

9kX *?QÆM; jd, *€B æ! *kM; GB M Zm M æ M >¢M? S?9X+ XOX X" M; XJ K? Q ÊM XV B
9jX *?QÆM; jd, *€B æ! *kM; GB M Zm M æ M >¢M? S?9X+ X* X L XM X UK? XVX X X X
99X *?QÆM; j3, ok æ¢B G ½M X U? Q ÊM; VXX
98X *?QÆM; j3, ok æ¢B XG ½ M; XJ X¢V X
9eX *?QÆM; jN, G'v h?•M "€Q æ€T XJ X? Q ÊM; Xh Xm XM XV X X X X X X X X X X X X X
9dX *?QÆM; 9y, hXM X*XT X
93X *?QÆM; 9R, J°i *XQ M X` X m X
9NX *?QÆM; 9k, L°T ok E? Q æ -Xm X` XM X
8yX *?QÆM; 9j, hB M h?B XM X* XBX* XM X
8RX *?QÆM; 99, h?B M L; Q¢ X X S M X? X+? X
8kX *?QÆM; 98, L; Q M; >Š M "d h€B X U? Q ÊM; X` M M; X X X X X X X X X X X X X X X
8jX *?QÆM; 98, L; Q M; >Š M X" X h€B X UK? XVX
89X *?QÆM; 9e, E?¬M; S?ªB h J¢M? - J" GX X; Q X BXZ M X uX m5 X X X X X X X X X
88X *?QÆM; 9d, :†T :D U i X Q ÊM; X> VXX
8eX *?QÆM; 93, *~m L?" L X Q X E B X m X - B X
8dX *?QÆM; 9N, æQ €M *®i *¬M; XJ X? Q ÊM X> VXX X X X X X X X X X X X X X X X X
83X *?QÆM; 8y, Z m X X E X
8NX *?QÆM; 8R, X o X L X
eyX *?QÆM; 8k, J Š X
eRX *?QÆM; 8j, æ Q i M; Xh X
ekX *?QÆM; 89, E?ª Q L X? B X
ejX *?QÆM; 88, *Á M X; X
e9X *?QÆM; 8e, E?ª Q L X? B X
e8X *?QÆM; 8d, hB M h?B M a Q M X h X` M ° X X Q M X X X X X X X X X X X X X X X
eeX *?QÆM; 83, h`ªK E?¬M; EB K S X E X U i X Q ÊM; X` V X X X X X X X X X X X X X
edX *?QÆM; 8N, h`Î G ¢B X E X X 9 X
e3X *?QÆM; ey, X
eNX *?QÆM; eR, hB m L?•M æ„+ *X Q X B X M X* X M X X X X X X X X X X X X X X X
dyX *?QÆM; ek, hmv i *?B m > M X J X M X U i X Q ÊM; VXX X X X X X X X X X X X X X
dRX *?QÆM; ek, hmv i *?B m X
dkX *?QÆM; ej, æB m EB M X U i X Q ÊM; X¢V X
djX *?QÆM; e9, *?d . Q L; Q` X X J X X M X
d9X *?QÆM; e8, æ-m >2Q G ¶ J k B X Q ÊM X G X M X h X i X X X X X X X X X X X X X
d8X *?QÆM; ee, •X
dex *?QÆM; ed, J°i EQ+? X
ddX *?QÆM; e3, h`Q Ê+ o Á M X E X X B X T X
d3X *?QÆM; eN, S?QÆM; h?S+ >Q € M X Q ¢B M i X Q ÊM; V X X X X X X X X X X X
dNX *?QÆM; eN, S?QÆM; h?S+ X Q X M X G X ¢B X J X X X X X X X X X X X X X X X
3yX *?QÆM; dy, J°+ :B X U X? Q ÊM X V X
3RX *?QÆM; dy, J°+ X B X UK? V X
3kX *?QÆM; dR, :B X M X S? Á M X
3jX *?QÆM; dk, E B X m X. X K X
39X *?QÆM; dj, u X M X X B X
38X *?QÆM; d9, L?` h X" Q m X X ½ M X
3eX *?QÆM; d8, h a) E?¬M X X æ X
3dX *?QÆM; de, hQ *€+? E?ª Q L; ?B X X U i X Q ÊM; X` M M; VXX X X X X X X X X X
33X *?QÆM; dd, h?Q G m X M X, i X æ X - M X
3NX *?QÆM; d3, S X Q M X X X Q X
NyX *?QÆM; dN, h¬K h û T X X ½ B X? X T X
NRX *?QÆM; 3y, > X K X X M? X
NkX *?QÆM; 3R, æB M *m X M X; X, M X B X
NjX *?QÆM; 3k, h?O v æ X
N9X *?QÆM; 3j, S?Q h Q ÊM X J, X [X
N8X *?QÆM; 39, S?Q M; > Q X h X m v X i X X B X X X X X X X X X X X X X X X X X

258. Chương 243: Làn Đầu Tiên	861
259. Chương 244: Không Nên A	865
260. Chương 245: Ngự Kiếm, Hợp Nhất.	869
261. Chương 246: Thử Thở Lộ Tình Cảm	871
262. Chương 247: Định Lực Tuyệt Đối Là Thâm Hậu	875
263. Chương 248: Tử Hàm, Đột Biến.	879
264. Chương 249: Rung Động	881
265. Chương 250: Lửa Giận	885
266. Chương 251 : Đánh Cuộc Là Thắng!	889
267. Chương 252: Kẻ Lừa Đảo.	891
268. Chương 253: Thu Hoạch Lớn.	896
269. Chương 254: Đi Hải Vực.	900
270. Chương 255: Còn Muốn So Sao?	902
271. Chương 256: Thủy Tinh Cung.	907
272. Chương 257: Vu Nhân Kiệt.	912
273. Chương 258: Dùng Kim Cương Toàn Đè Bẹp Tất Cả. (thượng)	914
274. Chương 258: Dùng Kim Cương Toàn Đè Bẹp Tất Cả. (hạ)	916
275. Chương 259: Dạ	919
276. Chương 260: Dĩ Cương Khắc Cương, Dĩ Nhu Khắc Nhu.	924
277. Chương 261: Vu Gia Yến Hội.	928
278. Chương 262: Định Hồ Châu, Bể Quan!	930
279. Chương 263: Càn Khôn Âm Dương Hỗ Chuyển Đại Trận.	935
280. Chương 264: Nguyễn Hi Vũ, Tiêu Như Mộng.	939
281. Chương 265: Làm Đạo Lữ Của Người!	941
282. Chương 266: Khách Sạn Bồng Lai.	945
283. Chương 267: Trọng Thương.	949
284. Chương 268: Được Cứu Trợ.	953
285. Chương 269 Tự Minh Phong Bể.	955
286. Chương 270: Cứu Chữa.	959
287. Chương 271: Cải Biến.	963
288. Chương 272: Tiến Vào Hải Vực.	967
289. Chương 273: Chính Thức Bắt Đầu!	969
290. Chương 274: Kim Thiên Thoát Xác.	973
291. Chương 275: Con Ruồi Trong Truyền Thuyết	977
292. Chương 276: Là Mộng, Nền Tỉnh.	981
293. Chương 277: Ba Con Yêu Thú Tiền Đa Đa.	984
294. Chương 278: Lương Nghi Chiến Trận.	986
295. Chương 279: Diệt Sát Không Thương Lượng.	990
296. Chương 280: Chạm Vào Nỗi Đau.	993
297. Chương 281: Thái Thượng Vô Tình.	996
298. Chương 282: Dây Chuyền.	1000
299. Chương 283: Khoáng Thạch Đỏ.	1005
300. Chương 284: Ngưng Kiếm.	1007
301. Chương 285: Đan Thành, Tiên Thiên Cấp Sáu.	1011
302. Chương 286: Tâm Linh Giao Dung, Tự Hành Khởi Động.	1013
303. Chương 287: Âm Dương Niết Bàn Kinh.	1018
304. Chương 288: Chấn Kinh.	1022
305. Chương 289: Nhiều Người Túc Giận.	1026
306. Chương 290: Năng Lực Của Tiểu Bạch.	1030
307. Chương 291: Thực Lực Biến Thái.	1032
308. Chương 292: Thiếu Nữ Ham Chơi Lớn Mật.	1036
309. Chương 293: Thúc Thúc Người Thực Đẹp Trai A!	1040
310. Chương 294: Kinh Lôi Kiếm.	1045
311. Chương 295: Hạ Bán Thân (nửa Người Phía Dưới)	1047

312. Chương 296:	Hiệu Quả Kinh Người.	1051
313. Chương 297:	Nịnh Bợ.	1055
314. Chương 298:	Người Hiểu Không?	1057
315. Chương 299:	Tốt Thôi.	1062
316. Chương 300:	Hiện.	1066
317. Chương 301:	Ánh Sáng Kỳ Dị, Biến Hóa Kinh Người.	1070
318. Chương 302:	Phá Đan Thành Anh, Tiểu Như Mộng.	1074
319. Chương 303:	Lĩnh Ngộ Tam Trọng Áo Diệu.	1076
320. Chương 304:	Ý Nghĩ.	1080
321. Chương 305:	Lịch Luyện Ôn Nhu.	1084
322. Chương 306:	Lĩnh Vực Không Gian.	1088
323. Chương 307:	Hắn Đã Chết.	1093
324. Chương 308:	Đột Biến.	1095
325. Chương 309:	Tiên Thiên Cấp Tám!	1099
326. Chương 310:	Sinh Tử Do Mệnh, Hưng Phấn!	1103
327. Chương 311:	Kết Thúc Lịch Luyện.	1107
328. Chương 312:	Hai Năm Quá Dài, Đuổi Theo.	1109
329. Chương 313:	Ái Sào Hào.	1113
330. Chương 314:	Lâm Vô Kỳ.	1117
331. Chương 315:	Thu Nhập.	1121
332. Chương 316:	Đại Di Tích.	1126
333. Chương 317:	Muốn Nhẹ Nhàng Xuất Hiện? Rất Khó!	1128
334. Chương 318:	Đại Hồi Lang.	1132
335. Chương 319:	Tốc Độ Khiến Mọi Người Khiếp Sợ.	1136
336. Chương 320:	Quả Trường Sinh!	1138
337. Chương 321:	Một Quyền!	1142
338. Chương 322:	Thiên Cương Quần Tinh Trận! (thượng)	1146
339. Chương 322:	Thiên Cương Quần Tinh Trận! (hạ)	1148
340. Chương 323:	Ra Tay!	1150
341. Chương 324:	Biến Cố! Phong Ấn!	1155
342. Chương 325:	Thối Lui, Thần Đạo Gia Nhập!	1157
343. Chương 326:	Lo Lắng, Thôi Diễn!	1161
344. Chương 328:	Kéo Dài!	1165
345. Chương 329:	Bảo Khố Minh Huyền.	1169
346. Chương 330:	Thời Không Pháp Tắc Gấp Ba!	1176
347. Chương 331:	Cường Giả Thần Đạo Thì Thế Nào?	1180
348. Chương 333:	Mở Ra Tầng Một Bảo Khố.	1184
349. Chương 334:	Long Hồ Giao Hối.	1187
350. Chương 335:	Độ Kiếp.	1191
351. Chương 336:	Uy Áp, Dị Thường.	1195
352. Chương 337:	Tấn Cấp Thần Đạo.	1197
353. Chương 338:	Chém Giết!	1202
354. Chương 339:	Không Chịu Nổi Một Kịch.	1206
355. Chương 340:	Đắc Sát.	1210
356. Chương 341:	Thời Không Chất Chồng.	1214
357. Chương 342:	Thu Hoạch Khổng Lồ.	1216
358. Chương 343:	Nỗi Lòng Nữ Nhân.	1220
359. Chương 344:	Hai Lão Đầu Kinh Ngạc.	1224
360. Chương 345:	Làm Tròn Trách Nhiệm Của Sư Phụ.	1228
361. Chương 346:	Thiên Âm Môn.	1231
362. Chương 347:	Hóa Thân Cảnh.	1235
363. Chương 348:	Bại, Bị Bắt!	1239
364. Chương 349:	Luyện Hóa, Tam Muội Chân Hỏa!	1243
365. Chương 350:	Ba Trăm Tên.	1245

jeeX *?QÆM; j8R, æi5 h?X MK; 5X h?Q MX; 5X
jedX *?QÆM; j8k, *?·M Xh QÈM XX
je3X *?QÆM; j8j, hB M XG BXMX? æ°QX
jeNX *?QÆM; j89, .` "B M- X?XMXEB M?Y5 X
jdyX *?QÆM; j88, æ`Q K~mX
jdRX *?QÆM; j8e, aB m æ°Xa B MX? >°MX
jdkX *?QÆM; j8d, E?-M; :B M X°TXMG Q CMX
jdjX *?QÆM; j83, hB M h`B M X UX+ X ?X NK? X
jd9X *?QÆM; j8N, *'K E}X.X "B M X
jd8X *?QÆM; jey, >Q`M XQX°XX
jdeX *?QÆM; jeR, GK+X. B m XKX
jddX *?QÆM; jek, "²B XQD M; X
jd3X *?QÆM; jej, hS L[: XTJ KiX
jdNX *?QÆM; je9, h?-M h?-M XhX BX>B M X
j3yX *?QÆM; je8, h`Xn X mx' iX
j3RX *?QÆM; jee, "€+? h?X Qmx·M X²BX
j3kX *?QÆM; jed, sm'i h?·M IX? Xi X UX5 X
j3jX *?QÆM; je3, LX?X XhX
j39X *?QÆM; jeN, h·K hbM X °B XM>PX
j38X *?QÆM; jdy, æ-M; æ°Q K ?X- M æ CX
j3eX *?QÆM; jdR, oCM LB M H·K GBXMXhX
j3dX *?QÆM; jdk, S?Q MK; B BMX? K?B X
j33X *?QÆM; jdj, E`X ?XGB X
j3NX *?QÆM; jd9, S?QÆM; h?S+ *C M?Xh X NK?XJ ÈBXJ X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jNyX *?QÆM; jd8, æ C BXaX +XGXMX
jNRX *?QÆM; jde, hU >"M? K?X MK SX? Y5 X
jNkX *?QÆM; jdd, L; OÆB *kM XhX YXS Z KXX X

582. Chương 595: Bị Tính Kế.	2016
583. Chương 596: Chúng Nữ Đến.	2020
584. Chương 597: Nhiệm Vụ Quan Trọng Hơn.	2023
585. Chương 598: Huyết Mạch Tương Liên.	2026
586. Chương 599: Tỷ Muội Gặp Lại.	2030
587. Chương 600: Nuốt Chửng Hỏa Chu Quả.	2032
588. Chương 601: Nhục Thân Tần Hủy.	2037
589. Chương 602: Đại Chiến.	2039
590. Chương 603 : Xuyên Thủng Trái Tim.	2043
591. Chương 604: Kim Sắc Ấn Ký Phát Uy.	2047
592. Chương 605: Chưa Từng Khiêu Chiến Trước Đó.	2050
593. Chương 606: Sụp Đổ.	2054
594. Chương 607: Tiểu Tiệp Nhân Khôn Khéo.	2056
595. Chương 608: Phẫn Nộ, Muốn Bộc Phát!	2061
596. Chương 609: Tất Cả Thế Lực Lớn Tụ Tập.	2065
597. Chương 610: Lựa Chọn Minh Chủ.	2069
598. Chương 611: Việc Trọng Đại Trăm Vạn Năm.	2071
599. Chương 612: Phái.	2076
600. Chương 613: Đắc Chí.	2080
601. Chương 614: Thực Lực, Uy Vọng.	2083
602. Chương 615: Đáng Tiếc, Khiếp Sợ.	2087
603. Chương 616: Không Để Trong Lòng.	2091
604. Chương 617: Lão Thần Tiên Cái Thế.	2094
605. Chương 618: Vẫn Là Một Chiêu.	2098
606. Chương 619: Sáu Thành Công Lực.	2103
607. Chương 620: Rốt Cuộc Tiểu Thượng Là Ai?	2105
608. Chương 621: Tạo Vật Pháp Tắc.	2109
609. Chương 622: Kỷ Trùng Kiền Cuồng Ngạo.	2113
610. Chương 623: Một Kiếm Đáng Sợ.	2115
611. Chương 624: Thủy Tổ Kim Thương.	2120
612. Chương 625: Xuất Thủ Cứu Giúp.	2124
613. Chương 626: Một Tiếng Thét Dài.	2126
614. Chương 627: Giao Đấu Với Kỷ Trùng Kiền.	2130
615. Chương 628: Quả Nhiên Lợi Hại!	2135
616. Chương 629: Trọng Thương, Tỉnh Lại.	2137
617. Chương 630: Quyết Đấu Với Mạnh Hạ Huy.	2141
618. Chương 631: Con Mắt.	2146
619. Chương 632: Cầm Tặc Trước Tiên Cầm Vương.	2151
620. Chương 633: Thần Kiếm Lên Tiếng.	2153
621. Chương 634: Ngu Ngốc.	2157
622. Chương 635: Tam Túc Kim Ô.	2162
623. Chương 636: Thất Bảo Hợp Nhất.	2164
624. Chương 637: Tuyệt Địa Phản Kích, Nghịch Chuyển Kinh Thiên.	2169
625. Chương 638: Kỳ Quái.	2173
626. Chương 639: Bàn Cổ, Ngọc Huyền Thanh Khí.	2175
627. Chương 640: Thực Lực Môn Phái.	2179
628. Chương 641: Khiếp Sợ Thực Lực.	2181
629. Chương 642: Đề Điều, Chất Phác, Nghĩa Khí.	2186
630. Chương 643: Nhìn Thấu.	2190
631. Chương 644: Khí Tức Tà Ác Thao Thiên.	2194
632. Chương 645: Vừa Đúng, Hết Sức Căng Thẳng.	2196
633. Chương 646: Kéo Dài Thời Gian, Không Mưu Mà Hợp.	2201
634. Chương 647: Cuồng Vọng.	2205
635. Chương 648: Một Đạo Ánh Sáng.	2207

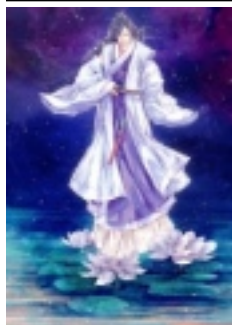
636. Chương 649: Cửu Âm Cung.	2212
637. Chương 650: Cửu Âm Tuyệt Địa.	2216
638. Chương 651: Lão Tổ Tiểu Gia.	2220
639. Chương 652: Chắp Niệm Cầu Sinh.	2224
640. Chương 653: Chúng Nữ Ly Khai.	2228
641. Chương 654: Cực Độ Kinh Hải.	2231
642. Chương 655: Thông Thiên Cổ Thụ!	2235
643. Chương 656: Quyết Không Buông Tha.	2239
644. Chương 657: Kiến Hôi, Chính Là Kiến Hôi!	2243
645. Chương 658: Chạy Trốn.	2247
646. Chương 659: Tiểu Phách Xuất Quan.	2251
647. Chương 660: Thiên Phú Kinh Người, Dã Tâm Bùng Bùng.	2255
648. Chương 661: Vô Lượng Tiên Cung	2258
649. Chương 662: Người Có Bệnh À?	2262
650. Chương 663: Hai Loại Thần Thông.	2265
651. Chương 664: Thiên Hỏa Văn Lô Đồng.	2269
652. Chương 665: Hai Ưc, Huyền Diệp!	2273
653. Chương 666: Khí Tức Tạo Vật.	2277
654. Chương 667: Phong Tiên Thuật.	2281
655. Chương 668: Hai Chữ, Địa Cầu.	2285
656. Chương 669: Luyện Hóa, Ngoài Ý Muốn!	2289
657. Chương 670: Dương Cực Sinh Âm, Tự Giải!	2292
658. Chương 671: Tú Hoa Châm, Phong Bế Động, Kiên Ngạnh Thân.	2296
659. Chương 672: Ta Không Trách Người.	2299
660. Chương 673: Yên Lặng.	2303
661. Chương 674: Rời Khỏi Vô Lượng Tiên Cung.	2306
662. Chương 675: Tiến Tới Cẩm Chế.	2310
663. Chương 676: Gặp Lại.	2313
664. Chương 677: Năng Lượng Bản Nguyên.	2317
665. Chương 678: Vũ Trụ Chi Tâm.	2320
666. Chương 679: Quá Muộn Rồi.	2323
667. Chương 680: Người Thần Bí Tối, Nguyên Thần Hóa Thân.	2327
668. Chương 681: Huyết Lệ.	2330
669. Chương 682: Lao Ra, Sinh Tử Không Rõ	2334
670. Chương 683: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn	2337
671. Chương 684: Tỉnh Lại	2340
672. Chương 685: Chúng Ta Tiếp Tục	2344
673. Chương 686: Thần Huyết Tế, Khởi Động!	2347
674. Chương 687: Kinh Biền Quỷ Dị	2351
675. Chương 688: Ta Lại Đói Bụng	2354
676. Chương 689: Kinh Biền Quỷ Dị	2358
677. Chương 690: Di Lặc Đại Toàn Kinh	2361
678. Chương 691: Gặp Lại	2364
679. Chương 692: Năng Lượng Bản Nguyên	2368
680. Chương 693: Vũ Trụ Chi Tâm	2371
681. Chương 694: Quá Muộn Rồi	2374
682. Chương 695: Người Thần Bí Tối, Nguyên Thần Hóa Thân	2377
683. Chương 696: Huyết Lệ	2381
684. Chương 697: Có Một Người Khác	2384
685. Chương 698: Sát Ý, Tử Chí!	2388
686. Chương 699: Các Người Đều Phải Chết	2391
687. Chương 700: Băng Diệt, Tiếc Hận	2395
688. Chương 701: Không Chết!	2398
689. Chương 702: Nguyên Thanh Thiên Quân	2401

690. Chương 703:	Thanh Tĩnh Chân Chính	2405
691. Chương 704:	Sinh Mệnh Sinh Ra	2409
692. Chương 705:	Bắt Đầu Mới	2412
693. Chương 706:	Linh Khí Thiên Địa	2415
694. Chương 707:	Mười Bản Nhật Ký	2419
695. Chương 708:	Con Đường Tu Luyện Đặc Thù	2422
696. Chương 709:	Cửa Hàng Đồ Cổ	2426
697. Chương 710:	Trường Học	2430
698. Chương 711:	Rốt Cuộc Tôi!	2434
699. Chương 712:	Trở Thành Vĩnh Hằng!	2438
700. Chương 713:	Hắn Tựa Như Độc Xà	2441
701. Chương 714:	Tới Thủ Đô	2445
702. Chương 715:	Chu Vĩ Đào	2450
703. Chương 716:	Gặp Mặt, Giao Phong!	2453
704. Chương 717:	Nội Gia Quyền, Chiến!	2457
705. Chương 718:	Đầu Voi Đuôi Chuột	2460
706. Chương 719:	Minh Ngộ	2464
707. Chương 720:	Chết!	2468
708. Chương 721:	Thân Phận Của Ngưu Ma Vương	2472
709. Chương 722:	Tu Đạo Giả	2476
710. Chương 723:	Oanh Động	2480
711. Chương 724:	Khảo Cổ Học	2483
712. Chương 725:	Tập Đoàn Tổng Thị	2487
713. Chương 726:	Rèn Luyện Thân Thể	2491
714. Chương 727:	Nhà Bảo Tàng, Căn Cứ	2495
715. Chương 728:	Lá Chấn!	2499
716. Chương 729:	Coi Tiền Như Rác	2503
717. Chương 730:	Lý Hàn Mai, Danh Nhân?	2507
718. Chương 731:	Khách Nhân	2511
719. Chương 732:	Thục Nữ	2515
720. Chương 733:	Cô Đơn	2519
721. Chương 734:	Xung Đột	2522
722. Chương 735:	Chiến	2527
723. Chương 736:	Gia Gia Cũng Không Thành!	2531
724. Chương 737:	Toàn Bộ Chết, Giải Quyết Tốt Hậu Quả!	2534
725. Chương 738:	Quyết Định, Cẩm Ngộ	2538
726. Chương 739:	Trang Viên Tổng Thị	2542
727. Chương 740:	Uy Hiếp	2546
728. Chương 741:	Nữ Nhân Đã Từng Sờ Qua Pp	2550
729. Chương 742:	Thiên Lại	2553
730. Chương 743:	Khiếp Sợ! Thủ Ấn!	2557
731. Chương 744:	Bay Lên Trời	2561
732. Chương 745:	Lăng Hi Thanh Tĩnh.	2565
733. Chương 746:	Chờ Mong	2569
734. Chương 747:	Run, Khó Có Thể Tự Giữ!	2573
735. Chương 748:	Mặc Ta Du, Lục Áp!	2577
736. Chương 749:	Là Các Người	2581
737. Chương 750:	Hai Gia Hòa Không Dạy Nổi	2585
738. Chương 751:	Phi Lễ?	2589
739. Chương 752:	Pháp Luật, Pháp Tắc	2592
740. Chương 753:	Ai Thăm Vấn Ai?	2596
741. Chương 754:	Nhị Thế Tổ Điển Hình?	2600
742. Chương 755:	Đại Nhân Vật	2604
743. Chương 756:	Trương Nhã Tĩnh	2608

744. Chương 757:	Kỷ Lục Đặc Huấn	2612
745. Chương 758:	Phòng Tu Luyện	2616
746. Chương 759:	Trên Dưới Chân Không	2620
747. Chương 760:	Thiếu Phụ, A Di?	2624
748. Chương 761:	Căn Cứ Đặc Huân!	2628
749. Chương 762:	Chọn Người!	2631
750. Chương 763:	Yêu Thế!	2635
751. Chương 764:	Trở Về!	2638
752. Chương 765:	Trung Học Ma Đô!	2642
753. Chương 766:	Nam Nhân Đi Xe Maserati!	2645
754. Chương 767:	Tề Tụ!	2649
755. Chương 768:	Định Nghĩa Cửa Hạnh Phúc	2653
756. Chương 769:	Bắt Đầu Hành Động!	2657
757. Chương 770:	Họ Trương!	2660
758. Chương 771:	Cảnh Giới Chi Cao Của Dâm Tặc!	2664
759. Chương 772:	Đứng Lại!	2667
760. Chương 773:	Một Dao!	2671
761. Chương 774:	Đến Khách Sạn!	2675
762. Chương 775:	Ma Chướng!	2678
763. Chương 776:	Đầu Hàng, Đầu Hàng Đi!	2682
764. Chương 777:	Thắng Được Cái Gì?	2686
765. Chương 778:	Tổn Thất Thảm Trọng!	2690
766. Chương 779:	Một Người!	2694
767. Chương 780:	Đây Là Cái Gì?	2697
768. Chương 781:	Rời Đi!	2700
769. Chương 782:	Mệnh Trung Chú Định!	2704
770. Chương 783:	Tôi Chính Là Thần Tiên!	2708
771. Chương 784:	Hiên Viên Kiếm Tông!	2711
772. Chương 785:	Cô Làm Gì Đó?	2715
773. Chương 786:	Thanh Long!	2719
774. Chương 787:	Hỗn Chiến!	2723
775. Chương 788:	Rắn Xương?	2727
776. Chương 789:	Là Phúc Hay Họa?	2731
777. Chương 790:	Máu Gà Máu Chó!	2735
778. Chương 791:	Hai Nữ Nhân Khờ!	2738
779. Chương 792:	Dụng Tình!	2742
780. Chương 793:	Boyfriend!	2746
781. Chương 794:	Hiếu Kính! Xảo Hợp!	2750
782. Chương 795:	Tĩnh Thần Hoàn! Thôi Tình Tấn!	2754
783. Chương 796:	Biến Em Trở Thành Nữ Nhân Của Anh!	2758
784. Chương 797:	Liều Chết Triền Miên!	2762
785. Chương 798:	Nói Dối Không Phải Là Đưa Con Ngoan!	2765
786. Chương 799:	Chiến Tướng Chi Nhị, Trương Kiến!	2769
787. Chương 800:	Cậu Ta Là Cao Thủ!	2772
788. Chương 801:	Dương Đại Hiệp!	2776
789. Chương 802:	Đại Hiệp Vô Sĩ!	2779
790. Chương 803:	Đừng Ra Vẽ Trước Mặt “thiên Lôi”!	2783
791. Chương 804:	Thánh Địa!	2787
792. Chương 805:	Hiên Viên Vô Đạo!	2790
793. Chương 806:	Lão Quái Ngàn Năm Đến Tặng Sữa!	2793
794. Chương 807:	Trói Buộc Cỗ Bỏ, Thập Đại Danh Hoa!	2796
795. Chương 808:	Hiên Viên Kiếm, Đài Cửu Long!	2799
796. Chương 809:	Nhiếp!	2803
797. Chương 810:	Thu Hoạch Kinh Người!	2806

798. Chương 811:	Áy Náy, Khiếp Sợ!	2810
799. Chương 812:	Lý Gia, Lão Nhân!	2813
800. Chương 813:	Dẫn Mỹ Nữ Rời Đi!	2816
801. Chương 814:	Có Một Biện Pháp!	2820
802. Chương 815:	Anh Sờ Em!	2823
803. Chương 816:	Cơ Trí, Quyết Đoán!	2827
804. Chương 817:	Cao Thủ Tụ Tập!	2831
805. Chương 818:	Đại Lão Bà, Tiểu Lão Bà	2834
806. Chương 819:	Đại Gia Họ Dương, Tên Thiên Lôi	2838
807. Chương 820:	Cô... Là Ai	2842
808. Chương 821:	Thật Thật Giả Giả!	2847
809. Chương 822:	Công Chúa Thần Tộc, Thiên Diệp!	2850
810. Chương 823:	Khiếp Sợ!	2853
811. Chương 824:	Không Đến Mười Giây!	2857
812. Chương 825:	Đan Dương Thần Tôn!	2860
813. Chương 826:	Huyền Huyền Chi Môn, Lăng Hi!	2864
814. Chương 827:	Yêu Nghiệt Tự Chui Đầu Vào Lưới, Lăng Hi Ôn Nhu Vô Hạn!	2867
815. Chương 828:	Tức Phụ Ăn No Không Biết Lão Công Đói!	2871
816. Chương 829:	Một Nửa Yêu Nghiệt, Một Nửa Tiên!	2874
817. Chương 830:	“động Vật Thế Giới” Khác!	2878
818. Chương 831:	Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!	2881
819. Chương 832:	Di Mộng Ngàn Năm!	2885
820. Chương 833:	Khởi Nguyên Long Mạch!	2889
821. Chương 834:	Ngày Khác Được Không?	2892
822. Chương 835:	Gặp Mặt!	2895
823. Chương 836:	Thủ Đoạn Phi Thường!	2899
824. Chương 837:	Hoảng Sợ, Cầu Cứu, Trùng Hợp!	2902
825. Chương 838:	Tám Tám Sáu Mười Bốn, Long Nhân!	2906
826. Chương 839:	Gia Tộc Kennedy!	2910
827. Chương 840:	Âm Mưu!	2912
828. Chương 841:	Nam Nữ Phối Hợp, Làm Việc Không Một Mỏi.	2916
829. Chương 842:	Làm Mất Mặt.	2920
830. Chương 843:	Lòng Mềm Yếu, Người Quá Sắc.	2924
831. Chương 844:	Khôi Lỗi Cổ, Trí Não.	2928
832. Chương 845:	Giấu Đầu Lò Đuôi.	2931
833. Chương 846:	Em Cũng Là Bạn Gái Của Anh A!	2935
834. Chương 847:	Chỉ Biểu Diễn Vì Một Minh Tôi!	2939
835. Chương 848:	Sự Yên Lặng Trước Cơn Bão.	2943
836. Chương 849:	Khiếp Sợ, Không Gian Hỗn Loạn.	2947
837. Chương 850:	Đại Chiến Với Kim Nhân!	2951
838. Chương 851:	Phụ Thần Được Lợi!	2954
839. Chương 852:	Khổng Chế!	2958
840. Chương 853:	Cảm Giác Nguy Cơ!	2962
841. Chương 854:	Khởi Đầu Mới	2965
842. Chương 855:	Không Thể!	2969
843. Chương 856:	Triền Miên!	2972
844. Chương 857:	Bắt Thăm! Lão Đầu Tử!	2974
845. Chương 858:	Kinh Biên, Vũ Trụ Hình Thức Ban Đầu!	2977
846. Chương 859:	Sự Tích Hẩn Và Nàng!	2981
847. Chương 860:	Tiến Vào Trung Tâm Hỗn Độn!	2984
848. Chương 861:	Sinh Ra Hồng Mông, Tam Giới Hợp Nhất!	2987
849. Chương 862 - 869:	Đại Kết Cục! (1)	2990
850. Chương 870 - 875:	Đại Kết Cục! (2)	3007

Huyền Thiên

Giới thiệu

Thể loại: Tiên hiệp Nhóm dịch: Dungnhi Nguồn: Vipvandan Cửu thiên thần lôi thối thể, pháp tắc thiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-thien>

1. 0

Tác giả: Ô Sơn

Giới thiệu:

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cửu thiên thần lôi thối thể, pháp tắc thiên địa tại thân, Âm Dương Niết Bàn xưng bá, Huyền Thiên Chân Kinh độc tôn!

Phân chia cảnh giới: Tinh giả, Tiên Thiên, Thần Đạo...

Mỗi cảnh giới chỉ làm chín cấp, từ cấp một tới cấp chín. Trên Thần Đạo còn là bí ẩn.

Đánh giá truyện: Truyện được đánh giá 9,6/10 điểm, thường xuyên top 1 trên qidian!

Đánh giá của người dịch: Truyện này được nhóm chọn theo tiêu chuẩn tu luyện hài, hi vọng có thể mang tới cho các bạn tiếng cười sau những ngày làm việc mệt mỏi. Và đặc biệt là đội ngũ hậu cung của nam nvc khá là đông đảo ^^!

Thank nhiều vào các bạn :yy44:

2. Chương 1: Xuyên Việt.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 1: Xuyên việt.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chương 1: Xuyên việt.

- Ta... Còn chưa chết?

Thiếu niên nghi hoặc mở mắt, tựa hồ không thể tin mình còn có thể sống được.

- Ngã xuống từ đỉnh Hoa Sơn, vậy mà lại không chết? Uhm! Coi như lão thiên gia còn có mắt. Ca bất quá chỉ sờ lên PP của tiểu nữ kia mà để nam nhân ngây thơ như ca phải chết thì quả thực không thể nói nổi, ha ha ha ha... A!

Thiếu niên mới cười được một nửa, đột nhiên hét lên một tiếng thê lương thảm thiết, hai tay ôm đầu.

Trong nháy mắt này, từ trong đầu hắn truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt, dường như bị hàng ngàn mũi kim châm vào. Cùng lúc đó, một phần ký ức, ký ức vô cùng kỳ quái, căn bản không thuộc về ký ức của thiếu niên, như một cuốn phim thoáng hiện trong đầu hắn. Mà những cảnh trong cuốn phim đó, căn bản không thể tồn tại trên Địa Cầu, giống như một câu chuyện thần thoại. Nhưng tất cả sự việc trong đó lại khiến thiếu niên thấy đồng cảm, giống như mình chính là người đã từng trải qua những chuyện đó vậy.

Đây là một cảm giác kỳ diệu không từ ngữ nào có thể hình dung được. Đại lục Thiên Huyền, tinh thần lực, Đế quốc Cát Ưng, Dương gia, thiếu niên truy cầu võ đạo, cũng là thiếu niên tên gọi Dương Thiên Lôi.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, Dương Thiên Lôi ôm đầu không ngừng run rẩy, rên lên thống khổ. Hai cổ ý niệm trong đầu xoay chuyển mãnh liệt, không ngừng trùng kích, rồi dung hợp, khiến Dương Thiên Lôi trở nên hoảng hốt. Trong đầu hắn dường như thấy hai Dương Thiên Lôi kia đều là chính mình, những chuyện kia đều là tự mình trải qua...

Không biết qua bao lâu, đau đớn dần dần biến mất. Dương Thiên Lôi dụi dụi hai mắt, chậm rãi ngồi dậy.

- Hô...Nhất định là đang nằm mơ. Bất quá, giấc mơ này thực... con mẹ nó chân thực!

Dương Thiên Lôi thở phào một hơi dài, sau khi xác định mình đã hoàn toàn tỉnh táo, lẩm bẩm nói.

- A? Y phục của ta... Ta đánh... Tảng đá đều bị ta đập nát?

Dương Thiên Lôi kinh ngạc phát hiện chính mình không ngờ lại toàn thân xích lỏa, mà dưới thân hắn, toàn bộ khối đá bị vỡ thành từng mảnh nhỏ.

- Làm sao có thể?

Nhìn quanh bốn phía, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên khiếp sợ há to miệng, con mắt trợn trắng lên như chuông đồng, nhìn tròng cảnh quen thuộc trước mắt kia, rõ ràng là cảnh mình vừa mới thấy trong mơ. Xoay người nhìn xuống dưới thân, đó chẳng phải là cảnh trong mơ lúc tu luyện cự thạch sao? Chỉ là, tại sao lại biến thành từng khối?

Tiểu viện độc lập, phòng ốc kiến tạo có chút kỳ lạ, thật giống như cảnh ký túc xá của mình trong mơ.

Quá tuyệt vọng, hắn bắt đầu nảy sinh ý định tự tử, trực tiếp lao đầu vào cự thạch dưới thân, nhất thời máu tuôn ra như suối.

Nước mưa, máu loãng, nước mắt thấm đầy cự thạch, nhuộm khối cự thạch trở nên đỏ như máu. Chỉ là, hắn đang trong cơn tuyệt vọng nên không phát hiện, dòng máu đỏ tươi kia, trong nháy mắt khi tiếp xúc với cự thạch liền dung nhập vào trong cự thạch, nhuộm đỏ bên trong cự thạch, nhưng bên ngoài, nước mưa vẫn trong suốt như lúc đầu.

Thank nhiều vào các bạn :yy44:

4. Chương 3: Mỹ Nữ Lão Sư (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 3: Mỹ nữ lão sư (hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mưa càng ngày càng lớn, mây đen cũng càng lúc càng nhiều, sấm sét càng lúc càng điên cuồng, máu tươi cũng càng chảy càng nhiều...

Khi trong cơ thể Dương Thiên Lô không còn giọt máu nào nữa, hắn cũng hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Cự thạch dưới thân Dương Thiên Lô đã biến thành màu đỏ đậm, bên trong mơ hồ hiện lên quang mang bảy màu đang không ngừng lưu động, tựa hồ như có chứa một sinh mệnh sống.

Hắn rõ ràng cảm giác được thân thể của mình dần dần trở nên lạnh như băng. Hắn biết, sinh mệnh đã dần dần rời bỏ hắn. Tuy trong lòng có một tia không nỡ, một tia quyến luyến, nhưng mạnh hơn cả là cảm giác được giải thoát.

Đúng lúc này, một cỗ năng lượng không thuộc về bất cứ loại nào trong năng lượng ngũ hành kim-mộc-thủy-hỏa-thổ bỗng nhiên phát ra từ cự thạch dưới thân hắn, phá tan tầng tầng mây đen, phẳng phất như xuyên qua tầng tầng lớp lớp hàng rào không gian, tiến nhập vào bầu trời bao la.

- Răng rắc!

Sau một lát, một tiếng sấm cuồng bạo vang lên, xe tan bầu trời đêm. Một luồng sấm sét thật lớn chùng một người ôm bồng nhiên từ trên trời giáng xuống, không ngờ bổ thẳng vào người Dương Thiên Lô. Quần áo trên người hắn nhất thời nát vụn thành tro tàn, thân thể gầy gò của hắn cũng phát ra mùi thịt nướng khét lẹt, rõ ràng đã mất hết toàn bộ sinh cơ.

Cùng lúc đó, cự thạch dưới thân hắn lại phát ra tiếng nổ “Ầm ầm”. Ngay sau đó liền vang lên một loạt tiếng đã vỡ kêu “răng rắc”. Cự thạch chiếm phương viên mấy thước vậy mà ầm ầm vỡ thành từng mảnh vụn. Đồng thời, trong nháy mắt, hai đạo quang mang bảy màu từ trong đó phóng ra. Trong đó, một đạo như thiểm điện chui vào thân thể hầu như bị bóng hoàn toàn của hắn, mà một đạo khác, lại như bị triệu hoán, phóng thẳng lên trời biến mất không còn tung tích.

“Răng rắc!”

Tựa hồ như có một phản ứng huyền ảo nào đó xảy ra, một đạo sấm sét càng cuồng bạo hơn lần thứ hai bạo phát, xé rách tầng tầng mây đen, lộ ra bầu trời đầy sao.

Tại tỉnh không xa xôi kia, theo hướng đạo quang mang bảy sắc vừa biến mất, một đạo quang mang khác càng chói lóa hơn đột nhiên xuất hiện, tựa như hô ứng với đạo quang mang bảy sắc trong cự thạch, từ trong bầu trời đêm thăm thẳm, từ xa tới gần, bay qua đây với tốc độ kinh người.

Trong sát na khi hai đạo quang mang dung hợp với nhau, nhất thời tản mát ra vô số kim quang, bay tới trên người Dương Thiên Lô, nhanh như thiểm điện.

Đúng lúc này, từng đạo kim quang kia bỗng nhiên dường như có sinh mệnh, bắt đầu bay lượn quanh người Dương Thiên Lô, hóa thành từng dòng văn tự bằng kim quang lóe ra không ngừng. Những văn tự này dường như tràn đầy thiên địa chí lý, hàng ngàn, hàng vạn đại đạo ẩn chứa trong từng chữ đó như những sợi tơ quấn quanh người Dương Thiên Lô, càng không ngừng xoay vòng bay lượn. Xoay tròn trong vòng mười phút, khi đám văn tự màu vàng phát ra sáng ngời rõ ràng liền bắt đầu dung nhập vào trong người Dương Thiên Lô.

Sau khi mấy ngàn văn tự kim quang lóng lánh dung nhập toàn bộ vào trong người Dương Thiên Lô, năng lượng bảy sắc trong cơ thể hắn bỗng nhiên ngừng tụ giữa bầu trời, tản mát ra kim quang bàng bạc, hóa thành bốn chữ thật lớn màu vàng lóng lánh – “Huỳnh Thiên Chân Kinh”

Kim quang lóe lên lúc đó lần thứ hai tiếp tục chui vào trong người Dương Thiên Lô.

Đúng vào lúc này, mưa gió sấm chớp đột nhiên ngừng lại một cách quỷ dị, dường như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra. Bầu trời lại trở lại sáng sủa, không gian hoàn yên tĩnh, bình hòa.

“Rắc rắc...Rắc rắc...”

Một canh giờ sau, thân thể hắn phát ra âm thanh như tiếng xương vỡ, làn da bên ngoài lúc trước bị cháy đen bây giờ bong tróc ra từng mảng, giống như thoát thai hoán cốt, quanh thân thể tản mát ra một đạo quang mang bảy màu nhàn nhạt.

....

- Đột phá bình cảnh? Dương Thiên Lô, ngươi... Trở thành Tinh giả?

Trương Tử Hàm nhất thời khiếp sợ nói, thanh âm vốn êm tai lúc này đề cao lên đến tám trăm đề xi ben.

- Ngày hôm qua là sinh nhật lần thứ mười một của ta, là kỳ hạn cuối cùng, ta... Rốt cục đột phá!

Dương Thiên Lô trầm giọng nói, tâm tình bất tri bất giác dung nhập vào thiếu niên truy cầu đỉnh cao võ đạo kia. Tại thời khắc này, Dương Thiên Lô rõ ràng cảm ứng được tâm tình thiếu niên đã từng trải qua, loại tâm tình mãi mê truy cầu đỉnh cao võ đạo bất chấp mọi gian nan hiểm trở. Mà hiện tại, cuối cùng đã có được cảm giác “Vén mây mù nhìn trăng sáng” vô cùng sáng khoái.

Tại giờ khắc này, Dương Thiên Lô bây giờ và Dương Thiên Lô trước đây dường như có sự đồng cảm sâu sắc. Trong mắt hắn, hiện lên hai đạo quang mang lấp lánh cùng kiên định, thân thể gầy nhỏ tản mát ra khí thế dũng cảm tiến lên, không sợ hãi bất cứ thứ gì.

- Chúc... Mừng ngươi!

Trương Tử Hàm hơi khiếp sợ nói:

- Thế nhưng, do trước đó không vượt qua được kỳ thi tấn cấp, ngươi vẫn là đệ tử của ta. Đi thôi, ta đưa ngươi đi luyện công buổi sáng.

Trương Tử Hàm nói xong, không cho Dương Thiên Lô kịp chất vấn, liền vươn bàn tay ngọc nhỏ bé, nhẹ nhàng cầm tay Dương Thiên Lô.

Thần kinh Dương Thiên Lô nhất thời có chút căng thẳng. Tuy rằng nội tâm người này hèn mọn không gì sánh được, nhưng trên thực tế còn chưa có kinh nghiệm tiếp xúc với bất kỳ nữ nhân xinh đẹp nào, đừng nói “abc, xyz này kia”, ngay cả tay cũng chưa từng nắm qua. Duy nhất có một lần đại não nóng lên, toàn thân phát nhiệt, cuối cùng tỉnh trùng thượng não mà sờ sờ tiểu PP, cuối cùng dẫn tới bị kịch xuyên việt tới thế giới này như bây giờ.

Cho nên, trong nháy mắt khi được siêu cấp mỹ nữ nắm tay, cảm giác trơn bóng, ôn như như không xương từ tay nàng truyền qua, khiến hắn có cảm giác như bị điện giật.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi cảm nhận được một cỗ lực lượng nhu hòa nhưng cường đại từ bàn tay nhỏ bé của Trương Tử Hàm dũng mãnh truyền vào trong cơ thể mình. Ngay sau đó, bên tai truyền đến tiếng gió vù vù. Cảnh vật hai bên bắt đầu lui nhanh về phía sau, trong nháy mắt đã đạt tốc độ chạy nước rút 100 mét.

- Ta đánh...

Dương Thiên Lôi khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, thấy mỹ nữ bên cạnh mặt không đổi sắc, hơi thở không gấp gáp, trong lòng tràn ngập khiếp sợ. Cái này con mẹ nó là trong phim sao? Là võ lâm cao thủ trong truyền thuyết? Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn như vậy không ngờ ẩn chứa năng lượng cường đại như thế?

Ký ức chung quy vẫn là ký ức. Mặc dù Dương Thiên Lôi có được ký ức như chính mình trải qua, cũng từ đó biết được một ít chuyện tình không thể tưởng tượng được, thế nhưng, so với chấn động mang lại do tự thân thử nghiệm lại hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Mạnh hơn nhiều, trực tiếp hơn nhiều!

Vô hình chung, một loại cảm giác mong chờ xuất hiện càng mãnh liệt trong trái tim Dương Thiên Lôi.

“Đây là một thế giới cường giả vi tôn. Thế giới như vậy không phải là thế giới võ hiệp ca thích nhất sao? Dao quang kiếm ảnh, khoái ý ân thù, tiểu ngạo giang hồ, bằng tuyệt thế thần công khiến vô số muội muội mê mẩn tâm thần!”

5. Chương 4: Điều Này Sao Có Thể (thượng)?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 4: Điều này sao có thể (thượng)?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chỉ chốc lát sau đó, Trương Tử Hàm liền dẫn Dương Thiên Lôi tới một thao trường nhỏ rộng gần bốn trăm thước vuông. Đứng tại trung tâm thao trường là một đội ngũ xếp thành hình vuông bao gồm các tiểu nam hài, nữ hài chừng bảy, tám tuổi.

- Chào lão sư!

Khi Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi đi tới, các tiểu nam hài và tiểu cô nương đồng thời hô lên bằng thanh âm non nớt như tiếng trẻ đang bú mẹ.

Trương Tử Hàm buông tay Dương Thiên Lôi, mỉm cười nói:

- Chào các đồng học! Dương Thiên Lôi, về hàng đi.

- Được...

Dương Thiên Lôi bất đắc dĩ nói. “Ta” đã mất mặt nhiều năm như vậy, thêm mấy ngày nữa cũng không thành vấn đề, hơn nữa, còn có thể được gần gũi thưởng thức tuyệt đại mỹ nữ như thế này. Loại mỹ nữ cấp bậc như vậy, Dương Thiên Lôi dùng mộng suy nghĩ cũng biết, vô luận là tại Địa Cầu hay thế giới này đều không có nhiều.

Dương Thiên Lôi ngoan ngoãn đi tới chỗ ghế trống trong hàng, nhìn bao quát đám tiểu hài tử thấp hơn mình một cái đầu. Dương Thiên Lôi không rõ ràng lắm thiếu niên kia làm sao có thể chịu đựng được cảm giác “Hạc giữa bầy gà” này. Hắn thực cảm thấy xúc động muốn thổ huyết. Cho dù hắn liên tục không

ngừng nhắc nhở mình dung nhập vào tâm cảnh của thiếu niên trong trí nhớ, thế nhưng hắn lại không làm được. Cái này không giống như truy cầu võ đạo đỉnh cao, có thể rất nhanh sinh ra đồng cảm. Chuyện này, hắn căn bản không thể sinh ra bất luận chút đồng cảm gì.

- Đại ngu ngốc vậy mà lại đến muộn. Hi hi...

Một nam sinh chừng bảy, tám tuổi nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi “cao to” trước mặt, nói với một nam sinh cũng trạc tuổi đó bên cạnh.

- Học kỳ sau tên ngu ngốc này sẽ bị đuổi học. Hắn cũng khoảng cùng tuổi ca ca ta, đã mười một tuổi rồi. Ca ca ta đã là Tinh Giả cấp, hắn vẫn còn ở cấp một. Thực mất mặt!

- Đúng vậy! Đây chính là hậu nhân Dương gia đó...

- Tiểu hài tử xấu xa, nói cái gì đó? Ngứa miệng hả?

Vốn Dương Thiên Lôi đang phiền muộn, lại nghe được đối thoại của hai tiểu hài tử xấu xa này, không thể nghi ngờ chính là họa vô đơn chí. Hắn làm sao có thể nhịn được, lập tức quay đầu lại, giống như hung thần ác sát, trừng hai mắt nhìn hai tiểu nam hài, tàn bạo nói.

Hai tiểu nam hài nhất thời bị dọa lui về phía sau hai bước, kinh ngạc mở to hai mắt. Bọn họ không ngờ Dương Thiên Lôi trước nay luôn nhẫn nhịn chịu đựng bỗng nhiên lại hung hăng như vậy. Trước đây ngay cả mắng thẳng vào mặt hắn là kẻ đại ngu ngốc, đại si đần... Hắn cũng không thêm để ý, hôm nay lại bỗng nhiên thay đổi. Hai tiểu nam hài xấu xa căn bản không thích ứng được, lập tức ngậm miệng, không dám nói thêm một lời nào.

- Được rồi! Mọi người đã đông đủ. Chúng ta bắt đầu thần luyện (luyện công buổi sáng) đi thôi.

Đúng lúc này, mỹ nữ lão sư nhẹ giọng nói, thanh âm tuy nhỏ nhưng rõ ràng, truyền tới tai ba mươi sáu người.

- Hôm nay là ngày đầu tiên ta cùng mọi người thần luyện. Trước khi thần luyện, ta nhấn mạnh một điều, tuy “Hùng Vương Đoán Cơ Công” chỉ là công pháp sơ cấp, nhưng nó cũng là căn cơ của tu luyện giả. Có thể đột phá bình cảnh trở thành Tinh giả cấp một rất đơn giản, thế nhưng muốn thực sự rèn luyện hoàn toàn ba trăm sáu mươi lăm khối cơ bắp quanh thân thể cũng rất khó. Chỉ có người thực sự nắm giữ chỗ tinh túy của nó mới làm được điều này. Việc đó và việc sau này các ngươi có thể nắm giữ đỉnh cao võ học có liên quan rất chặt chẽ.

- Hiện tại, các ngươi chuẩn bị điều kiện trạng thái tốt nhất để lão sư nhìn xem trong các ngươi ai nổi bật nhất. Nếu như ai có thể diễn luyện hết ba mươi sáu thức, ta sẽ thưởng cho...

“Môi thơm?”

Hai mắt Dương Thiên Lôi sáng bừng lên, thiếu chút nữa thốt ra lời.

- Một lễ vật thần bí!

Trương Tử Hàm trầm giọng nói.

Dương Thiên Lôi vô cùng thất vọng. Cái này hoàn toàn là diễn trò dỗ tiểu hài tử nha. Bất quá, thấy dáng dấp hưng phấn của đám tiểu hài tử kia, Dương Thiên Lôi biết mỹ nữ lão sư đã đạt được mục đích.

Có thể trở thành học viên của Học viện Cực Dương tất nhiên là thiên tài trong thiên tài. Nhiều thiên tài tụ tập một chỗ như vậy, lại có ai chịu thua? Đừng nói Trương Tử Hàm muốn thưởng lễ vật thần bí, mặc dù không nói, các tiểu hài tử cũng sẽ khát khao tranh cao thấp, thể hiện mình với mỹ nữ lão sư mới tới, chính mình mới là thiên tài chân chính.

- Yêu cầu là, tất cả chủ cơ cùng 80% phụ cơ đều rót vào tinh thần lực!

Trương Tử Hàm nói tiếp.

Các tiểu hài tử vốn đang kích động xoa tay muốn thử, khi nghe được những lời này của Trương Tử Hàm, ngoai trừ một vài người cá biệt, còn lại cả đám đều như gà mặc mưa, co ro rụt đầu hết.

Phải biết rằng, “Hùng Vương Đoán Cơ Công” có tổng cộng ba mươi sáu thức, mỗi một thức vừa độc lập, lại vừa nằm trong chỉnh thể hữu cơ. Muốn rèn luyện toàn thân thể phải đi từng thức, từng thức, đồng thời mỗi thức đều phải điều chỉnh tới cảnh giới thể xác và tinh thần hợp nhất, chuyển tải được tinh thần lực, tiếp theo rèn luyện cơ bắp tương ứng.

Rót toàn bộ tinh thần lực vào chủ cơ không khó, nhưng muốn rót vào 80% phụ cơ lại không phải dễ dàng, nhất là đối với những sơ học giả còn chưa trở thành Tinh giả. Có thể rót tinh thần lực vào phụ cơ nhiều hay ít phụ thuộc vào thiên phú của người đó đối với “Hùng Vương Đoán Cơ Công”, và trình độ nắm bắt tinh túy của nó. Bình thường, có thể rót vào 50% đã là thiên tài, đừng nói tới 80%.

Điều kiện này vừa nói ra, liền có rất nhiều người lựa chọn từ bỏ.

- Bắt đầu!

Trong nháy mắt dưới sự ra lệnh của mỹ nữ lão sư, hai tiểu hài tử xấu xa vừa đứng phía sau cười nhạo Dương Thiên Lô không chút do dự liền bắt đầu thức thứ nhất.

Mà những học sinh lựa chọn buông xuôi không tham dự thì tự động đứng thành một vòng tròn. Có điều, khiến bọn họ kỳ quái chính là, tên đại ngu ngốc Dương Thiên Lô vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Lẽ nào hắn có thể đạt được yêu cầu 80%.

Khi nghe đến hai chữ “Bắt đầu!”, mặc dù Dương Thiên Lô không phải bị mỹ nữ lão sư lừa, nhưng trong lòng hắn đã có dự cảm tu luyện mãnh liệt. Trong nháy mắt, hắn tựa hồ lần thứ hai trở thành thiếu niên kia, trong lòng ngoại trừ tu luyện cũng chỉ có tu luyện và tu luyện!

- Tinh giả cấp một! Ta đã là một Tinh giả cấp một rồi! Tinh thần lực hấp thu được còn có thể vô duyên vô cớ biến mất sao?

Trong lòng Dương Thiên Lô không khỏi run lên. Lúc này, ký ức của hắn và Dương Thiên Lô trước kia hoàn toàn dung hợp làm một.

- Sẽ không đâu! Ta đã không còn là ta trước kia nữa.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lô chậm rãi nhắm hai mắt lại. Chiêu thức nhất, thức thứ nhất và tinh túy của Hùng Vương Đoán Cơ Công nhất thời hiện lên trong đầu hắn. Trong nháy mắt, hắn trừ bỏ tất cả tạp niệm, cơ bắp toàn thân hoàn toàn thả lỏng.

Sau một lát, một cỗ khí tức yên lặng, bình hòa và tự nhiên phát ra trên người hắn.

6. Chương 5: Điều Này Sao Có Thể (hạ)?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 5: Điều này sao có thể (hạ)?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đúng lúc này, ba đạo thân ảnh lặng yên không tiếng động xuất hiện bên ngoài sân thần luyện.

...

- Oa... Thật nhanh a! Hoàng Dịch và Từ Ba đều đã đến thức thứ sáu... Nhìn đại ngu ngốc kia... Ha Ha... Có phải đang ngủ không?

- Nhìn hắn làm gì! Hắn chỉ là đồ ngốc thôi. Tốt nhất vẫn là nhìn Hoàng Dịch và Từ Ba đi, đối với chúng ta may ra có chỗ tốt.

Trong đám người có hai tiểu hài tử thấp giọng bàn luận.

...

Hai tiểu nam hài tên Hoàng Dịch và Từ Ba đã hoàn thành thức thứ sáu của Hùng Vương Đoán Cơ Công, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn khép hờ hai mắt như trước, lẳng lặng đứng ở đó không nhúc nhích. Ánh mắt đám học viên nhìn về phía Dương Thiên Lôi vẫn tràn ngập khinh thường.

Nhưng mà, khác với đám học viên này, ánh mắt mỹ nữ lão sư Trương Tử Hàm cùng ba thân ảnh vừa mới lặng yên không tiếng động xuất hiện nhìn về phía Dương Thiên Lôi lại càng lúc càng kinh ngạc.

Thời gian từng giây, từng giây trôi qua, thân ảnh lộ vẻ đơn bạc của Dương Thiên Lôi tựa như chậm rãi lớn lên, lớn lên nữa... Hô hấp cũng càng lúc càng sâu, càng lúc càng mãnh, mãnh đến không thể nghe thấy.

Còn chưa bắt đầu thức thứ nhất của Hùng Vương Đoán Cơ Công, hai vai Dương Thiên Lôi bỗng nhiên kêu “Răng rắc” một tiếng, trầm xuống. Ngay sau đó, thắt lưng, eo, khớp, đầu gối, mắt cá chân, các khớp ngón tay đều phát ra thanh âm cực nhỏ. Mặc dù người bình thường không nghe được, nhưng mỹ nữ lão sư và ba thân ảnh kia lại nghe rất rõ ràng. Bọn họ biết rõ đó là dấu hiệu về sau sẽ đạt tới cảnh giới “Lông tĩnh” chân chính.

Thế nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến bọn họ kinh ngạc, mà nguyên nhân thực sự chính là trên người Dương Thiên Lôi tản ra cỗ khí tức nhàn nhạt, hơi thở mỏng manh này lại khiến người ta có cảm giác thuộc về một người lưng hùm vai gấu – khí tức của gấu. Đây mới chính là Hùng Vương Đoán Cơ Công đích thực!

Tuy rằng các tu luyện giả đều có thể thông qua Hùng Vương Đoán Cơ Công rèn luyện hoàn tất tuyệt đại bộ phận chủ cơ và phụ cơ quanh thân, trở thành Tinh giả cấp một, theo đó tiến bước càng lúc càng xa. Nhưng tuyệt đại đa số người lại không thể lĩnh ngộ Hùng Vương Đoán Cơ Công chân chính. Rất nhiều người khi trở thành cường giả cao cấp mới chậm rãi lĩnh ngộ. Thế nhưng, Dương Thiên Lôi này là thiếu niên ngay cả Tinh giả cấp một cũng chưa đạt tới, không ngờ lại lĩnh ngộ được Hùng Vương Đoán Cơ Công chân chính.

..

- Ô! Đại ngu ngốc cuối cùng cũng bắt đầu rồi... Ha ha! Người ta đều đã xong rồi, hần mới bắt đầu...

Ngay khi Hoàng Dịch và Từ Ba diễn luyện đến thức thứ hai mươi hai, Dương Thiên Lôi vốn như tên ngốc đứng yên không nhúc nhích cuối cùng cũng động. Thấy một màn này, trong đám người nhất thời truyền đến vô số tiếng cười chế nhạo.

- Ô?

Chỉ là, tiếng cười của bọn hần còn chưa kết thúc đã đột ngột ngừng bật lại. Cả đám kinh ngạc thốt lên:

- Chuyện này...Sao có thể?

- Hùng Vương Đoán Cơ Công thức thứ nhất, thức thứ hai, thức thứ ba, thức thứ bốn...

Chỉ thấy Dương Thiên Lôi diễn luyện sinh động lưu loát như nước chảy mây trôi, mỗi thức đều trong nháy mắt rèn luyện cơ bắp hoàn toàn lỏng xuống, không chút trở ngại, liền mạch lưu loát.

Đến nhanh đi nhanh! Trước giờ chưa từng thấy ai nhanh như vậy.

Đây là cái dạng tốc độ gì? Mỹ nữ lão sư và ba thân ảnh kia đều khiếp sợ mở to hai mắt nhìn.

- Cực hạn của Hùng Vương Đoán Cơ Công! Hần lại có thể luyện tới cực hạn của Hùng Vương Đoán Cơ Công!

Trương Tử Hàm thì thào nói. Chính nàng cũng chỉ miễn cưỡng mới có thể làm được điều đó, nhưng chắc chắn không thể so với Dương Thiên Lôi. Mà mình đã là Tinh Giả cấp sáu, Dương Thiên Lôi lại chỉ là một người mới vừa tấn cấp Tinh giả cấp một. hần làm sao có thể làm được?

Khiếp sợ! Tuyệt đối là vô cùng khiếp sợ!

Tại giờ khắc này, cái miệng anh đào nhỏ nhắn mê người của Trương Tử Hàm đang há thật to, thật tròn. Bộ dáng nàng lúc này thực sự có thể mê hoặc bất cứ nam nhân nào. Đáng tiếc, lúc này vẻ đẹp phong tình mê người ấy lại không được ai chú ý tới.

Ba thân ảnh kia nhìn nhau, cùng thấy được trong mắt đối phương vẻ khiếp sợ. Chỉ là, trong chớp lát, ba người không hẹn mà cùng nghĩ tới chuyện kia, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Nhưng mà, tiếng thở dài của bọn họ còn chưa dứt, đã đồng thời hít sâu một ngụm khí lạnh, kinh ngạc thốt lên:

- Sao lại thế? Điều này sao có thể?

Tinh thần lực dồi dào trong nháy mắt khi Dương Thiên Lôi hoàn thành Hùng Vương Đoán Cơ Công như hải nạp bách xuyên, vạn lưu quy hải. Thân thể hắn dường như sở hữu nam châm có lực hút cường đại, tinh thần lực như từng mảnh sắt vụn hội tụ về phía thân thể Dương Thiên Lôi bằng tốc độ kinh người.

Tốc độ hấp thu như vậy đối với cường giả Tinh giả ngoài cấp sáu mà nói không tính là gì, nhưng đối với một người trong cảm nhận của mọi người ngay cả Tinh giả cấp một còn chưa đạt tới thì là cái khái niệm gì?

Không thể tưởng tượng!

Chỉ trong chớp lát đó, tinh thần lực dồi dào liền bắt đầu bay nhanh tới dung nhập vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi, cũng dần dần tích súc, đúng, là tích súc mà không phải biến mất một cách quỷ dị.

- Không biến mất...Không biến mất! Ta... Rốt cuộc có thể ngưng tụ tinh thần lực!

Tại giờ khắc này, hai Dương Thiên Lôi tại hai thế giới khác nhau hoàn toàn dung nhập làm một, không còn phân biệt rõ ràng nữa. Vô luận là tên sinh viên hèn mọn trên Địa Cầu hay là thiếu niên bị ai truy cầu đỉnh cao võ đạo trên đại lục Huyền Thiên đều trở thành một bộ phận không thể tách rời của sinh mệnh Dương Thiên Lôi. Hai nửa Dương Thiên Lôi cũng không phân rõ bên nào trọng, bên nào khinh, thật giống như một linh hồn hoàn chỉnh bị phân thành hai nửa, tại phương diện khác nhau, thời không khác nhau, địa điểm khác nhau, đã trải qua hai đoạn nhân sinh hoàn toàn khác nhau, tận đến bây giờ mới chính thức dung nhập làm một!

Hợp hai làm một, trở thành nguyên vẹn một Dương Thiên Lôi chân chính!

Một cảm giác no đủ, tràn đầy dần xuất hiện trong cơ thể Dương Thiên Lôi, khiến các cơ bắp phồng lên.

Dương Thiên Lôi lúc này biết đã đạt yêu cầu của mỹ nữ lão sư, ý niệm khẽ động, chủ cơ và phụ cơ quanh thân từ trên xuống dưới, từ trái sang phải bắt đầu khe khẽ run lên rất có quy luật, chỉ chớp lát đã tuần hoàn một vòng quanh cơ thể hắn.

- Haizzz!!!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng mở hai mắt, cơ bắp quanh thân vặn thành nhất thể, bật lên thành tiếng, song chưởng toàn lực đẩy ra.

“Hizzz!”

Vậy mà phát ra tiếng xé gió rất nhỏ.

- Trăm phần trăm!

Trương Tử Hàm và ba thân ảnh kia lần thứ hai lộ ra ánh mắt khiếp sợ.

...

- Hồng Toàn, xem ra hôm nay ngươi không cần đưa tôn tử của ngươi về rồi...

Một lão nhân mặc bạch y, tóc bạc, râu bạc trắng, lông mi cũng bạc, toàn thân đều là màu trắng, nhìn không ra tuổi tác, chính là một trong ba thân ảnh, dừng lại trên người Dương Thiên Lôi, nhẹ giọng nói.

7. Chương 6: Khiêu Khiêu Đường (thượng)!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 6: Khiêu khiêu đường (thượng)!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bên trái lão nhân mặc bạch y, một vị lão nhân khác thân hình cao lớn, quanh người tản ra một cỗ uy áp vô hình, vẻ mặt vui mừng và kích động nhìn Dương Thiên Lôi. Đã bao nhiêu năm làm gia chủ Dương gia, một trong lưỡng đại nguyên soái Đế quốc Cát Ương, Dương Hồng Toàn, trong ấn tượng của mọi người luôn luôn uy nghiêm, thiết huyết, chưa từng bao giờ kích động như vậy. Thế nhưng giờ khắc này, lão rốt cuộc không che giấu được kích động trong lòng mình.

Nghe lão nhân mặc bạch y nói, Dương Hồng Toàn, vị nguyên soái Đế quốc Cát Ương được người người kính ngưỡng, thở phào một hơi thật dài, tựa như gỡ bỏ được tảng đá luôn đè nặng trong lòng, cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười thư thái, kích động nói:

- Đúng vậy! Không cần... Thiên Lôi, tôn nhi của ta, rốt cuộc vượt qua được chướng ngại đầu tiên. Dương lão, cảm tạ ngươi!

Thân là một trong lưỡng đại nguyên soái Đế quốc Cát Ương, dưới một người mà trên vạn người, đủ để cúi đầu nhìn chúng sinh, vậy mà Dương Hồng Toàn lại xưng hô lão nhân mặc bạch y là “Dương lão”, hơn nữa ngữ khí cũng thập phần kính trọng, có thể tưởng tượng được địa vị của lão nhân mặc bạch y tại Đế quốc Cát Ương là thế nào.

- Không cần cảm tạ ta. Trời không phụ người có tâm. Đây chính là kết quả nỗ lực của chính Thiên Lôi.

Lão nhân mặc bạch y mỉm cười, nhẹ giọng nói.

- Ta đi xem Thiên Lôi!

Đúng lúc này, đứng ở phía bên phải Dương lão, nam nhân trung niên này giờ vẫn yên lặng đột nhiên trầm giọng nói. Thanh âm của hắn tựa hồ không chứa bất luận cảm tình gì, lạnh lùng, cứng nhắc, như vẻ mặt của hắn vậy. Mặc dù trong ánh mắt hiện ra vẻ vô cùng kích động, nhưng vẫn khó có thể phai nhạt được khí chất khắc nghiệt bẩm sinh trên người hắn. Trường bào màu hồng rực như lửa, vốn nên tràn ngập sức sống và phấn chấn nhưng khi mặc trên người hắn lại biến thành máu tươi đỏ sẫm – máu của địch nhân.

Hắn là “Huyết y đại tướng” Dương Huyền Phong – phụ thân của Dương Thiên Lôi.

...

“Hô...!”

Dương Thiên Lôi thở ra một hơi trọc khí thật dài, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra nụ cười thần nhiên. Hắn rõ ràng cảm ứng được, mình không những đột phá bình cảnh, trở thành Tinh giả cấp một, hơn nữa còn trực tiếp vượt qua hai cảnh giới “Nhập môn” và “Đại thành”, đạt tới Tinh giả cấp một đỉnh phong.

Dương Thiên Lôi dĩ nhiên biết đẳng cấp tu luyện trên Đại lục Huyền Thiên tổng cộng chia làm chín đẳng cấp, từ Tinh giả cấp một đến Tinh Giả cấp chín. Mà mỗi cấp lại chia làm ba cấp độ Nhập môn, Đại thành và Đỉnh phong.

Cấp độ Nhập môn, Đại thành và Đỉnh phong cũng không phải tiến hành theo chất lượng, mà phân chia theo trình độ hoàn thành đẳng cấp. Nói ví dụ, đẳng cấp Tinh giả cấp một, cảnh giới Nhập môn là hoàn thành rèn luyện toàn thân 100% chủ cơ và 50% phụ cơ, cảnh giới Đại thành là hoàn thành rèn luyện toàn thân 100% chủ cơ và 90% phụ cơ, mà cảnh giới Đỉnh phong là hoàn thành rèn luyện toàn thân 100% cả chủ cơ và phụ cơ.

Việc này có liên quan chặt chẽ tới tư chất và ngộ tính của tu luyện giả. Vô luận là Nhập môn hay Đỉnh phong, cũng không ảnh hưởng tới tu luyện sau này. Giống như trong cuộc thi, 60% và 100% đều như nhau, chỉ cần đạt tiêu chuẩn là có thể tiến hành bước tu luyện tiếp theo. Chờ sau khi mình trở thành cường giả cấp cao hơn, thực lực và ngộ tính được nâng cao, lại quay lại bù đắp những gì trước đó chưa hoàn thành rèn luyện, cũng giống như học sinh cấp ba quay trở lại trường cấp hai khi mình chưa học giỏi. Chuyện này tương đối mà nói, đơn giản hơn nhiều.

Thế nhưng, tu luyện giả như Dương Thiên Lô, một lần liền đạt tới cảnh giới Tinh giả cấp một Đỉnh phong cũng là trong vạn người không tìm được một.

- Thiên Lô!

Một thanh âm lạnh lùng quen thuộc bỗng nhiên vang lên bên tai Dương Thiên Lô. Khi hắn còn chưa có phản ứng, trước mặt đã bao trùm một mảng hồng rực. Ngay sau đó, hai cánh tay lực lưỡng đột nhiên ôm chặt hắn, một bàn tay to lớn, nặng nề vỗ vỗ mạnh vào lưng hắn.

- Tốt! Tốt lắm! Mẫu thân con nhất định sẽ rất cao hứng!

Thanh âm vẫn lạnh lùng như trước, nhưng nghe vào trong tai Dương Thiên Lô lại giống như sấm sét.

- Mẫu, mẫu thân ta...

Nghe tới hai chữ “mẫu thân”, trong nháy mắt, trong lòng Dương Thiên Lô nhất thời hiện ra một thân ảnh gầy gò, thê mỹ. Trong gia tộc, thân ảnh kia vì mình mà chịu đủ châm chọc, ức hiếp và khiêu khích. Thân ảnh ấy cũng chưa bao được tươi cười, gửi gắm toàn bộ hi vọng và tình yêu vào chính mình.

Một xúc mãnh liệt tới khó hiểu nhất thời trào dâng trong lòng Dương Thiên Lô.

“Mẫu thân hi vọng con trở thành cường giả, cường giả chân chính, cường giả vượt qua Tinh giả cấp chín đỉnh cao! Đó là hi vọng, là nguồn sống duy nhất của mẫu thân”

Dương Thiên Lô vĩnh viễn nhớ kỹ ánh mắt kiên định cùng ngữ khí chấp nhất của mẫu thân khi nói những lời này.

- Phụ thân, mẫu thân... Người có khỏe không?

Dương Thiên Lô không chút do dự gọi một tiếng “phụ thân – mẫu thân”. Sâu trong nội tâm hắn cũng không hề cảm thấy một chút khác thường cùng mất tự nhiên nào.

Sau khi chính thức hợp hai làm một, hoàn toàn dung nhập, tất cả những gì của thiếu niên Dương Thiên Lô trước đây bấy giờ cũng là của hắn. Loại cảm giác này thật không thể nào hình dung được, nhưng lại thực sự xuất hiện trong lòng Dương Thiên Lô.

Vị phụ thân luôn trầm mặc ít lời, nhìn như lạnh lùng vô tình này đã vì mẫu thân, vì tu luyện của mình mà bỏ ra không ít tâm huyết, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng, trả một cái giá không nhỏ. Điều này hắn biết!

Tuy rằng, ở trước mặt hắn, phụ thân chưa bao giờ nhắc tới, nhưng hắn biết, trên người phụ thân có một vài vết sẹo sâu tới tận xương, vĩnh viễn không cách nào lành lại, chính là vì hắn mà có.

- Rất khỏe! Mẫu thân con chưa bao giờ từ bỏ hi vọng đối với con.

Dương Huyền Phong kích động nói.

- Huyết Y Đại Tướng... Dương Huyền Phong?

Biểu tượng thiết huyết hồng bào, khí thế băng lãnh đặc trưng khiến Trương Tử Hàm liếc mắt liền nhận ra người này chính là người trong truyền thuyết, khiến địch nhân nghe tên đều kinh hãi – Huyết Y Đại Tướng, Tinh Giả cấp tám đỉnh phong – Dương Huyền Phong.

- A... Viện trưởng...

Trương Tử Hàm lần thứ hai kinh ngạc. Không ngờ trong ngày đầu tiên mình làm lão sư lại thấy được Huyết Y Đại Tướng trong truyền thuyết và vị Viện trưởng rất ít khi lộ diện, ngoài ra còn một lão giả vừa nhìn liền biết là một đại nhân vật.

- Gia gia...

Dương Thiên Lô nhẹ giọng gọi.

- Vậy mới tốt chứ, Thiên Lô! Gia gia rất cao hứng!

Dương Hồng Toàn không chút che giấu niềm vui sướng của mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Dương Thiên Lô, hưng phấn nói.

- Gia gia...? Liệt Hỏa Quân Thần... Dương Hồng Toàn?

Trương Tử Hàm nhất thời nhận ra lão giả này là ai, lần thứ ba kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn.

- Tiểu Hàm a...

Đúng lúc này, Dương lão mỉm cười nhìn Trương Tử Hàm, nhẹ giọng nói.

- Viện trưởng...

Trương Tử Hàm từ lâu đã mất đi bộ dáng lão sư, trở thành một tiểu nữ sinh có điểm kích động cùng xấu hổ, cúi đầu, hai tay nắm chặt góc áo, thấp giọng nói. Bộ dáng kia thật muốn bao nhiêu ngoan ngoãn liền có bấy nhiêu ngoan ngoãn.

- Trận khảo hạch này hẳn là Thiên Lô thắng. Người không phải vừa nói sẽ có phần thưởng bí mật sao? Đây? Để lão nhân ta nhìn xem đó là thứ tốt gì...?

Dương lão đùa giỡn nói.

8. Chương 7: Khiêu Khiêu Đường (hạ)!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 7: Khiêu khiêu đường (hạ)!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- A... Viện trưởng... Ta...

Trương Tử Hàm nhất thời lúng túng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trở nên đỏ bừng. Nguyên lai nàng chỉ định lừa dối mấy tiểu hài tử này để chúng ra sức diễn luyện mà thôi. Về phần cái “phần thưởng bí mật” kia chính là sáng tạo độc đáo do nàng tự tay chế tác, tùy thời đều mang trên người. Nhưng trước mặt viện trưởng, nàng sao có thể không biết xấu hổ mà mang ra? Vốn định tìm một thứ gì đó thay thế, nhưng khổ nỗi, nàng một thân quần áo nhẹ nhàng, ngoại trừ thứ mà nàng gọi là “phần thưởng bí mật” kia, cũng không còn bất cứ vật gì khác.

Trương Tử Hàm cảm giác khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, thế nhưng đối mặt với Dương lão, Liệt Hỏa Quân Thần Dương Hồng Toàn, cùng với Dương Thiên Lô và đông đảo ánh mắt chờ mong của đám tiểu hài tử, nàng đành phải chậm rãi móc từ trong túi tiền ra một vật gọi là “phần thưởng bí mật”, vô cùng xấu hổ duỗi bàn tay nhỏ bé ngọc ngà.

Màu đỏ, màu xanh, màu tím... Nguyên một đám tiểu đệ đệ trong suốt, sáng lóng lánh xuất hiện trong lòng bàn tay nàng. Cả cái cổ trắng như tuyết của Trương Tử Hàm cũng đều trở nên đỏ bừng, giống y như lúc nàng thấy Dương Thiên Lô xích lỏa vậy.

- Ô! Đây là vật gì vậy?

Lấy kiến thức rộng rãi của Dương lão và Dương Hồng Toàn cũng không nhận ra tiểu Đậu đậu đáng yêu trong tay Trương Tử Hàm.

- Đường...

- Đường?

Hai lão đầu kinh ngạc mở to hai mắt.

- Ta...Đường do ta tự tay làm...Ta gọi nó là ... Khiêu khiêu đường...

Trương Tử Hàm xấu hổ thấp giọng nói.

- Ha ha ha...

Hai lão nhân rốt cục không nhịn được bật cười thành tiếng. Ngay cả người thiết diện vô tình như Huyết Y Đại Tướng Dương Huyền Phong cũng không nhịn được, khoe miệng co quắp lại.

Tiểu nha đầu này thật đáng yêu!

- Ăn rất ngon...Thực sự ăn rất ngon ...!

Trương Tử Hàm nhịn không được nói thêm. Lời vừa nói ra càng khiến hai lão nhân cười lớn hơn.

Khác với hai lão nhân chính là, Dương Thiên Lôi cũng khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt kích động không thể tưởng tượng được, còn có thêm cả vẻ chấn động!

Là một người có kiến thức rộng rãi, cũng đã xem qua không ít các trang web đại sắc giới, tại phương diện khác có thể hần ngu dốt, nhưng đối với loại công cụ gọi là “khiêu khiêu đường” này, Dương Thiên Lôi không thể nào không quen thuộc. Chứng kiến tiểu mỹ nữ tạm thời xếp thứ nhất trong suy nghĩ của mình không ngờ lại xuất ra cái vật “mê người” đó, trong đầu Dương Thiên Lôi nhất thời xuất hiện tràng cảnh không dành cho lứa tuổi nhi đồng, nhìn về phía mỹ nữ lão sư, hai tròng mắt dần hiện ra quang mang cổ quái chỉ có hần mới có thể hiểu được.

- Đồ tốt! Ta rất thích! Cực kỳ thích! Cảm tạ mỹ nữ lão sư.

Dương Thiên Lôi mang theo một tia mỉm cười kỳ dị, nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của Trương Tử Hàm, dốc toàn bộ “khiêu khiêu đường” trong tay nàng sang lòng bàn tay mình, vô cùng nghiêm túc nói.

- Mỹ nữ lão sư?

Dương Hồng Toàn và Dương Huyền Phong đồng thời nhìn về phía Dương Thiên Lôi. Bọn họ rõ ràng cảm nhận được, Dương Thiên Lôi lúc này so với trước đây dường như đã khác rất nhiều. Những lời như vậy, trước đây hần tuyệt không có khả năng nói ra. Bất quá, hai người liền cảm thấy thoải mái. Có lẽ trước đây hần chịu quá nhiều áp lực, hiện tại đã đột phá bình cảnh, trở thành Tinh giả cấp một, áp lực trời buộc hần sáu năm, rốt cuộc đã được gỡ bỏ. Hần lúc này mới thực sự là hần?

- Ủ! Không tệ! Không tệ! Tuy nhiên, lão nhân ta hi vọng người một lần nữa ban thưởng hạng nhất cho Dương Thiên Lôi!

Dương lão nói đến đây, tựa hồ hữu ý vô ý liếc nhìn Dương Thiên Lôi, cánh tay già nua nhẹ nhàng vung lên, thoáng chốc, một cỗ tinh thần lực thổ hệ khủng bố xuất hiện, bày ra một tầng kết giới nghiêm mật, ngăn cách hoàn toàn mọi người với đám tiểu hài tử kia.

Dương Hồng Toàn, Dương Huyền Phong, Dương Thiên Lôi cùng Trương Tử Hàm đồng thời cả kinh, không rõ vì sao Dương lão lại bày ra tầng kết giới này. Lẽ nào có chuyện tình cơ mật muốn nói?

- Viện trưởng, ngài nói...

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Hùng Vương Đoán Cơ Công đối với Thiên Lôi mà nói, không còn ý nghĩa lớn trong tu luyện về sau. Người hãy truyền cho hần “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh” đi,

- “Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh”?

Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm, Dương Hồng Toàn và Dương Huyền Phong đồng thời cả kinh.

“Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh” cũng giống như Hùng Vương Đoán Cơ Công, đều là công pháp sơ cấp thượng thừa nhất. Tuy nhiên, Hùng Vương Đoán Cơ Công là công pháp tất cả học giả tại Học viện Cực Dương đều phải tu luyện, cũng là chương trình tu luyện duy nhất. Nhưng muốn tu luyện “Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh” lại cần điều kiện cực cao. Thứ nhất, phải dưới tám tuổi, thứ hai, phải đạt được cảnh giới Tinh giả cấp một Đại thành. Nói cách khác, phải rèn luyện hoàn toàn 100% chủ cơ và trên 90% phụ cơ mới có thể tu luyện.

Hai điều kiện này nhìn như đơn giản nhưng người thực sự có thể làm được cũng là vạn người có một. Phải biết rằng, tám tuổi đạt đến Tinh giả cấp một đã là tương đối khó khăn. Mà dù đạt đến, rất nhiều người do ngộ tính và tư chất bản thân có hạn, căn bản không thể rèn luyện tới 90% phụ cơ. Đó là lý do vì sao rất nhiều người khi đạt đến Tinh giả cấp một, qua một thời gian tu luyện, phát hiện không thể tiếp tục rèn luyện thêm nhiều phụ cơ, sẽ bắt đầu tu luyện công pháp cấp một, nhanh chóng thăng cấp. Tuyệt đại đa số tu luyện giả đều đợi đến sau khi đạt tới Tinh Giả cấp sáu mới từng bước hoàn tất rèn luyện phụ cơ.

Có thể nói, tại toàn bộ Học viện Cực Dương cũng chỉ có rất ít thiên tài mới có tư cách tu luyện “Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh”.

Sở dĩ quy định hai điều kiện này, cũng không phải Học viện Cực Dương cố tình giấu bí kíp, mà là vì bản thân “Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh” cần phải như vậy. Tu luyện giả nếu không đạt được hai điều kiện này mà vẫn cố tình tu luyện, sẽ không có bất cứ lợi ích gì, không tiến bộ bằng tu luyện công pháp bình thường. Cái được tuyệt đối không đủ bù cho cái mất.

Mà hiện tại Dương Thiên Lô đã mười một tuổi. Mặc dù hắn đạt tới cảnh giới Tinh giả cấp một Đỉnh phong, nhưng niên kỷ của hắn đã vượt quá ba tuổi, vì sao Dương lão còn để hắn tu luyện “Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh”?

Đó chính là nguyên nhân khiến Trương Tử Hàm, Dương Hồng Toàn cùng Dương Huyền Phong cảm thấy kinh ngạc.

Khác với ba người chính là, Dương Thiên Lô cũng khiếp sợ cái tên “Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh” nghe cực kỳ trâu bò này. Nghe ra có vẻ so với tuyệt học Thiếu Lâm “Dịch căn kinh” còn muốn trâu bò hơn. Dương nhiên, cũng chỉ là nghe mà thôi. Phải biết rằng, “Dịch căn kinh” là nội công tâm pháp vô thượng, có thể thoát thai hoá cốt, tẩy kinh phạt tủy. Dương Thiên Lô hiểu rất rõ, tuy rằng cái tên “Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh” này nghe rất trâu bò, nhưng cũng chỉ là một loại công pháp rèn luyện gân mạch toàn thân mà thôi. Sự khác nhau về bản chất của hai công pháp này căn bản là không thể so sánh.

9. Chương 8: Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 8: Cửu chuyển Dịch Căn Kinh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Dương lão, Thiên Lô đã mười một tuổi. Có thể chứ?

Dương Hồng Toàn nhin không được, hỏi. Mặc dù trong lòng không hề nghi ngờ những lời của Dương lão, nhưng việc này quan hệ rất lớn đến phát triển sau này của Dương Thiên Lô. Dương Thiên Lô đã mười

một tuổi, so với các bạn cùng lứa khác mà nói, đã tụt hậu rất nhiều rồi. Thời gian đối với Dương Thiên Lôi thực sự là rất quan trọng. Lão không thể không cẩn thận..

Dương lão cười thần bí, lại từ chối cho ý kiến, chỉ nói:

- Một tháng sau, gặp mặt sẽ hiểu.

...

Ngày ngày hôm ấy, Dương Hồng Toàn, Dương Huyền Phong liền trở lại Dương gia. Dương Hồng Toàn triệu tập toàn bộ thành viên gia tộc, bí mật cử hành một tiệc chúc mừng cực kỳ long trọng. Nguyên nhân chúc mừng đương nhiên là việc Dương Thiên Lôi đột phá bình cảnh, trở thành Tinh giả cấp một. Tuy nhiên, ý định của Dương Hồng Toàn cũng hơi lạ, chỉ thông báo tin tức Dương Thiên Lôi trở thành Tinh giả cấp một, về phần cảnh giới Đỉnh phong và việc tu luyện “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh” lại không hề nói qua. Dù vậy, việc này cũng khiến cả gia tộc oanh động không nhỏ.

Mấy nhà vui sướng, mấy nhà sầu.

Người vui nhất đương nhiên là mẫu thân của Dương Thiên Lôi, Lộ Miểu Ân. Nàng chưa từng bao giờ tươi cười, trong nháy mắt nghe xong tin này lại vì vui quá mà bật khóc. Thấy một màn này, khuôn mặt băng lãnh của Dương Huyền Phong đến bây giờ mới chính thức thả lỏng một chút, tảng đá đè nặng trong lòng rốt cục cũng được gỡ xuống.

Dương Huyền Phong có ba thê tử. Trong ba người, chỉ có Lộ Miểu Ân là do chính hần lựa chọn, cũng là nữ nhân hần yêu nhất. Ngoại trừ Lộ Miểu Ân, hai thê tử kia đều là những đám hỏi chính trị, mỗi một người đều có gia tộc sau lưng làm chỗ dựa vững chắc. So với nữ tử Lộ Miểu Ân không có bất cứ chỗ dựa nào, địa vị của hai người tại Dương gia tất nhiên vượt xa so với Lộ Miểu Ân.

Mẫu lấy tử quý! Vốn có thể hi vọng dựa vào tài năng của Dương Thiên Lôi mà thay đổi địa vị của Lộ Miểu Ân trong gia tộc, lại không ngờ rằng, Dương Thiên Lôi tu luyện liên tục sáu năm lại không hề có tiến bộ. Điều này càng làm cho nàng sống trong gia tộc chịu đủ ánh mắt lạnh nhạt và trào phúng. Mặc dù Dương Huyền Phong càng sủng ái nàng hơn, nhưng cũng không có cách nào thay đổi chuyện này.

Dương Huyền Phong đối với Dương Thiên Lôi làm hết thấy là vì cái gì? Không phải là vì danh dự của Dương gia, cũng không phải vì Dương Thiên Lôi, lại càng không phải vì chính hần, mà là vì nữ nhân trong lòng hần yêu nhất – Lộ Miểu Ân.

Dương Thiên Lôi là nhi tử Lộ Miểu Ân yêu thương nhất, là tất cả của nàng. Mà Lộ Miểu Ân, nữ nhân thần bí, ngay cả Dương Huyền Phong cũng không thật sự hiểu thấu nàng, lại cũng là tất cả của Dương Huyền Phong. Cho nên, Dương Huyền Phong chỉ có thể càng yêu nàng, bao dung nàng tất cả, kể cả bí mật chỉ tồn tại giữa hai người bọn họ – Dương Thiên Lôi.

Lộ Miểu Ân luôn hi vọng Dương Thiên Lôi trở nên mạnh mẽ. Cái loại hi vọng này mãnh liệt đến nỗi Dương Huyền Phong cũng không thể lý giải được. Bởi vì hần biết, Lộ Miểu Ân căn bản không quan tâm địa vị của mình trong gia tộc là thế nào. Đường như, nàng chỉ đơn thuần hi vọng nhi tử của mình có thể trở thành cường giả, cường giả siêu cấp!

Biết tin Dương Thiên Lôi tấn cấp Tinh giả cấp một, những người khác trong Dương gia, nhất là các đường huynh đệ cùng lứa với Dương Thiên Lôi tuy rằng ngoài mặt vui mừng, nhưng nội tâm lại hoàn toàn khác. Bọn họ thực sự có điểm kinh ngạc, nhưng là kinh ngạc vì vận mệnh cứ chớ của Dương Thiên Lôi, không ngờ tại một ngày đêm cuối cùng khi mười một tuổi lại có thể đột phá bích chương. Thế nhưng, trong nội tâm bọn họ càng thêm coi thường và khinh bỉ Dương Thiên Lôi, càng càng ngạc nhiên trước quyết định của gia gia Dương Hồng Toàn. Có cái gì đáng ăn mừng? Mười một tuổi mới trở thành Tinh giả cấp một, lẽ nào lão nhân gia người còn trông cậy vào hần có thể làm nên đại sự gì? Hần căn bản chỉ là một phế tài. Chỉ có chúng ta mới là những người tới đây sẽ chính thức cạnh tranh chức vị Gia chủ Dương gia.

...

Buổi chiều cùng ngày.

- Dương Thiên Lôi!

“Đương! Đương!..”

Trương Tử Hàm đứng trước cửa phòng Dương Thiên Lôi hô to. Chỉ bất quá lần này nàng không dám trực tiếp đẩy cửa bước vào, mà là gõ cửa, sợ tên kia lại đang “mát mẻ”, nàng có thể chịu không nổi. Bất quá, dù vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm vẫn như trước, trở nên ứng đảo. Thật không có biện pháp! Lần kích thích thị giác cường đại kia, đối với một thiếu nữ ngây thơ tình đầu chưa khai như nàng mà nói, thật sự là ấn tượng quá sâu sắc. Lúc này, hình tượng Dương Thiên Lôi “Quân tử thần đàn đàn” kia kìm không được lại xuất hiện trong đầu nàng, xua đuổi thế nào cũng không được.

- Mỹ nữ lão sư!

Trong nháy mắt nghe được thanh âm của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi như thiểm điện vọt tới trước cửa, giật mạnh ra, thò đầu ra ngoài xem xét.

- Ách!

- Người... Người không thể chậm một chút sao?

Trương Tử Hàm đại quần. Nàng vốn đứng ở cửa, không nghĩ tới Dương Thiên Lôi đi ra “mạnh mẽ” như vậy. Đi ra còn không tính, thân thể còn lao mạnh về phía trước một chút, khiến hai người thiếu chút nữa ôm lấy nhau, mặc dù chưa tới mức tiếp xúc thân mật, nhưng cũng là mặt đối mặt, mũi đối mũi, hai cái miệng nhỏ nhắn gần kề. Cũng may là Trương Tử Hàm phản ứng nhanh nhạy.

- Xin lỗi! Xin lỗi! Nghe thấy thanh âm của lão sư, ta thật sự là khẩn trương...

- Người... Quên đi. Lần sau chú ý chút!

Nhìn nhân thần trong suốt và dấp dấp thành thật dị thường của Dương Thiên Lôi, trong lòng Trương Tử Hàm mềm nhũn, nhẹ giọng nói. Nói xong liền đi trước vào trong viện.

Dương Thiên Lôi nhịn không được len lén nuốt nước miếng một cái, nhìn bóng lưng tuyệt mỹ mê người của Trương Tử Hàm, trong lòng âm thầm kêu đáng tiếc, còn kém một chút a... Nhưng hắn lại trở mắt nhìn cái miệng anh đào nhỏ, mang theo mùi thơm cơ thể nhân nhật say lòng người đi xa dần...

Tuy nhiên, đây tuyệt đối là vô tâm, là trùng hợp thôi. Nhưng tại sao mình không chạy nhanh hơn chút nữa chứ? Nếu chạy nhanh thêm một chút nữa, chính mình không phải...

- Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không phải người chờ không được sao? Vào nhà đi! Chúng ta bắt đầu.

Ngay khi Dương Thiên Lôi nhìn bóng lưng Trương Tử Hàm, còn đang muốn tiếp tục YY, Trương Tử Hàm bỗng nhiên xoay người trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi, nói.

- Khẩn cấp... Vào nhà... Bắt đầu?

Dương Thiên Lôi trợn mắt há miệng. Tuy biết rõ nữ hài ngây thơ như giấy trắng Trương Tử Hàm này đơn thuần chỉ là nói chuyện tu luyện, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn như trước không khống chế được cái loại tư tưởng đen tối phẳng phát như ngấm vào trong xương tủy này của mình. Huống chi, tu luyện bình thường đều là ở bên ngoài, tại sao vị mỹ nữ lão sư này lại muốn đi vào trong phòng?

- Vâng!

Tuy rằng trong lòng Dương Thiên Lôi cảm thấy nghi hoặc, nhưng căn bản không định hỏi, không chút do dự đáp, nhanh chóng đi vào gian nhà giản đơn, trống trải của hắn.

10. Chương 9: Có Thể Không Khẩn Trương Sao?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 9: Có thể không khẩn trương sao?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi Trương Tử Hàm đi vào, hai mắt lóng lánh như nước hồ thu chậm rãi nhìn lướt qua, cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Phòng của Dương Thiên Lôi không đơn sơ đến như vậy, khác hoàn toàn so với các thiếu niên đại gia tộc khác. Thật sự là đơn sơ tới mức khó coi. Bất quá, vẻ đơn sơ này lại khiến trong lòng Trương Tử Hàm sinh ra một tia hảo cảm.

Dương Thiên Lôi nhìn chằm chằm khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm bằng ánh mắt nóng bỏng. Tuy nhiên, cái nhìn này trong mắt Trương Tử Hàm lại biến thành Dương Thiên Lôi bức thiết muốn tu luyện “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh”. Điều này làm cho nàng rất hài lòng.

Cho nên, Trương Tử Hàm cũng không nhiều lời vô ích, trực tiếp cởi chiếc đai lưng dài trắng như tuyết đeo bên hông ra. Cái này cũng chưa tính, nàng không ngờ còn cởi luôn chiếc áo dài phiêu dật cũng màu tuyết trắng, lộ ra một bộ luyện công phục cũng màu trắng rộng thùng thình như đạo bào. Dáng người lả lướt, hấp dẫn lập tức hiện lộ không sót chút nào, vòng eo mảnh khảnh, cái mông hơi vểnh lên, hai ngon núi nhấp nhô. Không thứ gì là không mê hoặc chết người.

Hai mắt Dương Thiên Lôi nhất thời trợn trắng như chuông đồng.

- Cởi đai lưng ra!

Trương Tử Hàm ra lệnh.

Không phải chứ? Lẽ nào thực sự muốn... Dương Thiên Lôi nhất thời thở gấp, tim đập nhanh hơn. . . Ca vẫn còn là tiểu tử nam a...Được rồi, xem nàng so với Little Girl còn hấp dẫn hơn mấy chục lần, lần đầu tiên, ca cũng cố mà làm vậy... Hiến thân cho nàng... Nhưng nàng phải chịu trách nhiệm đấy... Dương Thiên Lôi mắt hồng tai đỏ, biểu tình bi tráng, rất có dáng vẻ quyết tâm hiến thân anh dũng, “Soạt” một tiếng liền rút sạch đai lưng trên người ra, hô lên:

- Đến đây đi!

Trương Tử Hàm tựa hồ phát hiện thái độ khác thường của Dương Thiên Lôi, nhưng lại không có nghi ngờ gì, mỉm cười nói:

- Không cần khẩn trương như vậy. Cứ thả lỏng thể xác và tinh thần.

- Người ta... Lần đầu tiên. Có thể ...Không khẩn trương sao được?

- Điều này cũng đúng! Tuy nhiên...

Trương Tử Hàm hơi ngừng lại một chút, nói tiếp:

- Tu luyện “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh”, thân thể phải ở vào trạng thái cực kỳ thả lỏng, không thể có bất luận ràng buộc gì, bằng không sẽ ảnh hưởng tới vận chuyển tinh thần lực trong cơ thể. Điểm này, người nhất định phải nhớ kỹ.

- Ách...

Dương Thiên Lôi xụ mặt không nói gì. Không khí diễm tình cứ như vậy bị phá hủy. Bất quá, trong nháy mắt tên này liền lần thứ hai dựa theo sơ hở trong lời nói của Trương Tử Hàm mà thừa cơ lợi dụng.

- Điều này chẳng phải là muốn... Lỡ thể?

Dương Thiên Lôi tỏ vẻ giật mình nói. Ánh mắt không tìm được liếc qua liếc lại một vòng trên thân thể Trương Tử Hàm.

Lần này, ngay cả người đơn thuần như Trương Tử Hàm cũng minh bạch. Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ nhất thời đỏ bừng. Trong nháy mắt này, nàng bỗng nhiên có loại cảm giác bị Dương Thiên Lôi nhìn thấu, giống như mình đang lỏa thể trước mặt hắn, trong đầu không được lại hiện ra hình ảnh Dương Thiên

Lôi toàn thân xích lửa...Thế nhưng, Trương Tử Hàm lại không có cách nào phản bác, bởi vì, toàn thân xích lửa đích thực là điều kiện tu luyện tốt nhất của “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh”.

Thấy Trương Tử Hàm không phản bác, Dương Thiên Lôi nhất thời mở cờ trong bụng, thực sự là hi vọng tràn trề a... Không ngờ vừa mới tới thế giới này liền có thể thể nghiệm Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ song tu, tròng cảnh kiều diễm. Vận may của mình cũng thực là quá tốt đi! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Nếu để mỹ nữ lão sư nhìn thấu tâm tư đen tối của mình, nói không chừng chuyện tốt sẽ hỏng mất. Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lôi nhất thời thu liễm tinh thần, giả bộ một đệ tử truy cầu võ đạo chân chính, dùng đôi mắt trong suốt của mình quan sát về e thẹn, tư thái khó xử của Trương Tử Hàm.

Nhân thần trong suốt, khuôn mặt thanh tú, lần thứ hai lừa dối thành công Trương Tử Hàm.

- Hắn chỉ là một tiểu hài tử, là do mình suy nghĩ nhiều quá!

Trương Tử Hàm hít sâu một hơi, ổn định tâm tình của mình, nhẹ giọng nói:

- Người... Nói rất đúng! Chờ ta giảng giải cho người, trong lúc người tự tu luyện có thể ... Không mặc quần áo. Được rồi! Bây giờ ta bắt đầu giảng giải. Người chú ý nghe!

Trương Tử Hàm nói xong liền bắt đầu giảng giải.

- “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh” và các công pháp rèn luyện gân mạch khác đều giống nhau, mục đích cũng là rèn luyện gân mạch toàn thân. Tuy nhiên, hiệu quả rèn luyện của nó so với các công pháp khác lại cao hơn rất nhiều, không chỉ có thể sử dụng gân mạch quanh thân co duỗi như thường, hơn nữa, sức co và sức giãn của gân mạch đều cường đại hơn nhiều. Người xem đây!

Trương Tử Hàm nói xong, thân thể bỗng nhiên mềm mại như rắn, ngoặt về sau rồi khom lên, đầu nhô ra từ hai mắt cá chân. Mặc dù loại nhu công này các cô nương biểu diễn tạp kỹ trên Tivi cũng có thể làm được, nhưng so với cái kiểu mềm mại không xương của Trương Tử Hàm, trình độ của các cô kia còn xa mới bằng.

Hai mắt Dương Thiên Lôi nhìn chăm chăm. Hai người vốn cách nhau không xa, dù sao không gian trong phòng cũng có hạn. Sau khi Trương Tử Hàm làm xong động tác này, Dương Thiên Lôi không ngờ mình có thể nhìn thấy được hai ngọn núi tuyết, thung lũng thật sâu, thật mê người... Sung mãn, tròn trịa, săn chắc. Lấy bàn tay nhỏ bé hiện tại của Dương Thiên Lôi, tuyệt đối là một tay không thể ôm trọn hết được. Hơn nữa, mùi hương mê người của cơ thể gần trong gang tấc, Dương Thiên Lôi hận không thể vùi đầu vào khe rãnh thật sâu kia. Không biết cảm giác thế nào? Thật sự là mê hoặc mà! Tiểu huynh đệ sắp biểu tình rồi..!

- Loại co duỗi tính chất tự nhiên này, các công pháp khác không thể bằng được. Xem tiếp!

Trương Tử Hàm nói đến đây, thân thể đột nhiên bắn lên, khôi phục nguyên trạng với tốc độ cực kỳ kinh người. Giống như một trận cuồng phong thổi tới!

- Kháo...!

Dương Thiên Lôi nhin không được kinh hô lên, ngay cả tư tưởng đen tối hèn mọn trong đầu cũng biến mất không còn tăm tích.

Khom xuống phía dưới cũng không có gì đáng kinh ngạc, thu hồi về cũng bình thường, thế nhưng khom đến trình độ này không ngờ lại có thể bộc phát ra tốc độ kinh người như vậy, giống như dây cung kéo căng hết cỡ đột nhiên bắn mạnh ra, mang theo lực đạo cường đại. Chuyện này thực sự là dọa người rồi!

- Loại co giãn và sức giãn này lại càng không có công pháp nào có thể bằng được.

Trương Tử Hàm nhìn dáng vẻ khiếp sợ của Dương Thiên Lôi, mỉm cười nhẹ giọng nói.

- Thế nhưng độ khó trong tu luyện của nó cũng lớn hơn rất nhiều. Quá tám tuổi không thể tu luyện được, bởi vì khi tám tuổi, gân mạch toàn thân đã sơ bộ hình thành, khi đó dù tu luyện thế nào cũng rất khó đạt đến trình độ này. Đây là điểm thứ nhất! Tuy nhiên, người không cần lo lắng. Tình huống của người có điểm đặc thù. Nếu viện trưởng đã để người tu luyện, ta nghĩ... Nhất định không thành vấn đề.

11. Chương 10: Cách Không Đả Thương Người (thượng)!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 10: Cách không đả thương người (thượng)!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thứ hai, phải đạt được cảnh giới Tinh giả cấp một đỉnh phong. Đây là bởi vì, gân mạch thân thể trải rộng toàn thân, toàn bộ mỗi một khối chủ cơ và phụ cơ, trong đó đều có gân mạch tương liên. Nếu như phụ cơ không thể rèn luyện đến cảnh giới Đại thành, gân mạch trong đó càng khó rèn luyện hơn. “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh” khác với các công pháp khác là, mỗi một gân mạch đều được rèn luyện. Nó là chỉnh thể rèn luyện. Mỗi một chu thiên đều phải luyện hóa được trên 90% tinh thần lực, lại vừa phải tiến hành cho lần tiếp theo. Cho nên, cần phải có điều kiện thứ hai này

Trương Tử Hàm vừa không ngừng giảng giải chi tiết tinh túy và tri thức cơ bản của “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh”, vừa không ngừng làm mẫu các động tác. Dương Thiên Lô lại vừa thưởng thức mỹ nữ vừa dụng tâm nhớ kỹ mỗi một yếu điểm. Hắn cảm giác vô luận là trí nhớ hay năng lực lý giải của mình hiện nay so với hai người riêng rẽ trước đây đều cường đại hơn rất nhiều. Nhất cử nhất động của Trương Tử Hàm, mỗi một nụ cười, mỗi một câu nói, thậm chí mỗi lần phập phồng của bộ ngực sữa hắn đều có thể hoàn toàn nhớ kỹ, dường như quay phim lưu vào trong đầu những hình ảnh, dấu vết đó vậy.

Loại cảm giác này vô cùng tốt, vô cùng thoải mái! Có mỹ nữ ngắm, có công phu học, không nghi ngờ gì, đây là chuyện tình Dương Thiên Lô thích nhất từ khi trọng sinh tới giờ. Tình cảnh này, khiến Dương Thiên Lô say mê vô cùng.

Đáng tiếc...

“Đương! Đương! Đương!...” Ngay vào lúc này, đột nhiên từ bên ngoài truyền vào tiếng đập cửa.

“Mẹ kiếp! Tên ngu ngốc nào?”

Sớm không đến, muộn không đến, lại đến vào lúc này, quấy rối chuyện tốt của ca!

Điều này khiến Dương Thiên Lô rất buồn bực. Theo trí nhớ của hắn, cho tới bây giờ cũng chưa từng có ai tới ký túc xá của hắn, hắn cũng chẳng có bằng hữu gì. Huống chi hiện tại đang là thời gian luyện công, hầu hết học sinh đều ở sân tu luyện mới đúng. Vì sao có người tới nơi này?

Dương Thiên Lô xoay người đang muốn mở miệng chửi, Trương Tử Hàm bỗng nhiên vươn bàn tay nhỏ bé, chặn ngang miệng hắn.

- Hơ... Đừng lên tiếng!

Trương Tử Hàm thấp giọng nói bên tai Dương Thiên Lô.

Cách ăn mặc của Trương Tử Hàm, lại cùng trốn ở trong nhà với Dương Thiên Lô, thực sự không nên để người khác thấy. Mặc dù Dương Thiên Lô gần như là một tiểu hài tử mới mười một tuổi, nhưng những gì nên có bên ngoài cũng dường như đều đã có, tuy rằng không tính là lớn, nhưng chung quy cũng coi như là một tiểu nam nhân chân chính. Cổ sự giữa đại tỷ tỷ và tiểu đệ đệ ở nơi nào cũng có.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng hai thước.

Dương Thiên Lô cảm thụ được độ ôn nhu của bàn tay nhỏ, nghe trên mặt truyền đến cổ hương khí nhàn nhạt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm, nhin không được lần thứ hai lòng hươu dạ vượn, tim đập gấp gấp, hô hấp nặng nề.

Đẹp! Thật sự rất đẹp! Đẹp đến không có chút tì vết nào. Nhất là đôi mắt tuyệt mỹ như nước hồ thu kia!

“Đương! Đương! Đương!”

Ngừng một lát, tiếng đập cửa lại một lần nữa vang lên, so với lúc nãy hình như mạnh hơn một chút. Tuy nhiên, hai người vẫn như trước, không ra mở cửa, cũng không nhúc nhích.

Cơ hội tốt như vậy, Dương Thiên Lô há có thể bỏ qua?

Ánh mắt hần thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào Trương Tử Hàm. Trương Tử Hàm thấy vậy có chút không tự nhiên, ngừng ngừng quay đầu đi. Chỉ là, cái cảm giác bị nhìn chăm chăm càng lúc càng mãnh liệt, giống như có loài côn trùng nào đang bò trên mặt, Trương Tử Hàm nhịn không được thoáng nhìn lại Dương Thiên Lô. Dương Thiên Lô vẫn còn đang nhìn, lại nhìn nàng chăm chăm.

Rất cực không thể nhịn được nữa, Trương Tử Hàm quay đầu trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, hạ giọng nói:

- Người nhìn ta chăm chăm làm gì? Trên mặt ta có hoa chấu?

- Ách... Không có! Nhưng, Trương lão sư, mặt của nàng so với hoa còn đẹp hơn. Hơn nữa, càng nhìn càng không thể nín lòng nhìn thêm lần nữa, càng nhìn càng đẹp! Quả thực là “Hoa nhường nguyệt thẹn”, “Chim sa cá lặn”. Ca... À không... Ta, kìm lòng không đậu.

Dương Thiên Lô thấp giọng đáp lại.

- Hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn là cái gì?

Được khen, không có ai lại không thích. Nghe Dương Thiên Lô thẳng thắn ca ngợi mình, trong lòng Trương Tử Hàm đương nhiên rất vui vẻ, chỉ là không hoàn toàn hiểu hết ý tứ của Dương Thiên Lô, nhịn không được tò mò hỏi.

“Đương! Đương! Đương”

Tiếng đập cửa lại vang lên lần nữa. Hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn hơn, thô bạo hơn. Xem ra kẻ gõ cửa này đã hạ quyết tâm không đạt mục đích không bỏ qua!

Dương Thiên Lô hận không thể bóp chết tên khốn này. Ngựa ghìm cương trước vực thẳm, muốn hại chết người ta sao?

- Tử Hàm, ta biết nàng đang ở chỗ này. Mau mở cửa đi. Nàng cho là người có thể giấu được ta sao?

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một thanh âm cực kỳ kiều ngạo.

Khi nghe thấy thanh âm này, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm nhất thời bùng bùng lửa giận, nhanh chóng mặc lại áo choàng của mình, mở cửa phòng đi ra ngoài.

- Ta biết nàng nhất định ở bên trong!

Cửa vừa mở ra, một thanh âm vô liêm sỉ truyền vào tai Dương Thiên Lô. Lập tức, Dương Thiên Lô cảm giác được một ánh mắt âm tàn rất nhanh quét quanh ký túc xá của mình một vòng, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt mình.

- Đây chính là tên Tiểu Bạch si Dương gia đây sao?

Ta xxx con bà nó! Người mới là đồ Tiểu Bạch si, toàn gia người đều là lũ ngốc nghếch! Chuyện tốt bị phá hỏng, vốn đã đầy một bụng lửa giận, hận không thể bóp chết kẻ nào phá đám, nghe tên kia nói như thế, Dương Thiên Lô làm sao có thể nhịn được? Thế nhưng trước mặt Trương Tử Hàm cũng không thể biểu hiện quá mức tục tĩu. Dương Thiên Lô hầu như không cần nghĩ ngợi, đáp trả lập tức:

- Tiểu Bạch si nói ai đây?

Lúc này, Dương Thiên Lô đã đi tới trước cửa, thấy trước mắt hiện ra một người thân hình cao lớn, nhưng có chút đẹp trai, tao nhã, thoát nhìn dạng chó hình người, có mắt, có mũi. Nhưng mà, lỗ mũi lại đang hếch lên trời, bộ dáng rất là kiêu căng, nhưng lại giống như một thằng ngốc. Hơn nữa, ánh mắt hần cực kỳ lỗ mãng, kiêu ngạo, thuần túy là một bộ dáng đang thèm ăn đòn.

Tên nam nhân ngu ngốc mặc một thân trường bào màu vàng hoa lệ, trên vai trái áo choàng thêu một nửa đồ án màu vàng kim óng ánh, có sáu đường vân sáng lấp lóe, trên vai phải thêu một đầu thú Lô Ung màu

xanh. Thân trang phục này cho thấy ba điểm: Người này là đệ tử Học viện Cực Dương, hơn nữa là đệ tử Tinh Giả Cấp sáu, đồng thời, hẳn là người của Lôi gia.

Lôi gia, danh môn vọng tộc tại Đế quốc Cát Ương. Gia chủ đương đại của Lôi gia là Tể tướng của Đế quốc, là kẻ thù chính trị chủ yếu của Dương gia trên triều đình. Tuy nhiên, những thứ này, Dương Thiên Lôi lại không nhìn ra. Trước đây hẳn không có thời gian rỗi quan tâm đến mấy sự tình này.

- Hối thừa! Tiểu Bạch si đương nhiên là nói người rồi.

Tên nam nhân ngu ngốc không cần nghĩ ngợi nói luôn. Hẳn nhiên tên này chưa có xem qua mấy đại tác phẩm của Kim Dung, thoáng cái đã rơi vào bẫy của Dương Thiên Lôi.

12. Chương 11: Cách Không Đả Thương Người (hạ)!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 11: Cách không đả thương người (hạ)!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ha ha ha...! Đúng! Đúng! Tiểu bạch si nguyên lai là đang nói ta.

Dương Thiên Lôi hết sức vui vẻ. Người dị giới quả thực là dễ lừa!

Tên kia nhất thời kịp phản ứng, nhận ra mình bị Dương Thiên Lôi vòng vo tam quốc mắng. Cái mũi trên mặt heo hếch lên trời nhất thời co quắp cả nửa ngày. Thế nhưng, không ngờ hẳn lại có thể nhẫn nhịn xuống được.

“Phụt!”

Khuôn mặt vốn băng lãnh của Trương Tử Hàm nhất thời nhin không được cười ra tiếng.

Bộ dáng phẫn hận của tên khốn này cũng quá đặc sắc rồi. Tên ngu ngốc luôn luôn dùng lỗ mũi nhìn người này tại Học viện Cực Dương cần rõ đã quen, dù rất kiêu ngạo, ương ngạnh, rất vô liêm sỉ, nhưng người ta có thực lực! Không có biện pháp! Người có thể trấn áp hẳn tại Học viện Cực Dương hiện vẫn chưa tìm thấy. Cho nên, Trương Tử Hàm chưa từng thấy qua tên ngu ngốc này phẫn hận như vậy. Hiện tại vừa thấy, tâm tình thật là khoan khoái dễ chịu a, cảm giác giống như chứng kiến một tên quý tộc khăn áo chỉnh tề, bỗng nhiên đâm phải vỏ dưa hấu, té lăn quay trên mặt đất. Hơn thế nữa, mặt heo còn tiếp xúc thân mật với mặt đất, mà trên đó vừa mới có một đồng phân.

Nhìn Dương Thiên Lôi với khuôn mặt thanh tú, bộ dáng điềm đạm tự nhiên, chỉ một vài câu liền có thể đùa giỡn tên nam nhân ngu ngốc kia trong lòng bàn tay, trong lòng Trương Tử Hàm sinh ra một tia nghi hoặc. Một thiếu niên cơ trí đầy mình như vậy, làm sao lại là một người trầm mặc ít lời, chỉ biết vui đùa tu luyện như mọi người vẫn đồn.

- Hừ! Bản thiếu gia không muốn phí lời vô ích với tên Tiểu Bạch si người!

Nam nhân ngu ngốc không ngờ mồm miệng Dương Thiên Lôi lợi hại như vậy, một câu liền khiến mình phẫn hận, nhất thời còn không kịp nghĩ ra câu gì phản kích, chỉ có thể giả vờ cao ngạo hừ lạnh một tiếng, hếch lỗ mũi lên trời, quay mặt về phía Trương Tử Hàm, bày ra bộ dáng khinh thường, không thèm cùng Dương Thiên Lôi nói lời vô ích.

Nhưng đồng thời khi xoay mặt, trong mắt nam nhân ngu ngốc hiện lên một tia âm độc, ngón trỏ tay trái duỗi ra rất nhanh, trong nháy mắt làm một động tác bí ẩn.

Thoáng chốc trong lúc đó, một đạo tinh thần lực mắt thường khó có thể nhìn thấy bắn nhanh về phía Dương Thiên Lôi.

Tinh thần lực ngoại phóng! Cách không đả thương người!

Phải biết rằng, chỉ có Tinh Giả đạt cảnh giới cấp tám, mới có thể tụ tinh thần lực vô hình hóa hữu hình, đạt được tinh thần lực ngoại phóng, giết địch trong vô hình. Có thể làm được điều ấy, không ai không phải là tinh anh được Đế quốc hoặc các thế lực tranh nhau lôi kéo.

Tuy nhiên, cũng có ngoại lệ. Đó chính là Tinh Giả Thuần Kim Chi Thể.

Tinh thần lực căn cứ vào ngũ quy tắc ngũ hành trong thiên địa chia thành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, năm loại thuộc tính. Mà thuộc tính kim, chính là thuộc tính khí có lực sát thương lớn nhất trong ngũ hành.

Tư thế hào hùng, máu chảy thành sông!

Bộc lộ năng lực sát thương lớn nhất, Tinh Giả thuộc tính kim thường thường có thể vượt trên các Tinh Giả khác, sớm có thể sử dụng tinh thần lực hữu hình. Đây là một thuộc tính học nhanh nhất, cũng lợi hại nhất trong ngũ hành.

Đối với Thuộc tính kim, tinh thần lực miễn cảm nhất với Thuần Kim Chi Thể, thậm chí khả năng tại cảnh giới Tinh Giả Cấp sáu liền có thể bức một phần cực nhỏ tinh thần lực ra bên ngoài cơ thể, hóa vô hình thành hữu hình, lại mượn đạo cụ của Tinh Giả đỉnh cấp, Tinh Giả Thuần Kim Chi Thể liền có thể thực hiện tinh thần lực ngoại phóng, cách không đả thương người.

Mặc dù thủ đoạn này so với cường giả chân chính đạt được cảnh giới Tinh Giả cấp tám còn có chút khác biệt về bản chất, nhưng dùng để ngược đãi tên thái điều kia cũng tuyệt đối là cường đại rồi.

Tên nam tử ngu ngốc này không ngờ lại là Tinh Giả Thuần Kim Chi Thể, vừa rồi lợi dụng một kiện đạo cụ Tinh Giả đỉnh cấp vừa mới đạt được mới có thể phóng thích tinh thần lực ra ngoài.

Cũng chính vì vậy, mặc dù Trương Tử Hàm biết rõ thực lực của tên nam tử ngu ngốc này cũng vạn lần không ngờ tới hần cư nhiên có thủ đoạn như vậy. Tới khi nàng phát hiện ra, có muốn ngăn cản cũng không kịp rồi.

- Lôi Hoàn, người hơi quá đáng rồi đấy!

Trương Tử Hàm vừa sợ vừa giận trừng mắt nhìn tên nam tử ngu ngốc, lo lắng nắm tay Dương Thiên Lôi hỏi:

- Thiên Lôi, người sao rồi?

- Đừng có gấp! Ở đây Tiểu Bạch si là đệ tử của nàng, ta sẽ không để hần bị sao đâu.

Lôi Hoàn nhếch miệng, kiêu ngạo nói.

Tên nam tử ngu ngốc lần này công kích cũng rất có chừng lực, cũng sẽ không tạo thành tổn hại gì to lớn đối với Dương Thiên Lôi. Dù sao Dương Thiên Lôi dù là gỗ mục tốt xấu gì cũng là người Dương gia. Lôi Hoàn tuy rằng ương ngạnh, nhưng đầu cũng không phải làm toàn bằng bã đậu.

Tuy nhiên, tinh thần lực của thuộc tính kim lợi hại vô cùng. Cổ tinh thần lực này của hần tuy rằng yếu ớt, nhưng một khi tiến nhập vào cơ thể Dương Thiên Lôi, liền có thể giống như đao thương, làm tổn thương các kinh mạch trong cơ thể hần. Chỉ ít, cũng có thể khiến Dương Thiên Lôi thống khổ mười ngày nửa tháng.

Bất quá, lần này, vô luận là Trương Tử Hàm hay Lôi Hoàn cũng không chú ý tới, Dương Thiên Lôi bị tinh thần lực tiến nhập cơ thể lại không lộ ra biểu tình thống khổ hay phẫn nộ, trên mặt hần toát ra hoàn toàn là khiếp sợ và mê hoặc!

“Kỳ quái! Kỳ quái! Tại sao có thể như vậy?”

Toàn bộ tinh thần lực của Lôi Hoàn vừa tiến nhập vào cơ thể Dương Thiên Lôi rõ ràng biến mất.

Không sai! Chính là biến mất!

Không phải là tinh thần lực của Lôi Hoàn không thể duy trì lâu hơn mà biến mất, cũng không phải bị phòng ngự của Dương Thiên Lôi trung hòa, triệt tiêu, mà là quý dị biến mất vô tung vô ảnh, không hề có nguyên nhân.

- Tiểu Bạch si, ta dạy ngươi một quy tắc. Nam nhân không phải dựa vào mồm mép, mà là thực lực.

Bởi vì Dương Thiên Lô nhất thời lâm vào mê hoặc và khiếp sợ, biểu tình trên mặt có chút âm tình bất định, lọt vào trong mắt Lôi Hoành lại tưởng rằng hắn bị tinh thần lực đã thương, cố ý cạy mạnh không chịu kêu đau, mới ghen đến sắc mặt trắng bệch như vậy, không khỏi đắc ý nói tiếp:

- Bất quá, đạo lý cao thâm như vậy, Tiểu Bạch si ngươi cũng chưa chắc hiểu được!

- Lôi Hoành, có chuyện gì chúng ta ra ngoài nói.

Trương Tử Hàm cố tìm cách lôi kéo Lôi Hoành ra ngoài, chỉ cho là Dương Thiên Lô đang cố nén đau, để phòng ngừa Lôi Hoành tiếp tục làm chuyện xấu, Trương Tử Hàm liền tức giận nói.

- Được! Hiếm khi được Tử Hàm nàng nể mặt, ta đương nhiên không thành vấn đề.

Lôi Hoành khinh miệt liếc mắt nhìn Dương Thiên Lô, đắc ý phát trường bào, nện bước khoan thai, rung đùi muốn xoay người rời khỏi ký túc xá của Dương Thiên Lô. Bộ dáng vô sỉ đó khiến Dương Thiên Lô thực sự nhìn không được.

- Cút con mẹ ngươi!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô vốn một mực im lặng không nói bỗng nhiên bước lên phía trước hai bước, nhanh như thiểm điện đá hai cước vào cái hông của tên nam tử ngốc. “Bịch” một tiếng, tên nam tử ngốc liền bay ra cửa ký túc xá. Khá khen tên tiểu tử này cũng có chút tài năng, nhanh chóng ổn định thân hình.

13. Chương 12: Ca Chưa Bao Giờ Mang Thù!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 12: Ca chưa bao giờ mang thù!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Kháo!

Tên nam tử ngốc rống lên, xoay người muốn giáo huấn tên Dương Thiên Lô không biết trời cao đất rộng là gì này.

- Ngươi muốn làm gì? Là ngươi gây sự trước đó!

Trương Tử Hàm bước ra chắn trước cửa, tinh thần lực đã vận chuyển quanh thân, bày ra tư thế điều hâu bảo hộ gà con,

Đòn này của Dương Thiên Lô hoàn toàn là vô chiêu vô thức, không có ẩn chứa chút tinh thần lực nào trong hoành cước, Trương Tử Hàm không nghĩ tới, tên nam tử ngốc đồng dạng cũng không nghĩ tới. Đang khi mở miệng đắc ý, hắn cũng không thềm quan tâm tới Dương Thiên Lô vốn không thể tạo nên bất cứ uy hiếp gì với hắn.

Đương nhiên, lấy tu vi Tinh Giả Cấp sáu của tên nam tử ngốc này, Dương Thiên Lô có thể đắc thủ hoàn toàn là do may mắn. Một cước kia của hắn cho dù là chỉ dùng một chút ít tinh thần lực, Lôi Hoành sẽ cảm ứng được trước tiên, Dương Thiên Lô căn bản không thể thành công. Nhưng chiêu thức của Dương Thiên Lô hết lần này tới lần khác đều không ẩn chứa một tia tinh thần lực nào, vô thanh vô tức, mới khiến người này trúng chiêu.

- Ngươi...

Nhìn tư thế của Trương Tử Hàm, Lôi Hoành biết, hiện tại muốn giáo huấn Dương Thiên Lôi là không có khả năng, khiến hắn và Trương Tử Hàm động thủ tuyệt đối là không được, chỉ có thể phần nộ nhìn Dương Thiên Lôi, tàn bạo nói:

- Nể mặt Trương Tử Hàm, lão tử tạm thời tha cho ngươi một mạng. Về sau ngươi cẩn thận một chút.

Trương Tử Hàm thở dài một hơi, xoa người nói với Dương Thiên Lôi:

- Thiên Lôi, ngươi về phòng trước đi, ngày mai ta trở lại xem ngươi thế nào. Nếu cảm thấy thân thể có gì đó không đúng, ngàn vạn lần đừng gắng gượng, phải lập tức tìm y sư trong học viện, biết không?

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói:

- Yên tâm! Chút thủ đoạn tiểu nhân hèn mọn này ta còn có thể chịu được.

- Hừm!

Lôi Hoành hừ mạnh một tiếng khinh thường.

- Vậy là tốt rồi...!

Thấy thần sắc Dương Thiên Lôi thực sự rất thoải mái, Trương Tử Hàm thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ, Lôi Hoành cố kỵ thân phận của Dương Thiên Lôi, lần xuất thủ này quả thực rất có chừng mực, không tạo thành thương tổn gì quá lớn cho Dương Thiên Lôi.

- Nghỉ ngơi cho tốt. Hôm nay cũng đừng có luyện tập.

Sau khi căn dặn Dương Thiên Lôi một câu, Trương Tử Hàm xoay người đi theo Lôi Hoành.

Thân ảnh Trương Tử Hàm vừa biến mất, nụ cười rạng rỡ tươi tỉnh trên mặt Dương Thiên Lôi cũng không thấy đâu nữa, sắc mặt dần dần lạnh lại.

Người không phạm ta, ta không phạm người. Ta không thích gây phiền phức, nhưng tuyệt đối không phải người có thể dễ dàng khi dễ.

- Ca chưa bao giờ lưu hận. Có cừu oán gì đều báo ngay tại chỗ. Dám chơi lão tử? Tuy nhiên, tên ngu ngốc này quả thực có vẻ rất mạnh. Xem ra về sau lão tử phải cẩn thận một chút rồi.

Dương Thiên Lôi bực bội nói.

Chỉ có mau chóng đề thăng thực lực của chính mình mới là vương đạo!

- Rốt cuộc là chuyện gì vừa xảy ra?

Nghĩ đến tình huống quỷ dị lúc nãy, Dương Thiên Lôi tỉ mỉ kiểm tra lại tình hình cơ thể mình, nỗ lực muốn làm rõ vừa rồi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra. Mặc dù tinh thần lực Lôi Hoành phóng ra rất yếu ớt, nhưng tinh thần lực đó đột nhiên biến mất lại quá mức quỷ dị. Chính mình ngay cả một chút đau đớn cũng không hề cảm nhận được.

Suy nghĩ nửa ngày, Dương Thiên Lôi cuối cùng vẫn không rõ thân thể mình vì sao trung hòa được công kích của Lôi Hoành. Trong thân thể cũng không có bất kỳ dị trạng nào.

- Móa! Sau này hãy nói vậy!

Nghĩ mãi không ra, Dương Thiên Lôi cũng không muốn cứ mãi đâm đầu vào ngõ cụt. Dù sao đối với chính mình mà nói, đây cũng là một chuyện tốt. Một ngày nào đó mình cũng sẽ hiểu ra thôi. Hiện tại việc cấp bách chính là phải nhanh chóng tu luyện “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh”, đề thăng thực lực của mình. Lôi Hoành nói một câu rất có đạo lý – Thực lực mới là tất cả. Huống chi Dương Thiên Lôi còn muốn khi về nhà vào cuối kỳ tới sẽ mang đến cho mẫu thân một niềm vui thật lớn!

“Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh”, công pháp cơ sở của Tinh giả cấp một đỉnh phong, sau khi tu luyện đại thành, cơ bắp, màng da, gân mạch, thậm chí cốt cách cơ thể đều có được tính bền dẻo cùng cơ năng không thể tưởng tượng được. Cơ thể có khi mềm mại như bông, khi lại cứng rắn như sắt thép, đại khái khác hẳn người thường. Trên lý thuyết mà nói, tu luyện công phu này đến cực hạn, thậm chí có thể gấp ngược các

đốt ngón tay, ngón chân, hoặc là làm động tác đầu xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, như không phải đầu của chính mình.

Bất quá, tuy rằng “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh” là công pháp cơ sở của Tinh giả cấp một đỉnh phong, nhưng nếu muốn tu luyện đến cực hạn, cũng là khó khăn muôn vàn.

Công pháp này ngoại trừ điều kiện nhập môn hà khắc, muốn đại thành cũng cực kỳ gian nan, phải có đại nghị lực, đại dũng khí, đại trí tuệ, còn phải có đầy đủ ngộ tính.

Thân thể con người cấu tạo phức tạp không gì sánh được. Chỉ riêng kinh mạch đã phân thành vô số nhánh nhỏ, trùng trùng điệp điệp, lên tới cả trăm vạn. Muốn nắm giữ toàn bộ những cấu tạo không đếm xuể này của cơ thể, khiến cho mỗi một động thái rất nhỏ đều có thể tùy tâm sở dục biến hóa, tất nhiên là công việc cực kỳ khó khăn. Ngoại trừ tư chất bản thân vượt xa người thường, đối với trí tuệ và ngộ tính của tu luyện giả cũng là một khảo nghiệm cực lớn.

Đồng thời, khi tu luyện “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh”, tu luyện giả khác nhau cũng thường thường đạt được những hiệu quả khác nhau. Đó là bởi vì tư chất và ngộ tính của mỗi tu luyện giả khác nhau, sẽ có trình độ nắm giữ cấu tạo cơ thể cao thấp khác nhau.

...

Nửa tháng sau.

Lúc này, trong sự kinh ngạc của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên biểu diễn toàn bộ Bát chuyển trong “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh” đã học tới bước cuối cùng. Đồng thời, tới bước chuyển then chốt, hắn muốn thử nghiệm tự mình khống chế ngàn vạn biến hóa của cơ thể, để ý thức và thân thể của mình tương liên chặt chẽ, do đó đột phá thức thứ chín của “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh” – “Cửu chuyển nhập thể”.

Chỉ có đột phá “Cửu chuyển nhập thể” mới có thể thể hiện hoàn toàn hiệu quả của “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh”.

Cơ hội tạo thành ý thức và thân thể tương liên này chỉ có một lần, không được phép thất bại, chỉ có thể thành công. Nhưng có thể hoàn thành loại trình độ rèn luyện này hay không, lại hoàn toàn phụ thuộc ở lần đầu tiên.

Lúc này cũng không có bất kỳ ai có thể hiệp trợ, chỉ có thể dựa vào tư chất và ngộ tính của chính mình để hoàn thành.

Thời gian khổ tu của Dương Thiên Lôi trước kia đã tạo cho hắn một tâm chí và nghị lực cứng cỏi, mà một nửa linh hồn Dương Thiên Lôi khác đến từ Địa Cầu lại cho hắn ngoài tính kiên nhẫn còn có vài phần cơ trí, khéo léo đưa đẩy, không phải chỉ biết khổ công vùi đầu tu luyện, mà là linh hoạt biến hóa. Loại tâm tính vừa nhu vừa cương này khiến việc tu luyện của hắn tiến triển cực nhanh.

14. Chương 13: Lừa Tình.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 13: Lừa tình.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Kiên nhẫn cảm thụ từng biến hóa rất nhỏ của cơ thể, chậm rãi dẫn đạo tinh thần lực nhập thể, cẩn thận tỉ mỉ chải vuốt mỗi một nhánh năng lượng trong bát chuyển...

Khi Dương Thiên Lôi dần dần cảm giác được ba yếu tố: thân thể của mình, tinh thần lực, và tinh thần đã có một loại liên hệ huyền ảo, hai mắt vốn nắm chặt của hắn đột nhiên mở bừng ra.

- Hey!

Dương Thiên Lôi bật thốt một tiếng, bắt đầu trùng kích lần cuối cùng.

Nửa tháng khổ tu, thành bại ở lần hành động cuối cùng này,

Hết lớn một tiếng, Dương Thiên Lôi hòa hợp tinh, khí, thần làm một thể, đẩy một quyền về phía một gốc cây nhỏ đánh ra. Nhưng khi đường quyền đi được một nửa, tay phải Dương Thiên Lôi đột nhiên uốn éo giật lại. Lập tức, quỹ tích của đường quyền gấp khúc một cách kỳ dị, nhìn qua giống như một cái vẩy ra của cây roi ngựa.

“Ba!”

Một tiếng vang lớn nổ ra, một quyền này đã lột ra một khối lớn vỏ cây.

- Người lại có thể... Thực sự thành công!

Bên cạnh Dương Thiên Lôi truyền đến thanh âm khó có thể tin của một người. Cái miệng nhỏ của Trương Tử Hàm lúc này khẽ nhếch lên, dùng vẻ mặt không thể tưởng tượng được nhìn Dương Thiên Lôi.

Gần nửa tháng có thể đạt tới “cửu chuyển nhập thể”. Điều này thực sự là quá kinh người!

- Vù ... Vù ... Hô...!

Từng đợt quyền phong, thân ảnh lóe lên. Trên toàn thân Dương Thiên Lôi, mỗi một bộ vị cơ thể, gân mạch, thậm chí cốt cách đều biến chuyển rất nhanh, khi thì giống như roi ngựa mềm dẻo cực điểm, khi lại như côn sắt, cứng rắn mười phần.

Đã qua trọn vẹn nửa canh giờ, Dương Thiên Lôi rốt cục ngừng lại.

Từ trong một loạt động tác vừa rồi của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm rõ ràng thấy được cảnh giới không thể tưởng tượng được của một người – trình độ rèn luyện trăm phần trăm.

- Tiểu Lôi, tới, lau mồ hôi đi.

Sau phút chấn động ban đầu đi qua, trong lòng Trương Tử Hàm bùng lên niềm vui sướng từ tận đáy lòng cùng một chút đắc ý nho nhỏ. Rèn luyện “Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh” tới trình độ trăm phần trăm. Đó là khái niệm gì? Chỉ ít, lấy kiến thức của Trương Tử Hàm, cho tới bây giờ nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Bất tri bất giác, ngay cả xưng hô cũng trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

Bất kể thế nào, Dương Thiên Lôi cũng là đệ tử của nàng, là nàng nhìn hắn trưởng thành. Nàng lần đầu tiên làm lão sư, cũng lần đầu tiên ném trái lựu làm gương cho người khác.

- Hắc hắc! Cảm tạ Trương lão sư!

Dương Thiên Lôi đưa đầu qua để Trương Tử Hàm lau mồ hôi, miệng cảm ơn rất nhu thuận, nhưng con mắt lại không có chút thành thật nào.

Vóc người Trương Tử Hàm bao quát mà nói là loại lạnh lợi, xinh xắn. Tuy nhiên, trên thân thể nàng, những chỗ cần lớn, chính là lớn đến dọa người. Bình thường, do đồng phục rộng thùng thình của Học viện Cực Dương che giấu còn không nhìn rõ được bao nhiêu, nhưng lúc này, Dương Thiên Lôi đứng ngay sát cạnh hai ngọn núi, Trương Tử Hàm lại đưa tay lên trán Dương Thiên Lôi lau mồ hôi cho hắn. Tư thế này khiến cổ áo nàng hoàn toàn bại lộ dưới mắt Dương Thiên Lôi, hai tòa núi nhỏ ngạo nhân nhất thời nổi lên không sót chút nào.

Phong cảnh mê người như vậy, Dương Thiên Lôi sao có thể dễ dàng bỏ qua?

- Dù thế nào cũng phải là áo cỡ D a...

Ma xui quỷ khiến, Dương Thiên Lôi kim lòng không được lại thốt ra miệng câu cảm khái như vậy,

- Người nói cái gì?

Trương Tử Hàm ngạc nhiên hỏi.

- Ta nói vóc người Trương lão sư thật tốt!

Dương Thiên Lô cười hì hì nói, tựa hồ cũng không lo lắng Trương Tử Hàm sẽ vì sự lỗ mãng của hắn mà nổi giận.

- Tiểu hoạt đầu, miệng lưỡi càng lúc càng trơn tru!

Trương Tử Hàm mang theo dáng tươi cười ngọt ngào đáp. Chỉ là khi phát hiện ánh mắt Dương Thiên Lô không thành thật, mới phát hiện chuyện gì xảy ra. Khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ bừng, lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai nhảy tránh xa Dương Thiên Lô. Khuôn mặt bừng bừng nổi giận, hằm hằm nhìn Dương Thiên Lô.

Nửa tháng nay, Dương Thiên Lô cùng Trương Tử Hàm sớm chiều ở chung, hai bên đã thân cận hơn rất nhiều, nói chuyện cũng tùy ý hơn rất nhiều. Hơn nữa, Dương Thiên Lô mặc dù miệng lưỡi trơn tru, nhưng ánh mắt lại luôn luôn trong suốt, khiến người khác không thể nảy sinh lòng chán ghét. Thêm vào đó, Dương Thiên Lô tu luyện khắc khổ, khiến Trương Tử Hàm rất có hảo cảm. Cho nên, dù thỉnh thoảng miệng lưỡi Dương Thiên Lô trơn tru một chút, Trương Tử Hàm cũng sẽ không tức giận, ngược lại còn có chút vui mừng.

Nữ nhân chung quy đều hi vọng được người khác phái khen ngợi, bất kể với phương thức gì, bởi vì... Điều này chứng minh các nàng có mị lực. Nữ nhân sợ dĩ chán ghét nam nhân không đứng đắn, miệng lưỡi ba hoa, đại để kỳ thực cũng là bởi vì bản thân nam nhân đó khiến các nàng chán ghét mà thôi.

- Trương lão sư, ta đã hoàn thành cửu chuyển nhập thể, hình như trình độ hoàn thành là trăm phần trăm. Có được thưởng gì không?

Dương Thiên Lô từ trên tảng đá nhảy xuống, cười hì hì nói.

- Người, tiểu hoạt đầu này, muốn thưởng cái gì?

Trương Tử Hàm sắc giọng. Từ khi nàng dùng mấy viên kẹo đường lừa dối đám tiểu hài tử luyện tập lúc trước, mỗi lần tu luyện có tiến triển, Dương Thiên Lô lại công khai đòi phần thưởng. Mỗi lần như vậy, Trương Tử Hàm lại có một loại ảo giác, nàng nghĩ cái đuôi cáo phía sau lưng Dương Thiên Lô đang không ngừng lắc lư.

Nguyên bản Trương Tử Hàm bày ra trò phần thưởng ấy chỉ là muốn lừa dối đám tiểu hài tử mà thôi. Tuy nhiên, hiện tại Trương Tử Hàm nghĩ, hiện tại chính mình đang bị Dương Thiên Lô tính kế. Hơn nữa, mục đích của tiểu tử này tuyệt đối không phải chỉ là mấy viên đường.

- Lão sư có thể ... Hôn ta một cái không?

- A... Tiểu Lô, người thực quá càn quấy đó!

Trương Tử Hàm nhất thời lại càng hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vẻ mặt cứng rắn nói. Trương Tử Hàm lớn như vậy, cho tới bây giờ ngoại trừ mấy vị trưởng bối, cũng chưa từng cho nam nhân nào chạm vào. Muốn nàng thân cận nam nhân khác, chuyện này sao có thể?

Tuy rằng niên kỷ Dương Thiên Lô không lớn, nhưng so về vóc dáng cũng không hề kém Trương Tử Hàm. Tóm lại, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng coi như là một nam nhân.

- Trương lão sư, ta không có ý gì khác...

Dương Thiên Lô bỗng nhiên thở dài một hơi, vẻ mặt ưu thương nói:

- Ta nghĩ Trương lão sư có thể đã từng nghe nói qua, ta là phế tài lớn nhất Dương gia? Kỳ thực vốn không phải như vậy. Ta từ khi năm tuổi, tu luyện Hùng Vương Đoán Cơ Công trong ba ngày liền cảm ứng được tinh thần lực. Khi đó ta là sủng nhi của Dương gia và Học viện Cực Dương. Thế nhưng sau đó, không biết vì sao ta vẫn không thể tiến nhập cảnh giới Tinh Giả, thẳng cho đến khi ta mười một tuổi.

- Sau năm tuổi, cuộc sống của ta xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, mỗi ngày đều trải qua tu luyện khan hiếm khắc. Ta không có một bằng hữu. Khi ta tịch mịch, cô độc, bàng hoàng, thất lạc... Cũng chỉ

có thể ngồi trên tảng đá ở trong sân kia, nói chuyện cùng nó... Nhưng mà ngay cả nó cũng bị sét đánh, bây giờ chỉ còn là một khối “Tàn thi”.

Dương Thiên Lôi chỉ vào tảng đá bị sét đánh phía sau, chỉ thấy còn lại duy nhất một khối đá lớn, buồn bã nói.

15. Chương 14: Lại Gặp Lôi Hoàn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 14: Lại gặp Lôi Hoàn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Trước năm tuổi, mỗi lần chuẩn bị đi ngủ, mẫu thân đều hôn một cái lên trán ta. Cảm giác ấm áp này ta vẫn luôn nhớ kỹ. Tuy nhiên, từ khi ta trở thành một tên phế tài, ta liền sợ nhìn thấy mẫu thân, sợ mình cô phụ hi vọng của mẫu thân. Ta không dám về nhà, sợ thấy ánh mắt thất vọng của mẫu thân. Mặc dù là ngày nghỉ ở Học viện Cực Dương, ta đều trốn ở trong học viện tu luyện. Cảm giác ấm áp kia dần dần rời xa ta, xa giống như là chuyện của kiếp trước... Từ nay về sau, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện, cũng vẫn chỉ còn có tu luyện...

Dương Thiên Lôi kể lại mọi chuyện bằng một thanh âm non nớt, thân ảnh đơn bạc, hơn nữa, hai tròng mắt trong suốt dần dần hiện ra một chút lệ quang, tràn đầy tình cảm, khiến người thiện lương như Trương Tử Hàm cũng hai mắt đầm lệ mờ lung.

Nguyên bản, Dương Thiên Lôi chỉ là muốn lừa dối Trương Tử Hàm để nàng hôn mình mà thôi, không ngờ nói một lúc, chính mình cũng bị câu chuyện của mình làm cho cảm động, nhất là khi nghĩ đến mẫu thân. Vốn đang nghĩ cách ép cho nước mắt chảy ra, kết quả căn bản không cần gượng ép, nước mắt cũng tự nhiên mà rơi xuống. Kết quả này không phải là do công phu của Dương Thiên Lôi cao bao nhiêu, mà là những gì Dương Thiên Lôi kia đã từng trải qua khiến hắn bất tri bất giác dung nhập vào.

Dương Thiên Lôi trên Địa Cầu mà một cô nhi, chưa từng cảm thụ qua một chút thân tình nào. Dương Thiên Lôi ở thế giới này tuy rằng sau năm tuổi hiểu chuyện, đã rời xa phụ mẫu vui đầu tu luyện, nhưng tình thương mẫu thân dành cho hắn lại ảnh hưởng sâu đậm và rung động sâu sắc Dương Thiên Lôi hiện tại. Cùng Trương Tử Hàm sớm chiều ở chung lâu như vậy, Dương Thiên Lôi từ trên người của nàng lần nữa cảm nhận được cảm giác có một nữ nhân chân thành hi vọng hắn thành tài, đối với hắn chiếu cố ân cần là như thế nào. Tình cảm của hắn đối với Trương Tử Hàm cũng có ít nhiều phức tạp. Chỉ ít không phải là tình cảm nam nữ thông thường, còn có một loại tình cảm khác cao hơn. Cho nên lúc này, Dương Thiên Lôi muốn Trương Tử Hàm hôn mình, ngược lại là rất chân thành.

Dương Thiên Lôi xúc động kể chuyện của mình đã lấy nhiễm qua cả Trương Tử Hàm vốn rất thiện lương. Đối với Dương Thiên Lôi, cảm giác của Trương Tử Hàm cũng không phải chỉ là một đệ tử thông thường. Tính cách nàng vốn ôn nhu, ở nhà lại ít tuổi nhất, lúc này nàng lại cũng mơ hồ có chút đối đãi với Dương Thiên Lôi như đệ đệ của mình. Có lẽ hôn đệ đệ của mình một cái, cũng không phải là chuyện gì lớn chứ?

Trương Tử Hàm thoáng do dự một chút, đôi mắt tuyệt mỹ khẽ nhắm lại, ôn nhu, chậm rãi... hướng cái miệng anh đào nhỏ nhắn hết sức mê người về phía trán của Dương Thiên Lôi...

Thấy một màn như vậy, Dương Thiên Lôi nhất thời quên mất “bi thương”, trong mắt hiện lên một tia giả hoạt, cảm nhận trên người Trương Tử Hàm tản mát ra hương thơm xử nữ, bỗng nhiên di động...

“Chụt!”

Trong nháy mắt khi Trương Tử Hàm gần hôn tới cái trán Dương Thiên Lôi, khuôn mặt nàng đột nhiên nóng bừng lên, Dương Thiên Lôi đã rất nhẹ nhàng, rất nhanh hôn một cái lên khuôn mặt mịn màng của nàng.

- Ha ha... Thật thơm!

Dương Thiên Lôi cấp tốc chạy đi vài bước, vẻ mặt như gian kế đại thành.

- Người... Tiểu tử thối này...

Trương Tử Hàm nhất thời đại xấu hổ, gấp đến độ giậm mạnh chân, mặt thoáng hồng tới mang tai.

- Người... Hai người các người đang làm cái gì?

Đúng lúc này, phía sau hai người truyền đến thanh âm thở hổn hển, phần nộ, sắc nhọn như mèo bị dẫm phải đuôi.

Hai người vội quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt có chút khó có thể tin, lại có chút phần nộ không thể kiềm chế của Lôi Hoành.

Từ lần trước quấy rối Trương Tử Hàm cùng Dương Thiên Lôi tu luyện, cũng không biết Trương Tử Hàm nói với Lôi Hoành cái gì, nói chung trong nửa tháng lại đây, tên ngu ngốc này cũng không xuất hiện lại. Không ngờ hiện tại, lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa may mắn thế nào, lại còn thấy được một màn hương diễm này.

- Lôi Hoành, ngươi lại tới làm gì?

Trương Tử Hàm ngay cả cái gáy ngọc trắng như tuyết cũng trở nên đỏ bừng, chỉ là, trên mặt nàng lại bao phủ một tầng sương lạnh.

Ánh mắt của Lôi Hoành khiến nàng rất khó chịu, giống như nàng vừa làm chuyện gì có lỗi với hắn. Đây bất quá chỉ là trò tình nghịch của tiểu hài tử hồ đồ bướng bỉnh mà thôi, vì sao hắn lại nhìn mình bằng ánh mắt như vậy? Huống chi mình cùng hắn cũng không có bất cứ quan hệ gì. Hắn dựa vào cái gì?

Sau khi Lôi Hoành liếc mắt nhìn Trương Tử Hàm, lại tàn bạo nhìn chòng chọc về phía Dương Thiên Lôi. Vốn bởi vì liên quan tới tuổi tác và danh tiếng, cho tới bây giờ Lôi Hoành cũng không cảm thấy Dương Thiên Lôi cùng Trương Tử Hàm ở một chỗ sẽ có bất cứ chuyện gì không thích hợp, nhưng vừa rồi nhìn thấy một màn kia, hắn lại có chút dao động.

Không riêng gì nữ nhân mới có trực giác, có đôi khi nam nhân cũng có trực giác. Hiện tại, trực giác nói cho Lôi Hoành biết, tiểu tử Dương Thiên Lôi này không đơn giản chỉ là Tiểu Bạch si không hiểu chuyện, không có gì uy hiếp. Nhất là ánh mắt Dương Thiên Lôi nhìn về phía mình sau khi hôn Trương Tử Hàm, khiến hắn có cảm giác rất không thoải mái, cảm thấy, đây không phải là ánh mắt của một nam hài ngây thơ không hiểu chuyện.

Hơn nữa, dù nói như thế nào, tiểu tử này cũng đã hôn Trương Tử Hàm rồi!

Lôi Hoành hít một hơi thật sâu, kìm nén lửa giận trong lòng, sắc mặt âm trầm bất định. Một lúc sau, Lôi Hoành bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, cổ gồng chôn giấu tâm tình kích động của mình, nói:

- Không có việc gì! Ta chỉ là đến thăm nàng, nói chuyện. Đã lâu rồi không gặp.

Biểu hiện của Lôi Hoành khiến Dương Thiên Lôi nhìn hắn bằng con mắt khác. Tên ngu ngốc này có vẻ cũng không phải đầu óc toàn là bã đậu, chỉ biết quần áo lụa là...

- Cảm ơn! Ta còn phải lên lớp, cũng không có thời gian nói chuyện phiếm với người.

Trương Tử Hàm không khách khí nói.

- Yên tâm, ta sẽ không trò chuyện lâu đâu.

Lôi Hoành thân thiện cười cười, bày ra bộ dáng mình cảm thấy rất hài lòng, coi như không thấy vẻ mặt cự tuyệt người ngoài dạm của Trương Tử Hàm.

Hắn lấy từ trong ngực ra một cuốn sách nhỏ, đưa tới trước mặt Trương Tử Hàm, nói:

- À, Tử Hàm, lần trước nàng nhờ ta tìm tư liệu về các tỷ thí người mới, sân bãi, cùng trọng tài ở các học viện. Ta đã thu thập cho nàng rồi, còn biên soạn, chỉnh lý thành sách. Đủ thấy thành ý của ta rồi chứ?

- Ta nhờ người thu thập tài liệu sân bãi cùng trọng tài lúc nào?

Trương Tử Hàm không vui nói.

Nhưng nàng còn chưa nói dứt câu đã bị Lôi Hoành ngắt lời:

- Ta biết nàng cần những tư liệu này. Dù sao...Nàng cũng được Học viện Cực Dương ủy nhiệm trở thành một trong những đạo sư cao cấp của tân sinh. Đây là học viện coi trọng nàng, đồng thời cũng là khảo nghiệm. Giải đấu “Tỷ thí người mới” lần này đối với nàng mà nói, quan trọng thế nào không cần nói cũng biết. Nàng sao lại không chuẩn bị chu đáo đây? Phải biết rằng, người đang nhìn chằm chằm vào vị trí thứ sáu trên Phong Vân bảng của học viện này cũng không ít đâu...

16. Chương 15: Khiêu Khích.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 15: Khiêu khích.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tỷ thí người mới? Phong Vân bảng?

Dương Thiên Lôi ở một bên nghi hoặc nhẹ giọng lắm bầm. Trước khi trọng sinh, hắn luôn luôn sống trong bế tắc, những hạng mục này trong Học viện Cực Dương hắn hoàn toàn không biết gì cả.

- A! Thiếu chút nữa ta quên mất. Tiểu Bạch si này hình như cũng là đệ tử của Tử Hàm nàng phải không? Tuổi tác của hắn, hình như cũng miễn cưỡng có thể tham gia “Tỷ thí người mới” đó.

Dường như lúc này Lôi Hoành mới phát hiện ra Dương Thiên Lôi, cười dài hướng tới Dương Thiên Lôi.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi:

- Cái gì? Tiểu Bạch si này đã là Tinh Giả Cấp hai Đỉnh phong?

Thức thứ chín “cửu chuyển nhập thể” của “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh” một khi thành công, chính thể tu vi của Dương Thiên Lôi cũng nước lên thuyền lên, đạt được Tinh Giả Cấp hai Đỉnh phong. Hiện tại chỉ cần qua một đoạn thời gian củng cố, có thể khiến gân mạch toàn thân đều tràn đầy tinh thần lực, liền có thể trùng kích cảnh giới Tinh Giả Cấp ba.

Khi ở cảnh giới Tinh giả, tinh thần lực quá yếu ớt, Lôi Hoành không tỉ mỉ quan sát còn không nhìn ra Dương Thiên Lôi đã là một Tinh Giả. Nhưng rồi tới sau Cấp hai, tinh thần lực tăng lên không ít, Dương Thiên Lôi cũng không dùng bất cứ thủ đoạn ẩn giấu tinh thần lực nào, lấy tu vi của Lôi Hoành, tất nhiên là liếc mắt một cái liền nhìn thấu,

Điều này làm cho Lôi Hoành cực kỳ kinh ngạc.

Trong hệ thống tu luyện của Tinh Giả, ba cấp đầu tiên là rất dễ dàng đề thăng, cũng chỉ đến cảnh giới Tinh giả Cấp ba, trong cơ thể Tinh Giả, Ngũ Hành chi lực bắt đầu biến chuyển sinh ra bất đồng, phân thành thuộc tính khác nhau. Có thể nói, chỉ khi đạt tới cảnh giới Tinh giả Cấp ba, một Tinh Giả mới có thể chính thức được coi là Tinh Giả. Bởi vì, lúc này tinh thần lực mới có thuộc tính ngũ hành, mới có thể nhìn ra một Tinh Giả có thể chất thuộc tính nào, trực tiếp liên quan đến phương hướng và tiềm lực tu luyện của tu luyện giả sau này.

Bất quá, tuy rằng ba cấp đầu tiên dễ dàng thắng, nhưng tốc độ của Dương Thiên Lôi cũng thực sự là quá yêu nghiệt. Mặc dù Lôi Hoành luôn tự cho mình là tư chất rất cao, đương nhiên cũng hoàn toàn không có được tốc độ như vậy.

Trong nháy mắt này, sự khó chịu của Lôi Hoành đối với Dương Thiên Lôi càng sâu đậm, thậm chí mơ hồ sinh ra một tia cảnh giác... Đương nhiên, Lôi Hoành không biết rằng, Dương Thiên Lôi không chỉ trở thành Tinh Giả cấp hai, còn tu luyện tới cảnh giới “cửu chuyển nhập thể” của “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh”, giống như vũ kỹ cơ sở trong công pháp đỉnh cấp của Tinh Giả, “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh” có thể giúp Dương Thiên Lôi từ nay về sau trong quá trình tu luyện có thể cùng tinh thần bảo trì liên hệ chặt chẽ. Chỗ tốt này là vĩnh cửu, đi cùng với toàn bộ cuộc đời!

Tuy rằng trong lòng cảnh giác, nhưng trên mặt Lôi Hoành cũng không có biểu hiện gì, ngược lại rất kiên trì giải thích nói:

- “Tỷ thí người mới”, chính là cuộc thi đấu của những học viên mới trong Học viện Cực Dương từ mười hai tuổi trở xuống. Có thể nói là, Học viện Cực Dương lựa chọn tân sinh ưu tú đi thi đấu, quyết định trực tiếp đến phương hướng bồi dưỡng của tân sinh trong tương lai. Nhân thể nói thêm một câu, ta rất vinh hạnh là người phụ trách việc báo danh tỷ thí lần này, cũng là một trong những thành viên đoàn trừ bị. Tỷ thí lần này đối với việc tân sinh đương nhiên là sự việc rất trọng đại rồi. Tuy nhiên năm nay, đối với vài đệ tử cấp cao mà nói, cuộc thi đấu này cũng rất quan trọng, ví dụ như lão sư Trương Tử Hàm của người...

- Lôi Hoành, ngươi muốn hại Dương Thiên Lôi sao?

Lúc này, Trương Tử Hàm đột nhiên đứng chắn giữa Lôi Hoành và Dương Thiên Lôi, tức giận nói:

- Hắn sẽ không tham gia “Tỷ thí người mới” lần này. Ngươi đừng mất công vô ích.

Lôi Hoành nhún vai:

- Tử Hàm, nàng khẩn trương cái gì? Ta có yêu cầu Tiểu Bạch si này báo danh với ta đâu? Nàng đừng đùa! Lấy thực lực này của Tiểu Bạch si, chỉ cần không đến một hiệp đã bị người đánh chết... Yên tâm, hắn là đệ tử của nàng, ta sẽ khuyên hắn không nên tham gia “Tỷ thí người mới”. Nàng còn có mấy đệ tử khác, cao thủ dưới mười hai tuổi cũng không ít, sao có thể đến phiên hắn đây? Tiểu Bạch si này vẫn nên ở lại nơi khỉ ho cò gáy này, học thêm mấy chiêu “Mai rùa thuật”, ít nhất về sau cũng không sợ bị người ta một chiêu đánh chết. Ha ha... Ta thấy tiểu tử này khi tới Tinh Giả Cấp ba chắc chắn là một Tinh Giả thuộc tính thổ!

- Trương lão sư, đợi một chút!

Lúc này, Trương Tử Hàm cảm thấy Dương Thiên Lôi đang kéo tay mình. Nàng quay đầu lại, thấy ánh mắt Dương Thiên Lôi nhìn Lôi Hoành chằm chằm không đổi, sắc mặt bình tĩnh mà âm trầm, hai tròng mắt như hai đại dương mênh mông sây không thấy đáy.

Trương Tử Hàm không khỏi sửng sốt một chút. Về mặt này Trương Tử Hàm lần đầu tiên nhìn thấy trên người Dương Thiên Lôi. Trong ấn tượng của nàng, tiểu nam hài này là một người luôn luôn hi ha cả ngày, được mọi người yêu thích, hoặc là người chỉ biết cắm đầu tu luyện, chưa từng có bộ dáng như bây giờ, có chút gì đó so với tuổi tác hoàn toàn không tương xứng, giống như là biểu tình trước bão táp cũng luôn bình tĩnh.

Dương Thiên Lôi kéo Trương Tử Hàm đang đứng giữa hai người qua một bên, bước tới trước mặt Lôi Hoành.

...

- Dương Thiên Lôi, ngươi điên rồi!

Nhìn thân ảnh Lôi Hoành xa xa, Trương Tử Hàm có chút tức giận nói với Dương Thiên Lôi.

Ngay vừa rồi, Dương Thiên Lôi đã báo danh ký tên tham gia “Tỷ thí người mới” với Lôi Hoành. Mới vừa rồi, biểu hiện của Dương Thiên Lôi có chút dị thường, đột nhiên khiến Trương Tử Hàm có cảm giác an tâm khó hiểu, phẳng phất như trước mặt nàng, hắn không còn là một tiểu hài tử mới mười một tuổi, mà là một nam nhân thành thực, một nam nhân có thể dựa vào.

Loại cảm giác khó hiểu này trong nháy mắt khiến Trương Tử Hàm hoảng hốt. Chỉ trong nháy mắt này, hai tên khốn kiếp Lôi Hoành và Dương Thiên Lôi đã nhanh chóng xong xuôi mọi việc.

Tựa hồ là chỉ trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi đã múa bút như bay ký tên xong, mà Lôi Hoành cũng lập tức vỗ mông rời đi. Hai người tựa hồ thông đồng qua mặt Trương Tử Hàm. Tới khi Trương Tử Hàm phản ứng được, Lôi Hoành đã như trên mông có gắn hỏa tiễn, lập tức bốc khói biến mất xa mấy chục thước.

- Tên ngu ngốc này! Người có biết Lôi Hoành muốn người tham gia “Tỷ thí người mới” căn bản là không có ý tốt hay không?

Ngữ khí của Trương Tử Hàm bởi vì tức giận mà có chút nghiêm khắc khác thường, bất quá, Dương Thiên Lôi lại nghe rất rõ ràng trong đó một tia quan tâm thân thiết.

- Ah! Ta thấy Lôi tiểu tử này có vẻ có chút thiếu thông minh, không giống như là sẽ sử dụng ám chiêu a

Dương Thiên Lôi cười cười nói. Dương Thiên Lôi hẳn là ai? Ngay cả người đơn thuần như Trương Tử Hàm cũng nhìn ra được vấn đề, sao hắn lại không nhìn ra chứ? Dùng cái mông nghĩ cũng biết tiểu tử Lôi Hoành kia tuyệt đối không phải thiện tâm đại phát tới nhắc nhở mình.

17. Chương 16: Âm Chiêu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 16: Âm chiêu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuy nhiên, Dương Thiên Lôi có giới hạn và tôn nghiêm của mình. Biểu hiện của Lôi Hoành hôm nay đã mơ hồ chạm đến giới hạn của hắn rồi. Dương Thiên Lôi cũng sẽ không lui bước. Huống chi trong lòng Dương Thiên Lôi cũng thực sự hi vọng có thể tham gia “tỷ thí người mới”. Chỉ có không ngừng chiến đấu, thực lực mới có thể tăng tiến, chỉ có dưới ánh mắt chứng kiến của vạn người trong trận đấu, hắn mới có thể mau chóng rửa đi nỗi nhục mang tên “phế tài” trên đầu mình. Không phải chỉ là một cái “Tỷ thí người mới” sao? Đến lúc đó tùy cơ ứng biến là được. Hắn không tin chính mình còn không làm gì được một đám tiểu hài tử!

- Tiểu Lôi, ta biết người tiến bộ rất nhanh, nhưng căn cơ của người vẫn còn quá mỏng!

Trương Tử Hàm thấy Dương Thiên Lôi tựa hồ không ý thức được một chút nào tính chất nghiêm trọng của vấn đề, bất đắc dĩ lắc đầu, kiên nhẫn giải thích:

- Huống chi, hai cấp đầu tiên đối với Tinh Giả mà nói chỉ là khởi điểm. Chỉ khi đạt tới Tinh giả cấp ba, tu luyện của Tinh Giả mới tính là thực sự bắt đầu, cũng sẽ trở dần nên gian nan hơn.

- Tới Tinh giả Cấp ba, tinh thần lực mới có thuộc tính ngũ hành. Cũng chỉ có khi đã có được thuộc tính ngũ hành, mới có thể tu luyện võ kỹ Tinh Giả tương ứng. Cái này so với võ kỹ bình thường của võ đồ hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

- Tinh Giả hệ kim có thể rèn luyện toàn thân lợi hại như đao kiếm; Tinh Giả hệ hỏa có được lực lượng bạo tạc kinh người; Tinh Giả hệ mộc có năng lực khôi phục phi thường; Tinh Giả Hệ thổ có lực phòng ngự vô cùng kiên cố...Những thứ này đều xuất phát từ võ kỹ Tinh Giả tương ứng. Mà Tiểu Lôi người hiện tại, nghiêm khắc mà nói, chỉ bất quá là một võ đồ thân thể tương đối mạnh mẽ một chút mà thôi. “Tỷ thí người mới” chỉ còn cách mười ngày, thực lực của người dù có đề thăng cũng chỉ là có hạn thôi.

- Tiểu Lôi người dù sao cũng chỉ vừa mới trở thành Tinh Giả, có tiến bộ nhanh hơn nữa cũng không thể nào so sánh được với những người đã là Tinh giả Cấp ba từ lâu. Huống chi, tên Lôi Hoành kia lại là một trong

những người thuộc trù bị đoàn lần này của tỷ thí, có quyền an bài bộ phận thi đấu, chỉ cần hấn hơi có chút động chân động tay...Tiểu Lôi, “Tỷ thí người mới” đối với tiền đồ của những người mới mà nói là cực kỳ quan trọng, cho nên thí sinh từ trước tới nay đều rất nóng nảy. Trên lôi đài “Tỷ thí người mới”, người mới bị đánh cho tàn phế, thậm chí đánh chết cũng không phải là không có.

- Tiểu Lôi...

Trương Tử Hàm hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Hiện tại ngươi đã ký tên báo danh trên tờ đăng ký, mà tờ báo danh lại nằm trong tay Lôi Hoàn, muốn hủy bỏ báo danh là rất khó. Mà nếu ghi danh lại không đi thi, đối với tiền đồ cũng ảnh hưởng rất lớn. Cho nên... Chúng ta tốt nhất là suy nghĩ xem nên làm gì bây giờ?

- Uhm...Thực sự là không dễ làm a...

Dương Thiên Lôi cau mày, ra vẻ suy tư, tựa hồ là nghe Trương Tử Hàm nói đã biết khó mà lui. Bất quá, Trương Tử Hàm còn chưa kịp buông một tiếng thở dài, câu nói tiếp theo của Dương Thiên Lôi khiến nàng trực tiếp hôn mê

- Nếu như tại “Tỷ thí người mới” ta có được thứ hạng tốt, Trương sư phụ lần này thưởng cho ta cái gì mới tốt đây? Ngay cả hôn đều đã hôn rồi... Hắc hắc...

...

Học viện Cực Dương, học viện cao cấp nhất của Tinh Giả tại Đế quốc Cát Ưng.

Lúc này, trong một tòa lầu nhỏ độc lập tại ký túc xá cao cấp của học viện, một nam tử trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn, nhưng thần sắc u ám đang ngồi trên ghế lim có lót thảm đỏ, ngón trỏ tay phải không kiên nhẫn liên tục gõ gõ trên tay vịn bên cạnh, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì.

Thanh niên này chính là thứ tử Lôi gia, Lôi Hoàn Lôi công tử.

Không bao lâu sau, cửa phòng bị người nhẹ nhàng đẩy ra. Một nam nhân diện mạo thanh tú, tuổi còn trẻ bước vào. Nam tử này vóc người thon gầy nhưng cao lênh khênh, nhìn qua giống như cây cột điện ngắt ngưỡng di động.

- Thiếu gia!

Sau khi nam tử trẻ tuổi tiến vào, liền gật đầu với Lôi Hoàn, nhưng không có hành lễ.

- Lôi Ngạo, ngươi đã đến rồi, ngồi đi.

Thần sắc vốn có chút không thiện cảm của Lôi Hoàn sau khi nhìn thấy thanh niên này, đã buông lỏng không ít, nhiều ít có chút thân thiện hồ.

Lôi Ngạo, từ cái tên này có thể nhìn ra, địa vị của thanh niên này tại Lôi gia cũng không tính là thấp. Lôi gia là danh môn vọng tộc, quy củ sâm nghiêm. Trong Lôi gia, có thể mang họ Lôi chỉ có hai loại người. Một là người thực sự có huyết thống Lôi gia, hai là người đã có nhiều thế hệ vì Lôi gia phục vụ, đạt được tín nhiệm, được ban thưởng họ Lôi.

- Thiếu gia lần này tìm ta đến có gì phân phó?

Lôi Ngạo gật đầu tạ ơn, nhưng cũng không thật sự ngồi xuống, chỉ cung kính hỏi.

Lôi Hoàn gật đầu, đưa cho Lôi Ngạo một phần tư liệu nói:

- “Tỷ thí người mới” sắp bắt đầu rồi. Lần tỷ thí này đối ta, đối với Lôi gia mà nói đều rất quan trọng... Người này, ngươi tìm một cơ hội phế bỏ hắn đi. Nhớ kỹ, quy củ cũ, không nên làm quá, đừng lưu lại dấu vết. Hiểu chưa?

Lôi Ngạo gật đầu tỏ ý đã rõ. tuy rằng Học viện Cực Dương nhìn như yên bình, nhưng là học phủ dành cho Tinh Giả cao cấp nhất Đế quốc, là cái nơi có điều kiện tốt nhất để các thế lực bồi dưỡng cao thủ. Thế lực các nơi không ngừng đấu đá nhau cho tới bây giờ đều là mạch nước ngầm mãnh liệt chảy trong lòng Học viện Cực Dương. Xuất thủ đối phó một ít người mới có tiềm lực nhưng không có lợi cho Lôi gia, đối với Lôi

Ngạo mà nói cũng không phải lần đầu tiên. Tại Lôi gia, thực lực của Lôi Ngạo cũng không tính là cường đại, nhưng hắn lại có năng lực hạng nhất rất được Lôi Hoàn và Lôi gia xem trọng. Đó chính là thể chất thuần khiết hệ mộc của hắn, có dị năng đặc biệt, có thể âm thầm phế bỏ thể chất của một người mới, để hắn từ nay về sau trở thành người tinh thần lực không thể ngừng tự được thuộc tính ngũ hành, mà không để lại bất kỳ vết tích gì.

- Dương Thiên Lôi? Chẳng lẽ chính là Dương gia kia?

Nhìn thoáng qua tư liệu, Lôi Ngạo co chút kinh ngạc:

- Người này... Còn cần phải đối phó sao? Học viên Lôi gia muốn chiến thắng hắn không phải là chuyện quá đơn giản sao?

- Chiến thắng hắn?

Lôi Hoàn nở nụ cười, cái cười có chút âm trầm. Bộ dáng lúc này của hắn so với dáng dấp có vẻ kiêu ngạo, ương ngạnh hàng ngày giống như là hai người hoàn toàn khác biệt.

- Ta không phải muốn công khai chiến thắng hắn, cái này quá đơn giản rồi... Hắn vốn chỉ là một tên rác rưởi, mà ta hiện tại, chỉ bất quá là muốn, hắn trở về làm một tên rác rưởi trở lại mà thôi.

18. Chương 17: Dị Biến Của Cự Thạch (thượng).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 17: Dị biến của cự thạch (thượng).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Màn đêm lại một lần nữa bao trùm khắp Đế quốc Cát Ương cổ lão. Đó là một đêm trời quang mây tạnh, trên bầu trời đêm lấp lánh vô số ánh sao sáng ngời chói mắt. Chúng từ cổ chí kim luôn vận hành theo một quỹ tích bất biến. Quỹ tích vận hành của chúng dưới bầu trời đêm, tạo ra vô số Tinh giả với lực lượng và năng lực vô cùng thần bí.

Dương Thiên Lôi là một trong vô số Tinh Giả đó. Lúc này hắn đang đứng trên khối đá lớn bên trong sân ký túc xá, chuyên tâm hấp thu tinh thần lực, rèn luyện thân thể của mình

Khối thạch đầu này, chính là một mảnh vỡ lớn nhất từ khối cự thạch khi Dương Thiên Lôi xuyên việt bị lực lượng thần bí đánh nát thành nhiều mảnh. Không hiểu vì sao, trước khi trọng sinh, Dương Thiên Lôi tựa hồ đối với khối cự thạch này có một tình cảm kỳ lạ. Đại đa số lần tu luyện của hắn đều diễn ra trên khối cự thạch này. Hơn nữa, mỗi khi tâm tình không tốt, hắn cũng đều rất thích ngồi thờ ra trên khối cự thạch này.

Nói như vậy, trong mười một năm nhân sinh ngắn ngủi của Dương Thiên Lôi kiếp trước, ít nhất ...Có non một nửa thời gian là trải qua trên khối cự thạch này.

Khối cự thạch này đối với Dương Thiên Lôi kiếp trước tựa hồ có một lực hấp dẫn kỳ lạ nào đó, đến nỗi vô luận là khi vui vẻ hay phiền muộn, hắn đều chia sẻ với khối cự thạch này một cách vô ý thức.

Lại nói tiếp, hắn cũng thực sự là quá đáng thương! Một thiếu niên mới mười một tuổi, bị cái ô danh “phế tài” áp bách đến thành ra như vậy, thậm chí chỉ có thể chia sẻ tâm tình với một khối thạch đầu, thật sự là quá thê lương...

Bất quá, khối cự thạch này đích xác có chút yêu nghiệt, tựa hồ thực sự có thể cảm thụ được tâm tình của Dương Thiên Lôi. Mỗi khi Dương Thiên Lôi tâm tình kích động, ngồi trên khối cự thạch này liền rất nhanh có thể bình tĩnh trở lại.

Cho nên Dương Thiên Lôi cho đến hiện tại vẫn không hề có khuynh hướng bị tự kỷ, cũng là nhờ cùng tảng đá này giao lưu không ít. Nhưng nếu đã dung nhập linh hồn Dương Thiên Lôi trước khi trọng sinh, cũng dung nhập cả tính cách của hắn, theo thói quen hành động, nhờ cự thạch mà ổn định tâm tình cũng coi như rất có lợi. Dương Thiên Lôi vẫn thường xuyên tu luyện trên mảnh vỡ của khối cự thạch này.

Lúc này, vô số tinh thần lực quay chung quanh cơ thể Dương Thiên Lôi, vận hành theo một quỹ tích kỳ lạ. Đây chính là cảnh tượng đặc biệt, sau khi tu vi đạt tới cảnh giới Tinh Giả Cấp hai đỉnh phong, bắt đầu trùng kích Tinh giả Cấp ba.

Đây là một đêm cuối cùng trước kỳ “Tỷ thí người mới”. Sau chín ngày khổ tu, đã giúp Dương Thiên Lôi củng cố cảnh giới “Cửu chuyển nhập thể”, đạt tới Cấp hai Đỉnh phong, bắt đầu trùng kích cảnh giới Tinh giả Cấp ba.

Tinh giả Cấp ba, con đường tu luyện của Tinh Giả chính thức bắt đầu, cũng chính tại thời gian này, thể chất Ngũ hành của Tinh Giả, loại thuộc tính tinh thần lực nào thích hợp với Tinh Giả mới bắt đầu hiển lộ.

Thời điểm này đối với Dương Thiên Lôi mà nói cũng là thời khắc mấu chốt. Tuy rằng “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh” cường đại, nhưng dù sao cũng chỉ là công pháp cơ sở, mặc dù có thể khiến hắn được lợi cả đời, nhưng muốn thực sự để thăng thực lực, hay cần đề thăng cảnh giới cũng phải học tập một bộ võ kỹ Tinh Giả tương ứng mới có thể được.

Hạt tinh thần lực căn bản càng tụ càng dày, cũng bắt đầu từ từ rót vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi. Tất cả nhìn qua đều rất thuận lợi, chỉ cần hấp thu tinh thần lực vào trong cơ thể thành công, phá tan cảnh giới Tinh Giả Cấp hai, những tinh thần lực này sẽ dựa theo thuộc tính đặc biệt của cơ thể, tiến hành vận chuyển theo quy luật riêng. Từ nay về sau, Dương Thiên Lôi cũng sẽ có được thuộc tính Ngũ hành, trở thành Tinh Giả chân chính.

Có một chút kỳ quái duy nhất chính là, số lượng tinh thần lực mà Dương Thiên Lôi ngưng tụ lúc này có lẽ đã nhiều lắm!

Nói chung, Tinh Giả vốn có càng nhiều Ngũ hành thể chất, khi nỗ lực trùng kích Cấp ba, khả năng ngưng tụ tinh thần lực càng nhiều. Đây là bởi vì, càng nhiều thuộc tính thể chất, càng có thể hấp thu nhiều tinh thần lực thuộc tính khác nhau, số lượng đương nhiên cũng sẽ nhiều hơn. Ví dụ như, Tinh Giả song thuộc tính Kim – Mộc sẽ ngưng tụ được càng nhiều tinh thần lực hơn so với Tinh Giả đơn độc Thuộc tính kim.

Nhưng tinh thần lực Dương Thiên Lôi ngưng tụ được thật sự nhiều lắm! Tựa hồ song, thậm chí tam thể chất đều không ngưng tụ được nhiều tinh thần lực như vậy! Mà vượt lên trên tam thể chất, tại toàn bộ Đại lục Thiên Huyền đều là tồn tại như long phượng sừng lân, là Tinh Giả cực kỳ có tiềm lực, là cực phẩm trong cực phẩm!

Lại qua khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ, Dương Thiên Lôi rốt cuộc hấp thu toàn bộ tinh thần lực ngưng tụ được vào trong cơ thể, cũng bắt đầu tỉ mỉ quan sát quỹ tích vận chuyển của tinh thần lực...

Một lúc lâu sau, Dương Thiên Lôi đột nhiên mở hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ kêu lên:

- Khá! Sao có thể như vậy?

Dương Thiên Lôi phát hiện, tinh thần lực trong cơ thể mình rõ ràng không hề vận chuyển theo quy luật bình thường, chỉ là một đám hỗn độn, một đám năng lượng khí lưu hỗn độn.

Đây là chuyện gì? Phải biết rằng, thuộc tính tinh thần lực khác nhau, quỹ tích vận hành trong cơ thể người cũng không giống nhau, lúc này mới có thể từ các chất đơn giản, biến thành các hợp chất phức tạp, tạo ra các công năng kỳ diệu khác nhau.

Giống như than củi và kim cương, đều là cùng một loại nguyên tử cấu thành, chỉ bởi vì phương thức tổ hợp và quỹ tích vận hành khác nhau, mà tạo thành sự khác biệt thật lớn.

Tuy nhiên, có một điều có thể khẳng định là, bất cứ là vật chất gì, đều có quỹ tích vận hành riêng, hơn nữa, loại quỹ tích này luôn luôn theo một quy luật nhất định.

Trong Ngũ hành tinh thần lực, Kim – sắc bén, Mộc – sức sống, Thủy – mềm mại, Hỏa – hung hãn, Thổ – trầm trọng. .. Mỗi loại đều có năng lực thần thông do quy luật vận chuyển khác nhau của tinh thần lực mang lại.

Mà tinh thần lực vận chuyển không hề có quy luật, sẽ không mang đến bất cứ năng lực thần thông tương ứng nào.

Trừ phi là tu luyện năm loại thuộc tính tinh thần lực đều đạt đến trạng thái đỉnh phong, ngũ hành hợp nhất, khiến cho tinh thần lực trở thành có thể thao túng được hỗn độn khí ngũ hành. Loại cảnh giới này thực sự không phụ thuộc vào thuộc tính tinh thần lực, cũng so với bất kỳ thuộc tính ngũ hành nào đều cường đại hơn vô số lần. Tuy nhiên, những nhân vật này đều là nhân vật có thể hủy thiên diệt địa, chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Dương Thiên Lô dù tự đại tới đâu cũng không có khả năng cho rằng mình chỉ là một Tinh giả nho nhỏ, lại sẽ có được Ngũ hành hợp nhất Hỗn độn chi khí.

Như vậy còn lại khả năng duy nhất chính là, hắn là người trời sinh phế căn. Chương 17: Dị biến của cự thạch (thượng).

Màn đêm lại một lần nữa bao trùm khắp Đế quốc Cát Ương cổ lão. Đó là một đêm trời quang mây tạnh, trên bầu trời đêm lấp lánh vô số ánh sao sáng ngời chói mắt. Chúng từ cổ chí kim luôn vận hành theo một quỹ tích bất biến. Quỹ tích vận hành của chúng dưới bầu trời đêm, tạo ra vô số Tinh giả với lực lượng và năng lực vô cùng thần bí.

Dương Thiên Lô là một trong vô số Tinh Giả đó. Lúc này hắn đang đứng trên khối đá lớn bên trong sân ký túc xá, chuyên tâm hấp thu tinh thần lực, rèn luyện thân thể của mình

Khối thạch đầu này, chính là một mảnh vỡ lớn nhất từ khối cự thạch khi Dương Thiên Lô xuyên việt bị lực lượng thần bí đánh nát thành nhiều mảnh. Không hiểu vì sao, trước khi trọng sinh, Dương Thiên Lô tựa hồ đối với khối cự thạch này có một tình cảm kỳ lạ. Đại đa số lần tu luyện của hắn đều diễn ra trên khối cự thạch này. Hơn nữa, mỗi khi tâm tình không tốt, hắn cũng đều rất thích ngồi thờ ra trên khối cự thạch này.

Nói như vậy, trong mười một năm nhân sinh ngắn ngủi của Dương Thiên Lô kiếp trước, ít nhất ...Có non một nửa thời gian là trải qua trên khối cự thạch này.

Khối cự thạch này đối với Dương Thiên Lô kiếp trước tựa hồ có một lực hấp dẫn kỳ lạ nào đó, đến nỗi vô luận là khi vui vẻ hay phiền muộn, hắn đều chia sẻ với khối cự thạch này một cách vô ý thức.

Lại nói tiếp, hắn cũng thực sự là quá đáng thương! Một thiếu niên mới mười một tuổi, bị cái ô danh “phế tài” áp bách đến thành ra như vậy, thậm chí chỉ có thể chia sẻ tâm tình với một khối thạch đầu, thật sự là quá thê lương...

Bất quá, khối cự thạch này đích xác có chút yêu nghiệt, tựa hồ thực sự có thể cảm thụ được tâm tình của Dương Thiên Lô. Mỗi khi Dương Thiên Lô tâm tình kích động, ngồi trên khối cự thạch này liền rất nhanh có thể bình tĩnh trở lại.

Cho nên Dương Thiên Lô cho đến hiện tại vẫn không hề có khuynh hướng bị tự kỷ, cũng là nhờ cùng tảng đá này giao lưu không ít. Nhưng nếu đã dung nhập linh hồn Dương Thiên Lô trước khi trọng sinh, cũng dung nhập cả tính cách của hắn, theo thói quen hành động, nhờ cự thạch mà ổn định tâm tình cũng coi như rất có lợi. Dương Thiên Lô vẫn thường xuyên tu luyện trên mảnh vỡ của khối cự thạch này.

Lúc này, vô số tinh thần lực quay chung quanh cơ thể Dương Thiên Lô, vận hành theo một quỹ tích kỳ lạ. Đây chính là cảnh tượng đặc biệt, sau khi tu vi đạt tới cảnh giới Tinh Giả Cấp hai đỉnh phong, bắt đầu trùng kích Tinh giả Cấp ba.

Đây là một đêm cuối cùng trước kỳ “Tỷ thí người mới”. Sau chín ngày khổ tu, đã giúp Dương Thiên Lô củng cố cảnh giới “Cửu chuyển nhập thể”, đạt tới Cấp hai Đỉnh phong, bắt đầu trùng kích cảnh giới Tinh giả Cấp ba.

Tinh giả Cấp ba, con đường tu luyện của Tinh Giả chính thức bắt đầu, cũng chính tại thời gian này, thể chất Ngũ hành của Tinh Giả, loại thuộc tính tinh thần lực nào thích hợp với Tinh Giả mới bắt đầu hiển lộ.

Thời điểm này đối với Dương Thiên Lôi mà nói cũng là thời khắc mấu chốt. Tuy rằng “Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh” cường đại, nhưng dù sao cũng chỉ là công pháp cơ sở, mặc dù có thể khiến hắn được lợi cả đời, nhưng muốn thực sự để thăng thực lực, hay cần đề thăng cảnh giới cũng phải học tập một bộ võ kỹ Tinh Giả tương ứng mới có thể được.

Hạt tinh thần lực căn bản càng tụ càng dày, cũng bắt đầu từ từ rót vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi. Tất cả nhìn qua đều rất thuận lợi, chỉ cần hấp thu tinh thần lực vào trong cơ thể thành công, phá tan cảnh giới Tinh Giả Cấp hai, những tinh thần lực này sẽ dựa theo thuộc tính đặc biệt của cơ thể, tiến hành vận chuyển theo quy luật riêng. Từ nay về sau, Dương Thiên Lôi cũng sẽ có được thuộc tính Ngũ hành, trở thành Tinh Giả chân chính.

Có một chút kỳ quái duy nhất chính là, số lượng tinh thần lực mà Dương Thiên Lôi ngưng tụ lúc này có lẽ đã nhiều lắm!

Nói chung, Tinh Giả vốn có càng nhiều Ngũ hành thể chất, khi nỗ lực trùng kích Cấp ba, khả năng ngưng tụ tinh thần lực càng nhiều. Đây là bởi vì, càng nhiều thuộc tính thể chất, càng có thể hấp thu nhiều tinh thần lực thuộc tính khác nhau, số lượng đương nhiên cũng sẽ nhiều hơn. Ví dụ như, Tinh Giả song thuộc tính Kim – Mộc sẽ ngưng tụ được càng nhiều tinh thần lực hơn so với Tinh Giả đơn độc Thuộc tính kim.

Nhưng tinh thần lực Dương Thiên Lôi ngưng tụ được thật sự nhiều lắm! Tựa hồ song, thậm chí tam thể chất đều không ngưng tụ được nhiều tinh thần lực như vậy! Mà vượt lên trên tam thể chất, tại toàn bộ Đại lục Thiên Huyền đều là tồn tại như long phượng sừng lân, là Tinh Giả cực kỳ có tiềm lực, là cực phẩm trong cực phẩm!

Lại qua khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ, Dương Thiên Lôi rốt cuộc hấp thu toàn bộ tinh thần lực ngưng tụ được vào trong cơ thể, cũng bắt đầu tỉ mỉ quan sát quỹ tích vận chuyển của tinh thần lực...

Một lúc lâu sau, Dương Thiên Lôi đột nhiên mở hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ kêu lên:

- Kháo! Sao có thể như vậy?

Dương Thiên Lôi phát hiện, tinh thần lực trong cơ thể mình rõ ràng không hề vận chuyển theo quy luật bình thường, chỉ là một đám hỗn độn, một đám năng lượng khí lưu hỗn độn.

Đây là chuyện gì? Phải biết rằng, thuộc tính tinh thần lực khác nhau, quỹ tích vận hành trong cơ thể người cũng không giống nhau, lúc này mới có thể từ các chất đơn giản, biến thành các hợp chất phức tạp, tạo ra các công năng kỳ diệu khác nhau.

Giống như than củi và kim cương, đều là cùng một loại nguyên tử cấu thành, chỉ bởi vì phương thức tổ hợp và quỹ tích vận hành khác nhau, mà tạo thành sự khác biệt thật lớn.

Tuy nhiên, có một điều có thể khẳng định là, bất cứ là vật chất gì, đều có quỹ tích vận hành riêng, hơn nữa, loại quỹ tích này luôn luôn theo một quy luật nhất định.

Trong Ngũ hành tinh thần lực, Kim – sắc bén, Mộc – sức sống, Thủy – mềm mại, Hỏa – hung hãn, Thổ – trầm trọng. .. Mỗi loại đều có năng lực thần thông do quy luật vận chuyển khác nhau của tinh thần lực mang lại.

Mà tinh thần lực vận chuyển không hề có quy luật, sẽ không mang đến bất cứ năng lực thần thông tương ứng nào.

Trừ phi là tu luyện năm loại thuộc tính tinh thần lực đều đạt đến trạng thái đỉnh phong, ngũ hành hợp nhất, khiến cho tinh thần lực trở thành có thể thao túng được hỗn độn khí ngũ hành. Loại cảnh giới này thực sự không phụ thuộc vào thuộc tính tinh thần lực, cũng so với bất kỳ thuộc tính ngũ hành nào đều cường đại hơn vô số lần. Tuy nhiên, những nhân vật này đều là nhân vật có thể hủy thiên diệt địa, chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Dương Thiên Lôi dù tự đại tới đâu cũng không có khả năng cho rằng mình chỉ là một Tinh giả nho nhỏ, lại sẽ có được Ngũ hành hợp nhất Hỗn độn chi khí.

Như vậy còn lại khả năng duy nhất chính là, hắn là người trời sinh phế căn.

19. Chương 18: Dị Biến Của Cự Thạch (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 18: Dị biến của cự thạch (hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Người trời sinh phế căn, trời sinh không có bất luận thể chất ngũ hành gì, tinh thần lực hỗn độn không thể hình thành, không thể tu thành bất kỳ năng lực thần thông gì.

Nói cách khác, người trời sinh phế căn cả đời chỉ có thể dừng lại tại cảnh giới Tinh giả Cấp ba, tối đa chỉ có thể là một vô đồ thân thể tương đối cường hãn mà thôi.

- Móa nó, lẽ nào lão tử sống lại cũng vẫn chỉ làm một phế tài?

Giờ khắc này, trong lòng Dương Thiên Lôi tràn ngập một nỗi thất vọng thật lớn. Dương Thiên Lôi trước khi sống lại từ một thiên tài trong mắt hàng vạn người, phút chốc biến thành phế tài. Cả đời đều vì một lần nữa đoạt lại vinh quang của mình mà nỗ lực tu luyện không ngừng, khiến mình trở nên cường đại. Ý niệm này trong đầu cường liệt đến nỗi trở thành chấp niệm. Sau khi sống lại, Dương Thiên Lôi dung hợp tính cách nay của hắn, hơn nữa bản tâm hắn cũng không phải người chịu đứng sau. Bây giờ kết quả như vậy, làm sao hắn có thể chấp nhận đây?

“Ông...Ông...!”

Đúng lúc này, cự thạch dưới chân Dương Thiên Lôi dường như cũng bị tâm tình của Dương Thiên Lôi ảnh hưởng, phát ra từng đợt tiếng động từ nhỏ không thể nghe thấy, rồi to dần lên.

Khối cự thạch này sau khi bị lực lượng thần bí đánh nát, tựa hồ càng thêm yêu nghiệt, không ngờ còn có thể chủ động đáp lại tâm tình của Dương Thiên Lôi. Bất quá, lúc này Dương Thiên Lôi cũng không có tâm tình chú ý biến hóa quỷ dị của cự thạch. Hắn chỉ biết là, một nửa linh hồn tuyệt vọng và không cam lòng vốn từ lâu xâm nhập vào trong cốt tủy hắn đang dần thức tỉnh, hơn nữa, chịu ảnh hưởng của cự thạch, Dương Thiên Lôi chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng kích động, giống như một quả khí cầu bành trướng quá mức, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

- Móa! Con mẹ nó! Đây không phải muốn đùa giỡn ta sao?

Lần thứ hai tuyệt vọng khiến Dương Thiên Lôi phẫn nộ, rốt cục không thể kiềm chế được, hung hăng nện một quyền lên cự thạch.

“Phanh!”

“Ông...Ông...!”

Không ngờ một quyền này nện xuống, dị biến xảy ra. Khối cự thạch này lúc đầu phát ra thanh âm nhỏ không thể nghe thấy được, dần dần lớn lên thành tiếng kêu vang dội. Cùng lúc đó, toàn bộ tảng đá bắt đầu rung động kịch liệt, mơ hồ trong đó tản mát ra quang mang bảy màu nhàn nhạt, dĩ nhiên đẩy Dương Thiên Lôi đang đứng trên tảng đá ngã văng xuống đất...

- Kháo! Đây là có chuyện gì?

Dương Thiên Lôi đầy bụi đất từ trên mặt đất bò dậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía tảng đá kỳ dị.

“Oanh!”

Đúng lúc này, hòn đá bỗng nhiên nứt toác ra. Một luồng ánh sáng màu đen từ giữa hòn đá đột nhiên bắn nhanh ra, thẳng về phía Dương Thiên Lôi với tốc độ kinh người. Dương Thiên Lôi căn bản chưa kịp có phản

ứng, luồng ô quang đã chui thẳng vào trong miệng hắn, thoáng cái đã như nhập vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi.

Lập tức, Dương Thiên Lôi cảm giác trong thân thể của mình, chỗ đan điền bụng dưới đột nhiên xuất hiện một vật giống như một khối đá cuội đen lóng lánh. Vật cổ quái đó vừa chui vào đan điền, liền từ từ xoay tròn. Theo vòng xoay của nó, một cỗ năng lượng quỷ dị nhanh chóng thâm nhập vào trong các kinh mạch khắp tứ chi Dương Thiên Lôi.

Cỗ năng lượng này mạnh mẽ dị thường, trong nháy mắt liền khống chế toàn thân Dương Thiên Lôi. Rất nhanh, Dương Thiên Lôi phát hiện thân thể của mình phẳng phất giống như hoá đá, trở nên cứng ngắc dị thường. Hắn ngơ ngác há miệng muốn kêu lên, nhưng ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không phát ra được. Bởi vì trước khi hắn kịp kinh hô, cỗ năng lượng này đã tràn tới mặt, triệt để khống chế toàn thân Dương Thiên Lôi.

Cũng không biết có phải cảm giác của Dương Thiên Lôi sai lầm hay không, dần dần hắn bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình không chỉ da, mà ngay cả cấu trúc cơ thể, bắp thịt, màng da, máu, kinh mạch, xương tuỷ...đều bắt đầu hoá đá một cách quỷ dị, thậm chí ngay cả tinh thần lực vô hình cũng dần dần ngừng vận chuyển, đọng lại như hoá đá, biến thành trạng thái vật chất hữu hình, bễ tắc tại kinh mạch trong đan điền. Lúc này, ngay cả hơi thở của hắn khi hô hấp, cũng đều trở nên nóng bỏng như nham tương chảy ra trước ngực.

Trong lúc nhất thời, Dương Thiên Lôi cảm thấy thân thể mình từ trong ra ngoài, từ vật hữu hình như cơ thể, tới thứ vô hình như năng lượng, tinh thần, tất cả đều biến thành một khối đá lớn.

Hắn không thể nhúc nhích, hô hấp cũng khó khăn, thậm chí ngay cả tư tưởng cũng đều đình trệ. Tràn cảnh thực sự quỷ dị mà điên cuồng.

Lúc này, trong cơ thể Dương Thiên Lôi, chỉ có một đạo tinh thần lực thật nhỏ ngừng tụ trước ngực là còn đang chuyển động, yếu ớt chống lại. Mặc dù loại chống cự này nhìn qua rất vô dụng, nhưng dù sao Dương Thiên Lôi cũng nhất định không chịu buông xuôi.

Đúng vào lúc này, nguồn năng lượng quỷ dị vốn vừa xâm lăng đột nhiên đình trệ, tiết tấu dần chậm lại. Cùng lúc đó, lại thêm một chuyện hoang đường quỷ dị nữa xảy ra.

Dương Thiên Lôi cảm giác được, một cỗ tinh thần lực kỳ dị từ hòn đá thoát ra, thâm nhập vào trong cơ thể hắn. Một loại cảm giác thân thiết khó hiểu, giống như huyết nhục tương liên nhất thời tràn ngập trong lòng Dương Thiên Lôi.

Loại cảm giác này, khi Dương Thiên Lôi ngồi trên cự thạch trước khi trọng sinh hắn cũng đã từng cảm giác được. Lúc đó, hắn thường nghĩ cự thạch dưới chân mình là có sinh mệnh, có thể hiểu được hỉ, nộ, ái, ố của chính mình, đồng thời cùng mình trong lúc đó còn có một mối liên hệ chặt chẽ không thể nói rõ ràng. Bất quá, ban đầu loại cảm giác này chỉ là rất mơ hồ, mờ ảo. Còn lúc này, Dương Thiên Lôi lại cảm nhận được mối liên hệ cổ quái đó một cách hết sức rõ ràng.

Loại cảm giác thân thiết này khiến tâm tình Dương Thiên Lôi không tự chủ được, trở nên buông lỏng. Hắn mơ hồ cảm nhận được, khối thạch đầu kia nói cho hắn biết, nó sẽ không làm tổn hại đến chính mình. Tinh thần lực ngừng tụ trong cơ thể vốn đang ngoan cố liều mạng chống đối cũng theo đó thư giãn trong chốc lát. Nhưng đúng vào lúc này, cỗ năng lượng quỷ dị kia lại một lần nữa xâm lấn mạnh mẽ, nhất thời chiếm nốt khu vực cuối cùng nơi ngực Dương Thiên Lôi, khiến Dương Thiên Lôi triệt để hoá đá.

Hai mắt Dương Thiên Lôi tối sầm, lập tức hôn mê bất tỉnh.

...

- Chính là tiểu tử này ?

Cũng không biết qua bao lâu, một thân ảnh thon gầy, cao ngất, lạng yện không một tiếng động như u linh xuất hiện trong sân ký túc xá của Dương Thiên Lôi.

Đạo thân ảnh này lạnh lùng nhìn Dương Thiên Lôi lúc này đang cuộn mình thành một đồng nằm trên mặt đất như đã hôn mê bất tỉnh.

Một đoàn khí tức nồng nặc bùn đất từ trên người Dương Thiên Lôi phiêu tán ra.

- Ah? Cự nhiên đã ngưng tụ được thuộc tính Ngũ hành. Xem ra Tiểu Bạch si này đích xác không tầm thường...Ồ, Tinh Giả Hệ thổ, vừa lúc bị thể chất Hệ mộc của ta khắc chế. Điều cũng coi như thuận tiện cho ta hành động.

Thích khách không mời mà đến đột nhiên nhẹ giọng lắm bả.

20. Chương 19: Quỷ Dị (thượng)!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 19: Quỷ dị (thượng)!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Người này chính là Lôi Ngạo. Lấy năng lực của hắn, muốn tìm đến nơi ở của một tân học viên quả thực quá đơn giản. Huống chi nơi ở của Dương Thiên Lôi vốn đặc biệt dễ tìm. Ai chẳng biết Tiểu Bạch si này cho tới bây giờ cũng không bước chân ra khỏi phòng ký túc xá cùng sân trước ký túc xá của hắn nữa bước? Lúc này mới khoảng chín giờ tối, toàn bộ vườn trường thỉnh thoảng truyền đến tiếng hò hét, tiếng đánh nhau, chính là thời gian tu luyện tốt nhất vào buổi tối.

Tính cách Lôi Ngạo lãnh tĩnh mà cẩn thận, lựa chọn xuất hiện lúc này, một khi có âm thanh gì phát ra, cũng căn bản sẽ không khiến bất luận kẻ nào chú ý. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi lại không biết vì sao hôn mê trên mặt đất, chính là thời cơ phóng hỏa giết người tốt nhất.

- Tiểu tử, ta và ngươi không oán không cừ, bắt quá, nếu ngươi đắc tội thiếu gia ta, cũng đừng trách ta thủ đoạn độc ác vô tình.

Nói xong những lời này, Lôi Ngạo chậm rãi đến gần Dương Thiên Lôi.

“Vèo! Vèo!”

Tuy rằng lúc này Dương Thiên Lôi nhìn qua không hề có năng lực chống cự, nhưng tính cách cẩn thận vẫn khiến Lôi Ngạo trước tiên phóng ra vài đạo năng lượng màu xanh, bắn tới trên người Dương Thiên Lôi, thử xem phản ứng của Dương Thiên Lôi.

Thủ đoạn này tất nhiên cũng không phải tinh thần lực ngoại phóng thực sự. Lôi Ngạo lúc này bắt quá cũng chỉ là tu vi Tinh Giả Cấp năm đỉnh phong, tinh thần lực Hệ mộc, lại thuộc về loại người có tài nhưng trưởng thành muộn, không có khả năng vượt cấp phóng xuất tinh thần lực. Đây là dị năng đặc thù thuộc về Hệ mộc của Lôi Ngạo, tia lực sắc phóng ra chỉ là năng lượng dị năng, cũng không phải tinh thần lực, lực sát thương không lớn, cũng không thể mở rộng. Nhưng chính loại dị năng này đã giúp hắn vô thanh vô tức phế bỏ đi thể chất của người mới, khiến người đó trở thành phế căn.

Ngũ hành có quan hệ tương sinh – tương khắc, cho nên khi dùng dị năng hệ mộc của Lôi Ngạo đánh một kích vào trên người Dương Thiên Lôi, liền áp chế được khí tức Hệ mộc nồng đậm trên người hắn. Nhìn qua, tinh thần lực Hệ thổ của Dương Thiên Lôi tựa hồ bị dị năng Hệ mộc của Lôi Ngạo hoàn toàn bó buộc, ngăn chặn.

Lôi Ngạo gật đầu, lần thứ hai giơ hai tay lên. Lúc này hắn chuẩn bị trực tiếp vận dụng dị năng thể chất có thể phế nhân của mình. Loại dị năng này cần phải tiếp xúc gần đối phương mới làm được.

- Ủa?

Nhưng vào lúc này, trong lòng Lôi Ngạo đột nhiên hiện lên một tia cảnh giác. Bởi vì hắn phát hiện, năng lượng Hệ thổ trên người Dương Thiên Lôi chỉ bị năng lượng Hệ mộc của hắn bao vây, dồn ép thành một đoàn nhỏ, cũng không thực sự bị áp chế. Mà đoàn năng lượng nhỏ bị dồn ép này, nhìn qua vô cùng dữ dằn, tựa hồ nếu bị dồn ép liên tục rất có thể bạo phát. Đã nhận ra năng lượng Hệ mộc, coi như vừa lúc kích hoạt quá trình này.

Tính cảnh giác đã cứu Lôi Ngạo một lần, nhận thấy không thích hợp, hắn lập tức nhanh chóng thoái lui về phía sau.

Cùng lúc đó, “Ầm, ầm”, thanh âm trầm thấp vang lên, năng lượng Hệ thổ trên người Dương Thiên Lôi bạo phát mạnh mẽ như núi lửa phun trào, khiến vô số hòn đá bên cạnh Dương Thiên Lôi bay tung lên cao, phân ra tứ tán.

“Ah!”

Lôi Ngạo không tự chủ được hít sâu một ngụm lạnh khí. Đây là thủ đoạn gì? Ngoại lực phá hoại không ngờ cường đại như vậy! Nếu như mình không kịp thoái lui, hiện giờ không chết cũng trong thương rồi.

Lúc này, năng lượng Hệ thổ nồng đậm quanh thân Dương Thiên Lôi đang chậm rãi từ trên mặt đất bay lên.

- Đây là chuyện gì?

Trong mắt Lôi Ngạo hiện lên tia nghi hoặc mờ mịt. Hai hàng lông mày nhíu thật chặt.

Tình huống trước mắt đích xác có chút quỷ dị. Khí tức Hệ thổ nồng đậm toàn thân Dương Thiên Lôi đã đủ khiến Lôi Ngạo kinh ngạc. Từ khi nào Tiểu Bạch si có được thực lực như vậy? Nhưng càng khiến cho Lôi Ngạo cảm thấy kỳ quái chính là, vẻ mặt lúc này của Dương Thiên Lôi...

Đó là vẻ mặt hoàn toàn không có tình cảm, phẳng phất giống như khuôn mặt của một người không có sinh mệnh. Các cơ trên mặt hắn giống hệt một bức thạch điêu, hoàn toàn không có vẻ sinh động của người sống. Mà đôi mắt hắn như bị chìm đi trong màu vàng nâu của Hệ thổ, hoàn toàn không nhìn thấy đâu.

Nhưng chính khuôn mặt không chút biểu tình này lại khiến Lôi Ngạo cảm giác được một loại uy hiếp cực lớn.

Trong nháy mắt, hắn liền đưa ra phán đoán của bản thân, thần trí của Tiểu Bạch si lúc này không thanh tỉnh, chỉ là bị công pháp đặc biệt nào đó tác động, thân thể mới phản ứng theo bản năng. Công pháp như vậy dành cho Tinh Giả cũng không phải không có, nhưng thông thường đều là công pháp dành cho Tinh Giả Hệ mộc tu luyện, hơn nữa là Tinh Giả cao giai Hệ mộc, vô luận như thế nào tựa hồ cũng không nên xuất hiện trên người một Tinh giả Hệ thổ, lại mới chỉ là cấp thấp.

Trọng yếu hơn là, loại công pháp này khiến Lôi Ngạo cảm nhận được uy hiếp. Tuy rằng đây vốn tưởng là một nhiệm vụ dễ dàng lại đột nhiên biến thành như vậy khiến Lôi Ngạo có chút không thể tiếp thu, nhưng trực giác nói cho hắn biết, Tiểu Bạch si này lúc này không thể xem thường.

“Soạt! Soạt!”

Lúc này, Dương Thiên Lôi chợt động. Hắn chậm rãi đi về phía Lôi Ngạo. Quỷ dị chính là, theo mỗi bước di chuyển của hắn, các khớp xương trên tứ chi đều phát ra âm hưởng như tiếng nham thạch ma sát, đồng thời, những hạt năng lượng Hệ thổ màu vàng đất cũng theo bước đi của hắn, không ngừng từ trên người hắn tràn ra.

Trong nháy mắt, Lôi Ngạo hầu như sản sinh ra ảo giác. Hắn nghĩ, Tiểu Bạch si trước mắt này căn bản không phải một người đang sống, mà là một khối tượng đá bị một Tinh Giả cao giai nào đó triệu hồi tới. Theo từng bước đi của hắn, không ngừng có bùn đất từ trên người hắn lả tả rơi xuống.

- Đến đây đi.

Việc đã đến nước này, Lôi Ngạo cũng không có khả năng lùi bước. Mặc kệ Tiểu Bạch si này thi triển yêu thuật gì, hắn cũng chỉ có thể tiếp chiêu.

Hét lớn một tiếng, song quyền Lôi Ngạo như sấm đánh về phía ngực Dương Thiên Lôi.

Tinh giả cấp năm, tinh thần lực đã rèn luyện tới nội tạng, lực có thể so với hổ báo, tốc độ có thể so với tuần mã, sức lực dẻo dai, chỉ riêng thân thể bản thân đã là hung khí đáng sợ. Mà một kích này của Lôi Ngạo, không chỉ mạnh mẽ mà còn hết sức thần tốc.

Cùng với Lôi Ngạo phát lực, một cỗ tinh thần lực Hệ mộc quán chú về phía song quyền của hắn như nước chảy, sản sinh ra khí trường như có như không, vô cùng huyền ảo, biến hoá hàng nghìn, hàng vạn lần.

Khi tinh thần lực Hệ mộc bạo phát, cảm giác đặc biệt khoan khoái được Lôi Ngạo phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Lúc này, nếu thần trí Dương Thiên Lôi tỉnh táo mà nói, nhất định sẽ thấy bên trong một quyền này của Lôi Ngạo ẩn chứa khí trường ổn trọng mà mềm mại không gì sánh được, dường như thoáng cái phong kín toàn bộ góc độ tấn công, phẳng phát như một cây cỏ thụ xanh tốt sum xuê, đột nhiên vung ra vô số cành lá mạnh mẽ phóng tới chính mình.

21. Chương 20: Quỷ Dị (hạ)!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 20: Quỷ dị (hạ)!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đây là vũ kỹ của Tinh Giả Cao giai Hệ mộc - Triền Ti Mộc Linh Quyền! Loại vũ kỹ này ngoại trừ vẻ hung mãnh, còn có khí trường hệ mộc mềm mại dễ chịu giống như cành lá cây cỏ thụ quán trên người. Một khi thân thể đối phương tiến nhập vào phạm vi của khí trường, sẽ bị những cành lá dây nhợ này gắt gao cuốn lấy, tất cả mọi động tác đều bị phong tỏa, chỉ có thể tùy ý đối phương xâu xé.

- Vèo!

Đối mặt với công kích của Lôi Ngạo, Dương Thiên Lôi cũng khê động. Tuy rằng toàn thân Dương Thiên Lôi nhìn qua đều như bức tượng đá cứng nhắc, nhưng một quyền hắn tung ra tốc độ cực nhanh. Bất quá rơi vào trong mắt Lôi Ngạo lại khiến hắn rất khinh thường. Một quyền này không ẩn chứa bất cứ tinh thần lực gì, căn bản không phải vũ kỹ Tinh Giả, mà chỉ là quyền cước của võ đồ bình thường.

Tiểu Bạch si cũng vẫn chỉ là Tiểu Bạch si, bản thân không có tinh thần lực cường đại, cũng không hiểu cách vận dụng vũ kỹ, cứ nhiên muốn dùng chiêu số của Võ đồ đi đối phó với một Tinh Giả. Điều này không phải muốn chết sao?

Cười lạnh một tiếng, Lôi Ngạo nhanh chóng biến chiêu, song quyền thu phát tùy thân, cấp tốc một kéo một quán. Nhất thời, vô số tinh thần lực Hệ mộc vô hình cấp tốc quán lên, lôi kéo tay phải Dương Thiên Lôi, hung hăng quán chặt.

Nhưng rất nhanh, Lôi Ngạo liền cười không nổi.

“Băng! Băng! Băng! Băng!...”

Liên tiếp âm thanh như xương, gân đứt gãy vang lên. Tinh thần lực cuốn lấy tay phải Dương Thiên Lôi dường như cuốn phải một lưỡi dao sắc bén, bị lưỡi dao chặt ngang, liên tiếp đứt gãy, thậm chí không hề chậm hơn so với tốc độ một quyền này của Dương Thiên Lôi.

“Kháo! Rốt cuộc là Tinh Giả Hệ thổ hay Tinh Giả hệ kim?”

Trong lòng Lôi Ngạo thầm mắng to một tiếng. Cái này thực sự là yêu nghiệt! Tinh Giả Hệ thổ có tinh thần lực lợi hại như vậy từ khi nào? Huống chi Lôi Ngạo căn bản là không cảm nhận được một quyền này của Dương Thiên Lôi có bất luận tinh thần lực gì, chỉ mơ hồ nhận ra một cỗ năng lượng vô cùng kỳ lạ, nhưng

tuyệt đối không phải bất luận hệ gì trong Ngũ hành. Khi năng lượng kỳ lạ này tán phát ra, cư nhiên lại trong phút chốc đánh tan khí trường của chính mình.

Nhưng sự thực thắng hùng biện. Bất kể thế nào, một quyền của Dương Thiên Lô cũng đã xuyên thủng được khí trường của Lô Ngạo, buộc hẳn phải đưa tay đón đỡ một quyền này.

“Ầm!”

Một quyền này của Dương Thiên Lô vậy mà có thể bức một Tinh Giả Cấp năm như Lô Ngạo lui lại bốn năm bước xa. Hơn nữa, Lô Ngạo thậm chí còn cảm giác được, nơi tiếp xúc với một quyền này của Dương Thiên Lô mơ hồ có cảm giác đau. Điều này quả thực không thể tưởng tượng.

Tinh Giả Cấp năm rèn luyện thân thể bản thân kiên cường dẻo dai không gì sánh được. Lấy cảnh giới lúc này của Dương Thiên Lô, cho dù Lô Ngạo đứng yên ở đó tùy ý để Dương Thiên Lô đánh lên, chỉ cần không đụng tới những chỗ yếu hại, đều không có khả năng tổn thương mấy may đến hắn.

- Năm tay của Tiểu Bạch si này so với tảng đá còn cứng rắn hơn. Đây rốt cuộc là công pháp quỷ dị gì?

Trong lòng Lô Ngạo vô cùng kinh hãi, nhưng năm tay của Dương Thiên Lô lại một lần nữa giờ lên.

Trong lòng Lô Ngạo tức đến thổ huyết. Hắn lần đầu tiên thấy một Tinh Giả lại sử dụng thủ pháp công kích cấp thấp của võ đồ như vậy. Nhưng hết lần này tới lần khác, vũ kỹ Tinh Giả của mình lại không cách nào vận lên đối phó với hắn. Rơi vào đường cùng, Lô Ngạo chỉ có thể ngưng tụ tinh thần lực, phụ trợ thân thể cùng vật lộn với Dương Thiên Lô.

Một trận chiến này, Lô Ngạo thực sự là nghẹn uất không gì sánh được. Đối phương rõ ràng là một Tinh Giả cấp thấp, lại là Tinh Giả Hệ thổ bị mình khắc chế, nhưng hết lần này tới lần khác lại khắc chế võ kỹ Tinh Giả của mình. Mà trên góc độ võ đồ mà nói, Lô Ngạo còn dường như không phải đối thủ của Dương Thiên Lô. Quyền cước của Dương Thiên Lô vừa nhanh lại mạnh mẽ, hơn nữa rất quỷ dị. Tuy rằng dựa trên tốc độ thân thể, mình vẫn nhanh hơn Dương Thiên Lô, nhưng mặc dù mình xuất thủ trước, năm tay của đối phương lại đi sau mà tới trước, đến trước ngực Lô Ngạo nhanh hơn một bước, bức Lô Ngạo phải tự thủ.

Rõ ràng là cự ly tương đồng, năm tay của đối phương vì sao có thể tới trước mình đây? Lô Ngạo không nghĩ ra.

Càng làm cho Lô Ngạo thổ huyết chính là, khi Tiểu Bạch si này động thủ, ngay cả vai căn bản cũng không động, căn bản không thể phán đoán được khi nào hắn công kích, từ góc độ nào đánh đến.

Càng quỷ dị chính là, có đôi khi rõ ràng mình chặn được năm tay của đối phương, nhưng trong nháy mắt trước khi hai bên tiếp xúc, cánh tay đối phương không ngờ có thể uốn khúc một cách quỷ dị, giống như roi quật, khiến phòng ngự của mình mất đi hiệu quả.

Khó lòng phòng bị!

Tràng diện trở nên rất hoạt kê. Đường đường Tinh Giả Cấp năm lại bị một Tinh giả cấp ba đuổi theo đánh loạn, chỉ có thể đau khổ tự thủ, một chút lực hoàn thủ cũng không có.

Bất quá chuyện này kỳ thực cũng không thể trách Lô Ngạo. Có võ kỹ Tinh Giả cường đại để tu luyện, có Tinh Giả nào lại sẽ đi tu luyện cái loại quyền cước võ đồ đây? Trước mặt tinh thần lực, quyền cước võ đồ chỉ là cặn bã mà thôi, đối mặt với quyền cước quỷ dị này của Dương Thiên Lô, chiêu số rơi xuống hạ phong cũng không có gì kỳ quái. Hơn nữa, lúc này vô luận là lực lượng hay tốc độ của Dương Thiên Lô đều vượt xa so với Tinh giả Cấp ba cùng Tinh Giả cấp năm của Lô Ngạo tuy rằng có chênh lệch nhưng dùng chiêu số tinh diệu ở trên cũng đã đủ bù đắp.

- Con mẹ nó! Đây là cái loại quyền chó điên gì?

Lại bị một quyền của Dương Thiên Lô giáng trúng mặt, toàn bộ khuôn mặt của Lô Ngạo đã sưng phù lên. Hắn rốt cục nổi giận, mắng ầm lên bằng những ngôn từ không còn văn nhã. Kiểu đánh nhau không để ý đấu pháp này của Dương Thiên Lô triệt để chọc giận Lô Ngạo. Khi đối mặt với một quyền nữa của Dương Thiên Lô, Lô Ngạo hét lớn một tiếng, cơ bắp toàn thân và tinh thần lực dồn ép cực đại, không tránh không né, trực tiếp đón đỡ.

“Ầm!”

Một quyền này của Dương Thiên Lôi hung hăng giã vào bụng Lôi Ngạo. Lôi Ngạo kêu lên một tiếng đau đớn, hộc ra một ngụm máu tươi. Nhưng một quyền này lại không thể khiến thân thể Lôi Ngạo lay động mấy may. Thừa cơ hội này, tay phải Lôi Ngạo cấp tốc điểm hạ vài cái trên người Dương Thiên Lôi. Vài đạo năng lượng dị năng màu xanh nhất thời xâm nhập vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi.

Đây chính là năng lượng dị năng Lôi Ngạo dùng để phế đi thể chất của tân nhân.

Cảnh giới chênh lệch tựa hồ giúp cho công kích của Lôi Ngạo dần có hiệu quả. Vài cỗ năng lượng dị năng có thể đánh tan tinh thần lực tiến vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi. Năng lượng Hệ thổ vốn cuồng bạo trong cơ thể Dương Thiên Lôi như quả bóng cao su xì hơi dần dần xẹp xuống.

“Bịch!” một tiếng, Dương Thiên Lôi lập tức ngã trên mặt đất.

22. Chương 21: Nhân Hoạ Đắc Phức.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 21: Nhân hoạ đắc phúc.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ... Yêu nghiệt này!

Lôi Ngạo lau lau vết máu trên khoé miệng, oán hận nhìn Dương Thiên Lôi trừng trừng, mắng một câu. Bất kể Tiểu Bạch si này quý dị thể nào, nhưng từ nay về sau, hắn cũng chỉ có thể trở thành một Tiểu Bạch si ngây dại chân chính.

Tinh thần lực một khi bị đánh tan, trừ khi là có thủ đoạn tái tạo huyết mạch trong truyền thuyết, bằng không cả đời cũng không thể có khả năng trở thành Tinh Giả một lần nữa.

Sau khi điều tức một lát, thân hình Lôi Ngạo khẽ nhoáng lên, biến mất trong bóng đêm mênh mang.

Lôi Ngạo không biết rằng, dị năng đặc thù của hắn không những không thương tổn gì đến Dương Thiên Lôi, ngược lại còn giúp hắn nhân hoạ đắc phúc.

Khi viên đá cổ quái đó tiến vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi, nó ẩn chứa năng lượng bạo tạc thật lớn như bom hẹn giờ. Lực lượng cường đại Dương Thiên Lôi vừa bộc lộ ra khi này chính là một bộ phận năng lượng này bạo phát. Giả như năng lượng này tùy ý bạo phát mà nói, thân thể Dương Thiên Lôi có thể không chịu đựng được, hoặc chí ít cũng phải chịu thống khổ, loại thống khổ Dương Thiên Lôi tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Nhưng khi Lôi Ngạo vừa thăm dò, khiến một bộ phận năng lượng kinh khủng kia bộc phát, làm cho năng lượng trong cơ thể Dương Thiên Lôi vận chuyển không hề tích tụ, vô cùng thông suốt. Ngay sau đó, tại thời khắc mấu chốt, dị năng kia đánh tan quỹ tích vận chuyển của tinh thần lực đã giúp Dương Thiên Lôi một đại ân, triệt để đánh tan quỹ tích vận chuyển vốn hung bạo của năng lượng, giống như khai thông, giúp Dương Thiên Lôi vượt qua thời kỳ năng lượng hỗn loạn cực kỳ nguy hiểm, đồng thời có một quỹ tích vận chuyển mới hoàn toàn ổn định.

Lại nói tiếp, mặc dù là y sư cao cấp nhất Đế quốc Cát Ương chỉ sợ cũng chưa chắc xảo diệu được như Lôi Ngạo, có thủ đoạn trị liệu bốn lạng bạt ngàn cân kia.

Nếu như Lôi Hoành biết loại tình huống này, không tức giận đến thổ huyết mới là lạ. Đáng tiếc, hắn không thể biết. Cho dù là chính bản thân Dương Thân Lôi cũng không rõ ràng lắm. Phúc hoạ tương y, ai có thể nói trước được đây?

...

Chờ khi Dương Thân Lôi tỉnh lại, phía chân trời đằng đông đã hơi ló ra một tia sáng ban mai rực rỡ.

Dương Thân Lôi “Ah” một tiếng, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, kinh nghi bất định quan sát, vuốt ve thân thể của mình.

- Da dễ bình thường, chân lông ấm áp... Hoàn toàn không phải biến thành tảng đá!

Dương Thân Lôi kinh hỉ reo lên. Sau khi hôn mê, hắn căn bản không biết chuyện Lôi Ngạo đã tới.

Dương Thân Lôi kinh ngạc phát hiện, tinh thần lực trong cơ thể vốn vô cùng hỗn loạn, thậm chí không thể nhận ra, bây giờ lại chậm rãi vận hành theo một quỹ tích nhất định dọc theo cơ thể.

Một loại khí tức nặng nề, chất phác phát ra từ thân thể Dương Thân Lôi. Đó là khí tức của một thuộc tính trong Ngũ hành - Thuộc tính Hệ thổ.

Nhưng Dương Thân Lôi biết, tinh thần lực của mình căn bản không phải chuyển hoá thành Hệ thổ, bởi vì quỹ tích vận chuyển của tinh thần lực này trong cơ thể mình tuyệt đối không phải quỹ tích của Hệ thổ. Điểm này, trong mấy năm công phu liễu mạng tu luyện tinh thần lực, cũng phân tích không biết bao nhiêu cơ sở lý luận về tinh thần lực, Dương Thân Lôi so với bất kỳ người nào đều càng thêm rõ ràng.

Quỹ tích vận chuyển của tinh thần lực Hệ thổ tuyệt đối không phải như thế! Tinh thần lực của mình mặc dù vận chuyển có quỹ tích, nhưng là một loại quỹ tích phi thường cổ quái. Dương Thân Lôi chưa từng nghe qua, nhưng tuyệt đối không thuộc về bất cứ hệ nào trong Ngũ hành.

- Sao thì sao, quản cái gì quỹ tích, chung quy có còn hơn không. Nói không chừng cái loại quỹ tích này lại trâu bò đây!

Dương Thân Lôi nghĩ mãi cũng không hiểu đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, đành tự an ủi mình.

Quỹ tích vận chuyển không thuộc về ngũ hành này rốt cuộc sẽ khiến Dương Thân Lôi đạt tới trình độ thần thông gì, điều này ai có thể dự liệu được?

...

Thành Cực Dương, thủ đô Đế Quốc Cát Ương.

Thành Cực Dương vào tháng chín, cuối thu, không khí trong lành, chính là thời tiết tốt nhất cho du ngoạn và săn bắn. Rất nhiều dong binh đoàn thành thị lựa chọn lúc này bắt đầu một chuyến đi mạo hiểm. Bởi vì, lúc này trong rừng rậm chính là thời khắc ma thú hoạt động mạnh, dễ có thu hoạch. Nhưng đối với đa số dong binh đoàn và bách tính bình thường mà nói, bọn họ sẽ nguyện ý ở lại trong thành, bởi vì... Đây chính là thời điểm mỗi năm một lần học viện Cực Dương tổ chức “Tỷ thí người mới”.

“Tỷ thí người mới” là một trong đại sự thi đấu truyền thống tại Học viện Cực Dương, cũng chỉ có đại sự thi đấu này là hoàn toàn công khai, tất cả mọi người đều có thể tới xem. Bởi vì “Tỷ thí người mới” sẽ thi đấu ở lồi đài phía Bắc kia, chỗ lồi đài và thành nội chỉ cách một bức tường, chỉ cần trèo lên mấy toà nhà cao tầng bên ngoài thành, chiếm một vị trí tốt là người bình thường cũng có thể theo dõi tận mắt. Việc quan sát các Tinh Giả đánh nhau đến chết đi sống lại, đối với người bình thường mà nói, vô luận là thị giác hay nội tâm đều là một loại hưởng thụ.

Cách thời gian bắt đầu thi đấu “Tỷ thí người mới” chỉ còn vài tiếng đồng hồ, bên ngoài tường thành phía Bắc Học viện Cực Dương, trên các toà nhà cao tầng sớm đã chật ních dân chúng, không còn một chỗ trống. Bốn phía xung quanh Bắc Đẩu lồi đài cũng toàn người là người. Tại đây có mấy nhả gian cao cao, có thể quan sát toàn bộ lồi đài. Những nhả gian này không cho phép dân chúng đi vào, chỉ có người có thân phận nhân tài của đế quốc mới có đủ tư cách tiến vào.

Theo tục lệ chuộg võ của Đế quốc Cát Ươg, Tinh Giả trong lòng dân chúng đại biểu cho giai tầng có vũ lực tối cao. Trở thành học viên của Học viện Cực Dương – một trong những học viện cao cấp nhất Đế quốc, chính là được vạn người chú mục.

Lúc này, vô số học viên với tâm tư khác nhau đều đi tới lôi đài Bắc Đẩu, cùng đợi “Tỷ thí người mới” bắt đầu.

Dương Thiên Lôi cũng đang ở chỗ này thản nhiên đi dạo, không có chút khẩn trương nào trước khi đại tái bắt đầu.

Dương Thiên Lôi đã đợi ở đây từ rất sớm. Hấn sợ Trương Tử Hàm sẽ lo lắng cho mình, thậm chí nhần nhin không nổi mạnh mẽ cưỡng bức ngăn cản mình dự thi. Hoặc là không làm, đã làm là phải làm đến cùng. Đó là lý do khiến hôm nay trời còn chưa sáng, hấn đã đi tới lôi đài Bắc Đẩu.

Nhìn tổng thể lôi đài Bắc Đẩu, có tất cả bảy lôi đài chủ, từng lôi đài chủ lại được phối hợp bởi bảy lôi đài phụ, tổng cộng có thể cùng lúc chứa bốn mươi chín tổ học viên đồng thời chiến đấu, cũng coi như khá lớn. Tuy nhiên, tại Học viện Cực Dương cũng chỉ được tính là quần thể lôi đài trung cấp, có thể thấy được lịch sử của học viện Cực Dương này như thế nào. Học viện tối cao của Tinh Giả, đích xác cũng có điểm khác biệt.

23. Chương 22: Người U Mê.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 22: Người u mê.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hai bên trái phải lôi đài, không hề thiếu các cửa hàng phụ trợ, bao gồm quầy vũ khí, quầy dược hoàn, y quán, thậm chí còn có cả đồ uống, đồ ăn vặt. Nhìn xa các loại cửa hàng tạp hoá, không chỗ nào là không có. Tuy nhiên, nơi này cũng chỉ là nơi dành cho Tinh Giả cấp thấp, Tinh Giả cao cấp thấy chỉ thêm chướng mắt.

Lúc này, Dương Thiên Lôi giống như lạc vào một thế giới khác, với các cửa hàng cổ quái. Dương Thiên Lôi ở trên Địa Cầu tất nhiên không thể nào được thấy khung cảnh kỳ lạ thế này, mà tại thế giới này, Dương Thiên Lôi trước khi trọng sinh cả ngày chỉ biết vui đùa tu luyện, cũng chẳng bao giờ tới những nơi như vậy. Điều này làm cho Dương Thiên Lôi đối với tất cả những sự vật xung quanh đều cảm thấy mới mẻ. Bất kể là những đại kiếm, chiến phủ, bản giáp... Các loại vũ khí lạnh trước đây chỉ có trên tivi, hai những ả nhân công tượng (thợ lùn) chỉ cao tới eo Dương Thiên Lôi, râu mép chấm đất đang cầm thiết chuỳ tử ra sức làm việc, hoặc là những hoàn thuốc kỳ lạ đều khiến Dương Thiên Lôi nhìn không chán mắt, thẳng đến khi bị người chào mua mới tiếc nuối rời đi.

Dọc theo đường đi, cũng không có bất luận kẻ nào chào hỏi Dương Thiên Lôi. Nhưng thật ra cũng có một ít người “hảo ý” quay lại phía Dương Thiên Lôi chỉ trỏ, nghị luận. Dương Thiên Lôi mơ hồ nghe được mấy tiếng “phế tài”, “ngu ngốc”, “không biết sống chết”... Những lời như vậy thực khiến Dương Thiên Lôi vô cùng phiền muộn. Xem ra danh tiếng ngu ngốc của hấn được truyền bá khá rộng rãi.

Bất quá, tâm tình của Dương Thiên Lôi lúc này cũng không tồi, cũng không thêm để ý mấy con ruồi đáng ghét này.

- Đến! Đến! Đến! Đặt đi! Đặt đi nào! Nếu không đặt sẽ không còn thời gian a!

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên hấp dẫn sự chú ý của Dương Thiên Lôi. Hắn theo tiếng rao nhìn lại, thấy một đám học viên tương đương tuổi mình đang vây quanh một cái bàn hé ra ở bên cạnh, đang thảo luận cái gì đó.

Ở phía khác của cái bàn, một Tinh Giả tuổi còn trẻ đang lớn tiếng hò hét. Thanh âm mới vừa rồi hấp dẫn Dương Thiên Lôi hẳn là từ hắn mà ra. Tinh Giả tuổi còn trẻ này bộ dáng cực kỳ thanh tú, so với Dương Thiên Lôi cũng chỉ kém một chút mà thôi, cùng đám mình tinh mần bạc “Hoa mỹ nam” Bổng Tử Quốc (Hàn Quốc – ập pa) trong thời đại Dương Thiên Lôi trước khi trọng sinh có điểm tương đồng. Bất quá biểu hiện tên Tinh Giả trẻ tuổi này cũng không giống đám mỹ nam nhố nhố nhu nhược kia. Trong đôi mắt chớp động của hắn luôn ánh lên vẻ nhiệt tình mà giả hoạt. Loại ánh mắt này Dương Thiên Lôi cũng không xa lạ. Trước đây trong góc chợ, nơi bày bán hàng giả, những người bán hàng rong cũng thường có ánh mắt như vậy.

- Các vị đừng chỉ xem mà không đặt a... Thời gian sắp hết rồi!

Tên Tinh Giả trẻ tuổi có chút không kiên nhẫn khi thấy đám quần chúng vây quanh trước mặt chỉ xem mà không đặt. Vừa lúc hắn chú ý thấy Dương Thiên Lôi, nhìn thấy đây là khuôn mặt lạ hoắc, lập tức hai mắt sáng ngời.

- Vị huynh đài này...

Tên Tinh Giả trẻ tuổi đẩy đoàn người ra, chặn ngang kéo tay Dương Thiên Lôi, nhiệt tình như huynh đệ lâu ngày gặp lại:

- Ta xem vị huynh đài này diện mạo hiên ngang, hồng quang đầy mặt, tất là người sắp có đại vận a. Không bằng đến đây thử vận may, đặt cược xem thế nào?

Nói xong liền lôi kéo Dương Thiên Lôi tới trước bàn.

Chờ sau khi Dương Thiên Lôi thấy rõ các vật bài trí trên bàn, không khỏi sửng sốt một chút.

Nguyên bản Dương Thiên Lôi cho rằng tên Tinh Giả trẻ tuổi nhìn qua rất giả hoạt này hẳn là một tên nhà cái đánh bạc. Bất quá khi hắn thấy rõ đồ vật trên bàn mới biết được hắn không phải dân cờ bạc đơn giản, mà là dân cờ bạc chuyên nghiệp ẩn giấu tương đối sâu – làm cá độ.

“Tỷ thí người mới” sắp tới, tiểu tử này cá độ cái gì cũng không khó đoán, đương nhiên là về kết quả “Tỷ thí người mới”. Loại sự tình này trước khi trọng sinh, Dương Thiên Lôi đã nghe nói qua rất nhiều. Bất quá hắn không nghĩ tới ở thế giới này cũng có.

- Huynh đài, người nhìn những hạng mục này, quyết định đặt một cái đi. Ta có thể nói hạn mục gì cũng đều có...

Tên Tinh Giả trẻ tuổi chỉ vào đám giấy tờ tràn ngập trên bàn, nhiệt tình nói:

- Lợi nhuận lớn nhất, cũng là hạng mục đứng đầu, tất nhiên là dự đoán quán quân. Trong số này, có hai vị tuyển thủ rất được xem trọng. Huynh đài có hứng thú nhìn qua hay không?

- Ah?

Dương Thiên Lôi mỉm cười, theo chỉ điểm của Tinh Giả trẻ tuổi nhìn thấy một cái tên

- Lôi Kính?

- Đúng vậy! Lôi Kính là người Lôi gia, cũng là đạo sư trong học viện lần này – đệ nhất chiến tướng của Lôi Hoàn. Đẳng cấp không rõ, thuộc tính không rõ, là tuyển thủ thần bí nhất tại tỷ thí lần này.

Tên Tinh Giả trẻ tuổi miệng lưỡi lưu loát giới thiệu:

- Lôi Kính này lần đầu tiên tham gia “Tỷ thí người mới”, trước đây cũng chưa từng thấy hắn xuất thủ qua, thậm chí chẳng bao giờ nhìn thấy hắn. Có người nói, Lôi Kính một mực bị những Tinh Giả cao cấp của Lôi gia tại học viện bí mật dạy dỗ, hơn nữa tuổi còn trẻ đã luyện đến đại thành Lôi Vân Thân Pháp tổ truyền của Lôi gia. Đó là lí do vì sao mọi người không ai nhận ra hắn nhưng đều ca ngợi hắn đoạt quán quân. Đương nhiên, điểm cá quán quân của hắn cũng thấp.

- Người của Lôi Hoàn sao...

Dương Thiên Lôi nheo nheo mắt.

- Đúng vậy! Trước sau người Lôi gia đều một mực hò hét cổ vũ hấn rất trâu bò. Ngay cả mặt mũi còn chưa thấy nhưng lại trở thành ứng cử viên sáng giá cho chức quán quân. Thật đúng là loại thích trồng cây chuối, kiêu ngạo tận trời a...

Tên Tinh Giả trẻ tuổi bĩu môi, trong giọng nói tựa hồ có chút khinh thường, nhìn qua hình như đối với người Lôi gia không có hảo cảm. Điều này khiến Dương Thiên Lôi nhìn hấn thuận mắt hơn vài phần.

- Còn có vị này, vị này chính là người quen cũ.

Tên Tinh Giả trẻ tuổi cười tủm tỉm chỉ vào một cái tên khác, thanh âm trong đó Dương Thiên Lôi rất quen thuộc, chính là giọng điệu của nam nhân khi nói về nữ nhân.

- Tầng Cách La Mỗ?

Dương Thiên Lôi sững sốt. Cái tên này không giống tên của một mỹ nữ a.

- Đúng vậy! Tầng Cách La Mỗ, Tinh Giả Cấp năm Thủy hệ, một trong những người đang tham gia thi đấu ở giải đấu cao cấp nhất. Không nên bị tên của nàng mê hoặc. A, nàng là người đại thảo nguyên Cách Lí Mộc Khánh. Người thảo nguyên bất kể nam nữ, tên đều khó nghe như vậy... Bất quá, nàng là một mỹ nữ hàng thật giá thật a...

Tên Tinh Giả trẻ tuổi ghé sát tai Dương Thiên Lôi, dùng một loại nhãn thần “tất cả nam nhân đều hiểu” nhìn Dương Thiên Lôi.

- Tầng Cách La Mỗ này từ khi tám tuổi đã tham gia “Tỷ thí người mới”, lần này là lần cuối cùng của nàng, cũng là hi vọng cuối cùng đoạt giải quán quân một lần. Mỗi trận đấu của Tầng Cách La Mỗ đều có không khí nóng nhất, hắc hắc... Tất cả nam nhân đều... Người hiểu đấy..

- Đồng học, nàng tối đa cũng mới mười hai tuổi phải không?

Dương Thiên Lôi nghi hoặc hỏi. Tuy rằng biết người dị giới tựa hồ phát dục sớm hơn so với người Địa Cầu, nhưng mười hai tuổi có vẻ cũng còn quá nhỏ đi...

24. Chương 23: Ta Có Thể Đặt Hấn Đạt Quán Quân Không?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 23: Ta có thể đặt hấn đạt quán quân không?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hắc hắc, đến lúc đó người xem sẽ biết thôi.

Cười âm hai tiếng, tên Tinh Giả trẻ tuổi nói tiếp:

- Toàn bộ học viện đều nói rằng, Tầng Cách La Mỗ có ba tốt - trước lòi, sau vểnh, y phục thiếu. Tầng Cách La Mỗ này niên kỷ tuy không lớn, nhưng phát dục thật tốt a. Cũng không biết có phải người thảo nguyên đều trưởng thành sớm... Hơn nữa, tính tình người thảo nguyên dửng dưng, Tầng Cách La Mỗ này cũng vậy, khi đánh nhau luôn luôn không thích mặc nhiều lắm. Nàng nói như vậy đánh không thống khoái, cho nên, người hiểu chứ...?

- Tầng Cách La Mỗ này ngoại trừ ba tốt, còn có ba lạt – tính tình lạt, vóc người lạt, thanh âm lạt. Vì vậy, cũng có người xưng nào là Địa ngục Bào Hao Nữ, cũng có người dùng cảm tôn xưng nàng là Tầng ca.

- Địa Ngục Bào Hao Nữ? Tầng ca?

Dương Thiên Lô buồn cười. Địa Ngục Bào Hao Cách La Mỗ, một quyền đánh tới Sử Thái Long, mê dạng nữ tử Tầng ca, hai vị này trước khi hấn trọng sinh, đối với dân mạng đều như sấm nổ bên tai. Tầng Cách La Mỗ này thật là có chút thú vị.

- Thế nào? Huynh đài muốn đặt người nào?

- Còn có người khác không?

- Có! Tất nhiên còn có rất nhiều hạng mục khác. Huynh đài từ từ xem!

Tên Tinh Giả trẻ tuổi nhiệt tình nói. Dương Thiên Lô gật đầu, chậm rãi xem lướt qua mấy cái hạng mục trên bàn cá độ.

Ngoại trừ cá độ người đoạt giải quán quân, các chủng loại hạng mục khác cũng rất đa dạng: cái gì dự đoán sáu người mạnh nhất, dự đoán tứ cường, dự đoán trận có thời gian lâu nhất, dự đoán người dự thi có cảnh giới cao nhất, chậm đã, thậm chí còn có dự đoán người không may nhất, người có khả năng mắc sai lầm ngoài ý muốn nhất, người có khả năng nhất trượt chân trên lôi đài, người có khả năng nhất có thể tập kích (ngực) nữ tuyển thủ... Những hạng mục rất đa dạng, thật đúng như tên Tinh Giả trẻ tuổi kia nói, muốn có hạng mục gì đều có cái đó, kể cả hạng mục không đáng có cũng đều có.

Khiến Dương Thiên Lô bất ngờ chính là, hấn cư nhiên lại thấy được tên của mình, còn không chỉ xuất hiện ở một chỗ, hơn nữa nhân khí cũng đều rất cao. Theo thứ tự là ba hạng mục, người dự thi bị loại nhanh nhất, người dự thi cảnh giới thấp nhất, và người có khả năng nhất bị dọa tè ra quần.

- Người này, ta có thể cược hấn đoạt giải quán quân không?

Chỉ vào chính tên mình, Dương Thiên Lô mỉm cười, nhặt nhẹo hỏi.

- Ah? Cái này...

Tên Tinh Giả trẻ tuổi vừa định nói, nhưng chỉ buột ra một chữ, liền lập tức bịt miệng mình lại. Nói đùa sao, có người coi tiền như rác đem dâng cho mình, lẽ nào mình còn phải nhắc nhở hấn đừng đưa?

- Vốn lẽ ra là không thể tùy tiện cải biến hạng mục, bắt quá, ta cùng huynh đài thật như là vừa gặp đã quen, rất hợp ý nhau. Nếu là huynh đài yêu cầu, ta tất nhiên đề thêm hạng mục Dương Thiên Lô đạt quán quân là được rồi... Không biết huynh đài muốn đặt nhiều hay ít? Quy củ của ta là, thấp nhất là một chú, mỗi chú một ngàn tệ, cao không giới hạn.

Dương Thiên Lô gật đầu, đưa tay vào trong người tìm kiếm, nhất thời ngây ngẩn cả người. Kiếp trước, hấn chỉ chuyên chú cho tu luyện, hầu như chưa bao giờ đi ra ngoài mua sắm, trong nhà cho tiền hấn, hầu như hấn cũng không dùng. Lần này bởi vì tới vợ, cho nên căn bản trên người một đồng cũng không có.

- Huynh đài còn do dự gì nữa?

Mắt thấy Dương Thiên Lô chậm chạp không móc tiền ra, tên Tinh Giả trẻ tuổi cho rằng hấn đổi ý, nhất thời có chút nóng nảy. Đây tựa hồ là được ăn mười mười, hấn đương nhiên không muốn tiền đến miệng túi lại bay mất.

- Huynh đài, mời ra đây, ta nói chuyện này chút.

Tên Tinh Giả trẻ tuổi kéo Dương Thiên Lô đến một góc vắng người, về mặt thần bí hề hề nói:

- Tiểu đệ lần này là lần đầu làm ăn, cho nên chỉ cần chú nhiều một chút tiểu đệ đều có tặng thể thêm một phần lễ vật thể hiện thành ý. Quy củ vốn là phải vượt trên năm chú mới được tặng lễ vật, nhưng ta cùng huynh đài đã hợp ý như vậy, chỉ cần huynh đài chú ba lần, lễ vật này xin dâng tặng huynh đài.

- Lễ vật gì vậy? Sao có vẻ thần bí vậy?

- Hắc hắc! Trăm phần trăm, ngàn phần trăm là thứ tốt a.

Tên Tinh Giả trẻ tuổi nhìn Dương Thiên Lô chớp mắt vài cái, lộ ra bộ dáng rất mập mờ:

- Ta dám khẳng định, trong học viện tuyệt đối không có thứ tốt như vậy.

Nói xong, tên Tinh Giả trẻ tuổi nhìn quanh bốn phía, thấy không ai chú ý tới góc này, mới cẩn thận từng li từng tí móc trong người ra hai cuốn sách có chút cũ nát:

- Đây là báu vật của bản thân ta, vốn là tuyệt đối sẽ không lấy ra ngoài, vạn nhất bị sư phụ trong học viện phát hiện, ta rất có thể xui xẻo... Bất quá, cùng huynh đài hợp ý, ta liền tặng cho người!

Dương Thiên Lô tiếp nhận cuốn sách, nghĩ thầm đây không phải là bí tịch tuyệt thế võ công gì chứ? Vừa hiểu kỳ mở ra nhìn, nhất thời thất vọng, cũng hiểu vì sao vừa rồi tên Tinh Giả trẻ tuổi làm ra bộ thần bí như vậy

Trong cuốn sách, chính là tranh vẽ một bộ nam nữ hoan ái.

- Thế nào? Huynh đài nghĩ sao?

Tên Tinh Giả trẻ tuổi vẻ mặt chờ mong. Trước đây, hết thấy những đệ tử không chịu đặt cược, chỉ cần mình vừa bày ra mặt hàng thu hút này, lập tức hùng hồn nộp tiền, chưa từng có ngoại lệ.

Bất quá đáng tiếc, tên Tinh Giả trẻ tuổi lần này tính sai. Tại thế giới này, các loại ngành sản xuất còn xa mới bằng được thế giới Địa Cầu trước khi Dương Thiên Lô xuyên việt. Bản Đông Cung Tập này bị học viện quản lý áp lực rất chặt chẽ. Đối với nữ nhân, tất nhiên là không được xem, bình thường đám đệ tử trẻ tuổi nhìn, tất nhiên là hai mắt xám ngắt, muốn ngừng mà không được. Nhưng đối với Dương Thiên Lô mà nói...

Kiếp trước hắn coi như đã đọc, đã xem qua rất nhiều cảnh sắc yêu đương động tình, sao có thể để ý loại tranh ảnh sơ sài lệch lạc này được? Có thể vũ nhục nhân phẩm của ca, nhưng sao dám vũ nhục thưởng thức của ca đây?

- Bình thường thôi...Hơn nữa, tư thế này có phải là hơi quá đơn điệu một chút không?

Dương Thiên Lô không chút hứng thú nói.

- Tư thế?

Tên Tinh Giả trẻ tuổi sửng sốt. Bộ dáng này của hắn khiến Dương Thiên Lô minh bạch, tên này thì ra cũng chỉ là kiến thức nửa vời. Bất quá cũng khó trách. Thế giới này phương tiện thông tin vốn là lạc hậu, hơn nữa hắn cũng chưa được bao nhiêu tuổi, thật có thể hiểu thấu mới là kỳ quái.

- Đúng vậy! Quay đi quay lại đều là lão hân đẩy xe, hoàn toàn không có gì mới mẻ.

- Mới mẻ?

Tên Tinh Giả trẻ tuổi hai mắt sáng lên, ngay cả xưng hô cũng đều thay đổi:

- Lão huynh còn biết tư thế mới mẻ?

- Bình thường thôi! Cái gì Quan Âm tọa liên, lão thụ bàn căn, liễu thụ phản đăng, Kim Đồng tặng hoài, bài giang đạo hải... Ca đều biết một chút.

25. Chương 24: Vịnh Xuân, Dương Thiên Lô (thượng).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 24: Vịnh Xuân, Dương Thiên Lô (thượng).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ta kháo... Đại ca a!

Dương Thiên Lô liên tiếp trâu bò hò hét ra mấy thuật ngữ chuyên nghiệp, nhất thời khiến tên Tinh Giả trẻ tuổi triệt để oanh động, không phân biệt nổi phương hướng. Lúc này, hắn nhìn Dương Thiên Lô, nhân thân đã hoàn toàn chuyển thành ngưỡng mộ

- Đại ca nói cho tiểu đệ một chút, những tư thế này là như thế nào ?

- Ta sẽ nói cho người nghe. Đừng truyền ra ngoài đó...

Dương Thiên Lô cười hèn mọn. Tên Tinh Giả trẻ tuổi lập tức gật đầu như gà mổ thóc.

Rất nhanh, tên này đã bị kiến thức “uyên bác” của Dương Thiên Lô triệt để thuyết phục. Miêu tả của Dương Thiên Lô khiến hắn cảm thấy mới mẻ vạn phần, kích động không ngớt, mặt đỏ tới mang tai, thậm chí xấu hổ đến cứng đờ người...

Ngắn ngủi trong mười phút đồng hồ, tên Tinh Giả trẻ tuổi đã triệt để bị Dương Thiên Lô “cảm hoá”, xưng hô đã từ đại ca lên cấp lão đại rồi.

Ngay cả khi Dương Thiên Lô vay tiền hắn đặt cược, hắn cũng không chút do dự cho mượn, thậm chí còn hảo tâm nhắc nhở Dương Thiên Lô một câu:

- Lão đại, đừng nói ta không xem trọng tình người, huynh hạ chú thế này, thật không có một phần thắng a. Ai chẳng biết cái tên Dương Thiên Lô kia mười một tuổi còn không thể trở thành Tinh Giả. Gần đây đệ nghe phong thanh có người nói tiểu tử này tựa hồ gặp được kì ngộ, rốt cục cũng có thể trở thành Tinh Giả, nhưng hắn dù sao cũng đã mượn mới đạt được cảnh giới này, có cái gì đáng trông mong sao? Không bị loại ngay từ vòng đầu tiên cũng đã cảm tạ trời đất rồi. Sao có khả năng đoạt quán quân chứ?

- Ta chỉ là đặt cho vui thôi.

Dương Thiên Lô cười cười, cũng không giải thích nhiều

- Nếu bị thua, ta trả tiền cho đệ là được.

- Lão đại nói như vậy là khinh thường tiểu đệ rồi. Không phải chỉ là mấy đồng tiền sao ? Huynh cảm là được, còn nói cái gì.

Tên Tinh Giả trẻ tuổi kích động nhảy dựng lên, lại nhỏ giọng nói :

- Chỉ cần lão đại sau này chỉ giáo tiểu đệ nhiều nhiều là được. Ta thấy lão đại nhất định là tán gái vô số mới có được học thức uyên bác như vậy. Về sau tiểu đệ phải dựa vào lão đại rồi.

- Thành ah !

Dương Thiên Lô nhìn một chút lên lời dài

- Thi đấu bắt đầu rồi. Ta đi trước, lát nữa sẽ trò chuyện.

- Như thế lão đại cũng là tuyển thủ dự thi sao?

- Người cũng vậy?

Dương Thiên Lô sững sốt.

- Hắc hắc! Đệ đích xác cũng báo danh, bất quá theo thực lực này của đệ, cũng chỉ là đi góp vui thôi, có thể qua vòng thứ nhất cũng cảm tạ trời đất rồi.

Tên Tinh Giả trẻ tuổi cười nói:

- Tiểu đệ họ Phong, tên Mã Ngưu. Còn không thỉnh giáo tôn tính đại danh của lão đại?

- Phong Mã Ngưu? Tên này có ý tứ...

Dương Thiên Lô cười cười:

- Ta sao? Ta chính là cái tên ... Dương Thiên Lôi kia.

- Dương Thiên Lôi?

Trong khi Phong Mã Ngưu còn đang trợn mắt há hốc miệng, Dương Thiên Lôi xoay người rời đi.

- Hai vị chuẩn bị xong chưa?

Trên một lồi đài phụ ở phía Tây lồi đài Bắc Đẩu, một trung niên nam tử mặc trang phục trọng tài màu đen nhìn hai tuyển thủ dự thi trước mặt, mặt không chút biểu tình hỏi.

Cùng các lồi đài khí thế ngất trời khác so sánh, lồi đài này có vẻ có chút quanh quẽ, trọng tài rõ ràng cũng không hề cảm thấy hăng hái. Trên lồi đài phụ như thế này thông thường an bài một ít trận đấu thứ yếu, mà lần này hai tuyển thủ lên đài càng làm cho trận đấu không lên nổi chút tinh thần. Nguyên nhân bởi vì, trong hai tuyển thủ này có một người bất quá mới chỉ đạt cảnh giới Tinh giả Cấp ba nhập môn.

Cảnh giới quá thấp! Trận đấu hoàn toàn không có chút gay cấn nào.

- Tiểu tử này chính là tên Dương gia nổi danh Tiểu Bạch si Dương Thiên Lôi a. Lớn lên ngược lại chỉ là dạng chó hình người a..

Bên cạnh lồi đài cũng chỉ có vài khán giả, cũng đều là bằng hữu của đối thủ Dương Thiên Lôi. Đại danh của Dương Thiên Lôi tại Học viện Cực Dương không người nào là không biết, nhưng người thực sự nhận ra hắn cũng không có nhiều.

- Tiểu tử này tiến bộ rất nhanh a...

Lực chú ý của mọi người cũng bị Dương Thiên Lôi hấp dẫn.

Trên thực tế, nếu chỉ là tu luyện không thành được Tinh Giả, là một Tinh Giả phế tài mà nói, danh khí của Dương Thiên Lôi cũng sẽ không lớn như vậy. Nhưng then chốt là, hắn là người Dương gia, lại là huyết mạch chính tông của Dương gia.

Dương gia, thế gia võ học ưu tú nhất đế quốc, từ trước tới nay đều là lấy gia võ hưng thịnh, cao thủ phần đông đều nổi danh. Gia chủ đương đại, cũng chính là gia gia của Dương Thiên Lôi, Dương Hồng Toàn, càng sở hữu thực lực kinh khủng – Tinh giả cấp chín, đã tiếp cận cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong. Hơn nữa chi ến công lớn lao, được xưng là “Liệt Hoả Quân Thần”, là một trong hai đại nguyên soái của đế quốc.

Phụ thân của Dương Thiên Lôi, Dương Huyền Phong theo Dương Hồng Toàn vào sinh ra tử, đến bây giờ cũng đã một mình đảm đương chức vụ đại tướng một phương, được xưng là “Huyết Y Đại Tướng”, hơn nữa tu vi cũng đạt cấp tám đỉnh phong, đã có tư cách trùng kích cấp chín, gần bằng Dương Hồng Toàn. Quan trọng hơn là, Dương Huyền Phong mới bốn mươi mốt tuổi. Trẻ như vậy đã có được tu vi kinh khủng như thế, tất nhiên là tiền đồ vô lượng. Hắn cũng được công nhận là một trong những cao thủ của đế quốc có hi vọng trùng kích cảnh giới Tiên Thiên trong truyền thuyết.

Hào quang chói mắt bao phủ, chỗ thiếu hụt tất nhiên cũng bị phóng đại vô hạn. Là con trai độc nhất của Dương Huyền Phong, cháu ruột của Dương Hồng Toàn, tên ngu ngốc Dương Thiên Lôi giống như một tuyệt sắc mỹ nữ trên mặt đột nhiên xuất hiện một vết sẹo lớn, đặc biệt nhìn thấy mà giật mình, xấu xí không chấp nhận được.

Hơn nữa, mọi người thường có tâm tính như vậy, thấy một người vốn cao cao tại thượng được người người ngưỡng mộ bị xấu mặt, bị giẫm đạp, so với nhìn một người bình thường bị xấu mặt, bị giẫm đạp khoái cảm hơn nhiều. Đường như hình ảnh Dương Thiên Lôi trước khi xuyên việt trở thành sự việc huyền ảo như vậy đơn giản chỉ bởi vì đương sự vốn hào quang chói mắt mà thôi. Bằng không, đối lại là một người bình thường bị như vậy, có thể có bao nhiêu người quan tâm? Lại có bao nhiêu người lòng đầy căm phẫn chỉ trích đương sự không biết xấu hổ?

Quần chúng vốn thích nghe ngóng, cùng với địch nhân của Dương gia ở sau lưng thêm dầu vào lửa, lúc này mới tạo nên danh hiệu “Cực Dương đệ nhất ngu ngốc” của Dương Thiên Lôi.

- Lần này Âu Dương đại ca không ngờ vớ được đại vận, vòng đầu coi như dạo chơi, trực tiếp tấn cấp a.

- Ha ha! Ta vừa đặt tiểu tử này là tuyển thủ cảnh giới thấp nhất « Tỷ thí người mới », quả nhiên không sai a.
- Âu Dương đại ca, đừng hạ thủ lưu tình. Mau đánh cho Tiểu Bạch si này không dậy nổi. Ta đã bỏ ra không ít tiền, đặt tiểu tử này là tuyển thủ bị loại nhanh nhất a.

26. Chương 25: Vịnh Xuân, Dương Thiên Lô (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 25: Vịnh Xuân, Dương Thiên Lô (hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chương 25: Vịnh Xuân, Dương Thiên Lô (hạ).

Trong lúc nhất thời, bằng hữu của đối thủ Dương Thiên Lô kia đều đánh trống reo hò, khiến phụ lô vốn quanh quê này náo nhiệt hơn một chút.

Lần này, đối thủ của Dương Thiên Lô là một nam tử thân hình cao lớn, uy mãnh, tuy rằng cực lực che giấu, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, công phu che giấu còn không tới nơi tới chốn, vẫn không che giấu được vẻ mặt vui mừng.

- A, Dương học đệ, ta là Âu Dương Khánh, là Tinh Giả cấp bốn nhập môn Hệ mộc. Nếu gặp lại sẽ xin hạ thủ lưu tình a, ha ha...

Âu Dương Khánh giả vờ khiêm tốn nói với Dương Thiên Lô vài câu, nhưng trên mặt lại tràn ngập vẻ cười cợt. Dù cố che giấu nhưng bộ mặt nhếch nhếch cười đến đỏ bừng đã bán đứng hắn.

Dương Thiên Lô cười cười không thèm để ý, tựa hồ không bị vẻ coi thường của đối thủ và tiếng trống reo hò phía dưới ảnh hưởng.

Một Tinh Giả cấp bốn Hệ mộc đỉnh phong, Dương Thiên Lô cũng không để trong lòng.

Từ khi thân thể trải qua dị biến tại tầng đá, Dương Thiên Lô đã bỏ ra không ít công sức nghiên cứu kỹ tích vận hành cổ quái của tinh thần lực của mình. Tuy rằng vẫn như trước không rõ chuyện gì xảy ra, có gì huyền bí, nhưng Dương Thiên Lô chí ít cũng hiểu rõ một việc.

Một là có thể làm cho lực lượng cùng tốc độ của mình so với Tinh Giả cùng giai cường đại hơn rất nhiều, hai là, tinh thần lực cổ quái này của mình đối với tinh thần lực khác có sức chống cự kỳ lạ. Đây cũng là nguyên nhân khiến tinh thần lực hệ kim ngoại phóng của Lô Hoành không tạo thành bất kỳ thương tổn gì đối với mình.

Điều này làm cho Dương Thiên Lô nghĩ rằng, võ kỹ của Tinh Giả tựa hồ cũng không khó đối phó. Chính mình trước khi trọng sinh cũng từng học qua một chút quyền thuật, tuy rằng chỉ là nửa vời, nhưng dùng để đối phó những tên Tinh Giả hoàn toàn coi thường tu luyện quyền cước này tựa hồ cũng đủ rồi. Bởi vì tinh thần lực của bọn họ hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến mình.

Nghĩ vậy, Dương Thiên Lô chậm rãi chỉnh xiêm áo, chuẩn bị thủ thế, bắt chước một vị võ học Tông Sư trong một bộ phim đã từng xem qua trước khi xuyên việt, cảm giác vô cùng bình tĩnh, đặc biệt đỉnh đặc nói:

- Vịnh xuân, Dương Thiên Lô.

...

- Dương lão, hôm nay tinh thần không tệ a!

- Là Hồng Toàn sao? Không ngờ lần này người đích thân đến, là tới xem tôn tử của người thi đấu sao?

Trước giờ thi đấu bắt đầu, một vài đại nhân vật cũng từ từ đến đông đủ. Rất đông học viên trẻ tuổi vây quanh hai bên lới đài xem thi đấu. Mà một ít đệ tử cấp cao cùng với các lão sư trong học viện đa số ngồi trên khán đài trái phải hai bên lới đài Bắc Đẩu. Ngoài ra, còn có mấy gian ghế lô kiến trúc cao cấp chuyên phục vụ những người có thân phận đặc biệt tới xem thi đấu.

Trong một gian ghế lô chính giữa lớn nhất, có các nhân vật địa vị cao nhất đang ngồi, bao gồm Viện trưởng Học viện Cực Dương Dương lão, một vài học viên nòng cốt tinh anh, cùng với các đại biểu của đế quốc.

Là một trong ba giải thi đấu truyền thống của học viện cao cấp nhất Đế quốc, mỗi lần “Tỷ thí người mới” diễn ra, Đế quốc Cát Ương đều phái đại biểu quan văn võ tới, cực kỳ coi trọng. Hôm nay trong số văn thần võ tướng của Đế quốc, võ tướng lấy Dương Hồng Toàn làm đầu, văn thần thi do Gia chủ Lôi gia Lôi Văn Vũ dẫn đầu, cho nên đế quốc phái ra đại biểu cũng đều là người hai nhà Dương – Lôi. Chỉ có điều, “Tỷ thí người mới” dù sao cũng là giải đấu truyền thống của Học viện Cực Dương có ảnh hưởng tương đối nhỏ, bình thường gia chủ hai nhà Dương Lôi cũng sẽ không đích thân lộ diện, mà là phái đại biểu đi trước. Tỷ như Lôi gia lần này phái tới trưởng tử của Lôi Văn Vũ – Lôi Chấn

Nếu như là “Tình Giả đại tái”, giải thi đấu tiêu chuẩn cao cấp nhất được tổ chức ba năm một lần mà nói, chắc chắn ngay cả Hoàng đế cũng sẽ tới tận nơi ủng hộ.

Tuy nhiên, lần này người Dương gia tới lại là gia chủ Dương Hồng Toàn.

- Không sai! Ta tới là để xem Tiểu Lôi biểu diễn. Ta cũng mới biết được tiểu tử này không ngờ lại báo danh thi đấu.

Trước mặt Dương lão, Dương Hồng Toàn cũng không hề giấu diếm.

- Tôn tử của ta lần đầu tiên tham gia loại thi đấu này, ta là gia gia sao có thể không cổ động đây? Ha ha...Bất quá, ta thật không ngờ, chưa đến một tháng ngắn ngủi, tiểu tử này cứ nhiên dám tham gia “Tỷ thí người mới”, thực sự là không biết tự lượng sức.

Dương Hồng Toàn cố tình khiêm tốn nói, nhưng nét mặt già nua lấp lánh hồng quang chứng tỏ lão nhân này đối với việc tôn tử của mình chỉ trong không đầy một tháng đã có thể từ không có trụ cột trở thành người có tư cách tham gia “Tỷ thí người mới” là cực kỳ tự hào.

- May mà có Dương lão tài bồi a!

Đương nhiên, Dương Hồng Toàn cũng không quên cảm tạ Dương lão một chút. Nếu lão không có tuệ nhãn, đề nghị Dương Thiên Lôi học tập “Cửu chuyển dịch cân kinh”, Dương Thiên Lôi cũng không thể có tiến bộ thần tốc như vậy.

- Đây là kết quả do Tiểu Lôi tự mình nỗ lực, đương nhiên, nha đầu Tiểu Hàm kia cũng xuất lực không ít a.

Dương lão tủm tỉm cười nói một câu. Dương lão cùng gia chủ gia tộc của Trương Tử Hàm là bạn cũ. Lão để Trương Tử Hàm truyền thụ “Cửu chuyển dịch cân kinh” cho Dương Thiên Lôi, ngoại trừ tín nhiệm năng lực của Trương Tử Hàm cũng không thể nói không có chút tâm tư riêng.

Gia tộc của Trương Tử Hàm tuy rằng cũng là danh môn vọng tộc, bất quá gia tộc này lại thiên về nghiệp buôn bán, ở trong triều cũng không có căn cơ quá sâu, có thể cùng gia tộc có thực quyền như Dương gia thành lập mối quan hệ tốt đẹp là rất cần thiết. Cho nên, với thân phận của Trương Tử Hàm vốn là không có tư cách ngồi tại lô ghế này, nhưng Dương lão cố tình mang nàng đến.

- Đúng đúng! Ta còn muốn cảm tạ Tiểu Trương sư phụ. Tiểu Trương sư phụ, đến đây ngồi đi.

Dương Hồng Toàn thân thiết bắt chuyện, mời Trương Tử Hàm tới ngồi xuống cạnh mình. Nhìn nữ hài tử xinh đẹp văn nhả này, càng nhìn càng thích, nghĩ thâm đáng tiếc nhất là niên kỷ hơi lớn một chút, so với Tiểu Lôi lớn hơn vài tuổi. Cũng không biết Tiểu Lôi có để ý hay không, chờ khi Tiểu Lôi trưởng thành, mang nha đầu kia về nhà làm cháu dâu cũng không tệ.

Tâm tình Dương Hồng Toàn và Dương lão thực sự không tồi, nhưng lúc này Trương Tử Hàm bên cạnh bọn họ chỉ miễn cưỡng vui cười, lại như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Người khác không biết nội tình cùng nguy hiểm việc Dương Thiên Lôi tham dự “Tỷ thí người mới” lần này, nhưng Trương Tử Hàm biết. Vốn Trương Tử Hàm thật sự định trước kì thi đấu một ngày một đêm ngăn trở Dương Thiên Lôi dự thi. Tuy rằng Học viện Cực Dương đối với đệ tử báo danh mà không thi đấu xử phạt rất nghiêm khắc, nhưng như vậy chẳng phải vẫn hơn là lên lôi đài mạo hiểm tính mạng sao?

27. Chương 26: Thiếu Gia Quyền.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 26: Thiếu gia quyền.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chương 26: Thiếu gia quyền.

Đáng tiếc tiểu hoạt đầu kia trời còn chưa sáng đã trốn mất, khiến Trương Tử Hàm tìm mãi không thấy. Lúc này Trương Tử Hàm cũng chỉ có thể cầu khẩn Dương Thiên Lôi sẽ không xảy ra chuyện gì lớn. Bằng không, nàng thật không biết làm sao đối mặt với Dương Hồng Toàn và Dương lão.

- Ô? Tiểu Lôi hình như đã lên sàn đấu a.

Lúc này, ánh mắt Dương lão liếc thấy một người đang đi lên lôi đài ở một phụ lôi không xa, chính là Dương Thiên Lôi.

- Vịnh Xuân? Vịnh Xuân là như vậy? A...Ha ha...Cái này con mẹ nó là cái tư thế gì? Thoạt nhìn có điểm giống phong thái của ech xanh, lại có chút giống đàn bà phong vận a

- Nguyên lai Tiểu Bạch si còn là một nàng ẻo lả a

- Tư thế này là học được từ nữ nhân sao? A ha...Ha...

Lúc này, bên cạnh lôi đài, mấy bằng hữu của Âu Dương Khánh rõ ràng là bị cách thủ thế của Dương Thiên Lôi chọc cười rồi.

Vịnh Xuân Quyền còn có biệt danh khác là “Thiếu gia quyền”. Biệt danh này có hai tầng hàm nghĩa. Một là vì muốn tu luyện Vịnh Xuân Quyền phải có sự phụ nổi danh tự tay dạy bảo, lúc nào cũng cùng danh gia luận bàn mới có thể chân chính đại thành. Cùng văn phú võ, muốn thỉnh sư phụ mà không có tiền là không được. Cho nên trước kia Vịnh Xuân Quyền chỉ có thiếu gia nhà giàu mới có thể luyện tập. Đây cũng là nguyên nhân trước khi xuyên việt Dương Thiên Lôi mới chỉ luyện nửa vời.

Hàm nghĩa thứ hai là, Vịnh Xuân Quyền vốn do nữ nhân sáng chế, đối với nam nhân mà nói, có không ít tư thế nhìn qua thực có chút con mẹ nó, nương nương khang khang. Nam nhân bày ra nhưng tư thế này, cũng chỉ có thể nhìn giống như đám thiếu gia văn nhả.

Bất quá, Vịnh Xuân Quyền một khi động thủ, không người nào lại nghĩ bộ quyền pháp vốn rất âm khí này trong thực chiến lực sát thương rất mạnh. Vịnh Xuân Quyền cũng do Vịnh Xuân diễn sinh mà ra. Lý Tiểu Long sáng tạo Tiết Quyền Đạo là do tôn sùng quyền thuật Trung Quốc, nhưng trong lòng rất nhiều người ngoài nghề, võ thuật Trung Quốc lại đại biểu là Vịnh Xuân Quyền.

Nguyên tắc “Trung tuyển lý luận” và “Hướng mặt truy hình” trong Vịnh Xuân Quyền khiến cho quyền thủ có thể hướng mặt địch nhân hoặc cùng trung tuyến của địch nhân bảo trì một mặt bằng, Hơn nữa, công

kích của Vịnh Xuân Quyền đều là do trung tuyến của mình phát ra, trực tiếp công kích trung tuyến của đối phương. Điều này cũng địch ta đối mặt trong cự ly gần nhất.

Trong cùng tốc độ, công kích cự ly càng gần tất nhiên càng có thể trúng mục tiêu dễ hơn và nhanh hơn. Đây cũng là nguyên nhân nắm tay của tuyển thủ Vịnh Xuân Quyền luôn đi sau ma tới trước.

- Dương học đệ, tư thế này thật đúng là... Thực sự nâng cao tinh thần a. Ha ha...

Ấu Dương Khánh ở đối diện hiển nhiên cũng bị Dương Thiên Lô kích động không nhẹ, ngay cả mặt ngoài tôn trọng cũng không giả bộ nổi nữa

- Ta đây đã có thể động thủ a...Cẩn thận...

Nói xong, toàn thân Ấu Dương Khánh ngưng tụ nổi lên một cỗ khí tức Hệ mộc vô hình. Hắn chuẩn bị dùng phân nửa thực lực để thoát cái khiến Tiểu Bạch si ẻo lả này rơi đài. Dù sao bằng hữu mình cũng đã dự đoán Dương Thiên Lô là người bị loại nhanh nhất, mình cũng nên thoả mãn một chút nguyện vọng của bằng hữu được rồi, nhân tiện có thể chà đạp hắn một chút.

- Kháo! Bên kia không ngờ đã kết thúc!

Nhưng Ấu Dương Khánh còn chưa xuất thủ, mấy bằng hữu của hắn bên kia đã nhao nhao lên.

- Người thắng lợi, Lô Kính!

Cùng lúc này, một lời dài bên cạnh chủ lô dài truyền tới tiếng phán quyết không thể tưởng tượng của tài phán trưởng.

“Ầm!”

Rất nhiều đệ tử vây xung quanh lô dài nhất thời bùng nổ tiếng hoan hô. Mọi người ngay cả Lô Kính xuất thủ như thế nào còn chưa thấy rõ, trận đấu đã kết thúc rồi.

- Cũng quá biến thái đi! Học trưởng kia cũng là Tinh Giả cấp bốn đại thành hệ thủy, thực lực cũng không kém, vì sao vừa vào đã bay ra như vậy?

- Người có thấy Lô Kính xuất thủ thế nào không?

- Không có! Ta căn bản không thấy rõ...

- Thật là đáng sợ... Xem ra lần này chức quán quân đại tái ngoài Lô Kính ra không còn ai nữa.

Mấy học viên ở hai bên lô dài lớn tiếng nghị luận, truyền tới chỗ lô dài Dương Thiên Lô đang đứng, nhất thời có mấy người bạn của Ấu Dương Khánh bị ai nói:

- Gặp quỷ rồi! Tên học trưởng xui xẻo kia vì sao kém cỏi như vậy? Lần này đặt sai cửa rồi. Dương Thiên Lô tới đây cũng chỉ là người thứ hai bị loại mà thôi.

- A...

Nhưng lời người này còn chưa dứt, trên một chủ lô cách đó không xa lần thứ hai truyền đến tiếng oanh động. Đúng là có thêm một trận nữa đã phân thắng bại.

Lô dài kia tương đối xa, mọi người chỉ mơ hồ nghe được mấy tiếng.

- Thắng lợi... Phong...

Lần này ngay cả Dương Thiên Lô cũng có chút hơi phân thần: “Phong? Chẳng lẽ là tên Phong Mã Ngưu kia?”

- Lăn xuống đi thôi!

Lúc này, Ấu Dương Khánh đã hồi phục tinh thần, hú lên quái dị, thân thể cao lớn như quả bóng cao su bắn lên, hai tay mở ra to lớn như hai cái quạt hương bồ vỗ tới Dương Thiên Lô. Cùng lúc đó, quanh thân thể hắn đã ngưng tụ nổi lên một vòng khí tức Hệ mộc vô hình, tập trung vào đường tránh của Dương Thiên Lô. Vũ kỹ Tinh Giả mà hắn tu luyện giống với Lô Ngạo, là “Triển Tì Mộc Linh Quyền”. Tuy rằng còn xa mới sắc bén bằng Lô Ngạo, nhưng cũng coi như là có chút thành tựu.

Vốn Âu Dương Khánh còn muốn giúp bằng hữu của hắn kiếm ít tiền thắng cược, ai ngờ thoáng cái hiện ra hai tên biến thái, để miếng cơm còn chưa tới miệng lại rơi mất, không khỏi có chút tức giận, xuất thủ cũng không lưu tình.

Đối mặt với công kích của Âu Dương Khánh, Dương Thiên Lôi mỉm cười, đột nhiên bước lên một bước, thường thường không có gì lạ đánh ra một quyền.

...

- Đây là tôn tử của lão sao ? Tiểu tử quả nhiên... Tinh thần rất cao a.

Ngay khi Dương lão phát hiện Dương Thiên Lôi, ánh mắt mọi người cũng không tự chủ quay đầu về phía Lôi dài quanh quệ kia. Một lão sư học viện ngồi bên cạnh Dương Hồng Toàn cố tình lấy lòng Dương Hồng Toàn, đang muốn khen thực lực Dương Thiên Lôi vài câu, nhưng lập tức phát hiện tu vi Dương Thiên Lôi bất quá chỉ là Tinh giả cấp một nhập môn, chỉ có thể lập tức đổi giọng tán thưởng tinh thần của Dương Thiên Lôi.

Ở đây không có ai không phải là cao thủ, tất nhiên đều liếc mắt là nhìn thấu tu vi của Dương Thiên Lôi. Ngồi ở vị trí cách Dương Hồng Toàn khá xa, khoé miệng Lôi Chấn nhất thời nhếch lên một tia trào phúng rõ rệt. Hai nhà Dương – Lôi bất hoà cũng không phải chuyện gì bí mật. Cho nên, khi gặp Dương Hồng Toàn, Lôi Chấn cũng chỉ hạ thấp người thì lễ một cái, cũng không cùng Dương Hồng Toàn nói bất luận chuyện gì. Lúc này thấy thực lực Dương Thiên Lôi khó coi như vậy, tuy rằng ngại cho Dương Hồng Toàn ở đây không dám biểu lộ thái độ rõ ràng, nhưng trong lòng tránh không khỏi khinh bỉ cùng đắc ý.

28. Chương 27: Đồng Học, Người Chảy Máu Mũi Rồi

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 27: Đồng học, người chảy máu mũi rồi

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này sắc mặt Dương Hồng Toàn cũng hơi nổi lên chút biến hoá. Lão nguyên vốn tưởng rằng Dương Thiên Lôi dám tham gia “Tỷ thí người mới” nhất định là tu vi đã có tiến bộ, nhưng kết quả lại chỉ là mới vừa tấn nhập cảnh giới Tinh giả. Tuy rằng không đến một tháng từ phế tài biến thành Tinh giả, tốc độ cũng thần tốc nhưng... Mới Tinh giả nhập môn mà dám tham gia “Tỷ thí người mới”, đây có phải là quá mạo hiểm không?

Mà Trương Tử Hàm bên cạnh Dương Hồng Toàn khẩn trương đến độ toát hết mồ hôi. Nàng xem ra đối thủ của Dương Thiên Lôi là Tinh Giả cấp bốn đại thành. Loại Tinh Giả trình độ này muốn đả thương Dương Thiên Lôi cũng không khó.

- Người trẻ tuổi vẫn cứ nên tham gia, thắng bại kỳ thực... Phụt!

Vị lão sư vượt môn ngựa kia thấy Dương Hồng Toàn tựa hồ có chút không vui, đang muốn nói mấy câu cứu vãn tình thế một chút, nhưng đột nhiên thoáng cái nhin cười không được. Bởi vì lúc này lão thấy Dương Thiên Lôi ưỡn ngực, gập bụng, hai chân đứng hình chữ bát, một tay thu tại eo, một tay như xin cơm hơi vươn nửa đoạn. Bộ dáng này thật sự là khôi hài.

Không riêng gì lão sư, tất cả mọi người ở đây đều nhìn chăm chăm. Tiểu tử Dương gia này không phải đến thi đấu, mà là đến biểu diễn hài sao? Lôi Chấn càng là thừa dịp không khí này cười lên hai tiếng chói tai, khiến từ lỗ mũi Dương Hồng Toàn toát ra một cỗ lãnh khí.

- A!!

Lúc này, có người kinh hô lên nhưng Lôi Kính đã như thiểm điện đánh bại đối thủ rồi. Tốc độ kinh người này, tuyệt đối là đáng để lịch sử “Tỷ thí người mới” ghi lại, khiến tất cả mọi người đều có chút khiếp sợ. Lôi Chấn khẽ gật đầu, nụ cười trên khoé miệng cũng càng đậm.

- Đây là tiểu tử Lôi gia kia?

Dương Hồng Toàn trầm mặt hỏi

- Ủ! Đây là Lôi Kính. Người này thiên phú đích xác kinh người, xem ra hẳn rất có hi vọng đạt được quán quân trong kỳ tỷ thí lần này.

Dương lão ở một bên cũng thoáng có chút kinh ngạc.

- Hừ! Còn chưa đánh tới trận cuối, ai biết được? Một tên cấp bốn đại thành mà thôi, không nói lên được cái gì.

Dương Hồng Toàn lạnh lùng nói.

- Oa!

Chấn động Lôi Kính gây ra còn chưa tan, mọi người lại lần nữa kinh hô. Thêm một trận nữa trên chủ lôi đã phân thắng bại.

- Tiểu tử kia là ai ?

Lần này ngay cả Dương Hồng Toàn cũng có chút tò mò.

- Đó là á quân giải đấu lần trước, Phong mã Ngưu. Tiểu tử này xuất thân bản hàn, nhưng thiên phú hơn người. Lần này tựa hồ lại có tiến bộ a. Tuổi còn trẻ, tiền đồ vô lượng.

Dương lão cười tủm tỉm đáp.

- Vậy có thể chúc mừng Dương lão người. Học viện Cực Dương dưới sự quản lý của Dương lão quả nhiên người mới xuất hiện lớp lớp, phát triển không ngừng.

Lần này Dương Hồng Toàn cũng cười chúc mừng nói.

- Quá khen! Quá khen!

Dương lão dáng tươi cười đầy mặt, hiển nhiên tâm tình cũng không tồi.

- Vụt!

Đúng lúc này, Trương Tử Hàm bên cạnh Dương Hồng Toàn mạnh mẽ đứng lên. Nàng thấy đối thủ của Dương Thiên Lôi, Âu Dương Khánh rất cực xuất thủ.

Ánh mắt Trương Tử Hàm một chút cũng không rời khỏi Dương Thiên Lôi, cho dù biểu hiện kinh người của Lôi Kính cùng Phong tiểu tử kia cũng không làm nàng có chút phân thần. Ngay cả chính bản thân Trương Tử Hàm cũng không nhận thức được, bất tri bất giác, Dương Thiên Lôi đã chiếm một phần lượng không nhỏ trong lòng nàng, đến nỗi tâm tình không muốn Dương Thiên Lôi bị thương của nàng lớn đến mức khiến nàng quên đi tất cả những gì quanh mình.

Lực chú ý của mọi người lúc này cũng bởi vì Trương Tử Hàm đứng lên mà một lần nữa quay về với Dương Thiên Lôi. Trên lôi đài phụ liền thấy được một màn giao thủ giữa Dương Thiên Lôi và Âu Dương Khánh. Khi Âu Dương Khánh xuất thủ, có người khẽ gật đầu. Với cảnh giới của Âu Dương Khánh, “Triển Tì Mộc Linh Quyền” phát huy đến mức này là đủ đối phó với Dương Thiên Lôi rồi. Mọi người hầu như có thể tưởng tượng tình huống chiến đấu nghiêng về một bên.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi rốt cực cũng xuất thủ. Hắn vừa mới ra tay, có người nhin không được lắc đầu. Tiểu tử Dương gia này cũng quá kỳ đi. Cảnh giới thấp như vậy coi như thôi, còn muốn dùng chiêu số Võ đồ đi chiến đấu. Cái này không phải muốn chết sao?

Thế nhưng, khiến mọi người khiếp sợ chính là, nắm tay Dương Thiên Lôi dĩ nhiên thẳng tắp, trùng trùng điệp điệp công kích thẳng tới mũi Âu Dương Khánh.

- Làm sao có thể?

Trong đám người truyền đến một tiếng tiếng kinh hô.

Một quyền này của Dương Thiên Lôi khiến tất cả mọi người trở nên hồ đồ.

Mọi người trong lô ghế hầu như đều há mồm líu lưỡi. Bằng hữu của Âu Dương Khánh vây quanh lô đài lại càng như vậy, cả đám đều nắm cổ kêu “cạc cạc” như nhau, trừng mắt há miệng nhìn lên đài. Ngay cả bản thân Âu Dương Khánh cũng là vẻ mặt ngây ngốc nằm trên mặt đất, tựa hồ không thể tin chính mình vừa trúng một quyền, thẳng đến khi Dương Thiên Lôi hảo tâm nhắc nhở một câu:

- Đồng học, người chảy máu mũi rồi!

Lúc này hắn mới “Ngao ô” một tiếng, giữ chặt mũi nhảy dựng lên.

- Người, người ăn gian!

Nghẹn khuất nửa ngày, Âu Dương Khánh chỉ thốt được một câu cực kỳ ngu ngốc như vậy. Hắn quả thật không hiểu, bản thân mình dùng võ kỹ Tinh Giả đi liều mạng với quyền cước của Võ Đồ, nhìn từ mặt nào cũng không thể hiểu được chuyện vừa xảy ra, tên tiểu tử này không ăn gian thì là gì?

- Kháo, người có thể ngu hơn một chút sao?

Dương Thiên Lôi lập trợn mắt lên, đây không phải là chơi game online, đánh đấm thực sự mà có thể hack được sao?

- Không thể, sao lại thể được!

Âu Dương Khánh quát to một tiếng, tinh thần lực toàn thân điên cuồng tích tụ, hình thành vô số khí trường mờ ảo, lại lần nữa tung quyền đánh về phía Dương Thiên Lôi.

Hiện tại, ngay cả bản thân Âu Dương Khánh cũng nghĩ rằng bản thân đã phát huy tới cực hạn rồi, sở học cả đời của hắn đều tích tụ trong một quyền này. “Triển Tì Mộc Linh Quyền” của hắn không quá hoa lệ, trong khí trường khổng lồ mà không hề thiếu sự tinh vi, bên trong còn ẩn tàng thêm ba đạo ám kinh, chuẩn bị thêm năm chiêu dự phòng sau đó, rồi cộng thêm tổ hợp mười loại khí trường, rồi lại thêm hai mươi loại biến chiêu kèm theo!

Ầm!

Không đợi Âu Dương Khánh tính toán xong, nắm tay của Dương Thiên Lôi lại đập vỡ khí trường của hắn một lần nữa, cũng góc độ đó, cũng vị trí đó, nên thêm một cú nữa vào mũi của Âu Dương Khánh!

- A!

Máu mũi của Âu Dương Khánh phun ào ào, cả thân người như lắp phản lực bay ngược về phía sau, tiếng hét vang vọng trong không trung pha lẫn sự đau đớn và kinh khủng!

Thật quá dọa người rồi! Tên tiểu tử này rốt cuộc là loại yêu quái gì vậy? Chỉ dùng quyền cước của Võ Đồ mà cũng có thể phá được võ kỹ Tinh Giả, điều này liệu còn có thiên lý nữa không? Liệu còn vương pháp hay không? Âu Dương Khánh chỉ cảm thấy thế giới quan mà mình tích lũy hàng chục năm nay bắt đầu có hiện tượng lung lay sụp đổ...

- Ta không tin, ta không tin! Tất cả đều là ảo giác, không hề được ta đâu!

Âu Dương Khánh lại lảo đảo đứng dậy, tâm trí có chút điên cuồng, bây giờ không dùng võ kỹ Tinh Giả nữa, toàn thân gồng lên như chiếc xe tăng, hú lên một cách quái dị rồi đâm thẳng tới Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi lắc đầu, cũng không còn hứng thú chơi đùa tới tên mập điên này nữa, nhẹ nhàng lắc mình một cái, chỉ một cú xoay người đơn giản đã khiến Âu Dương Khánh bị mất trọng tâm, giữa ngực lộ liễu. Ngay lập tức, Dương Thiên Lôi giẫm chân phát lực, khủy tay đẩy quyền tới, tung làng loạt cú đâm nặng nề lên ngực Âu Dương Khánh như đánh trống.

Dưới đài mọi người chỉ nghe thấy một tràng tiếng « Bực, bực,... ». Chuỗi âm thanh vừa nhanh vừa to giống như máy bay đang khởi động, nắm đấm nện vào thịt những vang bên tai không ngớt, hầu như không hề

thấy đòn đánh của Dương Thiên Lôi. Mà thanh âm của Âu Dương Khánh cũng rất phối hợp với thảm trạng hiện tại của gã, toàn thân co giật như bị động kinh. Trong chớp mắt, Âu Dương Khánh đã bị ép sát vào mép võ đài, toàn thân xiêu xiêu vẹo vẹo như đồng bần loãng, nếu không có Dương Thiên Lôi dùng một tay nắm lấy hán thì hán đã sớm ngã khỏi đài rồi.

- Đừng mà, ta chỉ muốn luận võ thôi mà...

Âu Dương Khánh khò khè nói, vẻ mặt như muốn khóc. Dương Thiên Lôi chỉ nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên trán hán, Âu Dương Khánh liền ngã ra ngoài võ đài.

- Người chiến thắng, Dương Thiên Lôi!

Trọng tài bị cuộc đấu dọa đến há hốc mồm đến mấy giây rồi cuộc cũng tuyên bố người thắng cuộc với vẻ mặt không dám tin. Đồng thời trong lòng cũng mừng thầm.

Dương Thiên Lôi đánh với Âu Dương Khánh cũng mất không quá một phút đồng hồ, mà cuộc đánh nhanh nhất được ghi lại là hai phút đồng hồ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã có ba gã học viên lần lượt phá vỡ kỷ lục này. Cuộc tỷ thí lần này mới tiến hành vòng đầu mà đã quý dị như vậy, không biết là tốt hay xấu đây.

...

- Ha ha...

Lúc này tại một ghế lô cách đó không xa, Dương Hồng Toàn đang cười hả hê rất không có hình tượng, ngay cả đứa con Dương Huyền Phong của hán năm đó được quán quân giữa đám người mới của học viện Cực Dương cũng chưa từng hài lòng như bây giờ.

- Thần hoàng Ứng Thiên Hành năm đó đã từng nói, trong thế giới Tinh Giả, tất cả đều không đoán trước được, đẳng cấp và ngũ hành chỉ mang tính chất tham khảo. Biểu hiện hôm nay của Tiểu Lôi thật sự đã chứng minh luận điểm này, một Tinh Giả hệ Thổ lại đánh bại một người cao hơn mình ba bậc, lại là hệ khắc chế với hán – Tinh giả hệ Mộc, lại trông rất dễ dàng, thậm chí còn không sử dụng đến võ kỹ Tinh Giả, thật đúng là hậu sinh khả úy.

Dương lão ngồi bên cạnh cũng rất vui mừng.

- May mắn, may mắn mà thôi.

Dương Hồng Toàn nói khiêm tốn, lại cố ý khoe khoang với Trương Tử Hàm.

- Điều là do Trương lão sư rất biết cách dạy dỗ.

- Quá khen rồi...

Trương Tử Hàm hơi đỏ mặt.

Quyền pháp của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm căn bản chưa thấy qua, biểu hiện quý dị của hán cũng không có liên quan nhiều đến nàng... Mặc dù Dương Thiên Lôi thắng, Trương Tử Hàm cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi nhưng trong lòng nàng vẫn có cảm giác cổ quái.

Tên tiểu tử này, bản thân mình càng ngày càng nhìn không thấu hán.

...

- Lão đại? Hehe, đây quả thật là người sao!

Dương Thiên Lôi xuống đài, đang muốn đi dạo xung quanh một chút xem các Tinh Giả khác chiến đấu thế nào, không ngờ còn chuẩn bị đi thì bất ngờ tên Phong Mã Ngưu kia đang kích động chạy đến đây, thần bí cười nói:

- Lão đại mau theo ta, có trò này hay lắm.

- Trò gì mà trông người vội vàng như vậy...

Dương Thiên Lôi có chút bất đắc dĩ bị Phong Mã Ngưu kéo đi, sau đó lơ đãng hỏi:

- Trận của người xong rồi à?

- Hả? A, mới xong. Vận khí tốt, đối thủ yếu đến kỳ lạ, ta may mắn đánh gục hắn qua được cửa này.

Phong Mã Ngưu sưng sốt trong chốc lát rồi cười hì hì đáp.

Dương Thiên Lôi cười cười, cũng không có hỏi nhiều.

Câu trả lời của Phong Mã Ngưu đã chứng minh một điểm, tên hắn chắc cũng theo sát với tên Lôi Kính kia. Dương Thiên Lôi tất nhiên sẽ không tin là Phong Mã Ngưu may mắn như hắn nói, nhưng cũng không muốn vạch trần. Tên tiểu tử này có suy nghĩ nhanh nhạy, lại có thực lực, biết thân phận trước sau cũng không hòa theo đám người khác ghét bỏ mình, Dương Thiên Lôi cũng có ý muốn kết giao, nhưng cũng không vội vàng.

Phong Mã Ngưu kéo Dương Thiên Lôi xô đẩy dẹp đường, thỉnh thoảng xô ngã vài người nhưng vừa mới thấy Phong Mã Ngưu thì không những không tức giận mà còn thân thiện chào hỏi Phong Mã Ngưu mấy câu. Ngẫu nhiên đụng phải mấy học viên có thực lực và tuổi khá cao nhưng cũng chỉ cười mắng với Phong Mã Ngưu:

- Tiểu sắc quỷ, vội vàng tham gia trò vui ở đâu?

Phong Mã Ngưu cũng cười hì hì đáp lại vài câu rồi đi tiếp.

Như vậy cũng đủ nhìn ra tên tiểu tử Phong Mã Ngưu này có quan hệ rất rộng, hơn nữa cũng có địa vị khá cao. Tại học viện Cực Dương này không phải ai cũng có thể chơi chiêu “Xe tăng ủi đại pháp” như thế.

- Uy, tiểu tử ngươi không có mắt à? Tới bản cô nương mà ngươi cũng dám đụng?

Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều nể mặt Phong Mã Ngưu, hai nữ học viên mà lúc trước cùng nhau vây bắt một người trên lôi đài lúc trước thỉnh linh bị Phong Mã Ngưu đụng trúng, sau khi lao đảo một lúc thì cái cô nàng tóc ngắn màu vàng mở miệng mắng.

Hai tiểu nữ này ước chừng cũng bằng tuổi với Dương Thiên Lôi, một người có vóc người cao gầy, phát dục đầy đủ, tóc dài màu xanh lá, ngũ quan ôn nhu dịu dàng, nhìn qua giống như tiểu thư hàng xóm ôn hòa, khiến người ta có cảm giác thoải mái.

Mà người tóc ngắn màu vàng có khí chất mạnh mẽ hơn, mặc dù ngũ quan của nàng cũng rất xinh đẹp, giống như một búp bê tinh xảo, nhưng với cặp tóc mai bay nghiêng nghiêng, đôi mi dài hẹp cùng với đôi môi mỏng điểm xuyết thêm khiến cho khuôn mặt tinh xảo có một số chỗ không thẩm mỹ, có vẻ khắc bạc.

Cô nàng tóc ngắn này không biết đã phát dục hay chưa nhưng nhìn bộ ngực nàng ta thì không phân biệt chỗ nào lồi chỗ nào lõm, lúc bị Phong Mã Ngưu đụng phải thì động tác đầu tiên của nàng là lấy tay che bảo vệ bộ ngực đầu tiên:

- Muốn sờ sờ cũng không nhìn ta là ai! Đừng để ta biết tên của ngươi, nếu không ngươi chết chắc!

Cô nàng tóc ngắn chửi rất hăng say, nhưng Phong Mã Ngưu nhanh chảnh kếm gì tên trộm. Vèo một phát rồi chẳng thấy bóng dáng đâu, Cô nàng tóc ngắn sau khi mắng vài tiếng thì thấy chen chúc trong đám người không đuổi kịp tiểu tử hỗn đản kia, cũng chỉ có thể không cam lòng mà ngậm miệng lại.

- Được rồi, mới chỉ đụng nhẹ một chút thôi mà, lại không sao, đừng tức giận quá, muối mà phát tiết thì có địa phương không thể lớn được nha...

Lúc này, cô nàng tóc xanh lá liền mở lời khuyên bảo kèm theo chút giọng trêu chọc vui đùa.

29. Chương 28: Tiểu Túc Phụ!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 28: Tiểu tức phụ!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Di tỷ thật đáng ghét, biết tỷ lớn được chưa...

Cô nàng tóc ngắn đập đập vài cái, không cam lòng nói.

- Ta chỉ là không chịu được, từ nhỏ tới lớn chưa có người nào vô lễ với Mộc Tử Vi ta như vậy!

- Ai bảo muội cứ nhất quyết phải xuống lời đài tỷ thí xem? Nếu chúng ta xem ở ghế lô thì làm sao bị người khác đụng trúng? Chúng ta cũng đâu phải không có ghế lô.

- Ở trên ghế lô thì coi sao đã ghìen... Mà thôi quên đi, coi như xuất môn xui xẻo đi, hừ!

Cô nàng Mộc Tử Vi oán hận hừ lạnh một tiếng, quay đầu xem cuộc đấu đang diễn ra. Nhưng qua hồi sau, nàng ta đột nhiên dậm chân nói:

- Không đúng, không đúng, hình như ta có biết người kia!

- Hả?

Cô nàng tóc xanh tự xưng là Di tỷ sững sốt một chút. Trong nháy mắt Phong Mã Ngưu đụng phải các nàng, nàng nhìn qua tướng mạo của Phong Mã Ngưu, quả thật là gương mặt rất xa lạ.

- Cái tên hỗn đạn đúng chúng ta quả thật là ta không biết, nhưng cái người mà hắn đang kéo thì ta biết là ai!

Mộc Tử Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hắn chính là Dương Thiên Lôi!

- Không phải chứ... Muội không gặp hắn lâu rồi, còn nhớ rõ sao?

Di tỷ có chút kinh ngạc hỏi.

Hai tiểu nữ này đều là đệ tử của võ học thế gia đứng thứ hai trong đế quốc, gần sát với Dương gia – Mộc gia. Cô nàng Mộc Tử Vi này từ nhỏ với được coi như một đôi với Dương Thiên Lôi. Dương Thiên Lôi lúc năm tuổi đã cảm ứng được tinh thần lực, chấn động một thời, mà thiên phú của Mộc Tử Vi cũng không kém, so với Dương Thiên Lôi thì chậm hơn một tháng liền cảm ứng được tinh thần lực. Dương Thiên Lôi và Mộc Tử Vi coi như một cặp với nhau, cũng được người ta xem là một đôi “Kim Đồng Ngọc Nữ” điển hình, ước ao không ngớt.

Nhưng từ đó về sau, quy tích nhân sinh của hai người hoàn toàn khác nhau. Mộc Tử Vi thuận lợi trở thành Tinh Giả, cũng thành công đạt tới cảnh giới Tinh Sĩ, vì nàng sở hữu ba loại thể chất Kim, Mộc, Thổ nên tự nhiên trở thành sủng nhi của học viện Cực Dương. Cho tới bây giờ, tu vi của nàng đã đạt tới cấp năm, trong cuộc tỷ thí của những người mới này nàng cũng xếp hạng gần với Lôi Kính, Tăng Cách La Mỗ và Phong Mã Ngưu, có thực lực nằm trong top bốn người mạnh nhất.

Mà Dương Thiên Lôi cũng nổi danh như vậy, chỉ tiếc là hắn nổi danh về độ ngu ngốc, hơn nữa Mộc gia sau này dần dần thay đổi sách lược, quan hệ mập mờ với Lôi gia, cho nên quan hệ của hai nhà Dương – Mộc lạnh dần, hơn nữa Dương Thiên Lôi bị dán cái mác ngu ngốc trên người nên dù từ nhỏ được ghép đôi với nhau nhưng cũng không giải quyết được gì, mọi người của cả hai nhà Dương Mộc đều không đề cập đến.

Nhưng bọn họ không nói đến không có nghĩa là người khác không nói.

“Tiểu tức phụ của Dương Thiên Lôi”, cái biệt danh này luôn bị bọn nhỏ cùng tuổi với Mộc Tử Vi lôi ra châm biếm nàng, lâu lâu bị người ta lấy ra trêu đùa, cũng vì thế nên trong lòng Mộc Tử Vi hận đến phát điên. Nàng có tâm khí cao ngạo, cảm thấy Dương Thiên Lôi quả thật là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời nàng, hận không băm dằm hắn cho đã. Lúc này lại thấy cái mặt của Dương Thiên Lôi, tự nhiên là thù hận đến đỏ mắt.

- Sao lắm được ? Mấy tên gia hỏa kia lén dùng Thủy Linh Kính ghi lại cảnh hấn trùng kích Tinh Giả thất bại, lâu lâu lòi ra cười nhạo ta không phải là một hai lần... Dù hấn có hóa thành tro thì ta vẫn nhận ra tên hồn dân đó!

Mộc Tử Vi oán hận nói.

- Không ngờ hôm nay thấy hấn ở đây. Tên ngu ngốc này hình như chưa bao giờ xuất môn mà ? Sao lại xuất hiện ở đây? Lẽ nào hấn còn dám tham gia tỷ thí người mới à?

- Chắc không phải đâu...

Di tỷ lắc đầu nói.

- Muội thử đi hỏi tên tiểu tử Lôi gia kia thử xem chẳng phải là biết ngay sao? Hấn là không phải nằm trong những thành viên của đoàn trừ bị của cuộc thi?

- Đúng rồi!

Hai mắt Mộc Tử Vi sáng ngời.

- Tên tiểu tử Lôi gia kia không những có danh sách toàn bộ thí sinh tham gia cuộc thi mà còn có một chút quyền lực sắp xếp lịch đấu, như ta ở vòng thứ nhất được tuyển thẳng cũng là nhờ hấn... Hắc hắc, nếu như tên ngu ngốc đó thật sự dám đến tham gia thi đấu thì để ta dẫn tên tiểu tử Lôi gia sắp xếp giúp ta đấu với tên ngu ngốc đó vòng tiếp theo... Đương nhiên là nếu hấn qua được vòng đầu mới được!

Mộc Tử Vi vẫy bẻ các ngón tay, khoe miệng lộ ra nụ cười tà ác.

- Hắt xì... Ai ở sau lưng chửi ca?

Dương Thiên Lôi bây giờ còn đang hồn nhiên không biết bản thân mình đang bị tiểu tức phụ của mình “nhớ thương”, đang đi theo Phong Mã Ngưu đến một chỗ đông người ở phía lối đài chính.

- Tên tiểu tư người rớt cuộc là muốn gì đây? Còn chưa tới sao?

- Tới rồi, tới rồi, chỗ này!

Khó khăn lắm mới chen chân tới khu khán đài chính, một đám học viên đã chiếm mấy chỗ đẹp nhất đang vẫy vẫy tay với Phong Mã Ngưu rồi chừa ra hai chỗ trống cho hấn, Phong Mã Ngưu cũng không khách khí, lôi Dương Thiên Lôi đến ngồi ở đấy, sau đó vội vàng hỏi mấy học viên ngồi bên cạnh,

- Thế nào rồi? Trò chơi cuối cùng còn chưa tới sao?

- Chưa, trận đấu của Tăng Cách La Mỗ sao kết thúc sớm vậy được? Đánh chưa đã thì nàng quyết không chơi trò cuối cùng này đâu.

Một tên học viên ngồi cạnh cười đáp.

- Vậy là tốt.

Phong Mã Ngưu gật đầu, quay đầu cười cười với Dương Thiên Lôi.

- Lão đại, chờ xem kịch vui , không làm lão đại thất vọng đâu.

“Rầm Rầm Oanh~~~~”

Lúc này, ở lối đài trước mặt vang lên âm thanh chấn động mãnh liệt. Nhìn kỹ, Dương Thiên Lôi chỉ thấy trên lối đài có hai bóng người di chuyển cực kỳ nhanh, hoàn toàn không nhìn rõ động tác của hai người bọn họ. Nhưng hiển nhiên cục diện dễ nhận thấy một người đang chật vật bị đánh tới tấp còn người kia thì diên cuộn tiến công. Nhìn lướt qua có thể thấy bóng người đang chiếm thượng phong chỉ cần nhấc tay là có thể đánh bại đối thủ, kết thúc trận chiến nhưng người này lại thủy chung không hề ra chiêu kết thúc cuối cùng mà là... Quả thực chỉ có thể nói là muốn nghiền đối thủ thành đồng cát mới chịu tha, liên tục dùng khí trường vô hình bạo tạc bừa bãi trên người đối thủ, làm cho hấn muốn thắng không được, muốn thua cũng không, chỉ còn biết chịu đòn.

- Đã thật! Quả nhiên các trận đấu của Tăng Cách La Mỗ coi thích nhất.

Phong Mã Ngưu rung đùi đắc ý, cảm khái nói.

- Không phải là người nói rằng nàng ta là Tinh Giả hệ Thủy sao?

Dương Thiên Lô cũng có chút kinh ngạc. Theo như tư liệu của Phong Mã Ngưu thì Tầng Cách La Mỗ là một Tinh Giả hệ Thủy nhập môn ngũ giai, hơn nữa cũng giống như Trương Tử Hàm đều là thuần thủy chi thể.

30. Chương 29: Tầng Cách La Mỗ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 29: Tầng Cách La Mỗ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nói chung, thuộc tính thể chất của Tinh Giả tất nhiên là càng nhiều càng tốt, Tinh Giả có thể chất hai ba loại thuộc tính thì có tiềm lực hơn nhiều so với Tinh Giả có một thuộc tính. Tinh Giả có nhiều loại thể chất cũng chiến đấu mạnh hơn nhiều, thủ đoạn phong phú. Nhưng thể chất Tinh Giả cũng có một trường hợp đặc biệt, chính là người có thuần thể ngũ hành.

Người có thuần thể ngũ hành là người có cảm ứng tinh thần lực đặc biệt linh mẫn đối với một thuộc tính nào đó, tuy rằng chỉ là đơn thuộc tính nhưng tu vi của bọn họ so với những người đơn thuộc tính bình thường khác cùng tu vi thì mạnh hơn nhiều, thậm chí không hề thua kém so với Tinh Giả nhiều thuộc tính. Ngũ hành vốn tương sinh tương khắc với nhau, Tinh Giả Thuần thể sau khi đạt tới một cảnh giới nhất định thường thường sẽ tự diễn sinh ra thêm một thuộc tính khác, trở thành Tinh Giả nhiều thuộc tính. Loại người này cũng là loại được sủng nãi trong giới Tinh Giả, ví dụ như Lôi Hoành là Thuần kim chi thể, Trương Tử Hàm là thuần thủy chi thể.

Tầng Cách La Mỗ cũng là một Thuần thủy chi thể, thực ra thì điều ngạc nhiên không phải là thực lực cường đại của nàng ta mà là ở chỗ... Đây là hành động của một Tinh Giả hệ Thủy sao?

Trong ngũ hành thì Thủy mang tính âm nhu, võ kỹ Tinh Giả của Tinh Giả hệ Thủy đại đa số đều chú ý lấy nhu khắc cương, ví dụ như vũ kỹ Tinh Giả của Trương Tử Hàm nhìn qua cũng rất nhu hòa, toàn bộ sát khí đều thu liễm, thảng ở chỗ dai, linh hoạt, thiên biến vạn hóa. Nhưng nhìn đòn công kích của Tầng Cách La Mỗ lúc này, khí trường không khác gì bom nổ đùng đoàng trên võ đài, muốn bạo ngược cỡ nào cũng có, mấy Tinh Giả hệ Hỏa chiến đấu chắc cũng không hơn được nàng ta.

Kỳ lạ, thật là một người kỳ lạ!

- Lão đại nhìn lâu rồi sẽ quen thôi, phong cách chiến đấu của Tầng Cách La Mỗ là vậy.

Phong Mã Ngưu cười nói

- Cũng chẳng có ai quy định rõ ràng là Tinh Giả hệ Thủy phải lấy nhu làm chính, quy củ là chết, người là sống. Thủy có thể chảy nhỏ giọt nhưng cũng có thể như biển gầm cuộn cuộn. Tầng Cách La Mỗ này còn biệt hiệu là Hải Khiếu Tinh Giả.

- Hải Khiếu Tinh Giả...

Dương Thiên Lô mỉm cười. Biệt hiệu này đúng là rất hợp với Tầng Cách La Mỗ.

- A!!!!

Đúng lúc này thì trên võ đài bỗng dưng có tiếng nữ nhân giận dữ rống lên một tiếng vừa to vừa cao.

- Tới rồi, tiếng rống địa ngục rốt cuộc đã rống lên rồi, tính nhẫn nại của Tầng Cách La Mỗ đã cực hạn!

Nhất thời, một đám học viên đang ngồi dưới khán đài bao gồm cả Phong Mã Ngưu hai mắt chợt lóe sáng, vẻ mặt rất mong chờ nhìn lên võ đài.

Cùng lúc đó, hai người trên võ đài dần dần đẩy nhanh tiết tấu của trận chiến. Chỉ thấy khí trường bạo ngược kia đột nhiên bành trướng, tốc độ ra quyền ngày càng nhanh. Đối thủ của Tăng Cách La Mỗ hầu như bị phá vỡ hoàn toàn trạng thái phòng ngự, kêu thảm một tiếng rồi hoàn toàn mất luôn nặng lực phòng ngự, dù vậy nhưng khí trường của Tăng Cách La Mỗ vẫn không dừng lại mà còn ngày càng mạnh thêm.

- Cút cho lão nương!

Đang đánh hăng say, Tăng Cách La Mỗ bỗng dừng ngừng lại trông chốc lát, tìm tòi trên áo choàng vướng víu trên người, nghe Xoạt một tiếng. Chiếc áo choàng bị xé rách bị quăng lên không trung rất xuống, đám học viên ở dưới đài bất ngờ hoan hô gào thét hăng hái. Đợi lâu như vậy rốt cuộc cũng tới màn này! Tuy rằng hiện tại trận chiến diễn ra rất nhanh, không nhìn rõ được gì nhưng ai cũng biết Tăng Cách La Mỗ đã điên lên thì trận chiến cũng nhanh chóng kết thúc.

- Đồng học, người đã thắng, mau dừng tay lại!

Lúc này, trọng tài đứng bên cạnh có chút kinh hãi vội vàng chạy ra khuyên ngăn. Tăng Cách La Mỗ này nổi cơn lên quả nhiên đáng sợ, hấn sợ cứ thế này sẽ dẫn đến chết người không chừng. Tuy rằng các cuộc thi đấu giữa người mới tại học viện Cực Dương chưa bao giờ nghe nói có tai nạn chết người, nhưng cũng phải đề phòng trường hợp này, trọng tài nào cũng đều có áp lực trước các tình huống như hiện tại.

- Thành Thịch!

Không ngờ lời trọng tài còn chưa dứt thì khí trường của hai tuyển thủ bỗng nhiên bành trướng mạnh, bảo phủ cả gã trọng tài! Sau đó chỉ nghe một tiếng hét lớn, khí trường bạo ngược bỗng nhiên áp súc lại thành một đoàn, một khắc sau, giống như biển gầm ập xuống bùng nổ đánh trôi tất cả!

“Rắc rắc”

Mặt đất phía trước lôi đài chịu chấn động, từng vết nứt nhỏ lần lượt xuất hiện! Hự, đối thủ của Tăng Cách La Mỗ bị đánh bay như trái bóng gôn, hấn kêu thảm văng qua đầu mọi người bay về phía xa xa không biết rơi rớt ở chốn nào.

- Phế vật!

Ngay lập tức, khí trường như biển gầm trên võ đài dần dần tiêu tán, hiện ra một nữ sinh chỉ mặt mũi yếm ngực mỏng manh cùng một nhiệt độ không che được cặp đùi trắng dài, chân mang một đôi giày da của nữ sinh đứng ngay mép võ đài đặng đặng sát khí.

Đây chính là Tăng Cách La Mỗ.

Nữ nhân thảo nguyên quả đúng như lời Phong Mã Ngưu nói, thường thường phát dục từ sớm, vóc người so với đám bạn cùng lứa thì cao thon hơn, trước đột sau vểnh, đường cong lá lướt khiến người khác phải kinh diễm, nhất là bộ ngực cao vút kia, theo như Dương Thiên Lôi ước lượng thì... ít nhất cũng phải cỡ D! Nên nhớ rằng nha đầu này chỉ mới mười hai tuổi, mới nhỏ đã như vậy, không biết lớn lên còn ra bộ dạng gì nữa? Tuyệt đối có khả năng đạt đến cỡ E trong truyền thuyết!

Nhưng dù sao thì nàng ta vẫn còn nhỏ, bởi vậy nên ngũ quan của Tăng Cách La Mỗ nhìn qua còn có chút trẻ con và non nớt, tuy rằng vẻ mặt rất hung hãn nhưng cũng chỉ là một tiểu la lỵ hung hãn mà thôi.

Đây không phải gọi là Đồng – Nhan – Cự – Nhũ chứ? Có thể nha!

Trong tay Tăng Cách La Mỗ đang cầm một thanh trường tiên màu hồng, chắc chắn là nhờ vào vũ khí đặc thù này mới có thể tạo ra một khí trường mạnh mẽ đến vậy. Nhớ lại biểu hiện hung mãnh của nàng trên võ đài, nhìn lại mái tóc đỏ dài của nàng, khuôn mặt la lỵ, bộ ngực vểnh cao, bụng dưới bằng phẳng trơn bóng, đường cong lồ lộ, giày da, roi...

Nhất là khuôn mặt tiểu la lỵ kia, sự nóng bỏng của nữ vương, sự bư hãn của nữ nhân thảo nguyên, tất cả đều là lực hấp dẫn trí mạng đối với nam nhân. Ngay cả bản thân Dương Thiên Lôi đã nhìn đủ loại mỹ

nữ trên internet, nhưng hai mắt hấn vẫn lóe sáng, cảm giác vừa mới mẻ vừa tươi đẹp chứ đừng nói tới đám tiểu hài tử xa lạ với mấy thứ đen tối xấu xa đang ngồi bên cạnh hấn.

Chỉ cần là giống đực thì hai mắt đều đăm đăm như nhau.

- Đám nam nhân của học viện Cực Dương chả lẽ chỉ toàn phế vật thôi sao? Tìm không ra được một nam nhân chân chính!

Tằng Cách La Mỗ quay về khán đài tức giận nói. Nàng ta tham gia cuộc tỷ thí người mới cũng không phải là chưa từng thua nam nhân, nhưng bản thân nàng vẫn không phục. Bởi vì tuy rằng Tăng Cách La Mỗ là nữ nhân, lại là Tinh giả hệ Thủy, nhưng đấu pháp lại cường liệt, đồng thời được kế thừa thần lực trời sinh của dân tộc thảo nguyên, dù là nam nhân cũng khó có thể áp chế được nàng, những người thắng được nàng đều là thông qua kỹ xảo mới có thể đánh bại nàng. Điều này ngược lại làm tổn thương đến lòng sùng bái lực lượng và đấu pháp bạo lực của Tăng Cách La Mỗ, khiến nàng cảm thấy đặc biệt ghen ghét. Nàng vẫn hy vọng có thể gặp người có lực lượng cường đại, có thể cứng đối cứng với mình, thống khoái oanh liệt một trận, nhưng đến giờ vẫn không được như ý muốn, dần dần khiến nàng gắt gỏng.

Nhưng lúc này không một ai dưới khán đài nghe thấy lời Tăng Cách La Mỗ nói, mọi người chờ lâu như vậy chỉ vì muốn nhìn gần vị mỹ nữ lạnh lùng này thôi, ai cũng không rảnh mà trả lời nàng.

- Hừ!

Nhìn mấy cặp mắt mê đắm của đám nam nhân đang nhìn mình, Tăng Cách La Mỗ rất khó chịu, đây cũng điểm mà nàng rất căm hận. Nàng ghét người nào nhìn nàng bằng ánh mắt đó, bởi vì nàng nghĩ mình là một dũng sĩ mà loại ánh mắt đó là ánh thiếu tôn trọng dũng sĩ nhất.

- Lão đại, chạy mau!

Đột nhiên, Phong Mã Ngưu biến sắc, hô lớn với Dương Thiên Lôi. Nói xong, Phong Mã Ngưu cùng đám học viên vèo một phát chạy còn hơn tốc độ ánh sáng.

- Muốn làm cái lông a?

Dương Thiên Lôi sững sốt, bỏ lỡ thời cơ chạy trốn tốt nhất.

- Hây!

Đúng lúc đó, trường tiên trong tay Tăng Cách La Mỗ đột nhiên vung lên, mang theo một cỗ khí trường sắc bén bắn về phía khán đài phía dưới.

- Ta kháo, không phải chứ?

Khán phòng phía trước chính là vị trí của bọn Dương Thiên Lôi ngồi, hấn chốc lát hoảng sợ. Tiểu nữ này cũng quá trâu đi, đối thủ cũng đánh, trọng tài cũng đánh, ngay cả khán giả cũng đánh nốt? Thảo nào mà bọn Phong Mã Ngưu đều bỏ chạy hết, hiển nhiên là tiểu nữ này không phải là lần đầu tiên đánh người bừa bãi như vậy.

Lúc này Dương Thiên Lôi mới lo quay đầu chạy, nhưng không kịp nữa rồi, rơi vào đường cùng hấn chỉ có thể giờ tay chop tới sợi roi.

Bốp

Cái roi bị Dương Thiên Lôi nắm chặt trong tay!

- Hả?

Hai mắt Tăng Cách La Mỗ sáng ngời, nàng biết tuy chiếc roi không hoàn toàn đánh hết lực, bên trong cũng ẩn chứa không nhiều tinh thần lực nhưng đã rất mạnh mẽ, không có tên nam nhân nào cảnh giới thấp hơn nàng mà dám lấy tay bắt trực tiếp sợi roi. Nhưng người trước mắt cảnh giới không cao, tuổi nhìn qua cũng gần bằng mình nhưng lại có thể tay không nắm roi! Quan trọng hơn là hấn bắt được rất tự nhiên, chứng tỏ là lực lượng của hấn cũng rất lớn, bản thân nàng ta trong vô thức kéo về nhưng vẫn không được!

Tất nhiên Tăng Cách La Mỗ không biết tinh thần lực cổ quái của Dương Thiên Lôi có thể kháng lại tinh thần lực mang kháng tính thiên nhân, đồng thời cũng khiến hấn sinh ra lực lượng rất lớn trong cảnh giới

Tinh Giả cùng cấp. Tăng Cách La Mỗ chỉ sử dụng mới một nửa thực lực, một roi tiện tay quất tới bị Dương Thiên Lô chế trụ cũng không kỳ quái cho lắm.

- Người là ai? Người cũng là một đối thủ không tồi...

Tăng Cách La Mỗ nở nụ cười. Thú thật là bộ dáng của nàng quả là rất mê người, giống như một đóa hoa đỏ chói, một đóa hoa hồng rực lửa dưới ánh mặt trời, nhưng tiếc là lại phối hợp với một thân cương khí bạo ngược khiến nàng trông có chút hung hãn.

Dương Thiên Lô cười khỏ một tiếng, buông lỏng chiếc roi ra:

- Mỹ nữ, chỉ là một hiểu nhầm thôi mà.

Tuy rằng Dương Thiên Lô hóa giải đòn công kích của Tăng Cách La Mỗ rất nhẹ nhàng nhưng hắn cũng có nỗi khổ không nói được. Một roi của Tăng Cách La Mỗ này không chỉ làm cho cổ tay hắn âm ỉ đau mà quan trọng hơn là tinh thần lực cuộn bạo truyền vào trong người Dương Thiên Lô, làm khí huyết hắn hừng hực gần như không thể áp chế được.

Hơn nữa một kích này đối phương cũng đánh chưa hết sức. Lúc này Dương Thiên Lô cũng đoán ra, ở trạng thái bình thường thì kháng tính của tinh thần lực cũng có hạn, chỉ cần tinh thần lực đối phương đủ cường đại thì vẫn có thể ảnh hưởng đến hắn. Xem ra muốn thật sự mạnh lên thì hắn còn lại nhanh chóng đề thăng cảnh giới mới được.

- Ta cũng là người dự thi, giả sử như nếu có cơ hội thì ta cũng rất thích luận bàn với mỹ nữ như nàng, nhưng khẳng định không phải là bây giờ. Với tội ấu dâm dưới võ đài thì học viện xử phạt rất nghiêm khắc.

Dương Thiên Lô chủ động buông tay, ý bảo là bản thân hắn hiện tại không có ý động thủ. Tuy rằng hắn cũng biết là chinh phục cô nàng này đúng là chuyện rất kích thích nhưng hắn không phải là nam sinh tự kỷ trước kia, hắn không nghĩ bởi vì khí phách nhất thời mà bỏ đi cơ hội chứng minh chính mình trên sân khấu rộng lớn hơn.

Tăng Cách La Mỗ cũng sửng sốt. Nếu như người khác mà dám đứng trước mặt nàng mà ba hoa chích chòe thì nàng đã nổi cơn từ lâu rồi, nhưng nàng lại thấy tên tiểu tử đứng trước mặt này có gì đó đặc biệt, không phải là vì hắn dám đứng trước nàng bóp chát mà là... Đôi mắt của hắn, vì đôi mắt của hắn khiến người ta nhìn vào có cảm giác trầm mê, đôi mắt của Dương Thiên Lô trong như nước, cặp mắt này Tăng Cách La Mỗ trước giờ vẫn chưa từng thấy qua. Đối mặt với loại ánh mắt này khiến nàng nhất thời lúng túng, không biết nên ứng phó thế nào, quên luôn cái vị nổi cơn điên!

- Tăng Cách, lại đây nào!

Lúc này, một nam tử trung niên có vóc dáng lực lưỡng, mắt hổ mũi ưng, trước ngực mọc chùm lông, khuôn mặt nhăn nhó bước âm âm tới trước mặt Tăng Cách La Mỗ, cặp râu mép vểnh lên. Gã trọng tài *** ton chạy theo phía sau hắn.

- Phụ thân...

Vừa nhìn thấy trung niên kia, khí thế của Tăng Cách La Mỗ giảm mạnh, giọng nói cũng trở nên nhỏ nhẹ, thành thành thật thật đáp.

- Còn muốn gây chuyện à? Còn không mau xin lỗi lão sư ngay, rồi quay về chịu phạt.

Nam tử trung niên dừng dừng nói, những lời này hiển nhiên là muốn giải vây cho Tăng Cách La Mỗ, dù sao thì việc đánh trọng tài có thể lớn mà cũng có thể nhỏ, nếu muốn làm lớn lên thì việc tước đoạt tư cách tham gia cuộc thi của Tăng Cách La Mỗ rất dễ dàng, hoặc chỉ bằng một câu xin lỗi rồi chịu phạt một chút cũng có thể giải quyết ổn thỏa.

- Quên đi, quên đi, Ung trưởng lão... Tiểu hài tử không hiểu chuyện, hà tất phải nghiêm khắc vậy? Không cần nói thêm nữa đâu.

Tên trọng tài cũng biết Cô nàng này không nên chọc, nhất là cái vị Ung trưởng lão này, ngay cả viện trưởng cũng phải khách khí với hắn ba phần, huống hồ là một tên trọng tài nho nhỏ như lão? Chỉ cần Ung trưởng lão muốn giải quyết êm thấm sự việc thì trọng tài cũng biết điều mà không làm to chuyện thêm.

- Thật là xấu hổ!

Ứng trưởng lão miệng nói xấu hổ nhưng tay lại kéo Tăng Cách La Mỗ, trừng mắt nói.

- Còn không mau về cùng lão tử?

Ứng trưởng lão thở phì phò kéo Tăng Cách La Mỗ đi, trước khi đi, Tăng Cách La Mỗ quay đầu nhìn chăm chăm và Dương Thiên Lôì một hồi lâu như muốn nhớ kỹ hình dáng của hắn.

- Lão đại! quả thật là ta phục người tới sát đất rồi! Ngay cả Địa Ngục Bào Hào Nữ cũng phải nể mặt!

Tăng Cách La Mỗ vừa mới đi thì tên Phong Mã Ngưu này liền xuất hiện, vẻ mặt sùng bái nói với Dương Thiên Lôì:

- Ta chỉ biết, lão đại chỉ là điệu thấp, mấy cái lời đồn vớ vẩn về lão đại của mấy cái tên chó má kia đều đồn nhầm hết!

“Điệu thấp? Tiểu tử ngươi không điệu thấp?”

Dương Thiên Lôì thâm nghĩ, hắn biết tiểu tử Phong Mã Ngưu này ngoại miệng nóng hổi, nhưng vẫn ngầm coi chính mình như đối thủ cạnh tranh, có chút phòng bị, bất quá cũng chỉ là bình thường, nào có chuyện vừa gặp mặt đã đào tim gan? Nhất là loại người không đơn giản như Phong Mã Ngưu, chân chính thu được tình hữu nghị của loại người này, bản thân nhất định phải biểu hiện đủ thực lực mới được.

...

- Lôì Ngạo, ta nghĩ ngươi hẳn phải cho ta một lời giải thích.

Lúc này, ở bên trong một ghế lô ở bên cạnh lô đài phía bắc, Lôì Hoành với vẻ mặt thâm nghiêm nhìn Lôì Ngạo.

Lúc đầu, Lôì Hoành hy vọng Lôì Ngạo phế đi tu vi của Dương Thiên Lôì, như vậy thì mặc kệ là Dương Thiên Lôì có tham gia cuộc tỉ thí người mới hay không thì cả đời hắn đã là một phế nhân. Nếu không tham gia, học viện sẽ xử phạt rất nghiêm khắc những học viên không tham gia mà không có lý do chính đáng, gán cho cái danh sợ chết, danh tiếng của Dương Thiên Lôì thì bị hủy hoại toàn bộ. Nếu hắn tham gia, vậy thì càng tốt, mặc dù Dương Thiên Lôì không bị đánh chết trên lô đài nhưng một tên tàn phế tham gia cuộc thi tỷ thí người mới cũng coi như là tự rước nhục, hủy hoại danh tiếng.

Nhưng không ngờ Dương Thiên Lôì lại bình yên xuất hiện, hơn nữa còn vượt qua vòng loại thứ nhất.

Trên mặt Lôì Ngạo toát mồ hôi lạnh, hắn biết trước vị chủ nhân này không dễ hầu hạ, thế nhưng... Ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu sao tên Dương Thiên Lôì này lại có thể bình yên vô sự lên võ đài, hẳn chắc chắn rằng bản thân đã đánh dị năng vào trong cơ thể của Dương Thiên Lôì.

Nhưng tên tiểu tử này cũng quá yêu nghiệt rồi, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để suy đoán được! Nghĩ đến sự tình quái dị đêm hôm đó, Lôì Ngạo cảm thấy có chút đau đầu.

Sau đó Lôì Ngạo cắn răng, trầm giọng nói:

- Thiếu gia cho ta thêm một cơ hội nữa, lần này ta tuyệt đối không làm người thất vọng.

- Hừm, hiện tại ngươi muốn phế hắn, dễ vậy sao?

Lôì Hoành dựa lưng về phía sau, thần sắc âm trầm. Lúc chưa bắt đầu phế bỏ một tên lính mới và bắt đầu thi đấu rồi lên phế bỏ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, trong lòng Lôì Hoành rất rõ điểm này. Tên tiểu tử kia chung quy vẫn là người Dương gia.

Bây giờ còn dùng lại thủ đoạn đó đi đối phó với Dương Thiên Lôì đã không còn thích hợp nữa, phải dùng biện pháp khác mới được.

- Thiếu gia, bên ngoài có hai nữ hài tử tự xưng là tiểu thư Mộc gia đến cầu kiến.

Ngay lúc đó, một tên người hầu đứng ở cửa cung kính nói.

- Tiểu thư Mộc gia? Để các nàng vào.

Lôi Hoành gạt đầu, đồng thời cho Lôi Ngao lui ra ngoài.

- Tiểu tử Lôi gia, ngươi phải giúp ta chuyện này.

Lát sau, Mộc Tử Vi tay kéo Di tỷ vào phòng, vừa thấy Lôi Hoành liền thở phì phì nói.

- Ai dám chọc làm đại mỹ nhân tức giận vậy nha?

Trước mặt ngoại nhân, Lôi Hoành lại khôi phục cái dáng dấp kiêu ngạo:

- Nói đi, ta sẽ giúp nàng xả hấn.

- Người biết Dương Thiên Lôi sao?

- Dương Thiên Lôi?

Khóe mắt Lôi Hoành bỗng nảy lên một chút:

- Ta tất nhiên là biết, không phải là cái tên Tiểu bạch si của Dương gia đó sao? Có chuyện gì?

- Hấn lần này cũng tham gia cuộc tỷ thí người mới, ta muốn ngươi sắp xếp ta chiến đấu với hấn, tốt nhất là ở vòng tiếp theo. Đương nhiên, nếu như hấn có thể lợi vào vòng tiếp theo.

Mộc Tử Vi nói với vẻ mặt tức giận.

Lôi Hoành có chút kinh ngạc nhìn về phía Mộc Tử Vi, lập tức nhớ tới tin đồn về Mộc Tử Vi, trên mặt nhất thời lộ thần sắc hiểu rõ. Suy nghĩ một chút, Lôi Hoành cười thầm nói:

- Chuyện nhỏ, ta nguyện cống hiến sức lực vì nàng. Nhưng... Hay là chờ tên Dương Thiên Lôi vượt qua vòng đấu loại, tới vòng thi đấu chính thì ta sẽ sắp xếp cho các người gặp nhau thế nào?

- Vòng thi đấu chính?

Mộc Tử Vi sửng sốt, lập tức hai mắt sáng ngời.

- Tức là... Mà không được, vạn nhất nếu tiểu tử kia không vượt qua vòng đấu loại thì sao? Hấn chỉ là một tên ngu ngốc mà thôi.

- Yên tâm, có ta sắp xếp, hấn nhất định có thể qua được vòng đấu loại.

Lôi Hoành cười cười, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo:

- Vòng thi đấu chính thu hút sự chú ý nhiều hơn so với vòng đấu loại, hơn nữa sôi động hơn nhiều, quy định hạn chế cũng rất ít, không phải là rất phù hợp với nguyện vọng của nàng sao? Ta đã nghe qua uy danh của Thủy Hỏa Đoạn Hồn Cầu của Mộc đại tiểu thư. Có cái vũ khí tiện tay như vậy, Mộc tiểu thư có thể chơi đùa tận hưởng, đúng không?

- Hắc hắc, không tồi, không tồi.

Mộc Tử Vi nở nụ cười rạng rỡ, nàng tự hồ như thấy hình ảnh tên Tiểu bạch si Dương Thiên Lôi đáng ghét kia bị đánh thê thảm như con lợn chết dưới Thủy Hỏa Đoạn Hồn Cầu của mình.

...

Ngồi cùng với Dương lão xem hết vòng thứ nhất, Trương Tử Hàm vội vã đi tới ký túc xá của Dương Thiên Lôi.

Sau khi kết thúc vòng đấu loại thứ nhất, danh sách đối chiến vòng thứ hai cũng đã được công bố, điều làm Trương Tử Hàm vô cùng kinh ngạc chính là Dương Thiên Lôi lại được tuyển thẳng vào vòng chính thức!

Vòng đấu loại của cuộc tỷ thí người mới chỉ có hai đợt, sau hai đợt này thì ba trăm người chiến đấu từng đôi một, loại hết hai trăm người chọn ra một trăm người cuối cùng mạnh nhất rồi mới bắt đầu mở vòng thi đấu chính thức! Không ngờ Dương Thiên Lôi lại được đặc cách vào thẳng vòng chính thức!

Kết quả này khiến mọi người chấn động.

Tên đệ nhất ngu ngốc Học viện Cực Dương – Dương Thiên Lôi không ngờ lọt vào vòng thi đấu chính thức của cuộc thi đấu người mới! Nhưng càng làm cho mọi người khó hiểu là chính là hắn vào vòng chính thức bằng cách nào!

Ở vòng đấu loại thứ nhất, đối thủ của hắn là Âu Dương Khánh bị loại rất nhanh, chứng kiến trận đấu ngoài mấy đại lão ngồi trong ghế lô ra thì cũng chỉ có người thân của Âu Dương Khánh, theo như lời bọn họ nói thì ngày hôm đó Âu Dương Khánh bị ngộ độc thức ăn nên tinh thần lực không thể phát ra được, bị tên Tiểu bạch si kia dùng quyền cước Vô Đồ đả bại, mọi người đương nhiên là chấp nhận lý do này, mọi người khó có thể tin tưởng rằng Tiểu bạch si lại có thể chiến thắng bằng thực lực của hắn.

31. Chương 30: Một Đám Ngu Ngốc (thượng Hạ)!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 30: Một đám ngu ngốc (thượng hạ)!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mà ở vòng loại thứ hai, tên Tiểu bạch si này lại may mắn được lọt thẳng vào vòng trong! Phải biết rằng mỗi một vòng thi thì chỉ có một người được vào thẳng.

Nhất thời, vận may cứ chớ của Dương Thiên Lôi được truyền bá rộng rãi, rất nhiều người ước ao rồi lại khinh bỉ cái vận chớ sẵn của Dương Thiên Lôi. Thậm chí còn có người đứng ra làm nhà cái, cá độ xem Dương Thiên Lôi có được vận rắm thổi tiếp tục lọt vào vòng trong nữa không.

Đối với những điều này, Trương Tử Hàm đều không quan tâm, cái nàng quan tâm chính là luân đấu lần này có chút kỳ lạ, liệu có phải là âm mưu của Lôi Hoành hay không? Nàng biết rõ thái độ làm người của Lôi Hoành, lấy tính cách có thù tất báo của hắn thì tuyệt đối sẽ không cho Dương Thiên Lôi thuận lợi như vậy.

Mặt khác, rốt cuộc quyền thuật của tên tiểu tử Dương Thiên Lôi kia là gì? Vì sao có thể đả bại Âu Dương Khánh nhẹ nhàng như vậy? Những điều này Trương Tử Hàm rất nóng lòng muốn được ai đó giải đáp.

- Dương Thiên Lôi!

Nhưng mà điều nàng không ngờ tới là khi nàng đẩy cửa vào ký túc xá của Dương Thiên Lôi thì không thấy hắn ở đó – một điều khá kỳ lạ đối với một người không bao giờ ra khỏi nhà như hắn.

...

Học viện Cực Dương đặt tại phía nam thành Cực Dương – thủ đô Cát Ương đế quốc, chiếm diện tích hơn mấy vạn mẫu, rất lớn, toàn bộ học viện đều tựa vào núi non trùng điệp, phía nam học viện chính là núi non mệnh mệnh vô bờ, sâu trong lòng núi khá hoang tàn vắng vẻ, phía bắc học viện bao quát toàn bộ thành Cực Dương, rất có khí thế quần lâm thiên hạ.

Sau khi xem xong trận thi đấu của Tăng Cách La Mỗ, Dương Thiên Lôi đi theo Phong Mã Ngưu tới lui các lối đài khác xem những người khác thi đấu, nhưng mục đích của tiểu tử Phong Mã Ngưu này hoàn toàn không phải là đi xem thi đấu mà là muốn đi ngắm mỹ nữ, nơi đâu tụ tập mỹ nữ thì hắn liền chạy tới đó, tuổi còn nhỏ mà trong đầu toàn mấy ý tưởng dâm uế khiến Dương Thiên Lôi ghen hờn không biết phải nói gì.

Đừng nói bản chất của tên Dương Thiên Lôi trước đây không hề có chút hứng thú nào đối với nữ nhân, Dương Thiên Lôi ở kiếp trước tại Địa Cầu – nơi mà người thường cỡ mở hơn gấp trăm lần so với dị giới này, thì lúc hắn mười hai tuổi cũng mới chỉ biết sơ sơ về chuyện nam nữ mà thôi, quả thực không thể nào so sánh với tên tiểu tử này!

Đợi sau khi vòng đấu loại thứ nhất kết thúc thì Dương Thiên Lôi mới biết rằng bản thân mình lại được tuyển thẳng, ngay sau đó liền từ biệt với Phong Mã Ngưu, một mình dạo chơi xung quanh khu lôi đài.

Ngay trận đầu tiên có để đánh bại đối thủ có cảnh giới hơn xa mình khiến cho tâm tình phiền muộn trong lòng Dương Thiên Lôi giảm đi chút ít, tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Thế nhưng, khoảng cách so với cái lý tưởng vĩ đại “bằng vào tuyệt thế thần công, khiến cho vô số muội muội sùng bái” thì còn rất xa!

Bởi vì vậy nên lúc hắn biết mình được tuyển thẳng thì Dương Thiên Lôi cũng không quay về ký túc xá ngay, ngược lại còn đi đến lôi đài chính để quan sát.

Biết địch biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Muốn tại cuộc thi người mới này trở hết khả năng, quét sạch hết những sỉ nhục trước đây, quả thật không phải là một chuyện dễ dàng.

Tuy Dương Thiên Lôi biết thể chất đặc thù của mình, đúng là tinh thần lực của hắn có khả năng miễn dịch nhất định, thế nhưng khi hắn tiếp một roi của Tăng Cách La Mỗ thì cũng là lúc hắn nhận ra rằng năng lực miễn dịch ấy cũng có giới hạn. Hắn muốn hoàn toàn miễn dịch đối với năm cao thủ siêu việt nhất là điều hoàn toàn không có khả năng.

Bởi vậy nên hắn cần phải thận trọng.

Đầu tiên muốn làm gì thì làm cũng phải biết thực lực của đối trước rồi tính tiếp.

Con đường Tinh Giả, trước dễ sau khó, càng tu luyện càng gian nan. Trong vòng trước mười hai năm có thể trở thành cao Tinh Giả ngũ giai thì tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài. Vốn trong cuộc tỷ thí người mới này, cao thủ ngũ giai cũng không nhiều. Về phần cao thủ lục giai thì có thể ngay cả một người cũng không có.

...

Vòng đấu loại thứ hai rốt cuộc cũng bắt đầu, Dương Thiên Lôi đi tới chỗ náo nhiệt nhất, đó là lôi đài của người được cho là ứng cử viên số một cho chức quán quân của cuộc thi lần này – Lôi Kính.

Lúc này, toàn bộ khu vực xung quanh lôi đài chật ních người, cực kỳ náo nhiệt. Một số học viên có độ tuổi xấp xỉ với Dương Thiên Lôi điên cuồng hét lớn cái tên Lôi Kính, hiển nhiên lôi đài này nhận được nhiều sự chú ý nhất!

Dương Thiên Lôi dùng hết sức lực chín trâu hai hổ mới có thể chen lấn tới chỗ sát lôi đài nhất, rất không may, liếc mắt liền thấy một người đang ngửa mặt lên trời, vẻ mặt y như là lão tử rất ngưu, trông vô cùng hung hăng kiêu ngạo.

Lúc Dương Thiên Lôi đang nhìn tên gia hỏa đó thì tên gia hỏa vô tình cũng nhìn thấy đám người Dương Thiên Lôi.

- Ủa? Đây không phải là cái tên Tiểu bạch si Dương gia Dương Thiên Lôi sao?

Lôi Hoành tỏ vẻ rất kinh ngạc nhìn về phía Dương Thiên Lôi rồi nói to.

Lôi Hoành nhất thời đẩy ánh mắt đám người xung quanh lên người Dương Thiên Lôi.

- Đây là tên ngu ngốc nhất học viện chúng ta? Uy danh như sấm bên tai, đây là lần đầu thấy mặt hắn! Nhìn qua cũng không đến nỗi nào!

- Đúng vậy, đúng là nhìn không ra, chắc là mặt người dạng chó đó mà... Ha ha ha, có người nói tiểu tử này còn không biết tự lượng sức tham gia cuộc tỷ thí người mới nữa đây!

Nhất thời, tiếng rì rầm nghị luận khắp nơi lọt vào tai Dương Thiên Lôi.

Trong mắt Dương Thiên Lôi ánh lên lửa giận, nhưng trong nháy mắt liền áp chế, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn về phía Lôi Hoành.

- Tiểu bạch si, người cũng muốn tới xem trận đấu của Lôi Kính? Ừm, tốt, để cho người thấy, người so sánh với Lôi gia chúng ta, người ngu ngốc tới cỡ nào, ha ha ha!

Lôi Hoành kiêu ngạo nói, đám người xung quanh cũng hòa theo hẳn, người người hả hê.

- Ngốc bực!

Dương Thiên Lôi lạnh lùng nhìn Lôi Hoành, trong mắt mang theo vẻ khinh thường, bất ngờ phun ra hai chữ.

- Người nói gì?

Lôi Hoành nhất thời giận dữ.

Một thiếu niên toàn thân hắc y, khí chất lạnh lùng chợt động thân muốn ra tay, nhưng lại bị Lôi Hoành giữ tay kéo lại.

- Một đám ngốc bực!

Dương Thiên Lôi không hề sợ hãi lặp lại lần nữa, bày ra bộ dáng cực kỳ đanh đá như muốn nói “người dám đánh ta sao?”

Tuy rằng Lôi Hoành không thông minh, nhưng hắn cũng không ngốc đến nỗi tự hạ thân phận, đang dưới sự chú ý của rất nhiều người mà ra tay hành hung Dương Thiên Lôi.

Huống chi còn thân phận của Dương Thiên Lôi nữa. Là người Dương gia, có thể tùy tiện bị người ta khi dễ sao? Chỉ có thể chửi bới một chút thôi, nếu thực muốn đả thương Dương Thiên Lôi thì cho mười Lôi Hoành cũng không dám, dưới trường hợp này hắn cũng không dám.

Trừ khi là khiêu chiến, thế nhưng đầu Dương Thiên Lôi không bị đụng cửa, tuy rằng từng bị sét đánh nhưng bề ngoài nhìn cũng khá thông minh, sao có thể nhận lời khiêu chiến của hắn được? Ở học viện Cực Dương, các học viên khiêu chiến với nhau, học viện không can thiệp nhiều, chỉ cần song phương tự nguyện là được. Tất nhiên phải nhấn mạnh chỗ “tự nguyện”

- Thiếu gia!

Thiếu niên hắc y kia thấy Lôi Hoành không cho mình xuất thủ, tựa hồ có hơi khó hiểu.

Lửa giận chợt lóe qua trên khuôn mặt Lôi Hoành rồi biến mất, mỉm cười nói:

- Lôi Kính, hà tất phải chấp nhặt với một tên ngu ngốc làm gì. Người bây giờ đả thương tên Tiểu bạch si này, hắn sao còn có thể tham gia cuộc thi được nữa? Hắn không tham gia cuộc thi thì chúng ta sao có thể thấy cảnh hắn bị chà đạp thảm thương được? Cứ để cho hắn kiêu ngạo phút chốc đi! Chỉ có ở trên lôi đài mới là nơi tốt nhất vạch trần cái bộ dạng ngu ngốc của hắn, đúng không? Ha ha ha...

- Tuyển thủ trận đấu, Lôi Kính, Độc Cô Bình, bước vào!

Đúng lúc này, trọng tài hét lớn một tiếng.

Thiếu niên hắc y lạnh lùng liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi một cái, xoay người cúi đầu với Lôi Hoành, thân hình nhoáng cái đã nhảy lên lôi đài cao hai thước. Tên thiếu niên hắc y Lôi Kính này quả nhiên là ứng cử viên số một chức quán quân!

Đồng thời, một tên thiếu niên khác là Độc Cô Bình cũng dọc theo bậc thang đi lên lôi đài.

Độc Cô Bình đi tới với vẻ mặt phiền muộn, vốn hắn tuyệt đối có hy vọng lọt vào vòng chính thức, nhưng không ngờ đối thủ lần này của hắn lại là Lôi Kính, mặc dù điều này làm hắn ảo não không thôi, thế nhưng hắn cũng tuyệt không bỏ quyền thi đấu. Điều này còn quan hệ đến tiền đồ của hắn sau này. Có thể bại nhưng không thể chịu thua trước khi đấu!

- Hai vị tuyển thủ, đã sẵn sàng rồi sao?

Lúc hai người mặt đối mặt với nhau thì trọng tài hỏi.

Cả hai người đồng thời gật đầu.

- Tốt, trận đấu bắt đầu!

Trọng tài quát lên một tiếng, thân thể nhất thời lui về sau mấy bước.

Ầm~~~~~

Không hư chiêu, không làm bộ, thiếu niên hắc y Lôi Kính xuất thủ như điện, ra tay ngay lúc đối phương còn chưa kịp ngưng tụ tinh thần lực, nắm tay của hắn ngưng tụ tinh thần lực cực kỳ cường đại, đánh tới như thiểm điện, thoáng chốc khóa chặt hoàn toàn đối phương!

Cường bạo như hỏa! Sắc bén như kim!

- A!

Độc Cô Bình hét lớn một tiếng, tinh thần lực hệ Thổ nhanh chóng tụ tập trong cơ thể hắn, không mong tấn công, chỉ mong chịu được. Đối với một địch thủ cường đại như Lôi Kính, muốn chiến thắng căn bản không thể, mục đích duy nhất của hắn lúc này là có thể thể kiên trì một lúc! Bởi vậy, từ lúc còn chưa bắt đầu trận đấu hắn đã quyết định đối sách chắc chắn – phòng thủ! Phải liều mạng phòng thủ!

Hắn ngưng tụ toàn bộ tinh thần lực hệ Thổ thành một khối bao quanh thân thể hình thành tầng phòng ngự cường đại, thi triển “Thổ Nguyên Hộ Thể Công” tới cực hạn! Đồng thời hai chân dậm mạnh xuống đất lách qua bên cạnh! Hắn rất tự tin có thể ngăn được đòn thứ nhất của Lôi Kính!

Thế nhưng việc mọi người không ngờ tới là, Lôi Kính tiếp cận rất nhanh, như bóng với hình, thể quyền không đổi, chỉ nghe dưới chân hắn đùng một tiếng, toàn thân bỗng nhiên chuyển hướng, tốc độ không hề giảm!

- Lôi Vân Thân Pháp!

Trong đám người bỗng truyền ra tiếng hét hãi hùng.

Ầm!!

Sau một tiếng nổ rền vang, Độc Cô Bình bị đánh văng xuống lôi đài, một chiêu, chỉ đúng một chiêu!

- Tốc độ nhanh thật! Lực lượng quá mạnh!

Dương Thiên Lôi nhìn một màn này, trong lòng sợ hãi.

- Lôi Kính thắng!

Trọng tài khiếp sợ lên tiếng tuyên bố chiến thắng của Lôi Kính.

Trong đám người nhất thời truyền tới tiếng hoan hô mãnh liệt:

- Lôi Kính, Lôi Kính...

Rất nhiều người căn bản không hề thấy rõ Lôi Kính ra đòn thế nào, cũng không hề biết rốt cuộc thuộc tính của Lôi Kính là hệ gì!

- Ha ha ha... Tiểu bạch si, sợ rồi sao?

Đang lúc trong đầu Dương Thiên Lôi tập trung cảm nhận một kích kia của Lôi Kính, Lôi Hoành cũng thấy vẻ mặt kinh hoàng của Dương Thiên Lôi, tùy tiện nói.

- Sợ? Bản thiếu gia chưa bao giờ biết sợ là gì! Thấy cái mặt heo của ngươi suốt ngày ngửa lên trời, bản thiếu gia thấy mà muốn ói!

Dương Thiên Lôi lạnh lùng nói, nói xong trên mặt hắn bỗng hiện ra vẻ mặt ám muội mà chỉ nam nhân mới có, nói tiếp:

- Bản thiếu gia phải về nắm tay nhờ Tử Hàm muội muội chỉ dạy lại chiêu “đả trư quyền” (quyền đánh heo) đây, cáo từ!

- Ngươi!

Khuôn mặt Lôi Hoành đang tự mãn và cười lớn đột nhiên sa sầm như mặt heo, Dương Thiên Lôi lại đặc biệt nhấn mạnh tới mấy chữ “nắm tay Tử Hàm muội muội” với vẻ mặt ám muội, nhất thời khiến Lôi Hoành tưởng tượng một màn đó giữa Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi, khiến Lôi Hoành gần như muốn nổi điên!

Thế nhưng, hẳn lại không có biện pháp khắc chế được Dương Thiên Lôi.

Trong nháy mắt, dưới con mắt của mọi người, Dương Thiên Lôi chen vào đoàn người rồi biến mất trong tầm mắt Lôi Hoành!

- Nhanh, độc, không hề chừa cho đối phương khoảng trống, một kích phải chết! Tên Lôi Kính này quả nhiên lợi hại!

Sau khi đi ra từ đám người, Dương Thiên Lôi rất nhanh đi về phía ký túc xá, vừa đi vừa hồi tưởng lại một kích kinh khủng vừa rồi của Lôi Kính.

Người khác có thể không thấy rõ cách Lôi Kính ra đòn nhưng với với tu vi hiện tại của Dương Thiên Lôi thì hoàn toàn có thể nhìn thấu tốc độ cực nhanh, ra đòn như điện của Lôi Kính, chỉ cần nhắm mắt lại là trong đầu hẳn liền có thể nhớ lại rõ ràng từng chi tiết nhất chiêu kia của Lôi Kính, thậm chí ngay cả tốc độ hô hấp, ánh mắt đều nhớ rõ.

Thế nhưng, Dương Thiên Lôi lại nhìn không ra rốt cuộc Lôi Kính là Tinh Giả hệ gì.

Công kích của hắn cuồng bạo như hỏa, phô thiên cái địa, lại mang theo nhuệ khí và sắc bén như kim, mãnh liệt tiến tới! Thế nhưng, điều làm cho người khác khiếp sợ hơn chính là một kích cuồng bạo như vậy lại có thể có bất ngờ chuyển hướng, uyển chuyển như nước vậy!

- Người này tuyệt đối là một cao thủ!

Dương Thiên Lôi cho ra một kết luận như vậy, trong đầu hắn lần lượt phân tích từng chi tiết một chiêu của Lôi Kính, tự hỏi, nếu như bản thân mình đối mặt với một chiêu đó thì làm sao để phá giải nó.

Bất tri bất giác, Dương Thiên Lôi đã đến trước cửa ký túc xá của mình.

Điều làm hắn kỳ quái là cửa lớn chỉ bị khép hờ. Chẳng lẽ có người tới ký túc xá của mình? Điều này khiến Dương Thiên Lôi có hơi kỳ quái nhưng cũng không quá để ý, bởi vì hắn biết, trong ký túc xá của mình ngoài mấy bộ đồ ra thì thứ quan trọng nhất chỉ là mấy lượng vàng mà hắn chưa hề dùng qua, căn bản không còn thứ gì quý giá trong đó.

- Dương Thiên Lôi.

Nhưng hắn vừa mới bước đến viện môn thì liền nghe được tiếng gọi của một người rất quen và cũng rất êm tai, chỉ làm tiếng kêu đó có mang vài phần tức giận khiến Dương Thiên Lôi cũng tự giác rụt cổ lại.

32. Chương 31: Sự Tức Giận Của Tử Hàm Muội Muội (thượng).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 31: Sự tức giận của Tử Hàm muội muội (thượng).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ách... Chào Trương lão sư, wow, Trương lão sư, sắc mặt của người hôm nay trông tốt quá, thật sự đẹp, thậm chí Hằng Nga lúc trăng rằm mà thấy Trương lão sư chắc cũng từ lùi ba bước, than thở thua kém a!

- Câm miệng ngay!

Đôi mắt xinh đẹp của Trương Tử Hàm tức giận nhìn chằm chằm Dương Thiên Lôi rồi lớn tiếng quát.

Điều này càng khiến cho Dương Thiên Lôi thấp thỏm hơn, lần nào nịnh hót vài câu đều có hiệu quả, sao hiện tại không có tác dụng!

- Ách... Trương lão sư, tên Vương bát đản nào dám chọc người tức giận vậy? Nói cho ta biết đi, ta không đập hần thê thăm thì không làm người mà!

Dương Thiên Lôi mắt thấy nịnh hót không xong, liền đổi qua vẻ mặt nổi giận đùng đùng nói, ra vẻ trả thù cho Trương Tử Hàm mà bất chấp tất cả.

- Người người người...

Trương Tử Hàm gấp đến độ giậm chân giậm cẳng.

Hôm nay nàng quả thật đang tức giận, mặc dù Dương Thiên Lôi đã thắng được cuộc thi, hơn nữa cũng rất nhẹ nhàng, thế như Trương Tử Hàm lại rất tức giận.

Hôm nay may mắn, vậy khi xui xẻo thì thế nào đây? Trương Tử Hàm nghĩ tới mà sợ, tiếp xúc với nhau gần một tháng, Trương Tử Hàm không chỉ xem Dương Thiên Lôi là học sinh của mình nữa mà càng giống như tỷ tỷ quan tâm đến đệ đệ của mình, đã trên quan hệ thầy trò một bậc. Thế cho nên lúc quan sát Dương Thiên Lôi thi đấu trên đài, lòng nàng luôn cảm thấy thấp thỏm hồi hộp, nàng sợ Dương Thiên Lôi xảy ra điều ngoài ý muốn.

Một Tinh Giả mới lên cấp ba, thậm chí còn chưa tu luyện qua tinh kỹ nào lại dám tham gia cuộc thi người mới, đây khác gì là tự sát? Sáng sớm Trương Tử Hàm đã đến đây chinh muốn tìm lý do bảo Dương Thiên Lôi từ bỏ cuộc thi này. Mặc dù đúng là danh tiếng của hắn nhất định sẽ bị ảnh hưởng, thế như vẫn tốt hơn là đi đùa giỡn tính mạng của mình. Huống chi Dương Thiên Lôi đã sớm mang cái danh ngu ngốc đệ nhất học viện Cực Dương, giờ còn sợ chút tiếng xấu nữa sao? Gần như có thể bỏ qua.

- Ta ta ta... Ta sai rồi. Trương lão sư, người đừng nóng giận.

Dương Thiên Lôi thấy tình hình càng lúc càng tệ, liền thấp giọng nhận sai. Trong đôi mắt trong suốt ẩn chứa vẻ đáng thương, tội nghiệp nhìn Trương Tử Hàm.

- Người sai ở chỗ nào?

Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt trong veo của Dương Thiên Lôi thì lòng Trương Tử Hàm lại mềm ra.

- Sai ở chỗ... Không nên lén lút tham gia cuộc thi, phải đi cùng Trương lão sư mới phải!

- Người...

- Trương lão sư, vừa rồi ta quan sát trận đấu của tên Lôi Kính kia, tiểu tử đó quả thật lợi hại! Đối phó với hắn ta không nắm chắc mười phần!

Trong mắt Dương Thiên Lôi xẹt qua tia giảo hoạt, vẻ mặt chăm chú nói lớn.

- Người không nắm chắc mười phần? Người...

Trương Tử Hàm đơn thuần bị hắn dắt qua đề tài khác, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng hiện ra vẻ mặt không thể tin được, người khác có thể không hiểu lắm, nhưng Trương Tử Hàm lại rất hiểu rõ về Lôi Kính, lại càng biết rõ cảnh giới của Lôi Kính, vậy mà tên tiểu tử Dương Thiên Lôi – một tên chỉ mới tấn chức Tinh Giả cấp ba, dám mạnh miệng như vậy.

- Đúng thế, tốc độ của tên tiểu tử đó quá nhanh, công kích sắc bén, hơn nữa bộ pháp cũng rất kỳ lạ. Chỉ cần “xẹt, xẹt” hai phát là đã từ trong không trung chuyển hướng khác rồi!

Dương Thiên Lôi nói tiếp, vừa nói vừa khoa tay múa chân tả lại động tác của Lôi Kính lúc đó khiến cho Trương Tử Hàm vừa định nói câu “Người nắm được nửa phần mới lạ!” rồi lại nghẹn họng nuốt lại vào bụng.

Nhưng nhìn những động tác mà Dương Thiên Lôi diễn tả lại khiến cho Trương Tử Hàm lại mở to hai mắt kinh ngạc mà nhìn, vẻ mặt như đang gặp quỷ vậy.

- Nếu như ta đối mặt với một kích đó, ngoại trừ cứng đối cứng ra thì hoàn toàn không còn biện pháp nào khác.

Dương Thiên Lô nói với vẻ mặt suy tư:

- Cứng đối cứng, có lẽ... Uhm... cũng được nhưng mà hình như tên gia hỏa kia có tu vi khá cao... được, ta đã có cách!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt mang vẻ hưng phấn.

- Người... Người có biện pháp đánh bại Lô Kính?

- Ách... Ngược lại thì có. Ta chỉ có biện pháp phá được chiêu này của hắn thôi.

Dương Thiên Lô mang theo vẻ đặc sắc, Tử Hàm muội muội quả nhiên đơn thuần khả ái, dễ dụ. Loáng một cái đã thành công khiến nàng hết giận.

- Biện pháp gì?

Trương Tử Hàm nghi hoặc hỏi.

- Cái này... Trương lão sư, chờ ta quyết chiến với hắn tự nhiên nàng sẽ biết...

Dương Thiên Lô xấu hổ nói, chiêu thức bí ổi đó, Dương Thiên Lô cũng không dám thi triển trước mặt một thiên sứ mỹ lệ như Tử Hàm muội muội.

Chí ít, tuyệt đối không thể thi triển lúc này!

- Quyết chiến...

Nhìn bộ dáng tự tin của Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm bỗng nghĩ bản thân mình hiểu quá ít về hắn.

Ngay hôm nay, Dương Thiên Lô sử dụng công phu Vô Địch chiến thắng đối thủ, Trương Tử Hàm xem không hiểu, hắn làm sao có thể chống lại tinh thần lực cường đại của đối thủ, Trương Tử Hàm không hiểu, nhưng khiến nàng càng mù mờ hơn chính là lấy tu vi của Lô Kính, tốc độ ra đòn của hắn ngay cả cao thủ đồng cấp cũng không hẳn có thể thấy rõ từng động tác, thế nhưng tên Dương Thiên Lô này chỉ là một Tinh Giả cấp ba mà không chỉ nhìn thấy từng chi tiết động tác của Lô Kính, hơn nữa còn có thể bắt chước như đúc!

Điều này nói lên cái gì? Lẽ nào chỉ dùng từ thiên tài mới giải thích nổi? Trương Tử Hàm lắc đầu.

- Tiểu Lô, ngươi vừa mới đột phá từ Tinh Giả cấp hai lên cấp ba lúc tối qua?

Không nghĩ ra thì Trương Tử Hàm cũng không nghĩ nữa, nếu Dương Thiên Lô đã bắt đầu tham gia cuộc đấu, hơn nữa lại thắng một trận, thuận lợi lọt tiếp vào vòng thi đấu chính, muốn hắn lui xuống cũng không thể.

Việc cấp bách bây giờ Trương Tử Hàm muốn làm chính là hỗ trợ hết sức cho Dương Thiên Lô có thành tích tốt trong cuộc đấu.

- Ừm!

Dương Thiên Lô nói.

- Thuộc tính gì?

Trương Tử Hàm hỏi có chút chờ mong.

- Cái này... Là hệ Thổ thì phải.

Dương Thiên Lô suy nghĩ một chút rồi nói. Quỹ tích vận chuyển của tinh thần lực trong cơ thể hắn tuy rằng không giống với thuộc tính hệ Thổ nhưng biểu hiện bên ngoài quả thật là thuộc tính hệ Thổ.

Còn về cái tảng đá quý dị kia, Dương Thiên Lô không định nói ra, cái này quá mơ hồ, quá thần bí, nói ra cũng khá kỳ dị. Huống chi ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu rõ lắm rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Hơn nữa, có vài thứ, một khi nói ra sẽ mất đi sự thần bí. Mà sự thần bí này chính là đòn sát thủ đối phó với nữ nhân. Điều này đối với một người khôn khéo như Dương Thiên Lô quả thực phi thường rõ ràng.

Cao thủ, nhất là thần bí cao thủ, càng bí hiểm thì càng nhìn không thấu, lại càng hấp dẫn người khác, muốn được vô số muội muội sùng bái thì Dương Thiên Lôi cũng không ngốc đến nỗi nói ra cả chuyện mà ngay cả bản thân mình cũng nhìn không thấu.

33. Chương 31: Sự Tức Giận Của Tử Hàm Muội Muội (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 31: Sự tức giận của Tử Hàm muội muội (hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thuộc tính hệ Thổ? Chỉ có một loại?

- Chắc là... Đúng.

Dương Thiên Lôi nói.

Nghe Dương Thiên Lôi nói xong, Trương Tử Hàm tựa hồ có hơi thất vọng, nàng hi vọng Dương Thiên Lôi có thể có hai ba thuộc tính, thậm chí là thân thể ngũ hành trong truyền thuyết, như vậy thì thành tựu của hắn sau này mới càng cao. Yêu cầu thấp nhất chính là cơ thể, nhưng Dương Thiên Lôi hiển nhiên không đạt.

Trương Tử Hàm thân là Thuần thủy chi thể nên rất rõ, bất kỳ một người nào sở hữu một loại thuộc tính thì cần bản không cần ngưng tụ bất kỳ tinh thần lực gì vẫn có thể cảm thụ được khí tức thuộc tính xung quanh người đó. Mà ở trên người Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm không hề cảm nhận được khí tức thuộc tính Thổ.

Ánh mắt thất vọng của Trương Tử Hàm không thể qua mắt được Dương Thiên Lôi, hắn biết nàng quan tâm hắn là thật tâm, trong lòng cho chút không nỡ.

- Không sao, ngũ hành tương sinh tương khắc, mặc dù chỉ có một loại thuộc tính, chỉ cần ngươi cố gắng, tương lai tu luyện hệ Thổ tới mức tận cùng, tự nhiên có thể diễn sinh ra thuộc tính Kim!

- Diễn sinh ra thuộc tính Kim?

Dương Thiên Lôi rất kinh ngạc.

- Đúng! Khi ngươi đã là cường giả cấp chín đỉnh phong thì cũng là lúc thuộc tính hệ Thổ được tu luyện đến tận cùng, thổ sinh kim, tự nhiên cũng sẽ sinh ra hệ kim, nếu như có thể tu luyện hệ kim tới mức tận cùng thì sẽ diễn sinh ra hệ thủy... Cứ như vậy có thể tu luyện đến thân thể ngũ hành, tu luyện cả năm thuộc tính đến mức tận cùng, từ đó có thể đột phá cảnh giới cấp cmons, trở thành cường giả siêu cấp cường đại trong truyền thuyết...

- Siêu cấp cường giả trong truyền thuyết? Đó là tồn tại cỡ nào?

Trong lòng Dương Thiên Lôi khiếp sợ, cảnh giới Tinh Giả cấp chín đỉnh đã là tồn tại cường đại nhất, lúc hắn còn nhỏ, mẫu thân hắn nói rằng hi vọng hắn trở thành tồn tại siêu việt cấp chín, hắn vẫn cho rằng mẫu thân nói đến cấp chín đỉnh. Thế nhưng từ những lời của Trương Tử Hàm thì lại khiến lòng hắn hiểu ra, cấp chín đỉnh không phải giới hạn của cảnh giới Tinh Giả.

- Ta... Ta cũng không biết hết. Chỉ là một lần lúc bọn ta còn đi học, Dương lão có nói sơ qua một lần. Tiểu Lôi, hiện tại ngươi nghĩ tới mấy cái này cũng vô dụng thôi, chỉ cần chúng ta đạt tới cảnh giới đó rồi tự nhiên sẽ biết thôi!

- Ừm.

Dương Thiên Lô kiên định gật đầu.

Chỉ có tên ngu và thiên tài mới do ông trời sinh ra, nhưng ông trời không sinh ra được cường giả.

Cường giả, 90% là bằng mồ hôi và 10% là thiên phú.

Vạn trượng cao lâu bình địa khởi, băng đồng tam xích phi nhất nhật chi hà (Nhà lâu vạn trượng phải xây từ đất bằng, băng dày ba trượng không phải do một ngày lạnh.). Đạo lý này bản thân Dương Thiên Lô biết rõ.

Trương Tử Hàm nhìn ánh mắt kiên định của Dương Thiên Lô, trong lòng âm thầm thở dài, cường giả siêu việt cấp chín đỉnh, dễ vậy sao?

Nếu như là thân thể hai ba thuộc tính thì còn có thể, thể nhưng, thân thể đơn thuộc tính bình thường thì lại là ngàn vạn lần khó khăn!

- Đi thôi, mau vào trong nhà. Người chỉ vừa mới tấn cấp Tinh Giả cấp ba, hôm nay, ta sẽ dạy người phương pháp vận khí.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói, nói xong liền đi vào trong phòng. Dương Thiên Lô cũng đi vào theo, hai người ngồi xếp bằng đối mặt nhau.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ gần trong gang tấc, người thấy mùi hương nhàn nhạt toát ra từ cơ thể Trương Tử Hàm, nhưng vẻ mặt của Dương Thiên Lô vẫn rất chăm chú, không có sinh ra chút tạp niệm nào. Những lúc nào cần nghiêm túc thì hắn rất chuyên chú, còn những lúc vui đùa thì hắn rất khôi hài, đối với tu luyện, Dương Thiên Lô chưa bao giờ hăm hồ. Trương Tử Hàm cũng thích hắn ở chỗ này.

- Tinh thần lực, còn được gọi là Khí. Khí, thiên biến vạn hóa, sâu hiểm khó dò.

- Vô giả khi tu vi đã đạt tới Tinh Giả cấp ba thì cơ thể, gân cốt, bì mô, cơ bản đã hoàn tất rèn luyện, bên trong đan điền có thể tồn trữ một lượng tinh thần lực nhất định!

- Lúc chiến đấu, có thể điều khiển tinh thần lực từ đan điền ngưng tụ ở mỗi bộ vị trên cơ thể, cường hóa thân thể chống lại các công kích, đề cao lực lượng công kích. Chuyển hóa tinh thần lực thành ngoại lực cường đại!

- Một khi tinh thần lực được ngưng tụ ở một bộ vị nào đó thì có thể sản sinh ra khí trường xung quanh bộ vị đó, cái này chính là chỗ cường đại của Tinh Giả. Loại khí trường này tuy rằng không giống như phóng ra tinh thần lực - có thể sinh ra tính sát thương lớn, nhưng lại có thể ảnh hưởng đến tinh thần của đối thủ, khóa chặt mọi hoạt động của đối phương! Người xem đây!

Trương Tử Hàm nói xong thì bỗng nhiên giơ bàn tay nhỏ dài ra phía trước.

Tinh thần lực hệ Thủy mệnh mông từ đan điền quán chú vào tay, bỗng nhiên, Dương Thiên Lô cảm thấy một cỗ uy áp cường đại, cứ như có thể hòa tan bản thân hắn, nhìn cánh tay nhỏ bé mềm mại không xương kia tựa hồ bao vây hắn từ bốn phương tám hướng, bất kỳ từ một góc nào, bất kỳ hướng nào đều có thể công kích Dương Thiên Lô.

- Đây là khí trường sinh ra từ tinh thần lực! Mỗi loại tinh kỹ khác nhau thì sản sinh ra khí trường khác nhau, phương thức vận chuyển tinh thần lực trong cơ thể cũng không giống nhau, người vừa cảm ứng được gì?

Trương Tử Hàm nhẹ giọng hỏi.

- Giống như, tay nàng tùy thời có thể tấn công ta từ bốn phương tám hướng!

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói.

- Đúng! Đây chính là uy áp tạo bởi khí trường, tuy rằng không có lực sát thương nhưng Tinh Giả có thể nhờ vào khí trường thì triển đồn công kích cường đại! Tay của ta đúng là có thể dọc theo quỹ tích của khí trường tấn công người từ bốn phương tám hướng! Chiêu vừa rồi ta thi triển chính là tinh kỹ cao cấp hệ Thủy- Thiên Trọng Lăng! Người nhìn cho kỹ!

Trương Tử Hàm nói xong, bỗng nhiên bàn tay lộn lại, chưởng thẳng về Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô đột nhiên cảm thấy chỗ ngực phát lạnh, trong lòng kinh hãi!

- Người cảm thấy gì?

- Nàng muốn công kích ngực ta! Tuy rằng chỉ là công kích đơn giản nhưng lại cảm giác cực kỳ nguy hiểm!

Dương Thiên Lô khiếp sợ nói.

- Đúng! Đây chính là tinh kỹ cao cấp hệ thủy – Quyết Đê! Đây là chiêu trí mạng thi triển lúc chắc chắn đối thủ không thể né tránh! Tập trung toàn bộ lực lượng và một kích này!

- Phân, tắc nhược; tụ, tắc cường (phân ra thì sẽ yếu, tụ lại thì sẽ mạnh). Tuy rằng khí trường vô ảnh vô hình, nhưng lại có thể dẫn nổ tinh thần lực. Khí trường càng lớn thì tinh thần lực được dẫn nổ cũng càng lớn! Nó cũng giống như một đường ống nối liền giữa lực lượng của bản thân và địch nhân, đường ống càng lớn thì lực lượng tinh thần bạo phát càng lớn!

Trương Tử Hàm giảng giải.

- Tiếng đến, lực đến, khí đến, tinh khí thần hợp nhất trong nháy mắt, có thể bộc phát lực công kích rất mạnh!

34. Chương 32: Nàng Phải Chịu Trách Nhiệm (thượng).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 32: Nàng phải chịu trách nhiệm (thượng).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tinh, là chỉ tinh phách huyết khí thân thể, cũng chính là lực lượng ẩn tàng bên trong cơ thể. Khí, là chỉ tinh thần lực tồn trữ trong đan điền, còn Thần chính là cái mấu chốt dẫn dắt Tinh, Khí, là niệm lực của võ giả, cũng chính là ý niệm!

Trương Tử Hàm giải thích sơ qua về một số khái niệm cơ bản liên quan đến Tinh Giả cấp ba, Dương Thiên Lô tập trung lắng nghe, ghi tạc từng lời của Trương Tử Hàm thẳng vào tim.

- Một võ giả cường đại phải có niệm lực cường đại, bởi vì chỉ có niệm lực cường đại thì mới có thể khống chế quỹ tích vận chuyển tinh thần lực của các tinh kỹ cao cấp, niệm lực càng mạnh thì cấp bậc tinh kỹ nắm trong tay càng cao.

- Mỗi tinh kỹ đều có quỹ tích vận chuyển riêng, tinh kỹ càng cao thâm thì quỹ tích vận chuyển tinh thần lực càng phức tạp! Yêu cầu về niệm lực càng lớn.

- Tiểu Lô, ngươi đã hiểu chưa?

Trương Tử Hàm một hơi nói nhiều như vậy rất lo là Dương Thiên Lô không hiểu, liền hỏi.

Dương Thiên Lô thoáng suy tư một chút, nói :

- Hiểu rồi. Nhưng ta có một nghi vấn.

- Nói đi!

- Phương thức vận chuyển tinh thần lực khác nhau thì khí trường sinh ra sẽ không giống nhau, ví dụ như hai chiêu nàng vừa mới thi triển là Thiên Trọng Lăng và Quyết Đê, ta có thể cảm ứng được hai loại khí trường khác nhau. Thế nhưng, nhưng, ta dựa vào loại khí trường này sẽ cảm ứng được nàng sắp tấn công vào vị trí nào của ta! Như thế ta có thể phản ứng trước đòn thế của nàng, đó không phải bị lộ mục tiêu sao?

Dương Thiên Lô nghi hoặc nói. Cái này cũng giống như trong lúc đấu giáp lá cà, mỗi lần công kích đều nói trước với đối thủ “ta muốn đánh ngươi chỗ này”. Căn bản không thể tấn công bất ngờ.

- Người nói đúng, nhưng cái chỉ là khí trường của Tinh Giả cấp thấp. Tinh Giả cao cấp có niệm lực rất cường đại, khí trường thiên biến vạn hóa, hư hư thực thực, xuất quỷ nhập thần, căn bản không thể đoán trước! Thậm chí, các cao thủ siêu việt Tinh Giả cấp tá, còn có thể chỉ bằng vào niệm lực trực tiếp dẫn tinh thần lực phóng ra ngoài, mượn khí trường ôn nhu liền có thể chém chết địch nhân! Bởi vậy, chuyện ấy người không cần lo lắng.

- A. Niệm lực thì làm sao có thể cứng rắn được? Có phương thức tu luyện chẳng?

Từ lời nói của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lô mơ hồ phát hiện chỗ cường đại của niệm lực Tinh Giả.

- Không hề có một phương thức tu luyện cho riêng niệm lực, chỉ có tập dần dần các tinh kỹ từ dễ đến khó, dần dần dễ thăng niệm lực! Còn có chỗ nào không hiểu nữa không?

- Không có. Tiếp tục đi Trương lão sư!

- Tốt, vậy ta truyền lại cho người một tinh kỹ cơ bản nhất, thích hợp với bất kỳ loại thuộc tính nào – Tinh Khí Hợp Nhất! Đây là tinh kỹ dung hợp hoàn mỹ tinh khí với lực lượng bản thân!

...

Sau khi Trương Tử Hàm truyền lại toàn bộ tâm pháp và yếu quyết của Tinh Khí Hợp Nhất cho Dương Thiên Lô thì hắn liền đứng lên, nói:

- Ta đến thử xem!

- Ừm, nhớ kỹ tâm pháp và yếu quyết, từ từ luyện tập, nhất là không được nóng vội, bằng không thì cái được sẽ không bù được cái mất, ngược lại còn ảnh hưởng đến tu luyện.

Trương Tử Hàm nói cường điệu.

Tu luyện giả vừa mới bước vào cấp ba, tinh kỹ phải tu luyện đầu tiên thường là Tinh Khí Hợp Nhất, đây là một loại tinh kỹ đơn giản, cần niệm lực rất thấp.

Hầu hết các tu luyện giả phải mất từ ba đến năm ngày mới có thể nắm giữ hoàn toàn cách ra quyền và cước bằng Tinh Khí Hợp Nhất, mất khoảng một hai tháng để thành thạo ở phần đầu, ngực, bụng cùng với một số bộ phận đặc thù khác, nếu tu luyện chậm rãi thì mất khoảng một năm là có thể luyện khí tùy tâm tới, bất kể bộ phận nào trên cơ thể đều sử dụng được Tinh Khí Hợp Nhất, đạt đến tâm đến, lực đến, khí đến, ba cái hợp nhất, bộc phát lực công kích cường đại!

- Uh!

Dương Thiên Lô đáp nhẹ một tiếng, gân cốt, bì mô quanh thân thể được điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, trong đầu nghĩ về yếu quyết Tinh Khí Hợp Nhất. Bỗng nhiên hắn hét lên một tiếng “Hây!”, đánh ra một quyền!

“Xoẹt!”

Một tiếng xé gió cực kỳ sắc bén bỗng nhiên bạo phát, mang theo sự khí tức sát phạt như kim, tựa như mũi tên rời dây cung bắn thẳng về vị trái cách Trương Tử Hàm ba thước.

“Vù!”

Quyền phong thổi phất phật, thổi chiếc quần dài thùng thình của Trương Tử Hàm dán sát vào người nàng, từng đường cong lồ lộ dần hiện ra.

Trương Tử Hàm khiếp sợ há to miệng mà không thể khép lại được!

Một quyền phát ra, Dương Thiên Lô cũng cực kỳ kinh ngạc nhìn về phía nắm tay của mình, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được cái gọi là Tinh Khí Hợp Nhất, quả thật có thể tạo ra sức bật cường đại! Một quyền này gần như vét cạn tinh thần lực tồn trữ trong đan điền! Nhưng điều này lại không làm hắn kinh ngạc, cái chân chính khiến hắn ngạc nhiên chính là tinh thần lực nguyên bản hệ thổ không ngờ trong lúc đánh một

quyền vừa rồi lại bắt ngồi thay đổi quỹ tích vận hành, mang theo theo sự sát phạt sắc bén của kim đánh ra ngoài!

Khiếp sợ, tuyệt đối khiếp sợ! Kinh hãi, kinh hãi tột đỉnh!

Phải qua mấy lúc sau, Trương Tử Hàm kích động giơ tay bay về phía Dương Thiên Lô, ôm lấy hắn vào lòng.

- Song chúc (hai thuộc tính), Tiểu Lô, ngươi là thể chất song thuộc tính!

Trương Tử Hàm kích động nói:

- Không ngờ ngươi có thể làm được Tinh Khí Hợp Nhất ngay lần thử đầu tiên!

Đắm chìm trong ôn hương nhuyễn ngọc, Dương Thiên Lô đang cảm giác khiếp sợ bỗng nhiên bình tĩnh lại. Mái tóc thơm nhẹ, gáy ngọc trắng ngần, bộ ngực ép sát truyền đến cảm giác ôn nhu, khiến Dương Thiên Lô hạnh phúc như muốn ngất đi, Dương Thiên Lô lúng túng, tuy rằng tư tưởng kiến thức của hắn tuyệt đối thuộc hàng nhất lưu, thế nhưng được một đại mỹ nữ như vậy ôm vào lòng, đầu dựa vào vai, cảm giác tuyệt vời này mặc dù trong đầu đã tưởng tượng không biết bao nhiêu lần nhưng còn xa mới bằng cảm giác mà bản thân tự trải nghiệm. Hơi thở và nhịp tim của hắn bỗng nhiên tăng lên mấy lần, tay hắn vô ý đặt vào chiếc eo nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm, mạnh bạo dùng chút lực, hai người nhất thời dính chặt vào nhau!

- A...

Bỗng nhiên Trương Tử Hàm tỉnh táo lại, vội đẩy mạnh Dương Thiên Lô ra. Khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ bừng xấu hổ, thoát nhìn lại càng kiều diễm ướt át.

- Ách... Trương lão sư... nàng...

- Ta...

Trương Tử Hàm vốn định mắng Dương Thiên Lô vài câu, thế nhưng nghĩ lại cũng là do bản thân mình chủ động, sao có thể trách người ta, bỗng chốc không biết nói gì cho phải.

- Nàng... Nàng phải chịu trách nhiệm!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên ủy khuất nói.

- Trách nhiệm? Trách nhiệm gì?

Trương Tử Hàm nhất thời sững sốt.

- Trương lão sư... Nam nữ thụ thụ bất thân, vậy mà ta lại bị nàng... Nàng nhất định phải chịu trách nhiệm!

Ánh mắt Dương Thiên Lô chớp lóe tia giảo hoạt, lại bày ra bộ mặt cực kỳ ủy khuất như mới bị chà đạp, vô sỉ nói.

35. Chương 32: Nàng Phải Chịu Trách Nhiệm (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 32: Nàng phải chịu trách nhiệm (hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ta... Người... Người muốn ta chịu trách nhiệm như thế nào?

- Làm tức phụ của ta!

- Tiểu tử thối, muốn đánh!

Trương Tử Hàm nhất thời giơ tay trắng nõn lên, đánh về phía Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô kinh hãi kêu lên một tiếng, chạy trốn chết, trong miệng lại vô sỉ nói:

- Không chịu trách nhiệm cũng được, chỉ cần nàng để ta ôm lại là xong!

Trương Tử Hàm nổi giận đùng đùng, tiểu tử này ăn đậu hũ của mình còn chưa tính, lại còn ăn vạ đòi mình chịu trách nhiệm, sao lại có cái tên vô sỉ đến thế này?

Trương Tử Hàm giơ đôi tay trắng nõn liều mạng đuổi theo, Dương Thiên Lô hai tay ôm đầu chạy rất nhanh, nhưng bất lợi là sân ký túc xá của hắn không hề có một chướng ngại vật nào, hắn dù chạy có nhanh đi nữa cũng không thể nhanh hơn Trương Tử Hàm – một Tinh Giả cấp sáu. Chỉ một lát sau hắn đã bị Trương Tử Hàm nắm lỗ tai.

- Người vừa nói cái gì? Nói lại thử xem?

Trương Tử Hàm đắc ý nói.

- Không không... A, Trương lão sư, nàng nhẹ tay một chút, a — cẩn thận đứt lỗ tai của ta.

Dương Thiên Lô la lối om sòm.

- Còn muốn ta chịu trách nhiệm? Còn muốn ôm lại?

- Không không, không cần ôm lại cũng được, nàng muốn ôm ta lúc nào cũng được, muốn ôm kiểu nào cũng được, ta ta... Tuyệt đối không chống cự... Tuyệt đối không phản kháng, cũng không cần nàng chịu trách nhiệm gì cả... A... Đại tỷ, lỗ tai của ta...

- Phụt—

Trương Tử Hàm nhin không được cười một tiếng, vô sỉ thì nàng thấy nhiều nhưng chưa thấy kiểu vô sỉ như thế này bao giờ, nhưng nàng lại không thấy đáng ghét, ngược lại trong lòng nàng lại cảm nhận được sự ngọt ngào mà trước giờ chưa từng biết, nhìn bộ dáng thống khổ của Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm rốt cuộc cũng lỏng tay, trừng mắt ngọc nói:

- Nghĩ thật đẹp!

- Được rồi, không giỡn nữa!

Trương Tử Hàm nói:

- Tiểu Lô, người sao không cho ta biết trước người có song thuộc tính? Hại ta lo lắng nửa ngày trời!

- Ách... Ta cũng không biết cái này, trong cơ thể ta đúng là chỉ có tinh thần lực hệ thổ.

Dương Thiên Lô nói.

- Lại đây, để ta kiểm tra xem! giơ tay ra!

Trương Tử Hàm nói.

Dương Thiên Lô ngoan ngoãn giơ tay đến, đôi mắt gian tà của hắn đảo tới đảo lui trên người Trương Tử Hàm, trong lòng vẫn còn đang tơ tưởng tới cảm giác tuyệt vời kia.

Trương Tử Hàm nắm lấy cổ tay Dương Thiên Lô, truyền một đạo tinh thần lực thủy hệ rót vào người Dương Thiên Lô. Lát sau nàng liền nhíu mày, sau đó phát tiếp một đạo tinh thần lực nữa mạnh hơn, liền sau đó xuất hiện vẻ mặt kinh ngạc, lẩm bẩm nói:

- Sao lại thế này?

- Sao thế?

Dương Thiên Lô không hiểu hỏi lại.

- Tinh thần lực thủy hệ của ta vừa mới nhập vào người ngươi liền biến mất! Kỳ lạ thật, đây là chuyện gì?

Trương Tử Hàm phát hiện ra thể chất quái dị của Dương Thiên Lô, nhất thời suy nghĩ cẩn thận về trận đấu ngày hôm trước, Dương Thiên Lô thắng lợi bằng cách nào. Chắc chắn có liên quan đến năng lực miễn dịch tinh thần lực của cơ thể hắn.

Dương Thiên Lô thu tay lại, nói:

- Đừng thăm dò nữa, Trương lão sư, thể chất của ta không giống như những người khác, bằng không cũng không tu luyện sáu năm trời mà không chút tiến bộ. Bất luận thể nào, hiện tại ta cũng đã trở thành Tinh Giả rồi, chỉ cần nỗ lực tu luyện thì ta tin rằng mình sẽ trở thành cường giả!

- Được rồi!

Trương Tử Hàm suy nghĩ chút rồi nói.

- Mỗi người đều có một bí mật của mình, mỗi một tu luyện giả đều có tuyệt chiêu riêng, thể chất đặc thù của người đối với con đường tu luyện sau này của người tuyệt đối không hại, thậm chí có thể làm con bài tẩy quan trọng, trong chiến đấu vào lúc thời khắc mấu chốt sẽ có tác dụng rất lớn.

- Ủm, trừ nàng ra, ta sẽ không nói bí mật này với bất cứ ai.

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói.

Những lời nói của Dương Thiên Lô khiến vẻ mặt của Trương Tử Hàm hơi khác thường, trầm mặc một lát rồi nói:

- Người tu luyện cho tốt, hôm nay luyện tập đừng để quá mệt mỏi, ngày mai người còn có trận đấu. Nhớ kỹ, đánh không lại thì nghìn vạn lần không được cậy mạnh. Biết chưa? Sáng sớm mai ta sẽ đến đón người. Ta về tu luyện.

- Ủm, ta chờ nàng! Nàng đi đi!

Dương Thiên Lô mỉm cười nhẹ giọng nói, mặc dù để Trương Tử Hàm đi khiến hắn có chút luyến tiếc nhưng hắn hiểu rõ một điểm, bản thân hắn hiện tại rất cần tu luyện!

- Ủm!

Trương Tử Hàm gật đầu, chậm rãi rời khỏi ký túc xá của Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô tiến tới cửa rồi dừng lại, nhìn bóng lưng mê người của Trương Tử Hàm dần dần biến mất khỏi tầm mắt hắn.

...

- Hai loại thuộc tính! Ta có thể phát ra tinh thần lực hệ Kim, sát phạt là chính, là thuộc tính chí cương chí cường trong ngũ hành, thuộc hàng công kích lợi hại nhất! Mà rõ ràng cơ thể hắn... Tinh thần lực rõ ràng là hệ thổ! Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Dương Thiên Lô sau khi trở lại sân sau, liền chìm vào trầm tư.

Hắn liên tưởng lại đoạn bản thân hắn vừa bộc phát tinh thần lực, niệm lực của bản thân cũng chính là ý niệm của mình.

Trương Tử Hàm truyền thụ Tinh Khí Hợp Nhất, Dương Thiên Lô hiểu rất nhanh, bởi vì nó có nhiều điều tương đồng với nội gia quyền của Địa Cầu, nội gia quyền chân chính, tuy rằng chỉ mới biết chút da lông nhưng coi như từng nghiên cứu qua Vịnh Xuân Quyền và Tiệt Quyền Đạo, nhất là đã nghiên cứu kỹ toàn bộ quá trình tập võ của Lý Tiểu Long, bao gồm cả phương pháp rèn luyện nội công do chính Lý Tiểu Long tự nghĩ ra, nhưng Lý Tiểu Long cũng không gọi đó là nội công mà gọi là phương pháp rèn luyện lực bạo phát.

Loại phương pháp rèn luyện này chính dưới tình huống thả lỏng toàn thân, tưởng tượng đan điền của mình là một cái đập nước thật lớn, còn nắm tay, chân cùng với các bộ phận có thể công kích khác có thể coi là vòi nước, trong nháy mắt công kích, vòi nước bỗng nhiên bạo liệt, nước trong đập sẽ ngưng tụ lại thành một đường phóng ra mãnh liệt, không thể ngăn cản!

Dương Thiên Lô chính là dựa theo cách này mà ra một quyền kia, hơn nữa lại có thể thành công sử dụng Tinh Khí Hợp Nhất!

- Sao lại là hệ kim mà không phải là hệ thổ?

Dương Thiên Lôi lại trầm tư lần nữa.

- Thổ, chủ phòng ngự, nặng nề, chịu lực vạn vật, trầm ổn, thể lớn lực mạnh... Nặng nề, trầm ổn, thể lớn lực mạnh!

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên linh quang chợt lóe, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn, dường như vừa mới nắm bắt chỗ then chốt.

- Vỉnh Xuân, Dương Thiên Lôi!

Liền sau đó, Dương Thiên Lôi giơ tay thủ thế một cách oai phong, mạnh mẽ, những động tác này đối với tất cả mọi người ở dị giới sẽ thấy lạ lẫm, quái dị! Cơ thể toàn thân, gân cốt, bì mô, trong nháy mắt đều ở trạng thái buông lỏng hoàn toàn.

- Nặng nề, trầm ổn, thể lớn lực mạnh!

Dương Thiên Lôi thả lỏng ý niệm của mình, dẫn nó thành một quỹ tích quanh thân hần, cơ thể hần bỗng nhiên co lại, vạn thất lưng, khom người, toàn bộ cơ thể đánh ra một quyền, bạo phát mãnh liệt.

36. Chương 33: Ngũ Hành Thuần (thượng).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 33: Ngũ Hành Thuần (thượng).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hây!

Hét lên một tiếng trầm thấp, tinh thần lực mệnh bỗng trầm nặng hình thành khí trường cường đại bao bọc xung quanh nắm tay của hần! Tinh thần lực hệ thổ!

- Ha ha ha ha...

Dương Thiên Lôi nhìn nắm đấm của mình gần như biến thành màu vàng mà hưng phấn cười lớn

- Thì ra thế! Thì ra là thế! Ta hiểu rồi, ta rút cuộc cũng hiểu rồi, con mẹ nó sướng, ha ha ha, ca... thật sự quá trâu mà!

Dương Thiên Lôi vui sướng khoa tay múa chân loạn không khác gì tên điên, từ khi hần tới cái dị giới này thì dung hợp làm một với Dương Thiên Lôi thì chưa bao giờ hần hưng phấn như lúc này, nhập vào một tên phế vật trời sinh, tới một thế giới lấy võ làm đầu thì sao hần có thể hưng phấn nổi đây? Mười một tuổi mới tấn cấp Tinh Đồ cấp một, hần làm sao hưng phấn nổi? Mong tưởng với một thân thần công khiến vô số muội muội sùng bái, làm sao thực hiện? Hoàn toàn không có khả năng, điều này đối với hần vẫn rất hư vô mờ mịt!

Thế như bây giờ, hần đã cảm thấy được ánh sáng, thấy được hy vọng!

Thiên Lôi, Thiên Lôi, hần vẫn cho rằng cái tên của mình thật vĩ đại, thế nhưng hần chưa từng cảm thụ được trận trận thiên lôi, mà hiện tại, hần đã cảm thấy nó, hần muốn như tên của hần, trận trận thiên lôi, giống như thiên lôi chân chính.

- Thủy, nhu hòa, liên miên không dứt, chỗ nào cũng tới!

- Mộc, tinh thần phấn chấn, ngoan cường, sinh cơ bừng bừng, phùng sinh khắp chốn!

- Hỏa, cuồng bạo, thôn phệ, thế không thể chặn, hủy diệt vạn vật!

- Hây hây hây...

Dương Thiên Lôi một quyền lại tiếp nối một quyền đánh tới, tinh thần lực của hắn không ngừng biến chuyển, tròn một đêm, dưới trạng thái hưng phấn tốt độ, Dương Thiên Lôi điên cuồng tu luyện cả đêm!

Tinh thần lực trong đan điền cạn kiệt thì hắn liền lập tức tu luyện Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh, ngưng tụ tinh thần lực! Một khi khôi phục xong thì hắn lại vùng quyền lần nữa!

Kim sắc bén, Mộc sức sống, Thủy bền bỉ, Hỏa cuồng bạo, Thổ nặng nề!

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ! Dưới sự dẫn dắt niệm lực của Dương Thiên Lôi lần lượt chuyển hoá với nhau! Tinh thần lực trong đan điền của hắn vẫn trông giống như hệ Thổ như trước, nhưng Dương Thiên Lôi hiểu rõ, tinh thần lực đó căn bản không phải là hệ thổ! Mà hắn bản chất cũng không phải là ngũ hành chi thể! Thế nhưng hắn lại có tất cả tiềm chất của một ngũ hành chi thể!

Ngũ hành chi thể, tinh thần lực trong đan điền có thể ngưng tụ đồng thời năm loại thuộc tính, năm loại tương sinh tương khắc cùng tồn tại trong đan điền! Thế nhưng, tinh thần lực trong cơ thể Dương Thiên Lôi căn bản là thuần một loại, căn bản không hề có chuyện tương sinh tương khắc!

Không nhập ngũ hành nhưng lại có thể biến ảo thành ngũ hành!

...

Khi trời bắt đầu sáng, tình trạng kiệt sức của Dương Thiên Lôi mới khiến hắn từ trạng thái hưng phấn bình tĩnh lại, mồ hôi ướt đầm y phục, cái bụng kêu ầm ầm, sớm đói muốn chết. Lúc này hắn mới nhớ là hôm nay còn có trận đấu nên không thể tiếp tục luyện tập, bằng không trận đấu hôm nay chỉ có nước để người ta hành hạ thảm hại.

Dương Thiên Lôi vội vàng đi vào gian nhà, cầm đồ chà rửa rồi vọt tới sơn tuyền bên cạnh ký túc xá, nhanh nhẹn cởi đồ, tắm rửa sạch sẽ mồ hôi trên người rồi lại trần truồng nhanh chóng chạy về ký túc xá, ăn như lang như hổ hết sạch hết đám khiêu khiêu đường - món Trương Tử Hàm để lại mà hắn lúc trước không thèm ăn, lúc sau mới thư thái một chút, ngã thẳng lên giường, ngay cả chân cũng không thèm đắp, nằm thế hình chữ Đại rồi tiến vào giấc mộng, cái linh kiện giữa hai chân chưa phát dục hoàn toàn cứ để chổng chơ ngoài không khí như vậy.

...

Sáng sớm, từng ánh dương quang đầu tiên chiếu rọi trên đại địa Cực Dương thì cũng là lúc toàn bộ các lôi đài dần trở nên tập nập, náo nhiệt hơn cả hôm qua.

Lúc này, khoảng một tiếng nữa mới diễn ra cuộc đấu nhưng không khí đã bắt đầu nóng lên. So với vòng đấu loại thì vòng đấu chính thức hiển nhiên là náo nhiệt hơn nhiều.

Muốn chỗ ngồi à? Không có cửa đâu, đừng có mơ. Đã tới chậm thì chắc ngay cả chỗ đứng cũng không có. Đương nhiên điều này không hề có ở nhà gian. Đây là chỗ dành cho người có thân phận và địa vị. Thân phận địa vị khác nhau có thể hưởng đãi ngộ khác nhau. Công bằng hoàn toàn không tồn tại ở đây, bất kể Địa Cầu hay Dị Giới thì điều này luôn luôn không thay đổi.

Trương Tử Hàm tay cầm một gói đồ, nàng mặc một chiếc váy màu lục nhạt xuất hiện trước cửa ký túc xá của Dương Thiên Lôi. Nàng mặc áo sát thân màu nữ bạch, kết hợp với khuôn mặt ôn nhu thanh thuần khiến nàng giống như một đóa hoa sen băng thanh ngọc khiết vừa chớm nở. Dưới hông buộc đai lưng màu lục nhạt vòng quanh chiếc eo nhỏ đầy mê hoặc, tựa như cành liễu đang thướt tha theo hướng gió. Bộ ngực mặc dù được che kín trong lớp áo nhưng nó lại càng toát ra vẻ phong tình vạn chủng, cực kỳ mê hoặc. Treo trước ngực chính là ba lông tuyến sáu màu biểu lộ thân phận Tinh Giả hệ Thủy cấp sáu.

Tóc dài đen bóng, tự do tung bay trong gió, khiến nàng càng tô thêm vẻ uyển chuyển tự nhiên mà không kém phần hàm xúc. Trương Tử Hàm thân là lão sư của người mới nên hôm nay nàng cũng phải tốn chút tâm tư vào chuyện quần áo, bộ đồ nàng đang mặc chính là đồng phục của học viện Cực Dương.

Trương Tử Hàm đang giảng dạy ba ban, ban thứ nhất là ban năm nhất của đám Dương Thiên Lôi, hai ban còn lại ban năm tư. Năm tư, tu vi thấp nhất cũng là Tinh Giả cấp bốn, cũng có vài Tinh Giả cấp năm bởi vì chưa có qua kỳ thi kiểm tra cuối kỳ nên vẫn còn là học sinh của năm bốn. Đúng ra thì nàng phải đặt tinh lực vào hai ban năm tư kia nhưng hiện tại nàng lại đặt hết tinh lực trên người Dương Thiên Lôi.

“Cộc cộc...”

Từ lần gặp cảnh tượng xấu hổ đó, Trương Tử Hàm liền tập thói quen gõ cửa trước khi vào. Chỉ là mỗi lần gõ cửa là mỗi lần trong đầu nàng lại hiện cái cảnh tượng xấu hổ kia. Ngày hôm nay cũng thế.

Ngừng một lát, Trương Tử Hàm ngạc nhiên vì bên trong không hề có chút động tĩnh nào.

- Chẳng lẽ Tiểu Lôi lại lên đi trước rồi?

Trương Tử Hàm thăm nghĩ trong lòng, lại gõ cửa lần nữa.

Cộc Cộc...

Gõ ba lần liên tục, trên khuôn mặt của Trương Tử Hàm bắt đầu cho chút giận dữ. “Ầm” một tiếng đẩy mạnh cửa ra.

Đại môn mở ra.

- Dương Thiên Lôi!

Trương Tử Hàm mang theo chút tức giận quát lên. Trong đầu nàng lúc này gần như chắc chắn tên Dương Thiên Lôi này lại trốn đi trước mình. Bằng không thì tiếng đập cửa và tiếng mình kêu lớn vậy mà hắn cũng không nghe được sao?

Trương Tử Hàm tiếp tục đi vào phòng trong, muốn kiểm tra xem lại.

Chẳng qua...

- AAAA!

Từ miệng anh đào của Trương Tử Hàm hét lên một tiếng chói tai, nàng lại lần nữa thấy một cảnh cực kỳ hại mắt! Xuất phát từ phản ứng tự nhiên, hai tay nàng liền bưng kín hai mắt của mình, cả khuôn mặt nhất thời đỏ bừng như gấc chín, nổi giận chạy ra ngoài!

37. Chương 33: Ngũ Hành Thuần (trung Hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 33: Ngũ Hành Thuần (trung hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Dương Thiên Lôi, cái tên hỗn đản này!

Trương Tử Hàm bùm mặt quát lớn.

- Vậy mà dám...

Nàng thấy Dương Thiên Lôi không đắp chăn, cả người trần truồng, nằm ngả nghiêng trên giường thành hình chữ Đại, tư thế giống như hệt như đang giang tay chào đón hừng đông, cái linh kiện to lớn khỏe mạnh giữa hai chân đang giương thẳng lên trời, ngạo nghễ hùng dũng.

- Tên hỗn đản này, mau dậy mặc quần áo vào!

Trương Tử Hàm tức giận hét lên lần nữa, hai tay vẫn đang bùm chặt khuôn mặt.

Nhưng chỉ có tiếng ngáy nhỏ nhẹ của Dương Thiên Lôi trả lời lại nàng!

Một đêm tu luyện điên cuồng, một đêm đầy hưng phấn, đối bụng cả đêm, Dương Thiên Lôi vừa chạm tới cái giường là lập tức ngủ ngay. Hiện tại hắn chỉ mới ngủ có nửa canh giờ, đối với tiếng hét của Trương Tử Hàm căn bản không hề nghe thấy.

Đợi cả nửa ngày không hề nghe thấy động tĩnh gì, Trương Tử Hàm tuy rằng xấu hổ đến đỏ cả mặt nhưng cũng cảm thấy rất kỳ lạ, sao hắn lại ngủ mê mệt như vậy? Gọi kiểu nào cũng không tỉnh.

Trăm lần bắt đắc dĩ, Trương Tử Hàm hai tay bụm mặt hé ra khe nhỏ.

Thực trùng hợp, cực kỳ trùng hợp, cái khe nàng mới hé ra lại lần nữa hướng thẳng đến cái thứ linh kiện đang giương thẳng kia!

May mà Dương Thiên Lôi đang ngủ say, xung quanh cũng không có kẻ nào, bằng không Trương Tử Hàm chỉ còn biết đào lỗ mà chui xuống. Sau khi khi một hơi, Trương Tử Hàm dần mở rộng khe nhìn, rốt cuộc cũng thấy cái mặt Dương Thiên Lôi đang chảy nước dãi trông khá đáng yêu.

Làm sao bây giờ? Trương Tử Hàm tiến thoái lưỡng nan. Đánh thức hắn? Trăm triệu lần không được, nếu như cái tên vô sỉ này thấy hiện trạng lỏa lồ của hắn, chắc chắn sẽ bắt mình “chịu trách nhiệm” nữa cho xem. Lui ra ngoài, mặc kệ hắn? Lại càng không được, trận đấu cũng sắp bắt đầu!

- Làm gì bây giờ? Làm sao đây?

Trương Tử Hàm rất cấp bách, dù sao hắn còn đang ngủ, xung quanh không có người, Trương Tử Hàm liền buông tay đang che mặt ra, trong lòng gấp gáp giậm chân giậm cẳng. Thế nhưng cũng không dám nhìn loạn, sợ lại nhìn thấy cái vật đáng xấu hổ kia.

- Có!

Trương Tử Hàm nhìn thấy cái chắn nằm bên cạnh Dương Thiên Lôi. Nàng vội vàng nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, nhẹ chân nhẹ tay nhắc chiếc chắn lên, cẩn thận đắp nhẹ lên Dương Thiên Lôi, chỉ để hở từ ngực trở lên, còn lại đều bao trùm trong chắn. Sau đó nàng lại lặng lẽ quay trở lại cửa phòng, thoát nhìn như vừa mới tới.

- Dương Thiên Lôi!

Bỗng Trương Tử Hàm hét lớn một lần nữa, tựa như sóng gầm biển động! Không hề thua kém với Tăng Cách La Mỗ!

- A! Tử Hàm muội muội!

Dương Thiên Lôi đang trong trạng thái ngủ như chết nghe tiếng hét như thiên lôi của Trương Tử Hàm chợt giật mình tỉnh giấc, “phốc” cái nhảy xuống giường, căn bản không hề suy nghĩ chạy tới nơi phát ra tiếng hét, tay nắm lấy chốt cửa.

Đây là động tác theo thói quen của hắn, mỗi khi Trương Tử Hàm gõ cửa thì cũng là lúc hắn dùng tốc độ cao nhất bay nhanh ra đón, không chút chậm trễ vì bản thân hắn muốn diễn lại lần nữa cảnh “mặt đối mặt” lần trước.

Lần này, Trương Tử Hàm triệt để sợ hãi, thậm chí quên cả hét lớn và bụm mặt, hai mắt xinh đẹp trừng lớn, không hề nhúc nhích, choáng váng triệt để! Nàng thấy Dương Thiên Lôi dựng thẳng như một cây thương rồi phóng về phía nàng với một tốc độ kinh người! Hơn nữa nàng còn nghe thấy tên vô sỉ này cả gan dám nói nàng là “Tử Hàm muội muội”!

- A? Tử Hàm muội muội... À không, Trương lão sư, nàng sao vào trong này rồi? Ta còn đang muốn đón tiếp nàng!

Thiếu chút nữa là Dương Thiên Lôi đụng phải Trương Tử Hàm, nhìn nàng ta đang ngây ngốc chết lặng nhìn mình, không hề có một chút phản ứng, vội vàng nói. Người này căn bản không hề ý thức được rằng phần dưới của mình đang trống hươ trống hoắt ngoài không khí!

- A~~~~~!

Trương Tử Hàm bỗng nhiên quay hét to một tiếng rồi quay lưng lại, khí trường của tinh thần lực hệ thủy cuồng bạo bắn về phía cơ thể hắn, Dương Thiên Lôi nhất thời cảm thấy một trận gió mát thổi tới phần thân dưới, loáng thoáng nhìn thấy một bàn chân ngọc ẩn hiện trong lớp quần dài của Trương Tử Hàm phóng tới, sau đó “Bình” một tiếng, cái mông hắn đau nhói, bay ngược về phía giường.

- Hồn dẫn, Dương Thiên Lôi người là một tên hồn dẫn!

Trương Tử Hàm bùm mặt chạy ra ngoài cửa, thậm chí trên mắt bắt đầu ngấn lệ, ta đã như vậy rồi mà người còn như vậy... Ô ô ô, trong lòng nàng cực kỳ ủy khuất.

Sau khi Dương Thiên Lôi bị nện thẳng vào giường, Dương Thiên Lôi chột ngẩn ra liền hiểu chuyện gì vừa mới phát sinh!

- Kháo... Ta ta ta... Ta sao lại trần truồng thế này? Lộ hết rồi...

Dương Thiên Lôi bỗng cảm thấy khóc không ra nước mắt, trong lòng khổ sở một trận, sao lại vậy nhỉ ? Sao có thể như vậy ? Để cho người ta nhìn mình tới hai lần mà tới một cọng lông của người ta mình còn chưa được thấy là sao ?

- Trương lão sư! Ta không muốn sống, nàng phải chịu trách nhiệm... Nàng nhìn người ta tới hai lần... Ô ô ô!

Dương Thiên Lôi giống như một nàng dâu nhỏ đang chịu ủy khuất, vô sỉ hét lớn một tiếng.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm đang tràn đầy vẻ ủy khuất chột chuyển sang tái nhợt!

- Người... Người mau mặc y phục, lăn ra đây ngay cho ta!

Trương Tử Hàm rít gào.

- Ách... Xem ra Tử Hàm muối muối tức giận thật rồi. Được, ca tạm thời chịu ủy khuất một lần, một ngày nào đó ta sẽ đòi lại, khi đó thì không chỉ nhìn không mà còn phải đòi lại lợi tức! Ca, sẽ nhớ kỹ! Ai da, mông đau quá! Cả món nợ này ca cũng sẽ nhớ kỹ! Sau này cứ xem ca ca đánh sưng cái mông nhỏ của người thế nào... Hắc hắc, nhưng... Chắc ca cũng thấy tiếc... ừm, vậy thì đánh nhẹ đi một nghìn lần cũng được, nhẹ nhàng nắn thôi!

Dương Thiên Lôi một bên thì vội vã mặc quần áo, một bên nghĩ toàn dâm ý.

Dương Thiên Lôi dùng tốc độ nhanh nhất mau chóng mặc y phục rồi chạy ra ngoài.

Sắc mặt Trương Tử Hàm đỏ bừng, uất ức phẫn nộ, thế nhưng lại không cách nào phát tiết, cũng không cần phải nhịn. Dù sao thì Dương Thiên Lôi cũng chỉ là cử chỉ vô tâm, vừa rồi bản thân mình chỉ không may đụng vào nhau thôi. Chỉ có thể tự kết luận trong lòng như vậy, tiểu tử này là một tên thích trần truồng, thích khoe hàng. Sau này mình tới ký túc xá của hắn phải cẩn thận gấp đôi.

- Trương lão sư, hôm nay trông nàng thật xinh đẹp. Hắc Hắc...

Lúc này Dương Thiên Lôi mới khôi phục lại bình thường, khi thấy được bộ y phục của Trương Tử Hàm thì hai mắt hắn tỏa sáng, tán thưởng từ đáy lòng.

- Ít ba hoa đi! Cầm!

Trương Tử Hàm hung hãn trừng mắt liếc Dương Thiên Lôi, đẩy gói đồ nàng cầm trong tay về phía hắn.

Dương Thiên Lôi ngờ ngác hỏi:

- Vật gì thế?

- Vòng thi đấu chính hoàn toàn khác với vòng loại, cạnh tranh cực kỳ khốc liệt, cũng rất tàn khốc. Rất nhiều thí sinh sẽ không hề nương tay, sử dụng đến vũ khí chuyên dụng. Người hiện tại chưa học qua tinh kỹ nào, cũng không sử dụng vũ khí Tinh Giả chuyên dụng nào. Vật khí có thể giúp người phòng thủ tốt.

Trương Tử Hàm dần dần khôi phục bình tĩnh, nhẹ nhàng nói.

Dương Thiên Lôi nhìn đôi môi mê người cùng với đôi hàm răng trắng sáng, tuy rằng thanh âm nàng rất đậm đặc thế nhưng Dương Thiên Lôi có thể cảm thấy được sự quan tâm của nàng đối với mình.

Nghĩ đến mấy suy nghĩ hèn mọn vừa rồi khiến hắn nhất thời thẹn thùng, cẩn thận mở gói đồ ra.

Một tấm khiên màu vàng đất, tỏa ra hào quang nhàn nhạt, từng cái hoa văn tinh xảo, phức tạp lưu chuyển trên bề mặt tấm khiên, phía sau có một cái tay cầm, cầm nắm rất vừa vặn. Tấm khiên này rất nhẹ, không

biết được làm từ loại gỗ gì. Thế nhưng, Dương Thiên Lô liếc mắt là có thể biết tấm chắn này có chỗ lợi hại, so với cái mà hôm qua hắn đi dạo mua trong thương điếm thì hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

- Nó tên là Ngũ Hàng Thuẫn, bất kỳ Tinh Giả thuộc tính nào đều có thể sử dụng, được các đại sư ả nhân (người lùn) dùng huyền kim chế tạo ra, các hoa văn trên mặt thuẫn chính là một trận pháp đơn giản, sử dụng huyết tinh thạch có thể truyền tinh thần lực tạo thành, người sử dụng chỉ cần đưa tinh thần lực vào trong thì sẽ vận hành dọc theo đường văn, bộc phát lực phòng ngự cường đại.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Huyền kim, trận pháp, huyết tinh thạch?

Trong lòng Dương Thiên Lô phiền muộn, bản thân hắn ngoại trừ tu luyện ra thì các phương diện khác quả thật hoàn toàn không biết gì. Xem ra sau này phải bỏ công sức bổ sung tri thức các phương diện khác rồi, bằng không hắn thật quả đúng như cái biệt danh Tiểu Bạch Si của hắn.

- Đây chính là phần thưởng người đứng ba trong cuộc thi người mới sáu năm trước của ta. Hiện tại ta không dùng đến, tặng cho ngươi.

- Thứ này rất quý sao?

Dương Thiên Lô hỏi.

Quý? Thứ này đương nhiên là đồ quý, có tiền cũng chưa chắc đã mua được. Tác phẩm của đại sư ả nhân, nhất là tác phẩm có đi kèm theo trận pháp thì không thể dùng hai chữ “đồ quý” để hình dung nữa. Nếu đúng như lời Trương Tử Hàm nói, thì cái này quý trọng vật chất chỉ là thứ yếu. Cái quan trọng ở đây chính là ý nghĩa kỷ niệm, đó chính là phần thưởng khi nàng tham gia cuộc thi người mới.

- Ha ha, ta biết cái này nhất định rất quý. Trương lão sư, ta nhận. Dù sao thì của nàng cũng là của ta, ngay cả nàng cũng... Ách, ta cũng chính là của nàng. Chúng ta tuy hai mà là một. Không cần khách khí.

Dương Thiên Lô nhìn vẻ mặt sững sờ của Trương Tử Hàm vừa cười vừa nói, đồng thời đem tấm khiên vác phía sau.

Khóe miệng Trương Tử Hàm giật giật. Trong thiên hạ sao còn loại người vô sỉ đến như vậy? May mà cái câu “nàng cũng là của ta” Dương Thiên Lô nhin kịp thời không nói, bằng không Trương Tử Hàm không nổi điên lên mới lạ.

- Đi thôi, cuộc thi sắp bắt đầu rồi.

Trương Tử Hàm nói.

- Ách, Trương lão sư, cái bụng của ta kêu gào nãy giờ rồi, cực kỳ đói, lúc nãy ăn không đủ no, ta cũng không đủ sức mà tham gia cuộc thi!

Dương Thiên Lô nói.

- Ngươi... Nhanh chân lên, may ra còn kịp giờ.

Trương Tử Hàm nói xong liền nắm tay Dương Thiên Lô kéo đi, hai người nhanh chóng đi tới. Chỉ chớp lát sau liền đến thực đường học sinh.

Hiện tại đã qua thời gian điểm tâm, hơn nữa thời gian cấp bách, bị Dương Thiên Lô làm loạn, rất có thể đã bị muộn giờ. Không còn cách nào khác, Dương Thiên Lô chỉ còn cách mua hai cái bánh bao, một tay cầm bánh bao ăn, một tay bị Trương Tử Hàm kéo đi, rất nhanh chạy đến lối đi phía bắc.

- Nhường đường một chút, xin nhường đường!

Trương Tử Hàm kéo Dương Thiên Lô, chạy vào trong đám đông trước lối đi. Thấy một siêu cấp mỹ nữ như Trương Tử Hàm, mọi người đều há hốc mồm, thế như thấy Trương Tử Hàm lại kéo tay một tên thiếu niên đang nhồm nhoàm nhai bánh bao thì lại càng khiếp sợ hơn! Nếu có người nhận ra thiếu niên đó là tên ngu ngốc số một học viện Cực Dương thì chắc chắn người đó ngất xỉu luôn.

Đúng lúc này thì tiếng trọng tài bỗng nhiên hét lớn truyền đến tai mỗi người.

- Tuyển thủ trận đấu, Mộc Tử Vi, Dương Thiên Lô vào sân!

Trương Tử Hàm nhất thời vội vàng, lúc đầu nàng nghĩ trăm ngàn biện pháp ngăn cản Dương Thiên Lô tham gia cuộc thi, nhưng đến hôm qua sau khi chứng kiến biểu hiện kinh người của Dương Thiên Lô thì nàng không hề ngăn cản nữa, ngược lại đối với việc hắn tham gia cuộc thi hoàn toàn mong chờ, nếu lúc này chỉ vì lý do đến muộn mà bị bỏ quyền thi đấu thì nàng tuyệt đối không muốn thấy. Thế nhưng nhìn đoàn người kín mít trước mắt thì muốn đi qua cũng mất một phen công phu, chờ Dương Thiên Lô đến được lôi đài thì chắc trọng tài đã tuyên bố Mộc Tử Vi giành chiến thắng rồi.

Rất bất đắc dĩ, tinh thần lực quanh thân Trương Tử Hàm nhất thời cuồng bạo, lớn tiếng nói với Dương Thiên Lô:

- Ta đưa ngươi qua đó, chuẩn bị cho kỹ!

Thanh âm vừa dứt, Dương Thiên Lô đang nhai bánh bao bỗng cảm thấy cái mông mình ngứa ngáy, Trương Tử Hàm vỗ bàn tay nhỏ bé của nàng lên cái mông của hắn!

- Chịu đựng tý!

Trương Tử Hàm trầm giọng nói.

Dương Thiên Lô nhất thời hiểu ra ý định của Trương Tử Hàm, toàn bộ cơ thể tụ lại thành một khối, cong người lại như cái cung, bỗng nhiên bật lên! Đồng thời, một cỗ tinh thần lực cường đại nhưng nhu hòa đánh vào cái mông của Dương Thiên Lô!

Vèo

Dương Thiên Lô giống như mũi tên rời cung bắn tới, bay qua đầu đoàn người dài hơn mấy chục mét, rơi xuống lôi đài xa xa!

Mọi người đều kinh ngạc ngửa đầu nhìn một màn này, chỉ thấy Dương Thiên Lô bay trong không trung, tay cầm bánh bao nhai, càng làm cho người ta khiếp sợ chính là người này vừa bay vừa nhai bánh bao nhồm nhoàm!

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, sao lại có người như thế nhỉ?

- Ta tới đây!

Trong nháy mắt khi tới gần sát lôi đài, Dương Thiên Lô chợt hét lớn một tiếng, nhét miếng bánh bao bự chẳng vào miệng, thân thể trong không trung co rút lại, xoay hai vòng liên tục, tiếp đất vững vàng trên lôi đài, nuốt ực miếng bánh bao xuống bụng, lau miệng sạch sẽ, bộ dáng ý vị chưa hết, đối diện với Dương Thiên Lô có một nữ học viên xinh đẹp đang nhìn chăm chăm vào hắn y hệt như một con hổ cái đang tàn bạo nhìn con mồi của mình.

- Không phải chứ? Tuy rằng ca có chút đẹp trai, nhưng nàng cũng đừng bày ra cái vẻ mặt muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy chứ?

Trong lòng Dương Thiên Lô nghi hoặc, chỉ là cuộc thi thôi mà, ca cũng chưa có ăn đậu hũ của ngươi, huống chi cái đậu hũ của ngươi cũng làm ca chóng mặt nữa, chả khác gì hạt mè. Tiểu nữ sinh này kích động nhìn ta vậy là sao?

Dương Thiên Lô căn bản không nhận ra Mộc Tử Vi, thậm chí ngay cả tên còn chưa nghe tới bao giờ. Chuyện hứa hôn lúc nhỏ hắn chưa bao giờ quan tâm, cũng không có thời gian quan tâm.

Trận đấu hôm nay giữa Mộc Tử Vi và Dương Thiên Lô chính là do Lô Hoành cố ý sắp xếp, tất nhiên chính là một trong bảy lôi đài chính.

38. Chương 34: Đánh Đâu Thắng Đó (thượng Trung).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 34: Đánh đầu thắng đố (thượng trung).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mộc Tử Vi từ lâu đã tưởng tượng đến đủ loại kiểu chà đạp Dương Thiên Lô, thế nhưng khi thấy kiểu lên sân khấu hoàn toàn mới lạ của Dương Thiên Lô thì nàng bỗng nhiên nghĩ mấy cái biện pháp đó có hơi nhân từ rồi.

Trên khuôn mặt nàng bắt đầu bốc lên lửa giận, nàng đang nghĩ tới hình ảnh tàn tạ be bét của Dương Thiên Lô sau trận đấu mà cười nhạo.

Nhất là khi nàng thấy Ngũ Hành Thuần phát ra hào quang nhàn nhạt đeo sau lưng Dương Thiên Lô, khiến nàng càng phẫn nộ hơn, cái này chả khác gì cái xác rùa, tên Dương Thiên Lô này muốn làm con rùa đen rút đầu mà!

- Ha ha ha ha...

Mọi người đều cười lớn.

- Mộc Tử Vi?

Trương Tử Hàm sau khi hết lo lắng, lúc này mới quay đầu nhìn đối thủ của Dương Thiên Lô, không ngờ lại là Mộc Tử Vi – một siêu cấp thiên tài Tinh Giả tam thuộc tính Kim Mộc Thổ!

Một tia phẫn nộ thoáng hiện trên khuôn mặt của Trương Tử Hàm. Mộc Tử Vi, lời đài chính, Trương Tử Hàm liền nghĩ ngay đây là kiệt tác của Lô Hoành.

- Hai vị đã sẵn sàng rồi chứ?

Tên trọng tài sau một lúc khiếp sợ cũng hồi phục tinh thần, trầm giọng nói.

- Được rồi!

Mộc Tử Vi lạnh giọng nói.

- Đợi đã!

Dương Thiên Lô đột nhiên nói

- Lão gia gia, ở đây có nước không? Xấu hổ quá, lúc nãy ăn hơi nhanh nên bị nghẹn!

- Ha ha ha...

Đám người phía dưới lại được phen cười to. Rất nhiều “đồng hài” phía dưới cười đến đau cả bụng. Cái tên ngu ngốc đệ nhất học viện Cực Dương này quả nhiên là danh bất hư truyền.

- Lão gia gia? Người dám nói ta là “lão” à? Con mẹ nó, lão tử chỉ mới bốn mươi tuổi thôi...

Về mặt trọng tài trung niên tái nhợt, hần hặn nhất người nào nói hần già, khuôn mặt lạnh lùng nói:

- Không có! Thời gian trận đấu bắt đầu rồi, nếu nhưng không chuẩn bị tốt thì coi như là đã bỏ quyền thi đấu!

- Ồi, vậy à, vậy thì tạm quên vụ nước non đi.

Dương Thiên Lô vừa cười vừa nói, ánh mắt như có như không vô ý lướt thoáng qua Mộc Tử Vi, phát hiện quả nhiên nha đầu này tức bực phẫn nộ rồi.

- Có thể bắt đầu được rồi chứ?

Trọng tài lạnh lùng nói.

- Có thể!

Dương Thiên Lô chưa nói hết câu thì bỗng nhiên phát động công kích!

Cả thân thể như mũi tên rời cung, bắn về phía Mộc Tử Vi!

Xuất kỳ bất ý, tiên phát chế nhân!

Vừa mới bước lên lôi đài, Dương Thiên Lôi liền phát hiện đối thủ của mình rất mạnh, muốn chiến thắng tương đối khó khăn, riêng về khí thế so với cái tên Tinh Giả cấp bốn hệ mộc hôm qua thì mạnh hơn nhiều. Chỉ là hắn không hiểu tiểu mỹ nhân này sao lại tức giận, cứ như là hắn ngủ với nàng mà quyết tiền chạy mất, hận không thể bóp phát nuốt gọn hắn.

Nhưng hắn lại có thể lợi dụng điểm này. Phần nộ, có thể bộc phát lực lượng cường đại, nhưng đồng thời cũng dễ mất kiểm soát lý trí! Trường hợp trước chỉ có thể xuất hiện tại các diễn viên chính trong phim, bộc phát tiểu vũ trụ, trường hợp sau mới là trường hợp thông thường. Điểm này Dương Thiên Lôi rất rõ ràng, người nào cũng có thể bạo phát tiểu vũ trụ, như vậy diễn viên còn chơi cái lông a?

- Vô sỉ!

Mộc Tử Vi gầm lên một tiếng, hai chân bỗng nhiên giậm mạnh xuống đất, thân hình lách qua bên cạnh, đồng thời tung một chưởng về phía trước! Các động tác liên tiếp nhau không hề có chút dư thừa, theo như nàng dự tính thì nàng có thể tránh được một đòn của Dương Thiên Lôi, một chưởng này sẽ bổ trúng hắn!

Chỉ có điều nàng không hề ngờ tới, Dương Thiên Lôi đang công kích tốc độ cao bỗng nhiên dưới chân hắn phát ra tiếng “thịch thịch”, toàn bộ thân người hắn cứ như ảnh ảo đột nhiên xoay hướng lần nữa tấn công Mộc Tử Vi!

- Lôi Vân Thân Pháp?

Trong đám người bỗng có tiếng kinh hô, kể cả bản thân Mộc Tử Vi cũng hô to không thể tin được.

Lôi Vân Thân Pháp này chính là tuyệt học Lôi gia, ngoại trừ Lôi gia thì không hề truyền người ngoài, tiểu tử này biết được Lôi Vân Thân Pháp? Chỉ có riêng mình Trương Tử Hàm là không biểu lộ quá nhiều ngạc nhiên, chỉ có vui mừng. Cũng chỉ có mình nàng biết, Dương Thiên Lôi căn bản không phải là một tên ngu ngốc trong lời đồn, mà là một thiên tài mà trong truyền thuyết cũng chưa từng có!

Chỉ cần nhìn qua một lần, hắn có thể bắt chước lại Lôi Vân Thân Pháp y như đúc! Phải biết rằng bất kể là tinh kỹ gì đều không hề đơn giản như biểu hiện bên ngoài mà là phụ thuộc vào phương thức vận chuyển tinh thần lực trong cơ thể. Không ai truyền thụ, muốn học lóm thì hoàn toàn không thể. Thế nhưng Dương Thiên Lôi lại làm được!

- Hừ!

Mộc Tử Vi hừ lạnh một tiếng, tuy chiêu thức Dương Thiên Lôi thay đổi, xoay người tấn công chính diện nhưng Mộc Tử Vi cũng không hoảng loạn, toàn thân tỏa ra tinh thần lực hệ thổ, tập trung trên vai - chỗ Dương Thiên Lôi định tấn công, lực công kích của một tên Tinh Giả cấp ba thì ngay cả lớp phòng ngự của nàng cũng phá không nổi chứ đừng nói là làm nàng bị thương.

Nói thì dài nhưng mọi thứ chỉ diễn ra trong nháy mắt, trên vai Mộc Tử Vi đã kết tụ một lớp tinh thần lực hệ thổ nồng đậm, da màng toàn thân hoàn toàn gia cố, không thể phá vỡ, nàng tin rằng, nắm tay hoàn toàn không có một tinh thần lực kia đánh vào thì chỉ có nước bị phản chấn gãy xương!

- Hây...

Dương Thiên Lôi hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền rất mạnh! Trong nháy mắt, Mộc Tử Vi cũng tập trung chú ý nắm đầm của Dương Thiên Lôi, khẽ kêu một tiếng, tinh thần lực tập trung trên vai và cổ đến mức cao nhất!

- Cẩn thận!

Trương Tử Hàm thấy cảnh này liền kinh không được mà hét lên. Dương Thiên Lôi đang sử dụng Tinh Khí Hợp Nhất, nắm tay quán chú toàn bộ tinh thần lực, đánh tới chắc chắn bị phản chấn mà trọng thương, nhưng lúc này Trương Tử Hàm không hiểu nổi tên này không ngờ không hề dùng đến tinh thần lực, hoàn toàn dựa vào lực lượng của bản thân đánh ra một quyền! Trương Tử Hàm chỉ có thể tự giải thích rằng do Dương Thiên Lôi chỉ mới vừa học Tinh Khí Hợp Nhất, dưới tình huống căng thẳng hoảng loạn không phát

được tinh thần lực. Nàng hầu như tưởng tượng ra tràng cảnh thảm trọng khi Dương Thiên Lôi đánh trúng Mộc Tử Vi.

Thế nhưng, mọi thứ không hề giống mọi người tưởng tượng, lúc nắm tay Dương Thiên Lôi sắp chạm vào Mộc Tử Vi thì nắm tay bỗng nhiên mở ra thành trảo! Đồng thời dưới chân hần lại vang lên hai tiếng “thịch thịch”, toàn thân lại chuyển hướng một lần nữa. Trong nháy mắt vòng ra phía sau Mộc Tử Vi, màn tiếp theo lại khiến mọi người cực kỳ khiếp sợ, ngừng thở, miệng há to kinh ngạc không thôi!

Chỉ thấy Dương Thiên Lôi gầm nhẹ một tiếng, bỗng nhiên vòng tay ôm Mộc Tử Vi từ phía sau, phóng về hướng sát biên của lôi đài!

Mộc Tử Vi vừa tức giận vừa khiếp sợ!

Nàng dù nằm mơ cũng không ngờ Dương Thiên Lôi biến chiêu nhanh như thế, một Tinh Giả bất kỳ cấp nào đều có khí trường, nếu vậy thì Mộc Tử Vi đã sớm đoán được ý đồ của Dương Thiên Lôi. Thế nhưng không ngờ tên Dương Thiên Lôi này lại hoàn toàn chỉ dùng các chiêu thức của Võ Đồ, căn bản không hề có một loại khí trường nào, nên hần mới có thể dễ dàng đắc thủ!

Càng làm cho Mộc Tử Vi lửa giận công tâm là hai cái tay hèn mọn của Dương Thiên Lôi may mắn thế nào lại chộp trúng hai khối “đậu hũ” đang trong thời kỳ phát dục của nàng, đây là chỗ mà không một nữ nhân nào dám tu luyện, bằng không luyện đến độ cứng như thép thì còn mặt mũi nào gặp người khác?

- A —

Mộc Tử Vi hét lớn một tiếng, tức giận, hoàn toàn tức giận, bạo phát hoàn toàn! Nàng không tin, một tên chỉ sử dụng Võ Đồ mà không hề sử dụng chút Tinh thần lực mà có thể ôm giữ được nàng! Tinh thần lực hệ kim cuồng bạo, hoàn toàn bộc phát, giống như một cây cương châm nhọn hoắc và lạnh lẽo, cực kỳ lợi hại phóng ra ngoài! Tập trung ở sau lưng!

Ầm—

Dương Thiên Lôi cảm thấy trước ngực truyền đến cơn đau như bị kim châm, loại cơ thể tiếp xúc trực tiếp thế này càng tạo thuận lợi cho Mộc Tử Vi dùng tinh thần lực công kích vào bên trong cơ thể Dương Thiên Lôi!

Công kích cuồng bạo nhất của Tinh Giả cấp năm, tinh thần lực hệ kim lợi hại nhất!

Dương Thiên Lôi cảm thấy khí huyết đảo lộn, tinh thần lực cường đại như vậy cho dù bản thân hần thực có tác dụng miễn dịch với tinh thần lực nhưng gần như không thể chịu nổi, thiếu chút nữa buông tay!

Một dòng máu tươi từ miệng hần phun ra, tinh thần lực hệ kim giống như một chiếc dao nhỏ, cửa từng nhát lên gân mạch, lực phủ ngũ tạng của Dương Thiên Lôi!

Dương Thiên Lôi từ lúc bắt đầu đã dự kiến một màn này, thế nhưng lại không tưởng tượng được nó thống khổ đến thế! Nữ sinh này lại cường đại đến vậy! Thế nhưng Dương Thiên Lôi lại không cam lòng chịu thua!

Hần không thể thua, vì tẩy xóa những sỉ nhục lúc trước, vì sự kỳ vọng của Trương Tử Hàm, vì hy vọng của mẫu thân, hần không thể thua!

- A —

Dương Thiên Lôi bỗng phun một ngụm máu giận dữ hét lên một tiếng, tinh thần lực hệ thổ rút vào song chưởng, lại lần nữa ôm chặt lấy Mộc Tử Vi! Phóng như bay về phía cạnh lôi đài!

Máu ấm nóng, mang theo mùi tanh nồng đậm, dọc theo khoeo miệng của Dương Thiên Lôi chảy xuống khuôn mặt Mộc Tử Vi, nhiễm đỏ cả mảng áo trước ngực nàng, trên mặt nàng bỗng xuất hiện chút do dự, nàng biết, tinh thần lực hệ kim của nàng gây thương tổn thế nào với Dương Thiên Lôi, điều này khiến nàng không đành lòng. Nàng chỉ nghĩ giáo huấn Dương Thiên Lôi một trận, hung hăng chà đạp hần một lần, muốn khẳng định với mọi người rằng nàng với hần không còn chút liên hệ nào nữa! Nàng chỉ muốn phân rõ giới tuyến với Dương Thiên Lôi, mượn việc chà đạp Dương Thiên Lôi để nói với thiên hạ rằng nàng không chút quan hệ gì với hần!

Thế nhưng một cổ lực lượng mãnh mẽ lại siết chặt bộ ngực của nàng, khiến nàng tức giận lần nữa! Nhất là khi bản thân mình vừa bị chiếm chỗ trọng yếu vừa bị ôm chạy tới sát biên lôi đài, một tia do dự cuối cùng trong đầu nàng hoàn toàn biến mất!

Nàng không thể thua, nàng là thiên tài, một siêu cấp thiên tài từ nhỏ đã có ba loại thuộc tính! Nàng không thể thua, tuyệt đối không thể thua trong tay một người có cảnh giới thấp hơn nàng tới mấy bậc! Nàng không thể thua, nhất là thua trong tay một người mà mỗi lần nhắc đến tên hắn là khiến nàng phát điên!

Oanh!

Đúng lúc đó, tinh thần lực của cả ba loại thuộc tính kim mộc thổ liên kết hóa thành công kích, cuồng bạo đánh đến cơ thể hắn!

Phốc!

Dương Thiên Lôi lại phun một ngụm máu lớn.

- Tiểu Lôi!

Trương Tử Hàm kinh hô

- Buông tay, mau buông tay!

Nhã gian, các nhã gian đều xây dựng rất rộng và khá tối, bên trong các nhã gian này tụ tập phần lớn các nhân vật cao cấp của đế quốc, Dương Hồng Toàn hoàn toàn khiếp sợ! Dương Hồng Toàn hận không thể bay đến lôi đài, thế nhưng hắn lại không thể! Đây chính là quy củ mấy trăm nghìn năm qua của học viện Cực Dương, cũng chính là pháp tắc trăm nghìn năm qua của đế quốc Cát Ương! Trên lôi đài, chỉ có phân ra thắng bại, chịu thua cũng được, chiến bại cũng được, thế nhưng nếu song phương còn đang chiến đấu, không ai chịu nhận thua thì chiến đấu vẫn phải tiếp tục! Không một ai có thể can thiệp!

A———

Dương Thiên Lôi rống giận một tiếng, hắn cắn răng chịu sự đau nhức tột đỉnh trong người, phát ra lực lượng cuối cùng ném Mộc Tử Vi về phía trước!

Tất cả mọi người đều ngậy người nhìn một màn này!

Đang bay trong không trung, Mộc Tử Vi hầu như không bị chút thương tổn nào ngoại trừ hai khối “đậu hũ” có chút đau nhức, nàng khiếp sợ nhìn tên thiếu niên với cái miệng đầy máu nhưng vẫn ngang nhiên đứng trên lôi đài. Trong đầu nàng dần hiện lên một ý nghĩ rõ ràng “ta thua rồi! Không ngờ lại thua trong tay hắn!”

Thế nhưng không biết vì sao, nàng lúc này không còn cảm giác phẫn nộ, chỉ có một chút mất mát và khổ sở đang tràn ngập trong lòng nàng.

Cao ngạo, ngang ngược, từ trước đến nay đều tự hào là thiên tài, thật ra đúng là thiên tài hiếm gặp, nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được mùi vị của sự thất bại, không những thế còn thua trong tay một tên được gọi là ngu ngốc nhất học viện Cực Dương, và cũng chính là thiếu niên được hứa hôn với nàng lúc nhỏ!

Lúc này, thân ảnh nàng đang rơi tự do trên không trung, có vẻ rất cô đơn, hai mắt nàng lại nhìn chằm chằm tên thiếu niên đang thất thiếu chảy máu kia, nàng không hề có một động tác gì cả, cứ như vậy mà rơi xuống mặt đất!

Trong đám người bỗng lóe lên một thân ảnh phóng lên cao, nhẹ nhàng ôm Mộc Tử Vi vào trong lòng, một mái tóc dài màu lục nhẹ nhàng tung bay trong không trung, hai mắt có chút ngơ ngẩn ngẩn nhìn Mộc Tử Vi.

- Di tử...

Mộc Tử Vi thấy nàng ta liền chảy nước mắt, mang theo tiếng khóc nức nở.

- Nha đầu ngốc, đừng khóc. Tử mang muội về nhà.

Nữ tử tóc dài màu xanh nhẹ giọng nói, ôm chặt Mộc Tử Vi, rất nhanh biến mất khỏi lôi đài dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

Đồng thời lúc ấy, thân ảnh tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm cũng phóng lên cao, nhanh như cắt bay tới bên người Dương Thiên Lôi.

- Dương... Dương Thiên Lôi thắng!

Đúng lúc này thì cái lão trọng tài bị Dương Thiên Lôi chọc là gia gia cũng khiếp sợ tuyên bố kết quả.

- Tiểu Lôi!

Trương Tử Hàm nháy mắt vọt đến bên cạnh Dương Thiên Lôi, vẻ mặt lo lắng hồ. Tinh thần lực hệ thủy mãnh mẽ tiến đến gần người hắn. Nàng tuy rằng không phải là y sư nhưng tinh thần lực thủy hệ cũng có năng lực chữa thương.

Thế nhưng, Dương Thiên Lôi với cái miệng đầy máu, giơ tay ngang ngực chặn Trương Tử Hàm lại, ánh mắt kiên quyết, nói ngắn gọn yếu ớt:

- Đừng làm gì hết... Ôm ta trở về!

39. Chương 34: Đánh Đâu Thắng Đó (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 34: Đánh đâu thắng đó (hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương Tử Hàm sưng sốt, mặc kệ xấu hổ, trực tiếp ôm lấy Dương Thiên Lôi, thân hình nhoáng cái liền biến mất khỏi lôi đài.

Trong nháy mắt.

- Thập tam, gọi Phó thái y, nhanh!

Dương Hồng Toàn còn chưa nói xong, thân hình liền biến mất trong nháy mắt. Sau đó, Dương lão cũng biến mất trong nháy mắt.

Trong đoàn người.

- Tên Dương Thiên Lôi này có đúng là tên đệ nhất ngu ngốc thật không vậy? Tên này... Thật là trâu! Không ngờ có thể ngạnh kháng với tinh thần lực của một Tinh giả ba loại thuộc tính như Mộc Tử Vi! Hơn nữa còn đứng thắng!

- Không phải hắn mới trở thành Tinh Giả chưa lâu sao? Sao mà lợi hại thế? Hình như hắn còn biết cả Lôi Vân Thân Pháp của Lôi gia nữa!

- Lợi hại cái rắm! Chiêu thức hắn dùng chỉ là Vô Địch thôi, hơn nữa lại là chiêu thức vô sỉ nhất! Nhưng... Tiểu tử này đích thực lợi hại... Mẹ nó, loại đấu pháp tự mình hại mình thế kia đến ta cũng không dám dùng! Giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, đây không phải ngu ngốc thì là gì?

Đủ loại bàn luận tràn lan trong đoàn người, nhất là sự ngoan cường không cần mạng của Dương Thiên Lôi đã để lại sự sợ hãi trong lòng mọi người.

...

Trương Tử Hàm ôm Dương Thiên Lôi chạy nhanh về phía trước, trong đầu nàng chỉ nghĩ về cái ánh mắt kiên định và câu nói ngắn gọn của Dương Thiên Lôi: “Đừng làm gì hết... Ôm ta trở về!”

Dương Thiên Lô vẫn đang nhắm mắt, khuôn mặt hẩn khi thì thống khổ, khi thì giãn ra, hai tay ôm chặt Trương Tử Hàm, bởi vì nàng đang ôm hẩn nên nàng thấy rất rõ trong cơ thể hẩn có ba đạo tinh thần lực đang tàn phá cơ thể chính là kim, mộc, thổ! Chính là tinh thần lực của Mộc Tử Vi để lại! Nàng biết, Dương Thiên Lô lần này trọng thương rất nặng! Lúc này nàng cũng không dám rút tinh thần lực thủy hệ của nàng vào!

Thế nhưng, nàng đang chạy chưa được bao lâu thì Trương Tử Hàm lại kinh ngạc phát hiện, khuôn mặt tái nhợt đang nhẩn nhố thống khổ của Dương Thiên Lô bỗng nhiên dần hồng trở lại, ba đạo tinh thần lực trong cơ thể cũng yếu đi rất nhiều, đã bị một lực lượng vô hình nào đó ngăn trở, bắt đầu cắn nuốt ngược lại!

- Nhất định là nhờ thể chất đặc biệt của Dương Thiên Lô!

Nghĩ đến đây, Trương Tử Hàm còn đang do dự không biết có nên đưa Dương Thiên Lô đến y quán hay về ký túc xá thì nàng liền quyết định làm theo lời của Dương Thiên Lô đưa về ký túc xá.

Trở lại ký túc xá!

- Tiểu Trương lão sư!

Đúng lúc này thì một giọng nói tràn đầy uy nghiêm và lo lắng truyền đến tai Trương Tử Hàm.

Thân ảnh Dương Hồng Toàn như điện xẹt, lấy tốc độ kinh người đuổi theo Trương Tử Hàm.

- Dương... Dương... gia gia!

Trương Tử Hàm không ngờ Dương Hồng Toàn lại đuổi đến đây nên nhất thời nàng cũng quên mất phải xưng hô thế nào, tất nhiên là cũng giống như Dương Thiên Lô gọi là gia gia.

- Để ta xem Tiểu Lô như thế nào!

Dương Hồng Toàn muốn nhận Dương Thiên Lô từ tay Trương Tử Hàm. Thế nhưng lúc này, trong đầu Trương Tử Hàm bỗng hiện ra câu nói của Dương Thiên Lô, « Bí mật của ta, ngoài nàng ra, ta không nói cho bất kỳ một ai! »

- Dương gia gia!

Trương Tử Hàm bỗng nhiên lui về sau một bước, nói:

- Tiểu Lô không có vấn đề gì đâu, gia gia yên tâm!

Dương Hồng Toàn hơi sửng sốt, bất quá cũng ngừng lại, nhìn Trương Tử Hàm nói:

- Người chắc chắn chứ?

- Ta...

Trương Tử Hàm do dự, vạn nhất Dương Thiên Lô có việc gì thì sao? Nàng có chịu trách nhiệm được không?

- Cháu không sao.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô đột nhiên mở mắt, nhẹ giọng nói.

Trương Tử Hàm và Dương Hồng Toàn cùng nhìn về phía Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô hơi mỉm cười nói:

- Gia gia, cháu thực không sao mà, Trương lão sư vừa bức tinh thần lực trong cơ thể cháu ra, hiện tại cũng ổn rồi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút sẽ không thành vấn đề.

- Bức tinh thần lực ra ngoài?

Dương Hồng Toàn hơi nghi hoặc hỏi:

- Trương Tử Hàm, theo ta nhớ người mới Tinh Giả cấp sáu đúng không?

Thực lực của Mộc Tử Vi, Dương Hồng Toàn biết rất rõ, ba đạo tinh thần lực cấp năm đánh vào trong cơ thể Dương Thiên Lô, đừng nói Trương Tử Hàm có tu vi cấp sáu, dù có tu vi thất cấp đi nữa vẫn khó có thể bức được tinh thần lực ra ngoài, việc này cần phải có cố niệm lực cường đại cực mạnh chống đỡ mới điều khiển được tinh thần lực của người khác, hơn nữa lại tồn tại trong thân thể.

- Ta...

Khuôn mặt Trương Tử Hàm hơi ửng đỏ:

- Ta dùng... Bí pháp gia truyền!

- Bí pháp gia truyền? Thì ra vậy! Cảm ơn người, Tiểu Hàm. Lát nữa Phó thái y tới, để hắn nhìn qua một chút, nhìn Tiểu Lô bị thương cũng không nhẹ, phải mau chóng điều trị, bằng không ảnh hưởng đến tu luyện sau này của nó!

Đúng lúc này, thân ảnh Dương lão cũng xuất hiện trước mặt bọn họ, không nói gì, đôi mắt già nua của Dương lão bỗng nhiên hiện hai đạo tinh quang nhiếp người nhìn về phía Dương Thiên Lô.

Sau khi nhìn sơ qua, ánh mắt lão nhìn thoáng qua vẻ mặt hơi đỏ của Trương Tử Hàm, bỗng nhiên lộ ra nụ cười mỉm, quay đầu nhìn về Dương Hồng Toàn, nói:

- Hồng Toàn, Tiểu Lô cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng một chút là tốt rồi, không ảnh hưởng tới cuộc đấu ngày mai đâu. Đến đây, Tiểu Hàm, tỷ nữa về phòng, nhớ cho Tiểu Lô ăn cái này.

Dương lão nói xong từ trong lòng lấy ra một viên dược hoàn màu xanh, to chỉ gần bằng hạt đậu nhưng xung quanh nó lại có ánh sáng màu xanh lá tỏa xung quanh, từ nó tỏa ra mùi thơm thấm đậm lòng người.

Thấy dược hoàn này, Dương Hồng Toàn nhất thời cả kinh, vội vàng nói:

- Dương lão... Cái này...

- Không sao, ta thích hài tử này. Cũng rất mong chờ biểu hiện sau này của nó.

Dương lão vừa cười vừa nói.

- Đa tạ Dương lão!

Dương Hồng Toàn khom người thật sâu trước Dương lão, trầm giọng nói.

- Cảm tạ Dương lão!

Trương Tử Hàm cũng nhẹ giọng nói, không chút khách khí nhận lấy viên dược hoàn từ tay Dương lão.

Trương Tử Hàm căn bản không biết viên dược hoàn này là gì, nhưng nàng chỉ cần ngửi mùi và nhìn bề ngoài của nó là biết nó là thứ tốt, nhất định có sự trợ giúp với Dương Thiên Lô. Bởi vậy nàng không chút do dự nhận lấy.

Thế nhưng, với kiến thức rộng rãi của Dương Hồng Toàn thì lại hiểu rất rõ về giá trị kinh người của viên dược hoàn này!

Bách Thảo Đan, là thánh dược chữa thương trong thế giới Tinh Giả! Ngàn vàng khó mua được một viên! Linh đan diệu dược khả ngộ không thể cầu, có hiệu quả khởi tử hồi sinh! Chỉ có nhân vật trong truyền thuyết kia mới sở hữu nó! Năm đó, Dương lão dùng năm vạn thân binh, tử thủ biên quan, đánh tan ba mươi vạn đại quân trong ngoài đế quốc, giải cứu Cát Ương đế quốc khỏi nguy nan năm ấy, lấy được quân công hiển hách, được hoàng đế đế quốc thưởng cho một viên Bách Thảo Đan!

Thế nhưng không ngờ Dương lão lại vì Dương bị thương không nặng mà tặng viên Bách Thảo Đan! Dương Hồng Toàn bảo sao không bị khiếp sợ?

40. Chương 35: Tiểu Cường

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 35: Tiểu Cường

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hồng Toàn, chúng ta đi thôi, Tiểu Lôi có Tiểu Hàm chiếu cố tốt rồi.

Dương lão nhẹ giọng nói, liếc mắt mỉm cười nhìn về phía Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi, kéo Dương Hồng Toàn rời đi.

...

- Tiểu Lôi, người thật sự không sao chứ?

Sau khi hai người kia rời khỏi, Trương Tử Hàm lo lắng nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Có! Rất nghiêm trọng! A... Đau quá!

Trong mắt Dương Thiên Lôi bỗng xẹt qua tia giảo hoạt, mắt nhìn về phía Trương Tử Hàm, đầu bỗng nhiên ngã xuống bộ ngực mềm mại, ấm áp, tản ra từng làn hương thơm xử nữ.

Trương Tử Hàm đơn thuần, tuy rằng cảm thấy biết rõ Dương Thiên Lôi đang ngấp chặt ở chỗ nhạy cảm của nàng nhưng nàng cũng không có nghi ngờ gì hấn. Ngay cả chỗ ngực cảm thấy tê dại cũng đành chịu, mang Dương Thiên Lôi bay nhanh về hướng ký túc xá.

Không biết rằng Dương Thiên Lôi là một tên cực độ vô sỉ, nhân cơ hội mà say sưa kẹp giữa cặp ngực căng mọng, no tròn, đàn hồi và mềm mại.

...

- Hầy—

Trương Tử Hàm thở mạnh một hơi đến ký túc xá của Dương Thiên Lôi, nhẹ nhàng phóng tới bên giường.

Dương Thiên Lôi phi thường không muốn, cực kỳ phiền muộn mở mắt, thế nhưng, khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang rất lo lắng của Trương Tử Hàm thì trong lòng Dương Thiên Lôi lại cảm thấy tội lỗi, người ta lo lắng cho hấn như vậy mà bản thân hấn lại vô sỉ ăn no nê đậu hũ của nhân gia, lại còn ra vẻ nữa.

- Đã đỡ hơn chưa?

Trương Tử Hàm quan tâm hỏi han.

“Đêm nay động phòng cũng không thành vấn đề!”

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng nhưng ngoài miệng lại nói:

- Khá hơn rồi. Trương lão sư, ta hoàn toàn khỏi rồi. Nàng xem!

Dương Thiên Lôi nói xong từ trên giường nhảy xuống, Trương Tử Hàm giật mình, vội vàng đè hấn xuống, nói:

- Đừng cử động, mau ăn được hoàn của Dương lão trước!

Trương Tử Hàm nói xong liền cầm lấy ly nước trên bàn, rót một ít nước, tay kia cầm được hoàn rồi ngồi bên mép giường.

Thấy như vậy, Dương Thiên Lôi cảm thấy phiền muộn, tại sao sao lại tự thú sớm thế, tại sao không nhắm mắt giả bộ thêm lúc nữa? Nếu như cứ tiếp tục giả hôn mê, thì lúc này Tử Hàm muội muội đã thông môi với mình rồi? Trong TV đều diễn như vậy, lúc nam diễn viên hôn mê bất tỉnh, nữ diễn viên không còn cách nào khác, đành bắt đắc dĩ dùng đôi môi mê người ngậm lấy nước thuốc rồi hôn lên nam diễn viên mà truyền thuốc, thật là sáng khoái đó mà...

- Đến đây, mau ăn vào đi.

Trương Tử Hàm nói xong liền đưa vào miệng Dương Thiên Lôi, đồng thời một tay nhẹ nhàng nâng đầu của Dương Thiên Lôi lên, một tay cầm chén nước đưa tới bên mép hấn.

- Trương lão sư...

- Ủm?

- Cũng không thể... Uống như vậy được?

- Vậy người muốn uống thể nào?

Trương Tử Hàm mở to đôi mắt, không hiểu Dương Thiên Lôi muốn nói gì.

- Nàng... Giúp ta!

Dương Thiên Lôi vô sỉ nói, con mắt cứ dán chặt vào đôi môi mềm mại, đỏ mọng của Trương Tử Hàm.

- Ta không phải đang giúp người sao? Mau nuốt vào, thuốc của Dương lão đưa chắc chắn là thuốc tốt!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói, đem cái chén đưa tới bên mép của Dương Thiên Lôi.

Không còn cách nào khác, Dương Thiên Lôi chỉ còn biết hung hãn nuốt “ực” một ngụm lớn, mặc kệ là nước đá hay nước thuốc, nuốt sạch.

Vừa mới nuốt được hoàn, Dương Thiên Lôi cảm thấy một cỗ khí thanh lương, từ bên trong cơ thể mình nhanh chóng lan tỏa, một loại sáng khoái khó có thể hình dung, khiến hắn phải rên rỉ từng tiếng sung sướng.

Tinh thần lực cuồng bạo của Mộc Tử Vi lúc vừa mới tiến vào cơ thể Dương Thiên Lôi đúng là tạo ra thương tổn cực đại, gân mạch, cơ thể, thậm chí lực phủ ngũ tạng đều chịu đau đớn cùng cực, thế nhưng chưa quá vài giây sau, từ đan điền Dương Thiên Lôi tỏa ra cỗ tinh thần lực kì dị không thuộc hệ nào liền tự hành đánh trả, tuy nó không bảo vệ lực phủ ngũ tạng nhưng nó lại bắt đầu điên cuồng thôn phệ tinh thần lực của Mộc Tử Vi!

Lúc đầu, tinh thần lực của Mộc Tử Vi còn chiếm thế thượng phong, thế nhưng theo thời gian dần trôi, cỗ tinh thần lực kì dị cứ từng chút một thôn phệ dần dần tinh thần lực Mộc Tử Vi, dần dần chiếm thế thượng phong.

Chẳng những thế, thân thể Dương Thiên Lôi đang lúc bị thương tổn rất nặng nhưng cũng nhờ cỗ năng lượng kì dị này vận chuyển thì khôi phục với tốc độ chóng mặt.

Có thể nói, lúc Dương Hồng Toàn và Dương lão xuất hiện thì Dương Thiên Lôi đã khôi phục được bảy tám phần, nên hắn mới nghĩ là dù đêm nay động phòng cũng không thành vấn đề!

Thế nhưng, được Trương Tử Hàm ôm ấp quả thật quá đã, quá mê người, có lý nào tên vô sỉ này lại buông tha? Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng.

Bây giờ, sau khi ăn viên được hoàn thần kỳ đó, một ít thương tổn còn sót lại trong người Dương Thiên Lôi hoàn toàn biến mất. Càng làm cho Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là khi được hoàn tiến vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi thì hắn rõ ràng cảm nhận được sự kích động của đám năng lượng kỳ dị trong đan điền, tốc độ vận chuyển của nó dần nhanh lên, giống như bị ăn thuốc kích thích, điên cuồng thôn phệ năng lượng sinh ra bởi được hoàn!

- Cảm giác tốt chưa?

Trương Tử Hàm thấy nét mặt Dương Thiên Lôi thay đổi liền lo lắng hỏi.

- Được hoàn thật thần kỳ! Chẳng lẽ đây chính là tiên đan trong truyền thuyết?

Dương Thiên Lôi bật dậy

- Trương lão sư, ta khỏi hoàn toàn rồi!

- Thật không?

Trương Tử Hàm mỉm cười, hỏi lại lần nữa.

- Dương nhiên rồi!

Dương Thiên Lôi vỗ ngực nói.

- Tốt, nằm úp xuống!

Trương Tử Hàm bỗng nhiên lạnh lùng, tàn bạo nói:

Dương Thiên Lôì nhất thời cảm giác được một cổ hàn khí, thoáng cái liền lùi lại mấy bước:

- Để làm gì?

- Ta bảo ngươi nằm úp lại mau!

Một Trương Tử Hàm ôn nhu, khả ái động lòng người nhưng dưới con mắt khiếp sợ của Dương Thiên Lôì bỗng nhiên bắt đầu nổi điên lên!

- Hãy!

Trương Tử Hàm phóng tới như điều hâu bắt gà, hai tay nắm lấy Dương Thiên Lôì, nhẹ nhàng xoay người hất lại, sau đó...

“Bách bách bách...”

Âm thanh khủng bố pha lẫn tiếng kêu thảm thiết của Dương Thiên Lôì phát ra từ ký túc xá của hắn.

- Ta nói ngươi không được cậy mạnh...

Bách bách...

- Ngươi lại cậy mạnh!

Bách bách bách...

- Đánh không lại thì chịu thua! Ngươi còn dám liều mạng!

Bách bách bách...

- Ta cho ngươi nắm ngực người ta.

Bách bách bách...

- Ngươi coi đó là cái trắng sao?

Bách bách bách...

- Nắm còn không tính, ngươi còn muốn cắn!

Bách bách bách...

Trời ơi, đất ơi, Tử Hàm muối muối, nàng không thể ác như vậy, ca bắt quả chỉ nhẹ nhàng chạm nhẹ thôi mà, trời đất chứng giám, làm gì có chuyện cắn! Ta đúng là tên già oan uổng nhất thiên hạ mà?... Ô ô ô... Ca không muốn sống, đường đường nam nhi bảy thước... À, hiện tại chỉ mới sáu thước thôi, không ngờ lại bị một tiểu nữ nhân đánh đòn... Làm sao mà ca ra ngoài nhìn người được đây?

Trong lòng Dương Thiên Lôì ủy khuất, thế nhưng lúc này hắn ngoại trừ chỉ biết kêu thảm ra thì chẳng dám nói gì hết, muốn tranh luận với nữ nhân? Mơ đi, nữ nhân có bề ngoài ôn nhu, xinh đẹp thì đều tuyệt đối không thể phản kháng! Huống chi bàn tay nhỏ bé của Tử Hàm muối muối tuy rằng đánh cũng khá đau nhưng... Cũng có chút sượng ớt! Chẳng lẽ... Ca lại có xu hướng muốn bị ngược đãi sao?

Sau khi phát tiết mấy phút đồng hồ, Trương Tử Hàm nhìn bộ dáng thê thảm của Dương Thiên Lôì thì liền cười một tiếng, tâm tình dần tốt lên, tim đang trên cổ họng rốt cuộc cũng đã trở về vị trí cũ.

Ngay cả chính bản thân nàng cũng không hiểu được vì sao lại lo lắng cho Dương Thiên Lôì đến thế, lúc nhìn Dương Thiên Lôì với khuôn mặt tái nhợt ngã vào lòng nàng, nàng hận sao nàng không phải là người bị thương, thậm chí trong đầu nàng bỗng trống rỗng.

- Đứng lên đi!

Trương Tử Hàm trừng mắt với Dương Thiên Lôì, nói

- Ta đánh xong rồi!

- Không dậy nổi!

Dương Thiên Lôi lặn trên sàn nói phản kháng.

- Không dậy nổi?

Trương Tử Hàm nhất thời trờng mắt, gơ tay giả bộ muốn đánh tiếp.

- Dậy, ta dậy rồi? Nhưng... Ta có oan tình cần trình báo!

- Oan tình gì?

- Trương lão sư... Ta thực sự không có căn chỗ nào của nàng a!

Dương Thiên Lôi cực kỳ ủy khuất nói, cặp mắt gian tà của hấn lại nhìn chằm chằm vào bộ ngực của Trương Tử Hàm, trên bộ ngực ấy có một vết đỏ với vết máu nhàn nhạt do hấn cắn giống như một vết hoa màu hồng kiêu diễm, thật rực rỡ, thật mê người, làm Dương Thiên Lôi chỉ muốn chạy tới mà vuốt ve mân mê một hồi!

Vốn tâm tình nàng vừa mới dễ chịu hơn một tý thì lại vì một câu nói của Dương Thiên Lôi khiến Trương Tử Hàm lại nổi giận lần nữa, thậm chí nàng cảm thấy ngực mình tê dại đi, Tử Hàm muội muội lại nổi điên lần nữa! Nhưng nàng chưa kịp động thủ thì Dương Thiên Lôi liền hét lên “A” một tiếng, tung chân chạy còn hơn thỏ, bay ra khỏi nhà.

Một hồi gà bay chó chạy lại nổi lên.

...

- Tiểu Lôi, trận đấu ngày mai, ngươi không nên tham gia!

Sau khi bình tĩnh, vẻ mặt Trương Tử Hàm nghiêm túc nói.

- Sao thế? Ta vẫn có thực lực cạnh tranh chức quán quân, sao lại không nên tham gia?

- Nếu như ta đoán không sai thì Lôi Hoàn nhất định sẽ nhắm vào ngươi! Hôm qua thì trùng hợp được tuyển thẳng, hôm nay thì không những an bài ngươi đấu ở lôi đài chủ còn sắp đặt cho ngươi đấu với đấu thủ cực kỳ cường đại như Mộc Tử Vi, đoán chừng ngày mai hấn vẫn nhắm vào ngươi, lại sắp đặt một đấu thủ cường đại khác! Hôm nay ngươi may mắn thắng lợi, nhưng ngày mai thì sao đây? Ta không muốn ngươi mạo hiểm! Ngươi bây giờ còn quá yếu, nên cần tập trung tinh lực cố gắng tu luyện!

- Ta không sợ!

Hai mắt Dương Thiên Lôi bỗng nhiên ánh lên vẻ kiên định nói:

- Ta muốn quét sạch cái danh “bạch si” này, ta muốn trở thành cường giả! Sao lại có thể sợ hãi trước nguy hiểm? Nguy hiểm mới có áp lực, có áp lực, thì mới có tiến bộ! Trương lão sư, ta nhất định phải tham gia cuộc thi!

- Nàng không cần phải khuyên nhủ ta!

Dương Thiên Lôi ngăn không cho Trương Tử Hàm nói tiếp, rồi nói:

- Đừng lo, ta biết nàng chỉ vì muốn tốt cho ta, nhưng nàng có thấy ta giống tiểu cường không?

- Tiểu cường? Là cái gì?

- Đó là một sinh vật phi thường cường đại, tiểu cường cũng chính là tôn xưng của nó. Nó có sinh mệnh lực cực kỳ cường đại, ý chí bất khuất, kiên cường, càng chiến càng bại, càng bại càng chiến, một lần té ngã thì lại một lần bò dậy! Đặc biệt là nó có sức khôi phục đến kinh người, muốn chết rất khó!

Dương Thiên Lôi đồng dục nói.

Đôi mắt Trương Tử Hàm hiện vẻ sùng bái:

- Nó... tên gọi là gì?

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng nói ra hai chữ:

- Con gái!

- Phụt...

Trương Tử Hàm choáng váng té ngã ra đất.

- A, Trương lão sư, nàng làm sao vậy? Ta nói thật mà, nàng có thấy mạng ta giống con gái không? Muốn chết cực kỳ khó! Bởi vậy, Trương lão sư, nàng có thể yên tâm được rồi!

Trương Tử Hàm im lặng không nói, nhưng nghĩ về khả năng khôi phục đến biến thái của Dương Thiên Lôi cũng không thể không thừa nhận lời hắn nói là thật. Nhìn ánh mắt kiên định và cổ chấp của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm cũng hiểu, muốn ngăn hắn tham gia cuộc thi căn bản không thể. Điều duy nhất nàng có thể làm được lúc này chính là giúp Dương Thiên Lôi nhanh chóng đề thăng thực lực!

- Được rồi, nếu người đã quyết tâm tham gia cuộc thi rồi thì ta cũng không ngăn nữa. Hiện tại, ta dạy người một ít chiêu thức phòng ngự bằng Ngũ Hành Thuẫn, sử dụng cho trận đấu ngày mai.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Cái này... Trương lão sư, không học có được không?

- Sao lại không học? Lẽ nào người lại muốn dùng thân thể để đỡ đòn à?

Trương Tử Hàm nhất thời lớn tiếng nói.

- Không phải, chỉ là ta nghĩ rằng...

Nói đến đoạn này, hai mắt Dương Thiên Lôi bỗng hiện lên hai đạo tinh quang, nhìn thẳng vào mắt của Trương Tử Hàm, trầm giọng nói:

- Ta nghĩ, cách phòng thủ tốt nhất... Chính là tấn công!

- Cách phòng thủ tốt nhất... chính là tấn công?

Trong đầu Trương Tử Hàm quanh đi quẩn lại câu nói đó, lý luận này nàng chưa hề nghe qua, ngẫm lại cũng rất có đạo lý.

- Đúng thế, giống như nàng đánh ta vậy, nàng tấn công điên cuồng, ta có thể đánh trả được sao? Nàng còn cần phòng thủ nữa sao?

Dương Thiên Lôi nói.

- Cũng có chút đạo lý.

Trương Tử Hàm hơi trầm tư nói.

Đương là có đạo lý, đây chính là phong cách mà Dương Thiên Lôi tôn sùng, là chỗ tinh túy nhất trong “tiết quyền đạo” do Lý Tiểu Long sáng tạo, lấy công làm thủ!

- Vậy vì sao người còn nhận thuận của ta? Không muốn học thì trả lại đây!

Trương Tử Hàm bỗng nhiên nói.

- Hehe, Tử Hàm muội... Ách, không, Trương lão sư, thịnh tình của nàng sao có thể chối từ, ta từ chối là bất kính, hướng chỉ của ta cũng là của nàng, của nàng cũng là của ta, nói cái gì của người này người nọ, có phải khách khí quá không? Đưa cho nàng hay đưa cho ta thì có gì khác nhau đâu! Ta nhận cái này cũng là vì muốn mỗi ngày mỗi tối, mỗi lúc rảnh rỗi ta có thể nhìn nó mà nhớ tới nàng...

- Cảm miệng! Bắt đầu tu luyện đi!

Dương Thiên Lôi đang lái nhái thì bị Trương Tử Hàm đánh nhẹ một cái, tức giận nói.

...

Phía sau núi học viện Cực Dương, trong một độc viện được kiến tạo rất tinh mỹ trông khá lạ mắt.

- A... Đau quá... Nhẹ tay chút...

Một thiếu nữ tóc ngắn màu vàng kim đang nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại màu phấn hồng, hai mắt ngân ngấn nước mắt, bộ dạng cực kỳ ủy khuất và thống khổ.

- Ta đã rất nhẹ rồi, muội kiên nhẫn chút đi, lúc đầu có thể đau nhức một chút, lúc sau sẽ cảm thấy thoải mái hơn! Muội nếu nhịn không được thì có thể rên la hay khóc cũng được...

41. Chương 36: Không Được Nhìn Lén

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 36: Không được nhìn lén

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một thiếu nữ khác ngồi bên cạnh nhìn nàng ta đau đớn nhú mào, thanh âm rất ôn nhu, tràn ngập thương tiếc.

- Ô ô ô... Tên hỗn đản, đã vậy còn ác độc, cái đó người ta còn nhỏ vậy mà còn bị hắn bóp mạnh vậy...

- Không nhỏ, muội xem, hiện tại nhìn có vẻ to hơn lúc trước...

Thiếu nữ ngồi bên cạnh lại nói, tay nàng cầm trong tay một chén dịch thể nồng nặc mùi thuốc đông y, bôi loạn lên bộ phận mới phát dục của thiếu nữ tóc ngắn, hai nụ hoa đỏ bừng. Chỉ có điều vùng xung quanh hai nụ hoa đó có màu hồng hồng hình bàn tay có chút quỷ dị.

Bàn tay này chính là kiệt tác của Dương Thiên Lôi, mà hai thiếu nữ này chính là Mộc Tử Vi và nữ hài cao gầy mà nàng gọi là Di tỷ.

- Đó là bị sưng! Ô ô ô... Tên hỗn đản Dương Thiên Lôi, ta sẽ không để yên cho hắn đâu! A... Đau...

Thiếu nữ tóc ngắn kích động một trận nhất thời khiến hai khối đầu vú truyền đến một trận đau đớn đến nhức xương.

- Kiên nhẫn một chút, sẽ khỏi nhanh thôi. Tiểu Vi, tuy rằng muội thua, nhưng chắc chắn tình trạng của Dương Thiên Lôi còn thảm hơn muội, sợ rằng phải mất mười ngày nửa tháng mới khỏi. Với đấu pháp liều mạng như vậy quả thật là lần đầu tiên tỷ thấy. Cũng phải nói lại, nếu như muội không khinh địch, ngay lúc đầu tung ra Thủy Hỏa Đoạn Hồn Cầu thì hắn có mơ cũng không chạm đến người muội được!

- Di tỷ, muội không có khinh địch... Muội chỉ muốn lúc đầu dùng quyền đánh hắn một trăm cái, sau đó lại dùng Thủy Hỏa Đoạn Hồn Cầu đập hắn thêm một trăm cái nữa! Nhưng không ngờ hắn lại ác vậy.

Mộc Tử Vi nói đến đây liền nghĩ đến hình ảnh Dương Thiên Lôi người đầy máu hiên ngang đứng đó.

- Tỷ thấy tên Dương Thiên Lôi này không ngu ngốc như lời đồn!

Di tỷ mỉm cười, nói:

- Hắn chỉ mới tấn cấp lên Tinh Giả chỉ một tháng, hiện tại đã là Tinh Giả cấp ba, tốc độ tu luyện như tên lửa như thế sợ không có ai theo kịp. Hơn nữa... Hắn lại không hề dùng đến tinh thần lực, bắt chước Lôi Vân Thân Pháp, lúc hắn dốc toàn lực phút cuối cùng rõ ràng thể hiện hắn đã luyện được Tinh Khí Hợp Nhất!

- Thì sao? Cũng chỉ là một Tinh Giả mới nhập cấp ba mà thôi? Hắn chính là phế vật!

Nghe Di tỷ tán dương Dương Thiên Lôi, Mộc Tử Vi liền phản bác.

- Nhưng muội lại bại trong tay hắn!

Di tỷ nhẹ giọng nói.

- Tên khốn nạn, vô sỉ, căn bản không liên quan đến thực lực của hắn! Muội...

Mộc Tử Vi còn muốn phản bác tiếp nhưng phát hiện rằng nàng đã đuối lý, sự thật nàng đã thua, mặc kệ nguyên nhân gì, nàng thua là sự thật, chỉ có thể không cam lòng nói:

- Muội muốn xem xem hần thắng trận ngày mai bằng cách gì? Không bị rã ròi đầy đất mới lạ! Hừ!

...

Sau khi Dương Thiên Lô và Mộc Tử Vi nhanh chóng kết thúc trận đấu rời khỏi lôi đài, cuộc thi tỷ thí người mới lại tiếp tục diễn ra những trận đấu hấp dẫn khác, Lôi Kính, Tăng Cách La Mỗ, Phong Mã Ngưu đều cường thế chiến thắng, đồng thời, ở cuộc thi năm nào cũng vậy, trong cuộc thi năm nay có bảy con hắc mã rất cường đại, trong đó xuất hiện ba gã Tinh Giả cấp năm!

Sự quật khởi của phế thải Dương Thiên Lô, bảy hắc mã mạnh mẽ khiến cho cuộc thi tỷ thí năm nay tràn ngập biến số và gay cấn, so với các cuộc thi các năm trước thì hấp dẫn hơn nhiều!

Sau một ngày tỷ thí chấm dứt, năm mươi cường giả đã được lên danh sách.

Lôi Hoành âm thầm cùng với một vài thành viên khác trong ban điều hành cuộc thi đi vào một phòng hội nghị được chuyên môn bố trí cho cuộc thi.

Hắn cố ý sắp xếp trận đấu Mộc Tử Vi và Dương Thiên Lô vốn là mượn tay Mộc Tử Vi giáo huấn Dương Thiên Lô, bởi vì hắn biết tính cách nóng nảy của Mộc Tử Vi, hơn nữa Mộc Tử Vi có oán niệm rất lớn với Dương Thiên Lô, tuyệt đối đánh Dương Thiên Lô thương nặng, hơn nữa chà đạp Dương Thiên Lô thê thảm trước mắt nhiều người!

Thế nhưng, điều hắn không ngờ tới là Dương Thiên Lô lại thắng, tuy rằng cũng bị thương nặng nhưng với tiến bộ kinh người và ý chí ngoan cường đó thì không những không bị sỉ nhục mà còn được một số người công nhận tán thành!

Loại kết quả này Lôi Hoành tuyệt đối không muốn nhìn thấy!

Lúc danh sách năm mươi cường giả đã được thành lập, thì sẽ tiến hành đấu loại chọn ra hai mươi lăm người. Lúc này, Lôi Hoành mặc dù nằm trong Ban điều hành cuộc thi, hơn nữa còn có thực lực bản thân kết hợp với quan hệ của gia tộc có thể có quyền hạn nhất định trong tay, thế nhưng muốn sắp xếp toàn bộ cuộc thi theo ý mình thì hoàn toàn không thể.

Trong vòng đấu loại năm mươi lấy hai lăm này thì một điều cần tuân thủ đầu tiên chính là cường giả cường giả không thể đụng nhau. Như vậy thì cường giả chân chính mới có thể tấn cấp thuận lợi, những kẻ yếu bị loại khỏi vòng chiến.

Tuy rằng Dương Thiên Lô chiến thắng được một đấu thủ cường đại như Mộc Tử Vi, nhưng phương thức giành chiến thắng của hắn khá đặc thù, hiển nhiên không thể xếp chung với hàng cường giả, thực lực của hắn còn kém xa lắm, hoàn toàn chỉ dựa vào sự cứng đầu và luật đấu mới có thể giành thắng lợi.

Với khả năng của Lôi Hoành thì chỉ có thể sắp xếp cường giả nào đấu với Dương Thiên Lô mà thôi.

Vốn ý định mượn cuộc thi tỷ thí người mới này chèn ép một con kiến hôi như Dương Thiên Lô mà thôi, căn bản không hề xem Dương Thiên Lô là một đối thủ ngang hàng. Thế nhưng Lôi Hoành lại không hề nghĩ tới cuộc thi mà hắn tỷ mỉ sắp xếp ngược lại thành toàn cho Dương Thiên Lô.

- Với cái loại đấu pháp vô sỉ đó, hắn chỉ có thể dùng một lần mà thôi, tuyệt đối không có lần thứ hai, ta thật muốn nhìn xem người làm sao mà thắng được trận ngày mai? Top năm mươi, vô luận là đấu với ai thì kết quả của hắn chỉ có một – thất bại! Đáng tiếc, tuy tiểu tử này thất bại nhưng cuộc thi tỷ thí người mới này lão tử lại làm giá y cho hắn!

Trong lòng Lôi Hoành phiền muộn, thế nhưng kết cục như vậy thì vô pháp thay đổi. Điều này khiến hắn rất phẫn nộ và ghen ghét, nhưng chỉ một lát sau, hai mắt Lôi Hoành bỗng nhiên sáng ngời, trên mặt lại hiện lên vẻ mặt tà ác khuyến mãi thêm nụ cười nham hiểm, thấp giọng lầm bầm.

- Cuộc thi tỷ thí người mới này cứ cho tên ngu ngốc đó đắc ý một chút, đợi tới khi thí luyện thì... Hắc hắc!

Có người nói, khi kiến thức nhiều sẽ có một loại cảm giác ưu việt trên chỉ số thông minh, điều này sinh ra rất tự nhiên. Dương Thiên Lôì thân là kẻ xuyên qua, thấy âm mưu nhỏ của Lôì Hoàn sẽ có cảm giác gì đây?

..

Hãy hãy...

Từng tiếng thét lớn truyền ra từ tiểu viện của Dương Thiên Lôì, chỉ thấy một người đang cầm một thanh đoản kiếm Tinh Giả chuyên dùng dành cho nữ diên cuồng vung tới vung lui, mồ hôi ướt đầm quần áo, mỗi một lần xuất kiếm, mũi kiếm xuất hiện một tia tinh thần lực nhàn nhạt. Quả nhiên người này đã nắm giữ được cách sử dụng vũ khí Tinh Giả, có thể quán chú tinh thần lực của bản thân vào thân kiếm!

Đương nhiên, một phần là cũng nhờ công hiệu của huyết tinh thạch trong đoản kiếm.

Bên trong vũ khí Tinh Giả chuyên dụng đều có huyết tinh thạch dùng để cầu thông vũ khí với nhân thể, có thể giúp liên thông giữa người và vũ khí, tinh thần lực có thể đi một mạch từ nhân thể vào bên trong vũ khí.

Nhưng, đối với một Tinh Giả vừa mới tấn chức cấp ba mà nói thì muốn làm được điều này cũng phải tốn thời gian mấy ngày. Bất quá Dương Thiên Lôì không cần tốn nhiều sức lực làm được ngay.

- Được rồi, dừng lại nghỉ ngơi chút đi.

Trương Tử Hàm đang đứng một bên tập trung quan sát Dương Thiên Lôì ôn nhu nói, nàng rất thích quan sát Dương Thiên Lôì lúc tu luyện, rất cẩn thận và cố gắng.

Tay cầm khăn mặt, Trương Tử Hàm đi tới cạnh Dương Thiên Lôì, nhẹ nhàng giúp hắn lau mồ hôi. Chỉ bất quá hiện tại nha đầu này học khôn rồi, một tay trợ giúp Dương Thiên Lôì lau mồ hôi, một tay giữ chặt cổ áo chính mình.

- Tiểu Lôì, tuy rằng hiện tại ngươi có thể đưa tinh thần lực quán chú vào bên trong kiếm thể một cách đơn giản nhất, nhưng chỉ mới vừa đạt đến cảnh giới “dễ sai khiến” mà thôi, nếu muốn ở bất kỳ tình huống nào, tinh thần lực giống như một thói quen, tự động quán chú, không ý thức điều khiển, đó mới là đạt tới cảnh giới “kiếm đến khí theo”.

- Ừm, hiểu rồi!

Dương Thiên Lôì nhắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn sát bên, nói:

- Nhưng, Trương lão sư thần ái, nàng hình như đã quên một việc...

- Việc gì?

Trương Tử Hàm kỳ quái hỏi.

- Ngày hôm qua nàng mới truyền cho ta “Tinh Khí Hợp Nhất”, hôm nay truyền dạy kiếm kỹ cơ bản “Kiếm Đáo Khí Tùy”, thế nhưng... Nàng không hề truyền thụ những công phu bắt buộc của Tinh Giả cấp ba, rèn luyện da màng toàn thân!

Dương Thiên Lôì nhẹ giọng nói.

- Không phải ta quên, mà là rèn luyện da màng cũng không phải là một sớm một chiều là có kết quả, ta hiện tại truyền tinh kỹ cho ngươi là muốn giúp ích cho ngươi trong các trận đấu sắp tới.

Trương Tử Hàm mỉm cười nói.

- Như vậy a, nhưng mà, ta nghĩ mặc dù cuộc thi tỷ thí người mới cũng quan trọng nhưng không quan trọng bằng việc đều thăng cảnh giới, không thể bởi vì cuộc thi mà làm chậm việc tu luyện. Trương lão sư, cứ dạy ta công phu rèn luyện da màng đi!

Dương Thiên Lôì nói:

- Hiện tại... Chờ ta tắm rửa sạch sẽ rồi cùng đi ăn, bao tử của ta đang đánh ầm ầm rồi đây!

- Được rồi, người nhanh đi tắm rửa đi, thay đồ sạch sẽ rồi sau đó đi ăn cơm.

Trương Tử Hàm nói.

- Được, nhưng... Bên đó... Không được nhìn lên đó nha!

Dương Thiên Lô lúc đi vào trong gian nhà, xoay người nhìn nói với Trương Tử Hàm với đôi mắt hết sức hèn mọn, nói xong khiến chút nữa làm cho Trương Tử Hàm té ngửa.

- Người là một tên đại đầu quỷ! Nghĩ sao mà bảo ta nhìn lên người!

Khuôn mặt Trương Tử Hàm nhất thời đỏ bừng, tiểu tử này gọi thân mật với nàng là Trương lão sư, nàng có thể chấp nhận được, nhưng nói Trương lão sư không tính, mà lại dùng cái loại giọng nói và vẻ mặt chẳng khác gì một cặp đang yêu nhau thắm thiết, khiến cho Trương Tử Hàm càng ghen hòng chính là tên tiểu tử này dám bảo nàng nhìn lên! Nghĩ sao nói nàng nhìn lên?

Nhìn khuôn mặt tức giận của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lô thỏa mãn đi vào trong phòng, tẩy rửa sơ qua toàn thân, thay một bộ y phục sạch sẽ, đi ra, không nói lời nào liền nắm lấy bàn tay mềm mại không xương của Trương Tử Hàm, nói;

- Đi thôi!

- Đi thì đi, nhưng mà người nắm tay ta để làm gì?

Trương Tử Hàm ý kiến nhưng cũng không giãy tay ra.

- Mỗi lần đi ăn không phải nàng dẫn ta đi sao? Tu vi của nàng cao, tốc độ nhanh, ta đang đói bụng nên phải tiết kiệm thời gian! Đi thôi... Trương lão sư thân mến!

...

Dương Thiên Lô ngửi mùi hương xữ nữ, nắm đôi tay mềm mại không xương, nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của Trương Tử Hà khiến lòng hần lảng lảng. Được Trương Tử Hàm kéo đi, hai người rất nhanh đã đến trước thực đường.

Nhưng Dương Thiên Lô muốn nắm tay người đẹp cùng đi vào thực đường, để mọi người phải ước ai, đổ kị. Nhưng ông trời không cho hần cơ hội, lúc gần tới thực đường thì Trương Tử Hàm liền buông tay hần ra.

Bất đắc dĩ, Dương Thiên Lô chỉ có thể sóng vai cùng nàng bước vào thực đường.

Dù vậy nhưng sự xuất hiện của hai người vẫn thu hút sự chú ý của rất nhiều người xung quanh.

- Nhìn kìa, Thủy tiên tử Trương Tử Hàm! Mỹ nữ đệ tam của học viện chúng ta!

- Ta nhỏ, người thì biết cái rắm, Tử Hàm muội muội đã sớm được xưng là đệ nhất mỹ nữ rồi! Đệ tam là chuyện của hai năm trước!

- Không phải chứ? Đệ nhất và đệ nhị đâu?

- Người không biết à? Người đã nghe câu “nữ nhân mười tám lột xác hoàn toàn” chưa? Tử Hàm muội muội hai năm trước coi là đệ tam là bởi vì nàng lúc đó còn nhỏ, chưa phát dục đầy đủ! Còn bây giờ? Người cứ nhìn đi là biết, những đường cong kia... Chắc chắn!

- Đứng bên cạnh nàng chính là tên ngu ngốc đệ nhất của học viện chúng ta, buổi sáng không phải hần bị thương rất nặng sao? Lại thật, sao giờ nhìn hần như không bị gì thế nhỉ? Nhưng mà công nhận tên này đủ ác, hơn nữa còn cực độ vô sỉ, nghe người ta nói hần bóp meo meo của thiếu nữ thiên tài Mộc Tử Vi gần nát!

- Càng ghê tởm hơn ở chỗ, tên này có vận siêu cấp cốt chớ, chẳng hiểu sao lại có thể lọt vào top năm mươi cường giả! Không biết vận cốt chớ của hần kéo dài đến khi nào?

Đủ loại nghị luận từ đám người truyền đến, tùy rằng chỉ thì thăm bàn tán với nhau nhưng toàn độ đều truyền vào tai Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lô.

Nhất là câu giầy vò meo meo, Tử Hàm muội muội nghe xong liền quay đầu trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lôi ra vẻ vô tội nhún vai, ánh mắt vô định cố ý nhìn thoáng qua bộ ngực của Tử Hàm muội muội, khiến nàng gần như muốn nổi điên tại chỗ, thế nhưng do xung quanh có không ít người đang nhìn nên Tử Hàm muội muội đành nhẫn nhịn

...

- Haiz... Đã quá, nhưng mới chỉ lưng lưng bụng thôi!

Dương Thiên Lôi ăn như bão cuốn, miệng tay hoạt động liên tục, hoàn toàn không một chút nhả nhận nào, Trương Tử Hàm ngồi cạnh không dám nói một câu nào, dường như có hơi mất mặt, thế nhưng điều khiến nàng kinh ngạc là tên này ăn bằng phần ăn của ba người bình thường, hơn nữa còn ra vẻ chưa đủ no.

- Vậy người ăn tiếp đi, ta ở bên ngoài chờ người.

Trương Tử Hàm không biết nói gì hơn, đành trốn ra ngoài.

- Không cần, ăn cơm no bấy phần là được rồi, bảo trì vóc dáng, giúp tinh thần phấn chấn, ăn nhiều thì có ích gì đâu? Ăn qua loa vậy là được rồi, Trương lão sư, chúng ta đi thôi.

Dương Thiên Lôi nói xong liền đứng lên, vỗ vỗ bao tử vài cái rồi bỗng nhiên hô lên:

- Sư phụ, gói mười cái bánh bao đem về!

42. Chương 37: Cái Đó Cũng Liên Quan Đến Hạnh Phúc Của Nàng (thượng)!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 37: Cái đó cũng liên quan đến hạnh phúc của nàng (thượng)!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương Tử Hàm suýt chút nữa là té ghế, trên mặt toàn hắc tuyến! Nàng thề, sau này tuyệt đối không đi ăn chung với tên này nữa, thực là hành hạ người mà.

- Sau khi ăn xong chạy bộ, sống tới chín mươi chín. Trương lão sư thân ái, nàng chậm một chút...

- Người là heo à?

- Ta chưa thấy ai ăn giống heo như người?

...

Khi hai người đã trở lại ký túc xá, cái bụng đang đầy ắp món ăn của Dương Thiên Lôi cũng nhỏ hơn, tinh thần tựa hồ khá tốt. Hai người vừa mới bước vào sân, Trương Tử Hàm “thịch thịch” liền đóng cửa viện môn lại

- Chuẩn bị!

Trương Tử Hàm lớn tiếng quát.

- Ách... Để làm gì?

Dương Thiên Lôi nhất thời lùi về sau hai bước.

- Ta truyền cho người công phu cơ bản của Tinh Giả cấp ba – Quy Giáp Công

- Được!

Sắc mặt Dương Thiên Lôi thay đổi, bộ dáng rất tập trung, trầm giọng nói.

Trương Tử Hàm thỏa mãn nở nụ cười, trầm giọng nói:

- Nhắm mắt lại, thả lỏng toàn thân, không được phép nhúc nhích, không được phản kháng, ta công kích người ở vị trí nào thì tâm thần người liền tập trung vào vị trí đó, mỗi bộ phận ta công kích trong nháy mắt, khi chạm vào người người thì trên bộ phận đó người đồng thời bạo phát Tinh, Khí, Thần.

Quy Giáp Công chính là một loại công phu thượng thừa dùng để rèn luyện da màng toàn thân. Phương pháp tu luyện thường là vận chuyển tâm pháp, phối hợp với bản thân tự đánh người vào mình để rèn luyện, hoặc cũng có thể nhờ Tinh Giả khác công kích, phương thức này dưới sự giúp công của tinh thần lực trong và ngoài cơ thể, có hiệu quả rèn luyện rất tốt, tốc độ nhanh, có thể làm ít mà công to

- Ha ha... Trương lão sư, ý của nàng chính là... Ta chỉ chịu đòn thôi?

- Đúng, nhưng mà phải phối hợp với tâm pháp của Quy Giáp Công!

Trên gương mặt xinh đẹp của Trương Tử Hàm nở nụ cười đắc ý, khiến Dương Thiên Lôi nhìn thấy cảm giác như gian kế của nàng ta đã thành công, Dương Thiên Lôi còn chưa kịp phản ứng thì Trương Tử Hàm nâng bàn tay trắng bóc của nàng đánh tới mang theo tiếng xé gió kinh khủng!

- Nhắm mắt lại!

Trương Tử Hàm hét lớn một tiếng.

- Được rồi, vì tu luyện, ca nhịn!

Dương Thiên Lôi nhắm mắt lại, nhưng thân người thì đang tích cực tránh né, hơn nữa hai tay che kín hạ bộ, sợ Tử Hàm muội muội vô tình đánh vỡ trứng của hắn.

Rèn luyện da màng lúc thân thể chịu công kích cũng chính là lúc Tinh Khí Thần hợp nhất, gia cố da màng cứng hơn cả da trâu. Bất kỳ một bộ phận nào nếu bị công kích một cách bất ngờ thì cơ thể theo bản năng rút da màng cứng lại, quán chú thêm tinh thần lực, có thể thừa nhận một lực tương đương tám trăm cân, đạt tới ngưỡng Tinh Giả cấp ba đỉnh phong.

Nhưng, thường thì các Tinh Giả cấp ba tu luyện rất khó đạt đến cảnh giới đỉnh phong, da màng xung quanh thân thể cũng giống như gân mạch, một số tu luyện giả không thể tu luyện đến mức trăm phần trăm mà chỉ tập trung rèn luyện ở những bộ phận trí mạng ví dụ như yết hầu, nách, háng...

Bốp, Bốp, chát...

Từng tiếng thịch nện nhau vang lên liên tiếp, nắm tay của Trương Tử Hàm giáng từng quyền lên thân thể của Dương Thiên Lôi.

Trương Tử Hàm lại kinh ngạc lần nữa, Dương Thiên Lôi hoàn toàn không mắc một sai lầm nào, mỗi lần nàng công kích một bộ phận nào đó của hắn thì hắn liền đạt được trạng thái Tinh Khí Thần hợp nhất, gia cố lớp da trong nháy mắt, chống đỡ công kích của Trương Tử Hàm!

Trương Tử Hàm thấy vậy liền tăng tốc độ công kích, các vị trí công kích thì càng có khuynh hướng chuyển về các bộ vị thường rèn luyện rất khó.

- Thả lỏng, toàn thân thả lỏng. Lúc ta không tấn công người thì thả lỏng toàn thân!

Trương Tử Hàm vừa công kích vừa nói.

Trương Tử Hàm nện từng quyền một, độ mạnh điều chỉnh vừa với sức chịu đựng của Dương Thiên Lôi, dù đau đến chết đi sống lại nhưng không bị thụ thương. Mỗi một đòn công kích đều mang theo một lượng nhỏ tinh thần lực, kết hợp tinh thần lực bên trong Dương Thiên Lôi nội ứng ngoại hợp rèn luyện lớp da của Dương Thiên Lôi...

Trương Tử Hàm càng đánh càng nhanh, càng đánh càng hưng phấn vì nàng khiếp sợ phát hiện ra một điều: Lớp da toàn thân Dương Thiên Lôi có thể rèn luyện gần đến mức độ trăm phần trăm!

Tại sao lại nói là “gần” là vì còn một chỗ - chính là vị trí hạ bộ mà hai tay Dương Thiên Lôi đang bảo vệ, Trương Tử Hàm không công kích bộ phận đó!

Nếu như cả bộ phận đó mà Dương Thiên Lôi cũng có thể đạt được Tinh Khí Thần hợp nhất thì tên này không lâu sau hoàn toàn có thể là người thứ hai đạt đến cảnh giới Tinh Giả cấp ba đỉnh phong. Hiện tại

yếu tố còn thiếu chính là giới hạn thừa nhận lực lượng thôi, cái này thì chỉ cần thời gian rèn luyện tốt thì có thể thừa nhận được lực tương đương tám trăm cân, lúc đó hắc chân chính là đạt tới cảnh giới Tinh Giả cấp ba đỉnh phong!

Trương Tử Hàm mỗi một lần công kích đều khiến Dương Thiên Lô đau tới mức nhe răng méo miệng, nhưng hắc vẫn tuân thủ nghiêm túc lời của Trương Tử Hàm, điều chỉnh trạng thái bản thân, lúc hắc méo miệng chính là lúc hắc bị công kích, cũng là lúc Tinh Khí Thần ở một bộ phận nào đó trên cơ thể hoàn toàn hợp nhất, công kích vừa đi thì hắc liền điều chỉnh bản thân về trạng thái thả lỏng.

Với ngộ tính siêu phàm của Dương Thiên Lô khiến Trương Tử Hàm lại khiếp sợ lần nữa.

Hiện tại Trương Tử Hàm khống chế lực đạo ở mức trên dưới ba trăm cân, Dương Thiên Lô mặt dù vẻ mặt thống khổ nhưng Trương Tử Hàm phát hiện công kích như cuồng phong bạo vũ của mình không hề lưu lại vết tích nào trên cơ thể hắc, chứng tỏ rằng công kích vẫn chưa đến cực hạn thừa nhận của cơ thể hắc!

Ba trăm cân, mức này chính là Trương Tử Hàm quyết tâm muốn dùng việc công mà báo tư thù. Nhưng nàng không ngờ tới năng lực chịu đựng kinh người của Dương Thiên Lô!

- Không được, phải gia tăng thêm chút lực!

Trương Tử Hàm thầm nghĩ trong lòng, lực lượng trên nắm đấm của nàng dần được nâng lên, tiếp tục tấn công Dương Thiên Lô.

Sau nửa canh giờ, Tử Hàm muội muội thân là Tinh Giả cấp sáu mà lại đang thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại, ánh mắt quái dị nhìn Dương Thiên Lô không khác gì đang nhìn quái vật.

Lực lượng năm trăm cân đã là cực hạn mà Dương Thiên Lô có thể thừa nhận. So với các Tinh Giả cấp ba vừa mới tấn cấp khác mà nói thì mạnh hơn không chỉ gấp đôi. Nhưng với nàng đã nhìn quen thiên phú tu luyện kinh người của Dương Thiên Lô thì cũng không khiếp sợ bao nhiêu, điều khiến nàng bàng hoàng chính là tốc độ khôi phục đến biến thái của Dương Thiên Lô.

Khi Trương Tử Hàm dùng lực lượng đến năm trăm cân nện lên người Dương Thiên Lô, đánh một lát sau thì cái mặt Dương Thiên Lô sưng đến xung huyết, biến thành đầu heo chính hiệu, nhưng, chỉ một lúc sau lại khôi phục lại trạng thái hình thù ban đầu, không hề lưu chút vết tích nào.

43. Chương 37: Cái Đó Cũng Liên Quan Đến Hạnh Phúc Của Nàng (hạ)

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 37: Cái đó cũng liên quan đến hạnh phúc của nàng (hạ)

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hây...

Trương Tử Hàm thở ra một hơi, ngừng lại, ánh mắt chậm rãi lướt qua hạ bộ đang được hai tay Dương Thiên Lô bảo vệ kỹ càng, khuôn mặt nàng đột nhiên đỏ bừng, ngượng ngùng càng thêm vẻ kiều diễm động nhân. Chần chờ một lát, hai mắt Trương Tử Hàm bỗng nhiên ánh lên vẻ kiên định, hiện sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Bỏ hai tay ngươi ra!

- Nàng muốn làm gì?

Dương Thiên Lô cả kinh, nhất thời lùi về sau hai bước, mở mắt nhìn Trương Tử Hàm nói. Hai không những không thả ra mà còn phòng hộ càng thêm nghiêm mật, vẻ mặt kinh khủng như đang gặp đại địch.

- Rèn luyện lớp da toàn thân, bất luận bộ phận nào, chỉ rèn luyện đến mức trăm phần trăm thì mới không còn mệnh môn tồn tại, cũng chính là không còn nhược điểm.

Trương Tử Hàm bước tới hai bước, bộ dáng như đang giải quyết việc công, lại nói:

- Buông hai tay người ra!

- Không được, chỗ này thì tuyệt đối không được!

Dương Thiên Lôi lại lùi về sau thêm hai bước nữa, dùng cả hai chân che kín hạ thân, nói:

- Yên tâm, ta không làm người bị thương đâu, sẽ có chừng mực thôi!

Tử Hàm muội muội trầm giọng nói, thanh âm rất kiên quyết, cũng rất khẳng định, thế nhưng khuôn mặt của nha đầu này lại một mảng đỏ bừng, trông lòng nàng cũng xấu hổ muốn chết, nhưng vì con đường tu luyện của Dương Thiên Lôi, nàng đành phải làm vậy.

Đã tu luyện thì tuyệt đối không thể qua loa. Tuy rằng Trương Tử Hàm thân là nữ nhân, nhưng nàng hiểu rõ, mệnh môn lớn nhất của nam nhân chính là ở hạ bộ. Tuyệt đại đa số người rất khó rèn luyện chỗ mệnh môn này, kể cả Tinh Giả cấp chín đỉnh phong.

Cường giả cấp chín đỉnh phong nếu có thể rèn luyện thành công mệnh môn này thành công thì liền có thể tu thành thân thể kim cương bất hoại, toàn thân đều không có sơ hở.

Mệnh môn này tuy gọi là hạ âm, nhưng thật ra thì không phải là huyết hạ bộ mà là cái vật kia của nam nhân. Cái vật này tuy là một bộ phận của thân thể, nhưng sự liên kết gân và các mạch đều rất ít, gần như mà một bộ phận độc lập. Nếu muốn rèn luyện chỗ này thì có thể nói là ngàn khó vạn khó, trong vạn khó có một.

- Không nên không nên, nếu như vạn nhất... Ta ta ta... Nàng bị thiệt hại thì sao?

- Hại ta?

Trương Tử Hàm nghi hoặc, chợt bừng tỉnh, đứng thất, nếu như có xui rủi làm bị Dương Thiên Lôi bị thương, Dương gia nhất định sẽ trách nàng, dù sao thì chỗ đó chính là vận mệnh của nam nhân, không ít người tu luyện chỗ này bị mất đi năng lực nổi đời tông đường. Trương Tử Hàm thuần khiết không hiểu sao lại vậy, nhưng điểm này thì nàng cũng có nghe nói qua.

Nhưng, Trương Tử Hàm cũng rất tự tin về khả năng khống chế động mạnh yếu lực đạo của mình, chỉ cần dùng một chút lực lượng thử xem Dương Thiên Lôi có thể dẫn tinh thần lực vào trong đó không là có thể biết ngay hẳn có thể rèn luyện được hay không.

- Tin ta đi, không sao đâu!

Trong mắt Trương Tử Hàm có chút cảm động, Dương Thiên Lôi không hề nghĩ đến việc mình bị thương mà lo lắng gia tộc hẳn tìm nàng gây phiền phức, điều này khiến Trương Tử Hàm có chút cảm động, ngữ khí cũng ôn nhu hơn nhiều.

- Được rồi... Ta tin nàng... Thân ái, nàng nhẹ tay chút... Cái này liên quan đến hạnh phúc sau này của nàng đó...

Dương Thiên Lôi chậm rãi duỗi người, hai tay để sang hai bên, bộ dạng vô cùng điềm đạm đáng yêu, rất vô sỉ nói. Đáng tiếc, Tử Hàm muội muội thuần khiết không hề hiểu cái tưởng tượng hèn mọn vô sỉ vượt thời đại dị giới của tên này. Hẳn nói là hại Trương Tử Hàm tức là nếu cái vật của hắn mà mất đi hùng phong của nam nhân thì Tử Hàm muội muội tương lai sẽ mất đi niềm vui sướng thật sự mà thôi.

- Hạnh phúc? Chuyện này thì liên quan gì đến hạnh phúc tương lai của ta?

Tử Hàm muội muội thuần khiết suy nghĩ điều này trong đầu, đồng thời cánh tay nhỏ bé của nàng mang theo tinh thần lực nhẹ nhàng đánh tới.

Bàn tay của Tử Hàm muội muội còn chưa đến hạ bộ của Dương Thiên Lôi thì chỗ đó của hắn đã hùng dũng ngưỡng đầu, oai vệ, khí phách hiên ngang!

- Có tinh thần lực!

Trương Tử Hàm đoán ra gì đó, trong lòng kinh hãi

- Lực mười cân — Bạch Bạch.

- A!!!!

Dương Thiên Lô rên to một tiếng, thanh âm có chút quỷ dị.

- Nhiệt lượng nồng đậm, tinh thần phấn chấn! Có thể đơn giản thừa nhận lực mười cân! Lực hai mươi cân!

Trương Tử Hàm lại vùng quỳn một lần nữa.

- A... a...a...

Từng tiếng rên quỷ dị phát ra từ miệng Dương Thiên Lô, bàn tay mềm mại của Trương Tử Hàm càng đánh càng mạnh, càng đánh càng hưng phấn, nàng có thể cảm thấy được mệnh môn của Dương Thiên Lô càng lúc càng cứng, càng nóng, tinh thần lực càng mạnh!

- Lực hai trăm cân!

Trương Tử Hàm bỗng nhiên quát một tiếng, tinh thần lực dừng mãnh tích tụ ở bàn tay.

- Bốp... AAAAAA——

Dương Thiên Lô đang lúc sung sướng thì bỗng hét lên một tiếng thảm thiết, hai tay bụm chặt hánh, trên mặt đỏ từng dòng mồ hôi lạnh. Thấy bộ dạng thống khổ của Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm liền thu tay lại, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Lô, ngươi thật lợi hại! Chỗ mệnh môn của ngươi có thể thừa nhận lực lượng hai trăm cân, tương lai ngươi hoàn toàn có thể tu luyện thân thể kim cương bất hoại! Có đau lắm không?

“Thừa lời, lúc ca đang sướng khoái thì nàng tự nhiên tăng một phát lên lực hai trăm cân, hỏi ca có đau không à? Chỗ nào trên người chịu lực hai trăm cân đều bầm dập đau nhức chứ nói gì chỗ mệnh môn này?”

Dương Thiên Lô chửi thầm trong đầu nhưng không dám nói ra, hai tay chà chà chỗ mệnh môn để có bớt đau, mồ hôi ứa ra như tắm, dục niệm biến mất không còn một chút.

- Đừng lo, ta có chừng mực. Có đau một chút thì rèn luyện mới hiệu quả. Được rồi, tu luyện tạm dừng ở đây, ta cũng phải về tu luyện tiếp đây. Sau này ngươi có thể tự tu luyện, có thể gặp chút khó khăn, có thể rất đau, dùng tất cả biện pháp tấn công bản thân mình. Đương nhiên là phải ưu tiên chất lượng, từ từ tăng lực, đừng nóng lòng cầu thành, cẩn thận bị thương chính mình.

- Sau này, mỗi ngày ta sẽ giúp ngươi rèn luyện một lần, cứ mỗi lần ta sẽ tăng lực lên một chút. Tin rằng không bao lâu sau, ngươi có thể đạt được cảnh giới Tinh Giả cấp ba đỉnh phong thật sự! Được rồi, ta đi đây, sáng sớm mai gặp lại!

Trương Tử Hàm nói xong liền quay người rời đi.

- Mỗi ngày rèn luyện một lần? Chẳng lẽ mỗi ngày ca vừa đau nhức vừa sung sướng như thế sao? Con mẹ nó, ca liều mạng vậy!

Dương Thiên Lô cần mau chóng đề thăng sức chịu đựng của bản thân, lại bắt đầu phương pháp tu luyện tự mình hại mình này, nhất là ở vị trí hạ bộ, hần càng tu luyện nỗ lực hơn, phải biết rằng chỉ có chỗ này tăng sức chịu đựng thì hần mới có thể dễ dàng thừa nhận công kích của Tử Hàm muội muội, nghĩa là gì? Tức là sướng...

44. Chương 38: Vũ Đại Lãng (thượng).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 38: Vũ Đại Lãng (thượng).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hây hây hây...

Dương Thiên Lô quát lên từng tiếng, hai tay điên cuồng đánh vào hạ bộ của mình, nếu chỗ nào đâm không tới thì hấn thưởng nhảy cao rồi hướng bộ phận đó nện thẳng lên mặt đất, lớp da, gân mạch toàn thân đều được rèn luyện điên cuồng.

Hai canh giờ sau, Dương Thiên Lô cả người đầy mồ hôi, hai tay bụm lấy hạ bộ, vẻ mặt thống khổ, cả người kiệt sức nằm thở hổn hển trên mặt đất, nhìn bầu trời đầy sao.

- Lực sáu trăm cân, toàn thân ca có thể thừa nhận lực sáu trăm cân!

Dương Thiên Lô thì thào nói:

- Tiểu đệ đệ có thể thừa nhận lực khoảng trên dưới ba trăm cân! Ca quả thật là thiên tài mà! Nhưng... Con mẹ nó đau quá!

Hiện tại, khuôn mặt đẹp trai của Dương Thiên Lô giờ biến thành một cái đầu heo chính hiệu, trên đầu nổi mấy cục u to nhỏ, nếu như Trương Tử Hàm thấy hiện trạng của Dương Thiên Lô lúc này không biết sẽ khiếp sợ đến cỡ nào, tàn nhẫn là gì? Đây mới gọi là tàn nhẫn!

Dù Trương Tử Hàm ra tay mạnh đến cỡ nào, nhưng cũng không đành lòng ra tay quá ác! Nhưng Dương Thiên Lô lại ra tay đủ ác độc!

Nếu là tu luyện giả bình thường thì tu luyện điên cuồng như vậy không những vô ích mà còn có hại tới bản thân. Nên biết rằng, cái quý của tu luyện chính là ở chất lượng, muốn ăn một miếng mà mập là chuyện không thể.

Nhưng Dương Thiên Lô cố chấp với ý niệm thành cường giả của mình, cũng không theo con đường tu luyện từng bước truyền thống, hấn phải nhanh chóng mạnh lên, nhờ đó mà hấn chịu được sự thống khổ mà người thường không chịu được, nỗ lực gấp trăm lần nỗ lực của người thường!

Sau một lát thở dốc, Dương Thiên Lô cảm thấy một cỗ nhiệt lực nhẹ nhẹ từ đan điền tỏa ra, dọc theo kinh mạch toàn thân chậm rãi vận chuyển, giống như một dòng suối ấm áp, xoa dịu từng cơn đau trên cơ thể, từ gân mạch đến da thịt.

Nửa giờ sau, Dương Thiên Lô tinh thần lại tràn trề, những vết thương tự tạo vừa rồi không ngờ hoàn toàn biến mất!

- Đan dược của Dương lão quả nhiên lợi hại, cỗ nhiệt lực này không ngờ từ đan dược kia phát ra!

Dương Thiên Lô chậm rãi đứng lên, lấy ra mười cái bánh bao đem về, ăn một hơi hết sạch. Thế nhưng bao tử hấn vẫn cực kỳ đói bụng, loại cảm giác này từ trước đến giờ chưa bao giờ xuất hiện, lẽ nào là tác dụng phụ của đan dược kia?

Dương Thiên Lô không rõ, chậm rãi đi vào trong nhà, cởi y phục ướt đầm mồ hôi ra, ôm đồng y phục bẩn hôm nay và cả hôm qua, trần truồng đi ra ngoài, qua suối nước nóng bên cạnh, đem cả hai bộ y phục giặt sạch, rồi trở về ký túc xá, cứ để trần truồng như vậy tiếp tục tu luyện!

Nhưng lần này hấn không tu luyện Tinh Khí Hợp Nhất cũng không tu luyện Quy Giáp Công mà là đoán kiếm mà Trương Tử Hàm cho hấn mượn dùng, một đoản kiếm dùng để ám sát, bộ pháp đơn giản, vừa tiến vừa lùi, đoản kiếm như lưỡi răn, nhanh như thiểm điện. Nhưng bất kể là tiến tới hay lùi về sau đều không hề ẩn chứa chút tinh thần lực nào, không sinh ra khí trường, chỉ có xuất kiếm trong nháy mắt mới bộc lộ tinh thần lực mãnh liệt, giống như “Thốn Kinh” trong Vịnh Xuân!

Tu luyện, tu luyện điên cuồng, tu luyện liên tục, có lẽ cũng nhờ tác dụng của Bách Thảo đan, kết hợp với chấp niệm và tín niệm cường đại trong lòng Dương Thiên Lô, hấn gần như quên đi mệt mỏi, tu luyện đến gần sáng, mới mặc nội khóa rồi ép mình nằm lên giường.

- Trận đấu hôm nay, bất kể thế nào cũng phải thắng!

Ý niệm này cứ xoay quanh trong đầu Dương Thiên Lô, nằm trên giường, thân thể hoàn toàn thả lỏng, cảm thụ nhiệt lực tỏa ra nhẹ nhẹ trong đan điền rồi dần chìm vào trong mộng đẹp.

...

- Cái tên vận cứt cho kia đấu trận nào? Đối thủ là ai?

- Người hỏi Dương Thiên Lô đó hả?

- Thừa lời, trừ hần ra thì còn ai?

- Chờ chút, đối thủ là Vũ Đại Lãng!

- Vũ Đại Lãng? Ha ha ha... lần này để ta coi tên tiểu tử này chết thế nào! Cho hần thêm bốn cái tay nữa cũng không ôm được thắt lưng của Vũ Đại Lãng a!

Khi Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lô đến lôi đài thì xung quanh mọi người tụ tập đã chật ních người trừ lôi đài trung tâm ra, khán đài ở các lôi đài chính hoặc phụ đều chỉ thấy toàn đầu người, đề tài thảo luận chủ yếu chẳng phải về cái chức quán quân thuộc về ai trong mấy người Lô Kính, Phong Mã Ngưu, Tăng Cách La Mỗ... Mà là bàn về Dương Thiên Lô!

Vòng đấu chọn ra hai mươi lăm người mạnh nhất trong năm mươi người, số trận đấu giảm xuống và độ nóng hổi thì lại càng tăng cao, các trận đấu được tổ chức ở các lôi đài trung tâm nhất, cao nhất để khán giả có thể xem trận đấu một cách tốt nhất, không bỏ lỡ một khoảnh khắc đứng tim nào của trận đấu.

- Vũ Đại Lãng?

Nghe đám người bàn tán, Dương Thiên Lô nhất thời tò mò, nhất là cái tên Vũ Đại Lãng khiến Dương Thiên Lô bất giác tưởng tượng đến Võ Đại Lang trong truyền thuyết, thân cao chưa đến năm tấc, đội một cái mũ màu xanh cực lớn đi bán bánh, rồi lại nghĩ tới Kim Liên muội muội vô cùng xinh đẹp, hết sức phong tao.

- Vũ Đại Lãng là trưởng tôn của gia chủ Vũ gia – Vũ Khiếu Thiên, trời sinh thần lực, da cứng thịt dày, năng lực phản kích siêu cường, thuần thổ chi thể, năm nay mười hai tuổi, thân cao bảy thước, to năm thước! Tham gia cuộc thi tỷ thí người mới này có người lúc đầu có tu vi cấp bốn đỉnh phong, nhưng qua chiến đấu thì tấn thăng Tinh Giả cấp năm, nằm trong top mười người mạnh nhất! Hần là một trong số đó!

Trương Tử Hàm nhìn Dương Thiên Lô đang vỗ vỗ cái bụng của hần, nhẹ giọng nói.

Nàng thật sự không hiểu sức ăn của tên này sao lại kinh khủng thế, mới sáng sớm nay Dương Thiên Lô ăn bằng lượng thức ăn của năm người, so với ngày hôm qua thì còn khủng hơn.

- Thân cao bảy thước, to năm thước... Khá, đó là quái vật chứ có phải người đâu?

Dương Thiên Lô toát mồ hôi lạnh.

- Trong năm mươi người chọn ra hai mươi lăm người, thì những cường giả sẽ đấu với những người yếu để tránh hai cường giả lại đụng nhau, những người yếu hơn lại được tấn cấp. Tiểu Lô, lần này nhất định phải để ý, tuy rằng Vũ Đại Lãng thuộc tính thổ, nhưng bởi vì thể hình to lớn và thần lực trời sinh nên công kích của hần rất cuồng bạo, phòng ngự thì càng cường đại hơn, người nếu so với hần thì chả khác kiến với voi, căn bản không thể chiến thắng!

Trương Tử Hàm lại nhắc nhở tiếp.

Trong lúc hai người nói chuyện, đám người xung quanh đã tự tách ra thành một đường, ánh mắt dõi theo Trương Tử Hàm như một tiên nữ dẫn theo Dương Thiên Lô như đang mang thai đi đến khu tuyển thủ.

Các trận đấu sau năm mươi người mạnh nhất sẽ được tổ chức trên lôi đài dành riêng cho tuyển thủ và lão sư chỉ đạo sử dụng.

- Biết rồi, Trương lão sư thân ái, đừng lo!

Dương Thiên Lô xoa xoa cái bụng mình, mỉm cười nhẹ giọng nói, nhưng trong ánh mắt hần lại rất kiên định và tín niệm rất lớn, một tín niệm chiến thắng!

45. Chương 38: Vũ Đại Lãng (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 38: Vũ Đại Lãng (Hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Lão đại!

Đúng lúc này thì một thiếu niên với vẻ mặt hưng phấn chạy tới trước mặt Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm, trong ánh mắt không giấu được vẻ kính ngưỡng và sùng bái, lão đại đúng là lão đại, ngay cả đệ nhất mỹ nữ học viện Cực Dương – Thủy tiên tử Trương Tử Hàm đi cũng đi cùng, học cũng học cùng, rốt cuộc phải có bao nhiêu mị lực và kiêu ngạo mới làm được?

- Lão sư vẫn khỏe!

Tên này chính Phong Mã Ngưu – một trong năm mươi cường giả, sau khi thi đấu xong liền bắt chuyện với Dương Thiên Lô, Phong Mã Ngưu như một tiểu cô nương, không dám nhìn thẳng một tiên tử như Trương Tử Hàm, xấu hổ mà gãi xéo góc áo, đỏ mặt chào hỏi với Trương Tử Hàm.

- Lão đại?

Hai mày Trương Tử Hàm hơi nhú lại, Phong Mã Ngưu thì nàng biết nhưng thiếu niên này có thiên phú rất cao, rất có tiềm lực trở thành quán quân, không hiểu sao lại gọi Dương Thiên Lô là Lão đại, hơn nữa ánh mắt nhìn Dương Thiên Lô lại phi thường sùng bái, đây tuyệt đối là sự sùng bái toát ra từ nội tâm, Trương Tử Hàm có thể cảm ứng một cách rõ ràng.

- Trương lão sư, hẳn tên là Phong Mã Ngưu, là tiểu đệ mà ta mới nhận.

Dương Thiên Lô rất tự nhiên vỗ vai Phong Mã Ngưu, ánh mắt mang theo cái nhìn mà chỉ có nam nhân mới hiểu, nói:

- Đây là Lão sư... Của ta, Trương Tử Hàm, đã biết sao?

- Biết biết, là lão sư... Của lão đại. Trương lão sư, người cứ gọi ta là Tiểu Phong là được. Ha ha...

Phong Mã Ngưu nói

Trương Tử Hàm gật nhẹ đầu, hưng hăng trừng mắt với Dương Thiên Lô, có nén nghi hoặc vào lòng, lời Dương Thiên Lô ngồi xuống. Phong Mã Ngưu cũng ngồi bên cạnh Dương Thiên Lô.

Đúng lúc này thì từng tiếng bước chân nặng nề “Thịch Thịch Thịch” rất lớn truyền đến, Dương Thiên Lô nhìn thấy một người chằm chằm nhìn gì quái vật to như chiếc xe tăng đang đi tới, vừa mới nhìn thấy tên này lần đầu, mặc dù chưa từng gặp qua trước đó nhưng Dương Thiên Lô vẫn biết tên này là ai, đáng đáp đó, phong cách đó, sự uyển chuyển đó, còn ai vào đây?

- Hẳn chính là đối thủ của ngươi, Vũ Đại Lãng.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

Trông cái tay của Vũ Đại Lãng còn to cái lưng của Dương Thiên Lô, mặc áo không tay, toàn thân cồng kềnh, tràn ngập lực lượng cuồng bạo, to lớn chằm chằm nhìn gì xe tăng, nhưng không ngờ lại không có tý mỡ thừa nào, sau lưng hẳn có đeo một chiếc búa lớn nặng hơn trăm cân, tản ra hàn khí lạnh lẽo.

Vũ Đại Lãng đặt mông ngồi xuống một chỗ bằng bốn người ngồi.

Mấy phút sau, cả năm mươi cường giả đều đã ngồi vào vị trí, cũng là lúc cuộc thi bắt đầu, đúng lúc này thì một tiếng chiêng vang lên, một vị trọng tài trung niên rất uy nghiêm chậm rãi đi đến trung tâm lôi đài.

- Mời tuyển thủ Lục Thanh Âm và Trương Hằng Nguyên tiến lên lôi đài!

Thanh âm trọng tài vang vọng khắp các lối đài, khiến toàn bộ khán giả đều im lặng.

- Lão đại, cái tên... Lục Thanh Âm, lão đại biết hần không?

Phong Mã Ngưu huých nhẹ Dương Thiên Lôi, thấp giọng nói bên tai Dương Thiên Lôi.

- Không biết.

Dương Thiên Lôi nói nhỏ

- Mỹ nữ?

- Hắc hắc... Lão đại quả nhiên lợi hại, nhưng cũng không chắc chắn, lão đại cứ nhìn là biết. Chỉ cần nhìn vóc người thôi là đủ biết nữ sinh này là một mỹ nữ nhất đẳng, nàng ta chính là một trong những hắc mã của cuộc thi tỷ thí người mới năm nay, gần giống... Lão đại.

Lúc Phong Mã Ngưu đang nói thì có hai thân ảnh trực tiếp phóng lên lối đài. Ánh mắt Phong Mã Ngưu bỗng nhiên dán chặt lên thân ảnh thiếu nữ trên lối đài.

Thiếu nữ đó mặc một chiếc quần dài màu hồng, tay áo phiêu đảng, vóc người thướt tha, quanh thân có một cổ cổ linh khí nhẹ nhàng lướt lờ, mái tóc đen tuyền phất phơ trong gió, nàng đứng ở đó làm người ta cảm giác như đang phiêu phiêu dục tiên, như đóa hoa sen nở rộ trong hồ sen, thanh tú mà hàm súc, mang khí chất nhu nhược, yếu đuối. Tay nàng cầm một thanh ngọc tiêu trắng muốt, chắc là vũ khí của nàng.

Tiêu, cầm, tranh, sáo... Cùng một số nhạc khí đặc thù khác đều có thể làm vũ khí chuyên dụng của Tinh Giả. Ở đại lục Thiên Huyền có một số người dùng tinh thần lực dung nhập vào trong nhạc khí, dùng âm thanh khắc chế tinh kỹ, nếu có tu vi cao thâm thì có thể hóa âm thanh thành sức mạnh, so với phóng ra tinh thần lực thì càng kinh khủng hơn, có thể giết địch trong vô hình, là một loại công kích quần thể vô cùng cường đại mà vô hình!

Nhưng, người tu luyện cần có tư chất và thiên phú rất cao về âm nhạc, loại người này ở đại lục Thiên Huyền không có nhiều. Trong tám đại môn phái trong truyền thuyết thì cao thủ “Thiên Âm Môn” là thần bí nhất!

- Khí chất tốt!

Dương Thiên Lôi thầm khen trong lòng, vừa mới nhìn thoáng qua thiếu nữ này không ngờ lại sinh ra cảm giác rất quen thuộc, thân thiết, nhưng Dương Thiên Lôi có thể khẳng định là hần chưa bao giờ gặp qua nữ sinh này.

Nữ sinh này tên là Lục Thanh Âm. Đáng tiếc, không ai có thể thấy được dung nhan của nàng. Một chiếc khăn che mặt màu đen bao trùm khuôn mặt nàng, khiến nàng khoác thêm một tầng thần bí.

- Nàng ta tên là Lục Thanh Âm, lão đại, xem vóc người kìa, khí chất này... Đáng tiếc, không thể thấy được khuôn mặt nàng. Có người nói khi nàng nhập học ở đây đã đeo cái khăn che mặt đó rồi, cho tới giờ chưa có một ai có thể thấy được mặt nàng.

- Hai vị tuyển thủ, sẵn sàng chưa?

Trọng tài trầm giọng nói.

Lục Thanh Âm và Trương Hằng Nguyên đều gật đầu.

- Trận đấu bắt đầu.

- Trương Hằng Nguyên, cố gắng lên, thắng thua không quan trọng nhưng nhất định phải kéo được khăn che mặt của Thanh Âm muội muội xuống nha!

Trong đám khán giả có người hét lớn.

- Kéo khăn che mặt! Kéo khăn che mặt! Kéo khăn che mặt! Kéo khăn che mặt!...

Nhất thời vô số thiếu niên đang hoài xuân cũng đồng thanh hô lên, sau đó lại biến tướng thành gào thét, thanh thế to lớn, hét tới tê tâm liệt phế, mặt đỏ tới tận mang tai.

- Kéo...

Chát!

- Ta cho người kéo!

Đang ồn ào, Dương Thiên Lô cũng hòa theo mọi người, thét gào ồm tỏi, hấn còn khoa trương hơn cả Phong Mã Ngưu, còn đứng lên đập ghế đập bàn, nhưng từ đâu bị giáng cái tát chá lửa của Tử Hàm muội muội, tức giận nói:

- Cẩn thận mà xem trận đấu, kêu la cái gì? Ngồi xuống!

- Ngạch... Ta chỉ hiếu kỳ, muốn nhìn xem nàng ta có có đẹp bằng một nửa của Tử Hàm muội... Trương lão sư không đó mà!

- Ba hoa, trận đấu bắt đầu rồi, ngồi xem có kỹ!

- Vâng!

Dương Thiên Lô lên tiếng, ánh mắt lần nữa dán lên lôi đài

Lúc này, trận đấu của Lục Thanh Âm và Trương Hằng Nguyên cũng đã bắt đầu.

Lục Thanh Âm quả nhiên là thân thể thuộc tính Thủy, nhỏ nhắn thuần khiết, trên lôi đài mà chẳng khác gì đứng trên sân khấu, mỗi một bước chân, mỗi một công kích giống như đang múa, tràn ngập tiết tấu mỹ cảm và sự nhu hòa của nước, hóa giải toàn bộ công kích của Trương Hằng Nguyên mang thuộc tính Kim, tinh kỹ của nàng cũng giống như khí chất của nàng, khiến người ta cảm thấy thanh thản!

46. Chương 39: Lấy Thân Báo Đáp (thượng Trung).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 39: Lấy thân báo đáp (thượng trung).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiếng nhốn nháo dưới khán đài cũng dần lắng xuống, toàn bộ đều bị trận đấu hấp dẫn mà không nói được gì.

- Thân pháp thật xinh đẹp!

Ngay cả Tử Hàm muội muội cũng phải nhẹ giọng khen

- Keng—

Tiếng binh khí chạm nhau vang lên chói tai, trường kiếm trong tay Trương Hằng Nguyên không ngờ lại bị ngọc tiêu vừa đẩy vừa gạt, bật ra khỏi tay, sau đó một bàn tay thon dài duỗi ra nhẹ nhàng vỗ lên ngực Trương Hằng Nguyên, vừa chạm liền thu tay lại!

Thân ảnh Lục Thanh Âm bỗng nhiên phiêu hốt lùi lại, lảo lảo đứng đó, mà Trương Hằng Nguyên lại “Thịch Thịch Thịch” lùi ba bước, vừa mới giữ được thăng bằng thì lại “Thịch Thịch Thịch” lùi ba bước nữa, sau khi ổn định lại thân hình một lần nữa thì dường như lại có một cỗ lực khác còn mạnh hơn nữa quật mạnh gã văng xuống dưới lôi đài!

- Lục Thanh Âm thắng!

Trọng tài lớn tiếng tuyên bố.

- Tam trọng lẫm!

Trương Tử Hàm khiếp sợ

- Lợi hại lắm sao?

- Chỉ có Tinh Giả cấp năm đỉnh phong mới có thể tu luyện tinh kỹ cao cấp này!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói:

- Lại thêm một người nữa cạnh tranh chức quán quân, người cứ cầu nguyện đừng đụng phải nàng ta!

- He he, không phải chứ? Chiến đấu gì mà chả thấy lửa thấy khói... Tên Trương Hằng Nguyên kia có phải quá yếu rồi không?

Dương Thiên Lô không phục nói.

- Người thì biết cái gì? Đây là Lục Thanh Âm hạ thủ lưu tình rồi đó, người phải biết rằng, tinh túy của nước tuy là lấy nhu khắc cương, nhưng nước đồng dạng cũng có thể bạo phát như nước lũ, nàng ta nếu như toàn lực không chút nhẹ tay thì căn bản tên Trương Hằng Nguyên kia một chiêu cũng không đỡ nổi!

Đang lúc Trương Tử Hàm dạy dỗ Dương Thiên Lô thì Lục Thanh Âm đeo khăn che mặt biến mất khỏi lôi đài, để lại sự hoang mang cho toàn khán đài.

Ý nghĩa của cảnh giới Tinh Giả cấp năm đỉnh phong là gì? Phải biết rằng, cuộc thi tỷ thí người mới tập hợp những Tinh Giả dưới mười hai tuổi, Tinh Giả cấp năm cũng chỉ lác đác vài người chứ đừng nói là Tinh Giả cấp năm đỉnh phong!

...

- Người có thấy vũ khí của nàng chưa? Là cây tiêu! Điều này chứng tỏ nàng là một những Tinh Giả âm thanh hiếm hoi, mà trong trận đấu vừa rồi, từ đầu đến cuối nàng ta không hề sử dụng bất kỳ một tinh kỹ âm thanh nào, nên nhớ rằng đó mới chính là tinh kỹ lợi hại nhất của nàng ta!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói:

- Tiểu Lô, người là Tinh Giả vừa mới tấn cấp, tuy rằng tốc độ tiến bộ rất nhanh nhưng muốn thứ người cần học còn rất nhiều, nhất là kinh nghiệm thực chiến, phải chăm chú theo dõi từng trận đấu, loại cơ hội này không nhiều, có thể học được không ít thứ.

- Ừm!

Dương Thiên Lô nhìn khuôn mặt Trương Tử Hàm gần trong gang tấc, nhẹ giọng đáp, ánh lại quay về phía lôi đài.

Trận đấu thứ hai bắt đầu, vì ban tổ chức cố ý an bài nên những người mạnh lần lượt thi đấu với mấy người yếu hơn, thắng bại gần như là nằm trong dự liệu, trận thứ hai cũng giống như trận đầu, không quá vài phút đã phân thắng bại.

Tiếp đến là trận tứ ba, thứ tư, thứ năm...

Dương Thiên Lô quan sát các trận đấu rất cẩn thận, Trương Tử Hàm ngồi bên cạnh kiên nhẫn giải thích ưu khuyết điểm của từng loại tinh kỹ, khi bản thân đối mặt với công kích như vậy thì nên chú ý cái gì, phá vỡ thế nào. Tuy rằng Trương Tử Hàm hiểu rõ, Dương Thiên Lô chỉ vừa mới bắt đầu tiếp xúc với tinh kỹ, chỉ mới tập qua hai ba tinh kỹ cơ bản nhất, thế nhưng, cơ hội quan sát trận chiến thể này quả thật rất hiếm, đối với những người mới mà nói thì cũng là một kho kiến thức phong phú, là cơ hội tuyệt hảo để dễ dàng cao kinh nghiệm, mặc dù là có chút nhồi nhét nhưng mà cũng trăm lợi không hại.

- Trận thứ mười tám, mời tuyển thủ Phong Mã Ngưu và Ngưu Mãn Thiên lên lôi đài!

Giọng trọng tài vang vọng khắp toàn bộ lôi đài.

- He he, lão đại, ta đi đây!

Phong Mã Ngưu quay đầu cười với Dương Thiên Lô, đứng lên, bỗng nhiên toàn thân hắn run lên, cả người như mũi tên bắn lên cao ba trượng, lộn một vòng tuyệt đẹp rồi vững vàng đáp xuống lôi đài, tướng mạo có chút phong lưu tiêu sái, nhất thời dẫn đến một trận hò hét hâm mộ của đám nữ sinh phía dưới.

- Phong Mã Ngưu! Phong Mã Ngưu!

- Phong ca tất thắng!

- Phong ca tất thắng!

- Không ngờ tiểu tử này còn có fan hâm mộ nữa!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói nhỏ.

- Cuộc tỷ thí người mới năm ngoái hẳn đạt á quân, cuộc thi năm nay cũng là một đối thủ nặng ký tranh giành chức quán quân! Tiểu Lôi, ngươi quen hẳn thế nào vậy? Tại sao hẳn lại gọi ngươi là lão đại?

Đến lúc này Trương Tử Hàm mới hỏi rõ nghi vấn trong lòng.

Phong Mã Ngưu là á quân của cuộc thi lần trước, Trương Tử Hàm đương nhiên biết rõ, những người này đều là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của học viện Cực Dương, cũng là đối tượng mà khắp nơi dựa hơi vào. Nhưng, theo như Trương Tử Hàm hiểu thì Phong Mã Ngưu tuy rằng xuất thân bản hàn, nhưng cho đến bây giờ hẳn cũng chưa gia nhập bất kỳ thế lực nào, bởi vậy nên tại học viện Cực Dương tuy rằng ăn uống đầy đủ nhưng bởi vì kinh tế eo hẹp nên hẳn ngoại trừ được thưởng một món vũ khí chuyên dụng của Tinh Giả khi đạt giải á quân năm ngoái thì không có bất kỳ trang bị và vũ khí nào khác.

- Cái này... Kỳ thực rất đơn giản, tiểu tử này lúc mới đầu thấy ca liền bị phong cách tuyệt thế của ca khuấy phục, không nhận ca làm lão đại thì còn nhận ai được! Lúc đó hẳn còn nói cho tới bây giờ chưa thấy ai đẹp trai như ca mà sau này cũng không có luôn, hơn nữa dưới kiến thức uyên bác biết nhiều hiểu rộng của ca thì hẳn không nhận không được. Ta cũng đành chịu thôi!

- Phì!

Tử Hàm muội muội bỗng phun một hơi, cảm thấy đỏ mặt giùm Dương Thiên Lôi.

- Phong Mã Ngưu!

Một thiếu niên đứng đối diện, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phong Mã Ngưu nói.

Thiếu niên này mặc một áo khoác màu vàng, vẻ mặt cao ngạo lãnh khốc, mang theo một chút âm hiểm ác độc. Dáng dấp, vẻ mặt và lỗ mũi kiêu ngạo ngút trời mà chỉ có Lôi Hoành mới hiểu được. Chiếc áo khoác của hắn dưới ánh mặt trời phản quang rực rỡ, chắc chắn là một bảo y hộ thể chuyên dụng của Tinh Giả.

Chất liệu của bảo y này vô cùng đặc thù, ngoài khả năng ngăn chặn tinh thần lực xâm nhập một cách nhất định thì ở mặt trong của chiếc áo có vẽ những đường vân với huyết tinh thạch, chỉ cần rót tinh thần lực vào liền có thể hình thành tầng phòng hộ cực kỳ cực đại, giá trị cực kỳ trân quý, người thường căn không thể sở hữu.

- Ngưu Mãn Thiên? Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, ta biết ngươi, đại thiếu gia Kinh Thành đệ nhất phú hào – Ngưu gia Ngưu Càn Khôn! Thân bảo y này quả nhiên không giống đồ thường, chắc cũng phải mấy lượng hoàng kim đúng không?

- Vài lượng hoàng kim?

Lúc nghe Phong Mã Ngưu khen bảo y này không giống với đồ thường, Ngưu Mãn Thiên còn bày ra bộ mặt hưởng thụ, nhưng khi nghe đến đoạn Phong Mã Ngưu đoán giá của chiếc này khoảng vài lượng hoàng kim thì hẳn liền nổi giận, vì muốn hẳn đạt được thứ hạng cao trong cuộc thi lần này mà lão già của hắn đã bỏ ra mấy vạn lượng hoàng kim mua bảo y này, không ngờ tên tiểu tử thối này dám nói thành mấy lượng?

- Ta có thể mua không nổi, trên người ta chỉ có mấy đồng bạc cắc thôi, he he...

Phong Mã Ngưu không hề phật lòng, tiếp tục nói.

- Hừm! Đồ nhà quê, bản thiếu gia nói cho ngươi biết, bảo y này gọi là “Kim Giáp Y”, có thể chắn được tinh thần lực xâm nhập bất kỳ thuộc tính nào của Tinh Giả cấp năm, có giá năm vạn bảy nghìn không trăm lẻ hai lượng vàng! Vài lượng vàng? Nằm mơ đi! Ngươi bắt quả cũng chỉ là một Tinh Giả cấp năm, ta xem thử ngươi làm sao mà thắng được ta? Thôi thì tự nhận thua đi, miễn cho bản thiếu gia xuất thủ đá ngươi xuống lồi đài!

Ngưu Mãn Thiên cuồng ngạo nói. Thanh âm vừa dứt thì bỗng “Roẹt” một tiếng, một thanh trường kiếm màu vàng xuất hiện trên tay hắn. Toàn thân hắn nhất thời được bảo phủ toàn ánh vàng.

- Ngưu Mãn Thiên, quả nhiên là danh bất hư truyền, thật đủ trâu! Ha ha ha...

Phong Mã Ngưu ngửa đầu cười lớn, vừa cười vừa nói.

Đám khán giả phía dưới cũng cười vang.

- Hai vị tuyển thủ, trận đấu đã bắt đầu!

Trọng tài nhắc nhở lần nữa

- Hừm, muốn chết!

Ngưu Mãn Thiên gầm lên giận dữ, trường kiếm màu vàng bỗng hóa thành một đạo lưu quang bắn về phía Phong Mã Ngưu đang ngoác miệng cười. Tinh thần lực cường đại rót vào trường kiếm màu vàng phát ra tiếng xé gió kinh khủng!

- Hử? Tiểu tử này tựa hồ không phải là một tên ngốc!

Dương Thiên Lô kỳ quái nói, lúc đầu hắn nhìn biểu hiện của Ngưu Mãn Thiên thì cũng thuần túy cho rằng tên này cũng chẳng khác gì mấy tên nhãi nhép, có thể lọt vào top năm mươi hoàn toàn là nhờ vào kiện bảo y và bảo kiếm, nhưng Dương Thiên Lô không ngờ rằng thực lực tên này cũng rất khá. Chỉ ít, so về cảnh giới thì Ngưu Mãn Thiên cao hơn Dương Thiên Lô không ít.

- Nhãi nhép? Trong học viện Cực Dương không có ai ngu cả. Bằng không dù có nhiều tiền cũng không thể bước vào cửa học viện Cực Dương này. Dương nhiên... Ngoại trừ ngươi.

Trương Tử Hàm nhếch miệng cười, nhìn Dương Thiên Lô với ánh mắt trêu tức nói nhỏ.

- Ha ha... Trương lão sư, không phải chứ? Hình như ta là thiên tài cơ mà?

Dương Thiên Lô nói

- Được rồi, ngươi là thiên tài, mau quan sát trận đấu đi!

Trương Tử Hàm nhìn vẻ mặt của Dương Thiên Lô liền ngừng giỡn, bởi vì nàng biết rõ, nếu để hắn bắt đầu tự sướng thì không cách gì dừng lại được.

- Chết đi!

Ngưu Mãn Thiên hét lớn một tiếng, mắt thấy một kiếm có thể đâm thủng người Phong Mã Ngưu khiến hắn nhất thời đại hỉ, đánh úp, tiên phát chế nhân quả nhiên lần nào cũng đúng, có thể đánh bại một người có tiềm năng giành chức quán quân tuyệt đối là một loại vinh quang vô thượng!

Thế nhưng, một kiếm này rõ ràng là đã trúng mục tiêu nhưng trong nháy mắt khi vừa mới chạm thân thể Phong Mã Ngưu thì hắn bỗng nhiên ngừng nổi một trận gió, quỷ dị bay đi.

- Thân thể của Phong Mã Ngưu là song chúc thuộc tính – Kim, Mộc, đồng thời diễn sinh ra thuộc tính ngũ hành khá hiếm thấy – thuộc tính phong. Bởi vậy nên thân pháp của hắn phiêu dật linh động, hay thay đổi, người khác không thể nắm bắt được.

Trương Tử Hàm nói nhỏ.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ là ngũ hành thuộc tính của tu luyện giả trên đại lục Thiên Huyền, cùng là những thuộc tính cơ bản nhất. Mà những thuộc tính còn lại trong thiên địa diễn sinh ra như phong, lôi, quang, băng, vụ (sương) đều là những thuộc tính hiếm thấy, các loại thuộc tính này có sự khác nhau với năm thuộc tính cơ bản, cũng không phải ai mới sinh cũng có mà là do linh ngộ của Hậu Thiên đối với pháp tắc thiên địa, hiểu được đại tự nhiên mà sinh ra.

Gió thổi cỏ lay, Tinh Giả hệ Mộc, nếu như tỉ mỉ cảm ngộ mộc thuộc tính trong thiên địa thì có khả năng diễn sinh thuộc tính phong, Tương tự, thuộc tính kim thì có thể diễn sinh ra thuộc tính lôi, thủy có thể diễn sinh ra băng và vụ, hỏa có thể diễn sinh ra quang, thổ có thể diễn sinh ra ám.

- Hoành tảo thiên quân!

Ngưu Mãn Thiên hét lớn một tiếng, thanh kiếm màu vàng chói mang theo khí thế sát phạt, hóa thành một đoàn ánh sáng vàng, lại chém về phía Phong Mã Ngưu.

Phong Mã Ngưu mỉm cười, thân hình nhất thời bay lên trời, tránh thoát một chiêu Hoàn Thảo Thiên Quân, đánh ra một quyền như thiểm điện, tinh thần lực hệ kim cương bạo mang theo khí thế sát phạt mãnh liệt đánh lên cái mắt đang tràn đầy phần nộ của Ngưu Mãn Thiên!

- Bốp Bốp!

Hai tiếng nặng nề nổi lên, nắm tay của Phong Mã Ngưu nện thẳng vào mũi Ngưu Mãn Thiên!

Ngưu Mãn Thiên bổ nhào một vòng rồi ngã xuống đất, trên khuôn mặt trước đây cũng được coi là anh tuấn những giờ chỉ thấy máu mũi văng tung tóe, mồm kêu gào thảm thiết

- Ta liều mạng với ngươi! A!

Ngưu Mãn Thiên lại vùng kiếm lên lần nữa, ngẩng về phía Phong Mã Ngưu.

Bốp bốp!

Lại vang lên hai tiếng nặng nề nữa. Đồng thời màn lộn nhào lại hiện lên, nhưng lần này Phong Mã Ngưu không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào để đánh trả, đang lúc đối phương loạng choạng thì tung một cước vào mông Ngưu Mãn Thiên, toàn thân hắn bay thẳng lên không trung.

- Ngưu Mãn Thiên! Ha ha ha, đây là cách mà ta thắng ngươi!

Bốp bốp

Phong Mã Ngưu vừa cười vừa nói, đang lúc Ngưu Mãn Thiên còn đang bay trên không thì nhào tới giáng thêm một cước nữa đá bay hắn ra xa.

- Phong ca uy vũ!

- Phong ca ta yêu người!

- Phong ca! Phong ca!

Dưới đài truyền đến từng tiếng la hét kích động của đám fan.

- Mẹ kiếp, tên tiểu tử này so với ca còn oách hơn!

Dương Thiên Lô nhỏ giọng nói, nhưng tận mắt nhìn thấy thực lực của Phong Mã Ngưu cũng khiến hắn giật mình không ít. Thực lực của tên Ngưu Mãn Thiên này không hề yếu, hơn nữa còn có bảo kiếm trong tay, có bảo y hộ thể, nhưng ở trước mặt Phong Mã Ngưu căn bản không chịu được một kích.

- Còn nghĩ bản thân có khả năng đánh được quán quân nữa không?

Trương Tử Hàm hỏi nhỏ.

- Có thể! Nhất định có thể! Nàng... Thân ái có tin không?

Dương Thiên Lô nheo mắt lại nhìn Trương Tử Hàm nói.

- Không tin!

Tử Hàm muội muội nói không thể nể tình. Tuy rằng Trương Tử Hàm hiện tại có thể khẳng định Dương Thiên Lô là thiên tài trong thiên tài, cho hắn thời gian nửa năm, thậm chí là vài tháng thôi không chừng hắn thật sự có thể có thực lực để tranh vị trí quán quân này, nhưng hiện tại thì không có chút hy vọng nào. Thiên tài là 90% dựa vào máu và mồ hôi, 10% còn lại là thuộc về thiên phú. Một phát mà thành sao được?

- Nếu như ta có thể đạt giải quán quân thì sao đây?

- Tùy ngươi!

47. Chương 40: Tấn Cấp

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 40: Tấn cấp

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thực lực, quyết định tất cả! Cường giả mới có thể nhận được tôn kính!

- Trận đấu thứ hai mươi bốn, tuyển thủ Lô Kinh và tuyển thủ Trần Hổ!

Lô Kinh một thân hắc y, nhần thần lãnh lùng, toát ra sự trầm ổn không hợp, lặng yên không một tiếng động xuất hiện trên lôi đài, đối thủ của hắn - Trần Hổ, trong nháy mắt khi trọng tài vừa mới tuyên bố bắt đầu trận đấu, liền bắt đầu điên cuồng mà thôi động tinh thần lực bao bọc quanh thân!

- Trần Hổ, Tinh Giả cấp bốn đỉnh phong, thuộc tính thổ! Xếp hàng giữa trong top năm mươi, nếu như không phải gặp Lô Kinh, nói không chừng còn có hi vọng tấn cấp top hai mươi lăm, hẳn chắc có thể chống đỡ vài lần công kích của Lô Kinh!

Trương Tử Hàm tại nhẹ giọng nói.

Thế nhưng Trương Tử Hàm chưa nói hết câu, Trần Hổ liền hét thảm một tiếng, bay xuống lôi đài.

Một chiêu, vẫn một chiêu như trước! Từ lúc bắt đầu cuộc thi tỉ thí người mới tới giờ, vô luận đối thủ mạnh hay yếu, Lô Kinh đều chỉ thi triển đúng một chiêu, thân pháp, chiêu thức công kích, hoàn toàn không khác nhau, thế nhưng không ai có thể chống đỡ một chiêu này của hắn! Điểm khác nhau duy nhất chính là tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, lực đạo càng ngày càng mạnh mà thôi!

Tất cả mọi người hoàn toàn khiếp sợ đích há hốc miệng!

- Kháo! Tốc độ này...

Trong lòng Dương Thiên Lô khiếp sợ, nguyên bản Dương Thiên Lô đã tìm ra phương thức phá giải chiêu này, nhưng có vẻ sẽ rất khó thực hiện, bởi vì tốc độ của tên này quả thật quá kinh người, liên tục mấy trận đều thi triển một chiêu đó, hắn tin rằng đối thủ của hắn đều có chuẩn bị trước, thế nhưng vẫn không có một ai có thể đỡ nổi. Điều này nói lên cái gì? Thực lực của tên này tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với biểu hiện bên ngoài của hắn!

- Lô Kinh thắng!

- Lô Kinh! Lô Kinh! Lô Kinh!

Phải đến vài giây sau, đám khán giả mới thoát khỏi cảm giác khiếp đảm mà chuyển thành điên cuồng gào thét.

- Trận đấu thứ hai mươi lăm, cũng là trận cuối cùng, mời tuyển thủ Vũ Đại Lãng, Dương Thiên Lô!

Giọng nói tên trọng tài đã át đi tiếng hò hét điên cuồng của đám khán giả.

- Vũ Đại Lãng, Dương Thiên Lô, ha ha ha ha...

Tiếng hò hét bắt đầu chuyển thành tiếng cười nhạo, vô luận là cười nhạo thân người Vũ Đại Lãng, hay cười nhạo vận *** chó của Dương Thiên Lô khi lọt vào top năm mươi, đối với mọi người mà nói, đều là lý do tuyệt hảo để cười nhạo.

Nhưng, đối với Vũ Đại Lãng mà nói, mọi người chỉ là cười thể hình và tướng mạo của hắn mà thôi, còn Dương Thiên Lô thì cũng cười nhạo, nhưng là cười nhạo và khinh thường!

- Bịch Bịch Bịch Bịch Bịch Bịch...

Từng tiếng bước chân nặng nề bỗng nhiên vang lên, Vũ Đại Lãng vẻ mặt nghiêm túc, không hề ý tới tiếng cười của mọi người, đi từng bước một, dọc theo bậc thang đi lên lầu đài.

- Cẩn thận, chỉ có thể du đấu, không thể liều mạng, phải nhớ kỹ điểm đó, nhớ không?

Trương Tử Hàm nhẹ nhàng vén lọn tóc dài trên trán Dương Thiên Lôi qua một, cẩn dặn nói.

- Lão đại, đệ cổ vũ cho huynh! Cố lên!

Phong Mã Ngưu cũng đứng lên, nói với Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi mỉm cười, đầu gối khụy xuống, toàn thân nhất thời bắn lên cao, cực kỳ nhẹ nhàng đáp xuống lầu đài.

- Lợi hại!

Phong Mã Ngưu khen tự đáy lòng, hần tinh tế phát hiện Dương Thiên Lôi căn bản không sử dụng tinh thần lực, hoàn toàn bằng vào lực lượng thân thể vậy mà có thể đạt đến độ nhẹ nhàng như vậy, lực lượng tự mà không tán, độ mạnh vừa đúng, không chút lực lượng lãng phí, kể cả bản thân hần cũng làm không được, điều này cần yêu cầu sự khống chế gân mạch cơ thể rất hoàn hảo, trình độ rèn luyện gần đạt tới cảnh giới đỉnh mới có thể làm được điểm này.

- Ha ha ha...

Khi Dương Thiên Lôi và Vũ Đại Lãng mặt đối mặt với nhau, đám khán giả lại cười ngả nghiêng một trận, hai người đứng chung một chỗ nhìn rất buồn cười, một người thanh tú, đẹp trai, có vẻ đơn bạc, người còn lại thì cao lớn thô kệch, nhìn như quái thú!

Nếu so sánh với Vũ Đại Lãng thì Dương Thiên Lôi có vẻ càng thêm thanh tú, tuấn nhã, thậm chí khiến người ta cảm giác kinh diễm, rất có phong phạm của một quốc sắc thiên hương, khiến ai nhìn cũng phải động lòng thương tiếc, một thiếu niên tuấn nhã như vậy, đứng trước mặt một quái thú như Vũ Đại Lãng thì làm sao có thể chống nổi? Vũ Đại Lãng chỉ cần một quyền liền có thể đập Dương Thiên Lôi rằng rơi đầy đất, một cước liền có thể biến Dương Thiên Lôi thành thịt nát!

- Người chịu thua đi, người không là đối thủ của ta!

Thanh âm Vũ Đại Lãng ồm ồm, cực kỳ bình tĩnh nói rằng, ngữ khí của cũng không có trào phúng và coi thường, nói rất thực tế.

- Ta là Dương Thiên Lôi Dương gia, dưới khổ của ta là cốt khí của đàn ông, không phải tên trứng mềm Lôi Mông Lôi gia kia.

Dương Thiên Lôi nheo lại liếc con mắt, bình tĩnh nói.

Lúc này, hần nhìn vào tên Vũ Đại Lãng khiến hần cảm thấy rất áp lực trước mắt, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, kích động, nhưng không ngờ không có chút khiếp đảm nào, bề ngoài hần nhìn khá điềm tĩnh nhưng dục vọng chiến đấu bắt đầu bùng cháy thiêu đốt bên trong hần!

Chiến!

Vì mấu thân mà chiến, vì Trương Tử Hàm mà chiến, vì vinh dự mà chiến, vì lý tưởng vĩ đại “Bằng tuyệt thể thần công, khiến vô số muội muội sùng bái” mà chiến!

Tự tin và chấp niệm cường đại cũng không phải là đến từ thực lực bản thân, Dương Thiên Lôi hiểu rõ, giờ này khắc này, thực lực của hần căn bản không đến nhắc tới, khoảng cách đến cái lý tưởng vĩ đại “Bằng tuyệt thể thần công, khiến vô số muội muội sùng bái” còn một quãng đường rất xa.

Thế nhưng, mỗi khi nghĩ đến được chiến đấu sảng khoái kích thích thì trong lòng giống như có một ngọn lửa đang bùng hực thiêu đốt, cấp cho hần dũng khí và tự tin rất lớn, khiến máu huyết toàn thân hần sôi sục, quanh thân đều tràn ngập lực lượng, lực lượng cuồng bạo phảng phất như bản thân có thể thừa thụ bất kỳ công kích cuồng bạo nào, cường đại đến đâu, giống như hần đáng gờm một tấm thân bất tử, không e ngại bất kỳ đối thủ nào!

Lý trí nói cho hắn biết không thể chiến thắng địch nhân, thế nhưng thân thể hắn lại nói với hắn rằng hắn tuyệt đối sẽ không bị địch nhân đánh ngã!

Tuyệt đối không!

- Ha ha ha ha... Có cốt khí! Đây mới là nam nhân của Dương gia ta, khổ hạ có chim, là cốt khí của đàn ông! Nói rất hay, ha ha ha!

Trong nhà gian, Dương Hồng Toàn vuốt râu cười to, vẻ mặt kiêu ngạo. Lôi Chấn thì vẻ mặt phiền muộn, nhăn nhó nhưng nói lời nào phản kích.

- Lôi Mông nhát gan, ha ha ha!

Trong đám người cũng nổi lên trận cười to, Dương Thiên Lôi đúng là có vận *** cho thật nhưng cũng đáng tuyên dương. Vô luận thực lực hắn ra sao, chỉ bằng những lời này và phần dũng khí này, hoàn toàn xứng đáng với bốn chữ “cốt khí đàn ông” này rồi.

Lúc đầu Vũ Đại Lãng không hề coi Dương Thiên Lôi là đối thủ ngang tầm, nhưng nhìn hai mắt đang tràn ngập dục vọng chiến đấu, khiến lòng run lên, thu lại vẻ mặt hời hợt lúc đầu bằng vẻ mặt chăm chú và tập trung, trầm giọng nói:

- Hay! Chỉ bằng những lời này của ngươi, ta coi ngươi là bằng hữu! Ngươi cẩn thận đó, trong chiến đấu, ta sẽ không nhẹ tay với bất kỳ ai!

- Ta cũng không!

Dương Thiên Lôi trầm giọng nói.

- Hai vị tuyển thủ, sẵn sàng chưa?

- Được rồi!

Hai người đồng thanh đáp.

- Tốt, trận đấu bắt đầu!

Trọng tài lớn tiếng tuyên bố, đám khán giả đang nháo nháo dần im lặng tập trung theo dõi.

- Tiểu Lôi, điểm đến là thôi!

Ngay lúc đó ở dưới đài truyền đến tiếng nói của Tử Hàm muội muội, thật thân thiết, tiếng nói vừa cất lên liền thu hút sự chú ý của mọi người mà Tử Hàm muội muội da mặt vốn mỏng nên liền đỏ mặt tới tận mang tai, nhưng ánh mắt vẫn kiên định nhìn lên lôi đài.

- Thiên lôi lão đại, cố lên!

Nhìn vẻ mặt của Trương Tử Hàm, trong lòng Phong Mã Ngưu đúng là rất bội phục và đổ kị với Dương Thiên Lôi, nhoáng cái từ chỗ ngồi trên nhảy dựng lên, vung tay hô to!

- Kia không phải là Phong Mã Ngưu sao? Dương Thiên Lôi là lão đại hắn? Không phải chứ?

Trong đám người liền nổi lên tiếng nghị luận, không hiểu vì sao một người cường đại như Phong Mã Ngưu lại nhận Dương Thiên Lôi – tên ngu ngốc đệ nhất học viện Cực Dương làm lão đại.

- Rống ——

Vũ Đại Lãng gầm một tiếng như mãnh thú, tinh thần lực hệ thổ dũng mãnh bao phủ toàn thân, da thịt hắn lúc đầu là màu đồng cổ dương như khoác thêm một tầng màu vàng đất, biến thành một người thép đúng nghĩa, to lớn, chiếc búa lớn nặng hơn trăm cân, được hắn rút ra cầm chắc trong tay, toàn bộ thân thể giống như một chiếc xe tăng cực kỳ to lớn. Thành thịnh thành thịnh thành thịnh bắn về phía Dương Thiên Lôi, tốc độ kinh người, toàn bộ lôi gần như bị rung chuyển!

Roẹt ——

Tiếng bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, cắt nát hư không, đoản kiếm mà Dương Thiên Lôi vừa chính là đoản kiếm Trương Tử Hàm cho Dương Thiên Lôi mượn dùng, không ngờ lại xông đến nghênh chiến, bước chân nhanh như thỏ, nghênh đón đòn tấn công của Vũ Đại Lãng!

- Hả?

Mọi người đều há hốc mồm nhìn một màn này, nhất là Trương Tử Hàm, càng khiếp sợ, đã dặn hần phải dù chiến thuật du đấu rồi, sao hần lại còn cứng đối cứng là sao?

Khoảng cách mười thước rất nhanh bị rút ngắn, hai người xông thẳng vào nhau!

- Rống ——

Vũ Đại Lãng rống một tiếng thật to, chiếc búa lớn vác sau lưng bỗng vẽ một đường vòng cung cuồng bạo, từ sau đến trước, vung xuống, mang theo tinh thần lực thể cường đại đập Dương Thiên Lôi đứng trước mặt!

Khí trường cường đại của Vũ Đại Lãng hiển nhiên đã đến cảnh giới Tinh Giả cấp năm đại thành, chiếc búa lớn được quán chú tinh thần lực thể thể, không ngờ biến thành liễu màu vàng đất, hơn nữa với thần lực trời sinh của hần, một búa này bất luận kẻ nào đều nhìn thấy được lực lượng cũng phải chùng mấy nghìn cân!

Ngay cả Tinh Giả cấp sáu cũng phải tạm tránh!

- Hây!

Lúc đó, Dương Thiên Lôi hét lớn một tiếng, thân hình hơi nghiêng về một bên, tung chưởng xéo xéo đánh vào nhược điểm của chiếc búa!

Bốp!!!!

Cổ tay Dương Thiên Lôi bỗng đau nhức, nương theo lực phản chấn của chiếc búa, thân hình Dương Thiên Lôi lùi mạnh về phía sau!

Oanh!

Hướng búa của Vũ Đại Lãng bị chệch qua một bên, bổ xuống nền lôi đài, khiến đá vụn bay tán loạn!

- Không thể nào? Chỉ là một Tinh Giả cấp ba, sao có thể né tránh dưới khí trường của ta được?

Trong lòng Vũ Đại Lãng khiếp sợ, lực lượng cuồng bạo, nhưng cảm giác giống như lực nhiều mà không có chỗ sử dụng, khiến hần cảm giác nghẹn khuất. Hần cứ đinh ninh, đối mặt sự công kích cuồng bạo và đơn giản của hần, ngoại trừ cách du đấu xung quanh khí trường của hần, bằng không chỉ còn đường đối chọi trực tiếp thôi. Nếu như cảnh giới tu luyện của Dương Thiên Lôi cao hơn hần thì không có gì đáng nói, có thể tập trung đột phá khí trường của hần, cái đó không có gì kỳ quái, nhưng Dương Thiên Lôi rõ ràng chỉ mới là một Tinh Giả cấp ba, nhưng lại có thể ung dung né tránh trong khu vực mà khí trường hần hoàn toàn bao phủ, điều này sao có thể?

Không chỉ có Vũ Đại Lãng khiếp sợ mà toàn bộ khán đài cũng khiếp sợ không ngớt!

Thấy một màn này, tâm tình khấn trương của Trương Tử Hàm rốt cục cũng được thả lỏng, lúc này, nàng mới nhớ tới thể chất đặc thù của Dương Thiên Lôi.

- Lợi hại!

Phong Mã Ngưu lại lần nữa khiếp sợ, càng thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng rằng lão đại trước đây tuyệt đối là cố ý giả ngu, thâm tàng bất lộ!

Vũ Đại Lãng nhú mày, lại liếc nhìn thanh đoản kiếm đã gác phía sau Dương Thiên Lôi, nói

- Người không dùng binh khí sao?

- Thanh binh khí này không tiện tay cho lắm.

Dương Thiên hít sâu một hơi nói, cổ tay cực kỳ đau nhức, nhưng chỉ trong vòng vài lần hô hấp liền có một dòng nước ập ập bảo phủ, cảm thấy không còn vấn đề gì nữa, khiến Dương Thiên Lôi lại thêm tự tin vào bản thân hắn, cảm giác giờ này khắc này, bản thân hắn chính là hóa thân của “Cường ca”.

- Tốt, vậy chúng ta hãy đấu tay đôi với nhau!

Vũ Đại Lãng không có chút do dự trầm giọng nói.

Ý kiến này nhất thời được mọi người ủng hộ nhiệt liệt.

Trong một trận đấu, tuy rằng ở học viện Cực Dương không hề bị hạn chế vũ khí và trang bị, thế nhưng đối với đại đa số người thường mà nói, đây lại là điều thống hận nhất, bởi vì không công bằng, hoàn toàn giúp cho kẻ lăm tiền nhiều của hoặc là người có thân phận cười lên đầu lên cổ người khác, Ngưu Mãn Thiên là ví dụ điển hình, thực lực hắn căn bản chẳng hơn gì ai, nhưng dựa vào trang bị và vũ khí liền có thể lọt vào top năm mươi. Thế nhưng đối với người thường mà nói thì căn bản không có năng lực trang bị cho bản thân hoàn hảo đến vậy. Bọn họ hy vọng một luật đấu công bằng mà không phải dựa trên thân phận và tiền tài.

- Được!

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên rất có phong phạm, bày ra khởi thức rất khốc của hắn.

- Ha ha ha...

Thấy dáng vẻ cực kỳ quái dị Dương Thiên Lôi, tuyệt đại đa số khác giả đều chưa xem qua trận đấu đầu tiên của Dương Thiên Lôi bỗng cười to ầm ĩ.

Khóe miệng Vũ Đại Lãng cũng giật giật mấy cái, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dương Thiên Lôi, hắn nhin không dám cười, thế nhưng một lát sau, hắn lại không còn có ý cười nào bởi vì hắn phát hiện, thể thủ của Dương Thiên Lôi này nhìn như chả khác gì đàn bà, không ngờ lại hầu như không có kẽ hở!

- Thở, nặng nề, mệnh mông, chịu tải vạn vật, trầm ổn, thế lớn lực trầm... Nặng nề, mệnh mông, chịu tải vạn vật, trầm ổn, thế lớn lực trầm!

Trong đầu Dương Thiên Lôi nghĩ yếu quyết của tinh thần lực hệ thổ, tinh thần lực kỳ dị trong đan điền, dọc theo kinh mạch quanh thân, nhanh chóng rót đầy toàn thân, quanh thân hắn nhất thời tràn ngập lực lượng cuồng bạo.

- Đến đây đi!

Vũ Đại Lãng rống lên một tiếng, hai chân bỗng nhiên đạp đất, ầm ầm một tiếng, toàn thân hắn như mũi tên bắn về phía Dương Thiên Lôi, lấy nắm tay còn to hơn cả cái đầu Dương Thiên Lôi, giống như một cái chày cực lớn, tung một quyền đánh tới!

Đơn giản, trực tiếp, không có chút hoa lệ, khí trường cường đại, hoàn toàn tập trung lên người Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi có thể rõ ràng cảm ứng được lộ tuyến công kích của Vũ Đại Lãng, Tinh Giả bình thường dưới sự tập trung khí trường của Vũ Đại Lãng, ngoại trừ dùng khí trường của bản quấy rồi tránh né, hoặc dùng cứng đối cứng, căn bản không còn biện pháp nào khác, nhưng Dương Thiên Lôi nhờ vào thể chất đặc biệt của hắn có thể né tránh dùng chiến thuật du đấu.

Thế nhưng, thân thể của Dương Thiên Lôi tràn ngập dự vọng chiến đấu, thân thể nhiệt huyết dâng trào, thúc dục hắn phải đánh đầu!

Bốp bốp bốp bốp bốp bốp...

Một màn không thể tin nổi xuất hiện ở trước mặt mọi người, Dương Thiên Lôi với thân người nhỏ gầy và Vũ Đại Lãng có thân hình bự như xe tăng không ngờ lại quần với nhau, đánh giáp lá cà, vận lộn!

Đám đông mở to hai mắt, không thể tin tròng cảnh trước mắt, người có thể vận lộn với Vũ Đại Lãng nếu đồng cấp với hắn căn bản không có, với thể hình và thân lực trời sinh như vậy, ai dám chống cự?

Nhưng Dương Thiên Lôi không ngờ nam nhân như vậy, dũng cảm như vậy, dám châu chấu đá xe như vậy!

- Rống!

Vũ Đại Lăng mặc cho nắm đấm Dương Thiên Lôi đánh lên người mình, chém một quyền, cánh tay còn to hơn thân thể của Dương Thiên Lôi, mang thể càn quét vạn quân, cuồng bạo nhắm vào vai của Dương Thiên Lôi!

Bốp!

Một tiếng chói tai vang lên, Dương Thiên Lôi nhất thời bị đánh bay, cả người bay lên không trung

- A!”

Dương Thiên Lôi kêu to một tiếng, cổ nhện đau, đôi mắt mang theo vẻ không cam lòng mà bay đi.

- Lê nào ta lại thua như vậy? Không, ta tuyệt không thể thua, tuyệt đối không thể!

Chấp niệm không chịu thua làm máu huyết của Dương Thiên Lôi bùng cháy triệt để, cỗ tinh thần lực kỳ dị trong đan điền vận chuyển với một tốc độ kinh người, một cỗ nhiệt lượng điên cuồng tiết ra khiến cho những đau nhức toàn thân nhất thời biến mất hoàn toàn, có chỉ là lực lượng vô cùng vô tận!

Lúc này, tiếng kinh hô của đám khán giả hoàn toàn biến mất, cứ như là một thế giới không có âm thanh, thời gian tựa hồ như bị dừng lại, Dương Thiên Lôi bay về phía lồi đài với tốc độ kinh người, hần bỗng nhiên cảm giác mọi thứ dường như chậm lại, mọi thứ di chuyển cực chậm dần hần xoay chuyển cực nhanh, cảm giác như thiên mã hành không, một tia linh cảm như chiếc bút thần bỗng nhiên thoáng hiện trong đầu hần!

- Thiên Cân Trụ!

Một người đam mê tiểu thuyết võ hiệp và võ thuật như hần thì đương nhiên không thể không biết về Thiên Cân Trụ, chỉ là lúc trước đối nội lực chỉ có trong truyền thuyết, là một thứ tồn tại cực kỳ hư vô mờ mịt, căn bản không thấy, không sờ được, mà lúc này thì khác, hần có tinh thần lực, gân cốt, lớp da toàn thân hần được rèn luyện đến mức trăm phần trăm!

Trong thoáng chốc đó, gân mạch toàn thân Dương Thiên Lôi bỗng nhiên bị gấp cong về phía trước, tinh thần lực trong đan điền cũng toàn bộ quán chú vào phần thân trên, trọng tâm toàn thân dồn vào thân trên, hoàn thành xong các bước này, Dương Thiên Lôi bỗng hét lớn một tiếng, cơ thể, gân mạch, tinh thần lực, bỗng nhiên trầm xuống!

Véo —— Bạch!

Trước mắt mọi người hiện lên tràng cảnh cực kỳ quỷ dị, thân thể Dương Thiên Lôi đang bay ngang qua lồi đài bỗng nhiên lại đổi hướng rớt thẳng xuống dưới, Bạch một tiếng rơi xuống lồi đài!

Thiên Cân Trụ lúc này và Thiên Cân Trụ ở Địa Cầu có chút khác nhau, nhưng đa phần là giống, khác là chỉ phần nhỏ, cả hai đều là xuất phát nguyên lý điều chỉnh trọng tâm của bản thân. Mà lúc này Dương Thiên Lôi đã cường hóa trọng tâm một cách đáng sợ trong chớp mắt, biến đổi từ trong ra ngoài, dẫn đến thay đổi quỹ tích bay của hần!

- Phù——

Dương Thiên Lôi thở ra một hơi, lúc này hần mới khôi phục trạng thái bình thường, chờ vài giây sau, cũng khôi phục lại mọi thứ như cũ.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm vì cảnh trước mắt bọn họ vô cùng chân thật, Dương Thiên Lôi có thể gấp khúc thân thể mình lại như vậy đủ đủ để nói rõ một điểm, cơ thể và gân mạch của hần đã luyện đến một trình độ quá đáng sợ!

Một Tinh Giả cấp ba bình thường thì trên lý thuyết không thể làm đến trình độ biến thái như vậy!

Cơ thịt, gân mạch đã rèn luyện đến đỉnh cao!

Trương Tử Hàm cũng khiếp sợ như vậy. Nàng biết Dương Thiên Lôi có thể làm được nhưng nàng khẳng định là chưa từng dạy cho Dương Thiên Lôi tinh kỹ nào như vậy chứ đừng nói đến chuyện biến hóa gân mạch cơ thịt toàn thân để thay đổi quỹ tích bay của cơ thể, nhưng không ngờ Dương Thiên Lôi lại làm được.

- Tốt Tốt!

Vũ Đại Lãng lúc đánh bay Dương Thiên Lô cũng có chút tiếc hận, nhưng nhanh chóng thay bằng cảm giác khiếp sợ khi thấy cảnh Dương Thiên Lô rớt trên lôi đài một cách quỷ dị, bây giờ hẳn lại cảm thấy hứng phần tốt độ, chỉ ngần ngừ vài giây mà tâm tình của hắn đã biến hóa đến ba lần. Thấy Dương Thiên Lô bay ra khỏi lôi đài, Vũ Đại Lãng vì không thể chiến đấu tận hứng mà tiếc hận, nhìn trình độ cơ thịt và gân mạch của Dương Thiên Lô mà khiếp sợ, có thể tiếp tục chiến đấu với Dương Thiên Lô khiến hắn hưng phấn!

Các Tinh Giả đồng cấp không ai muốn đấu tay đôi với hắn, Dương Thiên Lô chính là người đầu tiên!

- Tiếp tục!

Ánh mắt Dương Thiên Lô bốc lửa nói, dự vọng chiến đấu lại tăng vọt, bỗng nhiên bắn về phái Vũ Đại Lãng!

“Bịch Bịch Bịch Bịch Bịch Bịch...”

Quyền cước tán loạn, quần chặt vật lộn, từng quyền nện mạnh lên cơ thịt, chiêu chiêu ngạnh đấu!

Lúc đầu, Dương Thiên Lô với khả năng gấp khúc thân người quỷ dị tránh né công kích cuồng bạo của Vũ Đại Lãng, hắn có thể cảm ứng được quỹ tích công kích của Vũ Đại Lãng, nhưng chiến đấu với cụ li gần như vậy hắn gần như không né kịp, hướng chi hắn căn bản không muốn tránh né, cái hắn muốn chính là công kích, lấy công làm thủ!

Đáng tiếc, cơ thể Vũ Đại Lãng liên kết bền chắc, da chắc thịt cứng, năng lực chịu đựng cực kỳ cường hãn, công kích của Dương Thiên Lô không hề gây cho hắn bất cứ thương tổn nào! Hắn căn bản không cần phòng thủ, chỉ tập trung công kích! Sự chênh lệch về cảnh giới và thực lực căn bản không để cho Dương Thiên Lô thực hiện thành công cách lấy công làm thủ!

Lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên phát hiện lý niệm “lấy công làm thủ” nhìn thì có vẻ rất đạo lý, nhưng cũng phải chính xác hoàn toàn. Loại lý niệm này chỉ có thể sử dụng với đối thủ cùng cấp với thực lực tương đương với mình, nếu gặp đối thủ mà không có đòn đánh nào làm đối thủ bị thương thì lý niệm này hoàn toàn sụp đổ.

Dần dần, Dương Thiên Lô chuyển thành phòng thủ hoàn toàn, lợi dụng khả năng bẻ gấp của cơ thể, né tránh công kích của Vũ Đại Lãng, thế nhưng, lúc tránh không được phải cắn răng đỡ đòn khiến Dương Thiên Lô đau nhức khó chịu, thế nhưng hắn vẫn phải cắn răng mà chịu!

Nhờ chấp niệm cầu thắng cường liệt trong lòng mới giúp hắn chống trụ đến hiện tại!

- Bịch!

Vũ Đại Lãng lại tung một quyền mạnh đánh trúng ngực Dương Thiên Lô vật ngã hắn trên lôi đài, thân hình gãy gò lảo đảo phun một ngụm máu lớn lên không trung!

Mấy vạn khán giả còn chưa kịp than thở sợ hãi thì Dương Thiên Lô đang nằm trên mặt đất không ngờ lại đứng lên, lại xông về phía Vũ Đại Lãng!

Bịch Bịch Bịch Bịch Bịch Bịch...

Toàn bộ đều im lặng, mỗi người chỉ mở to hai mắt nhìn, nhìn sự điên cuồng của Dương Thiên Lô, hắn hoàn toàn không thèm phòng thủ, cũng dùng trọn quyền như Vũ Đại Lãng mà điên cuồng tấn công!

“Tâm đến, lực đến, khí đến, tinh khí hợp nhất... Ý tùy tâm tới, khí, thần, ba thứ hợp nhất, bùng phát trong nháy mắt, rèn luyện da màng!”

Trong đầu Dương Thiên Lô không ngừng nhắc đi nhắc lại tâm pháp của Tinh Khí Hợp Nhất và Quy Giáp Công, lợi dụng mỗi lần công kích và bị đánh ngã mà tu luyện trong chiến đấu!

Dương Thiên Lô vừa mới thu luyện Quy Giáp Công, lực năm trăm cân là giới hạn chịu đựng của hắn, thế nhưng công kích của Vũ Đại Lãng có lực tới mấy nghìn cân, căn bản không phải là thứ mà hắn có thể chịu được, nếu như không phải nhờ nhiệt lưu không ngừng tuôn ra từ trong đan điền không ngừng chữa trị thân thể thì không biết hắn bị Vũ Đại Lãng đánh gục không biết bao nhiêu lần.

Vì thắng lợi, dù có thống khổ hơn nữa thì Dương Thiên Lô cũng có thể chịu được, nếu tránh không được thì cứ nhắm mắt mà chịu một đấm của Vũ Đại Lãng, rèn luyện lớp da!

Một lực lượng gấp mấy lần sức chịu đựng cực hạn của Dương Thiên Lô, hắn hoàn toàn bỏ phòng ngự, chỉ chốc lát sau, thân hình chả khác gì tên tàn tật, khuôn mặt thanh tú, tuần nhả giờ thành đầu heo chính hiệu, trên mặt đầm đìa máu, ngay cả y phục cũng chịu không nổi công kích của Vũ Đại Lãng rách bươm đủ chỗ, lộ ra phần thịt bầm dập đỏ lôm vì bị tụ huyết!

Bốp

Lại thêm một quyền cường bạo đập ngã Dương Thiên Lô!

- Tiểu Lô, chịu thua đi!

Hai mắt của Tử Hàm muối muối đã ướt lệ, hô lớn.

- Lão đại, mau chịu thua!

Phong Mã Ngưu lần đầu tiên chân thành kêu một tiếng lão đại, hét lên

- Dương Thiên Lô, nhận thua đi, ngươi đã cố gắng hết sức rồi!

- Dương Thiên Lô, ngươi cố gắng hết sức rồi, mặc dù bại nhưng quang vinh!

Ngay sau đó, trong đám khán giả từng giọng lớn tiếng kêu lên, tại giờ khắc này, Dương Thiên Lô hoàn toàn chiếm được sự tôn trọng của mọi người. Danh hiệu ngu ngốc đệ nhất học viện Cực Dương cũng không còn ai gán lên người hắn nữa!

Vũ Đại Lãng thở hổn hển, ánh mắt khiếp sợ nhìn Dương Thiên Lô đang lê lét đứng dậy lần nữa, chả khác gì tên tàn tật! Hắn đánh giá cao sự kiên cường của Dương Thiên Lô, bởi vậy khi Vũ Đại Lãng nhìn ra thực lực của Dương Thiên Lô thì ngay từ đầu cũng không xuất toàn lực, hắn chỉ điều chỉnh đến mức vừa đủ để đánh bại Dương Thiên Lô, thế nhưng điều hắn không ngờ tới là Dương Thiên Lô lại ngoan cường đến vậy, Vũ Đại Lãng dần tăng lực công kích của mình lên! Một quyền cuối cùng vừa rồi hắn đã sử dụng công kích mạnh nhất!

Nhưng Dương Thiên Lô vẫn có thể bò dậy được!

Ánh mắt hắn kiên định, bốc cháy nhìn vào Vũ Đại Lãng, gầm nhẹ một tiếng rồi lại tiếp tục lao đến Vũ Đại Lãng.

...

Lại té ngã, lại đứng lên, càng chiến càng bại, càng bại càng chiến!

“Đó là một sinh vật phi thường cường đại, Tiểu Cường chính là danh xưng của nó. Nó có sinh mệnh lực cực kỳ mạnh, ý chí bất khuất, kiên trì, càng chiến càng bại, càng bại càng chiến, cứ bị đánh ngã thì lại bò dậy! Điều quan trọng nhất, nó có sức phục hồi đến kinh người, muốn nó chết khó lắm!”

“Nó... tên là gì?”

“Con gián”

...

- Con gián, ngươi mới là con gián!

Hai mắt Trương Tử Hàm đầm lệ mông lung, nhìn Dương Thiên Lô đang ở trên lôi đài, lẩm bẩm nói mấy câu mà Phong Mã Ngưu nghe cũng ù ù cạc cạc không hiểu gì.

Trên lôi đài, Dương Thiên Lô và Vũ Đại Lãng lại tiếp tục vật lộn, lúc này, trong đầu Dương Thiên Lô lại rất thanh minh, tinh thần lực kỳ dị trong đan điền vận chuyển với một tốc độ kinh ngạc, giống như một hỏa cầu bị người ta đốt cháy, tỏa ra nhiệt lực nóng hổi, chữa trị hết những vết thương nặng trên thân thể, giờ khắc này, Dương Thiên Lô mặc dù bên ngoài cực kỳ thê thảm nhưng đau đớn trên thân thể dần dần biến mất, lớp da không ngờ lại có thể chống đỡ được dưới công kích của Vũ Đại Lãng!

Thời gian càng lâu, Vũ Đại Lãng càng đánh càng kinh ngạc, dần có cảm giác lực bất tòng tâm, thế nhưng Dương Thiên Lôi vẫn càng chiến càng dũng mãnh như trước, cái thân hình gầy gò hết sức thê thảm kia không ngờ lại ép Vũ Đại Lãng đến sát biên của lồi đài!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên hét lớn một tiếng, thân người cúi xuống, cung bộ, xoay người, nhấc khủy tay, thẳng lưng, hành văn liền mạch lưu loát, đập chứa nước trong đan điền bỗng nhiên bạo tạc, tinh thần lực bùng nổ, rất nặng, thế lực mạnh trầm ngưng tụ vào khủy tay, một kích khủy tay cuồng bạo bỗng nhiên phát sinh.

Bốp!

Một tiếng nổ vang lên, thân thể cao lớn của Vũ Đại Lãng không ngờ lại bị đánh văng, rơi xuống lồi đài!

Không có ai reo hò, toàn bộ đều bị dọa cho khiếp sợ, toàn bộ lồi đài đều im lặng.

Đúng lúc này thì Dương Thiên Lôi phi thân nhảy xuống lồi đài, đi tới bên chỗ Vũ Đại Lãng đang nằm, đưa tay nắm lấy hai ngón tay kéo Vũ Đại Lãng đang nằm thở hổn hển đứng lên.

- Người không sao chứ?

Vũ Đại Lãng nhìn mặt người chả giống người của Dương Thiên Lôi, mỉm cười hài lòng, nói giọng ồm ồm:

- Ta không sao, chỉ là hết khí lực thôi. Ta thua, thua thật sự, nhưng mà... Ta cao hứng.

- Dương Thiên Lôi, thắng.

Trọng tài còn đang bàng hoàng tuyên bố kết quả trận đấu.

Tiếng vỗ tay như sấm vang vọng khắp khán đài, Trương Tử Hàm và Phong Mã Ngưu bắn như điện đến trước mặt Dương Thiên Lôi.

Phong Mã Ngưu giang hai tay chuẩn bị ôm người hùng Dương Thiên Lôi, kết quả bị Dương Thiên Lôi không chút nề tình đá bay qua một bên, rất trực tiếp, rất giống với cảnh hán ôm Mộc Tử Vi quăng ra khỏi lồi đài, sau đó ngã đầu vào lòng Tử Hàm muội muội, lại nói:

- Trở về ký túc xá!

Trước khi Dương Thiên Lôi nhắm mắt lại hán đã thấy đôi mắt ngấn lệ của Tử Hàm muội muội, nụ cười nở trên khuôn mặt hán, nhưng mà với cái khuôn mặt heo rừng phòng hiện tại không ai thấy được mà thôi.

Khuôn mặt Tử Hàm muội muội đỏ bừng, nhưng không hề có chút do dự, ôm chặt lấy Dương Thiên Lôi rất nhanh đi ra ngoài, đoàn người tự tách ra làm một lối đi hẹp dài, nhìn theo bóng dáng hai người Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm rời đi.

- Thì ra hán tên là Dương Thiên Lôi!

Tầng Cách La Mỗ đứng trong đám người nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Trương Tử Hàm đã đi xa, thì thào lẫn lộn, trong mắt ánh lên tia thưởng thức xuất phát từ trong nội tâm, tên thiếu niên có thể dùng tay không nắm roi của mình khiến nàng ấn tượng rất sâu đậm, mà trận chiến hôm nay của Dương Thiên Lôi càng khiến nàng chấn động hơn, biểu hiện bộ mặt ngông nghênh, dũng khí và bất khuất, làm cho nội tâm nàng dâng lên sóng gió động trời.

Nam nhân là phải như thế!

48. Chương 41: Một Con Trâu

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 41: Một con trâu

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đồng thời, trong một căn nhà gian, một cô gái xinh đẹp ăn mặc cao quý diễm lệ, da trắng hơn tuyết, hai như hồ nước sâu không thấy đáy, tràn ngập sự trí tuệ, nhìn xa xăm, tự tỏa ra một khí chất cao quý thanh nhã, khiến người bên cạnh phải e dè, tự ti mặc cảm, không dám khinh nhờn. Thấy Trương Tử Hàm mang Dương Thiên Lôi rời đi, khóe miệng nàng chợt mỉm cười, nói ba chữ một cách nhẹ nhàng:

- Dương Thiên Lôi!

...

Sau khi Trương Tử Hàm mang Dương Thiên Lôi rời khỏi, tổ trưởng Ban tổ chức cuộc thi tỷ thí người mới công bố danh sách hai mươi lăm người lọt vào vòng trong, đồng thời tiến hành phân tổ. Hai mươi lăm người được chia thành năm tổ, mỗi tổ năm người, tiến hành đi đấu vòng tròn, chọn ra người đứng nhất nhì mỗi tổ, chọn ra top 10!

Tuy rằng Dương Thiên Lôi nhờ vào ý chí cường đại mà giành thắng lợi, đồng thời cũng có được sự công nhận của đông đảo khán giả, nhưng thực lực của hắn vẫn chưa được coi trọng. Sự chênh lệch về cảnh giới là sự thật không thể chối cãi, trong top hai mươi lăm lần này, không ai bàn cãi hắn là người yếu nhất.

Hơn nữa, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng, nếu như Vũ Đại Lãng không bỏ chiến phủ mà đấu tay đôi thì hắn chắc chắn là người giành thắng lợi. Nắm đầm của Vũ Đại Lãng thì Dương Thiên Lôi có thể đỡ được nhưng chiến phủ thì sao? Nên nhớ rằng, Vũ Đại Lãng tuy thua nhưng đến phút cuối cùng của trận đấu, Dương Thiên Lôi vẫn không tạo được một vết thương nào trên người Vũ Đại Lãng, hắn chỉ yếu sức mà thua thôi.

Phương thức phân tổ vẫn là tách tránh cường giả đụng độ nhau, phân đều hai cường giả vào một tổ, hầu như có thể khẳng định hai cường giả đó thuận lợi tấn cấp.

Sau khi tuyên bố danh sách các tiểu tổ, Phong Mã Ngưu cảm thấy nhức đầu. Hắn được phân ở tổ ba, tổ này được coi là tổ mạnh nhất ở vòng kế tiếp, cùng tổ có một tên hắc mã cảnh giới Tinh Giả cấp năm đại thành, là tuyển thủ thứ hai thể hiện thực lực của mình. Nếu chỉ như vậy thôi thì đương Phong Mã Ngưu chẳng phải đau đầu làm gì, cái làm hắn đau đầu chính là vị lão đại cái gì cũng làm được – Dương Thiên Lôi lại được xếp cùng tổ với hắn!

Phong Mã Ngưu rất tự tin có thể chiến thắng Dương Thiên Lôi. Mặc dù Dương Thiên Lôi biểu hiện sức chiến đấu cực kỳ cường hãn nhưng hắn vẫn tự tin có thể đánh bại Dương Thiên Lôi.

Thế nhưng, Dương Thiên Lôi là lão đại mà Phong Mã Ngưu mới nhận, sự uyên bác, tiềm lực, thiên phú của Dương Thiên Lôi khiến hắn rất sùng bái, tuy rằng lão đại hiện giờ chưa phải là đối thủ của hắn nhưng trực giác của Phong Mã Ngưu nói cho hắn biết rằng thành tựu tương lai của Dương Thiên Lôi khẳng định sẽ chấn động thiên địa, quỷ thần khiếp sợ!

- Dương lão, để ta đi xem Tiểu Lôi thế nào.

Trong nhà gian, sau khi Dương Hồng Toàn thấy thắng lợi của Dương Thiên Lôi, cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, bỗng khẽ nói nhỏ với Dương lão đang ngồi cạnh.

- Không cần đi, có Tử Hàm chiếu cố thì hắn không sao đâu.

Dương lão mỉm cười nói.

- Ta cũng biết thế, nhưng Tiểu Lôi tiến bộ quá nhanh, Dương gia chúng ta còn chưa chuẩn bị tốt, hắn tham gia cuộc thi tỷ thí người mới không ngờ có thể tấn cấp lên top hai mươi lăm, nhưng đến giờ cũng không có một vũ khí chuyên dụng Tinh Giả nào trong tay...

- Đơn giản thôi. Tối nay bảo Tử Hàm dẫn hắn đến kho binh khí chọn một thanh là xong.

Dương lão hơi hột nói.

- Điều này sao có thể?

Dương Hồng Toàn nhất thời cả kinh.

Dương lão cho Dương Thiên Lô viên Bách Thảo Đan đã là ân tình thiên đại rồi, không ngờ bây giờ lại còn cho thêm món vũ khí nữa, phải biết rằng, với tu vi của Dương lão thì có thể được cất giấu trong kho binh khí thì dù là cái chặn giấy thôi cũng là một bảo vật vô giá rồi!

- Sao lại không được? Hồng Toàn, ta thích tên hài tử này.

...

Trương Tử Hàm nhìn khuôn mặt y chang đầu heo nằm yên lặng trong lòng mình, nghĩ đến một khuôn mặt thanh tú, tuần nhĩ thường xuyên treo một nụ cười xấu xa, trong lòng khỏi thương tiếc, nàng tình nguyện cho Dương Thiên Lô ăn đậu hũ của mình, có dù cắn cũng không tiếc, chứ đừng có bộ dáng không hề nhúc nhích như bây giờ, khiến nàng rất lo lắng.

Rất nhanh đi tới ký túc xá của Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm nhẹ nhàng đặt hắn nằm trên giường.

- Tiểu Lô, Tiểu Lô, ngươi tỉnh lại đi?

Trương Tử Hàm nhẹ nhàng vuốt đầu của Dương Thiên Lô, khẽ lay động nói.

Hai mắt Dương Thiên Lô chậm rãi mở ra một khe hẹp, loáng thoáng thấy được khuôn mặt đầy quan tâm của Trương Tử Hàm, cổ tinh thần lực kỳ dị trong đan điền dường như đã hết năng lượng, chỉ chậm rãi vận chuyển cực kỳ yếu ớt. Cảm giác đói cồn cào xuất hiện, tập kích vào thần kinh của Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô cố lấy khí lực, trên mặt lộ ra nụ cười khó thấy, chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng vuốt trên khuôn mặt Trương Tử Hàm, một loại đàn hồi vô cùng tuyệt vời truyền đến tận tim hắn, nhẹ giọng nói:

- Thân ái, ta không sao, chỉ là... Đói bụng quá... Nàng giúp ta mang một con trâu đến đây!

Nghe được tiếng nói của Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng sau khi nghe hắn nói xong, lại nhất thời cứng họng.

- Ngươi ngươi... Muốn một con trâu?

- Ừ, thân ái đi nhanh lên... Nếu không... Ta chết đói thật đó!

Dương Thiên Lô lại lấy hết khí lực nói, nói xong liền nhắm mắt lại, con mẹ nó, tiểu vũ trụ bạo phát quả nhiên tiêu hao năng lượng kinh khủng, nếu như Vũ Đại Lăng kiên trì thêm một hồi nữa thì người thua có lẽ là chính mình rồi.

Trương Tử Hàm biết Dương Thiên Lô quả thật đang rất đói bụng, mặc dù nghĩ đến cảnh nàng đến thực đường mua nhiều đồ ăn đem về như vậy khá mất mặt nhưng nàng vẫn không hề có chút do dự, xoay người đi ra khỏi phòng.

Nhưng lúc nàng vừa mới tới cửa phòng thì bỗng vang lên tiếng đập cửa.

- Lão đại, lão đại, Trương lão sư, mọi người có trong đó không?

Sau khi Phong Mã Ngưu biết sắp xếp của vòng kế tiếp thì vội vã chạy đến ký túc xá xem tình trạng của Dương Thiên Lô thế nào.

Trương Tử Hàm trong lòng vui vẻ, vội vàng chạy ra mở cửa.

- Trương lão sư... Lão đại hắn thế nào rồi?

Phong Mã Ngưu thấy bộ dạng cao hứng của nàng có hơi kỳ quái, nhất thời câu nệ hỏi thăm.

- Hắn đang rất đói bụng, rất đói, ngươi nhanh đi đến thực đường mua một con trâu đem về đây, nấu chín nhé!

Trương Tử Hàm không hề suy nghĩ liền sai bảo ngay.

- Hả?

Phong Mã Ngưu nhất thời há hốc mồm, mỹ nữ đệ nhất học viện Cực Dương này lại nói một câu không đầu không đuôi thế nhỉ?

- Một con trâu, đã nấu chín!

Trương Tử Hàm nói lại lần nữa, vừa mới nói xong thì nàng cũng chợt nhận ra chỗ không thích hợp, liền vội vàng nói:

- Ý của ta là mua nhiều đồ ăn một chút, mua cho khoảng mười người... À không, hai mươi người ăn là được rồi.

- A, hiểu, ta đi ngay!

Phong Mã Ngưu nói xong, thân hình nhoáng lên, hai chân như cái chân vịt của ca nô, chạy thẳng tới thực đường.

Hơn mười phút sau, Trương Tử Hàm mở cửa lớn há hốc mồm với một cảnh trước mặt!

Có sáu người đang đứng trước cửa, mỗi người đều tay bưng hoặc xách một đồng đồ ăn, Phong Mã Ngưu đứng đầu, Vũ Đại Lãng đứng to như một bức tường phía sau cùng, tay đang vác cả một cái chân trâu!

- Trương lão sư, đồ ăn về rồi!

- Ách ách... Sao nhiều quá vậy...

Trương Tử Hàm nói.

- Không nhiều lắm, mấy thứ này chỉ đủ ta ăn năm bữa.

Vũ Đại Lãng ồm ồm nói.

Trương Tử Hàm bó tay không nói gì, thân người của người và Dương Thiên Lôi có thể so với nhau sao? Nhưng, nàng cũng không nói thêm gì, vội vàng dẫn mọi người đi vào.

...

- Tiểu Lôi, cơm tới rồi, dậy ăn đi!

Trương Tử Hàm vừa vào cửa, bước tới giường, đưa tay nâng đầu Dương Thiên Lôi dậy.

Dương Thiên Lôi mở mắt, thấy trong phòng có Phong Mã Ngưu và bốn người xa lạ, còn ở ngoài cửa có lấp ló cái đầu của Vũ Đại Lãng đang nhìn ngó xung quanh, vẻ mặt Dương Thiên Lôi hơi kinh ngạc.

- Ha ha, lão đại, mấy người này đều là hảo huynh đệ của ta, bọn họ thấy ta nhận người làm lão đại cũng đều kéo hết đến đây xem huynh thế nào!

Phong Mã Ngưu vội giải thích, vừa cười vừa nói.

- Ủm, ăn trước cái đã, cho ta hộp chút canh... Ca hiện tại không còn khí lực nữa...

Hai mắt Dương Thiên Lôi mơ màng, nói.

Trương Tử Hàm lấy một bát súp từ tay một tiểu đệ, dùng muỗng múc từng chút cho Dương Thiên Lôi nhưng hắn gạt phắc qua một bên, cắm đầu vào trong bát súp húp rột rột, đói quá nên hắn không có một chút hứng thú chọc ghẹo Tử Hàm muối muối, huống chi có mấy lão gia tử đang ở đây.

Chẳng khác gì trâu uống nước, chỉ một lát sau liền thấy đầy chén súp, thở dài một hơi, tinh thần Dương Thiên Lôi phần chần hơn nhiều.

- Lão đại, chỗ này có món tiên ngực bao còn nóng hổi này, còn có các loại điểm tâm tinh xảo, thịt gà, thịt dê, thịt bò... Chờ đã, lão đại muốn ăn cái gì?

- Trước tiên là bánh bao!

Dương Thiên Lôi lớn tiếng nói, trực tiếp nhảy xuống giường, một tấp một cái bánh bao, ăn như lang cắn hồ xé!

Mọi người đều há hốc mồm nhìn cảnh này, ngay cả Vũ Đại Lãng cũng sững sờ, đây đúng là ma đói chuyển thể mà?

Phần bụng Dương Thiên Lô dần phình lên, sau khi giết chết hai mươi mốt cái bánh bao mới dừng lại vỗ vỗ cái bụng vẻ như no rồi, thở hổn hển từng ngụm khí.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, cho rằng Dương Thiên Lô đã no rồi, không cần lo hấn ăn nữa bụng.

- Hơi ghen một chút, tiếp tục chút canh nào.

Dương Thiên Lô nhanh tay chớp lấy chén canh trên tay một thiếu niên khác, lại ụp đầu vào trong chén mà húp rột roạt, lát sau là ngửa thẳng bát lên trời!

Uống hết tô thang kia, Dương Thiên Lô lại thở dài một hơi, hai tay nhẹ nhẹ vỗ lên bụng, nói:

- Thoải mái, thật là thoải mái!

Đúng lúc này, một màn khiến người ta khiếp sợ hiện ra, cái bụng của hắn không ngờ lại xẹp xuống một cách thần kỳ!

Mọi người trở mắt nhìn nhau.

Dương Thiên Lô lại ăn như sói xé hổ gặm, các loại đồ ăn trên tay Phong Mã Ngưu và đám tiểu đệ đều bị vơ sạch không còn thứ gì.

- Hết rồi à? Ta chỉ mới ăn lưng bụng thôi...

“Ầm ầm, ầm ầm...”

Thanh âm té ngựa liên tiếp vang lên, Trương Tử Hàm, Phong Mã Ngưu cùng với bốn tên tiểu đệ kể cả Vũ Đại Lãng đều hoảng hồn té ngựa.

- Huynh đệ, ta còn cặp giò trâu này!

Võ Đại Lang sau khi tỉnh lại, vươn một tay ôm giò trâu đến.

Hai mắt Dương Thiên Lô nhất thời tỏa sáng, hai tay nhanh như chớp chớp lấy, điên cuồng nhai nuốt!

Mọi người nhìn Dương Thiên Lô mà choáng váng, nhất là Vũ Đại Lãng, nên biết rằng sức ăn của hắn vốn kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, nhưng không nghĩ tới rằng Dương Thiên Lô không ngờ còn vượt xa mình, điều này khiến Vũ Đại Lãng như nhìn thấy thần tượng của mình vậy.

Hai cái giò trâu bị Dương Thiên Lô quét còn nhanh hơn cả gió, chốc lát sau đã chui tọt vào trong bụng.

- Hài— cũng khá no rồi, còn một cái giò trâu nữa phải không?

Dương Thiên Lô vừa cười vừa nói.

Mọi người đang hoảng hồn cũng đã bình tĩnh lại, nhưng bọn họ lại kinh ngạc thêm lần nữa khi thấy hắn mỉm cười, đúng là mỉm cười. Cái như đầu heo của Dương Thiên Lô lúc trước đã không còn, hoàn toàn khôi phục lại trạng thái khỏe mạnh như ban đầu.

- Mẹ ơi, lão đại này rốt cuộc là quái vật gì vậy?

Phong Mã Ngưu và mọi người đều cực kỳ khiếp sợ.

...

- Lão đại, ta giới thiệu với huynh, tên này gọi là Vương Phong, Tinh Giả cấp bốn đại thành thuần mộc thể, biệt hiệu là “Tiểu Kiểm”, tên này gọi là Từ Đào, Tinh Giả cấp bốn nhập môn hệ thủy, biệt hiệu “Đại Ba”, tên này là Triệu Phi, Tinh Giả cấp bốn nhập môn hệ kim, biệt hiệu là “Phi Đồn”, tên này là Diệu Võ, Tinh Giả cấp bốn nhập môn hệ hỏa, biệt hiệu là...

- Man yêu?

Dương Thiên Lô bỗng nhiên nói.

- Ha ha... Lão đại cũng biết sao?

Phong Mã Ngưu bày bộ mặt hoảng hốt.

- Kháo, tất cả đều là biệt hiệu người đặt?

- Ách... Không... Mà sao lão đại biết?

- Những cái tên không tiêu chuẩn như vậy, ca đương nhiên biết!

Trương Tử Hàm nghe mấy cái tên này, miêng không dám nói gì, khuôn mặt chợt đỏ bừng, mấy cái tên thô bỉ này coi mình là không khí mà?

Chát!

Một cái tát giòn tan, Tử Hàm muội muội giáng một bạt tai lên đầu Dương Thiên Lôi.

- Câm miệng cho ta!

Tử Hàm muội muội nhất thời nổi điên, Thủy tiên tử ôn nhu, mỹ lệ trong truyền thuyết không ngờ lại bưng hãn đến vậy, khiến đám Phong Mã Ngưu vô cùng kinh ngạc.

- Các người mau đi về tu luyện hết đi!

- A, lão đại, chúng đệ đi trước đây!

Phong Mã Ngưu là tên đầu tiên xông ra ngoài nhanh như chớp.

- Lão đại, bọn đệ cũng xin phép!

Bốn người kia cũng liền nối đít nhau chạy ra ngoài.

- Huynh đệ, cố gắng lên! Lúc rảnh thì chúng ta đánh thêm mấy trận nữa, ta trở về tu luyện!

Vũ Đại Lãng ồm ồm nói, chân bước Bịch Bịch Bịch rời đi.

Về mặt Tử Hàm muội muội giận dữ, chăm chăm nhìn Dương Thiên Lôi.

- A, Tử Hàm tỷ tỷ... Nàng xem hiện tại khí trời sáng sủa, mưa xối xả mưa tầm tã, bầu trời xanh vạn dặm, mây đen密布, diễm dương cao chiếu, đây sao một chút..."

Dương Thiên Lôi miêng thao thao bất tuyệt, trong nháy mắt khiến Trương Tử Hàm ngây người, từ từ di chuyển ra phía cửa, trên mặt nở nụ cười quý khách đã thực hiện được.

Một tiếng "Tử Hàm tỷ tỷ" cực kỳ thân thiết khiến Trương Tử Hàm có chút sợ hãi, sau đó từ ngữ kế tiếp lại có chút mâu thuẫn khiến Tử Hàm muội muội khẽ nhíu mày, nhưng khi đoán ra được quý khách của Dương Thiên Lôi thì Tử Hàm muội muội lại không gấp rút chút nào.

- Muốn chạy?

Tinh thần lực cường bạo nhất thời nổi lên, khí trường cường đại của Tử Hàm muội nhất thời tập trung lên người Dương Thiên Lôi.

49. Chương 42: Nộp Vũ Khí Đầu Hàng

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 42: Nộp vũ khí đầu hàng

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ách... Không chạy, tuyệt đối không chạy, đánh là thân, mắng là yêu, có thể được Tử Hàm tỷ tỷ vừa thân lại vừa yêu chính là vinh hạnh của ta.

Dương Thiên Lôi vô sỉ nói

- Nhưng mà... Hôm nay ta đâu có phạm sai lầm nào đâu, bóp cũng chưa bóp, cắn cũng chưa cắn... Ta nói cái này, bọn Phong Mã Ngưu sao có thể so sánh với ta, Tử Hàm tỷ tỷ, chắc nàng cũng biết là ta trời sinh là người thuần khiết, thuần khiết từ đầu đến chân!

Phụt ——

Rốt cục Trương Tử Hàm cũng không nhịn được cười, khuôn mặt đang phẫn nộ cũng bật cười thành tiếng.

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm đang cười tươi như hoa, lại nghĩ đến nàng vì lo lắng cho mình mà khóc, trong lòng Dương Thiên Lôi bỗng xuất hiện một loại tình cảm mà bản thân chưa bao giờ thể nghiệm, loại cảm giác này không thể diễn tả bằng lời, hẳn chỉ biết là, thiếu nữ trước mắt này chính là người mà suốt đời hắn phải bảo vệ, che chở!

Suốt đời!

...

- Người thật sự không bị thương?

Hai người đứng trong sân, chuẩn bị bắt đầu tu luyện, Trương Tử Hàm nhìn Dương Thiên Lôi hoàn hảo không chút sẹo, nhẹ giọng hỏi lại.

- Bị, nhưng hiện tại hoàn toàn khỏi hẳn rồi.

Dương Thiên Lôi nói, trong đầu thì thầm nghĩ đêm nay có động phòng cũng không thành vấn đề.

- Vậy thì tốt. Hiện tại người đã nằm trong top hai mươi lăm. Vòng thi đấu kế tiếp sẽ phân ra làm năm tổ tiến hành thi đấu vòng tròn, mỗi tiểu tổ lại chọn ra hai người mạnh nhất lọt vào top mười.

- Thực lực hiện tại của người tuy rằng mới chiến thắng người có thực lực rất mạnh như Vũ Đại Lãng, cũng chiếm được sự tán thành của mọi người, nhưng thực lực chân chính của người vẫn thua hẳn rất xa. Nếu như sử dụng vũ khí thì người thua là cái chắc.

- Bởi vậy, nếu như ta đoán không nhầm thì trong tiểu tổ thi đấu với nhau, người chắc chắn sẽ đụng độ với cả hai cường giả. Đây chính là quy củ của cuộc thi tỷ thí người mới, mỗi một tiểu tổ sẽ sắp xếp hai cường giả trong đó, nếu như không có ai giấu thực lực thì hai người đó chắc chắn là hai người được chọn để lọt vào vòng trong. Trận đấu ngày mai sẽ càng thêm gian nan!

Trương Tử Hàm ôn nhu nói, đôi mi hơi nhíu lại vì Dương Thiên Lôi mà lo lắng.

- Đừng lo, ta nói rồi, ta chắc chắn sẽ đoạt được chức quán quân, mặc kệ thế nào ta vẫn sẽ giành chiến thắng cuối cùng, Trương lão sư, nàng lẽ nào không phát hiện là ta chính là người thâm tàng bất lộ đó sao?

- Thâm tàng bất lộ? Người thì có cái gì mà thâm tàng? Trừ cái thể chất đặc biệt và tốc độ hồi phục biến thái ra thì còn cái gì nữa... À, còn có tinh thần lực hệ Kim mà người chưa bao giờ sử dụng nữa! Nhưng... Dù vậy, cũng không có tác dụng gì lớn, cảnh giới giới hạn thực lực của người!

Trương Tử Hàm bỗng nhiên nghĩ đến, trận đấu hôm nay Dương Thiên Lôi từ đầu đến cuối đều chỉ sử dụng tinh thần lực hệ Thổ.

- Không chỉ nhiều đó thôi đâu, nàng chờ xem ta biểu diễn là hiểu!

Ánh mắt Dương Thiên Lôi kiên định nói, không chỉ như thế, đúng là không chỉ có như thế, hắn không chỉ có thuộc tính thổ và kim mà là có thể thi triển đặc tính của cả ngũ hành! Nhưng ngoài ra cũng không còn vốn liếng gì khác, Trương Tử Hàm mặc dù chế giễu hắn nhưng đó lại là sự thật, cảnh giới giới hạn thực lực hắn, mặc dù hắn có cả năm thuộc tính thì sao đây? Hắn nói như vậy bất quá chỉ không muốn Trương Tử Hàm phải quá lo lắng mà thôi.

Bính khí, nếu Vũ Đại Lãng sử dụng chiến phủ thì người bại chắc chắn là mình. Điểm ấy Dương Thiên Lôi vẫn biết, hắn có thể chịu được quyền đâm cường đá củ Vũ Đại Lãng nhưng nếu cộng với một chiến phủ hơn trăm cân thì căn bản không cách gì chịu nổi một đòn.

- Tự tin là tốt nhưng ta hoàn toàn không muốn người đi mạo hiểm. Biết chưa?

Cảm thấy một thân tràn đầy tự tin của Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Ủm, ta biết, yên tâm đi. Chúng ta bắt đầu luyện tập, Quy Giáp Công của ta hình như mạnh hơn trước nhiều, công kích của Vũ Đại Lăng ít gì cũng phải có lực ba nghìn cân, ta vẫn có thể chịu được! Thân ái, nằng cứ mặc sức mà đánh, ta muốn biết cực hạn chân chính của ta ở mức nào!

Ánh mắt Dương Thiên Lô kiên định nói.

Quán quân, để giành được quán quân, Dương Thiên Lô hiểu rõ bản thân mình thực lực còn quá yếu, chỉ còn cách trong thời gian ngắn nhất đều cao cảnh giới của bản thân thì mới có chút hy vọng.

Lòng tin và khát khao chiến thắng thì hẳn không thiếu nhưng hẳn cũng không phải dạng thấy bản thân tiến bộ thần tốc mà tin tưởng mù quáng, quên đi lý trí. Quả thực hẳn còn cần tu luyện rất nhiều, rất nhiều.

- Người sai rồi. Sức chịu đựng cực hạn của người vẫn là năm trăm cân như trước. Tuy rằng người có thể chịu được công kích của Vũ Đại Lăng thì có thể nói là năng lực kháng kích của người mạnh, không nên hiểu lầm là lớp da của người đã được luyện tới cường độ đó. Nếu đúng là Quy Giáp Công thật sự thì lúc người chịu công kích của Vũ Đại Lăng, lớp da của người không bị sưng đỏ, rách da, phải cứng như da trâu vậy, co dãn bình thường, đó mới gọi là tu luyện Quy Giáp công đến trình độ đó. Còn người thì sao, xem lại bản thân mình đi, thân đầy máu, mặt sưng vù như mặt heo!

- Ha ha... Thì ra thế, vậy được rồi, nằng cứ dựa vào phán đoán của nằng công kích ta đi.

Dương Thiên Lô không bình luận tiếp.

Bốp...

Trương Tử Hàm không nói một tiếng, trực tiếp ra đòn tấn công Dương Thiên Lô, phát đầu đã lực bốn trăm cân,

- Được!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói, sở dĩ đột nhiên tập kích là muốn kiểm tra xem lúc Dương Thiên Lô gặp phải công kích bất ngờ có tự kích phát Quy Giáp Công hay không và Dương Thiên Lô đã xuất sắc hoàn thành.

- Tiếp!

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói, chậm rãi nhắm mắt hai mắt lại, thả lỏng toàn thân, trong đầu hoàn toàn thanh minh.

“Bịch bịch bịch”

Từng tiếng nện liên tiếp vang lên, đôi tay Trương Tử Hàm vung lên như gió, độ mạnh dần tăng lên, cảm nhận sự biến hóa trên lớp da của Dương Thiên Lô.

...

- Lực tám trăm cân!

Trong lòng Trương Tử Hàm vui mừng, chỉ mới một ngày mà không ngờ lớp da toàn thân hẳn đã nâng sức chịu đựng từ lực năm trăm cân đến tám trăm cân, đạt được tiêu chuẩn lớp da của Tinh Giả cấp ba!

- Cái này đã là cực hạn của người!

Trương Tử Hàm nói nhẹ nhàng, Khác với hôm qua, lúc này tuy rằng Dương Thiên Lô cảm thấy công kích của Trương Tử Hàm khiến da toàn thân đều đau nhức, thế nhưng nếu so với công kích cuồng bạo của Vũ Đại Lăng thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều, loại công kích mức này đối với Dương Thiên Lô mà nói thì chẳng khác gì muỗi chích, hơi tê tê tý tý mà thôi.

- Trương lão sư, tăng lực lên đi!

Dương Thiên Lô trầm giọng nói.

- Rèn luyện lớp da nên tiến hành một cách tuần tự, bằng không sẽ bị phản lại.

Trương Tử Hàm không đồng ý.

- Đó là đúng với người thường, ta không phải là người bình thường, ta có thể chết mà bọn họ không có! Trương lão sư, thời gian của ta không còn nhiều lắm, với năng lực khôi phục của ta thì tin rằng dù có bị thương thì không bị hiểu quả phản ngược!

Dương Thiên Lôi kiên quyết nói.

Trương Tử Hàm nghĩ đến tốc độ khôi phục kinh người của Dương Thiên Lôi liền có chút do dự, nhẹ giọng nói:

- Được rồi!

Trương Tử Hàm nói xong, tinh thần lực lại nổi lên, bắt đầu điên cuồng công kích Dương Thiên Lôi!

- Một ngàn năm trăm!

- Hai nghìn!

Lực đạo dần tăng lên, thẳng đến lực hai nghìn cân, trên mặt Dương Thiên Lôi rốt cuộc bắt đầu hiện vẻ thống khổ, mỗi một lần Trương Tử Hàm công kích, trên người Dương Thiên Lôi đều bị thụ thương, da thịt nứt nẻ, máu chảy đầy mình. Bộ y phục vốn bị Vũ Đại Lăng đánh hỏng lung lay lổ chổ, giờ lại bị càng thêm tồi tệ, từng mảng rách rơi ra trên từ người Dương Thiên Lôi. Ngoại trừ cái quần lót ra thì gần như là lỏa lồ, thân hình hần tuy nhìn có hơi gầy gò nhưng khác với cơ thể cơ bắp của Vũ Đại Lăng, không nhờ lại uyển chuyển như nước, tràn đầy mỹ cảm và cân đối.

Hiện tại, mỗi một đòn của Trương Tử Hàm đánh lên người Dương Thiên Lôi đều bắn ra máu tươi, thoát nhìn rất kinh khủng!

- Hãy... Được rồi, không thể tăng lực lên nữa.

Trương Tử Hàm thở dài một hơi, có chút thương tiếc nói:

- Bây giờ rèn luyện mệnh môn... Người có muốn nghỉ ngơi chút không?

- Không cần!

Nghe tới câu luyện mệnh môn, thì máu huyết trong người sôi sục hoàn toàn che lấp đi sự đau đớn, nghỉ ngơi ư? Nghỉ cái lông á, ca chờ đợi thời khắc này lâu rồi.

- Thân ái... Nàng nhẹ tay một chút, từ từ tăng lực, các vị trí khác thì ta không sợ nhưng chỗ này thì đúng là phải cần tuân theo tuần tự, tuyệt đối phải tuân theo tuần tự!

- Ừm, ta sẽ có chừng mực!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói, nhìn cái quần lót của Dương Thiên Lôi, vẻ mặt e thẹn, nhưng vì sự thăng tiến thực lực của Dương Thiên Lôi, thân làm lão nên nàng rất nhanh dẹp bỏ cảm giác e thẹn trong đầu, hơi khom người đem tinh thần lực ngưng tụ vào lòng bàn tay trắng nõn, lại tiếp tục công kích!

- A A A A...

Từng tiếng rên quái dị thốt lên từ miệng Dương Thiên Lôi.

Tử Hàm muội muội đích xác rất chú tâm, rèn luyện mệnh môn không chút qua loa, ban đầu lực đạo chỉ có năm mươi cân, theo dõi kỹ trạng thái của Dương Thiên Lôi rồi mới từ từ tăng lực.

Nửa giờ sau, Dương Thiên Lôi ngơ ngác nhìn bóng lưng Trương Tử Hàm đang đi xa dần, trong đầu tràn ngập tư tưởng kiêu diễm, cái loại cảm giác tuyệt vời này khiến hăng cực kỳ hưng phấn, mặc dù lúc cuối cùng tăng lực lên đến năm trăm cân, khiến hắn đau đớn phải vội vàng đình chỉ, giả bộ chịu không nổi nữa, thế nhưng hắn biết rõ rằng không phải đau chịu không nổi mà là sướng chịu không nổi.

Nộp vũ khí đầu hàng, tuyệt đối không thể dưới tình huống như vậy, bằng không nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì ca sao còn dám gặp người khác đây? Dù chuyện này không truyền ra ngoài thì sau này Tử Hàm muội muội hiểu được chuyện này thì tôn nghiêm của một nam nhân như mình mất sạch sành sanh rồi còn gì?

Ca cũng sợ ca quá mà, đầu hàng thì cũng phải sau một hồi “đại chiến” thì còn được, sao lại ra trong lúc này cơ chứ!

Vứt bỏ hết ý niệm tạp nham trong đầu, Dương Thiên Lô lại tiếp tục điên cuồng tự mình hành hạ mình, vết thương trên người ngày càng nhiều, càng lúc càng kinh khủng, chỗ nào cũng chảy máu trộn lẫn với mồ hôi, nhưng hắn không hề để ý, trong lòng hắn chỉ có một chấp niệm, phải mạnh lên! Mạnh lên một cách nhanh nhất!

Màn đêm chậm rãi buông xuống, sao mọc đầy trời, thân hình gầy gò của Dương Thiên Lô vẫn không dừng lại, vẫn điên cuồng hành hạ bản thân, mãi cho đến khi cảm giác đói cồn cào ập tới thì hắn mới ngừng lại, hít một ngụm khí thật sâu, song quyền bỗng nhiên đánh về phía hạ thân!

Một cú, hai cú, ba cú... Tiếng Bịch bịch bịch không ngừng vang lên, lực đạo rất kinh người, phải hơn năm trăm cân!

Ngay lúc Dương Thiên Lô đang hành hạ hạ thể của mình thì mọi đạo thân ảnh lặng yên không tiếng động rất nhanh lén vào trong ký túc xá của Dương Thiên Lô, khi thân ảnh kia nghe tiếng bịch bịch trong sân kèm theo tiếng rên thống khổ của Dương Thiên Lô thì có hơi động dung, nhẹ nhàng nhảy một cái lướt qua bờ tường bọc quanh sân nhảy vào trong, thấy một màn quá kinh người!

Dưới tinh quang nhàn nhạt, Dương Thiên Lô đánh ra từng quyền từng quyền, mỗi một quyền chừng lực nghìn cân, oanh kích vào hạ thân chính mình, giống như điên cuồng.

Toàn thân hắn xích lỏa, trên người đầy máu tươi, nếu như không biết hắn đang tu luyện mà nói, tất nhiên sẽ cho rằng hắn là một kẻ tự ngược điên cuồng.

- Tiểu Lô!

Đạo thân ảnh kia nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng xuất hiện một loại cảm giác không tên, có kinh ngạc, tán thưởng, cảm động, thương tiếc... Các loại tâm tình hỗn tạp cùng một chỗ, cấu thành chưa xốt khổ sở và đau lòng không kìm nén nổi.

- A? Tử Hàm muội muội... A, không, Trương lão sư...

Thanh âm quen thuộc để Dương Thiên Lô giật mình một cái, nhất thời khép kín hai chân lại, hai tay che mệnh căn, vẻ mặt vô cùng xấu hổ nói.

- Người... Không muốn sống nữa sao?

- Sao lại không? Cái này thì tính là gì, không qua bao lâu là ta có thể khôi phục lại!

Dương Thiên Lô lại giống như không có việc gì nói.

Trương Tử Hàm chậm rãi bước tới trước mặt Dương Thiên Lô, nhẹ nhàng vươn tay, vuốt ve gương mặt tràn đầy máu tươi của Dương Thiên Lô, mặc dù toàn thân Dương Thiên Lô xích lỏa, thế nhưng giờ khắc này, nàng không hề có một tia e thẹn, chỉ có đau lòng, đau lòng không gì sánh được.

Dương Thiên Lô đích xác là thiên tài, đích xác tiến bộ thần tốc, thế nhưng toàn bộ thể gian có ai đủ quyết tâm tu luyện điên cuồng như vậy, tàn khốc như vậy?

- Được rồi, Tiểu Lô, người như vậy...

Thanh âm Trương Tử Hàm run run, rốt cuộc không nói được thành lời, chỉ ôm lấy thân thể Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô có điểm ngạc nhiên.

- Thân ái, vì sao nàng lại qua đây?

Dương Thiên Lô ngửi mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể Trương Tử Hàm, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, hỏi.

- Dương lão bảo ta tới gọi người. Tiểu Lô, nhanh nhanh đi mặc quần áo, theo ta đi!

Trương Tử Hàm nhẹ nhàng đẩy Dương Thiên Lô, nói.

- Dương lão? Hẳn tìm ta làm gì?

- Chuyện tốt, người đi trước mặt quần áo đi.

Trương Tử Hàm ôn nhu nói.

- Được rồi, thân ái, nàng quay đầu, không được phép nhìn trộm!

Dương Thiên Lôï bỗng nhiên che kín con mắt của Trương Tử Hàm, nhẹ nhàng đẩy đầu nàng quay sang một bên, sau khi nói xong lập tức chạy vào trong phòng nhanh như chớp. Tuy rằng không nhận ra, thế nhưng để một đại mỹ nữ nhìn bộ dạng xích lôa quần bách của chính mình như vậy, Dương Thiên Lôï tự nhiên không muốn, nhất là để trần cái mông trắng hếu, vậy càng không được!

50. Chương 43: Tiên Thiên Chi Cảnh

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 43: Tiên Thiên chi cảnh

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Phi!

Trương Tử Hàm khẽ gắt một ngum, khuôn mặt đỏ bừng, trực tiếp nói:

- Trời tối như vậy, ta không nhìn thấy cái gì!

...

- Thân ái, ta lại đói bụng rồi, hay là trước tiên đi ăn cái gì đã, sau đó mới tới tìm Dương lão!

Song vai đi trên đường cùng với Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôï đói bụng khó nhịn, nhẹ giọng nói. Hẳn cũng không rõ vì sao chính mình có thể ăn được nhiều như vậy, lại càng có thể đói nhanh như vậy, ngay cả chính hắn đều hoài nghi phụ thân của mình là quỷ chết đói đầu thai.

- Nhịn một chút, chờ từ chỗ Dương lão trở về sẽ dẫn người đi ăn!

Trương Tử Hàm rất không biết nói gì, cầm lấy cánh tay Dương Thiên Lôï, một lần nữa đẩy nhanh tốc độ của chính mình.

Chạy qua một dãy phòng học và diễn võ trường cỡ nhỏ, dọc theo một tầng bậc thang dày đặc bằng đá, Trương Tử Hàm lấy tốc độ võ cùng kinh người, nhưng vẫn tiêu tốn hai mươi phút đồng hồ mới tới được chỗ sâu nhất trong học viện Cực Dương, cũng là chỗ tối cao, tiến vào một tiểu viện xa hoa, không lớn cũng không nhỏ, nhưng dị thường thanh u khác biệt.

Tiểu viện này chính là địa phương Dương lão ở lại.

- Tối rồi?

Thanh âm thân thiết nhu hòa của Dương lão giống như gió xuân, từ trong học viện bay tới tai Dương Thiên Lôï và Trương Tử Hàm, trên người mặc bạch y, râu tóc bạc trắng, quý dị xuất hiện ngay trước mặt Dương Thiên Lôï và Trương Tử Hàm, dưới tinh quang nhàn nhạt, cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy Dương lão để Dương Thiên Lôï có một loại ảo tưởng nhìn thấy thần tiên.

Con mắt của Dương lão dưới tinh không, tựa hồ còn sáng sủa hơn so với tinh thần trên bầu trời, thấy khuôn mặt màu sắc rực rỡ, tràn đầy máu khô, tựa hồ hơi giạt mình.

- Ra mắt Dương lão!

Dương Thiên Lôï cung kính nói:

- Không biết... Lão nhân gia người tìm ta có gì phân phó?

- Nghe nói người không có binh khí tiện tay, chỗ của ta có không ít, hiện tại ta không cần dùng tới, đưa cho người một thanh, người có muốn hay không?

Dương lão mỉm cười, nhẹ giọng nói.

- Muốn, đương nhiên là muốn, đừng nói là một thanh, cho dù là mười thanh tám thanh, ta đều muốn! Vật Dương lão ban thưởng, tiểu đệ... A, không, tiểu tử ta sao dám không nhận? Hắc hắc...

Dương Thiên Lô nhất thời vô cùng vui vẻ nói.

Trương Tử Hàm thấy dáng vẻ vô sỉ này, bàn tay nhỏ bé không chút do dự nhéo mạnh thắt lưng của Dương Thiên Lô. Muốn thì muốn, nhưng người không có một điểm khiêm tốn nào sao?

- Ha ha ha... Người thực sự rất không khách khí nha, bắt quá, lão nhân gia ta thích! Đi thôi, Tiểu Hàm, người cũng cùng nhau qua! Ta dẫn các người tới binh khí khổ của ta nhìn!

Dương lão nói xong, liền dẫn đầu tiến sâu vào trong tiểu viện.

Trương Tử Hàm hưng hăng trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lô, hai người sóng vai đi theo phía sau Dương lão, tiến vào bên trong, vượt qua gian nhà giữa. Đi tới mặt tường nhà giữa, không thấy Dương lão có động tác gì, mặt tường nguyên bản nổi liền với nhau chậm rãi chuyển động, xuất hiện một hầm ngầm. Chỉ thấy hầm ngầm kia cũng cấp tạo theo kiểu bậc thang, thẳng tắp nối thông xuống bên dưới, sâu không biết bao nhiêu, giống như tiến vào một động thiên, dưới tinh quang nhàn nhạt, nhìn không thấy đầu cùng.

Thân hình của Dương lão nhìn như rất thông thả, thế nhưng Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm phía sau lại cảm thấy rất chật lực mới theo kịp. Hoàn hảo, mỗi lúc hai người không theo kịp, tốc độ của Dương lão sẽ thả chậm một chút, đủ đi mấy phút đồng hồ, Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm nhìn thấy được một cửa động nho nhỏ chỉ có thể đủ cho một người lớn đi qua. Trên cửa động có khảm một ngũ hành đồ không biết được chế tạo từ loại vật liệu gì.

Dương lão vươn nhẹ tay xoa xoa trên mặt ngũ hành đồ, không thấy phát lực như thế nào, tinh thần lực bàng bạc lập tức bao phủ Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm.

Sau một lúc, cửa động chậm rãi mở ra.

- Tới rồi, mật thất này, ngoại trừ ta và đồ nhi của ta, chưa từng có người nào tới!

Dương lão vừa cười vừa nói.

- Đồ nhi?

Trương Tử Hàm hơi sững sốt, nàng chưa bao giờ nghe nói qua Dương lão có đồ đệ.

- Uh, không bao lâu sau các người sẽ quen biết!

Dương lão nói xong liền dẫn theo hai người vào trong.

Đi qua thông đạo hẹp dài chừng mấy chục thước, trước mặt bỗng nhiên rộng mở, một huyết động hình tròn rộng lớn, giống như huyết động thiên nhiên xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm. Đỉnh chóp huyết động và bốn phía tràn đầy bảo thạch lờ lờ phát quang, khiến toàn bộ huyết động được chiếu sáng như ban ngày.

- Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ!

Dương Thiên Lô nhẹ giọng thì thầm, bốn phía huyết động hình tròn lại có năm cửa nhỏ, trên đỉnh cửa nhỏ phân biệt viết một loại trong ngũ hành.

- Tiểu Hàm, người tiến vào trong động hệ thủy nhìn xem sao, người có thể chọn một thứ gì đó người thích!

Dương lão nhìn Trương Tử Hàm đang giữ vẻ mặt hiếu kỳ và khiếp sợ, nhẹ giọng nói.

- Cảm tạ Dương lão!

Trương Tử Hàm câu nệ nói. Nha đầu này, trước mặt Dương lão, ngược lại giống như nữ hài tử ngoan ngoãn.

- Mau đi đi!

Dương lão hiền lành nói.

- Uhm!

Trương Tử Hàm nhất thời bước nhanh về phía cửa động hệ thủy.

- Tiểu Lôi, người đi huyết động khác, tùy người lựa chọn, bắt quá, chỉ được chọn một kiện!

Dương lão thấy Trương Tử Hàm đã rời đi, vừa cười vừa nói.

- Ngạch... Một kiện sao, được rồi, ta là thuộc tính thổ, vậy ta thử tiến vào trong huyết động thuộc tính thổ nhìn xem sao!

Dương Thiên Lôi đáp lại. Tuy rằng biết Dương lão không có khả năng có ác ý gì đối với chính mình, thế nhưng hắn đã mơ hồ hiểu rõ trong mỗi một huyết động thuộc tính khác nhau đều là những vũ khí có thuộc tính tương ứng dành cho Tinh giả sử dụng, nói thì nói như vậy. Hắn không muốn để bất cứ người nào ngoài Trương Tử Hàm biết thể chất đặc thù của hắn.

Trên mặt Dương lão hiện lên nụ cười mỉm kỳ dị, nhìn tới mức Dương Thiên Lôi có điểm chột dạ, lẽ nào lão nhân này biết dị thường của chính mình?

- Tốt, vậy thì bắt đầu thuộc tính thổ, đi thôi!

Dương lão nói.

- Cảm tạ Dương lão!

Dương Thiên Lôi trực tiếp chạy vào trong huyết động thuộc tính thổ.

- Ta kháo... Vì sao lại dài như vậy?

Đẩy cửa động ra, Dương Thiên Lôi vốn tưởng trực tiếp tiến vào trong bình khí khổng của Dương lão, thế nhưng không nghĩ tới là một thông đạo dài hẹp, đủ đi hai phút, bỗng nhiên xuất hiện một không gian càng lớn, vì sao đường vào thì nhỏ, tới đây lại rộng như vậy, so với bên ngoài còn rộng lớn hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt khi tiến vào trong không gian này, Dương Thiên Lôi nhất thời cảm thấy tinh thần lực hệ thổ vô cùng nồng đậm. Bốn phía huyết động xếp đủ loại bình khí và trang bị lờ lờ phát sáng, Dương Thiên Lôi nhìn hoa cả mắt, tâm tình nở rộ.

- Kiểm tốt!

Dương Thiên Lôi cầm lấy một thanh trường kiếm tỏa quang mang màu vàng đất, nhin không được nhẹ giọng khen.

Chuôi kiếm vào tay, căn bản không cần quán chú tinh thần lực, toàn bộ thân kiếm và thân thể của hắn hoàn toàn hòa hợp, trên thân kiếm có rất nhiều trận pháp tinh tế, hơi chút rót vào tinh thần lực sẽ lập tức phát quang rạng rỡ.

- Thanh kiếm này có vẻ tốt hơn một chút so với tiểu kiếm của Tử Hàm muội muội, đáng tiếc ngoại hình xấu...

Cầm lấy chuôi kiếm, lại buông kiếm ra, liên tiếp như vậy, đủ dùng nửa giờ, nhìn toàn bộ huyết động, Dương Thiên Lôi không nhìn thấy bất cứ thanh bảo kiếm nào khiến hắn hài lòng. Không phải là hình dáng không oai vệ thì là cảm xúc không tốt, chung quy cảm giác khuyết thiếu cái gì đó. Về phần những vũ khí khác, Dương Thiên Lôi căn bản không nhìn. Dưới tiểu thuyết võ hiệp hun đúc, kiếm chính là vũ khí hắn chung tình duy nhất.

- Không thấy thứ mình thích?

Thấy Dương Thiên Lôi tay không từ trong huyết động hệ thổ bước ra ngoài, Dương lão hỏi.

- Ai, bộ dáng quá xấu rồi, tính chết cũng có chút kém, ta thử tới huyết động khác nhìn.

Dương Thiên Lôi lắc đầu, rất không khách khí nói, trực tiếp tiến vào trong huyết động hệ kim.

Dương lão không nói được câu nào.

Bộ dáng xấu còn có thể chấp nhận được, dù sao sở thích của cá nhân khác nhau, xấu và đẹp chỉ là tương đối, thế nhưng tiểu tử này dám nói tính chất binh khí của Dương lão cất giấu quá kém, nếu như hắn là cường giả siêu cấp trong truyền thuyết cũng thôi, đối với những người đó mà nói, đồng binh khí này xác thực không có chút tác dụng gì, không khác gì so với đồng phế liệu, thế nhưng đối với một Tinh giả cấp ba như hắn, vậy thì quá mức khoa trương rồi.

Dương lão là ai? Tuy rằng những binh khí này đích thực là hẩn chuẩn bị cho học sinh, thế nhưng có tư cách để Dương lão cất vào trong binh khí kho, liệu có một kiện là phạm phẩm?

- Dương lão, ta... Muốn thanh này được không?

Lại qua hơn mười phút sau, Trương Tử Hàm cầm một thanh bảo kiếm thuộc tính thủy từ trong huyết động ra ngoài, mở miệng hỏi.

- Dương nhiên có thể, thanh kiếm này có tên gọi là Huyền Băng, dùng huyền băng thạch trên quý luyện thành, rất thích hợp với Tinh giả thuộc tính thủy. Có nó, vừa vận giúp người lĩnh ngộ thuộc tính băng!

Dương lão vừa cười vừa nói.

- Huyền băng thạch? Cái này... Quá quý giá rồi...

- Trong mắt Tinh giả bình thường đích xác quý trọng, thế nhưng khi cảnh giới tu vi của người tới trình độ nhất định sẽ không cho rằng như vậy, những thứ này bất quá là phạm thiết mà thôi, đối với ta không chút tác dụng, cầm lấy đi!

- A? Dương lão, những binh khí này ngài đã không dùng tới nữa sao?

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi lần thứ hai từ trong huyết động thuộc tính hỏa chui ra ngoài, vừa mới nghe Dương lão nói liền hỏi lại.

- Uh, không dùng tới nữa!

Dương lão lơ đãng nói.

- Hắc hắc... Nếu như lão nhân gia ngài đã không dùng tới nữa, không ngại để ta và Trương lão sư chọn thêm vài thanh được không?

Dương Thiên Lôi hiện rõ bộ dáng nịnh nọt, không hề biết xấu hổ nói.

Nghe được lời của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm nhất thời nháy mắt ngăn cản, thứ quý trọng như thế này, Dương lão để người chọn một thanh đã là ân huệ cực lớn rồi, sao có thể được một tác lại lần thêm một thước?

Thế nhưng Dương Thiên Lôi lại tỏ vẻ như không thấy, nói tiếp:

- Binh khí của lão nhân gia ngài thực sự quá mức kém đi, không phải nhìn không đẹp thì là không dùng được, nếu chỉ chọn một thanh nói thực rất không tiện chọn lựa.

Trên trán Trương Tử Hàm hiện hắc tuyến, phẩm chất đồ Dương lão cất giá quá kém? Tiểu tử này lại nói bậy bạ?

- Không được!

Dương lão thẳng thắn nói:

- Các người phải nhớ kỹ, Tinh giả quan trọng nhất chính là rèn luyện thân thể, để thân thể đạt tới trạng thái mạnh nhất! Quá ỷ lại vào binh khí, ngược lại sẽ cản trở tốc độ tu luyện của các người! Biết vì sao ta cho các người tới lựa chọn binh khí sao?

- Biết!

- Không biết...

Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm đồng thời nói, đáp án lại hoàn toàn trái ngược.

- Vậy người nói thử một chút!

Dương lão mỉm cười, nhìn chăm chú vào Dương Thiên Lô hỏi.

- Hắc hắc, đương nhiên là Tử Hàm tỷ tỷ lớn lên xinh đẹp, ta lớn lên suýt chút...

Nhất thời khuôn mặt Trương Tử Hàm đỏ bừng, con mắt tròn trĩnh nhìn Dương Thiên Lô, không rõ vì sao người này đứng trước mặt Dương lão không có tới một chút rụt rè.

- Ha ha...

Bị lời nói của Dương Thiên Lô chọc cười, Dương lão không hề tức giận, ngược lại cười thành tiếng:

- Tiểu tử ngươi so với phụ thân và gia gia của ngươi sao lại không có tới một chút giống nhau?

Toàn bộ đế quốc Cát Ương, cho dù là hoàng đế Sở Kinh Hồn trước mặt Dương lão đều rất quy củ, chưa từng có người nào dám nói giỡn trước mặt Dương lão, cũng chưa từng có người nào không chút câu thúc như Dương Thiên Lô, cái gì cũng dám nói. Thân phận đặc thù và thực lực cường đại của hắn để mọi người coi hắn là tồn tại giống như thần linh, trước mặt hắn đều biểu hiện vô cùng cung kính, sùng bái và ngưỡng vọng.

Thế nhưng Dương Thiên Lô trước mặt Dương lão tựa hồ không có một chút cố kỵ, giống như đối mặt với một người bình thường, có cái gì nói cái đó, không hề che giấu dự vọng và suy nghĩ của chính mình, điều này khiến Dương lão vốn coi trọng Dương Thiên Lô, hiện tại càng thêm thích thú trong lòng.

- Kỳ thực, rất đơn giản, vũ khí chuyên chúc dành riêng cho Tinh giả đối với tu luyện giả mà nói chỉ là một quá trình quá độ, có lợi cũng có hại. Quá phận ý lại sẽ trở ngại tu luyện, thế nhưng sử dụng hợp lý có thể xúc tiến tu luyện. Ví dụ như thanh Huyền Băng Kiếm Tiểu Hàm ngươi đang cầm, bởi vì chất liệu đặc thù của nó, tại lúc ngươi sử dụng sẽ cảm ứng được khí tức băng ẩn chứa trong đó.

- Băng, là loại năng lượng diễn biến ra từ tinh thần lực thuộc tính thủy, mà thân thể thuần thủy của ngươi, khi ngươi có thể lĩnh ngộ được tinh túy của băng, liền có thể thúc đẩy được thân thể của ngươi diễn sinh thành thuộc tính băng. Thủy băng kết hợp, càng tăng thêm sức mạnh, như vậy có thể lập tức giúp ngươi đột phá cảnh giới Tinh giả cấp sáu, đây là điều thứ nhất.

- Điều thứ hai, thông qua diễn hóa, rèn đúc tinh kỹ kiếm đạo thiên biến vạn hóa, có thể đề cao niệm lực của ngươi, để Tinh giả càng nắm giữ thuần thực đối với tinh thần lực, không chế càng thêm tinh tế. Đánh cơ sở vững chắc cho ngươi trở thành cường giả siêu cấp sau này.

- Cường giả siêu cấp? Dương lão... Cường giả siêu cấp này mạnh như thế nào? Đó là một loại cảnh giới?

Dương Thiên Lô đột nhiên hỏi nói.

Dương lão nhìn Dương Thiên Lô một chút, sau khi hơi trầm ngâm, nói:

- Nguyên bản những điều này chỉ cho các ngươi tiếp xúc sau khi các ngươi đạt tới cảnh giới Tinh giả cấp bảy trước hai mươi tuổi. Bất quá, tình huống của Tiểu Lô ngươi có chút đặc thù, Tiểu Hàm đã đạt tới cảnh giới cấp sáu đỉnh phong, trước hai mươi tuổi đạt tới cấp bảy hẳn không thành vấn đề, vì vậy ngươi đã hỏi, ta sẽ nói cho các ngươi biết một chút.

- Kỳ thực, trước Tinh giả cấp sáu, đối với tu luyện giả mà nói, chỉ là đặt nền móng mà thôi. Cấp sáu tới cấp bảy cũng giống như từ Vô Địch tới Tinh giả, cũng có một đường phân cách. Nếu như trước hai mươi tuổi không thể đột phá đến cấp bảy, như vậy ngày sau vô luận nỗ lực như thế nào cũng khó có thể đột phá vượt qua được Tinh giả cấp chín.

Dương lão thở dài một tiếng, lại nói tiếp:

- Đây cũng là số mệnh của đại đa số người.

- Nếu như có thể đột phá tiến vào cấp bảy trước hai mươi tuổi, như vậy có hi vọng sau này trở thành cấp chín đỉnh phong.

Dương lão nói tiếp:

- Cấp chín đỉnh phong, trong thế tục giới có thể coi như cao thủ đứng đầu rồi, nhưng cũng chỉ giới hạn trong thế tục giới mà thôi. Chân chính được coi như cao thủ chính là cường giả siêu việt, ý chỉ cường giả vượt qua cấp chín đỉnh phong, bước vào Tiên Thiên chi cảnh!

- Tiên Thiên chi cảnh?

Đúng vậy! Tiên Thiên chi cảnh mới chân chính là bắt đầu của con đường tu luyện! Thế nhưng trong thế tục giới, tu luyện giả thường bị công danh lợi lộc ràng buộc, hơn nữa không có thiên tài địa bảo và linh dược phụ trợ, nhân sinh không quá trăm năm, có thể đạt được cảnh giới cấp chín đỉnh phong cũng chỉ kéo dài được thọ mệnh mười hai mươi năm mà thôi, muốn đạt tới Tiên Thiên chi cảnh nói dễ vậy sao? Bất quá lần này các người lại có cơ hội rất lớn!

- Cơ hội?

Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi đồng thời hỏi.

- Không sai!

Dương lão mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao ta gọi người tới chọn binh khí.

- Khụ khụ, cái này có quan hệ gì với việc chúng ta chọn binh khí?

Dương Thiên Lôi không giải thích được hỏi.

- Dương nhiên là có quan hệ, lấy tu vi cảnh giới của người hiện tại, vốn không có cơ hội nào, cũng tự nhiên không liên quan tới người, thế nhưng ta tin tưởng người có thể làm tốt! Vì vậy, ta tận lực tranh thủ cơ hội lần này cho người. Hi vọng người đừng để ta thất vọng!

- Khụ khụ, rốt cuộc là cơ hội gì?

- Một cơ hội để thay đổi số phận của các người! Tối lúc đó các người tự nhiên sẽ biết.

Nhân thần già nua của Dương lão bỗng nhiên mang theo một tia cực nóng, thần thần bí bí nói:

- Tiểu Lôi, người hiện tại phải thu được thành tích tốt nhất trong cuộc thi người mới! Trong khoảng thời gian này người tiến bộ rất nhanh, ta rất chờ mong biểu hiện của người! Được rồi, người nhanh nhanh đi chọn binh khí của người đi.

- Hai thanh được không? Ta tuyệt đối sẽ không ỷ lại vào binh khí!

Dương Thiên Lôi cò kè một lần nữa.

- Không được!

Dương lão lắc đầu mỉm cười nói.

- Được rồi, ta sẽ tìm kiếm cẩn thận!

Dương Thiên Lôi nói xong liền chui vào trong huyết động hệ thủy Trương Tử Hàm vừa đi qua.

Vũ khí chuyên chúc của Tinh giả, tuy rằng có thuộc tính, thế nhưng đối với Tinh giả mà nói, bất luận vũ khí thuộc tính nào cũng có thể dùng được, chỉ là nếu thuộc tính vũ khí tương đồng với thuộc tính bản thân Tinh giả, như vậy hiệu quả sử dụng tốt nhất. Vì vậy, đối với việc Dương Thiên Lôi tiến vào huyết động thuộc tính thủy lựa chọn vũ khí, Trương Tử Hàm cũng không kỳ quái, chỉ nghĩ đầu người này thiếu chút ít mà thôi.

Rõ ràng là thân thể hai thuộc tính hệ thổ và hệ kim, trong huyết động của Dương lão có nhiều vũ khí thượng thừa như vậy, thế nhưng người này đều tay không trở về, không hề coi trọng bất cứ thanh nào, càng chưa từng nhìn thấy qua bất cứ người nào xoi mói như vậy.

Nửa giờ sau, đi hết hai huyết động thuộc tính thủy, mộc, vẫn như cũ giữ kết quả tay không ra ngoài, chỉ còn lại huyết động thuộc tính kim.

- Quá kém rồi, quá kém rồi! Phẩm chất kém, ngoại hình kém, tay nghề kém...

Dương Thiên Lô liên tục lẩm bẩm trong miệng, không hề dừng lại chui ngay vào trong huyết động thuộc tính kim.

- Dương lão, ngài đừng chú ý, Tiểu Lô thích nói giỡn, hẳn nói không chắc đã là thực, ta đoán hẳn khẳng định là nhìn hoa mắt rồi, không biết chọn cái nào mới tốt, cho nên mới tìm một lượt toàn bộ cả năm huyết động.

- Yên tâm, tính cách của tiểu tử này rất hợp với khẩu vị của ta, vì sao lại chú ý đây?

Dương lão dừng lại trên thân ảnh biến mất tại cửa động hệ kim của Dương Thiên Lô, vừa cười vừa nói.

- Không phải chứ?

Khi Dương Thiên Lô chạy ào vào trong huyết động hệ kim, nhất thời thất kinh.

Chỉ thấy huyết động hệ kim này cùng với các huyết động hệ khác không giống nhau. Trong những huyết động bốn loại thuộc tính xếp đầy binh khí và trang bị, mà trong huyết động này chỉ để mấy kiện vũ khí, hơn nữa không phải là kiếm, nhưng xung quanh có rất nhiều khoáng mạch lóe ra quang mang chói sáng hệ kim, trên cơ bản chính là một tài liệu khổ cỡ lớn.

- Lẽ nào những tài liệu này đều là tài liệu luyện khí?

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, chậm rãi bước tới gần, tỉ mỉ quan sát.

Một tia tinh thần thực nhàn nhạt các loại thuộc tính từ trong khoáng thạch xung quanh phát ra, tràn đầy huyết động, hiển nhiên những khoáng thạch này đều là vật phi phạm.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên cảm thụ được một cỗ khí tức quen thuộc mà lại xa lạ từ trong một góc vô cùng không gây chú ý phát ra, ngay trong nháy mắt này, tinh thần lực nguyên bản chậm rãi chuyển động xung quanh đan điền của Dương Thiên Lô dĩ nhiên bắt đầu hưng phấn nhảy loạn!

Dương Thiên Lô rõ ràng cảm ứng được dự vọng cường liệt của nó, dự vọng muốn tới gần chính mình.

“Vì sao có điểm tương tự với khí tức của khối đa trong ký túc xá của ca? Bất quá không chỉ là tương đồng, tựa hồ như lạnh liệt hơn rất nhiều!”

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, cước bộ rất nhanh về phía góc nhỏ.

Liên tục lật ra mấy chục khối khoáng thạch, rốt cuộc Dương Thiên Lô đã nhìn thấy được khối khoáng thạch đã hấp dẫn hắn.

Chỉ thấy toàn thân khối khoáng thạch này đen kịt, lớn chừng hai quả bóng đá, tương đối tròn trịa, mặt ngoài tràn đầy vết lõm sâu cạn khác nhau, kích cỡ cũng không giống nhau, cùng với một ít sợi khí ẩn đan xen, lẳng lặng nằm trong một lỗ thủng, lỗ thủng này giống như bị nó nện xuống tạo thành, hiển nhiên cũng không phải sức người đặc biệt tạo ra.

“Tương tự như vậy... Giống như là...”

Dương Thiên Lô cảm thụ được một tia khí tức quen thuộc mà lại xa lạ, quen thuộc là bởi vì khí tức của nó giống như khí tức của khối đá lớn trong ký túc xá của Dương Thiên Lô trước kia, mà xa lạ là bởi vì thuộc tính của khối đá này so với khối đá trước kia khác nhau, nhất là cỗ khí tức lạnh liệt tỏa ra, cỗ khí tức lạnh liệt này chính là nguyên nhân khiến tinh thần lực trong đan điền của hắn hưng phấn kích động.

“Vẫn thạch! Đúng, vẫn thạch! Thứ này tuyệt đối là vẫn thạch!”

Dương Thiên Lô đã từng hiểu kỳ nghìn năm thiên ngoại vẫn thạch không ít, lúc này nhìn thấy bộ dáng khối khoáng thạch này liền có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc, giống như đã từng gặp qua nơi nào đó, hơi suy tư một lúc, rốt cuộc cũng nghĩ tới trước kia xem qua không ít ảnh chụp online các loại.

51. Chương 44: Thiên Ngoại Vẫn Thạch

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 44: Thiên ngoại vẫn thạch

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lô hưng phấn khom thắt lưng, đưa tay cầm lấy khối khoáng thạch màu đen

- Ta kháo... Nặng như vậy?

Dương Thiên Lô hơi kinh hãi, lần thứ hai tăng thêm lực lượng, vẫn không sức mernhuw trước, cuối cùng phải vận đủ hai trăm cân lực lượng mới có thể nhấc được khối khoáng thạch màu đen này lên, vội vàng lùi lại.

- Ha ha ha... Thứ tốt, có nó ca chẳng phải là có thể... Chế tạo một thanh huyền thiết trọng kiếm?

Nghĩ tới huyền thiết trọng kiếm dưới ngòi bút của đại sư Kim Dung và bộ dáng vừa khốc lại vừa suất của Dương Quá cầm nó ngạo thị thiên hạ, Dương Thiên Lô nhất thời hưng phấn cười ha hả, hai tay cố sức nâng khối khoáng thạch nặng ước chừng hai trăm cân lên, bịch bịch bịch bịch chạy ra khỏi huyết động thuộc tính kim chúc.

Dương lão và Trương Tử Hàm nhìn thấy Dương Thiên Lô mang theo một viên khoáng thạch đen xì chạy ra ngoài, không chỉ có Trương Tử Hàm giật mình há miệng cười to, ngay cả Dương lão cũng cảm thấy giật mình thật sâu và mở to hai mắt nhìn.

- Tiểu Lô, ngươi mang khối đá ra đây làm gì? Nhanh nhanh chọn một thanh binh khí a!

Trương Tử Hàm giật mình nói, đối với Dương Thiên Lô triệt để không biết phải nói như thế nào, cho người đến chọn một thanh binh khí, người dĩ nhiên đi khắp năm huyết động, lại ôm theo một khối đá ra ngoài?

- Hắc hắc... Không có biện pháp a, binh khí khổ của Dương lão thực sự không có cái gì ta cảm thấy thích thú... Dương lão, ta chọn khối đá này được không?

Dương Thiên Lô mỉm cười nói với Dương lão.

- Người muốn nó làm gì?

Dương lão hơi kỳ quái hỏi thăm.

Dương lão có ấn tượng rất khắc sâu đối với khối đá lớn màu đen này, từ khi hắn tiếp nhận binh khí khổ tới nay đã tồn tại, không biết từ đâu đến.

Tất cả khoáng thạch được cất giữ bên trong huyết động thuộc tính kim chúc đều là khoáng thạch trấn quý hiếm thấy, mỗi một khối đều là tài liệu cực tốt để luyện chế binh khí, Dương lão cơ bản đều nhận thức, chỉ có khối khoáng thạch màu đen này là Dương lão không có bao nhiêu tư liệu, không hề điều tra được một điểm ghi chép có ích từ bản thân nó.

Dưới sự hiếu kỳ, Dương lão đối với nó có thể nói là hạ công sức nghiên cứu khá nhiều. Thế nhưng cuối cùng vẫn không giải quyết được gì. Hắn chỉ biết là, khối khoáng thạch này kỳ lạ phi thường, lại cứng rắn không gì sánh được, bất luận thần binh lợi khí nào cũng khó có thể lay động được nó, nếu không phải như vậy, cho dù là tinh thần lực vượt qua Tinh giả cấp chín đỉnh của hắn cũng không khó có thể rút vào một chút.

Tinh giả vượt qua cấp chín đỉnh phong, từ lâu đã đạt tới mức độ phi hoa trích diệp, dùng cỏ thay kiếp, hóa mục nát thành thần kỳ. Sử dụng binh khí căn bản không cần phải mượn huyết tinh thạch liền có thể quán thấu được tinh thần lực vào trogn đó. Thế nhưng đối với khối đá lớn này, hắn dĩ nhiên không thể quán nhập được dù chỉ một tia.

- Hắc hắc, lần đầu tiên ta nhìn thấy nó đã phi thường thích thú, ta muốn... Dùng nó để chế tạo một thanh bảo kích ta thích!

Dương Thiên Lô vừa cười vừa nói.

- Chế tạo bảo kiếm? Không có khả năng!

Dương lão nhẹ giọng nói:

- Khối khoáng thạch này phi thường đặc thù, ta đã sử dụng các loại phương pháp khác nhau để rèn luyện, nhưng chưa lần nào thành công!

- Không phải chứ!

Dương Thiên Lô gật mình nói.

- Đích xác là như vậy. Tiểu Lô, người nhanh chóng chọn một thanh binh khí đi, tí thí của người mới ngày mai, nếu như không có một thanh binh khí mà nói, người muốn thủ thắng cũng không có khả năng, cho dù khối khoáng thạch này có thể chế tạo thành binh khí thì cũng không kịp!

Dương lão nói:

- Nếu như thực sự thích, khối đá này có thể tặng thêm cho người!

- Vậy tốt quá! Hắc hắc! Đa tạ đa tạ!

Dương Thiên Lô hưng phấn nói, ôm tảng đá chạy vào trong huyết động thuộc tính hỏa.

- Người không thể buông trước hay sao? Không ai tranh với người!

Trương Tử Hàm nhin không được nói.

- Không sao không sao, không nặng!

Dương Thiên Lô nói, cước bộ liên tục, nhanh như chớp đã biến mất trước mặt hai người.

Sau một lúc, người này tay trái ôm khối khoáng thạch màu đen, tay phải cầm một thanh bảo kiếm.

Chỉ thấy thanh bảo kiếm này màu huyết hồng, so với Huyền Băng Kiếm của Tử Hàm muội muội đủ lớn hơn hẳn một phân, bất quá hoa văn, trang sức của vỏ kiếm cùng với thân kiếm dĩ nhiên giống y như đúc so với Huyền Băng Kiếm, hiển nhiên là xuất phát từ cùng một đại sư luyện khí, hai thanh bảo kiếm này đặt chung với nhau, một đỏ một lam, âm dương tương đối, giống như một công một mẫu, tuyệt đối là đôi tình lữ kiếm!

- Hắc hắc...

Dương Thiên Lô nở nụ cười mang theo một tia hèn mọn, sau khi rất có ý tứ hàm xúc nhìn Trương Tử Hàm, nói với Dương lão:

- Dương lão, ta chọn thanh này được rồi!

Thương Viêm Kiếm, cũng là một tác phẩm của một đại sư luyện khí, ả nhân Áo Đình Tạt La, tài liệu luyện chế ra nó cũng đến từ một trong ngũ đại tuyệt địa, bất quá tuyệt nhiên tương phản với Huyền Băng Thiên Cực, là Thiên Viêm Hỏa Ngục!

...

- Thương Viêm Huyền Băng, thủy hỏa giao hòa, một âm một dương, kỳ nhạc vô cùng! Trương lão sư thân ái, Thương Viêm của ta, Huyền Băng của nàng, một lửa, một nước, một âm một dương, một công một mẫu, thực sự là trời sinh một đôi a... Ha ha ha ha!

Cánh tay vẫn ôm theo tảng đá màu đen, một tay cầm bảo kiếm, lúc Dương Thiên Lô cùng với Trương Tử Hàm trên đường trở về, người này bắt đầu đùa giỡn với Tử Hàm muội muội tâm linh thuần khiết rồi.

- Dương Thiên Lô!

Trương Tử Hàm vốn là có điểm thẹn thùng, bị Dương Thiên Lô nói như vậy, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cũng không chịu đựng nổi vẻ vô sỉ của Dương Thiên Lô, nổi giận đùng đùng:

- Nếu như người dám nói vậy, xem ta thu thập người như thế nào!

- A... Ta chỉ nói hai thanh kiếm này, thực sự không phải nói chúng ta...

Về mặt Dương Thiên Lô tràn đầy ủy khuất và thương cảm nói.

- Người...

Tử Hàm muội muội rất không nói cái gì, trực tiếp không nhìn nhân thần trong suốt của Dương Thiên Lô, gấp tới độ giậm chân bình bịch, người này nói chưa xong, lại càng đùa giỡn trần trụi hơn:

- Ta... Ta không để ý tới người nữa!

- A? Tử Hàm tỷ tỷ, đừng chạy a, chờ ta một chút, ta không nói nữa là được!

Dương Thiên Lô đuổi theo phía sau Tử Hàm muội muội thật nhanh, khối khoáng thạch màu đen nặng ước chừng hai trăm cân kia không biết chuyện gì xảy ra. Dương Thiên Lô dĩ nhiên cảm giác càng lúc càng nhẹ hơn, cảm trong tay căn bản không hề có bất cứ bộ đáng cật lực nào, thậm chí tốc độ chạy của hắn cũng không hề bị ảnh hưởng dù chỉ một chút.

Đáng tiếc, nghĩ muốn đuổi kịp Tử Hàm muội muội đó là chuyện không có khả năng. Bất quá Dương Thiên Lô cũng không lo lắng, hắn rõ ràng, Tử Hàm muội muội mỹ lệ, thuần khiết, thiện lương, khả ái chỉ là xấu hổ mà thôi, sao có thể tức giận đối với chính mình? Hiện tại mới chỉ bắt đầu dạy dỗ, sau khi quen thuộc thì tốt rồi.

Mất thấy Tử Hàm muội muội biến mất khỏi tầm mắt, Dương Thiên Lô cũng thả chậm cước bộ, ánh mắt dừng lại trên khối khoáng thạch màu đen trong tay. Không hề cảm thấy trọng lượng của nó, điều này khiến Dương Thiên Lô phi thường kỳ quái, càng làm Dương Thiên Lô thêm kỳ quái chính là, lúc này hắn dĩ nhiên cảm thấy khí mát mẽ nhờ nhạ không ngừng từ bên trong khối khoáng thạch này tuôn ra, dọc theo kinh mạch chậm rãi chảy vào trong đan điền, nguyên bản bụng hắn đã đói kêu vang, hiện tại dĩ nhiên không còn chút cảm giác đói khát.

“Đây rốt cuộc là thứ gì vậy? Chẳng lẽ không phải là thiên ngoại vấn thạch? Vì sao lại có năng lượng chảy vào trong đan điền của ta? Vì sao càng lúc càng nhẹ hơn?”

Từng đám nghi vấn xuất hiện trong đầu Dương Thiên Lô.

Lúc trở lại ký túc xá, Dương Thiên Lô ôm khối khoáng thạch màu đen, ngồi xếp bằng trên giường, nương theo ngọn đèn, tỉ mỉ quan sát.

“Là nhẹ thực sự sao?”

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lô bỗng nhiên nhảy xuống giường, hai tay cầm khối khoáng tung lên cao rồi bắt lấy, đích xác rất nhẹ, nhẹ giống như quả trứng gà. Lần thứ hai nhẹ nhàng tung lên không trung, Dương Thiên Lô không tiếp nhận, mà để nó rơi xuống tự do.

Ầm... Một tiếng vật nặng rơi xuống nền đất vang lên, khối khoáng thạch màu đen lớn chừng hai quả bóng dĩ nhiên mạnh mẽ tạo thành một hố thật sâu bên dưới mặt đất.

- Kháo! Không phải nó nhẹ, mà là... Chẳng lẽ là lực lượng của ca tăng vọt?

Dương Thiên Lô nhất thời hưng phấn, đưa tay chụp lấy chiếc bàn đá trong phòng.

“Hử? Không phản ứng... Nguyên lai không phải là lực lượng của ca đã gia tăng, mà là khối khoáng thạch màu đen này biến nhẹ đối với ca!”

Dương Thiên Lô hơi thất vọng, chỉ là trong nháy mắt biến thành vẻ hưng phấn.

- Nếu như dùng nó để chế tạo thành một thanh đại kiếm không cần lưỡi sắc... Ta khát, vũ khí nặng hai trăm cân, ca cầm nhẹ như không có gì, chẳng phải là sẽ... Rất ngầu sao?

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lô vội vàng nhặt khối khoáng thạch màu đen lên, vẻ mặt hưng phấn không muốn buông tay, hận không thể hôn nó mấy ngụm.

Khoáng thạch vào tay, Dương Thiên Lô một lần nữa cảm thụ được một tia khí tức mát mẽ từ bên trong phát ra, chảy vào trong đan điền của chính mình. Cổ tinh thần lực kỳ dị bên trong đan điền chính mình càng trở nên hưng phấn hơn, so với vừa rồi mãnh liệt hơn rất nhiều, giống như một người đói nhiều ngày rốt cuộc được ăn thức ăn ngon miệng nhất.

Thế nhưng, khí tức mát mẻ dọc theo kinh mạch cánh tay chậm rãi dung nhập vào trong đan điền quá mức chậm, quá ít, tựa hồ như xa xa không thỏa mãn được bản thân cần.

Đúng lúc này, một cỗ ý niệm kỳ lạ đột nhiên truyền vào trong đầu Dương Thiên Lô, tựa hồ như muốn chi phối thân thể của hắn làm chuyện gì đó, cũng giống như giao lưu cảm tình giữa khối cự thạch dung nhập vào thân thể của chính mình trước kia, Dương Thiên Lô không hề cảm nhận được một chút ác ý nào. Nó không mạnh mẽ chiếm dụng thân thể Dương Thiên Lô, tựa hồ như trưng cầu Dương Thiên Lô đồng ý.

Lần trước, chính mình thu được tinh thần lực kỳ lạ không thuộc về bất cứ loại tinh thần lực thuộc tính gì trong ngũ hành, đồng thời còn tạo thành khôi phục sức khỏe kinh người, lần này rốt cuộc sẽ như thế nào?

Loại hiện tượng quý dị lại thần kỳ này tuy rằng tràn ngập hư huyền, mờ ảo, càng tồn tại tính nguy hiểm thật lớn không thể dự kiến được, thế nhưng cũng tràn ngập chờ mong và kỳ ngộ, Dương Thiên Lô không muốn buông tha.

Phù... Thở ra một hơi thật dài, ánh mắt Dương Thiên Lô hiện lên một tia kiên định, chậm rãi buông tha chống lại, triệt để thả lỏng tâm thần.

Đúng lúc này, thân thể Dương Thiên Lô tự động đi tới trước giường, trực tiếp ngã thẳng lên giường, hai tay của hắn nhẹ nhàng ôm lấy khối khoáng thạch màu đen, đặt trên đan điền, cùng lúc đó, một cơn buồn ngủ vô cùng mãnh liệt truyền đến, Dương Thiên Lô không thể kháng cự nhắm mắt lại, tiến vào trong giấc ngủ thâm trầm.

Chỉ thấy khối khoáng thạch màu đen đặt trên bụng Dương Thiên Lô, mà hai tay của Dương Thiên Lô thì vòng qua ôm lấy khối khoáng thạch, theo hô hấp của Dương Thiên Lô, bụng của hắn hơi phập phồng, tựa hồ không hề có một chút cảm giác bị đè ép.

Cổ tinh thần lực kỳ dị trong đan điền liên hệ chặt chẽ với khối khoáng thạch màu đen cùng một chỗ, phảng phất giống như trở thành một bộ phận của Dương Thiên Lô, theo hô hấp của Dương Thiên Lô, khối khoáng thạch màu đen cùng nhau lên xuống...

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, khối khoáng thạch màu đen nguyên bản ban đầu lớn chừng hai quả bóng, dĩ nhiên lấy tốc độ mất thường có thể nhìn thấy rõ ràng dần dần nhỏ đi, một tia quang mang càng thêm đen kịt từ trên thân nó phát ra, bao phủ toàn bộ thân thể Dương Thiên Lô bên trong, khiến bên ngoài thân thể hắn hình thành một vách chắn màu đen.

Khí tức mát mẻ bằng bạc bắt đầu lấy tốc độ kinh người dũng mãnh truyền vào trong đan điền của Dương Thiên Lô.

...

Một ngày mới bắt đầu, sáng sớm!

Ánh dương quang nhu hòa ấm áp mơn man toàn bộ học viện Cực Dương, đoàn người bên ngoài lôi đài qua lại nhộn nhịp, khán giả đã sớm chật ních người, nhân số đạt tới mức chưa từng có.

Tuyển thủ phía trước chủ lôi đài, đám người Phong Mã Ngưu, Tăng Cách La Mỗ, Lôi Kính đều đã đến đông đủ, tỷ thí sẽ bắt đầu trong chốc lát, thế nhưng Dương Thiên Lô vẫn không hề thấy xuất hiện.

Lúc này, trọng tài bước tới trung ương lôi đài, tuyên bố tình huống tỷ thí ngày hôm nay.

Vì đảm bảo tính công bằng của cuộc tỷ thí hôm nay, để tuyển thủ đều có thể bằng vào trạng thái đỉnh cao nhất để xuất chiến, mỗi một vòng tỷ thí diễn ra đều được phép tính dưỡng hai ngày. Thi đấu vòng tròn khác với đấu loại, không có bất cứ may mắn gì đáng nói. Trong mỗi một tiểu tổ hai người đều nhất định phải gặp nhau một lần, cuối cùng tuyển thủ có số lần thắng lợi nhiều nhất tiến vào thập cường (mười người đầu).

Toàn bộ thi đấu toàn hoàn có tổng cộng năm mươi trận tỷ thí. Mỗi cách hai ngày tỷ thí một lần, mỗi lần tiến hành mười trận, trong mỗi tiểu tổ đều có hai trận. Cần phải duy trì liên tục mười năm ngày mới có thể hoàn thành thi đấu luân phiên, quyết định thập cường.

Tiếp theo trọng tài bắt đầu tuyên bố danh sách thành viên thi đấu ngày hôm nay và thứ tự thi đấu.

Ngay khi tỷ thí sắp bắt đầu, tại một góc lồi đài bỗng nhiên truyền tới tiếng kinh hô và rối loạn.

- Kia không phải là Dương Thiên Lôi hay sao?

- Ta kháo, quá đen đi...

- So với than còn đen hơn! Ngày hôm qua còn hoàn hảo, vì sao ngày hôm nay lại biến thành như vậy?

- Khẳng định là ăn linh dược gì đó? Có thể là tham ô trăm năm!

- Sai, nếu như ăn tham ô trăm năm hẳn là không thể đen như vậy... Cái này, chỉ sợ là tham ngô nghìn năm! Dương gia quả nhiên là có tiền có thế! Còn có, các người nhìn thanh kiếm phía sau hắn, tựa hồ rất ngầu a!

- Dương gia quả nhiên lợi hại, tham ô nghìn năm đều có thể lấy ra được, thanh kiếm kia tất nhiên là vật phi phàm!

52. Chương 45: Ngưng Hắc Bĩ Tái (thượng Trung)

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 45: Ngưng hắc bĩ tái (Thượng Trung)

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

“Ta kháo, ca nguyện ý sao?”

Dương Thiên Lôi phiến muộn đi theo phía sau Tử Hàm muội muội, nghe được tiếng nghị luận của mọi người vây xem, trong lòng vô cùng ghen ghét.

Hắn cũng không rõ chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngủ dậy hắn đã biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ này, thể nhưng thân thể lại cảm giác tràn đầy lực lượng cuồng bạo, không hề có một chút không khỏe. Khoảnh thạch màu đen nguyên bản đặt tại đan điền cũng đã biến mất không còn bóng dáng.

Ánh mắt đầu tiên của Tử Hàm muội muội nhìn thấy hắn còn tưởng rằng gặp quỷ rồi, sợ đến mức kêu lên liên tục.

...

Khi Dương Thiên Lôi dưới sự vây xem của mọi người và Trương Tử Hàm bước tới vị trí tuyển thủ, rất nhiều tuyển thủ nhìn Dương Thiên Lôi đều có vẻ mặt khiếp sợ.

- Không phải đâu, lão đại? Lão đại đây là... Làm sao vậy?

Phong Mã Ngưu khiếp sợ hỏi thăm.

- Không có gì!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói, trong miệng đầy răng bạc dưới sự phụ trợ của làn da đen kịt có vẻ chói mắt phá lệ, tựa hồ như không hề chú ý, ngồi bên cạnh Phong Mã Ngưu.

Đợi lúc Trương Tử Hàm cũng ngồi xuống, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên tiến đến bên tai nàng nhẹ giọng hỏi:

- Tham ô là vật gì vậy? Nhân sâm sao?

- Không phải, tham ô là một loại dược thảo phi thường trân quý, số năm sinh trưởng càng lớn lại càng trân quý. Người bình thường có thể dùng để kéo dài tuổi thọ, cường kiện thân thể, mà Tinh giả dùng có thể rèn luyện thân thể, khiến thân thể càng thêm cường hãn. Bất quá số năm phải vượt qua trăm năm mới có hiệu quả tốt. Nhưng tham ô trăm năm trăm năm đã đã hiếm thấy, phi thường trân quý, sau khi dùng sẽ khiến

thân thể biến thành màu đen, bất quá sau khi thân thể hấp thu tiêu hóa xong sẽ khôi phục lại bình thường. chỉ có hoàng gia và một ít đại gia tộc mới có biện pháp tìm được. Mà tham ô nghìn năm... Từ hồ cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng giải thích nói. Tiếng nghị luận của mọi người vừa rồi tựa nhiên không thể thoát khỏi lỗ tai của nàng.

- A, vậy tham ô nghìn năm có hình dạng như thế nào? Có đặc điểm ra sao?

Dương Thiên Lôi hỏi một lần nữa.

- Tham ô trăm năm giống như củ khoai lang, toàn thân màu đen, lớn chừng một miệng bát, về phần tham ô nghìn năm... Hẳn là lớn hơn nữa! Rốt cuộc vì sao người lại biến thành đen? Lẽ nào, người... Ăn tham ô nghìn năm?

- Coi như ta ăn tham ô nghìn năm đi, hắc hắc!

Dương Thiên Lôi mỉm cười, trong mắt bộc phát hai đạo chiến ý vô cùng cường đại.

Đúng lúc này trọng tài tuyên bố bãi tái chính thức bắt đầu.

Người đầu tiên lên sân đấu chính là Lục Thanh Âm mang theo khăn che mặt màu đen. Vừa mới tiến vào sân đấu liền nghênh đón tiếng hoan hô vang dội. Thân bí, cường đại, tản mát một cỗ khí chất đặc biệt, nàng đã thành công thu được sự tán thành và ưu ái của rất nhiều khán giả nam tính, danh vọng thậm chí vượt qua Tăng Cách La Mỗ trước cao, sau vểnh, y phục thiếu thốn.

Không có bất cứ cái gì lo lắng, nàng là một trong những hắc mã siêu cấp, thoải mái đánh bại đối thủ, toàn bộ cuộc tỷ thí chỉ giằng co trong vòng hai phút. Trong vòng hai phút, đối thủ có tu vi cấp bốn đỉnh phong thậm chí ngay cả y phục của Lục Thanh Âm cũng chưa đựng tới.

Kế tiếp, liên tục bốn trận tỷ thí đều nằm trong vòng dự liệu của khán giả, không hề xuất hiện bất cứ khúc chiết nào, Tăng Cách La Mỗ và Phong Mã Ngưu lần lượt chiến thắng.

- Trận thứ sáu, tuyển thủ tỷ thí Hoàng Phi Long, Dương Thiên Lôi, lên sân!

Theo tiếng hô to của trọng tài, Hoàng Phi Long nhất phi trùng thiên, giống như phi long bay lượn chín tầng trời, tư thế ưu mỹ hạ xuống lôi đài, nhất thời đưa tới tiếng tán thán liên tiếp.

- Rốt cuộc tới ta rồi!

Dương Thiên Lôi chậm rãi đứng lên, trên khuôn mặt đen kịt mang theo một tia hưng phấn và mỉm cười, hai chân bỗng nhiên đạp mạnh mặt đất. Oanh một tiếng nổ vang, toàn thân nhất thời giống như hỏa tiễn nhảy dựng lên, bay vào trong không trung cao cao.

- Ta kháo!

Dương Thiên Lôi cả kinh, không nghĩ tới chính mình chỉ hơi dùng sức một chút đã tạo thành oanh động như vậy, nhảy lên quá cao, vượt xa độ cao của lôi đài. Sáng sớm ngủ dậy hẳn liền cảm giác toàn bộ thân thể chính mình tràn ngập lực lượng cuồng bạo, nhưng không nghĩ tới mạnh mẽ như vậy.

Thấy một màn như vậy, mọi người phát mộng, nhất là nhìn thấy bộ dáng của Dương Thiên Lôi rơi xuống lôi đài, càng khiến mọi người rối loạn không ngừng.

Sau lưng đeo Thương Viêm Kiếm, thanh y bồng bồng, tóc dài bay lượn, khuôn mặt đen kịt, cánh tay đen kịt, cái cổ đen kịt, nhất thời chấn kinh mấy vạn khán giả, vừa mới nhìn thấy bộ dáng của Dương Thiên Lôi bất quá chỉ là một bộ phận tương đối nhỏ mà thôi, đối với toàn bộ khán giả xung quanh mà nói, tuyệt đại đa số mọi người mới nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Dương Thiên Lôi lần đầu tiên.

Giờ khắc này, các loại nghị luận suy đoán khác nhau vang lên, lan rộng toàn bộ khán đài xa xa.

- Hai vị tuyển thủ, đã chuẩn bị tốt chưa?

Hoàng Phi Long và Dương Thiên Lôi đồng thời gật đầu.

Hoàng Phi Long, Tinh giả cấp năm đại thành, tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm kiếm, thuộc tính thổ tinh khiết, tâm tư cẩn thận, phòng ngự kiên cố, là một đối thủ rất khó chơi.

Hoàng Phi Long cầm một kiếm một thuẫn nơi tay, bày ra tư thái chiến đấu, ánh mắt coi thường ban đầu dần dần biến mất, nhìn chăm chú vào Dương Thiên Lôi với khuôn mặt đen thui, trong lòng khiếp sợ, Tinh giả cấp ba, đây vẫn còn là Tinh giả cấp ba sao? Chỉ bằng vào lực lượng thân thể đã cường hãn như vậy?

Choeng... Thương Viêm Kiếm đỏ tươi như máu phát ra một tiếng trường minh réo rắt, dưới ánh dương quang chiếu rọi tản mát ra quang mang càng thêm chói mắt. Dương Thiên Lôi rút kiếm ra khỏi vỏ, nắm tay cầm chuôi kiếm, chậm rãi nâng kiếm lên, chỉ xéo Hoàng Phi Long, chiến ý cường đại từ sáng sớm rời giường nghẹn khuất cho tới bây giờ lập tức từ trên người hần bạo phát cuồng liệt.

Thân đen như mực, thương viêm như máu!

- Kiếm tốt!

Trong đám khán giả có người nhin không được lên tiếng khen ngợi.

- Chiến ý thật mạnh!

Khí tức tản mát trên người Dương Thiên Lôi đã chấn kinh tất cả mọi người, để tất cả mọi người quên đi tu vi cấp Tinh giả của hắn.

Hôm qua đánh một trận với Vũ Đại Lăng bư hãn, Dương Thiên Lôi đã nhận được sự tôn kích của mọi người, thế nhưng vẫn không hề coi hắn là một cường giả, càng không coi hắn là một đối tượng cạnh tranh thập cường, thế nhưng hiện tại còn chưa khai chiến, khí tức mọi người cảm nhận được rõ ràng là cường giả, nhất là lực lượng thân thể cường hãn kia để mọi người khiếp sợ không thôi!

Hoàng Phi Long tu vi cấp năm đại thành dưới khí thế của Dương Thiên Lôi dĩ nhiên có cảm giác không thoải, vội vàng vận chuyển tinh thần lực mới loại trừ được cảm giác này.

- Tỷ thí bắt đầu!

Trọng tài hét lớn một tiếng, lắc mình thối lui tới sát biên giới lôi đài.

Dương Thiên Lôi không nói lời vô ích, toàn thân nhất thời giống như thuẫn mã, hóa thành một đạo cầu vòng, giản đơn, trực tiếp, không hề ẩn chứa một chút tinh thần lực, một kiếm cuồng bạo bắn ra.

- Định...

Một tiếng kim thiết thanh thúy vang lên, chiếc khiên trong tay Hoàng Phi Long đột nhiên bộc phát quang mang màu vàng đất cuồng liệt, chặn đứng một kiếm cuồng bạo của Dương Thiên Lôi.

Chỉ là một cỗ lực lượng cực lớn giống như ngọn núi lại để thân thể của Hoàng Phi Long lao đảo lui về phía sau mấy bước, tay trái truyền tới cảm giác đau nhức, trong lòng sợ hãi. Tuy rằng vừa mới nhìn thấy lực lượng thân thể Dương Thiên Lôi biểu hiện ra vô cùng cường hãn, thế nhưng một kiếm này vẫn vượt quá dự liệu của hắn, vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra được, thân thể của Dương Thiên Lôi dĩ nhiên cường hãn tới mức như vậy.

- Điều này sao có thể? Rốt cuộc người ăn linh đan diệu dược gì?

Thấy một màn như vậy, mọi người đều kinh ngạc há to miệng. Bao hóm cả Trương Tử Hàm hiểu rõ Dương Thiên Lôi nhất cũng không hề ngoại lệ. Mà trong nháy mắt, Dương Hồng Toàn và Dương lão đều để lộ thần tình không thể tưởng tượng nổi.

Tại đại lục Huyền Thiên, mục đích cuối cùng của Tinh giả chính là mượn tinh thần lực để rèn luyện thân thể, khiến thân thể được rèn luyện tới cảnh giới đại thành. Cấp bậc của Tinh giả càng cao, thân thể càng mạnh, Tinh giả có thể dung nạp tinh thần lực càng thêm hùng hậu, bằng bạc, thế nhưng thân thể mạnh không có nghĩa là lực lượng thân thể mạnh, lực lượng thân thể và tinh thần lực không thể so sánh với nhau, tinh thần lực mới là tiêu chuẩn khảo sát sức chiến đấu của một Tinh giả.

Thế nhưng, định luận này tựa hồ đã bị Dương Thiên Lôi đánh vỡ.

Trong lòng mọi người bắt đầu sinh cổ kị, một Tinh giả cấp ba chỉ dựa vào lực lượng thân thể đã đẩy lùi được Tinh giả cấp năm đại thành, lại chủ phòng ngự, đây là khái niệm như thế nào? Điều này có khả năng sao?

Giải thích duy nhất đó chính là Dương Thiên Lôi đã sử dụng linh đan diệu dược nào đó!

- Thổ Nguyên Thuần!

Hoàng Phi Long hét lớn một tiếng, tinh thần lực hệ thổ nồng đậm bạo phát một lần nữa, thân thể nhoáng lên, nhất thời giống như hóa thân thành một đầu hoàng long, mang theo một đạo tàn ảnh, chuyển về phương hướng khác trên lôi đài.

Ầm ầm... Tiếng nổ bạo phát một lần nữa dưới hai chân Dương Thiên Lôi, một kiếm, vẫn là một kiếm đơn giản trực tiếp như trước, lần thứ hai như thiểm điện công kích về phía Hoàng Phi Long.

Lần này, Hoàng Phi Long không dám ngạnh kháng, thân thể nhất thời di động cực nhanh, chuyển sang một bên, thế nhưng thân ảnh của Dương Thiên Lôi giống như bóng hình đuổi theo, mũi kiếm thủy chung bám sát Hoàng Phi Long.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ lôi đài đều là thân ảnh của hai người, tinh thần lực của Hoàng Phi Long đã vận chuyển tới cực hạn, khí trường bàng bạc trải rộng quang thân thể, thế nhưng vẫn như trước khó có thể hoàn toàn tách ra được công kích của Dương Thiên Lôi, đối với Dương Thiên Lôi hấn quả thực không có cách nào ứng phó. Mỗi lần ngăn cản một kích của Dương Thiên Lôi hấn đều lão đảo một cái, tay trái đau nhức không thôi.

Bất quá, làm hấn kỳ quái chính là, Dương Thiên Lôi đắc thủ một lần sẽ hơi dừng lại một chút, chờ khi Hoàng Phi Long điều chỉnh tốt mới phát động công kích cuồng bạo một lần nữa.

Không ai hoài nghi, nếu như tại thời điểm bộ pháp của Hoàng Phi Long đại loạn, Dương Thiên Lôi nhân cơ hội công kích mà nói, Hoàng Phi Long tất nhiên không chịu nổi, chỉ có đại bại.

Sự thực đích xác là như vậy, thế nhưng Dương Thiên Lôi với thân thể tràn ngập lực lượng cuồng bạo, muốn đại chiến trăm nghìn hiệp, thật vất vả mới bắt đầu tỷ thí, sao có thể dễ kết thúc nhanh như vậy.

Sau một lát, Hoàng Phi Long đã lau đầu đầy mồ hôi, dưới sự bất đắc dĩ, hai tay cầm khiên chắn, bắt đầu toàn lực phòng thủ, chỉ có phòng thủ, gắt gao phòng thủ mới có thể ngăn chặn được công kích cuồng bạo của Dương Thiên Lôi.

Thấy một màn như vậy, Dương Thiên Lôi không nói hai lời, rất có phòng độ cài Thương Viêm Kiếm vào vỏ, bàn tay trần đánh về phía Hoàng Phi Long!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm... Tiếng nổ kinh thiên vang lên liên tiếp, Dương Thiên Lôi dùng chưởng đánh vào Hoàng Phi Long không ngừng nghỉ.

Hoàng Phi Long giống như con rùa chui trong xác, trốn sau tấm chắn, thống khổ thừa nhận công kích của Dương Thiên Lôi.

Hắn không cam lòng, rất không cam lòng, cho dù là thua cũng không hề bận tâm, hắn đều không cam lòng! Bởi vì hấn kết luận, lực lượng Dương Thiên Lôi thể hiện ra hiện tại căn bản không phải thuộc về Dương Thiên Lôi, mà là do linh dược ban tặng, khuôn mặt đen kịt của Dương Thiên Lôi là minh chứng tốt nhất.

Linh dược, bất luận loại linh dược nào tuy rằng có thể thay đổi thể chất của Tinh giả, thế nhưng trong trí nhớ của hấn không hề tồn tại loại linh dược có thể đề cao lực lượng của thân thể vĩnh viễn, chỉ cần khi hiệu quả dược liệu qua đi, Dương Thiên Lôi sẽ mất đi lực lượng thân thể cường đại kia, đó chính là thời điểm hấn chuyển bại thành thắng, vì vậy phải phòng thủ chặt chẽ, đó mới là hi vọng duy nhất của hấn.

...

- Điều này không công bằng!

Lôi Hoành ngồi trong đoàn thành viên trừ bị tỷ thí người mới đứng bật dậy, vẻ mặt oán giận, hét lớn:

- Dương Thiên Lô bằng vào hiệu dụng của linh dược, tạm thời đề cao lực lượng thân thể của chính mình, cho dù thắng được tỷ thí cũng không phải là thực lực của hắn, ta nghĩ trận tỷ thí này không được tnihs.

- Cái này...

Một lão giả hơi trầm ngâm, nhẹ giọng nói:

- Đích xác có thiếu công bằng, bất quá quy tắc của chúng ta không quy định không được dùng linh dược, vì vậy...

- Quy tắc là người định ra, mục đích của tỷ thí người mới là chọn lựa ra tinh anh trọng điểm bồi dưỡng cho học viện, nếu không phải như vậy quyết đấu công bình còn có ý nghĩa gì sao? Chúng ta thân là thành viên của đoàn trừ bị, cũng phải suy nghĩ cho các tuyển thủ tham gia dự thi, ta nghĩ Lô Hoàn nói rất đúng, trận tỷ thí này không đúng với tinh thần tỷ thí người mới, nên lập tức ngừng lại!

Một thành viên trong ban trừ bị tỷ thí nghiêm túc nói, rõ ràng đứng cùng lập trường với Lô Hoàn.

- Các người nghĩ sao?

Lão giả hiển nhiên là đội trưởng, sau khi hơi suy tư một chút, nhìn về phía mấy thành viên trong ban trừ bị hỏi.

- Ta tán thành cách nói của Lô Hoàn và Ngô lão sư, ngừng tỷ thí lại!

- Ta cũng tán thành!

Mọi người đều phát biểu cái nhìn của chính mình.

- Được rồi, nếu như mọi người đều đã nhất trí, như vậy quyết định, Lô Hoàn, người đi ngừng trận đấu lại!

- Tốt!

Trên mặt Lô Hoàn bỗng nhiên hiện lên một tia vui mừng, từ chỗ ngồi bước về phía trước, nhẹ nhàng nhảy một cái, nhất thời bay về phía lô đài, người đang giữa không trung, mở miệng hét lớn:

- Dương Thiên Lô, dừng tay!

53. Chương 45: Ngưng Hẩn Bĩ Tái (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 45: Ngưng hẩn bĩ tái (hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hử? Lô Hoàn? Dừng cái con mẹ ngươi a, đây là tỷ thí, ngươi cho ngươi là ai? Ngươi bảo lão tử dừng tay thì dừng tay?

Dương Thiên Lô liếc mắt nhìn thấy cái mặt trư nghếch lên trời, tràn đầy ngang ngược kiêu ngạo của Lô Hoàn, trong lòng thầm mắng, thân hình vẫn liên tục như trước, không hề để ý dù chỉ một chút.

Lô Hoàn hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên hạ xuống chính giữa Dương Thiên Lô và Hoàng Phi Long, một quyền đánh ra.

Tinh thần lực thuộc tính kim cuồng bạo mang theo khí sát phạt vô cùng cường đại va chạm với nắm tay của Dương Thiên Lô.

Oanh một tiếng nổ, thân hình của Lôi Hoành chỉ hơi nhoáng lên, Dương Thiên Lôi thì liên tục bật lui hai bước mới ngừng lại được thân hình.

- Còn không mau dừng tay?

Sau khi đánh một quyền bức lui Dương Thiên Lôi, trên mặt Lôi Hoành không hề có một chút vẻ vui mừng nào, ngược lại khiếp sợ, vội vàng hét lên một lần nữa.

- Dựa vào cái gì?

- Còn phải nói nữa sao? Người dùng linh đan diệu dược tạm thời đề cao lực lượng thân thể của chính mình, bất cứ người nào cũng có thể nhìn ra được, người đã vi phạm vào tôn chỉ của tỷ thí người mới, đối với các tuyển thủ dự thi khác hoàn toàn không công bằng.

- Làm học viện đệ nhất đế quốc Cát Ương, tỷ thí người mới đối với mỗi người chúng ta mà nói đều là một lần cơ hội khó có được, đây là cơ hội cạnh tranh hoàn toàn công bình, công khai, người đầu cơ trục lợi thắng được tỷ thí còn có ý nghĩa gì nữa? Tỷ thí người mới chính là lựa chọn học viên ưu tú nhất cho học viện, không phải lựa chọn linh dược. Tổ trù bị chúng ta quyết không cho phép kẻ chỉ có tài năng bình thường dựa vào linh đan diệu dược thắng lợi, người đây là bóp chết thiên tài!

- Vì vậy, chúng ta nhất trí quyết định, trận tỷ thí này vô hiệu!

Cái mặt trư nghếch cao cái mũi lên trời của Lôi Hoành mang theo cuồng ngạo nhất quán, nhưng lúc này lại lộ vẻ chính khí nghiêm nghị, trong ánh mắt mang theo một tia phẫn nộ xuất phát từ chính nghĩa, lời nói rõ ràng, nói năng có khí phách.

Trên khán đài nhất thời bạo phát một trận gây rối, Lôi Hoành đã thành công khơi mào được sự bất mãn của mọi người, thu được sự tán thành của tuyệt đại đa số người. Bằng vào vũ khí chuyên dụng của Tinh giả cường đại thắng lợi, theo lý theo tình còn có thể bỏ qua, dù sao chỉ cần có thể sở hữu vũ khí đó chính là tượng trưng cho thực lực vĩnh cửu, hề nhưng linh đan diệu dược lại khó có thể tiếp thu.

- Linh dược?

Tuy rằng Dương Thiên Lôi hận không thể lập tức đánh tên này thành đầu heo, thế nhưng suy nghĩ cẩn thận lại để lộ một tia mỉm cười kỳ dị, khóe miệng hơi nhếch lên, không phủ định nhìn Lôi Hoành, nhẹ giọng nói:

- Được rồi, vô hiệu thì vô hiệu, vậy có phải muốn tiến hành tỷ thí một lần nữa?

- Dương nhiên!

Lôi Hoành mỉm cười đáp lời.

- Lúc nào?

- Chờ thời điểm được hiệu của người tan đi!

- Vậy khi được hiệu của ta đã qua, hiện tại có phải bắt đầu được rồi?

- Hừ, người qua là có thể qua sao? Người coi thường tất cả mọi người là kẻ ngu si? Trận tỷ thí này, tổ trù bị chúng ta sẽ an bài thời gian!

Lôi Hoành lạnh lùng nói.

- Ta không cho rằng như vậy? Chỉ là cái đầu bị nước vào của người nghĩ vậy, chính là bị lừa đá mà thôi!

Dương Thiên Lôi nhếch nhếch miệng, khinh thường nói. Không hề để ý tới Lôi Hoành đang nổi giận, thân hình nhẹ nhàng nhảy lên, nhất thời giống như chim yến lướt qua, nhẹ nhàng không gì sánh được bay lên trời, xẹt qua một đường vòng cung duyên dáng, tiêu sái tới cực điểm trở về trước mặt Trương Tử Hàm, kéo tay Trương Tử Hàm có điểm sưng sờ, trực tiếp bước ra ngoài.

Phong Mã Ngưu còn muốn nói cái gì, thế nhưng còn chưa nói ra khỏi miệng, nhìn bóng lưng của Dương Thiên Lôi đi xa, hơi lắc đầu:

- Lão đại, thực sự đã ăn linh dược sao?

Dưới ánh mắt nhìn kỹ của mọi người, sau khi đi khỏi sân đấu, Trương Tử Hàm nhìn Dương Thiên Lôi không có một chút biểu tình phật lòng, nhin không được hỏi:

- Tiểu Lôi, ngươi thực sự ăn linh dược sao? Rốt cuộc là ăn cái gì?

Tuy rằng Dương Thiên Lôi không phủ nhận ăn linh dược trên lời đài, thế nhưng Trương Tử Hàm mơ hồ cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, cộng thêm hai ngày nay cơ bản nàng ở cùng một chỗ với Dương Thiên Lôi, tới ngày hôm qua xa nhau cũng là tới tận khuya, hơn nữa Trương Tử Hàm cũng không cho là Dương Thiên Lôi sẽ ăn linh dược vì tỷ thí.

- Tham ô nghìn năm a, thân ái!

Dương Thiên Lôi nhìn ánh mắt thân thiết của Trương Tử Hàm, khóe miệng mang theo nụ cười xấu xa, nhẹ giọng nói.

- Đừng nói vậy, nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

- Nghiêm ngặt mà nói có vẻ như đúng là ta đã ăn linh dược... Vì vậy, nếu như Lôi Hoành đã nói như vậy, ta cũng không cần phải phủ nhận!

- Vậy ngươi rốt cuộc ăn cái gì?

- Tăng đá, tăng đá màu đen bị ta ăn tươi!

Dương Thiên Lôi ghé sát bên tai Trương Tử Hàm, nhẹ giọng nói.

- Cái gì?

Trương Tử Hàm nhất thời thất kinh.

- Đừng kích động... Đích xác có điểm thần quái, bất quá ta cũng không hiểu lắm, ta chỉ ôm nó ngủ, sáng sớm hôm nay đã không nhìn thấy nó nữa rồi, mà ta lại biến thành màu đen giống như nó, thực sự quá mức mơ mơ hồ hồ!

Dương Thiên Lôi lắc đầu nói.

- Ngươi... Còn ăn cái gì khác hay không?

Trương Tử Hàm không thể tin được, tiên thảo linh vật có thể ăn, nhưng khối đá lớn màu đen ngay cả Dương lão cũng không có biện pháp luyện hóa cũng có thể ăn sao? Điều này thực sự quá khó có thể tin tưởng.

- Không có! Không cần nghĩ nhiều như vậy, dù sao bí mật trên người ta cũng không phải chỉ một hai cái, chỉ cần không phải là chuyện xấu là tốt rồi. Ta có thể xác định, thực lực của ta đã đề cao rất nhiều! Ta đã rất mạnh rồi! Hắc hắc, thân ái... Đừng quên ước định của chúng ta ha!

- Phi!

Trương Tử Hàm khẽ gắt một ngụm:

- Ngươi cho rằng ngươi rất mạnh sao? Để ta cho ngươi hiểu rõ, ngươi có bao nhiêu “mạnh”!

Ánh dương quang chính ngọ chiếu vào làn da trắng nõn như bạch ngọc của Trương Tử Hàm, nàng mang theo một nụ cười e thẹn, dưới ánh mặt trời chói lọi có vẻ như thánh khiết mà thanh thuần, vẻ khẽ gắt hờn dỗi của nàng tản ra mị lực vô cùng kinh người, để Dương Thiên Lôi có điểm sững sờ.

- Tốt! Ca... Ta nhất định để nàng biết ta có bao nhiêu mạnh! Vô luận là phương diện gì!

Dương Thiên Lôi không kìm lòng được trêu đùa.

Nhất thời tiếng vui cười tức giận mắng mỏ, hai người người đuổi ta chạy, rất nhanh trở về ký túc xá của Dương Thiên Lôi.

Tâm tình của Trương Tử Hàm rất tốt, nhìn Dương Thiên Lôi giống như kỳ tích chỉ trong một ngày một đêm trở nên mạnh mẽ, tâm tình của nàng cũng vui vẻ thay hẳn. Nhất là loại chuyện gần như thần quái nhưng lại xác thực xảy ra trên người Dương Thiên Lôi để tâm tình của nàng càng tốt hơn. Bởi vì nàng biết,

loại dị năng thiên phú này đã tạo thành lợi thế quan trọng cho Dương Thiên Lôi trên con đường trở thành cường giả, cũng chính là đòn sát thủ sinh tồn của hắn.

54. Chương 46: Không Phải Ta Mạnh, Mà Là Người Quá Yếu!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 46: Không phải ta mạnh, mà là người quá yếu!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thịch thịch thịch thịch thịch thịch thịch... Liên tiếp có tiếng quyền cước va chạm từ trong tiểu viện của Dương Thiên Lôi truyền ra.

Hai người vừa mới trở lại ký túc xá, Trương Tử Hàm đã khẩn cấp bắt đầu tiến hành công kích, nàng muốn cho Dương Thiên Lôi hiểu rõ, cái gì mới là mạnh, nàng muốn cho Dương Thiên Lôi một đạo lý, bất luận thời điểm nào cũng không thể để tự tin bành trướng thành tự đại.

Lúc này Dương Thiên Lôi không hề có bất cứ lưu thủ nào, lực lượng thân thể đã phát huy tới cực hạn, thế nhưng Dương Thiên Lôi nguyên bản nghĩ chính mình đã rất mạnh trước mặt Tử Hàm muội muội nhìn qua vô cùng nhu nhược lại không hề chiếm được một chút điểm tiện nghi nào. Trương Tử Hàm không hề né tránh, ngược lại từng quyền từng quyền cứng đối cứng với Dương Thiên Lôi.

Trương Tử Hàm đã ngưng tụ tinh thần lực cường đại vào đôi bàn tay trắng như ngọc, khi thì cuồng bạo như biển gầm xung thiên, trực tiếp đẩy lui Dương Thiên Lôi, khi thì liên miên không dứt giống như nước sông, hóa giải lực lượng trong mỗi một quyền cước của Dương Thiên Lôi thành vô hình, đáp lại công kích của Dương Thiên Lôi hoàn toàn thành thạo, tựa hồ không tốn bao nhiêu sức.

Điều này khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy khó chịu không gì sánh được, thế nhưng vô luận hắn nỗ lực như thế nào, thủy chung cũng không thể đẩy được Trương Tử Hàm lui về phía sau nửa bước.

Sau nửa canh giờ trôi qua, Dương Thiên Lôi toát mồ hôi đầm đìa, phiền muộn dừng công kích lại, nhìn Trương Tử Hàm chỉ có một chút mồ hôi, cảm thấy tức giận.

- Còn nghĩ chính mình rất mạnh sao?

Trương Tử Hàm để lộ nụ cười ngọt ngào, trong ánh mắt mang theo một tia khiêu khích, trêu tức nói.

- A... Thân ái, không nghĩ tới nàng lại mạnh như vậy!

- Biết là tốt rồi, một hồi thắng lợi nho nhỏ người đã nghĩ mình lên trời rồi, cho người điểm màu sắc, người đã nghĩ mở phường nhuộm!

- Khụ khụ...

Nhìn vẻ đắc ý trên mặt Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi rất không nói gì, bất quá cũng rất hưng phấn, muội muội tinh khiết đáng yêu như vậy, xem ra dưới sự dạy dỗ của chính mình đã trở nên hài hước hơn nhiều rồi.

- Kỳ thực, không phải ta mạnh, mà là người quá yếu!

Biểu tình của Trương Tử Hàm biến đổi, vỗ vỗ đầu Dương Thiên Lôi, làm bộ dáng của trưởng giả nói:

- Lực lượng thân thể của người xác thực rất mạnh, Hoàng Phi Long tu vi Tinh giả cấp năm đại thành đích xác khó có thể chịu đựng được công kích của người, thế nhưng người ngẫm lại xem, dưới công kích cuồng bạo của người, hắn có thụ thương hay không? Không có!

- Lực lượng thân thể có cường đại hơn nữa thì chung quy vẫn là ngoại lực. Nó không thể giống như tinh thần lực, trực tiếp đánh vào trong cơ thể của địch nhân, tạo thành thương tổn trực tiếp. Người có thể chiến

thắng được Hoàng Phi Long là bởi vì tốc độ của người, lực lượng thân thể của người đã đạt tới cực hạn của Tinh giả cấp năm đại thành, để hắn ứng phó một mỗi, không thể đánh trả. Thế nhưng nếu hắn buông tha phòng thủ, dùng tinh thần lực liều mạng với người thì sẽ là tình huống như thế nào?

- Người không thể bởi vì lực lượng thân thể mạnh đã ỷ lại, Tinh giả, cường đại chân chính vẫn như trước chính là tinh thần lực! Chống lại lực đánh và lực công kích của thân thể người hiện tại đối phó với Tinh giả dưới cấp năm đại thành không có vấn đề, nhưng chống lại ta, hoặc là Tinh giả cấp năm đỉnh phong lại tạo thành tác dụng phi thường bé nhỏ!

Lời nói của Trương Tử Hàm khiến tự tin vốn cực độ bành trướng giống như chú ngựa hoang chạy trên đồng cỏ của Dương Thiên Lô trong nháy mắt sụp đổ. Trên lôi đài, một lần đối công cứng rắn với Lô Hoàn, tuy rằng hắn chịu thua thiệt một chút, nhưng Dương Thiên Lô vẫn tự tin đánh một trận với Lô Hoàn. Thế nhưng hiện tại xem ra, Lô Hoàn lúc đó chỉ là ngăn cản công kích của chính mình mà thôi, căn bản không hề ứng phó toàn lực. Tuy rằng Lô Hoàn ngang ngược kiêu ngạo, nhưng hắn đại biểu cho đoàn trừ bị đứng ra, hắn chưa dám dấn thương chính mình ngay trên lôi đài.

- Bất quá, người cũng không cần phải thất vọng, phải biết rằng người mới chỉ là Tinh giả cấp ba, có thể có thành tích hiện tại đã là ngoài dự liệu của mọi người. Thân thể của người cường hãn, tốc độ tu luyện sau này tự nhiên nhanh hơn. Được rồi, rửa mặt tắm rửa, thay đổi y phục, chúng ta đi ăn cơm, ta... Có chút đói bụng rồi, kỳ quái, thùng cơm người, vì sao ngày hôm nay không kêu đói bụng?

Nhìn quần áo ướt đầm mồ hôi của Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm có điểm nghi hoặc nói.

- A... Hình như thực sự không có cảm giác đói, nàng đã đói bụng, vậy chúng ta phải đi ăn cơm rồi, bất quá... Ta chỉ còn lại một bộ quần áo này, những cái khác đều hỏng hết rồi!

- Vậy người đi rửa mặt tắm rửa, ta dẫn người đi mua, thuận tiện đi ăn luôn!

...

Học viện Cực Dương là hình thức quản lý kiểu phong bế. Tất cả học sinh, vô luận là thân phận như thế nào, công chúa vương tử cũng tốt, bình dân bách tính cũng được, một khi trở thành học sinh của học viện Cực Dương, nhất định phải tiến vào trong trường học tập, hơn nữa một năm chỉ có hai kỳ nghỉ, nghỉ đông và nghỉ hè. Mấy ngày nay nếu như không phải là tỷ thí người mới diễn ra, người bình thường căn bản không cho phép tiến vào trong học viện Cực Dương, đương nhiên, tất cả các học sinh cũng không chuẩn bị rời khỏi trường.

Nguyên nhân chính là như vậy, toàn bộ học viện Cực Dương có thể nói chính là một xã hội sinh hoạt thu nhỏ, đồ dùng cần thiết, như quán trà nước, nhà hàng các loại, cái gì cần cũng có, chỉ cần người muốn, trên cơ bản đều có thể mua được. So với Cực Dương Thành mà nói, điểm khuyết thiếu duy nhất chính là những nơi phong nguyệt truy lạc và đồ quán chơi bạc mà thôi.

Bất quá những địa phương này đối với Dương Thiên Lô mà nói hoàn toàn là xa lạ. Người này từ lúc tiến vào trong học viện Cực Dương tới nay, tất cả thời gian trên cơ bản tiêu phí vào tu luyện.

Ăn, cho tới bây giờ đều là ăn miễn phí, thực đường đủ cho học sinh ăn no, quần áo mặc cho tới bây giờ hắn đều lấy ba bộ y phục học viện phát cố định mỗi kỳ để thay đổi, về phần vũ khí trang bị các loại, người này càng một nghèo hai trắng, chưa bao giờ từng hỏi thăm. Nếu như người nào cũng giống như Dương Thiên Lô, thương điểm của học viện Cực Dương đã sớm đóng cửa rồi.

Trương Tử Hàm dẫn theo Dương Thiên Lô đi tới khu thương nghiệp phồn hoa náo nhiệt nhất học viện Cực Dương.

Lúc này vừa vặn là chính ngọ, vòng đi đầu ngày hôm nay đã kết thúc, khu thương nghiệp chính vào thời điểm náo nhiệt nhất.

- Ta khát... Vì sao lại náo nhiệt như vậy?

Dương Thiên Lô vừa mới tiến vào cửa lớn khu thương nghiệp liền bị cảnh tượng phồn hoa trước mắt chấn động thật sâu. Người này từ khi bắt đầu tiến vào học viện Cực Dương tới nay, hơn sáu năm vẫn không hề

biết học viện Cực Dương còn có một chỗ như thế này. Trong trí nhớ của hắn chỉ có thao trường thần luyện, phòng học, ký túc xá, thực đường, chỉ có mấy địa phương đơn giản như vậy.

55. Chương 47: Gặp Gỡ (thượng Hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 47: Gặp gỡ (thượng hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong khoảng thời gian này, Dương Thiên Lô thu được cuộc sống mới một lần nữa, quá mức bận rộn tu luyện, đề cao thực lực của chính mình, hơn nữa có đại mỹ nữ Tử Hàm muội muội làm bạn, người này thực sự không hề cảm thấy đặc biệt buồn chán.

- Náo nhiệt? Ở đây mỗi ngày đều như vậy?

Thấy biểu tình giật mình của Dương Thiên Lô, Tử Hàm muội muội vô cùng kinh ngạc.

- Như vậy còn không náo nhiệt? So với vườn trường và ký túc xá quanh quệ rõ ràng náo nhiệt hơn rất nhiều. Không nghĩ tới trong học viện của chúng ta còn có một địa phương phồn hoa như vậy...

Dương Thiên Lô dừng lại trước một con đường lớn rộng rãi nhộn nhạo, học sinh của học viện túm năm tụm ba qua lại, hai bên đủ loại thương điểm, mang theo một tia mỉm cười hưng phấn.

- Người không phải là chưa từng tới nơi này đấy chứ?

- A... Hình như là chưa từng tới. Thân ái, đi, chúng ta vào nhìn một chút!

Dương Thiên Lô nói, liền khẩn cấp lôi kéo Trương Tử Hàm vào trong đoàn người.

Trương Tử Hàm đi theo phía sau Dương Thiên Lô, nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng dĩ nhiên rất không hiểu hiện lên một tia thương xót.

Sáu năm, tròn sáu năm, hắn dĩ nhiên không hề biết học viện Cực Dương đó khu thương nghiệp này tồn tại! Có thể tưởng tượng được, suốt sáu năm qua hắn sống như thế nào!

Hiện tại, rốt cuộc hắn đã đột phá Tinh giả cấp một, đồng thời trong thời gian ngắn ngủi hơn một tháng, tấn cấp tới cảnh giới cấp ba đỉnh, càng kinh khủng hơn chính là thể chất kinh người và sức chiến đấu cường hãn của hắn! Một Tinh giả cấp ba, đối mặt với đồng đẳng Tinh giả cấp bốn, cấp năm, mạnh mẽ đánh thắng vào hai mươi lăm cường của tỷ thí người mới, chiến thắng rất nhiều đối thủ nguyên bản tất cả mọi người đều cho rằng căn bản không có khả năng chiến thắng!

Nhường mày, kiếm ra khỏi vỏ!

Hắn, thông qua kiên trì và nỗ lực suốt sáu năm như một cửa chính mình, rốt cuộc đã triển lộ ra phong mang vốn thuộc về hắn, một lần nữa đoạt lại vinh quang và quang hoàn thuộc về hắn.

- Dương Thiên Lô, Trương lão sư!

Đúng lúc này, một thanh âm non nớt bỗng nhiên từ trong đám người nhộn nhạo rộn ràng truyền tới.

- Hử?

Dương Thiên Lô vô cùng kinh ngạc, nhìn thấy một đám tiểu la ly, chừng năm sáu người cầm đồ ăn vặt trong tay, đồng thời chạy tới trước mặt bọn họ. Đám tiểu la ly này có một chút ấn tượng, hiện tại chính là đồng học của hắn.

- Dương Thiên Lô, người thực lợi hại a, dĩ nhiên tấn cấp tới hai mươi lăm cường rồi, toàn bộ đồng học ban của chúng ta đều tới cổ vũ cho người!

Tiểu cô nương vừa mới kêu gọi lúc này ngửa khuôn mặt hồng hào, vẻ mặt sùng bái nhìn Dương Thiên Lôi nói.

- Dương Thiên Lôi, người hiện tại chính là thần tượng của chúng ta ha!
- Dương Thiên Lôi, sau khi ta trưởng thành ta làm nàng dâu của người được hay không?
- Ta cũng muốn nàng dâu của người!
- Ta cũng muốn, ta cũng muốn! Chúng ta đều làm nàng dâu của người có được hay không?

Mấy tiểu la lỵ ồn ào náo nhiệt vây xung quanh Dương Thiên Lôi, cả đám ngửa cái đầu nho nhỏ, khuôn mặt phấn hồng non nớt tràn đầy hưng phấn, kích động và sùng bái, cầm lấy y phục của Dương Thiên Lôi lôi kéo không ngừng nghỉ.

Tình cảm nhiệt liệt này khiến Trương Tử Hàm buồn cười. Trong lòng mấy tiểu cô nương này căn bản không hề biết hai chữ nàng dâu này đại biểu cho cái gì, các nàng chỉ là thích và sùng bái đối với Dương Thiên Lôi mà thôi, sùng bái đối với cường giả.

Bất quá, trên khuôn mặt thanh tú của Dương Thiên Lôi cũng lộ ra nụ cười phi thường đặc sắc, khóe miệng sắp nứt lên tận lỗ tai rồi, rõ ràng là bộ dáng tiểu nhân đắc chí.

Loại cảm giác thần tượng này dễ tâm hư vinh cường đại tiềm tàng sâu trong nội tâm của hắn triệt để bạo phát, loại cảm giác này đối với hắn mà nói thực sự quá mức sướng khoái rồi, trực tiếp xuyên thấu tận xương tủy. Trên Địa Cầu, hắn vốn là một cô nhi, về hèn mọn trong mắt của hắn bất quá là để mọi người chú ý tới hắn mà thôi, vượt lên tịch mịch vắng vẻ, cô độc mà bàng hoàng trong lòng hắn mà thôi, hắn cần quan quan ái, cho dù không ai quan sái, chỉ cần quan tâm một chút cũng được rồi.

Dùng bộ sắc mặt vô cùng đắc ý, nhìn nhìn thoáng qua Trương Tử Hàm hơi hơi cao một chút so với chính mình, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên hiện lên một tia mỉm cười hèn mọn, khom thắt lưng xuống, để một đám tiểu cô nương đẩy qua phía trước, nói nhỏ một câu bên tai của các nàng, nhất thời đám tiểu cô nương đều nhìn về phía Trương Tử Hàm, vẻ mặt thất vọng, mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

- Được rồi! Mọi người nhanh nhanh đi chơi đi, ta cùng với Trương lão sư còn có việc!

Dương Thiên Lôi quay về phía mấy tiểu la lỵ đang thất vọng nói, nói xong liền kéo theo Trương Tử Hàm với vẻ mặt không giải thích được, tiến sâu vào trong con phố sầm uất, để lại đám tiểu la lỵ vẫn khuôn mặt tràn đầy thất vọng nhìn theo.

- Người nói với các nàng cái gì? Vì sao ta thấy nhân thần các nàng nhìn ra có điểm là lạ?

Trương Tử Hàm không giải thích được, không rõ vì sao các tiểu cô nương vừa rồi còn hứng chí bừng bừng lại đột nhiên chuyển tình bộ dạng muốn khóc, hơn nữa nhân thần nhìn về phía chính mình phi thường kỳ quái.

- Hắc hắc, cũng không nói cái gì, ta chỉ là nói cho các nàng, ta đã có nàng dâu rồi!

Trương Tử Hàm nghe được Dương Thiên Lôi nói đã có nàng dâu rồi, kim lòng không được có chút kích động, không trải qua đại não liền hỏi:

- Người có nàng dâu rồi? Ai nha?
- Hắc hắc... Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt!

Dương Thiên Lôi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Dương Thiên Lôi, trong ánh mắt mang theo một tia giao hoạt.

- Dương Thiên Lôi!

Trương Tử Hàm nhất thời hiểu chuyện gì đã xảy ra, trách không được đám tiểu cô nương kia nhìn chính mình có chút là lạ, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên đỏ bừng, trong lòng nổi giận, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo không chút do dự thi triển ra, giống như thiểm điện chộp tới lỗ tai Dương Thiên Lôi.

Chỉ là Dương Thiên Lôi đã sớm có chuẩn bị, xẹt một tiếng trơn trượt còn hơn cá chạch, khom lưng, cúi đầu, lắc mình, hành văn liền mạch lưu loát, gân mạch cơ thể đã rèn luyện trăm phần trăm tại giờ khắc này đã phát huy tới cực hạn, thân thể nhẹ nhàng phiêu dật, giống như thiểm điện,

Chỉ là, trong nháy mắt Dương Thiên Lôi né tránh, bên người hắn vừa vặn có một thiếu nữ bước qua, bởi vì tốc độ quá nhanh, khoảng cách giữa hai người lại quá gần, thiếu nữ kia căn bản không kịp né tránh, Dương Thiên Lôi cũng không kịp phanh lại, bịch một tiếng, trực tiếp đụng vào nhau.

- A!

Thiếu nữ nhất thời kêu lên sợ hãi.

Trong nháy mắt trước mặt truyền tới cảm giác mềm nhũn và tràn ngập co dãn, Dương Thiên Lôi nhìn thấy được đôi ngọn núi cao ngất được che bởi áo màu vàng nhạt, bên dưới lớp áo kia rất no đủ, rất tròn, còn có khe rãnh tuyết trắng thật sâu, một mùi hương sửn nữ say người trực tiếp truyền vào trong mũi Dương Thiên Lôi.

“Núi đôi” vô hạn hảo, tuy rằng trong lòng Dương Thiên Lôi biết không ổn, nhưng vẫn có chút dờ người.

Thấy câu “tri phong cao, văn hương thức nữ nhân”. (〃 Nhìn ngực và mùi hương biết hàng)

Tuy rằng còn chưa nhìn thấy nữ nhân vô tình bị chính mình đụng phải củ cải trắng rốt cuộc lớn lên như thế nào, nhưng từ đôi bánh bao mềm mại, đầy tính co dãn kia, lại còn bộ ngực sữa tỏa ra mùi hương sửn nữ mê người, Dương Thiên Lôi liền biết người này nhất định là mỹ nữ.

Trong nháy mắt khi Dương Thiên Lôi ngây người, bộ ngực sữa cao cao hở ra kia bỗng nhiên rời xa, tốc độ kinh người.

- Muốn chết!

Đúng lúc này truyền tới thanh âm găm lên của một nam nhân, cùng với đạo tinh thần lực cường đại bỗng nhiên công kích vào Dương Thiên Lôi.

Khí trường kinh khủng vượt qua tất cả đối thủ Dương Thiên Lôi đã từng gặp qua, dĩ nhiên để hắn sinh ra loại cảm giác không thể né tránh.

- Cao thủ!

Đây chính là cảm giác đầu tiên của Trương Tử Hàm, nàng đã có tu vi Tinh giả cấp sáu đỉnh phong, nhưng căn bản không thể chống lại.

Trong nháy mắt này, Trương Tử Hàm không hề có bất cứ do dự nào, tinh thần lực bàng bạc điên cuồng vận chuyển, giống như thiểm điện vọt tới trước người Dương Thiên Lôi, vì hắn đón đỡ một kích kinh khủng kia.

- Dừng tay!

Đúng lúc này, một đạo thanh âm không uất không giận, tràn ngập uy nghiêm lại êm tai dị thường bỗng nhiên vang lên.

Trương Tử Hàm đã chuẩn bị tốt tinh thần bị thương chợt cảm thấy áp lực nhẹ bẫng, toàn thân cường ngạnh dừng lại.

Thẳng cho tới lúc này Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm mới nhìn rõ người kia.

Chỉ thấy kia là một nữ hài đại khái bằng tuổi với Trương Tử Hàm, có lẽ là vì nguyên nhân địa phương khó xử kia bị Dương Thiên Lôi đụng phải, trên khuôn mặt trắng mịn như tuyết của nàng mang theo một tia đỏ ửng, nhưng hai tròng mắt trong trẻo lạnh lùng của nàng lại yên lặng một cách kỳ lạ, lẳng lặng dừng lại trên người Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm, không tức không giận.

Thoạt nhìn toàn thân, xuất thần như tiên, ngạo thế mà đứng, giống như tiên tử từ chín tầng trời hạ phàm, kẻ khác không dám nhìn gần. Quần áo màu tím của nữ hài đón gió lật phất bay, mái tóc đen dài thả lỏng, tử sam như hoa, tóc dài như bèo, thanh nhã mỹ lệ nói không hết lời, cao quý thoát tục.

Không xa hoa, không hạ thấp, nhưng quý khí bức người, tự thân ẩn chứa một cỗ uy nghiêm.

Mà bên cạnh thân thể nàng lại có một trung niên nhân nhìn như bình thường, như vẻ mặt vô cùng âm trầm. Trung niên nhân này chính là người vừa định xuất thủ giáo huấn Dương Thiên Lôi.

- Tiểu tử, con mắt của ngươi mù rồi sao? Còn không mau quỳ xuống cầu xin tha thứ? Nếu như không phải tâm địa công... Tiểu thư thiện lương, ngươi, hiện tại đã là một bộ tử thi!

Ánh mắt của trung niên nhân kia mang theo sát ý nồng đậm dị thường, trong ánh mắt tràn ngập vẻ xem thường, bộ dáng lãnh khốc như nhìn con kiến hôi, dừng lại trên người Dương Thiên Lôi.

- Xin lỗi, hẳn không phải cố ý...

Trương Tử Hàm vội vàng nói.

- Quý xuống!

Trung niên nhân lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi bằng lãnh mà tàn khốc, quanh thân tỏa ra uy áp cường đại, đồng thời hắn nói ra hai chữ quỳ xuống, một cỗ khí trường cường đại trống rỗng xuất hiện quanh thân thể Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi, hoàn toàn tập trung vào hai người, phảng phất giống như Dương Thiên Lôi không dựa theo lời hắn nói, lập tức sẽ gặp phải công kích cuồng bạo nhất.

Cường thế, bá đạo, xúc phạm không ai bì nổi! Thế nhưng khí trường cường đại bất ngờ bộc phát lại khiến trong lòng Trương Tử Hàm khiếp sợ.

Thế nhưng, trên gương mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm tại giờ khắc này mang theo phần nộ vô bờ, vô luận bọn họ như thế nào đi nữa, dĩ nhiên có người không thêm phân biệt phải trái như vậy. Chỉ không cần thận trọng phải nữ hài kia một chút, cũng đã nói xin lỗi rồi, thế nhưng người này còn bắt Dương Thiên Lôi quỳ xuống, hơn nữa là ở trước mắt bao nhiêu người!

Trong nháy mắt, xung quanh đã có rất nhiều người vây xem. Bất quá không có người nào khuyên can, cả đám tựa hồ như ước gì bão tố càng thêm mãnh liệt một chút.

Khiêu khích, quyết đấu, tại học viện Cực Dương không chỗ nào không có, cũng là chuyện tình tất cả học sinh muốn nhìn thấy nhất.

Chỉ là tình huống ngày hôm nay có chút đặc thù, Trương Tử Hàm, mọi người đương nhiên nhận ra được đệ nhất mỹ nữ của học viện Cực Dương, Dương Thiên Lôi, người đã từng được coi là đệ nhất bạch si, cũng coi như đại danh鼎鼎, thế nhưng mỹ nữ so với Trương Tử Hàm mỗi người một vẻ, không hề phân cao thấp lại không có người nào nhận ra.

Bất quá, uy áp và khí trường cường đại của trung niên nhân kia tỏa ra lại khiến mọi người hiểu rõ, đây chính là cao thủ chân chính! Cao thủ cho dù là Trương Tử Hàm bài danh thứ sáu của học viện cũng không thể kháng cự.

Điều này khiến tất cả mọi người ý thức được, bọn họ sắp gặp một đoạn chuyện hay rồi!

Quỳ, hay không quỳ?

Không quỳ, mọi người không chút nghi ngờ, trung niên nhân kia có thể lập tức đánh Dương Thiên Lôi thương nặng, thậm chí bao gồm cả Trương Tử Hàm trong đó.

Quỳ, Dương Thiên Lôi lập tức quá mất mặt rồi, đường đường là dòng chính Dương gia, trước mặt thực lực cường đại lại quỳ gối cầu xin tha thứ, mặc kệ là đúng hay sai, đối với Dương gia mà nói, không cần nghi ngờ chính là một cái tát thật mạnh vào mặt.

- Chúng ta thực sự không phải cố ý!

Trương Tử Hàm cố nén lửa giận trong lòng, đẩy Dương Thiên Lôi ra sau người, chăm chú cầm lấy tay Dương Thiên Lôi, lần thứ hai nói. Nàng biết đối phương rất mạnh, vượt xa tưởng tượng của nàng, nhưng nàng cũng không thể để Dương Thiên Lôi chịu nhục nhã như vậy.

- Ta bảo ngươi quỳ xuống!

Trung niên lạnh giọng nói một lần nữa, khí trường bàng bạc, cường đại nhất thời càng trở nên cường đại hơn.

- Chúng ta đã xin lỗi, người còn muốn như thế nào?

Rốt cuộc Trương Tử Hàm không thể nhẫn nhịn được phần nộ nói, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng bởi vì phần nộ trở nên đỏ bừng bừng, nàng nắm lấy tay Dương Thiên Lôi, không thể không chế có chút run lên nhẹ nhẹ.

Trương Tử Hàm, thiếu nữ mười tám tuổi, từ nhỏ đã tu luyện trong học viện Cực Dương, tuy rằng được dạy dỗ cẩn thận tất cả các phương diện, văn võ song toàn, nhưng dù sao còn chưa trải qua lễ rửa tội khắc nghiệt của cuộc sống, càng không hề gặp qua loại tình huống như thế này, không tránh khỏi khấn trương, không biết làm sao, cũng là chuyện rất bình thường. Bất quá, dù là như vậy, nàng vẫn không hề lui lại một bước, thân ảnh tinh thể, mềm mại của nàng giống như gà mái xòe cánh bảo vệ gà con, chắn điều hâu hung ác, không thể kháng cự đằng trước.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên cố sức kéo Trương Tử Hàm về phía sau, cánh tay của hắn có lực như vậy, để Trương Tử Hàm không thể kháng cự, trong khoảng khắc, hắn đứng thẳng tắp, giống như một cây tiêu thương, giống như cả ngọn núi cao, không thể lay động, Dương Thiên Lôi nguyên bản ngờ ngác nhìn chăm chú vào thiếu nữ mặc tử y dần dần khôi phục vẻ thanh minh, bỗng nhiên tản mát ra một cỗ khí tức lạnh liệt để Trương Tử Hàm phải khiếp sợ.

56. Chương 48: Cầu Nhà Người Nuôi?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 48: Cầu nhà người nuôi?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương Tử Hàm kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lôi phảng phất giống như thay đổi một người khác, trong khoảng thời gian ngắn có điểm sững sờ.

Dương Thiên Lôi nhìn cũng không nhìn trung niên nhân, hai tròng mắt màu đen giống như tinh thần giữa bầu trời đêm, lại giống như hai thanh lợi kiếm, tản mát ra quang mang mãnh liệt, nhìn thẳng vào mỹ nữ củ cải trắng, không hề có một chút bối rối, ánh mắt hai người đan vào một chỗ, đủ nhìn nhau mấy hơi thở.

“Con mẹ nó, mỹ nữ thì sao, có đẹp mặt Tử Hàm muội muội?”

Dương Thiên Lôi thăm mắng một tiếng, bỗng nhiên mỉm cười, chỉ chỉ trung niên nhân, nói ra một câu khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ.

- Cầu nhà người nuôi?

- Người nói cái gì?

Trung niên nhân nhất thời nổi giận, muốn xuất thủ. Chỉ là thiếu nữ mặc tử y khoát tay áo, mạnh mẽ dừng lại thân hình đang nổi giận muốn xông lên của trung niên nhân.

- Người không sợ?

Thiếu nữ mặc tử y mỉm cười nói.

- Sợ? Một con chó điên mà thôi, sủa một tiếng nữa lão tử xóa sạch răng chó của nó!

Dương Thiên Lôi không chút sợ hãi nói, đồng thời khi nói, khinh thường nhìn thoáng qua trung niên nhân hầu như đã muốn nổ tung.

- Hắn không biết người là ai, thực không sợ?

Thiếu nữ mặc tử y mỉm cười, rất có ý tứ hàm xúc hỏi.

- Sợ cái lông a... Ý tứ là, người biết ta là ai?

Dương Thiên Lô vô cùng kinh ngạc, từ trong lời nói của thiếu nữ mặc tử y bắt được một tia dị dạng.

- Dương gia, Dương Thiên Lô, không phải sao?

Thiếu nữ mặc tử y mỉm cười nói.

Nghe được câu trả lời của thiếu nữ mặc tử y, thần tình nguyên bản vô cùng tức giận của trung niên nhân biến đổi, khí trường cuồng bạo quanh thân thể nhất thời thu liễm.

Người khác còn có thể không biết, thế nhưng hần làm bảo tiêu của thiếu nữ mặc tử y, lại rất rõ ràng nhìn thấy Dương Thiên Lô đứng vào bộ vị nào của thiếu nữ mặc tử y, tuy rằng biết rõ Dương Thiên Lô chỉ là vô tình, thế nhưng loại khinh nhờn như thế này, đối với thiếu nữ mặc tử y cao quý mà thánh khiết quả thực không thể tha thứ. Nếu như không phải thiếu nữ mặc tử y ngăn cản mà nói, hần tự nhiên sẽ xuất thủ không chút do dự, trực tiếp đánh Dương Thiên Lô thương nặng, hơn nữa không có bất cứ kẻ nào dám có câu oán hận.

Thế nhưng, khi hần biết được thiếu niên trước mắt là thiếu gia của Dương gia, cho hần mười lá gan hần cũng không dám xuất thủ nữa rồi.

- Xem ra ta thực sự rất nổi danh, vinh hạnh thật! Bất quá chuyện này không quan hệ tới việc ta là ai, trong từ điển của ta không có hai từ sợ. ta xem ngươi coi như thông tình đạt lý, thuận tiện nhắc nhở ngươi một câu, dẫn chó ra ngoài dạo phố không sao hết, thế nhưng dẫn theo chó điên đi ra ngoài cắn bậy là cái sai của ngươi, ngươi nói có đúng hay không, mỹ nữ?

Ánh mắt của Dương Thiên Lô tựa hồ lơ đãng nhìn qua bộ ngực của thiếu nữ mặc tử y.

Hai tròng mắt tràn ngập trí tuệ của thiếu nữ dừng lại trên người Dương Thiên Lô, dần dần hiện lên một đạo quang mang mâu thuẫn, tựa hồ như nhìn thấy một chuyện phi thường kỳ quái.

Trong nháy mắt thiếu nữ mặc tử y ngậy người, Dương Thiên Lô lạnh lùng nhìn thoáng qua trung niên nhân phảng phất như đã hoàn toàn mất đi bộ dáng cao cao tại thượng, trực tiếp kéo theo Trương Tử Hàm cũng có chút sững sờ, dưới ánh mắt nhìn kỹ của đoàn người, chậm rãi bước ra ngoài.

...

- Tiểu Lô, ngươi thực sự không sợ?

Thời điểm Trương Tử Hàm hồi phục lại tinh thần, một lần nữa chuyển ánh mắt hưng phấn sang cửa hàng san sát hai bên đường phố, tựa hồ như từ lâu đã quên đi chuyện vừa rồi của Dương Thiên Lô, nhin không được hỏi.

- A... Phải nói thực?

- Dương nhiên là thực!

- Sợ a, con chó điên kia hình như rất mạnh!

Dương Thiên Lô nói, trong lòng cũng thầm mắng, ngựa ghìm cương sát vách vực, nếu như thực sự nhảy tới cắn lão tử, phỏng chừng chính mình sẽ bị cắn tới thương tích đầy mình, chơi không tốt còn khó giữ được mạng nhỏ, nếu như lão tử có thực lực còn để hần gọi rầm rĩ như vậy? Không nói hai lời, trực tiếp xóa sạch rằng chó của hần.

- Vậy ngươi còn cậy mạnh? Ngươi có biết hay không, như vậy rất nguy hiểm?

- Nha... Không có biện pháp, tên đã lên dây, phải phát! Huống chi hần căn bản không dám xuất thủ, tuy rằng gia hỏa kia là chó điên, thế nhưng không phải còn chủ nhân của chó điên hay sao? Nếu như hần còn có thể xuất thủ mà nói, trước tiên đã xuất thủ rồi, thế nhưng không phải nữa nhân kia ngăn lại?

- Nếu như vạn nhất thì sao? Còn có quá sính cường, ngươi đứng trước mặt ta làm cái gì? Hần sẽ không làm gì được ta, có ta ở đây chỉ ít có thể ngăn cản được hần một lúc, lúc nào cũng phải học được cách bảo hộ chính mình!

Trương Tử Hàm nghĩ tới có điểm sợ hãi, nếu như đổi thành người khác, nàng tự nhiên rất thương thức đối phương có cốt khí, có ngạo khí, thế nhưng Dương Thiên Lô không giống, nàng không muốn Dương Thiên

Lôi bị tổn thương, tính cách như vậy trừ phi là thiên hạ vô địch, bằng không sớm muộn có một ngày sẽ bị hại, thậm chí phải trả giá bằng chính sinh mệnh. Đây là chuyện nàng không muốn nhìn thấy.

- Nam nhân, có một số thời điểm không thể lùi bước, ta không thể để cho nàng bị bất cứ thương tổn nào!

Dương Thiên Lôi nhẹ giọng nói, tuy rằng thanh âm rất nhẹ, nhưng rất kiên định.

Để nữ nhân bảo hộ chính mình, đối với bất cứ nam nhân nào mà nói đều là sỉ nhục. Bất quá chuyện này để Dương Thiên Lôi thanh tỉnh hơn rất nhiều, hẳn đã nhận thức rõ ràng, thực lực mới là tất cả, chỉ có thực lực cường đại mới có thể nói rõ ràng được những điều này, nói năng có khí phách.

- Ta... Chỉ là muốn cho người biết rõ, không nên cương cứng như vừa rồi, tính cách của người như vậy... Sớm muộn có một ngày hại chính mình.

Trong mắt Trương Tử Hàm hiện lên một tia cảm động, ôn nhu nói.

...

Một quán ăn cao nhã cách điệu, thức ăn tinh xảo thơm ngon, cùng với thanh âm đàn tranh chậm rãi nhu hòa, Dương Thiên Lôi và Trương tử Hàm mặt đối mặt cùng một chỗ, cùng dùng cơm trưa.

Vô luận Trương Tử Hàm đi tới đâu đều là ánh đèn thu hút con mắt người khác, ánh mắt mọi người hoặc cố ý hoặc làm bộ vô ý đều rơi vào thân thể của nàng. Nàng tạo thành cảm giác một vầng thái dương thứ hai, quang mang tươi sáng bắn đi bốn phía, trong sát na có thể bao phủ toàn bộ quang mang khác, thế nhưng bất cứ kẻ nào liếc mắt nhìn nàng đều sẽ bị loại khí tức thanh thuần, thánh khiết, ôn nhu chấn nhiếp, không còn ý nghĩ chuyển dời ánh mắt, giống như một gốc hoa lan thanh nhã rạng ngời.

Về ưu nhã của nàng phẳng phát như trời sinh, không làm bộ, vừa vặn phối hợp bàn thức ăn tinh xảo, động tác mềm nhẹ, mỗi một cử động nhỏ nhất đều tỏa mát mị lực kinh người.

Thế nhưng, hình ảnh tuyệt mỹ như vậy lại bị người nào đó ngồi đối diện Tử Hàm muội muội hoàn toàn phá hỏng không còn một mảnh.

57. Chương 49: Đoán Cốt Công (thượng Hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 49: Đoán Cốt Công (thượng hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi không đói bụng, thực sự không hề có cảm giác đói. Thế nhưng cách ăn của hắn vẫn hung hăng chà đạp khung cảnh vốn nhã nhặn như trước, hai chân mở rộng ra, ống tay áo lướt qua, tay phải gấp nhanh, tay trái ôm bàn.

Càng không còn gì để nói chính là, khuôn mặt của người này nguyên bản rất thanh tú, nhưng luôn luôn mang theo một tia thần tình hèn mọn, đảo mắt nhìn qua đoàn người xung quanh, muốn có bao nhiêu khiếm nhã có bấy nhiêu khiếm nhã.

Càng nhiều thời gian chính là nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm, một mặt nhân, một mặt vừa cho vào cái miệng rộng tới mang tai thứ gì đó, hình tượng như thể hận không thể trực tiếp nuốt luôn Tử Hàm muội muội vào trong bụng.

Tử Hàm muội muội rất hối hận, vì sao mặc danh kỳ diệu, ma xui quỷ khiến thế nào lại dẫn hắn tới địa phương này? Sớm biết như vậy không bằng đóng gói thức ăn mang về, thế nhưng hiện tại hối hận cũng không còn kịp nữa rồi. Vì vậy Tử Hàm muội muội chỉ có thể dùng phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe để an ủi tâm linh yếu đuối của chính mình, kiên trì đồ mặt gian nan ăn một bữa cơm.

Sau khi ăn xong, thời điểm giúp Dương Thiên Lôi mua quần áo càng khiến Trương Tử Hàm không nói được lời nào, áo khoác lên dễ lắm, Tử Hàm muội muội việc nhân đức không nhường ai, giúp Dương Thiên Lôi chọn liền mấy bộ, người này cũng không hề có bất cứ kiến nghị nào, hoàn toàn theo Tử Hàm muội muội làm chủ. Nhưng nội y không phải thứ Tử Hàm muội muội có thể quản, sao có thể không biết xấu hổ quần chuyện này? Thế nhưng người này rất không nói gì trực tiếp cầm lấy một kiện nội khổ, trưng cầu kiến nghị của Tử Hàm muội muội, khiến Tử Hàm muội muội xấu hổ đỏ bừng mặt, xấu hổ không dám nổi, hận không thể tìm một lỗ nẻ đâm đầu vào, càng không biết nói gì chính là câu nói lảm bảm trong miệng Dương Thiên Lôi.

“Cái này không được, quá chật rồi, ảnh hưởng phát dục... Cái này không tốt, kín gió, dễ ẩm ướt... Cái này cũng không được, không gợi cảm, mặc vào khẳng định rất ngốc nghếch, như một tên thổ tộc...”

Rốt cuộc Tử Hàm muội muội không thể nhẫn nhịn được nữa, trước khi chính mình bạo phát, cố gắng chọn cho Dương Thiên Lôi vài món, đi ra ngoài.

Đi ra khỏi cửa lớn, Tử Hàm muội muội hít sâu một hơi, lại thở ra một hơi thật dài, lúc này mới khiến tâm tình thả lỏng hơn một chút.

- Thân ái, ta giúp nàng lựa chọn vài món nha? Ta đoán nàng khẳng định sẽ không chọn, phương diện này ta chính là hành gia! Bảo chứng nàng mặc vào vô cùng thoải mái, vô cùng gợi cảm...

- Cút!

Rốt cuộc Tử Hàm muội muội không nhịn được bạo phát, cho dù trước mặt người khác cũng không còn quản được nhiều như vậy.

Nhất thời một trận gà bay chó sủa, đoàn người rộn ràng nhốn nháo thấy được hình ảnh không thể tưởng tượng nổi, đệ nhất mỹ nữ thủy tiên tử Trương Tử Hàm với khuôn mặt đỏ bừng, thần hình như điện đuối theo đệ nhất bạch si Dương Thiên Lôi ôm theo một đống y phục, lại giống như cá chạch, xoay chuyển qua lại trong đám người tròn một con phố, cuối cùng Tử Hàm muội muội ôn nhu như nước dĩ nhiên bắt được lỗ tai của Dương Thiên Lôi, rời khỏi khu thương nghiệp phía tây.

Mọi người không hiểu ra sao, chỉ là nghe được tiếng Dương Thiên Lôi kêu lên không ngừng:

- Ta chỉ muốn tốt cho nàng, ta đây là quan tâm nàng... Trời xanh a, đại địa a...

...

- Ta hiện tại truyền cho ngươi Đoán Cốt Công.

Sau khi hưng hăng giáo huấn Dương Thiên Lôi một chặp, phát tiết lửa giận bùng cháy trong lòng, rốt cuộc Tử Hàm muội muội cũng bình tĩnh trở lại, tập trung vào tỷ thí sắp tới, để Dương Thiên Lôi mau chóng đề cao cảnh giới, Trương Tử Hàm quyết định truyền thụ cho Dương Thiên Lôi công pháp cơ bản của Tinh giả cấp bốn, Đoán Cốt Công.

- Đoán Cốt Công?

- Uhm, rèn luyện da màng, ngươi đã đạt tới yêu cầu Tinh giả cấp ba, trên thực tế bởi vì thể chất đặc thù của ngươi đã vượt xa yêu cầu rồi. Cơ thể, gân màng, da màng cũng đã rèn luyện tới cảnh giới đỉnh cao! Đỉnh cao đang nói ở đây chỉ là trình độ rèn luyện trăm phần trăm của ngươi mà thôi, ta cảm giác vô luận là lực lượng cơ thể của ngươi, độ co giãn gân mạch cũng như năng lực chống lại của da màng đều xa xa không đạt tới cực hạn, còn có không gian tăng lên rất lớn, vì vậy Hùng Vương Đoán Cơ Công, Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh cùng với Quy Giáp Công, sau này ngươi vẫn cần phải tu luyện chăm chỉ, nhất là Quy Giáp Công, biết hay không?

- Uhm, hiểu rõ!

Dương Thiên Lôi nghiêm trang nói:

- Không luyện cái gì cũng phải luyện Quy Giáp Công, buổi tối nàng giúp ta rèn luyện!

- Uh, Đoán Cốt Công đối với các loại công pháp từ cấp ba trở lại khó khăn hơn rất nhiều, bởi vì nó cần phải có niệm lực cường đại hơn nhiều chống đỡ. Cơ thể, gân mạch, da màng tương thông với huyết mạch, thông

qua một số tư thế và phương pháp tu luyện nhất định liền có thể rèn luyện được, thế nhưng cốt cách lại bị cơ thể, da màng vây quanh, muốn dùng tinh thần lực rèn luyện cần phải có niệm lực cường đại chống đỡ, dẫn đạo tinh thần lực quán chú vào trong đó!

- Niệm lực thiếu, dẫn đạo tinh thần lực liền rất nhỏ yếu, còn chưa tới cốt cách sẽ bị da màng, cơ thể và gân mạch hấp thu hết, căn bản không thể rèn luyện được cốt cách. Đây cũng là nguyên nhân vì sao một ít người niệm lực kém chung quy không thể đột phá được Tinh giả cấp bốn.

- Đoán Cốt Công, dùng tinh thần lực rèn luyện 206 khối xương cốt toàn bộ thân thể, khiến xương cốt cứng rắn như sắt thép, lực xuyên thấu cường đại, thân thể càng thêm miễn tiện.

Thông qua lời giảng giải của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi hiểu rõ, Đoán Cốt Công không thoát ly khỏi tư thế và hình thể, cần niệm lực chống đỡ, dẫn đạo tinh thần lực, rèn luyện xương cốt, bước đầu tiên hẳn phải tu luyện chính là thu nhiếp tinh thần, nhắm mắt nội thị.

Khi có thể cảm ứng được khung xương tồn tại rõ ràng, bước tiếp theo có thể bắt đầu dẫn đạo tinh thần lực rèn luyện xương cốt.

Sau khi Dương Thiên Lôi chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện, Trương Tử Hàm dừng lại trên gương mặt thanh tú, yên tĩnh kia, trong lòng hiện lên một cỗ tình tự không tên, để nàng không biết phải làm sao, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng mang theo một tia ngưng ngững, thấp thỏm, một loại cảm giác từ trước tới nay nàng chưa bao giờ thể nghiệm qua, giống như thiếu nữ hoài xuân ôm mối tình đầu. Giờ khắc này, nàng đã sớm quên đi tuổi tác của Dương Thiên Lôi, trong lòng của nàng, chính mình ngoại trừ tu vi cao hơn Dương Thiên Lôi ra, tựa hồ tại bất cứ địa phương nào, hẳn biểu hiện so với chính mình càng thêm thành thực hơn nhiều, đây hoàn toàn không phải là điều mà một thiếu niên mới mười một tuổi có thể có được.

Bị cỗ cảm giác kỳ hiệu không hiểu này khiến trái tim đập nhanh hơn, Trương Tử Hàm vội vàng thu nhiếp lại tinh thần, nhắm lại hai mắt, nhẹ nhàng rút Huyền Băng Kiếm ra, chậm chậm rót tinh thần lực vào thân kiếm, bắt đầu tinh tế thể ngộ khí tăng huyền băng trên thân kiếm.

Nàng phải mạnh hơn, nàng đã từng không biết vì sao phải mạnh hơn, chỉ là mục tiêu của gia tộc như vậy. Mà hiện tại, khi nàng nhìn thấy Dương Thiên Lôi càng dần càng mạnh mẽ, nàng tựa hồ như đã có động lực của riêng mình để nỗ lực tu luyện khiến mình mạnh mẽ.

...

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ...

Thẳng cho tới khi trời bắt đầu tối hẳn, Dương Thiên Lôi vẫn như trước ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, giống như một pho tượng đá.

Lúc này, Trương Tử Hàm đã đứng lên từ lâu, cho dù đã thói quen với thiên phú siêu cấp của Dương Thiên Lôi, thế nhưng trong lòng vẫn khiếp sợ như cũ. Tinh giả bình thường, lần đầu tiên tu luyện Đoán Cốt Công, có thể ngồi một canh giờ không động đã rất hiếm gặp, thế nhưng Dương Thiên Lôi dĩ nhiên không nhúc nhích suốt mấy canh giờ, quanh thân trên dưới không hề có một chút thái độ uể oải, sắc mặt như thường, khí tức nhẹ, ổn, sâu, dài.

- Lê nào hẳn nghĩ tu luyện một lần là có thể tới được cảnh giới nội thị?

Trương Tử Hàm trầm nghĩ trong lòng.

Thời gian như trước từng giây từng phút trôi qua, đêm tối vô thanh vô tức bao trùm toàn bộ học viện Cực Dương. Bầu trời học lên một ít tinh thần, tinh quang nhàn nhạt trải dài khắp mặt đất, trong vườn trường truyền tới tiếng gió thổi vi vu, học viện đã bắt đầu công tác tu luyện ban đêm.

Đúng lúc này, thân thể Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nhẹ nhàng run lên, lông mi tựa hồ hơi nhấc lên một chút, thoáng chớp trong lúc đó, Trương Tử Hàm nhìn thấy một màn vô cùng khiếp sợ.

Thân thể Dương Thiên Lôi tựa hồ biến thành một dòng xoáy cực kỳ to lớn, sinh ra lực hút vô cùng cường đại, tinh quang nhàn nhạt và tinh thần lực bàng bạc tồn tại trong thiên địa dĩ nhiên lấy tốc độ kinh người hội tụ về phía hắn, rất nhanh dừng mảnh truyền vào trong cơ thể hắn.

Trương Tử Hàm đã từng nhìn thấy tốc độ hấp thu tinh thần lực của Dương Thiên Lô, thế nhưng lần này nhìn thấy một lần nữa vẫn khiếp sợ há to miệng, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng.

Yêu nghiệt! Biến thái!

Chỉ có một chữ như vậy mới có thể hình dung được sự kinh khủng của Dương Thiên Lô. Trương Tử Hàm căn bản không dám tưởng tượng, một Tinh giả vừa mới đạt tới cấp ba đỉnh, lần đầu tiên tu luyện Đoán Cốt công, dĩ nhiên có thể điều động tinh thần lực bằng bạc như vậy, đừng nói là thực lực Tinh giả cấp sáu đỉnh như nàng, cho dù là cường giả cấp bảy, cấp tám cũng tựa hồ không thể làm được như vậy.

Đúng vào lúc này, Trương Tử Hàm bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện khiến nàng khiếp sợ.

- Hắc... Lẽ nào đã bắt đầu rèn luyện xương cốt? Đây mới là lần đầu tiên, lần đầu tiên hắc đã nội thị thành công? Lần đầu tiên hắc đã bắt đầu rèn luyện xương cốt?

Trương Tử Hàm chân chính hết chỗ nói rồi.

Sau một canh giờ, sắc mặt Dương Thiên Lô bắt đầu tái nhợt, tốc độ hấp thu tinh thần lực bắt đầu chậm lại, cho tới khi hoàn toàn biến mất.

- Phù...

Rất cuộc, Dương Thiên Lô thở ra một hơi thật dài, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ tràn ngập kinh ngạc của Trương Tử Hàm.

- Một mẻ thật, hoàn hảo thành công...

Dương Thiên Lô một mẻ nói, tinh thần tựa hồ phi thường mệt mỏi, hiển nhiên là niệm lực tiêu hao, đồng thời nói chuyện người này trực tiếp lăn ra nằm ngửa trên mặt đất, nói tiếp:

- 206 khối, ta đã thấy được, bất quá thời điểm rèn luyện lại không cách nào làm được hết, lần này chỉ rèn luyện được 52 khối, hơn nữa cảm giác không hề có hiệu quả gì, quá mức thất bại...

- Quá... Quá mức thất bại rồi...

Trương Tử Hàm không biết làm sao để hình dung cảm giác của chính mình hiện tại, nàng chỉ là mở to hai mắt nhìn, há to miệng, may mắn lập lại một câu của Dương Thiên Lô khiến cho một thiên tài như nàng phải vô cùng xấu hổ.

- Khụ khụ... Thân ái, nàng đừng lo lắng, ngày mai, uh, ngày mai khẳng định sẽ nhiều hơn, ngày hôm nay tại thời điểm thấy được xương cốt, ta đã cảm giác có chút mệt mỏi, ngày mai ta nghĩ nói như thế nào cũng có thể một lần rèn luyện được một hơn một trăm khối xương cốt các loại!

- Phụt...

Trương Tử Hàm có loại xung động muốn phun máu tươi tại chỗ, người này sao có thể đả kích người khác như vậy? Trương Tử Hàm cường chế xung động xông tới, ôm chặt lấy Dương Thiên Lô, hôn lên khuôn mặt của hắc tới méo mó vụn vụn, nói:

- Vậy ngày mai người tiếp tục nỗ lực, cũng đừng để ta thất vọng, hiện tại niệm lực của người tiêu hao rất nhiều, nhanh nhanh đi nghỉ ngơi... Ta giúp người kiếm một ít thức ăn qua đây, buổi tối nếu đói bụng thì ăn.

- A... Ta không đói bụng, không cần phải lấy nữa!

- Vậy nhanh nhanh đi nghỉ ngơi đi!

Trương Tử Hàm nói.

Dương Thiên Lô bỗng nhiên tội nghiệp nhìn Trương Tử Hàm, thấp giọng nói:

- Thân ái... Ta không còn khí lực để đứng lên nữa rồi, nếu không... Nàng ôm ta đi vào?

- Nghĩ thực đẹp!

- Khụ khụ... Cùng lắm thì ta không bắt nàng phụ trách, như vậy được rồi sao!

- Như vậy còn không sai biệt lắm!

Trương Tử Hàm nhất thời vừa cười vừa nói, chỉ là nói xong liền ý thức được mình đã sai, dựa vào cái gì hấn yêu cầu chính mình ôm hấn, còn muốn chính mình phụ trách a?

Thế nhưng nhìn thấy Dương Thiên Lô thực sự rơi vào tình trạng kiệt sức, trong lòng mềm nhũn, cũng không tiếp tục tính toán, nhẹ nhàng nhắc hấn lên, đi vào trong nhà, để hấn nằm xuống giường, hơi do dự một chút, Tử Hàm muội muội dưới ánh mắt kinh ngạc và vô cùng cảm động của Dương Thiên Lô, rất ôn nhu, rất săn sóc, trợ giúp Dương Thiên Lô cởi giày và áo khoác.

Điều này khiến Dương Thiên Lô sản sinh một chút áy náy, Tử Hàm muội muội thuần khiến thực sự đã bị hành động của chính mình lừa dối rồi sao? Hiển nhiên không được đầy đủ, càng nhiều chính là năng chân chính quan tâm đối với chính mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời tảng sáng.

Một đạo thân ảnh chạy như bay trong vườn trường của học viện Cực Dương, chớp mắt đã tới khu ký túc xá học sinh, chỉ mấy lần lên lên xuống xuống đã dừng lại trước cửa một tiểu viện, nhìn một chút đánh số tiểu viện, người này nhẹ nhàng gõ vào cửa tiểu viện.

Đây là một trung niên nhân, một thân nhung trang, thân đeo trường kiếm, áo giáp trước ngực có thêu một chữ Dương màu vàng, quanh thân thể hấn tản mát một cỗ khí tức sát cực mạnh, nhãn thần lãnh liệt sáng sủa, bất luận kẻ nào nhìn thấy hấn lần đầu tiên đều biết được, đây chính là chiến sĩ thân kinh bách chiến, không trải nghiệm qua lễ rửa tội bằng máu và lửa của chiến trường kiên quyết không thể có khí thể như vậy.

- Chính là nơi này chăng? Tiểu thiếu gia hấn là còn chưa rời giường!

Trung niên nhân trầm nghĩ trong lòng, tuy rằng biết lúc này gõ cửa có khả năng sẽ khiến người trong nhà phản cảm, thế nhưng trung niên nhân không hề có bất cứ do dự nào trực tiếp gõ mạnh.

Trung niên nhân vốn tưởng chỉ ít phải chờ đợi một hồi, thế nhưng để hấn không hề nghĩ tới chính là, chỉ sau mấy lần hô hấp hấn liền nghe được tiếng bước chân chạy tới cực nhanh trong sân, cửa tiểu viện trực tiếp mở ra.

58. Chương 50: Quý Khách.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 50: Quý khách.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thân ái!

Tuy rằng khuôn mặt thanh tú tuấn mỹ của Dương Thiên Lô vẫn còn đang giữ bộ dáng vừa mới tỉnh ngủ, thế nhưng con mắt của hấn lại mang theo một tia kinh hãi, cửa còn chưa mở ra liền khẩn cấp hô.

- Thân ái?

Trung niên nhân mở to hai mắt nhìn, nhìn thiếu niên cũng ngạc nhiên không hiểu trước mắt, trong lòng nghi hoặc.

- Người là?

Dương Thiên Lô đã có chút tỉnh táo lại, nụ cười trên mặt nhất thời biến mất, thân hình bật lui ra sau, mở to hai mắt hỏi.

- Tiểu thiếu gia, là lão gia bảo ta tới tìm thiếu gia, ta là Trang Dương Thập Tam, hộ vệ nội môn Dương gia.

Tuy rằng thanh âm của Trang Thập Tam vô cùng cung kính, thế nhưng trong mắt của hắn không hề có bất cứ vẻ cung kính nào, nói:

- Lão gia và Dương lão đã nói, phái ta tới đón thiếu gia trở về nhà một chuyến!

- Về nhà một chuyến? Xảy ra vấn đề gì sao?

Dương Thiên Lô phi thường kinh ngạc.

Tuy rằng hắn đã từng không quan tâm bất cứ chuyện gì ngoại trừ tu luyện ra, nhưng đối với quy củ của học viện Cực Dương lại tương đối rõ ràng, vô luận là người nào, cho dù là vương tử công chúa đều phải tuân thủ theo nội quy trường học của học viện Cực Dương, ngoại trừ nghỉ đông nghỉ hè, bình thường không cho phép bất luận kẻ nào trở về nhà, trừ phi gặp phải tình huống phi thường đặc thù.

- Tham gia kiểm tra của Dương gia!

Trang Thập Tam trầm giọng nói.

- Kiểm tra của Dương gia? Kiểm tra cái gì?

Dương Thiên Lô hiểu kỳ hỏi.

- Tiểu thiếu gia, bất cứ dòng chính của Dương gia nào, tại thời điểm đạt tới Tinh giả cấp ba đều phải tham dự vòng kiểm tra của Dương gia, cũng thu được tư cách học tập tuyệt học gia truyền của Dương gia!

Trang Thập Tam giải thích nói.

- Cần cấp bách như vậy sao?

Dương Thiên Lô có điểm buồn bực, cho dù là kiểm tra cũng không nên cấp bách nhất thời, sau khi tỷ thí tân sinh xong không sai biệt lắm chính là thời điểm nghỉ đông, vì sao lúc này phải bắt chính mình về nhà kiểm tra đây?

- Hàng năm Dương gia đều tổ chức một lần kiểm tra như thế này, tiểu thiếu gia, chín giờ bắt đầu kiểm tra, chúng ta không còn bao nhiêu thời gian, mau chóng xuất phát thôi!

Trang Thập Tam nói.

- Được rồi!

Dương Thiên Lô hít một hơi thật sâu, hai tròng mắt màu đen hiện lên một đạo quang mang khiến Trang Thập Tam không hiểu, trầm giọng nói.

Trang Thập Tam giao ra tín vật đích thân Dương lão phê duyệt, dẫn theo Dương Thiên Lô tiến về phía xe ngựa hào hoa chuyên dụng của Dương gia.

Đã sớm biết phải về nhà, nhưng Dương Thiên Lô không nghĩ nhanh như vậy, để trong lòng của hắn có chút không chuẩn bị kịp, ngồi trên xe ngựa, tâm tình của hắn dĩ nhiên không thể bình tĩnh, trong đầu hoàn toàn bị thân ảnh gây gò tuyệt mỹ của mẫu thân chiếm cứ.

Mặc dù lúc này Dương Thiên Lô đã không còn là Dương Thiên Lô trước kia, thế nhưng Dương Thiên Lô hai thế giới đã hoàn toàn dung hợp một chỗ, cũng như hai mà một, từ khi bước tới thế giới này, tuy rằng chưa từng gặp mặt mẫu thân một lần, thế nhưng mẫu thân lúc nào cũng thoáng hiện trong trái tim của hắn, đây là một loại liên hệ kỳ dị, phẳng phất như là trời sinh như vậy, hắn có thể cảm nhận được sự tồn tại của mẫu thân.

Hắn đã từng... Sáu năm như một ngày, gió mặc gió, mưa mặc mưa, cần cù tu luyện, vì cái gì? Truy cầu đỉnh cao võ đạo cố nhiên là mục tiêu của hắn, thế nhưng, mục đích truy cầu đỉnh cao võ đạo là vì cái gì?

Để chính mình chân chính cường đại, lại để chính mình và mẫu thân không bao giờ bị người khác coi thường và trào phúng, không bị người khác khi dễ, cũng vì hi vọng của mẫu thân đối với chính mình.

Phụ thân Dương Huyền Phong, Dương Thiên Lô đã gặp mặt rồi, tuy rằng hắn rõ ràng phụ thân nỗ lực vì hắn, cũng rõ ràng phụ thân yêu thương hắn một cách vô tư, chân thành, thế nhưng trong lòng hắn càng nhiều cảm động và cảm kích, vô luận là thấy phụ thân Dương Huyền Phong hay là gia gia Dương Hồng

Toàn, không thể phủ nhận, hẳn chung quy cảm giác trong lòng thiếu thiếu cái gì đó, hẳn nói không nên nời, cũng không muốn làm rõ ràng, nhưng chung quy vẫn cảm thấy thiếu thiếu chút gì.

Thế nhưng mẫu thân thì khác, loại cảm giác thân tình và liên hệ không tên này phẳng phất như đã có từ khi sinh ra, lúc nào cũng quấy nhiễu trong trái tim hẳn.

Mà giờ khắc này, một khắc trên đường bước trở về nhà, trái tim của hẳn không thể bình tĩnh được.

...

Không bao lâu sau khi Dương Thiên Lô rời khỏi học viện Cực Dương, Dương lão suất lĩnh một ít lão nhân nhìn không ra tuổi tác cùng với đông đảo lão sư ưu tú tuổi tác tương đối trẻ của học viện, toàn bộ mặc trang phục chính quy, thoát nhìn long trọng dị thường đi tới trước cửa học viện. Như vậy tựa hồ như có một người rất quan trọng nào đó muốn tới học viện Cực Dương, khiến tất cả học sinh nhìn thấy một màn này kinh ngạc không ngớt. Là ai dĩ nhiên có thể để Dương lão và rất nhiều lão cổ đồng lánh đời trong học viện không ra cùng với những lão sư nòng cốt phải đi nghênh tiếp? Ai lại có năng lượng và uy thế lớn như vậy?

Thế nhưng không quá lâu sau, trong ánh mắt vây xem của rất nhiều người, mấy chiếc xe ngựa hào hoa của Hoàng gia chạy nhanh tới, dưới sự bảo vệ của đông đảo hộ vệ, hoàng đế Sở Kinh Hồn và một ít lão giả thoát nhìn như vô cùng bình thường từ trong xe bước xuống, để mọi người kinh ngạc chính là, những người này dưới sự dẫn dắt của hoàng đế Sở Kinh Hồn, trực tiếp bước tới trước đoàn người Dương lão, nhanh chóng tiến vào trong đội ngũ này.

Tựa hồ bọn họ muốn động đồng nghênh tiếp đại nhân vật nào đó tới.

- Dương lão, đại khái khoảng bao lâu nữa thì đến?

Hoàng đế Sở Kinh Hồn bước tới gần Dương lão, trầm giọng hỏi.

- Nói không rõ lắm, hẳn là buổi sáng ngày hôm nay, chúng ta chờ xem.

- Uhm, yển hội và nơi ở đã an bài được rồi sao?

Tựa hồ Sở Kinh Hồn có chút lo lắng, hỏi.

- Điều được rồi, yên tâm đi, tuy rằng bọn họ không quan tâm tới những tục lệ này, nhưng chúng ta cẩn thận làm việc là tốt nhất, cơ hội lần này chúng ta phải nỗ lực tới mức lớn nhất, về phần kết quả như thế nào không phải chúng ta có thể quyết định được. Mấy người Hương Hương đã đến rồi sao?

- Điều tới, chỉ là mấy đệ tử của Dương gia trở về thăm gia tộc, xem kiểm tra mỗi năm một lần của gia tộc bọn họ, không thể đến.

- Không sao, quan trọng chân chính là ở phía sau, ảnh hưởng không lớn. Lần này để những đệ tử ưu tú nhất ra nghênh tiếp, ngoại trừ không cho Trảm Không Kiếm Phái chê cười Cát Ương chúng ta không người, cũng là vì dành chút mặt mũi cho những đệ tử lộ mặt này, đối với bọn họ mà nói coi như là một loại cơ duyên, nếu như thực sự được đối phương nhìn trúng, đó chính là phúc của Cát Ương chúng ta. Để bọn họ đứng ra phía sau, nâng tinh thần lên một chút!

Dương lão nghiêm túc nói, trong mắt tản mát ra quang mang cực nóng.

59. Chương 51: Về Nhà.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 51: Về nhà.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Không bao lâu sau, mọi người chú ý thấy, các đệ tử cao cấp bài danh trước hai mươi của Học viện Cực Dương cùng với một vài thanh niên nam nữ Hoàng thất cũng nhao nhao đứng ở hai bên đại môn.

Trong số học viên của Học viện Cực Dương, Lôi Hoành đứng đầu tiên, Trương Tử Hàm xếp hạng thứ sáu, hiển nhiên là dựa theo thứ tự bài danh mà đứng. Mà một bên khác, đứng ở trước nhất chính là một thiếu nữ áo tím.

Trương Tử Hàm liếc mắt liền nhận ra thiếu nữ kia, chính là mỹ nữ ngày hôm qua bị Dương Thiên Lôi ăn củ cải trắng. Rất hiển nhiên, trong hàng ngũ đệ tử trẻ tuổi của Hoàng gia, thiếu nữ áo tím này bài danh đệ nhất. Đã biết điểm ấy, Trương Tử Hàm nhất thời nhận ra thiếu nữ này là ai. Nàng chính là tiểu công chúa được Hoàng đế Sở Kinh Hồn sủng ái nhất, Sở Hương Hương, không chỉ có trí tuệ và thiên phú tu luyện kinh người, còn là thiếu nữ xinh đẹp, mỹ lệ vô song.

Thân phận, địa vị, dung mạo, thiên phú... Không có gì của nàng là không khiến người người đổ kị. Từ trong con người nàng tản mát ra khí thế quý phái, bức nhân. Dù là đứng giữa những người ưu tú nhất Đế quốc Cát Ương, nàng vẫn là người chói lọi, rực rỡ nhất. Tất cả ánh mắt của các đệ tử trẻ tuổi đều vô ý, hữu ý tập trung trên người nàng. Tại giờ khắc này, nàng chính là trung tâm của thế giới. Nàng cao quý, đồng thời cũng cao ngạo, không tận lực che giấu, cũng vẫn giữ được vẻ rụt rè cần thiết. Nhưng khuôn mặt tuyệt mỹ, không chút gợn sóng, không chút sợ hãi của nàng lại khiến người ta kim lòng không được mà sinh ra cảm giác tự ti, mặc cảm. Trước mặt nàng, dường như bất luận khuyết điểm gì đều bị phóng đại vô hạn, bất luận ưu điểm gì cũng đều mờ nhạt thất sắc. Nàng không cố ý cự người ngàn dặm nhưng bản chất lãnh ngạo từ trong xương cốt của nàng lại khiến người khác có cảm giác như vậy. Nàng dường như không thuộc về phạm trần.

Ngay khi Trương Tử Hàm nhìn Sở Hương Hương, ánh mắt Sở Hương Hương cũng nhìn về phía nàng, dung nhan tuyệt sắc không gợn chút sợ hãi kia khẽ nở một nụ cười mỉm, hơi gật đầu.

Đối với Trương Tử Hàm, người vinh dự được gọi là Thủy Tiên Tử, đệ nhất mỹ nữ của Học viện Cực Dương, nữ tử vô cùng thuần khiết, Sở Hương Hương cũng không xa lạ gì, nhất là hai tháng gần đây, nghe danh càng nhiều. Mà trong lần vô ý gặp mặt ngày hôm qua, tuy rằng phát sinh “xung đột”, nhưng lại khiến nàng càng thêm có hảo cảm với Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm hơi sững sốt, vội vàng hoàn lễ cười. Nụ cười hàm súc ngượng ngùng lại khiến người ta có cảm giác ôn nhu như nước, thấm vào tận trong ruột gan.

Mai lan thu cúc, mỗi người một vẻ.

Tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Dương lão, Sở Kinh Hồn và một vài người cá biệt, còn lại tựa hồ đều căn bản không biết chuyện gì xảy ra. Rất nhiều người đều là vừa mới nhận được thông báo, chỉ là muốn đón tiếp đại nhân vật nào đó, nhưng đến tận cùng nhân vật này có bao nhiêu lớn, bọn họ cũng không rõ ràng lắm. Tuy nhiên, khi thấy trận thế đón tiếp này, trong lòng mọi người đều không khỏi khiếp sợ. Bọn họ không nghĩ ra, người nào lại có thể khiến Dương lão và Hoàng đế Sở Kinh Hồn tự thân xuất mã, chờ đợi ở chỗ này từ sớm như vậy.

...

“Giá! Giá!...”

Theo từng tiếng hò hét của người lái ngựa, Dương Thiên Lôi ngồi trong xe, trong lòng tràn đầy cảm xúc khác thường. Dương gia, vậy là rất nhanh sẽ đến Dương gia rồi! Hắn lần đầu tiên thực sự nhìn thấy mẫu thân mình, lần đầu tiên đối mặt với những thân nhân đồng tộc hèn mọn dám cười nhạo mẫu tử hắn. Hắn không thể nói rõ tâm trạng của mình bây giờ là kích động hay là thấp thỏm, hắn chỉ biết, mình làm còn chưa đủ tốt, ít nhất cũng chưa đạt tới mục tiêu cao nhất trong lòng hắn.

Hắn vốn định, khi lần thứ hai về nhà, muốn giống như cái tên của mình, sấm sét ầm ầm, đánh cho cháy sém những kẻ dám khinh thường, khi dễ mẫu tử mình. Hắn muốn chứng minh thực lực của chính mình. Hắn muốn cho tất cả mọi người thấy, hắn chính là thiên tài, là niềm kiêu ngạo của mẫu thân hắn.

Xuyên qua cửa sổ xe ngựa, Dương Thiên Lôi thấy được khí thế hùng tráng của Dương gia. Trên tường vây, cứ cách mấy thước lại có một lá cờ phấp phới tung bay, lá cờ thêu màu vàng hùng hồn, hữu lực. Cổng và

sân thật lớn, biển hiệu cũng màu vàng, thoát nhìn vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Đây chính là nhà của mình.

Dương gia, một trong năm đại gia tộc Đế quốc Cát Ương, tại Đế quốc Cát Ương có được địa vị và quyền lực tuyệt đối. Có thể trở thành thành viên Dương gia là mộng tưởng của rất nhiều người. Trở thành dòng chính Dương gia, lại càng là đối tượng để người người đổ kỵ.

Nhưng mà, tại giờ khắc thực sự trở về nhà này, trong lòng Dương Thiên Lô ngược lại đối với chuyện này lại nảy sinh một tia chán ghét cùng phản cảm.

Trên Địa Cầu hẳn là cô nhi, khát khao tình thân của hắn mãnh liệt hơn bất luận kẻ nào. Có lẽ chính bởi khát khao quá mức mãnh liệt này, khiến hắn đối với việc kết tình thân vô cùng coi trọng. Thế nhưng nghĩ tới sắc mặt những người trong gia tộc đối với chính mình và mẫu thân, còn nói gì tới chuyện thân tình?

Thế giới này có quá nhiều bất đồng. Chỉ có thực lực chân chính mới quyết định thân phận và địa vị. Muốn được người khác tôn trọng, vậy cần phải có thực lực tương xứng. Mặc dù là thân tình cũng không cách nào thay đổi được quy luật này, nhất là trong các đại gia tộc, loại tình huống này cơ hồ là trần trụi bày ra trước mắt mọi người.

Cũng bởi vì như vậy, Dương Thiên Lô mới cảm thấy phản cảm. Nếu như có thể lựa chọn, hắn tình nguyện làm một thiếu niên bình thường, sinh ra trong một gia đình bình thường, không có người lấn, ta lừa, không có lục đục với nhau, chỉ có tình thân ấm áp.

Thế nhưng hắn không có lựa chọn, chỉ có thể đối mặt. Có lẽ chỉ có hiện thực tàn khốc như thế mới có thể tạo nên một đại gia tộc. Hết thảy mọi thứ đều dùng thực lực để nói chuyện.

Theo xe ngựa tới gần, từ xa xa Dương Thiên Lô đã thấy một thân ảnh gầy gò đang kiễng chân mong ngóng nhìn xung quanh.

Thân ảnh ấy vẫn như trước, là một bộ quần áo trắng như tuyết, nhưng màu trắng ấy lại khiến người khác nhìn thấy mà giật mình, nhất là mái tóc dài bạc trắng kia, khiến Dương Thiên Lô vừa nhìn, trong lòng đau như dao cắt.

Tuy rằng lúc này hắn không còn là một thiếu niên ngây thơ đơn thuần, nhưng nước mắt vẫn không thể khống chế được mà trào ra. Hắn không nhớ lắm, năm nay mẫu thân mới hai mươi chín tuổi. Người nguyên bản có một mái tóc dài đen mượt, nhưng lại vì chính mình, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, mái tóc đen ấy hoá thành bạc trắng.

- Tiểu Lô!

Một thanh âm run rẩy từ thân ảnh mềm mại ấy truyền ra. Nàng không thể chờ đợi lâu hơn được nữa, liền lao tới trước xe ngựa. Thanh âm của nàng tuy mang theo tiếng nức nở, nhưng lại bao hàm trong đó một nỗi vui mừng không che giấu được. Thân hình nàng gầy gò, khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt vì bệnh trạng giờ đây đang bừng sáng lên với một tia mỉm cười ấm áp.

60. Chương 52: Mẫu Thân

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 52: Mẫu thân

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Mẫu thân!

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mười ba người, Dương Thiên Lô như cá bơi trong nước, nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn, trực tiếp xuyên qua cửa sổ xe, không dùng tới một chút tinh thần lực, chỉ phát huy gân mạch toàn thân tới cực hạn, lao nhanh về phía mẫu thân đang tới.

- Mẫu thân! Hải nhi đã đột phá !

Hai mẫu tử xúc động ôm nhau thật chặt, một tình cảm mãnh liệt không thể giải thích được tràn ngập trong trái tim Dương Thiên Lôi. Sợi dây liên hệ tình cảm trong trái tim Dương Thiên Lôi, tại giờ khắc này trở nên hết sức rõ ràng. Hắn tin tưởng rằng, cho dù cuộc đời này hắn chưa từng nhìn thấy mẫu thân, cho dù mẫu thân hắn có thay đổi thành bất cứ bộ dáng gì, chỉ cần liếc mắt, căn bản không cần nhìn, hắn vẫn có thể dựa vào cảm giác này mà nhận ra mẫu thân của mình.

Đây chính là « cốt nhục tương liên » trong tình thân đây sao? Hắn trước đây là cô nhi, chưa từng thể nghiệm qua cảm giác này. Từ khi đến thế giới này, loại cảm giác này vẫn luôn tồn tại trong trái tim hắn, nhưng chưa bao giờ mãnh liệt, chấn động như bây giờ

Dương Thiên Lôi há miệng, thanh âm run rẩy, kích động nhẹ giọng nói bên tai mẫu thân. Một câu nói ngắn ngủi, lại khiến hắn cảm nhận được người mẫu thân khẽ run lên.

- Mẫu thân biết!

Lộ Miểu Ân nhìn Dương Thiên Lôi cơ hồ đã cao ngang với mình, khẽ vuốt ve khuôn mặt thanh tú của hắn, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt hắn, trong ánh mắt tràn ngập tình cảm phức tạp, nhẹ giọng nói.

....

Bỗng nhiên, một hồi tiếng vó ngựa dồn dập từ xa vọng đến. Một thân ảnh đỏ rực phóng tới trước tiên, người còn chưa tới đã truyền tới tiếng ngựa hí thật to. Chỉ bằng vào tiếng ngựa hí này, bất luận người nào cũng đều có thể nhận ra, đây là bảo mã ngàn con có một. Cùng với người kia, ngay cả tiếng ngựa hí cũng mang theo một tia hưng phấn khi trở về nhà, bốn vó tung bay, bỗng nhiên tăng tốc, trong nháy mắt bỏ lại xa xa phía sau hơn mười thốt tuần mã, khí thế hung mãnh phóng tới trước cổng. Tuy rằng người tới không hề cố tình, căn bản không tận lực thị uy, nhưng lại vẫn như trước, mang tới khí thế khắc nghiệt, lạnh khốc, khiến người khác có cảm giác hít thở không thông.

- Cung nghênh tướng quân trở về!

Tất cả hộ vệ ngoài cổng, bao gồm cả mười ba người bên trong đều đồng loạt quỳ xuống, thanh âm mười phần cung kính hô lên. Đó là một loại cung kính phát ra từ sâu trong nội tâm đối với mỗi cường giả.

- Thiên Lôi, Miểu Ân!

Người trên ngựa lập tức nhảy xuống, hơi phát tay về phía cửa đối diện, vẻ mặt kích động đi về phía trước mặt Dương Thiên Lôi và Lộ Miểu Ân.

- Phụ thân!

Dương Thiên Lôi nhẹ giọng nói.

Người này chính là Dương Huyền Phong, mới từ trong quân đội trở về.

Khảo nghiệm mỗi năm một lần dành cho dòng chính Dương gia chính là đại sự long trọng nhất tại Dương gia. Nếu như không có tình huống đặc biệt, tất cả các đệ tử Dương gia đều phải về tham gia đúng giờ.

- Thiên Lôi, tốt lắm!

Dương Huyền Phong nặng nề vỗ mạnh lên vai Dương Thiên Lôi, trầm giọng nói. Hắn vẫn như trước, nói ngắn gọn, lạnh lùng, kết hợp với y phục đỏ rực màu máu trên người, bất luận người nào nếu không phải thân nhân của hắn khi chứng kiến cảnh tượng này chắc chắn đều không nghĩ rằng người nói chuyện chính là con trai hắn. Thế nhưng, trong đôi mắt loé sáng của hắn lại hiện lên vẻ kích động, khiến ngay cả những người quen thuộc với hắn cũng cảm thấy khiếp sợ.

Huyết Y Đại Tướng Dương Huyền Phong, vô luận là đối mặt với địch nhân hay bộ hạ, đều tựa như một khối hàn băng ngàn năm không tan. Ánh mắt lạnh lùng, thanh âm băng lãnh, cho dù là trong chiến đấu sinh tử, ánh mắt của hắn cũng không hề thay đổi. Đại kiếm trong tay hắn đã từng lấy đi sinh mệnh không biết bao nhiêu địch nhân, lạnh khốc vô tình. Thế nhưng lúc này, không hắn lại dần trở nên kích động.

Từ sau lần trước gặp Dương Thiên Lô, Dương Huyền Phong phải trở về quân đội. Lần đó, Dương Thiên Lô gần như mới chỉ là Tinh Giả cấp một. Thế nhưng hiện tại, chỉ trong thời gian hai tháng ngắn ngủi, khi lần thứ hai gặp Dương Thiên Lô, hần lấy tu vi của mình liếc mắt liền nhìn ra, Dương Thiên Lô đã đạt cảnh giới Tinh Giả cấp ba. Loại tốc độ tu luyện này khiến Dương Huyền Phong khiếp sợ, đồng thời càng thêm kích động, bởi vì hần thấy được sự mừng rỡ và vui sướng trong mắt Lộ Miểu Ân, khác hẳn vẻ u buồn, cô đơn thường ngày.

- Chúng ta vào đi thôi. Cuộc khảo nghiệm sắp bắt đầu rồi!

Dương Huyền Phong trầm giọng nói.

Khi tiến vào đại môn, Dương Thiên Lô và Lộ Miểu Ân cùng lên xe ngựa, mà Dương Huyền Phong vẫn cười tuần mã như trước, đi vào trong viện.

Dương gia đích xác rất lớn. Là một trong năm đại thế gia của Đế quốc Cát Ương, có tới mấy trăm năm phát triển cùng tích lũy, kiến trúc rộng lớn, mặt đất trải đá xanh, thương tùng thụ bách, kỳ hoa dị thảo... Tất cả đều biểu hiện cho địa vị và tự tôn của Dương gia.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên về nhà, nhưng kể từ sau khi dung hợp, đây mới là lần đầu tiên Dương Thiên Lô chân chính bước chân vào nơi này. Nhìn khung cảnh quen thuộc này, vẫn như trước, khiến hần khiếp sợ không thôi. Chỉ là một thế gia của Đế quốc Cát Ương đã có quy mô như thế, mặc dù là đi trong nhà cũng có thể ngồi xe ngựa, có thể tưởng tượng Dương gia đến tốt cùng là rộng lớn bao nhiêu. Trong cảm giác của Dương Thiên Lô, Dương gia này so với cố cung trên Địa Cầu còn rộng lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Vậy Hoàng cung Đế quốc Cát Ương kia sẽ là cái quy mô gì đây?

- Mẫu thân, khảo nghiệm của Dương gia chúng ta là khảo nghiệm những thứ gì?

Theo nhịp chạy chậm rãi của xe ngựa, Dương Thiên Lô từ trong khiếp sợ bình tĩnh lại, nhẹ giọng hỏi. Trong lòng hần, tuy rằng đối với gia tộc cũng chẳng có bao nhiêu quyến luyến, nhưng vì mẫu thân, hần biết, vô luận như thế nào hần vẫn phải làm tốt nhất.

- Khảo nghiệm của Dương gia mỗi năm tiến hành một lần. Phàm là những người thuộc dòng chính Dương gia đạt tu vi từ Tinh Giả cấp ba trở lên và dưới hai mươi tuổi đều phải tham gia. Mục đích chủ yếu là đốc thúc dòng chính Dương gia nỗ lực tu luyện, đồng thời dựa vào đó tuyển ra đối tượng thích hợp làm trọng điểm bồi dưỡng của Dương gia. Phàm là tại cuộc khảo nghiệm thu được thành tích tốt, sẽ được ban thưởng cùng với tuyệt học tương ứng của Dương gia.

Lộ Miểu Ân nhẹ giọng giải thích.

Thông qua giải thích của Lộ Miểu Ân, khi Dương Thiên Lô hiểu rõ khảo nghiệm của Dương gia đến tốt cùng là cái gì, trong đôi mắt đen láy của hần loé lên hai đạo hàn quang lạnh lùng, sắc bén.

Xe ngựa dọc theo đường chính, sau khi chạy gần mười phút mới tới trước một toà kiến trúc thật lớn. Dương Thiên Lô và Lộ Miểu Ân từ trong xe đi ra, theo sau Dương Huyền Phong, xuyên qua toà kiến trúc đồ sộ đó, đi tới hậu viện của Dương gia.

Ở đây có những toà nhà riêng sân nằm san sát, chính là nơi ở của người trong Dương gia. Mỗi một thành viên trong dòng chính Dương gia, chỉ cần tới năm tuổi sẽ có được một căn nhà riêng của mình. Tuy nhiên, dù đều là dòng chính Dương gia, đãi ngộ cũng không giống nhau. Tu vi càng cao, liền có thể ở nhà riêng càng tốt.

Lúc này, một vài thiếu nam thiếu nữ cười cười nói nói biểu hiện rất nhẹ nhàng nhưng vẫn không che giấu được vẻ khẩn trương biểu hiện trên hai hàng lông mày nhíu lại. Hiển nhiên những người này cũng là đệ tử tham gia khảo nghiệm. Khi bọn họ thấy Dương Huyền Phong, nhất thời cả đám đều trở nên câm như hến, đều cung kính chào một tiếng “Tam thúc!”, sau đó ngoan ngoãn nhanh nhẹn trốn qua một bên, đi theo sau lưng. Lực chú ý của bọn chúng lập tức tập trung trên người Dương Thiên Lô.

Những thiếu nam thiếu nữ này đều là dòng chính Dương gia, cũng chỉ có dòng chính Dương gia mới có thể đi vào hậu viện. Khi bị bọn họ nhìn tới, Dương Thiên Lô vẫn bình tĩnh, không biểu hiện gì, thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp một cái, hoàn toàn xem bọn họ như không khí.

Hắn đã từng nghĩ mình sẽ phần nộ. Mặc dù hắn biết, những tên này tất nhiên sẽ ở sau lưng mình chỉ trở, nhìn về phía mình bằng ánh mắt tràn ngập vẻ khinh thường. Nhưng lúc này hắn sẽ không nổi giận. Hắn cần phải dùng thực lực của mình để chứng minh, để hung hăng tát cho đám người dám xem thường, khi dễ mẫu tử mình một bạt tai thật mạnh.

Đi tới ngoài cùng hậu viện, bước lên một bậc thêm tam cấp, rồi cuộc đi tới một diễn võ trường thật lớn.

Lúc này, trong toàn diễn võ trường có chừng mấy trăm người. Trên lôi đài thật lớn tại diễn võ trường đặt một cột đá hình tròn màu trắng, trên cột đá có một cái lỗ rất sâu, trong lỗ đặt một viên đá cũng đồng dạng màu trắng. Bất quá, tuy đều là màu trắng, nhưng viên cầu này lại là màu trắng trong suốt óng ánh, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, tản ra quang mang long lánh.

Thứ này Dương Thiên Lôi đã từng gặp qua, chỉ là chưa từng có tư cách sử dụng. Bởi vì chỉ khi đạt được Tinh Giả cấp ba trở lên mới đủ tư cách để sử dụng nó. Đây là đá trắc thí (Trắc thí thạch) dùng để kiểm tra thuộc tính cùng độ mạnh yếu của tinh thần lực.

Trên lôi đài, ngồi ở vị trí chủ tịch tại chính giữa chính là gia chủ Dương gia Dương Hồng Toàn. Mà ở hai bên lão, ngồi gần mười lão giả. Những người này đại bộ phận đều là các đời dòng chính Dương gia. Trên người mỗi người bọn họ đều tản ra khí tức cường đại. Cổ khí tức này, khi Dương Thiên Lôi còn chưa vào diễn võ trường đã cảm nhận được, mà lúc này, cảm giác ấy càng trở nên vô cùng mãnh liệt.

Xung quanh lôi đài cũng ngồi rất nhiều người, có lão giả, có thanh niên, bất quá trong số này, người trẻ nhất thoát nhìn cũng đã ngoài ba mươi tuổi. Những người này cũng đều tản ra khí tức cường giả, song so với Dương Hồng Toàn cùng những người xung quanh kia mà nói, tất nhiên yếu hơn rất nhiều.

Rất hiển nhiên, có thể sở hữu một vị trí dù là nhỏ nhoi ở đây, đều là những cường giả trong dòng chính Dương gia. Hơn nữa, lần đầu tiên thấy khung cảnh như vậy, Dương Thiên Lôi liền minh bạch, chỗ ngồi của bọn họ được sắp xếp không phải dựa theo bối phận, mà là theo thực lực.

- Thiên Lôi, khảo nghiệm cho tốt!

Dương Huyền Phong đưa Dương Thiên Lôi tới hàng ngũ đệ tử trắc thí, nói xong liền đi tới ngồi trên lôi đài. Dương Huyền Phong được sắp xếp ngồi tại vị trí bên cạnh Dương Hồng Toàn, hẳn hẳn là một trong những người trẻ tuổi nhất. Một vài người nhìn về phía Dương Huyền Phong bằng ánh mắt rõ ràng mang theo một tia đổ kỵ cùng ước ao.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Dương Thiên Lôi tràn ngập cảm giác kiêu ngạo, đồng thời cũng hiểu được những người đó đối với mình lại không hề che giấu vẻ coi thường cùng trào phúng.

Gia chủ đương đại Dương Hồng Toàn là người mạnh nhất Dương gia, không chỉ có tu vi của lão, mà còn vì thiên phú quân sự hơn người. Điểm ấy là không thể nghi ngờ. Mà Dương Huyền Phong cũng là người mạnh nhất trong số những người đồng lứa của dòng chính Dương gia, lại là nhi tử thân sinh của Dương Hồng Toàn. Mỗi người trong bọn họ đều là nhân vật thiên tài số một, khiến mọi người đổ kỵ không thôi. Mà chính loại đổ kỵ này lại khiến bọn họ khi thấy một thiếu niên đang là thiên tài đột nhiên lại không thể nhưng tự tình thần lực, sẽ cảm thấy trong lòng bình ổn cỡ nào, hưng phấn cỡ nào. Thế cho nên Dương Thiên Lôi luôn bị nhìn với ánh mắt có chút hả hê, hiển lộ trần trụi vẻ xem thường cùng chế nhạo.

- Cửu đệ!

Trong số các đệ tử tham gia khảo nghiệm, hiện ra một nữ hài cao, gầy, mặc váy ngắn màu đen, mái tóc dài đen mượt tùy ý bay tứ tán ở phía sau. Mái tóc mai thật dài cắt ngang trán, che mất nửa con mắt. Mặc dù liếc mắt liền có thể nhìn ra nàng nhiều nhất cũng chỉ khoảng mười tám tuổi, nhưng so với các bạn cùng lứa, nàng có vẻ thành thực hơn nhiều, tản ra khí thế lãnh diễm kinh người. Nhất là hai chân nàng, cùng với chiếc eo thon, bờ mông gợi cảm khiến nó càng có vẻ thon dài, thẳng tắp, so với người được mệnh danh “Đùi đẹp nhất thế giới” mà Dương Thiên Lôi từng chứng kiến cũng không hề thua kém. Lúc này, thiếu nữ đang nhìn về phía Dương Thiên Lôi, hai mắt sáng lên gọi.

Nữ hài này tên là Dương Thiên Lệ, là đường tử (chị họ) của Dương Thiên Lôi.

Dương gia thân là một trong năm đại gia tộc của Đế quốc Cát Ương, có thể nói là thâm căn cố đế, nhân khẩu đông đúc. Cùng thế hệ Dương Hồng Toàn có mười sáu nam nhân, cùng thế hệ Dương Huyền Phong

có ba mươi bảy nam nhân. Mà tới thế hệ Dương Thiên Lôi này, tổng số nam nữ đã lên tới hơn một trăm người, và tất nhiên vẫn còn tiếp tục phát triển.

Dương Hồng Toàn tổng cộng có ba con trai: lão đại Dương Huyền Quân, lão nhị Dương Huyền Trùng, và lão tam còn lại là Dương Huyền Phong. Bất quá trong ba nhi tử này, tuy rằng mỗi người đều có mấy lão bà, cũng sinh ra mười ba hài tử, nhưng trong số đó chỉ có duy nhất Dương Thiên Lôi là nam tử. Điều này cũng là nguyên nhân vì sao Dương Hồng Toàn lại coi trọng Dương Thiên Lôi như vậy. Đương nhiên, đây cũng là một trong những lí do chính khiến những người khác trong Dương gia chứng kiến Dương Thiên Lôi trở thành phế tài lại hưng phần như vậy.

Cũng vì nguyên nhân này, ngoại trừ Dương Huyền Phong, lão đại và lão nhị mấy năm gần đây cùng đua nhau mỗi người cưới thêm ba nàng dâu. Trước đây mỗi người có bốn vợ, nay đều thành bảy vợ. Đương nhiên, đây cũng là do Dương Hồng Toàn bày mưu đặt kế. Dù sao hiện tại Dương Thiên Lôi cũng là cháu ruột duy nhất, nếu như thật sự là phế tài mà nói, vậy nhất mạch Dương gia sẽ triệt để xuống dốc, không người kế tục.

61. Chương 53: Đường Tỷ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 53: Đường tỷ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nếu như một mạch này của Dương Hồng Toàn vẫn bình thường thì cũng thôi đi. Dương Thiên Lôi vẫn tiếp tục trưởng thành, cũng sẽ không ảnh hưởng đến vị trí của bọn họ tại Dương gia, chí ít không có ai nhằm vào bọn họ. Nhưng hiện tại lại khác. Bởi vì Dương Hồng Toàn là gia chủ Dương gia, là nhân vật mưu quyền chân chính, cũng là biểu tượng huy hoàng nhất của Dương gia từ trước tới nay. Muốn trở thành dạng tồn tại này, không phải chỉ cần có thực lực cường hãn là có thể đạt được, mà phải giẫm lên tất cả những người cùng cạnh tranh của Dương gia mà bước lên.

Chính vì nguyên nhân như vậy, một khi mạch này của Dương Hồng Toàn thất thế mà nói, tất nhiên sẽ bị đông đảo phe phái chen ép. Loại hậu quả này căn bản là không thể thừa nhận được.

- Nhị tỷ!

Dương Thiên Lôi hơi sững sốt, trong đầu nhất thời hiện ra hình ảnh vị nhị tỷ không giống người những người khác này. Nàng là người để lại ấn tượng tốt nhất với Dương Thiên Lôi trong số đông đảo các đường tỷ muội. Đương nhiên cũng không phải hai người có mối quan hệ tốt gì, chỉ bất quá, so với những người khác, nàng là người duy nhất cho Dương Thiên Lôi chút thể diện mà thôi.

- Quả nhiên là đệ! Đã lâu không gặp, nhị tỷ cũng suýt không nhận ra đệ. Đã cao như vậy rồi.

Dương Thiên Lôi không chút để ý tới ánh mắt những người xung quanh nhìn mình, đi tới trước mặt Dương Thiên Lôi, trực tiếp áp vào người Dương Thiên Lôi, ngọc chương duỗi ra đặt lên đỉnh đầu Dương Thiên Lôi, cùng mình đo độ cao, khoa chân múa tay một hồi nói:

- Đến mũi nhị tỷ rồi!

Dương Thiên Lôi nhất thời trở nên cực kỳ lúng túng. Cho tới bây giờ hắn cũng không ngờ nhị tỷ lại có thể thân thiết như vậy. Nếu là trước đây, hắn đương nhiên sẽ không có cảm giác gì. Không nói tới quan hệ Dương Thiên Lôi là chị họ hắn, mà bản thân hắn căn bản cũng không có khái niệm nam nữ gì.

Nhưng bây giờ lại khác, lịch duyệt và kiến thức của hắn đã vượt xa một tiểu hài tử mười một tuổi. Tâm lý hay bất luận thứ gì đều như một nam nhân thành thục. Bởi vậy, động tác thân mật tới bậc này của Dương Thiên Lôi khiến Dương Thiên Lôi nhất thời không kịp phản ứng.

Đối diện ánh mắt hần chính là hàm răng hơi lộ ra, hơi thở như lan tỏa ra từ cái miệng anh đào nhỏ nhắn hấp dẫn. Mùi thơm cơ thể chỉ thiếu nữ mới có phả vào mặt khiến hần có chút hít thở không thông. Bộ ngực sữa đã sớm phát triển tròn đầy, mềm mại lại tràn ngập co giãn dưới động tác vô cùng thân thiết của nàng trực tiếp dán vào trước ngực Dương Thiên Lôi, khiến Dương Thiên Lôi cảm giác được rất rõ ràng hai ngọn núi tuyết săn chắc và mê hoặc.

Dương Thiên Lôi tin tưởng, chỉ cần mình hơi cúi đầu, nhất định có thể thấy được khe sâu trắng như tuyết kia. Bất quá, hần lại không thể không ngăn chặn mê hoặc trong lòng. Hần biết rõ đây chính là do linh hồn mới của mình quấy phá, bởi vì hiện tại hơn một nửa linh hồn hần là đến từ Địa Cầu, chi phối hành động chủ đạo. Mà thiếu nữ trước mắt chính là đường tử của hần, họ hàng gần chưa quá ba đời, vô luận như thế nào cũng không được khinh nhờn, thậm chí ngay cả tư vị ảm áp cũng không thể đùa.

Dương Thiên Lôi thích mỹ nữ cũng không sao, nhưng có một vài thứ vĩnh viễn không được vi phạm.

Vội vàng lui ra phía sau một bước, khuôn mặt thanh tú của Dương Thiên Lôi không không chế được trở nên đỏ bừng, thoạt nhìn giống như một nàng dâu nhỏ mới bị người bên chồng chọc ghẹo.

- Sao lại xấu hổ? Cùng với nhị tỷ thì có cái gì xấu hổ a? Nghe nói người bây giờ tại Học viện Cực Dương rất phong quang, trong “tỷ thí người mới” cũng lọt vào nhóm hai mươi lăm cường giả. Chúc mừng!

Dương Thiên Lệ cười nói.

Những lời Dương Thiên Lệ nói lại khiến đám người vốn này giờ nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi nhất thời nhốn nháo cả lên.

- Cái gì nhóm hai mươi lăm cường giả? Vì thi đấu mà sử dụng linh dược, thật khiến Dương gia mất hết mặt mũi a...

- Đúng vậy! Thật không biết mấy người nghĩ thế nào. Từ nhỏ đến lớn, đều cùng là dòng chính Dương gia, nhưng mọi thứ tốt đều cấp cho phệ vật kia dùng. Nếu như một vài thứ trong số đó để chúng ta dùng, chúng ta đã sớm thành Tinh Giả cấp bảy rồi. Mười một tuổi mới trở thành Tinh Giả, tuy rằng trong hai tháng ngắn ngủi tấn cấp tới Tinh Giả cấp ba, nhưng đó không phải là do tác dụng của linh dược sao? Ta không tin, khi đạt Tinh Giả cấp ba hần còn có thể nhờ linh dược mà thăng cấp.

- Đúng vậy! Phế vật chính là phế vật! Nghĩ rằng dùng linh dược có thể trở thành cao thủ, thực đúng là người si nói mộng.

Trong đám người nhất thời truyền đến từng hồi tiếng nghị luận, thanh âm tuy rằng đã đè xuống rất thấp, nhưng vẫn truyền vào tai Dương Thiên Lôi rất rõ ràng. Chẳng những thế, tiếng nghị luận càng lúc càng sôi nổi, càng đông đảo thiếu nam thiếu nữ gia nhập vào trong đó. Bọn họ ngoài mặt kiềm chế nhưng thực tế lại không hề che giấu, dù ánh mắt nhìn về Dương Thiên Lôi đều tràn ngập khinh thường và căm thù, khiến những bất mãn trong lòng họ bộc lộ ra ngoài một cách hoàn toàn lộ liễu.

- Câm miệng! Kẻ nào dám nói lung tung bốn tiểu thư khiêu chiến kẻ đó!

Dương Thiên Lệ gầm lên giận dữ khiến đông đảo thiếu niên nhất thời ngậm miệng lại. Bất quá, biểu hiện bất mãn trên mặt rất rõ ràng, tựa hồ muốn nói bởi vì khiêu chiến của Dương Thiên Lệ uy hiếp mới tức giận không nói nữa mà thôi.

Dương Thiên Lệ, mười chín tuổi, thiên phú cực cao, được Dương Hồng Toàn rất sủng ái, cũng là đệ tử xuất sắc nhất trong số mười ba tử tôn dòng chính của Dương Hồng Toàn. Khi mười tám tuổi đạt tới cảnh giới Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, cũng thuận lợi tốt nghiệp Học viện Cực Dương, bước vào nội đường Hoàng gia tiến hành các phương diện huấn luyện. Đồng thời, nàng cũng là đệ tử ưu tú nhất của Dương gia tại nội đường Hoàng gia, có thực lực vô cùng cường đại.

- Cữu đệ, đừng nghe bọn họ nói lung tung. Đệ bây giờ đã là Tinh Giả, hơn nữa chỉ dùng hai tháng đã tấn cấp tới Tinh Giả cấp ba, thật là chuyện chưa từng có. Nhị tỷ tin tưởng, bằng giờ sang năm, đệ tất nhiên có thể đuổi kịp, thậm chí vượt hần bọn họ. Đến lúc đó, ta xem bọn họ kẻ nào còn dám nói bậy.

Dương Thiên Lệ nói.

Nghe những lời của Dương Thiên Lệ, đông đảo thiếu niên liền lộ vẻ khinh thường.

Tuy rằng Dương Thiên Lệ nói như vậy là để an ủi, cổ vũ Dương Thiên Lôi, nhưng Dương Thiên Lôi lại có thể nghe ra, nàng cũng không phủ nhận lời những người này nói, bởi vì điều này chính là sự thật. Suốt sáu năm qua, Dương Hồng Toàn, Dương Huyền Phong hầu như dùng tất cả các biện pháp, các loại dược thảo quý hiếm bất kể giá cả thế nào cho Dương Thiên Lôi. Đừng nói đám thiếu niên này, ngay cả Dương Thiên Lệ cũng cảm thấy đổ kỵ. Phải biết rằng, mấy thứ này đều là vật hi hữu, mặc dù là tại Hoàng gia cũng đều vô cùng quý trọng, chứ đừng nói tới Dương gia.

62. Chương 54: Khảo Nghiệm.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 54: Khảo nghiệm.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cảm tạ nhị tỷ! Ta chỉ bất quá xem như bọn họ đánh rắm mà thôi. Bọn chúng còn chưa có tư cách để ta tức giận. Tuy nhiên...

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên quét mắt liếc về phía đám thiếu niên vừa bàn tán, khoé miệng hơi nhếch lên, trong mắt hiện ra hai đạo tinh quang, nói tiếp:

- Nếu như bọn họ không biết tốt xấu, chính ta sẽ khiêu chiến bọn họ.

- Ặc!

Trong đám người nhất thời truyền đến một hồi tiếng khinh thường. Ngay cả ánh mắt Dương Thiên Lệ nhìn về phía Dương Thiên Lôi cũng mang theo vẻ vô cùng khinh ngạc. Là một trong ba đại đệ tử nhất mạch ưu tú nhất của Dương Hồng Toàn, nàng cũng có đủ kiêu ngạo, nhưng nàng lại là thân nữ nhi, căn bản không thể chia sẻ nỗi sầu lo với Dương Hồng Toàn. Nàng cuối cùng rồi sẽ rời khỏi Dương gia, trở thành thê tử của người khác. Đã rất nhiều lần nàng hận mình không phải là nam nhân. Khi nam nhân duy nhất trong thế hệ các nàng, Dương Thiên Lôi không có bất cứ hi vọng gì, nàng và các tỷ muội khác đều vô cùng khổ sở, thậm chí khinh thường, châm biếm. Thế nhưng nàng biết, các nàng không giống những người khác. Các nàng khinh thường, châm biếm chỉ là vì tiếc công rèn sắt không thành thép, hận Dương Thiên Lôi không thể gánh chịu trách nhiệm của một nam nhân mà thôi.

Cho nên, khi nàng nghe nói Dương Thiên Lôi tại thời khắc cuối cùng đã đột phá bình cảnh, trở thành Tinh Giả, nàng thật cao hứng. Nhất là nghe nói Dương Thiên Lôi trong thời gian hai tháng ngắn ngủi đã tấn cấp đến Tinh Giả cấp ba đỉnh phong, nàng càng vui mừng. Nàng hi vọng vị đường đệ này có thể sáng tạo ra kỳ tích, chân chính vươn lên, trở thành hi vọng của nhất mạch các nàng.

Giờ khắc này, nghe Dương Thiên Lôi nói tràn ngập tự tin và cuồng ngạo, tuy rằng nàng biết kết quả việc làm này của Dương Thiên Lôi tất nhiên là thất bại, nhưng trong lòng nàng lại tràn đầy niềm vui sướng. Nàng tựa hồ từ trên người Dương Thiên Lôi thấy được bóng dáng của tam thúc Dương Huyền Phong.

- Gia chủ, tất cả các đệ tử tham gia khảo nghiệm đã đến đông đủ. Tổng cộng bảy mươi tư vị, trong đó đệ tử tu luyện tại gia tộc bốn mươi ba vị, tại Học viện Cực Dương hai mươi vị, tại nội đường Hoàng gia mười một vị.

Một lão giả Dương gia trầm giọng nói, thanh âm tuy không lớn nhưng lại vang vọng khắp toàn trường.

Đám người nhất thời yên lặng trở lại. Diễn võ trường mấy trăm người lúc này lặng ngắt như tờ.

- Khảo nghiệm thật tốt!

Dương Thiên Lệ khẽ dặn Dương Thiên Lôi một câu, sau đó thân hình nhoáng lên, nhanh chóng trở về hàng ngũ của mình.

Dương Thiên Lô nhìn thoáng qua liền thấy rõ, đứng cùng hàng với nhị tử Dương Thiên Lệ là mười một đệ tử Dương gia khác. Tuổi tác đại khái đều trong khoảng từ mười tám đến hai mươi. Những người này hiển nhiên là mười một vị đệ tử nội đường Hoàng gia như lời lão giả nói. Trên mặt mỗi người bọn họ đều tràn đầy tự tin cùng kiêu ngạo, phảng phất giống như bọn họ là những người sở hữu tài trí và địa vị hơn người vậy. Mà ánh mắt của các đệ tử khác nhìn về phía họ cũng tràn đầy ước ao và tôn kính.

Đệ tử nội đường Hoàng gia, bất luận người nào tại Đế quốc Cát Ương đều rõ ràng họ đại biểu cho cái gì. Có thể nói, bọn họ chính là trụ cột của Đế quốc Cát Ương trong thời gian tới. Người có tư cách tiến vào nội đường Hoàng gia, không chỉ có thiên phú tu luyện hơn người, hơn nữa đều là thành viên của các đại gia tộc. Bọn họ tuyệt đại đa số đều tốt nghiệp Học viện Cực Dương, sau đó được Hoàng gia lựa chọn, tiến hành các phương diện huấn luyện.

Nội đường Hoàng gia tuy không phải là học viện chính thức, nhưng lại là niềm mơ ước của tất cả các tu luyện giả trẻ tuổi.

Mà đội ngũ của Dương Thiên Lô thì có hai mươi người, tuổi tác cũng không đồng đều, có người so với Dương Thiên Lô nhỏ hơn, cũng có người lớn hơn. Tuy nhiên, so với đệ tử nội đường Hoàng gia thì nhỏ hơn một chút. Có thể trở thành học viên của Học viện Cực Dương, những người này cũng có thiên phú khiến người khác ước ao, so với đệ tử tu luyện tại gia tộc thì ưu tú hơn nhiều.

- Tốt! Khảo nghiệm bắt đầu thôi

Ánh mắt Dương Hồng Toàn chậm rãi đảo qua mọi người, trầm giọng nói.

- Rõ!

Lão giả cung kính đáp lại, xong xoay người về phía các đệ tử tham gia khảo nghiệm, trầm giọng nói:

- Vẫn là quy củ cũ. Đệ tử được ta đọc tên mời lên đài khảo nghiệm. Dương Thiên Thần!

- Có!

Một thiếu niên trên dưới mười tuổi lên tiếng đáp. Hắn từ trong đám người đi ra, nhanh chóng bước lên đài. Tuổi tác tuy nhỏ, nhưng vẻ mặt lại rất ngưng trọng, hiển nhiên là vô cùng coi trọng lần khảo nghiệm này.

- Dương Thiên Thần, tại trắc nghiệm năm ngoái tinh thần lực của ngươi đạt Tinh Giả cấp ba sơ cấp. Bắt đầu đi!

Một lão giả trong tay cầm cuốn sách ghi lại thành tích trắc thí trầm giọng nói

- Dạ! Lục trưởng lão!

Dương Thiên Thần cung kính đáp. Nói xong trầm ổn bước đi, khí thế quanh thân đột nhiên tăng vọt, từng bước một đi tới trước đài khảo nghiệm, hai tay chậm rãi đặt lên trên, bắt đầu đưa tinh thần lực từ trong đan điền vào đó.

Sau một lát, một đạo quang mang màu vàng yếu ớt từ đài khảo nghiệm phát ra, hơn nữa càng ngày càng mạnh. Cuối cùng, trên tầng tá khảo nghiệm hình vuông hình thành một biểu tượng giống như ngôi sao năm cánh. Trong nháy mắt, liền từ một biến thành hai, ba, thậm chí bốn cái. Cuối cùng, khi đạt đến bốn cái thì không hề tăng thêm nữa. Thế những, khi Dương Thiên Thần không ngừng rót tinh thần lực vào trong đó, bốn ngôi sao lại càng ngày càng sáng rực lên một cách hết sức mãnh liệt.

Khi quang mang đạt tới cực hạn, bốn ngôi sao năm cánh bắt đầu dần dần yếu ớt rồi chậm rãi biến mất, cho đến khi khôi phục lại trạng thái ban đầu.

- Cảnh giới Tinh Giả cấp bốn đỉnh phong!

Lục trưởng lão tuyên bố tại chỗ.

Dưới đài, trong một khu vực lập tức truyền đến một hồi tiếng hoan hô ủng hộ. Trên mặt Dương Thiên Thần lộ ra vẻ tươi cười hưng phấn, hơi khom người quay về phía phát ra thanh âm ủng hộ, rõ ràng là rất thỏa mãn với thành tích của chính mình. Trong thời gian một năm có thể đột phá cảnh giới cấp ba đại thành,

rồi đỉnh phong, tiếp đó lại đột phá cảnh giới cấp bốn sơ cấp và đại thành, đạt tới cấp bốn đỉnh phong. Tốc độ tiến bộ như vậy thực sự là đáng tự hào.

- Dương Huyền Nghĩa!

Sau tiếng điểm danh của Lục trưởng lão, đám đệ tử Dương gia lần lượt bước lên đài khảo nghiệm, có tiều phu, cũng có vui vẻ. Mỗi người tiến bộ có lớn, có nhỏ. Sau một năm nỗ lực phấn đấu, những người không được Dương gia thừa nhận, hay những người được ban thưởng tuyệt học tương xứng của Dương gia, tại giờ khắc này, tất cả đều thể hiện rõ ràng.

Dương Thiên Lô vẫn lặng lẽ nhìn. Đối với khảo nghiệm của Dương gia, hắn hiểu biết quá ít. Tuy nhiên, thông qua quan sát, hắn phát hiện toàn bộ diễn võ trường, kể cả các thành viên Dương gia tới quan sát đều dựa theo phe phái chia làm ba trận doanh, mà trình tự khảo nghiệm cũng dựa theo sự phân chia này mà luân phiên tiến hành. Loại khảo nghiệm này vô hình trung trở thành cuộc đọ sức của ba phe cánh.

63. Chương 55: Còn Có Ta!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 55: Còn có ta!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Còn trình tự khảo nghiệm là lấy thành tích khảo nghiệm năm ngoái làm tham khảo, từ cấp thấp đến cấp cao, lần lượt tiến hành. Mà đối với đệ tử năm nay mới đạt tới Tinh Giả cấp ba thì khảo nghiệm sau cùng.

Từ đầu tới giờ, sắc mặt Dương Hồng Toàn trước sau vẫn bình tĩnh như thường, tựa hồ thành tích khảo nghiệm của đệ tử Dương gia không có bất luận liên quan gì tới lão. Tuy nhiên, biểu hiện trên mặt hai lão giả bên cạnh Dương Hồng Toàn lại càng lúc càng hài lòng. Hiển nhiên, đệ tử hai phe phái bọn họ tham dự lần khảo nghiệm này khiến bọn họ vô cùng thoả mãn. Điểm ấy có thể dễ dàng nhận thấy thông qua thanh âm cổ vũ ở hai bên lôi đài.

Mà thành viên trung gian thuộc về trận doanh của Dương Hồng Toàn, tâm tình lại sa sút hơn rất nhiều. Mặc dù thành tích khảo nghiệm của đệ tử bọn họ so với đối phương không hề thua kém, thế nhưng không ai có thể cảm thấy vui vẻ được. Bởi vì trong số đệ tử của bọn họ, nữ hài chiếm số đông, mà nam hài ưu tú lại quá ít. Điều này có ý nghĩa gì, bọn họ đều hiểu rõ.

Nháy mắt đã qua nửa canh giờ, cuộc khảo nghiệm cũng gần đến hồi kết thúc, chỉ còn lại hai đệ tử nội đường Hoàng gia và sáu đệ tử mới tấn cấp Tinh Giả cấp ba.

- Dương Thiên Ngạo!

Lục trưởng lão lại hô lên.

Thanh âm vừa vang lên, toàn bộ diễn võ trường liền truyền đến tiếng vỗ tay hoan hô vang vọng, hò hét trợ uy. Tuy rằng, trận doanh bên phải vỗ tay lớn hơn nhiều, nhưng ngay cả trận doanh bên trái và ở giữa cũng đều không chút keo kiệt mà dành cho hắn những tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt tình. Rõ ràng thiếu niên tên gọi Dương Thiên Ngạo này đã chinh phục được không chỉ mình trận doanh của hắn.

Dương Thiên Ngạo là một thiếu niên có vẻ ngoài anh tuấn, lãng tử. Hắn chậm rãi đi lên lôi đài, đối mặt với tiếng hoan hô của mọi người, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười tự nhiên, khiến người khác có cảm giác vô cùng bình tĩnh, thông dong, không quan tâm kết quả hơn thua. Đôi mắt hắn như hai ngôi sao lấp lánh giữa trời đêm, tràn đầy tự tin và kiêu hãnh.

Dương Thiên Ngạo năm nay mười chín tuổi, có thiên phú tu luyện cường đại, thành tích tại khảo nghiệm của Dương gia năm ngoái đứng thứ hai. Người đứng thứ nhất năm ngoái chính là Dương Thiên Lệ. Tuy

đều cùng mười chín tuổi, nhưng Dương Thiên Ngạo so với Dương Thiên Lệ nhỏ hơn tám tháng. Hẳn hoàn toàn xứng đáng là thiên tài đệ nhất Dương gia, cũng đã được công nhận là thiên tài đệ nhất.

Thời khắc khi Dương Thiên Ngạo bước lên lôi đài, thần sắc Dương Thiên Lệ cũng lộ ra một tia ngưng trọng. Một khối, hai khối, ... bảy khối ngôi sao năm cánh màu vàng tản mát ra hào quang chói mắt.

- Thuộc tính kim cấp bảy đỉnh phong!

Trong đám người truyền đến từng đợt tiếng kinh hô. Biểu tình của Dương Thiên Lệ càng thêm ngưng trọng. Nàng mơ hồ nghĩ, vị trí đệ nhất khảo nghiệm của Dương gia năm nay mình khó bảo toàn. Tuy nhiên, nàng vẫn còn ôm một tia hi vọng. Nàng và Dương Thiên Ngạo đều là Tinh Giả hai hệ. Chỉ cần tinh thần lực Mộc thuộc tính của Dương Thiên Ngạo không đạt tới cảnh giới cấp bảy đỉnh phong, nàng còn có hi vọng chiến thắng.

Ngay khi bảy khối ngôi sao năm cánh màu vàng đạt tới cảnh giới đỉnh phong, đá khảo nghiệm đột nhiên lần thứ hai tản mát ra một đạo quang mang màu lục. Ngay sau đó, một ngôi sao năm cánh màu lục xuất hiện.

Hiện trường trở nên hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có tinh thần lực cường đại dao động quanh thân Dương Thiên Ngạo cuốn hút mọi người. Dưới sự chú ý của tất cả mọi người, ngôi sao năm cánh màu lục kia dần dần đạt tới bảy khối, hơn nữa càng lúc càng sáng. Khi đạt tới độ sáng tương xứng với bảy ngôi sao màu vàng, toàn diễn võ trường bộc phát ra tiếng hò hét ủng hộ thật lớn. Toàn bộ trận doanh bên phải thậm chí còn vui sướng hoa chân múa tay, reo hò không ngớt khẩu hiệu “Đệ nhất”.

Một tia mắt mát mát thoáng lướt qua trong mắt Dương Thiên Lệ. Nàng biết, Dương Thiên Ngạo đã hoàn toàn vượt qua nàng.

- Song thuộc tính Kim - Mộc cấp bảy đỉnh phong.

Lục trưởng lão lớn tiếng tuyên bố, sau đó gọi đến tên Dương Thiên Lệ.

Thuộc tính kim cấp bảy đỉnh phong, thuộc tính hỏa cấp bảy đại thành. Đây chính là thành tích khảo nghiệm cuối cùng của Dương Thiên Lệ. Mặc dù nàng đã dốc toàn lực, nhưng vẫn thất bại, bại không có bất luận chút gì ảm ức. Từ nay về sau, Dương Thiên Ngạo chính thức trở thành trung tâm, tên tuổi nàng sẽ dần mờ nhạt trong mắt mọi người. Bất đắc dĩ lắc đầu, đôi chân thon dài kêu gọi của nàng bước xuống lôi đài tựa hồ trở nên vô cùng nặng nề. Nhưng tại giây phút này, lại có một bàn tay ấm áp mà nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

- Nhị tỷ, còn có ta!

Thanh âm phi thường kiên định vang lên bên tai nàng. Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, bắt gặp một đôi mắt tràn đầy tự tin. Đôi mắt ấy sáng rực như ánh sao, thâm thúy mà sâu sắc, khiến nàng trong nháy mắt tỉnh táo lại. Nhưng khi nàng thấy được khuôn mặt thanh tú còn lộ vẻ non nớt kia, lòng nàng lại lần thứ hai trầm xuống.

Dương Thiên Lôi, đường đệ của nàng, đã từng giống như sao băng, là hi vọng của nhất mạch Dương Hồng Toàn, lại trong nháy mắt rơi xuống đáy vực, trở thành đối tượng khinh thường và chế giễu của toàn gia tộc.

Có lẽ thấy được vẻ mắt mát mát trong mắt Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Lôi mỉm cười nói :

- Không phải hiện tại, mà là tương lai, tương lai không xa nữa. Trọng trách này ta vốn là người gánh vác. Ta đã lùi bước sáu năm, sau này giao cho ta đi.

...

- Năm nay gia tộc ta có sáu đệ tử mới tấn cấp Tinh Giả cấp ba. Hiện tại bắt đầu khảo nghiệm. Dương Thiên Húc!

Đúng lúc này, trưởng lão lại lớn tiếng nói.

Chỉ chốc lát sau, năm đệ tử đã hoàn thành khảo nghiệm. Một người đạt được thành tích cao nhất là cấp ba đỉnh phong, hai người đạt cấp ba đại thành, và hai người cấp ba sơ cấp.

- Dương Thiên Lôi!

Lão giả vừa hô tên Dương Thiên Lô, trong đám người nhất thời truyền đến một hồi tiếng “Hừ” nhẹ. Nhất là hai bên trái phải lôi đài, càng không hề cổ kị. Mà người trong nhất mạch Dương Hồng Toàn ở giữa lại lựa chọn trầm mặc.

Là thành viên tấn cấp Tinh Giả cấp ba sau cùng trong năm nay, Dương Thiên Lô đương nhiên cũng bị sắp xếp khảo nghiệm sau cùng rồi.

Ánh mắt Dương Hồng Toàn, Dương Huyền Phong, Lộ Miểu Ân đều dừng lại trên thân ảnh đang chậm rãi đi lên lôi đài kia.

Dương Thiên Lô vừa mới đột phá bình cảnh trở thành Tinh Giả cách đây có hai tháng, nhưng mọi người đồn đãi hắn đã đạt tới cảnh giới Tinh Giả cấp ba đỉnh phong. Càng khoa trương hơn chính là, tại “tỷ thí người mới” của Học viện Cực Dương, hắn đã lọt vào nhóm hai mươi lăm cường giả. Tuy rằng tuyệt đại đa số mọi người đều nhận định, Dương Hồng Toàn đối với đứa cháu này đã động tay động chân gì đó, nhưng không thể phủ nhận, tốc độ tấn cấp đó tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Thế nhưng, là lừa hay là ngựa, đứng trước đá khảo nghiệm của Dương gia, tất cả sẽ đều lộ nguyên hình.

64. Chương 56: Khảo Nghiệm.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 56: Khảo nghiệm.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Linh được có thể đề thăng thể chất của tu luyện giả, cũng có thể trong thời gian ngắn đề thăng sức chiến đấu cho tu luyện giả, nhưng độ mạnh yếu của tinh thần lực, linh được không thể nào thay đổi được. Hơn nữa, trong kỳ khảo nghiệm của Dương gia, dù Dương Hồng Toàn có bất công cũng sẽ tuyệt đối không cho phép Dương Thiên Lô sử dụng linh được.

- Lô, Thiên Lô, lão tử muốn giống như tên của mình, đánh cho các ngươi cháy sém! Bại lộ thực lực thì sao? Chỉ cần mẫu thân có thể vui vẻ, còn quản cái con mẫu thân gì nữa!

Dương Thiên Lô thầm nói trong lòng. Tuy rằng nội tâm hắn vô cùng ưa thích cảm giác “giả trư ăn thịt hổ”, nhưng vì mẫu thân, phụ thân và gia gia, hắn biết, đã đến lúc mình cần chứng minh thực lực, đã đến lúc đoạt lại hết thủy vinh quang và ánh sáng.

Hắn đồng thời cũng biết, làm như vậy muội muội thân yêu Trương Tử Hàm nhất định sẽ hung hăng chà đạp hai tai hắn. Thế nhưng, hắn vẫn không do dự quyết định đưa ra lựa chọn này.

Nam nhân, khi cần tiến lên thì tuyệt đối không được lùi bước. Có lẽ trước đó, đường tỷ Dương Thiên Lệ đối với hắn mà nói, chỉ là một mỹ nữ mà thôi, còn không có tình cảm thân tình sâu sắc gì. Thế nhưng, khi hắn thấy được một tia mất mát trong mắt Dương Thiên Lệ khi bị thua, hắn cũng hiểu được, tại Dương gia, bọn họ chung quy là ở cùng một chiến tuyến. Bọn họ đều là dòng chính của Dương Hồng Toàn, quang vinh cùng quang vinh, mà tổn hại cũng chung tổn hại. Nàng mất mát là bởi vì, nàng không thể mang niềm kiêu hãnh của nhất mạch Dương Hồng Toàn, niềm kiêu hãnh đệ nhất.

Đây vốn là trách nhiệm của Dương Thiên Lô, thế nhưng khi hắn xuống dốc, Dương Thiên Lệ phải đứng lên gánh vác.

Chậm rãi bước tới trước đá khảo nghiệm, Dương Thiên Lô cũng không có lập tức đưa tay ra, mà quay nhìn về phía khán giả. Hắn không để ý tới bất luận thanh âm chế giễu và bất thiện gì, ánh mắt hắn lướt qua tất cả mọi người, dừng lại trên đôi mắt đôi mắt tràn ngập chờ mong kia. Hắn rõ ràng có thể cảm nhận được, mẫu thân thậm chí còn kích động hơn cả mình. Thân hình khẽ run nhẹ của nàng đã chứng minh hết thảy rồi.

Gửi tới mẫu thân ánh mắt tràn đầy tự tin. Dương Thiên Lôi chậm rãi quay đầu, vươn hai tay ra.

Ngón tay thon dài, da thịt trong suốt, so với nữ nhân còn mềm mại, nhẵn nhụi hơn. Thân hình lộ vẻ gầy yếu, khuôn mặt thanh tú, tuấn nhã, căn bản nhìn không ra bất cứ vẻ mạnh mẽ nào. Thế nhưng, những đệ tử Dương gia đến từ Học viện Cực Dương đã từng xem qua trận thi đấu của Dương Thiên Lôi đều hiểu rất rõ ràng, thân hình nhìn như yếu đuối kia đến tột cùng có sức mạnh cường hãn thế nào. Mặc dù bọn họ cho rằng đó là do tác dụng của linh dược, nhưng vẫn như trước đây, khi bọn họ xem Dương Thiên Lôi và Vũ Đại Lăng quyết đấu, đã thể hiện ra thân thể cường hãn tới mức bọn họ không thể tưởng tượng được.

“Bạo phát đi nào, tiểu vũ trụ!”

Dương Thiên Lôi bài trừ tất cả mọi tạp niệm, trong lòng âm thầm điên cuồng gào thét. Trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, một ý niệm duy nhất, đó là, khiến cho đá khảo nghiệm kia sáng lên.

Là người Địa Cầu, hắn tin tưởng, tiềm năng của nhân loại là không có cực hạn. Hắn đồng thời cũng rất rõ, muốn tiểu vũ trụ bộc phát, cần có chấp niệm, áp lực và tinh thần dũng cảm tiến tới không biết sợ.

Tại giờ khắc này, tư tưởng của hắn trở nên linh hoạt kỳ ảo nhưng lại vô cùng kiên định. Tinh thần lực trong đan điền nhất thời như núi lửa bùng phát, điên cuồng chuyển động.

Cơ hồ là trong nháy mắt, đá khảo nghiệm liền tản mát ra quang mang màu vàng đất vô cùng chói lọi trong sự khiếp sợ của mọi người. Sau một lát liền hình thành ba ngôi sao lấp lánh màu vàng kim rực rỡ. Tu vi của hắn không thể nghi ngờ đã đạt tới Thổ hệ cấp ba đỉnh phong!

Từ khi đột phá bình cảnh tới bây giờ, mới chỉ hai tháng ngắn ngủi, hắn đã tấn cấp tới cảnh giới cấp ba đỉnh phong!

Toàn bộ tinh thần của Dương Thiên Lôi lúc này đều tập trung tại đan điền. Giờ khắc này, hắn nghĩ đến chính là đất dày mà nặng, tinh thần lực kỳ lạ trong đan điền rất nhanh chuyển hoá thành tinh thần lực Thổ hệ, cũng cuộn cuộn không ngừng chảy vào đá khảo nghiệm. Lần đầu tiên hắn cảm ứng được đan điền của mình, cũng lần đầu tiên mãnh liệt phóng xuất đem tinh thần lực của mình ra ngoài.

Dần dần, một cảm giác kỳ dị xuất hiện trong trái tim Dương Thiên Lôi. Tâm thần hắn phảng phất như không phải dung nhập vào đan điền, mà là vào một vùng thiên địa nào đó, tựa hồ như cùng thiên địa hoà hợp thành một thể. Tuy rằng, tinh thần lực đang điên cuồng tuôn ra, nhưng cỗ tinh thần lực kì lạ kia lại giảm xuống vô cùng chậm chạp.

Điều này khiến Dương Thiên Lôi vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng vô cùng vui sướng. Vốn hắn dự định làm oanh động mọi người không phải bằng tinh thần lực cường đại, cũng không phải bằng cấp bậc Tinh Giả của mình. Điểm ấy hắn có thể hiểu được, vô luận thế nào hắn cũng không thể vượt qua được cảnh giới đó, nhiều nhất chỉ là Tinh Giả cấp ba đỉnh phong mà thôi. Việc hắn quyết định làm chính là, bại lộ con bài tẩy lớn nhất của mình, thuộc tính ngũ hành, tinh thần lực ngũ hành. Dù hắn chỉ có thể bộc phát ra cảnh giới Tinh Giả cấp ba sơ cấp, nhưng chỉ cần có thân thể ngũ hành cũng đủ khiến mọi người chấn động.

Ngũ hành chi thể, ngàn năm khó gặp. Có được thiên phú như vậy còn lo gì không tiến bộ vượt bậc. Chỉ cần hắn làm như vậy, vinh quang và ánh sáng đã từng thuộc về hắn, nhất định sẽ một lần nữa quay trở lại trên người hắn.

Thế nhưng hiện tại, khi mắt hắn đang mở trừng trừng nhìn vào ba ngôi sao Thổ hệ sáng ngời xuất hiện trên đá khảo nghiệm, tinh thần lực đặc thù trong cơ thể hắn không ngờ chỉ giảm đi một chút ít, hơn nữa, dường như tinh thần lực trong thiên địa còn đang rất nhanh dũng mãnh tràn vào trong cơ thể hắn, tiến hành liên tục bổ sung. Điều này sao có thể khiến hắn không kinh hãi?

Hắn mơ hồ nghĩ rằng, mình hình như không cần bại lộ bí mật thân thể ngũ hành cũng có thể đạt được mục đích.

Không ai biết Dương Thiên Lôi đang nghĩ gì, nhưng những ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi lại tràn ngập kinh ngạc và không thể tưởng tượng. Sở dĩ bọn họ kinh ngạc, không phải vì Dương Thiên Lôi kích phát ra ba ngôi sao năm cánh, mà là tốc độ hấp thụ tinh thần lực lúc này của hắn.

Tại giờ khắc này, thân thể hắn giống như một cái hố đen khổng lồ, điên cuồng hấp thụ tinh thần lực của trời đất. Hắn dường như trở thành trung tâm của thiên địa. Tốc độ hấp thu như vậy, đám người Dương Hồng Toàn tuy có thể làm được, nhưng phải ở trong trạng thái tu luyện. Nếu muốn đồng thời vừa phát ra tinh thần lực, lại vừa hấp thu vào thể này, ngay cả Dương Hồng Toàn cũng không có khả năng.

65. Chương 57: Tiên Thiên Song Thuộc Tính.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 57: Tiên Thiên song thuộc tính.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Bốn ngôi sao!

Khi trên đá khảo nghiệm dần hiện ra bốn ngôi sao, đồng thời đang không ngừng sáng lên, những tiếng cười nhạo khinh bỉ đã biến mất vô ảnh vô tung từ bao giờ. Toàn bộ diễn võ trường lặng ngắt như tờ, mọi người đều trợn trừng mắt nhìn thân hình gầy nhỏ kia.

- Năm ngôi sao!

- Sáu ngôi sao!

Ánh sáng màu vàng đất trở nên càng ngày càng mạnh. Tuy rằng thời gian xuất hiện mỗi ngôi sao càng lúc càng cách xa hơn, càng lúc càng dài hơn, nhưng nó ngược lại càng sáng hơn.

Trên đài, bao gồm cả Dương Hồng Toàn cùng mấy lão giả, đều kim lòng không được mà đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi như không phải đang nhìn một người, mà là một quái vật.

Mà dưới đài, biểu tình của mỗi người đều giống nhau, kinh ngạc đến trợn mắt há hốc miệng.

- Bảy ngôi sao!

Khi bảy ngôi sao năm cánh màu vàng đất phiêu lãng phía trên đá khảo nghiệm, lóng lánh phát sáng rực rỡ như mặt trời cũng là lúc Dương Thiên Lôi cảm thấy kiệt sức. Cũng không phải do tinh thần lực trong đan điền giảm sút quá nhiều, mà nó căn bản là không hề giảm sút. Mỗi ngôi sao sáng lên hoàn toàn là dựa vào tinh thần lực thu được từ trong thiên địa.

Nguyên nhân chính là như vậy, càng về sau độ khó càng lớn, mỗi một ngôi sao tiêu hao tinh thần lực cũng càng nhiều. Không giống như Dương Thiên Ngạo sử dụng tinh thần lực trong đan điền bản thân, có thể đạt tới tốc độ nhanh nhất. Dương Thiên Lôi lại mượn dùng ngoại lực, muốn nhanh cũng chỉ có thể khiến mình hấp thu nhanh hơn. Nhưng điểm ấy rõ ràng không phải hắn muốn làm là làm được. Tốc độ hấp thu của hắn như vậy cũng đã là cực hạn rồi.

Tuy nhiên, Dương Thiên Lôi hiểu rõ, mục đích của hắn đã đạt được rồi.

Một tia mỉm cười xuất hiện trên mặt Dương Thiên Lôi. Hắn ngừng thôi động đan điền, bảy ngôi sao năm cánh lóng lánh cũng dần dần biến mất hoàn toàn.

- Cảnh giới Thổ hệ cấp bảy đỉnh phong!

Mất nửa phút sau, Lục trưởng lão mới kích động tuyên bố. Ngay sau đó, lão liền ý thức được chuyện gì, nhướn mày nói tiếp:

- Không đúng! Bản thân ngươi căn bản không đạt được Tinh Giả cấp bảy. Đó là tinh thần lực mới vừa thu nạp, mà không phải là tinh thần lực dung nạp vào trong đan điền. Tốc độ hấp thu như vậy... trách không được chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, ngươi lại có thể từ một Tinh Giả cấp một trở thành cấp ba đỉnh phong.

Lục trưởng lão nói đến đây, bỗng nhiên xoay người nhìn về phía đài chủ trì, trầm giọng nói:

- Gia chủ, các vị trưởng lão, đẳng cấp của Dương Thiên Lô thứ cho ta không thể định đoạt. Bất quá, lấy thiên phú tu luyện của hần, ta nghĩ bất cứ tuyệt học gì của gia tộc, hần đều có tư cách học tập.

- Không được!

Dương Hồng Toàn còn chưa tiếp lời, hai lão giả ngồi bên người lão đã đồng thời lên tiếng. Hai lão giả này chính là cùng thế hệ với Dương Hồng Toàn tại Dương gia, đại trưởng lão Dương Hồng Vũ và nhị trưởng lão Dương Hồng Thuyền, đồng thời cũng là nhân vật thủ lĩnh của hai phe cánh kia.

Sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau, nhị trưởng lão nói tiếp:

- Tuy rằng Dương Thiên Lô kích phát ra bảy ngôi sao năm cánh, nhưng tu vi thực tế của hần chỉ là Tinh Giả cấp ba đỉnh phong. Mặt khác, bốn ngôi sao còn lại tổn hao thời gian rất dài, căn bản cũng không phải tinh thần lực của bản thân hần. Điểm ấy chúng ta hần đều rất rõ ràng. Cảnh giới và thứ tự khảo nghiệm thu được phần thưởng và tuyệt học Dương gia tương ứng là quy củ của gia tộc chúng ta, do lão tổ tông định ra, há có thể dễ dàng thay đổi?

- Ta tán thành ý kiến của Nhị trưởng lão.

Đại trưởng lão không chút do dự nói:

- Tốc độ hấp thu tinh thần lực của Dương Thiên Lô tuy rằng kinh người, tốc độ tu luyện sau này tất nhiên cũng sẽ vượt xa người thường, nhưng dù sao hần cũng chỉ là thân thể một hệ, muốn có được thành tựu cao hiển nhiên là không có khả năng. Cho nên, Lục trưởng lão nói như vậy là không đúng rồi. Dương nhiên, nếu như hần có thân thể song hệ, lời Lục trưởng lão nói sẽ không có vấn đề gì.

- Đại trưởng lão, với tốc độ hấp thu tinh thần lực của Dương Thiên Lô, thân thể một hệ thì làm sao? Luyện đến cảnh giới đỉnh phong căn bản không có vấn đề gì. Từ đó sinh ra thuộc tính khác đồng thời cũng không phải là không thể.

- Hừ! Hậu Thiên diễn sinh há lại có thể so sánh với thân thể song thuộc tính Tiên Thiên? Mặc dù có thể diễn sinh, nhưng muốn đột phá dễ như vậy sao? Điểm ấy lẽ nào người không hiểu?

Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, một bước cũng không nhường.

Mặc dù Dương Hồng Toàn trầm nghĩ tới chuyện ban thưởng cho Dương Thiên Lô thật lớn, nhưng giờ phút này cũng không thể có bất kỳ biểu hiện gì. Trước tiên, lão là người đứng đầu gia tộc, thứ hai, lão lại là gia gia của Dương Thiên Lô. Nếu như phong độ này cũng không có, hần cũng không có khả năng trở thành gia chủ Dương gia.

- Thân thể tiên thiên song thuộc tính sao?

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, cũng không lên tiếng. Trong khi mấy trưởng lão còn đang cãi cọ, lại tiếp tục vươn tay ra, đặt lên đá khảo nghiệm.

Trong khoảnh khắc, quang mang màu đỏ lại phóng lên cao.

Một ngôi sao, hai ngôi sao trong nháy mắt hiện ra, rồi tới ba ngôi sao. Cảnh giới Hoả hệ cấp ba đỉnh phong!

Toàn bộ diễn võ trường một lần nữa trở nên hoàn toàn tĩnh lặng. Ánh mắt mỗi người đều xảy ra biến hoá kinh người, có khiếp sợ, có vui mừng, có bất đắc dĩ, có mất mát, có ước ao...

Dương Thiên Lô mỉm cười, thu hồi hai tay. Hần biết mục đích của mình đã đạt được rồi. Tuy rằng cảnh giới của hần không cao, nhưng biểu hiện của hần lại chính là thiên phú tu luyện không gì sánh được. Có thiên phú như vậy, cũng đã là quá đủ rồi. Về phần thành tích khảo nghiệm, ngược lại không còn bất luận ý nghĩa gì nữa.

Trầm mặc một lúc, toàn bộ diễn võ trường bỗng nhiên bộc phát ra tiếng hoan hô như sấm.

Dương Thiên Lô chậm rãi xoay người, dừng ở thân ảnh bởi vì kích động mà lệ rơi đầy mặt kia đang nhìn hần mỉm cười hài lòng. Hần thấy được những nữ nhân đã từng khinh thường, đã từng khi dễ maul tử hần đang mang theo khuôn mặt tươi cười đi về phía maul thân mình.

- Chúc mừng người, Miếu Ân muội tử. Hào quang của Thiên Lô rốt cục đã trở lại.

Từng tiếng chúc phúc vang lên bên tai Lộ Miểu Ân. Trên khuôn mặt kiều diễm thê mỹ, tuyệt thế dung nhan kia, rốt cuộc đã hiện lên một tia vui sướng phát ra từ sâu trong nội tâm.

Ánh mặt trời ban trưa rực rỡ tràn ngập trên thân thể nàng, bao bọc lấy mái tóc dài bạc trắng tạo nên vẻ đẹp kỳ diệu khiến người ta run sợ. Khuôn mặt nàng trở nên ửng hồng, như là một thiếu nữ ngây thơ.

Không ai biết, mái đầu bạc trắng kia đại biểu cho cái gì, kể cả Dương Thiên Lô.

Chỉ có Dương Huyền Phong hiểu được, mái tóc bạc ấy đã phải chịu đựng bao nhiêu lo nghĩ, chờ đợi, áp lực và đau lòng...

66. Chương 58: Trảm Không Kiểm Phái (thượng Hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 58: Trảm Không Kiểm Phái (thượng hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn tin tưởng nàng, từ đầu tới cuối cũng không có bất luận hoài nghi gì. Chính vì như vậy, hắn càng cảm thông nỗi thống khổ của Lộ Miểu Ân.

Thiên Lô, là trời sinh. Bí mật này, chỉ thuộc về hắn và Lộ Miểu Ân.

Năm ấy, nàng chính là thiếu nữ cao quý nhất. Nàng có được thiên phú ngay cả Dương Huyền Phong cũng không theo kịp. Mặc dù nàng tận lực che giấu, nhưng Dương Huyền Phong hiểu rõ, chỉ cần nàng muốn, ngôi vị đệ nhất “tỷ thí người mới” năm ấy, tuyệt đối sẽ không đến lượt hắn.

Cũng tại Học viện Cực Dương, Dương Huyền Phong là thần tượng nam nhân, mà nàng là thần tượng nữ nhân của bao nhiêu người. Khoảnh khắc gặp được Lộ Miểu Ân trong kỳ “tỷ thí người mới” năm ấy, hắn phảng phất như thiên niên hàn băng bất ngờ hoàn toàn tan chảy. Hắn tin tưởng rằng, đó chính là nữ nhân định trước sinh ra là để dành cho mình.

Tính cách của hắn từ trước đã không giống với các thiếu niên khác, vì yêu mà điên cuồng, nhưng hắn lại dùng phương thức đặc biệt của chính mình mà tiếp cận nàng. Thế nhưng trước sau vẫn không tới gần được chút nào, tận cho đến khi tốt nghiệp Học viện Cực Dương.

Nàng thánh khiết, thiện lương, giống như không thuộc về trần gian phàm tục, đối với bất luận sự theo đuổi nào cũng đều chỉ cười trừ. Hai năm sau, đúng lúc hắn cho rằng cuộc đời này mình không còn hi vọng có được trái tim nàng, thì nàng bỗng nhiên tìm tới hắn.

Về thánh khiết, tự tin của nàng đã không còn nữa. Nàng giống như chú nai con bị thương, khiến người ta đau xót.

Nàng đã mang thai. Bụng của nàng đã hơi lớn lên. Nàng có thể cảm nhận được sinh mệnh trong bụng mình, nhưng nàng lại không biết tại sao mình mang thai, bởi vì dấu vết thủ cung sa trên cánh tay nàng vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Vì vậy, sinh mệnh kỳ diệu ấy đã mang hai người đến với nhau. Tuy rằng hắn biết, nàng tìm tới chính mình căn bản không phải là vì tình yêu, nhưng hắn không quan tâm, bởi vì khi nàng khó khăn nhất, thống khổ nhất, cô đơn nhất, người nàng nghĩ đến là hắn. Chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Dương Thiên Lô sinh ra, đồng thời cũng cướp đi một thân tu vi của Lộ Miểu Ân, khiến một người vốn là thiên chi kiều nữ, trở thành một phàm nhân, cũng chân chính trở thành thê tử của Dương Huyền Phong.

Dương Thiên Lô chậm rãi đi vào đoàn người.

Lúc này, bên người Lộ Miểu Ân đã vây đầy người, có Đại nương, có Nhị nương, có những đường tỷ, đường muội đã từng khinh thường mẩu tử bọn họ, cũng có những người thuộc nhất mạch Dương gia bọn hắn.

Bất quá, Dương Thiên Lôi cũng xem như không thấy, chỉ quay lại nhị tỷ Dương Thiên Lệ, khẽ gật đầu, sau đó đi về phía mẫu thân.

Thấy một màn như vậy, Dương Hồng Toàn bất đắc dĩ lắc đầu, khoé miệng già nua lộ ra một tia cười khổ. Thân là người đứng đầu gia tộc, mấy năm qua những người này đối đãi thế nào với mẫu tử Lộ Miểu Ân, lão rõ ràng hơn so với bất luận người nào. Thế nhưng lão không còn cách nào khác lại chỉ có thể làm như không thấy.

Không phải lão không muốn trợ giúp, mà là không thể trợ giúp. Đây là chuyện mà sống trong một đại gia tộc nhất định phải đối mặt. Cũng chỉ có thực tế trần trụi này, căn bản không nói tới thân tình đậm đặc, mới có thể thể hiện được tầm quan trọng của thực lực, khích lệ tài năng của mỗi người Dương gia, nỗ lực vươn lên hùng mạnh.

Ngay sau đó, Lục trưởng lão tuyên bố thứ hạng tạm thời và phần thưởng của kỳ khảo nghiệm. Phàm là những người bất mãn với thứ tự của mình, buổi chiều có thể khiêu chiến, nếu thắng lợi, thứ tự đó sẽ thuộc về mình.

Đến lúc này, Dương Thiên Lôi rốt cuộc minh bạch, vì sao Dương gia phải tiến hành buổi khảo nghiệm long trọng như vậy.

Không nói phần thưởng chính là tuyệt học Dương gia đều đủ khiến người người động tâm, đây căn bản là một chính sách khích lệ, thúc đẩy đệ tử Dương gia tích cực tu luyện vươn lên, nhằm bảo trì sự cường thịnh mãi mãi không suy của một đại gia tộc như Dương gia.

Không hề nghi ngờ, tuy rằng Dương Thiên Lôi chỉ mới tấn cấp Tinh Giả cấp ba trong số những người xếp hàng thứ nhất, nhưng phần thưởng mà hắn nhận được lại khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải đổ kỵ, ngay cả Dương Thiên Ngạo cũng không ngoại lệ.

....

Yến hội phong phú đã được dọn xong. Đông đảo thành viên dòng chính Dương gia chậm rãi bước vào. Khi Dương Hồng Toàn dẫn đầu ngồi lên vị trí chủ tọa, mọi người cũng đều tìm được vị trí của mình mà ngồi xuống.

Sau hồi khảo nghiệm, vị trí của mọi người đã có biến hoá vi diệu, tuy nhiên cũng chỉ là biến hoá tạm thời. Kết quả cuối cùng còn phải đợi cuộc khiêu chiến buổi chiều. Tuy nhiên, chiếu theo tình huống những năm qua, khiêu chiến cũng không mấy sôi nổi, cũng rất ít người có thể khiêu chiến thành công.

Dương Thiên Ngạo và Dương Thiên Lệ đảo ngược vị trí, rất nhiều đệ tử đạt được thành tích tốt, trên mặt mang theo nét vui sướng ngồi ở vị trí bọn họ thoả mãn. Mà một ít đệ tử khác trong mắt lại hiện lên tia không cam lòng.

Chỗ ngồi của một người tại gia tộc bình thường là không có gì đáng nói, nhưng tại đại gia tộc như Dương gia chính là tượng trưng cho thân phận cùng địa vị. Có thể ngồi gần vị trí chủ trì, chính là mộng tưởng của tất cả đệ tử trẻ tuổi.

Đệ tử dưới hai mươi tuổi, cũng chỉ có Dương Thiên Ngạo và Dương Thiên Lệ là có được tư cách đó.

Cạnh tranh có mặt ở khắp nơi, khích lệ mọi người phát triển. Tuy rằng rất tàn khốc, nhưng đó chính là quy luật thực tế. Người có thực lực thế nào, thì sẽ đạt được địa vị tương xứng.

...

Trời đất bao la mờ mịt, núi non trắng lè nguy nga...

Bầu trời xanh thẳm, từng đoá mây trắng phiêu lãng bay. Khi ánh dương quang chiếu xuống, toả ra một tầng quang mang màu vàng. Một con hùng ưng cao ngạo, giữa bầu trời tự do bay lượn, thiên phú ban tặng cho nó một loại năng lực đặc thù - Phi hành.

Nhân loại không có cánh, đều luôn mộng tưởng mình có thể bay được như chim, giữa bầu trời tự do bay lượn, có thể bao quát đất trời, có thể trốn tránh nguy hiểm, có thể theo đuổi tự do...

Nhưng nhân loại muốn có được năng lực phi hành này, lại vô cùng khó khăn. Đối với thường nhân mà nói, đó căn bản là mục tiêu cao không thể với, đó cũng chính là cảnh giới mà mỗi tu luyện giả đều hướng tới.

Trước cửa Học viện Cực Dương, đám người Dương lão và Sở Kinh Hồn đã đợi tới một canh giờ. Một vài đệ tử trẻ tuổi tuy rằng oán giận trong lòng nhưng cũng không dám có bất cứ thái độ bất mãn gì. Nhất là khi thấy biểu tình của Dương lão và Sở Kinh Hồn, đủ để bọn họ đối với nhân vật sắp đến tràn đầy chờ mong và hiếu kỳ.

Bỗng nhiên, một cỗ uy áp thật lớn, như thái sơn áp đỉnh, từ trên trời giáng xuống, khiến mỗi người ở đây đều cảm thụ được áp lực xưa nay chưa từng có. Đó là một loại sợ hãi và run rẩy đến từ sâu trong nội tâm. Trong nháy mắt này, bọn họ dường như mất đi tất cả mọi năng lực, thậm chí ngay cả tư tưởng trong khoảng thời gian ngắn cũng như bị đình trệ lại.

Đây là một loại lực lượng bọn họ căn bản không thể chống cự được, lực lượng vượt xa khỏi nhận thức của bọn họ. Bọn họ không hề nghi ngờ, lực lượng này có thể dễ dàng huỷ diệt tất cả mọi người, không cần tốn nhiều sức lực.

- Đệ tử Trảm Không Kiếm Phái Dương Kinh Thiên cung nghênh sứ giả đại giá quang lâm!

Thanh âm Dương lão bỗng nhiên trở nên cung kính nói.

- Ngoại môn đệ tử Trảm Không Kiếm Phái Sở Kinh Hồn, cung nghênh các vị tiền bối đại giá quang lâm!

Sở Kinh Hồn khom người nói.

Lúc này, mọi người cảm giác được áp lực buông lỏng, trước mắt vô thanh vô tức xuất hiện mấy người. Bọn họ phảng phất như từ trên trời giáng xuống.

Mọi người không hề do dự, liền đi theo Dương lão và Sở Kinh Hồn, cung kính hành lễ.

Trảm Không Kiếm Phái, một trong tám đại môn phái trong truyền thuyết, vượt trên sự tồn tại của thế tục. Bốn chữ này đối với tất cả những người trẻ tuổi mà nói, trước kia có lẽ chỉ là truyền thuyết, nhưng hiện tại lại rõ ràng xuất hiện trước mắt bọn họ, đó là một tồn tại cao vời không thể với tới, gần như là thần thoại. Mà ngay cả cao thủ đệ nhất Đế quốc Cát Ương, Dương Kinh Thiên, viện trưởng mà bọn họ tôn kính, cũng là một đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái. Điều này càng khiến cho các đệ tử trẻ tuổi khiếp sợ tột đỉnh. Hơn nữa, bọn họ dường như đập không mà đến, càng làm cho mọi người thêm kính nể, một loại kính nể phát ra từ sâu trong nội tâm.

Cho đến giờ khắc này, không còn bất kỳ ai trong lòng có chút bất mãn nào. Có thể được tiếp đón những nhân vật trong truyền thuyết này, đừng nói chờ một canh giờ, cho dù phải chờ ba ngày ba đêm cũng sẽ không có ai nói một câu nào oán hận.

Người dẫn đầu chính là một lão giả, chỉ thấy lão nhẹ nhàng phát tay, một cỗ lực lượng nhu hoà nhưng không thể kháng cự liền xuất hiện trên người tất cả, nhẹ nhàng nâng mọi người đứng lên.

Lão giả thân mặc trường bào màu xanh, tướng mạo nho nhã, sắc mặt hồng nhuận, tất nhiên không có chút nếp nhăn. Nếu như không phải lão có hàng lông mi cùng bộ râu bạc trắng, trong mắt ẩn chứa tang thương, bất luận kẻ nào cũng sẽ không nghĩ lão đã là lão nhân. Lão đứng ở nơi đó, mang một dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Phía sau lão giả, có sáu người thanh niên, năm nam, một nữ, thoạt nhìn cũng chỉ hơn hai mươi tuổi. Nam phong thần tuấn lãng, khí độ phi phàm, nữ xuất trần thoát tục, dáng vẻ tiên tử. Trên người mỗi người bọn họ đều tản mát ra khí tức cường giả, thần tình có chút kiêu căng.

- Dương huynh, không cần khách khí!

Lão giả mỉm cười nói:

- Tiêu Vân, Linh Lung, mấy người các ngươi mau tới bái kiến Dương Kinh Thiên Dương sư thúc đi.

- Không dám! Không dám! Tiêu huynh khách khí rồi. Ta so với bọn chúng cũng chỉ là già hơn vài tuổi mà thôi. Khi bằng tuổi bọn chúng, ta bất quá chỉ là Hậu Thiên cấp chín mà thôi, mà nay bọn họ đều đã tấn

cấp lên Tiên Thiên. Thật sự là đáng mừng. Nếu như ta đoán không sai, bọn họ hẳn là đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất nhất của môn phái rồi. Thực sự là tiền đồ vô lượng à!

- Dương sư thúc quá khen!

Một gã thanh niên trong đó mỉm cười nói:

- Tạ hạ Tiêu Hà, bái kiến Dương sư thúc!

- Linh Lung bái kiến Dương sư thúc.

Nữ tử trẻ tuổi phía sau nói.

Ngay sau đó, bốn gã thanh niên khác cũng đều đi đến chào Dương lão, dường như quên mất sự tồn tại của Sở Kinh Hồn. Tuy nhiên, Sở Kinh Hồn vẫn không có chút nào bất mãn, khuôn mặt khẽ mỉm cười, thái độ cung kính, cho dù là nhìn về sáu thanh niên cũng cung kính dị thường.

Đối với Tiên Thiên, những kẻ Hậu Thiên đều chỉ như con kiến hôi. Chỉ có thực lực mới có thể được tôn kính. Sở Kinh Hồn hiểu rõ, hẳn tuy rằng là đệ vương, nhưng đối với họ, tước vị này không có chút tác dụng. Quyền lợi thế tục trong mắt bọn họ chỉ là cặn bã. Huống chi Trảm Không Kiếm Phái chính là chỗ dựa vững chắc của Đế quốc Cát Ương. Nếu như không có chỗ dựa vững chắc này, điều mà cả Đế quốc Cát Ương sắp phải đối mặt chính là bị diệt vong hoàn toàn. Điểm ấy không cần phải bàn khoăn.

Tại đại lục Huyền Thiên, phía sau bất kỳ đế quốc nào cũng đều phải có chỗ dựa thật vững chắc. Tuy rằng những thế lực là chỗ dựa này căn bản sẽ không tham dự vào bất luận sự tình gì của đế quốc, chỉ là một tồn tại mang tính uy hiếp. Nhưng đối với bất luận quốc gia nào mà nói, chỗ dựa này đều không thể thiếu. Cũng chỉ có như vậy, khi đối mặt với phần đông các quốc gia, năng lực chính là đài ngộ bình đẳng.

Sáu thanh niên này hiển nhiên vừa mới tấn cấp cường giả Tiên Thiên. Lão giả lần này dẫn đội là sư thúc bọn họ, Tiêu Hà, cao thủ Tiên Thiên tam trọng. Vốn họ đã biết trấn thủ tại Đế quốc Cát Ương chính là Dương Kinh Thiên, là cao thủ Tiên Thiên. Tuy nhiên, Dương Kinh Thiên cùng bọn họ khác nhau. Bọn họ là dòng chính Trảm Không Kiếm Phái mà Dương Kinh Thiên tuy rằng là đệ tử nội môn, nhưng cũng chỉ là một danh hiệu mà thôi. Khi hắn tấn cấp Tiên Thiên cảnh giới mới được môn phái ban tặng tư cách đệ tử nội môn. Cho nên, ngay từ đầu bọn họ vẫn biểu hiện kiêu căng. Nhưng khi nghe được lời khen tặng khiêm tốn của Dương lão cùng với thái độ của Tiêu Hà bọn họ mới biết lão nhân trước mặt sở hữu thực lực tương đương sư thúc Tiêu Hà, cao thủ Tiên Thiên cấp ba.

Một người không được môn phái trợ giúp, không có tâm pháp tuyệt thế, cũng không có linh đan diệu dược, hoàn toàn dựa vào năng lực của mình mà trở thành cao thủ Tiên Thiên cấp ba. Chỉ bằng điểm ấy, Dương lão cũng có đủ tư cách được bọn họ tôn kính.

...

Ăn xong bữa trưa, nghỉ ngơi nửa canh giờ, mọi người trong Dương gia lần thứ hai trở lại diễn võ trường. Khác với buổi khảo nghiệm ban sáng, thi đấu khiêu chiến buổi chiều không phải tất cả các đệ tử đều tham gia. Phải có người khiêu chiến và người bị khiêu chiến. Chỉ cần hai bên đồng ý, sẽ tiến hành thi đấu. Dưới tình huống thông thường, cấp bậc khác nhau sẽ không tiến hành thi đấu, chỉ có cấp bậc khảo nghiệm tương đồng, nhưng chỉ có đệ tử có tinh thần lực yếu hơn mới được phép khiêu chiến.

Ví dụ như, cùng có thành tích như Dương Thiên Lô là cấp ba đỉnh phong, nhưng đệ này có thứ hạng thấp hơn Dương Thiên Lô, có thể vì bất mãn thứ hạng của mình mà khiêu chiến Dương Thiên Lô.

Dương nhiên đây cũng chỉ là dưới tình huống thông thường. Chỉ cần hai bên đồng ý, bất luận người nào cũng đều có tư cách khởi xướng khiêu chiến, đối tượng cũng có thể tùy ý. Chỉ cần hai bên đồng ý là được rồi.

Đáng tiếc, khiêu chiến thi đấu đã tiến hành hơn nửa canh giờ cũng không có bất luận kẻ nào đến khiêu chiến Dương Thiên Lô. Hắn cùng mẫu thân tay nắm tay, nhỏ giọng trò chuyện với nhau, kể về tu luyện của hắn, về Trương Tử Hàm, về “tỷ thí người mới”...

67. Chương 59: Trở Lại Ký Túc Xá.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 59: Trở lại ký túc xá.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chỉ cần là chuyện liên quan tới Dương Thiên Lôi, Lộ Miểu Ân đều hỏi một lần. Từ đầu tới cuối, Lộ Miểu Ân ngoài đặt câu hỏi đều lắng lắng nghe, trên mặt tràn đầy nét mỉm cười hạnh phúc. Cho dù là Dương Thiên Lôi kể đến lúc chiến đấu trong “tỷ thí người mới” hung hiểm dị thường, nàng vẫn trước sau giữ nguyên vẻ bình thản.

Lúc này đây gặp lại, Lộ Miểu Ân rất hài lòng. Không chỉ bởi vì Dương Thiên Lôi thành công đột phá bình cảnh, cũng không phải bởi vì thiên phú kinh người của hắn. Mà là bởi vì, chỉ có lần này, hài tử của mình mới thực sự là có sức sống. Trước đây Dương Thiên Lôi mỗi khi mình hỏi, hắn có thể trả lời chỉ có chuyện tu luyện, dường như sinh mệnh của hắn ngoại trừ tu luyện cũng không còn bất cứ thứ gì có thể khiến hắn quan tâm nữa.

Mặc dù Lộ Miểu Ân thật sự đặt rất nhiều kỳ vọng ở Dương Thiên Lôi, nhưng mỗi lần thấy bộ dáng của Dương Thiên Lôi, nàng thực sự khó có thể kiềm chế nổi đau lòng. Nàng tình nguyện từ bỏ hi vọng của mình, cũng muốn con mình có một cuộc sống sinh hoạt bình thường. Nhưng nàng biết, nàng không thể có cách nào thay đổi lòng hiếu thắng và cố chấp của Dương Thiên Lôi. Việc duy nhất nàng có thể làm chỉ là cổ vũ mà thôi.

Không ngờ đến thời khắc cuối cùng, Dương Thiên Lôi rốt cục đột phá. Mà lần gặp mặt này, hắn còn khiến nàng kinh hỉ vạn phần, dường như thay đổi thành một con người khác, không có tự bế, không có chậm chạp, chỉ còn là một thiếu niên trẻ tuổi tràn đầy tự tin. Hắn có vui buồn yêu ghét của chính mình, thậm chí còn nhắc tới một nữ hài tử. Là một nữ nhân, từ trong mắt hắn, nàng có thể cảm nhận được, khi nói đến Trương Tử Hàm, trên mặt hắn tràn đầy hạnh phúc.

Khiêu chiến thi đấu kết thúc, mỗi người đều nhận được phần thưởng tương ứng. Phần thưởng của Dương Thiên Lôi càng khiến mọi người ước ao, có đủ tư cách học tập bất luận tuyệt học gì của Dương gia. Tuy nhiên, bởi vì chuyện của “tỷ thí người mới”, Dương Thiên Lôi phải lập tức trở về Học viện Cực Dương.

Tạm biệt mẫu thân còn lưu luyến không rời, Dương Thiên Lôi dưới sự hộ tống của Trang Thập Tam lần trước, quay trở về Học viện Cực Dương.

- Thập Tam thúc, không cần đưa. Thời gian còn sớm, ta có thể đi một mình.

Khi xe ngựa chạy đến trước cửa Học viện Cực Dương, Dương Thiên Lôi từ trong xe ngựa nhảy xuống, quay sang Thập Tam còn đang muốn hộ Trang tống mình vào tận ký túc xá, nhẹ giọng nói.

- Dạ, tiểu thiếu gia. Tiểu thiếu gia, về sau người gọi ta một tiếng Thập Tam là được.

Trang Thập Tam trầm giọng nói, trong mắt hiện lên một tia cảm động khó hiểu.

...

- Trầm Không Kiểm Phái a, một trong tám đại môn phái trong truyền thuyết. Nghe nói có vài người tới đây, hơn nữa đều đã vượt qua cấp chín đỉnh phong. Viện trưởng của chúng ta cũng là đệ tử của Trầm Không Kiểm Phái.

- Thảo nào viện trưởng lợi hại như vậy!

- Đó còn tính là cái gì. Các ngươi không thấy mấy thanh niên của Trầm Không Kiểm Phái, Hoàng đế của chúng ta đều phải gọi người ta là tiền bối đấy. Mấy người đó thoạt nhìn so với chúng ta lớn hơn không bao nhiêu, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi. So với bọn họ, thiên tài trong học viện chúng ta cũng chỉ là chó má.

- Tiểu Phi, người cũng không thể nói như vậy. Nếu bọn họ là chó má, chẳng phải chúng ta ngay cả chó má cũng không bằng sao?

- Ách... Vậy cũng đúng! Chúng ta so với bọn họ cũng chỉ có thể hâm mộ mà thôi. Nếu như chúng ta có thể như bọn họ, sáng nay cũng đã có cơ hội tận mắt thấy được phong phạm cường giả rồi! Trận thế đó... Viện trưởng của chúng ta, hoàng đế Sở Kinh Hồn, còn có các thiên tài đứng đầu học viện, cùng với thành viên Hoàng gia đều đứng ở cửa thành hai canh giờ. Tám đại môn phái a, ta cũng hi vọng mình có thể trở thành một thành viên trong đó!

- Đừng có nằm mơ! Đời này chúng ta không có hi vọng đâu. Có thể trở thành cường giả cấp chín đã là mãn nguyện lắm rồi!

....

- Trảm Không Kiểm Phái?

Vừa mới tiến vào học viện, Dương Thiên Lôi liền nghe được mọi người bàn tán. Một đường đi tới, hầu như tất cả mọi người đều chỉ nói về một chuyện. Lẽ nào mình rời đi không đến một ngày một đêm, học viện đã xảy ra đại sự gì?

Tám đại môn phái trong truyền thuyết là cái gì? Tồn tại vượt xa cấp chín đỉnh phong từ khi nào trở nên không đáng giá như vậy? Xuất hiện một lúc tới mấy người rồi?

Mang theo nghi vấn, Dương Thiên Lôi tăng nhanh tốc độ chạy về ký túc xá của mình.

Ban ngày không thấy bóng dáng mình, Dương Thiên Lôi dùng cái mộng suy nghĩ cũng biết, lúc này Tử Hàm muội muội khẳng định rất tức giận. Bất quá chuyện này cũng không có biện pháp. Sáng sớm Trang Thập Tam tới đón mình, căn bản không kịp nói cho nàng. Lúc này không chừng Tử Hàm muội muội đang ở ký túc xá của mình chờ mình trở về đây.

Chỉ là, khi hắn trở lại ký túc xá phát hiện cửa viện vẫn đóng. Mở cửa ra, chăn màn trên giường vẫn như trước khi mình chạy đi gấp. Xem ra Tử Hàm muội muội căn bản là không có tới đây. Điều này làm cho Dương Thiên Lôi rất kỳ quái. Trong lời bàn tán khi này, hình như Tử Hàm muội muội hắn là cũng tham gia nghi thức nghênh tiếp cái Trảm Không Kiểm Phái gì đó. Chẳng lẽ còn chưa trở về?

- Mụ nội nó, nếu như có điện thoại di động thì tốt rồi. Một chiếc di động là khiến mọi sự ok rồi!

Dương Thiên Lôi thầm nói trong lòng, cầm lấy giấy và bút mực viết lại mấy chữ, sau đó lần thứ hai rời khỏi ký túc xá.

Văn võ chi đạo, nắm được buông được. Lần trở về nhà tham gia khảo nghiệm này, tâm tình Dương Thiên Lôi rất vui sướng. Tuy chưa thể nói là thực sự hân diện, nhưng ít ra, hắn đã một lần nữa đoạt lại vinh quang và ánh sáng vốn thuộc về hắn. Bề ngoài, hắn tỏ ra bình tĩnh, nhưng kỳ thực, vô luận là hắn trước đây đã từng truy cầu võ đạo đỉnh cao hay hắn đến từ Địa Cầu đều cùng chung tâm trạng vô cùng đặc biệt. Với tâm tình như vậy, hắn nghĩ tốt nhất nên thả lỏng một chút, căn bản không còn tâm trí đâu tu luyện.

Đi ra khỏi ký túc xá, ngẩng đầu nhìn lên núi non cao chót vót tận mây xanh, mây trắng lững lờ trôi, bầu trời trong veo, xanh ngắt một màu, khe hít sâu một hơi, Dương Thiên Lôi nhin không được lại nhớ tới Địa Cầu, nơi mình đã từng sinh sống.

Hắn biết rõ, nơi đó không có ai, không có cái gì đáng cho mình lưu luyến, nhưng dù sao đó cũng là nơi mình sinh sống gần hai mươi năm, cũng coi như là phần nửa cổ hương của mình, chung quy cũng có rất nhiều thứ khiến hắn lưu luyến và khó có thể quên được. Ví dụ như internet giải sầu, phim ảnh, cùng một vài sản phẩm công nghệ cao mà thế giới này không có.

Đồng thời, ở nơi đó hắn học được những thứ mà tại thế giới này hắn căn bản không thể học được.

68. Chương 60: Cơ Hội.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 60: Cơ hội.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thở dài thật sâu, trên khuôn mặt non nớt của hắn hiện lên vẻ u buồn già dặn hơn nhiều so với tuổi của mình. Hắn biết, muốn thực sự dung nhập vào thế giới này, hắn còn cần thêm thời gian.

Nhìn núi non xa xa, nhìn hư không vô tận, hắn biết, tại một điểm nào đó trong không gian bao la kia, thế giới trước kia của hắn có lẽ vẫn đang vận hành bình thường, sự ra đi của hắn sẽ không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì với nó.

Hắn chẳng qua chỉ là một người bình thường trong vô vàn con người mà thôi.

- Rất quen thuộc!

Dương Thiên Lô nhìn về phía sau núi cao chót vót trong mây, bỗng nhiên trong lòng cả kinh. Hắn hình như nhận ra cái gì đó, thân hình nhất thời khê động, phóng nhanh về phía sau núi.

Hơn mười phút sau, hắn xuyên qua ký túc xá, đi về phía sau núi. Tiếp tục đi về phía trước, ban đầu còn có thể thấy được một vài đệ tử tu luyện, nhưng càng đi vào sâu, số người càng ngày càng ít. Đến cuối cùng, hắn cũng không nhìn thấy bất kỳ học viên nào nữa. Nhưng hắn vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Vừa rồi trong lúc vô tình định dạng hình ảnh, hắn thấy rất rõ ràng, cũng nhớ rất kỹ hình ảnh mà tại địa cầu hắn đã ở lần cuối cùng trước khi xuyên việt tới thế giới này.

Hình ảnh ngọn núi cao chót vót đó hắn sao có thể quên được? Hắn đã từng vì muốn được tiếp xúc thân mật với nữ thần trong lòng mình mà hao hết trăm cay nghìn đắng, vắt hết óc mới có thể trở thành một thành viên của tổ hậu cần cho đoàn kịch, có được cơ hội gần gũi nữ thần. Vậy mà không hiểu cơ duyên xảo hợp thế nào, khi quay tại đỉnh Hoa Sơn, nam diễn viên xảy ra chuyện gì đó, không thể trình diện, khiến hắn vốn có thân hình tương đối giống anh ta nên được gọi thay thế, vào cùng một nhóm quay với nữ thần trong lòng của mình. Cũng nhân lúc đang cùng quay phim, hắn mò tới bờ hông của nữ thần, kim lòng không được mà hung hăng véo một cái. Sau đó, bị kịch thế nào lại xuyên việt tới thế giới này, hắn cũng không nhớ nữa.

Cái hình ảnh kia chính là một trong những hình ảnh khi quay bộ phim tuyên truyền đó. Mà đỉnh núi kia chính là đỉnh Hoa Sơn!

Mặt trời lặn, ánh tà dương cũng dần dần biến mất, màn đêm chậm rãi phủ xuống, bao trùm vạn vật. Trên bầu trời vô tận bắt đầu lấp lánh ánh sao.

Gần một canh giờ trôi qua, Dương Thiên Lô rốt cục lên tới đỉnh núi. Nương theo bóng đêm mờ lung và một chút ánh sáng mờ ảo của trăng sao, Dương Thiên Lô kinh ngạc nhìn đỉnh núi quen thuộc trước mắt, trong lòng tràn ngập cảm giác không thể tưởng tượng được. Hoàn toàn giống nhau! Nơi đây và đỉnh núi Hoa Sơn mà lúc trước hắn ngã xuống là hoàn toàn giống nhau!

Lẽ nào chỉ là trùng hợp sao?

Cúi đầu nhìn vườn trường với những ngọn đèn lấp lánh phía dưới, tâm tình của hắn tràn ngập một cảm giác không nói nên lời. Thiên nhiên thật thần kỳ! Vận mệnh cũng xa vời không thể nắm giữ, khiến hắn rung động thật sâu. Hắn không biết vì sao mình lại xuyên việt tới thế giới này, càng không biết vì sao hai con người hắn có thể dung hợp làm một để rồi không phân biệt lẫn nhau. Nhưng hắn lại biết, những thứ này căn bản là không thể nắm trong tay, cũng không cách nào đổi.

Khoa học cũng không thể giải thích được.

Nhưng hắn lại có thể khẳng định, thế giới này và Địa Cầu nhất định có mối liên hệ nào đó mà hắn chưa thể lý giải được.

Trên Địa Cầu, hắn chỉ là một người bình thường trong số những người bình thường. Điều hắn có thể lý giải cũng chỉ là những chuyện bình nhất trong số những chuyện bình thường, về những con người bình thường

mà thôi. Thần tiên trong truyền thuyết, môn phái trong truyền thuyết đối với hần mà nói, đều là thần thoại, đều là do nhân loại tưởng tượng ra. Hần vẫn cho rằng đó là cố sự. Thế nhưng giờ khắc này, nghĩ đến chính mình không hiểu sao lại xuyên việt, nghĩ đến khung cảnh này và đỉnh Hoa Sơn giống nhau như đúc, hần biết, bản thân mình cũng chỉ là vô tri mà thôi.

Bởi vì hần không đạt tới độ cao tương ứng, cho nên hần không hiểu. Giống như địa vị của hần hiện tại, so với tám đại môn phái trong truyền thuyết, đều đạt Tiên Thiên cảnh giới, sao có thể là cùng một thể giới?

Nếu như hần chỉ là một người bình thường, hần không có khả năng lý giải, cũng không có tư cách biết. Nhưng hiện tại, hần là tu luyện giả, hơn nữa còn là tu luyện giả có thiên phú hơn người, cho nên, hần rất rõ ràng, cường giả Tiên Thiên thực sự tồn tại. Như vậy, có cảnh giới trên cảnh giới Tiên Thiên hay không? Nó là cảnh giới gì đây?

Thần Tiên, Trường Sinh, có lẽ cũng không chỉ là truyền thuyết.

Mang theo tâm tình phức tạp, Dương Thiên Lô chậm rãi đi xuống dưới chân núi. Hần biết tâm tình mình đã thay đổi. Trở thành cường giả tất nhiên là mục tiêu của hần, nhưng đã không còn là mục tiêu lớn nhất nữa.

Nếu như hần không có phát hiện kỳ lạ này thì cũng thôi đi, nhưng nếu đã phát hiện rồi, hần nhất định phải tìm hiểu rõ chân tướng. Dù hi vọng là vô cùng xa vời. Chỉ cần mình không ngừng đột phá, đạt đến cảnh giới đủ cao, hần tin tưởng rằng, một ngày nào đó mình cũng sẽ điều tra được toàn bộ chân tướng sự việc.

Khi Dương Thiên Lô trở lại ký túc xá, đêm đã khá khuya. Nhìn thấy khung cảnh bên trong ký túc xá, Dương Thiên Lô biết Trương Tử Hàm tất nhiên đã tới.

Châm ngọn đèn, lá thư mình viết để trên bàn đá vẫn còn nguyên, tuy nhiên bên dưới lại có thêm một dòng chữ nắn nót xinh đẹp: “Tiểu Lô, Kiếm Phái Trảm Không tới đây tuyển người. Đây chính là cơ hội mà Dương lão đã nói với chúng ta. Ta phải cảm ngộ khí tức Băng nhanh một chút, không thể chờ người. Người trở về nghỉ ngơi cho sớm. Sáng mai ta sẽ tới gọi người.” – Tử Hàm.

Nét mực còn chưa khô, xem ra Trương Tử Hàm khẳng định đợi mình rất lâu. Trong lòng Dương Thiên Lô hơi cảm động.

- Kiếm Phái Trảm Không tuyển người, tức là có cơ hội trở thành đệ tử của Kiếm Phái Trảm Không sao?

Dương Thiên Lô trầm nghĩ. Hần tuy rằng cô lậu quả văn, nhưng vừa rồi cũng đã nghe bàn bạc rất nhiều về một trong tám đại môn phái. Nếu có thể trở thành đệ tử của Kiếm Phái Trảm Không, điều đó có ý nghĩa thế nào, Dương Thiên Lô rất rõ ràng.

Tại Đế Quốc Cát Ương,

Dương lão chính là cường giả cao nhất. Tuy rằng trong lòng Dương Thiên Lô minh bạch, Dương lão tất nhiên cũng đạt tới cảnh giới Tiên Thiên trong truyền thuyết, thế nhưng hần cũng minh bạch, nếu như hần chỉ quanh quẩn ở Đế Quốc Cát Ương, cuối cùng cũng chỉ có thể đạt được thành tựu cực kỳ có hạn mà thôi. Muốn đạt được tuyệt thế thần công khiến vô số tiểu muội muội xinh đẹp phải si mê, trên cơ bản đều không có khả năng thực hiện, càng không dám nói tới có thể điều tra được chân tướng sự việc.

Cho nên, trong nháy mắt khi hần đọc xong lời nhắn của Trương Tử Hàm, trong lòng Dương Thiên Lô liền tràn ngập chờ mong. Chính là như lời Dương lão nói, đây là một cơ hội.

69. Chương 61: Tiểu Nhân Đắc Chí Liên Càn Rỡ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 61: Tiểu nhân đắc chí liên càn rỡ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngay khi Dương Thiên Lôi trở lại ký túc xá, Trương Tử Hàm cũng vừa rời đi không xa. Chuyện xảy ra hôm nay khiến nàng có chút kích động, cũng có chút thấp thỏm không yên.

Trong yến hội ngày hôm nay, tuy rằng các nàng chỉ là làm nền, nhưng cũng đã nghe được một tin tức, đó là Trầm Không Kiểm Phái chuẩn bị tuyển người tại Học viện Cực Dương. Tin tức này không hề nghi ngờ, như bom tấn giáng xuống, làm chấn kinh toàn bộ thanh niên trong học viện. Trương Tử Hàm cũng không ngoại lệ. Đây chính là cơ hội mà bất cứ tu luyện giả nào cũng đều tha thiết ước mơ.

Khiến Trương Tử Hàm kích động chính là, khi Dương lão giới thiệu nàng, trong mắt Tiêu Hà tựa hồ hiện lên một tia tán thưởng. Tuy rằng chỉ thoáng qua rất nhanh, nhưng cũng đủ khiến Trương Tử Hàm hưng phấn. Điều này có ý nghĩa rằng, nàng có hi vọng trở thành đệ tử Trầm Không Kiểm Phái.

Trương Tử Hàm biết tuy rằng thiên phú của mình không tồi, nhưng trước bao nhiêu thiên tài, nhất là trước mấy cường giả Tiên Thiên trẻ tuổi của Trầm Không Kiểm Phái kia, điều đó không đáng kể chút nào. Hi vọng có thể tiến nhập Trầm Không Kiểm Phái của nàng so với đám người Lôi Hoành ít hơn nhiều. Hơn nữa, Trương Tử Hàm rất rõ ràng, Trầm Không Kiểm Phái tuyển người quan trọng nhất chính là tư chất, tu vi cá nhân thực ra chỉ là thứ nhì.

Cho nên, nàng tin tưởng, Dương Thiên Lôi rất có hi vọng có thể được tuyển chọn. Cũng chính bởi vì như thế, nàng vốn là mạnh hơn, nhưng vẫn muốn tiếp tục cố gắng hơn nữa. Nếu như trước kỳ khảo nghiệm tuyển người của Trầm Không Kiểm Phái, nàng có thể cảm ngộ thành công khí tức Băng, vậy cơ hội của nàng cũng sẽ lớn hơn.

Quả nhiên, khiến Trương Tử Hàm và đông đảo đệ tử ước ao chính là, khi Dương lão giới thiệu Lôi Hoành và Sở Hương Hương, lão giả Tiêu Hà kia dĩ nhiên trực tiếp tuyên bố, hai người có thể miễn kỳ khảo nghiệm, trực tiếp trở thành đệ tử của Trầm Không Kiểm Phái.

- Tử Hàm!

Đang lúc trong lòng Tử Hàm nặng trĩu tâm sự muốn nhanh chóng trở về ký túc xá của mình, đột nhiên nghe tiếng có người gọi tên mình.

Lôi Hoành đứng trước thân ảnh tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm, trong lòng tràn ngập kiêu ngạo và đắc ý. Cường giả Hệ kim cấp sáu đỉnh phong, đệ nhất cao thủ trong số học viên của Học viện Cực Dương, chỉ với hai điều này trong mắt người khác cũng đủ để hãnh kiêu ngạo. Mà hiện tại, hãnh lại trực tiếp được Trầm Không Kiểm Phái nhìn trúng. Điều này càng khiến hãnh trở nên cuồng ngạo không ai bì nổi.

Đương nhiên, trong lòng Lôi Hoành cũng không nghĩ như vậy. Hãnh tự rõ hơn ai hết chính mình là ai. Hãnh vô cùng rõ ràng, chỉ bằng vào hai điểm kia, Trầm Không Kiểm Phái nhất định sẽ không trực tiếp lựa chọn mình. Bởi vì trên người hãnh còn có một bí mật lớn hơn nữa. Giả heo ăn thịt hổ hãnh sẽ không làm, nhưng làm sư tử giả hổ thì có thể được.

Lôi Hoành dẫn theo sau lưng bốn, năm đệ tử, chắn trước mặt Trương Tử Hàm, mỉm cười nịnh nọt.

Trương Tử Hàm khẽ nhíu mày nói:

- Lôi Hoành? Có chuyện gì vậy?

- Ha ha! Ta đặc biệt tới tìm nàng.

Lôi Hoành nhìn Trương Tử Hàm nói. Trong khoảng thời gian này, bởi vì quan hệ với Dương Thiên Lôi, hãnh không thường xuyên quấy rối Trương Tử Hàm như trước, không nghĩ tới Trương Tử Hàm trở mặt lại hấp dẫn như vậy, khiến hãnh cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

- Tìm ta có chuyện gì?

Trương Tử Hàm lãnh đạm nghiêm mặt nói. Ánh mắt của Lôi Hoành khiến nàng rất phản cảm.

- Chuyện rất trọng yếu. Chúng ta tìm một chỗ nào đó ngồi đi.

Ánh mắt Lôi Hoành trở nên nóng bỏng, nói. Hãnh hoàn toàn không nhìn thấy vẻ chán ghét của Trương Tử Hàm.

- Xin lỗi! Ta không có thời gian.

Trương Tử Hàm nói xong liền muốn bỏ đi. Chỉ là, thân hình nàng vừa động, Lôi Hoành cùng mấy người liền lần thứ hai đứng chắn trước mặt nàng.

- Lôi Hoành, ngươi có ý gì?

Trương Tử Hàm tức giận nói. Vốn bởi vì quan hệ trong gia tộc, nàng cũng không muốn khiến Lôi Hoành mất mặt. Hơn nữa trong khoảng thời gian này Lôi Hoành cũng không đến làm phiền mình, nàng còn tưởng rằng hắn đã đổi tính, không ngờ người này ngược lại càng trở nên vô sỉ, kiêu ngạo hơn.

- Không có ý gì, Tử Hàm. Nàng biết ta đối với nàng là thật tâm mà. Ta chỉ muốn nói chuyện với nàng thật vui vẻ.

Lôi Hoành nói.

- Trương Tử Hàm, lão đại của chúng ta thích ngươi là vinh hạnh của ngươi. Ngươi không ngần ngại xem thân phận của lão đại chúng ta là gì sao? Đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái a!

- Hơn nữa, lão đại của chúng ta ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, tài mạo song toàn, ở cùng một chỗ với ngươi chính là trời sinh một đôi, đất tạo một đôi, trai tài gái sắc a!

- Đùng vậy! Hơn nữa, lão đại của chúng ta lại thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, đám nữ sinh còn không tranh giành nhau theo đuổi lão đại của chúng ta sao?

Lôi Hoành nghe mấy tên lâu la thì nhau vuốt mông ngựa trong lòng vô cùng đắc ý. Trước đây vì ngại Dương Thiên Lôi là người Dương gia, Lôi Hoành còn không dám lỗ mãng. Nhưng hiện tại đã khác rồi. Hắn trở thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, đừng nói Dương gia, ngay cả Hoàng đế Sở Kinh Hồn cũng không dám cùng hắn phân cao thấp. Sở Kinh Hồn đã tính là gì? Bất quá chỉ là đệ tử ngoại môn của Trảm Không Kiếm Phái mà thôi.

Lôi Hoành có thể khẳng định, một khi mình chính thức trở thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, Lôi gia bọn họ sẽ hoàn toàn xứng đáng trở thành đệ nhị gia tộc tại Đế Quốc Cát Ưng. Về phần đệ nhất gia tộc, đương nhiên là Hoàng gia. Hoàng gia có Dương lão chống đỡ. Hơn nữa, Sở Kinh Hồn là một ngoại môn đệ tử, còn có Sở Hương Hương cũng vừa mới được tán thưởng, cho nên thực lực cũng không thể khinh thường.

Đương nhiên, Lôi Hoành có đủ tự tin, chỉ cần mình không ngừng nỗ lực, bằng vào một mình mình, tương lai cũng có thể chống lại thực lực của Hoàng gia.

- Ta nói, ta không có hứng thú. Mau tránh ra, ta phải về.

Trương Tử Hàm có cảm giác buồn nôn. Tuy rằng Dương Thiên Lôi cợt nhả nhưng Trương Tử Hàm thích. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi cợt nhả cũng luôn luôn có mức độ. Nhưng Lôi Hoành và đám thủ hạ của hắn trước mặt này, quả thực chính là một đám kiêu căng ngu ngốc.

- Hừ, Trương Tử Hàm, đừng tỏ vẻ không biết điều. Nữ sinh lão tử thích, còn chưa có ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay lão tử đâu. Chỉ một câu nói của lão tử, cha nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn giao nàng cho lão tử ôm ấp. Nàng cứ chờ xem! Một Trương gia nho nhỏ, cũng dám cùng lão tử tự cao tự đại ư?

- Ngươi muốn thế nào?

Trong lòng Trương Tử Hàm nhất thời kinh hãi.

Lôi Hoành thích nàng, nàng biết rất rõ. Bất quá, từ đầu tới cuối, hai người cũng không có khiến đối phương mất mặt. Trương Tử Hàm hơi cố kỵ lợi ích của gia tộc, không muốn đắc tội Lôi Hoành. Mà Lôi Hoành là thật lòng thích Trương Tử Hàm, cũng không muốn quá vội vã, cho nên Lôi Hoành cũng chưa làm ra chuyện gì quá giới hạn.

70. Chương 62: Tuyệt Chiêu Hèn Mọn (thượng).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 62: Tuyệt chiêu hèn mọn (thượng).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ha ha ha...Sợ rồi sao? Sợ thì hãy ngoan ngoãn nghe lời ta đi. Yên tâm, nàng là nữ nhân ta thật lòng yêu thích, ta đương nhiên sẽ không mạnh mẽ cưỡng bức. Chỉ cần nàng đồng ý trước tiên làm bạn gái của ta là tốt rồi.

Thấy biểu hiện của Trương Tử Hàm, trong lòng Lôi Hoành phi thường đắc ý. Đại ca nói quả không sai, đối phó với mỹ nhân, đôi khi cũng cần phải cường hãn một chút, bằng không sẽ khiến mình phải hối hận.

- Người... Nằm mơ!

Trương Tử Hàm phần nộ hết. Không biết vì sao, khi Lôi Hoành đang nói nàng làm bạn gái hắn, Trương Tử Hàm trước tiên liền nghĩ tới Dương Thiên Lôi. Cho nên, nàng không chút do dự, tức giận nói:

- Đừng tưởng rằng ngươi trở thành đệ tử Trảm Không Kiếm Phái là cái gì ghê gớm. Lẽ nào ta không thể trở thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái sao?

- Nàng? Chỉ bằng nàng? Trương Tử Hàm, nàng hẳn biết rõ, nàng bắt quả chỉ là Thuần Thủy Chi Thể. Thuần Thủy Chi Thể tuy cũng là thể chất không tồi, nhưng điều này chỉ đúng với cường giả cấp chín mà thôi.

- Vậy thì sao? Ngươi chẳng qua cũng chỉ là Thuần Kim Chi Thể mà thôi.

Trương Tử Hàm nói.

- Ha ha ha...Nàng quá ngây thơ rồi! Trảm Không Kiếm Phái thu nạp ta chỉ vì thể chất Thuần Kim Chi Thể sao? Thật là buồn cười! Không cần nhiều lời, cho nàng hai lựa chọn, một là trở thành bạn gái của ta, hai là, để cha nàng tự nguyện dâng nàng cho ta, làm nữ nhân của ta.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm bị Lôi Hoành làm cho tức giận trở nên tái xanh. Nàng biết quan hệ giữa gia tộc mình và Lôi gia. Nếu Lôi Hoành thực muốn dùng gia tộc đứng ra uy hiếp mà nói, không chừng đã bị Lôi Hoành nói trúng rồi. Khả năng Trương gia vì lợi ích của gia tộc mà biến nàng thành vật hi sinh là rất lớn.

Thế nhưng, nếu muốn Trương Tử Hàm đáp ứng yêu cầu của Lôi Hoành, không bằng để nàng chết đi.

Hiện tại, hi vọng duy nhất của nàng chính là có thể trở thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái. Chỉ cần mình trở thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, Lôi Hoành cho dù kiêu ngạo hơn nữa cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ gì đối với mình.

- Người nào dám đến đây hô to gọi nhỏ?

Ngay khi Trương Tử Hàm đang phần nộ không biết làm thế nào cho phải, một thanh âm băng lãnh bỗng nhiên vang lên bên tai. Người tới chính là Dương Thiên Lôi.

Trong lòng Dương Thiên Lôi cũng cảm thấy phần nộ a! Thấy lời nhắn Trương Tử Hàm để lại mực còn chưa khô, Dương Thiên Lôi đương nhiên biết rõ nàng cũng đi chưa xa. Tuy nhiên, cũng không có ý định đuổi theo. Dù sao cũng đã là buổi tối, hơn nữa Trương Tử Hàm còn phải mau chóng cảm ngộ khí tức Băng, cho nên Dương Thiên Lôi căn bản không muốn đi tìm nàng. Nhưng khi hắn rửa mặt xong, chuẩn bị đi ngủ, lại loáng thoáng nghe thấy thanh âm Trương Tử Hàm, vì vậy liền chạy nhanh tới đây.

Nương theo ánh sáng của trăng sao, xa xa Dương Thiên Lôi thấy Trương Tử Hàm bị mấy người chặn trước mặt, dẫn đầu chính là tên Lôi Hoành kia. Thấy một màn như vậy, khiến Dương Thiên Lôi thực sự nổi giận.

Tại lại nghe được những lời đánh rắm của Lôi Hoành, trực tiếp khiến Dương Thiên Lôi bùng bùng giận dữ. Còn quần con mẹ nó Lôi Hoành hay Lôi trắng?

- Người nói ai?

Lôi Hoành đang đắc ý, không ngờ lại bị người khác cắt đứt. Hơn nữa, người đó lại là người hấn hận không thể bóp chết, Dương Thiên Lôi. Chỉ là, nghe Dương Thiên Lôi nói như vậy, Lôi Hoành không lập tức nổi giận, ngược lại còn nhìn Dương Thiên Lôi, trầm giọng hỏi.

- Ta nói cầu nhật!

Dương Thiên Lôi không chút sợ hãi lạnh lùng nói với Lôi Hoành, đồng thời chậm rãi đi tới bên cạnh Trương Tử Hàm, trực tiếp cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của nàng.

- Người dám nói lão đại của chúng ta?

Một tiểu đệ của Lôi Hoành nhất thời nhảy ra.

Dương Thiên Lôi sững sốt! Tiểu tử này cũng quá trâu bò đi! Không ngờ nào tàn đến trình độ này, trong lòng thầm vui mừng, nói:

- Ta nói chính là cầu nhật, cầu nhật là lão đại người?

- Nói thừa! Cầu nhật đương nhiên là lão đại ta!

Tiểu đệ của Lôi Hoành gân cổ, hùng hồn khẳng khái nói.

“Bốp!”

Một tiếng bạt tai vô cùng thanh thúy vang lên.

- A, lão đại, người sao lại đánh ta?

- Cầu nhật đấy! Đầu người bị ngâm nước rồi hả? Dám nói cầu nhật là lão đại ta?

Trong lòng Lôi Hoành vô cùng phẫn nộ. Lần trước đã bị Dương Thiên Lôi quanh co lòng vòng mà chơi xấu một lần. Lần này mình đã thông minh hơn, nhưng tên tiểu đệ ngu ngốc này lại đột nhiên nhảy ra.

- A, xin lỗi lão đại!... Ta nói lão đại là cầu nhật...

“Bốp!”

“A!”

- Ha ha ha...

Dương Thiên Lôi nhất thời cười lớn thành tiếng. Nhân tài a! Thực sự là nhân tài cực phẩm a! Ngay cả Trương Tử Hàm cũng thấy buồn cười. Dương Thiên Lôi vừa mới xuất hiện, tâm tình của nàng được thả lỏng hơn rất nhiều.

- Dương Thiên Lôi, người cho là lão tử không dám làm gì người sao? Trước đây lão tử vì nể mặt Dương gia còn nhân nhượng người ba phần. Hiện tại lão tử còn sợ Dương gia các người sao? Đánh cho ta!

- Lôi Hoành, người muốn làm gì?

Trương Tử Hàm nhất thời cả kinh. Tại Học viện Cực Dương, tự mình ấu đả hình phạt tương đối nghiêm trọng. Trừ phi là một bên khiêu chiến, một bên đáp ứng, tiến hành quyết đấu, bằng không, dưới tình huống bình thường, căn bản không ai dám tự tiện ấu đả. Nhưng hiện tại, thân phận của Lôi Hoành lại khác. Hắn đã là đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, hoàn toàn không cần phải sợ. Ngay cả Dương lão cũng không thể dễ dàng trừng phạt hắn.

- Làm gì?

Thanh âm tàn bạo của Lôi Hoành nhìn thoáng qua Trương Tử Hàm, lại nhìn hai tay của Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm đan vào nhau, phẫn nộ trong lòng sớm đã đè nén không được rồi. Con mẹ nó! Tay của Trương Tử Hàm hắn còn chưa từng được sờ qua, nhưng xem hai người bọn họ cứ như nắm tay chỉ là chuyện thường ở huyện, quá mức bình thường:

- Hắn mắng lão tử, lão tử giáo huấn hắn một chút, chẳng lẽ không được? Các người còn chần chừ cái gì? Lên cho ta!

Mấy tên tiểu đệ của Lôi Hoành chỉ hơi do dự, ngay sau đó liền lao về phía Dương Thiên Lôi. Mặc dù bọn họ biết học viện nghiêm cấm tự tiện đánh nhau, nhưng để lấy lòng Lôi Hoành, bọn chúng cũng bắt cần những điều này.

- Thân ái, nàng xem là được rồi!

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên đẩy Trương Tử Hàm về phía sai, căn bản không cho Dương Thiên Lôi kịp phản bác, thân hình không lùi mà tiến tới, hét lớn một tiếng, nhanh như thiểm điện, tấn công một tên.

Không có bất cứ tinh thần lực gì, đương nhiên cũng không có bất cứ chấn động khí tràng nào. Chính vì vậy, công kích của Dương Thiên Lôi và của Tinh Giả bình thường là hai khái niệm hoàn toàn khác xa nhau. Hơn nữa, một trăm phần trăm cơ bắp, gân mạch, xương cốt, màng da của Dương Thiên Lôi đều được rèn luyện, khiến tính cân đối cùng lực lượng cơ thể của hắn đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, bạo phát ra tốc độ nhanh như thiểm điện.

71. Chương 62: Tuyệt Chiêu Hèn Mọn (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 62: Tuyệt chiêu hèn mọn (hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hầu như chỉ trong nháy mắt liền truyền đến một tiếng kêu thảm thiết. Năm người, năm tiểu đệ của Lôi Hoành, hầu như chỉ trong một chiêu đó, tất cả đều nằm hạ bộ, sắc mặt trắng bệch, cuộn mình nằm trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trong lòng Lôi Hoành thâm kinh hãi. Năm tiểu đệ này của hắn, thấp nhất cũng đã là cảnh giới Tinh Giả cấp năm đại thành. Mặc dù Dương Thiên Lôi tại “Tỷ thí người mới” có biểu hiện trâu bò, có thể chiến thắng một trong những tiểu đệ này. Điều này không khiến Lôi Hoành ngạc nhiên, Nhưng là năm người cùng một lúc tiến lên quần ẩu, không ngờ lại bị Dương Thiên Lôi dễ dàng đối phó. Điều này sao có thể không khiến hắn cảm thấy khiếp sợ?

Mặc dù là chính hắn cũng không có nắm chắc! Càng làm cho Lôi Hoành phần nộ chính là, chiêu thức vừa rồi của Dương Thiên Lôi quả thực là vô sỉ, dễ tiện đến cực điểm.

Trương Tử Hàm thấy vậy mặt mũi đỏ bừng. Đây là cái chiêu thức gì a? Hắn học được của ai vậy? Mặc dù kinh ngạc trước thủ đoạn vô sỉ của Dương Thiên Lôi, nhưng Trương Tử Hàm càng kinh ngạc hơn trước thực lực của hắn. Nàng rất rõ ràng tu vi của mấy người vây công Dương Thiên Lôi có cấp bậc gì. Chiến thắng một người trong số đó đã là chuyện tương đối khó khăn, càng không nói tới chuyện chỉ trong chớp lát liền đánh gục luôn cả năm người. Hơn nữa, là bị đánh gục không còn khả năng tái chiến.

Mặc dù chiêu thức của Dương Thiên Lôi có chút vô sỉ, nhưng điều đó là tượng trưng cho thực lực. Trương Tử Hàm không chút nghi ngờ mà cho rằng, nếu như tại “Tỷ thí người mới”, Dương Thiên Lôi đánh ra một chiêu thực dụng như vậy, hắn giành ngôi đệ nhất “Tỷ thí người mới” cũng là chuyện hết sức nhẹ nhàng.

- Ha ha ha...Tử Hàm muội muội, chiêu tuyệt học này của ta thế nào? Ta vốn dự định nếu có dịp đối phó Lôi Kính sẽ đem ra dùng, muội nội nó chứ, đám cầu nhật không ngờ lại bức ca ca ta dùng tới tuyệt chiêu này. Ồ! Đó là cái gì?

Dương Thiên Lôi đang nói bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm nói. Biểu tình của hắn giống như thấy được chuyện gì đó cực kỳ kinh khủng vậy.

Trong lòng Lôi Hoành tuy rằng phần nộ, nhưng vẫn hiền kỳ nhìn lên bầu trời đêm.

Trương Tử Hàm đương nhiên cũng không ngoại lệ. Chỉ là, trên bầu trời, ngoại trừ những ánh sao lấp lánh tinh quang, hình như cũng không có cái gì đáng nhìn a. Giữa lúc Trương Tử Hàm còn đang buồn bực, một

tiếng nổ cùng với tiếng hét thảm thiết của Lôi Hoành đột ngột vang lên khiến nàng thất kinh, sau đó liền nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng được. Lôi Hoành, một Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, không ngờ lại đang ôm chặt bộ hạ, kêu thảm thiết, lăn lộn trên mặt đất.

- Ngựa kéo sa mạc, thật đúng là cầu nhật!

Dương Thiên Lôi nhún vai, khinh thường nói.

- Dương Thiên Lôi, ngươi muốn chết!

Lôi Hoành té trên mặt đất, mồ hôi lạnh ứa ra, lại tàn bạo nhìn Dương Thiên Lôi chằm chằm nói.

- Có ý tứ!

Đúng lúc này, một nữ hài bỗng nhiên xuất hiện phía sau mọi người, nhẹ giọng nói:

- Lôi Hoành phải không? Dám tụ tập đả thương người! Vì sao? Tự cho mình đã thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái là có thể vô pháp vô thiên? Một câu nói của sư phụ ta cũng có thể phế bỏ người!

- Sư phụ nàng là ai?

Trong lòng Lôi Hoành cả kinh.

- Dương lão! Sao hả? Sợ sao?

Sở Hương Hương nói:

- Sợ thì mau rút đi!

Lúc này, Lôi Hoành cũng đã ý thức được mình làm hơi quá. Nếu như Sở Hương Hương không đến, hẳn mặc dù ngừng giáo huấn Dương Thiên Lôi cũng không có gì, nhiều nhất là càng khiến Dương gia và Lôi gia thêm mâu thuẫn, nhưng hiện tại Sở Hương Hương xuất hiện, mọi chuyện lại khác. Nàng chính là đại biểu của Hoàng gia.

Lôi Hoành tuy rằng phần nộ nhưng cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, liếc mắt âm độc nhìn Dương Thiên Lôi, nắm hạ bộ, mang theo một đám tiểu đệ hung tợn cũng ôm đống quần xám xịt nhanh chóng rời khỏi.

- Hương Hương tỷ, cảm ơn tỷ!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Hương Hương?

Khi Dương Thiên Lôi nhìn tới nữ hài vừa xuất hiện này, trong lòng hơi sửng sốt. Đây không phải mỹ nữ bị mình ăn củ cải trắng đây sao? Vì sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này? Không lẽ chính là đệ tử mà Dương đã từng nói qua sao?

- Tử Hàm muội muội, không cần khách khí với ta!

Sở Hương Hương quay sang Trương Tử Hàm mỉm cười, thân thiết đi tới bên cạnh Trương Tử Hàm.

- Hai người biết nhau?

Dương Thiên Lôi ngạc nhiên nhìn hai mỹ nữ hỏi.

- Rất kỳ quái sao?

Sở Hương Hương vốn có khí tức quý phái bức nhân cùng vẻ mỹ lệ động lòng người giờ đây lại biến thành tiểu nữ nhân khả ái, mỉm cười nhìn Dương Thiên Lôi, hỏi.

- Ta và Hương Hương tỷ cũng vừa quen ngày hôm qua. Chúng ta cùng tham gia nghênh tiếp người của Trảm Không Kiếm Phái.

Trương Tử Hàm nói.

Vô luận Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương đi tới đâu cũng đều là tiêu điểm khiến mọi người chú ý. Theo lý mà nói, hai người hẳn là phải chướng mắt, ganh ghét, châm chọc đối phương mới đúng. Nhưng hôm nay

tại yến hội, hai người lại nói chuyện rất ăn ý. Chỉ là, khiến Trương Tử Hàm hơi kỳ quái chính là, Sở Hương Hương tựa hồ đối với Dương Thiên Lô rất ngạc nhiên, nói tới nói lui lại chuyển lên người Dương Thiên Lô. Tuy nhiên, Trương Tử Hàm cũng lơ đãng, còn tưởng rằng bởi vì Sở Hương Hương bị Dương Thiên Lô đụng vào, cái gọi là “Không đánh nhau thì không quen” mới sản sinh ra hứng thú.

- Ta là Dương Thiên Lô, rất cao hứng được biết nàng.

Dương Thiên Lô mỉm cười nói.

- Ta là Sở Hương Hương. Ta cũng rất vui được biết người.

Dương Thiên Lô nói xong liền nhiệt tình vươn tay về phía Sở Hương Hương.

Nhưng mà, Sở Hương Hương và Trương Tử Hàm cùng không hiểu ra sai, ngạc nhiên nhìn hắn, đồng thời hỏi:

-Người làm gì vậy?

- Hắc hắc...Có vẻ các nàng không lưu hành này. .. Không có gì!

Dương Thiên Lô không khỏi tiếc nuối xoa xoa hai tay. Hắn vốn định nhân cơ hội này sờ nắm bàn tay bé nhỏ của mỹ nhân, lại quên mất thế giới này không có tập tục bắt tay. Nhất là nam nhân cùng nữ nhân, lại càng không thể có chuyện đó.

- Hương Hương là tiểu công chúa của Đế Quốc Cát Ương, hơn nữa còn là cao thủ đệ nhất trong nội môn Hoàng gia.

Trương Tử Hàm tiếp tục giới thiệu.

- Ta đâu tính là gì. Tử Hàm muối muối, muối quá thối phồng ta rồi. Ngược lại, Dương Thiên Lô, vừa rồi người rất lợi hại a. Tuyệt chiêu đó của người tên gọi là gì?

Khóe miệng Sở Hương Hương mang theo một tia mỉm cười, ánh mắt là lạ nhìn Dương Thiên Lô hỏi.

- Hả? Rất lợi hại phải không? Đó là đương nhiên rồi. Đây chính là một trong hai tuyệt chiêu “Hầu tử trích đào”!

Dương Thiên Lô biết được thân phận của Sở Hương Hương, tuy rằng trong lòng kinh ngạc nhưng cũng không để bụng.

- Hầu tử trích đào?

Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương thấp giọng thì thầm, hơi suy tư một chút. Trương Tử Hàm nhất thời mặt mũi đỏ bừng, mà Sở Hương Hương lại yêu kiều cười thành tiếng nói:

- Cái tên này thật đúng là hình tượng. Vậy còn chiêu tuyệt học khác tên gọi là gì?

72. Chương 63: Điều Kiện (thượng Hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 63: Điều kiện (thượng hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Chiêu tuyệt học khác a?

Ánh mắt Dương Thiên Lô kín đáo liếc qua trên ngực Sở Hương Hương và Trương Tử Hàm một chút, cười hắc hắc đáp:

- Không thể nói!

- Vì sao không thể nói?

Nói thừa! Đương nhiên không thể nói. Ca tuy rằng có hơi chút hèn mọn bỉ ổi, nhưng da mặt còn không có dày đến mức sùng bần không thùng a. Sao có thể ở trước mặt Tử Hàm muội muội nói ra danh tự trâu bò như vậy được.

- Chờ các nàng có dịp được chứng kiến tự nhiên sẽ biết. Hiện tại không thể nói. Tuyệt chiêu nói ra sẽ không còn linh.

- Xì!

Sở Hương Hương bĩu môi, trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi:

- Không nói thì thôi!

Dương Thiên Lôi im lặng một hồi không nói gì. Đây chính là mỹ nữ toàn thân toát ra khí tức cao quý sao? Biến hóa này cũng quá lớn đi! Tuy nhiên nghĩ đến Trương Tử Hàm ở trước mặt người khác thì ôn nhu như nước, ở trước mặt mình lại hung dữ như chằn, thì điều này cũng không có gì là khó lý giải.

Con người... Chỉ có sau khi quen thân mới thực sự lộ ra chân diện mục a. Nhưng hiện tại có vẻ như ta và nàng cũng không thân lắm a.

- Hương Hương, vì sao tỷ lại tới đây?

- Muội không phải đã nói cho ta biết ký túc xá của muội sao? Ta tới tìm muội nói chuyện, nhưng tìm không được. Ta định tới chỗ hắc xem sao. Không ngờ muội đứng là ở đó. Tên Lôi Hoành kia là có chuyện gì?

Sở Hương Hương nói.

Hôm nay khi hai người gặp nhau tại yến tiệc, Sở Hương Hương biết được quan hệ giữa Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi, đương nhiên cũng hỏi thăm ký túc xá của nàng cùng Dương Thiên Lôi.

Nghe Sở Hương Hương nhắc tới Lôi Hoành, sắc mặt Trương Tử Hàm nhất thời trầm xuống, khẽ thở dài.

- Ta biết, hắc thích muội, nhưng muội rất chán ghét hắc. Tuy nhiên... Hình như muội sợ hắc?

Hai mắt Sở Hương Hương sáng ngời, nhìn Trương Tử Hàm nói.

- Muội không sợ hắc, muội lo lắng chính là hắc đối với gia tộc của muội...

- Sợ cái gì? Nếu hắc dám động thủ với gia tộc của nàng, ta sẽ khiến hắc hối hận vì đã sinh ra trên đời này.

Dương Thiên Lôi đột nhiên lạnh giọng nói.

- Tiểu Lôi, có lẽ ngươi còn chưa biết, tại yến tiệc hôm nay, hắc và Sở Hương Hương đều đã được Trảm Không Kiếm Phái coi trọng.

- Trảm Không Kiếm Phái thì sao? Cho dù là Thiên Vương lão tử, cũng đừng mơ động tới nàng!

Dương Thiên Lôi lần thứ hai nói.

Sở Hương Hương hơi chút kinh ngạc, không hiểu Dương Thiên Lôi vừa này còn đang cười đùa cợt nhả, vì sao bỗng dưng lại trở nên mạnh mẽ, quyết liệt như thế? Thế nhưng, nhìn vào mắt Dương Thiên Lôi, rõ ràng không hề có chút mảnh khén, gian xảo nào.

Trương Tử Hàm cũng không rõ ràng lắm vì sao mình và Sở Hương Hương có thể vừa gặp đã thân, nhưng Sở Hương Hương lại biết. Nàng ngoại trừ yêu thích Trương Tử Hàm, cũng vẫn có cảm giác tỉnh táo. Dù hai người đều là mỹ nữ khó gặp, nhưng đó cũng không phải là lý do khiến một người trước nay vốn cao ngạo như nàng lại chủ động tiếp cận Trương Tử Hàm. Mà nguyên nhân, hoàn toàn là bởi vì Dương Thiên Lôi. Đương nhiên, cái này cùng chuyện yêu yêu thích thích gì đó là hoàn toàn không có quan hệ gì.

Trong mắt Sở Hương Hương, Dương Thiên Lôi bất quá chỉ là một tiểu hài tử xấu xa mà thôi, muốn cho nàng vừa gặp đã yêu gì gì đó là tuyệt đối không có khả năng. Sở dĩ nàng muốn tiếp cận Dương Thiên Lôi hoàn toàn là bởi vì cho thỏa hiếu kỳ.

Vì sao lại hiếu kỳ? Bởi vì đây là lần đầu tiên nàng nhìn không thấu một người.

Từ nhỏ Sở Hương Hương đã có một năng lực đặc thù, năng lực nhìn thấu nhân tâm. Cho nên, nàng so với bất kỳ người bạn cùng lứa nào đều thành thực hơn nhiều, bởi vì nàng hiểu rõ hơn tất cả mọi người về nhân tâm hiểm ác, đáng sợ. Sinh tại Hoàng thất, hoàn cảnh xung quanh, con người tiếp xúc có thể nói là muôn hình muôn vẻ, cũng chính vì vậy khiến nàng thành thực hơn so với người bình thường rất nhiều.

Thế nhưng, khi nàng và Dương Thiên Lô gặp nhau trên đường, nàng không ngờ mình lại không nhìn thấu Dương Thiên Lô chút nào. Nhất là khi nhìn vào mắt Dương Thiên Lô, lại khiến nàng rơi vào cảm giác bất lực. Loại tình huống này, nàng chưa bao giờ từng gặp phải. Cho dù nàng có nhìn không thấu một người, cũng chưa từng bao giờ hoàn toàn không thấu chút nào như vậy. Ví dụ đám người cao nhân thâm bất khả trắc như Dương lão, Tiêu Hà tiên bối..., nàng tuy rằng không thể liếc mắt là lập tức nhìn thấu, nhưng vẫn có thể mơ hồ cảm ứng được.

- Tử Hàm muội muội, không cần lo lắng. Muội cũng nhất định có thể tiến vào Trảm Không Kiếm Phái. Chỉ cần muội tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái, vô luận là Dương lão hay phụ hoàng cũng nhất định sẽ bảo hộ muội và gia tộc của muội.

- Không dễ dàng như vậy đâu. Muội... Chỉ là Thuần Thủy Chi Thể, nếu như có thể cảm ngộ khí tức băng mà nói, còn có thể có hi vọng...

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Ta tin tưởng, nhất định là có thể. Vô luận muội hiện tại có thể cảm nhận được khí tức băng hay không, đều nhất định có thể.

Ngữ khí Sở Hương Hương thập phần khẳng định, nói.

- Thật vậy sao? Hương Hương tỷ không cần gạt muội. Cảm ứng không được khí tức băng, băng vào Thuần Thủy Chi Thể của muội, căn bản không có biện pháp tiến nhập cảnh giới Tiên Thiên. Vậy thì sao họ có thể chọn muội?

- Ta không gạt muội. Trong buổi yến tiệc, Tiêu Hà tiên bối tuy rằng chưa nói, nhưng nhân thân của lão đã rất tán thành muội. Muội không thấy khi Dương lão giới thiệu muội, Tiêu Hà tiên bối cũng gật đầu khen ngợi muội đó sao? Được rồi! Đừng lo lắng! Tin tưởng ta là không sai đâu.

- Vâng!

Trương Tử Hàm gật đầu, chỉ là biểu tình trên mặt hiển nhiên chỉ cho rằng Sở Hương Hương đang an ủi chính mình mà thôi.

- Trảm Không Kiếm Phái tuyển người yêu cầu điều kiện gì?

Dương Thiên Lô hỏi.

Sở Hương Hương có thể trực tiếp được tuyển, Dương Thiên Lô cũng không lấy làm bất ngờ. Dù sao thân phận và thực lực của nàng đều là có thể khiến nhân tâm đổ kỵ.

Thế nhưng tên cầu nhật Lô Hoàn kia cũng có thể trực tiếp được tuyển thật ra lại khiến Dương Thiên Lô vô cùng bất ngờ. Tuy rằng tên gia hỏa này là đệ nhất cao thủ trong số các học viên tại Học viện Cực Dương, nhưng Dương Thiên Lô có thể khẳng định, hẳn là nhờ vào trang bị bản thân và vũ khí mới giành được ngôi đệ nhất, chứ thực lực chân chính của hắn cũng không mạnh bao nhiêu.

Hướng chi vừa rồi nghe ý tứ của Trương Tử Hàm tựa hồ hoàn toàn là do tố chất thân thể khó tấn cấp Tiên Thiên. Điều này càng khiến Dương Thiên Lô buồn bực. Lô Hoàn không phải cũng là Thuần Kim Chi Thể sao? Vì sao hắn có thể được lựa chọn đây?

- Điều kiện cụ thể ta cũng không rõ lắm, chủ yếu vẫn là xem tư chất. Trước hai mươi tuổi có thể tấn cấp Tinh Giả cấp bảy mà không phải đơn thuộc tính thân thể, hoặc trước hai mươi tuổi có thể tấn cấp Tinh Giả cấp bảy, đồng thời có thể có cơ hội cảm ngộ một trong sáu loại diễn sinh thuộc tính của một loại đơn thuộc tính thân thể: phong, lôi, quang, âm, băng cùng vụ (sương mù), đều có cơ hội được lựa chọn.

Tử Hàm muội muội là Thuần Thủy Chi Thể, có thể diễn sinh ra hai chủng thuộc tính là băng và vụ, so với thuộc tính thân thể khác tốt hơn nhiều, tỷ lệ cảm ngộ thành công cũng lớn hơn. Mà hiện tại Tử Hàm muội

muội mới mười tám tuổi đã là Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, cách thời hạn hai mươi tuổi còn những thời gian hai năm. Cho nên, mặc dù Tiêu Hà tiền bối không nói rõ, nhưng Tử Hàm muội muội được lựa chọn là chắc chắn.

- Ta có cơ hội được lựa chọn không?

Dương Thiên Lôi nhin không được hỏi.

- Người? Còn phải xem thành tích của ngươi tại “Tỷ thí người mới” thế nào.

- Chuyện này cùng với “Tỷ thí người mới” có quan hệ gì? Không phải chủ yếu là xem tư chất sao?

- Người không hiểu sao? Tuổi tác quá nhỏ mặc dù là thiên tài cũng rất khó được lựa chọn. Dù sao tu luyện trước Tiên Thiên, vô luận là ở Học viện Cực Dương hay Trảm Không Kiếm Phái cũng không khác nhau nhiều. Trừ phi là người phi thường ưu tú, mới có thể sớm hấp thu, tu luyện được Trảm Không Kiếm Phái. Cho nên, đệ tử trước mười hai tuổi thông thường không nằm trong phạm vi cân nhắc lựa chọn. Tuy nhiên, nếu là siêu cấp thiên tài có hơn ba hệ thuộc tính thân thể hoặc lọt vào top 10 trong kỳ “Tỷ thí người mới” đều có thể lọt vào phạm vi khảo nghiệm, có cơ hội được lựa chọn.

Sở Hương Hương thân là thành viên Hoàng gia, lại là Công chúa, cho nên hiểu biết về chuyện này tất nhiên hơn xa so với Trương Tử Hàm.

- Thì ra là thế! Trách không được lão đầu keo kiệt kia có thể cho ta lấy được thứ hạng tốt.

Dương Thiên Lôi nói:

- Không hợp lý a! Nếu nói như vậy, cao thủ Tiên Thiên tại Đế Quốc Cát Ương chúng ta hẳn là không ít mới đúng, vì sao chỉ có một mình Dương lão? Lẽ nào những người được lựa chọn trước đó đều không trở về sao?

- Không phải! Trước đây Trảm Không Kiếm Phái căn bản không tới Đế Quốc Cát Ương lựa chọn. Sở dĩ lần này bọn họ tới là bởi vì Dương lão đã tấn cấp Tiên Thiên cấp ba, chúng ta mới có cơ hội này. Hơn nữa, sau đó cứ cách mỗi ba năm, Trảm Không Kiếm Phái sẽ đến chọn người một lần. Cho nên, người cũng không cần lo lắng. Nếu như lần này không được lựa chọn, ba năm sau ngươi vẫn có cơ hội.

Sở Hương Hương đáp.

Dương Thiên Lôi mỉm cười, cũng không nói gì thêm.

Ý tứ của Sở Hương Hương rất rõ ràng. Tỷ lệ Dương Thiên Lôi được lựa chọn rất thấp. Mặc kệ hẳn là thiên tài gì, sự thực là tu vi hiện tại của hắn mới chỉ đạt cấp ba đỉnh phong. So với đệ tử cùng lứa tuổi mà nói, tu vi này thực sự không tính là gì.

Tuy nhiên, Dương Thiên Lôi căn bản không định đợi tới ba năm sau. Khởi cần phải nói, chính là vì Trương Tử Hàm, hắn không cho phép mình thất bại. Lọt vào top 10 trong “Tỷ thí người mới”, Dương Thiên Lôi tự tin không có vấn đề gì. Về phần có thể không thông qua khảo nghiệm, hắn cũng không cần phải lo lắng. Thông qua thì thôi, một khi có gì ngoài ý muốn, như vậy cho dù phải bại lộ bí mật thân thể mình, hắn cũng sẽ không tiếc. Thân thể ba hệ thuộc tính đã là thiên tài trong thiên tài. Tuy rằng Dương Thiên Lôi biết rõ mình thực chất không phải là thân thể ngũ hành thuộc tính chân chính, nhưng đan điền thần kỳ của hắn lại có thể ngụ trang thành thân thể ngũ hành. Chỉ bằng điểm ấy cũng đủ để hắn được Trảm Không Kiếm Phái coi trọng.

Thân thể ngũ hành, vạn người không tìm được một. Trước cảnh giới cấp chín đỉnh phong, ưu thế đó còn không được thể hiện rõ ràng. Nhưng một khi đột phá Tiên Thiên, thành tựu sau đó tuyệt đối là vượt xa ngoài sức tưởng tượng. Chỉ bằng điểm ấy, bất cứ phe phái, bang hội nào cũng đều sẽ coi là trọng điểm bồi dưỡng.

Sau khi Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương rời khỏi, Dương Thiên Lôi cũng trở về ký túc xá. Việc hắn phải làm hiện tại là cố gắng tăng cường thực lực, lọt vào nhóm mười cường giả mạnh nhất.

...

Sau khi Lôi Hoành mang theo mấy tên tiểu đệ rời khỏi, trong lòng càng nghĩ càng phần nộ. Hắn rất hối hận trước đây đã coi thường Dương Thiên Lôi. Nếu như lúc trước hắn hung ác hơn chút nữa, Dương Thiên Lôi

đã không có cơ hội quật khởi. Mà hiện tại, Lôi Hoành đã cảm nhận được uy hiếp từ Dương Thiên Lôi. Hơn nữa, loại uy hiếp này đang ngày càng lớn lên với tốc độ kinh người. Nghĩ đến tốc độ thăng tiến của Dương Thiên Lôi, trong lòng Lôi Hoành càng cảm thấy vô cùng bất an.

- Phụ thân nói không sai! Đối với bất cứ cái gì uy hiếp tới mình đều phải bóp chết từ trong trứng nước. Ta còn chưa đủ độc ác, quá xem nhẹ tên ngu ngốc kia rồi.

Lôi Hoành trở lại ký túc xá, trầm tư một mình. Qua nửa canh giờ, trong mắt hần toát ra tia gian ngoan, âm độc, cả khuôn mặt chìm trong ánh đèn mờ ảo, càng lộ ra vẻ âm trầm.

- Lôi Ngạo, người tới đây đi.

Lôi Hoành âm trầm nói.

- Thiếu gia, có gì phân phó?

Lôi Ngạo như u linh đẩy cửa bước vào, cung kính nói.

Ngay sau đó, Lôi Hoành lập tức hạ một loạt mệnh lệnh đối với Lôi Ngạo.

Về mặt Lôi Ngạo biến hóa vài lần, cuối cùng trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, trầm giọng nói:

- Thiếu gia, làm như vậy...Một khi sự tình bại lộ, có ảnh hưởng đến người hay không?

- Yên tâm, ta sẽ không lưu lại bất luận chứng cứ gì. Không có chứng cứ, bọn họ có thể làm gì ta? Trước đây ta còn không dám, hiện tại đã khác rồi. Ta đã là đối tượng được tuyển chọn của Trảm Không Kiếm Phái, mặc dù bọn họ hoài nghi, cũng không thể làm gì ta. Hừ! Chỉ một Dương gia mà thôi. Chỉ cần cho ta thời gian mấy năm, ta có thể khiến nó triệt để biến mất trên thế giới này. Được rồi! Người đi mau về mau. Sau khi làm thỏa đáng, gọi Hoàng Phi Long tới đây cho ta.

- Vâng, thiếu gia!

Lôi Ngạo trầm giọng đáp. Nói xong liền ra khỏi phòng, thoáng cái đã biến mất trong màn đêm đen thẫm.

...

Sáng sớm, gió mát nhẹ thổi tới, báo hiệu trời đông giá rét cũng sắp đến gần. Một vầng ánh sáng mặt trời tròn trịa, rực rỡ và ấm áp từ phương Đông chậm rãi nhô dần lên, xua tan không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng buổi sáng. Hôm nay là ngày thi đấu thứ ba tranh đoạt mười vị trí đứng đầu của “Tỷ thí người mới”, cũng là trận thứ hai trong ngày.

Sáng sớm, Trương Tử Hàm đã thức dậy, sau một hồi cảm ngộ khí tức băng, nhìn Sở Hương Hương vẫn còn đang chìm đắm trong giấc ngủ, nàng hơi lắc đầu, trong lòng hoặc ít hoặc nhiều có chút hâm mộ cùng đồng cảm. Cùng là nữ nhân, Sở Hương Hương có dung mạo không thua kém gì mình, nhưng thân thể và thiên phú lại hơn xa so với chính mình rất nhiều. Thành tích mà mình có được ngày hôm nay là kết quả của vô số ngày đêm khổ luyện, nhưng Sở Hương Hương thì sao đây?

Ngày hôm qua, hai người vừa gặp đã thấy hợp ý, Sở Hương Hương đối với mình vô cùng nhiệt tình như lão bằng hữu lâu năm. Hai người nói chuyện với nhau, phẳng phất như tâm linh tương thông.

73. Chương 64: Chỉ Do Ngoài Ý Muốn

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 64: Chỉ do ngoài ý muốn

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thường thường, Trương Tử Hàm mới nói nửa câu trên, Sở Hương Hương đã biết trước nàng muốn biểu đạt cái gì. Ở chung với nhau gần một ngày đêm, hai người liền có cảm nhận giống nhau, nghiêng nhiên trở thành hảo tỷ muội không giấu giếm nhau điều gì.

Trương Tử Hàm đối với Sở Hương Hương càng hiểu rõ nhiều, càng cảm thấy kinh ngạc. Nhất là thiên phú của Sở Hương Hương, càng khiến nàng không thể theo kịp. Nàng mơ hồ nghĩ, ngay cả Dương Thiên Lôi cũng còn xa mới có thể so sánh được với Sở Hương Hương.

- Hương Hương tỷ!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng gọi.

- Ủ!

Sở Hương Hương mơ mơ màng màng từ trong chăn ấm vươn bàn tay ngọc như ngó sen, dụi dụi hai mắt, đôi mắt còn ngái ngủ mông lung nhìn Trương Tử Hàm một chút nói:

- Tử Hàm muội muội, sớm như vậy đã dậy rồi à? Ta ngủ thêm một chút...

- Ủ! Vậy tỷ ngủ đi. Muội đi gọi Tiểu Lôi.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Gọi... Dương Thiên Lôi? Gọi hắn làm cái gì?

Chút buồn ngủ của Sở Hương Hương lập tức tiêu tan, nàng bỗng nhiên ngồi bật dậy. Đôi trỏ ngọc trắng như tuyết run run rẩy rẩy mà lay động trước ngực, tỏa ra mị lực mê người. Cô nàng này hiển nhiên là toàn thân xích lỏa.

Đừng nói Dương Thiên Lôi, ngay cả đều là nữ nhân như Trương Tử Hàm khi thấy một màn như vậy cũng hổ thẹn mặt đỏ tới mang tai. Trương Tử Hàm rất ít nói, khi Sở Hương Hương mãnh liệt yêu cầu muốn được ngủ lại cùng nàng, Trương Tử Hàm đã cảm thấy ngưỡng ngừng. Nhưng tối qua khi đi ngủ, Sở Hương Hương không ngờ thoát ý không mảnh vải che thân, cứ trần trụi như vậy, như là bạch tuộc quấn chặt lấy thân thể nàng, hại Trương Tử Hàm một đêm trần trọc không thể nào ngủ được. Cũng may trời tối đen như mực, không nhìn thấy bất cứ thứ gì, hơn nữa hai người dù sao cũng đều là nữ nhân, cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận. Nhưng hiện tại, thấy Sở Hương Hương trần trụi, thân trên xích lỏa tràn đầy mê hoặc, nàng vẫn như trước cảm thấy hết hồn.

- Hắn...Ngày hôm nay dự thi, muội muốn cùng hắn đi. Hương Hương tỷ, tỷ mau mặc quần áo vào đi. Cẩn thận cảm lạnh đó!

Trương Tử Hàm mặt mũi đỏ bừng nói.

- A, quên mất! Muội là sự phụ của hắn. Muội chờ ta một chút, ta cùng đi với muội.

Sở Hương Hương nói, liền trần trụi từ trong chăn nhảy ra, thân thể trắng như tuyết nhất thời hoàn toàn phơi bày trước mặt Trương Tử Hàm.

Vòng eo mảnh khảnh, bờ mông tròn trịa vênh lên, hai ngọn núi tuyết nhô cao tràn đầy co giãn cùng với hai điểm đỏ thắm sẵn chắc, còn đó khu rừng rậm huyền bí... đều mang theo mê hoặc chết người, khiến ngay cả nữ nhân như Trương Tử Hàm nhìn thấy cũng phải trợn mắt há miệng.

- Hi hi! Tử Hàm muội muội, tỷ tỷ có đẹp không?

Sở Hương Hương thấy bộ dáng của Trương Tử Hàm, nhất thời cười đầy mị hoặc, bày ra tư thế mê người, không nhéo hời.

- Rất đẹp!

Trương Tử Hàm thật tình nói.

- Hắc hắc...Tỷ tỷ không xấu hổ thì thôi, muội xấu hổ cái gì? Thật là...Tất cả của ta đều đã cho muội xem rồi, đêm nay nói gì muội cũng phải cho tỷ xem lại mới được.

Sở Hương Hương nói.

- Đêm nay... Tỷ vẫn muốn đến chỗ muội ngủ?

- Dương nhiên! Trong khoảng thời gian này ta sẽ không trở lại hoàng cung. Thật vất vả mới có thể ra ngoài một chuyến. Hì hì! Tử Hàm muội muội, muội không chào đón ta sao?

- Không... Không phải! Vậy hôm nay chúng ta bớt chút thời gian đi mua một bộ chăn mền, muội...Muội không có thói quen ngủ cùng người khác.

Trương Tử Hàm rất ái ngại nói.

- Được rồi! Tỷ nhanh mặc quần áo rồi rửa mặt đi.

- Muội ngày nào cũng đi gọi hắc sao?

Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương, hai tuyệt đại mỹ nữ, tay nắm tay, một người toàn thân áo trắng, thanh lệ thoát tục, một người váy dài màu tím, cao quý trang nhã. Hai người đi cùng một chỗ tạo thành phong cảnh tuyệt sắc, mê hoặc lòng người.

- Ủ! Buổi tối hắc tu luyện tương đối khổ cực, sáng sớm đôi khi dậy không nổi. Nếu muội không đi gọi hắc, rất có thể sẽ bị muộn giờ.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Hắc hình như rất thích muội đó, Tử Hàm muội muội.

Hai mắt Sở Hương Hương sáng lên, len lén nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuyệt sắc của Trương Tử Hàm. Quả nhiên, trên mặt Trương Tử Hàm xuất hiện vầng mây đỏ ửng.

- Hương Hương, tỷ nói gì vậy? Hắc chỉ là một tiểu hài tử thôi mà.

- Cái gì tiểu hài tử? Ta thấy cái gì hắc cũng đều hiểu cả rồi. Ngày hôm qua không phải hắc còn gọi muội là Tử Hàm muội muội sao?

Sở Hương Hương cười nói.

- Hắc... Toàn gọi vậy.

- Ha ha! Kỳ thực muội cũng rất thích hắc. Tỷ có thể nhìn ra được.

Sở Hương Hương giảo hoạt nói.

- Hương Hương... Tỷ nói vậy gì vậy? Muội... Chỉ coi hắc là tiểu đệ đệ mà thôi. Tỷ còn nói nữa... Muội sẽ không để ý tới tỷ.

- Được rồi! Được rồi! Tỷ không nói nữa.

Hai người nói nói cười cười một hồi đã đi tới trước cửa ký túc xá của Dương Thiên Lôi. Ngay khi Sở Hương Hương muốn đẩy cửa bước vào, Trương Tử Hàm giữ nàng lại, nói:

- Chờ một chút, chúng ta gõ cửa đã.

- Gõ cửa?

Sở Hương Hương không nghi ngờ gì, liền ngừng lại.

- Tiểu Lôi!

Trương Tử Hàm gõ gõ cửa, hô.

Ngay sau đó, Sở Hương Hương nghe thấy cửa phòng thỉnh thoảng một tiếng, tiếp theo là tiếng bước chân gấp gáp, nhanh như thiểm điện tới gần.

“Kítttt!”

Cùng lúc cánh cửa mở ra, Sở Hương Hương nghe thấy một thanh âm vô cùng mập mờ:

- Thân ái!

Ngay sau đó, căn bản không chờ Sở Hương Hương kịp phản ứng, một thân ảnh tiếp xúc thân mật với nàng một chỗ.

“Bình!” một tiếng! Sở Hương Hương mở to hai mắt nhìn. Mặc dù nàng thông minh tuyệt đỉnh, hơn nữa vừa mới tấn cấp Tinh Giả cấp bảy, nhưng trong lúc nhất thời lại mất đi toàn bộ năng lực. Nàng có chút choáng váng, cái mũi ê ẩm, bởi vì bị một cái mũi khác đụng trúng. Nàng có chút ngậy ngốc, bởi vì môi nàng, bị một cái miệng khác đụng trúng. Nàng không biết phải làm sao, cũng không hiểu rõ chuyện gì.

Cũng trở nên ngậy ngốc còn có Trương Tử Hàm. Đại não của nàng hoàn toàn trống rỗng, khuôn mặt đỏ tới mang tai.

- Aaaaa....

Dương Thiên Lô kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng lui ra sau hai thước, ngơ ngác nhìn mọi sự trước mắt, trong lòng vừa xấu hổ vừa phiền muộn. Vì sao lại có thêm một nữ nhân nữa đây? Thêm thì thêm được rồi, sao lại còn đứng phía trước gần như vậy? Đứng gần phía trước thì cũng thôi đi, sao còn không chịu tránh? Người ca muốn thân mật tiếp xúc cũng không phải nàng mà. Điều này có thể trách ca sao? Ca mỗi ngày đều là cái dạng này a... Bị kịch a... Đôi môi trinh nguyên của ca... Như vậy thật tiện nghi cho người khác mà...

- Dương Thiên Lô!

Sau khi Sở Hương Hương nghe Dương Thiên Lô kêu to một tiếng, rốt cuộc tỉnh táo lại, nhất thời cũng giống như Trương Tử Hàm, biến thành cây táo đỏ, chỉ có thể tức giận họ tên Dương Thiên Lô, kế tiếp cũng không biết phải nói gì, làm gì. Đây rõ ràng là ngẫu nhiên, rõ ràng là có chuyện xảy ra, rõ ràng là hành động vô tâm.

Đây rõ ràng là ngẫu nhiên, rõ ràng là có chuyện xảy ra, rõ ràng là hành động vô tâm. Nhưng sự ngẫu nhiên này lặp lại cũng quá nhiều lần đi. Ngày hôm trước mới tập kích bộ ngực sữa chưa từng có nam nhân nào chạm qua của mình, hiện tại không ngờ được một thước lại muốn một thước, còn hôn môi mình nữa. Chuyện này là thế nào đây chứ? Ta chỉ là đối với người có điểm hiếu kỳ mà thôi, hiếu kỳ vì sao trăm lần thử công năng đặc dị lại không có hiệu quả với người. Nhưng cái hiếu kỳ này trả giá cũng quá lớn đi! Ngực đã bị sờ, miệng cũng đã bị hôn rồi. Người còn muốn thế nào nữa đây?

- Hương Hương...Xin lỗi! Tiểu Lô không phải cố ý. Đều do muội quên không nhắc nhở tỷ...

Trương Tử Hàm sau khi sững sốt một lát, cố gắng đè nén cảm giác quái dị mà ủy khuất trong lòng, cầm tay Sở Hương Hương an ủi nói.

Nội tâm Trương Tử Hàm không hiểu tại sao cũng cuống quýt không kém gì hai người kia. Đối với Dương Thiên Lô, tuy Trương Tử Hàm luôn luôn cho rằng giữa hai người chỉ là quan hệ tỷ đệ thuần khiết. Nàng có thể lừa gạt bản thân mình, nhưng lại không thể nào lừa gạt được nội tâm của mình.

Khi thân hình nhỏ gầy của Dương Thiên Lô nhiều lần mạnh mẽ đứng chắn ở trước mặt mình, vì mình mà ngăn gió che mưa, khi Dương Thiên Lô cười đùa cợt nhả mà nói rằng tương lai muốn mình làm con dâu Dương gia hần, khi Dương Thiên Lô nhiều lần lấy cớ luyện công mà nhân cơ hội ăn đậu hũ của mình... Trong những lúc như thế, tình cảm giữa bọn họ từ lâu đã xảy ra biến hóa vi diệu. Loại biến hóa này, có chút nhẹ nhàng như mưa phùn mùa xuân, không ồn ào mạnh mẽ nhưng lại ngấm thật sâu vào trong nội tâm. Cũng trong lúc đó, “mầm tình” giữa hai người đã dần dần bén rễ nảy mầm, tuy rằng chưa có nở hoa, nhưng lại thâm căn cố đế.

Khi Dương Thiên Lô mở cửa, lần này lại nhanh hơn lần trước, lần này lại gần hơn lần trước, thậm chí càng ngày càng lỗ mãng hơn, là vì cái gì? Trương Tử Hàm không ngốc, cho nên khi nàng gõ cửa lại càng ngày càng lui về sau. Nàng đương nhiên hiểu rõ tên gia hỏa bỉ ổi Dương Thiên Lô này muốn cái gì. Nàng không muốn như vậy, cũng không có nghĩa là nàng nguyện ý để người khác được như vậy. Nhất là đối phương lại là một tiểu nữ hài dung mạo không thua kém gì so với mình, thân thể, tư chất lại càng hơn mình rất xa.

Nàng tựa hồ ăn hết một trái bồ đào thật lớn, trong lòng chua chát. Ta, kỳ thực cũng rất bị ai, các người hiểu không?

- Hắc hắc... Đừng tức giận. Ta sẽ không bắt nàng chịu trách nhiệm đâu, chỉ có thể trách ta xui xẻo mà thôi!

Da mặt Dương Thiên Lô dù sao cũng dày hơn Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương rất nhiều. Cho nên, trong khi hai đại mỹ nữ còn đang xấu hổ cùng phiền muộn, hần ngược lại rất nhanh khôi phục phong cách mặt dày mày dạn, ra vẻ rất có phong độ nói.

- Muốn ta chịu trách nhiệm? Người hôn ta, còn muốn bắt ta chịu trách nhiệm?

Sở Hương Hương thực sự nổi giận. Sao có thể có loại người vô sỉ như vậy?

- Ách... Hương Hương đại mỹ nữ, nàng đừng hiểu lầm. Đó không gọi là hôn, chúng ta chỉ là huých một chút thôi. Hơn nữa, ta căn bản cũng chưa từng nghĩ sẽ bắt nàng chịu trách nhiệm, có được hay không? Tử Hàm muội muội đã chịu trách nhiệm với ta rồi. Một mình nàng cũng đã đủ rồi!

Về mặt Trương Tử Hàm trở nên đen thui, nhất thời nhịn không được, đưa tay nhéo lấy lỗ tai Dương Thiên Lô.

Sở Hương Hương cắn răng, cũng vươn bàn tay hương diễm về phía hần.

Sau tiếng kêu gào thảm thiết của Dương Thiên Lô, một trò khôi hài cũng vừa kết thúc.

...

Ba người đều có tâm sự, dưới ánh mắt ngạc nhiên, hâm mộ và ghen tỵ của đông đảo học viên, cùng nhau dùng hết bữa sáng, sau đó đi về phía lôi đài.

Mới vừa tới lôi đài bên ngoài, Dương Thiên Lô liền nhìn một chút, hần ngoại trừ một trận đấu bình thường, không ngờ còn đấu một trận với Hoàng Phi Long. Điều này làm Dương Thiên Lô rất kỳ quái. Cái tên cầu nhật kia chẳng phải nói đợi tới vòng cuối cùng sao? Vì sao ngày hôm nay đã lại an bài rồi?

Tuy nhiên, Dương Thiên Lô kỳ quái thì kỳ quái, cũng không cần để ý. Dù sao cũng chỉ là đánh một hồi mà thôi, cũng không có gì ghê gớm.

Thế nhưng Trương Tử Hàm lại không nghĩ như vậy. Dương Thiên Lô phải đánh hai trận thì cũng được đi. Nhưng hai trận thi đấu lại lần lượt như vậy... Nói cách khác, Dương Thiên Lô vừa thi xong trận đầu, căn bản không có bất luận thời gian nghỉ ngơi gì đã phải bắt đầu trận thứ hai. Điều này rõ ràng không phải quá ép người sao? Dùng bộ ngực mà nghĩ cũng biết, sự tình thiếu đạo đức như vậy, khẳng định là do Lô Hoàn làm ra. Tuy nhiên, nghĩ tới tới qua Dương Thiên Lô đối phó Lô Hoàn, thể hiện ra “thực lực” cường đại, cũng khiến Trương Tử Hàm yên tâm một chút.

- Ta kháo! Ta kháo! Ta kháo!

Khi Phong Mã Ngưu thấy Dương Thiên Lô mang theo hai siêu cấp mỹ nữ đi tới bàn tuyển thủ, trông mắt của hần thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, lòng ngưỡng mộ và kính trọng đối với Dương Thiên Lô lại tăng thêm một tầng, nhất thời lần thứ hai đề cao hần như đỉnh Everest. Thật không hổ là lão đại a... Thực là pháo mã song chiếu, ta cũng theo không kịp a...

Đồng thời trong lúc đó, gian phòng trang nhã vốn được dành cho đám người Dương lão cùng Dương Hồng Toàn theo dõi trận đấu lúc này đã bị thay đổi, vô luận là Dương Hồng Toàn hay hạch tâm mấy đại gia tộc hết thấy đều bị mời ra ngoài. Trong toàn bộ gian phòng trang nhã, ngoại trừ mấy hạ nhân bưng trà rót nước, chỉ còn lại vài người của Trảm Không Kiếm Phái, Dương lão cùng Sở Kinh Hồn.

Dương lão và Tiêu Hà ngồi chính giữa, Tiêu Vân, Linh Lung cùng các đệ tử khác ngồi hai bên. Mà Sở Kinh Hồn chỉ có thể ngồi sát mép bên ngoài. Dù vậy cũng đủ khiến Sở Kinh Hồn nơm nớp lo sợ, chỉ dám ngồi nửa ghế. Quả thực mà muốn bao nhiêu cung kính liền có bấy nhiêu cung kính.

- Kinh Thiên a, “Tỷ thí người mới” này có gì hay ho đây? Đều là hài tử mười một, mười hai tuổi, tu luyện tại học viện của các người cũng như nhau cả thôi. Chỉ cần là nhân tài, trong kỳ tuyển người lần sau, chắc chắn sẽ không bỏ sót đâu.

- Ha ha! Tiêu huynh, không nói gạt huynh, một trong những tiểu hài tử này, có một vài người phi thường ưu tú. Nói không chừng khi huynh nhìn thấy sẽ lập tức chọn luôn. Tuy rằng nói trước Hậu Thiên, vô luận tu luyện tại chỗ ta hay tại môn phái, hiệu quả đều không sai biệt lắm, nhưng ít nhiều cũng có điểm khác nhau. Đối với một vài thiên tài chân chính, ảnh hưởng đó có thể lớn hơn nữa. Huynh cứ nghĩ xem...

Dương lão mỉm cười nói.

- A? Nói như vậy, trong số những tiểu hài tử này, có siêu cấp thiên tài tồn tại? Ta thực sự là rất muốn xem kỹ một chút đó.

74. Chương 65: Đầu Heo Lỗ Mũi Hươu Lên Trời

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 65: Đầu heo lỗ mũi hươu lên trời

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lôi Hoành ngồi ở giữa tổ trù bị, vừa nhìn thấy Dương Thiên Lôi đến không chỉ cùng với Trương Tử Hàm mà còn có cả Sở Hương Hương, trong mắt nhất thời hiện lên quang mang gian ngoan âm độc, trong lòng đối với Dương Thiên Lôi càng chán ghét thêm vài phần. Bản thân mình đáng về đường đường, phong lưu phóng khoáng, vô luận là tư chất hay thân thể đều vượt lên hạng nhất, nhưng khổ công theo đuổi Trương Tử Hàm mấy năm, lại không một chút tiến triển. Càng làm cho hấn phần nộ chính là, công chúa Hoàng gia Sở Hương Hương không biết vì sao cũng đi cùng Dương Thiên Lôi.

- Hừ! Ngu ngốc! Để cho người khác ý thêm một lát nữa đi. Dám đối đầu cùng lão tử, vậy đừng trách lão tử ra tay độc ác. Ngày này sang năm chính là ngày giỗ của người đó! Con mẹ nhà người!

Lôi Hoành mắng thầm trong lòng.

Chỉ là, tên cầu nhật này dù thế nào cũng không thể ngờ rằng, mình ăn trộm gà không được còn mất thêm nắm thóc. Càng bị kịch chính là, hấn đã triệt để đắc tội một người, một người bây giờ tạm thời yếu đuối, nhưng cũng là người hấn vĩnh viễn không thể đắc tội.

- Hắt xì! Sao thế nhỉ? Tên nào dám nguyên rửa ca?

Dương Thiên Lôi dẫn theo hai đại mỹ nữ, ngay giữa lúc mọi người đang vô cùng ngưỡng mộ và độ kỵ, không hiểu sao "hắt xì" một cái.

Sau khi ngồi xuống, cũng không lâu lắm, trọng tài liền bước lên đài Chủ tịch tuyên bố trình tự thi đấu ngày hôm nay, đồng thời giải thích nói, để bảo đảm tiến độ thi đấu hoàn thành đúng theo mong muốn, trận giữa Dương Thiên Lôi và Hoàng Phi Long cũng được an bài luôn trong ngày hôm nay. Đồng thời còn nói thêm, để tỏ thái độ khiển trách Dương Thiên Lôi vì dùng linh dược, nên đặc biệt an bài hấn tiến hành hai trận thi đấu.

...

- Tiểu Lôi, giữ gìn thực lực đó!

Ngay khi đến phiên Dương Thiên Lôi lên sàn đấu, Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói. Hiện tại nàng tuy rằng có lòng tin tuyệt đối với Dương Thiên Lôi, nhưng liên tục thi đấu hai trận, lại vẫn như trước khiến nàng có chút lo lắng.

- Yên tâm đi!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói. Dưới ánh mắt soi mói khác thường của mọi người, hai chân hấn bỗng nhiên đập mạnh. "Ầm! Ầm!", hai tiếng nổ lớn bạo phát dưới chân hấn. Hấn vẫn như trước, bằng vào lực lượng thân thể đập nứt mặt đất cứng rắn dưới chân, cả người như thiểm điện bay lên rồi hạ xuống với tốc độ kinh người!

Cường bạo! So với ngày hôm trước càng cuồng bạo hơn!

Khuôn mặt thanh tú của hắn mang theo một tia bất kham, ánh mắt như kiếm sắc bén, một cỗ khí tức phóng khoáng từ trên người hắn phát ra.

Vừa xuất hiện đã chấn nhiếp tất cả mọi người.

Linh được? Linh được cái con bà ngươi! Ca cho các ngươi mở rộng tầm mắt, cái gì gọi là thực lực!

Toàn thân Dương Thiên Lô giống như một thanh lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ, khiến cho không một ai dám nhìn gần.

Ánh mắt như kiếm, mang theo một tia khiêu khích và khinh thường, lướt qua đối thủ trước mắt, nhìn thẳng khuôn mặt kinh ngạc của Lô Hoàn.

Cười nhạo sao? Các ngươi tiếp tục cười nhạo đi! Khinh thường sao? Các ngươi tiếp tục khinh thường đi! Linh được thì sao? Nếu linh được có thể vĩnh viễn thay đổi thể chất của ca, xem các ngươi còn có rắc gì có thể đánh? Huống chi ca căn bản không có dùng linh được! Chỉ có điều, ca không muốn mấy tên cầu nhật các ngươi biết nhiều quá mà thôi.

- Hai vị tuyển thủ, chuẩn bị xong chưa?

Thanh âm trọng tài vang vọng khắp cả đôi đài. Tiếng ồn ào, náo động của mọi người nhất thời lắng dịu xuống.

Dương Thiên Lô và đối thủ Sử Ngạn Hoa cùng khẽ gật đầu.

Về mặt Sử Ngạn Hoa rất thận trọng. Nguyên bản hắn vẫn cho rằng Dương Thiên Lô là vận *** chó. Một Tinh Giả cấp ba vô luận như thế nào cũng không có khả năng lọt vào top hai mươi lăm cường giả. Thế nhưng lúc này, khi hắn thực sự đối mặt với Dương Thiên Lô, hắn liền cảm nhận được một loại khí tức vô cùng cường đại. Mặc dù là hôm trước đối mặt với Phong Mã Ngưu cũng không có kinh khủng như vậy.

- Tốt! Trận đấu bắt đầu!

Sau tiếng hét lớn của trọng tài, Sử Ngạn Hoa tức giận gầm lên một tiếng, tinh thần lực bùng nổ nhất thời điên cuồng vận chuyển. Từng đạo khí tràng kỳ dị trong nháy mắt tập trung về phía Dương Thiên Lô. Thân hình hắn hơi nhoáng lên, rút kiếm ra, thoáng chốc sau thân hình dần biến thành từng đạo kiếm ảnh vây quanh Dương Thiên Lô.

Mà Dương Thiên Lô tựa hồ căn bản không có ý niệm rút kiếm trong đầu. Thương Viêm Kiếm vẫn ở sau lưng như trước, hắn vẫn đứng đó không hề nhúc nhích.

Dương Thiên Lô cảm thấy khí trường đến từ các phương hướng khác nhau, giống như một gốc cây có nhiều rễ dài, dần dần trói buộc quanh thân thể mình. Đối phương hiển nhiên là Tinh Giả Hệ mộc.

Khí tràng, cũng không thể tạo thành thương tổn gì cho Tinh Giả, thế nhưng khí tràng cường đại, lại có thể khiến cho Tinh Giả sinh ra cảm giác bị trói buộc. Đó là một loại dùng niệm lực gây ảnh hưởng. Thế nhưng, đối với Dương Thiên Lô mà nói, đây chỉ có thể coi là một loại cảm giác, muốn thực sự ảnh hưởng đến hắn, chỉ ít Tinh Giả tên gọi Sử Ngạn Hoa trước mắt này còn không làm được.

Mặc cho Sử Ngạn Hoa giống như là hồ điệp bay lượn xung quanh mình, Dương Thiên Lô như trước vẫn không nhúc nhích, chỉ là đôi mắt sắc bén của hắn càng lúc càng sáng hơn mà thôi.

Đúng lúc này, khi Sử Ngạn Hoa cảm thấy khí tràng “Thiên đẳng quán” của mình đã phát huy đến cực đỉnh, chân chính phát ra sát chiêu, đột nhiên xảy ra biến hóa.

Một kiếm tràn ngập tinh thần phần chấn ngoan cường, sinh cơ và cuồng bạo nhanh như thiểm điện công về phía sau lưng Dương Thiên Lô.

- Toàn Phong Thối!

Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, chiêu thức vô đồ thuần túy, lực lượng thân thể thuần túy, thân hình bỗng nhiên xoay tròn, bay lên trời. Một chiêu “Toàn Phong Thối”, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, cơ bắp, gân mạch toàn thân dĩ nhiên trong nháy mắt ngưng thành một thể, cực kỳ chuẩn xác giống như cây roi quất thẳng vào tay cầm kiếm của Sử Ngạn Hoa.

“Ba!” một tiếng thanh thúy vang lên. Trường kiếm trong tay Sử Ngạn Hoa nhất thời vọt bay ra, toàn thân dưới cơn trùng kích thật lớn khiến bị xoay tròn. Ngay đó, trên móng truyền đến một hồi đại lực. Sử Ngạn Hoa căn bản không kịp phản ứng, toàn thân liền bị đá bay ra ngoài lôi đài.

Một chiêu! Chỉ một chiêu! Rất chuẩn xác! Rất mạnh mẽ! Vừa đúng một chiêu! Tuy rằng bởi vì không chứa tinh thần lực, lực sát thương tương đối nhỏ, nhưng lại đá bay đối thủ ra ngoài lôi đài, vì vậy thu được toàn thắng.

Khắp cả lôi đài, hoàn toàn yên tĩnh!

- Dương Thiên Lôi thắng!

Thanh âm trọng tài vang lên, dưới lôi đài nhất thời bùng phát tiếng hoan hô vang dội!

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng bật người một cái, liền về tới bên cạnh Trương Tử Hàm.

- Lão đại, xin lỗi...

Phong Mã Ngưu bỗng nhiên đỏ mặt nói.

- Xin lỗi? Dương Thiên Lôi khề nhừ mày, có chút không hiểu.

- Ngày hôm trước ta... Ta nghĩ lão đại dùng linh dược thi đấu, cho nên...

Phong Mã Ngưu áy náy nói.

- Ngày hôm trước ta đúng là sử dụng linh dược.

Dương Thiên Lôi mỉm cười, vô tình nói.

- Không phải! Điểm ấy ta biết. Linh dược có thể thay đổi thể chất của một người, nhưng vĩnh viễn không có khả năng thay đổi ngộ tính và thiên phú của người đó, càng không thể giúp cho lực lượng kéo dài. Mà trận đấu ngày hôm nay cho thấy, ngộ tính và thiên phú của lão đại người người thường căn bản khó có thể với tới. Nếu ta đoán không sai, cơ thể của lão đại, gân mạch, thậm chí màng da hẳn là đều đã được rèn luyện đến cảnh giới đỉnh phong.

Ý nghĩ của Phong Mã Ngưu cũng là suy nghĩ của mọi khán giả. Dương Thiên Lôi đã dùng thực lực chân chính của hắn bịt miệng bất luận kẻ nào. Khinh thường và chế giễu do linh dược mang đến, trong khoảnh khắc liền tan thành mây khói, còn lại trong lòng mọi người chỉ có kinh ngạc và hâm mộ.

Đã từng là đệ nhất thiên tài của Học viện Cực Dương, sau sáu năm, rốt cục trên trán hắn lại rực rỡ ánh hào quang.

...

- Tuyển thủ thi đấu, Dương Thiên Lôi, Hoàng Phi Long, lên đài!

Gót chân Dương Thiên Lôi còn chưa đứng vững đã nghe trọng tài lớn tiếng hét.

- Kháo! Quên mất trận này vẫn là ca. Sớm biết vậy đã không xuống.

Dương Thiên Lôi phiền muộn nói, lần thứ hai nhảy lên lôi đài.

Hoàng Phi Long vốn có thêm một cơ hội thi đấu, lòng tự tin mãnh liệt không gì sánh được. Hắn tin tưởng, bằng vào tu vi cảnh giới Tinh Giả cấp năm đại thành của mình, chiến thắng Dương Thiên Lôi tuyệt đối là không vấn đề gì. Dù sao ngày hôm trước Dương Thiên Lôi cũng là dùng linh dược.

Nhưng vừa rồi khi thấy Dương Thiên Lôi hóa chân thành cây roi, thể hiện ra thiên phú kinh người và lực lượng cường bạo, tín niệm tất thắng vừa rồi của hắn, liền xảy ra biến hóa kịch liệt.

Bất quá, nghĩ tới mình vừa có được “Thổ Long Thuần”, ánh mắt hắn lại lần thứ hai trở nên kiên định hơn.

- Ô! Tắm chân không tồi nha!

Khi Dương Thiên Lôi thấy Thổ Long thuần trong tay Hoàng Phi Long tản mát ra hào quang vàng kim óng ánh, bỗng nhiên cười cười nói:

- Ta biết ai đưa cho người!

Vốn Hoàng Phi Long thay đổi một tấm chắn, Dương Thiên Lôi cũng không có cảm giác gì. Nhưng ngay khi Hoàng Phi Long lên sân khấu liền biểu hiện một tia do dự, cùng lúc ánh mắt nhìn về phía Lôi Hoành, một lần nữa lại tràn đầy đáng vẻ tự tin, khiến Dương Thiên Lôi nghĩ tới có chuyện gì đó nên mới có ý nói.

- Người biết?

- Dương nhiên! Chính là ngày hôm qua khi trận đấu của chúng ta kết thúc, tên gia hỏa đầu heo lỗ mũi hướng lên trời... Gọi là gì nhỉ?

- Lôi Hoành, Lôi thiếu gia?

Hoàng Phi Long vô ý thức đáp.

- Đúng đúng đúng! Chính là hắn! Trí nhớ của người thật tốt a. Vừa nói đầu heo lỗ mũi hướng lên trời, người liền biết là ai. Ha ha ha...

- Ha ha ha...

Đám người nhất thời nhao nhao cười rộ lên. Ví von này của Dương Thiên Lôi thực sự là quá hình tượng rồi. Lôi Hoành trong mắt tuyệt đại đa số người là một kẻ cậy tài khinh người, tự cao tự đại, tùy tiện vô phép, xem mọi người trong thiên hạ đều là kiến hôi. Bất quá, người này tuy rằng vô sỉ, nhưng ngại thực lực hắn cường đại và thế lực gia tộc hắn, nên không ai dám trực tiếp khiêu khích mà thôi.

Dương Thiên Lôi đã nói ra được tâm ý của tất cả mọi người, nhất là những người đã từng bị Lôi Hoành khi dễ càng cười lớn hơn.

Sắc mặt Lôi Hoành lập tức biến thành xanh mét, vô cùng phẫn nộ, khiến hắn gần như không nhận được mà xuất thủ. Nhưng hắn biết, hiện tại không phải lúc. Hơn nữa, qua ngày hôm nay, căn bản cũng không tới phiên mình xuất thủ, cần gì phải cấp bách nhất thời. Trong mắt dần hiện ra một tia âm hiểm, Lôi Hoành mạnh mẽ nhịn xuống. Để tên ngu ngốc này đắc ý thêm một lúc, đợi lát nữa ta xem người còn đắc ý được không.

Trọng tài ra lệnh một tiếng, trận đấu rốt cuộc bắt đầu. Những tiếng bàn tán cười nói xôn xao cũng dần dần an tĩnh xuống.

Hoàng Phi Long quát nhẹ một tiếng, Thổ Long thuần nhất thời tản mát ra quang mang chói mắt. Đồ án phức tạp trong tấm chắn tựa hồ sống dậy, bên trong loáng thoáng biến ảo thành một con Cự Long màu vàng đất, dường như có sinh mệnh, quấy động ngay giữa lòng Thổ Long thuần.

Cảm nhận được khí tức cường đại từ Thổ Long thuần tản mát ra, Dương Thiên Lôi chậm rãi thu hồi dáng tươi cười, thân hình hơi cong lên, nhìn thẳng Hoàng Phi Long giống như con rùa đen đang núp sau Thổ Long thuần.

Hoàng Phi Long vẫn không nhúc nhích, hai chân đứng hình chữ “Bát”, Thổ Long thuần thủ hộ trước người. Cả người như tòa núi cao, phẳng phất như cùng thiên địa hợp thành một thể. Ngay cả Dương Thiên Lôi cũng không nhìn ra bất luận sơ hở gì, hoàn toàn là một tư thế phòng thủ kiểu địch bất động, ta cũng bất động.

Hai người cứ thế trầm mặc nhìn nhau tới một phút đồng hồ. Dương Thiên Lôi rốt cuộc đi đầu phá vỡ thế bế tắc.

“Keng!”

Rút kiếm! Tung người! Xuất kiếm! Một loạt hành động liên tục lưu loát như nước chảy mây trôi, không chút nào ngăn trở.

Một kiếm vẫn như trước, đơn giản, cuồng bạo, không mang theo chút tinh thần lực nào.

Về ra một đường ngắn ngủi mấy thước, Thương Viêm Kiếm màu huyết hồng hóa thành một dải lụa hồng rực, như xé rách hư không.

“Bùng!”

Một tiếng nổ long trời lở đất. Thổ Long thuận bỗng nhiên tản mát ra quang mang màu vàng đất càng rực rỡ chói mắt hơn. Hoàng Phi Long không lùi mà tiến tới, vung thuận quét ngang, đồng thời tay phải đã vận lực từ trước giờ phát kiếm lúc này cũng vung kiếm lên chém về phía Dương Thiên Lô.

Trong đám người truyền đến một trận kinh hô. Tuy rằng sớm biết trận đấu này sẽ oanh oanh liệt liệt, nhưng tất cả mọi người đều không nghĩ tới, không động thì thôi, khẽ động liền khiến người kinh tâm động phách.

Thuộc tính cường hãn của Thổ Long thuận chính là điều Dương Thiên Lô cảm thấy ngoài ý muốn. Một kiếm này, Dương Thiên Lô tin tưởng so với công kích ngày hôm trước còn mạnh hơn nhiều. Nhưng không ngờ, Hoàng Phi Long lại có thể ngăn chặn dễ dàng như vậy. Không những thế, hắn còn có thể trong nháy mắt nắm được cơ hội xuất thủ phản công.

Trong nháy mắt điện quang hỏa thạch ấy, Dương Thiên Lô lập tức phán đoán ra phương vị sát chiêu chân chính của Hoàng Phi Long. Thân thể hắn bỗng điên cuồng vận vẹo, phảng phất hóa thành loài rắn không xương, lấy tốc độ và sự mềm dẻo kinh người đứng bật lên. Sau lúc cực kỳ hung hiểm tránh thoát một kiếm của Hoàng Phi Long, thân thể Dương Thiên Lô bỗng nhiên bắn lên, vọt qua một bên.

Một kích của Hoàng Phi Long không trúng liền khôi phục lại bộ dáng lúc đầu, lui lại phía sau tầm chân.

Tĩnh, thì giống như rùa đen rút đầu, khiến người ta không thể nào hạ thủ. Động, thì như độc xà xuất động, sắc bén hung ác, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Ngay cả Trương Tử Hàm cũng kinh hãi toát mồ hôi lạnh. Nếu như Dương Thiên Lô phản ứng chậm một chút, hoặc là thân thể rèn luyện không đạt tới cảnh giới đỉnh phong, lúc này khẳng định Dương Thiên Lô đã chết không toàn thây.

75. Chương 66: Âm Khí.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 66: Âm khí.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đủ ngoan!

Dương Thiên Lô lạnh giọng nói. Ánh mắt nhìn về phía Hoàng Phi Long cũng có chút thay đổi.

Thi đấu đối với hắn cũng chỉ giống như thể dục thể thao mà thôi. Hắn ngày thơ chưa từng nghĩ tới sẽ đánh chết đối phương. Vốn theo lời Trương Tử Hàm nói, không cẩn thận sẽ nguy hiểm tính mạng, Dương Thiên Lô vẫn không cho là đúng. Thế nhưng, trải qua một kích trí mạng của Hoàng Phi Long vừa rồi, đã khiến hắn thay đổi suy nghĩ, đồng thời cũng triệt để chọc giận hắn.

Một kiếm kia của Hoàng Phi Long nếu như chém trúng mà nói, cho dù là chém về phía thân thể của mình đều có thể khiến mình trọng thương, giành được thắng lợi. Thế nhưng hắn lại chém về phía cổ mình!

Sát chiêu một kích tất sát!

Dương Thiên Lô hít sâu một hơi, khẽ lùi lại phía sau, lần thứ hai tấn công về phía Hoàng Phi Long. Bất quá lần này tốc độ của hắn không nhanh bằng lần đầu tiên. Khi tới gần Hoàng Phi Long, Dương Thiên Lô phát ra hư chiêu, đồng thời thân hình rất nhanh chớp động, triển khai công kích điên cuồng.

“Bùng! Bùng! Bùng!”

Tiếng kim thiết chạm nhau vang lên không ngừng bên tai. Dương Thiên Lô thoăn thoắt di chuyển, bộ pháp biến hóa thần tốc, khi thì đẩy kiếm đâm thẳng, khi lại vung kiếm quét ngang.

Chỉ là, vô luận Dương Thiên Lô tấn công thế nào, Hoàng Phi Long đều có thể cử trọng nhược khinh mà đánh văng công kích của hắn, căn bản không thể đụng chạm đến một chéo áo trên người Hoàng Phi Long.

Dương Thiên Lô có loại cảm giác bị đè nén. Công pháp phòng ngự Hệ thổ của Hoàng Phi Long giống như là một cái mai rùa, phòng ngự kín đáo không một kẽ hở. Nếu như là người khác chỉ sợ đã sớm kiến trì không được. Dù sao so sánh hai người mà nói, Dương Thiên Lô tiêu hao thể lực hơn Hoàng Phi Long rất nhiều. Nhưng Dương Thiên Lô lại khác. Từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, công kích của hắn không những không hề yếu bớt, ngược lại, càng ngày càng có xu thế mạnh hơn. Thương Viêm Kiếm của hắn giống như vô số ngọn lửa đỏ rực, lần lượt tấn công về phía Hoàng Phi Long. Mỗi lần công kích đều khiến Hoàng Phi Long chịu thêm nhiều áp lực. Dần dần, Hoàng Phi Long cũng không tìm được bất luận cơ hội phản kích nào, hoàn toàn bị đấu pháp mạnh mẽ của Dương Thiên Lô áp chế, chỉ có thể toàn lực phòng thủ.

Thế nhưng, Hoàng Phi Long cũng không có bất luận kinh hoảng gì, vẻ mặt vẫn âm trầm như nước, lãnh tĩnh dị thường. Phòng thủ, chính là lợi thế mạnh nhất của hắn. Chỉ cần lực công kích của Dương Thiên Lô không thể vượt qua cực hạn phòng ngự của hắn, hắn có đủ lòng tin, nhất định sẽ giành được thắng lợi cuối cùng.

Sức chịu đựng, bền bỉ, hắn chưa từng sợ bất luận kẻ nào.

Tinh thần lực của hắn vận chuyển càng lúc càng thuần thực, phối hợp với bộ pháp tinh diệu, dùng thế bốn lạng bạt ngàn cân, lần lượt dễ dàng ngăn trở mọi công kích của Dương Thiên Lô.

Thuộc tính siêu cường của Thổ Long thuần này thực sự khiến Hoàng Phi Long như hổ mọc thêm cánh.

- Tựa hồ lão đại công phá không được phòng thủ của Hoàng Phi Long. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng không ổn...

Phong Mã Ngưu chăm chú nhìn công kích điên cuồng của Dương Thiên Lô, trong lòng có chút lo lắng nói với Trương Tử Hàm đứng bên cạnh. Chỉ là khi thấy biểu tình của Trương Tử Hàm, hắn vô cùng kinh ngạc. Trương Tử Hàm vừa rồi còn đang khần trương, vẻ mặt lúc này không ngờ lại cực kỳ bình tĩnh.

- Người vẫn chưa hiểu Tiểu Lô!

Trương Tử Hàm vẫn nhìn Dương Thiên Lô, chỉ nhẹ nhàng nói một câu, sau đó im lặng không nói thêm gì nữa.

Sự chịu đựng, bền bỉ? Người khác không biết, nhưng Trương Tử Hàm đối với thể chất biến thái và tốc độ khôi phục kinh người có một không hai của Dương Thiên Lô lại phi thường rõ ràng, Ai có thể liên tục tu luyện điên cuồng mấy canh giờ không nghỉ? Ai có thể sau khi trúng một kích cuồng bạo của Vũ Đại Lãng mà tới khi ăn cơm công phu lại khôi phục như lúc ban đầu? Ai có thể trong khi rèn luyện màng da đối đãi với cơ thể mình so với người khác còn tàn độc hơn? Không có!

Huống chi, từ đầu tới cuối, Dương Thiên Lô căn bản không có sử dụng tinh thần lực. Trương Tử Hàm biết, Dương Thiên Lô là vì ẩn giấu thực lực. Tuy rằng hắn chỉ có tu vi Tinh Giả cấp ba đỉnh phong, nhưng Trương Tử Hàm tin tưởng, tinh thần lực của hắn, một khi phát ra, tuyệt đối là vô cùng kinh người.

Thân thể và tinh thần lực hỗ trợ lẫn nhau. Thân thể của hắn, vô luận là cơ bắp, gân mạch hay màng da, thậm chí xương cốt đều có thể rèn luyện đến một trăm phần trăm. Vậy thì tinh thần lực của hắn sẽ thế nào?

Thời gian từng giây, từng giây trôi qua, Hoàng Phi Long càng đánh càng kinh ngạc. Sự vận chuyển tinh thần lực của hắn đã trở nên không còn quá ung dung, đã bắt đầu xuất hiện cảm giác không còn chút sức lực nào, thế nhưng, Dương Thiên Lô vốn tưởng rất nhanh sẽ không thể kiên trì được, lại phảng phất giống như căn bản không có biến hóa gì. Công kích của hắn vẫn sắc bén như thường, vẻ mặt của hắn, hô hấp của hắn thậm chí cũng không chút thay đổi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, đối mặt với hắn chính là thất bại thảm hại.

“Không được! Ta không thể thất bại!”

Trong đầu Hoàng Phi Long hiện lên một tia âm độc, giống như vừa đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn, bỗng nhiên không hề báo trước, tinh thần lực xung quanh cơ thể hắn nhất thời vận chuyển cuồng bạo, trong sát na không ngờ bức lui Dương Thiên Lô ba phần.

Thấy một màn như vậy, trên mặt Lô Hoàn dần hiện lên một tia mỉm cười, như thể gian kế vừa được thực hiện.

“Hồi quang phản chiếu sao? Ca thấy người hình như không thể kiên trì bao lâu nữa.”

Dương Thiên Lôi nghĩ thầm trong lòng, không chút hoảng loạn, vẫn tiếp tục tiến lên.

Đúng lúc này, Hoàng Phi Long bỗng hét lớn một tiếng, tinh thần lực bùng bạc nhất thời quán chú vào tay phải, vùng kiếm lên.

Hai người lúc này đang đánh giáp lá cà, Hoàng Phi Long lại hoàn toàn bất chấp hậu quả mà vùng kiếm công kích, tuyệt đối có được lực sát thương cường đại. Chỉ thấy bảo kiếm màu vàng đất nhanh như thiểm điện đâm thẳng về phía Dương Thiên Lôi.

Ngay lúc sắp xảy ra va chạm, Dương Thiên Lôi hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên trở mình ra sau, hai chân tại không trung chia ra rồi hợp lại, không ngờ kẹp lấy một kiếm cuồng bạo của Hoàng Phi Long. Không những thế, đồng thời khi thân thể hắn ngã ra sau té trên mặt đất bỗng nhiên bắn lên khiến bảo kiếm nhất thời xẹt qua một đạo lưu quang, nhanh như thiểm điện bay ngược về phía Hoàng Phi Long.

Cùng lúc đó, Hoàng Phi Long bỗng nhiên cuốn Thổ Long thuẩn lại, tay phải đặt trên Thổ Long thuẩn nhanh như chớp vỗ lên.

“Vèo! Vèo! Vèo!”

Ba tiếng xé gió vang lên, ba chấm đen lấp lóe bắn thẳng về phía Dương Thiên Lôi đang ở trên không trung với tốc độ kinh người.

Trong đám người nhất thời bộc phát từng trận tiếng kinh hô.

76. Chương 67: Một Kích Cuồng Bạo

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 67: Một kích cuồng bạo

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hoàng Phi Long đã xuất ra toàn bộ tinh thần lực vốn có, căn bản không kịp né tránh, bảo kiếm của hắn đã đâm trúng ngực phải hắn. Nhưng trong mắt hắn lúc này không có bất luận vẻ thống khổ nào, ngược lại còn thoáng hiện lên hào quang thắng lợi.

Bởi vì, hắn trông thấy rõ ràng, trong lúc nhất thời, ba chấm đen lóe lên kia cũng đã bắn vào trong thân thể Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi kêu lên một tiếng đau đớn, quỳ một chân xuống, Thương Viêm Kiếm cắm trên mặt đất, trên mặt dần hiện lên vẻ thống khổ.

- Tiểu Lôi!

Trương Tử Hàm kêu lên một tiếng kinh hãi, thân hình nhoáng lên một cái đã xông về phía lòi dãi. Mấy đạo thân ảnh cũng theo ngay phía sau.

- Ám khí! Trong tấm chắn kia không ngờ có giấu ám khí!

Trong đám người nhất thời vang lên những tiếng bàn luận nho nhỏ.

Thế nhưng, ngay khi mọi người còn chưa kịp có phản ứng, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên ngửa mặt lên trời rống giận, cơ bắp, gân mạch quanh thân bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, tinh thần lực dồi dào như núi, như sông, như biển từ trên người hắn bộc phát ra, nhất thời khiến mấy người đang vọt đến kinh ngạc dừng cả lại.

Tóc đen cuồng dại, thanh y phần phật, một cổ khí tức cuồng bạo thoáng chốc cuốn sạch toàn bộ lôi đài. Thân hình hần bỗng nhiên bắn lên, hóa thành một đạo lưu quang vọt tới trước mặt Hoàng Phi Long. Khom người! Xoáy eo! Ra quyền!

Quang mang màu vàng đất từ nắm tay hần tràn ra, mang theo khí thể kinh khủng, tựa hồ xé rách hư không!

Một quyền! Đơn giản là một quyền cuồng bạo. Một quyền ngưng tụ tinh thần lực Hệ thổ kinh khủng, ầm ầm bạo phát!

“Bùng!”

Một tiếng nặng nề nổ mạnh. Thân thể Hoàng Phi Long nhất thời như điều đứt dây bay lên, văng ra xa, bắn ra ngoài lôi đài mấy chục thước.

Màu đỏ tươi của máu rải đầy hư không!

Không ai nghĩ rằng Hoàng Phi Long còn có thể sống được.

Trong lòng mọi người đều tràn ngập khiếp sợ, cho dù là cường giả Tiên Thiên đến từ Trảm Không Kiếm Phái cũng không ngoại lệ. Tuy rằng khi Dương Thiên Lôi và Hoàng Phi Long chiến đấu, bọn họ cũng chỉ xem như tiểu hài tử chơi đùa mà thôi, nhưng bọn họ lại rõ ràng, Dương Thiên Lôi gần như chỉ đạt tu cảnh giới Tinh Giả cấp ba đỉnh phong. Một Tinh Giả cấp ba không ngờ có thể bộc phát ra tinh thần lực cường hãn như vậy, khiến bọn họ đều cảm thấy khiếp sợ và không thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên, thấy một màn như vậy, Lôi Hoành ngồi ở ghế của đoàn trừ bị lại không hề thất vọng, nội tâm ngược lại càng hưng phấn dị thường. Vốn hần còn có điểm lo lắng, lo lắng âm mưu hãm hại Dương Thiên Lôi của hần bại lộ, nhưng hiện tại căn bản không cần lo lắng nữa. Cho dù những người khác hoài nghi, cũng là chết rồi không thể đối chứng.

Dương Thiên Lôi thắng lợi thì sao? Chẳng lẽ còn có thể sống mà nhìn thấy mặt trời ngày mai sao?

- Tiểu Lôi, người thế nào rồi? Bị thương ở chỗ nào?

Trương Tử Hàm là người đầu tiên vọt tới bên người Dương Thiên Lôi, đôi mắt trong suốt tràn ngập vẻ lo lắng, hỏi.

Ngay sau đó, Dương lão, Dương Hồng Toàn cũng đều bước lên lôi đài.

Dương lão định đưa tay tra xét một chút tình huống của Dương Thiên Lôi, không ngờ Dương Thiên Lôi lại hơi lui về phía sau, ngăn động tác của Dương lão lại, nói:

- Dương lão, ta không sao! Mọi người đừng lo lắng. Ám khí kia còn chưa thể thương tổn đến ta.

Nói xong, Dương Thiên Lôi không để ý tới vẻ khiếp sợ của mọi người, quay sang vị trọng tài tựa hồ đã chết sững kêu:

- Uy, sư phụ, người có phải là nên tuyên bố ta thắng không?

- Dương... Dương Thiên Lôi thắng!

Trọng tài lắp bắp hết lớn. Dương Thiên Lôi quay sang đám người Dương lão và Dương Hồng Toàn khoát tay áo, trực tiếp lôi kéo Trương Tử Hàm nhảy xuống lôi đài, trong nháy mắt biến mất sau khung lôi đài.

“Ha ha ha...! Tự mình muốn chết còn có thể trách được ai đây? Nếu như để Dương lão hỗ trợ mà nói, không chừng còn có thể sống lâu thêm vài ngày. Hừ!”

Trong lòng Lôi Hoành vô cùng vui vẻ. Ba chấm đen kia người khác không biết là cái gì, nhưng hần tự tay giúp Hoàng Phi Long xếp đặt, cũng tự mình dụ dỗ cùng cường bức Hoàng Phi Long sử dụng nó trong thời khắc mấu chốt, đương nhiên rõ ràng đó là cái gì. Hần cũng không lo lắng Hoàng Phi Long bán đứng hần, bởi vì hần tin tưởng, Hoàng Phi Long không dám mang một nhà già trẻ cùng với muội muội mà hần thương yêu ra làm trò đùa.

Đương nhiên, nếu như Hoàng Phi Long có thể bằng vào thực lực của chính mình trong trận đấu giết chết Dương Thiên Lôi là hay nhất. Bất quá, kết quả hiện tại này cũng đã khiến Lôi Hoành rất thỏa mãn. Hoàng

Phi Long chết rồi, chuyện kia cùng Lôi Hoành hấn cũng không có bất cứ quan hệ gì nữa. Chính mình chẳng qua là tặng cho đệ tử của mình một tấm chắn mà thôi, đâu có gì đặc biệt. Còn chuyện ám khí độc ác kia, chính mình căn bản cũng không biết.

...

Đi một mạch trở lại ký túc xá, Dương Thiên Lôi đặt mông ngồi xuống giường, vẻ thống khổ lần thứ hai thoáng hiện trên khuôn mặt thanh tú.

- Tiểu Lôi! Mau nói cho ta biết, ám khí kia bắn trúng chỗ nào? Cần phải mau chóng lấy ra!

Trong mắt Trương Tử Hàm đã long lạnh nước mắt, lo lắng nói. Nàng hiểu được cá tính của Dương Thiên Lôi, cũng biết rõ thể chất đặc thù của hấn, biết hấn không muốn ai khác ngoài mình biết được tình huống của hấn. Cho nên, khi Dương Thiên Lôi kéo nàng đi khỏi, nàng cũng không cự tuyệt.

- Đừng lo lắng! Lấy không được đâu!

- Lấy không được?

- Phải! Yên tâm đi. Ta không có việc gì. Nàng quên khoáng thạch màu đen trước kia biến mất thế nào sao? Ngày hôm nay cũng như vậy.

- Người nói là, ám khí kia cũng đã bị người hấp thu?

Trong lòng Trương Tử Hàm vô cùng kinh ngạc hỏi.

- Ủ! Chỉ là có chút không thích hợp. Khi ta hấp thu khoáng thạch màu đen kia thì không thấy có cảm giác gì. Nhưng hôm nay lại có chút khó chịu, đại khái là bởi vì ám khí trực tiếp đánh vào thân thể a. Nghỉ ngơi một chút chắc sẽ không có việc gì. Thân ái, nàng giúp ta canh chừng, đừng để ai quấy rối. Ta muốn dưỡng tu luyện một chút xem sao!

Dương Thiên Lôi nói.

- Ủ!

Trương Tử Hàm đáp khẽ.

Dương Thiên Lôi nói xong liền ngồi xếp bằng trên giường, cố nén cảm giác đau nhức không ngừng truyền đến cơ thể, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong nháy mắt khi ba đạo ám khí đánh vào ngực Dương Thiên Lôi, hấn căn bản là không kịp né tránh, chỉ có thể bằng vào sự co duỗi, đàn hồi của gân mạch và cơ bắp, lại khiến thân thể vận vẹo mới tránh được những vị trí yếu hại. Cũng bởi vì vậy, Dương Thiên Lôi không muốn cho Dương lão kiểm tra, Dương lão cũng không mạnh mẽ can thiệp. Dù sao loại ám khí này khi không đánh vào vị trí yếu hại, thương tổn mà nó tạo thành cũng có hạn. Dù vậy, ba đạo ám khí kia cũng khiến Dương Thiên Lôi bị thương khá nặng.

Chỉ là, khiến Dương Thiên Lôi không nghĩ tới chính là, ba đạo ám khí kia vừa tiến vào cơ thể, cỗ tinh thần lực kỳ dị trong đan điền kia bắt đầu điên cuồng vận chuyển, nhất thời sản sinh ra hấp lực thật lớn, trực tiếp khiến ba đạo ám khí vốn rất nhỏ đó tiến vào trong kinh mạch, chỉ chốc lát liền hấp thu tới đan điền. Ngay sau đó, từ trong đan điền hấn liền truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt. Cũng ngay một khắc kia, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên ngửa mặt lên trời rống giận, một quyền đánh chết Hoàng Phi Long.

Để những người khác không thể phát hiện ra thân thể quý dị của mình, Dương Thiên Lôi chỉ có thể cố nén đau nhức, kéo Trương Tử Hàm chạy nhanh về ký túc xá.

Chịu đựng từng trận đau nhức từ trong đan điền truyền đến, Dương Thiên Lôi chậm rãi tiến nhập trạng thái hoàn toàn thả lỏng, dung nhập toàn bộ tâm thần vào trong cơ thể.

Từ vị trí tiến vào của ba đạo ám khí, dời xuống dưới một chút, Dương Thiên Lôi phát hiện thương tích do ba đạo ám khí đó tạo thành đã biến mất không còn dấu vết, mà tinh thần lực trong đan điền vẫn điên cuồng vận chuyển như trước. Ba đạo ám khí hình châm kia lúc này đã trở nên hết sức nhỏ bé, cùng với tinh thần lực điên cuồng vận chuyển, chúng đang dần dần tan rã ra.

Chỉ là, Dương Thiên Lô phát hiện có một đoàn dịch thể màu đen đặc, giống như màu máu bầm, bị bao vây ở giữa đan điền, tựa hồ như đang chiến đấu kịch liệt cùng tinh thần lực của mình. Hơn nữa, nó đang không ngừng tả xung hữu đột, muốn đột phá vòng vây của tinh thần lực.

Đau đớn kịch liệt chính là bởi vậy mà ra.

“Kháo! Không ngờ tên chó Lôi Hoành chơi ác như vậy!”

Thấy một màn này, Dương Thiên Lô coi như là minh bạch chuyện gì xảy ra. Dùng “tiểu huynh đệ” mà nghĩ cũng biết đây tất nhiên là kiệt tác của Lôi Hoành. Hoàng Phi Long nhất định không có đảm lượng này. Đám máu đen kia tất nhiên là một loại kịch độc.

- Không ngờ còn muốn mạng của lão tử. May mà lão tử có thể chất kỳ lạ, bằng không thật đúng là khiến tiểu tử này đắc ý rồi.

Đại não của Dương Thiên Lô vận chuyển cực nhanh, suy đoán được tám chín phần chân tướng trong chuyện này, hẳn rõ ràng, nếu như Hoàng Phi Long không bị Lôi Hoành uy hiếp nhất định không dám làm chuyện này, thế nhưng Hoàng Phi Long đã bị chính mình đánh chết, chết không đối chứng.

Tuy nhiên điều này cũng không quá trọng yếu. Chỉ cần biết lo do Lôi Hoành gây nên là được rồi. Người ở dị giới cũng không giống ở Địa Cầu, nhìn người vướng mắt ta liền động thủ giết người thì thế nào? Muốn có chứng cứ sao, cứ có thực lực tương xứng là được rồi.

Mấy phút đồng hồ sau, ba đạo ám khí hình châm rút cuộc hoàn toàn tan rã, cũng không còn mấy may dấu vết, giống như ba khối bảo thạch màu đen trước kia, dung nhập toàn bộ vào trong đan điền.

Đúng lúc này, tinh thần lực điên cuồng vận chuyển lập tức toàn bộ đè ép về trung tâm đan điền, vây quanh đoàn dịch thể màu đen kia. Dương Thiên Lô vốn định dùng tinh thần lực bức chúng ra ngoài cơ thể, chỉ là, ý niệm vừa động lại kinh dị phát hiện, đoàn dịch thể màu đen vốn còn đang chống lại tinh thần lực, đại khái bỗng nhiên nhanh chóng tăng cường mấy lần áp lực lên tinh thần lực, vậy mà an tĩnh trở lại. Đồng thời, theo sự xoay tròn của tinh thần lực, tựa hồ bắt đầu dung nhập vào trong tinh thần lực.

“Lẽ nào đan điền của ta còn có thể thôn tính độc được?”

Dương Thiên Lô hơi kinh ngạc, trong đầu nhất thời hiện ra mấy nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp sau khi hấp thu vật kịch độc nào đó, liền trở thành bách độc bất xâm, nhân họa đắc phúc. Lẽ nào ca cũng có thể hấp thu vật kịch độc này sao?

Vừa nghĩ đến đây, Dương Thiên Lô cũng tạm thời từ bỏ ý định bức độc được ra bên ngoài cơ thể. Dù sao đi nữa, hiện tại đoàn dịch thể màu đen kia đã bị hấp hoàn toàn nắm trong tay, căn bản đối với hắn không tạo được bất luận thương tổn gì nữa. Cho nên, Dương Thiên Lô quyết định trước tiên xem kỹ một chút rồi hẵng tính.

Quả nhiên, theo thời gian trôi qua, đoàn dịch thể màu đen trong đan điền càng ngày càng giảm bớt, cuối cùng cũng giống như ba thanh độc châm khi nãy, triệt để tan ra trong đan điền hắn. Dương Thiên Lô cũng không còn cảm thấy chút khó chịu nào nữa, toàn thân giống như vừa ăn thập toàn đại bổ, tràn đầy tinh lực.

- Hô...

Sau khi thở ra một hơi thật dài, Dương Thiên Lô chậm rãi mở mắt, nhất thời thấy được hai khuôn mặt động lòng người cùng bốn con mắt tuyệt mỹ.

- Người khỏe rồi?

Về mặt Sở Hương Hương tràn đầy tò mò nhìn Dương Thiên Lô, trong mắt mang theo một tia kinh ngạc. Khi nàng chạy tới đây, Dương Thiên Lô còn đang đả tọa, khi hỏi tình hình Trương Tử Hàm lại nhận được cái đáp án không chân thực. Với năng lực trời sinh của mình, nàng rất dễ dàng phát hiện Trương Tử Hàm thực ra là đang nói dối. Sở dĩ đó là lời nói dối, bởi vì với năng lực của mình, nàng liếc qua liền có thể thấy được Trương Tử Hàm đang giấu giếm. Nhưng lời nói dối này, nếu dùng lý trí mà phân tích, lại thấy vô cùng chân thực.

Trương Tử Hàm nói Dương Thiên Lô đã lấy ra được ám khí trên người, hiện tại đã không có gì nguy hiểm, đang đả tọa chữa thương. Nếu là những người khác nghe Trương Tử Hàm nói như vậy, lại nhìn bộ dáng hiện tại của Dương Thiên Lô, tất nhiên sẽ không có chút nào hoài nghi. Thế nhưng, lời nói của Trương Tử Hàm lại không cách nào qua mặt được năng lực đặc thù của Sở Hương Hương.

Đương nhiên, Sở Hương Hương cũng chỉ có thể nhìn ra được là Trương Tử Hàm đang nói dối, nàng nhất định đang che giấu cái gì. Tuy nhiên, nàng vốn thông minh nên cũng không hỏi nhiều. Dù sao các nàng quen biết cũng mới chỉ có hai ngày, quan hệ cũng chưa đạt tới mức thật sự thân mật khăng khít, mà dù có thân mật khăng khít, mỗi người cũng đều có bí mật của riêng mình, tựa như năng lực đặc thù của mình vậy, nàng làm sao có thể nói cho bất luận kẻ nào?

Đương nhiên, Sở Hương Hương cũng tin rằng, Trương Tử Hàm làm như vậy tất nhiên là có quan hệ với Dương Thiên Lô. Điều này khiến cho lòng hiếu kỳ của Sở Hương Hương đối với Trương Tử Hàm trở nên càng mãnh liệt hơn.

Đối với Dương Thiên Lô, tuy rằng Sở Hương Hương sớm đã nghe tên, nhưng chân chính gặp mặt, quen biết cùng phát sinh xung đột mới chỉ là ngày hôm trước. Lúc đó, biểu hiện của Dương Thiên Lô khá trầm ổn và cuồng ngạo, căn bản không giống một thiếu niên mới mười một tuổi. Loại tâm tính lãnh tĩnh không hề sợ hãi này so với hộ vệ của nàng đều chỉ có hơn chứ không kém. Hơn nữa, biểu hiện cuồng ngạo của hắn căn bản không phải kiểu ăn chơi trác táng, cáo mượn oai hùm cố làm ra vẻ, mà là cuồng ngạo phát sinh từ trong xương cốt.

77. Chương 68: Trước Vòng Kế Tiếp.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 68: Trước vòng kế tiếp.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tin tức Trảm Không Kiếm Phái tới Học viện Cực Dương tuyển chọn đệ tử sang tới ngày thứ hai liền lan truyền nhanh chóng như dầu loang trên biển. Toàn bộ nhân vật hiển vinh cùng các đại gia tộc trong Đế Quốc Cát Ương nhất thời đều chấn động. Đặc biệt là các đệ tử trong các gia tộc có hi vọng được chọn trúng, càng dốc mọi tâm tư, nhất quyết phải nắm được cơ hội này.

Vì vậy, trước khẩn cầu của hàng trăm thế lực khắp nơi, đồng thời cũng để Trảm Không Kiếm Phái cảm thụ được lòng nhiệt tình của Đế Quốc Cát Ương, Dương lão và Sở Kinh Hồn đứng ra thương lượng cùng Tiêu Hà, cuối cùng được đám người Tiêu Hà đồng ý, quyết định tổ chức một yến hội thật long trọng trong hoàng cung.

Chủ đề của yến hội đương nhiên là vì Trảm Không Kiếm Phái, mời khách từ phương xa đến làm cơ tẩy trần. Chỉ có điều, mục đích thật sự lại là vì tạo ra một cơ hội để các nhân vật hiển quý của Đế Quốc Cát Ương có dịp tiếp xúc thân mật với các cao thủ Tiên Thiên của Trảm Không Kiếm Phái.

Cao thủ Tiên Thiên tuy rằng đã vượt qua khỏi thế tục, nhưng bọn họ cũng là người, cũng có thất tình lục dục. Sở dĩ ở trước mặt người thường bọn họ biểu hiện vô cùng lãnh đạm, cũng không phải bởi vì bọn họ có bao nhiêu thanh cao, siêu phàm, mà là bởi vì không đủ lợi ích để thúc đẩy bọn họ mà thôi.

Người thường trong mắt bọn họ quá mức nhỏ yếu, nói là con sâu con kiến cũng không quá đáng, căn bản không tạo nên cho bọn họ bất kỳ ảnh hưởng gì, lợi ích tồn tại cũng cực kỳ nhỏ bé. Vàng bạc châu báu đối với bọn họ mà nói, không có bất luận giá trị gì, quyền lợi thế tục, bọn họ cũng phát tay bỏ qua. Trong mắt người thường, bọn họ dường như không muốn, không cần bất cứ cái gì.

Kỳ thực không phải vậy. Chỉ là, bọn họ ở trình độ khác nhau, truy cầu cũng khác nhau mà thôi.

Một viên đan dược cực phẩm, hoặc một kiện bảo khí khi đặt trước mặt bọn họ thử xem, sẽ là tràng cảnh như thế nào? Không hề nghi ngờ, bọn họ sẽ thể hiện ra đầy đủ sự tham lam, cũng có thể làm ra bất cứ sự tình gì mà người thế tục có thể làm, đồng thời cũng có thể liều mạng đến đầu rơi máu chảy.

Nguyên nhân Dương lão và Sở Kinh Hồn thuyết phục Tiêu Hà tổ chức yến hội lần này đơn giản là muốn thu được tình cảm thật tốt của Trảm Không Kiếm Phái, nhờ đó có thể có thêm mấy chỉ tiêu tiến vào Trảm Không Kiếm Phái.

Bất kể là Dương lão hay Sở Kinh Hồn đều rất rõ ràng, một khi gia tộc nào đó có đệ tử có thể tiến vào Trảm Không Kiếm Phái, lợi ích mang lại cho gia tộc đó là tuyệt đối không thể tưởng tượng được. Đồng thời đối với Đế Quốc Cát Ương mà nói, cũng có tác dụng thật lớn.

Tuy rằng Đế Quốc Cát Ương được xưng làm Đế quốc, nhưng so với toàn bộ đại lục Huyền Thiên mà nói, bất quá chỉ là một quốc gia nhỏ bé mà thôi. So với một vài quốc gia lớn, căn bản là không thể đánh đồng, thậm chí ngay cả so với một tỉnh phủ của một đại quốc gia cũng không bằng. Thế nhưng, một quốc gia nhỏ bé như vậy là có thể hiện ngang sừng sừng, ngàn năm không đổ, tất nhiên là có nguyên nhân của nó.

Vì sao Trảm Không Kiếm Phái lại trở thành chỗ dựa vững chắc của Đế Quốc Cát Ương? Dương lão, một cao thủ Tiên Thiên cấp ba, vì sao lại chấp nhận thủ hộ cho Đế Quốc Cát Ương? Sở Kinh Hồn rất rõ ràng. Cho nên hẳn không lo lắng chuyện người của gia tộc nào đó được Trảm Không Kiếm Phái lựa chọn mà uy hiếp đến địa vị thống trị của Hoàng gia.

Hắn hi vọng đệ tử được lựa chọn càng nhiều càng tốt, vô luận là ai, vô luận là người của gia tộc nào, càng có nhiều người được lựa chọn, Hoàng quyền của Đế Quốc Cát Ương sẽ càng vững chắc, địa vị cũng càng cao.

Trảm Không Kiếm Phái mang đến cho Đế Quốc Cát Ương làn sóng xung kích thật cường đại, hơn xa sức tưởng tượng của mọi người. Từ sau khi ngày tổ chức yến hội được định ra, đông đảo gia tộc và nhân vật hiển hách bắt đầu công việc lu bù lên, vất óc tìm mọi mưu kế, không tiếc bất cứ giá nào, chuẩn bị lễ vật hiến cho Trảm Không Kiếm Phái. Ngay cả Dương gia cũng không ngoại lệ.

Dương gia ngoại trừ hai thiên tài Dương Thiên Ngạo, Dương Thiên Lệ rất có khả năng được Trảm Không Kiếm Phái chọn trúng, còn có Dương Thiên Lôi một lần nữa quật khởi cũng có hi vọng không nhỏ. Chỉ ít, trong cảm nhận của những người Dương gia, Dương Thiên Lôi có thân thể Tiên Thiên song thuộc tính, hơn nữa thiên phú hấp thu tinh thần lực của hắn tuyệt đối trước nay chưa từng có. Điều tiếc nuối duy nhất chính là, cấp bậc Tinh Giả của hắn quá thấp, có thể không lọt vào mắt cường giả Trảm Không Kiếm Phái. Đây mới chính là vấn đề.

Tuy nhiên, thông qua trận thi đấu ngày hôm nay, khiến Dương Hồng Toàn yên tâm không nhỏ, bởi vì lão biết rõ, Trảm Không Kiếm Phái cũng khá quan tâm tới trận đấu đó.

...

Vài ngày thi đấu tiếp theo, tràng diện tuy rằng vẫn sôi nổi như trước, nhưng một vài đại nhân vật trong các gian khán phòng trang nhã đã lặng lẽ rời đi, bắt đầu chuẩn bị cho buổi yến hội sắp tới.

Tuy nhiên, trong mấy ngày này, kẻ phiền muộn nhất, phần nộ nhất, mê hoặc nhất, đồng thời cũng bị ai nhất, sợ rằng không ai khác chính là Lôi Hoàn.

Sau khi Dương Thiên Lôi trúng ám khí của Hoàng Phi Long, trong lòng Lôi Hoàn đã chắc chắn Dương Thiên Lôi nhất định phải chết. Vốn tưởng rằng qua ngày thứ hai tin tức Dương Thiên Lôi bỏ mình sẽ nhanh chóng truyền đi, hơn nữa đối với hắn sẽ tạo nên ảnh hưởng nhất định. Nói không chừng chính mình phải tổn một phen công phu nói xạo, phải sạch mọi quan hệ với mình. Thế nhưng, khiến hắn không ngờ tới chính là, ngày thứ hai đã qua đủ một ngày một đêm, không ngờ không có chút tin tức nào về cái chết của Dương Thiên Lôi. Thẳng đến ngày thứ ba khi “Tỷ thí người mới” tiếp tục bắt đầu, thấy Dương Thiên Lôi vẫn sinh long hoạt hổ, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp chiến thắng đối thủ, trong lòng hắn quả thực vô cùng phiền muộn. Lê nào chất độc “Thôi mệnh tán”, được xưng là thiên hạ đệ nhất kỳ độc lại là hàng giả sao? Bằng không vì sao Dương Thiên Lôi lại có thể không chết?

Thế nhưng tên đại ngốc này nghĩ đến phá đầu, nát óc cũng nghĩ không ra nguyên nhân. Thẳng đến sau trận đấu, khi Dương Thiên Lôi làm như vô tình lấy từ trong ngực ra một tấm chắn nhỏ, hắn mới bừng tỉnh

đại ngộ, không thể không cảm thán Dương Thiên Lôi thật sự là phúc lớn mạng lớn.

Lôi Hoành không biết rằng, động tác nhìn như vô tình kia của Dương Thiên Lôi căn bản chính là để mê hoặc tên ngu ngốc như hắn mà thôi.

Trong ngày cuối cùng tranh đoạt vị trí một trong mười cường giả, tiểu tổ của Dương Thiên Lôi chỉ có hắn và Phong Mã Ngưu là thắng liền ba trận. Nói cách khác, hai người đã sớm lọt vào vòng kế tiếp, tấn cấp mười cường giả.

Dù vậy, mọi người đối với trận đấu giữa Dương Thiên Lôi và Phong Mã Ngưu cũng tràn ngập chờ mong.

78. Chương 69: Phương Thức Hoán Loại (thượng).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 69: Phương thức hoán loại (thượng).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dù sao Phong Mã Ngưu cũng là á quân trong kỳ “Tỷ thí người mới” lần trước, lần này càng là người có hi vọng cạnh tranh chức vị quán quân, có thực lực khủng bố. Mà Dương Thiên Lôi lại là nhân vật mới có tốc độ tiến bộ kinh người, tu vi không cao, nhưng sức chiến đấu lại sâu không thể lường. Hai người thi đấu, ai có thể thắng cũng khó mà đoán trước được.

Chỉ là, khiến cho tất cả người xem trợn mắt há mồm, Phong Mã Ngưu vốn là nhân vật phong vân, có nhân khí cực cao, không ngờ lại nói một câu khiến mọi người kinh ngạc, sau đó trực tiếp nhảy xuống lôi đài.

- Hắn là lão đại của ta, là thần tượng ta sùng bái nhất, có một không hai. Ta không thể nào chiến đấu với lão đại của mình, đương nhiên cũng không phải là đối thủ của lão đại. Ta nhận thua.

Khi Phong Mã Ngưu nói ra những lời này, cũng không có chút mắc cỡ, hổ thẹn nào, bộ dáng vẫn thản nhiên, rành mạch rõ ràng, rất có khí phách, giống như là nói chuyện bình thường hàng ngày. Nói xong liền quay sang Dương Thiên Lôi khom người vãi một vãi thật sâu, tiêu sái cực điểm mà nhảy xuống dưới lôi đài.

Trong lòng Dương Thiên Lôi thực sự là vô cùng phiền muộn a. Vốn đang nghĩ sẽ đại chiến một hồi, dù sao thực lực của Phong Mã Ngưu cũng không thể khinh thường. Hơn nữa, muốn cho tiểu đệ mình sùng bái, dùng “đức” trị người là không đủ, chỉ có tài năng, thực lực chân chính mới khiến tiểu đệ thực sự tâm phục khẩu phục. Không nghĩ tới tiểu tử này dĩ nhiên trực tiếp nhận thua, lý do lại phong tao như vậy. Chẳng lẽ nói ca là một người hiếm thấy sao? Người nói như vậy, sau này ca làm sao còn có thể ít xuất hiện a?

...

Sau khi chiến đấu để lọt vào top mười người mạnh nhất, là tới chiến đấu xếp hạng, cũng là tranh đấu kịch liệt nhất của “Tỷ thí người mới”, được chờ đợi nhiều nhất. Vô luận là sư phụ, học viên của Học viện Cực Dương hay người xem bên ngoài đều hồi hộp chờ đợi cuộc chiến này. Tuy nhiên, khiến mọi người tiếc nuối chính là, bởi vì Trảm Không Kiếm Phái đến, cuộc chiến tranh hạng mười cường giả này vẫn được tiến hành như trước nhưng theo một phương thức khác, tương đối ôn hòa, nhưng cũng tàn khốc hơn.

Ôn hòa, là bởi vì mười tuyển thủ sẽ không tiến hành đối kháng trực tiếp. Tàn khốc, là bởi vì bọn họ sắp sửa đối mặt với nguy hiểm hơn xa so với đối kháng trực tiếp.

Phương thức thí luyện, tức là top mười tuyển thủ Phong Vân bảng của Học viện Cực Dương, hai mươi tuyển thủ của nội đường Hoàng gia, cùng một vài tuyển thủ tuy không tiến được vào top mười Phong Vân bảng của “Tỷ thí người mới” nhưng lại có thiên phú kinh người, cùng tham gia thí luyện. Top mười cường giả “Tỷ thí người mới” không chỉ thông qua thành tích thí luyện quyết định thứ hạng bài danh, hơn nữa cũng đồng thời tham gia khảo nghiệm chọn người của Trảm Không Kiếm Phái.

Mà lần thí luyện này cùng những lần thí luyện trong các kỳ “Tỷ thí người mới” trước đây của Học viện Cực Dương là hoàn toàn khác nhau. Tuy rằng sơn bãi vẫn như cũ, là vùng núi hoang vu sơn dã phía sau Học viện Cực Dương, nhưng không có bất kỳ vị sư phụ nào đi cùng, trực tiếp do cường giả Tiên Thiên của Trảm Không Kiếm Phái đưa tuyển thủ đến khi vực tương ứng, tiến hành thí luyện.

Thành tích thí luyện là lấy số lượng, đẳng cấp cùng cấp bậc linh dược của ma thú mà tuyển thủ dự thi săn bắt được để quyết định.

Mặc dù khi tiến đưa tại sơn bãi, Trảm Không Kiếm Phái sẽ xem xét thực lực bản thân những tuyển thủ thí luyện để lựa chọn đưa đến khu vực tương ứng, tận lực tránh gặp phải ma thú hơn xa thực lực khiến tuyển thủ bỏ mình, nhưng cũng chỉ là tận lực tránh mà thôi. Tại nơi hoang sơn dã lĩnh luôn luôn tồn tại quá nhiều rủi ro. Những rủi ro này căn bản không thể dự đoán trước được. Cho nên, nguy hiểm trong đó có thể hiểu được.

Thế nhưng, loại thí luyện này lại có thể kích phát tiềm lực của một người mạnh mẽ nhất. Năng lực sinh tồn dã ngoại, năng lực ứng biến tình huống bột phát, năng lực thực chiến, lòng kiên nhẫn... Tất cả các phương diện đều được rèn đúc tốt nhất, cũng càng có thể kiểm nghiệm thực lực chân chính của một người.

Sau khi quyết định top mười của “Tỷ thí người mới”, tạm thời xác định được danh sách tuyển thủ tham gia thí luyện. Trong đó, Học viện Cực Dương hai mươi người, nội môn Hoàng gia hai mươi người. Hai mươi người của Học viện Cực Dương do top mười cường giả “Tỷ thí người mới” và top mười Phong Vân bảng cấu thành. Tuy rằng Lôi Hoành và Sở Hương Hương đã có tư cách trực tiếp tiến vào Trảm Không Kiếm Phái, nhưng vẫn muốn tham gia khảo nghiệm. Về phần những tuyển thủ thiên phú tuyệt hảo do Dương lão và Sở Kinh Hồn đề cử thì phải tự mình thông qua khảo nghiệm của Trảm Không Kiếm Phái mới đủ tư cách tham gia lần thí luyện này.

Sau khi nghe xong tin tức này, cô nàng bạo lực Tăng Cách La Mỗ có chút tiếc nuối không thể trực tiếp cùng Dương Thiên Lôi giao thủ. Tuy rằng Dương Thiên Lôi thể hiện ra thực lực kinh người khiến nàng biết rõ, nếu đối mặt với Dương Thiên Lôi, phần thắng không nhiều lắm, nhưng có thể thống thống khoái khoái đánh một hồi cũng tốt. Vậy mà hiện tại đương nhiên không có cơ hội. Điều này làm nàng có chút mất mát, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi. Dù sao nàng cũng thuận lợi lọt vào top mười, sau này vẫn còn cơ hội.

Mà Lôi Hoành sau khi nghe xong tin tức này, tâm trạng phiền muộn liền biến mất, trực tiếp tập trung Lôi Kính cùng những tuyển thủ có tư cách tham gia lần thí luyện này mà hắn tuyệt đối nắm trong tay tới một nơi, bí mật bàn tính âm mưu thâm hiểm một lần nữa nhằm vào Dương Thiên Lôi.

Hoang sơn dã lĩnh, mù mịt không người, trăng mờ núi cao, tuyệt đối là một nơi thích hợp cho giết người phóng hỏa. Tên Lôi Hoành ngốc nghếch này xem ra quả thực là vớ được cái bánh ngọt từ trên trời rơi xuống, là cơ hội tuyệt vời mà ông trời ban tặng.

...

Trước khi yến hội cử hành một ngày một đêm, tất cả các thành viên có tư cách tham gia thí luyện, cùng với các đại nhân vật có uy tín, danh dự tại Đế Quốc Cát Ương, đều nhận được thiệp mời do Hoàng đế Sở Kinh Hồn tự tay viết và ký tên. Ngoài ra, những thành viên có thiên phú cực cao nhưng không có tư cách tham gia thí luyện cũng nhận được thiệp mời. Không hề nghi ngờ, Trảm Không Kiếm Phái sẽ mượn cơ hội yến tiệc lần này tự mình khảo nghiệm những người này, để xác định bọn họ có đủ tư cách tham gia lần thí luyện này hay không.

Tiểu tặc phụ Mộc Tử Vi cùng với Vũ Đại Lăng từng bị Dương Thiên Lôi đánh bại không ngờ cũng ở trong danh sách này.

Trong ngày mọi người nhận được thiệp mời hôm ấy, một vài gia tộc đã sớm chạy tới Học viện Cực Dương chào mời những đệ tử có tư cách tham gia yến hội. Lôi gia, bao gồm cả Lôi Hoành và Lôi Kính không ngờ có tới sáu người.

79. Chương 69: Phương Thức Hoán Loại (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 69: Phương thức hoán loại (hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đây mới chỉ là số người ở Học viện Cực Dương, chưa tính những người trong nội môn Hoàng gia. Dương nhiên, bốn người kia cũng không phải là người Lôi gia, chỉ là đã sớm được Lôi Hoàn mua chuộc mà thôi. Nói thật, tên Lôi Hoàn ngốc nghếch này, nếu không phải cứ cố chống lại Dương Thiên Lôi mà nói, là một nhân vật không chỉ thế lực gia tộc, mà tu vi và thiên phú bản thân cũng là đối tượng được rất nhiều người sùng bái. Bằng không, bốn nhân vật thiên tài kia cũng sẽ không dễ dàng bị thu phục.

Đồng thời, Tử Hàm muội muội thân yêu cùng đám người Vũ Đại Lăng cũng đều được các gia tộc bên ngoài mời chào, Mỗi người, mỗi gia tộc đối với lần yến hội này đều vô cùng coi trọng, đều đạt đến tình trạng chưa từng có. Có thể khẳng định, bọn họ vì muốn đệ tử gia tộc mình có thể tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái đã chuẩn bị thật tốt, không tiếc bất kỳ giá nào.

Người lái ngựa Trang Thập Tam lần thứ hai đứng trước cửa Học viện Cực Dương. Bất quá lần này không phải chỉ mang theo một xe mà là hai chiếc. Dương Hồng Toàn một chiếc, Dương Huyền Phong, Lộ Miếu Ân một chiếc, ba người không ngờ tự mình tới đón Dương Thiên Lôi. Có thể tưởng tượng được, lúc này địa vị của Dương Thiên Lôi tại Dương gia đã vô hình đạt đến hạng nào rồi.

Lúc này, bốn tên hoa si Vương Phong, ngực lớn Từ Đào, mông bự Triệu Phi, eo thon Hầu Diệu Vô lẳng lẳng đứng sau lưng Phong Mã Ngưu, nhìn bóng lưng lộ vẻ hiu quạnh của Phong Mã Ngưu. Bọn họ hiểu rõ vì sao Phong Mã Ngưu đến đây, càng hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng Phong Mã Ngưu.

Hắn, là lão đại của bọn họ, hắn có thiên phú siêu cường, đối với huynh đệ bằng hữu giúp đỡ không tiếc cả mạng sống. Hắn có thể được như hôm nay, hoàn toàn là dựa vào nỗ lực của chính mình. Bọn họ rất rõ ràng, Phong Mã Ngưu có thể có được ngày hôm nay, phải nỗ lực lớn hơn người khác rất nhiều. Một người từ nhỏ là cô nhi, không biết cha mẹ mình là ai, có thể sống sót đã là kỳ tích. Nhưng nếu hắn không chỉ còn sống, mà còn nhờ vào lực lượng của chính mình, tiến nhập Học viện Cực Dương, hơn nữa lần này còn có được tư cách tham gia thí luyện, hắn cần phải trả giá hơn người bình thường gấp bao nhiêu lần?

Bọn họ đồng thời cũng biết, lão đại của bọn họ chưa từng khuất phục bất luận kẻ nào. Cho dù là thiên chi kiêu tử Lôi Hoàn của Học viện Cực Dương trong mắt hắn cũng chỉ là một tên vô dụng mà thôi. Trong mấy năm qua, có bao nhiêu thế lực muốn mượn hơi Phong Mã Ngưu, bọn họ rất rõ ràng. Thế nhưng hắn chưa bao giờ thêm ngó tới. Bọn họ vẫn cho rằng, tâm tính thực sự bên trong con người lão đại chính là cao ngạo, có lẽ cả đời này hắn sẽ không phục bất kỳ kẻ nào, lại càng không vì bất cứ kẻ nào mà bán mạng.

Mãi cho đến khi Dương Thiên Lôi xuất hiện.

Trên thiệp mời đã ghi rõ muốn đệ tử dẫn theo trưởng bối tham gia yến hội. Bởi vì yến hội lần này không chỉ đơn giản như bề ngoài vậy. Đối với tương lai của bất kỳ ai đều có ý nghĩa quyết định. Cho nên, để trưởng bối cùng tham dự cũng là hợp tình hợp lý.

Thế nhưng Phong Mã Ngưu tìm đâu ra trưởng bối? Hắn cũng mang hi vọng xa vời có thể được đại gia tộc như Dương gia, Lôi gia, Mộc gia cho mình một chỗ dựa vững chắc để mình có thêm lợi thế tiến vào Trảm Không Kiếm Phái, từ đó chân chính thay đổi vận mệnh của mình. Nhưng hắn chung quy vẫn chỉ là một tiểu nam hài mười hai tuổi. Dù rằng hắn đã sớm nếm trải nhân gian âm lạnh, so với bạn cùng lứa thành thực hơn nhiều, nhưng dù sao cũng là hài tử chưa lớn. Hắn khát vọng thân tình, cũng giống như Dương Thiên Lôi trên Địa Cầu khát vọng thân tình vậy.

Cho nên, khi nhìn chiếc xe ngựa xa hoa đón những đệ tử được lựa chọn rời khỏi Học viện Cực Dương, trong lòng hắn chua xót, khổ sở và mất mát thế nào hoàn toàn có thể hiểu được.

- Nhị ca, người trong gia tộc lão đại đến kìa!

Hoa si Vương Phong đứng ở sau lưng Phong Mã Ngưu nhẹ giọng nói. Từ sau khi Phong Mã Ngưu nhận Dương Thiên Lôi làm lão đại, đám người Hoa si, ngực lớn đã đồng loạt đổi giọng, Phong Mã Ngưu trước

đây là lão đại, bây giờ biến thành Nhị ca.

Mấy người bọn họ mặc dù đối với Dương Thiên Lô từ khi còn chưa quen tới lúc sùng bái như bây giờ đã hoàn toàn thừa nhận sự tồn tại của lão đại này, nhưng ở sâu trong nội tâm bọn họ, người thân thiết với bọn họ hơn vẫn là Phong Mã Ngưu. Dù sao thời gian bọn họ tiếp xúc với Dương Thiên Lô còn quá ít. Sở dĩ bọn họ thừa nhận sự tồn tại của lão đại Dương Thiên Lô này hoàn toàn là bởi vì Phong Mã Ngưu. Bọn họ tin tưởng, quyết định của Phong Mã Ngưu sẽ không sai.

Phong Mã Ngưu nhìn thoáng qua chữ “Dương” đang lay động trên chiếc xe ngựa xa hoa, bỗng nhiên quay đầu nhìn đám người hoa si, nhẹ giọng nói:

- Người biết vì sao ta nhận lão đại là lão đại không?

- Việc này... Nhị ca không phải đã nói rồi sao? Bởi vì lão đại là siêu cấp cao thủ tán gán, hơn nữa lão đại là cao thủ ẩn giấu thực lực.

Đám người hoa si khó hiểu nói, không rõ Phong Mã Ngưu nói vậy là có ý gì.

- Không sai! Bất quá đó không phải là nguyên nhân trọng yếu nhất!

- Vậy là vì sao?

- Bởi vì ánh mắt của lão đại.

Phong Mã Ngưu nhẹ giọng nói, trong mắt lóe ra quang mang bốn người không thể hiểu được.

- Ánh mắt?

Bốn người càng không hiểu.

- Quên đi! Nói các người cũng không hiểu. Nói chung, các người chỉ cần biết rằng, lão đại của chúng ta là người có thể làm huynh đệ cả đời. Các người nhớ kỹ là tốt rồi.

Nhìn bộ dạng ngơ ngác của bốn người, Phong Mã Ngưu cũng không giải thích thêm, chỉ nhẹ nhàng nói.

Không chỉ có nam nhân và nữ nhân mới có thể vừa gặp đã yêu, giữa nam nhân và nam nhân đôi khi cũng thế. Đương nhiên, loại vừa gặp đã yêu này cũng không phải là ái tình, mà là tình huynh đệ. Loại tình cảm này rất kỳ lạ, nhưng lại thực sự tồn tại. Phong Mã Ngưu cũng không có năng lực đặc thù như Sở Hương Hương, nhưng hắn từ bé đã nếm đủ nhân gian ấm lạnh, khiến hắn thấy được rất nhiều điều từ trong mắt Dương Thiên Lô mà người thường không thể thấy được.

Nhất là khoảnh khắc hắn và Dương Thiên Lô đối mặt trên lô đài kia, hắn càng nhận thức điều này rõ ràng hơn. Lạnh liệt, cuồng ngạo, niềm tin tất thắng, khi Dương Thiên Lô đối mặt với bất kỳ đối thủ nào đều có thể biểu hiện ra ngoài. Thế nhưng, ngay khi đối mặt với chính mình, hắn lại cảm thụ được trên người Dương Thiên Lô chiến ý cường đại, còn có ánh mắt tôn kính đối với mình. Đó là một loại ánh mắt căn bản bất kể thắng bại, chỉ tồn tại trong đó tình huynh đệ tương hỗ luận bàn.

Đương nhiên, đây chỉ là một góc của núi tuyết. Trong mắt Dương Thiên Lô, hắn còn thấy được nhiều hơn nữa. Chỉ là hắn vô luận thế nào cũng không nghĩ ra mà thôi.

80. Chương 70: Mộc Gia (thượng).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 70: Mộc gia (thượng).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bất quá, như vậy đã là đủ rồi. Thân thiết, nịnh bợ, lạnh lùng, khinh thương, chế giễu, miệt thị... dạng ánh mắt gì hắn cũng đều thấy qua, duy chỉ có ánh mắt bình thản, chân thành, coi hắn như huynh đệ là hắn

mới thấy lần đầu. Đám người hoa si, ngực lớn tuy rằng cũng là huynh đệ, nhưng bọn họ so với hần thân thể cũng không tốt hơn bao nhiêu, rốt cuộc vẫn là đồng mệnh tương liên. Dương Thiên Lôi lại khác. Hần là dòng chính Dương gia, hần có được thiên phú không thể tưởng tượng. Một người như vậy đủ để coi rẻ bất luận kẻ nào, nhưng lại có thể chân chính coi mình như huynh đệ. Chỉ bằng điểm ấy thôi cũng là đủ rồi.

Cho nên, trên lôi đài, Phong Mã Ngưu thoải mái mà nói ra lời tuyên bố khiến tất cả khán giả muốn té xỉu kia. Có lẽ người khác không rõ ràng lắm câu nói đó mang ý nghĩ gì, nhưng hần lại rất rõ ràng. Từ thời khắc đó, Dương Thiên Lôi chính thức trở thành huynh đệ của hần, lão đại của hần, huynh đệ chân chính, lão đại chân chính.

- Ô? Nhị ca, lão đại hình như thấy chúng ta rồi.

Đúng lúc này, Hoa Si có chút hưng phấn nói.

Biểu tình của Phong Mã Ngưu liền thay đổi, nhất thời khôi phục lại thần thái nhẹ nhõm bất cần đời, ôm lấy thắt lưng, chậm rãi tiến về phía Dương Thiên Lôi.

- Lão đại!

Phong Mã Ngưu mang theo vẻ nịnh nọt cười cười, la lớn.

- Kháo! Người còn biết ta là lão đại sao? Người có biết vì muốn chiến đấu với người, ca có thể nói là vắt hết óc, tiêu hao hết vô số tế bào não mới có thể nghĩ được một biện pháp đối phó. Nhưng tiểu tử người không ngờ vô mộng lâm trận bỏ chạy, còn nói cái gì không phải đối thủ của ca. Người không biết ca rất bức mình sao?

Dương Thiên Lôi tung cước đá tới hông Phong Mã Ngưu, nổi giận dùm dùm nói.

- Khụ khụ... Lão đại, huynh đã nói huynh nghĩ biện pháp đối phó đệ, điều này đệ không thể tự hiểu lấy sao? Lão đại anh minh thần võ, huynh hần là biết đệ làm vậy cũng là bất đắc dĩ mà. Hơn nữa, huynh là lão đại của đệ, đệ nào dám so đo với lão đại a?

Phong Mã Ngưu đỏ mặt nói.

- Vì sao không dám? Người thắng ta, người chính là lão đại!

Dương Thiên Lôi phát phát tay, không để ý nói:

- Được rồi! Không nói những lời này nữa. Người nhà của ta đến đón rồi. Cầm thú, người nhà của người sao còn chưa tới? Các người ở đây làm gì vậy?

Từ khi Phong Mã Ngưu và Dương Thiên Lôi quen biết, hần liền được ban thưởng một biệt hiệu khiến hần vô cùng phiền muộn – Cầm thú. Theo như Dương Thiên Lôi nói, vừa Ngưu vừa Mã, không phải cầm thú thì là gì? Dương nhiên đám người Hoa Si, Ngực Lớn không dám gọi. Thực ra Phong Mã Ngưu nghĩa là nhanh nhẹn, nhưng Dương Thiên Lôi lại gọi như vậy. Tuy nhiên, hần cũng không có biện pháp. Ai bảo Dương Thiên Lôi là lão đại có hần chứ.

- Lão đại, nhị ca hần...

- Tiểu Hoa!

Hoa Si vừa muốn nói liền bị Phong Mã Ngưu ngăn lại:

- Lão đại, huynh mau đi đi, chúng ta là tùy tiện dạo chơi thôi. Ngày mai gặp tại yến hội!

Trong mắt Phong Mã Ngưu chợt lóe qua tia buồn bã, làm sao có thể tránh được ánh mắt của Dương Thiên Lôi? Hầu như trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi liền ý thức được mình nói sai. Hần nhớ rằng Tử Hàm muội muội thân yêu đã từng nói qua với hần hoàn cảnh của Phong Mã Ngưu. Phong Mã Ngưu vốn là cô nhi, giống với đời trước của hần, từ nhỏ chưa từng được cảm nhận qua tình cảm gia đình.

- Tùy tiện đi dạo? Rất nhàn rồi nha! Nếu là như vậy, vậy đi cùng ca đi. Sao hả? Buổi tối ca và người cùng luận bàn. Ta nghĩ được biện pháp đối phó với người nhưng cũng chưa chắc lắm. Nếu không thể nghiệm thực tế, thực tiễn nghĩ cho tiểu tử người rồi! Đi! Tiện thể người cũng biết qua nhà của ta luôn.

Dương Thiên Lôì căn bản không cho Phong Mã Ngưu cơ hội cự tuyệt, liền trực tiếp kéo tay Phong Mã Ngưu, quay sang bốn gã tiểu đệ phát tay, sau đó đi về phía Trang Thập Tam đang chờ.

- Lão đại!

Về nhẹ nhõm giả bộ của Phong Mã Ngưu nhất thời hoàn toàn bị đánh tan, một giọt nước mắt long lanh xuất hiện trong mắt hắn, thanh âm của hắn đã có chút nghẹn ngào.

- Người ý kiến cái gì? Ta không phải là lão đại của người sao? Là thân lão đại, chính là người nhà của người, cũng là gia đình của người, có phải vậy không? Hay là người sợ lúc luận bàn quá thắm? Yên tâm! Cùng lắm thì đến lúc đó ta hạ thủ lưu tình, không đánh lên mặt người là được. Đi thôi!

Nhìn bóng lưng hai người đi xa, trong mắt Hoa Si, nước mắt cũng đã lăn chã rơi xuống, nhìn ba huynh đệ cũng đang có bộ dáng như vậy, hỏi:

- Nhị ca...Sao lại khóc?

Eo Thon Hầu Diệu Vô trước giờ vốn không hay nói chuyện, thanh âm run run nói:

- Chúng ta đã tìm được một lão đại tốt. Đi thôi! Chúng ta cũng phải nỗ lực lên. Bằng không, chúng ta và lão đại, nhị ca, chênh lệch càng ngày càng lớn đó!

...

Sau một lát, hai người theo Trang Thập Tam đi tới trước cửa Học viện Cực Dương. Ba người Dương Hồng Toàn, Dương Huyền Phong, Lộ Miểu Ân đã đứng ở trước xe ngựa, trên mặt mang theo tia mỉm cười vui vẻ, nhìn Dương Thiên Lôì từ xa đi tới. Khi thấy Phong Mã Ngưu bên cạnh hắn, tuy rằng mọi người hơi nghi hoặc nhưng cũng không để trong lòng.

Dương Huyền Phong và Lộ Miểu Ân cũng không nhận ra Phong Mã Ngưu, nhưng Dương Hồng Toàn lại biết rõ. Dương Thiên Lôì có thể kết giao bằng hữu với người như vậy, khiến Dương Hồng Toàn rất vui mừng. Cháu trai của mình đã trưởng thành rồi, không còn là tên thiếu niên quái gở chỉ biết cắm đầu tu luyện như trước kia nữa.

- Gia gia!

Khi đi tới trước mặt ba người, Dương Thiên Lôì trực tiếp nhìn sang Dương Hồng Toàn, vừa cười vừa nói:

- Sau này người sẽ có thêm nhiều tôn tử. Người có ngại không?

- Nhiều tôn tử?

Dương Hồng Toàn là nhân vật thế nào, hầu như trong nháy mắt liền hiểu rõ ý tứ của Dương Thiên Lôì:

- Dương nhiên không ngại! Gia gia cầu còn không được!

- Ha ha! Vậy là tốt rồi. Đây là phụ thân ta, đây là mẫu thân ta!

Dương Thiên Lôì vỗ vỗ Phong Mã Ngưu còn đang choáng váng nói:

- Còn ngần ngại cái gì? Gọi đi!

- A...Gia gia... Phụ thân... Mẫu thân...

Phong Mã Ngưu hoảng hốt, lo sợ gọi, chỉ là, chưa gọi xong, trong mắt hắn, nước mắt đã không thể khống chế mà trào ra từ bao giờ.

- Khóc cái gì? Nam tử hán đại trượng phu, đừng như đàn bà thế!

Dương Thiên Lôì không chút nể tình nói.

- Lão đại... Ta... Ta không phải vì vui quá sao?

- Được rồi! Tiểu Phong, con và Tiểu Lôì là huynh đệ, sau này đừng xem như người xa lạ nữa. Đi thôi, về nhà trước rồi nói!

Dương Hồng Toàn nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Phong Mã Ngưu, hòa ái nói.

Dương Thiên Lôi, Phong Mã Ngưu và Dương Hồng Toàn cùng lên một xe, chậm rãi chạy về Dương gia.

...

- Gia gia, chúng ta đi đâu đây?

Trương Tử Hàm ngồi cùng một lão giả trong một chiếc xe ngựa xa hoa, nhẹ giọng hỏi. Lão giả này chính là gia chủ Trương gia, thân gia gia của Trương Tử Hàm, Trương Vân Sơn.

81. Chương 70: Mộc Gia (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 70: Mộc gia (hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương gia tại Đế Quốc Cát Ương tuy rằng không thể so với một trong năm đại gia tộc, nhưng cũng được coi như là danh môn vọng tộc, nhất là trên phương diện làm ăn buôn bán, càng là số một. Bởi vậy, bản thân Trương Vân Sơn cũng được mời tham dự yến hội. Tuy nhiên, đại bản doanh của Trương gia cũng không phải ở trong thành Cực Dương, mà ở một thành thị cách thành Cực Dương bốn trăm dặm, thành Thanh Dương.

Thành Cực Dương là trung tâm hành chính của Đế Quốc Cát Ương, mà thành Thanh Dương chính là trung tâm thương nghiệp của Quốc gia này. Là một gia tộc đệ nhất trong lĩnh vực thương nghiệp, Trương gia xây dựng tại Thành Thanh Dương là đương nhiên.

- Đi Lôi gia!

Trương Vân Sơn mỉm cười nhẹ giọng nói. Khi nói đến Lôi gia, ánh mắt mang theo một tia vui mừng.

- Lôi gia? Vì sao phải tới đó?

Trương Tử Hàm nhất thời khẽ nhú mày hỏi.

- Ủ! Tiểu Hàm, đi Lôi gia không tốt sao?

Trương Vân Sơn cảm giác hơi kỳ quái, nhưng nghĩ đến quan hệ giữa Trương Tử Hàm và Lôi Hoành, nhất thời như hiểu rõ mọi việc, còn tưởng rằng Trương Tử Hàm xấu hổ, vừa cười vừa nói:

- Trương gia chúng ta cùng Lôi gia qua lại rất nhiều. Gia chủ Lôi gia, Lôi Văn Vũ cùng gia gia giao tình không ít. Yến hội lần này đối với chúng ta mà nói đương nhiên rất trọng yếu, bây giờ trở lại Thanh Dương đã không kịp rồi. Ha ha! Sao nào? Lẽ nào Tiểu Hàm nhà chúng ta xấu hổ? Ha ha...

- Xấu hổ? Gia gia... Người nói gì vậy? Con có cái gì phải xấu hổ? Con chỉ là không muốn đi Lôi gia thôi.

Trương Tử Hàm nghiêm túc nói.

- Ủa? Không đúng a! Lần trước huynh trưởng của Lôi Hoành, Lôi Chấn còn tự mình đến Trương gia chúng ta, nói chuyện của con và Lôi Hoành mà.

- Con và Lôi Hoành? Nói cái gì?

- Nói các con... Ha ha...Tiểu Hàm! Đừng xấu hổ. Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, gia gia cũng không gạt con, lần trước Lôi Chấn được phụ thân hắt Lôi Văn Vũ ủy thác, tự mình đến nói chuyện giữa con là Lôi Hoành mà.

- Gia gia, người nói cái gì?

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm nhất thời mang theo một tia lửa giận.

Trương Vân Sơn một đời là nhân tài kiệt xuất trên thương trường, có thể nào không nhận ra biểu tình bất thường của Trương Tử Hàm. Bất quá, lão thân là người đứng đầu một gia tộc, suy nghĩ vấn đề phức tạp hơn nhiều. Đương nhiên cũng không phải gia tộc sẽ hi sinh Trương Tử Hàm, chí ít lão xem ra tiểu tử Lôi Hoành này cũng được coi là kỳ tài ngút trời, đáng về ngày thường cũng đường đường chính chính, tương lai lại vô hạn lượng a...Cháu gái của mình có thể cùng hắn một chỗ, cũng coi như là có phúc. Quan trọng nhất là, một khi Trương gia và Lôi gia có đám hỏi, sẽ mang đến cho Trương gia lợi ích tuyệt đối không thể tưởng tượng được. Biểu hiện kỳ lạ của Trương Tử Hàm ở trong mắt lão xem ra, chẳng qua là biểu hiện bình thường của tiểu nhi nữ khi đối mặt với chuyện hôn nhân mà thôi.

Lôi gia, Vân Châu Lôi gia, trước khi Lôi Văn Vũ chưa trở thành tể tướng đã đưa gia tộc lọt vào một trong năm đại gia tộc, mà hiện tại đã có thể sánh vai cùng Dương gia và Mộc gia. Đương nhiên, đây chỉ là biểu hiện bề ngoài mà thôi. Thực lực chân chính của Lôi gia không chỉ đơn giản như vậy. Tại Vân Châu, Lôi gia nghiễm nhiên trở thành hoàng đế một phương, sở hữu tài phú không thể đo lường được. Tuy rằng Trương gia trên thực tế là gia tộc đệ nhất thương nghiệp Đế Quốc Cát Ương, nhưng Trương Vân Sơn rất rõ ràng, lực lượng tiềm tàng của Lôi gia một khi bộc lộ ra, Trương gia là không đáng kể chút nào.

- Gia gia cũng không gạt con, là về chuyện đính hôn của con và Lôi Hoành.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm nhất thời trở nên tái nhợt, thanh âm run run hỏi:

- Người... Đồng ý rồi?

- Ủ! Gia gia đương nhiên đồng ý. Lôi gia là một trong năm đại gia tộc của Đế Quốc Cát Ương, thừa sức tương xứng với chúng ta. Quan trọng hơn là, Lôi Hoành là người đường hoàng, hơn nữa cũng là kỳ tài ngút trời, hiện tại lại được Trảm Không Kiếm Phái lựa chọn, tương lai tuyệt đối là không thể hạn lượng. Con theo hắn cũng coi như là phúc phần của con. Ta và Lôi gia thương nghị, sau khi kết thúc yến hội, sẽ cho các con cử hành nghi thức đính hôn.

- Con không đồng ý!

Trương Tử Hàm căn bản không có bất luận do dự gì lên tiếng, nước mắt cũng chảy xuống trên khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt của nàng.

- Tiểu Hàm, con...

Trương Vân Sơn cho rằng mình nghe lầm. Trương Tử Hàm trong cảm nhận của lão từ nhỏ đã là một đứa trẻ ngoan ngoãn, đối với quyết định của mình chưa bao giờ dám làm trái. Nhưng nhìn nước mắt trên mặt Trương Tử Hàm, trong lòng Trương Vân Sơn không khỏi đau xót. Không thể không nói, Trương Tử Hàm từ nhỏ đã là đứa cháu gái lão thương yêu nhất. Nếu như có thể được, lão không muốn Trương Tử Hàm phải chịu bất kỳ ủy khuất gì.

- Gia gia, con ghét Lôi Hoành! Người không biết hắn, những gì người thấy chỉ là vẻ bề ngoài. Hắn kỳ thực là tên tiểu nhân đê tiện, vô sỉ. Con dù chết cũng không cùng hắn một chỗ.

Thanh âm Trương Tử Hàm vô cùng quyết liệt nói.

- Tiểu nhân đê tiện, vô sỉ? Tiểu Hàm, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lần trước Lôi Chấn còn nói, hai người các con yêu mến lẫn nhau, là bạn bè tốt mà. Hơn nữa, Lôi Hoành đối với con đã sớm sinh lòng ái mộ. Lẽ nào đều là giả dối?

- Đương nhiên là giả dối. Gia gia, dù thế nào đi nữa, con cũng sẽ không đồng ý. Chúng ta hay là dừng đến Lôi gia nữa.

Trương Tử Hàm nói.

- Vậy...

Trương Vân Sơn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói:

- Hiện tại sợ rằng không kịp rồi... Gia gia đã đáp ứng Lôi gia, hiện tại đổi ý... Tiểu Hàm, rốt cuộc gia gia xin con. Lôi gia, chúng ta hiện tại đắc tội không nổi, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Chỉ cần con có thể

được Trảm Không Kiếm Phái lựa chọn, khiến Lôi gia có điều cố kỵ, Trương gia chúng ta không đến mức bị diệt tộc, gia gia sẽ đều nghe lời con!

....

- Ha ha ha... Thông gia, ngài cuối cùng cũng đã trở về!

Khi đám người Dương Hồng Toàn và Dương Thiên Lôi vừa trở lại Dương gia liền được tin gia chủ Mộc gia Mộc Thành Sâm đích thân đến bái phỏng. Điều này khiến cho Dương Hồng Toàn có chút buồn bực. Lão thất phu này mấy năm qua ngoại trừ qua lại vì chuyện công việc, thực tế cũng không có bất cứ quan hệ gì với mình, hiện tại lại đến Dương gia làm cái gì? Dương Hồng Toàn vốn đang nghi nghi hoặc hoặc, thấy vẻ mặt của Mộc Thành Sâm, lại nghe những lời lão nói, rốt cục cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

- Thông gia? Mộc Thành Sâm, chúng ta thành thông gia từ khi nào vậy? Không phải lão già rồi nên hồ đồ chứ hả?

Sắc mặt Dương Hồng Toàn trầm xuống, không chút khách khí nói.

- Khụ khụ... Lão Dương, không phải lão quên mất cháu gái bảo bối của ta cùng với Tiểu Lôi đã có chỉ phúc vi hôn rồi chứ? Đây chính là ước định lúc trước của chúng ta a.

82. Chương 71: Gian Phòng

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 71: Gian phòng

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Người cũng biết ước định lúc đầu của chúng ta sao?

Dương Hồng Toàn nghiêm mặt, rất tự nhiên ngồi lên vị trí chủ nhà, nhìn Mộc Thành Sâm nói:

- Ta nhớ rõ mấy năm trước, mỗi dịp lễ tết mừng năm mới, ta phái người đưa lễ tới nhà thông gia, nhưng đều bị người ta trả về mà. Chẳng lẽ ta lại nhớ nhầm sao?

- Việc này...

Mặt Mộc Thành Sâm đỏ bừng lên, trong lòng thầm mắng Dương lão thất phu. Năm đó nếu không phải cháu người bỗng nhiên trở thành phế tài, ta làm vậy sao? Ta sao có thể thể giả cháu gái bảo bối của ta cho một tên phế tài được chứ? Dương nhiên nếu như không phải cháu gái bảo bối của mình không biết bị chạm dây thần kinh nào, dĩ nhiên mỗi ngày đều nhắc Dương Thiên Lôi, hơn nữa trong khoảng thời gian này bỗng nhiên thần thờ, ngẩn ngơ, ngay cả nằm mơ cũng đều hô tên Dương Thiên Lôi, mức độ quan tâm đến Dương Thiên Lôi đã vượt quá bình thường, đến nỗi muốn phát cuồng. Tuy rằng mỗi lần hỏi, Mộc Tử Vi đều nói hận tới nghiêng răng nghiêng lợi loại người này, nhưng là người từng trải, lão tất nhiên rất rõ ràng tâm trạng hiện tại của Mộc Tử Vi là có ý nghĩa gì. Bằng không, lão đường đường là đệ nhị quân thần Đế Quốc Cát Ương cũng sẽ không tự hạ mình mà đến đây nhắc lại việc hôn nhân này. Dù sao trước đây lão cũng là người không đúng.

- Sao nào? Chẳng lẽ nói người trước đây không phải là cự tuyệt? Vừa trả lễ vừa đoạn tuyệt với nhà chúng ta?

Dương Hồng Toàn tiếp tục nói móc. Hai người vốn là hai võ tướng bình thường trên triều vẫn hay tranh cãi, lúc này có thể bức Mộc Thành Sâm thành như vậy, khiến trong lòng Dương Hồng Toàn vô cùng đắc ý. Lão thất phu! Có phải thấy cháu nội ta một lần nữa quật khởi, trong lòng hối hận phải không? Nếu không phải cháu gái người xem ra cũng xứng đôi với Tiểu Lôi, lão tử ta đã trực tiếp đá bay người ra khỏi cửa rồi.

- Đúng đúng đúng! Lão Dương! Lão quả nhiên lợi hại, vừa đoán liền trúng à! Hai người chúng ta vốn là ngư tử ngư gia, mã tử mã gia, khẩu vị cũng không sai biệt lắm. Cho nên, ta không nghĩ qua là, hai chúng ta chọn lễ vật cũng như nhau. Ha ha ha...

Mộc Thành Sâm không hề cảm thấy vô sỉ nói, phảng phất như chuyện đó đúng là như vậy, đồng thời vừa nói vừa đi tới trước mặt Dương Thiên Lôi đang vừa kích động vừa kính nể im lặng đứng đó.

- Đây là Tiểu Lôi sao? Không tồi! Không tồi! Cùng với Tiểu Vi nhà ta quả thực là một cặp trời sinh.

Đồng thời, vừa nói Mộc Thành Sâm vừa vươn tay vuốt vuốt lên đỉnh đầu Dương Thiên Lôi, cực kỳ sủng nịnh.

Chỉ là, mới được phân nửa liền bị Dương Thiên Lôi đẩy ra không chút nể tình. Vừa rồi nghe lão gia hỏa này và gia gia đối thoại, Dương Thiên Lôi mơ hồ hiểu được chuyện gì xảy ra. Hình như chính mình bị gia gia chỉ phúc vi hôn, bất quá xem ra có vẻ như đối phương đã từng đổi ý. Nói thật, nghe hai người đối thoại, trong lòng Dương Thiên Lôi đối với lão nhân vô liêm sỉ này tương đối bội phục. Bất quá, bội phục thì bội phục, cũng không có nghĩa là Dương Thiên Lôi sẽ chào đón thân gia từ trên trời rơi xuống này.

Nếu là Dương Thiên Lôi trước đây thì cũng thôi đi, nhưng chính mình bây giờ là thanh niên tốt, có lý tưởng, có văn hóa, chủ trương tự do yêu đương, chống lại xã hội ép duyên, sao có thể đáp ứng chuyện tình sai lầm như vậy được? Hơn nữa, nếu như để Tử Hàm muội muội biết, nàng còn không thương tâm chết sao?

- Tiểu Vi là ai? Không biết! Ta không nhận ra.

Dương Thiên Lôi nhếch miệng, rất không khách khí hỏi.

- Người không biết Tiểu Vi là ai? Không phải chứ? Trong “Tỷ thí người mới” chẳng phải người cùng Tiểu Vi đã tỷ thí qua rồi sao?

Mộc Thành Sâm kinh ngạc hỏi.

- “Tỷ thí người mới”? Tiểu Vi?

Dương Thiên Lôi khẽ nhún mày.

- Lão đại, người lão ta nói chính là Mộc Tử Vi!

Phong Mã Ngư kéo Dương Thiên Lôi nhỏ giọng nói.

- Mộc Tử Vi?

Dương Thiên Lôi cả kinh, nhất thời nghĩ đến cô nàng thiếu chút nữa làm mình muốn chết, đồng thời cũng bị chính mình thiếu chút nữa bóp vỡ thỏ ngọc đến thất điên bát đảo. Trách không được cô nàng vừa thấy mình liền như cừu nhân thấy nhau, trách không được khi mình ăn bánh bao, mặt nàng lại đỏ như vậy. Nguyên lai còn có tầng quan hệ này a... Bất quá, cảm giác cái đó không lớn a, còn không bằng bánh bao nữa. Tuy nhiên, điều này có thể lý giải được, dù sao nàng cũng chỉ mới mười một, mười hai tuổi mà thôi.

- Chính là con cạp cái nhỏ kia a, ta còn tưởng là ai. Nhưng dù sao, cuộc hôn nhân trẻ thơ này, ta kiên quyết không đồng ý!

- Dương Thiên Lôi!

Đúng lúc này đột nhiên truyền đến một tiếng gầm lớn, Mộc Tử Vi mặt mũi đỏ bừng vọt đến. Trong lòng nàng vô cùng tức giận a. Nàng không hiểu gia gia phát chứng thần kinh gì, bỗng nhiên lôi kéo mình đến Dương gia, đã thế lại còn bắt mình ẩn ẩn núp núp ở một bên. Không nghĩ tới đề tài bọn họ đàm luận lại chính là chuyện giữa mình và Dương Thiên Lôi. Vừa nghĩ đến tên Dương Thiên Lôi chiến đấu cùng mình lần trước kia, nàng hận không thể chà đạp hắn tới chết, làm hại đôi thỏ ngọc của mình đau điếng tới mấy ngày. Thế nhưng lúc này lại chính tai nghe thấy cái tên khiến mình vô cùng gai mắt kia cũng kiên quyết phản đối cuộc hôn nhân trẻ con này, trong lòng nàng vậy mà không có bao nhiêu chán ghét, ngược lại lại có chút ngượng ngùng, cho nên, nàng vốn muốn nhảy ra ngăn cản, cuối cùng lại nhịn xuống.

Lúc đầu, khi nghe gia gia cùng Dương Thiên Lôi nói chuyện, tim nàng còn đập thình thịch, cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, thật không nghĩ đến câu nói đầu tiên của Dương Thiên Lôi khiến nàng triệt để bạo phát.

- Ách...Người muốn làm gì?

Dương Thiên Lô nhanh như thiểm điện trốn ra sau bàn. Đối với cô nàng nóng tính này, ký ức Dương Thiên Lô vẫn còn y nguyên. Nàng chính là thân thể ba thuộc tính cấp năm a. Mặc dù hiện tại Dương Thiên Lô vẫn có thể đánh bại nàng, nhưng sợ rằng vẫn phải tốn khá nhiều công phu tay chân, hơn nữa nói không chừng còn phải trả một cái giá thật lớn. Đương nhiên, nếu lại có thể một lần nữa thi triển chiêu thức “Bất nãi long thảo thủ” thì tình hình có thể khả quan hơn. Bất quá, hiện tại, cho Dương Thiên Lô thêm mười lá gan hãn cũng không dám làm như vậy.

- Người mới là cọp mẹ! Không đúng! Lão hồ già! Lão hồ già đáng ghét! Ai muốn người đồng ý? Ta còn không đồng ý đây này!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Tử Vi đỏ bừng, phẫn nộ đến cực điểm nói.

- Phụt!

Hai lão già Dương Hồng Toàn, Mộc Thành Sâm trợn tròn mắt, mà những lời Mộc Tử Vi nói càng khiến hai lão già hỏa trực tiếp phun nước bọt.

- Đúng rồi đó! Người điều ngoa, tùy hứng như vậy, ai dám lấy người chứ? Quyết định như vậy đi!

Dương Thiên Lô rất sáng khoái nói:

- Gia gia, còn có Mộc trưởng bối, hai người thấy đấy, cả hai chúng ta đều không ai muốn, hai người cũng không cần phải bận tâm việc này nữa, phải không?

- Ai nói ta không muốn? Ta hàng ngày đều nguyện ý!

Mộc Tử Vi nghe Dương Thiên Lô nói, trong lòng càng xấu hổ và giận dữ, trong nhất thời căn bản cũng không kịp cân nhắc gì, dựa vào cái gì người nói ta không muốn, ta liền không muốn? Người càng không muốn, bản cô nương đây lại càng muốn.

- Kháo!

Dương Thiên Lô chết lặng một hồi, bất quá lại nắm được tâm lý của cô nàng này, lần thứ hai nói:

- Ta cũng nguyện ý! Cả hai chúng ta đều nguyện ý! Nàng sau này là nàng tiểu tức phụ của ta!

- Xì! Không biết xấu hổ! Ai muốn làm tiểu tức phụ của người? Người nguyện ý, nhưng bản cô nương ta lại không đồng ý đấy!

Mộc Tử Vi cũng không chịu kém hét lên.

- Được rồi, được rồi! Đừng làm loạn! Chuyện này để sau hẵng nói.

Dương Hồng Toàn nhìn bộ dáng rất khả ái của Mộc Tử Vi, trong lòng quả thực rất thích. Hơn nữa, lão đương nhiên nhìn ra được, sở dĩ Mộc Tử Vi làm như vậy, sợ rằng ngay cả chính cô bé cũng không biết, đối với Dương Thiên Lô đã có cảm giác hoan hỉ oan gia.

- Hừ!

Trên mặt Mộc Tử Vi lộ ra một tia đắc thắng, quay sang Dương Thiên Lô hừ lạnh một tiếng, sau đó nói

- Gia gia, chúng ta trở về đi!

- Trở về? Trở về làm gì? Đoàn xe nhà chúng ta đã đến. Yên hội ngày mai ta sẽ đi cùng với Dương gia gia. Đã quyết định như vậy rồi!

Mộc Thành Sâm đáp.

Nhìn bộ dáng hai lão già này, Dương Thiên Lô đương nhiên hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ là lúc này nói gì đi nữa cũng nên để cho Dương Hồng Toàn chút mặt mũi, dù sao người ta cũng là gia gia của mình đúng không? Quan trọng nhất là, ánh mắt mẫu thân nhìn về phía Mộc Tử Vi lại tràn đầy sủng ái. Chỉ bằng điểm ấy, Dương Thiên Lô cũng không thể nói cái gì nữa. Dù sao đi nữa, mình và tiểu nữ tử điều ngoa kia tuổi vẫn còn nhỏ. Tối nay nghĩ biện pháp rút lui an toàn là được.

....

Không bao lâu sau, Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Ngạo cũng từ Nội đường Hoàng gia trở về. Dương Hồng Toàn tập trung các thành viên chủ chốt trong gia tộc tới ăn một bữa cơm thật vui vẻ, thịnh soạn.

Bữa cơm này, hai lão già Dương Hồng Toàn và Mộc Thành Sâm ăn tương đối ngon miệng. Dương gia có ba người có được tư cách tham gia khảo nghiệm, hơn nữa, đứng về phía trận doanh của Dương gia còn có Phong Mã Ngưu, vậy là đủ bốn người. Dương Hồng Toàn có muốn không vui cũng không được. Mà Mộc Thành Sâm thì vì quyết định sáng suốt lôi kéo cháu gái mình đến đây mà âm thầm cảm thấy may mắn không ngớt.

Bất quá bởi vì yến hội ngày mai sẽ bắt đầu, mọi người đành phải kết thúc sớm.

Sau khi ăn xong, năm người Dương Thiên Lô, Dương Thiên Lệ, Phong Mã Ngưu, Mộc Tử Vi cùng Dương Thiên Ngạo được sắp xếp ở tại viện đệ nhất của Dương gia, “Dương gia biệt viện”.

Dương gia biệt viện vốn là khu vực mà Dương gia chuyên sử dụng cho việc tiếp đãi khách quý. Bình thường ngay cả dòng chính Dương gia cũng không có tư cách tiến vào. Kể cả hai người Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Ngạo vốn được Dương gia công nhận là hai nhân vật thiên tài cũng không ngoại lệ.

Lần này bọn họ được Dương Hồng Toàn sắp xếp ở chỗ này, đồng thời còn được tùy ý lựa chọn phòng của mình, hơn nữa còn có quyền ở lại vĩnh viễn, có thể tưởng tượng được địa vị của bọn họ ở Dương gia đã cao tới mức nào rồi.

- Nhị tỷ, Thiên Ngạo ca, chúng ta đi chọn phòng của mình đây, tam biệt!

Khi năm người đi tới Dương gia biệt viện, Dương Thiên Lô mặt đỏ tới mang tai hầu như không thể đợi được mà đẩy nhị tỷ Dương Thiên Lệ cơ hồ đang dán sát trên người mình ra, bước tới bên cạnh Phong Mã Ngưu nói.

Trong lòng Dương Thiên Lô thật sự xoắn xuýt a. Nhị tỷ, nhị tỷ thân yêu của ta, tỷ có thể đừng mê hoặc như vậy được không? Ca đã rất nhẫn nại rồi, tỷ lại còn cố tình thế này nữa, ca làm sao có thể chịu được? Vừa ra khỏi đại môn, tỷ liền ôm chặt cánh tay ca. Ôm thì ôm được rồi, tỷ lại còn dán sát như vậy làm gì? Tỷ không biết hai tòa núi lửa nhún nhảy của người đã dán sát trên vai ca rồi sao? Tuy rằng ca chỉ mới mười một tuổi, nhưng trong nội tâm ca đã sớm là nam nhân trưởng thành rồi a!

- Chọn cái gì mà chọn? Đi cùng tỷ đi!

Dương Thiên Lệ không ngờ lại còn trực tiếp kéo Dương Thiên Lô đang muốn chạy trốn lại, nói.

- Cùng tỷ làm gì?

Dương Thiên Lô nhìn ánh mắt hồn xiêu phách lạc của Dương Thiên Lô, trong lòng đột nhiên giật mình một cái.

- Tỷ đã chọn xong phòng tốt cho các đệ rồi!

Dương Thiên Lệ mỉm cười nói:

- Thiên Ngạo, huynh tự đi chọn phòng của mình đi! Gặp lại sau. Tiểu Vi, Tiểu Phong, hai người đi theo tỷ.

Dương Thiên Lệ trực tiếp gạt bỏ Dương Thiên Ngạo ra ngoài, lôi kéo Dương Thiên Lô, mang theo hai người Mộc Tử Vi và Phong Mã Ngưu đi vào sâu trong biệt viện.

Nói là chọn phòng, nhưng thực ra lại là một biệt viện độc lập. Sau khi Dương Thiên Lệ đưa mọi người tới khi biệt viện cao nhất, chỉ vào một loạt các độc viện nói:

- Chúng ta ở đây có bốn phòng, phong cảnh đẹp nhất. Tiểu Phong, đây là phòng của đệ, sau này chính là chỗ ở của đệ tại Dương gia. Đệ mau vào tu luyện đi. Kỳ thi luyện sắp tới thật không đơn giản đâu. Cố gắng nỗ lực tu luyện cho tốt!

Dương Thiên Lệ quả đúng là đại tỷ dẫn đầu, chiếm luôn vai trò lão đại của Dương Thiên Lô.

- A, tốt quá!

Phong Mã Ngưu cũng không khách khí, trực tiếp đáp. Sau khi nhìn lão đại một chút, phát hiện vẻ mặt lão đại tuy rằng phiền muộn nhưng không có phản ứng gì, liền thuận theo mà đi vào độc viện.

- Tiểu Vi, ba phòng còn lại, muội chọn trước một phòng đi.

- Để hấn chọn trước!

Mộc Tử Vi quệt miệng, hung hăng trừng mắt liếc Dương Thiên Lôi một cái, nói.

- Ha ha... Các ngươi là vợ chồng son, nhưng thật ra vẫn còn khách khí đó!

Dương Thiên Lệ mang theo một tia giảo hoạt, mỉm cười nói. Nàng vốn vô cùng khôn khéo, kỳ thật đã sớm nhìn ra hai người nhìn đối phương như cừu nhân nhìn nhau. Chính vì vậy, nàng mới cố ý trêu chọc một chút cho hai người xấu hổ.

- Không phải vậy! Nhìn thấy hấn liền buồn nôn, muội không muốn ở gần hấn. Cho nên để hấn chọn trước, miễn cho hấn chọn ở bên cạnh muội. Hừ!

- Kháo! Ca thấy ngươi lại muốn bóp nữa rồi!

Dương Thiên Lôi trực tiếp giương hai móng vuốt, làm một động tác “bắt nãi trảo long thủ”, lập tức khiến Mộc Tử Vi giật mình. Cô nàng này bị dọa cho phát ngốc, vội vàng lấy tay che bộ ngực sữa, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, tức giận đến giậm chân bình bịch, nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa.

- Tiểu nữ, còn dám hung hăng càn quấy với ca? Cẩn thận ca bóp nát meo meo của ngươi!

Trong lòng Dương Thiên Lôi đắc ý nói. Bất quá bề ngoài tiểu ni tử này cũng thật đáng yêu, cái mông nhỏ nhắn, vòng eo mềm mại, khuôn mặt khả ái, tuyệt đối là một tiểu mỹ nhân. Bất quá, trẻ con vẫn là trẻ con a. Xem ra “Bắt nãi long trảo thủ” của ca đã để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng nàng.

83. Chương 72: Kiều Diễm

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 72: Kiều diễm

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ta ở chỗ này!

Dương Thiên Lôi nói xong, trực tiếp đi vào tiểu viện kế tiếp tiểu viện của Phong Mã Ngưu.

- Hừ! Đồ quỷ đáng ghét! Thiên Lệ tỷ, muội ở chỗ kia.

Sau khi Dương Thiên Lôi biến mất, biểu tình của Mộc Tử Vi mới thoáng khôi phục lại bình thường, chỉ vào tiểu viện bên cạnh nói.

- Được! Tỷ ở viện nằm giữa hai người.

- Vâng!

Mộc Tử Vi lên tiếng đáp, liền đi về phía tiểu viện của mình.

Dương Thiên Lệ nhìn lên bầu trời đêm âm u, hơi hơi nhíu mày, cũng đi vào tiểu viện của mình.

Thí luyện, tuy rằng Dương Thiên Lôi cũng chưa từng trải qua bất cứ lần thí luyện nào, nhưng đối với lần thí luyện này, hấn lại vô cùng chờ mong. Đây là lần đầu tiên hấn thực sự chiến đấu, thậm chí đối mặt với uy hiếp tử vong, nhưng trong lòng hấn không hề sợ hãi chút nào. Bởi vì hấn rõ ràng, chỉ có từ trong chiến đấu sinh tử, thực lực của mình mới nhanh chóng tăng tiến. Săn bắn ma thú, giành lấy linh dược, chinh chiến tại rừng rậm và núi hoang là một khóa học bắt buộc đối với mỗi tu luyện giả, cũng chính là điều kiện tốt nhất để đề cao thực lực và luyện tập võ kỹ bản thân.

Ma hạch của ma thú ẩn chứa tinh thần lực khổng lồ, là tài liệu luyện chế vũ khí, trang bị vô cùng tuyệt hảo. Hơn nữa, càng là ma hạch của ma thú cao cấp, giá trị càng cao, mà linh dược càng ngưng tụ được nhiều Tinh Hoa thiên địa, là vật phẩm chuẩn bị để luyện chế đan dược.

Mà kết quả cuối cùng của lần thí luyện này còn quyết định bởi những thứ này.

Điều này khiến trong lòng Dương Thiên Lô tương đối phiền muộn. Bởi vì hắn cho tới bây giờ căn bản vẫn không biết ma thú và linh dược là cái dạng gì? Ma thú còn dễ hiểu, có lẽ cũng không khác động vật là bao nhiêu, chỉ là cách gọi khác nhau mà thôi. Nhưng linh dược là gì đây? Hoang sơn dã lĩnh, cây cỏ mọc thành bụi, nếu như không nhận ra mà nói, muốn từ đồng hỗn độn đó tìm được linh dược thích hợp là không có khả năng.

- Xem ra trước khi thí luyện cần phải tìm hiểu kỹ tài liệu về ma thú và linh dược mới được!

Dương Thiên Lô trầm nhủ trong lòng, sau khi quen thuộc nơi ở mới, chậm rãi đi vào trong viện tử.

Màn đêm đã hoàn toàn phủ xuống, bầu trời âm u, nhìn không thấy một chút ánh sáng. Bỗng nhiên, một đạo thiểm điện lóe lên cắt ngang bầu trời, chiếu sáng toàn bộ thiên địa, sau đó tiếng sấm long trời lở đất ầm ầm truyền đến, đình tai nhức óc. Khi từng hạt mưa lớn như hạt đậu rơi trên mặt cũng là lúc Dương Thiên Lô nghi hoặc nhìn về phía tiểu viện của nhị tỷ Dương Thiên Lệ. Hình như có người vừa phát ra một tiếng thét chói tai. Vành tai nghe trong chốc lát, không phát hiện ra động tĩnh gì, Dương Thiên Lô liền nhanh chóng về phòng.

Mưa tầm tã xối xả cùng với gió lạnh gào thét trong phút chốc từ trên trời giáng xuống, thỉnh thoảng kèm theo tiếng sấm ầm ầm, có lẽ là một cơn giông tố. Dương Thiên Lô vốn muốn tu luyện Quy Giáp Công một lát để đề cao năng lực kháng đòn của mình, cũng chỉ có thể làm như vậy thôi. Loại thời tiết này đối với tu luyện giả mà nói là cấm kỵ. Vô luận là tu luyện võ kỹ hay thu nạp tinh thần lực đều rất dễ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma. Việc duy nhất có thể làm chính là đi ngủ.

Chỉ là, khi Dương Thiên Lô vừa định cởi quần áo, bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng đập cửa.

- Ai?

Dương Thiên Lô nghi hoặc hỏi.

- CỬU ĐỆ, MỞ CỬA NHANH LÊN! LÀ TA, NHỊ TỶ!

Bên ngoài truyền đến thanh âm có chút kinh hoảng của Dương Thiên Lệ.

- Nhị tỷ?

Dương Thiên Lô nhớ tới tiếng thét chói tai vừa rồi, cho rằng nhị tỷ xảy ra chuyện gì, liền vội vàng mở cửa phòng.

Dương Thiên Lệ lập tức vọt đến, cả người ướt sũng như chuột lột, phơi bày toàn bộ những đường cong hoàn mỹ tràn đầy mê hoặc ra trước mặt Dương Thiên Lô. Chỉ bất quá lúc này Dương Thiên Lô quả thực không có tâm tình thưởng thức, trong lòng vô cùng lo lắng, hỏi:

- Nhị tỷ, tỷ làm sao vậy?

- Tỷ... Tỷ không có chuyện gì, chỉ là đến... Xem đệ thế nào!

Dương Thiên Lệ lau sạch nước mưa trên mặt, hất mái tóc ướt sũng về phía sau, có chút ngượng ngùng nói.

- Tỷ, không phải chứ?

Về mặt Dương Thiên Lô lập tức trở nên đen thui, mở to hai mắt hỏi:

- Đêm hôm khuya khoắt, mưa gió ầm ầm, tỷ chỉ vì đến xem đệ? Đệ còn tưởng tỷ xảy ra chuyện gì chứ?

- Cái này... Kỳ thực... Kỳ thực cũng không có gì... Tỷ... tỷ có chút sợ... A!

Ngay khi Dương Thiên Lệ còn đang nhần nhần nhó nhó có chút ngượng ngùng nói, bỗng nhiên một tia chớp lại lóe lên, còn chưa có tiếng sấm, cô nàng này liền một mạch phi thân nhào tới trên người Dương Thiên Lô, ôm lấy hắn thật chặt.

“Ầm, ầm” một tiếng. Khi tiếng sấm vang lên, Dương Thiên Lệ càng chui đầu sâu hơn vào trong ngực Dương Thiên Lôi, toàn thân trở nên lạnh run, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt.

Dương Thiên Lôi trợn tròn mắt. Con mẹ nó cũng quá thú vị đi! Tỷ tỷ gọi cảm, xinh đẹp, ngang bướng như vậy, không ngờ lại sợ sấm!

Sau khi biết được nguyên nhân nhỏ như con thỏ này, Dương Thiên Lôi cũng tạm yên lòng. Nhưng đang lo lắng thì không sao, vừa yên lòng một chút, Dương Thiên Lôi lập tức có chút choáng váng. Cảm giác săn chắc mà mềm mại của bộ ngực nàng truyền đến khiến hắn nhất thời xung động đến trào máu mũi. Nhưng nàng chính là đường tỷ của mình a. Nghĩ tới đây, loại ý niệm kia vừa nảy ra trong đầu liền bị khuôn phép đạo đức trong lòng hắn một kiếm chặt đứt. Hắn dứt khoát đẩy Dương Thiên Lệ đang nép trong lòng mình ra.

- Aaaa... Đệ làm gì vậy?

Dương Thiên Lệ cả kinh, thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

- Khụ khụ... Nhị tỷ, cái này... Tỷ ôm đệ như vậy...Đệ là nam nhân đó tỷ hiểu không?

Dương Thiên Lôi cảm thấy vô cùng xấu hổ nói.

- Nam nhân?

Dương Thiên Lệ hơi sững sốt, ánh mắt khiến người khác hồn xiêu phách lạc đảo qua đảo lại lên người Dương Thiên Lôi. Bỗng nhiên “Phốc!” một tiếng, bật cười nói:

- Cữu đệ, đệ mới có vài tuổi a. So với tiểu hài tử cũng không hơn bao nhiêu. Nhìn đệ đỏ mặt kìa! Ha ha ha...Cười chết ta mất! Tỷ tỷ ôm đệ một cái mà đệ đã xấu hổ? Được! Đã vậy hôm nay tỷ ngủ ở đây luôn! Nhưng mà, đệ không được nói cho người khác biết tỷ sợ... Sấm sét đó. Hiểu không?

- Không phải chứ, nhị tỷ? Tỷ ... Ngủ ở đây thật hả? Đệ làm sao bây giờ?

Cầm Dương Thiên Lôi thiếu chút nữa rút trên mặt đất. Nhị tỷ này cũng thật khinh người quá đáng, không ngờ lại cho mình là một tiểu hài tử. May mắn nàng là đường tỷ, nếu như là một nữ nhân khác, Dương Thiên Lôi tất nhiên sẽ chứng minh cho nàng thấy mình là tiểu hài tử hay là nam nhân chân chính.

- Thì đệ cũng ngủ ở đây luôn chứ sao!

- Nhị tỷ! Đệ van tỷ đó! Tỷ không thấy ở đây chỉ có một cái giường lớn thôi sao?

- Một cái giường thì sao? Lớn như vậy còn không đủ cho hai người chúng ta ngủ sao? Được rồi, tỷ đi thay y phục đã, ướm hết rồi!

Dương Thiên Lệ đỉnh đầu nói, xong liền đi tới bên tủ quần áo, từ trong tủ chọn ra một bộ đồ ngủ rộng thùng thình, khoa chân múa tay một hồi, nhìn Dương Thiên Lôi đang ngây ngốc đứng đó, bật cười nói:

- Mặc dù đệ chỉ là một tiểu hài tử, nhưng tỷ tỷ thay quần áo thì không thể cho đệ nhìn. Mau! Xoay người sang chỗ khác!

- Ta kháo!

Dương Thiên Lôi thầm mắng một tiếng, đã triệt để hết chỗ nói rồi. Lẽ nào đây cũng là một bi kịch khi xuyên việt? Thân thể trẻ con mà tư duy người lớn, càng khiến cho tư tưởng của mình trở nên xấu xa, hạ lưu gấp bội? Nhưng con mẹ nó, lão Thiên cũng chơi quá xấu đi! Đây chính là đường tỷ của ca a. Sao không thể đổi thành Tử Hàm muội muội chứ?

Nghĩ đến Tử Hàm muội muội khuynh quốc khuynh thành, nhất thời khiến Dương Thiên Lôi bình tĩnh hơn rất nhiều, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, trong đầu liền mạng nghĩ đến từng ly từng tí những chuyện khi mình và Tử Hàm muội muội ở chung một chỗ, quả nhiên dễ chịu hơn rất nhiều.

Đáng tiếc, khi Dương Thiên Lôi đang âm thầm kêu may mắn, đột nhiên lại thêm một tia chớp rạch ngang trời đất.

Dương Thiên Lệ vừa cởi được bộ y phục ướt sũng còn chưa kịp mặc áo ngủ nhất thời hét lên một tiếng, lần thứ hai nhào vào người Dương Thiên Lôi, trực tiếp ôm chặt hẳn từ phía sau.

Thân thể mềm mại, ấm áp, cách một lớp quần áo mỏng manh rất rõ ràng truyền vào trong đầu Dương Thiên Lôi. Mặc dù Tử Hàm muối mè lực vô biên cũng bị oanh kích tan thành mây khói trong nháy mắt này. Trước mắt hiện ra đôi cánh tay trắng nõn như ngọc khoát trên người, mùi hương xử nữ thơm tho thoang thoảng xộc vào mũi, kích thích nghiêm trọng thần kinh Dương Thiên Lôi, khiến lông tóc toàn thân hẳn đều dựng đứng cả lên.

Dương Thiên Lôi triệt để mất đi năng lực tư duy, toàn bộ thân thể đều cứng lại. Hô hấp, nhịp tim, nhiệt độ cơ thể đều trong nháy mắt này tăng vọt đến cực điểm.

May mắn, tiếng sấm qua đi, Dương Thiên Lệ vội buông Dương Thiên Lôi ra, bằng không, Dương Thiên Lôi quả thật không biết mình có thể khống chế được loại mê hoặc vượt quá sức chịu đựng của con người này hay không.

Dương Thiên Lệ thở phào nhẹ nhõm nói:

- Không được xoay người! Tỷ còn chưa mặc xong y phục đó!

Sau khi Dương Thiên Lệ thay xong áo ngủ liền trực tiếp nhào lên giường, thân thể trần như nhộng thấp thoáng ẩn hiện trong bộ áo ngủ rộng thùng thình, đôi chân ngọc thon dài ngang dọc trên giường, không có bất luận thứ nội y nào che đậy...Khung cảnh ấy lại tràn ngập một loại mê hoặc khác. Nếu như cổ tình bày ra một tư thế mà nói, chỉ e dù là Liễu Hạ Huệ cũng có thể biến thành mãnh nam.

- Được rồi, đệ có thể xoay người lại.

Dương Thiên Lệ nói.

Dương Thiên Lôi thầm hít một hơi thật sâu. Hắn quyết định vô luận như thế nào cũng không thể tiếp tục kéo dài tình trạng này nữa. Mặc dù chính mình định lực thâm hậu, nhưng cùng với một nữ nhân, lại là một nữ nhân trần đầy gợi cảm và ngang bướng như vậy ngủ chung một giường, hẳn chung quy vẫn không có cái dừng khí ấy. Đương nhiên, đây cũng chỉ là đối với mình Dương Thiên Lệ mà thôi. Dù sao nàng cũng chính là đường tử của mình, đừng nói giữa hai người xảy ra chuyện gì, cho dù chỉ là có một ý tưởng nổi loạn thôi, cũng đủ khiến hắn khinh nhờn bản thân mình rồi. Điều này đối với cả Dương Thiên Lôi hay Dương Thiên Lệ mà nói, đều là một loại thương tổn nghiêm trọng.

- Này, cứu đệ! Đệ có thể quay lại đây không? Tỷ đã mặc áo ngủ rồi. Đệ cũng mau đi thay đồ ngủ, ngủ đi. Sáng mai chúng ta còn phải đi Hoàng cung dự yến hội!

Dương Thiên Lệ thấy Dương Thiên Lôi chậm chạp bất động liền giục giã nói. Nàng rất sợ sấm chớp lại kéo tới nữa, cảm thấy tốt nhất vẫn nên ở cạnh Dương Thiên Lôi, tới lúc đó có thể ôm chặt hẳn, có một chỗ để dựa vào.

- Nhị tỷ ... Đệ nghĩ, chúng ta như vậy không tốt đâu.

Dương Thiên Lôi vẫn không xoay người lại, nghiêm túc nói.

- Vì sao không tốt?

Dương Thiên Lệ này căn bản không hề nghĩ gì tới phương diện quan hệ nam nữ. Trong lòng nàng, Dương Thiên Lôi đúng như lời nàng nói, là đệ đệ của nàng, thân đường đệ, cũng không lớn hơn tiểu hài tử bao nhiêu. Hai người ngủ cùng một chỗ cũng căn bản không có vấn đề gì.

- Đệ... Thực sự đã trưởng thành, đệ cái gì cũng đều hiểu cả. Tỷ đừng có xem đệ như một tiểu hài tử được không? Hai người chúng ta ngủ cùng một chỗ, đối với tỷ, đối với đệ, cũng đều không tốt!

Dương Thiên Lôi suy nghĩ một chút, sắp xếp lại từ ngữ, nghiêm túc nói. Hắn cũng chỉ có thể nói đến như vậy. Chung quy không thể nói chính mình chịu không nổi mê hoặc của nàng, lại còn trẻ trung tươi mát nữa chứ!

- Ha ha...

Dương Thiên Lệ hơi sững sốt, nhất thời cười thành tiếng, trực tiếp từ trên giường nhảy xuống, đi tới trước mặt Dương Thiên Lôi, như nhìn thấy đồ chơi gì thú vị, vừa cười vừa nói:

- Đệ biết cái gì a? Tỷ tỷ hình như còn chưa biết. Đệ có thể nói cho tỷ tỷ một chút không?

- Cái này...

- Không nói được chứ gì? Bớt giả bộ đi! Mau đi thay quần áo rồi đi ngủ. Coi như tỷ tỷ tìm đệ hỗ trợ, lần sau đệ muốn tỷ hỗ trợ cái gì cứ việc nói. Tất cả tỷ sẽ đều đáp ứng! Nếu tỷ không sợ sấm sét... Cũng đã không tìm đệ rồi...Nghe lời đi mà... Tỷ thực sự..

“Răng rắc!...”

Aaaa!!

Máy mẩn thế nào đúng lúc này sấm chớp lại ầm ầm nổ ra, chiếu sáng toàn bộ gian phòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mê hoặc của Dương Thiên Lệ nhất thời lộ ra vẻ kinh hoàng cực độ, cố gắng nhấc chặt hai mắt. Thấy nỗi sợ hãi phát ra từ sâu trong nội tâm Dương Thiên Lệ, trong lòng Dương Thiên Lôi vô cùng thương cảm, quyết tâm đuổi Dương Thiên Lệ của hắn hồi nãy xem ra không có khả năng thành hiện thực rồi.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Dương Thiên Lôi khẽ vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Dương Thiên Lệ, trong lòng vô cùng khổ não. Xem ra đây nhất định sẽ là một đêm ngủ không yên, cũng là một đêm bị kịch của mình rồi!

...

Sáng sớm, sau cơn mưa trời lại sáng, ánh mặt trời từ từ nhô lên, mông lung mờ ảo. Dương Thiên Lôi cảm giác trên người mình nhẹ đi, ngay sau đó, một đôi môi ấm áp nhẹ nhàng đặt lên má mình một nụ hôn ngọt ngào, khiến Dương Thiên Lôi vừa ngủ được không bao lâu toàn thân giật lên một cái. Không cần nghĩ hắn cũng biết, đó chính là nhị tỷ nhân cơ hội mình còn ngủ say mà ăn đậu hũ của mình. Bất quá, Dương Thiên Lôi cũng không dám mở mắt, miễn cho việc hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, càng thêm xấu hổ.

Dương Thiên Lôi nhắm mắt cảm nhận, Dương Thiên Lệ đang nhẹ chân nhẹ tay mà bước xuống giường. Khi thấy Dương Thiên Lệ đã hoàn toàn rời khỏi giường, Dương Thiên Lôi mới dám len lén mở một con mắt. Chỉ thấy Dương Thiên Lệ đi tới bên cạnh một chiếc túi vải màu đen đặt ở góc tường.

84. Chương 73: Yên Hội.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 73: Yên hội.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cái túi này tối qua Dương Thiên Lệ đã mang theo qua đây. Dương Thiên Lôi cũng không biết bên trong là vật gì, bất quá khi thấy Dương Thiên Lệ lấy từ đó ra một bộ y phục, Dương Thiên Lôi nhất thời hiểu rõ mọi chuyện.

Chỉ là, khi hai mắt Dương Thiên Lôi còn chưa kịp nhắm lại, áo ngủ trên người Dương Thiên Lôi bỗng nhiên như nước đổ xuống... Hai mắt Dương Thiên Lôi bỗng nhiên trừng lớn, đầu óc hoàn toàn trống rỗng!

Thân thể trơn bóng như ngọc, không mảnh vải che thân mà hiện ra trước mắt Dương Thiên Lôi. Tuy rằng chỉ là bóng lưng, nhưng những đường cong lung linh uyển chuyển, đôi chân ngọc thon dài cân xứng, trên đôi chân trắng tấp ấy là cặp móng tròn trịa, đầy đặn hơi vểnh lên, cái eo thon mảnh khảnh không một chút mỡ thừa...Tất cả đều kích thích thật sâu mỗi một sợi dây thần kinh Dương Thiên Lôi, khiến máu huyết toàn thân hắn đột ngột tăng vọt. Nhất là khi Dương Thiên Lệ khom lưng mặc nội thất, cặp móng đầy đặn vểnh

lên kia trong sát na triển lộ vô hạn phong tình, khiến bất luận nam nhân nào thấy đều sẽ kim lòng không được mà nghĩ đến tư thế “lão hán đẩy xe”...

Dương Thiên Lô đã quên nàng chính là đường tử của mình, quên mất mình làm như vậy chính là vi phạm cấm kỵ đạo đức của bản thân, hắn chỉ biết duy nhất thân thể động lòng người mà từ trước tới nay hắn chưa bao giờ được thấy. Chỉ là, hình ảnh động lòng người này chỉ tồn tại trong khoảng thời gian rất ngắn, hầu như chỉ trong chốc lát sau đó, Dương Thiên Lệ đã quần áo chỉnh tề, vuốt vuốt mái tóc dài của mình, đột ngột xoay người. Lúc bấy giờ Dương Thiên Lô mới từ trong cơn bàng hoàng tỉnh lại. Đáng tiếc, bây giờ có muốn giả bộ ngủ cũng không kịp nữa rồi.

Hai người nhất thời mắt to mắt nhỏ trừng lớn nhìn nhau, khuôn mặt mỗi người đều trở nên đỏ bừng.

- Khụ khụ... Nhị tỷ, tỷ dậy sớm vậy. Hôm nay thời tiết thật đẹp!

Dương Thiên Lô dù sao da mặt cũng dày hơn một chút, vội cắt đứt tia xấu hổ, trực tiếp ngồi dậy nói. Hiện tại dù có giải thích gì cũng là vô nghĩa. Dù sao biểu hiện vừa rồi của mình đã bán đứng mình, nói mình không thấy gì hết e rằng quý cũng không tin nổi. Cho nên, tốt nhất cứ thẳng thắn biểu hiện thái độ không không hề để ý là tốt nhất.

Tuy rằng Dương Thiên Lệ chỉ coi Dương Thiên Lô như một tiểu hài tử, nhưng chính mình trần trụi mà thay quần áo trước mặt hắn như vậy cũng khiến nàng rất thẹn thùng. Tuy nhiên, nghe Dương Thiên Lô nói, lại nhìn bộ dáng của hắn, Dương Thiên Lệ “Xì” một tiếng, cười nói:

- Nhanh xuống giường rửa mặt đi. Tỷ tỷ cũng về phòng đây. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được nói cho người khác biết tỷ tỷ sợ sấm sét đầu đó! Lát gặp!

Dương Thiên Lô nói xong liền nhanh như chớp trở lại tiểu viện của mình.

...

Hoàng gia, bên ngoài Hoàng cung.

Lúc này, không khí tràn ngập vui mừng, nơi nơi giăng đèn kết hoa, so với tết âm lịch mỗi năm một lần thậm chí còn long trọng hơn nhiều. Đại nội thị vệ trải rộng khắp mọi góc ngách trong hoàng cung, bảo vệ toàn bộ hoàng cung kín mít không còn kẽ hở. Hai bên cửa lớn hoàng cung có khoảng chừng hơn trăm tên thị vệ chia làm hai hàng. Một gã thái giám già đứng ở giữa đại môn, phía sau có trên trăm cung nữ trẻ tuổi, xinh đẹp, hợp thành một đội ngũ khổng lồ nghênh tiếp khách nhân.

Từng chiếc xe ngựa xa hoa sau khi trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, dưới sự dẫn dắt của các cung nữ, mới đi bộ vào trong hoàng cung.

Những người có thể được mời tham dự yến hội hôm nay, ngoại trừ những thiếu nam thiếu nữ có được tư cách thí luyện, hoặc những nhân vật thiên tài có hi vọng nhân được tư cách thí luyện, cùng với gia trưởng bọn họ, còn có một vài nhân vật nổi tiếng tại thủ đô Đế Quốc Cát Ương. Có thể được mời chính là một loại vinh quang, một dấu mốc tượng trưng cho thực lực chân chính.

Đây là thế giới dùng võ vi tôn, có thể tiếp xúc thân mật với cao thủ Tiên Thiên là mộng tưởng của mỗi một tu luyện giả. Tuy rằng có rất nhiều gia tộc không có đệ tử nhận được tư cách tham gia thí luyện giả Trảm Không Kiếm Phái, nhưng cũng không ảnh hưởng đến nhiệt tình của bọn họ. Bây giờ không có, không có nghĩa là sau này cũng không có. Chỉ cần có thể nhận được một chút hảo cảm của người trong Trảm Không Kiếm Phái, khiến bọn họ có một chút ấn tượng, nói không chừng tương lai có thể mang lại thu hoạch thật lớn cho gia tộc. Cho nên, yến hội lần này không ai keo kiệt, hầu như mỗi người đều mang đến lễ vật thật quý trọng.

Mà những gia tộc có đệ tử đạt được tư cách tham gia khảo nghiệm càng là không tiếc bất cứ giá nào, hầu như đem tất cả bảo bối cùng những vật hiếm có trong gia tộc mình tới đây.

Dương gia và Mộc gia cũng không ngoại lệ.

Hai lão già Dương Hồng Toàn và Mộc Thành Sâm tối qua trắng đêm không ngủ chính là vì chuyện chuẩn bị lễ vật. Bởi vì hai nhà cùng nắm tay nhau xuất hiện, cho nên lễ vật đương nhiên cũng hợp lại rồi. Mộc

Thành Sâm chuẩn bị hai xe, Dương Hồng Toàn chuẩn bị ba xe. Tổng cộng chỉ riêng qua tặng đã lên tới năm xe.

- Dương Nguyên soái, Mộc Nguyên soái đến!

Khi thấy xe của Dương gia và Mộc gia, lão thái giám lập tức dùng giọng nói đặc biệt như tiếng gà trống mắc cổ của mình mà hô lên. Khuôn mặt nhẵn nhụi nhất thời lộ ra vẻ tươi cười nịnh nọt bước nhanh ra đón.

Đám người Dương Hồng Toàn đều xuống xe ngựa cùng lão thái giám hàn huyên một lúc. Lão thái giám nhìn mấy người Dương Thiên Lôi hỏi:

- Dương nguyên soái, Mộc nguyên soái, xin thứ cho chúng ta vô lý, mấy vị này là...?

- Lý công công khách khí rồi! Yến hội hôm nay không thể so với bình thường, cho nên nhất thiết phải cẩn thận như vậy mới được. Thiên Ngạo, Thiên Lệ, các con mau đưa thiếp mời ra đi!

Dương Hồng Toàn mỉm cười nói, giọng nói vô cùng vang dội, vẻ đắc chí trong đó ai cũng có thể nhìn ra được. Bất quá, chuyện này đắc chí cũng đáng lắm! Dù sao dòng chính Dương gia cũng có ba người đạt được tư cách tham gia thí luyện. Phải biết rằng, toàn bộ Đế Quốc Cát Ương số người có được tư cách tham gia thí luyện cũng chỉ khoảng hơn mười người mà thôi.

Lão thái giám kiểm tra thiếp mời xong, xác định không có gì sai lầm, dáng tươi cười trên mặt càng thêm nịnh nọt, vội vàng phân phó mấy cung nữ dẫn đường cho đoàn xe vào trong hoàng cung.

Dương Hồng Toàn và Mộc Thành Sâm đích thân phụ trách kiểm kê quà tặng, kết giao với những nhân viên chuyên thu nhận lễ vật, đồng thời lập ra danh mục quà tặng. Mà đám người Dương Thiên Lôi thì trực tiếp đi vào đại sảnh Hoàng cung nơi tổ chức yến hội.

Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Ngạo thực sự không có cảm giác gì. Dù sao hai người cũng là thành viên trong Nội đường hoàng gia, tuy rằng bình thường ngoại trừ tu luyện tại diễn võ trường trong hoàng cung, cũng không được đi đâu, nhưng đối với hoàng cung cũng coi như đã sớm quen thuộc.

85. Chương 74: Nhị Tỷ Bư Hãn

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 74: Nhị tỷ bư hãn

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhưng đám người Dương Thiên Lôi, Phong Mã Ngưu, và Mộc Tử Vi lại như hải tử hiếu kỳ, tràn ngập tò mò. Nhất là Phong Mã Ngưu chân đất áo vải này, càng tấm tắc luôn miệng. Tuy nhiên, đối tượng khiến hắn tấm tắc không phải là quy mô kiến trúc hùng vĩ, to lớn của hoàng cung, cũng không phải là cung điện tinh xảo mỹ lệ, mà là các cung nữ xinh đẹp đi qua đi lại không ngớt trong hoàng cung.

May là ba người Dương Thiên Ngạo, Dương Thiên Lệ, Mộc Tử Vi đi trước, không nhìn thấy bộ dáng giương nây múa vuốt của tên này, bằng không Dương Thiên Lôi thân là lão đại cũng cảm thấy thật mất mặt.

- Chắc chắc! Lão đại, mỹ nữ trong hoàng cung quả thật cũng quá nhiều đi. Trách không được mọi người đều thích làm Hoàng đế, có nhiều cung nữ như vậy. Tam cung lục viện thập nhị phi kia chẳng phải càng trâu bò hơn sao?

Phong Mã Ngưu nhẹ giọng nói bên tai Dương Thiên Lôi, nhìn chằm chằm vào cặp mông bự của một cung nữ, mắt cũng không thèm nháy một lần.

- Sặc! Trình độ thưởng thức của ngươi có thể cao hơn một chút không? Biết cái gì gọi là cảnh giới không? Mặt mũi của lão đại ta đều bị ngươi làm mất hết rồi...

- Khục khục... Lão đại, ta không phải là kim lòng không được sao? Ta thích nhất là mông lớn. Huynh xem, cái mông kia thật lớn... Thật khiến người ta khó chịu mà...

Về mặt Dương Thiên Lôi đen thui, trực tiếp đạp một cước lên cái mông Phong Mã Ngưu, làm ra bộ ta không quen biết người, bước nhanh về phía trước. Chỉ là, mới đi được vài bước, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên dừng lại. Một thân ảnh vô cùng quen thuộc xuất hiện trước mắt hắn, chỉ cách vài trăm thước.

Tuy rằng cự ly khá xa, cũng chỉ thấy được bóng lưng, nhưng Dương Thiên Lôi liếc mắt liền khẳng định, người đó chính là Tử Hàm muội muội thân ái của hắn.

Chỉ là, khiến Dương Thiên Lôi nghi hoặc cùng buồn bực và phiền muộn chính là, bên người Tử Hàm muội muội không ngờ còn có thêm một con ruồi đáng ghét. Tên thất phu này sao lại có thể ở bên cạnh Tử Hàm muội muội? Lẽ nào bọn họ cùng nhau tới tham gia yến hội sao?

Hầu như trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi nghĩ đến tình huống của hai người Mộc Tử Vi và Phong Mã Ngưu, một loại dự cảm không tốt nhất thời bùng lên trong lòng hắn. Trương gia, tuy rằng Dương Thiên Lôi không hiểu rõ lắm, nhưng tiếp xúc trong khoảng thời gian này, nhiều ít gì cũng hiểu được một điểm. Trương gia tuy rằng không phải một trong năm đại gia tộc, nhưng cũng coi như một thế gia vọng tộc. Lẽ nào Trương gia và Lôi gia bắt tay nhau cùng tham gia yến hội? Khả năng này vô cùng lớn. Nhưng vì lý do gì khiến hai nhà hợp tác với nhau đây? Với tính cuồng ngạo của đám người Lôi gia, e rằng sẽ không quá coi trọng Trương gia. Nguyên nhân lớn nhất, chính là Trương Tử Hàm.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lôi rốt cuộc không thể kiên nhẫn nữa. Thân hình có vẻ hơi đơn bạc của hắn, cơ hồ là trong nháy mắt như được gắn thêm động cơ, “Oanh” một tiếng, liền xông ra ngoài.

- Cữu đệ, đệ làm gì vậy?

Dương Thiên Lôi nhất thời cả kinh la lớn. Chỉ là Dương Thiên Lôi lại dường như không hề nghe thấy, nhanh như chớp vọt về phía trước.

Dương Thiên Lôi không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không chút do dự, thân hình nhoáng lên liền đuổi theo Dương Thiên Lôi. Phong Mã Ngưu vừa thấy lão đại như vậy cũng bất chấp cái gì mông lớn, hai chân lập tức như Phong Hỏa Luân, mang theo một trận cuồng phong phóng đi. Mộc Tử Vi và Dương Thiên Ngạo cũng do dự một chút rồi đuổi theo, để lại đám cung nữ với vẻ mặt ngơ ngác mờ mịt, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Xa xa, Dương Thiên Lôi thấy Lôi Hoành mang theo vẻ mặt nịnh nọt nghiêng đầu nói gì đó với Trương Tử Hàm đứng bên cạnh, mặt mày hớn hở, hiển nhiên trong lòng phi thường hưng phấn và vui vẻ.

Đúng vậy! Khi Lôi Hoành biết được đại ca Lôi Chấn đã dựa theo ý tứ của hắn mà tiếp xúc với Trương gia, cũng được gia chủ Trương gia Trương Vân Sơn cho một câu trả lời thuyết phục, hắn thực sự là rất cao hứng. Trong khoảng thời gian ngắn ngay cả uy hiếp lớn nhất là Dương Thiên Lôi cũng bị hắn ném ra khỏi đầu. Theo hắn xem ra, nếu Trương Vân Sơn đã đáp ứng cuộc hôn nhân này, hơn nữa hai gia tộc còn bắt tay nhau cùng tham gia yến hội lần này, chuyện hắn và Trương Tử Hàm ở cùng một chỗ cũng coi như là ván đã đóng thuyền, nắm chắc trong tay rồi. Điều này sao có thể khiến hắn không cao hứng cho được? Mặc dù Trương Tử Hàm đối với hắn vẫn xa cách, lạnh nhạt, nhưng hắn cũng không cần phải lo lắng.

Dương Thiên Lôi rất muốn một cước đạp bay tên khốn kiếp kia đi. Nhưng dù sao đây cũng là trong Hoàng cung, hơn nữa, Dương Thiên Lôi cũng rõ ràng mình có lẽ không phải đối thủ của Lôi Hoành. Huống chi, đôi khi cũng không nhất định phải dùng vũ lực mới có thể giải quyết vấn đề.

- Tử Hàm!

Tâm tình Trương Tử Hàm vốn đang bồn chồn chợt nghe được thanh âm của Dương Thiên Lôi từ phía sau truyền tới, nhất thời kinh hãi quay đầu qua, liếc mắt liền thấy Dương Thiên Lôi đang chạy như bay về phía mình. Khuôn mặt vốn vô cảm của Trương Tử Hàm khi đối diện với Lôi Hoành lập tức trở nên rạng rỡ tươi cười, như ánh nắng trong suốt vừa bùng lên sau cơn mưa, tràn ngập phong tình quyến rũ. Đứng nói Dương Thiên Lôi, kể cả Dương Thiên Lôi đang theo phía sau nhìn thấy cũng phải ngẩn ngơ.

Nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc.

Lôi Hoành vốn một mực biểu hiện tính kiên nhẫn, rốt cục lúc này cũng không nhịn được nữa. Trương Tử Hàm trước mặt mình vẫn lãnh đạm nghiêm nghị, đối với mình càng ngày càng hờ hững, nhưng tên Tiểu Bạch si Dương Thiên Lôi kia vừa xuất hiện, nàng không ngờ lại cười xán lạn như vậy. Đây là ý gì? Điều này khiến mặt Lôi Hoành nhất thời trầm xuống, trong mắt lóe ra quang mang ngoan độc nhìn thẳng vào Dương Thiên Lôi đang bước nhanh đến. Bỗng nhiên hắn ngang ngược muốn đưa tay ôm ngang vai Trương Tử Hàm. Hắn muốn tuyên bố chủ quyền của mình.

Thương hương tiếc ngọc? Hắn tự cảm thấy mình đã rất kiên trì rồi. Nếu như không phải thực sự thích Trương Tử Hàm đến phát cuồng, hắn đã sớm không nhịn được. Không ngờ mình dễ dàng tha thứ như vậy, ngược lại lại nhận được kết quả này. Điều này đối với bất luận nam nhân nào mà nói, đều là vô cùng nhục nhã.

- Người định làm gì?

Khi tay Lôi Hoành vừa đặt lên vai Trương Tử Hàm, nàng bỗng nhiên giật mình, lập tức thò tay không chút khách khí mà đẩy mạnh ra, giận dữ nói.

- Làm gì? Trương Tử Hàm! Ta nhẫn nại cũng có giới hạn thôi. Đừng quên quan hệ hiện tại giữa hai chúng ta!

Lôi Hoành kiêu ngạo đáp.

- Quan hệ hiện tại?

Trong lòng Dương Thiên Lôi hơi nghi hoặc, nhìn khuôn mặt tái nhợt, phần nộ mà ủy khuất của Trương Tử Hàm, trong lòng hắn không khỏi đau xót. Hắn không hề có ý định dừng lại, trực tiếp đi tới bên cạnh Trương Tử Hàm, nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang run nhè nhẹ của nàng, ngạo nghễ chắn trước mặt Trương Tử Hàm, ánh mắt băng lãnh như hai thanh lợi kiếm hung hăng hướng về phía Lôi Hoành.

Một cảm giác khủng bố dị thường chợt lóe lên trong đầu Lôi Hoành. Hắn cảm thấy lòng không được khiếp đảm lui về phía sau một bước. Không riêng gì Lôi Hoành, tất cả mọi người xung quanh đều cảm thụ được khí tức băng lãnh đến cực điểm đó. Bọn họ đều không khỏi khiếp sợ nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Aaaaa!

Lôi Hoành gầm lên giận dữ, thân hình nhoáng lên, nhanh như thiểm điện tấn công về phía Dương Thiên Lôi.

Dám cướp đi Trương Tử Hàm ngay trong tay Lôi Hoành khiến hắn hoàn toàn mất hết mặt mũi, tôn nghiêm của nam nhân đã bị khiêu khích nghiêm trọng. Nhưng Lôi Hoành đường đường một Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong lại bị một Tinh Giả cấp ba như Dương Thiên Lôi bỗng nhiên phóng ra khí tức dọa lùi càng khiến hắn xấu hổ và giận dữ không chịu nổi. Khuôn mặt có thể coi là anh tuấn của hắn lập tức trở nên dữ tợn và khủng bố. Hắn rốt cục đã không nhịn nổi lửa giận trong lòng.

Chỉ là, hắn vừa mới phóng xuất ra khí tức cuộn cuộn liền cảm giác trước mắt tối sầm. Ngay sau đó, trên mặt truyền đến một trận đau nhức, toàn thân bật ngửa ra sau ngã xuống đất.

Một thân ảnh giống như quỷ mỹ xuất hiện trước người Dương Thiên Lôi. Đôi chân thon dài hiên ngang đứng đó, mái tóc dài không gió mà bay, ánh mắt băng lãnh khốc mà tràn đầy bướng bỉnh, ăn mặc khô gò, khí tức băng lãnh... Tất cả tạo thành một hình ảnh tuyệt mỹ mà lại vô cùng dữ dội.

Cũng không hề tỏ ra chút yếu kém, Dương Thiên Lôi đang nhắm phía Lôi Hoành phóng tới, bỗng nhiên thấy trước mắt xuất hiện một mỹ nữ dũng mãnh, nhất thời trợn tròn mắt. May mắn là hắn đã kịp thời thắng gấp lại!

Chỉ là, sau khi thân hình Dương Thiên Lôi hơi dừng lại, mọi người còn chưa kịp phản ứng, nàng bỗng nhiên lại tiếp tục xông về phía Lôi Hoành.

“Bịch! Bịch! Ba! Ba!...”

Tiếng quyền cước giao phong liên tiếp truyền đến tai mọi người, khiến tất cả người xem đều choáng váng. Tận đến mấy giây sau, khi nhận ra Lôi Hoành mọi người mới hiểu được chuyện gì xảy ra, nhất thời đều xuất

thủ!

Nhưng mà Dương Thiên Lệ bỗng nhiên huyền hoặc ra vô số quyền ảnh, nghênh đón công kích của từng người, một chiêu liền bức lui toàn bộ.

- Cẩn thận! Tuyệt học Dương gia “Thiên thủ Quan Âm!

Một người lớn tiếng quát lên.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lệ kêu khẽ một tiếng, đá một cước vào móng Lôi Hoàn, khiến hấn nhất thời hét thảm một tiếng, như đạn pháo bay đi xa mấy trượng mới ầm ầm rơi xuống đất.

- Dám khi dễ đệ đệ ta, lão nương liền đánh ngươi thành đầu heo!

Dương Thiên Lệ phủ phủ tay, ánh mắt hung mãnh quét qua đám người Lôi gia, khinh thường nói.

Nói thì dài dòng, kỳ thật từ khi phát sinh xung đột đến bây giờ bất quá chỉ là mấy giây mà thôi. Tuy nhiên, dù sao đây cũng là Hoàng cung, kỳ thật ngay từ đầu hộ vệ tuần tra đã phát hiện ra, nhưng đám người đó nếu đã có thể ở trong cung làm hộ vệ, mắt người nào lại không tinh? Những người hôm nay có tư cách tiến nhập vào đây đều không phải người một một hộ vệ nho nhỏ như bọn họ có thể giải quyết. Cho nên, bọn họ tuy rằng nhìn thấy, cũng chỉ là nhắm mắt mở mắt cho qua, miễn cho phải đắc tội với bất kỳ bên nào chính mình cũng đều không gánh nổi.

- Đỡ Lôi Hoàn lên, chúng đi!

Một người tuổi tác có vẻ lớn nhất trong đám người Lôi Hoàn, sau khi nhìn thoáng qua Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Lôi trầm giọng nói. Người này biết Dương Thiên Lệ, bởi vì hấn cũng là thành viên Nội đường Hoàng gia, cho nên hấn biết rõ Dương Thiên Lệ, biệt hiệu “Hỏa Bạo Mã Nữ” kinh khủng thế nào. Thành tích của Dương Thiên Lệ trong kỳ khảo nghiệm của Nội đường Hoàng gia năm ngoái là vị trí thứ nhì, Tinh Giả song thuộc tính cấp bảy đại thành, gần bằng tuyệt thế thiên tài tiểu công chúa Sở Hương Hương.

Đương nhiên, Sở Hương Hương cũng không phải thắng nàng trên phương diện cảnh giới. Sở Hương Hương năm ngoái bất quá là Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, hiện tại mới chỉ vừa mới tấn cấp Tinh Giả cấp bảy. Nhưng nàng có thiên phú kinh diễm, lại bằng vào võ kỹ cường đại có được từ Nội đường Hoàng gia mới được xếp hạng thứ nhất.

Hơn nữa, phía sau Dương Thiên Lệ còn có Dương Thiên Ngạo. Hấn cũng rất rõ ràng, tuy rằng Dương Thiên Ngạo tính cách ôn hòa, cũng không thích cùng người khác tranh cường đấu trí, nhưng thực lực của hấn cũng không chênh lệch bao nhiêu so với Dương Thiên Lệ. Thành tích khảo nghiệm của hấn năm ngoái xếp hàng thứ năm, hơn nữa tốc độ tiến bộ kinh người. Hiện tại thực lực chân chính của hấn e rằng cao hơn cả Dương Thiên Lệ. Hai người đó ở cùng một chỗ, cho dù mấy người bọn họ liên thủ cũng chỉ có thể bị chà đạp mà thôi.

Nhìn một đám tiểu nhân xám xịt mà đi xa, trong lòng Dương Thiên Lôi cũng thật chấn động a. Tuy vẫn biết rằng nhị tỷ rất hung mãnh, nhưng không nghĩ tới lại hung mãnh tới trình độ này!

Trương Tử Hàm cũng ngây ngốc nhìn Dương Thiên Lệ gợi cảm, nóng bỏng, mạnh mẽ, mà xinh đẹp trước mắt.

- Thế nào? Tỷ tỷ lợi hại không?

Dương Thiên Lệ cười duyên đi tới trước mặt Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm, nhéo nhéo khuôn mặt còn đang đờ ra của Dương Thiên Lôi, đắc ý nói.

- Khụ khụ... Nhị tỷ, đây là chuyện giữa đệ và tên ngu ngốc kia. Tỷ xen vào làm gì?

Kinh ngạc qua đi, Dương Thiên Lôi có chút phiền muộn nói.

Người này là một người vô cùng coi trọng mặt mũi, vô cùng đề cao chủ nghĩa nam nhân. Trong lòng hấn, nam nhân bảo vệ nữ nhân của mình là thiên kinh địa nghĩa, vì nữ nhân của mình mà chiến cũng là chuyện đương nhiên phải làm.

Tuy rằng hắn không dám tin tưởng mình có thể thắng được Lôi Hoành, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sợ Lôi Hoành, nhất là vừa rồi dưới cơn phẫn nộ, hắn cảm giác tiểu vũ trụ của mình đã bạo phát, chỉ có điều bị Dương Thiên Lệ khiến cho đình chỉ mà thôi.

- Tỷ không xen vào lễ nào nhìn đệ chịu đòn a? Tinh Giả cấp ba cũng dám khiêu chiến Tinh Giả cấp sáu? Đệ đúng là nam nhân đích thực! Cũng biết bảo hộ tiểu muội muội xinh đẹp rồi, còn không giới thiệu với tỷ tỷ sao?

Ánh mắt Dương Thiên Lệ có chút ý tứ hàm xúc nhìn Trương Tử Hàm nói.

- Đệ đương nhiên là nam nhân đích thực. Nàng tên là Trương Tử Hàm. Tử Hàm, đây là nhị tỷ của ta, Dương Thiên Lệ!

Dương Thiên Lệ rất tự nhiên kéo tay Trương Tử Hàm, cực kỳ vô sỉ nói:

- Mau gọi nhị tỷ đi!

Tuy rằng Lôi Hoành đã bị đuổi đi, nhưng Trương Tử Hàm lại vui vẻ không nổi. Dù sao việc nàng vừa làm cũng đã phản lại ước nguyện ban đầu của gia gia, rất có thể tạo thành tổn thất rất lớn cho Trương gia. Cho nên, tâm trạng của nàng lúc này rất sa sút, có chút không yên lòng. Chỉ là khi Dương Thiên Lệ kéo tay nàng vô cùng thân thiết, trực tiếp gọi mình là “Tử Hàm” không nói, còn nói cái gì “Gọi nhị tỷ”, khiến Trương Tử Hàm giật mình tỉnh táo lại một chút, biết người này lại bắt đầu vô sỉ, ăn đậu hũ của mình, nàng liền đỏ bừng mặt, nhất thời theo thói quen vươn bàn tay nhỏ bé nhéo lỗ tai Dương Thiên Lệ:

- Người gọi ta là gì? Ai gì gì với người?

86. Chương 75: Ta Sẽ Không Đáp Ứng

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 75: Ta sẽ không đáp ứng

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Aaaa...! Thân ái...Không! Trương lão sư, mau buông tay! Ta không nói nữa là được!

Dương Thiên Lệ nhất thời khoa trương kêu to lên nói.

- Phì! Đại sắc lang, không có cốt khí!

Mộc Tử Vi hung dữ trừng mắt nhìn Dương Thiên Lệ. Nhất là thấy bộ dáng vô cùng thân thiết của Dương Thiên Lệ và Trương Tử Hàm, lại còn gọi “Thân ái!”, như là chính mình không tồn tại vậy. Nói thế nào mình cũng danh chính ngôn thuận là nàng dâu nhỏ của hắn.

“Phì! Phì! Phì! Ta mới không cần làm tiểu tức phụ của hắn. Hắn yêu ai, thân thiết với ai, đâu có liên quan gì tới ta?”

Mộc Tử Vi tự an ủi mình như vậy, chỉ là lửa giận trong lòng không hiểu vì sao lại không thể dập xuống được.

- Cái này cũng không sai biệt lắm!

Trương Tử Hàm đắc ý nói. Chỉ là khi nói xong, bỗng nhiên ý thức được chuyện gì, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng, nhìn thoáng qua ánh mắt đang trừng trừng nhìn mình của Dương Thiên Lệ, vội vàng thấp giọng nói:

- Thiên Lệ tỷ, muội... Muội là lão sư của Tiểu Lôi...

- Ừ! Biết rồi! Tỷ tỷ biết rất rõ, nhưng sau này cứ gọi tỷ là nhị tỷ là được rồi!

Dương Thiên Lệ rất nghiêm túc nói.

Khi đám người Dương Thiên Lôi đi tới đại sảnh tham gia yến hội, người còn chưa nhiều lắm, chia thành từng tốp nhỏ ngồi lựa thưa ở các góc trong phòng khách.

Những đệ tử trẻ tuổi này hầu hết đều là người có tư cách tham gia thí luyện, mà những đại nhân vật uy danh hiển hách như Dương Hồng Toàn, Mộc Thành Sâm, đều là đi đưa lễ.

- Tiểu ma nữ!

Vừa mới bước vào cửa, Dương Thiên Lệ đứng mũi chịu sào liền nghe thấy có người đang vui vẻ gọi ra biệt hiệu của mình. Không cần nhìn Dương Thiên Lệ cũng biết là ai. Đám ở trước mặt mà gọi ra biệt hiệu của nàng, cũng chỉ có hảo tử muội “tiểu yêu nữ” cùng nàng xưng danh “Yêu ma nhị nữ” mà thôi.

Một thân ảnh màu tím trong nháy mắt liền đi tới trước mặt mọi người.

- Tiểu yêu nữ, tới rất sớm a. Nhớ tỷ tỷ không?

Dương Thiên Lệ mỉm cười khiêu khích, giống như đại gia khể nâng cầm tiểu yêu nữ.

- Nhớ a! Tối hôm qua ngủ ngon lắm hả? Hắc hắc!... Ah! Chào Thiên Lôi đệ, Tử Hàm muội muội!

Tiểu yêu nữ không chút ngượng ngùng, nhìn Dương Thiên Lệ, sau khi nói xong mỉm cười với Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn khêu gợi của Dương Thiên Lệ nhất thời đỏ bừng. Nàng đương nhiên biết tiểu yêu nữ đang nói tới các gì. Đó rõ ràng là bí mật ngoại trừ cha mẹ cũng chỉ có nàng, tiểu yêu nữ ở cùng ký túc xá với nàng và Dương Thiên Lôi biết.

- Hương Hương tỷ!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng đáp.

Dương Thiên Lôi biểu tình như gặp quỷ nhìn bộ dáng kè vài sát cánh của Dương Thiên Lệ cùng Sở Hương Hương. Hai người này không phải là hoa bách hợp trong truyền thuyết chứ? Mà câu nói kia của Sở Hương Hương cũng đã cho thấy, nàng biết bí mật này của Dương Thiên Lệ.

- Các người quen nhau?

Dương Thiên Lệ hơi kỳ quái hỏi.

- Đương nhiên quen nhau! Chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi đi. May mà các người tới, bằng không đám ruồi nhặng kia thật sự là làm ta tức chết!

Sở Hương Hương nhìn đám thiếu niên vừa vây quanh mình có chút chán ghét nói.

- Có gì không đuổi được? Nói với muội bao nhiêu lần rồi, nếu có con ruồi nào theo ta liền ra sức đánh, đánh đến khi hấn không dám quần quít bên muội nữa mới thôi, không nhất thiết phải giả bộ cái gì văn nhã. Muội xem tỷ tỷ a... Ai dám lăng nhăng với tỷ? Tử Hàm muội muội cũng nên học đi. Nếu muội mạnh mẽ như tỷ, tiểu tử Lôi gia kia cũng không dám quần quít lấy muội như vậy. Ừ, còn có Tiểu Vi, muội lớn lên cũng nên làm như vậy đi.

Dương Thiên Lệ bộ dáng như đại tỷ tỷ giáo huấn đám nữ nhân xinh đẹp bên cạnh.

Dương Thiên Lôi im lặng không nói, Dương Thiên Ngạo vẫn như trước vân đạm phong khinh, tựa hồ biết mà không thể trách. Bất quá hai tên gia hỏa này vẫn như tâm linh tương thông mà len lén liếc nhau một cái. Đối với Dương Thiên Ngạo, Dương Thiên Lôi cũng không có ác cảm gì. Hấn không nói nhiều, lúc nào cũng thể hiện một dáng vẻ vô cùng trầm ổn, lòng dạ thâm sâu. Bản tính như vậy cũng tốt, Dương Thiên Lôi cũng không quá để ý. Tuy nhiên, vừa rồi khi Dương Thiên Lệ nổi điên chà đạp Lôi Hoành, Dương Thiên Ngạo tuy rằng không xuất thủ, nhưng trên người hấn vẫn bảo trì tinh thần lực dao động. Dương Thiên Lôi tin rằng, chỉ cần Dương Thiên Lệ có bất kỳ nguy hiểm gì, hấn sẽ không chút do dự mà xuất thủ. Chỉ bằng điểm ấy, đã đủ để Dương Thiên Lôi thừa nhận vị đường huynh này rồi.

- Tiểu tử Lôi gia? Tỷ nói là Lôi Hoành sao?

Đôi mắt dường như có thể nhìn thấu nhân tâm của Sở Hương Hương nhìn thoáng qua Trương Tử Hàm, lại quay đầu hỏi Dương Thiên Lệ.

- Lôi Hoàn? Là hần sao? Đã bị tỷ đánh cho thành đầu heo rồi! Ha ha ha!

Dương Thiên Lệ đắc ý nói.

Không giống với tính cách tùy tiện của Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương vô cùng thân thiết cầm tay Trương Tử Hàm nói:

- Đừng lo lắng! Lôi gia tuy rằng mạnh mẽ, nhưng cũng không dám làm gì Trương gia của muội đâu.

Nghe Sở Hương Hương nói thẳng suy nghĩ trong lòng mình, Trương Tử Hàm ngạc nhiên ngẩng đầu:

- Thực như vậy sao?

- Đương nhiên thật!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên vô cùng chắc chắn nói. Kỳ thực Dương Thiên Lôi đã sớm nhìn ra lo lắng của Trương Tử Hàm, chỉ là ngại cho lòng tự trọng của nàng, hần không muốn nói ra trước mặt mọi người mà thôi. Hần cần trực tiếp dùng hành động để chứng minh. Không ngờ Sở Hương Hương vừa mới tới đã nói toạc ra mọi tâm sự của Trương Tử Hàm như vậy.

- Thấy chưa? Tiểu tử thân... Dương Thiên Lôi có thể không quan tâm muội sao? Đương nhiên, tỷ tỷ cũng sẽ như vậy.

Sở Hương Hương mỉm cười, trêu chọc nói. Chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến trước đây mình bị Dương Thiên Lôi tập kích bộ ngực, sau lại bị hần hôn môi, nhất thời đem “thân ái” đổi thành Dương Thiên Lôi, nghiêm túc nói.

- Mọi người đang nói cái gì thế?

Dương Thiên Lệ nghe không hiểu gì cả.

- Ma nữ, tỷ chỉ thích hợp với đầu đá dững mẫn mà thôi. Loại tư duy cần chỉ số IQ cao thế này tỷ không cần xen vào.

Sở Hương Hương không khách khí nói.

- Yêu nữ đáng chết! Chờ buổi tối trở lại ký túc xá xem tỷ thu thập muội thế nào.

Dương Thiên Lệ tàn bạo nói, cũng thực sự không hỏi thêm gì về chuyện kia nữa.

- Nhưng... Gia gia muội...Đã đáp ứng Lôi gia rồi...

- Đáp ứng cái gì?

Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương đồng thời hỏi.

- Chuyện...Đính hôn giữa muội và ... Lôi Hoàn.

Thanh âm Trương Tử Hàm như tiếng muỗi kêu, thấp giọng nói, khuôn mặt tuyệt mỹ trở nên đỏ bừng.

- Nàng có đáp ứng không?

Dương Thiên Lôi sớm biết khi Trương gia và Lôi gia bắt tay cùng đến, tất nhiên sớm đã đạt thành hứa hẹn nào đó. Mặc dù sớm đã nghĩ tới chuyện này, nhưng khi nghe chính miệng Trương Tử Hàm nói ra, vẫn khiến hần vô cùng giận dữ. Một cổ khí thế cuồng ngạo nhất thời từ trên người hần phát ra:

- Chỉ cần nàng không muốn, ngay cả Thiên Vương lão tử đã đáp ứng rồi, cũng đừng mơ!

- Ta đương nhiên không muốn, chỉ là gia gia...

- Gia gia nàng muốn hi sinh nàng, thành toàn cho Trương gia?

Dương Thiên Lôi lạnh giọng hỏi, trong lòng đối với gia gia Trương Tử Hàm đã không có bất luận hảo cảm gì.

- Không phải... Gia gia nói, chỉ cần ta có thể trở thành đệ tử Trảm Không Kiếm Phái, Lôi gia sẽ không dám quá phận. Khi đó, sẽ theo ý của ta...

- Ý nàng là nếu như nàng không thể trở thành đệ tử Trảm Không Kiếm Phái, nàng sẽ phải đáp ứng?

Dương Thiên Lôi hỏi tiếp.

- Ta...

Trương Tử Hàm có chút ngạc nhiên nhìn Dương Thiên Lôi giống như là thay đổi thành một người khác. Loại tình huống này nàng không phải không nghĩ tới, chỉ là chính nàng cũng không biết nếu tình huống này xảy ra, mình sẽ đối mặt như thế nào. Tuy nhiên, lúc này nhìn đôi mắt đen láy, thâm thúy, tỏa ra quang mang khó hiểu của Dương Thiên Lôi, nàng đã biết lựa chọn của mình là gì. Nàng nhìn thẳng Dương Thiên Lôi, vô cùng kiên quyết nói:

- Ta sẽ không đáp ứng!

Nỗi thương tâm vừa trào lên cổ họng Dương Thiên Lôi khi nghe nàng nói như vậy, rốt cục đã lắng dịu xuống. Tuy rằng cho dù Trương Tử Hàm trả lời thế nào, hắn cũng nhất định không thể rời xa nàng, nhưng hắn lại không hi vọng nữ nhân của mình là một người đối mặt với cường quyền liền yếu đuối, nhận mệnh. Đường nhiên, điều này cũng được xây dựng trên cơ sở hiểu biết của Trương Tử Hàm về thân phận hắn. Nếu như hắn không phải người Dương gia mà chỉ là một người bình thường, cho dù Trương Tử Hàm trả lời ngược lại, hắn cũng không chú ý chút nào, dù sao nàng căn bản không thể phản kháng. Vì tồn vong của gia tộc, nàng lựa chọn như vậy không có gì đáng trách. Nhưng hiện tại lại khác, Trương Tử Hàm biết rõ hắn là ai, càng biết rõ thực lực của Dương gia, nếu như còn đưa ra lựa chọn như vậy, chỉ ít chứng minh hai điểm. Một là, Trương Tử Hàm căn bản không coi hắn là người có thể dựa vào, hai là, Trương Tử Hàm là một loại nữ nhân rất dễ thỏa hiệp.

Hai điểm này, bất luận là điểm nào cũng không phải là điều Dương Thiên Lôi muốn thấy.

Sau khi hai người nhìn nhau tới mấy giây, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên lộ ra nụ cười xán lạn, rất vui mừng, cũng rất vô sỉ nói:

- Vậy mới tốt nha! Nàng còn có ta, còn có Dương gia, còn có... Sở gia, có phải không Hương Hương tỷ?

- Đó là đương nhiên!

Mặc dù có chút hiềm nghi bị Dương Thiên Lôi lợi dụng, nhưng Sở Hương Hương cũng không chút phật lòng, rất quyết đoán nói:

- Đợi chúng ta gặp gia gia muối, phụ hoàng chuyện gì cũng đều nghe ta hết.

- Tỷ thực mạnh mẽ. Tuy nhiên, gia gia chúng ta hẳn là cũng sẽ nghe lời chúng ta, phải không? Nhị tỷ? Thiên Ngạo ca?

Dương Thiên Ngạo mỉm cười gật đầu, Dương Thiên Lệ cũng biểu hiện ý đương nhiên.

Nếu đã quyết định nên làm thế nào, mọi người cũng không chịu ngồi yên, trực tiếp nhanh như chớp chuồn ra khỏi phòng khách, nửa canh giờ sau lại làm như không có chuyện gì chạy trở về.

...

Lại qua nửa canh giờ nữa, phòng khách yến hội đã tập nập người, những lão gia tặng lễ vật cũng đều chạy qua đây.

Đám gia hỏa Lôi Hoành kia cũng theo sau hai lão giả cũng đoàn người đi tới. Người này vừa đến, ánh mắt liền quét khắp nơi, rất nhanh nhìn thấy đám người Dương Thiên Lôi, trong mắt toát lên một tia âm độc, quay sang một lão giả bên cạnh nói:

- Trương gia chủ, Tử Hàm ở bên kia. Người có thể kêu nàng qua đây không?

- Việc này...

Lão giả này chính là gia gia của Trương Tử Hàm, Trương Vân Sơn. Vừa biết chuyện Trương Tử Hàm bỏ qua Lôi Hoàn, lão còn có điểm lo lắng, nhưng khi biết người Dương gia, lại khiến lão bình tĩnh hơn nhiều. Hơn nữa, là gia chủ Trương gia, lão đã từng gặp qua không biết bao nhiêu người, lần đầu tiên thấy Lôi Hoàn liền biết vì sao nàng không thích hắn. Không cần phải nói, chỉ bằng thái độ nói chuyện của hắn với mình cũng khiến Trương Vân Sơn rất không vừa lòng. Tốt xấu gì Trương Vân Sơn cũng là người đứng đầu một nhà, còn là gia gia của Trương Tử Hàm, nhưng Lôi Hoàn không ngờ lại hoàn toàn là một bộ dáng vênh mặt hất hàm sai khiến.

- Sao thế? Người đối ý rồi sao?

- Đối ý? Đối ý cái gì?

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi vốn đã sớm có dự định, dẫn theo đám người Trương Tử Hàm đi tới, nhìn Lôi Hoàn khinh thường nói một câu. Sau đó nở một nụ cười nhỉnh nọt, so với Trương Tử Hàm còn thân thiết hơn, đi tới cạnh Trương Vân Sơn, cúi thấp người trước vẻ mặt ngơ ngác không hiểu ra sao của Trương Vân Sơn, nói:

- Gia gia, ta là Dương Thiên Lôi, là bằng hữu tốt nhất của Trương Tử Hàm. Lão nhân gia người sau này chính là thân gia gia của ta.

“Phụt!”

Những lời Dương Thiên Lôi nói trực tiếp khiến đám người Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương, và Phong Mã Ngưu bật cười, ngay cả Dương Thiên Ngao cũng nhịn không được cười thành tiếng. Những lời này của hắn cũng quá khôi hài, quá vô sỉ đi. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm đỏ bừng, hận không thể tìm được lỗ nẻ nào mà chui xuống.

- Người là người Dương gia?

Lôi Văn Vũ vốn vẫn đang mặt lạnh không nói gì, đột nhiên hỏi Dương Thiên Lôi.

Đám người Dương Thiên Lệ và Sở Hương Hương lập tức ngừng tiếng cười nói. Bọn họ cảm nhận được một loại uy thế cường đại khiến bọn họ không thể kháng cự.

- Lão là ai?

Dương Thiên Lôi nghiêng đầu, liếc mắt quan sát khuôn mặt vô cảm của lão giả, giống như là quan sát quái vật, khinh thường hỏi, tựa hồ không hề cảm nhận thấy uy thế mà lão giả vừa phóng xuất ra.

Đám người Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương nhất thời có chút kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lôi. Bọn họ rất rõ ràng, Dương Thiên Lôi biết người trước mặt là ai. Hơn thế nữa, điều khiến bọn họ khiếp sợ không chỉ bởi khí thế cường đại của người kia, mà còn là thân phận của lão. Đừng nói Dương Thiên Lôi, ngay cả Dương Hồng Toàn cũng phải nhường nhịn ba phần. Lôi Văn Vũ này tuy là quan văn, nhưng văn võ kiêm toàn, hơn nữa tu vi bản thân cũng không phải chuyện đùa, chỉ là hắn thâm tàng bất lộ, không dễ dàng biểu hiện ra mà thôi.

- Lôi Văn Vũ!

Lão giả lạnh giọng nói, từ trên mặt hắn không nhìn ra bất cứ biểu tình gì.

- Không biết! Hắn là người Lôi gia phải không? Thật giống nhau a, đều là bộ dạng này!

Dương Thiên Lôi nói xong liền trực tiếp nghênh đầu lên, làm một động tác lỗ mũi hướng lên trời, sau đó khôi phục về bình thường, mỉm cười nói:

- Lão nhân gia, xin nhắc ngài một câu, khi bước đi nên cẩn thận một chút. Đi như vậy rất dễ bị vấp ngã đó.

- Làm càn!

Lôi Văn Vũ tuy rằng tâm cơ thâm trầm, vui buồn không lộ ra mặt, nhưng một tiểu nhi ba thước lại dám hỗn láo với mình như thế, khiến hắn nhất thời lửa giận công tâm.

- Làm càn? Tể tướng đại nhân, ngài nói ai làm càn vậy?

Đúng lúc này, một thanh âm sang sảng bỗng nhiên từ phía sau truyền tới. Dương Hồng Toàn, Mộc Thành Sâm, một trái một phải cùng Sở Kinh Hồn đi tới. Người còn chưa đến, Dương Hồng Toàn đã lớn tiếng nói.

87. Chương 76: Tư Cách Khảo Nghiệm (thượng Trung).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 76: Tư cách khảo nghiệm (thượng trung).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ai nha! Đây không phải là Trương lão đệ sao? Vừa này ta và Mộc lão còn tìm ngài đó!

Dương Hồng Toàn thân thiết nhìn về mặt nghi hoặc của Trương Vân Sơn nói.

- Đây... Không biết hai vị huynh đài tìm ta có việc gì?

Trương Vân Sơn biết trong đó tất nhiên có ẩn tình, nhưng vẫn nhịn không được hỏi.

- Đại sự, đương nhiên là chuyện đại sự. Về chuyện hợp tác của ba gia tộc chúng ta đó! Chúng ta cần phải thảo luận một chút.

Dương Hồng Toàn mỉm cười nói.

- Văn Vũ, vì sao tức giận như vậy? Xảy ra chuyện gì sao?

Sở Kinh Hồn nhẹ giọng nói. Lão tuy rằng là Hoàng đế Đế Quốc Cát Ương, nhưng trong những trường hợp thế này đều dùng thân phận Sở gia nói chuyện. Cho nên, vô luận là lão hay tiểu công chúa Sở Hương Hương đều theo nghi lễ giang hồ.

- Không có gì!

Sắc mặt Lôi Văn Vũ vô cùng khó coi nói.

- Không có gì là tốt rồi! Con cháu tất có phúc của con cháu, chuyện của tiểu hài tử, bề trên như chúng ta cũng không cần phải xen vào. Đi thôi! Chúng ta đi trước uống vài chén!

Sở Kinh Hồn thân nhiên nói. Những gì hắn có thể làm cũng chỉ có vậy. Dù gì hắn cũng là quốc chủ một đế quốc, cân đối thế lực khắp nơi là trách nhiệm của hắn. Nếu như hai gia tộc thực sự đấu tranh, tổn thất lớn nhất cuối cùng lại thuộc về Đế Quốc Cát Ương.

- Đi, Trương lão đệ! Chúng ta cũng đi uống vài chén!

Dương Hồng Toàn và Dương Thiên Lôi chớp mắt vài cái, sững ái nhìn thoáng qua Trương Tử Hàm và Mộc Tử Vi đang quệt miệng nổi giận đùng đùng, trực tiếp lôi kép Trương Vân Sơn rời đi.

Cho đến lúc này, Trương Tử Hàm mới thực sự yên lòng. Nàng biết, từ nay về sau, nàng cũng không cần lo lắng Lôi gia sẽ làm gì với gia tộc của mình nữa.

Sau khi mấy lão gia đi khỏi, Lôi Hoành không nói một câu, sắc mặt âm trầm dẫn theo mấy tên gia hỏa lần nữa xám xịt bỏ đi.

Lúc này, Dương Thiên Lệ và Sở Hương Hương rốt cục không cần phải nhịn nữa cười ra tiếng.

- Cười đệ... Cười chết ta mất! Đường đường Tể tướng lại bị đệ chọc giận đến râu mép cũng dựng hết cả lên. Ha ha... Bộ dáng vừa rồi của đệ, thật đúng là giống người Lôi gia đó! Tuy nhiên, đệ thật sự không sợ Lôi Văn Vũ sao?

- Sợ hắn cái gì?

Dương Thiên Lôi khinh thường nói.

- Phải đó! Chỉ là một đám thất phu mà thôi. Chỉ cần lão đại nói một câu, ta giết cả nhà hắn!

Phong Mã Ngưu rất trâu bò nói. Hiện tại, người này đúng là vô cùng kính ngưỡng Dương Thiên Lôi, so với nước sông Hoàng Hà còn dào dạt hơn nhiều. Nhất là biểu hiện trâu bò của lão đại khi sắp xếp mọi việc, đùa giỡn tất cả mọi người trong lòng bàn tay, càng là kính phục đến tột đỉnh. Ai có lão đại cuồng ngạo như vậy? Ai có lão đại vô sỉ như vậy? Ai có lão đại tàn nhẫn lợi hại như vậy? Ai có lão đại thiên phú kinh người như vậy? Không có phải không? Đi theo một lão đại như vậy, kẻ làm tiểu đệ không thuộc loại trâu bò sao được? Cho nên, bản thân nói quá một chút cũng không sao.

- Tốt! Vậy người đi giết hắn đi!

Dương Thiên Lôi đá một cước vào mông Phong Mã Ngưu, nói.

- Ách...

Phong Mã Ngưu nhất thời rụt cổ lại.

Chỉ chốc lát sau, mấy thân ảnh quen thuộc cũng đi vào phòng khách, Vũ Đại Lăng, Tăng Cách La Mỗ, còn có thiếu nữ mang khăn che mặt màu đen v.v...

Tối gần chính Ngọ, đám cung nữ xinh đẹp mang các loại sơn hải hải vị đi vào. Dương Thiên Lôi lần đầu tiên tham dự loại yến hội này, hơi nghi hoặc. Chính chủ còn chưa tới đây, vì sao yến hội đã bắt đầu rồi?

Sau khi Sở Hương Hương giải thích, Dương Thiên Lôi mới hiểu được nguyên nhân là thế nào. Mất cả buổi trang trí, vậy mà đại diện xa hoa đồ sộ này không ngờ lại không phải là nơi chính thức cử hành yến tiệc. Đây bất quá chỉ là nơi tiếp khách mà thôi. Thời gian yến hội cử hành chính thức là vào buổi tối, sau buổi trưa người của Trảm Không Kiếm Phái có thể mới đến.

Hoàng gia quả nhiên là Hoàng gia a. Loại phô trương này căn bản không phải thứ Dương Thiên Lôi có thể tưởng tượng được.

...

Sau bữa trưa, dưới sự thống lĩnh của Sở Kinh Hồn, toàn bộ những người tham gia yến hội tập trung hai bên cửa lớn Hoàng cung, nghênh tiếp đoàn người Trảm Không Kiếm Phái.

Loại phương thức nghênh tiếp này lần nữa khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy khiếp sợ. Đồng thời, cũng khiến hắn hiểu rõ, cao thủ Tiên Thiên trong cảm nhận của mọi người có địa vị cao thế nào.

Toàn bộ Đế Quốc Cát Ương cũng chỉ có mình Dương lão đạt cảnh giới Tiên Thiên, mà Trảm Không Kiếm Phái tùy tiện phái đi mấy sứ giả không ngờ tất cả đều là cao thủ Tiên Thiên. Như vậy, thực lực của Trảm Không Kiếm Phái đến tột cùng là cường đại như thế nào?

Điều này khiến trong lòng Dương Thiên Lôi cũng tràn ngập chờ mong.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, tám chiếc xe ngựa xa hoa của Hoàng gia chậm rãi dọc theo thông đạo đi tới. Mã xa cầm đầu bước xuống mở cửa, Dương lão bước xuống, mỉm cười đi tới trước mặt lão giả đang bước từ trên cỗ xe thứ hai xuống. Lão giả này chính là sứ giả đầu lĩnh của Trảm Không Kiếm Phái, Tiêu Hà. Tiếp theo đó, sáu đệ tử Tiên Thiên trẻ tuổi cũng xuống xe đứng ra sau lưng Tiêu Hà.

- Cung nghênh sứ giả Trảm Không Kiếm Phái đại giá quang lâm!

Sở Kinh Hồn hô lớn một tiếng, mấy trăm người nhất thời cung kính quỳ gối hô theo. Mỗi người, vô luận là thanh niên hay lão giả, ánh mắt nhìn về phía người của Trảm Không Kiếm Phái đều tràn ngập ngưỡng mộ và tôn trọng. Đó là một loại tôn trọng đối với cường giả phát ra từ sâu trong nội tâm, ngay cả Dương Thiên Lôi cũng không ngoại lệ.

Trong mắt hắn xem ra, đây chính là cao thủ võ lâm trong truyền thuyết. Nếu là cao thủ, liền có tư cách nhận được sự tôn trọng của mình. Dương nhiên, tôn trọng thì tôn trọng, Dương Thiên Lôi cũng không giống như đại đa số người ở đây, xem bọn họ như một đỉnh cao không thể nào với tới được.

Ngược lại, khoảnh khắc nhìn về phía bọn họ ấy lại kích khởi hào khí cùng cảm xúc mãnh liệt trong lòng hắn!

Hắn muốn trở thành cường giả!

Chính mình trước đây, trong lòng tràn đầy chấp niệm, cũng chính mình hiện tại, đã bắt đầu bước những bước đầu tiên trên con đường ấy.

Tiêu Hà mỉm cười, tựa hồ những chuyện như vậy lão đã nhìn quen, nhẹ giọng nói:

- Mọi người đứng lên cả đi!

- Tiêu huynh, các vị sư đệ, mời!

Dương lão cung kính nói.

...

Dưới sự dẫn dắt của Sở Kinh Hồn và Dương lão, mọi người tiếp tục đi vào chính điện.

Toàn bộ đại điện vẫn là hình tròn, bố trí như sân vận động hiện đại, tuy nhiên, xa hoa hơn vô số lần. Bốn phía đều là ghế dựa, ở giữa có một cái bục sân khấu hình tròn.

Người của Trảm Không Kiếm Phái, Dương lão cùng Sở Kinh Hồn ngồi tại chiếc bàn lớn hình tròn gần sân khấu nhất. Mà các đệ tử trẻ tuổi có tư cách tham gia thí luyện ngồi ở từng bàn đơn lẻ cách vòng tròn sân khấu tương đối xa. Những người tham gia yến hội khác thì căn cứ vào thân phận và địa vị, lần lượt ngồi theo thứ tự.

Sau khi tất cả mọi người đã ngồi xuống, Sở Kinh Hồn chậm rãi đứng lên, quay về phía đám người Tiêu Hà khom người thật sâu nói:

- Đầu tiên xin cảm tạ Trảm Không Kiếm Phái tôn kính đã che chở và ưu ái Đế Quốc Cát Ương chúng ta cho tới bây giờ, đồng thời cũng cảm tạ các vị sư giả đã cho chúng ta cơ hội lần này thấy được phong phạm của cao thủ Tiên Thiên. Hiện tại xin giới thiệu với mọi người những cao thủ Tiên Thiên mà chúng ta luôn luôn tôn kính!

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt nhất thời vang lên, ánh mắt của mỗi người đều tập trung trên đài chủ tịch.

Dương Thiên Lôi có chút im lặng. Xem ra vô luận là ở Dị Giới hay trên Địa Cầu, căn bệnh này thủy chung vẫn không thể nào tránh được.

May mắn là so với Địa Cầu ngắn gọn hơn rất nhiều. Nghi thức dâng tặng lễ vật cũng chỉ là đem một xấp dày đặc danh sách quà tặng của các đại gia tộc giao cho Tiêu Hà là xong. Bằng không, chỉ riêng việc đọc xong phần danh mục này, e rằng cũng phải đến hừng đông ngày mai mới xong được.

- Rốt cuộc hội yến cũng đi vào chính đề!

Đầu tiên là tiến hành khảo hạch đối với các đệ tử có thiên phú cực cao nhưng lại chưa đủ tư cách tham gia thí luyện. Sau khi Tiêu Hà tuyên bố phương thức khảo hạch, cao thủ Tiên Thiên trẻ tuổi tên Thạch Pháp Thiên, thân hình hơi nhoáng lên đã biến mất trên đài chủ tịch, khi lần thứ hai xuất hiện hắn đã đứng ở trung tâm sân khấu.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Cao thủ Tiên Thiên, mọi người đều nói rằng bọn họ rất lợi hại, nhưng đến tột cùng là lợi hại tới trình độ nào cũng rất ít người hiểu rõ. Thế nhưng lúc này, chỉ cần một lần lên sân khấu, đã liên hoàn toàn trấn trụ tất cả mọi người.

Vô thanh vô tức, không có chút dao động khí tràng nào, không có bất luận uy áp gì, thiếu niên kia đã lặng lẽ đứng trên sân khấu tự khi nào.

- Vũ Đại Lãng!

Cùng với tiếng điểm danh của Sở Kinh Hồn vang lên, người đầu tiên lên sân khấu, Vũ Đại Lãng, giống như một cỗ xe tăng khổng lồ, biểu tình vô cùng ngưng trọng nhảy lên sân khấu.

Tuy rằng Vũ Đại Lãng không lọt vào top 10 trong “Tỷ thí người mới”, nhưng nhờ thiên phú tu luyện và thể chất đặc thù của bản thân mình, hắn lại có được cơ hội khảo hạch lần này. Nếu như có thể vượt qua khảo

hạch của Trảm Không Kiếm Phái, hẳn cũng có tư cách thí luyện như đám người Dương Thiên Lôi. Đây chính là cơ hội duy nhất của hắn, nếu không muốn phải chờ thêm ba năm nữa.

- Thỉnh tiền bối chỉ giáo nhiều hơn!

Vũ Đại Lãng cung kính nói. Nói xong liền dồn tinh thần lực hệ thổ đề thăng tới cực hạn, tung ra một quyền không thể tưởng tượng được trực tiếp tấn công về phía Thạch Phá Thiên.

Biểu tình của Thạch Phá Thiên không chút biến hóa, trong nháy mắt khi nắm đấm của Vũ Đại Lãng tới gần bên người, hắn hời hợt giơ tay phải lên, trực tiếp nắm lấy tay của Vũ Đại Lãng.

Tất cả chấn động tinh thần lực xung quanh nhất thời biến mất. Đúng lúc này, Thạch Phá Thiên nhẹ nhàng buông tay, năm ngón tay mềm mại khẽ vỗ lên ngực Vũ Đại Lãng. Thân hình khổng lồ của Vũ Đại Lãng nhất thời mạnh mẽ bị bức lui lại, “Bịch” một tiếng ngã sấp xuống lôi đài. Chỉ là, vừa mới ngã xuống, Vũ Đại Lãng liền lần thứ hai đứng bật dậy, lại một lần nữa công tới trên người Thạch Phá Thiên. Hết lần này tới lần khác, kết quả đều không chút thay đổi. Chỉ là, công kích mà Vũ Đại Lãng phải chịu càng lúc càng mạnh. Tới lần thứ bảy, khoe miệng hắn đã sớm rỉ ra máu tươi. Vũ Đại Lãng rốt cuộc không kiên trì được nữa, ngã xuống lôi đài.

- Thuộc tính tinh thần lực hệ thổ thuần khiết, bất quá trời sinh thần lực, da cứng thịt dày, thật ra cũng là nhân tài tu luyện tinh thần lực hệ thổ. Miễn cưỡng có thể có được tư cách.

Thạch Phá Thiên mỉm cười nói, trực tiếp tuyên bố thành tích khảo nghiệm của Vũ Đại Lãng.

Dương lão khẽ gật đầu, Sở Kinh Hồn lập tức gọi tên người thứ hai.

Tuy nhiên, liên tiếp mấy thiếu niên tham gia khảo nghiệm không ngờ không có một ai vượt qua.

- Mộc Tử Vi!

Đúng lúc này, rốt cuộc đến phiên nàng dâu nhỏ Mộc Tử Vi của Dương Thiên Lôi, cũng là người cuối cùng có được tư cách khảo hạch.

Thạch Phá Thiên thấy tiểu nữ hài mái tóc xanh lục, xinh đẹp như búp bê này, ánh mắt lập tức sáng ngời. Không thể không nói, mặc dù là tại trước mặt Tiên Thiên cao thủ, vẻ đẹp của cô nàng này cũng có lực sát thương nhất định.

Cô nàng Mộc Tử Vi này vốn là người ngang ngược, vô lý, hai chữ “lễ phép” dường như cách nàng tới ngàn dặm. Hơn nữa từ hôm qua tới bây giờ, trong bụng vốn đã ghen tức một đồng. Cho nên, lúc lên đài, không chút khách khí nghênh cái miệng nhỏ, giơ nắm tay mũm mĩm lên, nổi giận đùng đùng tấn công về phía Thạch Phá Thiên.

Tuy Thạch Phá Thiên là cao thủ Tiên Thiên, nhưng bất quá cũng chỉ mới hai mươi ba tuổi mà thôi, thấy một tiểu cô nương khả ái dễ thương như vậy, trong lòng nhiều ít cũng có chút thiên vị. Hơn nữa hắn rõ ràng cảm ứng được tiểu cô nương khả ái trước mắt này có thân thể ba thuộc tính vô cùng hiếm gặp. Cái này cho dù là ở Trảm Không Kiếm Phái cũng có thể được coi như một nhân vật thiên tài. Cho nên, hắn cũng không thèm chấp nhặt việc Mộc Tử Vi vô lễ, chỉ khẽ cười cười, đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Mộc Tử Vi. Tinh thần lực hệ kim tinh thuần nhất thời dừng mãnh tiến vào trong tay Thạch Phá Thiên.

Nhưng mà, khiến Thạch Phá Thiên vô cùng kinh ngạc chính là, ngay khi hắn cầm bàn tay nhỏ bé của Mộc Tử Vi, cô nàng này không ngờ trực tiếp ôm chặt lấy ngực mình, khiến Thạch Phá Thiên ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra.

Dù nghĩ đến vỡ đầu hắn cũng không hiểu được, Mộc Tử Vi sở dĩ làm như vậy hoàn toàn là bởi vì khi Thạch Phá Thiên khảo nghiệm mấy người trước đó đều là nắm tay, sau đó nhẹ nhàng vỗ lên ngực đối phương, khiến đối phương bị đánh bay đi để khảo nghiệm năng lực chịu đòn của đối phương. Cho nên, Mộc Tử Vi vốn bị “Bất nãi Long Trảo Thủ” của Dương Thiên Lôi ám ảnh mới có hành động quái dị như vậy.

Đương nhiên, trong toàn đại điện cũng chỉ có Dương Thiên Lôi là đầu sỏ gây nên chuyện này mới có thể hiểu được ý đồ của Mộc Tử Vi. Cô nàng này cũng quá khôi hài đi. Kim lòng không được, Dương Thiên Lôi bật cười thành tiếng. Trong đại điện vô cùng yên tĩnh, tiếng cười ấy lại nghe vô cùng chói tai.

- Khụ khụ... Thấy ánh mắt mọi người đều tập trung về phía mình, Dương Thiên Lôi ho khan hai tiếng, xấu hổ gãi gãi đầu.

Thạch Phá Thiên nhẹ nhàng buông tay, giống như người cá, khê vỗ vào trên vai Mộc Tử Vi. Mộc Tử Vi nhất thời cảm giác được một cỗ lực lượng mãnh mẽ truyền đến, lập tức tung người lên không trung mấy vòng mới giải trừ được, đứng vững ở sát rìa lôi đài.

88. Chương 77: Thí Luyện Bắt Đầu

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 77: Thí luyện bắt đầu

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Không chỉ có Dương Thiên Lôi cảm thấy kỳ quái, ngay cả Linh Lung cũng vô cùng kinh ngạc. Ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi mang theo một tia nghi hoặc.

Thực lực bề ngoài của Dương Thiên Lôi xem ra chỉ là Tinh Giả cấp ba đỉnh phong. Nhưng nàng rất rõ ràng tình huống của Dương Thiên Lôi, bởi vì lần xem trận thi đấu trước kia để lại cho nàng ấn tượng rất sâu sắc. Thiếu niên trước mắt tuy rằng chỉ là Tinh Giả cấp ba, nhưng ngộ tính của hắn tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài. Bằng không nhất định sẽ không thể rèn luyện cơ bắp, gân mạch, màng da đều đạt đến cảnh giới đỉnh phong. Nếu như không phải trên người Dương Thiên Lôi chỉ cảm ứng được một loại tinh thần lực mà nói, chắc chắn rằng thiếu niên này cũng sẽ được sự thúc trực tiếp lựa chọn.

Nhưng vì sao thoát nhìn dường như thiếu niên này đối với up áp của mình không hề có cảm ứng đây? Lẽ nào niệm lực của hắn đã vượt xa so với mình? Điều này tuyệt đối không có khả năng, Linh Lung có thể khẳng định. Niệm lực, dưới Tiên Thiên căn bản không có bất kỳ công pháp gì có thể tu luyện. Kể cả một cường giả Hậu Thiên đỉnh phong nhiều nhất cũng chỉ đạt được niệm lực cấp ba, chỉ một số ít trời sinh niệm lực mạnh hơn người thường mới có thể đạt được cấp bốn, thậm chí cấp năm. Nhưng những người như vậy, trong thiên hạ sợ rằng không có mấy người.

Mà Linh Lung chính là tuyệt thế thiên tài niệm lực trời sinh. Khi đạt cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong, liền đạt được niệm lực cấp năm. Chính vì như vậy, khi tấn cấp Tiên Thiên, niệm lực của nàng tăng trưởng vừa nhanh vừa mạnh khiến mọi người ghen tị và phát cuồng. Tới bây giờ, tấn cấp Tiên Thiên gần hai năm, niệm lực của nàng đã đạt tới Tiên Thiên cấp một đỉnh phong – tầng chín.

Cường giả Tiên Thiên cấp một, nếu như niệm lực không thể đại tới tầng chín, vĩnh viễn cũng không có khả năng tấn cấp lên Tiên Thiên cấp hai. Mà cường giả Tiên Thiên cấp hai muốn tấn cấp lên cấp ba thì cần niệm lực đạt được tầng mười tám. Mỗi một lần tấn cấp, niệm lực cần phải tăng lên chín tầng. Hơn nữa càng về sau, việc đề thăng niệm lực càng khó khăn hơn.

Ánh mắt Linh Lung nhìn về phía Dương Thiên Lôi mang theo một tia tiếu hận. Đúng vậy! Nàng đã xác nhận Dương Thiên Lôi hẳn là một người trời sinh lực giác mất thông. Người như vậy tuy rằng đối với con đường tu luyện không có bất luận ảnh hưởng gì, trước Tiên Thiên có thể tu luyện niệm lực nhưng đối với cảm ứng nguy hiểm lại gần như là không cảm nhận được. Điều này có nghĩa là, trong giới tu luyện tràn đầy tranh đấu và nguy hiểm, người như thế rất dễ dàng chết non.

Không chỉ có Linh Lung, ngay cả Tiêu Hà, Dương lão và mấy cường giả Tiên Thiên trẻ tuổi cũng phát hiện Dương Thiên Lôi có biểu hiện bất thường. Sau khi có chút nghi hoặc, Dương lão và Tiêu Hà đều bắt đầu đi lăm lăm. Nhất là Dương lão, đối với Dương Thiên Lôi kỳ vọng rất cao, càng cảm thấy âm thầm tiếc nuối cho hắn. Hải tử này số phận sao mà bất hạnh quá vậy?

Khi Linh Lung thi triển niệm lực đến tầng thứ tư, một thiếu niên bỗng nhiên quát to một tiếng, bưng kín đầu mình, rốt cuộc không chịu nổi uy áp kinh khủng kia, ngã xuống trên sân khấu.

Thân hình Thạch Phá Thiên nhoáng lên, liền ôm lấy thiếu niên, đưa về chỗ ngồi.

Sau đó, theo thời gian trôi qua, đám thiếu niên lần lượt té ngã, lần lượt được đưa ra ngoài sân khấu. Sau khi cô nàng bưu hãn Tăng Cách La Mỗ và Phong Mã Ngưu lần lượt ngã xuống, toàn bộ trên sân khấu chỉ còn lại có ba người.

Lôi Kính, thiếu nữ che mặt thần bí Lục Thanh Âm cùng người biểu hiện thoải mái nhất, Dương Thiên Lôi.

Không giống với các cường giả Tiên Thiên, những khán giả ở đây thấy bộ dáng của Dương Thiên Lôi, trong lòng đều vô cùng khiếp sợ. Các thiếu niên khác đều chống đỡ rất gian nan, chỉ có Dương Thiên Lôi lại tỏ ra dường như không có việc gì. Đến bây giờ ngay cả tinh thần lực cũng không cần vận chuyển. Điều này nói lên cái gì? Không hề nghi ngờ, trong lòng mọi người, Dương Thiên Lôi đã trở thành người mạnh nhất trong số mười cường giả. Mặc dù bây giờ không phân ra thắng bại, nhưng cho dù là ai cũng đều có thể nhìn ra được, Dương Thiên Lôi nhất định là người trụ được đến cuối cùng.

Chỉ là lúc này, nhìn mọi người ngã xuống cả đám, Dương Thiên Lôi tuy rằng không rõ vì sao mình không có phản ứng gì, nhưng căn cứ vào nguyên tắc tối thiểu, Dương Thiên Lôi cũng không muốn biểu hiện quá nổi bật. Cho nên, hấn hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho đến nơi đến chốn, bắt đầu diễn kịch. Thân thể nhất thời giống như mọi người, bắt đầu run rẩy, tinh thần lực hệ thống dồi dào trong cơ thể bắt đầu điên cuồng vận chuyển.

Linh Lung khẽ nhíu mày. Lẽ nào hấn không phải trời sinh lực giác bất thông mà là lực giác trì độn? Đồng thời, đám người Dương lão cũng nảy ra suy nghĩ như vậy. Điều này cũng khiến Dương lão ít nhiều được an ủi. Dù sao lực giác trì độn so với lực giác bất thông cũng đã tốt hơn nhiều rồi.

Linh Lung tiếp tục tăng niệm lực lên tới tầng thứ năm.

Trong thoáng chốc đó, thân thể vốn đang run rẩy của Lôi Kính và Lục Thanh Âm càng trở nên run rẩy kịch liệt hơn. Biểu hiện của Dương Thiên Lôi cũng càng ra sức giả bộ hơn nữa.

Chấp niệm hiếu thắng trong nội tâm Lôi Kính khiến hấn kiên trì xuất ra cả khí lực bú sữa mẹ. Vô luận như thế nào hấn cũng không thể thua. Thế nhưng, giờ phút này, tinh thần của hấn khi thừa nhận uy áp đã tới sát bờ vực chuẩn bị sụp đổ. Tuy rằng hấn vô lực, nhưng cũng không dám phân tâm quan sát tình huống của các đệ tử tham gia khảo nghiệm xung quanh, nhưng hấn nghe được tiếng bảy người ngã xuống đất. Điều này có nghĩa là, ngoài mình ra còn có hai người nữa vẫn có thể kiên trì chịu đựng,

Cho nên, hấn phải kiên trì!

Thế nhưng, khi Linh Lung bỗng nhiên tiếp tục tăng niệm lực lên tầng thứ năm, Lôi Kính cảm giác đầu nổ “Oanh!” một tiếng. Hấn không khống chế được chính mình nữa, ầm ầm ngã xuống trên sân khấu.

Hầu như cùng một lúc, Lục Thanh Âm cũng ngã xuống.

Vừa nhìn tất cả mọi người ngã xuống, Dương Thiên Lôi cũng rất dứt khoát mà cúi đầu té ầm trên mặt đất.

Kế tiếp, Linh Lung lại lần lượt khảo nghiệm top mười Phong Vân Bảng của Học viện Cực Dương và hai mươi tuyển thủ của nội đường Hoàng gia. Trong số top mười Phong Vân Bảng, tên Lôi Hoành ngu ngốc có biểu hiện xuất sắc nhất. Khi Linh Lung thi triển thần niệm tới tầng thứ bảy, mọi người mới không thể kiên trì được. Mà trong nội đường Hoàng gia, tiểu yêu nữ Sở Hương Hương biểu hiện kinh người nhất. Tới khi Linh Lung thi triển thần niệm tầng thứ tám, nàng vẫn còn chống đỡ được trong khoảng thời gian uống một chén trà nhỏ.

Khi khảo nghiệm hoàn thành, Tiêu Hà tuyên bố thời gian thí luyện và hạng mục công việc cần chú ý. Yến hội mới chính thức bắt đầu. Toàn bộ đại đường yến hội nhất thời biến thành đại dương sung sướng với rượu ngon, thức ăn ngon, biểu diễn ca múa đẹp mắt, cần cái gì liền có cái đó. Sau khi Trảm Không Kiếm Phái và Dương lão rời đi, yến hội vẫn tiếp tục duy trì đến tận đêm khuya, mọi người mới lục tục ra về.

Trương Vân Sơn và Trương Tử Hàm dưới lời mời nhiệt tình của Dương Hồng Toàn cuối cùng chấp nhận ở lại Dương gia.

Khi tiểu yêu nữ Sở Hương Hương thấy Dương Thiên Lệ vô cùng thân thiết lôi kéo Trương Tử Hàm trở về Dương gia, liền không nói hai lời, rất thẳng thắn đi theo luôn.

Đối với Sở Hương Hương, tiểu yêu nữ đã từng bị mình sờ qua tiểu ngọc tho, Dương Thiên Lệ cảm khái hàng ngàn hàng vạn lần. Lần đầu tiên thấy nàng, hẳn sao mà cảm thấy nàng thật cao quý? Nhưng mà cao quý, chỉ e cũng là đối với những người xa lạ mà thôi, nàng là công chúa hoàng gia cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Bằng không, nàng cũng sẽ không cùng Dương Thiên Lệ xưng hô “Yêu ma nhị nữ”.

Khi trở lại Dương gia, đêm cũng đã khuya. Hai người Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương tạm thời được sắp xếp ở tại hai biệt viện của Dương gia, gần với biệt viện của đám người Dương Thiên Lệ.

Thí luyện được ấn định sẽ bắt đầu sau ba ngày nữa. Nói cách khác, mọi người còn có ba ngày để chuẩn bị.

Đối với người khác mà nói, chỉ cần chuẩn bị một ít lương khô, nước uống, mỗi lửa cùng với quần áo và đồ dùng hàng ngày, những nhu yếu phẩm dùng cho sinh tồn nơi dã ngoại..Sau đó có thể nghỉ ngơi dưỡng sức đợi tới ngày thí luyện. Nhưng Dương Thiên Lệ muốn chuẩn bị nhiều hơn một chút. Từ khi sinh ra tới bây giờ, hẳn mới chỉ là một đệ tử năm thứ nhất, căn bản chưa được học qua những tri thức liên quan đến linh dược cùng ma thú. Cho nên, hẳn muốn lợi dụng ba ngày nghỉ ngơi này bù lại một chút.

Dương Thiên Lệ mượn từ thư viện của Dương gia hai quyển sách về ma thú và linh dược, sau đó tự nhốt mình trong phòng, không bước ra nửa bước, cầm đầu đọc suốt ngày suốt đêm. Cuối cùng, một ngày trước khi thí luyện bắt đầu cũng đã đọc xong, đối với ma thú và linh dược cũng có kiến thức nhất định, trong lòng đã tự tin hơn rất nhiều.

Sáng sớm hôm sau, trời còn tờ mờ, những đệ tử tham gia thí luyện đã tới Học viện Cực Dương. Dưới sự dẫn dắt của Dương lão cùng Trầm Không Kiếm Phái, mọi người đi dọc theo thông đạo phía sau núi, ra roi thúc ngựa mà chạy liền mấy canh giờ, rốt cục tới một khu vực hoang sơn dã lĩnh mù mịt không người ở.

Liếc mắt nhìn lại, rừng núi mênh mông, vô số dãy núi nối nhau liên miên bất tuyệt. Có ngọn núi cao ngất trong mây, có ngọn lại đầy kỳ hoa dị thảo, thâm cốc mây mù mờ ảo, tràn ngập khí tức nguyên thủy hoang vu.

Chỉ là, khiến mọi người khiếp sợ chính là, giữa vùng đồi núi mênh mông liếc mắt không thấy giới hạn đường như có một khe sâu vất ngang như muốn phân chia nơi này thành hai thế giới riêng biệt. Cúi đầu nhìn xuống, thấy khe rãnh này rộng chừng trăm trượng, nhìn không thấy đáy, hai bên vách đá trơn bóng như dao gọt, không hề có bất kỳ vật gì nhỏ lên.

- Giá Đạo Thiên Tiệm là một trong các thần tích của Huyền Thiên đại lục, dài mấy ngàn dặm, rộng khoảng trăm trượng, xâm nhập vào sâu trong lòng đất. Truyền thuyết kể rằng, một cao thủ tuyệt đỉnh của nhân loại, nhằm ngăn chặn ma thú tấn công con người với quy mô lớn, đã dùng một loại thần lực vô thượng bố xuống, hình thành nên lạch trời này.

Dương lão nhẹ giọng giải thích.

- Con người... Bỏ ra?

Tất cả mọi người khiếp sợ há to miệng, nhất là Dương Thiên Lệ. Hẳn tuy rằng thấy khe rãnh này vô cùng quỷ dị, vô luận thế nào cũng không thể ngờ lại là do con người bỏ ra. Cái này...

Không để ý đến thái độ kinh ngạc của mọi người, Dương lão nghiêm túc nói:

- Địa điểm thí luyện lần này của chúng ta chính là lạch trời đối diện. Đây là lần đầu tiên các ngươi tới đây, cho nên ta ưu tiên một lần, các vị tiền bối Trầm Không Kiếm Phái sẽ đưa các ngươi tới phần đối diện, đồng thời căn cứ vào thực lực của các ngươi chia làm ba tổ, đưa bọn ngươi tới khu vực chỉ định để tiến hành thí luyện. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được xâm nhập một mình, bằng không, bất kỳ ai cũng không thể bảo đảm được an toàn cho các ngươi. Đã hiểu chưa?

- Nhớ rồi!

Tất cả mọi người cùng đồng thanh hô lên.

- Tốt lắm, Tiêu huynh, chúng ta bắt đầu,

- Được! Bắt đầu đi!

Tiêu Hà nhẹ giọng đáp. Chỉ thấy lão bỗng nhiên vươn tay, một đạo ba động kỳ dị qua đi, trong tay không ngờ xuất hiện một sợi dây trắng nhỏ một đầu có mũi nhọn.

Tiêu Hà nhẹ nhàng vùng lên, sợi dây nhỏ kia dường như có sinh mệnh, thoáng chốc quấn chặt lên một thân đại thụ. Sau đó, thân ảnh lão bỗng nhiên biến mất tại chỗ. Mọi người nhìn theo mũi nhọn của sợi dây vừa lóe tinh quang thấy một đạo tàn ảnh, nhanh như thiểm điện bay tới lạch trờ đổi diện, thoáng cái đã bay tới cự ly ba trăm trượng.

Sau đó, Dương lão và Linh Lung cùng các cao thủ Tiên Thiên khác dựa theo sợi dây nhỏ này lần lượt đưa từng người qua phía lạch trờ đổi diện.

- Bảy ngày sau, chúng ta sẽ phóng pháo hoa từ chỗ này. Mọi người phải trở lại tập hợp trước khi mặt trời lặn. Người tới muộn sẽ bị trừ điểm theo tình hình thực tế. Hiểu chưa?

Tiêu Hà trầm giọng nói..

- Rõ!

- Tốt! Ta hi vọng tất cả các người đều có thể sống sót trở về.

Tiêu Hà nói xong lại như làm ảo thuật lấy ra bốn mươi hai bọc nhỏ, phát cho mỗi người một cái, nói:

-Trong này có một vài vật phẩm cùng bản thuyết minh. Chờ sau khi các người tới khu vực chỉ định hãy mở ra xem. Linh Lung, Tiêu Vân, Cao Phi, các người đưa đệ tử Nội đường Hoàng gia tới khu vực thứ ba. Mạc Bắc, Thạch Phá Thiên, Long Đằng Vân, các người đưa mười đệ tử Phong Vân bang tới khu vực thí luyện số hai.

- Vâng, sư thúc!

Đám người Linh Lung trầm giọng đáp. Nói xong liền chia làm hai đội mang theo các đệ tử thí luyện nhanh chóng đi về hướng của mình.

- Khu vực thí luyện của các người bắt đầu từ chỗ này, không được xâm nhập sâu quá một trăm dặm, bằng không các người rất khó sống sót trở về. Các người có thể bắt đầu rồi!

Sau khi mọi người rời khỏi, Tiêu Hà quay lại nói với đám người Dương Thiên Lôi.

- Vâng!

Đám người Dương Thiên Lôi lên tiếng đáp. Sau đó, mỗi người liền nhanh chóng lựa chọn phương hướng cho mình, theo hình rẽ quạt xông ra ngoài.

- Sặc! Làm cái gì mà gấp vậy a? Không nghe Tiêu tiên bối nói trước tiên xem cái túi nhỏ một chút sao?

Dương Thiên Lôi liếc mắt nhìn mọi người đã chạy xa, đặt mông ngồi xuống mặt đất, hưng phấn mở bọc nhỏ Tiêu Hà vừa đưa khi nãy.

Lúc này, nhóm mười hai người mới, chỉ còn lại một mình Dương Thiên Lôi.

Sau khi Dương Thiên Lôi nhanh chóng xem rõ vật trong túi là cái gì, quay đầu nhìn Dương lão và Tiêu Hà mỉm cười, thân hình nhất thời nhanh như thiểm điện xông ra ngoài.

Thí luyện chính thức bắt đầu.

- Các ma thú thân yêu, các loại linh dược yêu quý của ta, đại gia tới rồi đây!

Dương Thiên Lôi hào tình vạn trượng, không chút ý thức nguy hiểm nào thốt lên.

Khu vực này, nếu đã là giới tuyến do Trảm Không Kiếm Phái định ra, Dương Thiên Lôi liền có thể khẳng định, đây là ước định đưa ra dựa trên tổng hợp thực lực của mọi người. Nói cách khác, nơi này tuyệt đại đa số mọi người đều có thể gặp nguy hiểm, nhưng không nhất định là nguy hiểm trí mạng. Mà Dương Thiên Lôi tin tưởng, tuy rằng hắn chỉ có thực lực Tinh Giả cấp ba, nhưng lực chiến đấu chân chính của hắn, tuyệt

đôi không thua bất kỳ người nào trong số mười hai người kia. Cho dù là Lôi Kính, hắn cũng đều không sợ chút nào.

Trong “tỷ thí người mới”, tuy rằng hắn gặp phải một chút nguy hiểm, nhưng đó là do hắn chưa hề thi triển ra thực lực chân chính của mình. Bởi vì, hắn không muốn bại lộ thể chất đặc thù của chính mình.

Nhưng hiện tại lại khác, nơi đây hoang tàn vắng vẻ, đến cả cú chim còn không có, hắn có thể không cần kiêng kị gì mà thoải mái thi triển thực lực chân chính của mình.

Sau khi thâm nhập hai, ba dặm, một vài ma thú cấp thấp bắt đầu xuất hiện trong mắt Dương Thiên Lôi. Tuyệt đại đa số đều là ma thú cấp một, cấp hai. Những loại ma thú này, ngay cả Tinh Giả cấp hai cũng đều có thể giải quyết. Tuy rằng biết rõ cho dù săn bắn những ma thú này, thành tích đổi được cũng ít đến đáng thương, nhưng ai bảo ta là lần đầu tiên đi săn, hơn nữa cũng lần đầu tiên nhìn thấy những ma thú này. Cho nên, ngay từ đầu hắn đã giết rất hưng phấn. Nhưng chỉ một lát sau khi giải quyết được vài đầu, hắn liền không có hứng thú nữa. Đây không phải hoàn toàn là bắt nạt ma thú sao?

Cảm giác mới mẻ qua đi, Dương Thiên Lôi cũng không tiếp tục lãng phí thời gian, nhanh chóng xâm nhập sâu hơn vào bên trong.

Về phần linh dược, Dương Thiên Lôi không lo lắng chút nào. Sau khi xem xong hai quyển sách kia, Dương Thiên Lôi liền hiểu rõ, cho dù mình không nhận ra được linh dược cũng không sao. Bởi vì, linh dược và ma thú thông thường đều đồng thời xuất hiện. Nơi nào có ma thú, nơi đó không nhất định có linh dược, nhưng những nơi có linh dược, tất nhiên nơi đó sẽ có ma thú bảo vệ. Nếu như không có ma thú bảo vệ, vậy không thể gọi là linh dược được, chỉ có thể gọi là dược liệu mà thôi. Tuy rằng cũng có một vài dược liệu so với linh dược bình thường còn trân quý hơn nhiều, nhưng những thứ đó chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Cho nên, Dương Thiên Lôi cũng không quá kỳ vọng.

Hiện tại, điều hắn muốn làm chính là dùng tốc độ nhanh nhất tìm được một đầu ma thú cấp cao.

89. Chương 78: Phong Báo

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 78: Phong Báo

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khu vực này, nếu đã là giới tuyến do Trảm Không Kiếm Phái định ra, Dương Thiên Lôi liền có thể khẳng định, đây là ước định đưa ra dựa trên tổng hợp thực lực của mọi người. Nói cách khác, nơi này tuyệt đại đa số mọi người đều có thể gặp nguy hiểm, nhưng không nhất định là nguy hiểm trí mạng. Mà Dương Thiên Lôi tin tưởng, tuy rằng hắn chỉ có thực lực Tinh Giả cấp ba, nhưng lực chiến đấu chân chính của hắn, tuyệt đối không thua bất kỳ người nào trong số mười hai người kia. Cho dù là Lôi Kính, hắn cũng đều không sợ chút nào.

Trong “tỷ thí người mới”, tuy rằng hắn gặp phải một chút nguy hiểm, nhưng đó là do hắn chưa hề thi triển ra thực lực chân chính của mình. Bởi vì, hắn không muốn bại lộ thể chất đặc thù của chính mình.

Nhưng hiện tại lại khác, nơi đây hoang tàn vắng vẻ, đến cả *** chim còn không có, hắn có thể không cần kiêng kị gì mà thoải mái thi triển thực lực chân chính của mình.

Sau khi thâm nhập hai, ba dặm, một vài ma thú cấp thấp bắt đầu xuất hiện trong mắt Dương Thiên Lôi. Tuyệt đại đa số đều là ma thú cấp một, cấp hai. Những loại ma thú này, ngay cả Tinh Giả cấp hai cũng đều có thể giải quyết. Tuy rằng biết rõ cho dù săn bắn những ma thú này, thành tích đổi được cũng ít đến đáng thương, nhưng ai bảo ta là lần đầu tiên đi săn, hơn nữa cũng lần đầu tiên nhìn thấy những ma thú này. Cho nên, ngay từ đầu hắn đã giết rất hưng phấn. Nhưng chỉ một lát sau khi giải quyết được vài đầu, hắn liền không có hứng thú nữa. Đây không phải hoàn toàn là bắt nạt ma thú sao?

Cảm giác mới mẻ qua đi, Dương Thiên Lô cũng không tiếp tục lãng phí thời gian, nhanh chóng xâm nhập sâu hơn vào bên trong.

Về phần linh được, Dương Thiên Lô không lo lắng chút nào. Sau khi xem xong hai quyển sách kia, Dương Thiên Lô liền hiểu rõ, cho dù mình không nhận ra được linh được cũng không sao. Bởi vì, linh được và ma thú thông thường đều đồng thời xuất hiện. Nơi nào có ma thú, nơi đó không nhất định có linh được, nhưng những nơi có linh được, tất nhiên nơi đó sẽ có ma thú bảo vệ. Nếu như không có ma thú bảo vệ, vậy không thể gọi là linh được được, chỉ có thể gọi là được liệu mà thôi. Tuy rằng cũng có một vài được liệu so với linh được bình thường còn trân quý hơn nhiều, nhưng những thứ đó chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Cho nên, Dương Thiên Lô cũng không quá kỳ vọng.

Hiện tại, điều hần muốn làm chính là dùng tốc độ nhanh nhất tìm được một đầu ma thú cấp cao.

Cùng Dương Thiên Lô không ngừng thâm nhập, sắc trời dần dần tối sầm lại. Hần đột nhiên phát hiện, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập cảm giác xao động và bất an. Xa xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng ma thú gầm rống, tuy rằng vẫn không phát hiện được ma thú cao cấp, nhưng số lượng lại nhiều hơn không ít.

Hần biết mình tốt nhất nên dừng lại. Buổi tối là thời điểm ma thú hoạt động, một khi chiến đấu bắt đầu rất dễ dẫn tới quần công. Mặc dù những ma thú này đẳng cấp không cao, nhưng nếu như chúng kết thành bầy đàn mà tới, Dương Thiên Lô cũng không dám khẳng định mình có thể chịu đựng nổi hay không. Dù sao ngay cả bản thân hắn còn không rõ ràng thực lực của mình đến tốt cùng là mạnh bao nhiêu.

Cho nên, hắn quyết định tạm thời tuân theo lời khuyên bảo trong bản thuyết minh mà Tiêu Hà đã đưa cho mình. Trước tiên tìm một địa phương an toàn nghỉ lại rồi tính sau.

Rút Thương Viêm Kiếm, Dương Thiên Lô đi tới một cây đại thụ che trời, nhẹ nhàng tung người nhảy lên cái chạc trên cây. Hắn huy kiếm hướng về thân cây cổ thụ, đâm ngang gọt dọc một hồi, lát sau liền tạo ra một hốc cây thật lớn, lại từ chỗ khác róc xuống một ít vỏ cây, làm một cái cửa đơn giản. Vậy là có thể tạo thành một căn nhà độc lập.

Móc ra “Dạ tinh thạch” đã được Dương Hồng Toàn chuẩn bị cho trước đó, Dương Thiên Lô nhất thời bật lên chiếu sáng cả hốc cây. Ánh sáng tuy rằng không phải rất mạnh, nhưng so với ngọn đèn lại sáng hơn nhiều. Sau đó lại đem vào một khối da thú, vậy là cái ổ của mình tạm coi như đã dựng xong.

- Hắc hắc! Cũng không tệ lắm! Nếu như có Tử Hàm muội muội ở đây thì còn tốt hơn nhiều!

Sau khi Dương Thiên Lô YY trong lòng một hồi, liền bắt đầu tiến hành kiểm kê thu hoạch ngày hôm nay.

Sáu viên ma hạch cấp một, tám viên ma hạch cấp hai, ba viên ma hạch cấp ba. Đây chính là toàn bộ thu hoạch ngày hôm nay của Dương Thiên Lô. Hắn không rõ ràng lắm tình huống của người khác, nhưng có thể khẳng định, nếu như mình không phải vì muốn thâm nhập vào nơi có ma thú cấp cao hơn, tuyệt đại đa số thời gian đều dùng để săn những loại ma thú này, chắc chắn sẽ còn thu hoạch lớn hơn nhiều.

Dựa theo lời trong bản thuyết minh Tiêu Hà phát cho, ma hạch cấp một có thể đổi lấy một một điểm tích lũy, ma hạch cấp hai là năm điểm tích lũy, ma hạch cấp ba là hai mươi lăm điểm tích lũy, ma hạch cấp bốn thì đạt được một trăm điểm, mà ma hạch cấp năm chính là năm trăm điểm tích lũy.

Nói cách khác, với số ma thú hắn giết ngày hôm nay, tổng cộng có thể thu được 121 điểm tích lũy. Chỉ cần giết thêm hai ma thú cấp bốn hoặc là một ma thú cấp năm, vậy điểm tích lũy sẽ vượt rất xa so với hiện tại.

Thép tốt phải dùng làm lưỡi dao. Làm cách nào thu được lợi ích cao nhất, Dương Thiên Lô so với người khác càng rõ ràng hơn nhiều. Giết ma thú cấp ba, Dương Thiên Lô so với cấp một và cấp hai không có gì khác nhau, đều có thể dễ dàng đánh chết. Ma thú cấp bốn tuy rằng Dương Thiên Lô chưa từng gặp qua, nhưng hắn lại có thể khẳng định, mình muốn đánh chết cũng sẽ không quá khó khăn.

Đẳng cấp ma thú và đẳng cấp Tinh Giả của con người phân chia giống nhau. Sức chiến đấu của ma thú cấp bốn có thể nói tương đương với sức chiến đấu của Tinh Giả cấp bốn. Ma thú cấp năm đương nhiên là tương đương với Tinh Giả cấp năm.

Với thực lực của Dương Thiên Lôi, hiển nhiên là đánh chết ma thú cấp bốn hoặc cấp năm mới có thể thu được hiệu suất cao nhất.

Sau khi vạch ra kế hoạch ngày mai, Dương Thiên Lôi thu hồi “Dạ tinh thạch”, chậm rãi ngồi xếp bằng trên tấm da thú.

Thí luyện, đối với Dương Thiên Lôi mà nói, không đơn giản chỉ là thí luyện, mà quan trọng hơn là, hắn muốn thông qua bảy ngày thí luyện này chân chính lý giải cực hạn của thân thể mình, cũng làm cho tu vi của mình tăng tiến thêm một bậc.

Trảm Không Kiếm Phái, đối với hắn là tình thế bất buộc.

...

“Hô!...”

Sáng sớm, khi ánh mặt trời xuyên qua khe hốc cây, chiếu lên mặt Dương Thiên Lôi, hắn cũng đã tu luyện qua một đêm Đoán Cốt Công. Dương Thiên Lôi thở phào một hơi, chậm rãi mở mắt.

- Tu luyện ở đây không ngờ hiệu quả hơn so với bình thường rất nhiều.

Hai mắt Dương Thiên Lôi lóe lên tinh quang.

Tu luyện suốt đêm nhưng hắn không hề cảm thấy chút mệt mỏi nào, ngược lại, tinh thần phấn chấn, toàn thân tràn ngập lực lượng. Hắn vốn tưởng rằng ngồi trong hốc cây tu luyện đối với việc hấp thu tinh thần lực tất nhiên có ảnh hưởng nhất định, nhưng không nghĩ tới, tinh thần lực ở đây so với trong Học viện Cực Dương thậm chí còn nồng đậm hơn nhiều.

Điều này khiến cho Dương Thiên Lôi vô cùng hưng phấn. Khi hắn chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng hoạt động gân cốt, nhất thời quanh thân truyền đến một hồi tiếng “Rắc! Rắc!”, giống như mỗi một khớp xương đều kết nối lại với nhau, không còn một khe hở.

- Tinh Giả cấp bốn sao? Lão tử rốt cuộc đã đột phá rồi!

Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm ứng được biến hóa trong cơ thể mình. Loại rèn luyện xương cốt này sau khi hoàn thành, đặc biệt có lực xuyên thấu cường đại khiến hắn hiểu rõ, mình đã trở thành Tinh Giả cấp bốn.

“Oành!”

Một quyền đâm vào vỏ cây làm thành cửa đơn giản, thân hình Dương Thiên Lôi nhoáng lên, trực tiếp phi thân ra ngoài.

- Các ma thú thân ái, ca tới đây!

Dương Thiên Lôi rồng to một tiếng, đáp xuống mặt đất.

- Rống!

Hầu như đồng thời trong lúc đó, phảng phất như bị Dương Thiên Lôi khiêu khích, một tiếng rống giận kinh thiên bùng từ phía trước truyền đến.

- Kháo! Tới thật đúng lúc!

Dựa theo thanh âm ma thú phát ra, Dương Thiên Lôi có thể đoán được, đây tuyệt đối là ma thú từ cấp bốn trở lên. Xác định đúng phương hướng, thân hình nhoáng lên, Dương Thiên Lôi khẩn cấp xông ra ngoài.

- Phong báo?

Sau một lát, một ma thú mình dài hai thước, thân cao hai thước, da lốm đốm xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi. Hầu như trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi liền nhận ra lai lịch ma thú này.

Phong báo, dựa theo tư liệu ghi chép lại, dưới tình huống bình thường là ma thú cấp bốn, có thuộc tính phong. Cho nên đặc điểm lớn nhất của nó là tốc độ cực nhanh, hơn nữa cũng có trí tuệ nhất định. Con

người đạt Tinh Giả cấp bốn đỉnh phong có thể cùng đánh với nó một trận, nhưng nếu muốn đánh chết cũng rất khó. Tốc độ của nó rất nhanh a, đánh không lại chẳng lẽ còn không biết chạy sao?

Trong nháy mắt khi một người một thú đối mặt, phong báo đã cảm ứng được khí tức của Dương Thiên Lôi. Loại khí tức này, trong mắt nó xem ra không tạo được bất luận uy hiếp gì cho nó. Cho nên, nó cũng không thêm dừng lại, trực tiếp nhe răng nanh sắc bén, nhanh như thiểm điện lao về phía Dương Thiên Lôi.

Dám xông vào lãnh địa của lão tử? Lão tử cần chết người! Phong báo gầm lên giận dữ. Khi còn cách Dương Thiên Lôi mấy trượng, bốn chân hắn bỗng nhiên đạp một cái, thân thể khổng lồ lập tức như tên bắn, dùng thế “Ác báo chụp mồi” đánh về phía Dương Thiên Lôi.

Nó tin tưởng rằng, cấp bậc tên gia hỏa trước mắt này còn không bằng mình, dưới uy áp của mình, ngay cả một chút phản ứng cũng không có, nhất định sẽ biến thành bữa ngon trong miệng mình.

Chỉ là, ngay khi mắt thấy răng nanh sắp đụng tới “bữa ngon”, đồng thời cũng đang tới rất gần, thân hình Dương Thiên Lôi bỗng nhiên chuyển hướng một cách quỷ dị, thi triển “Lôi Vân thân pháp”, dễ dàng tránh thoát công kích của nó.

- Rống!

Phong báo gầm lên giận dữ. Một cổ khí trường cuộn cuộn từ trên người nó phát ra, thân hình khổng lồ không ngờ cũng nhanh nhẹn chuyển hướng, không hề dừng lại, tiếp tục lao về phía Dương Thiên Lôi.

- Ta kháo, nhanh thật!

Dương Thiên Lôi càng hoảng sợ. Tuy biết rằng tốc độ của ma thú này rất nhanh, nhưng không nghĩ tới lại có thể nhanh đến trình độ này, cho dù là tốc độ của Phong Mã Ngưu cũng không bằng. Điều này làm cho Dương Thiên Lôi nhất thời trở nên thận trọng hơn, dưới chân bỗng nhiên phát lực, miễn cưỡng xoay người một cái, nhanh như thiểm điện thoát khỏi công kích của Phong báo. Đồng thời cũng nhanh chóng lui về phía sau một khoảng.

Thấy nhân loại nhỏ bé trước mắt này không ngờ có thể tránh thoát được công kích liên hoàn của mình, Phong báo triệt để phần nộ rồi. Sau khi gầm lên một tiếng rống giận trầm thấp, thân thể nó bỗng nhiên run lên, toàn bộ lông chân lông đột nhiên dựng thẳng lên.

Tinh thần Dương Thiên Lôi nhất thời tập trung cực độ. Cơ bắp, gân mạch, xương cốt toàn thân thoáng chốc ngưng thành một thể, không đợi Phong báo kịp phản ứng, liền rút kiếm ra.

- Con mẹ nó! Muốn tìm chết sao?

Dương Thiên Lôi gầm lên một tiếng. Thương Viêm Kiếm nhanh như thiểm điện đâm thẳng tới cổ Phong báo.

- Rống!

Phong báo gầm lên giận dữ. Cái đầu khổng lồ bỗng nhiên chúc xuống, như một chiếc roi da, không những tránh thoát công kích của Dương Thiên Lôi, còn vỗ vào trên thân Thương Viêm Kiếm, trực tiếp đẩy Thương Viêm Kiếm ra ngoài.

Trong thoáng chốc đó, một người một thú liền thành đánh giáp lá cà, có xu thế áp sát vật lộn.

Ngay từ đầu, đối mặt với công kích nhanh như thiểm điện của Phong báo, Dương Thiên Lôi tuy rằng đã phát huy tốc độ và lực lượng thân thể đến cực hạn, nhưng lại vẫn có vẻ đỡ trái, hở phải. Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, khi đã quen thuộc với tốc độ công kích của Phong báo, năng lực học hỏi biến thái của Dương Thiên Lôi liền phát huy tác dụng kinh người, dần dần trở nên thành thục. Toàn thân hắn phẳng phẳng giống như cánh bướm, linh hoạt xoay tròn, xê dịch, cực kỳ tinh diệu, lần lượt tránh thoát toàn bộ công kích của Phong báo.

Bản thân hắn tựa hồ quên mất việc cần phải đánh chết Phong báo, cứ mãi mê chìm đắm trong thân pháp, nghiên cứu bộ pháp. Tới khi tốc độ cường hãn của phong báo không còn tạo được bất luận uy hiếp gì đối với hắn, Thương Viêm Kiếm trong tay Dương Thiên Lôi lóe lên, xẹt qua một ánh lửa như dải lụa hồng, một kiếm đâm ra.

- Phốc!

Một kiếm nhanh như thiểm điện, mang theo tinh thần lực hệ kim sắc bén và cuồng bạo, trực tiếp xuyên thủng cổ phong bảo.

- Hô...

Nhìn Phong bảo nằm trên mặt đất máu tươi lênh láng đã mất đi khí tức sinh mệnh, Dương Thiên Lôi thở phào một hơi, trong lòng dâng lên hào khí vô hạn. Ma hạch cấp bốn, một trăm điểm tích lũy đã tới tay!

Trận chiến này khiến Dương Thiên Lôi hiểu rõ, chỉ có trong chiến đấu sinh tử chân chính, mới có thể làm cho thực lực của mình nhanh chóng phát triển. Phong bảo tuy rằng không phải rất mạnh, nhưng tốc độ biến thái của nó lại giúp Dương Thiên Lôi có thêm linh ngộ mới về phối hợp giữa thân pháp và bộ pháp. Tại giờ khắc này, cho dù đối với Lôi Kính nhanh như thiểm điện, một chiêu chế địch kia, Dương Thiên Lôi cũng đều có đủ tự tin.

Ma thú cấp bốn còn chưa có tư cách bảo vệ linh dược. Điểm này Dương Thiên Lôi đã đọc được trong thư lý giải của Tiêu Hà. Cho nên, hắn không cần phải ở chỗ này lãng phí thời gian. Sau khi thu hồi ma hạch của Phong bảo, Dương Thiên Lôi không hề dừng lại, tiếp tục đi vào sâu hơn.

...

Khu vực thứ hai, khu vực thứ ba, thực ra là được phân chia căn cứ vào cự ly thâm nhập khu hoang dã. Càng xâm nhập vào sâu, đẳng cấp ma thú sẽ càng mạnh.

90. Chương 79: Tôm Tép Nhãi Nhép.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 79: Tôm tép nhãi nhép.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khu vực thứ nhất của đám người Dương Thiên Lôi là trong vòng một trăm dặm, mà khu vực thứ hai của các nàng Trương Tử Hàm là trong phạm vi một trăm đến một trăm năm mươi dặm. Khu vực còn lại thuộc về Nội đường Hoàng gia là trong phạm vi từ một trăm năm mươi đến hai trăm dặm.

Đám người Lôi Hoành, Trương Tử Hàm dưới sự xuất lĩnh của ba người Trảm Không Kiếm Phái, dùng tốc độ nhanh nhất đi thẳng tới phạm vi khoảng hơn trăm dặm, bắt đầu thí luyện. Ba gã đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái thì phân tán tiến nhập vào khu vực thứ hai, chuẩn bị đối phó bất cứ tình huống nào.

Trong khi tất cả mọi người gấp rút chuẩn bị thí luyện, Lôi Hoành cũng giả bộ thâm nhập vào sâu một đoạn, sau khi xem chừng thời gian không khác biệt lắm, lúc này mới lạng lẽ quay lại, lén lút tiến vào khu vực số một.

Trong vòng trăm dặm, tuy rằng là nơi hoang dã, ma thú ngang dọc. Nhưng khu vực này cũng không có bất cứ thứ gì có thể uy hiếp được Lôi Hoành. Cho nên, khoảng cách ấy với hắn mà nói, căn bản không tính là gì. Gặp phải con ma thú đuôi mù nào, hắn chỉ cần phóng xuất khí thể Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, liền có thể dễ dàng dọa chúng bỏ chạy, hoặc nhiều khi trực tiếp đánh chết.

Sau khoảng nửa canh giờ, Lôi Hoành đã thần không biết quỷ không hay đi tới trung tâm khu vực thứ nhất. Mà mục đích của hắn là nhanh chóng tìm được Dương Thiên Lôi, cũng thần không biết quỷ không hay giết chết.

Bất quá khu vực thứ nhất chỉ sâu khoảng trăm dặm, nhưng bề ngang thì theo hình nửa vòng tròn, bao trùm phạm vi cực lớn. Lôi Hoành muốn trong nháy mắt tìm được Dương Thiên Lôi là không có khả năng.

Tuy nhiên, đã có Lôi Kính. Hắn chỉ ít có thể bắt được phân nửa công phu.

Lôi Hoành lấy từ trong người ra một loại giống như la bàn gì đó, sau khi lẳng lặng nhìn mấy phút đồng hồ, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nhận định phương hướng chính xác, thân hình tiếp tục lao nhanh đi.

Tương tự, sau khi Lôi Kính dẫn đầu tiến vào khu vực hoang dã, cũng không có lập tức thâm nhập mà lén lút ẩn nấp tại khắp ngõ ngách, quan sát nhất cử nhất động của Dương Thiên Lôi khi Dương Thiên Lôi cũng xâm nhập vào khu hoang dã. Ngay khi bắt đầu xâm nhập, hắn từ xa theo dõi sát phía sau Dương Thiên Lôi, bảo trì khoảng cách an toàn, muốn tìm hiểu rõ lộ tuyến của Dương Thiên Lôi. Lôi Kính tránh khỏi Dương Thiên Lôi một chút, vượt lên phía trước mà đi.

Hắn không thể ra tay, bởi vì hắn không nắm chắc có thể thắng được Dương Thiên Lôi. Bề ngoài tuy rằng hắn có đủ năng lực đánh chết Dương Thiên Lôi, nhưng trong “Tỷ thí người mới”, cứ mỗi khi chắc chắn Dương Thiên Lôi sẽ thất bại, hắn đều chiến thắng một cách quỷ dị, bất ngờ. Ai biết được tuy rằng chính mình có niềm tin tất thắng nhưng khi đối mặt với hắn có thể lại lần nữa phát sinh vấn đề ngoài ý muốn hay không? Một lần ngoài ý muốn có thể coi là trùng hợp, nhưng liên tiếp phát sinh ngoài ý muốn, vậy cũng không thể coi là trùng hợp nữa rồi.

Mà lần này quyết không được phép thất bại. Huống chi Lôi Kính còn có nhiệm vụ khác. Hắn chỉ cần xác định vị trí đại khái của Dương Thiên Lôi là đủ rồi. Những việc khác sẽ do Lôi Hoành đích thân ra tay.

Lôi Hoành đã được Trảm Không Kiếm Phái lựa chọn. Lần thí luyện này cho dù hắn có trở về tay không cũng không có bất luận ảnh hưởng gì. Lần này đối với hắn mà nói, tuyệt đối là cơ hội tốt nhất trừ khử Dương Thiên Lôi. Một khi bỏ qua lần này, muốn giết Dương Thiên Lôi sẽ càng khó khăn hơn vạn lần.

Lôi Hoành là người lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, là kẻ tiểu nhân có thù tất báo. Dương Thiên Lôi lại quá tam ba bận khiêu chiến cực hạn của hắn. Hắn vốn từ lâu đã không thể nhịn được nữa, vô luận như thế nào cũng không thể bỏ qua cho Dương Thiên Lôi. Nhất là khi cảm thụ được tốc độ tiến bộ kinh người kia của Dương Thiên Lôi, khiến trong lòng hắn vô cùng bất an. Nếu như hiện tại không thể giết chết hắn, vậy tương lai kẻ phải chết rất có thể chính là mình. Điểm ấy Lôi Hoành rất rõ ràng.

Khi sắc trời dần dần tối lại, la bàn trong tay Lôi Hoành và Lôi Kính dường như cảm ứng được gì đó, hai người rút cuộc cùng đi về hướng nhau.

- Thiếu gia!

Lôi Kính cung kính nói!

- Tiểu tử kia đang ở chỗ nào?

Lôi Hoành vội vã hỏi.

- Còn ở phía sau. Dựa theo lộ tuyến của hắn mà phán đoán, hắn hẳn là sẽ đi qua vùng phụ cận nơi này, nhưng phỏng chừng còn một đoạn thời gian nữa mới tới được. Tên gia hỏa này thấy ma thú là giết, kể cả ma thú cấp một cũng không bỏ qua.

Lôi Kính đáp.

- Ngụ ngốc! Rất tốt! Cái này cho ngươi, xem như là bồi thường tổn thất hôm nay ngươi mất công theo dõi hắn.

Nghe xong câu trả lời thuyết phục của Lôi Kính, Lôi Hoành rút cuộc yên lòng, từ trong người lấy ra mấy khóa ma mạch ma thú mà hắn thuận lợi chém giết, đưa cho Lôi Kính.

- Cái này... Thiếu gia, bằng chính năng lực của mình ta cũng có thể dễ dàng thông qua thí luyện rồi.

Tuy rằng Lôi Kính là hạ nhân của Lôi gia, nhưng trên phương diện tu luyện lại không bao giờ có một chút cầu thả nào. Từ trong xương cốt, hắn là một người vô cùng cao ngạo.

- Thí luyện lần này là mấy quốc gia liên hợp xếp hàng. Trong số những người mới của Đế Quốc Cát Ương, người thực sự có thể bài danh đệ nhất, nhưng so với quốc gia khác thì sao đây? Cứ cầm đi! Có những thứ này, chí ít sẽ có thêm một phần lợi thế. Nhớ kỹ, tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái mới là mục tiêu lớn nhất của ngươi.

- Vâng, thiếu gia!

Lôi Kính do dự một chút, trầm giọng đáp.

Nhìn qua ma hạch trong tay, không ngờ có một viên ma hạch cấp sáu, năm viên cấp năm. Ma hạch cấp năm coi như bỏ qua, hắn cũng có thể bằng vào thực lực của mình mà tự tay săn bắt, nhưng ma hạch cấp sáu thì lại không đơn giản như vậy. Một viên ma hạch cấp năm là năm trăm điểm tích lũy. Một viên ma hạch cấp sáu là bao nhiêu? Ba ngàn, tròn ba ngàn điểm tích lũy.

Lôi Kính ngày hôm nay theo dõi Dương Thiên Lôi, một ma thú cũng chưa từng giết qua, vậy mà đã có 5500 điểm tích lũy.

- Được rồi, trời sắp tối rồi. Người mau chóng rời khỏi đây, tìm một chỗ nghỉ ngơi đi.

Lôi Hoành phân phó nói.

- Vâng, thiếu gia!

Lôi Kính sau khi cung kính lên tiếng, xoay người bỏ đi.

Sau khi Lôi Kính rời khỏi, Lôi Hoành tìm được một vị trí cao ráo trong vùng phụ cận, bí mật ẩn thân phía sau, ngồi xếp bằng lại. tinh thần lực nhàn nhạt nhất thời hội tụ về phía hai tai. Thoáng chốc sau, phương viên mấy dặm quanh đó đều nằm trong tầm không chế của hắn.

Tuyệt học của Tinh Giả “Thuận phong nhĩ”, tuy rằng Lôi Hoành mới chỉ nắm giữ phần bên ngoài, nhưng dưới sự thi triển toàn lực của hắn, trong phương viên mấy km chỉ cần có một động tĩnh lớn, hắn đều có thể phát giác được. Đương nhiên, đó phải là những động tĩnh lớn. Về phần gió thổi cỏ lay, hắn đương nhiên là sẽ không phát hiện được.

91. Chương 80: Hiểm Cảnh

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 80: Hiểm cảnh

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Điều hắn cần phải làm hiện tại chính là, đợi Dương Thiên Lôi đến.

Sắc trời nhanh chóng tối sầm lại, Lôi Hoành sau khi cảm thụ được khí tức ma thú xao động, liền chậm rãi thu hồi tinh thần lực. Hắn biết lúc này Dương Thiên Lôi hẳn là sẽ ngừng di chuyển. Cho nên hắn cũng không gấp gáp nhất thời, trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi, ngày mai sẽ chính là ngày chết của Dương Thiên Lôi.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Lôi Hoành đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ, phát huy tuyệt học “Thuận phong nhĩ” tới cực hạn, đợi Dương Thiên Lôi tới.

- Rống!

Khi ánh mặt trời rải khắp khu vực hoang dã, một tiếng thú rống giận dữ vang lên, từ phương xa truyền tới. Lôi Hoành nhất thời mở bừng hai mắt. Trong mắt hiện lên một tia kinh hãi. Thân hình nhoáng lên, liền nhằm hướng có tiếng thú rống phóng đi.

Ngay sau đó, hắn vô thanh vô tức chạy tới nơi phát ra thanh âm, liền thấy được một màn kinh người.

Một người một thú nhanh như thiểm điện chém giết cùng một chỗ. Chính là Dương Thiên Lôi và Phong báo.

- Tốc độ của hắn không ngờ nhanh như vậy? Ánh mắt thâm độc của Lôi Hoành nhìn chằm chằm Dương Thiên Lôi, lông mày hơi nhíu lại, trong lòng thầm kêu may mắn đã không để Lôi Kính động thủ. Bằng

không, với tốc độ của Lôi Kính mà muốn giết chết Dương Thiên Lôi căn bản là không có khả năng. Cho dù là Lôi Hoành tự mình động thủ cũng không thể nắm chắc mười phần.

Phong báo, tuy chỉ là ma thú cấp bốn, nhưng Phong báo đang chiến đấu với Dương Thiên Lôi không ngờ đã là ma thú cấp bốn đỉnh phong. Thể chất thuộc tính phong khiến tốc độ của nó hơn xa so với ma thú đồng cấp, thậm chí cấp cao hơn. Cho dù tốc độ của Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong như Lôi Hoành, cũng đều chưa chắc có thể so sánh được với nó.

Nhưng Dương Thiên Lôi không ngờ dưới công kích như thiểm điện của Phong báo lại không hề tổn hao gì. Càng làm cho Lôi Hoành kinh ngạc chính là, ngay từ đầu Dương Thiên Lôi còn có vẻ đỡ trái hở phải, nhưng dần dần, biểu hiện của hắn càng trở nên nhẹ nhàng, thân hình càng giống như quỷ mị, phát huy tốc độ cùng lực lượng thân thể đều tới mức cực hạn.

Tuy rằng Lôi Hoành kiêu ngạo, ương ngạnh nhưng cũng không phải là ngốc nghếch. Hắn lần này giết chết Dương Thiên Lôi là tình thế bất buộc không thể có bất cứ sơ xuất gì. Bằng không, một khi bị người khác phát hiện, hoặc là không thành công để Dương Thiên Lôi chạy trốn, hậu quả đó đừng nói hắn, ngay cả là Lôi gia cũng không thể gánh chịu nổi.

Cho nên, hắn không thể không thay đổi. Vốn kế hoạch ban đầu là trực tiếp giết chết Dương Thiên Lôi, lén lút đi theo phía sau hắn, không động thì thôi, khẽ động là có thể thủ tiêu Dương Thiên Lôi, không có bất cứ sai lầm gì.

....

Dương Thiên Lôi đang chìm trong tâm trạng hưng phấn, căn bản không chú ý tới Lôi Hoành ở phía sau không xa. Hắn chỉ rất nhanh chạy tới chạy lui, tinh thần lực quanh thân ngưng mà không tan, vận chuyển rất nhanh trong cơ thể, tự nhiên như vậy mà tản mát ra khí tràng cuộn cuộn.

Tại nơi hoang dã này, Dương Thiên Lôi rốt cuộc không cần phải cố kỵ, lần đầu tiên thể hiện ra hoàn toàn tốc độ chân chính của bản thân.

Trong khoảng một lần hít thở, tinh thần lực tại đan điền truyền đến huyết Dũng Tuyền ở hai chân, luân phiên qua lại, khiến Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm ứng được cảm giác Đẳng vân giá vũ (đi mây về gió). Loại cảm giác này và loại tốc độ chỉ do lực lượng bản thân mang tới là hoàn toàn khác nhau. Phảng phất như chính mình hóa thân thành cao thủ võ lâm đạt tới cảnh giới “Đạp tuyết vô ngân”, “Thảo thượng phi hành” trong truyền thuyết.

Theo thời gian trôi qua, huyết mạch quanh thân Dương Thiên Lôi càng lúc càng thông suốt, năng lượng kỳ dị trong đan điền cũng càng lúc càng trở nên sục sôi, không có bất luận thuộc tính gì, vẫn là một đồng hỗn độn như trước, rất nhanh đi qua kinh mạch Dương Thiên Lôi, mang tới cho hắn lực lượng vô cùng vô tận.

- Aaaa!

Sau khi chạy nhanh vài dặm vẫn không hề gặp phải ma thú ngoài cấp bốn nào, Dương Thiên Lôi rốt cuộc nhện không được, bèn hét lớn một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của ma thú.

Làm như vậy là rất không sáng suốt. Người bình thường căn bản là không dám làm như thế. Tuy rằng ma thú hơi chút cường đại đều tự làm thủ lĩnh phần khu vực của mình, tình huống ma thú đi theo quần thể cũng rất ít xuất hiện, nhưng vạn nhất gặp phải, cho dù bản thân mình cường đại đến đâu cũng sao có thể đối phó cả đàn ma thú đây? Cho nên, dưới tình huống bình thường, khi săn bắn ma thú, mọi người đều lặng im không một tiếng động tìm kiếm tung tích ma thú, cân nhắc thực lực hai bên mới có thể bắt đầu tấn công.

- Đồ điên!

Lôi Hoành đi theo phía sau Dương Thiên Lôi cũng cảm thấy khiếp sợ, trong lòng thầm mắng. Cho dù hắn đã sớm ý thức được uy hiếp của Dương Thiên Lôi, thế nhưng cho tới tận hôm nay hắn mới chính thức nhận biết được tiềm lực của Dương Thiên Lôi rốt cuộc kinh khủng như thế nào. Một người vừa mới tấn cấp Tinh Giả, chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi đã đạt tới cảnh giới cấp ba đỉnh phong không nói, không ngờ hiện tại đã đột phá đến Tinh Giả cấp bốn. Càng kinh khủng hơn là, Dương Thiên Lôi hiện tại bày ra bộ dáng nhẹ nhàng, phiêu dật, lao đi với tốc độ nhanh như thiểm điện, khiến Lôi Hoành chân chính cảm nhận được

nguy hiểm thật lớn. Mặc dù thực lực của hắn là Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, muốn làm được như vậy cũng không hề dễ dàng, khiến hắn phải xuất ra chín thành lực lượng mới miễn cưỡng có thể đuổi kịp.

- Ngao ... ô...

Mấy tiếng gầm rú nhất thời vang lên liên tiếp từ phía trước không xa truyền đến.

Ngay khi nghe thấy mấy tiếng rống to đó, trong lòng Lôi Hoành vô cùng vui vẻ, thân hình đột nhiên ngừng lại, lặng yên không một tiếng động nhanh chóng lui về phía sau.

Ma lang! Từ trong thanh âm kia, Lôi Hoành liền có thể nhận ra, Dương Thiên Lôi gặp phải ma thú gì. Đừng nói là Dương Thiên Lôi, ngay cả chính hắn khi gặp phải ma lang cũng chỉ có cách chạy càng nhanh càng tốt mà thôi.

Lần thứ hai nhanh chóng lui ra phía sau, Lôi Hoành đi tới một vị trí khá cao, trèo lên một cây cổ thụ cành lá sum xuê, rốt cục có thể nhìn thấy Dương Thiên Lôi đang đứng trên khoảng đất trống nhỏ phía xa.

Hơn mười đầu ma lang rất nhanh tiếp cận phía trước Dương Thiên Lôi. Chỉ là, Dương Thiên Lôi không ngờ không có chút ý định chạy trốn, phảng phất giống như là đang đợi ma lang đến gần.

- Kháo! Vận khí của ca tốt như vậy sao?

Dương Thiên Lôi cũng vô cùng kinh hãi, không nghĩ tới mình vừa gọi một tiếng, dĩ nhiên lại gặp phải ma thú quần cư. Vận khí như vậy thật cmn cũng quá tốt đi! Tuy nhiên, nghe thanh âm chỉ có khoảng năm, sáu con. Nếu như mới như vậy đã bị dọa chạy thì cũng thật mất mặt, không bằng cứ xem thêm một chút.

Tuy rằng hắn đã đọc qua tư liệu về ma thú, nhưng dù sao cũng chưa từng gặp qua, cho nên, chỉ dựa vào thanh âm, Dương Thiên Lôi căn bản không biết là ma thú gì. Mặc dù thanh âm kia có điểm giống như tiếng sói tru, nhưng đây cũng không phải là Địa Cầu, Dương Thiên Lôi cũng không biết rằng sói tru chính là ma lang. Ai biết sói ở dị giới tru thể nào chứ? Nếu như biết đây là ma lang, e rằng hắn đã sớm tề ra quần mà chạy trốn chết rồi.

- Ngao ô....

Lại một tiếng kêu to rõ nữa vang lên. Nghe thanh âm tựa hồ còn cách mình một khoảng nữa, cho nên Dương Thiên Lôi cũng không nóng nảy, nhân cơ hội này uống thêm mấy ngụm nước, ánh mắt hưng phấn nhìn về phía trước.

Chỉ là, đợi trái đợi phải, đợi tới hơn mười phút cũng vẫn không thấy bất luận ma thú gì xuất hiện.

- Con mẹ nó! Lẽ nào chỉ là phô trương thanh thế? Hay bị khí thế vương bát trên người ca dọa cho chạy mất rồi?

Dương Thiên Lôi tức giận mắng một tiếng, thân hình nhoáng lên lao về phía trước.

...

Chỉ là, Lôi Hoành đang theo dõi ở phía xa xa lại hưng phấn mở to hai mắt nhìn. Vốn đang suy nghĩ nát óc làm thế nào yên lặng không một tiếng động giết chết Dương Thiên Lôi, lúc này hắn lại vui vẻ tới mức muốn kêu to vài tiếng.

Ma lang, quả nhiên là ma thú có được trí tuệ trung đẳng trong truyền thuyết. Ngay khi phát hiện Dương Thiên Lôi, không ngờ chúng không lập tức triển khai công kích, mấy trăm con, thậm chí hơn một ngàn con dưới sự chỉ huy của Ma lang vương trong truyền thuyết, vậy mà yên lặng không một tiếng động từ bốn phương tám hướng ồ ạt tiến về phía Dương Thiên Lôi.

Đồng nghị một mảnh, khiến Lôi Hoành nhìn thấy cũng hết hồn. Hắn có thể khẳng định, Dương Thiên Lôi lần này dù chấp cánh cũng khó bay.

Một tên Tinh Giả cấp bốn rơi vào vòng vây của một đàn ma lang, cho dù là kỳ tài ngút trời thì thế nào đây? Cũng chỉ có một kết cục duy nhất – Chết!

Khi Dương Thiên Lôi mới đi được khoảng trăm trượng về phía trước, bỗng nhiên những tiếng sói tru rõ to từ bốn phương tám hướng truyền tới liên tiếp không ngừng. Không gian ban đầu vốn còn bình thường, nhất

thời tràn ngập khí tức cuồng bạo hung tàn, tanh máu. Một uy áp phô thiên cái địa hướng về phía Dương Thiên Lô.

- Ta ... Kháo! Không phải chứ? Giải thưởng lớn năm trăm vạn trong truyền thuyết?

Khi Dương Thiên Lô thấy phía trước bỗng nhiên vọt tới cả đàn ma thú, da đầu nhất thời tê dại một trận, không có bất kỳ do dự nào, vội đề thăng tốc độ tới cực hạn, thân hình nhoáng lên, xoay người cầm đầu bỏ chạy.

Ma lang, ma thú cấp ba, thích sống quần cư, trời sinh tính hung tàn, có trí tuệ trung đẳng. Trên một trăm con, chắc chắn có Ma lang vương thống lĩnh. Ma lang vương thấp nhất cũng là ma thú cấp bốn, cao nhất có thể đạt tới cấp năm.

Chỉ là, vừa mới cất bước, Dương Thiên Lô liền phải ngừng lại, biểu tình nhất thời trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có, nhanh chóng quét mắt nhìn bốn phía. Nháy mắt, Dương Thiên Lô đã nhận rõ tình thế, trong đầu cấp tốc lướt qua vô số ý niệm. Tinh thần của hắn nhất thời khẩn trương đến cực điểm.

Một đàn ma lang đông nghịt, từ bốn phương tám hướng tràn tới, từng bước từng bước đến gần. Vòng vây dần dần thu hẹp lại.

Lúc này, cho dù là phát tín hiệu cầu cứu trong cái túi mà Tiêu Hà đưa cho, Dương Thiên Lô có thể kiên trì đến khi bọn họ tới hay không cũng không thể nói trước được. Huống chi trong bằng thuyết mình đã nói rõ ràng, một khi khởi động tín hiệu cầu cứu, cũng đồng nghĩa với việc sẽ mất đi tư cách thí luyện.

Dương Thiên Lô không muốn mất đi cơ hội lần này!

- Lão tử lần này liều mạng với đám cầm thú các ngươi! Không phải chỉ là ma thú cấp ba thôi sao?

Dưới kích thích do tử vong uy hiếp và khẩn trương cực độ, đan điền kỳ dị trong cơ thể Dương Thiên Lô nhất thời điên cuồng vận chuyển, nhịp tim, hô hấp được đẩy lên cao với tốc độ kinh người, lông tóc toàn thân dựng đứng lên, thần kinh cũng trở nên căng thẳng tới mức cực hạn chịu đựng của con người. Dưới nguy cơ sinh tử như thế này, thân thể, tâm thần và lực lượng thần bí trong đan điền Dương Thiên Lô trong nháy mắt bất ngờ liên hợp lại, đồng thời đạt đến cảnh giới đỉnh phong.

Dục vọng chiến đấu tiềm tàng thật sâu trong nội tâm hắn lúc này hùng hực bốc cháy!

- Ngao ô...

Phảng phất như cảm thụ được chiến ý hùng hực trên người Dương Thiên Lô, Ma Lang vương với thân hình lớn gấp đôi ma lang bình thường, đang đứng ngạo nghễ phía sau bầy sói, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời phát ra tiếng sói tru thật lớn!

Ngay trong lúc đó, mười đầu ma lang liền phát ra tiếng rít gào trầm thấp, lộ ra răng nanh sắc bén, cùng đồng thời nhắm về phía Dương Thiên Lô.

Tính hung tàn và không sợ chết của loài sói, tại giờ khắc này thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

“Bình! Bình! Bình! Phốc! Phốc! Phốc!”

Trong đầu Dương Thiên Lô hoàn toàn là một cõi không minh. Dưới uy hiếp của tử vong, Dương Thiên Lô thi triển ra toàn bộ vốn liếng võ học của mình, từng chiêu từng chiêu đều nhằm vào chỗ hiểm, tay đánh, chân đá, kiếm đâm, không lưu tình chút nào!

Hầu như trong nháy mắt liền có hai đầu ma lang bị Thương Viêm Kiếm đánh hạ. Thế nhưng, mười đầu ma lang kia lại không hề lui bước, vẫn hung hãn không sợ chết mà đánh về phía Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô dù có ba đầu sáu tay, lúc này cũng đối phó không xuể. Ngay khi hắn chém giết hai đầu ma lang kia, vài đầu ma lang khác với răng nanh sắc bén đã phân biệt cần lấy bả vai và đùi Dương Thiên Lô.

Trong hoàn cảnh chỉ mình treo chuông đó, màng da quanh thân Dương Thiên Lô bỗng nhiên trở nên đàn hồi. Tinh – khí – thần trong nháy mắt hợp làm một, bộc phát ngay tại nơi bị công kích. Quý Giáp Công được Dương Thiên Lô phát huy đến cực hạn.

Dù vậy, răng nanh sắc bén của ma lang vẫn xé nát vụn y phục của Dương Thiên Lôi, để lại trên người hằn một dấu răng thật sâu. May mắn, ma lang này chỉ là ma thú cấp ba, đối với Dương Thiên Lôi vẫn không tạo được thương tổn quá lớn.

Trong khoảng thời gian mưa máu gió tanh đó, sau một lát, mười đầu ma lang đều bị Dương Thiên Lôi giết chết dưới kiếm. Chỉ là, chúng không để Dương Thiên Lôi có bất luận thời gian lấy sức nào, mười đầu ma lang tiếp theo lại không hề sợ chết mà lao lên.

Lôi Hoành trốn ở xa xa thấy được một màn này cũng sợ hết hồn. Mặc dù người đối mặt với bầy sói không phải hần nhưng vẫn khiến sắc mặt hần tái nhợt. Hần biết, Dương Thiên Lôi chết chắc rồi. Hơn nữa, khẳng định là chết mất xác. Ma lang tuy chỉ là ma thú cấp ba, nhưng có tổ chức, có kỷ luật, lại công kích luân phiên hết đợt này tới đợt khác, cho dù là bất luận kẻ nào, nếu như không thể bằng vào tu vi cường đại mở một con đường máu mà chạy khỏi vòng vây của chúng, kết quả duy nhất chỉ có thể là tử vong mà thôi.

92. Chương 81: Diên Cuồng Săn Giết.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 81: Diên cuồng săn giết.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sức lực của con người là có hạn. Dưới loại công kích này, không ai có thể kiên trì mãi được. Một khi lực lượng tiêu hao hết, chính là lúc bị bầy sói phân thây.

Nhìn đến đây, Lôi Hoành đã không dám tiếp tục nhìn nữa. Tuy rằng hần rất muốn thấy cảnh Dương Thiên Lôi bị bầy sói phân thây, nhưng hần không muốn trở thành Dương Thiên Lôi thứ hai. Một khi hơi có chút vô ý bị bầy sói phát hiện, vậy cho dù có hối hận bao nhiêu cũng không kịp rồi.

Lén lút ẩn giấu thân hình, thừa dịp bầy sói đang chiến đấu với Dương Thiên Lôi, Lôi Hoành nhanh nhẹn trốn ra ngoài thật xa, quay trở về khu vực số hai.

...

Sang lần công kích thứ hai, bầy sói càng trở nên giảo hoạt hơn, có dụ địch, có tấn công. Chỉ cần Dương Thiên Lôi vung kiếm chém về bất luận con nào, sẽ đồng thời gặp phải công kích của chín ma lang còn lại.

Bất quá, loại tình huống này lại khiến Dương Thiên Lôi thở phào một hơi. Cho dù không sợ đau, cũng không muốn sống nữa a! Nếu cứ đánh như lần đầu tiên vậy, Dương Thiên Lôi thật không biết mình có thể kiên trì được bao lâu, căn bản ngay cả thời gian thở dốc cũng không có.

Nhưng hiện tại xem ra, trí tuệ của ma lang ngược lại lại cho mình chút thời gian. Loại tình huống này đối với những người khác mà nói là càng kinh khủng, nhưng đối với Dương Thiên Lôi mà nói, lại có sự khác biệt rất lớn.

Bởi vì hần có thể chất đặc thù! Bởi vì hần có thể lực và tốc độ khôi phục vượt xa so với thường nhân rất nhiều!

Thời gian lần lượt trôi qua, một ma lang ngã xuống liền có một ma lang khác xông lên thay thế, thủy chung duy trì mười đầu chiến đấu cùng Dương Thiên Lôi.

Chỉ là, theo thời gian trôi qua, Ma Lang vương nguyên vốn tưởng rằng Dương Thiên Lôi sẽ chống đỡ không nổi mà dần dần kiệt sức, không ngờ lại phát hiện nhân loại trước mắt tựa hồ càng đánh càng hăng. Nhìn đồng thi thể con dân trên mặt đất, Ma Lang vương rốt cuộc cũng không thể kiên nhẫn.

- Ngao ô...

Một thanh âm rỗng giập vang lên cao vút tận mây xanh. Ma Lang vương phát đi mệnh mệnh tổng công kích. Thoáng trong lúc đó, bảy sói như phô thiên cái địa đánh về phía Dương Thiên Lôi.

- Kháo! Kéo cả đàn ra sao? Lão tử liều mạng với đám cầm thú các ngươi!

Dương Thiên Lôi gầm lên giập dữ, đối mặt với bảy sói đông nghịt trước mắt không ngờ không chút sợ hãi, tinh thần lực trong cơ thể đề cao đến cực điểm mà phóng xuất ra, khiến mỗi một tác da thịt bản thân đều đàn hồi đến cực hạn.

Lúc đầu, Dương Thiên Lôi quả thực rất khấn trương. Nhưng theo thời gian trôi qua, khi mình chém giết sói ma lang càng ngày càng nhiều, tâm tình của hắn liền càng lúc càng trở nên tỉnh táo, càng lúc càng tự tin hơn. Hắn không phải kẻ cuồng sát, nhưng lại rất thích thú cảm giác chiến đấu nhẹ nhàng hăng say này. Trong trạng thái tinh thần tỉnh táo và tập trung cao độ, hắn phát hiện chính mình không ngờ bắt đầu có thể dễ dàng cảm ứng được khí tức của bất kỳ ma lang nào tấn công mình, đồng thời có thể phán đoán chuẩn xác trình tự công kích của bọn chúng. Nhờ đó hắn có thể phân biệt rõ ràng nặng nhẹ, giết chết từng con một.

Không hề nghi ngờ, tốc độ phản ứng và năng lực ứng biến của hắn trong thời gian ngắn ngủi đã được đề thăng trên diện rộng.

Càng làm cho Dương Thiên Lôi tràn ngập lòng tin chính là, thể lực của hắn tựa hồ không có chút giảm sút. Không những thế, ngược lại càng đánh càng cảm thấy lực lượng của mình thêm dư thừa, tinh thần càng lúc càng tỉnh táo, càng lúc càng rõ ràng. Đại não của mình dường như biến thành một chiếc máy tính có năng lực tính toán siêu cường, có thể nắm chắc thời cơ một cách thỏa đáng, đưa ra mệnh lệnh chính xác tuyệt đối. Hơn nữa, năng lực kỳ dị trong đan điền hắn, dưới sự tiêu hao điên cuồng, ban đầu còn có chút giảm bớt, nhưng hiện tại không ngờ lại đã lấy lại được trạng thái cân bằng.

Điều này có ý nghĩa gì? Đó là, chỉ cần hắn muốn, liền vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, giống như một cỗ máy vậy, chiến đấu không biết mệt mỏi.

Ma lang nhiều thì làm sao? Bất quá chỉ là ma thú cấp ba mà thôi. Đến nhiều ca giết nhiều, đến ít ca giết ít.

Chính vì nguyên nhân đó, dưới mệnh lệnh phát động tổng công kích của Ma Lang vương, khi đối mặt với từng đoàn ma lang như phô thiên cái địa, Dương Thiên Lôi không hề sợ hãi chút nào, ngược lại, hào tình vạn trượng, gầm rú tiến lên nghênh tiếp.

Mỗi một lần Dương Thiên Lôi vùng kiếm đều có một đầu ma lang ngã xuống trong vũng máu. Đồng thời cũng có vài đầu ma lang tới cắn xé người Dương Thiên Lôi. Đáng tiếc, dưới tính toán chính xác của Dương Thiên Lôi, không một đầu ma lang nào có thể tạo thành thương tổn chân chính đối với hắn.

Phương viên một trăm trượng đã biến thành một đại dương đầy máu, thi thể ma lang chồng đống lên nhau, mùi máu tươi hôi tanh nồng nặc khiến người nôn mửa. Chỉ là, Dương Thiên Lôi đang chìm trong chiến đấu vẫn không hề có cảm giác gì. Quần áo cả người hắn nát vụn, hầu như biến thành toàn thân xích lỏa. Trên mặt, trên người nhuộm đầy máu tươi, là máu của ma lang. Thương Viêm Kiếm đỏ rực bị máu tươi thấm vào càng phát ra quang mang rực rỡ hơn, giống như một lưỡi hái tử thần, vô tình thu nhặt sinh mệnh của đám ma lang ngu ngốc. Mà Dương Thiên Lôi dường như đã hóa thành tử thần.

Ở nơi đây hắn là chúa tể!

- Ngao ô.....

Lại giằng co thêm một canh giờ nữa, Ma Lang vương có được trí tuệ nhân loại nhìn hơn phân nửa con dân của mình ngã xuống, rốt cuộc phát ra một tiếng tru kinh thiên động địa, trong thanh âm mang theo cừu hận và giập dữ vô hạn. Trên thân thể khổng lồ của nó, toàn bộ lông tóc bỗng nhiên dựng đứng lên. Tròng mắt vốn màu nâu xám trong phút chốc bỗng trở nên đỏ tươi như máu. Một cỗ khí thế khổng lồ từ trên người nó đột ngột bạo phát.

Bảy sói tự động mở ra một cái thông đạo, thẳng hướng tới chỗ Dương Thiên Lôi.

Cùng lúc đó, một vài ma lang hung hãn không hề sợ chết gào nhào vào người Dương Thiên Lôi, bắt chập Thương Viêm Kiếm xẹt qua cổ chúng, trong khoảnh khắc phân chúng thành hai nửa, nhưng móng vuốt và

răng nanh sắc bén của chúng vẫn mạnh mẽ cắn lấy Dương Thiên Lôi không tha. Đám này ngã xuống, đám khác nhào lên cứ thế ngăn trở thân hình Dương Thiên Lôi.

Từ khoảng cách ngắn ngủi hơn mười trượng, Ma Lang vương nhanh như thiểm điện vọt tới, móng vuốt lóe ra quang mang hệ kim, mang theo tinh thần lực tính kim sắc bén, chộp tới trái tim Dương Thiên Lôi. Cái miệng như một chậu máu lớn với những chiếc răng nanh sắc bén nhất thời hung ác, độc địa và giảo hoạt hướng về phía cổ Dương Thiên Lôi.

- Rống!

Dương Thiên Lôi gầm lên giận dữ, dưới áp lực thật lớn do Ma Lang vương mang tới, cũng bất chấp công kích của đàn ma lang, ra sức vung kiếm gạt hết đám ma lang, tập trung lực lượng toàn thân vào Thương Viêm Kiếm đón hươu tấn công của Ma Lang vương, đâm ra một kiếm.

93. Chương 82: Thủy Đàm Thần Bí.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 82: Thủy đàm thần bí.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khiến Dương Thiên Lôi bất ngờ chính là, thân thể Ma Lang vương to lớn như vậy, không ngờ sau một hồi điên cuồng vận vẹo, vậy mà lại có thể tránh được một kiếm của Dương Thiên Lôi, khẽ rùn đầu xuống, thân thể hơi cong lại, “Bùng!” một tiếng, đánh trúng giữa ngực Dương Thiên Lôi.

Cho dù Dương Thiên Lôi phản ứng cực nhanh, cũng chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên nhẹ đi, bị một chưởng đánh bay ra ngoài, trên ngực truyền đến một trận đau nhức. Miệng không kịp được phun ra một ngụm máu tươi, Thương Viêm Kiếm cũng tuột tay bay đi mất.

- Ngao ô...

Ma Lang vương gầm lên giận dữ, không cho Dương Thiên Lôi bất luận cơ hội gì, thân hình chợt lóe lên, thân thể khổng lồ mang theo sát khí cuồng bạo, như cỗ xe tăng to lớn, lại một lần nữa đánh về phía Dương Thiên Lôi, trực tiếp đạp lên người Dương Thiên Lôi.

Bộ lông trên người Ma Lang vương kia căn bản đang dựng thẳng lên, giống như một đám cương châm quán chú đầy tinh thần lực hệ kim cuồng bạo, thông qua tiếp xúc thân thể, trực tiếp đánh vào cơ thể Dương Thiên Lôi.

Lập tức giống như ngàn lưỡi đao, bắt đầu thít lại trong cơ thể Dương Thiên Lôi.

Càng kinh khủng hơn là, trong nháy mắt chặn trước người Dương Thiên Lôi, Ma Lang vương mở cái miệng lớn như một chậu máu với răng nanh sắc bén trực tiếp hướng về phía cổ Dương Thiên Lôi.

Tại giây phút chỉ mảnh treo chuông đó, Dương Thiên Lôi bất chấp từng trận đau nhức từ cơ thể truyền đến, bỗng nhiên vươn hai tay, cứ thế mà nắm chặt lấy miệng Ma Lang vương, đồng thời còn dùng biện pháp “thú chi đạo trị thú chi thân” với nó nữa, thoáng chốc dồn tinh thần lực của mình vào hai gò má, miệng và hàm răng của nó, mạnh mẽ, dữ dội phá vỡ bộ lông như cương châm của Ma Lang vương, há miệng cắn về phía cổ Ma Lang vương.

Lúc này, đòn công kích Dương Thiên Lôi đã hoàn toàn không khác gì công kích của ma lang. Hắn chỉ lợi dụng cơ bắp, gân mạch cùng xương cốt vận vẹo một cách quỷ dị, bảo vệ các bộ vị then chốt trên cơ thể, vận động tinh thần lực đến cực hạn gắt gao cắn chặt Ma Lang vương không tha.

Hắn biết rõ, đây là chiến đấu sinh tử, không phải người chết thì ta vong! Chỉ cần một chút buông lỏng, e rằng ngày này sang năm chính là ngày giỗ của mình. Lý tưởng bằng vào tuyệt thế thần công câu dẫn vô số

muội muội khom lưng cạnh tranh từ nay về sau có lẽ vẫn mãi chỉ là lý tưởng, càng đừng nói đến chuyện tìm hiểu ngọn nguồn sự việc.

Dương Thiên Lô dốc cạn cả vốn liếng, liều mạng đem hết toàn lực, điên cuồng mà cắn, hoàn toàn bất kể cái gì mất mũi với không mất mũi, người thú nào khác gì nhau. Đều gặp quỷ con mẹ nó đi thôi! Dám cắn lão tử, lão tử cắn lại cho người xem!

Rốt cục dưới sự cắn xé triệt để điên cuồng của Dương Thiên Lô, một dịch thể âm ẩm mang theo mùi tanh hôi nồng nặc từ cổ Ma Lang vương chảy vào trong miệng hắn. Chịu đựng cảm giác buồn nôn mãnh liệt, Dương Thiên Lô liều mạng nuốt lấy, cứ điên cuồng mà hút, như người trong sa mạc sắp chết khát bỗng nhiên vớ được hồ nước lớn, uống mãi không hết khát vậy.

Rốt cục, một tiếng kêu thê lương, thảm thiết và không cam lòng từ trong miệng Ma Lang vương phát ra. Đôi mắt đỏ rực màu máu của nó dần dần tắt nắng. Cái miệng đang tiêu mạng cắn của Dương Thiên Lô cũng dần mất đi lực lượng...

- Cút con mẹ người đi! Ọe....

Dương Thiên Lô đẩy con vật khổng lồ đang chặn ngang người mình, trực tiếp mạnh mẽ phun ra mấy ngụm máu sói. Hắn vốn cho rằng còn cần phải chém giết một trận nữa, không nghĩ tới vừa mới nhắc đầu, só ma lang còn lại không đến một nửa kia liền đột nhiên gào thét quay đầu bỏ chạy, hoàn toàn đánh mất tinh thần dũng mãnh không sợ chết hồi này.

Ma Lang vương đã chết, “Vương” trong suy nghĩ của chúng đã ngã xuống, chúng làm sao có đủ năng lực để chống lại ác ma trước mắt kia?

Dương Thiên Lô cũng không thêm truy sát, trực tiếp ngồi chồm hổm trên mặt đất, tiếp tục mưa như điên, thẳng đến khi không thể mưa ra bất luận cái gì nữa mới hấp tấp chạy ra ngoài chiến trường, đặt mông ngồi xuống đất thở từng ngụm từng ngụm hổ hển. Lúc này hắn mới thực sự cảm thấy mệt mỏi rã rời, hận không thể trực tiếp ngã vào trong cơ thể mềm mại, ấm áp, say lòng người của Tử Hàm muội muội, ngủ một giấc quên trời quên đất. Nhưng hắn biết, hiện tại không thể được.

Đây là hoang sơn dã lĩnh, là địa phương ma thú ngang dọc. Nếu cứ vậy mà ngủ, e rằng bản thân chết như thể nào cũng không biết.

Mạnh mẽ lấy lại tinh thần, Dương Thiên Lô nhìn một chút cơ thể hoàn toàn xích lỏa của mình, máu sói đầy người, dấp dấp đi tới đâu cũng đều có thể làm một cái cột máu trong lòng thẳm kêu bi thảm một tiếng. Nhất là ngay cả tiểu đệ đệ của mình cũng bị dính đầy máu đỏ.

Chậm rãi đứng dậy, Dương Thiên Lô lần nữa đi vào chiến trường đầy thi thể. May mắn là ba lô vẫn còn nguyên, tuy rằng bị máu sói ngấm vào, nhưng ba lô này lại không thấm nước, tất cả mọi thứ bên trong đều không bị ảnh hưởng. Thấy thi thể của Ma Lang vương, cùng với thi thể mấy trăm đầu ma lang, Dương Thiên Lô nhất thời lại trở nên hưng phấn. Tất cả chỗ này đều là điểm tích lũy a.

Nghĩ đến điểm tích lũy, Dương Thiên Lô lập tức lấy lại tinh thần, vung Thương Viêm Kiếm, bắt đầu thu hoạch thành quả thắng lợi của mình.

Thẳng cho đến khi mặt trời lặn về tây, Dương Thiên Lô rốt cục cũng hoàn tất thu dọn chiến trường. Đám ma lang bình thường may mắn chỉ bị Dương Thiên Lô lấy đi ma hạch, mà Ma Lang vương kia, Dương Thiên Lô tin chắc rằng đó là ma thú cảnh giới cấp năm đỉnh phong, cho nên rất không khách khí rút sạch gân da, hàm răng và móng vuốt càng không thể buông tha, ma hạch lại càng không cần phải nói. Tất cả đều là thứ tốt a. Tuy rằng ngoại trừ ma hạch, Dương Thiên Lô cũng không biết những thứ khác có thể đổi thành điểm tích lũy hay không, nhưng lãng phí những thứ tốt như vậy dù sao cũng không được rồi. Tất cả đều là tiền đó a!

Thu thập chiến trường xong, Dương Thiên Lô xích lỏa đeo Thương Viêm Kiếm trên lưng, thân hình nhanh chóng đi xuyên qua sơn dã đó, thừa dịp mặt trời còn chưa lặn tìm một cái hồ nước mà tẩy rửa sạch sẽ.

Có ma lang quần cư, khu vực xung quanh đây nhất định sẽ có nguồn nước.

Quả nhiên, hơn mười phút sau, Dương Thiên Lôì lần theo dấu viết của ma lang để lại, khi tìm được sào huyết của ma lang, liếc mắt liền thấy một dòng sông từ trên núi chảy xuống. Bên cạnh sào huyết có một thác nước nhỏ, dưới thác nước là một cái đầm nước. Dòng sông lại dọc theo đầm nước tiếp tục chảy vào trong hang sâu.

- Quá sung sướng! Bọn sói con này quả nhiên rất biết chọn địa điểm.

Dương Thiên Lôì trần như nhộng nhanh chóng chạy tới bên cạnh đầm nước. Đầm nước màu xanh lục trong suốt dị thường, nhưng không ngờ lại không nhìn thấy đáy, xem ra tựa hồ rất sâu.

94. Chương 83: Pho Tượng Mỹ Nữ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 83: Pho tượng mỹ nữ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôì hơi do dự, không trực tiếp nhảy xuống đầm mà đi tới hạ lưu đầm nước, trước tiên rửa sạch máu sói đang dính đầy trên người, sau đó toàn thân nhất thời nhảy vào trong đầm nước.

Nước sông mát lạnh nhất thời khiến Dương Thiên Lôì thoải mái rên rỉ một tiếng. Tuy rằng hiện tại đã là mùa đông, nhưng Đế Quốc Cát Ương bốn mùa như xuân, mùa xuân và mùa thu vẫn không khác nhau nhiều lắm. Toàn thân Dương Thiên Lôì đều chìm vào trong dòng nước, không có bất cứ một chút lạnh lẽo nào, chỉ cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Dương Thiên Lôì ngừng hô hấp, cả đầu cũng ngập vào trong nước sông, hai tay cố gắng không ngừng chà xát toàn thân, nhất là phần đầu và tiểu đệ đệ, chà xát vô cùng kỹ lưỡng. Không ngờ tiểu đệ đệ vậy mà trở nên cứng ngắc. Dương Thiên Lôì vội vàng sợ hãi thu tay lại. Đời trước dù sao cũng xong rồi, đời này ca có gia cố thể, bản thân lại phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, hoa thấy hoa nở, người gặp người yêu, quả thực là đẹp trai quá sức tưởng tượng. Sao có thể đem lần đầu tiên mà chôn vùi dưới ma trảo đây? Điều này tuyệt đối là không thể được.

Nghĩ tới đây, trong đầu Dương Thiên Lôì kìm không được mà hiện lên hình ảnh Tử Hàm muội muội trong sáng, thuần khiết như đóa lan trắng. Toàn thân hần bỗng nhiên giật mình một cái, cuống quýt đứng lên. Khi Tử Hàm muội muội và ma thú chiến đấu, liệu có thể hay không cũng bị thảm như ca vậy? Bị đám ma thú kinh tởm kia lột hết quần áo?

Hắn là không thể nào. Ca còn chưa được xem. Tử Hàm muội muội, nàng ngàn vạn lần không được để bọn ma thú đó xem trước nha.

Dương Thiên Lôì suy nghĩ lung tung một hồi, tuy rằng biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn có chút lo lắng cho Trương Tử Hàm.

Qua nửa canh giờ, Dương Thiên Lôì mới kỳ cị hoàn toàn sạch sẽ, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái nhảy ra khỏi đầm nước.

Đã lâu lắm rồi Dương Thiên Lôì chưa bao giờ cảm thấy đói như vậy. Có lẽ là hôm nay trên chiến trường tiêu hao lực lượng quá lớn, liền vội vàng mở ba lô lấy ra phần lương khô đã được chuẩn bị đầy đủ từ trước, ăn như gió cuốn mây bay. Thế nhưng sau khi ăn xong phần lương khô, Dương Thiên Lôì vẫn đói như cũ không thể chịu được, phảng phất như trở lại chính mình trước đây, là một cái thùng cơm ăn mãi không no vậy.

Trong đầm nước này có cá hay không nhỉ? Trong đầu toàn là tư tưởng ăn uống, Dương Thiên Lôì đi tới trước đầm, nhất thời nghĩ tới mùi cá nướng ngào ngạt, nước bọt trong nháy mắt liền trào ra như suối quanh miệng.

“Ào ào!” một tiếng, cả người Dương Thiên Lô lặn vào trong đầm.

Cơ bắp, gân cốt toàn thân Dương Thiên Lô đã được rèn luyện đến, 100% nhất thời dường như biến thành một người cá, lặn sâu xuống dưới với tốc độ kinh người. Nước trong đầm trong suốt, không hề ảnh hưởng đến thị lực của Dương Thiên Lô. Khi lặn xuống mấy thước, khiến Dương Thiên Lô thất vọng chính là, không ngờ trong đầm không hề có bất cứ sinh vật gì tồn tại, cá thì lại càng không nên nhắc tới.

Chỉ là, đầm nước này sao lại sâu như vậy? Càng xuống sâu phía dưới, không khí càng tối đen như mực, căn bản không nhìn thấy gì, phẳng phất như không thấy đáy.

Dưới lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Dương Thiên Lô lại tiếp tục lặn sâu hơn xuống phía dưới. Cùng với áp lực nước cũng càng lúc càng lớn, tốc độ lặn của Dương Thiên Lô cũng càng lúc càng chậm. Hơn nữa, hắn còn phải dùng tinh thần lực phóng xuất ra ngoài, chống lại áp lực cực lớn kia. Ánh sáng cũng càng lúc càng mờ nhạt hơn.

Ngay khi Dương Thiên Lô đang định từ bỏ, bỗng nhiên hắn thấy trên vách đá trong đầm xuất hiện một cửa động hình tròn. Càng quỷ dị chính là, ngay tại cửa động, tựa hồ xuất hiện khúc xạ kỳ dị.

- Đây là cái gì?

Dương Thiên Lô nhất thời quên cả đói, nhanh chóng bơi về phía cửa động. Khiến Dương Thiên Lô bất ngờ chính là, khi hắn bơi tới cửa động, bỗng nhiên “Ào!” một tiếng, cả người liền rơi xuống mặt đất.

Đúng vậy! Là rơi trên mặt đất, bên trong cửa động. Quanh người không còn một chút dấu tích nào của đầm nước.

- Chuyện này là thế nào?

Dương Thiên Lô kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Chuyện này cũng con mẹ nó quá quỷ dị đi! Dương Thiên Lô xác định, khi hắn đi về phía trước không hề gặp bất cứ trở lực gì. Nói cách khác, dưới tình huống bình thường, đi trong đầm nước là phải chịu áp lực của nước mới đúng, loại tình huống này hoàn toàn là đi ngược tính chất vật lý thường thức. Tuy nhiên, nghĩ tới việc mình còn có thể xuyên việt từ Địa Cầu tới một thế giới hoàn toàn khác như thế này, Dương Thiên Lô cũng chỉ gần như ngạc nhiên chốc lát, liền trở lại bình thường.

Dương Thiên Lô chậm rãi vươn tay, cánh tay không gặp chút trở lực nào, đi xuyên qua cửa động. Hắn rõ ràng cảm ứng được đầm nước bên ngoài. Như vậy có thể tin tưởng rằng, cái động này tất nhiên tồn tại một loại cấm chế hoàn toàn vượt xa trí tưởng tượng của mình.

- Đây rốt cục là nơi nào?

Dương Thiên Lô mang theo lòng hiếu kỳ mãnh liệt, chậm rãi xoay người nhìn vào hắc động thần bí tối đen như mực không biết sẽ thông tới đâu. Mỗi một dây thần kinh đều trở nên khẩn trương cao độ, tinh thần lực kỳ dị trong đan điền cũng bắt đầu dọc theo toàn thân vận chuyển trong cơ thể. Dần dần, Dương Thiên Lô không ngờ lại có thể nhìn rõ được trong cự ly mấy thước, đã có được tầm nhìn nhất định.

Khi phát hiện ra điều này, Dương Thiên Lô an tâm không ít, dứt khoát tiến về phía trước. Tuy nhiên, dù vậy Dương Thiên Lô vẫn rất cẩn thận, vạn nhất nếu như xuất hiện mãnh thú hồng hoang gì trong truyền thuyết, cái mạng nhỏ của mình rất có thể sẽ phải gửi lại nơi đây rồi.

Vẫn duy trì cảnh giác cao độ, Dương Thiên Lô bước từng bước một mà đi vào trong. Đại khái sau khi đi được khoảng hơn trăm thước, trước mắt Dương Thiên Lô xuất hiện một bậc thang hướng xuống phía dưới. Sơn động tựa hồ cũng trở nên mở rộng hơn một chút.

Dương Thiên Lô thầm tính toán, dọc theo bậc thang vừa thăm dò vừa đi từng bước một xuống phía dưới. Khi đếm đến bậc thứ 999, cầu thang liền kết thúc, lần nữa trở về mặt đất bằng phẳng. Sơn động lại rộng thêm một chút. Lại tiếp tục đi về phía trước khoảng hơn trăm thước, một tia sáng đột nhiên xuất hiện trước mắt Dương Thiên Lô. Tràn cảnh trước mặt cũng trở nên rõ ràng hơn.

Chỉ là, khi Dương Thiên Lô chứng kiến khung cảnh trước mắt, nhất thời bị dọa cho kinh hãi. “Bịch! Bịch! Bịch!”, hắn hoảng hốt lùi lại mấy bước, đặt móng gối phịch trên mặt đất.

- Xin lỗi! Xin lỗi! Tiểu đệ trong lúc vô tình xông vào nơi đây. Thỉnh mỹ nữ tỷ tỷ thông cảm một chút...

Dương Thiên Lô hầu như cúi đầu thấp xuống tận chỗ tiểu huynh đệ, kính sợ nói. Trong lòng thấp thỏm và khiếp sợ không gì sánh được. Có cho hắn thêm một cái đầu nữa hắn cũng không nghĩ ra nơi quý dị này không ngờ còn có thể thấy người, hơn nữa lại còn là người sống, mà cũng đâu phải chỉ là người sống không thôi, lại còn ... Con mẹ nó... Là mỹ nữ, hơn nữa là siêu cấp mỹ nữ toàn thân xích lỏa.

95. Chương 84: Phong Hoa Tuyệt Đại

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 84: Phong hoa tuyệt đại

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong truyền thuyết hoặc tiểu thuyết, nhân vật chính dưới cơ duyên xảo hợp tiến vào địa phương thần bí, đa số đều là thu được bí tịch tu luyện tuyệt thế gì đó, hoặc thiên địa thánh quả, còn có cái gì truyền thừa, cái gì pháp bảo. Vì sao ca lại gặp một người đẹp lỏa thể đây? Lê nào mỹ nữ này chính vì ca mà sinh ra?

Trong đầu Dương Thiên Lô suy nghĩ rất nhanh, tính toán bước kế tiếp, hậu quả mà mình có khả năng gặp phải. Dùng tiểu JJ nghĩ cũng có thể biết được, mỹ nữ có thể ẩn cư ở loại địa phương thần bí này tất nhiên người bình thường không thể so sánh được. Nếu nàng muốn trách phạt mình tội tự tiện xâm nhập cấm địa, e rằng chính mình căn bản không thể phản kháng.

Chỉ là, khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là, vì sao đợi cả nửa ngày cũng không hề có bất luận động tĩnh gì vậy?

- Này... Mỹ nữ tỷ tỷ?

Dương Thiên Lô nhin không được thử gọi thêm lần nữa.

Nhưng mà, đợi trong chốc lát vẫn không hề có tiếng đáp lại. Dương Thiên Lô nhin không được liền làm bộ như quá sợ hãi và xấu hổ mà lau đi mồ hôi lạnh đầy đầu, cũng nhân cơ hội này len lén liếc mắt nhìn về phía mỹ nữ.

Nhưng mà, khiến Dương Thiên Lô kỳ quái là, không ngờ mỹ nữ lúc này và khi hắn vừa mới thấy lại hoàn toàn giống nhau như đúc, cả về tư thế, thần thái, ánh mắt cũng không hề có chút thay đổi nào. Nàng giống như là pho tượng không hề nhúc nhích vậy.

- Pho tượng? Chẳng lẽ đây là pho tượng sao?

Dương Thiên Lô nghĩ tới đây, lá gan nhất thời lớn hơn nhiều, chậm rãi ngẩng đầu lên. Quả nhiên nàng vẫn không hề có bất kỳ phản ứng gì.

- Móa nó chứ!

Sau khi Dương Thiên Lô đứng xa nhìn kỹ cả nửa ngày, mỹ nữ vẫn không hề có bất luận phản ứng gì, hắn rốt cục cũng vững tin. Mỹ nữ trông rất sống động này dĩ nhiên là một pho tượng chết.

Có phát hiện này, Dương Thiên Lô nhất thời không kiêng nể gì mà đứng lên, nhảy một lúc hai ba bước, đi tới bên cạnh mỹ nữ, ánh mắt tràn ngập vẻ hèn mọn, đi xung quanh mỹ nữ đang ngồi xếp bằng, tỉ mỉ nghiên cứu.

- Nghệ thuật a, nghệ thuật! Đây thật con mẹ nó tuyệt đối là nghệ thuật đỉnh phong!

Dương Thiên Lô nuốt nước bọt tán thưởng nói:

- Con mắt này, mũi này, cái miệng nhỏ nhắn này, bộ ngực này, eo thon này... Bà mẹ nó, còn cả cái mông lớn này...

- Cái này con mẹ nó cũng quá giống thật đi!

Khi Dương Thiên Lôi đi tới trước mặt mỹ nữ, cúi đầu nhìn về phía hai chân nàng, không ngờ còn có thể thấy được phiến rừng nhiệt đới sâu thẳm thẳm trong truyền thuyết, mỗi một “sợi lông abc” đều chân thực, sống động đến cảnh giới tuyệt đỉnh tối cao.

Chỉ là một pho tượng đã khiến vật đáng xấu hổ của Dương Thiên Lôi trở nên cứng ngắc. Tử Hàm muội muội như thế nào hẳn còn chưa từng thấy qua, nhưng so với vóc người rất hoàn mỹ của đường tỷ Dương Thiên Lệ mà nói, pho tượng này rõ ràng đẹp hơn nhiều, quả thực không có bất kỳ một chút tỳ vết nào.

- Hắc hắc...

Dương Thiên Lôi nhìn xung quanh một vòng, liếc mắt liền có thể thấy rõ ràng, trong sơn động ngoại trừ hắn và pho tượng mỹ nữ, cũng không có bất luận bóng người nào khác, trên mặt lộ ra nụ cười hèn mọn bỉ ổi. Hắn đồng dạng cũng đang lơ đãng, chậm rãi vươn một cánh tay, nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt nhỏ nhắn, mịn màng phẳng phất như tỏa ra ánh sáng trong suốt của mỹ nữ. Chỉ là, trong nháy mắt khi tay hắn và khuôn mặt mỹ nữ tiếp xúc, Dương Thiên Lôi nhất thời nhanh như điện giật vội tay về, vẻ mặt khiếp sợ lùi lại mấy bước. Tất cả tư tưởng hèn mọn trong đầu lập tức biến mất không còn dấu vết.

Khi hắn chạm đến khuôn mặt mỹ nữ, Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm thấy đây không phải pho tượng, ngược lại phẳng phất như là chạm vào da thịt người sống, bóng loáng, mềm mại, còn có cả độ co giãn.

- Sao lại... Có thể?

Dương Thiên Lôi khiếp sợ tới đỉnh, ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng được nhìn trân trân vào mỹ nữ xích lô vẫn không nhúc nhích kia. Vài phút đồng hồ trôi qua hắn rốt cuộc mới bình tĩnh trở lại.

- Chẳng lẽ là thi thể người thật? Nhưng thi thể không có khả năng bảo tồn lâu như vậy.

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng. Nhưng khi vừa tới gần quan sát, hắn liền xác định, mỹ nữ này không có bất luận khí tức sinh mệnh gì, căn bản không có hô hấp, không có nhịp tim, mà khi chạm đến, hắn cũng không cảm nhận được chút ấm áp nào. Thế nhưng, vì sao lại giống như da thịt người thật như vậy? Chẳng lẽ pho tượng này là do tài liệu đặc thù chế thành? Ví dụ như chất si -lic (khuê giao) trên Địa Cầu dùng để chế tạo búp bê?

Mang theo lòng hiếu kỳ cực lớn, Dương Thiên Lôi nhịn không được mê hoặc trong lòng, đánh bạo đi tới trước mặt mỹ nữ, một lần nữa vươn bàn tay hèn mọn ra.

Mỹ nữ này đích xác rất thánh khiết, thánh khiết như là nữ thần cao cao tại thượng. Bất luận kẻ nào thấy mặt nàng cũng đều chỉ biết quý trọng và tán thưởng, thậm chí quý bái. Dương Thiên Lôi cũng không ngoại lệ. Chỉ là, muốn trách thì trách nàng không nên đem tấm thân hoàn mỹ trần như nhộng kia phô bày ra trước mặt một nam nhân tâm trí thành thực như vậy.

Hơn nữa, càng bị kích hơn chính là, nam nhân này còn tưởng tượng nàng thành một kiệt tác nghệ thuật.

Lần này, trong lòng Dương Thiên Lôi cũng không có bất luận ý tưởng hèn mọn gì, có chăng chỉ là hiếu kỳ. Hắn muốn biết rõ ràng đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra.

Hắn nhẹ nhàng từng chút một đặt tay lên mặt mỹ nữ, thử thăm dò sờ soạng mấy cái, cảm giác rất chân thực. Ngoại trừ không có độ ẩm, còn lại không khác gì người thật. Kim lòng không được, Dương Thiên Lôi vươn hai tay, nhẹ nhàng nắm lấy đôi môi mềm mại đỏ tươi mê người kia, khẽ kháng mở ra, nhất thời thấy được hai hàng răng ngà nhỏ nhắn đều đặn, lại nhẹ nhàng tách hàm răng ngà, không ngờ còn thấy được chiếc lưỡi thơm tho, phơn phớt hồng nhuận, bóng loáng.

- Ta kháo... Kỹ thuật này thật tốt quá đi!

Dương Thiên Lôi than một tiếng, sợ hãi đến cực điểm, ngay sau đó liền bắt đầu công tác thăm dò nghệ thuật thần thánh và cao thượng.

Đôi gò bồng đảo nhô cao với hai hạt đậu đỏ tươi say lòng người, chiếc eo thon mảnh khảnh hai bàn tay có thể ôm vừa, kiều đồn phong mãn vẻn cao, co giãn và tràn đầy xúc cảm... Tất cả đều trở thành đối tượng để Dương Thiên Lôi tỉ mỉ nghiên cứu.

Tuy rằng trong lòng tự nhủ chỉ là nghiên cứu thôi, nhưng bất tri bất giác, tiểu đệ đệ của Dương Thiên Lôi lại trở nên phần nộ dị thường, dựng thẳng đứng lên. Lúc bấy giờ, tên hèn mọn bỉ ổi này mới phải thu hồi bàn tay tội ác trở lại.

Dương Thiên Lôi quỳ gối thật sâu dưới váy nữ thần không có sinh mệnh này.

- Một thiếu nữ phong hoa tuyết đại như vậy, vì sao lại chỉ là vật chết? Nếu như là người sống thật thì tốt biết bao a!

Dương Thiên Lôi vô cùng phiền muộn nói, trong lòng ngoại trừ tiếc nuối cũng chỉ có tiếc nuối mà thôi.

Một siêu cấp mỹ nữ trần trụi hiện hiện trước mặt mình như vậy, lại chỉ là một người không có sinh mệnh, một con rối không có tư tưởng, cho dù là bất cứ người nào cũng đều không cam lòng, đều cảm thấy đáng tiếc, bất bình cùng phiền muộn.

Cố gắng đè nén cảm giác tiếc nuối, cho đến lúc này, Dương Thiên Lôi mới bắt đầu cẩn thận quan sát căn phòng duy nhất trong huyết động rộng lớn này.

Nguồn sáng duy nhất của huyết động có được là nhờ một hạt châu nhỏ bằng hạt đào màu trắng sữa đang tỏa ra quang mang nhàn nhạt được khảm vào trong nhám thạch phía trên đỉnh huyết động. Xung quanh thân thể mỹ nữ, có một vài mẩu vải màu trắng bị rách tả tơi giống như là y phục để lâu nên nát vụn vậy.

Không có tiên đan linh dược trong truyền thuyết, không có thần binh lợi khí, càng không có thần công bí tích gì.

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng cúi người nhặt đám vải rách trên mặt đất, nhẹ nhàng tung lên. Đám vải rách nhất thời hóa thành bụi, thổi một hơi liền bay phiêu lãng trong không khí. Lẽ nào đây vốn là y phục nàng mặc chỉ là do niên đại đã lâu lắm mới trở nên mục nát như vậy?

- Ồ!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên phát hiện phía dưới đám vải rách không ngờ có một vết khắc, hiện lên rất rõ ràng trong nền đất đá cứng rắn, bút tích như họa, nông sâu đều đặn, dường như có ai dùng dao khắc vào, không chút kẽ hở, đường cong trôi chảy đến cực điểm.

Sau khi nhẹ nhàng lau sạch mặt đất, một hàng chữ đẹp đẽ thanh thoát hiện ra trước mắt Dương Thiên Lôi.

- Ta một thân một mình, dốc lòng tu đạo mất ngàn năm, cuối cùng khó thoát ra được ngũ hành, vượt qua được luân hồi. Tới khi thọ nguyên đã hết, chợt cảm thấy mình thật cô tịch, đành thiết lập Huyền Thiên kết giới, ngưng tụ nguyên thần bất diệt, đợi người hữu duyên, hái Thiên Linh châu trên đỉnh động, đưa vào miệng ta, nguyện từ nay về sau chân trời góc biển, trọn đời làm bạn.

Thấy đoạn văn tự ngắn gọn này, Dương Thiên Lôi nhất thời ghen hòng nhìn trân trối, khiếp sợ há to miệng!

- Nàng chẳng lẽ là ... Người thật? Tu đạo mấy ngàn năm... Huyền thiên kết giới...Lẽ nào ca chính là người hữu duyên?

Dương Thiên Lôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hạt châu màu trắng sữa đang tỏa ra quang mang nhàn nhạt trên đỉnh đầu:

- Đây là Thiên Linh châu sao? Thiên Linh châu là cái gì? Lẽ nào thứ này có thể khiến nàng sống lại?

Dương Thiên Lôi nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ vẫn không nhúc nhích trước mắt, lại nhìn Thiên Linh châu trên đỉnh huyết động, hô hấp vậy mà không hiểu sao lại nhanh hơn mấy lần. Nhất là nghĩ đến câu “Chân trời góc biển, từ nay về sau trọn đời làm bạn” kia, khiến Dương Thiên Lôi vô cùng phấn chấn, đồng thời cũng có chút bối rối.

Mỹ nữ ai không thích? Nhất là nữ nhân hoàn mỹ không chút tỳ vết nào như vậy. Nếu như ai dám nói không thích, hoàn toàn là nói láo. Thế nhưng, nếu muốn Dương Thiên Lôi giữa mỹ nữ và Trương Tử Hàm phải chọn một người, hẳn sẽ không chút do dự mà chọn Trương Tử Hàm. Không phải bởi vì dung mạo của Trương Tử Hàm, mà bởi vì, chỉ ít trong cảm nhận của Dương Thiên Lôi, nàng là người trọng yếu nhất.

Tuy nhiên, Dương Thiên Lôi cho dù bối rối, cũng chỉ là bối rối một chút mà thôi. Trơ mắt nhìn một siêu cấp mỹ nữ chết mà không cứu, không phải quá khốn nạn rồi sao? Có mỹ nữ mà không hưởng, sẽ bị trời phạt đó! Huống hồ mỹ nữ này đã tu luyện mấy ngàn năm, hẳn là một nhân vật rất trâu bò rồi!

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lôi mặc kệ đoạn văn tự trên mặt đất kia là thật hay giả, bờ mông uốn éo, hai chân đạp một cái liền nhảy bật lên, rất nhẹ nhàng lấy hạt châu màu trắng sữa trên đỉnh động xuống.

Khi cầm hạt châu trên tay, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên cảm thấy cổ tinh thần lực kỳ dị trong đan điền kia không ngờ vận chuyển nhanh hơn, như là hưng phấn đến cực điểm. Điều này khiến cho Dương Thiên Lôi càng thêm hoảng sợ, nhất là khi nghĩ đến năng lực thôn phệ của kỳ dị của nó, sợ đến mức thiếu chút nữa hắt văng hạt châu ra. Đây chính là vật cứu mạng người đó a. Nếu như bị chính mình thôn phệ thì quả là bi kịch rồi.

Mạnh mẽ đè nén cảm giác kích động của đan điền, Dương Thiên Lôi nhanh như thiểm điện mở rộng cái miệng anh đào của mỹ nữ, trực tiếp nhét hạt châu vào.

Khi hạt châu vừa tiến vào trong miệng mỹ nữ, một màn kỳ dị liền xuất hiện. Chỉ thấy thân thể mỹ nữ không ngờ trở nên run rẩy kịch liệt, từ trên người nàng phát ra từng đạo quang mang màu trắng. Chỉ một lát sau, toàn bộ cơ thể nàng liền bị những lỗ hồng màu trắng vây quanh. Ban đầu Dương Thiên Lôi còn có thể nhìn thấy thân ảnh mỹ nữ, nhưng khi những quang mang màu trắng trở nên càng ngày càng mãnh liệt, càng lúc càng chói mắt, thân ảnh của mỹ nữ phảng phất như là biến mất, rốt cuộc không nhìn thấy đâu nữa.

- Đã sống lại rồi sao?

Quang mang chói mắt khiến Dương Thiên Lôi phải nhắm chặt mắt lại, nhìn một màn thần kỳ này thẩn nghĩ trong lòng.

Khoảng hơn mười phút trôi qua, ánh sáng trắng chói mắt dần dần yếu bớt, dần dần trở nên nhu hòa. Nhưng mà, Dương Thiên Lôi lại ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại biến mất rồi?

Ngay khi Dương Thiên Lôi kinh ngạc vạn phần, quang mang màu trắng kia dường như hóa thành một tia khói xanh, chậm rãi bay lượn tới trước mặt Dương Thiên Lôi, quay xung quanh thân thể hắn, sau khi vòng vo vài vòng, liền nhanh như thiểm điện chui vào mi tâm Dương Thiên Lôi. Thoáng chốc trong lúc đó, toàn bộ huyết động bỗng biến thành một mảng đen kịt.

Ngay sau đó, có tiếng nước ào ào truyền đến, giống như vạn mã lao nhanh, vang vọng cả sơn động. Đám nước kia vốn không thể tràn vào sơn động, lúc này lại giống như vỡ đê, không còn chút cách trở nào, dưới áp lực nước cực lớn, lập tức điên cuồng mà tràn vào.

Thoáng trong lúc đó, dường như sóng to gió lớn, điên cuồng gào thét mà ập lên người Dương Thiên Lôi, không cho hắn bắt luận chút thời gian suy nghĩ nào, toàn bộ huyết động đã bị nước trong đầm tràn ngập, dần dần mới yên tĩnh lại.

- Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Dương Thiên Lôi từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại. Vốn đang chờ mong khung cảnh sau khi mỹ nữ sống lại, không nghĩ tới nàng lại trực tiếp hóa thành một làn khói xanh tiến vào thân thể mình. Lẽ nào đây cũng được gọi là sống lại? Là giống như nàng nói, từ nay về sau trọn đời làm bạn sao?

Dương Thiên Lôi ngâm mình trong đầm nước mát lạnh, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cẩn thận cảm ngộ thân thể mình. Nhưng khiến hắn thất vọng chính là, dĩ nhiên không hề cảm thụ được bất cứ cái gì khác thường. Thế nhưng rõ ràng hắn tận mắt thấy làn khói xanh kia chui vào mi tâm mình. Vì sao lại không hề có cảm giác gì?

Tận cho đến khi có cảm giác bị đè nén, tuy rằng vẫn chưa thể làm rõ đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, nhưng Dương Thiên Lôi không thể không nhanh chóng ra ngoài.

96. Chương 85: Nguyên Thần.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 85: Nguyên thần.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dọc theo huyết động đen ngòm, sau khi bơi khoảng mấy phút đồng hồ, rốt cục hắc bơi được ra tới ngoài cửa động, liền nhanh chóng bơi về phía trước.

Khi trời lên mặt nước, hắc không ngờ mình chỉ cách thượng du đầm nước tầm mấy chục thước. Cũng may đầm nước không quá mức trơn trượt. Dương Thiên Lô chỉ cần bám vào một tảng đá nhô ra trên đầm liền rất nhanh có thể trèo lên bãi ghềnh.

Khi Dương Thiên Lô trở lại đầm nước, sắc trời đã trở nên hoàn toàn đen kịt. Nhặt lấy ba lô cùng Thương Viêm Kiếm, Dương Thiên Lô cảm giác như mình vừa trải qua một chuyến đi kỳ lạ, tựa hồ như là giấc mộng. Tất cả bỗng trở nên như mộng như ảo, không thể nắm lấy. Khi tỉnh mộng trở về hiện thực, dường như tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Thế nhưng Dương Thiên Lô biết, tất cả chuyện này đều là sự thật, nếu không đầm nước kia cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà giảm xuống hơn mười thước.

Mang theo nghi hoặc trong lòng, Dương Thiên Lô còn đang cời trườn, cả thấy cơn đói trong bụng lại hoành hành, chậm rãi đi vào trong sào huyết của Ma Lang vương. Hắc xác định đây sẽ là nơi mình ở lại qua đêm.

Dương Thiên Lô lấy từ trong ba lô ra một viên đá đánh lửa, toàn bộ huyết động nhất thời sáng rực lên. Huyết động không lớn cũng không nhỏ, hắc là nơi Ma Lang vương sống một mình. Khiến Dương Thiên Lô hơi kinh ngạc chính là, trong huyết động được bố trí gần giống như con người, có một chiếc giường đá thật lớn, bên cạnh giường còn có một cái bàn đá, trên bàn đặt một ít hoa quả không biết tên, có lẽ đều là cung cấp cho Ma Lang vương hưởng dụng.

Bụng đang đói, Dương Thiên Lô cũng không quản nhiều như vậy, mặc kệ ba bảy hăm một gì, liền bắt đầu ăn, trong đầu lại vẫn tiếp tục suy nghĩ về những gì trải qua vừa rồi. Nhưng cho dù hắc nghĩ đến vỡ đầu cũng không hiểu rốt cục là có chuyện gì xảy ra.

Bất tri bất giác, đồng quả rừng đã bị Dương Thiên Lô tiêu diệt sạch sẽ. Cuối cùng hắc cũng không còn cảm giác đói bụng nữa. Có lẽ là do cái bụng rỗng đã được lấp đầy, trong đầu Dương Thiên Lô nhất thời linh quang chợt lóe.

- Một tia Nguyên Thần! Một tia Nguyên Thần! Đúng rồi! Làn khói xanh kia nhất định chính là nguyên thần của mỹ nữ. Nguyên thần của nàng đã tiến nhập vào trong cơ thể ca!

Nguyên thần, kỳ thực chính là linh hồn thăng cấp lên. Linh hồn ỷ lại vào cơ thể con người mà tồn tại. Khi thân thể chết đi, linh hồn sẽ tiêu tán. Nhưng nguyên thần thì khác. Nó chính là hấp thu tinh khí Tiên Thiên rèn luyện mà sinh ra, là đặc trưng căn bản của tu luyện giả. Khi linh hồn cường đại đến mức không cần phụ thuộc vào thân thể cũng có thể tồn tại độc lập trong thiên địa. Đó chính là nguyên thần.

Đương nhiên Nguyên thần cũng không phải là mãi mãi bất diệt. Sau khi rời khỏi thân thể, nó sẽ dần dần suy yếu cho đến khi hoàn toàn tiêu vong. Tu vi bản thân của tu luyện giả càng mạnh, nguyên thần càng cường đại, thời gian rời khỏi thân thể cũng càng dài hơn.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Dương Thiên Lô cũng yên lòng phần nào. Về phần Nguyên Thần của mỹ nữ này vì sao lại tiến nhập vào trong cơ thể mình, khi tiến nhập vào có ảnh hưởng gì đối với mình hay không, không phải điều mà Dương Thiên Lô có thể lý giải và khống chế được, chỉ có thể tạm thời chấp nhận mà thôi.

- Hiện tại ta phải dồn mọi tinh lực vào việc tu luyện. Chỉ có tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái, bước vào hàng ngũ tu luyện giả chân chính mới có thể nhanh chóng đề cao thực lực của mình.

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lôi liền chậm rãi mở ba lô.

Đặt toàn bộ số ma hạch của ma lang ngày hôm nay sẵn giết được trên mặt đất, Dương Thiên Lôi bắt đầu kiểm kê thu hoạch trong một ngày này.

- Bảy trăm bốn mươi tám ma hạch cấp ba! Không ngờ lại nhiều như vậy.

Sau khi Dương Thiên Lôi kiểm kê xong, ngay cả chính mình cũng có chút kinh ngạc.

Tuy rằng ma hạch cấp ba có điểm tích lũy không cao, nhưng số lượng lại nhiều kinh khủng. Dương Thiên Lôi rõ ràng, nếu như không gặp phải đàn ma lang, mà đơn giản là đi tìm giết đám ma thú cấp ba, e rằng một ngày đêm chỉ có thể săn được khoảng hai, ba mươi ma thú đã là may mắn lắm rồi! Vậy mà chỉ trong một ngày đêm, mình lại có thể chém giết bảy trăm bốn mươi tám ma lang.

Một ma hạch cấp ba là 25 điểm tích lũy, bảy trăm bốn mươi tám ma hạch là ... 18.700 điểm. Hơn nữa, Ma Làng vương chết đi để lại ma hạch cấp năm, cùng với ma hạch cấp bốn của Phong báo. Như vậy, thu hoạch hôm nay của hắn chính là 19.300 điểm tích lũy.

- Ngày hôm qua thu hoạch 121 điểm, nếu cộng cả hôm nay, tổng số điểm tích lũy đã là 19.421 điểm. Đây chính là số điểm tích lũy chỉ có thể đạt được nếu giết chết ba mươi chín ma thú cấp năm.

Dương Thiên Lôi hưng phấn tính toán, ngay cả chính mình cũng cảm thấy mình thật biến thái.

Hắn có thể xác định, đám người Phong Mã Ngưu cho dù tới khi thí luyện kết thúc, muốn thu được số điểm tích lũy như vậy đều không dễ dàng.

- Sở dĩ ta có thể thu được số điểm tích lũy như vậy hoàn toàn là nhờ có thể chất đặc thù. Nếu như những người khác gặp phải đàn ma lang đó, khẳng định là phải chết không thể nghi ngờ, sao có thể giống ca tìm được đường sống không nói, lại còn có thể chém giết nhiều ma lang như vậy?

Đàn ma lang, trong sách đã từng nói rất kỹ càng, mặc dù đẳng cấp không cao, nhưng lại là một loại ma thú không ai muốn trêu chọc. Bởi vì số lượng của nó thực sự khổng lồ, hơn nữa lại hung hãn không sợ chết. Có thể nói, chúng là loại ma thú khó chơi nhất trong số các ma thú cấp thấp.

Tinh Giả dưới cấp bảy gặp phải đàn ma lang căn bản không có bất luận cơ hội gì, hắn phải chết không thể nghi ngờ. Tinh Giả ngoài cấp tám tuy rằng có thể bằng vào thực lực bản thân, đột phá khỏi vòng vây của đàn ma lang, nhưng nếu muốn đánh chết toàn bộ căn bản là không có khả năng.

Về phần các cường giả Tiên Thiên cao cấp, lại khinh thường việc săn giết loại ma thú cấp thấp không có tác dụng gì này.

- Điểm tích lũy hẳn là không có bất luận vấn đề gì. Vài ngày còn lại, ta nên thử khiêu chiến với các ma thú cấp cao hơn, lợi dụng mấy ngày này tôi luyện chính bản thân mình cho thật tốt.

Sau khi đưa ra quyết định, Dương Thiên Lôi thu hồi toàn bộ số ma hạch, lấy da thú trải lên trên giường Ma Lang vương, chậm rãi ngồi xếp bằng xuống, tiếp tục bắt đầu tu luyện.

Sau một lát, tinh thần lực dồi dào liền rất nhanh dừng mãnh tiến vào cơ thể hắn. Dưới niệm lực dẫn dắt của Dương Thiên Lôi, từ cơ bắp, gân mạch đến màng da, trở lại xương cốt, mỗi một bước đi lại là một bước rèn luyện.

97. Chương 86: Thân Thể .

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 86: Thân thể Huyền Thiên.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hiện tại Dương Thiên Lô đã đột phá cấp ba đỉnh phong, trở thành Tinh Giả cấp bốn. Chẳng những cơ bắp, gân mạch, màng da cùng xương cốt của hắn đều đã rèn luyện tới mức trăm phần trăm, mà đồng thời còn cũng đạt đến cực hạn của cấp bậc tu vi. Chẳng hạn như, Tinh Giả cấp ba rèn luyện màng da có thể đạt tới cực hạn chịu đòn là 800 cân. Điều đó cũng có nghĩa là, tu vi cực hạn của màng da Tinh Giả cấp ba là 800 cân.

Cái gọi là cực hạn, đó là, tại thời điểm đạt được cấp bậc đó, Tinh Giả có thể có được trình độ nhất định nào đó, một khi vượt quá trình độ này, cấp bậc liền không thể tăng trưởng được.

Nhưng Dương Thiên Lô lại khác. Trên người hắn căn bản không hề tồn tại cái gì gọi là cực hạn. Khi hắn rèn luyện màng da đạt đến mấy nghìn cân vẫn không hề có trạng thái cực hạn khiến cơ thể bị đình chỉ.

Cũng chính vì như vậy, Trương Tử Hàm mới có thể cho phép Dương Thiên Lô không cần phải rèn luyện cơ bắp, gân mạch và màng da nữa.

Bất quá hiện tại Dương Thiên Lô đã trở thành Tinh Giả cấp bốn, không cần chuyên môn tu luyện công pháp tương ứng, chỉ cần bằng vào ý niệm dẫn đường là có thể làm được giống như rèn luyện xương cốt, cơ bắp, gân mạch và màng da.

Dương Thiên Lô lẳng lặng cảm nhận những biến hóa phức tạp mà rất nhỏ bé trong cơ thể mình, hô hấp trở nên càng lúc càng sâu, càng ngày càng chậm, dần dần nhỏ đến mức không thể nghe thấy. Một loại cảm giác rõ rệt dần dần xuất hiện trong nội tâm Dương Thiên Lô.

Thân thể hắn phẳng phất như cùng thiên địa hòa thành một thể, mỗi một hô hấp của hắn trở thành một mạch đập của trời đất, theo sự vận chuyển của tinh thần lực, nhịp nhàng rung động, cực kỳ có quy luật.

Dần dần, một cảm giác linh hoạt kỳ ảo không gì sánh được xuất hiện khiến Dương Thiên Lô hoàn toàn tiến nhập vào trạng thái vong ngã. Hắn quên mất chính mình đang tu luyện, quên mất quỹ tích vận chuyển tinh thần lực của mình, cũng quên mất việc rèn luyện thân thể... Quên mất tất cả!

Đây là một loại cảm giác rất vi diệu, quên đi chính mình rồi lại rõ ràng cảm ứng được chính mình, dường như hóa thân vào trời đất, như mây trắng phiêu lãng bay, tự do tự tại, không cảm thấy bất kỳ ràng buộc gì của thế giới xung quanh, không còn những phiền não thế tục. Có chăng chỉ là một mảnh không minh và tĩnh lặng.

Dương Thiên Lô hoàn toàn chìm đắm trong loại cảm giác này, quên mất thời gian đang dần dần trôi qua...

Không biết qua bao lâu, mi tâm của Dương Thiên Lô bỗng nhiên tản mát ra một luồng ánh sáng màu trắng, phá vỡ trạng thái kỳ ảo này của Dương Thiên Lô.

Tinh thần lực xung quanh cơ thể hắn bỗng nhiên mất đi khổng chế, điên cuồng bùng mãnh tràn vào não bộ Dương Thiên Lô.

Loại biến hóa quỷ dị mà điên cuồng này khiến Dương Thiên Lô nhất thời tỉnh táo lại. Chỉ là, hắn bỗng nhiên kinh hãi phát hiện, tâm thần của mình cùng với thân thể và tinh thần lực đã hoàn toàn mất đi sợi dây liên hệ. Hắn vốn là chủ nhân của thân thể này bỗng dưng biến thành người ngoài, không còn chút quan hệ nào nữa.

- Không tốt!

Phát hiện này khiến Dương Thiên Lô trở nên sợ hãi:

- Chẳng lẽ là tẩu hỏa nhập ma?

Chỉ là, Dương Thiên Lô căn bản không kịp suy nghĩ nhiều, tinh thần lực trong cơ thể trong sát na liền bị thu nạp không còn chút gì, ngay cả đan điền thần bí cũng trở nên vô cùng suy yếu. Cũng đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên khôi phục lại mối liên hệ với thân thể, phẳng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cả người cũng không có chỗ nào bất ổn. Cảm giác duy nhất chính là, hắn như vừa mới đại chiến trăm nghìn hiệp, tiêu hao hết sạch tinh thần lực bản thân.

- Đây là có chuyện gì? Lẽ nào ... Là nàng?

Dương Thiên Lôi chưa từng gặp phải tình huống như vậy, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, nghĩ tới kỳ ngộ dưới đầm nước.

- Là ta!

Khi Dương Thiên Lôi vừa mới nghĩ đến chính Nguyên Thần đã tiến nhập thân thể mình, nhất thời trong đầu liền xuất hiện một thanh âm yếu ớt nhưng vô cùng rõ ràng.

Dương Thiên Lôi sợ đến giật nảy mình một cái, liền từ trên giường nhảy xuống hỏi:

- Người, người là...

- Lãng Hi! Ta là Lãng Hi!

Thanh âm lại lần thứ hai vang lên trong đầu Dương Thiên Lôi. Khi Dương Thiên Lôi vừa định hỏi đối phương có phải là mỹ nữ dưới đầm không, thanh âm đó lại nói tiếp:

- Đúng! Chính là ta!

- Nàng đọc được suy nghĩ của ta?

Dương Thiên Lôi khiếp sợ hỏi.

- Dương nhiên biết! Ta ở ngay trong đầu của ngươi. Thật không ngờ ngươi yếu như vậy, mà vì sao lại có được thân thể Huyền Thiên? Lẽ nào ... Đây cũng là thiên ý?

Giọng nói của Lãng Hi có chút thất vọng, cũng tràn đầy nghi hoặc và bất đắc dĩ.

- Thân thể Huyền Thiên là cái gì?

Dương Thiên Lôi lúc này cũng không kinh hoảng nữa, nghi hoặc hỏi. Trong bút tích lưu lại của mỹ nữ cũng đề cập tới kết giới Huyền Thiên. Lẽ nào thân thể Huyền Thiên và kết giới Huyền Thiên lại có quan hệ với nhau?

- Thân thể Huyền Thiên, còn gọi là “Tiên thể”, chỉ khi đạt được cảnh giới Thần Đạo, trải qua sấm sét rèn luyện mới có thể tu thành. Mà ngươi... Chỉ là một Tinh Giả Hậu Thiên, lại có được thân thể Huyền Thiên...

Lãng Hi đang nói bỗng nhiên ngừng lại, dường như nghĩ tới cái gì, thanh âm bỗng trở nên kích động:

- Ta hiểu rồi... Ta rốt cục đã hiểu rồi... Thì ra là thế! Trách không được khi tuổi thọ của ta sắp hết, cảm ngộ được thiên đạo, lại chọn nơi phụ cận sào huyệt của ma lang này!

Lúc đó Lãng Hi gặp phải đại nạn, cũng là lúc ngẫu nhiên cảm ngộ được thiên đạo. Thông qua bánh xe luân hồi khiến nàng thấy được tia sáng vận mệnh của mình. Chỉ là lúc đó nàng vô cùng nghi hoặc và không thể nào giải thích được, vì sao thiên đạo lại chỉ cho nàng cửa “Sinh” ở tại lĩnh vực của loài ma thú cấp thấp như ma lang này? Vì sao phải bày kết giới Huyền Thiên, chỉ có nhân tài thân thể Huyền Thiên mới có thể giúp mình siêu thoát luân hồi?

Lĩnh vực ma lang vì sao lại gặp được người trong Thần Đạo có thân thể Huyền Thiên? Không nói người trong Thần Đạo sẽ không đến loại địa phương cấp thấp này, e rằng căn bản là không có bất luận kẻ nào tiến vào trong đó. Lĩnh vực ma lang, đối với Tinh Giả ngoài cấp tám cấp chín mà nói, căn bản là một nơi không đáng chú ý, ma thú cấp ba đối với bọn họ không có bất luận lực hấp dẫn gì, kể cả Ma Lang vương cấp năm cũng còn là quá thấp. Mà đối với Tinh Giả dưới cấp sáu mà nói, e chỉ có nước chịu thua mà thôi. Vậy thì ai sẽ đến loại địa phương không có bất luận ích lợi gì đây?

Mà quan trọng hơn là, lúc đó Lãng Hi cho rằng người hữu duyên nếu là thân thể Huyền Thiên, tất nhiên sẽ là người trong Thần Đạo. Một khi Nguyên Thần của mình bị người trong Thần Đạo phát hiện, lại có người nào có thể buông tha cho Nguyên Thần của mình?

98. Chương 87: Phương Pháp Thổ Nạp.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 87: Phương pháp thổ nạp.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nguyên Thần, một khi tự do ở ngoài thân thể, sẽ trở thành thuốc bổ siêu cấp cho người trong Thần Đạo, sau khi luyện hóa liền có thể dễ dàng đạt được tất cả thần niệm của Nguyên Thần. Lăng Hi tu luyện ngàn năm, cũng có nghĩa rằng, một khi người trong Thần Đạo luyện hóa được Nguyên Thần của nàng, sẽ khôi phục thu được tu vi ngàn năm của nàng.

Lợi ích này có sức mê hoặc thật lớn. Ai sẽ có khả năng buông tha đây?

Nhưng lúc đó thọ nguyên của Lăng Hi đã hết, nếu đã cảm ngộ được thiên đạo rồi, cũng rõ ràng lời chỉ dẫn của thiên đạo. Cho nên, tuy rằng trong lòng có nhiều nghi vấn không giải thích được, nhưng nào không có bất kỳ lựa chọn nào khác. Đó là cơ hội duy nhất của nàng.

Mà hiện tại, khi Lăng Hi chân chính gặp “người hữu duyên” Dương Thiên Lô, đồng thời cũng hiểu rõ tu vi của Dương Thiên Lô, nàng rút cuộc minh bạch vì sao thiên đạo lại chỉ nàng tới chỗ này.

Một Tinh Giả cấp bốn lại có được thân thể Huyền Thiên, nàng căn bản không cần lo lắng Dương Thiên Lô sẽ luyện hóa Nguyên Thần của nàng. Bởi vì Dương Thiên Lô còn chưa có năng lực như vậy.

Cái này còn không phải là thiên ý sao?

- Cái gì là cảnh giới Thần Đạo? Thiên đạo là cái gì?

Dương Thiên Lô nghe Lăng Hi nói, nhất thời cảm thấy đầu mình to ra. Tuy nhiên, hấn loáng thoáng nhận ra, thân thể Huyền Thiên tựa hồ rất trâu bò, hơn nữa chỉ có cái gì “người trong Thần Đạo” trải qua sấm sét rèn luyện mới có thể trở thành thân thể Huyền Thiên. Mà hiện tại, có vẻ như mình có tu vi cấp thấp mà lại có được thân thể Huyền Thiên. Đây là chuyện gì vậy? Trong lòng Dương Thiên Lô nhất thời xuất hiện một đống vấn đề, không cần nghĩ ngợi liền hỏi.

- Cảnh giới tu luyện của con người chia làm ba đại cảnh giới: dưới Tinh Giả cấp chín là cảnh giới Hậu Thiên, trên cấp chín liền bước vào cảnh giới Tiên Thiên, trên Tiên Thiên cấp chín, chính là cảnh giới Thần Đạo. Mà thiên đạo... Chờ thực lực ngươi đủ mạnh, lúc đó tự nhiên sẽ biết thôi. Người hiện tại tựa hồ có thể rèn luyện lực phủ ngũ tạng, tại sao lại luyện đến xương cốt rồi dừng lại?

Lăng Hi dường như đã khôi phục lại bình tĩnh, vẻ thất vọng trước đó đã hoàn toàn biến mất không thấy, liền bắt đầu quan tâm đến tu vi của Dương Thiên Lô.

Tuy rằng nàng đã một lần nữa khôi phục ý thức, Nguyên Thần cũng đã tìm được nơi sống nhờ, nhưng muốn cô động ra thực lực bản thân, một lần nữa khôi phục tu vi, lại hoàn toàn ký thác trên người Dương Thiên Lô. Chỉ khi Dương Thiên Lô thực sự mạnh lên, đạt tới cảnh giới Thần Đạo, nàng mới có thể mau chóng khôi phục. Bằng không, chỉ dựa vào một Tinh Giả Hậu Thiên như Dương Thiên Lô, làm sao có thể đủ cung cấp lượng thiên địa linh khí khổng lồ cho nàng đây?

- Hắc hắc ... Việc này...

Dương Thiên Lô nhất thời xấu hổ gãi gãi đầu. Hấn chỉ mới vừa tấn cấp Tinh Giả cấp bốn mà thôi, về phần công pháp cấp năm này, hấn căn bản còn chưa có học qua.

Đạo tu luyện từng nói, kiêng kị nhất chính là chỉ vì cái trước mắt, cho nên trăm ngàn năm truyền thừa xuống dưới, để tránh tình huống này xuất hiện, tu luyện giả khi đạt tới cấp độ tu luyện nào thì chỉ được truyền thụ công pháp của cấp độ đó.

- Thì ra ngươi còn chưa học tập công pháp cấp năm, trách không được... Đã như vậy, ta liền truyền cho ngươi phương pháp thổ nạp.

Lăng Hi nhẹ giọng nói. Thanh âm chưa dứt, tâm thần Dương Thiên Lô bỗng nhiên rung động, trong sát na liền cảm giác như trời đất chuyển vần. Sau đó, hấn thấy mình xuất hiện trong một không gian kỳ dị.

Toàn bộ không gian là một mảnh hỗn độn, không có trời, không có đất, không sáng, cũng không tối, phẳng phất giống như tiến nhập vào trong hư không. Dương Thiên Lôi giống như đang phiêu đảng trong đó.

Càng khiến cho Dương Thiên Lôi khiếp sợ chính là, trong không gian kỳ dị này, hắn không ngờ lại thấy một thân ảnh tuyệt mỹ. Hầu như liếc mắt, hắn liền nhận ra thân ảnh đó là ai. Bất quá lúc này, nàng đã không còn xích lõa nữa, mà mặc một bộ quần áo trắng như tuyết, che khuất đi thân thể hoàn mỹ của nàng. Nàng đang mỉm cười nhìn Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi mở to hai mắt, vẻ mặt ngơ ngẩn, ánh mắt vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hoàn mỹ làm cho người ta hít thở không thông của nàng, hô hấp và nhịp tim trong nháy mắt liền tăng vọt lên. Hắn vốn là một tên hèn mọn, trong nháy mắt vừa nhìn thấy mỹ nữ, liền quên đi tất cả, trong đầu duy chỉ xuất hiện một hình ảnh, đó là thân thể mềm mại, mê hoặc của mỹ nữ kia khi nàng hoàn toàn xích lõa.

Hắn thấy lúc đó chỉ là một người không có khí tức sinh mệnh, giống như là một pho tượng, mà lúc này, khi mỹ nữ rõ ràng xuất hiện trước mắt hắn, lại mang đến cho hắn cảm giác hoàn toàn khác nhau. Nếu như không phải đã từng nhìn qua thân thể mỹ nữ này, Dương Thiên Lôi cho dù có hèn mọn hơn nữa cũng tuyệt đối sẽ không sinh ra bất luận ý niệm khinh nhờn nào trong đầu. Bởi vì, nàng thật sự là quá thánh khiết, nhất là tia mỉm cười nhàn nhạt kia, dường như có thể hòa tan tất cả những dơ bẩn và đáng ghê tởm của thế gian. Cho dù là bất luận kẻ nào cũng đều không mấy may có ý niệm khinh nhờn nào trong đầu.

Nhưng, sai thì cũng đã sai rồi. Lúc đó, Dương Thiên Lôi không chỉ nhìn thấy thân thể của mỹ nữ, lại còn nghiên cứu vô cùng tỉ mỉ. Cho nên, hắn kim lòng không được, liền đem thân thể hoàn mỹ kia so sánh với bộ dáng thánh khiết hiện tại, nước bọt hầu như trong nháy mắt nhỏ xuống tong tong.

- Người nghĩ cái gì?

Mỹ nữ vốn còn đang mỉm cười, nhất thời biểu tình biến đổi, tức giận nói.

Tư tưởng của Dương Thiên Lôi căn bản tránh không khỏi cảm ứng của Lăng Hi, nàng há lại không biết hắn nghĩ cái gì trong đầu?

- Khụ khụ...

Dương Thiên Lôi nhất thời lại càng hoảng sợ, vội vàng thu liễm tâm thần, xấu hổ hỏi:

- Mỹ nữ... Đây là nơi nào? Vì sao ta lại đến đây?

- Gọi Lăng Hi đi! Đây chính là trong đầu của ngươi, cũng chính là không gian ý thức của ngươi. Được rồi, ta vừa mới thức tỉnh, Nguyên Thần còn rất yếu ớt, đưa ngươi vào không gian ý thức đã tiêu hao rất nhiều niệm lực của ta. Thời gian của ta không nhiều lắm, ngươi phải cẩn thận ghi nhớ, cũng phải cảm nhận tâm cảnh của ta.

Lăng Hi nói xong, liền quay qua Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng vẫy tay. Dương Thiên Lôi nhất thời bay tới trước mặt nàng.

- Ngũ tâm hướng lên trời, ngồi xếp bằng xuống.

Lăng Hi trầm giọng nói.

Ngũ tâm, chính là đỉnh đầu, hai tay và hai chân, hợp lại thành ngũ tâm. Ngũ tâm hướng lên trời còn gọi là “song bàn”. Loại tư thế này chính là thường dùng để tu tập thổ nạp.

Dương Thiên Lôi lúc này cũng không dám hàm hồ.

Trở thành cường giả, bằng tuyệt thế thần công khiến cho vô số muội muội say mê, chính là lý tưởng vĩ đại của hắn. Mỹ nữ tuy rằng quan trọng, nhưng không có đủ thực lực, làm sao có thể được mỹ nữ yêu mến?

99. Chương 88: Tiếp Tục Thâm Nhập.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 88: Tiếp tục thâm nhập.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Điểm ấy chính là sự thật căn bản nhất, Dương Thiên Lôĩ tất nhiên hiểu được. Hẳn đương nhiên rõ ràng, tu luyện so với mỹ nữ quan trọng hơn, bằng không sẽ lẫn lộn đầu đuôi hết.

Nhất thời, Dương Thiên Lôĩ lại giống như khi đối mặt với Trương Tử Hàm. Sau khi khoanh chân ngồi xuống, liền thu liễm tâm thần, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đúng lúc này, đôi môi mềm mại của Lăng Hi khẽ hé ra, những câu khẩu quyết liên tiếp vọng vào tai Dương Thiên Lôĩ hết sức rõ ràng, cũng đồng thời dẫn dắt Dương Thiên Lôĩ tiến nhập trạng thái tu luyện.

Sau đó, hai tay Lăng Hi nhẹ nhàng dán vào sau lưng Dương Thiên Lôĩ. Thoáng chốc trong lúc đó, một cảm giác huyền hoặc khó hiểu xuất hiện trong lòng Dương Thiên Lôĩ. Hẳn rõ ràng cảm ứng được tâm tình của Lăng Hi. Trong nháy mắt này, tâm tình hai người phẳng phất như kết nối cùng một chỗ, đạt tới cảnh giới tâm ý tương thông.

Loại tâm tình này chính là chỗ tinh yếu trong phương pháp thổ nạp của Lăng Hi.

Ngộ tính của Dương Thiên Lôĩ vốn là không giống bình thường, hầu như chỉ trong chốc lát liền tiến nhập trạng thái tu luyện, hoàn toàn chìm đắm trong sự huyền ảo của công pháp mới.

...

- Phù...

Sau khi Dương Thiên Lôĩ dựa theo khẩu quyết của công pháp, vận hành ba mươi sáu chu thiên, thành công đem một tia tinh thần lực yếu ớt tiến nhập lực phủ ngũ tạng, rốt cục thở dài một hơi, chậm rãi thu công, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Chỉ là khi thấy khung cảnh trước mắt, lại khiến Dương Thiên Lôĩ hơi sửng sốt. Vì sao hẳn không còn ở không gian kia nữa? Mỹ nữ Lăng Hi đâu?

- Lăng Hi?

Dương Thiên Lôĩ nhin không được nhẹ giọng hô. Nhưng mà, vô luận là trong đầu hay xung quanh, cũng không có bất luận thanh âm gì đáp lại. Mỹ nữ Lăng Hi kia lại hoàn toàn biến mất lần nữa, phẳng phất như căn bản chưa từng xuất hiện.

Liên tục gọi thử mấy tiếng, Dương Thiên Lôĩ cũng chỉ đành bỏ qua.

Lúc này, mặt trời đã nhô lên chói chang, đã tới buổi trưa rồi. Tuy rằng Dương Thiên Lôĩ tu luyện suốt đêm nhưng lại không có chút mỏi mệt nào, không những thế, hẳn còn cảm thấy cả người tràn ngập lực lượng. Nhất là hô hấp trở nên so với trước đây càng dài hơn, sâu hơn. Đường như trong một hơi thở đó đều tràn đầy lực lượng.

Nhắc lên ba lô mang đây mà hạch, Dương Thiên Lôĩ mang theo Thương Viêm Kiếm lại tiếp tục tiến vào nơi hoang dã.

Nhìn phương hướng một chút, Dương Thiên Lôĩ trực tiếp đi vào chỗ sâu nhất, bắt đầu một ngày một đêm thí luyện mới.

Thân hình hẳn rất nhanh xuyên qua đám ma thú cấp ba, cấp bốn, thậm chí cả ma thú cấp năm cũng đã không còn hứng thú với hẳn. Mục tiêu của hẳn bây giờ là ma thú cấp sáu.

Ma thú cấp năm, giống như Ma Lang vương tuy rằng cũng phải tốn rất nhiều công sức, nhưng đối với Dương Thiên Lôĩ mà nói, cũng không có nhiều tính khiêu chiến. Cũng không phải tất cả ma thú đều được như phong báo vậy, tuy rằng chỉ là ma thú cấp bốn nhưng lại có được sở trường đặc biệt, có thể giúp cho Dương Thiên Lôĩ qua đó có được một chút gợi ý.

Liên tục băng qua hơn mười dặm, sau khi xác định đã đi xa khỏi lĩnh vực ma lang, Dương Thiên Lôi dường như hóa thành một tên điên, phấn khích tru lên nhằm hấp dẫn ma thú kéo tới.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Dương Thiên Lôi đã gọi tới được một ma thú cấp năm “Liệt Diễm hổ”. Sau khi chiến đấu một phen, cũng không có bất luận tính khiêu chiến gì, nhưng Dương Thiên Lôi cũng thu được một viên ma hạch cấp năm.

Tiếp tục thâm nhập, tiếp tục tru lên, tiếp tục săn giết...

Sau khi liên tục chạy hơn mười dặm, lại liên tục chém giết bảy ma thú cấp năm, Dương Thiên Lôi đối với ma thú cấp năm triệt để mất đi hứng thú.

Lúc này, tính toán sơ qua khoảng cách mình xâm nhập, Dương Thiên Lôi phát hiện mình đã chạy tới sát biên giới khu vực cấp một. Nếu như còn tiếp tục xâm nhập, e là sẽ tiến vào khu vực cấp hai.

- Xem ra ở khu vực thứ nhất, ma thú cấp năm đã là ma thú cấp cao nhất rồi. Nếu muốn chém giết ma thú cấp sáu, e rằng cần phải tiến vào khu vực thứ hai.

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng. Sau khi hơi do dự một chút, hắn quyết định tiếp tục thâm nhập.

Tuy rằng hắn biết rõ hậu quả của việc làm này, tới lúc thí luyện kết thúc, một khi hắn đưa ra ma hạch cấp sáu, tất nhiên sẽ gây nên một trận oanh động, nhưng hắn không muốn nghĩ nhiều như vậy. Mau chóng đề thăng thực lực của chính mình mới là then chốt. Huống chi cho dù có bại lộ thực lực của mình cũng chỉ là một phần rất nhỏ, một bộ phận không đáng kể. Nếu đã cao điệu mà đoạt lại vinh quang và ánh sáng thuộc về mình trước kia, bây giờ có cao thêm lần nữa cũng đâu có sao? Chỉ cần không lộ ra con bài tẩy chân chính của bản thân, thì trước sau mình vẫn luôn giữ được thế chủ động.

Thế chất kỳ lạ, đan điền kỳ dị, còn có mỹ nữ cao thủ Lăng Hi đang ở trong đầu mình mới chính là con bài tẩy lớn nhất của mình.

Đương nhiên cần phải khiến mỹ nữ Lăng Hi kia chịu hợp tác mới được!

Cảm giác “Giả trư ăn thịt hổ” đó Dương Thiên Lôi rất thích thú.

Nhưng ca là rồng có được hay không? Cần gì phải là một con heo vừa béo phì lại vừa xấu xí đây? Giả trang một lão hổ uy phong lẫm lẫm không phải càng tốt hơn sao?

...

Sau khi lặng yên không một tiếng động mà đi về phía trước hơn mười dặm, Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm ứng được khí tức ma thú trong không khí càng ngày càng đậm, thiên địa linh khí cũng càng ngày càng dày hơn.

Ma thú cấp bốn nhìn mãi quen mắt, gần như là đệ nhất trong khu vực cấp một, sang khu vực cấp hai lại chỉ như tôm tép, cách một đoạn ngắn lại có thể thấy một con. Ngay cả ma thú cấp năm cũng đều rất bình thường, căn bản không cần mình phải đích thân khiêu khích cũng có thể dễ dàng tìm được.

Ma thú cấp năm, nếu như hai ngày trước đối với Dương Thiên Lôi còn có tính khiêu chiến nhất định. Nhưng từ khi Dương Thiên Lôi đột phá đến Tinh Giả cấp bốn, lại trải qua chiến đấu với đàn ma lang, lúc này hắn đã trưởng thành hơn rất nhiều. Tuy rằng vẫn chưa thể đạt đến mức như chém giết ma thú cấp một, hai, nhưng những ma thú đạt cảnh giới như vậy đã không còn bất luận tính khiêu chiến gì đang nói, chỉ cần ra sức một chút, liền có thể nhẹ nhàng giết chết.

Tốc độ biến hóa lớn như vậy, ngay cả bản thân Dương Thiên Lôi cũng cảm thấy bội phục chính mình. Thế nhưng, nghĩ tới cao thủ Tiên Thiên, nghĩ đến mỹ nữ thần bí trong đầu, nhất là cảnh giới Thần Đạo mà mỹ nữ nói tới, thành tựu kia của hắn đâu có đáng gì. Vậy mà chút tự hào này của hắn nhất thời liền bị chà đạp chia năm xẻ bảy.

- Đẳng cấp ma thú tối cao của khu vực thứ hai hắn là cấp sáu. Ở đây tuy rằng cũng có thể gặp được ma thú cấp sáu, nhưng tỉ lệ không lớn. Xem ra mình còn phải thâm nhập sâu nữa mới được.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Dương Thiên Lôi liền không lãng phí thời gian, cước bộ tiếp tục gia tăng nhanh hơn.

100. Chương 89: Đề Cử

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 89: Đề cử

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chỉ khi thỉnh thoảng đụng phải ma thú đuôi mù, Dương Thiên Lôi mới thuận tay đánh chết, còn lại tuyệt đại đa số thời gian đều dùng để chạy nhanh trên đường.

Khi sắc trời dần dần tối lại, Dương Thiên Lôi đã thâm nhập vào khu vực thứ hai khoảng gần năm mươi dặm, đại khái là đã đi tới vị trí trung tâm. Nhưng vận khí của hắn thực sự quá tồi đi, trước sau vẫn chưa gặp được ma thú cấp sáu nào.

Tuy rằng không cảm thấy chút mệt mỏi nào, nhưng Dương Thiên Lôi lại cảm thấy đói không thể nhịn được. Điều này khiến Dương Thiên Lôi rất khó hiểu, cũng rất kỳ quái.

Chẳng lẽ là do tiêu hao lực lượng quá lớn tạo thành sao? Tỉ mỉ hồi tưởng lại những gì trải qua trong thời gian này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nghĩ đến khối thiên thạch kia, hình như từ khi thôn phệ nó, hắn liền không còn cảm giác đói. Thậm chí khi đại chiến với đàn ma lang, loại cảm giác đói mãnh liệt này mới một lần nữa trở lại trên người mình. Lẽ nào nếu mình thôn phệ vẫn thạch đó thì có thể đỡ đói? Nhưng ngay lập tức Dương Thiên Lôi liền phủ định suy nghĩ sai lầm này.

Lắc đầu, khi Dương Thiên Lôi thuận lợi giải quyết một ma thú cấp năm, ngay cả thi thể cũng khiêng trên vai. Hiện tại chỉ có thể dùng thịt ma thú giải quyết cơn đói mà thôi.

Lấy một ít củi gỗ ven đường, Dương Thiên Lôi tìm được một cái huyệt động thiên nhiên, liền đi vào, sau khi quét tước sơ qua một chút, lại dùng Thương Viêm Kiếm phân thit ma thú thành từng miếng, nhóm lửa, trực tiếp nướng lên.

Một lúc sau, mùi thịt nướng liền tản ra bốn phía, khiến Dương Thiên Lôi mạnh mẽ nuốt nước miếng. Chỉ là khi hắn chuẩn bị ăn, lại có một loại cảm giác khó có thể nuốt xuống.

- Con mẹ nó, sớm biết vậy đã mang theo một ít gia vị đến đây rồi.

Dương Thiên Lôi phì cười nói. Tuy rằng khó ăn, nhưng chịu không nổi cảm giác đói cồn cào trong bụng, đành phải kiên trì nhét vào miệng. Sau khi ăn hết hai cái đùi của con thú, rốt cục đã cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Kiểm kê toàn bộ thu hoạch ngày hôm nay, tuy rằng chỉ có nửa ngày, hơn nữa đại bộ phận thời gian đều là chạy trên đường, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn săn giết được tới bảy ma thú cấp bốn, hai mươi ba ma thú cấp năm.

Thành tích như vậy, nếu bất luận kẻ nào biết được cũng đều khiếp sợ đến cảm rớt xuống đất hết. Ngay cả những Tinh Giả cấp sáu như Lôi Hoành, Trương Tử Hàm, cũng đều chỉ có thể tự than không bằng.

Chém giết ma thú cấp năm đối với bọn họ mà nói cũng rất nhẹ nhàng, dù sao bọn họ cũng có thực lực Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, chỉ cần tản mát khí tức ra liền có thể tạo được hiệu quả to lớn. Nhưng nếu muốn bọn họ liên tục chém giết mấy đầu mà nói, sẽ không dễ dàng như vậy. Dù sao thể lực cùng tinh thần lực của bọn họ đều là hạn chế lớn nhất, đối với loại người biến thái không biết mệt mỏi như Dương Thiên Lôi căn bản là không thể so sánh.

- Tổng cộng 31.621 điểm, tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái hẳn là không thành vấn đề. Ngày mai sẽ trực tiếp chạy đến chỗ sâu nhất trong khu vực thứ hai này xem sao.

Sau khi đã xác định xong kế hoạch ngày mai, Dương Thiên Lôi bắt đầu tu luyện công pháp thổ nạp do mỹ nữ Lăng Hi truyền thụ, rèn luyện phủ tạng.

Đồng thời, trong lòng mơ hồ có một tia chờ mong, không biết mỹ nữ kia liệu có xuất hiện lần nữa trong khi mình đang tu luyện hay không?

Sau khi liên tục vận chuyển ba mươi sáu chu thiên, Dương Thiên Lô lại một lần nữa thành công đem một tia tinh thần lực vào trong lục phủ ngũ tạng.

Dương Thiên Lô không hề cảm thấy có chút mệt mỏi nào.

Theo như lời Lăng Hi nói, lục phủ ngũ tạng chính là nơi yếu đuối nhất trong con người. Thông qua hô hấp thổ nạp tinh thần lực để rèn luyện nó, việc đầu tiên phải làm chính là dùng tâm thần dẫn đường, ngưng tụ tinh thần lực hóa thành một tia rất nhỏ, tiến hành rèn luyện nó từng chút một.

Bằng không, chỉ cần hơi không cẩn thận là có thể dẫn đến phá hủy chính lục phủ ngũ tạng của mình. Cho nên, khi cảm thấy bản thân không khỏe, cần lập tức ngừng rèn luyện, nghỉ ngơi, chăm sóc tốt cơ thể một thời gian mới có thể tiếp tục tiến hành những lần sau.

Bình thường, khi Tinh Giả tu luyện nếu muốn ngưng tụ tinh thần lực hóa thành như những sợi tơ cũng phải mất mấy tháng, nhưng Dương Thiên Lô với thể chất biến thái lại không có bất cứ khó khăn gì, tối hôm qua lúc tu luyện liền có thể dễ dàng làm được.

Điểm ấy ngay cả Lăng Hi là người truyền thụ công pháp này cho Dương Thiên Lô cũng phải bất ngờ. Nàng đã nghĩ rằng, Dương Thiên Lô muốn làm được như vậy, chỉ ít cũng phải mất khoảng một tháng. Tuy nhiên, điều này cũng không có gì đáng nói, then chốt nhất chính là, khi nàng truyền thụ công pháp, lại quên mất Dương Thiên Lô chính là thân thể Huyền Thiên.

Người bình thường đúng là cần phải cẩn thận từng li từng tí ngưng tụ tinh thần lực hóa thành mảnh như tơ để rèn luyện lục phủ ngũ tạng. Nhưng với Dương Thiên Lô có thân thể Huyền Thiên mà nói, lại căn bản không cần làm như vậy. Năng lực tiếp nhận của lục phủ ngũ tạng của hắn người bình thường không thể sánh bằng.

Nếu không cảm thấy chút mệt mỏi nào, vậy Dương Thiên Lô cũng không cần lãng phí thời gian, tiếp tục bắt đầu rèn luyện lần nữa.

...

Ngày thứ tư sau khi thí luyện bắt đầu, bên cạnh lạch trời thật lớn kia, hai người Dương lão và Tiêu Hà đang ngồi khoanh chân hướng vào nhau.

Nét mặt già nua của Dương lão tràn đầy vui vẻ, có vẻ thật thoải mái, mà thần tình của Tiêu Hà lại vô cùng ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào bàn cờ đặt giữa hai người, trầm tư một lúc lâu, rốt cuộc phiên muộn nói:

- Ta thua!

- Đa tạ, đa tạ! Thật sự là may mắn a...Ha ha...

Dương lão đắc ý nói.

- Nói đi, ngươi muốn tiến cử người nào?

Tiêu Hà phiên muộn nói. Tuy rằng chỉ thua có nửa mục, khiến Tiêu Hà rất âm ỉ, nhưng thân là một cao thủ Tiên Thiên cấp ba, nguyện ý đánh cược chịu thua, lão sao có thể bỏ chạy đây.

Kỳ đạo là phương diện yêu thích nhất của Tiêu Hà ngoại trừ tu luyện.

Hai lão già phải ở chỗ này chờ các tuyển thủ thí luyện trở về, để đề phòng những tình huống bất ngờ xảy ra, cũng không thể tiến nhập vào trạng thái tu luyện. Tới cảnh giới này của bọn họ, một khi tu luyện, đầu phải mấy canh giờ ngẩn ngui như vậy là có thể được, mười ngày nửa tháng là chuyện rất bình thường.

Cho nên, trong hoàn cảnh chán muốn chết, thông qua đề nghị của Tiêu Hà, Dương lão vốn rất thích chơi cờ liền đáp ứng ngay lập tức. Không có biện pháp a, cho dù không thích cũng đành phải đáp ứng. Ai bảo ta là sứ giả của Trảm Không Kiếm Phái chứ? Những đệ tử thí luyện này có được lựa chọn hay không tất nhiên do thành tích thí luyện quyết định, nhưng Tiêu Hà muốn nói xấu mấy câu cũng rất dễ dàng.

Chỉ là sau khi hai người chơi mấy ván, Dương lão mỗi lần đều thua.

Ngay từ đầu, Tiêu Hà còn tưởng kỳ nghệ của Dương lão không bằng mình, thế nhưng sau khi hai người chơi ba ngày, Tiêu Hà lại cảm giác không thích hợp. Lão gia hỏa này thu thì thua được rồi, nhưng vì sao mỗi lần thua đều là thua nửa mục vậy? Điều này cũng quá xảo diệu đi!

Sau khi có ý nghĩ này, trong mấy ván tiếp theo, Tiêu Hà đều kín đáo để lộ ra mấy sơ hở, tuy rằng kín đáo, nhưng Tiêu Hà lại có thể khẳng định, lấy khả năng đánh cờ của Dương lão, tất nhiên sẽ có thể nhận ra, từ đó giành được thắng lợi.

Nhưng ngoài ý liệu của Tiêu Hà, Dương lão quả nhiên làm bộ không thấy, vẫn như trước thua mình đúng nửa mục.

Điều này làm cho Tiêu Hà vô cùng khó chịu. Rõ ràng lão gia hỏa này đang nhường bộ mình. Sao lại có thể như vậy? Đây chính là sỉ nhục kỳ nghệ của mình.

Tiêu Hà là lão già thành tinh, đương nhiên hiểu vì sao Dương lão làm như vậy.

Cho nên, để thông thoáng khoái khoái cùng Dương lão sát phạt, Tiêu Hà nói một câu, khiến Dương lão vốn lãnh đạm tự nhiên lại thoáng cái kích động mà nhảy dựng lên, như ăn phải thuốc kích thích vậy.

- Ba ván thắng hai, nếu người thắng, người có thể đề cử một đệ tử thí luyện, ta bảo đảm hẳn có thể tiến nhập Trảm Không Kiểm Phái!

- Tiêu huynh, huynh nói thật?

- Dương nhiên thật!

- Thua không tức giận, không để bụng, không nuốt lời?

Dương lão hỏi lại lần nữa.

- Người đây là hoài nghi phẩm chất đánh cờ của ta?

Tiêu Hà phùng râu trợn mắt nói.

Hắn và Dương lão quen biết từ rất sớm. Tuy rằng chưa được coi là rất thân thiết, nhưng tiếp xúc mấy ngày nay, hai người ở chung lại vô cùng hòa hợp, trên con đường võ đạo cũng tham khảo lẫn nhau rất nhiều, hai người đều thu được lợi ích khá lớn.

Nhất là Tiêu Hà, lão là đệ tử thuần túy của Trảm Không Kiểm Phái, trên con đường tu luyện, không thiếu nhất chính là phương pháp chính tông. Mà Dương lão lại không có xuất thân, toàn bộ dựa vào thiên phú, nghị lực mới có thể có được thành tựu ngày hôm nay. Cho nên, cảm ngộ tu luyện đặc biệt của Dương lão đối với Tiêu Hà lại có ý nghĩa tham khảo không nhỏ. Đồng thời, những kinh nghiệm tâm đắc của một đại môn phái trăm ngàn năm truyền thừa tới nay cũng giúp cho Dương lão thu được rất nhiều lợi ích. Điều này khiến cho hai người có cảm giác thấu hiểu không ít, giao tình cũng phát triển nhanh hơn, đã tới mức xưng huynh gọi đệ.

Cho nên, Tiêu Hà và Dương lão nói chuyện cũng không cần cố kỵ gì.

- Tốt! Vậy một lời đã định!

Dương lão bỗng nhiên như thay đổi thành một người khác, toàn thân tinh thần phấn chấn, mặt mũi hồng hào.

Kế tiếp liền xuất hiện một màn kia. Hai ván, Dương lão chỉ cần hai ván liền kết thúc cuộc chiến. Giành thắng lợi 2-0.

- Đề cử ai được đây?

Nghe Tiêu Hà nói, Dương lão bắt đầu tự hỏi.

Đề cử ai quả thật là một vấn đề. Nếu như người được đề cử bằng vào thành tích thí luyện có thể tiến vào Trảm Không Kiểm Phái mà nói, vậy suất đề cử này quả thực là lãng phí. Suy đi nghĩ lại, cân nhắc nửa ngày, Dương lão vẫn đắn đo chưa quyết.

- Nói mau! Có gì mà phải suy nghĩ.

Tiêu Hà giục già.

- Này... Tiêu huynh, có thể chờ sau khi biết được thành tích thí luyện, ta sẽ đề cử được không?

Trong lòng Dương lão tuy rằng nghĩ tới vài người, nhưng cũng không dám chắc chắn.

- Như vậy sao được. Nếu người không nói, vậy không thể trách ta không tuân thủ lời hứa.

Tiêu Hà nói.

- Vậy... Được rồi, đã như vậy, thì Dương Thiên Lôi đi.

Cuối cùng, Dương lão quyết định nói ra tên Dương Thiên Lôi.

Đối với Dương Thiên Lôi, Dương lão quả thực có điểm thiên vị. Một là, Dương Thiên Lôi hợp khẩu vị của lão, hai là, từ trên người Dương Thiên Lôi, lão thấy được bóng dáng của mình. Loại tinh thần kiên quyết không từ bỏ này, cùng lão trong thời kỳ niên thiếu vô cùng giống nhau!

Tuy nhiên, điểm quan trọng nhất là, Dương lão không thể khẳng định Dương Thiên Lôi có thể vượt qua thí luyện mà tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái hay không. Mặc dù trong “tỷ thí người mới”, Dương Thiên Lôi biểu hiện ra thiên phú kinh người, nhưng hần chung quy vẫn chỉ là một Tinh Giả cấp ba đỉnh phong. Cấp bậc thấp là cái thứ nhất. Thứ hai, Dương Thiên Lôi lại có Tiên Thiên lục giác trì độn. Chỉ bằng hai điểm này, e rằng đã sớm lẫn át hết mọi lợi thế khác rồi.

Mà thành tích thí luyện, ngoại trừ lực lượng bản thân, còn phụ thuộc vào vận khí. Cho nên, Dương lão căn bản không thể khẳng định thành tích thí luyện của Dương Thiên Lôi sẽ như thế nào

Do đó, Dương lão suy nghĩ mãi, cuối cùng quyết định đem cơ hội này cho Dương Thiên Lôi.

- Ta đoán chính là tiểu tử này!

Trên mặt Tiêu Hà lộ ra vẻ quả đúng là thế, nói:

- Khi “tỷ thí người mới” diễn ra, người mời ta theo dõi chính là để xem tiểu tử này thi đấu. Nói thật, tuy rằng tiểu tử này cấp bậc thấp, nhưng ngộ tính tuyệt đối là cấp bậc thiên tài. Hơn nữa tổ chất thân thể vô cùng cường đại, tiến bộ có thể nói là thần tốc. Đáng tiếc duy nhất chính là chỉ có một thuộc tính, hơn nữa lại là Tiên Thiên lục giác trì độn. Bằng không, môn phái trực tiếp thu nạp cũng không có bất luận vấn đề gì. Tiểu tử này muốn bằng thành tích thí luyện tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái quả thực có điểm khó khăn. Nhưng đó là người người đã chọn, ta đáp ứng người!

- Ha ha! Vậy là tốt rồi! Chúng ta tiếp tục chứ? Vẫn là quy củ cũ, ba ván thắng hai, ta thắng lại có thể đề cử một người.

Dương lão mỉm cười nói.

- Người nói hay lắm! Năng lực của ta bảo đảm một người đã là cực hạn. Tuy nhiên, cờ hay ăn nhau về cuối. Chúng ta thay đổi tiền cược!

....

Khi hai lão đầu đang túi bụi, tại chỗ sâu nhất trong khu vực thứ hai.

- Ngao...

Một tiếng thú rống vang vọng thiên địa bỗng nhiên bộc phát, uy áp cường hãn cuộn cuộn, không ngờ còn hơn xa cực hạn của ma thú cấp sáu. Hai tròng mắt hung hãn vốn màu vàng đất lúc này lại biến thành màu đỏ như máu, toàn thân lông lá dựng thẳng lên, từng bước một đi về phía thân ảnh mảnh mai trước mặt.

Mỗi một bước đi đều để lại một dấu chân thật sâu, mặt đất dường như đang run rẩy.

Tại thời điểm con người mảnh mai nhỏ bé này mang đến cho nó uy hiếp sinh mệnh thật lớn, nó rốt cục kích phát thành công tiềm năng của ma thú – Thú huyết phi đằng.

Trong nháy mắt này, uy áp và lực lượng của nó đều tăng lên gấp đôi.

Trương Tử Hàm khiếp sợ nhìn ma thú vốn sẽ bị mình đánh chết. Nàng cảm thụ được uy hiếp thật lớn. Khí tức cuộn cuộn và uy áp kinh khủng bỗng nhiên biến thành cường đại kia khiến nàng hầu như không chịu nổi.

Ma thú cấp sáu, đối với một Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong như Trương Tử Hàm, vốn là muốn đánh chết nó tuy cũng phải phí rất nhiều sức lực, nhưng căn bản không có bất cứ nguy hiểm gì. Vậy mà không ngờ, ma thú cấp sáu này, ngay khi nàng chuẩn bị đắc thủ đột nhiên lại cường đại thêm mấy lần.

101. Chương 90: Chỉ Có Đánh Một Trận.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 90: Chỉ có đánh một trận.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này, tinh thần lực của Trương Tử Hàm đã tiêu hao hơn phân nửa, thể lực cũng còn lại không nhiều lắm, lấy tình huống lấy yếu đánh mạnh như vậy, làm sao có thể địch lại nó?

Hầu như là trong nháy mắt, Trương Tử Hàm liền quả quyết xoay người bỏ chạy.

Nhưng mà, khiến Trương Tử Hàm không nghĩ tới chính là, trong nháy mắt khi thân hình nàng vừa động, ma thú cấp sáu đột nhiên biến cường kia không ngờ lại lấy tốc độ kinh người chặn trước mặt nàng. Trương Tử Hàm liên tục thay đổi phương hướng vài lần, lại vẫn không thể nào thoát được.

Dưới sự sợ hãi, Trương Tử Hàm đề thăng tốc độ tới cực hạn, lợi dụng sự linh xảo của bản thân, thân hình rất nhanh xuyên qua rừng cây. Chỉ là, ma thú dường như phát cuồng kia lại như chiếc xe tăng to lớn, không coi chướng ngại vật ra gì, lấy tốc độ kinh người đuổi theo không bỏ.

Một tiếng rống giận kinh khủng từ trong miệng ma thú phát ra.

Trương Tử Hàm đã cảm nhận được khí tức cường liệt do ma thú mang đến. Nó lại từng chút một tiếp cận chính mình.

Nếu cứ tiếp tục chạy như vậy, kết quả duy nhất của nàng chính là, bị ma thú đánh chết.

Không nói ma thú này có thể đuổi theo mình, nếu còn tiếp tục chạy như vậy, khẳng định sẽ khiến ma thú khác chú ý mà gặp phải vây công của ma thú. Tới lúc đó, nàng sẽ không còn đủ chỉ một tia sinh cơ.

Chỉ có liều mạng đánh một trận mới là hi vọng duy nhất của nàng.

Trương Tử Hàm nhận rõ tình thế, trong nháy mắt liền bình tĩnh lại. Nhân thần bỗng nhiên trở nên kiên nghị, nhìn thẳng vào ma thú.

Huyền Băng Kiếm tản ra hào quang xanh lam hoành ngang trước người, tinh thần lực hệ thủy quanh thân được đề thăng tới cực hạn, khí tức cuộn cuộn trong nháy mắt tràn ra. Có lẽ là uy hiếp tử vong quá khủng khiếp, khiến Trương Tử Hàm trở nên tỉnh táo chưa từng có. Trong đầu nàng kim không được lại hiện ra một thân ảnh có vẻ gầy yếu nhưng lại như tiêu thương, hiên ngang thẳng đứng.

“Hắn có sinh mệnh lực cường đại, ý chí bất khuất. Hắn kiên cường, cho dù thắng hay bại, mỗi lần té ngã lại lập tức đứng lên!”

Nhớ lại lời nói của Dương Thiên Lôi, nhớ lại trận đánh giữa Dương Thiên Lôi và Vũ Đại Lăng thể hiện ý chí bất khuất, Trương Tử Hàm hoàn toàn trừ bỏ hết mọi sợ hãi, tâm thần đạt tới trình độ tập trung trước nay chưa từng có.

Trong nháy mắt, ma thú đang nổi giận đến phát cuồng kia bỗng nhào tới trước người nàng. Tinh thần lực hệ thủy quanh thân cùng với khí tức được đề thăng tới cực hạn, toàn bộ tâm thần và lực lượng đều quán chú trên Huyền Băng Kiếm, đâm ra một kiếm mạnh nhất trong đời nàng từ trước tới nay.

Huyền Băng Kiếm bỗng nhiên bổ bắn ra hào quang băng lam sáng chói, xẹt qua như một dải lụa, nhanh như thiểm điện hướng về phía yết hầu của ma thú.

Cũng chính trong giờ khắc này, một loại cảm giác kỳ dị bỗng nhiên xuất hiện trong khi Trương Tử Hàm đâm ra Huyền Băng Kiếm, người và kiếm phẳng phất như hòa thành một thể, đạt tới cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất.

Một loại khí tức băng lãnh đến cực điểm xuất hiện trong trái tim Trương Tử Hàm. Tinh thần lực hệ thủy cuộn cuộn phẳng phất như trong nháy mắt cô đọng lại, hóa thành một năng lượng hệ băng tinh thuần, từ trong Huyền Băng Kiếm bắn ra.

- Phập...

Sau khi Huyền Băng Kiếm trực tiếp đâm thủng yết hầu ma thú, liền nhẹ nhàng xoắn một cái, nhất thời nửa đầu của ma thú rơi xuống. Máu tươi thoáng trong chốc lát uôn ra. Chỉ là tới giữa không trung lại đột nhiên ngưng tụ lại thành một khối, dường như bị đông kết lại. Trong lúc gần chết, ma thú vẫn không cam lòng vùng móng vuốt sắc bén lên. Nhưng mà, móng vuốt được một nửa, liền “Bịch!” một tiếng cứng ngắc mà ngã trên mặt đất. Toàn bộ thân thể giống như bị đông lại, không ngờ lại lập lòe băng tinh.

Trương Tử Hàm ngạc nhiên nhìn ma thú ngã xuống, lại nhìn Huyền Băng Kiếm trong tay, nháy mắt trong lòng tràn ngập vui sướng và kích động của cảm giác sống sót sau tai nạn, hai hàng nước mắt trong suốt không kìm được mà lăn dài trên hai má bị máu đen, tro bụi làm ô uế, nhất thời lưu lại hai ngón lệ rõ ràng.

- Khí tức băng, ta...Rốt cục cũng lĩnh ngộ được khí tức băng!

Ngực Trương Tử Hàm phập phồng kịch liệt, vui đến phát khóc, nói.

Nếu như không phải tại thời khắc mấu chốt chợt lĩnh ngộ được khí tức băng, Trương Tử Hàm thật không dám tưởng tượng kết quả mà nàng sắp phải đối mặt sẽ thế nào. Một kiếm cường đại kia, tới bây giờ nghĩ lại vẫn khiến nàng run rẩy. Đồng thời, một kiếm cường đại kia cũng rút sạch tất cả thể lực cũng như tinh thần lực của nàng.

Tạm nén tâm tình đang kích động, Trương Tử Hàm vội vàng ngồi xếp bằng dưới đất, trải qua một khoảng thời gian ngắn điều tức, khôi phục lại một chút thể lực và tinh thần lực, Trương Tử Hàm mới đi tới bên cạnh ma thú, dùng Huyền Băng Kiếm lấy ra ma hạch của ma thú này.

- 26.300 điểm! Thời gian chỉ còn có ba ngày, ta nhất định phải đạt được 60.000 điểm.

Đây là ma thú thứ năm mươi mà nàng săn giết được. Từ khi bắt đầu thí luyện tới bây giờ, nàng đã giết hai mươi tám ma thú cấp bốn, mười bảy ma thú cấp năm và năm ma thú cấp sáu.

Ngoại trừ buổi tối tu luyện và nghỉ ngơi, nàng cơ hồ đều dùng hết tất cả lực lượng. Trong đầu nàng chỉ có một ý niệm duy nhất, tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái!

Bộ quần áo vốn màu trắng như tuyết, lúc này nhuộm đầy vết máu, nhiều chỗ bị rách, rõ ràng là vết tích lưu lại khi nàng và ma thú chiến đấu. Cũng may là vết rách không ở những bộ vị then chốt. Nhưng mà, trên thân thể mềm mại của nàng đã để lại một vài vết thương thật sâu.

Mái tóc của nàng cũng rối tung, mất đi trật tự hàng ngày, trên mặt cũng đầy vết bẩn, chỉ có cặp mắt tuyệt mỹ trong suốt như nước hồ thu là vẫn tỏa ra ánh sáng mê người như trước.

Nhìn thời gian đã là chính Ngọ, Trương Tử Hàm kéo thân thể uể oải, cẩn thận từng li từng tí đi vào trong rừng, đi tới hang ổ phụ cận của ma thú.

Ma thú đều bảo vệ sào huyệt của mình. Nếu Trương Tử Hàm đã giết chết ma thú kia, như vậy hiện tại chỉ có ở trong sào huyệt của ma thú mới là an toàn nhất. Bằng không, một khi đi ra khỏi sào huyệt của ma thú này, rất dễ có thể gặp phải ma thú khác. Mà Trương Tử Hàm lúc này không có bất luận sức chiến đấu gì, cho dù là gặp phải ma thú cấp năm cũng không phải lúc này Trương Tử Hàm có thể chống đỡ được.

Tại phụ cận sào huyệt của ma thú, Trương Tử Hàm tìm thấy một cây đại thụ che trời. Nàng gian nan trèo lên một nhánh cây cực lớn, bắt đầu khôi phục lại thể lực và tinh thần lực của mình, lại một lần nữa chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc này, nàng đã ở sâu trong khu vực thứ hai.

Trương Tử Hàm không thể ngờ rằng, sau khi nàng lấy đi ma hạch của ma thú rồi rời đi khoảng một canh giờ, một đạo thân ảnh lại xuất hiện bên cạnh thi thể của ma thú.

102. Chương 91: Giác Quan Thứ Sáu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 91: Giác quan thứ sáu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ma thú cấp sáu, ta kháo! Ca thật vất vả mới gặp được một con, không ngờ lại là đồ chết rồi! Con mẹ nó chứ!

Thân ảnh kia có vẻ vô cùng phiền muộn nói, đá một cước vào thi thể của ma thú. Thân thể to lớn chừng mấy trăm cân không ngờ “Bịch!” một tiếng, trực tiếp bị đá bay đi mấy trượng.

- Ồ?

Thân ảnh kia bỗng nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, hai con mắt tròn trĩnh như chuông đồng, yên lặng nhìn mấy viên nhỏ bằng hạt đậu, trong suốt với màu sắc khác nhau nằm trên mặt đất, giống như là phát hiện ra bảo bối vậy, vội vã khom lưng xuống nhặt lên.

- Khiêu khiêu đường! Oa ha ha ha! Thì ra là Tử Hàm muội muội! Nhất định là nàng!

Đạo thân ảnh này chính là Dương Thiên Lôi đã thâm nhập vào khu vực thứ hai. Hắn vốn rất phiền muộn bởi vì thật vất vả mới tìm được một đầu ma thú cấp sáu lại bị người khác giành trước, lúc này bỗng nhiên hưng phấn tới mức hai mắt đều tỏa sáng.

- Duyên phận a! Giữa nơi hoang dã mênh mông này, trong vòng mấy trăm dặm, ca lại có thể gặp được Tử Hàm muội muội. Đây chẳng phải duyên phận thì là gì? Ha ha ha...

Dương Thiên Lôi hưng phấn nói, lại tiếp tục đi tới bên thi thể ma thú.

Khi hắn vừa đá ma thú liền cảm thấy một tia dị thường. Lúc này, khi đi tới trước ma thú, Dương Thiên Lôi liền cảm thụ được một cỗ khí tức lạnh lẽo, mặt ngoài thi thể của ma thú đã ngưng kết từng viên bọt nước. Dương Thiên Lôi thử đưa tay sờ lên thi thể, nhất thời liền cảm thấy một cỗ khí tức lạnh như băng.

- Trách không được lại mất cân bằng như vậy. Thì ra đã biến thành một khối băng rồi. Lẽ nào... Tử Hàm muội muội đã lĩnh ngộ được khí tức băng?

Trong lòng Dương Thiên Lôi nhất thời vui sướng, bởi vì Trương Tử Hàm mà cảm thấy cao hứng tự đáy lòng.

- Băng trên ma thú vẫn chưa hoàn toàn hòa tan, Tử Hàm muội muội khẳng định còn chưa đi xa được.

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lôi bắt đầu tỉ mỉ quan sát địa hình xung quanh, tìm kiếm từng chút một những dấu tích để lại.

Khi thấy dấu chân của ma thú lưu lại trong rừng cây hoang dã mà giật mình, Dương Thiên Lôi có thể tưởng tượng ra ma thú này cường hãn đến mức nào. Tuy rằng biết rõ ma thú đã bị Trương Tử Hàm giết chết, nhưng hắn vẫn như trước, vì Trương Tử Hàm mà cảm thấy sợ hãi. Theo những dấu vết mà ma thú lưu lại, Dương Thiên Lôi phát hiện vài giọt máu cùng một ít vãi trắng bị rách còn mắc trên cây. Điều này khiến tâm tình Dương Thiên Lôi nhất thời cuộn lên.

- Lẽ nào Tử Hàm muội muội bị thương rồi?

Nghĩ tới thân hình khổng lồ của ma thú kia, lại nghĩ tới thân thể mềm mại của Trương Tử Hàm, nghĩ tới nơi hoang sơn dã lĩnh không có người ở mặt mù, tràn đầy nguy hiểm, Dương Thiên Lô cũng không dám tiếp tục nghĩ nữa. Vô luận như thế nào hắn cũng phải tìm được Trương Tử Hàm trong thời gian ngắn nhất, không thể để nàng chịu thêm bất kỳ thương tổn nào nữa.

Trong đầu mau chóng phán đoán ra phương hướng Trương Tử Hàm có thể sẽ đi, thân hình Dương Thiên Lô nhất thời nhoáng lên, nhanh như thiểm điện phóng vào trong rừng cây.

Có lẽ bởi vì quá quan tâm Trương Tử Hàm, tinh thần lực trong cơ thể Dương Thiên Lô không ngờ lại tự động bắt đầu vận chuyển. Tuy rằng không có học qua bất kỳ loại tinh kỹ cảm ứng nào, nhưng vô hình trung, hai tai của hắn liền trở nên lay động, bất kỳ động tĩnh gì trong vòng khoảng một trăm mét không hiểu tại sao lại hoàn toàn tiến nhập vào trong tai hắn. Hai tròng mắt vốn màu đen giờ đây lóe ra từng đạo tinh quang, nhanh chóng quét qua khung cảnh quanh người. Bất kỳ dấu vết nào cũng đều hiện ra rõ ràng trong mắt hắn.

Sau một lát, một loại cảm giác mờ mờ lung lung kỳ dị liền xuất hiện trong lòng Dương Thiên Lô. Hắn phẳng phất như cảm ứng được tồn tại của Trương Tử Hàm. Tuy rằng mờ mờ lung lung không rõ ràng, nhưng trực giác của Dương Thiên Lô lại không ngừng chỉ dẫn hắn tiếp tục đi tới.

Loại cảm giác này giống như là giác quan thứ sáu thần kỳ, rõ ràng không nghe được bất kỳ thanh âm gì, cũng không thấy được bất luận dấu vết gì Trương Tử Hàm lưu lại, nhưng trong đầu Dương Thiên Lô lại càng lúc càng rõ ràng.

Mà ngay cả Dương Thiên Lô cũng không hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Nhưng hắn lại có thể khẳng định cảm giác của chính mình. Cho nên, hắn không có bất luận do dự gì, dựa vào loại cảm giác thần kỳ này, thân hình nhanh như thiểm điện chạy xuyên qua đám cây lá cản thận.

Hắn thật tình không biết, đây chính là giác quan thứ sáu mà tu luyện giả thiết thơ mơ ước.

Có một vài người Tiên Thiên lực giác rất mạnh, có thể cảm ứng được rất nhiều thứ mà người bình thường không cảm ứng được. Sở Hươu Hươu là một ví dụ. Nàng trời sinh có thể nhìn thấu tâm tư của tuyệt đại đa số người. Trước mặt nàng, người thường căn bản không thể nào nói dối. Đây chính là một trong số giác quan thứ sáu – “Tha tâm thông”!

Đương nhiên Sở Hươu Hươu chỉ là nắm được một chút bề ngoài của năng lực này mà thôi, cũng không có đạt được “Tha tâm thông” chân chính. “Tha tâm thông” chân chính đạt đến cảnh giới cao nhất có thể liếc mắt liền nhìn thấy trải nghiệm của một người, giống như đọc một cuốn sách vậy, không hề có bí mật gì có thể cất giấu được. Mà Sở Hươu Hươu thì chỉ khi trong lòng đối phương có suy nghĩ mới có thể mang đến cho nàng thông tin cần thiết.

Mà Dương Thiên Lô chính là bởi vì lo lắng cho Trương Tử Hàm mới trong lúc vô tình đã thức tỉnh một năng lực khác của giác quan thứ sáu – “Tâm linh cảm ứng”

Thân hình Dương Thiên Lô nhanh như thiểm điện xuyên qua rừng cây. Thân thể hắn vốn được rèn luyện trăm phần trăm, giờ đây giống như linh viên, không có bất luận cản trở gì, nhẹ nhàng không tiếng động mà lao nhanh về phía trước.

Hơn mười phút sau, Dương Thiên Lô bỗng nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía một cây đại thụ che trời.

Một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong mắt Dương Thiên Lô. Chỉ là, khi nhìn thấy bộ dáng thân ảnh này, lại khiến trong lòng Dương Thiên Lô tràn ngập cảm giác đau lòng và thương xót.

Vốn là bộ y phục trắng tinh không nhiễm một hạt bụi, lúc này không ngờ lại đầy máu đen, nhiều chỗ đã rách, loáng thoáng có thể thấy nhiều vết thương trên người nàng. Khuôn mặt trước kia nhẵn nhụi, trong suốt, trắng nõn nà, lúc này lại lem luốc đầy màu sắc, thật không khác gì một tên ăn mày (tiểu khiêu hóa). Mái tóc lộn xộn rối tung cũng mất đi vẻ sáng bóng thường ngày.

Tuy mới chỉ ngắn ngủi ba ngày không gặp, toàn thân nàng phẳng phất như gãy đi một vòng.

Tuy rằng Dương Thiên Lô rất muốn lập tức tiến đến, ôm thân thể mềm mại, uể oải kia vào lòng, hung hăng mà thương yêu một phen, nhưng lại không thể không nhịn xuống. Không nói đến Tử Hàm muội muội thân yêu có thể cho hắn cơ hội hay không, mà cho dù là cho, hắn cũng không dám.

103. Chương 92: Âm Thầm Theo Dõi.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 92: Âm thầm theo dõi.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bởi vì hắn hiểu rõ, Trương Tử Hàm vừa mới trải qua một hồi kịch đấu, đang ở giai đoạn khôi phục thể lực và tinh thần lực, không thể bị bất luận cái gì quấy rối.

Dương Thiên Lô cứ như vậy đứng ở nơi đó, lẳng lặng mà nhìn Trương Tử Hàm, đợi nàng tỉnh lại.

Qua nửa canh giờ sau, Trương Tử Hàm rốt cục thở một hơi thật dài, chậm rãi mở hai mắt. Trong đôi mắt trong như nước hồ thu kia tràn ngập vẻ ngạc nhiên vui sướng.

- Thuộc tính Băng! Ta đã chân chính lĩnh ngộ thuộc tính băng!

Trương Tử Hàm hưng phấn lắm lắm.

Ngay khi Dương Thiên Lô chuẩn bị mang đến cho nàng một niềm vui bất ngờ, Trương Tử Hàm bỗng nhanh như thiểm điện nhảy từ trên cây đại thụ xuống mang theo Huyền Băng Kiếm giống như lửa đốt xông chạy sâu vào trong rừng cây.

- Không phải chứ?

Dương Thiên Lô giật mình há to miệng

- Tử Hàm muội muội vội vã như vậy làm gì? Chẳng lẽ là... Mặc tiểu sao?

Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt vô sỉ của Dương Thiên Lô nhất thời lộ ra một tia mỉm cười hèn mọn, thân hình nhoáng lên, lặng yên không một tiếng động đuổi theo.

Tên vô sỉ này ỷ vào thân thể cường hãn, nhanh nhẹn, tuy rằng thu liễm toàn bộ tinh thần lực, nhưng tốc độ xuyên qua rừng cây hoang dã này vẫn không thua chút nào so với Trương Tử Hàm. Hơn nữa, hắn vừa mới thức tỉnh giác quan thứ sáu, Trương Tử Hàm muốn chạy khỏi lòng bàn tay hắn, căn bản là không có khả năng.

Chỉ là, sau khi theo đuôi hai, ba dặm, Dương Thiên Lô vẫn không thấy Trương Tử Hàm có chút ý niệm dừng lại nào trong đầu. Bộ dáng hưng phấn kia, giống như là không thể chờ đợi được nữa muốn mau chóng tìm một con mồi vậy.

- Trách không được lại biến thành cái dạng này. Có vẻ như Tử Hàm muội muội mấy ngày nay đều không hề quan tâm gì tới chuyện tắm rửa, giặt giũ a.

Lúc này Dương Thiên Lô cũng đã đoán được chuyện gì xảy ra. Nếu như không thấy bộ dáng hiện tại của Trương Tử Hàm, hắn dù thế nào cũng không nghĩ tới Tử Hàm muội muội lại có một mặt điên cuồng như vậy.

Loại lẳng lẽ theo sau này, cảm giác nhìn thấy nhất cử nhất động của Trương Tử Hàm khiến Dương Thiên Lô vô cùng hưng phấn. Nếu đã xác định Trương Tử Hàm không có gì nguy hiểm, trong khoảng thời gian ngắn Dương Thiên Lô thật ra không muốn vội hiện thân. Hắn muốn xem Tử Hàm muội muội đến tột cùng có những hành động gì.

Quan trọng hơn là, loại cảm giác rình coi mỹ nữ này khiến Dương Thiên Lôi hưng phấn tới gần như biến thái.

Trương Tử Hàm chạy một hơi liền chạy ra khỏi sào huyệt của ma thú. Trong không khí lại lần nữa xuất hiện khí tức của một ma thú khác.

Khi phát hiện ra đây chỉ là một đầu ma thú cấp năm, Trương Tử Hàm không chút do dự lao tới. Uy áp và khí trường cường đại nhất thời hoàn toàn tập trung trên người ma thú.

Sau khi chém ra mấy chiêu nhanh như thiểm điện, Trương Tử Hàm kêu khê một tiếng, nhất thời từng đạo khí tức băng hàn từ trên người nàng phát ra. Huyền Băng Kiếm bỗng nhiên xẹt qua một đạo quang mang băng lam, xuyên vào thân thể ma thú. Cuộc chiến nhanh chóng kết thúc.

Dương Thiên Lôi nhìn ma thú giống như bị đông lại thành băng, ầm ầm ngã xuống, trong lòng khiếp sợ không thôi.

- Tinh thần lực thuộc tính băng không ngờ cường hãn như vậy. Xem ra sau này khi cùng Tử Hàm muội muội luận bàn phải hết sức cẩn thận. Nếu bị đóng thành băng thì thật là bị kịch rồi.

- 26.800 điểm!

Trương Tử Hàm lẩm bẩm, sau khi vung kiếm lấy ra ma hạch, liền không hề dừng lại chút nào, lại tiếp tục đi tới. Bộ dáng điên cuồng giành giật từng dây khiến Dương Thiên Lôi một lần nữa không thể nói được gì.

Sau khi liên tục chém giết bốn đầu ma thú cấp năm, Trương Tử Hàm mới cảm thấy thể lực và tinh thần lực dần dần cầm cự không nổi nữa, rốt cuộc đành phải dừng lại, từ trong ba lô lấy ra nước ngọt và lương khô, tùy tiện ăn hai phần. Nàng lại leo lên cây đại thụ che trời, bắt đầu dưỡng tọa khôi phục thể lực và tinh thần lực.

Khoảng chừng không đến nửa canh giờ sau, Trương Tử Hàm liền xuất phát lần thứ hai.

Dương Thiên Lôi cứ như vậy lén lút đi ở phía sau theo dõi. Lại đi được khoảng chừng cây số nữa, đang đi vội vã Trương Tử Hàm bỗng nhiên ngừng lại.

- Uy áp thật mãnh liệt, hẳn là ma thú cấp sáu.

Trương Tử Hàm trầm nghĩ trong lòng, hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt hiện lên tia quang mang kiên định. Tinh thần lực trong cơ thể bỗng nhiên điên cuồng vận chuyển. Uy áp băng lãnh, cuộn cuộn nhất thời từ trên người nàng phát ra. Thân hình nhoáng lên liền nhanh như thiểm điện đón hướng uy áp mãnh liệt kia mà phóng đi.

Sau một lát, một tiếng thú rống rõ to tràn ngập phần nọ từ cách đó không xa truyền đến.

- Cái này cũng được?

Dương Thiên Lôi thật sự sửng sốt. Nguyên bản hắn còn không rõ vì sao Trương Tử Hàm phóng ra khí tức bản thân, cho tới khi nghe tiếng thú rống truyền tới, Dương Thiên Lôi mới hiểu chuyện gì xảy ra.

Thì ra Trương Tử Hàm lợi dụng khí tức của chính mình mà khiêu khích ma thú. Từ trong tiếng rống của ma thú kia, Dương Thiên Lôi có thể xác định, ma thú này so với bất luận ma thú nào hắn từng săn giết qua đều cường đại hơn nhiều. Đây rất có thể là ma thú cấp sáu.

Chỉ là, Trương Tử Hàm làm cách nào có thể cảm ứng được khí tức của ma thú này? Dương Thiên Lôi có điểm không giải thích được. Hắn đích xác cảm thụ được khí tức ma thú trong không khí, nhưng có vẻ như từ khi tiến nhập nơi hoang dã này vẫn có loại cảm giác này sao? Tối đa chỉ là đôi khi cảm giác rõ một chút, hoặc đôi khi mơ hồ một chút mà thôi. Nhưng qua thần thái của Trương Tử Hàm, dường như nàng cảm ứng được cả ma thú cường đại. Điều này làm cho Dương Thiên Lôi rất khó hiểu, nghĩ mãi cũng không thông.

Kỳ thực, Dương Thiên Lôi không hiểu được là chuyện rất bình thường. Bởi vì hắn đối với uy áp do loại ma thú đẳng cấp này tản mát ra quả thực không có cảm giác đặc thù gì. Tựa như khi cùng Linh Lung tiến hành khảo nghiệm uy áp, hắn không hề có bất luận cảm giác gì.

Không phải hẳn là Tiên Thiên lục giác trì độn, lại càng không phải là lục giác bất thông. Mà là, loại uy áp với cường độ này đối với hẳn mà nói... Thật sự là quá thấp, thấp đến mức hẳn mặc dù cảm ứng được, cũng tự động bỏ qua.

Hẳn trước đây và hẳn trên Địa Cầu, hai linh hồn huyền hoặc khó hiểu mà lại dung hợp, khiến cho đại não vốn thần bí nhất được khai phá một cách không tưởng. Nhờ đó hẳn có được niệm lực vượt xa người thường. Tuy rằng niệm lực này bị tu vi bản thân Dương Thiên Lô chế ước, vẫn không thể chân chính biểu lộ ra ngoài. Nhưng nó lại như một con mãnh hổ đang ngủ say mà thôi. Một khi Dương Thiên Lô bước vào cảnh giới Tiên Thiên, nắm giữ phương pháp sử dụng niệm lực, tới lúc đó, nó sẽ thực sự tỉnh lại.

104. Chương 93: Trường Tí Linh Viên.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 93: Trường tí linh viên.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một con hổ mạnh mẽ, đối mặt với con gà, hay với sài lang mạnh hơn gà gấp mấy lần, có gì khác nhau sao? Không có!

Chúng đều thức ăn cho mãnh hổ.

- Rống!

Một tiếng thú rống cuồn cuộn bạo lại một lần nữa truyền đến.

Thân hình Trương Tử Hàm bỗng nhiên ngừng lại. Trước mắt nàng đã xuất hiện một con trường tí linh viên mình cao hơn hai thước, cánh tay dài quá gối.

Trường tí linh viên, ma thú có trí tuệ cao cấp, thân hình gần giống con người, toàn thân đầy lông lá, thân thể đa số là thuộc tính kim.

Bình thường Trường tí linh viên có thể đạt tới cảnh giới Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong. Đồng thời, kinh khủng nhất chính là, bởi vì loại ma thú này có trí tuệ cao cấp, cho nên cùng với tuổi tác cao thêm, tu vi cũng không ngừng tăng lên theo. Linh viên trăm năm rất có thể đạt tới Tinh Giả cấp chín đỉnh phong, một khi đột phá liền có thể tấn cấp Tiên Thiên, hóa thành yêu thú!

May mắn là, Trường tí linh viên xuất hiện trước mặt Trương Tử Hàm này chỉ là linh viên bình thường, có tu vi cấp sáu đỉnh phong. Bằng không, lãnh địa của nó cũng không ở tại chỗ này.

Tuy nhiên, cho dù là vậy, nhưng khi nhìn thấy ma thú này, Trương Tử Hàm vẫn lấy làm kinh hãi.

Bởi vì trường tí linh viên có trí tuệ tương đối cao, cho nên khác với các ma thú đồng cấp khác, có được sức chiến đấu kinh người. Bọn chúng cũng giống như con người, nắm trong tay rất nhiều võ kỹ cường đại. Có thể nói đã thoát ly một nửa khỏi phạm trù ma thú rồi.

- Ghừ...!

Trường tí linh viên quay sang Trương Tử Hàm, lộ ra răng nanh sắc bén. Nó vừa nhe răng, toàn thân nhất thời tản mát ra khí tức cuộn cuộn – khí tức hệ kim mãnh liệt, sắc bén, mang theo sát khí lợi hại, hướng về phía Trương Tử Hàm.

Đúng lúc này, Trường tí linh viên bỗng nhiên dậm chân một cái, “Oanh!” một tiếng vang lên. Trên mặt đất cứng rắn nhất thời xuất hiện bốn cái hố sâu thật to, cát đá văng ra, khói bụi cuộn cuộn. Thân thể cao hai thước của nó nhất thời nhanh như thiểm điện đánh về phía Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm khẽ kêu một tiếng, không có chút khiếp sợ nào. Tinh thần lực hệ thủy nhất thời liên miên tuôn ra, toàn thân dường như hóa thành dòng nước nhu hòa, nhẹ nhàng đẩy ra mỗi một công kích cuồng bạo của Trường tí linh viên.

Hai tay của Trường tí linh viên giống như hai cây côn sắt, có vẻ như so với thân thể còn lớn hơn, chứa đựng tinh thần lực hệ kim hùng hậu ngạnh tiếp từng chiêu với Huyền Băng Kiếm của Trương Tử Hàm, không ngờ phát sinh từng tiếng sắt thép chạm nhau nghe chói tai.

Tuy rằng sớm biết Trường tí linh viên khó đối phó, nhưng khi thực sự giao thủ vẫn khiến Trương Tử Hàm thất kinh. Khí tức của nàng căn bản không thể tập trung vào Trường tí linh viên. Con Trường tí linh viên này không những thân pháp linh hoạt, biến đổi liên tục, tốc độ kinh người, hơn nữa công kích cũng không thể đỡ. Trong khoảng thời gian ngắn nó dĩ nhiên hoàn toàn áp chế Trương Tử Hàm.

May mắn là, Trương Tử Hàm đã lĩnh ngộ được thuộc tính băng, khiến cho nàng còn có chút chỗ dựa.

Cho nên, tuy rằng khiếp sợ sự hung hãn của Trường tí linh viên, nhưng nàng cũng không đến nỗi hoảng loạn. Trương Tử Hàm bình tĩnh phát huy tinh túy của hệ thủy đến cực hạn, khi thì mạnh mẽ như sóng biển ba đào, lực đạo mỗi lúc mỗi mạnh hơn, khiến cho công kích cuồng bạo của Trường tí linh viên dần dần suy yếu cho đến khi hóa giải thành công, khi thì giống như sóng dữ ngập trời, biển gầm dữ dội, trực diện chém giết Trường tí linh viên.

Trải qua lần uy hiếp tử vong trước đây, Trương Tử Hàm lĩnh ngộ thành công thuộc tính băng, trong chiến đấu lần này lại phát huy thực lực bản thân vô cùng nhuần nhuyễn, dần dần đem tất cả các võ kỹ hệ thủy đã từng được học qua hòa hợp làm một, mỗi một loại võ kỹ trong lúc đó chuyển đổi liên lạc, liên miên bất tuyệt không một kẽ hở. Ở mỗi thời điểm lại có thể đưa ra một võ kỹ ứng đối thỏa đáng.

Dương Thiên Lô lúc đầu vốn dự định tham gia chiến đấu, trợ giúp Trương Tử Hàm một tay, nhưng nhìn thấy Trương Tử Hàm tựa hồ hoàn toàn chìm đắm trong trận chiến, phảng phất như đạt được trạng thái không minh, đồng thời tiến nhập cảnh giới cảm ngộ kỳ diệu của con người, lại lén lút ẩn thân ở một bên quan sát.

Hắc biết, lúc này Trương Tử Hàm vẫn biểu hiện thủ nhiều công ít như trước, nhưng cũng đã giành được thế chủ động rồi. Nàng không còn cần phải xuất ra tinh thần lực băng thuộc tính cường đại nhất nữa.

Ngay từ đầu, Dương Thiên Lô cho rằng Trương Tử Hàm đang tìm kiếm cơ hội thi triển ra một kích trí mạng. Và sự thực cũng đúng là như vậy. Chỉ là, qua một hồi chiến đấu liên tục, Dương Thiên Lô dần dần hiểu ra, nàng dường như giống với hần lúc chiến đấu cùng phong báo, khiến tâm thần nàng chìm đắm trong chiến đấu, trong khoảng thời gian ngắn ngược lại không muốn trận chiến kết thúc nhanh như vậy.

Cho nên, khi Dương Thiên Lô thấy lần lượt xuất hiện rất nhiều cơ hội có thể thi triển một kích trí mạng đều bị Trương Tử Hàm bỏ qua, hần đã hiểu được, Trương Tử Hàm lại có cảm ngộ mới.

Loại cảm ngộ này đối với bất luận tu luyện giả nào mà nói, đều là cơ hội khó có được. Ngay cả đối với người chỉ đứng ngoài xem như Dương Thiên Lô cũng đều cảm thấy mình đối với tinh thần lực và võ kỹ hệ thủy đã có thêm một tầng nhận thức mới.

Trường tí linh viên công kích mãi không được, bắt đầu trở nên phần nộ. Cùng với một tiếng rống thật to, công kích của nó càng lúc càng hung ác độc địa, càng lúc càng điên cuồng.

Bỗng nhiên, “Đinh” một tiếng, Trường tí linh viên không ngờ giống như điên cuồng dùng cánh tay phải tràn đầy tinh thần lực hệ kim bắt được một kiếm đang công tới của Trương Tử Hàm. Đồng thời, tay trái hóa trở thành quyền, ngưng tụ tinh thần lực bên trong, cuồng bạo đến cực điểm tấn công về phía Trương Tử Hàm.

Lợi hại, cuồng bạo, phảng phất như xe rách hư không, mang theo tiếng xé gió khủng bố!

Dương Thiên Lô thất kinh, không nghĩ tới cảm thú này lại có thể hung mãnh như vậy.

Đúng lúc này, Trương Tử Hàm khẽ kêu một tiếng, tay phải cầm kiếm không thay đổi, cùng tranh chấp với cánh tay của linh viên, thân thể bỗng nhiên trầm hông, khom lưng, xoay người, tinh thần lực hệ thủy trong cơ thể nhảy mất ngưng kết lại, tản mát ra một cỗ khí tức băng hàn cường đại. Nàng giờ ngón tay thon dài,

giờ khắc này tản mát ra một cổ hào quang như bông tuyết, mạnh mẽ bay về phía nắm tay của Trường tí linh viên.

“Bùng!”

Một tiếng nổ nặng nề vang lên. Trường tí linh viên bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, thân hình lão đảo lùi lại phía sau mấy bước. Vô luận là chỗ móng vuốt cầm Huyền Băng Kiếm hay là móng vuốt va chạm với Trương Tử Hàm đều bị ngưng kết thành một khối băng.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của Dương Thiên Lô chính là, Trường tí linh viên lại không giống với các ma thú khác khi bị Trương Tử Hàm công kích, toàn thân đông lại, mà chỉ bị đông chỗ hai tay tiếp xúc với Trương Tử Hàm

105. Chương 94: Chân Mệnh Thiên Tử

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 94: Chân mệnh thiên tử

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Rống...!

Trường tí linh viên bỗng nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống giận ngập trời, kéo dài tới nửa phút mới dừng lại được. Đồng thời trong lúc này, tinh thần lực hệ kim hùng hậu điên cuồng mà dừng mãnh hướng về phía hai tay của nó. Một tia hơi nước nồng đậm từ hai tay linh viên thoát ra. Chỉ trong chớp lát, hai tay vốn bị đông băng không ngờ đã khôi phục hoàn toàn như cũ. Chỉ là ánh mắt vốn vô cùng hung hãn của nó khi nhìn về phía Trương Tử Hàm đã mang theo một tia sợ hãi.

Đồng dạng, Trương Tử Hàm cũng không chịu nổi. Khi cùng Trường tí linh viên va chạm một quyền cường bạo vừa rồi, một tia tinh thần lực hệ kim sắc bén như đao không ngờ lại có thể quán chú đến hai tay của nàng, xiết chặt gân mạch, khiến Trương Tử Hàm phải lùi lại mấy bước mới ổn định được thân hình, khí huyết trong ngực nhộn nhạo.

Một người một thú, không ngờ thực lực tương đương, kỳ phùng địch thủ.

Nhưng mà, khiến Trương Tử Hàm nghĩ không ra chính là, tiếng kêu của linh viên vừa dứt, cách đó không xa không ngừng lại truyền đến một tiếng thú rống khác càng rõ ràng, hùng hậu và hữu lực hơn.

Hầu như trong nháy mắt Trương Tử Hàm liền đưa ra quyết định. Tuy rằng trong lòng tiếc nuối, bỏ qua cơ hội tôi luyện tuyệt hảo này, nhưng cũng không thể không mau chóng thoát đi. Chỉ một Trường tí linh viên nàng còn có thể ứng phó, nếu lại thêm một con nữa, vậy thì không phải tôi luyện, mà chính là tìm vạ rồi, thậm chí còn phải trả giá bằng chính tính mạng của mình.

Nghe thấy tiếng tru đó, Trường tí linh viên trước mặt Trương Tử Hàm nhất thời lại trở nên hưng phấn ngửa mặt lên trời kêu lớn một tiếng. Bỗng nhiên, đôi mắt hung ác, độc địa nhìn về phía Trương Tử Hàm đã không còn bất luận chút sợ hãi nào nữa. Tinh thần lực cuồng bạo từ trên người nó phát ra, thân hình nhoáng lên, chủ động tấn công về phía Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm biết, một khi thêm một con ma thú khác tới, ngay cả đào tẩu e rằng nàng cũng không có khả năng. Cho nên, không hề có chút do dự gì, Trương Tử Hàm bỗng nhiên cố sức chém ra một kiếm, mau chóng xoay người, muốn nhân cơ hội này thoát đi.

Chỉ là, Trường tí linh viên tựa hồ nhìn thấu ý đồ của Trương Tử Hàm, không ngờ lại không tiếp chiêu, thân hình nhoáng lên vọt tới trước mặt Trương Tử Hàm, cứ thế chạy vòng quanh nàng, triệt để ngăn lại mọi đường lui của Trương Tử Hàm.

Trí tuệ của Trường tí linh viên đích xác rất cao. Nó hiểu rõ, tuy rằng nhân loại trước mắt này nhỏ bé nhưng lại có được thực lực mình không thể chiến thắng nổi. Hiện tại nó muốn làm chỉ là cầm chân nhân loại trước mắt này, chờ đồng bạn của mình tới. Tới lúc đó chính là lúc chết của con người này.

Trương Tử Hàm liều mạng điều động tất cả tinh thần lực, thế nhưng thủy chung vẫn không thoát khỏi dây dưa với Trường tí linh viên. Điều này khiến trong lòng nàng lo lắng vạn phần, nhưng lại không có bất luận biện pháp gì. Lúc này, nàng chỉ có thể liều mạng dốc hết toàn lực đánh một trận.

Ngắn ngủi không đến một ngày, Trương Tử Hàm lần thứ hai đối mặt với khảo nghiệm sinh tử. Lần trước là nhờ mình lĩnh ngộ được tinh thần lực thuộc tính băng mới may mắn chiến thắng. Nhưng lần này mình dựa vào cái gì để có thể tìm được đường sống đây?

Một tia tuyệt vọng xuất hiện trong lòng Trương Tử Hàm. Trong nháy mắt này, trong đầu nàng kim không được lại lần nữa hiện lên hình ảnh Dương Thiên Lôi.

- Không, ta không thể chết được! Tiểu Lôi, ta nhất định sẽ không chết!

Bỗng nhiên, Trương Tử Hàm như điên cuồng kêu lên một tiếng. Nàng không ngờ lại không chạy trốn nữa, mà tấn công như vũ bão về phía Trường tí linh viên.

Trốn ở một nơi bí mật gần đó theo dõi cuộc chiến, khi Dương Thiên Lôi nghe thấy Trương Tử Hàm kêu to tên mình, hần nhất thời ngạc nhiên há to miệng. Tuy rằng hần biết trong lòng Trương Tử Hàm mình đã có một vị trí nhất định, nhưng không nghĩ tới trong thời khắc sinh tử này, nàng lại kêu tên của mình. Điều này nói lên cái gì?

Trong lòng Dương Thiên Lôi bỗng trào dâng một cảm giác hưng phấn và hạnh phúc dồi dào, hần không thể lập tức lao tới. hung hăng đâm nát Trường tí linh viên kia dưới chân. Chỉ là, Dương Thiên Lôi hiểu rõ tình huống hiện tại của Trương Tử Hàm, muốn để nàng có thêm một chút thời gian tôi luyện, đành phải mạnh mẽ nén lại dục vọng trong lòng. Hần biết rõ, tại thời khắc sinh tử này, đối mặt với ma thú có thực lực tương đương, đối với tu luyện giả mà nói có ý nghĩa như thế nào. Cho nên hần phải kiềm chế khát vọng chiến đấu trong lòng.

Hần đang đợi chờ một đầu ma thú khác đến.

- Rống...!

Một tiếng thú rống kinh thiên động địa lần thứ hai truyền đến. Đồng thời, một thân ảnh to lớn đang từ xa xa phóng nhanh lại. Ma thú còn chưa tới nơi, khí tức hùng hậu kinh khủng đã bao vây phương viên cả trăm trượng.

Trường tí linh viên, lại là một con Trường tí linh viên. Chỉ khác là, linh viên này so với đầu ma thú kia lớn hơn một chút. Nhất là hai chân trước, càng giống như một cái gấu xúc, to lớn dị thường. Còn có một điểm khác nhau nữa là, giữa hai chân của linh viên này không ngờ lại treo lủng lẳng một vật nữa, giống như là cái chân thứ ba. Hiển nhiên đây chính là con vượn đực. Có thể khẳng định, đây là một đôi linh viên thư hùng.

Cảm ứng được khí tức kinh khủng của ma thú vừa xuất hiện, thấy được bộ dáng của Trường tí linh viên kia, tuy Trương Tử Hàm ngàn vạn lần không cam lòng, nhưng nàng biết, hôm nay nàng khó có thể may mắn thoát được. Cảm giác tuyệt vọng lại một lần nữa trào dâng trong lòng nàng.

Nàng không muốn chết! Nàng thật sự không muốn chết! Vì gia tộc của mình, nàng không thể chết được!

Quan trọng hơn là, trong lòng nàng đã có một loại cảm xúc không nói nên lời, cảm xúc mà nàng không thể nào dứt bỏ.

Mặc dù niên kỷ của hần còn rất nhỏ, chỉ là một tiểu hài tử, mặc dù hần luôn luôn cợt nhả, nghĩ hết cách này tới cách khác để hần đầu hũ của mình, nhưng nàng lại rõ ràng cảm nhận được, khi hần nói tương lai muốn nàng trở thành tiểu tức phụ của mình là vô cùng kiên định.

Tuy rằng thừa nhận là rất xấu hổ, nhưng tại thời khắc sinh tử này, thứ quan trọng nhất không thể buông bỏ trong lòng nàng lại chính là hần.

Nàng tham gia thí luyện vì sao lại điên cuồng như vậy? Liều mạng như vậy? Để tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái sao? Để cứu vớt gia tộc thực sao?

Đó thực ra mới chỉ là một phần nguyên nhân. Quan trọng nhất chính là, vì hắn!

Bởi vì nàng tin tưởng rằng, hắn nhất định có thể dễ dàng tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái. Nàng chỉ là vì muốn có thể cùng hắn tiến nhập, có thể đi theo bên người hắn, theo dõi hắn tu luyện, nhìn hắn từng bước trưởng thành.

Nàng trong lúc vô tình đã thích cảm giác ở với hắn cùng một chỗ. Nàng hiểu rõ hoàn toàn về hắn, cho nên trong lòng đối với hắn càng tràn ngập chờ mong.

Nàng biết một ngày nào đó, hắn sẽ đạt tới trình độ người thường khó có thể sánh kịp. Cho nên, nàng càng muốn liều mạng mà đề thăng thực lực của mình. Bởi vì nàng là sư phụ của hắn. Tuy rằng nàng biết, địa vị “Sư phụ” này giữ không được bao lâu nữa, nhưng nàng lại muốn tận lực duy trì, cho dù chỉ thêm một giây một phút cũng tốt.

Thế nhưng hiện tại, nàng lại biết, tất cả những thứ đó đang dần dần rời xa mình.

- Rống!

Trường tí linh viên còn đang chiến đấu kịch liệt với Trương Tử Hàm bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm rú hưng phấn, thân hình nhoáng lên, vọt ra phía sau Trương Tử Hàm, cùng đồng bọn của nó đang nhanh chóng chạy lại hợp thành một thể vây kín Trương Tử Hàm vào giữa.

Trương Tử Hàm buồn bã nhắm hai mắt lại.

Chỉ là, đúng lúc này, một thân ảnh giống như quỷ mị, không mang theo bất cứ tinh thần lực nào, lặng yên không một tiếng động, từ trong rừng bắn ra nhanh như thiểm điện, thoáng cái đã đi tới bên cạnh Trương Tử Hàm.

Một cánh tay nhẹ nhàng, vô thanh vô tức ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Trương Tử Hàm.

Thân thể Trương Tử Hàm bỗng nhiên run lên. Trong tuyệt vọng nàng đã chuẩn bị xong tâm lý chịu đựng công kích cuồng bạo của hai Trường tí linh viên. Thế nhưng, khiến nàng không nghĩ tới chính là, vậy mà lại chỉ có một cánh tay nhẹ nhàng mà ôn nhu ôm lấy vòng eo của chính mình. Nàng có thể chấp nhận cái chết, nhưng không thể chấp nhận bất cứ động tác khinh nhờn nào. Tuy rằng nàng rõ ràng cảm nhận được, kẻ đang ôm vòng eo của mình không phải là hai linh viên kia. Nhưng nàng vẫn đột ngột phát lực, muốn thoát khỏi cánh tay kia. Chỉ là, cánh tay đó bỗng nhiên biến thành hai, hơn nữa còn tăng thêm lực đạo, dường như là sắt thép, mạnh mẽ ôm chặt lấy mình.

Một cỗ khí tức quen thuộc bỗng nhiên truyền đến trong mũi Trương Tử Hàm. Nàng đột ngột mở bừng mắt, thấy được khuôn mặt quen thuộc, mang theo nụ cười vô sỉ thường ngày.

Vô luận như thế nào Trương Tử Hàm cũng không nghĩ tới sẽ gặp Dương Thiên Lôi ở đây. Hắn cũng không thể xuất hiện ở chỗ này. Nàng nghĩ, đây nhất định là ảo giác.

- Đây không phải là ảo giác! Ca chính là hoàng tử bạch mã đẹp trai phong độ, cười trên dải mây bảy màu đặc biệt tới cứu tiểu tức phụ xinh đẹp, diễm lệ như hoa của mình. Ta đã sớm được định trước là chân mệnh thiên tử của nàng.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc, mờ mịt không thể tin được của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm nhận được suy nghĩ trong lòng nàng, phảng phất như nhìn thấu tâm tư nàng, vô cùng tự nhiên và hùng hồn nói. Đồng thời, vừa nói, tay hắn vừa nhẹ nhàng mà ôn nhu lau đi hai giọt lệ trong suốt đang lăn dài trên má nàng.

- Rống! Rống...

Hai tiếng thú rống điên cuồng vang lên, cắt đứt giây phút vuốt ve an ủi của hai người.

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên ôm Trương Tử Hàm nhẹ nhàng lóe lên, liền tránh thoát được đòn giáp công của hai ma thú, đồng thời nói:

- Nàng hãy đối phó coi cái kia đi, còn con đực, hãy giao cho ta.

- Phật Sơn Vô Ảnh cười!

Không để Trương Tử Hàm kịp phản ứng, Dương Thiên Lôi liền rống to một tiếng, thân hình đột nhiên bạo phát. Toàn thân cứ thế bay lên trời, hai chân hướng về phía trước, hóa thành một đạo hư ảnh công kích về phía Trường tí linh viên mới tới kia.

Ngay sau đó liền truyền đến một hồi tiếng va chạm “Bình! Bình! Bình!...” liên tiếp vang lên. Đầu Trường tí linh viên hưng hân thân cao hai thước kia vậy mà “Bịch! Bịch! Bịch!...”, sau khi lùi lại mấy bước, bỗng nhiên bay ngược ra sau, ầm ầm rơi trên mặt đất.

Trong lòng Trương Tử Hàm khiếp sợ không thể nào tưởng tượng được. Bất quá, thấy một màn như vậy nàng cũng yên lòng. Tuy rằng không biết vì sao mấy ngày gần đây Dương Thiên Lôi lại trở nên cường đại như vậy, nhưng bây giờ không phải lúc để hỏi. Giải quyết hai ma thú trước mắt mới là việc quan trọng nhất.

Vốn Trương Tử Hàm đã tuyệt vọng, trong nháy mắt liền khôi phục lại tự tin, kêu khẽ một tiếng. Huyền Băng Kiếm tản ra từng tia sắc lạnh, tấn công về phía con Trường tí linh viên cái kia.

- Rống!

Không nghĩ tới tên nhân loại bỗng nhiên xuất hiện này khi đối mặt với mình lại có thể đảo ngược tình thế như vậy. May mắn, đó chỉ là công kích bằng lực lượng thông thường, không chứa tinh thần lực, nó cũng không thực sự bị thương tổn thực sự nào nhờ da cứng thịt dày. Bỗng dưng trường tí linh viên phát sinh một tiếng rống giận thâu tận trời xanh. Nó xoay người một cái liền nhảy bật lên, tinh thần lực hệ kim hùng hậu quán chú trên cánh tay dài gần hai thước của nó, bay nhào một cái như thiểm điện về phía Dương Thiên Lôi.

- Tinh thần lực hệ kim, tốt!

Dương Thiên Lôi cũng đồng dạng tay không tác sát, trong nháy mắt hay bàn tay cùng cánh tay, giống như bàn tay linh viên, quán chú đầy tinh thần lực hệ kim.

- Bình! Bình! Bình!..

Thanh âm va chạm vang lên liên tiếp khắp nơi. Thân hình nhỏ gầy của Dương Thiên Lôi không ngờ có thể từng bước, từng bước bức lui Trường tí linh viên khổng lồ. Mỗi một lần va chạm, Trường tí linh viên đều nghe răng nhếch miệng tru lên không ngớt. Ngược lại, Dương Thiên Lôi lại tỏ ra rất hưng phấn, chiến ý bùng lên dào dạt.

Phương pháp thổ nạp, tuy rằng Dương Thiên Lôi mới tu luyện được không đến hai ngày, nhưng khiến cho hơi thở của hắn trở nên dài hơn, mỗi một lần hô hấp thân thể lại lực lượng và tinh thần lực cuồng bạo. Toàn thân cảm giác giống như tuần mã, phảng phất như có được tinh lực vô hạn. Thật vất vả mới có thể đánh một trận với ma thú cấp sáu, hắn sao có thể không hưng phấn cho được?

Quả thực Dương Thiên Lôi là một quái nhân. Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, đã từ Tinh Giả cấp ba đỉnh phong tấn cấp lên Tinh Giả cấp bốn. Hơn nữa, chắc chắn rằng, chỉ cần cho hắn thêm một thời gian ngắn, một khi rèn luyện lực phủ ngũ tạng hoàn tất, hắn liền có thể thuận lợi tấn cấp đến cấp năm đỉnh phong.

Thân thể Huyền Thiên đã giúp hắn có được tốc độ tu luyện người thường khó có thể đuổi kịp. Tinh Giả Hậu Thiên, hầu như không có bất luận thứ gì có thể cản trở hắn đi tới. Càng kinh khủng chính là, niệm lực tiềm tàng trong đầu hắn vượt xa hơn thường nhân rất nhiều, theo đẳng cấp bản thân hắn tăng lên, năng lực thể hiện ra càng kinh khủng. Khí tức cùng uy áp mà sự chênh lệch đẳng cấp tạo ra đối với hắn sẽ càng nhỏ bé.

Không hề nghi ngờ rằng, lúc này nếu như gặp lại uy áp khủng bố do hộ vệ của Sở Hương Hương phát ra lúc trước, Dương Thiên Lôi hoàn toàn có thể không thêm để ý.

Cũng chính vì vậy, Trường tí linh viên cấp sáu đỉnh phong trước mặt Dương Thiên Lôi ngược lại trở nên yếu kém, quả thực không có bất luận sở trường gì.

Lấy kim khắc kim, dùng bạo chế bạo, hơn mười phút sau, Dương Thiên Lô đã hoàn toàn quen thuộc với phương thức công kích và quỹ tích vận chuyển võ kỹ của Trương tí linh viên. Khi Trương Tử Hàm kết thúc trận chiến, cũng là lúc Dương Thiên Lô hoàn thành nhiệm vụ.

106. Chương 95: Mèo Hoa Nhỏ Bé!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 95: Mèo hoa nhỏ bé!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hai ma thú cấp sáu đỉnh phong đã hóa thành điểm tích lũy của hai người.

Trương Tử Hàm nhìn vẻ mặt nhẹ nhõm của Dương Thiên Lô, lại nhìn con Trương tí linh viên cứ thế mà bị Dương Thiên Lô dùng năm tay đánh chết, nỗi khiếp sợ trong lòng quả thực khó có thể hình dung được. Đồng thời cũng khiến tâm tình nàng trở nên vô cùng phức tạp.

- Hắc hắc...

Khi Dương Thiên Lô lấy ra ma hạch của ma thú, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười xấu xa, hấp tấp đi tới trước mặt Trương Tử Hàm, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, vô cùng thân thiết nói:

- Thân ái... Tiểu mèo hoa, nàng nên rửa mặt đi. Ồ! Thật nhiều khe hở kìa... Ahh! Nàng bị thương. Mau! Mau để ta xem vết thương có nặng không!

Tên Dương Thiên Lô quả thực là vô sỉ, vừa nói xong liền vén y phục của Trương Tử Hàm lên.

- Phụt!

Ngàn vạn cảm xúc của Trương Tử Hàm nhất thời hóa thành hư ảo, lập tức bật cười thành tiếng, đồng thời đẩy đôi tay xấu xa của Dương Thiên Lô ra nói:

- Người mới là tiểu mèo hoa! Đây là vết thương nhỏ không có gì đáng nói. Muốn ăn đậu hũ của ta sao? Không có của đâu!

- Đâu có! Trời đất chứng giám! Ta đây thực sự là quan tâm nàng.

Dương Thiên Lô lời lẽ hùng hồn nói. Chỉ là, vừa nói ánh mắt gian tà lại vừa nhìn chăm chăm vào những chỗ y phục bị rách trên người Trương Tử Hàm, mắt không chớp lấy một cái.

Làm hại Trương Tử Hàm vội lấy tay bưng kín những chỗ hở trên người mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trở nên đỏ bừng. Chỉ có điều, màu hồng rực ấy bị những vết lem luốc che kín không nhìn thấy mà thôi.

- Được rồi! Đừng làm rộn. Trời sắp tối rồi, trước hết chúng ta cần tìm một chỗ nghỉ ngơi đã. Sau đó ta có chuyện cần hỏi người.

Trương Tử Hàm giận dữ trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô nói. Nàng cũng không biến thái được như Dương Thiên Lô. Mặc dù cuối cùng giết được Trương tí linh viên, nhưng tinh thần lực cùng thể lực của nàng hầu như đã cạn sạch.

- Tốt! Đêm nay ca chính là của nàng, mặc cho nàng xử trí!

Ánh mắt Dương Thiên Lô lại hiện lên một tia xấu xa, trong lòng như nở hoa. Nơi đây hoang sơn dã lĩnh, không dấu chân người, được qua đêm cùng Tử Hàm muội muội như hoa như ngọc, quả thực là niềm hạnh phúc nhất trong đời con người. Nhất là khi nghĩ tới “Dã chiến “ trong truyền thuyết, càng khiến cho ánh mắt Dương Thiên Lô nhìn về phía Trương Tử Hàm tràn ngập vẻ dâm dăng xấu xa.

- Nơi nghỉ ngơi thì đơn giản. Chúng ta chỉ cần tìm tới sào huyết của hải con Trường tí linh viên này là được rồi.

- Ủ, đi thôi!

Tử Hàm muội muội trong sáng thuần khiết nhẹ giọng nói. Nói xong liền dẫn đầu đi về phía trước.

- Chờ một chút! Ta lấy ba lô xuống đây.

Dương Thiên Lô lắc mình phóng vào rừng cây. Sau một lát trở ra, trên lưng đã có thêm một chiếc ba lô phình to.

Trường Tử Hàm nhìn chiếc ba lô thật lớn, ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ hỏi:

- Người trang bị mấy thứ gì? Mang theo ba lô nặng như vậy không thấy phiền toái sao? Những đồ vô dụng đều không cần mang theo, chỉ cần ma hạch là được rồi. Cái khác chẳng những không mang đến điểm tích lũy, ngược lại còn thêm gánh nặng, ảnh hưởng đến hành động.

- Uhm... Bề ngoài những thứ này cũng có lúc hữu dụng. Được rồi! Chúng ta mau đi thôi.

Dương Thiên Lô không đành lòng dả kích thần kinh yếu đuối của Tử Hàm muội muội, chỉ hàm hồ nói. Nói xong bèn lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Trường Tử Hàm, đi nhanh về phía trước. Chỉ là, đi được vài bước, Dương Thiên Lô liền phát hiện, tựa hồ Trường Tử Hàm rất yếu ớt, rõ ràng không theo kịp bước đi của mình.

- Tiểu mèo hoa, ta ôm nàng đi nhé?

Dương Thiên Lô ngoài miệng hỏi, hai tay căn bản không đợi Trường Tử Hàm trả lời, liền dứt khoát ôm ngang hông nàng nhấc lên, thân hình nhoáng lên, nhanh như thiểm điện phóng về phía trước.

Trường Tử Hàm “Ưm” một tiếng, trong lòng vô cùng e thẹn. Tuy rằng rất muốn giãy dụa, nhưng nàng quả thực rất mệt mỏi, sau khi từ chối tượng trưng một chút, liền vô lực ôm lấy cổ Dương Thiên Lô, nghe tiếng gió thổi vù vù bên tai, cảm nhận khí tức nam nhân nồng đậm trên người Dương Thiên Lô. Lúc này, trong lòng nàng lại tràn ngập cảm giác ngọt ngào khôn tả, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tựa đầu lên lồng ngực tuy rằng chưa quá kiên cố nhưng lại khiến nàng cảm thấy ấm áp và an toàn không gì sánh được.

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lô liền lần theo dấu tích mà Trường tí linh viên để lại, tìm được sào huyết của bọn chúng. Đây là một chỗ ở được làm trong một huyết động tự nhiên trên sườn núi. Bên trong huyết động tương đối ngăn nắp, sạch sẽ, nếu như không biết trước đây là sào huyết của Trường tí linh viên, có khi còn tưởng là nơi ở của con người, Nhất là cái giường đá thật lớn kia, khiến Dương Thiên Lô vô cùng thỏa mãn.

Khi nhẹ nhàng buông Trường Tử Hàm ra, Dương Thiên Lô nhìn đôi mắt tuyệt mỹ có chút xấu hổ của nàng, cười nói:

- Tiểu mèo hoa, ta bỗng nhiên phát hiện, ánh mắt của nàng thật xinh đẹp!

- Trước đây lẽ nào không đẹp sao?

Trường Tử Hàm trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, bất mãn hỏi ngược lại.

- Đẹp! Đương nhiên đẹp! Chỉ là bị khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng che giấu đi không ít. Nhưng hiện tại... Khuôn mặt đầy màu sắc rực rỡ của nàng, cứ như tiểu mèo hoa, ngược lại khiến ánh mắt nàng trở nên vô cùng nổi bật. Ha ha ha...

Dương Thiên Lô nhin không được vừa cười vừa nói.

- Không được gọi ta là tiểu mèo hoa!

Trường Tử Hàm nhất thời nổi giận nói, còn làm bộ muốn đánh.

- Ách...

Dương Thiên Lô nhanh nhẹn lắc mình một cái ra ngoài cửa động, nói:

- Tiểu mèo hoa, nàng nghỉ ngơi chút đi. Ta đi phụ cận tìm nguồn nước xem thế nào. Nàng nếu không tắm rửa sẽ thật sự biến thành tiểu mèo hoa mất. Ha ha ha...

Trương Tử Hàm tức giận dậm chân, nhìn bóng lưng Dương Thiên Lôi nhanh chóng biến mất, trong lòng lại tuôn tràn cảm giác ngọt ngào. Thần kinh vốn luôn ở trạng thái căng thẳng lúc này vậy mà vô cùng trầm tĩnh lại.

...

Khi Dương Thiên Lôi từ trong động đi ra, kiểm tra xung quanh một phen, liền trực tiếp dọc theo một con đường núi nhỏ tương đối rõ ràng, hướng lên trên đỉnh núi. Con đường này hiển nhiên là do hai con linh viên thường xuyên qua lại mới hình thành. Cho nên, trên đỉnh núi tất nhiên là khu vực hoạt động thường ngày của linh viên. Nguồn nước rất có thể ở xung quanh đâu đó.

Sau khi dọc theo đường nhỏ khoảng chừng uống cạn một chén trà, tiếng suối chảy “rì rầm” rõ ràng vọng vào tai Dương Thiên Lôi.

- Ca đoán quả nhiên không sai!

Dương Thiên Lôi mỉm cười. Sau mấy cái nhún người liên rất nhanh đi về phía phát ra âm thanh.

Chỉ là, người còn chưa đi đến nơi, từng đám, từng đám hơi nước đã xuất hiện trước mắt Dương Thiên Lôi. Hơi nước mềm mại trầm xuống, dường như từ trong nước bốc ra, khiến Dương Thiên Lôi vô cùng kinh ngạc. Chẳng lẽ đây chính là suối nước nóng trong truyền thuyết? Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lôi hưng phấn tru lên, nhanh như điện xẹt chạy tới vùng phụ cận.

107. Chương 96: Suối Nước Nóng Thiên Nhiên.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 96: Suối nước nóng thiên nhiên.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một cái hồ nhỏ đường kính khoảng 5-6 mét xuất hiện trước mắt Dương Thiên Lôi. Nước ao mát lạnh, liếc mắt liền có thể thấy đáy, chỉ sâu vển vển bằng một người đứng, không ngừng có bong bóng từ trong ao bật ra, không có gì khác so với nước đang sôi. Càng làm cho Dương Thiên Lôi mừng rỡ chính là, bên cạnh ao còn có hai hồ lớn hình người, nằm vào trong đó liền có thể ngâm toàn thân dưới nước hồ, chỉ có đầu là nhô lên bên ngoài. Hiển nhiên, hai cái hồ này là kiệt tác của hai con Trường tí linh viên trước đó.

Dương Thiên Lôi thử đưa tay thăm dò vào trong nước, một cảm giác ấm áp nhất thời truyền đến, khiến Dương Thiên Lôi cười đến không ngậm miệng lại được. Trong ánh mắt hiện lên một tia xấu xa nồng đậm. Hắn xoay người một cái, nhanh như bay chạy về phía chân núi.

- Tiểu mèo hoa thân ái! Mau mau, ca tìm được một nơi rất tuyệt vời!

Người còn chưa tiến vào trong động, Dương Thiên Lôi đã hưng phấn hô lên.

- Cái gì một nơi rất tốt?

Trương Tử Hàm nghi hoặc đứng dậy hỏi.

Dương Thiên Lôi mỉm cười, trực tiếp kéo Trương Tử Hàm lại gần, thần bí nói:

- Nàng tới rồi sẽ biết!

Khi đi ra ngoài sơn động, Dương Thiên Lôi thuận tay xách luôn ba lô của hai người, khiến Trương Tử Hàm nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra. Chỉ là nhìn bộ dáng hưng phấn thần bí của Dương Thiên Lôi, nàng cũng chỉ có thể đợi tới nơi đó xem thế nào.

- Ahh? Suối nước nóng tự nhiên?

Khi hai người đứng ở bên bờ ao, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm nhất thời tràn ngập hưng phấn nói.

- Ô! Thì ra nàng cũng biết suối nước nóng à?

- Ta đương nhiên biết! Phụ cận thành Thanh Dương có rất nhiều, Trương gia chúng ta cũng có vài chỗ.

Trương Tử Hàm vui vẻ nói, đôi mắt đẹp trong suốt nhìn chăm chăm vào cái ao tản mát ra cực độ mê hoặc kia. Nàng bỗng nhiên cảm thấy toàn thân nhớp nháp khó chịu. Vài ngày không có tắm rửa, nàng rất khao khát muốn ngâm mình trong đó, thống thống khoái khoái mà hưởng thụ một phen. Nhưng mà, vừa nhìn vẻ mặt xấu xa của Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm đành phải tạm thời dè xuống khát vọng trong lòng.

- Nàng còn do dự cái gì? Thân ái... Chúng ta... Tắm chung đi! Ha ha ha...

Tên Dương Thiên Lô vô sỉ này lập tức kích động nói. Vừa nói xong liền bắt đầu cởi y phục trên người mình.

Trương Tử Hàm lập tức xấu hổ không chịu nổi, néo néo lỗ tai Dương Thiên Lô, tức giận nói:

- Nghĩ hay nhỉ! Cái tên bại lộ cuồng này, đại sắc lang! A....

Trương Tử Hàm néo lỗ tai Dương Thiên Lô, vốn tưởng rằng hắn sẽ giống như bình thường, ngoan ngoãn nghe lời mình. Nhưng mà còn chưa kịp mắng xong, Dương Thiên Lô bỗng nhiên không để ý đến cảm giác đau đớn trên lỗ tai, lập tức chui vào dưới nách Trương Tử Hàm, hai tay trực tiếp ôm lấy nàng, “Ầm!” một tiếng nhảy vào trong ao, khiến Trương Tử Hàm thiếu chút nữa là sặc nước.

- Oa! Thật thoải mái!

Dương Thiên Lô hưng phấn tru lên, ném Trương Tử Hàm về phía giữa ao, sau đó nhanh nhẹn bơi xa nàng một đoạn. Đôi mắt vô cùng hèn mọn xấu xa thường thức thân thể Trương Tử Hàm bởi vì bị quần áo dính sát mà lộ ra vô số đường cong mê người.

- Tiểu Lô, tên hỗn đản này! Ah....

Trương Tử Hàm vừa trầm mình xuống làn nước ấm áp chỉ lộ ra cái đầu vừa vuốt sạch nước trên mặt, hất mái tóc sũng nước về phía sau, tức giận mắng. Chỉ là, một cột nước bị Dương Thiên Lô kích thích đúng lúc này ào tới đánh mạnh vào trên mặt Trương Tử Hàm.

Nàng lập tức cũng quên đi e thẹn, vùng vẫy phát cuồng, đánh mạnh lên mặt nước. Nhất thời từng cột nước mạnh mẽ lao tới phía Dương Thiên Lô.

Thoáng chốc trong lúc đó, hai người vui cười ầm ĩ cùng nhau, phẳng phất trở về như những đứa trẻ, bắt đầu một trận chiến dưới nước.

Ban đầu chỉ là công kích từ xa, nhưng dần dần, theo âm mưu cố ý tiếp cận của tên gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lô, cự ly giữa hai người càng ngày càng thu hẹp lại. Khi hai bàn tay xấu xa của Dương Thiên Lô bỗng nhiên ôm chặt Trương Tử Hàm, nàng vội kêu lên một tiếng sợ hãi. Hai người nhất thời trở thành đánh giáp lá cà một chỗ.

Hai người lúc thì chìm vào trong nước, lúc lại trôi lên mặt nước. Trong lòng Dương Thiên Lô thầm kêu sướng khoái a, hầu như đem thân thể Trương Tử Hàm sờ soạng một lượt, còn không sợ gây ra bất kỳ hậu quả gì.

Ca thật sự là quá thông minh! Sớm biết Tử Hàm muối muối tuyệt đối sẽ không cho phép mình cùng tắm chung. Nhưng hôm nay trời ban thưởng cơ hội tốt như vậy, nếu như còn lãng phí, chẳng phải là sỉ nhục chỉ số thông minh của ca sao?

Tục ngữ nói tán gái phải lấy tâm lý làm trọng, chỉ cần đánh đổ được phòng tuyến trong lòng Trương Tử Hàm thì những việc còn lại đều đơn giản

Quả nhiên lúc Dương Thiên Lô bất chấp đạo lý ôm Trương Tử Hàm nhảy vào trong ao, lại vô lại khơi mào màn thủy chiến dưới nước thì phòng tuyến trong lòng nàng đã bị tên vô sỉ đó thành công phá bỏ. Hắn cùng

nàng không những cùng vui đùa ẩm ỉ, còn quang minh chính đại ăn đậu hũ của nàng, thanh âm trong trẻo, vòng eo nhỏ nhắn, cặp mông tròn lẳn đầy đà quyến rũ...

Chẳng qua, đang lúc Dương Thiên Lôì ngấm ngấm thực hiện kế hoạch ám nàng bỗng nhiên rùng mình một cái. Hắn đang ở thế hạ phong, không thể chống lại sức mạnh của Tử Hàm nàng nàng. Nàng nhanh như chớp vươn bàn tay mềm mại rẽ nước chớp tới điểm trọng yếu nằm giữa hai chân Dương Thiên Lôì

“A_____Đừng!!” Phút chốc Dương Thiên Lôì phát ra một tiếng kêu thảm thiết, tay chân hắn khựng lại không dám động đậy nữa. Cảm giác đau nhức cùng sung sướng đan xen khiến hắn phải đối mặt với một lựa chọn gian nan: nên hay không nên tiếp tục?

Nên, Tử Hàm nàng nàng vạn nhất phát động lực ép đến, chẳng phải đi đời trai? Không nên, nhưng Tử Hàm vượt vượt... Có vẻ rất sáng khoái nha!

Thật muốn quán quýt lấy nàng. Nhưng khi bàn tay nhỏ nhắn của Tử Hàm trực tiếp dùng ngón cái và ngón chỏ xiết lại, kiên quyết ép chặt xuống, Dương Thiên Lôì đành phải đau khổ lựa chọn phương án đứng im bất động. Nàng thật sẽ nhỏ cổ tận gốc? Để tích phúc đức cho những năm tuổi già của ca, ca chỉ có cách hy sinh giây phút sáng khoái ngắn ngủi này thôi.

- Tử Hàm nàng nàng, ca đầu hàng rồi, ca chịu thua đó!

Dương Thiên Lôì bày ra vẻ mặt đáng thương giống như phải chịu ủy khuất gì to tát lắm

- Chịu thua sao ? Người chịu thua mà sao vẫn còn phản kháng? Đừng cho là ta không biết! Hừ!

Tử Hàm từ dưới nước lộ ra gương mặt thanh thuần động lòng người, vẻ mặt hờn dỗi tức giận nói.

Lúc này các vết máu và bụi đất trên mặt nàng đã được nước rửa sạch, làn da non mịn trong suốt ẩn hiện trong làn nước, ánh mắt trong vắt lấp lánh chỉ một tia nhìn cũng làm cho bao kẻ tương tư. Mái tóc dài đen nhánh ướt nước, từng giọt từng giọt theo gương mặt thanh tú chảy xuống cổ. Dưới làn tóc thấp thoáng chiếc cổ trắng như tuyết càng tỏa ra khí chất thanh thuần mà mỹ lệ dị thường.

108. Chương 97: Phản Ứng Sinh Lý.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 97: Phản ứng sinh lý.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dưới ánh trăng toàn thân nàng lấp lánh như bông hoa sen mới nở khiến cho Dương Thiên Lôì ngơ ngẩn ngắm nhìn đến quên mất cả tiểu đệ đệ đang bị uy hiếp.

Trương Tử Hàm thấy Dương Thiên Lôì đột nhiên chăm chú nhìn mình rất khác thường, nhất thời trở nên e thẹn. Chỉ là đã tới tình cảnh này nàng cũng không dám buông tay, vạn nhất tên vô sĩ này lại quấy phá khiến cho chính mình đều bị hắn sờ soạng hết sao ? Dù sao đi nữa cũng coi như giúp tiểu đệ đệ của hắn rèn luyện thêm cứng cáp, có gì phải sợ chứ ?

- Hừ! Ngẩn ngơ cái gì? Người vẫn còn dám phản kháng à?

Trương Tử Hàm hừ nhẹ một tiếng, cảm giác được vật đang nắm trong tay dần dần nóng lên, mỗi lúc càng thêm cứng rắn, nàng nhìn không được lần thứ hai mắng hắn.

- Ahh... Thân ái, ta nào có dám phản kháng? Ta làm sao dám chứ?

- Còn nói không có! Vì sao cái kia càng lúc càng cứng? Nếu người không thành thật, ta sẽ thẳng tay trừng trị!

Trương Tử Hàm tức giận nói. Nha đầu này đúng là đơn thuần, tuy rằng nàng cũng mơ hồ hiểu rõ việc nam nữ, tựa hồ có quan hệ tới cái đồ chơi này, nhưng cũng chỉ biết một mà không biết hai. Thế giới này không hề được phổ cập giáo dục về phương diện này. Trương Tử Hàm kia làm sao biết được thứ đồ chơi này có thể lớn có thể nhỏ, có thể mềm có thể cứng? Vật này không có trên cơ thể nàng, cũng đương nhiên không có trong nhận thức của nàng. Trên cơ thể nam nhân luôn có thêm một cây đũa cầu bồng, chỉ cần phát sinh ý niệm gì gì đó thì các cơ thịt liền tức khắc gồng lên như vậy.

Vì thế khi tiểu đệ đệ của Dương Thiên Lô gồng lên, Trương Tử Hàm liền cho rằng hắn đang phản kháng.

Nghe được những lời nàng nói, lại nhìn gương mặt ngây thơ kia, Dương Thiên Lô thật muốn thổ huyết. Tại sao không có phổ cập giáo dục giới tính cho dị giới chứ? Bảo ta phải làm sao giải thích bây giờ... Ca đây mà là phản kháng à? Đây rõ ràng là phản ứng sinh lý rất bình thường mà! Kể nào bị một nữ nhân thiên kiều bá mị như nàng sờ nắn tiểu đệ đệ mà còn có thể giữ nguyên tình trạng bình thường chứ? Ai nói có thể, lão tử liền nhổ vào mặt hắn. Con mẹ nó! Có còn là nam nhân nữa không?

Dương Thiên Lô trong lòng cuống quýt, không biết làm sao đành nói:

- Đây... Tử Hàm nàng nàng, ta thực không phải là phản kháng, kỳ thực... Đây chỉ là một phản ứng bình thường của nam nhân, chính là phản ứng sinh lý thôi.

- Phản ứng sinh lý? Phản ứng sinh lý là cái gì, sao ta chưa bao giờ nghe nói?

Trương Tử Hàm nghi hoặc hỏi lại. Thường ngày nàng rất thông minh, nhưng lúc này lại giống như Tiểu Bạch Si ngây ngốc thắc mắc.

- Cái này thật đúng là rất khó giải thích, như thế này, giống như là bộ dáng lần đầu tiên khi thấy ta lỏa thể, lúc ấy nàng có phản ứng gì? Có phải là rất xấu hổ không? Khi xấu hổ có phải mặt nàng sẽ đỏ lên không?

- Ừ!

Trương Tử Hàm khê lên tiếng, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên lần nữa.

- Đó, đó cũng là một loại phản ứng sinh lý. Mặt nàng đỏ nàng có thể không chế được không? Không phải nàng muốn mặt đỏ là liền có thể đỏ, cũng như vậy, ta ở đây... Nàng hiểu chưa?

Dương Thiên Lô tuy rằng rất vô sỉ nhưng lúc này mặt cũng đã trắng bệch.

Trương Tử Hàm có vẻ rất suy tư một lúc, nói rằng

- Ý người là việc cứng hay không cứng cũng không phải do người không chế, chỉ là phản ứng sinh lý bình thường đúng không?

- Phi... Phi thường chính xác!

Mắt Dương Thiên Lô mở lớn nghiêm túc nhìn Trương Tử Hàm. Lúc này hắn bỗng phát hiện ra nhị tỷ Dương Thiên Lệ cũng không dừng mảnh bằng Tử Hàm muội muội a

- Vậy, là cái gì khiến cho người có phản ứng sinh lý vậy?

Trương Tử Hàm ngữ khí không sợ chết tiếp tục hỏi thêm

- Khụ khụ... Chúng ta không nói chuyện này nữa có được không? Mau tắm rửa sạch sẽ ngày mai còn thí luyện!

Dương Thiên Lô thật khôn khéo, điểm ấy bất luận thế nào cũng không thể nói. Nếu như để Tử Hàm muội muội biết chuyện gì xảy ra, sau đó mỗi lần nhìn thấy các muội muội xinh đẹp kìm được mà có phản ứng, mà việc có phản ứng đó lại để nàng biết được chẳng phải tự mình chuốc khổ hay sao? Đương nhiên Dương Thiên Lô cũng hiểu rằng việc này không thể giấu mãi nhưng có thể giấu điếm được phút nào hay phút ấy, dù sao so với để nàng phát hiện ngay bây giờ thì vẫn tốt hơn nhiều.

- Kỳ thực người không nói ta cũng biết, chỉ cần ta đánh nó hoặc vuốt nó là nó sẽ cứng ngắc lên. Người xem, lại cứng thêm nữa này. Ồ còn có cả mạch đập phập phồng nữa!

Trương Tử Hàm vừa nói vừa cố gắng đưa tay vuốt ve tiểu đệ đệ khiến Dương Thiên Lô dâng trào dục vọng. Hai mắt hắn tối sầm lại thiếu chút nữa là ngã quỵ xuống đáy ao. Cảm giác đau nhức cùng sung sướng khiến hắn không nhận được phát ra tiếng rên rỉ, hận không thể lập tức đem nha đầu ngọc ngà này ăn sạch sẽ.

Nếu cứ bị Trương Tử Hàm vuốt ve như vậy, Dương Thiên Lô không dám chắc có thể hồ đồ chôn vùi lần đầu tiên của mình trong đôi tay nhỏ bé của Tử Hàm muội muội hay không. Cho nên hắn trong nháy mắt thu liễm dục vọng đang bùng nổ dưới tay Tử Hàm, bày ra dáng vẻ phi thường thống khổ van xin:

- Đừng, đừng nhéo nữa... Rất đau đó, thực sự rất đau...

- Hắc hắc...

Trương Tử Hàm cười duyên một tiếng rồi buông lỏng tay nói rằng:

- Được rồi, mau tắm rửa đi, lát nữa chúng ta sẽ nghỉ ngơi rồi tiếp tục thí luyện

Dương Thiên Lô như nhận được lệnh đại xa, nhất thời lắc mình một cái chớp mắt đã phi xuống ao, tuy rằng hắn rất lo lắng bản thân không kiềm chế được sẽ làm càn nhưng cũng không muốn có tiếp xúc thân thể. Hắn rất tự tin có thể bảo trì trinh tiết của mình, cho nên để vớt lại thất bại vừa rồi, tên vô sỉ là hắn sẽ không ngại liều mạng đùa giỡn với cảnh giới thuần khiết bá đạo của Tử Hàm muội muội.

Dương Thiên Lô nhanh chóng ở trong nước cởi hết quần áo, ném quần áo lên bờ rồi thoải mái nằm giữa ao

- Đại sắc lang, người cởi y phục làm gì??

Trương Tử Hàm vừa mới bình tĩnh lại một chút liền bị tên vô sỉ Dương Thiên Lô khiến cho vẻ mặt nàng đỏ bừng như mặt trời

- Ách... Thân ái, làm gì có đạo lý nào mà đi tắm còn phải mặc nguyên y phục chứ? A... Thật là thoải mái...

Dương Thiên Lô vô cùng thích thú rên lên một tiếng, hai tay nhẹ nhàng xoa xoa trên người mình

- Tử Hàm muội muội, nàng cũng cởi ra đi. Ta sẽ nhắm mắt lại, cái gì cũng không nhìn thấy. Hơn nữa trời tối thế này, dù ta có mở mắt thì nàng cũng có thể yên tâm, ha ha...

- Nghĩ thực đẹp! Ta mặc kệ!

- Tùy nàng thôi, dù sao người khó chịu cũng chính là nàng.

Dương Thiên Lô thờ ơ nói một câu rồi nhắm mắt dưỡng thần. Tiếng vỗ nước, tiếng rên rỉ cứ vang lên không ngừng như trêu tức Trương Tử Hàm, khiến nàng động tâm, bất giác say sưa hưởng thụ cái ấm áp, sáng khoái của dòng nước.

109. Chương 98: Nhìn Thấy Trực Diện.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 98: Nhìn thấy trực diện.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương Tử Hàm thật sự muốn cởi bỏ y phục để nhanh chóng ngâm mình vào làn nước trong mát kia. Thế nhưng dù thế nào thì hắn vẫn đang chình ịch trước mặt, Dương Thiên Lô ở trước mặt nàng cởi hết quần áo, giờ lại cùng hắn ngâm mình trong ao. Cho nên, nàng cũng chỉ có thể tìm một chỗ kín đáo nào đó, vén y phục lên nhẹ nhàng tắm rửa.

Chỉ là Dương Thiên Lô kia biểu diễn thật sự rất mê người, khiến cho Trương Tử Hàm càng lúc càng thấy khó chịu với y phục trên người. Nàng lén nhìn thoáng qua Dương Thiên Lô, thấy y vẫn đang nhắm mắt say sưa tắm tấp, hoàn toàn không chú ý gì đến mình, lại ngẩng đầu nhìn sắc trời, trong mắt Dương Tử Hàm

hiện ra một tia vui mừng. Quả nhiên hơn mười phút sau sắc trời đã hoàn toàn đen sẫm còn Dương Thiên Lôi thì dường như ngâm mình quá thoải mái mà ngủ quên, còn phát ra tiếng ngáy đều đều khe khẽ.

Nàng còn do dự điều gì chứ? Im lặng một lúc lâu, sau đó Trương Tử Hàm ngay lập tức nhẹ chân nhẹ tay cởi bỏ y phục trên người, hoàn toàn thoát khỏi ràng buộc, trườn xuống ao. Cảm giác da thịt tiếp xúc với nước ao thật là thoải mái khiến ngay cả Trương Tử Hàm cũng không nhin nổi mà rên lên một tiếng

Nàng không hề ngờ rằng, khi nàng đang làm những động tác đó, bộ dáng đang say ngủ của Dương Thiên Lôi khẽ nhúc nhích, khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười mỉm rất xấu xa, tuy rằng rất nhẹ, nhưng cũng vô cùng hèn mọn. Đáng tiếc là Trương Tử Hàm đang say mê hưởng thụ nên không nhìn thấy được mà thôi.

Qua nửa giờ, Trương Tử Hàm cuối cùng cũng cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, vẻ uể oải khi trước đã hoàn toàn biến mất. Nhìn sang bên kia, Dương Thiên Lôi vẫn đang ngáy, nàng nhẹ nhàng, cố gắng không phát ra một tiếng động nào, chậm rãi bước lên bờ.

Thân thể hoàn toàn xích lỏa của Trương Tử Hàm lập tức phơi bày giữa không khí, làn da trơn bóng sáng như ngọc ẩn hiện trong màn đêm. Mấy giọt nước từ vai lăn theo những đường cong cơ thể chảy dần xuống gót chân tỏa ra cảm giác mỹ lệ khác thường. Nàng chậm rãi bước từng bước về phía Dương Thiên Lôi để lấy quần áo sạch ra thay.

Ngay lúc Trương Tử Hàm mở ba lô lấy ra một bộ nội y và áo khoác sạch sẽ chuẩn bị mặc lên thì bỗng nhiên tiếng ngáy của Dương Thiên Lôi chuyển thành nói mê. Hắn vốn đang “ngủ say”, “không ngờ” lại trượt vào trong ao, toàn thân lập tức chìm xuống mặt nước không một chút tiếng động.

- A!

Trương Tử Hàm cả kinh, nàng đã từng chứng kiến Dương Thiên Lôi có tật ngủ say như chết kiểu này, nhưng chìm xuống nước như vậy không phải sẽ chết đuối sao? Trong khoảnh khắc ấy, ngay cả y phục Trương Tử Hàm cũng không thèm mặc, hét lớn một tiếng “Tiểu Lôi” rồi nhắm hướng Dương Thiên Lôi vừa chìm, lao xuống cứu người

Vừa lặn xuống nước, một thân thể xích lỏa tựa như bất được cọng rơm cứu mạng, mạnh mẽ ôm chặt lấy cơ thể cũng đang xích lỏa của nàng. Một đôi tay hữu lực trực tiếp ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng. Nàng chỉ cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng sờ lên đôi mông của mình, hai ngọn núi mềm mại nhất, miễn cưỡng nhất của nàng lại bị một khuôn mặt gắt gao ép vào.

Trong nháy mắt, Trương Tử Hàm tuy rằng vẫn nhớ đến an nguy của Dương Thiên Lôi nhưng cơ thể cứng đờ, đầu óc trở nên trống rỗng. Đột ngột tiếp xúc da thịt, hơn nữa những bộ phận nhạy cảm bị tập kích bất ngờ khiến hết thảy suy nghĩ của nàng giống như bị điện giật trở nên mềm nhũn yếu ớt. Một cảm giác lạ thường như cơn lốc lan tràn toàn thân. Mãi cho đến khi uống phải một ngụm nước ao, Trương Tử Hàm mới đột nhiên tỉnh lại. Nàng dùng hết khí lực ôm lấy Dương Thiên Lôi, tay phát lực bắn ra một chuỗi. Âm một tiếng, mặt ao cuộn trào, hai người bắn ra khỏi ao.

Thời điểm rơi xuống mặt đất, ngực của Trương Tử Hàm bỗng nhiên truyền đến một trận tê dại, nàng cúi xuống nhìn thấy Dương Thiên Lôi miệng ngậm vào nơi cao vút của mình, mặt nàng lập tức đỏ bừng nhất thời nổi giận hét lên một tiếng, đẩy đầu Dương Thiên Lôi ra. Ngay lập tức nàng thấy an tâm hơn khi thấy cổ của Dương Thiên Lôi nghẹo về một bên, lần thứ hai phát ra tiếng khò khè ngáy ngủ. Không ngờ người này còn chưa có tỉnh lại, nước bọt theo khóe miệng chảy ra dường như đã có một giấc ngủ vô cùng ngọt ngào.

Dương Thiên Lôi đương nhiên sẽ không tỉnh lại, bởi vì tên vô sỉ này căn bản không hề ngủ. Hắn rất cực đã có thể thỏa nguyện đòi lại một chút lợi tức trên người Trương Tử Hàm. Không những thấy được thân thể hoàn mỹ không có bất luận chút tỳ vết nào của nàng, mặc dù trời tối, không thấy được rõ ràng, nhưng như vậy cũng là đủ rồi, hắn lại còn được sờ soạng những nơi miễn cưỡng nhất. Cảm giác này thật sự... Tuyệt vời! Tuyệt vời đến nỗi Dương Thiên Lôi không muốn dừng lại. Nhưng hắn rất rõ ràng, hiện tại đã là cực hạn chấp nhận của Trương Tử Hàm. Nếu như mình còn tiến thêm một bước, sợ rằng Tử Hàm muội muội sẽ trực tiếp nổi bão.

Ăn cơm ăn từng miếng, tán gái tán từng bước. Đạo lý này Dương Thiên Lôi rất rõ ràng. Cho nên phải cưỡng chế dục vọng ở trong lòng, một vừa hai phải. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi cũng rất rõ, nếu như Tử

Hàm muội muội biết tất cả những việc này là do hần đạo diễn mà nói, khẳng định sẽ chà đạp hần đến chết. Cho nên, nếu hần thông minh đương nhiên sẽ không tỉnh lại. Tuy rằng nước bọt vẫn không khổng chế được mà chảy xuống ầm ầm, nhưng khi giấc mơ quá ngọt ngào có cả nước miếng cũng là rất bình thường mà.

Toàn thân Trương Tử Hàm nóng rần lên, tuy rằng hận không thể hung hăng chà đạp Dương Thiên Lôi một trận, nhưng nàng lại càng không muốn để Dương Thiên Lôi nhìn thấy bộ dáng hai người như lúc này. Cho nên nàng không thể không cẩn thận từng ly từng tí, nhẹ chân nhẹ tay mà phóng về phía sau Dương Thiên Lôi, mặc vào y phục của mình bằng tốc độ nhanh nhất.

Nhìn thấy quần áo của Dương Thiên Lôi trên bờ đã ướt sũng, Trương Tử Hàm cắn cắn môi lưỡng lự. Tuy rằng nếu làm rất có thể bị Dương Thiên Lôi phát hiện nàng mặc quần áo cho hần nhưng Trương Tử Hàm lại càng không nguyện ý ôm một Dương Thiên Lôi trần truồng trở về. Cho nên trước tiên cứ xem xét tay nải của hần trước đã.

Không ngờ khi nàng mở tay nải của Dương Thiên Lôi, nhìn thấy đầy một bọc ma hạch khiến cho nàng há hốc miệng kinh sợ

Trong này có bao nhiêu viên? Mấy trăm, không, phải hơn một nghìn viên? Tuy rằng tuyệt đại đa số đều là ma hạch cấp ba thế nhưng số lượng cũng quá nhiều. Lẽ nào những ma hạch này đều là do hần tiêu diệt ma thú thu hồi được. Điều này sao có thể?

Trương Tử Hàm ngẩn ngơ nhìn bao ma hạch một hồi trong lòng không ngừng khiếp sợ! Nghĩ đến việc Dương Thiên Lôi tu luyện điên cuồng, nghĩ đến thể chất đặc thù của hần, nghĩ đến cuộc ác chiến của hần ngày hôm nay đánh bại Trường tỉ linh viên dễ dàng, Trương Tử Hàm tuy rằng vẫn chưa thể tin được nhưng sự thực lại nói cho nàng biết những khối ma hạch này chắc chắn là do Dương Thiên Lôi tiêu diệt ma thú đoạt được

110. Chương 99: Phân Công Nhau Thí Luyện

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 99: Phân công nhau thí luyện

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong lòng Trương Tử Hàm ngổn ngang suy nghĩ nhìn về Dương Thiên Lôi vẫn đang ngủ say, trong lòng nàng đang dấy lên vô số cảm giác kỳ diệu, có kiêu ngạo, có tự hào cũng có một tia lo lắng và khó hiểu. Nàng biết thiếu niên trước mắt chỉ mới có 11 tuổi nhưng trong lòng nàng, bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế được vị trí của hần. Nàng cũng biết hần sẽ giống như một ngôi sao chổi kỳ diệu, quét khỏi mạnh mẽ như tia chớp trên bầu trời, trở thành một ngôi sao mới tỏa sáng trong giới tu luyện.

- Đến lúc đó, hần có còn như hiện tại kề cận bên mình nữa hay không?

Ý niệm này vừa xuất hiện thì lòng Trương Tử Hàm chợt lóe lên, nàng khẽ thở dài một tiếng. Trương Tử Hàm đặt bọc ma hạch qua một bên, cầm lên một bọc vải nhỏ hơn, lấy ra một bộ quần áo. Nàng nhẹ nhàng đi tới bên Dương Thiên Lôi vẫn đang say ngủ, vừa e thẹn vừa mặc quần áo cho hần.

Tiếng thở dài ai oán của Trương Tử Hàm không lọt khỏi tai Dương Thiên Lôi, khiến cho lòng hần chợt động. Liệu mình có hơi vô sỉ quá không? Lẽ nào đã làm cho Tử Hàm muội muội mất hứng? Ài, nghĩ sau vậy. Dương Thiên Lôi cũng không định giả bộ tiếp nữa, hần hé miệng ra bộ ngáp một cái thật lớn.

Quả nhiên Trương Tử Hàm lập tức thất kinh, vọt đến một chỗ thật xa.

- Tiểu Lôi... Tỉnh lại... Rồi sao?

- Uh... Thật là thoải mái, thật thư thái... Á á ta vừa ngủ quên à? Hồngбет...ca chẳng phải bị nàng nhìn hết rồi sao? Trời xanh ơi...Tử Hàm muội muội đây là muốn phụ ...

Dương Thiên Lô cứ như vậy mà lỏa lồ đứng lên ngẩng mặt kêu thảm thiết với trời xanh, Chỉ là còn chưa kịp nói hết câu thì từ miệng truyền đến một trận đau nhức. Chân của Trương Tử Hàm kia đạp lên thật không lưu tình một chút.

- Sắc lang kia! Mau mặc y phục vào!

Trương Tử Hàm nổi giận quát lớn, Hừ! Ta còn chưa ủy khuất, ngươi đã kêu gào cái gì. Thân thể ta đã bị ngươi sờ qua, ngay cả chỗ đó cũng bị ngươi hôn qua, hơn nữa đây dựa cùng một chỗ với kẻ trần truồng vô sỉ này. Ngươi không kêu ta chịu trách nhiệm thì ta đây cũng muốn bắt ngươi chịu trách nhiệm. Ngươi tưởng thoát được chắc ?

Đương nhiên Trương Tử Hàm cũng chỉ có thể tự mình ngấm trong lòng, nàng không có khả năng nói ra, bằng không Dương Thiên Lô không phải sẽ biết hết sao? Còn không bằng im miệng cho qua.

...

Hai người trở lại phía sau sào huyết của Trường tí linh viên, Tử Hàm không tránh khỏi việc thăm vấn Dương Thiên Lô một phen. Đối với Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lô cũng không giấu diếm điều gì. Ngoại trừ việc mỹ nữ Lăng Hi không muốn lộ ra ngoài, còn việc mấy ngày nay tu luyện ra sao, tình huống thí luyện thế nào tất cả đều nói hết. Trương Tử Hàm nghe xong không ngừng cả kinh, cuối cùng cũng minh bạch vì sao Dương Thiên Lô lại thu được nhiều ma hạch như vậy, vì sao lại chạy đến khu vực thứ 2 ở nơi sâu hút đó. Với hắn mà nói khu vực 1 quả thực không có chút ý nghĩa gì.

Cho dù vậy, Trương Tử Hàm vẫn kinh hồn bạt vía như trước. Cả một đàn ma lang? Đừng nói là nàng, cho dù đám người Dương Thiên Lệ cao cường hơn nàng đi chăng nữa, gặp phải cũng chỉ có nước bỏ chạy. Nhưng Dương Thiên Lô không ngờ lại chiến thắng?

Đây là khái niệm gì chứ? Chỉ có hai chữ “Biến thái” mới có thể đủ miêu tả một phần.

Những điều nên hỏi đều đã hỏi được, Trương Tử Hàm hiểu được bản thân mình phải càng nỗ lực hơn nữa, bằng không sự chênh lệch với Dương Thiên Lô sẽ càng lúc càng lớn. Thu liễm lại tâm trạng yếu đuối của mình, nàng không để ý tới Dương Thiên Lô nữa, lập tức tiến vào trạng thái tu luyện

Tuy rằng Dương Thiên Lô rất muốn tìm chủ đề tiếp tục nói chuyện, nhưng nhìn đến bộ dạng của Trương Tử Hàm lại thôi. Hôm nay cũng đã thu hoạch được rất nhiều, coi như đã đủ thỏa mãn, trước mắt, tu luyện mới là việc quan trọng nhất.

Ngắn ngủi thưởng thức mỹ nữ một hồi, Dương Thiên Lô lén đem mấy khối ma hạch cấp năm của mình nhét vào tay nải Trương Tử Hàm. Tâm tình sáng khoái, lần thứ hai bắt đầu tu luyện thuật Thổ Nạp.

...

Sáng sớm ngày tiếp theo, Trương Tử Hàm mở mắt thấy Dương Thiên Lô vẫn chìm đắm tu luyện, nàng lắc đầu không nói chỉ thầm an ủi chính mình. Bản thân là người bình thường, sao có thể so sánh cùng kẻ biến thái đây?

Một đêm, Dương Thiên Lô tu luyện suốt một đêm, còn Trương Tử Hàm chỉ mới tu luyện được hai canh giờ đã khôi phục thể lực và tinh thần, sau đó tiến vào giấc ngủ

Đối với Tinh Giả bình thường mà nói, tu luyện tuy là phương pháp nhanh nhất để hồi phục thể lực và tinh thần nhưng giấc ngủ thì vẫn phải có. Bọn họ không thể làm được việc tu luyện suốt một đêm mà không chìm vào giấc ngủ.

Hơn nữa, đối với bọn họ mà nói, việc ngồi thiền không ngừng cũng không thể nâng cao tu vi của bản thân, chỉ có không ngừng tu luyện tinh kỹ và hao hết sạch tinh thần lực bản thân, lại tiếp tục hấp thu một cách tuần hoàn mới có thể nâng cao tu vi của chính mình

Chắc hẳn Dương Thiên Lô và bọn họ không giống nhau. Vì sao khác nhau thì Dương Tử Hàm không rõ lắm, có lẽ bản thân hắn cũng không rõ ràng

“Phù_____” Dương Thiên Lô phun ra một hơi thở dài rồi chậm rãi mở mắt, ngay lập tức hắn ngơ ngác nhìn một khuôn mặt đang cười với mình. Điều này làm cho tâm tình hắn sáng khoái vô cùng

- Thân ái...

- Thành thật một chút đi! Gọi ta là Tử Hàm.

Trương Tử Hàm giận dữ nói, nàng vốn định để hắn gọi là Trương lão sư nhưng ngẫm lại quan hệ kỳ lạ của hai người, Trương Tử Hàm liền đổi thành Tử Hàm thôi. Mặc dù như vậy cũng khiến mặt nàng đỏ ửng.

- Được, không thành vấn đề, Tử Hàm, sau này gọi ta là Thiên Lô ca ca đi, ừm... Hoặc là Lô ca ca đi... Nàng cũng có thể gọi Thiên Lô. Dù sao đi nữa cũng không thể tiếp tục gọi là Tiểu Lô được

Chứng kiến Trương Tử Hàm mắt đẹp trong veo, hắn cũng chỉ có thể thôi lui mà tìm phương án hai. Bất quá, dù vậy cũng khiến hắn vô cùng hưng phấn, Tử Hàm nói như vậy, chí ít cũng đã nói rõ một điểm, nàng đã chấp nhận hắn, sẽ không đối xử với hắn như một đứa trẻ nữa. Hơn nữa dường như trong lối xưng hô đã có một tầng ý tứ khác.

- Như vậy còn không sai biệt lắm. Ăn một chút rồi chúng ta chia nhau thí luyện.

Trương Tử Hàm từ tay nải lấy ra đồ ăn và nước uống đưa cho Dương Thiên Lô một nắm khiêu khiêu đường, còn có một khối lương khô.

- Vì sao phải chia ra? Cùng nhau thí luyện không tốt sao?

Dương Thiên Lô không khách khí nhận lấy trực tiếp nhét vào miệng. Tuy rằng một chút này hoàn toàn không lấp đầy được bụng hắn nhưng nếu là đồ do Tử Hàm muội muội đưa, hắn đương nhiên sẽ ăn.

- Không tốt. Ta muốn tiến vào Trảm Không kiếm phái bằng thực lực chính mình.

Trương Tử Hàm kiên định nói

- Hơn nữa người đi theo ta, ngược lại đến việc tu luyện của cả ta và người.

111. Chương 100: Lão Đại Uy Vũ (1 2).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 100: Lão đại uy vũ (1 2).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lô đoạt lại túi nước từ trong tay Tử Hàm, đưa lên miệng dốc vào hai hùm lớn, quẹt miệng nói:

- Sẽ không ảnh hưởng gì. Chúng ta ở cạnh nhau, có nguy hiểm còn có thể tương trợ. Giống như hôm qua, nếu như vạn nhất nàng gặp phải tình huống đó thì biết làm sao? Bảo ta làm sao không lo lắng cho nàng được.

- Hơn nữa với điểm tích lũy hiện tại của ta, tiến vào Trảm Không Kiếm Phái hẳn là không có vấn đề gì, ma thú cấp sáu cũng không thách thức được ta. Ta phụ trách dụ ma thú, nàng dành thời gian chiến đấu, ta có thể tự tu luyện, chúng ta không ảnh hưởng gì nhau, định như vậy rồi, Tử Hàm?

Dương Thiên Lô nói xong lại trả túi nước lại Trương Tử Hàm. Nàng do dự một lúc, nhìn vẻ mặt nghiêm túc cùng lý luận của Dương Thiên Lô, vô thức nâng túi nước lên uống một ngụm nhỏ.

- Được rồi!

Trương Tử Hàm trầm ngâm một chút, cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp. Tuy rằng nàng rất muốn để Dương Thiên Lô tiếp tục đi sâu vào trong, khiêu chiến với các ma thú cấp cao để tôi luyện bản thân nhưng nàng lại lo lắng nhờ Dương Thiên Lô có điều gì bất trắc. Dù sao thì thời gian thí luyện cũng sẽ sớm kết thúc, Trương Tử Hàm cũng không miễn cưỡng nữa.

Thế là hai ngày sau, tại khu thí luyện thứ hai xuất hiện một màn quỷ dị, một thiếu nữ không ngừng săn ma thú, sát khí hùng hực, giết hết con này tới con khác, hết đám này tới đám khác. Còn một thiếu niên lại dùng hết các phương thức bí ối nhất để khiêu khích đám ma thú, kể cả ma thú cấp sáu siêu cấp cũng bị hắn dẫn dụ đến chỗ người thiếu nữ. Với những con ma thú thực lực kém hơn thì hắn tìm cách dẫn dụ cả đám tới chỗ mai phục.

Mãi cho đến khi trong vòng mười dặm xung quanh nơi trú ngụ của hai người không thể tìm thấy một con ma thú nào nữa, hai người họ mới di chuyển đến một vùng khác.

Hai ngày điên cuồng săn bắt, Trương Tử Hàm chỉ nhớ được mình đã chém chết bảy con ma thú cấp sáu, còn các con cấp năm trở xuống nàng không thể nhớ hết được bao nhiêu. Dù sao thì bọn cấp năm lần nào cũng xuất hiện cả đàn. Trương Tử Hàm gần như biến thành một cái máy giết thú, liên tục khiêu chiến cực hạn của mình. Ngoại trừ buổi tối nghỉ ngơi, còn ban ngày nàng hầu như chỉ ngồi tu luyện và chém giết ma thú xông đến, các ma thú căn bản không cần chờ nàng đi tìm.

Cuối cùng, khi một đạo pháo hoa che phủ phương viên mấy trăm dặm, ánh sáng rực rỡ tỏa sáng trên không trung báo hiệu kỳ hạn thí luyện đã tới rồi.

Dương Thiên Lôi cùng Trương Tử Hàm một mặt săn ma thú, một mặt trở về nơi tập kết. Lúc còn hơn mười dặm nữa là đến đích, để che giấu tai mắt, Dương Thiên Lôi để Trương Tử Hàm trở về trước, còn hắn tìm một con sông tắm rửa thay y phục sạch sẽ, đợi khi đêm xuống mới thông thả đi về điểm tập kết.

...

- Sư thúc, khu vực thứ ba đã trở về đầy đủ.

Linh Lung sau khi kiểm kê số lượng đệ tử thí luyện, trầm giọng báo cáo.

- Toàn bộ khu vực số hai cũng đã trở về.

Mạc Bắc tiếp lời

- Khu vực số một còn thiếu một người, vì sao Dương Thiên Lôi vẫn chưa trở về?

Dương lão lên tiếng, trên mặt lộ ra một tia lo lắng, nhìn quanh một đám đệ tử giống hệt những tên khát cái, quần áo quanh thân rách rưới bẩn thỉu, lẫn lộn những vết máu đã sậm màu, có lẽ đã bị thương trong lúc thí luyện.

- Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Tiêu Hà cũng hơi nhíu mày

Tuy rằng Trảm Không Kiểm Phái đã cố tình lựa chọn khu vực tương đối an toàn, nhưng cũng không cách nào đảm bảo được việc sau khi thí luyện có thể nguyên vẹn trở về. Lần này đế quốc Cát Ương cử tới mười mấy tên đệ tử cùng thí luyện, đều đã trở về an toàn đã là chuyện vô cùng hiếm có. Hơn nữa bọn họ ở giữa lúc thí luyện cũng không hề phát tín hiệu cầu cứu để mất tư cách thí luyện. Nếu như không phải Dương Thiên Lôi còn chưa trở về thì lần thí luyện này phải nói là rất hoàn mỹ. Đương nhiên tiền đề là các đệ tử thí luyện phải thu được điểm tích lũy thật tốt.

- Sẽ không đâu! Tuyệt đối không có chuyện gì đâu!

Một người vẽ mặt bụi bẩn, nhỏ thó tên Phong Mã Ngưu lên tiếng khẳng định

- Khu vực số một không có ma thú nào có thể vây khốn ta, huống hồ là lão đại của ta. Tuyệt đối không có khả năng!

Tuy rằng Phong Mã Ngưu khẳng định rất chắc chắn nhưng Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo, Sở Hương Hương thậm chí cả Mộc Tử Vi trên mặt đều lộ ra thần sắc lo lắng bất an

- Dương lão, để con đi tìm Tiểu Lôi.

Cô nàng Dương Thiên Lệ bưng hân lúc này toàn thân đầy vết thương, trên áo có vài chỗ bị xé rách hiển nhiên là đã trải qua không ít trận ác chiến. Trên mặt nàng thần tình ngưng trọng cùng lo lắng, lời nói đưa dút đã phi thân ra cửa

- Thiên Lệ tỷ, khoan hãy đi!

- Ô! Tử Hàm, muội cũng muốn đi cùng sao?

- Không phải, Thiên Lệ tỷ, Thời hạn còn chưa tới, ta tin tưởng Thiên Lôi nhất định sẽ sớm trở về. Chúng ta chờ thêm một lát nữa, được không?

Trương Tử Hàm nhin không được lên tiếng can ngăn.

Trong lòng nàng cũng rất bối rối, biết rõ Dương Thiên Lôi kia cả một cộng lòng cũng chưa tổn hại nhưng lại không thể mở miệng. Giờ phút này nàng hận không thể nhéo cái tai Dương Thiên Lôi, hung hăng giày vò một phen. Người không thể trở về sớm một chút hay sao?

Sở Hương Hương liếc nhìn sắc mặt Trương Tử Hàm, khoe miệng hé ra một tia giả hoạt mỉm cười nói

- Thiên Lệ, Tử Hàm muội muội nói không sai. Tiểu Lôi chắc chắn không có việc gì đâu. Đợi đến đêm nếu hần vẫn chưa trở về thì cũng ta sẽ đi tìm. Dù sao việc này gấp gáp cũng không được.

Sở Hương Hương vừa nói chuyện vừa kéo tay Dương Thiên Lệ. Dương Thiên Lệ tuy rằng đang rất căng thẳng nhưng cũng hiểu được ý tứ Sở Hương Hương, chỉ có thể tạm thời nén xuống.

Ánh mắt Lôi Kính và Lôi Hoành chạm nhau, thấy bộ dáng Lôi Hoành bình tĩnh thong dong, Lôi Kính biết Lôi Hoành nhất định làm được việc, Dương Thiên Lôi kia nhất định không thể trở về.

- Mọi người mau đi nghỉ ngơi. Nếu như đến đêm Dương Thiên Lôi vẫn chưa trở về, chúng ta sẽ chia nhau tìm kiếm.

Dương lão trầm giọng phân phó, bắt đầu dĩ lặc đầu.

Người khác không rõ ràng nhưng hần biết rõ khu vực số một có đàn ma lang xuất hiện. Hần lo rằng Dương Thiên Lôi đã gặp phải đàn ma lang đó. Lúc đó hần hần nên sớm nói cho Dương Thiên Lôi biết. Bởi vì hần và các đệ tử thí luyện không giống nhau, bọn họ có Tiên Thiên lục giác linh mẫn, gặp phải đàn ma lang cũng có thể sớm tránh đi. Còn Dương Thiên Lôi hần chỉ có Tiên Thiên lục giác trì độn.

Sắc trời dần buông xuống, tâm trạng đám người Dương Thiên Lệ càng lúc càng nặng nề. Bỗng nhiên một tiếng ca vừa thô tục, vừa phóng đảng, vừa độc đáo, vừa lạnh lùng khiến cho người ta không nói được lời nào từ xa bay tới.

- Một ngày không thấy muội muội ngủ không còn hương sắc. Hai ngày không thấy muội muội tâm tư hốt hoảng. Ba ngày không thấy không biết làm sao. Cả người không còn sức lực. ai~~~ muội muội nàng là hoa nở đầy núi, muội muội nàng là tiếng chim hót bên tai, muội muội nàng là nước suối trong mát, từng lời từng lời đều rơi vào trái tim ca ca ~~~ hắc, người muội muội thật xinh đẹp... Tựa như vầng thái dương chói lọi nóng bỏng trên vai ta, khiến ta cam tâm tình nguyện đem mồ hôi chảy xuống. Ôi! Muội muội xinh đẹp của ta...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm lập tức xanh mét, Dương Thiên Lệ hé ra nụ cười chết người không đền mạng, Sở Hương Hương đổi thành biểu tình mờ mịt, quái dị. Dương Thiên Ngạo nặng nề trút ra một hơi, nhàn nhạt mỉm cười. Cô nàng Mộc Tử Vi này nhất thời ở vào trạng thái gần như muốn bạo phát, còn Phong Mã Ngưu sáng khoái tru một tiếng

- Lão đại uy vũ!

Dương lão và Tiêu Hà nhìn nhau không nói nên lời

Mà Lôi Hoành và Lôi Kính thất kinh nhìn nhau, nội tâm đang điên cuồng hò hét

“Không thể nào, điều này không thể xảy ra. Vì sao? Vì sao? Tại sao có thể như vậy?”

Một đạo thân ảnh phong thần tuấn lãng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Hần tựa hồ như đắm chìm trong tiếng ca của chính mình, bước những bước hèn mọn, há miệng tru lên giọng ca phóng đảng không kiềm chế được.

Hắn mặc một thân bạch y không nhiễm bụi, mái tóc màu đen phiêu dật thả lỏng sau người, trên lưng là một thanh đại kiếm hỏa hồng và một bao đồ thật lớn, chậm rãi bước ra khỏi rừng cây, so với những đệ tử tham gia thí luyện toàn thân rách nát như khắt cái, lúc này hắn càng giống đạp trên đám mây bảy màu, là vương tôn công tử lần đầu tới thể nghiệm dân tình nhân gian, thần thanh khí爽, phong thần tuấn lãng, trên đường trải đầy hoa tươi, quý giá không hơn gì như vậy.

- Đi? Đi ra rồi!

Khi Dương Thiên Lôi nhìn thấy đoàn người đông nghịt xa xa, tiếng ca nhất thời quàng quác dừng lại. Lấy một tư thế tự cho là đẹp trai nhất, lưu loát gẩy những sợi tóc nghịch ngợm ra phía sau, thân hình nhoáng lên, tốc độ như thiểm điện lao về phía đoàn người.

Chỉ là, khi hắn bước tới gần, thấy mọi người nhìn về phía chính mình có điểm trừng mắt há mồm, nhân thần ngây dại cảm thấy vô cùng kỳ quái. Nữ nhân như vậy thì cũng thôi, ca lớn lên suất khí như vậy, dương nhiên có thể lý giải được, nhưng đám đàn ông tinh khiết các ngươi cũng có thể nhìn như vậy hay sao?

Toàn thân Dương Thiên Lôi run run, đánh vỡ yên tĩnh, vội vàng nói:

- Dương lão, ta đã trở về!

- Tốt, trở về là tốt rồi!

Vẻ lo lắng trên gương mặt già của Dương lão tan hết, sờ sờ chòm râu, trầm giọng nói:

- Tiêu huynh, chúng ta bắt đầu kiểm kê.

- Uhm, bắt đầu đi! Linh Lung, ngươi phụ trách ghi lại. Tiêu Vân, năm người các ngươi phụ trách kiểm kê! Dương huynh, chúng ta giám sát là được rồi!

Tiêu Tiêu Hà phân phối nhiệm vụ, sáu đệ tử Tiên Thiên nhất thời hành động.

Những đệ tử được điểm tên tiến lên, bắt đầu giao ma hạch chính mình kiểm được cho các đệ tử Trảm Không Kiếm Phái phụ trách kiểm kê.

Kiểm kê đầu tiên chính là hai mươi thành viên đầu tiên của nội môn Hoàng gia.

Nhìn một đồng ma hạch từ trong bao đồ của các thành viên nội môn Hoàng gia thả ra ngoài, khiến nhân thần đám người Phong Mã Ngưu đông đưa, ước ao không thôi. Đại bộ phận đều là ma hạch cấp năm cấp sáu, ma hạch cấp bảy chỉ kiểm một bộ phận. Chỉ cần tùy tiện lấy ra vài viên ma hạch như vậy đã có thể vượt qua được điểm tích phân của vô số ma hạch cấp thấp hơn. Điều này cũng để bọn họ chân chính nhận thức được sự cường hãn của nội môn Hoàng gia, Tinh giả cấp bảy đích xác không phải bọn họ có thể sánh được.

Đặc biệt là đến thời điểm Dương Thiên Lệ, cô nàng bưu hãn này sẵn giết được ma thú dĩ nhiên vượt qua tất cả các thành viên của nội môn Hoàng gia, bao gồm người xếp đầu tiên là tiểu yêu nữ Sở Hương Hương và Dương Thiên Ngạo có thực lực vượt qua nàng. Điều này khiến Dương Thiên Lôi có điểm kinh ngạc, bất quá nhìn bộ dáng chật vật của Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Lôi biết được, vị nhị tỷ bưu hãn này tất nhiên nỗ lực điên cuồng, phải trả giá nhiều hơn rất nhiều so với Trương Tử Hàm.

Dương Thiên Lệ dĩ nhiên sẵn giết mười bảy con ma thú cấp năm, một trăm bốn mươi bảy con ma thú cấp sáu, mà mười bốn con ma thú cấp bảy! Một con ma thú cấp năm có giá trị 500 điểm, một con ma thú cấp sáu là 3000 điểm, mà một con ma thú cấp bảy càng cao tới 10000 điểm!

Tổng điểm của Dương Thiên Lệ chính là 589500 điểm! Xếp đầu bảng!

Mà Sở Hương Hương và Dương Thiên Ngạo thì phân biệt có 509500 và 484500 điểm, xếp thứ hai và thứ ba.

Kiểm kê tiếp theo, đến lúc những đệ tử xếp mười thứ hạng đầu của Phong Vân Bảng học viện Cực Dương, nguyên bản mọi người cho rằng Lôi Hoàn sẽ thu được điểm tích phân đệ nhất không cần bàn cãi, chỉ là khi Trương Tử Hàm đổ đồng ma hạch trong bao đồ của chính mình, cả đám lập tức phát ra tiếng kinh hô. Thậm chí Dương lão và Tiêu Hà đều chuyển ánh mắt như điện nhìn về phía Trương Tử Hàm.

- Tiểu Hàm, ngươi đã lĩnh ngộ được băng chi khí tức?

Dương lão nhìn không được kinh hãi hồi, tuy rằng hắn đã cảm nhận được từ trên người Trương Tử Hàm có một tia khí tức băng lãnh tinh thuần dị thường, thế nhưng vẫn không thể tin tưởng được như trước. Dù sao nguyên bản hắn tưởng rằng dù có Huyền Băng Kiếm, Trương Tử Hàm có thể dễ dàng cảm ngộ được băng chi khí tức, nhưng nếu không có thời gian một năm rưỡi cũng không thể đột phá được. Dù sao diễm sinh thuộc tính năng lượng đối với bất cứ kẻ nào mà nói, muốn lĩnh ngộ cần phải có cơ duyên nhất định mới có thể làm được.

- Đúng vậy, Dương lão!

Đối mặt với cái nhìn của mọi người, lại nhìn biểu tình có chút kinh ngạc của Dương lão, trong lòng Trương Tử Hàm mừng thầm, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, nhẹ giọng nói.

- Trách không được, tốt, tốt!

Dương lão phi thường vui mừng nói.

- Mười bốn con ma thú cấp sáu, tám mươi hai con ma thú cấp năm, bảy mươi tám con ma thú cấp bốn, tổng cộng 90800 điểm!

Trong thanh âm của Linh Lung mang theo một tia kinh ngạc, lớn tiếng tuyên bố nói.

Tuy biết rằng Trương Tử Hàm đã cảm ngộ được băng chi khí tức, đồng thời cũng biết thuộc tính băng rất cường hãn, nhưng thành tích này vẫn khiến Dương lão và đám người Trảm Không Kiếm Phái kinh ngạc. Có thể tưởng tượng nữ hài Trương Tử Hàm thoát nhìn có chút nhu nhược trong lần thí luyện này nỗ lực điên cuồng và trả giá nhiều như thế nào.

Thế nhưng, khi Trương Tử Hàm nghe thành tích thống kê được lại khẽ nhíu mày nhìn thoáng qua Dương Thiên Lôi. Nàng không nhớ rõ chính mình giết bao nhiêu ma thú cấp bốn, cấp năm, nhưng ma thú cấp sáu nàng nhớ rất rõ ràng, tổng cộng là mười ba con, mà hiện tại đã biến thành mười bốn con.

Trương Tử Hàm không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là Dương Thiên Lôi trong khoảng khắc để ma hạch của con trường tị linh viên kia vào trong bao đồ của chính mình. Bất quá lúc này nàng cũng không dám nói cái gì.

112. Chương 101: Ưu Thế Tuyệt Đối.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 101: Ưu thế tuyệt đối.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương Tử Hàm không cần bàn cãi sẽ thu được vị trí đầu tiên trong mười đệ tử Phong Vân Bảng tham gia thí luyện. Mà Lôi Hoành kém hơn Trương Tử Hàm tới hai vạn điểm, xếp hàng thứ hai.

Kế tiếp đến phiên kiểm kê thành tích của mười người mới và Vũ Đại Lăng, Mộc Tử Vi sau khi thông qua khảo hạch được thêm vào.

Người thứ nhất được gọi tên là Lôi Kính.

Biểu tình của Lôi Kính vô cùng lãnh khốc cầm lấy bao đồ của chính mình, đổ ra tất cả ma hạch bên trong. Khi một viên ma hạch tỏa ra tinh mang, so với những ma hạch bình thường khác lớn hơn hẳn một vòng xuất hiện trong mắt mọi người, lập tức xuất hiện thanh âm hít khí lạnh liên tiếp.

- Ma hạch cấp sáu, người dĩ nhiên giết được ma thú cấp sáu?

Mạc Bắc nhìn Lôi Kính với vẻ mặt không chút biểu tình, có điểm kinh ngạc hỏi.

- Gặp phải một con ma thú cấp sáu bị thương, may mắn giết chết!

Lôi Kính trầm giọng nói, hắn đã sớm nghĩ được lý do cho qua chuyện, dù sao với thực lực Tinh Giả cấp năm đỉnh như hắn, muốn giết chết ma thú cấp sáu cơ bản là không quá có khả năng. Hơn nữa ma thú này đích xác không phải là hắc giết, vì vậy giải thích như thế này đã là cực hạn mà Lôi Kính tâm cao khí ngạo có thể chịu đựng được rồi. Nếu như không phải Lôi Hoàn, hắn căn bản khinh thường dùng loại phương thức gần như lừa dối như thế này để kiểm cơ hội gia nhập vào Trảm Không Kiểm Phái.

- Vận khí không tồi!

Mạc Bắc nghe được lời giải thích của Lôi Kính, trong lòng thoải mái, liền bắt đầu kiểm kê.

Công tác kiểm tra cuối cùng, Lôi Kính đã giết chết bảy mươi chín con ma thú cấp bốn, mười bảy con ma thú cấp năm và một con ma thú cấp sáu, tổng cộng 19400 điểm!

Thành tích như vậy để tuyệt đại đa số người mới tham gia thí luyện ước ao không ngớt.

Sau đó, đám người Phong Mã Ngưu, Mộc Tử Vi, Vũ Đại Lãnh, Tăng Cách La Mỗ cùng với nữ sinh Lục Thanh Âm thần bí cũng hoàn tất công tác kiểm kê. Lục Thanh Âm gần với Lôi Kính, Phong Mã Ngưu đứng hàng thứ ba, ba người Tăng Cách La Mỗ, Vũ Đại Lãnh và Mộc Tử Vi có số điểm cách nhau không nhiều, phân biệt đứng hàng thứ tư, thứ năm, thứ sáu, năm người khác thì thua kém không ít.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Dương Thiên Lôi về muộn nhất.

Khi Dương Thiên Lôi đưa bao đồ đủ lớn gấp mấy lần so với người khác sau lưng hắn đặt xuống mặt đất, ánh mắt mọi người đều tập trung vào bao đồ.

Kỳ thực, tại thời điểm Dương Thiên Lôi xuất hiện thì mọi người đã chú ý tới bao đồ thật lớn phía sau lưng hắn rồi, trong lòng sớm tràn đầy nghi hoặc. Người ở đây, ngoại trừ Trương Tử Hàm ra, sợ rằng không có bất cứ người nào tin tưởng, tất cả mọi thứ trong bao đồ của hắn đều là ma hạch.

Chỉ là, khi Dương Thiên Lôi mở bao đồ, rầm một tiếng đổ xuống mặt đất, tất cả mọi người đều choáng váng đầu óc, đều cho rằng chính mình hoa mắt rồi. Nhưng sau khi dụi dụi mắt thật lâu, tình cảnh trước mắt vẫn không hề có bất cứ biến hóa nào, ma hạch rậm rạp trên mặt đất rốt cuộc có bao nhiêu viên? Mấy trăm viên, hơn một nghìn viên? Tuy rằng tuyệt đại đa số đều là ma hạch cấp ba, nhưng số lượng như vậy cũng quá mức khổng lồ đi!

Ngay cả Tiêu Hà và Dương lão đều khiếp sợ há to miệng, nhất là Dương lão, hầu như trong nháy mắt liền nghĩ tới đàn ma lang. Cũng chỉ có gặp loại ma thú sống quần cư như đàn ma lang thì Dương Thiên Lôi mới có cơ hội giết chết nhiều ma thú như vậy, bằng không chỉ trong thời gian bảy ngày ngắn ngủi, sao có khả năng thu được từng kia ma hạch? Chỉ cần thời gian tìm kiếm ma thú đã tiêu tốn hơn phân nửa, càng đừng nói tới giết chết.

Tuy rằng trong lòng Dương lão có rất nhiều nghi vấn, nhưng cũng không hỏi ra khỏi miệng.

Đủ chán kinh nửa khắc đồng hồ, đám người Tiêu Vân, Mạc Bắc mới bắt đầu công tác kiểm kê. Cuối cùng dĩ nhiên đạt được 29621 điểm! Đủ cao hơn Lôi Kính một vạn điểm.

Nhìn bộ dáng khiếp sợ của mọi người, Trương Tử Hàm nhin không được lại thăm mắng trong lòng Dương Thiên Lôi quá biến thái, nếu như những người này biết được, hai ngày cuối cùng Dương Thiên Lôi không hề đi săn giết ma thú, còn len lén cho mình một ít ma hạch, như vậy bọn họ sẽ có biểu tình gì?

Kết quả như vậy để đám người Dương Thiên Lôi mở hoa trong lòng. Mà Lôi Hoàn ngoại trừ cảm thấy khiếp sợ trong lòng ra, càng nhiều chính là phần nộ, không cam lòng và hối hận, hối hận vì sao chính mình lại rời đi, vì sao không tự mình giết chết Dương Thiên Lôi. Trong mơ hồ, hắn cảm thụ được một cỗ uy hiếp cực kỳ to lớn, để hắn có loại cảm giác lực bất tòng tâm. Nguyên bản tưởng rằng tất cả mọi chuyện đều nằm trong tay chính mình, thế nhưng hiện tại đã hoàn toàn vượt qua phạm vi chính mình có thể khống chế.

Hít vào một hơi thật sâu, Lôi Hoàn biết, tạm thời chỉ có nhẫn nại, tìm kiếm cơ hội tiếp theo.

- Các người đã xem xong, nếu như điểm tích phân không có vấn đề, vậy thì nhanh nhanh ấn dấu tay đi!

Lúc Linh Lung ghi chép xong, nhẹ giọng nói.

Những thành viên trắc thí phụ cận nhìn một chút, đều tiến lên ấn dấu vân tay của chính mình lên trên.

Sau khi hoàn thành tất cả chuyện này, Tiêu Hà đưa tay vào không trung, một con lam điều kỳ dị đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

Tiêu Hà trực tiếp giao thành tích trắc thí cho lam điều, quái điều chiều cao ước chừng hai thước này phát ra một tiếng kêu to thanh thúy, lập tức tung cánh bay lên trời, trong nháy mắt biến mất nơi xa xa, tốc độ nhanh chóng tới cực điểm!

- Đây chính là linh thú do Trảm Không Kiếm Phái nuôi dưỡng, tên là Lôi Cừ, có thực lực tương đương Tinh Giả cấp chín đỉnh, bay ngày vạn dặm không có vấn đề gì. Thành tích của các người chỉ sau ba ngày có thể đưa tới Trảm Không Kiếm Phái!

Dương lão nói.

“Tinh giả cấp chín đỉnh? Ngày bay vạn dặm?”

Trong lòng Dương Thiên Lôi khiếp sợ, hoàn toàn không thể so sánh với người ta a, toàn bộ đế quốc Cát Ương mới có bao nhiêu cường giả cấp chín đỉnh? Mới chỉ là linh thú nuôi trong nhà đã ngưu bức như vậy rồi, có thể tưởng tượng được thực lực của Trảm Không Kiếm Phái này kinh khủng tới mức nào!

Điều này khiến đám thiếu niên như Dương Thiên Lôi càng thêm chờ mong trong lòng.

- Bài danh cuối cùng đại khái khoảng mười ngày sau, nói cách khác các người có thể được Trảm Không Kiếm Phái chọn trúng tuyển hay không phải nhìn thành tích của mười ngày sau. Mười ngày sau các người tới học viện nhìn kết quả một chút. Vô luận là thành công hay thất bại, tin tưởng các người đã tận lực rồi. Cho dù thất bại cũng không cần phải tức giận. Phải biết rằng, các người có thể đứng ở nơi này đã có thể nói rõ, các người chính là đệ tử ưu tú nhất của đế quốc, tương lai đều sẽ trở thành trụ cột vững chắc của đế quốc. Được rồi, chúng ta trở về đi!

Dương lão tổng kết nói.

113. Chương 102: Chiến Thắng Trở Về (thượng).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 102: Chiến thắng trở về (thượng).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thành tích lần thí luyện này mặc kệ từ phương diện nào mà nói, không cần bàn cãi đều là một lần thí luyện thành công nhất, cũng là một lần thí luyện có thể nói là hoàn mỹ. Địa phương duy nhất để Dương lão phiền muộn chính là Dương Thiên Lôi. Kỳ thực thấy Dương Thiên Lôi thu được thành tích ngưu bức như vậy hẳn nên vui vẻ mới đúng, nhưng cứ nghĩ đến việc chính mình vô cùng vất vả mới xin được một danh ngạch từ chỗ Tiêu Hà cho Dương Thiên Lôi, nhưng không hề nghĩ tới tiểu tử này không hề dùng tới, cứ như vậy toi công vô ích.

Tuy rằng rất phiền muộn, nhưng Dương lão cũng muốn nói chung chung một chút, dù sao hẳn cũng chính là viện trưởng của học viện Cực Dương, những đệ tử này tuyệt đối không có khả năng đều được Trảm Không Kiếm Phái chọn trúng tuyển, cuối cùng khẳng định sẽ bị loại bỏ một bộ phận, vì vậy Dương lão mới có thể nói theo tính chất an ủi.

Dương lão nói xong, một người dưới sự dẫn đầu của Trảm Không Kiếm Phái, bước lên đường trở về, tròn bảy ngày thí luyện quyết định số phận của mọi người tới lúc này kết thúc.

...

Sau mấy canh giờ, mọi người vượt qua một mật đạo thật dài, rốt cuộc cũng về tới học viện Cực Dương.

Lúc này, tuy rằng đã đêm khuya nhưng toàn bộ học viện Cực Dương vẫn thấp đèn sáng trưng, lấy Sở Kinh Hồn dẫn đầu, bao gồm cả Dương Hồng Toàn, Mộc Thành Sâm, Lôi Văn Vũ, các thủ lĩnh, thành viên đại gia tộc, cùng với tất cả những nhân vật trọng yếu của gia tộc có liên quan, toàn bộ đều sớm chờ đợi ở nơi này.

Yến hội phong phú nhất đã chuẩn bị tốt, tất cả đều là vì nghênh tiếp những đệ tử thí luyện trở về cùng với cao thủ Trảm Không Kiếm Phái và Dương lão.

Trong lòng mỗi người bọn họ đều tràn ngập lo nghĩ và chờ đợi, hận không thể lập tức biết được thành tích của chúng đệ tử tham gia thí luyện, điều này đối với bọn họ mà nói thực sự quá mức quan trọng, thậm chí liên quan tới vận mệnh của toàn bộ gia tộc trong tương lai. Nhất là Sở Kinh Hồn, tuy rằng thành viên hoàng gia có Sở Hương Hương tham gia thí luyện, hơn nữa xác định sớm được thu nhận, nhưng hãn thân là hoàng đế một quốc gia, so với bất cứ người nào đều phải lo nghĩ, bất an. Thành tích thí luyện trực tiếp liên quan tới vận thế của toàn bộ đế quốc Cát Ưng.

- Báo...

Một thanh âm to rõ vang lên, bỗng nhiên truyền khắp toàn bộ phòng khách. Một vị thị vệ Hoàng gia giống như thỉm điện vọt tới, khom người quỳ gối, lớn tiếng nói:

- Các vị tiền bối Trảm Không Kiếm Phái và Dương lão đã dẫn các đệ tử tham gia thí luyện trở về, đã rời khỏi bí động!

Sở Kinh Hồn bỗng nhiên đứng lên, quanh thân tản mát một cỗ uy áp cường đại, tràn ngập uy nghiêm trầm giọng nói:

- Mọi người nghe lệnh, xếp thành hàng nghênh tiếp! Pháo mừng, chiêng trống, dàn nhạc sắp xếp! Xuất phát!

Theo một tiếng ra lệnh của Sở Kinh Hồn, mọi người nhanh chóng hoàn thành xếp hàng đã sớm luyện tập thứ tự trước đó. Dưới sự dẫn dắt của Sở Kinh Hồn, phân loại xếp bên ngoài phòng khách lớn nhất long trọng nhất học viện Cực Dương.

Khi Tiêu Hà, Dương lão dẫn theo mọi người rời khỏi bí động, đi qua cầu treo thật dài, tiến vào trong học viện Cực Dương, một đạo thanh âm chính tề rung trời bỗng nhiên vang lên:

- Cung nghênh các vị tiền bối Trảm Không Kiếm Phái, Dương lão cùng với các đệ tử thí luyện chiến thắng trở về!

- Âm âm âm...

Từng đạo lễ hoa bảy màu cùng với tiếng chiêng trống vang vọng, thoáng chốc đã chiếu sáng phương viên mấy trăm dặm xung quanh. Toàn bộ học viện Cực Dương giống như ban ngày, chung cổ lễ nhạc nổi vang.

Người của Trảm Không Kiếm Phái và Dương lão còn tốt, loại tràng diện này bọn họ không xa lạ, thế nhưng đám người Dương Thiên Lôi tham gia thí luyện, cả đám đều khiếp sợ há to miệng, trong lòng mỗi một người đều có một cỗ cảm giác tự hào, phảng phất như chính mình thực sự hóa thân thành anh hùng chiến thắng trở về.

Bọn họ chính là diễn viên của tối ngày hôm nay, tất cả các thành viên quan trọng nhất của đế quốc, bao gồm cả hoàng đế Sở Kinh Hồn đều trong đám người nghênh tiếp.

Đi qua hành lang xếp thật dài, nhìn những đại nhân vật dọc đường, trên mặt các thiếu niên đều xuất hiện vẻ kiêu ngạo và tự hào trước nay chưa từng có.

Cũng như vậy, mọi người nhìn vào đám thiếu niên rách rưới như đám khất cái hiện tại, trong mắt tràn đầy vẻ thương thức và tôn trọng.

Chỉ là, khi mọi người nhìn thấy Dương Thiên Lôi lại chuyển thành vẻ mặt kinh ngạc vô cùng.

Ngược lại không phải biểu tình của Dương Thiên Lôi không tốt như thế nào, dù sao trường hợp hiện tại hắn cũng nhìn thấy lần đầu tiên, so với các thiếu niên khác không khác biệt nhiều, cũng cảm thấy trên mặt tỏa quang mang bốn phía, cùng thành thành thật thật đi trong đội ngũ, không hề có bất cứ dị tượng nào, trái lại rất thương thức loại cảm giác trung tâm của sự chú ý này.

Thế nhưng so sánh bộ dáng của hắn cùng với đông đảo các đệ tử tham gia thí luyện thực sự quá mức sạch sẽ rồi, sạch sẽ tới không nhiễm một hạt bụi, điều này khiến mọi người vô cùng nghi hoặc.

Trong ánh mắt chú ý của mọi người, đoàn người tiến vào đại sảnh yến hội.

Rượu ngon món ngon phong phú chỉ chốc lát đã nối đuôi nhau tiến vào, chúng đệ tử tham gia thí luyện suốt nhiều ngày ăn lương khô cứng rắn, cái miệng đã sớm nhạt như nước, cả đám mấp máy tay chân, hận không thể lập tức nhảy vào ăn uống, thế nhưng trong trường hợp chính quy như thế này, bọn họ còn đang ngồi rất gần với chủ tịch vị Trảm Không Kiếm Phái và Dương lão, hiển nhiên phải áp chế dục vọng trong lòng, vẫn duy trì vẻ rụt rè ban đầu, ngay cả Dương Thiên Lôi cũng mạnh mẽ nhịn xuống.

Dương lão nói lời dạo đầu đơn giản, sau đó Tiêu Hà trực tiếp tuyên bố thành tích thí luyện vốn được mọi người chờ mong nhất, tức thì nghênh đón tiếng hoan hô không dứt.

Có nhà vui vẻ có nhà buồn!

Dương gia không cần bàn cãi chính là gia tộc chói sáng nhất, Dương Thiên Lạ có thành tích đệ nhất nội môn Hoàng gia, Dương Thiên Ngạo thứ ba, mà Dương Thiên Lôi lại lấy ưu thế tuyệt đối chiếm vị trí đệ nhất tổ người mới. Thành tích như vậy để Dương Hồng Toàn kích động tới sắc mặt đỏ bừng, thoáng cái giống như trẻ con mới hơn mười tuổi.

Mộc gia, Trương gia không cần bàn cãi cũng là một trong những nhà thắng lợi lớn nhất, đặc biệt là biểu hiện xuất sắc của Trương Tử Hàm càng để mọi người sợ hãi than thở.

Nguyên bản mọi người nghĩ Lôi gia tốt nhất ngược lại thua kém rất nhiều, Lôi Văn Vũ giống như gà trống bại trận, sắc mặt khó coi dọa người.

Sau khi kết thúc yến hội phong thú, mọi người đều dẫn theo đệ tử tham gia thí luyện trở về gia tộc chính mình.

Trong một đêm này, đông đảo cái tên có thành tích thí luyện tốt nhất đã truyền khắp cao tầng đế quốc Cát Ương, trở thành ngôi sao mới chói mắt nhất đế quốc Cát Ương. Nhất là Dương Thiên Lạ, Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi, uy danh đã sớm đạt tới độ cao tương đương đám người Sở Hương Hương, Lôi Hoành, Mộc Tử Vi, thậm chí còn có chút vượt trội.

114. Chương 102: Chiến Thắng Trở Về (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 102: Chiến thắng trở về (hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương Văn Sơn dẫn theo Trương Tử Hàm lưu lại một ngày tại Dương gia, sau đó dưới sự hộ tống của hơn trăm vị cao thủ Hoàng gia đích thân Sở Kinh Hồn phái tới vội vã chạy về thành Thanh Dương ăn mừng. Tuy rằng kết quả chính thức còn chưa công bố, nhưng không ai không biết rõ, Trương Tử Hàm đã lĩnh ngộ khí tức thuộc tính băng, bằng vào thành tích vô cùng xuất sắc, tiến vào trong Trảm Không Kiếm Phái là chuyện mười phần chắc chín rồi, bằng không Sở Kinh Hồn sẽ không coi trọng như vậy.

Giống nhau, Dương gia và Mộc gia đều phân biệt cử hành nghi thức ăn mừng trong tộc rất long trọng.

Vài ngày sau đó, ban ngày Dương Thiên Lôi ngoại trừ bồi dưỡng thân thể với sắc mặt luôn luôn tỏa sáng, ứng phó với trưởng bối các gia tộc khác cùng với các chi nhánh nhỏ nịnh bợ, chúc phúc chính mình, thời gian còn lại hầu như theo mẫu thân học tập tri thức của thế giới này. Buổi tối dưới sự yêu cầu của nhị tỷ bưu hãn, phải chịu được mê hoặc dày vò, tu luyện cùng nàng suốt hai canh giờ, thỉnh thoảng cũng luận bàn với Phong Mã Ngưu, chỉ là sau hai lần luận bàn, đánh chết Phong Mã Ngưu cũng không chịu luận bàn với Dương Thiên Lôi, dùng cách nói của hắn:

“Ta không phải là cuồng nhân thích chịu ngược.”

Chỉ có đêm khuya qua đi hần mới có thời gian riêng của chính mình, rèn luyện tạng phủ. Hoàn hảo, thể chất của hần khác hẳn so với người bình thường, căn bản không cần phải ngủ, vì vậy tiến cảnh rèn luyện lục phủ ngũ tạng thực tế không hề bị dừng lại dù chỉ một chút.

Chỉ là, mỹ nữ Lăng Nhi vẫn luôn luôn khiến Dương Thiên Lô chờ mong phảng phất như thực sự biết mất, từ lần xuất hiện trước đó tới hiện tại không có bất cứ động tĩnh gì, điều này khiến Dương Thiên Lô vô cùng phiền muộn.

Cũng ở chung mấy ngày nay cùng mẫu thân, tiểu hài tử Dương Thiên Lô xấu xa trước kia mơ hồ phát hiện một chút gì đó không thích hợp.

Mẫu thân không có gia thế hiển hách, thậm chí còn chưa từng nghe nói bất cứ tin tức gì về gia đình của mẫu thân, hơn nữa, quan trọng nhất chính là, mẫu thân chỉ là một nữ tử bình thường, căn bản không hề có tu vi gì. Thế nhưng vì sao nàng lại gặp gỡ và ở cùng phụ thân đây? Thân phận địa vị của hai người vô luận như thế nào cũng không giống như có thể sinh ra một lần gặp gỡ rồi đi tới bước ngày hôm nay.

Điều này còn chưa tính, trong các cuộc nói chuyện với mẫu thân, Dương Thiên Lô phát hiện tri thức của mẫu thân cực kỳ uyên bác, quả thực có thể dùng sâu không thể lường để hình dung, càng quý dị chính là, hoặc vô tình hoặc cố ý, những lời nói của mẫu thân thường ẩn chứa một tia cảm ngộ tu luyện, lại tựa hồ như có ý thức dạy dỗ chính mình.

Nghĩ đến từ nhỏ mẫu thân đã quán thâu cho hần kỳ vọng rất lớn, kỳ vọng vượt qua được cường giả cấp chín đỉnh phong, Dương Thiên Lô càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

Hơn nữa, càng kỳ quái chính là, thời điểm Dương Thiên Lô và mẫu thân cùng một chỗ, giữa hai người có một loại liên hệ thần bí nào đó, tựa hồ như theo tu vi của chính mình đề cao loại cảm giác nàng càng trở nên cường liệt hơn, trong cơ thể chính mình tựa hồ có một cỗ năng lượng muốn nhảy ra ngoài.

Mỗi thời điểm này, mẫu thân sẽ có ý thức bảo trì một đoạn khoảng cách nhất định đối với chính mình, đồng thời dùng cổ cầm của chính mình đàn tấu ra một từ khúc phi thường nhu hòa êm tai.

Dương Thiên Lô mơ hồ nghĩ trên người mẫu thân nhất định có một cổ sự rất khúc chiết, hơn nữa mẫu thân tuyệt đối không đơn giản giống như bề ngoài. Chỉ là, nếu như mẫu thân đã không nói, hần cũng không hỏi rõ ràng. Hần biết, nếu đến thời điểm có thể nói, mẫu thân tự nhiên sẽ nói cho chính mình. Hần không chút nghi ngờ, mẫu thân sẽ không gây bất lợi đối với chính mình.

Trực giác và tiềm thức của hần đều rất rõ ràng nói cho hần, mẫu thân chính là người thân cận nhất trên thế giới này của hần.

...

Thời gian mười ngày vội vã trôi qua, trong nháy mắt đã tới ngày công bố kết quả. Đêm tối ngày hôm trước, Trương Vân Sơn liền dẫn theo Trương Tử Hàm chạy tới Dương gia.

Nhiều ngày không thấy, Dương Thiên Lô gặp lại Trương Tử Hàm một lần nữa, hần dĩ nhiên có một loại cảm giác kinh diễm, loại cảm giác này rất giống với “một ngày không gặp như cách ba thu” trong truyền thuyết. Cảm giác Trương Tử Hàm càng trở nên mỹ lệ động nhân, mỗi một cử động nhỏ nhất đều tiết lộ vị đạo khiến hần phải động tâm không ngớt. Để Dương Thiên Lô hận không thể lập tức nhào lên cắn mấy ngụm.

Đáng tiếc, thời gian Trương Tử Hàm tới vốn có chút muộn, cộng thêm vị bóng đèn siêu cấp nhị tỷ Dương Thiên Lê, không thể không né tránh, càng quá mức chính là, không biết nhị tỷ cố ý hay vô ý, buổi tối dĩ nhiên yêu cầu ở cùng một chỗ với Trương Tử Hàm.

Chiêu thức ác động như vậy trực tiếp đoạn tuyệt mộng đẹp muốn tham hiểm Trương Tử Hàm ban đêm của Dương Thiên Lô.

Thăng tới sáng sớm ngày thứ hai mọi người mới cùng nhau xuất phát tới học viện Cực Dương.

Tuy rằng thành tích của ba người Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo và Dương Thiên Lôi rất không tồi, nhưng trong lòng vẫn có một điểm khấn trương nho nhỏ.

Dù sao thành tích không tồi cũng chỉ là ở đế quốc Cát Ương, đây chính là khảo nghiệm nhiều quốc gia a, ai biết được Trảm Không Kiếm Phái có bao nhiêu đế quốc bên dưới? Lại có bao nhiêu người tham gia thí luyện lần này? Bất quá, so với đám Phong Mã Ngưu mà nói, ba người coi như bình tĩnh hơn rất nhiều.

Khoảng cách tới học viện Cực Dương càng lúc càng gần, tâm tình của mọi người cũng càng lúc càng khấn trương!

Đáp án sẽ lập tức công bố, mọi người rốt cuộc có thể thông qua khảo hạch hay không, trở thành đệ tử Trảm Không Kiếm Phái hay không?

Từ xa xa mọi người đã nhìn thấy cánh cửa lớn của học viện Cực Dương, người người ra vào tấp nập, trên bức tường khổng lồ có một tấm bảng màu vàng, rộng đủ mười thước, lóe ra văn tự tỏa kim quang, bên trên ghi chép một loại bài danh xếp loại. Trên đỉnh cao nhất của bảng vàng viết một nhóm văn tự thật lớn:

“Tổng bài danh thành tích thí luyện năm 982, lịch Thiên Huyền, Trảm Không Kiếm Phái.”

Bên dưới dòng chữ lớn màu vàng có thêm một dòng ghi chú: “Mỗi tổ trúng tuyển hai trăm người.” Nói cách khác, lần thí luyện này, Trảm Không Kiếm Phái chọn trúng tuyển tổng cộng sáu trăm người.

- Oa, Dương gia tới!

Đúng lúc này, trong đám đông có người hô, trong lúc nhất thời mọi người đều tự động tách ra, tạo thành một con đường trống trải rộng rãi, cả đám mang theo ánh mắt ước ao và tôn kính nhìn về phía mấy chiếc xe ngựa xa hoa.

Cách mấy chục thước, Dương Hồng Toàn liền dẫn theo mọi người nhảy xuống xe ngựa, hiện tại lão nhân này đã hoàn toàn mất đi uy nghiêm và trấn tĩnh trước đây, so với đám người Dương Thiên Lôi còn hưng phấn hơn, chạy nhanh về phía bảng vàng, tốc độ kia khiến tất cả mọi người vây xem phải sợ hãi than thở trong lòng.

115. Chương 103: Bước Vào Trảm Không (thượng)!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 103: Bước vào Trảm Không (thượng)!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau đó mọi người cũng chạy tới phụ cận, chỉ thấy trên bảng vàng thật lớn chia làm ba tổ lớn. Tổ thứ nhất chính là thành tích thí luyện của các đệ tử cấp độ như nội môn Hoàng gia, tổ lớn thứ hai chính là thành tích đám người Trương Tử Hàm, về tổ lớn thứ ba lại là thành tích của những người mới như Dương Thiên Lôi.

Những cái tên rậm rạp, có chừng mấy nghìn cái tên.

- Ta x...

Chính Dương Thiên Lôi nhìn thấy đều không nhận được vẻ mặt phát mộng.

Mấy ngày hôm nay hắn đã theo mẫu thân lý giải được rất nhiều sự tình trên đại lục Huyền Thiên, cũng biết được đế quốc Cát Ương trên đại lục Huyền Thiên bất quá chỉ là một tiểu quốc bắt nhập lưu mà thôi. Thế nhưng khi chân chính nhìn thấy bảng vàng thành tích vẫn khiến hắn phải kinh ngạc dị thường như trước.

Đế quốc Cát Ương bất quá là một quốc gia có chừng hơn bốn mươi người tới tham gia thí luyện, thế nhưng danh sách trên bảng vàng lại có tới mấy nghìn người, không cần phải bàn cãi tự nhiên chính là người của các quốc gia khác, vậy có bao nhiêu quốc gia thí luyện lần này?

Mà những quốc gia này, dĩ nhiên đều là thế lực của Trảm Không Kiếm Phái.

- Ngưu, quá ngưu rồi. Một môn phái dĩ nhiên nắm giữ nhiều quốc gia trong tay như vậy, có thể tưởng tượng được, rốt cuộc Trảm Không Kiếm Phái cường đại tới mức nào.

Trong lòng Dương Thiên Lô vô cùng khiếp sợ, đồng thời càng thêm kiên định quyết tâm phải tiến vào Trảm Không Kiếm Phái.

- A lão đại, tên, tên của lão đại!

Tại thời điểm Dương Thiên Lô còn đang khiếp sợ, Phong Mã Ngưu với vẻ mặt hưng phấn cầm lấy tay Dương Thiên Lô, chỉ vào danh sách tổ thứ ba, hô lên vang dội.

- Thứ một trăm hai mươi ba, lão đại trúng tuyển rồi!

Phong Mã Ngưu hưng phấn nói, lúc nói xong, ánh mắt bắt đầu bay nhanh quét lần lượt bảng vàng, tiếp tục nhìn xuống bên dưới.

- Thứ một trăm hai mươi ba, kháo!

Dương Thiên Lô nhìn thấy tên chính mình.

Tên là tuổi tác, thuộc tính tu luyện gia tăng, thành tích thí luyện, cuối cùng là tổng kết. Buồn cười chính là, thuộc tính tu luyện của Dương Thiên Lô dĩ nhiên là không!

Ánh mắt Dương Thiên Lô bay nhanh đảo qua bảng vàng, trong lòng khiếp sợ càng thêm mãnh liệt, lúc quét khỏi một lần nữa, hắn vốn tưởng rằng chính mình lần thứ hai biến thành thiên tài một lần nữa, thế nhưng giờ khắc này, hắn mới biết được cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, lấy thành tích thí luyện biên thái của hắn dĩ nhiên chỉ xếp hạng thứ một trăm hai mươi ba.

Tuy rằng điều này có một phần nguyên nhân là bởi vì hắn ẩn tàng thực lực của chính mình, thế nhưng mười tên đầu tiên, không kể tới thuộc tính gia tăng, chỉ bằng vào thành tích thí luyện đều cao hơn hắn rất nhiều. Nhất là điểm tích phân của ba người xếp đầu tiên, dĩ nhiên cao hơn Dương Thiên Lô tới hai lần.

- Aha cáp, lão đại, ta, ta thứ một trăm bảy mươi tám, ta cũng trúng tuyển rồi!

Phong Mã Ngưu lần thứ hai hưng phấn hô.

Chỉ là để Phong Mã Ngưu nghi hoặc chính là, biểu tình của Dương Thiên Lô lúc này ngưng trọng trước nay chưa từng có, không hề có chút hưng phấn được Trảm Không Kiếm Phái đánh giá trúng tuyển, tựa hồ như căn bản không hề nghe hắn nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bảng vàng.

Tại đế quốc Cát Ương, bài danh của Dương Thiên Lô chính là đệ nhất tổ người mới. Tuy rằng những người khác đều có thuộc tính gia tăng, nhưng dù sao tỉ lệ thuộc tính gia tăng chiếm tỉ trọng tương đối nhỏ, vì vậy không thể vượt qua được Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lê thì bài danh thứ một trăm ba mươi bốn tổ của nàng, so với tình hình của Dương Thiên Lô không khác biệt nhiều.

Chỉ có bài danh của Trương Tử Hàm tương đối cao, dĩ nhiên lên tới thứ mười tám. Điểm tích phân của bản thân nàng đã cao, mà linh ngộ thuộc tính băng cực kỳ cường hãn, khiến điểm thuộc tính gia tăng của nàng phi thường khả quan.

Toàn bộ đế quốc Cát Ương, hơn bốn mươi người tham gia thí luyện, ngoại trừ Sở Hương Hương, Lô Hoàn, Mộc Tử Vi đã sớm được trúng tuyển ra, hiện tại biết rõ có mười ba người trúng tuyển, phân biệt là Dương Thiên Lê, Dương Thiên Ngạo, Độc Cô Hàn, Lô Bạo nội môn Hoàng gia, Trương Tử hàm, Khâu Đạo Phi, Công Tôn Nhược Hồng của Phong Vân Bảng, cùng với Dương Thiên Lô, Lô Kính, Lục Thanh Âm, Phong Mã Ngưu, Tăng Cách La Mỗ, Vũ Đại Lăng của tổ người mới. Nói cách khác, tổng cộng có mười sáu người trúng tuyển.

Sở Hương Hương, Lô Hoàn và Mộc Tử Vi không có tên trong tổ thứ hai, tại cuối cùng bảng xếp hạng có một chỗ chuyên môn ghi chép danh sách những người được đặc biệt tuyển nhân.

Những người tham gia bảng xếp hạng, ngoại trừ bài danh của Trương Tử Hàm tương đối cao ra, Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngao đều vượt qua số một trăm, mà những người khác trên cơ bản đều xếp hàng áp chót, tiếp cận sát biên giới.

Bởi vậy có thể thấy được, thực lực của đế quốc Cát Ương so với đại lục mà nói, hẳn là vô cùng kém cỏi.

...

Lịch Thiên Huyền, năm 982, ngày sáu tháng giêng, chính ngọ!

Vạn dặm không mây, trời xanh như tẩy. Một vòng nắng sớm tỏa quang mang nhu hòa, soi sáng đại địa thành Cực Dương, để thành Cực Dương bốn mùa như xuân đều tản mát ra khí tức ấm áp mùa xuân.

Bỗng nhiên có hơn mười đạo thanh âm to rõ, vô cùng thanh thúy, như chim mà không phải chim, xé nát không gian, một con lại một con lôi cuơ thân mình dài hai thước, xòe rộng đôi cánh dài sáu thước, dưới ánh mắt chú ý của tất cả mọi người, bay lên trời cao, thoáng chốc đã hóa thành điểm nhỏ, biến mất nơi chân trời xa xôi.

Tiêu Hà ngồi một mình một người trên con lôi cuơ thể hình khổng lồ nhất, phi hành đầu tiên. Mà sáu vị cao thủ tiên thiên Linh Lung, Tiêu Vân cũng ngồi trên sáu con lôi cuơ, phân thành hình tròn bao vây bốn phía, để đảm thiếu nam thiếu nữ cười lôi cuơ ở chính giữa.

Những thiếu nam thiếu nữ này chính là đệ tử được Trảm Không Kiếm Phái chọn trúng tuyển.

Ngày hôm nay, bọn họ rốt cuộc đã bắt đầu hành trình chạy tới Trảm Không Kiếm Phái.

Ngay từ đầu, đông đảo thiếu nam thiếu nữ hình như rất sợ là sẽ bị rơi xuống từ trên người lôi cuơ, cả đám đều ôm chặt lấy cổ lôi cuơ, chỉ là sau một lát, bọn họ phát hiện ra, tuy rằng tốc độ phi hành của lôi cuơ nhanh như thiểm điện, thế nhưng bọn họ không hề cảm nhận được một chút xóc nảy khí lưu nào, quanh thân phẳng phất như có một tầng kết giới bao vây, thậm chí ngay cả tiếng gió thổi cũng nhỏ bé vô cùng. Lúc này mới khiến bọn họ dần dần bình tĩnh trở lại.

Cả đám tràn ngập vẻ tân kỳ và khiếp sợ, nhìn thân nhân càng lúc càng nhỏ bé bên dưới, thẳng cho tới lúc này bọn họ mới ý thức được, bọn họ phải rời khỏi thân nhân của chính mình, rời khỏi gia tộc của chính mình, tổ quốc của chính mình. Mang theo kỳ vọng của thân nhân, gia tộc và tổ quốc, đạp trên một con đường xa lạ dài dằng dặc.

116. Chương 103: Bước Vào Trảm Không (hạ)!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 103: Bước vào Trảm Không (hạ)!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tâm tình phức tạp là chuyện không thể tránh được, dù sao đối với tuyệt đại đa số bọn họ mà nói, đây là lần đầu tiên rời khỏi nhà, hơn nữa một lần đi này không biết bao nhiêu năm tháng mới có thể trở về một lần nữa.

Dương Thiên Lôi dừng lại tại thân ảnh kiểng chân nhìn chính mình, thẳng cho tới khi hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mới chậm rãi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt hiện lên hai đạo kiên định, cho dù có một tia không muốn, nhưng trong lòng cũng có càng nhiều chờ mong.

“Kiếp trước, ta vô tri vô giác suốt đời, kiếp này, nếu như đã cho ta cơ hội sống lại, vậy ta muốn sống thật oanh oanh liệt liệt.”

Dương Thiên Lôi lại quay đầu nhìn thành Cực Dương dần dần nhỏ đi, thầm nghĩ trong lòng:

“Vì kỳ vọng của mẫu thân, vì mộng tưởng bằng vào thần công tuyệt thế, để vô số muội muội cạnh tranh khom lưng, vì chạm tới bản nguyên chân chân, ca phải chuyên tâm, bất khuất, vượt mọi chông gai, dũng cảm tiến lên phía trước, đây là một thế giới dùng võ vi tôn, không có thực lực tuyệt đối, thần mã cũng chỉ là phù vân.”

Sau ba ngày, vượt qua vô số ngọn núi sông dài, thành trấn quốc gia, thẳng cho tới khi mặt trời lặn, một ngọn núi cực kỳ to lớn xuất hiện trong đường nhìn của tất cả mọi người.

Chỉ thấy ngọn núi mây trắng phiêu đảng, vân vụ lượn lờ, một tòa kiến trúc hình thức cung điện, trải rộng trên ngọn núi, dưới ánh mặt trời chiều chiếu rọi, tỏa ra quang mang màu vàng, khí thế rộng lớn.

Một cỗ khí tức mờ ảo tường hoa, cổ phác trang trọng đập thẳng vào mặt mà tới, trong thiên địa tràn ngập linh khí nồng hậu, giống như tiên cảnh nhân gian, khiến trong mắt tất cả các thiếu nam thiếu nữ đều lộ vẻ khiếp sợ và mừng rỡ, nhìn lối cầu chậm rãi hạ xuống, tâm tình của bọn họ cũng theo đó hưng phấn không ngừng.

“Đây chính là Trảm Không Kiếm Phái trong truyền thuyết sao?”

Dương Thiên Lôi ngóng nhìn cung điện to lớn trên đỉnh ngọn núi giống như tiên cảnh, thầm nghĩ trong lòng.

- Đây chính là Trảm Không Kiếm Phái!

Theo lối cầu chậm rãi hạ xuống dưới, thanh âm của Tiêu Hà bỗng nhiên vang lên bên tai mọi người, khẳng định suy đoán của Dương Thiên Lôi:

- Ngọn núi cao nhất chính giữa kia tên là Thiên Tịch Phong, là địa phương có thiên địa linh khí nồng đậm nhất của phái ta, do chưởng môn phái ta trấn thủ, xung quanh có tám chủ phong, phân biệt do tám thái thượng trưởng lão phái ta trấn thủ. Xung quanh tám chủ phong lại có ba mươi sáu tòa sơn phong, do ba mươi sáu trưởng lão trấn thủ.

Tiêu Hà lần đầu tiên giới thiệu cho đám người Dương Thiên Lôi về tình huống cơ bản của Trảm Không Kiếm Phái. Thẳng cho tới lúc này mọi người đối với Trảm Không Kiếm Phái đã có một phần nhận thức cơ bản nhất.

- Thật lớn a... Cho dù là thành Cực Dương của chúng ta sợ là không bằng được một phần mười nơi này!

Có người không nhịn được cả kinh nói.

Mấy phút sau, mọi người đều đáp xuống sát rìa ngoài một ngọn sơn phong.

Đây là một khối đài cao phương viên mấy trăm mét, bên ngoài là vách núi vạn trượng, chọc thẳng trời cao, nhìn xuống phía trước có một loại cảm giác đứng trên tầng mây, mây trắng phiêu đảng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tỏa ra quang mang bảy màu tuyệt mỹ, giống như đặt mình trong tiên cảnh, nhìn vào bên trong còn có hai cánh cửa lớn hình trụ xoay tròn, trên cửa lớn có một tấm hoành phi khổng lồ, trên hoành phi có ba chữ lớn màu vàng cứng cáp có lực — Thiên Minh Phong.

Thiên Minh Phong, một trong tám đại chủ phong của Trảm Không Kiếm Phái, do người đứng đầu trong tám vị thái thượng trưởng lão trấn thủ, tên là Âu Dương Minh. Tu vi của Âu Dương Minh sâu không thể lường, gần với chưởng môn của Trảm Không Kiếm Phái, trong Trảm Không Kiếm Phái có địa vị và uy tín vô thượng, trừ những sự kiện đặc biệt quan trọng do chưởng môn quyết định, những chuyện thường ngày trên cơ bản đều do Âu Dương Minh định đoạt, tương đương với chứng vị phó chưởng môn.

Trảm Không Kiếm Phái tuyển nhận đệ tử cũng là do Âu Dương Minh quản lý.

- Đây chính là một trong tám chủ phong của bản phái, tên là Thiên Minh Phong, tất cả các đệ tử trúng tuyển lần này đều tới đây tập hợp, căn cứ vào thành tích, thuộc tính, do thái thượng trưởng lão, trưởng lão và các cao thủ Tiên Thiên cấp năm của bản phái lựa chọn, trở thành đệ tử ngoại môn. Sau ba ngày, toàn bộ đệ tử trúng tuyển sẽ tới đông đủ, đến lúc đó sẽ có quyết định các người gia nhập nơi nào.

Tiêu Hà trầm giọng nói.

- Căn cứ vào thành tích, thuộc tính để chọn đệ tử?

Mọi người nghe xong đều cả kinh trong lòng, vốn là rời khỏi gia đình tới địa phương xa lạ này, có thể cùng với người quen thuộc với chính mình ở cùng một chỗ đương nhiên tốt nhất, không nghĩ tới tiến vào Trảm Không Kiếm Phái còn phải xa nhau.

Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm phản phát giống như có tâm hữu linh tê, đồng thời nhìn về phía đối phương. Trong lúc nhất thời, Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương, Phong Mã Ngưu, thậm chí “cừu địch” Mộc Tử Vi của Dương Thiên Lô dĩ nhiên cũng nhìn về phía Dương Thiên Lô. Tình hình như vậy, tựa hồ trong vô hình Dương Thiên Lô đã trở thành hạch tâm của bọn họ.

- Ba ngày này, các người ở trong Thiên Minh Phong. Linh Lung, Tiêu Vân, các người đi trước dẫn bọn hắn đi ăn cơm, sau khi ăn xong lại đưa tới nơi ở tạm thời!

Tiêu Hàm trầm giọng phân phó.

- Vâng, sư thúc!

Tiêu Vân, Linh Lung đồng thời đáp. Nói xong liền dẫn mọi người tiến vào trong cung điện.

- Linh Lung tỷ tỷ!

Sau khi đám người Tiêu Hà rời khỏi, Sở Hương Hương chạy tới gần Linh Lung hô.

- Uh? Hương Hương, làm sao vậy?

Linh Lung mỉm cười nhìn Sở Hương Hương hỏi, đối với thiếu nữ có thiên phú siêu cấp Sở Hương Hương này, dù là Linh Lung cũng không dám khinh thường, người của đế quốc Cát Ương có thể không biết, nhưng nàng lại biết, thể chất của Sở Hương Hương kinh người như thế nào, đây chính là tiên thiên ngũ hành chi thể, đối với bất cứ môn phái nào mà nói đều coi như bảo vật quý giá nhất. Cho dù tu vi của Sở Hương Hương hiện tại rất thấp, nhưng tiềm lực của nàng đã định trước thành tựu tương lai không phải chuyện đùa.

Trong khoảng thời gian tại đế quốc Cát Ương, thân phận của Sở Hương Hương quá mức đặc thù, để nàng có cơ hội tiếp xúc với người của Trảm Không Kiếm Phái tương đối nhiều, vì vậy, trong đông đảo các thiếu niên thiếu nữ, không cần nghi ngờ, nàng chính là người quen thuộc với Trảm Không Kiếm Phái nhất.

- Linh Lung tỷ tỷ, vừa rồi Tiêu tiên bối nói căn cứ vào thuộc tính và thành tích chọn người là sao?

Sở Hương Hương nghi hoặc hỏi thăm.

- Cái này a...

Linh Lung nhìn đám người Dương Thiên Lệ cũng đang nghi hoặc, vừa cười vừa nói:

- Muội đang lo lắng phải tách rời với bọn họ sao? Ha ha, năm đó tỷ tỷ cũng giống như các muội. Bất quá không cần phải lo lắng, tuy rằng các muội đều được cao thủ tiền bối chọn lựa, nhưng vì các muội có thể trưởng thành nhanh hơn, tùy theo tài năng để dạy dỗ. Sau này cơ hội gặp mặt giữa mọi người có rất nhiều.

117. Chương 104: Làm Mất Mặt (thượng)?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 104: Làm mất mặt (thượng)?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thái thượng trưởng lão truyền công Âu Dương Minh của phái ta mỗi tháng đều tiến hành truyền đạo tập thể trong ba ngày đối với mọi người, hơn nữa còn có cơ hội giao lưu và thí luyện võ đạo định kỳ, lúc nhàn hạ Trảm Không Kiếm Phái cũng không cấm đoán, mọi người có thể tới thăm lẫn nhau. Qua vài ngày chờ mọi người quan thuộc sẽ hiểu rõ.

- A, Linh Linh tỷ tỷ, cái kia... Thành tích thí luyện của đệ tử đế quốc Cát Ương chúng ta không tốt, có thể không ai nguyện ý chọn chúng ta hay không? Cuối cùng sẽ phân chúng ta cho một số lão sư... Không tốt?

Sở Hương Hương suy nghĩ trong lòng một chút, tiếp tục hỏi. Thân là công chúa của đế quốc Cát Ương, nàng trước tiên nghĩ tới lợi ích chung của tất cả mọi người, đương nhiên là hỏi tiếng lòng của đại đa số đệ tử.

- Tiểu nha đầu quỷ người!

Linh Lung vô cùng thân thiết gõ nhẹ vào đầu Sở Hương Hương, nói:

- Bằng thiên phú của muội, tỷ tỷ có thể xác định nói cho muội, muội tuyệt đối là đối tượng được đông đảo các trưởng lão, thái thượng trưởng lão và cao thủ tiền bối tranh đoạt. Về phần bọn họ, dù có kém thì cũng không kém quá mức, dù sao cũng là cao thủ tiền bối được phái tới đây, chỉ ít cũng là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên cấp năm thiên nhân hợp nhất!

- Hơn nữa tuy rằng cao thủ bản phái đều có tâm đắc tu luyện và cảm ngộ của chính mình, thế nhưng các loại công pháp thần thông lại hoàn toàn chung nhau, chỉ cần thực lực của mọi người đề cao tới cảnh giới tương ứng, trưởng lão truyền công sẽ ban tặng cho các người quyền lợi lựa chọn công pháp thần thông mình thích. Đương nhiên, đây là chuyện sau này, nhiệm vụ quan trọng nhất của mọi người hiện tại chính là tấn cấp Tiên Thiên. Tu luyện của Tinh giả Hậu Thiên hầu như giống nhau, cho dù mọi người đều tu luyện công pháp của đế quốc Cát Ương, nhưng ảnh hưởng không lớn.

- Điểm khác nhau duy nhất chính là, tu luyện tại phái ta, linh khí thiên địa càng thêm nồng hậu, hơn nữa mặt ăn uống tương đối chú ý, đối với thân thể mọi người có chỗ tốt không nhỏ, mặc khác căn cứ vào thành tích khác nhau của mọi người sẽ được ban thưởng cho đan dược đẳng cấp khác nhau, do đó mọi người có thể củng cố vững chắc cơ sở. Nhưng tổng thể mà nói, vẫn phải dựa vào chính mình như trước. Đột phá cảnh giới cần có ngộ tính và cơ duyên, không phải đan dược có thể thay đổi được.

Theo Sở Hương Hương giải thích, mọi người đã tới một phòng cơm vô cùng rộng rãi. Phong cơm này không hề thiếu những thiếu niên đang dùng cơm, xem bộ dáng của bọn họ, hiển nhiên đều là những thiếu niên trúng tuyển lần này.

Khi mọi người tiến vào trong, ánh mắt của những thiếu niên này có chút hiếu kỳ đánh giá mọi người.

- Đây là phòng cơm tự chọn, mọi người muốn ăn cái gì thì tự mình chọn lựa. Bộ đồ ăn bên kia, các người cũng tự động tới lấy dùng!

Lúc mọi người tiến vào, Linh Lung nói.

Liên tục bốn ba ngày, tuy rằng là lôi cừu mang theo mọi người phi hành tới, thế nhưng trên đường chỉ là đơn giản giải quyết ăn uống cái miệng một chút, chỉ có một chút thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, mọi người đã sớm đói khát khó nhịn, tinh thần uể oải, chỉ là bởi vì đang trong hưng phấn nên mới giảm cảm giác đói mệt mà thôi.

Lúc này ngửi được mùi hương mê người trong phòng, lại nhìn những món thức ăn đặc biệt tinh xảo, mọi người nhất thời chảy nước bọt ròng ròng.

- Oa, canh tham ô trăm năm!

- Ta x... Thất diệu tuyệt liên quả!

- Thâm hải linh tổn ngư!

Khi mọi người nhìn thấy bài có ghi tên món ăn, cả đám đều kinh hô ra miệng, ngoại trừ một số rất ít bọn họ may mắn được ăn ra, tuyệt đại đa số thức ăn ở đây chỉ là đọc được trên sách, lần đầu tiên được nhìn thấy một cách chân chính. Không cần nghi ngờ, thức ăn như vậy tuyệt đối tạo thành chỗ tốt rất lớn đối với người tu luyện. Điều này khiến nhận thức của mọi người mọi người đối với Trảm Không Kiếm Phái đã bay lên một độ cao hoàn toàn mới.

- Ha hã, đừng nói vội, từ từ ăn, đây chỉ là thức ăn bình thường nhất của phái ta mà thôi, mỗi ngày các người đều có thể ăn no. Khi tiến vào cảnh giới Tiên Thiên sẽ càng tốt hơn. Lần đầu tiên các người ăn những thứ này, nghìn vạn lần đừng ăn quá nhiều, bằng không thân thể sẽ không thể chịu nổi.

Linh Lung nhìn bộ dáng khiếp sợ của mọi người, vừa cười vừa nói, bộ dáng của những đệ tử này không phải bộ dáng của nàng năm đó?

Quả nhiên, mọi người chỉ ăn một chút, toàn bộ cảm giác mệt mỏi và đói khát của cơ thể suốt ba ngày qua lập tức biến mất không còn, trong đan điền phảng phất giống như đang thiêu đốt, để toàn thân mọi người tràn ngập tinh lực vô cùng vô tận, mặt mũi cả đám hồng hào, tuy rằng rất muốn ăn ít đi một chút, thế nhưng bọn họ không ngừng được chiếc đĩa trên tay. Bọn họ không hề nghi ngờ, nếu như tiếp tục ăn như vậy, tất nhiên sẽ giống như lời của Linh Lung, thân thể của chính mình không chịu được mà bạo tạc.

- A, cửu đệ, đệ còn có thể ăn? Ăn ít một chút, nghìn vạn lần đừng no chết, không nghe Linh Lung tỷ tỷ nói sao, ngày mai cũng có thể ăn mà!

Dương Thiên Lệ ngồi cùng một bàn với Dương Thiên Lôi, thấy tất cả mọi người đều thèm thuồng ngoảnh đĩa trên bàn ăn nhưng cũng không thể không dừng lại, chỉ còn một mình Dương Thiên Lôi vẫn lang thôn hổ yết như cũ, nhịn không được khuyến khích.

- Ách... Ta đói bụng... Rất nhiều ngày rồi... Quá đói bụng... Ăn ngon... Uhm...

Dương Thiên Lôi vừa ăn vừa hàm hồ nói trong miệng, vội đầu vào nhai nuốt.

- Thiên Lệ tỷ, tỷ đừng lo lắng, thiên phú của lão đại dị bẩm, bư hân như mãnh thú, ta và tẩu... Trương lão sư đã tận mắt nhìn thấy, một lần lão đại ăn hết sạch một con trâu to chừng.

Phong Mã Ngưu mạnh mẽ đè ép hai chữ “tẩu tử” xuống dưới, phi thường khoa trương nói.

- Kháo, người mới là mãnh thú, ca chỉ là lượng ăn lớn một chút mà thôi!

Dương Thiên Lôi rất không nói gì trừng mắt liếc nhìn Phong Mã Ngưu, tiếp tục cắn nuốt.

Loại thức ăn có đủ sắc lẫn hương này, lại tràn ngập năng lượng và đại bổ, khiến Dương Thiên Lôi ăn vô cùng ngon lành, thực sự quá mức nghiện rồi. Hơn nữa Dương Thiên Lôi có thể cảm nhận rõ ràng, loại thực vật này sau khi tiến vào bụng, hầu như trong chốc lát liền biến thành một cỗ năng lượng, dung nhập vào trong thân thể. Thân thể hắn phảng phất giống như đại điện có thể dung nạp vô hạn, điên cuồng hấp thu toàn bộ năng lượng trong đó. Người khác đều ăn no rồi, nhưng hắn không hề có chút cảm giác no, ngược lại càng ăn càng ngon.

- Ách... Sai lầm, sai lầm, ý tứ của ta là... Mãnh nam, đúng, lão đại chính là mãnh nam siêu cấp!

Phong Mã Ngưu vội vàng sửa chữa nói, vẻ mặt ước ao nhìn Dương Thiên Lôi với thân hình so với chính mình không sai biệt lắm, nhưng lại có thể dung nạp nhiều hơn mình vô số lần.

118. Chương 104: Làm Mất Mặt (hạ)

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 104: Làm mất mặt (hạ)

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn biết rõ, đây không còn là vấn đề có thể ăn nữa rồi, năng lượng ẩn chứa trong các loại thực vật bổ dưỡng này vô cùng bàng đại, hắn có thể cảm giác rõ ràng, tuy rằng rất muốn ăn nhiều một chút, nhưng thân thể không chịu nổi a, còn lão đại thì phảng phất như không hề bị ảnh hưởng. Điều này nói rõ cái gì? Liên tưởng tới thể lực và năng lực khôi phục sức khỏe bư hân của lão đại, trong lòng Phong Mã Ngưu ngưỡng mộ vạn phần.

- Mọi người đều đã ăn xong rồi sao?

Đúng lúc này, Linh Lung và Tiêu Vân bước tới, nhìn Dương Thiên Lôi tiếp tục ăn uống điên cuồng, tựa hồ vô cùng kinh ngạc, hỏi.

- Được rồi!

Dương Thiên Lô là người thứ nhất đứng lên. Tuy rằng trong lòng rất không tình nguyện, nhưng hắn cũng không muốn biểu hiện quá mức khiến mọi người chú ý. Vì vậy chỉ có thể tạm thời ủy khuất bao tử của chính mình rồi. Vì sao đi nữa ngày mai cũng có thể tiếp tục ăn những thức ăn này, không cần phải vội vã nhất thời.

- Nếu đã được rồi, vậy hiện tại chúng ta dẫn mọi người tới nơi ở tạm thời. Hương Hương, nữ đệ tử các người đi theo ta. Nam đệ tử sẽ do Tiêu Vân dẫn đi. Chúng ta đi thôi!

Linh Lung dừng ánh mắt trên người Dương Thiên Lô một chút, nhẹ giọng nói.

...

Dưới dự dẫn đường của Tiêu Vân, hơn mười phút sau, mọi người tới một biệt viện tương đối rộng lớn, rất nhiều phòng ốc cổ phác, giản đơn san sát với nhau, kỳ hoa dị thảo trải rộng chính giữa, tiểu kiều nước chảy, nhìn thoáng qua, toàn bộ biệt viện dĩ nhiên có một loại cảm giác giống như thế ngoại đào viên.

- Ba ngày này, các người sẽ ăn ở nơi này, các người tự động tới phòng cơm là được, các người nhớ kỹ, tiên thảo linh vật trong viện đều là do phái ta tỉ mỉ nuôi trồng, nghìn vạn lần không được lộn xộn. Trong phòng các người đã sớm đặt một ít tư liệu giới thiệu, vì vậy trong ba ngày này tốt nhất nên ở trong phòng không nên đi loạn, quen thuộc với môn quy, điều lệ và tình huống cơ bản của phái ta? Đã biết rồi sao?

Tiêu Vân dẫn mọi người tới nơi ở, nhẹ giọng phân phối nói.

- Hiểu rõ!

Mọi người cùng kêu lên đáp.

- Tốt lắm, gian phòng khối khu vực này dành cho đế quốc Cát Ương các người, trên gian phòng đã sớm có dán tên của ọi người, các người đi thôi! Ba ngày sau sẽ có người tới đón các người, ta đi trước!

Tiêu Vân nói xong, liền chậm rãi rời khỏi biệt viện.

Sau khi Tiêu Vân rời đi, rốt cuộc đã không còn người của Trảm Không Kiếm Phái bên cạnh, mọi người đều thở ra một hơi thật dài, nhất thời trao đổi sôi nổi.

- Trảm Không Kiếm Phái quả thực là trâu bò a, lão đại, xem những hoa cỏ này, tất cả đều là linh dược, mang tới thành Cực Dương sẽ là bao nhiêu tiền nha?

Hai mắt Phong Mã Ngưu tỏa sáng nhìn vào kỳ hoa dị thảo trong viện, biểu tình kích động nói, hắn từ nhỏ đã bần hàn, trong tất cả mọi người không cần nghi ngờ chính là người miễn cảm đối với tiền nhất.

- Ca chỉ muốn ăn thôi!

Hai mắt Dương Thiên Lô tỏa sáng, mạnh mẽ nuốt nước miếng, không biết vì sao, trong lòng hắn dĩ nhiên tuôn ra dục vọng cuồng liệt muốn thôn phệ những hoa cỏ này trong đầu.

- Hừ, đừng làm mất mặt chúng ta!

Một đạo thanh âm không hài hòa bỗng nhiên vang lên, Lôi Hoành suốt đường đi luôn ần nhẫn, vẻ mặt khinh thường nhìn Dương Thiên Lô và Phong Mã Ngưu nói.

Tuy rằng Lôi Hoành biết rõ hiện tại không phải thời điểm đối phó với Dương Thiên Lô, thế nhưng hắn không thể áp chế được lửa giận trong lòng, không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt của Dương Thiên Lô thì hắn có một loại xung động bạo phát. Có thể nói, hắn đối với Dương Thiên Lô đã chán ghét tới cực điểm, hận không thể lập tức đập Dương Thiên Lô thành bánh thịt.

Trên đường tới đây, tuy rằng mọi người ngồi trên lôi cưu, bởi vì có kết giới bao phủ, căn bản không thể nói chuyện với nhau như bình thường, thế nhưng Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm đánh mất đưa tình, người tới ta đi, bộ dáng chằng chằng thiếp thiếp đã sớm để Lôi Hoành ghen ghét khó nhịn.

Lúc này đã không có người của Trảm Không Kiếm Phái bên cạnh, hơn nữa ngày hôm nay Tiêu Hà nói căn cứ vào thuộc tính và thành tích để chọn lựa đệ tử, khiến lòng tin của hắn một lần nữa bành trướng, người

khác không rõ ràng lắm, nhưng chính hần đương nhiên rõ ràng, nguyên nhân được Trảm Không Kiểm Phái chọn trúng tuyển sớm không phải là thân phận đệ nhất của Lôi Hoành trong học viện Cực Dương, Tinh giả cấp sáu đỉnh phong hệ kim lúc mười tám tuổi, tuy rằng như vậy đã là thiên tài, nhưng cũng không phải là đỉnh cao, còn chưa đủ tư cách để Trảm Không Kiểm Phái chọn trúng tuyển, bởi vì hần còn có thực lực ẩn dấu của mình — lôi thuộc tính.

Hệ kim vốn là thuộc tính thiên về lực sát thương mạnh nhất trong ngũ hành, mà từ hệ kim diễn biến thành lôi thuộc tính càng có uy thế hủy thiên diệt địa, hơn nữa lôi thuộc tính là một loại khó cảm ngộ nhất trong tất cả các thuộc tính, có thể nói cực kỳ hiếm thấy, vạn người chỉ có một.

Đương nhiên, nguyên nhân Lôi Hoành có thể cảm ngộ được coi như là nỗ lực của bản thân và cơ duyên xảo hợp mới tạo thành. Hơn nữa là cơ duyên xảo hợp không thể phục chế — tẩu hỏa nhập ma.

Tẩu hỏa nhập ma, đối với bất cứ tu luyện giả nào mà nói chính là tồn tại giống như bóng đèn, tuyệt đại đa số tình huống không phải trả giá bằng sinh mệnh thì là tu vi tan biến, rất ít người có thể vượt qua được. Thế nhưng một khi an toàn vượt qua lại có chỗ tốt rất lớn đối với con đường tu luyện. Vô luận là tâm tính hay tu vi đều sẽ đề cao hẳn một bậc.

Từ nhỏ Lôi Hoành đã tranh cường hiếu thắng, không bao giờ chịu thua, vì vậy hần tu luyện tương đối khắc khổ, có thể nói là vì cái lợi trước mắt để hần tu luyện vô cùng điên cuồng, ngay cả thời tiết mưa gió bão giạt cũng chưa từng nghỉ ngơi. Vì có nguyên nhân như vậy khiến hần tại một ngày đông tố sấm sét vô ý tẩu hỏa nhập ma, một tia lôi lực quán chú vào kinh mạch của hần, bất quá người này có thể mạnh mẽ chịu đựng được, ngược lại nhân họa được phúc, thành công cảm ngộ lôi thuộc tính.

- Làm mất mắt? Chúng ta chỉ ít còn là người, có mặt để hiện ra, như loại không bằng cảm thú như người, người cũng thử hiện mặt lên cho mọi người nhìn?

Dương Thiên Lôi không chút sợ hãi, xoay người dừng lại trên người Lôi Hoành, khinh thường nói.

- Khụ khụ... Lão đại, như vậy không phải làm khó người ta sao? A xin lỗi, ta nói sai rồi, hần là nhà họ Thú mới đúng, Thú gia cũng không phải người, làm sao mất mắt? Thú gia không có mặt, cần gì phải hiện mặt?

Phong Mã Ngưu đã sớm không quen nhìn đám ngốc bức Lôi gia, cả đám túm năm tụm ba tự đắc hơi trời, từ Lôi Văn Vú tới Lôi Hoành Lôi Kính, người nào không nghech mũi thật sao? Trước đây Phong Mã Ngưu không dám quang minh chính đại nhục mã Lôi Hoành, nhưng hiện tại Phong Mã Ngưu tự nhiên không dễ dàng tha thứ, vì vậy hần vốn là kẻ nghèo hèn có chút thiên phú, nghe được lời lão đại nói, nhất thời lập luận sắc sảo phân tích một lượt.

119. Chương 105: Lôi Thuộc Tính

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 105: Lôi thuộc tính

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi phi thường thỏa mãn đối với biểu hiện của Phong Mã Ngưu, mỉm cười, vỗ vỗ vai Phong Mã Ngưu, về mặt hèn mọn cười cười, vân đạm phong khinh nói:

- Tiểu Phong nha, sao lại nói trực tiếp như vậy? Người xem Thú gia vốn là đầu heo, người nói như vậy đều thành đầu heo thật kho tàu rồi, ha ha ha...

- A? Lão đại, ta sai rồi...

Về mặt Phong Mã Ngưu sợ hãi, vô cùng khoa trương lớn tiếng hò hét.

Hai người kẻ xướng ta họa, nhất thời khiến Lôi Hoành vô cùng giận dữ, Lôi Bạo trong nội môn Hoàng gia được trúng tuyển, cũng là người thuộc về Lôi gia, cùng với Lôi Hoành có thể nói là vinh cùng vinh, nhục

cùng nhục, còn có Lôi Kính, nhất thời cả đám âm ngoan nhìn về phía Dương Thiên Lôi và Phong Mã Ngưu, rất có tư thế một lợi không hợp liền xuất thủ đại chiến.

Chỉ là, đúng lúc này, Dương Thiên Ngạo vẻ mặt đạm nhiên lại bất động thanh sắc nhảy về phía trước một bước, đứng ngay bên cạnh Dương Thiên Lôi và Phong Mã Ngưu. Vũ Đại Lãng đã sớm kính phục dị thường đối với Dương Thiên Lôi, sau khi do dự một chút, cuối cùng cũng lặng yên bước tới phía sau Dương Thiên Lôi.

Mười nam đệ tử từ đế quốc Cát Ương tới hiển nhiên chia làm hai phái, duy nhất một người lạc đàn là Độc Cô Hàn, nhìn bộ dáng gương cung bật kiếm của mọi người, hơi hơi nhú mào, xoay người rời đi một mình.

- Hừ, Dương Thiên Lôi, người chờ, một ngày nào đó ta sẽ để các ngươi biết, người nào người không thể đắc tội nổi!

Lôi Hoành tức giận nói.

- Đúng không?

Dương Thiên Lôi nguyên bản cả lơ phất phơ đột nhiên biến đổi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lôi Hoành, nói:

- Lôi Hoành, nói thực cho người biết, lão tử cho tới bây giờ đều không coi ngươi là cái gì, đừng tưởng rằng lão tử không biết thủ đoạn đề tiện người bày ra sau lưng lão tử, chỉ là lão tử khinh thường chấp nhất đối với loại điều nhân như ngươi mà thôi. Người thực sự coi lão tử sợ người? Ta hiện tại trình trọng cảnh báo người, mặc kệ là ta hay Trương Tử Hàm, hoặc là huynh đệ của ta, nếu như người không biết hối cải, ta sẽ cho người hối hận vì đã sống trên đời này, còn có các người, một đám ngốc bực!

Quanh thân thể Dương Thiên Lôi không hề tỏa ra bất cứ khí tức cường đại nào, thế nhưng một khắc khi khuôn mặt giận tái xanh của hắn tại thời điểm vô cùng chăm chú nói ra những câu này, một cỗ khí tức kỳ dị đột nhiên bao phủ mấy người ở đây, không có phần nộ và âm ngoan của Lôi Hoành, cũng không có Lôi Hoành cố làm ra vẻ, thế nhưng, mỗi người ở đây, ngoại trừ Lôi Hoành nổi giận đùng đùng ra, đều không hề nghi ngờ một chút về tính thực chất trong lời nói của Dương Thiên Lôi. Loại kiên định nafychinsh là cuồng ngạo phát ra từ trong xương cốt, để mọi người dĩ nhiên sinh ra cảm giác lạnh run từ sâu trong linh hồn.

- Chúng ta đi!

Dương Thiên Lôi không để ý tới mọi người chờ ra, trầm giọng nói. Nói xong liền xoay người rời đi.

- Ngu ngốc!

Phong Mã Ngưu khinh thường nhìn thoáng qua Lôi Hoành, xoay người đi theo Dương Thiên Lôi. Kính ngưỡng trong lòng đối với Dương Thiên Lôi càng bành trướng vô hạn, hắn không chút nghi ngờ, nếu như đám hèn này tiếp tục nhảy nhót, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận sống trên đời.

- Chỉ bằng vào đám ngu ngốc này cũng đấu với lão đại ta? Tinh giả cấp sáu đỉnh rất trâu sao? Lão đại ta từ hai tháng trước từ vô đồ tới cấp bốn đỉnh, cấp sáu cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt? Huống chi sự biến thái của lão đại, các ngươi biết được bao nhiêu? Ách, hình như ta cũng không rõ ràng lắm...

Phong Mã Ngưu vội vã đuổi theo phía sau Dương Thiên Lôi, trong lòng càng cảm giác chính mình đi theo Dương Thiên Lôi là quyết định anh minh thần võ cỡ nào.

Ánh mắt Dương Thiên Ngạo thì về phía Dương Thiên Lôi xuất hiện một tia mê man, sau đó mỉm cười, lắc đầu, rất nhẹ nhàng đi theo.

Vũ Đại Lãng cũng bước nhanh đuổi kịp, thân hình khổng lồ kia giống như xe tăng, vang lên tiếng rầm rầm.

- Dương Thiên Lôi!

Nhìn bóng lưng đám người Dương Thiên Lôi rời khỏi, ánh mắt Lôi Hoành càng trở nên âm ngoan tới cực điểm, lạnh lùng từ trong hàm răng phát ra cái tên Dương Thiên Lôi, trong nháy mắt này, khuôn mặt bị phần nộ ghen khuấy nổi lên gân xanh của hắn dĩ nhiên hiện ra hai đạo ánh sáng lói điện quỷ dị, chợt lóe rồi qua.

Tuy rằng chỉ xuất hiện trong nháy mắt, thế nhưng đám người Lôi Bạo lại cảm giác được khí tức kinh khủng kia.

Tinh thần thực lời thuộc tính.

...

Đám người Dương Tihene Lôi tới khu vực gian phòng ở tạm, rất nhanh tìm được phòng có tên chính mình, Vũ Đại Lăng và Phong Mã Ngưu bắt chuyện với Dương Thiên Lôi một chuyện, sau đó đi vào trong tiểu viện của chính mình.

- Thiên Ngạo ca, chúng ta cũng đi vào nghỉ ngơi thôi!

Lúc nà khí tức của Dương Thiên Lôi đã khôi phục bình tĩnh như thường, nhìn Dương Thiên Ngạo vẫn đi theo chính mình như trước, mở miệng nói.

- Uhm, ta tới phòng đệ ngồi một chút, không ngại gì sao?

Dương Thiên Ngạo mỉm cười, nhàn nhạt nói.

Đối với Dương Thiên Ngạo, tuy rằng Dương Thiên Lôi không thích bộ dáng thủy chung vân đạm phong khinh của hắn, nhưng cũng không hề có ác cảm. Nhất là trải qua vài lần tiếp xúc, trong lòng Dương Thiên Lôi đã thừa nhận đệ tử gia tộc này. Tuy rằng không thân cận bằng nhị tỷ Dương Thiên Lệ, nhưng cũng không để hắn coi như người ngoài.

- Thiên Ngạo ca, huynh có chuyện gì muốn nói với ta? Đương nhiên có thể, chúng ta đi vào trong nói chuyện!

Dương Thiên Lôi đáp lời.

Sau khi hai người tiến vào trong phòng, Dương Thiên Ngạo thẳng thắn nói:

- Thiên Lôi, đệ nghĩ thực lực của Lôi Hoành như thế nào?

- Lôi Hoành? Hắn đương nhiên không đơn giản như bề ngoài, bằng không đã không được Trảm Không Kiếm Phái lựa chọn trúng tuyển sớm như vậy!

Dương Thiên Lôi vô cùng khẳng định nói.

- Uhm, xem ra là ta lo lắng nhiều, đệ biết là tốt rồi. Nếu như ta đoán không lầm, hắn đã lĩnh ngộ được lời thuộc tính.

- Lĩnh ngộ lời thuộc tính? Chẳng lẽ còn có thuộc tính khác ngoài thể chất ngũ hành hay sao?

Dương Thiên Lôi nghi hoặc hỏi thăm. Hắn chỉ là phán đoán ra, Lôi Hoành tuyệt đối có thiên phú ẩn giấu, nhưng vì giới hạn bởi tri thức không cao lắm, hắn không phán đoán được Lôi Hoành ẩn tàng cái gì.

- Đương nhiên không phải. Lôi Hoành chính là thuần kim chi thể, điểm này không thể gạt được bất cứ người nào. Tuy rằng nói hắn đã lĩnh ngộ được lời thuộc tính, có điểm không thể tưởng tượng nói, nhưng ngoại trừ nguyên nhân này, ta không còn nghĩ ra được bất cứ nguyên nhân nào khác để hắn có thể sớm được Trảm Không Kiếm Phái chọn trúng tuyển.

- Lẽ nào hắn không thể giấu điểm thuộc tính thân thể khác của chính mình hay sao? Còn có, lời thuộc tính rất khó lĩnh ngộ?

Dương Thiên Lôi hiếu kỳ hỏi thăm, hắn đã từng dừng lại trước cánh cửa Tinh giả, vì vậy đối với tri thức cơ bản sau khi bước vào Tinh giả tương đối thiếu thốn. Đến bây giờ cũng chỉ là biết về đặc điểm của thuộc tính ngũ hành và thuộc tính có thể diễn biến ra được mà thôi.

- Giấu điểm? Sẽ không, chỉ có thuần kim chi thể mới có thể tại thời điểm Tinh giả cấp sáu, mượn vào vũ khí chuyên dụng thuộc tính kim, ngoại phóng tinh thần lực. Vì vậy, hắn tất nhiên là thuần kim chi thể, không có khả năng giấu điểm bất cứ thuộc tính nào khác. Về phần lời thuộc tính, trong sáu thuộc tính diễn sinh lớn như phong, lôi, quang, âm, băng, vụ chính là loại khó lĩnh ngộ nhất. Bởi vì lời lực là một loại năng lượng kinh khủng nhất trong thiên địa, cũng là loại năng lượng có lực sát thương lớn nhất, đối với tu luyện

giả chúng ta mà nói chính là tồn tại bóng ma, tu luyện giả thông thường căn bản không dám tiếp cận, nào dám cảm ngộ? Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao trong khí trời đông tố sấm sét là cấm kỵ tu luyện!

Dương Ngạo Thiên nói.

- Hơn nữa cảnh giới Tinh giả hậu thiên, nhìn hết ghi chép trong lịch sử còn chưa phát hiện ra Tinh giả có thể cảm ngộ được lôi thuộc tính. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta không dám khẳng định Lôi Hoành đã cảm ngộ được lôi thuộc tính, thế nhưng ngoại trừ nguyên nhân này, niệm lực, thể chất của Lôi Hoành không quá nổi bật, thực sự không có bất cứ lý do nào để Trảm Không Kiếm phải chọn trúng tuyển sớm. Vì vậy, khả năng duy nhất chính là, hắn đã cảm ngộ được lôi thuộc tính.

- Nói như vậy, ngốc bức kia thực sự có khả năng cảm ngộ lôi thuộc tính. Lôi thuộc tính rất lợi hại sao?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Uy của lôi đình, hủy thiên diệt địa!

Dương Thiên Ngạo trầm giọng nói.

- Vậy có ý tứ là Lôi Hành rất lợi hại?

Dương Thiên Lôi không nghĩ tới Lôi Hoành lại có thuộc tính trâu bò như vậy, nhin không được hỏi một lần nữa.

- Như vậy cũng không phải, hắn bắt quá là Tinh giả cấp sáu, tuy rằng đã cảm ngộ lôi thuộc tính, thực lực đề thăng rất cao nhưng chung quy hắn vẫn là Tinh giả cấp sáu. Uy lực chân chính của lôi đình sao có thể để hắn nắm giữ dễ dàng?

Dương Thiên Ngạo nói:

- Thiên Lôi, ta biết thể chất của đệ đặc thù, ngoại trừ gia tộc chúng ta không ai biết đệ là thân thể hai thuộc tính, ta kiến nghị đệ không nên bại lộ một cách đơn giản. Một khi chân chính chống lại Lôi Hoành cũng phải cẩn thận trên hết, nên cho ta và Thiên Lệ biết. Tuy rằng Thiên Lệ có thành kiến đối với ta,, nhưng dù sao chúng ta cũng có huyết mạch Dương gia, trong lòng ta không có phe phái, chỉ có Dương gia.

- Uhm, ta hiểu rõ, Thiên Ngạo ca, ta biết phải làm sao rồi!

Trong mắt Dương Thiên Lôi hiện lên một tia tán thưởng không thể phát hiện, trầm giọng nói. Hắn có thể từ trong lời nói của Dương Thiên Ngạo cảm giác được, lời nói của hắn hoàn toàn phát ra từ phế phủ, chỉ bằng vào mấy câu nói này cũng đã tiêu trừ được một tia lo lắng cuối cùng trong lòng Dương Thiên Lôi.

- Vậy là tốt rồi. Trên phương diện tu luyện nếu đệ có vấn đề gì có thể tới tìm ta. Đệ tu luyện đi, ta cũng trở về tu luyện.

Dương Thiên Lôi đáp lại một câu, sau đó tiễn Dương Thiên Ngạo ra ngoài, trở về gian nhà của chính mình, chậm rãi ngồi xếp bằng trên giường.

Lúc này, vừa mới ăn xong thực vật cực bổ dưỡng của Trảm Không Kiếm Phái, tuy rằng còn chưa tận hưởng, nhưng để quanh thân Dương Thiên Lôi tràn ngập lực lượng, cảm giác đói khát vài ngày vừa rồi đã biến mất không còn, có chỉ là tinh lực vô cùng vô tận, bắt đầu tập trung vào tu luyện.

Rèn luyện tạng phủ, trong khoảng thời gian này Dương Thiên Lôi không chút thả lỏng, hầu như thời gian buổi tối đều tiêu tốn vào phương diện tu luyện, có thể nói so với rèn luyện da màng, gân cốt đều tiêu hao thời gian cao hơn nhiều.

Nhưng để Dương Thiên Lôi kỳ quái chính là, tuy rằng lục phủ ngũ tạng đã hoàn toàn luyện luyện tới rồi nhưng thủy chung không thể đạt tới trạng thái tràn đầy và viên mãn, mỗi lần tu luyện đều là lúc có thể đổ đầy, thế nhưng chỉ cảm một lúc dừng lại, ngày thứ hai tiêu hao không còn bao nhiêu, tăng thêm thông thả dị thường.

Bất quá Dương Thiên Lôi cũng không lưu ý, còn tưởng rằng luyện tạng phủ là lúc tình huống bình thường, dù sao tiến cảnh của hắn so sánh với người khác đã là vô cùng nhanh chóng rồi.

Chậm rãi chuyển tâm thần dung nhập vào trong thân thể, Dương Thiên Lôi một lần nữa dựa theo tâm pháp thổ nạp, chìm vào trong tu luyện.

Theo hô hấp của Dương Thiên Lôi, rất nhanh lực phủ ngũ tạng tiến vào trạng thái rung động rất có quy luật, linh khí thiên địa nồng đậm hơn gấp mấy lần bình thường xung quanh nhất thời biến ảo thành tinh thần lực bàng bạc, bắt đầu dũng mãnh truyền vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi.

Tâm thần của Dương Thiên Lôi khẽ động, tinh thần lực bàng bạc dưới tác dụng của năng lượng kỳ dị trong đan điền nhất thời hình thành một đường năng lực tinh tế tới cực điểm, dần dần một tia lại một tia dũng mãnh tiến vào trong lực phủ ngũ tạng. Trong khoảng thời gian này, Dương Thiên Lôi vẫn dựa theo đường lối tâm pháp, không dám có một chút qua loa, cũng không dám mạnh mẽ đẩy nhanh tốc độ dung nhập, dù sao lực phủ ngũ tạng chính là bộ phận quan trọng nhất, đồng thời cũng là bộ phận yếu ớt nhất, một khi phát sinh sai lầm gì đó, tuyệt đối là trí mạng. Tuy rằng Dương Thiên Lôi không hề cảm nhận được bất cứ không khỏe nào ghi trong tâm pháp, nhưng mỗi lần tu luyện đều không dám tăng lên quá nhanh, chỉ tiến hành chậm rãi theo chất lượng.

Ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, ý niệm của Dương Thiên Lôi thao túng nhanh hơn vài phần, khi bắt đầu ổn định, tâm thần của Dương Thiên Lôi liền hoàn toàn chìm vào trong tu luyện.

- Người có thể tiếp tục đẩy nhanh gấp đôi!

Một đạo thanh âm quen thuộc xuất hiện trong đầu Dương Thiên Lôi.

Thông thường lúc tu luyện, nhất là loại trạng thái toàn bộ tâm thần chìm đắm vào trong tu luyện rất kiêng kỵ có người quấy rối. Một khi phân tâm, lần tu luyện này rất có thể sẽ trở thành phế thải. Thế nhưng kỳ quái chính là, tuy rằng thanh âm này rất đột nhiên, nhưng không hề tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào đối với Dương Thiên Lôi, phảng phất giống như trực tiếp dung nhập vào trong tâm thần của Dương Thiên Lôi.

- Thu nhiếp tinh thần, không nên phân tâm!

Thời điểm Dương Thiên Lôi nghe được thanh âm kia, tuy rằng không hề bị bất cứ kinh hãi nào, nhưng nhất thời trở nên hưng phấn, bởi vì chủ nhân của thanh âm này chính là mỹ nữ thần bí Lăng Hi, không nghĩ tới vừa mới phân tâm, thanh âm của Lăng Hi lần thứ hai nhắc nhở nói.

Từ lần xuất hiện trước đó, Lăng Hi giống như đồng thời biến mất, không hề xuất hiện qua, để Dương Thiên Lôi phiền muộn hồi lâu, vốn tưởng rằng này sẽ không bao giờ nói chuyện, hoặc không bao giờ gặp lại, không nghĩ tới lúc này lại xuất hiện rồi, đương nhiên Dương Thiên Lôi phải hưng phấn, chỉ là sau khi nghe được lời nói của Lăng Hi, Dương Thiên Lôi mới ý thức được đang trong lúc tu luyện, vội vàng thu nhiếp tinh thần, một lần nữa chìm vào trong rèn luyện, tâm thần hơi khẽ động, liền không chút do dự làm theo lời Lăng Hi, đẩy nhanh tốc độ tinh thần lực rót vào.

120. Chương 106: Luyện Tủy Như Hồng!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 106: Luyện tủy như hồng!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Lại nhanh hơn gấp đôi!

Lăng Hi nói một lần nữa.

Dương Thiên Lôi không có bất cứ do dự gì, lần thứ hai chấp hành theo như lời Lăng Hi. Như vậy, sau nhiều lần điều chỉnh, rót độ rót vào của Dương Thiên Lôi đã tăng lên mười lần so với bình thường, hô hấp của hắn càng lúc càng trở nên thâm trầm, tinh thần lực trong lực phủ ngũ tạng càng lúc càng trở nên tràn đầy.

Hít, như xà nuốt kinh, hải nạp bách xuyên, thở, như rồng phun nước, đại hải vô lượng.

Giữa một lần hít một lần thở, quanh thân dâng lên lực lượng vận mã chạy chồm, giống như nước trường giang, liên miên không dứt.

- Tiếp tục đừng có ngừng!

Tại thời điểm Dương Thiên Lô cho rằng đã đạt tới cảnh giới viên mãn, thanh âm của Lăng Hi vang lên một lần nữa..

Dương Thiên Lô theo như lời tăng lên.

Sau một lát, oanh một tiếng nổ vang lên trong đầu Dương Thiên Lô, trong lúc thoáng chốc, lực phủ ngũ tạng của Dương Thiên Lô, một cỗ năng lượng bàng bạc như núi lửa bạo phát, phảng phất giống như phá tan lồng giam, hóa thành từng giọt từng giọt nước chảy, dọc theo thân thể. Dương Thiên Lô chưa từng cảm nhận qua kinh mạch vận chuyển liên miên không dứt, thuận lợi như vậy. Không có ý niệm dẫn đường liên tục hành tuần hoàn, sinh sôi không ngừng, vĩnh viễn không chùng mịch.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên rất thần kỳ tiến vào trong đầu của chính mình, nhìn tẩy mỹ nữ Lăng Hi.

- Tốt, rèn luyện tạng phủ dĩ nhiên dùng không tới thời gian một tháng, nếu như không phải là ta sơ sẩy, quên mất người là huyền thiên chi thể, hẳn là có thể càng nhanh hơn.

Mỹ nữ Lăng Hi dừng lại trước mặt Dương Thiên Lô nói, toàn thân tựa hồ tinh thuần hơn nhiều so với trước đây.

Ánh mắt Dương Thiên Lô mang theo một tia kinh hỉ, dừng lại trước mặt nữ nhân gần như hoàn mỹ, hỏi:

- Lăng Hi, thời gian dài như vậy, vì sao nàng vẫn không hiện ra?

- Không phải là ta không hiện ra, mà là nguyên thần của ta rất suy yếu, lần này nếu như không phải người thu được rất nhiều thứ ẩn chứa linh lực thiên địa, chỉ sợ ta còn cần phải có một đoạn thời gian rất dài mới xuất hiện.

Lăng Hi nói.

- Vật ẩn chứa linh lực thiên địa? Hẳn là thực vật của Trảm Không Kiếm Phái!

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng.

- Trảm Không Kiếm Phái?

Lăng Hi khẽ nhú mày, nhất thời bắt được suy nghĩ trong lòng Dương Thiên Lô. Tuy rằng Lăng Hi đang ở trong đầu Dương Thiên Lô, nhưng nàng cũng là một linh hồn hoàn toàn độc lập, không thể một mình độc lập lấy được ký ức của Dương Thiên Lô, chỉ khi giao lưu với Dương Thiên Lô mới có thể bắt được tư tưởng của hắn.

- Uhm, ta hiện tại đã tiến vào một trong bát đại môn phái, tại Trảm Không Kiếm Phái ta có ăn chút thực vật, đó chỉ là thực vật bình thường của Trảm Không Kiếm Phái dành cho đệ tử mới nhập môn.

Dương Thiên Lô nói.

- Nguyên lai là Trảm Không Kiếm Phái, dĩ nhiên đã trở thành một trong bát đại môn phái rồi sao?

Lăng Hi có điểm kinh ngạc lắm lắm,

- Nàng biết Trảm Không Kiếm Phái?

- đương nhiên là biết, năm đó khi thọ nguyên của ta tan hết, Trảm Không Kiếm Phái chỉ là một môn phái vừa mới sáng lập, ta nhờ kỹ người sáng lập ra môn phái này hình như gọi là Tiêu Dật Phong, đúng, chính là Tiêu Dật Phong, hẳn vốn là một giới tán tu, dưới cơ duyên xảo hợp thu được bảo khí Thần Đạo Thiên Tịch Kiếm và Ngự Kiếm Phi Tiên, Trảm Không Kiếm Quyết, hai đại tuyệt học Thần Đạo, do đó bước vào Thần Đạo chi cảnh. Thực lực bản thân hắn tương đối cao, bằng vào Thiên Tịch Kiếm, đại khái tương đương với ta. Bất quá môn phái của hắn hoàn toàn là dựa vào thực lực một mình hắn chống đỡ, chỉ có thể coi như môn phái tam lưu.

Lăng Hi phảng phất như trở lại hồi ức, nhàn nhạt nói.

Chỉ là, nghe vào trong tai Dương Thiên Lô lại giống như tiếng sấm kinh thiên, nổ tới mức Dương Thiên Lô có điểm chết lặng. Cho dù là dùng tâm suy nghĩ Dương Thiên Lô cũng biết được, Tiêu Dật Phong kia tất nhiên chính là lão tổ của Trảm Không Kiếm Phái, có thể bằng vào thực lực cá nhân sáng tạo ra một môn phái, người nào không phải là nhân vật cấp độ tông sư? Huống chi hắn còn khiến Trảm Không Kiếm Phái phát triển trở thành một trong bát đại môn phái như bây giờ, thực lực như thế này tuyệt đối có thể dùng kinh khủng siêu cấp để hình dung.

Thế nhưng Lăng Hi nói rất hời hợt, Tiêu Dật Phong bằng vào bảo khí Thiên Đạo Thiên Tịch Kiếm mới có thể ngang bằng được với nàng, điều này có ý nghĩa gì?

Tuy rằng Dương Thiên Lô đã sớm biết mỹ nữ Lăng Hi tất nhiên vô cùng nguời bức, nhưng cũng không nghĩ tới nguời bức tới mức độ như thế này, có cao thủ Thần Đạo siêu cấp chỉ điểm, con đường tu luyện của chính mình không phải là vô cùng bằng phẳng, ánh dương quang xán lạn?

- Ngựa ghim cương sắt vách, nhân phẩm tốt mới thực sự là tốt. Nhân phẩm của ca thực sự là vô địch a, có cao thủ Thần Đạo chỉ điểm, lại còn là đại mỹ nữ siêu cấp, oa ha ha...

Trong đầu Dương Thiên Lô nhất thời hưng phấn...

- Dương Thiên Lô, nghĩ cái gì đây?

Mỹ nữ Lăng Hi nhất thời trừng lớn đôi con mắt đẹp, lớn tiếng nói:

- Tu luyện chi đạo, sao có thể đơn giản như nguời nghĩ? Như vậy chẳng phải Thần Đạo bay đầy trời hay sao?

- Khụ khụ... Vậy nàng nghĩ, ta tu luyện đến Thần Đạo mất bao lâu?

- Cái này... Đúng vậy, sau khi bước vào Tiên Thiên, dù có danh sư chỉ điểm tu luyện, có thể bớt đi rất nhiều đường vòng, nhưng quan trọng hơn phải nhìn tới ngộ tính và cơ duyên của bản thân. Nguời tu đạo, nghịch thiên mà đi, không chỉ cần có số lượng linh vật thiên địa khổng lồ, linh dược tiên đan bổ dưỡng thân thể, để bảo trì nguyên lực sinh mệnh, trì hoãn già yếu, đồng thời cũng cần không ngừng cảm ngộ thiên đạo. Tất cả đều này cần phải có cơ duyên thật lớn. Hơn nữa càng về phía sau lại càng thêm gian nan. Có ngộ tính, không có cơ duyên, không thể được; có cơ duyên, không có ngộ tính cũng không thể được. Cơ duyên và ngộ tính, thiếu một thứ cũng không được. Đây vẫn còn là dưới tiền đề linh vật thiên địa dư thừa.

Lăng Hi chậm rãi giảng giải nói.

- Được rồi, yên tâm tu luyện đi, tuy rằng ta không thể khẳng định nguời cần bao nhiêu thời gian mới có thể đạt tới cảnh giới Thần Đạo, nhưng nếu nguời đã là nguời hữu duyên khi ta cảm ngộ thiên đạo... Ta nghĩ, cuối cùng nguời hẳn là có thể đạt được, hiện tại nguời tiến vào trong Trảm Không Kiếm Phái là một lần cơ duyên, chỉ ít trước cảnh giới Tiên Thiên, những linh vật thiên địa này hoàn toàn có thể thỏa mãn điều kiện nguời cần.

- Về phần công pháp của bọn họ, nếu như có cơ hội học tập Trảm Không Kiếm Quyết và Ngự Kiếm Phi Tiên mà nói, vậy thì cứ học, còn các công pháp khác, nguời chỉ cần học tập ứng phó kiểm tra là được. Công pháp chủ tu ta sẽ tuần tự truyền thụ cho nguời. Chỉ là tiến cảnh của nguời hiện tại quá nhanh, rất dễ khiến môn phái chú ý, nếu như bị bồi dưỡng trọng điểm, ngược lại cái được không bù nổi cái mất. Như vậy đi, ta sẽ giúp nguời ẩn giấu thực lực thích hợp, tạm thời chỉ là Tinh giả cấp bốn, hiểu chưa?

121. Chương 107: Đan Thanh Dương

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 107: Đan Thanh Dương

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tinh giả cấp bốn? Lẽ nào bọn họ không nhìn ra được sao?

- Ta nói giúp người ẩn giấu, tuy rằng hiện tại nguyên thần của ta rất suy yếu, nhưng chỉ làm điểm này còn chưa gây khó dễ đối với ta. Dưới Thần Đạo, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ khám phá được, thời gian của ta không còn nhiều lắm, người hiện tại đã tấn cấp tới Tinh giả cấp năm, ta liền truyền thụ cho người Phật Tử Kinh!

Lăng Hi nói xong, từng đạo tâm pháp khẩu quyết liền dừng mãnh truyền vào trong đầu Dương Thiên Lôi.

- Ngươi xoa, đây quả thực là chuyên môn chế tạo cơ hội cho ca giả trư ăn thịt hổ a!

Trong lòng Dương Thiên Lôi cảm thán một câu. Dương Thiên Lôi không dám hàm hồ, tuy rằng còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi Lăng Hi, nhưng cũng không nịn được theo như lời chỉ dẫn của Lăng Hi tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Phật Tử Kinh, tâm pháp thượng thừa thích hợp cho Tinh giả hậu thiên rèn luyện cốt tủy, khi tu luyện giả có thể chuyển tinh thần lực vào trong xương tủy, rèn luyện tới cảnh giới luyện tủy như hồng, như vậy có thể tấn cấp trở thành Tinh giả cấp sáu.

Thời gian ba ngày, đảo mắt trôi qua, đệ tử các đại đế quốc đều đã đến đông đủ.

Sáng sớm ngày hôm đó, mấy trăm vị thiếu niên được người của Trảm Không Kiếm Phái đưa vào trong một gian phòng thật lớn, dựa theo thành tích kiểm tra, lần lượt ngồi lên vị trí đã định của chính mình.

Đám thiếu niên ngồi ở những chiếc ghế cao một chút đều ngạo khí mười phần, bộ dáng lão tử rất ngầu, trong đó không hề thiếu loại người lỗ mũi chống ngược lên trời giống như Lôi Hoành.

Tổng cộng số người trúng tuyển là sáu trăm người, cộng thêm đặc biệt chiêu mộ bốn mươi người, tổng cộng lại bốn trăm sáu mươi người. Nghe thì con số này có vẻ tương đối lớn, thế nhưng chuyển tới các sơn phong của Trảm Không Kiếm Phái mà nói, cũng chỉ là hơn mười người một chỗ mà thôi.

Bốn mươi người đặc biệt tuyển nhân, việc nhân đức không nhường ai ngồi trước nhất. Tuy rằng gốc gác Lôi Hoành kia ngồi ở phía trước, nhưng biểu hiện ngày hôm nay lại điệu thấp một cách thần kỳ, lỗ mũi lần đầu tiên hạ thấp xuống dưới đất.

Trương Tử Hàm ngồi trong đám người xa lạ, mặc dù là thiên tài tụ hợp, mỹ nữ như mây, nhưng nàng vẫn như trước là hoa bách hợp màu trắng nở rộ trong tuyết, không hiện sơn, không lộ thủy, không hề chói mắt giống như vầng thái dương, thế nhưng chỉ cần ánh mắt của người khác chú ý tới nàng sẽ nhìn không được liếc mắt thêm lần nữa, lại lần nữa.

Đặc biệt là khí tức thanh thuần như mặt nước của nàng, đối với bất cứ thiếu niên hoài xuân nào mà nói đều có lực hấp dẫn trí mạng. Bất luận kẻ nào cũng sẽ nghĩ đến, Trương Tử Hàm còn có một mặt vô cùng bư hãn.

Dương nhiên, cũng chỉ lúc đối mặt với Dương Thiên Lôi, Tử Hàm muội muội ôn nhu như nước mới có thể biểu hiện ra một mặt bư hãn của nàng. Kỳ thực nếu như không có cái mặt vô sỉ, hèn mọn, da siêu dày như Dương Thiên Lôi mà nói, phỏng chừng không có bất cứ kẻ nào ở cùng một chỗ với Trương Tử Hàm phát hiện ra mặt bư hãn của nàng.

Dương Thiên Lôi ngồi tại hàng ghế tương gần cuối, không hề để ý tới những ánh mắt xem thường, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, biểu hiện vẫn đậm phong khinh, chỉ là bộ dáng bất chéo chân của hắn, khoe miệng hơi câu dẫn ra, còn có phương hướng ánh mắt nhìn lại để về mỉm cười đậm nhiên của hắn mang theo một tia tà khí, bộ dáng vẫn đậm phong khinh biến thành cà lơ phát phơ.

Vị ca ca này cảm giác quanh thân thần thanh khí sảng, Trảm Không Kiếm Phái nguyên bản vô cùng thần bí, cường đại, dưới sự xuất hiện một lần nữa của mỹ nữ Lăng Hi đã bị rút đi khăn che mặt, vì vậy hắn biểu hiện rất nhàn nhã.

Quần người như thế nào? Cho dù lão sư tốt nhất còn có thể khá hơn mỹ nữ Lăng Hi? Trừ phi lão tổ Trảm Không Kiếm Phái Tiêu Dật Phong tới đây còn có lực liều mạng, nhưng điều này có khả năng sao? Hơn một

nghìn năm qua đi, cho dù là cường giả Thần Đạo cũng phải bụi bặm trở về đất vàng, ai có thể bằng ca được. Nói trắng ra là, ca hiện tại đang là giả trụ ăn thịt hổ.

Vì vậy so với các thiếu niên ôm tâm lý khấn trương lo được lo mất, Dương Thiên Lôi không cần bàn cãi chính là một người dễ dàng nhất. Nguyên nhân chính là bởi vì như vậy, ánh mắt của người này không biết nhìn đi đâu, trong miệng càng tuôn ra những chữ số khiến mọi người xung quanh không hiểu ra sao, có vẻ như đang đo đạc cái gì đó. Sau khi nhìn một vòng, Dương Thiên Lôi phát hiện, người hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất vẫn là yêu nữ Sở Hương Hương kia.

Nguyên nhân chính yếu đương nhiên là bởi vì vị trí của nàng, dĩ nhiên việc nhân đức không nhường ai, xếp hạng trung gian nhất, đó chính là vị trí tuyệt đối nhất nha.

Tiểu nữ này, tuy rằng Dương Thiên Lôi sờ đã sờ rồi, hôn cũng hôn rồi, nhưng nghĩ tới quan hệ giữa nàng và nhị tỷ Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Lôi liền không dám sinh ra bất cứ ý nghĩ không an phận nào, miễn cho chọc lửa đốt vào thân.

Cuối cùng ánh mắt vẫn rơi vào bóng lưng của Tử Hàm muội muội.

...

Sau một lát, đám lão giả tiên phong đạo cốt vừa cười vừa nói tiến vào trong gian phòng, nhưng lão giả này đa phần bề ngoài còn trẻ tuổi hơn so với Tiêu Hà, càng khiến Dương Thiên Lôi kỳ quái chính là, chính giữa những lão giả còn có mười mấy trung niên nhân.

Thế nhưng từ vẻ mặt của mười mấy trung niên nhân kia, Dương Thiên Lôi không hề nhận thấy bất cứ câu nệ nào, ngược lại, những lão giả xung quanh nói chuyện với những trung niên nhân này đều mang theo vẻ tôn kính trong mắt, nói chuyện vui vẻ. Tựa hồ địa vị của những trung niên nhân này so với các lão giả càng thêm cao quý hơn.

- Cung nghênh các vị trưởng lão!

Đúng lúc này, nhân thần những đệ tử Tiên Thiên đứng hai bên đài chủ tịch cực kỳ nóng bỏng, thần thái cung kính hành lễ với các lão nhân, lớn tiếng nói.

Những đệ tử trong hàng Tiên Thiên này, mấy người Tiêu Hà, Tiêu Vân, Linh Lung đều có mặt trong đó. Hiển nhiên là các sứ giả được phái đi để tuyển nhận đệ tử từ khắp các đại đế quốc.

Những lão giả này đều ngồi xung quanh vị trí đài chủ tịch, mấy trung niên nhân kia thì lại ngồi vào vị trí trung gian.

- Cung nghênh thái thượng trưởng lão Thiên Dương Phong Trần Phi Dương, thái thượng trưởng lão Thiên Vân Phong Vân Bạc Theine, thái thượng trưởng lão Thiên Quân Phong Long Diêu Quân, thái thượng trưởng lão Thiên Kiếm Phong Kiếm Vô Tình, thái thượng trưởng lão Thiên Mộng Phong Tiêu Như Mộng, thái thượng trưởng lão Thiên Tiểu Phong Trần Tiểu Thiên.

Một đạo thanh âm vang dội từ bên ngoài gian phòng truyền đến, vô luận là các đệ tử Tiên Thiên hay các trưởng lão đã tiến vào đều vội vàng đứng dậy, cúi cung hành lễ.

- Cung nghênh thái thượng trưởng lão Thiên Minh Phong Âu Dương Minh.

Sau khi các vị thái thượng trưởng lão và mọi người đều đã ngồi xuống vị trí của mình, một lão giả gầy gò chậm rãi bước tới, mọi người, bao gồm cả các vị thái thượng trưởng lão vừa mới tiến vào đều vội vàng hành lễ một lần nữa, biểu tình càng thêm cung kính hơn nhiều.

Âu Dương Minh quay về phía mọi người hơi gật đầu, đi tới vị trí trung gian số một đài chủ tịch, sau khi chậm rãi ngồi xuống, nhìn sáu vị thái thượng trưởng lão bên cạnh, vừa cười vừa nói:

- Thực không nghĩ tới, các người dĩ nhiên cũng tới giúp vui, xem ra các người đã biết được tình huống của các đệ tử trúng tuyển lần này? Mấy năm trước, tựa hồ các người đều không có hứng thú tham gia.

- Ha ha, Âu Dương huynh, ta gần đây bỗng nhiên nảy ra ý niệm muốn nhận quan môn đệ tử trong đầu, sở học suốt đời cũng tốt có chỗ ký thác!

Trần Phi Dương rất đương nhiên nói.

- Mấy người các người chắc cũng nghĩ giống như Phi Dương đúng không?

Âu Dương Minh mỉm cười nhìn năm vị thái thượng trưởng lão khác nói.

- Khụ khụ...

- Có cái gì phải khó khăn? Mọi người nghĩ như thế nào chẳng lẽ có thể giấu diếm được Âu Dương huynh hay sao? Âu Dương huynh, ta tới đây vì ngũ hành chi thể, trong bát đại trưởng lão, ta là nữ tính duy nhất. Mà đệ tử có ngũ hành chi thể cũng là nữ hài. Vì vậy, tiểu muội cho rằng, do ta tới dạy dỗ đệ tử này tương đối thích hợp hơn!

Tiểu Như Mộng rất sáng khoái nói rõ ràng mục đích của chính mình và mọi người.

Chỉ là nói ra lời này, các thái thượng trưởng lão tự nhiên không cam tâm tình nguyện, con đường tu đạo, nào có đạo lý nữ dạy nữ tương đối thích hợp hơn? Đây không phải là già mồm át lễ phải hay sao?

- Mộng muội, lời này của muội sợ là không thích hợp? Con đường tu đạo, há có thể suy xét theo phương diện giới tính? Nếu như tất cả mọi người đều vừa ý đệ tử kia, vậy thì dựa theo tu vi cao thấp để nói chuyện mới đúng!

Trần Phi Dương lễ thắng khí trầm nói.

- Tu vi cao thấp? Nếu như vậy, khẳng định là Âu Dương huynh!

Tiểu Như Mộng hung hăng trừng mắt liếc nhìn Trần Phi Dương, làm sao nàng không biết tính toán nhỏ nhặt của Trần Phi Dương? Ngoại trừ Âu Dương Minh ra, trong sáu người ở đây hẳn là người có tu vi cao nhất.

- Ha ha, Âu Dương huynh nghiên cứu thiên nhân, sao lại tranh đoạt đệ tử cùng với chúng ta?

Trần Phi Dương phi thường khẳng định nói, chỉ là còn chưa nói hết, Âu Dương Minh liền đáp lời:

- Vì sao lại không? Gần đây lão phu cũng đột nhiên nảy sinh ý niệm thu một quan môn đệ tử hay nhất trong đầu.

- Không phải chứ?

Sáu gã thái thượng trưởng lão nhất thời không nói gì nhìn Âu Dương Minh, trong lòng vô cùng phiền muộn, những thái thượng trưởng lão khác chính mình còn có thể tận lực cạnh tranh, nếu là Âu Dương Minh thì...

- Cung nghênh... Thái thượng trưởng lão... Thiên Đan Phong Đan Thanh Dương.

Trong lúc mọi người ở đây tranh nhau túi bụi, một đạo thanh âm rõ ràng bởi vì vô cùng kinh ngạc trở nên lấp lập, đột nhiên vang lên bên tai mọi người.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người của Trảm Không Kiếm Phái, bao gồm cả Âu Dương Minh đều kinh ngạc không hiểu.

“Hắn tới làm cái gì?”

Ý niệm này hầu như đồng thời xuất hiện trong đầu mọi người.

Một lão giả mặc bạch y, khuôn mặt thanh quắc, chậm rãi bước tới đài chủ tịch, nhìn mọi người tựa hồ như rất kinh ngạc, mở miệng nói:

- Thế nào? Không chào đón lão hủ hay sao?

- Sao dám, sao dám, Đan huynh đại giá quanh lâm, sao có đạo lý không đón chào? Chỉ là... Không biết Đan huynh...

Tuy rằng Âu Dương Minh chính là người đứng đầu trong tám đại thái thượng trưởng lão, nhưng người trước mặt này cho dù là hắn cũng không dám đắc tội, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Đan Thanh Dương chính là vị luyện đan sư cấp đại sư duy nhất của Trảm Không Kiếm Phái.

Có thể nói, toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái có thể có thành tựu ngày hôm nay, chỉ ít có phần nửa công lao thuộc về Đan Thanh Dương. Nếu như không phải hắn cung cấp đan dược các loại cuộn cuộn không ngừng, cho dù thiên phú tốt hơn nữa thì cũng đừng mơ tưởng có thành tựu hôm nay.

Đan Thanh Dương thân là thái thượng trưởng lão Thiên Đan Phong, bắt quá từ trước tới nay hắn luôn chìm trong đan đạo, không tranh với người khác. Tuy rằng Thiên Đan Phong là một trong những ngọn núi cao nhất trong tám chủ phong, nhưng ngoại trừ xếp vào mấy vị cao thủ thủ hộ ra, cũng chỉ có một mình Đan Thanh Dương và hai gã đệ tử luyện dược mà thôi. Có thể nói chính là một chỉ có thực lực kém cỏi nhất trong tám chủ phong, thế nhưng địa vị đặc thù của hắn lại khiến tất cả các thái thượng trưởng lão khác đều không dám đắc tội, ngược lại còn muốn tận lực lấy lòng. Bằng không Đan Thanh Dương trực tiếp chặt đứt cung cấp tiên đan và linh dược, vậy không phải chặt đứt mạch máu của mọi người.

- Gần nhất lão hủ có chút cảm xúc, bắt đầu nảy sinh ý niệm tuyển nhận một quan môn đệ tử trong đầu, vừa vặn tới thời điểm phân phối các đệ tử phái ta chọn trúng tuyển, lão hủ đã không làm theo thói quen từ trước tới nay, nếu như có chỗ không thỏa đáng, mong các vị chớ trách.

- Sao có thể? Đan huynh chỉ là một đệ tử song thuộc tích hỏa mộc tư chất thượng giai đúng không? Ta có thể giúp huynh lựa chọn mấy người, chỉ cần huynh thỏa mãn đều có thể mang đi hết. Đan huynh chính là gốc rễ phồn vinh thịnh của phái ta, Đan huynh chọn người, chúng ta tự nhiên giúp đỡ hết sức!

Âu Dương Minh nhất thời nhiệt tình phi thường nói.

- Đúng vậy, Đan huynh, huynh tùy tiện chọn là được rồi, nghìn vạn lần không nên khách khí, đệ tử song thuộc tính hỏa mộc không ít!

Mọi người đều phụ họa nói.

Song thuộc tính hỏa mộc là thuộc tính quan trọng nhất đối với luyện đan sư, một luyện đan sư không có bất cứ thuộc tính nào trong hai thuộc tính này đều định trước thành tựu tương lai có hạn.

- Nếu như các vị đã nhiệt tình như vậy, lão hủ từ chối thì là bất kính rồi, ha ha ha...

Đan Thanh Dương vuốt vuốt chòm râu dài, vừa cười vừa nói. Chỉ là thần tình của hắn để mấy vị thái thượng trưởng lão cảm thấy giống như có điểm vị đạo gian kế thực hiện được, chỉ là nghĩ tới Đan Thanh Dương chọn thân thể song thuộc tính hỏa mộc, nên đều không xem trọng.

- Đệ tử thân thể song thuộc tính hỏa mộc đến trước đài.

Đúng lúc này, Âu Dương Minh bỗng nhiên lớn tiếng nói.

- Chờ một chút!

Đan Thanh Dương bỗng nhiên lên tiếng ngăn cản:

- Lão hủ tự mình đến chọn là được.

Đan Thanh Dương nói xong liền tự mình xuống đài chủ tịch, thân hình nhoáng một cái đã tới tước chỗ ngồi của đông đảo các đệ tử, ánh mắt như thiểm điện, mang theo một tia tinh quang nhiếp người, rất nhanh đảo qua đông đảo các đệ tử, thời điểm nhìn thấy Sở Hương Hương, nhân thần sáng lên, chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Sở Hương Hương, trên mặt nở nụ cười mỉm gian kế đã thực hiện được.

Trong lòng các vị thái thượng trưởng lão nhảy lên một chút, khẩn trương đứng dậy, người nhìn ta ta ta nhìn người, cuối cùng tập trung lên trên mặt Âu Dương Minh.

Trong lòng Âu Dương Minh cũng ghen tỵ a, đã bao nhiêu năm, thật vất vả mới gặp được một ngũ hành chỉ thể trong truyền thuyết, lẽ nào lại tiện nghi cho Đan Thanh Dương như vậy?

122. Chương 108: Tự Tiến Cử

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 108: Tự tiến cử

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vốn biểu tình quái dị của Đan Thanh Dương vừa rồi còn không khiến mọi người để ý, thế nhưng lão gia hỏa này chạy tới trước mặt Sở Hương Hương, cho dù dùng môn suy nghĩ cũng biết được ý tứ của Đan Thanh Dương rồi. Thế nhưng để hắn tranh đoạt với Đan Thanh Dương mà nói, cân nhắc được mất vì lợi ích bản phái, hắn vẫn không dám làm.

Bất quá, không tranh cứng, tranh mềm chung quy vẫn có thể? Vì vậy, Âu Dương Minh chỉ hơi do dự một chút, thân hình nhoáng lên, cũng chạy tới trước mặt Sở Hương Hương.

- Tiểu cô nương, có bằng lòng gia nhập làm môn hạ của lão phu hay không? Lão phu tên là Đan Thanh Dương, là luyện đan sư cấp đại sư duy nhất của phái ta, nếu như làm môn hạ của lão phu, tiên đan linh dược dùng không hết, lão phu còn có thể truyền thụ sở học suốt đời, đảm bảo người sẽ trở thành một đại sư đan đạo, thậm chí vượt qua được lão phu.

- Cái này...

Sở Hương Hương do dự một chút. Nàng ngồi tại vị trí nhỏ nhất, khoảng cách tới đài chủ tịch cũng ngắn nhất, vì vậy những lời đối thoại vừa rồi của các thái thượng trưởng lão nàng đã nghe được vô cùng rõ ràng. Tuy biết rằng ngũ hành chi thể của chính mình rất nổi danh, nhưng không hề nghĩ tới quý giá tới mức độ này. Điều này khiến trong lòng nàng có chút đắc ý.

Chỉ là không nghĩ tới cuối cùng người trước mặt xuất hiện, hơn nữa địa vị tựa hồ càng thêm cao thượng, dĩ nhiên giống như bán cao hạ giá, đến tận nơi “dụ dỗ” chính mình. Đến gần dụ dỗ thì thôi, chính mình đương nhiên đáp ứng, dù sao thực lực và địa vị của người ta không hề thấp, thế nhưng nội dung hắn dụ dỗ lại chính là luyện đan. Tuy rằng Sở Hương Hương cũng tương đối hướng tới đan đạo, nhưng dù sao trong nội tâm của nàng nàng hướng tới võ đạo hơn.

- Này... Đan huynh, tiểu cô nương này chính là ngũ hành chi thể, theo huynh học tập đan đạo mà nói... Có phải là có chút lãng phí?

- Lãng phí? Sao lại lãng phí đây? Tuy rằng song thuộc tính hỏa mộc đã là thiên tài luyện đan, nhưng ngũ hành chi thể lại càng là thiên tài trong thiên tài, nếu như lão hủ là ngũ hành chi thể mà nói, tạo nghệ đan đạo sao có thể dừng lại tại cấp đại sư? Âu Dương huynh, đừng luyến tiếc nữa, các người đều đã nói qua, để lão hủ tùy tiện chọn!

- Ách... Đan huynh, chúng ta là nói... Cho huynh tùy tiện chọn song thuộc tính hỏa mộc...

Âu Dương Minh rất không biết nói gì đáp lại.

- Không sai nha, tiểu cô nương này có thuộc tính hỏa, lại có thuộc tính mộc, chẳng phải vừa vặn? Nói thực với các người, chỉ cần tiểu cô nương này theo lão phu tu luyện đan đạo, không quá trăm năm, phái ta sẽ xuất hiện một đại sư đan đạo, sau trăm tuổi dù là tông sư cũng không phải là không thể!

Đan Thanh Dương gần như rất sắc bén nói, nửa sau thần tình ngữ khí bỗng nhiên biến đổi, trịnh trọng không gì sánh được nói.

- Đan huynh lời này là thực?

- Không sai một chút!

- Tốt, đã như vậy, tùy Đan huynh chọn!

Âu Dương Minh trầm giọng đáp. Đừng nói là tông sư, chỉ cần sau trăm tuổi môn phái có nhiều hơn một đại sư đan đạo, thực lực của Trảm Không Kiếm Phái tuyệt đối sẽ tăng lên một bậc, chỉ bằng điểm này hắn phải đáp ứng.

- Thế nhưng... Ta tựa hồ... Càng thích võ đạo!

Đúng lúc này, Sở Hương Hương bỗng nhiên cẩn thận từng câu nói.

- Võ đạo? Tiểu cô nương, người xem tu vi của lão phu như thế nào?

Đan Thanh Dương mỉm cười, hỏi.

- Cái này...

Sở Hương Hương nhìn Âu Dương Minh một chút, lại nhìn sang Đan Thanh Dương, ý tứ nói rất rõ ràng, cao thì có cao, nhưng người cao hơn Âu Dương Minh sao?

- Ha ha, Sở Hương Hương đúng không? Đan đạo và võ đạo thường hỗ trợ lẫn nhau. Tu vi võ đạo của Đan huynh không hề dưới lão phu!

Âu Dương Minh đã có quyết định, lúc này cũng tốt để bán cho Đan Thanh Dương một chút mặt mũi.

- Vậy được rồi!

Sở Hương Hương khôn khéo tuy rằng không thể khám phá được suy nghĩ của những cao nhân này, thế nhưng thần tình và ngữ khí của Âu Dương Minh không giống như đang lừa dối nàng. Cho dù có lừa dối, nàng cũng không có lựa chọn. Đừng nói hai lão đầu này trưng cầu ý kiến của chính mình, cho dù trực tiếp an bài nàng, nàng cũng có thể có ý kiến sao? Không thể! Vì vậy đành phải tòng mệnh!

- Ủ, tốt! Lão phu lại chọn cho người một tiểu sư đệ làm trợ thủ, tương lai tiện cho người không phải lo lắng mấy chuyện vặt, chọn ai đây?

Khuôn mặt già của Âu Dương Minh nở hoa, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía đông đảo các đệ tử.

Các thiếu niên vốn đã dồn tinh lực về phía bên này, nhất thời cả đám cúi đầu, như vậy rất rõ ràng chính là sợ bị chọn lựa. Lão nhân này đã nói rất rõ ràng, những thiếu niên có mặt ở đây không có người nào không phải hạng người tâm cao khí ngạo, không phải nhân vật cấp thiên tài tại quốc gia của mình? Tuy rằng Sở Hương Hương là mỹ nữ, thế nhưng bảo bọn họ đi làm trợ thủ, hiển nhiên không một ai nguyện ý. Điều này có ý nghĩa không có ngày xuất đầu nũa rồi, rất có thể võ đạo cũng phải hoang phế, đây chính là điều mà bọn họ không tình nguyện thấy nhất.

- Chọn ta đi!

Một đạo thanh âm vang dội mà hưng phấn bỗng nhiên vang lên khắp gian phòng yên lặng. Ánh mắt của chúng thiếu niên nhất thời nhìn về nơi phát ra của thanh âm này.

Chỉ thấy một thiếu niên ngồi tại vị trí đằng sau, bộ dáng thanh tú suất khí dị thường, tràn đầy hưng phấn đứng lên.

Đám người Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ, Phong Mã Ngưu và một số người quen thuộc Dương Thiên Lôi đều kinh ngạc há to miệng.

Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ tự nhiên không cần phải nói rồi, trong lòng ngoại trừ khiếp sợ chính là hận không thể lập tức vọt tới trước mặt Dương Thiên Lôi, ngăn cản hành vi ngu ngốc này của hắn.

Mà đám người Lôi Hoành thì giữ vẻ mặt trào phúng và ngoài ý muốn, chẳng lẽ tiểu tử này có bệnh hay sao? Đây hầu như là suy nghĩ chung của tất cả mọi người có mặt, vì vậy ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi giống như nhìn một tên ngu ngốc.

- Kháo, nhìn cái gì vậy, bộ dáng của ca như có bệnh sao? Các người mới có bệnh!

Trong lòng Dương Thiên Lôi rất khinh thường, đồng thời cũng vui vẻ vô cùng, nhìn bộ dáng của mọi người rõ ràng là không ai muốn cạnh tranh với chính mình, hắn đương nhiên vui vẻ.

Đối với người khác mà nói chức vị này xác thực là bụi bặm chồng chất, thế nhưng đối với Dương Thiên Lôi mà nói quả thực chính là cái bánh từ trên trời rơi xuống cầu mà không được, không riêng gì hắn có thời gian ở riêng thoải mái, hơn nữa đưa tay chính là linh đan diệu dược, có thể nói gần quan được ban lộc. Đây chẳng phải phù hợp với điều hắn cần hiện tại hay sao?

Ngay cả Sở Hương Hương cũng giữ vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Dương Thiên Lôi, nàng vốn rất hiếu kỳ đối với Dương Thiên Lôi, tuy nàng cũng rất muốn hắn ở bên cạnh chính mình, để chính mình có thể “nghiên cứu” cẩn thận, thế nhưng đứng tại góc độ bằng hữu, nàng không nghĩ Dương Thiên Lôi sẽ làm như vậy. Nhưng

nhìn ánh mắt kiên định và hưng phấn của Dương Thiên Lô hiện tại lại để nàng nhin suy nghĩ trong lòng xuống.

- Hử? Không tồi, dừng khí, lão phu có chút thưởng thức ngươi rồi, uhm? Cũng là thuộc tính thổ, vừa vặn với ngươi tới đây đi!

- Dạ, sư phụ thân ái!

Dương Thiên Lô đánh rần tùy gậy, gậy tre còn chưa hạ xuống liền gọi một tiếng sư phụ, gọi sư phụ còn chưa tỉnh, bị ca ca này còn thêm hai từ thân ái. Biểu hiện tùy tiện khoáng đạt phi thường, không hề có chút vẻ rụt rè và ngưỡng ngùng chung của đám người mới, cho người khác cảm giác chính mình phẳng phất như dầu đội trời chân đạp đất, còn có vẻ đầu to không não.

- Sư phụ, lão nhân gia người anh minh thần võ, tuệ nhãn như châu, quả thực là Bá Nhạc tái thế, không, cho dù là Bá Nhạc cũng không bì được một phần vạn lão nhân gia người, nếu sư phụ đã chọn đệ tử, vậy đệ tử nhất định tận tâm tận lực, không ngại khó ngại khổ, phó thác đạo hỏa, dừng cảm tiến tới, nhiệm vụ sư phụ giao chính là chuyện lớn quan trọng nhấy, người bảo đệ tử đi phía đông, đệ tử tuyệt đối không dám đi phía tây, người bảo đệ tử đi phía nam, đệ tử tuyệt đối không dám đi phía bắc, thỉnh sư phụ lão nhân gia người yên tâm, đệ tử còn trẻ khỏe, tâm linh thủ hảo, nhất định không phụ nhờ cậy của sư phụ, tận tâm tận lực phò trợ sư tỷ!

Dương Thiên Lô vội vã chạy tới cạnh Đan Thanh Dương, không đợi lão đầu này nói, cái lưỡi liền ngoảnh lên, thao thao bất tuyệt nói một đồng câu khiến mọi người phải phun máu.

Người không quen thuộc với Dương Thiên Lô thì thôi, chỉ coi người này là một nhân sĩ nào tàn hoạt bát.

Nhưng đám người Trương Tử Hàm thiếu chút nữa chĩa đầu ngã xuống dưới đất, đây chính là Dương Thiên Lô sao? Tuy rằng hắn có chút hèn mọn, có chút vô sỉ, nhưng loại bộ dáng tiểu vô lại 100% như thế này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thậm chí ngay cả Âu Dương Minh cũng không nhin được ghen hợm nhìn trân trối, tiểu tử này cũng quá khác người đi?

Chỉ là, người bình thường nhất chính là Đan Thanh Dương, lão nhân này tựa hồ như không hề nghe những lời rầm thoĩ của Dương Thiên Lô, ánh mắt tràn ngập hiếu kỳ nhìn quét qua Dương Thiên Lô, từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, nhìn trái rồi nhìn phải, thẳng cho tới khi Dương Thiên Lô cảm giác lộ chân lông chính mình có chút dựng thẳng lên, lão nhân này mới ngừng lại, nói ra một câu rất không hiểu ra sao:

- Quả nhiên là tuổi còn trẻ, có sức khỏe, thân thể tốt, nếu như không phải người chỉ có hệ thổ, lão phu có thể ngoại lệ thu ngươi làm quan môn đệ tử, đáng tiếc rồi... Người chỉ có thể làm trợ thủ, a, người tên là gì?

- Sư phụ, ta là Dương Thiên Lô. Dương, dương trong dương liễu dưới ánh tà dương. Thiên, thiên trong thiên lôi trận trận. Lô, lô trong thiên lôi trận trận!

Dương Thiên Lô giống như thẳng ngốc, thanh âm vang dội mà tự hào nói.

Bịch bịch bịch... Liền tiếp vang lên mấy thanh âm. Đám người Dương Thiên Lê, Phong Mã Ngưu, thậm chí là Sở Hương Hương đều chĩa đầu ngã xuống đất, chỉ cảm thấy sau gáy chính mình như có thiên lôi đánh trúng, chẳng lẽ tiểu tử này thực sự nước vào đầu rồi?

Đầu Dương Thiên Lô tự nhiên không có nước vào, ngược lại hắn rất thanh tỉnh. Thời điểm nhìn Đan Thanh Dương lên đài chủ tịch hắn đã chú ý tới rồi, hơn nữa mỗi một hành động nhỏ nhất của Đan Thanh Dương để hắn nhận định, lão nhân này tất nhiên không phải loại người ra vẻ đạo mạo tiền bối cao nhân, mà là một lão đầu rất thích vui vẻ chơi đùa. Nếu như hắn thích chơi, vậy Dương Thiên Lô muốn đạt được mục đích trở thành môn hạ của hắn chỉ đành phải làm hi sinh hình tượng của chính mình. Làm như vậy, một chỗ tốt là có thể lấy lòng Đan Thanh Dương, còn nếu không được, đương nhiên là có thể oanh oanh liệt liệt khiến mọi người chú ý. Tuy rằng loại chú ý này chính là hiệu quả trái ngược, nhưng đây không phải là điều mà Dương Thiên Lô muốn hay sao?

- Tốt, tên giống như người, thiên lôi trận trận a, nếu như người có thể thống nhất với lời, nhất định sẽ thông qua khảo hạch. Hiện tại lão phu cho ngươi thử thách!

Đan Thanh Dương mỉm cười nhìn Dương Thiên Lô nói.

- Không phải chứ? Còn thử thách?

Dương Thiên Lô rất không nói được gì, bất quá cũng chỉ có thể nén lửa giận trong lòng, biểu tình vẻ mặt lại trang nghiêm nói:

- Bảo đảm sự phụ thỏa mãn.

- Được rồi, Âu Dương huynh, lão hủ đưa hai người này đi rồi, không quấy rối các người nữa. A, được rồi, gần đây lão phu mới nghiên cứu chế tạo được một loại đan dược, Âu Dương huynh bối thời giờ phái một gã đệ tử tới thử xem hiệu quả như thế nào, uhn, chỉ có thể một người mà thôi, chúng ta đi!

Vẻ mặt Đan Thanh Dương mỉm cười nói.

Âu Dương Minh nhất thời nở nụ cười hài lòng, nói:

- Nhất định, nhất định!

- Sự phụ, chúng ta đi rồi sao?

Nhìn Đan Thanh Dương muốn dẫn chính mình và Sở Hương Hương rời đi, Dương Thiên Lô nhin không được nhẹ giọng hỏi.

- Có chuyện gì?

- Náo nhiệt như vậy... Chúng ta không nhìn? Sư tỷ, còn có mấy vị bằng hữu chưa quyết định tới nơi nào đây, ta nghĩ sư tỷ khẳng định muốn nhìn hết đúng không?

Dương Thiên Lô rất vô sỉ nói, miệng không đề cập tới chính mình, ngược lại trực tiếp lấy Sở Hương Hương ra làm bia đỡ đạn.

Sở Hương Hương rất không nói gì trắng mắt nhìn lại Dương Thiên Lô, bất quá cũng không phản bác, dù sao nàng xác thực cũng muốn nhìn xem đám người Dương Thiên Lệ được phân tới nơi nào.

- Cái này đơn giản, sau khi phân phối xong, lão phu bảo bọn họ đưa tới một phần danh sách là được rồi. Hơn nữa từng tháng những đệ tử này đều tới Thiên Đan Phong chúng ta lĩnh đan dược, có rất nhiều cơ hội. Đi thôi.

Dương Thiên Lô chỉ có thể bất đắc dĩ đáp lại. Ánh mắt nhìn quét qua đoàn người Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lệ, bắt chuyện một tiếng, sau đó theo Đan Thanh Dương rời khỏi phòng.

Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương đi rồi, lúc này mới chính thức bắt đầu tuyển chọn đệ tử.

Lôi Hoành không có bất ngờ gì xảy ra, được một vị thái thượng trưởng lão chọn đi. Vị thái thượng trưởng lão này chính là nữ tính duy nhất trong tám vị thái thượng trưởng lão, tên Tiêu Như Mộng, chủ tu hệ kim.

Mộc Tử Vi bằng vào thân chỉ ba hệ, hơn nữa tuổi tác rất nhỏ, tính dẻo càng cao, cũng trở thành đệ tử của thái thượng trưởng lão Trần Phi Dương. Trương Tử Hàm đã lĩnh ngộ được thuộc tính băng, hơn nữa điểm tích phân tương đối cao, cũng được thái thượng trưởng lão Vân Bạch Thiên nhìn trúng.

Mà mấy người Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo đều tiến vào làm môn hạ của các trưởng lão ba mươi sáu sơn phong.

Rất cuộc mọi người đã chân chính bước vào cuộc đời tu luyện.

...

- Dương Thiên Lô, ngươi có mao bệnh sao? Vì sao lại xưng phong nhận việc làm trợ thủ cho ta? Người có biết làm như vậy rất ảnh hưởng tới tiền đồ của mình hay không? Người sao có thể ăn nói với mẫu thân người, với gia gia người, với đế quốc Cát Ương chúng ta?

Khi Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương theo Đan Thanh Dương rời khỏi phòng, rất cuộc Sở Hương Hương cũng không chịu được nữa, đôi mắt đẹp tàn bạo trừng lớn nhìn Dương Thiên Lô, hạ giọng nói bên tai Dương Thiên Lô.

123. Chương 109: Thiên Đan Phong

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 109: Thiên Đan Phong

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Từng đợt mùi hương cơ thể xử nữ, còn có hơi thở thơm mát từ miệng Sở Hương Hương thở ra phun vào mặt Dương Thiên Lô, để Dương Thiên Lô nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc kia nhìn không được ngăn ngợ.

Về hèn mọn tiềm tàng trong xương cốt để hấn nghĩ một đằng làm một nẻo nói:

- Ca đương nhiên là vì nàng!

Sở Hương Hương nhất thời không nói được gì, trợn trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, thấp giọng nói:

- Ta sẽ chuyển nguyên văn lời này cho Tử Hàm muội muội.

- A? Nghìn vạn lần không thể, Hương Hương tỷ... Ta chỉ nói đùa với tỷ mà thôi, tỷ phải biết rằng, tình cảm của ta đối với Tử Hàm muội muội thiên địa chứng giám. Kỳ thực... Jyf thực là ta thích đan đạo.

Dương Thiên Lô nhất thời quá sợ hãi, vội vàng nói.

- Hừ, ít làm trò cho ta. Người có thể lừa dối Tử Hàm muội muội nhưng đừng hòng lừa dối được ta, nói cho người biết, bộ dáng của người, ngoại trừ người ngây thơ thuần khiết như Tử Hàm muội muội mới để người lừa vào tay, đối với tỷ tỷ không có tác dụng gì.

Sở Hương Hương đắc ý nói:

- Người có thích đan đạo, nhưng người không nghe sư phụ nói cái gì hay sao? Người muốn tìm trợ thủ cho ta, truyền thụ y bát chính là ta, không phải là người!

- Không sao hết, sư phụ truyền y bát cho người, Hương Hương tỷ lại truyền y bát cho ta, không phải thành rồi sao? Tỷ đệ ta không phân biệt ai với ta, hắc hắc...

Về mặt Dương Thiên Lô tràn đầy vẻ nịnh nọt, không hề cảm thấy một chút vô sỉ nói.

Sở Hương Hương rốt cuộc cũng minh bạch vì sao Tử Hàm muội muội ôn nhu như nước trước mặt Dương Thiên Lô hầu như lúc nào cũng nổi bão. Người này... Thực sự quá mức vô sỉ rồi.

Hai người tự cho là rất nhỏ tiếng, thế nhưng lỗ tai của lão đầu đi trước lại máy động liên hồi, thu hết toàn bộ lời đối thoại của hai người vào trong tai. Vẻ tươi cười trên mặt lão đầu này càng thêm sáng lạn rồi, giống như đóa hoa cúc vào đúng thời điểm nở rộ nhất.

“Tiểu gia hỏa này thực đúng khẩu vị của lão phu nha, đúng đúng, rất giống lão phu năm đó. Đáng tiếc, đáng tiếc, nếu như hấn có hai thuộc tính hỏa mộc thì thành rồi. Nếu hấn đã không có tiền đồ trên con đường đan đạo, lão phu cũng không thể bạc đãi hấn, trợ thủ nhất định phải làm, chỉ cần biểu hiện tốt, trên con đường võ đạo lão phu cũng có thể dốc lòng truyền thụ cho hấn. Chỉ là thể chất của tiểu tử này phi thường đặc thù, tuy rằng lão phu nhìn không thấu, hơn nữa cấp bậc hơi thấp, nhưng có thể dung nạp nhiều linh vật thiên địa như vậy, nghĩ chắc chắn có điểm dị thường, chuyên tâm vào võ đạo, tương lai rất có thể sẽ có thành tựu. Hai đệ tử của lão phu, một đan, một võ, danh chấn tu chân giới, vậy lão phu chẳng phải là...”

Trong lòng Đan Thanh Dương thầm tính toán, vốn là tối vì ngũ hành chi thể của Sở Hương Hương, không nghĩ tới dĩ nhiên nhất thêm được một khối bảo vật.

Có thể người khác nhìn không ra, nhưng thân là luyện đan sư cấp đại sư lại có thể cảm nhận rất rõ ràng, trong cơ thể Dương Thiên Lô ẩn chứa khí tức của linh vật thiên địa, điều này rõ ràng là nguyên nhân ăn thực vật của môn phái, nhưng những đệ tử khác so sánh với hấn, khí tức ẩn chứa trên người hấn thực sự

quá mức khổng lồ rồi, nếu như chuyển sang người thiếu niên khác, Đan Thanh Dương có thể khẳng định, tuyệt đối là bạo thể mà chết. Thế nhưng Dương Thiên Lôi không hề có bất cứ cảm giác không khỏe nào, thể chất như vậy, không cần nghĩ cũng biết, tuyệt đối là cường hãn siêu cấp.

Thời điểm Đan Thanh Dương dẫn hai người tới cửa lớn Thiên Minh Phong, bỗng nhiên vươn hai ngón tay ra, bày tư thế niệm kiếm quyết, khẽ quát một tiếng, chỉ một thoáng Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương đều cảm thấy một cỗ năng lượng ba động cực kỳ cường đại, ngay sau đó một thanh bảo kiếm toàn thân màu hỏa hồng tản mát ra quang mang cực nóng, rất quý dị xuất hiện ngay trong không trung trước mặt hai người.

- Vi sư dẫn hai người trở về phủ!

Đan Thanh Dương vung tay lên, nhất thời hai cỗ lực lượng nhu hòa nâng Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương lên, ba người bay lên trời cao, phi kiếm màu hỏa hồng bỗng nhiên bành trướng, biến thành một thanh bảo kiếm cực kỳ khổng lồ, ba người dĩ nhiên đạp lên trên thân kiếm.

Đan Thanh Dương phía trước, Sở Hương Hương chính giữa, Dương Thiên Lôi cuối cùng. Sở Hương Hương nhin không được bắt lấy quần áo của Đan Thanh Dương, mà Dương Thiên Lôi thì nhin không được ôm lấy bờ ao mảnh khảnh nhỏ bé của Sở Hương Hương.

Sở Hương Hương vốn đang khiếp sợ đột nhiên cảm thấy phần eo căng cứng, thấy hai móng vuốt của Dương Thiên Lôi dĩ nhiên chụp chắc vào eo thon của chính mình, nhất thời nổi giận lôi đình, nhin không được tức giận nói:

- Dương Thiên Lôi, ngươi làm gì vậy? Đại sắc lang, mau buông tay.

- A... Hương Hương tỷ, không thể a, tỷ không thấy sư phụ lão nhân gia người đang dẫn chúng ta ngự kiếm phi hành hay sao? Ngự kiếm phi hành trong truyền thuyết, ta sợ...

Dương Thiên Lôi run run thân thể, hình như rất sợ hãi, chỉ là hai móng vuốt hèn mọn chỉ hơi thả lỏng một chút, không quá mức như lúc ban đầu.

- Thiên Lôi, ngươi hiểu biết không ít? Sư phụ đích xác muốn dẫn theo hai người các ngươi ngự kiếm phi hành, bất quá không cần khẩn trương, làm tốt công tác chuẩn bị tư tưởng, vi sư khởi động.

- A...

Theo thanh âm của Đan Thanh Dương chưa dứt, Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương chỉ cảm thấy sừ một tiếng, ba người giống như thiểm điện bay thẳng lên trời, tốc độ so với lôi cừu ngày đi vạn dặm trước kia nhanh hơn mấy lần, hai người kim lòng không được kêu sợ hãi. Tên vô sỉ Dương Thiên Lôi này lại một lần nữa ôm chặt lấy eo thon của Sở Hương Hương, nhân thân giấu sau lưng ngọc lại tiết lộ vẻ hèn mọn và tà ác không gì sánh được, trong lòng còn có chút đắc ý thầm nghĩ:

“Dám uy hiếp ca? Nhìn ca ăn đậu hũ của ngươi mà không phụ trách như thế nào.”

...

“Ngự kiếm phi hành nha, ngự kiếm phi hành trong truyền thuyết, lúc nào ta mới có thể đạt tới cảnh giới như thế này?”

Hai mắt Dương Thiên Lôi tỏa sáng nhìn bảo kiếm tỏa quang mang sáng rõ dưới chân, trong lòng tràn ngập ước ao và mong chờ. Hắn đã từng chơi khá nhiều game online, đối với ngự kiếm phi hành trong trò chơi vô cùng ước muốn, nhất là sau khi chơi trò Tiên Kiếm, thậm chí nằm mơ cũng thấy mình đạp trên phi kiếm, bay lượn chín tầng trời, để những tên ngốc bức hay khinh thường chính mình phun máu mà chết, để những muội muội chính mình chú ý phải hò hét chói tai, loại cảm giác như thế này rất cuộc sống khoái tới mức nào?

Mà hiện tại, chính mình dĩ nhiên có thể thể nghiệm được ngự kiếm phi hành chân chính.

“Tốc độ của lôi cừu đã có thể so sánh được với máy bay, không nghĩ tới Đan Thanh Dương dẫn theo hai người chúng ta ngự kiếm phi hành còn nhanh hơn nhiều so với lôi cừu.”

Dương Thiên Lô nhìn quần sơn bên dưới lướt qua goings như thiểm điện, trong lòng nhin không được cảm khái không ngớt.

“Nghĩ lão hân này hẳn là đang thi triển một trong hai đại tuyệt học Ngự Kiếm Phi Tiên mà Lăng Hi đã nói.”

Dương Thiên Lô âm thầm suy đoán.

Chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, ba người đã bay tới trước một ngọn núi vô cùng to lớn.

- Đây chính là Thiên Đan Phong, nằm ở phía tây Trảm Không Kiếm Phái, tiếp tục tiến về phía tây năm trăm dặm chính là một trong năm đại hiểm điện của đại lục Huyền Thiên — Hồng Hoang Sơn Mạch.

- Một trong năm đại hiểm địa Hồng Hoang Sơn Mạch?

Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương đều lộ vẻ nghi hoặc là kỳ quái.

- Uhm. Cũng là nơi tu luyện của các người sau này.

- Không phải chứ? Chúng ta không phải tu luyện trong môn phái hay sao?

Dương Thiên Lô nghi hoặc hỏi.

- Dương nhiên phải tu luyện trong môn phái, bất quá tu luyện chân chính không đơn giản giống như người tưởng tượng, nhất là khi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, mỗi một lần tấn cấp đều cần phải có cơ duyên vô cùng to lớn. Mà cơ duyên này không phải khổ luyện có thể thu được. Điều này cũng là nguyên nhân vì sao một số người khi tu luyện tới cảnh giới nhất định sẽ rời khỏi môn phái lịch lãm, tìm kiếm cơ duyên đột phá tới cảnh giới càng cao hơn. Mà cảnh giới Tinh giả trước Tiên Thiên trọng điểm tu luyện không ngừng nghỉ và tôi luyện tâm tính, ngộ tính của bản thân mình trong chiến đấu, rèn gân cốt, thân thể, đột phá cực hạn của chính mình, chỉ có như vậy mới làm căn cơ thêm kiên cố, sáng tạo điều kiện có lợi nhất tiến vào cảnh giới Tiên Thiên.

Đan Thanh Dương một mặt giải thích với hai người, một mặt chậm rãi hạ xuống bên dưới, chỉ trong chớp lát đã đứng trên Thiên Đan Phong.

Bất quá, để Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương không thể giải thích được chính là, Thiên Đan Phong cũng là một trong tám chủ phong của Trảm Không Kiếm Phái, dĩ nhiên vô cùng tiêu điều hoang vắng, so với Thiên Minh Phong khí thế tràn đầy căn bản không thể đánh đồng, vô luận là phi hành trên cao hay là hiện tại, đập vào mắt chính là một mảnh hoang vu, phẳng phất giống như tiến vào một hoang sơn dã lĩnh, không nhìn thấy bất luận kiến trúc cung điện nào, linh khí thiên địa cũng rất loãng.

- Đây là Thiên Đan Phong?

Dương Thiên Lô nhin không được hỏi.

- Uhm, rất kỳ quái đúng không? Đợi lát nữa các người sẽ hiểu rõ!

Đan Thanh Dương tựa hồ biết tâm tình vô cùng kinh ngạc của Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương, mỉm cười nói, đồng thời vung tay lên, một hạt châu màu vàng lớn cỡ nắm tay đột nhiên quỷ dị xuất hiện ngay giữa bầu trời, trước mặt ba người.

Đúng lúc này, hai tay Đan Thanh Dương kết xuất một đám pháp ấn kỳ dị, mỗi một pháp ấn kết thành liền có một đạo năng lượng hỏa hồng xoay quanh bắn ra, dọc theo kỹ tích vô cùng kỳ quái, quay xung quanh hạt châu màu hồng, đồng thời hạt châu cũng xoay theo, tốc độ nhanh dần.

Chỉ chớp lát đã đạt được ba mươi sáu đạo, đúng lúc này, ba mươi sáu đạo năng lượng màu hỏa hồng xoay xung quanh hạt châu kia bỗng nhiên giống như linh xà, chia làm ba mươi sáu phương hướng, không tiếp tục xoay xung quanh hạt châu.

- Mở!

Đúng lúc này, Đan Thanh Dương hét lớn một tiếng, hạt châu màu vàng giống như thiểm điện lao vào trong hoang sơn dã lĩnh trước mắt.

Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương nhất thời kinh ngạc há to miệng, nơi hoang sơn dã lĩnh trước mắt dĩ nhiên biến thành “trăng trong nước”, quỷ dị lay động không ngừng, sau đó biến mất giống như kỳ tích.

Trước mặt hai người dĩ nhiên xuất hiện một cánh cửa lớn giống như tại Thiên Minh Phong, bên trên cánh cửa lớn có ba chữ lớn Thiên Đan Phong màu vàng, nét chữ cứng cáp tràn đầy lực lượng.

Cảnh tượng bốn phía cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, từng đóa từng đóa hoa mây phiêu đảng trong không gian, linh khí thiên địa nồng hậu mang theo mùi dược liệu thơm nồng thấm đẫm ruột gan, phía sau cánh cửa lớn là vô số linh vật tiên thảo, kỳ hoa dị quả trải rộng khắp nơi, mặc dù không to lớn bằng bạc giống như Thiên Minh Phong, nhưng lại rất có ý nhị tiên gia, giống như tiến vào trong tiên cảnh nhân gian.

- Thế nào?

Đan Thanh Dương nhìn Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương với vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ, hơi đắc ý nói:

- Đệ nhất trọng địa của phái ta chính là Thiên Tịch Phong chưởng môn trấn thủ, đệ nhị trọng địa chính là Thiên Đan Phong chúng ta, Thiên Đan Phong dựng dục vô số linh vật thiên địa, kỳ hoa dị thảo của rất nhiều đời tiền bối sư tử trăm nghìn năm qua, đồng thời còn có Tàng Đan Các của bản phái, so với bảy chủ phong khác, lực phòng ngự của Thiên Đan Phong chính là mạnh nhất.

Đan Thanh Dương chậm rãi giải thích với hai người:

- Toàn bộ Thiên Đan Phong đều được tiền bối cao nhân phái ta bày đại trận tầng tầng lớp lớp, nếu như không có Mỹ Kim Châu trong tay vì sự kích hoạt trận nhãn, mở ra trận môn, cho dù là cường giả Thần Đạo cũng mơ tưởng xông vào. Đi thôi, chúng ta tiến vào!

Đan Thanh Dương vừa nói vừa bước về phía trước, Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương theo sát phía sau. Trên đường vô cùng thanh u, dĩ nhiên không có một bóng người. Tựa hồ toàn bộ Thiên Đan Phong, ngoại trừ ba người không còn bất cứ kẻ nào khác. Đan Thanh Dương thỉnh thoảng dừng lại, cẩn thận từng chút chỉnh sửa những linh dược trên đường, cũng giới thiệu đơn giản thuộc tính linh dược, còn có công năng và các loại đan dược có thể luyện chế.

Hai người đều là lần đầu tiên tiếp xúc với linh dược, tuy rằng nghe không khác gì thiên thư, nhưng đều dụng tâm ghi nhớ, dù là Dương Thiên Lô cũng không ngoại lệ. Hẳn tới nơi này với mục đích là thu được thời gian tự do càng nhiều hơn, nhưng nếu có thể học được thứ gì đó hẳn đương nhiên không thể bỏ qua.

Tiên đan, pháp bảo, những thứ trong truyền thuyết này đối với bất cứ kẻ nào mà nói đều có mê hoặc trí mạng.

Đan Thanh Dương vừa đi vừa giảng, lộ trình hơn mười phút, ba người đi đủ một canh giờ mới tới vị trí hạch tâm của Thiên Đan Phong.

Từng tòa từng tòa cung điện xuất hiện ngay trước mặt ba người, bốn phía cung điện còn có một số tiểu viện đơn giản rất khác biệt.

- Thiên Đan Phong ngoại trừ vi sư ra còn có hơn mười cao thủ Tiên Thiên cấp bảy trấn thủ. Trừ những người này ra còn có một số đệ tử bình thường, những việc tạp vụ hàng ngày đều do bọn hắn tới xử lý. Vì vậy các người chỉ cần theo vi sư chuyên tâm tu luyện và học tập đan đạo là được.

Đan Thanh Dương dẫn hai người tiến vào trong đại điện, trực tiếp nói với hai người.

- Thiên Lô, thể chất bản thân ngươi không thích hợp với đan đạo, mặc kệ ngươi nỗ lực như thế nào, nhiều nhất chỉ miễn cưỡng trở thành một đan dược sơ hợp cách mà thôi. Nguyên ý ban đầu của vi sư là muốn tìm một trợ thủ cho Hương Hương, bất quá vi sư phát hiện thể chất của ngươi tương đối đặc thù, nếu như để ngươi làm trợ thủ thực sự có điểm lãng phí. Nếu như ngươi chuyên tâm võ đạo, nói không chừng còn có thành tựu nhất định. Vì vậy vi sư quyết định, hai người các người, Hương Hương chủ tu đan đạo, mà ngươi chủ tu võ đạo.

124. Chương 110: Pháp Y Pháp Kiếm

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 110: Pháp Y Pháp Kiếm

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hai người các người đều là đệ tử vi sư thu nhân lần đầu, vi vọng các người không nên cô phụ kỳ vọng của vi sư, chỉ cần các người nỗ lực cố gắng, sau trăm tuổi, vi sư nhất định cho các người tỏa sáng quang mang tại tu luyện giới.

- Ách... Sư phụ, cái này có chút không hay lắm? Ta... Vừa vặn thích đan đạo.

- Đan đạo, võ đạo vốn là hỗ trợ nhau, vi sư chỉ nói là người chủ tu võ đạo, đan đạo cũng phải học tập. Nếu như đồ đệ của Đan Thanh Dương ta không hiểu đan đạo, còn không bị người trong thiên hạ cười chết? Bất quá muốn trở thành một cao thủ đan đạo quả thực gian nan hơn võ đạo rất nhiều.

- Một cao thủ võ đạo có thể không am hiểu đan đạo, nhưng một cao thủ đan đạo lại không thể không trở thành cao thủ võ đạo, mà hai người các người tại thời điểm trước Tiên Thiên tập trung tu luyện không phải đan đạo, mà là võ đạo, trước tiên vi sư cho người dẫn các người quen thuộc Thiên Đan Phong, dàn xếp chỗ ở. Hôm sau sẽ chính thức làm lễ nhập môn cho các người, trước khi các người tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, cách mỗi ba tháng vi sư sẽ truyền thụ cho các người tri thức đan đạo cơ bản, những thời gia khác, các người cũng giống như đệ tử bình thường, chủ tu võ đạo.

Đan Thanh Dương nói xong liền gọi một lão giả tinh thần quắc thước, đơn giản phân phó một chút, sau đó để dẫn dắt Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương rời khỏi đại điện.

...

- Ta là Ngụy Nhạc, là tổng quản của Thiên Đan phong, các người có thể gọi ta là Ngụy tổng quản. Ha ha, hai người các người có thể trở thành đệ tử của Đan lão, thực sự phúc khí không nhỏ, nếu như năm đó ta có thể được Đan lão coi trọng, hiện tại...

Lúc Ngụy Nhạc dẫn hai người rời khỏi đại điện, đầu tiên tự giới thiệu, đồng thời chuyển ánh mắt nhìn về phía hai người, trong nhân thân tràn ngập ước ao và đổ kỵ.

- Ách... Lão bá, nhìn tuổi tác của lão bá hẳn là cao hơn nhiều so với sư phụ của chúng ta đúng không?

Dương Thiên Lôi rất kinh ngạc hỏi.

Tuy rằng mặt mũi Ngụy Nhạc hồng hào, toàn thân đều tỏa ra khí tức cường giả, nhưng trên mặt có rất nhiều vết nhăn sâu cạn khác nhau, râu tóc bạc trắng, nhìn thể nào cũng thấy cao tuổi hơn Đan Thanh Dương rất nhiều.

- Sao có thể? Chỉ là bộ dáng bên ngoài của ta tương đối già mà thôi, sao có thể so sánh với Đan lão? Dung mạo của Đan lão từ rất lâu đã không hề thay đổi rồi!

- Dung mạo không hề thay đổi?

Sở Hương Hương nhất thời hiếu kỳ hỏi thăm.

- Uhm, xem ra các người cũng không phải là đệ tử dòng chính của bản phái, là đệ tử tuyển nhận từ các đế quốc vừa rồi đúng không? Các người không biết cũng không kỳ quái, chuyện tình sau khi bước vào cảnh giới Tiên Thiên thường rất ít quan hệ với thế tục giới. Nhân loại một khi đột phá Hậu Thiên, tấn cấp tới cảnh giới Tiên Thiên, tốc độ già yếu trở nên chậm hơn nhiều, thọ nguyên có thể tăng lên tới hai trăm năm, nếu như có thể đột phá Tiên Thiên cấp năm Thiên Thiên Hợp Nhất, thọ nguyên lập tức tăng lên tới bốn trăm năm, hơn nữa dung mạo sẽ không hề già đi.

Ngụy Nhạc chậm rãi nói với hai người.

- Đan lão, không tới ba mươi tuổi đã tấn cấp Tiên Thiên, không tới trăm tuổi đã tiến vào cảnh giới Tiên Thiên cấp năm Thiên Nhân Hợp Nhất, hiện tại càng đạt tới Tiên Thiên cấp tám Nê Hoàn Thượng Đan.

Ngụy Nhạc sùng bái không gì sánh được, nói:

- Nếu như ta tại lúc còn trẻ có thể được Đan lão coi trọng, cho dù không nói tới Thiên Nhân Hợp Nhất, chỉ ít đột phá Tiên Thiên không thành vấn đề, tuyệt đối không giống như hiện tại mới chỉ là Tinh giả cấp chín đỉnh, aiiii... Được rồi, không nói tới chuyện này nữa. Ta dẫn các người tới chỗ ở trước.

...

Toàn bộ Thiên Đan Phong có rất ít kiến trúc, đại diện duy nhất kia kỳ thực là một phòng luyện đan đẳng cấp khác nhau mà thôi. Mười cao thủ Tiên Thiên cấp bảy có sáu người trực tiếp trấn thủ bên trong đại điện, bốn người còn lại thì phân biệt trấn thủ bốn phương hướng Thiên Đan Phong. Hiển nhiên đại điện này chính là chỗ hạch tâm của Thiên Đan Phong, cũng là Tàng Đan Các của Trảm Không Kiếm Phái.

Trừ điều này ra, xung quanh đại điện còn có mấy quần thể kiến trúc, chỉ là quy mô so với Thiên Minh Phong nhỏ hơn rất nhiều.

Ngụy Nhạc dẫn theo hai người làm quen với Thiên Đan Phong, cũng giới thiệu về một số sự tình môn hạ đệ tử mới cần phải chú ý, sau đó dẫn thẳng hai người tới Lăng Vân Các.

Lăng Vân Các chỉ có một kiến trúc duy nhất, nhưng diện tích lại vô cùng to lớn, so với biệt viện Dương gia đủ lớn hơn gấp mười lần, toàn bộ sân rộng trồng rất nhiều loại tiên thảo linh dược, số lượng không đếm xuể, nơi nơi đều là tiểu kiều suối chảy, hương hoa chim hót, không khí trong lành, linh khí thiên địa nồng hậu, tiên khí dày đặc, văn vụ lượn lờ, so với những địa phương từng tham quan hiển nhiên tốt hơn rất nhiều.

Bình thường Đan Thanh Dương thỉnh thoảng sẽ ở lại trong Lăng Vân Các, bất quá hiện tại đã phân cho Sở Hương Hương, có thể thấy được độ coi trọng của hắn đối với Sở Hương Hương.

- Tạm thời cho người mượn gian phòng trong biệt viện lâu một, sau khi sắp xếp xong phải chuyển đi, ở đây đều là của ta.

Về mặt Sở Hương Hương rất hưng phấn, lần đầu tiên nhìn thấy nơi này đã thích thú vô cùng, hoàng cung đại điện, biệt viện phú quý gì đó, so sánh với Lăng Vân Các trước mắt, hết thảy là phù vân.

Dương Thiên Lô chỉ là ở tạm, nguyên bản Đan Thanh Dương chỉ muốn tìm một trợ thủ, cũng không an bài tiểu viện độc lập cho Dương Thiên Lô. Nhưng hiện tại bởi vì thể chết kỳ lạ của Dương Thiên Lô, Đan Thanh Dương đã thay đổi suy nghĩ, quyết định một lần nữa kiến tạo biệt viện dành riêng cho Dương Thiên Lô, nhưng hiển nhiên cần phải có thời gian vài ngày.

Vì vậy trong đoạn thời gian này Dương Thiên Lô chỉ có thể ở tạm tại lâu một Lăng Vân Các, cũng là gian phòng chuyên môn chuẩn bị cho trợ thủ của Sở Hương Hương.

- Đại môn phái chính là đại môn phái, ca bất quá chỉ là một trợ thủ, dĩ nhiên có đãi ngộ tốt như thế này, thế tục giới đích xác không thể so sánh được.

Dương Thiên Lô bước tới gian phòng của chính mình, gian phòng này rất lớn, đầy đủ mọi thứ, so với gian phòng của chính mình trong biệt viện Dương gia không biết rộng rãi thoải mái hơn bao nhiêu lần.

Nhất là chiếc giường khổng lồ kia, không biết là vật gì chế tạo thành, dĩ nhiên có hiệu quả ngưng tụ linh khí thiên địa, khiến linh khí xung quanh giường nồng đậm hơn chỗ khác tới mấy lần, không cần bàn vải, bất luận tu luyện giả nào tu luyện trên chiếc giường lớn này có hiệu quả cao hơn không chỉ hai ba lần.

Còn có phòng tắm kia, phẳng phất giống như một hồ nước thiên nhân tạo thành, lại giống như suối nước nóng, dĩ nhiên có nước chảy, hơn nữa trong đó còn tỏa ra dược hương thanh nhã, hiển nhiên cũng là vật phi phàm.

Trên bàn có xếp một bộ quần áo rất chỉnh tề, một thanh bảo kiếm và một quyển sách tương đối dày, còn có một tờ giấy.

- Đây là phúc lợi mà Ngụy Nhạc đã nói hay sao?

Dương Thiên Lôì cầm lấy trang giấy nhìn.

- Thiên Tầm Pháp Y, Hàng Ma Pháp Kiếm, Trảm Không Kiếm Phái tổng cương?

Trong mắt Dương Thiên Lôì hiện lên hai đạo tinh quang, chỉ một lần liếc mắt Dương Thiên Lôì liền hiểu rõ, Thiên Tầm Pháp Y này so với kiện bảo y hộ thể Phong Mã Ngưu mặc tại cuộc tỷ thí người mới mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, mà Hàng Ma Pháp Kiếm càng có ba động năng lượng khiến Dương Thiên Lôì phải giật mình, so với Thương Viêm Kiếm phải mạnh hơn tới mấy cấp bậc.

Thiên Tầm Pháp Y là do cao thủ Tiên Thiên dùng thiên tâm ti cùng với hơn trăm loại linh dược cô đọng tạo thành, trong đó ẩn chứa một tia pháp lực. Lúc mặc vào có thể tránh được bách trùng, bách độc bất xâm, không nhiễm bụi, bảo kiếm bình thường không thể gây tổn thương mấy may.

Mà Hàng Ma Pháp Kiếm, tuy rằng chỉ dùng loại tài liệu rất bình thường, thậm chí ngay cả Thương Viêm Kiếm cũng không bằng, thế nhưng bởi vì trong đó có ẩn chứa niệm lực và đại trận do cao thủ Tiên Thiên đích thân bố trí, phẩm chất đã vượt Thương Viêm Kiếm hẳn hai bậc.

Rất nhanh Dương Thiên Lôì đã cởi sạch quần áo, nhảy vào trong bể.

Nhiệt độ nước trong bể so với nước sôi còn cao hơn ba phần, trong nháy mắt khi Dương Thiên Lôì nhảy vào trong bể, tinh thần lực quanh thân tự động vận chuyển chống lại nhiệt lực cuộn cuộn vọt tới xung quanh, chỉ chốc lát sau, lỗ chân lông toàn thân liền mở rộng, được lực bắt đầu dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, một loại cảm giác thoải mái không nói nên lời, khiến hắn hầu như muốn rên rỉ.

- Bách Hoa Bách Thảo dịch.

Đúng lúc này, thanh âm của Lăng Hi đột nhiên xuất hiện:

- Một Trảm Không Kiếm Phái nho nhỏ dĩ nhiên xa xỉ như vậy?

- Lăng Hi?

Dương Thiên Lôì sững sốt.

- Uhm, Bách Hoa Bách Thảo dịch này rất có lợi đối với rèn luyện thân thể, người ngâm một lúc đi, ta cũng có thể trích được một phần linh khí thiên địa trong đó.

Lăng Hi trực tiếp trả lời.

- Nàng cũng có thể? Lăng Hi, ngay là ra cùng nhau ngâm nước?

- Đi ra? Ta thực ra cũng muốn, nhưng tu vi của người hiện tại quá thấp, căn bản không thể thỏa mãn năng lượng ta cần, chỉ có thể duy trì nguyên thần bất diệt đã tương đối không tồi, hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

- Đan điền của người rất kỳ quái, tựa hồ như có một người nào đó rất cường đại sống nhờ, ta dĩ nhiên không thể dò xét được dù chỉ một chút, hơn nữa đều cần năng lượng để duy trì giống như ta, nếu như ta đoán không lầm, trước kia người không thể đột phá được bình cảnh tiến vào Tinh giả là bởi vì kẻ này.

- Cái gì?

Dương Thiên Lôì cả kinh.

- Người cũng không cần phải kinh hoàng, ta có thể xác định được người này không có ác ý, trước kia hẳn là tình huống của hắn so với ta còn thảm hơn, phải hấp thụ năng lượng của người, mà hiện tại nàng và ta giống nhau, đều phải hấp thụ năng lượng tạm thời người không thể hấp thụ. Đối với người thực ra không hề có bất cứ ảnh hưởng nào.

“Trách không được tinh thần lực hấp thụ được đột nhiên biến mất không hiểu nguyên do, nguyên lai là trong đan điền của ta còn có một sinh mệnh, là nam hay là nữ, hay là cái gì đó? Nếu như là mỹ nữ giống như Lăng Hi thì tốt rồi, ca trái ôm phải ấp!”

Dương Thiên Lôì không kìm lòng được suy nghĩ trong đầu.

Loại hình ảnh này vừa mới sản sinh, lập tức vang lên tiếng gầm của Lăng Hi:

- Dương Thiên Lôì...

Ngay sau đó Dương Thiên Lôì liền cảm giác toàn thân truyền đến một trận đau đớn kịch liệt. Tinh thần lực hùng hậu ẩn chứa trong cơ thể trong sát na đó hoàn toàn không khống chế được, cứ vậy mà phân làm hai nhánh, hội tụ về đầu và đan điền với tốc độ kinh người.

Cơ hồ là chỉ trong chốc lát đó, vậy mà rút sạch.

- Ách...

Dương Thiên Lôì nhất thời có cảm giác uể oải và suy yếu đến cực điểm.

- Về sau nếu người còn có loại suy nghĩ lộn xộn này, người sẽ như ngày hôm nay vậy. Ta và hắn sẽ rút người thành củi khô.

Lăng Hi nghiêm túc nói:

- Con đường tu luyện, há có thể coi là trò đùa? Một khi bước vào, nếu không chuyên tâm, không có một ý chí kiên định, vượt mọi chông gai, bất khuất, dũng cảm tiến tới, nếu không có đại trí tuệ, đại nghị lực, đại dũng khí, đại vận khí, lại há có thể có được thành tựu? Đừng nói Thần Đạo, ngay cả cảnh giới Tiên Thiên đều là con đường không dễ tu luyện, là con đường không có lối về, không phải vân đạm phong thanh, tiêu dao nhân gian, mà là thay đổi bất ngờ, nghịch thiên mà làm, tranh giành cùng vận mệnh, đối kháng cùng trời đất, diệt vạn ác, chém tâm ma, cầu được tự tại, vượt khỏi ngũ hành, siêu thoát luân hồi... Tất cả đều không được phép có nửa điểm qua loa.

Lăng Hi nói từng lời như châu ngọc, mỗi một chữ đều phẳng phất ẩn chứa đạo lý của trời đất, chấn động thần kinh Dương Thiên Lôì, trực tiếp in sâu vào trong đầu hắn.

Nghịch thiên mà làm, tranh giành cùng vận mệnh, đối kháng với đất trời, vượt khỏi ngũ hành, siêu thoát ngoài luân hồi... Cái này cần phải đạt tới cảnh giới nào đây?

- Đây là lần đầu tiên ta nghiêm phạt đối với người. Hơn nữa, tựa hồ hắn cũng suy nghĩ như ta.

Lăng Hi nói.

Vừa rồi khi nàng quyết định rút cạn nội lực Dương Thiên Lôì, tồn tại thần bí trong đan điền hắn hầu như đồng thời cùng nàng xuất thủ, chia đều năng lượng của Dương Thiên Lôì, biểu hiện vô cùng ăn ý.

...

Sau khi Lăng Hi biến mất, Dương Thiên Lôì mượn được lực trong ao, tu luyện đủ hai canh giờ mới khôi phục lại, trong lòng ngoại trừ khiếp sợ Lăng Hi nói ra, còn có cảm giác hết sức uất ức:

“Ca trời sinh là một người thuần khiết từ đầu đến chân. Mới chỉ nghĩ trong đầu thôi, cũng chưa làm ra hành động gì. Hà tất phải nghiêm trọng như vậy?”

Chậm rãi từ trong ao đi ra, Dương Thiên Lôì ngắm nghía thân thể gần như hoàn mỹ của mình, cảm thấy vô cùng đắc ý. Nhất là tiểu JJ, có vẻ càng ngày càng uy vũ.

“Sớm muộn có một ngày ca sẽ hành quyết người!”

Dương Thiên Lôì hùng dũng, oai vệ, khí phách hiên ngang nghĩ thầm. Lúc này hắn hoàn toàn không sợ hãi. Qua vài lần tiếp xúc hắn biết rõ, chỉ khi Lăng Hi xuất hiện trong đầu mình mới có thể đọc được ý nghĩ của mình, chứ không phải lúc nào cũng quản chế mình được.

Nếu thực sự như vậy mà nói, tên xấu xa bỉ ổi như hắn e rằng không thể nào chịu đựng nổi.

Đương nhiên, Dương Thiên Lôì cũng rõ ràng, Lăng Hi là vì muốn tốt cho mình. Trước mắt hiện giờ, tu luyện mới là chính đạo. Không có đủ thực lực, tất cả đều là phù vân.

- Thiên Tầm Pháp Y này quả nhiên là thứ tốt!

Dương Thiên Lôi y theo lời dẫn dò trên giấy, sau khi cắt ngón tay giữa lấy máu tể luyện Thiên Tầm Pháp Y, mặc lên trên người nhất thời liền cảm thấy thần thanh khí sảng. Chiếc áo có thể tự động thay đổi kích thước, hoàn toàn phù hợp với mình.

Mà thanh Hàng Ma kiếm kia, vừa nắm trong tay liền trở nên giống như cùng thân thể mình hòa nhập làm một, dễ dàng sai khiến, có thể nói đã đạt tới cảnh giới “Nhân kiếm hợp nhất”. Có được hai thứ này, Dương Thiên Lôi vững tin, thực lực của mình tuyệt đối tăng lên một đẳng cấp.

125. Chương 111: Điểm Cống Hiến Cho Môn Phái.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 111: Điểm Cống hiến cho môn phái.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngồi xếp bằng trên giường, sau khi xem lướt qua một lần “Quy tắc chung của Trảm Không Kiếm Phái”, Dương Thiên Lôi liền tiến nhập trạng thái tu luyện.

...

Khác với Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương đang ở nơi thanh lãnh như Thiên Đan Phong, lúc này Lôi Hoành lại đang chìm đắm trong niềm vui sướng thật lớn. Nhìn đám huynh đệ tỷ muội tu vi so với mình cao hơn rất nhiều vậy mà đều đến đây bái phỏng chúc mừng, một người vốn cực kỳ ham hư vinh như hắn trở nên cực kỳ vui vẻ. Nhất là các sư huynh, sư tử này còn đưa cho hắn các vật phẩm quý giá như pháp y, pháp khí, đan dược... Càng khiến hắn hưng phấn dị thường.

“Đệ tử thân truyền của Thái thượng trưởng lão Tiêu Như Mộng, chỉ bằng thân phận này, một tên trợ thủ nho nhỏ như Dương Thiên Lôi dựa vào cái gì mà đấu với ta? Trước đây ta ắt hẳn không phát là bởi vì hôm nay có được sự phụ nổi tiếng như Tiêu Như Mộng toàn lực bồi dưỡng, tiên đan, pháp khí có thể lấy dùng tùy ý. Cảnh giới Tiên Thiên đối với ta mà nói, giống như là đồ vật trong túi. Đến lúc đó, ta sẽ trở thành đệ tử chân truyền, giết người như giết một con gà mà thôi. Hừ! Dám đấu với lão tử, ta sẽ cho người sống không bằng chết. Còn có Trương Tử Hàm, ta sẽ khiến nàng hối hận vì lựa chọn của mình. Ta không chỉ chiếm lấy thân thể của nàng, còn chiếm cả trái tim nàng. Tới lúc đó sẽ hung hăng chà đạp nàng. Ha ha ha...”

Trong lòng Lôi Hoành điên cuồng cười lớn. Những phiền muộn trong lòng trước đây biến mất không còn dấu vết. Nhìn đồng lễ vật chất cao như núi, lòng tin của hắn lại lần nữa tăng thêm vô hạn.

Đệ tử thân truyền của Thái thượng trưởng lão Tiêu Như Mộng, chỉ bằng thân phận này liền khiến hắn một bước lên trời. Tuy rằng hắn chỉ là Tinh Giả Hậu Thiên cấp sáu đỉnh phong, nhưng trước mắt hắn là cả một con đường dát vàng, không phải con đường dát vàng của Sở Hương Hương.

Mặc dù Trương Tử Hàm, Mộc Tử Vi cũng được Thái thượng trưởng lão nhìn trúng, nhưng lại không nhất định có thể trở thành đệ tử thân truyền, chỉ có thể trở thành đệ tử ngoại môn mà thôi. Đệ tử thân truyền có điều kiện tuyệt đối vượt xa tưởng tượng.

Lôi Hoành cảm ngộ được lực lượng thuộc tính Lôi, tại cảnh giới Hậu Thiên, ưu thế không rõ ràng, nhưng một khi hắn bước vào Tiên Thiên, chiến lực có được so với bất kỳ thuộc tính đồng cấp nào đều cao hơn, thậm chí còn là ác mộng của các tu luyện giả cấp cao hơn.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Tiêu Như Mộng nhận hắn làm đệ tử thân truyền.

“Đáng tiếc hắn đã tới Thiên Đan Phong, không biết có thể tham gia buổi truyền đạo của Thái Thượng trưởng lão Âu Dương Minh hay không? Nếu như hắn tham gia, ta có thể hung hăng làm nhục hắn một phen. Thoát ly vô đạo, trở thành trợ thủ luyện đan của Sở Hương Hương, quả thực là một tên phế vật, có tư cách gì đấu với ta? “

Lôi Hoành đắc ý kiêu ngạo nghĩ, rất thỏa mãn mà nhìn thoáng qua biệt viện thật lớn hoàn toàn thuộc về mình. Biệt viện lớn gấp mười, gấp trăm lần biệt viện của các đệ tử mới tấn cấp khác, khiến trong lòng hắn vô cùng đắc chí.

- Bách thảo đan, nhiều bách thảo đan như vậy! Bất cứ một viên nào tại thế giới bên ngoài đều là báu vật vô giá. Nghe đồn khi Dương Hồng Toàn lập được quân công thật lớn mới được Dương lão tướng thưởng một viên bách thảo đan. Không nghĩ tới tại Trảm Không Kiếm Phái lại chỉ là một vật tầm thường. Dưới sự tương trợ của trên trăm viên bách thảo đan mà các sư huynh, sư tỷ cho ta, tu vi của ta nhất định sẽ có tiến triển thật nhanh.

- Thiên Tầm Pháp Y, Hàng Ma Kiếm pháp, cứ mười đệ tử nhập môn mới được phát một bộ, tuy rằng cũng là thứ tốt, nhưng so với những thứ mà các sư huynh, sư tỷ đưa ta đều chỉ là thứ rác rưởi. Hừ!

Lôi Hoành trực tiếp ném Thiên Tầm Pháp Y và Hàng Ma Kiếm pháp mà Dương Thiên Lôi coi là trân bảo qua một bên, rồi nuốt một viên bách thảo đan, ngồi khoanh chân trên giường bắt đầu tu luyện.

Tuy rằng mỗi một vật ở đây đều là báu vật vô giá tại thế tục bên ngoài, nhưng lúc này ngoại trừ bách thảo đan, những thứ khác đối với Lôi Hoành vốn tâm cao khí ngạo mà nói đều không đáng để vào mắt. Bởi vì hắn rõ ràng, ngày mai khi chính thức nhập môn, hắn tất nhiên sẽ thu được càng nhiều lễ vật của các đại nhân vật, tuyệt đối hơn xa so với những lễ vật mà các sư huynh, sư tỷ đến nịnh bợ mình này.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương liền chạy tới đại điện duy nhất trên Thiên Đan Phong, “Điện Vạn Đan”, chính thức bái nhập làm môn hạ của Đan Thanh Dương, trở thành đệ tử thân truyền của lão.

Toàn bộ mười đại cao thủ Tiên Thiên và các đệ tử bình thường của Thiên Đan Phong đều tham gia nghi thức. Bất quá tất cả mọi người cộng lại cũng chỉ vven vẹn có hơn một trăm người. Đừng nói so với các chủ phong, ngay cả ba mươi sáu sơn phong khác, nhân số đều lớn hơn Thiên Đan Phong gấp trăm lần.

Hơn nữa, khác với các sơn phong khác là, chỉ cần là đệ tử có tiền đồ, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có được một chút quà tặng, nhưng Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương lại không thu được bất cứ lễ vật gì.

Mười đại cao thủ Tiên Thiên cấp bảy cảnh giới “Thiên Trung trung đan” trấn thủ Thiên Đan Phong cũng không phải là cao thủ cấp bảy bình thường. Bọn họ đều là thể hệ kinh tài tuyệt đỉnh của Trảm Không Kiếm Phái, cũng đã chạm đến lĩnh ngộ về Tiên Thiên cấp tám “Nê hoàn Thượng Đan”, chỉ cần rèn luyện viên mãn huyết Thiên Trung Kim Đan, lại tích lũy đầy đủ linh khí thiên địa, liền có thể một lần thành công đột phá, trở thành Thái Thượng trưởng lão của Trảm Không Kiếm Phái.

Đừng nói Dương Thiên Lôi cùng Sở Hương Hương, ngày cả Đan Thanh Dương bọn họ cũng chưa từng phải nịnh bợ.

Mà đám người Ngụy Nhạc, nói trắng ra chính là thân phận nô bộc, vô luận là tu luyện hay tiền đồ đều đã được định trước, không còn bất luận hi vọng phát triển gì. Những người này căn bản cũng không cần phải nịnh bợ.

Nói trắng ra là, toàn bộ Thiên Đan Phong kỳ thực cũng chỉ có Đan Thanh Dương và hai người bọn họ rốt cục mới là thành viên chính thức.

- Tuy rằng các người bái nhập làm môn hạ của vi sư, nhưng vi sư vẫn sẽ dựa theo quy định của môn phái mà làm việc. Đệ tử mới nhập môn, tháng thứ nhất, mỗi người được ban ba viên bách thảo đan, những tháng về sau, muốn có được bách thảo đan, người phải đổi bằng điểm cống hiến cho môn phái. Bách thảo đan là linh dược cơ bản nhất của tu luyện giả. Toàn bộ Thiên Đan Phong đều biết mười vạn đề tử, một tháng cả môn phái tiêu hao hết mấy trăm vạn, thậm chí hơn một nghìn vạn viên. Mặc dù vi sư chuồng quần toàn bộ đan dược của môn phái, nhưng cũng sẽ không có chiều cố đặc thù gì đối với các người.

Sau khi nghi thức nhập môn hoàn thành, Đan Thanh Dương liền nói với hai người.

Tối qua Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương đã xem qua “Quy tắc chung của Trảm Không Kiếm Phái”, điểm cống hiến cho môn phái kỳ thực cũng tương đương với tiền tài trong thế tục.

126. Chương 112: Phong Cách Nam Nhân

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 112: Phong cách nam nhân

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chỉ cần người có nhiều điểm cống hiến, liền có thể đổi lấy bất cứ đồ vật gì người muốn. Đương nhiên, những đồ vật này chỉ giới hạn trong nội bộ Trảm Không Kiểm Phái.

Mà ở tu luyện giới, đơn vị cơ bản để so sánh giá trị pháp bảo và đan dược cao cấp là bách thảo đan. Về phần vàng bạc châu báu, đối với giới tu luyện mà nói, cũng không khác gì phế liệu.

- Thứ tốt trước đây Dương lão cho ta ăn hình như là thứ đồ chơi này.

Dương Thiên Lô nhìn ba viên đan dược màu xanh trong tay, trầm nghĩ:

- Xem ra cần phải thu hoạch nhiều điểm cống hiến cho môn phái mới được. Có đồ chơi này, tốc độ tu luyện tuyệt đối nhanh hơn rất nhiều.

- Làm thế nào thu hoạch được điểm cống hiến cho môn phái, trong “Quy tắc chung của Trảm Không Kiểm Phái” cũng đã nói rõ. Các người cũng biết, vì sư không muốn nói nhiều. Mấy năm sắp tới, vì sư sẽ truyền cho các người những kiến thức luyện đan căn bản. Tinh lực của các người vẫn chủ yếu đặt trên võ đạo. Trước Tiên Thiên là giai đoạn đặt nền móng, nếu quá phạm ý lại đan dược cũng không phải là chuyện tốt. Cho nên hết thảy vẫn là dựa vào chính bản thân các người. Các người theo vì sư đến đây.

Đan Thanh Dương nói xong liền đưa hai người tới tầng hai của Vạn Đan điện.

Vừa mới bước vào bên trong, Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương đều khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, không thể tin vào mắt mình.

Toàn bộ Vạn Đan Điện tổng cộng có tám tầng. Từ bên ngoài xem ra, càng đi lên cao diện tích các tầng càng nhỏ, giống như kiến trúc hình tháp vậy. Thế nhưng khi hai người bước lên tầng hai lại kinh ngạc phát hiện, bản thân dường như bước vào một khoảng không gian mới, so với đại điện tầng một lớn gấp không chỉ một trăm lần. Diện tích gần ngàn mét.

Toàn bộ không gian chứa đầy các loại dược thảo. Mỗi loại đều chồng chất một đống như núi như biển, đầy ắp không thể đo lường, khoảng chừng hơn mấy nghìn loại.

- Rất ngạc nhiên sao? Toàn bộ Vạn Đan Điện kỳ thực là một kiện đạo khí thượng phẩm, chính là do tổ sư của môn phái Tiêu Dật Phong lấy thần lực vô thượng luyện chế, ẩn chứa pháp tắc không gian, tự thành thế giới. Hơn nữa, càng lên cao, không gian càng lớn. Tới tầng tám, diện tích còn lớn hơn ngàn dặm.

- Được rồi! Hai cuốn “Dược thảo bách khoa toàn thư” này các người chia nhau mỗi người một quyển, chăm chú nghiên cứu đi. Chỉ cần có thể dựa vào thị giác, khứu giác nhận ra một loại linh dược, đồng thời có thể nói được đặc điểm công hiệu của nó thì có thể nhận được một điểm cống hiến. Toàn bộ hai tầng có tổng cộng ba ngàn sáu trăm loại linh dược cơ bản. Các người cứ từ từ làm quen. Chỉ cần trong vòng một năm là có thể nắm được là dược. Tinh lực chủ yếu của các người tạm thời nên tập trung trên võ đạo, nhất là Tiên Thiên Lô. Bây giờ vì sư căn cứ vào đặc tính của các người, truyền cho các người bí quyết tâm pháp tu luyện của Trảm Không Kiểm Phái.

...

- Hắc hắc...! Lăng Hi nói không sai. Lão nhân này có tu vi cao như vậy mà cũng không nhìn thấu tu vi của ca. Ha ha...Ca hiện là Tinh Giả cấp bốn đỉnh phong, chỉ cần tấn cấp đến Tinh Giả cấp năm liền có một ngàn điểm cống hiến, có thể đổi lấy mười viên Bách Thảo đan. Có lẽ hiện tại ca có thể đổi được rồi. Ha ha... Phương pháp thổ nạp này của Trảm Không Kiểm Phái cũng không thể tốt bằng phương pháp của Lăng Hi. Ca căn bản không cần tu luyện tinh kỹ cấp bốn “Thổ Nguyên Trảm” do lão đầu truyền thụ. Ngược lại,

thông qua tu luyện có thể thu được một trăm điểm công hiến, đổi lấy một viên Bách Thảo đan. Dù sao ta cũng không tu luyện bất kỳ tinh kỹ gì, có tu luyện hay không cũng không có gì đáng kể.

Khi từ Vạn Đan Điện đi ra, Dương Thiên Lôi đặc ý nghĩ thầm. Tuy rằng mộng đẹp đi theo Đan Thanh Dương sẽ không cần lo lắng tiên đan linh được gì đã trở thành bọt nước khiến hắn có chút buồn bực, nhưng cũng chỉ là chút phiền muộn nhỏ mà thôi. Dù sao Đan Thanh Dương cũng chường quản toàn bộ linh được của Trảm Không Kiếm Phái, căn bản là phải công chính nghiêm minh. Bằng không cũng không thể nào phục chúng.

Tất cả dựa vào chính mình, có bao nhiêu năng lực, có thể thu được bấy nhiêu đan được. Loại thủ đoạn cạnh tranh công bằng này ngược lại đã khơi dậy hào tình vạn tượng trong lòng Dương Thiên Lôi.

- Dương Thiên Lôi!

Giữa lúc Dương Thiên Lôi đang suy nghĩ làm cách nào thu được điểm công hiến nhanh nhất, Sở Hương Hương bỗng nhiên gọi to.

- Ủ, Hương Hương tỷ, có gì phân phó?

- Hiểu rõ được thảo, người hình như không cần rồi. Ta thấy sự phụ đối với người vô cùng coi trọng, có làm trợ thủ của ta hay không dường như cũng không sao cả. Bằng không người cũng sẽ không thu người làm đệ tử thân truyền. Ta cảm thấy người tốt nhất vẫn nên chuyên chú võ đạo, khỏi phải lãng phí thời gian.

Sở Hương Hương nghiêm túc nói:

- Đệ tử cảnh giới Hậu Thiên tới đây sẽ được Thái Thượng trưởng lão Âu Dương Minh truyền đạo, đến lúc đó chúng ta có rất nhiều loại phương thức thu được điểm công hiến. Người cũng không cần lãng phí thời gian học luyện đan. Nếu như Bách Thảo đan không đủ dùng, ta... Có thể cho người điểm.

Sở Hương Hương biết rất rõ thể chất biến thái của Dương Thiên Lôi, nhu cầu đan dược tất nhiên là nhiều hơn người thường gấp mấy lần. Hơn nữa, nàng đối với nên xấu xa bỉ ổi Dương Thiên Lôi ghét thì ghét thật, nhưng cũng không đến mức phản cảm, chỉ đối đãi với hắn như một tên “tiểu sắc lang” mà thôi. Ngược lại, trên người Dương Thiên Lôi có rất nhiều điểm nàng tò mò, nhìn không thấu, khiến nàng đối với hắn luôn có một tia chờ mong. Cho dù vì phần tình cảm “tỷ đệ” này hay là vì Đế Quốc Cát Ương, nàng vẫn luôn hi vọng Dương Thiên Lôi có thể trở nên nổi bật.

- Cho ta? Cảm động a... Hương Hương tỷ, không ngờ tỷ đối với ta tốt như vậy. Ta hận không thể lấy thân báo đáp!

- Ít giả bộ đi! Ta đang nói nghiêm túc đó!

- Cho ta thì không cần. Nếu như ngay cả đan dược của mình cũng đều phải xin tỷ, ta còn có thể dựa vào cái gì mà trở nên nổi bật? Yên tâm đi! Ta biết nên làm thế nào.

Dương Thiên Lôi nhìn thoáng qua Sở Hương Hương, bỏ hắn về mặt bất cần đời, trong ánh mắt dần hiện lên một tia kiên định, nói chắc như đinh đóng cột.

- Vậy là tốt rồi! Chúng ta trở về tu luyện. Có gì không hiểu cứ hỏi bản sư tỷ. Sư tỷ ta nắm hệ kiêm tu, so với Tử Hàm muội muội thân yêu của người còn mạnh hơn một chút, dư sức chỉ điểm người đột phá cảnh giới để lấy điểm công hiến. Tu luyện tinh kỹ cũng có điểm công hiến. Hơn nữa, tu luyện tinh kỹ cũng có thể đề thăng niệm lực, rèn luyện toàn bộ phương vị thân thể. Tiến cảnh của người hiện tại rất nhanh, ngược lại có thể bằng vào tu luyện mà thu điểm công hiến.

Sở Hương Hương có điểm trên tức nói. Người khác có lẽ nhìn không ra, nhưng Sở Hương Hương với năng lực “Tha tâm thông” (nhìn thấu người khác) lại biết rất rõ. Nữ tử gốc nghiệt Trương Tử Hàm thuần khiết như đóa hoa bạch ngọc kia đã bị tên tiểu tử xấu xa Dương Thiên Lôi này bắt mất linh hồn rồi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã về tới Lăng Vân Các. Ngay sau đó, trong khuôn viên rộng lớn của Lăng Vân Các, mỗi người đều tìm một nơi bắt đầu tu luyện.

Sở Hương Hương có thân thể ngũ hành, tuy rằng tiềm lực vô hạn, nhưng tu luyện so với thường nhân lại gian nan vạn phần. Năm loại thuộc tính tinh thần lực cần phải cùng đồng thời tăng tiến. Hơn nữa, còn

phải đạt được trạng thái cân đối vi diệu, nghĩa là nàng phải tu luyện tinh kỹ cả năm loại thuộc tính, cũng có nghĩa là cần phải nỗ lực gấp năm lần tu luyện giả bình thường. May mắn là, nàng có thiên phú, ngộ tính cùng giác quan thứ sáu đều hơn xa người thường. Bằng không hiện tại căn bản không thể đạt đến Tinh Giả cấp bảy.

Đương nhiên, tuy rằng loại thể chất này tấn cấp khó khăn, nhưng lại có được năng lực khiêu chiến vượt cấp. Bằng không khi nàng còn là Tinh Giả cấp sáu cũng sẽ không thể vượt qua được Tinh Giả cấp bảy như Dương Thiên Lôi để bài danh đệ nhất trong Nội đường Hoàng gia.

Đứng từ xa thưởng thức dáng người uyển chuyển của Sở Hương Hương khi tu luyện tinh kỹ một hồi, Dương Thiên Lôi cũng bắt đầu tu luyện tinh kỹ hệ thổ cấp bốn “Thổ Nguyên Trảm” do Đan Thanh Dương truyền thụ.

Thổ Nguyên Trảm, thông qua tinh thần lực hệ thổ trong cơ thể vận chuyển theo quỹ tích riêng, từ đó hình thành nên khí trường. Khí trường dày nặng, hùng hậu, ngưng đọng lại thành tinh tú, như núi như biển, phô thiên cái địa, khiến đối thủ muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể đại chiến một trận, cuối cùng phát ra một kích cường hãn, lấy lực phá chi, kết quả đại thành.

Khách quan mà nói, khí trường của tinh kỹ biến hóa thất thường, cần tổn hao tâm thần hơn nhiều.

Tuy rằng khí trường đối với Dương Thiên Lôi mà nói, cơ bản không ảnh hưởng gì, nhưng Dương Thiên Lôi hiểu rất rõ, đối với các Tinh Giả khác, độ mạnh yếu của khí trường cũng là một trong những yếu tố then chốt quyết định thắng bại.

Tinh kỹ lưu truyền trăm nghìn năm tới nay, tất nhiên sẽ có đạo lý và tác dụng tồn tại của nó. Đây cũng là thủ đoạn duy nhất gián tiếp rèn luyện niệm lực của Tinh Giả.

Mà niệm lực lại là một nhân tố then chốt sau khi tiến vào cảnh giới Tiên Thiên.

Dương Thiên Lôi chậm rãi tụ năng lượng kỳ dị trong đan điền chuyển hóa thành tinh thần lực hệ thổ, dựa theo tâm pháp của “Thổ Nguyên Trảm” bắt đầu vận chuyển trong cơ thể.

Tinh thần lực hệ thổ dày nặng, hùng hậu dọc theo quỹ tích riêng không hề cách trở, đi qua kinh mạch, một tầng, hai tầng, ba tầng, vậy mà không tổn nhiều công sức, đồng thời đột phá.

Khí trường cường đại như núi như biển, nhất thời tràn ngập trong diện tích mấy trượng xung quanh Dương Thiên Lôi. Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm ứng được sự tồn tại khí trường của chính mình.

- Đơn giản như vậy? Không phải được xưng là đột phá dần dần từng tầng, từng tầng một sao?

Lúc Đan Thanh Dương truyền thụ có nói qua, bất kỳ một loại tinh kỹ gì đều có phương thức vận chuyển đặc biệt của nó. Cho nên, mỗi khi tu luyện một loại tinh kỹ đều cần một lượng lớn thời gian, tinh lực và tâm thần, thông qua vận chuyển lần lượt, để tinh thần lực của mình dưới sự khống chế của tâm thần dần dần quen thuộc với phương thức của đại não. Dưới phương thức vận chuyển phức tạp, từng bước từng bước đi lên, đạt tới đại thành.

“Thổ Nguyên Trảm” tổng cộng có ba tầng. Mặc dù thiên phú siêu cường, muốn tu luyện đến đại thành ít nhất cũng phải mất thời gian một tháng. Có thể hóa nó thành bản năng, không cần bất luận suy nghĩ gì cũng có thể vô thức thi triển ra. Đạt được tinh kỹ hoàn mỹ chỉ ít cũng phải mất mấy tháng, không những thế, còn cần phải không ngừng rèn luyện thông qua chiến đấu mới có thể được như vậy.

Nhưng Dương Thiên Lôi lần đầu tiên tu luyện vậy mà không có bất luận cách trở gì, một lần liền đột phá ba tầng, đạt tới cảnh giới đại thành.

- Hô...!

Dương Thiên Lôi quát to một tiếng. Ngay khi khí trường ngưng tụ đến đỉnh điểm, hần liền thở mạnh ra một hơi. Không ngoài tưởng tượng, khí trường hùng hậu, như núi như biển ào ạt tuôn ra.

Xoẹt

Trong không khí truyền đến một luồng khí bạo, cuồng phong nổi lên cuộn cuộn. Tinh thần lực hệ thổ hùng hậu trực tiếp quán chú trên mũi kiếm, phá không bắn ra.

- Thật trâu bò! Ca thật sự là thiên tài, không ngờ một lần liền có thể thành công. Chẳng lẽ nguyên nhân là bởi vì bản thân mình là Tinh Giả cấp năm mà tu luyện tinh kỹ cấp bốn mới có thể dễ dàng như vậy? Đáng tiếc, còn chưa tới cấp bậc hoàn mỹ, thời gian ngưng tụ khí trường quá dài. Nếu như có thể đạt đến cấp bậc hoàn mỹ thì thật sự không tồi. Tinh kỹ này quan trọng nhất kỳ thực cũng không phải là uy áp của khí trường, mà là có thể trong nháy mắt đề thăng sức bật.

Dương Thiên Lô cảm giác một kích vừa rồi kia, tuy rằng vẫn chưa dùng hết toàn lực, nhưng đã bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ, vượt xa so với không dùng tinh kỹ. Khi công kích trực tiếp chính là một kích toàn lực.

Quá trình vận chuyển tinh thần lực trong cơ thể cũng giống như quá trình kéo cung trong động tác khai cung bắn tên. Tuy rằng tên chưa bắn ra nhưng lại không ngừng tích súc năng lượng, không bắn thì thôi, bắn ra tất kinh nhân.

.

Điều này chính là nguyên nhân khiến Dương Thiên Lô ban đầu vốn coi thường tinh kỹ đã triệt để thay đổi ý nghĩ của mình.

- Thời gian tích súc lực lượng quá dài. Chỉ có khi đạt đến cấp bậc hoàn mỹ, biến tinh kỹ thành bản năng, trở thành một loại tiềm thức mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Đã có ý nghĩ này, Dương Thiên Lô hoàn toàn chìm đắm trong tu luyện “Thổ Nguyên Trảm”. Vận chuyển tinh thần lực – xuất kiếm – vận chuyển tinh thần lực – lại xuất kiếm, lần lượt làm đến quên mình, tuần hoàn một cách máy móc, không ngừng giảm thiểu thời gian vận chuyển tinh thần lực.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, sắc trời dần dần trở nên tối đen. Trên bầu trời đêm lấp lánh ánh sao. Dương Thiên Lô đã tu luyện tròn bốn canh giờ liên tục.

Hô!!!

Nhất kiếm cuối cùng Dương Thiên Lô giống như sức cùng lực kiệt mà nằm trên mặt đất, thở phào một hơi:

- Năm giây! Xem ra muốn tu luyện đến cấp bậc hoàn mỹ cũng không dễ dàng, còn cần phải cố gắng nhiều. Thật không ngờ tu luyện tinh kỹ quả thực có thể rèn luyện toàn bộ phương vị cơ thể.

Dương Thiên Lô rõ ràng cảm ứng được lực lượng cực hạn của cơ bắp, gân mạch, xương cốt của mình... Có dấu hiệu đề thăng.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Dương Thiên Lô điều tức khoảng hai phút, sau đó mở mắt nói:

- Hương Hương tỷ, tuy rằng ca rất tuần tú, nhưng nàng đừng nhìn như vậy có được không? Đã một canh giờ rồi, nàng không thấy mệt sao?

- Bốn canh giờ. Người vậy mà có thể tu luyện một hơi bốn canh giờ. Thể chất biến thái như vậy trách không được người tiền bộ kinh người...

Sở Hương Hương nhìn Dương Thiên Lô như nhìn quái vật, có chút khiếp sợ nói.

“Bốn canh giờ tính là cái gì? Nếu không phải nàng nhìn ca chăm chăm không để ca yên, ca lại chỉ có thể tu luyện bốn canh giờ sao?”

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng lại đồng dạng nói:

- Đó chính là phong cách nam nhân của ca. Độc nhất vô nhị. Không có người thứ hai. Hương Hương tỷ, nàng cần phải nắm chắc cơ hội, tận dụng thời cơ. Mất không thể lấy lại...

127. Chương 113: Vô Thượng Luyện Thể Công

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 113: Vô Thượng luyện thể công

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Phi!

Sở Hương Hương hung hăng trừng mắt nhìn về mặt xấu xa của Dương Thiên Lôi, hỏi lại lần nữa:

- Người xác định trước đây thực sự chưa tu luyện qua “Thổ Nguyên Trảm”?

- Ca nói, phong cách nam nhân như ca vậy, một cái “Thổ Nguyên Trảm” nho nhỏ tính là cái gì? Ca sáu năm như một ngày, là góp gió thành bão, không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng liền nổi bật. Bất quá... Tinh kỹ này muốn tu luyện đến cảnh giới hoàn mỹ tựa hồ có chút khó khăn. Hương Hương tỷ, tỷ có cách nào dễ làm hay không?

- Cảnh giới hoàn mỹ đương nhiên là khó. Người chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi không đến một ngày đêm đã tu luyện “Thổ Nguyên Trảm” đến cảnh giới Đại Thành, đã là vạn người trong một, người còn muốn như thế nào nữa? Khi đạt tới đại thành, muốn rút ngắn thời gian tu luyện tinh kỹ, biến thành bản năng, phải qua rèn luyện thực chiến, thi triển dưới bất cứ tình huống đột phát nào. Huống hồ, trước khi thi triển ra, đã biến thành kỹ năng bị động. Đó mới là cảnh giới hoàn mỹ chân chính.

Sở Hương Hương nói:

- Được rồi! Xem ra người cũng tương đối có chút dụng công, ngày mai sư tỷ sẽ cố gắng, thử làm người bồi luyện của người xem sao.

- Tốt! Cứ quyết định như vậy đi. Trước tiên đệ đi tìm Hạ sư phụ, học thêm mấy môn tinh kỹ. Mỗi một môn tinh kỹ chính là một viên Bách Thảo đan đấy a. Cho dù học thành cảnh giới đại thành, hắc hắc, một tháng đệ học thêm mười môn tinh kỹ, còn lo không đủ Bách Thảo đan sao? Ha ha...

Dương Thiên Lôi đắc ý nói.

- Tham thì thâm. Người coi chừng học một môn cũng không thành đâu,

- Trong thực chiến thiên biến vạn hóa, chỉ có trong thời cơ thỏa đáng nhất, thi triển ra tinh kỹ thỏa đáng nhất, mới có thể phát huy ra uy lực cường đại nhất. Đạo lý này nàng hẳn là hiểu được. Hương Hương tỷ, quyết định như vậy đi. Đệ đi tìm sư phụ.

Dương Thiên Lôi nói xong, không để ý tới vẻ kinh ngạc của Sở Hương Hương, thân hình nhoáng lên, liền như sinh long hoạt hổ phóng về phía Vạn Đan Điện.

...

Chớp mắt đã tới ngày truyền đạo của Thái Thượng trưởng lão Âu Dương Minh. Sáng sớm, Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương liền cười trên lời đùa của Thiên Đan Phong nuôi dưỡng đi tới Thiên Minh Phong.

Khiến hai người khiếp sợ chính là, người đến nghe đạo vậy mà lên tới mấy vạn, đứng chật toàn bộ sân truyền đạo của Thiên Minh Phong, đông đúc, chen lấn mà đứng, nhiều vô số kể, tuyệt đại đa số đều khoảng hơn mười tuổi. Hơn nữa, rất nhiều người mang khí tức vô cùng cường đại. Mọi người tốp năm tốp ba tụ tập lại một chỗ, tạo thành những đoàn thể nhỏ.

- Vì sao lại nhiều người như vậy?

Sở Hương Hương có chút khiếp sợ hỏi.

- Nhất định là đệ tử dòng chính của Trảm Không Kiếm Phái. Trảm Không Kiếm Phái có đến vài chục vạn người, nam có nữ có, đương nhiên sẽ có hậu nhân. Nhiều người như vậy cũng không có gì kỳ quái. Những đệ tử từ các đại đế quốc tuyển chọn về như chúng ta chỉ là một bộ phận rất nhỏ mà thôi.

Dương Thiên Lôi vô cùng chắc chắn nói, ánh mắt không ngừng đảo quanh đám người, tìm kiếm thân ảnh quen thuộc.

Chỉ là nhân số thực sự quá đông, quá phức tạp, các loại khí tức hỗn tạp cùng một chỗ, cho dù Dương Thiên Lôi có được năng lực “Tâm linh cảm ứng” cũng không thể tìm được đám người Trương Tử Hàm trong số đó.

Dù sao, hắn căn bản cũng không biết mình có năng lực này, càng không biết làm cách nào khởi động loại năng lực này. Lần trước trong lúc thí luyện sở dĩ có thể khởi động hoàn toàn là do trong lúc vô tình đụng chạm đến tâm cảnh đặc biệt này, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm tìm kiếm Trương Tử Hàm. Trừ lần đó ra, hắn không còn chuyên tâm như vậy nữa. Hơn nữa, đó là do tại nơi hoang sơn dã lĩnh, hầu như không bị quấy rầy cho nên mới có thể dẫn dắt tới.

Mà hiện tại, Dương Thiên Lôi tuy rằng cũng rất muốn tìm được đám người Trương Tử Hàm, nhưng trong lòng hắn không có chấp niệm nhất định, thậm chí không có tìm riêng một người. Hắn chỉ là tìm một đám người quen thuộc, Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu....đều là đối tượng mà hắn muốn tìm kiếm. Mục tiêu phiêu hốt bất định, hơn nữa khí tức hiện trường quấy rầy nghiêm trọng, cho nên hắn căn bản không thể cảm ứng được tồn tại của mọi người.

Càng quan trọng hơn là, mọi người trong đàn tràng vô luận là nam hay nữ đều mặc pháp y giống nhau, hơn nữa lúc này đều đưa lưng về phía lối vào, ngồi xếp bằng ở trên tịch đoàn.

- Hai vị đệ tử, mời nhanh nhanh đi vào. Trưởng lão truyền công đã sắp giá lâm rồi.

Đúng lúc này, một lão giả thủ hộ tại lối vào đàn tràng trầm giọng nói.

- Đi thôi, chúng ta vào trước rồi hẵng nói.

Sở Hương Hương thu hồi ánh mắt nói.

- Ủ!

Bước vào đàn tràng, tuy rằng chỉ cách một bước chân, hai người nhất thời lại sinh ra một loại cảm giác kỳ dị. Không ngờ lại giống như tầng hai của Vạn Đan Điện, không gian trong sát na mở rộng ra gấp trăm lần. Trước cửa vốn thoạt nhìn là một đám người rộn ràng nhón nháo, chen chúc không chịu nổi, nhưng bên trong rộng mênh mông, mỗi người cách nhau cũng chừng cả trăm mét. Hơn nữa trong không khí tràn ngập một cỗ linh khí thiên địa nồng đậm, so với trên Thiên Đan Phong còn nồng đậm hơn gấp mấy lần.

- Lẽ nào đàn tràng cũng là một kiện đạo khí?

Dương Thiên Lôi trong lòng khiếp sợ nói.

- Không sai! Đạo trường này đích thực là một kiện đạo khí thượng phẩm. Trong mỗi đại môn phái đều có những đạo khí như vậy. Hơn nữa, trong đạo khí này còn ẩn chứa pháp tắc không gian và thời gian.

Đúng lúc này, thanh âm Lăng Hi bỗng nhiên vang lên trong đầu Dương Thiên Lôi.

- Pháp tắc không gian và thời gian?

Dương Thiên Lôi nghi hoặc hỏi.

- Ủ! Người vừa rồi ở bên ngoài chứng kiến chỉ là đạo khí có trình độ biến hóa lớn nhỏ, mà trong đó sau khi khởi động bộ pháp tắc không gian, lại có thể hóa diện tích đó thành cả trời đất, kéo dài gấp mấy trăm lần. Hơn nữa, pháp tắc thời gian cũng xảy ra thay đổi. Ở trong không gian này một tháng, cũng chỉ bằng một ngày một đêm bên ngoài mà thôi.

- Không phải chứ?

Nghe Lăng Hi nói như vậy, Dương Thiên Lôi thật sự chấn kinh rồi. Điều đó có nghĩa là, ở trong này tu luyện một tháng cũng chỉ bằng một ngày một đêm bên ngoài, gấp tới ba mươi lần. Nếu như có thể mỗi ngày đều tu luyện ở trong này, chẳng phải là có thể đề thăng hiệu suất lên gấp ba mươi lần sao?

- Không có khả năng đó! Nếu khởi động pháp tắc không gian, năng lượng tiêu hao cũng không lớn, nhưng nếu muốn khởi động pháp tắc thời gian, mỗi khắc mỗi giây đều phải tiêu đốt một lượng lớn đan dược để cung cấp năng lượng. Bất luận môn phái nào cũng đều không chịu đựng nổi.

Lăng Hi cảm ứng được suy nghĩ của Dương Thiên Lôi, liền giải thích.

- Được rồi! Không nên lãng phí thời gian quý giá này. Dốc toàn lực tu luyện đi, ta cũng có thể từ đó hấp thu được một tia năng lượng.

Trong khi trao đổi cùng Lăng Hi, Dương Thiên Lô cũng theo sau Sở Hương Hương tìm được hai chỗ trống.

- Linh khí thiên địa nơi đây cực kỳ nồng hậu, thừa dịp truyền đạo còn chưa bắt đầu, người mau tranh thủ tu luyện một lát. Ta đến bên kia ngồi.

Sở Hương Hương nói xong liền nhanh chóng đi tới một chỗ trống, khoanh chân ngồi xuống, giống như những người khác, cũng không muốn bỏ lỡ một cơ hội tu luyện tuyệt hảo như vậy. Với linh khí thiên địa nồng đậm này, tốc độ tu luyện so với bình thường tuyệt đối nhanh hơn gấp mấy lần.

- Thời gian ba ngày, không biết là ba ngày trong hiện thực hay là ba ngày trong không gian này. Nếu như ba ngày trong hiện thực, nghĩa là có thể ở chỗ này tu luyện ba tháng. Ta đủ sức để đột phá cảnh giới hiện tại.

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, chậm rãi thả lỏng tâm thần. Trong sát na, linh khí thiên địa nồng đậm, tinh thuần liền nhanh chóng dũng mãnh tràn vào cơ thể hắn.

Sau một lát, một hồi chuông trầm thấp, du dương, hùng hồn bỗng nhiên vang lên. Toàn bộ không gian nhất thời tản mát ra đạo đạo kim quang. Mọi người đều khiếp sợ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời một thân ảnh thật lớn tản ra quang mang vạn trượng, đập không mà tới, chậm rãi rơi xuống trên bục giảng rộng khoảng trăm trượng trước mặt mọi người. Thân hình ấy như núi như biển, phẳng phất như thần linh. Bất luận kẻ nào đứng trước mặt hắn đều cảm thấy mình thật nhỏ bé và tầm thường.

Đứng đầu tám vị Thái Thượng trưởng lão, Thái Thượng trưởng lão truyền công Âu Dương Minh.

- Uy phong thật lớn!

Dương Thiên Lô thầm khiếp sợ trong lòng.

Ánh mắt của Âu Dương Minh chậm rãi đảo qua, bao quát mấy vạn người. Hai mắt như đuốc, nhìn thấu nhân tâm. Bất luận kẻ nào bị ánh mắt của lão lướt qua đều có cảm giác như bị nhìn thấu.

Đúng lúc này, thanh âm của Âu Dương Minh phẳng phất mang theo ma lực vô cùng vô tận, chậm rãi vang lên, phiêu lãng truyền tới bên tai mọi người.

Không phải tinh kỹ tuyệt thế, không phải tinh kỹ vô thượng, mỗi một lời đều tối nghĩa khó hiểu nhưng lại ẩn chứa hàng ngàn hàng vạn đại đạo, thiên địa chí lý, cơ hồ chỉ trong chốc lát liền thu lấy tâm thần mọi người, hoàn toàn chìm đắm vào trong khí trường truyền đạo kỳ dị này.

Không biết qua bao lâu, thanh âm của Âu Dương Minh chậm rãi biến mất. Đúng lúc này, từng đạo kết giới kỳ dị hình thành xung quanh mỗi người, cách ly từng người ra thành những thế giới riêng biệt.

Mấy vạn người chỉ nghe được một loại thanh âm, nhưng lại có cả vạn loại cảm ngộ khác nhau. Hàng ngàn hàng vạn đại đạo, tất cả đều không giống nhau, mỗi người đều có lý giải của chính mình, tự mình cảm ngộ đạo của mình. Mỗi người đều chìm đắm trong thế giới riêng của bản thân mình.

- Trảm Không Kiếm Phái, một môn phái nho nhỏ có thể phát triển trở thành một trong tám đại môn phái của đại lục Thiên Huyền, quả nhiên có chút thủ đoạn, thậm chí có “Thanh Tâm Quyết” thần kỳ như thế, có thể giúp đệ tử Hậu Thiên rèn luyện tâm thần, cũng để bọn họ cảm ngộ đại đạo pháp tắc. Không hề nghi ngờ, phương pháp này có thể cho các đệ tử Hậu Thiên trúc cơ càng kiên cố. Một khi bước vào cảnh giới Tiên Thiên, thành tựu tuyệt đối đề cao không ít.

Lăng Hi cảm ứng được trạng thái của Dương Thiên Lô, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

- Ủa?

Nhưng vào lúc này, Lăng Hi bỗng nhiên phát hiện dị trạng của Dương Thiên Lô. Hắn vốn đang khoanh chân mà ngồi bỗng nhiên toàn thân đứng lên, bày ra một tư thế thập phần kỳ quái. Hầu như là trong sát na, linh khí thiên địa bắt đầu hội tụ vào trong cơ thể hắn với tốc độ kinh người.

- Công pháp luyện thể mạnh mẽ này chẳng lẽ là do hấn tự mình lĩnh ngộ? Không có khả năng! Đây tuyệt đối là công pháp luyện thể vô thượng. Hấn học được từ ai?

Lăng Hi đã từng là cường giả Thần Đạo, khi cảm ứng được trạng thái hiện tại của Dương Thiên Lôi cũng kinh ngạc không dứt, Nguyên Thần trong chốc lát phân ra một đám thần niệm, nắm giữ tất cả trạng thái của Dương Thiên Lôi, trong lòng càng thêm khiếp sợ.

- Chẳng lẽ là hấn?

Lăng Hi bỗng nhiên nghĩ tới vật chất kỳ dị trong đan điền Dương Thiên Lôi, nhện không được phân ra một đám nguyên thần muốn thử dò xét. Chỉ là, khi nàng vừa tới sát biên giới đan điền liền bị một cỗ năng lượng kỳ dị ngăn trở, rốt cuộc không cách nào tiến gần mấy may.

Năng lượng kỳ dị không chứa bất kỳ chấn động cảm xúc nào, hiển nhiên có sự khác biệt một trời một vực với Nguyên Thần. Lăng Hi có thể khẳng định, lực lượng đó cũng không phải là Nguyên Thần.

Lăng Hi đã thử qua mọi biện pháp đều không thể lay động mấy may, chỉ có thể bất đắc dĩ lui về sâu trong đầu Dương Thiên Lôi, cảm ứng nhất cử nhất động của Dương Thiên Lôi.

...

Sau khi Âu Dương Minh sử dụng bí pháp của Trảm Không Kiếm Phái, dung hợp cảm ngộ của chính mình đối với Thiên Đạo pháp tắc, dùng thần lực vô thượng rèn luyện tâm thần mấy vạn tên đệ tử, Dương Thiên Lôi cảm thấy trong đầu hoàn toàn thanh tĩnh, đối với đạo tu luyện lại có nhận thức và cảm ngộ mới. Cũng chính trong một khắc đó, tâm thần của hấn bỗng tiến nhập vào một không gian kỳ quái, xuất hiện một bộ hình ảnh quỷ dị. Đó chính là hình ảnh hấn đã từng tu luyện trên cự thạch tại Học viện Cực Dương.

Trong trời đất đầy rẫy sấm sét vô cùng vô tận, tiếng sấm nổ vang trời.

Thân thể hấn trực tiếp bị sấm sét đánh tan thành tro bụi, khối đá ầm ầm vỡ vụn. Ngay khi đó, hai đạo ánh sáng bảy màu từ trong khối đá bay ra, một đạo tiến vào thân thể hấn, một đạo khác, bay lên trời.

Mà trên bầu trời cũng đồng thời có một đạo năng lượng bảy màu càng thêm to lớn, phẳng phất như xé rách vô số hàng rào không gian, xuyên qua vô số thời không, tiến nhập thế giới này.

Hai đạo quang mang bảy màu hợp lại làm một.

Cũng chính trong sát na này, từng đạo phù chú màu vàng, có tới hàng ngàn hàng vạn lóng lánh trước mặt hấn. Mỗi một văn tự màu vàng đều ẩn chứa một loại đạo lý thiên địa, so với những gì Âu Dương Minh vừa nói còn rõ ràng hơn gấp trăm ngàn lần, cũng dồi dào hơn cả vạn lần.

Theo nhận thức của Dương Thiên Lôi, toàn bộ đám văn tự màu vàng này chính là đến từ bốn phương của Địa Cầu, viết bằng chữ Hán cổ, bao hàm hàng ngàn, hàng vạn ý nghĩa.

Chỉ là, chúng cứ bay múa lộn xộn trước mắt hấn, căn bản không có bất cứ manh mối gì, một lát sau đó liền phiêu dật mà chui vào trong đầu Dương Thiên Lôi, cuối cùng hóa thành bốn chữ màu vàng thật lớn – “Huyền Thiên Chân Kinh”.

Trong nháy mắt khi những văn tự ấy dung nhập vào trong đầu, tâm thần Dương Thiên Lôi rất tự nhiên hiện ra một loại tâm pháp – “Huyền Thiên Trúc Cơ Thiên”.

Hấn cũng tự động tiến nhập trạng thái tu luyện.

Vì vậy liền xuất hiện một màn kinh người mà Lăng Hi vừa cảm ứng được kia.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, thân thể Dương Thiên Lôi điên cuồng vận vạo, dường như hóa thành một cái hắc động thật lớn, điên cuồng mà hấp thu năng lượng thiên địa thật lớn xung quanh, vô cùng vô tận, vô biên vô hạn.

128. Chương 114: Trúc Cơ Thiên

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 114: Trúc Cơ Thiên

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thân thể hần khi thì co thành một đoàn, tròn vện thu nhỏ lại chỉ bằng một phần ba người bình thường, khi thì kéo dài ra, cánh tay, chân, cái cổ, thậm chí đầu đều lớn gấp ba lần bình thường.

Một dòng máu đỏ sậm từ lỗ chân lông hần chảy ra, trong sát na liền bị thân hình đang nóng hầm hập như lửa làm cho bốc hơi không còn dấu vết.

Cơ bắp, gân mạch, màng da, xương cốt, nội tạng bất kỳ bộ vị nào cũng đều xảy ra biến hóa kinh người, hoàn thành rèn luyện Tinh Giả cấp năm.

Cơ bắp trở nên càng thêm rắn chắc, sung mãn, linh mãnh.

Gân mạch trở nên càng thêm mềm dẻo, mười phần co giãn, co duỗi tự nhiên.

Màng da trở nên càng thêm cứng cỏi, nối liền toàn thân thành một thể. Dưới màng da hình thành một tầng cách biệt cứng rắn đến cực điểm.

Xương cốt trở nên cứng rắn như sắt, mỗi một khối xương đều tiếp xúc không còn khe hở, kết hợp một cách hoàn mỹ, đạt tới cảnh giới xương cốt tinh kỳ chân chính.

Lục phủ ngũ tạng trở nên càng thêm hưng phấn, sức sống tràn trề, mỗi một hơi thở đều giống như tiếng chuông sáng sớm, tràn đầy cảm giác mạnh mẽ, bá đạo, và hùng hồn.

Cảm ứng được biến hóa trong cơ thể Dương Thiên Lôi, cho dù đã từng là cường giả Thần Đạo như Lăng Hi cũng cảm thấy khiếp sợ tột đỉnh.

Công pháp luyện thể mạnh mẽ như vậy, một khi tấn cấp Tiên Thiên, trúc cơ thành công, sẽ sản sinh ra lực lượng kinh người thế nào đây? Mặc dù là đã từng được vinh danh là thiên tài như Lăng Hi cũng không dám tưởng tượng.

Hơn nữa, với hiểu biết uyên thâm của nàng vậy mà chưa từng nghe nói qua thể gian lại có công pháp luyện thể cho Hậu Thiên cường hãn đến như vậy.

Không biết qua bao lâu, Dương Thiên Lôi rốt cuộc thở phào một hơi, thân thể ngừng biến hóa, chậm rãi mở mắt. Hai đạo tinh quang giống như thực thể bất chợt lóe lên, trên mặt tràn ngập kinh ngạc cùng vui sướng.

Dương Thiên Lôi có thể khẳng định 100%, tuy rằng hần vẫn là Tinh Giả cấp năm như trước, nhưng thực lực tuyệt đối đề thăng không chỉ một cấp bậc.

Trong lúc đó, hô hấp toàn thân như toát lên một cỗ lực lượng bạo tạc, so với trước kia, đã tăng lên không chỉ mấy lần.

- Dương Thiên Lôi!

-Ồ, Lăng Hi?

Dương Thiên Lôi trực tiếp bị Lăng Hi triệu hoán tới trong đầu. Nàng nhìn tựa hồ như có chút nóng ruột và kích động, cảm giác hơi kỳ quái, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

- Vừa rồi ngươi tu luyện công pháp gì vậy?

Lăng Hi hỏi.

- “Huyền Thiên Chân Kinh”. Huyền Thiên Trúc Cơ Thiên tựa hồ là một loại công pháp cực mạnh. Ta cảm thấy thực lực của mình có tăng trưởng rất lớn.

Dương Thiên Lôi còn chưa trả lời, Lăng Hi đã cảm ứng được suy nghĩ của hần. Lần thứ hai gấp gáp hỏi:

- Ai dạy người?

- Ai dạy ta?

Dương Thiên Lô vốn tưởng rằng hắn là Âu Dương Minh, nhưng nghĩ tới những hình ảnh kỳ dị kia, hắn lại lâm vào trầm tư. Trong đầu nhất thời hiện ra những trải nghiệm kỳ dị vừa rồi.

Không cần hắn nói, Lăng Hi đã hoàn toàn cảm ứng được, vẻ mặt càng thêm khiếp sợ nhìn Dương Thiên Lô.

- “Huyền Thiên Chân Kinh”, đại đạo pháp tắc, thì ra là “Huyền Thiên Chân Kinh” ẩn chứa hàng ngàn hàng vạn đại đạo pháp tắc!

Lăng Hi thì thào lắp bắp. Nàng thân là cường giả thần đạo vậy mà cũng giống như thấy được chuyện gì không thể tưởng tượng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn ngập vẻ khiếp sợ.

- Cái gì đại đạo pháp tắc? Lăng Hi, nàng nói cái gì vậy?

Dương Thiên Lô nhin không được hỏi.

- Ngoại trừ Trúc Cơ Thiên, còn các phần khác đâu?

- Các phần khác...

Dương Thiên Lô khẽ nhú mày.

- Thì ra người chỉ có thể xem đến Trúc Cơ Thiên. Được rồi, Thiên Lô, tuy rằng ta không rõ ràng lắm chuyện gì đã xảy ra, nhưng có thể khẳng định, Trúc Cơ Thiên trong “Huyền Thiên Chân Kinh” này tuyệt đối là một loại công pháp luyện thể vô thượng, vượt xa bất luận công pháp Hậu Thiên nào mà ta đã gặp. Người chỉ cần gia tăng tu luyện, thành tựu đạt được tuyệt đối sẽ vượt xa tưởng tượng của bất kỳ kẻ nào.

Lăng Hi nghiêm túc nói.

- Lợi hại như vậy sao? Trong nội tâm của ta tựa hồ còn một vài thứ, nhưng không thể nào lĩnh ngộ được. Có phải là bộ phận khác của “Huyền Thiên Chân Kinh” hay không?

- Chắc là đúng! Người mau tu luyện đi. Cơ hội khó có được. Nơi đây linh khí thiên địa nồng đậm, có thể phục dụng toàn bộ ba viên Bách Thảo đan trên người người. Thân thể hiện tại của người đủ sức thừa nhận gấp mười lần. Mau mau tu luyện đi!

Thanh âm Lăng Hi còn chưa dứt, nội tâm Dương Thiên Lô đã trở về hiện thực. Trong một khoảng không gian trắng xóa, căn bản không nhìn thấy bất cứ đệ tử nào khác, tuy nhiên, Dương Thiên Lô lại cảm ứng được rất rõ ràng, hắn vẫn còn đang ở trong đạo trường.

Lúc này, toàn thân hắn tràn ngập tinh thần lực, hiển nhiên đã tới trạng thái bão hòa rồi. Trong đầu Dương Thiên Lô nháy mắt hiện ra những tinh kỹ hệ thổ hai ngày qua học được từ Đan Thanh Dương, liền bắt đầu điên cuồng tu luyện.

Khi sức cùng lực kiệt, Dương Thiên Lô quay sang tu luyện Trúc Cơ Thiên trong “Huyền Thiên Chân Kinh”, tới khi khôi phục, lại tiếp tục tu luyện tinh kỹ. Lặp đi lặp lại mấy lần, Dương Thiên Lô càng lúc càng thuần thục các loại tinh kỹ, thời gian thi triển cũng càng ngày càng ngắn. Chỉ là Trúc Cơ Thiên trong “Huyền Thiên Chân Kinh” dường như cũng không thể rèn luyện đến cốt tủy, chỉ đành cố gắng rèn luyện cơ bắp, gân mạch, màng da, xương cốt và nội tạng mà thôi.

- Lệ nào chỉ có tâm pháp tu luyện với cấp bậc tương ứng? Khi tu luyện đến cảnh giới đỉnh phong, mới có thể rèn luyện Trúc Cơ Thiên trong “Huyền Thiên Chân Kinh” thêm lần nữa.

Phàm là rèn luyện Trúc Cơ Thiên trong “Huyền Thiên Chân Kinh”, Dương Thiên Lô đều luyện đến cảnh giới đỉnh phong. Mà cốt tủy khi Dương Thiên Lô vừa mới bắt đầu rèn luyện vẫn như trước không hề có thay đổi. Huyết mạch quanh thân sau khi rèn luyện cốt tủy cũng không hề có chút thay đổi nào.

Khi phát hiện ra điểm ấy, Dương Thiên Lô liền bắt đầu tu luyện “Phạt tủy kinh”.

Ý niệm khẽ động, lượng linh khí thiên địa dồi dào bắt đầu hội tụ trong cơ thể Dương Thiên Lô với tốc độ kinh khủng. Bản thân hắn dường như ở vào trạng thái sung mãn, nhất thời cảm thấy một tia tinh thần lực

vậy mà trực tiếp dung nhập vào trong xương cốt, khai mở toàn bộ văn tự hướng dẫn rèn luyện cốt tủy toàn thân, không hề có chút dấu hiệu bị cơ bắp, gân mạch, màng da và nội tạng hấp thu. Hiệu suất này so với tu luyện bình thường là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Dưới tình huống thông thường, vô luận là rèn luyện bộ vị nào, những bộ vị đã từng được rèn luyện qua trong cơ thể, chỉ cần chưa đạt đến trạng thái cực hạn đều sẽ tự động rèn luyện theo để đạt được tầng mới. Mà hiện tại, đã không còn quá trình này nữa, không lãng phí chút tinh lực nào, trực tiếp bắt đầu rèn luyện cốt tủy.

Đỉnh núi Thiên Minh Phong, dưới đỉnh đài ẩn mình trong sương mù, Âu Dương Minh cùng tám vị Thái Thượng trưởng lão khác cùng hội tụ một chỗ, biểu tình mang theo một tia trầm trọng. Ánh mắt của mỗi người đều nhìn về phía đỉnh núi tối cao nhất của Trảm Không Kiếm Phái, Thiên Tịch Phong.

Lúc này, toàn bộ Thiên Tịch Phong đều tản mát ra từng đạo kim quang. Linh khí thiên địa trong phạm vi ngàn dặm điên cuồng hội tụ về đó. Uy áp mạnh mẽ bao trùm lên toàn Trảm Không Kiếm Phái.

- Đại thế đã thành. Từ nay về sau, chúng ta cũng vô pháp ước thúc người này. “Long hổ giao thái” giống như, ai...

Âu Dương Minh bất đắc dĩ thở dài một tiếng, trong mắt hiện lên một tia đổ ối, buồn bã lắc đầu.

“Long hổ giao thái”, tám người ở đây đều là cao thủ Tiên Thiên cấp tám, cảnh giới “Nê Hoàn Thượng Đan”, bọn họ rất rõ ràng nó có ý nghĩa gì.

Chỉ có tu luyện Nê Hoàn Thượng Đan đạt đến cảnh giới viên mãn, tấn cấp Tiên Thiên cấp chín “Pha Đan Thành Anh” mới gặp phải tràng cảnh này.

Một khi long hổ giao hổi, hình thành nên giống Long hổ, ba loại Kim Đan hạ đan, trung đan, thượng đan được rèn luyện viên mãn, tiến nhập trạng thái ba đan cùng tồn tại. Hạ đan chủ khí, Trung đan chủ tinh, thượng đan chủ tuần. Khi Tinh – Khí – Thần viên mãn sẽ đề thăng lên Tiên Thiên cấp chín, Pha Đan Thành Anh”,

Trở thành Thái Thượng trưởng lão siêu việt nhất của Trảm Không Kiếm Phái.

- Âu Dương huynh, nên làm thế nào cho phải đây? Người này hiển nhiên đang đột phá, một khi tấn cấp thành công...

Trần Phi Dương cau mày, có chút lo lắng hỏi.

- Hi vọng duy nhất chính là trưởng giáo chí tôn trở về. Đáng tiếc, trưởng giáo chí tôn vào đời độ kiếp đã tròn sáu mươi năm. Người tu đạo, khó phá giải nhất chính là tình kiếp. Sáu mươi năm nói dễ vậy sao? Ai...

Âu Dương Minh tiếp tục thở dài, vẻ lo lắng trong mắt càng đậm.

- Lẽ nào thực sự không có bất cứ biện pháp gì sao? Người này một khi tấn cấp Tiên Thiên cấp chín, rất có thể...

Tiêu Như Mộng nói đến đây, vẻ mặt vậy mà trở nên trắng bệch, tựa hồ nghĩ đến chuyện tình bi thương nào đó, không thể nói tiếp được nữa. Nàng một thân tu vi Tiên Thiên cấp tám mà còn sợ hãi như vậy, đến tội cùng là nguyên nhân gì?

- Sớm biết sẽ có ngày hôm này, lúc đầu chúng ta nên bóp chết người này là xong. Cho dù trưởng giáo chí tôn trở về, chỉ cần đưa ra chứng cứ phạm tội của hắn, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ bị trưởng giáo chí tôn nghiêm phạt một chút mà thôi.

Vân Bạc Thiên trầm giọng nói.

- Chứng cứ phạm tội? Người đi đâu tìm chứng cứ phạm tội? Hắn tu luyện chính là đạo chém giết. Hắn khiêu chiến không phải dựa theo quy củ của môn phái sao? Hơn nữa, đỉnh đầu người này ánh sáng chói lọi kéo dài tới tận chân trời, hiển nhiên là người có được đại vận khí. Ngay cả trưởng giáo chí tôn e rằng cũng không thể bóp chết hắn, cùng không muốn bóp chết, hơn nữa rất có thể còn coi là trọng điểm bồi dưỡng.

- Lễ nào không có bất cứ phương pháp gì sao? Phái ta bởi vì người này mà trong vòng gần ba mươi năm, nhân tài bắt đầu tàn lụi. Các đệ tử thiên tài hầu như đều bị hấn chém giết. Trong kỳ thi đấu “Nhân tài mới giao lưu”, nhiều lần tới cuối cùng lại để cho người này muốn làm gì thì làm. Phái ta sợ sẽ khó giữ được vị trí một trong tám đại môn phái, cho nên mới tới các môn phái nhị lưu và các đại đế quốc tuyển nhận đệ tử. Mặc dù cũng có nhiều nhân vật thiên tài, nhưng đối với đại môn phái như chúng ta mà nói, cũng chỉ như muối bỏ biển, không thấm vào đâu.

- Cái này ngược lại cũng không đến mức đó. Môn phái chúng ta ngàn năm đạo cơ, thực lực đến tốt cùng mạnh bao nhiêu cũng không phải chúng ta có thể đo lường. Các người hẳn biết rõ, tuy chúng ta là Thái Thượng trưởng lão, trong mắt các đệ tử là nhân vật cao cao tại thượng, nhưng cũng chỉ là trong hàng đệ tử tầm thường mà thôi. Chúng ta là căn cơ, nhưng chân chính phát triển môn phái lại là “Thủy nguyên tinh”, thậm chí là các đệ tử ở tinh vực khác.

Âu Dương Minh nói.

- Kỳ thực...

Đan Thanh Dương ở giữa đám người này giờ vẫn không nói chuyện, tâm trạng thoát nhìn thoải mái nhất, bỗng nhiên lên tiếng:

- Thật ra ta nghĩ, mọi người không cần phải lo lắng, ngược lại hẳn nên coi là may mắn.

- Mời chỉ giáo?

Ánh mắt mọi người nhất thời tập trung trên người Đan Thanh Dương.

- Ta biết, các vị đối với người này có thành kiến rất sâu. Nguyên nhân ta cũng rất rõ ràng, đơn giản chính là hẳn đã từng chém giết môn sinh đặc ý của các vị mà thôi.

- Hừ, Đan lão đầu. Người nói nghe thật dễ dàng. Nếu như người này chém giết các đệ tử mới nhận của người, người ngược lại thấy may mắn hay là không may mắn.

- Hấn dám!

Đan Thanh Dương nhất thời phùng râu trợn mắt. Bất quá thấy ánh mắt khinh bỉ của mọi người, liền đỏ mặt nói tiếp:

- Các người đừng như vậy. Ta chỉ là đứng ở lập trường trung gian nói một chút mà thôi. Đệ tử của ta, tuy rằng kỳ tài ngút trời nhưng căn bản không uy hiếp đến lợi ích của người này. Người này tuy rằng dã tâm khá lớn, không từ thủ đoạn, tàn nhẫn độc ác, nhưng cũng chỉ là nhằm vào những nhân vật có thể uy hiếp đến hẳn mà thôi. Mục đích của hẳn đơn giản là vị trí chưởng giáo chí tôn.

- Hừ! Chúng ta đương nhiên biết. Lễ nào hẳn lên làm chưởng giáo lại là may mắn của chúng ta hay sao?

Mọi người lần thứ hai trừng mắt xem thường nhìn Đan Thanh Dương.

- Lên làm chưởng giáo, nói dễ vậy sao? Đừng quên, Đại Tuyết Băng, Trần Phù Sinh, Tử Sai Hận và Phong Linh Nhi, bốn người này có ai không phải là người đại vận khí? Hơn nữa tu vi bốn người ba mươi năm trước đã đạt đến Nê Hoàn Thượng Đan, bắt đầu ngao du thiên hạ, tìm kiếm cơ duyên. Một khi trở về chính là long tranh hổ đấu. Người này sợ là ba phần thắng cũng không có. Hơn nữa, với dã tâm của hẳn, lần này đột phá đến cảnh giới “Phá Đan Thành Anh”, tất nhiên sẽ tập trung mục tiêu lên bốn người, rời khỏi phái ta để du lãm Thủy nguyên tinh, tìm kiếm cơ duyên. Đây chính là cơ hội của chúng ta. Người này trong vòng ba mươi năm đã tấn cấp từ Tiên Thiên cấp một đến Tiên Thiên cấp chín. Chúng ta cũng có thể trong khoảng thời gian hẳn rời đi này, toàn lực bồi dưỡng ra mấy thiên tài.

Đan Thanh Dương nói.

Mọi người nghe Đan Thanh Dương nói xong, biểu tình trên mặt dần dần trầm tĩnh lại, lộ ra một tia trầm tư. Hẳn nhiên bọn họ đã bị thuyết pháp của Đan Thanh Dương hấp dẫn.

- Hơn nữa, người này một khi rời đi, toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái còn không phải do tám lão già chúng ta định đoạt sao? Chỉ cần các người toàn lực chống đỡ, giúp đỡ tiền tài, cung cấp cho ta thiên địa linh dược, ta liền có thể cung cấp một lượng lớn đan dược, giúp Âu Dương huynh có thời gian dài khởi động “Huyền

Hoàng Kỳ”, xoay chuyển càn khôn, thay đổi thời không để mấy đệ tử mà chúng ta trọng điểm bồi dưỡng có thể tiến nhập vào đó tu luyện, tất nhiên tiến triển cực nhanh. Tới lúc đó, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu.

Dương Thiên Lô hưng phấn nói.

129. Chương 115: Tiểu La Ly .

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 115: Tiểu La Ly .

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tốt! Tốt! Đan huynh, không nghĩ tới huynh từ trước tới nay không tranh quyền thế, vậy mà có thể nói ra đạo lý như vậy. Xem ra, nên sớm ưng thuận cho huynh thu đồ đệ.

Âu Dương Minh tâm sáng như gương, hầu như trong nháy mắt liền rõ ràng Đan Thanh Dương làm như vậy có mục đích gì. Lão gia hỏa này trong lòng chỉ có đan dược, từ trước tới nay không tranh quyền lợi. Giờ khắc này có thể mạo hiểm phiêu lưu bị chưởng giáo chỉ tôn trách tội, đưa ra biện pháp này, nếu như không có tư tâm, có quỷ mới tin được. Hơn nữa tư tâm này, thể hiện rõ ràng qua việc hắn vừa mới thu Sở Hương Hương làm đệ tử thân truyền.

- Khụ khụ... Âu Dương huynh, huynh nói gì thế? Ta hoàn toàn là suy nghĩ cho mọi người mà thôi.

- Thực sự như vậy? Ý của huynh là sẽ không để đệ tử của mình tiến nhập vào “Huyền Hoàng Kỳ”?

Âu Dương Minh lộ ra một tia trên tức cảo già hồi.

- Âu Dương lão đầu, người... Được rồi, ta thừa nhận có tư tâm. Được chưa?

- Ha ha... Người không vì mình trời tru đất diệt. Chúng ta là người tu đạo, làm việc nghịch thiên, trong lòng chỉ có mình, so với thế tục càng xấu xa hơn. Có cái gì phải giấu giếm? Âu Dương Minh ta kiên quyết đồng ý. Hừ! Linh vật trời đất, mấy trăm năm qua ta tích lũy cũng không ít. Chỉ cần có thể ngăn trở dã tâm của người này, ta tất nhiên sẽ không keo kiệt.

Âu Dương Minh nói như đinh đóng cột.

- Ta cũng vậy!

Mọi người nhất thời đồng thanh nói.

- Tốt lắm! Quyết định như vậy rồi, mỗi người chúng ta chọn một gã đệ tử thiên tài, số kiếp đều phải tuyệt hảo, tiến nhập “Huyền Hoàng Kỳ”. Ta sẽ thay đổi thời không đến cực hạn, một ngày trong kỳ bằng một năm bên ngoài.

Hai mắt Âu Dương Minh tỏa sáng nói.

- Tốt!

Trừ Đan Thanh Dương, mọi người đều đồng thanh đáp.

- Âu Dương huynh, mỗi người hai đệ tử không được sao?

Đan Thanh Dương khẽ nhún mày nói.

- Huynh muốn hai người làm gì? Huynh chỉ có một đệ tử thôi mà!

Âu Dương Minh nghi hoặc hỏi.

- Vì sao lại có một? Ta thu hai tên đệ tử, Sở Hương Hương và Dương Thiên Lô, các người đều biết mà.

Đan Thanh Dương đáp.

- Dương Thiên Lôi? Hắn không phải là trợ thủ của Sở Hương Hương sao? Hắn ngoại trừ thể chất so với người thường đặc thù một chút, tư chất cũng bình thường, hơn nữa cũng không phải là người có đại vận khí, để hắn tiến nhập Huyền Hoàng Kỳ chỉ là lãng phí. Dùng tư tàng (bảo tàng riêng) của chúng ta, Huyền Hoàng Kỳ căn bản chống đỡ không được bao lâu. Nhân số càng nhiều, lượng đan được cần thiêu đốt cũng càng nhiều. Chúng ta căn bản chịu không nổi. Cho nên, mỗi người chỉ có thể có một đệ tử.

Đan Thanh Dương nhanh chóng tính toán một chút, cũng biết lời Âu Dương Minh nói chính là lời thật. Thân là cao thủ Tiên Thiên cấp tám, đã có thể thấy được “Số mệnh” của thường nhân. Dương Thiên Lôi đích xác không phải người có đại vận khí. Tuy rằng đại vận khí theo thời gian sẽ phát sinh thay đổi, nhưng thay đổi cũng có hạn độ. Cho nên, chỉ có thể đáp ứng điều kiện của Âu Dương Minh mà thôi.

Sau đó, mọi người bắt đầu chọn đệ tử của mình.

Đan Thanh Dương chọn đương nhiên là Sở Hương Hương.

Đệ tử mà Âu Dương Minh tuyển chọn cũng đều nằm trong dự liệu của mọi người. Chính là đệ tử có được niệm lực tương đối cường đại, có tiềm lực cực cao, Linh Lung.

Năm vị Thái Thượng trưởng lão Trần Phi Dương, Vân Bạc Thiên, Long Diêu Quân, Kiếm Vô Tình, Trần Tiểu Thiên cũng không ngoại lệ, cũng nhanh chóng tuyển ra đệ tử của mình.

Chỉ có Tiêu Như Mộng, tựa hồ có chút do dự, dường như khó quyết định nên lấy hay bỏ. Bất quá cũng chỉ do dự trong chốc lát, cuối cùng nàng liền quyết định nói ra tên một người – Lôi Hoàn.

- Lôi Hoàn? Người chọn Lôi Hoàn?

Âu Dương Minh tựa hồ vô cùng kinh ngạc. Tuy rằng Lôi Hoàn thiên phú tuyệt hảo, có thể lĩnh ngộ lượng hệ Lôi nhưng chỉ có tu vi Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong. Đan Thanh Dương chọn Sở Hương Hương không kỳ quái. Dù sao lão cũng chỉ có một đệ tử, hơn nữa thiên phú so với Lôi Hoàn cũng tuyệt đối mạnh hơn. Nhưng Tiêu Như Mộng chọn Lôi Hoàn khiến mọi người có chút ngoài ý muốn.

- Ủ! Lôi Hoàn tuy rằng chỉ có tu vi cấp sáu đỉnh phong, nhưng hắn lĩnh ngộ lượng hệ Lôi. Lực lượng hệ Lôi kinh khủng thế nào, ta tin rằng các vị đều biết rõ. Hơn nữa, hắn là người có đại vận khí, thành tựu tương lai tuyệt đối không thể hạn lượng. Một khi đột phá Tiên Thiên, chân chính nắm giữ lực lượng hệ Lôi, lực chiến đấu tuyệt đối là kinh khủng. Hơn nữa khi Âu Dương huynh thôi động Huyền Hoàng Kỳ, nhất định là phải gián đoạn mấy lần. Trong những lần gián đoạn này, ta tất nhiên sẽ toàn lực trợ giúp hắn đột phá Tiên Thiên.

Tiêu Như Mộng trầm giọng nói.

- Được rồi! Người đã quyết định như vậy thì cứ thế mà làm.

...

Thời gian ba ngày chớp mắt đã qua, Dương Thiên Lôi và đông đảo đệ tử trong Huyền Hoàng Kỳ đã tu luyện tròn ba tháng.

Tiếng chuông vang lên, thân ảnh cao lớn vĩ đại của Âu Dương Minh lại lần nữa xuất hiện trong đàn tràng. Lão vung tay lên, mấy vạn đệ tử liền biến mất trong đàn tràng, xuất hiện trên diễn võ trường thật lớn tại Thiên Minh Phong.

Một khoảng không đông nghịt, người chen chúc người, thậm chí áp sát vào nhau, phủ kín toàn bộ diễn võ trường.

- Người đề lên ra rồi!

- Móa! Người tướng lão tử muốn vậy chắc? Thực sự là xui xẻo.

Trong đám người hai tên nam tử xui xẻo đề lên nhau, liền tức giận mắng ầm lên.

- Ah... Vị muội muội này, ta thực sự là không cố ý a...

- Sư huynh, người đề lên người ta rồi...
- Ta thích tư thế nam trên nữ dưới. Sư muội, chúng ta đổi vị trí được không?
- Cút! Đồ lưu manh!

Một vài cảnh tượng rối tung rối mù, vô cùng kỳ quái xuất hiện xung quanh mọi người khiến tiểu yêu nữ Sở Hương Hương nhìn thấy liền “Ha ha” cười to, cười đến run rẩy hết cả người. Tên dê xồm nào muốn tranh thủ giở ý đồ trên người nàng sớm đã bị nàng vốn tu luyện đến cảnh giới Ngũ Hành đại viên mãn cấp bảy đỉnh phong đánh cho thành đầu heo rồi.

Ngũ hành đại viên mãn cấp bảy, thuộc tính ngũ hành trong cơ thể đã đạt tới mức độ tuần hoàn, sinh sôi không ngừng, tuần hoàn không ngắt. Đừng nói Tinh Giả cấp bảy, ngay cả Tinh Giả cấp tám cũng chưa chắc đã là đối thủ của Sở Hương Hương.

- Ah, vị sư muội này, duyên phận a... Xin hỏi phượng danh của sư muội?

Ngay khi Sở Hương Hương đang cười đến run rẩy, một thanh âm xấu xa quen thuộc bỗng nhiên vang lên bên tai nàng. Đôi mắt đẹp của nàng nhất thời trừng lên, không biết vì Trương Tử Hàm mà tức giận hay là vì chính mình. Dù sao cũng là lửa giận ngất trời, cuộn cuộn mà ra. Đôi môi mềm mại khẽ hé ra, một tiếng gầm kinh thiên động địa chợt vang lên:

- Dương Thiên Lôi!

Nữ hài bị Dương Thiên Lôi đè bên dưới cũng chỉ khoảng mười một, mười hai tuổi, hai mắt thật to, đầy vẻ thông minh, lanh lợi, làn da non mềm dường như có thể nổi trên mặt nước. Là tiểu La Ly thuộc loại người điển hình hoa gặp hoa nở, người gặp người yêu.

Dương Thiên Lôi tuy rằng cũng chỉ mới có mười một tuổi, nhưng nội tâm hẳn tương đối thành thục, phát dục so với bạn cùng lứa rõ ràng sớm hơn rất nhiều. Lúc này thoạt nhìn giống như là đại ca mười lăm mười sáu tuổi.

Tiểu La Ly nhìn cái tên gia hỏa đè sập trên người mình đến mức không dậy nổi, lại còn hỏi danh tính của mình, nhất thời mặt mũi đỏ bừng. Chính lúc không biết làm thế nào cho phải, tên đang nằm trên người mình bỗng nhiên bị một vị đại tỷ tỷ vô cùng xinh đẹp trực tiếp nhéo lấy lỗ tai, hung hăng mà vặn một cái.

- Ah...

Dương Thiên Lôi nhất thời hét thảm một tiếng

- Sư tỷ hạ thủ lưu tình!
- Muội muội nhỏ như vậy ngươi cũng dám đùa giỡn. Cái tên đáng đồ tử (dê xồm) này! Sư tỷ ta quyết vì Tử Hàm muội muội mà hành hình ngươi.

Sở Hương Hương giận dữ hét lên. Bản tính yêu nữ vẫn một mực bị đè nén lúc này nhất thời bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, nhất thời khiến cho vô số người xem vây quanh.

- Sư tỷ, oan uổng a. Đề chỉ hỏi danh tính của nàng một chút thôi mà. Đều là đệ tử Trảm Không Kiếm Phái, thêm một bằng hữu là thêm một con đường. Đề làm quen một chút là sai sao? Vạn nhất hai bên không thể nhường nhịn, đánh tới đâu rơi máu chảy cuối cùng mới nhận ra là người một nhà, chẳng phải gay go sao?
- Ngươi nói thì hay rồi. Nhưng làm quen lại có cái kiểu làm quen như ngươi sao? Đề cho người ta đến mức không chịu nổi, về mặt thì cười xấu xa. Ngày hôm nay ta không những phải cho ngươi bài học để đời, còn để cho Tử Hàm muội muội nhận ra bản tính sài lang của ngươi.
- Không nên a... Sư tỷ! Đề sai rồi! Nàng làm như vậy còn gì danh tiếng của ca nữa. Trời xanh a...

Dương Thiên Lôi thấy mọi người vây xem, trong lòng bị ai kêu một tiếng. Mặc dù da mặt hắn dày hơn người bình thường nhưng vẫn cảm thấy nóng bừng lên. Yêu nữ, yêu nữ a! Nàng nổi bão cũng nên chọn thời điểm chứ.

Sở Hương Hương lửa giận ngất trời nghe Dương Thiên Lôi nói như thế cũng chú ý tới mấy trăm mấy ngàn người vây xem xung quanh, nhất thời có chút ngưng ngừng. Giáo huấn thì giáo huấn, nhưng mặc kệ nói

như thế nào, Dương Thiên Lôi cũng là người Đế Quốc Cát Ương, cũng không nên bêu xấu hẳn quá mức như vậy.

- Hừ! Ta tạm thời bỏ qua cho người, trở về sẽ tính sổ với người sau. Sự tỷ ta không nổi giận, người lại tưởng ta là cừu nhỏ. Đừng quên, biệt hiệu của tỷ là gì.

Sở Hương Hương tàn bạo thấp giọng nói. Đồng thời, ánh mắt đảo qua nhìn về phía đám người xung quanh, nói:

- Nhìn cái gì vậy? Ta giáo huấn đệ đệ của ta, có gì hay mà nhìn?

- Tiểu yêu nữ!

Ngay lập tức trong đám người truyền đến một tiếng hô kinh hãi, một bóng người xinh đẹp nhất thời xuất hiện trước mặt mọi người, thoáng cái liền vọt tới trước mặt Sở Hương Hương và Dương Thiên Lôi:

- Đệ đệ của ta làm sao vậy? Đệ đệ, muốn chết tỷ tỷ rồi!

Dương Thiên Lôi nhanh như chớp lao tới, trước mặt bao nhiêu người vậy mà trực tiếp ôm lấy Dương Thiên Lôi.

Cảm thụ được vật nọ dán trên ngực mình, Dương Thiên Lôi im lặng hưởng thụ, không nói gì. Thoải mái! Thật là thoải mái a! Nhưng nàng là tỷ tỷ của mình. Ta van tỷ! Tỷ đừng như vậy có được hay không? Tỷ làm thế đệ làm sao chịu nổi đây?

Trong lòng Dương Thiên Lôi thầm tru lên, chỉ là vô luận như thế nào cũng không đành lòng đẩy tỷ tỷ ra. Hẳn có thể rõ ràng cảm ứng được niềm vui sướng của Dương Thiên Lôi khi nhìn thấy mình.

- Móa! Tiểu tử này là ai? Lại có điểm phúc lớn như vậy. Được hai đại mỹ nữ, siêu cấp mỹ nữ áp sát bên người. Tại sao ta không có tỷ tỷ như vậy chứ?

- Nhị tỷ, hơi kỳ quái kìa. Tỷ xem, mọi người đều vì chúng ta mà tới đó.

Dương Thiên Lôi có chút đỏ mặt, nhẹ giọng nói.

- Sợ cái gì? Lão nương ôm đệ đệ của mình, chẳng lẽ còn sợ bọn họ nhìn sao?

Dương Thiên Lôi phong tình vạn chủng quét mắt nhìn mọi người, ngoài miệng mặc dù nói như thế, nhưng vẫn buông lỏng Dương Thiên Lôi ra, nói:

- Tiểu yêu nữ, sao các người tiến nhập đàn tràng muộn như vậy? Ta đã ở trước Thiên Minh Phong đợi các người rất lâu. Tử Hàm muội muội, Thiên Ngạo, Tiểu Vi, Phong Mã Ngưu, còn có tên Vũ Đại Lãng kia đều gặp được, nhưng lại không gặp được các người. Đi thôi! Chúng ta đã hẹn sau khi truyền đạo xong sẽ gặp nhau tại trước Thiên Minh Phong. Bọn họ hẳn là đã tới rồi.

- A? Tỷ gặp Tử Hàm muội muội rồi sao? Nhanh một chút! Chúng ta đi nhanh đi.

Nghe được tin này, hai mắt Dương Thiên Lôi nhất thời tỏa sáng, thúc giục Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương mau xuất phát. Chỉ là khi hai người kia đi trước, tên Dương Thiên Lôi vô sỉ này lại bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Tiểu La Ly vẫn còn chưa rời đi, khẽ mỉm cười, ngừng tiếng truyền vào trong tai tiểu La Ly:

- Ca tên là Dương Thiên Lôi. Nhớ kỹ, nếu có kẻ nào khi dễ nàng, cứ đến Thiên Đan Phong tìm ca.

Trong nháy mắt khi xoay người, trên mặt hẳn lộ ra tia mỉm cười thần bí.

Đôi mắt to tròn trắng đen rõ ràng của Tiểu La Ly nhìn theo bóng lưng Dương Thiên Lôi, vậy mà dần dần hiện ra một tia mê man. Tiểu cô nương thì thảo lẩm bẩm:

- Rất quen thuộc! Rất quen thuộc! Ta rõ ràng chưa từng gặp hẳn, vì sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

- Niếp Niếp, muội làm sao vậy?

Đúng lúc này, một thiếu niên khoảng mười bảy mười tám tuổi dẫn theo một đám người đi tới bên cạnh tiểu cô nương, nghi hoặc hỏi, thanh âm mang theo vẻ vô cùng cung kính.

- Không có gì! Chúng ta trở về đi.

Tiểu cô nương nhẹ giọng nói.

- Niếp Niếp, không nghĩ tới muội vậy mà thực sự đột phá cấp sáu đỉnh phong, trở thành Tinh Giả cấp bảy. Sư phụ, sư nương tất sẽ vô cùng cao hứng.

Trong mắt thiếu niên chứa đựng vẻ hâm mộ nói.

Tiểu La Ly này tên là Hoàng Niếp Niếp, là hòn ngọc quý trên tay trưởng lão Hoàng Hưng và trưởng lão Tiêu Phi của sơn phong thứ ba mươi sáu Địa Hoàng Phong. Thân phận của nàng tại Trảm Không Kiếm Phái trong số mấy vạn đệ tử mới tiến nhập là nổi bật hơn cả. Nhưng nàng lại có một thân phận khác càng kinh người hơn. Gia gia của nàng, Hoàng Đạo Thiên, là một trong Thiên Cổ Cự Đầu của Trảm Không Kiếm Phái, cường giả Thần Đạo. Hơn nữa còn chỉ định nàng là đệ tử thân truyền. Cho dù là phụ mẫu nàng cũng chưa có được địa vị tôn quý như vậy.

Nếu như đám thiếu niên này biết Dương Thiên Lôi vừa đề ép Tiểu La Ly này, e rằng sẽ chặt Dương Thiên Lôi ra thành tám khối mà không có ai dám đứng ra phản đối.

Đương nhiên, nếu như biết Dương Thiên Lôi truyền âm với Hoàng Niếp Niếp nói sẽ bảo vệ nàng, chắc chắn sẽ cười đến rụng răng.

...

- Lăng Hi, “thai trung chi mê” là cái gì?

Dương Thiên Lôi đi phía sau Dương Thiên Lệ và Sở Hương Hương, trong đầu hỏi.

130. Chương 116: Thai Trung Chi Mê.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 116: Thai trung chi mê.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đó là cảm ngộ của người trong thần đạo, “luân hồi đại đạo”. Khi thọ nguyên kết thúc, dùng thần lực vô thượng thi triển “luân hồi”, ngưng Nguyên Thần làm một tuyến, đánh vào trong luân hồi. Tới khi chuyển thể sống lại, lực luân hồi sẽ phong ấn ký ức Nguyên Thần. Khoảng thời gian này chính là “Thai trung chi mê”. Bất quá, lúc chuyển thể, cùng với tu vi tăng lên, ký ức phong ấn sẽ dần dần được giải khai, tới cuối cùng, toàn bộ các loại thần thông kiếp trước sẽ một lần nữa thức tỉnh trở về. Tiểu cô nương này là người trong Thần Đạo chuyển thể sống lại, hơn nữa.

- Hơn nữa cái gì?

- Nàng gợi cho ta một loại cảm giác rất quen thuộc, nhưng trong trí nhớ, ta cũng không cảm ngộ được luân hồi lực của bằng hữu. Kỳ quái...

Lăng Hi trầm ngâm nói:

- Đây cũng là một trong những nguyên nhân ta để người tiếp cận nàng. Đương nhiên, nếu có thể làm bằng hữu của nàng, tương lai chắc chắn sẽ trở thành một đại trợ lực của người.

- Hắc hắc... Đại trợ lực cũng không bằng Lăng Hi nàng.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi rất muốn nói thêm câu gì đó nữa, nhưng đã từng lãnh giáo thủ đoạn của Lăng Hi một lần, hẳn cũng không muốn lúc này lại đột nhiên co quắp ngã xuống đất.

Lần này tu luyện trong Huyền Hoàng Kỳ, tiến bộ mà Dương Thiên Lôi đạt được người khác tuyệt đối không thể tưởng tượng ra. Hiện thực tuy rằng chỉ có ba ngày, nhưng lại ba tháng trong Huyền Hoàng Kỳ. Hơn nữa nơi đó linh khí thiên địa nồng đậm, tuyệt đối so với thế giới bên ngoài bằng tác dụng của ba năm.

Thời gian ba tháng, ba viên Bách Thảo đan, thân thể Huyền Thiên, tâm pháp vô thượng Trúc Cơ Thiên của “Huyền Thiên Chân Kinh”, lại có cường giả Thần Đạo Lăng Hi chỉ đạo, Dương Thiên Lôi một đường tăng liền ba cấp, tẩy kinh phạt tủy. Sau khi tấn cấp Tinh Giả cấp bảy thành công, lại rèn luyện máu huyết toàn thân thành công, đạt được cảnh giới “Luyện Huyết Như Hồng”, tấn cấp Tinh Giả cấp tám.

Đồng thời được Lăng Hi truyền thụ các loại tinh kỹ có tác dụng cực đại, tỷ như “Truyền âm nhập mật” mà hắn vừa thi triển.

Bất quá, dưới sự trợ giúp của Lăng Hi, lúc này Dương Thiên Lôi bề ngoài thoạt nhìn chỉ như là mới tấn cấp tới Tinh Giả cấp năm mà thôi.

....

- Cảnh giới cấp tám đỉnh phong! “Thuần dương đan” sư phụ tặng cho ta không ngờ lợi hại như vậy. Ba tháng, không, cũng chính là thời gian ba ngày, ta vậy mà từ cảnh giới cấp sáu đỉnh phong đột phá đến cảnh giới cấp tám đỉnh phong. Ha ha ha... Không quá ba tháng, chỉ cần ở trong đàn tràng này cải biến không gian và thời gian tu luyện ba lần, ta nhất định có thể tấn cấp đến cảnh giới cấp chín đỉnh phong.

Lôi Hoành cảm giác lực lượng cường bạo trong cơ thể mình, ý niệm vừa động, liền có thể cảm ứng được lực lôi điện kinh khủng, lòng tin tăng lên vô hạn. Hắn cảm giác bất cứ địch nhân nào trước mặt hắn đều có thể bị đánh thành từng mảnh vụn, một chút cũng không còn.

- Chúc mừng sư huynh!

Ngay khi khí trường của Lôi Hoành cuồng bạo tràn ra, một đám thiếu nam thiếu nữ xung quanh hắn nhất thời tràn ngập hâm mộ, đỏ kị và khiếp sợ nói.

- Ha ha ha...

Lôi Hoành đắc ý cười lớn một tiếng, thò tay lấy từ trong lòng ra một ít Bách Thảo đan nói:

- Các người mỗi người hai viên. Sau này chỉ cần đi theo Lôi Hoành ta, bảo đảm tương lai của các người sẽ vô cùng sán lạn.

- Đa tạ sư huynh!

Đông đảo thiếu niên nhất thời kinh hỉ nói, đều tiến lên nhận lấy Bách Thảo đan từ trong tay Lôi Hoành.

Khi một vài thiếu nữ có chút nhan sắc cũng tới lấy Bách Thảo đan từ trong tay Lôi Hoành, trong ánh mắt Lôi Hoành hiện lên một đạo thâm uế, cứ vậy mà nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay thiếu nữ.

Về mặt các thiếu nữ nhất thời đỏ bừng lên, tuy nhiên cũng không có giãy ra, chỉ nhẹ giọng hô hai tiếng ‘sư huynh’, rồi cúi thấp đầu. Trái tim trong lồng ngực không ngừng đập “bình bình, nội tâm vừa thấp thỏm lại vừa vui mừng.

Có thiếu nữ nào lại không hoài xuân?

Lôi Hoành là kỳ tài ngút trời, trở thành đệ tử thân truyền của Thái Thượng trưởng lão Tiêu Như Mộng, ngoại hình cũng không phải xấu, ngược lại có vài phần ngọc thụ lâm phong. Ngoại trừ đám người Dương Thiên Lôi mà nói, Lôi Hoành cũng đích xác có nhiều điểm khiến các thiếu nữ động tâm.

Thấy dáng dấp của thiếu nữ, Lôi Hoành lộ ra tia mỉm cười đắc ý, trực tiếp cho thiếu nữ bốn viên Bách Thảo đan, trong lòng lại âm độc nghĩ:

- Hừ! Bản thiếu gia chỉ muốn vui đùa với thân thể của người một chút mà thôi. Tuy rằng nhan sắc người thượng thừa, nhưng làm sao có thể so sánh với Trương Tử Hàm? Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lê, còn có Mộc Tử Vi... Hừ! Bản thiếu gia phải độc chiếm toàn bộ nữ nhân bên cạnh người! Dương Thiên Lôi! Dương Thiên Lôi a! Đắc tội ai cũng không tốt, người lại càng không nên đắc tội bản thiếu gia! Ồ? Tới hay lắm!

Đúng lúc này, Lôi Hoành bỗng nhiên thấy phía trước có mấy người quen quen. Thực sự là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Mấy người quen phía trước không phải đám người Trương Tử Hàm thì là ai?

Thấy thân ảnh tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm, Lôi Hoành vốn là bị thiếu nữ câu dẫn ra một tia dục hỏa, nhất thời nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức đè Trương Tử Hàm xuống dưới thân.

- Đi theo ta!

Lôi Hoành ra lệnh một tiếng, đám thiếu nam thiếu nữ nhất thời theo hẩn bước nhanh về phía trước.

...

- Trương lão sư, nàng đừng lo lắng. Khi đạo trường vừa tản ra, ta liền vọt ra đầu tiên. Chỉ cần chúng ta chờ ở chỗ này, tuyệt đối có thể đợi được lão đại.

Hai mắt Phong Mã Ngưu lảo liên đảo qua đảo lại, nhìn từng đám thiếu nam thiếu nữ đi qua bên cạnh. Giờ khắc này, các thiếu nữ mộng lớn mà hẩn vốn thích nhìn chăm chăm đi qua hẩn cũng không có tâm trạng mà nhìn.

- Ủm! Sau này ngươi đừng có gọi ta là Trương lão sư nữa.

- Khụ khụ...Đúng vậy. Hẩn là nên gọi tẩu tử phải không?

Phong Mã Ngưu vội vàng nói. Mộc Tử Vi ở bên cạnh hung hăng trừng mắt liếc hẩn.

- Nói vớ vẩn cái gì vậy? Gọi ta là Trương sư tỷ được rồi.

Trương Tử Hàm nhất thời lúng túng nói.

- Lôi Hoành?

Đúng lúc này, Dương Thiên Ngạo vốn vẫn im lặng đứng bên cạnh nhìn chăm chăm đám người đi tới đi lui bỗng nhiên khẽ nhủ mày, nhẹ giọng nói.

Mọi người nhất thời nhìn thấy tên mặt heo mũi trâu hướng lên trời.

Lôi Hoành lúc này so với khi ở Đế Quốc Cát Ương càng thêm cuồng ngạo. Hẩn nghênh ngang đi trước, phía sau có nam có nữ, khoảng trên dưới mười người. Hơn nữa, đám người này liếc mắt liếc liền có thể thấy được, bất luận kẻ nào cũng là đệ tử của Lôi Hoành, như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

- Mẹ kiếp! Chảnh quá nhỉ! Không phải chỉ là đệ tử thân truyền của Thái Thượng trưởng lão thôi sao? Một đám gia hỏa không có mắt, có gì đặc biệt hơn người chứ? Vậy mà cũng làm tùy tùng cho cái tên điên nhân này!

Phong Mã Ngưu khinh thường đám người Lôi Hoành đang tới nói.

- Tinh Giả cấp tám! Lôi Hoành đã tấn cấp tới Tinh Giả cấp tám!

Dương Thiên Ngạo có chút khiếp sợ thấp giọng nói.

131. Chương 117: Đối Chọi Gay Gắt

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 117: Đối chọi gay gắt

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ba tháng tu luyện trong đàn tràng, Dương Thiên Ngạo cũng đã tấn cấp tới cảnh giới cấp tám đại thành. Chỉ là, với tu vi của hẩn lúc này, vậy mà nhìn vào lực lượng của Lôi Hoành cũng không hoàn toàn nắm chắc có thể chiến thắng.

- Cái gì? Tinh Giả cấp tám? Thiên Ngạo ca, có phải huynh nhìn lầm rồi không?

Phong Mã Ngưu nhất thời giật mình hỏi. Trương Tử Hàm và mọi người cũng đều lộ vẻ khiếp sợ.

- Không sai! Hơn nữa... Tựa hồ đã tới cấp tám đỉnh phong. Đệ tử thân truyền, đây chính là chỗ tốt khi trở thành đệ tử thân truyền của Thái Thượng trưởng lão sao? Các ngươi nhìn pháp kiếm và pháp y của hắn xem.

- Không giống với của chúng ta sao?

Phong Mã Ngưu nhìn thoáng qua, màu sắc, kiểu dáng đều giống nhau như đúc, cũng không nhìn ra có gì khác biệt.

- Nhìn kỹ!

Dương Thiên Ngạo thấp giọng nói, mơ hồ cảm thấy một tia bất an. Bất quá hắn cũng không lui bước chút nào, nhẹ nhàng bước tới trước hai bước, trực tiếp chắn trước mặt mọi người. Hắn biết rõ mục đích Lôi Hoành tới nơi này.

-Ồ? Hình như có một tia lưu động lơ mơ, rõ ràng so với chúng ta tốt hơn rất nhiều.

Phong Mã Ngưu kinh ngạc nói:

- Hoành trắng đấy! Trách không được lại có bộ dáng tiểu nhân đắc chí như vậy.

- Các vị, đã lâu không gặp.

Lôi Hoành xa xa thấy thần tình kinh ngạc trên mặt mọi người, trong lòng càng đắc ý. Khi đi tới trước mặt bọn họ, ánh mắt Lôi Hoành trực tiếp tập trung trên người Trương Tử Hàm, ngạo khí mười phần, nhìn bao quát mọi người nói.

- Thế nào? Dương Thiên Ngạo, ngươi cho là bây giờ ngươi còn có thể ngăn được ta sao? Cảnh giới cấp tám đại thành? Hừ! Trước mặt bản thiếu gia, chó má còn không tránh ra cho ta cùng Tử Hàm muội muội thân mật.

Vừa nói, khí tức trên người Lôi Hoành bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ, uy áp cuộn cuộn, ẩn chứa một cỗ lực lượng khiến mọi người cảm thấy tim đập nhanh hơn mấy nhịp.

Về mặt Dương Thiên Ngạo từ trước tới nay vẫn luôn vân đạm phong khinh, lúc này bỗng nhiên lộ ra vẻ ngưng trọng, không nói một lời, khí tức toàn thân cũng điên cuồng đề thăng.

- Thân mật con mẹ ngươi a!

Bản thân Phong Mã Ngưu chính là người không sợ trời không sợ đất. Những trải nghiệm từ nhỏ đến lớn khiến cho hắn so với bạn bè đồng lứa trưởng thành hơn mấy lần, càng hiểu được quy tắc lợi dụng tất cả những gì có thể lợi dụng. Tuy rằng Lôi Hoành đã cường đại hơn rất nhiều, căn bản không phải người hắn có thể đắc tội, nhưng hắn cũng rõ ràng, Lôi Hoành cũng không so đo với mình. Quan trọng hơn là, hắn đã nhận Dương Thiên Lôi là lão đại, mà Trương Tử Hàm lại là nữ nhân của lão đại, nhiệt huyết và nghĩa khí từ trong xương cốt của hắn sẽ không cho phép có người ở trước mặt mình khiêu khích tôn nghiêm của lão đại. Đừng nói Lôi Hoành, cho dù người mạnh hơn cả Lôi Hoành, Phong Mã Ngưu cũng sẵn sàng đứng ra trước tiên.

Chỉ là, Phong Mã Ngưu vừa muốn nhảy ra lại bị Trương Tử Hàm kéo lại.

- Lôi Hoành, ta với ngươi không có bất cứ quan hệ gì. Trước đây không có, hiện tại càng không có. Mời ngươi tự trọng cho.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm hiện lên một tia giận dữ, mạnh mẽ đè nén lửa giận trong lòng, lạnh giọng nói.

- Tự trọng? Ha ha ha... Trương Tử Hàm, nàng mù quáng rồi sao? Ta so với Dương Thiên Lôi chênh lệch thế nào? Luận tu vi, hắn không bằng một phần trăm của ta; luận tướng mạo, hắn thua ta một phần vạn; luận tư chất, hắn càng thua xa ta; luận địa vị, ta hiện tại là đệ tử thân truyền của Thái Thượng trưởng lão Tiêu

Như Mộng, còn hần chỉ là một trợ thủ, ngay cả một đệ tử bình thường cũng không bằng. Cuối cùng cả đời cũng chỉ là một tên phế vật.

Phụt!

Phong Mã Ngưu rất thẳng thắn nhỏ nước miếng luôn tại chỗ. Hần rất muốn xông lên, thoi cho tên tự kỷ ngu ngốc này một quyền, thế nhưng khí trường của Trương Tử Hàm đã hoàn toàn tập trung trên người hần.

Phong Mã Ngưu biết rõ, Trương Tử Hàm hoàn toàn là muốn tốt cho mình. Thế nhưng, lửa giận trong lòng hần lại điên cuồng bốc lên. Hần không biết nếu lão đại ở đây thì sẽ thế nào, nhưng hần lại rất rõ, chưa từng có lúc nào hần khao khát lực lượng mạnh mẽ như lúc này.

- Phì! Tiểu nhân đắc chí!

Lúc này, cô nàng điêu ngoa Mộc Tử Vi bằng một câu nói băng lãnh đã trực tiếp vạch trần bộ mặt của Lôi Hoành.

Nắm tay Vũ Đại Lăng phát ra thanh âm lách cách.

- Ánh mắt ta chưa bao giờ sáng suốt như hiện tại. Luận tu vi, bảy năm trước, người thua Dương Thiên Lôi, bây giờ người cũng không bằng một phần trăm của Dương Thiên Lôi; luận tướng mạo, người vĩnh viễn thua Dương Thiên Lôi một phần vạn; luận tư chất, người chỉ cần bằng một phần vạn của hần liền có thể xúc phạm hần như vậy; luận địa vị, người chỉ là tiểu nhân đắc chí, mà hần là rồng trong ao, ở trước mặt hần, người chính là một tên phế vật. Còn có, luận tâm tính, hần so với người mạnh hơn ngàn vạn lần, thậm chí hàng tỉ lần. Ở trước mặt hần, người chính là một tên cặn bã, cầm thú cũng không bằng.

Trương Tử Hàm đơn thuần không phải giả, ôn nhu cũng không phải nói, nhưng mặt cổ chấp của nàng một khi bạo phát tuyệt đối sẽ ra ngoài tướng tượng của bất luận kẻ nào. Phản kích của nàng đối chọi gay gắt, tựa như sấm sét giữa trời quang, từng chữ từng chữ sắc bén như đao, từng chữ bộc lộ tài năng, sắc nhọn không thể đỡ.

Khi tại Đế Quốc Cát Ương, nàng có thể chấp nhận Dương Thiên Lôi nhỏ hơn mình bảy tuổi, đồng thời khi tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái, thân phận và địa vị ngang nhau, nàng càng không có gì cổ kị mà chấp nhận Dương Thiên Lôi. Tuổi tác chênh lệch cũng không nhiều. Dương Thiên Lôi từng nói qua, chênh lệch bảy tuổi đối với tu luyện giả mà nói, quả thực không đáng là gì.

Quan trọng hơn chính là, cách biệt mấy ngày nay, khiến nàng càng nhận rõ tình cảm trong lòng mình đối với Dương Thiên Lôi.

Thứ tình cảm đã từng mờ lung, dần dần sáng tỏ như trăng rằm, khắc cốt ghi tâm.

Nhục mạ chính mình có thể chấp nhận được, nhưng nhục mạ Dương Thiên Lôi lại khiến Trương Tử Hàm triệt để phẫn nộ.

Tất cả mọi người, Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng, thậm chí ngay cả Mộc Tử Vi vốn vẫn đối với Trương Tử Hàm có một tia địch ý khó hiểu, đều khiếp sợ mở to hai mắt nhìn. Thấy vẻ băng lãnh và phẫn nộ trên gương mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm, bọn họ phảng phất như bây giờ mới thực sự hiểu rõ Trương Tử Hàm vậy.

Nàng vốn luôn luôn ôn nhu như nước, luôn luôn mềm yếu thiện lương, kín đáo e thẹn, phải phẫn nộ tới mức nào mới có thể có dũng khí bộc phát chấn động nhân tâm như vậy? Lời lẽ sắc bén, đối chọi gay gắt như vậy?

Quan trọng hơn là, mỗi người tại giờ khắc này đều rõ ràng cảm nhận được, tình cảm của Trương Tử Hàm đối với Dương Thiên Lôi đã kiên định tới mức nào rồi.

- Kiếp này có được người thê như vậy, còn cầu gì nữa? Ta vì lão đại mà tự hào, vì tẩu tử mà kiêu ngạo.

Trong lòng Phong Mã Ngưu nhiệt huyết dâng trào, ánh mắt nhìn về phía Lôi Hoành tản mát ra một loại sát khí dường như ngưng tụ thành thực chất, cường liệt đến nỗi tất cả mọi người phía sau Lôi Hoành đều cảm thấy kinh hãi.

Sắc mặt Lôi Hoành biến thành màu tím đỏ, từng đạo lôi điện màu xanh da trời khủng bố từ trên người hắn điên cuồng bốc lên, ánh mắt tràn ngập ác độc nhìn chằm chằm Trương Tử Hàm, thanh âm băng lãnh rít qua kẽ răng:

- Tốt! Tốt! Trương Tử Hàm! Lôi Hoành ta sẽ cho nàng thấy, lựa chọn của nàng sai lầm như thế nào. Các người nói xem, ta, Lôi Hoành, đệ tử thân truyền của Thái Thượng trưởng lão bị người nhục mạ, phải làm sao đây?

- Đánh!

Một gã thiếu niên nhất thời nhảy ra, tàn bạo nhìn đám người Dương Thiên Ngạo, lớn tiếng nói.

- Rất tốt! Đều lên hết cho ta. Lôi Hoành ta chấp hết các người.

- Lôi Hoành, người dám? Đây là Trảm Không Kiếm Phái, lẽ nào người muốn ý thế hiếp người?

Dương Thiên Ngạo hét lớn một tiếng, thanh âm như chuông lớn, truyền đi thật xa, khí tức bản thân nhất thời cuộn cuộn tản ra, đề thăng tinh thần lực của mình tới cực hạn.

Dương Thiên Ngạo là người bất cứ lúc nào cũng có thể giữ mình tỉnh táo. Hắn biết rõ hiện tại một khi chiến đấu xảy ra, người chịu thiệt tuyệt đối là bên mình. Bây giờ, điều hắn hi vọng nhất là, Dương Thiên Lệ và Sở Hương Hương có thể tới kịp lúc.

Cũng hi vọng có thể có cao thủ Thiên Minh Phong tới ngăn cản trận chiến này. Thế nhưng, hi vọng này lại rất mong manh.

Bất quá, hắn cũng không từ bỏ hi vọng, mà là cố lấy hết tinh thần lực, rống giận kêu tên Lôi Hoành.

Mục đích của hắn là kêu gọi Dương Thiên Lệ và Sở Hương Hương. Chỉ có hai người tới, mới có thể xoay chuyển đại cục.

Thế nhưng, Trảm Không Kiếm Phái và Học viện Cực Dương khác xa nhau. Trong quy định của môn phái không có bất luận điều lệnh nào cấm đệ tử chiến đấu, chỉ cần không đánh chết người là được. Cho nên, mặc dù rất nhiều người đã sớm chú ý tới tranh chấp ở đây, nhưng lại đều mang ý niệm xem kịch vui trong đầu.

Ai sẽ ngăn cản? Chỉ có trong hoàn cảnh ức hiếp và bị ức hiếp mới có thể kích phát ra khát vọng lực lượng của các đệ tử, có thể khiến cho các đệ tử vì truy cầu lực lượng mà nỗ lực không ngừng vươn lên hùng mạnh.

- Ý thế hiếp người thì sao? Ở đây nắm đầm cứng rắn mới là đạo lý. Dám đắc tội ta, không ai có thể bảo vệ được người đâu. Giữ Trương Tử Hàm lại cho ta.

Lôi Hoành ra lệnh một tiếng, nhất thời hơn mười thiếu niên từ phía sau vọt ra. Mà thân hình Lôi Hoành cũng nhoáng lên, rút kiếm xông về phía Dương Thiên Ngạo.

- Tẩu tử, đừng cản ta!

Phong Mã Ngưu gầm lên giận dữ, rút kiếm ra.

Vũ Đại Lăng, Mộc Tử Vi cũng đồng thời xuất thủ.

Dương Thiên Ngạo biết tình thế đã không thể vãn hồi, đành trực tiếp chiến đấu với Lôi Hoành.

Bởi vì mệnh lệnh của Lôi Hoành, cho nên cũng không có ai công kích Trương Tử Hàm. Nhưng Trương Tử Hàm vẫn quát lớn một tiếng, năng lượng thuộc tính băng cuồng bạo bắn ra, gia nhập vào vòng hỗn chiến.

- Oa! Phía trước hình như đang hỗn chiến. Mau đi xem một chút!

Đúng lúc này, bên ngoài, một thiếu niên nhất thời hưng phấn phóng nhanh về phía trước.

- Ô? Là thiếu gia. Chúng ta mau đi hỗ trợ.

Lôi Bạo, Khâu Đạo Phi, Công Tôn Nhược Hồng, đều là những tên vốn cùng nhóm Lôi Hoành, nhất thời xông ra ngoài. Trước kia bọn chúng là tùy tùng của Lôi Hoành, hiện tại Lôi Hoành như mặt trời ban trưa, bọn chúng càng muốn ôm miếng ngon này. Cơ hội tuyệt hảo như vậy, sao có thể bỏ lỡ?

Cho nên, nháy mắt khi có người kêu tên Lôi Hoành, mấy người này liền không chút do dự xông ra ngoài.

Thế nhưng, có ba đạo thân ảnh, so với bọn chúng còn nhanh hơn mấy lần.

Một trong số đó càng như tuần mã, xẹt qua một đạo tàn ảnh liền biến mất trước mắt mọi người. Không chút tinh thần lực, cũng không có khí trường, dường như là u linh vậy.

Ngay từ khi hỗn chiến bắt đầu đã hấp dẫn mấy nghìn người vây xem, vây thành một vòng thất lớn, chen chúc cùng một chỗ.

- Oanh!

Một tiếng nổ vang lên. Năm tay Lôi Hoàn ánh sáng quang điện màu da trời, vậy mà một quyền liền chấn Dương Thiên Ngạo lui lại mấy bước.

Tinh thần lực toàn thân Dương Thiên Ngạo dường như bị đánh tan, bị một cỗ lực lượng kinh khủng đả kích khiến toàn thân tê dại, như lửa nướng, như sấm đánh.

Một dòng máu tươi từ khóe miệng Dương Thiên Ngạo chảy xuống. Hắn biết thuộc tính Lôi mạnh mẽ, nhưng không ngờ lại mạnh tới mức độ này.

Cùng là Tinh Giả cấp tám, dưới công kích của Lôi Hoàn, Dương Thiên Ngạo không hề có sức đánh lại.

- Chỉ bằng người, cũng muốn đấu với lão tử?

Lôi Hoàn cuồng ngạo nói, vùng quyền tiếp tục đánh về phía Dương Thiên Ngạo.

Đồng thời trong lúc đó, một mình Phong Mã Ngưu nghênh chiến ba, bốn người. Tuy rằng phần nộ khiến đan điền hắn bạo phát, phát huy ra sức chiến đấu kinh người, nhưng tu vi những đối thủ này cũng không chênh lệch bao nhiêu so với hắn, có đánh thêm cũng chỉ là chịu đòn thêm mà thôi.

Mộc Tử Vi đại khái bởi vì là một Tiểu La Ly xinh đẹp, ngược lại cũng không đến mức bị vây công. Thế nhưng tên đệ tử đối chiến với nàng, tu vi lại rõ ràng cao hơn nàng một bậc, hoàn toàn thành thực, hơn nữa lại thường xuyên nói những câu bốn cột thô tục khiến cô nàng cuồng bạo tới cực điểm. Dù vậy, nàng vẫn không cách nào thương tổn đối phương một mảy may.

Chỉ có Vũ Đại Lăng ngược lại phát huy ra chiến lực kinh người. Thân thể hắn vốn cường hãn, lấy công đổi công. Mặc kệ có bao nhiêu người vây công, hắn đều cuồng bạo nghênh chiến, trực chỉ mục tiêu.

Mà ma pháp hệ bằng mạnh mẽ của Trương Tử Hàm lại thường xuyên qua lại giữa Phong Mã Ngưu và Mộc Tử Vi, thường thường trợ giúp hai người giải vây. Đối với chiến đấu giữa Lôi Hoàn và Dương Thiên Ngạo, Trương Tử Hàm quả thực là hữu tâm vô lực.

Không hề nghỉ ngơi, nếu cứ tiếp tục như thế này, kết quả duy nhất chính là bị bọn người Lôi Hoàn triệt để chà đạp.

Đây hoàn toàn là trận chiến nghiêng về một bên.

- Thật mạnh a. Hắn chính là đệ tử thân truyền của Thái Thượng trưởng lão Tiêu Như Mộng sao?

- Đúng vậy! Nghe nói là vì nữ đệ tử xinh đẹp mà người không thấy được. Nữ đệ tử đó vừa rồi mắng rất lợi hại. Tựa hồ nàng đã có ý trung nhân rồi, cũng là đệ tử trong Trảm Không Kiếm Phái chúng ta. Tên Lôi Hoàn kia chính là cùng đệ tử này tranh đoạt nữ đệ tử xinh đẹp đó.

- Điều kiện của Lôi Hoàn tốt như vậy, chẳng lẽ còn đoạt không được từ đệ tử kia? Trong hàng đệ tử mới tấn nhập chúng ta lần này, ngoại trừ Sở Hương Hương có thân thể ngũ hành đệ tử thân truyền của Thái Thượng trưởng lão, tựa hồ không còn bất luận kẻ nào mạnh mẽ như Lôi Hoàn nữa mà?

- Cho nên, ta cũng rất kỳ quái. Thực lực của Lôi Hoàn này quả nhiên mạnh mẽ, lực lượng thuộc tính Lôi cũng thực là lợi hại.

Đủ loại lời lẽ bàn tán khác nhau từ trong đám người không ngừng truyền đến. Ngay khi mọi người ở đây đều cho rằng đám người Trương Tử Hàm tất nhiên khó thoát khỏi độc thủ của Lôi Hoàn, phía sau bọn họ bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ kinh thiên.

Ầm ... ầm...

Một đạo thân ảnh trực tiếp bay lên trời, nhanh như thiểm điện điểm trên đầu đám người vây xem, vượt qua cự ly hơn mười trượng, ầm ầm rơi vào giữa sân đấu.

132. Chương 118: Lăng Ba Vi Bộ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 118: Lăng Ba Vi Bộ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khi Dương Thiên Lôi nghe thấy Dương Thiên Ngạo hô tên Lôi Hoành, liền biết có chuyện không hay. Hắn biết rõ Dương Thiên Ngạo là ai. Dương Thiên Ngạo từ trước đến nay vốn vẫn đậm phong khinh, nếu như không phải gặp chuyện mà hắn không thể nắm trong tay, đừng nói gọi, rất có thể ngay cả nói cũng không thèm nói một câu.

Trong khoảnh khắc đó, Dương Thiên Lôi còn muốn ẩn giấu thực lực gì đó sao?

Giả trụ ăn thịt hổ cũng tùy từng lúc cần giả thì giả. Nếu như huynh đệ, nữ nhân, bằng hữu của mình gặp nguy nan, bị người khi dễ, bị người lăng nhục, trong tình huống nước sôi lửa bỏng đó, bọn họ đang đợi mình cứu vớt, nếu còn muốn giả trụ ăn thịt hổ, đó không phải là nào tàn sao?

Cho nên, Dương Thiên Lôi không có bất luận do dự gì, trực tiếp đề thăng tốc độ tới cực hạn.

Trong lòng hắn đã quyết định cho Lôi Hoành một lần giáo huấn suốt đời khó quên.

Khi thấy khoe miệng Dương Thiên Ngạo tràn ra một dòng máu tươi, mặt mũi Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng thì bầm dập, còn có máu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Tử Vi bởi vì phẫn nộ mà đỏ bừng lên, vẻ mặt bất lực, phẫn nộ gần như cuồng bạo của Trương Tử Hàm, một nỗi căm phẫn ngập trời từ tận đáy sâu trong lòng Dương Thiên Lôi đột nhiên dâng lên.

Một cỗ khí tức cường bạo lấy Dương Thiên Lôi làm trung tâm, thoáng chốc tràn ngập ra bốn phía.

Tại giờ khắc này, tất cả mọi người đều cảm nhận được nỗi sợ hãi phát ra từ trong nội tâm. Tất cả mọi người đều ngừng bàn tán, kinh ngạc đến ngây người nhìn thiếu niên từ trên trời giáng xuống đang tức giận vô cùng kia.

Căn bản không để cho mọi người kịp phản ứng, một cỗ sóng nhiệt ngập trời từ trên người Dương Thiên Lôi phát ra, hùng hậu, cường hãn, cuồng bạo, trong sát na bao trùm toàn bộ chiến trường.

Khí trường thuộc tính Hỏa hùng hậu, khủng bố vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Dưới sự bao phủ của khí trường, các đệ tử đang chiến đấu kịch liệt nhất thời ngây ngốc như gà gỗ. Một loại sợ hãi phát ra từ tâm linh trực tiếp khiến tư tưởng bọn họ như đại ra, mất đi quyền khống chế thân thể, bao gồm cả Dương Thiên Ngạo, Lôi Hoành, bất luận địch ta.

Còn cả các đệ tử đang vây xem xung quanh cũng không ngoại lệ.

Trong lòng mỗi người đều chỉ có khiếp sợ.

Đây là Tình Giả cấp chín đỉnh phong, hay cao thủ cảnh giới Tiên Thiên? Không ai biết, không có đáp án. Bởi vì tu vi của bọn họ căn bản không thể đo lường tu vi của Dương Thiên Lôi đã đến trình độ nào.

Dương Thiên Lôi không nói một lời, bên dưới mái tóc đen tung bay phấp phới, mơ hồ lộ ra một tia quang mang màu đỏ như lửa.

Phẫn nộ đã khiến năng lượng kỳ dị trong đan điền Dương Thiên Lôi hoàn toàn chuyển hóa thành tinh thần lực hệ Thổ.

- Dương Thiên Lôi?

Lôi Hoành kinh hoàng mở to hai mắt nhìn, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng được. Vô luận như thế nào hắn cũng nghĩ không ra, Dương Thiên Lôi lại có thể tản mát ra khí trường cường đại đến như vậy. Càng kinh khủng hơn chính là, đây là khí trường thuộc tính Hỏa. Hắn không phải thân thể đơn thuộc tính tinh thần lực hệ Thổ sao? Trong nháy mắt này hắn liền nghĩ đến câu nói mới rồi của Trương Tử Hàm: “Luận tư chất, nếu người bằng được một phần vạn của hắn, liền có thể xúc phạm như vậy.”

Ngay khi Lôi Hoành còn đang kinh ngạc, Dương Thiên Lôi lập tức động.

Từng đạo tàn ảnh cùng với tiếng kêu thảm thiết vang lên. Đám người vây công Vũ Đại Lăng, Phong Mã Ngưu, Mộc Tử Vi đều như bóng cao su bắn văng ra ngoài.

Trong thời gian gần hai nhịp thở, đám thiếu niên vừa rồi còn ngang ngược, vô luận nam hay nữ đều không ngoại lệ, miệng đều phun máu tươi văng ra xa.

- Người... Vì sao có thể? Vì sao có thể?

Lôi Hoành khiếp sợ nói.

Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương vừa vặn xông tới, vốn tưởng rằng phải đại chiến một hồi, thế nhưng khiến các nàng khiếp sợ chính là, sau khi các nàng đến liền được chứng kiến một màn kinh thiên động địa như vậy.

Đây chính là Dương Thiên Lôi luôn ở trước mặt mình cợt nhả, háo sắc, xấu xa đây sao?

Các nàng ngơ ngác nhìn tất cả, cơ hồ không thể tin được vào hai mắt của mình.

- Ai? Ai đắc tội với thiếu gia chúng ta?

Đúng lúc này, mấy tên nhân sĩ nào tàn không biết rõ tình huống, xa xa từ trong đám người kêu ngao vô hạn mà vọt đến. Chỉ là, bọn chúng còn chưa thấy được Lôi Hoành thiếu gia cao cao tại thượng trong lòng, cả đám liền cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một cỗ lực lượng cuồng bạo oanh kích trên người bọn chúng. Nỗi đau đớn tê liệt phế phế khiến bọn chúng giống như những tên vừa nãy, miệng phun máu tươi, bay ra ngoài với tốc độ còn nhanh hơn cả lúc tới.

- Không có khả năng sao? Trên người ta không có gì là không có khả năng cả.

Thanh lý hết đám chướng ngại vật, Dương Thiên Lôi âm lãnh nói. Đồng thời vừa nói vừa đi từng bước tới trước mặt Lôi Hoành:

- Tinh Giả cấp tám đỉnh phong, người có thể đấu lại lão tử sao? Đến! Lão tử cho người cơ hội quyết đấu công bằng, cũng sẽ không như tên ngu ngốc người, có bản lĩnh ỷ thế hiếp người. Người có gì cứ mặc sức thi triển.

Keng!

Một tiếng xuất kiếm réo rất bỗng nhiên vang lên, sự chênh lệch cường đại như nước sông so với mặt biển khiến Lôi Hoành triệt để mất đi lý trí.

Tuy rằng cuộc chiến vừa rồi rất hung hãn, nhưng đám người Lôi Hoành tất cả đều dùng nắm đấm. Dù sao, khi dễ người thì còn có thể, nhưng thật sự muốn giết người, Lôi Hoành cũng không dám.

Nhưng hiện tại, loại chênh lệch quá lớn này, loại khuất nhục này đã khiến Lôi Hoành ném tất cả mọi quy tắc ra sau đầu. Hắn chỉ muốn làm một việc duy nhất, đó là chém giết Dương Thiên Lôi.

Bằng vào Kim Tầm Pháp Y cường hãn hơn Thiên Tầm pháp y vô số lần, bằng vào Hàng Ma Pháp Kiếm mạnh mẽ hơn Kim Cương Pháp Kiếm, bằng vào mấy viên Thuần Dương đan và trên trăm viên Bách Thảo đan có khả năng khôi phục năng lượng rất nhanh trong ngực hắn, bằng vào lực lượng hệ Lôi kinh khủng của hắn, hoàn toàn có thể chém Dương Thiên Lôi dưới kiếm.

Tuy rằng khí trường của Dương Thiên Lôi cường đại, thậm chí hơn xa cực hạn của Tinh Giả cấp tám, nhưng hắn chung quy vẫn chỉ là Tinh Giả cấp tám.

Lôi Hoành thân là Tinh Giả cấp tám đỉnh phong, tuy rằng bị kinh sợ trong chốc lát, nhưng lúc này, khi toàn lực phóng ra khí trường của chính mình, lại hoàn toàn buông lỏng bản thân.

- Đi chết đi!

Lôi Hoành gầm lên giận dữ. Một kiếm với tinh thần lực thuộc tính kim cuồng bạo, cùng với lực lượng hệ Lôi kinh khủng, cường hãn vô cùng nhanh như thiểm điện hướng về phía Dương Thiên Lôi.

Kim cương pháp kiếm bị Lôi Hoành lấy máu tế luyện, các tia pháp lực nhất thời vận chuyển ra, vậy mà đột nhiên biến ảo thành một thanh cự kiếm lớn gấp mười, gấp trăm lần, mang theo lực lượng hệ Lôi chém về phía Dương Thiên Lôi.

- Pháp khí thực lợi hại!

Trong đám người nhất thời truyền ra từng đợt tiếng kinh hô. Mà đám người Trương Tử Hàm lại kêu lên sợ hãi.

- Pháp khí thượng phẩm!

Đúng lúc này, trong đầu Dương Thiên Lôi truyền đến thanh âm của Lăng Hi.

- Pháp khí thượng phẩm thì sao? Vũ điệu Hỏa Long.

Năng lượng hệ Hỏa mạnh mẽ trực tiếp từ bàn tay Dương Thiên Lôi phát ra, tinh thần lực ngoại phóng.

Tinh thần lực hệ Hỏa trong sát na hóa thành một con hỏa long, gào thét nghênh đón về phía cự kiếm kim cương của Lôi Hoành.

Ầm! Ầm!

Một hồi tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên. Ở giữa hai người đá vụn bay tán loạn, hình thành một hố sâu tối đen như mực giống như bị hỏa long thiêu đốt mà thành.

Một cỗ năng lượng cường hãn, hung mãnh, bá đạo, trực tiếp phá vỡ hỏa long của Dương Thiên Lôi, trực tiếp đánh vào cơ thể hắn.

Dương Thiên Lôi loạng choạng lùi lại mấy bước, khóe miệng rỉ ra một tia máu tươi, cơ thể nhộn nhạo khó chịu. Chỉ là, gần như trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi tựa hồ đã khôi phục bình thường.

- Đây cũng gọi là pháp lực sao? Người còn gì mạnh hơn không?

Cỗ lực lượng kia chính là pháp lực ẩn chứa trong kim cương pháp kiếm, năng lượng vượt qua cả phạm trù Tinh Giả.

Thế nhưng, trong nháy mắt khi tiến nhập cơ thể Dương Thiên Lôi, ngay sát na chuẩn bị tạo thành thương tổn nhất định đối với hắn, cỗ pháp lực này đột nhiên chia làm hai đạo, một đạo dung nhập vào trong đầu Dương Thiên Lôi, đạo còn lại tiến vào trong đan điền thần bí của hắn.

- Ha ha ha...Dương Thiên Lôi! Người cho là thực lực dễ thắng thì có thể chiến thắng ta sao?

Thấy Dương Thiên Lôi bị chính mình đẩy lui, rõ ràng đã bị thương, Lôi Hoành nhất thời cuồng ngạo cười to nói.

Tuy nhiên, trong lòng Lôi Hoành vẫn hết sức khiếp sợ. Hắn dựa vào pháp lực trong Kim Cương Pháp Kiếm, sau khi thi triển ra một kích mạnh mẽ, tinh thần lực trong cơ thể hầu như bị rút đi phân nửa, nhưng Dương Thiên Lôi chỉ thổ ra một chút máu, hoàn toàn bằng vào lực lượng của bản thân đỡ một kích này.

Lôi Hoành tuy rằng rất đau lòng, nhưng vẫn không do dự lấy ra một viên Thuần Dương đan đánh vào trong Kim Cương Pháp Kiếm, đồng thời nuốt một viên Bách Thảo đan.

Có Thuần Dương đan thiêu đốt, Kim Cương Pháp Kiếm nhất thời phát ra từng tiếng nổ vang dội, uy áp tản mát ra càng thêm khổng lồ.

- Ta muốn cho ngươi biết, thế nào là uy lực của pháp kiếm thượng phẩm. Mau đi tìm chết đi! Kiếm Phá Hư Không!

Lôi Hoành gầm lên giận dữ, khí trường toàn thân đạt đến cảnh giới kinh người, hoàn toàn tập trung vào Dương Thiên Lôi, phát ra một đạo công kích mạnh mẽ hơn trước vô số lần.

- Lăng Ba Vi Bộ!

Dương Thiên Lô không nhìn khí trường của Lô Hoành, thân hình nhoáng lên, liền thi triển tinh kỹ vô thượng mà Lăng Hi truyền cho hắn cho khoảng thời gian này – Lăng Ba Vi Bộ. Thân hình Dương Thiên Lô nhất thời hóa thành vô số đạo hư hư thực thực, căn bản không thể nào phân biệt. Thân ảnh giống như u linh, trải rộng ra toàn bộ chiến trường.

Lăng Ba Vi Bộ kỳ thực chỉ là một loại bộ pháp, nguyên bản có tên là “Thiên Huyền Mê Tung”, bất quá lại bị Dương Thiên Lô đổi thành Lăng Ba Vi Bộ.

“Ầm! Ầm!”, một tiếng nổ vang lên. Một kích cuồng bạo của Lô Hoành dĩ nhiên chèn xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, tiếng xương cốt vỡ vụn “răng rắc” vang lên. Lô Hoành đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa. Kim Cương Pháp Kiếm đã hết sạch pháp lực, “Đỉnh” một tiếng, rơi trên mặt đất.

- Lô Đỉnh hộ thể!

Lô Hoành có nén cảm giác đau nhức do xương cốt vỡ vụn gây nên, quanh thân nhất thời tràn đầy sấm sét, muốn đánh văng Dương Thiên Lô ra ngoài.

Lực lượng Lô Đỉnh quả là một cơn ác mộng đối với tu luyện giả.

Khi dòng quang điện màu lam đỏ tới gần, mọi người liền có thể cảm thụ được lực lượng kinh khủng khiến tim đập nhanh hơn. Nhưng khiến bọn họ khiếp sợ chính là, Dương Thiên Lô vậy mà không hề né tránh, lực lượng lôi điện kinh khủng kia chỉ có thể khiến tóc Dương Thiên Lô dựng lên một chút mà thôi, ngoài ra tựa hồ không hề có bất luận thương tổn gì.

Dương Thiên Lô vẫn mạnh mẽ nắm một tay khác của Lô Hoành, không hề do dự gì, liền “Rắc!” một tiếng, xương cốt vỡ vụn.

Tràng cảnh sau đó khiến tất cả mọi người thấy mà rùng mình.

Tiếng “Rắc! Rắc! Rắc! Rắc!...” không ngừng truyền đến, cùng với tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết của Lô Hoành. Bàn tay, cánh tay, chân, xương sườn, chỉ cần trên người Lô Hoành có gì có thể bỏ được, Dương Thiên Lô đều không do dự mà bỏ hết.

Cuối cùng, “Thịch” một tiếng, khuôn mặt Lô Hoành vốn luôn tự cho là thiên hạ đệ nhất máu bay tán loạn, mũi gãy, triệt để biến thành đầu heo.

Lô Hoành kêu la thảm thiết, đau đến tê tâm liệt phế, điên cuồng hét lên:

- Dương Thiên Lô! Có gan thì giết ta đi. Chỉ cần ta không chết, một ngày nào đó ta sẽ khiến ngươi phải hối hận vì đã sinh ra trên đời. Giết ta đi!

Biểu tình của Lô Hoành vô cùng dữ tợn, giống như lệ quỷ, trong mắt lộ ra vô hạn oán độc và căm hận, bất cộng đại thiên.

- Thiên Lô, đừng xúc động.

Đúng lúc này, Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương chạy tới trước mặt Dương Thiên Lô, kéo tay hắn nói.

- Yên tâm! Ca còn chưa đến mức ngu xuẩn như vậy. Giết hắn chỉ tổ làm bẩn tay ca mà thôi...

Trên mặt Dương Thiên Lô bỗng nhiên dần hiện ra nụ cười tà ác nhìn về phía Lô Hoành đang nằm trên mặt đất như heo chết, lại liếc mạng giãy giụa rất có cốt khí. Sau đó, nhãn thần chậm rãi di chuyển tới hai chân Lô Hoành.

Lô Hoành vốn đang liều mạng tru lên “Giết ta! Có người muốn giết ta!” nhất thời kinh hoảng giữ chặt hai chân:

- Ngươi muốn làm gì? Ta là đệ tử thân truyền của Thái Thượng trưởng lão Tiêu Như Mộng. Nếu ngươi không muốn chết, tốt nhất đừng nên hành động thiếu suy nghĩ.

- Ha ha ha... Đệ tử thân truyền thì sao? Cho dù là Thiên Vương lão tử, ta cũng có gì phải sợ? Ta nói rồi, nếu còn ở trước mặt lão tử ta làm vậy, ta sẽ khiến ngươi hối hận khi sống trên cõi đời này. Không thể giết ngươi, vậy ta sẽ phế bỏ mệnh căn (xxx) của ngươi không được sao? Ta chính là thay trời hành đạo, cứu vớt hàng vạn hàng ngàn thiếu nữ, miễn cho bị loại tiểu nhân vô sỉ như ngươi làm hại.

- Ahh... Không nên!

Lôi Hoành thực sự sợ hãi, nhất thời ngay cả khí lực bú sữa mẹ cũng xuất ra, tê tâm liệt phế mà hô lên.

Những lời Dương Thiên Lôi vừa nói khiến tất cả nam nhân có mặt đều kim lòng không được mà rung mình một cái, trong lòng không rét mà run.

Ngay cả Phong Mã Ngưu cũng run lên một chút, nhưng trong lòng lại tràn đầy thống khoái và vui vẻ, càng làm cho hấn lĩnh ngộ sâu hơn trình độ uy mãnh và bực hân của lão đại, trong lòng tự nhủ mình may mà mình có hỏa nhãn kim tinh, kiên quyết đứng dưới trướng lão đại ngay khi lão đại còn chưa quật khởi.

- Thay trời hành đạo, cứu vớt hàng vạn hàng ngàn thiếu nữ trong nước sôi lửa bỏng. Mặc dù thân tử đạo tiêu, ta cũng có gì phải sợ?

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên hiên nang lăm liệt, vẻ mặt nghĩa hiệp, từng chữ đông dặc, bộ dáng ngông nghênh, lạnh giọng nói:

- Đời này, ngươi làm thái giám đi!

133. Chương 119: Thành Quả Chiến Đấu

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 119: Thành quả chiến đấu

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thanh âm còn chưa dứt, Dương Thiên Lôi đã nhắc chân muốn lao tới Lôi Hoành.

- Đờng a...

Lôi Hoành nhúc nhích tứ chi đã bị bẻ gãy, kinh hoàng lui về phía sau, nhưng làm sao có thể tránh thoát được sự truy đuổi của Dương Thiên Lôi.

Ngay lúc chỉ mảnh treo chuông này, bỗng nhiên một tiếng kêu khê truyền đến:

- Dương Thiên Lôi! Mau dừng tay!

Cùng với tiếng kêu đó, Dương Thiên Lôi nhất thời cảm thấy một cỗ lực lượng vô hình mà cường hãn mạnh mẽ trói buộc thân thể mình.

Một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, nhanh như thiểm điện rơi xuống giữa Dương Thiên Lôi và Lôi Hoành.

- Linh Lung sư tỷ?

- Ừ, Dương Thiên Lôi. Làm người phải có lòng khoan dung độ lượng. Ngươi đã thắng rồi, hãy bỏ qua cho hấn đi. Dù sao hấn cũng là đệ tử thân truyền của Thái Thượng trưởng lão, làm quá mức ngược lại không tốt đâu.

- Khụ khụ... Linh Lung sư tỷ. Nàng nói rất đúng. Làm người phải khoan dung độ lượng, thế nhưng...

Đối với mỹ nữ Linh Lung cảnh giới Tiên Thiên này, Dương Thiên Lôi tuy rằng không có giao tình gì, nhưng nếu nàng đã đến đây ngăn cản hành động của mình, Dương Thiên Lôi biết hôm nay muốn phế bỏ Lôi Hoành hiển nhiên là không có khả năng rồi. Cho nên rất dứt khoát thu hồi hình tượng “Ra về đạo mạo, thanh trời hành đạo” của mình, một lần nữa khôi phục dáng vẻ vô lại, bất cần đời của mình.

- Nhưng mà cái gì?

Linh Lung nghi hoặc hỏi.

- Hẳn dường như không phải người a. Đệ nhìn thế nào cũng đều thấy giống cầm thú. Lẽ nào đệ hoa mắt?

Dương Thiên Lô rất ngây ngô chỉ vào Lô Hoàn, bộ dáng nghi hoặc nói.

- Phụt....

Nhất thời một trận cười vang từ trong đám người truyền ra, ngay cả Linh Lung cũng phải buồn cười, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lô vô cùng quái dị.

Nàng đã từng tận mắt chứng kiến Dương Thiên Lô phát triển. Chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi, một người như Lô Hoàn, là Tinh Giả tam cực, có được pháp y và pháp khí thượng phẩm, hơn nữa còn tấn cấp Tinh Giả cấp tám đỉnh phong, lại bị chà đạp thành ra như vậy. Đây tuyệt đối là chuyện không thể tưởng tượng được.

Nhất là, xem ra lúc này, trên người hắn vẫn không có bất luận khí tức cường hãn gì, hoàn toàn chỉ là một người có chút đẹp mã, nụ cười có chút xấu xa, một tiểu hài tử còn chưa mọc lông mà thôi.

- Làm sao lại như vậy? Lão đại, ta có thể khẳng định 100% lão nhân gia người là hỏa nhân kim tinh. Tên này rõ ràng là một tên súc sinh, cầm thú... Khục khục...Tuy nhiên, ta cảm thấy nói như vậy thực hơi có chút ... Vũ nhục cầm thú...

Phong Mã Ngưu hấp tấp đi tới bên cạnh Dương Thiên Lô, vẻ mặt xem thường và khinh bỉ nhìn Lô Hoàn nói.

- Ủ, đích thực là cầm thú cũng không bằng. Đó là một con ngốc cầm thú.

Vũ Đại Lãng từ trước đến nay vốn ít nói, hồn hậu thành thật, vậy mà lần này cũng ồm ồm góp lời.

Dương Thiên Lô kinh ngạc đến thiếu chút nữa lăn đùng trên mặt đất.

- Đây lẽ nào chính là “Gần mực thì đen, gần son thì đỏ” trong truyền thuyết? Bất quá ca bề ngoài có vẻ cũng không ác như vậy a.

Dương Thiên Lô nhìn vẻ mặt bỉ ổi của Phong Mã Ngưu và vẻ hồn hậu thành thật của Vũ Đại Lãng, một người gầy nhỏ như khỉ cò, một người to lớn như gấu mẹ, hoàn toàn không có vẻ gì là có thể kết hợp hoàn mỹ.

- Được rồi! Tất cả mọi người giải tán đi. Người Thiên Mộng Phong, xin nhờ đưa Lô Hoàn đi giùm.

Linh Lung quét mắt nhìn đám người vây xung quanh, trầm giọng nói.

Nhất thời phần đông đệ tử biết không còn gì náo nhiệt để xem nữa liền nhao nhao rời đi, không còn ai ở lại.

Mấy thiếu niên không tham chiến vốn là quyết định đi theo Lô Hoàn, giờ đây đều lập tức giải tán. Đưa Lô Hoàn đi? Ai dám đắc tội với người nọ? Hơn nữa, thiếu niên trước mặt kia còn kinh khủng hơn so với Lô Hoàn gấp trăm gấp ngàn lần.

Lô Hoàn thấy Linh Lung đến, biết mình đã được cứu, tâm tình buông lỏng, đã sớm hôn mê nằm yên không nhúc nhích, so với lợn chết cũng không khác gì nhau.

- Mọi người đều khinh thường làm bạn với loại cầm thú này. Tên điều nhân này thực sự là bàn trà a...

Dương Thiên Lô cảm khái vô hạn nói.

- Lão đại, tên này cùng bàn trà có quan hệ gì?

Phong Mã Ngưu mặc dù rất có tiềm chất xấu xa, nhưng nếu muốn lý giải loại ngôn ngữ lời vàng ý ngọc phổ biến trên internet tại Địa Cầu thì còn xa mới bằng.

Vốn mọi người tuy rằng không biết vì sao Dương Thiên Lô nói Lô Hoàn là bàn trà, nhưng đại thể đều biết ý tứ của Dương Thiên Lô, ở thời điểm này tuyệt đối không nên hỏi cái gì. Nhưng Phong Mã Ngưu lại

khác, nhất cứ nhất động của Dương Thiên Lô, mỗi lời nói, hành động đều là đối tượng để hấn sùng bái, học hỏi. Không hiểu há có thể không hỏi sao?

- Lợn chết như thế nào?

Dương Thiên Lô mang theo một tia cười xấu xa nhìn Phong Mã Ngưu hỏi.

- Bị đồ tể giết chết.

Phong Mã Ngưu không cần nghĩ ngợi đáp.

- Sai, ngu thì chết!

- Phụt!

Cô nàng Mộc Tử Vi này là người đầu tiên nhin không được cười ra tiếng. Dương Thiên Lô đã sớm chú ý thấy cô nàng này có điểm dị thường, vậy mà đứng bên cạnh Trương Tử Hàm, đôi tay nhỏ bé còn ôm cánh tay Trương Tử Hàm, hoàn toàn là bộ dáng một tiểu muội muội nghe lời, khiến Dương Thiên Lô cảm thấy vô cùng không thể tưởng tượng được. Hấn rất nghi ngờ cô nàng này có ăn nhầm thuốc gì hay không.

Dương Thiên Lô thâm trầm hỏi tiếp:

- Trên bàn trà bày cái gì?

Lần này Phong Mã Ngưu không dám tùy ý trả lời, tựa hồ rất nghiêm túc tự hỏi một chút, còn có chút không dám chắc nói:

- Chén trà?

Phong Mã Ngưu vừa nói xong, Vũ Đại Lãng vậy mà ồm ồm phản bác:

- Sai, ấm trà.

- Phụt!

Dương Thiên Lô trực tiếp thổ huyết. Hấn không ngờ hai tên này phối hợp ăn ý từ lúc nào vậy?

- Bi kịch!

Đúng lúc này, Sở Hương Hương bỗng nhiên nói.

(Bọn này chơi trò đồng âm – bôi cù = bi kịch, bôi cù = khay đựng chén)

- Bôi cù...Bôi cù...Ta xxx, không phải là bi kịch sao? Lão đại, huynh....Huynh thật tài tính!

Phong Mã Ngưu hai mắt tỏa sáng nói.

- Hay! Hương Hương tỷ thật thông minh.

Dương Thiên Lô mỉm cười nói, đồng thời bước lên nhặt thanh Kim Cương Pháp Kiếm rơi trên mặt đất, hai mắt tỏa sáng, miệng thì trào nói:

- Hảo kiếm! Hảo kiếm! Pháp kiếm thượng phẩm a. Chắc chắc...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Đối với hình tượng cao lớn, uy mãnh, bư hần và lãnh khốc vừa rồi của Dương Thiên Lô khiến họ có cảm giác xa tận chân trời. Ngược lại, đáng vẻ vô lại, xấu xa này của hấn mang lại cho họ cảm giác thật thân thiết.

Hấn vẫn là hấn, cũng không phải vì thực lực đề thăng mà có chút thay đổi nào.

- Linh Lung tỷ, đây là chiến lợi phẩm, ta thu không thành vấn đề chứ?

Dương Thiên Lô nhìn Linh Lung hỏi, dường như rất sợ Linh Lung tịch thu Kim Cương Pháp Kiếm.

Linh Lung không biết phải nói gì. Chỉ là một thanh pháp khí thượng phẩm, nàng sao có thể để ý? Pháp khí, trong mắt cao thủ Tiên Thiên chỉ là thứ rác rưởi. Đây chỉ là vũ khí chuyên chế tạo cho Tinh Giả mà thôi. Đối với cao thủ Tiên Thiên mà nói, không có bất luận sức hấp dẫn gì.

- Không thành vấn đề. Pháp bảo, đan được người cứ lấy tùy ý. Thế giới tu luyện so với thế tục tàn khốc hơn gấp trăm, ngàn lần. Tất cả đều dựa vào thực lực mà nói chuyện. Cướp đoạt, chém giết, tranh chấp có ở khắp nơi.

Linh Lung trầm giọng nói.

- Vậy thì tốt quá! Sớm biết như vậy ta đã cởi pháp y trên người hẳn ra rồi. Hắc hắc...

Nghe Linh Lung nói vậy, Dương Thiên Lô nhất thời lộ ra một tia mỉm cười hài lòng, hấp tấp chạy lại phía mọi người, cẩn thận từng li từng tí mà lấy trong người ra một cái bình ngọc.

Linh Lung vẫn im lặng.

Tất cả mọi người, ngoại trừ Linh Lung, lần đầu tiên thấy cái bình ngọc kia, đều có thể nhận ra. Đó không phải là bình ngọc vừa rồi Lô Hoàn lấy đan được ra sao?

- Tới đây! Tới đây! Phân chia chiến lợi phẩm nào! Tên điếu nhân Lô Hoàn này vậy mà có rất nhiều Bách Thảo đan. Ta x... Gần một trăm viên. Ồ? Đây là đan được gì? Hình như so với Bách Thảo đan còn trâu bò hơn a...

Dương Thiên Lô kinh hỉ nói.

Linh Lung một lần nữa im lặng. Có thể khẳng định, vừa rồi nếu mình tịch thu Kim Cương Pháp Kiếm kia mà nói, tiểu tử này nhất định sẽ không móc ra những đan được này.

Đây rốt cuộc là cái dạng yêu nghiệt gì a? Thoạt nhìn chỉ có tu vi cấp năm lại có thể đánh cho Lô Hoàn tu vi cấp tám rằng rơi đầy đất. Đánh đến tàn phế còn không tính, đan được, bảo kiếm cũng cướp sạch sành sanh, thậm chí ngay cả pháp y trên người cũng muốn người ta cởi ra.

- Thuần Dương đan.

Linh Lung tuy rằng không nói gì, nhưng trong lòng đối với những thiếu niên này cũng tràn đầy hảo cảm. Nàng ngày đó khi mới nhập môn cũng không phải như vậy sao? Nhưng hiện tại lại không còn giữ được tình bằng hữu ấm áp như vậy nữa.

- Thuần Dương đan?

- Ừ, so với Bách Thảo đan trân quý gấp trăm lần. Một viên Thuần Dương đan có thể đổi lấy một trăm viên Bách Thảo đan.

Lăng Hi giải thích.

- Thứ tốt vừa vặn còn có bảy viên, chúng ta mỗi người một viên. Linh Lung tỷ, của nàng.

Dương Thiên Lô lấy ra một viên Thuần Dương đan, đưa tới trước mặt Linh Lung.

Trong mắt Linh Lung hiện lên một tia khác thường. Một viên Thuần Dương đan đối với nàng mà nói không đáng kể chút nào, nhưng nàng lại rõ ràng, đối với những đệ tử Hậu Thiên mới nhập môn như Dương Thiên Lô mà nói, cũng là một món tài phú thật lớn. Vậy mà Dương Thiên Lô lại tựa hồ không có bất luận do dự gì, liền đưa cho mình một viên.

- Ta có nhiều hơn người nhiều. Người giữ lại cho mình dùng đi.

Linh Lung nói.

- A, tốt lắm! Nhị tỷ, của tỷ này. Thiên Ngạc ca, của huynh. Hương Hương tỷ, của tỷ...

Dương Thiên Lô cũng không khách khí, trực tiếp chia từng viên cho mọi người. Tuy rằng Dương Thiên Lô rất muốn cho Trương Tử Hàm nhiều hơn một viên, nhưng nhìn qua nhị tỷ Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương và Mộc Tử Vi, cuối cùng vẫn đưa cho Trương Tử Hàm một viên, nói:

- Còn hai viên cuối cùng, ta cũng không khách khí, của ta. Kim Cương Pháp Kiếm này, thực sự không biết phân chia thế nào. Vậy ta đành tự chủ trương, Kim Cương Pháp Kiếm là của ta, một trăm viên Bách Thảo đan này ta không lấy, mọi người chia nhau đi!

Trong lòng Dương Thiên Lô lúc này rất vui. Rất có cảm giác chơi trò tổ đội chiến đấu, cuối cùng phân chia chiến lợi phẩm.

- Đệ đệ...

- Dạ? Sao vậy nhị tỷ?

Dương Thiên Lô nhìn nhị tỷ dường như muốn nói cái gì lại tựa hồ không tiện, vội hỏi:

- Ách... Có vẻ như đệ chiếm chút tiện nghi a. Nhưng Kim Cương Pháp Kiếm này thực sự không biết phân chia thế nào mà.

- Đệ nói vậy bạ gì đó? Tỷ sao lại có ý này được? Ý tỷ là...

Dương Thiên Lô vẫn có chút ngượng ngùng nói. Dù sao nàng cũng là nhị tỷ của Dương Thiên Lô, nói những lời này có vẻ không thích hợp.

- Lão đại!

Đúng lúc này, Phong Mã Ngưu bước ra nói:

- Huynh là lão đại của ta và Vũ Đại Lãng, huynh ăn thịt, chúng ta ăn canh là được rồi. Tu vi của lão đại bây giờ kinh thiên địa, khiếp quỷ thần. Hơn nữa, thể chất đặc thù. Huynh so với chúng ta càng cần nhiều đan dược hơn. Thuần Dương đan này, hay là huynh giữ lại cho mình dùng đi. Ta và Vũ Đại Lãng... Lấy mấy viên Bách Thảo đan là được rồi.

- Phải!

Vũ Đại Lãng cũng không có bất cứ do dự gì, lên tiếng. Hai người nhất thời trả Thuần Dương đan lại cho Dương Thiên Lô.

- Thối lắm! Ta ăn thịt để các người ăn canh thì gọi gì là lão đại? Cho các người hay, sư phụ của ta cùng Hương Hương tỷ là ai? Còn thiếu đan dược dùng sao? Cẩm lấy đi!

Dương Thiên Lô lớn tiếng nói, nhất thời khiến Phong Mã Ngưu và Vũ Đại Lãng câm như hến.

- Hừ! Đồ nói dối không đở mặt! Nếu người không thiếu đan dược, vừa rồi vì sao hai mắt còn sáng hơn cả mắt chuột nữa vậy?

Cô nàng Mộc Tử Vi trề môi nói.

- Nói cái gì vậy? Người đã thấy ai sợ mình quá nhiều tiền chưa? Đừng có nhiều chuyện nữa. Hiện tại chúng ta đều đang ở giai đoạn tăng cường thực lực. Linh Lung sư tỷ cũng nói, thế giới tu luyện so với thế tục còn tàn khốc hơn gấp trăm ngàn lần, chỉ có thực lực mới là vương đạo.

Dương Thiên Lô trực tiếp cần đan dược phân chia cho mọi người.

Bản thân Dương Thiên Lô cũng rất muốn, thật sự rất muốn, bằng không cũng nhất định sẽ không vì đổi được nhiều điểm cống hiến mà đi tìm Đan Thanh Dương yêu cầu học thêm nhiều môn tinh kỹ. Thế nhưng, sự tình Lô Hoành ngày hôm nay lại khiến hắn minh bạch một đạo lý. Cho dù năng lực của mình cường đại tới đâu, cũng không có khả năng mãi mãi bảo vệ được thân nhân, bằng hữu, nữ nhân bên cạnh mình.

Nếu như ngày hôm nay hắn không đến kịp lúc, hậu quả sẽ như thế nào?

Cho nên, Dương Thiên Lô không chỉ muốn riêng mình mạnh lên mà còn muốn mỗi người thân bên cạnh mình cũng mạnh lên. Chỉ có như vậy mới có thể tiếp tục sinh tồn trong thế giới tu luyện tàn khốc này. Hơn nữa, Dương Thiên Lô cũng không chút hối hận vì đã bại lộ thực lực của mình. Giả trừ ăn thịt hổ không thích hợp với thế giới tu luyện, nhất là không thích hợp với tu luyện giả là người thân, bằng hữu, nữ nhân của mình. Một mực thấp kém, cuối cùng bị thương tổn rất có thể chính là bản thân mình.

Thực lực quyết định tất cả. Vì vậy, hắn muốn dùng thực lực để chấn nhiếp hết thảy, chinh phục hết thảy, để mọi người hiểu rằng hắn mạnh mẽ. Chỉ có như vậy mới có thể hù dọa hạng người tiểu nhân muốn đối phó với người thân, bằng hữu và nữ nhân của mình mà thôi.

- Được rồi! Các người mau về đi. Thái Thượng trưởng lão Tiêu Như Mộng là một người rất hay bao che khuyết điểm. Lôi Hoành là đệ tử thân truyền nàng mới vừa thu nhận, lại bị người đánh thành như vậy, rất có thể sẽ tìm người gây phiền phức. Tuy rằng nàng sẽ không tự mình đứng ra, nhưng người tốt nhất nên đề phòng đệ tử Thiên Mộng Phong. Ta đi trước.

Linh Lung nói xong liền xoay người rời đi.

134. Chương 120: Tinh Giả Cấp Tám.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 120: Tinh Giả cấp tám.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Linh Lung vừa mới đi khỏi, Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương nhất thời từ từ đi tới trước mặt Dương Thiên Lôi, vẻ mặt nhìn hẩn như nhìn một quái vật, tới tới lui lui, bắt đầu đánh giá.

- Đừng nhìn! Ca bây giờ là cảnh giới Tinh Giả cấp tám đỉnh phong, song thuộc tính Thổ, Hỏa.

Dương Thiên Lôi rất trâu bò nói.

- Ca cái đầu người!

Hai ma nữ rất không khách khí đồng thời cổ sức gõ lên đầu Dương Thiên Lôi.

- Thiên Lôi, vì sao chỉ thấy người mới có cấp năm?

Trong mắt Trương Tử Hàm hiện lên một tia kinh hãi. Nàng sớm biết rằng tu vi của Dương Thiên Lôi một ngày nào đó sẽ vượt xa mình, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. Mặc dù trong lòng nàng có cảm giác mất mát mơ hồ, nhưng lại càng cảm thấy vui sướng hơn.

- Đúng vậy! Lão đại, huynh thoát nhìn có vẻ chỉ là Tinh Giả cấp năm a.

Phong Mã Ngưu cũng nói.

- Hắc hắc! Ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Đại khái là do thể chất của ta tương đối đặc thù. Các người cũng đừng hỏi nhiều. Ngay cả ta còn không hiểu rõ chính mình. Nói chung, các người chỉ cần biết rằng, ta, vô cùng cường đại. Vậy là được rồi.

Dương Thiên Lôi nói.

- Đó là đương nhiên. Nếu lão đại không đến... Chúng ta thực sự là thảm rồi!

Về mặt Phong Mã Ngưu vẫn còn giữ bộ dáng “nghĩ tới mà sợ” nói.

- Thiên Lôi, Lôi Hoành không phải là loại người dễ dàng chịu thua. Người như thế, không diệt trừ tận gốc vĩnh viễn sẽ để lại hậu hoạn. Lần này đệ có thể chiến thắng hẩn, hoàn toàn là bởi vì thân thể của đệ mạnh mẽ hơn xa so với thường nhân. Thế nhưng, Tinh Giả cảm ngộ thuộc tính Lôi, một khi tấn cấp Tiên Thiên, chiến lực có được tuyệt đối là kinh khủng. Bằng không, với tư chất của hẩn, còn không đến mức được Thái Thượng trưởng lão Tiêu Như Mộng nhìn trúng. Hơn nữa, Kim Cương Pháp Kiếm này, còn có đan dược, hiển nhiên là do Tiêu Như Mộng hoặc sư huynh đệ đồng môn của hẩn biểu tặng, đủ biết địa vị của hẩn là thế nào. Ta có thể khẳng định, chỉ cần hẩn có cơ hội, tất nhiên sẽ trả thù trúng ta gấp trăm ngàn lần. Nhất là đệ và Tử Hàm.

Dương Thiên Ngạo vô cùng tỉnh táo nói, biểu tình một lần nữa khôi phục vẻ thần nhiên. Chỉ là giờ khắc này, trong vẻ thần nhiên còn mang theo một tia lo lắng.

- Vâng, đệ biết. Nhưng thật ra đệ không sợ. Chỉ sợ hẩn đối với Tử Hàm hoặc mọi người có âm mưu gì đó.

Dương Thiên Lôi nghiêm túc nói:

- Tuy nhiên, mọi người cũng đừng lo lắng. Trong khoảng thời gian này, hắc hắc là không dám làm gì đâu. Chỉ cần đề phòng đám người Thiên Mệnh Phong đến gây phiền phức là được rồi.

- Ủ, ngày mai là ngày chúng ta tiến nhập Hồng Hoang Sơn Mạch để tu luyện. An bài cụ thể thế nào còn chưa rõ lắm. Nếu như có thể, chúng ta cố gắng đi cùng nhau, cũng có thể dễ dàng ứng chiến lẫn nhau.

Dương Thiên Ngạo nói.

- Được rồi! Trước tiên chúng ta rời khỏi đây đi. Hay là mọi người cùng đến Thiên Đan Phong? Nơi đó tương đối thanh tĩnh, ngoại trừ sư phụ, cũng chỉ còn hai người ta và Dương Thiên Lôi.

Sở Hương Hương nói.

- Tốt! Chúng ta cũng nên xem một chút rồi trở về đi, không thể trì hoãn thời gian quá dài.

- Ách... Ta còn muốn đến xem chỗ ở của Trương Tử Hàm.

Dương Thiên Lôi gãi gãi đầu, tựa hồ không tình nguyện nói:

- Đã như vậy, trước tiên đi Thiên Đan Phong thôi.

...

Đi tới cửa Thiên Minh Phong, mọi người đều đưa ra pháp bài triệu tập lôi cừu. Chỉ chớp lát sau đó, lôi cừu liền đáp xuống bình đài. Sau đó, mọi người cùng cưỡi lôi cừu bay lên trời về phía Thiên Đan Phong.

Khi Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương đưa mọi người đến Thiên Đan Phong, tất cả cùng lộ ra vẻ mặt giống như Dương Thiên Lôi khi lần đầu tiên đến đây.

- Sư phụ, đệ tử trở về rồi.

Sở Hương Hương lấy ra một vật giống như gương đồng, khi rút tinh thần lực vào, nhất thời lóe ra một trận quang mang. Các hình ảnh trong đó lần lượt chuyển đổi, sau đó la lớn.

- Tiểu yêu nữ, đây là cái gì vậy?

Dương Thiên Lệ kinh ngạc hỏi.

- Thông Linh kính! Người Thiên Đan Phong chúng ta khi ra vào đều phải liên hệ với sư phụ thông qua cái này.

- Đây lẽ nào chính là Thiên Đan Phong?

Dương Thiên Lệ nghi hoặc hỏi.

- Ha ha... Đợi chút nữa các ngươi sẽ hiểu.

Sở Hương Hương cười thần bí nói, cũng không giải thích.

- Hương Hương, Thiên Lôi, các con dẫn người về rồi hả?

- Đúng vậy! Đều là hảo bằng hữu của chúng con tại Đế Quốc Cát Ương.

Sở Hương Hương nói.

Đúng lúc này, Thông Linh kính bỗng nhiên tản mát ra từng đạo khí tức, bao phủ lấy mọi người. Đám người Dương Thiên Lệ nhất thời cảm thấy một cỗ năng lượng kỳ dị vây quanh mình. Sau một lát, cỗ năng lượng kia mới chậm rãi tiêu tán đi.

- Ủ, các con vào đi!

Từ trong Thông Linh kính có thể thấy được rõ ràng bộ dáng của Đan Thanh Dương đang nói với mọi người. Đúng lúc này, tràng cảnh trước mắt bọn họ bỗng nhiên xảy ra thay đổi, lộ ra nguyên trạng của Thiên Đan Phong.

- Đi thôi!

Sở Hương Hương và Dương Thiên Lôi dẫn mọi người nhanh chóng đi vào.

- Sư phụ!

Khi Đan Thanh Dương nói chuyện rõ ràng còn đang ở Vạn Đan Điện, vậy mà lúc này đã đứng ở cửa. Sở Hương Hương và Dương Thiên Lôi nhất thời hồ.

- Ủ, không tồi! Ngũ hành cấp bảy đại viên mãn.Ồ?

Đúng lúc này, Đan Thanh Dương giống như phát hiện ra đại lục mới vậy, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, ánh mắt tinh anh lòng lạnh, thoáng một cái đã đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi mỉm cười đắc ý. Hắn tựa hồ rất thích thú trước cái nhìn của Đan Thanh Dương. Đúng vậy! Hắn đã bại lộ thực lực, không cần thiết phải tiếp tục giấu giếm. Nhưng vì không muốn cho mọi người chú ý, Dương Thiên Lôi để Lăng Hi che giấu thực lực của mình không hoàn toàn, tức là cao thủ Tiên Thiên đạt cảnh giới cấp năm trở lên đều có thể khám phá ra nguy trạng của mình.

- Tinh Giả cấp tám đỉnh phong, song thuộc tính Hỏa, Thổ. Làm sao có thể? Thiên Lôi, con làm như thế nào?

Đan Thanh Dương cầm hai tay Dương Thiên Lôi, vừa kích động vừa kinh ngạc hỏi.

- Sư phụ, người nhẹ nhẹ thôi...

Dưới cơn kích động của Đan Thanh Dương nhất thời khiến Dương Thiên Lôi đau nhức, mồ hôi như tắm, nhẹ nhàng khẽ miệng nói.

- Ách... Sư phụ quá kích động. Xin lỗi! Xin lỗi! Mau nói cho sư phụ, chuyện gì xảy ra? Trong Huyền Hoàng Kỳ, thời gian ba tháng ngắn ngủi, con vậy mà có thể từ Tinh Giả cấp bốn đột phá đến cấp tám đỉnh phong. Đây tuyệt đối là chuyện khó có thể tin được. Càng không thể tưởng tượng chính là, con vì sao lại có nhiều hơn một loại thuộc tính? Mà lại là thuộc tính Hỏa?

- Cái này... Đệ tử cũng không rõ nữa. Hình như khi Thái Thượng trưởng lão Âu Dương Minh truyền đạo, tựa hồ như đệ tử tiến nhập một không gian, lửa cháy vô cùng vô tận, linh khí thiên địa cũng vô cùng vô tận, điên cuồng chui vào cơ thể đệ tử, thiếu chút nữa đốt cháy đệ tử, khiến đệ tử bạo phát mà chết. Sau đó, buổi truyền đạo kết thúc, đệ tử phát hiện mình đã tấn cấp tới Tinh Giả cấp tám đỉnh phong. Hơn nữa còn có thêm thuộc tính Hỏa.

Dương Thiên Lôi tựa hồ rất suy tư, nói những lời Lăng Hi đã sớm chuẩn bị cho hắn làm lý do thoái thác.

135. Chương 121: Giải Thích Hoàn Mỹ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 121: Giải thích hoàn mỹ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ha ha ha... Tốt! Tốt lắm! Thật sự là đồ nhi bảo bối. Sư phụ không cần phải lo nữa rồi.

Đan Thanh Dương bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười dài. Bộ dáng kích động đó, giống như là nổi điên vậy. Mọi người thấy vậy đều trợn mắt há hốc miệng. Tuy rằng Dương Thiên Lôi đã sớm có chuẩn bị trong lòng, nhưng vẫn không nghĩ tới Đan Thanh Dương lại kích động như vậy. Không ngờ mình mới một chút đó đã lên tới “Đồ nhi bảo bối” rồi. Cái này cũng chưa tính, lão nhân gia không cần phải lo nữa là ý tứ gì?

- Tốt! Tốt! Tốt! Đây đều là các bằng hữu của con sao? Không tồi, không tồi. Đồ nhi bảo bối, cùng sư tỷ mời bọn họ tùy tiện xem đi. Sư phụ có việc gấp cần phải đi trước một chút. Ha ha ha...

Đan Thanh Dương cười lớn, thân hình bỗng nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh, giống như một tấm lụa đỏ thắm trong chốc lát liền biến mất ngoài phía chân trời.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, tuy nhiên trong lòng đều tràn ngập vui sướng. Tuy rằng không rõ vì sao Đan Thanh Dương lại hưng phấn đến trình độ này, hơn nữa lại vội vã rời đi. Nhưng bọn họ biết, từ nay về sau, Dương Thiên Lôi tất nhiên sẽ được Đan Thanh Dương toàn lực bồi dưỡng.

- Đi thôi, chúng ta vào trong đi dạo.

Sở Hương Hương nói.

Dương Thiên Lôi rất buồn bực, muốn lôi kéo Tử Hàm muội muội ở riêng một chút mà không có bất cứ cơ hội nào. Cô nàng Mộc Tử Vi kia cứ như cao bồi da chó vậy, trước sau cứ quần bên người Trương Tử Hàm không nói, nhị tỷ Dương Thiên Lệ lại cũng cứ một mực theo sát hần.

- Bị kịch lớn nhất đời người chính là mở mắt nhìn trùng trùng nữ nhân yêu quý của mình, mà không có cách nào tới gần... Thân ái, có nghĩ tới ta không?

Thanh âm Dương Thiên Lôi bỗng nhiên truyền vào tai Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm cả kinh hung hăng trừng mắt liếc Dương Thiên Lôi, rất dứt khoát lắc đầu. Chỉ là, thấy ánh mắt tràn ngập bi thương tội nghiệp của Dương Thiên Lôi, lại mắc cỡ đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu.

Truyền âm nhập mật, loại tình kỹ này Trương Tử Hàm có nghe nói qua. Chỉ là, chỉ có Tinh Giả cấp tám trở lên có thể đạt được tinh thần lực ngoại phóng mới có thể tu luyện. Nàng lúc này bắt quá chỉ mới đạt cảnh giới cấp bảy đại thành mà thôi.

- Ta biết nàng nhất định sẽ nghĩ đến ta, hắc hắc, ca cũng rất nhớ nàng a...

Dương Thiên Lôi tiếp tục nói.

Suốt dọc đường đi, Dương Thiên Lôi không ngừng vừa đi vừa nói chuyện với Trương Tử Hàm. Ban đầu còn không sao, về sau càng nói lại càng vô sỉ, càng nói càng xấu xa khiến Trương Tử Hàm đỏ bừng mặt, nhưng lại không có biện pháp ngăn chặn cái miệng của Dương Thiên Lôi.

Cũng may, đi không bao lâu một người đã tới Lăng Vân Các.

- Tử Hàm, tình hình của nàng ở Thiên Vân Phong thế nào?

Vừa ngồi xuống, Dương Thiên Lôi liền vội vã hỏi thăm.

Trong tất cả mọi người, chỉ có Trương Tử Hàm là người Dương Thiên Lôi lo lắng nhất. Đó là một loại tình cảm không thể dứt bỏ. Trong cả kiếp trước lẫn kiếp này, Trương Tử Hàm có thể nói là nữ nhân đầu tiên, cũng tạm thời là duy nhất khiến nội tâm hần thực sự rung động.

Tuy rằng từ trong cốt tủy, Dương Thiên Lôi là một người phong lưu, có chút bi ối, nhưng hần cũng là một kẻ đa tình. Đối với hần, trước mỹ nữ, lực kháng cự là bằng không. Nhưng Trương Tử Hàm, xác thực chính là mối tình đầu của hần.

Mọi người đã từng trải qua mối tình đầu đều hiểu rằng, đừng nói Trương Tử Hàm là quốc sắc thiên hương, có lực hấp dẫn trí mạng đối với nam nhân, mà cho dù tướng mạo nàng bình thường, lúc này trong cảm nhận của Dương Thiên Lôi cũng là nữ nhân đẹp nhất.

Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi. Mỗi con nhím đều thấy con mình nhỉnh hơn không gì sánh được. Tâm động không có lý do gì, chính là như vậy.

- Ta rất tốt. Người không cần lo lắng. Tuy rằng không trở thành đệ tử thân truyền của Thái Thượng trưởng lão Vân Bạc Thiên, nhưng lại trở thành đệ tử thân truyền của nữ nhi người, Vân Dao. Sự phụ đối với ta rất tốt.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Nữ nhi Vân Dao? Ừ, tình cảm này không tồi. Nữ nhân là tốt rồi. Nữ nhân là tốt rồi. Hắc hắc... Mấy tên ngốc kia, có hay không...Ý ta là, có mấy tên ngu ngốc như Lôi Hoành quần quít lấy nàng không?

Dương Thiên Lô có chút lo lắng hỏi. Không có biện pháp. Trong cảm nhận của Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm thực sự là quá thuần khiết, quá đẹp. Không cần nghĩ cũng biết, bất luận là nàng đi đến nơi nào tất nhiên cũng sẽ có vô số kẻ theo đuổi, vô số ruồi nhặng bám theo. Hiện tại mình không bảo hộ ở bên cạnh Trương Tử Hàm, nếu Dương Thiên Lô không lo lắng chính là gặp quỷ rồi.

Dương Thiên Lô nói như vậy khiến mọi người nhất thời im lặng, nhìn bộ dáng của Trương Tử Hàm, quả thực cũng không thể phản bác. Đích xác, vô luận là Sở Hương Hương, hay Dương Thiên Lệ, cho dù là tiểu la ly Mộc Tử Vi, tuy đều là nữ nhân, thấy khuôn mặt thuần khiết như đóa hoa nhỏ của Trương Tử Hàm cũng đều có chút động tâm cùng hâm mộ. Đương nhiên cũng không đến mức đổ kỵ, dù sao các nàng cũng đều là mỹ nữ, hơn nữa đều có ưu thế của riêng mình.

- Có! Hơn nữa...Có rất nhiều!

Trương Tử Hàm nhìn ánh mắt quan tâm bức thiết của Dương Thiên Lô, nghĩ đến vừa rồi hẳn biết rõ mình không thể truyền âm nhập mật, vẫn điên cuồng công kích mình, hỏi đông hỏi tây, rất vô lại, rất xấu xa mà khiêu chiến cực hạn của mình, bỗng nhiên trong mắt hiện lên một tia trêu cợt, mỉm cười rất đồng dạng nói.

- Không phải chứ?

Dương Thiên Lô từ từ đứng lên, lại ngượng ngùng ngồi xuống, gãi gãi đầu nói:

- Khụ khụ...Nếu như có cũng là rất bình thường. Ngược lại nếu như không có, chứng tỏ nam nhân Thiên Vân Phong đều mù hết rồi...Bất quá, ca tin tưởng chính mình.

- Tin tưởng chính mình?

Trương Tử Hàm có chút kỳ quái hỏi.

Đồng thời, tất cả mọi người cũng đều vô cùng kinh ngạc. Người nói tin tưởng Trương Tử Hàm còn có thể hiểu được, người tin tưởng chính mình, tin cái rắm à?

Tuy nhiên, Phong Mã Ngưu lại thoáng cái nhảy dựng lên, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn, hét lớn một tiếng:

- Sau đây, tiểu đệ xin vì các vị mà dâng lên một trích đoạn ngắn hết sức đặc sắc, để các vị giải đáp nghi hoặc trong lòng.

- Móa! Người nhảy nhót cái gì? Không thấy lão đại ta còn đang nói chuyện sao?

Dương Thiên Lô rất buồn bực nói, đối với hành động phá ngang của Phong Mã Ngưu rất không vừa lòng. Ca thật vất vả mới đổi mới được khẩu vị của mọi người, có cơ hội thể hiện một chút, người lại nhảy nhót xông ra làm cái gì?

- Khụ khụ... Lão đại. Huynh nhìn một chút! Tin tưởng tiểu đệ đi.

Lần này Phong Mã Ngưu ngược lại không bị Dương Thiên Lô dọa lùi, còn hết sức nghiêm túc nói.

Nói xong, thân hình Phong Mã Ngưu khẽ nhún một cái, rất phong độ mà nhảy lên bàn, lắc lắc mái tóc dài, lớn tiếng nói:

- Các vị khán giả, mời các vị mở to hai mắt, vênh hai tai. Buổi biểu diễn xin được bắt đầu.

Vù!

Một trận gió thổi qua, mái tóc dài của Phong Mã Ngưu nhất thời bay lượn, khuôn mặt vốn nghiêm trang bỗng nhiên héch lên, cái mũi nhún lại, cứ thể làm ra bộ dáng lỗ mũi hướng lên trời, trên mặt tràn đầy cuồng ngạo không ai bì nổi. Đúng là đáng đáp “Nhìn khắp thiên hạ lão tử ta là nhất.”

Tên này bởi vì tạo hình tượng mà đã dùng tới cả tinh thần lực thuộc tính Phong, khiến năng lượng thuộc tính Phong trong thiên địa hội tụ quanh thân mình, hình thành từng trận gió nhẹ.

Đúng lúc này, Phong Mã Ngưu bỗng nhiên cuồng ngạo nhìn về phía mọi người, ngửa mặt lên trời cười dài nói:

- Ha ha ha... Trương Tử Hàm! Con mắt ngươi mù rồi sao? Ta so với Dương Thiên Lô chênh lệch thế nào? Luận tu vi, hần không bằng một phần trăm của ta, luận tướng mạo, hần thua ta một phần vạn, luận tư chất, hần càng thua xa ta; luận địa vị, ta hiện tại là đệ tử thân truyền của Thái Thượng trưởng lão Tiêu Như Mộng, hần chỉ là một trợ thủ. Trợ thủ đó biết không? Ngay cả một đệ tử bình thường cũng không bằng. Cuối cùng cả đời chỉ là một tên phế vật mà thôi.

- Ta xxx...

Thấy một màn như vậy, Dương Thiên Lô nhất thời đứng lên. Đừng nói Phong Mã Ngưu bắt chước hình tượng của Lô Hoàn giống như đúc, cho dù chỉ cần bằng vào lời nói, Dương Thiên Lô cũng biết đây đều là lời của tên Lô Hoàn ngu ngốc kia.

Thấy biểu diễn của Phong Mã Ngưu, Dương Thiên Ngạo, Mộc Tử Vi và Vũ Đại Lăng nhất thời nghĩ tới cảnh tượng trước kia, ba người vốn tưởng rằng Phong Mã Ngưu nói để chọc cười, lúc này cũng trầm tĩnh lại.

Đúng lúc này, thân hình Phong Mã Ngưu lại nhoáng lên, nhảy tới một vị trí khác, biểu tình trên mặt nháy mắt biến thành “ôn nhu như nước, dịu dàng động lòng người”. Tuy rằng khiến Dương Thiên Lô có một loại xung động muốn thổ huyết, nhưng không thể phủ nhận, động tác của Phong Mã Ngưu tuyệt đối là nhất lưu. Hơn nữa theo biểu tình hần mô phỏng, đó chính là hình tượng Trương Tử Hàm.

Lúc này, Phong Mã Ngưu bỗng nhiên trở nên phần nộ, uất ức, vậy mà trực tiếp dùng thanh âm giống Trương Tử Hàm như đúc nói:

- Con mắt ta chưa từng sáng suốt như hiện tại. Luận tu vi, bảy năm trước ngươi không bằng một phần trăm Dương Thiên Lô; luận tướng mạo, ngươi vĩnh viễn thua Dương Thiên Lô một phần vạn; luận tư chất, ngươi chỉ cần bằng một phần ngàn vạn của hần liền có thể xúc phạm hần như bây giờ; luận địa vị, ngươi chỉ là tiểu nhân đắc chí, mà hần là tiềm long tại uyên. Cuối cùng cả đời ở trước mặt hần, ngươi chính là một tên phế vật. Còn nữa, luận tâm tính, hần so với ngươi mạnh hơn hàng ngàn vạn, hàng tỉ lần. Ngươi chính là, một tên cặn bã, cầm thú cũng không bằng.

Vô luận là Dương Thiên Lô hay Sở Hương Hương, ngay cả đám người Mộc Tử Vi biểu tình lúc đó đều giống nhau, kinh ngạc nhìn về phía Trương Tử Hàm.

Mà Dương Thiên Lô qua hành động vô thượng của Phong Mã Ngưu, mỗi một chữ, mỗi một câu tái hiện lại đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, mặt mũi hồng hào, toàn thân bay bổng như muốn thuận gió mà đi, ánh mắt nhìn thẳng về phía Trương Tử Hàm đang đỏ mặt, tình yêu trong lòng dào dạt như nước sông, liên miên không dứt.

Phong Mã Ngưu sau khi diễn xong, trầm giọng nói:

- Lão đại sở dĩ tin tưởng chính mình, cũng là tin tưởng ở tuệ nhãn tinh tường của tẩu tử, từng lời từng lời như chém đinh chặt sắt, hoàn toàn thể hiện được hình tượng kinh thiên địa khiếp quỷ thần của lão đại. Kiếp này có kiếp thê như vậy, còn cầu gì nữa? Kiếp này có được lang quân như vậy, làm thê cũng còn gì hối tiếc? Ta bởi vì có thể có được lão đại và tẩu tử như vậy mà quang vinh.

- Ha ha ha...Tốt! Bộ dáng cầm thú của hần, ngươi diễn rất tài tình. Tuy nhiên, ngươi nói sai một điểm rồi.

- Gì?

- Cái gì mà hoàn toàn thể hiện? Những lời Tử Hàm nói tuy là lời nói thật, nhưng cũng chỉ nói được một phần mà thôi. Ủ, một phần ưu điểm rất nhỏ mà thôi. Ca vẫn luôn xuất sắc, nhưng Tử Hàm tuệ nhãn như đước, cũng chỉ thấy được một góc của núi băng mà thôi.

Dương Thiên Lô mặt mày hớn hở, phi thường đắc ý nói. Bộ dáng kia cũng không có kém Lô Hoàn lỗ mũi hếch lên trời rồi.

- Ách... Sai lầm! Sai lầm!

Phong Mã Ngưu rất phối hợp nói, trong lòng đối với lão đại vô sỉ này càng thêm kính nể.

- Phi! Phi! Phi! Phi...

Bốn người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Mộc Tử Vi và Trương Tử Hàm không chút do dự mà “phi” ra tiếng. Mà Dương Thiên Ngạo lại im lặng mỉm cười. Vũ Đại Lãng hai mắt trừng lớn như chuông đồng, chất phác trung thực, nhìn Dương Thiên Lôi với vẻ đồng tình.

- Bớt dặt vàng lên mặt mình đi, ta... Lúc đó ta chỉ là tức giận mà nói ra, chứ người nào có tốt như vậy.

Trương Tử Hàm mắc cỡ đỏ mặt nói. Ngay lúc đó, nàng đúng là bởi vì tức giận mới không hề cố kỵ mà nói ra tiếng lòng của mình. Nhưng giờ khắc này, nghe Phong Mã Ngưu mô phỏng lại nguyên văn, khiến nàng làm sao chịu nổi? Nhất là lại còn làm trò trước mặt mọi người. Mà Dương Thiên Lôi đã vật còn không biết xấu hổ, còn tự khen đến thành cái dạng này, rõ ràng là đu dây điện mà.

- Ha ha... Tử Hàm, ta biết, nàng sợ ta kiêu ngạo. Yên tâm! Ca là người khiêm tốn, sẽ không vì thế mà kiêu ngạo đâu. Ha ha ha...

Dương Thiên Lôi vừa cười vừa nói, tâm tình thật là sung sướng. Bất luận người nào ca ngợi mình, cũng không bằng được Tử Hàm muội muội thân yêu a.

- Đại sắc lang! Không biết xấu hổ. Người mà khiêm tốn? Cả thế giới này còn không tìm được người nào tự đại như người, cũng không có người nào da mặt dày hơn so với người.

Mộc Tử Vi trừng mắt làm mặt quỷ nhìn Dương Thiên Lôi, rất hung hăng, rất trực tiếp, rất dứt khoát mà hất thẳng một chậu nước lạnh vào mặt hắn.

Dương Thiên Lôi thiếu chút nữa nghẹn chết. Vốn tưởng rằng cô nàng này đã đổi tính, không nghĩ tới không nói lời nào thì thôi, vừa nói liền ra một đòn cảnh cáo. Người mắng người không thể nhẹ nhàng hơn một chút sao?

Dương Thiên Lôi tàn bạo vươn hai bàn tay, một lần nữa thi triển chiêu thức “Cầm nãi long trảo thủ”, hơn nữa còn làm ra bộ dáng “lão tử sẽ bóp mạnh tiểu mimi của người”.

Đáng tiếc, lần này vậy mà mất linh rồi.

Mộc Tử Vi không những không che đi bộ ngực của mình, ngược lại còn khiêu khích mà ưỡn ngực lên.

- Móa!

Dương Thiên Lôi thẫn mắng trong lòng:

- Vậy mà không sợ lão tử. Có vẻ như đã lớn hơn một chút rồi a.

Một hồi vui đùa ầm ĩ qua đi, mọi người nhất thời bắt đầu trở nên hào hứng, đều lần lượt nói ra tình hình hiện tại của chính mình, ước hẹn ngày mai nếu tình huống cho phép, hẹn gặp nhau ở cửa Hồng Hoang Sơn Mạch, sau đó liền cáo từ.

Sau khi Tiêu Như Mộng trở lại Thiên Mộng Phong, liền truyền lệnh xuống, khi Lôi Hoành từ đàn tràng trở về lập tức đến “Mộng Huyền Cung”. Nàng muốn trong khoảng thời gian ngắn toàn lực đề thăng thực lực của Lôi Hoành. Dù sao, Tiêu Như Mộng tiến cử một đệ tử mới nhập môn như Lôi Hoành bước vào Huyền Hoàng Kỳ tu luyện, áp lực là rất lớn. Huống chi nàng còn có bí mật không thể cho ai biết.

136. Chương 122: Thế Nào Mới Là Nam Nhân Chân Chính

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 122: Thế nào mới là nam nhân chân chính

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khác với Đan Thanh Dương, lão chỉ có hai đệ tử. Tuy rằng cũng đều là cảnh giới Hậu Thiên, nhưng không có bất luận người nào phản đối. Hơn nữa, thân thể ngũ hành của Sở Hương Hương là cực kỳ hiếm thấy, lại cũng là người có được Đại vận khí.

Mà Tiêu Như Mộng không chỉ chịu áp lực từ phía các Thái Thượng trưởng lão, đồng thời còn phải chịu áp lực của đông đảo đệ tử Tiên Thiên dưới trướng tại Thiên Mông Phong. Đương nhiên, đây là hành động bí mật. Ngoại trừ tám vị trưởng lão và tám đệ tử được lựa chọn, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ai tiết lộ ra một chút tin tức nào. Nhưng cuối cùng có một ngày sẽ truyền bá rõ ràng khắp thiên hạ.

Cho nên, để bịt miệng đông đảo đệ tử, Tiêu Như Mộng phải khiến Lôi Hoành bỗng nhiên nổi tiếng. Chỉ cần thực lực của Lôi Hoành trong tương lai đủ để chấn nhiếp quần hùng, bất luận kẻ nào cũng không dám có một câu oán hận.

Tiêu Như Mộng lẳng lặng chờ đợi, khí tức toàn thân đã điều chỉnh tới trạng thái đỉnh phong. Nàng không tiếc hao phí hàng trăm năm tu vi của bản thân mà tẩy kinh phạt tủy cho Lôi Hoành, đồng thời truyền lĩnh ngộ thiên đạo của mình vào cơ thể Lôi Hoành.

Chỉ có như vậy, Lôi Hoành mới có thể tấn chức Tiên Thiên trong thời gian ngắn nhất, từ đó thu được thành tựu kinh người trong Huyền Hoàng Kỳ, có một ngày đạt tới Tiên Thiên cấp năm “Thiên Nhân hợp nhất”, chân chính nắm trong tay tinh thần lực thuộc tính Lôi.

- Báo!

Đúng lúc này, từ bên ngoài Mộng Huyền Cung của Tiêu Như Mộng truyền đến tiếng hô to gấp gáp.

- Hử? Chuyện gì xảy ra?

Thần niệm của Tiêu Như Mộng khẽ động, liền phát hiện tình trạng khác thường của Lôi Hoành, vậy mà được một tên đệ tử ôm trở về, hơn nữa, dường như còn ở trạng thái hôn mê. Xương cốt toàn thân không ngờ đều có chỗ vỡ vụn, hiển nhiên là bị người ta mạnh mẽ bẻ gãy. Hơn nữa, vẻ mặt đầy máu đen, không còn rõ hình hài. Tiêu Như Mộng nhất thời tức giận quát hỏi.

- Bẩm Thái Thượng trưởng lão, theo môn hạ đệ tử nói lại, Lôi Hoành là...

Tên đệ tử đưa Lôi Hoành tới thấy vẻ mặt tức giận của Tiêu Như Mộng, tựa hồ không biết mở miệng thế nào.

- Nói đúng sự thật!

Tiêu Như Mộng trầm giọng nói, hai tay khẽ vung lên. Thân thể Lôi Hoành liền được một cỗ năng lượng nhu hòa dồi dào vây lấy, bay đến trước mặt nàng.

- Là Lôi Hoành cùng với mấy người Đế Quốc Cát Ương phát sinh xung đột, bị một đệ tử tên là Dương Thiên Lôi đả thương.

- Cái gì? Dương Thiên Lôi?

Tiêu Như Mộng nhất thời thất kinh.

Nếu như là những người khác, Tiêu Như Mộng có thể còn không biết, dù sao Trảm Không Kiếm Phái có hơn mười vạn đệ tử, ngoại trừ một ít người kinh tài tuyệt diệu, những người khác căn bản không lọt vào mắt nàng. Nhưng Dương Thiên Lôi lại khác. Vừa rồi khi các vị Thái Thượng trưởng lão tụ họp một chỗ có thảo luận qua. Đó không phải là đệ tử của Đan Thanh Dương, Tinh Giả cấp bốn, thân thể đơn thuộc tính sao? Lôi Hoành sao lại có thể bị hắn đánh đến trọng thương?

- Không có khả năng. Là ai xuất thủ tương trợ? Lẽ nào bọn chúng hợp nhau tấn công?

Trong nháy mắt Tiêu Như Mộng liền đoán ra ẩn tình trong đó.

- Việc này...

- Nói!

Sau khi tên đệ tử nói rõ tình huống thật sự phát sinh trên Thiên Minh Phong, sắc mặt Tiêu Như Mộng trở nên hết sức âm trầm. Hơn một nghìn người vây xem, đệ tử thân truyền của nàng, với ưu thế tuyệt đối, vậy mà bị đánh cho không còn sức đánh trả. Không những thế, Đan Dược, Kim Cương Pháp Kiếm cũng bị cướp sạch không còn.

Đây không chỉ là nhục nhã đối với Lôi Hoành, không hề nghi ngờ gì, chính là hung hăng tát vào mặt Tiêu Như Mộng nàng một cái thật kêu.

Lôi Hoành đã tấn cấp Tinh Giả cấp tám, hơn nữa cũng lĩnh ngộ một tia thuộc tính Lôi, nhưng Dương Thiên Lôi, nguyên là một tên Tinh Giả cấp bốn, không ngờ cường hãn như vậy. Không lẽ trong thời gian ba ngày ngắn ngủi tại Huyền Hoàng Kỳ, hắn lại có thể đột phá đến Tinh Giả cấp chín đỉnh phong?

Bằng không lấy thuộc tính của Lôi Hoành, gặp phải đối thủ đồng cấp trên cơ bản là vô địch. Há lại có thể thất bại? Cho dù là Sở Hương Hương thân thể ngũ hành, tấn cấp đến Tinh Giả cấp tám, Lôi Hoành cũng có phần thắng. Trừ phi Sở Hương Hương đạt tới cảnh giới ngũ hành cấp tám đại viên mãn.

Nhưng Dương Thiên Lôi dựa vào thực lực bản thân lại có thể đánh bại mọi người, hơn nữa, đánh bại với ưu thế tuyệt đối.

- Truyền lệnh ta, phạm là đệ tử Thiên Mộng Phong, bất luận kẻ nào cũng không được trả thù Dương Thiên Lôi.

Tiêu Như Mộng bỗng nhiên trầm giọng nói.

- Việc này...

Tên đệ tử đưa Lôi Hoành về vốn tưởng rằng Tiêu Như Mộng đang rất giận dữ, tất nhiên sẽ để môn hạ đệ tử vì Lôi Hoành mà xả giận, không nghĩ tới Tiêu Như Mộng lại nói như thế, còn tưởng mình nghe nhầm.

- Hừ! Té ngã ở đâu sẽ tự đứng lên ở đó. Làm đệ tử thân truyền của ta, nếu như không thể bằng vào lực lượng của chính mình mà lấy lại tôn nghiêm, lần thất bại và khuất nhục này chính sẽ trở thành ma chướng trên con đường tu đạo về sau của hắn.

Tiêu Như Mộng phát phát tay, sau khi tên đệ tử kia lui xuống, liền trực tiếp ôm Lôi Hoành đang hôn mê đi vào trong mật thất.

...

“Bình!”

Kim Tầm bảo y trên người Lôi Hoành ầm ầm nát vụn, biến hắn thành toàn thân xích lỏa.

Tiêu Như Mộng từ trên người Lôi Hoành, mỗi một phát đánh xuống đều truyền đến từng đợt tiếng “răng rắc”. Những xương cốt đã bị Dương Thiên Lôi bẻ gãy vậy mà từng đoạn, từng đoạn vỡ vụn, biến thành bột mịn.

Không chỉ có như vậy, ngay cả gân mạch, cốt tủy, máu cũng đều bị triệt để đánh tan.

Mặc dù Lôi Hoành bị niệm lực của Tiêu Như Mộng khống chế, từ lâu đã tiến nhập trạng thái hôn mê sâu nhưng vẫn điên cuồng vận vạo. Có thể thấy được loại thống khổ này kinh khủng như thế nào.

- Tẩy kinh phạt tủy, gây dựng lại huyết nhục, khiêu cô động, trăm mặt thông suốt.

Một tia niệm lực vô hình dường như hóa thành thực chất, từ hai tay của Tiêu Như Mộng đánh ra. Mỗi lần đánh ra một chuỗi liên có một tia dung nhập vào trong thân thể Lôi Hoành, cùng với đó là một vật đen nhánh, tanh hôi, sền sệt từ trong người Lôi Hoành bật ra ngoài.

- Bình cảnh trùng trùng điệp điệp, tâm ma bên ngoài, ngàn vạn đại đạo, thiên địa tức thì, phá!

Phụt!

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Tiêu Như Mộng phun ra, hóa thành một mảng huyết vụ vây quanh thân thể Lôi Hoành. Chỉ trong chớp lát sau đó, sắc mặt Tiêu Như Mộng đã trở nên tái nhợt, thân thể run

rẫy kịch liệt, hai mắt tỏa ra quang mang rực lửa, chậm rãi dung nhập từng tia máu huyết vào trong cơ thể Lôi Hoành.

Xương cốt, cốt tủy, kinh mạch, cơ nhục vốn đã nát bấy bắt đầu chậm rãi gây dựng lại.

Sau hai canh giờ, khi máu huyết đã hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể Lôi Hoành, Tiêu Như Mộng mới thở phào nhẹ nhõm. Trong nháy mắt, nàng nuốt vào hơn một nghìn viên đan dược, ngồi xếp bằng trước mặt Lôi Hoành. Nhìn thân thể xích lỏa của Lôi Hoành, trong mắt Tiêu Như Mộng hiện lên hai đạo tinh quang sáng rực.

- Tu vi trăm năm có là gì? Chỉ cần Lôi Hoành có thể tấn cấp Tiên Thiên cấp năm “Thiên nhân hợp nhất”, chân chính nắm lực lượng thuộc tính Lôi trong tay, chính là ngày ta thu lại cả vốn lẫn lời. Thời điểm thu hồi lại hết thấy, cũng là lúc ta dễ dàng tiến nhập cảnh giới Tiên Thiên cấp chín “Phá đan thành anh”. Cửu trọng thiên kiếp cũng không hề phong hiểm nữa, chính thức bước chân vào Thần Đạo, trở thành Thiên Cổ Cự Đầu. Ngày đó sắp tới rồi. Ha ha ha...

Tiêu Như Mộng điên cuồng cười lớn.

- Thiên phú kinh người thì sao? Đại vận khí thì thế nào? Ta từ hai bàn tay trắng, có thể đi được tới ngày hôm nay là bởi vì ta có thái bổ vô thượng “Huyền Tẫn” này.

- Đáng tiếc, ta thật vất vả mới bồi dưỡng được mấy đệ tử thiên tài, lại bị tên tiểu tử ngày đó chém giết. Bằng không, lúc này ta đã đạt tới cảnh giới “Phá đan thành anh” từ lâu rồi.

- Tên Dương Thiên Lôi kia có lẽ cũng có chỗ hơn người, ngược lại không để Lôi Hoành chém giết hẳn quá sớm. Nếu như... Hắc hắc...

Một tia khí tức âm tàn độc ác từ trên mặt Tiêu Như Mộng phát ra. Bất luận kẻ nào cũng không ngờ rằng, thân là Thái Thượng trưởng lão của một đại phái chính đạo, lúc này vậy mà so với người trong ma đạo lại càng âm trầm kinh khủng hơn, khắp nơi lộ ra âm mưu quỷ kế và ma khí ngạt trời.

...

- Hắt xì!

Dương Thiên Lôi nhin không được, giật nảy mình, khẽ rung mình một cái.

- Mẹ kiếp! Tên nào dám nguyên rửa lão tử? Chẳng lẽ là tên Lôi Hoành ngu ngốc kia? Ủ! Nghĩ cũng đúng. Chỉ là xương cốt bị lão tử cắt đứt mà thôi, với thực lực của Trảm Không Kiếm Phái, không đầy một phút đồng hồ liền có thể chữa khỏi. Bất quá, tên ngốc này ở trước mặt ca sớm đã định trước là gặp bi kịch rồi.

- Người lắm bầm cái gì vậy?

Sở Hương Hương hai tay chống nạnh, mắt hạnh trừng trừng, hai chân khễ mở ra, kiên quyết chỉ vào Dương Thiên Lôi, tức giận mắng:

- Bảo ngươi xuất ra thực lực chân chính, khó như vậy sao? Hay là ngươi không dám?

- Khụ khụ...

Dương Thiên Lôi nhìn hai vật đang rung rẩy của Sở Hương Hương, nhin không được nuốt nước miếng một cái, nói:

- Hương Hương tỷ, đệ thật sự hết sức rồi, thực lực chỉ có vậy thôi a.

- Nói bậy! Lôi Hoành tu vi cấp tám đỉnh phong, còn có pháp khí thượng phẩm, đều bị ngươi dễ dàng đánh bại, ngươi lại chỉ có chút thực lực ấy?

Sở Hương Hương vô cùng phẫn nộ. Nàng vừa mới tấn cấp đến cảnh giới cấp bảy đỉnh phong, ngũ hành đại viên mãn, lúc này rất hi vọng có thể thống thống khoái khoái mà đánh một trận để củng cố, kiểm nghiệm tu vi của mình.

Cho nên, ngay khi đám người Trương Tử Hàm rời khỏi, Sở Hương Hương liền không thể chờ được mà yêu cầu Dương Thiên Lôi đánh một trận. Nhưng không nghĩ tới tên này lại cứ trơn tuột như lươn, khiến mình có lực mà không có chỗ dùng, trong lòng vô cùng uất ức.

- Cái này... Kỳ thực, lúc đó đan điền của đệ bạo phát, tức sùi bọt mép, cho nên mới phát huy ra hai trăm phần trăm thực lực. Đệ thật sự đã hết sức a...

Dương Thiên Lôi cũng vô cùng phiền muộn nói.

Đích xác, khi đối mặt với Lôi Hoành, Dương Thiên Lôi biểu hiện ra mạnh mẽ đến cực điểm, sức chiến đấu cũng phát huy đến cực hạn. Thế nhưng khi đối mặt với Sở Hương Hương, hẳn lại có cảm giác giống hệt Sở Hương Hương, có lực mà không có chỗ dùng.

Sở Hương Hương đạt tới Ngũ hành đại viên mãn, lực ngũ hành lưu chuyển không ngừng, kim-mộc-thủy-hỏa-thổ, tùy thời hợp nhất, lực lượng bộc phát ra tuyệt đối là kinh khủng.

Hơn nữa, Sở Hương Hương nắm giữ tinh kỹ cực kỳ phức tạp, thường xuyên biến đổi, chung quy có thể ở thời khắc then chốt, đưa ra tinh kỹ thỏa đáng nhất, so với nhà giàu mới nổi, tấn thăng mấy cấp như Lôi Hoành hay Dương Thiên Lôi mà nói, kinh nghiệm chiến đấu lão luyện hơn rất nhiều.

Trừ phi Dương Thiên Lôi dốc sức liều mạng, bằng không căn bản không thể nào thắng được Sở Hương Hương.

- Không có khả năng. Người rõ ràng không có tận lực, không nóng không lạnh, như một tên ảo lả, như ngọn nến đầu thương. Người có phải là nam nhân không vậy?

Sở Hương Hương nâng cao bộ ngực, tràn đầy khinh thường nói.

- Ta... Kháo!

Dương Thiên Lôi thiếu chút nữa thổ huyết.

Bình sinh hắn ghét nhất bị nói là ảo lả, cực lực không muốn làm nhất chính là ngọn nến đầu thương, cảm thấy nhục nhã, uất ức nhất là khi có người hỏi hắn có phải là nam nhân hay không.

Sở Hương Hương nói ra một mạch những thứ Dương Thiên Lôi tuyệt đối không chịu được. Tuy rằng hắn biết rõ cô nàng này đang chơi trò khích tướng, nhưng lại không thể nào nhịn được.

- Đã như vậy, ca khiến cho nàng biết, cái gì là kim thương không gãy, cái gì là nam nhân chân chính.

Dương Thiên Lôi rống giận trong lòng, tinh thần lực hệ thổ cuộn cuộn, nhất thời như núi như biển tàn bạo phát ra.

Trong mắt Sở Hương Hương hiện lên một tia giảo hoạt. Tên này quả nhiên rất quan tâm điều này. Hắc hắc.

Gian kế thực hiện được, Sở Hương Hương cũng không dám hàm hồ, lực ngũ hành nhất thời lưu chuyển trong cơ thể, thân hình nhoáng lên, trực tiếp nghiêng hướng về phía Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi ra quyền như núi, cuộn cuộn nặng nề, lực lượng trầm mạnh, phát huy tinh túy của tinh thần lực hệ thổ vô cùng nhuần nhuyễn. Mỗi một bước bước ra, nham thạch cứng rắn trên mặt đất đều có thể biến thành đá vụn bay tán loạn. Mỗi một quyền đánh ra, đều như thái sơn áp đỉnh, mang theo uy áp cuộn cuộn khủng khiếp.

Mà Sở Hương Hương khi thì ôn nhu như nước, khi lại nặng nề như núi, khi thì lợi hại như kim, khi lại cuồng bạo như lửa, khi thì quần quít như cây leo... Lực ngũ hành liên miên không dứt, chuyển động không ngừng. Càng kinh khủng hơn chính là, lực ngũ hành đại luân hồi, trong sát na khi ngũ hành hợp nhất, uy lực bộc phát ra có thể tương đương gấp năm lần Tinh Giả cấp bảy đỉnh phong đơn thuộc tính.

Thế nhưng, tuy rằng Sở Hương Hương kinh khủng, Dương Thiên Lôi lại càng biến thái hơn.

Lực chống trả cường đại, bất chấp khí tràng, thuộc tính uy áp biến thái khiến Sở Hương Hương theo không kịp.

Càng làm cho Sở Hương Hương nổi trận lôi đình chính là, sau một lúc Dương Thiên Lôi lợi dụng tinh kỹ chiến đấu, phát hiện không có bất luận ưu thế gì, liền trực tiếp bỏ qua, không thêm quan tâm công kích của Sở Hương Hương, tàn bạo tới gần, điên cuồng tấn công. Mỗi một chiêu, một thức đều đơn giản đến cực điểm, cũng trực tiếp đến cực điểm, chiêu chiêu thức thức đều nhằm vào ngực nàng.

Buộc Sở Hương Hương phải tránh trái, tránh phải, lúc nào cũng phải chú ý bảo vệ bộ ngực.

“Nàng dám nói ca là cây nền đầu thương? Nàng dám nghi ngờ ca có phải là nam nhân hay không? Ca nếu không bắt được tiểu mimi của nàng, sẽ trực tiếp xin lỗi nhân dân toàn quốc.”

Dương Thiên Lôi điên cuồng gào thét trong lòng, nhưng cũng không thể không thừa nhận, thân thể ngũ hành thực sự là bư hãn, khiến Dương Thiên Lôi có chút nhịn không được muốn thi triển ra khả năng biến ảo ngũ hành, con bài chưa lật của mình.

137. Chương 123: Xung Động

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 123: Xung động

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một mặt âm thầm học tập cách phối hợp lực lượng ngũ hành của Sở Hương Hương, mặt khác điên cuồng tấn công nàng.

Thời gian trôi qua, Sở Hương Hương đã đỡ mồ hôi nhễ nhại, dần dần lộ ra vẻ mệt mỏi, mà tốc độ tấn công của Dương Thiên Lôi cũng từ từ chậm lại.

Điều này đối với thể lực biến thái của hắn mà nói, tuyệt đối là không có khả năng, chỉ là hắn giảm tốc độ vô cùng cẩn thận, khiến người khôn khéo như Sở Hương Hương cũng không phát hiện ra. Hơn nữa dần dần nàng còn thích ứng với tiết tấu của Dương Thiên Lôi.

- Tiếp chiêu!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên quát to một tiếng:

- Quét ngang chân!

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên khom người, thân thể xoay tròn một vòng như con quay. Một chân bỗng nhiên kéo dài ra một đoạn, nhanh như thiểm điện quét về phía hạ thân của Sở Hương Hương.

Sở Hương Hương cả kinh, lập tức hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên bắn lên. Chưởng ảnh đầy trời như phô thiên cái địa, trực tiếp bao phủ lên người Dương Thiên Lôi.

Khiến Dương Thiên Lôi dính đầy bụi đất mà vội vã lui lại.

Chỉ là, Sở Hương Hương vừa rơi xuống đất, Dương Thiên Lôi lại một lần nữa hét to:

- Quét ngang chân!

Tốc độ vẫn không hề thay đổi, thậm chí chậm hơn một chút.

Sở Hương Hương càng thoải mái mà tránh thoát.

- Quét ngang chân!

Dương Thiên Lôi tiếp tục hét lớn một tiếng.

Sở Hương Hương rất buồn bực. Người không thể đỡ một chiêu khác sao? Loại chiêu thức rách nát này mà cũng muốn đánh lén ta sao?

Vừa nghe Dương Thiên Lôi hét “Quét ngang chân!”, Sở Hương Hương không hề nghĩ ngợi liền bay lên trời, lại lần nữa bức lui Dương Thiên Lôi.

Thế nhưng, đúng lúc này, thân ảnh Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nhanh hơn mấy lần, như thiểm điện đánh về phía Sở Hương Hương. Đầu còn cái gì là “Quét ngang chân” nữa.

- Bắt Nãi Long Trảo Thủ!

Khi Sở Hương Hương nghe thấy thanh âm này, căn bản không kịp phản ứng. Lực ngũ hành còn chưa có vận chuyển ra, liền cảm thấy trước ngực bị xiết chặt. Hai bàn tay Dương Thiên Lôi trực tiếp chộp thẳng vào hai quả tuyết lê trước ngực mình.

- Ahhh!

Sở Hương Hương kêu lên một tiếng sợ hãi, nhất thời trước ngực nảy lên một cái. Loại cảm giác được vuốt ve này khiến nàng mất đi hoàn toàn lực lượng, trực tiếp từ không trung rơi thẳng xuống phía dưới. Càng làm cho Sở Hương Hương nổi trận lôi đình chính là, ngay khi Dương Thiên Lôi buông tiểu mimi của mình ra, vậy mà trực tiếp ôm ngang eo mình, “phù phù” một tiếng rơi xuống đất, hung hăng đè nàng xuống dưới thân.

Vừa rơi xuống mặt đất, hai tay Dương Thiên Lôi nhanh như chớp, trực tiếp đè lấy hai tay Sở Hương Hương, thân thể gắt gao dán sát trên người nàng, mặt đối mặt, ngực đối ngực, trong mắt tản ra một tia điên cuồng, xấu xa, đắc ý, tàn bạo mà hỏi:

- Ta có phải là nam nhân hay không?

- Dương Thiên Lôi...Người... Tên đại sắc lang này. Mau buông ta ra!

Sở Hương Hương tức giận vùng vẫy, chỉ là hai tay của Dương Thiên Lôi cứng như kim sắt, cho dù nàng giãy giụa thế nào cũng không lay động được mảy may. Càng kinh khủng hơn chính là, khí tức nam tử dày đặc, còn có khuôn mặt Dương Thiên Lôi gần trong gang tấc, khiến trái tim Sở Hương Hương đập nhanh gấp trăm lần, lực lượng cũng yếu bớt cả nghìn lần. Lấy cái gì phản kháng đây?

- Trước hết nàng nói đi đã. Ta có phải là nam nhân không?

- Người là đại sắc lang, là nền đầu thương, ẻo lả!

Sở Hương Hương triệt để phần nộ rồi. Đã khi nào nàng chịu uy hiếp như vậy chưa? Hơn nữa kẻ uy hiếp mình lại là tên tiểu hài tử xấu xa, tiểu hài tử mà ba ngày trước nàng còn có thể tùy ý chà đạp. Thân là tiểu yêu nữ, trước uy hiếp mà dễ dàng thỏa hiệp như vậy, còn gọi là tiểu yêu nữ sao?

- Cái gì? Nàng nàng nàng... Nàng đây là bức ta!

Vốn là bị cảm xúc say lòng kia khiến cho trong lòng ngứa ngáy, lúc này lại đang nằm trên người Sở Hương Hương, cảm thụ được thân thể mềm mại, lồi lõm hấp dẫn của nàng, càng khiến nội tâm Dương Thiên Lôi thêm sợ hãi, bộ vị nhạy cảm trên cơ thể hắn từ lâu đã không thành thật mà ngẩng cao đầu, hiên ngang mà đứng. Chỉ là, Dương Thiên Lôi vẫn cố duy trì một tia lý trí, kìm chế hạ thân. Nhưng lúc này lại bị Sở Hương Hương đả kích như vậy, thú huyết vốn tiềm tàng trong Dương Thiên Lôi triệt để sôi trào. Còn quản cái khi gió gì nữa, ca bắt chấp mọi thứ rồi!

Cùng lúc hạ thân bùng lên, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên trầm người xuống.

- Ahhhh!

Sở Hương Hương nhất thời phát ra một tiếng kêu sợ hãi. Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đỏ bừng, nhất thời giống như hào quang xán lạn. Ngay lúc đó, nàng rõ ràng cảm ứng được một vật cứng giống như cây gậy hung hăng đâm vào giữa hai đùi mình.

Cố gắng dốc hết chút sức lực cuối cùng, Sở Hương Hương liều mạng khép chặt hai chân lại. Bằng không, một khi chúng tách ra, chuyện mà nàng sắp sửa phải đối mặt tuyệt đối là hung hiểm gấp mười, gấp trăm lần. Nàng rất rõ ràng, vật kia sắp sửa đặt trúng nơi nào rồi.

- Ta có phải là nam nhân không?

Dương Thiên Lôi lại tiếp tục hỏi.

- Người... Tên đại sắc lang này...Người có phải...Người có phải... Được chưa? Ô ô...

Dưới tình huống bất đắc dĩ, Sở Hương Hương bị bức cung đành phải đáp bừa, nhưng trong lòng lại dâng lên vô hạn ủy khuất. Nàng vốn được xưng là tiểu yêu nữ, vậy mà bây giờ khóc nức lên, nước mắt trong suốt nhất thời tràn mi.

Nhìn quen nam nhân ba vợ bốn nàng hầu, từ nhỏ Sở Hương Hương đã cảm ứng được tư tưởng khác người, trưởng thành sớm hơn so với bất cứ người nào. Đồng thời, đối với tư tưởng xấu xa của nam nhân, nàng cũng kháng cự quyết liệt hơn so với bất kỳ ai. Nàng luôn cố chấp cho rằng, suốt cuộc đời mình sẽ không phát sinh quan hệ với bất luận nam nhân nào, lại càng không bao giờ cho phép nam nhân tiếp xúc với cơ thể mình. Đây không phải bằng thanh ngọc khiết, không phải thủ thân như ngọc, mà là cảm giác chán ghét phát ra từ sâu trong nội tâm nàng.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi trong lúc vô tình đã có hai lần tiếp xúc thân mật với nàng, nhưng trong lòng nàng chỉ coi Dương Thiên Lôi là một tiểu hài tử chưa lớn, coi hấn như đồ chơi tốt, hay một tiểu đệ đệ thần bí của mình mà thôi.

Cho nên, nàng không để ý hai lần ngoài ý muốn đó.

Nhưng còn bây giờ thì sao?

Dương Thiên Lôi không những cường thế dùng thủ đoạn hèn mọn bỉ ổi mà chộp tới bộ ngực của nàng, lại còn nằm đè lên người nàng, dùng thứ đồ kia tập kích thân thể nàng. Tuy rằng nàng vẫn không nhìn thấu tâm lý Dương Thiên Lôi, nhưng lại có thể xác định, giờ khắc này, Dương Thiên Lôi so với những tên nam nhân cầm thú vừa thấy nàng hai mắt liền tỏa sáng cũng không khác gì nhau.

Nhưng nàng lại vô lực phản kháng, thậm chí còn bị Dương Thiên Lôi bức bách phải thỏa hiệp.

Thân là công chúa Đế Quốc Cát Ương, là thiên tài thân thể ngũ hành, nàng có khi nào chịu đựng qua loại ủy khuất này?

Dương Thiên Lôi nhất thời trợn tròn mắt, tiểu đệ đệ đang khí thế hiên ngang cũng lập tức yên lặng xuống. Hấn không nghĩ tới phản ứng của Sở Hương Hương lại kịch liệt như vậy, càng không nghĩ tới Sở Hương Hương sẽ khóc. Có phải chính mình đã hơi quá đáng chăng?

Dương Thiên Lôi cuống quýt từ trên người Sở Hương Hương nhảy bật dậy, xấu hổ đến cực điểm nói:

- Hương Hương tỷ... Ta... Ta không phải cố ý, chỉ là...giỡn chơi với tỷ một chút mà thôi!

Sở Hương Hương đứng thẳng lên, cũng không thèm nhìn Dương Thiên Lôi, liền bật khóc rồi chạy ào lên lầu hai Lăng Vân Các. “Phảnh!” một tiếng, đóng cửa lại.

Dương Thiên Lôi ngây ngốc nhìn bóng lưng thon thả đáng yêu, mái tóc rối tung bay phất phơ trong gió cùng những giọt nước mắt trong suốt của Sở Hương Hương, trong lòng chỉ có hối hận và hối hận.

- Ba! Ba!

Dương Thiên Lôi đập tay trái lên tay phải, lại đập tay phải vào tay trái:

- Con mẹ nó! Ai bảo người nhịn không được? Ai cho người dề như vậy?

Dương Thiên Lôi chính là đang muốn đánh tiểu đệ đệ của mình, nhưng rốt cục không đành lòng, bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng hối hận không ngớt:

- Hình như hơi quá đáng a... Đã có Tử Hàm muội muội còn đối đãi như vậy với Hương Hương tỷ... Nàng có vẻ rất thương tâm. Làm sao bây giờ? Mẹ kiếp! Đều là do tiểu đệ đệ giá họa. Nếu như không chọc cái kia một chút, nói không chừng...

- Ài... Thì ra cuộc đời sợ nhất không phải bị người khác nói mình là ngọn nến đầu thương, ảo lả, cũng không phải bị hoài nghi có phải là nam nhân hay không, mà chính là nước mắt của nữ nhân.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt kia, Dương Thiên Lôi cười cười tự giễu nói.

Cái gì lời vàng yêu đương, cái gì bí quyết tán gái... Giờ phút này đối với hắn chẳng khác gì phù vân.

Chọc cũng đã chọc rồi. Tuy rằng chỉ là kết quả của trò đùa dai và bản tính xấu xa, cũng không có tạo thành thương tổn thực sự gì. Nhưng khi Dương Thiên Lôi tỉnh táo lại, cũng hiểu được động tác như vậy đối với một thiếu nữ chưa hề nộ tình sẽ tạo thành đả kích lớn thế nào. Hơn nữa, hắn còn có ý định ngắt tiểu mimi của người ta.

Nếu như là Trương Tử Hàm thì cũng thôi đi, có danh có phận, hai bên đồng tình, mình còn có thể vỗ ngực cao giọng mà nói:

- Ta chịu trách nhiệm!

Nhưng đây lại là Sở Hương Hương. Không thể phủ nhận, đối với mỹ nữ như Sở Hương Hương mà nói, tên Dương Thiên Lôi xấu xa này nếu không muốn là tuyệt đối không có khả năng. Cũng bởi vì có suy nghĩ này, cho nên hắn mới có thể “Mượn gió bẻ măng”, “Dựa thế làm càn”, làm ra loại chuyện tình khiến Sở Hương Hương không thể chịu được này.

Thế nhưng hắn cũng không dám đứng ra nói: “Ta chịu trách nhiệm”.

Hơn nữa, cho dù hắn nói, Sở Hương Hương sẽ đáp ứng sao? Nàng làm sao đối mặt với Dương Thiên Lôi? Quan trọng hơn là, làm sao đối mặt với Trương Tử Hàm?

Dương Thiên Lôi phiền muộn trở về phòng mình, tâm trạng mãi vẫn không thể bình tĩnh trở lại. Tràn ngập trong đầu đều là hình ảnh khốc liệt thương tâm của Sở Hương Hương.

- Móa!

Tâm thần Dương Thiên Lôi bồn chồn, đứng ngồi không yên. Loại cảm giác này rất không thoải mái. Nhưng biết làm sao bây giờ? Đi an ủi Sở Hương Hương sao? An ủi thế nào đây?

- Đa tình tự cổ nan di hận. Dĩ hận miên miên vô tuyệt kỳ. Mẹ kiếp! Lời cổ nhân nói cấm có sai! Còn muốn cái gì bằng tuyệt thế thần công khiến cho vô số muội muội say mê. Đây không phải là vô nghĩa sao?

- Người thích nàng?

Ngay khi Dương Thiên Lôi đang luống cuống vạn phần, Lăng Hi cảm thụ được cảm xúc chấn động của Dương Thiên Lôi, liền trực tiếp triệu hoán hắn tới trong đầu. Tuy nhiên, thân ảnh của Lăng Hi cũng không xuất hiện.

- Thích? Ta đã có Trương Tử Hàm.

Dương Thiên Lôi sững sờ nói.

Trong khoảng thời gian này, nguyên thần suy yếu của Lăng Hi đã dần dần trở nên ổn định lại, thường xuyên trao đổi cùng Dương Thiên Lôi. Trong những lúc đó, hai người cơ bản không có gì bí mật. Lăng Hi đối với Dương Thiên Lôi và những người bên cạnh hắn cũng đều có hiểu biết nhất định.

- Ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có thích nàng không?

- Việc này... Nàng là mỹ nữ, nếu ta nói không thích chính là nói dối... Nhưng loại thích này...

- Ý ngươi là so với Trương Tử Hàm khác nhau đúng không?

Lăng Hi hỏi.

- Có lẽ vậy...

- Tốt lắm!

Lăng Hi cũng không nói thêm gì nữa.

Thế nhưng đúng vào lúc này, trong đầu Dương Thiên Lôi vậy là hiện ra hình ảnh một nam nhân. Đối diện với nam nhân đó chính là thân ảnh Sở Hương Hương.

Nam nhân mỉm cười, chậm rãi vươn cánh tay, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Sở Hương Hương.

- Ta xxx... Cút con bà người đi!

Dương Thiên Lôì không hề nghĩ ngợi, bước một bước liền vọt tới bên cạnh, đánh ra một quyền.

Nhất thời thân ảnh nam nhân kia cùng Sở Hương Hương đều hoàn toàn tan biến như bọt biển, mà Dương Thiên Lôì nhìn nắm tay mình chém ra, kinh ngạc không nói nên lời.

- Đạo tu luyện, tối kỵ nhất là tinh thần không yên, lo lắng, thấp thỏm, do dự, thiếu tập trung. Tình cảm dây dưa cũng tốt, tình yêu chân chính cũng vậy, chỉ có tùy tâm tùy tính, nhìn thẳng vào nội tâm của mình, mới có thể hiểu rõ ý niệm trong đầu mình, gạt bỏ tâm ma, mạnh mẽ thẳng tiến.

Đúng lúc này, thanh âm Lăng Hi vang lên như trống chiều chuông sớm, vọng tới trong tai Dương Thiên Lôì.

- Tuy tâm tùy tính, nhìn thẳng vào nội tâm mình, mới có thể hiểu rõ ý niệm trong đầu mình, gạt bỏ tâm ma, mạnh mẽ thẳng tiến.

Dương Thiên Lôì thì thầm tự nhủ, hai mắt bỗng nhiên tản mát ra hai đạo tinh quang, trầm giọng nói:

- Lăng Hi, cảm tạ nàng! Ta trời sinh mặc dù không hạ lưu nhưng lại phong lưu. Trương Tử Hàm, ta muốn, Sở Hương Hương, ta muốn, mà nàng, ta cũng muốn. Có được tình cảm gắn bó, cùng làm những chuyện vui vẻ, nhìn thẳng vào nội tâm của mình, không cần biết là phận hay là duyên.

Cùng với tiếng nói của Dương Thiên Lôì, thân hình hắc bổng nhiên biến mất trong đầu trở về bản thể. Hắc chậm rãi nhắm hai mắt lại, cứ như vậy đứng ở nơi đó, chân đạp đất, đầu đội trời, tiến nhập một trạng thái kỳ dị.

Thân thể hắc phẳng phất như lớn lên vô hạn, vô số tinh cầu phiêu đảng quanh người. Mỗi một tinh cầu, theo hô hấp của Dương Thiên Lôì, cứ phập phồng không ngừng, giống như một cơ thể sống vậy.

Mà lúc này, trong đầu Dương Thiên Lôì một mảnh không minh, cảm ứng được loại liên hệ cùng tràng cảnh kỳ diệu này, trong lòng hoàn toàn không buồn, không vui, không lo, không sợ.

- Đốn ngộ!

Lăng Hi kinh ngạc xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôì. Nàng chẳng qua là mở miệng niệm chú, không nghĩ tới Dương Thiên Lôì niệm hóa được điểm tinh tú, tiến nhập trạng thái đốn ngộ mà tu luyện giả luôn luôn thiết tha mơ ước.

Đốn ngộ, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Phải là người có đại trí tuệ, đại cơ duyên mới có thể làm được. Trong sát na đốn ngộ ấy, hết thấy mọi ý nghĩ xấu xa, hết thấy mọi tâm ma quỷ kế, đều hoàn toàn tan biến, trở về với chính bản thân của mình, nhập vào cảnh giới vô pháp, vô niệm.

- Cảm ngộ hàng vạn hàng ngàn tinh thần, rèn luyện huyết khiếu, đột phá bình cảnh Tinh Giả cấp tám.

Trong mắt Lăng Hi hiện lên một tia kinh hãi.

138. Chương 124: Tâm Cảnh, Ngộ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 124: Tâm cảnh, ngộ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tinh Giả cấp tám đột phá đến bình cảnh Tinh Giả cấp chín chính là một tầng đột phá tương đối gian nan của Hậu Thiên, bằng không toàn bộ Đế Quốc Cát Ương, cao thủ cấp chín đỉnh phong cũng không ít như vậy. Dương Huyền Phong hiện nay cũng chỉ là Tinh Giả cấp tám đỉnh phong, trước sau vẫn không thể đột phá một tầng cuối cùng.

Vốn tưởng rằng Dương Thiên Lô chỉ ít cũng phải cần một đoạn thời gian tích lũy và tôi luyện, mới có thể cảm ngộ hàng vạn hàng ngàn tinh thần cùng liên hệ với huyết khiếu bản thân, từ đó rèn luyện hoàn toàn thân thể. Không thể liệu trước, chỉ có thể dựa vào nhân thể và cảm ứng tinh thần mới có thể xác định được huyết khiếu. Không ngờ Dương Thiên Lô có thể tiến nhập trạng thái cảm ngộ.

Đốn ngộ, là then chốt để đột phá bình cảnh, so với bất kỳ tiên đan linh dược đều trân quý gấp trăm, gấp ngàn lần.

Đồng thời trong lúc đó, toàn bộ Thiên Đan Phong đều xuất hiện một cỗ dao động năng lượng cường đại, năng lượng thiên địa linh khí cuộn cuộn, vô cùng vô tận, nhất thời khiến mười cao thủ Tiên Thiên cấp bảy đều khiếp sợ, hướng về phía Lăng Vân Các bằng tốc độ nhanh nhất.

- Đốn ngộ? Lễ nào Đan Thanh Dương đốn ngộ sao?

Mười cao thủ Tiên Thiên cấp bảy đang từ trong tu luyện đột ngột mở bừng mắt, trong lòng tràn ngập khiếp sợ mà hâm mộ, thân hình nhoáng lên liền biến mất tại chỗ. Bọn họ đồng loạt hướng về nơi hội tụ thiên địa linh lực mà chạy tới.

Ngay cả Sở Hương Hương đang khóc cũng ngạc nhiên mở to hai mắt. Nàng ở gần Dương Thiên Lô nhất, hầu như ở vào khu vực trung tâm của năng lượng hội tụ. Năng lượng cuộn cuộn kia mang theo uy áp hủy thiên diệt địa, hầu như khiến nàng hít thở không thông, hùng hậu, dày đặc kinh người.

Hơn nữa, một tia khí tức huyền diệu chậm rãi tiến nhập trong đầu nàng, khiến Sở Hương Hương nhất thời ngừng khóc, quên đi mọi phiền não. Nàng nhắm mắt lại cảm ngộ tia khí tức huyền diệu kia, tiến nhập trạng thái tu luyện.

Đồng thời trong lúc đó, khi mười cao thủ Tiên Thiên cấp bảy chạy tới Lăng Vân Các với tốc độ kinh người, cũng thu liễm khí tức của mình, trực tiếp ngồi xếp bằng bốn phía quanh Lăng Vân Các, tiến nhập trạng thái tu luyện.

Một người đốn ngộ, không chỉ riêng người đó nhận được chỗ tốt khó có thể tưởng tượng, đồng thời, những người khác khi chứng kiến đốn ngộ cũng có thể thu được lợi ích rất lớn. Hơn nữa, càng ở gần trọng tâm, chỗ tốt càng lớn hơn.

Đốn ngộ, ẩn chứa đạo lý thiên địa, đại đạo pháp tắc. Chính vì vậy mới có thể dẫn động lực lượng thiên địa dày đặc, cho dù là mười cao thủ Tiên Thiên cấp bảy cũng đều có thể từ đó thu được chỗ tốt rất lớn.

Cùng lúc đó, Lăng Hi ở trong đầu Dương Thiên Lô và vật chất thần bí trong đan điền hần đều bắt đầu điên cuồng hấp thu năng lượng thiên địa, thậm chí còn gấp trăm gấp ngàn lần hấp thụ của bản thân Dương Thiên Lô.

Trong nháy mắt ngắn ngủi, ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết toàn thân Dương Thiên Lô nhất thời hiện ra rõ ràng, giống như hàng ngàn ngôi sao, rải khắp cơ thể, một lúc lâu sau lại tụ thành một thể. Dưới trạng thái đốn ngộ, Dương Thiên Lô tiến nhập cảnh giới vô pháp vô niệm, cứ như vậy đem ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết rèn luyện hoàn tất. Toàn bộ khiếu huyết đều tràn đầy lực lượng thiên địa hùng hậu.

Oanh!

Trong đầu Dương Thiên Lô truyền ra một loạt tiếng nổ, rốt cục tấn cấp đến cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong, Tinh Giả Tiên Thiên cấp chín.

Cũng chính vào lúc này, Dương Thiên Lô từ trong đốn ngộ tỉnh táo lại. Toàn thân truyền đến cảm giác nhẹ nhàng, tựa như có vô cùng vô tận lực lượng cuồng bạo.

- Đây là lực lượng Tinh Giả cấp chín sao?

Trong lòng Dương Thiên Lô vô cùng khiếp sợ. Hắn có thể khẳng định, thực lực của mình hiện tại so với lúc trước khi đề thăng tuyệt đối cao hơn gấp mười lần.

Nếu như lúc này đối chiến với Sở Hương Hương, căn bản không cần tốn nhiều công sức cũng dễ dàng chế phục nàng.

Phù!

Mười cao thủ Tiên Thiên cấp bảy ngay khi Dương Thiên Lôi từ trong đồn ngộ tỉnh táo lại cũng đồng thời mở mắt, trong mắt hiện lên vẻ vẫn chưa thỏa mãn. Cả bọn đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được nỗi khiếp sợ trong mắt đối phương.

Bọn họ vốn tưởng Đan Thanh Dương đồn ngộ, nhưng không nghĩ tới lại là đệ tử cảnh giới Tinh Giả Hậu Thiên mới thu nhận của Đan Thanh Dương.

Đồn ngộ, chính là cơ duyên mà cao thủ Tiên Thiên chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Nhưng Dương Thiên Lôi chỉ là một Tinh Giả Hậu Thiên, vậy mà lại có thể đồn ngộ, lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc. Điều này sao có thể không khiến bọn họ khiếp sợ?

Đương nhiên, tiếc hận trong lòng lại càng nhiều hơn. Đồn ngộ, có nghĩa là đột phá bình cảnh. Một Tinh Giả Hậu Thiên, cho dù đột phá bình cảnh, chỗ tốt thu được cũng vô cùng hữu hạn, so với cảnh giới Tiên Thiên là không thể bằng được. Cho nên có thể nói, trong lần đồn ngộ này, chỗ tốt mà Dương Thiên Lôi thu được còn kém xa mười cao thủ Tiên Thiên kia.

Trăm sông đổ biển, chứa được mới trở nên to lớn (Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại). Dương Thiên Lôi không có căn cơ như biển rộng, cho dù có đưa tới ngàn sông vạn sông, có thể hấp thu được cũng chỉ là sợi lông trên mình chín con trâu mà thôi.

- Các vị, người này thiên phú kinh người. Mới có vài ngày ngắn ngủi, mặc dù có Huyền Hoàng Kỳ hỗ trợ, nhưng hắn có thể từ Tinh Giả cấp bốn, tấn cấp đến Tinh Giả cấp Tám. Càng kinh người hơn là, hắn ở cảnh giới Hậu Thiên đã có thể đồn ngộ. Nếu như tên gia hỏa kia biết, rất có thể...

Một trong mười vị cao thủ Tiên Thiên cấp bảy dùng niệm lực nói với mọi người.

- Đúng vậy! Đan huynh đối với chúng ta không tệ. Việc này ngoại trừ mấy cao thủ Tiên Thiên đang ở Thiên Đan Phong chúng ta không còn ai khác biết được, cho nên, chúng ta hắn là nên giữ bí mật, không được để tin tức này truyền tới tai người nọ.

- Đó là chắc chắn rồi. Hơn nữa... Hắc hắc! Lão phu quyết định, một thân sở học này của ta, mặc dù thua Đan huynh, nhưng trong võ đạo cũng đã tạo thành một mạch. Nếu như Đan huynh cho phép, ta nhất định sẽ dốc túi truyền thụ, cùng kết thiện duyên. Ha ha ha... Nói không chừng tương lai có hi vọng đột phá Thần Đạo.

- Khụ khụ... Ngô huynh, sao huynh lại có suy nghĩ giống ta vậy?

- Không phải chứ? Ta cũng nghĩ như vậy a...

Nếu như không phải Lăng Hi đã ẩn tàng khí tức ngay khi Dương Thiên Lôi tấn cấp Tinh Giả cấp chín, e rằng mấy lão đầu này ngay cả dừng cảm tìm Đan Thanh Dương thương lượng cũng không có.

...

Ngay khi Dương Thiên Lôi thoát khỏi trạng thái đồn ngộ, lượng lượng thiên địa hùng hậu liền nhanh chóng tán đi, toàn bộ Thiên Đan Phong cũng khôi phục về yên lặng thường ngày, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mười cao thủ Tiên Thiên cấp bảy cũng lặng lẽ rời đi không một tiếng động.

139. Chương 125: Thuyết Phục

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 125: Thuyết phục

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sở Hương Hương cũng từ trong trạng thái tu luyện tỉnh táo lại. Chỉ trong nháy mắt, nàng vốn là cảnh giới Tinh Giả cấp bảy đỉnh phong ngũ hành đại viên mãn, đã đột phá bình cảnh, tấn cấp Tinh Giả cấp tám. Đáng tiếc, nếu trạng thái như vừa rồi có thể duy trì liên tục thêm một chốc lát nữa, Sở Hương Hương có thể khẳng định, mình nhất định có thể đột phá đến cảnh giới Tinh Giả cấp tám đỉnh phong, hơn nữa còn là ngũ hành đại viên mãn.

Đáng tiếc, thời gian quá ngắn ngủi.

- Vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Tại sao ta gặp phải loại tình huống này?

Sở Hương Hương rất thắc mắc, nàng rất muốn chạy ra hỏi Dương Thiên Lôi một chút, xem hắn có cảm giác giống mình hay không. Nhưng nghĩ đến hành động mạnh mẽ và lưu manh của Dương Thiên Lôi vừa rồi, lại khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên đỏ bừng. Lửa giận và ủy khuất trong lòng vừa lui đi một chút nhất thời lại bùng bùng dâng lên.

- Ta đã tấn cấp Tinh Giả cấp tám, xem ngươi còn có thể ức hiếp ta nữa hay không.

Trên mặt Sở Hương Hương bỗng hiện lên một tia mỉm cười đắc ý, khiến nàng trở nên hưng phấn, trong đầu dần hiện ra tràng cảnh mình giống như một Nữ Vương, chà đạp Dương Thiên Lôi dưới chân, tùy ý sửa trị.

“Vù!” một tiếng, thân hình Sở Hương Hương nhoáng lên liền vọt tới trước cửa, phóng ra ngoài nhanh như chớp.

- Dương Thiên Lôi, ngươi ra đây cho ta!

Sở Hương Hương chạy đến dưới lầu, đứng trước cửa phòng Dương Thiên Lôi, một lần nữa một tay chống nạnh, một tay chỉ vào trong phòng, ra sức rống lớn. Nhất thời sóng cuộn mãnh liệt, mị lực tản mát ra càng thêm mê người.

- Ủ!

Dương Thiên Lôi đang say sưa trong cảm giác cường đại của tấn cấp Tinh Giả cấp chín mang lại, không ngờ lại nghe được thanh âm của Sở Hương Hương. Trong lòng hắn nhất thời kinh hãi, thân hình nhoáng lên liền xông ra ngoài.

- Hương Hương tỷ? Tỷ không giận nữa sao? Hắc hắc. Ta biết ngay tỷ không có nhỏ mọn như vậy. Yên tâm đi! Sau này nếu như tỷ không cho phép, ta thề sẽ không bao giờ ... Như vậy nữa.

Dương Thiên Lôi quá vui mừng mà quên hết tất cả, không hề để ý đến bộ dáng hung hăng muốn chà đạp hắn của Sở Hương Hương, lại có thể thốt ra một câu như vậy, khiến Sở Hương Hương trực tiếp nổi bão, hét lên.

- Ngươi đi chết đi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Hương Hương đỏ bừng lên như xuất huyết. Dương Thiên Lôi nói “như vậy” là ý tứ gì, nàng đương nhiên rõ ràng. Cái gì không được ta cho phép? Ngươi nói hay nhỉ! Chẳng lẽ ta còn có thể cho phép ngươi sao? Không có cửa đâu!

- Ách... Mẹ kiếp! Nói nhầm rồi! Tuy rằng ca tùy tâm tùy tính, nhìn thẳng vào nội tâm, những lời ca nói hoàn toàn là lời nói thật. ... Nhưng có vẻ cũng hơi quá thì phải?

Thấy Sở Hương Hương mang theo khí tức kinh người, Dương Thiên Lôi nhất thời nhận ra mình lại phạm sai lầm, thân hình nhoáng lên, giống như quỷ mị, trực tiếp xuất hiện phía sau Sở Hương Hương, nói:

- Hương Hương tỷ, ta không có ý tứ kia!

- Đi chết đi!

Tuy rằng Sở Hương Hương kinh ngạc trước tốc độ né tránh của Dương Thiên Lôi, nhưng dưới cơn thịnh nộ cũng không thềm suy nghĩ, xoay người sử dụng ngũ hành hợp nhất, phát ra một kích toàn lực.

- Ta thực sự oan uổng a... Hương Hương tỷ... Ta...

Dương Thiên Lôi không né tránh nữa, tựa hồ cũng không dùng tới bất cứ tinh thần lực gì.

Sở Hương Hương nhất thời thất kinh. Nàng chỉ là muốn phát tiết nổi tức giận trong lòng, hung hăng giáo huấn Dương Thiên Lôi một chút mà thôi, cũng không muốn đánh Dương Thiên Lôi thành trọng thương. Nhưng một kích toàn lực của nàng, chính là một kích toàn lực của Tinh Giả cấp tám, vậy mà Dương Thiên Lôi không phản kháng cũng không né tránh.

Đáng tiếc, muốn thu hồi toàn bộ lực lượng, đã không còn kịp nữa. Nàng chỉ có thể mãnh mẽ thay đổi phương hướng.

“Bành!”, một tiếng nổ truyền tới. Ngọc chuông ngưng tụ một kích toàn lực của Sở Hương Hương lập tức đánh trúng vai Dương Thiên Lôi.

Thân hình Dương Thiên Lôi giống như cánh diều đứt dây bay ngược về phía sau.

- Thiên Lôi!

Sở Hương Hương kêu lên một tiếng sợ hãi, nhanh như thiểm điện lao đi, trực tiếp ôm lấy Dương Thiên Lôi trên không trung.

- Hắc hắc!

Trong mắt Dương Thiên Lôi hiện lên một tia giao hoạt, bỗng nhiên thôi động nặng lượng trong đan điền, mãnh mẽ ép từ trong miệng một ngụm máu tươi phun ra, đầu tựa trên vai Sở Hương Hương. Ánh mắt to tròn, kiên quyết, tràn ngập chân thành, tha thiết yêu thương nhìn vào khuôn mặt Sở Hương Hương đang gần trong gang tấc.

Dương Thiên Lôi đã tấn cấp Tinh Giả cấp chín, hơn nữa thân thể hắn vốn biến thái, tuy đòn công kích của Sở Hương Hương mãnh mẽ, nhưng muốn đả thương hắn hiển nhiên là không có khả năng. Cho nên, tên vô sỉ này rất dứt khoát mà tương kế tựu kế.

- Người bị choáng hả? Sao không né tránh chứ? Ta ta... Ta chỉ là muốn giáo huấn ngươi một chút mà thôi...

Thấy Dương Thiên Lôi thổ huyết, Sở Hương Hương thực sự bị dọa cho kinh hoảng.

- Hương...Hương...Chết dưới tay nàng, làm...Quý...Cũng phong lưu. Ta...Ta sai rồi, nàng...Nàng có thể tha thứ cho ta không?

Dương Thiên Lôi rất vô sỉ mà nói đứt quãng. Đôi mắt đen thâm thúy tràn đầy cảm giác khiến Sở Hương Hương động tâm, thậm chí ngay cả miệng lưỡi vốn ba hoa như xe lửa của Dương Thiên Lôi cũng trực tiếp bỏ qua.

- Ta chỉ ghét người dùng sức mạnh đối với ta, ghét người không để ý cảm thụ của ta, ghét người giống với đám nam nhân xấu xa hạ lưu khác...Chỉ cần sau này người không động tay động chân với ta, ta sẽ... Tha thứ cho người.

- Thật sự?

Hương Hương có chút lo lắng hỏi:

- Người bị thương có nặng không?

- Hắc hắc...

Nghe xong câu trả lời khẳng định của Sở Hương Hương, Dương Thiên Lôi liền nhanh chóng từ trong lòng nàng nhảy dựng lên. Bộ dáng sinh long hoạt hổ kia đâu có giống người vừa mới thổ huyết?

Trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn, so với nhật được vàng còn có tinh thần gấp trăm lần.

- Hương Hương tỷ, chỉ cần tỷ tha thứ, cho dù ta có bị tỷ đánh trọng thương lần nữa cũng chỉ là “tiểu kiss”. Chúng ta mau chuẩn bị đi, ngày mai còn phải đến Hồng Hoang Sơn Mạch tu luyện.

- “Tiểu kiss”? Đó là cái gì?

- Hắc hắc! Chờ tới khi chúng ta kiss, tỷ sẽ biết ngay đó là cái gì.

Dương Thiên Lôi cười xấu xa, bỗng nhiên kéo Sở Hương Hương chạy về phía phòng ăn.

...

Sau khi Đan Thanh Dương biết Dương Thiên Lô tấn cấp đến Tinh Giả cấp tám, hơn nữa còn là song thuộc tính Thổ - hỏa, liền chạy tới Thiên Minh Phong với tốc độ nhanh nhất. Lão muốn tìm mấy vị Thái Thượng trưởng lão khác, không tiếc mọi phí tổn, bất kể giá nào cũng phải giành bằng được tư cách tiến nhập Huyền Hoàng Kỳ cho Dương Thiên Lô, dù cho nỗ lực tích lũy mấy trăm năm của lão cũng không tiếc.

Dương nhiên, cái Đan Thanh Dương coi trọng không phải khả năng tấn cấp Tinh Giả cấp tám của Dương Thiên Lô, mà là linh ngộ tinh thần lực thuộc tính Hỏa.

Một lần truyền đạo, gần như một lần truyền thụ cảm ngộ đối với Thiên Đạo của Âu Dương Minh. Dương Thiên Lô có thể từ đó cảm ngộ thiên địa pháp tắc, có được thuộc tính Hỏa. Điều này có ý nghĩa gì? Đừng nói thân thể song thuộc tính Hỏa – Một thích hợp với luyện đan, ngay cả thân thể ngũ hành như Sở Hương Hương, hẳn đều có thể linh ngộ được hết.

- Đan huynh? Có chuyện gì gấp gáp như vậy? Lẽ nào tên gia hỏa kia lại đến Thiên Đan Phong của huynh gây loạn?

Âu Dương Minh đang ngồi xếp bằng bỗng nhiên cảm ứng được khí tức của Đan Thanh Dương đang bay nhanh đến, liền dùng niệm lực hỏi.

- Không phải! Các người sợ hấn, Thiên Đan Phong của ta chưa hấn đã sợ hấn. Hấn có náo loạn cũng không thể nào công phá được Vạn Đan Điện.

Thanh âm của Đan Thanh Dương truyền đến, chỉ chốc lát sau đó lão đã xuất hiện bên cạnh Âu Dương Minh.

- Vậy huynh không ở Thiên Đan Phong chuẩn bị đan dược, tới đây gấp gáp như vậy làm gì?

Âu Dương Minh kỳ quái hỏi.

- Âu Dương huynh, lần này huynh nhất định phải giúp ta một tay, thuyết phục các vị trưởng lão.

Đan Thanh Dương vậy mà mang theo vẻ cầu xin nói với Âu Dương Minh.

- Thuyết phục cái gì?

Âu Dương Minh ngơ ngác, tò mò hỏi.

- Thuyết phục bọn họ đồng ý cho ta tăng thêm một người tiến nhập Huyền Hoàng Kỳ.

Đan Thanh Dương trầm giọng nói.

- Là Dương Thiên Lô?

Âu Dương Minh khẽ nhú mày.

- Đúng vậy! Ta vốn chỉ cho rằng Dương Thiên Lô có thể chất đặc thù, không ngờ năng lực linh ngộ thiên địa pháp tắc của hấn lại vô cùng kinh người. Trong lần truyền đạo này của huynh, hấn lại có thể từ Tinh Giả cấp bốn đột phá đến Tinh Giả cấp tám đỉnh phong, hơn nữa còn nắm giữ tinh thần lực thuộc tính Hỏa. Đây tuyệt đối là thiên tài.

Tâm trạng Đan Thanh Dương có chút kích động nói.

- Đan huynh, việc này... E rằng không được.

Âu Dương Minh nhú mày nói.

- Đừng vội vàng không đáp ứng. Ta nếu đã tới tìm huynh thương lượng, tất nhiên sẽ nỗ lực không tiếc bất cứ giá nào để khiến mọi người đáp ứng. Ta sẽ cho các người gấp năm lần đan dược. Thêm một Dương Thiên Lô sẽ không ảnh hưởng gì đến thời gian khởi động Huyền Hoàng Kỳ, ngược lại có thể kéo dài thêm một ít.

Đan Thanh Dương trầm giọng nói.

- Năm lần? Đan huynh, huynh không muốn sống nữa sao? Tuy biết rằng tích trữ của huynh khá nhiều, nhưng số lượng gấp năm lần, nếu huynh lấy ra thì còn cái gì?

Sắc mặt Âu Dương Minh khẽ biến nói.

Đan được, đối với bất luận tu luyện giả nào mà nói đều là thứ không thể thiếu. Tu luyện bình thường cần đan được bổ sung năng lượng, khi cùng người khác chiến đấu, càng cần tiêu hao lượng đan được khổng lồ. Có thể nói, nếu không có đan được, một tu luyện giả ngay cả một phần ba thực lực của mình cũng không phát huy được.

- Âu Dương huynh, huynh hẳn là rõ ràng, tu luyện giả cảnh giới Tiên Thiên cấp Tám Nê Hoàn Thượng Đan như chúng ta, cũng chỉ có năm trăm năm mươi năm thọ nguyên, cho dù có tăng thêm tuổi thọ cũng là nhờ linh vật thiên địa và đan được hỗ trợ. Chúng ta có thể sống đến sáu trăm, thậm chí bảy trăm năm cũng đều có hi vọng. Nhưng ta hiện tại đã năm trăm năm mươi tuổi, thời gian của ta còn không còn nhiều lắm, lại không có cừu gia tranh đấu, cần tích trữ nhiều như vậy làm gì?

- Ài, nếu Đan huynh đã nghĩ như vậy, Âu Dương Minh ta có thể đáp ứng huynh. Chỉ là...

- Là sao?

Đan Thanh Dương hỏi.

- Huynh đại khái còn không biết xung đột của Dương Thiên Lôi và Lôi Hoành sao?

Âu Dương Minh nhẹ giọng hỏi.

- Xung đột giữa Thiên Lôi và Lôi Hoành? Là chuyện gì vậy?

Thân là chủ nhân Thiên Minh Phong, Âu Dương Minh đương nhiên biết rõ tất cả mọi chuyện phát sinh trên Thiên Minh Phong. Hơn nữa, ngay từ đầu hai bên xung đột lão đã phát hiện ra, còn nắm được từ đầu tới cuối. Linh Lung là do hấn sai bảo mới tới ngăn cản Dương Thiên Lôi.

Khi Âu Dương Minh kể vắn tắt chuyện xung đột giữa Dương Thiên Lôi và Lôi Hoành, Đan Thanh Dương nhất thời u sầu đầy mặt.

Tiêu Như Mộng bao che khuyết điểm thế nào, lão hiểu rất rõ. Nàng không đến giáo huấn Dương Thiên Lôi đã là tốt lắm rồi, làm gì có chuyện đáp ứng để Dương Thiên Lôi tiến nhập Huyền Hoàng Kỳ?

- Hơn nữa, thứ cho ta nói thẳng, Đan huynh. Tuy rằng xác thực Dương Thiên Lôi có thiên phú kinh người, nhưng lại không phải người có được đại vận khí. Cảnh giới Hậu Thiên thì không có gì đáng nói, nhưng đến cảnh giới Tiên Thiên, không có đại vận khí tương trợ, người nào lại không phải là chết non?

- Tiêu Như Mộng chẳng phải cũng là người không có đại vận khí sao? Nhưng nàng cũng đã đạt tới cảnh giới hôm nay rồi.

- Đó chỉ là một ngoại lệ!

- Nàng có thể ngoại lệ, biết đâu Thiên Lôi cũng có thể. Âu Dương huynh, huynh hãy triệu tập tất cả Thái Thượng trưởng lão đi. Ta sẽ tận lực thuyết phục Tiêu Như Mộng. Nếu như thực sự không được, chỉ cần những người khác đáp ứng, nàng cũng không có biện pháp.

Đan Thanh Dương trầm giọng nói.

- Nếu như chỉ là không đáp ứng thì cũng không có gì đáng nói. Nhưng nếu nàng vì tức giận mà không tham dự thì làm sao đây? Một khi có người phản bội, để tên gia hỏa kia biết hành động của chúng ta, hậu quả thiết tưởng không thể lường được.

Âu Dương Minh trầm giọng nói:

- Được rồi! Bây giờ ta sẽ triệu tập mọi người qua đây, xem tình hình thế nào rồi nói sau. Nếu như Tiêu Như Mộng cố tình không đồng ý, chúng ta cũng không có biện pháp.

- Được rồi! Nếu như thật sự không được, ta sẽ nghĩ biện pháp khác.

Đan Thanh Dương bắt đầu dĩ nói.

Không lâu sau, năm Thái Thượng trưởng lão liền vội vã chạy đến. Thông qua đề nghị của Đan Thanh Dương và Âu Dương Minh, mọi người nhanh chóng đồng ý. Chỉ cần Tiêu Như Mộng đồng ý, liền có thể

quyết định. Chỉ là, mọi người đợi đủ hai canh giờ, lại vẫn không thấy thân ảnh Tiêu Như Mộng đâu cả. Hơn nữa cũng không có bất luận tin tức gì báo về.

- Có lẽ vì chữa thương cho Lôi Hoành. Chúng ta chờ một chút xem sao.

Âu Dương Minh nói.

Lại qua một canh giờ nữa, sắc mặt Tiêu Như Mộng tái nhợt, vô cùng suy yếu mà đi tới Thiên Minh Phong. Khi biết được Tiêu Như Mộng có thể bỏ qua trăm năm tu vi mà tẩy kinh phạt tủy cho Lôi Hoành, trong lòng mọi người đều có chút căng thẳng, nhất là Đan Thanh Dương.

Nếu Tiêu Như Mộng đối với Lôi Hoành cứng chiều như vậy, còn có khả năng đáp ứng yêu cầu của Đan Thanh Dương nữa sao?

Chỉ làm khiến mọi người không nghĩ tới chính là, khi Đan Thanh Dương không có bất kỳ hi vọng gì, ừ ừ nói ra yêu cầu của bản thân, Tiêu Như Mộng vậy mà chỉ hơi kinh ngạc một chút, sau đó liền thần nhiên đáp ứng. Hơn nữa còn nói ra lời nói vô cùng rộng lượng, khiến Đan Thanh Dương nghe xong phi thường thoải mái, quả thực hoài nghi nữ nhân từ trước tới nay luôn bao che khuyết điểm này đối tính rồi sao?

Kết quả như vậy khiến tất cả mọi người đều rất thỏa mãn, một lần nữa thương lượng công tác chuẩn bị kế tiếp. Sau đó mọi người liền tán đi.

140. Chương 126: Lục Thanh Âm

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 126: Lục Thanh Âm

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hồng Hoang Sơn Mạch là một trong năm đại hiểm địa của đại lục Huyền Thiên. Kéo dài hàng nghìn vạn dặm, vô biên vô tận, trải qua vô số đế quốc, bên trong có vô số môn phái san sát nhau, là nơi tu luyện tuyệt bảo của đông đảo tu luyện giả ở các đế quốc và các môn phái.

Thiên địa linh khí trong Hồng Hoang Sơn Mạch vô cùng nồng đậm, sản sinh ra vô số linh vật thiên địa và ma thú cường đại. Thậm chí ngay cả yêu thú và thần thú cường đại cũng đều có.

Ma thú cũng giống như nhân loại, có phương thức tu luyện đặc biệt của riêng mình. Một khi tấn cấp yêu thú, cũng giống như nhân loại tiến nhập cảnh giới Tiên Thiên, mà thần thú thì tương đương với cường giả Thần Đạo của nhân loại, có thể biến thành hình người, có được uy lực của thể dơi non lấp biển.

Hung hiểm trong đó không cần nghĩ cũng biết.

Càng kinh khủng hơn chính là, bên trong Hồng Hoang Sơn Mạch còn tồn tại vô số vương quốc ma thú, cũng giống như nhân loại, có thành thị, môn phái và lĩnh vực của chính mình.

Cuộc chiến giữa nhân loại và ma thú từ trước đến giờ, vẫn chưa hề ngưng nghỉ. Điều này cũng là một trong những nguyên nhân vì sao phần đông các môn phái đều đến Hồng Hoang Sơn Mạch tu luyện.

Tuy rằng tu luyện giới kinh thường quốc gia thế tục, nhưng vẫn đảm nhận chức trách bảo vệ sinh tử tồn vong cho nhân loại.

Da không còn lông biết mọc đâu? Tuy rằng nhân số tu luyện giới đông đảo, nhưng so với hậu thế của tục giới có đến hàng tỉ sinh linh, lại rất cục chỉ có thể là một bộ phận nhỏ mà thôi. Hơn nữa, tu luyện giới chính là hậu thế của tục giới, có hàng vạn hàng ngàn mối liên hệ sâu xa, không phải chỉ đơn giản như vẽ mặt bên ngoài vậy.

Phiêu lưu và lợi ích cùng tồn tại, năng lực và trách nhiệm luôn gắn kết. Phiêu lưu càng lớn thì lợi ích càng lớn. Đồng thời, năng lực càng lớn, trách nhiệm cũng càng nặng.

Đương nhiên, đối với tu luyện giả mà nói, trách nhiệm cũng không có nghĩa là gánh vác, mà là một loại khảo nghiệm, một loại tôi luyện, một con đường ngắn nhất để thăng thực lực của chính mình.

Đồng thời, bên trong Hồng Hoang Sơn Mạch vô biên vô hạn cũng tồn tại vô số cơ duyên, vô số bảo tàng, thần mộ, di chỉ, tiên đan linh dược, pháp bảo nghịch thiên, lĩnh vực thần bí. Đệ tử có đại vận khí rất dễ từ trong đó thu nhận được cơ duyên, kỳ ngộ của chính mình, từ đó bước lên con đường cường giả chân chính. Đương nhiên, cũng rất có thể táng thân trong đó.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương lưng đeo bọc hành lý, pháp kiếm, đi vào trong Vạn Đan Điện.

Đan Thanh Dương đã sớm chờ sẵn ở đó. Khiến Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương ngoài ý muốn chính là, mười cao thủ Tiên Thiên cũng ở trong đó. Hơn nữa, biểu tình so với lần đầu tiên gặp mặt khác nhau một trời một vực. Nhất là ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lô.

- Sư phụ, chúng con đã chuẩn bị tốt rồi!

Sau khi chào hỏi mọi người, Sở Hương Hương và Dương Thiên Lô trầm giọng nói.

- Ủ! Các con là hai đồ đệ đầu tiên mà sư phụ thu nhận, cũng là đệ tử đầu tiên của Thiên Đan Phong chúng ta tham gia tu luyện tại Hồng Hoang Sơn Mạch. Thiên Đan Phong chúng ta khác với chủ phong và ba mươi sáu sơn phong khác. Bọn họ có số lượng đệ tử đông đảo, trong lúc tu luyện có thể hỗ trợ, ứng chiến lẫn nhau. Mà các con, lại chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đan Thanh Dương nhíu mày, tựa hồ có chút lo lắng nói.

- Đúng vậy! Sư phụ! Chúng con thể đơn lực cô, đệ tử cùng sư tỷ nương tựa lẫn nhau, tiến nhập Hồng Hoang Sơn Mạch hung hiểm vạn phần, đích xác nguy hiểm trùng trùng, kiếp nạn đầy rẫy, nói không chừng... Rất có thể đây là lần cuối cùng thấy được sư phụ lão nhân gia người...

Đôi mắt Dương Thiên Lô xoay động, nhất thời bày ra bộ dáng tội nghiệp nói. Ánh mắt nhìn về phía Đan Thanh Dương mang theo vài phần ngụ ý cáo biệt.

- Miệng quạ đen nói nhằm cái gì vậy?

Đan Thanh Dương còn chưa lên tiếng, Sở Hương Hương liền trừng mắt tức giận quát Dương Thiên Lô.

- Ủ! Thiên Lô nói không sai. Hồng Hoang Sơn Mạch đích xác nguy hiểm trùng trùng, hàng năm số đệ tử chết trong đó cũng vô số kể. Thế nhưng, Đan huynh và chúng ta cũng không thể cùng đi với các người, bằng không việc các người tiến nhập vào đó tu luyện sẽ mất đi ý nghĩa. Chỉ có chính mình đối diện với khảo nghiệm sinh tử, mới có thể kích phát ra tiềm năng lớn nhất của bản thân, tôi luyện tâm trí, cảm ngộ thiên đạo, thu được cơ duyên, mạnh mẽ tinh tiến.

Một trong mười vị cao thủ Tiên Thiên nói.

- Đúng vậy! Tuy rằng đệ tử và sư tỷ cũng không e ngại nguy hiểm, nhưng cũng không muốn sư phụ và các vị sư thúc người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh a. Đệ tử chết không quan trọng, nhưng sư tỷ kỳ tài ngút trời, đồ đệ như vậy đốt đèn lồng cũng tìm không được. Vạn nhất xảy ra chuyện xấu gì, cũng có thể nói là bi kịch đối với sư phụ người... Cho nên, đồ nhi nghĩ, sư phụ và các vị sư thúc nếu có lo lắng, có thể cho chúng đệ tử một ít pháp bảo, đan dược...

Dương Thiên Lô nói tới nói lui, rốt cuộc làm ra vẻ vô tình mà nói ra ý đồ chân chính của mình.

Nguyên bản tên này chỉ muốn vơ vét trên người Đan Thanh Dương một ít chỗ tốt, nhưng tới khi nói ra, thấy ánh mắt của các vị cao thủ Tiên Thiên, Dương Thiên Lô tựa hồ cảm nhận được tình cảm thân thiết khác thường. Tuy rằng không hiểu tại sao lại có loại tình cảm thân thiết này, nhưng hẳn sao lại có thể bỏ qua? Cho nên, rất thẳng thắn mà thêm "các vị sư thúc" vào.

Về mặt Sở Hương Hương đồ ả. Tuy rằng trong lòng nàng cũng vô cùng tán thành kiến nghị của Dương Thiên Lô, nhưng Dương Thiên Lô lại làm như "hiển nhiên", "uyển chuyển" mà nói ra, cho dù là da mặt

nàng dày gấp mười, gấp trăm lần, cũng nói không nên lời. Nhất là ngay cả mười vị cao thủ Tiên Thiên cũng đều bao hàm trong đó.

Mười vị cao thủ Tiên Thiên mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau tựa hồ không biết nói gì. Cuối cùng, tất cả đều nhìn về phía Đan Thanh Dương.

Đan Thanh Dương cũng hoàn toàn á khẩu. Vốn mấy lão già này cùng Đan Thanh Dương đã thương lượng qua, để thu được hảo cảm của Dương Thiên Lô, Đan Thanh Dương trước tiên sẽ nói quá những hung hiểm của Hồng Hoang Sơn Mạch một chút, sau đó mọi người đều hào phóng giúp tiền, đưa cho hai người một chút đan dược và pháp khí để ứng phó tình huống bộc phát. Từ đó có thể cùng Dương Thiên Lô kết mối thiện duyên.

Sau đó, mọi người một lần nữa đồng tâm hiệp lực, trên con đường võ đạo tài bồi Dương Thiên Lô, cũng cố thêm phần thiện duyên này. Sau này, một khi Dương Thiên Lô tu luyện thành công, mọi người nhất định có thể dựa thế tăng tiến thêm một bậc. Cảnh giới Hậu Thiên đã có thể đồn ngộ, thành tựu sau này tuyệt đối là vô hạn lượng. Đạo lý một người đắc đạo gả cho thăng thiên này, bọn họ sao lại không hiểu?

Nhưng không nghĩ tới, mọi người còn chưa nói đã bị tên Dương Thiên Lô vô sỉ này nói ra hết rồi.

- Khụ khụ! Vi sư cùng các sư thúc của các con cũng là đang nghĩ như vậy.

Đan Thanh Dương tuy rằng rất khó xử, nhưng cũng chỉ có thể nói như vậy.

- Ah? Sao mọi người không nói sớm? Nếu mọi người sớm nói ra con cũng không cần phải vòng vèo rồi. Hắc hắc! Cảm tạ sự phụ! Cảm tạ các vị sư thúc!

Dương Thiên Lô nhất thời kinh hỉ nói, đồng thời vội vã vươn hai tay ra.

...

- Ha ha... Hương Hương tỷ, lần này chúng ta giàu to rồi!

Dương Thiên Lô đếm qua một trăm viên Thuần dương đan, mặc một bộ Kim Tầm Pháp Y thuần màu trắng, so với pháp y của Lô Hoàn Hết tốt hơn mấy lần, trên khảm dòng chữ màu vàng “Thiên sư đạo bào”, cả người hăng hái, vẻ mặt hưng phấn. Nếu như không phải nụ cười trên mặt hắc quá mức xấu xa hèn mọn, thực sự cũng có vài phần hương vị phong thần tuấn lãng.

Sở Hương Hương cũng mặc “Thiên sư đạo bào”, trên người cũng có khoảng một trăm viên Thuần dương đan, trong lòng tuy rằng vui vẻ, nhưng nhìn bộ dáng của Dương Thiên Lô lại cảm thấy đỏ mặt thay hân. Vốn mười vị cao thủ Tiên Thiên kia, mọi người chỉ đưa cho bọn họ mỗi người hai viên Thuần dương đan, Đan Thanh Dương tặng hai người mỗi người một bộ “Thiên sư đạo bào” tương đối trân quý, nhưng tên Dương Thiên Lô xấu xa này vậy mà lợi dụng điểm ấy kích động bác tây không chút dấu vết, khiến mười vị cao thủ Tiên Thiên cũng tự cảm thấy đưa hai viên có chút khó coi. Cuối cùng mỗi vị móc ra đủ mười viên, Dương Thiên Lô lúc này mới thu tay lại.

Cười trên hai con lô cường đại nhất Thiên Đan Phong mà Đan Thanh Dương đích thân chuẩn bị cho hai người, rốt cục Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương chính thức bước trên hành trình tới Hồng Hoang Sơn Mạch.

Trong ba tháng tu luyện tại Huyền Hoàng Kỳ, các đệ tử hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tiến bộ. Chỉ cần tiến vào Hồng Hoang Sơn Mạch tu luyện trong sinh tử, liền có thể chân chính củng cố tu vi của mình, nhằm tiến lên một tầng, đập đổ cơ sở kiên cố.

Đương nhiên, loại tu luyện này lấy chém giết là chủ yếu, cho nên tỉ lệ tử vong đích xác rất cao. Nhất là với những đệ tử không có đại vận khí như Dương Thiên Lô mà nói, càng dễ táng thân trong đó.

Hai người vừa bay lên cao liền thấy được vô số đệ tử cũng đang cười Lô Cừ bay tới Hồng Hoang Sơn Mạch nằm ở phía Tây Thiên Đan Phong. Từng nhóm lấy đỉnh núi làm đơn vị tập trung một chỗ, phân biệt rất rõ ràng.

Tuyệt đại đa số Lô Cừ đều là hai người ngồi, hiển nhiên trên nhiều ngọn núi số lượng Lô Cừ nuôi dưỡng là có hạn. Căn bản không thể thỏa mãn đồng thời chở nhiều đệ tử như vậy.

Trong số đệ tử mới tấn cấp lần này, từ các đại đế quốc chọn ra bất quá chỉ mấy trăm người, nhưng từ nội bộ Trảm Không Kiếm Phái lại có đến ba vạn người. Ngoại trừ Thiên Đan Phong, hầu như các ngọn núi khác bình quân đều có tới gần nghìn đệ tử.

Ngay khi Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương bay lên trên cao, một loạt đội ngũ chừng mấy trăm người gào thét bay qua bên người bọn họ.

Một khuôn mặt quen thuộc, không, phải nói là một cái khăn che mặt quen thuộc xuất hiện trong mắt Dương Thiên Lôi.

Nữ nhân che mặt thần bí, Lục Thanh Âm.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi rất hiếu kỳ, không biết phía sau chiếc khăn kia là khuôn mặt như thế nào, nhưng cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, cũng không có ý định vạch trần. Hơn nữa hai người không quen biết, có thể nói là rất xa lạ. Nếu như không có “thi đấu người mới”, hai người căn bản không có khả năng biết nhau.

Đồng thời, Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm cũng chỉ có thể xem như là quen biết mà thôi, so với Dương Thiên Lôi có khi còn xa lạ hơn.

Bất quá, ba người chung quy cũng đến từ Đế Quốc Cát Ưng, tuy rằng không có giao tình gì, thậm chí căn bản không nói qua với nhau một câu, nhưng tại Trảm Không Kiếm Phái lại có cơ hội gặp nhau lần thứ hai, chung quy còn có một chút tình cảm thân thiết “Tha hương ngộ bạn cố tri”.

Cho nên, hai người đang muốn tiến ra bắt chuyện, không nghĩ tới Lục Thanh Âm tựa hồ cũng phát hiện hai người Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương.

- Dương Thiên Lôi!

Lục Thanh Âm cho tới bây giờ vẫn một mực không lên tiếng, thần bí không gì sánh được, vậy mà lần này từ xa xa đã hô tên Dương Thiên Lôi. Thanh âm vô cùng êm tai, giống như tên của nàng vậy, khiến người ta mơ màng vô hạn. Thanh âm ấy lúc này mang theo một tia kinh hãi.

- Chúng ta rất quen thuộc sao?

Dương Thiên Lôi vô cùng kinh ngạc nghĩ. Chỉ là không đợi hắn hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Lục Thanh Âm đã đi tới bên cạnh hắn, sẵn đón nói ra một câu khiến Dương Thiên Lôi càng thêm kinh ngạc, lại căn bản không kịp phản bác:

- Ta... Ta đi cùng với người được không?

Ngữ khí Lục Thanh Âm tuy rằng mang ý trưng cầu, thế nhưng thân hình nàng lại trực tiếp bắn lên, giữa không trung vạn trượng, từ trên người Lôi Cừu của nàng mà nhảy về phía Dương Thiên Lôi.

Đây tuyệt đối là một hành vi điên cuồng, chỉ cần hơi có sơ xuất, kết quả cuối cùng chỉ có thể là thịt nát xương tan.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi kinh ngạc, cũng không dám chậm trễ, hạ lệnh cho Lôi Cừu bay nhanh về phía Lục Thanh Âm. Tinh thần lực cuộn cuộn như núi như sông bắt đầu từ trên người hắn bạo phát ra, trong sát na biến thành bàn tay vô hình khổng lồ, trực tiếp ôm Lục Thanh Âm vào lòng.

- Đa tạ!

Về mặt Lục Thanh Âm đổ bưng lên dưới khăn che mặt, thấp giọng nói.

- Lục Thanh Âm! Nàng làm gì vậy? Tiểu tử này là ai? Nàng điên rồi sao? Đi cùng bản công tử, nàng không có bất luận nguy hiểm gì. Nàng ở một chỗ cùng tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh này, quả thực là muốn đi chịu chết. Mau trở lại đi!

Một thanh âm ngạt nhiên, phẫn nộ, ác độc, mất mát, đồ kị bỗng nhiên như rít gào, như gầm rú nói.

- Dương Thiên Lôi, chúng ta đi!

Lục Thanh Âm không để ý chút đến tiếng rít gào của tên gia hỏa này, nói thẳng.

Lúc này, nếu Dương Thiên Lôi còn không rõ chuyện gì đang xảy ra vậy cũng không phải là Dương Thiên Lôi rồi. Tuy rằng nàng với mình không có bất cứ mối quan hệ nào, nhưng Lục Thanh Âm đã mở miệng, Dương Thiên Lôi không thể không trợ giúp. Dù sao bọn họ cũng đến từ cùng một đế quốc. Nhưng tên ngốc kia gọi nàng thì cứ gọi, mẹ kiếp, ngay cả mình cũng dám mắng.

- Thân ái!

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên rất ám muội, cúi người nói bên tai Lục Thanh Âm một tiếng “Thân yêu!”. Thanh âm tuy nhỏ nhưng lại bị Dương Thiên Lôi ngưng tụ thành một đường, truyền vào trong tai tên gia hỏa kia vô cùng rõ ràng. Sau đó, về mặt Dương Thiên Lôi vô cùng xem thường nhìn về phía hắn, hỏi:

- Tên ngốc kia là ai?

Một tiếng “Thân ái!” nhất thời khiến cái cổ tuyết trắng và hai bên tay Lục Thanh Âm trở nên đỏ bừng. Nàng băng tuyết thông minh, đương nhiên biết ý đồ của Dương Thiên Lôi, nhưng vẫn khiến tim nàng đập nhanh hơn, nhất là cự ly giữa mình và Dương Thiên Lôi lại gần như vậy. Thế cho nên khi nói chuyện, khí tức nam nhân đều truyền tới phía trên tai nàng, khiến nàng cảm thấy một trận tê dại.

141. Chương 127: Ba Người Đi

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 127: Ba người đi

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hắc... Hắc là đệ tử của Địa Hải Phong chúng ta. Chúng ta đi thôi.

Lục Thanh Âm thấp giọng nói, bỗng nhiên quay lại tên nam tử ngốc nghếch kia nói thêm một câu:

- Hải công tử, ta đi cùng bằng hữu của ta, sẽ không nhọc sức người quan tâm. Cảm ơn hảo ý của người.

- Dương Thiên Lôi đứng không? Có gan người thử mang nàng đi xem lão tử có tiêu diệt người hay không?

Xung đột vừa xảy ra, phía sau tên đệ tử được Lục Thanh Âm gọi là “Hải công tử” đã tụ tập hơn trăm người. Ánh mắt bọn chúng đều âm trầm nhìn về phía Dương Thiên Lôi, hiển nhiên địa vị tên “Hải công tử” này trên Địa Hải Phong khá cao. Bất quá, trong số đó cũng có một vài tên may mắn chứng kiến Dương Thiên Lôi thu thập Lôi Hoàn, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

- Thân ái ngốc nghếch! Chúng ta đi thôi. Loại đồ nhân này, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, bản thiếu gia sẽ chờ người đến diệt. Ha ha ha...

Dương Thiên Lôi khinh thường nói, bàn tay xấu xa bỗng nhiên ôm lấy cái eo nhỏ và dài của Lục Thanh Âm, khu động Lôi Cừ, đồng thời truyền âm nói với Sở Hương Hương:

- Sư tỷ, chúng ta đi!

Sở Hương Hương hừ lạnh một tiếng. Tuy biết rằng Dương Thiên Lôi đang giúp đỡ Lục Thanh Âm, nhưng nhìn bộ dáng tên Dương Thiên Lôi này nhân cơ hội ăn đậu hũ của Lục Thanh Âm, lại khiến Sở Hương Hương hận không thể lập tức dày vò tên đại sắc lang này điên cuồng một trận. Bất quá lúc này hiển nhiên là không có khả năng. Sở Hương Hương chỉ có thể khu động Lôi Cừ, nhanh như thiểm điện theo sát Dương Thiên Lôi.

- Tốt! Tốt! Dương Thiên Lôi! Rất có khí phách! Người nhớ kỹ, lão tử Hải Đại Phú này không tiêu diệt người, thì không làm người!

Hải Đại Phú bỗng tru lên chói tai.

Đáng tiếc Lôi Cửu mà Dương Thiên Lôi và Lục Thanh Âm đang cười chính là Lôi Cửu cường đại nhất Thiên Đan Phong, chỉ trong chớp mắt đã biến mất trong tầm mắt bọn họ.

...

- Dương Thiên Lôi, người buông ta ra đi!

Lục Thanh Âm nhẹ giọng nói.

- Ách... Thật ngại quá! Ca quên mất!

Dương Thiên Lôi ra vẻ xấu hổ nói, vội vàng lui về phía sau, rút hai tay lại.

- Quên sao? Ta thấy người giống như còn ôm chưa đủ đó!

Về mặt Sở Hương Hương khinh thường nhìn Dương Thiên Lôi, lạnh giọng nói.

- Khụ khụ... Hương Hương tỷ, sao nàng có thể nói như vậy? Trời đất chứng giám, ta chỉ là muốn giúp Lục Thanh Âm đánh đuổi con ruồi đáng ghét kia mà thôi.

- Phi!

Sở Hương Hương nhẹ giọng xì một tiếng, nói:

- Thanh Âm muội muội, qua đây cùng đi với tỷ tỷ, miễn cho bị tên vô sỉ này sờ sảng.

Sở Hương Hương trực tiếp chạy đến bên cạnh Dương Thiên Lôi, kéo tay Lục Thanh Âm lại. Lục Thanh Âm cũng rất thẳng thắn nhảy ra phía sau Sở Hương Hương, thở phào nhẹ nhõm, dường như đã được thả lỏng hơn rất nhiều.

- Ách...

Dương Thiên Lôi nhất thời á khẩu. Đây thực sự là lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử mà. Ca là cái loại thấy một người liền yêu một người sao? Phải thì sao? Không phải thì sao? Mẹ kiếp! Ca rốt cuộc đúng là như vậy a. Trong lòng Dương Thiên Lôi cũng có chút bối rối, ngay cả chính mình muốn gì cũng không hiểu. Không thể không nói, Dương Thiên Lôi đã sớm có hảo cảm với Lục Thanh Âm. Đường nhiên cũng chỉ là có hảo cảm mà thôi. Loại hảo cảm này hoàn toàn là bởi vì trên người Lục Thanh Âm có một cổ khí tức khiến hắn cảm thấy quen thuộc. Cái này cùng với sắc đẹp hay tình yêu đều không có quan hệ.

- Cảm ơn, Hương Hương tỷ!

Lục Thanh Âm nhẹ giọng nói.

- Không cần khách khí! Tỷ chính là thay trời hành đạo, cứu vớt hàng vạn, hàng ngàn thiếu nữ thoát khỏi ma trảo của Dương Thiên Lôi. Tỷ chính là hóa thân của chính nghĩa, là Quang Minh sứ giả.

Sở Hương Hương rất trâu bò nhìn Dương Thiên Lôi, chính khí nghiêm nghị nói.

“Kháo! Người đạo văn sách lậu, xâm phạm bản quyền!”

Dương Thiên Lôi rít gào trong lòng, nhưng lại chỉ có thể nhẫn nhịn.

- Dương Thiên Lôi, xin lỗi, ta... Có thể đem đến phiền phức cho người rồi!

Đúng lúc này, Lục Thanh Âm bỗng nhiên nhẹ giọng nói. Nói thật, thanh âm ấy quả thực là êm tai. Ngay cả Sở Hương Hương nghe thấy cũng đều có cảm giác toàn thân thư thái, phẳng phất giống như âm thanh của tự nhiên, khiến cho bất kỳ người nào cũng đều nhịn không được muốn vạch chiếc khăn che mặt kia ra, nhìn xem nữ hài có thể nói ra thanh âm êm tai kia có vẻ đẹp động nhân thể nào.

- Phiền phức? Phiền phức gì? Nàng nói là tên gốc lúc này?

Dương Thiên Lôi không chút để tâm nói.

- Ủ! Hắn tên là Hải Đại Phú, là tôn tử của Trưởng lão Địa Hải Phong chúng ta, Hải Vô Lượng.

- Sợ cái lông! Một tên nhỏ như con tôm, ca còn không để vào mắt. Nhưng thật ra với nàng, ca chỉ có thể ngay lại một lúc, cũng không thể cứ ngăn cản cả đời. Sau khi tu luyện chấm dứt, nàng trở lại Địa Hải Phong thì làm sao bây giờ?

Dương Thiên Lô nói.

- Không vấn đề gì. Còn có sư phụ ta. Đó là người hấn sợ nhất, không dám làm xằng làm bậy.

- Nếu như sư phụ nàng cũng giúp đỡ hấn thì sao?

- Sẽ không đâu! Sư phụ ta đối với ta rất tốt!

Lục Thanh Âm nhẹ giọng nói.

...

Khoảng một canh giờ sau, các đệ tử đều đã chạy tới mọi đỉnh núi thật lớn, cách Trảm Không Kiếm Phái cả ngàn dặm.

Âu Dương Minh thân là Thái Thượng trưởng lão truyền công, chân đạp phi kiếm, trôi nổi giữa không trung, phía trên đỉnh núi nhìn bao quát đông đảo đệ tử. Bên cạnh hấn còn có vài lão giả cũng đạp phi kiếm mà đứng. Những lão giả này đều là thủ hạ của Âu Dương Minh, cao thủ Tiên Thiên cấp năm cảnh giới “Thiên nhân hợp nhất”.

- Các đệ tử nghe lệnh!

Đúng lúc này, một lão giả bỗng nhiên trầm giọng nói.

Đám người đang ồn ào nhốn nháo nhất thời trở nên hoàn toàn yên lặng!

Thanh âm của Âu Dương Minh chậm rãi vang lên, giọng nói không lớn nhưng lại truyền vào tai mọi người hết sức rõ ràng:

- Tu luyện trong Hồng Hoang Sơn Mạch lần này, diễn ra trong thời hạn hai mươi ngày. Mọi người phải trở về nơi này đúng hẹn. Các ngươi có thể đi theo tổ đội, có thể độc hành, nhưng phải bằng năng lực của mình săn giết ma thú, cướp lấy linh dược nhằm đổi điểm cống hiến cho môn phái. Toàn bộ Hồng Hoang Sơn Mạch kéo dài hơn nghìn vạn dặm, tồn tại nguy hiểm rất lớn, chỉ cần hơi vô ý liền có khả năng táng thân trong đó. Đương nhiên cũng tồn tại lợi ích tối đa. Vô số ma thú cho các ngươi săn giết, vô số linh dược cho các ngươi đi lấy, cũng có vô số cơ duyên cùng thiên tài địa bảo đợi người có đại vận khí. Di tích thần mộ, nhiều vô số kể, người có đại vận khí, đại cơ duyên có thể có được, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

- Tuy nhiên, bởi vì năng lực các ngươi có hạn, cho nên, mấy vị cao thủ Tiên Thiên cấp năm cảnh giới “Thiên nhân hợp nhất” bên cạnh ta sẽ ở ngoài vạn dặm bảo vệ các ngươi, phòng ngừa yêu thú xuất hiện. Phạm vi hoạt động của các ngươi bắt đầu từ đây, trong vòng diện tích một vạn dặm.

- Người có thực lực cao có thể thâm nhập một chút, người có thực lực yếu tốt nhất nên ở bên ngoài. Tất cả phải đặt tính mệnh lên hàng đầu. Ta hi vọng hai mươi ngày sau mỗi người các ngươi đều có thể bình an trở về, có chút đề thăng, có chút cảm ngộ. Nhớ kỹ, Lôi Cừ chỉ biết giúp các ngươi chạy trốn, sẽ không giúp các ngươi chiến đấu.

- Xuất phát đi!

Ngay khi Âu Dương Minh ra lệnh, một tiếng Lôi Cừ kêu rõ to, phá vỡ không gian. Vô số Lôi Cừ phóng lên cao, mang theo đông đảo đệ tử thí luyện bay về chỗ sâu nhất trong Hồng Hoang Sơn Mạch.

Nhìn đoàn người đông đúc, Sở Hương Hương và Dương Thiên Lô nhìn nhau, thất vọng lắc đầu.

Vốn là ước hẹn với đám người Trương Tử Hàm cùng nhau tiến nhập Hồng Hoang Sơn Mạch, bây giờ rõ ràng đã không có khả năng.

Dọc đường đi, qua lời Lục Thanh Âm, hai người biết được, ngoại trừ một vài đệ tử đặc biệt có thể một mình cưỡi một Lôi Cừ, hầu như mỗi Lôi Cừ đều là hai người cưỡi. Dù vậy, vẫn có một vài đệ tử thực lực yếu kém mất đi cơ hội thí luyện lần này.

Hơn nữa, mỗi một ngọn núi tựa hồ đều là hành động tập thể, sau khi phân biệt chiếm lĩnh một khu vực liền tản ra bốn phía. Một khi có người đại vận khí thu được đại cơ duyên, phát hiện cái gì thần mộ, di tích, bảo tàng... Liền có thể trong nháy mắt gọi thêm nhân thủ, để riêng ngọn núi của mình chiếm trọn.

Nhìn trong phút chốc, toàn bộ đỉnh núi đã đi hết người trở nên trống trơn, Dương Thiên Lôi bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

- Chúng ta cũng xuất phát đi thôi! Người oán thán cái gì?

- Bi kịch lớn nhất trong cuộc sống, không gì bằng người yêu của mình rõ ràng ở trong đám người trước mặt nhưng lại không thể nào cảm nhận được. Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt!

Dương Thiên Lôi ngửa mặt nhìn đàn Lôi Cừu, bộ dáng vô cùng nho nhã nói.

- Người có thể bỏ bộ dáng buồn nôn ấy đi được không?

Sở Hương Hương tàn bạo nói.

- Khụ khụ...Ta không phải là lo lắng tìm kiếm Tử Hàm và Thiên Lệ tỷ sao? Nếu như các nàng gặp phải loại ngu ngốc như Hải Đại Phú thì làm sao bây giờ? Mẹ kiếp! Vận nhất bị số sàng...

- Người đừng có suy nghĩ xấu xa như vậy có được không? Người cho là ai cũng đều như người sao? Nhìn thấy muội muội xinh đẹp liền số sàng? Người cho là ai cũng đều vô sỉ bá đạo như Hải Đại Phú sao?

Sở Hương Hương rất bực bội nói.

Dương Thiên Lôi cũng buồn bực không nói gì nhìn Sở Hương Hương, vẻ mặt chăm chú nói:

- Nàng không hiểu. Thân là người đẹp trai, ta có giác ngộ của người đẹp trai. Một nam nhân đẹp trai thế nào, cường đại thế nào, chỉ cần nhìn nữ nhân bên cạnh hẳn là biết. Mà nàng, Tử Hàm, còn có nhị tỷ, đều là loại nữ nhân khiến nam nhân chỉ cần liếc mắt liền sẽ biến thành cầm thú. Là nam nhân bên cạnh các nàng, ta phải chịu áp lực rất lớn. Thực lực a thực lực! Chỉ có mau chóng đề thăng thực lực, ta mới có thể kiên định đứng chắn trước mặt các nàng, che mưa chắn gió cho các nàng, mạnh mẽ mà đuổi giết cái loại nam nhân ngu ngốc ghê tởm quấy rầy các nàng.

Sở Hương Hương vốn định “phi” vào vẻ mặt Dương Thiên Lôi, nhưng phía sau những lời Dương Thiên Lôi nói lại bộc lộ ra lòng kiên định và niềm tự tin cường đại, khiến nội tâm nàng sửng sốt.

Đây là lần đầu tiên Lục Thanh Âm chân chính tiếp xúc với Dương Thiên Lôi. Thế nhưng trong một canh giờ ngắn ngủi này, lại khiến nàng đối với Dương Thiên Lôi có một nhận định rõ ràng. Đây là một người khiến nàng không thể hiểu được. Khi thì mạnh mẽ bá đạo, khi thì điên điên khùng khùng, khi thì hèn mọn vô sỉ, khi thì nghiêm trang. Nhưng có một đức tính chung, đó là người này thông minh tuyệt đỉnh.

Hơn nữa, Lục Thanh Âm tuy rằng không hỏi tu vi Dương Thiên Lôi đến cảnh giới nào rồi, thế nhưng nàng biết, hẳn vốn so với mình thấp hơn, lúc này đã tới trình độ nàng không thể nhìn thấu. Cho dù là Sở Hương Hương, trong cảm giác của nàng cũng không đến mức khùng bố như Dương Thiên Lôi. Đặc biệt là khi nàng nhảy từ Lôi Cừu của Hải Đại Phú xuống, nàng rõ ràng cảm ứng được, tinh thần lực ngoại phóng cường đại của Dương Thiên Lôi phải là Tinh Giả ngoài cấp tám mới có thể làm được.

Ngao! Ngao!

Hai tiếng rống vang lên, phá tan bầu trời!

Ba người Dương Thiên Lôi nhất thời bay lên trời, nhanh như thiểm điện bay vào sâu trong Hồng Hoang Sơn Mạch.

- Lắng Hi!

Dương Thiên Lôi ngưng thần, thầm kêu gọi trong đầu.

- Ủ?

- Hồng Hoang Sơn Mạch, nàng có quen thuộc không?

- Đương nhiên quen thuộc. Trước cảnh giới Thần Đạo, ta đã từng tu luyện ở đó hơn mười năm, chém giết vô số ma thú, yêu thú, cũng một lần gặp được đại cơ duyên, tiến nhập vào một bảo tàng, thu được đạo khí thượng phẩm “Lăng Thiên Xích” và vô số đan dược trân quý, đề thăng không ít thực lực. Người đã tiến vào Hồng Hoang Sơn Mạch sao?

Lăng Hi ở trong đầu Dương Thiên Lô nói.

- Ủ, vào rồi! Thật tốt quá, Lăng Hi. Lúc trước nàng tiến vào bảo tàng đó, có để lại cái gì không? Ví dụ như một ít đan dược và pháp bảo đối với nàng là cấp thấp chẳng hạn?

- Vẫn còn, tuy nhiên, người không có khả năng tìm được.

Lăng Hi đáp.

- Ách! Vì sao? Có nàng dẫn đường không phải sẽ thành công sao? Hắc hắc.

- Ta cũng vô pháp tìm được. Đại vận khí, đại cơ duyên đều là tồn tại thần bí nhất, khó cân nhắc nhất trong thiên đạo pháp tắc, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Cho dù là bảo tàng ngay trước mắt của người, nhưng nếu không thuộc về người, người cũng sẽ không thể nào lấy được.

- Khụ khụ... Như vậy quá mơ hồ! Rốt cuộc đại vận khí, đại cơ duyên là cái gì?

- Đại vận khí, là mệnh đã được định trước, không thể thay đổi. Người vừa ra đời liền đã được định sẵn. Trong tục giới, người có đại vận khí nếu làm vua sẽ có quyền khuynh thiên hạ. Nếu là dân thường, có thể phú khả địch quốc, xuất môn gặp quý nhân, cúi đầu nhật vàng. Trong tu luyện giới, người có đại vận khí tu luyện xuôi chèo mát mái, tùy tiện đi vào chốn thâm sơn cùng cốc cũng có thể nhặt được tiên đan, bí tịch, bảo bối. Đương nhiên đây chỉ là ví dụ. Sự thật cũng không khoa trương như vậy. Mà đại cơ duyên, lại cùng với đại vận khí hỗ trợ lẫn nhau. Chỉ có người đại vận khí mới có thể thu được đại cơ duyên. Đại vận khí của mỗi người cũng không giống nhau. Một khi có thể thu được tiên đan, pháp bảo, bí tịch, lại phải xem đại cơ duyên ở nơi nào. Đây cũng là lý do vì sao tu luyện giả thích du lịch thiên sơn vạn thủy, thăm dò thâm sơn rừng già, hiểm địa tuyệt cốc...

- Ách... Thần kỳ như vậy sao? Lăng Hi, ta có đại vận khí hay không?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Người? Khó mà nói được.

- Khục khục... Vì sao lại khó nói được? Rốt cuộc có hay không có?

142. Chương 128: Ma Thú.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 128: Ma thú.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Không rõ. Người tốt nhất vẫn nên chuyên tâm tu luyện đi. Liên tục tấn cấp mấy lần đạt đến Tinh Giả cấp chín, lần thí luyện tại Hồng Hoang Sơn Mạch này đối với người mà nói, là một cơ hội không tồi. Được rồi! Không có việc gì đừng nên quấy rầy ta thanh tu.

Lăng Hi nói xong, lập tức trở nên hoàn toàn yên lặng.

Điều này khiến Dương Thiên Lô vô cùng phiền muộn. Có cái gì khó nói sao? Có thì có, không thì nói là không. Ca đâu có dễ tâm, cần gì phải ra vẻ thần bí như vậy.

Bất quá lần này Dương Thiên Lô quả thực là đổ oan cho Lăng Hi. Đích xác như lời Lăng Hi nói, nàng không biết rõ. Nếu nhìn bề ngoài, Dương Thiên Lô đích xác không phải người đại vận khí. Thế nhưng không có

đại vận khí, có thể trở thành người hữu duyên với nàng không? Không có đại vận khí, trong đan điền của hắn có thể có một tồn tại thần bí không thua gì nàng, thậm chí còn kinh khủng hơn xa nàng không?

- Hương Hương tỷ, chúng ta trực tiếp vào sâu đi. Mẹ kiếp! Bảo tàng, thần mô, tiên đan, linh dược, pháp bảo... Hết thấy đều chạy qua đây! Đập giết ca a!

Hai mắt Dương Thiên Lô phát ra tinh quang, diên cuồng tru lên.

Hồng Hoang Sơn Mạch, kéo dài hàng vạn hàng ngàn dặm, rộng lớn vô ngần.

Chính phái, tà phái, tán tu, lúc nào cũng có vô số tu luyện giả dũng mãnh tiến vào đó, tìm kiếm đại vận khí, đại cơ duyên của chính mình.

Liên tục phi hành mấy canh giờ, khi sắc trời bắt đầu tối, ba người Dương Thiên Lô, Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm chậm rãi đáp xuống một tòa núi hoang.

Lúc này, ba người cười trên Lô Cửu đã phi hành mấy ngàn dặm, từ lâu đã không nhìn thấy các đệ tử khác.

Trên núi hoang, tản mát ra khí tức ma thú nồng đậm. Đối với Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương mà nói cũng không có gì cường đại. Nhưng Lục Thanh Âm tu vi thấp hơn, trong lòng đã có chút thấp thỏm.

Suốt dọc đường đi, nàng đã biết Sở Hương Hương đã tấn cấp Tinh Giả cấp tám, Dương Thiên Lô cũng tới cảnh giới Tinh Giả cấp tám đỉnh phong rồi, mà nàng chỉ vừa mới đột phá cấp sáu đỉnh phong mà thôi, so với hai người thực sự kém một khoảng lớn.

Nhìn hai người vẫn tiếp tục đi tới, căn bản không có ý dừng lại, Lục Thanh Âm sớm đã bắt đầu có chút lo lắng, thế nhưng lại không biết phải nói gì. Dù sao Dương Thiên Lô không tiếc đắc tội Hải Đại Phú mà cứu nàng, giúp đỡ nàng rất nhiều. Nếu như một lần nữa lại vì mình mà ảnh hưởng đến tu luyện của hai người, thật không thể nào chấp nhận nổi.

- Tiểu Lô, Thanh Âm, thu liễm khí tức của mình lại, tận lực hạn chế kinh động ma thú. Trời sắp tối rồi, chúng ta trước hết tìm một nơi an toàn nghỉ ngơi trước đã.

Sau khi ba người đáp xuống núi hoang, Sở Hương Hương cảm ứng khí tức ma thú xung quanh, nhẹ giọng nói.

Thanh Âm nhẹ giọng đáp

- Hương Hương tỷ, khí tức ma thú ở đây tựa hồ rất mạnh mẽ, so với lúc chúng ta thí luyện ở Đế Quốc Cát Ương mạnh hơn mấy lần. Nhưng mà cũng không quá cường đại, hẳn đều là ma thú dưới cấp bảy. Thanh Âm nuốt muối ở chỗ này tu luyện có lẽ không tồi.

Dương Thiên Lô cũng cảm ứng khí tức ma thú xung quanh, khẽ nói.

- Không được! Số lượng ma thú ở đây thực sự nhiều lắm! Rất dễ bị ma thú vây công. Một mình Thanh Âm khẳng định là không được. Chúng ta ở cùng một chỗ cũng không ảnh hưởng gì. Ngày mai xem ra không thể thâm nhập vào sâu hơn được, chúng ta cứ bắt đầu tu luyện từ chỗ này đi.

Sở Hương Hương khẽ nhún mày, nói.

- Ách! Hình như hơi thấp a. Ba người chúng ta đi cùng nhau, thâm nhập sâu hơn nữa cũng không sao mà.

Dương Thiên Lô nói.

- Ngày mai trước tiên cứ thử xem sao đã. Dù sao chúng ta cũng lần đầu tiên đến Hồng Hoang Sơn Mạch, tình hình cụ thể còn không rõ ràng lắm. Hơn nữa, Thanh Âm chỉ là Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, tốt nhất cẩn thận vẫn hơn.

Sở Hương Hương nhẹ giọng đáp.

- Hương Hương tỷ, Thiên Lô, mọi người đã giúp muối rất nhiều. Muối không thể liên lụy hai người tu luyện nữa. Ma thú cấp bảy đối với hai người mà nói, căn bản không có tác dụng tu luyện. Hay là ngày mai cứ thâm nhập đi, bên trong nhất định cũng có ma thú cấp thấp. Muối theo hai người giết ma thú cấp thấp là được.

Lục Thanh Âm ngượng ngùng thấp giọng nói.

- Để xem tình hình thế nào. Chúng ta trước hết cứ đi tìm chỗ nghỉ ngơi đi đã.

Sở Hương Hương đáp.

Dương Thiên Lô quả thực rất bối rối. Nếu như chỉ có mình hắn mà nói, tất nhiên là sẽ tiếp tục thâm nhập. Bất quá còn có Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm. Hắn không thể không chiều cố hai nàng. Các đệ tử khác hiển nhiên đều là tụ tập thành đội, tác chiến tập thể. Bọn họ có ba người vốn đã ít rồi, nếu như lại tách ra nữa, đừng nói Lục Thanh Âm, ngay cả Sở Hương Hương e rằng cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Hồng Hoang Sơn Mạch, vương quốc của ma thú, một trong năm địa điểm nguy hiểm nhất của đại lục Huyền Thiên. Tuy rằng Dương Thiên Lô chưa thực sự bắt đầu chiến đấu, nhưng đã cảm ứng được khí tức kinh khủng, tuyệt đối không phải nơi mà hắn đã từng thí luyện có thể bằng được.

Sau nửa canh giờ, ba người tránh được vô số ma thú, tại lưng chừng núi hoang phát hiện một huyệt động tự nhiên.

- Sơn động này không tồi. Đêm nay chúng ta nghỉ ở chỗ này đi.

Khi tới trước cửa động, ba người dừng lại. Dương Thiên Lô nhìn vào nơi tối om giống như một sơn động rất lớn, nhẹ giọng nói.

- Khí tức ma thú rất mạnh. Bên trong phỏng chừng có ma thú. Chúng ta hay là tìm chỗ khác đi.

Sở Hương Hương ngưng thần cảm ứng khí tức ma thú trong sơn động, khẽ nhíu mày nói.

- Không việc gì. Chỉ là một đầu ma thú cấp bảy mà thôi. Ca có thể giết chết mà không khiến các ma thú xung quanh chú ý. Các nàng ở chỗ này chờ đi, ca vào trước giết nó đã.

Trên thực tế, Dương Thiên Lô đã tấn cấp đến Tinh Giả cấp chín, năng lực cảm ứng hơn xa Sở Hương Hương. Tuy rằng căn bản không nhìn thấy tình hình trong động, nhưng hắn cũng đã nắm bắt được một phần, khóe miệng hé ra nụ cười tự tin, trầm giọng nói.

- Người xác định?

Sở Hương Hương hơi kỳ quái hỏi.

- Dương nhiên. Yên tâm đi! Các nàng cứ chờ là được rồi.

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng đáp.

- Được rồi, vậy người cẩn thận một chút.

Sở Hương Hương nói.

Dương Thiên Lô gật đầu, toàn thân nhất thời nhẹ nhàng như con báo, không hề có dao động tinh thần lực, vô thanh vô tức mà tiến nhập vào trong động.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ truyền tới tai Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm. Một lát sau, thân hình Dương Thiên Lô liền vô thanh vô tức đi tới trước mặt hai người nói:

- Được rồi. Có thể tiến vào. Hắc hắc... Đêm nay có thể có bữa ăn ngon cho các nàng.

Sở Hương Hương còn đỡ, Dương Thiên Lô biến thái thế nào nàng cũng ít nhiều biết rõ, cũng đã chân chính lĩnh giáo qua. Nhưng Lục Thanh Âm thì không như vậy. Nàng mặc dù cũng biết Dương Thiên Lô rất mạnh, nhưng lúc này nhìn thấy hắn giết chết một đầu ma thú cấp bảy dễ dàng như vậy, khiến trong lòng nàng khiếp sợ không thôi.

143. Chương 129: Trúng Độc

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 129: Trúng độc

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ma thú cấp bảy “Kim Tuyền Xà”?

Khi ba người tiến vào trong động, Sở Hương Hương lấy ra dạ tinh thạch, nhất thời chiếu sáng toàn bộ huyết động. Khi vừa thấy một đầu cự xà rộng chừng một thước, dài bốn năm thước với một sợi kim tuyến kéo dài từ đầu tới đuôi, ba người nhìn không được lui về phía sau hai bước, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Vừa rồi khi Dương Thiên Lô giết nó, bởi vì trong động không có ánh sáng, hắn chỉ thấy đây là một đầu cự xà, lúc đó căn bản không có suy nghĩ nhiều. Nhưng hiện tại lại không thể không khiếp sợ. Tuy rằng biết rõ kim tuyến xà này đã mất đi khí tức sinh mệnh, nhưng ba người vẫn không tránh khỏi tê dại da đầu.

Kim tuyến xà, loài vật cực độc, sống quần cư. Tốc độ công kích vô cùng nhanh, không hề sợ chết, năng nọc sắc bén không gì sánh được. Một khi bị cắn trúng, nếu như không có giải dược hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Quan trọng nhất chính là chúng sống quần cư. Ba người tuy rằng lần đầu tiên thấy Kim Tuyền Xà, nhưng trong sách giới thiệu ma thú đã có ghi chép kể lại. Kim Tuyền Xà so với đàn ma lang còn kinh khủng hơn gấp trăm, ngàn lần. Bất cứ tu luyện giả nào chưa tu luyện đến Tiên Thiên cấp hai “Cương Khí Lưu Chuyển”, có thể phát ra cương khí hộ thể mấy trượng quanh người, căn bản cũng không dám tiếp cận chúng.

Đàn Kim Tuyền Xà thông thường có Kim Tuyền Xà Vương là ma thú cấp tám, cùng vô số Kim Tuyền Xà cấp sáu, bảy, số lượng ma thú cấp bốn thì khổng lồ vô kể. Một khi cùng hợp với nhau sẽ tạo ra công kích phô thiên cái địa, bất chấp sống chết. Mặc dù chỉ là Kim Tuyền Xà cấp bốn, hàm răng trắng nhọn của nó, đều có thể xuyên qua da thịt bất luận cấp bậc Tinh Giả nào. Túi độc trên hàm răng trong nháy mắt sẽ theo công kích mà tiến vào cơ thể.

Tê tê tê...

Trong nháy mắt khi ba người còn đang sững sờ, từ chỗ sâu bên trong động khẩu bỗng nhiên truyền đến vô số thanh âm “Tê tê tê” của Kim Tuyền Xà. Đàn Kim Tuyền Xà đông đảo, chen chúc, vô cùng vô tận mang theo từng trận gió tanh hôi, âm âm truyền đến.

- Không tốt! Chạy mau!

Dương Thiên Lô hô to một tiếng, không chút do dự, một tay ôm Sở Hương Hương, tay kia ôm Lục Thanh Âm nhanh như thiểm điện bỏ chạy ra ngoài.

- Triệu hoán Lô Cừ, mau!

Vừa chạy ra, Dương Thiên Lô vừa lớn tiếng nói với Sở Hương Hương.

Nhưng mà, ngay khi ba người lao ra ngoài cửa động, Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm bỗng nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, ngừng chân lại.

Đám Kim Tuyền Xà lúc nhúc từ trong hầm ngầm chui ra, từ bốn hướng vọt tới như phô thiên cái địa. Những lưỡi rắn màu đỏ tươi tản mát ra mùi tanh hôi, cùng đôi mắt xanh lục, liên tục nhúc nhích thân thể, từng con từng con chen chúc nhau, phủ kín toàn bộ mặt đất.

- Giết!

Tránh cũng không thể tránh được, Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, cùng Sở Hương Hương bảo vệ Lục Thanh Âm ở giữa, vùng Kim Cương Pháp Kiếm trong tay, cẩn thận thủ hộ một phương.

Mặc dù da đầu Sở Hương Hương tê dại đi, nhưng đối mặt với tuyệt cảnh, nàng cũng không thể nghĩ nhiều như vậy, tinh thần lực ngũ hành toàn thân nhất thời quán nhập vào trong pháp kiếm, mang theo uy áp khủng bố. Pháp kiếm trong tay vùng vẫy từng đạo quang mang sáng rực.

- Vừa giết vừa xông ra bên ngoài.

Sở Hương Hương hơi nhúu mày, đôi mắt đẹp lóe ra từng đạo tinh quang, trầm giọng nói.

Tê tê...

Đúng lúc này, một đám Kim Tuyền Xà cấp thấp giống như mũi tên đông đúc, như phô thiên cái địa nhắm về phía ba người.

Nhất thời máu tươi văng tung tóe, một đám Kim Tuyền Xà bị chém thành từng đoạn. Chỉ là, trong nháy mắt đi chúng bị giết, túi độc cũng vỡ ra, phun về phía ba người.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương đã bảo vệ xung quanh ba người, giết đám Kim Tuyền Xà lúc nhúc kia ở khoảng cách xa, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được cỗ độc khí tanh hôi này.

Lục Thanh Âm vốn vẫn che mặt bằng khăn lụa, lúc này bỗng nhiên mở lên một chút, lộ ra hàm răng sáng bóng như ngọc, đôi môi mềm khê hé, ngọc tiêu nhẹ nhàng đặt trên khóe môi. Trong nháy mắt, từng đạo âm phù uyển chuyển, réo rắt từ trong ngọc tiêu truyền ra, hóa thành từng đạo âm ba, tràn ngập ra bốn phía.

Ngay khi tiếng tiêu vang lên, đám Kim Tuyền Xà vốn đang tấn công điên cuồng bất kể sống chết, giống như nhận được lệnh triệu hoán, vậy mà ngừng tấn công, dường như hóa thành một đám si ngốc.

- Tiếng tiêu dừng ngừng lại!

Dương Thiên Lôi nắm lấy cơ hội trong nháy mắt này, một tay trực tiếp ôm lấy cái eo nhỏ của Lục Thanh Âm, trầm giọng nói.

Nhưng mà mới lao đi được mấy trượng, một tiếng huýt gió bén nhọn cực lớn bỗng nhiên từ trong động truyền ra. Đám Kim Tuyền Xà ngây dại này vậy mà trong nháy mắt tỉnh táo lại, lần thứ hai bắt đầu điên cuồng công kích.

Lục Thanh Âm vội vàng vận chuyển tinh thần lực toàn thân tới cực hạn, tiếng tiêu trở nên mạnh mẽ hơn, từng đạo sóng âm như biến thành thực chất phóng đi.

Đàn Kim Tuyền Xà lại tiếp tục dại ra. Chỉ là, tiếng huýt gió sau đó lại càng bén nhọn, rõ ràng hơn, một lần nữa khiến Kim Tuyền Xà khôi phục tỉnh táo.

Đồng thời, độc khí tanh hôi nồng đậm khi Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương điên cuồng chém giết cũng chậm rãi tiến nhập vào thân thể hai người.

Ban đầu còn đỡ, nhưng theo thời gian trôi qua, trong vòng mấy phút đồng hồ, động tác của Sở Hương Hương liền trở nên chậm chạp, trước mắt lóe ra vô số ngôi sao lấp lánh, trong cơ thể truyền đến cảm giác buồn nôn, không còn chút sức lực nào.

Lục Thanh Âm cũng không ngoại lệ, đôi môi vốn đỏ hồng kia bây giờ cũng biến thành tím tái.

- Không hay rồi! Thiên Lôi, ta...

Sở Hương Hương còn chưa dứt câu, một đám Kim Tuyền Xà đã đột phá được thủ hộ của nàng.

- Ahh...Ahhh!

Hai tiếng thét chói tai từ trong miệng Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm phát ra.

- Trúng độc!

Khi Sở Hương Hương nói chuyện, Dương Thiên Lôi đã biết tình hình không tốt. Đáng tiếc, mặc dù Dương Thiên Lôi từ lâu đã đạt tới cảnh giới tinh thần lực ngoại phóng bây giờ cũng bất lực.

Tinh thần lực có thể ngoại phóng, nhưng nếu muốn vượt qua thân thể Lục Thanh Âm và Sở Hương Hương, Dương Thiên Lôi hoàn toàn không thể nắm chắc.

Một đám Kim Tuyền Xà trong nháy mắt liền quần lấy người hai nàng. Một đám răng nọc không chút thương hương tiếc ngọc, hung hăng cắn về phía hai nàng.

Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm thét lên chói tai, liều mạng dùng một tia khí lực cuối cùng, vận tinh thần lực bảo vệ toàn thân, cả người cuộn tròn lại thành một khối, ôm đầu giãy giụa lần cuối.

- Kháo!

Dương Thiên Lôi thấy một màn kinh khủng như vậy, trong lòng tràn ngập cảm giác phẫn nộ, lo lắng, kinh khiếp và vô lực. Không nói Sở Hương Hương đã chiếm một vị trí nhất định trong lòng hắn, ngay cả Lục Thanh Âm tuy giao tình còn ít, nhưng nếu cứ trở mặt nhìn các nàng ngọc vẫn hương tiêu, Dương Thiên Lôi không thể chịu được.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lôi cũng không nghĩ nhiều nữa. Thân là nam nhân, hắn tuyệt đối không thể mắt thấy Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm chết trước mặt mình.

- Ahhh!

Gầm lên một tiếng giận dữ, tinh thần lực toàn thân Dương Thiên Lôi cuồng bạo phóng ra, tàn sát bừa bãi, dường như phát điên, mỗi tay ôm một người, dùng hết khí lực ôm lấy hai nàng đập lên đám Kim Tuyền Xà mà phóng ra phía ngoài.

Trong sát na đó, đám Kim Tuyền Xà bám đầy trên thân thể hắn. Hắn rõ ràng cảm ứng được, một chiếc răng nọc sắc bén bám trên Thiên Sư đạo bào hắn đang mặc, cắn vào thân thể hắn. Chỉ là, dưới trạng thái cuồng bạo, hắn căn bản không để ý đến. Trong đầu hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, chính là mang hai nàng chạy xa khỏi đàn Kim Tuyền Xà.

Tê tê tê tê...

Tiếng thét chói tai không ngừng truyền đến tai Dương Thiên Lôi. Từng trận đau nhức kịch liệt do bị răng nọc Kim Tuyền Xà cắn vào kích thích thần kinh hắn. Nhưng hắn không quan tâm, không hề dừng lại chút nào.

Rầm rầm rầm...

Dương Thiên Lôi điên cuồng bỏ chạy. Mỗi một bước chân đặt xuống, mặt đất tung tóe lên vô số giọt máu tanh hôi. Mỗi một giây đồng hồ đều có vô số độc xà cắn trên người hắn. Nhưng hắn không có chút cảm giác nào, trong lòng hắn chỉ có giận dữ và đau đớn. Hắn rõ ràng cảm ứng được, trong lòng hắn, hai nàng đã mềm nhũn không nhúc nhích, khí tức vô cùng yếu ớt.

Chỉ vài phút ngắn ngủi mà dài dằng dặc như một thế kỷ. Sau khi Dương Thiên Lôi thoát ra khỏi đám độc xà lúc nhúc, hắn vẫn tiếp tục điên cuồng mà chạy.

Hai con Lôi Cừu lúc này mới khoan thai bay tới, phát ra hai tiếng kêu to, xoay quanh trên đầu Dương Thiên Lôi. Dương Thiên Lôi vội vàng nhảy lên, trong nháy mắt đã bay xa hơn trăm dặm, hạ xuống đầu một ngọn núi.

- Lăng Hi, nàng mau tỉnh đi.

- Lăng Hi, Lăng Hi!

Dương Thiên Lôi một mặt tìm kiếm nơi nghỉ chân, mặt khác lo lắng gọi trong đầu.

- Ủ?

- Lăng Hi, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Các nàng trúng độc, độc của Kim Tuyền Xà. Làm sao bây giờ?

Trong đầu Dương Thiên Lôi điên cuồng hò hét. Trước khi đến Hồng Hoang Sơn Mạch hắn đã chuẩn bị tất cả những gì cần phải chuẩn bị, nhưng lại không có chuẩn bị thuốc giải độc.

- Kim Tuyền Xà? Các người bị Kim Tuyền Xà vậy công?

Lăng Hi đang ở chỗ sâu trong đầu Dương Thiên Lôi, nghe thấy Dương Thiên Lôi nói cũng hết sức kinh ngạc.

- Ủ, làm sao bây giờ? Mau! Không có thuốc giải độc, sẽ không kịp mất.

- Người không bị cắn sao?

- Bị cắn, nhưng ta không sợ độc. Ta không sao.

Nghe Dương Thiên Lô nói, Lăng Hi hơi trầm ngâm, lúc sau liền trầm giọng nói:

- Cho các nàng uống máu của người.

Dương Thiên Lô không hề do dự, đặt hai nàng đang hấp hối trên mặt đất, nhẹ nhàng vung Kim Cương Pháp Kiếm, cắt đứt động mạch trên cổ tay. Một dòng máu đỏ tươi nhất thời ào ạt tuôn ra. Chỉ là, vô luận Sở Hương Hương hay Lục Thanh Âm đều đã triệt để rơi vào trạng thái hôn mê sâu, căn bản ngay cả miệng cũng không thể mở ra.

Cứu người như cứu hỏa, Dương Thiên Lô cũng không có kỳ nhiều, trực tiếp ngậm máu tươi vào trong miệng mình, sau đó vạch đôi môi mềm mại đã trở nên tím tái của Sở Hương Hương, cúi người nhả vào trong đó. Ngay sau đó lại vạch khăn che mặt của Lục Thanh Âm, làm y như vậy.

Nếu như là bình thường, tên Dương Thiên Lô xấu xa này tất nhiên sẽ nghĩ hươu nghĩ vượn, nhưng hiện tại trong lòng hắn lại không thể phát sinh nổi bất luận ý niệm gì, thậm chí căn bản cũng không có để tới dung mạo Lục Thanh Âm.

May mắn là ngay khi hai nàng nhận ra không thể chống đỡ được công kích của Kim Tuyền Xà, liền gắt gao cuộn người thành một khối, bảo vệ khuôn mặt. Hơn nữa, Kim Tuyền Xà công kích các nàng cũng đều chỉ là ma thú cấp bốn, hàm răng tuy rằng sắc bén, nhưng cũng không lớn lắm.

Một ngụm lại một ngụm, thay phiên nhau truyền máu của mình vào trong miệng hai nàng mấy lần, Dương Thiên Lô phát hiện vết thương vậy khép miệng lại rất nhanh. Khi hắn đang định cất tay bên kia, thanh âm Lăng Hi bỗng nhiên lại xuất hiện trong đầu.

- Không sai biệt lắm. Bây giờ hút các độc tố ở những chỗ các nàng bị cắn, hẳn là sẽ không có vấn đề gì nữa.

Mãi đến lúc này, tâm tình khẩn trương của Dương Thiên Lô mới được thả lỏng một chút, nhẹ nhàng lên tiếng, nhìn về phía hai nàng, nhất thời mở to hai mắt, mạnh mẽ nuốt một ngụm nước miếng.

- Ách... Việc này...

Chỉ thấy Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm quần áo toàn thân hiện ra đầy những lỗ to nhỏ, từng chỗ hở đều có thể nhìn thấy rõ ràng miệng vết thương bị Kim Tuyền Xà cắn nát bầm đen, quanh miệng vết thương là da thịt trắng nõn nhẵn nhụi. Nhất là Lục Thanh Âm, nàng mặc Thiên Tâm Pháp Y, so với Thiên Sư đạo bào của Sở Hương Hương kém hơn nhiều, cho nên càng thêm rách rưới.

Hai khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đã khôi phục lại một tia huyết sắc, đôi môi vốn tím đen cũng đã có chút hồng nhuận. Không nói Sở Hương Hương đích thực là một đệ nhất mỹ nữ, an ổn nằm trên mặt đất, từng đường nét lồi lõm hiện rõ, cái eo nhỏ nhắn, còn có khuôn mặt xinh đẹp, tao nhã, đều toát lên vẻ mỹ lệ kinh người.

Quan trọng hơn là, nàng cứ an tĩnh nằm tại đây, bộ dáng giống như đóa hoa đợi người tới ngắt lấy.

Mà Lục Thanh Âm từ trước tới nay luôn dùng tới khăn che mặt đồng dạng cũng là một đệ nhất mỹ nữ. Khuôn mặt có lẽ là do quanh năm không gặp ánh mặt trời, làn da có chút tái nhợt, nhưng nhẵn nhụi trong suốt, sáng long lanh như bạch ngọc, tản ra một loại khí chất đặc thù khiến người ta yêu mến.

- Làm sao mà hút? Ca...Làm sao chịu nổi?

Dương Thiên Lô nuốt nước bọt. Có lẽ là do biết hai nàng đã không còn nguy tới tính mệnh, bản tính lang sói ẩn sâu trong người hắn nhất thời được dịp bùng lên.

- Cứu một mạng người bằng xây bảy tòa tháp. Ca đành phải cố mà làm. Hút a...

Dương Thiên Lô chính nghĩa lăm lăm nói, ánh mắt đầu tiên rơi trên người Sở Hương Hương.

Ngay khi Dương Thiên Lô nói ra những lời này, lông mi hai người Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm kín đáo mà nhẹ nhàng run lên.

- Hương Hương tỷ, Thanh Âm muội muội, ca là vì cứu các nàng, các nàng cũng không nên trách ca. Yên tâm đi! Ca nhân phẩm cao tuyệt, nhất định sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Ủ, tối đa là chỉ

sờ một chút. Quá đã tay! Hắc hắc... Chắc chắc... Ngu sao mà không sờ. Dù sao các nàng cũng đều đã hôn mê... Hương Hương tỷ, ca tới đây.

Trong mắt Dương Thiên Lôi lóe ra một tia hưng phấn cùng xa xa, thầm tự nhủ.

Thanh âm chưa dứt liền cúi xuống người Sở Hương Hương, hai bàn tay xấu xa nhẹ nhàng mà nhanh chóng cởi Thiên Sư đạo bào trên người nàng.

Con mắt Dương Thiên Lôi trừng thật lớn, hít vào một hơi thật sâu, cúi đầu xuống.

144. Chương 130: Kim Tuyền Xà Vương

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 130: Kim Tuyền Xà Vương

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mỗi một lần cúi đầu lại phun ra một ngụm máu đen tanh hôi. Bắp đùi, cẳng chân, eo nhỏ, lưng ngọc, cánh tay... Toàn bộ thân thể Sở Hương Hương, ngoại trừ những bộ vị then chốt, hầu như đều lọt vào trong mắt Dương Thiên Lôi, bị Dương Thiên Lôi hút qua một lần.

Chịu đựng mùi tanh hôi của máu độc, vừa hút máu ra, hai tay Dương Thiên Lôi vừa sờ lên làn da mịn màng, trơn láng của Sở Hương Hương, cảm thụ xúc giác vô cùng tuyệt vời.

Trong lòng Dương Thiên Lôi rồi ren kích động, căn bản không phát hiện khuôn mặt Sở Hương Hương đã trở nên đỏ bừng, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Sau một lát, hút hết các vết thương trên người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lôi lại nhanh chóng bò tới bên người Lục Thanh Âm, làm lại đúng như vậy.

Cùng là mỹ nữ, cùng là làn da nhẵn nhụi, cùng mang theo mê hoặc kinh người. Sau một lát dưới sự sờ soạng của Dương Thiên Lôi, khuôn mặt tái nhợt của Lục Thanh Âm cũng trở nên đỏ bừng.

Phụt!

Phun ra một ngụm máu đen cuối cùng, Dương Thiên Lôi rốt cục đã hút ra toàn bộ độc huyết trên người hai nàng. Khẩn trương trong lòng cuối cùng cũng được hoàn toàn thả lỏng. Bản chất lang sói của hắn vốn còn có chút áp lực, nhất thời càng trở nên rừng rực.

- Ừ, hình như khí sắc đều đã khá hơn rất nhiều rồi, Hắc là không có vấn đề gì lớn. Chắc chắc...Quá mê người a. Ca phải tỉ mỉ kiểm tra một chút xem còn chỗ nào bị cắn hay không.

Dương Thiên Lôi lẩm bẩm nói.

Nói xong liền lần nữa bò tới bên người Sở Hương Hương, ánh mắt rơi vào hai ngọn núi cao cao, hai tay nhẹ nhàng dò xét từng chút một.

Chỉ là, khi hắn còn cách vài giây nữa là sẽ chạm tới, bỗng nhiên một ngón tay nhỏ bé trong suốt, run run cật lực dẩy thường xua xua trước mặt hắn, ngay sau đó lại thoát lực rơi xuống.

- Ách...

Dương Thiên Lôi thất kinh, quay đầu nhìn lên khuôn mặt Sở Hương Hương, chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng vẫn vô hồn như trước, nhưng lúc này đang trừng thật to, mang theo một tia giận dữ.

- Hương Hương tỷ, nàng tỉnh rồi sao? Thật sự là quá tốt. Ta đang chuẩn bị đưa hai nàng rời khỏi đây.

Dương Thiên Lôi gãi đầu, vô cùng xấu hổ cùng phiền muộn nói.

Chỉ là Sở Hương Hương không còn sức để mà trả lời nữa. Chút khí lực nàng vừa tích góp được, qua cái phát tay vừa rồi đã hao hết sạch, chỉ có thể dùng ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Dương Thiên Lô, sau đó lại nhìn về phía thân thể của mình.

- Ách... Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi.

Dương Thiên Lô vội vàng mặc lại y phục cho Sở Hương Hương. Về mặt Sở Hương Hương trở nên đỏ bừng, hung hăng trừng mắt liếc Dương Thiên Lô một cái, mới nhắm hai mắt lại.

- Bi kịch a! Hình tượng thuần khiết của ca rốt cuộc triệt để bị tiêu hủy rồi. Nhanh trợ giúp Thanh Âm muội muội mặc y phục, nếu như lại bị cô nàng này phát hiện...

Mặc dù Dương Thiên Lô rất muốn làm thêm một số việc nữa, nhưng hiện tại có tặc tâm mà không còn tặc đảm nữa rồi.

Không cần phải nói, hai nàng này mặc dù hiện tại không thể cử động, nhưng thần trí khẳng định đã khôi phục rồi.

Sau khi mặc xong y phục cho hai thiếu nữ đang mặt mũi đỏ bừng, Dương Thiên Lô mỗi tay bế một người, trước khi màn đêm buông xuống rốt cuộc tìm được một sơn động nhỏ có thể chứa được cả ba người.

Chỉ là, khi buông hai nàng xuống, Dương Thiên Lô lại hơi nhú mào:

- Mẹ kiếp, ba lô...

Ba người vốn định chọn sơn động lúc này làm nơi nghỉ chân, cho nên cũng không có đặt ba lô lên lưng Lô Cửu. Không ngờ lại gặp phải Kim Tuyền Xà, tuy rằng bọn họ trốn thoát, nhưng ba lô đều rơi lại.

- Mẹ kiếp! Lại phải đi một chuyến.

Dương Thiên Lô tuy rằng không sợ kịch độc, nhưng nghĩ đến đàn rắn lúc nhúc, da đầu lại một lần nữa tê dại. Nhưng trong ba lô của bọn họ lại chứa những vật phẩm thiết yếu cho hơn hai mươi ngày tu luyện này, còn có đan dược phải hao hết chín trâu hai hổ mới lừa gạt được, nếu cứ vậy mà mất đi quả thực là quá bi kịch rồi. Cho nên mặc dù không tình nguyện, Dương Thiên Lô vẫn không còn cách nào khác là quay trở lại lấy.

Dương Thiên Lô đi tới cửa động, một lần nữa triệu tập Lô Cửu. Sau khi nói rõ ý đồ của mình, để lại một con thú hộ ngoại cửa động, tạm thời bảo vệ hai nàng đang còn rất suy yếu, sai một con khác đưa mình quay trở lại núi hoang.

Hai con Lô Cửu cường đại từ lâu đã hiểu được tính người, ngoại trừ không thể trợ giúp ba người chiến đấu, còn lại không có vấn đề gì,

Cưỡi trên Lô Cửu, Dương Thiên Lô thừa dịp khi màn đêm buông xuống, một lần nữa chạy tới núi hoang chỗ Kim Tuyền Xà.

Quen việc dễ làm, sau một lát, Dương Thiên Lô đã khống chế Lô Cửu phía trên sơn động. Nhìn xuống phía dưới, khiến Dương Thiên Lô khiếp sợ chính là, vậy mà liếc mắt liền thấy được ba lô của ba người, chặn đẽm lộn xộn vung vãi trên mặt đất, bình ngọc chứa đan dược, thức ăn mà Dương Thiên Lô chuẩn bị, dĩa tình thạch... Vẫn còn ở đó.

Chỉ là, xung quanh ba lô lại lúc nhúc đầy Kim Tuyền Xà, nhiều vô số kể.

- May mắn bình chứa đan dược là bình đặc chế, bằng không thực sự là bi kịch. Kháo...Những Kim Tuyền Xà này không phải biết rõ ca nhất định sẽ tới chứ?

Nhìn bộ dáng dàn trận sẵn sàng nghênh địch của đám Kim Tuyền Xà, Dương Thiên Lô thầm nghĩ trong lòng.

Tuy rằng Kim Tuyền Xà cấp thấp không có trí tuệ, nhưng những Kim Tuyền Xà đã thành ma thú ngoài cấp bảy, đặc biệt là Kim Tuyền Xà Vương đạt cảnh giới ma thú cấp tám đều có trí tuệ nhất định.

Lương khô ba người chuẩn bị trong ba lô hiển nhiên đã bị đàn rắn ăn sạch, mà những thứ khác tuy rằng lộn xộn nhưng may mắn không tổn hao gì.

Kim Tuyền Xà là một loại ma thú so với ma lang còn kinh khủng hơn vô số lần. Chúng không chỉ có số lượng khổng lồ, hơn nữa tính báo thù rất mạnh. Ba người Dương Thiên Lô nếu như không thể cười Lôi Cửu chạy trốn, ẩn giấu khí tức trên người khiến chúng không thể truy tung, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Kim Tuyền Xà Vương có trí tuệ, đoán chắc chắn Dương Thiên Lô sẽ quay trở lại lấy ba lô, cho nên liền lệnh cho đám rắn vây quanh ba lô, lẳng lặng chờ Dương Thiên Lô đến.

Nhìn đàn rắn lúc nhúc kia, khi Lôi Cửu xuống đến độ cao nhất định liền không dám xuống tiếp nữa. Lôi Cửu này tuy rằng mạnh mẽ nhưng cũng chỉ là Tiên Thiên cấp một đỉnh phong mà thôi, cũng không đạt được Tiên Thiên cấp hai cảnh giới “Cương khí lưu chuyển”.

Phân phó qua quýt Lôi Cửu vài tiếng, Dương Thiên Lô nhảy xuống cách đàn Kim Tuyền Xà một đoạn, xoay người không chút do dự chạy về phía đàn rắn.

Khi có ba người, Dương Thiên Lô quả thực là hơi sợ, nhưng hiện tại hắn hoàn toàn không có vương bận, nếu không phải lấy lại ba lô, quả thật còn muốn thống thống khoái khoái mà chém giết một phen.

- Mẹ kiếp! Làm ca chặt vật như vậy. Chịu chết đi!

Dương Thiên Lô mang theo Kim Cương Pháp Kiếm, chạy một mạch về phía đàn rắn, bắt đầu một trận gió tanh mưa máu.

Chân đạp Lăng Ba Vi Bộ, tay cầm Kim Cương Pháp Kiếm, tinh thần lực tuôn ra cuộn cuộn, cuồng bạo như Hỏa, sắc bén như Kim.

Tê tê tê...

Đám Kim Tuyền Xà phát sinh từng đợt tiếng huyết bén nhọn, liều mạng tấn công về phía Dương Thiên Lô. Chỉ là, mặc dù Thiên Sư đạo bào của Dương Thiên Lô bị cắn nát, răng nọc cũng đâm xuyên qua da thịt, nhưng Dương Thiên Lô lại càng đánh càng mạnh.

Sau một lát, xung quanh Dương Thiên Lô đã đầy máu Kim Tuyền Xà, tản ra mùi tanh hôi nồng nặc. Kim Cương Pháp Kiếm như là lưỡi đao tử thần, mỗi một kiếm chém xuống đều có thể chặt đứt vài con Kim Tuyền Xà.

Tê...

Khi xung quanh Dương Thiên Lô đã chất đồng thi thể Kim Tuyền Xà, một tiếng huyết bén nhọn, cao vút, âm trầm vang lên như phá vỡ trường không.

Trong nháy mắt, đám Kim Tuyền Xà cấp thấp vốn đang ở thể tấn công, như nhận được mệnh lệnh, liền đình chỉ công kích, lui về bốn phương tám hướng, để lại một khoảng đất trống cực lớn, bao vây Dương Thiên Lô ở bên trong.

Đúng lúc này, mặt đất oanh động kịch liệt, mấy chục đầu Kim Tuyền Xà cấp bảy so với những Kim Tuyền Xà lúc trước dài, rộng hơn mấy lần nhanh như thiểm điện từ bốn phương tám hướng vọt ra.

Hơn mười đầu Kim Tuyền Xà này, mỗi một con đều mạnh hơn con Kim Tuyền Xà Dương Thiên Lô đã giết lúc mới vào trong động.

- Tới hay lắm!

Dương Thiên Lô không chút sợ hãi, Kim Cương Pháp Kiếm nhất thời quán chú tinh thần lực hệ Kim cuồng bạo, phát ra âm thanh “ong ong”, thân hình nhoáng lên, tấn công như vũ bão.

Kim xà cuồng vũ, pháp kiếm như gió.

Công kích của Kim Tuyền Xà cấp bảy hoàn toàn cường hãn vượt ngoài sức tưởng tượng của Dương Thiên Lô.

Đầu rắn thật lớn di chuyển với tốc độ kinh người, cái miệng mở lớn như một chậu máu đủ để nuốt trôi Dương Thiên Lô đến tận bao tử, đuôi rắn càng giống như roi sắt, cuồng bạo đến cực điểm.

Hơn nữa, công kích của mười đầu cự xà nghiêm nhiên hình thành một bộ kết cấu, trong khoảng thời gian ngắn cũng đủ khiến Dương Thiên Lôi ứng phó chật vật. Nhưng với tố chất thân thể biến thái, Dương Thiên Lôi không hề rơi vào thế hạ phong.

Sau mấy phút đồng hồ kịch đấu, Dương Thiên Lôi đã thăm dò được lộ số tấn công của đám cự xà, bỗng nhiên giận dữ gầm lên một tiếng, cuồng bạo xé rách phòng tuyến của đàn rắn.

Giết!

Phập!

Một đầu rắn lớn bị chém rơi xuống đất. Dương Thiên Lôi lại một lần nữa biến thành sát thần.

Xa xa, một đầu rắn cực lớn, toàn thân lóng lánh kim quang, mắt như chuông đồng đang nhìn chằm chằm vào trận chiến, thấy Dương Thiên Lôi cuồng hân như vậy mà lộ ra một tia quang mang sợ hãi. Thân hình kín đáo lui về phía sau, đồng thời phát ra một tiếng kêu to bén nhọn.

Dương Thiên Lôi đang lúc giết chóc hưng phấn bỗng phát hiện đàn rắn trở nên cuồng bạo. Vô luận là đàn rắn đang vây công hắc hán hay đám Kim Tuyền Xà cấp thấp ở xung quanh đều điên cuồng hướng về phía hắc hán.

- Kim Tuyền Xà Vương muốn chạy?

Từ lâu Dương Thiên Lôi đã phát hiện ra Kim Tuyền Xà Vương đang thao túng đàn rắn thông qua âm thanh. Thấy thân thể cao lớn nhanh chóng bỏ chạy qua bên kia động, Dương Thiên Lôi hét lớn một tiếng, tinh thần lực toàn thân cuồng bạo phát ra. Lúc này hắc hán không hề cố kỵ mà ngoại phóng. Tinh thần lực giống như từng thành phi kiếm, xé rách hư không, tạo ra một màn mưa máu gió tanh.

Mà thân hình hắc hán lại nhanh như thiểm điện đuổi theo, một đường chém giết, đập lên thi thể đám rắn, nhảy vào trong động.

Đi qua cửa động rộng rãi, vậy mà trong động còn có động nữa, uốn lượn vào trăm thước, một đường truy giết tới.

- Rầm rập...

Sâu bên trong động không ngừng truyền ra từng trận tiếng nổ vang. Kim Tuyền Xà Vương đang trốn chạy đã cảm nhận được uy hiếp thật lớn từ phía Dương Thiên Lôi. Trong cảm nhận của nó, người này chỉ là Tinh Giả cấp tám mà thôi, thế nhưng nó vốn ngay cả cường giả cảnh giới Tiên Thiên cấp một cũng không hề úy kỵ lại cảm thụ được uy hiếp trí mạng. Kim Tuyền Xà lấy kịch độc làm vũ khí sinh tồn, nhưng đối với hắc hán lại không tạo thành chút thương tổn nào. Càng kinh khủng hơn chính là, người này dường như có thể lực vô cùng vô tận, càng đánh càng mạnh.

Nó khiếp đảm, cho nên phát động tổng tấn công, chỉ muốn ngăn cản bước chân của Dương Thiên Lôi. Chỉ cần nó có thể chạy tới sào huyệt ở sâu trong thủy đàm, tính mạng của nó sẽ được bảo đảm.

Nó vừa chạy trốn vừa dùng cái đuôi cứng rắn của mình oanh kích lên sơn động. Đá vụn tán loạn rơi xuống, ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển của Dương Thiên Lôi.

Rất cực, khi mắt thấy Dương Thiên Lôi đã đuổi kịp, trước mặt nó bỗng nhiên mở rộng ra, xuất hiện một cái huyệt động thật lớn. Một hang đá tự nhiên rộng rãi mấy trăm trượng. Ngay giữa trung tâm hang đá có một đầm nước rộng khoảng hơn mười trượng.

Kim Tuyền Xà Vương phát ra một tiếng huyết hưng phấn chói tai, nhanh như thiểm điện nhảy vào trong hồ. Tâm thần vốn đang hoảng loạn của nó rốt cục cũng an tĩnh trở lại. Bất quá, nó vẫn không dám sơ xuất, khẽ di chuyển thân thể to lớn, kín đáo lao về phía đáy hồ.

- Thủy đàm thiên nhiên thật lớn! Lẽ nào lại có mỹ nữ?

Khi thấy khung cảnh trước mắt, trong lòng Dương Thiên Lôi bỗng nhiên hiện ra tình huống khi gặp Lăng Hi, không nhìn được mà tự sướng một câu. Hắc hán nhanh chóng đi về phía đầm nước.

Cả sơn động tuy rằng đã đi sâu vào trong lòng núi nhưng lại sáng sủa dị thường. Đỉnh động, thành động đều có một ít tinh thạch lấp lánh, chiếu sáng toàn bộ huyệt động. Trong động không có bất luận mùi tanh

hỏi gì, ngược lại còn thoang thoảng mùi thơm của dược liệu. Một gốc dược thảo kỳ dị trải rộng ra bốn phía thủy đàm, hiển nhiên chính là linh dược.

- “Băng xà lan”, thứ tốt!

Dương Thiên Lô hưng phấn kêu lên một tiếng. Tuy nhiên cũng không vội vàng ngắt lấy, mà chăm chú nhìn về phía thủy đàm. Mặt hồ đen kịt, không thấy rõ tình huống phía dưới, chỉ có từng gợn sóng nhấp nhô trên mặt nước.

- Trách không được Kim Tuyền Xà Vương lại liều mạng chạy về phía trong động. Thì ra là có thủy đàm này bảo vệ.

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng.

Rắn là động vật lưỡng thê. Sức chiến đấu trong nước càng cường đại.

Tuy biết rằng tiến vào trong đó rất có khả năng gặp nguy hiểm, nhưng Dương Thiên Lô vẫn không chút do dự, “phù phù” một tiếng liền nhảy xuống thủy đàm.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, không vào hang hổ sao bắt được hổ con.

Kim Tuyền Xà Vương tuy chỉ là ma thú cấp tám, nhưng toàn thân đều là bảo vật, so với ma hạch mà nói, mật rắn càng trân quý hơn nhiều. Hơn nữa, xà vương này bức hấn và hai nàng đến tuyệt cảnh, vô luận như thế nào Dương Thiên Lô cũng không thể buông tha.

- Tê...

Ngay khi vào trong nước, toàn thân Dương Thiên Lô giật mình một cái. Không ngờ thủy đàm này lại băng lãnh dị thường. Loại băng lãnh này cũng không đơn giản chỉ là lạnh lẽo, mà là loại mang theo âm khí lạnh lẽo, phẳng phất như lạnh tới tận trong xương cốt.

145. Chương 131: Chém Giết.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 131: Chém giết.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Trách không được “Băng Xà Lan” lại trưởng thành bên cạnh ao. Thì ra là thế.

Ngay khi Dương Thiên Lô mau chóng nhảy vào trong nước, một tia khí tức băng hàn vậy mà dừng mãi không tiến vào cơ thể hắn, lại bị đan điền kỳ dị hấp thu. Cảm giác rét lạnh toàn thân nhất thời tan biến. Ngay cả thể lực tiêu hao khi vừa đại chiến với đám Kim Tuyền Xà cũng được mau chóng khôi phục một cách thần kỳ.

Càng lặn sâu xuống phía dưới, khí lạnh càng phát ra nồng đậm. Tuy nhiên, với tốc độ thích ứng kinh người của Dương Thiên Lô, ngay cả thị lực cũng nhanh chóng thích ứng với bóng tối, có thể thấy được trong vòng cự ly mấy trượng.

Sau khi lặn sâu xuống mấy trăm trượng, áp lực xung quanh càng lúc càng lớn. Nếu như trước khi gặp Lăng Hi, dưới áp lực này Dương Thiên Lô không thể nào chịu đựng được, thì hiện tại hắn đã tấn cấp Tinh Giả cấp chín, hơn nữa thông qua cải tạo của Trúc Cơ Thiên trong “Huyền Thiên Chân Kinh”, thân thể hắn đã cường hân tới mức tuyệt đối kinh người. Chút thủy áp ấy chỉ đơn thuần dựa vào ** hắn cũng đều có thể dễ dàng chống đỡ.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô phát hiện một đôi mắt sắc nhọn lớn như chuông đồng đang tản ra u lam nhàn nhạt.

Tê...

Một tiếng huýt kinh khủng, cao vút chói tai đột nhiên vang lên. Kim Tuyền Xà Vương đã lặn xuống tới đáy đầm, vốn tưởng rằng đã thoát nạn lại bất ngờ thấy được Dương Thiên Lô. Trong trạng thái hoảng loạn, cái đuôi rắn lớn nhất thời hóa thành roi sắt, xé rách làn nước, cuồn bạo, hung ác tấn công về phía Dương Thiên Lô.

Thân thể cao lớn của nó trong thủy đầm lại linh hoạt dị thường, nhanh như thiểm điện mà xuyên thẳng qua tấn công người. Dưới sự uy hiếp sinh mệnh cực lớn, sức chiến đấu bộc phát ra tuyệt đối là kinh khủng.

Ngược lại với Kim Tuyền Xà Vương, Dương Thiên Lô ở trong nước, tốc độ linh hoạt giảm xuống phân nửa, sức chiến đấu toàn thân cũng yếu đi không ít.

Tuy nhiên, Dương Thiên Lô lại không chút úy kỵ, thân hình uốn éo quỷ dị. Thân thể vốn được rèn luyện tới một trăm phần trăm, ngay trong nước vẫn thi triển được Lăng Ba Vi Bộ, sẵn sàng cùng Kim Tuyền Xà Vương đại chiến một trận.

Kim Cương Pháp Kiếm trong tay như xé rách thủy đầm, tinh thần lực toàn thân khi thì thuộc tính hệ Kim, khi thì hệ Thổ, khi lại hệ Thủy... Mô phỏng theo Sở Hương Hương chuyển hoá thuộc tính ngũ hành.

Kim Tuyền Xà Vương này hiển nhiên cũng đã đạt tới cảnh giới cấp tám đỉnh phong, hệ thủy, đồng thời nắm trong tay thuộc tính diễn sinh băng. Mặc dù thuộc tính cường hãn nhất của nó là chất độc, đối với Dương Thiên Lô mất đi tác dụng, nhưng sức chiến đấu của nó trong nước không hề nghi ngờ là có thể đề thăng lên mấy lần.

Mà Dương Thiên Lô lại bị hạn chế. Nếu so sánh ra, đây không hề nghi ngờ gì chính là trận chiến gian nan nhất kể từ khi hắn tấn cấp Tinh Giả cấp chín. Đây cũng đồng thời là một trận chiến tôi luyện thực lực, khảo nghiệm năng lực chiến đấu của hắn.

Cho nên, Dương Thiên Lô tập trung tinh thần trước nay chưa từng có, ngưng tụ sở học, sở ngộ trong khoảng thời gian này nhất nhất thi triển ra.

Leng keng...

Âm thanh phát ra không ngừng. Mỗi lần Kim Cương Pháp Kiếm chém lên thân thể xà vương lại phát ra tiếng sắt thép va nhau. Bản thân lớp da Kim Tuyền Xà Vương đã cứng rắn như tinh cương, hơn nữa toàn thân nó lại có tinh thần lực thuộc tính Băng, không hề nghi ngờ gì, lực kháng đòn đã đề thăng tới mức độ khủng bố.

Tuy nhiên, Dương Thiên Lô cũng không chút nản lòng. Trận chiến lần này, mục đích của hắn không chỉ là chém giết Kim Tuyền Xà Vương, mà quan trọng hơn là, thông qua chiến đấu, hiểu thấu thêm sở học, sở ngộ một tầng, từ đó đề cao nhận thức của bản thân.

Tê...

Kim Tuyền Xà Vương gầm lên giận dữ. Đầu rắn cực lớn bỗng nhiên uốn éo, há ra cái miệng đỏ lòm như chậu máu để lộ hai răng nanh sắc bén, bỗng nhiên phun ra tinh thần lực thuộc tính băng cuộn cuộn, trong nháy mắt tấn công về phía Dương Thiên Lô.

Trong lòng Dương Thiên Lô cả kinh, thân hình điên cuồng vặn vẹo, đề thăng tốc độ đến cực hạn mới may mắn thoát khỏi công kích của xà vương. Chỉ là, thủy đầm bên cạnh hắn không ngờ đã ngưng kết thành một khối băng.

Cùng lúc Dương Thiên Lô né tránh, Kim Tuyền Xà Vương lại một lần nữa phun ra vô số tinh thần lực thuộc tính Băng. Xung quanh Dương Thiên Lô trong nháy mắt liền ngưng kết thành một khối băng cứng không lồ.

- Kháo! Tên giảo hoạt này!

Trong lòng Dương Thiên Lô vô cùng khiếp sợ, không nghĩ tới một kích vừa rồi của Kim Tuyền Xà Vương căn bản là đã có dự mưu tính toán từ trước. Nó hoàn toàn không nghĩ tới chuyện có thể kích trúng Dương

Thiên Lô. Mục đích chính của nó chỉ là hấp dẫn lực chú ý của Dương Thiên Lô, bày sẵn bên người Dương Thiên Lô những khối băng trùng trùng, tạo thành cản trở, ngăn cản tốc độ né tránh của Dương Thiên Lô.

Mắt thấy đã hình thành thể bao vây, trong mắt Kim Tuyền Xà Vương tỏa mát ra một đạo ánh sáng u lam cường liệt, bỗng nhiên phát ra một tiếng rống càng thêm rõ ràng hơn. Nó há cái miệng như một chậu máu, lấy tốc độ kinh người, cắn về phía Dương Thiên Lô.

Nó rõ ràng là muốn trực tiếp nuốt chửng lấy Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô muốn tránh cũng không thể tránh được. Dưới tình huống chỉ mình treo chuông đó, không lùi mà tiến tới, trực tiếp chui vào cái miệng khổng lồ của Kim Tuyền Xà Vương, tách hai cái răng nanh sắc bén ra, tinh thần lực toàn thân đề thăng tới cực hạn, cơ bắp, gân mạch, xương cốt đều căng ra, toàn thân giống như cột chống trời, hiên ngang mà đứng, Kim Cương Pháp Kiếm trong tay bỗng nhiên phát ra tinh thần lực thuộc tính Kim, đâm thẳng lên phía trên.

Phập!

Cùng với tiếng hét thảm của Kim Tuyền Xà Vương, Kim Cương Pháp Kiếm trực tiếp xuyên từ trong ra ngoài, đâm thủng miệng Kim Tuyền Xà Vương.

Tuy nhiên, cái miệng như chậu máu khổng lồ của Kim Tuyền Xà Vương cũng tinh thần lực thuộc tính Băng kinh khủng đè ép tới. Đồng thời hơn thế nữa, Kim Tuyền Xà Vương cũng xé rách túi độc thật lớn trong miệng, không tiếc bất cứ giá nào mà cắn xuống phía dưới.

Kim Tuyền Xà Vương hiểu rất rõ, chỉ cần miệng nó có thể khép lại là hoàn toàn có thể giết chết Dương Thiên Lô, tuy rằng sẽ tạo thành thương tổn nhất định đối với thân thể nó, nhưng tuyệt đối là không trí mạng. Minh tổn hại tám trăm để có thể đả thương đối thủ tới một ngàn, hoàn toàn là đấu pháp lấy mạng đổi mạng.

Trong nháy mắt khi thuộc tính Băng quán chú lên người Dương Thiên Lô, hắn cảm thấy một cỗ khí tức băng lãnh kinh khủng, trong nháy mắt ngay cả máu trong cơ thể cũng gần như đông cứng lại. Tuy nhiên, mọi thứ chỉ diễn ra trong nháy mắt, năng lượng kỳ dị trong đan điền của hắn liền hấp thu hết toàn bộ năng lượng thuộc tính Băng này.

Tâm tình hơi khẩn trương của Dương Thiên Lô cũng dần bình tĩnh lại. Hắn ngưng tụ toàn bộ năng lượng bản thân lên bàn tay, dùng tới cả khí lực bú sữa mẹ mà điên cuồng đâm vào cái miệng đang muốn khép lại của Kim Tuyền Xà Vương.

146. Chương 132: Khối Băng Vạn Năm

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 132: Khối băng vạn năm

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chịu đựng áp lực mười vạn cân khiến xương cốt Dương Thiên Lô phát ra từng tiếng lách cách giòn tan. Cả người hắn lại bị đè thấp xuống nửa xích, tuy nhiên thân thể Dương Thiên Lô vẫn như trụ thép, kiên quyết đứng thẳng lên.

Đồng thời trong lúc đó, Dương Thiên Lô lại hét lên một tiếng, một tay chịu đựng nọc độc kinh khủng của Kim Tuyền Xà Vương, tay kia vung Kim Cương Pháp Kiếm lên, điên cuồng đâm chém trong cái miệng khổng lồ đầy máu cả nó.

Mùi máu tanh hôi nhất thời từ trong miệng Kim Tuyền Xà Vương phun ra cùng với tiếng rống giận tê tâm liệt phế của nó. Trong khoang miệng thật lớn của Kim Tuyền Xà Vương, huyết nhục bay tán loạn.

- Tinh thần lực ngoại phóng!

Dương Thiên Lô lại hét lớn một tiếng, ngưng tụ tinh thần lực cuộn cuộn trong cơ thể lại một đường, trực tiếp từ trên thân Kim Cương Pháp Kiếm cuồng bạo phóng về phía yết hầu của xà vương.

- Phập...

Từng đợt tiếng nổ không ngừng truyền ra. Trải qua mấy phút đồng hồ, Dương Thiên Lô cảm thấy áp lực lên cơ thể mình càng lúc càng nhỏ, mà tiếng rên thống khổ của Kim Tuyền Xà Vương cũng càng lúc càng yếu, dòng máu tanh hôi cuộn cuộn tràn ra như đê vỡ, mang theo cả một đám máu thịt bầy nhầy.

Kim Tuyền Xà Vương dùng hết một tia khí lực cuối cùng điên cuồng mà chúi xuống đáy đầm, giống như chui qua một cái thông đạo hẹp dài, khí tức sinh mệnh trên người cũng dần dần biến mất, thân thể cao lớn cũng dần dần ngừng giãy giụa.

- Phù...

Dương Thiên Lô thở ra một ngụm trọc khí thật dài, chui ra khỏi thân thể Kim Tuyền Xà Vương. Nhìn thi thể khổng lồ kia, trong lòng hắn thầm kêu may mắn. Nếu như không phải thể chất của mình đặc thù, chỉ là Tinh Giả cấp chín bình thường mà nói, sớm đã bị nghiền nát đến căn bản cũng không chữa rồi. Không nói đến tinh thần lực thuộc tính Băng và răng nanh sắc bén của Kim Tuyền Xà Vương, chỉ cần một túi độc kia thôi, hắn tuyệt đối là không chịu nổi.

- Không ngờ đầm nước này thần kỳ như vậy, một tầng lại nối tiếp một tầng, không biết rốt cục thông đến nơi nào. Trong vòng mấy trăm dặm xung quanh núi hoang này căn bản là không có sông lớn hồ nước nào, chẳng lẽ là nguồn suối ngầm?

Dương Thiên Lô sau khi bình tĩnh trở lại cũng không có nóng lòng xử lý thi thể Kim Tuyền Xà Vương, mà là đánh giá xung quanh thủy đầm, khẽ nhíu mày. Vừa rồi tuy đang chiến đấu hết sức khẩn trương, nhưng hắn cũng biết rõ, đây không phải thủy đầm lúc trước mà là không gian sau khi đi qua một cái thông đạo hẹp dài.

Áp lực nước nơi này tuy rằng không có biến hóa gì lớn, nhưng thủy đầm lại càng thêm băng lãnh đến tận xương tủy. Cụ thể lạnh tới mức độ nào Dương Thiên Lô không rõ ràng lắm, hắn chỉ cảm thấy rõ ràng đan điền kỳ dị đang điên cuồng hấp thu năng lượng trong đó. Hơn nữa hắn có thể khẳng định, tinh thần lực thuộc tính Băng mà Kim Tuyền Xà Vương phát ra vẫn thua xa độ băng lãnh của thủy đầm này.

- Ô? Khối băng?

Khi Dương Thiên Lô một lần nữa bơi xuống sâu hơn trăm trượng, dưới đáy thủy đầm hiện ra một khối băng lớn khoảng chừng bằng một người, phát ra những tia sáng màu lam. Điều này không ngoài dự đoán của Dương Thiên Lô. Nhiệt độ của thủy đầm này tuyệt đối đã vượt qua nhiệt độ đóng băng thông thường, nhưng hắn lại không phát hiện ra chỗ đóng băng nào. Hắn cũng đoán rằng trong thủy đầm này nhất định có ẩn chứa một vật gì đó có thể hạ thấp nhiệt độ xuống đến cực hạn, cuối cùng quả nhiên lại xuất hiện khối băng này.

Lặn sâu xuống đáy đầm, khi Dương Thiên Lô từng chút một tiếp cận khối băng, hắn rõ ràng cảm ứng được, thủy đầm càng trở nên băng lãnh, mà đan điền của hắn cũng lại càng thêm hưng phấn, tới mức có thể phát ra khí tức muốn tiếp cận bức thiết. Tình huống này cũng giống như não hải của hắn lần đầu tiên thấy vẫn thạch màu đen, trở nên hưng phấn một cách khó hiểu.

Trong nháy mắt khi tay Dương Thiên Lô chạm vào khối băng, một tia khí tức băng hàn hầu như lập tức biến Dương Thiên Lô thành người băng, ngay cả trong đầu cũng trở nên trống rỗng.

- Hử?

Lăng Hi vốn đang chìm đắm tại nơi sâu nhất trong đầu Dương Thiên Lô, nhất thời cảm nhận được điểm khác thường:

- Linh khí chí âm chí hàn thật tinh thuần.

Lăng Hi hô lên một tiếng, nhất thời phát ra một tia thần niệm, linh khí cuộn cuộn bắt đầu hội tụ trong đầu Dương Thiên Lô.

Đồng thời trong lúc đó, đan điền của Dương Thiên Lô cũng bắt đầu điên cuồng hấp thu.

Sau một lát, thân thể đóng băng của Dương Thiên Lô dần khôi phục lại. Thế nhưng, hấp lực hùng hậu trong đầu và trong đan điền Dương Thiên Lô lại hoàn toàn khống chế thân thể hắn, tựa hồ như tranh đoạt khí lạnh vô cùng kia. Dương Thiên Lô chỉ có thể đứng im không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào khối băng đang tản ra từng tia sáng màu lam kia, hơn nữa lại đang dần dần nhỏ đi mà không hề di chuyển.

Thời gian từng giây một trôi qua, không biết qua bao lâu, khối băng khổng lồ to bằng một người kia hoàn toàn bị Dương Thiên Lô hấp thu.

Lúc này, Dương Thiên Lô rốt cục khôi phục quyền khống chế thân thể, nhất thời cảm thụ được trong cơ thể dâng trào lực lượng cuộn cuộn mãnh liệt. Đó là một loại cảm giác cường đại trước nay chưa từng có. Dương Thiên Lô có thể khẳng định, hiện tại nếu như một lần nữa gặp phải Kim Tuyền Xà Vương, hắn chỉ đơn thuần bằng vào lực lượng liền có thể dễ dàng giết chết.

- Thiên Lô, rốt cục ta đã khôi phục được một ít lực lượng rồi.

Đúng lúc này, thanh âm có chút kích động của Lăng Hi vang lên trong đầu Dương Thiên Lô.

- Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Khối băng kia là cái gì?

Tình huống bất thường vừa rồi Dương Thiên Lô có thể khẳng định là do Lăng Hi và đan điền thần bí làm ra.

- Nơi này là nơi chí âm chí hàn, khối băng kia chính là trung tâm của hàn đằm này, trải qua không biết bao nhiêu năm, ngưng tụ linh khí hàn ở xung quanh mới hình thành nên. Tuy rằng đại bộ phận bị thứ kỳ dị trong đan điền của người hút đi, nhưng ta cũng hấp thu được không ít, thần niệm đã có thể ngưng tụ được. Tại sao người lại tìm được nơi này?

Lăng Hi trầm giọng nói.

- Ta truy sát Kim Tuyền Xà Vương đến nơi này. Lăng Hi, thần niệm có thể ngưng tụ được, nghĩa là... Nàng đã khôi phục được tu vi?

Dương Thiên Lô nhất thời kinh hỉ hỏi.

- Khôi phục lại tu vi thì không có khả năng, chỉ là có thể ở ngoài cơ thể người ngưng tụ ra hư thể trong khoảng thời gian ngắn mà thôi. Người đừng hi vọng ta có thể vì người mà chiến đấu.

Lăng Hi trực tiếp đập tan huyền tưởng của Dương Thiên Lô, nhẹ giọng nói.

- Ách... Như vậy, Lăng Hi, nàng đi ra để ta nhìn một chút được không? Đã lâu không thấy, ca thật là nhớ nàng a... Hắc hắc...

Mặc dù Dương Thiên Lô hơi thất vọng, nhưng nghĩ đến phong tư tuyệt thế của Lăng Hi, nhất thời khiến hắn có chút kích động, tâm tư xấu xa tiềm tàng bên trong con người hắn nhất thời trở nên xao động.

Ngay khi trên mặt Dương Thiên Lô còn mang theo tia cười hèn mọn, yên lặng chờ Lăng Hi trả lời, bỗng nhiên trong đầu hắn truyền đến tiếng “thình thịch”. Hiển nhiên có người đang hung hăng gõ một chút trong đầu hắn.

- Ách...

Một thân ảnh tuyệt mỹ, không chút tì vết, giống như là sương mù quỷ dị xuất hiện trước mặt hắn. Mặc dù là ở trong đầm nước, nhưng trên người thân ảnh kia vẫn là bộ quần áo trắng như tuyết, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, lại phiêu dật như tiên, không hề có chút cảm giác bị thấm nước nào.

Dung nhan khuynh quốc khuynh thành, dáng người tuyệt mỹ, tản mát ra khí tức xuất trần, diễm đảo chúng sinh, như thiên sứ hàng lâm, như tiên nữ hạ phàm, không mang theo chút bụi trần nào, không hề nhiễm tục khí trần duyên.

Dương Thiên Lô ngây ngốc nhìn Lăng Hi đang thản nhiên mỉm cười, vậy mà không hề nảy ra một chút ý tứ xấu xa nào. Cho dù hắn từ trước tới nay luôn là người tự tin, giờ khắc này vẫn không khỏi cảm thấy có chút tự ti mặc cảm.

- Tỷ ngày hôm nay tâm tình tốt sẽ không tính toán với người. Lần sau nếu như còn có ý niệm không đứng đắn này trong đầu, tỷ tất nhiên sẽ ép người thành xác khô.

Thanh âm của Lăng Hi lần đầu tiên chân chân chính chính truyền vào tai Dương Thiên Lô mà không phải vang lên trong đầu.

Dương Thiên Lô vốn thật vất vả mới thấy được tuyệt thế mỹ nữ, lần đầu tiên không có phát sinh bất kỳ suy nghĩ không an phận nào trong đầu, cũng không dám, không đành lòng có suy nghĩ đó, nhưng nghe được bốn chữ “ép thành xác khô” của Lăng Hi lại giật mình tỉnh táo lại. Ngay sau đó trong đầu lại kìm không được mà hiện ra một hình ảnh bực hãn “Quan Âm tọa liên”.

“Thình thịch!” một tiếng vang lớn, Dương Thiên Lô một lần nữa bị đôi bàn tay trắng như phấn của Lăng Hi tập kích.

- Người nghĩ cái gì vậy hả?

Lăng Hi giận dữ hỏi.

- Ách... Không có gì. Không có gì. Lăng Hi, nàng thật xinh đẹp. Đây là hư thể do thần niệm của nàng biến ảo ra sao? Tại sao lại giống như thật vậy?

Dương Thiên Lô vội vàng cắt đứt hình ảnh kiều diễm trong đầu, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Lăng Hi, hỏi.

- Ủ, hư thể, cũng được gọi là âm thể, là thần niệm và linh lực của ta ngưng tụ mà thành, có được năng lực ngự vật nhất định. Nhưng vẫn còn rất yếu, hơn nữa thời gian duy trì cũng rất ngắn, linh lực tiêu hao rất nhanh. Trong hàn đàm này nhờ có linh lực chí âm còn dư thừa, ảnh hưởng đối với ta rất nhỏ. Nhưng ra bên ngoài lại không được như vậy.

Lăng Hi nhẹ giọng nói.

- Vậy làm thế nào để nàng có thể biến thành thực thể? Vĩnh viễn đi ra ngoài?

Dương Thiên Lô hấp tấp hỏi. Mỹ nữ như vậy một khi xuất thế, tuy rằng hại nước hại dân, nhưng Dương Thiên Lô căn bản không quan tâm, cho dù là có nhìn nhiều thêm vài lần, cũng đều là việc cực kỳ sung sướng.

- Cải tạo chân thân, nguyên thần về khiếu, phải đợi đến khi người đạt tới cảnh giới Thần Đạo mới có thể được.

Trong mắt Lăng Hi hiện lên một tia cô tịch, nhẹ giọng nói.

- Cảnh giới Thần Đạo?

Dương Thiên Lô trầm giọng lặp lại, bỗng nhiên nhìn chăm chăm vào Lăng Hi nói:

- Lăng Hi, yên tâm! Ta nhất định sẽ đạt tới cảnh giới Thần Đạo bằng tốc độ nhanh nhất. Nhất định sẽ giúp nàng cải tạo chân thân.

- Ủ! Ta trở về đây.

Lăng Hi nhẹ giọng đáp, nói xong liền hóa thành một đạo bạch quang, chui vào mi tâm Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô xem xét lại toàn bộ đáy đầm một lần nữa, cũng không phát hiện thêm gì dị thường, liền kéo thi thể thật lớn của Kim Tuyền Xà Vương, quay trở về đường cũ.

Sau khi ra khỏi thủy đàm, Dương Thiên Lô thu lại ba lô của ba người, cũng lấy đi ma hạch cùng túi mật của xà vương cùng bảy con Kim Tuyền Xà cấp bảy đã chém giết được lúc này, còn có mấy trăm khóa “Băng Xà Lan” bên cạnh thủy đàm. Ngay sau đó, Dương Thiên Lô liền cưỡi Lôi Cừu quay trở lại sơn động chỗ Lục Thanh Âm và Sở Hương Hương đang nằm.

Lúc này, đêm đã khuya.

Khi Dương Thiên Lô tiến nhập vào trong sơn động, Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm đã tỉnh lại từ lâu. Hai người ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt và suy yếu, tựa hồ đã hoàn toàn khôi phục lại, không biết đang nói tới chuyện gì, trên mặt đều hiện lên vẻ lo lắng.

- Hương Hương tỷ, Thanh Âm muội muội, khá lên chút nào chưa?

Dương Thiên Lô bước vào trong động nhìn hai nàng cơ hồ quần áo không đủ che thân, làn da trắng nõn như ẩn như hiện, trong lòng không nhận được cảm giác nhộn nhạo, trên mặt lại mang theo vẻ quan tâm chân thành, trầm giọng hỏi.

Tuy rằng Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm sau khi trúng độc liền rơi vào hôn mê, nhưng không bao lâu sau khi Dương Thiên Lô truyền máu vào trong cơ thể liền khôi phục lại thần trí, cho nên hai nàng biết rất rõ Dương Thiên Lô đã làm gì với mình. Lúc này lại thấy Dương Thiên Lô tiến đến, hai nàng vốn đang lo lắng, sắc mặt lại trở nên ửng đỏ.

Điều này lại khiến Dương Thiên Lô thấy tâm thần rung động, nhất là Lục Thanh Âm từ trước đến nay đều dùng khăn che mặt, nhưng lúc này bởi vì chiếc khăn mất đi, để lộ khuôn mặt động nhân, tuyệt đối là đệ nhất mỹ nữ, trên người mang theo khí chất cao nhã khiến người ta yêu mến.

- Ba lô đã lấy về được rồi, đáng tiếc lương khô của chúng ta bị đám Kim Tuyền Xà ăn hết. Tuy nhiên, ca đã thay các nàng báo thù, giết đến sào huyệt của Kim Tuyền Xà Vương, còn lấy được một ít linh dược. Hắc hắc... Kiếm được một chút lợi nhuận. Các nàng mau ăn mấy khẩu Bách Thảo đan, khôi phục thân thể.

Dương Thiên Lô nói xong liền lấy từ trong ba lô của mình ra một chiếc bình ngọc, lấy ra hai khẩu Bách Thảo đan, đưa tới trước mặt hai nàng.

- Giết Kim Tuyền Xà Vương?

Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm đồng thời cả kinh, sau khi nhận lấy Bách Thảo đan nuốt vào, khiếp sợ nhìn Dương Thiên Lô.

- Xà độc đối với ta vô dụng. Với ta mà nói, nó chính là lão hổ không có răng. Hắc hắc. Các nàng mau điều tức đi, luyện hóa dược lực, không bao lâu là có thể khôi phục rồi.

Dương Thiên Lô đắc chí nói, ánh mắt lại len lén nhìn thoáng qua người hai nàng.

Tuy rằng trong lòng Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm rất khiếp sợ nhưng cũng không hỏi nhiều. Hai người ngồi khoanh chân xong liền bắt đầu luyện hóa Bách Thảo đan.

Mà tên Dương Thiên Lô vô sỉ này, ngay khi hai nàng nhắm mắt, ánh mắt trở nên không kiêng nể gì, nuốt nước miếng, nhìn tới nhìn lui trên cơ thể Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm, thẳng đến khi tiểu đệ chống xong lều trại mới vẫn chưa thỏa mãn mà chặt đứt tơ tưởng của mình, cũng bắt đầu tu luyện.

Rèn luyện khiếu huyết.

Cảm ứng tinh thần lực hùng hậu trong thiên địa, trong đầu Dương Thiên Lô một mảnh không minh, huyết khiếu toàn thân dần dần từ trạng thái hư vô mờ ảo không thể nắm bắt trở nên có một tia liên hệ vi diệu với tinh thần.

147. Chương 133: Khúc Rong Chơi Biển Hoa

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 133: Khúc Rong chơi biển hoa

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sáng sớm hôm sau, khi Dương Thiên Lô mở mắt, hai nàng đã tỉnh lại từ lâu. Hơn nữa, bên trong bộ pháp y rách rưới, hai người đều mặc thêm quần áo bó chặt, che chắn đi thân thể xích lỏa mềm mại, phong tình

vô hạn. Lục Thanh Âm cũng một lần nữa đeo lên cái khăn che mặt, che khuất đi khuôn mặt thanh thuần tuyệt mỹ.

Sau một hồi đại chiến sinh tử khiến cho quan hệ của ba người trở nên vi diệu. Nhất là khi thấy Dương Thiên Lô mang về mấy trăm khóa “Băng xà lan” còn có ma hạch và mật rắn của Kim Tuyền Xà Vương cùng với hơn mười đầu Kim Tuyền Xà cấp bảy, Sở Hương Hương biết, thực lực của Dương Thiên Lô vô luận ở góc độ nào cũng đều hơn xa mình. Thể chất biến thái của Dương Thiên Lô trong cảm nhận của nàng cũng trở nên càng thêm thần bí.

- Sư muội, cẩn thận!

Một thiếu niên tay cầm Kim Cương Pháp Kiếm, mình mặc pháp y kim tằm, hét lớn một tiếng, nhảy vào giữa Trương Tử Hàm và một đầu ma thú cấp tám Xích Viêm Hồ, một kiếm đã phá vỡ công kích “Liệt Diễm Trảm” cường hãn của Xích Viêm Hồ.

Ma thú cấp tám cũng có thể có tinh thần lực ngoại phóng. Hơn nữa, ma thú bởi vì trí tuệ hạn chế, thường thường tu luyện đều là truyền thừa đơn giản xuống dưới, nhưng lực công kích lại vô cùng cường hãn. Bởi vì chỉ có một mình quanh năm không ngừng khổ tu, cho nên uy lực tu luyện ra mạnh mẽ không gì sánh được, thường thường có thể hình thành tuyệt sát.

Lúc này Trương Tử Hàm đã tu luyện đến cảnh giới cấp bảy đỉnh phong, đồng thời đối với thuộc tính Băng cũng lĩnh ngộ thêm một tầng nữa, thế nhưng đối mặt với ma thú cấp tám Xích Viêm Hồ, nàng vẫn không thể chống lại. Cho nên, một kích vừa rồi của Xích Viêm Hồ đối với Trương Tử Hàm mà nói, đích xác mang tới uy hiếp thật lớn.

Thế nhưng, khi vừa thấy thiếu niên kia ngăn trở công kích của Xích Viêm Hồ, hơn nữa còn nhanh chóng chiến đấu với Xích Viêm Hồ, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm không có chút ý cảm tạ nào, ngược lại còn hơi nhú mày.

Thiếu niên này tên là Tiêu Cần, sinh trưởng trong dòng chính của Trảm Không Kiếm Phái, năm nay mười tám tuổi, cùng tuổi với Trương Tử Hàm. Vốn đã sớm có đủ tư cách trở thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, nhưng chỉ vì mong muốn được làm môn hạ của Thái Thượng trưởng lão, cho nên vẫn ẩn nhẫn, cho đến khi đột phá đến cảnh giới Tinh Giả cấp tám đỉnh phong mới gia nhập vào năm nay. Cuối cùng cũng được như ý nguyện, trở thành môn hạ của Thái Thượng trưởng lão Văn Bạc Thiên. Đồng thời trong thời gian ba ngày tại Huyện Hoàng Kỳ đã đột phá tới Tinh Giả cấp chín, thực lực vô cùng cường hãn.

Tại Trảm Không Kiếm Phái, thiếu niên giống như Tiêu Cần rất nhiều. Trong đó tuyệt đại đa số đều là những người nổi bật trong hàng đệ tử mới tiến nhập. Đệ tử Trảm Không Kiếm Phái đến từ các đại đế quốc so với bọn họ có chênh lệch rất lớn.

Tên Tiêu Cần này là một trong số những người dẫn đội của đệ tử Thiên Vân Phong tu luyện lần này, đối với Trương Tử Hàm có chút chiếu cố, đạt tới mức độ khá tử tế, ý đồ lại như con rắn trên đầu hòa thượng, nhìn thấy quá rõ ràng.

Tiếp xúc mấy ngày này, Trương Tử Hàm cũng hiểu rõ, người này cũng không có ý xấu gì, tại Thiên Vân Phong cũng được coi như một mối nhân duyên tốt. Nhưng ý đồ của hắn Trương Tử Hàm sao lại không hiểu? Mà đây chính là nguyên nhân khiến nàng vô cùng phiền muộn.

Thật buồn bực chính là, không chỉ riêng có Tiêu Cần. Trong vài ngày ngắn ngủi, Trương Tử Hàm thuần khiết như đoá hoa trắng muốt, lại là nữ tử có thiên phú cực cao, tại Thiên Vân Phong đã hấp dẫn sự chú ý của vô số thiếu niên tài tử. Người cố ý tiếp cận, cố ý đến gần thực sự là vô số kẻ, khiến Trương Tử Hàm phiền muộn không thôi. Thế nhưng lại không thể nổi giận, chỉ có thể lạnh lùng xử lý.

Loại tình huống này nếu xảy ra ở Thiên Vân Phong thì còn đỡ, nhưng khi ở Hồng Hoang Sơn Mạch, lại khiến Trương Tử Hàm thực sự phiền muộn. Nàng tới đây là để tu luyện, để tôi luyện chính mình, thế nhưng mỗi khi nàng gặp phải một chút nguy hiểm, chung quy luôn luôn có một cao thủ, hoặc là người ngay cả mình cũng không bằng thỉnh linh nhảy ra, vì nàng mà che gió chắn mưa.

Một lần thì cũng thôi đi, nhưng trong bảy ngày ngắn ngủi, nàng lại gặp phải vô số lần. Thế này thì còn tôi luyện cái gì? Còn tu luyện cái gì nữa?

- Hừ!

Thấy một màn như vậy, một thiếu nữ trẻ tuổi nhìn vào thân ảnh tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm, ánh mắt lạnh lùng, phát ra một tiếng hừ lạnh. Nguyên bản nàng mới là đối tượng theo đuổi của đông đảo thiếu niên. Từ nhỏ đến lớn tại Trầm Không Kiếm Phái, nàng một mực giống như trăng sáng giữa muôn sao. Nhưng bây giờ, từ sau khi tiến nhập Thiên Vân Phong, nữ tử Trương Tử Hàm tới từ một đế quốc nhỏ bé vậy mà hoàn toàn vượt qua danh tiếng của nàng, làm lu mờ đi hào quang vốn sáng chói trên người nàng.

Điều này làm cho nàng rất đố kỵ, rất không công bằng, ngược lại khiến nàng mang địch ý thật sâu với Trương Tử Hàm.

Thiếu nữ này tên là Lý Bình Nhi, là Tinh Giả cấp tám đỉnh phong, chính là người cười chung Lôi Cửu với Trương Tử Hàm.

Khi ánh mắt thâm độc chợt lóe lên rồi vụt tắt, khuôn mặt Lý Bình Nhi bỗng lộ ra vẻ tươi cười xán lạn, đi tới bên cạnh Trương Tử Hàm, quay sang Tiêu Cần đã chém giết xong Xích Viêm Hồ nói:

- Tiêu Cần sư huynh, huynh thật lợi hại. Nhưng huynh luôn luôn che chở Tử Hàm sư muội như vậy, nàng ta còn tu luyện thế nào đây? Chúng ta tu luyện chính là muốn trong chém giết không ngừng mà khiêu chiến cực hạn của chính mình, kích phát tiềm năng của chính mình, từ đó tôi luyện mình, để thăng tu vi của mình. Cho nên, huynh tốt nhất không cần lo lắng. Cứ để muội và Tử Hàm ở cùng một chỗ là tốt rồi.

Nghe thấy Lý Bình Nhi nói như vậy, Tiêu Cần nhìn biểu tình có chút phiền muộn của Trương Tử Hàm, xấu hổ cười cười nói:

- Bình Nhi sư muội nói đúng. Là ta quá lo lắng cho Tử Hàm muội muội rồi. Vậy hai người cứ cùng nhau tu luyện ở phụ cận đi nhé. Khi nghỉ ngơi, chúng ta cùng về nơi cắm trại. Nếu có gì nguy hiểm, nhớ châm pháo hoa cầu cứu kịp thời, ta sẽ chạy tới đầu tiên.

Tiêu Cần trầm giọng nói, ánh mắt nhìn Trương Tử Hàm trở nên cực kỳ nóng bỏng, dạn thêm lần nữa:

- Tử Hàm muội muội, mọi chuyện phải cẩn thận.

Trương Tử Hàm lãnh đạm quay sang Tiêu Cần gật đầu, ánh mắt nhìn Lý Bình Nhi mang theo một tia cảm kích, nói:

- Bình Nhi sư tỷ, chúng ta đi thôi. Ba ngày qua ta còn chưa được chiến đấu tận hứng trận nào đây.

- Ủ, Tiêu Cần sư huynh, tái kiến!

Trong mắt Lý Bình Nhi hiện lên một tia đắc ý kín đáo, trực tiếp kéo tay Trương Tử Hàm. Hai người nhanh như thiểm điện đi về phía xa xa. Trong nháy mắt đã biến mất trước mặt Tiêu Cần.

Tiêu Cần lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười khổ sở, thì thào lầm bầm:

- Ài, nàng tựa hồ rất mất hứng đối với việc người sợ nàng xảy ra chuyện gì. Lý Bình Nhi nói đúng, như vậy đích xác sẽ ảnh hưởng tới tu luyện của nàng. Lý Bình Nhi là Tinh Giả cấp tám đỉnh phong. Có Lý Bình Nhi ở bên cạnh nàng, gặp phải tình huống gì hẳn là cũng không có vấn đề gì lớn. Chỉ ít tới lúc nguy cấp cũng có thể kịp phát ra tín hiệu cầu cứu.

...

Trong ba ngày, Dương Thiên Lôi, Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm bởi vì gặp phải đàn Kim Tuyền Xà Vương cũng đã hiểu rõ Hồng Hoang Sơn Mạch này đích xác hung hiểm dị thường, tồn tại rất nhiều rủi ro. Cho nên, vì nghĩ cho hai nàng, Dương Thiên Lôi cũng không có yêu cầu trực tiếp thâm nhập, mà một mặt vừa săn giết ma thú, ngắt lấy linh dược, mặt khác dần dần đi vào sâu bên trong.

Tuyệt đại đa số thời gian của Dương Thiên Lôi đều dùng để tự tu luyện.

Khối hàn băng chí âm trong sào huyết của Kim Tuyền Xà Vương kia mặc dù đã bị đan điền thần bí và Lăng Hi hấp thu hoàn toàn, khiến Dương Thiên Lôi đối với năng lượng thuộc tính Băng càng có thêm tầng nhận thức sâu hơn. Nhưng cũng chỉ là hấp thu mà thôi, nếu muốn chân chính lĩnh ngộ chân lý của năng

lượng thuộc tính bằng cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, nhất là năng lượng thuộc tính Bằng thi triển ra trong chiến đấu.

Mà ma thú trong khu vực này tuy rằng đối với Dương Thiên Lô mà nói, thực sự không tạo ra bất cứ uy hiếp gì, nhưng vừa vặn lại thích hợp với việc tu luyện năng lượng thuộc tính Bằng của hắn.

Dương nhiên, khi Dương Thiên Lô tu luyện thuộc tính Bằng thông thường đều là tách xa khỏi Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm, chỉ đảo qua xung quanh hai nàng mà thôi. Cũng không phải hắn cố ý giấu giếm hai nàng. Dù sao lúc này hắn cũng đã rất biến thái rồi, nếu như để cho hai nàng biết thực lực chân chính của hắn, chỉ e Sở Hương Hương sẽ đuổi hắn đi trước tiên, càng không nói tới chuyện hắn có thể chất thuộc tính Bằng, sợ rằng Sở Hương Hương tuyệt đối sẽ không vì mình và Lục Thanh Âm mà liên lụy đến tu luyện của Dương Thiên Lô.

Tuy rằng Dương Thiên Lô cũng rất muốn tiến vào sâu hơn một phen, nhưng lại lo lắng hai nàng gặp phải chuyện gì nguy hiểm. May mắn là hắn ngoại trừ nắm giữ thuộc tính bằng, cũng vừa mới tấn cấp Tinh Giả cấp chín, việc rèn luyện huyết khiếu cũng cần thời gian khá lớn, cho nên thời gian trôi qua ngược lại cũng rất dài dằng dặc.

Muốn đột phá Tinh Giả cấp chín, tấn cấp đến cảnh tới Tiên Thiên, không hề nghi ngờ chính là bình cảnh gian nan nhất của cảnh giới Tinh Giả. Huyết khiếu, không giống với cơ bắp, gân mạch trong cơ thể đều là thực sự tồn tại, mà là một loại tồn tại hư vô mờ mịt. Hơn nữa, bởi vì mỗi người khác nhau, lại có muôn vàn biến hóa, vạn loại khác biệt. Vô luận là ai cũng không thể xác định vị trí chính xác của ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết trên mình người khác, chỉ có bản thân tu luyện giả chậm rãi cảm ngộ, theo tu vi đề thăng mới có thể từ từ hiểu rõ, dần dần tiến hành rèn luyện.

Ba ngày này, tuyệt đại đa số thời gian Dương Thiên Lô đều dùng để cảm ứng vị trí khiếu huyết và lĩnh ngộ năng lượng thuộc tính bằng.

Lúc này hắn đã có tiến bộ kinh người. Ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết, trong vài ngày ngắn ngủi hắn đã rõ ràng cảm ứng được mười tám cái. Tuy rằng so với con số ba trăm sáu mươi lăm khoảng cách còn khá lớn, nhưng tốc độ này so với các tu luyện giả khác mà nói, đã là biến thái vô cùng.

Bình cảnh của cảnh giới Tinh Giả đối với Dương Thiên Lô tựa hồ căn bản không tồn tại. Từ khi hắn phá vỡ bình cảnh Vô Đồ trở thành Tinh Giả tới nay, liền một đường thăng tiến, không có bất luận bình cảnh gì đáng nói.

Hơn nữa, năng lượng thuộc tính Bằng cũng có dấu hiệu đột phá.

- Phù...

Dương Thiên Lô ngồi xếp bằng dưới một gốc đại thụ che trời, bỗng nhiên thở ra một ngụm trọc khí thật dài, mở bừng hai mắt.

Xa xa tiếng tiêu du dương êm tai bỗng nhiên truyền tới tai Dương Thiên Lô, khiến hắn nhất thời cả kinh:

- Khúc “Biển hoa rong chơi”? Lê nào Thanh Âm muội muội có quan hệ với mẫu thân ta?

Dương Thiên Lô đã sớm cảm giác được khí chất của Lục Thanh Âm và mẫu thân mình có điểm tương đồng. Tuy rằng giống nhau chỗ nào hắn không nói rõ được, nhưng lúc này bỗng nhiên nghe thấy Lục Thanh Âm thối lên bài “Biển Hoa rong chơi” mà lúc bình thường mẫu thân hay tấu đàn, lại khiến Dương Thiên Lô thất kinh. Nhất là nghĩ tới những điểm đáng ngờ trên người mẫu thân căn bản không giống phần lớn các nữ tử bình thường, còn có thân thể thần bí của Lục Thanh Âm, càng khiến Dương Thiên Lô hoài nghi.

Tuy rằng mẫu thân dùng đàn cổ, còn Lục Thanh Âm lại dùng tiêu, nhưng ý cảnh lại giống nhau đến kinh người. Duy nhất có một điều khác nhau chính là, trong tiếng đàn của mẫu thân không chứa bất luận tình thần lực gì, càng không có công kích sống âm, còn Lục Thanh Âm ứng dụng tinh thần lực rót vào trong tiếng tiêu, chuyển hóa thành công kích sống âm mà thôi.

- Kỳ quái! Kỳ quái! Lê nào chỉ là trùng hợp sao?

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, thân hình nhoáng lên, vô thanh vô tức như u linh mau chóng đi về phía tiếng tiêu.

...

Tuy rằng Lục Thanh Âm chỉ là Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, nhưng công kích sóng âm kỳ dị của nàng lại phối hợp với Sở Hương Hương tương đối ăn ý. Hai người một tổ, một người cận chiến, một người đứng xa dùng công kích sóng âm, mặc dù đối mặt với ma thú cấp tám đỉnh phong đều có thể đối phó. Rất nhiều khi hai người đối mặt với vô số ma thú vậy công, nhưng lực lượng ngang nhau, đối với hai người có tác dụng tiêu luyện rất lớn.

Khi gặp phải ma thú cấp thấp, Lục Thanh Âm cũng sẽ tới gần tác chiến, rèn đúc chính mình.

Qua ba ngày, hai người thu hoạch tương đối nhiều. Dương Thiên Lô thật ra lại biến thành cận vệ của hai nàng. Khi hai nàng nghỉ ngơi, hắn liền bảo vệ xung quanh, khi hai nàng chiến đấu, hắn tự tìm một chỗ tu luyện, hoặc là tự mình chạy đến một nơi xa xa săn giết một phen.

Lúc này đang có hai ma thú cấp tám và vài ma thú cấp bảy vây Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm ở giữa, khí thế ngút trời.

Lục Thanh Âm đạp trên mặt nước, thân pháp nhẹ nhàng phiêu dật, ngọc tiêu đặt hờ trên môi, nhẹ nhàng, uyển chuyển, hàm súc mà phát ra từng đạo sóng âm, cùng tinh kỹ thiên biến vạn hóa của Sở Hương Hương, phối hợp chặt chẽ, khăng khít.

Khi Dương Thiên Lô chạy tới liền lảng lảng đứng ở xa nhìn, tâm thần ngưng tụ trong tiếng tiêu, bộ pháp và công kích sóng âm của Lục Thanh Âm.

Mỗi một âm phù từ trong ngọc tiêu phát ra phẳng phát đều mang theo một tia ánh sáng màu lam, hóa thành từng đạo công kích sóng âm, biến ảo phi thường. Đây là lần đầu tiên Dương Thiên Lô tập trung tinh thần cảm thụ được uy lực của công kích sóng âm.

148. Chương 134: Thiên Phú Sóng Âm

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 134: Thiên phú sóng âm

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Theo thời gian trôi qua, Dương Thiên Lô càng cảm thụ được sự kỳ diệu của phương thức công kích này. Tuy rằng Lục Thanh Âm chỉ có tu vi cấp sáu đỉnh phong, nhưng loại công kích này của nàng lại không thua gì tinh thần lực ngoại phóng.

Hơn nữa, từ thân pháp ung dung, bình tĩnh, phiêu dật cùng linh động của Lục Thanh Âm, Dương Thiên Lô có thể khẳng định, Lục Thanh Âm còn dư sức chiến đấu, căn bản không có thị triển ra công kích cường đại nhất của mình.

- Giống! Thực sự rất giống. Thanh Âm muội muội sẽ không phải là... Có quan hệ gì đó với mẫu thân ta đấy chứ? Nếu thực sự là như vậy...

Dương Thiên Lô nghĩ đến mình có thể có quan hệ gì đó với Lục Thanh Âm, trong lòng nhất thời trở nên bối rối.

- Phi phi phi! Mẫu thân ta bằng thanh ngọc khiết, Thanh Âm muội muội khẳng định không có quan hệ gì với ta. Chẳng qua là khí chất tương tự mà thôi. Hơn nữa, từ khúc này cũng chỉ là từ khúc bình thường, Thanh Âm muội muội biết thổi, có gì kỳ quái đâu?

Dương Thiên Lô lẩm bẩm:

- Bất quá, công kích sóng âm này có vẻ thực sự không tồi. Có cơ hội nhất định phải học một chút, để ca có thể học đòi văn vẻ. Hắc hắc... Bộ dáng của Thanh Âm muội muội thật khiến ca miên man bất định a...

Trong đầu Dương Thiên Lô nhất thời hiện ra một vài hình ảnh không phù hợp với lứa tuổi nhi đồng, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười tà ác, nhìn chăm chăm vào đôi môi mềm mại của Lục Thanh Âm, mạnh mẽ nuốt nước miếng một cái.

Sau đó, ánh mắt Dương Thiên Lô lại trở nên xấu xa hèn mọn, không ngừng quét qua quét lại trên người Lục Thanh Âm và Sở Hương Hương, trong miệng lẩm bẩm:

- Nhảy, nhảy, oa, vẫn là Hương Hương tỷ lớn hơn, run run, oa, ca chịu không nổi mất...

...

Nửa canh giờ sau, Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm rốt cục chém giết hết đám ma thú. Hai người cùng đổ mồ hôi nhễ nhại, thở hồng hộc, bất quá trong ánh mắt đều mang theo một tia hưng phấn, hiển nhiên đối với lần chiến đấu và thu hoạch này vô cùng thỏa mãn.

Ngay khi hai người đang cao hứng bừa bừa thu hoạch thành quả thắng lợi, Dương Thiên Lô hấp tấp chạy tới. Tuy nhiên, hắn không có ý hỗ trợ, ngược lại khom người dáo dác mà đứng, đôi mắt hèn mọn rất không khách khí nhìn chăm chăm vào hai nàng đang bận rộn ngồi xổm bên đám ma thú. Cuối cùng, ánh mắt lại vẫn như trước, dừng lại trên cổ Sở Hương Hương.

Cần cổ mê người trắng như tuyết, tuy rằng cách hai tầng y phục, hơn nữa cũng không rộng rãi gì, nhưng bởi vì vô cùng tròn đầy nên vẫn giúp Dương Thiên Lô nhìn tới khe tuyết trắng thật sâu. Nghĩ đến vừa rồi Sở Hương Hương chiến đấu, khi nàng nhảy lên, bộ ngực cũng run rẩy theo, tràn đầy co giãn và mê hoặc, khiến Dương Thiên Lô một lần nữa mạnh mẽ nuốt nước miếng.

Tựa hồ cảm ứng được ánh mắt của Dương Thiên Lô, Sở Hương Hương đang thu gom ma hạch bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Dương Thiên Lô, nhất thời thấy được vẻ mặt hèn mọn của hắn khi nhìn chăm chăm vào bộ ngực của mình, còn làm động tác nuốt nước bọt đánh “ực” một cái.

Trong nháy mắt Sở Hương Hương liền xấu hổ đỏ mặt. Đã từng có kinh nghiệm của lần ám muội trước, hơn nữa ánh mắt Dương Thiên Lô lúc này không kiêng nể gì, trong nội tâm Sở Hương Hương vừa xấu hổ lại vừa tức giận, bất chấp tay bắn, vội vàng bưng chặt lấy ngực mình. Ngay khi đang muốn rít gào, quát mắng Dương Thiên Lô một trận, biểu tình trên gương mặt bỉ ổi của hắn bỗng nhiên biến đổi.

- Đừng nhúc nhích!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên trầm giọng nói.

- Người muốn làm gì?

Sở Hương Hương giận dữ nói.

- Hương Hương tỷ, trâm cài tóc của nàng nói lỏng ra rồi, vẫn còn dính máu ma thú, để ta giúp nàng cài lại.

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói, thanh âm tựa hồ vô cùng đặc biệt.

Dương Thiên Lô nói xong, không cho Sở Hương Hương cơ hội phản đối, nhanh như thiểm điện khom lưng, nhẹ nhàng tháo trâm cài tóc trên đầu nàng xuống, trực tiếp dùng ống tay áo của mình nhẹ nhàng mà lau sạch. Trong đôi mắt thâm thúy, sáng lấp lánh, hắc bạch phân minh kia tràn ngập vẻ cẩn thận tỉ mỉ, cũng không thấy chút khí tức xấu xa nào cả.

Sở Hương Hương vốn đang muốn nổi bão nhất thời trở nên á khẩu, nhìn ánh mắt của Dương Thiên Lô, trong nội tâm tràn ngập bối rối.

Cũng chính trong nháy mắt Sở Hương Hương đang bối rối này, Dương Thiên Lô ôn nhu nhẹ nhàng mà vén mái tóc mềm mại của nàng lên, một lần nữa cài lại chiếc trâm lên mái tóc nàng.

- Được rồi, như vậy đẹp hơn.

Dương Thiên Lô mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Biểu hiện tuy rằng vẫn nghiêm trang như trước, nhưng trong nội tâm hắn lại như muốn nở hoa, hưng phấn không thôi.

Vừa rồi tỉ mỉ cảm ngộ công kích sóng âm của Lục Thanh Âm, Dương Thiên Lô đột nhiên có chút ngộ ra. Càng trâu bò hơn chính là, hẳn lại có thể dung nhập khí tức huyền diệu ẩn chứa trong sóng âm công kích này vào trong thanh âm của mình, phát huy ra mị lực dụ hoặc như vậy, liền thành công dập tắt lửa giận của Sở Hương Hương.

- Thanh âm của người...

Lục Thanh Âm vốn đang bận rộn cũng đưa mắt tràn ngập khiếp sợ nhìn Dương Thiên Lô.

- Ờo là!

Sở Hương Hương đỏ mặt nói, tuy nhiên thanh âm rõ ràng là không hề tức giận:

- Đừng có làm việc vô dụng nữa, còn không mau đến hỗ trợ.

- Khụ khụ khụ... Hương Hương tỷ, đây là từ tính, rất từ tính đó! Thanh âm có từ tính như vậy, nàng lại nói thành ờo là, ca thực quá...

Dương Thiên Lô rất bất đắc dĩ nói.

- Ca cái gì mà ca. Mau làm việc đi!

Đôi mắt đẹp của Sở Hương Hương trừng lên, nhất thời lấn át giọng nói của Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô không dám nói nữa, vội vội vàng vàng đi thu thập thi thể ma thú.

Mà ánh mắt Lục Thanh Âm lại nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lô, nhìn đến nửa ngày không dứt.

Sau khi thu thập hết ma thú, ba người cười Lô Cừu, một lần nữa đi vào sâu hơn trong Hồng Hoang Sơn Mạch.

...

Trong nháy mắt đã qua mười ngày.

Trong mười ngày ngắn ngủi này, ba người Dương Thiên Lô đều có bước tiến bộ nhảy vọt. Nhất là Lục Thanh Âm. Bởi vì Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương có rất nhiều đan dược, mỗi lần đại chiến đều có thể dùng một viên Bách Thảo đan khôi phục thể lực và tinh lực, cho nên trong mười ngày ngắn ngủi này, nàng đã đột phá bình cảnh Tinh Giả cấp sáu, tấn cấp tới cảnh giới Tinh Giả cấp bảy.

Từ cấp sáu đến cấp bảy đối với Tinh Giả mà nói, cũng là một chương ngại thật lớn. Một khi đột phá có thể nói là thoát thai hoán cốt, chỉnh thể thực lực được đề thăng rất lớn. Mà Lục Thanh Âm thân là tu luyện giả chủ tu công kích sóng âm, lại càng có thể phát huy ra chiến lực vượt quá Tinh Giả bình thường. Nhất là trong phương diện quần công, càng có ưu thế thật lớn.

Điều này làm cho Sở Hương Hương cùng phối hợp với nàng càng thêm thuận buồm xuôi gió. Sức chiến đấu do hai người phối hợp được đề thăng lên mấy lần.

Cho dù gặp phải ma thú cấp tám đỉnh phong hai người cũng có thể dễ dàng đối phó. Điều đó khiến Dương Thiên Lô yên tâm không ít, cũng cho Dương Thiên Lô thêm càng nhiều thời gian tự do.

Ban đêm, trong một huyết động trên một tòa núi hoang.

Dương Thiên Lô, Sở Hương Hương cùng Lục Thanh Âm sau khi chém giết một đầu ma thú cấp tám đỉnh phong trong huyết động này liền chiếm luôn sào huyết của nó, biến thành chỗ nghỉ ngơi của bọn họ.

Khiến ba người vô cùng hưng phấn chính là, trong huyết động này tìm được một thanh Kim Cương Pháp Kiếm, năm thanh Hàng Ma Pháp Kiếm, mấy bình ngọc chứa Bách Thảo đan hoặc Thuần Dương đan.

Chỉ là, khiến hai nàng khiếp sợ chính là, trong động lại rải rác xuất hiện một ít xương cốt hoặc đầu lâu của con người.

Hiển nhiên mấy người này cũng giống như ba người Dương Thiên Lô, là Tinh Giả đến Hồng Hoang Sơn Mạch này tu luyện, chỉ là rất không may, toàn bộ đã bị sát hại bởi ma thú cấp tám đỉnh phong kia mà thôi.

Thấy một màn này, tuy rằng Dương Thiên Lô không có biểu hiện thái quá như hai nàng, nhưng trong lòng cũng có chút kinh hoảng, hơn nữa mơ hồ còn có một tia bất an. Hắn không phải sợ hãi những hài cốt này, mà là lo lắng cho đám người Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ, Phong Mã Ngưu..

Hồng Hoang Sơn Mạch này đối với tu luyện giả mà nói, thực sự là một nơi tu luyện tuyệt hảo, nhưng cũng tràn ngập nguy hiểm. Hơi có chút vô ý liền có táng thân trong đó.

Trong số bọn họ, bất kỳ ai táng thân cũng không phải là mong muốn của Dương Thiên Lô, nhưng hắn lại không có bất luận biện pháp gì. Trong khu vực rộng lớn tới hàng vạn dặm mà muốn tìm được đám người Trương Tử Hàm, không hề nghi ngờ gì chính là mò kim đáy bể.

Dương Thiên Lô bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời. Sau khi cẩn thận thu nhặt những hài cốt này, Dương Thiên Lô mang đến khoảng đất trống ngoài động chôn xuống.

Mãi cho đến khi kiểm kê đan dược trong mấy cái bình ngọc, tâm tình Dương Thiên Lô mới tốt lên một chút, một làn nữa khôi phục lại bộ dáng thường ngày, trong mắt lóe ra quang mang hưng phấn. Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm cũng vô cùng cao hứng. Vừa mở ba bình ngọc ra, liền phát hiện trong mỗi bình ngọc chứa đầy một trăm viên Bách Thảo đan, tổng cộng gần ba trăm viên.

- Thuần Dương đan, ta x... Ha ha ha... Hương Hương tỷ, trong bình ngọc này vậy mà tất cả đều là Thuần dương đan.

Khi Dương Thiên Lô mở ra bình ngọc thứ hai liền nhất thời hưng phấn lớn tiếng nói.

Mấy ngày nay điên cuồng tu luyện, tốc độ tiêu hao đan dược của ba người thực sự là rất lớn. Nhất là Dương Thiên Lô, số lượng đan dược mà hắn sử dụng nhiều hơn hai nàng gấp mấy lần. Nếu như không phải hắn đã cố gắng kiềm chế, chỉ sợ sớm đã dùng hết. Lúc này lại bổ sung được nhiều đan dược như vậy muốn hắn không cao hứng cũng khó.

- Thật tốt quá! Bấy nhiêu cũng đủ chống đỡ cho đến khi chúng ta tu luyện xong.

Sở Hương Hương mừng rỡ nói. Đồng thời Lục Thanh Âm cũng vội vàng, kích động mà mở tiếp hai bình ngọc khác. Đáng tiếc, đan dược trong đó đều là Bách Thảo đan. Tuy nhiên, dù vậy cũng đủ khiến ba người hưng phấn không ngớt.

- Kim Cương Pháp Kiếm này vừa vặn để cho Hương Hương tỷ dùng.

Dương Thiên Lô nói.

- Hay là đưa cho Thanh Âm muội muội đi. Ta dùng Hàng Ma Pháp Kiếm là đủ rồi.

Sở Hương Hương đáp.

- Không cần, Hương Hương tỷ. Muội chủ yếu tu luyện âm kỹ, muội dùng Hàng Ma Pháp Kiếm này là đủ rồi.

Lục Thanh Âm vội vàng nói. Mười ngày nay, nàng vốn đã chiếm của Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương rất nhiều tiện nghi, dùng không ít đan dược của hai người. Hơn nữa, dưới sự trợ giúp của hai người, tu vi của nàng cũng đề thăng lên rất nhiều. Lúc này sao có thể lấy Kim Cương Pháp Kiếm làm của riêng?

- Ủ, Hương Hương tỷ, nàng dùng đi. Thanh Âm muội muội chủ yếu tu luyện âm kỹ, công kích sóng âm xác thực rất cường đại. Ta cũng nhịn không được muốn học đây. Hắc hắc...

- Học cái gì mà học? Tu luyện âm kỹ là cần phải có thiên phú, học tập lung tung ngược lại ảnh hưởng đến tu luyện của người.

Sở Hương Hương trầm giọng nói.

- Khụ khụ... Hương Hương tỷ, thật ra ta nghĩ ta có vẻ rất có thiên phú học tập âm kỹ. Thanh Âm muội muội, nếu không ngại... Đưa ngọc tiêu cho ta thử xem.

- Đừng có hồ nháo nữa. Mau tranh thủ thời gian tu luyện đi.

Sở Hương Hương trừng mắt liếc Dương Thiên Lô nói.

- Hương Hương tỷ... Thiên Lô hắn... Hình như... Thật sự rất có thiên phú.

Khiến Sở Hương Hương bất ngờ chính là, Lục Thanh Âm lại nói như vậy.

- Đúng vậy đó! Thanh Âm muội muội, đưa ngọc tiêu cho ca, ca thổi cho các người một khúc.

Dương Thiên Lôĩ đắc ý nói.

Tựa hồ Lục Thanh Âm hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn đem ngọc tiêu nàng trân ái nhất nhẹ nhàng đưa cho Dương Thiên Lôĩ.

Trong nháy mắt khi đón lấy ngọc tiêu, Dương Thiên Lôĩ rõ ràng cảm ứng được một cỗ khí tức mát lạnh. Ngọc tiêu này tựa hồ không hề đơn giản như bề ngoài thoát nhìn vậy. Điều này khiến Dương Thiên Lôĩ vô cùng kinh ngạc.

- Đạo khí thượng phẩm! Quả nhiên là đạo khí thượng phẩm!

Đúng lúc này, thanh âm Lăng Hi bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Dương Thiên Lôĩ.

- Đạo khí thượng phẩm? Rất tốt sao?

Dương Thiên Lôĩ nghi hoặc hỏi.

- Đương nhiên tốt! Ngay cả người trong Thần Đạo, có thể sở hữu được đạo khí thượng phẩm cũng không nhiều. Pháp bảo chia làm bốn đẳng cấp. Cấp thấp nhất là pháp khí, thứ hai là linh khí, sau đó là đạo khí, cao cấp nhất chính là thần khí trong truyền thuyết, Tuy nhiên, thần khí đều là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, ta cũng chưa từng thấy qua. May mắn, ngọc tiêu này đã được khí linh ẩn tàng đi khí tức, bằng không e rằng đã sớm bị đoạt mất rồi.

- Khí linh?

- Ừ! Đạo khí đều có khí linh. Đạo khí càng cường đại, khí linh cũng càng cường đại theo. Thân phận nữ hài này hẳn là không đơn giản. Nếu như ta đoán không sai, hẳn là có quan hệ với “Thiên Âm Môn”.

Lăng Hi trầm giọng nói.

- Đó không phải là môn phái thần bí nhất trong tám đại môn phái trong truyền thuyết sao?

Trong lòng Dương Thiên Lôĩ hơi kinh hãi.

- Mấy nghìn năm trước, “Thiên Âm Môn” là một trong tám đại môn phái. Hiện tại tình hình ra sao ta cũng không rõ ràng lắm. Tuy nhiên đích xác rất thần bí, cũng rất ít lộ diện tại tu luyện giới. Được rồi, không nói chuyện với người nữa. Ta tiếp tục luyện hóa linh khí chí âm.

Lăng Hi nói xong lại một lần nữa chui vào sâu trong đầu Dương Thiên Lôĩ.

Tuy rằng Dương Thiên Lôĩ và Lăng Hi trao đổi không ít tin tức, nhưng đối với Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm mà nói, chỉ là trong nháy mắt mà thôi, cũng không có biểu hiện ra bất cứ điều gì dị thường.

- Thứ tốt a. Thanh Âm muội muội, ngọc tiêu này của nàng thật ra rất không tệ.

Dương Thiên Lôĩ mỉm cười nhẹ giọng khen, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào mắt Lục Thanh Âm.

149. Chương 135: Tuyệt Chiêu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 135: Tuyệt chiêu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Quả nhiên, nhân thần Lục Thanh Âm hiện lên một tia kinh hoàng. Nhưng trong nháy mắt liền khôi phục lại bình thường, nhẹ giọng nói:

- Chỉ là ngọc tiêu gia truyền bình thường mà thôi, thậm chí còn không phải là pháp khí.

- Ha ha...

Dương Thiên Lô khẽ cười một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, nhẹ nhàng cầm ngọc tiêu, đặt lên môi dưới, đầu lưỡi khẽ liếm lên ngọc tiêu, bắt đầu thổi.

Tư thế thật ra cũng rất tiêu chuẩn, bộ dáng cũng có thể coi như tiêu sái, thế nhưng thanh âm thổi ra lại khiến Sở Hương Hương cười đến gập cả thắt lưng, ngay cả Lục Thanh Âm cũng không nhịn được mà cười ra tiếng.

- Ách... Sai lầm, sai lầm!

Dương Thiên Lô xấu hổ nói, sửa lại tư thế, thổi lên một lần nữa. Không thổi còn may, lần này thổi lên ngay cả Lục Thanh Âm cũng cười đến ôm bụng khom lưng, vậy mà lại thổi ra tạp âm giống như trâu già đánh rắm.

- Khục khục... Đừng cười được không? Ngọc tiêu này có vẻ không đúng a, không giống với ngọc tiêu trước đây ta đã dùng qua.

Dương Thiên Lô phiền muộn nói. Vốn trên địa cầu hẳn tuy rằng không thể nói là thành thạo, nhưng nhiều ít cũng đã từng thổi qua. Nhưng ngọc tiêu này so với ngọc tiêu trên Địa Cầu lại hoàn toàn khác nhau, cho nên cùng một phương pháp lại thổi không ra cái gì.

- Không phải chứ? Đừng có tìm cớ nha! Ha ha ha...

Sở Hương Hương vừa cười vừa nói.

Dương Thiên Lô bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Sở Hương Hương, lại đưa ngọc tiêu tới trước mặt Lục Thanh Âm, nói:

- Thanh Âm muội muội, hay là nàng dạy ca một chút đi.

Lục Thanh Âm vốn cũng đang cười duyên nghe Dương Thiên Lô nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trở nên đỏ bừng. May mắn là nàng đang mang khăn che mặt, Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương cũng không phát giác được.

Hơi do dự một chút, Lục Thanh Âm nhận lấy ngọc tiêu cầm trên tay, e thẹn nhẹ giọng nói:

- Được rồi!

Sau đó, Lục Thanh Âm đơn giản nói qua làm thế nào hợp nhất khí tức và tinh thần lực, từ đó khiến ngọc tiêu phát ra thanh âm và hiệu quả mình muốn, cùng các loại kỹ xảo, còn có làm cách nào lợi dụng công kích sóng âm... Đầu lần lượt trình bày.

Lúc này Dương Thiên Lô mới hiểu được vì sao mình thổi không ra vãn điệu. Ngọc tiêu này hiển nhiên là vì tu luyện giả tu luyện công kích sóng âm mà đặc chế. Cũng không phải khí tức đơn giản có thể thổi được, mà cần phải quán chú tinh thần lực vào trong đó.

- Thanh Âm muội muội, muội thổi một khúc đi.

Sở Hương Hương cũng có vẻ rất hào hứng. Dù sao đi nữa đêm cũng còn dài đằng đẵng, nàng và Lục Thanh Âm chỉ cần tu luyện ba canh giờ là đủ rồi, hiểu được âm kỹ cũng không tệ, liền nhẹ giọng nói.

Thanh Âm lên tiếng đáp, nhẹ nhàng kéo cái khăn che mặt lên một góc, để lộ ra cái miệng anh đào nhỏ nhắn mê người, nhẹ nhàng đặt ngọc tiêu lên môi dưới. Khi nàng đưa cái lưỡi thơm tho liếm lên ngọc tiêu theo thói quen, lại bỗng nhiên mạnh mẽ nhận xuống về bối rối. Sở dĩ Lục Thanh Âm đỏ mặt là bởi vì ngọc tiêu này chính là vật riêng tư của nàng. Từ sau khi truyền đến tay nàng, ngoại trừ chính nàng, chưa từng có ai đụng tới. Nhưng ngày hôm nay vậy mà lại đưa cho Dương Thiên Lô chạm qua, không những thế hắn còn thổi thử. Mà bây giờ nàng lại cũng đang thổi. Như vậy không phải gián tiếp hôn môi thì là cái gì?

Nghĩ tới đây, Lục Thanh Âm lại nhận không được thẹn thùng. Nhưng nhớ lại thân thể mình cũng đều bị Dương Thiên Lô trước sau tả hữu đều không sai biệt lắm mà “thân” qua một lần, cho nên cũng không tính toán chuyện nhỏ nhặt này nữa,

Một âm thanh trầm thấp du dương chậm rãi từ ngọc tiêu phát ra. Những ngón tay ngọc thon dài trong suốt của Lục Thanh Âm linh động uyển chuyển mà nhẹ nhàng vỗ về ngọc tiêu, đôi môi đỏ sẫm mềm mại hơi lộ ra hàm răng đều đặn mát ra vẻ đẹp mỹ lệ mê người, ngay cả Sở Hương Hương vốn đang tỉnh tâm thưởng thức âm kỹ cũng đều rõ ràng cảm thụ được loại mỹ lệ này.

Tuy nhiên, Dương Thiên Lô vì muốn vãn hồi mất mũi, lúc này lại đặt toàn bộ tâm thần tập trung vào ngón tay, bờ môi, khí tức của Lục Thanh Âm. Chỉ là, khi tiếng tiêu chậm rãi vang lên, trong lòng Dương Thiên Lô lại run lên. Giai điệu quen thuộc, âm phù quen thuộc, chính là khúc nhạc lúc trước mẫu thân Lộ Miểu Ân thường thường đàn cho hắn nghe.

- Lục Thanh Âm, Lộ Miểu Ân... Lộ, chẳng phải là lục, Ân chẳng phải là Âm sao?

Nghĩ đến thân phận thần bí của gia đình bên ngoại mà mẫu thân chưa từng nhắc qua, trong đầu Dương Thiên Lô không khỏi nghĩ đến tên của mẫu thân. Lộ Miểu Ân, lục điệu âm, lẽ nào tên của mẫu thân là tên giả? Trong khi đó mẫu thân và Lục Thanh Âm có quan hệ gì? Lẽ nào đúng như suy đoán của Lăng Hi, đều có quan hệ với “Thiên Âm Môn” thần bí?

Nguyên một đồng nghi vấn xuất hiện trong đầu Dương Thiên Lô, hắn loáng thoáng cảm nhận được dường như mình phát hiện ra cái gì.

Lặng lặng nghe Lục Thanh Âm thổi hết một khúc, Dương Thiên Lô vội thu liễm nghi hoặc trong lòng.

- Thanh Âm muội muội, từ khúc này thật dễ nghe, khiến ta cảm thấy rất bình lặng, rất tường hòa.

Sở Hương Hương khen ngợi tự đáy lòng.

- Thanh Âm, từ khúc này tên gọi là gì? Nàng học từ đâu?

Dương Thiên Lô lại nhìn vào hai mắt Lục Thanh Âm, trầm giọng hỏi.

- Thanh Âm khúc. Ta... Là sư phụ đã tạ thế của ta dạy cho.

Trong mắt Lục Thanh Âm hiện lên một tia buồn bã bi thương, nhẹ giọng nói:

- Người thử lại lần nữa đi.

Lục Thanh Âm hiển nhiên không muốn đề cập đến chuyện cũ, nhẹ nhàng đưa ngọc tiêu tới trước mặt Dương Thiên Lô, nói.

Dương Thiên Lô cũng không hỏi thêm gì nữa, cầm lấy ngọc tiêu, thổi lại lần thứ hai.

Ngay khi tiếng tiêu mềm mại vang lên, trong đầu Dương Thiên Lô giống như một cuộn phim quay chậm, hiện ra nhất cử nhất động vừa rồi của Lục Thanh Âm, mô phỏng theo khí tức, ngón tay trên người nàng, vận dụng tinh thần lực tuy rằng còn có chút trúc trắc, không được lưu loát, còn thiếu đi một tia êm dịu, nhưng rõ ràng thổi lên “Thanh Âm khúc”.

Sở Hương Hương mở to hai mắt nhìn, trong lòng nhin không được mắng một câu “biến thái”. Đồng thời, Lục Thanh Âm cũng phi thường khiếp sợ. Thiên phú như vậy, đích xác vượt quá tưởng tượng của bất kỳ người nào.

Hơn nữa, Lục Thanh Âm rõ ràng có thể cảm ứng được, tiếng tiêu do Dương Thiên Lô thổi ra tuy rằng không lưu loát nhưng lại càng thêm hùng hậu, nặng nề. Hắn dùng tinh thần lực hệ Thổ, đem Thanh Âm khúc diễn dịch ra, hiển nhiên đã lĩnh ngộ được bí quyết thần vận và công kích sóng âm của Thanh âm khúc.

Đột một thời gian nữa, chỉ cần tu luyện nhiều hơn, nhất định có thể lợi dụng âm ba tiến hành công kích.

Khi Dương Thiên Lô thổi hết một khúc, Sở Hương Hương tàn bạo nói một tiếng “Biến thái!”, tuy nhiên trên mặt không che giấu được sự vui vẻ.

- Ta cũng thử xem!

Sở Hương Hương đoạt lấy ngọc tiêu từ trong tay Dương Thiên Lô, đặt tại môi mình, thổi lên.

150. Chương 136: Giả Trang Gấu

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 136: Giả trang gấu

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mới thối một chút, Dương Thiên Lô liền vỗ đùi, cực kỳ khoa trương mà cười to, Lục Thanh Âm cũng nhin không được che miệng cười trộm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Hương Hương nhất thời đỏ bừng lên, không cam lòng mà thối thêm mấy lần. Nhưng mỗi lần thối đều phát ra âm thanh rất trâu bò. Thấy Dương Thiên Lô rõ ràng là cố tình cười to để trả thù mình, Sở Hương Hương liền nổi giận trả ngọc tiêu lại cho Lục Thanh Âm, bỏ nhào về phía trước, hai bàn tay mềm mại nhỏ bé lập tức biến thành móng vuốt, hung hăng cào véo trên người Dương Thiên Lô. Hai người nhất thời giáp lá cà cùng một chỗ khiến cho toàn bộ huyết động gà bay chó sủa, còn khiến Dương Thiên Lô kêu la oai oái.

- Thanh Âm muội muội, mau tới giúp tỷ tỷ.

Sở Hương Hương khơi mào chiến tranh nhưng lại nhanh chóng bị Dương Thiên Lô chiếm thế thượng phong, đành phải đổi công thành thủ, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là cầu cứu Lục Thanh Âm.

- Đến đây đi! Đêm nay ca đại chiến hai người các nàng.

Dương Thiên Lô cực kỳ kiêu ngạo mà xấu xa nói.

Hai bàn tay nhanh như thiểm điện tập kích trên cái eo nhỏ, cánh tay, bắp đùi, thậm chí cả kiều đồn Sở Hương Hương.

Lục Thanh Âm dù sao cũng là tâm tính tiểu nữ hài. Hơn mười ngày ở chung, quan hệ giữa ba người đã rất hòa hợp, cũng khiến nàng cảm thụ được rất nhiều ôn nhu cùng quan tâm, từ lâu đã sớm thống nhất đứng về phe Sở Hương Hương. Lúc này nghe thấy Sở Hương Hương cầu cứu, hơn nữa lại bị Dương Thiên Lô khiêu khích, nhất thời cũng gia nhập trận chiến.

Song quyền khó địch bốn tay. Tốc độ của tuy rằng Dương Thiên Lô cực nhanh, nhưng đối mặt với tập kích của hai nàng cũng nhanh chóng rơi vào hạ phong, không còn cản được, chỉ chốc lát sau đó liền bị hai nàng chà đạp ngã lộn trên mặt đất, cuộn thành một đống cầu xin tha thứ. Nhưng hai nàng hiển nhiên không có ý tứ buông tha hắn, hết gãi rồi véo, ra tay không lưu tình chút nào.

- Là các nàng bức ca xuất ra tuyệt chiêu.

Dương Thiên Lô bị ép quá, lớn tiếng nói.

- Người ra đi. Ta xem người có tuyệt chiêu gì. Vậy mà dám cười ta. Ta cho người cười... Cười nữa đi...

Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm không thèm để ý tới.

- Ah...Chộp nãi Long Trảo Thủ!

Dương Thiên Lô kêu to một tiếng, hai tay đang ôm bụng và xương sườn đột nhiên không phòng thủ nữa, trực tiếp nhanh như thiểm điện chộp đến bộ ngực hai nàng.

- Ahh...

Hai nàng nhất thời phát ra tiếng kêu sợ hãi, hấp tấp đẩy hai bàn tay Dương Thiên Lô khỏi ngực mình, vội vã lui về phía sau, đồng thời ôm ngực phần nộ nhìn Dương Thiên Lô, tức giận nói:

- Lưu manh!

- Ha ha ha...Cảm giác thật tốt a. Hương Hương tỷ, Thanh Âm muội muội, ca là lưu manh, ca sợ ai?

- Vô sỉ! Không đùa với người nữa. Thanh Âm muội muội, chúng ta tu luyện.

Trên mặt Sở Hương Hương mang theo một tia tức giận, tàn bạo nói. Nàng sửa sang lại quần áo xộc xệch một chút, kéo Lục Thanh Âm vào sâu trong sơn động, ngồi xếp bằng xuống. Chỉ là, vô luận là Sở Hương Hương hay Lục Thanh Âm, sau khi bị tập kích ngực, ngoại trừ thầm mắng Dương Thiên Lôi lưu manh, trong lòng lại như có chú nai vàng đang nhảy nhót, thật lâu không thể bình tĩnh lại được.

Ngay khi Dương Thiên Lôi âm thầm đắc ý, hèn mọn đến cực điểm mà đưa hai bàn tay lên mũi người, chuẩn bị tiếp tục đùa giỡn hai nàng, bỗng nhiên ngoài động truyền đến tiếng nói rất nhỏ.

- Hừ...

Dương Thiên Lôi quay lại hai nàng ra ám hiệu im lặng, thân hình nhoáng lên liền lặng yên không một tiếng động đi tới cửa động.

Tu vi hai nàng thua xa Dương Thiên Lôi, cho nên căn bản không nghe được bất kỳ thanh âm nào. Bất quá thấy bộ dáng cẩn cẩn trọng trọng của Dương Thiên Lôi, hai nàng nhất thời cũng nhẹ chân nhẹ tay mà đi tới cửa động.

- Thiên Lôi, chuyện gì vậy?

Sở Hương Hương nghe tới nghe lui cũng không nghe được cái gì bất thường, liền hạ giọng hỏi.

- Có người tới! Trước tiên đừng lên tiếng.

Dương Thiên Lôi trực tiếp truyền âm cho hai nàng, hai lỗ tai nhẹ nhàng kích động dựng thẳng lên, thi triển ra một loại tinh kỹ mà Lăng Hi truyền thụ “Thuận phong nhĩ”.

- Hải sư huynh, ma thú ở khu vực phụ cận này đều bị săn giết, hơn nữa tiếng tiêu hình như là từ phía trên truyền ra.

Thanh âm một thiếu niên truyền vào trong tai Dương Thiên Lôi.

- Mấy người Lục Thanh Âm hần là ở gần đây thôi.

Thanh âm một người khác vang lên.

- Hừ! Tiểu tử kia dám cùng lão tử đoạt nữ nhân. Hôm nay Hải công tử ta sẽ đánh cho hần ngay cả cha mẹ ruột cũng không nhận ra, bóp nát đầu khớp xương toàn thân hần, đánh cho hần thành đầu heo luôn. Tìm kiếm cho ta. Chú ý cẩn thận một chút, đừng để bị phát hiện.

Thanh âm của Hải Đại Phú vô cùng tàn bạo, thấp giọng nói.

- Dạ, sư huynh!

Vài tên thiếu niên đồng thời đáp, sau đó không gian trở lại yên lặng, không một tiếng động.

Khóe miệng Dương Thiên Lôi hơi nhếch lên, lộ ra một tia mỉm cười xấu xa, nhẹ giọng nói:

- Muốn đánh ta thành đầu heo? Bóp nát xương cốt ta? Ngoan độc đó! Vậy thì cũng không nên trách ca không khách khí.

- Người nói cái gì vậy, Thiên Lôi?

Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm ngơ ngác hỏi.

- Không có gì! Thanh Âm muội muội, tên Hải công tử luôn quần quít nàng cũng đến rồi. Nhưng có thể bọn hần cũng vừa vờ đi qua khu vực gần đây, nghe được tiếng tiêu vừa rồi của chúng ta mà thôi.

Dương Thiên Lôi nói.

Lục Thanh Âm nhất thời khẽ nhú mày, trong mắt hiện lên một tia chán ghét.

- Hơn nữa còn dẫn theo không ít người, muốn đánh ta thành đầu heo nha.

Dương Thiên Lôi lại nói tiếp.

- Vậy làm sao bây giờ? Hình như hắc đã tấn cấp tới Tinh Giả cấp chín, hơn nữa người hắc dẫn theo tu vi cũng không thấp.

Lục Thanh Âm lo lắng hỏi.

- Hắc hắc... Chỉ cần hắc không phải Tiên Thiên, ca có thể làm cho hắc chịu không thấu rồi. Được rồi! Các nàng đừng lên tiếng, cứ đứng ở trong động chuẩn bị xem kịch vui đi.

Khóe miệng Dương Thiên Lôi mang theo một tia cười tà ác nói. Nói xong liền chạy đến cửa động, mang xác chủ nhân trước đây của sơn động này đến, chính là ma thú cấp tám đỉnh phong “Đại Địa Ma Hùng”.

Thân thể Đại Địa Ma Hùng cao lớn, nặng tới mấy ngàn cân, nhưng Dương Thiên Lôi kéo lại không có chút cố sức nào. Khi vào trong, Dương Thiên Lôi cầm lấy Kim Cương Pháp Kiếm, cổ tay khẽ rung, từng đạo kiếm quang xẹt qua. Chỉ trong chốc lát, thân thể thật lớn của Ma Hùng bị róc hết, chỉ còn lại một bộ da gấu hoàn chỉnh.

- Thiên Lôi, ngươi muốn làm gì?

Sở Hương Hương nhin không được hỏi.

- Hắc hắc... Rồi nàng sẽ biết.

Dương Thiên Lôi nói xong, hai tay căng cổ Ma Hùng ra, chỗ duy nhất lưu lại vết thương khi bị hắc chém giết gây ra, thân thể bỗng nhiên run rẩy kịch liệt một hồi, cả người vậy mà xảy ra dị biến, trở nên mảnh nhỏ dị thường, như loài rắn chui vào trong da.

Hai nàng tuy biết rằng Dương Thiên Lôi rèn luyện cơ bắp, gân mạch, xương cốt đã tới mức độ trăm phần trăm, nhưng bây giờ thấy hắc có được năng lực co duỗi khoa trương như vậy, vẫn cảm thấy khiếp sợ. May là hai nàng cũng coi như đã quen với sự biến thái của Dương Thiên Lôi, tuy rằng khiếp sợ nhưng cũng không nói gì thêm.

Khi Dương Thiên Lôi chui vào trong da gấu, thân thể lại một lần nữa run rẩy kịch liệt, sau đó cánh tay, chân, cơ thể bỗng nhiên dài ra, cứ thế mà chống đỡ tấm da gấu cực lớn lên.

- Rống...!

Một tiếng thú rống tràn ngập uy áp từ trong da gấu phát ra cùng với tinh thần lực hệ Thổ cuộn cuộn. Đại Địa Ma Hùng đã chết kia phảng phất như phục sinh, nhảy tới trước mặt hai nàng.

- Ha ha ha... Bộ dáng ca như vậy có đẹp trai không?

Dương Thiên Lôi thông qua cái lỗ nhỏ trên cổ rõ ràng bị hắc buộc chặt lại, nhìn hai nàng cười hì hì nói.

- Đẹp trai! Rất tuần tú! Bộ dáng lúc trước của ngươi cũng đẹp trai nữa. Ngươi mặc trang phục như vậy làm gì?

Sở Hương Hương nói.

- Bị một Đại Hùng cấp tám đánh thành đầu heo, ngay cả mẹ cũng không nhận ra. Nàng có chịu chơi không? Ha ha ha... Các nàng núp ở phía sau xem trò vui, đừng để bị phát hiện là được rồi.

Dương Thiên Lôi nói xong, thân thể thật lớn âm âm xoay người, vọt tới cửa động, sau đó phát ra một tiếng thú rống thật lớn.

Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm bốn mắt nhìn nhau, nhất thời cảm thấy thú vị, lại đối với Dương Thiên Lôi vô cùng bất đắc dĩ.

- Quả nhiên có tiềm chất của cầm thú. Muội xem, hắc học tiếng gấu, học được nhiều như vậy.

Sở Hương Hương buồn cười nói.

- Hi hi... Đúng là rất giống đó! Bất quá, Hương Hương tỷ, bọn Hải Đại Phú nhiều người như vậy, hơn nữa Hải Đại Phú đã là Tinh Giả cấp chín, Thiên Lôi hắc có thể làm được không?

Lục Thanh Âm khẽ cười một tiếng nói.

Sở Hương Hương hơi do dự một chút, rồi nhẹ giọng nói:

- Tỷ cũng đã là Tinh Giả cấp tám, hơn nữa là thân thể ngũ hành, cũng có thể coi như tương đối lợi hại?
- Uhm, là rất lợi hại. Hương Hương tỷ, tỷ dù có đối mặt với Tinh Giả cấp chín cũng không nhất định bị thua đâu.

Lục Thanh Âm suy nghĩ một chút, rất chắc chắn nói.

- So với Dương Thiên Lôi thì thế nào?

Sở Hương Hương một lần nữa hỏi.

Lục Thanh Âm trầm mặc trong chốc lát, nói một câu khiến Sở Hương Hương cũng phải cười ra tiếng:

- Hắc... Hắc là biến thái. Hương Hương tỷ, tỷ không thể so sánh với hắc được.
- Hắc hắc... Đúng, hắc là biến thái. Cho nên chúng ta căn bản không cần so sánh. Xem hắc chơi đùa Hải Đại Phú thế nào a.

Sở Hương Hương yêu kiều vừa cười vừa nói, kéo tay Lục Thanh Âm. Hai người liền hóp lưng lại như mèo, lên ra ngoài cửa động.

...

- Ủa? Tiếng ma thú khẳng định ở đâu đó quanh đây. Mau! Chúng ta bao vây khu vực này!

Ngay khi Dương Thiên Lôi cố ý phát ra tiếng thú rống, đám người Hải Đại Phú liền phát giác được, liền rất nhanh bao vây về phía hắc.

- Đại Địa Ma Hùng, ma thú cấp tám đỉnh phong? Trên cổ nó có thương tích, nhất định là do ba người Lục Thanh Âm gây ra.
- Hải sư huynh, phía trên có sơn động. Bọn họ có thể ở trong đó hay không? Ma Hùng này hắc là bị đuổi ra đây.
- Chắc chắn là đúng rồi! Giết chết Ma Hùng, bao vây động khẩu!

Hải Đại Phú ra lệnh một tiếng, đám thiếu niên liền nối tiếp nhau mà xông ra ngoài.

- Rống...

Dương Thiên Lôi một lần nữa phát ra tiếng thú rống, tinh thần lực hệ Thổ cuộn cuộn toàn thân nhất thời bị đẩy ra, tản mát ra một cỗ uy áp thật lớn. Thân thể nhìn như ngốc nghếch kia vậy mà vô cùng linh động, cuồn cuộn hướng về phía mọi người.

- Ủa? Ma Hùng này...

Ngay khi đám thiếu niên cảm thấy khác thường, Ma Hùng thật lớn bỗng nhiên đứng phắt dậy, giống như Ma Thần tướng quân xông về phía đám thiếu niên. Hai cái hùng chưởng thật lớn mang theo uy áp cuộn cuộn, như núi như biển đè ép tới.

Khí tức kinh khủng kia nhất thời khiến đông đảo đám thiếu niên cảm thấy run sợ, uy áp thật lớn vậy mà khiến bọn chúng rõ ràng cảm ứng được khí tức tử vong.

- Không hay!

Thoáng chốc đám thiếu niên cả kinh, sắc mặt tái nhợt, càng lúc càng hoảng sợ hơn mà lui về phía sau.

Ầm ầm...

Từng tiếng nổ vang lên. Hai hùng chưởng đập trên mặt đất, nhất thời khiến đá vụn bay tán loạn, cứ vậy mà tạo ra từng hố thật lớn.

- Đây là Ma Hùng cấp tám sao? Vì sao lại kinh khủng như vậy?

Đám thiếu niên lạnh mình kinh hãi.

- Ma Hùng này vô cùng lợi hại. Chúng ta cùng hợp kích, du đấu.

Đúng lúc này, một gã thiếu niên trầm giọng nói, thân hình nhanh như thiểm điện vung kiếm hướng về phía Ma Hùng. Tinh thần lực cuộn cuộn nhất thời từ mũi kiếm bắn ra. Hiển nhiên thiếu niên này đã đạt được cảnh giới Tinh Giả cấp tám, cũng đã học xong kỹ năng tinh thần lực ngoại phóng.

- Được!

Các thiếu niên khác đồng thanh đáp, thân hình nhoáng lên, liền vây quanh Ma Hùng ở giữa. Hiển nhiên mấy người này cũng thường xuyên phối hợp, tương đối ăn ý.

Rống...

Ma Hùng bỗng nhiên một lần nữa phát ra tiếng thú rống. Dưới vây công của đám thiếu niên, thân hình thật lớn của nó vậy mà trở nên vô cùng nhẹ nhàng, dưới chân đạp theo một bộ pháp kỳ dị khiến đông đảo đám thiếu niên nhìn như hư vô mờ mịt, giống như xuất hiện huyền ảnh, căn bản không thể tập trung vào thân hình của nó.

Bịch! Bịch! Bịch...

Từng tiếng oanh kích thật lớn liên tiếp vang lên. Đám thiếu niên bị tinh thần lực cuộn cuộn nặng nề của Ma Hùng oanh kích liên tục lui về phía sau. Cái này còn chưa tính, càng khiến cho đông đảo đám thiếu niên kinh hãi chính là, tinh thần lực của Ma Hùng này phảng phất như vô cùng vô tận, ngoại phóng ra vô cùng cường bạo, hình thành từng đạo khí kiếm năng lượng hệ Thổ, thoáng chốc liền đánh cho thể vây công của đám thiếu niên hoàn toàn tan rã, trở nên vô cùng hỗn loạn, càng không nói gì tới chuyện đánh đám hợp kích.

- Ma Hùng thật sự hung hãn, sợ rằng rất nhanh liền có thể đột phá cực hạn của Ma Hùng, trở thành ma thú cấp chín.

Hải Đại Phú đứng ở phía sau quan sát trong lòng cũng hơi khiếp sợ. Vốn tưởng rằng mấy tiểu đệ này có thể dễ dàng giết chết Ma Hùng, nhưng tình huống hiện tại dường như nói chém giết, ngay cả có thể bảo vệ mình hay không cũng khó mà biết được.

Điều đó khiến Hải Đại Phú sinh ra một tia nghi hoặc. Ma thú cường hãn như vậy, ba người Lục Thanh Âm có thực lực đuổi ra ngoài huyết động sao? Hơn nữa, từ trên người Ma Hùng này, nhìn thể nào cũng thấy lộ ra nhiều điểm quý dị, nhất là bộ pháp của nó, luôn luôn biến đổi, tuyệt đối là một loại bộ pháp tương đối cao minh. Loại bộ pháp này, Ma Hùng vốn có trí tuệ hữu hạn làm sao có thể học được?

Ánh mắt Hải Đại Phú nhìn không được nhìn về phía huyết động xa xa. Từ xa nhìn lại cũng không có gì dị thường. Nếu như ba người bọn họ ở trong huyết động mà nói, hiện tại động tĩnh lớn như vậy, tại sao lại không ra xem?

151. Chương 137: Thuộc Tính Quang

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 137: Thuộc tính Quang

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bành! Bành! Bành!

Từng tiếng nổ liên tiếp vang lên, cùng với đó là tiếng kêu thảm thiết, khiến Hải Đại Phú từ trong trầm tư giật mình bừng tỉnh lại. Mấy người tùy tùng của hắn vậy mà chỉ trong chốc lát liền bị chấn bay, cả đám kêu thảm lẫn lộn trên mặt đất.

- Súc sinh, muốn chết!

Hải Đại Phú gầm lên một tiếng, tinh thần lực cuộn cuộn nhất thời như núi như biển bạo phát ra. Pháp bào cao cấp không biết chế tạo bằng vật liệu gì vậy mà trở nên phiêu đăng, mái tóc không gió mà bay, toàn thân tràn ngập lực lượng bạo tạc.

“Sang!”, một tiếng kiếm minh réo rất vang lên, từng đạo hào quang bảo kiếm tản ra dày đặc, vạch ngang bầu trời, nhất thời nhanh như thiểm điện, xẹt qua như dải lụa, đâm về phía gần cổ họng của Ma Hùng.

- Ta x...

Dương Thiên Lô nhất thời cả kinh, không nghĩ tới một tên 2B như Hải Đại Phú, tốc độ lại kinh người như vậy, nhanh như thiểm điện. Khoảng cách hơn mười mét, vậy mà Nhân kiếm hợp nhất, thoáng cái đã vượt qua, khiến Dương Thiên Lô vốn đang ở trạng thái thanh thoi cũng cảm thụ được uy áp kinh người. Dùng “Một kiếm kinh thiên” để hình dung một kích này của Hải Đại Phú cũng không có gì là quá đáng.

Trong lúc cấp bách, Dương Thiên Lô cũng không kịp né tránh, chỉ có thể nhanh như thiểm điện cúi đầu xuống phía dưới, co rút lại, đồng thời thân hình đột nhiên thay đổi. Phản ứng tuy không tệ, nhưng bảo kiếm của Hải Đại Phú dù không còn ở yết hầu Ma Hùng, lại vẫn có thể đâm một lỗ thật lớn trên tấm da gấu dày đặc.

- Bạo!

Đúng lúc này, Hải Đại Phú bỗng nhiên hét lớn một tiếng, bảo kiếm tỏa ra hàn quang bỗng nhiên bộc phát ra quang mang rực cháy của tinh thần lực hệ Hỏa.

Cũng may, trải qua một kiếm kinh thiên vừa rồi, Dương Thiên Lô đã thu hồi bớt sự khinh thường, trong nháy mắt tránh thoát một kiếm kia, đồng thời, hắn điều khiển thân thể to lớn của Ma Hùng, thi triển Lăng Ba Vi Bộ, vọt tới bên cạnh Hải Đại Phú.

Tê...

Tinh thần lực cuộn cuộn trên bảo kiếm của Hải Đại Phú ngưng tụ thành một đường, phẳng phất như xé rách hư không, phát ra một tiếng nổ vang. Nếu như Dương Thiên Lô không tránh kịp mà nói, loại tinh thần lực ngoài phóng này cũng đủ sức chém đứt đầu cự hùng.

- Trâu bò!

Trong lòng Dương Thiên Lô thầm khen một tiếng, cũng không cam lòng yếu thế, hai hùng chưởng thật lớn hoàn lại một kích với tốc độ kinh người. Tựa hồ rõ ràng đã đánh trúng thân thể Hải Đại Phú, nhưng song chưởng lại không gặp bất luận ngăn trở gì, giống như oanh kích vào khoảng không.

- Tàn ảnh?

Trong lòng Dương Thiên Lô biết không ổn, liền không chút do dự, thân hình nhanh như thiểm điện bỗng nhiên bắn ra xa.

- Oanh...

Trong nháy mắt khi hắn vừa bắn ra, chỗ hắn vừa đứng lúc trước liền truyền ra tiếng nổ thật lớn. Khí kiếm dày đặc của Hải Đại Phú bổ xuống mặt đất. Đá vụn bay tán loạn, để lại trên mặt đất cứng rắn một hố thật sâu.

Nói thì dài dòng, kỳ thật hai người giao thủ chỉ là trong nháy mắt. Nhưng trong nháy mắt này lại khiến đám thiếu niên đang vây xem và Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm núp ở cửa động toàn thân toát mồ hôi lạnh. Trận chiến này tuyệt đối có thể dùng từ “kinh tâm động phách” để hình dung.

- Ma Hùng thật cường hãn!

Hải Đại Phú vốn tưởng rằng Ma Hùng nhất định phải chết trong một kích vừa rồi, không ngờ lại có thể tránh thoát, không những thế còn có thể nhân cơ hội phản kích, lần này lại một lần nữa thoát khỏi truy kích của hắn. Điều này khiến trong lòng hắn vô cùng khiếp sợ. Nhìn Ma Hùng đang đứng ở phía xa xa đối diện mình, biểu tình của Hải Đại Phú trở nên cực kỳ âm lãnh.

Đồng thời, Dương Thiên Lô cũng chậm rãi rót tinh thần lực hệ Thổ vào hai mắt Ma Hùng khiến Hải Đại Phú không thể nhìn ra chút sơ hở nào. Trong lòng hắn đối với Hải Đại Phú cũng khiếp sợ không ít. Không hề nghi ngờ, đây chính là đối thủ mạnh nhất mà hắn gặp phải từ trước tới nay.

- Hừ! Ngày hôm nay bản công tử sẽ khiến tên cầm thú nhà ngươi hiểu biết uy lực của năng lượng thuộc tính Quang.

Hải Đại Phú hừ lạnh một tiếng, tinh thần lực toàn thân nhất thời điên cuồng vận chuyển. Từng đạo khí trảng phức tạp, kỳ dị, biến đổi hóa thường bỗng nhiên từ trên người hắn phát ra, thân hình tựa hồ không nhúc nhích nhưng trong nháy mắt hình thành từng đạo tàn ảnh. Một người, hai người... Trong chớp mắt liền có đủ mười tám tàn ảnh, mỗi một tàn ảnh đều giống hệt như người thật, từ mười tám phương hướng bỗng nhiên lao về phía Ma Hùng.

- Thuộc tính Quang?

Nghe Hải Đại Phú nói như vậy, Dương Thiên Lô hơi kinh hãi. Thuộc tính Quang là do thuộc tính Hỏa diễn sinh ra, tuy tính năng công kích không cường đại lắm, nhưng lại huyền diệu không gì sánh được, có rất nhiều công năng kỳ diệu hỗ trợ. Trong chiến đấu có thể đạt hiệu quả không thể tưởng tượng.

- Trách không được tốc độ người này lại kinh khủng như vậy. Năng lượng quang điện vốn có tốc độ nhanh nhất trong thiên hạ. Một khi lĩnh ngộ thuộc tính Quang, không hề nghi ngờ gì, tốc độ sẽ được đề cao kinh người. Mà tàn ảnh của hắn, có lẽ cũng là một loại tinh kỹ thuộc tính Quang.

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, tâm thần lại trở nên tập trung chưa từng có. Ngay khi Hải Đại Phú nói xong, liền thi triển Lăng Ba Vi Bộ đến cực hạn, toàn thân Ma Hùng cũng trở nên hư vô mờ mịt. Tuy rằng không thể lưu lại tàn ảnh giống thật như Hải Đại Phú, nhưng lại có ưu thế đặc biệt.

Trong sát na, Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm liền cảm thấy hoa mắt. Lục Thanh Âm thậm chí căn bản không thể thấy rõ động tác của hai người, chỉ cảm thấy trước mắt đều là hình ảnh của cả hai, đồng thời không ngừng vang lên những tiếng “Bịch! Bịch! Phốc...”. Mà Sở Hương Hương cũng chỉ có thể thấy một tia quỹ tích mà thôi, ai chiếm thượng phong, ai đang đánh ai, bọn họ căn bản không thể phân biệt được.

Trong lòng hai người đều trở nên vô cùng lo lắng.

Bỗng nhiên một tiếng nổ “Ầm ầm” thật lớn vang lên. Thân ảnh đầy trời lập tức biến mất không thấy. Toàn bộ chiến trường khói bụi cuộn cuộn, đất đá bay tán loạn. Sau một lát, mọi người mới nhìn rõ tình hình nơi sân đấu.

Toàn thân Ma Hùng da tróc thịt bong, từng đạo vết thương nhìn thấy mà giật mình, thoát nhìn vô cùng chặt vật, hiển nhiên là do bảo kiếm trong tay Hải Đại Phú tạo thành. Chỉ là, ngoại trừ Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm, những người khác lại vô cùng kinh ngạc. Ma thú này thương tích nghiêm trọng như vậy, vậy mà lại không có một giọt máu nào chảy ra, thân thể thật lớn kia vẫn đứng ngạo nghễ như cũ, trong mắt lóe ra quang mang màu vàng đất, vẫn có vẻ sinh cơ bừng bừng.

- Mẹ kiếp! Cũng may là thân thể Ma Hùng này cực lớn, ca chẳng qua là mượn thể mà phình to người lên mà thôi. Nếu như lộ ra da thịt thật mà nói, sợ rằng sớm đã lòi đuôi rồi.

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, ánh mắt lại vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào Hải Đại Phú đang kịch liệt thở dốc.

Lúc này Dương Thiên Lô có thể khẳng định, Hải Đại Phú tuy rằng có tốc độ kinh người, cũng tu luyện tinh kỹ thuộc tính Quang thần kỳ, nhưng lại không phải là đối thủ của mình. Sau khi thích ứng loại tiết tấu cực nhanh này, Dương Thiên Lô cảm thấy mình đối với tốc độ lại có một tầng nhận thức sâu hơn. Nếu như không có tấm da gấu này mà nói, hắn tất nhiên có thể hoàn toàn tránh thoát công kích của Hải Đại Phú.

Hơn nữa, so với Hải Đại Phú, Dương Thiên Lô còn có ưu thế hơn rất nhiều. Đó chính là thể lực vô cùng vô tận và tinh thần lực phẳng phát như không chút hao tổn. Giờ khắc này, mặc dù hắn đang chiến đấu nhưng vẫn có thể rất nhanh hấp thu tinh thần lực trong thiên địa. Nhất là mười một khiếu huyết đã cảm ứng được trong cơ thể, tuy rằng chưa bắt đầu rèn luyện nhưng cũng đã phát huy được tác dụng thật lớn, khiến tốc độ hấp thu tinh thần lực của hắn càng được đề thăng.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lô hoàn toàn có thể nhào tới, thừa dịp Hải Đại Phú đang suy yếu mà đánh chết hắn. Nhưng Dương Thiên Lô lại không làm như vậy. Dù sao trong mắt Dương Thiên Lô, người này tuy rằng có chút 2B, nhưng cũng không phải loại người đại gian đại ác, chỉ cần dẹp tính cuồng ngạo của hắn lại, đuổi đi mà thôi.

Sở dĩ Dương Thiên Lô hóa thân thành Ma Hùng mà không phải tự mình chiến đấu cũng là vì suy nghĩ cho Lục Thanh Âm. Dù sao sau khi Lục Thanh Âm hoàn thành tu luyện cũng cần phải trở về Địa Hải Phong.

Hơn nữa, Dương Thiên Lô còn muốn cùng người này chơi đùa một hồi, xem hắn còn có tuyệt chiêu gì có thể thi triển. Điều này đối với Dương Thiên Lô mà nói, coi như là một lần tôi luyện không tồi.

- Tốt! Tốt! Không nghĩ tới một đầu ma thú cấp tám lại có thể bức một Tinh Giả cấp chín đến mức độ này. Ha ha ha...Thống khoái! Xem ra lão tử vì Lục Thanh Âm mà chưa tiến nhập vào chỗ sâu trong Hồng Hoang Sơn Mạch thật sự là một sai lầm lớn. Đến đây đi! Có thể chết dưới kiếm của bản công tử cũng là vinh hạnh cho người rồi đó! Cầm thú!

Hải Đại Phú trực tiếp nuốt xuống một viên Thuần dương đan, trong ánh mắt hiện lên vẻ hưng phấn nồng đậm, cuồng ngạo nói. Đồng thời, bảo kiếm trong tay tản ra hàn quang lấp lánh, chậm rãi giơ lên, vậy mà trực tiếp đập một viên Thuần Dương đan vào trong đó.

Sau đó, thân hình của hắn một lần nữa hóa ra mười tám đạo tàn ảnh, nhanh như thiểm điện bao vây Ma Hùng vào giữa.

- Biển lửa luyện ngục! Biển lửa luyện ngục!

Đúng lúc này, Hải Đại Phú bỗng nhiên hét lớn một tiếng, mười tám đạo tàn ảnh phát ra mười tám tiếng hét lớn, thanh âm như bay thẳng lên trời, vang vọng mãi không dứt. Trong nháy mắt, phương viên mười trượng đều bao phủ trong ánh lửa đỏ rực.

Một khí tức cực nóng, cực kỳ kinh khủng nhất thời khiến tất cả mọi người kinh hồn táng đờm.

Mỗi một tiếng hét lớn vang lên, bảo kiếm trong tay Hải Đại Phú lại cuồng bạo đâm ra một nhát. Mũi kiếm vốn từ lâu đã đỏ như lửa, mỗi khi đâm ra liền có một con hỏa long gào thét bay lượn ra. Chỉ trong chớp lát, đủ mười tám con hỏa long bay lượn xung quanh che kín bầu trời. Bọn chúng từ bốn phương tám hướng mang theo khí thế hùng hậu vô cùng tấn công về phía Dương Thiên Lô đang ở trung tâm.

Trong đó bất luận một đầu Hỏa Long nào so với Vũ điệu Hỏa Long Lô Hoành phát ra trước đây đều cường bạo hơn mấy lần.

- Kháo! Đủ ngoan!

Lúc này Dương Thiên Lô cũng bất chấp ẩn giấu, gầm lên giận dữ, tinh thần lực cuộn cuộn trong đan điền lập tức chuyển đổi sang năng lượng thuộc tính Băng vừa mới lĩnh ngộ, dường như sóng lớn vỗ đê, biển gầm bạo phát, theo toàn thân dâng lên mà phóng ra. Cả người trong nháy mắt giống như mặt trời bắn ra ngàn ngàn vạn vạn đạo băng lam sắc bén.

“Xi...Rầm rập...”

Băng lửa gặp nhau, hai chủng năng lượng thuộc tính tương khắc va chạm cùng một chỗ, trong nháy mắt liền phát ra tiếng oanh động thật lớn, phẳng phất như sản sinh ra năng lượng hủy thiên diệt địa. Toàn bộ đỉnh núi đều giống như bị chấn động, trở nên run rẩy kịch liệt. Ngay cả sơn động xa xa nơi Sở Hương Hương vừa Lục Thanh Âm đang nấp cũng bị ảnh hưởng, bụi đất tung bay mù mịt.

- Hương Hương tỷ, Thiên Lô không sao?

Lục Thanh Âm có chút lo lắng hỏi. Ở chung mấy ngày nay, nàng đã coi Sở Hương Hương và Dương Thiên Lô trở thành những người thân cận nhất của mình. Huống chi Dương Thiên Lô là vì chính mình mà chiến đấu, cho nên nàng không muốn Dương Thiên Lô bị bất luận thương tổn gì. Nhưng hiện tại, loại cấp bậc chiến đấu này đã căn bản không phải nàng có thể tham dự.

- Hắn là biến thái, nhất định sẽ không có chuyện gì.

Thanh âm Sở Hương Hương kiên định nói. Chỉ là, ánh mắt của nàng lại chăm chú nhìn chăm chăm vào chiến trường. Dáng vẻ khấn trương đó cho thấy ngay cả nàng cũng không dám khẳng định chắc chắn.

Sau khi Hải Đại Phú nhờ bảo kiếm trong tay, thi triển ra công kích cường đại nhất của mình, lực lượng toàn thân đã tiêu hao hết sạch. Năng lượng do mười viên Thuần Dương đan đánh vào bảo kiếm chuyển hoá thành cũng tiêu hao hầu như không còn. Đứng ở bên ngoài khu vực bạo tạc, ánh mắt hắn mang theo một tia kinh ngạc nhìn vào bạo tạc kịch liệt của mình, trong lòng đối với Đại Địa Ma Hùng cường hãn này cảm thấy cực kỳ vượt quá tưởng tượng. Tuy nhiên, hắn tin tưởng vững chắc, công kích của mình cường hãn như vậy, cho dù Đại Địa Ma Hùng cấp tám cường hãn hơn nữa cũng bị Biển Lửa Luyện Ngục của mình hóa thành tro tàn.

- Chúc mừng Hải sư huynh.

- Biển Lửa luyện ngục của Hải sư huynh quá uy vũ, quá lợi hại! Mười tám tầng Biển lửa luyện ngục này ngay cả cường giả Tiên Thiên cũng phải né tránh. Đại Địa Ma Hùng biến thái này khẳng định chết ngay cả tro cũng không còn.

Nguyên một đám thiếu niên mang theo thân thể thương tích dưới công kích cường hãn của Đại Địa Ma Hùng chạy tới bên cạnh Hải Đại Phú, mang theo một tia ngưỡng mộ và cung kính nói. Tuy rằng nhiều ít cũng có chút vượt mong ngửa, nhưng đây thực sự là phát ra từ trong nội tâm bọn họ. Thực lực kinh người mà Hải Đại Phú bộc phát ra tuyệt đối là vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Trên khuôn mặt có chút tái nhợt của Hải Đại Phú hiện lên một tia đắc chí. Ngay khi vừa muốn nói vài câu, một bóng đen thật lớn bỗng nhiên lao ra từ trong tầng tầng hỏa long, từ trên trời giáng xuống.

- Rống...

Cùng với một tiếng rống giận vang tận trời, hai hùng chưởng thật lớn bỗng nhiên cuồng bạo vỗ xuống.

- A a a ...

Những tiếng kêu sợ hãi vang lên. Đám thiếu niên nhất thời trực tiếp bị đánh bay đi, hơn nữa cũng không ngoại lệ, nhất thời hôn mê cả đám.

- Làm sao có thể?

Hải Đại Phú khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, cũng không kịp chuẩn bị gì. Hơn nữa, năng lượng hệ Quang sớm đã hao hết sạch, hắn cũng không có thời gian bổ sung. Lúc này muốn tránh thoát công kích của Ma Hùng, hiển nhiên là mộng tưởng.

152. Chương 138: Núi Hoang Dưới Trăng Sáng

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 138: Núi hoang dưới trăng sáng

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

“Bành!”

Một tiếng nổ thật lớn truyền ra. Trên mặt Hải Đại Phú nhất thời hoa máu tung bay, cái mũi lập tức gãy gập. Đau đớn kịch liệt khiến hắn hét thảm một tiếng. Sau đó trước mắt tối sầm. Từng tiếng nổ mạnh trên người hắn phát ra, thanh âm xương cốt vỡ vụn “răng rắc” không ngừng truyền đến.

Hầu như chỉ trong chớp lát sau đó, Hải Đại Phú liền chết ngất đi. Trong sát na trước khi hôn mê, ánh mắt hắn hiện lên một loại cực độ kinh khủng, tuyệt vọng và không cam lòng.

Trong nháy mắt đó, hắn biết, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của mình. Hắn đường đường là một Tinh Giả cấp chín, vậy mà lại chết trong tay một đầu ma thú cấp tám. Hắn rất không cam lòng. Hắn không muốn chết. Nhưng lúc này cũng không có bất kỳ biện pháp gì nữa rồi.

Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm kinh hoàng nhìn một màn bạo lực và tràn ngập máu tanh kia, trong lòng cũng dạt dào kinh hãi.

Biến thái không gì không làm được.

- Tha hắn!

Dương Thiên Lô đánh cho Hải Đại Phú thành đầu heo, bóp vỡ toàn bộ xương cốt của hắn, thậm chí một câu, sau đó vung vung hùng dũng thật lớn, thân hình nhoáng lên, liền mau chóng trở lại chỗ Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm.

- Đi! Chúng ta mau rời khỏi đây,

Đi tới cửa động, Dương Thiên Lô trực tiếp từ trong Ma Hùng chui ra, nói với hai nàng.

- Thiên Lô, người giết bọn họ rồi à?

Sở Hương Hương có chút lo lắng hỏi.

- Không có! Tội bọn họ chưa đáng chết, chỉ là giáo huấn một chút mà thôi. Hải Đại Phú hơi thảm một chút. Hắn muốn đối phó ca thế nào, ca liền đối với hắn như thế. Hắc hắc...Thừa dịp bọn họ còn hôn mê, chúng ta nhanh đi thôi, miễn cho bị người khác phát hiện sẽ không hay.

Khoé miệng Dương Thiên Lô mang theo một tia cười đắc ý, nhẹ giọng nói.

Sở Hương Hương vừa muốn lên tiếng triệu hoán Lô Cừ lại bị Dương Thiên Lô ngăn lại.

- Lô Cừ là động vật thông minh. Lô Cừ của mấy tên này hắn là cũng ở gần đây. Chúng ta trước tiên tránh đi một đoạn rồi triệu hoán Lô Cừ cũng không muộn.

Dương Thiên Lô nói.

Hắn nói xong, nhìn thi thể Ma Hùng kia một chút, bỗng nhiên vung hai tay lên. Nhất thời phát ra hai tia lửa cực nóng đánh vào thi thể Ma Hùng cùng với máu thịt bị khoét ra trên mặt đất. Một cuộn khói đen bốc lên, một lát sau toàn bộ liền biến thành tro tàn.

Lúc này Dương Thiên Lô mới yên lòng, trực tiếp kéo tay hai nàng, với tốc độ kinh người mang theo hai nàng mau chóng rời đi.

Giữa cảnh trời đêm, sau khi chạy qua mấy cây số, mới triệu hoán Lô Cừ. Ba người cưỡi Lô Cừ, một lần nữa đi vào sâu trong Hồng Hoang Sơn Mạch.

...

Lúc này màn đêm đã hoàn toàn phủ xuống, bầu trời đêm sáng sủa, ánh sao lấp lánh. Một vầng trăng tròn thật lớn treo lơ lửng ngoài xa xa, tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Cưỡi trên Lô Cừ bay giữa không trung, khung cảnh này, mang theo vài phần ý tiêu dao.

Ánh trăng như gột rửa hết thảy!

Dương Thiên Lô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, nhìn vào hàng vạn hàng ngàn vì tinh tú, vào ánh trăng tròn so với Địa Cầu lớn hơn gấp mấy lần. Tâm trạng hưng phấn sau một hồi đại chiến vừa rồi của hắn chậm rãi bình tĩnh trở lại, ánh mắt càng trở nên thâm thúy xa xăm phảng phất như muốn nhìn thấu hư không thần bí xa xăm kia, khiến khuôn mặt hắn dần trở nên thành thực, nhưng vẫn giấu được vẻ non nớt, tản mát ra một tia khí tức tang thương không hợp với lứa tuổi. Trong đầu hắn hiện không được hiện ra một câu thơ trong bài “Tĩnh dạ tư” của Lý Bạch: “Ngẩng đầu nhìn trăng sáng. Cúi đầu nhớ cố hương”.

Khoảng thời gian đi tới đại lục Thiên Huyền này, có thể nói chính là đoạn thời gian phong phú nhất trong cuộc đời hắn.

Hắn có gia đình, có thân nhân, có người yêu, có bằng hữu, cũng có cả lo lắng và bất lực. So với chính mình lẻ loi hiu quạnh trên Địa Cầu, không ai thương, không ai yêu, không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần. Hắn cảm giác được, bản thân mình đã chân chính dung nhập vào thế giới này.

Thế nhưng hoàn cảnh này lại khiến hắn nghĩ đến chính mình trước đây tại Địa Cầu. Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng hắn biết, cái thế giới tràn ngập dơ bẩn, đen tối, ồn ào náo động để lại cho hắn vô số tiếc nuối, cô đơn, cùng kinh hoàng kia chính là cố hương đích thực của hắn.

Đó là một loại tình cảm vừa yêu vừa hận, muốn quên đi nhưng lại không thể dứt bỏ.

Kỳ thực, Dương Thiên Lô cũng không rõ ràng lắm, sợ dĩ hấn lập nhiều chí nguyện to lớn, muốn chạm đến nguồn gốc sự thật nói cho cùng chính là vì phần tình cảm kia đối với Địa Cầu. Chỉ là trong lòng hắn không muốn thừa nhận mà thôi.

- Trong hàng tỉ ngôi sao kia, hắn là có Địa Cầu?

Dương Thiên Lô khẽ thở dài một tiếng, thu hồi ánh mắt.

...

Ở chỗ sâu trong Hồng Hoang Sơn Mạch, trong một tòa thành trì thật lớn, từng tòa nhà cao lớn hùng vĩ mọc san sát nhau. Những kiến trúc này so với thành thị của nhân loại có điểm khác nhau cực lớn, thô hào có thừa nhưng tinh xảo không đủ.

Đây là thành thị của ma thú bên trong Hồng Hoang Sơn Mạch, tiếp cận gần nhất với Trảm Không Kiếm Phái – Thất Lạc Thành. Các loại đẳng cấp, chủng tộc ma thú vô số kể, càng có vô số yêu thú cường đại.

Yêu thú, cùng cấp với cường giả Tiên Thiên của nhân loại. Mà thành chủ Thất Lạc Thành “Kim Mao Sư Vương” đã đạt tới cảnh giới yêu thú cấp Tám. Thể chất yêu thú vốn cường hãn, khiến thực lực của nó so với cường giả Tiên Thiên cấp tám của nhân loại càng khủng bố hơn.

Lúc này, trong phủ thành chủ Thất Lạc Thành, trong một tòa phòng khách thật lớn, Kim Mao Sư Vương đang ngồi trên bảo tọa phía trước, nhìn bao quát thập đại yêu thú hai bên, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn, trầm giọng nói:

- Chư vị huynh đệ, vi huynh bế quan ba mươi năm, rốt cuộc đột phá Tiên Thiên cấp tám, tấn cấp cảnh giới Tiên Thiên cấp chín.

- Chúc mừng đại ca! Chúc mừng đại ca! Ngày chúng ta xuất đầu rớt cục đã tới rồi!

Chín tên yêu thú hai bên nhất thời hưng phấn lớn tiếng nói.

- Ha ha ha... Tình hình biên cảnh gần đây thế nào?

Kim Mao Sư Vương cười lớn một tiếng, bỗng nhiên trừng đôi mắt to như chuông đồng, trầm giọng hỏi.

- Đại ca bế quan ba mươi năm, Trảm Không Kiếm Phái bên cạnh chúng ta vô cùng hung hăng càn quấy. Con dân chúng ta mỗi ngày đều có không ít bị săn giết, vô số linh dược thiên địa bị bọn chúng ngắt lấy, chúng ta lại chỉ có thể nén giận. Tổn thất có thể nói là thảm trọng. Tóm lại là, Thất Lạc Thành chúng ta lúc nào cũng có cao thủ Tiên Thiên đến lịch lãm, khiêu khích, cướp đoạt. Xung quanh thành thị của ma thú cũng từng bước bị bức bách, cướp đoạt địa bàn...

- Đúng vậy, đại ca! Nếu không phải trước khi bế quan huynh đã bàn giao nhần nhủ, chúng ta cho dù liều mạng cũng muốn giết cho bọn chúng một mảnh giáp cũng không còn.

Nói tới đây, vẻ mặt chín tên yêu thú tràn đầy giận dữ, đồng thời nhìn về phía Kim Mao Sư Vương, ánh mắt mang theo một tia u oán.

- Được rồi, được rồi! Vi huynh sợ dĩ cho các đệ nén giận, cũng là suy nghĩ cho an toàn của các đệ. Trảm Không Kiếm Phái cao thủ vô số, cũng không phải các ngươi có thể chống lại. Một khi xung đột quá lớn, khiến bọn chúng tức giận, hậu quả thiết tưởng chúng ta khó mà chịu nổi. Bất quá hiện tại các đệ có thể buông tay mà làm. Vi huynh đã tấn cấp Tiên Thiên cấp chín. Tuy rằng Trảm Không Kiếm Phái có cường giả cảnh giới Thần Đạo, lại chịu khế ước của cảnh giới Thần Đạo, không thể đối với chúng ta thế nào. Về

phần thành trì ma thú khác, hừ, ta sẽ khiến bọn chúng biết, đắc tội Kim Mao Sư Vương ta, hậu quả sẽ như thế nào.

- Đại ca, lúc này đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái đang ở biên cảnh của chúng ta tu luyện. Phái đệ xuất mã a.

Nhất thời, một song đầu Lang Vương có thể hình thật lớn cao giọng nói.

- Tốt, lão Bát! Vậy thì do đệ thống suất. Cửu muội, Tiểu thập, các người hộ tống lão Bát đi trước, tận lực tránh đệ tử Tiên Thiên dẫn đội. Đệ tử Hậu Thiên có thể bắt thì bắt, không thể bắt thì giết.

- Tuân mệnh! Lão không thể đợi được nữa. Lão đại! Ba mươi năm nay, bởi vì chúng ta nén giận, Trảm Không Kiếm Phái mỗi lần phái ra đệ tử Tiên Thiên thủ hộ gần như là thủ hộ tại khu vực biên giới cách Trảm Không Kiếm Phái vạn dặm, hơn nữa nhân số cực ít, tu vi bình thường. Ta và Cửu muội, tiểu Thập đủ để chém giết hết thấy bọn chúng.

- A? Xem ra thật là không coi Kim Mao Sư Vương ta vào mắt. Vậy thì cùng nhau giết.

Ánh mắt Kim Mao Sư Vương hiện lên một tia lạnh lẽo, trầm giọng nói.

- Lão đại! Ta nghĩ hay là tạm thời tránh đệ tử Tiên Thiên đi. Tuy rằng giết bọn chúng cũng không khó, nhưng đám đệ tử Tiên Thiên này tại Trảm Không Kiếm Phái có địa vị nhất định. Vạn nhất làm Trảm Không Kiếm Phái tức giận, chúng ta tuy rằng không sợ, nhưng khẳng định sẽ bùng nổ một hồi đại chiến. Mà hiện tại lão đại huynh vừa mới xuất quan, không bằng chúng ta trước hết thu phục thành trì hai phương Nam Bắc, chinh phục thực lực tất nhiên được tăng cường, khi đó chúng ta đối với Trảm Không Kiếm Phái đại khai sát giới cũng không muộn.

Một đầu Cửu Vĩ Hồ Vương ngồi ở dưới tay Kim Mao Sư Vương hiển nhiên địa vị gần với Kim Mao Sư Vương trầm giọng nói.

- Ủ, nhị muội nói đúng. Cứ dựa theo lời nhị muội mà chấp hành đi. Lão Tứ, người cùng lão Lục, lão Thất tổ chức nhân mã, phụ trách phản công thành trì phương Bắc, thu hồi địa bàn.

- Lão Tam, người và lão Ngũ phụ trách thành trì phía Nam. Chờ thu phục xong thành trì hai phương Nam Bắc, chúng ta toàn lực đối phó Trảm Không Kiếm Phái.

Kim Mao Sư Vương trầm giọng nói.

Yêu thú trời sinh tính hiếu chiến, đã phải ẩn nhẫn ba mươi năm, nhất thời nghe lệnh nhiệt huyết sôi trào, cùng đồng thanh đáp:

- Tuân mệnh!

...

- Thiên Lô, người nghĩ cái gì vậy?

Ba người Dương Thiên Lô tiếp tục hướng chỗ sâu trong Hồng Hoang Sơn Mạch phi hành mấy trăm dặm. Dương Thiên Lô bởi vì nghĩ tới Địa Cầu, ngược lại thái độ khác thường, một câu cũng không nói, an tĩnh dị thường. Thái độ như vậy hoàn toàn trái ngược với bản tính hèn mọn vô sỉ thường ngày của hắn, giống như là thay đổi thành một người hoàn toàn khác, khiến Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm có cảm giác là lạ, ngược lại có chút không quen.

- Hử?

Nghe Sở Hương Hương nói, Dương Thiên Lô nhất thời khôi phục lại tinh thần, biểu tình một lần nữa trở lại đáng dấp vốn có, mỉm cười nói:

- Nhớ nàng quá!

- Lại nói lung tung!

Sở Hương Hương liếc mắt nhìn Dương Thiên Lô:

- Chắc chắn là người nhớ Tử Hàm muội muội thân ái của người rồi có phải không?

Sở Hương Hương đem hai từ “thân ái” kéo thật dài, nói.

Chỉ là thần sắc cũng ngừ khí khi nói ra e rằng chính nàng cũng không biết, như thế nào đều có một chút hương vị ề ảm cùng hỗn loạn ở trong đó.

- Ách... Hương Hương tỷ thân ái, ca thực sự nhớ nàng...

Dương Thiên Lôi lặp lại một lần nữa.

- Ai tỷ tỷ thân ái với người? Không biết xấu hổ!

Sở Hương Hương giận dữ nói, trên khuôn mặt tươi cười lại hiện ra một tia ửng đỏ động lòng người, chỉ là dưới ánh trăng cũng không rõ ràng mà thôi.

- Không phải chứ? Ca vừa thật vất vả, hao hết sức lực chín trâu hai hổ, vất hết óc, trầm tư một lúc lâu mới vì nàng làm một bài thơ... Bi kịch a. Quên đi! Nàng đã không thích, ca sẽ không nói.

Dương Thiên Lôi lắc đầu, giả vờ giả vịt mà thở dài một tiếng, nói.

- Làm thơ?

Nghe Dương Thiên Lôi nói những lời này, vẻ mặt Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm nhất thời đỏ bừng.

Tên Dương Thiên Lôi vô sỉ này, trong ngày Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm trúng độc của Kim Tuyền Xà sau đó liền làm một bài thơ khiến hai nàng nổi giận, nguyên văn như sau:

Núi hoang trăng sáng tỏ

Trên đất nữ một đôi

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng

Cúi đầu thưởng “phong” quang.

Lúc đó, ban đầu vừa nghe xong, hai nàng còn nghĩ rất hay, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, hơn nữa thấy ánh mắt Dương Thiên Lôi còn mê đắm mà nhìn về phía ngực mình, liền nhất thời hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Vì vậy hai nàng rất thẳng thắn đồng tâm hiệp lực đập Dương Thiên Lôi một hồi.

Không nghĩ tới lúc này tên này vậy mà lại còn muốn làm thơ.

- Ủ, bài thơ này là ca đặc biệt vì Hương Hương tỷ mà làm. Đáng tiếc nàng lại không muốn nghe. Thôi ca cũng không thêm nghe nàng nói nữa.

Dương Thiên Lôi ra vẻ có chút thất vọng nói. Nói xong ánh mắt lại mang theo một tia mỉm cười nhìn về phía Lục Thanh Âm, nói tiếp:

- Thanh Âm muội muội, ca len lén nói cho nàng nghe có được hay không?

- Tốt đó!

Ánh mắt trong suốt của Lục Thanh Âm mang theo một tia mỉm cười, tựa hồ rất mong chờ nói.

- Thanh Âm muội muội, muội...

- Hương Hương tỷ, để hần nói đi. Cùng lắm thì lát nữa chúng ta cùng nhau sửa trị hần là được.

Lục Thanh Âm ngắt lời Sở Hương Hương nói.

Tuy rằng thoát nhìn nha đầu kia vô cùng cô tịch hướng nội, trầm mặc ít nói, khiến người khác khó tiếp cận, nhưng từ khi thân quen với Sở Hương Hương và Dương Thiên Lôi, lại lộ ra bản tính thiếu nữ vốn có, cũng không hề lạnh lùng như tượng tượng, ngược lại tiềm tàng bản chất ma nữ, cùng với tiểu yêu nữ Sở Hương Hương giống nhau, thậm chí còn có phần thông đồng với nhau làm ra vài việc xấu.

- Cái này cũng không sai biệt lắm. Được! Người nói đi. Nếu không sợ bị sửa trị, người cứ việc nói.

Lúc này Sở Hương Hương mới khiêu khích nhìn Dương Thiên Lô nói. Kỳ thực, trong lòng nàng cũng vô cùng chờ mong. Mặc dù biết Dương Thiên Lô khẳng định là lại làm bài thơ vô sỉ gì đó đùa giỡn chính mình, nhưng vẫn vô cùng hiếu kỳ.

- Ha ha ha... Ai sửa trị ai còn không biết chắc đâu. Đừng quên tuyệt chiêu của ca.

Dương Thiên Lô cười đắc ý, hướng về phía hai nàng bày ra tư thế “Bắt nãi long chảo thủ”.

- Phi! Vô sỉ!

Hai nàng đồng thanh nói.

153. Chương 139: Mười Hại

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 139: Mười hại

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Nghe cho kỹ này! Khụ khụ...

Dương Thiên Lô hắng giọng một cái, trên mặt bày ra dáng dấp đạo mạo, ngẩng đầu lên, nhìn ánh trăng sáng tỏ, khe khẽ ngâm nga:

Đỉnh núi trăng sáng tỏ.

Chiều trên người Hương Hương.

Ngẩng đầu ngắm trăng sáng

Cúi đầu ngắm Hương Hương.

Ba người vui đùa âm ỉ, không hề cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, đáp xuống một ngọn núi hoang, kết thúc hành trình tu luyện hôm nay.

...

- Tử Hàm sư muội, chúng ta ở trong sơn động này nghỉ ngơi đi?

Lý Bình Nhi dẫn theo Trương Tử Hàm săn giết một ngày đêm, tận đến khi bóng đêm hoàn toàn phủ xuống vẫn lúi lúi kéo Trương Tử Hàm đi một hồi mới phát hiện một sơn động, trong mắt hiện lên một đạo quang mang, bỗng nhiên mỉm cười nói với Trương Tử Hàm.

Đây là một chỗ ẩn nấp vô cùng bí mật, nằm kẹp giữa mấy tòa núi hoang, số lượng ma thú vô cùng thưa thớt. Thông thường tu luyện giả rất dễ bỏ qua loại địa điểm này. Lý Bình Nhi dẫn Trương Tử Hàm theo là bởi vì dụng tâm kín đáo, cho nên đi suốt một ngày đêm săn giết cố ý dẫn Trương Tử Hàm đến nơi bí mật này.

- Bình Nhi sư tỷ, chúng ta không trở về đại bản doanh nghỉ ngơi sao?

Trương Tử Hàm hơi nghi hoặc hỏi, cũng không phát hiện điều bất thường gì ở Lý Bình Nhi. Ngày hôm nay, Lý Bình Nhi đối với nàng đặc biệt chiều cố, gặp phải ma thú thích hợp cho Trương Tử Hàm khiêu chiến, đều để cho nàng xuất thủ, cũng không can thiệp vào, chỉ ở bên cạnh lắng lắng thủ hộ, khiến Trương Tử Hàm vô cùng cảm kích. Áp lực tâm tình phiền muộn bị đè nén vài ngày qua biến mất sạch sẽ, cả người lộ ra tinh thần sáng láng.

- Nếu như trở về, muội sẽ lại bị bọn họ đi theo bảo vệ, ảnh hưởng đến tu luyện của muội, phiền chết đi được. Chúng ta tốt nhất vẫn không nên quay về. Có sư tỷ ở đây, muội không phải sợ. Đẳng cấp ma thú ở đây vừa vặn thích hợp với tu luyện của muội. Sáng mai chúng ta liền có thể lại bắt đầu một lần nữa. Tối tới lui lui mất thời gian.

Thần sắc Lý Bình Nhi vô cùng thần nhiên, trong mắt thoáng hiện vẻ thân thiết, nói với Trương Tử Hàm.

- Vâng! Cảm tạ Bình Nhi sư tỷ.

Trương Tử Hàm cảm kích nói.

Nói xong, Lý Bình Nhi kéo tay Trương Tử Hàm, đi về phía sơn động cách đó không xa, trong mắt nàng một lần nữa hiện lên tia bởi vì ganh ghét mà trở nên âm tàn.

Tiếp xúc một ngày đêm, Lý Bình Nhi tuy là nữ nhân cũng cảm nhận sâu sắc một cỗ khí chất đặc biệt trên người Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm cũng không phải loại nữ tử tạo cho người ta cảm giác kinh diễm. Thế nhưng chỉ cần ánh mắt của người rơi xuống mặt nàng, sẽ bị dung mạo cùng khí chất của nàng làm cho rung động.

Đó là một loại khí chất thuần khiết, không nhiễm bụi trần, giống như mặt nước ôn nhu trong suốt, đều khiến người ta không tự chủ được mà trầm mình vào trong đó.

Lý Bình Nhi tuy rằng luôn luôn mắt cao hơn trán, đối với dung mạo cùng khí chất của mình tràn ngập tự tin, nhưng trước mặt Trương Tử Hàm, qua một ngày đêm tiếp xúc, vô luận là dung mạo, khí chất hay tư chất, Trương Tử Hàm đều cao hơn nàng. Nếu như nàng là nam nhân mà nói, đồng dạng cũng sẽ lựa chọn Trương Tử Hàm mà không phải chọn mình.

Luôn luôn là thiên chi kiêu nữ, được vạn người chiêm ngưỡng theo đuổi, nàng càng không thể nào kìm nổi lòng ghen ghét đố kỵ. Nàng rất rõ ràng, Trương Tử Hàm còn ở Thiên Vân Phong một ngày đêm, Lý Bình Nhi nàng sẽ hiu quạnh một ngày đêm. Trước mặt Trương Tử Hàm, nàng chỉ có thể làm nền mà thôi. Điều này vô luận như thế nào nàng cũng không thể chấp nhận được, không thể chịu đựng được.

Ngày hôm nay, có vài cơ hội nàng vốn cho rằng có thể khiến Trương Tử Hàm vĩnh viễn ở lại Hồng Hoang Sơn Mạch, nhưng không nghĩ tới, Trương Tử Hàm tuy rằng chỉ có tu vi cấp bảy, nhưng một khi bắt đầu chiến đấu, lại biểu hiện ra thực lực vô cùng mạnh mẽ và hung mãnh, vượt xa cảnh giới Tinh Giả cấp bảy. Nhất là khả năng khống chế cùng linh ngộ thuộc tính Băng của Trương Tử Hàm càng khiến Lý Bình Nhi kinh ngạc.

Điều này càng củng cố thêm ý niệm khiến Trương Tử Hàm vĩnh viễn ở lại Hồng Hoang Sơn Mạch của Lý Bình Nhi. Bằng không một khi tu vi của Trương Tử Hàm vượt xa mình, trước mặt Trương Tử Hàm, mình càng không là gì cả.

Ngày hôm nay nàng một mực khoanh tay đứng nhìn, kỳ thực không phải để Trương Tử Hàm tôi luyện, nàng không có lòng tốt như vậy, cũng không có vĩ đại như vậy. Thân là Tinh Giả cấp tám đỉnh phong, nàng đối với truy cầu võ đạo cũng vô cùng chấp nhất, cơ hội tu luyện khó có được như vậy, nàng sao lại bởi vì Trương Tử Hàm mà từ bỏ? Sở dĩ nàng làm như vậy hoàn toàn là muốn khiến Trương Tử Hàm táng thân trong chiến đấu. Cho dù Trương Tử Hàm gặp nguy hiểm, kể cả nguy hiểm đến tính mạng, nàng cũng tuyệt đối không tiến lên hỗ trợ.

Chỉ là Trương Tử Hàm không biết mà thôi, ngược lại còn đối với Lý Bình Nhi tràn đầy cảm kích, cho rằng Lý Bình Nhi hoàn toàn là vì giúp đỡ mình.

Không ai biết rằng, Trương Tử Hàm nếu như không phải bởi vì chấp niệm trong lòng, e rằng lúc này sớm đã bị ma thú giết chết.

Nhìn Dương Thiên Lô càng ngày càng mạnh lên, Trương Tử Hàm không muốn khoảng cách với hắn càng ngày càng xa, lại càng không muốn mình trở thành gánh nặng của hắn. Cho nên nàng phải mạnh mẽ lên, càng ngày càng phải mạnh hơn.

Loại chấp niệm này khiến Trương Tử Hàm trong lúc chiến đấu vô cùng chú tâm, thể hiện ra đại dũng khí, một tinh thần không biết sợ, bộc phát ra thực lực vượt xa bản thân, lần lượt vượt qua từng hiểm cảnh, vô tình hóa giải dụng tâm âm hiểm của Lý Bình Nhi.

Lúc này, Lý Bình Nhi thấy càng ngày càng tới gần huyết động, ánh mắt thoáng hiện một tia hưng phấn, trong đầu tính toán cực nhanh, tràn ngập vẻ mưu mô.

Tại nơi hoang sơn dã lĩnh, tuy rằng Lý Bình Nhi hoàn toàn có thể bằng tu vi bản thân, trực tiếp giết chết Trương Tử Hàm không để lại dấu vết, nhưng nàng sẽ không làm như vậy. Bởi vì nàng rất rõ ràng, Trương Tử Hàm nếu có thể trở thành đệ tử thân truyền của Vân Dao, con gái Thái Thượng trưởng lão Thiên Vân Phong Vân Bạc Thiên, tất nhiên cũng được Vân Bạc Thiên coi trọng. Nếu như Trương Tử Hàm chết đi, Vân Bạc Thiên nhất định sẽ điều tra rõ ràng.

Vân Bạc Thiên, cao thủ Tiên Thiên cấp tám, tu luyện rất nhiều thần thông, đối với “Thôi diễn thuật” rất có nghiên cứu cùng tâm đắc.

Cho nên, Lý Bình Nhi không muốn lưu lại bất kỳ sơ hở nào, bằng không một khi bị Vân Bạc Thiên thông qua dấu vết để lại, dùng đến “Thôi diễn thuật” kia, nàng khẳng định là chịu không nổi rồi.

Lý Bình Nhi là cường giả cấp tám đỉnh phong, năng lực cảm ứng mạnh hơn Trương Tử Hàm rất nhiều. Nàng từ lâu đã cảm ứng được, trong sơn động kia có một ma thú vô cùng cường đại, ngay cả chính nàng xuất thủ cũng tuyệt đối không thể chiến thắng được.

Khí tức ma thú này tản mát ra tuy rằng yếu ớt nhưng lại chứa một tia vô cùng khủng bố, yên lặng mà kín đáo, cực kỳ thâm trầm, dường như một con hùng sư đang ngủ say. Một khi bộc phát ra, tuyệt đối là kinh khủng.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, không vào hang hổ sao bắt được hổ con... Đạo lý này, Lý Bình Nhi đương nhiên hiểu được. Nàng biết lần này âm mưu nhằm vào Trương Tử Hàm, ngay cả nàng cũng phải mạo hiểm thật lớn. Nhưng, không thể nghi ngờ, đây chính là một cơ hội tuyệt hảo.

Khi hai người dần dần tiếp cận cửa động, Trương Tử Hàm bỗng nhiên hơi nhíu mày, kéo tay Lý Bình Nhi, có chút căng thẳng nói:

- Bình Nhi sư tỷ, trong động này hình như có ma thú...

- Ủ, tỷ biết! Hẳn là một đầu ma thú cấp tám. Không cần sợ! Chúng ta giết nó là được.

Lý Bình Nhi mỉm cười, bình tĩnh nói.

- Ma thú cấp tám? Muội cảm giác tựa hồ rất nguy hiểm...

Trương Tử Hàm có chút lo lắng nói. Lúc này nàng cũng rõ ràng cảm ứng được khí tức ma thú từ trong động truyền đến. Hiển nhiên ma thú kia đang ngủ say cho nên khí tức ma thú cũng không cường liệt, nhưng vẫn toát ra vẻ kinh khủng. Trương Tử Hàm cảm thấy đây là ma thú kinh khủng nhất nàng gặp từ trước tới nay.

- Sợ cái gì? Tu vi của sư tỷ là cấp tám đỉnh phong, tinh thần lực thuộc tính Băng của muội cũng có lực sát thương cũng rất mạnh, chỉ cần không phải yêu thú, cho dù là ma thú cấp chín, hai chúng ta cũng đánh một trận, cùng lắm thì bỏ chạy mà thôi. Chúng ta đi vào cẩn thận một chút.

Lý Bình Nhi trầm giọng nói, trên mặt hiện lên vẻ tự tin mãnh liệt khiến Trương Tử Hàm hơi yên tâm, lập tức lên tinh thần, một lần nữa theo Lý Bình Nhi đi về phía trước.

Theo hai người dần dần tiếp cận, cỗ khí tức ma thú nhàn nhạt kia tuy rằng không tăng lên chút nào nhưng lại khiến Lý Bình Nhi cảm giác ngày càng kinh khủng.

- Đây rốt cuộc là ma thú cấp mấy? Chẳng lẽ là cấp chín đỉnh phong?

Lý Bình Nhi đi phía trước hơi nhíu mày. Mặc dù nàng rất muốn nhân cơ hội này giết chết Trương Tử Hàm, nhưng nếu ma thú trong động này quá cường đại, ngay cả chính nàng cũng chịu chung hậu quả. Đó không phải là kết quả mà nàng mong muốn.

Một cỗ uy áp vô hình kinh khủng dần dần xuất hiện trong lòng Lý Bình Nhi khiến cước bộ của nàng bất tri bất giác trở nên ngày càng chậm, càng lúc càng nặng nề, nội tâm cũng bắt đầu trở nên đấu tranh mãnh liệt. Một loại cảm giác bất an mạnh mẽ tập kích thần kinh của nàng.

- Không được! Tuy rằng lần này tất nhiên có thể khiến Trương Tử Hàm chết ở chỗ này, nhưng ma thú này tựa hồ quá mạnh mẽ, nếu làm không tốt ngay cả ta cũng chạy không thoát. Xem ra chỉ có thể tạm thời bỏ qua cơ hội này. Dù sao cũng còn thời gian vài ngày, cơ hội còn rất nhiều, ta không cần phải mạo hiểm.

Lý Bình Nhi tuy rằng rất không cam lòng, nhưng uy áp và khí tức càng lúc càng kinh khủng lại khiến nàng sau khi liên tục cân nhắc, quyết định tạm thời bỏ qua cơ hội lần này.

- Bình Nhi sư tỷ, tỷ làm sao vậy?

Trương Tử Hàm hơi kỳ quái hỏi.

Khác với Lý Bình Nhi chính là, qua dần dần tiếp cận, tia khí tức kinh khủng ban đầu Trương Tử Hàm còn cảm nhận được vậy mà lại hoàn toàn biến mất, mà chuyển biến thành một cổ khát vọng mãnh liệt muốn đi vào trong động.

Sâu bên trong đó, nàng tựa hồ cảm ứng được một cổ khí tức kỳ dị, phảng phất như là đang triệu hoán mình. Điều này khiến cho tâm tình vốn lo lắng của nàng, ngược lại trở nên vô cùng hưng phấn. Cảm giác Lý Bình Nhi đi càng ngày càng chậm, Trương Tử Hàm nhin không được hỏi.

- Ma thú trong động này tựa hồ...

Nghe Trương Tử Hàm hỏi, Lý Bình Nhi cả kinh, quay đầu lại nhìn Trương Tử Hàm nói. Chỉ là mới nói được phân nửa, nàng lại phát hiện điều khác thường ở Trương Tử Hàm. Tựa hồ Trương Tử Hàm cũng không cảm ứng được nguy hiểm trong động, nhất thời đổi giọng nói:

- Tựa hồ cũng không cường đại. Sư muội, hay là muội lại lên trước đi, tôi luyện nhiều một chút. Sư tỷ ở phía sau ứng chiến. Một khi muội không được nữa, tỷ sẽ tiến lên.

- Vâng! Được! Đa tạ sư tỷ!

Trong mắt Trương Tử Hàm mang theo một tia hưng phấn, cảm kích nhìn Lý Bình Nhi nói. Nói xong liền trực tiếp dẫn đầu rất nhanh tiến về phía cửa động.

Lý Bình Nhi cố nén nỗi bất an trong lòng, chậm rãi đi theo phía sau Trương Tử Hàm, một lần nữa tiến gần cửa động. Chỉ là mới đi được vài bước, sắc mặt nàng liền trở nên tái nhợt mà ngừng lại. Nàng thấy thân ảnh Trương Tử Hàm giống như chim chóc vui sướng, lấy tốc độ nhanh nhất chạy ào vào trong động. Ngay sau đó, một tiếng thú rống rung trời chuyển đất từ trong động truyền đến, khiến Lý Bình Nhi “Bịch!” một tiếng, hai chân mềm nhũn trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất.

Đúng lúc này, từng đợt từng đợt tiếng “Ầm Ầm” thật lớn từ trong động truyền ra, cùng với đó là một tiếng thú rống kinh khủng. Mặt đất dưới chân tựa hồ cũng đang kịch liệt run rẩy, phảng phất giống như địa chấn vậy. Từng khối đá lớn từ trên núi cuộn cuộn lăn xuống. Sau đó, Lý Bình Nhi khiếp sợ nhìn thấy, cửa động kia vậy mà bị một khối đá lớn lấp kín.

- Đây là có chuyện gì? Yên thú sao? Chỉ có yêu thú ...Mới có thể tạo ra uy áp kinh khủng như vậy.

Lý Bình Nhi toàn thân không khởi động nổi một tia năng lượng, phảng phất giống như bị trói buộc, trong đầu khiếp sợ nghĩ.

Mãi cho đến khi cửa động bị tảng đá lớn phong kín, núi non ngừng run rẩy, tiếng thú rống biến mất, Lý Bình Nhi mới khôi phục lại được khả năng khống chế thân thể. Nàng cơ hồ không dừng lại một tích tắc nào, nhanh như thiểm điện chạy như điên ra xa xa.

Mặc dù nàng biết mục đích của mình đã đạt được, Trương Tử Hàm đã vĩnh viễn biến mất trên thế giới này, nhưng trong lòng nàng không có một tia vui vẻ nào, chỉ có sợ hãi vô cùng mà thôi. Nếu như vừa rồi nàng mạo hiểm đi vào cửa động mà nói, người biến mất lúc này không chỉ có mình Trương Tử Hàm, mà còn có cả nàng.

Chạy được một đoạn, khi Lý Bình Nhi cười trên Lôi Cư vừa triệu hoán, tâm tình kinh khủng của nàng mới dần dần bình tĩnh lại, phóng tín hiệu cầu cứu của Thiên Vân Phong, lặng lẽ chờ đợi.

Khi pháo hoa chói sáng rực rỡ trên bầu trời kèm theo tiếng nổ vang thật lớn, chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm, tu luyện giả trong phương viên mấy trăm dặm, thậm chí hàng ngàn dặm nhất thời đều bị hấp dẫn.

Đại bản doanh của đông đảo đệ tử Thiên Vân Phong cách chỗ này gần nhất. Khi thấy ánh pháo hoa sáng rực, vài tên đệ tử dưới sự dẫn dắt của đầu lĩnh, nhất thời chạy về phía pháp hoa với tốc độ nhanh nhất.

Nhất là Tiêu Cần cùng vài tên thiếu niên có ý đối với Trương Tử Hàm. Từ lúc trời bắt đầu tối, bọn họ vẫn luôn lưu ý động tĩnh của Trương Tử Hàm và Lý Bình Nhi, nhưng tận khi đến lúc pháo hoa vang lên vẫn không thấy hai người trở về. Đương nhiên vẫn có không ít người không trở lại Đại bản doanh.

154. Chương 140: Tín Hiệu Triệu Tập.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 140: Tín hiệu triệu tập.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Điều này đối với đội ngũ tu luyện khổng lồ bọn họ mà nói, là chuyện rất bình thường. Đám người Tiêu Cần chỉ là hơi có chút mất mát, nhưng cũng không lo lắng an toàn của Trương Tử Hàm. Dù sao có Lý Bình Nhi là một Tinh Giả cấp tám đỉnh phong, cho dù các nàng gặp phải bất cứ nguy hiểm gì, cũng đều có thể chạy ra đúng lúc.

Nhưng lúc này, sau khi nhìn phương hướng của pháp hoa, sắc mặt Tiêu Cần nhất thời khê biến. Hắn cấp tốc dẫn đầu hơn mười tên cao thủ, rất nhanh chạy tới nơi phát ra pháo hoa.

Sau đó, không đến nửa canh giờ, càng có thêm từng đạo pháo hoa khổng lồ không ngừng nổ vang trên bầu trời đêm, giống như Thiên Lô trên trời, vang vọng mấy ngàn dặm trong khoảng đất trống trải của Hồng Hoang Sơn Mạch, vang vọng mấy ngàn dặm, kinh động tất cả đệ tử tham gia lần tu luyện này. Thậm chí một vài tán tu và đệ tử môn phái tu luyện nhỏ tiến vào Hồng Hoang Sơn Mạch tu luyện cũng đều bị kinh động.

Cấp bậc pháo hoa lần này đã lên tới đỉnh cấp cao độ của môn phái. Chỉ khi phát hiện di tích, bảo tàng quan trọng mà sự xuất hiện có thể ảnh hưởng nguy hiểm trọng đại đến môn phái, mới có thể phát ra loại pháo hoa đặc thù vô gia này.

Năng lượng ẩn chứa bên trong một viên pháo hoa loại này đủ để so sánh với một vạn viên Thuần dương đan. Mấy viên liền cùng một chỗ phóng ra như vậy, đó chính là đồng thời thiêu đốt mấy vạn viên Thuần dương đan.

Trong hàng đệ tử Trảm Không Kiếm Phái tham dự lần tu luyện này cũng chỉ có trên người đệ tử đầu lĩnh mới có một viên.

Có thể tưởng tượng được uy lực của nó lớn như thế nào.

Hầu như chỉ chớp lát sau đó, từng con Lô Cừ thi nhau phóng lên trời. Một vài tu luyện giả vốn đã tiến nhập trạng thái tu luyện, hoặc đã nghỉ ngơi nhất thời cũng cười Lô Cừ xông lên bầu trời, lao nhanh về phía ánh pháo hoa thật lâu vẫn không tan biến trên bầu trời kia.

Cao thủ của Trảm Không Kiếm Phái thủ hộ tại biên giới vạn dặm cũng đều bay lên trời, ngự kiếm bay về phía có ánh pháo hoa.

...

Đồng thời trong lúc đó, ba đầu thú vương trong thập đại thú vương thâm nhập vạn dặm ngoài Hồng Hoang Sơn Mạch, lão Bát Song đầu Lang Vương, Cửu muội Vân Trung Hạc Vương, cùng với lão Thập Kim Tinh Ưng Vương dẫn theo gần mười vạn đại quân ma thú các loại đẳng cấp, đã yên lặng không một tiếng động đẩy mạnh tiến tới giải đất biên giới.

Song đầu Lang Vương sở hữu trí tuệ cực cao sớm đã chế định phương án sẵn giết đệ tử Trảm Không Kiếm Phái, dự định sau khi bí mật tiến vào phạm vi tu luyện của đệ tử Trảm Không Kiếm Phái rồi đồng thời phát động tổng tiến công, đánh cho đối thủ trở tay không kịp, trực tiếp cho đối phương một kích trí mạng, nhằm đạt được lợi ích lớn nhất.

Thế nhưng, bầu trời bỗng nhiên phát ra vài tia pháo hoa kinh khủng đến cực điểm, lại quấy nhiễu kế hoạch của nó.

- Không hay rồi, Bát ca! Lẽ nào chúng ta bị phát hiện? Đây là lệnh tập hợp cấp bậc tối cao của Trảm Không Kiếm Phái.

Song Đầu Lang Vương cười trên mình Kim Tình Ưng Vương cùng với Vân Trung Hạc Vương phi hành trên không lặng yên không một tiếng động chỉ huy đại quân ma thú trên trời dưới đất. Khi bọn chúng thấy pháo hoa trên bầu trời, trong mắt Kim Tình Ưng Vương lóe ra kim mang, bỗng nhiên tản ra hai đạo quang mang sắc bén, trầm giọng nói.

- Không đâu. Hành động lần này của chúng ta cực kỳ bí mật. Hơn nữa ba mươi năm nay đối phương đối với chúng ta không có bất luận tâm đề phòng nào, nhất định sẽ không phát hiện ra lần phản kích này của chúng ta.

Song Đầu Lang Vương trầm giọng nói.

- Vậy vì sao bọn họ lại tập hợp?

- Khả năng là đông đảo đệ tử của môn phái gặp phải nguy hiểm cực lớn. Tuy nhiên, ba mươi năm qua chúng ta cũng không có động tĩnh gì lớn. Ma thú ở khu vực này còn không đủ để gây ra đại động như vậy. Chỉ có hai khả năng. Một là cùng đệ tử môn phái khác phát sinh xung đột quy mô lớn. Loại tình huống này khả năng không lớn, bởi khu vực diện tích vạn dặm này cơ bản bị Trảm Không Kiếm Phái lũng đoạn. Khả năng thứ hai... Tất nhiên là người có đại vận khí tìm thấy bảo tàng hoặc di tích, mới có thể dẫn phát tới nguy hiểm thật lớn, khiến cho bọn họ phóng xuất lệnh triệu tập. Loại khả năng này xác suất rất cao.

Song Đầu Lang Vương phân tích nói.

- Tiểu Cửu, truyền cho tộc hạ đệ tử của người, mau chóng bẩm báo tin tức cho đại ca. Ta thống lĩnh đệ tử phi hành, dẫn đầu thâm nhập. Nếu như quả thật gặp được bảo tàng, di tích, chúng ta sẽ làm bộ ngựa bắt ve, nói không chừng có thể có thu hoạch lớn.

- Tốt!

Theo Kim Tình Ưng Vương ra lệnh một tiếng, một đầu hùng ưng thật lớn hóa thành một đạo thiểm điện nhanh chóng bay về hướng Thất Lạc Thành.

Mà đông đảo ma thú phi hành trên người đều tự mang theo một ma thú cường đại, phân tán ra động nghịt, thẳng tiến về hướng phát ra pháo hoa.

...

Dương Thiên Lôi cùng với Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm, tìm được chỗ nghỉ chân trên một tòa núi hoang, sau khi đùa giỡn một hồi, ba người liền tiến nhập trạng thái tu luyện.

Chậm rãi cảm ứng khiêu huyết toàn thân, Dương Thiên Lôi tiến nhập trạng thái không minh. Ánh trắng sao nhàn nhạt phảng phất như xuyên thấu qua trùng trùng điệp điệp bình cảnh, chiếu sáng thân thể hắn. Những khiêu huyết thần bí trên cơ thể dần dần loáng thoáng hiện ra, từ trong hư vô mờ ảo, trở nên như ẩn như hiện.

Lúc này tâm thần Dương Thiên Lôi sáng như gương. Mỗi một tế bào trong cơ thể đều hiện ra rõ ràng trong đầu hắn. Tinh, khí, thần phảng phất như hàng ngàn hàng vạn ngôi sao tụ lại như có như không. Nếu như có thể nhìn được sẽ thấy, lúc này theo hàng ngàn vạn ngôi sao đang vận chuyển, quỹ tích vận hành của năng lượng kỳ dị trong đan điền cũng có một tia biến hóa vi diệu. Tuy rằng cực kỳ nhỏ bé, nhưng thực sự đã thay đổi.

Đúng vào lúc này, ba người lại bị tiếng nổ cực lớn đánh thức. Khi bọn họ đi ra ngoài sơn động, liếc mắt liền nhìn thấy ánh pháo hoa ngọc đang sáng rực rỡ trên cao.

- Đại sự! Khẳng định là đại sự!

Đôi mắt Dương Thiên Lôi lóe ra tinh quang nhìn vào pháo hoa ở xa xa nói.

- Pháo hoa này hình như là lệnh triệu tập cấp bậc tối cao trong môn phái. Đi! Chúng ta mau đi xem!

Sở Hương Hương cũng hưng phấn nói.

- Ủ! Xuất phát nhanh lên! Ngàn vạn lần không nên là người thân chúng ta gặp chuyện không may nha!

Dương Thiên Lôi có chút lo lắng nói.

...

Trương Tử Hàm cảm ứng được lệnh triệu hoán khó hiểu kia, thân hình rất nhanh nhảy vào trong huyết động.

Trong sát na khi nàng tiến nhập huyết động, cổ khí tức triệu hoán kia bỗng nhiên trở nên mãnh liệt gấp trăm nghìn lần. Trong huyết động tối tăm, nàng chỉ kịp nhìn thấy hai con mắt tản ra hào quang linh động đến cực điểm, sau đó liền nghe được tiếng thú rống thật lớn. Trong nháy mắt, thân thể nàng liền bị một cỗ năng lượng băng hàn thật lớn bao vây không thể kháng cự được. Ngay sau đó nàng liền biến mất khỏi động một cách quỷ dị.

155. Chương 141: Lo Lắng

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 141: Lo lắng

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dường như trong nháy mắt đó, tư tưởng của Trương Tử Hàm đều bị đình chỉ, bên tai truyền đến một tiếng thú rống thật lớn và tiếng đá rơi ầm ầm. Trước mắt nàng hiện lên từng hình ảnh vụn vụn, phẳng phất như mình đang ở trong một đường hầm kỳ dị. Sau một lát, nàng liền tiến vào một không gian đẹp đẽ kỳ lạ.

Đạp vào mặt nàng là một khoảng không gian trắng xóa, phẳng phất như tiến vào thế giới băng tuyết. Núi tuyết sông băng liền miên không dứt. Mặt đất vô cùng vô tận cũng đều là tuyết. Từng đợt khí tức băng hàn đập vào mặt. Cho dù Trương Tử Hàm linh ngọc được thuộc tính Băng cũng cảm thấy lạnh đến tận xương tủy.

- Đây là đâu? Vì sao ta lại đến chỗ này?

Trương Tử Hàm khiếp sợ nhìn khung cảnh trước mặt, đôi mắt tuyết mỹ tràn ngập vẻ chấn động và không thể tưởng tượng được. Nàng có thể rõ ràng cảm ứng được, nàng tiến nhập một thế giới băng tuyết. Trong thiên địa đầy rẫy khí tức thuộc tính Băng cuộn cuộn, nồng hậu và tinh thuần. Đây tuyệt đối là thiên đường đối với Tinh Giả Thuần Thủy Chi Thể như nàng.

Mà lúc này, cỗ lực lượng triệu hoán kỳ dị kia lại phát ra vô cùng rõ ràng trong lòng Trương Tử Hàm, phẳng phất như chỉ dẫn cho nàng đi tới chỗ thần bí nào đó. Loại cảm này khiến Trương Tử Hàm mơ hồ hiểu rằng. Đây rất có khả năng là đại cơ duyên, đại vận khí như lời các vị tiền bối trong môn phái đã nói.

Thế nhưng, lúc này Trương Tử Hàm nhìn vào thế giới băng tuyết trắng xóa, vô biên vô hạn kia, trong lòng ngoại trừ một chút chờ mong mơ hồ, lại càng thêm mờ mịt cùng không biết nên làm thế nào.

- Không gian thật lớn này đến tột cùng là cái gì? Mình đã tiến nhập vào đây làm sao để ra ngoài? Lý Bình Nhi sư tỷ ở phía sau mình đi đâu rồi?

Đầy rẫy nghi vấn xuất hiện trong nội tâm Trương Tử Hàm. Nơi đây đối với nàng mà nói, tuy là nơi tu luyện tuyệt hảo, nhưng giờ khắc này, rơi vào tình cảnh này, trong nội tâm nàng lại tràn ngập lo lắng cùng sợ hãi.

Đối là một loại sợ hãi sắp sửa phải ngăn cách. Nàng rất lo lắng mình sẽ vĩnh viễn bị phong bế tại thế giới này, khiến nàng một lần nữa mất đi cơ hội trở lại Đại lục Huyền Thiên, trở lại Trảm Không Kiếm Phái.

Trương Tử Hàm cứ đứng ở trong băng tuyết, ngơ ngác nhìn quanh bốn phía, hi vọng có thể phát ra chút gì. Thế nhưng, khiến nàng thất vọng chính là, trời vẫn cao như vậy, đất vẫn xa như vậy. Trong thiên địa mênh mông đó, căn bản tìm không được một tia liên hệ với Hồng Hoang Sơn Mạch.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ánh mắt Trương Tử Hàm dần dần khôi phục vẻ thanh tĩnh, nhìn vào núi băng ở phía xa xa, thì thảo luận thầm:

- Hi vọng Bình Nhi sư tỷ không không tiến vào trong này. Như vậy hẳn là tỷ ấy có thể thông báo cho môn phái biết, tất nhiên có thể vào không gian này cứu ta ra ngoài. Nếu như đây thật sự là đại vận khí, đại cơ duyên, tất nhiên sẽ không dồn ta vào tuyệt cảnh.

Khi giải khai được khúc mắc trong lòng, Trương Tử Hàm tại thế giới băng tuyết giống như tinh linh, cảm ứng lệnh triệu hoán trong lòng, nhanh như thiểm điện chạy về tòa nhà thật lớn phía xa xa.

...

Ngoài động.

Trước cửa động bị cự thạch che lấp đã tập trung rất đông người, khoảng trên một vạn gã đệ tử Trảm Không Kiếm Phái đã hội tụ tới đây. Khoảng cách mười trượng trước cửa động bị vây chặt như nêm cối, có người cười lôi cừu trên không trung, cũng có người đứng trên mặt đất. Rất nhiều đệ tử trong tay cầm theo dạ tinh thạch, chiếu sáng toàn bộ đỉnh núi như ban ngày, vô cùng náo nhiệt.

Trên mặt từng đệ tử đều mang theo một tia ngưng trọng và kinh khủng, nhìn chăm chú vào mười mấy tên đệ tử Trảm Không Kiếm Phái đã hoàn toàn biến thành băng ở hai bên cửa động, cách đó khoảng hơn hai trượng, rốt cục không ai dám tới gần nữa.

Đứng hàng đầu tiên trong số các đệ tử vây quanh có nữ đệ tử cất tiếng khóc nho nhỏ, có nam đệ tử bất đắc dĩ thở dài. Đại khái trong số những đệ tử biến thành băng này có bằng hữu, huynh đệ hoặc thân nhân của bọn họ. Ngoài ra còn có những tiếng nhẹ giọng hỏi, tiếng thấp giọng bàn luận, muốn biết rõ đến tột cùng là xảy ra chuyện gì v.v... Cũng có người kích động, lại bị đệ tử hai bên giữ chặt lấy.

Mười mấy tên, trọn vẹn mười mấy tên đệ tử biến thành người băng, đều là trong nháy mắt khi tiếp cận cửa động, ngay cả kêu thảm một tiếng cũng không kịp, tựa hồ giống như pho tượng sống, với thần tình, tư thế khác nhau mà đứng im tại chỗ.

Sau đó, một vài đệ tử tự thị tu vi cao cường, tài cao mật lớn, cũng muốn thử một lần. Nhưng kết cục không có gì khác nhau, đều không ngoại lệ. Ngay khi tiếp cận cửa động trong cự ly khoảng ba trượng liền trở thành một bức tượng băng. Liên tục hơn mười người như vậy liền không có ai dám thử nữa.

...

- Cái gì? Huynh nói...Nữ hài đi vào động khẩu kia tên là... Trương Tử Hàm?

Dương Thiên Lệ vội vội vàng vàng chạy tới, khi hỏi thăm tình hình một gã thiếu niên, tên đệ tử kia nhìn thoáng qua Dương Thiên Lệ, liền hưng phấn mà thao thao bất tuyệt kể lại. Khiến Dương Thiên Lệ khiếp sợ chính là, thiếu niên đó lại nhắc tới Trương Tử Hàm. Điều này làm cho khuôn mặt vốn luôn tươi cười xinh đẹp của Dương Thiên Lệ nhất thời trở nên lo lắng, nhin không được hỏi.

- Vị sư muội này, muội quen biết nàng?

Tên thiếu niên phát hiện vẻ bất thường của Dương Thiên Lệ, hỏi.

- Ủ, nàng là hảo bằng hữu của ta. Phiền huynh kể lại cho ta một chút. Cảm tạ!

- Không cần khách khí. Ta cũng vừa nghe đệ tử Thiên Vân Phong nói qua. Có người nói nữ hài tên gọi Trương Tử Hàm kia và sư tỷ Lý Bình Nhi là người đầu tiên phát hiện nơi này. Lúc vừa mới phát hiện cũng không có gì dị thường, Lý Bình Nhi còn tưởng rằng chỉ là một ma thú bình thường ở trong động, cho nên khi Trương Tử Hàm chạy ào vào nàng cũng không có lưu ý.

- Không ngờ rằng Trương Tử Hàm vừa mới đi vào liền xảy ra dị biến. Lý Bình Nhi biết tình huống nghiêm trọng liền phóng ra tín hiệu cầu cứu của Thiên Vân Phong. Kết quả là, khi tuyệt đại đa số đệ tử Thiên Vân Phong, dưới sự chỉ huy của mấy người đầu lĩnh chạy tới, liền muốn đẩy khối cự thạch ra để cứu Trương Tử

Hàm. Nhưng mà, hơn mười đệ tử dẫn đầu tới gần cửa động trong nháy mắt liền biến thành tượng băng. Mấy người đệ tử lĩnh đội biết tình hình nghiêm trọng liền đồng thời phóng xuất tín hiệu cầu cứu cấp bậc cao nhất.

- Muội thấy tên đệ tử mặc Thiên Sư đạo bào kia không? Hắn tên là Tiêu Cần, là một trong những đệ tử có tu vi cao nhất trong số các đệ tử mới tiến nhập Thiên Vân Phong. Đã là Tinh Giả cấp chín, không bao lâu nữa liền có thể tấn nhập cảnh giới Tiên Thiên, nhưng khi hắn tiếp cận cửa động cũng không có gì khác nhau, cũng trực tiếp bị đông thành tượng băng. Ài... Trong huyết này tuyệt đối ẩn giấu một thứ gì đó vô cùng kinh khủng... Thực sự là khiến người ta khiếp sợ.

Tên thiếu niên được Dương Thiên Lệ hỏi thao thao bất tuyệt nói.

Chỉ là, tựa hồ Dương Thiên Lệ đã không còn hứng thú nghe hắn nói nữa, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào trong cửa động, như rõ ràng là muốn xông vào cửa động vậy.

Đúng lúc này, thiếu niên kia cũng phát hiện điểm bất thường của Dương Thiên Lệ, vội vàng nói:

- Vị sư muội này, muội ngàn vạn lần đừng xung động. Ngay cả Tinh Giả cấp chín cũng không có bất kỳ lực phản kháng nào, sư muội qua đó khẳng định là không giải quyết được gì đâu. Chúng ta đã phát đi lệnh triệu tập tối cao của môn phái. Không bao lâu nữa, cao thủ của phái ta sẽ đến. Đến lúc đó cứu bằng hữu của sư muội cũng không muộn.

- Thiên Lệ, hắn nói rất đúng. Muội ngàn vạn lần đừng xung động. Cho dù muội qua đó, kết quả cũng giống như bọn họ mà thôi. Chờ các tiền bối của phái ta tới đây đi.

Một nữ đệ tử bên cạnh Dương Thiên Lệ nhất thời nắm chặt tay nàng, nói.

Dương Thiên Lệ tiến nhập một trong ba mươi sáu ngọn núi tên là Địa Tàng Phong. Tuy rằng tu vi, thiên phú của nàng trong hàng đệ tử mới tấn cấp cũng không quá nổi bật, nhưng nàng có ngoại hình gợi cảm, xinh đẹp khiến vô số nam nhân động tâm. Nàng liền trở thành nhân vật phong vân trong số hàng đệ tử mới tấn nhập.

Nhưng khác với Trương Tử Hàm, tính cách Dương Thiên Lệ nóng nảy, ngay thẳng, đã ngăn cách rất nhiều người theo đuổi ở ngoài ngàn dặm, ngược lại thân thiết với các nữ đệ tử, khiến nàng có được tình bạn thật tốt.

Dương Thiên Lệ không cam lòng thở dài một tiếng, cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Tuy rằng nàng tính tình nóng nảy, dễ xung động, nhưng nàng cũng hiểu được, Tinh Giả cấp chín còn không làm gì được, càng không nói đến chính mình. Nàng tuy rằng lo lắng cho Trương Tử Hàm, nhưng đành bất lực, cũng chỉ có thể kiên trì chờ đợi cao thủ của môn phái tới mà thôi. Chỉ là lúc này, người khiến nàng lo lắng nhất lại là Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lệ rất rõ ràng tính cách của Dương Thiên Lôi. Lấy địa vị của Trương Tử Hàm trong lòng hắn mà suy nghĩ, một khi hắn tới đây, chỉ sợ không có bất cứ người nào có thể ngăn trở được hắn tiến vào trong động.

Dương Thiên Lệ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chỉ có thể cầu khẩn trong lòng, nghìn vạn lần đừng để Dương Thiên Lôi qua đây.

- Ủ, yên tâm đi. Muội sẽ không đi vào. Chỉ là muội cần lên trước một chút. Muội sợ đệ đệ của mình qua đây sẽ chạy ào vào.

Trong mắt Dương Thiên Lôi mang theo một tia lo lắng, thấp giọng nói. Đồng thời vừa nói vừa chạy về phía trước.

Khi Dương Thiên Lôi chạy lên trước đoàn người lại gặp được mấy khuôn mặt quen thuộc.

Đám người Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lãng, Mộc Tử Vi, toàn bộ đều ở phía trước.

Đương nhiên còn có một người khiến Dương Thiên Lệ vô cùng chán ghét. Cái chiêu bài đầu heo lỗ mũi hướng lên trời càng thêm cuồng ngạo. Toàn thân hắn tản mát ra khí tức khiến Dương Thiên Lệ cảm thấy

một tia khủng bố. Mặc dù hắn không có vận chuyển bất cứ tinh thần lực cùng khí trường gì, nhưng vẻ uy áp nhàn nhạt trên người này lại giống như thực chất vật. Người này hiển nhiên là Lôi Hoành.

- Thiên Lệ tỷ!

Khi Mộc Tử Vi nhận ra Dương Thiên Lệ, nhất thời chạy tới bên người nàng. Cô nàng này từ trước tới nay luôn điều ngoa bốc đồng, vậy mà lúc này trong mắt đã chớp động nước mắt lưng tròng.

- Không phải sợ. Tử Hàm sẽ không có việc gì. Đừng lo lắng.

Dương Thiên Lệ vỗ vỗ nhẹ lên lưng Mộc Tử Vi an ủi.

- Vâng!

Mộc Tử Vi khẽ lên tiếng.

Sau đó, đám người Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu cũng đi tới bên cạnh Dương Thiên Lệ.

- Thiên Lệ tỷ, chúng ta giám sát chặt chẽ chỗ này đi. Ta sợ Dương Thiên Lôi qua đây sẽ không nhịn được. Chúng ta nhất định phải ngăn cản hắn.

Về mặt Dương Thiên Ngạo tuy rằng vẫn vẫn đậm phong khinh như trước, nhưng vẫn không che giấu được lo lắng trong lòng.

- Ủ! Chúng ta phân tán đi canh gác. Tuyệt đối không được để Dương Thiên Lôi chạy ào vào.

Ánh mắt Dương Thiên Lệ chậm rãi đảo qua trên mặt mọi người, trầm giọng nói.

Phong Mã Ngưu mặc pháp bào rách rưới, hiển nhiên là do trải qua chiến đấu thảm liệt, biểu tình so với bất kỳ người nào đều ngưng trọng hơn nhiều, nghe Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Ngạo nói, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng đáp:

- Chúng ta... Ngăn không được lão đại đâu. Hi vọng duy nhất chính là lão đại đừng có tới, hoặc trước khi lão đại tới, các cao thủ Tiên Thiên của Trảm Không Kiếm Phái có thể tới trước một bước a...

- Tránh ra cho ta tới thử xem!

Đúng lúc này, từ trong đám người truyền đến một tiếng hét lớn, thanh âm tựa hồ tràn đầy tự tin.

Trong sát na, ánh mắt mọi người liền tập trung trên người hắn.

Chỉ thấy thiếu niên này đại khái khoảng mười một tuổi, một thân pháp y băng lam, so với pháp y Thiên Tầm hiển nhiên trân quý gấp mấy lần, sau lưng đeo pháp kiếm thật lớn, tản ra quang mang băng hàn.

Tuổi tác thiếu niên này không lớn, xem ra cũng chỉ khoảng mười tuổi nhưng lại lưng hùm vai gấu, toàn thân tản ra khí tức băng hàn bực hãn, tướng mạo thô cuồng uy mãnh, lông mày rậm, mắt to, nhãn thần sắc bén, chớp động không ngừng, vừa nhìn liền biết là một gã cao thủ.

Thiếu niên này tên là Chu Vô Danh, là đệ tử thân truyền của Thái Thượng trưởng lão Thiên Vân Phong Vân Bạc Thiên, tu vi đã đạt tới cảnh giới Tinh Giả cấp chín đỉnh phong. Lần này tu luyện trong Hồng Hoang Sơn Mạch, hắn một mình một kiếm tiến nhập chỗ sâu trong Hồng Hoang Sơn Mạch, cho nên so với các đệ tử Thiên Vân Phong khác tới trễ hơn một chút.

Hắn đến, sau khi tìm hiểu từ đầu đến cuối sự tình, nhất thời không để ý đến khuyên bảo của đông đảo đệ tử Thiên Vân Phong, tách đám người ra đi về phía trước.

Hắn đến không phải bởi vì Trương Tử Hàm, mặc dù đối với Trương Tử Hàm cũng có chút hảo cảm, nhưng chỉ là một chút hảo cảm mà thôi. Hắn là người chuyên tâm võ đạo, trong lòng chỉ có tu luyện, đối với tư tình nhi nữ, hắn không có bất luận hứng thú gì. Sở dĩ hắn làm như vậy hoàn toàn là bởi vì trong động tản mát ra khí tức băng hàn.

Hơn nữa, hắn mơ hồ cảm thấy, Trương Tử Hàm sở dĩ có thể tiến nhập vào trong đó, khiến dị biến xảy ra tất nhiên có liên quan đến thể chất thuộc tính Băng của nàng.

Mà Chu Vô Danh đồng dạng cũng nắm trong tay năng lượng thuộc tính băng, hơn nữa so với Trương Tử Hàm còn cường đại hơn rất nhiều. Nói không chừng, điều này với hắn mà nói, còn là một lần cơ duyên.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Chu Vô Danh tách đám người ra đi về phía trước. Bỗng nhiên toàn thân hắn tản mát ra từng đạo khí tức băng hàn kinh khủng. Cả người trong sát na dường như biến thành một tòa núi băng, trên da thịt hiện lên từng tia hào quang băng tinh, khiến đệ tử trong khuôn viên mười trượng đều nhin không được lạnh run.

156. Chương 142: Tới Rồi

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 142: Tới rồi

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tu vi Vô Danh sư huynh thật mạnh. Cũng là người lĩnh ngộ thuộc tính Băng, nói không chừng thực sự có thể qua được.

- Ủ, rất có thể. Tử Hàm sư muội đồng dạng cũng lĩnh ngộ thuộc tính Băng mới tiến nhập được huyệt động. Vô Danh sư huynh so với Tử Hàm sư muội còn lợi hại hơn.

Trong hàng đệ tử Thiên Vân Phong nhất thời truyền ra hàng loạt tiếng bàn luận nho nhỏ.

Lý Bình Nhi đứng trong đoàn người nhìn vào thân ảnh cao to của Chu Vô Danh, trong mắt dần hiện ra một tia đồ kỵ.

Tuy rằng Trương Tử Hàm rất có khả năng đã táng thân ở trong đó, khiến lòng đồ kỵ của Lý Bình Nhi giảm đi một chút, nhưng không nghĩ tới đám người Tiêu Cần biết rõ nguy hiểm, vẫn còn liều mạng muốn đi thử cứu Trương Tử Hàm.

Mà lúc này, ngay cả Chu Vô Danh, người có được uy vọng cùng thiên phú tuyệt đối trong hàng đệ tử mới tấn cấp, so với Tiêu Cần càng tốt hơn nhiều, vậy mà cũng lựa chọn mạo hiểm.

Điều này làm cho lòng đồ kỵ của Lý Bình Nhi so với Trương Tử Hàm vừa mới giảm bớt lại một lần nữa bùng lên.

Biểu tình Chu Vô Danh ngưng trọng, cước pháp trầm ổn, chậm rãi bước từng bước một về phía cửa động.

Ánh mắt mọi người cũng chuyển động theo nhịp bước chân hắn. Mọi người vốn lúc trước còn đang bàn luận sôi nổi, lúc này bỗng trở nên im ắng lạ thường. Tâm tình mọi người đều đặt cả trên ánh mắt, tựa hồ so với Chu Vô Danh đang dẫn thân hiểm cảnh còn khẩn trương hơn nhiều.

Bịch... Bịch... Bịch...

Chu Vô Danh từng bước một tiếp cận. Mỗi bước bước ra, khí thể trên người hắn đều mạnh mẽ hơn một lần. Thân thể hắn lúc đó dường như dung nhập vào trong thiên địa, mơ hồ cùng với vô số ngôi sao trong bầu trời đêm sinh ra vô số cảm ứng. Khí tức trong khuôn viên mấy trăm trượng tựa hồ đều chịu sự dẫn dắt khí cơ của hắn, phát huy khí thể cường đại của Tinh Giả cấp chín đỉnh phong vô cùng nhuần nhuyễn.

- Hàn Băng hộ thể!

Khi còn cách cửa động ba trượng, mắt thấy sắp biến thành tượng băng như đám thiếu niên bên cạnh, Chu Vô Danh bỗng nhiên hét lớn một tiếng, quanh thân bỗng nhiên tản mát ra quang mang băng lam, hình thành một đạo phòng hộ cường đại.

Đồng thời trong lúc đó, thân hình bỗng nhiên tới gần, trực tiếp bước chân vào cửa động trong vòng ba trượng.

- Ngao ô...

Trong sát na khi Chu Vô Danh tiếp cận cửa động, bỗng nhiên một tiếng thú rống vang vọng tận trời một lần nữa từ trong động truyền ra.

Toàn bộ ngọn núi một lần nữa bắt đầu run rẩy kịch liệt. Một khối cự thạch từ trên đỉnh núi ầm ầm lao xuống. Trong không gian bỗng nhiên xuất hiện dao động năng lượng cường đại, linh khí từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, từng đạo mũi nhọn băng lam so với Chu Vô Danh nồng đậm hơn gấp mấy lần xuất hiện quanh người Chu Vô Danh, bao vây hẳn vào giữa.

Chu Vô Danh thất kinh gầm lên giận dữ, cuồng bạo thúc giục hào quang băng lam, muốn tới đối kháng. Chỉ là, so với hào quang băng lam cuộn cuộn kia lại như là đom đóm với ánh trăng, châu chấu đá xe, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Hầu như trong nháy mắt, mũi nhọn băng lam nồng đậm liền hoàn toàn ngăn chặn vòng tròn bảo hộ của Chu Vô Danh tản mát ra, trực tiếp bức chúng quay ngược lại thân thể.

Không hề nghi ngờ, Chu Vô Danh, một Tinh Giả cấp chín đỉnh phong cường đại, đồng thời nắm trong tay năng lượng thuộc tính Băng, không còn bất kỳ cơ hội nào, lại giống như các đệ tử khác, biến thành một pho tượng băng.

Khi mọi người ở đây đều kêu lên sợ hãi, những mũi nhọn băng lam nồng đậm, cuộn cuộn kia, sau khi đóng băng cơ thể Chu Vô Danh, tựa hồ còn chưa thỏa mãn, vậy mà hóa thành từng đạo ánh sáng, rất nhanh tràn ra bốn phía.

Đồng đảo đệ tử đứng xem nhất thời kêu lên một tiếng sợ hãi chói tai, nhanh như thiểm điện lui về phía sau.

Dù vậy, một vài đệ tử đứng ở hàng đầu, động tác hơi chậm một chút, vẫn bị mũi nhọn băng lam bao phủ, trực tiếp hóa thành tượng băng. Chỉ trong nháy mắt đã có hơn một trăm đệ tử biến thành tượng băng.

May là, Dương Thiên Ngạo từ trước tới nay luôn lãnh tĩnh cẩn thận, ngay lúc Chu Vô Danh hướng tới động khẩu liền đẩy đám người Dương Thiên Lệ lui về phía sau một khoảng mới tránh thoát một kiếp.

Nhìn lại có mười mấy thiếu niên lần thứ hai hóa thành tượng băng mà biểu tình trên mặt vẫn tràn ngập khủng bố, khiến đồng đảo đệ tử vây xem sắc mặt tái nhợt, sợ hãi rụt rè lui về phía sau.

Tiếng thú rống kinh khủng kia đến tột cùng là tồn tại như thế nào?

May là nó cũng không lao ra ngoài huyết động tấn công mọi người, tựa hồ chỉ là thủ hộ huyết động mà thôi. Chỉ có những người tiếp cận cửa động này mới bị nó công kích. Bằng không hậu quả thiết tưởng không thể nào chịu đựng nổi.

Ngay khi nhiều người nhát gan muốn rời khỏi huyết động, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện từng đạo quang mang màu sắc khác nhau, vài thân ảnh ngự kiếm phi hành nhanh như thiểm điện bay qua đây.

- Tới rồi! Các tiền bối của môn phái chúng ta tới rồi!

Thấy mấy đạo thân ảnh kia, đồng đảo đệ tử nhất thời thở phào một hơi, ánh mắt mỗi người đều tràn ngập sung kính và ngưỡng mộ nhìn về phía đám người.

- Chuyện gì xảy ra?

Một lão giả chậm rãi đáp xuống trước mặt mọi người, ánh mắt quét về phía đồng đảo đệ tử biến thành tượng băng, trong mắt lộ ra một tia ngạc nhiên, trầm giọng hỏi.

Nhất thời liền có mấy đệ tử tranh nhau mở miệng mà báo cáo lên.

- Người nói đi!

Lão giả khẽ nhíu mày, ánh mắt quét về phía một thiếu niên thoát nhìn tương đối nhanh mồm nhanh miệng, trầm giọng nói. Trong lúc thiếu niên kia nói chuyện, sáu lão giả khác cũng chậm rãi đáp xuống xung quanh. Ánh mắt của tất cả lão giả khi nhìn về phía đám đệ tử bị đóng băng, đều lộ ra một vẻ khiếp sợ.

Phần đông đệ tử tu luyện không biết rõ tượng bằng kia có ý nghĩa gì, nhưng những lão giả đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cấp năm Thiên Nhân Hợp Nhất này lại rõ ràng. Đó không phải năng lượng ma thú có thể phát sinh ra mà là ẩn chứa niệm lực cường đại, trực tiếp ngưng tụ trong tinh thần lực thiên địa thuộc tính Thủy chuyển hóa thành năng lượng thuộc tính Băng.

Khi tên đệ tử kia nói lại chân tướng sự việc, bảy lão giả đưa mắt nhìn nhau. Lão giả đến đầu tiên sau khi trầm tư một lúc, trầm giọng nói:

- Mộ Dung huynh, tốc độ của huynh nhanh nhất, phiên huynh đi bẩm báo Âu Dương huynh, nơi này vô cùng có khả năng là di tích viễn cổ. Lệnh triệu tập tối cao của phái ta phát ra, khẳng định sẽ kinh động tới tu luyện giả môn phái khác. Ở đây tuy là địa bàn của chúng ta, nhưng cũng khó bảo đảm khi tin tức lộ ra ngoài sẽ lôi kéo cao thủ các môn phái khác.

- Được! Ta đi ngay đây. Chư vị huynh đài cẩn thận hành sự. Nếu quả thật là di tích, những đệ tử này thật ra có thể đi vào thử thời vận. Ta đi trước.

Lão giả được xưng là Mộ Dung sau khi nói xong trực tiếp tế phi kiếm, hóa thành một đạo lưu quang, phá không mà đi.

- Các đệ tử lui ra phía sau một trăm trượng.

Người kia hiển nhiên là đầu lĩnh của bảy lão giả, trầm giọng nói.

Đoàn người tụ tập trên một vạn đệ tử nhất thời đều lui về phía sau.

- Chúng ta trước hết cứu những đệ tử này ra.

Theo mệnh lệnh của lão giả kia, sáu lão giả còn lại bỗng nhiên cách không đưa tay ra. Từng đạo năng lượng màu sắc khác nhau nhất thời hóa thành những bàn tay thật lớn trực tiếp tới gần những đệ tử bị đóng băng.

- Cách không nhiếp vật? Lợi hại!

Ngay khi sáu lão giả dùng niệm lực ngưng tụ năng lượng, thi triển ra cách không nhiếp vật, một thanh âm tràn đầy tán thưởng xuất hiện giữa đàn Lôi Cừu đông đúc trong không trung, nói.

- Là hần?

Nghe thanh âm vang lên bên cạnh, một tiểu La Ly cười trên Lôi Cừu quan chiến bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, thâm nghĩ trong lòng.

- Tốt! Thật là xảo diệu a. Vừa tới đây ca liền gặp được nàng.

Dương Thiên Lôi mỉm cười, nhìn tiểu La Ly khả ái trước mặt nói.

Tiểu La Ly này chính là người khi tu luyện tại Huyền Hoàng Kỳ bị Dương Thiên Lôi đề lên, Hoàng Niếp Niếp.

- Ở đây xảy ra chuyện gì? Những đệ tử này làm sao vậy?

Dương Thiên Lôi tiến đến trước mặt Hoàng Niếp Niếp, trực tiếp loại bỏ mấy thiếu niên đang trợn mắt nhìn xung quanh

Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm bắt đầu dĩ nhiên nhìn nhau. Tuy rằng rất muốn túm chặt tên gia hỏa vô sỉ này, cuồng bạo bắt hần dừng lại, nhưng các nàng đồng dạng cũng rất hiếu kỳ, cho nên cũng không có lên tiếng, chỉ hung hăng trừng mắt liếc Dương Thiên Lôi.

Đôi mắt to trong suốt của Hoàng Niếp Niếp tựa hồ mang theo một tia mê man, sau khi đưa mắt nhìn Dương Thiên Lôi nửa ngày, dùng thanh âm non nớt của nàng, kể lại đại để toàn bộ sự tình.

Trong khi nói, Hoàng Niếp Niếp tựa hồ bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nói tiếp:

- Nữ hài tiến nhập vào trong huyết động kia hình như người cũng quen biết.

- Ta quen biết? Ai? Tên là gì?

Trong lòng Dương Thiên Lôi nhất thời trở nên căng thẳng.

- Trương Tử Hàm.

Hoàng Niếp Niếp nhẹ giọng nói. Lần trước, khi Dương Thiên Lô và Lô Hoàn đại chiến, nàng cũng ở đó quan sát thật lâu. Cho nên, đối với cái tên Trương Tử Hàm cũng không xa lạ.

- Cái gì?

Dương Thiên Lô vốn còn đang giữ thái độ lắng nghe câu chuyện nhất thời biến sắc.

- Àm àm...

Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn bỗng nhiên truyền đến. Bảo kiếm linh khí thượng phẩm trong tay sáu lão giả nhất thời hóa thành sáu đạo lưu quang, hợp lực tấn công về phía cửa động.

Hiển nhiên đã cứu tất cả đệ tử bị đóng băng ở trước cửa động ra ngoài. Mỗi một đệ tử được cứu ra, dưới mệnh lệnh của sáu lão giả, đều được các đệ tử ở ngọn núi tương ứng bay nhanh mang về Trảm Không Kiếm Phái cứu trị. Tuy những đệ tử này bị biến thành băng, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là tạm thời bị năng lượng thuộc tính Băng phong ấn mà thôi. Chỉ cần trở lại Trảm Không Kiếm Phái, để cao thủ bức năng lượng thuộc tính Băng ra liền có thể khôi phục bình thường. Đương nhiên, nếu như đóng băng trong thời gian quá dài, sinh cơ cũng sẽ dần dần mất đi. Khi đó muốn cứu trị cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Rống...

Một tiếng thú rống kinh thiên từ trong động truyền ra.

Hầu như ngay khi sáu trưởng lão dùng niệm lực thi triển phi kiếm tấn công về phía cửa động, cự thạch bao trùm cửa động kia, vậy mà dưới một năng lượng khủng bố trong chốc lát cuồng bạo bắn ra, mang theo khí thế không gì sánh được, đồng thời hướng về phía lão giả.

- Hừ! Tiểu Yêu thú! Ra chịu chết đi! Di sơn đảo hải!

Một lão giả gầm lên giận dữ. Đan chưởng hóa trảo, một cỗ năng lượng cuộn cuộn nhất thời từ trong tay lão phát ra, bay tới cự thạch kia. Bỗng nhiên giữa không trung bộc phát một trận nổ vang. Khi năng lượng cuồng bạo tạm thời lắng xuống, cự thạch vậy mà hóa thành bột mịn.

- Các đệ tử, mau lui về phía sau.

Đúng lúc này, một lão giả lớn tiếng quát lên. Kỳ thực, không cần lão giả nói, mọi người dưới áp lực kinh khủng của năng lượng cuộn cuộn kia, sớm đã bắt đầu mau chóng lui về phía sau.

Thần tiên đánh nhau, phạm nhân gặp nạn.

Đối với những đệ tử Tinh Giả Hậu Thiên này mà nói, chiến đấu giữa sáu lão giả và quái vật trong động căn bản không phải thứ mà bọn họ có thể tưởng tượng và chống lại, tùy tiện không cẩn thận bị một đạo khí lưu động tới đều đủ khiến bọn họ tan thành mây khói.

...

- Thiên Lô, đừng xúc động! Mau! Lui về phía sau!

Khi tất cả mọi người bắt đầu bay nhanh lui về phía sau, ánh mắt Dương Thiên Lô lại tản ra hai đạo tinh quang bức nhân, nhìn vào cửa động đã mở rộng, khẽ nhíu mày, tựa hồ suy tư gì đó, phẳng phất như không nghe thấy những lời Sở Hương Hương nói.

Sở Hương Hương mắt thấy Dương Thiên Lô thờ ơ, bộ dáng tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra, trong lòng cũng lo lắng. Nàng bất chấp hết thảy mọi thứ, thân hình đột nhiên bắn ra khỏi Lô Cưu, trực tiếp nhảy lên Lô Cưu của Dương Thiên Lô, từ phía sau ôm lấy thắt lưng của Dương Thiên Lô:

- Tỷ biết đệ lo lắng cho Tử Hàm, nhưng hiện tại không phải lúc xung động.

- Hương Hương tỷ, tỷ đừng lo lắng. Ta sẽ không xung động.

Dương Thiên Lô bỗng nhiên xoay người, nhìn Sở Hương Hương đang gần trong gang tấc, nhẹ giọng nói.

- Không xung động là tốt rồi. Chúng ta mau lui về phía sau đi, miễn sao đừng để bị lan đến gần.

Nhìn về mặt Dương Thiên Lô tựa hồ đã khôi phục bình tĩnh, trong lòng Sở Hương Hương mới được thả lỏng, lúc này mới cảm thấy mình ôm chặt Dương Thiên Lô như vậy cũng không bình thường cho lắm. Nhưng thất lưng tràn ngập khí tức nam tử, tư thế ám muội như vậy nhất thời khiến sắc mặt Sở Hương Hương ửng đỏ, vội vàng tách Dương Thiên Lô ra, đôi mắt đen láy thâm thúy nhìn hắn, ôn nhu nói.

- Tỷ và Thanh Âm mau lui về phía sau. Yên tâm, ta không có việc gì.

- Đệ nói cái gì? Thiên Lô, đệ điên rồi sao? Đệ không thấy ngay cả cường giả Tiên Thiên trong môn phái cũng khó có thể công phá được cửa động sao?

Sở Hương Hương vốn tưởng rằng Dương Thiên Lô đã nhận thức được nguy hiểm phía trước, không ngờ rằng hắn lại có thể nói như thế, nhất thời nội tâm vừa được buông lỏng lại trở nên khẩn trương. Hai tay gắt gao ôm chặt lấy Dương Thiên Lô.

Quá nửa thân thể mềm mại mà kiên quyết của nàng gắt gao bám chặt trên người Dương Thiên Lô, rất sợ hắn thật sự sẽ điên rồi mà lao đi.

Cùng với hương thơm xữ nữ nhàn nhạt trên người Sở Hương Hương, vai Dương Thiên Lô rõ ràng có thể cảm ứng được bộ ngực mềm mại và săn chắc của nàng. Tròng cảnh kiều diễm như vậy, nếu như là bình thường, tên Dương Thiên Lô hèn mọn bỉ ổi này đã sớm nhân cơ hội mà sở sàng. Thế nhưng lúc này, khuôn mặt tuấn tú của hắn lại mang theo một tia kiên nghị, hai tay hữu lực kiên quyết đẩy hai tay của Sở Hương Hương ra.

157. Chương 143: Ẩn Nấp

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 143: Ẩn nấp

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lô nhìn Sở Hương Hương, trầm giọng nói:

- Hương Hương tỷ, không cần lo lắng. Ta chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc. Thừa dịp bọn họ đại chiến, ta tin chắc có thể đi vào. Hiện tại Tử Hàm đang gặp nguy hiểm, vô luận như thế nào, đệ cũng phải đi tìm xem sao. Chờ ta trở lại.

Dương Thiên Lô nói xong quay đầu nhìn Lục Thanh Âm cũng đang tràn ngập lo lắng nhìn mình, nhẹ nhàng gạt đầu, trực tiếp thả mình từ trên Lô Cửu cao hàng trăm mét xuống dưới.

Thân thể hắn giống như hóa thành tơ liễu, nhẹ nhàng nhấp phớt. Khí tức toàn thân phảng phất như cùng hàng vạn, hàng ngàn ngôi sao sinh ra một tia liên hệ vi diệu, giống như những dây leo nhỏ có gốc rễ vô hình, tà tà bay về phía cuộc đại chiến già sấu lão giả và yêu thú trong động.

Chỉ là, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm cùng với đám người tiểu La Ly Hoàng Niếp Niếp bên cạnh các nàng vốn đang nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lô lại kinh ngạc há to miệng.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Hắn sao có thể biến mất?

Trong lòng mọi người tràn ngập nghi ngờ. Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm còn đỡ, dù sao bọn họ cũng thường xuyên thất những điều không thể tưởng tượng được trên người Dương Thiên Lô.

Thế nhưng Hoàng Niếp Niếp và đông đảo thiếu niên bên cạnh nàng lại giống như gặp quỷ vậy.

- Đây là có chuyện gì? Hẳn tựa hồ chỉ là một Tinh Giả cấp tám, vì sao có thể hoàn toàn ẩn giấu thân hình của mình? Lẽ nào hắn sở hữu thể chất thuộc tính Quang? Tu luyện tinh kỹ cao cấp Thay đổi ánh sáng của thuộc tính Quang?

Trong lòng mọi người lại một lần nữa tràn đầy nghi vấn.

Một vài thiếu niên đi theo Hoàng Niếp Niếp vừa rồi còn đối với Dương Thiên Lô ôm địch ý mãnh liệt. Dù sao trong cảm nhận của bọn họ, Hoàng Niếp Niếp chính là cao cao tại thượng. Nàng không chỉ có thiên phú khiến người khác cực kỳ hâm mộ, đồng dạng cũng có thân phận và địa vị khiến người khác ngưỡng vọng. Mà tên Dương Thiên Lô không biết từ đâu hiện ra lại dám gọi Hoàng Niếp Niếp không nói, hơn nữa ánh mắt nhìn về phía Hoàng Niếp Niếp lại còn không tôn kính.

Nếu như không phải Hoàng Niếp Niếp không biểu lộ bất luận sự bất mãn gì, chỉ e bọn họ đã đồng loạt xông lên, cuồng bạo mà dày vò một trận. Thế nhưng hiện tại thấy Dương Thiên Lô từ trên độ cao trăm mét trực tiếp nhảy xuống, hơn nữa còn biến mất một cách quỷ dị ngay trước mắt bọn họ, khiến bọn họ rất cực hiểu được, vì sao Hoàng Niếp Niếp từ trước tới nay không để ý bất kỳ ai, cao cao tại thượng lại đối với thiếu niên này có thái độ khác thường như vậy.

- Lăng Hi, nhờ cả vào nàng.

Trong sát na khi Dương Thiên Lô nhảy khỏi Lô Cưu, thầm nói trong đầu.

Kỳ thực, vừa biết tin nữ hài tiến nhập trong động chính là Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lô nhịn không được muốn lao ra, chỉ là lại bị Lăng Hi ngăn trở. Ngay khi Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương tới đây, Lăng Hi đã cảm ứng được, khí tức ngoại giới. Nàng rất rõ ràng, Dương Thiên Lô lúc này tuy đã tấn cấp Tinh Giả cấp chín, hơn nữa có được thân thể Huyền Thiên mà chỉ người trong Thần Đạo mới có, nhưng muốn vượt qua trận chiến đấu của sáu cao thủ Tiên Thiên cấp năm “Thiên Nhân Hợp Nhất” và một đầu yêu thú cường đại nhảy vào trong huyết động cũng tuyệt đối là không có khả năng.

Thiên địa linh khí do cao thủ Tiên Thiên ngưng tụ thông qua niệm lực, tuy rằng cũng có thuộc tính ngũ hành, nhưng là một loại năng lực vượt xa tinh thần lực, căn bản không phải lúc này Dương Thiên Lô có thể chống lại. Mặc dù hắn có được thân thể Huyền Thiên, trong pháp lực kinh khủng này, khẳng định cũng không tránh khỏi trọng thương.

Cho nên, Lăng Hi phải ngăn cản.

Thế nhưng, ngăn cản của Lăng Hi không có bất luận tác dụng gì. Vô luận như thế nào, Dương Thiên Lô cũng phải tìm được Trương Tử Hàm trong thời gian sớm nhất. Thêm một phút đồng hồ là thêm nhiều nguy hiểm. Nếu như Trương Tử Hàm có chuyện gì không hay xảy ra mà nói, kết quả như vậy là điều Dương Thiên Lô không thể chấp nhận nổi.

Có một số việc có thể trốn tránh, nhưng có một số việc là nam nhân nhất định phải đi làm. Dù biết rõ có nguy hiểm đến tính mạng, cũng không hối tiếc.

Loại hành vi này có thể người ngoài cho là hành động ngốc nghếch. Nếu như đổi lại là Dương Thiên Ngạo vốn luôn xử sự không nóng nảy, trước sau luôn bình tĩnh, hẳn tất nhiên sẽ dùng lý trí lựa chọn tách ra và chờ đợi. Thế nhưng, Dương Thiên Lô lại nhất định phải làm.

Đây là một loại chấp niệm, không phải lúc nào cũng hành động theo lý trí. Nếu không, bản thân Dương Thiên Lô cũng khinh bỉ chính mình.

Dưới sự cố chấp của Dương Thiên Lô, Lăng Hi cũng chỉ có thể nhượng bộ. May mắn là trong khoảng thời gian này, nàng đã khôi phục được một chút tu vi, tuy rằng không thể bảo đảm an toàn cho Dương Thiên Lô, nhưng nếu len lén lại gần lên vào trong động, lấy thể chất của hắn, tuy rằng thụ thương nhưng cũng sẽ không trí mạng.

Trong nháy mắt khi Dương Thiên Lô nhảy xuống khỏi Lô Cưu, Nguyên Thần của Lăng Hi liền ra khỏi đầu Dương Thiên Lô, hóa thành từng đạo thần niệm chỉ có người trong Thần Đạo mới có thể phát ra, cùng thiên địa hòa thành một thể, hoàn toàn ẩn giấu đi thân hình Dương Thiên Lô.

Những gì Lăng Hi có thể làm cũng chỉ có như vậy. Tuy nàng có khôi phục một tia tu vi nhất định, nhưng cũng chỉ có một tia mà thôi, so với trạng thái đỉnh phong của nàng năm đó, một phần nghìn cũng không bằng. Có thể ẩn giấu được khí tức và thân thể Dương Thiên Lô đã là cực hạn của nàng. Hơn nữa, loại ẩn giấu này cũng không phải chân chính biến mất mà là khiến mọi người không nhìn thấy, không cảm ứng được mà thôi. Trên thực tế, thân thể Dương Thiên Lô vẫn ở tại chỗ như cũ.

Cho nên, khi năng lượng công kích đến vị trí của Dương Thiên Lô, hắn vẫn sẽ bị tổn thương như trước.

Sau khi Dương Thiên Lô nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đất liền vận chuyển hoàn toàn năng lượng kỳ dị trong đan điền, trải rộng tới từng thớ da thịt trong cơ thể. Nhất là các bộ vị yếu hại, càng được bao bọc bởi tầng tầng năng lượng.

Sau khi đã chuẩn bị tốt mọi thứ, Dương Thiên Lô bay về phía cửa động đang tràn ngập cự thạch tán loạn, pháp lực điên cuồng cùng các loại năng lượng kinh khủng, tập trung tinh thần đề thăng tinh thần lực đến cực hạn, cảm ứng năng lượng khí tức xung quanh, thân hình vận vẹo một cách kỳ dị, giống như một chú cá nhỏ đang bơi giữa thiên địa, tận lực tránh đi năng lượng công kích của yêu thú và sáu lão giả, rất nhanh tiếp cận cửa động.

Quả nhiên đúng như lời Lăng Hi nói. Ẩn giấu của nàng có thể giấu được bất kỳ cao thủ nào dưới cảnh giới Thần Đạo. Khi Dương Thiên Lô tiếp cận sáu lão giả, mặc dù sáu người này đều đã là cao thủ Tiên Thiên cấp năm, vậy mà thực sự không cảm ứng được một chút khí tức nào của hắn, vẫn tiếp tục phát ra từng đạo công kích vô cùng mạnh mẽ dây dưa cùng yêu thú trong động.

Mặc dù Dương Thiên Lô đã tập trung toàn bộ tâm thần, nhưng đối mặt với năng lượng hỗn loạn dày đặc kia, hắn vẫn không thể tránh khỏi bị bắn trúng. Tuy rằng chỉ là dư ba năng lượng do yêu thú và sáu lão giả phát ra, hơn nữa Dương Thiên Lô liệu mạng tránh né những nơi yếu hại, năng lượng dư ba công kích hầu như chỉ rất nhỏ, vậy mà vẫn bị trọng thương. Thiên sư đạo bào trên người bị nghiền nát, hầu như chỉ trong chốc lát liền hóa thành từng mảnh vụn, lá tả rơi xuống.

Phụt!

Một ngụm máu tươi phun ra. Dương Thiên Lô cố nén đau nhức dữ dội trong cơ thể, thân hình không hề dừng lại, tinh thần vẫn hoàn toàn tập trung, cảm ứng khe hở giữa năng lượng hỗn loạn xung quanh. Thân hình hắn điên cuồng vận vẹo, không ngừng tiến về phía trước.

- Rống!

Có lẽ là dây dưa quá lâu khiến yêu thú trong động mất kiên nhẫn, bỗng nhiên phát ra một tiếng rống giận thâu tận trời xanh, ngay sau đó liền công kích vô cùng mạnh mẽ.

Dương Thiên Lô nhanh như thiểm điện tránh sang bên cạnh, thấy một đạo năng lượng khí tức băng hàn màu lam thẫm từ trong động phóng ra. Trong nháy mắt vậy mà biến thành một con cự long màu băng lam, dài chừng năm trượng. Cự long bay lên trời, gần như bao phủ tòa bộ bầu trời.

- Ngao ô....

Một tiếng long ngâm rõ to bỗng nhiên từ trong miệng băng long phát ra. Một cỗ uy áp phô thiên cái địa, như sơn băng địa liệt, biển gầm bạo phát bùng lên như cuốn sạch tất cả. Nhất thời, từng tiếng kinh hô, tiếng hét chói tai phát ra từ phía đám đệ tử Trảm Không Kiếm Phái ở xa xa cách đó mấy trăm trượng. Ngay cả cường giả cảnh giới Tiên Thiên cười Lô Cửu trên không trung cũng lạnh run toàn thân, loạng choạng muốn rơi xuống đất.

- Không tốt! Yêu thú này đã ngưng tụ thành nội đan. Tuyệt đối tương đương với pháp trận của cao thủ Tiên Thiên ngoài cấp sáu.

Đúng lúc này, lão giả đầu lĩnh bỗng nhiên hét lớn một tiếng, nhanh như thiểm điện dùng mấy nghìn khóa Thuần Dương đan trực tiếp đánh vào bảo kiếm cấp bậc linh khí thượng phẩm trong tay. Thuần Dương đan lập tức bị thiêu đốt, tản mát ra từng đạo quang mang màu vàng đất cuộn cuộn phóng lên cao.

Đồng thời, cùng lúc đó, thân hình năm lão giả khác cũng nhoáng lên, lấy lão giả kia làm trung tâm, hình thành một kiếm trận hình ngũ giác. Bọn họ cũng lập tức đánh mấy nghìn khóa Thuần Dương đan vào trong

bảo kiếm.

Nguyên nhân Trảm Không Kiếm Phái có thể trở thành một trong tám đại môn phái của đại lục Thiên Huyền, cũng không phải bởi vì Trảm Không Kiếm Phái có bao nhiêu cao thủ. Tương đối mà nói, so với các đại môn phái khác, cao thủ cảnh giới Tiên Thiên cấp năm Thiên Nhân hợp nhất trở lên của Trảm Không Kiếm Phái là rất ít, thậm chí ngay cả những môn phái không được bài danh trong tám đại môn phái cũng không bằng. Thế nhưng, Trảm Không Kiếm Phái lại từng từng mấy nghìn năm không ngã, tất nhiên cũng có nguyên nhân của nó. Đó chính là, kiếm trận của Trảm Không Kiếm Phái.

Tổ sư Tiêu Dật Phong của Trảm Không Kiếm Phái, phúc nguyên thâm hậu, kinh tài tuyệt diệu, cả đời kỳ ngộ vô số, sở học thông kim bác cổ, nhất là trên lĩnh vực trận pháp, lại càng có nhiều thành tựu kinh người. Cho nên, Trảm Không Kiếm Phái đối với tạo nghệ kiếm trận tại tu luyện giới tuyệt đối là số một.

Khi sáu lão giả nhanh như thiểm điện bố trí xong kiếm trận, sáu người lập tức xoay tròn, sáu thanh kiếm linh khí thượng phẩm vừa thiêu đốt mấy nghìn viên Thuần dương đan nhất thời hóa thành từng đạo lưu quang thô to, tạo thành một cái đồ án kỳ dị giữa không trung, trực tiếp vây bằng long khổng lồ vào giữa.

- Kiếm trận của Trảm Không Kiếm Phái quả nhiên danh bất hư truyền. Đây chính là kiếm trận “Càn Khôn ngũ hành”. Pháp lực của sáu người có thể kết hợp làm một, thay đổi càn khôn, ngũ hành hợp nhất. Đồng thời, năm lão giả này, tu vi mỗi người cũng được đề thăng lên gấp năm lần. Mà lão gia hỏa trung tâm kia, tu vi đề thăng lên không chỉ hai mươi lăm lần.

Ở trên không ngoài ngàn mét, Song Đầu Lang Vương, Vân Trung Hạc Vương và Kim Tinh Ứng Vương đến từ Thất Lạc Thành đang quan chiến, Song Đầu Lang Vương trầm giọng nói.

- Lợi hại! Ngay cả ba chúng ta liên thủ chỉ sợ cũng chỉ có thể đánh bại từng người. Nếu không bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ của yêu thú trong động kia. Bát ca, huynh có thể cảm ứng được là yêu thú gì hay không? Ta dường như không cảm ứng được một tia khí tức nào của yêu tộc chúng ta?

- Cảm ứng không được. Nếu như ta đoán không sai, yêu thú này đã bị cao nhân làm phép, khí tức yêu thú trên người từ lâu đã bị rút hết. Bằng không nó ở chỗ này chúng ta sớm đã phát hiện ra, biến thành một phần tử của Thất Lạc Thành rồi.

- Cao nhân làm phép? Bát ca, vậy trong này... Có khả năng là di tích của cao nhân nhân loại không?

- Ủ, hẳn là đệ tử Trảm Không Kiếm Phái đã trở về mật báo, không bao lâu nữa sẽ có cao thủ đến đây. Chúng ta tạm thời không nên lộ diện, phải hành sự tùy theo hoàn cảnh. Hết thấy chờ bọn lão đại qua đây rồi nói sau.

Song Đầu Lang Vương trầm giọng nói.

...

Ngay khi sáu lão giả hình thành kiếm trận “Càn khôn ngũ hành” chiến đấu cùng bằng long cường đại do yêu thú phát ra, Dương Thiên Lôi nắm chắc cơ hội ngàn năm khó gặp này, thân hình nhanh như thiểm điện lách mình vào trong phạm vi ba trượng của huyết động.

Một cỗ khí tức băng hàn căn bản không cho Dương Thiên Lôi kịp né tránh liền bao phủ toàn thân hắn. Hầu như trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi cảm ứng được máu trong cơ thể đông cứng lại, thân thể tựa hồ trở nên cứng như băng, bước chân cũng đột nhiên dừng lại. Nhưng mà, hiện tượng này cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt. Đan điền kỳ dị của Dương Thiên Lôi liền trở nên điên cuồng xoay tròn. Sau một lát đã hấp thu toàn bộ năng lượng băng hàn khiến Dương Thiên Lôi khôi phục lại tự do.

- Năng lượng thuộc tính Băng này cũng không tinh khiết bằng khối hàn băng vạn năm người hấp thu trong hàn đàm lần trước, hơn nữa cấp độ cũng không bằng. Chỉ là, bên trong năng lượng thuộc tính Băng này ẩn chứa pháp lực của yêu thú kia mới có thể trong nháy mắt đóng băng người lại. Mau nhân cơ hội này vào đi.

Đúng lúc này, thanh âm Lăng Hi vang lên trong đầu Dương Thiên Lôi.

- Ủ!

Dương Thiên Lôĩ khẽ lên tiếng, thân hình nhanh như thiểm điện chạy ào vào trong huyết động. Khí tức băng hàn xung quanh càng trở nên nồng đậm. Chỉ là, lúc này rốt cuộc đối với Dương Thiên Lôĩ đã không tạo được bất luận ảnh hưởng gì. Ngược lại, Dương Thiên Lôĩ lại rõ ràng cảm ứng được, vô luận là Lăng Hi hay đan điền thần bí đều đang điên cuồng hấp thu pháp lực có trong khí tức thuộc tính Băng này.

- Rống!

Một tiếng rống giận kinh thiên như sấm nổ bỗng nhiên vang vọng bên tai Dương Thiên Lôĩ.

Dương Thiên Lôĩ kinh ngạc thấy được hình ảnh không thể tưởng tượng nổi.

158. Chương 144: Thiên Địa Dị Biến.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 144: Thiên địa dị biến.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đây... Đây là yêu thú cùng sáu cao thủ Tiên Thiên cấp năm chiến đấu sao?

Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lôĩ hầu như muốn cảm đầu xuống đất, quả thực không thể tin vào hai mắt mình. Hắn vốn cho rằng yêu thú trong huyết động tất nhiên là cao lớn thô kệch, cao đến mấy trượng, khuôn mặt hung ác, v.v...Thực sự là một quái vật. Hắn dù thế nào cũng không nghĩ tới, hiện ra trước mắt mình lại chỉ là một tiểu ma thú đáng dấp nhu thuận dễ thương như thổ ngọc. Bộ dáng như vậy thoạt nhìn muốn bao nhiêu khả ái liền có bấy nhiêu. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn căn bản không thể nào tin được, tiếng rống giận kinh khủng kia lại phát ra từ trong miệng tiểu gia hỏa đáng yêu này.

Đồng thời, khi Dương Thiên Lôĩ còn đang khiếp sợ, ma thú giống như tiểu bạch hổ kia cũng trừng đôi mắt thật to nhìn chăm chăm vào chỗ hắn đang đứng, phảng phất như phát hiện ra chuyện gì đó không thể tưởng tượng được. Đôi mắt linh động không ngừng xoay tròn, cái mũi hồng hào hít hít như đang ngửi gì đó.

- Ô ô...

Tiểu ma thú quay sang Dương Thiên Lôĩ phát ra vài tiếng kêu nhu hòa, thân thể khẽ động, hấp tấp chạy tới bên người Dương Thiên Lôĩ, lượn lờ dạo quanh người hắn một vòng. Ngay sau đó, khẽ nhún người một cái, nhảy vào trong lòng ngực hắn.

Dương Thiên Lôĩ trợn tròn mắt. Lăng Hi không phải nói, cao thủ tu vi dưới Thần Đạo đều không nhìn thấy mình sao? Tiểu ma thú này vì sao thấy được mình? Hơn nữa đối với mình tựa hồ không có chút ác ý nào, bộ dáng còn có vẻ như là rất thân thiết?

- Lăng Hi, đây là chuyện gì?

Dương Thiên Lôĩ kỳ quái thẩm hỏi trong đầu.

- Đây là một đầu linh thú thiên sinh địa dưỡng. Hắn là nó cảm ứng được khí tức Thần Đạo tản mát ra từ Nguyên Thần của ta. Khí tức Thần Đạo, đó là lực thiên địa, là khí tức mà linh thú loại này thích nhất.

Lăng Hi hơi suy tư nói.

Kỳ thực không chỉ Dương Thiên Lôĩ khiếp sợ và kỳ quái, ngay cả trong lòng Lăng Hi cũng khiếp sợ. Tuy nhiên, không phải nàĩng khiếp sợ việc tiểu linh thú này phát hiện Dương Thiên Lôĩ, mà là thực lực khủng bố của tiểu linh thú này. Trong cảm ứng của Lăng Hi, linh thú này vô cùng yếu ớt, chỉ e ngay cả đối mặt với Dương Thiên Lôĩ cũng đều không có phần thắng.

Nhưng Lăng Hi lại rất rõ ràng, mặc dù lúc này tiểu linh thú đã nằm trong vòng ôm ấp của Dương Thiên Lôĩ, nhưng chiến đấu ngoài động vẫn không hề dừng lại. Cự long trăm trượng khủng bố kia, vẫn nằm dưới sự điều khiển của nó.

Điều này cần phải có niệm lực kinh người mới có thể làm được. Hơn nữa, năng lượng khủng bố ẩn chứa trong cự long kia, tuyệt đối là tu vi của cao thủ Tiên Thiên cấp sáu.

Cũng may, sau khi Lăng Hi cảm ứng không gian toàn bộ huyết động mới hiểu được chuyện gì xảy ra. Nguyên lai huyết động này có cao nhân bày ra trùng trùng điệp điệp cơ quan cùng trận pháp, tiểu linh thú này chỉ cần dùng một tia niệm lực, liền có thể điều khiển toàn bộ lực lượng vượt xa năng lực của nó vô số lần.

- Ô ô...

Tiểu linh thú mở to mắt nhìn chằm chằm Dương Thiên Lô, dường như muốn nói gì đó với hắn. Cái đầu nhỏ không ngừng lắc lắc, hai móng vuốt làm ra động tác vô cùng giống con người.

- Người cho ta vào sao?

Dương Thiên Lô hỏi dò.

- Ô ô...

Cái miệng nhỏ nhắn của tiểu linh thú nở nụ cười duyên, liên tục gật đầu.

- Ủ, trước tiên ta hỏi người, người có thấy một nữ hài tử vô cùng xinh đẹp tiến nhập vào trong này không? Nàng đi đâu rồi?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Ô ô...

Tiểu linh thú một lần nữa gật đầu, dùng móng vuốt khoa chân múa tay một lúc, ý tứ là muốn dẫn Dương Thiên Lô tới nơi đó.

Dương Thiên Lô hiểu rõ ý tứ của tiểu linh thú này, tâm tình nhất thời trở nên vô cùng sáng khoái. Từ biểu hiện của tiểu linh thú có thể thấy, Trương Tử Hàm đích xác đã tiến nhập vào trong đó, hơn nữa hắn là không có thương tổn gì. Bằng không lấy biểu hiện khôn khéo của tiểu linh thú này, tất nhiên biết quan hệ giữa Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm không bình thường. Nếu như Trương Tử Hàm bị thương tổn gì mà nói, tiểu linh thú sẽ không vui vẻ mà khoa chân múa tay như vậy, còn muốn dẫn Dương Thiên Lô tới đó.

- Tốt! Chúng ta vào thôi. Nhưng những người kia tấn công vào thì làm sao bây giờ?

Dương Thiên Lô nói.

- Ô ô...

Trong ánh mắt tiểu linh thú hiện lên một tia khinh thường, lắc đầu như trống bỏi.

- Ha ha ha...Tốt! Chúng ta vào thôi.

Dương Thiên Lô hưng phấn nói.

Thanh âm chưa dứt, tiểu linh thú bỗng nhiên phát ra tiếng rống giận rung trời, ngược lại dọa cho Dương Thiên Lô nhảy dựng lên. Ngay sau đó, toàn bộ sơn động liền phát ra một trận run rẩy kịch liệt. Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên cảm thấy một cỗ năng lượng băng hàn thật lớn không thể kháng cự được bao vây mình lại. Ngay cả tư tưởng của hắn dường như cũng bị ngưng trệ, bên tai truyền đến tiếng thú rống và tiếng “ầm ầm” thật lớn. Khung cảnh trước mắt bỗng nhiên trở nên vạn vật.

- Đường hầm không gian!

Đúng lúc này, thanh âm Lăng Hi bỗng nhiên vang lên trong đầu Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô nhất thời thấy một khung cảnh tuyệt mỹ, vô số ngôi sao lấp lánh xung quanh mình, mà bản thân cũng giống như một ngôi sao xẹt qua như ánh chớp.

Phảng phất chỉ trong nháy mắt, Dương Thiên Lô thấy mình đang ở một thế giới toàn là băng tuyết bay tán loạn.

...

Ngoài động.

Khi tiểu linh thú nằm trong lòng Dương Thiên Lô phát ra tiếng rống kinh thiên, cự long trăm trượng đang chiến đấu với sáu cường giả Tiên Thiên, bỗng nhiên biến mất giữa thinh không một cách quỷ dị. Đồng thời trong lúc đó, toàn bộ ngọn núi bỗng nhiên kịch liệt run rẩy, so với lúc Trương Tử Hàm đi vào còn mạnh mẽ gấp trăm ngàn lần. Ngọn núi to lớn kia dường như bị một cỗ năng lượng vô hình kinh khủng bao trùm, chỉ trong chốc lát liền sập xuống thành từng mảnh nhỏ. Sơn băng địa liệt, khói bụi cuồn cuộn, khí tức băng hàn như phô thiên cái địa phát ra, giống như lũ lụt bộc phát bất ngờ, khí thế ngập trời, ào ào kéo đến.

- Không hay! Các đệ tử nghe lệnh, chạy mau! Mau chóng thoát đi.

Lão giả đứng đầu bỗng nhiên sắc mặt đại biến, quát lớn.

Trong chốc lát, khí tức băng hàn phạm vi lớn liền dẫn phát ra thiên địa dị biến. Cuồng phong đột nhiên nổi lên, thiên hôn địa ám. Bầu trời đêm vốn sáng sủa bỗng biến thành mây đen cuồn cuộn, sấm sét nổi lên ầm ầm từng trận.

Ngọn núi khổng lồ kia chỉ trong nháy mắt ngăn ngủi vậy mà hoàn toàn sụp đổ. Cuồng phong tàn phá bừa bãi, biến thành từng đạo vòi rồng, bốc xoáy lên những tảng đá thật lớn, nương theo tiếng sấm sét vang dội. Toàn bộ thiên địa giống như loạn thành một đồng hỗn độn.

Vừa rồi, sáu cường giả Tiên Thiên đại chiến với băng long trăm trượng, trong mắt đệ tử Trảm Không Kiếm Phái đã là uy năng vô thượng, có thể bài sơn đảo hải. Nhưng so với thiên địa dị biến lúc này, quả thực đúng là ánh sáng đom đóm sao có thể so cùng nhật nguyệt.

159. Chương 145: Yêu Hận

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 145: Yêu hận

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

May là vị lão giả kia nhắc nhở đúng lúc, gần một vạn đệ tử vội tản ra bốn phương tám hướng mới có thể kịp thời cười lên Lô Cừu, thoát ra khỏi phạm vi bao trùm của thiên địa dị biến.

Sở Hương Hương ngơ ngác ngồi trên Lô Cừu, mặc cho Lô Cừu vốn tinh thông nhân tính vội vã thoát đi. Trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng, chỉ có hình ảnh ngọn núi khổng lồ kia bạo tạc nổ tung. Mỗi một tiếng nổ vang lên, mỗi một tảng đá rơi xuống, trong đầu nàng lại hiện lên vẻ mặt tươi cười mang theo vẻ hèn mọn của Dương Thiên Lô. Giữa khung cảnh đất đá bay tán loạn ấy, hình ảnh hằn trở nên huyết nhục mơ hồ không rõ...

Trong đôi mắt tuyệt mỹ đầy trí tuệ của nàng, không hề có một giọt nước mắt. Cũng không phải nàng không bị thương, không đau khổ, mà là linh hồn nàng tựa hồ đã mất đi tư duy, chỉ có hình ảnh kinh khủng kia xuất hiện lặp đi lặp lại khắp nơi trước mắt nàng, giống như từng mũi kim sắc bén đâm vào trái tim nàng đau nhói.

Bi thương cực độ đã vượt qua phạm trù nước mắt. Cũng mãi đến giờ phút này, nàng mới hiểu được, tên Dương Thiên Lô hèn mọn, háo sắc không gì sánh kịp kia bất tri bất giác đã chiếm một vị trí vô cùng trọng yếu trong lòng nàng.

Thế nhưng lúc này, tất cả đều đã muộn.

Nàng thậm chí có một loại xung động, muốn một lần nữa chạy ào vào trong thiên địa dị biến kinh khủng kia. Nàng đồng thời cũng không hề cảm thấy bị thương cho Trương Tử Hàm, ngược lại còn có một tia hâm mộ...

Mà Lục Thanh Âm bay bên cạnh Sở Hương Hương, tuy rằng mang khăn che mặt, nhưng đôi mắt mỹ lệ của nàng lại tràn đầy nước mắt trong suốt, cũng không ngừng quay đầu nhìn về phía thiên địa dị biến. Đối với Dương Thiên Lô, tuy nàng mới chỉ chân chính tiếp xúc trong mười ngày ngắn ngủi. Thế nhưng mười ngày này, lại là quãng thời gian vui vẻ nhất trong suốt cuộc đời nàng, làm cho nàng quên đi hết thấy mọi phiền não, quên đi sứ mệnh từ nhỏ luôn ép nàng đến không thở nổi, quên những hình ảnh khủng bố tanh máu trong mỗi cơn ác mộng luôn làm nàng tỉnh giấc hàng đêm..

Trong hơn mười ngày ngắn ngủi này, nàng rốt cục một lần nữa cảm nhận được cảm giác quan tâm và ấm áp mà dường như đã đánh mất từ lâu lắm rồi.

Dương Thiên Lô bề ngoài hèn mọn háo sắc ngược lại khiến nàng vui vẻ chưa từng có. Trong lòng nàng đối với Dương Thiên Lô tràn ngập cảm kích. Tuy nàng biết rằng không có khả năng, nhưng vẫn muốn cuộc sống như mấy ngày qua vĩnh viễn kéo dài mãi mãi, không cần quan tâm đến cừu hận hay sứ mệnh gì...

Mà hiện tại, mới ở cùng nhau hơn mười ngày, Dương Thiên Lô khiến nàng cảm nhận được cảm giác ấm áp và được che chở, vậy mà một lần nữa lại rời khỏi nàng.

Không ai dám tin, trong cơn thiên địa dị biến kinh khủng đó còn có thể có người sống sót. Cho dù những cao thủ Tiên Thiên kia, cũng không có khả năng.

Cho nên, trong lòng Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng các nàng biết, Dương Thiên Lô đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này. Các nàng sẽ không bao giờ cơ hội gặp lại hắn nữa.

Lục Thanh Âm so với Sở Hương Hương mà nói, tuy rằng cũng bị thương khổ sở, nhưng không có nghiêm trọng như vậy. Điều này có quan hệ với cuộc sống mà nàng đã trải qua trước đây. Dương Thiên Lô rời đi, bất quá là một lần nữa đâm thêm một dao vào tâm hồn vốn đã chịu quá nhiều tổn thương của nàng mà thôi. Tuy rằng thống khổ, nhưng nàng đã quen chịu đựng, quen đối mặt.

So với Sở Hương Hương mà nói, tuy tuổi tác Lục Thanh Âm nhỏ hơn, nhưng lại kiên cường hơn.

Về phần tiểu la lỵ Hoàng Niếp Niếp, khi nàng cùng mọi người rút lui, cũng không có vẻ gì là bị thương, chỉ là hơi có chút mất mát mà thôi.

Đối với Dương Thiên Lô, Hoàng Niếp Niếp tuy rằng cảm thấy có chút đặc biệt, luôn luôn có một loại cảm giác quen thuộc không nói nên lời, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi. Hai người cũng không có giao tình gì, càng không nói đến cảm tình. Nếu như Dương Thiên Lô có thể sống sót, nàng đương nhiên cao hứng, nhưng Dương Thiên Lô chết đi, đối với nàng mà nói, cũng chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc tới mà thôi.

Từ nhỏ lớn lên tại Trảm Không Kiếm Phái, nàng đã quen nhìn thấy chết chóc. Mỗi một lần đệ tử tiến nhập Hồng Hoang Sơn Mạch tu luyện, đều có người vĩnh viễn không trở về.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ mà thôi. Đối với nàng mà nói, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì. Sinh hoạt, tu luyện của nàng vẫn tiếp tục như trước.

....

Ngay khi sáu lão giả và trên một vạn đệ tử Trảm Không Kiếm Phái thoát đi, đám yêu thú trên cao đang muốn chờ cơ hội tùy thời hành động cũng sợ đến tè ra quần, chỉ trong chốc lát liền chạy trốn ra ngoài ngàn dặm. Đồng thời, đại quân ma thú phi hành đang lặng lẽ canh giữ xung quanh cũng được ra lệnh rút lui.

Trong thiên địa dị biến kinh khủng này, cho dù trên núi hoang kia có di tích gì, trên cơ bản cũng đã tan thành mây khói rồi, triệt để hủy diệt ý tưởng bọ ngựa bắt ve của bọn chúng. Đừng nói từ trong di tích lấy được tiên đan pháp bảo gì, mà lúc này muốn giết đệ tử Trảm Không Kiếm Phái hiển nhiên cũng không phải là thời cơ tốt. Bởi vì không bao lâu nữa, cao thủ Trảm Không Kiếm Phái khẳng định sẽ chạy tới bên trong Hồng Hoang Sơn Mạch. Nếu gây chuyện không tốt, ngược lại người chịu thiệt lại là bọn chúng. Lần này đánh rần động cỏ, chỉ bằng yên lặng chờ cơ hội tiếp theo.

Cho nên, ba gã yêu thú quyết định lệnh cho đại quân ma thú dưới tay rút lui không một tiếng động.

Thiên địa dị tướng kinh khủng kia diễn ra trong khoảng một canh giờ mới dần dần yên tĩnh lại. Sáu lão giả Tiên Thiên của Trảm Không Kiếm Phái, cùng ba yêu thú đều lo lắng, lẳng lặng quay lại nhìn thoáng qua.

Ngọn núi vốn khổng lồ giờ đây bị san thành bình địa. Phương viên trong vòng một trăm dặm xung quanh đỉnh núi cũng đều là cảnh hoang tàn khắp nơi, vô cùng thâm thúy. Từng khe rãnh thật lớn trải rộng trên mặt đất. Dùng “Địa ngục trần gian” để hình dung nơi này cũng không có gì quá đáng.

...

Hồng Hoang Sơn Mạch, chỗ sâu trong huyết động, dạ tinh thạch phát ra ánh sáng nhu hòa, chiếu sáng toàn bộ huyết động. Cửa động đã bị một tảng đá thật lớn chặn lại. Một tấm tấm lớn chặn mọi ánh sáng thoát ra ngoài, nhưng lại không chặn được phong quang vô hạn trong huyết động.

Một thiếu nữ lửa thể, với kiều đồn vểnh cao, eo thon nhỏ nhắn, đang ghé vào trên tấm tấm. Từ phía sau nhìn lại, kiều đồn đầy đặn vểnh cao, cùng vòng eo mảnh khảnh tản ra mê hoặc chết người, khiến bất cứ ai nhìn vào cũng cảm thấy tim đập nhanh hơn mấy lần.

Mà ở phía sau thiếu nữ, là một nam nhân cũng đang lửa thể, biểu tình dữ tợn, miệng không ngừng phát ra tiếng thở ồ ồ, giống như điên cuồng mà ôm lấy thắt lưng tấn công về phía thiếu nữ. Đồng thời từ trong miệng hắn lại không ngừng hô to tên “Trương Tử Hàm”.

Những tiếng “Phốc! Phốc! Phốc!” cùng với tiếng kêu của thiếu nữ vang lên không ngừng, khiến trong huyết động tràn ngập một cỗ khí tức dâm dăng.

- Nàng cứ như vậy mà chết sao? Vì sao? Ta còn chưa có được trái tim lẫn thân thể nàng. Ta không cam lòng.

Lôi Hoành điên cuồng mà tiến công dồn dập về phía thiếu nữ, không thèm để ý tới vẻ thống khổ cùng tiếng kêu bén nhọn của nàng. Trong đầu óc hắn lúc này tràn ngập cảm giác không cam lòng.

Khi hắn bị Dương Thiên Lôi đánh thành trọng thương, mất hết mặt mũi, lại nhân họa đắc phúc, được Tiêu Như Mộng hao hết một trăm năm tu vi tẩy kinh phạt tủy, cũng truyền pháp tắc tu luyện của mình vào cơ thể hắn. Cho nên, khi Lôi Hoành tỉnh táo lại, hắn không những không có bất luận di chứng gì, ngược lại tu vi tăng nhanh, đột phá bình cảnh Tinh Giả cấp tám, trở thành Tinh Giả cấp chín. Nếu như không phải Tiêu Như Mộng cảnh cáo hắn, trước khi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên không được đối phó đám người Dương Thiên Lôi, hắn đã báo thù từ lâu.

Nhất là sau khi nghe được những tiếng bàn luận khó nghe của đám đệ tử, hắn càng thề rằng, một ngày nào đó sẽ triệt để đánh gục Dương Thiên Lôi, hung hăng chà đạp Trương Tử Hàm trước mặt hắn. Cho dù không chiếm được trái tim của nàng, cũng nhất định phải chiếm được thân thể của nàng.

Lôi Hoành là người có tâm hiếu thắng rất mạnh. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần hắn muốn thứ gì, đều phải lấy cho bằng được, chưa từng thất bại. Cho nên, Trương Tử Hàm bị hắn coi là thất bại cùng nỗi nhục lớn nhất của mình. Vô luận là dùng phương thức gì, hắn cũng đều phải đoạt được nàng cho bằng được. Hơn nữa, hắn còn muốn nàng phải hối hận, khiến nàng nhận ra cự tuyệt mình là hành vi ngu xuẩn cỡ nào.

Thế nhưng hiện tại, Trương Tử Hàm đã chết rồi. Dưới cơn thiên địa dị biến kinh khủng đó, Trương Tử Hàm tiến nhập vào trong huyết động, tuyệt đối không có may mắn thoát khỏi. Điều này làm cho Lôi Hoành rất không cam lòng.

Không thể chiếm được Trương Tử Hàm, khiến hắn không cam lòng. Không thể thông qua Trương Tử Hàm mà hung hăng chà đạp Dương Thiên Lôi càng khiến hắn không cam lòng hơn nữa. Cảm giác không cam lòng này khiến hắn càng điên cuồng phát tiết trên người thiếu nữ trước mặt.

Từ trước đến nay, hắn bởi vì buông thả dục vọng quá độ, nói trắng ra đã sớm trở thành ngọn nến đầu thương. Hôm nay cũng không hề ngoại lệ, nhất là khi trong đầu hắn tưởng tượng nữ nhân bên dưới là Trương Tử Hàm, khiến hắn vốn có thể kiên trì ba phút, lại không đến hai phút ngắn ngủi đã vội ngã ngựa. Chỉ là, hôm nay lại khác. Cảm giác không cam lòng mãnh liệt khiến hắn giống như được kích thích, kết thúc một lần ngựa không dừng vó mà lại tiếp tục một lần nữa, thẳng tiến đến trước người nữ hài, cho đến khi nàng ta hét lên một tiếng thống khổ chói tai hắn cũng không hề có ý niệm ngừng lại trong đầu.

Qua một canh giờ, cho tới khi thiếu nữ ngất đi, Lôi Hoành đã liên tục phát tiết mấy lần, cũng rốt cục phát tiết ra lửa giận cùng cảm giác bất cam trong lòng. Hắn thở hổn hển ngừng lại, nằm vật trên thảm. Chỉ là, về âm độc trong mắt hắn lại không giảm bớt chút nào, nhìn lên đỉnh động, lạnh lùng nói:

- Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm chết rồi, ta nếu không thể dùng tất cả nữ nhân bên cạnh ngươi nghiêm phạt khiến ngươi sống không bằng chết, Lôi Hoành ta sẽ không làm người. Ha ha ha...

Lôi Hoành cười lên điên cuồng, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Vậy mà có một tia nước mắt trong suốt từ trong mắt hắn tràn ra, trong miệng lẩm bẩm những câu không rõ ràng:

- Nếu như... Không có ngươi, Trương Tử Hàm đã là của ta. Tất cả đều là tại ngươi...Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.... Trương Tử Hàm ... Trương Tử Hàm sao có thể chết được? Sao có thể như vậy?

Lôi Hoành tuy rằng đê tiện, vô sỉ, đối với Trương Tử Hàm hận thấu xương, nhưng hận càng sâu, yêu càng nhiều. Trương Tử Hàm thủy chung vẫn là nữ nhân đầu tiên và duy nhất mà Lôi Hoành yêu thật lòng.

...

Vài ngày sau, đệ tử Trảm Không Kiếm Phái vẫn ở lại Hồng Hoang Sơn Mạch tu luyện như trước. Đối với tuyệt đại đa số người mà nói, lần thiên địa dị biến kia bất quá chỉ là một khúc nhạc đệm kinh thiên động địa mà thôi, đơn giản chỉ là gia tăng thêm kiến thức và đề tài câu chuyện lúc trà dư tửu hậu.

Thế nhưng đối với đám người Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm, cùng với Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu, Mộc Tử Vi, Vũ Đại Lăng, lại là một đả kích trầm trọng. Nhất là Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm. Dù sao đám người Dương Thiên Lệ chỉ biết là Trương Tử Hàm táng thân trong đó, cũng không rõ ràng lắm tình hình của Dương Thiên Lôi.

Trọn vẹn hai ngày Sở Hương Hương đều ngồi trong huyết động cuối cùng các nàng và Dương Thiên Lôi đã ở, không ăn không uống, không ngủ không nghỉ. Ban đầu Lục Thanh Âm cũng lẳng lặng bồi tiếp bên cạnh Sở Hương Hương. Nàng biết, Sở Hương Hương khăng định so với mình khổ sở hơn nhiều. Dù sao tình cảm giữa Sở Hương Hương và Dương Thiên Lôi cũng thân thiết hơn mình nhiều. Nhưng Sở Hương Hương cứ dờ ra như vậy liên tục mấy canh giờ, khiến Lục Thanh Âm bắt đầu trở nên lo lắng, cố nén bi thương trong lòng, bắt đầu khuyên bảo Sở Hương Hương. Nhưng vô luận nàng khuyên như thế nào, Sở Hương Hương cũng đều thờ ơ như người mất hồn.

Cũng may, tới ngày thứ ba, Sở Hương Hương bỗng nhiên tự mình đứng dậy, một hơi ăn hết mấy viên Bách Thảo đan, cũng uống rất nhiều nước. Sau đó, nàng chỉ nói với Lục Thanh Âm đúng một câu:

- Đi, chúng ta đi giết ma thú.

Sau đó liền dẫn đầu đi ra ngoài huyết động.

Sau đó, Sở Hương Hương dường như biến thành cỗ máy giết chóc, điên cuồng mà săn giết ma thú đến mê muội. Vô luận ma thú cấp thấp hay cấp cao, chỉ cần gặp được, Sở Hương Hương liền bất chấp sống chết mà lao lên. Nhiều khi khiến Lục Thanh Âm trông thấy mà lạnh mình khiếp đảm.

Năng lượng hao hết, nàng lại trực tiếp nuốt Bách Thảo đan, chỉ điều tức chốc lát, lại tiếp tục săn giết. Liên tiếp mấy ngày đều điên cuồng như vậy, giết từ sáng đến tối, không ngừng không nghỉ. Đêm khuya, nàng lại càng điên cuồng tu luyện. Cho dù tinh khí thần đều đã đạt đến trạng thái viên mãn, nàng cũng vẫn tiếp tục tu luyện.

Lục Thanh Âm tuy rằng lo lắng cho Sở Hương Hương, nhưng cũng nhanh chóng thích ứng với nhịp sống của nàng. Bởi vì nàng cũng cần phải phát tiết, lấy chém giết để quên đi nỗi đau đớn trong lòng.

Đồng dạng, đám người Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu cũng đều lâm vào trạng thái điên cuồng săn giết.

Hành trình hai mươi ngày trong Hồng Hoang Sơn Mạch cuối cùng cũng đã kết thúc. Các đệ tử Trảm Không Kiếm Phái cũng nhao nhao trở về tập trung tại ngọn núi lớn trước đây đã xuất phát.

Trong thời gian hai mươi ngày ngắn ngủi này, đám thiếu nam thiếu nữ phảng phất đều như trưởng thành hơn rất nhiều. Khuôn mặt vốn còn non nớt đã có thêm một tia cương nghị. Mặc dù tuyệt đại đa số pháp

bào trên người bọn họ đã trở nên rách mướp, dù trên người bọn họ đều có thêm hoặc nhiều hoặc ít những vết thương, nhưng trong mắt bọn họ vẫn lộ ra một tia hưng phấn không thể che giấu.

160. Chương 146: Hết Thấy Đều Có Khả Năng

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 146: Hết thấy đều có khả năng

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thái Thượng trưởng lão truyền công Âu Dương Minh một lần nữa xuất hiện trên đỉnh núi, sau khi nói vài câu cổ vũ ngắn gọn, liền truyền lệnh đệ tử quay về Trảm Không Kiếm Phái.

Tuy rằng Lục Thanh Âm không muốn, nhưng cũng không thể không cáo biệt Sở Hương Hương, cưới Lôi Cửu của Dương Thiên Lôi quay về Địa Hải Phong.

Mà Sở Hương Hương cũng một mình quay trở lại Thiên Đan Phong.

Hai mươi ngày trước, bọn họ cùng nhau ra đi. Hai mươi ngày sau lại chỉ có mình nàng quay về. Đứng ở Thiên Đan Phong, nhìn đại trận như hoang tàn trước mặt, áp lực mấy ngày nay Sở Hương Hương đè nén rốt cục không nhịn được nữa. Nàng ngồi trên mặt đất che mặt khóc lớn.

Toàn thân nàng rách mướp, cả người như tiều tụy đi mấy phần. Đôi vai gầy yếu thoát nhìn như là bất lực, như là cô độc và bàng hoàng khiến người ta có cảm giác thương mến không nói nên lời. Mặc dù trước mặt Dương Thiên Lôi nàng thủy chung tự coi mình là sư tử, thể nhưng khi thật sự mất hân, nàng lại hiểu rằng, Dương Thiên Lôi kỳ thực từ lâu đã trở thành người quan trọng nhất trong lòng nàng, kể cả đám người Dương Thiên Lệ cũng không bằng.

Dương Thiên Lôi bề ngoài hèn mọn háo sắc lại có được dũng khí, quyết đoán và tu vi mà bất luận người nào cũng không có. Hắn luôn luôn mang đến cho mọi người kinh ngạc và kỳ tích, nhưng trước mặt mọi người hắn không hề mấy may có một chút ngạo khí, luôn luôn mang bộ dáng phóng khoáng, bất cần đời, lại hèn mọn không gì sánh được. Thế cho nên, mới khiến nàng quên đi một Dương Thiên Lôi khi đối mặt với những đối thủ cường đại như Lôi Hoành, như Hải Đại Phú, biểu hiện ra vẻ lãnh tĩnh và cuồng ngạo từ trong xương tủy.

Nước mắt bị đè nén hơn mười ngày, giống như những hạt châu liên miên bất tuyệt không ngừng tràn ra từ trong mắt nàng. Nàng cứ như vậy ngồi chồm hổm trên mặt đất mà khóc thỏa thích, phát tiết ra hết những đau đớn trong lòng...

Thẳng cho đến khi Đan Thanh Dương chờ trái đợi phải vẫn không thấy hai đồ nhi bảo bối của mình trở về nhìn không được muốn ra xem, mới thấy Sở Hương Hương đang tro tro lệ lệ ngồi khóc thút thít ở đâu đó...

Thấy một màn như vậy, Đan Thanh Dương nhất thời thất kinh. Một tia dự cảm không tốt khiến tâm tình hắn xuất hiện ba động mấy trăm năm ít thấy, nhất thời nhanh như thiểm điện đi tới trước mặt Sở Hương Hương.

- Đồ nhi ngoan! Con làm sao vậy? Mau đứng lên. Thiên Lôi đâu? Hắn khi dễ con sao? Vì sao không trở về cùng với con? Mau nói cho sư phụ biết, sư phụ giúp con dạy dỗ tiểu tử này...

Đan Thanh Dương liên tiếp hỏi thăm. Đây là kết quả tốt nhất mà lão có thể nghĩ đến, cũng là kết quả mà lão hi vọng thấy nhất. Nếu như hai bảo bối này giận đối nhau, lão hoàn toàn có thể tiếp thu. Thế nhưng...

- Sư phụ... Oa...

Dưới năng lượng của Đan Thanh Dương, Sở Hương Hương trở nên không thể tự chủ được, đôi mắt dầm lệ mông lung của nàng nhìn thấy vẻ mặt đầy quan tâm lo lắng của Đan Thanh Dương nhất thời như là nhìn

thấy chỗ dựa vững chắc, hô một tiếng “sư phụ” liền khóc òa lên nhào vào lòng Đan Thanh Dương, lại càng khóc rống lên.

Đan Thanh Dương đã sống mấy trăm tuổi, nhìn biểu hiện và ánh mắt của Sở Hương Hương, nếu như còn không rõ chuyện gì xảy ra, vậy cũng không phải là Đan Thanh Dương. Khuôn mặt lão vốn hồng hào, tinh thần quắc thước, lúc này nghe Sở Hương Hương gọi một tiếng “sư phụ”, trong lòng cũng tràn ngập chua xót và cô đơn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Sở Hương Hương, thanh âm dường như già đi rất nhiều, ôn nhu nói:

- Đồ nhi ngoan, đừng khóc! Nói cho sư phụ, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Chỉ là, mặc cho Đan Thanh Dương hỏi bất cứ câu gì, Sở Hương Hương lại vẫn khóc đến thở không ra hơi, ngay cả nói cũng không nói nên lời, nước mắt đã làm ướt cả vai Đan Thanh Dương. Đan Thanh Dương hiểu được tâm trạng của Sở Hương Hương lúc này, chỉ có thể vỗ nhẹ vai nàng, lo lắng chờ đợi, an ủi.

Hơn mười phút sau, tiếng khóc lớn của Sở Hương Hương mới dần dần trở thành tiếng thút thít nho nhỏ, từ trong ngực Đan Thanh Dương đứng lên, nói dứt quãng:

- Sư phụ... Thiên Lô hấn... Hấn...

- Đừng nóng vội. Đồ nhi ngoan, chúng ta trở về trước đã.

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói, trực tiếp mang theo Sở Hương Hương trở về Thiên Đan Phong.

Sau khi hai người về tới Vạn Đan Điện, Đan Thanh Dương cho Sở Hương Hương nuốt một viên “Tĩnh tâm đan”, đồng thời sử dụng năng lượng nhu hòa, trợ giúp tinh thần lực của Sở Hương Hương đang tiếp cận biên giới tấu hỏa nhập ma trở lại bình thường mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng, bắt đầu hỏi nguyên do sự việc

Lúc này, dưới sự trợ giúp của Tĩnh Tâm đan và năng lượng của Đan Thanh Dương, tâm trạng của Sở Hương Hương đã khá hơn nhiều. Tuy trong lòng vẫn vô cùng khổ sở, nhưng ít ra cũng đã tạm thời bình tĩnh lại, chậm rãi nói ra chuyện tình phát sinh trên người Dương Thiên Lô trong Hồng Hoang Sơn Mạch. Theo những lời kể của Sở Hương Hương, nước mắt nàng một lần nữa không ngăn được mà tuôn xuống như mưa.

Mấy ngày trước Đan Thanh Dương đã biết được đại sự phát sinh tại Hồng Hoang Sơn Mạch. Lúc đầu tưởng rằng phát hiện di tích, nhận được tin báo của lão Tiên Thiên, Âu Dương Minh còn mang theo đông đảo Thái Thượng trưởng lão đi trước. Chỉ là, khi bọn họ còn đang trên đường chạy tới đã xảy ra thiên địa dị biến. Cuối cùng, sau khi nhìn thoáng qua cũng chỉ đánh thất vọng mà quay về.

Nhưng mà, Đan Thanh Dương lại không biết rằng, dị biến ngày đó vậy mà có liên quan tới Dương Thiên Lô.

Nhất là nghe thấy, khi sáu đại cao thủ và băng long chiến đấu, Dương Thiên Lô vậy mà dám len lén lên vào huyết động, tìm kiếm nữ hài tên gọi Trương Tử Hàm kia, càng làm cho lão khiếp sợ.

- Tàng hình?

Khi Sở Hương Hương nói rằng Dương Thiên Lô bỗng nhiên biến mất giữa hư không, Đan Thanh Dương kinh ngạc hỏi lại.

- Vâng! Dương Thiên Lô đúng là biến mất hoàn toàn, căn bản không để lại bất kỳ dấu vết gì. Hơn nữa, về sau ngay cả sáu cao thủ Tiên Thiên và yêu thú trong động cũng không thấy có gì đặc biệt, tựa hồ sau khi hắn biến mất, cũng không khiến bọn họ có bất kỳ phản ứng gì...

Sở Hương Hương hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, nói. Nếu như Dương Thiên Lô còn sống, nàng sẽ không nói ra chuyện này.

Dù sao, trên người Dương Thiên Lô có rất nhiều bí mật, ngay cả nàng cũng chỉ biết một chút mà thôi. Bằng không, Dương Thiên Lô cũng không thể hết lần này đến lần khác mang đến cho mọi người kinh ngạc cùng kỳ tích. Từ khi hắn trở thành Tinh Giả đến bây giờ mới được bao lâu? Nhưng hắn đã hoàn toàn vượt xa chính mình. Mặc dù Dương Thiên Lô bề ngoài thoạt nhìn chỉ có tu vi cấp tám, nhưng ở chung lâu như vậy, Sở Hương Hương rất rõ ràng, ngay cả Tinh Giả cấp chín cũng không phải là đối thủ của hắn. Bằng không Hải Đại Phú kia cũng sẽ không bị chà đạp thê thảm như vậy, ngay cả ai làm còn không biết.

Những gì Sở Hương Hương nói khiến Đan Thanh Dương nhíu mày, trở nên trầm tư. Sở Hương Hương có lẽ cũng không rõ tàng hình có ý nghĩa gì, thế nhưng Đan Thanh Dương thân là Tiên Thiên cấp tám “Nê Hoàn Thượng Đan” lại rất rõ ràng, việc tàng hình của Dương Thiên Lô nghĩa là thế nào. Chỉ cần là Tinh Giả thuộc tính Quang, tu luyện được tinh kỹ cao cấp của thuộc tính Quang “Ánh sáng xoay” liền có thể làm được. Nhưng Dương Thiên Lô cũng không có thể chất thuộc tính Quang. Lùi một bước mà nói, cho dù Dương Thiên Lô có thể chất thuộc tính Quang, cũng tu luyện tinh kỹ “Tia sáng xoay”, nhưng loại ẩn thân cấp bậc này, muốn tránh khỏi ánh mắt của sáu gã cao thủ Tiên Thiên cấp năm cảnh giới “Thiên nhân hợp nhất” làm sao có thể?

Tinh Giả cảnh giới Hậu Thiên trước mặt cao thủ Tiên Thiên cấp năm cho dù là ẩn thân triệt để cũng đừng mơ tưởng tránh được cảm ứng của bọn họ. Chỉ cần phát ra một tia sinh cơ, liền không thể nào che giấu được. Nhưng Sở Hương Hương nói khiến Đan Thanh Dương hiểu rằng, Dương Thiên Lô tất nhiên là muốn lên vào trong động. Mà muốn làm được điều đó, cửa đầu tiên hẳn phải qua chính là không gian chiến đấu của sáu cường giả Tiên Thiên và yêu thú trong động. Hẳn há có thể không bị phát giác sao?

Lại lui một bước nữa mà nói, kể cả Dương Thiên Lô không bị phát giác, nhưng hẳn là một Tinh Giả Hậu Thiên, lại vì sao có thể chịu đựng được sóng năng lượng do sáu cao thủ Tiên Thiên và yêu thú chiến đấu tản mát ra? Cho dù chỉ cần một tia năng lượng đụng vào Dương Thiên Lô, cũng đủ khiến hắn tan xương nát thịt.

Đan Thanh Dương trầm tư một lúc lâu, lại liên tục hỏi Sở Hương Hương mấy vấn đề, cũng yêu cầu Sở Hương Hương đem toàn bộ sự việc phát sinh từ khi nàng và Dương Thiên Lô tiến nhập Hồng Hoang Sơn Mạch lần lượt nói ra. Đan Thanh Dương nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng mới hỏi một vài vấn đề.

Thẳng đến khi Sở Hương Hương nói xong, về mặt Đan Thanh Dương vốn bởi vì tin tức Dương Thiên Lô tử vong mà trở nên có chút cô đơn, tiếc nuối, vậy mà xuất hiện một tia hưng phấn, nhìn Sở Hương Hương nói:

- Đồ nhi ngoan! Con không cần quá lo lắng! Có lẽ là... Còn hi vọng.

- Hi vọng? Sư phụ... Người nói là?

Sở Hương Hương nhất thời mở to mắt nhìn Đan Thanh Dương hỏi.

- Thiên Lô nếu đã có thể hết lần này đến lần khác khiến cho mọi người kinh ngạc, vậy lần này có gì không được? Lô Hoàn nắm giữ thuộc tính Lô, thực lực Tinh Giả cấp tám đỉnh phong, còn bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay. Hắn dám một mình xông vào sào huyệt của Kim Tuyền Xà, không sợ độc, cũng dễ dàng tiêu diệt Hải Đại Phú, một Tinh Giả cấp chín. Hắn có thể giả trụ ăn thịt hổ mà đánh người, cũng không có ai biết hắn tàng hình, còn có thể tránh thoát cả sáu cường giả Tiên Thiên mà cho dù là sư phụ cũng khó làm được. Ha ha ha... Tiểu tử này, không biết ẩn tàng bao nhiêu bí mật... Có lẽ hắn thực sự sẽ một lần nữa mang đến cho chúng ta kỳ tích.

Ánh mắt Đan Thanh Dương nhìn ra xa xa, trầm giọng nói.

- Thật vậy chăng? Thực sự có thể?

Sở Hương Hương lau khô nước mắt trên mặt, gương đôi mắt đã trở nên sưng đỏ như gấu trúc, mang theo một tia kinh hãi hỏi.

- Hết thấy đều có khả năng.

Đan Thanh Dương nói chắc như đinh đóng cột, dừng một chút lại nói tiếp:

- Đồ nhi ngoan, Con mau xuống nghỉ ngơi đi. Mấy viên đan dược này, mỗi ngày ăn một viên. Cố gắng điều dưỡng cho tốt. Con trong khoảng thời gian này điên cuồng chém giết, cộng thêm bởi vì tâm tình không tốt, tuy rằng không xảy ra vấn đề gì, nhưng cũng gây cho thân thể thương tổn rất lớn. Con phải chăm sóc tốt thân thể, cho thật trắng ra, mập ra. Tới khi Dương Thiên Lô trở về, hẳn cũng không muốn thấy bộ dáng như vệt con xấu xí này của con đâu.

- Sư phụ đáng ghét!

Sở Hương Hương trừng mắt hờn dỗi liếc lão già mà không nên nét Đan Thanh Dương. Lão hiển nhiên đã nói ra tâm tình nhi nữ của nàng. Tuy nàng rất rõ ràng, Đan Thanh Dương nói như vậy nhiều ít là muốn an

ủi mình, muốn mình trở nên vui vẻ, giảm bớt bi thương trong lòng mà thôi.

Nhưng nghe Đan Thanh Dương phân tích như vậy vẫn khiến trong lòng Sở Hương Hương tràn ngập tin tưởng và hi vọng. Nàng tin tưởng vững chắc, Dương Thiên Lô sẽ một lần nữa sáng tạo ra kỳ tích, một lần nữa trở lại bên cạnh mình.

Sau khi Sở Hương Hương trở lại Lăng Vân Các, biểu tình trên mặt Đan Thanh Dương một lần nữa trở nên nghiêm trọng. Nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong tay lão bỗng nhiên xuất hiện hai bình ngọc tinh xảo dị thường. Trên bình ngọc cũng khắc ba chữ nhỏ, không ngờ chính là danh tự của Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương.

Đan Thanh Dương chậm rãi mở bình ngọc có khắc tên Dương Thiên Lô, từ đó lấy ra một tấm da thú và một nắm tóc.

Tên da thú có ghi đầy đủ ngày sinh tháng đẻ của Dương Thiên Lô. Mà nắm tóc kia cũng là Đan Thanh Dương đã cắt xuống trên đầu hắn trong ngày hắn chính thức nhập môn.

- Từ thiên tài biến thành phế tài, sáu năm không hề tiến bộ. Một khi đột phá bình cảnh liền dừng mãi không tiến, thế không thể đỡ. Rõ ràng đây là tiềm long tại uyên a. Vì sư nếu không phải tinh thông nghiên cứu đan dược mà nói, chỉ sợ cũng không nhìn ra chỗ đặc thù của người. Vậy mà không nghĩ tới lại vẫn như trước không nhìn thấu người... Không sợ năng lượng thuộc tính Lô, không sợ độc của Kim Tuyền Xà, không sợ khí băng hàn, có thể ẩn thân trước mặt cao thủ Tiên Thiên... Còn có lần đốn ngộ kia... Tiểu tử này rốt cuộc còn ẩn tàng bao nhiêu? Nhưng dưới uy của trời đất....

Đan Thanh Dương thì thảo luận bầm, nhẹ nhàng ngồi xếp bằng trên tịch đoàn, cầm lấy tóc của Dương Thiên Lô, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nhất thời, một cỗ khí tức kỳ dị, chậm rãi từ trên người Đan Thanh Dương phát ra. Trên đỉnh đầu lão, vậy mà chậm rãi phiêu dật ra một tia sáng màu lục nhạt tràn ngập khí tức sinh mệnh.

- Thiên địa vạn vật, không ra ngũ hành. Ngũ hành lưu chuyển, sáu đạo luân hồi, không ra số mệnh...

Đám tự phù kỳ dị phiêu đảng trong đầu Đan Thanh Dương. Một tia khí tức sinh mệnh từ đỉnh đầu hắn trôi qua rất nhanh. Chỉ chớp lát sau đó, sắc mặt Đan Thanh Dương vậy mà trở nên tái nhợt không gì sánh được.

Nếu có cao nhân ở đây, liếc mắt liền có thể thấy được Đan Thanh Dương đang thi triển pháp thuật mà không có bất kỳ tu luyện giả nào nguyện ý thi triển – Thôi diễn thuật.

Thôi diễn thuật, tại tu luyện giới chỉ là một môn pháp thuật bình thường. Tuy nhiên thiên hạ có vô số loại thôi diễn thuật, hơn nữa cũng phân chia cấp bậc khác nhau, bất luận cao thủ nào đạt tới cảnh giới Tiên Thiên đều có thể học tập. Chỉ là, những người tinh thông đạo này, lại có thể thông qua một vào thủ đoạn, lợi dụng các loại điều kiện, giảm bớt tổn thất bản thân đạt được mục đích. Mà một vài tu luyện giả thông thường, nếu muốn dò xét sự ảo diệu của số phận, chỉ có thể đổi bằng sự tổn hao thọ nguyên.

161. Chương 147: Thế Giới Bằng Tuyệt.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 147: Thế giới bằng tuyệt.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đan Thanh Dương cũng không phải cao thủ, nhưng vì Dương Thiên Lô, lão không tiếc hao tổn thọ nguyên, thi triển ra thôi diễn thuật.

Chỉ là, qua hơn mười phút sau, Đan Thanh Dương bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ngạc nhiên mở mắt, trong mắt tràn ngập nghi hoặc và không thể giải thích được.

Ngay từ đầu, hắn không thấy được gì hết. Bên trong dòng chảy vận mệnh, chỉ có một mảnh hư vô. Ngay khi hắn muốn thiêu đốt thêm thọ nguyên, muốn thấy được một chút tin tức của Dương Thiên Lô, lại bỗng nhiên có một cỗ khí tức kỳ dị phản ngược lại, mạnh mẽ bức hắn ra khỏi trạng thái thôi diễn.

- Cao nhân! Đồ nhi ngoan của ta có cao nhân bảo hộ.

Tuy rằng Đan Thanh Dương đã bị phản phệ, nhưng chỉ ngạc nhiên trong nháy mắt. Khuôn mặt hắn dần dần hiện ra một tia kích động, hưng phấn nói.

Tuy rằng không thu được bất kỳ tin tức gì của Dương Thiên Lô, nhưng Đan Thanh Dương lúc này lại rõ ràng hơn bao giờ hết, Dương Thiên Lô tuyệt đối còn sống.

Như vậy là đã đủ rồi.

...

Ngay khi Đan Thanh Dương thi triển thôi diễn thuật dò xét tin tức của Dương Thiên Lô, hắn đang đi rất nhanh trong thế giới băng tuyết vô biên vô hạn. Cỗ năng lượng kỳ dị trong đan điền bỗng nhiên xoay tròn vô số vòng một cách cực kỳ quái dị, sau đó mới dần dần yên tĩnh lại.

- Phù...

Dương Thiên Lô thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên ngừng lại, hai tay nắm lấy tai tiểu linh thú, tàn bạo trừng mắt nhìn tiểu linh thú nói:

- Tiểu tử kia, ngươi rốt cục muốn lừa dối ta đến khi nào? A? Nếu như ngươi không giúp ta tìm được Tử Hàm muội muội, đêm nay ta liền làm thịt ngươi, hầm cách thủy mà uống.

- Ô ô ô...

Con mắt tiểu linh thú đảo đảo không ngừng, tội nghiệp nhìn chằm chằm Dương Thiên Lô, vô cùng ủy khuất. Hành động này rõ ràng là đang muốn kêu oan.

- Thôi được rồi. Nơi đây rốt cuộc là địa phương quý quái gì a. Ta rõ ràng cảm ứng được khí tức của Tử Hàm, lại thủy chung không sao tiếp cận được. Lăng Hi, Lăng Hi, nàng có thể nói cho ta biết, chuyện gì xảy ra?

Dương Thiên Lô bắt đầu dĩ ném tiểu linh thú qua một bên, đặt mông ngồi trên mặt đất băng lãnh, phien muộn nói.

Hắn đã tiến nhập thế giới băng tuyết này vài ngày, vốn tưởng rằng rất nhanh liền có thể tìm được Trương Tử Hàm. Hơn nữa, khiến Dương Thiên Lô hưng phấn chính là, khi hắn hết sức chuyên chú, toàn tâm toàn ý muốn mau chóng tìm được Trương Tử Hàm, giác quan thứ sáu kỳ diệu kia lại một lần nữa xuất hiện.

Hắn rõ ràng cảm ứng được khí tức của Trương Tử Hàm, thế nhưng bị ai chính là, hắn liều mạng tìm mấy ngày, dùng thể lực so với gia súc còn muốn nhiều hơn, vậy mà vẫn không hề thấy một chút bóng dáng của Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm dường như trắng trong nước, hoa trong kính, ngay cả Lăng Hi cũng không giải thích được nguyên nhân.

...

Trong không gian vô biên vô hạn này, không có phân biệt ngày đêm, không có trăng sao, cũng không có nhật nguyệt luân hồi, không có sinh mệnh lưu chuyển.

Đây rầy khắp thiên địa chỉ có băng tuyết vô biên vô tận.

Đây là một không gian thuần túy do băng tuyết cấu thành.

Khi Lăng Hi và Dương Thiên Lô bước vào đường hầm không gian, nàng cũng đã rõ ràng, Dương Thiên Lô gặp được di tích trong truyền thuyết, di tích của cao thủ Thần Đạo. Hơn nữa, tuyệt đối là di tích vượt qua tưởng tượng của nàng.

Xé rách không gian, bước vào đường hầm tinh không, du lịch giữa ngàn sao, chỉ cần cường giả bước chân vào Thần Đạo đều có thể làm được. Thế nhưng, muốn bày ra cấm chế đường hầm tinh không trong di tích, cũng qua đó đưa tu luyện giả bình thường vào trong di tích, hơn nữa cũng không bị không gian phong bạo ảnh hưởng, lại không phải người bình thường nào trong Thần Đạo cũng có thể làm được.

Ngay cả Lăng Hi trong khoảng thời gian viên mãn nhất cũng không thể làm được.

Đường hầm tinh không, người bình thường trong Thần Đạo muốn tự mình xuyên qua, đều phải có pháp bảo bảo hộ, đồng thời phải thiêu đốt một lượng lớn đan dược mới có thể làm được. Năng lượng tiêu hao tuyệt đối là kinh khủng.

Có thể tưởng tượng được, chủ nhân mở ra không gian này cường đại đến mức nào.

- Hết thấy chính là người.

Thanh âm Lăng Hi xuất hiện trong đầu Dương Thiên Lôi:

- Chủ nhân thế giới băng tuyết này dùng đại thần thông bày ra trùng trùng điệp điệp cấm chế. Người và Trương Tử Hàm đều sơ bộ được chấp nhận. Có thể đạt được đại vận khí, đại cơ duyên hay không còn phải xem chính bản thân các người. Bất luận kẻ nào mơ tưởng hỗ trợ, ngược lại là gây bất lợi đối với các người. Được rồi, không được phiền ta nữa. Năng lượng thuộc tính Băng ở đây khá tinh thuần, vừa hay giúp ta dễ dàng hấp thu linh khí băng hàn, mau chóng luyện hóa.

Lăng Hi nói xong trực tiếp trốn vào chỗ sâu trong đầu Dương Thiên Lôi. Lăng Hi cũng không nói cho Dương Thiên Lôi biết, chủ nhân của thế giới băng tuyết này rất có thể là nhân vật vượt qua cả Thần Đạo. Nàng cũng không phải cố ý giấu giếm, mà là ngay cả nàng cũng không dám khẳng định. Dù là nhân vật vượt xa Thần Đạo cũng chỉ là nhân vật trong truyền thuyết, ngay cả nàng ngày đó cũng chưa từng thấy qua.

Thế giới băng tuyết cường đại như vậy, cần bao nhiêu thần thông mới có thể thiết lập được? Nếu như là đầy đủ Ngũ hành thì không nói, nhưng kỳ quái chính là nơi đây chỉ có một năng lượng thuộc tính Băng. Cái này cho thấy điều gì? Lẽ nào chủ nhân của thế giới này, chỉ là một người thân thể Thuần Thủy Chi Thể diễn sinh ra thuộc tính Băng? Nếu chỉ như vậy, vì sao lại có thể có được thần thông cường đại đến mức đó?

Chỉ có một loại khả năng, đó là chủ nhân của thế giới băng tuyết này rất có thể là cường giả nghịch thiên vượt xa Thần Đạo đạt được cảnh giới cực hạn nguy tồn tinh.

Dương Thiên Lôi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, hai tay ôm đầu, chậm rãi nằm trên nền băng tuyết, ngẩng nhìn toàn bộ trời đất một màu, vô cùng u oán nói:

- Tịch mịch quả nhiên như sao như tuyết a... Địa phương quỷ quái này ngoại trừ băng cũng chỉ có tuyết, không có mỹ nữ ca hát thì không nói, ngay cả mấy ma thú để ca săn giết giải sầu cũng không có sao?

- Ô ô...

Tiểu linh thú tội nghiệp bị ném qua một bên khe lắc lư cái đầu, một lần nữa đi tới trước mặt Dương Thiên Lôi, cọ cọ vào trước ngực hắn.

- Đi qua bên kia đi, ca đang phiền lắm. Vốn còn tưởng ngươi là lão đại của cái thế giới băng tuyết này, không nghĩ tới ngay cả một cái cấm chế nho nhỏ cũng không đột phá được.

Dương Thiên Lôi phiền muộn nói.

Tiểu tử kia ủy khuất lắc lư cái đầu, áp ứng muốn biện bạch cái gì đó, thế nhưng lại bị Dương Thiên Lôi tạt một gáo nước lạnh vào mặt, cuối cùng chỉ có thể buồn bực mà tránh qua một bên.

- Phải làm thế nào mới có thể đột phá cấm chế đây?

Dương Thiên Lôi buồn bực một hồi lâu mới không thể không đối mặt với hiện thực, ngóng nhìn thế giới băng tuyết vô cùng vô tận lăm lăm.

162. Chương 148: Quyền Quyền Thần Công

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 148: Quyền Quyền Thần Công

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Từ khi tiến nhập thế giới băng tuyết này, hắn liền nghĩ mau chóng tìm được Trương Tử Hàm, miễn cho phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn. Thế nhưng liên tục vài ngày điên cuồng tìm kiếm, tựa hồ căn bản không có bất luận tiến triển gì. Tâm linh cảm ứng thần kỳ kia tuy rằng vô cùng rõ ràng, phảng phất như Trương Tử Hàm cách đó không xa. Thế nhưng vô luận hắn nỗ lực thế nào cũng không thể tiếp cận dù chỉ một chút.

Đây chính là bi kịch, khiến Dương Thiên Lô phiền muộn không gì sánh được.

- Ô ô ô...

Tiểu linh thú một lần nữa hấp tấp chạy tới trước mặt Dương Thiên Lô, vươn một ngón tay chỉ vào tòa băng sơn nguy nga cao ngất ở phía xa xa kia.

- Kháo! Rõ ràng cảm ứng được Tử Hàm muội muội ở bên cạnh, ngươi đưa ca tới tòa băng sơn đó làm cái gì?

Dương Thiên Lô “Ba” một phát, không chút lưu tình mà vỗ mạnh lên đầu tiểu linh thú, tàn bạo nói. Chỉ là vừa mới nói xong, hắn liền ý thức được cái gì, thần sắc hơi đổi.

- Ta cảm ứng được phượng hướng của Tử Hàm, nhưng truy đuổi mấy ngày lại không có được chút thu hoạch gì. Lẽ nào tiểu gia hỏa này nói đúng?

Ánh mắt Dương Thiên Lô chậm rãi nhìn về phía tòa băng sơn nguy nga kia, hơi nhíu mày. Sau một lát, hắn quay nhìn tiểu linh thú, nói:

- Ca sẽ tin ngươi một lần.

- Ô ô...

Trên mặt tiểu linh thú nhất thời lộ ra một tia kinh hãi, thoáng một cái liền một lần nữa nhảy lên vai Dương Thiên Lô, đưa tay chỉ vào băng sơn, hưng phấn mà tru lên, rõ ràng là muốn Dương Thiên Lô tranh thủ thời gian mau chóng xuất phát.

Điên cuồng chạy hơn hai canh giờ, Dương Thiên Lô bay qua hai tòa núi băng nhỏ, tràng cảnh trước mặt xảy ra biến hóa thật lớn.

Thế giới băng tuyết nguyên bản mênh mông vô bờ, ngoại trừ băng tuyết cũng không có bất luận cái gì tồn tại, vậy mà lộ ra một tia sinh cơ.

Nguyên một đám đồ vật hình thù quái dị, ẩn chứa khí tức sinh mệnh gì đó vậy mà lại xuất hiện trước mắt hắn. Từ hình dạng mà thấy, hiển nhiên là một loại thực vật nào đó. Chỉ là chúng cũng không có một chút màu xanh nào. Trên mặt lốm đốm hình sao tản mát ra hào quang băng tinh nhu hòa, khiến cho trời đất vốn toàn tuyết trắng bỗng dưng xuất hiện một tia sinh cơ như mộng ảo.

Theo Dương Thiên Lô dần dần tiếp cận, nhiệt độ xung quanh cũng đột ngột giảm xuống. Không khí vốn đã lạnh vô cùng càng trở nên băng lãnh đến thấu xương, giống như từng mũi băng châm đâm vào mỗi một lỗ chân lông, tiến nhập vào thân thể Dương Thiên Lô.

Nếu như Dương Thiên Lô không hấp thu được khối băng hàn trong sào huyết của Kim Tuyền Xà Vương mà nói, e rằng căn bản không thể nào chịu đựng được loại băng lãnh đến mức độ này.

- Thực vật hàn băng vạn năm Băng Chi, Băng Diệp, Băng Can, Băng quả...Đây không phải là thiên tài địa bảo hiếm thấy sao? Mỗi một thứ đều có thể luyện chế vũ khí, pháp khí, thậm chí là linh khí cao cấp chuyên dùng cho Tinh Giả thuộc tính Băng. Trong đó ẩn chứa năng lượng thuộc tính Băng, đối với Tinh Giả hệ

Thủy cảm ngộ thuộc tính Băng có chỗ tốt thật lớn. E rằng so với Huyền Băng Kiếm của Tử Hàm còn tốt hơn nhiều.

Dương Thiên Lô dựa vào tư liệu ghi chép trong sách, nhất nhất xác minh thực vật hệ băng trước mắt, thầm nghĩ trong lòng.

Khi Dương Thiên Lô sắp tiếp cận thực vật hệ băng đó, tiểu linh thú đứng trên vai hắn bỗng nhiên thoảng cái nhảy tới phía trước Dương Thiên Lô, quay sang hắn ô ô kêu vài tiếng, đồng thời dùng móng vuốt chỉ chỉ về phía sau, thân hình nhoáng lên nhanh như thiểm điện chui vào trong rừng thực vật hệ băng, chỉ trong chốc lát liền biến mất vô tung vô ảnh.

- Kháo, ở bên trong chờ ta?

Dương Thiên Lô hiểu rõ ý tứ của tiểu linh thú, hận không thể bắt nó trở lại, cuồng bạo mà hành hạ một hồi. Uống công mình đối đãi với nó không tồi, tới thời khắc mấu chốt, tiểu linh thú vậy mà một mình bỏ đi. Tiểu gia hỏa này hiển nhiên rất quen thuộc nơi đây, vậy mà một chút cũng không giúp, thật sự là không có nghĩa khí.

Bất quá, điều này cũng khiến Dương Thiên Lô minh bạch, đại vận khí, đại cơ duyên cũng không phải đơn giản như mình vẫn tưởng tượng. Muốn thu được, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Về mặt Dương Thiên Lô dần dần trở nên thận trọng lúc này cũng yên ắng lại, con người xa xăm thoảng hiện hai đạo tinh quang, nhìn vào đám thực vật kỳ dị trước mặt, kiên định từng bước tiến về phía trước.

Một bước, hai bước...

Trong nháy mắt khi Dương Thiên Lô bước vào giữa đám thực vật, mặc dù hắn đã sớm chuẩn bị sẵn trong lòng, lại vẫn thất kinh. Cảnh tượng trước mắt vậy mà một lần nữa xảy ra biến đổi thật lớn.

Từng nhóm thực vật hình thù kỳ quái, tản mát ra quang mang băng tinh phảng phất như sóng lại, di động rất nhanh trước mắt hắn. Ngay cả mặt đất Dương Thiên Lô đang đặt chân cũng đều là một hồi trời đất quay cuồng, mạnh mẽ quăng Dương Thiên Lô lên, khiến hắn ngã đến thất điên bát đảo. Chờ khi hắn đứng lên một lần nữa, bốn phương tám hướng lại trở nên hết sức bình thường, không có chút mảy may khác biệt.

Dương Thiên Lô ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn, trong đầu không được nghĩ tới Đảo Đào Hoa trong tiểu thuyết của Kim Dung. Hiển nhiên mình đã rơi vào bên trong trận pháp, căn bản không phân rõ phương hướng. Hơn nữa khí tức băng hàn xung quanh trong nháy mắt liền nồng đậm hơn gấp mấy lần. Vô số thực vật tản ra quang mang băng tinh rất nhanh xoay tròn xung quanh hắn, tốc độ càng lúc càng kinh người.

Cảm thụ được một tia khí tức nguy hiểm, Dương Thiên Lô không dám có chút chần chừ, lực lượng đan điền cuộn cuộn nhất thời điên cuồng vận chuyển.

- Tê tê...

Trong nháy mắt từng đợt tiếng xé gió truyền đến. Những thực vật thuộc tính băng đang rất nhanh xoay tròn, bỗng nhiên điên cuồng bay lượn, phát ra từng đạo roi quất, nhanh như thiểm điện tấn công về phía Dương Thiên Lô.

- Kháo!

Dương Thiên Lô gầm lên một tiếng, thân thể nhất thời điên cuồng vận vẹo, thi triển Lăng Ba Vi Bộ đến cực hạn.

Trong khoảng thời gian này, Dương Thiên Lô đã luyện Lăng Ba Vi Bộ tới mức lô hỏa thuần thanh. Hơn nữa còn dung nhập những điều tâm đắc mà hắn lĩnh ngộ từ trong chiến đấu vào trong đó. Nhất là khi chiến đấu trong nước cùng Kim Tuyền Xà Vương, lại khiến hắn thu được thật nhiều lợi ích. Lăng Ba Vi Bộ vốn hư vô mờ mịt, biến hóa thất thường, lại được dung nhập một tia linh động như cá trong nước, khiến cho năng lượng xung quanh trở nên cuồng bạo. Mà Dương Thiên Lô cũng giống như người cá, theo gió vượt sóng, dựa thế mà làm.

- Rầm rầm...

Từng đạo tiếng nổ kinh thiên không ngừng truyền ra. Kim Cương Pháp Kiếm trong tay Dương Thiên Lô cuồng bạo sắc bén mà công kích tới, hóa thành từng đạo ánh sáng, chặt đứt một cành cây, đồng thời hai chân bỗng nhiên đạp xuống mặt đất cứng rắn. Lập tức bông tuyết bay khắp nơi, cả người bay lên tận trời cao..

Chương 148: Quyển Quyển Thần Công (hạ).

Trong nháy mắt khi bay lên, ánh mắt Dương Thiên Lô rất nhanh quét một vòng. Nhất thời trong lòng cả kinh. Đạp vào mắt hắn vậy mà là rừng cây vô biên vô tận, vô luận hắn rơi xuống chỗ nào, cũng gặp phải vô số công kích.

- Không có khả năng. Đây tuyệt đối là thủ thuật che mắt,

Đại não Dương Thiên Lô cấp tốc tính toán, hai mắt bắn ra tinh quang, tựa như tìm kiếm khe hở trong trận pháp hoa đào của Kim Dung. Chỉ là, hắn đối với trận pháp cũng không có bất luận nghiên cứu gì, muốn từ đó nhìn ra một tia manh mối, cũng là hết sức khó khăn.

- Vèo vèo vèo...

Khi thân thể Dương Thiên Lô bay đến vị trí tối cao, dưới thân bỗng nhiên truyền đến vô số tiếng xé gió, từng đạo lá cây tản ra quang mang băng lam sắc bén, giống như mũi tên mang theo khí tức băng hàn kinh khủng bắn về phía Dương Thiên Lô.

- Thái Cực xoay tròn như ý! Quyển Quyển Thần Công!

Dương Thiên Lô gầm lên một tiếng, cơ bắp, gân mạch toàn thân nhất thời trở nên run rẩy. Cả người hắn đang ở không trung vậy mà xoay tròn như con vù, năng lượng trong đan điền hoàn toàn chuyển hóa thành năng lượng hệ thủy, ngoại phóng ra khỏi cơ thể, hóa thành từng gợn nước nhu hòa, khi hắn xoay tròn hóa thành từng vòng sóng cuộn cuộn, mãnh liệt trào ra mang theo lực thôn phệ kinh nhân.

Nếu có cao thủ ở đây mà nói, tất sẽ kinh ngạc tột đỉnh.

Hiển nhiên, chiêu tinh kỹ này của Dương Thiên Lô căn bản không thuộc về đại lục Huyền Thiên, hoàn toàn là do hắn tự nghĩ ra.

Từ lần trước chiến đấu cùng Kim Tuyền Xà, Dương Thiên Lô liền nghĩ cách làm sao tránh né được công kích số đông. Vậy là rất tự nhiên liền nghĩ tới một màn Thủy tổ Trương Tam Phong của Võ Đang lĩnh ngộ Thái Cực Quyển.

Lấy như thăng cương, tá lực đả lực, bốn lạng bạt ngàn cân.

Mà Dương Thiên Lô lúc này chính là bằng vào rèn luyện cơ bắp, gân mạch một trăm phần trăm, mạnh mẽ thay đổi trọng tâm cơ thể, khiến thân thể trong không trung xoay tròn mà không có bất kỳ chỗ mượn lực nào. Đồng thời đem năng lượng kỳ dị trong đan điền chuyển hóa thành tinh thần lực ngoại phóng hệ thủy nhu hòa phóng ra xung quanh, nương theo vòng tròn hình thành một vòng xoáy cực lớn quanh thân, xoay tròn như ý, tá lực đả lực.

Bất luận công kích gì trong nháy mắt tiếp cận thân thể hắn sẽ gặp phải vòng xoáy cường đại kia, bị thay đổi phương hướng, hấp thu hoàn toàn vào trong dòng xoáy. Nhưng một khi có công kích vượt qua lực thôn phệ của vòng xoáy, Dương Thiên Lô hiển nhiên sẽ không tránh được.

Phốc phốc phốc...

Một vài lá cây giống như thiêu thân mà lao vào trong vòng xoáy. Bản thân Dương Thiên Lô xoay tròn tại trung tâm không bị tổn thương gì, ngược lại, những lá cây chứa năng lượng thuộc tính Băng cuộn cuộn này mỗi khi gia nhập vào vòng xoáy lại càng khiến vòng xoáy trở nên khổng lồ, lực thôn phệ cũng càng lúc càng gia tăng kinh người.

Đường kính vòng xoáy vốn chỉ có hai thước, đến khi Dương Thiên Lô rơi xuống mặt đất, vậy mà đã lớn tới phạm vi hai trượng. Lực thôn phệ cuộn cuộn. Thực vật trên mặt đất chưa kịp công kích trước đã bị vòng xoáy mạnh mẽ nhổ tận gốc, lại gia nhập vào trong vòng tròn đó, khiến vòng xoáy càng trở nên lớn mạnh.

- Âm ầm...

Những tiếng nổ kinh khủng đến cực điểm liên tiếp vang lên không ngừng. Trong rừng cây xuất hiện một hình ảnh kinh khủng. Một quả cầu điện cuồng xoay tròn, giống như quả cầu tuyết, càng lúc càng lớn. Những nơi nó đi qua đều trở nên hoang tàn, bất luận thứ gì đều trực tiếp bị thôn phệ vào trong đó, gia nhập đại quân xoay tròn. Lực lượng của quả cầu mỗi lúc đều không ngừng mạnh lên.

Ngay cả Dương Thiên Lô cũng không nghĩ tới Quyển Quyển thần công do mình nghĩ ra lại có được tuy lực kinh khủng như vậy.

Theo tốc độ phát triển của quả cầu, gần như ngay lập tức đã biến thành một viên cầu khổng lồ đường kính lên tới mười trượng. Dưới năng lượng chống đỡ cuộn cuộn, Dương Thiên Lô giống như đăng vân giá vũ, ở trung tâm của năng lượng, căn bản không rơi xuống nổi, hơn nữa điều khiển cùng bắt đầu càng lúc càng quá sức, vậy mà có một loại cảm giác “thân bất do kỷ”.

Dương Thiên Lô lúc này mới chỉ là Tinh Giả cấp chín, còn chưa đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, căn bản không thể nắm trong tay niệm lực ảo diệu, càng không thể đạt tới cảnh giới niệm lực ngự vật. Hắn có thể phát ra tinh kỹ quyền quyền xoay tròn lợi hại như vậy hoàn toàn là bằng vào thể chất biến thái của bản thân, và ý nghĩ hảo huyền về Thái Cực tinh yếu.

Trong phạm vi nhỏ hắn còn có thể thông qua xoay tròn thân thể và khả năng không chế tinh thần lực ngoại phóng, khống chế được hoàn toàn vòng tròn quanh người. Thế nhưng một khi vòng tròn lớn lên, tinh thần lực hắn phóng xuất ra căn bản không để đến được vòng ngoài cùng. Hơn nữa, thân thể xoay tròn cũng càng lúc càng trở nên không thể khống chế được.

Kết quả cuối cùng chắc chắn là rơi vào trạng thái hoàn toàn không thể khống chế được. Một khi xảy ra như vậy, hắn thân ở trung tâm năng lượng, e rằng trực tiếp sẽ bị xé rách.

...

Tiểu linh thú trốn ở một góc nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lô, lúc này trong ánh mắt linh động khả ái của nó tràn ngập khoảng sợ cùng kinh ngạc. Chủ nhân của nó năm đó khi thọ nguyên sắp hết đã dùng toàn bộ thần thông mà cô động ra thế giới băng tuyết này, cũng bày ra trùng trùng điệp điệp cấm chế, đợi người đại vận khí, đại cơ duyên thu được truyền thừa của lão. Có thể nói, mỗi một tầng cấm chế đều có tâm ý của hắn, còn có cả tinh thần và ý chí của hắn.

Vậy mà Dương Thiên Lô khi đối mặt với tầng cấm chế thứ nhất, bị khảo nghiệm chính là trí tuệ và sự dẻo dai.

Tinh Giả cấp chín chỉ bằng vào lực lượng đơn thuần, vô luận như thế nào cũng không thể đột phá được cấm chế đó.

Chỉ có liên tục thất bại lại liên tục đứng lên, tổng kết kinh nghiệm giáo huấn, dùng trí tuệ của mình tìm được cửa sinh trong cấm chế này mà nói, mới có thể thuận lợi vượt qua.

Tiểu linh thú đương nhiên hiểu rõ thâm ý của chủ nhân, cũng hiểu rõ sự cường đại của cấm chế này, gặp mạnh càng mạnh, thấy yếu càng yếu.

Mục đích thực sự chính là khảo nghiệm trí tuệ và sự dẻo dai của tu luyện giả.

Nó gánh vác sứ mệnh của chủ nhân, chờ đợi mấy nghìn năm. Mấy nghìn năm qua, cũng gặp được không ít đại vận khí, đại cơ duyên phù hợp với điều kiện của chủ nhân, nhưng khi tiến nhập thế giới băng tuyết, lại không vượt qua được khảo nghiệm của chủ nhân.

Mà hiện tại, lại một lần nữa đợi được Trương Tử Hàm đại vận khí, đại cơ duyên.

Trong thần thông của nó, nó rõ ràng có thể cảm ứng được, Trương Tử Hàm bằng thanh ngọc khiết cùng với thân thể Thuần Thủy Chi Thể, cực kỳ giống với chủ nhân của nó, chính là một trong những người được chọn có thể kế thừa truyền thừa của chủ nhân. Cho nên trong nháy mắt khi Trương Tử Hàm tiến nhập huyệt động, nó liền không do dự mà đưa tới thế giới băng tuyết.

163. Chương 149: Băng Vụ, Ngộ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 149: Băng vụ, ngộ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vốn sau khi đưa Trương Tử Hàm vào thế giới băng tuyết, nó liền ngay lập tức hủy diệt huyết động, cũng trở lại thế giới băng tuyết truy tung, kiểm tra tình huống của Trương Tử Hàm.

Thế nhưng thời gian mấy nghìn năm đã khiến linh trí của tiểu linh thú mở rộng, giống như trẻ nhỏ ham chơi, cho nên mới lưu lại, muốn cùng nhân loại chơi đùa trong chốn lạt.

Trong số những người có thân thể thuộc tính băng tinh khiết có ý đồ tiến vào, nhất là vị thiếu niên tên gọi Chu Vô Danh kia, tư chất so với Trương Tử Hàm thậm chí còn tốt hơn nhiều, nhưng lại không phải người chủ nhân cần. Có thể nhận được truyền thừa của chủ nhân bắt buộc phải là nữ nhân.

Khi sáu cao thủ Tiên Thiên đến, tiểu linh thú biết rằng chơi đùa đã đủ, đã đến lúc xong việc. Chỉ là, khiến nó không nghĩ tới chính là, Dương Thiên Lô vậy mà vô thanh vô tức lên vào trong huyết động.

Tiểu linh thú trời sinh đất dưỡng, quả nhiên là loại linh thú mẫn cảm nhất với lực thiên địa. Bất luận là khí tức của cường giả Thần Đạo nào nó cũng đều có thể cảm ứng được,

Khi Dương Thiên Lô tiến vào, nó tuy rằng không nhìn thấy thân ảnh hắc, thế nhưng lại cảm ứng được cổ khí tức của cường giả Thần Đạo kia. Thế nhưng, cái này cũng không phải là nguyên nhân hấp dẫn nó. Chính thức khiến nó hưng phấn chính là, thông qua thần thông mà chủ nhân ban tặng, khi quan sát khí tức thần đạo kia, nó lại thấy được Dương Thiên Lô, hơn nữa, rõ ràng cảm ứng một cách sâu sắc sự tồn tại của hắc.

Điều này khiến nó kinh hỉ không gì sánh được, cũng hưng phấn không nói nên lời.

Trong nháy mắt khi cảm ứng được khí tức của Dương Thiên Lô, nó vậy mà lại cảm ứng được một tia khí tức tương tự như mình.

Khí tức trời sinh đất dưỡng.

Mặc dù rất mờ nhạt, ngay cả cường giả Thần Đạo như Lăng Hi cũng không cảm ứng được, nhưng lại giấu không được trực giác của tiểu linh thú.

Chủ nhân của tiểu linh thú trước khi lâm chung đã từng nói qua với nó, chờ khi nó chính thức thai nghén ra linh thể, nó sẽ gặp được chủ nhân mới của mình. Tuy rằng chủ nhân chưa nói rõ bộ dáng, thân phận cùng tu vi của chủ nhân mới thế nào, nhưng khi lần đầu tiên nó nhìn thấy Dương Thiên Lô, liền đã có thể khẳng định, hắc chính là chủ nhân tương lai của mình.

Đây là trực giác bẩm sinh của linh thú.

Mấy nghìn năm qua, dưới sự che chở của chủ nhân đại thần thông, trong thế giới băng tuyết tinh thuần, trải qua mấy nghìn năm thai nghén, tiểu linh thú rốt cục cũng sinh ra linh thể. Tuy rằng nó còn rất nhỏ yếu, nhưng lại là linh hồn của thế giới băng tuyết này. Bên trong thế giới băng tuyết này, nó hầu như là nhân vật vô địch, bởi vì nó nắm trong tay cấm chế và bộ phận then chốt của cả thế giới băng tuyết này.

Nhìn quả cầu năng lượng càng lúc càng lớn kia, trong lòng tiểu linh thú tràn ngập kinh ngạc, còn có kinh hỉ. Chủ nhân đã từng nói qua, người nàng chọn tiếp thu truyền thừa, tất nhiên là ngọc thô chưa mài, dưới cảnh giới Tiên Thiên. Nhưng đạo cấm chế thứ nhất khảo nghiệm trí tuệ và tính dẻo dai này ngay cả cao thủ cảnh giới Tiên Thiên cũng không thể vượt qua. Người tới càng mạnh, cấm chế càng sẽ càng mạnh

Nhưng tình cảnh hiện tại hiển nhiên căn bản không thể khảo nghiệm trí tuệ cùng tính dẻo dai của Dương Thiên Lô. Quả cầu năng lượng kia càng quay càng lớn, thể như trẻ che mà phá vỡ cấm chế thứ nhất dễ như trở bàn tay.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đạo cấm chế thứ nhất hoàn toàn sẽ bị phá hủy, tuyệt đối không thể khôi phục.

Đương nhiên, với ánh mắt của tiểu linh thú, vô cùng rõ ràng, tình cảnh của Dương Thiên Lô lúc này cũng không mạnh mẽ như vẻ ngoài vậy. Hắn thân ở trung tâm năng lượng, hiển nhiên đã mất đi quyền khống chế. Một khi năng lượng cầu bạo phát, sợ rằng hắn chỉ có tu vi Tinh Giả cấp chín đỉnh phong chính là người đầu tiên bị hủy diệt.

Tiểu linh thú không dám tiếp tục do dự nữa, vội vàng vàng ngăn đạo cấm chế thứ nhất lại. Nhất thời đông đảo thực vật thuộc tính băng liên từ xung quanh Dương Thiên Lô biến mất không thấy đâu.

Năng lượng cầu cuộn cuộn kia nhất thời mất đi đối tượng thôn phệ. Tuy nhiên, dù vậy nó vẫn điên cuồng vận chuyển, thôn phệ tất cả những gì xung quanh có thể thôn phệ. Ngay cả những bông tuyết cứng rắn trên mặt đất cũng bị bóc ra ba thước.

Lúc này, Dương Thiên Lô thân ở trung tâm năng lượng, từ lâu đã không dám phát sinh bất luận năng lượng thôi động xoay tròn gì nữa, Đồng thời, hắn cũng không dám có hành động gì ngăn lại vòng xoay của năng lượng. Điều đó cùng với tự sát cũng không khác gì mấy, hoàn toàn là châu chấu đá xe, chịu không nổi một kích.

Cho nên, hắn chỉ có thể xoay tròn theo năng lượng, không tăng lực cũng không giảm lực, để chính mình duy trì sự cân đối vi diệu.

Đồng thời điên cuồng vận chuyển năng lượng trong đan điền, trải rộng toàn thân, phòng ngừa năng lượng cầu bạo phát nổ tung trong một khắc này.

Hiện tại, việc hắn làm chỉ có thể là đợi.

Chỉ cần thực vật thuộc tính Băng xung quanh bị thôn phệ sạch sẽ, năng lượng xoay tròn nếu như không nổ tung sẽ theo thời gian trôi qua dần dần tiêu hao, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Đây là kết quả tốt nhất. Chỉ cần Dương Thiên Lô có thể kiên trì đến một khắc kia, tình mệnh liền có thể an toàn.

Trước đây, khi gặp phải loại tình huống này, không cần Dương Thiên Lô lên tiếng, Lăng Hi và đan điền thần bí của hắn chỉ sợ đã sớm bắt đầu thôn phệ năng lượng nồng hậu cuộn cuộn này rồi. Thế nhưng hiện tại, mặc cho Dương Thiên Lô gào thét trong đầu, Lăng Hi vẫn không có chút dấu hiệu xuất hiện nào, phẳng phất như đã thực sự biến mất khỏi đầu hắn, không để ý tới, cũng không thêm hỏi tới.

Đồng thời, đan điền thần bí của Dương Thiên Lô ngoại trừ có thể bị hắn khu động năng lượng cũng mất đi cử động tự chủ trương thôn phệ năng lượng như trước.

Hết thấy, Dương Thiên Lô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đại vận khí, đại cơ duyên, bất luận kẻ nào nhúng tay đều có thể khiến cho phản tác dụng.

Đương nhiên, Dương Thiên Lô không biết rằng, cũng không phải Lăng Hi thực sự không quan tâm. Nàng lúc này tuy không lên tiếng nhưng đã sớm từ trong tu luyện tỉnh lại, tâm thần cũng hoàn toàn tập trung vào năng lượng cầu. Một khi thực sự phát sinh nguy hiểm mà Dương Thiên Lô không thể kháng cự, nàng tất nhiên sẽ bỏ qua đại vận khí, đại cơ duyên, bảo toàn tính mạng của Dương Thiên Lô.

Mặc dù Lăng Hi mới chỉ khôi phục một phần ngàn trạng thái đỉnh phong, thậm chí không đến một phần vạn tu vi, nhưng là Nguyên Thần trong Thần Đạo, nàng lại có thể phát ra một tia niệm lực. Tia niệm lực này tuy rằng không cường đại, không thể chống lại năng lượng cầu khổng lồ kia, nhưng đối với năng lượng cầu không người điều khiển mà nói, lại có thể phát huy tác dụng dẫn đường.

- Quyền quyền thân công, mẹ kiếp! Ngược lại ca chính là tự mình hại mình rồi. ..

Dương Thiên Lô đang ở trong năng lượng cầu cuộn cuộn khí tức băng hàn, cố gắng mình lên, vô cùng mạnh mẽ, liều mạng phối hợp nhịp điệu xoay tròn. Cái cảm giác này tựa như muốn trêu đùa người khác, lại bị

người khác trêu đùa lại. Nếu không như vậy, còn muốn liều mạng phối hợp sao? Không có biện pháp a. Không phối hợp, người ta không chỉ chơi đùa mình, thậm chí còn muốn tiền đâm hậu sát.

-Ồ?

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi cảm thấy năng lượng cầu đang cấp tốc bành trướng, bành trướng theo xu thế chậm dần lại, phảng phất như đã không còn không phệ những vật xung quanh nữa, dần trở nên hòa hoãn. Điều này nhất thời làm cho lòng tin của Dương Thiên Lôi tăng lên nhiều.

Vốn đang có một tia nôn nóng, lúc nào cũng phải cẩn thận phòng ngừa năng lượng cầu bỗng nhiên bạo tạc nổ tung, Dương Thiên Lôi lúc này đã hoàn toàn trầm tĩnh lại, dung nhập tòa bộ năng lượng cầu vào trong thân thể, tinh tế cảm nhận lực lượng điên cuồng xoay tròn kia, từng chút từng chút điều chỉnh phù hợp với thân thể mình.

Dần dần, Dương Thiên Lôi vậy mà hoàn toàn dung nhập vào trong năng lượng. Trong đầu hoàn toàn là một mảnh không minh. Mỗi một lỗ chân lông trên người đều trở nên cực kì mẫn cảm, rõ ràng cảm ứng được dao động của từng tia năng lượng trong cơ thể. Đối với việc điều tiết thân thể cũng rất mĩ mĩ.

Theo thời gian trôi qua, năng lượng cầu khi không còn gì để thôn phệ, vậy mà ngoài dự liệu của Dương Thiên Lôi, không hề chậm rãi tiêu tán, ngược lại, dưới lực xoay tròn điên cuồng, bắt đầu áp súc.

Đường kính mấy trượng của nó áp súc lại từng chút một, năng lượng thuộc tính Băng vô tận cùng càng lúc càng trở nên cô đọng. Thân cây, cành lá, băng tuyết... Tất cả những thứ bị thôn phệ đều chịu lực xoay tròn kinh khủng, xé rách thành năng lượng hệ thủy thuộc tính Băng tình thuần. Đồng thời trong lúc đó, hai chủng năng lượng thủy- băng vậy mà phát ra một tia khói xanh lượn lờ, tình hình trở thành một loại diễn sinh khác của thuộc tính Thủy – Vụ.

Thủy như tinh, Vụ như khí, Băng như thần.

Tinh là nguồn cội, Khí là khí thể, Thần là ngưng luyện.

Ba loại năng lượng tương sinh vậy mà khiến năng lượng cầu đạt được sự cân đối vi diệu, tự thành hệ thống, vận chuyển không ngừng, sinh sôi không ngừng. Dường như cấu thành một phương không gian và thiên địa độc lập.

Hơn nữa, vòng xoáy cũng dần dần trở nên ôn hòa, bình ổn lại, vậy mà không hề có một tia năng lượng bật ra ngoài. Toàn bộ năng lượng cầu biến thành thực thể cầu màu lam tinh, trong đó đầy rẫy những yên vụ nhàn nhạt hòa hoãn lưu động như gợn sóng giống như vật sống vậy. Mơ hồ trong đó có thể thấy được Dương Thiên Lôi đang đứng ở vị trí trung tâm.

Tại đây, dưới trạng thái kỳ dị này, tâm thần Dương Thiên Lôi hoàn toàn chìm đắm trong cảm ngộ về ba loại năng lượng Thủy, Băng, Vụ.

Dương Thiên Lôi vốn không thể chân chính lĩnh ngộ, nắm trong tay năng lượng thuộc tính Băng, lúc này lại hầu như không cần tốn nhiều sức liền trực tiếp đột phá bình cảnh, chân chính nắm trong tay. Cùng lúc đó, năng lượng thuộc tính Vụ có tác dụng ẩn nấp cường đại và nhiều công pháp thần kỳ cũng được Dương Thiên Lôi chậm rãi cảm ngộ, dần dần lĩnh ngộ.

Loại trạng thái kỳ dị này, mặc dù Dương Thiên Lôi không có tiến vào đốn ngộ, nhưng lợi ích thu được cũng không phải là chuyện đùa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nháy mắt đã trải qua mấy canh giờ, nguyên bản năng lượng cầu thật lớn bị áp súc tới đường kính chỉ bằng hai người ôm.

Xuyên qua viên cầu bông tuyết, tiểu linh thú có thể rõ ràng nhìn thấy thân ảnh của Dương Thiên Lôi. Chỉ là, khiến tiểu linh thú kinh ngạc chính là, giờ khắc này, năng lượng ẩn chứa trong viên cầu tuyết đối là kinh khủng. Tuy rằng bề ngoài thoát nhìn yên tĩnh, nhưng một khi bạo phát, cho dù bản thân cường giả Tiên Thiên ở trong đó đều có khả năng tan xương nát thịt. Nhưng Dương Thiên Lôi lại có thể tiến vào trạng thái tu luyện vô pháp vô niệm. Thân thể ở trong đó vậy mà chậm rãi ngưng tụ một cách quỷ dị, xòe bàn tay ra, không những không bị bất luận ảnh hưởng gì, ngược lại giống như một người đang tắm, hưởng thụ dòng nước ấm áp, nhu hòa vậy.

Loại may mắn này, cho dù tiểu linh thú từ lâu thông tuệ, có được trí tuệ cực cao, cũng vẫn không thể hiểu được trên người Dương Thiên Lô rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Bất quá, từ bộ dáng của Dương Thiên Lô, tiểu linh thú rất rõ ràng, Dương Thiên Lô không những không gặp nguy hiểm, ngược lại rất có thể đã tiến vào trạng thái tu luyện kỳ diệu.

Cho nên, tiểu linh thú cũng chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Đồng thời đang chờ đợi còn có Lăng Hi.

Một ngày đêm... Hai ngày... Ba ngày... Mười ngày, chớp mắt qua mau.

Trong lòng vô pháp vô niệm, Dương Thiên Lô rốt cuộc chân chính lĩnh ngộ, cũng triệt để nắm trong tay ba loại năng lượng hình thái Thủy - Băng - Vụ. Đồng thời, đối với tổ hợp huyền diệu đến cực điểm của Thủy, Băng, Vụ cũng có nhận thức mới.

Năng lượng nồng hậu dày đặc khủng bố hầu như hóa thành tinh thạch cũng không gây ra được bất luận ảnh hưởng gì đối với Dương Thiên Lô. Lúc này hắn dường như cá lớn về biển cả. Chỉ cần hắn muốn, liền có thể tập trung toàn bộ năng lượng quanh đây. Hơn nữa cũng không phải chịu bất kỳ công kích nào. Dường như hắn đã trở thành một bộ phận của năng lượng cầu.

Đương nhiên, chỉ cần Dương Thiên Lô nguyện ý, hắn cũng có thể tùy thời đi ra khỏi năng lượng cầu.

Chỉ là, đối mặt với năng lượng tinh thuần cuộn cuộn như vậy, Dương Thiên Lô đương nhiên là không muốn bỏ qua.

Vốn định nhân cơ hội này rèn luyện khiêu huyết, hấp thu toàn bộ những năng lượng này. Nhưng khiến Dương Thiên Lô phiền muộn chính là, trong thế giới băng tuyết này, hắn lại không thể cảm ứng được sự tồn tại của khiêu huyết. Kể cả những khiêu huyết hắn đã mơ hồ cảm ứng được cũng đều hoàn toàn mất đi liên hệ.

Rèn luyện khiêu huyết cùng hàn vạn hàng ngàn ngôi sao có liên hệ vi diệu. Mà thế giới băng tuyết, tựa hồ là một không gian bị phong bế, ngoại trừ năng lượng thuộc tính Băng tinh thuần cũng không có bất kỳ năng lượng nào tồn tại, cùng hàng vạn ngôi sao tựa hồ hoàn toàn cách ly. Mặc cho Dương Thiên Lô nỗ lực thế nào cũng đều không cảm thụ được một tia khí tức nào của tinh thần.

Cuối cùng đành phải từ bỏ. Ôm thái độ thử một lần, Dương Thiên Lô ở trong năng lượng cầu bắt đầu tu luyện “Huyền Thiên Chân Kinh” Trúc Cơ Thiên.

...

Trảm Không Kiếm Phái, trong đại điện Thiên Minh Phong.

Âu Dương Minh, Đan Thanh Dương chờ tám vị Thái Thượng trưởng lão cùng ba mươi sáu trưởng lão các ngọn núi lúc này đã tề tựu một chỗ.

Lúc này đã là ngày thứ hai các đệ tử mới tấn nhập trở về Trảm Không Kiếm Phái.

164. Chương 150: Trì Hoãn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 150: Trì hoãn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi Âu Dương Minh nhìn kỹ hết từng bản danh sách thống kê số lượng thương vong cùng thu hoạch của từng ngọn núi, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn quét qua mọi người, trầm giọng nói:

- Lần này các đệ tử mới tấn nhập tham gia tu luyện trong Hồng Hoang Sơn Mạch có gần tám vạn người. Hiện nay còn có hai nghìn tám trăm mười ba người không trở về môn phái. Trong đó xác định có hai ngàn tám trăm người tử vong, mười ba đệ tử kia tung tích còn chưa rõ. Trong số những đệ tử sống chết chưa rõ này, tuyệt đại đa số là người thoát ly đội ngũ, tự mình tu luyện. Đây cũng đều là đệ tử thiên tài của từng sơn phong, tin rằng trong lòng mọi người đã biết rồi, ta chỉ nói vậy thôi.

Trên mặt Âu Dương Minh và đông đảo Thái Thượng trưởng lão cùng các vị trưởng lão các ngọn núi lớn cũng không có bất kỳ biểu tình bất thường nào. Hiển nhiên, loại số lượng thương vong này đối với Trảm Không Kiếm Phái mà nói, cũng không coi là gì.

Nghe Âu Dương Minh nói, mọi người theo thứ tự đều báo cáo tình hình sơn phong của mình.

Hội báo của những người khác, Đan Thanh Dương đều không lưu ý, nhưng mà khi đến lượt trưởng lão Thiên Vân Phong Vân Bạc Thiên báo cáo, lão lại dừng cái lỗ tai lên.

Trương Tử Hàm là đệ tử thân truyền của nữ nhi Vân Dao của Vân Bạc Thiên, mà Vân Bạc Thiên đối với phương diện Thôi diễn thuật lại có tạo nghệ tương đối cao thâm, tất nhiên sẽ thôi diễn ra tình hình của Trương Tử Hàm.

Việc Dương Thiên Lô thất tung tuy rằng tuyệt đại đa số người đều không biết rõ chân tướng, nhưng Đan Thanh Dương lại biết. Dương Thiên Lô là bởi vì Trương Tử Hàm mà biến mất. Hơn nữa rất có thể Dương Thiên Lô cũng tiến nhập vào trong huyết động kia. Cho nên, dựa theo thôi trắc của Đan Thanh Dương, Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm hẳn là tiến nhập cùng một chỗ, rất có khả năng chỗ đó là di tích thần bí.

Nếu như Trương Tử Hàm hiện tại không nguy hiểm đến tính mạng mà nói, vậy càng có thể chứng minh thôi diễn của lão, Dương Thiên Lô cũng không có nguy hiểm đến tính mạng.

- Trương Tử Hàm, đệ tử thân truyền của Vân Dao, tin rằng tất cả mọi người đều rõ ràng nàng gặp chuyện gì. Tuy rằng thiên địa dị biến xảy ra đã phá hủy ngọn núi kia, chúng ta cũng đã kiểm tra hiện trường, không có phát hiện bất luận vết tích của di tích hay bảo tàng gì. Nhưng lão phu thôi diễn ra kết quả là... Trương Tử Hàm vẫn còn sống. Nhưng mà, khi lão phu muốn thôi diễn ra vị trí của nàng, lại bị một cỗ năng lượng băng hàn tinh khiết phản phệ, không thể tập trung.

- Năng lượng băng hàn tinh khiết?

Các vị trưởng lão nhất thời biến sắc.

- Không sai. Ta nghĩ các vị hẳn đã minh bạch, Trương Tử Hàm là Thuần Thủy Chi Thể, cũng lĩnh ngộ năng lượng thuộc tính Băng. Loại hiện tượng này chỉ có một cách giải thích, đó là nàng đã gặp được đại vận khí, đại cơ duyên mới có thể tiến nhập vào trong di tích.

Vân Bạc Thiên trầm giọng nói.

- Di tích?

Mọi người đều cả kinh.

- Không sai.

Vân Bạc Thiên cực kỳ khẳng định nói.

- Đây là đại sự. Nếu như Trương Tử Hàm thực sự tiến nhập vào trong di tích, tất nhiên là tiến nhập từ trong sơn động kia. Nhưng hiện tại sơn động, kể cả toàn bộ ngọn núi đều đã bị thiên địa dị biến phá hủy, hơn nữa chúng ta cũng đã xem qua hiện trường, cũng không có phát hiện bất kỳ dấu vết nào của di tích. Lẽ nào...

- Đây cũng là điều lão phu đang cảm thấy kỳ quái. Có thể...Chỉ có chương giáo chỉ tôn lão nhân gia mới có thể nhìn ra một tia manh mối trong đó...

Vân Bạc Thiên nhú mày suy tư nói.

- Đáng tiếc, trưởng giáo chí tôn... Ai, ta thử liên lạc sau đi. Về phần chuông giáo chí tôn có quản hay không cũng mặc kệ. Đây không phải là điều chúng ta có thể giải quyết...

Âu Dương Minh bất đắc dĩ nói:

- Cũng hi vọng các vị ở đây bảo mật. Tin tức này bất luận người nào cũng không được tiết lộ. Chỉ cần Trương Tử Hàm trở về, di tích này chính là thuộc về môn phái chúng ta. Bản thân Trương Tử Hàm tất nhiên cũng có đại thu hoạch. Đây chính là phúc của phái chúng ta.

- Không sai!

Đan Thanh Dương hưng phấn nói:

- Chúc mừng Vân lão đệ.

- Chúc mừng! Chúc mừng!

Các vị Thái Thượng trưởng lão và trưởng lão khác cũng đều chúc mừng. Hiển nhiên tin tức này đối với bọn họ mà nói, là tin tức vô cùng chấn động. Di tích, bảo tàng trong truyền thuyết, đều là mơ ước thiết tha của mỗi tu luyện giả. Chỉ là, rất nhiều người, cả đời đều là vô duyên gặp phải mà thôi.

- Đan huynh, tình hình của Dương Thiên Lôi thế nào?

Sau một lát, Âu Dương Minh nhìn Đan Thanh Dương hỏi. Các đệ tử khác Âu Dương Minh cũng không thể nào quan tâm hết, thế nhưng Dương Thiên Lôi lại không thể không quan tâm. Dù sao, Dương Thiên Lôi cũng giữ vị trí trọng yếu trong lòng Đan Thanh Dương, đã có được tư cách tiến vào Huyền Hoàng Kỳ. Lấy tình cảm Đan Thanh Dương đối với Dương Thiên Lôi mà nói, nếu Dương Thiên Lôi không trở về, rất có thể ảnh hưởng đến kế hoạch của bọn họ. tuy nhiên, từ biểu tình của Đan Thanh Dương, Âu Dương Minh đã rõ ràng, Dương Thiên Lôi tất nhiên không có nguy hiểm đến tính mạng. Bằng không, lão gia hỏa này sẽ không có bộ dáng ung dung thế này rồi.

- Thiên Lôi đương nhiên không cần phải lo lắng về tính mạng. Thôi diễn thuật của lão phu mặc dù không lợi hại bằng Vân lão đệ, nhưng cũng đã thôi diễn ra Dương Thiên Lôi hiện bình an vô sự. Hơn nữa rất có thể... Hắc hắc, cũng tiến nhập một di tích.

Trên mặt Đan Thanh Dương mang theo dáng tươi cười hưng phấn, đắc ý nói. Vốn lão còn không dám xác định. Dù sao tình huống thôi diễn của lão ngoại trừ biết Dương Thiên Lôi không có nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa còn khẳng định có cao nhân bảo vệ, cũng không thu được bất cứ tin tức gì khác.

Thế nhưng, thông qua thôi diễn thuật của Vân Bạc Thiên đối với Trương Tử Hàm, lại khiến Đan Thanh Dương thôi trắc ra, Dương Thiên Lôi tất nhiên cùng Trương Tử Hàm tiến nhập vào một di tích. Chỉ bất quá, di tích đó thuộc về đại cơ duyên, đại vận khí của Trương Tử Hàm mà thôi. Dương Thiên Lôi chỉ là may mắn gặp dịp cũng tiến vào trong đó. Nhưng dù vậy cũng có thể thu được không ít chỗ tốt.

- A?

Nghe Đan Thanh Dương nói, mọi người cùng lộ ra vẻ hâm mộ.

- Di tích gì?

Âu Dương Minh nhịn không được hỏi. Lão biết rõ tình hình của Dương Thiên Lôi. Thiếu niên này căn bản không có đại vận khí bao phủ, làm sao có khả năng gặp được di tích đây?

- Cái này... Lão phu cũng không thôi diễn ra. Chỉ là suy đoán mà thôi.

Đan Thanh Dương xấu hổ nói.

Về hâm mộ trên mặt mọi người nhất thời biến mất tăm hơi. Tất cả đều lắc đầu, trong lòng xem thường. Chỉ là thôi diễn thường nguy hiểm tới tính mạng, lại suy đoán gặp được di tích. Vậy cái di tích đó cũng quá không đáng giá đi.

Trong số mười ba đệ tử, ngoại trừ một đệ tử thôi diễn ra đã tử vong, còn có Trương Tử Hàm có thể gặp được di tích, những người khác người nào không phải thôi diễn ra vẫn còn sống tốt a? Lẽ nào đều gặp di tích sao? Lão gia hỏa này cũng thật quá hảo huyền đi.

- Hi vọng đi... Có thể mau trở lại là tốt rồi.

Khỏe miệng Âu Dương Minh co quắp lại, bất đắc dĩ nói.

- Nhất định... Nhất định... Rất nhanh sẽ trở về.

Đan Thanh Dương vội vàng nói.

Sau đó, mọi người đều báo cáo với Âu Dương Minh và Đan Thanh Dương tình hình săn giết ma thú và lấy linh dược của các đệ tử. Sau khi đệ trình lên danh sách, ba mươi sáu vị trưởng lão liền rời đi.

Âu Dương Minh nắm giữ tình hình điểm cống hiến của các đệ tử, mà Đan Thanh Dương phụ trách số lượng đan dược thu được. Cho nên, hội báo với hai người chính là để họ sớm làm tốt công tác chuẩn bị.

Lúc này chỉ còn lại tám vị Thái Thượng trưởng lão. Khi Âu Dương Minh bày ra cầm chế trùng trùng điệp điệp, biểu tình của mọi người lập tức trở nên nghiêm túc, thương thảo việc khởi động Huyền Hoàng Kỳ.

...

Ngày thứ ba, tất cả các đệ tử tham gia tu luyện tại Hồng Hoang Sơn Mạch đều đi tới chợ giao dịch nội bộ lớn nhất của Trảm Không Kiếm Phái.

Chợ giao dịch này nằm trên Thiên Tịch Phong, ngọn núi cao nhất Trảm Không Kiếm Phái, chiếm diện tích hơn mười dặm vuông, nghiêm nhiên như là một tòa thành thị nhỏ.

Trong toàn bộ chợ giao dịch, có hai tòa phòng khách giao dịch lớn nhất.

Trong đó một tòa chuyên môn dùng để đổi điểm cống hiến cho môn phái. Đệ tử chỉ cần giao ra linh dược và ma thú mình săn giết được, trải qua nhân viên chuyên trách thẩm tra đối chiếu, liền có thể thu được điểm cống hiến tương ứng.

Một tòa thành khác còn lại chuyên môn dùng để bán Bách Thảo đan, Thuần dương đan cùng với một vài đan dược tương đối thường dùng khác. Ngoại trừ hai phòng giao dịch này, toàn bộ trường giao dịch nằm san sát với thương điểm đủ loại, trong đó tuyệt đại đa số lấy pháp khí, áp cả sa, vật phẩm làm giao dịch chính.

Tiền giao dịch thông dụng nhất chính là Bách Thảo đan và Thuần dương đan. Đệ tử môn phái chỉ cần đem điểm cống hiến của mình đổi lấy Bách Thảo đan và Thuần dương đan liền có thể tới những vừa hàng khác mua những vật phẩm mà mình cần.

Từ sáng sớm Sở Hương Hương đã cưỡi Lôi Cừu mang theo ba lô cực lớn đi tới chợ giao dịch. Lúc này nàng đã biết được Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm đều không có nguy hiểm đến tính mạng, tinh thần nàng hiển nhiên đã tốt hơn rất nhiều.

Vốn Dương Thiên Lôi đã cùng mọi người ước định, nếu khi tiến nhập Hồng Hoang Sơn Mạch không thể đi cùng nhau, vậy hẹn nhau tập hợp lúc tới chợ giao dịch đổi điểm cống hiến.

Đáng tiếc, Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm lại vắng mặt. Cho nên, Sở Hương Hương hi vọng những người khác ngàn vạn lần không nên vắng mặt nữa. Không phải ai cũng đều may mắn như Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm. Vắng họp, rất có thể nghĩa là đã tử vong. Đây là điều Sở Hương Hương không muốn thấy nhất.

Khi Sở Hương Hương tìm được phòng giao dịch đổi điểm cống hiến, bên trong đã tụ tập rất đông người.

Bên ngoài cửa lớn có mấy người tụ tập cùng một chỗ, hiển nhiên những người này cũng giống Sở Hương Hương, đều là đệ tử đến từ các đại đế quốc. Trong số chừng hơn ba vạn đệ tử mới tấn nhập Trảm Không Kiếm Phái, đệ tử đến từ các đại đế quốc cũng chỉ có khoảng ba trăm mà thôi. Cũng chỉ có những đệ tử rời xa gia hương mới có thể muốn tụ hội thế này mà thôi.

Xa xa Sở Hương Hương đã thấy Dương Thiên Lệ xinh đẹp vô song, tựa hồ trở mã càng thêm mỹ lệ, đứng bên cạnh nàng là Vũ Đại Lăng như thiết tháp khiến người ta chú ý. Ngoại trừ hai người, đám người Phong Mã Ngưu, Dương Thiên Ngạo, Mộc Tử Vi hiển nhiên cũng đến đông đủ.

Chỉ là, khiến Sở Hương Hương ngoài ý muốn chính là, Lục Thanh Âm dù không ước định cũng thành linh đứng bên cạnh mọi người. Có lẽ Lục Thanh Âm hẳn là nhìn thấy đám người Dương Thiên Lệ mới dừng lại.

Thực sự, Lục Thanh Âm gia nhập khiến bọn Dương Thiên Lệ vô cùng kỳ quái. Tuy nhiên cũng không có biểu hiện ra ngoài.

Theo bọn họ thấy, Lục Thanh Âm tuy không thuộc nhóm của bọn họ nhưng cũng không phải kẻ địch, dù sao bọn họ cũng đều đến từ đế quốc Cát Ương. Thân cận một chút thì đương nhiên có thể hiểu được. Chỉ là Lục Thanh Âm trước giờ cô độc một mình, sao lại gia nhập vào nhóm bọn họ chứ?

Khi Dương Thiên Lệ nhìn thấy Sở Hương Hương thì bỗng nhiên hỏi dồn:

- Tiểu ma nữ, đệ đệ của ta đâu? Hắn... Chẳng lẽ đi đi tìm Tử Hàm muội muội rồi?

Chuyện của Trương Tử Hàm đã sớm truyền khắp Trảm Không Kiếm Phái, theo Dương Thiên Lệ nghĩ, Dương Thiên Lôi chắc chắn đã biết được, hẳn bây giờ chưa tới, khả năng lớn nhất chính là trong lúc lo lắng đã đi tìm Trương Tử Hàm rồi.

Cũng như thế, đám người Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu cũng cho rằng như vậy. Cho nên, mặt người nào người nấy đều vô cùng lo lắng. Bọn họ khác với Sở Hương Hương, bằng vào địa vị trên từng sơn phong của bọn họ thì căn bản không thể tiếp xúc đến tầng lớp từ trưởng lão trở lên, cho nên bọn họ hoàn toàn không biết thông tin sau khi các đại trưởng lão và Thái thượng trưởng lão họp mặt vào ngày hôm qua. Căn bản không biết Dương Thiên Lôi cũng là một trong các đệ tử không trở về.

Sau khi Sở Hương Hương đi tới bên cạnh mọi người, nhẹ giọng nói:

- Đừng nóng vội, thiên Lôi không có việc gì. Chúng ta tìm một chỗ thanh tĩnh nói chuyện.

Sau khi nói xong, trực tiếp nhìn về phía Lục Thanh Âm đang đứng ở đằng xa, nhẹ giọng nói:

- Thanh Âm muội muội, muội cũng đến đây đi.

Thanh Âm gật nhẹ đầu.

Khi mọi người tìm được một góc yên tĩnh, Sở Hương Hương liền kể lại một lượt những chuyện đã xảy ra trong Hồng Hoang Sơn Mạch, mọi người nghe xong kinh hồn táng đảm, còn may là Sở Hương Hương đã đảo lộn thứ tự, đầu tiên nói cho mọi người về kết quả suy diễn của Đan Thanh Dương và Vân Bạc Thiên, cho mọi người ăn Định Tâm Hoàn, bằng không mọi người lúc này e rằng đã cuống quýt lên như thế nào rồi.

Lục Thanh Âm nghe kết quả như thế cũng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng mừng thầm thay cho Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm. Đồng thời, thấy Sở Hương Hương bây giờ đã khôi phục hình dáng bình thường, tâm tình của nàng cũng tốt hơn rất nhiều.

Ánh mắt của Sở Hương Hương kiên định nói:

- Yên tâm đi, Thiên Lôi và Tử Hàm nhất định sẽ trở về.

Dương Thiên Lệ trầm giọng nói:

- Ủ, nhất định.

Nhưng đôi chân mày đang hơi nhíu lại của nàng rõ ràng vẫn còn chút lo lắng cho Dương Thiên Lôi.

Phong Mã Ngưu giơ tay khoát lên vai Vũ Đại Lãng, trong mắt toả ra tinh quang nói:

- Ha ha, ta chỉ biết lão đại hẳn cát nhân thiên tướng, tất nhiên có thể dẫn chị dâu ca khúc khải hoàn trở về, hơn nữa chắc chắn sẽ có thu hoạch lớn, nâng cao võ công, hai người chúng ta phải cố gắng lên, bằng không chúng ta không cách nào làm tiểu đệ hợp chuẩn của lão đại.

165. Chương 151: Khởi Động.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 151: Khởi động.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiểu tử này sau khi kinh qua khảo nghiệm tôi luyện ở Hồng Hoang Sơn Mạch, rõ ràng đã tiến bộ không ít.

Vũ Đại Lãng ồm ồm trầm giọng đáp lời:

- Ủ.

Mộc Tử Vi cũng nắm chặt bàn tay nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, giọng kiên định nói:

- Ta cũng phải cố gắng.

Dương Thiên Ngạo trầm giọng nói:

- Hãy cùng nhau cố gắng, chờ Thiên Lôi và Tử Hàm trở về, chúng ta phải xuất hiện trước mặt họ với diện mạo hoà toàn mới.

- Ủ.

Mọi người bị lời nói Phong Mã Ngưu khơi dậy lòng hăng hái vô tận, mặc dù mục đích mạnh mẽ lên của mỗi người có sự khác biệt nhất định, nhưng thật sự đã nhóm lên ngọn lửa mong muốn mạnh mẽ lên của bọn họ.

Sở Hương Hương nói:

- Đi thôi, chúng ta đi đổi điểm cống hiến, sau đó toàn bộ đổi thành đan dược, nỗ lực tu luyện.

Mọi người ừ lên một tiếng, sau đó liền cùng nhau đi vào đại sảnh.

- Lôi Hoành? Điểm cống hiến cao quá.

Khi mọi người tiến vào bên trong phòng giao dịch, liếc mắt liền có thể nhìn thấy bảng xếp hạng thu hoạch Điểm cống hiến cho bốn môn của các đệ tử mới thăng cấp trong tháng này hiện trên một bức màn giao dịch thật lớn.

Cái tên Lôi Hoành đứng hàng chễm chệ ở vị trí thứ nhất, hơn nữa điểm tích lũy cao hơn nhiều vị trí thứ hai.

Dương Thiên Lệ nhớ lại cảnh tượng lúc gặp Lôi Hoành trong Hồng Hoang Sơn Mạch, trầm giọng nói:

- Không biết Lôi Hoành có kỳ ngộ gì, lần trước nhìn thấy hắn, tu vi tựa hồ có tiến bộ kinh người, chỉ mỗi khí thể thôi cũng khiến người ta cảm thấy hoảng sợ.

Sở Hương Hương cực kỳ khẳng định nói:

- Không có gì. Hắn có lớn mạnh hơn nữa thì vĩnh viễn cũng không thể vượt qua Thiên Lôi.

Dương Thiên Ngạo bình tĩnh nói:

- Ủ, chẳng qua trong khoảng thời gian này chúng ta tốt nhất là tránh xa hắn, để tránh sinh thêm nhiều chuyện. Người này âm hiểm độc ác, Thiên Lôi không có ở đây, trong số chúng ta có thể đã không ai là đối thủ của hắn.

...

Chớp mắt đã qua nửa tháng.

Tất cả mọi việc để khởi động Huyền Hoàng Kỳ đã sớm chuẩn bị thỏa đáng. Nếu không phải Đan Thanh Dương kiên trì kéo dài thêm vài ngày thì e là đã sớm khởi động rồi. Hôm nay là ngày cuối cùng hắn cùng Âu Dương Minh và các vị trưởng lão thương lượng quyết định, nếu như Dương Thiên Lôi còn không trở về thì sẽ mất cơ hội tiến vào Huyền Hoàng Kỳ lần này.

Mặc dù mỗi lần khởi động Huyền Hoàng Kỳ chỉ có thời gian một tuần, chỉ cần Dương Thiên Lôi trở về thì lúc khởi động lần sau vẫn có tư cách tiến vào như cũ, thế nhưng, thời gian một tuần trong Huyền Hoàng Kỳ lại là bảy năm.

Nếu Dương Thiên Lôi lần này không về kịp thì cũng có nghĩa là thời gian tu luyện ít hơn người khác bảy năm.

Cho dù thế nào, đây là điều mà Đan Thanh Dương không muốn nhìn thấy.

Thế nhưng chớp mắt đã qua thời gian nửa tháng rồi, Dương Thiên Lôi vẫn không trở về. Trong khoảng thời gian đó, Đan Thanh Dương dẫn theo Sở Hương Hương tiến vào Hồng Hoang Sơn Mạch lần nữa, chạy tới chỗ trời đất biến đổi ban đầu nhưng không thu hoạch được gì. Chỉ có thể lưu lại một con lôi cưu ở lại đây chờ đợi Dương Thiên Lôi.

Nhìn vàng tịch dương đang dần lặn xuống, Đan Thanh Dương không biết làm sao đành thở dài một tiếng, nói:

- Đi thôi, Hương Hương, xem ra lần này Thiên Lôi phải bỏ lỡ rồi.

Lòng tin vốn kiên định của Sở Hương Hương, sau hơn mười ngày chờ đợi, cũng dần dần có chút dao động, nằng lại bắt đầu có chút lo lắng, nhịn không được hỏi:

- Sư phụ, Thiên Lôi... Thực sự không có việc gì chứ?

- Tuyệt đối không có việc gì. Con yên tâm đi, nếu sư phụ đã có thể suy diễn ra hắc không có việc gì thì khẳng định không có việc gì. Nói không chừng còn có thể thu được đại cơ duyên. Hơn nữa lão Vân Bạc Thiên kia cũng đã tính toán qua, Trương Tử Hàm cũng không có bất kỳ nguy hiểm gì, hai người họ rất có thể thu được đại cơ duyên, lúc quay trở về, tu vi chắc chắn tăng cao kinh người, bây giờ con phải lập tức đi vào Huyền Hoàng Kỳ, không cần suy nghĩ nhiều về những chuyện này nữa. Trong lòng không được suy nghĩ gì khác, chỉ chuyên tâm tu luyện, nếu như để Trương Tử Hàm vượt lên trước người...

Đan Thanh Dương nghiêm túc nói, chỉ là nói đến lúc cuối thì trong ánh mắt bỗng nhiên mang chút đùa giỡn mơ hồ.

Quả nhiên, nghe Đan Thanh Dương nói xong, ánh mắt Sở Hương Hương sáng ngời, trầm giọng nói:

- Con biết rồi, sư phụ, con nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, chúng ta đi thôi!

- Ừ.

Đan Thanh Dương hài lòng gật đầu. Ái tình ơi ái tình, đối với những người trẻ tuổi mà nói thì đó quả thật là một lực lượng không thể lường được. Nói ngàn vạn lời cũng không bằng lấy Trương Tử Hàm ra kích một câu liền có hiệu quả tốt hơn hẳn. Dương Thiên Lôi bỏ qua cơ hội lần này, đã khiến Đan Thanh Dương rất phiền muộn, nếu Sở Hương Hương sau khi tiến vào Huyền Hoàng Kỳ lại không thể chuyên tâm tu luyện, thì một sư phụ như lão chẳng phải thê thảm lắm sao.

...

Khi Đan Thanh Dương dẫn Sở Hương Hương chạy về đến Thiên Minh Phong thì các vị trưởng lão khác và các đệ tử được chọn ra đã đợi từ lâu rồi.

Lôi Hoàn hiển nhiên cũng đứng trong đó.

Khi Lôi Hoàn thấy Đan Thanh Dương dẫn một mình Sở Hương Hương tới, tâm trạng hơi khẩn trương của hắn nhất thời trầm tĩnh lại, trong mắt thoáng hiện lên vẻ đắc ý và thâm độc.

Lôi Hoàn hiển nhiên đã biết Dương Thiên Lôi cũng có tư cách tiến vào Huyền Hoàng Kỳ. Điều này khiến cho hắn rất khó chịu. Hắn hi vọng Dương Thiên Lôi tốt nhất ở thêm mấy năm nữa trong Hồng Hoang Sơn Mạch, hoàn toàn bỏ qua tất cả cơ hội khởi động Huyền Hoàng Kỳ rồi hãy trở về. Hắn không hy vọng Dương Thiên Lôi chết ở trong đó, bởi vì như vậy quá tiện nghi cho Dương Thiên Lôi rồi.

Chỉ có để cho Dương Thiên Lôi phải mở mắt trừng trừng nhìn Trương Tử Hàm lao vào lòng hắn như thế nào, và tất cả những nữ nhân bên cạnh Dương Thiên Lôi bị hắn chà đạp như thế nào, tất cả bằng hữu huynh đệ bị hắn làm cho tàn phế rồi mới giết chết, như thế mới có thể giải được nỗi hận trong lòng hắn.

Mặc dù Lôi Hoành được Tiêu Như Mộng tổn hao trăm năm công lực để tẩy kinh phạt tủy cho hắn, tu vi tăng lên một cách đáng sợ, do đó hắn cũng tự tin vượt xa Dương Thiên Lôi, nhưng vài lần liên tục bị Dương Thiên Lôi đả kích, đã để lại trong nội tâm của hắn nỗi ám ảnh cực lớn. Bởi vì mỗi lần, hắn đều tự tin có thể đối phó Dương Thiên Lôi, nhưng mỗi lần đều bị Dương Thiên Lôi chà đạp. Nếu như lần sau vẫn xảy ra tình trạng như vậy thì sao?

Bất quá, hiện giờ thấy Dương Thiên Lôi không đến, Lôi Hoành mới chính thức an tâm hẳn lại.

Một ngày bên ngoài là một năm trong Huyền Hoàng Kỳ. Dương Thiên Lôi chỉ cần bỏ lỡ lần này, thế thì hắn liền có thể bằng vào ưu thế tuyệt đối để vượt qua Dương Thiên Lôi.

166. Chương 152: Khiêu Chiến, Điệu Thấp

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 152: Khiêu chiến, điệu thấp

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ánh mắt của Lôi Hoành âm thầm lướt qua người của Sở Hương Hương, trong đầu bỗng chốc hiện ra vô số hình ảnh hạ lưu. Sắc đẹp của Sở Hương Hương không thua kém Trương Tử Hàm chút nào, chỉ khác nhau ở khí chất mà thôi. Đối với bất kỳ mỹ nữ nào, Lôi Hoành đều muốn mạnh mẽ chiếm hữu, chỉ là trước đây e ngại thân phận và tu vi của Sở Hương Hương nên hắn không dám manh động mà thôi. Nhưng hiện tại, dù là tu vi hay địa vị, hắn cũng không kém hơn Sở Hương Hương, thậm chí còn tốt hơn. Hắn còn sợ gì nữa? Điều quan trọng nhất là, Sở Hương Hương cũng là nữ nhân bên cạnh Dương Thiên Lôi.

Chỉ bằng điểm ấy, Lôi Hoành liền có đủ lý do để chinh phục, chiếm hữu và chà đạp.

Lôi Hoành bất giác lại nghĩ tới Dương Thiên Lôi gợi cảm xinh đẹp, Mộc Tử Vi như một nụ hoa chờ ngày hé nở. Nghĩ đến cảnh tượng từng nữ nhân của Dương Thiên Lôi nhào vào lòng mình, hắn liền “kê động” (cái mà con trai ai cũng biết là thứ gì~~) không thôi...

- Bắt đầu thôi.

Âu Dương Minh trầm giọng nói, cắt đứt những ý nghĩ dâm dục của Lôi Hoành.

Theo lời nói của Âu Dương Minh, Huyền Hoàng Kỳ bỗng chốc bay lơ lửng lên giữa không trung tới trước mặt mọi người, trong thoáng chốc, vô số viên Thuần Dương Đan ào ào bay ra từ tay của bát đại trưởng lão, có mấy triệu đến cả chục triệu viên được trực tiếp đánh vào trong Huyền Hoàng Kỳ.

Tám đệ tử bọ người Sở Hương Hương bỗng cảm thấy có một luồng hấp lực bàng bạc, trực tiếp hút bọn họ vào trong Huyền Hoàng Kỳ.

Dưới sự thôi thúc của một lượng lớn Thuần Dương Đan, Huyền Hoàng Kỳ bỗng chốc khởi động pháp tắc thời gian và không gian, bắt đầu chính thức tu luyện.

...

- Phù.

Dương Thiên Lôi thở phào một hơi dài, ánh mắt ngậy đại chú mục nhìn làn da như bông tuyết của mình, tuy không cảm thấy lực lượng toàn thân được tăng cường chút nào, nhưng Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, lúc này nhục thân của hắn đang có biến hóa kinh người. Thiên trúc cơ thiên trong Huyền Thiên Chân Kinh lần nữa xuất hiện năng lực mạnh mẽ khiến Dương Thiên Lôi phải chấn kinh, vốn chỉ có ý nghĩ thử

xem trạng thái thế nào, hắn bắt đầu tu luyện trong quả cầu năng lượng nhưng không ngờ hiệu quả lại thần kỳ phi thường, chỉ tốn thời gian có mấy canh giờ mà thân thể hắn đã có thể hoàn toàn hấp thu ba loại năng lượng đích thủy, băng, vụ vô cùng dồi dào và tinh thuần

Điều khiến cho Dương Thiên Lô càng cảm thấy bất ngờ chính là khi hấp thu ba loại năng lượng đồng nguyên lần này, thì đồng thời, mỗi một tế bào trong thân thể hắn đạt được sự cân bằng vi diệu, dường như mỗi một tế bào đều tự biến thành một thể hệ, hình thành sự tuần hoàn, có khí tức của sự sống gồm đủ tinh, khí, thần hài hoà và thống nhất.

- Đây là... Đây là Huyền Thiên Chi Thể?

Khi Dương Thiên Lô đang kinh ngạc thì một làn khói xanh từ mi tâm của Dương Thiên Lô tự động bay ra, thân ảnh khuynh quốc khuynh thành của Lăng Hi xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô. Trong đôi mắt tuyệt mỹ của nàng thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn chằm chằm Dương Thiên Lô, nhẹ giọng nói.

Đồng thời, bàn tay nhỏ nhắn long lanh như ngọc của Lăng Hi như nhẹ nhàng nắm lấy tay Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô ngẩng người, trong lòng bất giác run lên, mặc dù bàn tay nhỏ bé của Lăng Hi đích không có chút nhiệt độ nào, dường như không có sinh mệnh vậy, nhưng vẫn khiến Dương Thiên Lô có cảm giác như điện giật.

Bình ổn lại sự kích động trong lòng, Dương Thiên Lô mới nhìn chằm chằm vào gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết của Lăng Hi, trầm giọng hỏi:

- Lăng Hi, sao nàng ra đây?

Đôi chân mày dày đậm của Lăng Hi hơi nhíu lại, căn bản không hề chú ý đến bộ dạng thêm nhỏ dãi của Dương Thiên Lô, dường như nàng đang đắm chìm vào suy tư:

- Huyền Thiên Chân Kinh lại thần kỳ như vậy, có thể khiến nhục thân tự hình thành thể hệ, nếu như...

Dương Thiên Lô nhân lúc Lăng Hi đang ngẩn người suy nghĩ, ánh mắt liền thoắt mái lướt qua toàn thân Lăng Hi, từ gương mặt xinh đẹp rồi đến chiếc cổ ngọc, đến phần ngực, đến chiếc eo nhỏ nhắn, đến đôi chân ngọc ngà tinh tế đang để trần kia.

Đây là lần đầu tiên Dương Thiên Lô nhìn thấy đôi chân đẹp đến như, trơn láng, long lanh, trắng như tuyết, vô cùng tinh xảo, khiến hắn kiềm không được ý nghĩ muốn nắm chặt lấy vào trong tay. Dương Thiên Lô có thể khẳng định, nếu đôi chân ngọc này của Lăng Hi đi đến bất kỳ quốc gia nào, thì chắc chắn rằng toàn bộ đàn ông ở đó đều muốn quỳ dưới chân nàng, liếm mãi không thôi.

Đôi chân nhỏ đang để trần phân nửa kia càng toát lên vẻ đẹp mê người, khiến người ta không ngừng liên tưởng...

- Thiên Lô!

Đang lúc Dương Thiên Lô nhìn nàng đến độ trong lòng như nở hoa thì Lăng Hi bỗng nhiên trầm giọng gọi lên một tiếng, cắt đứt tình trạng mê mẩn đến nuốt nước bọt của Dương Thiên Lô.

- Hả?

Dương Thiên Lô ngẩng đầu, nét mặt đứng đần trở lại, tập trung nhìn đôi mắt tuyệt mỹ của Lăng Hi.

Lăng Hi vừa nhẹ nhàng buông tay Dương Thiên Lô ra vừa trầm giọng nói:

- Nếu có thể, đầu tiên hãy lĩnh ngộ thuộc tính ngũ hành, đồng thời lĩnh ngộ thuộc tính diễn sinh của các thuộc tính đó, ta rất muốn biết, khi người thực sự lĩnh ngộ được thuộc tính ngũ hành và các loại thuộc tính diễn sinh, thì thân thể của người sẽ trở thành thế nào.

Dương Thiên Lô vốn định đổi khách làm chủ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn nhưng khiến hắn phải động lòng kia, nhưng sau khi do dự một lúc, để tránh bị hút khô kiệt lần nữa nên vẫn không dám có hành động gì, hắn liền nói:

- Không phải chứ? Thuộc tính ngũ hành thì không có vấn đề gì, chỉ cần ta muốn thì ngay bây giờ cũng có thể toàn bộ thi triển ra được, nhưng còn thuộc tính diễn sinh thì...

- Đối với người mà nói, không có gì là không thể. Đối với thuộc tính băng, thuộc tính vụ, không phải người đã dễ dàng lĩnh ngộ được sao? Nếu như ta đoán không sai, hẳn là do nguyên nhân trong thân thể người có một sự tồn tại khác. Có nàng ở đó, chỉ cần người có thể tiếp xúc đến một chút năng lượng bốn nguyên của các loại thuộc tính thì người sẽ dễ dàng lĩnh ngộ được.

Dương Thiên Lôi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ài... Lần này chỉ là cơ duyên xảo hợp, tiến vào thế giới băng tuyết này mới có thể tiếp xúc được bốn nguyên của ba loại năng lượng là thủy, băng, vụ, nhưng cái loại năng lượng bốn nguyên không phải muốn tiếp xúc là có thể tiếp xúc được. Đợi đến khi tập hợp đủ loại thuộc tính thì không biết phải đến lúc nào nữa.

Lăng Hi mỉm cười, trầm giọng nói:

- Việc này rất đơn giản.

- Rất đơn giản?

Trong ánh mắt của Lăng Hi thoáng hiện lên vẻ lạnh lùng và kiên định, nhìn chăm chú vào Dương Thiên Lôi và nói:

- Ủ, khiêu chiến, không ngừng khiêu chiến các cường giả đã lĩnh ngộ được các loại thuộc tính đó.

Dương Thiên Lôi không biết nói gì hơn:

- Việc này không tốt lắm đâu nhỉ? Ca ca ta vẫn luôn rất điệu thấp...

Tuy trong xương cốt của hắn tràn đầy nhiệt huyết và lòng hiếu chiến, nhưng cũng không có nghĩa hắn là người hiếu chiến. Nhất là mấy chuyện khiêu chiến này, đối với hắn mà nói thì quá phô trương rồi. Hơn nữa, từ sâu trong nội tâm, hắn không muốn làm ra những chuyện dễ khiến người khác công phần như vậy.

- Đạo tu luyện chính là phải dũng mãnh tiến lên, đó chính là đạo khiêu chiến không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, đó chính là đạo sát sinh, chỉ có không ngừng khiêu chiến và sát sinh thì người mới có thể nhanh nhất trưởng thành, người hãy tự xem xét mà làm. Ta có thể nói rõ cho người biết, một khi người có thể chân chính khống chế thuộc tính chế ngũ hành và thuộc tính diễn sinh của nó, thì người sẽ cảnh giới Phương Thốn Nhục Thân chưa từng có từ trước đến nay, đến ngay cả Nhất Phương Thiên Địa, rất có thể...

Lăng Hi nói đến đây thì bỗng nhiên ngừng lại.

Dường như đến ngay cả nàng ta cũng không dám khẳng định, chỉ là sự suy đoán mà thôi. Dù sao, nàng tuy biết nhiều hiểu rộng nhưng tình trạng đặc thù như Dương Thiên Lôi là lần đầu tiên nàng gặp phải. Hơn nữa, Lăng Hi không thể lý giải được sự thần kỳ của Huyền Thiên Chân Kinh. Mặc dù Dương Thiên Lôi đã nói cho nàng biết tất cả ký tự và ý nghĩa của nó, nhưng thân là cường giả Thần Đạo, nàng cũng chỉ có thể lý giải ý nghĩa bề ngoài mà thôi, không thể tìm hiểu sâu hơn được. Đường như có một màn chắn không thể chạm đến được, ngăn chặn nàng ở bên ngoài.

Dương Thiên Lôi hiếu kỳ hỏi:

- Rất có thể thế nào?

Lăng Hi không trả lời Dương Thiên Lôi mà hỏi ngược lại:

- Người biết thế giới băng tuyết này từ đâu mà có không?

- Dương nhiên biết, khẳng định là cường giả Thần Đạo vận dụng đại thần thông ngưng tụ mà thành.

Dương Thiên Lôi không cần nghĩ ngợi liền nói ra ngay, điều này là do Lăng Hi đã từng nói với hắn. Nhưng cho dù như thế, trong lòng hắn cũng cảm thấy kỳ diệu lạ lùng, đó căn bản là chuyện không thể tưởng tượng được.

Lăng Hi lại hỏi tiếp:

- Không sai. Thế người có biết loại thần thông nào mới có thể hình thành thế giới?

- Cái này... Không biết.

Dương Thiên Lôì thật thà trả lời. Hắn cùng lắm chỉ là một người Hậu Thiên Tinh Giả cấp chín mà thôi, ngay cả niệm lực còn chưa khống chế được, càng huống chi là đại thần thông ngưng tụ thể giới này, điều này căn bản không phải là cái mà hắn có thể lý giải được.

Lăng Hi nói:

- Chỉ có lĩnh ngộ được hai loại pháp tắc không gian và thời gian thì mới có được đại thần thông “tạo vật”. Những cường giả Thần Đạo bình thường tuy có thần thông tạo vật, nhưng không thể ngưng tụ thành thể giới. Để ngưng tụ thành thể giới, ngoại trừ cần có đại thần thông tạo vật ra thì còn phải lĩnh ngộ được chân lý tuần hoàn của một hoặc nhiều loại năng lượng, lúc đó mới có thể ngưng tụ thành thể giới.

- Thể giới băng tuyết này chính là do người có đại thần thông, vận dụng thuộc tính của ba loại năng lượng thủy, băng, vụ, hình thành sự tuần hoàn vi diệu, không ngừng sinh sôi, không ngừng vận chuyển, tự hình thành thể hệ, từ đó ngưng tụ thành thể giới. Chẳng qua, thể giới băng tuyết này chỉ có thể coi là một thể giới nhỏ. Tính đơn nhất của năng lượng không thể giúp nó có được sức mạnh luân hồi, nuôi dưỡng ngàn vạn sinh linh, trở thành đại thể giới chân chính.

- Đại lực Thiên Huyền mà người đang ở chính là đại thể giới chân chính, ngũ hành lưu chuyển, lực đạo luân hồi, mà người...

Lăng Hi nói tới đây thì thoáng dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Sau khi nắm giữ được ba loại năng lượng thủy, băng, vụ, thiên trúc cơ trong Huyền Thiên Chân Kinh có thể giúp người ngưng tụ ra vô số các tiểu tuần hoàn nhỏ bé trong cơ thể. Đã có được đặc trưng của “tiểu thể giới”, nếu người nắm bắt được thuộc tính ngũ hành và thuộc tính diễn sinh của nó thì rất có thể sẽ ngưng tụ thành vô số hình thái ban đầu của “đại thể giới”.

- Không phải chứ?

Dương Thiên Lôì há hốc mồm kinh ngạc, trong cơ thể mình có thể có vô số thể giới? Dương Thiên Lôì biết rõ cái Phương Thốn Nhục Thân mà Lăng Hi nói chính là mỗi một tế bào trong cơ thể. Cơ thể của mình có bao nhiêu tế bào? Như thế chẳng lẽ là có thể hình thành hàng tỉ thể giới ư?

Lăng Hi nói:

- Đây chỉ là suy đoán của ta, tuy không thể khẳng định có thể hình thành đại thể giới hay không, nhưng có thể khẳng định, một khi người thật sự tu luyện thành, uy năng mà người có tuyệt đối sẽ vượt qua sự tưởng tượng mọi người.

- Ta cố hết sức vậy.

Dương Thiên Lôì nhú mày, trầm giọng nói, nhưng hiển nhiên hắn không tán thành việc dùng phương thức khiêu chiến để thu hoạch sức mạnh bốn nguyên của các loại năng lượng mà Lăng Hi nói. Mỗi người đều có kiêng kỵ và sở thích của mình, Dương Thiên Lôì cũng không ngoại lệ. Dũng mãnh tiến lên, hắn có thể làm được. Nhưng không từ thủ đoạn để đạt được mục đích thì hắn không cách nào làm được.

Lăng Hi đương nhiên có thể cảm nhận được cách nghĩ của Dương Thiên Lôì, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cũng không miễn cưỡng, ôn nhu nói:

- Người cứ tiếp tục tiến lên, cấm chế vừa nãy chỉ là để khảo nghiệm sự nhẫn nại và trí tuệ của người, chỉ là người lại dùng thủ đoạn cường hoành bá đạo, trực tiếp phá hủy cấm chế, tuy không có tác dụng khảo nghiệm, nhưng cũng coi như đã qua được khảo nghiệm. Tất cả vẫn phải dựa vào bản thân người.

Lăng Hi nói xong liền hóa thành một luồng khói xanh bay trở vào mi tâm của Dương Thiên Lôì.

- Gào...

Ngay lúc này, tiếng gào rống vang dội của tiểu linh thú từ đằng xa truyền đến, dường như đang kêu gọi Dương Thiên Lôì mau tiếp tục tiến lên.

Dương Thiên Lôì hít một hơi thật sâu, trong mắt loé lên một tia sáng kiên định như băng tinh, thân hình nhoáng lên, tiếp tục chạy băng băng về phía ngọn núi băng nguy nga.

..

Ở sâu trong thế giới băng tuyết, ánh mắt Trương Tử Hàm loé lên tia sáng kiên định, chăm chú nhìn về ngọn núi cao xa xa, nàng giống như tinh linh nhảy múa trong đêm tuyết, thân ảnh tuyệt mỹ kia mang theo từng làn khói sương nhàn nhạt, nhanh chóng chớp động lao người đi, kéo thành từng đạo tàn ảnh.

Trương Tử Hàm đã tiến vào thế giới băng tuyết hơn nửa tháng rồi. Không giống như Dương Thiên Lô, ngay khi nàng vừa mới bước vào đây liền cảm nhận được một luồng khí tức nồng đậm đang kêu gọi mình. Tuy Trương Tử Hàm chưa từng trải qua chuyện như thế này, nhưng nàng lại biết mình đang gặp di tích trong truyền thuyết.

Nếu muốn đi ra khỏi di tích này, một là được người khác giải cứu, hai là chính mình phải vượt qua khảo nghiệm trong di tích và chính thức nhận được truyền thừa của chủ nhân di tích. Bằng không thì chỉ có chết già trong thế giới băng tuyết này mà thôi.

Ngay từ đầu, Trương Tử Hàm còn mang hy vọng Lý Bình Nhi sẽ dẫn cao thủ đến giải cứu mình, nhưng khi nàng vất vả vượt qua cấm chế thứ nhất thì đã qua hết năm ngày rồi, vẫn không thấy có ai đến đây cứu mình, nàng liền từ bỏ hẳn đi ý nghĩ đó.

167. Chương 153: Cản Trở

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 153: Cản trở

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ở đây, muốn đi ra ngoài, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đại khí vận, đại cơ duyên đến thì cũng đồng thời đi kèm theo đại nguy hiểm. Trương Tử Hàm rất rõ về điểm này, một là vĩnh viễn bị vây khốn ở chỗ này, hai là đừng cảm tiến lên, ngoài ra không còn lựa chọn nào khác.

Trương Tử Hàm đương nhiên không muốn bị vây khốn ở chỗ này.

Suốt hơn nửa tháng, Trương Tử Hàm ngoài việc tu luyện thì vẫn luôn điên cuồng tiến tới, cho dù là khó khăn nguy hiểm thế nào cũng đều không thể ngăn trở bước tiến của nàng, nàng cần dùng thời gian nhanh nhất để đến được nơi phát ra lực lượng đang kêu gọi nàng.

Cấm chế tầng thứ nhất, Trương Tử Hàm vô số lần sức cùng lực kiệt ngã nhào trên đất, mỗi khi nàng cho rằng mình sẽ bị mấy loại thực vật thuộc tính băng kia giết chết, thì nàng lại một lần vô ý quay trở lại được, tuy mỗi lần đều bị thương nghiêm trọng, hơn nữa mỗi một lần lại càng nghiêm trọng hơn, nỗi thống khổ tột cùng đó khiến nàng rất muốn bỏ cuộc, thậm chí muốn chết đi cho rồi, thế nhưng mỗi lần nghĩ đến việc chưa tìm thấy Dương Thiên Lô của mình, nàng lại một lần nữa lấy lại dũng khí.

Mỗi một lần nàng xông vào, cho dù nàng cố gắng thế nào thì dường như kết cục cũng đều như nhau, nhưng Trương Tử Hàm không bỏ cuộc.

Trong mỗi một lần chém giết, vết thương của Trương Tử Hàm càng ngày nghiêm trọng hơn, thế nhưng, Trương Tử Hàm lại kinh ngạc phát hiện rằng, dường như sau mỗi một lần bị thương nặng thì nàng càng lĩnh hội sâu sắc thêm đối với thuộc tính băng, hơn nữa tốc độ khôi phục của thân thể rất nhanh, nhanh đến mức nàng khó mà tin được, đến ngay cả tên Dương Thiên Lô biến thái kia dường như cũng không có khả năng phục hồi kinh khủng đến như vậy.

Điều này khiến cho Trương Tử Hàm thật sự tỉnh táo trở lại, dường như tầng cấm chế này sẽ không lấy mạng của nàng mà chỉ muốn khảo nghiệm nàng.

Nghĩ như thế, khi Trương Tử Hàm xông vào lần nữa liền không còn điên cuồng chặt chém những thực vật bằng hệ này, mà là tỉ mỉ quan sát, thận trọng phân tích phương thức và quy luật công kích của các thực vật bằng hệ này, dần dần nàng phát hiện manh mối và sơ hở trong đó, cuối cùng cũng vượt qua được cấm chế tầng thứ nhất.

Sức mạnh kêu gọi kia càng trở nên rõ ràng hơn. Lòng tin của Trương Tử Hàm cũng được nâng cao rất nhiều. Chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, nàng đã có thể đột phá lên cảnh giới Tinh Giả cấp tám rồi.

Nàng không ngừng tiến lên, khi nàng gặp phải cấm chế tầng thứ hai, nàng đã hoàn toàn chìm đắm trong sự thích thú với loại khảo nghiệm này, không còn cảm thấy đau khổ chút nào nữa.

Cấm chế tầng thứ hai đối với Trương Tử Hàm hoàn toàn là cơ hội tu luyện tuyệt hảo.

Ngay khi nàng lần đầu tiên bước vào, quanh thân liền bị năng lượng thuộc tính thủy nồng hậu và tinh thuần hơn trời buộc, không động đậy được một chút.

Trương Tử Hàm điên cuồng vận chuyển tinh thần lực quanh thân, thế nhưng vẫn không động đậy được, chẳng qua, đã có kinh nghiệm của cấm chế tầng thứ nhất, sau khi Trương Tử Hàm thử nghiệm vài lần thì liền bình tĩnh lại, bắt đầu tỉ mỉ cảm ngộ năng lượng thuộc tính thủy đang trời buộc mình, chậm chậm đưa tâm thần của mình đắm chìm vào trong đó.

Tròn một ngày sau, khi nàng thực sự hoà hợp tâm thần của mình và thuộc tính thủy xung quanh thành một thể, đồng thời khi cảm thấy sự lĩnh ngộ đối với thuộc tính thủy của mình đã đến mức cực hạn, thân thể của nàng bỗng nhiên khôi phục lại tự do, giống như cá đang bơi trong nước vậy, không có chút cản trở nào.

Nàng không còn do dự, liền tiếp tục tiến lên, thì đột nhiên năng lượng thuộc tính thủy tinh thuần xung quanh mạnh mẽ biến thành năng lượng thuộc tính băng thuần túy, trong thoáng chốc, Trương Tử Hàm liền biến thành một bức tượng băng, huyết dịch, lông tóc, thậm chí từng tế bào đều trực tiếp bị đóng băng. Luồn khí tức cực hàn kia thì cho dù đã lĩnh ngộ thuộc tính băng cũng không thể chịu đựng được, cũng trong khoảnh khắc này, Trương Tử Hàm lại phát hiện, thuộc tính băng mà mình đã từng lĩnh ngộ, so sánh với thuộc tính băng đang đông cứng mình thì quả là một trời một vực, căn bản không thể nào sánh bằng được.

Bất quá, Trương Tử Hàm không chút hoảng sợ, mặc dù nàng đã hoàn toàn bị đóng băng, thế nhưng thần thức của nàng lại vô cùng tỉnh táo, thậm chí còn tỉnh táo hơn so với bất kỳ lúc nào khác.

Nàng lại lần nữa đắm chìm vào sự lĩnh ngộ đối với khí tức thuộc tính băng xung quanh.

Lần này, nàng tốn hết thời gian đúng ba ngày.

Sau thuộc tính băng, dường như không chút nào ngừng lại, không gian xung quanh Trương Tử Hàm bỗng nhiên xảy ra biến hóa, biến thành một mảnh trời mênh mông mờ mịt, tranh sáng tranh tối, từng tầng sương mù dày đặc bao phủ, căn bản không phân biệt rõ phương hướng, trước mắt chỉ là sương mù và sương mù, tầm nhìn còn kém xa hơn cả trong bóng đêm nữa.

Vụ – một loại thuộc tính thần kỳ có từ thuộc tính thủy diễn sinh ra.

Trương Tử Hàm đã biết rõ mục đích của tầng khảo nghiệm này, chỉ cần nàng lại lần nữa thực sự lĩnh ngộ thuộc tính vụ, nàng tất nhiên có thể thông qua tầng cấm chế này.

Chỉ là, Trương Tử Hàm chưa từng lĩnh ngộ thuộc tính vụ, cũng chưa từng nắm bắt loại thuộc tính này, thậm chí trước đây căn bản chưa từng cảm nhận được bất kỳ khí tức nào của thuộc tính vụ.

Thế nhưng, trong sự bao vây của năng lượng thuộc tính vụ nồng đậm và tinh thuần như thế này, đối với Trương Tử Hàm, đây là thời cơ tốt nhất để lĩnh ngộ thuộc tính vụ.

Chín ngày, vừa tròn chín ngày, đôi mắt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm bỗng nhiên loé lên hai tia sáng, xuyên thấu qua sương mù dày đặc xung quanh, hai tay nhẹ nhàng phát lên, sương mù bên người giống như sống dậy, tự nhiên tách ra thành một con đường.

Trương Tử Hàm kích động nói:

- Ta đã thực sự lĩnh ngộ được ba loại năng lượng thủy, băng, vụ.

Sau khi màn sương mù dày đặc bên người tản ra, xung quanh thân hình kiều diễm của nàng đang vờn quanh từng làn sương nhàn nhạt, có thêm mấy phần khí tức mờ ảo và thần bí. Chỉ cần ý niệm thoáng qua là nàng liền có thể hoàn toàn bao phủ mình trong sương mù dày đặc.

Trương Tử Hàm nhanh chóng di chuyển về phía trước, trong đầu thầm nói:

- Ta đã thông qua cấm chế tầng thứ hai, còn có bao nhiêu tầng nữa?

Lúc này, nàng đã sớm quên đi mục đích của mình là đi tìm truyền thừa của di tích, đi ra khỏi thế giới băng tuyết này, khát vọng trong lòng ngược lại muốn cấm chế càng mãnh liệt hơn.

Nàng hy vọng trở nên mạnh mẽ hơn, bất kỳ thời khắc nào cũng hy vọng mình có thể trở nên mạnh mẽ.

Nàng không muốn sự chênh lệch giữa mình và Dương Thiên Lôi càng lúc càng lớn, đó là kết quả mà nàng không muốn nhìn thấy. Nàng đã từng là sư phụ của Dương Thiên Lôi, nàng rất thích những ngày tháng tràn ngập kinh ngạc và vui vẻ đó. Nàng rất ước ao những ngày tháng đó có thể vẫn được tiếp tục mãi mãi, để nàng có thể thật sự cảm nhận được giá trị của mình.

Thế nhưng tốc độ tiến bộ của Dương Thiên Lôi vượt xa sức tưởng tượng của nàng, mặc dù nàng rất hy vọng Dương Thiên Lôi trở nên cường đại, thế nhưng ở sâu trong nội tâm nàng vẫn lo lắng sự cường đại của Dương Thiên Lôi khiến mình trở nên không là gì cả khi đứng trước mặt hắn.

Đây là sự mâu thuẫn trong lòng nàng.

Cho nên, ý niệm muốn trở nên cường đại của nàng, sau tiến vào Hồng Hoang Sơn Mạch để tu luyện tới nay, nó đã trở thành ý niệm cố chấp của nàng.

Mà bây giờ, nàng gặp được di tích trong truyền thuyết, đây là đại vận khí, đại cơ duyên của nàng, nàng phải nắm bắt thật chặt.

...

Trong lúc Trương Tử Hàm tiếp tục đi về chỗ sâu tận cùng trong băng tuyết, thì Dương Thiên Lôi đã thông qua cấm chế tầng một, bước vào cấm chế tầng thứ hai.

Không chút do dự lo lắng, hắn dễ dàng đi ra khỏi cấm chế tầng thứ hai này bằng khí thể như chẻ tre.

Hắn đi ra, đi ra một cách vô cùng thuận lợi, không gặp bất kỳ cản trở nào.

Thủy? Hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ.

Băng? Hắn đã thực sự nắm bắt trong tay.

Vụ? Chỉ cần hắn nguyện ý là có thể dễ dàng bố trí tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc xung quanh mình.

Không những thế, hắn đã có thể ngưng kết thủy, băng, vụ làm một thể, trong cơ thể hắn đạt được sự cân bằng tuyệt diệu. Sự lĩnh ngộ của hắn đối năng lượng của ba loại thuộc tính này đã vượt quá phạm vi khảo hạch của cấm chế tầng thứ hai rồi.

Khi Dương Thiên Lôi đi ra khỏi cấm chế tầng thứ hai, tiểu linh thú đang ở xa xa nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Dương Thiên Lôi, trong mắt bỗng nhiên loé lên một chút lo lắng giống như con người vậy.

Chủ nhân được truyền thừa chấp nhận là Trương Tử Hàm, còn Dương Thiên Lôi chỉ là tân chủ nhân mà tiểu linh thú chấp nhận mà thôi.

Mặc dù trong lòng tiểu linh thú rất muốn Dương Thiên Lôi được truyền thừa của chủ nhân, nhưng tuyệt đối sẽ không làm như vậy, hơn nữa căn bản làm không được. Cho nên mới để cho Dương Thiên Lôi xông vào trong cấm chế, hoàn toàn là bởi vì lòng nôn nóng muốn tìm kiếm Trương Tử Hàm của Dương Thiên Lôi. Đương nhiên, tiểu linh thú cũng có một chút lòng riêng, nó cũng hi vọng Dương Thiên Lôi có thể thu hoạch trong cấm chế của chủ nhân lưu lại, để nâng cao tu vi.

Băng không, hoàn toàn có thể để cho Dương Thiên Lôi đợi bên ngoài thế giới tại băng tuyết là được.

Nhưng lúc này, tốc độ phá cấm chế của Dương Thiên Lôi hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của tiểu linh thú.

Hiển nhiên, nếu tiểu linh thú không ngăn cản lại, chỉ cần không đến nửa ngày thì cái tên này hẳn là có thể đuổi kịp Trương Tử Hàm. Một khi đuổi kịp nàng, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến bố cục của chủ nhân, gây nên ảnh hưởng xấu đến Trương Tử Hàm.

Tuy chủ nhân đã ngã xuống, nhưng thần niệm mà nàng lại để lại trong thế giới băng tuyết này. Trương Tử Hàm chỉ có thể bằng vào thực lực của bản thân mình mà vượt qua khảo hạch trong từng tầng cấm chế của chủ nhân, thì mới thực sự được sự chấp nhận của chủ nhân, nhận được truyền thừa.

Nếu Dương Thiên Lôi can thiệp vào thì không biết sẽ có hậu quả gì. Điều càng quan trọng hơn là nếu như Trương Tử Hàm thất bại thì có nghĩa là tiểu linh thú vẫn phải thủ hộ trong thế giới băng tuyết này, lại tiếp tục bộ cục trong Hồng Hoang Sơn Mạch, đợi người có đại khí vận, đại cơ duyên đến, khi đó phải cần bao nhiêu thời gian là điều mà tiểu linh thú không thể biết trước được.

Mặc dù như thế nào thì kết quả như thế cũng không phải là điều mà tiểu linh thú muốn nhìn thấy.

Khi chỉ có một tia thần niệm thì có thể mở ra linh trí cho tiểu linh thú, hiện tại đã trải qua mấy ngàn năm thai nghén, đã sản sinh ra linh thể cho nó, tuy bởi vì rất ít tiếp xúc với bên ngoài và các sinh mệnh có trí tuệ, khiến tư duy của nó còn vô cùng đơn thuần, nhưng trí tuệ của nó chẳng thua kém gì người trưởng thành. Giống như một khối đá ngọc chưa được điêu khắc, một khi được phát tình lục đục của trần thế điều khắc lên thì ắt sẽ có được những thành tựu xuất sắc.

- Giờ...

Một tiếng rống to vang trời phát ra từ miệng của tiểu linh thú, toàn bộ thế giới băng tuyết liền run nhẹ lên.

Cùng lúc đó, bỗng nhiên quanh thân Dương Thiên Lôi đích xảy ra dị biến, một đám quái vật do băng tuyết hình thành trong thoáng chốc xuất hiện đầy cả không gian.

Để ngăn cản bước tiến của Dương Thiên Lôi, tiểu linh thú đã khởi động hệ thống phòng ngự của thế giới băng tuyết.

Đương nhiên, chỉ là khởi động hệ thống phòng ngự cấp thấp nhất mà thôi. Bằng không, với tu vi hiện tại của Dương Thiên Lôi thì e rằng sẽ trực tiếp bị đập nát nát, cả vụn thịt cũng không còn.

Chủ nhân của thế giới băng tuyết rốt cuộc có tu vi cao đến cỡ nào, đến ngay cả cường giả Thần Đạo như Lăng Hi cùng nhìn không thấu, thế giới băng tuyết mà nàng ngưng tụ thành tuyết đối vượt ngoài sức tưởng tượng.

Cho dù cường giả Thần Đạo xông vào trong đó thì cũng có thể có đến mà không có về. Hệ thống phòng ngự của nó căn bản vượt xa cấm chế để khảo hạch người truyền thừa.

- Đây là cấm chế tầng thứ ba? Vừa đúng lúc cho ta củng cố tu vi.

Dương Thiên Lôi có chút kinh ngạc, không ngờ cấm chế tầng thứ ba lại đến nhanh như vậy, nhưng lại không sợ hãi chút nào, trong mắt ngược lại loé lên một tia sáng của sự hưng phấn.

Trong thoáng chốc lúc Dương Thiên Lôi lắc thân mình, từng làn khói sương nhàn nhạt liền bay ra từ trên người hắn, khiến cho lúc hắn đạp Lăng Ba Vi Bộ càng trông có vẻ huyền ảo mơ hồ hơn, không thể nắm bắt được.

Trong sự vây công của vô số quái vật băng tuyết, Dương Thiên Lôi lần đầu tiên sử dụng năng lượng của ba loại thuộc tính thủy, băng, vụ trong chiến đấu, mặc dù hắn chưa từng học qua bất kỳ chiêu thức nào có liên quan đến ba loại thuộc tính này, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến sự phát huy của hắn.

Nhất kỹ tinh, bách kỹ thông!

Càng hướng chi, Dương Thiên Lôi căn bản không có chút nào hảo cảm đối với các tinh kỹ thông thường, những thứ đồ chơi khí tràng kia chỉ là rác rưởi trong mắt hắn mà thôi.

Cái mà hắn cần rèn luyện chính là tốc độ phản ứng, tốc độ công kích, lực lượng công kích và các kỹ xảo vận dụng năng lượng của các loại thuộc tính.

Rất nhanh sau đó, Dương Thiên Lôi liền chuyển tâm vào cuộc chiến đấu.

...

Đêm nay.

Trên đỉnh núi cao nhất của ngọn Thiên Tịch Phong của Trảm Không Kiếm Phái bỗng nhiên nổi lên sấm chớp, từng tia chớp cực lớn mang theo uy lực kinh khủng xé rách bầu trời, lần chấn động toàn bộ môn phái.

Linh khí thiên địa cuộn cuộn hội tụ lên đỉnh Thiên Tịch Phong với tốc độ kinh người.

Đồng thời, từng tiếng long ngâm hổ gào vang dội ra từ ngọn Thiên Tịch Phong, hình thành thế chống đỡ lại tiếng sấm vang trời kia.

- Long hổ giao hội, thiên kiếp phá đàn thành anh.

168. Chương 154: Thần Đạo, Nhan Uyên!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 154: Thần Đạo, Nhan Uyên!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Các cao thủ cảnh giới Tiên Thiên bỗng chốc liền biết đang xảy ra chuyện gì. Trong nháy mắt, từng bóng người liền phóng ra từ các ngọn núi lớn, đứng xa xa ngắm nhìn uy thế thiên địa cuộn cuộn, trong lòng tràn ngập sự kinh sợ và ngưỡng mộ.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang ngút trời trực tiếp xé rách hư không, từ ngọn Thiên Tịch Phong phóng thẳng lên trời cao.

- Âm âm...

Từng tiếng nổ vang lên, kích thích vô số năng lượng cuộn lên, khiến cả dãy núi phải run lên, đại địa phải khuất phục.

Kiếm quang kia lại có thể ngang ngạnh xé nát sấm sét khủng bố.

- Ha ha ha...

Đúng lúc này, một tiếng cười lớn cuồng ngạo vang lên từ ngọn Thiên Tịch Phong, một bóng người được ánh sáng bao quanh như mặt trời chói chang chậm rãi bay lên.

Từng đạo kiếm quang khủng bố bay lượn vờn quanh thân người hắn, toàn thân giống một thanh bảo kiếm bay ra khỏi vỏ, quang mang toả ra tứ phía, toát lên uy lực và khí thế khủng bố.

Một kiếm phá trời xanh, vung kiếm diệt lời đình, đây uy lực cỡ nào cơ chứ?

Tám vị Thái thượng trưởng lão như Âu Dương Minh, Đan Thanh Dương, Vân Bạc Thiên... người nào người nấy khiếp sợ mở to mắt nhìn.

Chuyện mà bọn họ lo lắng nhất rốt cuộc cũng đã xảy ra. Hơn nữa lại tới nhanh như vậy, điều càng khủng khiếp hơn là người này lại mạnh mẽ đến mức độ như vậy, thiên kiếp thập tử nhất sinh, khiến biết bao người tu luyện vừa mong mỏi lại vừa sợ hãi, nhưng lại bị hắn một kiếm hủy diệt.

Một kiếm.

Chỉ một kiếm đã có thể đánh tan sấm sét giáng xuống của thiên kiếp.

- Chúc mừng Nhan huynh quang vinh quang thẳng chức làm Phó chủ môn, chúc mừng Nhan huynh quang vinh quang thẳng chức làm Phó chủ môn...

Vô số âm thanh được ngưng tụ bằng pháp lực từ bốn phương tám hướng truyền đến, trong các trưởng lão của ba mươi sáu ngọn núi, phần lớn đều toát ra sự đổ kỵ, bỏng cháy trong mắt mình, vào thời khắc này liền tuyên bố thuận phục trung thành.

Trong Trảm Không Kiếm Phái, đẳng cấp rất nghiêm ngặt, tất cả đều lấy thực lực để nói chuyện. Các đệ tử trong môn phái khi tấn cấp lên cảnh giới Tiên Thiên thì liền có thể được vinh quang thăng lên làm đệ tử chân truyền, có quyền sinh sát đối với đệ tử bình thường trong môn phái, đồng thời cũng có thể được thưởng cho rất nhiều đan dược, bảo vật.

Đạt được cảnh giới Tiên Thiên cấp năm “thiên nhân hợp nhất” thì liền có thể thăng chức lên trưởng lão, ngang hàng với trưởng lão của ba mươi sáu sơn phong. Chỉ cần muốn là có thể tự kiến lập tông sơn, thu nạp đệ tử.

Đạt được cảnh giới Tiên Thiên cấp tám “nê hoàn thượng đan” thì có thể tự động thăng chức lên làm Thái thượng trưởng lão, trở thành nhân vật cao cao tại thượng, tám vị Thái thượng trưởng lão của bọn người Âu Dương Minh đều là cao thủ Tiên Thiên cấp tám.

Còn khi đột phá lên cảnh giới Tiên Thiên cấp chín “phá đan thành anh”, thăng cấp lên cảnh giới Thần Đạo thì có thể trực tiếp thăng chức làm Phó chủ môn, trở thành nhân vật chỉ dưới một người nhưng trên vạn người.

Nhan Uyên, đệ tử thân truyền của chủ môn giáo chỉ tôn Phong Vô Kỵ của Trảm Không Kiếm Phái, thân thể gồm ba thuộc tính kim, mộc, thủy, mười sáu tuổi đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, hai mươi tám tuổi thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên cấp năm “thiên nhân hợp nhất”, trở thành một nhân vật lãnh tụ thế hệ mới của Trảm Không Kiếm Phái, đuổi kịp tứ đại thanh niên cao thủ đang lịch lãm bên ngoài là Đại Tuyết Băng, Trần Phù Sinh, Tử Thoa Hận, Phong Linh Nhi.

Sau khi hần thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên cấp năm, chủ môn giáo chỉ tôn bỗng nhiên tuyên bố nhập thế độ kiếp, để hần trở thành nhân vật nòng cốt chân chính của Thiên Tịch Phong, một mình nắm giữ đại quyền.

Mãi cho đến lúc này, đệ tử này rốt cục cũng bộc lộ sự tài hoa xuất chúng, tâm tư kín đáo của mình, thiên phú trong võ đạo và đại khí vận, đại cơ duyên của hần khiến tám vị Thái thượng trưởng lão cũng phải chấn kinh.

Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã có thể dậy sóng ngút trời trong Trảm Không Kiếm Phái, võ đạo của hần vô cùng hanh thông, dũng mãnh tinh tiến, đồng thời trắng trợn mua chuộc lòng người trong Trảm Không Kiếm Phái, dùng hết mọi thủ đoạn để thu phục vô số đệ tử dưới trướng của bát đại Thái thượng trưởng lão và trưởng lão của các ngọn núi lớn, đồng thời cũng biến họ thành những kẻ trung thành liều chết dưới trướng của hần.

Bát đại Thái thượng trưởng lão tuy rất muốn xử tội tên đệ tử này, thế nhưng lại không nắm được cán của hần. Hơn nữa lại vương phải hần là đệ tử thân truyền của chủ môn giáo chỉ tôn, không thể dùng mạnh được, chỉ có thể nhẫn nhịn và nhẫn nhịn, đến khi nhẫn không được muốn bùng phát ra thì lại phát hiện tu vi của tên đệ tử này đã vượt qua bọn họ.

Cũng may, mười năm trước, tên đệ tử này tuyên bố bế quan, mới khiến Trảm Không Kiếm Phái tạm thời bình lặng trở lại, khôi phục lại một chút sinh khí.

Điều khiến mọi người phải khiếp sợ chính là, tên đệ tử này bế quan mười năm lại có thể đột phá Tiên Thiên, bước vào cảnh giới Thần Đạo mà tất cả người tu luyện đều tha thiết ước mơ, trở thành nhân vật cường đại chân chính trong Trảm Không Kiếm Phái.

Mà lúc này, hần chỉ mới có chín mươi tám tuổi thôi, với độ tuổi như vậy đã có thể bước vào Thần Đạo thì hiển nhiên là thiên tài trong thiên tài của toàn bộ giới tu luyện này.

- Chúc mừng Nhan huynh thăng cấp lên cảnh giới Thần Đạo, chúc mừng Nhan huynh vinh quang thăng chức Phó chủ môn.

Nghe từng tiếng hô hào đại biểu cho sự quy thuận và đầu nhập ấy, tám vị Thái thượng trưởng lão của bọn người Âu Dương Minh bất đắc dĩ phải thở dài một tiếng, bọn họ hiểu rõ, sau ngày hôm nay, Trảm Không

Kiểm Phái lại không có ngày nào được bình yên.

Trừ phi chương giáo chí tôn độ kiếp trở về, hoặc tứ đại cao thủ Đại Tuyết Băng, Trần Phù Sinh, Tử Thoa Hận, Phong Linh Nhi đang kinh lịch bên ngoài trở về, thì mới có thể trấn áp người này. Còn về mấy lão già đã sớm bước vào Thần Đạo từ lâu trong môn phái, bây giờ không biết đang tiềm tu ở một tinh cầu nào đó, căn bản không thể trông cậy gì được.

- Ha ha ha...

Nhan Uyên cười một tiếng dài, sau đó trầm giọng nói:

- Vinh quang thăng chức Phó chương môn, rốt cục ta cũng đã vinh quang thăng chức Phó chương môn, ha ha ha... Xem ra trong lòng của một số người không thoải mái đúng không?

Nhan Uyên không cần nhờ vào phi kiếm cũng đã có thể lơ lửng giữa không trung, thể hiện thực lực chân chính của cảnh giới Thần Đạo mà hắn vừa thăng cấp lên. Chỉ là, tất cả mọi người đều không ngờ, câu đầu tiên mà Nhan Uyên nói lại đầy khiêu khích và cuồng ngạo như thế.

Bỗng nhiên Nhan Uyên lại lớn tiếng nói tiếp:

- Một đám phế vật. Từ khi sư phụ nhập thể độ kiếp tới nay, các ngọn núi lớn trong môn phái ta đều tự chấp chính, bảo thủ cổ hủ, không có chí tiến thủ kiên định, không có lòng tranh hùng tranh bá, bệnh đã vào tận xương cốt, chỉ còn kéo dài chút hơi tàn, các đệ tử trong môn phái càng ngày càng yếu kém, vô số thiên tài bị mai một, rất nhiều tài nguyên bị lãng phí.

- Nếu lại bị các người tiếp tục kéo dài như vậy thì sớm muộn cũng phải rơi xuống thành môn phái nhị lưu, tam lưu. Nhan Uyên ta, thân là đệ tử thân truyền của sư phụ, tuyệt không cho phép tình trạng này tiếp tục kéo dài. Ai dám cản trở ta, giết không tha.

- Giết không tha. Giết không tha...

Ba chữ tràn ngập khí thế sát phạt, vô cùng cuồng ngạo vang dội giữa những ngọn núi, giống như chuông sớm trống chiều, trực tiếp đập vào tim của mọi người, kèm theo đó là uy lực khủng bố bao trùm phương viên mấy trăm dặm tỏa ra từ người Nhan Uyên, khiến cho không ai dám hoài nghi lời nói của hắn.

Lúc chỉ mới là Tiên Thiên cấp năm, hắn đã dám khiêu khích bát đại trưởng lão, khơi dậy sóng to gió lớn trong Trảm Không Kiếm Phái, lúc này hắn đã thăng cấp lên cảnh giới Thần Đạo thì còn sợ gì nữa chứ?

- Nhan Uyên, đừng vội ngông cuồng, người muốn như thế nào?

Khí huyết trong người Âu Dương Minh sôi lên sùng sục, thân là người đứng đầu trong bát đại Thái thượng trưởng lão, thay thế cho chức vị chương môn, từ trước đến nay địa vị tôn quý, chưa từng đã bị sỉ nhục như vậy? Nhan Uyên tuy không nói rõ tên ai, nhưng trong toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái, ngoại trừ các đệ tử mới thăng cấp ra, thì ai cũng đều biết, phế vật mà Nhan Uyên vừa nói chính là bát đại Thái thượng trưởng lão.

Giọng nói của Nhan Uyên như thanh lợi kiếm, lớn tiếng hỏi:

- Ngông cuồng? Âu Dương Minh, ta hỏi ngươi, như thế nào là võ đạo?

Âu Dương Minh cả giận nói:

- Hừ! Vấn đề đơn giản như vậy đích, người tu luyện nào mà không biết?

Nhan Uyên lại hỏi tiếp:

- Người nào mà không biết? Được, thế thì ta hỏi ngươi, phải làm sao mới có thể dưỡng mãnh tinh tiến trong võ đạo?

Âu Dương Minh hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không thèm trả lời, bất quá, Nhan Uyên hiển nhiên cũng không chờ đối phương trả lời, sau đó liền nói từng chữ như dao:

- Không lẽ là bảo thủ theo nếp cũ, tự bó mình vào khuôn, sợ trước lo sau, rụt rè nhút nhát? Từ sau khi sư phụ ta nhập thể độ kiếp, các người đã làm được gì? Ma Vực không cho đi, lịch duyệt cũng không cho đi,

xung đột lại nhẫn nhịn, ủy khuất mà chấp nhận, ăn nói khép nép với bên ngoài, còn nội bộ thì lại nghiêm khắc, đến ngay cả đi Hồng Hoang Sơn Mạch để tu luyện cũng phải kết bè kết đội, sợ sệt xảy ra sơ sẩy. Ta hỏi người, hỏi tám vị Thái thượng trưởng lão các người, đây là tinh thần võ đạo của các người đấy ư? Cổ hủ!

- Võ đạo là đi ngược lại ý trời, tranh đấu với số mệnh, chống lại với trời, cần phải tâm vô tạp niệm, ý chí kiên định, vượt mọi chông gai, kiên cường bất khuất, dũng cảm tiến tới. Nếu không có đại trí tuệ, đại nghị lực, đại dũng khí, đại vận khí, thì sao có thể thành tựu được? Hừ, cho dù là thiên tài, nếu để trong tay những lão già ngoan cố các người thì cũng sẽ bị mai một đi, mất đi tâm huyết, trở thành kẻ giả áo túi cơm, là phế vật.

Lời nói của Nhan Uyên vô cùng sắc bén, không chút lưu tình, mỗi một câu, mỗi một chữ, đều như sấm dậy vang vọng trong lòng mọi người. Bát đại Thái thượng trưởng lão, ngoại trừ sắc mặt Đan Thanh Dương còn tốt một chút ra, bảy vị Thái thượng trưởng lão còn lại ai cũng nổi giận bừng bừng, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

- Hừ!

Âu Dương Minh hừ lạnh một tiếng, tức giận nói tiếp:

- Chư vị nghe ta nói một câu, nghìn vạn lần không nên bị tà thuyết của Nhan Uyên mê hoặc, đi lầm đường lạc lối. Cơ nghiệp mấy nghìn năm của môn phái chúng ta không thể bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Chương giáo chí tôn trước khi nhập thế độ kiếp, đã từng cố ý dấn dõ, đại kiếp nạn của môn phái chúng ta sắp giáng xuống, chỉ có chuyên tâm nghiên cứu, cẩn thận chặt chẽ, nhẫn nhục để gánh trách nhiệm lớn lao, thì mới có thể vượt qua kiếp nạn này. Ta cùng với các vị Thái thượng trưởng lão, các vị trưởng lão chính là đang nghe theo ý nguyện của chương giáo chí tôn, để môn phái chúng ta ẩn nhẫn đến nay. Chúng ta đặt ra quy củ nghiêm khắc, lúc nào cũng cẩn thận, ước thúc môn hạ đệ tử, đây chỉ là kế quyền biến tạm thời, lấy đại cuộc làm trọng. Chúng ta ẩn nhẫn, chính là để bảo tồn lực lượng, ngày sau, khi chương giáo chí tôn cùng với tứ đại thanh niên cao Đại Tuyết Băng, Trần Phù Sinh, Tử Thoa Hận, Phong Linh Nhi trở về, thì chúng ta liền có thể bay lượn trên chín tầng trời.

- Hơn nữa, năm đó nếu không phải Nhan Uyên dùng thủ đoạn vô sỉ, cưỡng ép thu nạp các thiếu niên thiên tài vào môn hạ của hắn thì Trảm Không Kiếm Phái của chúng ta sao lại trở nên như ngày hôm nay?

Nhan Uyên lạnh giọng nói:

- Ha ha ha... Tà thuyết mê hoặc? Ta lại muốn biết, rốt cuộc là ai đang tà thuyết mê hoặc người khác. Nếu ta nhớ không lầm, năm đó số đệ tử thiên tài mà ta lung lạc dưới trướng của các người chỉ có phân nửa thôi? Lưu lại cho các người một nửa, không hề thu hết vào môn hạ của ta?

- Người còn có mặt mũi nói vậy sao?

Nhan Uyên nhắc tới việc này, Âu Dương Minh tức giận muốn thổ huyết, nhưng Nhan Uyên lúc này đã không còn là người mà hắn có thể chống lại. Huống chi Nhan Uyên đã tự động thăng chức làm Phó chương môn, thân phận địa vị đều cao hơn hắn một bậc, chỉ mỗi tu vi của Nhan Uyên thôi cũng đủ để trấn áp bát đại Thái thượng trưởng lão bọn họ rồi. Muốn dùng sức mạnh, hiển nhiên không thể được.

Nhan Uyên nông cuồng nói:

- Phỉ lời với các người, quả thực như đàn gảy tai trâu, tất cả các đệ tử Thiên Tịch Phong nghe lệnh, hãy để cho bọn hắn thấy được cái gì mới gọi là dũng mãnh tinh tiến!

Âm thanh vừa dứt, từng tiếng xé gió vang lên, trong phút chốc, gần trăm thân ảnh, chân đạp phi kiếm, bay lên từ Thiên Tịch Phong.

Ngự kiếm phi hành, chỉ có tu vi từ cảnh giới Tiên Thiên cấp năm “thiên nhân hợp nhất” trở lên mới có thể làm được.

- Tham kiến Nhan phó chương môn.

Gần một trăm âm thanh đồng thời vang lên, bùng phát như núi như biển, quần sơn run chuyển, đại địa khuất phục.

Nhìn thấy cảnh này, không chỉ tất cả đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái đều há hốc mồm chết lặng, mà ngay cả trưởng lão của ba mươi sáu ngọn núi và bát đại Thái thượng trưởng lão cũng đều vô cùng khiếp sợ, mặt mày xám ngoét.

Gần một trăm cao thủ Tiên Thiên cấp năm là khái niệm gì kia chứ? Hơn nữa điều càng kinh người hơn nữa chính là những cao thủ này lại là những thiếu niên thiên tài mà năm đó Nhan Uyên đã cướp đi từ tay bọn họ. Những thiếu niên thiên tài dưới trướng bọn họ vào năm đó có tu vi tương đương với những tên đệ tử này, còn bây giờ đạt cảnh giới gì kia chứ?

Căn bản không cùng một đẳng cấp.

Đây mới chính là điều thực sự khiến cho bọn họ phải khiếp sợ.

Nhan Uyên lạnh giọng nói:

- Ha ha ha... Sự thực sẽ chứng minh tất cả. Giờ ngọ ngày mai bỉ nhân sẽ thiết yến trong đại điện Thiên Tịch Phong, tu vi từ Tiên Thiên cấp năm trở trên đều có thể tham gia.

Sau khi nói xong, thân hình của hắn liền vô thanh vô tức biến mất trong hư không.

169. Chương 155: Gặp Lại Tử Hàm

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 155: Gặp lại Tử Hàm

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Người...

Âu Dương Minh còn muốn nói gì đó, thế nhưng lại căn bản không tìm được lý do nào để phản kích, chỉ là hắn tuyệt đối không để cho Trảm Không Kiếm Phái bị Nhan Uyên khống chế, cố nén lửa giận trong lòng, Âu Dương Minh trầm giọng nói:

- Giờ ngọ ngày mai, bốn nhân và các vị Thái thượng trưởng lão sẽ thiết yến trên Thiên Minh Phong, cung nghênh chư vị tham gia. Hy vọng chư vị phân rõ phải trái, tất cả lấy đại cuộc làm trọng. Các vị Thái thượng trưởng lão khác, xin mời đến Thiên Minh Phong trò chuyện.

...

Biến đổi lớn rõ ràng của Trảm Không Kiếm Phái không hề ảnh hưởng đến Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm đang ở trong thế giới băng tuyết.

Dưới sự điều khiển của tiểu linh thú, Dương Thiên Lôi đã săn giết vô số quái vật băng tuyết, tốc độ, thân pháp và sự vận dụng năng lượng cũng trở nên thuần thục hơn, nhưng điều Dương Thiên Lôi cảm thấy kỳ quái chính là mỗi khi hắn có thể dễ dàng ứng phó thì quái vật băng tuyết xung quanh sẽ như nước lên thuyền lên, trở nên lợi hại hơn, khiến cho Dương Thiên Lôi hết lần này đến lần khác phải khiêu chiến với sự cực hạn của mình.

Hơn nữa, mỗi khi thể lực của Dương Thiên Lôi tiêu hao nghiêm trọng, cảm giác không thể kiên trì được nữa và buộc phải lui phía sau, thì những con quái thú ở xung lại không ngăn cản, cũng sẽ không đuổi theo, dường như có một giới tuyến vô hình nào đó, chỉ cần Dương Thiên Lôi không bước vào trong đó thì sẽ không bị quái thú công kích.

Nhưng cũng chính vì như vậy, ngược lại khiến Dương Thiên Lôi thực sự an tâm, hiển nhiên thế giới băng tuyết này có sự điều khiển vô cùng nhân cách hoá. Nơi đây sẽ không đưa hắn vào chỗ chết. Nếu đã như vậy, Trương Tử Hàm là người sở hữu đại vận khí, đại cơ duyên thì tình hình sẽ lạc quan hơn hắn mới phải.

Nghĩ như thế, Dương Thiên Lô liền hoàn toàn chìm đắm trong chiến đấu, không ngừng tôi luyện thân pháp, tốc độ, sức mạnh và sự vận dụng các loại năng lượng của mình.

Thời gian từng ngày trôi qua, Dương Thiên Lô không những đã khống chế được kỹ xảo vận dụng thủy, băng, vụ trong chiến đấu, hơn nữa còn tiến thêm một bước củng cố lực lượng ngũ hành của các thuộc tính khác. Khi thi triển Ngũ Hành Đại Luân Hồi thì không kém gì so với Ngũ Hành Chi Thể của Sở Hương Hương.

...

Trương Tử Hàm nuốt vào viên bách thảo đan cuối cùng trên người, nhìn ngọn băng phong gần ngay trước mắt, nàng lại lần nữa bước đi một cách kiên định. Lúc này dù là thân thể hay tinh thần của nàng cũng đều ở vào trạng thái vô cùng mệt mỏi, nhưng nàng vẫn cứ kiên trì, ánh mắt của nàng càng trong sáng hơn bất kỳ thời khắc nào khác trong quá khứ, nhưng cũng đồng thời lạnh giá hơn bất kỳ thời khắc nào khác trong quá khứ. Cái lạnh này không phải là sự lạnh lùng trong tình cảm, mà là sự giá lạnh của khí tức băng tuyết. Khí chất cả người nàng dường như đã xảy ra biến hóa vô cùng lớn chỉ trong hơn hai mươi ngày ngắn ngủi.

Trước đây nàng như một đoá sen trắng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, ôn nhu và quyến rũ như dòng nước. Còn hiện tại, ngoài vẻ ôn nhu như dòng nước ra thì còn có thêm một chút khí tức của băng tinh và sự hư ảo của khói sương. Khí chất toàn thân đích vô hình trung càng thêm thần bí và linh khí.

Trương Tử Hàm chăm chú nhìn đỉnh núi băng nguy nga, trong lòng kiên định nói:

- Viên bách thảo đan cuối cùng, ta nhất định có thể thông qua tất cả khảo nghiệm.

Cuối cùng, khi nàng tổn hao đến một chút khí lực cuối cùng để thông qua cấm chế sau một lần nữa, một quang sáng lấp lánh bao trùm lấy thân thể của nàng, thân ảnh của nàng liền biến mất trong hư không, đến khi xuất hiện trở lại thì nàng phát hiện mình đã tiến vào một không gian tuyệt mỹ như trong một giấc mộng.

Một thế giới điêu khắc bằng băng là chủ thể cấu thành không gian này. Hư vô mờ ảo, từng làn sương khói như mộng như ảo bay vờn quanh trong khắp không gian, tựa như tiên cảnh. Quanh thân nàng là năng lượng thuộc tính thủy nồng đậm đến mức không thể tưởng tượng được, Trương Tử Hàm cảm thấy mỗi một lần hô hấp của mình đều có năng lượng thủy thuộc tính cuộn cuộn chảy vào trong cơ thể nàng.

Điều càng khiến cho nàng kinh ngạc chính là, ngay khi Trương Tử Hàm vừa tiến vào không gian này, một tia thần niệm liền bỗng nhiên xuất hiện trong đầu nàng.

Nàng đã thông qua vô số khảo hạch trong thế giới băng tuyết, nàng đã được chủ nhân thế giới băng tuyết chấp nhận, và nàng sắp sửa nhận được truyền thừa của chủ nhân thế giới băng tuyết.

Một luồng năng lượng mềm mại, nhẹ nhàng nâng thân thể của nàng lên, chậm chậm bay tới trung tâm của không gian mộng ảo này, Trương Tử Hàm liền tự động hiểu ý mà khoan chân ngồi xuống, nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, một tia sáng màu băng lam bỗng nhiên xuất hiện phía trên Trương Tử Hàm, ngưng tụ thành một thân ảnh hư ảo tuyệt mỹ, hoàn toàn bao phủ lấy Trương Tử Hàm.

Những nốt nhạc mờ ảo thần kỳ nhẹ nhàng vang lên trong đầu Trương Tử Hàm, nàng nhìn thấy từng hình ảnh kỳ dị lướt qua, đó là một thế giới băng tuyết mênh mông không bờ bến, nàng dường như trở thành chủ nhân của thế giới băng tuyết kia, chỉ cần ý niệm của nàng khẽ động là liền có thể thu hết tất cả thông tin của thế giới băng tuyết vào trong đầu của nàng. Ý niệm khẽ động thì liền có thể đóng băng ngàn dặm, tuyết rơi vạn, tâm thần khẽ run thì liền có thể khiến ba đào cuộn cuộn, sóng biển ngút trời

Cảm giác thần kỳ này, dường như bản thân mình trở thành một vị thần minh chân chính, có uy lực cực lớn, có thể huỷ diệt cả thiên địa.

Đúng lúc này, Trương Tử Hàm nhìn thấy chính mình. Đúng vậy, nàng nhìn thấy một bản thân mình, giống y như đúc. Chỉ là, khí tức toả ra từ trên người của chính mình đó hơn gấp ngàn vạn lần. Nàng mới chính là chủ nhân thực sự của thế giới băng tuyết này.

Sau đó toàn bộ thế giới băng tuyết bỗng nhiên tan biến, Trương Tử Hàm nhìn thấy chính mình kia bỗng nhiên hóa thành một luồng sáng màu băng lam chui vào trong mi tâm.

Trong khoảnh khắc này, ba loại năng lượng đồng nguyên thủy, băng, vụ trong cơ thể Trương Tử Hàm bỗng nhiên điên cuồng tăng lên, gần như trong vô ý thức, một loại tâm pháp tu luyện liền xuất hiện trong đầu nàng, ba loại năng lượng thủy, băng, vụ, bỗng nhiên bắt đầu tuần hoàn theo một phương thức kỳ dị trong cơ thể nàng.

Khi Trương Tử Hàm chợt bừng tỉnh lại từ giấc mộng huyền ảo kia, đôi mắt tuyệt mỹ của nàng trong thoáng chốc toả ra hai luồng ánh sáng băng lam lấp lánh, ở sâu trong hai tròng mắt tựa hồ có một làn sương khói bay lượn vờn quanh, nàng rõ ràng cảm ứng được trong cơ thể của mình đã xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Từng Đám huyết khiêu kỳ dị, những huyết khiêu mà nàng chưa từng cảm ứng được, cũng chưa từng tu luyện qua, lại xuất hiện vô cùng rõ ràng trong đầu nàng một cách dị thường, trong mỗi một huyết khiêu dường như đã hoà nhập vào năng lượng bốn nguyên thuộc tính thủy vô cùng vô tận. Hơn nữa, nó chậm chậm lưu chuyển trong đó bằng một phương thức kỳ dị, khi thì hóa thành băng tuyết, khi thì hóa thành sương mù dày đặc, lưu chuyển không ngừng, sinh sôi không ngừng.

Thân thể vốn đang mệt mỏi của nàng vào lúc này dường như có được sức mạnh vô cùng vô tận. Nàng chưa bao giờ cảm thấy mình cường đại đến thế.

- Di, đây là?

Ngay khi Trương Tử Hàm mở mắt ra liền nhìn thấy một hạt châu toả ra ánh sáng màu xanh thẫm đang lơ lửng trước mặt mình.

- Ô ô...

Đúng lúc này, một tiếng kêu kỳ quái bay vào tai của Trương Tử Hàm, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, nàng nhìn thấy một con vật nhỏ bé dễ thương toàn thân trắng muốt toả ra ánh sáng băng tinh, chỉ là nàng đồng thời cũng nhìn thấy được một thân ảnh quen thuộc mà cho dù thế nào nàng cũng không ngờ lại xuất hiện ở đây.

Hắn cười xấu xa, đôi mắt đen láy, toát lên sự dịu dàng mà nàng chưa từng cảm nhận qua.

Trong khoảnh khắc, trong đôi mắt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm nhất thời tỏ ra vô cùng kích động, thân thể không kiềm được run lên một chút, sau đó, thân thể của nàng giống như sương khói, nhanh như chớp lao về phía người đó.

- Ô...

Một tiếng kêu thảm tử từ miệng của tiểu linh thú phát ra, con vật bé nhỏ đáng yêu kia trực tiếp bị người nào đó hất văng ra khỏi vai, bị vất đi như ném một túi rác.

Trong lòng tiểu linh thú vô cùng ủy khuất, nhưng khi nhìn thấy hai người đang ôm chăm lấy nhau kia, tiểu linh thú lại biết điều nấp sang một bên, không dám lên tiếng.

Đối với vị tân chủ nhân này, nó vừa yêu lại vừa hận, phải biết rằng, sau khi nó nhìn thấy Trương Tử Hàm thông qua khảo hạch, liền lập tức triệt tiêu tất cả cấm chế, trực tiếp gọi Dương Thiên Lôi đến đây, nhưng không ngờ Dương Thiên Lôi vừa nhìn thấy nó là liền cho nó một trận đòn.

Không những thế, còn mắng cho nó một trận đầu tặc mặt tối.

Không phải bản thân nó muốn tốt cho hai người bọn họ sao? Nhưng tiểu linh thú lại không có cách nào giải thích, vị tân chủ nhân này căn bản không hiểu nó nói cái gì. Cuối cùng, khi tiểu linh thú dùng hết mọi cách giúp Dương Thiên Lôi hiểu rằng nó sẽ lập tức dẫn hắn đi gặp Trương Tử Hàm, thì cái tên kia mới khen ngợi nó một hồi.

Nhưng còn bây giờ thì sao? Cái tên tân chủ nhân hèn mọn này qua cầu rút ván, quả thực khiến tiểu linh thú buồn phiền muốn chết được.

Nhưng để tránh lại bị đập dẹp lép lần nữa, tiểu linh thú chỉ có ngoan ngoãn nấp sang một bên, trừng đôi mắt ủy khuất nhìn hai người dường như đang rất kích động kia.

Trương Tử Hàm ôm chặt lấy Dương Thiên Lô giờ đã cao hơn mình một chút, áp gương mặt mình lên vầng ngực tuy không rộng nhưng ấm áp và an toàn của hắn, cảm thụ đôi tay hắn dùng sức siết chặt lấy mình như muốn hoà nhập mình vào cơ thể hắn, một cảm giác hạnh phúc thực sự dâng tràn trong trái tim của Trương Tử Hàm.

Nàng nghĩ tới tất cả các khả năng, chỉ không ngờ Dương Thiên Lô lại một thân một mình xuất hiện trước mặt mình trong thế giới băng tuyết này.

Sự mơ hồ, bàng hoàng, bất lực khi mới bước vào thế giới băng tuyết, thông qua từng tầng khảo nghiệm, đối mặt với từng tình huống nguy hiểm gần như bức nàng đến tuyệt cảnh, mỗi khi nàng muốn từ bỏ thì chính hắn đã cho nàng dũng khí và niềm tin vô hạn. Nàng không biết hắn làm sao đến được đây, nhưng nàng lại biết, hắn đã xông vào nguy hiểm khôn cùng, vì nàng mà đến. Nếu không thì giờ này khắc này, nàng nhìn thấy sẽ không phải là Dương Thiên Lô, mà là vô số cao thủ của Trảm Không Kiếm Phái.

Là xúc động, hay là hạnh phúc, Trương Tử Hàm không biết nữa, chỉ có điều nước mắt của nàng không chịu nghe lời, cứ chảy xuống.

Dương Thiên Lô cảm thụ thân thể mềm mại đang run nhè nhẹ của Trương Tử Hàm, nhẹ giọng nói bên tai nàng:

- Thân ái, đừng khóc.

Hắn cứ như vậy ôm Trương Tử Hàm thật chặt vào lòng, cảm thụ sự đẩy dạn và săn chắc của hai gò núi đôi, nhè nhẹ vỗ về chiếc eo mảnh khảnh và đôi mông săn chắc, mặc dù cảnh tượng uỷ mị này có sự mê hoặc trí mạng đối với hắn, nhưng lúc này đây, trong lòng Dương Thiên Lô lại không có bất kỳ ý nghĩ dung tục nào, tràn ngập trong trái tim hắn bây giờ chỉ có sự yêu thương và một chút tình cảm mà hắn chưa từng thể nghiệm qua.

Hắn muốn che chở nàng suốt đời suốt kiếp, hắn muốn giờ khắc này có thể vĩnh viễn cứ mãi thế này. Hắn chưa từng cảm nhận nội tâm của mình rõ ràng đến như vậy, cũng chưa từng nhận thức về phân lượng của Trương Tử Hàm trong lòng mình rõ ràng như vậy.

Không biết ôm nhau được bao lâu, Trương Tử Hàm bỗng nhiên đỏ mặt, nhẹ nhàng vùng ra khỏi vòng tay của Dương Thiên Lô, nhìn gương mặt ngày càng trở nên anh tuấn và thành thực kia, nhẹ giọng nói:

- Người... Giương lên đừng người ta rồi.

Dương Thiên Lô xấu hổ nói:

- Khụ khụ khụ... Chỉ là phản ứng sinh lý thôi.

Lần này hắn thực sự không có nói dối, trong lòng hắn quả thực không có bất kỳ ý nghĩ dung tục và ham muốn quá đáng nào. Chỉ là, ôm một thân hình thiên kiều bá mị trong một lúc lâu như vậy, ngửi thấy mùi hương nữ làm say lòng người như vậy, mặc dù trong lòng hắn không có ý nghĩ gì, nhưng thân thể vẫn bị kích thích khiến hormone tăng cao, tự nhiên sẽ biểu hiện ra thể mạnh của đàn ông.

Thế nhưng, giờ này khắc này, Trương Tử Hàm không nói còn đỡ, câu này vừa nói ra thì lại có phản ứng thật. Nhất là khi Trương Tử Hàm nói câu này còn đỏ ửng cả khuôn mặt nhỏ nhắn, hơn nữa đây là lần đầu tiên nàng lộ ra vẻ ngây thơ của một cô gái nhỏ trước mặt Dương Thiên Lô, lại dùng từ “người ta”, cái từ “người ta” này thiết là ghê gớm, nhất thời khiến Dương Thiên Lô vô cùng kích động, chỉ thấy ngoài chỗ kia của hắn đang trở nên cứng ngắt ra thì toàn thân lại như tê dại, mềm nhũn.

- Ô ô...

Đúng lúc này, tiểu linh thú không biết điều, lại chạy tới giữa hai người, cắt đứt khung cảnh kiều diễm ấy, đôi mắt linh động nhìn chăm chăm Trương Tử Hàm, một móng vuốt lại chỉ vào hạt châu mà xanh thẫm đang lơ lửng trong không trung.

- Một con thỏ nhỏ bé thật đáng yêu.

Trương Tử Hàm lúc này mới quan sát kỹ lại tiểu linh thú lần nữa, cuối người cuối định ôm tiểu linh thú lên. Chỉ là khi còn chưa ôm được nó thì lại bị Dương Thiên Lô một cước đánh văng đi.

- Ô ô...

Tiểu linh thú bất mãn gào lên với Dương Thiên Lôi hai tiếng, chỉ là khi nhìn thấy ánh mắt hung bạo của Dương Thiên Lôi, nhất thời nhóng đầu thẳng lên, ánh mắt nhìn sang Trương Tử Hàm, vẫy vẫy móng vuốt, lần nữa kêu Trương Tử Hàm.

Sau khi Trương Tử Hàm trừng mắt liếc Dương Thiên Lôi một cái, mỉm cười nói với tiểu linh thú:

- Người... Muốn ta lấy hạt châu kia?

- Ô ô...

Tiểu linh thú gật đầu liên tục.

Sau khi Dương Thiên Lôi tiến vào không gian này liền phát hiện hạt châu thần kỳ này, chỉ từ khí từ của nó phát ra, Dương Thiên Lôi cũng có thể cảm ứng được sự cường đại của nó.

170. Chương 156: Thủy Nguyên Châu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 156: Thủy Nguyên Châu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương Tử Hàm nhẹ nhàng vươn tay ra, chậm rãi chộp tới hạt châu, ngay trong thoáng chốc khi tay của nàng tiếp xúc với hạt châu, ánh sáng băng lam chói lòa bỗng nhiên trở nên mãnh liệt hơn trăm nghìn lần, khiến Dương Thiên Lôi nhin không được phải nhắm mắt lại.

Thế nhưng lại không hề có một chút ảnh hưởng nào đến Trương Tử Hàm, nàng cảm nhận một khí tức vô cùng thân thiết, khí tức này chính là khí tức vẫn đang luôn luôn kêu gọi nàng trong thế giới băng tuyết này.

Đúng lúc này, tiểu linh thú bỗng nhiên đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, kêu ô ô, một móng vuốt lôi kéo Dương Thiên Lôi, một móng vuốt khác lại chỉ vào Trương Tử Hàm, rõ ràng là muốn Dương Thiên Lôi đến bên cạnh Trương Tử Hàm.

Tuy Dương Thiên Lôi không biết tiểu tử này muốn làm gì, nhưng lại biết nhất định là có huyền cơ. Vì vậy liền đi tới bên cạnh Trương Tử Hàm. Tiểu linh thú lại làm tư thế ôm nhau, rồi giẫm chân một cái nhảy lên vai Dương Thiên Lôi.

Khi Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng mà dùng một tay ôm vào chiếc eo thon của Trương Tử Hàm, tiểu linh thú bỗng nhiên gầm lên một tiếng vang trời, trong thoáng chốc, ánh sáng băng lam càng thêm mạnh mẽ hơn ngàn vạn lần.

Toàn bộ thế giới băng tuyết vang từng tiếng nổ ầm ầm, Dương Thiên Lôi nhìn thấy một cảnh tượng không thể tưởng tượng được, toàn bộ không gian bỗng nhiên sụp đổ tan biến, mặt đất băng băng tinh dưới chân bỗng nhiên biến mất, tất cả đều biến thành năng lượng bốn nguyên tinh thuần nhất, điên cuồng hội tụ vào hạt châu màu xanh thẫm.

Còn Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm và tiểu linh thú lại bị lực lượng thần kỳ toả ra từ hạt châu băng lam bao bọc lấy, lơ lửng giữa hư không.

Dương Thiên Lôi cuối cùng lại lần nữa nhìn thấy thế giới băng tuyết cực lớn ban đầu giữa tinh không vô hạn hội tụ vào hạt châu băng lam với tốc độ kinh người.

- Ô ô....

Ánh mắt Tiểu linh thú vô cùng hưng phấn, hai móng vuốt bỗng nhiên ôm chặt lấy cánh tay của Dương Thiên Lôi, điều càng khiến cho Dương Thiên Lôi ngạc nhiên không hiểu chính là tên tiểu tử trước giờ vẫn

luôn có chút sợ mình, bỗng nhiên lại nhanh như chớp cắn một cái vào cổ tay của hắn, Dương Thiên Lô nhất thời cảm thấy một lực hút và sự đau đớn cực lớn truyền đến từ cổ tay của mình, tiểu linh thú bỗng nhiên lại hút máu của hắn.

- Con bà người, làm cái gì thế?

Dương Thiên Lô túm lấy lỗ tai của tiểu linh thú, chỉ là đúng vào lúc này, hắn lại ngạc nhiên nhìn thấy được một cảnh tượng, trên người tiểu linh thú bỗng nhiên cũng tỏa ra từng tia sáng băng lam, đôi mắt đầy nhân cách hóa của nó mang theo một nụ cười thoả mãn nịnh bợ, trực tiếp hóa thành một tia sáng băng lam quang chui vào mi tâm của Dương Thiên Lô.

- Tân chủ nhân, hi hi...

Một giọng nói non nớt của trẻ con vang lên trong đầu của Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô cực kỳ kinh ngạc:

- Ấc... Người....

- Ta là Tiểu Bạch, di mệnh của lão chủ nhân đã hoàn thành, thế giới băng tuyết sắp sửa tan biến, hi hi, sau này người chính là tân chủ nhân của ta...

Khi tiểu linh thú chui vào trong đầu của Dương Thiên Lô thì đồng thời, hạt châu băng lam cũng hóa thành một ánh lưu quang chui vào trong cơ thể của Trương Tử Hàm. Cùng lúc đó, một lực hút cực lớn bỗng nhiên truyền đến, Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm lại lần nữa tiến vào đường hầm tĩnh không.

...

Khi Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm cùng với tiểu linh thú từ đường hầm tĩnh không đi ra, nhìn khung cảnh trước mắt chỉ toàn là cảnh điêu tàn, không có một cành cây ngọn cỏ, khắp nơi đều đá vụn và vô số mương sâu cực đại, nhện không được kinh ngạc nói:

- Đây là nơi nào thế?

Giọng nói non nớt của tiểu linh thú bỗng nhiên lại vang lên trong đầu Dương Thiên Lô nói rằng:

- Chủ nhân, đây là nơi trước khi người tiến vào thế giới băng tuyết.

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày, hầu như không thể tin vào hai mắt của mình được:

- Hồng Hoang Sơn Mạch?

Tiểu linh thú giải thích nói:

- Uh. Đây là cấm chế do lão chủ nhân bày ra, nằng để lại rất nhiều thông đạo trong tinh không cơ đấy, đây chỉ là một trong số đó. Sau khi có người mang đại vận khí, đại cơ duyên phù hợp điều kiện được tiếp dẫn vào thế giới băng tuyết thì Tiểu Bạch sẽ khởi động cấm chế ở đây, hủy diệt tất cả thông tin lưu lại ở đây, để tránh cho những người khác xông vào.

- Chủ nhân của người rốt cuộc là ai?

- A, người là ai? Sao người lại ở trong đầu tân chủ nhân của ta?

Tiểu linh thú giật mình một cái, tuy nó đã sớm cảm ứng được một chút lực lượng thiên địa tinh thuần mà chỉ có cường giả Thân Đạo mới có được trên người của Dương Thiên Lô, thế nhưng lại không ngờ được trong thân thể của Dương Thiên Lô còn có một sự tồn tại khác.

Lăng Hi nhẹ giọng nói:

- Ta là Lăng Hi.

Dương Thiên Lô thấy đau đầu, hắn bây giờ là cái gì chứ, trong đầu mình lẽ nào lại biến thành tổ chim sao? Một mỹ nữ Lăng Hi tiến vào, bây giờ lại thêm một tiểu linh thú đi vào, sau này còn có cái gì đi vào nữa không?

Lăng Hi nghi hoặc hỏi:

- Chẳng lẽ không phải do người cảm ứng được khí tức của ta nên mới tiếp cận Thiên Lô hay sao?

Lời của tiểu linh thú nói lại khiến nàng có chút bất ngờ.

Lăng Hi là cường giả Thần Đạo, đương nhiên hiểu rõ chuyện truyền thừa của di tích, thông thường, chỉ có người nào được di tích sơ bộ chấp nhận thì mới có thể dễ dàng tiến vào trong di tích, nếu không thì chỉ có cách công phá mạnh mẽ. Mà thế giới băng tuyết này, ngược được chấp nhận hiển nhiên là Trương Tử Hàm, nguyên nhân mà Dương Thiên Lô có thể đi vào, Lăng Hi vẫn cứ tưởng là do tiểu linh thú cảm ứng được khí tức của nàng nên mới có hứng thú với Dương Thiên Lô.

- Khí tức của người ư? Tiểu Bạch cảm nhận được. Nhưng Tiểu Bạch tiếp cận tân chủ nhân không phải bởi vì người. Tân chủ nhân là chủ nhân đã định sẵn của Tiểu Bạch, hơn nữa trên người của tân chủ nhân có khí tức giống như của Tiểu Bạch, là đồng loại đấy...

Lời của tiểu linh thú thiếu chút nữa khiến Dương Thiên Lô phải ói máu, mặc dù lời nói của tiểu tử này vô cùng ngoan ngoãn, nhưng lại hoàn toàn vô hiệu đối với Dương Thiên Lô, hần nhin không được hết lớn trong đầu:

- Khí tức giống nhau? Đồng loại? Bà mẹ, người làm thú, ca ca ta làm người được rồi?

Âm thanh của tiểu linh thú có chút sợ sệt nói:

- Cái này... Tân chủ nhân, Tiểu Bạch cũng không hiểu, nhưng Tiểu Bạch thực sự cảm giác được như vậy.

Hiển nhiên tiểu tử này có rất ấn tượng rất sâu khắc với sự bạo lực của Dương Thiên Lô.

...

Khi Dương Thiên Lô và Lăng Hi thẩm vấn tiểu linh thú trong đầu của hắn hết nửa ngày, cuối cùng cũng biết được chuyện gì xảy ra.

Thì ra vị chủ nhân của thế giới băng tuyết kia quả thực là siêu cấp cao thủ đạt cảnh giới Thần Đạo, hơn nữa còn là tuyệt đỉnh cao thủ chỉ kém một bước nữa liền có thể thăng cấp lên cảnh giới Chân Thần.

171. Chương 157: Thỏ?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 157: Thỏ?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thế giới băng tuyết chính là do chủ nhân của tiểu linh thú dùng thần thông vô thượng chắc lọc tinh hoa của tiên đan linh dược mà nàng suốt đời tu luyện và tích lũy được để cô đọng thành.

Sau khi chủ nhân của tiểu linh thú ngưng tụ thành thế giới băng tuyết thì mới lấy tinh nguyên của băng tuyết dung nhập vào “tạo hóa pháp tắc”, ngưng tụ ra một tia linh trí để điều khiển toàn bộ thế giới băng tuyết, sau khi chủ nhân của nó chết đi, mấy nghìn năm sau mới sinh ra được linh thể, trở thành linh thú của trời đất.

Còn Trương Tử Hàm thu được hạt châu kia, chính là trung tâm của thế giới băng tuyết, cũng chính là Thủy Nguyên Châu, pháp bảo cường đại nhất của chủ nhân thế giới băng tuyết.

Thực ra, khi Dương Thiên Lô tiến vào không gian kia của Trương Tử Hàm, thì Lăng Hi liền cảm thấy sự cường đại của Thủy Nguyên Châu, chỉ là sau khi dung nhập vào trong cơ thể của Trương Tử Hàm, dù là Lăng Hi cũng không cảm ứng được khí tức của nó.

Hiển nhiên, chủ nhân thế giới băng tuyết đã sớm nghĩ tới việc này, đã để lại rất nhiều tầng cấm chế bên ngoài, cũng giống như ngọc tiêu của Lục Thanh Âm, phong ấn khí tức của nó lại, chỉ là, chủ nhân của thế giới băng tuyết này rõ ràng cường đại hơn cao nhân đã phong ấn ngọc tiêu của Lục Thanh Âm.

Thủy Nguyên Châu bị nhiều tầng cấm chế bao bọc, chỉ khi Trương Tử Hàm ngày càng cường đại thì từng tầng cấm chế kia mới có thể từ từ mở ra, cuối cùng mới thể hiện ra uy lực chân chính của nó.

Khi Dương Thiên Lô, Lăng Hi và tiểu linh thú giao lưu trong đầu hắc, Trương Tử Hàm cũng ở vào trạng thái thất thần, đang dần hấp thu những thông tin xuất hiện trong đầu.

Nhận được truyền thừa của cường giả Thần Đạo, khiến cho Trương Tử Hàm có biến hóa cực lớn, không chỉ về khí chất của nàng, mà ngay cả tâm thần cũng có những biến hóa vi diệu. Hơn nữa, trong đầu của nàng có thêm một số thông tin mà nàng căn bản không thể tưởng tượng được.

Thủy Nguyên Châu, ngay khi hạt châu xanh thắm dung nhập vào trong cơ thể nàng, liền truyền thông tin cho nàng. Hơn nữa, không như Dương Thiên Lô nhận được chỉ là một cái tên từ chỗ của tiểu linh thú, Trương Tử Hàm còn biết được công dụng và pháp quyết khởi động nó.

Trương Tử Hàm cảm nhận lực lượng cuộn cuộn trong thân người mình, và cả viên Thủy Nguyên Châu gắn liền với hơi thở của mình và dường như vẫn luôn đang tự động hấp thu năng lượng thiên địa, trong ánh tràn đầy hưng phấn và vui sướng, nhìn Dương Thiên Lô hỏi:

- Thiên lô, chúng ta đang ở đâu?

Lúc này đang vào giữa trưa, vầng dương sáng chói trên cao, ánh nắng tươi đẹp rọi lên đôi gò má tuyệt mỹ vừa như một khối ngọc trong suốt vừa lấp lánh ánh sáng băng tinh của Trương Tử Hàm, khiến cho tâm thần Dương Thiên Lô vừa mới trở về hiện thực lại trở nên ngẩn ngơ.

Kiều diễm không gì sánh được.

Nhất là đôi mắt kia của Trương Tử Hàm, đó vốn dĩ là một đôi mắt ôn nhu và trong suốt như mặt nước, còn hiện tại lại mang thêm một chút sắc màu diễm lệ, toả ra ánh lam quang nhàn nhạt như băng tinh, lại vừa mang thêm một chút khối sương thần bí, xinh đẹp đến nỗi có thể đoạt lấy hồn phách của người.

Một điều nữa cũng khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là khí tức trên người của Trương Tử Hàm cũng có biến hóa rõ ràng. Cường đại là điều tất nhiên, nhưng không chỉ cường đại đơn giản như vậy.

Điều càng thần kỳ hơn chính là, trong thoáng chốc ngắn ngủi này, Dương Thiên Lô dường như cảm thấy khí tức của Trương Tử Hàm đã thay đổi đến mấy lần.

Khi thì thần bí mông lung, khi thì ôn nhu như nước, khi thì lạnh như hàn băng, giống như ba loại năng lượng bốn nguyên của thế giới băng tuyết.

Trương Tử Hàm thấy Dương Thiên Lô cứ ngây ngốc đứng đó nhìn mình chăm chăm, trong lòng có một chút đắc ý và một chút thẹn thùng của một cô gái bé nhỏ, kéo tay Dương Thiên Lô rồi hỏi lại lần nữa:

- Đang hỏi người đấy.

- Ách.... Tử Hàm, nàng càng xinh đẹp hơn rồi.

Dương Thiên Lô phục hồi tinh thần lại, nói tiếp:

- Đây là sơn động để tiến vào thế giới băng tuyết lúc đầu, chỉ là bị tiểu tử kia phát động cấm chế phá hủy. Cường giả Thần Đạo quả thật lợi hại, dời núi lấp biển là sự thật. Lúc nào chúng ta mới có thể đạt cảnh giới như thế đây? Đến lúc đó sẽ dẫn vô số... khu vực.

Trương Tử Hàm nghi hoặc hỏi:

- Dẫn vô số cái gì?

- Không có gì. Chúng ta mau trở về đi, nếu không trở về thì e rằng nhị tỷ, Hương Hương sẽ rất lo lắng...

Dương Thiên Lô xấu hổ nắm lấy tay Trương Tử Hàm, nhắm chuẩn phương hướng, rồi phóng đi như tia chớp.

Hắn và Trương Tử Hàm tiến vào thế giới băng tuyết nhiều ngày như vậy, hơn nữa phương viên trăm dặm trong hoang sơn đều bị sang bằng thành bình địa, cảnh vật điêu tàn, mặc dù hắn không thấy khung cảnh lúc ban đầu, nhưng cũng có thể tưởng tượng được sự kinh khủng thế nào, không cần phải nói, Dương Thiên Lệ và Sở Hương Hương rất mới có thể cho rằng hắn và Trương Tử Hàm đã gặp phải bất trắc, bọn họ ắt sẽ rất đau khổ.

Lúc này, hai người nóng lòng quay về, cho nên vội vã chạy về Trảm Không Kiếm Phái, để báo cho những người quan tâm mình như Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương biết tình hình hiện tại của mình.

Bọn họ cũng không biết, trong khoảng thời gian bọn họ tiến vào thế giới băng tuyết, cục diện nội bộ của Trảm Không Kiếm Phái đã xảy ra những thay đổi kinh thiên động địa.

Lúc này, Dương Thiên Lôi tăng tốc độ lên đến cực hạn.

Trong không gian tuyết đối của thế giới băng tuyết, do không thể cảm ứng được bất kỳ lực lượng nào của các tinh thần bên ngoài thế giới băng tuyết, cho nên cảnh giới của hắn vẫn dừng lại tại cảnh giới Tinh Giả cấp chín như giai đoạn ban đầu, không tiến bộ gì đi với sự rèn luyện huyết khiếu trong cơ thể.

Nhưng kỹ xảo vận dụng năng lượng các loại thuộc tính của hắn đã được nâng cao rất nhiều, thân thể cũng trở nên cường đại hơn.

Hiển nhiên, tốc độ của hắn lúc này vượt xa tốc độ của Tinh Giả cấp chín đỉnh phong, thậm chí không hề thua kém cao thủ Tiên Thiên cấp một.

Thế nhưng, điều khiến Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là, Trương Tử Hàm đang nắm tay mình kia cũng chẳng cần mượn lực lượng của mình mà vẫn có thể sống vai với mình một cách vững chãi, hơn nữa nhìn dáng vẻ của Trương Tử Hàm dường như vẫn chưa đến cực hạn.

Điều này làm cho Dương Thiên Lôi kinh ngạc về sự phi thường của truyền thừa di tích, đồng thời cũng cảm thấy vui cho Trương Tử Hàm. Hắn tuy tin rằng mình sẽ càng ngày càng mạnh, nhưng hắn cũng hiểu rất rõ, thế sự hay thay đổi, cho dù là ai cũng đều không thể vĩnh viễn theo sát bên người mình, không rời nửa bước.

Biện pháp tốt nhất chính là để cho những người bên cạnh mình có khả năng tự bảo vệ, trở thành cường giả chân chính.

Đồng thời, Trương Tử Hàm cũng kinh ngạc về thực lực của mình, không ngờ sau khi nhận được truyền thừa lại cường lớn đến mức như vậy.

Lúc này, các huyết khiếu mà nàng chưa từng tu luyện qua chỉ trong một lần hít lại thở dường như nổi thành một thể với hàng vạn hàng nghìn ngôi sao, cung cấp chính mình cung cấp năng lượng cuộn cuộn không dứt cho nàng, trong lúc chạy với tốc độ cao như vậy cũng chẳng cảm thấy tiêu hao bao nhiêu năng lượng.

- Đây là lực lượng của cảnh giới cấp chín đỉnh phong ư? Dường như chỉ kém một chút thì ta liền có thể đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên.

Cảm giác này truyền vào trong người Trương Tử Hàm một cách rõ ràng.

Dương Thiên Lôi cảm nhận được sự dao động năng lượng truyền đến từ tay của Trương Tử Hàm, tâm thần nhện không được khẽ động một chút, nhất thời chuyển tinh thần lực quanh thân mình biến thành ba loại năng lượng thủy, băng, vụ.

Ngay lúc này, Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm đồng thời cả kinh. Ban đầu, hai người bọn họ tuy đang nắm tay, nhưng năng lượng trong cơ thể hai người phân biệt rõ ràng, tự mình làm chủ, không ai can thiệp vào ai, đều đang tự vận chuyển trong cơ thể, nhưng khi Dương Thiên Lôi chuyển năng lượng quanh thân sang giống với năng lượng của Trương Tử Hàm, thân thể hai người đồng thời run lên một cái, trong khoảnh khắc đó, năng lượng trong cơ thể bỗng nhiên có một chút hoà hợp vào nhau.

Tay của bọn họ dường như biến thành một chiếc cầu nối liền năng lượng, giúp cho năng lượng trong cơ thể Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm nối liền vào nhau, vào thời khắc này, năng lượng vốn đang tuần hoàn trong cơ thể mỗi người lại bắt đầu dung hợp, giao nhau, trao đổi lẫn nhau.

Dương Thiên Lô nhờ vào ngộ tính của bản thân và thể chất kỳ dị để lĩnh ngộ chân lý bốn nguyên của ba loại năng lượng, còn Trương Tử Hàm đồng thời cũng nhờ vào truyền thừa di tích và ngộ tính của mình đối với ba loại năng lượng để đạt được trạng thái cực hạn.

Cho nên, lúc này mới có thể đạt được sự cân bằng kỳ diệu, giữa thân thể hai người hình thành một vòng tuần hoàn lớn.

Thoáng chốc, tốc độ của hai người bỗng nhiên tăng lên đến cảnh giới không thể tưởng tượng được.

Một làn sương nhàn nhạt bao bọc lấy hai người, giống như một làn khói xanh, lưu lại một đạo tàn ảnh, trong thoáng chốc đã vượt ra ngoài trăm mét.

Hai người mừng rỡ nhìn nhau, hai bàn tay xiết chặt hơn nữa.

...

Sau khi Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm chạy hơn trăm dặm, cuối cùng cũng ra khỏi phạm vi trời đất hoán đổi thay kia, tiến vào Hồng Hoang Sơn Mạch, nơi đây cách Trảm Không Kiếm Phái đến sáu bảy ngàn dặm, cho dù tốc độ hai người có nhanh hơn nữa, e rằng phải mất mấy ngày mới có thể chạy về tới Trảm Không Kiếm Phái.

Đương nhiên, nếu như khi Dương Thiên Lô thoát ra khỏi thế giới băng tuyết liền gọi con lôi cự của hắn về thì tất nhiên tình hình đã khác đi. Đáng tiếc, bản thân họ không ngờ Đan Thanh Dương để lại con lôi cự kia đóng phụ cận nơi trời đất thay đổi, đợi Dương Thiên Lô trở về.

Đi trong Hồng Hoang Sơn Mạch, khí tức ma thú nồng nặc đã không còn thu hút hai người nữa, điều cấp bách nhất của bọn họ bây giờ là dùng tốc độ nhanh nhất để chạy về Trảm Không Kiếm Phái.

Sau khi chạy liên tục suốt mấy canh giờ, mặc dù bọn họ không có hứng thú săn giết ma thú, nhưng vẫn gặp phải mấy con ma thú xông đến chịu chết, chỉ là thực lực của hai người lúc này dư sức đối phó với những ma thú này, giống như gió thu cuốn lá vàng rơi, không hề ảnh hưởng đến tốc độ tiến lên.

Lại qua thêm mấy người canh giờ nữa, tiểu linh thú đang ẩn thân trong đầu của Dương Thiên Lô rốt cuộc cũng không chịu nổi tịch mịch.

Tiểu tử này đã sớm mở ra linh trí, mấy nghìn năm ở trong thế giới băng tuyết, gần đây mới vừa sinh ra linh thể, ngoại trừ một lần chui ra khỏi động khẩu đó trong Hồng Hoang Sơn Mạch ra, thì thế giới bên ngoài hoàn toàn là xa lạ với nó.

Đối mặt với thế giới mới mẻ này, tiểu tử kia đã sớm nhìn không được nữa, chỉ là gào lên mấy lần trong đầu nhưng Dương Thiên Lô lại không cho phép, tiểu tử này tuy cũng khá sợ Dương Thiên Lô, nhưng tính ranh dị thường, nó không cho rằng Dương Thiên Lô sẽ thực sự nổi giận với nó, cho nên tuy lần nào cũng bị Dương Thiên Lô vô tình cự tuyệt nhưng nó vẫn tiếp tục gào lên hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng, khi màn đêm buông xuống, chạy liên tục với tốc độ cực hạn suốt mấy canh giờ, tuy thể chất của Dương Thiên Lô khá biến thái nhưng cũng cảm thấy mệt mỏi, còn Trương Tử Hàm đá thẳng cấp lên cảnh giới chín đỉnh phong, mặc dù vô số huyết khiếu cuộn cuộn không ngừng để cung cấp năng lượng cho nòng, nhưng thể lực cũng đã hoàn toàn tiêu hao hết.

Hai người đành phải dừng lại, tìm được một huyệt động, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm, sáng mai đi tiếp.

Mãi đến lúc này, Dương Thiên Lô mới cho tiểu tử kia đi ra.

Sau khi tiểu tử kia đi ra thì nhất thời hưng phấn kêu lên vài tiếng, trên mặt nó cười tràn đầy hưng phấn giống như con người vậy, giống như một chú chim nhỏ mới được thả ra khỏi lồng, sau khi dạo qua một vòng bên trong động, nó liền chạy tới cửa động, nhìn chăm chăm lên bầu trời đêm đầy sao, hưng phấn rống to một tiếng.

Thân hình Dương Thiên Lô nhoáng lên một cái liền túm lấy lỗ tai của tiểu tử kia, trực tiếp ném vào trong động:

- Hừ, đêm hôm khuya khoắt, kêu la cái gì?

Tiểu tử tội nghiệp kia trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, dạng vẻ ủy khuất kêu lên:

- Ô ô... Chủ nhân, Tiểu Bạch hưng phấn mà...

Dương Thiên Lô tàn bạo nói:

- Hưng phấn cái mốc xì, thả người ra thì người hãy ngoan ngoãn một chút, bằng không thì lập tức cắt trở vào.

Hiện giờ, một người một thú, do Tiểu Bạch đã nhận chủ nên đã có thể dùng ý thức để giao lưu, không cần đoán tới đoán lui nữa.

- Thiên Lô, sao người hung dữ thế? Chú thỏ bé nhỏ đáng yêu thế này kia mà... Tiểu tử, lại đây với tỷ tỷ.

Dáng vẻ đáng yêu của tiểu linh thú đối với con gái vốn tràn đầy lòng yêu thương mà nói, thì nó có sức hấp dẫn trí mạng, Trương Tử Hàm đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhưng tiểu tử kia nghe tiếng gọi của Trương Tử Hàm, bộ dáng ủy khuất vừa rồi nhất thời trở nên bất mãn nhìn về phía Trương Tử Hàm, hiển nhiên tiểu tử này rất sợ mỹ nữ, dù là Trương Tử Hàm nhận được truyền thừa của chủ nhân cũ của nó cũng không ngoại lệ.

Tiểu tử kia vênh mũi, đôi mắt đáng yêu mở to, trên mặt tỏ vẻ kiêu ngạo, kêu lên hai tiếng ô ô với Trương Tử Hàm:

- Người mới là thỏ, người mới là tiểu tử, ta là linh thú trời sinh, ta là Tiểu Bạch.

“Chát” một tiếng, Dương Thiên Lô không chút nào chần chờ tát một cái vào đầu tên tiểu tử kia:

- Không biết lớn nhỏ, chủ mẫu nói cái gì là cái đó, nàng nói người là thỏ thì người chính là thỏ.

Tiểu linh thú bất mãn kêu ô lên một tiếng rồi ngoan ngoãn không dám hó hé, hiển nhiên, nó rất thông minh, ý thức được trong lòng của tân chủ nhân, địa vị của Trương Tử Hàm, người trực tiếp nhận được truyền thừa của lão chủ nhân có địa vị cao hơn nó rất nhiều.

172. Chương 158: Gặp Nạn

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 158: Gặp nạn

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương Tử Hàm sững người, bị lời nói của Dương Thiên Lô làm cho ngơ ngác, nàng không phải không hiểu tiểu linh thú nói cái gì. Chỉ là lời của Dương Thiên Lô thì nàng hiểu được, nhất thời gương mặt đỏ ửng lên.

Ngày hôm đó, sau khi điên cuồng chạy suốt mấy ngày, Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm cuối cùng cũng đi tới sát biên giới Hồng Hoang Sơn Mạch, nhưng có điều khiến hai người thấy kỳ quái chính là không nhìn thấy ngọn núi Tịch Diệt Phong cao nhất của Trảm Không Kiếm Phái.

Trương Tử Hàm nhìn khung cảnh hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh, lo lắng hỏi:

- Thiên Lô, chẳng lẽ chúng ta đi sai hướng rồi?

Khi tiến vào Hồng Hoang Sơn Mạch, bọn họ cười lời cừ, chỉ biết phương hướng đại khái của Trảm Không Kiếm Phái mà thôi. Hoàn toàn không biết nhiều về hoàn cảnh trên mặt đất.

Ban đầu bọn họ cũng lơ đãng, thế nhưng hoàn cảnh xung quanh bây giờ, rõ ràng hai người đã đi tới sát biên giới Hồng Hoang Sơn Mạch, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng xa lạ, đến ngay cả Thiên Tịch Phong cũng không nhìn thấy.

Dương Thiên Lô khẽ nhú mày nói:

- Phương hướng hẳn là không sai. Chúng ta xác định phương vị theo hướng của mặt trời, hẳn là không sai. Rất có thể đã đi lệch một chút, khó trách những tu luyện mà chúng ta nhìn thấy trên đường không phải người của Trảm Không Kiếm Phái.

Dương Thiên Lô không ngờ lại gặp phải tình huống thế này:

“Xui xẻo, thực là càng vội thì càng loạn, sớm biết thế...”

Dương Thiên Lô vô cùng phiền muộn, cần phải biết rằng con đường này khó khăn lắm mới có thể cùng Tử Hàm muội muội cô nam quả nữ bốn ba cả vạn dặm, đây là cơ hội ngàn năm có một, mặc dù chưa đến mức kia nhưng ít ra hôn một cái lên đôi môi nàng thì Dương Thiên Lô tự tin hoàn toàn có thể làm được. Nhưng để mau chóng chạy về Trảm Không Kiếm Phái, Dương Thiên Lô đành nhẫn nhịn, ngoại trừ tu luyện để khôi phục thể lực thì chỉ có điên cuồng rong ruổi, nhưng đến bây giờ lại đi lệch hướng.

Đây là chuyện hết sức bi thảm.

- Sớm biết cái gì?

Dương Thiên Lô nói:

- Ấc... Không có gì, chúng ta tiếp tục đi thôi, chờ khi gặp người tu luyện thì chúng ta hỏi đường rồi tính sau.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng đáp:

- Ủ, chỉ có thể như vậy.

Hai người lại lần nữa triển khai thân hình chạy đi, không bao lâu sau, khí tức ma thú xung quanh biến mất, đã hoàn toàn ra khỏi Hồng Hoang Sơn Mạch, tiến vào rừng già sâu thẳm liên miên không dứt, đến cả một bóng người cũng không thấy.

Cứ chạy mãi thế này khiến tâm tình của hai người đều trở nên sốt ruột, khi hai người lên đến một đỉnh núi, Dương Thiên Lô bỗng nhiên nhìn thấy một điểm đen trên không trung, tinh thần nhất thời bị chấn động một cái.

Dương Thiên Lô vội vàng vận chuyển tinh thần lực, kêu lớn lên bầu trời:

- Tiền bối, tiền bối.

Trương Tử Hàm nhất thời cũng mừng rỡ nhìn lên không trung, kêu gào lên.

- Hả?

Trên bầu trời, một lão giả toàn thân tỏa ra tà khí, nghe hai người hô hoán, thoáng kinh ngạc một chút, trong ánh mắt hiện lên quang mang tà quái nhìn xuống phía dưới, liền nhìn thấy Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm đang đứng trên đỉnh núi vậy tay hô to với mình.

Tâm thần của lão giả phóng ra cẩn thận tra xét, sau khi xác định xung quanh không có cao thủ, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, nhãn thần nóng bỏng nhìn về phía Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm đang ra sức vẫy tay về phía mình:

- Lại có dê béo dâng lên tận cửa, ha ha ha... Một cô bé thật xinh đẹp, sao bọn chúng lại xuất hiện ở đây nhỉ?

Hơn mười năm qua đã nuôi dưỡng thành sự thận trọng và cảnh giác, khiến cho lão giả không lập tức đáp lại Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm, mà là cười lơ đãng, bay lượn một vòng xung quanh, sau khi xác định không có mai phục mới chậm rãi đáp xuống ngọn núi chỗ hai người đang đứng.

Khi hạ xuống, tà khí trên người lão giả đã hoàn toàn ẩn dấu đi, gương mặt vốn dĩ mũi nhọn má khỉ, vừa nhìn liền biết không phải thứ tốt lành gì, nhưng lúc này hẳn lại biến thành một lão giả nghiễm nhiên đường, toàn thân chính khí, thanh liêm chính trực, pha lẫn vài phần tiên phong đạo cốt.

- Người thanh niên, không biết gọi lão phu có việc gì?

Dương Thiên Lô vội vàng chấp tay nói, ngữ khí vô cùng tôn kính:

- Tiền bối, lúc trước chúng tôi tiến vào Hồng Hoang Sơn Mạch tu luyện, lúc trở về lại đi lạc hướng. Không biết tiền bối có biết Trảm Không Kiếm Phái đi đường nào không?

Từ khí tức của lão giả này, Dương Thiên Lô đã đoán ra được đây là cao thủ Tiên Thiên. Hơn nữa bảo y đang mặc trên người và thanh bảo kiếm đeo sau lưng, vừa nhìn đã biết là vật phi phàm. Cường đại hơn không biết bao nhiêu lần so với Thiên Sư Đạo Bào và Kim Cương Pháp Kiếm của hắn bao nhiêu lần. Tuyệt đối đã vượt qua cấp bậc linh khí của pháp khí.

Lão giả dường như hơi kinh ngạc, ánh mắt vô tình cố tình đánh giá hai người một phen, trên mặt có chút ngưỡng mộ nói:

- Trảm Không Kiếm Phái? Chẳng trách hai vị tuổi còn trẻ lại có tu vi như vậy, thì ra là đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, thất kính thất kính... Đệ tử Trảm Không Kiếm Phái từ trước đến nay đều tự thành đội và cười lời đùa để tiến vào Hồng Hoang Sơn Mạch, hai vị sao lại...

Dương Thiên Lô nói:

- Chúng tôi nhất thời sơ ý, rời khỏi đội ngũ, gặp một số phiền toái, mất đi liên lạc với các sư huynh đệ ngồi chung lời đùa, cho nên mới phải tự mình quay về.

- Hử? Thì ra là thế, thật là... Thật là tốt quá.

Lão giả nghe Dương Thiên Lô nói, nhất thời mừng rỡ trong lòng, đây hoàn toàn là dê béo dâng lên tận cửa đây mà, hơn nữa làm thịt xong cũng không có hậu quả gì.

Tuy Trảm Không Kiếm Phái là một trong bát đại môn phái, nhưng mấy mươi năm gần đây đã từ từ xuống dốc, đồng thời, giới tu luyện gần đây có lời đồn rằng trong môn phái này dường như xảy ra tranh đấu nội bộ rất kịch liệt, tuy tu vi của hai đệ tử trẻ tuổi này không tệ, vừa nhìn là biết đó là thiên tài, nhất là cô nàng xinh đẹp kia, nhưng lúc này e rằng không ai có thể chiếu cố cho bọn họ được.

Biết không có nguy hiểm gì, khí tức trên người lão giả này bỗng nhiên biến đổi, ánh mắt cũng trở nên không kiêng kỵ gì mà cứ thoải mái lướt trên người Trương Tử Hàm, lộ ra bộ dáng háo sắc của hắn.

Trong lòng lão giả đắc ý nghĩ rằng:

- Thuần khiết quá, cô bé này thật sự là quá thuần khiết. Hơn nữa lại còn là thân thể xử tử nguyên âm, tuyệt đối là đồ đại bổ, có nàng thì cũng đủ để lão phu thăng cấp lên Tiên Thiên cấp ba, còn tiểu tử này cũng không tệ, nếu luyện thành khôi lỗi thì tuyệt đối cũng là nhất đẳng.

Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm nhất thời liền cảm ứng được sự thay đổi đột ngột này, hai người đều cả kinh trong lòng.

Dương Thiên Lô liền bước đến trước mặt Trương Tử Hàm, lạnh giọng hỏi:

- Người muốn làm gì?

Lão giả chẳng để hai người vào mắt, đắc ý nói:

- Ha ha ha... Làm gì? Một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, tự động dâng đến cửa của “Thiên Âm Tán Nhân” ta, người nói xem, lão phu còn có thể làm cái gì? Ngoan ngoan theo lão phu.

- Chạy.

Dương Thiên Lô nắm tay của Trương Tử Hàm, ngay khi năng lượng của lão giả phát sinh biến hóa thì đã nổi thành một thể. Lúc này, Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, tốc độ của hai người bỗng nhiên tăng lên đến cực hạn, xoay người chạy đi.

Lão giả này là cao thủ Tiên Thiên, Dương Thiên Lô tuy tự tin, nhưng giữa cảnh giới Hậu Thiên và Tiên Thiên luôn tồn tại sự chênh lệch, Dương Thiên Lô cũng không tự tin đến mức có thể chống lại được cao thủ Tiên Thiên, càng huống chi lão giả này tựa hồ cũng không đơn giản, nhất là thuật ẩn tàng, điều càng khiến cho Dương Thiên Lô kinh ngạc hơn là ngay lúc đầu lại còn cảm thấy được tiên phong đạo cốt của lão giả này, quả thực không thể tưởng tượng.

- Ha ha ha... Muốn chạy? Tuy tu vi của hai người các người không tầm thường, nhưng chỉ là Hậu Thiên Tinh Giả mà thôi, trước mặt bốn tấn nhân... Hả? Tốc độ nhanh thật.

Lão giả vốn còn đang đắc ý, nhưng tốc độ của Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm lại khiến hắn phải thu hồi lại sự khinh thường của mình.

Trực tiếp nhảy lên lôi cừu, đuổi theo nhanh như tia chớp.

Tốc độ của Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm khiến cho lão giả này muốn đuổi theo cũng phải phí không ít công sức, cho nên hắn không chút do dự liền điều khiển lôi cừu đuổi theo.

Cho dù hai người có nhanh hơn nữa thì cũng không nhanh bằng lôi cừu có sở trường về tốc độ, chỉ trong chốc lát, lão giả đã đuổi tới phía trước hai người.

- Hừ, muốn chạy ư?

Lão giả lạnh giọng nói trong không trung, đồng thời, trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện một linh phù, pháp lực cuồng bạo rót vào trong đó, chỉ nghe lão giả hét lớn một tiếng:

- Nổ.

Lập tức, trong hư không đột nhiên ào ạt tuôn ra một lượng lớn pháp lực màu bạc, mang theo khí thế khủng bố hợp thành rất nhiều phù lục, hình thành một trận pháp thật lớn, trực tiếp hoàn toàn đông cứng lại không gian xung quanh Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm.

Sự dao động kịch liệt của pháp lực làm bừng tỉnh Lăng Hi đang trong trạng thái tu luyện:

- Ngưng Thân Phù, cẩn thận.

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày:

- Ngưng Thân Phù?

Ngưng Thân Phù là do cao thủ là Tiên Thiên ngưng tụ pháp lực vào trong trận pháp, một khi kích nổ nó thì sẽ phát sinh đích pháp lực cuộn cuộn trong nháy mắt, hình thành trận pháp, tạo nên uy áp cực lớn đối với tâm thần của người tu luyện, từ đó trói buộc thân thể của người tu luyện.

Hơn nữa niệm lực của người luyện Ngưng Thân Phù càng mạnh thì uy lực của nó càng lớn.

Nó chủ yếu dùng niệm lực ẩn chứa trong pháp lực để trói buộc tâm thần của người tu luyện, từ đó phát huy tác dụng trói buộc thân thể.

Ngưng Thân Phù của lão giả này hiển nhiên chỉ là loại cấp thấp mà thôi. Nhưng pháp lực ngưng tụ trong đó, thông thường cũng đủ để đối phó với bất kỳ Tinh Giả Hậu Thiên nào.

Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm nhất thời cảm giác trong tâm thần mình dường như có một ngọn núi lớn từ trên trời giáng xuống, mang theo uy lực cuộn cuộn, dường như sắp đè mình thành bột mịn, tất cả tâm thần của hắn bây giờ đều đã bị hạn chế tối đa, ngay cả năng lượng trong cơ thể cũng không thể điều khiển được.

Cùng lúc đó, vòng đại tuần hoàn do năng lượng trong cơ thể hai người cấu thành bỗng nhiên bị gián đoạn, thân hình đồng thời ngừng lại, dường như bị định thân vậy, đứng yên không nhúc nhích được.

Nhưng ngay khi niệm lực cường đại kia rót vào đầu của Dương Thiên Lô, một tia tinh mang bỗng nhiên vọt ra từ mi tâm của Dương Thiên Lô, một niệm lực càng khổng lồ hơn, càng tinh thuần hơn, giống như sông lớn phá vỡ đê, bùng phát ra từ trong đầu của Dương Thiên Lô.

- Gào.

Dương Thiên Lô bỗng nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, rồi ôm lấy Trương Tử Hàm đang đứng yên không nhúc nhích, hắn bỗng nhiên có thể đột phá cấm chế của ngưng thân phù, một lần nữa phóng chạy đi như tia chớp.

- Sao có thể vậy được?

Không chỉ lão giả ngồi trên lôi cưu, mà ngay cả Lăng Hi cũng phải thất kinh.

Tinh Giả Hậu Thiên, dưới uy lực khổng lồ của Ngưng Thân Phù, cho dù Tâm Thần Lực mạnh hơn nữa cũng không thể chống đỡ được, một khi bị trói buộc, trong nháy mắt, tâm thần sẽ bị mất hết tất cả ý thức, hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng.

Thế nhưng, Dương Thiên Lô lại có thể đột phá.

- Tử Hàm, nàng thế nào rồi?

Dương Thiên Lô vận chuyển năng lượng quanh thân lên tới cực hạn, điên cuồng chạy lao đi, vừa chạy vừa lắc lắc Trương Tử Hàm đang ôm trong lòng.

Lăng Hi nói trong đầu Dương Thiên Lô:

- Nàng ta không sao, chỉ là tâm thần tạm thời bị áp chế, sau một lát sẽ khôi phục. Mau thay đổi phương hướng, chạy ngược trở lại.

Biết Trương Tử Hàm không sao, tâm tình Dương Thiên Lô mới thả lỏng một chút, nhưng cảm thấy không hiểu hỏi lại:

- Chạy ngược trở lại?

Lăng Hi nói:

- Ủ, người chạy như vậy thì sao chạy trốn được lôi cưu? Ta đã dùng thần niệm để ẩn dấu rồi khí tức của các người rồi.

Dương Thiên Lô liền không nhiều lời nữa, bỗng nhiên xoay người chạy ngược trở lại.

- Sao có thể đột phá Ngưng Thân Phù của ta, điều này sao có thể được? Một tên Hậu Thiên Tinh Giả nhỏ nhẻ lại có thể đột phá Ngưng Thân Phù?

Ngay khi Dương Thiên Lô thoát ra khỏi Ngưng Thân Phù, trong lòng lão giả vô cùng kinh ngạc, Ngưng Thân Phù đối với bất kỳ Hậu Thiên Tinh Giả nào cũng đều bách phát bách trúng, đây là khoảnh cách to lớn khó mà vượt qua giữa Tiên Thiên và Hậu Thiên.

Thế nhưng, gã thiếu niên kia lại không bị ảnh hưởng trong phạm vi trói buộc mạnh mẽ của Ngưng Thân Phù, chuyện gì đang xảy ra chứ?

- Hừ, đột phá Ngưng Thân Phù thì sao? Chẳng lẽ các người có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của lão phu sao?

Sau khi thoáng kinh ngạc, lão giả cũng không chút hoảng hốt, tiếp tục điều khiển lôi cưu đuổi theo Dương Thiên Lô.

Chỉ là, đúng lúc này, hắn bỗng nhiên nhìn thấy một cảnh tượng không thể tưởng tượng được.

Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm bỗng nhiên biến mất trong hư không.

Đến ngay cả khí tức của hai người cũng hoàn toàn biến mất.

Tình huống này đối với hắn mà nói thì thật sự là quá quỷ dị, không thể tưởng tượng được.

Một Tinh Giả Hậu Thiên sao có thể hoàn toàn ẩn dấu khí tức của mình trước mặt một cao thủ Tiên Thiên?

- Không thể nào, Thiên La Địa Vọng!

Lão giả gầm lên giận dữ, không chút do dự, pháp lực toàn thân bắt đầu cuộn cuộn tuôn ra.

Cùng lúc đó, tay của hắn trong bỗng nhiên toả ra từng tia hàn quang màu bạc.

Trong thoáng chốc liền hình thành một tấm lưới cực lớn trên không trung, đủ để bao trùm phương viên trăm trượng.

173. Chương 159: Thiên La Địa Vồng

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 159: Thiên La Địa Vồng

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lô vốn tưởng rằng bằng vào tác dụng ẩn tàng của thần niệm Lăng Hi thì có thể thoát khỏi lão giả, nhưng không ngờ lão giả hét lên một tiếng “Thiên La Địa Vồng”, thì Dương Thiên Lô lại nhìn thấy một tấm lưới cực lớn tỏa ra u quang bao trùm cả đất trời từ trên trời giáng xuống, bao trùm hẳn lại.

- Trên người tiểu tử này hẳn có pháp bảo ẩn dấu hành tung, rất có thể là linh khí thượng phẩm. Ha ha ha.

Lão giả không hề nghĩ rằng một Hậu Thiên Tinh Giả lại khó chơi đến như vậy, chẳng qua, sau khi thoáng ngạc nhiên, hắn liền trở nên hưng phấn, trong mắt tỏ ra vô cùng tham lam.

Trong nháy mắt, Lăng Hi đã nhận ra lai lịch của Thiên La Địa Vồng, liền trầm giọng nói với Dương Thiên Lô với vẻ lo lắng:

- Không xong rồi, Thiên La Địa Vồng là linh khí trung phẩm, được luyện thành từ tơ nhện của Thù Yêu Vương, một yêu thú gần đạt đến Thánh Thú cấp chín đỉnh phong, dưới cảnh giới Tiên Thiên, trừ phi công lực cao hơn người thì pháp thì mới có thể phá vỡ nó được, hoặc có pháp bảo linh khí thượng phẩm sắc bén vô song thì mới có thể phá vỡ được, bằng không thì khó mà thoát ra được.

- Chẳng lẽ không còn cách nào sao?

Dương Thiên Lô nhíu mày, nhãn thần lấp lóe tinh quang, tuy niệm lực của cao thủ Tiên Thiên khó có thể ảnh hưởng đến hắn, nhưng bên trong Thiên La Địa Vồng này ẩn chứa sức mạnh rất lớn, hắn không thể chống lại được, nếu chỉ có một mình hắn thì hắn có thể liều mạng một phen, cho dù bị tấm lưới tóm lại cũng không sợ.

Nhưng hiện tại Trương Tử Hàm đang ở bên cạnh hắn, hơn nữa qua biểu hiện cửa rồi của lão giả kia, đương nhiên Dương Thiên Lô hiểu rõ hắn muốn cái gì, cho dù như thế nào thì hắn cũng không thể để Trương Tử Hàm bị vũ nhục được, có chết cũng sợ gì.

Lăng Hi bất lực nói:

- Không có.

Đối mặt với tình cảnh nguy khốn như vậy, cho dù Dương Thiên Lô là kỳ tài ngút trời, nhưng cảnh giới lại chênh lệch quá lớn, hắn không thể chống lại được, huống chi đối phương lại sử dụng linh khí trung phẩm.

Mặc dù Lăng Hi chỉ có tu vi bằng một phần ngàn năm xưa, nhưng cũng đủ để giết chết đối phương một cách dễ dàng, đáng tiếc, bây giờ nàng chỉ là một nguyên thần, chỉ có một chút năng lượng khu vật mà thôi, căn bản không thể giúp gì được cho Dương Thiên Lô.

- Nhất định có cách.

Quanh thân Dương Thiên Lô tỏa ra khí tức lạnh lẽo, chăm chú nhìn tấm lưới Thiên La Địa Vồng từ trên trời rơi xuống đang hoàn toàn bao vây lấy mình, hắn điên cuồng vận chuyển năng lượng toàn thân.

Hắn cũng không phát hiện Trương Tử Hàm trong lòng mình, thân thể nàng đang run lên nhẹ nhàng, chân mày của nàng nhíu chặt, dường như có từng tia sáng màu lam băng nhàn nhạt đang tỏa ra từ mi tâm của nàng, dường như nàng đang chịu sự đau khổ cực lớn.

- Phá.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô gầm lên giận dữ, Kim Cương Pháp Kiếm trong tay bỗng nhiên oanh kích về phía mặt đất.

Một tràng tiếng “rầm rầm” vang lên liên tiếp, cát bay đá chạy, loạn thạch bay tứ tung, trên mặt đất bằng nham thạch cứng rắn bỗng nhiên xuất hiện một cái hố to thật sâu, Dương Thiên Lô tung người nhảy xuống, Kim Cương Pháp Kiếm trong tay vẫn không hề dừng lại, tiếp tục điên cuồng oanh kích.

- Ha ha ha... Quả nhiên có bảo vật ẩn thân. Sau khi lão phu lấy được thì lại có thêm một món đồ giữ mạng hạng nhất. Hừ hừ, tiểu tử, đừng uống phí khí lực nữa, trong Thiên La Địa Vồng của lão phu, trừ phi người có thuật thổ động, chẳng lẽ người còn muốn đào hang chạy trốn sao? Ngoan ngoãn bó tay chịu trời đi, giao ra pháp bảo, để lão phu nếm thử tư vị của cô nàng xinh đẹp kia, nói không chừng sẽ tha các người một con đường sống.

Âm thanh cuồng ngạo của lão giả truyền đến, dưới sự thôi thúc của pháp cuộn cuộn, Thiên La Địa Vồng chậm rãi ép xuống phía dưới.

Tầm Thiên La Địa Vồng vốn bao trùm cả phương viên trăm trượng, dưới sự thôi thúc của pháp lực cuồng bạo, bỗng nhiên co rút lại, bao vây Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm vào giữa.

Đồng thời, ngoài méo của nó dường như có một bàn tay khổng lồ, cầm chặt vào trong nham thạch cứng rắn.

Cảm thấy Thiên La Địa Vồng bỗng nhiên tăng tốc, Dương Thiên Lô nhanh chóng móc ra một bình ngọc, rồi trực tiếp đánh cả một trăm viên Thuần Dương Đan vào Kim Cương Pháp Kiếm.

- Nổ.

Một trăm viên Thuần Dương Đan liền bốc cháy phừng phừng, chuyển hóa thành pháp lực cuộn cuộn, Dương Thiên Lô một tay ôm Trương Tử Hàm, đầu dưới chân trên, toàn thân giống như con vù điên cuồng xoay tròn, Kim Cương Pháp Kiếm trong tay bị Dương Thiên Lô vận dụng đến cực hạn, pháp lực chồng lên nhau, hóa thành hình xoắn ốc, giống như một cái máy khoan điện.

- Rầm rầm... Véo véo...

Vô số đá vụn từ trong động bay ra ào ào, trực tiếp đụng vào Thiên La Địa Vồng, sau khi phát ra một tiếng nổ lớn thì lại lần nữa bị đè xuống, ngay cả một hạt bụi cũng không xuyên qua được.

Cảm ứng được động tác của Dương Thiên Lô, trong lòng Lăng Hi kinh ngạc không thôi, cho dù như thế nào thì nàng cũng không ngờ Dương Thiên Lô lại điên cuồng như vậy, lại nghĩ ra cái cánh này, đối với người khác mà nói, đây hiển nhiên là bắt cá trong rọ, tự đào mồ chôn mình.

Giống như lão giả đã nói, trừ phi nắm giữ thuật động địa, bằng không thì tốc độ đào đất của Dương Thiên Lô nhanh bao nhiêu kia chứ? Căn bản không thể nhanh hơn tốc độ co rút lại của Thiên La Địa Vồng.

Dương Thiên Lô biết rõ hành động này giống như uống rượu độc để giải khát, nhưng hắn vẫn cứ làm.

Chỉ cần có một tia hi vọng, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nhưng điều khiến Lăng Hi kinh ngạc chính là, phương thức khoan đất kỳ dị kia của Dương Thiên Lô, tốc độ lại có thể vượt qua được tốc độ ép xuống của Thiên La Địa Vồng.

- Tiểu tử Hậu Thiên Tinh Giả thật là lợi hại, lại có thể cường đại đến như vậy, chẳng qua như thế là có thể chạy thoát khỏi Thiên La Địa Vồng của ta sao? Nằm mơ

Lão giả gầm lên giận dữ, nhất thời cũng lấy ra vô số viên Thuần Dương Đan đánh vào trong Thiên La Địa Vồng.

- Thu hẹp.

Lão giả hét lớn một tiếng, Thiên La Địa Vồng khổng lồ nhất thời từ phương viên trăm trượng thu hẹp lại còn mười trượng, lúc này, lão giả đã khoá chặt phương vị của Dương Thiên Lô, tung lưới khắp trời bắt bừa, không bằng nhắm thẳng mục tiêu.

Quả nhiên, Thiên La Địa Vồng càng thu hẹp, nó càng trở nên đông cứng lại, tốc độ cắm vào mặt đất trog thoáng chốc liền tăng lên mấy lần, nhất thời giống như thiên cầu thôn nguyệt, há to cái miệng lớn, Dương Thiên Lô căn bản không kịp phản ứng, hai người liền bị Thiên La Địa Vồng hoàn toàn bao trùm lại.

- Thu.

Lão giả lại hét lớn một tiếng, Dương Thiên Lô bỗng nhiên cảm thấy pháp lực cuộn trào mãnh liệt ép đến từ bốn phương tám hướng, lớp đá cứng rắn quanh thân cũng bị hóa thành bột mịn, Thiên La Địa Võng mang theo uy lực kinh khủng, cuối cùng cũng khép cái miệng khổng lồ lại, giống như thiên cầu thôn nguyệt, nuốt Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm vào trong lưới.

- Ha ha ha...

Tiếng cười cuồng ngạo của lão giả vang lên trong Thiên La Địa Võng.

Từ đầu đến cuối, ý thức của Trương Tử Hàm đều rất tỉnh táo, chỉ là bị niệm lực trong Ngưng Thân Phù áp chế, khiến nàng tạm thời mất đi quyền khống chế thân thể mà thôi.

Nhưng trong lòng Trương Tử Hàm không hề sợ hãi, cũng không bỏ cuộc.

Khi nàng bị niệm lực khủng lồ của Ngưng Thân Phù trói buộc tinh thần lực trong cơ thể, nàng đã cảm giác được sự xáo động của Thủy Nguyên Châu đang ẩn tàng bên trong thân thể nàng, từng tia năng lượng ẩn chứa pháp lực tinh thuần từ Thủy Nguyên Châu tỏa ra, không ngừng xung kích vào mi tâm của Trương Tử Hàm, khiến cho trong đầu của Trương Tử Hàm đích truyền đến từng cơn đau nhói, nàng rõ ràng cảm ứng được, huyết khí quanh thân nàng đồng thời bắt đầu xáo động điên cuồng, năng lượng bốn nguyên ẩn chứa trong đó, lúc này dường như nảy sinh hô ứng mãnh liệt với hàng vạn hàng nghìn ngôi sao trên trời.

Mặc dù Trương Tử Hàm chưa từng kinh qua tình trạng này, nhưng nàng tự nhiên liền biết rõ, vào lúc này, mình đang tiến vào trạng thái đột phá cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong.

Nén nhịn nổi đau đớn khôn xiết trong đầu, thân thể Trương Tử Hàm run lên nhè nhẹ, tâm thần kiên định, không chút sợ hãi.

Truyền thừa của thế giới băng tuyết không chỉ có thể giúp thực lực của nàng tăng lên, mà đồng thời các khảo hạch qua từng tầng lớp cấm chế trong thế giới băng tuyết cũng giúp tâm tính, trí tuệ của Trương Tử Hàm có được sự nâng cao cực lớn.

Nàng rất rõ ràng rằng, vào lúc này, một khi không nén nổi sự thống khổ, để cho hôn mê thì cũng có nghĩa là nàng sẽ phá quan thất bại.

Cảm nhận được Dương Thiên Lô vì để bảo hộ mình, trong lúc lâm vào tuyệt cảnh nhưng vẫn không bỏ qua một cơ hội nào, ngay cả hành động khoanh tay đứng yên điên cuồng kia cũng nghĩ ra được, năng lượng ào ạt tỏa ra từ trên người hắn bao quanh bảo vệ mình, trước sự khảo nghiệm sinh tử, hắn không hề ý niệm từ bỏ mình, khiến trong lòng Trương Tử Hàm vô cùng cảm động, cho dù thế nào thì nàng cũng phải đột phá, không vì chính mình, thì cũng là vì Dương Thiên Lô, nàng buộc phải đột phá.

Dưới sự kiên trì mạnh mẽ của tinh thần, nỗi thống khổ trong đầu trở nên càng kịch liệt hơn, nhưng Trương Tử Hàm lại càng tỉnh táo hơn.

- Gào.

Một tiếng rống giận kinh thiên bỗng nhiên vang lên trong Thiên La Địa Võng, tiểu linh thú nhận lệnh của Lăng Hi, không hề do dự nhảy ra khỏi đầu của Dương Thiên Lô, trên thân hình nhỏ bé của nó, từng sợi lông trắng như tuyết dựng đứng lên hết, năng lượng bốn nguyên băng hệ tinh thuần từ trên người nó nhất thời tuôn ra cuộn cuộn, hình thành từng tầng kết giới, bảo vệ nó và Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm vào bên trong.

Đồng thời, Lăng Hi cũng bất chấp hậu quả mà điên cuồng khu động thần niệm của mình.

Nàng rất hiểu rõ rằng, một khi Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm bị lão giả kia bắt giữ thì có hậu quả gì, một khi Dương Thiên Lô chết đi, cũng có nghĩa là nàng cũng sẽ tiêu tan thành mây khói.

Lăng Hi điên cuồng khu động thần niệm, bỗng nhiên lại có thể hợp nhất với năng lượng của tiểu linh thú, giúp cho năng lượng bốn nguyên băng hệ có thêm thần niệm của nàng.

Nhất thời, thế công của tám Thiên La Địa Võng đang nhanh chóng co rút lại kia bỗng nhiên bị chặn lại, không tiếp tục co rút nữa!

Giọng nói của Lăng Hi vang lên trong đầu Dương Thiên Lô:

- Thiên Lô, bảo vệ Trương Tử Hàm! Nàng ta đang đột phá! Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta!

- A!

Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, trong nháy mắt, thân thể hắn bỗng nhiên điên cuồng méo mó biến dạng rồi kéo dài ra, trực tiếp bao bọc lấy toàn thân của Trương Tử Hàm!

Lão giả đang ở đặc ý cười to bỗng nhiên thất kinh, nhưng nét mặt lại trở nên càng thêm hưng phấn:

- Ha ha ha... Hảo tiểu tử, lại mang theo nhiều pháp bảo như vậy, đây là khí tức gì? Tuyệt đối vượt qua khí tức của cảnh giới Tiên Thiên, chẳng lẽ là khí tức Thần Đạo? Ha ha ha... lại có thể ngăn trở lực lượng Thiên La Địa Võng của ta! Đáng tiếc là nó quá yếu ớt! Nổ!

Tiếng hô “nổ” của lão giả vừa vang lên, nhất thời lại có vô số viên thuần dương đan đánh vào trong Thiên La Địa Võng, trong thoáng chốc lại tiếp tục thu nhỏ lại!

Chỉ là sau khi thu hẹp đến kích thước có đường kính ba thước thì lại không thể thu lại tiếp nữa!

Bất quá, lão giả cũng không hề lo lắng. Hắn biết rõ, hai người này chỉ là đang giả vờ trước lúc chết mà thôi, năng lượng của bọn họ tiêu hao ngày càng nhiều, không bao lâu sau tất nhiên sẽ bị mình hoàn toàn thu thập!

Lão giả kiêu ngạo nói:

- Ha ha ha, ta lại muốn xem xem các ngươi có thể chống đỡ được bao lâu, hừ! Lão phu trở lại động phủ từ từ thu thập các ngươi!

Tuy đã tiêu hao vô số thuần dương đan, khiến hắn rất đau lòng, nhưng khi nghĩ đến pháp bảo trên người Dương Thiên Lô, còn có Trương Tử Hàm còn là xử nữ nguyên âm với thân hình tuyệt mỹ, cho dù hắn nữa có tiêu hao thuần dương đan thêm gấp mười gấp trăm lần đi nữa thì hắn cũng sẽ không tiếc chút nào!

Tay nắm lấy Thiên La Địa Võng, lão giả trực tiếp bước lên lôi cưu, nhanh như chớp biến mất giữa những ngọn núi đó.

Nửa canh giờ sau, lôi cưu bay dọc theo một lộ tuyến vô cùng bí mật, đến một đỉnh núi không hề bắt mắt. Lão giả xách Thiên La Địa Võng, đi lòng vòng quanh đỉnh núi hết nửa ngày sau, cuối cùng cũng tiến vào một huyết động vô cùng bí mật.

Lão giả này chính là tên đạo tặc hái hoa tiếng xấu lan xa trong thế tục, công pháp tu luyện chính là Thái Âm Bồ Dương mà ba mươi năm trước, người trong giới tu luyện hề nghe nhắc đến liền truy sát ngay, hắn đã huỷ hoại vô số người tu luyện là thiếu nữ ở đế quốc Đức Lan Khắc, nhưng hắn hành sự luôn rất thận trọng, hơn nữa đối tượng mà hắn lựa chọn đều là những người có gia thế bình thường, cho nên cũng không khiến cho các cao thủ truy sát.

Nhưng có một lần, trong lúc sơ ý, huỷ hoại một nữ hài vừa rời khỏi nhà, gây nên đại họa, bị gia tộc của nữ hài điên cuồng truy sát. Cũng may là hắn tinh thông cho thuật ẩn nấp và trận pháp, nên mới tránh thoát hiểm cảnh, chạy trốn tới đây đất sát biên giới gần Hồng Hoang Sơn Mạch này.

Có lẽ là số mệnh sai khiến, lão lại vô tình tiến vào động phủ của một cao nhân ma đạo lưu lại, đồng thời thu được không ít đan dược và tuyệt học ma đạo, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã đột phá lên cảnh giới Tiên Thiên.

Từ đó, hắn tự xưng Thiên Âm Tán Nhân, trong dãy núi gần biên giới Hồng Hoang Sơn Mạch, hắn chuyên môn tìm kiếm những đệ tử tán tu bị lạc đường, tiếp tục tu luyện tà ác của hắn.

Sau trở lại động phủ, Thiên Âm Tán Nhân đặt Thiên La Địa Võng xuống đất, cảm ứng động tĩnh bên trong một chút, trên mặt hắn đích lộ ra nụ cười thâm tà, lạnh băng:

- Đệ tử của đại môn phái quả nhiên không đơn giản, còn tuổi nhỏ mà lại có tu vi như vậy, nếu là mấy năm trước, lão phu cũng không là đối thủ của chúng! Bất quá, ta xem bọn chúng cũng chẳng chống đỡ được bao lâu. Khặc khặc... Cô bé kia...

174. Chương 161: Đột Phá, Phản Kích!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 161: Đột phá, phản kích!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hầu như trong sát na, Lăng Hi và tiểu linh thú cảm thấy áp lực nặng nề xung quanh bỗng nhiên biến mất, trong thoáng chốc khí trường toả ra xung quanh của hai người Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm lại có thể bức lui hết mọi áp lực!

Trương Tử Hàm mừng rỡ đứng dậy từ trong sự bao bọc của Dương Thiên Lôi:

- Thiên Lôi. Ta đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên rồi... Người...

Bỗng nhiên thấy hai mắt Dương Thiên Lôi đỏ tươi, Trương Tử Hàm cả kinh, nhưng điều càng làm cho nàng kinh ngạc, thậm chí có chút sợ hãi chính là mi tâm của Dương Thiên Lôi lại toả ra từng tia sáng bảy màu, Trương Tử Hàm chỉ ngưng mắt nhìn thì linh hồn của nàng dường như bị hút vào trong vậy, nhất thời khiếp sợ nói không ra lời, hoảng hốt chuyển ánh mắt sang chỗ khác!

Dương Thiên Lôi cố nhịn sự đau nhức truyền đến trong đầu, trầm giọng nói:

- Ta không sao!

Lúc này, trong đầu hắn giống như dây sóng cuộn cuộn, từng tia sáng bảy màu lượn lờ xoay quanh, mấy lần như muốn bay ra khỏi thân thể.

Dương Thiên Lôi nói xong liền nhắm hai mắt lại, thân thể run lên kịch liệt, nhất là phần đầu của hắn lại biến đổi hình dạng một cách quỷ dị, dường như muốn nổ tung ra, khiến Trương Tử Hàm kinh hồn táng đảm, vô cùng lo lắng, sự mừng rỡ khi đột phá Tiên Thiên nhất thời biến mất tăm.

Nàng không nén nổi dòng nước mắt cứ chảy xuống:

- Thiên Lôi, người làm sao vậy, đừng làm ta sợ?

Còn Lăng Hi và tiểu linh thú ngay khi áp lực biến mất liền chi trở về trong đầu Dương Thiên Lôi, chỉ là bọn họ không ngờ rằng, vừa mới đi vào liền bị cuốn vào trong một cơn lốc xoáy vô biên vô hạn, nếu như bọn họ không phải là một phần trong đầu của Dương Thiên Lôi thì chỉ e là đã trực tiếp bị chôn vùi trong đó, hoàn toàn tiêu tan thành mây khói.

Ngay khi Dương Thiên Lôi gần như áp chế không được nữa thì từng vẩn tủa màu vàng bỗng nhiên xuất hiện trong đầu của hắn, chúng bay lượn nhảy múa và hợp thành một đồ án phức tạp huyền ảo đích, ngay khi đồ án kia thành hình thì nó liền toả ra hàng ngàn hàng vạn tia sáng màu vàng.

Ánh sáng bảy màu sôi sục cuộn cuộn như muốn bùng nổ trong đầu của Dương Thiên Lôi, nhất thời liền bị một luồng năng lượng cường đại kìm hãm xuống, rồi dần dần yên lặng trở lại.

- Phù.

Mấy phút sau, Dương Thiên Lôi cuối cùng cũng thở phào một hơi dài, mở mắt ra, hai mắt của hắn đã tỉnh táo khôi phục, trong mắt của Trương Tử Hàm, toàn thân hắn dường như chưa từng có biến hóa gì, nhưng trên mặt Dương Thiên Lôi lại tràn đầy hưng phấn và kích động.

Quanh thân Trương Tử Hàm toả ra pháp lực băng hàn mạnh mẽ đến cực điểm, bảo vệ hai người vào giữa, ánh mắt khẩn thiết nhìn hắn hỏi:

- Thiên Lôi, vừa rồi làm sao vậy?

Dương Thiên Lôi nhìn đôi mắt ướt đầm của Trương Tử Hàm, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, nói:

- Không có gì, đừng lo lắng, đã không có việc gì nữa, sau này không cho phép nàng khóc

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói:

- Ta... Ta lo lắng người. Người thực sự không có việc gì chứ?

Dương Thiên Lô mỉm cười nói:

- Nàng xem ta giống có việc gì sao?

Ánh mắt bỗng nhiên nhìn về phía Thiên La Địa Vọng đã bị Trương Tử Hàm chặn lại, trầm giọng nói:

- Đã đến lượt chúng ta phản kích rồi. Nếu không phải chúng ta đều có đột phá thì e rằng...

- Để cho ta.

Nghe Dương Thiên Lô nói, Trương Tử Hàm nhất thời biến sắc, vừa nghĩ đến mục đích của Thiên Âm Sát Nhân thì trong lòng bỗng có chút sợ sệt, hận không thể giết chết hắn ngay lập tức.

Lời của Trương Tử Hàm còn chưa dứt, mi tâm của nàng bỗng nhiên loé lên một tia sáng băng lam, trong tay liền xuất hiện một thanh bảo kiếm mà xanh thẫm.

Dương Thiên Lô có chút buồn bực nói:

- Hả? Tử Hàm, nàng có bảo kiếm từ khi nào thế? Khí tức thật mạnh mẽ...

- Khi ta thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên thì đã có thể bắt đầu sử dụng nhiều công năng của Thủy Nguyên Châu, đây là một trong số đó, “Bách Biến”.

Dương Thiên Lô kinh ngạc hỏi:

- Bách Biến?

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói, trong đôi mắt dường như ẩn chứa cả thế giới băng tuyết kia thoáng hiện lên vẻ mừng rỡ:

- Uh, có thể biến hóa thành bất kỳ loại vũ khí nào mình muốn. Niệm lực của Thiên La Địa Vọng này dường như... không cường đại bằng ta, ta hẳn là có thể đánh phá nó.

- Đừng.

Dương Thiên Lô bỗng nhiên ngăn cản nói:

- Đây là một món linh khí trung phẩm, phá hỏng đi thì đáng tiếc lắm, hay là để cho ta.

Trương Tử Hàm nghi hoặc hỏi:

- Người muốn làm như thế nào?

Vừa rồi nàng đã cảm ứng qua, muốn thoát ra khỏi Thiên La Địa Vọng này thì chỉ có cách phá hủy mới được, bằng không thì căn bản không có cách nào khác.

Dương Thiên Lô cười nói:

- Hắc hắc, lát nữa nàng sẽ biết.

Âm thanh còn chưa dứt, chỉ thấy thân hình hắn khẽ động một cái, liền đi ra khỏi lồng bảo hộ bằng năng lượng của Trương Tử Hàm, trực tiếp đi tới mép của Thiên La Địa Vọng, chậm rãi thò tay ra, đặt lên trên.

Âm thanh của Lăng Hi vang lên trong đầu Dương Thiên Lô nói:

- Dùng niệm lực của người bức ép hết máu huyết và pháp lực của lão giả kia ra khỏi Thiên La Địa Vọng.

Thực ra, khi trong đầu Dương Thiên Lô khôi phục lại tỉnh lặng, Lăng Hi đã có trao đổi với Dương Thiên Lô rồi. Biết được Dương Thiên Lô chỉ bằng vào thân thể của cảnh giới Hậu Thiên mà có thể nắm được cách vận dụng niệm lực, khiến Lăng Hi phải vô cùng kinh ngạc, mặc dù nàng là cường giả Thần Đạo nhưng cũng là lần đầu tiên thấy chuyện không thể tưởng tượng được như vậy, điều này hoàn toàn vượt qua phạm

vi nhận thức của nàng, mặc dù nàng đã từng là cường giả Thần Đạo thì cũng chỉ có thể dùng từ “biến thái” để hình dung Dương Thiên Lô.

- Được.

Dương Thiên Lô đáp lại trong đầu, cùng lúc đó, tâm thần hắn khẽ động, trên tay hắn liền có một tia sáng bảy màu chợt lóe lên rồi biến mất.

Niệm lực mạnh mẽ, tinh thuần đích liền hòa làm một thể với đan điền của hắn.

Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lô liền có thể cảm ứng được thông tin trong Thiên La Địa Vọng một cách rõ ràng.

Quả nhiên có một ý niệm tà ác dung hợp trong tinh huyết đang có đầy rẫy trong Thiên La Địa Vọng, chỉ từ ý niệm này, Dương Thiên Lô liền có thể xác định, đây là khí tức tà ác của lão giả kia.

- Chuyện gì thế này?

Ngay khi niệm lực và năng lượng của Dương Thiên Lô tiến vào Thiên La Địa Vọng, Thiên Âm Sát Nhân đang tu luyện tà công liền cảm ứng được sự biến hoá trong Thiên La Địa Vọng, hắn liền hoảng hốt nhảy dựng lên.

- Sao có thể được?

Thiên Âm Sát Nhân gần như không thể tin được vào cảm giác của mình, hắn bỗng nhiên cảm thấy khí tức của mình trong Thiên La Địa Vọng đang bị luyện hóa.

- Muốn chết, hai tên Tinh Giả Hậu Thiên nho nhỏ lại muốn luyện hóa pháp bảo của ta...

Lửa giận công tâm, Thiên Âm Sát Nhân vốn chỉ nghĩ đến việc hắn vây khốn hai tên Tinh Giả Hậu Thiên, căn bản không ngờ, Tinh Giả Hậu Thiên sao lại có năng lực luyện hóa Thiên La Địa Vọng?

Thiên Âm Sát Nhân gầm lên giận dữ, hắn liền điều khiển Thiên La Địa Vọng, pháp lực hùng mạnh quanh thân bỗng dừng mảnh cuộn cuộn tuôn vào trong đó, muốn bức ép pháp lực của Dương Thiên Lô ra, nhưng ngay khi pháp lực của hắn và pháp lực của Dương Thiên Lô tiếp xúc với nhau, một niệm lực khủng bố tỏa ra ánh sáng bảy màu liền trực tiếp đánh vào thân thể của hắn.

- Phá.

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn vang đến tai của Thiên Âm Sát Nhân.

- Ọc.

Một ngụm máu đỏ tươi liền vọt ra từ miệng của hắn, Thiên La Địa Vọng liền hoàn toàn mất liên hệ với hắn, hóa thành một đạo lưu quang chụp ngược trở lại hắn.

Hắn nhìn thấy hai tên tù nhân của mình khi nãy là Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm.

- Ta muốn giết các người, a...

Thiên Âm Sát Nhân điên cuồng gào kêu một tiếng, vô số thuần dương đan liền trực tiếp bị hắn nuốt vào trong bụng.

Từng cỗ khí tức tà ác khủng bố liền như cơn lũ dữ bất ngờ tuôn trào ra từ trong cơ thể hắn, xung quanh ngập đầy ma khí, dưới sự điều khiển của pháp lực, chúng dường như biến thành dịch thể, nâng hắn lên cao.

- Lực lượng thật cường đại.

Vừa mới tế luyện Thiên La Địa Vọng, Dương Thiên Lô vốn định trực tiếp gây ông đập lưng ông thấy thế liền thất kinh. Không ngờ lão giả này lại điên cuồng như vậy, hiển nhiên là hắn đã sử dụng bí pháp, kích phát tiềm năng, nên mới dám nuốt phục nhiều thuần dương đan như vậy.

Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm liền bị bức lui về mấy trượng, ngay cả Thiên La Địa Vọng lại lần nữa rơi vào tay Thiên Âm Sát Nhân.

Một tràng âm thanh tràn ngập khí tức tà ác tuôn ra từ miệng của hắn, đôi mắt hắn loé lên ánh sáng đỏ tươi như máu, toàn thân tà ác không thể diễn tả được, theo làn âm thanh bay đến, một dòng xoáy liền theo đó xuất hiện.

Lăng Hi nói:

- Cẩn thận, đây là thuật khôi lỗi.

Ngay khi dòng xoáy xuất hiện, Dương Thiên Lô cảm thấy cả động phủ đều bắt đầu run lên, khí tức tà ác cuộn cuộn, từ bốn phương tám hướng ập đến, giống như trăm sông đổ về biển, tuôn chảy vào dòng xoáy đó.

- Khắc khắc khắc...

Thiên Âm Tán Nhân bỗng nhiên phát ra một tràng cười khùng bố như không phải của con người, sau đó liền há mồm phun một ngụm máu vào dòng xoáy, trong dòng xoáy màu đen liền tuôn ra từng bóng người.

Một, hai, ba... Mười tám bóng người.

Vừa đủ mười tám con khôi lỗi hiển nhiên đã mất đi trí tuệ con người, trong thoáng chốc liền xuất hiện xung quanh Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm.

Mỗi một khôi lỗi đều là một thanh niên.

Một con khôi lỗi đồng nghĩa với một thanh niên bị Thiên Âm Tán Nhân sát hại.

Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm nhìn nhau, hai người cũng không có chút nào sợ hãi, ngược lại tràn đầy ý chí chiến đấu mãnh liệt và lửa giận ngàn ngút.

- Giết.

Trên mặt Dương Thiên Lô toả ra khí tức lãnh lẽo, hai tay bỗng nhiên lật một cái, thân người liền xoay tròn như con vù.

Khác với Quyển Quyển Thần Công mà hắn tự nghĩ ra, lần này, dưới sự thôi thúc của niệm lực tinh thuần, thân thể hắn ngưng tụ cao độ, giống như một mũi khoan kim cương vô hình, xoay chuyển âm ỉm, kích nổ khí lưu xung quanh, từng tiếng xé gió truyền đến từ trên người hắn, toàn thân hắn như một mũi tên đang giương trên cung, như linh xà xuất động, tiếp tục xoay tròn, rồi bắn về phía Thiên Âm Tán Nhân như một tia chớp.

Đồng thời, thanh bảo kiếm màu xanh thẫm do Thủy Nguyên Châu hoá thành trong tay của Trương Tử Hàm, mang theo khí thể kinh người, chém vào các khôi lỗi xung quanh.

- Rầm rầm...

Một tràng tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang vọng khắp động phủ.

Dương Thiên Lô lại có thể phá vỡ từng tầng năng lượng tà ác đặc quánh như hồ kia, song quyền trực tiếp oanh kích về phía Thiên Âm Tán Nhân.

Đối mặt với công kích nhanh không thể phòng, sắc bén mạnh mẽ, Thiên Âm Tán Nhân lại không bối rối chút nào, găm lên giận dữ, bảo y trên người hắn bỗng nhiên toả ra ánh sáng chói mắt, giống như kiếm quang đang bập bênh, ẩn chứa pháp lực cuộn cuộn, va chạm vào thân ảnh của Dương Thiên Lô.

- Âm.

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên.

Thân thể Dương Thiên Lô liền giống như du long, phát huy xả lực, hóa lực, mượn lực một cách vô cùng nhuần nhuyễn, toàn thân hắn tùy ý xuyên lủng qua cơn bão năng lượng khùng bố, từng đạo pháp lực, dưới sự khống chế của niệm lực cường đại tinh thuần, liền giống như Thiên La Địa Võng quấn lấy Thiên Âm Tán Nhân.

Cảm nhận được công kích của Dương Thiên Lô, tâm thần Lăng Hi chấn động, trong lòng vô cùng vui mừng.

Thế nào là thiên tài?

Đây mới là thiên tài chân chính.

Một loạt công kích này của Dương Thiên Lô đã thể hiện ra được năng lực khổng chế niệm lực kinh người của hắn, đây tuyệt đối không phải điều mà Tinh Giả Hậu Thiên có thể làm được.

Cho dù là cao thủ Tiên Thiên, nếu không có sự thâm nhuần trong mấy mươi năm thì không thể làm được đến mức tinh diệu và chuẩn xác như vậy, vận chuyển pháp lực đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Còn Trương Tử Hàm đồng thời cũng chém giết hết sức mau chóng nhanh lẹ, mặc dù không biến thái như Dương Thiên Lô, nhưng nàng nhận được truyền thừa Thần Đạo, một khi bước vào Tiên Thiên liền có ưu thế mạnh mẽ hơn nhiều so với những người tu luyện bình thường, lĩnh ngộ, khống chế, kinh nghiệm đều vượt xa Tiên Thiên bình thường vừa mới thăng cấp lên.

Hướng chi, trong tay Trương Tử Hàm còn có bảo vật siêu cấp là Thủy Nguyên Châu.

Thủy Nguyên Châu tuy bị nhiều tầng cấm chế, nhưng cũng không ảnh hưởng đến thực lực của Trương Tử Hàm. Nó sẽ hoá giải phong ấn từ từ theo sự đột phá thực lực của Trương Tử Hàm. Mục đích của các tầng cấm chế, đơn giản là để tránh mang họa khi mang bảo bối trong người, cho dù nó không có cấm chế, bằng vào thực lực hiện giờ của Trương Tử Hàm cũng không thể nào phát huy ra toàn bộ uy lực của nó.

Thiên Âm Tấn Nhân cảm nhận được uy lực thật lớn, nhìn thấy Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm biểu hiện ra sức chiến đấu cường đại, ruột gan của hắn vô cùng hối hận. Hắn biết, hôm nay chạy trời không khỏi nắng.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, hai tên Tinh Giả Hậu Thiên lại có thể đột phá ra khỏi Thiên La Địa Vọng, mà đột phá thì thôi đi, hơn nữa còn hung hãn như vậy.

Hắn không cam lòng.

- A!

Thiên Âm Tấn Nhân bỗng nhiên kêu to một tiếng kinh thiên trong vòng vây pháp lực của Dương Thiên, tiếp tục nuốt vào vô số viên thuần dương đan, cùng lúc đó, năm mũi ngân châm dài đến nửa thước lấp lánh tinh mang, trực tiếp cắm vào đầu của hắn.

- Âm!

Trong thoáng chốc, pháp lực kinh khủng đến không thể tưởng tượng tuôn ra từ trên người hắn, bức Dương Thiên Lô lùi lại mấy bước, cùng lúc đó, thân hình hắn bỗng nhiên phát động, giống như một con dã thú điên cuồng liều mạng công kích, nhanh như tia chớp lao thẳng về phía liễu Dương Thiên Lô, đây hoàn toàn là một đấu pháp lấy mạng đổi mạng.

Hiển nhiên, Thiên Âm Tấn Nhân muốn tự nổ tung, muốn Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm cùng chết chung với hắn.

175. Chương 162: Cướp Cò

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 162: Cướp cò

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lăng Hi kinh hãi kêu lên:

- Cẩn thận, mau lui lại!

Nàng cũng không ngờ Thiên Âm Tấn Nhân lại điên cuồng như vậy.

- Hừ!

Dương Thiên Lôì hừ lạnh một tiếng, không chút hoảng hốt, trầm giọng nói:

- Tử Hàm, lui ra phía sau.

Trương Tử Hàm hiển nhiên cảm giác được nguy hiểm, nhưng Dương Thiên Lôì cũng không cho nàng phản kháng, một tia pháp lực tinh thuần đưa nàng ra xa hơn mười trượng.

Đồng thời, hai tay Dương Thiên Lôì bỗng nhiên vẽ thành vòng tròn, lại lần nữa thi triển ra Quyển Quyển Thần Công mà suýt chút nữa đã lấy mạng hắn trong thế giới băng tuyết.

Pháp lực cuộn nộ hung tàn ở xung quanh bắt đầu xoay chuyển bay lượn quanh thân hắn, thân thể hắn lại lần nữa hóa thành trung tâm của dòng xoáy, sản sinh ra lực thôn phệ cường đại hơn vô số lần so với lần trước.

Chỉ trong nháy mắt, quanh thân hắn đã hình thành một quả cầu năng lượng thật lớn.

- Âm âm!

- Âm âm!

- Âm âm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên quanh thân của Dương Thiên Lôì, nhất là ngay khi thân thể của Thiên Âm Tán Nhân tiếp xúc đến quả cầu năng lượng lại càng chấn động run rẩy cả đất trời, đá vụn bay tán loạn.

Chỉ là, Thiên Âm Tán Nhân với ý đồ muốn đồng quy vu tận, nhưng làm như thế nào cũng nghĩ ngờ, cái giá mà hắn bỏ ra để tự kích nổ thân thể mình, đến cuối cùng, ngay cả thân thể của Dương Thiên Lôì đích cũng không chạm đến được.

- Ha ha ha... Không chế niệm lực, quả nhiên muốn thế nào được thế đó, Quyển Quyển Thần Công của ta sắp sửa chân chính có được uy năng “xoa xoa” rồi.

Dương Thiên Lôì đang ở trung tâm của dòng xoáy, lúc này năng lượng xung quanh tuy cường bạo dị thường, nhưng hoàn toàn chịu sự khống chế dưới niệm lực của hắn, hoàn toàn khác với cảm giác mất khống chế như lần trước.

Đây là tác dụng cường đại của niệm lực.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôì hét lớn:

- Tử Hàm, lui ra ngoài động.

Ngay khi Thiên Âm Tán Nhân chất đi, mấy con khôi lỗi còn lại trong nháy mắt liền giống như si ngốc, đứng yên bất động, sớm đã ngưng công kích Trương Tử Hàm.

Nghe tiếng kêu của Dương Thiên Lôì, Trương Tử Hàm không chút do dự, thân hình nhoáng lên liền lao ra ngoài động.

Lúc này, Dương Thiên Lôì thôi thúc quả cầu năng lượng cực lớn, bỗng nhiên giống như gió thu cuốn hết lá vàng rơi, lấy thế như chẻ tre xoay một vòng bên trong động, mấy con khôi lỗi liền trực tiếp bị nghiền nát bậy, trở thành một phần của quả cầu năng lượng.

Bất quá, Dương Thiên Lôì vẫn không dừng lại, vẫn điên cuồng xoay tít, nhưng năng lượng xung quanh lại không lại bị thôn phệ, chỉ có quả cầu năng lượng đang nhanh chóng co rút ngưng tụ lại, càng ngày càng thu nhỏ, càng lúc càng cô đọng lại, cho đến khi nó chỉ còn to cỡ cửa động, Dương Thiên Lôì mới nhanh chóng phóng vút ra khỏi cửa động.

Trương Tử Hàm nhìn cảnh tượng quỷ dị này cũng phải kinh ngạc đến trợn mắt há mồm. Trong lòng vô cùng mừng rỡ, nhưng cũng có chút hụt hẫng. Vốn tưởng rằng mình đột phá lên Tiên Thiên, hẳn là có thể lần nữa trở thành “lão sư” của Dương Thiên Lôì, nhưng không ngờ, Dương Thiên Lôì tuy không đột phá lên Tiên Thiên nhưng lại có thực lực càng khủng bố hơn nàng.

- Tử Hàm, nhìn thấy không? Ngọn núi nhỏ kia kìa.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô đang ở trung tâm của quả cầu năng lượng, giọng nói vô cùng hưng phấn, nói với Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm có chút lo lắng nói:

- Thấy rồi, sao vậy? Thiên Lô, ngươi cẩn thận một chút, mau nghĩ cách phóng thích năng lượng ra, lỡ như nó bùng nổ...

- Hắc hắc, sao nổ được? Để ta cho nàng mở mang kiến thức một chút, xem năng lực của ta làm thế nào để sang bằng ngọn núi nhỏ kia thành bình địa, ha ha ha... “Vô Định Năng Lượng Pháo”.

Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, liền điên cuồng thôi thúc niệm lực, bỗng nhiên lấy quả cầu năng lượng ra khỏi thân thể, hung hãn ném mạnh nó về phía ngọn núi nhỏ cách đó hơn trăm mét.

- Ầm ầm!

Một tràng tiếng nổ truyền đến, ở sườn núi cách ngọn núi nhỏ 90 độ liền có thêm cái hang lớn, sâu mấy trượng, miệng hang gần mười trượng. Nhưng ngọn núi nhỏ kia vẫn ngạo nghễ đứng đó, ngoại trừ đã run nhẹ lên một cái thì không có ảnh hưởng gì.

Dương Thiên Lô gãi đầu, xấu hổ nói:

- Ặc... Là nhầm lẫn, đánh lần đầu tiên, quả nhiên rất dễ cướp cò.

Dương Thiên Lô vốn tưởng rằng Trương Tử Hàm sẽ cười mình, không ngờ Trương Tử Hàm chẳng những không cười, ngược lại còn kinh ngạc nhìn vào nơi quả cầu năng lượng oanh kích vào.

- Khụ khụ, đừng nhìn nữa, không phải chỉ lệch một chút sao? Đánh thêm vài lần, sau đó bảo đảm đánh cái nào chuẩn cái đó.

Dương Thiên Lô đi tới bên cạnh Trương Tử Hàm, rất tự nhiên nắm lấy bàn tay mềm mại không xương và có chút lạnh lẽo kia, nói rằng:

- Đi thôi, giết chết một đại cao thủ, hẳn là có không ít chiến lợi phẩm, chúng ta vào xem nào.

Trương Tử Hàm lại nhìn thêm mấy cái rồi mới theo Dương Thiên Lô đi vào bên trong động.

Bên trong động phủ rất hỗn loạn, hai người rất nhanh liền tìm được Thiên La Địa Vọng với bản thể chỉ to bằng bàn tay, tỏa ra ánh sáng trong suốt, còn có một pháp bài để triệu hoán lôi cừu.

Thấy pháp bài này, trong lòng Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm vô cùng vui vẻ, có lôi cừu rồi thì muốn tìm vị trí Trảm Không Kiếm Phái sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngoài ra, còn có một cây phước màu đen, dài khoảng thước, không biết làm bằng chất liệu gì, trên cây phước còn có một cái đầu lâu tỏa ra ánh sáng đỏ tươi, nhìn thế nào cũng thấy tà khí nồng nặc. Hiển nhiên, đây cũng là một món bảo vật không thua kém gì Thiên La Địa Vọng.

Trương Tử Hàm khẽ nhíu mày nói:

- Khí tức thật tà ác, mấy con khôi lỗi kia nhất định là được thả ra từ hắc phiến này.

Dương Thiên Lô lặp lại lời nói của Lăng Hi:

- Tử Linh Phiến, linh khí trung phẩm, có thể thu nhiếp các loại sinh vật hắc ám, vong linh, thiên ma, thu nhiếp nơi dưỡng trong đó càng nhiều thì uy lực của nó càng lớn. Đây là thứ đồ tốt. Tử Hàm, nàng mau luyện hóa nó đi.

Trương Tử Hàm nhíu nhíu mày, quả đoán nói:

- Ta không cần, ta không thích khí tức này.

Dương Thiên Lô nói:

- Vậy nàng luyện hóa Thiên La Địa Vọng đi.

Thiên La Địa Vọng vốn đã được Dương Thiên Lô luyện hóa, nhưng lại bị Thiên Âm Tán Nhân đoạt về, bị hãm luyện hóa trở lại rồi.

Nhưng hiện tại, Thiên Âm Tán Nhân đã trở về với cát bụi, Thiên La Địa Vọng và tử Linh Phiên đã thành vật vô chủ, chỉ cần nhỏ máu tế luyện là được.

Trương Tử Hàm lại lần nữa cự tuyệt nói:

- Thiên Lô, hay là người luyện hóa luôn đi. Ta có Thủy Nguyên Châu rồi, tạm thời không cần pháp bảo gì. Người vẫn còn chưa có cái nào.

- Được rồi, vậy lát nữa rồi nói, chúng ta trước tiên hãy vào trong động xem sao.

Dương Thiên Lô cũng không miễn cưỡng, thu hồi hai món bảo vật, dẫn Trương Tử Hàm đi vào bên trong động.

Kết cấu của sơn động này khá phức tạp, hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của hai người, ở giữa có một cái động lớn kéo thẳng sâu vào trong, càng đi vào bên trong, khí tức xung quanh càng âm trầm khủng bố, một lát sau đã đưa tay không thấy năm ngón, thỉnh thoảng còn thổi đến từng cơn âm phong khiến lông tóc người ta dựng hết cả lên.

Tuy Trương Tử Hàm đã thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên, nhưng nữ nhân trời sinh nhát gan, khiến nàng phải bám sát phía sau Dương Thiên Lô.

Dọc theo đại động ngoằn ngoèo, đi thêm trăm mét nữa, bỗng nhiên trước mắt bừng sáng, phía trước xuất hiện những đốm sáng màu lam âm u, những đốm sáng này giống như lân quang, lúc sáng lúc tối, khiến Trương Tử Hàm sợ run cả người.

- Đừng sợ, đã có thân thể thuần dương của ta ở đây, quỷ xà thần gì cũng đều phải tránh sang một bên, lão già kia đã chết rồi, còn sợ gì nữa?

Dương Thiên Lô lớn tiếng nói, âm thanh hết sức mạnh mẽ, tràn ngập dương cương. Hiển nhiên hắn không chỉ muốn tỏ ra gan dạ với Trương Tử Hàm mà còn muốn lấy thêm can đảm cho mình.

Động huyết âm trầm khủng bố như thế, Dương Thiên Lô chỉ thấy có trong mấy bộ phim ma mà thôi. Tuy biết rõ Thiên Âm Tán Nhân đã chết, nhưng cái cảm giác rùng rợn này lại kích thích thần kinh của hai người.

Đúng lúc này, Lăng Hi nói trong đầu của Dương Thiên Lô:

- Đây là nơi thuần âm.

- Nơi thuần âm? Nghĩa là sao?

Lăng Hi nhẹ giọng giải thích nói:

- Số lượng lớn tử linh, u hồn, oán niệm, khí tà ác quanh năm suốt tháng bị giam cầm ở đây, khiến cho sinh khí ở nơi đây phải tan đi hết, trở thành nơi thuần âm, sinh linh bình thường tiến vào sẽ bị âm tà nhập thể, mất đi bản tính. Bất quá, người luyện ma công bẩm sinh tà ác tiến vào thì ngược lại là thánh địa tu luyện.

- Âm khí nơi này quá nặng, chỉ ít cũng đã tích lũy mấy nghìn năm. Nhất định có cao nhân tà đạo đã từng ẩn tu ở đây, cẩn thận một chút, người tiếp tục thâm nhập xem sao, nguyên thần của ta vừa rồi tiêu hao quá nhiều, có thể không xuất hiện trong một khoảng thời gian, người nhớ kỹ phải ăn nhiều đan dược một chút, ta cần hấp thu năng lượng.

Dương Thiên Lô nhin không được rùn mình một cái rồi nói:

-Ặc.... Được rồi, nàng cứ hấp thu, sớm ngày khôi phục.

Nhân cơ hội này, tiểu linh thú vội vàng nói:

- Chủ nhân, cho Tiểu Bạch đi ra? Tiểu Bạch vừa cũng tiêu hao năng lượng nghiêm trọng, đang đói bụng...

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói:

- Lúc trở về sẽ cho người ăn đan dược, hiện tại phải ngoan ngoãn ở lại trong đó.

Lần này hiếm hoi lắm mới không thấy hắc mắng tiểu tử kia.

Một lát sau, hai người liền đi tới chỗ lân hỏa đang lấp loé, không ngờ ở đây lại xuất hiện hai lối đi.

- Hu hu hu...

Lại một trận âm phong từ hai cửa hang của hai lối đi thổi tới, mang theo tiếng hu hu, giống như tiếng khóc của nữ nhân, khiến Trương Tử Hàm nhin không được nhìn về phía Dương Thiên Lô.

- A!

Khi Trương Tử Hàm nhìn thấy gương mặt của Dương Thiên Lô liền thét lên một tiếng chói tai.

Dưới ánh sáng của lân hỏa, sắc mặt của Dương Thiên Lô cũng biến thành màu xanh, thoát nhìn giống như cương thi vậy, vô cùng đáng sợ.

- Sao vậy?

Dương Thiên Lô thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bị Trương Tử Hàm dọa đến nổi da đầu tê dại.

Toàn thân Trương Tử Hàm run rẩy nói:

- Thiên Lô... Chúng ta... Chúng ta trở về đi, ở đây... Ta sợ.

Dương Thiên Lô trầm giọng nói:

- Có ta ở đây, đừng sợ. Nàng dùng niệm lực bày kết giới quanh thân người, có thể sẽ tốt hơn một chút. Đây chỉ là tử khí nồng nặc hơn một chút, không sao cả.

Hắn vội xua đi mấy cảnh tượng đáng sợ trong mấy bộ phim kinh dị kia, tâm thần liền kiên định trở lại.

- Uh.

Trương Tử Hàm đáp một tiếng, bày bố niệm lực khắp thân người, quả nhiên cảm thấy tốt hơn rất nhiều, nàng nói:

- Có hai con đường, chúng ta... Đi thể nào?

- Ta xem xem.

Dương Thiên Lô vừa nói vừa tỉ mỉ quan sát hai cái cái động khẩu kia, căn cứ vào vết tích trên động khẩu đoán:

- Trước tiên đi bên trái. Bên này lão già kia hẳn là thường ra vào.

- Uh.

Hai người lại men theo huyết động đi sâu thêm mấy chục thước nữa, cuối cùng nhìn thấy một quang sáng mà đỏ rực, cảm giác âm trầm xung quanh dường như cũng ít đi rất nhiều. Chỉ là, khi hai người đi đến nơi phát ra ánh sáng đỏ đó, Trương Tử Hàm lại thét lên một tiếng chói tai, còn Dương Thiên Lô lại chấn động mở trừng trừng hai mắt, nhìn cảnh tượng không thể tin tưởng ở trước mắt.

Đây là đáy động, một không gian hình tròn với người phương viên năm trượng.

Ánh sáng màu đỏ được tỏa ra từ một viên Dạ Tinh Thạch đỏ tươi trên đỉnh động.

Chỗ sâu trong cùng đối diện với cửa động, sát trong vách động có đặt một cái giường lớn có chiều rộng ba thước, đồ dùng trên giường đầy đủ mọi thứ. Hai bên mép giường có đặt vô số đồ vật có hình thù kỳ quái, Dương Thiên Lô có biết một số thứ, Trương Tử Hàm thì hoàn toàn không nhận ra, chỉ là khi nhìn thấy các hình ảnh trên vách động, hai người liền hiểu rõ mấy đạo cụ kia dùng để làm gì.

Trương Tử Hàm đỏ mặt xấu hổ, nhưng trong lòng lại càng phẫn nộ và sợ hãi, nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, nếu như Dương Thiên Lô và nàng không có đột phá, ngược lại bị lão giả kia bắt được, nàng sẽ phải đối mặt với tình cảnh thế nào.

Dương Thiên Lô bưng bưng lửa giận nói rằng:

- Má mẹ hần, cái lão già dâm dăng này... Hần chết quá dễ dàng mà, cái loại cặn bã này đáng lẽ ra phải xử lăng trì mới được, sau đó vứt cho chó ăn.

Hần có chút háo sắc, hần thừa nhận. Thấy mỹ nữ, hần bình thường sẽ cho ra một số động tác mà con nít không được nhìn, hần cũng thừa nhận. Nhưng hần chưa từng nghĩ đến, lại có một người tà ác đến mức biến thái như vậy.

Trên vách động kia là cái gì?

Là từng bức ảnh biến thái đến cực điểm.

Trông rất sống động.

Không phải kỹ năng hội họa tinh thâm thế nào, mà là... Bản thân những bức hình lại... dùng thể xác thật của thiếu nữ để chế thành

Đó là sinh mệnh của những cô gái trẻ.

Không thể nghi ngờ, những thiếu nữ này bị chết thê thảm đến không thể chết lại được nữa, hiển nhiên là bị lão già kia chà đạp đến chết, nhưng sau khi các nàng chết, lão già này ngay cả thi thể của các nàng cũng không buông tha, ngược lại dùng bí pháp khiến thi thể các nàng được giữ cho không bị thối rữa, chế thành bích họa.

Thân thể lõa lồ của họ được xếp thành các tư thế kỳ quái, biểu tình của mỗi người mỗi khác, nhưng đều bị là sự phẫn nộ, kinh hoàng, bất cam, khuất nhục và tuyệt vọng.

Máu tươi đọng lại giữa hai chân, và cả những nụ hoa chưa hé nở, đều đủ để chứng minh sự ngây thơ và thuần khiết của các nàng.

Dương Thiên Lô không phải anh hùng, cũng không phải người lương thiện.

Hần không có lòng trừ bạo an dân, cũng không có khí tiết cao thượng quên mình vì người khác!

Nhưng lúc này, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hần nổi cơn lửa giận bùng bùng.

176. Chương 163: Trở Về.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 163: Trở về.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hần nổi lửa giận vì những nữ hài còn non nớt này chết không được yên nghỉ.

Trương Tử Hàm rướm rướm nước mắt, nhẹ giọng nói:

- Thiên Lô, người xoay người sang chỗ khác, ta muốn cứu các nàng...

- Uh.

Dương Thiên Lô đáp lên một tiếng rồi xoay người đi ra động khẩu. Đối mặt với những thiếu nữ non nớt lõa lồ này, trong lòng hần không có chút tà niệm nào, có chăng chỉ là sự đồng tình và thương hại.

Trương Tử Hàm gỡ những thiếu nữ lõa lồ này xuống khỏi vách động, nhẹ nhàng đặt nằm trên mặt đất, dùng năng lượng nhẹ nhàng lướt qua thân thể đã xơ cứng của các nàng, giúp khôi phục lại tư thế bình thường.

Vừa đủ ba mươi sáu thiếu nữ, dùng hết một canh giờ, Trương Tử Hàm mới giải cứu hết các nàng xuống, xếp thành một hàng, nàng lấy hết tất cả quần áo và các đồ hàng ngày của mình, rồi lại lấy thêm mấy tấm vải vóc ở bên cạnh chiếc giường lớn kia, sau đó đắp lên người của các thiếu nữ này.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói:

- Thiên Lô, người vào đi, hãy hoá táng các nàng, để các nàng được yên nghỉ.

Thiên Lô chậm rãi đi vào, trầm giọng nói rằng:

- Bụi trở về bụi, đất trở về với đất, hi vọng kiếp sau các người sẽ hạnh phúc.

Âm thanh còn chưa dứt, từng tinh thần lực hùng hực mang thuộc tính hỏa đã tuôn tra từ trong tay của hắn, thi thể của ba mươi sáu thiếu nữ liền bốc cháy, chỉ trong chốc lát liền hóa thành tro tàn, theo từng làn nhiệt lưu bay khắp nơi trong động.

- Ý?

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm đồng thời kinh ngạc mở to mắt nhìn.

Trong thi thể của mỗi thiếu nữ sau khi đốt thành tro tàn lại có một tấm giấy màu vàng đậm, nó không mấy may suy suyễn trong ngọn lửa đang bùng cháy.

- Đây là cái gì?

Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm hiếu kỳ, mỗi người tự nhặt lên một tấm, chỉ thấy trên bề mặt không gì bất thường, cũng không nhìn ra được manh mối nào, cứ như là một tấm giấy bình thường làm từ da thú vậy.

Nhưng giấy làm từ da thú sao có thể giữ được nguyên vẹn trong ngọn hỏa đang bùng cháy?

- Có cổ quái.

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày, thân hình nhoáng lên, tỉ mỉ xem xét từng tấm một, đồng thời sử dụng niệm lực để cảm ứng, nhưng vẫn không phát hiện điều gì dị thường.

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng:

- Đáng tiếc Lăng Hi tiến vào tu luyện tầng sâu rồi, nếu không chỉ cần cho nàng ta xem qua, nhất nhiên có thể nhìn ra được là chuyện gì.

Trực giác nói cho hắn biết, những trang giấy này tuyệt đối có cổ quái. Bằng không sẽ không bị giấu trong thi thể của các thiếu nữ này, lại càng không bị tổn hại trong ngọn lửa.

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói:

- Nhìn không ra gì hết, để nghiên cứu sau vậy.

- Uh, người thu lại đi.

Trương Tử Hàm vừa nói vừa đưa mấy tờ giấy trong tay mình cho Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô thu lại hết, cất vào trong lòng. Sau đó nhìn lại kiểm tra một vòng trong động, cũng không phát hiện bất kỳ vật gì khác có giá trị, Dương Thiên Lô lại lần nữa phóng ra một ngọn lửa, đốt toàn bộ động phủ, rồi dẫn theo Trương Tử Hàm rời khỏi động huyệt này.

Về phần thông đạo bên phải, ở đáy động là một không gian càng lớn hơn nữa, chỉ có một cái bờ đoàn để đá tọa luyện công, ngoài ra thì không có đồ vật gì khác. Chỉ là, khí tức trong động này càng âm trầm khủng bố hơn, thỉnh thoảng nổi lên từng cơn gió lạnh lẽo, còn mang theo từng tràng âm thanh hu hu, khiến cho lông tóc dựng đứng.

Dương Thiên Lô luôn cảm thấy sơn động kia lẽ ra không đơn giản như vậy, nhưng lại giống như những trang giấy kia, bằng vào kiến thức và tu vi của hắn thì không tra ra được gì bất thường, hơn nữa Trương Tử Hàm hối thúc, chỉ đành tạm thời bỏ qua, vội vã rời khỏi sơn động.

...

Sau khi hai người đi ra, Dương Thiên Lô lấy máu tế luyện lại pháp bài triệu hoán lôi cứu một lần nữa, một lát sau, con lôi cứu của Thiên Âm Tán Nhân liền từ trên trời bay xuống, đi tới trước mặt hai người.

Con lôi cừu này hiển nhiên chỉ là loại lôi cừu bình thường, trong bất kỳ chợ giao dịch nào trong giới tu luyện cũng đều có thể dễ dàng mua được. Bất quá, mặc dù là loại lôi cừu bình thường này nhưng giá cả cũng rất cao, người tu luyện bình thường căn bản không mua nổi. Còn loại lôi cừu cấp bậc Tiên Thiên của Trảm Không Kiểm Phái thì cơ bản không thể mua được. Chỉ có các đại môn phái có thực lực hùng hậu mới có thể tỉ mỉ nuôi dưỡng mấy mươi năm, trên trăm năm thì mới bồi dưỡng ra được cấp bậc Tiên Thiên.

Bất quá, mặc dù con lôi cừu này chỉ là hạng bình thường, nhưng Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm vẫn vô cùng hưng phấn nhảy lên.

Dương Thiên Lô ngồi ở phía trước, Trương Tử Hàm ngồi phía sau Dương Thiên Lô, nhẹ nhàng ôm thắt lưng Dương Thiên Lô, ra lệnh một tiếng, lôi cừu liền phóng lên cao, mang theo hai người bay lượn lên chín tầng trời.

Dương Thiên Lô chỉ huy lôi cừu, sau khi bay lên trên cao liền dõi mắt nhìn về nơi xa, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Thiên Tịch Phong, xem ra khoảng cách chênh lệch nhất định phải hơn ngàn dặm.

Trương Tử Hàm nhíu mày:

- Nhìn không thấy, làm sao bây giờ? Hay là chúng ta bay dọc theo biên giới của Hồng Hoang Núi Sơn Mạch để tìm kiếm?

Dương Thiên Lô phì cười nói:

- Uh, chỉ có thể như vậy thôi. Một Trảm Không Kiểm Phái lớn như vậy mà lại tìm không được.

Trong lòng hắn không khỏi cảm thán, mỗi một thế giới đều có ưu điểm của nó, ở đây nếu như có hệ thống định vị GPS hướng dẫn thì sao xảy ra tình trạng này được?

- Ô ô...

Điều khiển Dương Thiên Lô bất ngờ là, âm thanh của hắn còn chưa dứt, lôi cừu đã kêu lên hai tiếng, bỗng nhiên vẩy cánh bay cao, lao nhanh về phía trước.

Dương Thiên Lô mừng rỡ hỏi:

- Ý, người biết Trảm Không Kiểm Phái?

Lôi cừu nhẹ nhàng gật đầu.

- Thật tốt quá, cuối cùng cũng có thể đi trở về. Thân ái, hôn một cái nào!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên xoay người, trực tiếp nâng gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm lên, chốc một cái, hôn lên mặt nàng.

Trương Tử Hàm cũng vô cùng mừng rỡ, nhưng không ngờ Dương Thiên Lô lại đột nhiên tập kích trên không, không kịp đề phòng, đã bị Dương Thiên Lô đắc thủ, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

- Người...

Dương Thiên Lô nhìn vào gương mặt tuyệt mỹ đang e thẹn của Trương Tử Hàm, khẽ cười một tiếng rồi nói:

- Ha ha... Tử Hàm, nàng biết không? Đây là khung cảnh mà ca ca ta luôn mơ ước đấy.

- Khung cảnh gì?

Dương Thiên Lô nhìn những ngọn núi xa xa, nhẹ giọng nói:

- Ta trước hết kể cho nàng nghe một câu chuyện.

- Được.

- Bất quá, trước khi kể chuyện, chúng ta thay đổi vị trí cái đã, ta muốn ôm nàng.

Dương Thiên Lô không cần phân trần liền trực tiếp xoay người ôm lấy Trương Tử Hàm, rồi đặt lên phía trước người mình, ôm chặt lấy vòng eo thon thả của nàng.

Trương Tử Hàm giãy giụa mấy cái, nhưng sao có thể là đối thủ của Dương Thiên Lôi, chỉ có thể tạm thời ngồi yên.

- Ha ha, được rồi, bây giờ ta bắt đầu kể chuyện đây, e hèm...

177. Chương 164: Trùng Phùng

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 164: Trùng phùng

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi tăng hẳn để lấy giọng, rồi kể cho Trương Tử Hàm nghe bộ tiểu thuyết mà hắn thích nhất, và cũng làm cho hắn oán hận nhất, “Thần Điều Hiệp Lữ”.

Hắn không biết Kim đại sư lúc đó có mục đích gì, lại để cho Tiểu Long Nữ bị làm nhục, nhưng hắn biết tình tiết này tuyệt đối đã khiến hàng vạn hàng nghìn người đọc phải oán hận sâu sắc, vô cùng thương cảm. Đáng hận hơn là, Kim đại sư dường như bị những tư tưởng rác rưởi như môn đẳng hộ đối, trai tài gái sắc bó buộc, để tạo sự cân bằng, lại cố gắng nhắc chặt đứt một cánh tay của Dương Quá.

Sao có thể làm như vậy được chứ? Sao có thể làm như vậy được chứ?

Đương nhiên, oán hận thì oán hận, nhưng nếu bỏ ra hai tình tiết này thì bộ tiểu thuyết vẫn là bộ truyện mà Dương Thiên Lôi thích nhất.

Dương Thiên Lôi chậm rãi kể lại đầu đuôi cố sự trong “Thần Điều Hiệp Lữ”. Trương Tử Hàm tập trung tinh thần lắng nghe, rất nhanh sau đó liền chìm đắm vào trong câu chuyện, tâm tình nàng cũng bắt đầu chìm nổi theo mạch truyện.

Chỉ là Dương Thiên Lôi đương nhiên sẽ không ngốc mà kể ra hai tình tiết nữ vai chính bị làm nhục và nam vai chính bị cụt hai cánh tay.

Hai canh giờ sau, cuối cùng cũng thấy được ngọn Thiên Tịch Phong nguy nga, câu chuyện “Thần Điều Hiệp Lữ” cũng đi vào hồi kết.

Dương Thiên Lôi nhìn lên bầu trời, ánh mắt tràn đầy mong ước, âm thanh nhẹ nhàng nói:

- Đây là khung cảnh mà ta mong ước nhất, cùng người con gái ta yêu thương cưỡi trên lưng thần điều, bay lượn trên chín tầng trời.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói:

- Ta... Ta cũng thích...

Hiển nhiên nàng đã bị câu chuyện của Dương Thiên Lôi tác động sâu sắc.

Nhất là, câu chuyện tình yêu đến chết cũng không rời của chàng Dương Quá si tình và nàng Tiểu Long Nữ bằng thanh ngọc khiết, câu chuyện này đã thật sự tác động sâu sắc đến nàng. Nàng càng ngưỡng mộ hơn khung cảnh hai người Dương Quá và Tiểu Long Nữ giống như đôi thần tiên quyến lữ ẩn cư tại chân núi Chung Nam.

- Ô ô ô...

Đúng lúc này, từ xa bỗng vang lên mấy tiếng kêu của chim cưu.

Dương Thiên Lôi nhìn thấy đằng xa có mấy con lôi cưu đang đang nhanh chóng bay tới, ánh mắt tràn ngập sự hưng phấn, trầm giọng nói:

- Tới rồi, rốt cuộc cũng đã trở về, những người này hẳn là đội tuần tra.

- Uh.

Trương Tử Hàm cũng đồng thời vô cùng hưng phấn.

Trước khi tiến vào Hồng Hoang Sơn Mạch, nàng chỉ là Tinh Giả cấp bảy đỉnh phong mà thôi, còn bây giờ, chỉ trong khoảng hai tháng ngắn ngủi, nàng đã thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên.

Còn Dương Thiên Lô, tuy không đột phá cảnh giới, nhưng thu hoạch của hắn còn nhiều hơn cả Trương Tử Hàm, một Tinh Giả Hậu Thiên lại có thể nắm giữ cách khống chế sức mạnh của niệm lực.

Tuy hắn không có hoà nhập niệm lực và năng lượng bản thân thành một thể như cao thủ Tiên Thiên, chân chính mở ra não vực, hợp nhất thành một. Nhưng hắn lại có thể dùng mi tâm để kích phát ra niệm lực, nếu nói hắn đã trở thành cao thủ Tiên Thiên thì cũng không quá đáng chút nào.

Hơn nữa, hắn còn chiếm được hai món linh khí trung phẩm, thu hoạch này tuyệt đối khiến cho người khác phải ngưỡng mộ và đố kỵ.

- Người phương nào đến đây? Đây là lãnh địa của Trảm Không Kiếm Phái chúng ta, người không phận sự thì không được tới gần.

Ở đằng xa có một âm thanh tràn đầy trung khí vang lên, âm thanh này mang đến cho người ta cảm giác lấy uy thế ép người, không ai bì nổi.

Hơn nữa rất khó nghe, Dương Thiên Lô nghe có vẻ quen quen, hắn sao lại xảo hợp thế này?

Thấy Dương Thiên Lô rõ ràng không muốn trả lời, Trương Tử Hàm vội vàng đáp:

- Ta là đệ tử của Thiên Vân Phong, Trương Tử Hàm.

- Trương... Trương Tử Hàm? Người là Trương Tử Hàm?

Tên dẫn đầu lại chính là Hải Đại Phú, cái tên ngu ngốc đã bị Dương Thiên Lô đánh sưng thành đầu heo mà còn không biết là ai làm. Hắn nghe người mới đến lại là Trương Tử Hàm, nhất thời thất kinh. Thân là cháu của Hải Vô Lượng, trưởng lão của Địa Hải Phong, hắn đương nhiên biết rõ thông tin Trương Tử Hàm rất có thể đã đi vào di tích. Lúc này lại có thể bình an trở về, điều này có nghĩa là gì?

Trương Tử Hàm nhẹ giọng đáp:

- Đúng vậy.

Trong lúc nói chuyện, Hải Đại Phú đã dẫn theo mọi người đến trước mặt Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm. Khi Hải Đại Phú và mấy tùy tùng của hắn nhìn thấy gương mặt của Trương Tử Hàm thì liền bị dung nhan tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm khiến ngơ ngẩn cả người.

- Chúng ta có thể đi được chưa?

Trương Tử Hàm hơi nhíu nhíu mày, nhàn nhạt nói với bọn họ, quanh thân tự nhiên tỏa khí tức băng hàn.

Dương Thiên Lô hơi kinh ngạc, hắn căn bản không ngờ Tử Hàm muội muội vốn ôn nhu, khả ái, thiện lương, thuần khiết, thính thoảng có chút hung hãn với hắn lúc này lại toả ra khí tức băng lãnh ngăn cách với người ngoài đến như vậy, toàn thân nàng giống như ngọn núi băng, toả ra ánh sáng thánh khiết nhưng lạnh lẽo, toả ra một áp lực nhàn nhạt một cách vô cùng tự nhiên.

Hải Đại Phú lắp bắp nói:

- Có... có thể...

Lúc này hắn mới hồi phục tinh thần lại, sau đó liền phát hiện ra Dương Thiên Lô đang ngồi phía sau Trương Tử Hàm.

Sắc mặt của Hải Đại Phú liền biến đổi:

- Dương Thiên Lô, sao lại là người?

Ngay khi nhìn thấy Dương Thiên Lô, trong lòng Hải Đại Phú vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ, vì sao tiểu tử kia lúc nào cũng có mỹ nữ bên cạnh? Sở Hương Hương không cần phải nói, nàng cũng là đệ tử Thiên Đan

Phong như hấn, nhưng còn Lục Thanh Âm mà mình yêu thích cũng có quan hệ mờ ám với tên tiểu tử này, bây giờ, Trương Tử Hàm trước mặt khiến mình vừa nhìn thấy cứ ngỡ là thiên nhân này lại ngồi chung một con lồi cừu với hấn, hơn nữa tay của Dương Thiên Lô, còn đang ôm lấy vòng eo tinh tế động lòng người kia, quan hệ của hai người có thể đơn giản được sao???

Dương Thiên Lô mỉm cười, khinh thường nhìn thoáng qua Hải Đại Phú rồi nói:

- Kỳ lạ lắm sao? Nếu đã xác định thân phận xong, Hải Đại công tử, thứ cho ta không thể phụng bồi.

Dương Thiên Lô nói xong, đang định điều khiển lồi cừu rời đi.

- Chờ một chút.

- Hả?

Chân mày Dương Thiên Lô nhướng lên, không lẽ còn muốn ta đánh cho một trận hay sao?

- Ta muốn khiêu chiến. Nếu người là đàn ông thì hãy nghênh chiến, nếu như người thắng, từ nay về sau, ta sẽ không dây dưa với Lục Thanh Âm nữa, nàng sẽ là của người, nếu như người thất bại, nàng sẽ là của ta.

Trên mặt Dương Thiên Lô tỏ vẻ khinh khỉnh, chẳng thèm quan tâm nói:

- Không có ý nghĩa gì cả, ca ca ta không có hứng thú. Thứ nhất, nghênh chiến hay không thì ca ca ta cũng là đàn ông, chẳng có liên quan gì đến người. Thứ hai, Lục Thanh Âm là người, có sự lựa chọn của mình. Cho dù là theo người hay theo ta thì cũng chẳng có liên quan cái rắm nào. Đương nhiên, nếu như người muốn thuần túy đánh với ta một trận, cuộc một ít đan dược hay pháp bảo gì đó, ca ca ta không ý kiến.

- Người... Được, ta đồng ý với người, ba ngày sau, ta sẽ đưa chiến thư đến Thiên Đan Phong. Người cứ chờ đấy, ta sẽ cho Lục Thanh Âm biết, ai mới là cường giả chân chính.

- Ngu ngốc.

Nhìn gương mặt tự tin và cuồng ngạo của Hải Đại Phú, Dương Thiên Lô nhin không được phun ra hai chữ, sau đó liền trực tiếp điều khiển lồi cừu rời đi.

Hải Đại Phú tức giận muốn bốc khói, tuy rất muốn chặn hai người lại, nhưng lúc này, trong tình trạng căng thẳng của Trảm Không Kiếm Phái, hiển nhiên không phải là lúc để gây sự, nên chỉ đành cho qua.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào lưng Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm, Hải Đại Phú nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Dương Thiên Lô, ta sẽ cho người biết, đoạt nữ nhân của ta sẽ có hậu quả thể nào, chờ đến ngày quyết chiến, ta muốn cho người biết ai mới thực sự là ngu ngốc.

...

- Thiên Lô, sao người quen biết hấn? Ta thấy hấn tựa hồ rất căm thù đối với người, Lục Thanh Âm là nữ tử che mặt của đế quốc Cát Ương chúng ta phải không?

Sau khi hai người rời khỏi, Trương Tử Hàm bỗng nhiên hỏi hấn.

Dương Thiên Lô nói:

- Cái tên ngốc này cùng với Lô Hoành đều bọn hạo sắc. Bất quá, đối tượng đối thành Lục Thanh Âm. Uh, Lục Thanh Âm chính là người của đế quốc Cát Ương chúng ta.

- Sao lại có liên quan tới người?

- Là như vậy....

Dương Thiên Lô kể lại tình huống lúc đang tu luyện gặp phải Lục Thanh Âm, Trương Tử Hàm mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

Chỉ là, tuy biết Dương Thiên Lô làm như vậy là đúng, nhưng trong lòng Trương Tử Hàm lại có chút khó chịu. Nhất là khi nghe những kinh lịch của ba người Dương Thiên Lô, Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm trong Hồng Hoang Sơn Mạch thì lại càng khó chịu.

Tuy Dương Thiên Lôi chỉ nói ngắn gọn mấy câu khái quát, nhưng nàng có cảm giác, dường như có chút gì đó thuộc về mình, lại bị người khác chiếm mất, trong lòng cảm thấy hụt hẫng.

...

Dương Thiên Lôi chỉ huy lôi cự đến bên ngoài Thiên Đan Phong, nhìn thấy dãy đất hoang vu quen thuộc kia, trong lòng hần bỗng cảm thấy ấm áp, nghĩ tới Sở Hương Hương, Đan Thanh Dương và mười cao thủ Tiên Thiên đối với mình cũng không tệ lắm, còn có Ngụy tổng quản chuyên phụ trách ăn uống ngủ nghỉ cho mình.

Lấy ra Thông Linh Kính, Dương Thiên Lôi nôn nóng rót tinh thần lực vào trong đó, một tia sáng loé lên, hình ảnh trong Thông Linh Kính nhất thời chuyển tới Vạn Đan Các.

Dương Thiên Lôi hưng phấn gào lên:

- Sư phụ, con đã trở về.

- Thiên Lôi?

Trong Thông Linh Kính bỗng nhiên truyền ra giọng nói vừa kích động vừa run rẩy của Đan Thanh Dương, thân ảnh của lão đồng thời cũng xuất hiện bên trong kính.

- Ý, sư phụ, sao người tiêu tụy như vậy? Không phải nhờ đồ nhi quá thành ra như vậy chứ?

Thấy Đan Thanh Dương trong kính, trong lòng Dương Thiên Lôi thất kinh, không ngờ gần hai tháng không gặp, Đan Thanh Dương lại giống như biến thành một người khác vậy, dường như thoảng chốc đã già nua hơn rất nhiều.

- Con chờ chút.

Trong mắt Đan Thanh Dương loé lên sự hưng phấn, trầm giọng nói với hắn, dường như chưa không tắt đi Thông Linh Kính, liền hô to:

- Hương Hương, nhanh lên, Thiên Lôi đã trở về rồi.

Dương Thiên Lôi có chút ngạc nhiên, cũng có chút cảm động. Mục đích ban đầu của hắn khi muốn trở thành đệ tử của Đan Thanh Dương chỉ là vì lười biếng. Nhưng không ngờ, Đan Thanh Dương lại coi trọng mình như vậy. Hơn nữa còn không chút dấu hiệu sự quan tâm này.

Chỉ trong giọng nói của Đan Thanh Dương, Dương Thiên Lôi liền hiểu rõ, trong khoảng thời gian mình thất tung, lão đã lo lắng biết bao, sốt ruột biết bao. Nói không chừng, thực sự như câu nói đùa của hắn vừa nãy, Đan Thanh Dương bởi vì mình mà trở nên tiêu tụy như vậy.

Một tia năng lượng nhu hòa bỗng nhiên xuất hiện, diện mạo thực sự của Thiên Đan Phong xuất hiện trước mắt Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm.

- Thiên Lôi.

- Đồ nhi bảo bối.

- Hảo tiểu tử, người cuối cùng cũng trở về rồi.

Từng gương mặt quen thuộc, từng tiếng gọi tràn đầy hưng phấn và thân thiết, trong phút chốc khiến cho trong lòng Dương Thiên Lôi như tuôn tràn một dòng nước ấm áp, đó là sự cảm động mà cả đời hắn chưa từng có cơ hội thể nghiệm.

Ánh mắt Sở Hương Hương trong sáng và kích động, không chút nào che giấu cảm tình đó của mình.

Có lẽ, nếu lần này không có tình huống Dương Thiên Lôi mất tích thì Sở Hương Hương còn chưa thực sự hiểu rõ lòng mình. Nhưng trải qua lần này, nàng rất rõ ràng nhận thức được rằng, Dương Thiên Lôi bất tri bất giác đã trở thành người quan trọng nhất trong lòng nàng.

Nàng không quên được, khi nhìn thấy trời đất bị biến, cứ ngỡ rằng Dương Thiên Lôi đã chết trong đó, sự đau đớn và hụt hẫng đó xuất phát từ tận trong đáy lòng nàng.

Không quên được, khoảng thời gian kia, nàng chỉ có dựa vào sự săn giết ma thú điên cuồng, tự huỷ hoại mình, khiến mình như cái xác không hồn, thì mới có thể tạm thời kiềm chế được sự nhớ nhung trong lòng đối với hắn và nỗi đau khổ mất đi hắn.

Không quên được, khi biết hắn còn có hi vọng sống sót, tâm tình của mình là kích động thế nào.

Nàng càng không quên được, trong bảy ngày ngoài thực tại, cũng chính là tròn bảy năm trong Huyền Hoàng Kỳ, người duy nhất khiến nàng còn bận lòng.

Trong thời gian tròn bảy năm đó, cái gì nên quên đi thì cũng đã quên đi từ lâu, còn những gì không thể quên được lại càng rõ ràng hơn.

Trong thời gian bảy năm, trong lúc tu luyện cô độc, tịch mịch và khô khan, chỉ có thân ảnh của hắn không lúc nào không xuất hiện trong đầu nàng, chỉ có những hình ảnh của hắn hiện rõ mồn một mới trở thành nơi ký thác duy nhất cho tâm linh của nàng.

Vào giờ khắc này, biết Dương Thiên Lôi trở về, nàng cũng không còn che dấu tình cảm của nữa, nàng vốn định không màng tất cả mà lao đến ôm chầm lấy Dương Thiên Lôi.

Thế nhưng, khi nàng nhìn thấy Trương Tử Hàm đang đứng chung và nắm tay Dương Thiên Lôi còn mỉm cười nhẹ nhàng, thánh khiết như một vị thiên sứ, nàng cố nén lòng ngừng bước, ngây ngốc nhìn hai con người sớm đã thật sự yêu thương nhau kia.

...

Dương Thiên Lôi dùng sức nắm tay Trương Tử Hàm một cái, sau đó buông tay Trương Tử Hàm ra, trực tiếp đi tới trước mặt Sở Hương Hương, nở nụ cười dung tục chiêu bài của hắn, đưa bày tay lên nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt long lanh trên mặt Sở Hương Hương, nói rằng:

- Hương Hương tỷ, ta đã trở về, tỷ phải vui vẻ mới đúng chứ, đến đây đi, ôm một cái...

Dương Thiên Lôi nói xong liền giang hai tay ra, muốn ôm Sở Hương Hương một cái.

Nhưng Sở Hương Hương lại đẩy Dương Thiên Lôi ra, hạt nước mắt mỉm cười:

- Cái tên đại háo sắc nhà ngươi, nghĩ thật đẹp.

Sở Hương Hương nói xong, liền đi tới trước mặt Trương Tử Hàm đang mỉm cười nhìn mọi người:

- Tử Hàm muội muội, muội cuối cùng cũng đã trở về. Tỷ tỷ nhớ muội muốn chết.

Vừa nói, Sở Hương Hương vừa ôm chầm lấy Trương Tử Hàm.

Dương Thiên Lôi bĩu môi, nhớ ca thì nói nhớ ca, mượn cớ gì chứ?

178. Chương 165: Mâu Thuẫn (thượng).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 165: Mâu thuẫn (thượng).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi học theo ôm lấy Đan Thanh Dương, vẻ mặt kích động nói:

- Sư phụ, cuối cùng con đã trở về, đồ nhi nhớ lão nhân gia người muốn chết.

Trong mắt Sở Hương Hương hiện lên vẻ mừng rỡ, Dương Thiên Lôi dám ở trước mặt Trương Tử Hàm làm như vậy, nàng cũng thấy đủ rồi. Có một số việc, luôn phải có trước có sau, hơn nữa, nàng cũng rất rõ ràng địa vị của Trương Tử Hàm trong lòng của Dương Thiên Lôi.

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.

Đan Thanh Dương vỗ vỗ vai Dương Thiên Lô, nhẹ giọng nói:

- Đi thôi, chúng ta đi vào nào.

...

Sở Hương Hương và Trương Tử Hàm nắm tay nhau, vừa nói vừa cười, chỉ là các nàng ai cũng đều cảm thấy được, cho dù như thế nào, quan hệ giữa hai người sẽ không bao giờ có thể trở lại như trước được nữa.

Sở Hương Hương ít nhiều có chút áy náy đối với Trương Tử Hàm, dù sao nàng cũng là người đến sau.

Đương nhiên, mối quan hệ vi diệu giữa Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương, trong lòng Dương Thiên Lô cũng hiểu rõ ràng, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Hắn không muốn để bất kỳ một nữ nhân nào mình thích và thích mình bị tổn thương.

Sau khi trở về, vừa nhìn thấy Sở Hương Hương đích, hắn liền hiểu rõ, vị sư tỷ bình thường hay bị mình chọc ghẹo, tình cảm của nàng dành cho mình sâu nặng hơn nhiều so với hắn tưởng tượng, nước mắt của nàng, ánh mắt của nàng, biểu cảm của nàng, đều khiến cho Dương Thiên Lô phải rung động sâu sắc.

Không thể nghi ngờ, nếu như bởi vì Trương Tử Hàm có mặt ở đây mà hắn lại tỏ ra sợ hãi rụt rè không có biểu hiện gì, khẳng định sẽ khiến Sở Hương Hương thương tâm. Nhưng nếu biểu hiện quá nồng nhiệt thì Tử Hàm muội muội thân yêu của hắn tất nhiên cũng sẽ khó chịu.

Đây là chuyện vô cùng bi đát và đau đầu.

Những tình tiết trong tiểu thuyết, cái gì mà thân hồ rung lên một cái thì mỹ nữ liền nhào vào lòng, còn cái gì mà khoan dung, thông hiểu nhau, không ghen tuông, không đấu đá nhau, tất cả những cái đó đều là rắm thối. Có nữ nhân nào sẽ vô tư chia sẻ người đàn ông mình yêu thích cho một nữ nhân khác?

Dương Thiên Lô tuy tự tin, nhưng còn chưa tự tin đến mức bại nào.

Cho nên, hắn chỉ có thể dùng cách ôn hòa vừa phải, hóa giải tình huống ngượng ngùng này một cách thoải mái. Tuy còn chưa được hoàn mỹ lắm, nhưng ít ra cũng đạt được sự cân bằng, không thể để bất kỳ bên nào bị tổn thương quá sâu.

...

Dưới sự dẫn dắt của Đan Thanh Dương, mọi người tiến vào Thiên Đan Phong, trực tiếp đi vào Vạn Đan Điện.

Sau khi chia thành một vòng tròn ngồi xuống, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm.

Kỳ thực, ngay khi mọi người nhìn thấy Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm, Đan Thanh Dương và mười cao thủ Tiên Thiên cùng với Sở Hương Hương đã cảm ứng được khí tức trên người Trương Tử Hàm, nàng đã thăng cấp lên Tiên Thiên.

Hơn nữa, điều càng làm cho Sở Hương Hương kinh ngạc hơn chính là, dị năng vốn hữu hiệu với Trương Tử Hàm, nhưng hiện tại lại hoàn toàn mất đi hiệu lực. Nàng căn bản không thể đọc được ý nghĩ của Trương Tử Hàm, trong mắt của Trương Tử Hàm, nàng chỉ có thể thấy một mảng băng tuyết.

- Nói gì đi nào, xem ra lần này các ngươi có thu hoạch không nhỏ, nhất là Trương Tử Hàm... Uh, dù sao cũng là người một nhà, ta sẽ xưng hô ngươi là Tử Hàm vậy, sau này ba người các ngươi sống chung tốt với nhau...

Đan Thanh Dương già đầu thành tinh, một câu nói liền khiến cho Sở Hương Hương phải đỏ mặt.

- Khụ khụ, yên tâm đi sư phụ, đệ tử tất nhiên sẽ không phụ lòng kỳ vọng của lão nhân gia người, sẽ cùng Tử Hàm, Hương Hương, chung sống thật tốt...

Cái tên vô sỉ Dương Thiên Lô này, đánh rần bằng gây liên bò theo lên, nhân cơ hội phản kích, hắn còn đang chưa biết giải quyết mối quan hệ giữa hai nàng này thế nào, đang gút mắc đây rầy, không ngờ một

câu của Đan Thanh Dương đã nói toạc ra hết, tuy lão nói rất súc tích, nhưng Dương Thiên Lôi sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Lăng Hi không phải đã nói rồi sao? Người tu luyện kiêng kỵ nhất là sợ hãi rụt rè, cần phải tùy tâm tùy tính, thì mới có thể dũng mãnh tiến. Ca ca ta còn do dự cái gì? Đương nhiên là dao sắc chặt đay rồi, chỉ thẳng bản tâm.

- Hừ, ai muốn sống chung với người?

Nghe Đan Thanh Dương và Dương Thiên Lôi nói, tuy Sở Hương Hương vui mừng trong lòng, nhưng dù sao vẫn quá đột ngột, hơn nữa cảm thấy ít nhiều cũng có lỗi với Trương Tử Hàm, khiến nàng cảm thấy trên mặt có chút ngượng ngùng, liền hờn dỗi nói như thế.

Chỉ là, sau khi nàng nói xong, lại e thẹn cúi đầu, và cũng giống như mọi người, vào lúc này, tâm thần đều tập trung vào nhân vật chính là Trương Tử Hàm.

Bản tính Trương Tử Hàm thiện lương, yếu đuối, nhưng nàng cũng có tính kiên trì và ngang ngạnh của mình, mặc dù nàng rất hiểu rõ, với tính cách và thiên phú và thành tựu trong tương lai của Dương Thiên Lôi, tất nhiên sẽ xảy ra cục diện như ngày hôm nay, hơn nữa nàng đã sớm có chuẩn bị trong lòng rồi.

Nhưng vào lúc này, đối với nàng mà nói, vẫn quá đột ngột.

Đột nhiên khiến nàng cảm thấy từng cơn chua xót khổ sở và ủy khuất.

Trương Tử Hàm lại không biết rằng, tâm trạng này của nàng loại vừa mới nảy sinh thì Thủy Nguyên Châu ẩn tàng trong cơ thể nàng liền xảy ra biến hóa vi diệu, từng tia thần niệm lặng lẽ toả ra từ bề mặt của nó, vô thanh vô tức trực tiếp tiềm nhập vào trong đầu Trương Tử Hàm...

Trương Tử Hàm nhìn ánh mắt hiền từ của Đan Thanh Dương, nhìn dáng vẻ hờn dỗi của Sở Hương Hương, nhìn ánh mắt tràn ngập chờ mong của Dương Thiên Lôi, nàng bỗng nhiên cảm thấy trái tim mình đau nhói.

Mặc dù Dương Thiên Lôi đang nắm chặt tay nàng, khiến nàng hiểu rõ, Dương Thiên Lôi đang muốn nói với nàng, nàng mới là người quan trọng nhất trong lòng hắn.

Nhưng nước mắt không nghe lời, cứ tuôn trào ra khoé mi của nàng, trong đôi mắt dường như ẩn chứa cả thế giới băng tuyết kia toát lên từng đợt khí tức khiến cho người ta phải đau lòng xót thương.

Hai mắt nàng đầm lệ mông lung nhìn Sở Hương Hương, rồi lại nhìn Dương Thiên Lôi, giọng nói run run, cố lấy dũng khí nói ra một câu khiến cho mọi người đều ngơ ngác, còn Dương Thiên Lôi liền ngắt đại ra:

- Thiên Lôi... Ta... Xin lỗi, ta... Ta thích Dương Quá.

Trương Tử Hàm nói xong, liền ôm mặt chạy ra ngoài, để lại Đan Thanh Dương và mười đại cao thủ mặt nhìn nhau ngượng ngùng, và cả Sở Hương Hương với sắc mặt tái nhợt.

Vào lúc này, Sở Hương Hương rất rõ ràng, Trương Tử Hàm không tiếp nhận nàng, và cũng biết rằng, điều này có nghĩa là, Dương Thiên Lôi phải lựa chọn giữa nàng và Trương Tử Hàm. Nhưng nàng càng rõ ràng hơn, Dương Thiên Lôi sẽ tuyệt đối không lựa chọn mình... Sở Hương Hương tuy rất khổ sở, rất đau lòng, nhưng nàng không trách Trương Tử Hàm, có trách thì chỉ tự trách mình không gặp được Dương Thiên Lôi sớm hơn.

179. Chương 165: Mâu Thuẫn (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 165: Mâu thuẫn (hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hương Hương, hãy cho Tử Hàm một ít thời gian, ta tin tưởng nàng ấy.

Sau khi Dương Thiên Lôi sau khi nhẹ giọng nói xong, thân hình của hắn liền hóa thành một làn khói xanh, dùng tốc độ khiến mọi người phải kinh ngạc, nhanh như chớp biến mất trước mặt mọi người, đuổi theo Trương Tử Hàm.

- Tử Hàm.

Sau khi chạy vội ra khỏi Vạn Đan Điện, Dương Thiên Lôi nhìn thấy Trương Tử Hàm đang chạy rất nhanh đi xa, hắn gọi lớn. Chỉ là, Trương Tử Hàm không hề dừng lại, trực tiếp xông thẳng ra đại môn của Thiên Đan Phong.

Kết quả như vậy không phải là điều Dương Thiên Lôi mong muốn, nhưng hắn buộc phải đối mặt.

Ngay khi thấy Trương Tử Hàm rời lệ, nghe được mấy câu nói kia của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi hận không thể lập tức tự đánh mình thành cái đầu heo. Không phải do mình quá coi thường sao? Nói cái gì không nói, lại đi kể chuyện của Dương Quá và Tiểu Long Nữ cho nàng nghe? Kể về Vi Tiểu Bảo không hay hơn sao?

Dương Thiên Lôi vô cùng hối hận, tăng tốc độ của mình tới cực hạn, khi thấy sắp đuổi kịp Trương Tử Hàm thì Trương Tử Hàm bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Dương Thiên Lôi, trong mắt ngấn lệ nói:

- Thiên Lôi, ngươi đừng đuổi theo, cho ta chút thời gian được không? Ta đã sớm nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay, vốn cũng cho rằng mình có thể tiếp nhận, thế nhưng... Khi ta thật sự phải đối mặt thì lại phát hiện mình... rất đau lòng.

- Tử Hàm... Ta...

Dương Thiên Lôi muốn nói gì đó, nhưng lời vừa còn ra khỏi miệng thì hắn lại không nói nên lời.

- Ngươi đừng nói nữa. Thiên Lôi, cho ta chút thời gian...

Trương Tử Hàm sâu sắc nhìn Dương Thiên Lôi, lần nữa xoay người rời đi.

...

Thời gian ba ngày chớp mắt qua đi.

Sở Hương Hương tuy đầu khổ, nhưng chẳng là gì cả so với lần trước Dương Thiên Lôi mất tích, nhưng chí ít nàng cũng biết được một điều, trong lòng Dương Thiên Lôi có nàng.

Rất nhanh, Sở Hương Hương liền điều chỉnh lại tâm tình, thông báo tin Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm trở về cho bốn người Dương Thiên Lôi, Phong Mã Ngưu, Lục Thanh Âm. Mỗi người sau khi nhận được tin tức, tất nhiên là hết sức vui vẻ, và cũng vô cùng hưng phấn.

Chỉ là, sau khi Trương Tử Hàm rời khỏi, Dương Thiên Lôi liền nhốt mình trong phòng, suốt ba ngày ba đêm, không bước ra ngoài nửa bước. Sở Hương Hương, Đan Thanh Dương và bốn người Dương Thiên Lôi biết tin ừ ừ kéo đến đều bị cự tuyệt ngoài cửa.

Không ai biết hắn đang làm gì.

Bản thân Dương Thiên Lôi cũng không biết mình đang làm gì, hắn chỉ muốn yên tĩnh một mình. Cứ ngơ ngẩn đi tới đi lui trong phòng như vậy, hồi tưởng lại từng hình ảnh từ lúc quen biết Trương Tử Hàm đến bây giờ.

Hắn phải thừa nhận, chớ má cái gì tùy tâm tùy tính, chớ má cái gì phóng túng tự do, chớ má cái gì mộng tưởng dùng tuyệt thể thần công dẫn dụ vô số muội muội, tất cả đều là vô nghĩa.

Khi người thật sự yêu một người, tất cả đều không phải do một mình người làm chủ, cái cảm giác này Dương Thiên Lôi không cách nào hình dung được, hắn chỉ biết rằng, trong khoảnh khắc Trương Tử Hàm xoay người rời đi, trong lòng hắn lạc lõng biết bao, trống trải biết bao, dường như linh hồn đã rời khỏi xác.

Nói trắng ra, dù là kiếp trước hay kiếp này, trong tình yêu, hắn chỉ là một kẻ mới đến gần tò te mà thôi. Và Trương Tử Hàm chính là nữ nhân đầu tiên đi vào lòng hắn, đây là mối tình đầu của hắn.

...

Lúc này, tất cả mọi người đều tập trung ngoài cửa phòng của Dương Thiên Lôi, nhưng cho dù bọn họ có kêu gọi, gõ cửa thế nào thì Dương Thiên Lôi cũng không lên tiếng. Nếu không phải còn nghe được tiếng bước chân của hắn, mọi người đã sớm phá cửa xông vào rồi.

Sau khi bị mọi người truy hỏi nhiều lần, Sở Hương Hương cuối cùng mới kể hết ngọn ngành vì sao Dương Thiên Lôi đóng cửa không ra ngoài.

Mọi người nghe xong há hốc mồm ngơ ngác.

Trong lòng Phong Mã Ngưu đương nhiên thổn thức cảm thán, càng ngưỡng mộ hơn đối với lão đại Dương Thiên Lôi. Vũ Đại Lãng thật thà không nói một lời, sắc mặt không biểu hiện gì. Dương Thiên Ngạo vẫn bình thản không nói gì.

Mộc Tử Vi dường như đã quen thói, chỉ bĩu môi. Lục Thanh Âm thì nhú mày như đang suy nghĩ.

Chỉ có Dương Thiên Lệ sau nghe xong, lại mỉm cười như một ma nữ, khen ngợi Sở Hương Hương tuệ nhãn biết nhìn bảo vật, càng khoa trương hơn là, Dương Thiên Lệ lại mạnh dạn trực tiếp gọi Sở Hương Hương là đệ muội, tự xưng mình là nhị tỷ.

Dương Thiên Lệ vỗ ngực lòng hết sức tự tin nói:

- Yên tâm, yên tâm, Tử Hàm muội muội thông tình đạt lý, chỉ là trong thời gian ngắn không tiếp nhận được mà thôi. Người ưu tú như cửu đệ của ta, có tam thê tứ thiếp cũng là chuyện rất bình thường. Các người không cần lo lắng, ngày mai ta đi tìm Tử Hàm muội muội nói chuyện.

Quan hệ giữa nàng với Sở Hương Hương vốn rất thiết, bây giờ biết Sở Hương Hương thích Dương Thiên Lôi, đương nhiên là vui vẻ. Tuy nàng cũng rất thích Trương Tử Hàm, nhưng cũng không muốn mất đi Sở Hương Hương, nước phù sa không chảy qua ruộng người ngoài kia mà. Huống hồ đệ đệ của mình ưu tú như vậy, muốn thêm hai nữ nhân nữa cũng chẳng có gì lớn lao cả.

Trong lúc mọi người vừa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, tâm trạng đều nhẹ nhõm trở lại thì thân hình của Ngụy tổng quản nhanh chóng chạy đến chỗ mọi người.

- Hương Hương.

Còn cách khá xa, Ngụy Nhạc đã gọi lớn.

Sở Hương Hương thấy có chút kỳ quái liền hỏi:

- Ngụy tổng quản, làm sao vậy?

Mọi người cũng đều yên lặng lại, nhìn Ngụy tổng quản dường như có chút lo lắng.

- Hương Hương, Địa Hải Phong phái người qua đây, nói là muốn gặp Thiên Lôi.

- Địa Hải Phong?

Sở Hương Hương khẽ nhú mày, nhất thời nhìn về phía Lục Thanh Âm.

Trống ngực trong lòng Lục Thanh Âm đập thành thịch, liền nhớ đến lời nói của Hải Đại Phú với mình hôm nay trước khi đến Thiên Đan Phong.

Sở Hương Hương hỏi:

- Có nói gì không?

- Chưa nói, hắn nói phải đích thân gặp Thiên Lôi.

Sở Hương Hương còn chưa nói gì thì Dương Thiên Lệ liền nói thẳng:

- Đích thân gặp Thiên Lôi sao? Vậy để hắn vào đây, nếu hắn có bản lĩnh gọi Thiên Lôi đi ra, thì tỷ tỷ ta còn phải cảm tạ hắn.

Ngụy Nhạc không nói tiếp, chỉ nhìn Sở Hương Hương một cái.

Sở Hương Hương nhẹ nhàng gật đầu.

Một lát sau, một thiếu niên vẻ mặt kهن kiêu được Ngự Nhạc dẫn đến trước mặt mọi người.

Dương Thiên Lệ hỏi:

- Người tìm Thiên Lôi làm gì?

Thiếu niên kia lạnh giọng nói:

- Đưa chiến thư.

Dương Thiên Lệ khinh thường hỏi:

- Đưa chiến thư, người muốn khiêu chiến Thiên Lôi? Chỉ bằng vào Tinh Giả cấp tám như người?

- Không phải ta. Là lão đại của ta, Hải công tử Hải Đại Phú, Dương Thiên Lôi đang ở đâu? Ta muốn đích tay giao cho hắn, lão đại của chúng ta nói là để tránh cho hắn bị cực sợ vỡ mật, tìm lý do cự tuyệt.

- Rầm thối.

Phong Mã Ngưu liền nhảy dựng lên:

- Lão đại của các người là cái thá gì? Khiêu chiến với lão đại chúng ta mà lại phái đến một tên binh tôm tướng cá như người? Cút về ngay, bảo hắn tự mình đến đưa chiến thư.

180. Chương 166: Chiến Thư.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 166: Chiến thư.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hừ.

Thiếu niên hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nhìn Phong Mã Ngưu, tiếp tục lạnh giọng nói:

- Dương Thiên Lôi ở đâu? Ta muốn gặp hắn.

Phong Mã Ngưu vừa định nổi cơn thì lại bị Dương Thiên Lệ ngăn cản, nói rằng:

- Hắn ở bên trong, nếu người có thể mời hắn đi ra, coi như người có bản lĩnh.

Thiếu niên không trả lời, lạnh lùng đi đến trước cửa phòng, trầm giọng nói:

- Dương Thiên Lôi, ta phụng mệnh lão đại Hải Đại Phú đến đây đưa chiến thư, mời ra đây gặp mặt.

Mọi người vốn tưởng người này sẽ bị sập cửa vào mặt, nhưng không ngờ, đúng lúc này, cánh cửa đóng chặt suốt ba ngày kia bỗng kết một tiếng rồi mở ra.

Dương Thiên Lôi lúc này không khác gì Dương Thiên Lôi lúc trước, đối với những người như Dương Thiên Lệ chờ suốt hai tháng không gặp hắn mà nói, ngoài việc cảm thấy hắn cao hơn một chút, thành thực hơn một chút ra, cái gương mặt thô tục của hắn vẫn y như trước.

Dương Thiên Lôi nói giản đơn và trực tiếp:

- Thời gian, địa điểm.

Thiếu niên cuồng ngạo nói:

- Thời gian do người chọn, địa điểm đương nhiên là trên lôi đài trung tâm. Đây là chiến thư, người xem qua số tiền đặt cược, lão đại của chúng ta nói, nếu như người sợ hãi hoặc không kham nổi thì có thể thương lượng, chỉ cần tiếp nhận khiêu chiến là được.

- Vậy sao?

Dương Thiên Lô nhận lấy chiến thư từ trong tay niên thiếu, chỉ thấy trên chiến thư viết số tiền đặt cược là một vạn viên thuần dương đan.

Dương Thiên Lô dường như hơi giật mình nói:

- Thật là một khoảng lớn, không hổ là cháu của trưởng lão Địa Hải Phong, một vạn viên thuần dương đan... chắc chắn...

- Nếu như người không có ý kiến thì tức là đã đồng ý rồi?

Thiếu niên vừa nói vừa đồng thời lấy ra thủy tinh cầu, bắt đầu ghi lại.

Dương Thiên Lô bỗng nhiên biến sắc, trầm giọng nói:

- Không đồng ý.

Thiếu niên không hề bất ngờ, nói tiếp:

- Ha ha ha... Lão đại đã sớm nghĩ đến việc người sẽ không đồng ý. Số tiền đặt cược quá nhiều, có thể thương lượng được, người nói bao nhiêu? Nhiều ít gì cũng không sao, chỉ cần người dám ứng chiến là được.

- Bao nhiêu cũng không sao?

- Đương nhiên.

Dương Thiên Lô mỉm cười nói:

- Tốt lắm, vậy thì ta cược một trăm vạn viên thuần dương đan vậy.

Thiếu niên còn tưởng mình nghe lầm:

- Người nói cái gì?

- Một trăm vạn viên đó, lỡ tai người bị điếc hả?

Phong Mã Ngưu căn bản không cần biết Dương Thiên Lô có một trăm vạn viên thuần dương đan hay không, hắn chỉ biết là, lão đại nói là đúng, đúng thì cũng là đúng, mà sai cũng là đúng, là tuyệt đối không thể chống đỡ được.

- Người nói thật?

Thiếu niên này giờ vẫn luôn vô cùng lạnh lùng, vô cùng tự tin, nhưng bây giờ cuối cùng cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Dương Thiên Lô khinh thường nói:

- Nói nhảm, đương nhiên là thật.

Thiếu niên nghe Dương Thiên Lô nói khẳng định như vậy, vẻ mặt vốn đang hoảng sợ dường như bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, nên trấn định trở lại, nói rằng:

- Một trăm vạn viên, chỉ bằng vào người có thể lấy ra được sao? Tiền đặt cược phải được giao trước cho sở công chứng. Chớ có trách ta không nhắc nhở người.

- Ta có thể lấy ra được hay không thì không cần người quan tâm, nếu như Hải đại công tử của các người đồng ý, vậy thì trưa ngày mai tại... Lôi đài trung tâm gì mà người vừa nói đấy? Uh, gặp nhau ở chỗ đấy.

Sắc mặt Dương Thiên Lô thản nhiên nói tiếp:

- Người có thể rút đi rồi.

- Người... Người chờ đấy, nếu ta không trở lại tìm người thì tức là lão đại của chúng ta đã đồng ý rồi.

Thiếu niên nhất thời nổi giận bồng bồng, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của Dương Thiên Lô lại phải nén nhịn ngọn lửa giận trong lòng xuống.

Một trăm vạn viên, thiếu niên tuy biết Hải Đại Phú giàu có, nhưng con số này đối với hắn mà nói thì cũng là con số trên trời, nên hắn không dám trả lời. Sau khi vắt lại một câu khó nghe, gã liền chuồn đi mất.

...

Sau khi thiếu niên kia rời khỏi, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Thiên Lô, bất quá trong lúc nhất thời, mọi người lại không biết mở miệng thế nào.

Trốn trong phòng tròn ba ngày ba đêm, không ăn không uống, mọi người dù là dùng cái mông để suy nghĩ thì cũng biết Dương Thiên Lô buồn bực không vui là vì Trương Tử Hàm.

Cuối cùng, Dương Thiên Ngạo vốn ít nói lại tiến tới trước một bước, nhìn Dương Thiên Lô hỏi:

- Thiên Lô, đệ không sao chứ?

- Không có gì, ta có thể gặp chuyện gì chứ?

Dương Thiên Lô nhún vai, giả vờ thoải mái nói:

- Được rồi, các người đừng nhìn ta như vậy, ta thực không có việc gì, ta một yên tĩnh một mình. Các người hãy về trước đi, không cần lo lắng cho ta.

Nhìn ánh mắt của những người quan tâm mình, Dương Thiên Lô tuy rất muốn tiếp tục giả vờ, tiếp tục tỏ ra bình thản, tỏ ra không có gì, nhưng hắn lại làm không được.

Ba ngày ba đêm, hắn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, và hắn thật sự hiểu mình rõ ràng hơn.

Con người phải trải qua một số việc thì mới trưởng thành được, mặc dù Dương Thiên Lô có ký ức của hai kiếp người, công lại với nhau cũng coi như có ba mươi năm đích kinh nghiệm.

Nhưng cho dù là Dương Thiên Lô ở kiếp này, hay Dương Thiên Lô của kiếp trước, thì cũng chỉ là một thiếu niên chưa thành thực mà thôi.

Hắn ở kiếp này, giống như một tờ giấy trắng, chưa từng có kinh nghiệm gì về tình cảm, trong lòng chỉ có tu luyện; hắn ở kiếp trước, mặc dù đọc nhiều sách vở, nhưng chỉ là giới hạn về mặt lý luận. Tình cảm, nhất là tình yêu, chỉ có thật sự trải qua mới có thể hiểu được ngọt bùi đắng cay trong đó.

Bất kỳ lý luận nào, bất kỳ chân lý nào, cho dù nó chính xác đến đâu, nhưng cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Người thật sự rơi vào tình cảm rồi thì chỉ có dựa vào chính mình để lĩnh ngộ.

Giống như người lớn tuổi thường dùng kinh nghiệm của mình để dạy bảo cho những người trẻ tuổi nên làm thế nào, bằng không sẽ mắc sai lầm. Nhưng thường thì những người trẻ tuổi khó mà nghe lọt vào tai, chỉ khi thật sự bị đụng tới sức đầu mẻ trán thì mới hiểu được những người già cả kia nói đúng.

Thế nhưng, có một điều không thể phủ nhận, vị lão nhân trưởng bối năm đó đâu phải không nhắc nhở hắn như thế? Nhưng năm đó hắn năm đó cũng đâu phải không sức đầu mẻ trán?

Sắc mặt trước giờ vốn điềm tĩnh của Dương Thiên Ngạo, lúc này lại tỏ ra có chút nặng nề:

- Thực sự không có việc gì chứ? Thiên Lô, nếu đệ thừa nhận vị huynh trưởng này thì hãy nghe ta nói vài câu.

Dương Thiên Lô biết rất rõ tính cách của Dương Thiên Ngạo, nếu không phải việc quan trọng thì hắn nhất định sẽ không hé răng, nhưng bây giờ lại nói nghiêm túc như vậy, mặc dù tâm trạng của Dương Thiên Lô sa sút, cũng đành phải nghe hắn nói hết.

- Thiên Ngạo ca, ta đương nhiên thừa nhận huynh là huynh trưởng, huynh muốn nói gì thì cứ nói đi...

181. Chương 167: Khuyên Bảo

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 167: Khuyên bảo

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong mắt Dương Thiên Ngạo lấp lánh tinh quang, nhìn Dương Thiên Lô nói rằng:

- Tốt, đệ đã thừa nhận ta là huynh trưởng, vậy thứ lỗi cho vi huynh nói thẳng, bây giờ chúng ta không còn nhỏ nữa, nhất là đệ, cho dù là Hương Hương hay Tử Hàm, ta hi vọng các người đều phải làm lấy tu luyện làm trọng. Đệ hẳn biết rõ, từ khi chúng ta bước vào giới tu luyện, chúng ta đã đi trên một con đường không thể quay đầu lại, không có cơ hội để quay đầu lại và hối hận, giới tu luyện tàn khốc hơn nhiều so với thế tục, đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, tất cả chỉ dùng thực lực nói chuyện, chỉ có thực lực mới là chân lý, mới là vĩnh hằng. Trong khoảng thời gian đệ và Tử Hàm không có ở đây, Trảm Không Kiếm Phái xảy ra rất nhiều đại sự, khiến ta càng hiểu sâu sắc hơn về điều đó.

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày:

- Hả? Trảm Không Kiếm Phái xảy ra rất nhiều đại sự? Đại sự gì?

Sắc mặt Sở Hương Hương phức tạp đưa mắt nhìn Dương Thiên Lô, nhẹ giọng nói với mọi người:

- Chúng ta vào nhà chậm rãi nói.

- Được.

Mọi người đáp một tiếng, liền đi theo Sở Hương Hương vào đại sảnh trên lầu hai.

Nửa canh giờ sau, Dương Thiên Lô cuối cùng cũng biết được Dương Thiên Ngạo sao lại có cảm xúc sâu sắc đến vậy, trong lòng hẳn cũng kinh ngạc không thôi.

Cho dù thế nào thì hẳn cũng thể ngờ được, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, Trảm Không Kiếm Phái lại xảy ra thay đổi lớn như vậy.

Quan môn đệ tử Nhan Uyên của trường giáo chỉ tôn Phong Vô Kỵ lại có thể thăng cấp lên Thần Đạo, vinh quang thăng chức lên làm phó trường môn của Trảm Không Kiếm Phái.

Nếu chỉ có như vậy, Dương Thiên Lô cũng sẽ không kinh hoàng, điều đáng sợ chính là một loạt cải cách ngang tàng của Nhan Uyên, một cải cách lật đổ cả những môn quy vốn có của Trảm Không Kiếm Phái.

...

Nếu như không có một loạt cải cách này của Nhan Uyên, Dương Thiên Lô cũng không biết giới tu luyện lại phức tạp đến thế.

Dù sao, hẳn cũng đã từng không biết gì về giới tu luyện. Hơn nữa, bởi vì thời gian vào Trảm Không Kiếm Phái quá ngắn, nhận thức của hắn đối với toàn bộ giới tu luyện vô cùng hạn hẹp, những điều này tuy Lăng Hi biết rõ ràng, nhưng cũng không đề cập với Dương Thiên Lô.

Và bây giờ, Dương Thiên Lô mới biết được, giới tu luyện phức tạp không thua kém gì thế tục, cũng có những thành thị phồn hoa, cũng có “giang hồ” và tranh giành quyền lực.

Hơn nữa, còn có Ma Vực, động thiên, phúc địa với những đẳng cấp khác nhau, đó là những hiểm địa và bảo địa mang đầy sự khiêu khích và cơ hội chờ đợi người tu luyện.

Môn quy vốn có của Trảm Không Kiếm Phái có thể nói là ràng buộc hoàn toàn đối với môn hạ đệ tử, cho dù là đệ tử Tiên Thiên vừa mới thăng cấp, cũng không được tự ý bước ra khỏi Trảm Không Kiếm Phái, có thể nói đây là chính sách bế quan toả cảng điển hình.

Cũng giống như Nhan Uyên đã từng nói, tình trạng tử khí nặng nề trong toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái, đã đánh mất đi lòng tiến thủ và ý chí kiên định của người tu luyện.

Mà hiện giờ, Nhan Uyên dùng thực lực hùng mạnh, đôi tay cứng rắn, khí phách kinh người, phá tan sự trầm lắng của Trảm Không Kiếm Phái trong sáu mươi năm qua.

Bát đại Thái thượng trưởng lão trông như kết thành một khối chặt chẽ, lại bị ưu thế tuyệt đối của Nhan Uyên đánh tan tành.

Người được lòng dân ắt được thiên hạ, Nhan Uyên hiển nhiên đã đốt cháy lên nhiệt huyết và lòng háo thắng không cam chịu tịch mịch ẩn sâu trong xương cốt của những thanh niên trong môn phái.

Bát đại Thái thượng trưởng lão, dẫn đầu là Âu Dương Minh, tuy ngay từ đầu đã cực lực phản đối, nhưng dưới sự mạnh mẽ của Nhan Uyên thì cũng chỉ có cách thỏa hiệp.

Chỉ trong mấy mươi năm ngắn ngủi, Nhan Uyên bằng vào thực lực cá nhân gây dựng đội ngũ hơn trăm cao thủ Tiên Thiên cấp năm “thiên nhân hợp nhất”, điều này có nghĩa là gì? Bát đại Thái thượng trưởng lão, tuy thừa hành mệnh lệnh của chương giáo chí tôn, nhưng bọn họ phải thừa nhận, tuy hành vi cấp tiến này rất thể sẽ mang đến tai kiếp cực lớn cho Trảm Không Kiếm Phái, nhưng Nhan Uyên đã thực sự làm được, và đã thành công.

Hơn nữa, điều càng quan trọng hơn là, sự xuất hiện của trên trăm cao thủ Tiên Thiên cấp năm kia, tuy Âu Dương Minh không chịu thừa nhận trong lúc nóng giận, nhưng sau khi tỉnh táo lại, ấn tượng của bọn họ đối với Nhan Uyên đã có thay đổi.

Những đệ tử thiên tài ban đầu này sau khi bị Nhan Uyên bắt đi, bọn họ cứ tưởng Nhan Uyên sẽ chèn ép thiên tài, cho nên mới gạt bỏ hết bọn họ. Đây cũng là lý do vì sao bát đại Thái thượng trưởng lão lại không tiếc bất kỳ giá nào để khởi động pháp tắc thời không trong Huyền Hoàng Kỳ, muốn trong khoảng thời gian ngắn đào tạo nên một nhóm cao thủ.

Nhưng bây giờ bọn họ mới biết được, Nhan Uyên chẳng những không chèn ép, ngược lại chỉ trong mấy mươi năm ngắn ngủi đã bồi dưỡng những đệ tử này đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng được, tốc độ tiến bộ này tuyệt đối ngoài sức tưởng tượng của bọn họ.

Đứng trước sự thực và thực lực, bọn họ chỉ có cách thỏa hiệp.

...

- Chẳng trách cái tên tiểu tử kia nói lời dài trung tâm...

Nghe mọi người tường tận kể lại những chuyện xảy ra với Trảm Không Kiếm Phái trong thời gian gần đây, Dương Thiên Lôi mới biết vừa nãy khi hỏi tên thiếu niên kia quyết đấu ở đâu, thiếu niên nói đến “lời dài trung tâm” một cái hết sức hiển nhiên, dường như còn có chút kỳ quái rằng tại sao Dương Thiên Lôi lại hỏi như thế thế.

Lời dài trung tâm cũng là một trong hàng loạt chế độ của Nhan Uyên.

Bất kỳ ai trong Trảm Không Kiếm Phái có bất kỳ mâu thuẫn gì với ai cũng đều có thể thông qua quyết đấu để giải quyết, cho dù là quyết đấu sinh tử, chỉ cần hai bên nguyện ý thì không ai có thể ngăn cản được.

Ngoại trừ lời dài trung tâm ra, khu vực lời dài còn xây dựng các lời dài khiêu chiến thuộc các cấp bậc khác nhau. Người tu luyện có cấp bậc cao không cho phép khiêu chiến với người tu luyện có cấp bậc thấp, nhưng người tu luyện cấp thấp chỉ cần không sợ chết thì có thể đến lời dài cấp cao khiêu chiến, còn có một quy định mang tính cưỡng chế, đó chính là người khiêu chiến và người bị khiêu chiến, phải có tiền đặt cược. Lời dài có cấp bậc càng cao thì mức sàn của tiền đặt cược càng cao, người thắng lợi có thể thắng được tất cả tiền đặt cược, bất kỳ lời dài ở cấp bậc nào, tiền đặt cược cũng không giới hạn nhiều nhất bao nhiêu, chỉ cần hai bên chiến đấu đều tán thành và có thể gánh vác nổi là được.

Hơn nữa, bất kỳ người nào có thể làm chủ lời dài của một cấp bậc nào đó trong suốt một tháng thì sẽ nhận được tiền thưởng hậu hĩnh từ Trảm Không Kiếm Phái.

...

Một canh giờ sau, sau khi Dương Thiên Ngạo kể lại một số thay đổi trong Trảm Không Kiếm Phái, khẽ nhú mày nhìn Dương Thiên Lô hỏi:

- Tình hình cơ bản là như vậy. Thiên Lô, vừa rồi, tên thiếu niên kia đưa chiến thư, vạn nhất Hải Đại Phú đồng ý tiền đặt cược của người thì làm sao?

Dương Thiên Lô nói:

- Đồng ý thì đương nhiên là tốt rồi, đệ còn lo lắng hần không đồng ý đây.

Phong Mã Ngưu nhú mày nói:

- Cái này... Lão đại, người có nhiều đan dược như vậy sao? Một trăm vạn viên lận đấy, toàn bộ chúng ta mấy người cộng lại cũng chỉ như muối bỏ biển, căn bản không có nhiều như vậy a... Cái tên Hải Đại Phú kia nếu không đồng ý thì còn được, lỡ như hắn thực sự đồng ý... Chúng ta thê thảm rồi.

- Sao vậy được? Ta đã dám nói ra cược một trăm vạn viên thì tự nhiên đã có vốn liếng rồi, các người xem đây là cái gì?

Nhìn thấy sắc mặt lo lắng của mọi người, Dương Thiên Lô cũng không muốn dấu diếm, trực tiếp móc từ trong lòng lấy ra Tử Linh Tiên và Thiên La Địa Vồng, rót năng lượng vào trong đó, hai món linh khí trung phẩm liền quỹ dị bay bổng bồng giữa không trung, toả ra từng trận khí tức cường đại khủng bố.

Mọi người nhất thời thất kinh, nhất là Sở Hương Hương, trực tiếp kinh hãi kêu lên:

- Linh khí?

Trong những người ở đây, chỉ có nàng khổ tu bảy năm trong Huyền Hoàng Kỳ, ngoại trừ cung cấp số lượng lớn đan dược ra, tám vị Thái thượng trưởng lão của bọn người Âu Dương Minh cứ cách một khoảng thời gian thì sẽ tiến vào trong đó chỉ dẫn mọi người, thậm chí bồi luyện. Hầu như tu vi của mỗi người đều được nâng cao rất nhiều. Lô Hoàn và Sở Hương Hương ở cảnh giới Hậu Thiên cũng đều thăng cấp lên Tiên Thiên. Nếu không phải Nhan Uyên bỗng nhiên gây nên sự biến đổi lớn trong Trảm Không Kiếm Phái, bức ép tám vị Thái thượng trưởng lão phải huỷ bỏ kế hoạch khởi động Huyền Hoàng Kỳ, thì e rằng tu vi của Sở Hương Hương lúc này càng cao hơn nữa.

Sau khi thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên, Sở Hương Hương liền chân chính trở thành chân truyền đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, đồng thời nhận được một thanh kiếm là linh khí hạ phẩm, một bộ bảo y nhuyễn giáp, mười ngàn viên thuần dương đan.

Trong lòng Sở Hương Hương vốn có chút đắc ý, dù thế nào, ở sâu trong nội tâm nàng ít nhiều cũng có ý so sánh với Trương Tử Hàm. Nhưng khi Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm trở về, chút đắc ý ấy của nàng liền hoàn toàn biến mất. Mặc dù hai người vừa nhìn mình dường như rất kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi, bất kỳ ai trong bọn họ cũng không tỏ ra chút nào ngưỡng mộ hay đố kỵ, bởi vì Trương Tử Hàm cũng đồng thời thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên.

Bây giờ, ngay khi nhìn thấy hai món linh khí mà Dương Thiên Lô tế ra, Sở Hương Hương liền biết ngay hai món linh khí này tuyệt đối có cấp bậc cao hơn so với linh khí hạ phẩm của mình.

- Không sai, hơn nữa còn là linh khí trung phẩm, nhất là Thiên La Địa Vồng này, mặc dù chỉ là linh khí trung phẩm, nhưng vô cùng trân quý. Nói thế nào cũng đáng giá hơn mười vạn, thậm chí trên một trăm vạn viên thuần dương đan.

- Khẳng định là đủ rồi, linh khí hạ phẩm trong giới tu luyện cũng đều vô cùng trân quý, ngoại trừ các đại môn phái ra, rất nhiều người tu luyện đạt cảnh giới Tiên Thiên muốn có một món cũng khó, huống chi là linh khí trung phẩm? Cấp bậc linh khí càng cao, giá cả sẽ tăng gấp mười, gấp trăm lần, cho dù một số cao thủ Tiên Thiên cấp ba trong môn phái chúng ta cũng không hẳn đã có linh khí trung phẩm.

Sở Hương Hương nói tiếp:

- Thiên Lô, hai món linh khí trung phẩm này người làm sao có được vậy? Là... Lấy được trong di tích cùng với Tử Hàm?

Dương Thiên Lô nói:

- Không phải. Là lấy được sau khi ra khỏi nơi đó.

- Cửu đệ, hãy kể cho chúng ta nghe kinh kịch của đệ và Tử Hàm trong khoảng thời gian qua nào? Di tích tích rớt cuộc là thế nào? Bây giờ, tin tức Tử Hàm nhận được truyền thừa của di tích, đồng thời thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên đã chấn động toàn bộ môn phái, nghe nói, ngay cả phó chủ môn Nhan Uyên cũng đã triệu kiến Tử Hàm, thưởng rất hậu hĩnh, đồng thời cũng cho phép nàng có thể tiến vào động thiên của Thiên Tịch Phong tu luyện bất lý lúc nào, ngay cả Hương Hương và tên đáng ghét...

Dương Thiên Lệ nói đến đây thì bỗng nhiên biến sắc, dường như đã nói hớ cái gì đó, vội vàng né tránh ánh mắt của Dương Thiên Lôi rồi nói tiếp:

- Cũng không được dài ngoáy như vậy.

Sự bất thường của Dương Thiên Lệ đương nhiên không thể gạt được con mắt của Dương Thiên Lôi, có thể bị Dương Thiên Lệ gọi là tên đáng ghét, ngoại trừ Lôi Hoàn ra thì còn ai vào đây nữa? Hắn căn bản không cần suy nghĩ, cũng chẳng quan tâm cho lắm, hỏi lại:

- Lôi Hoàn cũng thăng cấp lên Tiên Thiên rồi sao?

Dương Thiên Lệ trước giờ rất bạo dạn, nhưng giờ lại có chút do dự, ánh mắt nhìn sang chỗ khác, né tránh ánh mắt của Dương Thiên Lôi:

- Cái này...

Mà sắc mặt của mọi người đều giống nhau đến kỳ lạ, dường như đều không muốn nhắc tới Lôi Hoàn trước mặt Dương Thiên Lôi vậy.

Dương Thiên Lôi mơ hồ cảm nhận được có gì đó không đúng, sắc mặt nhất thời trở nên nghiêm túc, nhìn Sở Hương Hương nói:

- Hương Hương tỷ, tỷ nói đi.

Thấy Sở Hương Hương lúng túng, vẻ mặt Phong Mã Ngưu bỗng nhiên tức giận nói:

- Để ta nói cho, lão đại. Cái tên Lôi Hoàn chó chết kia, quả thật đã thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa, nhân lúc lão đại ngươi không có ở đây, còn đối với chúng ta... Ta và Vô Đại, Thiên Ngạo ca cũng không có gì, chỉ là bị đồng bọn của hắn khiêu khích, bị thua đàn được, bị thương một chút mà thôi, nhưng cái tên cầu tặc này lại... Lại cứ quần lấy nhị tỷ và Hương Hương tỷ, ngay cả Tiểu Vi cũng không buông tha.

- Cái gì?

Dương Thiên Lôi nghiêng rằng một tiếng liền đứng lên, mọi người tuy biết trước rằng Dương Thiên Lôi sau khi nghe xong tin tức này, bằng vào tính cách của hắn thì khẳng định sẽ không thể bỏ qua, nhưng cũng không ngờ phản ứng của Dương Thiên Lôi lại kịch liệt như vậy.

Dương Thiên Lệ vội vàng nói:

- Cửu đệ, ngươi đừng kích động quá, hắn đeo theo thì kệ hắn, cũng không làm gì được chúng ta, ngươi yên tâm đi, đối với loại này người vô sỉ này, chúng ta không thèm để ý đến là được, quan tâm hắn làm gì, nói gì làm chi? Chỉ cần chúng ta lý trí một chút, không bị khiêu khích, hắn cũng không thể làm gì chúng ta.

Lời của Dương Thiên Lệ còn chưa dứt, nàng nói như vậy, Dương Thiên Lôi càng phần nộ hơn. Bằng vào tính cách mạnh mẽ của nhị tỷ thì sao lại có thể nói ra lời lẽ mềm yếu như thế? Hiển nhiên Lôi Hoàn đã tạo nên áp lực không thể chống cự được đối với nàng.

- Thiên Lôi, Thiên Lệ nói đúng đấy. Bây giờ không phải lúc để chúng ta kích động. Thực lực của Lôi Hoàn... Chúng ta hiện tại căn bản không thể chống lại được. Hắn giống như ta, cũng là một trong những thành viên tiến vào Huyền Hoàng Kỳ. Trong bảy năm bên trong Huyền Hoàng Kỳ, hắn không những tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa còn lĩnh ngộ càng thêm thấu triệt đối với thuộc tính lôi, cho dù là cao thủ Tiên Thiên cấp hai, cấp ba cũng không muốn đối kháng với hắn.

182. Chương 167: Khuyên Bảo (hạ).

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 167: Khuyên bảo (hạ).

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lô nói:

- Đồng ý thì đương nhiên là tốt rồi, đệ còn lo lắng hần không đồng ý đây.

Phong Mã Ngưu nhú mày nói:

- Cái này... Lão đại, người có nhiều đan dược như vậy sao? Một trăm vạn viên lận đấy, toàn bộ chúng ta mấy người cộng lại cũng chỉ như muối bỏ biển, căn bản không có nhiều như vậy a... Cái tên Hải Đại Phú kia nếu không đồng ý thì còn được, lỡ như hắn thực sự đồng ý... Chúng ta thê thảm rồi.

- Sao vậy được? Ta đã dám nói ra cược một trăm vạn viên thì tự nhiên đã có vốn liếng rồi, các người xem đây là cái gì?

Nhìn thấy sắc mặt lo lắng của mọi người, Dương Thiên Lô cũng không muốn dấu diếm, trực tiếp móc từ trong lòng lấy ra Tử Linh Phiến và Thiên La Địa Võng, rót năng lượng vào trong đó, hai món linh khí trung phẩm liền quỷ dị bay bổng bành giữa không trung, toả ra từng trận khí tức cường đại khủng bố.

Mọi người nhất thời thất kinh, nhất là Sở Hương Hương, trực tiếp kinh hãi kêu lên:

- Linh khí?

Trong những người ở đây, chỉ có nàng khổ tu bảy năm trong Huyền Hoàng Kỳ, ngoại trừ cung cấp số lượng lớn đan dược ra, tám vị Thái thượng trưởng lão của bọn người Âu Dương Minh cứ cách một khoảng thời gian thì sẽ tiến vào trong đó chỉ dẫn mọi người, thậm chí bồi luyện. Hầu như tu vi của mỗi người đều được nâng cao rất nhiều. Lô Hoàn và Sở Hương Hương ở cảnh giới Hậu Thiên cũng đều thăng cấp lên Tiên Thiên. Nếu không phải Nhan Uyên bỗng nhiên gây nên sự biến đổi lớn trong Trảm Không Kiếm Phái, bức ép tám vị Thái thượng trưởng lão phải huỷ bỏ kế hoạch khởi động Huyền Hoàng Kỳ, thì e rằng tu vi của Sở Hương Hương lúc này càng cao hơn nữa.

Sau khi thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên, Sở Hương Hương liền chân chính trở thành chân truyền đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, đồng thời nhận được một thanh kiếm là linh khí hạ phẩm, một bộ bảo y nhuyễn giáp, mười ngàn viên thuần dương đan.

Trong lòng Sở Hương Hương vốn có chút đắc ý, dù thế nào, ở sâu trong nội tâm nàng ít nhiều cũng có ý so sánh với Trương Tử Hàm. Nhưng khi Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm trở về, chút đắc ý ấy của nàng liền hoàn toàn biến mất. Mặc dù hai người vừa nhìn mình dường như rất kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi, bất kỳ ai trong bọn họ cũng không tỏ ra chút nào ngưỡng mộ hay đố kỵ, bởi vì Trương Tử Hàm cũng đồng thời thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên.

Bây giờ, ngay khi nhìn thấy hai món linh khí mà Dương Thiên Lô tế ra, Sở Hương Hương liền biết ngay hai món linh khí này tuyệt đối có cấp bậc cao hơn so với linh khí hạ phẩm của mình.

- Không sai, hơn nữa còn là linh khí trung phẩm, nhất là Thiên La Địa Võng này, mặc dù chỉ là linh khí trung phẩm, nhưng vô cùng trân quý. Nói thế nào cũng đáng giá hơn mười vạn, thậm chí trên một trăm vạn viên thuần dương đan.

- Khẳng định là đủ rồi, linh khí hạ phẩm trong giới tu luyện cũng đều vô cùng trân quý, ngoại trừ các đại môn phái ra, rất nhiều người tu luyện đạt cảnh giới Tiên Thiên muốn có một món cũng khó, huống chi là linh khí trung phẩm? Cấp bậc linh khí càng cao, giá cả sẽ tăng gấp mười, gấp trăm lần, cho dù một số cao thủ Tiên Thiên cấp ba trong môn phái chúng ta cũng không hẳn đã có linh khí trung phẩm.

Sở Hương Hương nói tiếp:

- Thiên Lô, hai món linh khí trung phẩm này ngươi làm sao có được vậy? Là... Lấy được trong di tích cùng với Tử Hàm?

Dương Thiên Lô nói:

- Không phải. Là lấy được sau khi ra khỏi nơi đó.

- Cừu đệ, hãy kể cho chúng ta nghe kinh kịch của đệ và Tử Hàm trong khoảng thời gian qua nào? Di tích tốt cuộc là thế nào? Bây giờ, tin tức Tử Hàm nhận được truyền thừa của di tích, đồng thời thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên đã chấn động toàn bộ môn phái, nghe nói, ngay cả phó chủ môn Nhan Uyên cũng đã triệu kiến Tử Hàm, thưởng rất hậu hĩnh, đồng thời cũng cho phép nàng có thể tiến vào động thiên của Thiên Tịch Phong tu luyện bất lý lúc nào, ngay cả Hương Hương và tên đáng ghét...

Dương Thiên Lệ nói đến đây thì bỗng nhiên biến sắc, dường như đã nói hớ cái gì đó, vội vàng né tránh ánh mắt của Dương Thiên Lô rồi nói tiếp:

- Cũng không được đả ngộ như vậy.

Sự bất thường của Dương Thiên Lệ đương nhiên không thể gạt được con mắt của Dương Thiên Lô, có thể bị Dương Thiên Lệ gọi là tên đáng ghét, ngoại trừ Lôi Hoành ra thì còn ai vào đây nữa? Hắn căn bản không cần suy nghĩ, cũng chẳng quan tâm cho lắm, hỏi lại:

- Lô Hoành cũng thăng cấp lên Tiên Thiên rồi sao?

Dương Thiên Lệ trước giờ rất bạo dạn, nhưng giờ lại có chút do dự, ánh mắt nhìn sang chỗ khác, né tránh ánh mắt của Dương Thiên Lô:

- Cái này...

Mà sắc mặt của mọi người đều giống nhau đến kỳ lạ, dường như đều không muốn nhắc tới Lôi Hoành trước mặt Dương Thiên Lô vậy.

Dương Thiên Lô mơ hồ cảm nhận được có gì đó không đúng, sắc mặt nhất thời trở nên nghiêm túc, nhìn Sở Hương Hương nói:

- Hương Hương tỷ, tỷ nói đi.

Thấy Sở Hương Hương lúng túng, vẻ mặt Phong Mã Ngưu bỗng nhiên tức giận nói:

- Để ta nói cho, lão đại. Cái tên Lôi Hoành chó chết kia, quả thật đã thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa, nhân lúc lão đại ngươi không có ở đây, còn đối với chúng ta... Ta và Vô Đại, Thiên Ngạo ca cũng không có gì, chỉ là bị đồng bọn của hắn khiêu khích, bị thua đán được, bị thương một chút mà thôi, nhưng cái tên cầu tặc này lại... Lại cứ quần lấy nhị tỷ và Hương Hương tỷ, ngay cả Tiểu Vi cũng không buông tha.

- Cái gì?

Dương Thiên Lô nghiêng rằng một tiếng liền đứng lên, mọi người tuy biết trước rằng Dương Thiên Lô sau khi nghe xong tin tức này, bằng vào tính cách của hắn thì khẳng định sẽ không thể bỏ qua, nhưng cũng không ngờ phản ứng của Dương Thiên Lô lại kịch liệt như vậy.

Dương Thiên Lệ vội vàng nói:

- Cừu đệ, ngươi đừng kích động quá, hắn đeo theo thì kệ hắn, cũng không làm gì được chúng ta, ngươi yên tâm đi, đối với loại này người vô sỉ này, chúng ta không thèm để ý đến là được, quan tâm hắn làm gì, nói gì làm chi? Chỉ cần chúng ta lý trí một chút, không bị khiêu khích, hắn cũng không thể làm gì chúng ta.

Lời của Dương Thiên Lệ còn chưa dứt, nàng nói như vậy, Dương Thiên Lô càng phẫn nộ hơn. Bằng vào tính cách mạnh mẽ của nhị tỷ thì sao lại có thể nói ra lời lẽ mềm yếu như thế? Hiên nhiên Lôi Hoành đã tạo nên áp lực không thể chống cự được đối với nàng.

- Thiên Lô, Thiên Lệ nói đúng đấy. Bây giờ không phải lúc để chúng ta kích động. Thực lực của Lôi Hoành... Chúng ta hiện tại căn bản không thể chống lại được. Hắn giống như ta, cũng là một trong những thành

viên tiến vào Huyền Hoàng Kỳ. Trong bảy năm bên trong Huyền Hoàng Kỳ, hắn không những tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa còn lĩnh ngộ càng thêm thấu triệt đối với thuộc tính lôi, cho dù là cao thủ Tiên Thiên cấp hai, cấp ba cũng không muốn đối kháng với hắn.

183. Chương 168: Trước Khi Chiến Đấu

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 168: Trước khi chiến đấu

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thuộc tính lôi xác thực có uy năng khủng bố mà các thuộc tính khác không, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của hắn, hơn nữa hắn lại rất được phó chủ môn Nhan Uyên quý mến, càng thêm tiểu nhân đắc chí, càng ngông cuồng hơn so với ngày trước, bây giờ chúng ta chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn. Sở dĩ chúng ta không muốn nói với người, chính là sợ người quá kích động... Tuy người rất mạnh, nhưng Tiên Thiên và Hậu Thiên có khoảng cách không thể vượt qua, căn bản không thể so sánh được, chờ sau khi người thăng cấp lên Tiên Thiên thì có lẽ mới chống lại được.

Sở Hương Hương cẩn thận nói với hắn, nàng biết rất rõ tính cách của Dương Thiên Lôi, tuy biết rõ muốn hắn nhẫn nhịn hầu như là chuyện không thể, nhưng sự việc cho tới nước này, cũng chỉ có thể tận lực khuyên bảo hắn. Bằng không, kẻ chịu thiệt thòi cũng chỉ là người nhà của mình.

Phong Mã Ngưu vô cùng tức giận địa nói:

- Đúng vậy, lão đại, gần đây cái tên chó chết Lôi Hoành kia ngày càng ngạo mạn, đã xưng bá hơn nửa tháng nay trên lôi đài cấp Tiên Thiên rồi, hiện tại không ai dám khiêu chiến hắn, nếu tiếp tục như thế, hơn hai tháng sau, lôi chủ liền thuộc về hắn, nhất định sẽ được phần thưởng rất lớn, thực lực của hắn... Chúng ta... quả thực không thể chống lại được.

Dương Thiên Ngạo nhìn sắc mặt của Dương Thiên Lôi càng ngày càng khó coi, nhẫn không được cũng lên tiếng khuyên bảo:

- Nam tử hán đại trượng phu, phải biết co biết giãn. Chúng ta tạm thời đã bị sỉ nhục, tương lai sẽ bắt hắn đền lại gấp trăm lần. Thiên Lôi, hiện tại không phải là lúc để kích động.

Thế nhưng Dương Thiên Lôi dường như không có bất kỳ phản ứng nào đối với lời khuyên bảo của mọi người.

Trong đôi mắt đen láy của hắn, lại lần nữa loé lên hàn quang thu hồn nhiếp phách, lạnh giọng nói:

- Lôi đài Tiên Thiên cấp một, rất tốt. Ta nói rồi, dù là ta, hay ta người bên cạnh ta, nếu như hắn vẫn không biết hối cải, ta sẽ để cho hắn phải hối hận sống kiếp này. Cảnh giới Tiên Thiên thì sao chứ? Ta lại muốn xem xem hắn còn có thể kiêu ngạo được bao lâu.

Sở Hương Hương có chút lo lắng, vội vàng nói:

- Thiên Lôi, người ngàn vạn lần đừng quá kích động, cảnh giới Tiên Thiên thực sự không phải đơn giản như người tưởng tượng, nhất là pháp lực thuộc tính lôi của Lôi Hoành, người hiện tại căn bản không thể chống lại được. Ta biết, thể chất và thiên phú của người, từ trước tới nay đều có thể khiêu chiến vượt cấp, nhưng Tiên Thiên và Hậu Thiên hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Từ trong lời nói lạnh lùng của Dương Thiên Lôi, nàng biết rất rõ Dương Thiên Lôi muốn cái gì, nếu như không ngăn cản lại, hậu quả không thể tưởng tượng được.

Những người khác có thể biết, nhưng Sở Hương Hương đã thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên nên rất rõ ràng, khoảng cách giữa hai cảnh giới Tiên Thiên và Tinh Giả Hậu Thiên là không thể vượt được, hoàn toàn không phải bằng vào tư chất thiên phú hay huyết khí phương cương nhất thời, hay cái dũng của kẻ thất phu là có thể vượt qua được.

Dương Thiên Lô cũng không phản bác lời nói của Sở Hương Hương, ngược lại bình tĩnh dị thường, hỏi ngược lại:

- Tỷ có biết hai món linh khí trung phẩm là ta làm sao lấy được không?

Sở Hương Hương và mọi người hơi nghi hoặc:

- Làm sao lấy được?

Trong hai mắt Dương Thiên Lô bỗng nhiên toát lên lòng tự tin mạnh mẽ, trầm giọng nói:

- Là chiến lợi phẩm sau khi ta giết chết một đại ma đầu Tiên Thiên cấp hai thu được.

- Giết chết... Một đại ma đầu Tiên Thiên cấp hai?

Mọi người nhất thời mở to hai mắt nhìn, nhất là Sở Hương Hương, ánh mắt không thể nào tin được.

- Không sai, cho nên, các ngươi cứ yên tâm, chuyện không nắm chắc, ta không bao giờ làm. Tất cả những gì Lô Hoàn đã làm với các ngươi, ta muốn hắn phải trả lại gấp trăm lần, ngàn lần. Cứ luôn nhẫn nhịn chỉ càng khiến cho hắn càng thêm kiêu ngạo, càng thêm vênh vao.

- Hắn có thể quang minh chính đại đấu với ta, nhưng không nên lấy các ngươi ra để khiêu khích ta. Sự nhẫn nhịn của ta dành cho hắn đã tới cực hạn rồi, có lẽ các ngươi không biết, nếu không phải thể chất của ta đặc thù, chỉ e rằng ta đã bị hắn hại chết trong cuộc đại chiến giữa học viện Cực Dương và Hoàng Phi Long rồi, ta có thể nhịn hắn một lần đó, nhưng tuyệt đối không nhịn lần thứ hai.

...

Sau khi mọi người rời khỏi Thiên Đan Phong, Dương Thiên Lệ một mình cười lôi cưỡi đến Thiên Vân Phong tìm Trương Tử Hàm, chỉ là, nàng không ngờ người của Thiên Vân Phong nói cho nàng biết, sau khi Trương Tử Hàm được Nhan Uyên triệu kiến liền bắt đầu bế quan tu luyện trong động thiên của Thiên Tịch Phong. Còn về lúc nào đi ra thì không ai biết được.

Không biết phải làm sao, Dương Thiên Lệ chỉ đành buồn bã quay về.

Tuy ngoài miệng Dương Thiên Lệ nói rất nhẹ nhàng, nhưng nàng biết rõ chuyện giữa Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương hoàn toàn không đơn giản như tưởng tượng. Hơn nữa ảnh hưởng rất lớn đến ba người bọn họ.

Trương Tử Hàm vì sao ngay cả nhìn bọn họ một cái cũng không chịu, mà lại bắt đầu bế quan? Hiển nhiên là nàng đang trốn tránh.

Còn Dương Thiên Lô, hôm nay tuy cũng không có gì hành vi quá khích, nhưng Dương Thiên Lệ biết rõ, ảnh hưởng của chuyện đối với Dương Thiên Lô tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài. Bằng không, bằng vào tính cách của Dương Thiên Lô sẽ không tự nhốt mình trong phòng suốt ba ngày ba đêm, thậm chí, nếu không có Hải Đại Phú phái người đến khiêu chiến, ngay cả bọn họ hắn cũng không thèm gặp.

Hơn nữa, hôm nay Dương Thiên Lô không thô tục, khôi hài như ngày thường, mà lại tỏ ra rất giống như những người bình thường khác. Đây mới chính là rất không bình thường.

Nhưng bây giờ, Dương Thiên Lệ cũng không có cách gì.

...

Vào lúc chạng vạng ngày hôm đó, ở ngay khu vực lõi đài trung tâm náo nhiệt có một cái băng rôn to lớn đã truyền ra một tin tức gây chấn động.

- Kinh thiên hào đổ, Tinh Giả cấp tám Dương Thiên Lô, tiếp nhận khiêu chiến của Tinh Giả cấp chín Hải Đại Phú, tiền đặt cược là một trăm vạn viên thuần dương đan.

Đây là cuộc cá cược với số tiền lớn nhất từ khi thành lập tới nay của lõi đài trung tâm, được gọi là Kinh Thiên Hào Đổ, quả thật không chút nào quá đáng.

Hơn nữa, điều càng kinh người hơn trong tin tức này là, một Tinh Giả cấp chín lại đi sẽ khiêu chiến một Tinh Giả cấp tám, hơn nữa Tinh Giả cấp tám chấp nhận khiêu chiến thì đã đành, đảng này còn dám đặt cược đến một trăm vạn viên thuần dương đan.

Ngay khi tấm băng ron kia xuất hiện, liền khiến cho toàn bộ lôi đài trung tâm chấn động, hầu như tất cả đệ tử đang xem quyết đấu ở đây trong nhất thời liền bu lại vây quanh tấm băng ron, bàn tán xôn xao.

Chỉ thấy bên dưới tấm băng ron có ghi giới thiệu sơ lược về Dương Thiên Lô và Hải Đại Phú.

Dương Thiên Lô, nam, đệ tử thân truyền của Đan Thanh Dương thuộc Thiên Đan Phong, cảnh giới Tinh Giả cấp tám đỉnh phong. Thuộc tính cụ thể không rõ, đã thể hiện ra thân thể hai thuộc tính là thổ và hỏa.

Hải Đại Phú, nam, đệ tử thiên tài của Địa Hải Phong, cảnh giới Tinh Giả cấp chín đỉnh phong, thân thể thuần kim, linh ngộ thuộc tính hiếm thấy là “quang”.

..

- Dương Thiên Lô không phải là cái tên trợ thủ lúc đầu mà Thái thượng trưởng lão Đan Thanh Dương chọn lựa cho đệ tử thân truyền của mình là Sở Hương Hương đó sao? Sao bây giờ trở thành đệ tử thân truyền luôn rồi? Tinh Giả cấp tám đỉnh phong... Hừ, hẳn tiến bộ cũng quá nhanh đi? Lúc đó còn kém chúng ta xa lắm.

- Đúng vậy, đến giờ cũng chẳng có bao lâu, hẳn lại thăng cấp đến cảnh giới cấp tám đỉnh phong, còn nhớ lúc đó nói hẳn là Tinh Giả đơn hệ thuộc tính thổ mà, hơn nữa hẳn hình như chỉ mới 12 tuổi thôi, tiểu tử này tuyệt đối là thiên tài a.

- Là thiên tài cũng vô dụng, Hải Đại Phú lại là Tinh Giả cấp chín đỉnh phong, hơn nữa lại linh ngộ được thuộc tính quang. mấy ngày nay, hẳn đã kiếm được mấy khoản lớn trên lôi đài rồi đấy.

- Ta lại nghĩ chưa hẳn vậy, có lẽ người còn chưa biết phải không? Khi các đệ tử mới thăng cấp của chúng ta đi ra từ Huyền Hoàng Kỳ, Dương Thiên Lô đã điên cuồng đánh Lôi Hoành một trận tơi bời. Lôi Hoành đầy nha, một nhân vật vô cùng lợi hại, trên lôi đài Tiên Thiên cấp một đã thắng liên tiếp năm trận rồi. Khi đủ thời gian ba tháng, phỏng chừng hẳn chính là lôi chủ rồi.

Thiếu niên kia rõ ràng lộ ra vẻ cực kỳ hoảng hốt:

- Không phải chứ? Hẳn có thể chiến thắng Lôi Hoành?

Lôi Hoành là ai? E rằng hiện tại toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái không ai không biết đến hẳn. Trên lôi đài Tiên Thiên cấp một đã thắng liên tiếp năm trận, sau đó chẳng còn ai dám khiêu chiến hẳn nữa. Chỉ cần đủ ba tháng, không ai vượt qua kỷ lục thắng liên tiếp của hẳn thì hẳn có thể dễ dàng đạt được danh xưng lôi chủ và được phần thưởng hậu hĩnh của Trảm Không Kiếm Phái.

Đương nhiên, nếu có người có thể đạt được kỷ lục thắng liên tiếp năm trận thì phải chiến đấu với Lôi Hoành, phân ra thắng bại. Nhưng theo mọi người xem ra, công kích thuộc tính lôi khủng bố của Lôi Hoành, căn bản không phải cao thủ Tiên Thiên cấp một có thể chống lại được. Danh xưng lôi chủ này về cơ bản có thể xác nhận là thuộc về Lôi Hoành. Nhưng một nhân vật hùng mạnh như vậy lại từng bị Dương Thiên Lô đánh bầm dập, đây là khái niệm gì kia chứ?

Quả thực không thể tưởng tượng.

- Lúc đó còn có hơn một nghìn người nhìn thấy cơ đấy, ta gạt người để làm chi? Cho nên, ta lại cảm thấy Dương Thiên Lô không nhất định sẽ thua.

...

Trong đám người, một cô bé có tướng mạo vô cùng khả ái, nhưng sắc mặt lại vô cùng lạnh lùng, trong sự chen lấn của đám đệ tử, ánh mắt cũng vô cùng trầm tĩnh, dường như đang suy nghĩ gì đó, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phần giới thiệu Dương Thiên Lô bên dưới tấm băng ron. Hai ngày trước, càng đã biết tin Dương Thiên Lô bình an trở về, lúc đó trong lòng nàng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì, chính mắt nàng thấy Dương Thiên Lô nhảy xuống lôi cầu, tiến vào phạm vi chém giết của sáu đại cao thủ và Bằng Long, cũng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng trời đất dị biến. Cho dù thế nào, nàng cũng không thể ngờ được, Dương Thiên Lô lại có thể sống sót trở về.

Cô bé này chính là Hoàng Niếp Niếp.

Hoàng Niếp Niếp nhẹ giọng nói”

- Hẳn thực sự là một người kỳ quái. Bất quá hẳn có thể chiến thắng Hải Đại Phú nắm giữ thuộc tính quang trong tay không?

...

Sau khi Dương Thiên Lô tiễn mọi người đi hết thì lại lần nữa nhốt mình trong phòng, bất quá lần này, hẳn cũng không bị tâm thần bất an như ba ngày trước. Mà là trực tiếp một lần nuốt ăn mười viên thuần dương đan, sau đó gọi tiểu linh thú đã sớm buồn chán đến phát cuồng kia ra, cho nó năm viên thuần dương đan, an ủi tiểu linh thú một lúc, hẳn mới bắt đầu tu luyện.

Trương Tử Hàm bởi vì chuyện của Sở Hương Hương mà khóc lóc rời đi, quả thật đã khiến cho Dương Thiên Lô rất khó chịu, hơn nữa Dương Thiên Lô cũng mơ hồ cảm thấy có chút kỳ quái, bằng vào sự hiểu biết của hắn đối với Trương Tử Hàm, nàng hẳn không phải là người tính toán như vậy, dù sao, trên đại lục Thiên Huyền, nam nhân có tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường. Chẳng lẽ bởi vì mình kể cho nàng nghe câu chuyện Thần Điều Hiệp Lữ ư? Có thể có chút ảnh hưởng, nhưng tuyệt đối không phải toàn bộ. Có lẽ thật sự là trong nhất thời không thể chấp nhận được mà thôi, có lẽ qua một khoảng thời gian sẽ không sao. Dương Thiên Lô chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Hơn nữa, Dương Thiên Ngạo nói đúng, lúc này, bọn họ nên tập trung tinh lực vào tu luyện, chứ không phải là nhi nữ tình trường.

Thư khiêu chiến của Hải Đại Phú, Dương Thiên Lô đã sớm chấp nhận rồi. Đừng nói xảy ra chuyện của Trương Tử Hàm khiến cho tâm tình của hắn khó chịu, rất muốn tìm ai đó đập cho một trận, cho dù là không có chuyện của Trương Tử Hàm, hẳn tất nhiên cũng phải giúp Lục Thanh Âm đánh Hải Đại Phú một trận.

Đạo giết chóc, tuy sâu trong nội tâm hắn không muốn tiếp nhận, nhưng có người tự nguyện đưa đến tận cửa, Dương Thiên Lô đương nhiên sẽ không bỏ qua, huống chi, Hải Đại Phú lại là người lĩnh ngộ được thuộc tính quang.

Chậm chậm đưa tâm thần chìm vào trong cơ thể, Dương Thiên Lô lặng lẽ cảm ngộ các huyết khiếu quanh thân, tiến vào trạng thái tu luyện.

...

Sáng sớm hôm sau, sau khi Đan Thanh Dương hoàn thành nhiệm vụ luyện đan xong liền vội vàng kêu Dương Thiên Lô lên Vạn Đan Điện, đương nhiên, không tránh được một phen cổ vũ và hỏi han. Dù sao sau khi tên tiểu tử này trở về, vẫn còn chưa bẩm báo những kinh kịch trong khoảng thời gian qua cho Đan Thanh Dương, nhất là kinh lịch trong thế giới băng tuyết.

Dương Thiên Lô chỉ che giấu hai việc về tiểu linh thú và Trương Tử Hàm thu được Thủy Nguyên Châu, còn những việc khác trong thế giới băng tuyết liền kể hết theo sự thật, không giấu diếm điều gì.

Đan Thanh Dương nghe Dương Thiên Lô nói xong, hiển nhiên có chút thất vọng.

Dù sao, trong tình huống thông thường, chỉ cần là người có thể tiến vào di tích thì thường có thể đặt được một ít bảo vật, đan dược, nhưng Dương Thiên Lô lại không thu được bảo vật và đan dược gì trong di tích, ngay cả Trương Tử Hàm nhận được truyền thừa của di tích cũng vậy. Hơn nữa, di tích này lại không thể tiến vào thêm một lần nữa.

Nhưng biết Dương Thiên Lô lĩnh ngộ được năng lượng của ba loại thuộc tính thủy, băng, vụ thì vẫn khiến Đan Thanh Dương vô cùng mừng rỡ, đồng thời càng tán dương hết lời về ngộ tính và thể chất của Dương Thiên Lô.

Sau khi nghe Dương Thiên Lô bẩm báo sơ lược kinh lịch của hắn trong khoảng thời gian qua, Đan Thanh Dương vuốt cằm râu dài, nhìn Dương Thiên Lô hỏi:

- Nghe Ngụy tổng quản nói, ngày hôm qua, tôn tử của Hải Vô Lượng trên Địa Hải Phong phái người tới hạ chiến thư với người hã?

184. Chương 169: Lô Đài Trung Tâm.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 169: Lô đài trung tâm.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Dâng đan được? Tiểu tử ngươi nghĩ thật đẹp? Tôn tử Hải Vô Lượng không hề đơn giản, tuy ngươi lĩnh ngộ được hai loại thuộc tính diễn sinh là băng, vụ, còn nắm giữ ba loại năng lượng ngũ hành cơ bản là thủy, thổ, hỏa, nhưng ngươi cũng chỉ là một Tinh Giả cấp tám đỉnh phong. Còn tôn tử của Hải Vô Lượng, Hải Đại Phú là Tinh Giả cấp chín với thân thể thuần kim, trong khoảng thời gian này hắn là đã thăng cấp lên cấp chín đỉnh phong rồi.

- Đồng thời đã lĩnh ngộ được thuộc tính quang từ sớm, Hải Vô Lượng lại không tiếc vốn liếng để bồi dưỡng hắn, thu thập rất nhiều tuyệt học thuộc tính quang, thực lực của tiểu tử này tuyệt không đơn giản, ngươi đừng để trở thành kẻ dâng đan được là tốt rồi.

Đan Thanh Dương chắc lưỡi nói với hắn, bất quá thấy gương mặt của Dương Thiên Lô dường như rất kinh ngạc, Đan Thanh Dương lại thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Bất quá ngươi cũng đừng lo lắng, ngươi đã đồng ý rồi, vậy đành phải toàn lực đánh một trận, coi như là một lần tôi luyện vậy. Thua một chút đan được cũng không sao, sư phụ cho ngươi là được rồi.

Dương Thiên Lô nhất thời trợn tròn hai mắt, tràn ngập kinh hãi nhìn Đan Thanh Dương tựa hồ vô cùng hào phóng:

- Sư phụ... Người nói thật?

- Đương nhiên là thật.

Đan Thanh Dương rất hài lòng với biểu hiện này của Dương Thiên Lô, một tay vuốt cằm râu dài, mỉm cười nói:

- Lần này ngươi có thể bình an trở về, hơn nữa lĩnh ngộ được ba loại năng lượng, sư phụ nói sao cũng phải thưởng một chút... Uh, cứ định như vậy đi, các ngươi cực bao nhiêu đan được thì sư phụ thưởng cho ngươi bấy nhiêu đan được là được, đừng chê ít, từ phó chủ môn Nhan Uyên nắm quyền tới nay, đặc quyền của sư phụ đều bị tước đoạt hết.

Dương Thiên Lô ra sức nịnh nọt và kích động nói:

- Sao lại thế, sao lại dám chê ít chứ? Sư phụ, lão nhân gia người rộng lượng quá... Con có thể có được một vị sư phụ như người, thực sự là phúc phận mười đời mới tu được. Sư phụ, đưa ngay cho đồ nhi đi, lập tức, ngay bây giờ.

Đan Thanh Dương nghe nịnh nọt mà cảm thấy hết sức an ủi, rộng lượng, cái từ này, trước giờ lão còn chưa có nghe qua, còn keo kiệt thì đã nghe riết chai hết lỗ tai luôn rồi, cho nên Đan Thanh Dương vì muốn thể hiện sự rộng lượng của mình, ngữ khí trong lời nói càng tỏ ra thờ ơ và nhẹ nhàng:

- Uh. Tiền đặt cược là bao nhiêu? Bây giờ sư phụ đưa cho ngươi.

Dương Thiên Lô hưng phấn xoa xoa hai tay, đôi mắt mở lớn hết cỡ nhìn Đan Thanh Dương bỗng chốc như cao lớn uy dũng hơn vạn phần trong mắt hắn, nhẹ giọng nói:

- Một trăm vạn viên thuần dương đan.

Đan Thanh Dương đang đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời khi được khen là rộng lượng, khi nghe Dương Thiên Lô nói ra con số xong, nhất thời giật mình trợn tròn mắt, cứ tưởng mình còn nghe lầm, lớn tiếng hỏi:

- Bao... Bao nhiêu?

- Một trăm vạn viên, tuy không nhiều lắm, nhưng cũng không ít lắm... Sư phụ, lão nhân gia người thực sự là rộng lượng... Hắc hắc... Hả? Sư phụ, người làm sao vậy?

Dương Thiên Lô còn chưa nói hết thì Đan Thanh Dương “rộng lượng” đã “bịch” một tiếng, đặt mông ngồi thẳng xuống đất, môi mấp máy, hai mắt đăm đăm, run giọng nói:

- Người... Người cược một trăm vạn viên thuần dương đan với Hải Đại Phú?

Ngày hôm qua lão già này bế quan luyện đan, mới sáng sớm, được tổng quản Ngụy Nhạc bẩm báo tin Hải Đại Phú phái người đưa thư khiêu chiến và Dương Thiên Lô đã điều chỉnh tâm trạng xong liền vội gọi Dương Thiên Lô đến đây, hiển nhiên lão căn bản không biết rõ tình hình cụ thể. Trong suy nghĩ của lão, Dương Thiên Lô cho dù đã đồng ý khiêu chiến, tiền đặt cược cũng sẽ không cao lắm, dù sao thì hắn hay Hải Đại Phú đều là Tinh Giả Hậu Thiên mà thôi. Hải Đại Phú tuy thân thể hùng hậu, nhưng tiền đặt cược là phải do song phương tán thành mới được, đồ đệ của mình nghèo xác xơ, tiền đặt cược của hai người có thể cao tới đâu chứ?

Nhưng lại là một trăm vạn viên.

Một trăm vạn là bao nhiêu vậy chứ? Đan Thanh Dương tuy là cao thủ Tiên Thiên cấp tám, hơn nữa lại là luyện đan sư cấp đại sư duy nhất trong Trảm Không Kiếm Phái, nhưng một trăm vạn viên thuần dương đan đối với sự keo kiệt trước giờ của lão mà nói, đây tuyệt đối là con số khiến lão phải ói máu.

Lúc này, Đan Thanh Dương cũng bất chấp có rộng lượng hay không, râu mép vểnh lên cao ngất, đôi mắt hung tợn trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô rồi nói:

- Tiểu tử người... Nói bậy bạ gì đó? Người trộm một trăm vạn viên thuần dương đan ở đâu ra để làm tiền đặt cược? Lại còn muốn hù dọa sư phụ, sư phụ đâu có dễ hù dọa như vậy? Nói, rốt cuộc là bao nhiêu viên? Nếu người còn dám báo nhiều hơn, một viên đan được sư phụ cũng không cho người đâu.

Dương Thiên Lô vô cùng vô cùng nghiêm túc nói:

- Ách... Sư phụ, thật sự là một trăm vạn viên thuần dương đan đấy, nếu không tin, người có thể hỏi Hương Hương tỷ, cũng có thể đến lôi đài trung tâm nhìn thử xem, đồ nhi làm sao dám lừa dối người?

Chỉ là nhìn thấy sắc mặt của Đan Thanh Dương, trong lòng hắn thấy lạnh ngắt, hiển nhiên lão không chịu thực hiện lời hứa rồi.

- Người... Hay là người nộp tiền bồi ước đi, rèn luyện cũng không thể lãng phí như vậy chứ... Một trăm vạn viên, một trăm vạn viên lận đó... Ta cũng sẽ không cho người đâu, nhiều nhất chỉ cho tiền bồi ước thôi.

Đan Thanh Dương tức giận muốn thổ huyết, cho dù là tiền bồi ước thì cũng phải nộp năm phần trăm, chính là năm vạn viên lận đó.

- Sư phụ, người phải có lòng tin với đồ nhi.

Đan Thanh Dương phìền muộn nói:

- Ta có lòng tin với người, nhưng không có lòng tin với một trăm vạn viên thuần dương đan, tiểu tử người... quả thực là phá gia chi tử mà... Trước khi người đồng ý, chẳng lẽ người không có suy nghĩ gì sao, người có thể xuất ra một trăm vạn viên thuần dương đan không?

Nói thật, một trăm viên đan được thì lão quả là có thể lấy ra được, nhưng cách làm này của Dương Thiên Lô lại khiến lão hết sức phiền muộn. Lão có thể không tiếc giá nào, có thể bỏ ra số tiền gấp mấy lần người khác để cho Dương Thiên Lô có thể được xếp vào danh sách tiến vào Huyền Hoàng Kỳ, nhưng không ý nghĩa, lão có thể để cho Dương Thiên Lô lãng phí một trăm vạn viên thuần dương đan. Đối với một Tinh Giả Hậu Thiên mà nói, đây tuyệt đối là con số trên trời. Thể chất của Dương Thiên Lô mặc dù đặc thù,

lượng nhu cầu ỏi với đan dược vượt xa người thường, nhưng còn chưa đến mức một một trăm vạn viên thuần dương đan.

Một trăm vạn viên thuần dương đan, cũng đủ cho một trăm đệ tử Hậu Thiên sử dụng để thăng cấp lên Tiên Thiên rồi.

Dương Thiên Lô nói với vẻ như cây ngay không sợ chết đứng:

- Đan dược phải có suy nghĩ chứ, không phải có sư phụ đây sao?

Đan Thanh Dương bắt đầu nói:

- Người người người... Ta đã sớm nói với người rồi, muốn có đan dược thì phải dựa vào chính mình, cho dù là người hay sư tỷ của người thì cũng đều phải dựa vào chính mình. Thôi bỏ đi, chỉ một lần này thôi, lần sau không được như vậy. Đây là năm vạn viên thuần dương đan, người đi nộp tiền bồi ước đi, huỷ bỏ cuộc quyết đấu lần này đi.

- Hắc hắc...

Dương Thiên Lô rất nhanh lẹ, vội vàng lấy ngay chiếc bình ngọc có khắc hoa văn tinh xảo trên tay của Đan Thanh Dương, sau khi cất vào trong người như bảo bối quý giá rồi mới nói tiếp:

- Không được, con không thể mở trừng mắt nhìn một trăm vạn viên thuần dương đan mà không lấy, cũng không có thể mở trừng mắt nhìn Hải Đại Phú tiếp tục dây dưa với Lục Thanh Âm.

- Người... Vậy người lấy cái gì làm tiền đặt cược? Chẳng lẽ người có một trăm vạn viên thuần dương đan?

Đan Thanh Dương thực sự bị tức nghẹn họng, bất quá nhìn thấy ánh mắt đầy tự tin của Dương Thiên Lô thì lại có chút dao động.

- Hắc hắc, được rồi, sư phụ, con chỉ là nói vui với người chút thôi, không ngờ lão nhân gia người... Thật đúng là keo kiệt như vậy... Không phải chỉ một trăm vạn viên thuần dương đan thôi sao? Hai món linh khí này của con đủ không nào?

Dương Thiên Lô nói xong liền lấy ra Thiên La Địa Võng và Tử Linh Phiến.

Đan Thanh Dương nhất thời mở to hai mắt nhìn, nét mặt già nua không biết là do bị Dương Thiên Lô chọc tức, hay bị hai món linh khí trung phẩm trước mắt đả kích mà trở nên đỏ bừng, ngăn người nhìn hai món linh khí cả nửa phút, trong ánh mắt bỗng nhiên bắn ra hai tia tinh quang, một lát sau lại nhìn về phía Dương Thiên Lô, nói rằng:

- Nói, tiểu tử người lại dám giấu diếm sư phụ? Trong di tích còn lấy được cái gì nữa?

Hiển nhiên Đan Thanh Dương tưởng rằng đây là hai món linh khí mà Dương Thiên Lô lấy được trong di tích.

- Ặc... Con đã nói rồi mà, trong di tích không thu được cái gì hết.

- Không thu được thì sao người có thể có hai món linh khí này? Đừng nói với ta là người nhặt được đấy.

- Cái này không phải...

Dương Thiên Lô do dự một lúc, cuối cùng cũng kể ra chuyện của Thiên Âm Tán Nhân. Chỉ là, hắn cố ý nói nhẹ đi một chút, chủ lực giết chết Thiên Âm Tán Nhân biến thành Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm nhận được truyền thừa của thế giới băng tuyết, hơn nữa đã thăng cấp lên Tiên Thiên. Có thể giết chết cao thủ Tiên Thiên cấp hai, tuy cũng có chút khiến Đan Thanh Dương kinh ngạc, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ lắm. Dù sao, người có thể nhận được truyền thừa của di tích, tất nhiên sẽ có rất nhiều thu hoạch và ụy năng không tưởng được.

Còn Dương Thiên Lô thì tuy đã tận lực làm mờ nhạt đi tác dụng của hắn, nhưng Đan Thanh Dương lại biết rõ, có thể không bị cuốn vào trong cuộc chiến đấu của cao thủ Tiên Thiên, ngược lại còn có thể xuất thủ tương trợ, chỉ bằng vào điểm ấy, Dương Thiên Lô đã có tư cách đánh một trận với Hải Đại Phú.

Trầm tư một lúc, sau đó Đan Thanh Dương nói:

- Một trăm vạn viên thuần dương đan này, sư phụ tạm thời cho người mượn, hai món linh khí trung phẩm này không nên lấy ra, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, trước khi người thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên, tốt nhất đừng để lộ trước mặt người khác. Cũng có thể làm đòn sát thủ của người. Đương nhiên, nếu người thất bại, người phải thiếu sư phụ một trăm vạn viên thuần dương đan, sau này phải trả lại. Nếu như thắng trận... Uh, hai chúng ta chia năm năm, cả gốc lẫn lời, người trả cho sư phụ một trăm năm mươi vạn ngàn viên.

- Không phải chứ?

Dương Thiên Lô trợn mắt nhìn:

- Sư phụ, sao người có thể làm như vậy?

- Bớt nói nhảm đi, cứ quyết định như vậy đi, đừng có nhìn ta bằng ánh mắt như thế, vì sư không phải muốn tốt cho người sao? Bằng vào thế gia của sư phụ, bộ thèm muốn chút đan dược này của người sao? Chẳng qua là để ở chỗ vì sư, ta cất giùm người mà thôi.

Bị ép đến nỗi không biết phải làm sao, Dương Thiên Lô đành tạm thời mượn một trăm vạn viên thuần dương đan dưới ánh mắt đặc ý của Đan Thanh Dương, ủ rũ đi ra khỏi Vạn Đan Điện.

Lúc trở lại chỗ ở, bọn người Dương Thiên Lệ, Phong Mã Ngưu, Lục Thanh Âm đã đến đây hết rồi, sau khi trò chuyện với mọi người một lúc liền nhanh chóng đi tới khu vực lôi đài trung tâm.

Khu vực lôi đài trung tâm, từ Hậu Thiên cấp bảy đến Tiên Thiên cấp năm, mỗi một cấp bậc đều có một lôi đài tương ứng. Từ khi các lôi đài bắt đầu đưa vào hoạt động đến bây giờ, gần như mỗi ngày đều chật ních người. Mỗi một lôi đài liên tục có người lên khiêu chiến, ứng chiến, vô cùng náo nhiệt. Sự đối kháng kịch liệt, không chỉ có giúp hai bên chiến đấu có được thu hoạch thật lớn, nhanh chóng nâng cao tu vi, mà còn giúp những người đứng xem thu được lợi ích không nhỏ.

Lôi Hoành, từ sau khi dễ dàng thắng liên tiếp năm trận, trên lôi đài Tiên Thiên cấp một liền không còn ai dám khiêu chiến nữa.

Phần lớn thời gian, ngoại trừ tu luyện ra, hắn liền đi đến trước lôi đài cấp cao hơn để xem người khác giao thủ.

Trong khoảng thời gian này, hắn rất đặc ý. Tất cả những người có liên quan đến Dương Thiên Lô, hầu như đều đã bị hắn chen ép đến không ngẩng đầu lên được.

Bọn người Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng, Dương Thiên Ngạo căn bản không cần hắn xuất thủ, hắn chỉ cần nói một câu thì bọn người nịnh nọt theo đuôi hắn sẽ dùng hết mọi biện pháp khiêu khích chen ép, sỉ nhục họ trước mặt mọi người.

Có thể nói, phạm vi các lôi đài này, đã trở thành cấm địa đối với bọn người Phong Mã Ngưu.

185. Chương 170: Hãy Ưỡn Ngực Lên!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 170: Hãy ưỡn ngực lên!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Còn bọn người Dương Thiên Lệ, Mộc Tử Vi, Sở Hương Hương cũng gặp tình cảnh tương tự, bất quá phương thức lại vô sỉ, hạ lưu và lưu manh hơn mà thôi. Chỉ cần ba người bọn họ vừa xuất hiện, ắt sẽ bị đám người của Lôi Hoành vây quanh. Lôi Hoành căn bản không cần làm gì hết, chỉ cần lẳng lặng đứng nghe bọn người thấp túng dùng những lời lẽ cực kỳ hạ lưu, dâm ô để gắn kết hắn với ba nữ tử này, nói vài lời biến thái và hạ lưu, như vậy cũng đủ rồi.

Hơn nữa, theo quan sát trong khoảng thời gian này, Lôi Hoành thực sự phát giác ra rằng, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lê có sức hấp dẫn trí mạng đối với hắn, đến ngay cả Mộc Tử Vi chưa phát dục thuần thực cũng khiến hắn mong muốn chiếm hữu cho bằng được.

Chỉ cần nghĩ đến những nữ nhân bên cạnh Dương Thiên Lôi đã khiến hắn “kê động” rồi.

Loại tâm lý biến thái này đã khiến hắn vô số lần tưởng tượng ra cảm giác ôm ấp nhào lộn trên giường với những nữ tử này.

Hắn cũng tin rằng, cuối cùng sẽ có một ngày những điều này sẽ trở thành hiện thực.

Ngay khi biết tin Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi trở về, Lôi Hoành rất hưng phấn.

Tất cả những gì hắn làm, chỉ có Dương Thiên Lôi sống sót trở về thì mới có thể thực sự thỏa mãn nhu cầu tâm lý biến thái của hắn, mới có thể khiến hắn thật sự cảm thấy sung sướng.

Đương nhiên, tin tức Trương Tử Hàm thăng cấp lên Tiên Thiên cũng khiến hắn hưng phấn, Trương Tử Hàm càng cường đại thì khi hắn chinh phục nàng sẽ càng sung sướng hơn.

Hắn biết, thời khắc để hắn thật sự kiêu hãnh đã đến rồi.

Trên lôi đài Tiên Thiên cấp một, hắn tự tin đã không còn đối thủ nào, hơn nữa, thông qua quan sát ở lôi đài Tiên Thiên cấp hai, hắn biết rõ, chỉ cần hắn nguyện ý, lôi đài Tiên Thiên cấp hai vẫn là thiên hạ của hắn.

Điều hắn cần làm bây giờ là chờ đợi, chờ đủ thời hạn ba tháng, sau khi hắn nhận được phần thưởng dành cho lôi chủ của lôi đài Tiên Thiên cấp một, đó là lúc hắn xung kích lôi đài Tiên Thiên cấp hai.

Hắn muốn cho Trương Tử Hàm và tất cả những người bên cạnh Dương Thiên Lôi biết rằng ai mới là thiên tài chân chính, ai mới là cường giả chân chính, ai mới có thể thu được thắng lợi cuối cùng, tiểu ngạo trên đỉnh cao.

Từ khi Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm trở về, trong suốt thời gian ba ngày, hắn gần như chờ đợi suốt trên lôi đài trung tâm, theo hắn thấy, bằng vào tính cách của Dương Thiên Lôi thì tất nhiên sẽ không biết trời cao đất rộng mà đòi lại công đạo cho những người bên cạnh hắn.

Nhưng sang ngày hôm sau, hắn liền biết được Trương Tử Hàm được phó chương môn Nhan Uyên triệu kiến, sau đó trực tiếp tiến vào động thiên trong Thiên Tịch Phong bế quan, điều này làm cho hắn có chút hụt hẫng.

Nhưng điều khiến hắn buồn bực chính là, suốt thời gian ba ngày, Dương Thiên Lôi lại không xuất đầu lộ diện ở khu vực lôi đài.

Chẳng lẽ là bị thành tích chói lọi như mặt trời ban trưa của mình dọa vỡ mặt rồi?

Rất có thể là như thế. Tuy Dương Thiên Lôi ngu ngốc, nhưng cũng chưa đến nỗi bại não, hắn là đã biết rõ khoảng cách chênh lệch giữa Tiên Thiên và Hậu Thiên.

Đang lúc Lôi Hoành có kế hoạch để cho thủ hạ khiêu chiến Dương Thiên Lôi, dụ rấn ra khỏi hang, thì ở khu vực lôi đài truyền ra tin tức kinh thiên động địa.

Tinh Giả cấp chín Hải Đại Phú khiêu chiến Tinh Giả cấp tám Dương Thiên Lôi, tiền đặt cược kinh thiên, một trăm vạn viên thuần dương đan.

Điều càng khiến cho hắn phần nộ cùng cực chính là, hắn nghe được đám người ngoài kia đang xôn xao việc Dương Thiên Lôi đã từng đánh hắn bầm dập thành cái đầu heo.

Mặc dù tất cả mọi người nhất trí nhận định, Lôi Hoành lúc này đã vượt xa Dương Thiên Lôi, nhưng không thể phủ nhận rằng sỉ nhục lần đó thì Lôi Hoành vĩnh viễn không thể nào rửa sạch được, chỉ cần Dương Thiên Lôi còn sống, chỉ cần Lôi Hoành hắn không đích thân đâm nát Dương Thiên Lôi dưới chân, thì sỉ nhục kia sẽ vẫn theo hắn suốt đời, trở thành vết nhơ lớn nhất của hắn.

Khoái cảm mà Lôi Hoành vừa mới có được thông qua sự chèn ép những người bên cạnh Dương Thiên Lôi bỗng nhiên biến mất không thấy tăm hơi, trong lòng hắn chỉ có một ngọn lửa thù hận đang thiêu đốt, hừng hực cháy bỏng.

- Nếu không phải sự phụ nghiêm lệnh không cho ta giết người...

Lôi Hoành đứng bên dưới tấm băng ron thật lớn, ngẩng lên nhìn cái Dương Thiên Lôi, trong lòng tàn bạo nói tiếp:

- Có thể không giết người, nhưng cũng không có nghĩa là ta không thể phế bỏ người, chỉ cần làm cho người tức giận, chỉ cần người dám khiêu chiến lão tử, ta nhất định sẽ cho người sống không bằng chết.

Chọc tức Dương Thiên Lôi, Lôi Hoành có cả ngàn vạn biện pháp.

Bằng vào tính cách của Dương Thiên Lôi, cho dù thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

- Ô ô..

Vài tiếng chim cưu kêu lên vang dội truyền đến từ trên bầu trời, Dương Thiên Lôi dẫn theo mọi người đi tới khu lôi đài trung tâm từ rất sớm, nhìn từng cái lôi đài cái này lớn hơn cái kia bên dưới, quanh mỗi lôi đài đều có hơn ngàn người bao vây, tiếng huyên náo xôn xao, tiếng hò hét trợ uy, tiếng thét chói tai, vang vọng giữa đất trời, lòng hiếu chiến ẩn sâu trong xương cốt của bọn họ bỗng nhiên cuộn cuộn tuôn tràn.

Tâm trạng u ám trong ba ngày qua bỗng chốc biến đâu mất hết, mà thay vào đó là một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt.

Đạo giết chóc, chỉ có chiến đấu giữa sự sống và cái chết, lần lượt khiêu chiến cực hạn bản thân.

Lần đầu tiên Dương Thiên Lôi đi tới khu lôi đài trung tâm, nhin không được hỏi:

- Thực nhiều người quá, ở đây ngày nào cũng đều náo nhiệt như vậy sao? Các người nhìn lôi đài ở giữa kia, sao nhiều người như vậy? Hình như không ai chiến đấu mà, sao lại nhiều hơn so với lôi đài đang có chiến đấu nhỉ?

- Ấc... Lão đại, đó là lôi đài duy nhất trong khu lôi đài trung tâm khu không bị hạn chế cấp bậc, bất kỳ cuộc chiến đấu giải quyết ân oán riêng tư đều là có thể thực hiện trên lôi đài này. Cho nên mới náo nhiệt như vậy... Đương nhiên là bởi vì lão đại đó.

Về mặt Phong Mã Ngưu cực kỳ hâm mộ nói như thế, trong lòng không thể không bội phục, lão đại đúng là lão đại, bất cứ lúc nào, chỉ cần lão đại xuất hiện thì liền kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Động tĩnh lớn như vậy đại thì cũng chỉ có lão đại mới có thể làm ra được.

Một trăm vạn viên đang được làm tiền đặt cược, ai dám chứ? Ai lại có khí phách như vậy chứ?

Ngày hôm qua, khi bọn họ quay về ngọn núi của mình, tin tức Dương Thiên Lôi và Hải Đại Phú quyết chiến đã lan truyền sôi sục khắp nơi, nói chính xác, tin tức một trăm vạn thuần dương đan làm tiền đặt cược đã lan truyền sôi sục khắp nơi.

Từ khi bắt đầu thi đấu tới nay, chưa từng có bất kỳ một cuộc tỷ thí nào có tiền đặt cược đạt đến một trăm vạn viên thuần dương đan cả.

Gây nên chấn động là điều hiển nhiên, không nói Hải Đại Phú cố ý thông tri tất cả bạn bè mèo chó trên khắp Trảm Không Kiếm Phái của hắn, cố ý định tạo khí thế, cho dù hắn không làm gì hết, chỉ bằng vào số tiền đặt cược này cũng đủ để khiến cho mọi người chấn động rồi.

- Bởi vì ta?

Phong Mã Ngưu nói:

- Đương nhiên, quyết đấu giữa lão đại và Hải Đại Phú chính là trên lôi đài này đây. Đi thôi, chúng ta đi nhanh lên, lão đại còn phải đi qua chỗ công chứng nộp tiền đặt cược nữa.

Mọi người cười lôi cưu, hạ xuống sát biên giới khu lôi đài, rồi cùng nhau kéo đến chỗ công chứng.

Mọi người cũng không chú ý, ngay khi bọn họ hạ thân xuống đã liền bị một đôi mắt tràn ngập thù hận và lửa giận theo dõi.

Chủ nhân của ánh mắt này chính là Lôi Hoành vốn đã đợi ở lối vào từ rất lâu rồi.

Lôi Hoành cố nén ý muốn lập tức đánh Dương Thiên Lôi một trận bầm dập cho nguôi cơn lửa giận, vẻ mặt hằn ngông cuồng, kiêu căng ngẩng cao đầu, mũi hếch lên trời, tự cao tự đại nhìn về phía Dương Thiên Lôi đi đi gần.

- Lôi Hoành?

Từ xa mọi người đã thấy Lôi Hoành và bọn tùy tùng bên cạnh hắn đang đứng ở lối vào, cước bộ liền dừng lại, trên gương mặt của mỗi người đều hiện lên sự giận dữ đến run người, hiển nhiên, trong khoảng thời gian này, Lôi Hoành gây nên đả kích rất lớn cho bọn họ.

- Ha ha ha... Lão đại, mau nhìn kia, mấy tẩu tẩu tương lai cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi, hẳn là tới quy thuận lão đại người đây, chắc chắn, lão đại, hình như có thêm một mỹ nữ che mặt nữa đây? Ừm, vóc dáng không tệ, miễn cưỡng đủ tư cách làm tiểu thiếp của lão đại.

Đúng lúc này, bọn tiểu huynh đệ đã sớm nhận được chỉ lệnh của Lôi Hoành liền hô hòa khoác lác cười rộ lên.

- Kia không phải là đại ca rùa rút đầu Dương Thiên Ngạo đó sao? Ý, còn có hai tên bị đánh bầm dập như đầu heo, thiếu chút nữa thua luôn cái quần lót kia... kêu bằng Phong cái gì cầm thú và Vô cái gì bại não phải không? Lại còn dám đến đây ư?

- Chắc chắn, còn cái tên ăn mặc khó coi ở giữa là ai vậy? Đã vậy còn chu mỏ nữa? Đây là ánh mắt gì hả? Theo lão đại chúng ta xách giày còn không đáng nữa, nguông cuồng cái gì chứ?

Từng câu nói tràn ngập khiêu khích và vũ nhục, vô cùng trắng trợn và bạo gan, không chút nào kiêng kỵ tuôn tra từ miệng của đám người thấp tùng theo Lôi Hoành.

Sắc mặt của bọn người Phong Mã Ngưu, Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương nhất thời trở nên vô cùng khó coi, kẻ mà bọn họ không muốn gặp nhất chính là Lôi Hoành, lại không ngờ Lôi Hoành đã chờ ở cửa từ lâu rồi, mục đích của bọn chúng rất rõ ràng, hiển nhiên là tới gây phiền phức cho Dương Thiên Lôi.

Thế nhưng thực lực hiện tại của Lôi Hoành...

Tuy mọi người biết Dương Thiên Lôi có thể giết chết cao thủ Tiên Thiên cấp hai, nhưng trong lòng mọi người vẫn không nắm chắc được.

Dù sao sự lợi hại của Lôi Hoành đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng bọn họ trong khoảng thời gian qua, hơn nữa rất nhiều cao thủ Tiên Thiên cấp hai trở lên cũng vô cùng kính sợ Lôi Hoành. Bọn họ đều biết những điều này. Đương nhiên, bọn họ cũng tin tưởng, Dương Thiên Lôi cũng rất lợi hại.

Nhưng Tinh Giả Hậu Thiên, thực sự có được không?

- Tất cả hãy ưỡn ngực đi theo ta.

Trong lúc mọi người còn đang do dự, âm thanh của Dương Thiên Lôi bỗng nhiên được truyền âm đến tai bọn họ, trong giọng nói kia dường như đang ẩn chứa lửa giận ngút trời, thậm chí có chút thất vọng đối với bọn họ.

Trong lòng mọi người cả kinh, ánh mắt hầu như đồng thời nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

Hắn không có chút thay đổi nào, cũng không hề toát lên chút khí tức cường đại nào, có chăng chỉ là trên gương mặt góc cạnh ngày càng anh tuấn, ngày càng thành thực kia, xuất hiện thêm nụ cười mỉm tràn đầy sự khinh thường, khóe miệng hắn hơi nhếch lên, thân hình vẫn duy trì tốc độ đi tới, không chút đình trệ, dường như sự xuất hiện của Lôi Hoành không có ảnh hưởng gì đến hắn cả.

Bọn người Phong Mã Ngưu, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ... Đưa mắt nhìn nhau, bỗng nhiên trở nên kiên định theo sát Dương Thiên Lôi đi về phía trước, người nào cũng đều ưỡn ngực lên, ánh mắt cũng trở nên kiên định và nóng bỏng.

Mặc dù bọn họ không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng theo sự biến đổi trong tâm ấy, khí tức của bọn họ bỗng nhiên cũng xảy ra biến hóa kinh người, loại khí tức này, cũng không phải là khí trường, cũng không phải uy áp, nhưng lại mang đến áp lực vô hình đối với Lôi Hoành và bọn thấp tùng đang sỉ nhục bọn

họ, khiến cho bọn chúng tạm thời ngậm miệng lại, dường như rất ngạc nhiên với sự thay đổi của bọn người Phong Mã Ngưu, yên lặng nhìn bọn họ.

- Bộp bộp bộp...

Vào lúc này, tiếng vỗ tay không nhanh không chậm bỗng nhiên vang lên, trên mặt Lôi Hoành mỉm cười như bốn cột, vỗ hai bàn tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi, nói rằng:

- Dương Thiên Lôi, chúc mừng ngươi sống sót trở về.

Dương Thiên Lôi cũng mỉm cười tà dị, nói:

- Ta không chết, hẳn là ngươi vui mừng lắm phải không?

- Vui mừng? Đương nhiên, ta đương nhiên rất vui mừng. Người hiểu ta không ai ngoại trừ ngươi ha ha ha...

Lôi Hoành cuồng ngạo cười to nói tiếp:

- Nếu ngươi chết đi, thì ta làm sao có thể cho ngươi mở trừng mắt nhìn từng nữ nhân bên cạnh ngươi lần lượt nhào vào lòng ta? Nếu ngươi chết rồi, thì ta sao có thể chà đạp ngươi được?

186. Chương 171: Vương Tử Dâng Đan Được

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 171: Vương Tử Dâng Đan Được

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thế thì dễ dàng cho ngươi quá.

Sắc mặt Lôi Hoành bỗng nhiên biến đổi, giọng nói âm lãnh, tràn ngập thù hận:

- Thật đáng tiếc, hiện giờ ngươi căn bản không xứng làm đối thủ của ta, Tinh Giả Hậu Thiên cấp tám, ngươi thật đúng là rác rưởi, ta cứ tưởng rằng, ngươi tiến vào di tích rồi có thể sống sót trở về, nói thế nào cũng phải tiến lên được cảnh giới Tiên Thiên? Không ngờ cái thứ rác rưởi nhà ngươi đến ngay cả Trương Tử Hàm cũng không bằng, khiến ta cũng chẳng còn ham muốn chà đạp ngươi nữa, ngươi, không đủ tư cách.

- Đương nhiên, nếu ngươi không biết tự lượng sức mình muốn khiêu chiến ta, ta không ngại giáo huấn ngươi một phen, để cho ngươi biết ai mới là thiên tài chân chính, ai mới là cường giả chân chính. Yên tâm đi, nếu như lỡ tay làm cho ngươi mất mạng, tất cả nữ nhân tạm thời bị che mắt bên cạnh ngươi, ta sẽ thu nạp hết vào dưới trướng của ta, ta sẽ hết mực thương yêu các nàng, bảo đảm các nàng sung sướng như tiên.

Lôi Hoành vừa nói, ánh mắt lại tham lam lướt lên người của Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Mộc Tử Vi và Lục Thanh Âm.

Dương Thiên Lệ tuy rất giận dữ, nhưng nàng lại lo Dương Thiên Lôi nhịn không được xuất thủ, nên vội bước lên phía trước kéo tay Dương Thiên Lôi, thấp giọng nói:

- Cữu đệ, chúng ta đi, đừng để ý đến hắn.

Nhưng Dương Thiên Lôi chỉ dùng sức nắm chắc tay Dương Thiên Lệ, sắc mặt vẫn không chút thay đổi, chỉ là trong mắt hắn dường như biến thành hai thanh lợi kiếm, nhìn chăm chăm vào Lôi Hoành, giọng bình thản nói:

- Có còn nhớ câu nói của ta dành cho ngươi không?

- Câu nói gì?

Lôi Hoành hơi ngạc nhiên, đương nhiên trong lòng lại càng thất vọng, nhìn dáng vẻ của Dương Thiên Lôi, hắn biết chắc mình có nói khích thế nào thì cũng sẽ không mắc câu đánh với mình một trận.

- Nếu còn dám huênh hoang trước mặt lão tử, ta sẽ cho ngươi hối hận vì đã sống trên cõi đời này.

Sắc mặt Dương Thiên Lô bỗng nhiên biến đổi, quanh thân toả ra một khí tức băng lãnh đến cực điểm, lạnh giọng nói:

- Không phải ngươi đang muốn ta khiêu chiến ngươi sao? Mục đích của ngươi đã đạt được rồi, còn có cả đám người ngu ngốc tháp tùng ngươi nữa, sau này đừng để lão tử nhìn thấy các ngươi, bằng không ta thấy một lần đánh một lần. Cút!

Dương Thiên Lô vừa nói, ánh mắt vừa lướt qua từng gương mặt của bọn người Lô Hoành, mỗi một người bị hắn nhìn vào, tuy không có cảm nhận được chút khí cường đại nào, nhưng lại có cảm giác giống như bị rắn độc nhắm trúng vậy, bất quá bọn họ cũng không thêm để ý, chỉ là một tên Tinh Giả cấp tám mà thôi, cho dù đánh không lại thì hế nào, chẳng lẽ hắn có thể ăn thịt mình sao?

- Ha ha ha... Được, có can đảm, quả thật sảng khoái, hi vọng hôm nay ngươi có thể thắng trận, đừng có quên đấy nhé, ta sẽ chờ ngươi khiêu chiến trên lôi đài Tiên Thiên cấp một trong thời gian hai tháng, không biết ngươi có thể thắng cấp lên Tiên Thiên hay không nhỉ? Nhưng đừng nói xong không giữ lời, làm rùa đen rút đầu... Ha ha ha... Chúng ta đi.

Lôi Hoành rất bất ngờ, nhưng lại càng mừng rỡ hơn, không ngờ Dương Thiên Lô lại dễ dàng bị chọc giận lọt vào tròng của mình như vậy, hơn nữa từ ánh mắt của Dương Thiên Lô, Lôi Hoành biết rõ hắn đã thật sự nổi giận phẫn nộ, bằng không sẽ không đến nỗi ngay cả bọn tiểu đệ của mình cũng không buông tha.

Sau khi nói xong, Lôi Hoành liền dẫn đám người đằng sau tiến vào khu lôi đài. Dương nhiên bọn họ muốn xem xem Dương Thiên Lô đấu với Hải Đại Phú như thế nào.

Dương Thiên Lê, Sở Hương Hương, Phong Mã Ngưu, Dương Thiên Ngạo, Mộc Tử Vi, Vũ Đại Lăng, Lục Thanh Âm, ai nấy cũng đều nhìn về phía Dương Thiên Lô đang đứng trước mặt, tâm tình của bọn họ chưa từng phức tạp đến như vậy...

Đối mặt với sự sỉ nhục, khiêu khích, chèn ép trong khoảng thời gian qua, bọn họ đã từng phẫn nộ, cũng từng bùng phát ra, nhưng dưới thực lực mạnh mẽ của Lôi Hoành, bọn họ chỉ có cách ẩn nhẫn, bấm bụng chịu uỷ khuất, cố nén sâu chúng vào trong nội tâm, cái cảm giác như mắc xương trong cổ họng ấy thật không dễ chịu chút nào.

Còn bây giờ, khi Dương Thiên Lô đối mặt với Lôi Hoành lại không chút sợ hãi, thần sắc của hắn, ngữ khí của hắn, lời nói của hắn và sự cuồng ngạo phát ra từ trong xương cốt của hắn, cùng với ánh mắt băng lãnh của hắn đều bộ lộ ra một cách trần trụi nhất để đánh bật trở lại sự khiêu khích của Lôi Hoành, không những thế, ngay cả bọn đồng lõa đã từng sỉ nhục mọi người mà hắn cũng không có ý buông tha.

Tầm lưng gầy gò kia của hắn, mang đến cho mọi người một cảm giác, hắn, chính là một thanh bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ để bảo vệ huynh đệ tỷ muội của mình.

Cho dù có bao nhiêu kẻ thù, cho dù kẻ thù có cường đại đến đâu, hắn cũng sẽ không chút sợ hãi mà vùng kiếm chém giết hết.

Sự sỉ nhục và ức hiếp của Lôi Hoành mà mọi người đã chịu đựng trong nhiều ngày nay, vào lúc này, đã bị Dương Thiên Lô cảm nhiễm, hoàn toàn bùng cháy lên, cho dù chết trận thì đã sao kia chứ?

Đây mới là chính là cốt cách bất khuất của người tu luyện, đây mới chính là đại khí phách, đại dũng khí mà người tu luyện cần phải có.

...

Một thiếu niên tay cầm quạt xếp, toàn thân mặc áo vàng kim, trong sự tuần nhã có mang theo một chút cao ngạo, trong mắt lộ ra vẻ đồ kị, quay qua nói với những người bên cạnh:

- Hải huynh, vận khí của huynh sao lại tốt đến thế? Một triệu viên thuần dương đan cơ đấy, cũng đủ để mua một món linh khí trung phẩm rồi. Không được, sau khi tỷ thí, huy phải có chút “máu” cho các huynh đệ, các ngươi nói xem đúng không?

Một thiếu niên khác nói:

- Đúng vậy, yêu cầu này cũng không cao, đến thành Thiên Châu chơi một chuyến là được rồi, hắc hắc, hiện tại có thể quang minh chính đại mà đi, không giống như lúc trước, phải lén la lén lút.

Thành Thiên Châu là một thành thị của giới tu luyện gần Trảm Không Kiếm Phái nhất, sự phồn hoa của nó vượt xa bất kỳ đô thị của đế quốc nào trong thế tục, là một nơi mà người tu luyện tập trung nhiều nhất trong phương viên trăm ngàn dặm quanh đây, hầu hết tất cả các loại giao dịch đều thường tổ chức ở đây.

Chỉ là trong mấy mươi năm trở lại đây, Trảm Không Kiếm Phái bị môn quy ràng buộc, chẳng có bao nhiêu đệ tử được đi qua mà thôi. Đương nhiên, đối với loại con ông cháu cha như Hải Đại Phú thì chẳng xa lạ gì. Tỉnh thoảng cũng sẽ len lén chuẩn ra đi chơi một phen.

Hải Đại Phú đắc ý nói:

- Yên tâm, chỉ cần các người thích, huynh đệ ta có thể cho các người tận hưởng một phen, hắc hắc... Các người đừng nhìn ta như vậy... Sao ta biết tên tiểu tử kia lại ngu đến như vậy? Ta vốn chỉ muốn giáo huấn hắn đừng can thiệp vào chuyện của lão tử và Lục Thanh Âm mà thôi, tiền đặt cược nhiều ít đều không quan trọng, chỉ cần hắn đáp ứng là được, ai ngờ cái tên tiểu tử này lại đưa ra miếng bánh một triệu viên đan được từ trên trời rơi xuống kia, nếu ta không nhận lấy thì sẽ bị trời phạt đó mà... Ha ha ha, Vương Tử Dâng Đan Được của ta.

Một triệu viên thuần dương đan cũng là một con số trên trời đối với hắn, nhưng hắn lại có lòng tin tất thắng nên còn sợ gì?

Hắn giản đơn chỉ cần nói chuyện này với phụ thân hắn thì có thể dễ dàng lấy được một triệu viên thuần dương đan.

Hiển nhiên, phụ thân hắn cũng cho rằng đây là một miếng bánh thật to, không ăn thật là phí phạm.

Một thiếu niên trong đám nói:

- Đúng vậy, lúc nào ta mới có thể gặp được Vương Tử Dâng Đan Được như vậy đây? Bất quá... Ta nói Hải huynh, huynh trước giờ phong lưu tiêu sái, phong lưu không biết bao lần, sao lần này có vẻ nghiêm túc? Cả ngày Lục Thanh Âm cứ đeo khăn che mặt, ngay cả mặt của huynh cũng chưa nhìn thấy phải không? Lỡ như...

- Cảm giác. Loại cảm giác này các người không hiểu.

Hải Đại Phú mỉm cười có chút kỳ dị, say sưa nói:

- Tất nhiên nàng phải là khuynh quốc khuynh thành... Kìa, Vương Tử Dâng Đan Được đến rồi.

Nhưng khi nhìn thấy Lục Thanh Âm đi theo sau Dương Thiên Lô, sắc mặt Hải Đại Phú liền trở nên vô cùng khó coi, hắn vốn định lập tức tiến lên kiểm chuyện, nhưng nhớ đến một triệu viên thuần dương đan, nên hắn tạm thời nhẫn nhịn. Vội vàng dẫn đám bạn mèo chó kia rời khỏi chỗ công chứng.

Khóe miệng Dương Thiên Lô mỉm cười:

- Vương Tử Dâng Đan Được ư? Cái tên này nghe cũng hay.

Ở chỗ công chứng, hắn giao ra đủ hai mươi mốt chiếc bình ngọc tinh xảo có ẩn chứa một ít pháp tắc không gian, trong mỗi chiếc bình ngọc có năm mươi nghìn viên thuần dương đan, tổng cộng một triệu viên.

Về phần hai món linh khí trung phẩm kia, Dương Thiên Lô làm theo sự dặn dò của Đan Thanh Dương, cất dấu chúng đi.

...

- Hải công tử tất thắng. Hải Đại Phú tất thắng...

Khi Hải Đại Phú xuất hiện trên ghế tuyến thủ lô đài, xung quanh lô đài liền vang lên tiếng hoan hô hò hét như sấm dậy, âm thanh chỉnh tề và vang dội, hơn nữa dường như là của một đội hình hoàn chỉnh, hiển nhiên là đã sớm được dặn dò kỹ lưỡng rồi.

Những phương trận này là đội cổ vũ do bọn bằng hữu chó mèo của Hải Đại Phú tập hợp một số người trên các sơn phong để tham gia vào.

Một đám thiếu niên ngồi ở dãy ghế khách quý phía sau ghế tuyển thủ đặc ý hỏi:

- Thế nào, cũng được đấy chứ?

- Được, được quá đấy chứ. Không ngờ Hải Đại Phú ta lại có thể gây nên chấn động lớn như vậy, xem ra bắt đầu từ hôm nay, huynh đệ ta sẽ dương danh đi đầu ở Trảm Không Kiếm Phái rồi... Ha ha ha, đa tạ các vị huynh đệ.

Hải Đại Phú nghe tiếng hò hét vang trời, hưởng thụ ánh nhìn của đám đông, trong lòng vô cùng đắc ý, vẻ mặt càng ửng đỏ lên.

Cảm giá được vạn người chăm chú trầm trồ phi thường sướng khoái.

- Cảm tạ cái gì, bao ba chỗ ở thành Thiên Châu cho các huynh đệ là được rồi, ừm, tốt nhất là có tu vi Tinh Giả cấp sáu trở lên thì mới thú.

Hải Đại Phú hào sảng nói:

- Không thành vấn đề.

Một triệu viên thuần dương đan sắp sửa tới tay, tìm mấy cô nương chơi đùa một chút thì có đáng là bao? Cho dù là mấy muội muội có tu vi Tinh Giả cấp sáu, bao mấy mươi cô một trăm cô cũng còn được.

...

Lúc này, còn nửa canh giờ nữa là đến thời gian tỷ thí, nhưng xung quanh lôi đài đã không còn một chỗ ngồi, hơn nữa vẫn còn các đệ tử đang không ngừng ulla vào, một số đệ tử vốn đang xem tỷ thí ở các lôi đài khác cũng đều chen lấn vào đây.

Sau khi Dương Thiên Lôi giao tiền đặt cược xong liền dẫn mọi người từ lối đi dành cho tuyển thủ của chỗ công chứng trực tiếp đi lên lôi đài trung tâm.

Khi bọn họ lên đến lôi đài, Hải Đại Phú vô cùng hăm hở, mặt mày hồng hào, đang đắc ý vẫy tay với người xem xung quanh như thể mình là kẻ thắng cuộc.

Thanh bảo kiếm mà hắn đeo bên hông cũng đã không phải là thanh kiếm lúc trước, chỉ từ trên vỏ kiếm bên ngoài cũng có thể nhìn ra được, thanh bảo kiếm này tuyệt đối cao cấp hơn nhiều so với thanh kiếm lúc trước.

Đồng thời, sau khi hắn cởi áo khoác ra, bên trong mặc một bộ nhuyễn giáp bó sát người lấp lánh ánh sáng bạc, mũ giáp, áo giáp, bao cổ tay, bao đầu gối, chiến giày, mỗi một món đều vô cùng gọn nhẹ, ôm sát thân người, từng tia sáng tự động lưu chuyển qua lại giữa các phụ kiện áo giáp này của hắn, toả ra ánh sáng óa mắt.

Loại nhuyễn giáp này trân quý hơn nhiều so với một bộ pháp bào chỉnh thể. Chỉ mỗi mức độ phức tạp trong luyện chế cũng đã đủ để các pháp bào khác không thể so sánh được. Hơn nữa, thiết kế dạng rời như thế này có thể giúp người tu luyện càng thêm linh hoạt, cũng có thể tập trung lực lượng bảo vệ các vị trí trọng yếu trên thân thể.

Hải Đại Phú rất thoả mãn với ánh mắt của mọi người đang nhìn hắn.

Thấy Hải Đại Phú đang điều võ dương oai trên lôi đài, một tên bằng hữu chó mèo của hắn ngưỡng mộ nói:

- Xem ra Hải huynh cũng không coi thường trận quyết chiến này, bộ trang phục vũ khí này tuy không bằng linh khí, nhưng giá cả chắc chắn vượt xa linh khí hạ phẩm, hơn nữa công hiệu nhất định cao hơn linh khí hạ phẩm. Không hề nghi ngờ, đây chính là trang phục cực phẩm trong các loại pháp khí.

187. Chương 172: Chiến Đấu Bắt Đầu

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 172: Chiến đấu bắt đầu

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cái gì mà coi khinh coi trọng, ngươi còn không rõ tính cách của Hải đại công tử chúng ta sao? Hắn mặc một bộ trang bị cực phẩm như vậy, khẳng định là để khoe khoang, cơ hội tốt thế này, nếu hắn không làm đáng một tí thì đã không còn là Hải công tử nữa rồi. Bất quá, chỉ bằng vào bộ trang phục này, vị Vương Tử Dâng Đan Dược kia e rằng chết cũng không biết chết như thế nào, chúng ta cược một ván? Ta cá là trong vòng mười chiêu ắt có thể phân thắng bại.

Một người khác nói:

- Sao lại thế? Một Tinh Giả cấp tám đỉnh phong thôi mà, cho dù Hải huynh không mặc trang phục này, cũng có thể giải quyết hắn trong vòng ba chiêu, thậm chí là một chiêu. Đừng quên tốc độ và huyền ảnh của Hải huynh.

- Có điều này ngươi không biết, ngươi vẫn chưa hiểu về Hải đại công tử, ta nói mười chiêu là còn ít, rất có thể hắn sẽ kéo dài đến hai mươi chiêu, thậm chí ba mươi chiêu.

- Sao thế? Ngươi nói Hải huynh sẽ cố ý kéo dài?

- Đương nhiên, cơ hội khoe khoang tốt như vậy, sao hắn kết thúc nhanh chóng vậy được? Ha ha...

- Hình như đúng là như vậy... Con bà nó, nếu là ta, ta cũng sẽ chơi thêm một hồi, các ngươi nhìn xem, nhìn ánh mắt của các muội muội đó kìa? Quả thật đáng để sờ một chút mà, con bà nó...

- YDi, Vương Tử Dâng Đan Dược đến rồi kìa.

Đúng lúc này, đám người đó nhìn thấy bốn người Dương Thiên Lôi đi ra từ thông đạo dành cho tuyển thủ.

Một thiếu niên liền đứng dậy, rướn giọng lên, vận tinh thần lực la lớn:

- Vương Tử Dâng Đan Dược đến rồi, mọi người hoan nghênh nào.

Mấy vạn khán giả, nghe tiếng hô to liền yên tĩnh một chút, ngay sau khi hiểu ý liền cười ầm lên.

Vương Tử Dâng Đan Dược, đây không phải Vương Tử Dâng Đan Dược thì là ai?

- Dương Thiên Lôi cổ lên.

Chỉ là, trong tiếng cười mọi người bỗng nhiên vang lên một âm thanh cổ vũ cho Dương Thiên Lôi, âm thanh không lớn, nhưng ẩn chứa tinh thần lực tinh thuần, lại có thể áp chế được tiếng cười của mọi người, nghe hết sức rõ ràng.

Ánh mắt Dương Thiên Lôi không nhịn được nhìn về phía phát ra âm thanh, hắn liền nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc - cô bé Hoàng Niếp Niếp. Người lên tiếng chính là một thiếu niên đứng bên cạnh cô bé.

Âm thanh của thiếu niên kia vừa vang lên, từ một hướng khác liền vang lên một âm thanh vang dội như biển gầm nhưng lại vô cùng dễ nghe:

- Dương Thiên Lôi, tất thắng.

Tầng Cách La Mỗ? Địa Ngục Bào Hạo Nữ với thân hình “trước vểng sau đầy, y phục ít” mà Dương Thiên Lôi gần như đã quên mất kia lại cổ vũ cho mình.

Chỉ có hai tiếng cổ vũ nhưng rất nhanh liền bị nhấn chìm trong tiếng cười càng lớn hơn của mọi người, sau đó “Vương Tử Dâng Đan Dược” liền chính tề vang vọng toàn bộ lôi đài.

Trên mặt Hải Đại Phú tràn ngập nụ cười mỉm đắc ý, chậm rãi giơ tay ra với đám người xung quanh, nhẹ nhàng vẫy xuống, đội cổ động viên liền ngưng hò hét, xung quanh lôi đài liền trở nên yên lặng lại.

- Cảm giác này thực sự rất sung sướng... Lục Thanh Âm, nàng nhìn thấy không? Chỉ bằng vào hắc mà cũng muốn bảo vệ nàng ư? Chỉ bằng vào hắc mà cũng muốn giành nữ nhân với ta?

Hải Đại Phú chậm rãi xoay người, trong lòng đặc ý nghĩ ngợi, ánh mắt nhìn vào Dương Thiên Lôi chẳng biểu hiện bị sỉ nhục chút nào, nhàn nhạt nói:

- Vương Tử Dâng Đan Dược, vô cùng cảm tạ đại lễ của ngươi, bất quá, ngươi cũng đừng quên ước định của chúng ta.

Khi Hải Đại Phú nói, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua Lục Thanh Âm đeo khăn che mặt đang ngồi ở dãy ghế khách quý phía sau Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi khinh thường nói:

- Ước định? Ước định gì? Đầu của ngươi bị vô nước rồi à, hay là bị lừa đá rồi? Chúng ta đơn giản chỉ là khiêu chiến và bị khiêu chiến mà thôi, thắng thua cũng chỉ là một triệu viên thuần dương đan mà thôi.

Mặc dù hắc nắm chắc trăm phần trăm có thể đánh bại Hải Đại Phú một cách dễ dàng, nhưng tuyệt đối sẽ không dùng phương thức này để quyết định số phận của Lục Thanh Âm, bởi vì một khi làm như vậy, cho dù là thắng hay thua cũng đều là sự sỉ nhục đối với Lục Thanh Âm.

Đây là nguyên tắc, cũng là suy nghĩ thật sự của Dương Thiên Lôi.

Chỉ là, những lời này của hắc khi lọt vào tai của phần lớn người ở đây lại có ý vị khác.

Dường như, Dương Thiên Lôi không có chút hy vọng nào đối với kết quả tỷ thí.

Nếu không có hi vọng thì sao hắc lại lấy một triệu viên đan dược làm tiền đặt cược? Lẽ nào hắc thực sự rất giàu có? Giàu có đến mức một triệu viên thuần dương đan cũng không quan tâm?

Hải Đại Phú lạnh giọng nói:

- Ngươi... Chúng ta không có ước định. Nhưng chỉ cần đánh bại ngươi, ta tin nàng sẽ biết rõ ai mới thích hợp nhất với nàng.

Dương Thiên Lôi không nhanh không chậm nói:

- Phải không? Đáng tiếc... Ngươi không có cơ hội. Vương Tử Dâng Đan Dược, rốt cuộc ai mới là Vương Tử Dâng Đan Dược thật sự đây?

Nhất thời gây nên một tràng tiếng xuyt chế nhạo.

Dương Thiên Lôi không thêm để ý tới, chậm rãi ngồi trở lại vị trí của mình, hiển nhiên hắc không muốn nói thêm câu nào nữa với Hải Đại Phú, cùng một loại người với tên Lôi Hoàn.

Mặc dù Dương Thiên Lôi cũng cảm ứng được, quanh thân Hải Đại Phú, trong vô hình dường như có mang theo một chút ý vị hoà làm một thể thống nhất với hàng vạn hàng nghìn ngôi sao, hiển nhiên việc rèn luyện huyết khiếu lại có tiến bộ kinh người, hơn nữa bảo kiếm và nhuuyến giáp của hắc, xem ra cũng là loại cực phẩm, nhưng vẫn không gây nên bất kỳ uy hiếp nào cho mình cả.

Hải Đại Phú tự biết vô vị, đương nhiên cũng không thêm nhiều lời với Dương Thiên Lôi, về mặt cuồng ngạo ngồi trở lại vị trí của mình.

Một lúc sau, hai lão giả chậm rãi từ thông đạo dành cho tuyển thủ trực tiếp đi lên lôi đài, ngồi lên ghế trọng tài. Trong đó, một lão giả giới thiệu sơ lược thông tin và tiền đặt cược quyết đấu của hai bên theo thông lệ và cả những quy tắc mà hai bên quyết đấu phải tuân thủ.

Đối với quy tắc quyết đấu, những người khác thì chẳng nói làm gì, họ ít nhiều đều đã nghe qua mấy lần rồi.

Nhưng khi Dương Thiên Lôi nghe quy tắc này, ánh mắt liền tỏ ra vô cùng hưng phấn.

Quy tắc này thực ra chính là không có quy tắc nào cả.

Chỉ cần có thể đánh bại đối phương thì là chiến thắng.

Hơn nữa, bên chiến thắng không chỉ có thể lấy tiền đặt cược, còn có thể lấy bất kỳ vũ khí và trang bị nào đối phương sử dụng trong lúc chiến đấu.

Đương nhiên Dương Thiên Lô hiểu rõ ý nghĩa của quy định này, trong lòng càng thêm bội phục với vị cường giả Thần Đạo, phó chủ trương môn Nhân Uyên chưa từng gặp mặt kia.

Muốn dựa vào trang bị và vũ khí để thủ thắng ư? Thế thì hãy giác ngộ cảm giác mất đi trang bị và vũ khí.

Không thể nghi ngờ, điều này muốn nói với tất cả mọi người rằng, chỉ có dùng thực lực chân chính để đối kháng thì mới là vương đạo, mới là vĩnh hằng.

- Giờ ngộ đã đến, Hải Đại Phú, Dương Thiên Lô, có thể bắt đầu được chưa?

- Đương nhiên có thể.

Hai người đang nôn nóng liền lần lượt lên tiếng trả lời, sau đó tung người nhảy lên chính giữa lôi đài.

Lập tức có một bức màn ánh sáng phóng lên cao, hình thành một kết giới thật lớn, bao trùm lấy hai người. Lôi đài vốn chỉ rộng khoảng mười trượng, nhưng trong mắt của Dương Thiên Lô và Hải Đại Phú bỗng biến thành phương viên mấy trăm trượng.

Dương Thiên Lô bắt giắc phải trầm khen:

- Lôi đài này lại có thể ẩn chứa pháp tắc không gian, quả nhiên cường đại hơn học viện Cực Dương.

Đúng lúc này, một lão giả trầm giọng hô lên:

- Được, quyết đấu bắt đầu.

Hải Đại Phú chấp tay sau lưng, ra vẻ phong thái của cao thủ, lạnh giọng nói:

- Ra tay đi, ta nhường ngươi ba chiêu.

Bộ dáng này rõ ràng là không hề đặt Dương Thiên Lô vào trong mắt.

Dương Thiên Lô mỉm cười nói:

- Ngươi nói thật?

- Đương nhiên là thật, đừng nói ba chiêu, mà nhường ngươi ba mươi chiêu thì cũng có thể làm gì được ta?

- Được thôi, thế thì ta nhường ngươi ba mươi chiêu.

Biểu cảm trên mặt Dương Thiên Lô bỗng nhiên biến đổi nói:

- Hi vọng trong ba mươi chiêu ngươi có thể đánh bại ta, bằng không ta chỉ có đành phải tiếp nhận trang bị và đan dược trên người của ngươi.

Lời đối thoại của hai người, qua tác dụng khuếch âm kỳ dị của kết giới, truyền đến tai của mọi người rõ ràng từng tiếng một.

Tất cả mọi người đều cho rằng mình nghe lầm, cái tên tiểu tử này không phải bị mù mắt rồi sao, hay là bại não luôn rồi? Vốn dĩ hẳn không có hi vọng thắng được cuộc chiến mà lại còn muốn nhường Hải Đại Phú ba mươi chiêu? Đây không phải bại não thì là gì?

Ngay cả bọn người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, bọn họ đương nhiên không nghi ngờ Dương Thiên Lô có thể chiến thắng Hải Đại Phú, nhất là Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm, các nàng biết rất rõ rằng lúc trước Dương Thiên Lô đã giáo huấn Hải Đại Phú như thế nào, nhưng sao hẳn lại nhường cho đối phương ba mươi chiêu?

Hải Đại Phú cứ như là nghe chuyện cười vậy, không thể tin được nhìn Dương Thiên Lô hỏi:

- Ngươi nhường ta ba mươi chiêu?

Dương Thiên Lô lạnh giọng nói:

- Bớt nói nhảm, ra tay đi.

Âm thanh của hắc vừa phát ra, khí tức toàn thân liền phát sinh biến hóa kinh người, khí trường cuộn cuộn khùng bố bỗng nhiên tuôn ra từ trên người hắc.

Tuy vẫn đứng yên bất động, nhưng quanh thân hắc đã xuất hiện đầy dẫy từng tia năng lượng mà đỏ lửa, toàn thân như biến thành một ngọn lửa đang bùng cháy, bùng phát ra hết toàn bộ khí tức cuồng bạo và hủy diệt của tinh thần lực thuộc tính hỏa.

Uy áp và khí trường cực lớn kia căn bản không phải Tinh Giả cấp tám đỉnh phong có thể làm được.

Dường như thân thể Dương Thiên Lô đã nối liền với hàng nghìn hàng vạn ngôi sao trên trời, mang theo khí thể hợp nhất với thiên địa thành một thể.

Đây tuyệt đối là hiện tượng chỉ xuất hiện ở Tinh Giả cấp chín mà thôi.

Võn dĩ Hải Đại Phú còn muốn cười nhạo thêm vài câu, lúc này bỗng nhiên giật mình, mở to hai mắt nhìn.

Hắc hiện giờ đã cười lên lưng cọp, hắc lập tức cảm nhận được sự khùng bố của Dương Thiên Lô, sự khùng bố này hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của hắc.

Đương nhiên, sự bất ngờ này cũng không thể khiến cho Hải Đại Phú e ngại, mà chỉ là kinh ngạc. Hắc vẫn cho rằng Dương Thiên Lô chỉ là Tinh Giả cấp tám mà thôi, nhưng hiện tại, Dương Thiên Lô lại toát lên khí tức mà chỉ có Tinh Giả cấp chín mới có được.

Đồng thời, tất cả mọi người xung quanh lôi đài cũng cảm nhận được khí trường và uy áp khùng bố của Dương Thiên Lô, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ không thể tin được.

- Người... Người là Tinh Giả cấp chín?

Dương Thiên Lô cuồng ngạo nói:

- Người biết quá muộn. Ếch Xanh Dâng Đan Được, ra tay đi!

- Được, được, không ngờ người lại ẩn dấu sâu như vậy, bất quá, cho dù người ẩn tàng bao nhiêu thì kết cục ngày hôm nay cũng không có thay đổi gì. Nhường ta ba mươi chiêu sao? Tốt.

Âm thanh của Hải Đại Phú vừa dứt, toàn thân liền lấp loé những tia chớp, chỉ là hắc giống như đang tự biểu diễn vậy, cũng không có ý tấn công Dương Thiên Lô, hớp mắt, thân thể hắc liền biến thành từng đạo tàn ảnh, kiếm quang bay lượn khắp bầu trời.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, Hải Đại Phú bỗng nhiên ngừng lại:

- Ba mươi chiêu đã hết, chúng ta có thể chính thức bắt đầu rồi.

Tư thế của Hải Đại Phú vô cùng tiêu sái, nhẹ nhàng bùng lên thân kiếm, nhất thời một tiếng kiếm minh thánh thót vang lên.

- Hải công tử, tất thắng Hải Đại Phú, tất thắng.

Từng tiếng hoan hô nhất thời vang lên, hiển nhiên, màn tự biểu diễn của Hải Đại Phú vừa rồi đã được số đông người ở đây vỗ tay tán thưởng.

Tiếng hoan hô vang dội kích thích linh hồn Hải Đại Phú, khí thế của hắc cũng theo đó tích lũy lên đến mức đỉnh phong, nhìn Dương Thiên Lô vẫn đứng yên bất động, bỗng nhiên hắc gầm lên giận dữ, thanh bảo kiếm toả ra ánh sáng màu bạc đánh ra, không chút màu mè, vô cùng thô kệch, nhưng ẩn chứa sự sắc bén bên trong.

188. Chương 173: Ngoài Sức Tưởng Tượng

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 173: Ngoài sức tưởng tượng

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một kiếm vô cùng đơn giản, nhưng tốc độ của hấn lại nhanh đến cực hạn, một kiếm đâm ra, liền hình thành một dãy lụa màu bạc.

- Lợi hại.

Trong đám người liền truyền ra từng đợt tán thán, một số Tinh Giả cùng là cấp chín đỉnh phong lại nhũu mày, hiển nhiên một kích này của Hải Đại Phú này khiến bọn họ vô cùng chấn động. Thuộc tính quang quả thật có tốc độ mà người thường khó mà đạt được.

Hải Đại Phú là kẻ nổi bậc trong những đệ tử mới thăng cấp, quả nhiên không chỉ là hư danh, kiếm của không chỉ nhanh, hơn nữa một kiếm nối tiếp một kiếm, lưu loát sinh động giống như nước chảy mây trôi, liên miên không dứt, khiến cho Dương Thiên Lôi phải điên cuồng lách người tránh né.

Người trong nghề vừa ra tay liền biết ngay thật giả.

Mặc dù Dương Thiên Lôi hoàn toàn ở vào thế bị động, nhưng vào lúc này, tất cả những người khinh thường Dương Thiên Lôi cũng đều biết rằng, hấn quả lực có năng lực đánh một trận với Hải Đại Phú.

Chỉ mỗi thân pháp tinh diệu kia cũng đủ để bịt mồm bất kỳ kẻ nào.

“Lợi hại, không ngờ chỉ trong hai tháng không gặp, tên tiểu tử này lại tăng tu vi lên cao như vậy.”

Trong mắt Dương Thiên Lôi lấp lóe tinh quang, hai chân không chút bấn loạn, lần lượt né tránh công kích mạnh mẽ của Hải Đại Phú.

Lúc này, kiếm chiêu của Hải Đại Phú đã không còn hoa mỹ như lúc đầu nữa, mà càng thêm thực dụng, trực tiếp, sự khống chế tinh thần lực, sự nắm bắt thời cơ dường như đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh rồi.

Sau khi bộ tinh kỹ tổ hợp liên hoàn của Hải Đại Phú thi triển hoàn tất, Dương Thiên Lôi liền nắm bắt lấy sơ hở trong khoảnh khắc này mà xuất thủ.

Thế nhưng, điều khiến cho mọi người phải kinh ngạc chính là, Dương Thiên Lôi cầm Kim Cương Pháp Kiếm lại đánh ra chiêu thức y như của Hải Đại Phú, tiết tấu giống nhau, công kích cũng giống nhau.

Chỉ có một điều không giống, đó chính là tinh thần lực của Dương Thiên Lôi biến thành tinh thần lực thuộc tính hỏa, và tốc độ của hấn cũng không nhanh như Hải Đại Phú, nhưng công kích của hấn lại liên tục hơn, từng chiêu liên hoàn, từng bước ép sát.

Mà lúc này, Hải Đại Phú giật mình, đánh mất tiên cơ, chỉ có thể phòng thủ, chỉ là phương thức phòng thủ hấn lại hoàn toàn khác với Dương Thiên Lôi, hấn dựa vào tốc độ nhanh như tia chớp, thân thể hóa thành từng đạo tàn ảnh, né tránh công kích của Dương Thiên Lôi.

Nhưng cho dù Hải Đại Phú biến hoá thành bao nhiêu tàn ảnh, cho dù tốc độ của hấn nhanh đến đâu thì Dương Thiên Lôi vẫn bám sát theo hấn như bóng với hình.

- Keng.

Cuối cùng bảo kiếm của hai người lần đầu tiên chạm trắng vào nhau.

“Ầm” một tiếng thật lớn, điều khiến mọi người không tưởng tượng được chính là, trong nháy mắt, thân ảnh của Dương Thiên Lôi bị đẩy bay ra, Kim Cương Pháp Kiếm trong tay không chịu nổi sự sắc bén của bảo kiếm trên tay Hải Đại Phú, bị chém làm hai đoạn.

Bất quá, Hải Đại Phú cũng không thả lỏng chút nào, sau khi gầm lên giận dữ, trong thoáng chốc liền biến thành mười tám thân ảnh, cuộc cùng hấn cũng thi triển ra tinh kỹ thuộc tính quang chân chính.

Mười tám thân ảnh như tia chớp xếp thành hình vòng cung bao vây lấy Dương Thiên Lôi.

Toàn bộ quang trường hết sức yên ắng, không ai ngờ được, trận chiến với thực lực chênh lệch này lại đặc sắc tuyệt luân như vậy, cực kỳ nguy hiểm, đây tuyệt đối là cuộc chiến đỉnh phong của cảnh giới Tinh Giả.

...

- Dương Thiên Lôi này thật không đơn giản, đáng tiếc công lực còn kém Hải Đại Phú một bậc, trang bị vũ khí cũng thua xa, bằng không, ai thắng ai thua cũng khó nói được.

- Thật không đơn giản, người nhìn thấy không? Vừa nãy hấn thi triển tinh kỹ của Hải Đại Phú, tuy tốc độ không nhanh như Hải Đại Phú, nhưng dường như lão luyện hơn, hiển nhiên là hấn rất hiểu rõ Hải Đại Phú, đã sớm biết hết mọi bí mật của Hải Đại Phú rồi, đáng tiếc, kiếm của hấn bị chặt đứt, bằng không chưa hấn đã thua.

Đám người liền xôn xao bàn tán, hiển nhiên ấn tượng đối với Dương Thiên Lôi đã hoàn toàn thay đổi, chỉ là vẫn không ai tin, căn bản không thể tin rằng Dương Thiên Lôi học chiêu thức của Hải Đại Phú trong lúc chiến đấu.

...

Lần này, tuy Hải Đại Phú nhanh như tia chớp tiếp cận đến gần, nhưng hấn lại không phát ra đòn công kích nào, đối với bộ pháp tránh né quỷ dị của Dương Thiên Lôi, Hải Đại Phú mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc, mặc dù lúc này hấn đã phát huy công hiệu tốc độ của thuộc tính quang đến cực hạn, hấn vẫn không thể xác định mình có thật sự khoá chặt Dương Thiên Lôi được hay không.

Cho nên, mười tám thân ảnh do hấn biến hoá thành chỉ di chuyển với tốc độ nhanh và nhắm chuẩn xác điểm yếu của Thiên Lôi, tinh thần lực thuộc tính quang cuộn cuộn bắn ra từ trong kiếm quang, tạo thành một mảng lưới kiếm cực lớn, từng bước áp sát vào Dương Thiên Lôi.

Điều hấn muốn làm bây giờ là bày ra Di Thiên Đại Vồng, từng bước dồn Dương Thiên Lôi vào một góc chết, cho dù thân pháp của hấn quỷ dị cỡ nào, đến lúc đó cũng không thể tránh né được công kích của mình.

...

- Ô! Hải huynh lại lợi hại như vậy, thật không ngờ, trong hai tháng ngắn ngủi, sao Hải huynh bỗng nhiên lại như biến thành một người khác? Trở nên lão luyện tàn nhẫn và thận trọng như vậy... Chúng ta chỉ e rằng sẽ không ai là đối thủ của hấn nữa. Tên Dương Thiên Lôi này chỉ cần bị ép vào góc chết, liền sẽ như cá trong chậu.

- Đúng vậy, xem ra lần trước tu luyện trong Hồng Hoang Sơn Mạch, tuy Hải huynh chịu thiệt thòi lớn, thiếu chút nữa mất mạng, nhưng lại giúp hấn lĩnh ngộ rất nhiều, nhờ họa được phúc.

- Ủm, bất quá, tên Dương Thiên Lôi này... Dường như cũng không phải Vương Tử Dâng Đan Được, nếu không phải Hải huynh chuẩn bị đầy đủ, chỉ sợ thật sự đã bị té bể đầu...

Đám bằng hữu chó mèo của Hải Đại Phú ngồi trên dãy ghế khách quý thấp giọng bàn tán, ánh mắt chăm chú nhìn lên cuộc chiến đấu trên lôi đài, sợ bỏ lỡ những màn đặc sắc.

Đồng thời, bọn người Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương cũng ngồi trên dãy ghế quý khách, biểu tình trở nên càng lúc càng lo lắng, Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm đều không ngờ Hải Đại Phú lại cường đại như vậy, càng không ngờ rằng Kim Cương Pháp Kiếm của Dương Thiên Lôi lại bị gãy mất, và bây giờ, nhìn Dương Thiên Lôi từng bước bị dồn vào góc chết, mọi người cũng lo lắng tới cực điểm.

- Phế vật, phế vật chính là loại phế vật như thế này, có tư cách gì đòi trở thành đối thủ của ta?

Lôi Hoành đang quan chiến trong đám người, ngay từ đầu, khi thấy Dương Thiên Lôi bị chọc giận nhưng vẫn còn chút cảnh giác, nhưng bây giờ rõ ràng đã hoàn toàn rơi vào sự khống chế của Hải Đại Phú, điều này khiến cho hấn rất không vui. Trước khi hấn và Dương Thiên Lôi chưa giải quyết hết ân oán, hấn không muốn Dương Thiên Lôi có bất kỳ tổn hại nào, biểu hiện của Thiên Lôi càng mạnh thì đến lúc hấn chà đạp Thiên Lôi sẽ càng sướng khoái hơn. Nhưng còn bây giờ thì sao? Rõ ràng, Dương Thiên Lôi sắp thua rồi.

...

Cuối cùng, không ngoài dự liệu, Dương Thiên Lôi đã bị Hải Đại Phú đẩy vào góc chết.

Mảng lưới kiếm do kiếm quang đầy trời cấu thành đã bịt kín tất cả phương hướng để tránh né, phía sau hấn là một góc lôi đài và biên giới của kết giới cường đại, lui không thể lui, tránh cũng không thể tránh.

Nhưng mà, Dương Thiên Lô vẫn không có bỏ cuộc, nửa đoạn Kim Cương Pháp Kiếm trong tay vung lên càng sắc bén cuồng bạo, ngăn cản từng đạo kiếm quang ẩn chứa tinh thần lực thuộc tính quang bằng bạc.

Nhưng mọi người cũng biết rằng, đây là sự giãy dụa cuối cùng của Dương Thiên Lô, một khi Hải Đại Phú phát ra chiêu tuyệt sát cuối cùng, đó là lúc Dương Thiên Lô chiến bại.

Chỉ là, không ai nhận thấy được, trong ánh mắt Dương Thiên Lô nhìn có vẻ như khản trương kia lại lộ lên vẻ hưng phấn.

Đây chính là kết quả mà hắn muốn.

Thuộc tính quang, hắn đã bỏ lỡ một lần, nên sẽ không bỏ lỡ lần thứ hai. Vào lúc này, hắn nhớ lại lời của Lăng Hi nói, và cũng rất mong đợi, khi hắn chân chính lĩnh ngộ được tất cả thuộc tính diễn sinh thì thân thể hắn sẽ trở nên như thế nào.

Hải Đại Phú, quả thực cường đại hơn rất nhiều so với hai tháng trước, có thể nói, cho dù là ý thức chiến đấu, hay kinh nghiệm chiến đấu, hay thực lực bản thân, cũng đều có tiến bộ kinh người, nhưng đối với Dương Thiên Lô mà nói, tiến bộ của Hải Đại Phú căn bản chỉ là trò con nít. Tiến bộ của hắn có lớn đến cỡ nào cũng sao có thể sánh được với việc nắm được cách vận dụng niệm lực chỉ bằng vào tu vi Tinh Giả Hậu Thiên của Dương Thiên Lô?

Sở dĩ Dương Thiên Lô làm như vậy, cũng không phải cố ý bảo tồn thực lực, cũng không phải muốn giả nai để ăn thịt hổ, điều hắn muốn chính là cảm ứng được sự tồn tại của năng lượng thuộc tính quang từ trên người Hải Đại Phú.

Cùng lúc với việc không ngừng ngăn cản kiếm quang của Hải Đại Phú, Dương Thiên Lô hết sức cẩn thận âm thầm phóng ra một tia niệm lực không thể phát hiện được, khoá chặt từng đạo năng lượng thuộc tính quang, một phần tâm thần của hắn lại dung nhập vào trong màn kiếm quang của Hải Đại Phú trong lúc chiến đấu.

- Ha ha ha... Chết đi.

Đúng lúc này, Hải Đại Phú đã nắm chắc thắng lợi trong tay, bỗng nhiên cười lớn một tiếng, mười tám thân ảnh, mảng lưới kiếm do ngàn vạn đạo kiếm quang cấu thành, trong nháy mắt giống như vạn kiếm quy tông, mang theo khí thế không gì sánh nổi bao trùm cả thiên địa, công kích về phía Dương Thiên Lô.

Cuối cùng hắn cũng phát động chiêu tuyệt sát.

Công kích dày đặc như vậy, kiếm khí thuộc tính quang mạnh mẽ như vậy, Dương Thiên Lô căn bản muốn tránh cũng không thể tránh được, còn bộ Thiên Sư Đạo Bào cấp thấp đến không thể thấp hơn nữa của hắn, đối với Hải Đại Phú mà nói, căn bản không thể chống đỡ được công kích mạnh mẽ như vậy.

Chỉ cần Hải Đại Phú nguyện ý, hắn phải chết không thể nghi ngờ, không chút tiếc nuối.

Một tràng tiếng thét chói tai vang lên miệng từ mọi người, nhất là đám người Dương Thiên Lệ, đều kinh hoàng đứng bật dậy, sắc mặt tái nhợt, tâm thần run rẩy.

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn màn kiếm quang dày đặc kia chém về phía Dương Thiên Lô.

Thế nhưng...

Ngay khi tất cả mọi người đều rằng Dương Thiên Lô sẽ phải ngã trong vũng máu thì trên mặt hắn bỗng nhiên mỉm cười, mở miệng lên tiếng nói:

- Quyền Quyền Thần Công.

Theo bốn tiếng quý dị, mới lạ, dường như tràn ngập ma lực kia vang lên, hai tay Dương Thiên Lô bỗng nhiên ôm tròn lại, lấy thắt lưng làm trục, xoay tròn một cách quỷ dị, giống như một con quay, trong thoáng chốc liền đạt đến tốc độ kinh người, đồng thời phát ra tiếng xé gió rít lên.

Vô số kiếm quang còn chưa tiếp xúc đến thân thể Dương Thiên Lô đã bị dung nhập vào vòng xoáy cực lớn kia.

Từng tiếng kinh hô liên vang lên trong đám người, mấy người Dương Thiên Lê, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm vốn đang tuyệt vọng bỗng mừng rỡ mở trừng mắt nhìn.

- Quyển Quyển Thần Công? Đây là tinh kỹ gì?

Trong thoáng chốc, Lôi Hoành, các cao thủ quan chiến trong đám người, và cả hai lão giả chủ trì trận tỷ thí này, ai nấy cũng đều kinh hoàng tròn tròn hai mắt nhìn.

Đây là tinh kỹ mà bọn họ chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe nói qua.

Không ai có thể tưởng tượng được, một Hậu Thiên Tinh Giả lại có thể phát huy thân thể mình đến cảnh giới như vậy, sự không chế đối với năng lượng lại có thể đạt đến mức lô hỏa thuần thanh như vậy.

Cái vòng xoáy quỷ dị mà thần kỳ kia lấy sự tinh chuẩn và phương thức nhẹ nhàng tinh xảo để thu lấy những luồng năng lượng tấn công đến hắn, đùa giỡn xoay chuyển chúng quanh thân mình, hình thành một quả cầu do kiếm quang tạo thành, hơn nữa còn càng lúc càng cô đọng lại.

Trong lòng mỗi người đều tràn ngập sự kinh khiếp và ngoài sức tưởng tượng.

Nhìn thấy Dương Thiên Lôi có thể dùng chiêu thức quỷ dị mà mạnh mẽ như vậy để hóa giải nguy cơ, trong mắt Lôi Hoành lóe lên sự hưng phấn, bỗng nhiên hắn vui mừng la lớn:

- Tốt tốt tốt.

Bộ dáng của tên tiểu tử này trông có vẻ như là bằng hữu của Dương Thiên Lôi vậy, có ngờ đâu lại là kẻ thù không đội trời chung với Dương Thiên Lôi? Hắn không sợ Dương Thiên Lôi mạnh mẽ, chỉ sợ Dương Thiên Lôi quá yếu nhược, yếu nhược đến mức phải khiến cho hắn không tìm được khoái cảm khi chà đạp được Thiên Lôi.

189. Chương 174: Thu Gom Thiên Đan.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 174: Thu gom thiên đan.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chỉ trong nháy mắt đó, Dương Thiên Lôi đã biến thành một quả cầu năng lượng toả ra từng tia sáng màu bạc, vô số đạo kiếm quang bay lượn xoay quanh hắn, toát lên uy áp cực kỳ khủng bố, so với đòn công kích của Hải Đại Phú phát ra khi này còn cô đọng và khủng bố hơn nhiều.

- Sao có thể thế được?

Hải Đại Phú hoảng sợ đến cực điểm, bất quá, sau khi đã trải qua một trận chiến đấu sinh tử, rõ ràng hắn đã thành thục hơn rất nhiều, vào lúc này, hắn cũng không chút do dự, mười tám thân ảnh trong nháy mắt hợp lại làm một, sau đó bỗng nhiên hét lớn một tiếng, âm thanh vang dội, mặt đất nham thạch cứng rắn cũng bị hắn đâm thành hai cái hố to tướng.

Hai tay Hải Đại Phú cầm kiếm, phát huy tinh thần lực thuộc tính quang quanh thân tới cực hạn, toàn thân giống như một viên đạn pháo, kiếm đi trước, người theo sau, bắn về phía Dương Thiên Lôi.

Đây mới là chiêu tuyệt sát chân chính của hắn.

Ngưng tụ tất cả năng lượng vào một điểm.

Đòn sát thủ tối hậu, một kích cực mạnh.

Nhân kiếm hợp nhất.

Trong lòng mọi người lại lần nữa trở nên vô cùng khẩn trương, theo sự thăng trầm trong cuộc chiến đấu, ai nấy cũng đều mở trừng hai mắt ra nhìn.

Dương Thiên Lô đang điên cuồng xoay tròn, làm sao có thể tránh thoát được một kích kinh thiên này của Hải Đại Phú?

Vào lúc này, cho dù là bạn hay thù, là mạnh hay yếu, tất cả mọi người đều nín thở, ngẩn người nhìn một cảnh tượng không thể nào ngờ được.

- Ầm...

Một tia sáng trắng loé lên, theo sau đó là một tiếng nổ kinh thiên, toàn bộ lôi đài run lên kịch liệt.

Khi khói bụi tan đi hết, khi mọi người nhìn thấy cảnh tượng trên lôi đài, ai nấy cũng đều lộ ra vẻ không tin được, cộng thêm biểu tình chấn động đến không nói nên lời.

Chỉ thấy, Thiên Sư Đạo Bào đã rách mướp, Dương Thiên Lô giống như một tên tiểu ăn mày đang khom lưng ngồi xổm trước mặt Hải Đại Phú đã ngã nhào trên mặt đất, không biết sống chết, vẻ mặt hưng phấn đang thoăn thoắt cởi từng món đồ trên bộ nhuyễn giáp màu bạc từ người Hải Đại Phú xuống.

Mỗi một món được cởi ra, hắn liền đeo lên trên người mình, chỉ một lát sau đã lột sách nhuyễn giáp của Hải Đại Phú, chỉ còn lại một bộ nội y bên trong.

Thế nhưng, Dương Thiên Lô vẫn chưa buông tha Hải Đại Phú, tiếp tục lật lật túi tiền trong nội y của hắn, dường như đồ ra được hai cái bình ngọc đựng đan dược, sau đó mới tiếc nuối đứng lên, đi tới bên cạnh nhặt thanh bảo kiếm của Hải Đại Phú lên, đeo vào bên hông mình.

Dương Thiên Lô nhản nhiên nói:

- Éch Xanh Dâng Đan Dược, coi như mạng người lớn, cần phải cố gắng hơn nữa đấy.

Hắn mặc nhuyễn giáp, thắt lưng đeo bảo kiếm, xem ra còn anh tuấn tiêu sái hơn trước lúc chiến đấu cả chục lần, quả nhiên người đẹp vì lụa lóa mắt vì phân.

Dương Thiên Lô ngẩng đầu, nhìn lên hai lão giả ngồi ở ghế trọng tài đang vô cùng kinh khiếp, nhắc nhở:

- Hai vị tiền bối, có cần đánh tiếp không? Nếu không cứu chữa cho hắn, cái con Éch Xanh Dâng Đan Dược kia sắp ngủ rồi...

- Cái này... Không cần đâu. Bây giờ tuyên bố, quyết đấu lần này, Dương Thiên Lô thắng.

Tiếp theo với tiếng nói của lão giả, kết giới thủ hộ liền được mở ra, Phong Mã Ngưu gào lên “Lão đại uy vũ”, sau đó liền cùng đám người Dương Thiên Lệ chạy ra khỏi dãy ghế khách quý, điên cuồng lao về phía Dương Thiên Lô.

Chỉ là, người đầu tiên lao vào lòng Dương Thiên Lô lại chính là mỹ nữ che mặt đang ngăn nước mắt, Lục Thanh Âm.

Dương Thiên Lô rất xúc động, cảm giác mặc nhuyễn giáp rất tốt, rất nhẹ nhàng, rất mỏng manh, không chút ảnh hưởng đến cảm giác trước ngực hắn, cho nên, ngay lúc Lục Thanh Âm kích động ôm chầm lấy hắn, hắn đương nhiên cảm ứng rất rõ ràng đôi nụ hoa không đầy đặn lắm, vẫn còn chưa phát dục hoàn toàn nhưng lại có tính đàn cao của Lục Thanh Âm...

Nếu không xảy ra chuyện của Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương, Dương Thiên Lô tất nhiên sẽ không chút do dự ôm trở lại, thậm chí nói không chừng còn cọt cọt một chút để tăng thêm cảm giác, nhưng bây giờ...

Lòng muốn động, nhưng không dám động.

Lại càng không dám có bất kỳ ý nghĩ quá đáng nào.

Một mình Sở Hương Hương đã đủ để Trương Tử Hàm ngán lệ ra đi, nếu như lại thêm một Lục Thanh Âm nữa thì hậu quả sẽ thế nào?

Dương Thiên Lô không dám nghĩ tới.

Lần đầu tiên, hắn cảm giác được, mỹ nữ nhiều, kỳ thực cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Rất nhanh sau đó Hải Đại Phú liền được người ôm đi chữa trị. Còn Dương Thiên Lô thì dẫn theo mọi người, không màng đến sự kinh ngạc và bàn tán bên dưới lôi đài, trực tiếp đi đến chỗ công chứng lĩnh tiền đặt cược.

Đây đã định sẵn là một cuộc chiến để Dương Thiên Lô thành danh, trong nháy mắt, Quyển Quyển Thần Công đã lan truyền khắp toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái.

Chỉ là, mặc dù có một số cao thủ đã nhìn ra được chân lý trong đó, nhưng bọn họ lại căn bản không cách gì làm được.

Bất kỳ tinh kỹ nào cũng đều có quỹ tích vận chuyển tinh thần lực đặc thù của nó, chỉ khi biết được quỹ tích vận chuyển của nó và qua nhiều lần trải nghiệm, dùng tâm thần lực khống chế tinh thần lực, sau khi nắm giữ phương thức vận chuyển này thì mới có thể thi triển ra được, thế nhưng, chỉ cần có một chút sai sót thì sẽ bị thương nặng.

Mà Dương Thiên Lô lại có thể tu luyện Quyển Quyển Thần Công này đến cảnh giới hoàn mỹ như vậy.

...

Tổng cộng tiền đặt cược của hai người Dương Thiên Lô và Hải Đại Phú là hai triệu viên, khấu trừ tiền nộp cho chỗ công chứng năm phần trăm, cuối cùng Dương Thiên Lô lĩnh được một triệu chín trăm ngàn viên thuần dương đan.

- Một triệu chín trăm ngàn viên lận đó, trừ vốn ban đầu ra, một lần có thể kiếm được chín trăm ngàn viên, không hổ là Éch Xanh Dâng Đan Được... Hơn nữa, tính thêm bộ nhuyễn giáp và bảo kiếm này tính thế nào cũng phải hơn một triệu viên nữa?

Dương Thiên Lô đặc ý cẩn thận cất đan dược vào trong lòng, bộ nhuyễn giáp này khiến hắn vô cùng hài lòng, chỉ cần tâm thần khẽ động thì liền có thể cảm ứng được một cách rõ ràng năng lượng thuộc tính quang ẩn chứa trong đó.

Hiển nhiên, cho dù là bảo kiếm, hay bản thân nhuyễn giáp cũng đều ẩn chứa năng lượng thuộc tính quang. Đối với Hải Đại Phú mang thuộc tính quang mà nói, chúng vô cùng thích hợp. Còn đối với Dương Thiên Lô mà nói, hiển nhiên có tác dụng hỗ trợ rất lớn để hắn cảm ngộ năng lượng thuộc tính quang.

Sau khi dẫn mọi người đi ra khỏi chỗ công chứng, Dương Thiên Lô trực tiếp đi đến chỗ mấy con lôi cừu.

...

Phong Mã Ngưu hưng phấn nói:

- Lão đại, chúng ta cần phải ăn mừng một trận, hắc hắc... Chín trăm ngàn viên thuần dương đan.

Dương Thiên Lô nhìn Phong Mã Ngưu và Vũ Đại Lăng rồi nói:

- Dương nhiên phải ăn mừng, ừm, mỗi người các ngươi được mười ngàn viên thuần dương đan, các ngươi mặc một bộ trang phục lẫn lộn lâu như vậy, khi lão đại ta không ở đây, các ngươi lại chẳng ra gì, làm mất mặt của lão đại ta hết, lại còn mặc Thiên Tầm Pháp Y, cầm Hàng Ma Pháp Kiếm nữa chứ...

Nghe Dương Thiên Lô nói, Phong Mã Ngưu và Vũ Đại Lăng liền cảm thấy xấu hổ, ậm à ậm ờ nói không nên lời.

- Điều này không thể trách bọn họ được, lúc tu luyện ở Hồng Hoang Sơn Mạch trở về, vốn dĩ được không ít đan dược, bọn họ cũng đều thay đổi trang bị và vũ khí, chỉ là nhịn không nổi sự khiêu khích của bọn thủ hạ Lô Hoành...

Nói đến Lô Hoành, trên mặt Dương Thiên Lệ liền loé lên vẻ giận dữ.

Dương Thiên Lô khẽ nhú mày, nói:

- Một câu thôi, vẫn là thực lực không đủ. Thế này đi, Hương Hương tỷ, chúng ta nói với sư phụ, để nhị tỷ, Thiên Ngạc ca, Tiểu Phong, Vũ Đại đều đến Thiên Đan Phong của chúng ta đi. Dù sao đi nữa, trên những

sơn phong khác, bọn họ cũng không được coi trọng, không bằng đến đây cùng chúng ta tu luyện. Thanh Âm cũng qua đây đi, tuy sư phụ nàng đối với nàng cũng không tệ, nhưng Hải Đại Phú dù sao cũng là con của bà ta, nếu nàng vẫn tiếp tục ở đó, không biết sẽ thế nào nữa, vẫn là qua đây an toàn hơn một chút.

Phong Mã Ngưu liền mừng rỡ nói:

- Được đó, thật tốt quá, ta đã sớm không muốn ở nơi quỷ quái đó rồi, theo lão đại lẫn lộn mới có tiền đồ.

Vũ Đại Lăng chất phác cũng gật đầu liên tục.

Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Ngạo đương nhiên cũng không có ý kiến gì.

Bằng vào tư chất và tu vi của bọn họ, trên sơn phong của mình căn bản cũng sẽ không được chiếu cố gì, từ trước đến giờ, tu luyện cơ bản đều phải dựa vào bản thân, ngay cả sư phụ rõ ràng cũng không có, trước tự bọn họ đều tự đến chỗ giảng giải công chúng ngọn núi trên ngọn núi của mình để học tập.

Chỉ có Lục Thanh Âm có một chút do dự, dù sao sư phụ nàng đối với nàng cũng không tệ. Tuy trong khoảng thời gian này, Lục Thanh Âm cũng mơ hồ cảm nhận được, dường như sư phụ thường nói về Hải Đại Phú khi gặp nàng, mặc dù không lộ ra quá rõ ràng, nhưng trong lời nói đã có ý tác hợp.

Mà bây giờ, trận quyết đấu này giữa Dương Thiên Lôi và Hải Đại Phú chắc chắn sẽ có ảnh hưởng rất lớn, nếu tiếp tục ở lại Địa Hải Phong, nói không chừng thực sự sẽ giống như Dương Thiên Lôi đã nói.

Cho nên, cuối cùng nàng cũng gật đầu.

Sở Hương Hương nói:

- Tốt lắm, ắt hẳn sư phụ sẽ đáp ứng.

Đúng lúc này, Mộc Tử Vi bỗng nhiên bĩu môi, nhú đôi lông mày mỏng, cái miệng anh đào đỏ sẫm run run, trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi nói:

- Còn ta thì sao?

- Người? Người đang tốt lành như thế, qua đây làm chi?

- Ta không tốt, ta muốn qua đây.

- Không được, tình hình của người không giống bọn họ.

- Có gì không giống? Các người đều ở cùng nhau, ta mới không thêm ở một mình bên kia.

- Sư phụ người là Thái thượng trưởng lão, hơn nữa đối với người cũng rất tốt, còn bọn họ thì sao? Ngay cả sư phụ bọn họ cũng không có.

- Ta mặc kệ, ta muốn qua đây.

Mộc Tử Vi quát cường nói lớn, trong mắt đã ngân ngấn nước.

Chỉ là, Dương Thiên Lôi nhưng không chút mềm lòng:

- Không được phép!

- Ta muốn thế, ta muốn như thế. Người ghét bỏ ta, không thích ta, chê ta nhỏ, chê ta hung dữ, chê ta không đẹp bằng Tử Hàm tỷ tỷ, Hương Hương tỷ tỷ, người không muốn quan tâm ta, không muốn để ý ta hu hu...

Mộc Tử Vi còn chưa nói hết, nước mắt đã tuôn ra ào ào, cô bé nín nhịn đã lâu, cuối cùng cũng bùng phát ra rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tinh xảo như búp bê kia bây giờ đã ướt nhẹp bởi những giọt nước mắt trong suốt.

Điều này khiến Dương Thiên Lôi phải há hốc mồm, lúc này hẳn mới ý thức được, mặc dù Mộc Tử Vi ngang ngược kiêu ngạo, tính tiểu thư có hơi nặng một chút, nhưng chung quy cũng chỉ là một tiểu cô nương mới mười một tuổi mà thôi. Rời khỏi đế quốc Cát Ương, đi tới Trảm Không Kiếm Phái, mình và đám người Sở Hương Hương đã trở thành những người thân cận nhất trong lòng cô bé. Nhìn thấy mọi người tụ họp lại cùng nhau, mà không cho cô bé qua đây, đối với cô bé mà nói, quả thật rất khó chấp nhận.

Nhưng Dương Thiên Lôi quả thật là chỉ suy nghĩ cho Mộc Tử Vi, chẳng qua không ngờ tới tình huống này mà thôi.

Dương Thiên Lôi bất đắc dĩ phải giảng hoà, giọng nói cũng nhu hòa hơn rất nhiều:

- Đừng khóc nữa.

Mộc Tử Vi liền há mồm gào khóc lớn lên:

- Ta khóc đấy, muốn khóc đấy, hu hu...

- Ta x... Cái này là sao chứ? Cho người qua đây là được chứ gì?

Sở Hương Hương vội vàng an ủi nói:

- Tiểu Vi, đừng khóc nữa, Thiên Lôi đã đồng ý rồi, chúng ta trở về nói với sư phụ là được.

Nhìn Mộc Tử Vi không có ý ngừng khóc, Dương Thiên Lôi liền nói:

- Còn khóc nữa là ta mặc kệ người đó, thích làm gì thì làm, nhị tỷ, các người cùng Hương Hương về Thiên Đan Phong trước đi, ta muốn đi tìm Tử Hàm.

Dương Thiên Lôi nói xong liền điều khiển lôi cưu, muốn bay đến Thiên Vân Phong, nhưng Dương Thiên Lệ bỗng nhiên hô lên:

- Cữu đệ, chờ một chút.

190. Chương 175: Nhận Biết Đan Được

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 175: Nhận biết đan được

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi ngừng lại, quay đầu nhìn nhị tỷ, nghi hoặc nói:

- Chuyện gì vậy?

- Cữu đệ, người... Đừng đi. Ngày hôm qua ta vừa mới đi tìm Tử Hàm, nàng...

Dương Thiên Lệ vốn không muốn nói với Dương Thiên Lôi, dù sao Trương Tử Hàm đã chọn bế quan vào lúc này, ngay cả một ngoại nhân như nàng cũng có thể cảm nhận được Trương Tử Hàm ít nhiều có ý tránh né Dương Thiên Lôi, nhưng bây giờ không thể không nói.

- Nàng làm sao?

Trong lòng Dương Thiên Lôi thất lại, khẽ nhíu mày. mấy ngày nay, hắn đã nghĩ thông suốt, bỏ mặc sau này thế nào, nhưng tình trạng của hai người bây giờ tuyệt đối không thể liên tục như vậy nữa.

Lăng Hi đã từng nói qua, đạo tu luyện, tối kỵ tâm thần không yên, thấp thỏm lo âu, do dự bất quyết, đây đưa lãng nhãng. Tình cũng tốt, yêu cũng được, chỉ có tùy tâm tùy tính, hướng thẳng đến bản tâm thì mới có thể khiến ý niệm thông suốt, diệt trừ tâm ma, dừng mãnh tình tiến.

Cảm giác gút mắt này, đừng nói là tu luyện, làm bất cứ chuyện gì cũng không có hứng nữa là, cho nên, trước hết hắn phải giải quyết vấn đề của Trương Tử Hàm.

- Mọii ấy... Bế quan rồi, trong động thiên trên Thiên Tịch Phong.

Dương Thiên Lệ nói tiếp:

- Ngày hôm qua, khi ta đi tìm nàng, người trên ngọn núi của các nàng nói cho ta biết, ba ngày trước, phó chưởng môn Nhan Uyên triệu kiến nàng, nàng liền bắt đầu bế quan...

- Bế quan... Bế quan trong động thiên trên Thiên Tịch Phong? Thế phải bế quan tới khi nào?

Dương Thiên Lôi nói:

- Có thể phải cần một khoảng thời gian nữa.

Dương Thiên Lôi bắt đầu thở than nhẹ một tiếng, trong lòng cảm thấy vô cùng lạc lõng. Đường như quan hệ giữa hắn và Trương Tử Hàm còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng, nàng đang cố ý trốn tránh mình? Chẳng lẽ, bây giờ nàng có thể tĩnh tâm bế quan được sao?

Hắn chỉ còn biết lắc đầu, Dương Thiên Lôi điều khiển lời cười, lặng lẽ quay về Thiên Đan Phong.

Có lẽ do chịu ảnh hưởng của Dương Thiên Lôi, Mộc Tử Vi đã ngừng khóc, mọi người cũng đều trở nên trầm mặc.

...

Trở lại Thiên Đan Phong, Dương Thiên Lôi trực tiếp giao một triệu năm trăm ngàn viên thuần dương đan cho Đan Thanh Dương, đồng thời cùng Sở Hương Hương kể lại ý muốn chiêu nạp mọi người về Thiên Đan Phong.

Đan Thanh Dương đồng ý một cách rất sảng khoái, đồng thời tự mình đứng ra đi đến các ngọn núi để nói chuyện, thu hết đám người Dương Thiên Lôi về Thiên Đan Phong.

Chỉ có Mộc Tử Vi gặp phải một chút cản trở, sau khi đồng ý đưa cho Trần Phi Dương ba viên Cửu Chuyển Kim Đan, đồng thời Mộc Tử Vi vẫn duy trì quan hệ thầy trò với lão, chỉ là cư ngụ và tu luyện trên Thiên Đan Phong mà thôi, lúc đó Trần Phi Dương mới miễn cưỡng đồng ý. Còn những người khác căn bản không có gặp phải trở ngại gì.

Nhất là Lục Thanh Âm, khi Đan Thanh Dương đi, bằng vào thân phận Thái thượng trưởng lão của lão mà cũng gặp phải đình. Đan Thanh Dương không biết rõ lắm về tình hình cuộc chiến đấu giữa Dương Thiên Lôi và Hải Đại Phú, chỉ biết Dương Thiên Lôi đã thắng, nhưng không ngờ Hải Đại Phú đã bị thương nặng. Lúc lão đi, ngay cả Hải Vô Lượng cũng chẳng thấy đâu.

Bất quá, phụ thân của Hải Đại Phú là Hải Nguyên Triều, sắc mặt vô cùng khó coi nói cho Đan Thanh Dương biết, Lục Thanh Âm đã bị Địa Hải Phong xoá tên rồi, từ nay về sau sẽ không còn liên quan gì đến Địa Hải Phong nữa, ngay cả quan hệ sư đồ với Tiêu Ngọc Anh cũng hoàn toàn cắt đứt luôn.

Không thể nghi ngờ, quyết định này hiển nhiên là muốn trục xuất Lục Thanh Âm ra khỏi sư môn.

Một triệu viên đan dược, một bộ trang bị, vũ khí pháp khí cực phẩm, hơn nữa Hải Đại Phú bị Dương Thiên Lôi đánh trọng thương, đã hoàn toàn chọc giận Hải Vô Lượng, Hải Nguyên Triều, ngay cả sư phụ Tiêu Ngọc Anh đối với Lục Thanh Âm cũng khá tốt, nhưng khi nhìn con trai mình bị thương nặng thì cũng không nói giúp cho Lục Thanh Âm câu nào.

Ngày hôm đó, mọi người đều thuận lợi gia nhập về Thiên Đan Phong.

Đồng thời, Đan Thanh Dương thuyết phục mười đại cao thủ của Thiên Đan Phong làm sư phụ chỉ dạy bọn họ tu luyện võ đạo, phụ trách giải đáp nghi vấn, truyền thụ võ đạo, bắt đầu chính thức tu luyện trên Thiên Đan Phong.

Còn Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương thì bị Đan Thanh Dương nhốt vào tầng thứ hai của Vạn Đan Điện, chính thức bắt đầu học tập đan đạo.

...

Ngược lại với sự tĩnh lặng của bọn họ, lúc này, đại danh của Dương Thiên Lôi đã vang dội khắp toàn bộ Trầm Không Kiếm Phái, ngay cả góc gác của hắn ở đế quốc Cát Ương năm xưa cũng bị đào bới lên. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã đi từ một võ đồ lên đến cảnh giới Tinh Giả cấp tám đỉnh phong, điều này đã là chuyện không thể tưởng tượng được, nhưng hắn lại còn chiến thắng cả Tinh Giả cấp chín đỉnh phong,

linh ngộ được thuộc tính quang là Hải Đại Phú, điều càng làm cho người ta phải kính nể chính là tinh kỹ Quyển Quyển Thần Công tự xưng của hắn, đã thể ra uy năng và thuộc tính khủng bố, khiến cho bất kỳ ai cũng phải kinh ngạc tán thán.

Bất quá, những điều này vẫn chưa phải là điều khiến cho người ta kinh ngạc nhất.

Điều khiến cho người ta kinh ngạc nhất chính là một thông tin không biết do ai đồn đãi ra rằng Dương Thiên Lôi sắp sửa khiêu chiến một đệ tử đã quật khởi lên như một ngôi sao chổi, thăng cấp lên Tiên Thiên, trở thành đệ tử chân truyền, chói lọi như mặt trời ban trưa, đó chính là Lôi Hoành.

...

Tầng hai trên Vạn Đan Điện.

Trong không gian thật lớn, linh dược nhiều như núi như biển, không biết bao nhiêu mà kể, từng đống chất chồng lên trong đó, có đủ cả nghìn cả vạn loại, hương thơm nồng đậm tràn ngập không gian, linh khí thiên địa dồi dào dị thường, người bình thường chỉ cần hít một hơi thở trong này cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

Thế nhưng, trong bảo địa như vậy, mặt mày Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương lại đầy nét u sầu.

Lúc này, mỗi người cầm một quyển Linh Dược Đại Toàn mà Đan Thanh Dương đưa cho bọn họ, nhìn thấy đống linh dược như núi như biển trước mắt, không biết bắt đầu từ đâu.

Đan Thanh Dương đưa ra nhiệm vụ mang tính cưỡng chế như sau: bế quan một tháng, nhận biết toàn bộ linh dược trong tầng hai Vạn Đan Điện.

Không chỉ phải nhớ kỹ tên, hình dạng, đặc trưng, mùi vị, mà còn phải nhớ kỹ thuộc tính, công dụng.

Đây tuyệt đối là nhiệm vụ cực kỳ gian khổ.

Thời gian một tháng, chỉ mỗi việc nhớ kỹ tên, hình dạng thôi cũng là quá lắm rồi, càng huống chi còn phải nhớ kỹ thuộc tính của các loại linh dược. Điều mấu chốt chính là, những linh dược chồng chất thành đống như núi như biển này, tuy có ghi tên, nhưng mỗi lần học một cái tên thì phải căn cứ vào cái tên đó mà lật quyển Linh Dược Toàn Thư dày cộm, quyển sách dân gian trong dị giới này, chẳng có chỉ mục khoa học như Tân Hoa tự điển trên Địa Cầu, muốn tra tìm cũng chỉ cách lật từng trang một. Hiển nhiên là càng khó khăn hơn rất nhiều.

Sở Hương Hương nhìn Dương Thiên Lôi như biến thành một người khác từ sau khi biết được tin Trương Tử Hàm bế quan, nhẹ giọng nói:

- Thiên Lôi, chúng ta bắt đầu đi, nếu không thì căn bản không thể hoàn thành nhiệm vụ của sư phụ.

Dương Thiên Lôi nói:

- Nàng bắt đầu trước đi. Ta muốn đả tọa một chút.

Hương Hương gật đầu, cũng không hỏi nhiều, liền đi về một góc của không gian này.

...

Dương Thiên Lôi khoanh chân ngồi xuống, nhìn bóng lưng của Sở Hương Hương dần đi xa, bất đắc dĩ lắc đầu.

Dương Thiên Lôi biết rõ, bởi vì Trương Tử Hàm mà mối quan hệ giữa hắn và Sở Hương Hương sẽ không còn được bình thường tự nhiên như trước nữa, chí ít, hiện giờ tuyệt đối là không được.

Đan Thanh Dương Người sống lâu thành tinh, nhìn thấy được gút mắc giữa hai người, nên mới mạnh dạn đặt ra nhiệm vụ khó nuốt này, ý muốn chuyển sự chú ý của hai người.

...

Sau khi nhìn Sở Hương Hương đi xa, Dương Thiên Lôi mới hít sâu một hơi, trực tiếp nuốt vào mười viên thuần dương đan. Sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hắn biết rõ, tâm tình bây giờ là tối kỵ đối với người tu luyện. Căn bản không thể làm được tùy tâm tùy tính, ý niệm thông suốt.

Nếu muốn giải quyết tận gốc vấn đề, cuối cùng phải bắt tay từ Trương Tử Hàm, mà bây giờ Trương Tử Hàm đang bế quan, hắn chỉ có thể điều tiết bản thân mình, bài trừ tất cả tạp niệm, tất cả lấy tu luyện làm trọng.

Nếu không thể thoát khỏi tâm cảnh này, tu vi võ đạo của hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Hơn mười phút sau, Dương Thiên Lôi mới chậm rãi tiến vào trạng thái tu luyện, tâm thần chìm đắm vào cảnh tượng chiến đấu với Hải Đại Phú...

Đánh một trận với Hải Đại Phú, trông có vẻ gian nan, nhưng thực ra là do Dương Thiên Lôi cố ý làm như thế, hắn không chỉ muốn chiến đấu, mà còn muốn lĩnh ngộ năng lượng bốn nguyên trong chiến đấu, cho nên, chỉ có cách khiến cho Hải Đại Phú bùng phát ra công kích cường đại nhất thì hắn mới có thể lĩnh ngộ càng nhiều hơn.

Đáng tiếc, thực lực của Hải Đại Phú vẫn quá thấp, đối với năng lượng bốn nguyên thuần túy trong thế giới băng tuyết mà nói, sự chênh lệch thực sự quá lớn, hắn cũng chỉ có thể lĩnh ngộ và nắm bắt bề ngoài của thuộc tính quang, tuy Dương Thiên Lôi cảm ngộ được một chút, nhưng muốn lĩnh ngộ và nắm bắt thuộc tính quang thì vẫn còn kém xa lắm.

Dương Thiên Lôi vắt hết tất cả tạp niệm, lẳng lặng cảm ngộ năng lượng trong đan điền, nắm bắt được một ít cảm ngộ về một tia thuộc tính quang lấy được từ Hải Đại Phú, đồng thời tâm thần cũng dung nhập vào bên trong bộ nhuyễn giáp và thanh bảo kiếm, cảm ứng khí tức năng lượng trong đó.

...

Trong lúc Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương bị nhốt vào Vạn Đan Điện bắt đầu học tập đan đạo, sáu người Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngao, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng, Lục Thanh Âm và Mộc Tử Vi, dưới sự sắp xếp của Đan Thanh Dương, mười đại cao thủ cũng bắt đầu căn cứ vào đặc điểm từng người để bắt đầu cuộc huấn luyện ma quỷ cho bọn họ.

Nội dung tu luyện hoàn toàn khác với lúc bọn họ tự tu luyện trên các ngọn núi của mình, không chỉ chú trọng tu vi cá nhân, đồng thời mỗi ngày đều phải dành thời gian tiến hành huấn luyện phối hợp đoàn đội, đồng thời bắt đầu truyền thụ tổ hợp tinh kỹ trận pháp giản đơn cho bọn họ.

Việc này cũng là do Đan Thanh Dương suy nghĩ đến tình trạng bây giờ của Trảm Không Kiếm Phái, cùng với mối quan hệ giữa Dương Thiên Lôi, Sở Hương Hương và mọi người, nên mới quyết định như vậy.

Trảm Không Kiếm Phái hiện giờ không những khôi phục lại hình thức như lúc chuông giáo chí tôn Phong Vô Kỳ còn tại vị, hơn nữa còn điên cuồng cấp tiến hơn.

Ma Vực, Hồng Hoang Sơn Mạch sau này sẽ trở thành nơi tu luyện trọng yếu của mọi người, hơn nữa cũng không có thể xuất hiện trong đó với hình thức tập thể đoàn đội, chỉ sử dụng hình thức cá nhân hoặc đội nhỏ mà thôi, điều này trực tiếp khiến bọn họ sắp sửa phải đối mặt với nguy hiểm khủng bố hơn nhiều so với trước đây.

Nhất là trong Ma Vực lại càng có nguy hiểm trùng trùng, nếu Dương Thiên Lôi, Sở Hương Hương muốn đi vào tu luyện thì bắt buộc phải cùng đi với mọi người. Điều này cần sự phối hợp ăn ý giữa bọn họ, mỗi người tự phát huy đặc điểm của mình để giúp đội hình có chiến lực cường đại.

Chỉ có như vậy thì mới có thêm một tia hy vọng sinh tồn trong nguy khốn.

...

Trên đỉnh Địa Hải Phong, bên trong Vô Lượng Các.

Một lão giả tóc trắng đang ngồi khoanh chân, hai tay giơ song song trước người, trong lòng bàn tay toả ra năng lượng màu xanh lục cuộn cuộn, bao bọc xung quanh một thiếu niên loã thể, chỉ thấy thân thể của thiếu niên này lơ lửng trước mặt lão giả, năng lượng màu xanh lục tuôn ra từ hai tay của lão giả cách không di động chậm chạp trên người của thiếu niên.

Lão giả này chính là trưởng lão Địa Hải Phong, Hải Vô Lượng, gia gia của Hải Đại Phú.

Còn thiếu niên lỗ thể kia chính là Hải Đại Phú đã bị Dương Thiên Lôi đánh trọng thương.

Hiển nhiên, lúc này Hải Vô Lượng đang giúp cháu của mình chữa thương.

Pháp lực hệ mộc cuộn cuộn, dưới sự điều khiển bằng niệm lực của Hải Vô Lượng, chậm rãi lưu chuyển, khôi phục lại sự hỗn loạn và các gân mạch bị đứt vỡ trong cơ thể Hải Đại Phú.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, sắc mặt Hải Vô Lượng càng lúc càng tái nhợt, mồ hôi đã ướt đầm toàn thân, hiển nhiên đã đạt đến trạng thái cực hạn rồi.

Mãi đến hai canh giờ sau, pháp lực mộc hệ trong hai tay của Hải Vô Lượng mới từ từ giảm bớt, thân thể của Hải Đại Phú cũng nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

191. Chương 176: Một Tháng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 176: Một tháng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ôc.

Một ngụm máu tanh hôi phun ra từ miệng của Hải Đại Phú, cuối cùng hắn cũng chậm rãi mở mắt ra.

Khi nhìn thấy ánh mắt tràn đầy quan tâm và xót xa của Hải Vô Lượng, Hải Đại Phú liếm cảm thấy xấu hổ, thấp giọng nói:

- Gia gia, tôn nhi...

Nói còn chưa hết câu, nước mắt đã chảy ra từ khoé mắt của hắn.

- Xin lỗi... Gia gia, tôn nhi... tôn nhi thua rồi...

Sắc mặt Hải Đại Phú tái nhợt, giọng nói run rẩy, hắn nói bằng giọng vừa suy nhược vừa đau khổ.

Vốn tưởng rằng thông qua trận chiến với Dương Thiên Lôi để Lục Thanh Âm biết rằng, hắn và Dương Thiên Lôi ai mới là cường giả chân chính, ai mới thích hợp nhất với nàng; cũng vốn tưởng rằng, trận chiến lần này chẳng đáng là gì, cũng không được quan tâm nhiều lắm, hắn chỉ cần để cho Lục Thanh Âm biết là được, nhưng hắn không ngờ Dương Thiên Lôi lại định ra tiền đặt cược là một triệu viên thuần dương đan.

Một triệu viên thuần dương đan, đối với Hải Đại Phú mà nói, đó cũng là con số trên trời.

Hải Đại Phú không phải bị bại nào, hắn cũng không cho rằng Dương Thiên Lôi trong tình huống biết rõ sẽ thua lại dám đặt ra tiền đặt cược đến một triệu viên.

Cho nên, ngay từ đầu, Hải Đại Phú liền tiến hành thu thập thông tin của Dương Thiên Lôi, kết quả có được khiến cho hắn kinh ngạc, cũng khiến hắn không dám quá coi thường Dương Thiên Lôi.

Nhưng đồng thời, hắn cũng rất tự tin về mình. Dương Thiên Lôi tiến bộ nhanh thì thế nào? Bản thân mình đã lĩnh ngộ thuộc tính quang, có được tốc độ và uy năng mà người thường không thể bì được, hắn tin rằng chiến thắng cuối cùng nhất định sẽ thuộc về hắn.

Cho nên, để tránh nguy hiểm, hắn đã mặc lên bộ Quang Minh Nhuyễn Giáp, tay cầm Quang Minh Pháp Kiếm.

Đây là những thứ trân quý nhất của hắn, chỉ trong trường hợp trọng yếu, hắn mới sử dụng. Bề ngoài, tuy Quang Minh Nhuyễn Giáp và Quang Minh Pháp Kiếm chỉ có cấp bậc pháp khí đỉnh cấp, nhưng chỉ cần hắn thăng cấp lên Tiên Thiên, dùng năng lượng thuộc tính quang đã dung hợp với niệm lực để rèn luyện

chúng thì sẽ phát sinh biến hóa bất ngờ, năm bộ phận nguyên giáp riêng biệt, dưới tác dụng của niệm lực, sẽ thành một chỉnh thể, chân chính thể hiện ra thuộc tính trang bị đồng bộ, tự động hình thành một trận pháp cường đại, hấp thu linh khí thiên địa, trở thành linh khí thượng phẩm cường đại.

Hơn nữa, thực lực của hắn ngày càng tăng cao thì bộ trang bị và vũ khí này vẫn còn có không gian rất lớn để tăng cấp cao hơn.

Nắm chặt phần thắng trong tay, đương nhiên Hải Đại Phú sẽ không bỏ qua cơ hội để danh tiếng của mình được lan rộng thêm, cho nên, hắn thông báo cho tất cả các bằng hữu chó mèo của mình trên các sơn phong của Trảm Không Kiếm Phái để tạo khí thế cho mình. Nào ngờ kết cục cuối cùng lại thê thảm như vậy, hắn là kẻ khởi xướng lại trở thành con Éch Xanh Dâng Đan Dược, điều càng làm cho hắn không thể chịu được chính là, Quang Minh Nhuyễn Giáp và Quang Minh Pháp Kiếm trân quý nhất của hắn cũng bị Dương Thiên Lôi thu mất.

Hắn biết, trận chiến này, thanh danh hắn đã bị quét sạch, trở thành trò cười cho thiên hạ.

- Thua hết một triệu viên thuần dương đan, thua mất Quang Minh Nhuyễn Giáp và Quang Minh Pháp Kiếm mà cô cô luyện chế cho tôn nhi... Thua mất tôn nghiêm, vinh dự... Gia gia... Tôn nhi... Tôn nhi không cam lòng, tôn nhi muốn báo thù.

Hải Đại Phú nức nở nói, trong ánh mắt loé lên nỗi đau khắc cốt ghi tâm.

Hải Vô Lượng ôn nhu nói:

- Ủm, gia gia biết. những gì đã thua, gia gia tất nhiên sẽ giúp ngươi đoạt lại, yên tâm đi.

Ánh mắt Hải Đại Phú trở nên kiên định, nói:

- Không, gia gia, tôn nhi muốn chính mình đoạt lại. Tôn nhi... tôn nhi không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại Trảm Không Kiếm Phái, gia gia, van xin người, lần này người hãy đồng ý với tôn nhi, cho tôn nhi đi tới chỗ của cô cô, bằng không tôn nhi chỉ có chết...

Hải Vô Lượng than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ phải gật đầu, cháu của mình, lẽ nào mình lại không hiểu? Từ nhỏ mọi chuyện đều suôn sẻ, lớn lên trong sự tán dương và hào quang của một thiên tài, căn bản chưa từng chịu bất kỳ trở ngại nào, đả kích lần này quả thật là rất lớn, cũng là điều mà hắn căn bản không thể chấp nhận được. Hải Đại Phú đã từng yêu cầu mấy lần, muốn đi đến chỗ cô cô của hắn, thế nhưng trước giờ lão vẫn không đồng ý. Mặc dù lão biết rõ, Hải Đại Phú tới đó sẽ có tiền đồ hơn ở Trảm Không Kiếm Phái, nhưng lão không muốn làm như vậy, bởi vì lão là người của Trảm Không Kiếm Phái, con cháu đời đời của lão nên phát triển ở Trảm Không Kiếm Phái. Nhưng bây giờ, tình trạng của Hải Đại Phú, lão không có lựa chọn nào khác.

Hải Vô Lượng nghiêm túc nói:

- Được rồi, gia gia đồng ý với ngươi. Chờ sau khi thương thế của ngươi lành hẳn lại, ngươi sẽ đi đến đó. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, gốc rễ của ngươi thủy chung vẫn là Trảm Không Kiếm Phái, sau này cho dù như thế nào cũng không được thù địch với Trảm Không Kiếm Phái.

- Vâng, gia gia hãy yên tâm, kẻ thù của tôn nhi chỉ có một, tuyệt không sẽ nhằm vào Trảm Không Kiếm Phái.

...

Trương Tử Hàm nhận được truyền thừa của di tích, đồng thời thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên trở về, Vân Bạc Thiên vốn đã giải trừ hiểu lầm đối với Nhan Uyên, vì suy nghĩ cho Trương Tử Hàm, lão liền lập tức báo tin này cho Nhan Uyên.

Nhan Uyên cũng khá coi trọng việc này, thông thường, người nhận được truyền thừa của di tích thì thành tựu trong tương lai tuyệt đối sẽ không tầm thường. Mà truyền thừa của di tích mà Trương Tử Hàm nhận được lại không phải là di tích bình thường, bằng không, tuyệt đối không thể chỉ trong hơn một tháng ngắn ngủi, từ một Tinh Giả Hậu Thiên cấp bảy lại có thể thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên.

Chỉ bằng vào điểm ấy, Nhan Uyên không thể không coi trọng.

Cho nên, ngay khi Nhan Uyên biết được tin tức, liền triệu kiến Trương Tử Hàm.

Nhan Uyên đã thăng cấp lên Thần Đạo, khi nhìn thấy Trương Tử Hàm, liền cảm ứng được thuộc tính thủy tinh thuần tới cực điểm và cả khí tức của hai loại năng lượng thuộc tính diễn sinh là băng, vụ của thuộc tính thủy kia, ba loại năng lượng đó đang tràn đầy trong cơ thể Trương Tử Hàm.

Điều này làm cho Nhan Uyên vô cùng kinh ngạc, mặc dù lúc này Trương Tử Hàm chỉ có tu vi Tiên Thiên cấp một, cũng không thể phát huy uy lực chân chính của ba loại năng lượng thủy, băng, vụ, nhưng Nhan Uyên có thể khẳng định, sự linh ngộ của Trương Tử Hàm đối với năng lượng của ba loại thuộc tính này, e rằng đã đạt tới trình độ khá cao. Sau này, chỉ cần không ngừng tu luyện, niệm lực nâng cao đến cảnh giới nhất định, thông qua loại bốn nguyên năng lượng này, năng lực có thể cảm ngộ năng lượng thiên địa càng cao cấp hơn nữa, thăng cấp lên Thần Đạo.

Điều này đối với Trảm Không Kiếm Phái đang ngày một xuống dốc mà nói, không thể nghi ngờ Trương Tử Hàm sẽ trở thành một trong trụ cột tương lai.

Nhan Uyên liền lập tức ban cho Trương Tử Hàm một bộ bảo y linh khí trung phẩm, một thanh bảo kiếm linh khí trung phẩm, một trăm ngàn viên thuần dương đan, và đích thân truyền thụ tâm pháp tầng thứ nhất Ngự Kiếm trong tuyệt học Thần Đạo Trảm Không Kiếm Quyết cho Trương Tử Hàm, đồng thời, mở một tầng động thiên trên Thiên Tịch Phong cho nàng tiến vào bế quan tu luyện.

Động thiên trên Thiên Tịch Phong là do tổ sư sáng lập Trảm Không Kiếm Phái là Tiêu Dật Phong dùng thần lực vô thượng cô đọng mà thành, để cho môn hạ đệ tử tu tập Trảm Không Kiếm Quyết. Tổng cộng chia thành chín tầng, mỗi một tầng động thiên tương ứng với một tầng kiếm quyết, một khi tiến vào trong đó bế quan, chỉ có tu thành tầng kiếm quyết đó thì mới có thể ra khỏi động thiên. Đây là bế quan chết, trừ phi có đột phá, hoặc người ngoài động mở ra, bằng không chỉ có nước bị nhốt luôn ở trong đó.

Trảm Không Kiếm Quyết tổng cộng có mười tám tầng, chín tầng đầu thuộc về cảnh giới Tiên Thiên, chín tầng còn lại là cảnh giới Thần Đạo, tu luyện tầng thứ chín đến mức đại viên mãn liền trở thành cao thủ cảnh giới Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong. Bất quá, chín tầng kiếm quyết Thần Đạo phía sau lại không có động thiên tu luyện tương ứng, chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Trong mỗi một tầng động thiên đều có bố trí kết giới cường đại và cơ quan trận pháp, không những có thể ngưng tụ linh khí thiên địa bằng bạc, mà cơ quan trong đó còn có thể hỗ trợ người trợ bế quan tu luyện. Tuyệt đối là thánh địa tu luyện mà bất kỳ đệ tử nào của Trảm Không Kiếm Phái cũng đều tha thiết ước mơ.

Đây là cơ hội tốt nhất của Trương Tử Hàm mà nói, dưới sự nhiệt tình của Nhan Uyên, Vân Bạc Thiên, Vân Dao, nàng căn bản không thể cự tuyệt, liền tiến vào động thiên tầng thứ nhất, bắt đầu bế quan.

...

Trong nháy mắt, thời gian một tháng vội vã trôi qua.

Khu lôi đài trung tâm khu, càng lúc càng bùng nổ, đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, hoặc đơn độc một mình, hoặc kết thành đội nhỏ, lần lượt tiến vào Ma Vực, Hồng Hoang Sơn Mạch, thậm chí thế giới thể tục, tiến hành tu luyện và lịch lãm. Tịch mạch mấy mươi năm, đã bắt đầu xuống dốc, Trảm Không Kiếm Phái, bỗng nhiên bùng lên tinh thần phấn chấn sục sôi, lại lần nữa xuất hiện trong ánh nhìn của giới tu luyện.

Trong tầng hai của Vạn Đan Điện, Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương ngoại trừ đã tọa tu luyện, thì chỉ biết học tập ghi nhớ linh dược, thời gian tròn một tháng qua đi, cũng chưa từng rời khỏi Vạn Đan Điện nửa bước.

Chỉ bất quá, Sở Hương Hương dùng phần lớn thời gian để ghi nhớ linh dược trên, còn Dương Thiên Lôi dùng phần lớn thời gian để tọa tu luyện, hần chỉ dùng thời gian năm ngày để ghi nhớ linh dược. Trong đó, hần chỉ dùng thời gian ba ngày để xem sách, thời gian hai ngày còn lại là đi một vòng toàn bộ tầng hai Vạn Đan Điện.

Sau khi Dương Thiên Lôi sống lại, trí nhớ của mình trở nên rất tốt, nhưng không ngờ lại tốt đến mức này, gần như đã đạt đến cảnh giới nhìn qua một lần là không quên được nữa, một quyển Linh Dược Toàn Thư dày cộp, hần chỉ cần xem lướt qua hai lần, liền có thể nhớ hết nội dung trong đó, nhìn thấy bất kỳ linh dược nào, hần chỉ cần dựa vào trí nhớ trong đầu là liền có thể nhận ra từng loại một, chỉ trong thời

gian năm ngày, hẳn lại có thể nhận biết toàn bộ hàng ngàn hàng vạn loại linh dược trong tầng hai Vạn Đan Điện, không sót một loại nào.

Còn Sở Hương Hương thì phải liều sống liều chết, vứt bỏ tất cả tạp niệm, dồn hết tâm tư vào học tập, nhưng một tháng nay cũng chỉ phân biệt được gần phân nửa số linh dược. Đương nhiên, nàng cũng không biết tình hình của Dương Thiên Lôi, chỉ là mấy ngày đầu nhìn thấy Dương Thiên Lôi có cố gắng một chút, sau đó cứ dả toạ tu luyện suốt, Sở Hương Hương còn tưởng rằng Dương Thiên Lôi bỏ cuộc rồi, nàng cũng không để ý lắm, dù sao tinh lực chủ yếu của Dương Thiên Lôi vẫn là võ đạo, chứ không phải đan đạo.

- Kết.

Ngay sau một tiếng mở cửa nặng nề, đại môn tầng hai của Vạn Đan Điện chậm rãi mở ra, ánh nắng chói chang liền ủa vào, Đan Thanh Dương chậm rãi bước vào.

Sở Hương Hương đang cầm một loại linh dược và lật tìm trong sách, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía đại môn, Dương Thiên Lôi cũng chậm rãi mở mắt ra, tỉnh lại từ trạng thái dả toạ.

Đan Thanh Dương mỉm cười:

- Thế nào, có hoàn thành nhiệm vụ sư phụ giao phó không?

Sở Hương Hương nhú mày nói, nét mặt có chút hờn dỗi:

- Sư phụ, rõ ràng là người đang gây khó dễ, chúng con sao có thể hoàn thành được? Người đã từng nói, Thiên Lôi chủ tu võ đạo, đan đạo chỉ cần hiểu sơ một chút là được, nhưng người cũng nhốt hẩn ở trong này, hơn nữa... Dù sao đi nữa, chúng con cũng không hoàn thành, người muốn phạt thì phạt đi...

Thời gian một tháng này, Sở Hương Hương đã thành thực hơn rất nhiều, cũng suy nghĩ thoáng hơn rất nhiều, phai nhạt đi rất nhiều. Có một số việc, càng nóng lòng đạt được thì ngược lại sẽ phản tác dụng, nhất là về mặt tình cảm, nếu không phải mình có biểu hiện quá kịch liệt, thì bây giờ, nàng, Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm hẳn là rất vui vẻ, cùng nhau nỗ lực tu luyện, theo thời gian, nàng tin tưởng, tất cả sẽ tự nhiên đạt được ý nguyện như nước chảy thành sông.

Nhưng bây giờ, bởi vì mình, cũng vì sư phụ Đan Thanh Dương thổi gió đẩy sóng trợ giúp, trực tiếp gây nên cục diện xấu hổ này.

192. Chương 177: Thành Thiên Châu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 177: Thành Thiên Châu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sở Hương Hương không muốn cứ tiếp tục như vậy, chỉ có thể lấy lui làm tiến, cố gắng không nghĩ đến kết quả thế nào, điều nàng muốn làm chỉ là thuận theo tự nhiên.

Đan Thanh Dương rất thoả mãn nói:

- Ha ha, điều chỉnh cũng khá tốt, không uổng phí công sức khổ tâm của sư phụ. Ừm, không hoàn thành thì không hoàn thành, đương nhiên sư phụ sẽ không phạt các người. Thiên Lôi, người cũng khá lắm, chỉ trong thời gian một tháng mà người đã cảm ứng được mối liên hệ giữa huyết khiêu và các ngôi sao, xem ra đã thăng cấp lên Tinh Giả cấp chín rồi... Tốt, rất tốt, ngày bước vào Tiên Thiên sắp đến.

Dương Thiên Lôi khẽ lắc đầu nói:

- Bước vào Tiên Thiên hãy còn sớm, đồ nhi chỉ mới cảm ứng được một số vị trí huyết khiêu mà thôi. Sư phụ, Tử Hàm... có tới đây không?

Nếu là trước đây, nghe Đan Thanh Dương tán dương, Dương Thiên Lô tất nhiên sẽ ba hoa một phen, đắc ý một chút. Nhưng lúc này, trong hai mắt của hắn lại thoáng hiện lên vẻ chờ mong, vội vàng hỏi Đan Thanh Dương.

Bể quan một tháng nay, mặc dù Dương Thiên Lô vẫn chìm đắm trong tu luyện, cố hết sức không nghĩ đến chuyện của Trương Tử Hàm nữa, chỉ một khi tỉnh lại thì đôi mắt long lanh tràn đầy u oán của Trương Tử Hàm lúc rời đi liền xuất hiện trong đầu hắn, không thể xóa đi được.

Sở Hương Hương nghe Dương Thiên Lô nói vậy, sắc mặt hơi biến đổi, hai mắt có chút lạc lõng, nhưng chớp mắt liền khôi phục lại bình thường.

Đan Thanh Dương trầm ngâm trong chốc lát, nhìn Dương Thiên Lô một chút, rồi lại nhìn Sở Hương Hương một chút, trong ánh mắt thoáng loé lên một tia sáng khó mà phát hiện được, nhẹ giọng nói rằng:

- Không có. Thiên Lê đi qua Thiên Vân Phong tìm hai lần, dường như nàng ta vẫn còn đang bế quan trong động thiên trên Thiên Tịch Phong, trong thời gian ngắn, hẳn là sẽ không xuất quan đâu... Thiên Lô, người hẳn là biết vì sao sư phụ cho các người bế quan trong này, đáng tiếc, người không có điều chỉnh tâm trạng cho tốt.

- Người trẻ tuổi ái mộ nhau, nảy sinh tình cảm, vốn không có gì sai, chỉ cần có thể cổ vũ cho nhau, tâm tính an hòa, ngược lại có thể thúc đẩy tu luyện, nhưng nếu lún sâu vào trong đó, không thể tự thoát ra được, sẽ mất đi ý chí tiến thủ và đạo tâm không có tạp niệm. Tâm cảnh như vậy là điều tối kỵ trong tu luyện, đó chính là tâm ma, cũng chính là tình kiếp.

Đan Thanh Dương hơi ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Người và Hương Hương đều là đệ tử thân truyền của sư phụ, sư phụ không hy vọng nhìn thấy bất kỳ người nào trong số các người bị khổ khổ quấy nhiễu, ảnh hưởng đến đạo tâm. Người bẩm sinh phong lưu, sau này khó tránh khỏi gặp được càng nhiều nữ tử ưu tú, nếu người không thể phá nổi quan ái này, tu vi của người cũng dừng lại từ đây.

- Nam tử hán đại trượng phu, thì cần phải có cái dũng của tráng sĩ bị đứt tay không nao núng, tình cũng tốt, yêu cũng được, cũng đều phải tùy tâm tùy tính, tuyệt đối không được dây dưa lằng nhằng. Tình cảm giữa người và Trương Tử Hàm, sư phụ cũng không rõ ràng lắm, nhưng có một điều này, lần này nàng ta bỏ người mà đi là vì Hương Hương, lại trực tiếp bế quan tu luyện, cố ý trốn tránh, thậm chí là tuyệt tình...

- Đừng nói nữa, sư phụ.

Sắc mặt Dương Thiên Lô đích trở nên vô cùng khó coi, ngăn không cho Đan Thanh Dương nói tiếp. Một tháng nay, hắn bị gút mắc như vậy, chính là bởi vì như thế. Trương Tử Hàm tạm thời rời khỏi cũng không có gì, nàng cần thời gian điều chỉnh cũng không sao, nhưng vì sao nàng trực tiếp bế quan? Vì sao không cho hắn cơ hội giải bày? Cho dù là nàng để cho hắn lựa chọn giữa nàng và Sở Hương Hương thì dù sao cũng tốt hơn việc nàng tránh né không gặp, mặc dù tình trạng đó, Dương Thiên Lô cũng không xảy ra, nhưng cũng có hướng để cố gắng, vì chung quy cũng biết gút mắc chỗ nào, chứ không phải cảm giác mù mờ, bản khoắn, không biết bắt đầu từ đâu như bây giờ.

- Được rồi, người hãy tự suy ngẫm lại cho kỹ, những gì nên nói sư phụ đã nói hết rồi, trong giới tu luyện, tất cả đều lấy thực lực để nói chuyện, nếu bởi vì như vậy mà ảnh hưởng đến tu luyện của người, thì được không bằng mất. Cái này nặng cái nào nhẹ, người hẳn có thể phân biệt rõ ràng... Được rồi, trong một tháng nay, toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái đã lan truyền rằng người muốn khiêu chiến Lô Hoàn, việc này có thật hay không?

Dương Thiên Lô ngây dại gật đầu.

Đan Thanh Dương bắt đầu dĩ lắc đầu, Lô Hoàn và Dương Thiên Lô kết thù kết oán đã sâu, đương nhiên Đan Thanh Dương biết rõ. Nhưng lúc này, Lô Hoàn đã thăng cấp lên Tiên Thiên, Dương Thiên Lô há là đối thủ của hắn? Chẳng qua, Đan Thanh Dương cũng không khuyên ngăn về chuyện này, có lẽ kinh lịch qua mấy lần trở ngại thì mới có thể thực sự khơi dậy ý chí tiến lên của Dương Thiên Lô, làm phai nhạt dần tình kiếp này, thậm chí hóa giải nó.

Đan Thanh Dương nói tiếp:

- Còn có một việc nữa, Hải Đại Phú đã rời khỏi Trảm Không Kiếm Phái, trở thành đệ tử của Tạo Hóa Môn, đứng đầu trong bát đại môn phái. Lúc ra đi, ở lôi đài trung tâm, hắn đã hạ sinh tử chiến thư với người, ba năm sau, hắn chắc chắn trở về quyết đấu một trận sinh tử với người, rửa sạch mối nhục.

Dương Thiên Lôi thấp giọng nói:

- Đồ nhi biết rồi, sư phụ, đồ nhi muốn một mình đi ra ngoài lịch lãm một chuyến, một tháng sau sẽ quay về.

Trên gương mặt ngày càng thành thực lại nhưng vẫn còn non nớt của hắn hiện lên vẻ hiu quạnh không nói nên lời, trong đôi mắt đen láy dường như cũng mất đi thần thái ngày xưa.

Sở Hương Hương thấy thế vô cùng đau xót, nàng biết, tất cả đều là bởi vì mình, nếu không phải nàng, Trương Tử Hàm sẽ không thương tâm rời đi, Trương Tử Hàm không rời đi, Dương Thiên Lôi sẽ không như vậy, nhưng đồng thời, trong lòng nàng cũng có chút hụt hẫng và chua xót, nàng biết rằng, cho dù như thế nào, nàng cũng không thể thay thế được địa vị của Trương Tử Hàm trong lòng Dương Thiên Lôi.

- Cũng tốt. Nghỉ ngơi một ngày, chuẩn bị đầy đủ, ngày mai xuất phát.

- Không cần đâu. Đồ nhi sẽ xuất phát ngay bây giờ.

Dương Thiên Lôi nói xong, ánh mắt nhìn về phía Sở Hương Hương, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Sở Hương Hương, nắm thật chặt.

- Sư phụ đi chuẩn bị trước cho người một số thứ, lát nữa gặp nhau ở Lăng Vân Các.

Đan Thanh Dương nhìn thấy cảnh này, vội vàng nói xong liền nhoáng một cái biến mất trước mặt hai người, để cho hai người có không gian riêng tư để chia tay.

Dương Thiên Lôi nhẹ giọng nói:

- Hương Hương tỷ, xin lỗi.

Sở Hương Hương run giọng nói:

- Không có gì... Người nên nói xin lỗi phải là ta... Bởi do ta không tốt, chờ Tử Hàm xuất quan, ta sẽ nói rõ với nàng, là ta... Không nên xen vào giữa hai người.

Không kìm được những giọt nước mắt lăn dài. Trong thời gian bảy năm, thời gian bảy năm trong Huyền Hoàng Kỳ, trong cuộc thử hành tu luyện cô tịch đó, điều duy nhất mà nàng vương vấn và không thể quên đi chính là Dương Thiên Lôi, nàng là người của hoàng tộc, cũng không cho rằng bên cạnh một nam nhân ưu tú có thêm mấy nữ nhân thì có gì là không thể. Cũng không ngờ rằng Trương Tử Hàm sẽ phản ứng kịch liệt như vậy.

Đương nhiên, sở dĩ nàng nói như vậy, không phải nàng cao thượng đến mức vì Trương Tử Hàm mà từ bỏ Dương Thiên Lôi, nàng chỉ là muốn tạm thời lùi một bước mà thôi.

Dương Thiên Lôi bất đắc dĩ lắc đầu:

- Nàng không sai...

...

Tiếng cưu minh vang dội xé rách không gian, Dương Thiên Lôi cười trên con lôi cưu đã từng ngồi cùng Trương Tử Hàm, bước vào hành trình lịch lãm của mình.

Một tháng trước, từng khung cảnh cùng Trương Tử Hàm trở về Trảm Không Kiếm Phái tựa như mới hôm qua, hiện lên rõ ràng trong tâm trí hắn. Nhưng bây giờ, những khung cảnh ấy lại giống như một giấc mộng, bỗng bồng bềnh trôi đi.

Dương Thiên Lôi triệu hồi tiểu linh thú có vẻ ngoan ngoãn hơn rất nhiều, vẫn luôn không kêu gào đòi đi ra ngoài, sau khi đưa cho nó một trăm viên thuần dương đan, hắn liền chậm rãi nhắm mắt lại, mặc cho lôi cưu nhanh chóng bay lướt đi, hắn chỉ muốn tạm thời rời khỏi Trảm Không Kiếm Phái, đến bất kỳ một nơi xa lạ nào đó để giải sầu.

...

Trên lôi cửu, tiểu linh thú buồn bực nhiều ngày nay, sau khi một hơi nuốt hết mười viên thuần dương đan, ngoan ngoãn nằm trước người Dương Thiên Lô, đôi mắt to linh động hết nhìn đông sang nhìn tây.

Nó biết tâm tình của chủ nhân không tốt, mặc dù nó không hiểu tình cảm nam nữ kỳ diệu kia, nhưng nó cũng không dám quấy nhiễu Dương Thiên Lô đang chìm đắm trong trầm tư.

...

Lúc này, trên tay trái của Dương Thiên Lô có đeo một chiếc nhẫn có phong cách cổ xưa, vẻ đầy đồ án li ti.

Đây là Càn Khôn giới mà Đan Thanh Dương chuẩn bị cho hắn.

Chiếc Càn Khôn giới này chỉ là chiếc nhẫn cấp thấp nhất có dung hợp pháp tắc không gian mà thôi, chỉ cao hơn một chút so với bình ngọc đựng đan dược mà thôi, không gian bên trong chỉ có một mét khối. Chỉ cần mười ngàn viên thuần dương đan thì có thể mua được ở bất kỳ chợ giao dịch nào. Cái thứ giữ thì chẳng làm gì, vất đi thì tiếc này, người nghèo mua không nổi, người giàu lại chẳng thèm dùng. Bất quá, đối với Dương Thiên Lô mà nói thì lại rất thuận tiện.

Trong Càn Khôn giới, ngoại trừ một ít đồ dùng sinh hoạt cần có, còn có cả một triệu viên thuần dương đan, và một tấm địa đồ của đại lục Thiên Huyền.

Trên địa đồ có đánh dấu các khu vực phân chia của các thế lực lớn trong giới tu luyện, và một số vùng đất phồn hoa trong giới tu luyện, và còn có sự phân bố của một ít đế quốc của thế giới thể tục. Chỉ cần là nơi tương đối quan trọng đều có đánh dấu rõ ràng.

Thành Thiên Châu là một thành thị cách Trảm Không Kiếm Phái gần nhất thuộc về người tu luyện, chiếm diện tích mấy nghìn dặm vuông, vô số hiệp hội thương nghiệp mọc lên san sát trong đó, là một trong những thành thị giao dịch khá lùm trong giới tu luyện, phồn hoa hơn rất nhiều so với thành thị trong thế tục.

Theo kiến nghị Đan Thanh Dương với hắn, sau khi phi hành mấy canh giờ, Dương Thiên Lô cuối cùng cũng đi tới vùng đất ven thành Thiên Châu.

Sau khi cho tiểu linh thú trở về không gian trong não vực, Dương Thiên Lô hạ xuống bên ngoài bức tường thành nguy nga cao cả trăm trượng, một mình đi đến cửa thành.

- Tinh Giả cấp tám, hộ vệ giữ cửa đều là Tinh Giả cấp tám, quả nhiên lợi hại.

Dương Thiên Lô hơi kinh ngạc, mặc dù Đan Thanh Dương đã sớm giới thiệu sơ lược thành Thiên Châu cho hắn, nhưng thấy tình hình như vậy, Dương Thiên Lô vẫn phải kinh ngạc không thôi.

Tinh Giả cấp tám, trong đế quốc Cát Ương, tuyệt đối là quan to một cõi, đều là những nhân vật trọng yếu mà đế quốc phải cung phụng. Nhưng ở đây lại chỉ là một người giữ cửa.

Thành Thiên Châu, là chợ giao dịch lớn nhất trong phương viên mấy vạn dặm, trong đó tự nhiên sở hữu tài phú khổng lồ. Mỗi ngày đều có vô số người tu luyện ồ ạt đi vào trong đó, ra ra vào vào, sự lưu động nhân khẩu tương đối lớn.

Trong đó cũng đủ loại, đầy rẫy các loại người, người tốt, người xấu, lừa đảo, nhiều không kể xiết. Toàn bộ thành thị được gọi chung là thành thị hỗn loạn. Người tu luyện thường trú trong đó cũng nhiều vô số kể.

Bất quá, hỗn loạn thì hỗn loạn, nhưng hỗn loạn chỉ là ở một số nơi vàng lau lẫn lộn trong thành thị, các hiệp hội thương nghiệp chân chính lại có vô số cao thủ tọa trấn, chỉ cần người trở thành khách của hiệp hội thương nghiệp, bất kỳ hiệp hội thương nghiệp nào cũng đều có năng lực bảo vệ người an toàn rời khỏi thành Thiên Châu.

Hơn nữa, trong thành Thiên Châu, điều kiêng kỵ nhất chính là cướp bóc chiếm đoạt. Một khi phát hiện bất kỳ kẻ nào có hành vi này thì nhất định sẽ bị hiệp hội thương nghiệp liên minh truy sát, cho dù là cường giả Thần Đạo cũng tuyệt đối không tha.

Đó là công ước tối cao của thành Thiên Châu.

Tuy các hiệp hội thương nghiệp lớn không thuộc về các đại môn đại phái, nhưng các đầu mục của hiệp hội thương nghiệp lại có thực lực tuyệt đối cường đại, dù là chương giáo chỉ tôn của các đại môn phái cũng phải hạ mình đối đãi ngang hàng.

Đây là một thành thị hỗn loạn, nhưng lại là một nơi giao dịch tuyệt đối công bằng.

...

- Hoan nghênh quang lâm thành Thiên Châu, ta có thể giúp gì được người không?

Khi Dương Thiên Lô đi tới trước cửa thành, một gã thủ vệ Tiên Thiên mỉm cười nói với Dương Thiên Lô, hoàn toàn không vì Dương Thiên Lô chỉ là Hậu Thiên Tinh Giả mà có bất kỳ sự coi thường nào.

193. Chương 178: Ma Vực.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 178: Ma Vực.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói:

- Không cần. Lần đầu tiên ta đến đây, tùy tiện đi dạo được rồi.

- Được rồi, đây là địa đồ thành Thiên Châu và tư liệu của các hiệp hội thương nghiệp lớn, người có thể tìm được bất kỳ thông tin nào người cần trên đó. Mời!

Hộ vệ nói xong liền đưa cho Dương Thiên Lô một xấp tư liệu, rồi mở cửa thành ra.

Dương Thiên Lô cảm tạ một tiếng, liền lật ra xem tư liệu trong tay, sau đó đi thẳng vào trong thành.

- Đây chẳng phải truyền đơn quảng cáo sao?

Dương Thiên Lô lật từng trang tư liệu trong tay, hầu như đều những lời tuyên truyền ba hoa của các hiệp hội thương nghiệp lớn. Chỉ là, khi hắn nhìn thấy một trang màu phấn hồng, nhất thời hai mắt tròn tròn lên.

- Ta... Ngất. Đây không phải là lầu xanh trong truyền thuyết sao?

Từ khi đến đại lục Thiên Huyền gần giờ, hắn chưa có cơ hội tìm hiểu phong tình nơi này, không ngờ trong thế giới có nền giáo dục giới tính khá thấp này lại có được lầu xanh trong truyền thuyết. Bất quá, suy ngẫm tí mĩ lại thì cũng thấy đây là điều hết sức tự nhiên. Đây là kết quả tất yếu, chỉ cần có nam và nữ thì ắt phải có, đây là điều không thể tránh khỏi.

Bất quá, Dương Thiên Lô cũng chỉ là ngạc nhiên mà thôi, cũng không muốn đi mua nguyên âm xử nữ làm gì. Hắn đến đây, chỉ là để tiến vào Ma Vực, chém giết.

Bé quan một tháng trong tầng hai của Vạn Đan Điện, mặc dù Dương Thiên Lô vẫn luôn cố gắng điều chỉnh mình, thế nhưng, cho dù hắn trong trạng thái tu luyện cũng không thể thoát khỏi gút mắc này trong lòng. Một tháng, hầu như phần lớn thời gian, hắn đều cảm ứng huyết khiếu, nhưng tốc độ tiến bộ lại vô cùng chậm chạp, căn bản không thể giữ được tâm vô tạp niệm trong thời gian dài.

Hắn phải mau chóng thoát khỏi tình trạng này.

Chỉ có sự chén giết giữa sống và chết, không ngừng khiêu chiến cực hạn của mình thì mới có thể tạm thời thoát khỏi trạng thái gút mắc này.

Ý muốn của Đan Thanh Dương vốn là để cho Dương Thiên Lô tới nơi này giải sầu, điều chỉnh bản thân. Tuy bề ngoài Dương Thiên Lô đồng ý với lão, nhưng mục đích của hắn là Ma Vực.

Trong lòng hắn đang bị một luồng khí ứ nghẹn lại, hắn không thể trách Trương Tử Hàm tuyệt tình, càng không có lý do gì trách Sở Hương Hương, muốn trách, chỉ có thể tự trách mình, tự trách mình trời sinh bản tính phong lưu, tự trách mình thấy người nào là yêu người đó.

Hắn muốn chém giết, muốn chiến đấu, chiến đấu không ngừng nghỉ, phát tiết hết luồng khí ứ nghẹn trong lòng kia ra.

Ma Vực có rất nhiều lối vào ở đại lục Thiên Huyền. Những lối vào này đều là do các hiệp hội thương nghiệp lớn liên hợp vô số đại thần thông bày ra các thông đạo. Những thông đạo này, người đi vào có thể tùy vào thực lực của mình để lựa chọn đẳng cấp không gian cần tiến vào trong Ma Vực.

Thành Thiên Châu, hiệp hội thương nghiệp lớn nhất là Tinh Diệu Thương Nghiệp Hiệp Hội, sở hữu lối vào Ma Vực.

- Tiên sinh, cần giúp đỡ gì không? Phong Hành Thú của ta có thể dẫn người đến bất kỳ nơi nào trong thành Thiên Châu chỉ trong nửa canh giờ, chỉ cần một viên bách thảo đan.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa nhẹ nhàng đơn giản ngừng lại trước mặt Dương Thiên Lôi, một mã phu trung niên nhiệt tình hỏi thăm.

Dương Thiên Lôi thoáng ngẩn người, mã phu này lại là Tinh Giả cấp bảy đỉnh phong, gọi là mã phu, nhưng thứ kéo xe lại không phải là ngựa, mà là một loại Phong Hành Thú mà Dương Thiên Lôi đã đọc được trong sách.

Phong Hành Thú khá giống với ngựa, nhưng thuộc loại ma thú thuần dưỡng, cũng thuộc loại giống như lôi cừu, chỉ là nó có sở trường chạy trên mặt đất, còn lôi cừu là bay trên cao. Mà trong thành Thiên Châu không cho phép lôi cừu phi hành, cho nên chỉ có thể dùng Phong Hành Thú để cưỡi mà thôi.

Dương Thiên Lôi hơi do dự một chút, rồi nhẹ giọng đáp:

- Được.

Một viên bách thảo đan, đối với giới thể tục mà nói thì đó là vật báu vô giá, hơn nữa nếu có giá thì cũng không chỗ nào bán, nhưng đối với Dương Thiên Lôi mà nói thì chẳng đáng là gì. Trong giới tu luyện, bách thảo đan là đơn vị giao dịch cơ bản. Một viên bách thảo đan cũng không tính là nhiều.

Dương Thiên Lôi nói xong liền nhảy lên trên xe ngựa.

Xe ngựa cũng không lớn lắm, chỉ có hai chỗ ngồi đặt song song, Dương Thiên Lôi ngồi lên một cái trong đó.

- Tiên sinh, người muốn đi đâu?

Dương Thiên Lôi nói:

- Dẫn ta đến Tinh Diệu Thương Nghiệp Hiệp Hội, ta muốn đi Ma Vực.

- Được, tiên sinh, người ngồi cho vững nhé.

Mã phu quát lên một tiếng liền chuẩn bị xuất phát.

Chỉ là, đúng vào lúc này, bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu lớn:

- Chờ một chút.

Âm thanh vừa vang lên, một đạo thân ảnh nhanh như điện chớp liền đến trước xe ngựa.

- Chờ ta một đoạn, ta đang vội.

Chỉ thấy người mới tới khoảng chừng hai mươi tuổi, tóc tai bù xù, môi đỏ răng trắng, làn da sáng mượt như ngọc, trơn tuột như mỡ dê, lông mi dài nhỏ như lá liễu. Lông mày trơn bóng dường như còn đọng lại những giọt mồ hôi trong suốt. Hiển nhiên là vội vàng đến đây. Một bộ nhuyễn giáp ba màu tuyệt đẹp, toả ra ánh sáng lấp lánh, soi rõ những đường cong động lòng người trên thân thể yếu diệu của nàng ta. Tay nàng nắm một thanh bảo kiếm cổ xưa, hiển nhiên cũng là vật phi phàm.

Toàn thân nàng có vẻ oai hùng hiên ngang, tuy nàng là thân nữ nhi, nhưng lại có khí phách không thu kém gì đấng mày râu.

Thiếu nữ này vừa nói vừa trực tiếp lấy ra mười viên thuần dương đan.

- Cái này...

Mã phu nhìn mười viên thuần dương đan, trong ánh mắt rõ ràng rất mừng rỡ, nhưng lại không dám trực tiếp nhận lấy, ngược lại có chút ngại ngùng nhìn về phía Dương Thiên Lô.

Đôi mắt long lanh của thiếu nữ có chút lo lắng nhìn Dương Thiên Lô nói:

- Tiểu huynh đệ, ta thực sự rất vội, phải mau chóng chạy đến lối vào Ma Vực, có thể nhường cho ta không? Đây là mười viên thuần dương đan để tạ ơn người nhường xe cho ta.

Tu vi của thiếu nữ này đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa khẳng định không chỉ là Tiên Thiên cấp một. Từ khí tức của nàng mà đoán, cảm giác mang đến cho Dương Thiên Lô cường đại hơn nhiều so với Thiên Âm Tản Nhân, rất có thể là cường giả Tiên Thiên cấp ba trở lên.

Nhưng trong tình huống lo lắng như vậy, lại không có chút nào uy hiếp hấn, mà lại rất lễ độ thỉnh cầu Dương Thiên Lô nhường cho nàng, đồng thời còn tặng mười viên thuần dương đan, coi như là đáp tạ.

- Đây không phải trùng hợp sao? Vị tiên sinh này cũng muốn đi Ma Vực, chỉ cần vị tiên sinh này đồng ý...

Mã phu vội vàng nói rõ, nhưng cũng không dám lập tức đồng ý, vẫn nhìn về phía Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô nhẹ giọng đáp:

- Cùng đi chung vậy.

Nói xong, ánh mắt không nhìn thiếu nữ nữa.

Không thể không nói, thiếu nữ này có nét đẹp độc đáo, nếu là trước đây, hiển nhiên Dương Thiên Lô sẽ ưa cảm một phen, nhưng lúc này, hấn bị tình vậy khốn, cho nên không có hứng thú gì nữa.

- Cảm ơn.

Thiếu nữ cảm ơn một tiếng, thân hình nhoáng lên liền ngồi bên cạnh Dương Thiên Lô:

- Sư phụ, phiền người nhanh lên một chút.

- Được thôi.

Mã phu vui vẻ trả lời, điều khiển Phong Mã Thú chạy đi nhanh như tia chớp. Tốc độ cực nhanh, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của Dương Thiên Lô, không hề thua kém bao nhiêu so với lối cưỡi đang phi hành.

Tiếng gió thổi hu hu lướt qua bên tai, thân hình thiếu nữ hơi nghiêng về trước, đôi chân mày hơi nhíu lại, một tay cầm bảo kiếm, một tay nắm lấy tay vịn phía trước, mái tóc dài tung bay trong gió, từng sợi tóc toả ra mùi hương nhàn nhạt, bay lướt trên mặt của Dương Thiên Lô ngồi sát bên cạnh.

- Ách xì.

Thật là trùng hợp, một sợi tóc lại bay vào lỗ mũi của Dương Thiên Lô, làm cho Dương Thiên Lô nhin không được phải hắt xì một cái, vội vàng đưa tay chặn mái tóc của thiếu nữ qua một bên, đồng thời nghiêng người qua một bên.

- Xin lỗi.

Thiếu nữ quay đầu nhìn Dương Thiên Lô, nhẹ giọng xin lỗi. Nói xong vội vàng ngồi dựa thẳng lại thân thể, đồng thời hai tay vén tóc lên rồi búi lại.

Dương Thiên Lô đáp:

- Không sao.

Có lẽ cảm thấy có chút xấu hổ, thiếu nữ nhìn Dương Thiên Lô ngồi bên cạnh mình, hỏi:

- Người muốn đi Ma Vực tu luyện phải không?

- Uh.

Lúc này, thiếu nữ mới hơi an tâm, bắt đầu quan sát Dương Thiên Lô bên cạnh.

Khi nàng ta nhìn thấy Dương Thiên Lô đại khái khoảng mười bốn mười lăm tuổi, nhưng dường như không hoạt bát và hăng hái nhưng bạn cùng lứa, không thích nói chuyện, bộc lộ ra sự trầm ổn không phù hợp với lứa tuổi, nhất là đôi mắt đen láy của Dương Thiên Lô mang đến cho thiếu nữ một cảm giác rất đặc biệt. Hơn nữa, thiếu nữ nhìn một cái đã biết tu vi của Dương Thiên Lô đã đạt đến cảnh giới Tinh Giả cấp tám đỉnh phong. Tuổi nhỏ như vậy mà lại có tu vi như vậy, tuy không tính là nổi bật hơn người, nhưng cũng thuộc loại tương đối ưu tú.

Có lẽ là xuất phát từ sự cảm kích đối với Dương Thiên Lô, thiếu nữ không muốn nhìn thấy thiếu niên này mất mạng trong Ma Vực, nên hỏi tiếp:

- Trước đây người đã từng đi qua Ma Vực chưa?

- Chưa.

- Đi một mình hay đã hẹn với bạn cùng đi?

- Một mình.

Dương Thiên Lô nhàn nhạt đáp, biểu tình cũng không có biến hóa gì.

Thiếu nữ khẽ nhíu mày nói:

- Ma Vực rất nguy hiểm, người đi một mình rất không an toàn.

Dương Thiên Lô quay đầu nhìn thoáng qua thiếu nữ đang nhìn mình chăm chăm, thấp giọng nói:

- Ta biết, cảm ơn.

Trong đầu hắn không có ý niệm lui bước, thiện ý khuyên bảo của thiếu nữ hiển nhiên không có tác dụng gì với hắn.

Thiếu nữ hơi lắc đầu, cũng không nói gì thêm, hai người chỉ là bình thủy tương phù, nói đến mức này là được, đối phương đã không nghe, nàng cũng không cần phải nói thêm gì nữa, chỉ đành im lặng trở lại.

...

Hơn mười phút sau, xe ngựa chạy vào trong một cung điện thật cao lớn, diện tích cung điện này chiếm hết mấy nghìn mẫu, cao vút lên mây, cực kỳ tráng lệ, hùng vĩ dị thường, giống như có một ngọn núi cắm rễ trên đất này, toả ra khí thế bàng bạc nặng nề, dường như hoà thành một thể với thiên địa.

Xung quanh cung điện có điểm xuyến những hoa văn trện pháp màu vàng, rõ ràng không phải là kiến trúc bình thường.

Lúc xuống xe, thiếu nữ khẽ gật đầu với Dương Thiên Lô, sau đó liền vội vàng đi vào trong cung điện.

Nhìn bóng dáng của thiếu nữ với tư thế hiên ngang, Dương Thiên Lô bất giác phải cảm thán, bản thân mình từ sau khi đi xuyên tới đây liền bị kiếp đào hoa quấn lấy. Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm... Mỗi một mỹ nữ đều xuất hiện trước mặt hắn một cách hết sức xảo hợp. Mà hiện tại, hắn đang bị tình vây khốn, mới vừa ra khỏi Trảm Không Kiếm Phái thì lại gặp phải một mỹ nữ nhiệt tâm.

Hắn lắc nhẹ đầu, khoe miệng Dương Thiên Lô nở nụ cười chua chát, sau đó cũng chậm rãi đi vào trong cung điện.

...

- Tiên sinh, xin hỏi có giúp gì được cho người không?

Khi Dương Thiên Lô đi vào đại sảnh, một cô gái thanh tú đáng yêu, mặc đồng phục làm việc, hơi khom mình hành lễ với Dương Thiên Lô, gương mặt mỉm cười, lễ phép chào hỏi.

- Ta muốn đi Ma Vực.

- Được, xin tiên sinh hãy đi theo ta.

Thiếu nữ nhẹ nhàng gật đầu, đưa tay ra tỏ ý mời, rồi xoay người dẫn Dương Thiên Lô đi vào bên trong.

Sau khi đi qua một cánh cửa nhỏ, tiến vào một đại sảnh khác.

- Đây là đại sảnh để đi vào Ma Vực, người chỉ cần làm thủ tục và mua bản đồ tại lối vào Ma Vực với cấp bậc tương ứng, là liền có thể tiến vào. Xin hỏi, người còn cần phục vụ gì nữa không?

- Không có. Cảm ơn.

Dương Thiên Lô nói xong, ánh mắt nhìn lướt qua toàn bộ đại sảnh.

Trong đại sảnh người, tổng cộng có mười ba ô cửa, trong đó có năm ô Ma Vực cấp một, năm ô Ma Vực cấp hai, hai ô Ma Vực cấp ba và một lối vào Ma Vực cấp bốn.

194. Chương 179: Tái Ngộ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 179: Tái ngộ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thông thường, Ma Vực cấp một là nơi dành cho Hậu Thiên Tinh Giả tiến vào, Ma Vực cấp hai là của cao thủ Tiên Thiên, Ma Vực cấp ba và cấp bốn thì chỉ có cao thủ Thần Đạo mới có thể tiến vào.

Đương nhiên, đây không phải quy định cứng nhắc, chỉ cần không sợ chết, cho dù là Hậu Thiên Tinh Giả, cũng có thể tiến vào Ma Vực cấp bốn.

Thông thường, căn cứ vào thực lực cá nhân hoặc đoàn đội mà lựa chọn cấp bậc Ma Vực tương ứng và địa đồ thích hợp, tiến vào trong đó tu luyện.

Dương Thiên Lô thấy cô gái vừa nãy đi vào một ô cửa Ma Vực cấp hai, đang nói gì đó với nhân viên phục vụ của ô cửa này, một lát sau, nhân viên phục vụ lật tìm trong hồ sơ đăng ký, rồi lắc đầu với cô gái. Cô gái liền thất vọng đi đến một ô cửa cấp hai khác, xem ra là đang đi tìm người.

Dương Thiên Lô cũng chọn một ô cửa cấp hai đi tới.

Dương Thiên Lô vừa định mở miệng, lão giả ở ô cửa liền nhíu mày, thờ ơ nói:

- Ô cửa cấp một ở bên kia, người đi nhầm rồi.

- Không nhầm. Ta đúng là muốn tiến vào Ma Vực cấp hai.

- Ma Vực cấp hai?

Hai mắt lão giả híp lại, nhất thời lóe lên một tia tinh quang, nhìn lướt qua Dương Thiên Lô một cái, nói rằng:

- Người khẳng định?

Dương Thiên Lô nói:

- Đương nhiên khẳng định, có vấn đề gì không?

- Anh bạn trẻ, có dũng khí là chuyện tốt, nhưng người nên biết Ma Vực cấp hai có ý nghĩa gì. Cho dù là khu vực cấp thấp nhất thì Hậu Thiên Tinh Giả cũng có thể mất mạng trong đó, càng huống chi người chỉ có một mình?

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói:

- Không sao. Đưa ta một tấm địa đồ cấp thấp nhất là được rồi.

- Được thôi... Hi vọng người có thể sống sót trở về. Ngày hôm nay thực là kỳ quái, vừa có một Tinh Giả cấp chín năng nặc đòi đi vào, bây giờ lại có một Tinh Giả cấp tám, bọn thanh niên các người, ài...

Lão giả nhẹ giọng thở dài một tiếng. Thân là người quản lý lối vào Ma Vực, hẳn đã gặp nhiều chuyện sinh tử, đã từng thấy quá nhiều ghé con không sợ cạp, nhưng có thể sống sót trở về đi ra không có mấy người.

Dương Thiên Lô đăng ký tên, cấp bậc và môn phái, nộp một trăm viên thuần dương đan làm lệ phí vào cửa, và dùng một trăm viên thuần dương đan để mua địa đồ cấp thấp nhất của Ma Vực cấp hai, sau đó liền tiến vào trong thông đạo.

Lão giả nhìn bóng lưng của Dương Thiên Lô, có vẻ tiếc nuối lắc đầu.

Đúng lúc này, thiếu nữ cùng ngồi chung xe ngựa với Dương Thiên Lô vội vàng đi tới, hỏi:

- Lão tiền bối. Ngày hôm nay có một thiếu niên khoảng mười ba mười bốn tuổi tiến vào Ma Vực cấp hai hay không?

Lão giả thu hồi lại ánh mắt, nhìn thiếu nữ trước mắt nói:

- Có, hơn nữa còn có tới hai người lận.

- Hai người? Có phải là có một người gọi Vu Tiểu Ưc không?

Lão giả nhìn ra được thiếu niên đã tiến vào lúc nửa canh giờ trước và thiếu nữ trước mắt có khí tức tương tự nhau, liền hỏi:

- Ủm, đúng, vừa mới đi vào cách đây nửa canh giờ, chắc hẳn là nhà của người phải không?

Thiếu nữ lo lắng nói:

- Đúng vậy, hẳn là đệ đệ của ta, lão tiên sinh, hãy cho ta một tấm địa đồ khu vực mà hẳn đã đi vào, ta phải mau chóng tìm được hẳn.

- Thanh niên bây giờ a, thật là quá can đảm... Hi vọng người có thể tìm được hẳn, mau đi đi.

Lão giả mau chóng làm thủ tục cho thiếu nữ, đưa cho nàng ta một tấm bản đồ.

Sau khi thiếu nữ nộp lệ phí xong liền vội vàng đi vào trong thông đạo.

...

Đại lục Thiên Huyền, thực ra chỉ là một phần của thế giới này mà thôi. Cường giả Thần Đạo có thể nghiền nát hư không, ngao du giữa các vì sao, họ gọi thế giới này là Thủy Nguyên Tinh.

Ma Vực nằm ở bên trong Thủy Nguyên Tinh, ở không gian bên dưới mặt đất, trong đó tràn ngập nguyên khí đại địa dày đặc, là trung tâm của toàn bộ Thủy Nguyên Tinh, nồng đậm hơn nhiều so với bất kỳ động thiên phúc địa nào, người tu luyện tiến vào trong đó tu luyện thì chắc chắn sẽ thu được hiệu quả nhanh chóng gấp nhiều lần.

Nhưng trong đó cũng đầy rẫy khí tử linh và khí tức hắc ám cuộn cuộn, và Địa Ma vô cùng vô tận, đây đều là đại địch của người tu luyện, chỉ cần hơi sơ ý sẽ bỏ mạng trong đó.

Nhất là khí tử linh và khí tức hắc ám, có ảnh hưởng cực kỳ lợi hại đối với tinh thần của người tu luyện, người có tâm trí không kiên định rất dễ sản sinh đủ loại ảo giác, một khi không giữ được tâm thần thì sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, không thể tự thoát ra được.

Ngược lại, nếu như có thể chịu đựng sự khảo nghiệm này thì ích lợi cho người tu luyện cũng vô cùng lớn, đó chính là sự lựa chọn có một không hai để rèn luyện tinh thần và ý chí, chỉ cần giữ được sự tỉnh táo trong đầu ở hoàn cảnh này, không để ngoại tà xâm chiếm thì như vậy sẽ có lợi ích rất lớn đối với tâm trí, tinh thần của người tu luyện. Có thể nâng cao tinh thần lực và niệm lực với mức độ rất lớn.

Có thể nói, Ma Vực là nơi tuyệt vời cho người tu luyện, nhất là cao thủ Tiên Thiên để đột phá chướng ngại. Bởi vì nhân tố chủ yếu kiềm hãm sự thăng cấp của cao thủ Tiên Thiên chính là niệm lực.

- Linh khí thiên địa thật nồng đậm.

Khi Dương Thiên Lô thông qua địa đồ mua được, hắn bị truyền tống đến không gian Ma Vực đối ứng với Ma Vực, trong lòng liền cảm thấy chấn động. Cho dù là ở chỗ sâu nhất trong Hồng Hoang Sơn Mạch cũng không thể so sánh với nơi đây.

Linh khí thiên địa nồng đậm đến mức không thể tưởng tượng nổi, mỗi một lần hít thở đều có một lượng lớn linh khí thiên địa ồa vào trong cơ thể. Bất quá, trong linh khí thiên địa nơi đây lại ẩn chứa một khí tức âm hàn lạnh lẽo.

Toàn bộ không gian mờ mờ ảo ảo, tối đen như mực, từng trận âm phong và tiếng gào khóc như quỷ khóc sói tru nổi lên, tràn ngập khí tức khủng bố. Thỉnh thoảng có minh hỏa lấp lóe, càng khiến khung cảnh có vẻ âm trầm dị thường.

- Chẳng trách Ma Vực được xưng là thánh địa tu luyện, linh khí thiên địa nồng đậm như vậy, tốc độ tu luyện hiển nhiên sẽ gấp mấy lần so với bên ngoài.

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, hai mắt loé lên tinh quang, nhìn vào không gian kỳ dị này, hắn lại không chút sợ hãi.

...

- Tất cả mọi người cẩn thận một chút, các người mới vừa thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên, lần đầu tiên đến Ma Vực cấp hai, ở đây tuy là địa đồ cấp thấp nhất, nhưng lại là địa đồ vừa mới được khai quật vẽ ra. Nhất định phải cẩn thận, nghìn vạn lần không thể để khí âm sát nhập thể, Khí âm sát ở đây lợi hại hơn nhiều so với Ma Vực cấp một, tuy ngay lúc đầu có cảm giác không rõ ràng, nhưng theo thời gian sẽ dần thấm nhập vào tinh thần của chúng ta, phá hủy ý chí của chúng ta, không thể không thận trọng, nhất là lúc tu luyện càng dễ bị xâm nhập hơn.

Khi Dương Thiên Lô đang quan sát không gian này, một giọng nói trẻ tuổi nhưng trầm ổn và uy nghiêm bỗng nhiên từ phía sau truyền đến. Phía sau hắn bỗng nhiên có thêm mấy thiếu niên nam nữ.

Mấy thiếu niên nam nữ đồng thanh nói:

- Đã biết rồi, sư huynh.

- Sư huynh, này Ma Vực cấp hai quả nhiên ít người hơn nhiều. Linh khí thiên địa ở ngay lối vào cũng nồng đậm hơn nhiều so với Ma Vực cấp một. Chỉ bằng chúng ta ở đây tu luyện một lúc rồi hãy tiến sâu vào?

Thiếu niên trầm giọng nói:

- Không được. Đây là lối vào, lượng người ra vào khá nhiều, không thích hợp để tu luyện, hơn nữa Linh Tinh Địa Ma ở gần đây nhất định đã những người bị tiến vào trước bắt được hoặc giết chết rồi. Đi thôi, theo ta, chúng ta đi sâu vào trong.

Nghe thiếu niên nói, Dương Thiên Lô cảm ứng thấy từng tia khí tức âm lãnh đang lẫn lộn trong linh khí thiên địa, trầm nghĩ trong lòng:

- Đây là khí âm sát phải không? Linh Tinh mà hắn nói là cái gì? Chẳng lẽ là tinh thạch đã ngưng tụ linh khí thiên địa? Rất có thể, linh khí thiên địa ở đây quả thực nồng đậm quá mức, năm dài thảng rộng có thể hình thành tinh thạch cũng không có gì kỳ quái.

Lần đầu tiên tiến vào Ma Vực, Dương Thiên Lô cũng không hiểu nhiều về Ma Vực, lúc này mới thấy mình vào đây có chút vội vàng quá, lẽ ra trước khi vào, chí ít cũng phải tìm hiểu tường tận tình hình cơ bản trong Ma Vực mới phải.

Linh Tinh, thật sự đây là một loại vật liệu trân quý nhất trong Ma Vực. Tác dụng của nó không thua kém gì đan dược, linh khí thiên địa và khí âm sát tinh thuần ẩn chứa trong đó có thể được người tu luyện hấp thu nhanh chóng, ở nơi linh khí thiên địa khan hiếm thì khẳng định nó có thể có tác dụng thật lớn.

Ma Vực có tổng cộng bốn cấp bậc, nhưng trong mỗi cấp bậc lại có vô số bản đồ với đẳng cấp khác nhau. Một tấm bản đồ đối ứng với một không gian Ma Vực. Những bản đồ này đều là do hiệp hội thương nghiệp kinh doanh ở Ma Vực liên kết với vô số cao thủ không ngừng thăm dò vẽ ra. Cách một khoảng thời gian sẽ có địa đồ mới xuất hiện. Loại địa đồ mới được khai phá này được hoan nghênh nhất, số lượng địa ma rất nhiều, linh khí thiên địa nồng đậm, hơn nữa Linh Tinh tự nhiên hình thành rất nhiều. Tuy trên địa đồ cũ cũng sẽ có địa ma và linh tinh mới không ngừng sinh sôi, nhưng số lượng ít hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, thiếu niên đã dẫn mấy vị thiếu niên nam nữ đi đến chỗ Dương Thiên Lôi.

- Ý? Tinh Giả Hậu Thiên?

Thiếu niên liền nhìn thấy Dương Thiên Lôi đang đứng phía trước bọn họ, cảm ứng khí tức trên người Dương Thiên Lôi, thiếu niên dường như hơi bất ngờ.

Một người trong số đó thấp giọng nói:

- Tinh Giả cấp tám lại dám vào đây, thật là lợi hại.

- Lợi hại cái gì, chỉ e là chán sống rồi mới đứng, ha ha ha... Chúng ta đã thăng cấp lên Tiên Thiên, còn cần sư huynh dẫn dắt mới dám tiến vào đây...

Đám thiếu niên nam nữ thấp giọng bàn tán về Dương Thiên Lôi, sau đó nhanh chóng đi sâu vào trong.

Dương Thiên Lôi hơi nhíu mày.

Đúng lúc này, lại truyền đến một giọng nói:

- Sao ngươi... lại ở đây?

Chủ nhân của âm thanh này chính là thiếu nữ ngồi chung xe ngựa với Dương Thiên Lôi, khi nàng nhìn thấy Dương Thiên Lôi liền vô cùng kinh ngạc.

- Dương nhiên là tu luyện.

Dương Thiên Lôi cũng không ngờ lại lần nữa gặp thiếu nữ này.

Thiếu nữ khẽ nhíu mày nói:

- Nơi này là Ma Vực cấp hai, thực lực của ngươi ở đây căn bản không được... Ngươi mau trở lại chỗ truyền tống, khởi công năng truyền tống của địa đồ để trở về đi.

Tuổi của Dương Thiên Lôi cũng ngang ngang với đệ đệ nàng, tu vi còn không bằng đệ đệ nàng, nhưng hần lại tiến vào Ma Vực cấp hai. Đây khác nào đi chịu chết?

Dương Thiên Lôi nhận thấy rõ hảo ý của thiếu nữ, rõ ràng nàng đang rất nóng ruột, mà vẫn còn dừng lại khuyên bảo mình, khiến trong lòng Dương Thiên Lôi phải cảm kích, hần liền nhẹ giọng hỏi:

- Không sao. Nàng đi tìm người phải không?

- Ừm, ta đi tìm đệ đệ, cùng tuổi với ngươi, tu vi cao hơn ngươi một chút, Tinh Giả cấp chín, nhưng ở đây... Được rồi, ngươi mau trở về đi, đừng làm cho người nhà lo lắng.

Thiếu nữ nói xong liền thôi thúc niệm lực quanh thân, một đạo kiếm quang liền xuất hiện trước mặt của nàng, trực tiếp ngự kiếm bay đi.

Dương Thiên Lôi chấn kinh mở to hai mắt nhìn:

- Cao thủ Tiên Thiên cấp năm.

Vốn chỉ biết tu vi thiếu nữ này kinh người, nhưng không ngờ lại kinh người đến mức độ này. Có thể ngự kiếm phi hành, ít nhất cũng là cao thủ Tiên Thiên cấp năm, nhưng thiếu nữ này mới bao nhiêu tuổi chứ? Từ hình dáng bề ngoài của nàng, xem ra nhiều nhất cũng chỉ hai mươi tuổi đầu, sao có thể đạt cảnh giới cao như vậy?

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Quả nhiên không sai.

195. Chương 180: Địa Ma

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 180: Địa Ma

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cao thủ Tiên Thiên cấp năm trở lên sẽ có dung nhan không thay đổi, giữ mãi tuổi thanh xuân. Người ngoài căn bản không nhìn ra được tuổi thật sự của họ, nhưng chí ít cũng nói lên một điều, thiếu nữ này đã cấp lệnh cảnh giới Tiên Thiên cấp năm lúc chỉ mới hai mươi tuổi. Hơn nữa nàng vừa nói là đi tìm đệ đệ của, tuổi cũng không chênh lệch với mình lắm, thế thì nàng ta cũng chẳng lớn hơn bao nhiêu.

Đây mới là thiên tài chân chính.

Trương Tử Hàm, Lôi Hoành, thậm chí là bản thân hắn so với thiếu nữ này thì quả thực là cách xa một trời một vực, căn bản không thể gộp chung với nhau mà nói được.

- Thực lực, dùng tốc độ nhanh nhất nâng cao thực lực của mình, đó mới là vương đạo, là đỉnh cao võ đạo mà ta tìm kiếm, chạm đến chân tướng bản nguyên, ta phải chuyên tâm tu luyện, thì mới có thể hoàn thành chí nguyện to lớn của mình. Tuyệt đối không thể bị cảm tình ràng buộc, để mà chán chường không màng tất cả... Điều thuận theo tự nhiên vậy.

Nhìn vào thân ảnh của thiếu nữ ngự kiếm bay đi, trong mắt Dương Thiên Lôi toả ra tinh quang lấp lánh như sao trên trời, lúc này, tâm cảnh vậy khốn hãn hơn một tháng nay bỗng nhiên tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Theo sự đột phá của tầng tâm cảnh này, trong thoáng chốc, Dương Thiên Lôi cảm thấy thể xác và tinh thần nhẹ nhõm chưa từng thấy, một tia tinh khí, như làn khói báo hiệu giữa rừng núi, xông thẳng lên trời, toả ra một cỗ khí thế cường đại thôi thúc hắn dừng cảm tiến tới.

Điều này khiến Dương Thiên Lôi không nhận được giữa mặt lên trời hú dài một tiếng, tiếng hú vang dội, xé rách trường không, giống như sấm sét vang rền trên trời, truyền đi thật xa.

- Cuối cùng người cũng đột phá rồi...

Đúng lúc này, Lăng Hi vốn yên lặng hơn một tháng nay, bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi liền mừng rỡ kêu lên:

- Lăng Hi?

Âm thanh của tiểu linh thú cũng vang lên trong đầu Dương Thiên Lôi, giọng thơ ngây đáng yêu nói:

- Chúc mừng chủ nhân vượt qua tâm kiếp, hi hi... Chủ nhân, mau thả Tiểu Bạch ra đi, Tiểu Bạch buồn bực nhiều ngày lắm, Lăng Hi không cho Tiểu Bạch quấy rối người đấy...

Chẳng trách nào trong khoảng thời gian này tiểu linh thú không kêu gào đòi đi ra, thì ra là do nguyên nhân Lăng Hi.

Dương Thiên Lôi cũng đành bó tay, quay sang hỏi nàng:

- Ặc... Không phải chứ, Lăng Hi, nàng đã sớm tỉnh lại?

Đối với Dương Thiên Lôi mà nói, Lăng Hi là một sự tồn tại đặc biệt, vừa là thầy vừa là bạn, hơn nữa cho dù như thế nào thì cũng đều đứng về phía mình, không rời không bỏ. Thậm chí, trước khi mình tiến lên Thần Đạo, nguyên thần của Lăng Hi không thể rời khỏi thân thể của mình, mà vẫn mãi ngưng tụ không tiêu tan. Cho nên, đối với Lăng Hi, Dương Thiên Lôi không dấu diếm bất kỳ bí mật gì.

- Ừm, mỗi ngày người ăn nhiều thuần dương đan như vậy, ta có thể không tỉnh lại sao? Bất quá, ta cũng không thể giúp người, đột phá tâm kiếp, chỉ có dựa vào chính mình mới có thể chân chính đột phá, bất kỳ nhân tố bên ngoài nào cũng không dùng được. Được rồi, mau rời khỏi nơi đây đi.

- Rời khỏi? Vì sao phải rời khỏi? Hai trăm viên thuần dương đan lận, cứ thế này mà rời khỏi thì quá lãng phí... Nói như thế nào cũng phải để ta thể nghiệm một chút cảm giác Ma Vực, lẽ nào Ma Vực thực sự rất nguy hiểm?

Lăng Hi nói:

- Ý ta là muốn người rời khỏi lối vào này, đi sâu vào bên trong. Tuy ở đây là Ma Vực cấp hai, nhưng lại là địa đồ cấp thấp nhất. Vẫn chưa làm khó được người và ta. Nếu đã đến rồi thì tu luyện một chuyến ở đây, gột rửa tâm thần, rèn luyện ý chí trong Ma Vực là thích hợp nhất. Hơn nữa còn có thể lấy được một ít ma tinh và linh tinh. Tiểu Bạch, ta, và tồn tại thần bí kia trong cơ thể người đều rất cần.

Trong lúc nói chuyện, Dương Thiên Lô đã triển khai thân hình, nhanh chóng đi sâu vào trong Ma Vực.

Dương Thiên Lô hiểu kỳ hỏi:

- Ma tinh, linh tinh là vật gì vậy?

- Ma tinh, tất nhiên là kết tinh năng lượng trong cơ thể địa ma, giống như ma hạch của ma thú, nội đan của yêu thú, kim đan của con người vậy, ẩn chứa năng lượng bàng bạc, có thể luyện chế đan dược, cũng có thể dùng làm vật liệu luyện chế trang bị vũ khí.

- Mà linh tinh thì lại là tinh khí của bất kỳ sinh linh nào, bao gồm cả con người sau khi chết lưu lại mà biến thành, ẩn chứa năng lượng bốn nguyên tinh thuần, cũng ẩn chứa ý chí của các loại sinh linh, loại ý chí này bao gồm thất tình lục dục, trộn lẫn vào nhau thì được gọi là khí âm sát. Bất kỳ sinh linh nào ở Thủy Nguyên Tinh đích sau khi chết đi, tinh khí của nó cũng sẽ bị trung tâm của Thủy Nguyên Tinh hút lấy, mà Ma Vực chính là trung tâm của Thủy Nguyên Tinh.

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày nói:

- Thủy Nguyên Tinh? Ý của nàng là thế giới này của chúng ta gọi là Thủy Nguyên Tinh?

Thân là sinh viên thời hiện đại, trong đầu Dương Thiên Lô đương nhiên là có khái niệm về tinh không, vũ trụ, về điểm ấy đối với hắn mà nói thì căn bản không khó hiểu lắm, hơn nữa hắn cũng biết đại lục Thiên Huyền nhất định là một tinh cầu, chỉ là cứ tưởng rằng đại lục Thiên Huyền chính là tên gọi của tinh cầu này. Cũng cho rằng đại lục Thiên Huyền chính là toàn bộ của tinh cầu này. Dù sao đại lục Thiên Huyền thật sự là mệnh mông vô bờ, hề động một cái là dùng mấy vạn dặm làm đơn vị, trên Địa Cầu căn bản không thể có chuyện thế này, bán kính của Địa Cầu cũng chỉ là hơn sáu ngàn km mà thôi. Căn bản không thể so sánh với đại lục Thiên Huyền được.

Lăng Hi nói:

- Ừm, đại lục Thiên Huyền chỉ là một đại lục trên Thủy Nguyên Tinh. Toàn bộ Thủy Nguyên Tinh chia thành hai đại lục ở đông và tây. Đại lục Thiên Huyền là đông đại lục. Tây đại lục ở bên kia bờ đại dương, diện tích mệnh mông, không thua gì đông đại lục. Còn có vô số đảo nhỏ. Bất quá, trên toàn bộ Thủy Nguyên Tinh, khu vực lớn nhất vẫn là biển rộng vô bờ. Hầu như bao trùm cả bảy mươi phần trăm diện tích Thủy Nguyên Tinh.

- Mà linh tinh, lại chỉ tồn tại trong Ma Vực.

Dương Thiên Lô hỏi tiếp:

- Thế thì địa ma lại là cái gì vậy?

- Địa ma, là tên gọi chung của các sinh vật hắc ám trong Ma Vực, hung tàn vô cùng, không hề có chút nhân tính. Các loại sinh linh sau khi chết đi, tinh khí sẽ bị hút vào trong Ma Vực, hình thành khí âm sát, trở thành thức ăn của địa ma. Địa ma ăn khí âm sát càng nhiều, tu vi lại càng cao.

Lăng Hi nói:

- Cấp bậc của địa ma phân chia như của con người, địa ma trong Ma Vực cấp hai, cũng có địa ma cấp bậc Hậu Thiên Tinh Giả, nhưng tuyệt đại đa số đều là cấp bậc Tiên Thiên. Tâm địa đồ này là địa đồ cấp thấp nhất trong cấp hai, địa ma trong đó phần lớn sẽ không vượt quá tu vi Tiên Thiên cấp hai. Người tu luyện đây là thích hợp nhất.

Trong lúc nói chuyện, Dương Thiên Lô đã chạy được mấy nghìn mét.

Tiểu linh thú đứng trên vai của Dương Thiên Lô, tham lam hút lấy linh khí thiên địa bàng bạc, bộ lông trắng muốt của nó bị khí âm sát xâm nhiễm, lại thối lộ ra một chút hắc khí, bất quá, tiểu linh thú lại chẳng hề quan tâm. Linh trí của nó đã được diễn sinh không biết bao nhiêu năm tháng, khí âm sát cấp bậc này, đối với tư tưởng đơn thuần, không chút gì vẩn vương của nó mà nói, căn bản không gây được uy hiếp gì cho nó.

Càng đi sâu vào, Dương Thiên Lô cũng cảm thấy linh khí thiên địa xung quanh trở nên càng thêm nồng đậm, khí âm sát cũng tăng cường hơn rất nhiều. Thường nhìn thấy những người tu luyện nhóm thành từng đội đang chém giết với địa ma.

Những địa ma này đúng như lời Lăng Hi nói, mỗi một con đều có vẻ nanh ác khủng bố, giống như lệ quỷ, trên thân thể chúng đều tỏa ra khí âm sát nồng đậm như làn khói đen, khiến người ta không rét mà run. Hơn nữa đều là những sinh vật không có bất kỳ trí tuệ và sinh khí nào, đều chỉ biết giết chóc hung tàn.

Dương Thiên Lô cũng không dừng lại, trong lúc bay nhanh về phía trước, giống như tiểu linh thú, hắn cũng hút lấy linh khí thiên địa nồng đậm xung quanh, hắn vốn có năng lực hấp thu cường đại, lúc này lại càng thể hiện ra hiệu quả kinh người, dưới tốc độ chạy với cường độ cao, tốc độ hấp thu năng lượng lại còn nhanh hơn nhiều so với tốc độ tiêu hao. Toàn thân thủy chung vẫn đạt trạng thái đỉnh phong.

Hơn nữa, đối với khí âm sát, Dương Thiên Lô căn bản không cần dụng tâm chống đỡ, gần như cảm thấy không có gì không ổn cả.

Dương Thiên Lô nhin không được nói:

- Lăng Hi, khí âm sát ở đây dường như đối với ta không có ảnh hưởng gì, hình như không lợi hại gì cho lắm.

Theo như lời Lăng Hi và thiếu niên gặp ở lối vào kia, khí âm sát ở đây hẳn là rất kinh khủng mới đúng, sao mình không có cảm giác gì hết? Lẽ nào lại là do nguyên nhân thể chất đặc thù của mình?

- Người vừa mới tiến vào không bao lâu, đương nhiên không có gì. Khí âm sát giống như mưa dầm thấm đất, nghìn vạn lần không được sơ ý, bằng không chờ đến khi người nhận ra được thì đã rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Lăng Hi nhẹ giọng nói tiếp:

- Người tu luyện dù có tâm trí kiên nghị đến đâu, cũng không có thể ở lâu trong Ma Vực, như tám địa đồ này, người tu luyện Tiên Thiên cấp hai nhiều nhất cũng chỉ cầm cự không quá nửa tháng ở đây. Cho nên, chỉ cần người thoáng có chút ảo giác hay dấu hiệu tâm thần bất an thì chúng ta nhất định phải đi ra thật nhanh. Chờ khi người dung nhập khí âm sát vào trong tâm thần, hoàn toàn luyện hóa chúng thì niệm lực và tâm trí của người sẽ tăng lên. Đương nhiên, người cũng có thể luyện hóa ở đây.

- Âm sát khí có thể luyện hóa?

Dương Thiên Lô cảm thấy âm khí sát khác với các loại năng lượng khác, cũng không thể được đan điền hấp thu, hóa thành năng lượng của mình. Nó dường như là một hình thái tồn tại độc lập.

- Đương nhiên có thể. Chỉ cần thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên, có thể thôi thúc niệm lực thì có thể luyện hóa khí âm sát. Tinh Giả Hậu Thiên lại chỉ có thể tự mình tiến hành hấp thu.

- Cần phải luyện hóa thể nào?

Lăng Hi trầm giọng nói:

- Niệm lực dung nhập vào khí âm sát rồi cảm ngộ. Khi người có thể không bị ảo giác mà nó sản sinh ra mê hoặc thì có thể dùng niệm lực của người để đồng hóa nó thành niệm lực của mình, từ đó nâng cao bản thân. Bất quá, không thể luyện hóa trong Ma Vực, bằng không khí âm sát vô cùng vô tận sẽ đồng thời ủa vào tâm thần của người, cho dù là cường giả Thân Đạo cũng sẽ đánh mất tâm thần, rơi vào tình trạng điên cuồng, không thể tự kiềm chế.

Dương Thiên Lô vừa nói chuyện với Lăng Hi để tìm hiểu thông tin của Ma Vực, vừa chạy tới trước như một tia chớp. Mãi đến hai canh giờ sau, cuối cùng cũng không còn nhìn thấy bất kỳ người tu luyện nào nữa.

- Giết!

Nhìn thấy con người và địa ma đều xa dần ra, Dương Thiên Lôi này giờ chỉ lo chạy đi, đã bức bí từ lâu, lúc này, lại gặp thêm một con địa ma Tiên Thiên cấp một, cuối cùng hắn cũng bắt đầu chém giết.

Tiểu linh thú cũng gầm lên một tiếng kinh thiên, lông tóc dựng đứng lên hết, hung hãn dị thường, theo sát Dương Thiên Lôi cùng nhau chém giết.

Địa ma Tiên Thiên cấp một, cùng cấp với yêu thú cấp một, nhưng so với yêu thú, sức chiến đấu của địa ma rõ ràng thấp hơn rất nhiều. Sự cường đại chân chính của Địa ma chính là lợi dụng khí âm sát của mình để phát ra công kích tinh thần, nhưng lúc này Dương Thiên Lôi vẫn chưa bị bất kỳ khí âm sát nào ảnh hưởng, đang ở vào trạng thái đỉnh phong, dù là gặp phải địa ma Tiên Thiên cấp hai cũng có thể chém giết.

Nhưng sự hung hãn của địa ma lại vượt quá sự tưởng tượng của Dương Thiên Lôi, kinh khủng hơn yêu thú rất nhiều. Nó là sinh vật tử vong không có khí tức của sự sống, cho dù chém giết hết tứ chi của nó, thậm chí là ngũ tạng lục phủ, nó cũng không có cảm giác gì, chỉ trong chốc lát liền có thể khôi phục như lúc ban đầu, như thể giết không chết vậy, vẫn có thể hung hãn không sợ chết xông vào trận địa.

Chiến đấu hơn mười phút, địa ma trước mặt vẫn cứ sống nhăn răng như cũ.

196. Chương 181: Thương Huyền Phủ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 181: Thương Huyền Phủ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lăng Hi nói:

- Người chém giết như vậy thì vĩnh viễn không giết chết nó được. Trong Ma Vực, địa ma có thân thể bất tử, cho dù thân thể của nó bị chém thành trăm nghìn mảnh, thì vẫn có thể kết hợp trở lại.

- Lợi hại như vậy ư?

Dương Thiên Lôi khẽ nhíu mày, một lúc sau, đôi mắt hắn bỗng loé lên hai tia tinh quang:

- Ta biết rồi, chẳng trách nó liều mạng bảo vệ đầu của nó, đây mới là nguồn gốc sinh mệnh của nó?

Ngay khi Dương Thiên Lôi đang muốn tiếp tục công kích, hắn cảm ứng được vài tia khí tức đang nhanh chóng tiếp cận hắn, quay đầu nhìn lại thì nhìn thấy mấy người lúc vừa mới tiến vào Ma Vực.

Bất quá, Dương Thiên Lôi cũng không để tâm, chỉ vội vàng triệu hồi tiểu linh thú trở vào không gian trong não vực, để tránh gây nên phiền phức không đáng. Lăng Hi từng nói qua, linh thú thiên sinh địa dưỡng vô cùng hiếm thấy và trân quý trong giới tu luyện, cho dù là cường giả Thần Đạo nhìn thấy cũng phải tranh giành đến đổ máu. Bằng vào thực lực hiện tại của Dương Thiên Lôi thì căn bản không thể bảo vệ được. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao ngoại trừ Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi không nói cho bất kỳ ai biết.

Sau khi thu hồi tiểu linh thú, thân hình Dương Thiên Lôi nhoáng lên, Quang Minh Pháp Kiếm liền toả ra năng lượng bàng bạc, nhanh như chớp đâm vào mi tâm của địa ma.

Địa ma vùng chân trước lên, hung hãn không sợ chết đón lấy Dương Thiên Lôi, chỉ là thân ảnh của Dương Thiên Lôi bỗng nhiên chuyển hướng, dùng tốc độ càn kinh người hơn ngoặt vòng sang bên người của địa ma, một kiếm đâm ra.

Keng...

Trong khoảnh khắc khi Quang Minh Pháp Kiếm và đầu của địa ma va chạm vào nhau, bỗng nhiên phát ra tiếng va chạm của kim thiết, cùng lúc đó, địa ma cảm nhận được sự uy hiếp cực lớn, trên đầu liền toả ra từng luồng khí âm sát đen kịt như thực thể vậy, sau đó nó thành linh xoay người bỏ nhào về phía Dương Thiên Lô một lần nữa.

- Đầu cứng quá.

Trong lòng Dương Thiên Lô cả kinh, chân đạp Lăng Ba Vi Bộ, lại lần nữa nhẹ nhàng tránh khỏi chính diện của địa ma, đánh ra một chưởng.

Năng lượng thuộc tính băng tinh thuần tuôn vào trong cơ thể địa ma.

Thân hình địa ma hơi khựng lại.

- Phá.

Dương Thiên Lô nắm lấy cơ hội trong nháy mắt này, liền thôi thúc niệm lực truyền vào Quang Minh Pháp Kiếm, đánh ra một kích thật mạnh. Hắn muốn tốc chiến tốc thắng trước khi những người đó chạy tới.

- Phốc.

Quang Minh Pháp Kiếm cuối cùng cũng đâm xuyên thủng vào đầu địa ma, pháp lực cuộn cuộn dưới sự điều khiển của Dương Thiên Lô, trực tiếp xoắn vào chém giết trong đầu địa ma.

Phịch một tiếng, thân thể cao lớn của địa ma cuối cùng ngã nhào xuống đất, ngay cả một tiếng gầm cũng không kịp kêu lên, điều khiển Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là, thi thể của địa ma chỉ trong chốc lát liền hóa thành từng luồng khí âm sát nồng đậm dung nhập vào không gian trong Ma Vực.

Còn chỗ địa ma ngã xuống thì lưu lại một viên tinh thạch màu xám đen.

- Bốp, bốp, bốp...

Đúng lúc này, bỗng nhiên vang lên mấy tiếng vỗ tay, kẻ dẫn đầu chính là thiếu niên kia. Còn những người khác thì nhanh chóng bao vây Dương Thiên Lô lại.

Ánh mắt thiếu niên mang vẻ cuồng ngạo của một kẻ đi săn, nhìn Dương Thiên Lô nói:

- Tốt, rất tốt, chẳng trách một Tinh Giả cấp tám như ngươi lại dám đến Ma Vực cấp hai.

Lúc này, Dương Thiên Lô cảm thấy bầu không khí bất thường xung quanh, bất quá trong lòng cũng không có chút sợ hãi gì, hắn chậm rãi nhấc ma tinh trên đất lên, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn bọn thiếu niên nam nữ xung quanh một cái, nói:

- Có ý gì?

- Giao ra đây, tha cho ngươi một mạng.

- Giao ra?

Dương Thiên Lô nhìn thoáng qua ma tinh trong tay, ánh mắt loé lên ngọn lửa giận dữ:

- Đây là do ta săn giết mà có được, dựa vào cái gì mà phải giao cho ngươi?

Nghe Dương Thiên Lô nói, các vị thiếu niên nam nữ liếc mắt nhìn nhau, sau đó bỗng nhiên ôm bụng cười lớn.

- Ma tinh? Một viên ma tinh, chúng ta cũng sẽ để vào mắt ư? Ha ha ha... Ngươi cũng quá coi thường chúng ta rồi đấy, đừng có giả bộ nữa, tiếng thú rống vừa nãy, rõ ràng là của linh thú, bằng không, chỉ bằng vào một Tinh Giả cấp tám như ngươi cũng dám tới đây sao? Vừa nãy đúng là con thú nhỏ bé kia đúng không? Chắc chắn, ngoan ngoãn giao ra đây đi, tránh cho ngươi phải chịu đau khổ xác thịt.

Theo lời nói của thiếu niên, Dương Thiên Lô cảm thấy trên người như thắt chặt lại, hiển nhiên bọn họ đã hoàn toàn khoá chặt hắn lại, không gian xung quanh cũng bị niệm lực của bọn họ phong tỏa hoàn toàn.

Sắc mặt của Dương Thiên Lô dần trầm tĩnh trở lại, nhìn thẳng vào thiếu niên dẫn đầu, trong lòng không chút sợ hãi, cũng không giận giữ chút nào, có chăng chỉ là một cỗ sát khí lạnh liệt.

Đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, là một thế giới giết người không chớp mắt, đứng trước tài sắc lợi ích thì căn bản không có đạo đức gì đáng nói, thực lực chính là tất cả.

Thiếu niên dẫn đầu lạnh giọng nói:

- Thế nào? Chẳng lẽ ngươi cho rằng có thể thoát được ư? Cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là giao ra linh thú ra, tha cho ngươi một con đường sống, hoặc là đi chết.

Nhưng hắn cũng không dám lập tức động thủ, bởi vì hắn biết rõ, con linh thú này của Dương Thiên Lôi không phải là linh thú nuôi dưỡng bình thường, bằng không, tuyệt đối không thể chui vào thân thể của Dương Thiên Lôi, đây tuyệt đối là linh thú thượng đẳng mới có năng lực này. Trừ phi Dương Thiên Lôi thả nó ra, bằng không, một khi Dương Thiên Lôi chết đi, linh thú cũng sẽ đồng thời bị hủy diệt.

Hơn nữa, thiếu niên cũng phát hiện rằng, Dương Thiên Lôi không đơn giản như tưởng tượng, dưới sự phong tỏa bằng niệm lực của bọn họ, hắn dường như không bị ảnh hưởng gì.

Nếu như Dương Thiên Lôi chọn cách đá ngọc cùng tan thì bọn họ chỉ có thể xách giỏ trúc múc nước, không được gì cả.

Dương Thiên Lôi lạnh giọng nói:

- Chỉ bằng vào các ngươi? Các ngươi cho rằng thực sự có thể lưu ta lại sao?

Trong lòng hắn đang nhanh chóng tính kế thoát thân. Đám người này, ngoại trừ thiếu niên dẫn đầu kia là cao thủ Tiên Thiên cấp ba ra, những người khác đều là cao thủ Tiên Thiên cấp một mới thăng cấp. Những Tiên Thiên cấp một này, Dương Thiên Lôi chẳng để vào mắt chút nào. Nhưng thiếu niên dẫn đầu này lại không thể coi thường. Dương Thiên Lôi căn bản không nắm chắc được phần thắng.

Cảnh giới Tiên Thiên cấp ba “Tam Hoa Tự Đỉnh”, tinh, khí, thần, đã ngưng luyện thành vật hữu hình, trên người thiếu niên này lượn lờ một luồng năng lượng đáng sợ, lấy hắn làm trung tâm, linh khí thiên địa thông thả xoay quanh hắn, giống như một con ốc xoay thật lớn, bất động thì còn đỡ, chỉ cần tinh khí thần khẽ động thì sẽ liền như sấm sét ngang trời, thế không thể đỡ nổi.

Một thiếu niên trong đám nói:

- Ha ha ha... Tiểu tử thật cuồng vọng đích, ngươi một Tinh giả hậu thiên nho nhỏ, chẳng lẽ còn cho rằng có thể chạy thoát được sao? Nếu thật sự để ngươi chạy thoát được, chúng ta thật uống là đệ tử của Thương Huyền Phủ.

Hai mắt của Dương Thiên Lôi loé lên hai tia tinh quang, hắn nói:

- Thương Huyền Phủ? Chính là Thương Huyền Phủ đứng hàng thứ ba trong bát đại môn phái?

- Thế nào? Sợ rồi sao? Nếu sợ thì ngoan ngoãn giao linh thú ra, sư huynh chúng ta nhất định có thể tha chết cho ngươi, còn có thể cho ngươi gia nhập vào Thương Huyền Phủ chúng ta nữa.

- Ha ha ha... Coi ta là đứa trẻ ba tuổi sao? Hải Đại Phú ta thân là đệ tử của Tạo Hóa Môn, há không biết các dụng tâm của ngươi ư? Giết người cướp của, chẳng qua chỉ thế mà thôi.

- Cái gì? Ngươi là đệ tử của Tạo Hóa Môn?

Dương Thiên Lôi buộc miệng nói đại, nào ngờ lại khiến cho bọn thiếu niên thất kinh. Tạo Hóa Môn đứng đầu trong bát đại môn phái, lãnh tụ quần hùng, trên toàn bộ đại lục Thiên Huyền, tuyệt đối là số một, là sự tồn tại không ai dám động đến. Đệ tử dưới trướng đều có vượt bậc hơn người. Cho dù tu vi còn kém nhưng chỉ cần khoe ra thân phận thì có thể kiêu ngạo ương ngạnh.

Điều Dương Thiên Lôi muốn chính là hiệu quả này, thừa dịp bọn họ còn đang kinh ngạc, hắn bỗng nhiên dựng kiếm lên, trên mi tâm hiện lên một tia tinh quang, niệm lực cuộn cuộn liền bùng phát ra ào ạt, chỉ trong nháy mắt, liền nâng tu vi của mình lên tới liêu cực hạn.

Hắn cần phải đột phá vòng vây thì mới có một đường sinh cơ.

Phập.

Một thiếu niên căn bản chưa kịp phản ứng, Quang Minh Pháp Kiếm đã đâm xuyên qua lồng ngực của hắn, đánh ra một chỗ khuyết trong vòng vây, thân ảnh Dương Thiên Lô nhanh như tia chớp thoát ra khỏi vòng vây của bọn họ.

Biến hoá đột ngột này khiến thiếu niên dẫn đầu giật mình:

- Kế Cương sư đệ, người dẫn Kế Sang mau chóng quay về thành Thiên Châu chữa thương, những người khác theo ta truy đuổi hắn.

Hắn vừa nói xong, thân hình đã phóng theo Dương Thiên Lô như mũi tên rời khỏi cung. Trong lòng hắn vô cùng hoảng hốt, dù như thế nào thì hắn cũng không ngờ rằng Dương Thiên Lô chỉ một Tinh giả hậu thiên nhưng lại có thể phát ra niệm lực, một chiêu liền đánh trọng thương Thương Kế Cương, cao thủ Tiên Thiên cấp một. Đương nhiên, hắn cũng không cho rằng đó là do Dương Thiên Lô phát ra, mà quy công lao này lên người của linh thú.

Nếu Dương Thiên Lô chỉ là đệ tử của một môn phái nhỏ thì cũng coi như cho qua, cho dù bị hắn may mắn thoát ra được thì cũng không có chuyện gì to tát cả.

Nhưng sau khi biết Dương Thiên Lô lại là đệ tử của Tạo Hóa Môn, cho dù như thế nào hắn cũng không thể để Dương Thiên Lô chạy thoát được. Bằng không, bằng vào sự ngang tàn của Tạo Hóa Môn, không ai trong bọn họ có thể thoát được sự trả thù của họ, cho dù là Thương Huyền Phủ cũng không bảo vệ được.

Dương Thiên Lô tăng tốc độ lên cực hạn, bất quá, hắn cũng không phải là muốn chạy trốn, nếu thực sự muốn chạy trốn thì chỉ cần cho Lăng Hi phát động thần niệm ẩn dấu bản thân thì có thể làm được hết sức đơn giản.

Hắn muốn đánh một trận oanh liệt với cao thủ Tiên Thiên cấp ba “Tam Hoa Tự Đỉnh”.

Mặc dù hắn không thể làm được đạo giết chóc như Lăng Hi nói, nhưng có người dâng lên tận cửa, hắn tuyệt không sẽ lùi bước.

Chỉ có trong chiến đấu sinh tử, lần lượt hoàn thành những việc không thể hoàn thành thì mới có thể kích phát triệt để tiềm lực thân thể, đột phá cảnh giới, dũng mãnh tinh tiến, đây là lựa chọn tốt nhất để nâng cao thực lực một cách nhanh chóng.

Dương Thiên Lô thôi động pháp lực dung nhập vào trong Quang Minh Chiến Ngoa (giày), mặc dù hắn vẫn chưa chân chính lĩnh ngộ được năng lượng thuộc tính quang, nhưng sau khi dung nhập pháp lực thuộc tính hỏa vào trong đó thì vẫn có thể kích phát thuộc tính quang minh ẩn chứa trong chiến giày, tốc độ toàn thân đủ để tăng hơn ba lần. Các đệ tử Tiên Thiên cấp một này, cho dù đã dùng hết toàn lực, nhưng trong nháy mắt đã bị Dương Thiên Lô và sư huynh bọn họ kéo dài khoảng cách thật xa.

Trong lòng thiếu niên dẫn đầu này cũng là kinh ngạc không ngớt.

Không thể nghi ngờ, hắn đã tăng tốc độ lên đến cực hạn rồi, nhưng cự ly giữa hắn và Dương Thiên Lô, bởi vì mất đi tiên cơ, mặc dù không kéo dài thêm, nhưng muốn trong chốc lát trong đuổi theo kịp thì cũng không có khả năng.

Bất quá, hắn sẽ không bỏ cuộc, bằng không, một khi để cho Dương Thiên Lô chạy thoát, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Hải Đại Phú, đệ tử của Tạo Hóa Môn, hơn nữa lại là đệ tử có linh thú, không cần nghĩ cũng biết đây tuyệt đối là đệ tử thân truyền của đại nhân vật.

Mặc dù thiếu niên này cũng có địa vị nhất định tại Thương Huyền Phủ, nhưng chưa đến mức Thương Huyền Phủ sẽ vì hắn mà đối địch với một Tạo Hóa Môn không ai địch nổi.

Thiếu niên kia tên là Thương Kế Tùng, là đệ tử hàng chữ Kế của Thương Huyền Phủ, năm nay chỉ hai mươi bốn tuổi mà đã thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên cấp ba Tam Hoa Tự Đỉnh, cũng được coi là đệ tử tương đối xuất sắc tại Thương Huyền Phủ.

Thời gian từng phút từng giây qua đi, nửa canh giờ sau, Dương Thiên Lô và Thương Kế Tùng đã bỏ xa những đệ tử tu vi khá thấp kia.

197. Chương 182: Càng Chiến Đấu Càng Dũng Mãnh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 182: Càng chiến đấu càng dũng mãnh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuy hai người không ngừng tiến sâu vào trong, thỉnh thoảng có một số địa ma xuất hiện bên cạnh bọn họ, nhưng hai người đều né tránh ra xa, không chiến đấu với chúng, kẻ chạy người đuổi suốt chặng đường, mỗi khi Thương Kế Tùng sắp đuổi tới nơi, Dương Thiên Lô liền gầm lên một tiếng, tốc độ bỗng nhiên liền tăng thêm một phần, lại kéo dài khoảng cách xa thêm một chút.

Khi Dương Thiên Lô cảm thấy không sai biệt lắm, cuối cùng cũng giảm tốc độ xuống.

Trong lòng Thương Kế Tùng mừng rỡ, cho rằng thể lực của Dương Thiên Lô đã tiêu hao hết, không kịp bổ sung năng lượng, hấn hú dài một tiếng, bỗng nhiên tăng tốc độ lên đến cực hạn.

- Ta xem ngươi còn chạy trốn đi đâu? Chịu chết đi.

Thương Kế Tùng hét lớn một tiếng, Dương Thiên Lô cách không đến mười trượng, cuối cùng cũng tiến vào phạm vi công kích của hấn, Thương Kế Tùng liền xuất thủ.

Thôi thúc pháp lực bằng bạc Tam Hoa Tự Đỉnh, trong nháy mắt một tay hấn kết ra một pháp ấn, mang theo tiếng gió rít bay ra, hóa thành một bàn tay cực lớn, nhanh như chớp chụp về phía Dương Thiên Lô.

Đó chính là tam hoa tuyệt học Cầm Long Thủ.

Thân hình Dương Thiên Lô nhaoáng lên, bỗng nhiên liên tục thay đổi phương hướng, tránh né đại chưởng do pháp lực của Thương Kế Tùng ngưng tụ thành, nhưng Cầm Long Thủ có kết pháp ấn, ngưng tụ không tan, trong phạm vi trăm mét đều nằm trong sự khống chế của Thương Kế Tùng, hoàn toàn hoà hợp với niệm lực, điều khiển như cánh tay thật, đuổi theo như hình với bóng.

Muốn thoát ra căn bản không thể nào.

- Cao thủ Tiên Thiên cấp ba quả nhiên lợi hại.

Trong lòng Dương Thiên Lô kinh ngạc, chẳng qua cũng không có chút nào bối rối, liên tiếp tránh né mấy lần, biết không thể tránh được, bỗng nhiên thân hình hấn dừng lại, bật hơi hét lên một tiếng, niệm lực ở mi tâm tuôn ra cuộn cuộn, hoà làm một thể với năng lượng quanh thân, rót vào trong Quang Minh Pháp Kiếm, vung ra một cách cuồng bạo.

- Phá.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, Dương Thiên Lô mượn lực đả lực, trong lúc năng lượng của hai bên bùng nổ, thân hình như điện, bắn ra bên ngoài. Tuy trông có vẻ vô cùng chật vật, nhưng không bị thương tổn gì, ngược lại phá vỡ Cầm Long Thủ có pháp lực hùng hồn hơn mình mấy lần.

- Hừ, mượn niệm lực của linh thú mà cũng muốn đánh với ta? Chịu chết đi.

Trong lúc Dương Thiên Lô dừng lại, Thương Kế Tùng đã đuổi tới trước mặt, lúc này, hấn thật sự yên tâm, khoảng cách gần như vậy, cho dù Dương Thiên Lô muốn chạy thì cũng không thể được, hoàn toàn nằm trong sự khống chế của hấn.

Lúc này, hấn đã từ bỏ ý định muốn Dương Thiên Lô chủ động giao ra linh thú, điều hấn muốn bây giờ là đánh chết Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô đã sớm dự liệu được điểm này, ngay lúc thân hình rơi xuống đất, không chút nào dừng lại, toàn thân không lùi mà tiến, hung hãn dị thường, biến hóa khôn lường, công kích về phía Thương Kế Tùng.

Quang Minh Pháp Kiếm trong tay hóa thành từng dải lụa mềm mại, niệm lực trải khắp thân thể, trực tiếp thiêu đốt gần trăm viên thuần dương đan, sau đó tăng tốc.

Khí thể khổng lồ liên tục tuôn ra từ trên người Dương Thiên Lôi.

Trong lòng Thương Kế Tùng hơi hoảng sợ, từ pháp lực bàng bạc kia, hắn biết rõ, Dương Thiên Lôi nhất định đã thiêu đốt thuần dương đan, hơn nữa còn được niệm lực của linh thú trợ giúp, bằng không, hắn chỉ là một Tinh giả hậu thiên, có thể thiêu đốt mười viên thuần dương đan đã là cực hạn rồi, nếu đốt nhiều hơn, bằng vào thực lực của hắn căn bản không thể điều khiển được năng lượng khổng lồ như vậy, hậu quả duy nhất chính là, năng lượng không khống chế được, xảy ra bùng nổ, kẻ chết đầu tiên chính là bản thân hắn.

“Linh thú này lại lợi hại như vậy, thật đáng tiếc... Muốn đoạt được e rằng đã không thể đoạt được nữa, tình hình bây giờ chỉ có cách giết chết hắn cho xong.”

Tâm niệm của Thương Kế Tùng thay đổi thật nhanh, thanh bảo kiếm linh khí hạ phẩm trong tay bỗng nhiên vang lên một tiếng kiếm minh trong trẻo, ký hiệu trận pháp khắc trên thân kiếm, dưới sự thôi thúc của pháp lực bàng bạc, liên tục ra ánh sáng chói mắt, đón lấy đòn tấn công của Dương Thiên Lôi.

Ngay lúc hai người sắp đánh sập vào nhau, quanh thân Dương Thiên Lôi bỗng nhiên tỏa ra từng đám sương mù, thân hình hắn liền trở nên hư vô mờ ảo, phối hợp với Lăng Ba Vi Bộ biến hóa khôn lường, trong thoáng chốc, khiến cho Thương Kế Tùng cảm thấy như bị đè nén, có sức nhưng không biết đánh vào đâu.

Bất quá, Thương Kế Tùng cũng không hề khẩn trương, trong nháy mắt, quanh thân hắn liền có cương khí lưu chuyển, trận pháp trong bộ nhuyễn giáp linh khí hạ phẩm liền được khởi động, bày ra tầng tầng phòng hộ, tâm thần ngưng tụ đến mức chưa từng có, cảm ứng khí tức xung quanh.

Giọng nói của Lăng Hi bỗng nhiên vang lên Dương Thiên Lôi trong đầu.

- Hắn có nhuyễn giáp linh khí hạ phẩm hộ thân, quanh thân có cương khí lưu chuyển, pháp lực hùng hồn, người chưa từng tu luyện qua pháp thuật thần thông nào, chỉ dựa vào lực lượng căn bản không thể tổn thương đến hắn.

Thăng cấp Tiên Thiên có thể phát động niệm lực, có niệm lực hỗ trợ thì có thể tu luyện các loại pháp thuật thần thông, có khả năng thiên biến vạn hóa, cao gấp vô số lần so với lực lượng bản thân đơn thuần, pháp thuật càng cường đại thì uy lực càng khủng khiếp.

Nhưng Dương Thiên Lôi vẫn chưa thăng cấp lên Tiên Thiên, chỉ là kích phát niệm lực, tuy cũng có thể tu luyện pháp thuật, nhưng trong thời gian ngắn này, bởi vì nguyên nhân tình cảm, tu luyện của hắn gần như trong tình trạng trì trệ không tiến lên được. Đương nhiên Đan Thanh Dương không biết Dương Thiên Lôi đã có năng lực tu luyện pháp thuật, cho nên căn bản không truyền thụ cho hắn.

Vốn Lăng Hi dự định lần này vào Ma Vực tu luyện sẽ truyền thụ cho Dương Thiên Lôi một ít pháp thuật Tiên Thiên. Chỉ là không ngờ trận chiến đấu này đến đột ngột như vậy. Hơn nữa, đối phương lại là một Tinh Giả Tiên Thiên cấp ba.

Bất quá, Dương Thiên Lôi lại không quan tâm đến lời Lăng Hi nói, lúc này, trong lòng hắn chỉ có đánh một trận, tinh thần và thể xác đã hoàn toàn dung nhập vào trong cuộc chiến.

Ầm ầm ầm ầm...

Một tràng âm thanh vang lên không dứt, chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi, hai người đã giao thủ mấy lần, mỗi lần giao thủ, Dương Thiên Lôi đều cảm thấy khí huyết nhộn nhạo. Pháp lực của cao thủ Tiên Thiên cấp ba quả thực không thể xem thường, thực lực của Thương Kế Tùng cường đại hơn không biết bao nhiêu lần so với Thiên Âm Táan Nhân, căn bản không thể so sánh với nhau được.

Nhưng cảm giác này lại khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy vô cùng sáng khoái, bị đè nén suốt một tháng, suy sụp suốt một tháng, đau khổ suốt một tháng, bản khoả suốt một tháng, nhưng vào lúc này, cuối cùng cũng đã hoàn toàn bùng phát ra được.

Hắn cần có một cuộc chiến đấu chân chính, một trận chiến thống khoái, một trận chiến không màng sinh tử, phát tiết ra hết những ức chế tích tụ trong lòng.

Lúc đầu, Dương Thiên Lô còn dựa vào thân pháp, tốc độ và năng lượng thuộc tính vụ, dùng phương thức công kích quỷ dị để xoay trở với Thương Kế Tùng, không dám trực diện đối địch, nhưng theo thời gian trôi qua, khi ý chí chiến đấu tiềm tàng trong xương cốt của hắn thật sự được kích phát ra, phương thức chiến đấu của hắn cũng dần thay đổi.

Cầm lên được thì cũng buông xuống được, vô cùng thả lỏng, càng chiến chiến đấu càng vững mạnh.

Mặc dù mỗi lần xông kích chính diện đều khiến thân thể Dương Thiên Lô phải chịu đựng sự thống khổ thật lớn, nhưng tâm thần của hắn lại càng lúc càng thông suốt hơn, càng lúc càng sáng sủa hơn, tinh thần hoàn toàn chìm đắm trong chiến đấu.

Thương Kế Tùng vốn tưởng rằng chỉ cần đuổi kịp Dương Thiên Lô thì có thể dễ dàng giết hắn, nhưng khi thực sự chiến đấu với Dương Thiên Lô, hắn lại phát hiện rằng mình sai lầm, hơn nữa sai lầm thật quá lớn, dù như thế nào thì hắn cũng không nghĩ tới đối phương bùng phát ra thực lực cường hãn như vậy, một Tinh giả hậu thiên lại có thể càng chiến đấu càng vững mạnh dưới công kích của mình, đây là khái niệm gì? Hơn nữa, Thương Kế Tùng rất kinh ngạc phát hiện, Dương Thiên Lô căn bản không sử dụng bất kỳ pháp thuật thần thông nào, hắn chỉ dựa vào sức mạnh thân thể và pháp lực thuần túy, không sử dụng bất kỳ pháp thuật thần thông nào có tác dụng giúp tăng trưởng.

Thương Kế Tùng hoàn toàn thu hồi lòng coi thường của mình, chuyên tâm hoà nhập vào trong cuộc chiến.

Mỗi một kiếm đâm ra, mỗi một chưởng đánh ra, đều dồn hết tất cả pháp thuật mà hắn học được dung nhập vào trong đó, thủ ấn, pháp quyết đều được phát huy đến cực hạn.

Thế nhưng Thương Kế Tùng càng đánh càng kinh hãi.

Hắn rõ ràng cảm ứng được rằng Dương Thiên Lô lại càng đánh càng mạnh trong chiến đấu, càng kinh người hơn chính là, theo thời gian trôi qua, trong pháp lực của Dương Thiên Lô lại ẩn chứa pháp thuật, hơn nữa lại là pháp thuật mà hắn vừa mới thi triển.

Pháp thuật, kỳ thực là dùng niệm lực thôi thúc năng lượng, hình thành các loại trận pháp, phù văn, từ đó sản sinh ra đủ loại thần thông, nó cũng giống như quá trình tích trữ lực lượng, mạnh mẽ hơn nhiều so với công kích bằng pháp lực đơn độc đơn thuần, pháp thuật càng cường đại thì lực lượng công kích tăng lên càng mạnh, sự huyền diệu trong đó càng nhiều.

Thương Kế Tùng biết, nếu tiếp tục như vậy, đừng nói giết Dương Thiên Lô, e rằng cuối cùng kẻ bị giết lại chính là mình.

- A!

Bỗng nhiên Thương Kế Tùng hét lớn một tiếng, pháp lực quanh thân tăng lên đến cực hạn, vô số luồng pháp lực giống như những kim xà nhảy múa, quần lại thành từng đạo phù văn, nhanh như chớp tấn công về phía Dương Thiên Lô.

- Âm ầm ầm...

Quang Minh Pháp Kiếm trong tay Dương Thiên Lô loé lên hàng nghìn hàng vạn tia sáng chói lọi, theo sự rung động của cổ tay hắn, hoặc đâm, hoặc chém, hoặc róc, mỗi một kiếm phát ra đều có pháp lực bàng bạc tuôn ra ào ạt, hơn nữa còn ẩn chứa phù văn, tuy trong nháy mắt đã bị bức lui mấy chục thước, nhưng lại có thể mạnh mẽ chặn đứng một kích cuồng bạo của Thương Kế Tùng.

Thương Kế Tùng nhân khoảnh khắc này, liền nuốt vào một viên đan dược như viên ngọc đen lóng lánh, tỏa ra ánh sáng màu đen lấp lánh.

Bỗng nhiên Lăng Hi vội vàng nói:

- Phong Ma Cuồng Hóa Đan, tự tổn hại tám trăm nhưng lại có thể hạ địch thủ một nghìn. Thiên Lô, giết hắn ngay khi được tính chưa phát huy công hiệu.

Phong Ma Cuồng Hóa Đan, có thể trong khoảng thời gian ngắn thiêu đốt máu huyết bản thân, kích phát tiềm năng, tăng thực lực lên gấp hai lần, sử dụng trong Ma Vực càng kinh khủng hơn, một khi khí âm sát nhập thể, hắn sẽ thực sự bị điên cuồng, hoàn toàn mất đi nhân tính, loại đan dược này vô cùng biến thái,

không đến lúc sinh tử tồn vong không ai muốn sử dụng. Bởi vì một khi sử dụng, cũng có nghĩa là thiêu đốt thọ nguyên của mình, người tu luyện vốn là cháy đua với thời gian, lại có ai muốn ý hi sinh thọ nguyên của chính mình?

- Gào!

Bỗng nhiên Thương Kế Tùng rống lên một tiếng như dã thú kêu gào, pháp lực quanh thân trong nháy mắt liền điên cuồng tăng lên, giống như ngọn lửa đang cháy hừng hực, khí thế ngút trời. Bảo kiếm trong tay vẫn còn chưa công kích thì đã toả ra ánh sáng pháp lực dài đến mấy thước.

Từ lúc cuộc chiến bắt đầu đến bây giờ, cho dù Lăng Hi không lên tiếng nhắc nhở, Dương Thiên Lôi cũng không phân tâm chút nào, toàn bộ tâm thần đều ngưng tụ vào trong chiến đấu, thật sự đạt được tâm vô tạp niệm, không chút quyền luyện, không màng sống chết, bất kể thắng bại, trong lòng chỉ có chiến đấu.

Tinh quang niệm lực phát ra từ mi tâm của hắn, ban đầu còn chậm chạp cứng nhắc, về sau lại trở nên nhẹ nhàng uyển chuyển, giống như gió nhẹ mưa phùn, tràn ngập toàn bộ không gian chiến đấu, cảm ngộ bất kỳ chi tiết nào trong từng chiêu một, từng thức của Thương Kế Tùng, thậm chí hắn còn cảm ứng được sự dao động niệm lực và phương thức vận chuyển của Thương Kế Tùng.

Cũng chính bởi vì như vậy, Dương Thiên Lôi mới có thể càng chiến đấu càng dũng mãnh, hắn chưa từng học qua bất kỳ thần thông pháp thuật nào, nhưng lại có thể bắt chước Thương Kế Tùng thi triển ra công kích pháp thuật, điều này mới khiến cho Thương Kế Tùng phải đập nổi dìm thuyền, bí quá hoá liều, nuốt vào Phong Ma Cuồng Hóa Đan.

Tuy Lăng Hi nhắc nhở kịp thời, nhưng Dương Thiên Lôi đang bị bức lui, căn bản không kịp công kích, công hiệu của Phong Ma Cuồng Hóa Đan chỉ trong thoáng chốc liền phát huy tác dụng.

198. Chương 183: Thiêu Niên.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 183: Thiêu niên.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tốc độ, lực lượng, niệm lực, khí thế của Thương Kế Tùng trong nháy mắt liền tăng lên đến cảnh giới khủng bố, máu huyết của hắn đã hoàn toàn bùng cháy lên.

- Rẹt

Một tiếng xé gió xẹt qua, Thương Kế Tùng một người một kiếm, hóa thành một tia điện quang, mang theo khí thế không gì sánh được, công kích về phía Dương Thiên Lôi.

Đồng thời, Dương Thiên Lôi cũng dốc hết toàn lực công kích ra một kiếm.

Ầm...

Hai đạo kiếm quang bàng bạc, giống như quả cầu năng lượng, bảo kiếm của hai người va chạm nhau ở chỗ cách đó mấy thước, ngay lúc va chạm nhanh liền phát ra một tiếng nổ kinh thiên.

Thân thể Thương Kế Tùng hơi khựng lại, sau đó tiếp tục áp sát đến Dương Thiên Lôi với khí thế như chẻ tre, còn toàn bộ pháp lực Dương Thiên Lôi ngưng tụ trên mũi kiếm liền bị đánh tan hoàn toàn, khí huyết nhộn nhạo dưới lực phản chấn cực lớn.

Bất quá, Dương Thiên Lôi cắn chặt răng, gồng cứng toàn thân, điên cuồng thôi thúc pháp lực, tiếp tục rót vào trong Quang Minh Pháp Kiếm, hai chân cắm sâu vào nham thạch cứng rắn như hai cây thiết côn, giữ vững tư thế cố định, chỉ là vẫn không thể chống đỡ được lực phản chấn kinh khủng kia.

Vèo vèo vèo...

Đá vụn dưới chân Dương Thiên Lô bay tán loạn, giữa Quang Minh Chiến Hoa và mặt đất tung toé lên vô số tia lửa, bị lực lượng cuồng bạo của Thương Kế Tùng bức ép bay ào ào về phía sau.

Thương Kế Tùng đang chiếm ưu thế tuyệt đối thì bỗng nhiên thu bảo kiếm về phía sau, sau đó vung kiếm chém ra.

Sau một tràng tiếng kim thiết va chạm và tiếng nổ lớn hỗn loạn vang lên, Dương Thiên Lô bị văng lộn nhào ra xa đến trăm trượng, thân thể run lên nhè nhẹ, hổ khẩu rách bươm, khoe miệng ỏi máu, hiển nhiên thân thể hắn đã bị thương nặng dưới pháp lực cuồng bạo của Thương Kế Tùng, bất quá, dường như hắn không có cảm giác đau đớn nào cả, ánh mắt cuồng nhiệt, toát lên chiến ý dạt dào, nhìn chằm chằm vào Thương Kế Tùng.

- Ở chỗ này, sư huynh đuổi tới rồi, giết.

Đúng lúc này, một tiếng hô lớn tràn đầy vui mừng truyền đến, mấy bóng người liền nhanh chóng lao đến chỗ của Dương Thiên Lô và Thương Kế Tùng.

Bọn sư đệ sư muội của Thương Kế Tùng đã chạy đến đây.

Chỉ là, khi bọn họ nhìn rõ hình dạng Thương Kế Tùng thì ai nấy cũng đều kinh khiếp mở to hai mắt nhìn.

- Gào!

Thương Kế Tùng ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng giận dữ, âm thanh kia lọt vào tai của mọi người giống như của một con dã diên cuồng, dưới tác dụng của Phong Ma Cuồng Hóa Đan, tâm trí của hắn không còn giữ được bao nhiêu nữa, ý niệm duy nhất trong đầu hắn bây giờ chính là giết chết Dương Thiên Lô trước mặt.

Thieu đốt tinh huyết mang đến cho hắn năng lượng vô cùng vô tận, hắn chưa từng cảm thấy mình lại có thể cường đại như vậy, nhưng sau một đợt tấn công diên cuồng vẫn không thể giết chết Dương Thiên Lô, điều này làm cho hắn hoàn toàn rơi vào diên cuồng, hắn cần lực lượng, cần lực lượng càng cường đại hơn.

Hắn diên cuồng thieu đốt tinh huyết của mình, diên cuồng hấp thu linh khí thiên địa dày đặc xung quanh, chỉ là khí âm sát có đầy rẫy trong linh khí thiên địa, trong tình trạng thần trí của hắn đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng, khí âm sát đó liền sinh động lên như cá gặp nước, căn bản không gì có thể ngăn trở chúng bắt đầu diên cuồng ủa vào trong cơ thể hắn...

Một chút tâm trí cuối cùng còn lại của Thương Kế Tùng đã hoàn toàn biến mất khi hắn ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ. Trong thoáng chốc, hai mắt hắn biến thành màu đỏ như máu, từng luồng khí âm sát bàng bạc, khủng bố tuôn ra từ trên người hắn.

- Sư huynh...

- Gào.

Thương Kế Tùng chém ra một kiếm.

Bụp.

Máu tanh đỏ tươi liền nhuộm đỏ cả bầu trời, một thiếu niên vừa mới hô lên một câu sư huynh liền trực tiếp đầu lia khỏi cổ dưới công kích cuồng bạo của Thương Kế Tùng, hóa thành một đám sương máu.

Lăng Hi trầm giọng nói trong đầu Dương Thiên Lô:

- Hắn đã diên rồi, khí âm sát đã hoàn toàn chiếm được thân thể hắn, hắn bây giờ không khác địa ma. Bây giờ ngươi muốn giết hắn gần như là không thể. Chẳng qua, cho dù ngươi không giết hắn thì hắn cũng đã không còn tồn tại nữa. Hắn đã trở thành địa ma rồi.

- Sư huynh, người... Người... không được... a a a...

Một tiếng tiếng kêu thảm thiết vang lên, Dương Thiên Lô mở mắt trờ trờ, quả nhiên Thương Kế Tùng đã hoàn toàn mất đi nhân tính, bất kỳ sinh mệnh nào chỉ cần tới gần hắn thì sẽ bị công kích diên cuồng,

trong nháy mắt, mấy sư đệ sư muội lúc này còn có vẻ hưng phấn chạy tới, bây giờ đã bị hắn giết hết ba người, những người khác nhìn thấy sư huynh bị điên cuồng, ai nấy đều hoảng hốt tránh né tứ tán. Chỉ là, tốc độ của bọn họ sao có thể tránh được truy sát Thương Kế Tùng?

Bản thân hắn là Tiên Thiên cấp ba, khi tác dụng của Phong Ma Cuồng Hóa Đan còn chưa hết, thì tu vi của hắn lúc này đã tiến thẳng lên Tiên Thiên cấp bốn.

Nếu không phải thân thể Dương Thiên Lô đã được Huyền Thiên Chân Kinh rèn luyện thì căn bản cũng đã không thể chống đỡ nổi công kích của Thương Kế Tùng, nói chi là kiên trì đến bây giờ.

Lăng Hi nói:

- Đừng để cho bọn họ đào tẩu, bằng không, một khi tin tức của Tiểu Bạch bị tiết lộ ra ngoài, sẽ mang đến cho người rất nhiều phiền toái.

Dương Thiên Lô hơi nhíu mày, nhìn những thiếu niên nam đang hoảng loạn chạy tứ tán kia, bắt đầu dè dặt:

- Thôi đi, có lẽ bọn họ cũng chỉ là tham lam nhất thời... Hơn nữa, ta cũng không có tổn thất gì, muốn ta giết bọn họ... Ta làm không được. Để cho bọn họ tự sinh tự diệt vậy, nếu có thể thoát được sự truy sát của sư huynh bọn họ thì coi như họ may mắn, hơn nữa, đã có hai người rời khỏi Ma Vực, cho dù giết bọn họ thì cũng không có tác dụng gì...

Nghe Dương Thiên Lô nói, Lăng Hi hơi ngẩng người, sau đó liền cảm thấy nhẹ nhõm, cũng không nói gì thêm nữa.

Lôi Hoàn, Hải Đại Phú là ví dụ tốt.

Dường như trong lòng Dương Thiên Lô có một tiêu chuẩn để cân nhắc mình. Hắn ghét ác như thù, nhưng lại không có lòng giết chóc vô độ. Đối với những sinh mệnh, hắn luôn có lòng nhân từ. Cũng có thể đối phương còn chưa thực sự chạm đến điểm giới hạn cuối cùng của hắn.

Nhưng giới hạn của hắn là gì? Chẳng lẽ là người thân bên cạnh bị giết chết, hại chết thì hắn mới có thể lấy mạng đối phương?

Lăng Hi biết, muốn thay đổi cách nghĩ này của hắn thì e rằng chỉ có trải qua vài lần giáo huấn sâu sắc hắn mới hiểu rõ, trong giới tu luyện, chỉ có thẳng tay chém giết, phòng trừ tai họa khi chưa xảy ra, không để lại bất kỳ hậu hoạn gì, đó mới là vương đạo, mới là vĩnh hằng.

Chỉ trong thoáng chốc, lại có thêm hai người chết dưới tay Thương Kế Tùng, ba người còn lại thì may mắn trốn thoát ra khỏi phạm vi cảm ứng của Thương Kế Tùng.

Dương Thiên Lô bám theo Thương Kế Tùng từ xa, mỗi lần giết một người, Dương Thiên Lô liền thu được một phần chiến lợi phẩm, thu hết pháp khí, linh khí, đan dược của những đệ tử này lưu lại vào trong Càn Khôn giới của mình.

Thương Kế Tùng điên cuồng chạy như bay trong Ma Vực, hơn mười phút sau, hắn mới ngừng lại, chỉ là khí âm sát quanh thân hắn lại càng nồng đậm hơn, thân hình và ngũ quan đã hoàn toàn biến dạng không còn hình người nữa.

Ngay khi hắn dừng lại, thân thể hắn bỗng nhiên như biến thành một vòng xoáy, linh khí thiên địa và khí âm sát bàng bạc hội tụ vào người hắn với tốc độ kinh người.

Bụp bụp bụp...

Tùng mảng sương máu nổ văng ra từ trên người hắn, tứ chi, đầu, thân thể của hắn bỗng nhiên điên cuồng móp mép và trương phình lên.

Lăng Hi nhẹ giọng nói:

- Ma hóa, hắn thật sự đã trở thành địa ma, không có chút nhân tính nào nữa, bây giờ hắn đang kết tinh, một lúc sau thì có thể giết chết hắn, thu được một viên ma tinh Tiên Thiên cấp ba.

Dương Thiên Lô nhíu mày hỏi:

- Khí âm sát nhập thể, đánh mất tâm trí, sẽ bị ma hóa thành địa ma? Ý, bảo kiếm và nhuyễn giáp của hắn đều rơi ra rồi.

Lăng Hi giải thích:

- Không sai. Sau khi trở thành địa ma, niệm lực vốn có của hắn hoàn toàn biến mất, niệm lực ẩn chứa trong vũ khí và nhuyễn giáp mà hắn rèn luyện cũng sẽ biến mất, trở thành vật vô chủ.

Lúc này, Dương Thiên Lôi vận chuyển Huyền Thiên Chân Kinh, thân thể đã hoàn toàn khôi phục, lần nữa đạt đến trạng thái đỉnh phong, ánh mắt có vẻ hưng phấn, nhìn về phía Thương Kế Tùng ở đằng xa, nói rằng:

- Lần này có lời to rồi... Trộm gà không được lại tốn một nắm thóc, câu này đúng dành để nói bọn họ đây. Ha ha ha... Vừa rồi mới thu được hai món linh khí hạ phẩm và trang bị, còn có mấy bộ pháp khí cực phẩm. Người không kiếm chác thêm thì không giàu, quả đúng là như vậy a... Hắc hắc, thu hoạch lần này có thể còn nhiều hơn nhiều so với một triệu viên thuần dương đan.

- Hử?

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nhìn thấy một thiếu niên, xem dáng vẻ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, đang chọt vật chạy trốn, tốc độ rất nhanh, hiển nhiên đã đạt tới cảnh giới Tinh Giả cấp chín đỉnh phong. Vừa chạy vừa không ngừng quăng về phía sau từng đạo phù văn, oanh kích mấy con địa ma đuổi theo phía sau.

Mỗi một đạo phù văn bùng nổ ra, hắn liền có thể kéo dài thêm được một khoảng cách. Những phù văn này rõ ràng là pháp phù được cao thủ luyện chế, uy lực cực lớn, hơn nữa cũng rất trân quý, nhưng thiếu niên dường như không chút tiếc của, ném liên tục về phía sau, hiển nhiên là để giữ mạng.

Chỉ là, phương hướng hắn chạy trốn, thực sự có chút thê thảm. Toàn bộ tâm trí hắn đều tập trung vào địa ma phía sau, hiển nhiên không có chú ý tới trước phía trước còn có một sự tồn tại càng khủng bố hơn đang chờ đợi hắn, phía sau có sài lang thì lại không biết phía trước có mãnh hổ.

- Là hắn ư?

Ngay khi nhìn thấy thiếu thiếu một cái, Dương Thiên Lôi liền nhớ tới thiếu nữ cao thủ ngồi chung xe ngựa với mình. Nàng có nói là đi tìm đệ đệ nàng, tuổi tác cũng ngang ngang với hắn, tu vi đạt Tinh Giả cấp chín đỉnh phong.

- Hắn là đúng rồi.

Dương Thiên Lôi nhìn ra được khí tức ở mi tâm của thiếu niên này có chút tương tự như của thiếu nữ.

Thiếu nữ đã mang đến Dương Thiên Lôi cảm giác tốt, tu vi tuyệt cao, tư thế oai hùng hiên ngang, nhưng lại bình dị gần gũi, không có chút ngang ngược kiêu ngạo của cao thủ thiếu niên, còn hai lần có ý tốt nhắc nhở Dương Thiên Lôi.

Chỉ bằng vào điểm ấy, Dương Thiên Lôi không thể không giúp thiếu niên này.

Thiếu niên này chính là đệ đệ mà thiếu nữ kia muốn tìm, Vu Tiểu Úc.

Dương Thiên Lôi ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài, chấn động tứ phương, đồng thời, thân hình nhoáng lên, lao đến chỗ Vu Tiểu Úc. Trong thoáng chốc liền thu hút sự chú ý của Vu Tiểu Úc.

- Hả?

Khi thấy thân ảnh như tia chớp của Dương Thiên Lôi lao đến, Vu Tiểu Úc kinh hô một tiếng, hai mắt liền toát lên vẻ vui mừng, giống như sắp chết đuối bắt được cọng rơm cứu mạng, hắn hét lớn:

- Đại ca, cứu mạng...

Từ tốc độ và khí thế của Dương Thiên Lôi, Vu Tiểu Úc liền biết đã gặp cao thủ, cho nên mới ra sức hô lớn. Chỉ là thân hình Dương Thiên Lôi càng đến gần, khi Vu Tiểu Úc nhìn thấy khuôn mặt của Dương Thiên Lôi thì trong lòng lại vô cùng hoảng sợ. Nếu không phải Dương Thiên Lôi đã biểu hiện ra thực lực đủ mạnh thì Vu Tiểu Úc quả thực không thể tin được vào hai mắt mình.

Hắn vẫn cho rằng mình không thua kém gì thiên tài tỷ tỷ, hắn chỉ hận sao mình không sinh ra sớm hơn tỷ tỷ mấy năm, cho nên vẫn không thể vượt qua được tỷ tỷ. Nhưng khi hắn nhìn thấy Dương Thiên Lôi, cuối cùng hắn cũng hiểu được câu nói thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân mà phụ mẫu, tỷ tỷ của hắn thường đề cập.

Thế nào là thiên tài? Thiếu niên trước mặt cũng ngang tuổi với mình, thậm chí còn nhỏ hơn một chút so với mình, nhưng lại có thực lực mà mình căn bản không thể sánh bằng.

199. Chương 184: Báo Đáp.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 184: Báo đáp.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Phụp phụp phụp...

Trong lúc Vu Tiểu Ưc còn đang ngây người, thân ảnh của Dương Thiên Lôi đã như tia chớp, Vu Tiểu Ưc căn bản không nhìn rõ chuyện gì đã xảy, chỉ trong thoáng chốc, mấy con địa ma phía sau hắn đã bị nổ tung đầu, chết không toàn thây, hóa thành từng viên ma tinh.

Vu Tiểu Ưc còn chưa kịp ngạc nhiên và cảm tạ thì liền cảm thấy trước mắt loé lên một cái, một sức mạnh thật lớn đã nâng hắn lên, trực tiếp ném về phía sau, sau khi bay tít ra ngoài hơn mười trượng, hắn mới chặt vật rơi xuống đất.

Mà nơi hắn vừa đứng khi nãy lại vang lên tiếng nổ ầm ầm, khói bụi mịt mù, năng lượng bùng nổ, hắn nhìn thấy được một con địa ma càng khủng bố hơn, vượt xa mấy con địa ma vừa đuổi theo hắn, nó đang gầm rú chiến đấu với Dương Thiên Lôi.

Vu Tiểu Ưc liền sợ đến toát mồ hôi lạnh, hắn biết rõ, nếu người cứu mạng mình kia cứu không kịp thời ném mình ra xa, hoặc không kịp thời xuất hiện, thì hắn sẽ phải đối mặt với hậu quả thế nào.

Thế nhưng, địa ma mà Thương Kế Tùng ma hóa thành lại càng kinh khủng hơn nữa.

Khi hắn trở thành địa ma thì đã đánh mất hết nhân tính rồi, trong đôi mắt đỏ tươi toát lên vẻ khát máu, thân thể không còn cảm giác đau đớn gì, cho dù bị phanh thây thành tám mảnh thì vẫn có thể nhanh chóng tái hợp trở lại, khí âm sát bàng bạc khủng bố quanh thân kinh khủng khiến Dương Thiên Lôi căn bản không thể tập kích tới gần, càng nói chi là chém đầu hắn.

Trong nháy mắt đã giao thủ mấy lần, Dương Thiên Lôi lại bị bức thoái lui liên tiếp trăm trượng.

Theo Vu Tiểu Ưc nhận xét thì không bao lâu nữa, Dương Thiên Lôi nhất định sẽ bị địa ma giết chết.

- Không được, hắn cứu ta một mạng, ta không thể cứ như vậy mà trốn đi.

Cơn hoảng sợ qua đi, trong mắt Vu Tiểu Ưc toát lên vẻ kiên, lại hung hãn không sợ chết xông đến chỗ Dương Thiên Lôi và Thương Kế Tùng.

Đồng thời, hắn móc ra hết tất cả phù văn vốn dùng để giữ mạng cất trong trên người, có đến mấy mươi tấm phù văn.

- Đại ca, ta đến giúp.

Vu Tiểu Ưc hét lớn một tiếng, tinh thần lực quanh thân liền vận chuyển điên cuồng, đồng thời rót vào trong mấy mươi phù văn, dưới sự thôi thúc của tinh thần lực, năng lượng pháp lực bàng bạc vốn ẩn chứa trong phù văn liền được đốt cháy toàn bộ, trong thoáng chốc, một luồng khí tức khủng bố tuôn ra từ trong tay của Vu Tiểu Ưc.

- Đi chết đi.

Vu Tiểu Ưc gầm lên giận dữ, bỗng nhiên hấn khom người, xoay lưng, ném ra.

Liệt hỏa phù, cấm không phù, hàn băng phù, thủy long phù, kim thương phù, thổ nguyên phù... Bao hàm đủ cả thuộc tính ngũ hành và mấy loại thuộc tính diễn sinh, ngưng luyện ra được các phù văn trân quý với đủ loại thần thông, trong thoáng chốc liền bao trùm cả trời đất, oanh kích về phía Thương Kế Tùng.

Ầm ầm...

Một tràng tiếng nổ kinh thiên, Thương Kế Tùng gầm lên, khói đen liền tuôn ra cuộn cuộn, năng lượng thiên địa trong phương viên hơn mười trượng, bùng nổ ra sức mạnh kinh khủng.

Vu Tiểu Ưc khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, ngay cả hấn cũng không ngờ rằng linh phù trong tay mình đồng thời khởi động lại có thể sinh ra uy lực khủng bố như vậy.

Thân thể Thương Kế Tùng gần như tại trong nháy mắt liền biến thành từng mảng sương máu, chỉ có đầu của hấn lại được tinh mang màu đen như thực thể bảo vệ, không bị vỡ nát trong trận nổ kinh khủng như vậy.

Địa ma, chỉ cần phần đầu không chết thì có thể ngưng tụ trở lại, hơn nữa thực lực nào không giảm chút.

Thương Kế Tùng đã hóa thành địa ma, cho nên hấn, còn chưa có chết.

Hiển nhiên Vu Tiểu Ưc cũng biết rõ điều này, vội vàng hét lớn:

- Đại ca, chạy mau.

Sau đó liền vất chân lên cổ chạy ra ngoài.

Nhưng Dương Thiên Lô bỗng nhiên lại hét lớn một tiếng, niệm lực tăng lên đến cảnh giới cực hạn, toàn bộ ngưng tụ trên mũi kiếm của Quang Minh Pháp Kiếm, dưới hai chân hấn phát ra tiếng nổ râm rang, nước đi từng bước nhỏ nhưng hữu lực, trong nháy mắt liền tích trữ lực lượng quanh thân đến trạng thái đỉnh phong, cuối cùng hấn bỗng nhiên bước một bước cường đại nhất, toàn thân giống như một viên đạn pháo, lại giống như một mũi khoan điện, mũi kiếm đi trước, người lao theo sau, bay xoắn ốc bắn thẳng vào đầu của địa ma.

Cùng lúc đó, niệm lực của hấn điên cuồng ngưng tụ lại, không ngừng đè nén xuống, tình trạng ngưng tụ và đè nén niệm lực đó khiến Lăng Hi đang cảm ứng mọi thứ xung quanh cũng phải khiếp sợ không thôi.

Mặc dù nàng đã từng là cường giả Thần Đạo, cho dù nàng đã từng chứng kiến Dương Thiên Lô dùng phương thức xoắn ốc này, nhưng vẫn cảm thấy kinh hãi.

Đối với phương thức dùng lực kỳ dị này, Lăng Hi cũng tìm hiểu được chút ảo diệu trong đó. Nhưng Dương Thiên Lô, một tên tiểu tử Tình giả hậu thiên, niệm lực sao có thể cô đọng như vậy, nén chặt được như vậy?

Ầm ầm... Vèo vèo vèo vèo...

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, thân thể Dương Thiên Lô bằng thể như chẻ tre đâm xuyên qua vòng tròn năng lượng xung quanh đầu của Thương Kế Tùng, niệm lực có hình mũi khoan như vật chất thực trên Quang Minh Pháp Kiếm, dưới sự xoay tròn điên cuồng của Dương Thiên Lô, phát ra tiếng vèo vèo, mạnh mẽ khoan xuyên qua sọ não cứng rắn nhất của địa ma.

Bụp.

Khi Quang Minh Pháp Kiếm xuyên thủng sọ não của địa ma, Dương Thiên Lô gầm lên một tiếng kinh thiên, năng lượng quanh thân liền như nước vỡ bờ, cuộn cuộn như núi như biển tuôn trào ra, xuyên thấu qua Quang Minh Pháp Kiếm, trực tiếp rót vào trong đầu địa ma.

Ầm.

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, thân thể Dương Thiên Lô như một viên đạn, trực tiếp bị năng lượng bùng lên loạn xạ đánh văng ra xa trong tiếng nổ kinh khủng đó.

Oẹ.

Một ngụm máu tươi trào ra khỏi miệng Dương Thiên Lô, hắt bay ra xa mấy trăm trượng mới ầm một tiếng một tiếng rơi xuống đất. Toàn thân như gãy vụn ra, nằm trên mặt đất thở hổn hển, nhưng trong mắt lại thoáng loé lên sự hưng phấn, đưa tay lau vết máu trên khóe miệng.

Không bị địa ma làm trọng thương, lại bị quả bom đầu người mà mình kích nổ làm cho ói máu. Bất quá, chút thương tích này rõ ràng vẫn trong phạm vi chịu đựng được của Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô thở dốc trong chốc lát, sau đó liền lật người bò dậy, lão đảo vọt tới chỗ viên ma tinh to cỡ nắm tay trước mặt, nhặt lên xem qua mấy cái, sau đó cất vào Càn Khôn giới, tiếp đó lại chạy đến chỗ cách đó vài trăm thước, chỗ Thương Kế Tùng bị ma hóa lúc nãy, nhặt bảo kiếm và nhuyến giáp trên mặt đất lên, quan sát một lúc mới mừng rỡ ném vào trong Càn Khôn giới.

Vu Tiểu Ưc trợn tròn hai mắt, không thể tưởng tượng được nhìn Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô xếp bằng ngồi xuống, thấy Vu Tiểu Ưc hưng phấn chạy trở lại, đang trừng mắt nhìn mình liên tục, hắt liền nghiêm mặt khiển trách:

- Nhìn cái gì? Con nít con nôi mà chạy đến đây làm gì? Không biết người lớn đang lo lắng sao?

Theo Dương Thiên Lô đánh giá, nhân phẩm của tên tiểu tử này cũng không tệ lắm, lúc mình ngăn cản được Thương Kế Tùng, hẳn hoàn toàn có thể một mình chạy đi, nhưng hắn không làm vậy, ngược lại còn trở lại, không chút tiếc nuối ném ra một xấp dây phù văn để giúp mình. Quả thực cũng đã giúp được mình rất nhiều, nếu không có một kích khủng bố kia, Dương Thiên Lô muốn giết chết Thương Kế Tùng, e rằng trong thời gian ngắn khó mà làm được, thậm chí căn bản không làm được.

Vu Tiểu Ưc gãi đầu, đỏ mặt nói:

- Ặc... Đại ca, hình như đại ca cũng không lớn hơn ta đâu...

Dương Thiên Lô nói:

- Ca ca ta có tướng mạo trẻ trung mà thôi. Người có một tỷ tỷ phải không? Ừm, hình như là cao thủ Tiên Thiên cấp năm trở lên.

- Ý? Đại ca, sao đại ca biết? Tỷ tỷ của ta là người nổi tiếng, đại ca biết tỷ ấy cũng không có gì lạ, nhưng người sao lại biết ta là đệ đệ của tỷ ấy, ta rất ít ra ngoài, lần này là...

Vu Tiểu Ưc xấu hổ gãi đầu, không tiện nói tiếp.

Cái tên tiểu tử này từ nhỏ đã được nuông chiều như bảo bối, có tám vị tỷ tỷ, ngày này còn lợi hại hơn người kia, nhất là bát tỷ, đại danh鼎鼎鼎鼎 trong giới tu luyện. Có thể nói, tên tiểu tử này lớn lên trong son phấn nhung lụa, tập trung hết ngàn vạn sủng ái lên người hắn, tiên đan, pháp bảo chưa bao giờ thiếu, người theo tu luyện, lão sư nhiều không kể xiết, mới mười bốn tuổi đã thăng cấp đến Tinh Giả cấp chín đỉnh phong.

Dương Thiên Lô nói:

- Mau trở về đi, ở đây không phải là nơi ngươi nên đến. Tỷ tỷ ngươi đã tiến vào tìm ngươi.

- Hả? Tỷ tỷ nào?

Vu Tiểu Ưc liền cả kinh, ánh mắt vội vàng nhìn sang chung quanh, may mà chưa phát hiện được gì.

Dương Thiên Lô cảm thấy bất ngờ, hỏi:

- Người có rất nhiều tỷ tỷ sao?

- Nhiều lắm, ta có tám tỷ tỷ cơ... Người này còn phiền hơn người kia, cứ quẩn thúc ta. À, đúng rồi, người mà đại ca nói khẳng định là bát tỷ, chỉ có tu vi của bát tỷ mới vượt hơn mức Tiên Thiên cấp năm, thậm chí... Khó khăn lắm ta mới chuẩn ra được... Hay là... Đại ca nói với bát tỷ của ta một chút, ta theo đại ca lẫn lộn giang hồ có được không? Đại ca người mạnh như vậy, khẳng định ta sẽ không có việc gì... Không đúng, đại ca không phải là do bát tỷ của ta phải đến tìm ta đây chứ?

- Tám vị tỷ tỷ... Cha của người thật lợi hại. Người đừng theo ta, ta cũng không rảnh mang theo một đứa con nít như người, hơn nữa, ta với... Bát tỷ của người, cũng không có quen biết gì, chỉ là bình thủy tương phù. Ta chỉ là thấy nàng ta đi tìm người, cho nên nói với người một tiếng mà thôi. Nếu người không muốn chết thì mau chóng rời khỏi đây, nếu như chán sống rồi thì người cứ tiếp tục, ta chẳng quản người làm gì, hèn gặp lại.

Dương Thiên Lô nói xong liền đứng lên, vỗ mông chuẩn bị rời đi.

- Chờ một chút.

Vu Tiểu Ưc liền kéo cánh tay Dương Thiên Lô lại, nói rằng:

- Đại ca, nam tử hán đại trượng phu, có ân báo ân, có thù báo thù, ân oán phân minh. Đại ca người đã cứu ta một mạng, Vu Tiểu Ưc ta phải báo đáp cho người.

- Báo đáp?

Dương Thiên Lô hơi ngẩng người, liền nhớ đến phong thái hào phóng của Vu Tiểu Ưc lúc hấn quảng phù văn ra, trong lòng khẽ động, nhưng khi nghĩ đến thiếu nữ với tư thế oai hùng hiên ngang kia, lại nhìn thiếu niên với ánh mắt chân thành trước mặt, Dương Thiên Lô dần lòng lại, lạnh đậm lắc đầu, nói rằng:

- Chỉ là thuận tiện nhắc tay mà thôi, không đáng nhắc đến, trở về đi, đừng để cho tỷ tỷ người lo lắng.

- Không được, đại ca, ta không báo đáp cho đại ca thì trong lòng hổ thẹn, trong lòng hổ thẹn thì ý niệm không thông suốt, sẽ ảnh hưởng đến tu luyện của ta về sau, cho nên, đại ca, van xin đại ca, để ta báo đáp đại ca đi... Trên người ta cũng không có đồ gì quý giá, chiếc nhẫn này xin mời đại ca tạm thời nhận lấy, nhất định phải nhận lấy.

Vu Tiểu Ưc nói xong liền tháo xuống một chiếc Càn Khôn giới trông có vẻ bình thường từ trên tay của mình xuống, nhét vào trong tay Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô nín thình một hồi, khó khăn lắm mới học khiêm tốn một lần, nhưng người ta cứ nằng nặc đưa cho, lý do lại đầy đủ như vậy, mình còn cự tuyệt nữa thì không tốt cho lắm? Càn Khôn giới cũng coi như là thứ đồ tốt, tuy mình cũng có một chiếc, nhưng không gian quá nhỏ, không đủ dùng.

- Đại ca, chiếc nhẫn này là vật trân quý nhất trên người ta rồi, bên trong có một chút đan dược và trang bị vũ khí, đối với người mà nói đều là rác rưởi. Bất quá cũng có thể bán được chút đan dược, có lẽ đại ca có thể dùng được.

- Ừm, được rồi, vì sự thông suốt của ý niệm trong đầu người, ca ca ta đành phải nhận lấy. Người...

Dương Thiên Lô nhận lấy chiếc nhẫn, niệm lực khẽ động, liền bức khí tức của Vu Tiểu Ưc trong chiếc nhẫn ra, cắt đầu ngón giữa, trích ra một giọt máu, tôi luyện chiếc nhẫn. Chỉ là, khi chiếc nhẫn này được tôi luyện xong, khi Dương Thiên Lô cảm nhận được không gian trong đó, hấn giật mình nói không ra lời.

200. Chương 185: Kim Cương Quyền.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 185: Kim Cương Quyền.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vu Tiểu Ưc thấy biểu tình Dương Thiên Lô khẽ biến, còn tưởng rằng đồ vật mình đưa ra quá hèn mọn, cho nên xấu hổ địa nói:

- Đại ca, thật không phải, trên người ta chỉ có nhiều đó thôi, ta nhất định sẽ báo đáp thật tốt cho đại ca.

Loại tiểu tử sống trong hầm vàng hầm bạc này nào biết rằng trong giới tu luyện giới, Dương Thiên Lôi xuất thân là quý nghèo đói, căn bản không phải chê thứ đó không tốt, mà là giật mình vì báo đáp này quá... Quá hậu hĩnh.

Chỉ thấy không gian Càn Khôn giới có độ dài rộng cao đều lên đến mười mét, cả một nghìn mét khối, so với Càn Khôn giới chỉ có một mét khối đang đeo trên tay hắn kia thì tốt hơn cả ngàn lần, chưa hết, bên trong chiếc nhẫn còn có hơn mười cái bình ngọc nhỏ, Dương Thiên Lôi chỉ nhìn qua là biết được, mỗi bình ngọc nhỏ này đựng năm trăm ngàn viên thuần dương đan, hơn nữa còn có rất nhiều pháp khí, pháp y, nhuyễn giáp đỉnh cấp có ba loại thuộc tính kim, mộc, hỏa.

Điều đã rất là kinh người rồi, nhưng lời của Vu Tiểu Úc nói ra càng khiến cho Dương Thiên Lôi kinh ngạc hơn.

Dương Thiên Lôi giả vờ bình tĩnh nói:

- E hem... Được rồi, tâm ý thế này là tốt rồi.

Vu Tiểu Úc nói:

- Đại ca, cho ta theo đại ca đi, chờ khi chúng ta ra khỏi Ma Vực, ta liền dẫn người đến gia tộc của ta, gia gia ta, phụ mẫu, các tỷ tỷ đều sẽ báo đáp ân cứu mạng của đại ca.

Dương Thiên Lôi kiên quyết nói:

- Không cần. Ta đã nói đó chỉ là thuận tiện nhắc tay mà thôi. Người nhanh chóng trở về đi, ta cần phải tiếp tục tu luyện.

Nói xong, hắn liền vội vàng nhoáng người lên, tuy người ta không để bụng, nhưng Dương Thiên Lôi cứ cảm thấy áy náy khi nhận món quà này.

- Chờ một chút, đại ca, đại ca còn chưa nói cho ta biết tên là gì, ta là Vu Tiểu Úc, Vu Tiểu Úc của Vu Gia Bảo, bát tỷ của ta là “Tuyệt Đại Thiên Kiêu” Vu Thanh Nhã, đại danh鼎鼎鼎鼎 trong giới tu luyện.

- Trảm Không Kiếm Phái, Thiên Đan Phong, Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi nói xong, thân hình chớp động, bỗng bành bay đi.

Vu Tiểu Úc nói lớn:

- Thiên Lôi đại ca, nhìn thấy bát tỷ của ta, nghìn vạn lần đừng nói là đã gặp ta, ta sẽ đi Trảm Không Kiếm Phái tìm đại ca, báo đáp ân cứu mạng của đại ca.

- Không kịp rồi. Tốt nhất người nên cùng tỷ tỷ người trở về đi.

Âm thanh của Dương Thiên Lôi lảng đảng vang đến:

- Thanh Nhã tiểu thư, đa tạ lễ vật của đệ đệ tiểu thư.

- Cảm ơn người đã cứu tiểu đệ ta.

Âm thanh trong trẻo, vẫn hết sức bình dị gần gũi, không chút cao ngạo, từ trên trời truyền đến.

- Hả?

Vu Tiểu Úc liền kinh hãi kêu lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một đạo kiếm quang từ trên trời giáng xuống, không phải là bát tỷ của hắn thì là ai?

Vu Tiểu Úc liền rụt cổ lại, lùi về phía sau mấy bước:

- Tỷ tỷ, van xin tỷ đừng bắt ta trở về.

Vu Thanh Nhã không để ý đến Vu Tiểu Úc, ánh mắt có chút kinh ngạc, nhìn theo thân ảnh đang chạy như bay đằng xa, cho đến khi Dương Thiên Lôi hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của nàng thì nàng mới nhìn lại Vu Tiểu Úc hỏi:

- Hắn cứu người?

Vu Thanh Nhã tìm cuốn chiếu hết mấy canh giờ, vừa rồi nghe được tiếng nổ mạnh thật lớn từ xa vang lại nên mới nhanh chóng tới đây, chỉ là vừa mới đến nên căn bản đã biết rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghe được Vu Tiểu Ưc nói ân cứu mạng. Mà người cứu hắn, không biết trùng hợp thế nào mà lại chính là thiếu niên mình đã gặp. Nhưng hắn chỉ một Tinh Giả cấp tám, sao có thể cứu Vu Tiểu Ưc? Đây là điểm nghi hoặc của Vu Thanh Nhã, nhưng khi nhìn thấy tốc độ chạy đi của Dương Thiên Lô, nàng liền hiểu ra chút ít, nhưng lại khiến nàng càng thêm mù mờ. Sao hắn lại ẩn tàng thực lực, và mình cũng lại không nhìn ra được?

Tuy Vu Tiểu Ưc cảm thấy thật mất mặt, nhưng vẫn thực thà nói:

- Đúng... Đúng vậy, tỷ tỷ, hắn là người tốt, không có hắn, đệ... Đệ bây giờ đã chết rồi.

Vu Thanh Nhã nhẹ giọng nói:

- Cụ thể là đã xảy ra chuyện gì, nói cho tỷ tỷ nghe.

Vu Tiểu Ưc thấy Vu Thanh Nhã không có ý trách mình, liền thao thao bất tuyệt kể vanh vách hắn đã gặp phải nguy hiểm thế nào, Dương Thiên Lô dùng mãnh cứu mình như thế nào, hơn nữa còn không cần mình báo đáp, vân vân và vân vân.

Vu Thanh Nhã nghe xong, mới thật sự chấn kinh, thì thào nói một mình:

- Trảm Không Kiếm Phái, Dương Thiên Lô.

Vu Tiểu Ưc vô cùng ngưỡng mộ nói:

- Đúng vậy, đại ca là thiên tài chân chính, chiêu cuối cùng thật là đẹp trai phong độ quá chừng, trông đại ca cũng không chênh lệch bao nhiêu tuổi với đệ, nhưng hắn nói hắn có tướng mạo trẻ trung, đệ nghĩ hắn là lớn hơn đệ vài tuổi, nhưng tu vi của hắn so với đệ thì cao hơn mấy tầng... Tỷ tỷ, sắp đuổi kịp tỷ tỷ rồi đấy.

Vu Thanh Nhã nói:

- Ủm, được rồi. Mau theo tỷ tỷ trở về, may là hắn cứu ngươi, bằng không thì hậu quả không biết thế nào nữa.

- Tỷ tỷ, van xin tỷ, nghìn vạn lần đừng bắt đệ trở về, đệ mà trở về thì nhất định sẽ bị gia gia ép bế quan... Đệ chịu đủ rồi, đệ muốn tự đi lịch duyệt.

- Yên tâm đi, ngoại trừ ta, mọi người trong nhà không ai biết ngươi chuồn ra ngoài. Nhân lúc bây giờ trở về thì sẽ không có chuyện gì. Bằng không, đợi khi gia gia hạ lệnh bắt ngươi trở về, ngươi tự suy nghĩ đi, nhớ là lúc trở về không nói gì hết, càng không được nói ngươi đã tới Ma Vực, biết không? Tỷ tỷ biết, ở nhà ràng buộc ngươi quá nghiêm khắc, nhưng đều là muốn tốt cho ngươi, chờ thực lực của ngươi đủ mạnh thì tự nhiên sẽ cho ngươi ra ngoài lịch duyệt.

- Gia gia thật không biết ư?

- Ủm. Sao tỷ tỷ lại lừa đệ chứ? Đi thôi.

- Được rồi, chờ đệ thăng cấp lên Tiên Thiên, đệ sẽ đi Trảm Không Kiếm Phái Hoa báo ân cho đại ca.

- Ủm.

Vu Thanh Nhã nhẹ nhàng đáp một tiếng, nắm tay Vu Tiểu Ưc, bay thẳng lên trời, kiếm quang chợt lóe, liền biến mất ở phía chân trời.

Còn Dương Thiên Lô thì vẫn tiếp tục đi sâu vào trong Ma Vực.

...

Giết người cướp của không được, ngược lại Dương Thiên Lô làm cho hầu như toàn quân bị tiêu diệt, tiền đàn pháp bảo thu được một khoản lớn, không những vậy, “chút lòng thành” của Vu Tiểu Ưc báo ân lại càng khiến cho Dương Thiên Lô cảm khái vạn phần, vô cùng đặc chí, trong lòng sung sướng biết bao.

Bất quá, điều khiến cho Dương Thiên Lô đặc ý nhất là, mấy tên chạy thoát kia, e rằng ngay cả hắn là ai chúng cũng không biết.

Dương Thiên Lôi đặc ý nhớ lại:

- Hải Đại Phú của Tạo Hóa Môn, dùng danh hiệu này giết người phóng hỏa, thực sự là không lỗ lãi chút nào...

Hiện giờ, Tạo Hóa Môn là môn phái xếp hạng nhất trong giới tu luyện trên đại lục Thiên Huyền. Tuy Thương Huyền Phủ xếp hạng ba, nhưng chênh lệch giữa hai môn phái thì không thể so sánh được.

Chỉ nhìn vào biểu tình của bọn người Thương Kế Tùng khi nghe nói mình là đệ tử của Tạo Hóa Môn, chỉ e là sau khi bọn họ thoát ra ngoài được, ngay cả Thương Huyền Phủ cũng không dám về, càng đừng nói chỉ việc đến Tạo Hóa Môn tìm Hải Đại Phú báo thù.

Dương Thiên Lôi vừa chạy như bay vừa nhìn địa đồ Ma Vực trong tay, không ngừng đi sâu vào trong.

Không gian Ma Vực này chỉ là Ma Vực cấp thấp nhất mới khai phá trong Ma Vực cấp hai mà thôi, nhưng phạm vi lại vô cùng rộng lớn.

Nếu Dương Thiên Lôi muốn đi một vòng hoàn chỉnh trong không gian Ma Vực này thì chỉ e rằng ít nhất cũng khoảng nửa tháng, hơn nữa đó là trong tình trạng đi với tốc độ cực hạn. Nếu vừa săn giết ma thú, tìm kiếm linh tinh, còn cả tu luyện nữa, e rằng không tốn mấy tháng thì căn bản không đi hết được.

Nhưng người tu luyện lại không thể dừng lại quá lâu trong Ma Vực, bởi vì theo thời gian, sự ảnh hưởng của khí âm sát đối với người tu luyện càng lớn.

Cho nên, thông thường, người tu luyện sẽ căn cứ vào tốc độ của mình mà quyết định đi vào bao sâu, cần phải bảo đảm rằng lúc mình không chống đỡ được khí âm sát nữa thì vẫn còn có thể mau chóng quay lại lối vào Ma Vực, khỏi động công năng truyền tống của địa đồ để trở lại thế giới bên ngoài.

Lúc này, Dương Thiên Lôi đã chạy liên tục suốt ba ngày, trực tiếp tiến vào chỗ sâu trong cùng, không chút dừng lại, đã hoàn toàn không nhìn thấy tung tích người tu luyện nữa, chỉ có địa ma thỉnh thoảng xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

Chỉ là, hầu hết những địa ma này đều là Tiên Thiên cấp một, Tiên Thiên cấp hai gần như đã tuyệt tích, đến bây giờ, Dương Thiên Lôi cũng chưa gặp được một con.

Dương Thiên Lôi đứng trên một ngọn núi, nhìn ra bầu trời mờ mịt phía xa, nói thầm trong đầu:

- Địa ma ở đây, ngoại trừ thu được ma tinh ra thì đã không còn ý nghĩa khiêu chiến nữa, chi bằng tu luyện ở đây một phen, ý năng thì sao, Lăng Hi?

Tiểu linh thú đứng trên vai Dương Thiên Lôi, mũi nhổng lên hít hít, tham lam hấp thu linh khí thiên địa và khí âm sát bàng bạc trong không gian Ma Vực, trong ba ngày này, tiểu tử này đã lớn hơn được một vòng rồi.

Lăng Hi nói:

- Tu luyện đơn thuần bằng cách thu nạp linh khí thiên địa, sẽ giúp khí âm sát nhập thể nhanh hơn, không ở đây được bao lâu, người liền phải đi ra ngoài. Theo ta thấy, chi bằng bây giờ ta truyền cho người pháp thuật thần thông, bắt đầu tu luyện, rèn luyện niệm lực, địa ma cấp một vừa vặn có thể trở thành đối tượng cho người thử đòn.

- Cũng được. Bất quá... thật kỳ quái, ta chẳng thấy khí âm sát có ảnh hưởng gì, dường như trực tiếp dung nhập vào trong thân thể của ta rồi.

- Điều này rất bình thường, người mới tiến vào được hơn ba ngày một chút, qua thêm vài ngày nữa thì người sẽ rõ, chúng ta bắt đầu đi.

...

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi đã tiến vào Ma Vực được mười lăm ngày.

Điều khiến Lăng Hi kinh ngạc chính là, niệm lực của Dương Thiên Lôi lại đạt được cảnh giới cao thủ Tiên Thiên cấp ba, pháp thuật thần thông của Tiên Thiên cấp ba đối với Dương Thiên Lôi mà nói thì căn bản không có khó khăn gì, điều thiếu sót duy nhất chỉ là tốc độ thi pháp và mức độ thành thạo mà thôi.

Về phần dùng niệm lực điều khiển pháp lực để hình thành các loại trận pháp, phù văn phức tạp, sinh ra các loại thần thông, chỉ cần Lăng Hi giáo truyền thụ một lần, Dương Thiên Lô liền có thể bắt chước y chang, không sai chút nào.

Phải biết rằng, lúc này Dương Thiên Lô chỉ là Tinh giả hậu thiên, còn chưa thăng cấp lên Tiên Thiên, chân chính điều khiển được niệm lực, đạt đến cảnh giới niệm lực và tâm thần hợp nhất, niệm động thì lực đến, tâm niệm như một, nhưng đã đạt được cảnh giới của cao thủ Tiên Thiên cấp ba đỉnh phong, niệm lực đạt hai mươi bảy tầng.

Nếu Dương Thiên Lô chân chính thăng cấp lên Tiên Thiên thì sẽ thế nào?

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, tuy niệm lực của Dương Thiên Lô đạt được yêu cầu, nhưng bởi vì sự hạn chế của cảnh giới bản thân, pháp lực của hắn quá ít, căn bản không thể thỏa mãn nhu cầu mà pháp thuật thần thông của Tiên Thiên cấp ba cần, khi thi triển ra, căn bản không phát huy ra được uy lực tương ứng, hơn nữa, gần như chỉ trong nháy mắt, năng lượng trong cơ thể sẽ bị hút sạch.

Nhưng cho dù vậy, chỉ trong hơn mười ngày ngắn ngủi, Dương Thiên Lô vẫn có thể nắm được hơn mười loại pháp thuật. Đồng thời giết được một lượng lớn địa ma, thu được không ít ma tinh, và linh tinh ở nơi địa ma tập trung nhiều.

...

- Phù.

Dương Thiên Lô thở ra một hơi dài, nhìn nắm đấm lấp lánh ánh sáng màu vàng đang dần mờ nhạt, trong lòng vô cùng hưng phấn. Một quyền, chỉ một quyền, hắn đã có thể đánh thủng đầu của một con địa ma cấp một, trực tiếp hút ma tinh vào trong tay.

Kim Cương Quyền, dùng pháp lực thuộc tính kim ngưng tụ trên nắm đấm thành Kim Cương Trận, giúp nắm đấm trở nên cứng rắn vô bì, không gì không đánh vỡ được, như thương như kiếm.

Kết hợp với thân thể huyền thiên của Dương Thiên Lô, quả thực như cá gặp nước, hỗ trợ lẫn nhau, uy lực mà nó sản sinh ra khiến cho Lăng Hi đều cũng phải cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

201. Chương 186: Tinh Diệu Thương Hội.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 186: Tinh Diệu Thương Hội.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cảm giác đánh vào da thịt, áp sát vào mà đánh này sáng khoái hơn nhiều so với dùng pháp bảo công kích, khiến Dương Thiên Lô có cảm giác như máu nóng đang sục sôi.

Hơn nữa, trận pháp ngưng tụ trên nắm tay, hoạt động tự nhiên, tương đối bí mật, không phát ra thì thôi, hễ phát ra là long trời lở đất.

- Mười lăm ngày rồi, Lăng Hi, ngoài việc ta cảm thấy khí âm sát đầy rẫy trong cơ thể nhiều hơn một chút ra, tâm thần cũng không bị ảnh hưởng gì.

Trong mắt Dương Thiên Lô lập loé tinh quang, hắn nói thầm trong đầu với Lăng Hi, trên thân thể lại đang mơ hồ toả ra khí âm sát.

Ba ngày trước, tiểu linh thú không chịu nổi nữa nên đã quay vào không gian não vực trong đầu Dương Thiên Lô, bắt đầu luyện hoá khí âm sát đã hút vào trong cơ thể. Nhưng Dương Thiên Lô vẫn không thấy chỗ nào không khỏe, cảm giác duy nhất là cơ bắp, gân mạch, xương cốt, thậm chí trong mỗi một tế bào đều đã dung nhập vào một chút khí âm sát, tâm nhưng thần lại không bị ảnh hưởng gì.

Tình trạng này cũng khiến Lăng Hi vô cùng kỳ quái.

Thông thường, theo thời gian trôi qua, sau khi khí âm sát dung nhập vào trong cơ thể, sẽ sinh ra ảnh hưởng đến tâm thần, đồng thời khí âm sát càng nhiều thì ảnh hưởng càng lớn, cho đến khi sản sinh ra ảo giác và không thể chống cự được, thì phải lập tức rời khỏi Ma Vực, tiến hành luyện hoá. Nhưng rõ ràng Dương Thiên Lô đã hấp thu rất nhiều khí âm sát, nhưng không có ảnh hưởng gì đến tinh thần.

Giải thích duy nhất chính là niệm lực của Dương Thiên Lô vượt xa đẳng cấp khí âm sát trong Ma Vực, khiến khí âm sát căn bản không thể xâm nhập đến tâm thần của hắn.

Lăng Hi nói:

- Vậy thì cứ tiếp tục, hấp thu càng nhiều càng tốt, chờ người hấp thu đến cực hạn, rồi đi ra ngoài luyện hoá.
- Được.

...

Thời gian nhanh chóng qua đi, trong nháy mắt, Dương Thiên Lô đã tu luyện trong Ma Vực được tròn một tháng.

Săn giết được mấy nghìn con địa ma cấp một và mấy mươi con địa ma cấp hai, còn tìm được hơn trăm viên linh tinh to cỡ nắm tay, không gian một mét khối trong Càn Khôn giới kia vốn không đủ dùng, nếu không phải Vu Tiểu Ưc tặng hắn Càn Khôn giới có không gian lớn hơn, thì ngay cả chỗ cất giữ Dương Thiên Lô cũng không có.

Lúc này, ánh mắt Dương Thiên Lô càng ngày càng trong suốt, quanh thân toả ra khí âm sát nồng đậm, làn da cũng biến thành màu xanh đen, ngoại hình đáng sợ, trông hắn còn giống địa ma hơn cả địa ma.

Nhưng tâm thần hắn lại vẫn không có gì khó chịu.

Lúc này, hắn hầu như đã đi hết non nửa Ma Vực rồi, cũng đã tu luyện mười tám loại pháp thuật học được từ Lăng Hi tới mức hoàn mỹ rồi.

Tiểu linh thú và Lăng Hi cũng được nâng cao đến cực đại.

Mặc dù Dương Thiên Lô còn có thể tiếp tục ở trong Ma Vực, nhưng thời gian không cho phép, thời gian khiêu chiến Lô Hoành đã gần trước mắt rồi, hắn phải trở về Trảm Không Kiếm Phái.

...

- Âm sát khí thật nồng đậm... Ý?

Lão giả ở lối vào Ma Vực cấp hai trong đại sảnh, khi thấy một thiếu niên toả ra khí âm sát nồng đậm quanh thân, còn tưởng rằng mình hoa mắt, dùng sức dụi dụi mắt, rồi cẩn thận nhìn lại một lần nữa, hắn xác định mình không bị hoa mắt, thiếu niên này chính là Tinh giả hậu thiên mà một tháng trước đã đi vào Ma Vực.

Lúc đó, khi Dương Thiên Lô tiến vào, lão giả hầu như định án tử hình cho hắn rồi, hơn mười ngày sau, Dương Thiên Lô vẫn chưa ra khỏi Ma Vực, càng xác định phán đoán của lão giả, nhưng hắn không ngờ rằng, tròn một tháng sau, hắn lại sống sót đi ra.

Dương Thiên Lô nhìn lão giả dường như đang có chút ngần người ra, hỏi rằng:

- Lão tiên sinh, ta có thể đi rồi chứ?

Lúc này, trước quầy của lão giả đang có mấy cao thủ Tiên Thiên xếp hàng đăng ký, có nam có nữ, tuổi tác đều đã hơn hai mươi tuổi, ai nấy đều vô cùng ngạc nhiên nhìn Dương Thiên Lô.

Đây là lối vào Ma Vực cấp hai, có thể từ nơi này đi ra, chứng tỏ Dương Thiên Lô đã từ Ma Vực cấp hai trở về.

Nhưng trong mắt mọi người, Dương Thiên Lô chỉ là một Tinh giả hậu thiên, hơn nữa, tuổi tác lại nhỏ như vậy, sao hắn có thể đi ra từ Ma Vực cấp hai? Điều khiến cho bọn họ càng kinh ngạc hơn chính là, khí âm sát toả ra trên người Dương Thiên Lô lại vô cùng nồng đậm, nồng đậm đến mức khiến bọn họ đều cảm thấy

khủng bố. Nhưng thần tình và ánh mắt của Dương Thiên Lô lại không có chút nào dị dạng, hiển nhiên khí âm sát nồng đậm như vậy vẫn còn trong phạm vi chịu đựng của hắn.

Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

Lão giả vội vàng mở lan can thông đạo ra, nhìn Dương Thiên Lô nói:

- Có thể, đương nhiên có thể.
- Cảm ơn.

Dương Thiên Lô mỉm cười với lão giả, sau đó bước nhanh rời khỏi, hắn cũng không muốn gây sự chú ý của quá nhiều người.

Dương Thiên Lô biết rõ vì sao lão giả và mọi người kinh ngạc như vậy, bằng vào tu vi hắn mà có thể ở một tháng trong Ma Vực cấp hai, theo như cách nói của Lăng Hi, tuy không dám nói sau này không có ai, nhưng tuyệt đối là chưa có ai từng làm được.

- Tiểu tử, chờ một chút.

Bỗng nhiên lão giả đứng lên, nói với các cao thủ Tiên Thiên đang xếp hàng:

- Mời các vị tới các ô cửa khác làm thủ tục đi, xin lỗi, để bồi thường, miễn phí toàn bộ lệ phí vào cửa, cảm ơn đã hợp tác.

Lão giả nói xong, phát cho mỗi người một tờ giấy chứng nhận vào cửa, sau đó bước nhanh ra sau quầy, nói với Dương Thiên Lô:

- Tiểu tử.

Dương Thiên Lô nhìn lão giả, hơi nghi hoặc nói:

- Không biết lão tiên sinh có gì chỉ giáo?

Lão giả trầm giọng hỏi, trên mặt có vẻ mong chờ:

- Có thể vào trong nói chuyện không?

Dương Thiên Lô khẽ nhủ mày, hắn biết rõ, khi những người khác thấy mình, tuy cũng kinh ngạc nhưng chỉ là kinh ngạc một Tinh giả hậu thiên sao có thể đi ra từ Ma Vực cấp hai, nhưng lão giả này lại biết rõ mình đã ở tròn một tháng trong Ma Vực cấp hai. Chỉ là, lão giả này muốn nói chuyện gì với mình? Điều này khiến Dương Thiên Lô cảm thấy mất an, nhưng mà từ sắc mặt và ngữ khí của lão giả, dường như không có ác ý gì.

Lão giả thấy Dương Thiên Lô dường như có điều do dự, liền vội vàng nói:

- Xin yên tâm, không mất bao nhiêu thời gian của người đâu, hơn nữa tuyệt đối là chuyện tốt đối với người.

Dương Thiên Lô gật đầu, đáp:

- Được rồi.
- Mời.

Lão giả giơ tay ra dấu mời, bước nhẹ về phía trước một bước, dẫn Dương Thiên Lô rời khỏi đại sảnh có lối vào Ma Vực.

Sau khi tiến vào đại sảnh nơi cửa của Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu, trực tiếp đi lên một gian phòng vô cùng hào hoa ở lầu hai.

Trên mặt lão giả cười thật tươi, khách sáo nói:

- Mời ngồi.

Tu vi của lão giả này ít nhất cũng là cao thủ Tiên Thiên cấp năm đở trở lên, nhưng không hề kiêu ngạo trước mặt Dương Thiên Lô, ngược lại tỏ ra vô cùng khách sáo, thậm chí có chút cung kính.

Dương Thiên Lô cũng không khách sáo, sau khi ngồi xuống liền trực tiếp đi vào vấn đề chính, nhìn lão giả hỏi:

- Sao nào, lão tiên sinh, rốt cuộc có chuyện gì?

Lão giả nói:

- Ha hã, thực là anh hùng xuất thiếu niên, khi ngươi tiến vào Ma Vực cấp hai, lão hủ vốn cảm thấy đáng tiếc, một nhân tài tốt thế này lại sắp phải chết yểu trong Ma Vực. Khi ngươi tiến vào được mười lăm ngày, ta càng khẳng định suy nghĩ này. Thật không ngờ, bây giờ ngươi có thể sống sót trở ra, nói thật lão hủ rất ngạc nhiên, nếu lão hủ đoán hông sai, ngươi hẳn là đã ẩn tàng thực lực? Ít nhất cũng có tu vi Tiên Thiên cấp bốn, bằng không khẳng định không có khả năng ở trong Ma Vực cấp hai suốt một tháng, mặc dù địa đồ của ngươi là cấp thấp nhất trong Ma Vực cấp hai thì cũng không có khả năng.

Dương Thiên Lô mỉm cười, không phủ nhận, cũng không xác nhận:

- Lão tiên sinh, người hãy nói thẳng đi, có chuyện gì nào.

Lão giả mỉm cười nói:

- Đừng nóng vội, hãy để lão hủ nói cho hết lời, ta biết ngươi đang vội đi luyện hoá khí âm sát, yên tâm, để lão hủ miễn phí sắp xếp cho ngươi một gian phòng tu luyện dành cho khách quý được Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu dung hợp pháp tắc thời không.

Dương Thiên Lô hơi kinh ngạc:

- Phòng tu luyện dành cho khách quý được dung hợp pháp tắc thời không?

- Ừm, một ngày trong hiện thực bằng một tháng trong phòng tu luyện.

Dương Thiên Lô liền mừng rỡ nói:

- À... Thịnh tình kia thật tốt quá, người nói đi, người nói đi, ha ha.

Lão giả giải thích nói:

- Ha ha, xem ra ngươi còn chưa hiểu về Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu chúng ta, sở dĩ Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu có thể trở thành hiệp hội thương nghiệp lớn nhất tại Thiên Châu, tất nhiên phải có ưu thế mà các hiệp hội thương nghiệp khác không thể sánh bằng được, phòng dành cho khách quý, chỉ là một trong số đó. Chỉ có khách quý của Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu chúng ta mới đủ tư cách sử dụng. đương nhiên, không phải sử dụng miễn phí, dù sao khi khởi động pháp tắc thời không cũng phải tiêu hao số lượng đan dược vô cùng khổng lồ, ngươi hẳn là biết rõ điều này. Bất quá lần này, lão phu có thể đảm bảo, miễn phí cho ngươi sử dụng ba ngày, ừm, nói cách khác, ngươi có thể tu luyện ba tháng trong phòng tu luyện dành cho khách quý.

- Ừm, lão tiên sinh, người nói đi, ưu điểm lớn nhất của ta chính là có lòng kiên nhẫn... Hắc hắc.

Tốc độ thay đổi sắc mặt của Dương Thiên Lô khiến lão giả không biết nói gì hơn, bất quá, trong lòng lại thầm mừng rỡ, đây là chuyện tốt, sợ là sợ người có khả năng bách độc bất xâm, không biết phong tình.

- Vậy là tốt rồi, nếu không ngại, lão hủ gọi ngươi là Thiên Lô vậy, khi ngươi vào Ma Vực, lão hủ có ấn tượng rất sâu sắc, cho nên nhớ kỹ tên của ngươi.

- đương nhiên không ngại, người nói đi.

- Vậy là tốt rồi, lão hủ họ Chung, tên một chữ Khuê, ngươi có thể gọi ta là lão Chung.

Lão giả vừa cười vừa nói tiếp:

- Thứ cho lão hủ nói thẳng, tuổi của ngươi hẳn là không quá mười lăm tuổi phải không?

- Ách...

Nhắc tới tuổi tác, Dương Thiên Lô cũng rất phiền muộn, mặc dù bản thân hắn rất muốn biểu hiện thành thực một chút, nhưng cái gương mặt non nớt kia, còn cái thân thể chưa phát dục hoàn toàn này nữa, không

cách nào giấu được thân phận trẻ con của hắn, đây là chuyện hết sức là thê thảm, nói trắng ra, hắn còn chưa đủ mười hai tuổi, nói mười lăm tuổi đã là rất nể tình rồi.

- Không đến mười lăm tuổi mà đã có tu vi Tiên Thiên cấp bốn, trên toàn bộ đại lục Thiên Huyền này, tuy cũng không phải là không có ai, nhưng cũng không nhiều.

Dương Thiên Lô có chút xú khiêm tốn nói:

- Quá khen quá khen... Tu vi của ta chỉ là cười ngượng xem hoa mà thôi.

Bất quá, hắn cũng không phủ định lời của Chung Khuê nói, tuy hắn không rõ mục đích thật sự mà Chung Khuê gọi mình tới là gì, nhưng ít ra cũng có thể cảm nhận được hắn đang có ý lôi kéo. Nếu không, bằng vào tu vi Tiên Thiên cấp năm trở lên của hắn thì hà tất phải khách sáo với một đứa con nít như mình vậy? Lại còn nịnh nọt quá trời nữa? Nếu như mình phủ nhận, há chẳng phải là tự hạ thấp giá trị của mình ư? Kể gốc mới làm thế.

- Người không cần khiêm tốn, sở dĩ lão hủ gọi người đến, cũng không phải coi trọng người điểm ấy, nói thật đi, tu vi Tiên Thiên cấp bốn cấp năm, Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu chúng ta còn không để vào mắt. Lão hủ coi trọng chính là tuổi tác của người, tuổi tác như vậy mà đã có tu vi thể này, đây là thứ nhất; thứ hai, người có thể ở lại trong Ma Vực suốt một tháng, xưa nay tuyệt đối chưa từng có, đủ để chứng minh tâm tính của người kiên định như bàn thạch, tinh thần cô đọng, người thường không thể sánh bằng, thứ ba, khí âm sát ẩn chứa trong cơ thể người bây giờ điều khiển lão hủ phải cảm thấy vô cùng khủng bố, nhưng người lại không bị ảnh hưởng chút nào, điều này quả thực càng làm cho lão hủ phải chấn kinh, như thế đủ để chứng minh, thành tựu tương lai của người tuyệt đối không thể ước lượng được.

202. Chương 187: Luyện Hoá.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 187: Luyện hoá.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong mắt Chung Khuê loé lên tinh quang, trầm giọng nói:

- Mà tôn chỉ của Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu chúng ta là không bỏ qua bất kỳ cơ hội làm ăn nào, không thể nghỉ ngơi, người chính là cơ hội làm ăn rất lớn đang tiềm ẩn, đây là mục đích chính mà lão hủ tìm người, ta đại biểu cho Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu, thành tâm thành ý mời người làm khách quý cho Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu chúng ta.

Dương Thiên Lô nói:

- Không phải chứ? Bây giờ ta chỉ là một tên quỷ nghèo đói, căn bản không có gì giao dịch với các người.

- Hiện tại là hiện tại, tương lai là tương lai. Ta nói rồi, người là cơ hội làm ăn tiềm ẩn, chỉ cần người đồng ý làm khách quý của chúng ta là được rồi.

- Chỉ đơn giản như vậy?

- Đương nhiên chỉ cần người trở thành khách quý của Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu chúng ta là được rồi, hưởng tất cả dịch vụ, đan dược, pháp bảo, dược liệu dành cho quý khách tại bất kỳ chi nhánh nào của Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu ở thành Thiên Châu và đại lục Thiên Huyền, đối với tất cả những thứ có giá niêm yết rõ ràng thì ngoại trừ bán đấu giá ra, đều có thể hưởng được đãi ngộ giảm giá 20%, hơn nữa ở bất kỳ chi nhánh nào cũng được cung cấp nơi ở miễn phí cho khách quý, về phòng tu luyện dành cho khách quý thì chỉ cần trả đủ số đan dược vốn gốc mà thôi, đối với địa đồ Ma Vực mới, được hưởng quyền ưu tiên tiến vào, và còn rất nhiều dịch vụ.

- Ha ha... Tốt đến thế ư? Nói đi, có yêu cầu gì?

Dương Thiên Lô chẳng tin chuyện bánh ngon từ trên trời rơi xuống, thương nhân coi trọng lợi ích, không có lợi ích thì thương nhân sao lại chịu làm? Thật là hoang đường.

Chung Khuê lại nói như đinh đóng cột:

- Không có.

Nghe Chung Khuê nói như thế, Dương Thiên Lô cũng không biết nói gì, coi mình con nít ba tuổi sao? Có lừa gạt thì cũng không nên gạt như thế chứ, ít ra cũng phải hợp lẽ thường một chút? Ít nhiều cũng phải nói chút điều kiện, nói không chừng mình còn có thể tin tưởng, nhưng lão già này lại nói không có, điều này sao có thể được? Hơi nhú mày, Dương Thiên Lô nhìn chằm chằm Chung Khuê nói:

- Chung lão ca, việc này lão ca không nói thật rồi, nếu ta thực sự đồng ý, nhận được nhiều điều tốt như vậy, các người lại chẳng có yêu cầu gì, lão ca nghĩ ta sẽ tin ư?

- Ha ha, người đã gọi ta là Chung lão ca, vậy thì ta sẽ nói thật với người, người nhất định cho rằng, kẻ không gian thì không là thương nhân, không có lợi ích thì chúng ta tuyệt đối sẽ không làm, đúng không?

- Đây là sự thực.

- Đây đúng là sự thực. Không có lợi ích thì chúng ta tuyệt đối sẽ không làm. Nhưng đối với người thì không có yêu cầu gì, không có nghĩa là chúng ta không thu được lợi ích gì, mà ngược lại là đằng khác, làm như thế, ngược lại có thể giúp chúng ta có thể thu được lợi ích càng lâu dài hơn.

Dương Thiên Lô hơi kinh ngạc nói:

- Nguyên nghe tường tận.

- Rất đơn giản, đây là thế mạnh của Tinh Diệu Thương Nghiệp Hiệp Hội chúng ta.

- Thế mạnh?

- Đây là tạo niềm tin cho chúng ta, thông qua cách đầu tư này, nhận được sự chấp thuận của các người, khi các người có nhu cầu gì, hoặc muốn bán bất kỳ thứ gì, các người sẽ liền nhớ đến Tinh Diệu Thương Nghiệp Hiệp Hội, cái gọi là yêu cầu, đơn giản chỉ là một hiệp nghị quân tử. Các người muốn mua ở đâu, muốn bán ở đâu, chúng ta căn bản không thể quản được. Nếu đã như vậy, chỉ bằng cho các người tự do.

- Có thể người sẽ cho rằng, chúng ta có thể sẽ yêu cầu hàng năm phải cố định giao dịch vật phẩm có giá trị bao nhiêu tại Tinh Diệu Thương Nghiệp Hiệp Hội chúng ta, hoặc làm gì đó cho Tinh Diệu, nhưng đây chỉ là nhằm vào hiệp hội thương nghiệp nhỏ hoặc người bình thường. Thành viên khách quý, thuộc về tầng lớp cao, nói những điều này căn bản không có ý nghĩa gì, điều duy nhất có thể ước thúc các người chính là quan hệ hai bên cùng có lợi.

- Giữa thương nhân với nhau, không có bằng hữu, chỉ có lợi ích. Chỉ có lợi ích thì mới ràng buộc được các người với Tinh Diệu lại với nhau. Thế mạnh của chúng ta chính là có thể cung cấp lợi ích lớn nhất cho bất kỳ thành viên khách quý nào, cho dù là mua hay bán tại Tinh Diệu cũng đều sẽ mang đến cho các người lợi ích thực tế lớn nhất, bất kỳ lúc nào các người cũng nghĩ đến Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu đầu tiên, làm được điều đó mới chân chính duy trì được lâu dài.

- Điều quan trọng hơn, có thể trở thành khách quý đều là nhân vật phi thường, hoặc tương lai có khả năng trở thành nhân vật phi thường, người nghĩ xem, duy trì mối quan hệ hợp tác tốt đẹp với những người này thì có nghĩa gì?

Nghe Chung Khuê giải thích cẩn thận, trong lòng Dương Thiên Lô cũng có chút ngạc nhiên, không ngờ đầu óc kinh doanh của người ở dị giới này lại chẳng thua gì ở Địa Cầu.

- Bây giờ hẳn là người đã tin lão ca ta nói không có yêu cầu gì là sự thật rồi chứ?

- Lợi hại, cao minh.

Dương Thiên Lô nói từ đáy lòng:

- Được, bây giờ ta đồng ý với lão ca, ta vô cùng nguyện ý trở thành khách quý của Tinh Diệu Thương Nghiệp Hiệp Hội.

Dương Thiên Lô đã hiểu được chỗ cao minh của Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu, đương nhiên cũng tin lời của Chung Khuê nói. Chuyện tốt như vậy, chỉ cần đầu óc không bị bệnh hoạn thì sao có thể không đồng ý chứ?

Trên mặt Chung Khuê lộ vẻ vui mừng nói:

- Được, rất sẵn khoái, lão ca ta sắp xếp phòng tu luyện dành cho khách quý cho người trước, ba ngày sau, chờ người xuất quan, thể bài khách quý cũng sẽ làm xong, đến lúc đó sẽ đưa cho người.

Dương Thiên Lô nói:

- Ừm, làm phiền, Chung lão ca.

...

Chung Khuê dẫn Dương Thiên Lô đi lên tầng cao nhất, mở cách cửa lớn màu vàng của một gian phòng, nói rằng:

- Lão đệ, vào đi, phòng tu luyện khách quý kỳ thực đều là do đạo khí hoá thành, trước khi người có đạo khí, lúc nào cũng có thể tới đây tu luyện, ha ha, bất quá, chỉ miễn phí một lần này thôi, chỉ có thời gian ba. Tu luyện cho tốt, chúc người sớm ngày luyện hoá hoàn thành, bây giờ ta sẽ đánh thuận dương đan vào, khởi động pháp tắc thời không, người có thể bắt đầu rồi.

- Uh, đa tạ lão ca.

Dương Thiên Lô đáp một tiếng, liền bước vào gian phòng.

Từ bên ngoài nhìn không gian có vẻ rất nhỏ hẹp, nhưng lúc Dương Thiên Lô đi vào, nó liền biến thành một khuôn viên rộng mười trượng, tuy thua xa không gian thật lớn trong Huyền Hoàng Kỳ, nhưng linh khí thiên địa trong đó lại vô cùng dày đặc, không thua kém gì Huyền Hoàng Kỳ.

Dương Thiên Lô chậm rãi ngồi xếp bằng trên bồ đoàn ở chính giữa.

Dương Thiên Lô thầm khen trong lòng:

- Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu này quả nhiên không đơn giản, gần trăm gian phòng vừa này hiển nhiên đều là đạo khí biến thành, thực là giàu có.

- Đây chỉ có thể miễn cưỡng gọi là đạo khí mà thôi, không thể đánh đồng với Huyền Hoàng Kỳ được, chỉ dung nhập vào một chút pháp tắc thời không, luyện chế chuyên biệt dành cho tu luyện, hơn nữa chỉ có thể chứa được một người, nếu nhiều hơn thì nó sẽ không chịu đựng nổi.

Lăng Hi nói tiếp:

- Bất quá, trước khi người có đạo khí, tu luyện ở đây hiển nhiên là không tệ.

Tiểu linh thú hưng phấn nói:

- Chủ nhân, Tiểu Bạch cũng đi ra tu luyện nha?

Một tháng qua, tốc độ tiến bộ của tiểu linh thú rất mạnh, vượt hơn cả Dương Thiên Lô. Nó đã được dưỡng dục không biết bao nhiêu năm trong thế giới băng tuyết, tuy vừa mới sinh ra linh thể, nhưng linh trí của nó đã trải qua vô số năm dưỡng dục, hơn nữa thân thể nó là do trời sinh địa dưỡng, lúc tu luyện hầu như không có chướng ngại nào. Lúc này, trong thời gian một tháng vừa qua, nó đã thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên cấp một đỉnh phong, thân hình cũng lớn gấp đôi so với trước đây.

- Không được, người không thể ra được.

Dương Thiên Lô còn chưa nói xong, Lăng Hi liền mở miệng cự tuyệt nói:

- Không gian này chắc chắn bị cao thủ của Tinh Diệu Thương Nghiệp Hiệp Hội nắm trong lòng bàn tay, nhất cử nhất động ở đây của Thiên Lô đều dễ dàng bị phát hiện.

Tiểu Bạch đáp một tiếng, liền ngoan ngoãn không nói nữa. Trong khoảng thời gian qua, Lăng Hi nói sao làm vậy, luôn lấy mình là gương, đã khiến cho tiểu linh thú phục sát đất.

- Thiên Lô, phương pháp luyện hoá khí âm sát thì ta đã truyền cho ngươi rồi, nhưng trong lúc luyện hoá, phải hết sức cẩn thận, luyện hóa từng chút một, mỗi một tia khí âm sát đều ẩn chứa thất tình lục dục và các loại ý chí, kinh lịch của con người, chỉ cần sơ ý một chút thì sẽ nó phản phệ. Chờ ngươi luyện hoá hoàn thành, tâm thần của ngươi chắc chắn được trui rèn rất nhiều, và cũng sẽ nhận được rất nhiều tin tức từ đó. Tuy không bằng tự mình kinh lịch, nhưng có thể giúp căn cơ vững chắc, đó có thể xem con đường trui rèn tâm tính rất tốt. Nhớ kỹ, lúc luyện hoá, nghìn vạn lần không nên bị bất kỳ ảo giác nào mê hoặc, tâm thần phải giữ được không minh, từ từ luyện hoá hấp thu chúng.

Lăng Hi nói tiếp:

- Được rồi, ngươi bắt đầu đi.

Thiên Lô đáp một tiếng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, một lát sau liền tiến vào trạng thái không linh, tâm thần bắt đầu chậm rãi dung nhập vào từng tia từng tia khí âm sát bằng bạc trong cơ thể...

Tuy trong lòng Dương Thiên Lô sớm đã có chuẩn bị, thế nhưng khi hắn dung nhập một tia tâm thần vào trong khí âm sát, hắn vẫn phải giật mình, nếu không phải chỉ đơn thuần là dung nhập một tia vào mà thôi, Dương Thiên Lô không biết mình còn có thể giữ được tâm thần hay không, các loại cảm giác mặt trái như oán trách, tức giận, bất cam, khúat nhục, nóng nảy vô cùng phức tạp... Hầu như chỉ trong thoáng chốc liền dung nhập vào trong tâm thần hắn, từng bức ảnh một xuất hiện trong đầu hắn như phim điện ảnh vậy, những hình ảnh này, đều là những cảnh tử vong chết chóc, ẩn chứa ý chí cường đại, Dương Thiên Lô có cảm giác như mình đã hóa thân thành nhân vật chính của các hình ảnh đó, mỗi một hình ảnh đều dường như giúp hắn kinh qua từng đợt tẩy lễ khắc cốt ghi tâm.

Thời gian từng phút từng giây qua đi, tuy khí tức trên người Dương Thiên Lô vẫn còn có những hình ảnh không ngừng biến đổi, nhưng thủy chung có thể bảo vệ được bản tâm, giữ cho linh đài tỉnh táo, không rơi vào ảo cảnh, không đánh mất chính mình.

Lăng Hi cảm ứng được sự biến hóa của Dương Thiên Lô, cũng dần dần an tâm trở lại.

Chỉ là, Lăng Hi có điều cũng không rõ ràng lắm, đan điền yên lặng một khoảng thời gian kia của Dương Thiên Lô, vào lúc này, bỗng nhiên tự động vận chuyển một cách lặng lẽ, một luồng ý niệm nhỏ bé nhưng vô cùng tinh thuần đang chậm rãi sinh sôi từ trong đó, hoà nhập vào trong đầu Dương Thiên Lô, những phù văn màu vàng dung nhập vào đầu Dương Thiên Lô này bỗng nhiên chớp loé lên một cái, không thể phát hiện được.

Cho dù là Lăng Hi, hay Dương Thiên Lô cũng đều không hề cảm giác được.

Thế nhưng, chỉ trong nháy mắt, Dương Thiên Lô lại có một chút linh ngộ.

Dường như có một âm thanh đang nói với hắn, luyện hoá khí âm sát cẩn thận dè dặt như vậy, giống như đứng bên kia núi nhìn lửa cháy, chỉ biết bề ngoài của nó, cảm nhận hơi nóng của nó, nhưng lại không biết nhiệt độ của nó, ánh sáng của nó, cho dù có luyện hoá hoàn toàn, cũng chỉ là thờ ơ bàng quan, được chút da lông bề ngoài, mà không được cái tinh túy bên trong, chỉ có quên đi chính mình, đích thân thâm nhập vào trong đó, đặt mình vào tử địa, dung nhập vào ảo cảnh, ta chính là người, người chính là ta, bức phá tâm ma, phá ảo vọng mà ra, thì mới có thể được tinh túy của nó, dũng mãnh tinh tiến.

“Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Không có cái dũng quyết đánh đến cùng, thì sao dũng mãnh tinh tiến?”

Trong nháy mắt, dường như Dương Thiên Lô đã tỉnh ngộ, giữa hai chân mày liền toả ra từng tia tinh quang sáng chói, tâm thần hắn lúc này căn bản không có chút nào do dự, liền hoàn toàn dung nhập vào trong khí âm sát.

Ầm ầm ầm...

Từng tiếng sấm vang dội trong đầu Dương Thiên Lô, ảo cảnh ủa nhau xuất hiện, hơn nữa cũng không còn là hình ảnh linh đài tỉnh táo, bàng quan đứng nhìn nữa, mà dường như là không gian chân thực, gần như trong nháy mắt, Dương Thiên Lô liền hoàn toàn đánh mất đi mình, thật sự dung nhập vào trong ảo cảnh.

203. Chương 188: Nhục Thân Đại Viên Mãn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 188: Nhục thân đại viên mãn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khí âm sát bằng bạc vô cùng khủng bố liên mất khống chế, điên cuồng ủa vào trong đại não của Dương Thiên Lôi, triệt để dung hợp quần lấy tâm thần Dương Thiên Lôi.

Lúc này, khí âm sát bằng bạc, vô biên vô hạn, hầu như chỉ trong thoáng chốc liền tràn ngập mọi ngõ ngách trong không gian nào vực của Dương Thiên Lôi.

- Không hay rồi, ma hóa, sao có thể như vậy? Thiên Lôi, Thiên Lôi, người tỉnh dậy mau.

Lăng Hi hoảng hốt hô lớn trong đầu Dương Thiên Lôi, toàn lực thôi động thần niệm, đồng thời dung nhập Thanh Tâm Bí Quyết vào giọng nói, nhưng mà Dương Thiên Lôi lại không đáp trả, dường như bất kỳ một tia ý niệm nào của hắn đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó chính là khí âm sát vô biên vô hạn...

- Chủ nhân, chủ nhân người làm sao vậy?

Tiểu linh thú cũng cảm nhận được dị dạng, lo lắng hô hoán, chỉ là kết quả lại và chẳng khác gì Lăng Hi.

Ngay khi Lăng Hi sắp phát động thần niệm, mạnh mẽ bức khí âm sát ra, thì một đạo phù văn màu vàng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt nàng và tiểu linh thú, tỏa ra ngàn vạn tia sáng chói lòa, hoàn toàn bao trùm nàng và tiểu linh thú, cùng lúc đó, một tia ý niệm có ý trấn an truyền vào trong lòng nàng, hoàn toàn trấn buột nàng và tiểu linh thú lại.

Trong lòng Lăng Hi bỗng nhiên hiểu rõ, này cổ ý niệm này lại giúp lòng nàng ổn định lại, gần như trong thoáng chốc, nàng liền nhớ đến một tồn tại khác trong cơ thể Dương Thiên Lôi, hiển nhiên tình trạng bây giờ của Dương Thiên Lôi căn bản không phải ngoài ý muốn, mà là do tồn tại kia có ý sắp đặt.

...

Khi Dương Thiên Lôi tiến vào phòng tu luyện khách quý, Chung Khuê dùng ba trăm ngàn viên thuần dương đan khởi động pháp tắc thời không, sau đó liền bước nhanh rời khỏi Tinh Diệu đại lâu, trực tiếp đi đến tổng bộ phía sau Tinh Diệu đại lâu, yết kiến hội trưởng của Tinh Diệu Thương Nghiệp Hiệp Hội là Vũ Văn Tinh Diệu.

Vũ Văn Tinh Diệu, người sáng lập ra Tinh Diệu Thương Nghiệp Hiệp Hội, thân phận thần bí, trong trăm năm gần gũi thì đã có thể quật khởi lên như một ngôi sao sáng trên đại lục Thiên Huyền, tu vi sâu không lường được, giao du rộng rãi với cao thủ, danh sĩ khắp thiên hạ, ra tay hào sảng, vung tiền như rác, con người cực kỳ khảng khái, có địa vị cực cao tại đại lục Thiên Huyền.

Chung Khuê thân là cao thủ Tiên Thiên cấp sáu, khi gặp Vũ Văn Tinh Diệu cũng phải có biểu hiện rất cung kính, khúm núm, hơn nữa, sự kính sợ này xuất phát từ nội tâm, không làm ra vẻ bề ngoài.

- Chung Khuê, có chuyện gì bẩm báo?

Chung Khuê cung kính nói:

- Môn chủ, hôm nay lão nô phát hiện một thiếu niên rất có tiềm lực, muốn chiêu nạp làm quý khách cho Tinh Diệu chúng ta, cho nên đến đây bẩm báo với người.

Trong mắt Vũ Văn Tinh Diệu lấp lánh tinh quang, nói:

- Hử? Việc nhỏ thế này, người tự làm chủ được rồi, chẳng lẽ có gì đặc biệt ư?

- Môn chủ minh giám, thiếu niên này quả thực có chút đặc biệt.

Vũ Văn Tinh Diệu nhẹ giọng nói, thần tình vẫn điềm đạm như trước:

- Ngồi đi, nói thử xem.

- Đa tạ môn chủ.

Chung Khuê hết sức dè dặt, đặt nửa cái mông ngồi sát bên mép ghế, thân người hơi nghiêng về trước, biểu hiện hết sức cung kính và cẩn trọng, sau đó mới trầm giọng kể lại tình hình của Dương Thiên Lôi.

Vũ Văn Tinh Diệu trầm giọng nói:

- Ừm, rất tốt. Nếu tình hình này là thật, bản tôn ban thưởng cho người một viên Tinh Nguyên Đan, đồng thời giúp người đột phá Tiên Thiên cấp sáu, lui xuống đi, ngày mai đưa tư liệu tường tận tới đây, sau đó mới định đoạt.

Chung Khuê liền kích động nói:

- Vâng, môn chủ.

Nói xong khom mình hành lễ, dè dặt lui ra khỏi phòng, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt tràn ngập vẻ vui sướng.

Ngày hôm sau, một tập tư liệu tường tận về Dương Thiên Lôi thông qua kênh thông tin của Hiệp Hội Thương Nghiệp Tinh Diệu đến được tay Chung Khuê, những thông tin chính của Dương Thiên Lôi từ học viện Cực Dương đến Trảm Không Kiểm Phái đều không sai chút nào.

Chỉ là, khi Chung Khuê đọc qua tư liệu thì thần tình lại liên tục biến đổi mấy lần.

Tuy Chung Khuê biết tuổi của Dương Thiên Lôi rất nhỏ, nhưng lại không ngờ lại nhỏ đến mức như vậy, chỉ mới tròn mười hai tuổi thôi.

Chỉ cần bằng vào điều này, giá trị của Dương Thiên Lôi liền tăng lên gấp mấy lần, tập tư liệu này, miêu tả từ đầu đến cuối, tu vi Dương Thiên Lôi chỉ là Tinh giả hậu thiên.

- Không thể được, hắc tuyệt đối ẩn tàng thực lực, bằng không thì sao có thể chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, từ Tinh Giả cấp một thăng cấp đến Tinh Giả cấp tám? Sao mỗi lần khiêu chiến vượt cấp đều có thể thắng lợi mà không rụng cọng lông nào? Điều quan trọng nhất là, hắc có thể ở trong Ma Vực cấp hai suốt một tháng, đây là điều mà Tinh giả hậu thiên không thể làm được, hơn nữa số lượng khí âm sát mà hắc hấp thu...

Tâm niệm Chung Khuê thay đổi thật nhanh, sau đó nhanh chóng đưa ra quyết định, cầm tư liệu này yết kiến Vũ Văn Tinh Diệu lần nữa.

...

Nửa canh giờ sau, Vũ Văn Tinh Diệu và Chung Khuê đều đi tới tầng cao nhất của Tinh Diệu đại lâu, khi bọn họ thấy Dương Thiên Lôi trong phòng tu luyện khách quý, thần tình của hai người đều vô cùng kinh ngạc, toàn bộ gian phòng tu luyện tràn ngập khí âm sát ngút trời, Dương Thiên Lôi đang ngồi xếp bằng, thân hình run lên kịch liệt, biểu cảm trên mặt nhanh chóng biến hóa liên tục, dường như đang trải qua những chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời vậy, da thịt toàn thân đều có màu xanh đen, năng lượng các loại thuộc tính không ngừng toả ra từ trên người hắc, hắc đang ngồi xếp bằng nhưng thân thể liên tục méo mó điên cuồng.

Hai người chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra được, lúc này, Dương Thiên Lôi rõ ràng đã tiến sát mức sụp đổ rồi, hoàn toàn bị khí âm sát nhập thể, chìm đắm trong ảo cảnh vô biên, lúc nào cũng có thể ma hóa, hoàn toàn đánh mất bản tính, trở thành địa ma.

Thế nhưng, hai người vô cùng kinh dị, mi tâm của Dương Thiên Lôi lại toả ra một luồng ánh sáng bảy màu nhu hòa, yếu ớt, dường như đang bảo vệ tia linh trí cuối cùng của hắc, giúp hắc thủy chung vẫn không rơi vào tình trạng sụp đổ, thủy chung vẫn ngồi xếp bằng, mặc dù run lên kịch liệt nhưng hắc vẫn luôn ở trạng thái ngồi xếp bằng.

Quan sát suốt nửa canh giờ, bỗng nhiên trong ánh mắt Vũ Văn Tinh Diệu loé lên tinh quang, tán thưởng nói:

- Lấy thân nhập ma, luyện hoá khí âm sát, khí phách thật lớn, không ngờ rằng lại có một tên tiểu tử không muốn sống như vậy, tốt, tốt.

Nói xong, bỗng nhiên xoay người nhìn lại Chung Khuê đang kinh ngạc đến ngây người, nói:

- Luôn luôn bổ sung đan dược, đừng để pháp tắc thời không ngừng lại, hắc có thể tu luyện bao lâu thì để cho hắc tu luyện bấy lâu, nếu như có thể thành công, cho hắc thăng cấp lên quý khách hạng S, dùng hết sức lực bồi dưỡng hắc, chú ý quan sát, có bất kỳ động tĩnh gì, lập tức bẩm báo cho ta.

- Vâng, môn chủ.

Chung Khuê cung kính trả lời. Từ thái độ của Vũ Văn Tinh Diệu, hắc đã hiểu rõ, lần này hắc chiêu nạp được một vật báu vô giá, chỉ cần Dương Thiên Lôi có thể thành công luyện hoá khí âm sát, phần thưởng dành cho hắc không phải chỉ là một quý khách đơn giản như vậy, quý khách hạng S là cái gì kia chứ? Cả trăm năm thành lập của Tinh Diệu Thương Nghiệp Hiệp Hội, mặc dù có mấy quý khách hạng S, nhưng mấy người đó không ai không phải là nhân vật đứng đầu trên đại lục Thiên Huyền.

...

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Thời gian ba ngày thoáng chốc qua đi, Dương Thiên Lôi đã ở trong phòng tu luyện khách quý được ba tháng.

Nhưng hắc hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại, trong cơ thể hắc và trong toàn bộ phòng tu luyện, vẫn tràn đầy khí âm sát bàng bạc, dường như căn bản không giảm đi chút nào. Hắc vẫn sát bờ vực sụp đổ, nhưng thủy chung vẫn không ma hóa.

Chung Khuê lại đánh vào ba trăm ngàn viên thuần dương đan.

...

Trong nháy mắt, đã là ngày thứ mười lăm.

Cách một ngày, Chung Khuê bẩm báo cho Vũ Văn Tinh Diệu một lần, trong đó, Vũ Văn Tinh Diệu cũng tới thăm ba lần.

Lần cuối cùng là lúc vào ngày thứ mười, sau khi Vũ Văn Tinh Diệu đến đây, liền không rời đi nữa, giống như Chung Khuê, canh giữ trước cửa phòng tu luyện.

Trong mười lăm ngày, trong năng lượng luôn tuôn ra từ trên người Dương Thiên Lôi, không chỉ ẩn chứa năng lượng các loại thuộc tính ngũ hành, mà ngay cả các loại thuộc tính năng lượng của thuộc tính ngũ hành diễn sinh ra đều ẩn chứa trong đó, khiến cho Vũ Văn Tinh Diệu và Chung Khuê vô cùng kinh hãi.

Ngày thứ mười lăm, đốt hết một triệu năm trăm ngàn viên thuần dương đan, dưới pháp tắc thời không, Dương Thiên Lôi đã tu luyện hết mười lăm tháng.

Cuối cùng, trong ánh mắt chờ mong của Vũ Văn Tinh Diệu và Chung Khuê, khí âm sát quanh thân Dương Thiên Lôi, bắt đầu như sắp bùng nổ, rầm rầm nứt toác ra, mỗi lần nứt toác ra liền chuyển hoá thành một luồng niệm lực tinh thuần, dung nhập vào mi tâm của Dương Thiên Lôi.

Khí âm sát nhanh chóng giảm xuống, thân thể đang run lên bần bật của Dương Thiên Lôi cũng dần dần ổn định trở lại.

Vũ Văn Tinh Diệu nhìn thân ảnh của Dương Thiên Lôi, trong mắt toát lên vẻ hưng phấn, lẩm bẩm nói:

- Ảo cảnh tan biến, hy vọng thành công, tốt, tốt.

Cuối cùng, khi một tia khí âm sát cuối cùng hóa thành niệm lực tinh thuần dung nhập vào trong đầu của Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên mở mắt, hai tia sáng bảy màu như vật chất thực, chọt lóe qua mắt hắc, bỗng nhiên hắc ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng.

Tiếng hú trong trẻo vút cao, xông thẳng lên trời, lại có thể trực tiếp xuyên qua phòng tu luyện do đạo khí biến ảo thành, xông thẳng lên chín tầng trời.

Một luồng tinh khí kiên cố như bàn thạch, toả ra từ trên người Dương Thiên Lô như khói báo động giữa rừng núi, cơ nhục, gân mạch, xương cốt trên người, thậm chí mỗi một tế bào cũng đều phát ra tiếng nổ bùng nổ thanh thúy, tràn đầy huyết khí cuộn cuộn, chân chính đạt được cái gọi là huyết khí phương cương.

Cùng lúc đó, từng tia sáng bảy màu nhàn nhạt tuôn ra từ thân thể hắn, bay lượn vờn quanh như tia chớp, khiến thân hình Dương Thiên Lô trở nên như ẩn như hiện, như thật như ảo, toát lên một cảm vô cùng huyền diệu.

Cho đến khi tiếng hú của Dương Thiên Lô kết thúc, mới nhập vào thân thể, khôi phục lại bình thường.

Vũ Văn Tinh Diệu kinh ngạc tròn mắt, không thể tưởng tượng được mà nói rằng:

- Nhục thân đại viên mãn, là nhục thân đại viên mãn.

Chung Khuê nhin không được hỏi:

- Môn chủ... Cái gì là nhục thân đại viên mãn?

Hắn chưa từng thấy vị môn chủ cao cao tại thượng này lại kinh ngạc như vậy, hiển nhiên nhục thân đại viên mãn mà hắn nói, tất nhiên là điều mà khiến hắn phải vô cùng chấn kinh, bằng không thì chắc chắn sẽ không thất thố như vậy.

Vũ Văn Tinh Diệu trầm giọng nói:

- Nhục thân đại viên mãn, từ xưa đến nay... Chỉ là một truyền thuyết, chỉ có cảm ngộ được thuộc tính ngũ hành và các thuộc tính diễn sinh, hơn nữa phải cảm ngộ trong giai đoạn rèn luyện nhục thân lúc còn là Tinh giả hậu thiên, thì mới được gọi là nhục thân đại viên mãn.

Ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Dương Thiên Lô, hiển nhiên lúc này hắn vẫn chưa thể bình ổn được nỗi kinh ngạc và kích động trong lòng.

Hắn biết rõ, nhục thân đại viên mãn có ý nghĩa gì. Đây là một loại tồn tại biến thái, hơn nữa chỉ tồn tại trong truyền thuyết, hắn từng đi qua vô số tinh cầu, gặp được vô số tồn tại cường đại, nhưng chưa từng thấy qua một tồn tại có nhục thân đại viên mãn.

Cảm ngộ sau cảnh giới Tiên Thiên, chủ yếu tập trung vào niệm lực, tinh thần, ảnh hưởng đối với nhục thân cực kỳ ít ỏi, mà cảnh giới Thần Đạo chủ yếu tập trung vào nguyên thần, càng không có ảnh hưởng gì đối với nhục thân, giai đoạn rèn luyện nhục thân chân chính, chỉ có giai đoạn Tinh giả hậu thiên.

Đây mới là điều quan trọng nhất, khó khăn nhất, hầu như là chuyện không có khả năng.

204. Chương 189: Trở Về Trảm Không.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 189: Trở về Trảm Không.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mặc dù là thân thể ngũ hành bẩm sinh, muốn lĩnh ngộ tất cả thuộc tính diễn sinh, cũng hết sức khó khăn.

Dù sao, hạn chế thọ nguyên của con người căn bản không cho phép, chỉ có nhanh chóng đột phá lên Tiên Thiên thì mới có thể kéo dài thọ mệnh, tiếp tục tu luyện.

Đạo tu luyện chính là chạy đua với thời gian, dưới sự hạn chế thọ nguyên của mỗi một cảnh giới, chỉ có trước khi thọ nguyên hao tổn hết, phải thăng cấp lên tầng tiếp theo, tăng thêm thọ nguyên, mới có thời gian tiếp tục đột phá, tiếp tục đi tới.

Tinh giả hậu thiên, cho dù là Tinh Giả Hậu Thiên cấp chín đỉnh phong, thọ nguyên cũng chỉ hơn trăm ngàn ngũ mà thôi, nếu không có thân thể ngũ hành bẩm sinh thì lúc ở cảnh giới cấp chín đỉnh phong, cần phải tu luyện thuộc tính của bản thân đến cảnh giới đỉnh phong, từ đó lợi dụng ngũ hành tương sinh, tu luyện ra các thuộc tính ngũ hành khác, điều này cần có ngộ tính và cơ duyên, đã vô cùng khó khăn rồi, huống chi là lĩnh ngộ các thuộc tính diễn sinh của thuộc tính ngũ hành?

Lĩnh ngộ thuộc tính diễn sinh, càng cần ngộ tính và thiên phú siêu phàm hơn, có thể lĩnh ngộ được một loại đã tương đương khó khăn, huống chi là lĩnh ngộ tất cả thuộc tính diễn sinh.

- Ý của môn chủ là... Hẳn thật là Tinh giả hậu thiên?

- Không sai. Hẳn đúng thật là Tinh giả hậu thiên, bằng không thì tuyệt đối không có khả năng rèn luyện nhục thân đến cảnh giới đại viên mãn vào lúc này, nhưng hẳn lại điều khiển được niệm lực, bằng vào tu vi Tinh giả hậu thiên mà điều khiển được niệm lực, hẳn lại chỉ mới mười hai tuổi...

Bổng nhiên Vũ Văn Tinh Diệu xoay người nhìn Chung Khuê nói:

- Thăng lên làm quý khách hạng SSS, đây tuyệt đối là thiên tài ngàn năm khó gặp. Chung Khuê, từ nay về sau, người chuyên phụ trách tất cả công việc về hẳn, hẳn có bất kỳ yêu cầu gì, tận hết sức lực thỏa mãn, cho dù là yêu cầu vô lý, chỉ cần có thể nắm được tâm của hẳn, kết mối thiện duyên, không đầy trăm năm nữa, hẳn sẽ mang đến cho Tinh Diệu chúng ta lợi ích không tưởng tượng nổi, nhớ kỹ, làm việc phải bí mật, tất cả thông tin về hẳn, chỉ có người biết ta biết là được rồi, hẳn sắp xuất quan rồi, bản tôn đi trước.

- Môn chủ... Người không tiếp kiến hẳn ư?

- Chưa đến lúc, lúc nên gặp, bản tôn tự nhiên sẽ gặp hẳn. Không nên nhắc tới bản tôn với hẳn, cũng không nên nói những gì chúng ta vừa mới nhìn thấy, coi như không có chuyện gì xảy ra, bất kỳ ai cũng đều không thích bị nhìn trộm, càng không hi vọng người khác biết bí mật của mình.

...

- Hiểu rõ, xin môn chủ hãy yên tâm.

- Ừm.

Vũ Văn Tinh Diệu gật đầu, thân hình nhoáng lên, liền vô thanh vô tức biến mất ngay tại chỗ.

...

- Thành công rồi, Thiên Lô, người đã thành công rồi.

Ngay lúc đó, Lăng Hi kích động nói trong đầu Dương Thiên Lô, hoàn toàn giống như nàng dự đoán ban đầu, mỗi một tế bào trên người Dương Thiên Lô đều dung nhập vào các loại năng lượng, mặc dù ngoài ba loại năng lượng thủy, băng, vụ chiếm ưu thế tuyệt đối, năng lượng khác chỉ là tồn tại một chút ít, nhưng hình dạng của tiểu thể giới ban đầu đã tiến hóa thành hình dạng ban đầu của đại thể giới.

Chỉ cần theo sự tăng cao tu vi của Dương Thiên Lô, khi thân thể hẳn dung nạp linh khí thiên địa càng ngày càng nhiều, hình dạng ban đầu của đại thể giới này sẽ ngày càng hoàn thiện, cuối cùng trở thành một tồn tại sánh ngang đại thể giới chân chính.

Dương Thiên Lô cảm ứng lực lượng như muốn bùng nổ trong cơ thể, mừng rỡ nói với Lăng Hi:

- Lăng Hi, cảm tạ nàng.

- Không phải ta, là “hắn”.

- “Hắn”?

- Chính là tồn tại thần bí trong đan điền của người, ta và Tiểu Bạch vốn định bức khí âm sát trong người người ra nhưng “hắn” lại dễ dàng trói buộc hai chúng ta... Cho đến khi người thành công luyện hoá hết khí âm sát, hai chúng ta mới được tự do.

Nghe Lăng Hi nói, trong lòng Dương Thiên Lô chấn kinh, tiểu linh thú thì không có gì, nhưng Lăng Hi là nguyên thần Thần Đạo, nguyên thần Thần Đạo lại bị “hắn” ta dễ dàng trói buộc, điều này có nghĩa gì chứ?

Nhưng cho dù Dương Thiên Lô cảm ứng thế nào, trong đan điền vẫn không có chút dị dạng nào, vẫn như nhau trước giờ, chậm rãi tự động vận chuyển.

- Yên tâm đi, “hắn” ta hẳn cũng giống như ta, sẽ không gây bất lợi với ngươi, chỉ là “hắn” ta cường đại hơn ta nhiều lắm.

Lăng Hi nói tiếp:

- Lấy thân nhập ma, phá tan ảo cảnh... Thiên Lô, ngươi cảm thấy thế nào?

- Lĩnh ngộ được rất nhiều rất nhiều, đã trải qua rất nhiều rất nhiều... Nói đơn giản, luyện hoá khí âm sát, cũng giống như ta đang nhìn kinh lịch của người khác, mà lấy thân nhập ma, tức là chính ta đang kinh lịch.

Dương Thiên Lô vừa nói, trong đầu hắn vừa nhanh chóng hiện lên những kinh lịch trong khoảng thời gian này, trực tiếp truyền sang cho Lăng Hi.

...

- Cái gì? Chung lão ca... Người nói... Ta... Ta tu luyện hết mười lăm ngày?

Khi Dương Thiên Lô hưng phấn đi ra khỏi phòng tu luyện, nghe Chung Khuê nói mình đã tu luyện hết mười lăm ngày, liền thất kinh, thầm hô không xong.

Thứ nhất, thời gian khiêu chiến Lô Hoành đã gần ngay trước mắt, lần này lại nán lại đây hết mười lăm ngày, trở về còn kịp không? Thứ hai, Chung Khuê đã từng nói qua, chỉ miễn phí cho mình ba ngày, lần này dư ra mười hai ngày... Là một triệu hai trăm ngàn viên thuần dương đan nha.

- Đúng vậy, tương đương với ngươi tu luyện trong phòng tu luyện tròn mười lăm tháng.

- Cái này... Lão ca, sao lão ca không sớm gọi ta? Người biết ta là người nghèo a... Ăn một viên đan dược cũng phải chia ra ăn nhiều lần...

- Ha ha, lão đệ, không cần lo lắng. Người không luyện hoá hết khí âm sát, lão ca ta sao lại không biết điều bắt ngươi dừng lại? Yên tâm, ta đã bảo đảm với môn chủ rồi, mười lăm ngày này coi như miễn phí cho ngươi, hai chúng ta vừa gặp đã hợp ý, đừng nói mười lăm ngày, cho dù là một tháng, lão ca ta cũng phải để cho ngươi luyện hoá hoàn thành.

- Hả? Thật tốt quá, lão ca thực có thành ý, ta còn chưa luyện hoá hoàn thành, chỉ là vừa mới hấp thu khí âm sát, hắc hắc, mười lăm ngày còn lại, qua một khoảng thời gian nữa tiểu đệ sẽ dùng đến, bây giờ có chút việc gấp, ta phải lập tức quay về môn phái.

- Ách... Được, không thành vấn đề, đây là thẻ bài quý khách của ngươi, trích máu nhận chủ, chỉ có ngươi mới có thể sử dụng.

Dương Thiên Lô vốn chỉ tùy tiện nói một câu, nào ngờ Chung Khuê lại trực tiếp đồng ý, nhưng Dương Thiên Lô càng thêm kinh ngạc khi tiếp nhận thẻ bài quý khách từ trong tay Chung Khuê, nói:

- Ừm, được, ta cần phải đi gấp, tranh thủ thời gian.

- Lão ca tiễn ngươi một đoạn đường?

- Không cần, hẹn ngày sau gặp lại.

Dương Thiên Lô nói xong, thân hình nhoáng lên, nhanh như tia chớp rời khỏi Tinh Diệu đại lâu, đến tới cửa, trực tiếp thuê một chiếc xe tốc hành, chạy ra cửa thành Thiên Châu, sau khi ra khỏi thành, Dương Thiên Lô triệu hoán lôi cừu đang đậu ở ngoài thành, sau đó bay thẳng về Trảm Không Kiếm Phái.

...

Mười lăm ngày, cuối cùng Dương Thiên Lô đã trải qua những gì? Mặc dù ngoài mặt không thấy chút dị dạng nào, nhưng bản thân hắn lại biết rõ, mình đã không còn là Dương Thiên Lô trước đây nữa.

Vốn tưởng rằng muốn lĩnh ngộ các loại thuộc tính diễn sinh thì phải tốn thời gian thật lâu, nhưng hắn lại không ngờ trong mười lăm ngày ngắn ngủi đã hoàn thành xong.

Trong khí âm sát bằng bạc, ẩn chứa bao nhiêu ý chí, tinh thần của các sinh linh? Ẩn chứa bao nhiêu thất tình lục dục mãnh liệt nhất của các sinh linh lưu lại trong thoáng chốc sinh tử?

Mỗi một sinh linh chính là một ảo cảnh, hắn hoàn toàn dung nhập mình vào trong ảo cảnh, hoàn toàn hóa thân thành sinh linh trong khoảnh khắc sinh tử đó, hắn đã trải qua từng cái chết một, từng kinh lịch khắc cốt铭心, trong vô số sinh linh, hắn lại dễ dàng cảm ngộ tất cả các thuộc tính diễn sinh và vô số tinh kỹ, pháp thuật thần thông, tà công bí pháp hỗn tạp, cùng với hàng ngàn hàng vạn tâm tình của các sinh linh...

Vào lúc này, hắn có nhận thức càng rõ ràng hơn về chính mình, về giới tu luyện.

Hắn vẫn là hắn, nhưng đã không còn là hắn với chút đơn thuần, chút ngây thơ, vẻ ngoài có chút dung tục nữa.

...

Sau mấy canh giờ phi hành suốt đêm, khi vầng dương buổi sớm đỏ chói mọc lên, cuối cùng Dương Thiên Lôi cũng về tới Trảm Không Kiếm Phái.

Một đi liền suốt hơn một tháng trời, nhìn ngọn núi quen thuộc, Dương Thiên Lôi vừa thoát khỏi tình trạng luyện hoá khí âm sát, lấy thân nhập ma, trải qua không biết bao nhiêu sinh tử trong ảo cảnh, lúc này đây, hắn có cảm giác như được sống sót sau kiếp nạn, giống như một làn khói sương đang vờn quanh trái tim hắn.

Nhớ đến bọn người Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng, hắn liền cảm thấy có một dòng nước ấm chảy qua tim hắn.

Tình thân, tình yêu, tình bằng hữu, trong giới tu luyện cá lớn nuốt cá bé, tràn đầy giết chóc, những tình cảm đó trở nên vô cùng trân quý.

...

- Người mới đến là người phương nào? Đây là lãnh địa của Trảm Không Kiếm Phái.

Khi Dương Thiên Lôi cười lôi cưu vào vùng trời của Trảm Không Kiếm Phái, liền có mấy tiếng lôi cưu mang theo mấy đệ tử Trảm Không Kiếm Phái, từ xa nhanh chóng bay tới chỗ Dương Thiên Lôi, người chưa đến, tiếng nói đã vang lên.

Dương Thiên Lôi trầm giọng đáp:

- Thiên Đan Phong, Dương Thiên Lôi.

- Hả? Dương... Dương Thiên Lôi?

Gã đệ tử đi đầu nghe tên Dương Thiên Lôi thì giật mình một cái, sau khi ngừng lại trong chốc lát, vô cùng cung kính nói:

- Hoan nghênh Thiên Lôi sư huynh trở về Trảm Không Kiếm Phái.

- Thiên Lôi sư huynh?

Nghe xưng hô của đối phương, trong lòng Dương Thiên Lôi vô cùng ngạc nhiên, hơn nữa ngữ khí của đối phương cũng vô cùng cung kính, bất quá hắn lập tức liền hiểu ra, được đãi ngộ như vậy, hắn là do nguyên nhân đánh nhau một trận với Hải Đại Phú:

- Ủm, các vị sư đệ khổ cực rồi.

- Nên là vậy, Thiên Lôi sư huynh, mời.

Thiếu niên đi đầu cung kính ra hiệu cho Dương Thiên Lôi, sau đó liền dẫn mọi người tránh đường cho Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi khẽ gật đầu, điều khiển lôi cưu trực tiếp bay đến Thiên Đan Phong.

Nhìn bóng dáng Dương Thiên Lôi đi xa, mấy thiếu niên liền bắt đầu nghị luận:

- Khí tức thật mạnh, các người cảm giác được không? Đường như hắc càn mạnh mẽ hơn rồi, các người nói xem, hắc sẽ thực sự khiêu chiến Lôi Hoàn?

- Hắc là không thể nào, tuy Thiên Lôi sư huynh rất mạnh... Nhưng Lôi Hoàn lại là cao thủ Tiên Thiên, hơn nữa xưng bá lôi đài Tiên Thiên cấp một lâu như vậy, căn bản không có đối thủ, e là Thiên Lôi sư huynh cũng không dám đâu.

Một thiếu niên nói:

- Không, ta lại cảm thấy, Thiên Lôi sư huynh khẳng định sẽ khiêu chiến.

- Sao người biết?

- Các người nghĩ xem, rõ ràng là Thiên Lôi sư huynh đi ra ngoài lịch duyệt, nhưng vì sao hắc sớm không trở lại muộn không trở lại, mà lại trở về ngay lúc này? Ngày mốt là sinh nhật của lôi chủ, cho nên, ta đoán Thiên Lôi sư huynh hiển nhiên là vì khiêu chiến Lôi Hoàn nên mới trở về vào lúc này.

- Đừng đoán nữa, dù sao ngày mốt cũng sẽ biết kết quả mà.

Dương Thiên Lôi đánh một trận với Hải Đại Phú, khiến hắc trở thành nhân vật phong vân chân chính trong Trảm Không Kiếm Phái, thông tin liên quan đến hắc đã sớm truyền khắp toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái, nhất là ân oán giữa hắc và Lôi Hoàn, càng bị người ta bàn tán say sưa.

Về việc Dương Thiên Lôi đánh Lôi Hoàn bầm dập, tin tức Lôi Hoàn khiêu khích trả thù của sau khi thăng cấp lên Tiên Thiên, Dương Thiên Lôi và Lôi Hoàn ước chiến trên lôi đài Tiên Thiên cấp một đã sớm sôi sục khắp nơi.

Bất quá, phần lớn đều cho rằng Dương Thiên Lôi sẽ không khiêu chiến Lôi Hoàn, hơn nữa, sắp đủ kỳ hạn ba tháng trên lôi đài Tiên Thiên cấp một, mà lại chẳng thấy Dương Thiên Lôi có động tĩnh gì, canh xác định suy nghĩ của mọi người, tin tức này cơ bản chỉ là tin vệt mà thôi.

205. Chương 190: Kinh Ngạc.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 190: Kinh ngạc.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đan Thanh Dương đang ở bên cạnh quan sát Sở Hương Hương luyện đan, bỗng nhiên cảm ứng được sự dao động truyền ra từ Thông Linh Kính, vội vàng lặng yên không một tiếng động rời khỏi phòng luyện đan, mở Thông Linh Kính ra.

Dương Thiên Lôi nhìn gương mặt mừng rỡ của Đan Thanh Dương, mỉm cười nói:

- Sư phụ, đồ nhi đã trở về.

- Tốt, tốt, cuối cùng cũng đã trở về, hại sư phụ lo lắng mấy hôm, mau vào đi.

Đan Thanh Dương vội vàng mở cấm chế, thân hình nhoáng lên, lao nhanh ra đón Dương Thiên Lôi.

Trong Thông Linh Kính, Đan Thanh Dương đã nhìn thấy bộ dạng của Dương Thiên Lôi, dường như không khác gì trước đây, nhưng trong bản năng của Đan Thanh Dương lại cảm ứng được một chút dị dạng, ngũ khí, ánh mắt, sắc mặt khi nói chuyện của Dương Thiên Lôi đều có những biến hóa vi diệu, dường như qua hơn một tháng lịch duyệt, giúp hắc trưởng thành lên không ít.

Bước vào Thiên Đan Phong, nghe mùi thơm thảo được tươi mát, nhìn khung cảnh quen thuộc, nghe bên tai vang lên từng tràng tiếng hô lớn “hê hê hê”, trong lòng Dương Thiên Lôi tuôn tràn một cảm giác thân thiết biết bao, bất giác liền tăng nhanh cước bộ hơn.

Thân ảnh Đan Thanh Dương nhoáng lên, liền xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô, trên gương mặt già nua tràn đầy nụ cười thân thiết, nói rằng:

- Đồ nhi bảo bối Thiên Lô của ta, cuối cùng ngươi cũng đã trở về, còn tưởng ngươi đã xảy ra chuyện gì, không trở về nữa, sư phụ chuẩn bị đi ra ngoài tìm ngươi đấy.

Dương Thiên Lô giải thích nói:

- Cảm tạ lòng quan tâm của sư phụ, vốn ra hơn mười ngày trước thì đã trở về rồi, nhưng lại nhằm ngay lúc tu luyện đến thời khắc mấu chốt, nên tu luyện thêm vài ngày, khiến lão nhân gia người lo lắng.

Đan Thanh Dương ngưng thần cảm ứng khí tức trên người Dương Thiên Lô, vô cùng vui mừng nói:

- Ủ, tốt lắm, tốt lắm, đã đến cảnh giới Tinh Giả cấp chín đại thành, xem ra ngươi đã cảm ứng được tất cả huyết khiếu, hơn nữa, tinh khí sung mãn, cô đọng, tâm tính điềm nhiên siêu thoát... Chuyển đi rèn luyện lần này có thu hoạch không tệ.

Lúc này, Dương Thiên Lô đã bảo Lăng Hi triệt bỏ thần niệm ẩn dấu khí tức của mình, cảnh giới Tinh Giả cấp chín đại thành, đích thật là tu vi thật sự hiện tại của Dương Thiên Lô, ba trăm sáu mươi lăm huyết khiếu quanh thân đã được hần cảm ứng toàn bộ, chỉ là nghe theo kiến nghị của Lăng Hi, vẫn chưa bắt đầu rèn luyện.

Dương Thiên Lô mỉm cười thần bí nói:

- Ủm, là phi thường tốt, còn kiếm được một khoản lớn, hắc hắc.

Đan Thanh Dương hiếu kỳ hỏi:

- Kiếm được một khoản lớn? Nói nghe xem nào.

- Tạm thời bảo mật, lát nữa sư phụ người sẽ biết ngay.

Dương Thiên Lô đắc ý nói, ánh mắt nhìn về phía có tiếng hò hét hỏi:

- Sư phụ, mấy người Hương Hương tỷ đều đang tu luyện? Dường như rất náo nhiệt?

- Tiểu tử thôi, còn bảo mật với sư phụ? Sư phụ không có hứng thú quan tâm ngươi kiếm chác được cái gì, chỉ cần có thể bình an trở về là tốt rồi, Hương Hương đang luyện chế thuần dương đan, ngươi cũng đừng đi quấy rối nó. Những người khác đang tập luyện đối kháng, đi, sư phụ dẫn ngươi đi xem, bọn họ tiến bộ cũng không thua kém gì ngươi, cho ngươi mở rộng kiến thức một chút.

Dương Thiên Lô hưng phấn nói:

- Ấc... Hương Hương tỷ cũng bắt đầu luyện chế đan dược rồi? Thật tốt quá, sau này không lo không có đan dược sử dụng...

Đan Thanh Dương nói:

- Ngươi luôn muốn được lợi, trên Thiên Đan Phong, ngoại trừ phần cát riêng của sư phụ, một cành cây ngọn cỏ cũng đều thuộc về Trảm Không Kiếm Phái, không phải của chúng ta. Sư phụ chỉ là quản lý giúp mà thôi. Huống chi, trình độ luyện thuốc của Hương Hương bây giờ, còn cần sư phụ bên cạnh kèm cặp mới thành được.

- Không phải chứ? Chúng ta sử dụng thì môn phái lại không biết được, không phải là sư phụ muốn dùng như thế nào thì dùng như thế ấy sao?

- Làm gì có chuyện tốt như ngươi nghĩ, hàng năm sư phụ phải định kỳ cung cấp cho môn phái số lượng đan dược nhất định, đến cuối năm cũng còn dư lại không có bao nhiêu. Được rồi, không nói những chuyện này nữa, ta dẫn ngươi đi xem bọn họ tu luyện.

Hơn một tháng không thấy, quả thật Dương Thiên Lô rất nhớ mọi người, hơn nữa Dương Thiên Lô cũng biết rõ, trạng thái lúc hần rời đi khiến mọi người đã phải lo lắng rất nhiều cho mình.

...

Khi Đan Thanh Dương dẫn Dương Thiên Lô đi tới sân tu luyện của mọi người, chỉ thấy ở chính giữa sân đang chiến đấu kịch liệt, Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Ngạo, Lục Thanh Âm và Mộc Tử Vi, Phong Mã Ngưu và Vũ Đại Lãng, sáu người chia làm tam tổ, đang đánh nhau khó phân thắng thua. Ba cao thủ Tiên Thiên cấp bảy là Khương Kỳ, Tiểu Huyền, Tô Bính, đang ngồi xếp bằng ở bên cạnh mọi người, ánh mắt vẫn luôn không ngừng giám sát, phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hiển nhiên, chiến đấu của mọi người cũng không hề giữ lại chút nào, không ai nhường ai, đều dùng hết toàn bộ lực lượng của mình.

Nhị tử Dương Thiên Lệ, giống như một ngọn lửa đang rực cháy, phát huy tinh kỹ thuộc tính hỏa tới mức cực hạn, từng chiêu từng thức đều toát lên sự mỹ lệ tràn ngập dã tính; Dương Thiên Ngạo thì trầm tĩnh lãnh đạm, thận trọng phòng thủ, công kích sắc bén, toàn thân như một làn nước lặng lẽ trôi, gặp biến không kinh hoảng; Mộc Tử Vi thì giống như tinh linh đang nhảy múa, năng lượng của ba loại thuộc tính, nhẹ nhàng uyển chuyển lưu chuyển quanh thân người nàng; Lục Thanh Âm thì cao nhã thoát tục, thân pháp linh động phiêu bồng, ngọc tiêu nhẹ nhàng uyển chuyển, khi thì đâm ra như kiếm, khi thì dùng đôi môi kiều diễm dùng âm ba để công kích; Phong Mã Ngưu thì nhanh như điện giật, như vượn như khỉ, cấp kỳ như tia chớp, xuất thủ xảo diệu, muôn hình muôn vẻ; Vũ Đại Lãng thì biến phức tạp thành đơn giản, tự nhiên tùy ý, từng chiêu khí thế như núi, từng thức khiến núi sụp đất tan.

- Tốt.

Dương Thiên Lô nhìn không được thăm khen trong lòng, chỉ nhìn lướt qua, liền cảm nhận được tiến bộ kinh người của bọn họ, dường như mỗi người đều học được cách phát huy sở trường và hạn chế sở đoản, phát huy ưu thế bản thân đến mức tận cùng, mặc dù tu vi của bọn họ so với Dương Thiên Lô thì vẫn còn chênh lệch rất lớn, nhưng không thể phủ nhận, dưới sự dạy dỗ của mười cao thủ Tiên Thiên cấp bảy, bọn họ đều đã có tiến bộ vượt bậc.

- Dừng.

Thấy Đan Thanh Dương dẫn Dương Thiên Lô đi tới, Khương Kỳ, Tiểu Huyền, Tô Bính liền đứng lên, hô lớn một tiếng với mọi người.

- Đan huynh.

Ba người ôm quyền với Đan Thanh Dương, sau đó ánh mắt đồng thời nhìn về phía Dương Thiên Lô, Khương Kỳ nói:

- Hảo tiểu tử, tiến bộ thật thần tốc.

Dương Thiên Lô tán thưởng từ đáy lòng:

- Hắc hắc, bình thường thôi, theo ta thấy thì mấy người nhị tử mới gọi thần tốc, các vị sư phụ đã lao tâm tổn sức nhiều.

- Đệ đệ.

- Thiên Lô.

- Lão đại.

Lúc mọi người dừng lại, liền nhìn thấy Dương Thiên Lô, nhất thời hưng phấn hò hét chạy tới.

Dương Thiên Lệ hưng hân trực tiếp vọt tới bên người Dương Thiên Lô, tặng cho hắn một cái ôm thật chặt, bầu ngực cao vọt lên người khiến tâm thần Dương Thiên Lô phải dao động, hắn yên lặng, và cũng không dám nói gì. May là Dương Thiên Lệ chỉ là ôm một lúc liền buông ra, đôi mắt anh đào mê mê giết người không đèn mạng kia trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô nói:

- Đệ đệ, cuối cùng ngươi cũng đã trở về, hại chúng ta lo lắng gần chết.

- Đã sớm nói với các ngươi là không cần lo lắng, các ngươi lại không tin lão đại chúng ta cát nhân thiên tướng, gặp dữ hóa lành, gặp thần giết thần, gặp ma diệt ma, bình đến tướng ngăn, nước lên đắp bờ chặn...

- Bộp.

Phong Mã Ngưu còn chưa nói hết, Tô Bính liền tát một cái vào đầu hắn, nói:

- Cái tên tiểu tử thói nhà người, còn vuốt móng ngựa nữa, lão tử một cước đá văng ngươi.

Phong Mã Ngưu sờ đầu, ra vẻ rất ủy khuất nói:

- Ấc... Tô sư phụ, lần này con đâu có nịnh người đâu...

Bỗng nhiên Đan Thanh Dương trầm giọng hỏi:

- Đừng ồn ào nữa, nói chính sự đi, Thiên Lô, ngươi thực sự muốn khiêu chiến Lôi Hoành?

Nghe Đan Thanh Dương nói, ánh mắt mọi người liền nhìn về phía Dương Thiên Lô.

Ấn oán giữa Dương Thiên Lô và Lôi Hoành, Đan Thanh Dương và mười cao thủ Tiên Thiên đều biết rõ. Hơn nữa, tin tức Dương Thiên Lô muốn khiêu chiến Lôi Hoành cũng không phải là bí mật gì, đã sớm sục sôi truyền khắp Trảm Không Kiếm Phái.

Trong khoảng thời gian này, Dương Thiên Lô vẫn không trở về, trong lòng Đan Thanh Dương vừa sợ Dương Thiên Lô ở bên ngoài xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng lại vừa hi vọng Dương Thiên Lô có thể về muộn hơn một chút.

Dù sao, tuy trận chiến giữa Dương Thiên Lô và Lôi Hoành không thể tránh được, nhưng chỉ cần Lôi Hoành trở thành lôi chủ của lôi đài Tiên Thiên cấp một, cho dù Dương Thiên Lô trở về thì cũng có thể thắng được một chút thời gian, chưa chắc đã lập tức khiêu chiến Lôi Hoành.

Mà trong khoảng thời gian này, Đan Thanh Dương hoàn toàn có thể dùng cái giá cực lớn, chuẩn bị đan dược nhiều như lúc khởi động Huyền Hoàng Kỳ lúc trước, tập trung hết lên người Dương Thiên Lô, toàn lực trợ giúp hắn đột phá Tiên Thiên.

Một khi đột phá Tiên Thiên, phần thắng của Dương Thiên Lô sẽ tăng thêm rất nhiều, ít ra cũng không giống như bây giờ, không nắm được phần thắng nào.

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng gật đầu, bỗng nhiên nhìn Phong Mã Ngưu bên cạnh hỏi:

- Ủm. Kỳ hạn ba tháng trên lôi đài là lúc nào?

Phong Mã Ngưu nói:

- Ngày mốt.

Dương Thiên Lô thờ ơ nói:

- May là còn kịp, vậy ngày mốt khiêu chiến vậy.

Biểu tình trên mặt hắn không có chút dao động, dường như đang nói một chuyện hết sức bình thường.

- Thiên Lô, ngươi có nắm chắc hay không? Bây giờ ngươi khiêu chiến Lôi Hoành, hiển nhiên là rơi vào bẫy của hắn, đại trưởng phu phải biết co biết dãn, sư phụ đề nghị ngươi, tạm thời nhẫn nại một lúc.

Khương Kỳ cũng trầm giọng nói:

- Ủm, Đan huynh nói đúng. Bây giờ ngươi chỉ là Tinh giả hậu thiên, đối với Lôi Hoành đang nắm được thuộc tính lôi, căn bản không có phần thắng nào.

Dương Thiên Lô mỉm cười nói:

- Ha ha. Các người yên tâm đi. Ta còn chưa bại nào đến nỗi tự rước lấy nhục vào thân, thuộc tính lôi Tiên Thiên cấp một thôi mà, ta còn không để vào mắt.

Vừa nói, mi tâm hắn bỗng nhiên toả ra ánh sáng bảy màu nhàn nhạt, khí tức toàn thân liền biến hóa có kinh thiên động địa. Một luồng niệm lực tinh thuần nhu hòa, trong thoáng chốc liền bao phủ cả phương viên mười trượng, hoàn toàn bao trùm lấy mọi người.

Mọi người vốn định tiếp tục khuyên bảo Dương Thiên Lô liền kinh ngạc tròn hai mắt, ngậm miệng lại.

Đan Thanh Dương chấn kinh hỏi:

- Thiên Lô... Người... Người đã thăng lên cấp Tiên Thiên?

Dương Thiên Lô lạnh nhạt nói:

- Không có, chỉ là con nắm cách điều khiển niệm lực sớm một chút mà thôi, chỉ cần rèn luyện huyết khí hoàn tất, thì có thể thuận lợi thăng cấp lên Tiên Thiên, hơn nữa, niệm lực của đồ nhi không chỉ là Tiên Thiên cấp một. Sư phụ, các người cứ yên tâm đi, cao thủ Tiên Thiên cấp ba, con cũng đã từng giết qua rồi.

Trong ánh mắt hấn tràn ngập tự tin, cuồng ngạo và dũng khí, cả người hấn như một thanh bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, toả ra ánh sáng sắc bén khiến người khác phải khiếp sợ.

Đan Thanh Dương hoảng hồn hỏi:

- Người... Người nói cái gì? Cao thủ Tiên Thiên cấp ba mà người cũng đã từng giết qua?

Dương Thiên Lô thấy biểu tình kinh ngạc của mọi người, cười cười nói:

- Không sai, sư phụ, không phải con mới vừa nói với người là kiếm được một khoản lớn đó sao?

Lần này trở về, hấn không muốn tiếp tục ẩn dấu nữa, sẽ không huênh hoang, nhưng tuyệt đối sẽ không tiếp tục trầm lặng nữa. Trong giới tu luyện, muốn được người khác tôn trọng thì phải thể hiện ra đủ thực lực. Chỉ có như vậy thì mới có thể uy hiếp những kẻ thấp kém khác, không chiến mà có thể khuất phục kẻ khác, ngăn cản phiền phức không cần thiết quấy rối mình.

206. Chương 191: Thâu Sư.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 191: Thâu sư.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lời của Dương Thiên Lô còn chưa dứt, từng món pháp khí đỉnh cấp, linh khí hạ phẩm liền lần lượt xuất hiện từ trong tay hấn, bày ra trước mặt mọi người.

- Đây là thu hoạch trong hơn một tháng nay của ta. Tổng cộng giết được bảy cao thủ Tiên Thiên cấp một, một cao thủ Tiên Thiên cấp ba.

Dương Thiên Lô còn chưa nói hết, liền phát hiện mọi người nhìn hấn với ánh mắt vô cùng quái dị, vội vàng giải thích nói:

- Ách . . Mọi người đừng nhìn ta như vậy, những người này đều đáng chết, bọn họ muốn giết ta, ta giết bọn họ không đúng sao?

- Linh khí thì mọi người tạm thời còn chưa phát huy được uy lực, trước hết hãy phân chia những pháp pháp khí này đi đã, nhị tỷ, bộ này thích hợp tỷ! Tiểu nha đầu, bộ này cho người, Thanh Âm muội muội, bộ này của nàng! Thiên Ngạo ca, bộ này huynh dùng rất thích hợp, Tiểu Phong, Đại Lăng, đây là của hai người các người...

- Ừm, ngoại trừ những thứ này, thuần dương đan, ma tinh, linh tinh cũng kiếm được không ít, ma tinh và linh tinh thì các người tạm thời chưa dùng đến, thuần dương đan thì mỗi người các người chia mười ngàn viên...

Cho dù là Đan Thanh Dương, Khương Kỳ, Tiểu Huyền và Tô Bính đều là người từng trải, nhưng cũng bị hành động của Dương Thiên Lô khiến kinh ngạc hạ hốc mồm, tròn tròn mắt, nói không ra lời.

Trong lòng ngoại trừ kinh ngạc thì cũng chỉ có kinh ngạc, tiểu tử này đi ra ngoài hơn một tháng, rốt cuộc đã làm những gì?

- Tiểu tử, người hãy nói thật cho sư phụ biết, người còn che giấu cái gì nữa?

Kinh ngạc qua đi, trong lòng Đan Thanh Dương cảm thấy vô cùng bức bối, nói thế nào thì cái tên tiểu tử này cũng là đồ đệ của mình kia mà? Nhưng ngay cả đồ đệ của mình có bao nhiêu phân lượng mà mình cũng không biết rõ, điều này nếu truyền ra ngoài, cái mặt già này vất đi đâu bây giờ?

- Ách... Sư phụ, đệ tử có thể giấu diếm được người cái gì chứ?

Đan Thanh Dương thở phì phì, vểnh râu mép, trừng mắt hỏi:

- Người... Người... Từ lúc nào người điều khiển được niệm lực? Người chỉ có tu vi Tinh giả Hậu Thiên, sao có thể điều khiển được niệm lực? Còn nữa, ma tinh, linh tinh này, người từ đâu mà có? Chẳng lẽ người đã đi vào Ma Vực cấp hai sao?

Lúc Dương Thiên Lôi đi lịch duyệt bên ngoài, lão luôn dặn đi dặn lại, nghìn vạn lần đừng đi Ma Vực, dù sao trong Ma Vực nguy hiểm trùng trùng, nếu không có ai tương trợ hộ ứng thì căn bản không vào được. Nhưng ma tinh và linh tinh trước mắt, lại há có thể giấu diếm được Đan Thanh Dương? Chỉ cần liếc mắt, lão liền có thể khẳng định, ma tinh và linh tinh cấp bậc này tuyệt đối không thể xuất hiện ở Ma Vực cấp một, điều này đã chứng tỏ, Dương Thiên Lôi không chỉ đi Ma Vực, mà còn là Ma Vực cấp hai!

Dương Thiên Lôi hàm hồ nói:

- Ách... Sư phụ, niệm lực ư, đệ tử đã sớm nắm bắt được rồi, ừm, chính là lúc trở về cùng Tử Hàm thì đã nắm bắt được rồi. Sở dĩ không nói với lão nhân gia người, chẳng phải bởi vì lúc đó tâm tình đệ tử không tốt sao? Tâm tình không tốt, nên đã quên mất... Về phần làm sao nắm bắt được, đệ tử cũng không rõ lắm. Dù sao đi nữa, trong cuộc đại chiến với Thiên Âm Tản Nhân, bị hấn dùng Thiên La Địa Vọng vây khốn, thiếu chút nữa mất mạng, lúc đó bỗng nhiên nắm bắt được!

- Còn Ma Vực thì sao? Lúc người đi, sư phụ đã nói với người thế nào? Để cho người giải tỏa tâm trạng, còn đặc biệt căn dặn người không nên đi Ma Vực, người coi lời nói của sư phụ như gió thoảng bên tai?

Đan Thanh Dương tức giận đến nỗi ria mép đều vểnh lên, tuy biết Dương Thiên Lôi đã bình an trở về, nhưng trong lòng cũng rất khó chịu, cảm giác mình làm sư phụ cũng quá thất bại rồi.

- Cái này... , sư phụ, lão nhân gia người đừng kích động, lời nói của người đồ nhi sao dám không nghe? Chỉ là... Lúc đó tâm tình con không tốt, người cũng biết, tâm tình không tốt, chuyện gì cũng có thể làm được hết, chỉ muốn tu luyện, chỉ muốn chém giết... Cho nên... không biết mơ màng thế nào mà đi Ma Vực, trong lúc bất cẩn, còn đi vào Ma Vực cấp hai. May mà, đệ tử đã điều khiển được niệm lực, hơn nữa nơi tiến vào cũng chỉ là địa đồ cấp thấp nhất mà thôi, cho nên không gặp nguy hiểm gì... Lão nhân gia người đừng lo lắng, người xem đồ nhi bây giờ đứng sờ sờ trước mặt người đây này, từ nay về sau, không có bí mật nào nữa...

- Người... người...

Bỗng nhiên Đan Thanh Dương quay sang bọn người Dương Thiên Lệ đang còn trong trạng thái hưng phấn nói:

- Thiên Lệ, Thiên Ngạo, sáu người các người bày trận! Ta lại muốn xem xem cái tên tiểu tử thối này có bản lĩnh gì, mà dám nói Ma Vực cấp hai không có gì nguy hiểm!

Khương Kỳ khẽ nhú mày nói:

- Đan huynh, đừng thử nữa, bọn người Thiên Lệ dù có bày trận thì nhiều nhất cũng chỉ có thể đối phó cao thủ Tiên Thiên cấp một, Thiên Lôi cũng đã giết qua cao thủ Tiên Thiên cấp ba...

Nhưng lời còn chưa nói hết liền bị Đan Thanh Dương cắt đứt, nói:

- Ta không chế niệm lực!

- Ách...

Nghe Đan Thanh Dương nói, tất cả mọi người đều sửng sốt, Dương Thiên Lôi càng không biết nói gì hơn:

- Sư phụ... Người không phải nói thực chứ? Lão nhân gia người là cao thủ Tiên Thiên cấp tám mà, nếu người muốn giáo huấn đồ nhi, cứ việc nói thẳng ra mà...

- Bớt nói nhảm đi! Bày binh bố trận!

Lời của Đan Thanh Dương còn chưa dứt, một luồng niệm lực bàng bạc liền mạnh mẽ bức Dương Thiên Lôi bay ra giữa sân, còn đám người Dương Thiên Lệ thì bị một luồng niệm lực của Đan Thanh Dương lặng lẽ dung nhập vào trong thân thể, trực tiếp phi thân bay lên, bao vây Dương Thiên Lôi vào giữa.

- Lục Mang Kiểm Trận, kết!

Đan Thanh Dương trầm giọng quát lên, hai mắt loé lên ánh sáng khiếp người.

Theo lệnh của Đan Thanh Dương, trong thoáng chốc, thân hình của bọn người Dương Thiên Lệ liền nhanh chóng bay lượn, sáu người đều biết, đây là khảo nghiệm của Đan Thanh Dương dành cho Dương Thiên Lôi, tuy bọn họ cảm thấy mình không có biến hóa gì, nhưng nếu Đan Thanh Dương đã nói là không chế niệm lực thì hiệu quả khẳng định sẽ mạnh hơn rất nhiều.

Đồng thời, mọi người cũng mong muốn thể hiện thành quả tu luyện trong khoảng thời gian qua trước mặt Dương Thiên Lôi, cho nên, bọn họ không chút do dự, toàn tâm toàn ý nhập vào trong trận pháp.

Lục Mang Kiểm Trận, trong trận, giữa trận định khảm ly, bốn phương tám hướng hóa ngũ hành, kiểm khí ngang dọc trùng điệp, biết ảo vô thường nắm càn khôn! Đây là do ngũ hành bát quái trận diễn biến mà thành, khi bày trận có hình hoa mai, lấy lục làm một nguyên, nhiều thì đến ba mươi sáu nguyên. Một trăm linh tám người! Linh động biến hoá rất nhiều, công thủ đều đủ cả, là một trong những kiểm trận sơ cấp của Trảm Không Kiểm Phái.

Tuy thực lực bản thân của bọn người Dương Thiên Lệ khá thấp, nhưng bởi vì có Đan Thanh Dương không chế niệm lực, nhất cử nhất động của mọi người đều có uy lực tăng lên mấy lần, thực lực có thể sánh ngang với Tiên Thiên!

- Lục Mang Kiểm Trận, hay cho một kiểm trận lưu manh! Xem ra không lộ một hai ngón nghề, sư phụ sẽ không từ bỏ ý định!

Dương Thiên Lôi nhìn đám người đang bay vờn quanh mình, khí thế đang điên cuồng tăng lên, bỗng nhiên hô lên một tiếng, bắt đầu xuất thủ!

Thoáng chốc liền thiên hôn địa ám, Dương Thiên Lôi khi thì như khói như sương, biến hóa vô thường, khi thì hung hãn dị thường, công kích mạnh mẽ!

Có thể khẳng định rằng, nếu không có niệm lực Đan Thanh Dương chống đỡ, sáu người bọn họ cho dù hợp thành kiểm trận, cũng không đỡ nổi một kích của Dương Thiên Lôi. Nhưng dưới sự điều khiển bằng niệm lực của Đan Thanh Dương, bọn họ như hổ thêm cánh, mỗi lần phát ra một đạo tinh thần lực, sẽ được niệm lực của Đan Thanh Dương chuyển hóa thành pháp lực cuộn cuộn, sinh ra uy lực tuyệt đối khủng bố!

Tiếng đánh nhau nhanh chóng kinh động đến bảy cao thủ Tiên Thiên cấp bảy khác, ai nấy đều ngửa kiếng bay đến, thấy cảnh đánh nhau trong sân sân, đều vô cùng ngạc nhiên đến đứng bên cạnh ba người Khương Kỳ, hỏi chuyện Khương Kỳ.

Nhìn bọn người Dương Thiên Lệ, ai nấy đều giống như bị chiến thần nhập thể, hung mãnh dị thường, Dương Thiên Lôi đánh mãi không được, trong lòng nhịn không được thâm nghĩ:

“Chẳng lẽ phải thi triển pháp thuật thần thông mới chịu?”

Nhưng hôm nay đã để lộ ra rất nhiều trước mặt Đan Thanh Dương rồi, hiển nhiên lão đầu này rất bất mãn với mình đây, nếu lại để lộ ra bản thân mình đã tu tập pháp thuật thần thông, Đan Thanh Dương sẽ có cảm tưởng gì? Sao mình giải thích được, từ đâu mà học được pháp thuật thần thông?

Tác dụng của Lục Mang Kiểm Trận, công kích mỗi lần đánh ra của sáu người liên hợp đều không thua kém gì Tinh Giả Tiên Thiên cấp ba, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn chỉ đơn thuần dựa vào pháp lực bản thân, không dùng pháp thuật thần thông gì để tăng tăng pháp lực, nhưng lại có thể chặn đứng công kích của mọi người. Nhất là, thân pháp Dương Thiên Lôi, gần như mỗi một bước đều là bước lên vị trí của sinh của trận pháp, khiến cho sáu người chỉ uống phí một thân pháp lực, nhưng lại không cách nào phát huy được lực lượng chân chính!

Lục Mang Kiếm Trận vô cùng tinh diệu!

- Bại lộ thì bại lộ! Ca ca ta chính là thiên tài, không thầy mà tự học được thì đã làm sao? Sư phụ, hãy đỡ đòn sấm sét của đệ tử đây!

Dương Thiên Lô nghĩ đến đây, khí thế quanh thân bỗng nhiên tăng lên, mi tâm liền tỏa ra niệm lực bàng bạc, hét lớn một tiếng:

- Cầm Long Thủ!

Trong thoáng chốc, pháp lực mộc hệ bàng bạc liền phát ra từ trong tay hắn, giống như từng sợi dây leo dài ngoằn tạo thành một bàn tay thật lớn, trực tiếp găm rút lao thẳng đến kẻ chủ công là Dương Thiên Lệ!

Tuyệt học! Bất quá, Dương Thiên Lô đã thay đổi một chút, mặc dù hắn đã học được đạo lý trong Cầm Long Thủ từ chỗ Lăng Hi, nhưng lần này, hắn chỉ bắt chước ra Cầm Long Thủ, trông như giống mà lại không, chỉ đạt năm phần uy lực của Cầm Long Thủ chân chính!

Bất quá, dù là như vậy, biến hóa đột ngột này, bọn người Dương Thiên Lệ căn bản không ngờ đến, bọn người Đan Thanh Dương và Khương Kỳ cũng không ngờ tới, bọn họ căn bản không cho rằng Dương Thiên Lô biết được bất kỳ pháp thuật thần thông gì.

- A!

Dương Thiên Lệ kê lên một tiếng hoảng hốt, đã bị bàn tay to lớn mà Dương Thiên Lô huyền hóa ra trực tiếp bắt vào trong tay!

Bất luận trận pháp nào cũng đều là kéo một động cả trăm, kiếm trận do sáu người tạo thành, một khi có một chỗ bị phá hỏng, vận chuyển của trận pháp sẽ bị hạn chế rất lớn, mà Dương Thiên Lệ lại là kẻ chủ công của trận pháp, bỗng nhiên bị Dương Thiên Lô chế trụ, chắc chắn sẽ gây nên ảnh hưởng thật lớn đối với trận pháp, tuy đối với ảnh hưởng này, mọi người cũng có thể nhanh chóng điều chỉnh, không đến mức khiến trận pháp tan vỡ, mất đi chiến lực, nhưng Dương Thiên Lô lại không cho bọn họ cơ hội đó!

- Cầm Long Thủ!

- Cầm Long Thủ!

- Cầm Long Thủ!

Liên tục hét lớn ba lần, lại có ba bàn tay thật lớn gào thét bay ra, trong nháy mắt, Dương Thiên Ngạo, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi cũng bị Dương Thiên Lô vây khốn!

- Ngừng!

Cuối cùng Đan Thanh Dương cũng nhịn không được quát lên bảo Dương Thiên Lô ngừng lại, gương mặt già nua trở nên vô cùng sâu nảo, ánh mắt vô cùng kinh ngạc, lại vô cùng “u oán” nhìn Dương Thiên Lô.

Đan Thanh Dương găm lên với Dương Thiên Lô:

- Nói, tiểu tử thối, thành thật nói cho ta biết, pháp thuật này ngươi học được từ đâu?

- Ách...

Dương Thiên Lô chậm rãi thu hồi pháp lực, thả bọn người Dương Thiên Lệ xuống, nói:

- Cái này... Sư phụ, đây là lúc con giết chết cao thủ Tiên Thiên cấp ba kia, học được từ nơi hắn!

Đan Thanh Dương nói:

- Không thể nào, chẳng lẽ ngươi muốn giết hắn, hắn lại còn truyền thụ pháp thuật cho ngươi ư?

- Hắn đương nhiên sẽ không truyền thụ cho con, nhưng con có thể học trộm mà...

- Học trộm? Không thể nào, bất kỳ pháp thuật thần thông nào, đối với cách vận chuyển pháp lực cũng đều cực kỳ phức tạp, không cho phép có bất kỳ sai sót nào, sao ngươi có thể học lén được?

207. Chương 192: Giấu Hàng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 192: Giấu hàng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi xấu hổ gãi đầu nói:

- Cái này... Quả thực là như vậy. Sự phụ người nếu không tin, có thể thi triển một loại thần thông Tiên Thiên cấp ba trở xuống, để đồ nhi thử xem? Đương nhiên, người phải khống chế tốt lực lượng, bằng không đệ tử nuốt không trôi đâu nhé...

Bổng nhiên Khương Kỳ hưng phấn nói:

- Được, Đan huynh, để cho ta thử Thiên Lôi!

So với Đan Thanh Dương, lão càng tin tưởng lời Dương Thiên Lôi nói hơn. Lão tận mắt chứng kiến, Dương Thiên Lôi lấy thân phận Tinh giả Hậu Thiên để lĩnh ngộ, mà hiện tại, Dương Thiên Lôi lại lấy thân phận Tinh giả Hậu Thiên điều khiển niệm lực, đây là khái niệm gì kia chứ? Hoàn toàn là biến thái mà. Đối với loại thiên tài biến thái cá biệt này, có thể học trộm pháp thuật thần thông của người khác thì cũng không khó lý giải. Huống chi, Khương Kỳ cũng nhìn ra được, Cầm Long Thủ mà Dương Thiên Lôi vừa thi triển cũng chỉ có dáng vẻ bề ngoài, vẫn chưa nắm giữ được tinh túy của nó.

Khương Kỳ nhìn Dương Thiên Lôi nói:

- Thiên Lôi, người xem cho kỹ, ta thi triển pháp thuật Tiên Thiên cấp một, Trảm Không Kiếm Quyết tầng thứ nhất “Ngự Kiếm”, lực lượng khống chế trong phạm vi Tiên Thiên cấp ba!

Dương Thiên Lôi trầm giọng nói:

- Được, bắt đầu đi.

Lời nói vừa dứt, tâm thần hắn liền ngưng tụ đến mức trước nay chưa từng có, lúc này không phải là lúc dễ sơ sót xảy ra, nếu ngay cả chút da lông bề ngoài mà còn cảm ứng không được thì thật sự là thảm bại. Đây chẳng phải là tự nhắc đá đập vào chân mình sao?

Lúc tâm thần Dương Thiên Lôi ngưng tụ, mi tâm hắn đích liền toả ra một tia sáng bảy màu nhàn nhạt, toàn thân liền tiến vào trạng thái không minh, trong mắt hắn chỉ còn lại Khương Kỳ!

Sở dĩ Khương Kỳ thi triển Trảm Không Kiếm Quyết, cũng là để Đan Thanh Dương an tâm, dù sao, chỉ có đệ tử Trảm Không Kiếm Phái bước vào Tiên Thiên mới có tư cách tu tập Trảm Không Kiếm Quyết.

Nhìn thấy Dương Thiên Lôi đã chuẩn bị xong, bổng nhiên Khương Kỳ đưa tay vẫy Phong Mã Ngưu, pháp kiếm đỉnh cấp vừa mới lấy được từ chỗ Dương Thiên Lôi trong tay Phong Mã Ngưu liền tuột khỏi tay bay đi, bay lơ lửng tới trước mặt Khương Kỳ, chỉ thấy hai tay Khương Kỳ nhanh như tia chớp kết xuất một đạo kiếm quyết, bật hơi mở tiếng, bổng nhiên đẩy về phía Dương Thiên Lôi!

Trong nháy mắt, pháp kiếm đỉnh cấp kia liền toả ra từng tia pháp lực bàng bạc đích, gào rít lên, nhanh như chớp tấn công về phía Dương Thiên Lôi!

Dương Thiên Lôi quát lên một tiếng, toàn thân liền như làn khói trông chậm mà lại nhanh di chuyển sang bên cạnh, ánh mắt lại vẫn bất động nhìn chằm chằm vào Khương Kỳ, từng tia niệm lực như mưa phùn gió nhẹ len lỏi khắp phương viên hơn mười trượng, cảm ứng sự dao động giữa Khương Kỳ và pháp kiếm!

- Véo véo véo.

Từng tiếng xé gió không ngừng vang lên, pháp quyết trên hai tay Khương Kỳ không ngừng biến hóa, pháp kiếm như vật sống, bám sát theo Dương Thiên Lôi! Mỗi lần chuyển hướng, pháp kiếm luôn tự động trừ lực ngưng trệ, giống như muôn trùng sóng dữ, một lần nhanh hơn một lần!

Bất quá, quả thực Khương Kỳ khống chế lực lượng ở Tiên Thiên cấp ba, tuy Dương Thiên Lôi có thể chính diện chạm cứng, nhưng để lĩnh ngộ tinh túy của Ngự Kiếm, nên chỉ có thể điên cuồng uốn khúc thân thể, biến đổi thân ảnh, liên tục né tránh.

- Hoá Kiếm Quyết!

Đúng lúc này, Khương Kỳ quát nhẹ một tiếng, bỗng nhiên pháp kiếm trong không trung kêu vang lên, một chia thành hai, hai hóa thành bốn, bốn biến thành tám, trong thoáng chốc liền hình thành một kiếm trận do tám thanh pháp kiếm cấu thành, mỗi một thanh đều như có thực thể, căn bản không phân biệt được thực giả, xếp thành hàng ngang, tấn công về phía Dương Thiên Lôi!

Vào lúc này, Dương Thiên Lôi muốn né tránh dễ dàng thì cũng không có nhiều khả năng, chỉ còn cách vùng kiếm đón đỡ!

Ầm ầm ầm...

Sau một trận tiếng nổ mạnh, bỗng nhiên tám đạo kiếm ảnh giống như thiên nữ rải hoa, tung bay tứ tán, từ tám hướng hình thành thể bao vây, nhanh như chớp tấn công vào Dương Thiên Lôi đang ở giữa!

Dương Thiên Lôi bùng người bay lên trời, tám thanh kiếm va chạm nhau phía dưới chân Dương Thiên Lôi, tám hợp làm một, phóng thẳng lên trời!

- Phá!

Dương Thiên Lôi đầu dưới chân trên, hai tay cầm kiếm, pháp lực quanh thân điên cuồng vận chuyển, giống như nước phá bờ đê, bùng phát mạnh mẽ!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, thân thể Dương Thiên Lôi liền bị bắn lên cao đến trăm mét, còn pháp kiếm cực phẩm mà Khương Kỳ điều khiển cũng bay lượn về trước mặt Khương Kỳ.

Bọn người Dương Thiên Lệ, ai nấy đều trợn mắt há mồm, sự thần kỳ của Trảm Không Kiếm Quyết, sự cường đại của Dương Thiên Lôi, đều vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ.

Khi Dương Thiên Lôi bình yên vô sự rơi xuống đất, Khương Kỳ có chút chờ mong nhìn Dương Thiên Lôi hỏi:

- Thế nào?

Cho dù Dương Thiên Lôi có lĩnh ngộ Trảm Không Kiếm Quyết tầng thứ nhất Ngự Kiếm hay không, biểu hiện của Dương Thiên Lôi đều vượt xa sự tưởng tượng của mọi người.

Nghe nói và nhìn thấy, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Dương Thiên Lôi nói hấn giết chết cao thủ Tiên Thiên cấp ba, tuy mọi người kinh ngạc, nhưng vẫn mang theo một chút hoài nghi. Còn bây giờ, tuy Khương Kỳ thi triển Trảm Không Kiếm Quyết tầng thứ nhất, nhưng vận dụng pháp lực chỉ khống chế ở mức của cao thủ Tiên Thiên cấp ba, mà Dương Thiên Lôi lại thoải mái chống đỡ công kích của lão. Đủ để chứng minh, Dương Thiên Lôi thật sự có thực lực giết chết cao thủ Tiên Thiên cấp ba.

- Ta thử xem!

Dương Thiên Lôi trầm giọng nói xong, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tâm thần liền dung nhập vào cuộc chiến vừa rồi, nhất cử nhất động của Khương Kỳ, bao gồm cả biến hóa của khí tràng, dao động của pháp lực, đều hiện lên rõ ràng trong đầu Dương Thiên Lôi.

Mọi người nhìn thấy cử động của Dương Thiên Lôi, ai nấy đều nín thở.

Gương mặt già nua của Đan Thanh Dương tràn ngập sự hưng phấn và chờ mong kỳ dị. Tất cả mọi người đều biết rõ, đây là thời khắc chứng kiến kỳ tích, nếu Dương Thiên Lôi thành công, đó sẽ là kỳ tích của toàn bộ giới tu luyện!

Hít thật sâu một hơi, bỗng nhiên Dương Thiên Lôi mở mắt ra, mi tâm toả ra ánh sáng bảy màu nhàn nhạt, Quang Minh Pháp Kiếm trong tay liền lơ lửng tới trước ngực hắn, hai tay của hắn nhanh chóng kết xuất ra một pháp ấn mạnh mẽ đẩy mạnh về phía trước!

Véo một tiếng, Quang Minh Pháp Kiếm rít lên lao về phía trước, thủ ấn của Dương Thiên Lôi biến hóa lần nữa, Quang Minh Pháp Kiếm giống như Khương Kỳ công kích Dương Thiên Lôi khi này, bay lượn như một tia chớp.

- Hoá Kiếm!

Véo véo véo.

- Thu!

Dương Thiên Lôi hét lớn một tiếng cuối cùng, Quang Minh Pháp Kiếm hoàn mỹ diễn dịch ra Trảm Không Kiếm Quyết tầng thứ nhất Ngự Kiếm mà Khương Kỳ thi triển khi này!

- Đồ nhi bảo bối! Ha ha ha ha...

Tất cả mọi người khiếp sợ tròn mắt, há hốc mồm, yên lặng hết một phút đồng hồ, cuối cùng Đan Thanh Dương nén không được sự kích động và mừng rỡ trong lòng, cười lên như điên, có được để tử như vậy, sự phụ còn cầu mong gì nữa?

Còn bọn người Dương Thiên Lệ, Phong Mã Ngưu thì cùng nhau ùa lên, tung Dương Thiên Lôi lên cao!

Thập đại cao thủ Tiên Thiên, trên mặt đều lộ ra vẻ mừng rỡ và an ủi.

Thiên tài, thế nào mới là thiên tài? Đây mới là thiên tài chân chính!

Đáng tiếc, Đan Thanh Dương và thập đại cao thủ vẫn chưa chân chính nhìn rõ Dương Thiên Lôi, nếu để cho bọn họ biết rằng Dương Thiên Lôi đã rèn luyện nhục thân tới cảnh giới đại viên mãn, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

Nếu để cho bọn họ biết được, Dương Thiên Lôi luyện hoá khí âm sát, lấy thân nhập ma, phá vọng thành công, thì sẽ có sắc mặt gì đây?

Nếu để cho bọn họ biết được, Dương Thiên Lôi đã là thân thể huyền thiên, hơn nữa, trong thân thể còn ẩn chứa một nguyên thần Thần Đạo, một linh thú thiên sinh địa dưỡng, còn có một tồn tại cường đại mà bản thân Dương Thiên Lôi cũng không biết rõ, thì sẽ cảm thán thần thức thế nào?

E rằng Đan Thanh Dương sẽ cười nói như điên, đứt gân mà chết!

Mặt mày Đan Thanh Dương hồng hào, dong dạc nói:

- Thiên Lệ, đến phòng luyện đan gọi Hương Hương, cùng nhau đến phòng khách, hôm nay mấy lão già chúng ta quây một bữa tưng bừng với các người, để chúc mừng cho tiểu tử thối này! Đương nhiên, tiến bộ của các người trong khoảng thời gian này cũng rất lớn lớn, đều đáng ăn mừng! Ha ha ha...

Trong lời nói này của lão đường như trẻ đi mấy mươi tuổi, cả người đều toát lên vẻ vô cùng đắc ý.

- Vâng!

Dương Thiên Lệ đáp một tiếng, đôi chân ngọc thon dài khêu gợi chạy nhanh như làn khói về phía Vạn Đan Điện.

Thập đại cao thủ Tiên Thiên liền mang vẻ mặt mong mỏi nhìn Đan Thanh Dương hỏi:

- Được được! Đan huynh, đêm nay có phải sẽ lấy ra chút tư tàng của người? Chắc chắn, một năm mới được uống một lần, thèm muốn chết luôn...

Đan Thanh Dương hào phóng nói:

- Không thành vấn đề! Mấy lão già chúng ta đều có phần, ừm, mỗi người một chén vậy!

- Không phải chứ? Hôm nay vui vẻ như vậy, hai chén được không?

- Không được! Các người chịu không nổi đâu!

Đan Thanh Dương dứt khoát nói:

- Tiểu Phong, đi, đi nói với Ngụy tổng quản một tiếng, chuẩn bị đại yến!

- Đi ngay!

Phong Mã Ngưu vô cùng hưng phấn chạy ra ngoài.

Dương Thiên Ngạo, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi cũng đều vô cùng vui sướng, Vũ Đại Lăng thật thà cười toe toét, kim lòng không đợi đưa tay lau nước bọt trên mép, rõ ràng là mấy anh bạn trẻ này rất tập trung tinh thần trong việc ăn uống.

Dương Thiên Lô cảm nhận được sự nhiệt tình của mọi người và niềm vui sướng phát ra từ đáy lòng họ, trong lòng hẳn cảm thấy vô cùng ấm áp, chỉ ít cũng chứng minh được rằng, điều hẳn làm là không sai. Hậu quả của việc giấu diếm mình chỉ có thể khiến những người quan tâm mình thêm lo lắng.

Lúc này, đâu ai còn lo lắng cuộc khiêu chiến vào ngày mốt của hẳn? Trong lòng lúc này chỉ có niềm vui sướng mà thôi! Lôi Hoàn là cái thá gì? Trước đây Dương Thiên Lô không sợ thuộc tính lôi của hẳn, bây giờ lại càng không sợ! Cao thủ Tiên Thiên cấp ba cũng bị giết chết, một Lôi Hoàn nho nhỏ, chẳng qua chỉ là một thằng hề nhảy nhót lung tung mà thôi!

Dương Thiên Lô gãi đầu, mặt nở nụ cười giả tạo, nhìn chằm chằm Đan Thanh Dương mà hỏi:

- Hắc hắc, quên mất mùi vị rượu ngon thịt thơm rồi, đệ tử đã ăn đan dược suốt mấy tháng rồi, sư phụ, người giấu hàng gì vậy?

Đan Thanh Dương dứt khoát nói:

- Không có phần của người, người chịu không nổi đâu! Đi thôi, chúng ta tới phòng khách trước, chờ bọn người Hương Hương tới thì sư phụ sẽ phân công một số việc!

Đan Thanh Dương nói xong, liền dẫn đầu đi trước.

Trong phòng khách, bên cạnh nhà ăn của Thiên Đan Phong, bình thường rất ít mở cửa, dù sao Thiên Đan Phong cơ bản cũng không cho người ngoài tiến vào. Chỉ có vào dịp tết hàng năm, tất cả thành viên của Thiên Đan Phong, bao gồm cả các nhân viên hậu cần của Ngụy Nhạc mới được triệu tập đến phòng khách, liên hoan một trận tưng bừng, đồng thời tiến hành khen thưởng người có biểu hiện tốt trong năm, phát cho thưởng của môn phái.

Đan Thanh Dương dẫn theo mọi người cười cười nói nói bước về phía phòng khách.

Chưa đi được bao xa, Phong Mã Ngưu đã nhanh như chớp đuổi theo tới, giọng nói vang dội và vô cùng hưng phấn:

- Bẩm báo Đan lão, đệ tử đã thông báo cho Ngụy tổng quản rồi!

Thanh Dương gật đầu, mặt mày hớn hở, tiếp tục vừa nói chuyện với thập đại cao thủ vừa đi về phía trước.

Phong Mã Ngưu chạy lăn quăn đến trước mặt Dương Thiên Lô, vẻ mặt hưng phấn nói:

- Lão đại, không nghĩ tới chiều này của lão đại lợi hại như vậy, hắc hắc! Ta rất kính ngưỡng lão đại nha...

Nhưng hẳn còn chưa nói hết, liền bị Dương Thiên Lô một cước đá vào mông:

- Bần lĩnh ngươi chẳng tăng bao nhiêu mà công phu nịnh hót theo đuôi lại tăng một cách kinh khủng? Đã vang danh khắp Thiên Đan Phong rồi!

208. Chương 193: Liên Hoan.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 193: Liên hoan.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sắc mặt Phong Mã Ngưu bỗng tỏ ra vô cùng đắc ý, gãi đầu nói:

- Đâu có, đâu có, ta tán dương lão đại, tuyệt đối là từ trong nội tâm, là tiếng lòng thuần khiết nhất, chân thành tha thiết nhất! Lần này khác xa với hồi trước, tuyệt đối không phải vỗ mông ngựa nịnh nọt đâu!

Tô Bính đang nói cười với Đan Thanh Dương ở phía trước bỗng nhiên quay đầu tròn mắt nói với Phong Mã Ngưu:

- Tiểu tử thôi, ý ngươi là bình thường khen chúng ta là cái mông ngựa chó gì?

Phong Mã Ngưu co rụt cổ lại, bỗng cảm thấy ngượng ngùng và ngọt ngào:

- Ách... Tô sư phụ...

- Ha ha ha...

Mọi người nhất thời nhin không được bậc cười thật lớn.

Đúng lúc này, hai bóng người tuyệt mỹ nhanh như điện chớp bay tới chỗ mọi người, người chưa đến, tiếng đã vang lên.

- Thiên Lôi!

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Sở Hương Hương, thoáng chốc đỏ ửng lên, hơn một tháng không gặp, tuy hơi ồm hơn một chút, nhưng dáng vẻ lại càng thêm xinh đẹp, nàng lúc này dường như đã khôi phục lại nét cao quý trang nhã trước đây, nhưng trong đôi mắt đang nhìn về phía Dương Thiên Lôi lại ẩn chứa một cổ cảm tình quần quýt khiến Dương Thiên Lôi run sợ.

Hơn một tháng qua, trong ba người Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, ai đa khổ nhất, ai bị tổn hại sâu nhất?

Không phải Dương Thiên Lôi, cũng không phải Trương Tử Hàm, mà là Sở Hương Hương dũng cảm, không hề giấu diếm mà bộc lộ hết tình cảm của mình ra ngoài!

Dương Thiên Lôi đã trải qua vô số ảo cảnh sinh tử, thể nghiệm được thử thách nhất trong cuộc sống, thất tình lục dục mãnh liệt nhất, đã thoát ra khỏi tâm ma, trong khoảnh khắc nhìn thấy Sở Hương Hương, trong lòng liền dâng lên cảm giác hổ thẹn.

- Hương Hương tỷ!

Bỗng nhiên Dương Thiên Lôi dừng nước, trên mặt nở nụ cười chiêu bài của hấn, mọi người lại càng kinh ngạc hơn khi thấy tiên tiểu tử này lại nhẹ nhàng mở rộng đôi tay ra.

Sở Hương Hương lao đến trước mặt Dương Thiên Lôi, thân ảnh bỗng nhiên dừng lại, khuôn mặt xinh đẹp liền như ráng chiều kiều diễm ửng ửng, trong mắt thoáng có vẻ kinh ngạc, nghi hoặc, lưỡng lự, bối rối và mừng rỡ.

Nàng nhớ đến vô số hình ảnh trong những lúc nhìn thấy Dương Thiên Lôi, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tiếp tục chờ đợi, thậm chí bất đắc dĩ phải rút lui, nhưng lại thật sự không ngờ, nàng lại có thể nhìn thấy nụ cười dung tục ấy trên gương mặt Dương Thiên Lôi một lần nữa!

Một nụ cười đã từng khiến nàng vô cùng chán ghét, và bây giờ lại vô cùng nhớ nhung!

- Hương Hương tỷ, đã lâu quá không gặp, thật là nhớ nhung, đến đây để ta ôm một cái!

Sở Hương Hương ngừng bước, nhưng bỗng nhiên Dương Thiên Lôi lại sấn tới một bước, không cho Sở Hương Hương có thời gian phản ứng, liền ôm chặt lấy chiếc eo thon của Sở Hương Hương, hai cánh tay rắn chắc bỗng nhiên siết chặt, khiến Sở Hương Hương dán sát vào người hấn, cùng lúc đó, hấn bỗng nhiên ôm Sở Hương Hương cùng nhau xoay vòng tròn.

Sở Hương Hương kinh hô một tiếng, trong đầu trống rỗng, cảm nhận khí tức quen thuộc kia, cảm nhận thân thể mình đang nhẹ nhàng tung bay, sự ủy khuất hơn một tháng nay bỗng nhiên biến mất không thấy tăm hơi, mà thay vào đó chính là niềm hạnh phúc và vui sướng vô tận!

Những giọt nước mắt trong suốt tuôn tràn ra khỏi khoé mi linh động mà ưu tư của nàng, nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, quên hết sự e thẹn, quên hết ánh mắt của mọi người, hoàn toàn chìm đắm trong hạnh phúc đột ngột này, cảm nhận đôi cánh tay mạnh mẽ kia, lồng ngực săn chắc kia và sự quay cuồng bỗng bồng bềnh trong hạnh phúc!

Chỉ là, khi bàn tay dung tục của hắn xoay đến chỗ khuất tầm nhìn của mọi người thì bỗng dưng bóp mạnh vào mông nàng một cái!

Sở Hương Hương đang chìm đắm trong hạnh phúc thì bỗng nhiên hét lên một tiếng thét chói tai, mở đôi mắt còn ngẩn lệ ra, mặt đỏ bừng bừng, đôi bàn tay trắng như phấn liền đâm thủng thụp vào ngực Dương Thiên Lô. La lớn:

- Tên háo sắc, mau buông ta ra!

- Ha ha...

Dương Thiên Lô bật cười dung tục, mặc cho Sở Hương Hương đang vùng vằng nắm đầm như gãi ngứa vào ngực mình, một cánh tay vẫn ôm Sở Hương Hương tiếp tục xoay tròn, một tay khác lại nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt Sở Hương Hương, sau đó mới ngừng quay tròn, nhẹ nhàng đặt Sở Hương Hương xuống.

Mộc Tử Vi chu miệng, nhìn hai người đang thân thiết nhau kia. Còn đôi mắt trong suốt của Lục Thanh Âm tỏ vẻ vui mừng, Phong Mã Ngưu thì vô cùng kính ngưỡng, giơ ngón tay cái lên một cách mạnh mẽ, Vũ Đại Lãng chất phát mỉm cười, Dương Thiên Ngạo lại cười nhàn nhạt, chỉ có Dương Thiên Lệ lại nở nụ cười duyên ảm áp như một chiếc chuông bạc, bọn họ cười đến nỗi Sở Hương Hương phải đỏ mặt, vô cùng xấu hổ, vừa mới đáp xuống đất liền không chút do dự chạy đến chỗ Dương Thiên Lệ, hai tay thò vào nách Dương Thiên Lệ, miệng quát lớn:

- Tiểu ma nữ, ngươi còn cười nữa!

- Ha ha ha...

Gương mặt già nua của Đan Thanh Dương cảm thấy vô cùng an ủi, nhìn hai đệ tử đắc ý nhất của mình chàng chàng thiếp thiếp, thật sự không có gì khiến lão hài lòng hơn:

- Thôi đừng có náo loạn lên nữa, đến phòng khách rồi các ngươi hãy quây tiếp! Ha ha ha...

Một lúc sau, mọi người đã đi đến phòng khách.

Phòng khách này cũng không lớn, dài rộng chỉ có hơn mười mét, chỉ có thể chứa được mấy mươi người. Được xây dựng trên đỉnh cao nhất của Thiên Đan Phong, bên trong chỉ có một cái bàn lớn hình chữ nhật thật dài.

Đan Thanh Dương ngồi vào ghế chính vị, thập đại cao thủ Tiên Thiên chia ra ngồi hai bên, mỗi bên ngồi năm người.

Dương Thiên Lô thì lại không nhân nhượng ngồi đối diện với Đan Thanh Dương, ngồi vào ghế quý khách. Dương Thiên Lệ và Sở Hương Hương chia nhau ngồi hai bên Dương Thiên Lô, Mộc Tử Vi và Lục Thanh Âm ngồi sát bên Sở Hương Hương, Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu và Vũ Đại Lãng thì ngồi bên cạnh Dương Thiên Lệ.

Mọi người vừa mới ngồi xuống, hai đệ tử hậu cần lớn tuổi mỉm cười hiền lành, lần lượt rót trà mọi người, sau đó liền khom người rời khỏi, nhẹ nhàng khép cửa phòng khách lại.

Mọi người vừa cười vừa nói chuyện, thập đại cao thủ và Đan Thanh Dương ngồi thành một vòng tròn, dường như đang thương thảo việc gì đó.

Dương Thiên Lô và những người còn lại cũng ngồi thành một vòng tròn.

Sở Hương Hương dường như vẫn còn chưa điều chỉnh tốt tâm tình, khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn đỏ ửng, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Dương Thiên Lôi ngồi bên cạnh.

Dương Thiên Lệ thì lại nở nụ cười hút hồn người không đền mạng, ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm Dương Thiên Lôi, lúc thì sờ đầu Dương Thiên Lôi, vuốt tóc cho Dương Thiên Lôi, lúc thì sờ mặt Dương Thiên Lôi, giúp Dương Thiên Lôi phủi y phục, sự thân thiết và vui vẻ kia dường như sợ bỏ qua bất kỳ thay đổi nào trên người Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lệ đùa giỡn với Sở Hương Hương, nói rằng:

- Đệ đệ, đệ càng ngày càng trở nên đẹp trai, người xem, tiểu yêu nữ cũng phải xấu hổ mà không dám nhìn người.

- Tiểu ma nữ, người nói bậy bạ gì đó!

- Hi hi... , Thanh Âm, Tiểu Vi, các người thấy sao, ta có nói bậy không? Chắc chắn, mặt càng đỏ hơn, ha ha ha! Đệ đệ, đến đây cho tỷ tỷ ôm một cái, để có người ghen tỵ!

Dương Thiên Lệ vừa nói xong, cánh tay ngọc đưa ra khoác lên cổ Dương Thiên Lôi.

- Khụ khụ...

Dương Thiên Lôi mới vừa bừng tác linh trà lên uống nửa ngụm liền sặc sụa, đầu óc choáng váng, xấu hổ nói:

- Nhị tỷ, thực nữ, thực nữ, tỷ như vậy... Coi chừng không gả được!

- Thực nữ là gì? Trong tự điển của tỷ chưa từng có hai chữ thực nữ! Hơn nữa, cho tới bây giờ tỷ cũng không nghĩ tới việc gả cho người ta! Đệ đệ, đệ thích thực nữ, có người sẽ làm cho người xem, đệ xem, chắc chắn, có mấy người liền tỏ ra thực nữ kia! Ha ha ha...

Dương Thiên Lệ cười đến rung cả người, bầu ngực mê người, rãnh núi trắng như tuyết cứ thế mà phơi bày lồ lộ trước mặt Dương Thiên Lôi, lại thêm mùi hương xử nữ mê người kia, khiến Dương Thiên Lôi ngượng ngùng muốn chết.

- Tiểu ma nữ, người còn nói nữa, ta ăn thua đủ với người!

Cuối cùng Sở Hương Hương cũng không nhịn nổi sự trêu chọc của Dương Thiên Lệ, dù ngồi cách Dương Thiên Lôi những vẫn đưa tay qua chỗ Dương Thiên Lệ, lần nữa thể hiện bản sắc tiểu yêu nữ!

- E hèm... Được rồi được rồi, không nên náo loạn nữa, yên lặng lại!

Ngay lúc Sở Hương Hương và Dương Thiên Lệ triển khai cuộc đại chiến cào cào trước mặt Dương Thiên Lôi, Đan Thanh Dương bỗng ho nhẹ hai tiếng, mặt mỉm cười nhắc nhở.

Nhân cơ hội này, Dương Thiên Lôi vội vàng nói lớn:

- Kính cẩn rửa tai lắng nghe sư phụ giáo huấn!

Đan Thanh Dương trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi, nói rằng:

- Kính cẩn lắng nghe thì không cần, tiểu tử thói, trước tiên người hãy nói về kinh lịch bên ngoài lần này của người!

Dương Thiên Lôi nói:

- Ách... Sư phụ, hình như không có gì để nói cả, không phải các người đều đã biết hết rồi sao? Chỉ là giết mấy người muốn giết đệ tử mà thôi.

Đan Thanh Dương tức giận nói:

- Nào có đơn giản như người nói? Người cho là giết xong rồi thì sẽ không có chuyện gì sao? Nếu không chùi sạch móng, người cứ chờ người khác tới báo thù! Nói cụ thể xem nào!

Từ trong những pháp khí, linh khí mà Dương Thiên Lô lấy ra, Đan Thanh Dương và thập đại cao thủ đã phán đoán được rằng, người mà Dương Thiên Lô giết nhất định là đệ tử của đại môn phái cùng nhau đến Ma Vực thí luyện, bằng không chắc chắn sẽ không có trang bị tốt như vậy.

- Hắc hắc, sư phụ, đệ tử chính là Hải Đại Phú của Tạo Hóa Môn!

- Cái gì?

Đan Thanh Dương và mọi người thảng ngẩn người, nhưng rất nhanh sau đó liền hiểu ý của Dương Thiên Lô, mọi người im lặng không nói gì.

Dương Thiên Lô mỉm cười nói:

- Thế này là chùi sạch mông không? Thứ nhất, ta chỉ là hạng người vô danh, bọn họ không thể biết thân phận thực sự của ta; thứ hai, bọn họ cũng không có can đảm đến Tạo Hóa Môn báo thù, dù sao bọn họ cũng có ác ý trước, ta chỉ là phòng vệ; thứ ba, cho dù bọn họ thực sự biết là ta, ta có gì để sợ chứ? Đến một mưu ta giết một người, đến hai người ta giết một cặp! Người không kiếm chác thêm thì không giàu được, vừa đúng lúc dâng tài phú lên cho ta! Hắc hắc!

Đan Thanh Dương nói:

- Người... Nếu bọn họ là người của Tạo Hóa Môn thì sao?

- Không thể nào, bọn họ là người của Thương Huyền Phủ!

- Chẳng lẽ bọn họ sẽ không khoác lác như người?

Dương Thiên Lô trầm giọng nói:

- Không đâu. Lúc đó ta đã bị bọn họ vây quanh, hơn nữa, trông ta bắt quá chỉ là Tinh giả Hậu Thiên, đối với bọn họ mà nói thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cần gì phải gạt ta? Được rồi, sư phụ, đừng nói chuyện này nữa, đợi đến khi thật sự cần chùi sạch mông thì đồ nhi đương nhiên sẽ không dẫu sư phụ.

Đan Thanh Dương khen ngợi nói:

- Được rồi. Không ngờ tiểu tử ngươi chưa từng ra ngoài nhưng lại thật là giang hồ!

- Đó là đều nhờ sư phụ nhà ta cả?

Dương Thiên Lô vỗ mông ngựa nịnh nọt, khiến cho tinh thần Đan Thanh Dương vô cùng sáng khoái.

- Nói hay lắm! Ha ha ha!

Đan Thanh Dương vuốt râu, đắc ý cười lớn. Mọi người hết cách, không biết nói gì.

- Ủm, bây giờ nói chính sự nào, vừa rồi, mấy lão già chúng ta cùng nhau tính toán một lúc, ngày mốt, lúc người và Lô Hoàn chiến đấu, trước khi lên lô đài thì nên phát ra niệm lực, ít nhất cũng cần biểu hiện ra tu vi Tiên Thiên cấp một! Ủm, bộ Quang Minh Nhuyễn Giáp kia không phải có một cái mũ giáp sao? Cũng phải đội lên, che khuất mi tâm của người.

Dương Thiên Lô không hiểu hỏi lại:

- Ách... Vì sao?

209. Chương 194: Thiên Nhân Hợp Nhất.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 194: Thiên nhân hợp nhất.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong bộ Quang Minh Nhuyễn Giáp, các bộ phận khác, Dương Thiên Lô vẫn mặc trong người, chỉ có mũ giáp là Dương Thiên Lô không đội lên, bởi vì hắn cảm thấy đội mũ giáp lên sẽ che khuất gương mặt đẹp trai của hắn, hơn nữa cảm thấy nó quá nặng nề.

Đan Thanh Dương nghiêm túc nói:

- Tinh giả Hậu Thiên điều khiển được niệm lực, thật quá mức kinh người, hơn nữa khi người phát động niệm lực, mi tâm tỏa ánh sáng bảy màu, quả thực là... biến thái. Cây vượt trội trong rừng, lợi và hại ngang nhau, một mặt có thể được môn phái coi trọng bồi dưỡng, mặt khác cũng sẽ là cây to đón gió lớn. Người chỉ cần đủ xuất sắc về thực lực để nhận được coi trọng bồi dưỡng là được rồi, không cần biểu hiện biến thái quá, nên lặng lẽ một chút, để tránh dẫn đến những phiền phức không đáng có!

Dương Thiên Lô nói:

- Ủm, được rồi, tất cả đều nghe sư phụ an bài.

Sau khi bàn chuyện chính xong, buổi tiệc phong phú chính thức bắt đầu, những món ăn được chế thành từ tiên thảo linh dược cao cấp nhất của Thiên Đan Phong, dưới sự sắp xếp của Ngự tổng quản, lần lượt được mang ra, chỉ trong chốc lát liền bày đầy cả chiếc bàn dài. Bất quá, trong mỗi một đĩa chỉ có một chút ít, hiển nhiên, loại thực phẩm ẩn chứa linh khí thiên địa bằng bạc này cũng không thể đưa lên quá nhiều, bằng không mọi người căn bản không ăn nổi, chỉ lãng phí mà thôi. Trước mặt mỗi người còn có một ly đựng đầy dung dịch đặc quánh như ngọc tượng, màu sắc đỏ đậm, tỏa ra từng làn hương rượu thơm lừng. Đan Thanh Dương và thập đại ca thủ Tiên Thiên vào lúc bình thường cơ bản chỉ ăn đan dược, Dương Thiên Lô cũng có mấy tháng trời đều dựa vào đan dược để sống. Nhưng không thể phủ nhận, đối mặt với mỹ thực này, mọi người vẫn thêm nhỏ dãi.

- Đây là rượu chu quả trăm năm, chọn dùng chu quả trăm năm và trăm loại linh dược, qua mười tám công đoạn phức tạp mới ngưng luyện thành, ẩn chứa linh khí thiên địa bằng bạc. Người thường uống vào, củng cố căn nguyên, bồi dưỡng nguyên khí, kéo dài tuổi thọ, người tu luyện uống vào, tư nhuận kinh mạch, làm chất gân cốt, bổ sung tinh nguyên, ngưng thần an tâm. Dù không phải tiên đan, nhưng có thể sánh ngang tiên đan, vô cùng trân quý trong giới tu luyện. Bất quá, cũng không thích hợp uống nhiều, cần căn cứ vào tu vi của mình mà uống với số lượng vừa phải, ừm, bọn tiểu bối các ngươi, chỉ uống một ly này là đủ rồi. Bằng không, thân thể sẽ không chịu nổi. Thấy các ngươi nhanh chóng trưởng thành, mấy lão già chúng ta vô cùng hài lòng! Thật không ngờ, Thiên Đan Phong vốn dĩ trầm lặng tịch mịch, cuối cùng cũng được náo nhiệt. Ủm, biểu hiện của các ngươi rất tốt, đây là phần thưởng dành cho các ngươi! Nào, cạn ly!

Sau khi Đan Thanh Dương giới thiệu với mọi người xong liền nâng ly, ực một tiếng, ngửa cổ uống cạn.

Thập đại ca thủ Tiên Thiên cũng đồng thời một hơi uống cạn.

Khi bọn người Dương Thiên Lệ còn đang vô cùng thận trọng, Dương Thiên Lô lại mỉm cười dung tục, lên tiếng hỏi:

- Sư phụ, đây là tư tàng của lão nhân gia người?

Đan Thanh Dương còn chưa kịp nói, Khương Kỳ liền tiếp lời nói rằng:

- Dương nhiên không phải, nếu là tư tàng của Đan huynh thì sao lão lại hào phóng như vậy? Bất quá, tiểu tử ngươi đừng hy vọng, tư tàng của Đan huynh, chỉ có cao thủ đạt được cảnh giới Tiên Thiên cấp năm Thiên Nhân Hợp Nhất trở lên, mới có tư cách hưởng dụng, bằng không uống vào là bùng nổ thân thể mà chết!

- Không phải chứ, khủng bố như vậy? Là thứ đồ chơi gì vậy?

Dương Thiên Lô hiểu kỳ hỏi lại, đồng thời nâng ly rượu trước mặt lên.

- Rượu, loại rượu ẩn chứa lực lượng thiên địa, bằng hỏa lưỡng trọng thiên!

- Ồc.

Nghe cái tên này, Dương Thiên Lô trực tiếp phun ra, kinh ngạc đến tột đỉnh. Tên này thật sự là quá mức cường đại.

Khương Kỳ nhìn thấy dị dạng Dương Thiên Lô, khẽ nhíu mày hỏi:

- Sao vậy? Người đã nghe nói qua?

- Không... Không có. Kkhương sư phụ, người nói tiếp đi!

- Cái gọi là bằng hỏa lưỡng trùng thiên, kỳ thực là nhật nguyệt giao thoa, cần khôn vận chuyển qua lại, âm dương hoà hợp vào nhau, tức là lực lượng thiên địa. Chỉ có người tu luyện đạt cảnh giới Tiên Nhân Hợp Nhất trở lên thì mới có thể mượn tâm cảnh hoà hợp với thiên địa làm một, hấp thu lực lượng thiên địa bằng hỏa lưỡng trùng thiên ẩn chứa trong đó, tôi luyện tinh thần, củng cố niệm lực! Bằng không sẽ rơi vào cảnh âm dương hỗn loạn, không thể chịu đựng nổi lực lượng thiên địa của nó, bùng nổ thân thể mà chết. Đương nhiên, loại rượu này, chỉ cần có thể chịu đựng được, cái cảm giác này... Chắc chắn, chỉ có một chữ sáng khoái!

Vẻ mặt Tô Bính hung phấn và say sưa nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Hắc hắc, Đan huynh, người vừa mới nói qua, mỗi người một ly, cũng không thể thiếu!

Vẻ mặt Dương Thiên Lô đen thui, nghe thế nào cũng thấy mùi vị có chút thay đổi, cảm giác thêm thường vô cùng. Bất quá, nghe Khương Kỳ nói nghiêm trọng như vậy, cũng đành từ bỏ dự định đòi hỏi Đan Thanh Dương. Dương Thiên Lô dù tự tin đến đâu, cũng không cho rằng mình đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên cấp năm Tiên Nhân Hợp Nhất, cảnh giới và thực lực không phải hoàn toàn giống nhau, mặc dù hẳn có thể giết chết cao thủ Tiên Thiên cấp ba, nhưng hẳn cũng không thể lĩnh ngộ cảnh giới Tam Hoa Tự Đỉnh của cao thủ Tiên Thiên cấp ba. Đây là sự thực, không thể thay đổi.

Đan Thanh Dương nói:

- Yên tâm, mau bắt đầu ăn đi, lát nữa không thiếu phần các người đâu!

- Được, ăn thôi, ăn thôi!

Mọi người liền bắt đầu náo động, Dương Thiên Lô cũng chỉ đành phiền muộn một ngụm uống hết ly rượu chu quả, buồn bực ăn ngấu ngiến.

Mùi vị ngon vốn cùng, linh khí thiên địa cực kỳ nồng đậm, đáng tiếc bọn người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lê ăn rất chậm, rất văn nhã, nhưng khi ăn được một chút liền không thể ăn được nữa, bằng không thân thể căn bản không chịu đựng nổi, huống chi mỗi người còn có một chén rượu chu quả trăm năm. Chốc lát sau, chỉ còn lại thập đại cao thủ, Đan Thanh Dương và Dương Thiên Lô còn đang ăn. Bất quá, mọi người đều trợn mắt há mồm, thập đại cao thủ và Đan Thanh Dương đều là chậm rãi thưởng thức mùi vị, còn tốc độ ăn của Dương Thiên Lô thì e rằng tốc độ của một mình hẳn cũng bằng với tốc độ của mười một người bn họ cộng lại, nhưng hẳn lại chẳng có chút nào dừng lại.

Mặc dù mọi người đã sớm biết thể chất của Dương Thiên Lô đặc thù, có thể ăn rất nhiều. Nhưng biểu hiện hôm nay lại quá mức khoa trương, chỉ trong chốc lát, những nơi mà cánh tay hẳn có thể với tới đều bị càn quét sạch sẽ.

- Lão đại, vẫn tiếp tục?

Nhìn bộ dạng chưa muốn dừng của Dương Thiên Lô, Phong Mã Ngưu trực tiếp đưa cái đĩa bên chỗ mình sang cho Dương Thiên Lô, Dương Thiên Lô cũng chẳng cự tuyệt, cho hết vào trong bụng.

Mộc Tử Vi nhìn một cái, cũng vươn cánh tay nhỏ bé, lặng lẽ đẩy cái đĩa ở chỗ của mình sang trước mặt Dương Thiên Lô.

Nhìn thấy Dương Thiên Lô quét sạch hết mấy cái đĩa trên bàn, sắp sửa thò tay đến chỗ thập đại cao thủ và Đan Thanh Dương, cuối cùng Đan Thanh Dương cũng nhịn không được, ngăn cản nói:

- Tiểu tử thôi, người không sợ bùng nổ sao?

Dương Thiên Lô thêm thường nói:

- Biết sao giờ, không uống được rượu tư tàng của sư phụ, chỉ đành phải ăn thôi, hình như vẫn chưa có cảm giác, sư phụ, rượu chu quả trăm năm kia có còn không? Cho đệ tử chút nữa!

Đan Thanh Dương tức giận nói:

- Không có, một năm chỉ có thể ủ được một chút thể thôi, người cho là nước lã hả?

Dương Thiên Lệ trực tiếp cũng đưa nửa ly rượu còn lại của mình đến trước mặt Dương Thiên Lôi:

- Đệ đệ, tỷ uống không nổi nữa, người uống đi!

- Ách... Thật tốt quá!

Dương Thiên Lôi liếc nhìn đôi môi đỏ mọng mềm mại của Dương Thiên Lệ một cái, trong đầu thoáng thấy tội lỗi, vội vàng lấy qua, một hơi uống cạn.

Sở Hương Hương cũng đưa phần còn lại của mình cho Dương Thiên Lôi.

- Ta cũng không uống hết, người uống đi!

Lục Thanh Âm nói:

- Ta uống không quen...

Mộc Tử Vi nói:

- Khó uống muốn chết, cho người!

Hiển nhiên, mặc dù rượu này ngon, nhưng nữ nhân lại không thích. Trong bốn nữ nhân, ngoại trừ Dương Thiên Lệ uống hết nửa ly, còn lại cơ bản đều là chỉ uống một chút ít. Dương Thiên Lôi đều không từ chối, hết thấy cho vào bụng.

Lần đầu tiên thập đại ca thủ nhìn thấy sức chịu đựng biến thái này của Dương Thiên Lôi, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Đan Thanh Dương nói:

- Các người đừng kinh ngạc, thể chất của tiểu tử thối này vô cùng biến thái, ban đầu ta chọn hắn làm đệ tử, cũng là vì nhìn ra thân thể hắn tương đối đặc thù. Tiểu tử thối, nếu như còn chưa no, đồ bên này người cứ lấy hết đi! Mấy người lão già chúng ta uống chút Băng Hỏa Nhị Trọng Thiên, cũng nên giải tán rồi!

Vừa nói xong, một cỗ niệm lực trực tiếp đẩy hết mấy cái đĩa trước mắt bọn họ sang cho Dương Thiên Lôi.

Bất quá, Dương Thiên Lôi lại không ăn, ngược lại ánh mắt yên lặng nhìn về phía Đan Thanh Dương.

Đầu tiên, Đan Thanh Dương lấy từ Càn Khôn giới ra mười một cái ly tinh xảo, nhỏ hơn cái ly rượu trước đó, đặt trước mặt mình. Sau đó lại lấy ra một cái bình ngọc vô cùng tinh xảo, trên bình ngọc vẽ chi chít phù văn cực kỳ phức tạp, khi Đan Thanh Dương vừa mở nắp bình ra, một mùi thơm ưu nhã nồng đậm liền lan toả tràn ngập phòng khách, lúc này Dương Thiên Lôi vô cùng kinh ngạc, đan điền của hắn bỗng nhiên có chút xao động, giống như lúc hắn gặp viên đá màu đen vậy, nó bỗng nhiên điên cuồng vận chuyển.

Thập đại ca thủ nhất thời say sưa hít thật sâu, ánh mắt cũng đều tập trung lên chiếc bình ngọc nho nhỏ, ai nấy cũng đều thêm thuồng liếm môi, nước bọt cứ như sắp chảy ra ngoài.

- Ài, năm đó, trong lúc vô tình đã cứu được vị Thần Đạo bị thương nặng kia, thu được thứ mỹ tửu thần kỳ này, đáng tiếc không có lưu lại phương pháp pha chế và chưng cất, chỉ đành giương mắt nhìn nó càng dần càng ít đi, đáng tiếc, thật đáng tiếc...

Đan Thanh Dương vừa nói vừa bắt đầu hết sức cẩn thận rót rượu.

- Đan huynh, chậm một chút, chậm một chút, đừng để văng ra ngoài, không được, không được, phải rót đầy...

Đan Thanh Dương nói:

- Mấy lão già các người, nếu ta không tư tâng thì chỉ e rằng các người đã không còn ở lại Thiên Đan Phong!

- Nói gì thế? Đan huynh, giao tình giữa chúng ta đâu chỉ mười năm tám tháng... Đừng ngừng lại, còn chưa đầy...

Đan Thanh Dương chỉ đành trừng mắt nhìn Khương Kỳ, thấy Dương Thiên Lô nhìn chăm chăm vào mình, không tiếp tục ăn nữa, Đan Thanh Dương nói rằng:

- Ăn no rồi, các người hãy đi trước đi! Chúng ta muốn chậm rãi thưởng thức!

- Sư phụ...

Đan Thanh Dương phát hiện Dương Thiên Lô có chút dị dạng, thoáng ngẩn người hỏi:

- Cái gì? Ánh mắt ngươi là sao?

Dương Thiên Lô nuốt nước bọt, nhìn chăm chăm chiếc bình ngọc trong tay Đan Thanh Dương nói:

- Cho... Cho đệ tử uống một chút, đệ tử rất... rất muốn uống!

- Hồ đồ! Ngươi không muốn sống ư? Sư phụ biết thể chất ngươi đặc thù, nhưng cảnh giới ngươi chưa đủ, căn bản không thể mượn tâm cảnh cùng với thiên địa hòa hợp làm một để hấp thu lực lượng thiên địa trong rượu này. Một khi âm dương hỗn loạn, chính là bùng nổ... Di?

Đan Thanh Dương còn chưa nói hết liền im bặt, bỗng nhiên trợn tròn hai mắt, không thể tưởng tượng được mà nhìn Dương Thiên Lô.

Chỉ thấy, vào lúc này, trên người Dương Thiên Lô bỗng nhiên tỏa ra một luồng khí tức kỳ dị, trong thoáng chốc liền bao phủ toàn bộ phòng khách, thời gian và không gian dường như đều dừng lại, thân thể hắn tựa hồ muốn phá không bay đi, theo sự dao động nhẹ nhàng của không khí, dường như hắn mất đi trọng lượng, hắn run lên nhẹ nhẹ, toàn thân hình như biến thành một phần của không khí!

Hoà hợp với thiên địa làm một thể!

Thiên nhân hợp nhất!

210. Chương 195: Bước Vào Tiên Thiên!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 195: Bước vào Tiên Thiên!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Sư phụ, đệ tử có thể, thực sự có thể, đệ tử muốn uống, rất muốn uống...

Âm thanh của Dương Thiên Lô lần nữa vang lên, ngay cả giọng nói của hắn dường như cũng trở nên hư vô mờ ảo, dường như là âm thanh của tự nhiên, hoà cùng thiên địa thành một thể, thiên nhân hợp nhất.

Đan Thanh Dương, thập đại cao thủ Tiên Thiên, ai nấy đều kinh ngạc trợn mắt nhìn.

Đúng lúc này, chuyện khiến mọi người càng kinh ngạc hơn liền xảy ra, Đan Thanh Dương không cảm nhận được Dương Thiên Lô phát ra bất kỳ niệm lực gì, nhưng cái bình ngọc trong tay lão lại quỷ dị tỏa ra một lực lượng thần bí mà ngay cả lão cũng không thể chống cự được, tuột ra khỏi tay, bỗng bành trong không trung, những phù văn cực kỳ phức tạp trên bình ngọc, đến ngay cả lão tìm đọc rất nhiều tư liệu cũng không thể hiểu được, lúc này bỗng nhiên loé lên từng mảng ánh sáng, dường như khởi động trận pháp vậy, sau đó bỗng nhiên biến to cỡ một kích thước của một người.

Ánh sáng càng thêm rực rỡ.

Ầm ầm ầm...

Một khí thế vi và uy áp cuộn cuộn bỗng nhiên bức lui Đan Thanh Dương, thập đại cao thủ cùng với bọn người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ vào sát góc tường của phòng khách.

Một kết giới năng lượng bảy màu bỗng nhiên bao trùm Dương Thiên Lôi và chiếc bình ngọc sau khi biến hoá vào trong đó.

Cùng lúc đó, bụng Dương Thiên Lôi bỗng nhiên vang lên tiếng kêu ọt ọt trầm muộn, bụng dưới của hắn bỗng nhiên lõm vào thật sâu, ngay sau đó hắn há miệng, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm bình ngọc trước mặt, cơ nhục, gân mạch, xương cốt quanh thân vang lên từng tràng tiếng kêu lách cách, trong giây lát liền mang theo khí thể như nuốt cả núi sông.

Một tia rượu thô to bắn ra ào ào từ trong bình ngọc, Dương Thiên Lôi như rồng uống nước, bụng dần dần phình lên, nuốt hết tia rượu đó vào trong bụng.

Đan Thanh Dương và thập đại cao thủ nghĩ muốn ngăn cản cũng không được.

Ngơ ngác nhìn cảnh tượng quỷ dị mà thần kỳ trước mắt, trong lòng mỗi người đều ngạc nhiên đến tột đỉnh.

Uống hết một phút đồng hồ, tia rượu dần dần biến nhỏ lại, cho đến biến mất hoàn toàn, chiếc bình ngọc cao bằng đầu người bỗng nhiên như hoa trong gương, trắng trong nước, ầm ầm vỡ vụn ra, hóa thành từng đạo lưu quang chui vào mi tâm Dương Thiên Lôi.

Còn Dương Thiên Lôi thì trực tiếp nhắm hai mắt lại, âm thanh ồn ọt không ngừng vang lên từ trên người hắn, một cỗ năng lượng cuồng bạo dao động phát ra từ trên người hắn, kết giới năng lượng bảy màu cũng ầm ầm vỡ vụn, linh khí thiên địa bàng bạc dường như lâm vào trạng thái điên cuồng.

- Lui mau.

Đúng lúc này, Đan Thanh Dương bỗng nhiên hét lớn một tiếng, một cỗ niệm lực tinh thuần bỗng nhiên phát ra, bao trùm lấy bốn người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lôi.

- Rầm rầm...

Một tràng tiếng nổ vang lên, Đan Thanh Dương liền trực tiếp mang theo mọi người và thập đại cao thủ phá tường lao ra, nhanh như chớp thoái lui về sau. Khi bọn họ rời xa đến mười trượng, ầm một tiếng nổ kinh thiên, phòng khách nổ đùng đùng, ngói vụn veo veo bắn ra bốn phương tám hướng như phóng xạ.

Còn Dương Thiên Lôi thì đang ngồi xếp bằng, quanh thân lấp loé ánh sáng bảy màu, dường như không bị ảnh hưởng gì, thân thể hắn, trong ánh mắt kinh ngạc đến ngây người của mọi người, bỗng nhiên dần dần biến lớn lên, chậm chậm bay lên khỏi mặt đất.

Vào lúc này, linh khí thiên địa bàng bạc điên cuồng hội tụ vào người hắn, toàn thân hắn như hắc động không đáy, lại giống như trung tâm của thiên địa, hắn là thiên địa, thiên địa là hắn.

Một cảm giác kỳ dị trong thoáng chốc liền bắt đầu dung nhập vào tâm thần mọi người, hai mắt Đan Thanh Dương bỗng nhiên bắn ra hai tia sáng rực rỡ, trầm giọng hét lớn:

- Mọi người thả lỏng tâm thần, tiến vào trạng thái tu luyện, nhanh cảm ngộ.

- Cảm ngộ, cảm ngộ.

Thập đại cao thủ Tiên Thiên hưng phấn và kinh ngạc hô lên, đồng thời, ai nấy liền vội vàng khoanh chân ngồi xuống, hoàn toàn mở rộng tâm thần, chìm đắm vào trong trạng thái tu luyện.

Sau khi Đan Thanh Dương hô xong, tuy trong lòng bốn người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lôi kinh ngạc, và cảm thấy ngơ ngác, nhưng thấy bộ dáng của Đan Thanh Dương và thập đại cao thủ, ai nấy cũng lập tức làm theo hiệu lệnh của Đan Thanh Dương, bắt chước bọn họ, xếp bằng ngồi xuống, thả lỏng tâm thần, tiến vào trạng thái tu luyện.

Một người đặc đạo, gà chó thăng thiên, trong giới thể tục có giải thích như thế, nhưng trong giới tu luyện lại hoàn toàn khác hẳn. Trong thể tục, câu này hình dung một người sau khi thu được tài phú, quyền thế, địa vị, người thân cận của hắn tất nhiên sẽ được hắn chiếu cố, nhận được tài phú, quyền thế và địa vị nhất định. Nhưng trong giới tu luyện lại không hoàn toàn tương đồng, ngoài việc bao hàm ý nghĩa đó của thể tục, mà còn ẩn chứa một tầng thâm ý khác. Người tu luyện đặc đạo, đó là đột phá, cảm ngộ, trong lúc đột phá và cảm ngộ, khí trường sinh ra chính là khí trường để quan sát pháp tắc thiên địa, bốn nguyên đại đạo,

trong phạm vi bao phủ của nó, bất kỳ người tu luyện nào cũng đều có thể thu được lợi ích khó tưởng tượng được.

Cũng giống như lần đầu tiên Dương Thiên Lôi cảm ngộ, thập đại cao thủ liên vọt vọt tới gần đó để cảm ngộ.

Thời khắc này, cho dù là Đan Thanh Dương, hay thập đại cao thủ, hay bọn người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, vừa mới mở rộng tâm thần tiến vào trạng thái tu luyện thì liền tiến nhập vào một trạng thái kỳ dị.

Bọn họ dường như nhìn thấy được hàng tỉ ngôi sao, dường như hoà nhập vào trong hàng tỉ tinh ngôi sao đó, mỗi một ngôi sao đều trở thành chính mình, chính mình trở thành mỗi một ngôi sao.

Tinh giả Hậu Thiên như bọn người Dương Thiên Lệ chỉ trong nháy mắt liền thông suốt các huyết khiếu trên người, cảm ứng được mối liên hệ giữa huyết khiếu và hàng vạn hàng nghìn ngôi sao, cảm ứng được năng lượng thuộc tính của mình càng tinh thuần hơn.

Còn Sở Hương Hương vừa mới bước vào Tiên Thiên thì cảm ứng huyết khiếu quanh thân bắt đầu được rèn luyện thêm một bước, trong hàng vạn hàng nghìn ngôi sao, thân thể ngũ hành của nàng chỉ trong nháy mắt liền chân chính lĩnh ngộ được pháp tắc ngũ hành tương sinh tương khắc, cũng thấu hiểu sâu sắc hơn về năng lượng ngũ hành, hiệu quả tiến bộ hết sức rõ ràng.

Thập đại cao thủ Tiên Thiên cấp bảy và Đan Thanh Dương thì chìm đắm trong Kim Đan đại đạo.

Thời gian từng phút từng giây qua đi, nửa canh giờ, một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ... Mãi đến khi mặt trời chiều ngã về tây, bóng đêm phủ xuống, trăng sáng mọc lên, hàng vạn hàng nghìn ngôi sao bắt đầu tỏa sáng lấp lánh, khí trường quanh thân Dương Thiên Lôi mới dần suy yếu rồi biến mất, hần nhẹ nhàng mở mắt ra, trong hai mắt tỏa ra ánh sáng bảy màu chói lòa như nhật nguyệt, chợt lóe lên rồi biến mất.

- Bước vào Tiên Thiên, ta đã bước vào Tiên Thiên rồi.

Dương Thiên Lôi cảm ứng lực lượng bàng bạc khủng bố quanh thân, hưng phấn và lạ lẫm, mấy lần muốn hét lên thật to, chỉ là thấy những người bên cạnh còn đang trong trạng thái tu luyện, Dương Thiên Lôi đành phải nhẫn nại, dung nhập tâm thần vào trong cơ thể, kiểm tra biến hóa kinh người trong cơ thể mình.

Ba trăm sáu mươi lăm huyết khiếu được rèn luyện hoàn tất, giống như từng ngôi sao sáng, chập chập xoay chuyển một cách dị thường và rõ ràng trong cơ thể, chỉ cần tâm thần hơi khẽ động, Dương Thiên Lôi liền có thể rõ ràng cảm ứng được giữa bản thân và hàng vạn hàng nghìn ngôi sao đang tồn tại một chiếc cầu nối liền thông suốt, đáng ngạc nhiên hơn là, lúc này, chỉ cần ý niệm khẽ động, niệm lực tinh thuần bàng bạc sẽ trải rộng khắp quanh thân, từng lỗ chân lông cũng đều có thể phát ra được.

Đây mới là thật sự điều khiển được niệm lực.

Còn không gian trong não hải của hần lại có một chiếc bình ngọc lơ lửng, chiếc bình ngọc này chính là chiếc bình đựng Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên. Bất quá, lúc này nó đã xảy ra biến hóa cực lớn, nó vốn chỉ nhỏ xíu, nhưng lúc này, trong không gian não hải của Dương Thiên Lôi, nó đã cao mấy trăm trượng, lớn hơn cả nghìn vạn lần, hơn nữa, nó vốn giống như bạch ngọc long lanh, lúc này lại trở nên trong suốt như ngọc lưu ly, từng phù văn màu vàng thần kỳ chậm chậm lưu chuyển trên bề mặt của nó, tỏa ra hàng vạn tia sáng lấp lánh.

Lăng Hi lại huyền hóa thành thân thể ngồi xếp bằng bên dưới bình ngọc với tiểu linh thú, khuôn mặt an tường, sắc mặt chìm đắm trong tu luyện.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Khí tức của chiếc bình ngọc này dường như cường đại hơn vô số lần so với bất kỳ linh khí nào mà ta đã thấy qua, chẳng lẽ là đạo khí trong truyền thuyết sao? Vừa rồi...”

Dương Thiên Lôi nhớ đến lúc Đan Thanh Dương vừa mới lấy bình ngọc ra, đan điền liền xao động, hần nhin không được dung nhập tâm thần vào trong đan điền, chỉ là hần vô cùng kỳ quái, lúc này đan điền thần bí lại khôi phục nguyên dạng, dường như không có bất kỳ biến hóa gì, luồng năng lượng dường như không có thuộc tính gì, vẫn chậm rãi xoay chuyển theo quỹ tích vốn có, mặc cho Dương Thiên Lôi thăm dò thế nào, quan sát thế nào cũng vẫn không có chút nào hồi đáp.

Dương Thiên Lô chỉ có thể tạm thời bỏ qua, lần nữa mở mắt ra, nhìn về phía mọi người.

Vài phút sau, bọn người Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu đều thở phào một hơi, lần lượt tỉnh lại từ trong trạng thái tu luyện, trong khoảnh khắc mỗi người tỉnh lại, trên mặt họ đều mang theo vẻ kích động và mừng rỡ, hiển nhiên bọn họ đã có những tiến bộ khó mà tưởng tượng được.

Ánh mắt mỗi người rất nhanh liền nhìn về phía Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô ra dấu im lặng với mọi người, chỉ về phía Sở Hương Hương, Đan Thanh Dương và thập đại cao thủ Tiên Thiên.

Mọi người hội ý, đều nén lại sự hưng phấn và kích động trong lòng, dùng ánh mắt để giao lưu với nhau.

Sau đó, Sở Hương Hương cũng chậm rãi mở mắt ra, ngay sau đó là thập đại cao thủ Tiên Thiên, cuối cùng về mặt Đan Thanh Dương cũng hưng phấn mà mở mắt ra.

Đúng lúc này, mọi người đã từ lâu không chịu nổi nữa, trong lòng như hiểu ý nhau, liền đồng thời ngửa mặt lên trời hú thật dài.

A a a a...

Hầu như trong nháy mắt, bao gồm cả Đan Thanh Dương và thập đại cao thủ Tiên Thiên, đều điên cuồng hú lên thật dài, tiếng hú cuộn cuộn như tiếng sấm, vang dội khắp chân trời, rất lâu không dứt.

- Ta đột phá rồi.

- Ta đột phá rồi.

- Ta cũng đột phá rồi.

...

- Ha ha ha... Cuối cùng bản thân cũng thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên cấp tám Nê Hoàn Thượng Đan.

- Ta cũng vậy.

- Ta cũng vậy.

...

Đan Thanh Dương giống như điên cuồng, nói rằng:

- Ha ha ha ha, Tiên Thiên cấp chín, cuối cùng lão phu cũng bước vào cảnh giới Tiên Thiên cấp chín Phá Đan Thành Anh, Thần Đạo, Thần Đạo... Chỉ còn một bước nữa thôi, ha ha ha ha, tiểu tử thôi, không, tiểu tổ tông, đồ nhi bảo bối, người, người chính là phúc tinh của mọi người chúng ta, ha ha ha, thật không ngờ, thật không ngờ, giác ngộ, giác ngộ, tiểu tử ngươi lại giác ngộ suốt mấy canh giờ.

...

Giác ngộ, đối với người tu luyện mà nói rất thông thường, bởi vì nguyên nhân nào đó của ngoại giới khiến cho trong lòng người tu luyện có gì đó giác ngộ, bỗng nhiên cảm ngộ được bốn nguyên đại đạo, muôn vàng pháp tắc, đồng thời tiến vào trạng thái tu luyện vô pháp vô niệm.

Trạng thái giác ngộ, đối với người tu luyện mà nói, không phân cấp bậc, cho dù là trạng thái giác ngộ của Tinh giả Hậu Thiên và cường giả Thần Đạo cũng đều hoàn toàn tương đồng, cũng đều chạm đến bốn nguyên đại đạo và muôn vàng pháp tắc. Chỉ là, những người khác nhau, sự lĩnh ngộ từ trong đó cũng khác nhau, giống như đạo lý “kẻ nhân gặp người nhân, kẻ trí gặp người trí”.

Thông thường, thời gian duy trì trạng thái này càng dài, người tu luyện giả thu được lợi ích càng nhiều, là trạng thái mà người tu luyện hằng ước mơ. Nhưng lại có thể ngộ mà không thể cầu, cho dù gặp được, thời gian duy trì cũng vô cùng hạn chế.

211. Chương 196: Ngọc Bình Thần Kỳ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 196: Ngọc bình thần kỳ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mà lần này Dương Thiên Lô lại có thể duy trì đến mấy canh giờ, không những bản thân hắn được nâng cao lên rất nhiều, mà ngay cả Đan Thanh Dương, thập đại cao thủ, cùng với bốn người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ chìm đắm trong khí trường của hắn cũng đều thu được tiến bộ kinh người, chẳng thua kém gì một lần giác ngộ!

Gần trăm năm nay, Đan Thanh Dương không thể đột phá lên cảnh giới Tiên Thiên cấp tám Nê Hoàn Thượng Đan, mà bây giờ đã có thể kết xuất được Nê Hoàn Thượng Đan, đạt được mức thượng, trung, hạ tam đan cùng tồn tại, thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên cấp chín Phá Đan Thành Anh!

Phong Đại là cao thủ Tiên Thiên cấp bảy, cũng đột phá cảnh giới Tiên Thiên cấp bảy Thiên Trung Trung Đan, thăng cấp lên thành Tiên Thiên cấp tám Nê Hoàn Thượng Đan!

Sở Hương Hương từ Tiên Thiên cấp một Dung Hợp Kim Thân thăng cấp lên Tiên Thiên cấp hai Cương Khí Lưu Chuyển!

Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo bước vào cảnh giới Tinh Giả Hậu Thiên cấp chín đỉnh phong!

Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lãng thì thăng cấp lên cảnh giới Tinh Giả Hậu Thiên cấp tám đỉnh phong!

Hưng phấn qua đi, Đan Thanh Dương hỏi Dương Thiên Lô tình hình của bình ngọc, Dương Thiên Lô kể lại hết tình trạng bình ngọc tiến vào không gian trong não hải nhưng không bị hấn khống chế cho Đan Thanh Dương nghe, khiến cho Đan Thanh Dương và thập đại cao thủ xuyết xoa không ngớt, chỉ là họ cũng không chút tiếc nuối vì không còn uống Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên được nữa.

Sau đó, Đan Thanh Dương lệnh cho mọi người trở về nơi ở của mình, đả tọa điều tức, thừa dịp dư vị cảm ngộ vẫn còn, tiếp tục củng cố tu vi.

Đan Thanh Dương trực tiếp đi vào Vạn Đan Điện, thập đại cao thủ thì đều trở về mười nơi ở sát Thiên Đan Phong của mình, còn bốn người Dương Thiên Lệ, Phong Mã Ngưu thì đều tự tản ra, quay về nơi ở của mình.

Sở Hương Hương và Dương Thiên Lô thì quay về Lăng Vân Các.

Ra đi hơn một tháng, lúc này Lăng Vân Các đã xảy ra biến hóa cực lớn, khoảng sân rộng hơn mấy chục lần so với trước, xung quanh Lăng Vân Các có xây thêm vào toà kiến trúc nhỏ dựa theo bố cục cũ cung, còn Lăng Vân Các lại biến thành nhiều tầng, mở rộng gấp mấy lần.

Trong sân mọc đầy linh dược tiên thảo, kỳ hoa dị mộc, nước chảy qua cầu, đình đài lầu gác, trông đẹp không sao tả xiết, như lạc vào tiên cảnh, khiến Dương Thiên Lô cảm thấy nhẹ nhàng thanh thản.

- Hương Hương tỷ, sao lại thay đổi nhiều như vậy? Sư phụ không phải nói là xây cho ta một nơi ở ở chỗ khác hay sao?

- Sau khi bốn người Thiên Lệ đến đây, sư phụ liền xây mấy tiểu viện khắp các nơi trên Thiên Đan Phong, bọn họ mỗi người một tiểu viện. Chỗ vốn định xây cho ngươi, Thiên Lệ đã ở rồi. Sư phụ để hai chúng ta ở chỗ này. Bất quá, cải tạo lại một phen!

Sở Hương Hương nói tiếp:

- Ta vẫn ở tầng hai, mấy tầng khác, ngươi tự chọn.

Khóe miệng Dương Thiên Lôì nhếch lên nụ cười xấu xa, nhẹ nhàng nắm cánh tay mềm mại không xương nhỏ bé của Sở Hương Hương, nói rằng:

- Hắc hắc, xem ra sư phụ lão nhân gia người cũng thật sáng suốt... Hương Hương tỷ, nàng thích ta ở trên người, hay ở dưới người?

Sở Hương Hương đương nhiên hiểu rõ Dương Thiên Lôì nói sư phụ sáng suốt là có ý gì, nên liền xấu hổ đỏ mặt, không dám nhìn Dương Thiên Lôì, cũng căn bản không ngờ câu sau của Dương Thiên Lôì lại còn vô sỉ hơn, dung tục hơn, liền tùy tiện nói:

- Tùy người thích, người thích ở trên ta thì ở trên ta, thích ở dưới ta thì ở dưới ta!

- Ha ha ha, thật tốt quá!

Dương Thiên Lôì đắc ý vô cùng, dùng sức ôm chặt vòng eo thon của Sở Hương Hương, “chốc” một tiếng hôn lên gương mặt mềm mại của Sở Hương Hương, khi Sở Hương Hương còn chưa kịp phản ứng, thân hình hần đã nhoáng lên chạy về phía Lăng Vân Các, miệng còn vang lên âm thanh tràn ngập dung tục và dâm dăng:

- Ủ, ở trên hay ở dưới ta đều thích! Ta sẽ ở trên nàng một ngày, ở dưới nàng một ngày! Hắc hắc... Hôm nay sẽ ở trên nàng, cho nàng thấy uy mãnh của ca ca ta!

Lúc này, nếu Sở Hương Hương còn không hiểu ý của Dương Thiên Lôì thì không còn là Sở Hương Hương nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa xấu hổ vừa giận dữ, liền hét lên một tiếng, mắng to:

- Đồ lưu manh, đồ háo sắc.

Sau đó chạy đuổi theo Dương Thiên Lôì.

Chỉ là tốc độ của nàng sao có thể so được với Dương Thiên Lôì? Chỉ trong nháy mắt, Dương Thiên Lôì đã vọt lên tầng ba, tiến vào trong phòng, trực tiếp nhào lên giường. Sở Hương Hương đuổi tới cửa tầng ba, thấy cái giường lớn kia thì bỗng nhiên ngừng lại.

- Đến đây đi, đến đây đi, Hương Hương tỷ!

- Nghĩ thật đẹp! Ta không ngốc mà đưa dê vào miệng hổ!

Sở Hương Hương nổi giận nói, chỉ là vừa mới nói xong, dường như nàng nghĩ tới điều gì, sắc mặt liền biến đổi.

Dương Thiên Lôì của quá khứ dường như đã trở về, hần dường như đã quên hết những gì không vui trong quá khứ, sau khi trở về Thiên Đan Phong, thậm chí không hỏi tới chuyện của Trương Tử Hàm, thế nhưng... Hần thực sự đã quên rồi ư?

Dương Thiên Lôì đang ôm đầu tựa lưng xéo trên giường, vào lúc này bỗng nhiên hết sức bình tĩnh, mỉm cười nói với Sở Hương Hương:

- Hương Hương tỷ, nghĩ đến Tử Hàm sao?

Trong lòng Sở Hương Hương thoáng giật mình, bất quá, rất nhanh sau đó liền nhẹ nhàng gạt đầu.

- Yên tâm đi, ca đã nghĩ thông suốt rồi, Tử Hàm tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà bỏ rơi ta, mặc dù bây giờ nàng thực sự nghĩ chưa thông, cũng chỉ là tạm thời, nếu nàng vẫn còn nghĩ chưa thông, chờ nàng xuất quan, ca ca ta cũng tuyệt đối nắm chắc và tự tin, dùng hàng vạn phương pháp để nàng nghĩ thông suốt! Ta còn là nam nhân tinh khiết, dám yêu dám hận, tán gái... Ách, ý ta là yêu đương, ừm, yêu đương cũng giống như tu luyện, phải dũng mãnh tiến, bất khuất kiên cường, đây chỉ mới là chương ngại thứ nhất, nếu ca ca ta không vượt qua được thì còn làm nam nhân gì nữa, trực tiếp cái đó đi cho rồi, làm thái giám cho xong!

- Người...

Sở Hương Hương nghe những lời thô tục và huých toẹt ra của Dương Thiên Lôì, vẻ mặt liền đỏ bừng, chỉ là nàng không lạc quan như Dương Thiên Lôì, muốn trong thời gian ngắn giải toả gút mắc trong lòng nàng thì hiển nhiên không thể nào.

Dương Thiên Lôì vô sỉ nói:

- Sao vậy? Không tin tưởng vào mị lực của ta? Nếu không như vậy... Hắc hắc, hay là chúng ta hãy làm trước, gạo nấu thành cơm?

Vừa nói, ánh mắt hắn vừa say đắm nhìn lướt qua khuôn mặt và thân thể mê người của Sở Hương Hương.

- Phì! Ta chẳng thèm!

Sở Hương Hương then đến nỗi giậm chân thành thịnh, biết rằng nếu còn nói thêm nữa thì chỉ có nước bị Dương Thiên Lôì đã khôi phục bản tính tiếp tục trêu chọc, nên liền xoay người đi xuống tầng hai.

Chỉ là âm thanh của Dương Thiên Lôì đích bồng vang đến tai Sở Hương Hương:

- Hương Hương, cho dù là Tử Hàm, hay là nàng, ta cũng sẽ không để cho các nàng chịu bất kỳ thương tổn gì! Ta muốn dẫn các nàng ngao du giữa các vì sao, truy cầu bốn nguyên đại đạo, thu được trường sinh, trở thành thần tiên quyền lữ chân chính! Nếu như bây giờ bị tình cảm ràng buộc, chẳng phải trở thành hoa trong gương, trăng trong nước sao? Yên tâm đi, tu luyện cho thật tốt!

Sau khi Sở Hương Hương rời đi, Dương Thiên Lôì dạo qua một vòng gian phòng, quan sát một lượt, chỗ nào đều thoả mãn, điều không thoả mãn duy nhất chính là cái giường nhỏ xíu.

Nhìn chiếc giường ngọc trước mắt chỉ rộng một thước, làm bằng ngọc thạch trong suốt, trên mặt Dương Thiên Lôì hiện ra khí tức dâm dăng, lẩm bẩm nói:

- Hôm nay ta ở phía trên, Hương Hương ở phía dưới, chờ Tử Hàm muội muội xuất quan, để nàng ở phía trên ta... Chắc chắn... cuộc sống song phi hạnh phúc... thực khiến cho ta mong đợi... Bất quá, có vẻ còn lâu lắm, thôi thì lo tu luyện cho thật tốt vậy!

Dương Thiên Lôì chậm rãi ngồi xếp bằng trên giường, liền từ bỏ hết tạp niệm trong lòng, tiến vào trạng thái tâm không lo nghĩ. Lúc này, hắn đã từng kinh lịch qua Ma Vực, được rèn luyện trong hàng nghìn hàng vạn ảo cảnh của khí âm sát, đã thật sự đạt được trạng thái tùy tâm tùy tính, rộng mở thông dong.

Hắn lại lần nữa trở thành Dương Thiên Lôì với vẻ bề ngoại phóng túng, vô cùng dung tục như trước đây, nhưng đã có thay đổi về bản chất, cho dù là tâm tính hay tu vi, hắn đều giống như một thanh bảo kiếm vừa được mài giũa xong, bắt đầu thể hiện sự bất phàm và sắc bén của mình!

Sau khi chậm rãi dung nhập tâm thần vào trong thân thể, Dương Thiên Lôì tỉ mỉ kiểm tra qua một lượt những biến hoá sau khi chân chính bước vào cảnh giới Tiên Thiên, sau đó liền dung nhập tâm thần vào không gian trong não hải, thân hình của hắn liền xuất hiện bên cạnh Lăng Hi và tiểu linh thú.

Niệm lực biến hóa, cho đến lúc này, cuối cùng hắn cũng có thể ngưng tụ thành thân thể của mình trong não vực mà không cần Lăng Hi giúp đỡ. Thấy Lăng Hi và tiểu linh thú dường như vẫn còn nằm trong sự bao phủ của ánh sáng phát ra từ bình ngọc, đang trong trạng thái tu luyện, Dương Thiên Lôì không hô hoán và kinh động bọn họ, tỉ mỉ quan sát chiếc bình ngọc thần kỳ một lúc, sau đó dùng niệm lực cảm ứng lần nữa, nhưng vẫn cứ như lúc đầu, giữa hắn và bình ngọc dường như không có bất kỳ mối liên hệ nào, nhưng ánh sáng toả ra từ bình ngọc lại chứa đựng lực lượng thiên địa nhân nhật, còn có một hương thơm nhân nhật của Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên lan toả khắp không gian trong não vực của hắn.

Dựa theo thường thức của giới tu luyện, thông thường chỉ có pháp bảo cấp bậc đạo khí trở lên, sau khi luyện hóa mới có thể dung nhập vào trong thân thể người tu luyện, nhưng bình ngọc này, Dương Thiên Lôì căn bản không có luyện hóa, thậm chí căn bản không biết nó làm sao có thể tiến vào không gian não vực của mình.

Xem ra chỉ còn cách đợi Lăng Hi tỉnh lại, mới có thể biết chuyện gì đã xảy ra.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Dương Thiên Lôì liền tung tăng đi tới trước mặt Lăng Hi. Lúc này, Lăng Hi vẫn như bức tượng lần đầu tiên hắn nhìn thấy, bất quá bây giờ lại càng thêm xinh đẹp vô ngần, hoàn toàn không giống người, mà như tiên nữ, hoàn mỹ không chút tỳ vết!

Ngay khi Dương Thiên Lôì kim lòng không đậu, muốn sờ lên mặt Lăng Hi một cái, Lăng Hi bỗng nhiên mở mắt, trừng trừng nhìn Dương Thiên Lôì hỏi:

- Người muốn làm gì?

- Ách...

Dương Thiên Lôĩ xấu hổ rút tay lại, vội vàng nói lảng sang chuyện khác:

- Lăng Hi, bình ngọc này rốt cuộc là vật gì vậy? Ta lại không luyện hóa nó, sao có thể tiến vào không gian nào vực của ta? Ta căn bản điều khiển không được! Còn nữa, phù văn trên bề mặt của nó hình như rất thần kỳ, cảm giác như đang tự động hấp thu lực lượng thiên địa, chẳng lẽ là đạo khí?

Lăng Hi ngẩng đầu nhìn bình ngọc cao trăm trượng kia, chân mày hơi nhíu lại, trầm tư một lúc, rồi nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Ta cũng không rõ, nó rốt cuộc là cấp bậc gì, nếu là đạo khí, tất nhiên có khí linh tồn tại, nhưng ta lại không cảm ứng được khí tức khí linh nào của nó.

- Hơn nữa...

Lăng Hi nói đến đây thì ngừng lại một chút, ánh mắt lần nữa nhìn về phía bình ngọc, trên mặt có vẻ nghi hoặc, nói tiếp:

- Cứ cho nó là đạo khí, dù là đạo khí đỉnh cấp cũng không thể tự động hấp thu lực lượng thiên địa, thế nhưng nó lại có thể!

Dương Thiên Lôĩ giật mình hỏi:

- Ách... Ý của nàng là, không lẽ là... Nó có thể vượt hơn cả đạo khí?

- Ta không biết. Bất quá, hấn nhất định biết!

Dương Thiên Lôĩ nghi hoặc hỏi:

- Hấn? Người trong đan điền của ta?

212. Chương 197: Phật Môn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 197: Phật Môn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lăng Hi trầm giọng nói:

- Ủm! Lúc bình ngọc này xuất hiện, hấn ta liền bắt đầu xao động, trực tiếp bày ra khí tức cảnh giới Thiên Địa Hợp Nhất trên người người, thôn phệ hết một lượng lớn Băng Hỏa Luân Trùng Thiên ẩn chứa lực lượng thiên địa trong đó, triệu hoán bình ngọc vào không gian nào vực của người, dẫn dắt người vào trạng thái giác ngộ, những điều này đều là do hấn ta làm! Cho nên, theo ta suy đoán, hấn ta nhất định biết rõ lai lịch của bình ngọc này!

Dương Thiên Lôĩ phiên muện nói:

- Đáng tiếc, hấn ấy căn bản không màng đến ta, căn bản không thể liên lạc được với hấn! Thật không biết, rốt cuộc hấn ta là cái thứ gì nữa, may mà hấn ấy cũng không có ý hại ta...

- Hại người thì không. Còn không thể liên lạc được thì có thể là do thực lực của người không đủ, chờ đến lúc người có đủ thực lực, cho dù hấn ta không muốn liên lạc với người, người cũng có thể xông thẳng vào liên lạc với hấn! Lo mà tu luyện cho tốt, trong bình ngọc này ẩn chứa lực lượng thiên địa, hơn nữa kim quang mà nó tỏa ra có tác dụng thanh tâm an thần, rất dễ giúp ta tiến vào cảnh giới vô pháp vô niệm, tâm không lo nghĩ. Ta và Tiểu Bạch...

Lăng Hi vừa mới nhắc đến Tiểu Bạch thì Tiểu Bạch đang trong trạng thái tu luyện, quanh thân nó bỗng nhiên tỏa ra một cỗ khí tức băng lãnh đến cực điểm!

- Gào.

Tiểu Bạch ngửa cổ gầm lên một tiếng hưng phấn, bộ lông trắng như tuyết dựng đứng cả lên, một cỗ niệm lực bàng bạc hoá thành từng tia tinh mang quanh thân nó:

- Chủ nhân, Lăng Hi tỷ tỷ, Tiểu Bạch thăng cấp lên Tiên Thiên cấp hai rồi!

Dương Thiên Lô kinh hoàng nói:

- Không phải chứ... Nhanh như vậy?

Tiểu Bạch nhún một cái liền nhảy lên vai Dương Thiên Lô, vô cùng thân thiết cọ cọ vào mặt Dương Thiên Lô, nói rằng:

- Hì hì, Tiểu Bạch là thiên tài mà... Chủ nhân, chúng ta đều là linh thú trời sinh địa dưỡng...

Ba!

Dương Thiên Lô tát một cái lên đầu tiểu linh thú, tức giận nói:

- Đẹp! Linh thú cái đầu người, ca ca ta là người, là suất ca!

- Thế nhưng... Chủ nhân, người thực sự giống như Tiểu Bạch, là linh thú trời sinh địa dưỡng... Bằng không...

Tiểu Bạch nhìn lại Dương Thiên Lô đang muốn nổi khùng, liền hoảng hốt không dám nói tiếp, nhún một cái liền nhảy qua vai Lăng Hi, trừng đôi mắt khả ái linh động, ra vẻ tội nghiệp nhìn chằm chằm Dương Thiên Lô.

Lăng Hi lại bỗng nhiên tiếp lời hỏi:

- Bằng không thì thế nào?

Tiểu Bạch tội nghiệp nhìn Lăng Hi một cái, lại nhìn Dương Thiên Lô một cái, dường như muốn nói lại không dám nói, Lăng Hi khích lệ:

- Yên tâm. Người nói đi, Thiên Lô không được động thủ, để Tiểu Bạch nói hết!

Tiểu Bạch thấy có Lăng Hi chống lưng nên mới nói tiếp:

- Bằng không ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy chủ nhân, Tiểu Bạch liền có thể xác định chủ nhân chính là tân chủ nhân của Tiểu Bạch... Tiểu Bạch chính là bởi vì cảm ứng được khí tức trên người chủ nhân giống với Tiểu Bạch, mới biết được điều đó!

Lăng Hi khẽ nhíu mày hỏi:

- Người khẳng định? Chẳng lẽ lúc đó người không phải cảm ứng được khí tức Thần Đạo của ta mới có hảo cảm với Thiên Lô sao?

Tiểu Bạch nói:

- Không phải, đối với khí tức Thần Đạo, Tiểu Bạch chẳng ngạc nhiên chút nào, khí tức linh thú trời sinh địa dưỡng trên người chủ nhân, mới là điều Tiểu Bạch thích nhất, cảm giác của Tiểu Bạch tuyệt đối sẽ không sai...

Gương mặt Dương Thiên Lô đen thui, hiển nhiên, nếu không có Lăng Hi che chở thì hắn đã sớm bùng phát lên rồi. Cái tên cầu thủ kia lại dám nói ta là linh thú, lại còn là linh thú trời sinh địa dưỡng?

Nghe Tiểu Bạch nói, Lăng Hi rơi vào trầm tư, một lúc sau, bỗng nhiên nhìn về phía Dương Thiên Lô nói rằng:

- Lời Tiểu Bạch nói rất có thể là thật. Người là linh thú trời sinh địa dưỡng!

- Ta ngất! Không phải chứ, Lăng Hi? Chuyện nhảm nhí thế này mà nàng cũng tin? Nàng từng thấy linh thú nào đẹp trai như vậy chưa?

Dương Thiên Lô hết nói nổi, nếu hẳn là cô nhi tự lớn lên trong hoang đại thì còn có khả năng, nhưng mình rõ ràng là có cha có mẹ, hơn nữa lại có những mối liên hệ thần kỳ với mẫu thân, căn bản không hoài nghi cũng liền có thể xác định đó là mẹ thân sinh của mình, bằng không chắc chắn sẽ không có cảm giác mẫu tử liền tâm này!

Lăng Hi nói:

- Linh thú trời sinh địa dưỡng chỉ là một cách xưng hô, cũng không nhất định phải là thú, mà cũng có thể là người. Hơn nữa, trước sáu tuổi người đã cảm ứng được tinh thần lực, tốc độ hấp thu tinh thần lực quả thực chỉ có linh thú trời sinh địa dưỡng mới có thể làm được. Con người thông thường, muốn đạt đến trình độ như người thì cơ bản không có khả năng!

Nhìn sắc mặt Dương Thiên Lô càng ngày càng khó coi, Lăng Hi cũng không tiếp tục nói nữa:

- Được rồi, không nói chuyện này nữa. Ừm, muốn làm rõ chuyện này, chỉ có cách trở về hỏi mẫu thân của người. Người vừa mới thăng cấp lên Tiên Thiên cấp một, trước tiên hãy ở đây củng cố tâm cảnh một chút!

Dương Thiên Lô phiền muộn gật đầu, chỉ là nghe Lăng Hi nói đến mẫu thân, trong lòng cũng hơi sinh ra một chút nghi ngờ. Lúc này, hẳn đã có một ít nhận thức về giới tu luyện, càng cảm thấy mẫu thân của mình cũng không phụ nữ bình thường, bây giờ hồi tưởng lại, dường như việc gì liên quan đến mẫu thân đều có vẻ mờ mịt như câu đố vậy, hẳn căn bản nhìn không thấu. Bất đắc dĩ địa lắc đầu, Dương Thiên Lô tạm thời dứt bỏ tạp niệm nghĩ không thông trong đầu, chuyển sang tập trung vào tu luyện, nói rằng:

- Lăng Hi, Tiên Thiên cấp một Dung Hợp Kim Thân, đó là niệm lực và thân thể dung hợp, quanh thân không chỗ nào không thể toả ra niệm lực, đúng không?

Dương Thiên Lô vừa mới bước vào Tiên Thiên, đối với cảnh giới Tiên thiên cũng không có nhận thức rõ ràng lắm.

Lăng Hi giải thích:

- Ừm, chỉ cần người có thể đạt được cảnh giới mỗi một huyết khiếu quanh thân, mỗi một sợi lông, mỗi một tác da thịt đều có thể tùy ý phát sinh niệm lực thì đã đạt được cảnh giới Tiên Thiên cấp một Dung Hợp Kim Thân đỉnh phong, sau đó sẽ tự nhiên chạm đến bình cảnh để thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên cấp hai Cương Khí Lưu Chuyển, phá tan bình cảnh thì tự nhiên sẽ thăng cấp lên Tiên Thiên cấp hai!

- Cương Khí Lưu Chuyển, chính là niệm lực ngưng tụ quanh thân thành kết giới phòng hộ, đúng không?

Lăng Hi trầm giọng nói:

- Đúng, có thể ngưng tụ bên ngoài thân thể thành kết giới, vận chuyển không ngừng, liền có thể thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên cấp hai Cương Khí Lưu Chuyển, nếu như có thể đồng thời bày ra chín tầng kết giới quanh thân, kéo dài đến ba thước ngoài, lưu chuyển không ngừng thì liền đạt được Tiên Thiên cấp hai Cương Khí Lưu Chuyển đỉnh phong! Chờ người tu luyện đến mức đó, ta tự nhiên sẽ giải thích với người, bây giờ, người hãy tu luyện trước đã!

- Ừm!

Dương Thiên Lô gật đầu, chậm rãi ngồi xếp bằng, thả lỏng tâm thần, liền tiến vào trạng thái tu luyện.

Đúng như lời Lăng Hi nói, trong nháy mắt Dương Thiên Lô liền cảm thấy một cổ khí tức yên tĩnh và tường hoà, giống như một dòng suối trong gột rửa tâm hồn, tất cả tạp niệm liền biến mất sạch không, nội tâm cảm thấy vô cùng không minh, như gương sáng treo cao. Lỗ chân lông quanh thân trong thoáng chốc liền hoàn toàn mở rộng, kim quang nhàn nhạt chiếu xuống thân thể Dương Thiên Lô, lúc này hẳn lại có thể rõ ràng cảm ứng được, một tia lực lượng thiên địa đang chậm rãi bị hút vào trong thân thể, tuy rằng rất ít, nhưng đối với tu vi chỉ đạt Tiên Thiên như hẳn mà nói, lại có thể giúp hẳn từ đó thu được lợi ích khó mà tưởng tượng được.

Tâm thần Dương Thiên Lô dần dần hoàn toàn chìm đắm vào trong tu luyện, lẳng lặng cảm ngộ từng biến hoá nhỏ nhoi trong thân thể, hô hấp của hẳn đã hoàn toàn biến mất, niệm lực và năng lượng quanh thân hoàn toàn dung hợp với nhau, tự động chậm rãi vận chuyển dọc theo kinh mạch trong thân thể, tiến vào cảnh giới vong ngã, vô pháp vô niệm.

Cốc cốc cốc... Nam mô a di...?

Không biết trải qua bao lâu, trong não hải của Dương Thiên Lô bỗng nhiên vang lên một tràng tiếng Phạn như âm thanh của tự nhiên vang thẳng vào sâu trong tâm linh hắn, chính trực, hoà nhã, thanh khiết, trong đầy, xoay chuyển vang xa, tiếng “cốc cốc” kia mỗi một lần vang lên thì dường như đang kích gõ vào sâu trong linh hồn hắn, nó giống như tiếng gõ mõ mà Dương Thiên Lô nghe được trên địa cầu, còn tiếng cầu nguyện của hàng nghìn hàng vạn người kia không phải hòa thượng tụng kinh thì là gì?

Đồng thời, Dương Thiên Lô “nhìn thấy” một vầng sáng ngũ sắc chiếu sáng vạn tượng, bên trong vầng sáng có một thân ảnh như ẩn như hiện lại càng khiến cho Dương Thiên Lô ngạc nhiên!

Thân ảnh ấy lại chính là một nhân vật thần thoại ai cũng biết đến trên địa cầu!

Tay trái của nàng cầm một chiếc bình ngọc đặt trước ngực, tay phải kết ấn trước ngực, bạch y đạo bào trắng noãn như tuyết, đài sen mà nàng ta ngồi toả sáng tứ phía, không phải là thập Nhị Kim Tiên Từ Hàng Đạo Nhân, người đời sau gọi là Quan Âm đại sĩ, Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn đấy sao? Còn vầng sáng ngũ sắc kia không phải là Phật quang phổ chiếu trong truyền thuyết đấy sao?

Lúc này, âm thanh vốn mang đến sự an ủi, siêu độ và tịnh hoá linh, cùng với Phật quang vốn giúp Dương Thiên Lô càng thêm tĩnh lặng tường hoà, tâm vô tạp niệm kia bỗng nhiên lại khiến Dương Thiên Lô hoảng hốt mở mắt ra!

Tất cả Phạn âm và Phật quang liền biến mất không thấy tăm hơi!

- Thiên Lô, ngươi làm sao vậy?

Lăng Hi và tiểu linh thú đều kỳ quái nhìn chằm chằm Dương Thiên Lô. Một người một thú, đều rất kỳ quái, sao Dương Thiên Lô vừa mới tiến vào trạng thái tu luyện liền như vậy ngạc nhiên mà tỉnh lại.

... Bình lưu ly thanh tĩnh! Bình ngọc này chẳng lẽ là Bình lưu ly thanh tĩnh của Quan Âm đại sĩ? Trong lòng Dương Thiên Lô chấn động, nhân vật thần thoại trên địa cầu sao lại xuất hiện ở đây? Lẽ nào thế giới này và Địa Cầu có quan hệ với nhau? Dương Thiên Lô thoáng trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên nhìn Lăng Hi hỏi:

- Lăng Hi, trong giới tu luyện có Phật môn không?

- Phật môn?

Lăng Hi khẽ nhún mày trầm ngâm, dường như rất kỳ quái rằng tại sao Dương Thiên Lô bỗng nhiên hỏi như vậy, trầm tư một lúc, nói rằng:

- Tuy ta đã đi qua không ít tinh vực, nhưng cũng không nghe nói qua Phật môn, hẳn là không tồn tại, cho dù có tồn tại, có thể chỉ là một môn phái nhỏ mà thôi. Sao ngươi đột nhiên hỏi việc này?

Chân mày Dương Thiên Lô nhướng lên, dường như đang suy tư nói:

- Nếu như ta đoán không lầm, bình ngọc này là pháp bảo Phật môn!

Lăng Hi kinh ngạc hỏi:

- Pháp bảo Phật môn? Phật môn là môn phái nào? Sao ngươi lại biết?

Nghe Lăng Hi hỏi như vậy, Dương Thiên Lô liền không giấu diếm mà cho tâm niệm chìm đắm vào những kinh lịch trên địa cầu của mình, để Lăng Hi có thể nắm bắt được ý nghĩ của mình, khi giao lưu với nàng, chỉ cần hắn suy nghĩ là Lăng Hi tự nhiên sẽ biết được.

Nhưng lần này Dương Thiên Lô lại thấy kỳ quái, vốn tưởng rằng Lăng Hi sẽ lập tức hiểu rõ, nhưng ánh mắt Lăng Hi nhìn về phía mình dường như vẫn còn đang chờ đợi câu trả lời của mình, lẽ nào nàng không nắm bắt được ký ức về địa cầu của mình sao?

Dương Thiên Lô ngơ ngác hỏi:

- Nàng không thấy được?

Lăng Hi có vẻ ngơ ngác hỏi lại:

- Không có, rốt cuộc là làm sao mà người biết được?

Nghe Lăng Hi nói, Dương Thiên Lô khẽ nhú mày, thầm cảm thấy kỳ quái, lẽ nào Lăng Hi cảm ứng không được ý nghĩ của mình? Tâm niệm thay đổi thật nhanh, trên mặt hắn liền hiện lên một nụ cười dung tục, ánh mắt liền nhìn về phía khuôn mặt hoàn mỹ không hề tỳ vết của Lăng Hi, biểu tình hết sức nghiêm trang!

213. Chương 198: Thôn Phệ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 198: Thôn phệ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhưng ánh mắt của Dương Thiên Lô lại lần theo khuôn mặt Lăng Hi chậm rãi di chuyển sang chiếc cổ trắng như tuyết của nàng, sau đó chuyển xuống đôi gò bồng đảo nhô cao, toát lên phong tình vô hạn, lúc này, trong đầu hắn lại đang dùng hết sức nhớ lại lúc đầu nhìn thân thể lồ lộ của Lăng Hi, hai nụ hoa môn môn mê người toát lên “phong quang” vô hạn, nhìn vào là muốn sờ vài cái, ngoạm vài cái, cảm giác đó sáng khoái biết bao? Nhớ lại thân hình mảnh khảnh, không có chút dư thừa nào của nàng liền chỉ muốn ôm lấy vòng eo thon, nhớ lại đôi mông tròn đầy môn môn nổi cao dưới vòng eo thon, vô cùng dụ hoặc...

Bốp!

Dương Thiên Lô còn đang muốn tiếp tục nghĩ sâu hơn, cánh tay nhỏ bé của Lăng Hi không chút lưu tình vỗ mạnh vào đầu hắn, gương mặt ngọc có chút ngượng ngùng, đôi mắt đẹp tức giận nói:

- Người đang nghĩ cái gì đó?

- Ách... Không phải nàng không cảm ứng được ý nghĩ của ta sao?

- Cảm ứng không được?

- Vừa rồi ta rõ ràng đã nói cho nàng biết về Phật môn, nhưng nàng lại không cảm ứng được, cho nên ta mới thử xem... Không ngờ nàng lại cảm ứng được, kỳ quái, thực là kỳ quái...

Lăng Hi hết cách nói:

- Vừa rồi rõ ràng người không nghĩ đến, bằng sao ta lại không cảm ứng được?

- Vậy nàng thử lại xem!

Dương Thiên Lô nói xong liền lần này chìm đắm tâm thần vào trong hồi ức ở địa cầu, thế nhưng Lăng Hi vẫn nhìn mình nhưng đang chờ đợi.

Dương Thiên Lô hỏi:

- Không cảm ứng được?

- Không!

- Mẹ ôi, thật là kỳ quái!

Dương Thiên Lô cũng không nghĩ ra được vì sao lại quỷ dị như vậy, chỉ đành giải thích đơn giản:

- Vừa rồi ta tiến vào trạng thái tu luyện, liền thấy được một hình ảnh, từ hình ảnh đó mà ta biết được! Tên của bình ngọc này hẳn là Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, pháp bảo vô thượng của Phật môn!

Lăng Hi nói:

- Pháp bảo vô thượng của Phật môn? Xem ra... người và bình ngọc này quả là có duyên, nói không chừng chờ tu vi người tăng lên đến cảnh giới nhất định thì liền có thể điều khiển được nó! Ta và Tiểu Bạch cũng

không thấy hình ảnh gì, chỉ là tu luyện dưới ánh sáng của nó thì hiệu quả gấp đôi mà thôi. Được rồi, người mau tu luyện đi!

Thiên Lô đáp một tiếng, mê đắm nhìn Lăng Hi một cái, sau đó mới tiếp tục tiến vào trạng thái tu luyện.

Không lâu sau, Phạt âm, Phạt quang, nhân ảnh... Lại lần lượt xuất hiện trong đầu Dương Thiên Lô, bất quá Dương Thiên Lô chỉ đành tạm thời bỏ qua những nghi ngờ trong lòng, tĩnh tâm tu luyện. Những sự việc quen thuộc trên địa cầu xuất hiện, tuy tạm thời hắn không thể lý giải, nhưng hắn vẫn đang trên con đường truy tìm chân tướng, chạm đến bốn nguyên, nhóm lên một ngọn hải đăng, giúp lòng tin của hắn càng vững chắc hơn, chỉ cần tu vi của mình được nâng cao, cuối cùng cũng sẽ có một ngày hiểu rõ hết tất cả, vì sao mình có thể xuyên qua đến thế giới này? Vì sao ở đây lại có thể xuất hiện Quan Âm đại sĩ, một nhân vật trong truyền thuyết? Bên trong đan điền của hắn cuối cùng là cái gì? Vì sao mình lại trở thành người hữu duyên của Lăng Hi cảm ngộ thiên đạo vào lúc thọ nguyên sắp hết vào ngàn năm trước?

Tất cả những bí mật sẽ dần lộ diện theo sự tăng cao tu vi của mình!

Đêm, Thiên Mộng Phong.

Một thân ảnh khó có thể phát hiện ra được đang ngự kiếm phi hành trên trời đêm, được một làn khói đen bao phủ tất cả khí tức, trong nháy mắt liền bay tới đỉnh núi Thiên Mộng Phong, sau đó lặng yên không một tiếng động đáp xuống phía trước Mộng Huyền Cung tiền, chợt lóe lên rồi biến mất.

Khi bóng đen vô thanh vô tức nhanh chóng tiềm nhập vào tận cùng trong Mộng Huyền Cung như vào chỗ không người, khi đến trước mặt Tiêu Như Mộng đang ngồi xếp bằng, bỗng nhiên Tiêu Như Mộng mở mắt ra, trong hai mắt lấp lánh tinh quang, hỏi:

- Làm ổn thỏa rồi chưa?

- May mắn không làm nhục mệnh!

Bóng đen nói xong, từ Càn Khôn giới lấy ra một cái hộp màu đen đưa cho Tiêu Như Mộng.

Tiêu Như Mộng tiếp nhận cái hộp, sau đó vội vàng mở ra, liền có một mùi thơm lạ lùng tràn ngập toàn bộ mật thất, trong hộp là một viên đan dược to bằng quả táo, tỏa ra mùi hương nồng đậm và ánh sáng đen lấp lánh.

Tiêu Như Mộng trầm giọng nói:

- Hộ pháp cho ta! Không cho bất kỳ kẻ nào đến đây quấy rối!

- Vâng!

Bóng đen nói xong, thân hình nhoáng lên liền ra tới bên ngoài mật thất, nhẹ nhàng đóng cửa mật thất lại.

Tiêu Như Mộng chậm rãi cởi bỏ quần áo quanh thân, không chừa mảnh vải, hoàn toàn lộ lồ, ngồi xếp bằng ngồi trên bồ đoàn. Nàng đã mấy trăm tuổi, nhưng làn da vẫn mịn màng trắng như ngọc, vòng eo thon nhỏ, hông to ngực đầy, sau khi xả tóc xuống thì không còn nhìn thấy bất kỳ vẻ già nua nào của nàng, cứ như là một mỹ phụ trung niên thành thực vậy, phong vận càng mê người hơn so với thiếu nữ mười tám đôi mươi.

Chậm rãi nắm viên đan dược màu đen trong tay, trong đôi mắt của Tiêu Như Mộng lóe lên vẻ hưng phấn, thấp giọng nói:

- Cửu Chuyển Âm Nguyên Đan, ha ha ha... Huyền Tẫn Đại Pháp của ta rốt cục sắp đạt đến tầng mười tám rồi, bấy kỳ kẻ nào dưới Thần Đạo mặc ta thôn phệ, không bao lâu nữa ta liền có thể bước vào Thần Đạo, Nhan Uyên, hừ, chờ ta bước vào Thần Đạo, người thứ nhất ta thôn phệ chính là ngươi! Ngày ta khống chế Trảm Không Kiếm Phái sắp tới rồi!

Nói đến đây, Tiêu Như Mộng ngửa đầu nuốt viên đan dược vào, chậm rãi nhắm hai mắt lại, từng tia sáng màu đen liền tỏa ra từ trên người bà ta, một lúc sau, thân thể của nàng liền bắt đầu phát sinh biến hóa kinh người.

Cửu Chuyển Âm Nguyên Đan là đan dược đỉnh cấp của ma đạo, thu thập tinh phách nguyên âm của một ngàn nữ tử, hoà vào một ngàn loại linh dược thuộc tính thuần âm, trải qua bảy bảy bốn bốn mươi chín ngày

luyện chế mà thành, giá trị liên thành, không nơi nào bán. Tiêu Như Mộng phải tốn trên trăm năm mới tập hợp đủ nguyên âm của một ngàn xử nữ và một ngàn loại linh dược thuộc tính thuần âm, tốn hết hàng chục triệu viên thuần dương đan mới mới được một cao thủ luyện đan của ma đạo, luyện chế thành công.

Từng làn hương thơm xử nữ lạ lùng toát ra từ thân thể của nàng, Cửu Chuyển Âm Nguyên Đan bị nàng luyện hóa từng chút một, da thịt hình thể của nàng, dưới tác dụng của tinh phách xử nữ, bỗng nhiên trở nên ngày càng lán mịn trơn tru, nhưng dường như nàng cũng đang chịu đựng nỗi thống khổ thật lớn, mồ hôi ướt đầm toàn thân, không ngừng rên rỉ chói tai...

Qua hai canh giờ, cuối cùng Tiêu Như Mộng cũng ngừng rên rỉ, chậm rãi mở mắt, trong hai mắt lấp lánh quang mang trấn nhiếp tâm phách người khác, tràn ngập vẻ hưng phấn!

Nàng khoả thân chậm chậm đi đến cái bồn tắm đã chuẩn bị từ lâu, trong hàng ngàn mùi thơm linh dược kỳ lạ, trong làn nước nổi đầy cánh hoa, nàng bắt đầu vuốt ve làn da mịn màng trắng trong như ngọc của mình.

Đúng lúc này, Tiêu Như Mộng bỗng nhiên trầm giọng nói:

- Ảnh Tử, ngươi vào đây!

Bóng đen lóe lên, hắc y nhân được gọi là Ảnh Tử giống như một làn gió nhẹ, bay vào trong mật thất. Chỉ là, khi hắn nhìn thấy hình dáng của Tiêu Như Mộng, nhất thời mở to hai mắt nhìn, hô hấp cũng trở nên nặng nề dị thường!

- Đẹp không?

- Đẹp.

Tiêu Như Mộng liếc mắt nhìn biểu tình của Ảnh Tử, thỏa mãn nhắm mắt lại, tràn ngập vẻ trêu chọc nói:

- Giúp ta tắm rửa.

- Tuân, mệnh!

Âm thanh của Ảnh Tử run run, chậm rãi đi tới trước bồn tắm, hô hấp cũng trở nên hỗn hển như trâu, run rẩy vươn hai tay ra, khi hắn chạm đến làn da trắng mịn như mỡ dê kia liền nhịn không được rên rỉ lên một tiếng.

Tiêu Như Mộng nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói:

- Có muốn ta không?

Ảnh Tử cố nén dục vọng trong lòng, kiên nghị nói:

- Muốn!

- Muốn ta thì hậu quả thể nào ngươi biết rõ, ngươi không sợ?

Ánh mắt của Ảnh Tử đã trở nên nóng rực như hỏa:

- Có thể chết trong tay của nàng, ta có chết cũng không tiếc!

- Ngươi đi theo ta bốn trăm năm, mai danh ẩn tích, nếu như không phải ta, ở bất kỳ môn phái nào ngươi cũng có thể đạt được tư cách trưởng lão, được vạn người kính ngưỡng, ngươi không hối hận?

Ảnh Tử trầm giọng nói:

- Không hối hận! Chỉ cần có thể có được nàng, tất cả đều đáng giá!

- Không ai có thể có được ta, người có thể có được ta đã chết rồi, ngươi cũng không ngoại lệ! Sở dĩ ta không muốn ngươi, là bởi vì ngươi còn phải làm rất nhiều việc cho ta, không có ngươi, Cửu Chuyển Âm Nguyên Đan đã không thể hoàn thành trong vòng trăm năm, hiện tại Cửu Chuyển Âm Nguyên Đan đã thành, ngươi đối với ta mà nói đã không còn giá trị lợi dụng, ngoại trừ tình nguyên và tu vi của ngươi!

Thân thể Ảnh Tử bỗng nhiên cứng đờ, trong ánh mắt dần hiện lên nét kiên định, trầm giọng nói:

- Vậy thì ta cho nàng tình nguyên và tu vi của ta!

Thanh âm chưa dứt, “ret” một tiếng, quần áo trên người hắt liền hóa thành bột phấn, hai tay hắt ôm chầm lấy thân thể loã lồ của Tiêu Như Mộng trong bồn tắm, sau đó như hổ đói đặt Tiêu Như Mộng lên mặt đất, hắt liền bổ nhào lên thân thể nàng!

Trong mắt Tiêu Như Mộng có chút không đành lòng, nhưng trong chớp mắt liền chìm đắm dưới sự tấn công cuồng nhiệt của Ảnh Tử.

Diên loan đảo phượng, kiều diễm khắp phòng.

Một kẻ cuộn cuộn sức lực, chỉ vì nữ nhân mình yêu thương mà vứt bỏ hết vinh quang, địa vị, mai danh ẩn tích, đi theo người suốt bốn trăm năm, không rời không bỏ, thậm chí đánh đổi bằng sinh mệnh, tất cả đều không tiếc!

Một người dâm đảng phóng túng, chỉ là vì vinh quang, địa vị và truy cầu võ đạo đỉnh phong, không từ thủ đoạn, thưởng thức qua nam nhân khắp thiên hạ, luyện vô thượng tà công, muôn màu muôn vẻ, chiêu thức đánh mãi không hết!

Một người kim thương bất nhập, thể như giao long xuất hải!

Một kẻ nằm trên đất hít thở, như trăm sông đổ về biển, mặc cho người cương mãnh bách luyện, cũng sẽ bị ma sát mềm nhũn!

Trong khoảng thời gian này, khi thì cao trào, khi thì tựa như thống khổ, giống như dãy núi nhấp nhô, từng tiếng rên mê hoặc, từng tiếng thở dốc gấp gấp mạnh mẽ như, vang lên khắp mặt thất!

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Ảnh Tử gầm lên một tiếng trầm thấp, thân thể run lên kịch liệt!

Đồng thời, Tiêu Như Mộng cũng rên lên một tiếng chói tai, ngưỡng mặt ưỡn ngực cong người lên!

- Sinh mệnh của ta, linh hồn của ta, tất cả của ta đều là của nàng! Như Mộng, trong lòng ta, nàng vĩnh viễn là nữ tử thuần khiết thiện lương lúc mười tám tuổi! Tất cả đều là lỗi của ta, nếu ngày đó ta không rời khỏi, nàng sẽ không như ngày hôm nay! Nếu có kiếp sau, ta sẽ lại tiếp tục đi theo bên cạnh nàng, không để nàng bị bất kỳ thương tổn nào nữa!

Ngay lúc Tiêu Như Mộng thi triển Huyền Tấn Đại Pháp, âm thanh của Ảnh Tử bỗng nhiên vang vọng trong đầu Tiêu Như Mộng, hắt không chống cự, cũng không thể chống cự, hắt dồn hết sức lực, diên cuồng ngưng tụ tinh nguyên và tu vi cả đời của mình xuống dưới hạ thể, dùng hết sức truyền sang thân thể Tiêu Như Mộng.

Nước mắt hầu như tại trong nháy mắt liền đầy liễu Tiêu Như Mộng đích con mắt. Tâm tư của nàng tựa hồ trở về năm mười tám tuổi, nghĩ lại chuyện từng kinh lịch qua, nàng thậm chí quên liễu vận chuyển Huyền Tấn Đại Pháp, nhưng chỉ là trong nháy mắt sau, liền bị tinh nguyên và năng lượng giạt bằng bạc mình tỉnh giấc, một tia lương tâm vừa mới dâng lên đã biến mất sạch sẽ.

Thôn phệ, diên cuồng thôn phệ, mãi đến khi trên người Ảnh Tử không còn khí tức của sự sống, biến thành một cái xác khô dần dần lạnh lẽo, nàng đẩy thi thể Ảnh Tử ra, một luồng năng lượng thuộc tính hỏa biến thi thể thành tro bụi, sau đó chậm rãi chìm đắm vào trong tu luyện.

214. Chương 199: Thiên Vân Phong.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 199: Thiên Vân Phong.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Phù.

Sáng sớm, khi tia nắng đầu tiên chiếu lên người Dương Thiên Lô, hắn chậm rãi mở mắt ra, tâm thần quay về bản thể, thở hắt ra một hơi thật dài, hơi thở bỗng bình như áng mây bảy màu, chứa đầy pháp lực nhàn nhật đang dao động, răng miệng thơm ngát, dưới lưỡi trơn nhuận, cảm giác toàn thân thư thái sáng khoái, thân thể, tâm cảnh đều đạt được trạng thái sung mãn.

- Cảnh giới Tiên Thiên quả nhiên không giống bình thường.

- Chỉ trong một ngày, ta đã đạt đến trạng thái đỉnh phong, ta thật sự là thiên tài! Hắc hắc... Đáng tiếc, đáng tiếc, pháp lực vẫn chưa đủ để đột phá chướng ngại, xem ra muốn đột phá Tiên Thiên cấp hai thì còn phải tốn rất nhiều công phu mới thành!

Gương mặt Dương Thiên Lô tràn ngập vẻ vui sướng, có chút tiếc nuối, lẩm bẩm nói một mình, sau đó từ trên giường nhảy xuống, nhanh chóng cởi hết quần áo, nhyuễn giáp trên người xuống, ném lên giường.

Dương Thiên Lô vừa mới bước vào Tiên Thiên cấp một thì đã đạt được cảnh giới quanh thân không chỗ nào không thể phát sinh niệm lực, trực tiếp thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên cấp một đỉnh phong.

Lúc tu luyện đêm qua, hắn dễ dàng chạm đến bình cảnh của Tiên Thiên cấp một!

Chỉ là, khi hắn muốn ngưng tụ pháp lực phá tan chướng ngại thì lại cảm thấy lực bất tòng tâm, pháp lực không thể chống đỡ nổi. Ban đầu Dương Thiên Lô còn cảm thấy kỳ quái, khi còn là Tinh giả Hậu Thiên, hắn đã có thể giết chết cao thủ Tiên Thiên cấp ba, đủ để chứng minh pháp lực hắn thâm hậu, tuyệt đối không thua gì Tinh Giả Tiên Thiên cấp ba, hơn nữa, pháp thuật thần thông của Tiên Thiên dưới cấp ba thì hắn cũng có thể dễ dàng thi triển được, đủ để chứng minh tầng thứ của niệm lực cũng đạt được mức yêu cầu, nhưng sao ngay cả bình cảnh của Tiên Thiên cấp một cũng không thể phá nổi?

Sau khi được Lăng Hi giải thích, Dương Thiên Lô mới hiểu được, pháp lực của hắn quả thực vô cùng thâm hậu, vượt xa cao thủ Tiên Thiên cấp hai đỉnh phong, nhưng bởi vì thể chất đặc thù của hắn, muốn phá tan chướng ngại thì cần pháp lực cao hơn nhiều so với cao thủ Tiên Thiên cấp một bình thường, hơn nữa tu vi ngày càng tăng cao thì mỗi khi thăng cấp một cảnh giới thì hắn cần pháp lực càng nhiều hơn nữa.

Mặc dù tầng thứ niệm lực của hắn ít ra cũng đạt được cực hạn mà cao thủ Tiên Thiên cấp ba cần, nhưng đối với những người khác mà nói, cơ bản không có hạn chế về pháp lực, ngược lại trở thành nhân tố lớn nhất cản trở Dương Thiên Lô nâng cao cảnh giới.

Dương Thiên Lô để trần trụi chạy nhanh như chớp đến phòng tắm thật lớn, nhảy cái hồ tắm đang toả ra được lực cuộn cuộn.

Suốt mấy tháng trời, hắn không ngừng bồn ba, mặc dù trên pháp y, nhyuễn giáp đều có công năng tinh lọc, thân thể cũng không nhiễm chút bụi trần, nhưng tắm đối với bất kỳ người tu luyện nào, nhất là người tu luyện là nữ giới, thì cũng đều là một sự hưởng thụ khi thả lỏng thể xác và tinh thần, hướng chi nước trong hồ tắm còn ngưng tụ Bách Hoa Bách Thảo Dịch của hằng trăm loại linh dược.

Ngâm toàn thân vào trong làn nước, cảm ứng nhiệt lực và linh khí thiên địa cuộn cuộn trong hồ, Dương Thiên Lô sung sướng rên lên một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hắn không nhịn được nhớ tới những hình ảnh lúc vui đùa với Trương Tử Hàm trong ôn tuyền thiên nhiên, khóe miệng bất giác lại mỉm cười dung tục nhưng lại ngọt ngào.

- Phản ứng sinh lý, Tử Hàm muội muội thuần khiết khả ái không biết lúc nào lại khiến ta có phản ứng sinh lý nữa đây? Đã bế quan hết ba tháng rồi, hắn là sắp xuất quan rồi?

- Không được, ta phải tự mình đi một chuyến đến Thiên Vân Phong! Cho dù tìm được hay không cũng phải đi một chuyến, bằng không, sau khi Tử Hàm xuất quan, biết ta chưa một lần đi tìm nàng, chẳng phải là sẽ rất tức giận? Ừm, nhân dịp hôm nay rảnh rỗi, hôm nay phải đi, không, lập tức phải đi!

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lô liền từ trong hồ tắm đứng lên, hai tay đưa về sau mái tóc dài ướt sũng, thoả mãn nhìn thân thể ngày càng thành thực và hấp dẫn của mình, còn có tiểu đệ đệ kia bắt đầu dần dần triển lộ hùng phong, Dương Thiên Lô đắc ý chạy đến trước gương soi.

- Mẹ nó, lại đẹp trai hơn nhiều rồi! Chỉ bằng vào khuôn mặt này thì không sợ không có cơm ăn... May mà cái ta dựa vào là sự nội hàm bên trong!

Dương Thiên Lô lắc đầu, một luồng pháp lực thuộc tính hỏa liên phát ra quanh thân, chỉ trong chốc lát liền làm khô hết bọt nước trên người.

Sau khi nhanh chóng mặc vào một bộ nội y bó sát mới tinh và đồ lót áo giáp màu trắng, Dương Thiên Lô mặc Quang Minh Nhuyễn Giáp vào, hơi do dự trong chốc lát, cuối cùng tên tiểu tử này cũng lần đầu tiên đội Quang Minh Mũ Giáp, đồng thời giắt Quang Minh Pháp Kiếm vào trong rãnh giắt kiếm đặc chế phía sau áo giáp.

Toàn bộ vũ trang!

- Lần này coi như là lần đầu tiên ta đi “thân gia”, dù thế nào cũng không thể để người của Thiên Vân Phong xem thường. Không những phải thật đẹp trai, mà còn phải biểu hiện đủ thực lực mới được, tránh cho một số tên hề không biết tự lượng sức mà có ý với Tử Hàm... Di?

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên kêu lên kinh ngạc.

Hắn không ngờ rằng, lần đầu tiên đội Quang Minh Mũ Giáp thì liền cảm thấy một cỗ năng lượng thuộc tính quang, tự động lưu chuyển trong nhuyễn giáp một cách tự nhiên, trọn bộ nhuyễn giáp, bao gồm cả Quang Minh Pháp Kiếm, dường như biến thành một chỉnh thể, phát ra từng tiếng run lên nhẹ nhẹ, giống như đang dung hợp vào nhau!

Tâm thần Dương Thiên Lô khẽ động, pháp lực thuộc tính quang bàng bạc liền tuôn ra từ lỗ chân lông quanh thân hắn, truyền vào Quang Minh Sáo Trắng!

Nhất thời tiếng rầm rắc liền từ Nhuyễn Giáp và Pháp Kiếm vang lên kết sức rõ ràng, một lát sau, từng tia sáng chói mắt bỗng nhiên phát ra từ trên người Dương Thiên Lô, đồng thời phát ra “keng” một tiếng giòn tan, giống như âm thanh thăng cấp trang bị trong game vậy!

- Ta kháo... Mẹ nó, chuyện gì xảy ra thế? Sao thăng cấp thành linh khí rồi?

Tâm thần Dương Thiên Lô khẽ động, liền rõ ràng cảm ứng được biến hóa của bộ giáp quang minh, chỉ trong nháy mắt ngăn ngừa đã thăng cấp lên cảnh giới linh khí, hơn nữa từ khí tức của nó mà phán đoán, nó không chỉ đơn giản là linh khí hạ phẩm!

Bộ giáp quang minh vốn lóng lánh như ngọc, lúc này bên trong lại có một vầng sáng xoay chuyển trong đó, dường như biến thành vật sống vậy!

- Chẳng trách Hải Đại Phú hận ta như vậy, thì ra bộ giáp quang minh này lại xịn như vậy! Một triệu viên thuần dương đan chỉ bất quá nhỏ bé như sợi lông trên mình trâu mà thôi, phát tài rồi! Ha ha ha...

Dương Thiên Lô đắc ý cười ha hả, thân hình nhoáng lên, liền đi ra khỏi phòng.

Trong khe cửa bỗng bay ra một tờ giấy trắng, Dương Thiên Lô tiện tay bắt lấy, chỉ thấy chữ viết xinh đẹp của Sở Hương Hương còn chưa khô:

- Ta đi Vạn Đan Các luyện đan.

Dương Thiên Lô mỉm cười, liền phát động pháp lực thuộc tính quang, toàn thân hóa thành một đạo lưu quang, phóng vút ra khỏi Thiên Đan Phong.

- Người phương nào đến đây?

Khi nhuyễn giáp toàn thân Dương Thiên Lô lóe sáng, khí tức cường đại tỏa ra quanh thân, cười lôi cuơu chậm rãi đáp xuống Thiên Vân Phong, ánh mắt hai thiếu niên cực kỳ hâm mộ nhìn chằm chằm Dương Thiên Lô, máy móc tra hỏi. Chỉ từ khí tức trên người Dương Thiên Lô, hai người liền biết người đến là cao thủ Tiên Thiên.

- Hả? Dương Thiên Lô...

Dương Thiên Lô còn chưa trả lời, một thiếu niên trong số đó liền nhận ra Dương Thiên Lô, nhất thời kinh ngạc mở to mắt nhìn, kinh hô thành tiếng.

Dương Thiên Lô mỉm cười, nói:

- Hai vị sư đệ, làm phiền thông báo một tiếng, ta đến tìm Trương Tử Hàm!

- Vâng, sư huynh!

Hai thiếu niên đang hoảng hồn liền cung kính đáp, chỉ là vừa mới nói xong, dường như ý thức được điều gì, vội vàng nói rằng:

- Sư huynh, thật ngại quá, Tử Hàm sư tỷ đã bế quan gần ba tháng trong động thiên trên Thiên Tịch Phong...

Dương Thiên Lô hỏi:

- Còn chưa xuất quan?

Hai người cung kính đáp:

- Chưa.

Đại danh của Dương Thiên Lô đã truyền khắp toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái, lúc này, trong những thiếu niên đồng lứa, hẳn đã là một nhân vật phong vân không hơn không kém. Hai người may mắn được xem quá cuộc quyết đấu giữa Dương Thiên Lô và Hải Đại Phú. Hơn nữa đã sớm nghe nói đến chuyện giữa hắn, Lô Hoành cùng với Trương Tử Hàm. Chỉ là lúc này, cảm ứng được khí tức của Dương Thiên Lô, trong lòng hai người vẫn vô cùng kinh khiếp, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, hắn đã thăng cấp đến cảnh giới Tiên Thiên.

Tuy trên người Dương Thiên Lô không có ngạo khí, nhưng cũng khiến hai thiếu niên bất giác nảy sinh cảm giác tự ti mặc cảm, trong lòng phải thừa nhận rằng, cũng chỉ có nhân vật như vậy mới xứng đôi với nữ thần Trương Tử Hàm trong lòng của bọn họ.

Dương Thiên Lô đã sớm dự đoán được kết quả này, nói tiếp:

- Như vậy... Vậy làm phiền hai vị sư đệ giúp ta thông báo một chút, ta muốn yết kiến Vân Dao tiên bối!

- Được, mời sư huynh chờ một chút!

Một thiếu niên đáp xong, xoay người bước nhanh về phía Thiên Vân Phong.

Thiếu niên còn lại thì kính cẩn và ngưỡng mộ, len lén đánh giá Dương Thiên Lô, thiếu niên này lớn hơn Dương Thiên Lô mấy tuổi. Nhưng trong giới tu luyện, thực lực chính là tất cả, không luận tuổi tác. Kể có tu vi cao thì sẽ là sư huynh trong lớp người cùng lứa. Hơn nữa, lúc này Dương Thiên Lô ngoại trừ tướng mạo còn chút vẻ non nớt ra, thì ánh mắt, cử chỉ đều lộ ra vẻ trầm ổn và thành thực, cộng thêm trang bị toàn thân, càng có vẻ anh tuấn phi phàm, rất dễ khiến người ta bỏ qua niên kỷ của hắn.

Dương Thiên Lô mỉm cười với thiếu niên, hẳn vốn đang hết sức nghiêm trang bỗng nhiên tung tăng đi tới bên cạnh thiếu niên, vô cùng hòa nhã nói:

- Huynh đệ, hỏi người chuyện này!

Thiếu niên liền giật mình, cuống quýt nói:

- Sư huynh, người nói!

Dương Thiên Lô mỉm cười hỏi:

- Ủ, Thiên Vân Phong các người có kẻ nào ngu ngốc như Lô Hoành không?

Trong nhất thời, đầu óc thiếu niên vẫn còn chưa xoay chuyển kịp, có chút ngơ ngác nhìn Dương Thiên Lô hỏi:

- Lô Hoành?

Dương Thiên Lô giải thích:

- Ý ta là loại người cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga như Lô Hoành, dám theo đuổi Tử Hàm!

Thiếu niên kia rốt cuộc cũng hiểu ý của Dương Thiên Lô, vội vàng nói:

- Không... Không có, tuy người thích Tử Hàm sư tỷ có rất nhiều rất nhiều, nhưng Tử Hàm sư tỷ căn bản không cho bất kỳ cơ hội nào cho ai cả, hơn nữa, nàng là nữ thần trong lòng các đệ tử trẻ tuổi của Thiên Vân Phong, không ai dám đeo bám theo Tử Hàm sư tỷ.

Dương Thiên Lô thở dài nhẹ nhõm, thờ ơ nói:

- Vậy là tốt rồi, bằng không kết cục cũng sẽ bị thảm như Lô Hoàn!

Thiếu niên giật mình hỏi:

- Thiên Lô sư huynh, người thực sự muốn khiêu chiến Lô Hoàn?

Chân mày Dương Thiên Lô hơi nhướng lên, trong ánh mắt loé lên hai tia sáng khiến thiếu niên kia phải khiếp sợ, trầm giọng nói:

- Dương nhiên, ngày mai năm sau chính là ngày giỗ của hắn!

Đúng lúc này, thiếu niên vừa nảy đi vào thông báo bước nhanh trở lại, nói rằng:

- Sư huynh, Vân Dao tiên bối cho mời! Người trực tiếp đến nơi diễn võ là được! Đi thẳng vào trong, lên đến đỉnh núi, trước Vân Thiên các, quẹo phải vài trăm thước là đến!

- Được, đa tạ!

Dương Thiên Lô vừa nói vừa trực tiếp từ lấy ra hai mươi viên thuần dương đan từ trong Càn Khôn giới, lần lượt đưa cho hai thiếu niên mỗi người mười viên, sau đó đi vào Thiên Vân Phong.

215. Chương 200: Ta Không Làm Tiểu Long Nữ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 200: Ta không làm Tiểu Long Nữ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thiếu niên nhìn vào bóng lưng anh tuấn thần võ của Dương Thiên Lô, thì thào nói:

- Ngày mai năm sau chính là ngày giỗ của Lô Hoàn... Thiên Lô sư huynh thật là có khí phách!

Một thiếu niên khác nghi hoặc hỏi:

- Người nói cái gì, Băng Lam?

- Thiên Lô sư huynh thực sự muốn khiêu chiến Lô Hoàn, hơn nữa hắn nói rõ ngày mai năm sau chính là ngày giỗ của Lô Hoàn!

- Không phải chứ? Lô Hoàn là Tiên Thiên... Hình như Thiên Lô sư huynh cũng thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên rồi!

- Ừm, ngày mai nói sao ta cũng phải đi xem!

Thiên Vân Phong.

Khói mây lượn lờ, một áng mây trắng phiêu bồng trên Thiên Vân Phong, dưới ánh dương quang, tỏa ra từng tia sáng bảy màu lấp lánh. Kỳ hoa dị thảo, đỉnh đài lầu gác, suối chảy qua cầu, khung cảnh tuy không có khí thế bàng bạc như Thiên Minh Phong, cũng không chen đầy linh dược như Thiên Đan Phong, nhưng lại rất khác biệt và thanh nhã, đẹp không sao tả xiết.

Dương Thiên Lô men theo bậc thang đi lên, đi ngang qua nơi nào cũng có người ghé mắt nhìn qua, nhất là một số cao thủ Tiên Thiên, nhìn về phía Dương Thiên Lô với ánh mắt ngạc nhiên và giật mình.

Tuy Dương Thiên Lôi rất muốn coi như không thấy gì, nhưng dù sao cũng coi như là “thân gia”, cho nên, suốt chặn đường hấn liên tục mỉm cười gật đầu, hễ ai nhìn hấn có lẽ độ là liền mỉm cười tao nhã đáp trả.

Đoạn đường vốn chỉ cần vài phút là tới, nhưng do phải lễ phép, Dương Thiên Lôi lại phải mất mười mấy phút mới đi tới Vân Thiên các trên đỉnh núi, xoay người đi về phía bên phải.

Sau khi đi khoảng trăm mét, một diễn võ trường thật lớn, phương viên chừng mấy nghìn mét, có hình chữ U xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi. Chỉ thấy trong diễn võ trường có chừng hơn một nghìn đệ tử trẻ tuổi đang ngồi xếp bằng ngồi trên bồ đoàn, chia thành mấy phương trận, phía trước mỗi phương trận đều có một cao thủ Tiên Thiên ngồi xếp bằng truyền thụ võ đạo.

Phần lớn những cao thủ Tiên Thiên này đều là người già, chỉ có một phương trận khá gây sự chú ý của người khác, đó là một mỹ phụ trung niên. Trong phương trận của mỹ phụ phần lớn đều là nữ sinh.

Dương Thiên Lôi vừa mới đi tới gần biên giới của diễn võ trường, một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi liền chạy tới trước mặt hấn, len lén quan sát Dương Thiên Lôi cực kỳ đẹp trai này, mặt phấn xấu hổ, có vẻ rục rề, nũng nịu nói:

- Người là... Dương Thiên Lôi sư huynh phải không?

- Ừm, chính là ta!

Thiếu nữ nhẹ giọng nói:

- Người theo ta, Vân Dao tiền bối ở bên kia.

- Được, đa tạ!

- Không, không cần khách sáo, đi theo ta!

Từ đằng xa, Dương Thiên Lôi đã thấy Vân Dao chăm chú nhìn chằm chằm vào hấn, mà các đệ tử trong phương trận trước mặt bà ta cũng đều vô cùng hiếu kỳ đánh giá Dương Thiên Lôi.

Đối mặt với ánh nhìn của một đám tiểu mỹ nữ và một đại mỹ nữ, biểu hiện Dương Thiên Lôi rất điềm đạm tự nhiên, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, không quan tâm hơn thua.

Trông thì chậm như thực tế rất nhanh, chớp mắt đã đi tới trước mặt Vân Dao, hấn ôm quyền nói:

- Đệ tử Dương Thiên Lôi, tham kiến Vân Dao sư phụ! Bái kiến trẻ nãi, xin sư phụ nhận ba lạy của Thiên Lôi!

Dương Thiên Lôi nói xong, không đợi Vân Dao phản ứng, liền phịch một tiếng, quỳ xuống đất!

Hấn làm đại lễ bái sư!

Cho dù là Vân Dao đã sống hơn ba trăm năm cũng bị đại lễ bất ngờ của Dương Thiên Lôi khiến cho ngơ ngác tròn tròn mắt, lúc muốn ngăn cản thì Dương Thiên Lôi đã lạy một cái, Vân Dao đâu còn dám do dự? Vội vàng phát ra một đạo pháp lực, ngăn cản Dương Thiên Lôi tiếp tục bái lạy.

Nàng cũng không muốn khi không có thêm một tên đồ đệ, mặc dù nàng biết một ít chuyện giữa Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi, nhưng không có nghĩa là có thể thu nhận Dương Thiên Lôi làm đồ đệ. Đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Bái lạy thứ hai của Dương Thiên Lôi đệ liền bị niệm lực của Vân Dao mạnh mẽ ngăn lại.

Bất quá, Dương Thiên Lôi lại không đợi Vân Dao lên tiếng, liền đồng dục, thẳng thắn hào hùng nói:

- Sư phụ của Tử Hàm chính là sư phụ của Thiên Lôi, gặp thầy như gặp mẹ, có chỗ đường đột, xin sư phụ chớ trách!

Dương Thiên Lôi nói xong, không để cho Vân Dao có cơ hội gia tăng lực lượng, quanh thân bỗng nhiên toả ra một cỗ niệm lực bàng bạc, sau đó nhanh như chớp cúi lạy “cộc cộc” hai lạy, rồi phủ phục sát đất không ngẩng lên.

- Người...

Vân Dao không biết nên nói gì, đồng thời trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, bằng vào tu vi Tiên Thiên cấp bảy thì tất nhiên nhìn ra tu vi của Dương Thiên Lô đã đạt được Tiên Thiên cấp một, cho nên, để ngăn cản Dương Thiên Lô tiếp tục bái lạy, nàng đã phát ra pháp phủ để ngăn cản bất kỳ cao thủ Tiên Thiên cấp hai nào, nhưng lại không ngờ rằng Dương Thiên Lô lại có thể tiếp tục bái lạy, hơn nữa trong nháy mắt dập đầu cũng không có thi triển bất kỳ pháp lực hộ thể nào, đầu đập vào nham thạch cứng rắn vang lên tiếng “cộp cộp”, thể hiện đầy đủ thành ý và cố chấp.

Vân Dao than nhẹ một tiếng, nói:

- Đứng lên...

- Đa tạ sư phụ!

Được Vân Dao ân chuẩn, Dương Thiên Lô mới đứng dậy.

Vân Dao nhìn Dương Thiên Lô, trong mắt có chút tán thưởng, nói:

- Mặc dù ngươi hành lễ bái sư với ta, nhưng ngươi và ta cũng không thực sự là thầy trò, bất quá... Ngươi tạm thời gọi ta là sư phụ đi. Ngươi đến tìm Tử Hàm phải không?

Dương Thiên Lô nghiêm trang nói:

- Không hoàn toàn là thế, đệ tử biết Tử Hàm đang bế quan, một là muốn biết tình hình Tử Hàm bế quan, khi nào xuất quan, hai là tới bái kiến sư phụ người!

Nhuễn giáp màu bạc, mặt anh tuấn, mặc dù hơi có vẻ non nớt, nhưng lại vô cùng anh dũng, trong đôi mắt trong suốt lộ ra vẻ kiên định, trí tuệ và cung kính, nhìn thẳng vào gương mặt hiền từ, ôn nhu và mang đầy phong vận của Vân Dao.

Nàng nào biết tên dung tục này giả bộ đến phát khổ, hình tượng chẳng chút kiêu căng như thế, không chút siểm nịnh như thế, chính khí nghiêm nghị như thế căn bản không thể có được trên người tên tiểu tử này, bất quá, vì muốn để lại ấn tượng tốt cho sư phụ của Tử Hàm muội muội, hắn không thể không làm như vậy.

- Tử Hàm đang bế tử quan, chỉ có đột phá Tiên Thiên cấp một mới có thể đi ra. Lúc nào có thể đi ra, thì phải xem nàng ta lúc nào có thể đột phá đến Tiên Thiên cấp hai.

Vân Dao nói đến chỗ này, bỗng nhiên trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô nói:

- Trước khi Tử Hàm bế quan, dường như tâm thần bất an, xem ra là có liên quan đến ngươi phải không?

Dương Thiên Lô ngượng ngùng nói:

- Cái này... Là có liên quan đến đệ tử.

Vân Dao nói:

- Ừm, vậy mới được. Chẳng trách nàng ta có giao phó cho ta, nếu ngươi tự mình đến Thiên Vân Phong tìm nàng, nhờ ta chuyển một câu cho ngươi.

- Câu gì?

Mặc dù Dương Thiên Lô đã đả thông khúc mắc, nhưng lúc này, nghe Vân Dao nói như thế thì bỗng nhiên trong lòng run lên, trong đôi mắt đen láy hiện lên hai tia sáng bảy màu thu nhiếp hồn phách người khác, hiển nhiên hắn đã kích động rồi.

Vân Dao thoáng giật mình, kinh ngạc nhìn vào ánh mắt của Dương Thiên Lô, đánh giá trong lòng đối với Dương Thiên Lô đã cao hơn một chút. Một lúc sau, Vân Dao dường như lâm vào trạng thái suy tư, nhẹ giọng nói:

- Một câu tất kỳ quái, cho đến nay ta vẫn không hiểu được. Nói cái gì, nàng ta thích Dương Quá...

Nghe câu đó, trái tim Dương Thiên Lô bỗng nhiên đau nhói.

- Còn có cái gì... Quách Tương và những cô gái khác cũng rất đáng thương... Cho nên, hình như nói cái gì... Nàng ta không làm Tiểu Long Nữ? Ừm, hình như là như vậy. Bọn trẻ các ngươi thật không biết đang nói cái gì nữa, người...

- Thật tốt quá! Ha ha ha...

Lúc Vân Dao nói xong, vừa định hỏi Dương Thiên Lô có thể không nghe hiểu Trương Tử Hàm nói không thì đã bị sự hưng phấn của Dương Thiên Lô cắt đứt. Dương Thiên Lô vừa rồi còn đang hết sức bình thường, lúc này dĩ nhiên cười lên như điên cuồng, thiếu chút nữa là lăn lộn dưới đất.

Vân Dao không biết chuyện gì xảy ra, các đệ tử trước mặt bà ta cũng ngơ ngác.

Vân Dao phát ra một cổ pháp lực, nhẹ nhàng vỗ vỗ Dương Thiên Lô, nhện không được hỏi:

- Đây, tiểu tử kia, ngươi không sao chứ?

Dương Thiên Lô phát hiện mình đang thất thố, vội ngừng cười, xấu hổ nói:

- Không... không có gì, sư phụ, rất đa tạ người! Đệ tử sẽ không quấy rầy người truyền đạo, các vị sư đệ sư muội, thật ngại đã làm lỡ thời gian học tập của các ngươi, mấy viên thuần dương đan này coi như bồi tội. Chút lòng thành của ta, xin hãy nhận lấy!

Dương Thiên Lô vừa nói vừa lấy ra mấy trăm viên thuần dương đan, giống như thiên nữ rải hoa, trong nháy mắt liền bay đến tay mỗi một đệ tử của hai phương trận.

...

- Sư phụ, đệ tử xin cáo lui. Ngày khác trở lại bái phỏng!

Dương Thiên Lô nói xong, thân hình nhoáng lên, giống như làn gió nhẹ, trong thoáng chốc liền biến mất vô tung vô ảnh.

Vân Dao ngơ ngác nhìn tàn ảnh còn lưu lại của Dương Thiên Lô, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, đây là tu vi Tiên Thiên cấp một? Đừng nói là Tiên Thiên cấp một, cho dù cao thủ Tiên Thiên cấp bốn Ngũ Khí Triều Nguyên cũng căn bản không thể làm được điểm này!

Trong nháy mắt đã xác định số người trong phương trận, trong nháy mắt liền xuất ra số lượng đan dược chuẩn xác, trong nháy mắt liền đồng thời phân chia mỗi nhóm mười viên chuẩn xác bay đến trước mặt mỗi người, đồng thời dùng niệm lực giữ chúng trong không trung, mãi đến lúc này, hắn đã rời đi, niệm lực vẫn còn tồn tại, kéo dài không thôi, còn tốc độ lúc rời đi của hắn, thật là kinh khủng!

Vốn tưởng rằng Trương Tử Hàm nhận được truyền thừa của di tích, lĩnh ngộ được ba loại năng lượng bốn nguyên là thủy, băng, vụ, bước vào cảnh giới Tiên Thiên, đồng thời tăng thứ niệm lực vượt xa cấp hai, thậm chí đạt được yêu cầu của cao thủ Tiên Thiên cấp ba, trong Trảm Không Kiếm Phái hắn là nhân vật thiên tài số một. Nhưng hiện tại, thấy Dương Thiên Lô, Vân Dao mới biết được, cái gì mới là thiên tài chân chính!

Ngày hôm sau, mới sáng sớm, Lô Hoành liền dẫn theo đông đảo tùy tùng, mặt hếch lên trời, tự cao tự đại, đi tới lôi đài Tiên Thiên cấp một ở khu lôi đài trung tâm.

Mấy ngày nay, Lô Hoành chờ đến lòng nóng như lửa đốt, vẫn luôn lưu ý động tĩnh trên Thiên Đan Phong. Mãi đến ngày hôm kia, biết được tin tức Dương Thiên Lô trở lại Thiên Đan Phong, hắn mới cảm thấy an tâm. Bất quá, nhưng vẫn lo Dương Thiên Lô không dám ra mặt nhận khiêu chiến, cho nên, ngày hôm qua hắn cố ý lệnh cho vài tên cùng chạy đến Thiên Đan Phong bái phỏng, khiêu khích cực hạn của Dương Thiên Lô.

Kết quả khiến Lô Hoành vô cùng vui mừng, mấy tên tùy tùng mang về tin tức xác thực cho hắn, cho dù là Dương Thiên Lô hay Sở Hương Hương cũng đều khẳng định nói rằng, hôm nay, Dương Thiên Lô sẽ quyết chiến cùng hắn!

Tin tức này, hầu như chỉ trong nháy mắt liền mọc cánh, lan truyền khắp toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái.

Lôi Hoành nhìn đoàn người đông nghẹt, trong lòng hắn vô cùng đắc chí, vô cùng thoả mãn. Hắn cực kỳ thích cái cảm giác được vạn người chú mục, cao cao tại thượng. Trên Thiên Mộng Phong, vô số thiếu nữ chủ động yêu thương nhưng nhỏ, thậm chí một ít thiếu nữ cảnh giới Tiên Thiên cũng đều liếc mắt đưa tình với hắn, đây chính là lợi ích trực tiếp nhất khi trở thành cường giả!

Trong khoảng thời gian này, không chỉ có Tiêu Như Mộng đưa hắn lên đủ cao, mà ngay cả phó chủ môn của Trảm Không Kiếm Phái cũng đều tỏ ra ưu ái đối với hắn. Cho hắn được quyền thông hành không trở ngại, tự do xuất nhập Thiên Tịch Phong, tùy ý tiến vào tu luyện trong động thiên bình thường trên Thiên Tịch Phong. Trang bị vốn có cũng được nâng cấp thành một bộ trang bị linh khí hạ phẩm thuộc tính lôi!

216. Chương 201: Muốn Sư Phụ Sao

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 201: Muốn sư phụ sao

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc Vân Dao nói xong, vừa định hỏi Dương Thiên Lôi có thể không nghe hiểu Trương Tử Hàm nói không thì đã bị sự hưng phấn của Dương Thiên Lôi cắt đứt. Dương Thiên Lôi vừa rồi còn đang hết sức bình thường, lúc này dĩ nhiên cười lên như điên cuồng, thiếu chút nữa là lăn lộn dưới đất.

Vân Dao không biết chuyện gì xảy ra, các đệ tử trước mặt bà ta cũng ngơ ngác.

Vân Dao phát ra một cổ pháp lực, nhẹ nhẹ vỗ vỗ Dương Thiên Lôi, nhện không được hỏi:

- Này, tiểu tử kia, ngươi không sao chứ?

Dương Thiên Lôi phát hiện mình đang thất thố, vội ngưng cười, xấu hổ nói:

- Không... không có gì, sư phụ, rất đa tạ người! Đệ tử sẽ không quấy rầy người truyền đạo, các vị sư đệ sư muội, thật ngại đã làm lỡ thời gian học tập của các người, mấy viên thuần dương đan này coi như bồi tội. Chút lòng thành của ta, xin hãy nhận lấy!

Dương Thiên Lôi vừa nói vừa lấy ra mấy trăm viên thuần dương đan, giống như thiên nữ rải hoa, trong nháy mắt liền bay đến tay mỗi một đệ tử của hai phương trận.

...

- Sư phụ, đệ tử xin cáo lui. Ngày khác trở lại bái phỏng!

Dương Thiên Lôi nói xong, thân hình nhoáng lên, giống như làn gió nhẹ, trong thoáng chốc liền biến mất vô tung vô ảnh.

Vân Dao ngơ ngác nhìn tàn ảnh còn lưu lại của Dương Thiên Lôi, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, đây là tu vi Tiên Thiên cấp một? Đùng nói là Tiên Thiên cấp một, cho dù cao thủ Tiên Thiên cấp bốn Ngũ Khí Triêu Nguyên cũng căn bản không thể làm được điểm này!

Trong nháy mắt đã xác định số người trong phương trận, trong nháy mắt liền xuất ra số lượng đan dược chuẩn xác, trong nháy mắt liền đồng thời phân chia mỗi nhóm mười viên chuẩn xác bay đến trước mặt mỗi người, đồng thời dùng niệm lực giữ chúng trong không trung, mãi đến lúc này, hắn đã rời đi, niệm lực vẫn còn tồn tại, kéo dài không thôi, còn tốc độ lúc rời đi của hắn, thật là kinh khủng!

Vốn tưởng rằng Trương Tử Hàm nhận được truyền thừa của di tích, lĩnh ngộ được ba loại năng lượng bốn nguyên là thủy, băng, vụ, bước vào cảnh giới Tiên Thiên, đồng thời tăng thứ niệm lực vượt xa cấp hai, thậm chí đạt được yêu cầu của cao thủ Tiên Thiên cấp ba, trong Trảm Không Kiếm Phái hẳn là nhân vật thiên tài số một. Nhưng hiện tại, thấy Dương Thiên Lôi, Vân Dao mới biết được, cái gì mới là thiên tài chân chính!

Ngày hôm sau, mới sáng sớm, Lôi Hoành liền dẫn theo đông đảo tùy tùng, mặt héch lên trời, tự cao tự đại, đi tới lôi đài Tiên Thiên cấp một ở khu lôi đài trung tâm.

Mấy ngày nay, Lôi Hoành chờ đến lòng nóng như lửa đốt, vẫn luôn lưu ý động tĩnh trên Thiên Đan Phong. Mãi đến ngày hôm kia, biết được tin tức Dương Thiên Lôi trở lại Thiên Đan Phong, hắn mới cảm thấy an tâm. Bất quá, nhưng vẫn lo Dương Thiên Lôi không dám ra mặt nhận khiêu chiến, cho nên, ngày hôm qua hắn cố ý lệnh cho vài tên cùng chạy đến Thiên Đan Phong bái phỏng, khiêu khích cực hạn của Dương Thiên Lôi.

Kết quả khiến Lôi Hoành vô cùng vui mừng, mấy tên tùy tùng mang về tin tức xác thực cho hắn, cho dù là Dương Thiên Lôi hay Sở Hương Hương cũng đều khẳng định nói rằng, hôm nay, Dương Thiên Lôi sẽ quyết chiến cùng hắn!

Tin tức này, hầu như chỉ trong nháy mắt liền mọc cánh, lan truyền khắp toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái.

Lôi Hoành nhìn đoàn người đông nghịt, trong lòng hắn vô cùng đắc chí, vô cùng thoả mãn. Hắn cực kỳ thích cái cảm giác được vạn người chú mục, cao cao tại thượng. Trên Thiên Mộng Phong, vô số thiếu nữ chủ động yêu thương nhung nhớ, thậm chí một ít thiếu nữ cảnh giới Tiên Thiên cũng đều liếc mắt đưa tình với hắn, đây chính là lợi ích trực tiếp nhất khi trở thành cường giả!

Trong khoảng thời gian này, không chỉ có Tiêu Như Mộng đưa hắn lên đủ cao, mà ngay cả phó chủ môn của Trảm Không Kiếm Phái cũng đều tỏ ra ưu ái đối với hắn. Cho hắn được quyền thông hành không trở ngại, tự do xuất nhập Thiên Tịch Phong, tùy ý tiến vào tu luyện trong động thiên bình thường trên Thiên Tịch Phong. Trang bị vốn có cũng được nâng cấp thành một bộ trang bị linh khí hạ phẩm thuộc tính lôi!

Bất quá, hôm qua để Lôi Hoành hơi kinh hãi chính là, mấy người đồng thời nói cho hắn biết, tựa hồ Dương Thiên Lôi đã tấn cấp tới cảnh giới Tiên Thiên.

Tin tức này khiến trong lòng Lôi Hoành mơ hồ có một tia bất an.

Hắn liên tục vài lần tưởng rằng đã tất thắng đều bị Dương Thiên Thôi điên cuồng chơi ngược lại, từ lâu người này đã để trong lòng hắn một tia bóng ma.

Nếu như lần này lại để Dương Thiên Lôi thắng lợi, Lôi Hoành hắn còn có mặt mũi nào đứng trong Trảm Không Kiếm Phái?

Hơn nữa Lôi Hoành rất rõ ràng, nếu như hiện tại không triệt để diệt trừ Dương Thiên Lôi, lấy thiên phú biến thái và tốc độ tu luyện của Dương Thiên Lôi, sợ rằng sau này hắn không còn bất cứ cơ hội nào khác nữa rồi!

Vì vậy, đêm qua hắn đặc biệt tới bái kiến Tiêu Như Mộng một chút, muốn lần thứ hai thỉnh cầu Tiêu Như Mộng chấp thuận hắn giết chết Dương Thiên Lôi.

Dù sao, trong suy nghĩ của hắn, nguyên nhân Tiêu Như Mộng không cho phép hắn giết Dương Thiên Lôi tất nhiên là lo lắng sau khi hắn giết sẽ bị nghiêm phạt. Nói như thế nào đi nữa thì hắn cũng là đệ tử thân truyền của thái thượng trưởng lão Đan Thanh Dương. Bất quá, nếu như tại lôi đài chiến đấu Tiên Thiên cấp một, trong quyết đấu phát sinh một chút chuyện ngoài ý muốn thì đã làm sao? Hơn nữa hắn còn có phó trưởng môn Nhan Uyên coi trọng, sao phải lo lắng quá nhiều?

Chỉ là, khiến Lôi Hoành không hề nghĩ tới, đêm hôm qua hắn đi tìm sư phụ Tiêu Như Mộng có chút chuyện xảy ra khiến hiện tại ngẫm lại hắn đều hưng phấn không hiểu, toàn thân bứt dứt.

Đêm qua.

Lôi Hoành vốn đã thu được đặc quyền, không hề có bất cứ ngăn cản nào liên tiếp và trong Tử Mộng Huyền cung. Khi hắn lui tới như thường, thời điểm bước tới trước mật thất của Tiêu Như Mộng, cũng không giống như bình thường, trực tiếp bị Tiêu Như Mộng cảm ứng, cho hắn tiến vào.

Bất quá hắn biết Tiêu Như Mộng hẳn là ở ngay bên trong mật thất, do hắn quá nóng lòng gặp mặt Tiêu Như Mộng, liền nhẹ nhàng đẩy cửa mật thất ra, thế nhưng hình ảnh trong mật thất đập vào mắt hắn khiến hắn khiếp sợ mở to hai mắt nhìn.

Vô luận như thế nào cũng không thể chuyển dời được con mắt khỏi Tiêu Như Mộng dù chỉ một chút.

Chỉ thấy Tiêu Như Mộng dĩ nhiên xích lõa hoàn toàn thân trên ngồi trên bồ đoàn, quanh thân tỏa ra từng đợt sương khói màu phấn hồng, khiến toàn bộ thân thể hoàn mỹ của nàng tràn ngập mê hoặc đủ khiến bất cứ nam nhân nào cũng bị dục hỏa thiêu đốt.

Tóc dài tùy ý để sau người, sắc mặt phấn hồng, mang theo một tia mờ hời trong suốt, miệng anh đào khẽ nhấp, da thịt trong suốt mịn màng, hai vú cao cao tràn ngập co dãn, vòng eo mảnh khảnh, bụng dưới bằng phẳng, cùng với rừng cây màu đen không hoàn toàn che chắn giữa hai chân...

Toàn bộ thân thể tỏa ra vẻ mê hoặc nói không nên lời.

Cho tới bây giờ Lôi Hoành cũng chưa từng nghĩ tới, Tiêu Như Mộng bình thường mặc đạo bào rộng thùng thình, đầu đội đạo quan, tuy rằng trên mặt không hề có nếp nhăn, dung mạo cũng rất nhu mì xinh đẹp, nhưng thoát nhìn bề ngoài giống như trên dưới bốn mươi tuổi, chỉ là bảo dưỡng rất tốt, hiện tại dĩ nhiên đẹp tới kinh tâm động phách như thế này!

Giống như một quả anh đào đúng thời điểm chín mọng, để hấn hận không thể lập tức nhào lên cắn một ngụm.

Thế nhưng một tia ý chí còn sót lại để hấn không dám làm như vậy, tuy rằng hấn biết rõ hiện tại hấn là lập tức chạy ra ngoài, giả bộ cái gì cũng không nhìn thấy, thế nhưng căn bản hai chân của hấn không chịu nghe theo sai bảo của hấn, con mắt càng không hề chớp một cái, lặng yên không nhúc nhích như cũ, nhìn chăm chăm vào thân thể xích lõa của Tiêu Như Mộng, cổ nén dục hỏa bốc lên ngút ngút trong đan điền, hơi thở ồ ồ...

Không biết qua bao lâu, Tiêu Như Mộng bỗng nhiên nhẹ nhàng thở một hơi.

Lôi Hoành nhất thời cả kinh, cũng thở ra một tiếng, hoảng loạn bật lui về phía sau, có lẽ là bởi vì quá mức kinh hoảng, cũng có thể là bởi vì hạ thân từ lâu đã cứng rắn vô cùng của hấn tuyền tới tầng tầng rung động, hấn dĩ nhiên phịch một tiếng ngã xuống dưới mặt đất.

- Đừng chạy nữa, nhìn cũng đã nhìn rồi!

Để Lôi Hoành không nghĩ tới chính là, thanh âm của Tiêu Như Mộng vô cùng bình thản nói, tựa hồ không hề có một chút tức giận nào.

- Sư... Sư phụ, đệ tử... Đệ tử không biết người...

- Sư phụ đẹp sao?

Tiêu Như Mộng không hề có một chút bối rối, càng không có bất cứ xấu hổ gì, trừng đôi con mắt câu hồn lạc phách, nhìn chăm chăm vào Lôi Hoành hỏi. Một tia khí tức kỳ dị từ trên thân thể của nàng phát ra, công pháp mị hoặc Huyền Tẫn Đại Pháp không một tiếng động lặng yên thi triển ra.

- Đẹp...

Lôi Hoành nhất thời giống như đánh mất linh hồn nhỏ bé, ngơ ngác nói.

- Muốn như phụ sao?

Thanh âm của Tiêu Như Mộng tràn ngập mê hoặc, khiến Lôi Hoành hoàn toàn mộng mị.

- Muốn... Muốn...

Lôi Hoành nuốt khan một ngụm nước bọt, từ lâu hấn đã quên đi nữ nhân trước mắt là sư phụ mình, hấn chỉ biết là, hiện tại hấn rất muốn rong ruổi trên người nữ nhân xinh đẹp mà dâm dăng này.

- Chờ ngươi tu luyện tới Tiên Thiên cấp năm, chân chính lĩnh ngộ được cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, nắm trong tay pháp lực thuộc tính lôi, sư phụ sẽ cho ngươi!

Tiêu Như Mộng bỗng nhiên mỉm cười, vô cùng ôn nhu nói.

Đồng thời khi nói, nàng nhẹ nhàng đứng lên, toàn thân không một chút tư ẩn hiện ra trước mặt Lôi Hoành, không nhanh không chậm, không mặc bất cứ nội y nào, liền cầm lấy đạo bào phủ lên người, khí tức mị hoặc trên người cũng chậm rãi biến mất, quay về phía Lôi Hoành nói:

- Ngồi đi, tìm sư phụ có chuyện gì?

Lôi Hoành nuốt nước miếng, thần trí dần dần khôi phục một tia thanh minh, cường chế tà niệm trong lòng, nói ra việc hắn muốn cầu khẩn Tiêu Như Mộng chấp thuận phương pháp hắn giết chết Dương Thiên Lôi.

Để Lôi Hoành không nghĩ tới chính là, lần này Tiêu Như Mộng không hề cự tuyệt, ngầm đồng ý với quyết định của hắn, cũng dặn Lôi Hoành nỗ lực tu luyện nhiều hơn, tiếp cận Nhan Uyên, lãnh giáo một ít tâm đắc tu luyện và thần thông pháp thuật, tranh thủ sớm ngày tấn cấp bước vào cảnh giới Tiên Thiên cấp năm Thiên Nhân Hợp Nhất.

Lôi Hoành nghe lời nói bình thản đạm mạc của Tiêu Như Mộng, còn tưởng chính mình vừa rồi gặp phải ảo giác, chỉ là lúc hắn rời đi, Tiêu Như Mộng nhẹ nhàng để lại một câu nói, khiến Lôi Hoành biết tất cả mọi chuyện vừa rồi hoàn toàn là sự thực.

- Chờ người tấn cấp tới Tiên Thiên cấp năm, sư phụ sẽ cho người!

- Giết, giết, giết! Dương Thiên Lôi, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của người!

Lôi Hoành dẫn theo đám người rậm rạp phía sau, biểu tình dữ tợn thâm nghĩ trong lòng, nói ra lời nói giống hệt như Dương Thiên Lôi ngày hôm qua.

Lôi Hoành giống như một con ruồi vo ve, đã triệt để chọc giận Dương Thiên Lôi, đối với kẻ đã phát sinh biến hóa cực lớn về mặt tâm tính, hiện tại sinh ra quyết tâm giết chết Lôi Hoành.

Giống như vậy, Lôi Hoành vì muốn thoát khỏi bóng ma trong lòng, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, không bao giờ cho Dương Thiên Lôi bất cứ cơ hội xoay người nào, chỉ có giết chết, thống thống khoái khoái, giết chết không chút do dự.

Lúc bước lên lôi đài, Lôi Hoành cuồn cuộn quét nhìn xung quanh, chậm rãi ngồi xếp bằng trên lôi đài, dĩ nhiên bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi.

Ngã một lần, đầu dài một tấc. Kẻ liên tục cho rằng tất nhiên thắng lợi mấy lần như hắn, sau nhiều lần bị Dương Thiên Lôi chà đạp, cho dù Lôi Hoành có não tàn hơn nữa cũng nhận thức được Dương Thiên Lôi cường đại hơn xa so với tưởng tượng của hắn, lúc này cho dù hắn có nắm chắc chiến thắng trong tay, nhưng cũng không có bất cứ lơ là coi thường nào.

Hắn đã làm công tác chuẩn bị nguyên vẹn nhất, dù vậy, ngay tại giờ khắc này hắn cũng phải điều chỉnh bản thân mình tới trạng thái đỉnh cao nhất! Dưới lôi đài, đoàn người càng lúc càng thêm dày đặc, mỗi một cấp bậc lôi đài đều xếp chặt người, ngày hôm nay không chỉ là ngày Dương Thiên Lôi khiêu chiến Lôi Hoành, cũng là ngày tất cả các cấp bậc lôi đài cộng đồng quyết ra lôi chủ cuối cùng.

Vô luận là Tinh giả Hậu Thiên hay là cao thủ Tiên Thiên. Tuyệt đại đa số đệ tử Trảm Không Kiếm Phái đều hội tụ tới nơi này.

Không cần nghi ngờ, ngày hôm nay chính là ngày náo nhiệt nhất trung tâm lôi đài.

Bất quá, trong tất cả lôi đài, náo nhiệt nhất vẫn như trước là lôi đài Tiên Thiên cấp một. Lôi Hoành cường thể quật khởi, Dương Thiên Lôi đại chiến với Hải Đại Phú đã oanh động toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái, để hai người trở thành nhân vật phong vân được người khác chú ý nhất trong toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái.

Nguyên nhân chính là như vậy, tất cả tin tức có liên quan tới hai người đều bằng vào tốc độ nhanh nhất truyền đi khắp Trảm Không Kiếm Phái.

Dưới lôi đài, vài đạo thân ảnh quen thuộc lúc này một lần nữa xuất hiện trong đám người.

Tiểu la ly Hoàng Niếp Niếp nhìn chăm chăm vào Lôi Hoành trên lôi đài, trong ánh mắt mang theo một tia chán ghét, thì thào lầm bầm:

- Hẳn thực sự tấn chức tới cảnh giới Tiên Thiên, thực sự khiêu chiến tên đáng ghét này hay sao?

Tăng Cách La Mỗ dừng mãnh rất hào phóng quay về phía đồng bạn xung quanh nói:

- Các người yên tâm đi, Thiên Lô khẳng định tới khiêu chiến hẳn! Hơn nữa Thiên Lô tất thắng!

Các đệ tử tới từ đế quốc Cát Ương hầu như đều tập trung bên dưới lôi đài, quan sát trận quyết đấu này. Mặc kệ là Lô Hoàn hay Dương Thiên Lô, nhiều ít có điểm để trên mặt bọn họ dính ánh sáng. Còn có hai đại danh nhân Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, một tiểu quốc gia nguyên bản bị mọi người vô cùng khinh thường, lúc này đã tạo thành danh khí cực lớn tại Trảm Không Kiếm Phái.

217. Chương 202: Lai Khách

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 202: Lai khách

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuyệt đại đa số mọi người xung quanh lôi đài đều nghị luận sôi nổi về Dương Thiên Lô và Lô Hoàn, suy đoán xem đến tột cùng người nào thu được thắng lợi sau cùng.

Lô Hoàn cường thế, không gì ngăn cản được, đã xưng bá lôi đài Tiên Thiên cấp một gần ba tháng, ngày hôm nay, chỉ cần hắn thu được một hồi thắng lợi cuối cùng, chủ lôi đài cuối cùng chính là hắn, cũng sẽ thu được phần thưởng rất lớn từ Trảm Không Kiếm Phái.

Mà Dương Thiên Lô tuy rất cường hãn, nhưng đại bộ phận người không xem trọng hắn.

Dù sao hai tháng trước Dương Thiên Lô vẫn chỉ là Tinh giả Hậu Thiên, tuy rằng biểu hiện ra thực lực vô cùng cường hãn, đánh bại Hải Đại Phú, nhưng so sánh với Lô Hoàn, hai người căn bản không cùng một cấp bậc.

Mặc dù có tin tức truyền ra, Dương Thiên Lô đã tấn cấp tới cảnh giới Tiên Thiên, nhưng cũng chưa hề có bất cứ chứng thực nào, vì vậy tuyệt đại đa số mọi người đều khẳng định, người thu được thắng lợi cuối cùng là Lô Hoàn.

Lôi Đình với trạng thái Tiên Thiên cấp một đỉnh phong, thậm chí còn là thuộc tính lôi có lực sát thương kinh khủng nhất, cho dù Dương Thiên Lô thực sự tấn cấp tới cảnh giới Tiên Thiên thì đã làm sao?

Khoảng chừng chín giờ, thời gian khiêu chiến thi đấu bắt đầu, trong đám người bỗng nhiên truyền tới một trận gây rối, diễn viên thứ hai Dương Thiên Lô được vạn chúng chờ mong rốt cuộc đã bước tới lôi đài.

Lô Hoàn ngồi xếp bằng trên lôi đài bỗng nhiên mở hai mắt. Trong hai tròng mắt hiện lên hai đạo quang mang lôi điện màu lam nhạt, tràn ngập khiêu khích nhìn thẳng về phương hướng Dương Thiên Lô cách đó không xa.

Khi Lô Hoàn nhìn thấy trên người Dương Thiên Lô là một bộ cưỡi giáp tỏa ngân quang lấp lánh, nhất thời kinh hãi.

Dương Thiên Lô dẫn đầu đoàn người, nguyên Quang Minh Nhuyễn Giáp, thân đeo Quang Minh Chi Kiếm, quang thân tỏa ra quang mang màu bạc nhàn nhạt, mặc như quan ngọc, mảy kiếm mắt sáng, anh khí bức người, tạo hình khốc tới mức tận cùng này khối hợp với gương mặt suất khí không gì hơn được, nhất thời khiến xung quanh oanh động không nhỏ.

Phong Mã Ngưu và Vũ Đại Lãnh một trái một phải đi ngay phải sau Dương Thiên Lô, Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm và Mộc Tử Vi đồng thời đi theo phía sau Vũ Đại Lãnh và Phong Mã Ngưu, còn Dương Thiên Ngạo một mình một người đi cuối cùng.

Vóc người Phong Mã Ngưu nhỏ gầy, như đập trên gió lướt đi.

Vũ Đại Lăng giống như chiếc xe tăng lớn, vang lên tiếng ầm ầm ầm.

Sở Hương Hương cao quý trang nhã, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, hoàn toàn ẩn giấu bản tính tiểu yên nữ, tỏa quang mang mỹ lệ thu hút vô số ánh mắt hâm mộ.

Dương Thiên Lê gọi cảm xinh đẹp, vóc người ma quỷ, đôi chân ngọc thon dài để bất cứ nam nhân nào có mặt ở đây đều không nhìn được có điểm ngứa ngáy trong lòng.

Vóc người Lục Thanh Âm nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng trước lời sau lồm, chiếc khăn che mặt khiến nàng có khí chất thanh nhã thoát tục đặc biệt, tràn đầy mỹ cảm thần bí.

Mộc Tử Vi tinh xảo điêu man, để lộ khí tức tinh linh cổ quái.

Dương Thiên Ngạo lại đậm nhiên như nước, không quan tâm hơn thua, đi cuối cùng.

Tổ hợp kỳ dị này vô luận đi tới đâu, tuyệt đối sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người.

Đoàn người tự động tách rời, để lộ một thông đạo, chỉ một thoáng, tiếng hoan hô từ trong đám người bộc phát vang dội.

- Dương Thiên Lôi! Dương Thiên Lôi! Dương Thiên Lôi!

Cũng không phải nhân duyên của hắn có bao nhiêu, càng không phải là uy tín của hắn rất cao, mọi người nhiệt tình kêu gọi tên của hắn như vậy đơn giản chính là tán thưởng đối với dũng khí của hắn mà thôi.

Lúc Dương Thiên Lôi bước tới phụ cận lôi đài, ánh mắt của hắn và Lôi Hoành liền gặp nhau giữa không trung, chiến đấu còn chưa bắt đầu, không khí đã tràn ngập mùi thuốc súng, một tia sát khí nồng đậm chậm rãi từ hai người phát ra, để tất cả mọi người xung quanh đều cảm thấy lạnh toát toàn thân.

Lôi Hoành chính là lôi chủ lôi đài hiện tại, tự nhiên có thể đứng yên trên lôi đài. Mà Dương Thiên Lôi thân là người khiêu chiến, trước khi khiêu chiến còn chưa chính thức bắt đầu, chỉ có thể đứng dưới lôi đài, giống như các khán giả khác.

Chín giờ, khi tiếng chuông báo giờ khiêu chiến vang lên, thân ảnh hai lão giả đồng thời xuất hiện trên lôi đài, chậm rãi nhìn quét qua mọi người bên dưới, ánh mắt rơi trên mặt Dương Thiên Lôi đã tới gần, theo như lệ cũ hô lên:

- Lôi chủ hiện giữ Lôi Hoành, ngày hôm nay có người khiêu chiến sao?

Thanh âm của lão giả chưa dứt, đoàn người nhất thời yên tĩnh lại, ánh mắt tất cả đều tập trung lên trên người Dương Thiên Lôi.

- Ta, Dương Thiên Lôi!

Dương Thiên Lôi quát một tiếng, thanh âm không lớn, nhưng rất rõ ràng truyền vào trong tai mọi người, pháp lực từ trong cơ thể rất tự nhiên bùng phát lan tràn.

Tu vi cảnh giới Tiên Thiên vô cùng rõ ràng, chân chân chính chính hiện ra trước mặt tất cả mọi người.

- Dương Thiên Lôi! Dương Thiên Lôi...

Đoàn người rậm rạp nhất thời bộc phát tiếng hoan hô giống như biển cả sôi trào, nhất là nữ đệ tử, trong mắt lấp lánh ánh sao, thét chói tai không ngừng.

- Lôi Hoành tất thắng! Lôi Hoành tất thắng!

Đệ tử Thiên Mộng Phong lấy Lôi Hoành dẫn đầu nhất thời bộc phát tiếng hò hét tề tâm liệt phé, tuy rằng nhân số tương đối ít, nhưng rất đều nhịp, lúc lặng lúc vang, mơ hồ có chút áp chế tiếng hò hét củ mấy vạn người!

Quyết đấu còn chưa bắt đầu, dưới lôi đài đã khơi dậy tranh cãi không ngớt! Vô số đệ tử đang quan sát những lôi đài khác đều chen chúc dồn ép về phía bên này.

Dương Thiên Lôì hít một hơi thật sâu, đập lên tiếng la hét của các nữ nhân, hai chân bỗng nhiên bật nhẹ, toàn thân giống như tên rời khỏi dây cung, bịch một tiếng, bay lên bầu trời, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, vô cùng nhẹ nhàng tiêu sát hạ xuống dưới lôì đài.

- Tốt!

Lão giả trầm giọng nói:

- Quy củ quyết đấu, một phương chịu thua hoặc không có sức đánh trả mới thôi, không được tận lực giết chết!

Lão giả nói xong, toàn bộ lôì đài bỗng nhiên hiện lên đạo đạo quang mang, một vòng kết giới năng lượng vô cùng cường đại nhất thời bao phủ xung quanh lôì đài.

Dương Thiên Lôì và Lôì Hoànì đứng đối diện nhau, ánh mắt ma sát giữa không trung.

Xuyên thấu qua kết giới trong suốt có tác dụng phóng đại, mọi người có thể nhìn thấy hình ảnh trên lôì đài vô cùng rõ ràng.

Hai tròng mắt thâm thúy màu đen của Dương Thiên Lôì giống như tinh thần giữa trời đêm, thâm thú mà xa xưa, mang theo một tia nghiền ngẫm, một tia lãnh khốc và một tia coi rẻ trần trụi, tà tà cười dửng dưng trên người Lôì Hoànì.

Về mặt Lôì Hoànì cuồng ngạo, biểu tình tranh vanh, trong ánh mắt tản mát ra sát khí nồng đậm tới cực điểm!

Ánh mắt của hai người va chạm một chỗ, không ai lùi bước, không ai lảng tránh, trong lúc thoáng chốc kích phát vô số hỏa hoa chiến đấu.

Chiến ý vô cùng vô tận từ trên thân thể hai người bộc phát ra, còn chưa động thủ, toàn bộ lôì đài bỗng nhiên xuất hiện từng đạo hàn phong lãnh liệt!

Tiếng ầm ỉ tranh luận dưới lôì đài nhất thời khôi phục yên lặng ban đầu, tất cả các đôi mắt lập tức chuyển chú ý lên hai người trên lôì đài, thở mạnh cũng không dám, tựa hồ rất sợ sẽ bỏ qua một hình ảnh gì đó vô cùng quan trọng! Dưới sự chờ mong của hàng vạn người, trận chiến đỉnh cao chân chính của một đời tuổi trẻ Trảm Không Kiếm Phái sắp bắt đầu.

Ai thua, ai thắng?

- Tỷ thí bắt đầu!

Thanh âm trang nghiêm đại khí của trọng tài đúng giờ vang lên.

Chỉ là, ánh mắt của hai người không hề có một chút biến hóa, vẫn như trước lẳng lặng nhìn chăm chăm vào đối phương, không hề nhúc nhích.

Loại bầu không khí này rất quý dị, cũng rất áp lực, khiến mấy vạn khán giả khẩn trương tới mức hô hấp cũng gấp gáp.

Bất quá, để mọi người kinh ngạc chính là, khí tức trên người Lôì Hoànì điên cuồng tăng mạnh, còn chưa xuất thủ, từng đạo điện quang màu lam nhạt liên tiếp xoay xung quanh thân thể, phát sinh thanh âm sấm sét nổ ù ù.

Loại khí tức hủy thiên diệt địa này theo quán tính phóng xạ lan tràn về bốn phương tám hướng, mang theo khí thể vô cùng cường đại ngấm về phía Dương Thiên Lôì!

Đây mới là thực lực chân chính của Lôì Hoànì!

Thời gian ba tháng, cho giờ bây giờ vẫn chưa hề gặp phải bất cứ đối thủ nào đủ khiến Lôì Hoànì phải bộc phát ra toàn bộ thực lực.

Mà hiện tại, còn chưa bắt đầu, Lôì Hoànì đã thể hiện ra khí tức kinh khủng vượt xa trước kia.

Có thể tưởng tượng được, lần chiến đấu này hẳn coi trọng như thế nào.

- Khí thể thực cường đại!

Đám đệ tử dưới đài kinh hãi tới mức há hốc miệng. Nhưng hoàn toàn tương phản, khí tức của Dương Thiên Lôi không hề có bất cứ tăng cường nào, thậm chí ngay cả biểu tình cũng không hề biến hóa, nhân thần vẫn thâm thúy nghiền ngẫm nhìn chằm chằm Lôi Hoàn, mặc cho hần tùy để đề cao khí thể và uy áp của chính mình.

Chỉ là, khi điện mang và uy áp xung quanh thân thể Lôi Hoàn bức bách tới trước người Dương Thiên Lôi, thần tình của Dương Thiên Lôi bỗng nhiên biến đổi, hần nhẹ nhàng cất bước về phía trước nửa bước, nhất thời từng đạo kim quang bằng bạc từ trên người hần bộc phát ra.

Một lam một kim, hai đạo quang mang trong sát na va chạm một chỗ, chính giữa hai người hình thành một đạo ranh giới lập thành từ khí thể và khí tức năng lượng.

Trong lòng mỗi người đều tràn ngập khiếp sợ, tuy rằng còn chưa khai chiến, nhưng thực lực của Dương Thiên Lôi và Lôi Hoàn thể hiện ra đủ khiến mọi người mở to hai mắt nhìn!

Ngay tại thời điểm Dương Thiên Lôi và Lôi Hoàn muốn bắt đầu chiến đấu, mấy đạo thân ảnh xuất hiện trong phòng quan sát đài chiến chỉ có cao tầng Trảm Không Kiếm Phái mới có thể tiến vào tại trung tâm khu đài.

Dẫn đầu chính là thủ lĩnh của các thái thượng trưởng lão Trảm Không Kiếm Phái, Âu Dương Minh!

Mà cùng với hần tiến vào trong phòng quan sát chiến đấu còn có một lão giả tiên phong đạo cốt, nhưng từ khí tức phán đoán, tu vi của lão giả này tuyệt đối không kém hơn so với Âu Dương Minh. Phía sau lão giả có vài gã đệ tử tuổi còn trẻ, vẻ mặt tràn đầy cuồng ngạo. Tuổi tác của những đệ tử này không lớn, nhưng đều đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên.

- Thương huynh, đây chính là trung tâm đài được Nhan phó chủ trưởng môn của chúng ta đặc biệt thành lập khích lệ các đệ tử nỗ lực tu luyện!

Trên mặt Âu Dương Minh mang theo một tia đặc sắc nói.

Trong đoạn thời gian vừa qua, tám thái thượng trưởng lão đều nhận thấy được các đệ tử trong môn phái nỗ lực tu luyện và tiến bộ hơn trước rất nhiều, hiện tại hoàn toàn nhận địa vị của Nhan Uyên.

- Không tồi, không nghĩ tới quý phái yên lặng mấy chục năm, nguyên lai là đang nghỉ ngơi dưỡng sức, thực sự khiến lão phu giật mình. Di, vì sao khu đài kia lại náo nhiệt như vậy, các khu đài khác thì rất vắng lặng?

Lão giả được gọi là Thương huynh nhìn lướt qua các đài, có chút kỳ quái hỏi thăm.

- Ha ha, đài này là đài Tiên Thiên cấp một, bởi vì hai bên giao chiến ngày hôm nay chính là hai đệ tử thiên tài danh tiếng cao nhất của Trảm Không Kiếm Phái chúng ta!

Nghe Âu Dương Minh nói, mấy thiếu niên đằng sau đều lộ ra ánh mắt khinh miệt, vẻ mặt coi thường, hiển nhiên đối với cái gọi là đệ tử thiên tài trong miệng Âu Dương Minh vô cùng nghi vấn.

- A?

Bất quá tựa hồ lão giả kia lại rất hứng thú, vừa cười vừa nói:

- Tốt, vừa vặn, cho mấy đệ tử của lão phu kiến thức một chút, cũng tốt để mài mòn nhuệ khí của bọn chúng, biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, miễn cho giống như lần trước...

Lão giả nói tới đây, ba gã thiếu niên trong đó nhất thời biến sắc, vội vã cúi đầu.

- Ha ha... Thương huynh nói đùa, những đệ tử này vừa nhìn đã biết là nhân trung chi long phượng, đỉnh đầu tường quang, đều là đệ tử thiên tài đại khí vận khó gặp!

Âu Dương Minh rất khiêm tốn đáp lại, chỉ là lập tức chuyển ánh mắt tập trung lên trên đài Tiên Thiên cấp một.

- Âu Dương huynh chớ khiêm tốn, lần này lão phu dẫn các đệ tử tới đây chính là muốn để bọn chúng học thêm chút kiến thức...

Đồng thời lão giả nói xong, nhìn thấy ánh mắt của Âu Dương Minh đã chuyển lên lời dài xa xa, con mắt tự nhiên cũng chuyển sang nhìn, chỉ nhìn thoáng qua, thần tình của lão giả hơi đổi, nhẹ giọng nói:

- Không tồi, khí thế thực cường đại!

Trên lời dài, chính là tràng cảnh Dương Thiên Lôi và Lôi Hoành đứng đối diện bộc phát khí thế.

Nghe được lão giả nói, mấy gã đệ tử nhất thời chuyển ánh mắt nhìn về phía lời dài, chỉ là khi ba thiếu niên vừa mới cúi đầu kia nhìn thấy người trong lời dài, bỗng nhiên khiếp sợ mở to hai mắt nhìn!

Nhân thần kia, nhuộm giáp màu bạc kia, trong thời gian vừa qua không lúc nào không hiện ra trong giấc mộng của bọn họ, cho dù người này đã nhiều hơn một chiếc giáp đầu, nhưng bọn họ làm sao quên được? Hầu như trong nháy mắt ba người chuyển đầu nhìn thoáng qua nhau, từ trong mắt đối phương đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc, nhất thời khiến bọn họ vững tin, chính mình không nhìn lầm.

Hải Đại Phú! Hẳn chính là Hải Đại Phú!

Vì sao hẳn lại ở Trảm Không Kiếm Phái? Ba người cố nén bất an và xao động trong lòng, ám chỉ liếc mắt nhìn lẫn nhau, cũng không lập tức kinh hô ra.

Ba người này không phải ai khác, chính là ba người chạy thoát được khi Dương Thiên Lôi giết chết Thương Kế Tùng tại Ma Vực!

Lúc bọn họ chạy ra khỏi Ma Vực, bởi vì quá mức lo lắng Hải Đại Phú thông qua Tạo Hóa Môn tìm được Thương Huyền Phủ, vốn định từ nay về sau manh danh ẩn tích, trốn đi nỗ lực tu luyện, né tránh qua mấy năm sóng gió, sau đó thay đổi hình dạng gia nhập vào môn phái khác, chỉ là không nghĩ tới, bọn họ căn bản không hề có kinh nghiệm giang hồ, sau khi chạy trốn, rất nhanh liền bị sư phụ Thương Vô Song cho rằng bọn họ gặp chuyện không may tìm về.

218. Chương 203: Đại Chiến

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 203: Đại chiến

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ba người nơm nớp lo sợ bị mang về môn phái, vô luận là hỏi cái gì ba người cũng chỉ ngậm miệng không nói.

Thẳng cho tới đoạn thời gian trước, vẫn không hề có bất cứ đệ tử Tạo Hóa Môn nào tìm tới cửa, ba người mới coi như ăn định tâm hoàn, nói ra những chuyện xảy ra bên trong Ma Vực, bắt quá lại nói căn bản không hề biết đối phương là ai, hơn nữa thay đổi một số việc có lợi cho mình.

Thoáng cái đã chết mấy đệ tử đắc ý, nhất là Thương Kế Tùng, đã sớm khiến Thương Vô Song giận dữ vô cùng, lúc này liền trực tiếp tới Tinh Diệu Công Hội, muốn kiểm tra xem đệ tử hẳn gặp chuyện không may là lúc có người nào tiến vào trong địa đồ Ma Vực cùng bọn họ, đáng tiếc, không biết vì sao, Tinh Diệu Công Hội từ trước tới nay có tiền là mua được tiên phạt lại trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của hắn, trả lời là tất cả những tư liệu đăng ký tiến vào Ma Vực trong đoạn thời gian kia bởi vì ngoài ý muốn đánh mất toàn bộ.

Điều này khiến Thương Vô Song cảm thấy cái gì đó, chỉ có thể tạm thời dè lửa giận trong lòng xuống, không hề tiếp tục truy xét sâu hơn. Bất quá chuyện này cũng khiến hắn ý thức được, đệ tử của hắn tựa hồ rất thiếu thốn từng trải, không đủ tính cảnh giác đối với chuyện bất ngờ xảy ra.

Nguyên nhân chính là vì như vậy hắc mới dẫn theo vài tên đệ tử ra ngoài lịch lãm, để bọn họ có thể tăng thêm kiến thức và từng trải giang hồ. Tránh cho chuyện như trước đó lại phát sinh.

Tất cả các thiếu niên trong phòng đều có vẻ khiếp sợ, bất quá ba gã đệ tử này càng có điểm khoa trương hơn. Điều này cũng không thể tránh thoát được con mắt của Thương Vô Song, bất quá Thương Vô Song không nghi ngờ nhiều, còn tưởng rằng ba người đã trải qua một lần đau khổ, hiện tại coi như thông suốt, minh bạch đạo lý ngoài núi có núi, ngoài người có người.

- Các người không cần phải quá mức khiếp sợ, tu luyện giới thiên tài vô số kể, Trảm Không Kiếm Phái thân là một trong bát đại môn phái, có thể có một hai đệ tử thiên tài như vậy cũng là chuyện bình thường. Tất cả các người đều là người có đại khí vận, chỉ cần các người nỗ lực tu luyện, thành tựu sau này không nhất định sẽ kém hơn so với hai gã đệ tử kia!

Thương Vô Song sợ đả kích lòng tin của các đệ tử, liền cổ vũ nói.

Trong lòng Âu Dương Minh âm thầm đắc ý, đồng thời đối với vận cứt chó của Đan Thanh Dương vô cùng đổ kỵ, tùy tiện tìm kiếm một gã đệ tử bình thường tới không thể bình thường hơn, tại giờ khắc này dĩ nhiên trở thành một trong hai nhân tài kiệt xuất nhất của Trảm Không Kiếm Phái trong một đời tuổi trẻ, mà thời gian chỉ ngắn ngủi trong vòng mấy tháng.

- Âu Dương tiền bối... Bọn họ tên là gì?

Trong ba gã thiếu niên, một người nhìn qua tuổi tác tương đối lớn hơn một chút bỗng nhiên hỏi Âu Dương Minh.

- Hai đệ tử này, một tên là Lôi Hoàn, uhm, chính là đệ tử nắm giữ năng lượng thuộc tính lôi kia. Một người tên là Dương Thiên Lôi, tiểu tử này phi thường kỳ lạ, hai tháng trước vẫn chỉ là Tinh giả cấp tám Hậu Thiên...

- Tinh giả cấp tám Hậu Thiên... Dương Thiên Lôi!

- Dương Thiên Lôi, có gan huyết chiến với lão tử, không hết không thôi hay sao?

Thời điểm Lôi Hoàn đề thăng khí thể tới cực điểm, hắc bỗng nhiên lạnh giọng nói, trong ánh mắt tản mát ra sát khí và cừu hận vô cùng nồng đậm.

- Chỉ bằng loại nào tàn giống như ngươi cũng xứng không chết không ngót tới ta?

Dương Thiên Lôi khinh miệt nói.

- A, nhu nhược! Lão tử chỉ biết ngươi không dám, bất quá trong quyết đấu có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, không phải sao? Ha ha ha...

Lôi Hoàn cuồng ngạo cười to, nhân thần vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi, như vậy rõ ràng là muốn cắt nát Dương Thiên Lôi thành thịt vụn, tiếng cười còn chưa dứt, hắc bỗng nhiên lạnh lùng nhìn chăm chú vào Dương Thiên Lôi, hạ giọng âm ngoan tới cực điểm nói:

- Ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ngươi! Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ... Tất cả các nữ nhân bên cạnh ngươi đều sẽ trở thành vật dưới khổ của lão tử! Phong Mã Ngưu, Dương Thiên Ngạo, Vũ Đại Lăng... Tất cả nam nhân bên cạnh ngươi đều nhất định bị lão tử chém chết dưới kiếm, còn có Dương gia các ngươi, hừ!

Lời nói của Lôi Hoàn tuyệt đối là phát ra từ phế phủ, nhưng giờ khắc này nói ra đơn giản chỉ là muốn khiến Dương Thiên Lôi tức giận, chân chính liều mạng với hắc! Bằng không một ngày Dương Thiên Lôi chịu thua, hắc sẽ một lần nữa bỏ qua cơ hội giết chết hắc.

Bỏ qua lúc này, Lôi Hoàn sợ là sẽ không còn bất cứ cơ hội nào khác có thể giết chết được Dương Thiên Lôi!

- Ha ha ha ha...

Nghe được lời nói của Lôi Hoàn, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên cười ha hả.

- Ngươi cười cái gì? Lẽ nào hoài nghi lời lão tử nói.

- Ô không không! Lão tử chỉ là cười người ngốc bức mà thôi, người không phải muốn ta tức giận, liều mạng với người, cho người một lý do để giết chết ta sao?

Dương Thiên Lôì khinh thường nói.

- Người...

Lôi Hoành không nghĩ tới Dương Thiên Lôì đã trực tiếp xem thấu ý đồ của hắn.

- Không cần phải lo lắng, đây là chuyện mà bản soái ca cậu còn không được! Đồng thời cũng có một câu nói tặng cho người, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của người! Đến đây đi ngốc bức!

- Muốn chết!

Lôi Hoành gầm lên một tiếng, Lôi Đình Kiếm phía sau phát sinh một tiếng kiếm minh réo rất, nhất thời bay ra khỏi vỏ kiếm, tiến vào trong tay Lôi Hoành, theo một tiếng hét lớn của hắn, xuất kiếm mạch lạc lưu loát, trong lúc thoáng chốc, lôi điện lam mang chói mắt xuất ngưng tụ trên mũi Lôi Đình Kiếm, giống như mũi tên rời khỏi dây cung, trực tiếp oanh kích về phía Dương Thiên Lôì.

- Hừ!

Dương Thiên Lôì hừ lạnh một tiếng, dĩ nhiên không hề có một chút ý tứ né tránh, chưởng phải trực tiếp đón nhận kiếm mang thuộc tính lôi của Lôi Hoành, thiểm điện đầy dờ đi.

Trong sát na, một chưởng ảnh cực lớn màu vàng xẹt qua trời, va chạm cùng một chỗ với kiếm mang của Lôi Hoành!

Chiến đấu rốt cuộc bạo phát!

Oanh một tiếng nổ, chưởng ảnh màu vàng dưới năng lượng thuộc tính lôi bàng bạc kinh khủng nhất thời âm ầm vỡ vụn.

Điện lưu tàn sát bừa bãi hóa thành từng đạo thiểm điện. Âm ầm ầm oanh kích lên trên người Dương Thiên Lôì, thân thể Dương Thiên Lôì nhất thời âm ầm vỡ vụn.

Thuộc tính lôi và thuộc tính quang không cần nghi ngờ chính là thuộc tính diễn sinh có tốc độ nhanh nhất trong tất cả các thuộc tính diễn sinh từ ngũ hành.

Tựa hồ Dương Thiên Lôì căn bản không kịp né tránh, liền bị oanh kích tan thành bột phấn.

Một tiếng kinh hô nhất thời bộc phát, chỉ là mới giật mình kinh hô được phân nửa liền mở to hai mắt nhìn, thân ảnh của Dương Thiên Lôì dĩ nhiên lần thứ hai xuất hiện ngay trong tầm mắt mọi người.

Nguyên lai vỡ vụn âm ầm kia chỉ là một đạo tàn ảnh.

- Muốn chạy?

Trong lòng Lôi Hoành cả kinh, không nghĩ tới tốc độ của Dương Thiên Lôì nhanh tới như vậy, nhất thời hét lớn một tiếng, pháp lực bàng bạc dưới niệm lực chống đỡ, trong sát na ngưng tụ thành từng đạo ký hiệu cường đại, năng lượng thiên địa điên cuồng ngưng tụ vào người hắn, từng đạo điện mang lôi điện kinh khủng, thiểm điện từ trong Lôi Đình Kiếm bắn ra. Âm ầm ầm công kích bắn về phía Dương Thiên Lôì.

- Di Hình Hoán Ảnh!

Chỉ nghe một tiếng quát nhẹ phát sinh từ trong miệng Dương Thiên Lôì

Chỉ trong nháy mắt, Lôi Hoành lại khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, tất cả mọi người dưới đài, bao gồm cả Sở Hương Hương và Dương Thiên Lệ là người lý giải Dương Thiên Lôì nhất đều không thể tưởng tượng được trọn to mắt, toàn bộ lôi đài dĩ nhiên tràn đầy thân ảnh Dương Thiên Lôì.

Tiên Thiên cấp ba, thần thông cấp ba, Di Hình Hoán Ảnh!

Một ít đệ tử tu vi Tiên Thiên cấp hai trở xuống còn không cảm giác được, dù sao loại pháp thuật thần thông này không phải là tồn tại bọn hắn có thể tiếp xúc được, đừng nói tới tu luyện. Thế nhưng hiện tại trên lôi đài, không ít cao thủ Tiên Thiên cấp ba trở lên đều khiếp sợ tới tột đỉnh trong lòng!

Di Hình Hoán Ảnh, chỉ cần đạt tới tu vi Tiên Thiên cấp ba, niệm lực mới có thể đủ chống đỡ tu luyện thành công, nhưng có thể biến ảo được bao nhiêu lần ảnh lại có liên quan trực tiếp tới người tu luyện, pháp lực càng hùng hồn, cấp độ niệm lực càng cao càng có thể biến ảo được nhiều thân ảnh hơn. Nhưng cho dù là niệm lực đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cấp ba đỉnh phong, số lượng thân ảnh có thể biến ảo được nhiều nhất chỉ là sáu mươi bốn người, nhưng Dương Thiên Lôi thì sao? Hắn vừa mới tấn chức tới Tiên Thiên cấp một, vì sao có khả năng học tập được thần thông Tiên Thiên cấp ba, lại vì sao có thể huyền hóa được nhiều thân ảnh như vậy?

Một đạo, hai đạo, ba đạo... Toàn bộ trên lôi đài, dĩ nhiên là một trăm lẻ tám đạo! Mỗi một đạo thân ảnh đều trông giống như thực thể, căn bản không thể nhìn ra được thân ảnh nào là ảo hóa, thân ảnh nào là thực!

- Thuộc tính quang! Hắn đang thi triển tuyệt đối không phải là Di Hình Hoán Ảnh, là là thần thông đồng thời phát động nhiều ảnh tượng thuộc tính quang!

Nhìn quang mang màu bạc nồng đậm tản mát ra trên người Dương Thiên Lôi, một ít cao thủ đã nhìn ra được một tia mảnh khoe.

Cảm thụ được uy hiếp thật lớn, Lôi Hoành phát ra tiếng rống giận giống như dã thú, pháp lực quanh thân thôi động tới cực hạn, năng lượng thuộc tính lôi bằng bạc nhất thời phô thiên cái đại bắn ra từ trên người hắn.

Tất cả nhục nhả trước kia, vinh quang ngày hôm nay, quyết không cho phép hắn thất bại!

Từ trước tới nay hắn luôn luôn lớn lên trong vòng quang mang ước ao và đổ kỵ, khuất nhục duy nhất đó chính là Dương Thiên Lôi. Một phe sài từ trước tới nay không có bất cứ người nào chú ý tới như Dương Thiên Lôi lại lần lượt biến hắn thành đầu heo, từ đế quốc Cát Ương tới Trảm Không Kiếm Phái, nhất là khi hắn trở thành ngôi sao chói mắt nhất Trảm Không Kiếm Phái, Dương Thiên Lôi đã tạo thành sỉ nhục lớn nhất cho hắn, cho dù nằm mơ hắn cũng cảm thấy chính mình khuất nhục, thấy dơ bẩn, loại dơ bẩn này mỗi lần nghe người khác nhắc tới Dương Thiên Lôi đều khiến hắn phần nộ run người.

Nhất là tại Thiên Minh Phong, Dương Thiên Lôi đã chà đạp hắn thành đầu heo, thiếu chút nữa chết đi!

Lần này, vô luận như thế nào hắn cũng phải tìm về tôn nghiêm và vinh quang thuộc về chính mình, triệt triệt để để lau đi vết bẩn lớn nhất trong sinh mệnh của hắn!

Vì vậy, hắn không thể bại!

Năng lượng kinh khủng thuộc tính lôi nhất thời từ trong Lôi Đình Kiếm cuồng bạo phát ra, một đạo nối tiếp một đạo, hóa thành từng đạo thiểm điện sấm sét, oanh kích về bốn phương tám hướng.

Ầm ầm ầm... Mỗi một đạo lôi điện nổ tung, thân ảnh của Dương Thiên Lôi sẽ bị hủy diệt một người, chỉ trong nháy mắt liền có hơn mười đạo hôi phi yên diệt, chỉ là để mọi người khiếp sợ, khi mỗi một đạo thân ảnh bị hủy diệt trong nháy mắt sẽ lập tức sinh ra một lần nữa.

Giống như sinh vật bất tử, giết không chết, hủy không tận!

Một trăm lẻ tám đạo thân ảnh của Dương Thiên Lôi, mỗi một đạo thân ảnh đều lấp lánh quang mang màu bạc, biểu tình động tác hoàn toàn giống hệt nhau, khuôn mặt suốt khi chảy nước của hắn, lãnh khốc, lãnh tính, nhân thân sắc bén như kiếm, tản mát quang mang băng lãnh, tựa hồ hoàn toàn không nhìn công kích của Lôi Hoành, mặc cho lôi đình oanh kích lên trên người chính mình, di chuyển từ bốn phương tám hướng, cố định tới gần Lôi Hoành.

Tất cả mọi người đều bị thực lực mạnh mẽ của Dương Thiên Lôi chấn động, hắn rốt cuộc là loại quái vật gì?

Năng lượng thuộc tính lôi, đối với bất cứ tu luyện giả nào mà nói đều được coi là cấm kỵ, là một loại năng lượng có tính công kích kinh khủng nhất, đối thủ cùng cấp bậc một khi bị năng lượng thuộc tính lôi công kích tới, cho dù thân thể chịu đựng được cũng phải gặp tê dại trong thời gian nhất định, để năng lượng pháp lực quanh thân thể tán loạn trong nháy mắt, tạo thành thời cơ tốt nhất cho địch nhân công kích! Nhưng tựa hồ Dương Thiên Lôi đối với năng lượng pháp lực thuộc tính lôi hoàn toàn không sợ hãi.

Trên người hắn không chỉ có chiến ý ngập trời, còn có sát khí không gì sánh được.

Hắn đối với Lôi Hoành đã tồn tại tâm phải giết, mà những lời nói vừa rồi của Lôi Hoành đã triệt để châm ngòi nổ trong cơ thể Dương Thiên Lôi, để hắn bắt đầu chân chính bạo tạc.

Lôi Hoành lần lượt muốn đẩy chính mình vào chỗ chết, độc được, thủ đoạn đề tiện, không gì không dùng, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn có thể dễ dàng tha thứ cho hắn, nhưng hắn không nên hạ thủ lên mấy người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, càng không nên dùng các năng và Dương gia để uy hiếp chính mình! Mỗi một bước đi khí thế trên người hắn lại càng tăng lên mãnh liệt, quang mang màu bạc trên người hắn cũng đã trở nên lấp lánh chói lòa, tựa hồ như mỗi một lần đề thăng tới cảnh giới đỉnh cao, không thể tiếp tục đề cao, thế nhưng lại lần lượt đồ phá cực hạn, lần lượt kéo lên không ngừng.

Sát khí nồng đậm tới cực điểm kia dĩ nhiên ngưng kết thành kết giới thực chất, rõ ràng truyền vào trong lòng mọi người, khiến mọi người sợ hãi.

Lôi Hoành giống như điên cuồng công kích tới Dương Thiên Lôi, tại giờ khắc này dĩ nhiên cảm thấy một tia sợ hãi từ tận đáy lòng, Dương Thiên Lôi quá cường đại, một lần nữa hoàn toàn vượt qua dự liệu của hắn!

Thế nhưng giờ khắc này, hắn đã không còn bất cứ đường lui nào khác, cũng không nghĩ tới, hôm nay, chỉ có quyết sinh tử, không có thắng bại, chỉ có sinh tử!

Trong nháy mắt này, Lôi Hoành đã chân chính không để ý tới sinh tử của chính mình, hắn đang trong lúc công kích điên cuồng, bỗng nhiên ngưng lại, lực lượng lôi đình cuồng bạo tàn sát bốn phía nhất thời dừng lại, hoàn toàn ngưng tụ xung quanh thân thể hắn.

219. Chương 204: Lôi Hoành, Chết

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 204: Lôi Hoành, chết

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thân thể hắn kịch liệt run run, cơ thể, gân mạch hung hăng đột phá, khí thế trên người dĩ nhiên trong nháy mắt điên cuồng tăng mạnh, toàn thân giống như đầu đạn hạt nhân lúc nào cũng có khả năng bạo tạc, biến thành một thân thể lôi điện màu lam nhạt.

Càng khiến người khác cảm thấy kinh dị chính là, Lôi Hoành dĩ nhiên nhắm hai mắt lại, chân chính tiến vào một mảnh không minh, trạng thái chiến đấu đỉnh cao vô ngã vô thiên.

Trong sát na, một trăm lẻ tám đạo thân ảnh của Dương Thiên Lôi liên hiện ra rõ ràng trong đầu hắn, hầu như không có bất cứ do dự nào, Lôi Hoành bỗng nhiên gầm lên giận dữ, trong không trung xẹt qua một đạo quang ngân lôi điện màu lam nhạt, phẳng phất giống như lôi thần cửu thiên, bảo kiếm tràn đầy lực lượng sấm sét từ trên bầu trời hạ xuống, hung hăng càn quét, đơn giản mà trực tiếp cuồng bạo, giống như thái sơn áp đỉnh bổ về phía một huyền ảnh của Dương Thiên Lôi.

Khí thế uy mãnh, bá đạo tuyệt luân, không ai bì nổi!

Lôi Hoành đã phát huy kiêu ngạo ương ngạnh, tự cao tự đại chân chính của chính mình tới mức vô cùng nhuần nhuyễn.

Trong nháy mắt này, trong lòng Dương Thiên Lôi cũng hơi kinh hãi, không nghĩ tới dưới sự áp bách của chính mình, Lôi Hoành dĩ nhiên trong chiến đấu đạt được cảnh giới tùy tâm tùy tích, tiểu vũ trụ bạo phát, đúng như bản tính, xem thấu huyền ảnh của chính mình, phát sinh công kích cường hãn không gì sánh kịp.

Bất quá, cũng chỉ là hơi kinh hãi một chút mà thôi, Lôi Hoành bộc phát ra thực lực trong mắt Dương Thiên Lôi vẫn không chịu được một kích như trước.

Đình...

Một tiếng kiếm minh réo rất bỗng nhiên từ trên người Dương Thiên Lô phát sinh, một trăm lẻ tám đạo thân ảnh nhất thời biến mất hoàn toàn, hợp làm một, rút kiếm ra khỏi vỏ, lấy công chế công, Quang Minh Chi Kiếm đã tấn cấp tới linh khí thượng phẩm nhất thời tản mát ra quang mang bàng bạc, sắc bén, cuồng bạo công kích về phía Lô Hoàn.

Ầm ầm...

Một tiếng nổ kinh thiên, hai loại năng lượng màu vàng và màu lam nhạt va chạm cùng một chỗ, trong sát na tản mát vạn đạo quang mang.

Theo tiếng nổ phảng phất vang vọng thiên địa, Lô Hoàn cường thế không ai bì nổi chột bay lên, giống như con diều đứt dây văng ngược về phía sau.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn một màn này, một màn tràn ngập không thể tưởng tượng nổi.

Một thân nhuyễn giáp lấp lánh ngân quang của Dương Thiên Lô, trong quang minh tản mát ra kim quang bàng bạc, toàn thân giống như tiêu thương đứng thẳng tại chỗ, ngay cả thần tình trên mặt cũng không hề có một chút thay đổi! Chỉ có trong ánh mắt của hắn tràn đầy đạo đạo quang mang màu lam nhạt, phảng phất giống như lực lượng lôi đình thiểm điện.

- A...

Một tiếng kêu tê tâm liệt phế bỗng nhiên phát sinh từ trong miệng Lô Hoàn, Lô Hoàn vốn đã bị tất cả mọi người cho rằng thất bại, dĩ nhiên tại thời điểm rơi xuống đất lập tức không có bất cứ dừng lại nào liền đứng lên, ngửa mặt lên trời giống giận, khuôn mặt vốn tràn đầy máu tươi cảm giận ngút trời gầm rút nói:

- Ta sẽ không thua, Lô Hoàn ta mới là thiên tài chân chính, ngươi bất quá chỉ là một phế vật, một phế vật tới tận mười một tuổi cũng vẫn chưa tấn cấp Tinh giả, Dương Thiên Lô, ta muốn ngươi chết! A...

Lô Hoàn còn chưa gầm rút hết liền phát sinh một tiếng kêu tê tâm liệt phế. Ầm một tiếng nổ vang, hai tay người này ôm chặt lấy chân, tiếng gào thét một lần nữa biến thành tiếng văng đi của diều đứt dây.

Đau đớn tê tâm liệt phế thiếu chút nữa khiến Lô Hoàn trực tiếp chết ngất, hắn tinh tường cảm ứng được, uy tăng mệnh căn của hắn vô cùng uy mãnh bực hãn, để vô số thiếu nữ phải thét chói tai, phải rên rỉ, phải điên cuồng, nhưng dĩ nhiên đã bị Dương Thiên Lô dùng một cước đá nát.

Một quả dưa chuột hai quả trứng, hầu như trong nháy mắt liền biến thành thịt nát.

Trong nháy mắt này, Lô Hoàn triệt để lâm vào điên cuồng.

Điên cuồng so với chết còn thống khổ hơn.

Đã không còn mệnh căn, còn là gì lạc thú nhân sinh? Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, còn có sư phụ Tiêu Như Mộng khiến mệnh căn của hắn phải hưng phấn, phải co giật... Tất cả tất cả đều đã hóa thành phù vân!

Còn có chuyện gì càng thống khổ hơn? Càng điên cuồng hơn?

- A...

Đau đớn kịch liệt và cừu hận để Lô Hoàn đánh mất toàn bộ lý trí, hắn muốn đồng quy vu tận với Dương Thiên Lô.

- Dừng tay! Các ngươi đã phân ra thắng bại!

Đúng lúc này, tài phán căn bản không kịp ngăn cản chiến cuộc hoàn toàn nghiêng về một phía nhất thời rống lớn ngay bên ngoài kết giới!

Chỉ là, đã chậm!

Lô Hoàn điên cuồng trực tiếp nuốt vào trong bụng vô số thuần dương đan, hắn căn bản không thể chịu đựng được số lượng thuần dương đan lớn tới như vậy, trực tiếp thiêu đốt trong cơ thể.

Trong sát na như núi như biển, pháp lực thuộc tính lôi hủy thiên diệt địa điên cuồng từ trên người hắn bộc phát ra.

Rắc rắc rắc rắc... Âm âm... Lực lượng lôi đình bằng bạc kinh khủng, vô số đan dược để Lôi Hoành trở thành một quả boom chân chính!

Một tia điên cuồng và chấp niệm cuối cùng để Lôi Hoành phát sinh một lần rống giận tê tâm liệt phế cuối cùng trong sinh mệnh, thân thể đã hoàn toàn trở thành thái giám mở rộng song chương, hóa thành một đạo lưu quang, lấy tốc độ sấm sét, trực tiếp đánh về phía Dương Thiên Lôi.

Hắn muốn ôm lấy Dương Thiên Lôi, đồng quy vu tận!

Tại giờ khắc này, tất cả mọi người dưới lôi đài đều hét lên chói tai, cả đám mở to hai mắt nhìn, nhìn biến cố hoàn toàn không thể tưởng tượng, vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

Đám người Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương cũng kinh khủng mở to hai mắt nhìn, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi!

Cùng lúc nhất thời, Âu Dương Minh trong lúc quan chiến, Thương Vô Song cùng với đông đảo đệ tử cũng kinh ngạc tới ngật người nhìn một màn không thể có ý tứ hơn trước mặt!

Vô luận như thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới Dương Thiên Lôi dĩ nhiên cường đại tới cảnh giới như vậy!

Hai chiêu, chỉ hai chiêu, một chiêu đánh bay Lôi Hoành, một chiêu đá nát mệnh căn của Lôi Hoành.

Sắc bén như thế nào, trực tiếp như thế nào, cuồng bạo ra sao?

Nhưng bọn hắn càng không nghĩ ra chính là, Lôi Hoành dĩ nhiên trực tiếp nuốt vô số đan dược, trực tiếp châm ngòi, muốn đồng quy vu tận với Dương Thiên Lôi.

Cho dù Âu Dương Minh có bản lĩnh thông thiên, lúc này căn bản không thể cứu kịp, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn vào hai đệ tử thiên tài để hắn phải tự ngao, trong một giây tiếp theo phải chết toàn bộ!

Chỉ là để mọi người khiếp sợ một lần nữa chính là, Dương Thiên Lôi không hề có một chút tránh né nào, ngược lại gầm lên giận dữ, thân thể nguyên bản đã tản mát bớt quang mang màu vàng, trong sát na, dĩ nhiên giống như Lôi Hoành, quanh thân thể bộc phát từng đạo ánh sáng lôi điện vô cùng kinh khủng, không lùi mà tiến tới, tốc độ dĩ nhiên càng kinh người hơn so với Lôi Hoành!

Âm âm...

Trong sát na tiếp cận Lôi Hoành, thân hình Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nhoáng lên, khom người, khom lưng tránh thoát cái ôm của Lôi Hoành, một quyền đánh ngược ẩn chứa lực lượng lôi đình kinh khủng tới cực điểm âm âm bạo phát!

Thân thể vốn lâm vào bên bờ sụp đổ nhất thời biến thành con diều đứt dây một lần nữa, giống như thiểm điện lao đi nhanh hơn, mà lúc Dương Thiên Lôi dùng một quyền đánh bay Lôi Hoành, thân hình giống như thiểm điện lui về phía sau, trực tiếp thối lui về phía sát biên giới lôi đài.

Âm âm... Âm âm...

Liên tiếp vang lên hai tiếng nổ kinh thiên!

Tiếng nổ đầu tiên, thân thể Lôi Hoành rốt cuộc không thể chịu đựng được số lượng thuần dương đan khổng lồ, trực tiếp nổ thành tro bụi giữa không trung.

Tiếng nổ thứ hai, năng lượng bạo tạc giống như núi như biển trực tiếp hủy diệt kết giới cường hãn nhất.

Âm âm âm...

Trong sát na vang lên vô số tiếng nổ bạo, tất cả những đệ tử gần lôi đài nhất đều vận chuyển năng lượng toàn thân bảo vệ trước người, ánh mắt kinh khủng nhìn về phía lôi đài.

Đủ qua mấy phút đồng hồ sau, lôi đài trăm trượng rốt cuộc một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, mặt đất nguyên bản được san bằng vô cùng cứng rắn, lúc này đã hóa thành một đồng hồ hỗn độn, hố sâu tràn đầy khe rãnh thật sâu, sát biên giới lôi đài càng sụp đổ, tan vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Nhưng một đạo thân ảnh lấp lánh quang mang màu bạc vẫn như tiêu thương từng từng đứng thẳng trên lôi đài.

Hai tròng mắt màu đen của hắn lúc này càng thêm tinh thần sáng như ngọc, một thân nhuỷ giáp màu trắng bạc của hắn giống như không nhiễm bụi trần, tản mát quang quẫy nhàn nhạ, giống như lúc hắn vừa mới bước lên lôi đài, phẳng phất giống như đại chiến không hề có một chút ảnh hưởng đối với hắn, thậm chí còn không bị thương tổn dù chỉ là nhỏ nhất.

Toàn bộ lôi đài đã rơi vào yên lặng tuyệt đối, mỗi người đều ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên rất tiếc hận lắc đầu, thanh âm không lớn nhưng lại truyền vào trong tai mọi người vô cùng rõ ràng.

- Quá thảm rồi... Thực sự quá thảm rồi... Ca chỉ là muốn phân ra thắng bại với ngươi, vì sao ngươi phải tự bạo đây? Quá không quý trọng sinh mệnh rồi, bảo ca làm thế nào cho phải...

Đúng lúc này, Phong Mã Ngưu nhảy dựng lên, quay về phía Dương Thiên Lôi la lớn:

- Lão đại, nghìn vạn lần đừng nghĩ luẩn quẩn trong lòng ta, ta biết, từ trước tới nay lão đại luôn là người nhân hậu, lấy đức thu phục người... Nhưng dù sao người chết không thể sống lại, huống chi Lôi Hoành là tự bạo, không liên quan tới lão đại ca...

Dương Thiên Lôi đang giả bộ hơi hơi ngẩn người, hắn nói như vậy đơn giản chỉ là vì muốn cường điệu cái chết của Lôi Hoành không hề liên quan tới chính mình, thế nhưng Phong Mã Ngưu này thực đúng là hay ho, vỗ mông ngựa con mẹ nó quá đúng lúc rồi, kết quả là, Dương Thiên Lôi nhất thời thở ra một hơi cảm khái nói:

- A, tuy nói như vậy, nhưng trợn mắt nhìn một sinh mệnh sống sờ sờ mất đi, bình một tiếng, bụi về bụi, đất về đất...

- Lão đại cứ yên tâm, hai mươi năm sau, người ta lại là một đầu thú vật kiêu ngạo ương ngạnh thật tốt...

- Ách... Nói cũng đúng, xem ra là ca lo lắng nhiều!

Ánh mắt của Dương Thiên Lôi bắt đầu dĩ lắc đầu, ánh mắt lại quét nhanh trên lôi đài một lượt, cuối cùng để lộ một tia biểu tình thất vọng, trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Thăng ngục này, một cộng lông cũng không còn, một bộ linh khí hạ phẩm a... Quá đáng tiếc rồi...

Đồng thời nói xong liền chậm rãi bước xuống lôi đài.

Tất cả mọi người đều có điểm vờ ngớ ngẩn, giờ này khắc này, mỗi người đều rõ ràng, Lôi Hoành kiêu ngạo ương ngạnh, không ai bì nổi, cao cao tại thượng, xưng mã lôi đài Tiên Thiên cấp một gần ba tháng, cường đại tới mức để người khác phải khiếp sợ, thậm chí cao thủ Tiên Thiên cấp hai cấp ba cũng phải e ngại, đã chết!

Hai chiêu, hắn chỉ dùng hai chiêu sắc bén, uy mãnh, cuồng bạo liền đánh bại Lôi Hoành.

Chiêu thứ ba trực tiếp đánh bay Lôi Hoành rơi vào điên cuồng, muốn đồng quy vu tận với đối phương.

Quả đoán sắc bén, không có một chút do dự và ướm ắt, mọi người đều rất rõ ràng, lúc đó, nếu như Dương Thiên Lôi xuất thủ hơi chậm hoặc hơi nhanh một chút, cho dù Lôi Hoành không thể ôm lấy Dương Thiên Lôi, nhưng cũng hoàn toàn kíp nổ toàn bộ.

Kết cục kia sẽ là tràng diện như thế nào!

Thần tình hai tàn phán đại ra nhìn một lúc, cuối cùng cũng từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, cũng nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng không phải là bọn họ có thể nắm trong tay, chỉ có thể lớn tiếng tuyên bố Dương Thiên Lôi thắng lợi.

Trong đám người, các đệ tử đến từ Thiên Mệnh Phong, nguyên bản còn hò hét Lôi Hoành tất thắng, cả đám xám xịt rời đi, giống như thiểm điện chạy trở về Thiên Mệnh Phong.

Những kẻ ủng hộ Lôi Hoành đều xám mặt như màu đất, tràn ngập kinh khủng và nghĩ mà sợ biến mất trong đám người.

Mà dòng chính Lôi gia Lôi Kính, Lôi Bạo lẫn trốn trong đám đông, giống như độc xà âm ngoan, cừu thị nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi được chúng tinh cùng nguyệt, được đám người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Phong Mã Ngưu vây quanh chậm rãi rời đi.

- Thuộc tính lòi... Tiểu tử này dĩ nhiên cũng nắm giữ thuộc tính lòi trong tay!

Thời điểm Âu Dương Minh nhìn thấy Dương Thiên Lôi dĩ nhiên cũng thể hiện ra năng lượng thuộc tính lòi, trong lòng khiếp sợ tới tột đỉnh, hẳn không hề nghĩ tới trận chiến đấu này lại là kết quả như vậy, nhưng đã không thể vãn hồi.

Lôi Hoành đã chết, đây là sự thực. Đối với Trảm Không Kiếm Phái mà nói, đây tuyệt đối là tổn thất lớn. Nhưng thực lực cường hãn Dương Thiên Lôi biểu hiện ra trong trận chiến đấu này lại không thể nghi ngờ, hẳn sẽ trở thành nhân vật thống lĩnh một đời mới của Trảm Không Kiếm Phái, hoặc nhiều hoặc ít để Âu Dương Minh có điểm an ủi. Nhưng hẳn cũng rõ ràng, chuyện này tuyệt đối không thể kết thúc sớm như vậy, lấy trình độ coi trọng của Tiêu Như Mộng đối với Lôi Hoành, sao có thể từ bỏ ý đồ?

Bất đắc dĩ lắc đầu, Âu Dương Minh thở dài, nhìn Thương Vô Cung cũng vô cùng khiếp sợ bên cạnh, nói:

- Thương huynh, cho người chê cười... Ai, thực sự là lợi và hại thường đi đôi, đúng là vẫn tồn tại chỗ thiếu hụt rất lớn.

- Sao có thể? Âu Dương huynh, ta lại nghĩ biện pháp này rất tốt, chỉ cần tăng mạnh độ mạnh yếu giám thị, phái cao thủ tiến vào trong kết giới, như vậy có thể giảm thiểu chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Thương Vô Song thành tâm nói:

- Thực không nghĩ tới, quý phái dĩ nhiên có một thiếu niên thiên tài như vậy! Kia gọi là Dương Thiên Lôi, hẳn là tuổi tác không lớn đúng không? Vừa rồi chắc người cũng đã nhìn thấy hẳn nắm lực lượng thuộc tính lòi trong tay!

220. Chương 205: Giận, Đại Khai Sát Giới

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 205: Giận, đại khai sát giới

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Uh, hiện tại ta cũng mới biết được, thực không nghĩ tới, tiểu tử này dĩ nhiên ẩn giấu sâu tới như vậy... Bất quá lần này phiền phức lớn, sự phụ của Lôi Hoành đối với hẳn rất coi trọng, tiêu tốn rất nhiều tâm huyết để tài bồi, hiện tại dĩ nhiên vẫn lạc... Ai, Thương huynh, ta dẫn mọi người tới Thiên Minh Phong ở tạm trước, chuyện này ta phải tới Thiên Mộng Phong và Thiên Đan Phong, miễn xảy ra vấn đề nghiêm trọng hơn.

- Sự phụ, đệ tử muốn trở về phái tu luyện!

Đúng lúc này, một gã thiếu niên trong đó nói.

- Đệ tử cũng muốn trở về lập tức!

- Đệ tử cũng vậy!

Ngay sau đó cũng có hai gã thiếu niên nói.

Biểu tình trên mặt ba người đều tương đối khó coi, tựa hồ như đang mạnh mẽ khắc chế tình tự trong lòng chính mình, nhãn thần nhìn về phía Dương Thiên Lôi đã mang theo cừu địch vô cùng mãnh liệt.

Những tên đệ tử khác hơi kỳ quái, không rõ ba người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mà Thương Vô Song lại khẽ nhíu mày, liếc nhìn ba gã đệ tử, thu được từ trong mắt bọn họ một tia dị dạng.

- Sư phụ, chúng ta đi thôi! Ba người đệ tử có chuyện quan trọng cần hội báo với sư phụ!

- Đây... Được rồi. Âu Dương huynh, cảm tạ thịnh tình tiếp đãi, ngày khác chúng ta trở lại bái phỏng! Quấy rối rồi!

Thương Vô Song khách khí nói:

- Đâu đâu... Thương huynh khách khí rồi. Lần này thực sự đột nhiên, sẽ không lưu lại mọi người, chiêu đãi không chu toàn. Còn xin chớ trách, hoan nghênh mọi người trở lại lần sau!

Âu Dương Minh nói xong liền cùng đám người Thương Vô Song rời khỏi phòng, tiễn bọn họ rời khỏi Trảm Không Kiếm Phái, sau đó trực tiếp chạy về phía Thiên Mộng Phong.

Vô luận như thế nào Âu Dương Minh cũng nghĩ không ra, phiền toái lớn chân chính không phải là Tiêu Như Mộng, mà là Thương Vô Song vừa mới rời đi.

- Ha ha, lão đại, thống khoái, thực sự là báo ứng! Ngạc bức Lôi Hoành kia rốt cuộc cũng chịu báo ứng rồi!

Khi đám người Dương Thiên Lôi và Phong Mã Ngưu rời khỏi lôi đài, bước tới chỗ lôi cửu, vẻ mặt Phong Mã Ngưu tràn đầy hưng phấn nói. Mặc kệ là đám người Phong Mã Ngưu hay Dương Thiên Lệ, tuy rằng biết Lôi Hoành thất bại, thế nhưng không nghĩ tới sẽ chết trong ngày hôm nay. Điều này đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối là chuyện vui vẻ nhất.

Chỉ có Dương Thiên Lôi rõ ràng, ngày hôm nay Lôi Hoành chắc chắn phải chết, chỉ bất quá Dương Thiên Lôi không nghĩ tới chính là, Lôi Hoành lại chọn kiểu chết như thế này, thực sự khiến hắn bất đắc dĩ không ít lo lắng.

- Đệ đệ, vừa rồi hình như đệ thi triển pháp lực thuộc tính lôi, đây là chuyện gì? Từ lúc nào đệ nắm giữ thuộc tính lôi trong tay?

Dương Thiên Lệ khoác lấy bờ vai dương Thiên Lôi, nàng căn bản không hề chú ý tới, bộ ngực sữa no đủ kiên quyết nhô cao của chính mình đang ép sát vào cánh tay Dương Thiên Lôi.

- Vừa mới lĩnh ngộ được từ trên người Lôi Hoành! Nếu như ta không lĩnh ngộ được thuộc tính lôi mà nói, sợ rằng hiện tại không phải một hình hắc chết rồi!

Dương Thiên Lôi có điểm trái lương tâm nói.

Bất quá nửa câu sau là sự thực, nếu như hắn không nắm giữ thuộc tính lôi trong tay mà nói, lấy trạng thái tấn công điên cuồng của Lôi Hoành, Dương Thiên Lôi khẳng định sẽ bị tiếp cận, thậm chí còn bị ôm lấy, bởi vì bất cứ thể chất thuộc tính gì đi nữa, dưới năng lượng thuộc tính lôi công kích đều sẽ xuất hiện trạng thái chết lặng và hỗn loạn trong thời gian ngắn, khi đó chết hiển nhiên không phải chỉ một mình một người Lôi Hoành, Dương Thiên Lôi cũng đã bị kéo theo làm đệm lưng.

Nguyên nhân chính là vì như vậy, một kích cuối cùng của Dương Thiên Lôi mới phải sử dụng năng lượng thuộc tính lôi, tiên phát chế nhân, trực tiếp tiếp cận Lôi Hoành, trước khi Lôi Hoành chưa kịp kịp nổ thân thể, trực tiếp đánh bay.

- Dương Thiên Lôi!

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người lạnh giọng quát lên, thẳng hô Dương Thiên Lôi, trong sát na vài đạo khí tức cường đại cuộn cuộn kéo tới, hoàn toàn bao phủ Dương Thiên Lôi vào trong.

Trong lòng Dương Thiên Lôi cả kinh, nhãn thần bỗng nhiên co rụt lại, dừng lại trên người bốn vị cao thủ xuất hiện trước mặt.

Tuổi tác bốn người này khoảng chừng trên người ba mươi, khí tức mỗi người rõ ràng đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cấp bốn Ngũ Khí Triều Nguyên.

- Các vị sư huynh, chúng ta chưa từng gặp mặt, không biết vì sao lại cản đường chúng ta!

Ánh mắt Dương Thiên Lô lấp lánh hai đạo tinh quang, không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi thăm.

Người tới không thiện, người thiện không tới!

Từ biểu tình và tư thế của bốn người này, Dương Thiên Lô đã biết, bốn người chỉ sợ là là người của Thiên Mộng Phong.

- Hừ, có thì thế nào? Người giết chết Lô Hoàn, lẽ nào nghĩ quên đi như vậy?

Một gã chính giữa lạnh lùng hừ một tiếng.

- Có ý tứ?

Mây kiếm của Dương Thiên Lô nhếch lên, nhất thời tản mát một cỗ khí tức lạnh liệt.

Giết chết Lô Hoàn vốn là chuyện hần sớm quyết định từ trước, đương nhiên cũng đã nghĩ tới hậu quả, cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị tiếp nhận nghiêm phạt, thế nhưng Lô Hoàn lão tàn kia phi thường phối hợp, khiến Dương Thiên Lô bất lo nghĩ không ít.

Chỉ là không nghĩ tới, người của Thiên Mộng Phong vẫn ngăn cản hần như trước, thậm chí còn là bốn cao thủ Tiên Thiên cấp bốn.

Chỉ là, Dương Thiên Lô không nghĩ bọn họ dám làm gì chính mình.

- Hừ, rất đơn giản, giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền! Ít nói nhảm, không muốn lập tức chết thì thúc thủ chịu trời, theo chúng ta trở lại Thiên Mộng Phong, chờ đợi sư tôn xử lý!

- Thối lắm! Các ngươi có giảng đạo lý hay không? Lão đại ta và Lô Hoàn quyết đấu công bình với nhau, vô luận sinh tử, có quan hệ gì với lão đại ta? Huống chi hần tự bạo mà chết, liên quan gì tới lão đại?

Tính cách nóng nảy của Phong Mã Ngưu rất không nhìn loại người kiêu ngạo như thế này, cho dù đối phương vô cùng cường đại, thế nhưng hần vẫn không nhìn được như trước, tức giận nói. Hần không tin đám ngốc bức này dưới tình huống rõ như ban ngày, trực tiếp giết chết hần.

- Làm càn!

Một gã đệ tử trong đó bỗng nhiên gầm lên, pháp lực bàng bạc kinh khủng không hề ẩn giấu phát sinh trong nháy mắt.

Ầm ầm... Một quyền trực tiếp đánh bay Phong Mã Ngưu.

Căn bản không hề có bất cứ suy nghĩ nào, Phong Mã Ngưu lập tức phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp hôn mê giống như điều đứt dây bay ngược về phía sau.

- Tiểu Phong!

Dương Thiên Lô kinh hô một tiếng, thân hình nhoáng lên, trong sát na niệm lực phát động, bao phủ Phong Mã Ngưu, tiếp đón hần.

- A... A... Ta liều mạng với các ngươi...

Tại lúc Dương Thiên Lô tiếp đón Phong Mã Ngưu, thân ảnh thật lớn của Vũ Đại Lãng bỗng nhiên phát động nhằm về phía người xuất thủ.

- Không được!

Dương Thiên Lô vội vàng ngăn cản, thế nhưng đã không còn kịp rồi. Vũ Đại Lãng lấy tốc độ nhanh hơn Phong Mã Ngưu rất nhiều, trực tiếp bị đối phương dùng một quyền oanh kích trở về.

- Hừ, đom đóm cũng dám so ánh sáng với nhật nguyệt? Thân là đệ tử chân truyền, giết chết một đám đệ tử Tinh giả Hậu Thiên như các ngươi bất quá là giẫm nát một con kiến mà thôi! Chúng ta nói, nào có phần cho các ngươi xen mồm!

Tên đệ tử kia lạnh lùng nói:

- Đây chỉ là cảnh cớ, ngoại trừ Dương Thiên Lô ra, các ngươi đều cút...

Chỉ là hần còn chưa nói xong, bỗng nhiên ngậm miệng lại, một cổ khí tức cực kỳ kinh khủng từ trên người Dương Thiên Lô bộc phát ra, giống như núi như biển, hóa vô hình thành hữu hình, trong vòng phương viên trăm trượng hầu như bị bao phủ toàn bộ, mọi người, vô luận là địch hay ta, thân thể và tinh thần phẳng phất như đọng lại, trong đầu trống rỗng.

- Hết thấy các người đều phải chết!

Thanh âm băng lãnh của Dương Thiên Lô đột nhiên vang lên, đám người Sở Hương Hương liền cảm thấy một cỗ niệm lực bàng bạc trực tiếp quán chú lên trên người bọn họ, căn bản không cho bọn họ phản kháng liền bị đẩy mạnh về phía sau.

Mà thân ảnh của Dương Thiên Lô hóa thành một đạo lưu quang, hầu như trong nháy mắt, thân ảnh của hần hoàn toàn biến mất, trong thiên địa xuất hiện vô số nắm tay lấp lánh ánh hoàng kim đánh tới.

- Kim Cương Quyền!

Kim Cương Quyền để Dương Thiên Lô giống như cá gặp nước.

Ngay tại lúc Dương Thiên Lô và bốn gã cao thủ Tiên Thiên cấp bốn bắt đầu động thủ, nhần thần lãnh lĩnh như nước của Dương Thiên Ngạo nhìn thoáng qua Phong Mã Ngưu và Vũ Đại Lăng được Sở Hương Hương và Mộc Tử Vi chữa thương phía sau, thân hình nhoáng lên, lặng yên không chút tiếng động vội vã rời đi, sau một lát, một đạo lôi cự phá không biến mất nơi chân trời, thoáng trong lúc đã đã rời khỏi khu lôi đài trung tâm.

- Muốn chết!

Bốn gã cao thủ Tiên Thiên cấp bốn nhất thời giật mình tỉnh giấc, cả đám phần nộ quát lớn một tiếng, pháp lực bàng bạc nhất thời phát động, nghênh đón về phía Dương Thiên Lô.

Ầm ầm ầm...

Liên tiếp mấy tiếng bạo tạc kinh khủng nhất thời truyền ra, trong sát na, bụi mù cuồn cuộn, quyền ảnh khắp bầu trời, Dương Thiên Lô dĩ nhiên lấy một địch bốn, bắt đầu chiến đấu cùng với bốn gã cao thủ Tiên Thiên cấp bốn.

Biến cố bỗng nhiên xảy ra này từ lâu đã khiến vô số người vây xem, trong lòng mỗi người đều vô cùng khiếp sợ, nhưng không có bất cứ kẻ nào tiến lên ngăn cản, cũng không có năng lực ngăn cản. Có thể tới nơi này quan sát tuyệt đối đều là đệ tử Hậu Thiên và cao thủ Tiên Thiên từ cấp một tới cấp ba, Tiên Thiên cấp bốn chỉ ít ỏi không có mấy, mà cao thủ Tiên Thiên cấp năm Thiên Nhân Hợp Nhất lại hầu như không có.

Rắc rắc...

Đúng lúc này, bỗng nhiên một đạo lôi điện kinh khủng từ trên không trung hạ xuống, trực tiếp bổ vào tên đệ tử vừa mới xuất thủ đả thương Phong Mã Ngưu, năng lượng thuộc tính lôi kinh khủng để hần lâm vào trạng thái tê dại trong nháy mắt.

- Đi tìm chết đi!

Trong quyền ảnh khắp bầu trời, Dương Thiên Lô gầm lên một tiếng, đột nhiên bộc phát ra năng lượng càng thêm kinh khủng, tất cả quyền ảnh lấp lánh hoàng kim nhất thời ngưng tụ thành một đạo, ầm ầm oanh kích vào chính giữa mi tâm gã đệ tử này.

Cùng lúc đó, ba gã cao thủ Tiên Thiên cấp bốn bộc phát ra một kích kinh khủng nhất, dự định vây Ngụy cứu Triệu, công kích về phía Dương Thiên Lô.

Nếu như Dương Thiên Lô không muốn chết mà nói, chỉ có thu quyền hoặc tránh né, bằng không cho dù hần giết chết được tên đệ tử kia thì cũng là kết quả đồng quy vu tận.

Mọi người, bao gồm cả ba gã cao thủ Tiên Thiên cấp bốn đều cho rằng Dương Thiên Lô tất nhiên sẽ lựa chọn tránh né!

Chỉ là, để mọi người vô cùng khiếp sợ, quanh thân Dương Thiên Lôï bỗng nhiên tản mát ra vạn đạo lôi đình, từng đạo hồ quang kinh khủng quay xung quanh thân thể hắn, thân thể hắn điên cuồng nở ra một chút, thân hình không hề có một chút biến hóa, nắm tay màu vàng cuồng bạo, sắc bén, dừng cảm tiến tới.

Trong một tiếng kêu sợ hãi, ánh mắt tên đệ tử kia khiếp sợ đại ra dừng lại trước nắm tay khủng khiếp của hắn, hắn không thể né tránh, cũng không thể chống lại, hắn đã cảm thụ được uy hiếp của tử vong và nỗi sợ hãi thật sâu trong nội tâm, chỉ là hắn không có cơ hội thể nghiệm thống khổ liên tiếp trước mắt tối tăm, mất đi ý thức, đầu của hắn giống như quả dưa đỏ, ầm ầm vỡ vụn, máu tươi và dịch não tủy tung tóe, ngay sau đó thân thể của hắn dưới năng lượng cuồng bạo của Dương Thiên Lôï trực tiếp hóa thành tro bụi.

Ầm ầm ầm...

Hầu như cùng một lúc, Dương Thiên Lôï cũng thừa nhận một kích toàn lực của của ba gã cao thủ Tiên Thiên cấp bốn còn lại. Phụt một tiếng, Dương Thiên Lôï Phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cuộn cuộn bay lượn, ầm ầm rơi xuống dưới mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Tất cả mọi người đều cho rằng Dương Thiên Lôï hẳn phải chết không cần nghi ngờ, dù sao cảnh giới của hắn mới chỉ là Tiên Thiên cấp một, ba đại cao thủ Tiên Thiên cấp bốn đồng thời oanh kích lên trên người hắn, đâu có khả năng còn mạng sống?

Trong lòng mọi người khiếp sợ, Dương Thiên Lôï dĩ nhiên không để ý tới sinh mệnh của chính mình, mạng mẽ đánh nát đầu người vừa mới động thủ trước đó.

Loại ngoan kinh và bưu hãn như thế này, tưởng tượng một chút cũng khiến trong lòng run sợ.

Thế nhưng, khi đám người Sở Hương Hương định chạy tới dò xét, Dương Thiên Lôï vốn đang quỳ rạp dưới mặt đất bỗng nhiên vươn một cánh tay ra, giống như nhìn thấy động tác của mấy người Sở Hương Hương.

Trong một tiếng kêu lớn sợ hãi, Dương Thiên Lôï chậm rãi đứng lên, trong ánh mắt để lộ một tầng quang mang bảy màu để tất cả mọi người, kể cả ba vị cao thủ Tiên Thiên cấp bốn phải sợ hãi kinh khủng, chậm rãi lau đi máu tươi nơi khóe miệng, một cổ khí tức vô cùng kinh khủng từ trên người hắn bạo phát ra.

- Dương... Dương Thiên Lôï, ngươi muốn như thế nào?

Vô luận như thế nào ba người cũng không nghĩ ra Dương Thiên Lôï dĩ nhiên cường đại tới như vậy, cường đại tới mức bọn họ không thể lý giải, thậm chí bọn họ hoài nghi tu vi Tiên Thiên cấp bốn của chính mình có phải là sự thật hay không, vì sao một kẻ tu vi Tiên Thiên cấp một, dĩ nhiên có thể dưới tình huống bốn người vây công, mạnh mẽ giết chết một người, tiếp nhận một kích cực mạnh của ba người vẫn có thể đứng lên, còn có thể bộc phát ra khí tức kinh khủng tới như vậy?

- Ta muốn như thế nào? Ta nói rồi, các ngươi đều phải chết!

Giết một người cũng là giết, giết bốn người cũng là giết!

Đã triển lộ phong mang, Dương Thiên Lôï coi như kiểm rút ra khỏi vỏ, muốn triệt triệt để để bạo phát.

Từ thời khắc quyết định giết chết Lôï Hoàn hắc đã không còn là Dương Thiên Lôï mang thiện niệm trong lòng, tâm tình không quả quyết như xưa.

Người kính ta một thước, ta kính người một trượng, chó cắn ta một miếng, ta để chó diệt vong.

221. Chương 206: Toàn Bộ Giết

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 206: Toàn bộ giết

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Theo một tiếng “chết” rời khỏi miệng Dương Thiên Lô, hai chân của hắn bỗng nhiên đập xuống mặt đất, mặt đất nhám thạch cứng rắn xuất hiện hai hố sâu thật lớn, mà toàn thân hắn giống như đạn pháp rời khỏi nòng, cường hãn vô cùng nhắm về phía địch nhân đã khiếp đảm.

...

- Cái gì? Người nói Lôi Hoành đã bị Dương Thiên Lô giết chết?

Trong ánh mắt Tiêu Như Mộng lóe lên hai đạo hàn quang, con ngươi tựa hồ cũng co rút lại, quanh thân nhất thời bộc phát một cỗ uy áp bàng bạc kinh khủng, khiến gã đệ tử chạy tới báo tin trực tiếp phủ phục dưới mặt đất, toàn thân lạnh run/

- Vâng...

Trong đó có một gã đệ tử tu vi tương đối cao, hai hàm răng run rẩy nói.

- Kể lại rõ ràng!

Tiêu Như Mộng áp chế lửa giận trong lòng, lạnh giọng nói. Tin tức này đối với nàng mà nói không cần bàn cãi chính là sét đánh ngang tai.

Lôi Hoành đã khiến nàng phải tiêu tốn tâm huyết vô cùng to lớn, để cải tạo thể chất cho Lôi Hoành, để Lôi Hoành mau chóng gia tăng thực lực, thậm chí hi sinh công lực trăm năm và vô số đan dược, chỉ cần chờ Lôi Hoành đạt tới tu vi Tiên Thiên cấp năm liền có thể để nàng sử dụng, là nhân vật then chốt để nàng có thể thuận lợi tấn cấp Thần Đạo. Nghe được Lôi Hoành đã chết, làm sao có thể không phẫn nộ?

Thực lực của Lôi Hoành ra sao nàng hiểu rõ ràng, Tiên Thiên cấp một, thậm chí cấp hai, cấp ba cũng không phải là đối thủ của Lôi Hoành, vì vậy trận quyết đấu ngày hôm nay căn bản không khiến nàng phải để trong lòng, nhưng lúc này bỗng nhiên truyền tới tin tức đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của nàng.

- Đây là đệ tử dùng thủy linh kính thu lại được, thỉnh sư tôn xem qua!

Một gã thiếu niên trong đó dùng hai tay dâng thủy linh kính lên.

Tiêu Như Mộng nhìn hình ảnh trong thủy linh kính, sắc mặt lập tức thay đổi, thẳng cho tới khi trên người Dương Thiên Lô bỗng nhiên bộc phát ra năng lượng thuộc tính lôi bàng bạc, Tiêu Như Mộng bỗng nhiên mở to hai mắt, trong đầu sàt na xuất hiện hàng trăm hàng nghìn ý niệm.

- Lúc này Dương Thiên Lô đang ở nơi nào?

Tiêu Như Mộng lạnh giọng hỏi.

- Lôi Hoành sư huynh vừa chết, bốn vị sư huynh Tiêu Ngạn, Trần Khâm, Long Đào, Bối Tụ liền lệnh cho chúng ta chạy về bẩm báo sư phụ, bọn họ thì ở lại lôi đài trung tâm chặn Dương Thiên Lô, chờ đợi sư phụ xử lý!

- Báo... Thái thượng trưởng lão Âu Dương tiên bối tới bái phỏng.

Đúng lúc này, cửa Mộng Huyền Cung truyền tới tiếng hét lớn.

- Âu Dương Minh?

Lông mày Tiêu Như Mộng hơi nhíu, nhất thời hiểu rõ ý đồ Âu Dương Minh tới.

- Mộng muội!

Thanh âm chưa dứt, thân ảnh của Âu Dương Minh đã như thiểm điện xuất hiện trước mặt mọi người.

- Âu Dương huynh, nếu như huynh đến vì Dương Thiên Lô, vậy thì mời về đi!

Nhân thân Tiêu Như Mộng lãnh liệt, ngọc diện phát lạnh, trực tiếp không chút lưu tình nói.

- Đây... Mộng muội, thỉnh bình tĩnh một chút chờ nóng, Lôi Hoành chết hoàn toàn là ngoài ý muốn, Dương Thiên Lô và Lôi Hoành đánh một trận hoàn toàn được thành lập trên cơ sở công bằng, muội cũng đã nhận được tin tức...

- Hừ! Công bằng? Ta chỉ biết là, đồ đệ ta thích nhất, đồ đệ tiêu tốn không biết bao nhiêu tâm huyết của ta, Lôi Hoàn đã chết!

- Mộng muội, lão phu tận mắt nhìn thấy, Lôi Hoàn không cam lòng thất bại, nuốt vào rất nhiều đan dược, bạo thể mà chết, cho dù Dương Thiên Lôi cũng có trách nhiệm nhất định, thế nhưng trong quyết đấu căn bản không thể tránh được.

- Hừ, một điểm trách nhiệm thôi sao? Âu Dương huynh, thân là nam nhân, nếu như ta đá nát địa phương kia, huynh sẽ làm như thế nào?

- Khụ khụ...

Sắc mặt Âu Dương Minh nhất thời đen kịt, nhưng không thể nói ra được một lời phản bác. Đừng nói là người phong nhã hào hoa như Lôi Hoàn, cho dù là bản thân hắn cấm dục từ lâu thì cũng nhất định không chịu được loại kết cục như thế này. Nhưng Âu Dương Minh lại phải giữ gìn Dương Thiên Lôi, chết một Lôi Hoàn đã tạo thành tổn thất cực lớn đối với Trảm Không Kiếm Phái, nếu như để Dương Thiên Lôi lại xảy ra vấn đề, vậy chẳng phải là Trảm Không Kiếm Phái còn xảy ra tổn thất lớn hơn rất nhiều so với Lôi Hoàn.

Thiên phú và tu vi của Dương Thiên Lôi đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của Âu Dương Minh. Vô luận như thế nào cũng phải bảo trụ.

- Mộng muội, tuy nói như vậy, nhưng dù sao bọn họ cũng là quyết đấu công bằng, đừng nói đá nát nơi nào, cho dù trực tiếp giết chết trong khi giao chiến cũng là bởi vì chết trên lời dài, muội không thể bởi vì đệ tử của mình là Lôi Hoàn mà phá hư quy củ lời dài, ta sẽ theo lẽ công bằng xử lý, Dương Thiên Lôi tự nhiên cần phải bị nghiêm phạt nhất định, nhưng muội đừng nghĩ có thể nhúng tay!

Nói tới mức này, Âu Dương Minh chỉ có thể lấy ra thân phận đứng đầu bát đại trưởng lão của hắn, mạnh mẽ quyết định.

- Hừ, Âu Dương Minh, ta muốn nhúng tay, còn không tới phiên huynh quản, ta ngược lại muốn nhìn, ai có thể ngăn cản ta!

Tiêu Như Mộng lạnh giọng nói, đồng thời lúc nói không hề có bất cứ ba động năng lượng gì, thân ảnh của nàng dĩ nhiên chậm rãi biến thành mờ nhạt, dần dần biến mất.

Hiển nhiên chân thân đang nói chuyện, đồng thời rời khỏi nơi này, nhưng tàn ảnh vẫn như cũ dừng lại trong thời gian ngắn.

- Không tốt!

Âu Dương Minh thất kinh, Tiêu Như Mộng dĩ nhiên khởi động cấm chế Mộng Huyền Cung, vậy khốn hán ở bên trong.

Lao ra khỏi cấm chế không khó, nhưng cần phải có thời gian.

...

Bát Quái Chưởng, Cầm Long Thủ, Vô Anh Quyền, Bát Hoang Phần Chưởng, Truy Hồn Đoạn Mệnh Thối, Kim Cương Quyền...

Đối mặt với Tam Tài Kiếm Trận của ba vị cao thủ Tiên Thiên cấp bốn cấu thành, Dương Thiên Lôi quyền đàm cước đá, các loại pháp quyết thần thông ừn ừn, dĩ nhiên công nhiều thủ ít, rất nhẹ nhàng thoải mái.

Chỉ là, ba người đã rõ ràng Dương Thiên Lôi có bao nhiêu biến thái, từ lâu ngưng tụ thành một trận thể, thận trọng từng chút, không dám có một chút sơ ý, trong thời gian ngắn, Dương Thiên Lôi muốn chém giết bọn họ tương đối khó khăn.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi vô cùng cương hán, nhưng chênh lệch về cảnh giới, pháp lực của hắn có hùng hồn hơn nữa cũng không thể có ưu thế hơn được so với ba người, huống chi ba người còn hợp thành một thể, bày ra tam tài kiếm trận.

Nguyên nhân ngay từ đầu Dương Thiên Lô có thể giết chết được gã cao thủ Tiên Thiên cấp bốn kia, đơn giản là bằng vào thân thể cường hãn và lúc người kia không đề phòng.

Nhưng dù vậy, càng lúc càng có nhiều người vây xem hơn, trong lòng càng khiếp sợ mãnh liệt. Dương Thiên Lô chém giết Lô Hoàn vô cùng sát phạt quả đoán, bừa hãn uy mãnh vẫn luôn in sâu trong đầu bọn họ, thế nhưng giờ khắc này, thực lực hãn thể hiện ra vẫn khiến mọi người nhìn mà giật mình.

Một người vừa mới tấn cấp bước vào cảnh giới Tiên Thiên dĩ nhiên có thể trong trường hợp ba vị đại cao thủ Tiên Thiên cấp bốn vây công chiếm thế chủ động và thượng phong tuyệt đối.

Không thể tưởng tượng.

- Thiên Lô, ta đến hỗ trợ người? Sự tình đã nháo lớn, tiếp tục dây dưa như vậy tất có cao thủ tới!

Đúng lúc này, Lăng Hi bỗng nhiên nói trong đầu Dương Thiên Lô.

- Không cần, nàng cứ xem ra làm cách nào lần lượt giết chết bọn họ!

Dương Thiên Lô trực tiếp cự tuyệt trong đầu, đồng thời lúc nói, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, rốt cuộc hãn cũng rút kiếm ra khỏi vỏ.

Ầm một tiếng nổ vang, dưới vòng vây công của ba người, Dương Thiên Lô bỗng nhiên phóng lên cao.

Đỉnh đỉnh đỉnh, ầm ầm ầm...

Liên tiếp vang lên tiếng bạo tạc, Dương Thiên Lô bằng vào thân thể cường hãn và pháp lực mãnh liệt dĩ nhiên mạnh mẽ phá tan lưới kiếm của ba người cấu thành, bay thẳng lên trời cao, đủ vượt qua hơn mười trượng.

- Hừ, muốn chạy trốn hay sao? Ngu xuẩn!

Ba người hừ lạnh một tiếng, thân hình thiểm điện chuyển động, bất quá không bay lên trời, mà là theo vị trí của Dương Thiên Lô bên trên, di động thân thể của chính mình, phán đoán điểm rơi của Dương Thiên Lô, điên cuồng ngưng tụ năng lượng, chờ lúc Dương Thiên Lô hạ xuống liền một khắc bọn họ thi triển công kích cuồng bạo nhất.

Ba người vẫn luôn trong trạng thái bị áp bách, rốt cuộc cũng lợi dụng được một chiêu gần như ngu xuẩn của Dương Thiên Lô, có thời gian thở dốc.

Chỉ là khiến mọi người không thể tưởng tượng được, ngay lúc chân của Dương Thiên Lô hạ xuống khoảng cách chừng mười trượng, trong tay hãn bỗng nhiên phát sinh một đạo quang mạc gần như trong suốt, trong sát na bao phủ phương viên trăm trượng, hoàn toàn bao phủ ba người tại trung tâm.

Thiên La Địa Võng!

Linh khí trung phẩm Thiên La Địa Võng thu được trên người Thiên Âm Sát Nhân.

Tay hãn lập tức bắt thành từng đạo pháp quyết, niệm lực bàng bạc lấp lánh quang mang bảy màu nhàn nhạt, quán chú vào trong Thiên La Địa Võng.

- Áp...

Một tiếng quát nhẹ, Thiên La Địa Võng bỗng nhiên như thiểm điện đè ép xuống dưới, ba người căn bản không kịp né tránh, bốn phương tám hướng đều bị Thiên La Địa võng bao trùm, trừ phi sở hữu khả năng chui xuống đất, hoặc là trực tiếp phá vỡ Thiên La Địa Võng, bằng không chỉ có thể bị Thiên La Địa Võng quấn chặt.

- Thu!

Thời điểm thân thể Dương Thiên Lô rơi xuống chỉ còn cách mặt đất chừng năm trượng, bỗng nhiên quát nhẹ một lần nữa, đánh một đạo pháp quyết dung nhập vào trong Thiên La Địa Võng, nhất thời mặt đất phát sinh từng đạo thanh âm tê tê, sát biên giới Thiên La Địa Võng cắm vào mặt đất bỗng nhiên thu nạp.

Giờ này khắc này, niệm lực của Dương Thiên Lô đã hoàn toàn hợp hai làm một, so với Thiên Âm Tán Nhân trước kia cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, chân chân chính chính phát huy ra toàn bộ uy lực của Thiên La Địa Võng.

Pháp lực bàng bạc thúc đẩy Thiên La Địa Võng, cho dù là cao thủ Tiên Thiên cấp bốn cũng không thể chống lại được.

Sắc mặt ba người nhất thời trở nên khiếp sợ và kinh khủng dị thường, trong sát na ba người tựa lưng vào nhau, tam tài hợp nhất, từng đạo kiếm quyết từ trong tay bọn họ phát sinh, ba động pháp lực cuồng bạo kinh khủng từ trên người bọn họ tuôn trào, cương khí hộ thể nhất thời ngưng tụ làm một, hình thành vòng bảo hộ hai mươi bảy trọng lớp lạnh các loại màu sắc khác nhau, muốn chống đỡ Thiên La Địa Võng thu lưới.

Ầm ầm ầm...

Liên tiếp vang lên mấy tiếng nổ mạnh, một trọng, hai trọng, ba trọng... Cương khí hộ thể của ba người dĩ nhiên không chịu nổi một kích, dưới sự thôi động của Dương Thiên Lô, Thiên La Địa Võng thể như chẻ tre tiếp tục thu mạnh.

Chỉ trong chớp lát, liên tục phá hủy hai mươi bảy trọng bảo hộ, trực tiếp trói chặt ba người vào nhau.

Đúng vào lúc này, thân thể của Dương Thiên Lô cũng hạ xuống ngay trên đỉnh đầu ba người chừng hai thước.

- Mở!

Những cũng vào lúc này, Dương Thiên Lô một lần nữa khê quát một tiếng, đồng thời Quang Minh Chi Kiếm trong tay bỗng nhiên phát ra quang mang màu trắng huyền lệ, ầm ầm đâm thẳng vào mắt lưới Thiên La Địa Võng.

- Dừng tay...

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn từ phía chân trời cuộn cuộn ập tới, giống như tình thiên phích lịch, đình tại nhức óc, chỉ một tiếng này đã khiến vô số đệ tử có tu vi tương đối thấp xung quanh ngậy người, ầm ầm đổ ngã xuống mặt đất.

Trên chín tầng trời, một đạo thân ảnh đập kiếm mà tới, thể như thiểm điện, nhanh như lưu tinh.

Tâm thần Dương Thiên Lô khê run lên, trong ánh mắt bỗng nhiên tản mát ra hai đạo quang mang lãnh liệt, cắn chặt hàm răng, bỗng nhiên từ trong hàm răng phát sinh một tiếng trầm thấp, nhưng vang vọng tới tai tất cả mọi người.

- Bạo!

Một tiếng vô cùng đơn giản nhưng lại tràn đầy cuồng ngạo và thiết huyết trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn.

Tiếng quát nhẹ thứ tư.

Theo tiếng quát nhẹ này, ba thanh âm kinh khủng thăm thiết hầu như đồng thời bộc phát, cùng với tiếng nổ ầm ầm, từng đạo sương máu màu đỏ tươi trong sát na bắn mạnh từ Thiên La Địa Võng.

Ba đại cao thủ Tiên Thiên cấp bốn — Chết!

Chết ngay cả mảnh vụn cũng không còn.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn, Dương Thiên Lô giống như thiên thần không thể xâm phạm, bốn thanh âm, chỉ bốn tiếng quát nhẹ, một áp, hai thu, ba mở, bốn bạo...

Ba gã cao thủ Tiên Thiên cấp bốn mất mạng toàn bộ.

...

- Thiên Lô, cao thủ tới!

Đúng lúc này, Lăng Hi kinh hãi lớn tiếng nói.

- Không sao, đại trượng phu có được dân được, chỉ cần nàng không lập tức giết chết ta, sư phụ ta sẽ lập tức chạy tới, Lăng Hi, trước tiên nàng ẩn giấu ba động năng lượng trên người ta.

Dương Thiên Lô nói trong đầu, hai tròng mắt màu đen thoáng hiện lên quang mang trí tuệ, Dương Thiên Ngạo không hề thoát khỏi con mắt quan sát của hắn, không cần nghĩ cũng biết được, chỉ chốc lát nữa Đan Thanh Dương sẽ chạy tới.

Kiểm quang thiểm điện vọt tới, Dương Thiên Lô bỗng nhiên khom người quỳ gối:

- Văn bối Dương Thiên Lô, bái kiến Như Mộng tiền bối.

Thanh âm sang sảng, cung kính vô cùng.

Đồng thời khi nói, ba động năng lượng trên người hắn đã hoàn toàn được Lăng Hi che giấu cẩn thận, sau đó, một cỗ uy áp khiến hắn căn bản không thể chống cự được, tựa như thái sơn áp đỉnh, bao phủ lên trên người hắn.

- Giết chết đệ tử thân truyền Lô Hoành của ta, người đã khó có thể thoát chết, dĩ nhiên giết chết người của ta trước mặt ta, Dương Thiên Lô, người rất lớn gan!

Tiêu Như Mộng đập kiếm mà tới, tóc dài bay lượn, mắt hạnh nén giận, một thân đạo bào không gió tự động, chậm rãi phủ xuống trước mặt Dương Thiên Lô, trong ánh mắt lấp lánh quang mang nhiếp tâm phách như thực chất, lạnh giọng nói.

Trong nháy mắt khi nàng phủ xuống, trong vòng phương viên nghìn trượng, các đệ tử dưới uy áp kinh khủng của nàng phát ra, nhất thời đánh mất toàn bộ năng lực, toàn thân giống như bị đông cứng lại, ngoại trừ con mắt và lỗ tai có thể sử dụng được, ngay cả nhấp một chút cũng khó khăn vô cùng.

222. Chương 207: Tiêu Như Mộng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 207: Tiêu Như Mộng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tiền bối minh giám, tuy rằng Lô Hoành là đệ tử thân truyền của tiền bối, thiên phú siêu quần, nhưng cáo mượn oai hùm, kiêu ngạo ương ngạnh, lòng dạ chật hẹp, nhân phẩm, tâm tính kém cỏi, thua trận trong quyết đấu trên lôi đài, tuy rằng không phải trận chiến sinh tử, nhưng thực lực của đệ tử và Lô Hoành chỉ tương đương với nhau, muốn thu phát được như thường kiên quyết không thể. Chỉ có toàn lực đánh một trận, hướng chi thắng bại là chuyện thường của binh gia, thắng tự nhiên là tốt, nhưng lúc hắn bị đệ tử đánh bị thương lại muốn đồng quy vu tận với đệ tử, muốn vào rất nhiều đan dược, tự bạo mà chết, chính là gieo gió gặt bão.

Dương Thiên Lô sang sảng nói, hai con mắt màu đen thâm thúy lấp lánh quang mang bảy màu nhàn nhạt, dừng lại trên người Tiêu Như Mộng đập kiếm lửng lơ không, phẳng phất như không hề có một chút phản ứng đối với uy áp của Tiêu Như Mộng.

Tâm thần của hắn ngưng tụ trước nay chưa từng có, nhìn như không hề vận chuyển bất cứ pháp lực nào, nhưng năng lực kỳ dị trong đan điền lại theo quỹ tích vô cùng đặc thù, gần như điên cuồng vận chuyển không ngừng nghỉ, chỉ cần Tiêu Như Mộng dám động thủ, Dương Thiên Lô sẽ lập tức có phản ứng nhanh nhất.

Không chiến đã chịu thua, không phải là tích cách của hắn.

Cho dù không thể chống cự hắn cũng muốn liều mạng đánh một trận.

Tiêu Như Mộng nhìn hai tròng mắt của Dương Thiên Lôi, tâm niệm thay đổi cực nhanh, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thẳng vào Dương Thiên Lôi, trong lòng khiếp sợ tới tột đỉnh.

Dương Thiên Lôi rõ ràng chỉ có tu vi Tiên Thiên cấp một, nhưng có thể chém giết Lôi Hoành cường hãn, chuyện này hầu như đã vượt qua tưởng tượng của Tiêu Như Mộng, nhưng càng khiến Tiêu Như Mộng khiếp sợ hơn nữa chính là, hẳn dĩ nhiên có thể dưới tình huống bị ba cao thủ Tiên Thiên cấp bốn vây công, lần lượt giết chết toàn bộ, một gã môn hạ khác lúc này không thấy đâu, hiển nhiên cũng đã chết dưới tay Dương Thiên Lôi.

Thậm chí càng làm Tiêu Như Mộng khiếp sợ hơn nữa, Dương Thiên Lôi có thể bình yên vô sự trước uy áp của nàng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, hơn nữa không hề ngưng tụ một chút năng lượng hộ thể nào, lẽ nào hẳn thực sự không sợ chính mình trực tiếp giết hẳn?

Còn có quang mang bảy màu nhạt nhạt thoáng hiện trong hai tròng mắt của Dương Thiên Lôi cũng cũng để nàng khiếp sợ không ngớt. Tiêu Như Mộng có kiến thức rộng rãi cũng chưa từng nghe qua bất cứ người nào có thể tản mát ra quang mang bảy màu trong hai tròng mắt.

Đây là loại thể chất như thế nào?

Tiêu Như Mộng lạnh lùng dừng lại trên người Dương Thiên Lôi, chỗ sâu trong hai tròng mắt dần dần hiện ra một tia quang mang tham lam không thể phát hiện, lạnh giọng nói:

- Nói như vậy, ta còn cần phải cảm tạ người giúp ta thanh lý môn hộ?
- Đệ tử không dám!

Dương Thiên Lôi cung kính đáp lại, trong lòng lại kinh ngạc vô cùng, từ trong mắt Tiêu Như Mộng, hẳn phát hiện ra không hề có một chút sát khí nào.

Lẽ nào nàng chỉ phô trương thanh thế?

Nếu như nói người chết chỉ là một mình Lôi Hoành, Tiêu Như Mộng không có ý tứ lẫn đạo lý chém giết chính mình, dù sao chính mình chiếm phần đạo lý tuyệt đối. Vô luận như thế nào, tội không lo chết.

Nhưng hiện tại, bản thân mình giận dữ trực tiếp giết chết bốn gã cao thủ Tiên Thiên cấp bốn thủ hạ của nàng, cho dù là bọn họ động thủ trước đi nữa, chính mình phản kích cũng vượt quá cực hạn.

Nhưng vì sao Tiêu Như Mộng không có một chút sát ý?

- Hừ, Dương Thiên Lôi, cho dù lưỡi người mềm như rắn, nhưng bốn cao thủ Tiên Thiên cấp bốn môn hạ của ta, người nói như thế nào?

Uy áp trên người Tiêu Như Mộng nhất thời trở nên càng kinh khủng, cuộn trào mãnh liệt áp bách về phía Dương Thiên Lôi, thế như lúc nào cũng có khả năng trực tiếp đánh gục Dương Thiên Lôi.

- Bọn họ ngăn cản đường ta đi, đả thương huynh đệ ta trước, khinh người quá đáng, cổ nhân có câu “trùng quan nhất nộ vi hồng nhan”, nay có Dương Thiên Lôi ta vì huynh đệ giúp đỡ không tiếc cả mạng sống.

Dương Thiên Lôi ngẩng đầu ưỡn ngực nói, thanh âm đông đặc, hào khí can vân.

Mọi người nghe lời này tức thì nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc bùng nổ, một câu “trùng quan nhất nộ vi hồng nhan” trong sát na đã thuyết phục vô số phương tâm các nữ đệ tử xung quanh, một câu “vì huynh đệ giúp đỡ không tiếc cả mạng sống” nhất thời khiến tất cả nam đệ tử trẻ tuổi báai phục.

Ngay cả Tiêu Như Mộng cũng hơi sững sốt, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi xảy ra một tia biến hóa.

- Nam tử hán đại trượng phu, có việc nên làm có việc không nên làm, cho dù nỗ lực sinh mệnh cũng sẽ không tiếc, thỉnh Như Mộng tiên bối minh giám!

Dương Thiên Lôi thấy Tiêu Như Mộng trầm ngâm im lặng, liền nói tiếp. Tuy rằng không biết vì sao nữ nhân này ngăn chặn lửa giận, nhưng có thể khẳng định được, cái mạng nhỏ này phỏng chừng an toàn rồi.

Đã không có uy hiếp ỉnh mệnh, tâm tư của người này nhất thời linh hoạt hơn, nhãn thần nhìn về phía Tiêu Như Mộng đã nhiều hơn một tia dị dạng không thể phát hiện.

“Nàng vì sao không có sát ý đây? Chẳng lẽ là bởi vì suất khí, hào khí, tài văn chương, thiên phú của ca đoạt mất phương tâm rồi? Kháo, phương cái lòng a, nữ nhân này ít nhất cũng mấy trăm tuổi rồi? Bất quá nhìn kỹ thực ra cũng rất mê người, nghĩ hẳn là lúc còn rất trẻ đã tiến vào Tiên Thiên cấp năm Thiên Nhân Hợp Nhất, như vậy mới giữ được phong vận không giảm năm đó...”

Đích xác, giờ khắc này, không chỉ có Dương Thiên Lô thêm nhỏ dãi đối với Tiêu Như Mộng, cho dù là những đệ tử khác cũng cảm thấy kinh diễm vô cùng. Tiêu Như Mộng là một trong bát đại thái thượng trưởng lão, tuyệt đại đa số mọi người ở đây không hề xa lạ, nhưng Tiêu Như Mộng mặc trang phục như hiện tại xuất hiện trước mặt mọi người lại là lần đầu tiên.

Trước kia, nàng luôn luôn mặc đạo bào chuyên dụng của thái thượng trưởng lão, đầu đội đạo quan, mặc dù phong vận hơn người cũng đã bị che giấu không còn một chút, mỗi một cử động nhỏ nhất đều là lão khí tung hoành, khác biệt quá lớn với phong vận.

Nhưng hiện tại, Tiêu Như Mộng đã phục dụng xong cửu chuyển âm nguyên đan, vốn khiến dung nhan của nàng tỏa sáng, hơn nữa bởi vì chạy đi vội vàng, nàng chỉ mặc một kiện đạo bào bình thường nhất, căn bản không thể che giấu được vóc người xinh đẹp tới cực hạn, hơn nữa không đội đạo quan, tóc dài tùy ý rối tung sau người, đâu còn bộ dáng lão khí tung hoành trước kia?

- Hừ, mình giám? Ta dốc lòng bồi dưỡng, tốn hao không biết bao nhiêu tinh lực, thậm chí không tiết công lực trăm năm mới có thể để Lô Hoàn thu được thành tựu ngày hôm nay, lại cộng thêm bốn môn sinh đặc ý Tiên Thiên cấp bốn của ta bị người dùng thủ đoạn chết chết, người bảo ta mình giám như thế nào?

Tiêu Như Mộng nhìn Dương Thiên Lô, thần tình mang theo một tia phẫn nộ nói, nhưng để Dương Thiên Lô rất kinh hãi chính là, không hề có khí tức băng lãnh.

223. Chương 208: Cùng Vui Vẻ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 208: Cùng vui vẻ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đây...

Dương Thiên Lô biết, lúc này không nên nói cái gì, tiếp tục nói thêm chỉ sợ đều là vô ích, thậm chí còn gây tác dụng ngược, chỉ có thể hàm hồ quanh co một tiếng, tùy ý để Tiêu Như Mộng phát tiết.

- Hừ, Dương Thiên Lô, không thể không nói, ngươi là thiên tài trăm năm khó gặp của Trảm Không Kiếm Phái mấy trăm năm qua, nếu như ta giết chết ngươi, đối với Trảm Không Kiếm Phái mà nói, không cần nghi ngờ chính là tổn thất lớn, mà ta thân là một trong bát đại thái thượng trưởng lão, lúc này phải lấy lợi ích của môn phái làm đầu, tội chết có thể miễn, nhưng ngươi phải bồi thường tổn thất cho ta.

Tiêu Như Mộng dừng lại trên người Dương Thiên Lô nói.

Tiêu Như Mộng vừa mới nói tới chỗ này, bỗng nhiên có mấy đạo kiếm quang từ xa xa thiểm điện vọt tới, người dẫn đầu chính là Đan Thanh Dương.

Người còn chưa tới, một cỗ khí tức kinh khủng vô cùng, thậm chí còn kinh khủng hơn xa so với Tiêu Như Mộng, trong sát na bao phủ toàn bộ phương viên nghìn trượng xung quanh.

- Tiên Thiên cấp chín, cảnh giới Phá Đan Thành Anh!

Trong lòng Tiêu Như Mộng bỗng nhiên cả kinh, vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra được, Đan Thanh Dương dĩ nhiên thần không biết quỷ không hay đột phá tới Tiên Thiên cấp chín.

- Ai dám đụng tới đồ nhi của ta?

Từ xa xa, thanh âm của Đan Thanh Dương tựa hồ như thần lôi cửu thiên cuộn cuộn ập tới, kiếm quang rất nhanh tiếp cận phảng phất giống như hỏa diễm đang thiêu đốt hùng hực, chiếu sáng bầu trời.

- Ai dám đụng tới người của Thiên Đan Phong chúng ta?

- Ai dám đụng tới người của Thiên Đan Phong chúng ta?

Trong sát na, liên tục mười tiếng rống giận từ mấy đạo kiếm quang phía sau Đan Thanh Dương cuồng bạo phát ra, mỗi một thanh âm đều ẩn chứa căm giận ngút trời, người chưa tới khí tức kinh khủng cuồng bạo kinh khủng đã tựa như núi như biển, một tầng nổi tiếp một tầng áp bách về phía mọi người ở đây.

Một Đan Thanh Dương đã khiến Tiêu Như Mộng khiếp sợ, mười đại cao thủ phi hành phía sau càng để Tiêu Như Mộng tròn mắt nhìn.

Tiêu Như Mộng rất rõ ràng, người của Thiên Đan Phong có tu vi như thế nào, mười tên cao thủ Tiên Thiên cấp bảy đã là toàn bộ lực lượng của Thiên Đan Phong, nhưng từ khi nào bọn họ đã tấn cấp bước vào Tiên Thiên cấp tám, cảnh giới Nê Hoàn Thượng Đan? Hơn nữa mười người tấn cấp toàn bộ?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tâm niệm của Tiêu Như Mộng thay đổi thật nhanh, trong lòng âm thầm may mắn, lúc đó nghe được Lôi Hoàn bị Dương Thiên Lôi chém giết, ý niệm đầu tiên trong đầu của nàng chính là trực tiếp bẩm báo Dương Thiên Lôi thành vạn đoạn.

Nhưng may mà tên đệ tử kia đã đưa cho nàng xem hình ảnh ghi lại bằng thủy linh kính trước, để nàng biết được Dương Thiên Lôi đã nắm giữ năng lượng thuộc tính lôi trong tay, hơn nữa không hề thua kém Lôi Hoàn dù chỉ một chút.

Vì vậy, lúc đó nàng đã không còn sát ý đối với Dương Thiên Lôi, mà nhất định phải nhét Dương Thiên Lôi vào làm thủ hạ của chính mình! Nhưng muốn làm được điều này lại không thể không biểu hiện ra đủ cường thế và phần nộ, để Đan Thanh Dương cũng phải thỏa hiệp.

Thế nhưng hiện tại thấy được thực lực của Đan Thanh Dương và mười đại cao thủ, trong lòng Tiêu Như Mộng thực sự vô cùng cảm tạ Dương Thiên Lôi trừng quan giận dữ chém giết bốn thủ hạ của nàng. Bằng không mà nói, chỉ bằng vào chuyện của Lôi Hoàn, sợ rằng rất khó đạt được mục đích của nàng.

- Ta dám!

Nghĩ tới đây, Tiêu Như Mộng bỗng nhiên tức giận quát lên:

- Đan Thanh Dương, đệ tử của ngươi là đệ tử, đệ tử của ta không phải là đệ tử hay sao? Dương Thiên Lôi giết chết năm đệ tử Tiên Thiên của ta, chẳng lẽ còn muốn ta giữ khuôn mặt tươi cười nói, nói hấn giết tất cả?

- Ách...

Đan Thanh Dương thấy Dương Thiên Lôi hoàn hảo không chút tổn hao đứng tại nơi này, trong lòng nhất thời yên tâm, hỏa diễm thiêu đốt trong lòng trực tiếp bị dập tắt, nhất là khi nghe được lời nói oan ức tức giận của Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên giết chết năm tên đệ tử Tiên Thiên của người ta!

Điều này khiến Đan Thanh Dương có chút xấu hổ, vốn cho rằng Dương Thiên Lôi bị khi dễ rồi, trong cơn giận dữ, khí thế ngập trời xung phong liều chết chạy tới đây, sau lại phát hiện Dương Thiên Lôi không chút tổn hao đứng tại chỗ, muốn suất khí bao nhiêu có bấy nhiêu suất khí, ngược lại năm tên đệ tử Tiên Thiên của người ta còn bị tiểu tử này giết chết, tương phản như vậy cũng quá mức đi? Tiểu tử này cũng quá độc ác rồi?

Về mặt của mười đại cao thủ đều không biết nói cái gì nhìn Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Ngạo mang vẻ tin tức rõ ràng người bị Dương Thiên Lôi chém giết là ai, một Lôi Hoàn, hiện tại thêm bốn cao thủ Tiên Thiên cấp bốn bị tiểu tử này làm thịt toàn bộ, hơn nữa hiện tại xem ra càng giống như người không có chút việc gì khác.

- Này... Mộng muội a, Thiên Lô đúng là có chút quá mức, nhưng dù sao cũng là các người sai lầm trước, sự tình đã đến bước này rồi, còn xin đại nhân có đại lượng, không nên tính toán với hần nữa, vì huynh trở về nhất định sẽ tăng mạnh nghiêm phạt, bảo chứng không có lần tiếp theo.

- Tiếp theo? Người còn muốn có lần tiếp hay sao? Đan Thanh Dương, bớt lời thừa đi, đừng tưởng rằng người đã tấn cấp tới Tiên Thiên cấp chín là có thể tùy tiện khi dễ ta là một nữ nhân, ta hao phí vô số tâm huyết, thậm chí còn tiêu hao công lực trăm năm mới bồi dưỡng được một đệ tử, đột nhiên không còn như vậy, bảo quên đi như thế nào?

Nhân thần Tiêu Như Mộng u oán nhìn thẳng vào Đan Thanh Dương, trên gương mặt xinh đẹp nén giận nói.

- Này... Mộng muội, muội nói phải làm sao bây giờ?

- Bồi thường!

- Bồi thường? Được... Muội nói đi, muốn bao nhiêu đan dược, đan dược gì, muội cứ nói là được! Chỉ cần Đan Thanh Dương ta có thể lấy ra, nhất định cho cho muội!

Đan Thanh Dương hùng hồn nói. Đích xác đặt mình vào hoàn cảnh người ta suy nghĩ một chút, nếu như có người giết chết Dương Thiên Lô, mặc kệ là nguyên nhân như thế nào, Đan Thanh Dương khẳng định muốn liều mạng với đối phương, càng đừng nói là giết chết bốn gã đệ tử khác. Tiêu Như Mộng có thể làm được như vậy đã biểu hiện đủ phong độ và lòng dạ, trong lòng Đan Thanh Dương cũng phi thường cảm kích. Hần biết rõ, nếu như Tiêu Như Mộng muốn giết chết Dương Thiên Lô mà nói lúc này Dương Thiên Lô đã là tử thi rồi.

- Đan dược? Đan dược có thể đổi được đồ đệ của ta sao?

- Ách... Mộng muội, vậy muội bảo vì huynh bồi thường như thế nào? Người chết không thể sống lại, muội chung quy không thể bảo vì huynh bồi thường cho muội một Lô Hoàn đúng không?

Đan Thanh Dương đáp lại.

- Đúng vậy! Ta đúng là muốn huynh bồi thường cho ta một Lô Hoàn!

- Muội... Đây rõ ràng là muốn làm khó dễ vì huynh!

- Do Dương Thiên Lô đến thay thế!

Về mặt Tiêu Như Mộng bỗng nhiên dừng lại trên người Dương Thiên Lô, nói:

- Trở thành đệ tử thân truyền của ta, đây là bồi thường đối với ta! Huynh có bằng lòng hay không?

- Không được!

Dương Thiên Lô còn chưa nói, Đan Thanh Dương đã trực tiếp nhảy dựng lên:

- Mộng muội, các điều kiện khác muội có thể tùy tiện, nhưng điều kiện này tuyệt đối không thể được! Vì huynh chỉ có hai đồ đệ bảo bối, một đan đạo một võ đạo, bị muội đoạt lấy, ta làm sao bây giờ?

- Ta có nói muốn cướp luôn sao? Ta chỉ là muốn phân một nửa mà thôi!

Tiêu Như Mộng trừng mắt nhìn Đan Thanh Dương đáp.

- Khụ khụ... Sư phụ, oan gia nên giải không nên kết, đệ tử nghĩ Như Mộng tiền bối nói cũng được a... Đệ tử nhiều như phụ... Hắc hắc, cũng là chuyện tốt nha...

Dương Thiên Lô nhất thời rầm điên rầm điên chạy tới bên cạnh Đan Thanh Dương, về mặt nịnh nọt nói. Trong lòng lại đặc sắc phi thường, Tiêu Như Mộng nói như thế nào cũng là một trong bát đại thái thượng trưởng lão, thậm chí còn là sư phụ mỹ nữ phong vận đây mình, cực kỳ che chở đối với đệ tử, chẳng phải quan tâm đầy đủ, ảm áp hợp lòng người?

Hơn nữa Đan Thanh Dương, Vân Dao, chính mình tại Trảm Không Kiếm Phái miễn cưỡng coi như có hai nửa sư phụ, còn có mười đại cao thủ vừa mới tấn cấp bước vào Tiên Thiên cấp tám tại Thiên Đan Phong...

Mẹ nó, ca không muốn đi ngang cũng không được a! Sau này nếu như có chuyện gì đó, không phải lại nhiều hơn một người chùi đất hay sao?

- Tiểu tử thối người, người biết cái gì...

Đan Thanh Dương trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lô, tức giận nói, sau khi nói xong, trên mặt lại hiện lên một tia ngưng trọng, chần chừ chần chừ Tiêu Như Mộng.

- Mộng muội, muội xác định thực sự muốn thu nhận Dương Thiên Lô làm đệ tử chân truyền, mà không phải trả thù?

- Trả thù?

Sắc mặt Tiêu Như Mộng hơi đổi.

Dương Thiên Lô nhất thời rung mình một cái, bỗng nhiên nhìn ra được tính nghiêm trọng của vấn đề, chính mình giết chết Lô Hoàn, lại giết chết bốn đệ tử của nàng, nàng không chết chính mình, một là chính mình chiếm phần đạo lý, hai là có thể nói lòng dạ của nàng rộng rãi, suy nghĩ vì đại cục, nhưng không có lý do để không cứu hận chính mình!

- Cho dù Tiêu Như Mộng ta là nữ lưu, nhưng hiểu rõ đúng sai phải trái, Lô Hoàn chết, mặc dù ta tất đau lòng, nhưng Dương Thiên Lô không phạm sai lầm trực tiếp. Chém giết bốn môn nhân của ta cũng là do môn nhân của ta lấy mạnh hiếp yếu, bị trừng phạt là đúng tội.

- Nhưng tổn thất của Thiên Mộng Phong ta rõ ràng tồn tại! Vì lấy đại cục làm trọng, ta có thể dễ dàng tha thứ, nhưng trên vạn đệ tử của ta há có thể nuốt được cơn giận này? Từ nay về sau Thiên Mộng Phong ta và Thiên Đan Phong sẽ không đội trời chung! Biện pháp hóa giải tốt nhất chính là nhét Dương Thiên Lô vào làm thủ hạ Thiên Mộng Phong, trở thành đệ tử thân truyền của ta, như vậy mới có thể biến chiến tranh thành tơ lụa!

Lời lẽ Tiêu Như Mộng chính nghĩa nghiêm khắc nói.

- Được! Đã như vậy lão phu cũng an tâm, tiểu tử thối này sẽ phân cho muội một nửa, thực ra tiện nghi cho tiểu tử này rồi...

Đan Thanh Dương tàn bạo trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lô nói.

Một hồi nguy cơ mệnh treo sợi tóc dĩ nhiên hóa giải như vậy, ngược lại nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Bất quá, lúc Đan Thanh Dương cuối cùng cũng đồng ý với quyết định của Tiêu Như Mộng, vô số đệ tử vây xem dĩ nhiên bộc phát tiếng hoan hô vang vọng bầu trời, nhất là một ít nữ đệ tử điên cuồng, tiếng la hét chói tai kia để Dương Thiên Lô nghe được lập tức lang huyết sôi trào, thân thể giống như được ăn tiên đan, sáng khoái không nói nên lời, lực lượng dâng trào mãnh liệt dùng không hết.

Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lãng tại thời điểm Đan Thanh Dương đối thoại với Tiêu Như Mộng đã được mười đại cao thủ Tiên Thiên dùng pháp lực tinh thuần chữa thương hoàn tất. Lần xung đột này khiến nhận thức của bọn họ đối với lão đại Dương Thiên Lô một lần nữa bay lên hẳn một bậc, nếu như trước đây nguyện ý đi theo làm tùy tùng của Dương Thiên Lô suốt đời mà nói, vậy hiện tại chính là vĩnh viễn, kiếp này kiếp sau đều nguyện ý.

Vì huynh đệ trợ giúp không tiếc cả mạng sống, đây là hào khí can vân cổ nào?

Dương Thiên Lô đã dùng tính mạng và thiết huyết để thuyết minh vì huynh đệ một cách hoàn mỹ.

Thế nhưng, kinh lịch lúc này càng khiến Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lãng cùng với mấy người Sở Hương Hương hiểu rõ ràng, bọn họ cần phải nỗ lực, cần phải điên cuồng đẩy nhanh thực lực tăng tiến mãnh liệt hơn! Bằng không bọn họ sẽ trở thành ràng buộc của Dương Thiên Lô trên con đường tiến tới cường giả.

Ấu Dương Minh vừa mới phá xong cấm chế Mộng Huyền Cung, trong lòng tràn ngập lo lắng, hấp tấp, khi thấy được kết cục như vậy cũng coi như yên lòng. Bất quá khi biết Đan Thanh Dương đã đột phá tiến vào Tiên Thiên cấp chín cảnh giới Phá Đan Thành Anh, mà mười đại cao thủ luôn tọa trấn tại Thiên Đan Phong đều tấn cấp tới Tiên Thiên cấp sáu Nê Hoàn Thượng Đan, lão gia hỏa này cả kinh thiếu chút nữa

rơi cả quai hàm. Lập tức dẫn theo mười một người tới yết kiến phó chủ môn Nhan Uyên, không cần bàn cãi, đây là chuyện vui lớn đặc biệt của Trảm Không Kiếm Phái, tuyệt đối phải tổ chức ăn mừng toàn phái một phen.

Mấy người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ cũng mang theo Phong Mã Ngưu và Vũ Đại Lăng còn rất suy yếu trực tiếp trở về Thiên Đan Phong.

Mà Dương Thiên Lôi thì bước lên phi kiếm của Tiêu Như Mộng, nhẹ nhàng nắm lấy vòng eo của Tiêu Như Mộng, bay về phía Thiên Mộng Phong.

Dương Thiên Lôi tự nhận là thuần khiết không ai bằng, đối với Tiêu Như Mộng không hề có bất cứ suy nghĩ không đứng đắn nào, giới hạn ở mức vui vẻ vì có một sự phụ xinh đẹp cường đại mà thôi, nhưng giờ khắc này, đứng trên phi kiếm, chạm vào vòng eo không chút mỡ thừa, tinh tế mềm mại, cho dù đang mặc đạo bào nhưng vẫn có thể cảm thụ được da thịt mê người. Hơn nữa trong mũi thường xuyên có mùi hương cơ thể nhàn nhạt truyền vào, dĩ nhiên để vị ca môn này có một chút động tâm.

Không thể không nói, đây là nữ nhân có lực mê hoặc cường đại đối với bất cứ nam nhân nào, so với vẻ ngây ngô của Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, nàng giống như quả anh đào đang kỳ thành thực, không lúc nào không tỏa mát ra nhân tố khiến nam nhân phải “kê động”. (^^ Cái phần mà ai cũng biết là gì đấy!)

“Tội lỗi, tội lỗi, vì sao ca lại có suy nghĩ như vậy?”

Dương Thiên Lôi dĩ nhiên sinh ra hình ảnh không thích hợp với trẻ em nhi đồng trong đầu, hoàn hảo lực tự chủ siêu cường, không hề có cự động biểu hiện quá khích, vội vàng vung kiếm chém đứt tư tưởng không lành mạnh.

224. Chương 209: Tinh Phách, Thọ Nguyên

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 209: Tinh phách, thọ nguyên

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Không biết rằng, mỗi một cử động nhỏ nhất của Dương Thiên Lôi, hô hấp, tim đập, thậm chí là nhân thân đều rơi vào cảm ứng của Tiêu Như Mộng rất rõ ràng. Khóe miệng nàng nhếch lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nụ cười tràn ngập ý mê hoặc. Hiển nhiên nàng chỉ tán mát ra một chút khí tức mị hoặc của Huyền Tẫn Đại Pháp, lập tức khơi dậy được dục niệm trong lòng Dương Thiên Lôi.

Chỉ là rất nhanh Dương Thiên Lôi khôi phục bình thường, điều này khiến Tiêu Như Mộng hơi kinh ngạc.

Trong mắt Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lôi bất quá chỉ là một thiếu niên chưa đủ lông đủ cánh mà thôi, so với Lôi Hoành còn nhỏ hơn rất nhiều. Nhưng nếu hắn có thể kết thành hận thù với Lôi Hoành vì nữ nhân, tự nhiên hắn là loại thiếu niên trưởng thành sớm.

Hơn nữa biểu hiện và lời nói của Dương Thiên Lôi đủ chứng minh, vô luận là tâm tính, trí tuệ hay thực lực của hắn đều thành thực cường đại hơn Lôi Hoành rất nhiều, tuyệt đối là tồn tại gần như yêu nghiệt trong cấp bậc thiên tài.

Một khi hắn tiến vào Tiên Thiên cấp năm Thiên Nhân Hợp Nhất, hắn sẽ chân chính nắm giữ được năng lượng thuộc tính lôi trong tay, đồng thời dung nhập lực lượng thiên địa. Khi đó sẽ chân chính ngưng tụ thành pháp tắc, bị Tiêu Như Mộng thôn phệ.

Tiêu Như Mộng có thể khẳng định, thu hoạch từ trên người Dương Thiên Lôi sẽ vượt xa so với Lôi Hoành!

Sau khi tới Mộng Huyền Cung, Tiêu Như Mộng trực tiếp thông báo cho tất cả các thành viên của Thiên Mộng Phong, để Dương Thiên Lôi chính thức bái nhập môn hạ, trở thành đệ tử thân truyền.

Đêm đó, Tiêu Như Mộng đặc biệt tổ chức một bữa tiệc phong phú chiêu đãi Dương Thiên Lô, phàm là những thành viên đạt tới cảnh giới Tiên Thiên đều tham gia vào yến hội này.

Yến hội vẫn liên tục duy trì tới tận đêm khuya mới kết thúc.

Dương Thiên Lô tiếp nhận lễ mừng tới rút gân tay, ừ ừ thừa nhận vỗ mông ngựa, càng vỗ tới mới thần thanh khí sảng, trong lòng cảm khái hàng nghìn hàng vạn, không thể không nói, Thiên Đan Phong không thể đánh đồng với Thiên Mộng Phong.

Nếu không phải kéo theo đám người Dương Thiên Lệ tới Thiên Đan Phong, toàn bộ Thiên Đan Phong hiện tại ngoại trừ Sở Hương Hương ra, chỉ sợ phải đối mặt với một đồng lão đầu.

Còn Thiên Mộng Phong thì sao? Chỉ là đệ tử cảnh giới Tiên Thiên trở lên đã mấy trăm người.

Suất ca không ít, nhưng Dương Thiên Lô không ghen ghét, cũng không phải là ngoài miệng, cho tới bây giờ ca không thêm để ý. Hơn nữa vị ca môn này rất hiểu rõ, muốn tìm được loại người đẹp trai với thiên địa không tha thứ này thực sự rất không dễ dàng.

Vô luận đứng ở chỗ nào hẳn đều là trung tâm của sự chú ý.

Mỹ nữ cũng không ít, thanh xuân tịnh lệ, gợi cảm xinh đẹp, khí chất siêu quần, phong tao quyết rũ các loại, rất nhiều loại khác nhau, tuy rằng so với đám người Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Lục Thanh Âm kém hơn một chút, nhưng quy quy là hoa nhi a, nhìn đẹp mắt cũng coi như không tồi.

Càng khiến Dương Thiên Lô vui vẻ chính là, còn có không ít muội muội liên tiếp đánh mắt đưa tình với chính mình, nhìn dáng dấp kia, Dương Thiên Lô có thể khẳng định, chỉ cần hắn muốn tuyệt đối có thể đề thương lên ngựa.

Bất quá Dương Thiên Lô còn chưa tới mức đói bụng ăn quàng như vậy.

Lúc tan cuộc yến hội, toàn bộ Mộng Huyền Cung chỉ còn lại Tiêu Như Mộng và Dương Thiên Lô, hiện tại đã tới đêm khuya, Dương Thiên Lô tự nhiên không có khả năng trở về Thiên Đan Phong.

Nguyên bản Tiêu Như Mộng có thể an bài cho hắn một gian phòng khachs tại Thiên Mộng Phong, nhưng nàng đã có ý nhét Dương Thiên Lô vào tấm cung làm đệ tử thân truyền, vì vậy không cố kỵ cái gì. Cho dù để ý thì cũng có thể biểu thị ra được Tiêu Như Mộng đối với Dương Thiên Lô rất coi trọng và sùng ái.

- Thiên Lô, đêm nay ngươi tạm thời ở chỗ sư phụ đi, ngày mai ngươi tới chỗ ở trước kia của Lô Hoàn nhìn một chút, muốn thay đổi như thế nào chỉ cần nói với quản gia là được. Sau này ngươi tới chỗ vi sư có thể tùy tiện.

- Uhm, đa tạ sư phụ! Di, sư phụ, gian phòng này vì sao giống như của nữ nhân?

Khi Tiêu Như Mộng đẩy cửa ra, Dương Thiên Lô thấy bố trí trong phòng, nhất thời có điểm kỳ quái hỏi thăm.

- Đây là phòng ngủ của sư phụ ta!

- Ách... Sư phụ... Cái này không tốt lắm đâu? Dù sao ta cũng đã trưởng thành nha...

Nhất thời trong đầu Dương Thiên Lô tràn đầy kiểu diễn, nhưng vẫn không thể không xấu hổ nói.

- Người không lớn, đen tối lại không ít! Sư phụ rất ít khi nghỉ ngơi, đêm nay sư phụ tu luyện bên trong mật thất!

Ngón tay ngọc của Tiêu Như Mộng nhẹ nhàng điểm vào chính giữa mi tâm của Dương Thiên Lô, mỉm cười nói.

Trong sát na triển lộ phong tình thực phụ, để Dương Thiên Lô nhìn thấy sững sốt một chút.

- Như vậy... Lão nhân gia người nghỉ ngơi trước, không cần phải lo cho ta!

Dương Thiên Lô vào một tiếng, liền chui vào trong phòng, đặt mông ngồi trên mặt đất. Đồng thời khi nói, rất nhanh lấy từng kiện từng kiện lễ vật thu được ngày hôm nay thu được từ trong Càn Khôn Giới.

- Sư phụ rất già sao?

Tiêu Như Mộng bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Thanh âm kia khiến Dương Thiên Lô mềm nhũn toàn thân.

- Ách... Nói sai nói sai, gọi lão đầu tử sư phụ thành quen rồi, sư phụ, ngài mỹ mạo như hoa, so với thiếu nữ mười tám đều kiêu diễm ướt át hơn, sao có thể già đây? Đệ tử hẳn phải gọi người là mỹ nữ sư phụ!

Dương Thiên Lô vội vàng vàng nói, sau khi nói lập tức chuyển dời lực chú ý, cúi đầu vào công việc trong tay, lần lượt xếp những kiện lễ vật thu được trên mặt đất, cũng mở ra để kiểm tra, lấy lễ nặng ca môn này lập tức nở hoa trong lòng, thấy chỉ là mấy viên thuần dương đan, ca môn liền thay về mặt khinh thường.

Thấy Tiêu Như Mộng vẫn không có ý rời đi như trước, trừng mắt nhìn mình liên tục, Dương Thiên Lô liền tùy ý nói:

- Sư phụ, Thiên Mộng Phong vẫn tốt nhất, hắc hắc, lần này kiếm lớn, trước kia tại thời điểm bá lão đầu làm sư phụ hoàn toàn không thu được bất cứ cái gì, khi đó thực nghèo a, một viên bách thảo đan cũng phải chia thành mấy lần ăn, hắc hắc...

Về mặt Tiêu Như Mộng đen kịt, hình tượng của Dương Thiên Lô hiện tại so với ngày hôm nay giết chết Lô Hoàn và bốn vị cao thủ Tiên Thiên cấp bốn vẫn giữ được vẻ bugar uy mãnh, bình tĩnh lãnh lệ, hào khí can vân, trí tuệ phi phạm lúc đối mặt với uy áp cường đại của chính mình hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

- Đó là bởi vì người xưa đầu bằng nay. Trước kia lúc Lô Hoàn bá nhập làm môn hạ của vi sư cũng chỉ thu được mấy trăm viên thuần dương đan và một ít pháp khí cấp thấp mà thôi. Người hiện tại đã là cao thủ Tiên Thiên, hơn nữa chiến lực không thua kém nhiều so với Tiên Thiên cấp năm, có thể thoải mái ngang dọc Tiên Thiên cấp bốn, tiềm chất như vậy, lễ vật quá nhẹ, bọn họ sao có thể đưa ra khỏi tay?

Tiêu Như Mộng giải thích nói.

- Điều này cũng đúng!

Dương Thiên Lô gật đầu nói.

- Được rồi, người cũng đừng buồn, vài ngày nữa sư phụ sẽ đưa cho người một phần đại lễ. Tu luyện một chút, sau đó sớm nghỉ ngơi đi!

Tiêu Như Mộng nói.

- Uhm, cảm tạ sư phụ!

Dương Thiên Lô nghe thấy có đại lễ, nhất thời vui vẻ nói.

Lúc Tiêu Như Mộng đóng cửa rời đi, lỗ tai của Dương Thiên Lô nhất thời dựng thẳng đứng, thẳng cho tới khi không nghe được bất cứ tiếng động gì ca môn này mới thở ra một hơi thật dài, vỗ vỗ ngực, thấp giọng nói:

- Tội lỗi tội lỗi, xem ra có sư phụ xinh đẹp không phải là chuyện tốt a, ca đã đánh giá định lực của chính mình quá cao rồi, quá yêu ị, thực sự quá mê hoặc...

Dương Thiên Lô ngửi hương vị nhàn nhạt trong phòng lần lượt đi dạo xung quanh gian phòng, nhất là lúc thấy đủ loại kiểu dáng nội y trong tủ quần áo, hiện tại thần tình trên mặt ca môn này muốn có bao nhiêu hèn mọn thì có bấy nhiêu hèn mọn, ngay tại thời điểm hắn cầm lấy một kiện tử mĩ tham quan học tập, thanh âm của Lăng Hi bỗng nhiên vang lên trong đầu hắn.

- Đại sắc lang!

- Ngạch... Lăng Hi, không phải nàng... Không phải đang tu luyện sao?

Dương Thiên Lô nhanh chóng thu móng vuốt họ nhà lang, xấu hổ nói.

- Không!

- Còn đang làm gì vậy?

- Quan sát sự phụ xinh đẹp của người...

Lăng Hi nhẹ giọng nói.

- Quan sát nàng? Lẽ nào có chuyện sao?

- Thực ra không phát hiện ra vấn đề gì, chỉ là cảm giác có điểm cổ quái. Tu vi của nàng đã đạt tới Tiên Thiên cấp tám đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá Tiên Thiên cấp chín, lẽ ra tuổi tác của nàng so với Đan Thanh Dương không kém hơn bao nhiêu, nhưng tinh phách trên người nàng lại dư thừa no đủ, không hề có dấu hiệu thọ nguyên khô kiệt!

- Ách, Lăng Hi, nàng nói cụ thể một chút, phương diện này ta không hiểu!

Dương Thiên Lô nói.

- Tinh phách chính là tinh khí, cũng gọi là hồn phách. Tinh phách càng mạnh, thọ nguyên càng dài. Dưới tình huống thông thường, bước vào cảnh giới Tiên Thiên liền sở hữu thọ nguyên hai trăm năm, mỗi lần đề cao một cảnh giới sẽ tăng thêm một giáp, cũng là thọ nguyên sáu mươi năm. Tiên Thiên cấp tám tổng cộng sở hữu thọ nguyên sáu trăm hai mươi năm. Thế nhưng tinh phách của nàng so với Đan Thanh Dương đã tấn cấp Tiên Thiên cấp chín như Đan Thanh Dương còn no đủ hơn nhiều, cho dù sống thêm một nghìn năm cũng không thành vấn đề.

- Không phải chứ?

Trong lòng Dương Thiên Lô khiếp sợ, nghìn năm a, đây là khái niệm gì?

- Sự thực chính là như vậy. Có hai loại khả năng, một là nàng đã dùng một loại tiên đan thánh dược cực kỳ trân quý và hiếm thấy nào đó gia tăng thọ nguyên, một loại khả năng hiếm thấy hơn đó chính là tu luyện một loại công pháp có thể tăng cường tinh nguyên. Nói không chừng từ trên người nàng người có thể học được chút gì đó hữu dụng. Vì vậy tốt nhất người nên thu liễm bản tính sắc lang của mình.

Lăng Hi nói.

- Khụ khụ... Lăng Hi, ta thực sự rất sắc sao?

Dương Thiên Lô rất quần quít trong đầu hỏi lại.

- Người nói xem? Quên đi, bản tính của người đã như vậy, cứ việc tự nhiên đi vậy. Bất quá đối với nàng tốt nhất đừng nên suy nghĩ không đúng, dù sao nàng cũng là sư phụ của người, hơn nữa là thái thượng trưởng lão danh môn chính phái.

Lăng Hi nhẹ giọng nói.

- Điều này ta biết, chỉ là ta đang trong thời kỳ thanh xuân nảy mầm, đối mặt với mê hoặc chung quy không thể kìm được, hắc hắc... Dương nhiên, cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng mà thôi. Ca chính là tiểu tử nam ngây thơ!

Dương Thiên Lô nói.

- Đừng nhăng nhít giả bộ nữa, hiện tại người đã bại lộ thực lực, nhất định phải nhanh chóng đề cao thực lực của chính mình. Bằng không sau này người rất có thể không sống khá giả được như hiện tại!

Lăng Hi trầm giọng nói.

- Uh.

Dương Thiên Lô lên tiếng, nhanh chóng kiểm kê hoàn tất đồ đạc, phân loại và cất giữ trong Càn Khôn Giới, liền bước tới chiếc giường còn lưu lại mùi hương cơ thể nhàn nhạt của Tiêu Như Mộng, khoan khoái ngồi xuống, bài trừ tất cả tạp niệm, tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Thành Thiên Châu, trong một gian phòng thật lớn tại khách sạn bình dân, lúc này người ngồi trên ghế thủ tịch chính là Thương Vô Song và các đệ tử của hắn đứng đôi diện, mấy người này vừa mới rời khỏi Trảm Không Kiếm Phái.

Thương Vô Song khởi động kết giới bao phủ toàn bộ gian phong, ánh mắt nhìn về phía ba gã đệ tử quỳ rạp dưới đất, trầm giọng hỏi:

- Nói đi, ba người các ngươi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Chuyện gì dĩ nhiên phải rời khỏi Trảm Không Kiếm Phái mới đảm bảo?

- Sư phụ!

Ba người đồng thời phủ phục trên mặt đất, thanh âm thống khổ kêu lên:

- Người nhất định phải báo thù cho Kế Tùng sư huynh và các vị sư huynh đệ!

- Hử? Các ngươi... Lẽ nào biết hung thủ là ai rồi?

Lông mày của Thương Vô Song hơi nhíu, trong ánh mắt bắn ra hai đạo tinh quang, hắc loáng thoáng biết được, tất nhiên có liên quan tới Trảm Không Kiếm Phái.

- Sư phụ, người nọ chính là đệ tử Trảm Không Kiếm Phái!

- Ai?

Thương Vô Song đứng bật dậy, khí tức quanh thân bùng phát mãnh liệt. Thương Kế Tùng chính là đệ tử thân truyền đặc ý nhất của hắn, những người khác cũng là người nổi bật trong các đệ tử môn hạ của hắn, lúc đó xong được tin tức, hắn hầu như muốn nổ tung, đáng tiếc tiêu hao hết lực chín trâu hai hổ vẫn không thể tra xét được tột cùng là người nào chém giết đệ tử của hắn.

- Dương Thiên Lôi! Chính là Dương Thiên Lôi quyết chiến ngày hôm nay!

- Quả nhiên là hắn!

Sắc mặt Thương Vô Song ngưng trọng, sau khi trầm ngâm một lát, nói:

- Các ngươi đứng lên đi.

- Thỉnh sư phụ báo thù cho chúng ta!

Ba người cùng kêu lên nói.

- Thù tất nhiên phải báo, trước kia sư phụ đã nói qua, vô luận là ai, hắn đều phải chết!

Thương Vô Song lạnh giọng nói:

- Bất quá muốn giết người này cần phải bàn bạc thật kỹ. Tuổi còn nhỏ đã tấn cấp Tiên Thiên, hơn nữa sở hữu thiên phú cho dù là Thương Huyền Phủ cũng không có người so sánh được. Trảm Không Kiếm Phái vô luận như thế nào cũng phải toàn lực giữ gìn hắn. Nếu như chỉ là sư phụ ta đứng ra nói, phân lượng còn thiếu rất nhiều. Đi, chúng ta lập tức trở về Thương Huyền Phủ! Trảm Không Kiếm Phái, hừ! Cho dù khơi mào chiến tranh hai phái, sư phụ cũng nhất định phải giết chết hắn, báo thù cho Kế Tùng!

Cùng lúc nhất thời, trong Tinh Diệu Khí Hội, Chung Khuê nhận được một phần tin tức mới nhất của Dương Thiên Lôi.

- Tấn cấp Tiên Thiên cấp một, chém giết đệ tử thiên tài Lôi Hoành của Trảm Không Kiếm Phái, đối mặt với bốn cao thủ Tiên Thiên cấp bốn vây công, trong vòng mấy phút đồng hồ giết chết toàn bộ, không thương tích, trở thành đệ tử thân truyền của Tiêu Như Mộng Thiên Mộng Phong, Trảm Không Kiếm Phái.

Thấy tin tức này, trong lòng Chung Khuê khiếp sợ dị thường, trước tiên liền truyền tin cho Vũ Văn Tinh Diệu.

225. Chương 210: Sắc Dụ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 210: Sắc dụ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Bẩm Nhan chương môn, thi đấu lôi đài ba tháng, hôm nay đã viên mãn, lôi chủ của lôi đài các cấp đều quyết định ra được! Thỉnh Nhan chương môn định đoạt phần thưởng, cũng chủ trì nghi thức trao giải ngày mai! Đây là danh sách lôi chủ, mời xem qua.

Trên Thiên Tịch Phong, trong Ngự Kiếm Tiên Cung, người tổng phụ trách khu lôi đài trung tâm Tiễn Huy quay về phía Nhan Uyên khom người cúi đầu, hai tay cầm danh sách, cung kính nói.

Nhan Uyên khoanh chân ngồi chậm rãi mở hai mắt, nhất thời bắn ra hai đạo quang mang chói chang giống như mặt trời, toàn thân giống như một thanh bảo kiếm tản mát hàn quang, sắc bén cao vót, cuồng phóng không có kìm, khuôn mặt hình chữ nhật, cái trán cao rộng, lông mày hình kiếm, mũi cao góc cạnh rõ ràng, lãnh khốc dị thường.

Ánh mắt của hắn chậm rãi đảo qua trên bảng danh sách, chỉ là khi nhìn thấy lôi chủ của lôi đài Tiên Thiên cấp một, đôi lông mày nhăn lại, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn Tiễn Huy trầm giọng hỏi:

- Dương Thiên Lôi? Chính là Dương Thiên Lôi cùng với Trương Tử Hàm tiến vào trong di tích sao?

- Đúng vậy! Người này gáy một tiếng kinh người, thiên phú trăm năm khó gặp!

Tiến huy cung kính đáp.

- Lôi Hoàn dĩ nhiên bại dưới tay hắn?

Tựa hồ Nhan Uyên không thể tin tưởng được. Lôi Hoàn từ lâu đã tiến vào trong tầm nhìn của hắn, thuộc tính thiên phú cực kỳ cao, theo thời gian nhất định sẽ là cao thủ trụ cột của Trảm Không Kiếm Phái, cho dù không thể cần cấp trở thành Thần Đạo, nhưng cũng có thể xưng bá tại cảnh giới Tiên Thiên. Lấy thực lực của hắn hiện tại mà nói, cho dù là cao thủ Tiên Thiên cấp ba cũng không chắc đã chiến thắng được. Nhưng phần danh sách này đã chứng minh, Lôi Hoàn bại dưới tay Dương Thiên Lôi.

- Lôi Hoàn chết trận!

Tiến Huy đáp.

- Cái gì?

Nhan Uyên bỗng nhiên đứng lên, hiển nhiên khiếp sợ dị thường, tức giận nói:

- Các ngươi làm cái gì vậy?

- Thỉnh chương môn bớt giận, đệ tử có chỗ thất trách, nhưng tình cảnh lúc đó lại không có lực ngăn cản! Thỉnh chương môn xem qua!

Tiến Huy vẫn bình tĩnh như trước nói, tâm tình thủy chung giữa trạng thái lãnh tĩnh, hai tay dâng lên Thủy Linh Kính đã chuẩn bị từ trước cho Nhan Uyên.

Khi Nhan Uyên nhìn thấy cuộc đại chiến giữa Dương Thiên Lôi và Lôi Hoàn, hai tròng mắt dần dần hiện lên một đạo tinh quang, thật lâu không nói gì, đủ qua mấy phút đồng hồ hắn mới chậm rãi nói:

- Nói một lượt tất cả tin tức của Dương Thiên Lôi.

- Vâng!

Tiến Huy lên tiếng, chậm rãi kể lại tất cả các tin tức về Dương Thiên Lôi, bao gồm cả các ân oán với Hải Đại Phú và Lôi Hành, không hề giấu diếm một chút, không chuyện lớn nhỏ.

Sau khi Nhan Uyên nghe xong, biểu tình đã không còn bất cứ vẻ giận dữ nào, trong hai tròng mắt dần dần hiện lên vẻ tán thưởng nồng đậm, liền nói ba tiếng:

- Tốt, tốt tốt!

- Không đại khí vận, đại cơ duyên, lực cầm trì độn, mười một tuổi mới trở thành Tinh giả, lại dừng mãnh tĩnh tiến như vậy, vượt cấp khiêu chiến, liên tiếp chiến thắng, nguyên bản chỉ có một thuộc tính hệ thổ, sau

đó từ từ bay ra thuộc tính hỏa, thuộc tính kim, thuộc tính quang minh, thuộc tính lôi, thời điểm nên điều thấp thì thâm tàng bất lộ, nên đường hoàng thì rút kiếm ra khỏi vỏ! Hay cho câu “trùng quan nhất lộ vi hồng nhan”! Hay cho câu một người vì huynh đệ trợ giúp không tiếc cả mạng sống! Vừa mới tấn cấp bước vào Tiên Thiên cấp một đã mạnh mẽ như vậy! Ha ha ha ha...So với Nhan Uyên ta chỉ có hơn chứ không kém! Mặc dù Lôi Hoành là nhân tài khó gặp, nhưng tâm tính, trí tuệ cũng như tư chất không thể so sánh được với hắn!

Trong hai tròng mắt sáng như đuốc của Nhan Uyên thoáng hiện một tia hưng phấn, nói.

- Tiêu Như Mộng thực ra đã kiếm một phần tiện nghi lớn. Thiên tài như vậy, cho dù là Nhan Uyên ta cũng động tâm!

Nhan Uyên nói:

- Sự phụ quả nhiên không sai, sáu mươi năm sau Trảm Không Kiếm Phái sẽ quét khỏi một lần nữa! Người xuống dưới đi, ngày mai ta sẽ tự mình tới ban thưởng!

Nhan Uyên nói xong, thân hình nhoáng lên biến mất ngay trước mặt Tiễn Huy, trực tiếp phi độn về phía động thiên đình Thiên Tịch Phong.

Dương Thiên Lôi đang tu luyện trong phòng căn bản không biết, hắn tại giờ khắc này đúng như lời nói của Lăng Hi, hắn đã mơ tưởng trở lại trạng thái tu luyện điều thấp, không có người nào hỏi thăm trước đây.

Hắn đã chân chính tiến vào tầm nhìn của cao tầng.

Sáng sớm, khi ánh dương quang đầu tiên như mộng như ảo tiến vào trong Mộng Huyền Cung, Dương Thiên Lôi khoan chân ngồi thở ra một hơi thật dài, chậm rãi mở hai mắt.

Đã tọa một đêm, Dương Thiên Lôi chỉ lẳng lặng cảm ngộ biến hóa vi diệu trong cơ thể chính mình, không hề tu luyện bất cứ công pháp nào khác. Đây là Mộng Huyền Cung, Tiêu Như Mộng ở rất gần, cho dù Dương Thiên Lôi đã trở thành đệ tử thân truyền của nàng, nhưng giữa hai người căn bản chưa có bất cứ cảm tình gì, càng đừng nói tới tín nhiệm. Vì vậy Dương Thiên Lôi đương nhiên phải có chút giấu diếm, không dám gây động tĩnh lớn ở nơi này.

Trong lúc tĩnh tọa, Dương Thiên Lôi kinh hỉ phát hiện ra, trong đầu hắn một lần nữa xuất hiện ký hiệu màu vàng lấp lánh, chính là Huyền Thiên Chân Kinh.

Bất quá lần này không phải là Trúc Cơ Thiên, mà là Ngưng Đan Thiên!

Trúc Cơ Thiên là cảnh giới Hậu Thiên, đại biểu cho luyện thể, mà Ngưng Đan Thiên hiển nhiên đại biểu cho cảnh giới Tiên Thiên, Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, tại cảnh giới Tiên Thiên, hắn đối với Huyền Thiên Chân Kinh chỉ có thể thăm dò tới Ngưng Đan Thiên. Muốn tiếp tục thâm nhập sâu hơn, chỉ có đột phá Tiên Thiên chi cảnh, tấn cấp bước vào cảnh giới Thần Đạo.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi rất muốn bắt đầu tu luyện, nhưng vì cố kỵ Tiêu Như Mộng, hắn mạnh mẽ nhịn xuống, bởi vì hắn căn bản không rõ ràng lắm, sau khi tu luyện Ngưng Đan Thiên này sẽ sản sinh động tĩnh như thế nào.

Nhẹ nhàng nhảy xuống giường, ánh mắt mang theo một tia hèn mọn nhìn thoáng qua chăn đệm màu phấn hồng xếp gọn gàng, Dương Thiên Lôi phi thường không muốn lắc lắc đầu. Kỳ thực ca môn này rất muốn trơn trượt lao vào trong đồng chăn đệm thơm mùi hương nữ nhân kia, thể nghiệm một chút chăn đệm của sư phụ xinh đẹp từng ngủ qua đến tột cùng có tư vị như thế nào. Thế nhưng không muốn để Lăng Hi khinh thường, chỉ có thể nhịn suy nghĩ trong lòng.

“Thời điểm sư phụ xinh đẹp ngủ có thể trần truồng hay không đây? Hắc hắc... Ách, tội lỗi tội lỗi... Ca lại kìm lòng không được rồi, con bà nó, xem ra tình trùng thượng nào có chút nghiêm trọng, uh, chờ Tử Hàm xuất quan... Thực sự không được, trước tiên làm thật Hương Hương?”

Dương Thiên Lôi nghĩ tới đại kế phá thân, vừa mới vào trong phòng tắm, theo thói quen đơn giản rửa mặt một chút, liền đẩy cửa bước ra ngoài.

Toàn bộ Mộng Huyền Cung vô cùng yên lặng, hiển nhiên nơi này ngoài trừ Tiêu Như Mộng ra không có bất cứ người nào có tư cách ở bên trong.

- Uhm, nói một tiếng với sư phụ xinh đẹp, sau đó nhanh chóng trở về Thiên Đan Phong, bọn họ còn chờ ta đi lĩnh thưởng đây, phần thưởng của lời đãi Tiên Thiên cấp một hắc là sẽ không quá kém.

Ánh mắt Dương Thiên Lô chậm rãi đảo qua toàn bộ Mộng Huyền Cung, tâm thần lại thả ra ngoài, cảm ứng khí tức xung quanh, muốn bắt được khí tức của Tiêu Như Mộng, dù sao nơi này hắc cũng không quen thuộc, mật thất của Tiêu Như Mộng ở nơi nào hắc cũng không rõ ràng lắm.

“Hắc là ở tận cùng bên trong mới đúng.”

Dương Thiên Lô dựa theo phán đoán của chính mình, tiến vào chỗ sâu trong Mộng Huyền Cung. Sau khi vòng qua vong lại mấy phút đồng hồ, rốt cuộc Dương Thiên Lô cũng đi tới tận cùng Mộng Huyền Cung, một thông đạo hình tròn xuất hiện ngay trong mắt của hắc. Từ bên ngoài của thông đạo xem ra, tựa hồ từ Mộng Huyền Cung tiến vào trong lòng núi.

“Hắc là nơi này rồi!”

Dương Thiên Lô tiến vào trong thông đạo, trên đỉnh thông đạo có rất nhiều loại tinh thạch tỏa sáng, vách tường bốn phía cũng có một ít ký hiệu lấp lánh kim quang, hiển nhiên trong thông đạo này có tồn tại rất nhiều cấm chế.

Bất quá Dương Thiên Lô cũng không lưu ý, đánh giá xung quanh, tiếp tục tiến thẳng xuống dưới.

Không biết rằng, trong nháy mắt Dương Thiên Lô bước vào trong thông đạo, Tiêu Như Mộng đang ngồi xếp bằng chậm rãi mở mắt, khóe miệng lộ ra một tia cười mỉm đầy mê hoặc, nàng nhẹ nhàng kéo đạo bào chuyên dụng lúc luyện công đang mặc trên người xuống, để thật trễ ra phía sau, nhất thời bộ ngực sữa căng tròn mê người lộ ra hơn phân nửa, khe rãnh tuyết trắng thật sâu kia tản mát ra khí tức mị hoặc khiến người khác nhìn mà giật mình, nhưng càng mê người hơn chính là hai điểm nhô lên mơ hồ bên dưới lớp đạo bào mỏng manh, bị nàng kéo về phía sau như vậy, nhất thời càng trở nên hắc rõ, khiến bộ ngực sữa vô cùng no tròn, vô cùng no đủ, vô cùng cao vút hoàn mỹ biểu lộ ra ngoài.

Cùng lúc đó, nàng phát sinh một đạo niệm lực vô thanh vô tức về phía cánh cửa mật thất, một lần nữa nhắm hai mắt lại, quanh thân tỏa ra một cỗ quang mang màu vàng nhạt, phảng phất như đang chìm đắm trong trạng thái luyện công, trong sát na một tia mồ hôi tinh minh từ cơ thể của nàng dạt tán, trên ngọc nhan, đôi lông mày, chóp mũi ánh lên vẻ trong suốt, kiện đạo bào mỏng manh kia cũng trở nên ướt sũng, dán sát vào người của nàng.

Tiêu Như Mộng muốn hạ một ván cờ, một ván cờ so với ván cờ đối phó với Lô Hoàn hoàn toàn khác nhau.

Bởi vì nàng rõ ràng, Dương Thiên Lô và Lô Hoàn khác nhau. Dương Thiên Lô vẫn là đồng tử thân, một người “trưởng thành” như hắc cho tới bây giờ vẫn còn đồng tử thân, chỉ ít chứng minh hắc đối với việc nam nữ sẽ không xằng bậy, trong lòng hắc có đen tối, nhưng khác với Lô Hoàn, Lô Hoàn đối với nữ nhân tuyệt đại đa số là dục, chỉ là phát tiết, hơn nữa trong đoạn thời gian này, tất cả hành vi của Lô Hoàn lại Thiên Mộng Phong nàng đều biết rõ ràng. Chỉ ít có bốn, năm tên nữ đệ tử cấu kết với hắc.

Vì vậy, nàng muốn từ giờ trở đi, muốn chậm rãi kích thích Dương Thiên Lô say đắm chính mình, chờ thời điểm nàng muốn ngắt lấy, sẽ như nước chảy thành sông, không cần tốn bao nhiêu sức lực.

Đầu cùng thông đạo xuất hiện một cánh cửa hình tròn, Dương Thiên Lô nhẹ nhàng đẩy ra, che ở trước mặt là một đạo bình phong. Vượt qua bình phong, Dương Thiên Lô lại nhìn thấy một cánh cửa rộng mở, liếc mắt liền thấy được mật thất, nhìn thấy Tiêu Như Mộng đang ngồi xếp bằng!

“Mỹ nữ sư phụ quả nhiên đang tu luyện, may mà ta không gọi.”

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, chậm rãi nhẹ chân nhẹ tay tiếp cận về phía mật thất.

Khi hắc bước tới gần, nhìn thấy hình dáng của Tiêu Như Mộng rõ ràng, nhất thời trợn to hai mắt nhìn.

Đôi gắt gao chăm chú nhìn vào bộ ngực của Tiêu Như Mộng.

Đây là tình huống gì nha?

Bộ ngực nửa kín nửa hở thiếu nữ xinh đẹp trong truyền thuyết sao?

Khe sâu trắng như tuyết kia khiến cho bất cứ nam nhân bình thường nào khi nhìn thấy đều muốn lao vào!

Cảnh sắc như thế này cũng chỉ nhìn mà thôi, thực sự không thể xuất trận!

Hai điểm đỏ tươi bộ ngực trắng mịn, xuyên qua đạo bào hơi mỏng, hiện ra, như ẩn như hiện, khó mà phân biệt được, làm cho người ta mê man bất định...

Sự mê hoặc sao lại không che đậy đi chứ?

Dương Thiên Lô thấy thấp thỏm, lo lắng không yên, trái tim đập thình thịch thình thịch địa như muốn nhảy ra ngoài, trong đan điền cảm thấy khô nóng, nhiệt huyết toàn thân sôi trào, lý trí, đạo đức giãy dụa bồi hồi trong tình mê ý loạn quần quýt với nhau.

Lui ra ngoài? Thật có lỗi với hai mắt của mình. Tới gần chút nữa? Không có can đảm như vậy. Trong lúc đó lý trí tiến tiến lui lui, Dương Thiên Lô chợt thoáng nhìn qua, bỗng nhiên giơ kiếm trăm tâm ma trong đầu, trực tiếp nhắm hai mắt lại. Thân hình nhoáng lên, liền hóa thành một cơn gió mát, lặng yên trở ra.

Một mực thối lui đến thông đạo bên ngoài, Dương Thiên Lô mới thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi lạnh đã che kín khắp người.

- Ta sao vậy, đúng là tạo nghiệt mà... May mắn là mỹ nữ sư phụ sư phụ tu luyện tới ngưỡng quan trọng, không có phát giác ra. Nếu như phát hiện tình cảnh khốn quẫn đó, thì thảm rồi...

Trong lòng Dương Thiên Lô cảm thấy run run, chạy thì đã chạy, nhưng trong đầu vẫn còn hình ảnh phong tình đó. Không thể không nói, cảnh tượng đó thật mê hoặc, thật sự khiến cho hần khi ngẫm lại cũng cảm thấy không hiểu nổi.

- Thiên Lô à?

Đúng lúc này, giọng nói dịu dàng của Tiêu Như Mộng bỗng nhiên nhẹ nhàng vang trong tai Dương Thiên Lô, nhất thời khiến hần giật mình một cái.

- Vào đi.

Tiêu Như Mộng nói tiếp.

Trái tim Dương Thiên Lô lại đập thình thịch, lẽ nào mỹ nữ sư phụ đã biết? Hay vừa mới thu công cảm giác được ta đang ở chỗ này?

- Là ta, sư phụ.

Dương Thiên Lô kiên trì nói, trong lòng có chút thấp thỏm và chờ mong, đi về phía mật thất.

Khi Dương Thiên Lô đi tới cửa mật thất, lần thứ hai trong lòng lại có chút hồi hộp, điều khiến hần không tưởng tượng được là, Tiêu Như Mộng vẫn giữ nguyên bộ dáng như trước, hình như không có ý thức đến cảnh xuân phát ra ngoài cửa mình. Duy nhất có một chút khác biệt, cổ áo của đạo bào ở phía trước nói được kéo xuống, khôi phục lại dáng vẻ bình thường, bộ ngực nửa kín nửa hở đã được che lại.

Thế nhưng, nhìn thấy hai điểm nổi lên đó lại giật mình không khỏi kinh tâm động phách mà bị mê hoặc, Dương Thiên Lô chỉ vừa liếc mắt, liền vội thu ánh mắt lại, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Tiêu Như Mộng, rất sợ sẽ bại lộ vẻ hão sắc trong lòng mình.

- Vừa xong sao?

Tiêu Như Mộng nhẹ giọng hỏi, sắc mặt điềm tĩnh dịu dàng, dường như không cảm thấy có điểm nào không thích hợp.

- Đúng, sư phụ. Ta đến muốn nói với người một tiếng. Ta muốn về Thiên Đan Phong một chuyến, cùng họp mặt với các sư tỷ để đi khu lôi đài trung tâm linh tượng.

226. Chương 211: Trường Hợp Đặc Biệt

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 211: Trường hợp đặc biệt

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi vội vàng nói, con mắt nhìn loạn ra chung quanh, giả vờ đang quan sát mật thất.

- Uh.

- Được. Vậy người đi đi, nhớ kỹ cách mấy ngày lại qua gặp sư phụ một lần. Ta sẽ nói với người một vài phương pháp tu luyện mà ta tâm đắc, cũng truyền cho người một vài pháp thuật thần thông mà sư phụ am hiểu. Hiện tại, người đã trở thành đệ tử thân truyền của ta. Tự nhiên, ta sẽ không giấu nghề mà bồi dưỡng cho người, làm hết chức trách của một sư phụ.

Tiêu Như Mộng nói.

- Được, đa tạ sư phụ, vậy ta đi trước.

- Đi đi thôi!

Dương Thiên Lôi cúi người thi lễ trước Tiêu Như Mộng, rồi nhanh chóng rời khỏi mật thất, hận không thể lập tức tru lên một tiếng. Thế này thật sự là giày vò quá sức mà. Sự mê hoạch so với nhị tỷ Dương Thiên Lệ còn mãnh liệt hơn rất nhiều. Bất quá về mặt bản chất lại không khác nhau là mấy. Dương Thiên Lệ là cấm kỵ, là luân lý, bất luận như thế nào cũng không được có ý nghĩ không tôn trọng nào. Tiêu Như Mộng là đạo đức, là chế ước, chỉ có thể có suy nghĩ vụng trộm nhưng không thể vượt qua.

Sau khi Dương Thiên Lôi mơ mơ màng màng đi ra trên mặt Tiêu Như Mộng lộ ra một nụ cười yêu mỹ đến cực điểm, nhẹ nhàng nói:

- Quả thực mạnh mẽ hơn Lôi Hoành rất nhiều, chỉ ít định lực cũng thâm hậu rất nhiều, không tồi, mầm móng gieo rồi, chỉ cần đúng giờ tưới nước, tự nhiên sẽ khai hoa kết quả.

Chín giờ sáng, lôi đài trung tâm đã trở thành nơi trao giải.

Người người tấp nập, hầu như chỉ toàn là thành viên của Trảm Không Kiếm Phái, chỉ chút toàn người là người, người đẩy người, còn thiếu chút thì đè lên người khác.

Tám vị Thái thượng đại trưởng lão, ba mươi sáu vị Phong trưởng lão tề tụ trên lôi đài trung tâm, không ai là không mặc những bộ trang phục trông rất long lẫy, thần thái vô cùng hào hứng. Đan Thanh Dương ngồi ở vị trí của Thái thượng đại trưởng lão, cũng chính là vị trí trung tâm phía tay phải. Thành công cán cấp Tiên Thiên cấp chín, đệ tử thân truyền Dương Thiên Lôi đứng đầu trong Trảm Không Kiếm Phái, khiến lão gia hỏa này được nở mặt nở mày, đường công danh rộng mở.

Mà Âu Dương Minh đành phải lần đầu tiên ngồi ở vị trí thứ hai, ngồi ở vị trí trung tâm phía tay trái. Bất quá, hẳn lại có biểu hiện ra chút bất mãn nào. Thực lực chính là tất cả, dùng võ vi tôn.

Tiêu Như Mộng ngồi ở bên cạnh Đan Thanh Dương. Lúc này, trang phục lại hoàn toàn che giấu vẻ xinh đẹp và quyến rũ của nàng, trông nàng có vẻ đoan trang chững chạc, tản ra khí phách của một bậc trưởng lão.

Mà Dương Thiên Lôi vốn dĩ là khách quý trên bữa tiệc lại giành được vị trí thành viên của lôi chủ, ngồi ở bên phải của lôi đài.

Nghi thức trao giải Lần này vô cùng long trọng, giải thưởng lại thực sự rất lớn. Làm như vậy, đơn giản là để cho các đệ tử thấy, do đó kích thích lòng quyết tâm cũng như ý chí tiến thủ bọn họ. Đường nhiên, các đệ tử cũng rất chờ mong, Phó chủ môn Nhan Uyên sẽ đưa ra phần thưởng đến tột cùng là nặng tới mức nào. Đồng thời muốn mở mang kiến thức về Cường giả Thần Đạo trong truyền thuyết, để biết tột cùng là như thế nào.

Tất nhiên, tên tuổi của Nhan Uyên từ lâu đã được truyền khắp Trăm Không Kiểm Phái, nhưng trong hàng ngũ những đệ tử trẻ tuổi, người chân chính từng gặp mặt hắn ta lại cũng không nhiều. Ngoại trừ lần trước, khi Nhan Uyên và Âu Dương Minh và các vị Thái thượng trưởng lão phát sinh xung đột, mới lộ mặt ra ngoài một lần, còn lại hắn ta cơ bản không có xuất hiện trước công chúng.

Trong đó, bao gồm cả Dương Thiên Lôi cũng rất muốn được gặp Cao nhân Thần Đạo, người đã khiến hắn nảy sinh lòng sùng kính.

- Cung nghênh Phó chủ môn Nhan Uyên, tự mình trao giải!

Khi người chủ trì tuyên bố đồng ý nghi thức trao giải cho những người dự thi đã có chiến tích trên lôi đài, bỗng nhiên, lôi chủ khom mình hành lễ, cao giọng nói.

- Cung nghênh Phó chủ môn Nhan Uyên!

Ngay sau đó, Thái thượng trưởng lão cùng kêu lên.

Sau đó là ba mươi sáu vị Phong trưởng lão, cuối cùng là hơn mười vạn đệ tử Trăm Không Kiểm Phái đang đứng dưới lôi đài. Giọng nói của mọi người rất đồng loạt vang lên, biểu tình tràn ngập vẻ cung kính. Nhất là hơn mười vạn đệ tử cùng hò hét, uy thế quả thực muốn phá vỡ trời cao!

Khiến Dương Thiên Lôi cũng thấy nhiệt huyết dâng trào, Đây là sự uy nghiêm, là uy thế, là uy tín cùng địa vị, mới có thể khiến hơn mười vạn người kính ngưỡng như vậy? Hiển nhiên, gần gũi trong có mấy tháng thời gian, Nhan Uyên liền dùng hàng loạt các thủ đoạn mạnh mẽ và mềm dẻo, chinh phục được mọi người trong Trăm Không Kiểm Phái!

“Mẹ ôi, loại cảm giác này cũng khiến ta có chút kích động! Hình ảnh cao dẫn vô số muội muội khom lưng mộng tưởng, trông thật chấn động, thật kích thích! Nam nhân, phải được như vậy!”

Dương Thiên Lôi nhin không được thăm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên từ bầu trời truyền đến một mùi hương tràn ngập trong chớp mắt liền bao trùm toàn bộ lôi đài trung tâm. Một thân ảnh dường như chợt xuất hiện trong không gian ngay phía bên trên lôi đài trung tâm, đạp không mà bay đến!

Đạp không!

Không có mượn phi kiếm, chân chính là bay trên không!

Chỉ có Cường giả Thần Đạo mới có thể có khả năng đạp không bay đến!

“Cường đại, cường đại chân chính! Lúc nào ta mới có thể trở thành người giống như vậy?”

Dương Thiên Lôi cảm nhận được tức khí của Nhan Uyên, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Lăng Hi tuy là Cường giả Thần Đạo, cũng đã mất đi toàn bộ tu vi, chỉ là một người có Nguyên Thần. Nhưng hiện tại, đây là lần đầu tiên Dương Thiên Lôi nhìn thấy Cường giả Thần Đạo trong truyền thuyết. Chỉ cần cảm nhận được tức khí từ trên người hắn tản mát trong không khí, Dương Thiên Lôi liền có thể khẳng định, bản thân mình dưới loại khí tức này, căn bản chỉ là một con kiến hôi. Chỉ cần hắn nguyện ý, chỉ cần một đầu ngón tay, một cái ý niệm trong đầu, cũng có thể đơn giản giết chết con kiến hôi là mình!

Trông vẻ ngoài của Nhan Uyên chỉ giống như một người trung niên, với khuôn mặt hình chữ điền, khí tràn ngập, cao chót vót, hai mắt sáng như thái dương, dưới ánh mặt trời rạng rỡ như có hào quang!

Hắn mới xuất hiện trong chớp mắt, dường như đã trở thành trung tâm của trời đất, nhật nguyệt cùng quay xung quanh hắn! Hơn mười vạn người ở lôi đài trung tâm khu, lặng ngắt như tờ, yên tĩnh đến đáng sợ. Dường như mỗi người đều ngừng hô hấp, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kính nể và ngưỡng mộ.

Ánh mắt Nhan Uyên thần nhiên quan sát một vòng, nhẹ nhàng phất phất tay. Nhất thời, khí tức trên người hắn hoàn toàn biến mất. Mãi đến lúc này, mọi người mới cảm giác buông lỏng, nhất thời khôi phục lại thái độ bình thường. Lại nhìn về hướng Nhan Uyên, hắn ngoại trừ sự sắc sảo, còn lại không khác gì một người trung niên bình thường, dường như khi không có bất luận tu vi gì liền giống với một người bình thường.

Chương 211: Trường hợp đặc biệt (hạ).

Nhưng chính sự thay đổi bất thành linh này, mới càng làm cho lòng người cảm thấy lo sợ!

- Sáu mươi năm mài một kiếm!

Giọng nói của Nhan Uyên bỗng nhiên vang lên, như tiếng kim loại, tràn ngập khí phách.

- Chưởng giáo chí tôn, trước khi bước vào trời đất, đã tiên đoán trước, giờ phút này, là thời khắc mà Trảm Không Kiếm Phái chúng ta chân chính nổi dậy! Mà các ngươi là tương lai của Trảm Không!

- Ta muốn xem chính là sự dũng mãnh tinh tiến! Ba năm sau, Kiếm phái sẽ tiến hành chọn người thi đấu giao lưu cùng tám đại môn phái, để làm vang danh cho Trảm Không chúng ta!

- Phàm là lời chủ lời đãi các cấp, sẽ giành được tư cách tới động thiên Thiên Tịch Phong tu luyện một tháng!

- Lời chủ cảnh giới Hậu Thiên sẽ giành được mười vạn viên Thuần Dương đan, cùng một bộ pháp y thượng phẩm và pháp kiếm thượng phẩm!

- Lời chủ Tiên Thiên cấp một giành được một trăm vạn viên Thuần Dương đan! Một bộ nhuyễn giáp linh khí hạ phẩm và bảo kiếm Linh khí hạ phẩm!

- Lời chủ Tiên Thiên cấp hai giành được một trăm năm mươi vạn viên Thuần Dương đan! Một bảo kiếm Linh khí hạ phẩm và một bộ nhuyễn giáp linh khí hạ phẩm!

Khi Nhan Uyên nói xong, Tiễn Huy liền tuyên bố giải thưởng khiến các đệ tử ước ao, đổ kị. Độ mạnh yếu của giải thưởng khiến cho ngay cả tám vị Thái thượng đại trưởng lão cũng có chút khiếp sợ.

- Toàn bộ lời chủ đang tiến đấu, không được tham dự lời đãi khiêu chiến với cấp dưới hay cùng cấp. Chỉ có thể khiêu chiến với lời đãi cấp bậc cao hơn.

Tiến Huy tuyên bố tiếp.

Nghe được Tiễn Huy những lời này, đệ tử vốn chỉ đang ước ao đổ kị, nhất thời hùng tâm vạn trượng. Điều này nghĩa là lúc lời chủ đang thi đấu chỉ có thể khiêu chiến ở lời đãi cấp bậc cao hơn, tương ứng với những người khác liền có cơ hội với vị trí các lời đãi ở cấp bậc đó.

- Đồng thời, xét thấy còn tồn tại tình huống đặc thù, hiện tại đặc biệt tuyên bố, đệ tử thân truyền của Thiên Đan Phong Thái thượng trưởng lão Đan Thanh Dương cùng Thiên Mộng Phong Thái thượng trưởng lão Tiêu Như Mộng là Dương Thiên Lôi, không được khiêu chiến lời đãi Tiên Thiên dưới cấp bốn.

- Phụt...

Dương Thiên Lôi đang tưởng tượng lần sau sẽ khiêu chiến Tiên Thiên cấp hai, sau đó sẽ khiêu chiến Tiên Thiên cấp ba, đem phần thưởng ở các cấp bậc từng cái từng cái một nhét vào trong người, nghe được Tiễn Huy này chuyên môn nhằm vào hẩn quy định, thiếu chút nữa không trực tiếp phun ra.

Con mẹ nó cũng thật quá đáng đi.

Bất quá cẩn thận ngẫm lại cũng không gì là đáng trách. Dù sao chuyện Dương Thiên Lôi chém chết bốn đại ca thủ Tiên Thiên cấp bốn, đã chấn động toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái. Nhưng hẩn chỉ có tu vi Tiên Thiên cấp một. Nếu như tiếp tục khiêu chiến lời đãi Tiên Thiên cấp hai, cấp ba thậm chí cấp bốn, ai là đối thủ của hẩn? Ai còn dám lên đài khiêu chiến?

- Bất quá, Phó chưởng môn Nhan Uyên đặc biệt có lệnh, Dương Thiên Lôi trực tiếp giành được phần thưởng có giá trị tương đương với giải thưởng của Tiên Thiên cấp hai, cấp ba, cấp bốn coi làm như bồi thường.

Dương Thiên Lôi còn chưa hết phiền muộn, Tiễn Huy lại nói tiếp, nhất thời khiến hẩn kích động muốn tru lên một tiếng giống như loài sói, đồng thời ánh mắt vô cùng căm kích nhìn về phía Nhan Uyên.

Điều mà Dương Thiên Lôi không nghĩ tới là Nhan Uyên lại đang đánh giá hẩn.

Ánh mắt hai người vừa tiếp xúc, “Oanh” một tiếng, Dương Thiên Lôi cảm giác trong đầu chột nổ tung. Trong chớp mắt chợt cảm thấy trống rỗng. Trong lòng vô cùng khiếp sợ, đây là nhân thân của Cường giả Thân Đạo sao? Một ánh mắt, chỉ một ánh mắt đã kinh khủng như vậy sao?

“Mẹ ời! Không thể xem bị thương!”

Trong lòng Dương Thiên Lô nảy sinh quyết tâm, trong nháy mắt, niệm lực dồi dào điên cuồng vận chuyển, trong hai tròng mắt hần bỗng nhiên tản ra hai luồng ánh sáng bảy màu, ánh mắt lại một lần nữa trở nên trong sáng, kiên định, đồng thời ngưng tụ thành một đạo âm tuyến, nhìn Nhan Uyên nói:

- Đa tạ Nhan Phó chương môn!

Về mặt của Nhan Uyên dường như hơi sưng sốt, sau đó quay về phía Dương Thiên Lô, dùng một đạo thần niệm truyền vào trong đầu Dương Thiên Lô:

- Tiểu tử tốt, niệm lực có thể tinh thâm như vậy! Sau khi nghỉ thức trao giải hoàn thành, cùng bản tôn đến Thiên Tịch Phong một chuyến!

- Tuân mệnh! Hắc hắc!

Trong lòng Dương Thiên Lô vô cùng mừng rỡ.

Dương Thiên Lô đã sớm muốn đi Thiên Tịch Phong,. Hắn có cảm giác Nhan Uyên đặc biệt rất tốt. Tuy rằng ngày hôm nay là lần đầu tiên gặp, nhưng trong lòng đã ngưỡng mộ từ lâu. Có thể giao lưu với cao nhân Thần Đạo trong truyền thuyết, đương nhiên là chuyện cầu còn không được.

Nhưng điều càng làm cho Dương Thiên Lô chờ đợi hơn chính là giờ phút này, muội muội Tử Hàm thân ái đang tu luyện ở trong thiên động Tịch Phong. Nếu như có thể đi gặp Trương Tử Hàm chẳng phải là sướng khoái hơn?

Nghĩ đến mấy tháng không gặp Trương Tử Hàm, trong lòng Dương Thiên Lô nhất thời tràn ngập một cảm giác ấm áp, hận không thể lập tức chấp cánh bay đến bên Trương Tử Hàm, giữ muội muội Tử Hàm khả ái thuần khiết như bông hoa trắng ở trong lòng, thương yêu một hồi.

- Hiện tại nàng có khỏe không?

Trong tầng thứ ba của thiên động Tịch Phong.

Một thân ảnh tuyệt mỹ như mộng như ảo, nàng đứng ở giữa đám mây mù, chợt nhẹ nhàng dịch chuyển, tay nàng trong suốt như ngọc, thần tốc kết lại, xuất ra từng đạo pháp quyết, dĩ nhiên cũng tạo ra tàn ảnh, một tiếng kêu khê không ngừng phát ra từ miệng nàng. Trong vòng trăm trượng, liên tiếp không ngừng mà truyền đến những tiếng nổ “ầm ầm”, mấy trăm đạo kiếm quang chớp lên bay lượn trong không gian, trong đó tròn một trăm kiếm quang màu lam lạnh sắc nhọn do chính là nàng điều khiển thành linh toả ra! Cùng với kiếm quang của nàng, những tiếng nổ “ầm ầm” không ngừng vang lên!

Nàng đang thi triển Bách Hoa - Trảm Không Kiếm Quyết tầng thứ ba!

Mà thân ảnh tuyệt mỹ đó không phải ai khác, chính là Trương Tử Hàm!

Trong thời gian ba tháng ngắn ngủi, nàng đã phá được hai cửa ải, phá tan thiên động tầng thứ nhất và tầng thứ hai, luyện thành Trú Kiếm - Trảm Không Kiếm Quyết tầng thứ nhất và Ngưng Kiếm ở tầng thứ hai, mà hiện tại là Bách Kiếm tầng thứ ba, hiển nhiên cũng tu luyện tới cảnh giới cao nhất, thăng cấp tới Tiên Thiên cấp bốn Ngũ Khí Triêu Nguyên, chỉ cần phá được cấm chế tại thiên động tầng thứ ba thì nàng liền có thể đi khỏi thiên động tầng thứ ba!

“Phá!” , “Phá!” , “Phá!” ...

Theo Trương Tử Hàm khê kêu lên một tiếng, từng tiếng nổ ầm ầm không ngừng từ trong thiên động truyền ra, mấy trăm kiếm quang rất khổng lồ rất cực đã bị nàng hủy diệt toàn bộ, mà nàng lại chẳng chút thương tổn!

- Tiên Thiên cấp bốn, rốt cục, ta thăng cấp tới Tiên Thiên cấp bốn rồi! Thiên Lô, Cuối cùng ta có thể không cần bế quan nữa!

Hai gò má Trương Tử Hàm trong suốt như ngọc, lúc này càng phát ra ánh sáng trong suốt, còn tản ra ánh sáng trắng như bông tuyết. Khí tức toàn thân cũng xảy ra biến hóa thật lớn, toả ra sự thần thánh giống như Băng Sơn nữ thần, khí tức khiến người khác không dám khinh thường.

227. Chương 212: Tử Hàm Xuất Quan.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 212: Tử Hàm xuất quan.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Duy nhất không biến chỉ có hai tròng mắt nàng như mặt nước ôn nhu tuyệt mỹ!

- Âm âm...

Đạo kiếm quang cuối cùng cũng bị Trương Tử Hàm hủy diệt. Cửa động được tạo thành bởi rất nhiều đá lớn, rốt cục cũng chậm rãi mở ra.

Nhất thời, thân ảnh Trương Tử Hàm hóa thành một đám sương mù, trong nháy mắt liền biến mất khỏi thiên động.

- Chúc mừng Tử Hàm sư muội thăng cấp Tiên Thiên cấp bốn!

Khi Trương Tử Hàm bước ra khỏi thiên động tầng thứ ba, đi tới cửa thiên động Tịch Phong, trong mắt hai gã canh giữ cửa động hiện lên một sự kinh ngạc.

- Cảm tạ hai vị sư huynh. Ta... Không cần bế quan nữa chứ?

Trương Tử Hàm có chút lo lắng nhẹ giọng hỏi, tuy rằng giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng tự nhiên lại ẩn chứa một khí tức lạnh lùng.

Lúc đó, Nhan Uyên và Vân Dao để Trương Tử Hàm bế quan đã nói, chỉ cần Trương Tử Hàm luyện thành Trúc Kiếm - Trảm Không Kiếm Quyết tầng thứ nhất liền có thể xuất quan.

Thế nhưng, mới nửa tháng, Trương Tử Hàm liền thuận lợi thăng cấp đến Tiên Thiên cấp hai, trong lòng đầy chờ mong đến lúc được xuất quan. Nhan Uyên lại một lần nữa đưa nàng đến thiên động tầng thứ hai để bế quan.

Nhưng sau khi đột phá xong tầng thứ hai, Nhan Uyên vẫn không để Trương Tử Hàm đi mà lại để nàng tiếp tục đến thiên động tầng thứ ba.

Để sớm tới ngày xuất quan, sớm ngày được nhìn thấy Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm đã ép mình phải tập trung tinh thần, điên cuồng tu luyện. Hiện tại, nàng đã đột phá đến Tiên Thiên cấp bốn, từ trong thiên động tầng thứ ba đi ra.

Nhưng nàng cũng rất lo lắng, không biết Nhan Uyên có thể yêu cầu nàng tiếp tục bế quan hay không.

- Cái này... Tử Hàm sư muội, tình huống của muội rất đặc thù, sau khi chúng ta bẩm báo với Nhan Phó trưởng môn rồi mới có thể định đoạt.

Gã trung niên nhân khẽ nhíu mày nói.

- Được rồi. Hiện tại, làm phiền sư huynh thay Tử Hàm thông báo với Nhan Phó trưởng môn.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Tử Hàm sư muội, hiện tại sợ là không được. Ngày hôm nay đúng vào ngày trao giải cho các lô chủ cuối cùng của ba tháng thi đấu lô dài. Nhan Phó trưởng môn tự mình trao giải. Lúc này hẳn là còn chưa kết thúc. Nếu không như vậy, ta đã đưa sư muội đến Ngự Kiếm Tiên Cung. Muội có thể đến đó chờ một chút?

- Được rồi, cảm tạ sư huynh.

Ba tháng qua, đây là lần đầu tiên, Trương Tử Hàm đi dưới ánh mặt trời, nàng mặc bộ y phục màu trắng, lại có mây mù lượn quanh, nếu như Thiên Tịch Phong là tiên cảnh, thì nàng giống như tiên nữ hạ phàm, dưới sự dẫn đường của người đệ tử trung niên, đi tới Ngự Kiếm Tiên Cung.

Ngự Kiếm Tiên Cung ở đỉnh núi cao nhất của Thiên Tịch Phong, cao gần một nghìn mét, do vị trí cao như vậy nên gọi là Ngự Kiếm Tiên Cung. Bốn phía có vách núi thẳng đứng nghìn mét. Trong Tiên Cung có không ít cây cổ thụ mấy nghìn năm, cây cỏ hoa lá kỳ lạ, hoa cỏ đình đài, đầm nước tự nhiên. Ở giữa có một toà tháp cao, tròn mười tám tầng, giống như thanh bảo kiếm cắm giữa Thiên Tịch Phong, toả ra kim quang, thẳng phá trời cao!

Đó là “Kiếm Tiên Tháp” tượng trưng cho quyền uy tối cao của Trảm Không Kiếm Phái!

- Tử Hàm sư muội, muội hãy cứ đi dạo quanh Kiếm Tiên Tháp đi. Lúc nào Nhan Phó chương môn trở về, tự nhiên muội cũng sẽ nhìn thấy thôi.

Người đệ tử trung niên sau khi đưa Trương Tử Hàm tới Ngự Kiếm Tiên Cung đã nói vậy.

- Tốt, cảm tạ sư huynh!

Trương Tử Hàm chấp tay tạ ơn nói.

- Không cần khách khí.

Người đệ tử trung niên đệ nói xong liền xoay người rời đi.

Ba tháng trước, khi Nhan Uyên triệu kiến Trương Tử Hàm, nàng đã từng tới Ngự Kiếm Tiên Cung. Chỉ có điều, lúc đó, nàng được Thái thượng trưởng lão Vân Bạc Thiên và sư phụ Vân Dao dẫn đi, trực tiếp tiến vào Kiếm Tiên Tháp, căn bản cũng chưa kịp nhìn kỹ, đã bắt đầu bế quan rồi.

Giờ phút này, nhìn này cảnh sắc tươi đẹp sau ba tháng điên cuồng tu luyện cả ngày lẫn đêm trong thiên động, nàng cảm giác vui vẻ thoải mái khi lại thấy ánh mặt trời. Chậm rãi đi tới gần Ngự Kiếm Tiên Cung, nhìn xuống phạm vi xung quanh dần sơn, ánh mắt Trương Tử Hàm tràn ngập vẻ chờ mong.

- Đó không phải là Thiên Đan Phong sao? Không biết Thiên Lô hiện tại ra sao, nếu như biết ta thăng cấp đến Tiên Thiên cấp bốn, hẳn sẽ thật sự cao hứng tới mức nào? Không biết hẳn có thăng cấp Tiên Thiên không...

Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm dần hiện ra một nụ cười muốn say lòng người, khí tức băng lạnh quanh thân bỗng nhiên như núi băng dần tan chảy, ấm áp hợp lòng người, như mặt nước ôn nhu.

- Ta lại có thể trở thành lão sư của hẳn!

Trương Tử Hàm thì trào nói, nhất thời chìm đắm tư tự rồi lại nhớ tới những kỉ niệm trước đây khi lui tới với Dương Thiên Lô.

Không biết đã qua bao lâu, phía trên Ngự Kiếm Tiên Cung bỗng nhiên truyền đến một ba động năng lượng khủng khiếp, cắt đứt dòng suy nghĩ của Trương Tử Hàm.

Trong nháy mắt, Kiếm Tiên Tháp bỗng nhiên tản mát ra một ánh sáng ngọc chói mắt. Một thân ảnh như xé rách không trung, xuất hiện trong Ngự Kiếm Tiên Cung.

- Tham kiến Nhan Phó chương môn!

Trương Tử Hàm vội vàng cung kính hô.

Trong nháy mắt sau khi xuất hiện, Nhan Uyên liền cảm ứng được sự tồn tại của Trương Tử Hàm. Ánh mắt có chút kinh ngạc, nói:

- Đột phá Tiên Thiên cấp bốn rồi? Không tồi! Còn nhanh hơn so với dự đoán của bản tôn!

- Là nhờ Nhan Phó chương môn đã chỉ bảo.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Các ngươi thật đúng là trời sinh một đôi. Người thu nhận được truyền thừa của Thần Đạo, đẳng cấp niệm lực cao siêu hơn người thường. Trước Tiên Thiên cấp năm, cơ bản không có bất luận bình cảnh nào, chỉ cần linh ngộ được chỗ mấu chốt, tập trung đủ pháp lực, thì có thể thuận lợi thăng cấp. Nhưng, tiểu tử kia trái lại rất kỳ quái. Hẳn không nhận được truyền thừa Thần Đạo, vì sao. .

Hai trông mắt Nhan Uyên như ánh thái dương bàn dờng trên người Trương Tử Hàm, giọng nói sang sảng.

- Nhan Phó chường môn, người... Ngài đang nói ai?

Nghe Nhan Uyên nói vậy, nhất thời Trương Tử Hàm nhìn Nhan Uyên hỏi.

- Ai? Đương nhiên là người thích người!

- Người thích ta sao?

Trương Tử Hàm khẽ nhú mày, nhất thời nghĩ tới Lôi Hoành. Bởi vì Trương Tử Hàm biết, Nhan Uyên rất coi trọng Lôi Hoành, mà Nhan Uyên căn bản là không biết Dương Thiên Lôi. Cho nên tiểu tử trong miệng Nhan Uyên chắc là Lôi Hoành.

- Ta và hắn không phải một đôi. Nhan Phó chường môn, người không thể nói lung tung...

Trương Tử Hàm có chút tức giận, vội vàng nói.

- Không phải sao? Chẳng lẽ là bản tôn nhầm?

- Đương nhiên không phải. Người đệ tử ghét nhất là hắn. Nhan Phó chường môn, ta biết người rất coi trọng hắn, nhưng hắn...

Trương Tử Hàm muốn nói lại thôi, dường như có chút do dự.

- Vì sao? Người cứ tiếp tục nói!

Nhan Uyên dường như rất hứng thú, trên mặt lộ ra một nụ cười hiếm thấy, có chút hiếu kỳ mà hỏi thăm...

228. Chương 213: Hèn Mọn

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 213: Hèn mọn

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hắn... Hắn đề tiện vô sỉ, căn bản không xứng! Người như thế, cho dù tư chất rất tốt, cũng không nên coi là trọng điểm mà bồi dưỡng. Hắn có tu vi càng cao, thì càng làm hại nhiều người. Bất luận như thế nào, tương lai đều là kẻ bại hoại của môn phái chúng ta! Đệ tử cho rằng, Nhan Phó chường môn bồi dưỡng nhân tài, cũng không thể chỉ chú trọng tư chất, tình tình cũng rất quan trọng.

Tuy rằng Trương Tử Hàm tâm địa thiện lương, biết nói xấu sau lưng người khác là không tốt, nhưng đối với Lôi Hoành, nàng lại không có chút cảm giác tội lỗi nào. Bởi vì, không ai so hiểu rõ tính nết của Lôi Hoành hơn nàng. Cho nên, giờ phút này, nàng cố lấy hết dũng khí, cùng lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc mà nói với Nhan Uyên.

Nhan Uyên này đúng là Cường giả Thần Đạo, nghe Trương Tử Hàm nói như vậy liền tỉnh mộng, lẽ nào tính tức của mình đã sai? Nha đầu kia và Dương Thiên Lôi không phải đã sớm có đôi có cặp, lưỡng tình tương duyệt?

Thấy Nhan Uyên dường như cũng không tin lời mình nói, Trương Tử Hàm nói tiếp:

- Nếu như ngài không tin, có thể đến Thiên Mộng Phong hỏi thăm, tất nhiên sẽ rõ ràng.

- Đến Thiên Mộng Phong hỏi thăm? Ha ha ha ha...

Nghe được Trương Tử Hàm nói như thế, Nhan Uyên nhất thời hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Hiển nhiên Trương Tử Hàm nói hoàn toàn là về một người người khác, Lôi Hoành. Đương nhiên, chuyện tình giữa ba người Dương Thiên Lôi, Lôi Hoành, Trương Tử Hàm, Nhan Uyên đã biết rõ từ lâu.

Điều này làm cho Nhan Uyên có cảm giác vô cùng thú vị, nhất thời một người càng thú vị hơn liền xuất hiện trong đầu hắn. Người này cuồng ngạo sắc bén không ai bì nổi, tản ra khí cao chót vót. Trong ánh mắt Cường giả Thần Đạo dần hiện ra một nụ cười quỷ dị, nhìn Trương Tử Hàm nói:

- Đúng, người nói không sai. Trong khoảng thời gian này bản tôn cũng nghe đến một vài lời đồn, xem ra sau này, bản tôn chọn đệ tử để bồi dưỡng, thực sự không thể chỉ nhìn tư chất, cũng phải điều tra về sự quyết tâm và tính tình mới được. Đợi lát nữa hắn sẽ đến Thiên Tịch Phong, Tiểu nha đầu, cho người một cơ hội để thử thách, người thấy thế nào?

- Thử thách?

Trương Tử Hàm nghi hoặc hỏi.

- Tuy rằng không thể nghi ngờ tính thực chiến của cơ quan trong cấm chế Thiên động, nhưng lại thiếu biến hóa. Chung quy vẫn tồn tại sự chênh lệch nhất định đối với thực chiến, cũng không thể chân chính khảo nghiệm năng lực thực chiến của người. Nếu tiểu tử kia qua đây, hơn nữa ta xem người có oán niệm rất sâu đối với hắn. Ta không ngại cho người một cơ hội để giáo huấn hắn một chút, cũng khảo nghiệm thành tích tu luyện của người trong khoảng thời gian này, được chứ? Nếu như người có thể đánh bại hắn, bản tôn có thể thưởng người một bộ nhuyễn giáp linh khí thượng phẩm, còn cho thêm người một kiện Càn Khôn giới!

- Có thể phế bỏ tu vi của hắn sao?

Trương Tử Hàm hơi nhíu mày, hỏi. Trương Tử Hàm còn chưa ngoan độc đến mức có thể chém giết Lôi Hoành, nhưng nếu như có thể phế bỏ tu vi của Lôi Hoành, nàng lại không có bất luận do dự gì, bởi vì nàng hiểu rất rõ Lôi Hoành là loại người nào. Chỉ cần hắn có cơ hội, tất nhiên sẽ không chút do dự chém giết Dương Thiên Lôi. Đây mới là điều mà Trương Tử Hàm lo lắng nhất. Cho nên, vì Dương Thiên Lôi, nàng mới hỏi như vậy.

- Có thể, chỉ cần người có năng lực làm được! Bất quá, người không nên tiết lộ thân phận, miễn cho Tiêu Như Mộng gây phiền phức cho người, khi đó chính bản tôn cũng không tiện đứng ra xử lý. Dù sao, Lôi Hoành vẫn là đệ tử thân truyền mà Tiêu Như Mộng rất coi trọng.

Nhan Uyên nghiêm trang nói.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Trương Tử Hàm hỏi.

- Cái này rất đơn giản, người cải trang thành đệ tử dưới trướng bản tôn. Bản tôn có thể nói với hắn là khảo nghiệm tu vi của hắn. Đúng, hắn cũng phải cải trang, người cũng phải giả vờ không nhận ra hắn. Người không biết không có tội. Đến lúc đó bản tôn có thể đẩy sạch đi. Thế nào?

Nhan Uyên nói.

- Tất cả đều nghe theo sự an bài của ngài!

Trương Tử Hàm cúi người nói.

- Được, cùng bản tôn đi tới Kiềm Tiên Thập thôi.

Nhan Uyên mỉm cười nói, rồi chậm rãi xoay người đi về hướng Kiềm Tiên Thập.

Trương Tử Hàm vội vàng theo sau.

Một tiếng Cừu Minh Hoa phá trường không, Dương Thiên Lôi cười lôi thú, chậm rãi đáp xuống Thiên Tịch Phong.

Sân trời ở đây rộng hơn nhiều so với Thiên Mộng Phong. Thiên Minh Phong không chỉ vô cùng lớn. Phía trước sân trời, còn đứng sừng sững tấm bia đá cao chừng mười trượng, hai trượng đầu được gắn đá trắng nâu trên khắc bốn chữ lớn lấp lánh kim “Trảm Không Kiềm Phái”. Nét bút cứng cáp có lực, rồng bay phượng múa. Trong hàng chữ cũng ẩn chứa một khí tức coi thường thiên hạ, cuồng ngạo muốn xưng xưng bá!

Đề danh dưới bốn chữ lớn chính là người sáng lập ra Trảm Không Kiềm Phái Tiêu Dật Phong!

Dương Thiên Lô kinh ngạc nhìn tấm bia đá này, trong mấy ký tự màu vàng này dĩ nhiên còn phảng phất ẩn chứa vô số thiên đạo pháp tắc!

Chữ cũng như người, có thể thấy được năm đó Tiêu Dật Phong hùng mạnh tới mức nào!

Nhìn chăm chú mấy phút đồng hồ, Dương Thiên Lô mới khôi phục lại sự bình tĩnh, nhìn bốn phía chung quanh, trong lòng càng cảm thán.

- Thiên Tịch Phong trong truyền thuyết, quả nhiên không giống bình thường. Chỗ này mới ở giữa sườn núi, mà có thể nhìn khắp Trảm Không Kiếm Phái, rõ ràng là xu thế đàn phong triều bá, quân lâm thiên hạ!

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng.

Giờ này phút này, Dương Thiên Lô toàn thân mặc nhuyễn giáp sáng ngời, mũ giáp đã được bỏ ra từ lâu, lộ ra vẻ đẹp trai ngời ngời.

Sau khi nghi thức trao giải chấm dứt, hắn và đám người Đan Thanh Dương, Tiêu Như Mộng cùng với Sở Hương Hương đánh tiếng bắt chuyện, rồi trực tiếp đến Thiên Tịch Phong. Hắn thu hoạch lớn như vậy, đương nhiên là vô cùng hưng phấn. Nhưng điều khiến hắn hưng phấn nhất chính là, hắn tiếp cận Thiên Tịch Phong càng gần, liền cảm giác lại gần với Trương Tử Hàm hơn một chút. Mặc dù không nhất định có thể nhìn thấy, nhưng hắn vẫn vô cùng chờ mong.

- Người tới phương nào?

Khi Dương Thiên Lô đi tới cổng chính của Thiên Tịch Phong, vẻ mặt của hai người trung niên canh giữ ở cửa rất lạnh lùng, trầm giọng hỏi. Hiển nhiên, tu vi của hai người đều là Tiên Thiên cấp năm. Chỉ cần từ điểm mà xem xét, thì nơi đây đã hùng mạnh hơn các ngọn núi khác nhiều lắm rồi. Nơi này mới chân chính đại biểu cho sự tồn tại của Trảm Không Kiếm Phái.

- Dương Thiên Lô - đệ tử Thiên Đan Phong, nhận lệnh của Nhan Phó chủ môn, đến đây bái phỏng.

Dương Thiên Lô ôm quyền nói.

- Dương Thiên Lô? Nhan Phó chủ môn đã nói qua. Người theo ta vào!

Tức khắc, một người trung niên trầm giọng nói, thân hình như tia chớp nhoáng cái liền tiến vào trong.

Dương Thiên Lô vội vàng đuổi theo sau.

Mặc dù tốc độ của hai người rất nhanh, đi dọc theo hành lang, nhưng đi hơn mười phút, mới tới phía dưới Ngự Kiếm Tiên Cung.

Chương 213: Hèn mọn (hạ).

- Theo dây thừng ở vách núi lên sẽ tới Ngự Kiếm Tiên Cung. Mời!

Người trung niên nói xong, liền xoay người đi.

Dương Thiên Lô ngẩng đầu nhìn lên, dĩ nhiên liếc mắt nhìn cũng không đến đỉnh, một dây thừng không biết bằng chất liệu gì chế tạo thành là con đường duy nhất để leo lên.

Dương Thiên Lô khom người một cái, pháp lực quanh thân nhất thời phát động. Trong nháy mắt tựa như hỏa tiễn bay lên trời, bay lên đến hơn mười trượng, lực đạo mới hết, liền dùng lực nắm lấy dây thừng. Liên tục sau mấy mươi lần, cuối cùng Dương Thiên Lô cũng leo tới Ngự Kiếm Tiên Cung!

- Tới rồi sao?

Điều khiến Dương Thiên Lô không nghĩ tới chính là, vừa mới lên đến đỉnh, liền nghe thấy tiếng nói sang sảng độc nhất vô nhị của Nhan Uyên vang lên bên tai.

- Tham kiến Nhan Phó chủ môn!

Dương Thiên Lô vội vàng cúi mình hành lễ.

- Người đã có được phần thưởng của lời đài Tiên Thiên cấp một. Tuy rằng đã hứa sẽ cho người phần thưởng của Tiên Thiên cấp hai, cấp ba, cấp bốn nhưng phải thông qua sự khảo nghiệm của bản tôn, cuối cùng mới quyết định sẽ thưởng cho người cái gì.

Nhan Uyên không dây dưa, nói thẳng.

- Ách. .

Dương Thiên Lô thoáng chút sững sốt, không nghĩ tới Nhan Uyên sẽ làm như vậy. Bất quá trời sinh tính hiếu kỳ, mặc dù Dương Thiên Lô rất quan tâm tới đan dược, pháp bảo nhưng nhất thời mặc kệ mọi thứ mà hỏi thăm:

- Khảo nghiệm? Nhan Phó chương môn, không thông qua thì người sẽ không để cho tôi đi sao?

- Cho thì khẳng định là cho, chỉ là cho đồ tốt hay đồ hỏng, thì muốn xem thành tích khảo nghiệm của người.

Nhan Uyên nói.

- Được! Nhan Phó chương môn, ngài nói đi, phương pháp khảo nghiệm thế nào?

Dương Thiên Lô nhất thời hào khí ngút trời nói, để có được phần thưởng thực sự tốt, đương nhiên sẽ không quá bảo lưu ý kiến của bản thân.

- Môn hạ của bản tôn là cao thủ Tiên Thiên cấp bốn, thuần thủy chi thể, nắm trong tay ba loại năng lượng có thuộc tính thủy, băng, vụ sẽ quyết chiến với người. Điều kiện là, người chỉ có thể sử dụng pháp lực thuộc tính hệ kim và lôi. Đồng thời phải giấu diếm thân phận. Hiện tại, người là nhân vật quan trọng của Trảm Không Kiếm Phái chúng ta. Nếu như đệ tử môn hạ bản tôn, biết thân phận của người, khó tránh khỏi sẽ hạ thủ lưu tình.

- Thủy, băng, vụ? Khéo như vậy sao, lại có thuộc tính giống với muội muội Tử Hàm, chỉ là tu vi cao hơn không ít! Được, cái này cũng không có vấn đề gì. Bất quá... Nhan Phó chương môn, cao thủ Tiên Thiên cấp bốn không phải là áp lực quá lớn đối với ta sao?

Dương Thiên Lô gãi gãi đầu, nói.

- Bản tôn còn chưa nói hết, ngoại trừ hai điều kiện vừa mới nói, người không thể gây thương tổn đến đệ tử của bản tôn. Hơn nữa trong lúc chiến đấu, chính xác không được phát ra tiếng. Tiêu chuẩn thông qua khảo nghiệm chính là... Đúng, chế phục, trói hai tay, hai chân, khiến đối phương không thể nhúc nhích. Đương nhiên, người không thể sử dụng bất cứ linh khí pháp bảo gì, chỉ có thể dùng quyền cước! Thế nào?

Nhan Uyên thần nhiên nói.

- Ách... Nhan Phó chương môn, cái này... Thứ đệ nửa ngu muội, ngài khảo nghiệm ta làm gì?

- Bản tôn tự có tính oán. Người chỉ cần nói được, hay không được!

Nhan Uyên trực tiếp từ chối giải thích. Cái này có thể khảo nghiệm gì? Rắn cũng khảo nghiệm không được, lại bảo hấn chủ động giải thích? Người này hoàn toàn là bởi vì sủng nịch Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lô, mới có thể đứng lúc trêu đùa hai tiểu tử này.

- Được thì vẫn được, bất quá...

Bất quá cái gì?

- Đệ tử của người... Là nam hay nữ ạ?

Dương Thiên Lô trừng mắt Nhan Uyên ra vẻ có chút cuống quýt mà hỏi thăm. Nghe điều kiện của Nhan Uyên, bản thân hấn lập tức hiểu rõ, chỉ có hai biện pháp, một là dùng hết thể lực để tiêu tốn pháp lực của đối phương, hai là sử dụng chân tay của mình, gắt gao ôm lấy đối phương. Trừ hai cái đó ra, không còn phương pháp nào khác. Đã thương lại không được đã thương, pháp bảo lại không thể dùng, còn có thể có biện pháp gì nữa?

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, vẻ mặt Nhan Uyên nhất thời đen lại. Tiểu tử này cũng quá sức thô tục đi?

- Là nữ.

Nhan Uyên rất không tình nguyện mà nói.

- Hắc hắc, hoàn hảo... Nhan Phó chương môn, nàng lớn lên xinh đẹp không? Không quá xấu chứ?

Dương Thiên Lôi lại hỏi.

Nhan Uyên cố nén ý nghĩ muốn cho Dương Thiên Lôi một trận, nếu không sợ lộ tẩy, e rằng hắn ta đã sớm ra tay. Tiểu tử này thật sự hèn mọn tới mức cực điểm rồi! Ngựa kéo sa mạc, bản thân mình ít nhiều cũng là Phó chương môn Trảm Không Kiếm Phái, hay là Cường giả Thần Đạo trong truyền thuyết mà, nhưng người này ở trước mặt mình, dĩ nhiên lại không có chút rụt rè!

- Ít nói nhảm đi. Cởi nhuỷen giáp của ngươi ra, mặc những thứ này vào!

Nhan Uyên nghiêm mặt lạnh lùng nói, trực tiếp ném cho Dương Thiên Lôi một bộ pháp bào thượng phẩm tinh khiết màu đen và một chiếc khăn trùm đầu màu đen khiến Dương Thiên Lôi thiếu chút nữa không đỡ nổi.

Cái này không phải là bộ trang phục chuyên đi cướp ngân hàng sao?

Dương Thiên Lôi muốn phản kháng, nhưng nhìn thấy Nhan Uyên dường như đã không nhịn được nữa, vì phần thưởng, bản thân đành phải nhịn. Đương nhiên, không có phần thưởng, cũng chỉ có thể nhịn, ai bảo người ta là Phó chương môn Trảm Không Kiếm Phái, còn là Cường giả Thần Đạo đây?

Ở tầng một dưới Kiếm Tiên Tháp.

Sau khi mặc bộ trang phục màu đen, toàn bộ đều được che chắn hết, không có chút tia sáng, một màu đen nhánh. Mặc dù cao thủ Tiên Thiên có khả năng nhìn được trong bóng đêm, nhưng trong đường hầm này cũng đặc biệt không nhìn rõ. Điều này đã gây ra ảnh hưởng rất lớn. Cả tầng hầm chìm trong bóng tối, hoà hợp với không gian xung quanh. Nơi đây chừng nghìn trượng vuông, cao tới trăm trượng, trên bốn vách tường có chứa kết giới mạnh mẽ. Cho dù cao thủ Tiên Thiên cấp chín giao chiến ở chỗ này cũng không sẽ mấy may ảnh hưởng đến Kiếm Tiên Tháp.

Dương Thiên Lôi mặc bộ quần áo màu đen, mang theo khăn trùm đầu màu đen, giống như một người đi cướp đoạt, quanh thân tản ra khí tức sấm sét, sau một năng lượng chấn động, liền bị Nhan Uyên đưa vào không gian này.

Nháy mắt, khi thân hình của hắn vừa xuất hiện, Trương Tử Hàm đã chờ sẵn trong đó từ lâu, căn bản không để cho hắn có cơ hội phản ứng, dùng một đạo pháp lực băng lạnh khủng bố như tia chớp tấn công về phía Dương Thiên Lôi!

- Ta kháo!

Trong lòng Dương Thiên Lôi chửi nhỏ, nhưng cũng không dám thốt ra lời, trong nháy mắt lực sấm sét, âm âm phát sinh.

Một tiếng nổ Oanh, năng lượng nổ mạnh toả ra ánh sáng, nhất thời khiến không gian sáng ngời.

Tại đây, trong nháy mắt, ánh mắt hai người chạm nhau!

- Tốt, đánh đánh đánh! Ha ha ha... , thú vị quá... Di, chuyện gì xảy ra?

Đang nhìn chăm chú vào hai người, chuẩn bị xem một trò hay được trình diễn, Nhan Uyên thấy hai người vừa mới giao thủ được một chiêu, tự nhiên đều ngừng lại, đây là tình huống gì vậy?

229. Chương 214: Tình Tới Điểm Nồng

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 214: Tình tới điểm nồng

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Giống! Quá giống, nhân thần thật giống với muối muối... Vì sao lại giống với muối muối Tử Hàm vậy chứ?

Ánh mắt Dương Thiên Lôi đại ra nhìn chăm chăm vào bóng đen trước mắt, ánh sáng và chớp lên, hắn thấy được một đôi mắt tuyệt mỹ phẳng phất ẩn chứa thế giới băng tuyết.

- Vì sao nhân thần của hắn lại quen thuộc như vậy? Không có khả năng, Thiên Lôi không có nắm trong tay năng lượng thuộc tính lôi!

Trong đầu Trương Tử Hàm cũng nghĩ:

- Hắn là... Là ta quá nghĩ tới hắn rồi. Áo giặc! Đúng, người này khẳng định là Lôi Hoàn!

Nghĩ tới đây, Trương Tử Hàm bất thành linh lại xuất thủ, Ngự Kiếm Trảm Không Kiếm Quyết tầng thứ nhất được phát ra âm âm!

Thân hình Dương Thiên Lôi như tia chớp, hai tay liên tục khua lên, mỗi một lần khua tay liền có một đạo lực sấm sét, một tiếng nổ rầm rầm vang lên ngay trước mặt Trương Tử Hàm, mỗi lần phát ra tiếng nổ vang, Dương Thiên Lôi liền có thể liếc mắt nhìn thấy đôi mắt quen thuộc kia!

Lúc này, tâm niệm trong đầu hắn thay đổi thật nhanh. Sau một lát, người này thiếu chút nữa thì kêu to, cổ nén kích động trong lòng và không nói gì. Trong lúc Trương Tử Hàm đang điên cuồng công kích, vậy mà người này còn thành thạo quay ngón giữa lên trên không, đây là hành động nhỏ nhỏ mà chỉ có người địa cầu mới hiểu được!

May mắn thế nào, ngón giữa kia trùng hợp quay về phía Nhan Uyên đang nhìn trộm!

Nhan Uyên hơi kinh ngạc:

- Đây là pháp quyết gì? Không có chút uy lực...

Trương Tử Hàm càng đánh càng kinh hãi, càng nhìn càng run sợ. Bộ pháp của Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng phiêu dật, xuất quỷ nhập thần, muôn vạn biến ảo, thân thể thỉnh thoảng điên cuồng giãy dụa khiến cho Trương Tử Hàm vô cùng khiếp sợ, nếu như không phải hắn phát ra chính là năng lượng thuộc tính lôi hệ thuần túy, thì có lẽ Trương Tử Hàm từ lâu đã xác định đối phương chính là đại sắc lang Dương Thiên Lôi mà nàng ngày đêm mong nhớ!

- Hắn còn quá mạnh như vậy! Ngày hôm nay, ta phải phế bỏ tu vi của hắn, bằng không Thiên Lôi...

Trương Tử Hàm mới nghĩ tới đây, hai tay liền bất thành linh biến ảo rất nhanh, trong nháy mắt tạo thành từng đạo tàn ảnh, nhất thời những âm thanh rầm rầm oanh vang lên, từng đạo kiếm quang không ngừng tăng nhanh quanh người nàng, chớp mắt liền tạo thành trăm đạo quang!

Trương Tử Hàm bế quan ba tháng đã tu luyện ra Trảm Không kiếm pháp tầng thứ ba, với lực công kích mạnh mẽ nhất!

Trăm đạo kiếm quang hoàn thành trong nháy mắt, Cánh tay ngọc dài và nhỏ của Trương Tử Hàm bỗng nhiên vung lên về phía Dương Thiên Lôi!

Nhất thời, trăm đạo kiếm quang như Ngọc nữ xuyên lăng, hồ điệp bay lượn, từ bốn phương tám hướng xoay nhanh tấn công thẳng về phía Dương Thiên Lôi!

“Ta kháo! Ngọc nữ này... Ca đã rõ ràng như vậy, nàng còn nhận thức không ra là ca sao?”

Trong lòng Dương Thiên Lôi vô cùng buồn bực muốn hờ hết. Mắt thấy tròn một trăm đạo kiếm quang từ bốn phương tám hướng mang theo năng lượng khủng khiếp tấn công về phía mình, Dương Thiên Lôi vô cùng “oán giận” trừng mắt nhìn Trương Tử Hàm.

- Được rồi, vậy ca sẽ cho nàng thấy rõ ràng một chút... Quyền Quyền Thần Công!

Bỗng nhiên, thân thể Dương Thiên Lôi xoay tròn một cách điên cuồng, lực sấm sét bàng bạc mang sức tàn sát bừa bãi từ trong cơ thể hắn trực tiếp toả ra xung quanh thân thể hắn, hình thành từng đạo hồ quang

điện, Dương Thiên Lô càng điên cuồng xoay tròn thì nó lại càng tăng trưởng. Chỉ chớp lát, quanh thân hình thành quả cầu năng lượng thuộc tính lôi đang xoay tròn với tốc độ cao!

- Hả

Trương Tử Hàm đang nhanh chóng kết kiếm quyết Bách Kiếm, thấy Dương Thiên Lô thi triển ra Quyển Quyển Thần Công thì nhất thời sợ hãi kêu lên. Niệm lực và từng đạo kiếm quang ngưng làm một thể, nhất thời hoàn toàn gián đoạn mất đi sự điều khiển, theo quán tính trực tiếp đập thẳng vào Dương Thiên Lô một tiếng ầm.

- Rầm rầm oanh...

Liên tiếp từng đạo kiếm quang nhỏ phát ra tiếng nổ rất nhỏ rồi liền dung nhập vào quả cầu năng lượng của Dương Thiên Lô. Chỉ trong chớp lát mất đi sự điều khiển, uy lực kiếm quang đã yếu đi gấp trăm lần, liền bị Dương Thiên Lô hoàn toàn nuốt vào trong quả cầu năng lượng. Chỉ đến lúc này, năng lượng trong quả cầu mới không còn điên cuồng tăng nhanh. Mà kiếm quang khi dung nhập trong đó chỉ nháy mắt liền hóa thành nước thuần túy. Ba loại năng lượng thủy, băng, vụ đã Dương Thiên Lô trực tiếp cắn nuốt vào trong cơ thể rồi.

Tất cả lại yên tĩnh trở lại. Hai đạo thân ảnh màu đen, đứng ở trong bóng tối, đang nhìn chăm chú vào nhau, trong ánh mắt phun ra ánh sáng khiến người khác phải run sợ!

Lúc Trương Tử Hàm nhìn thấy Dương Thiên Lô thi triển ra Quyển Quyển Thần Công độc nhất vô nhị của hắn, đã hiểu được, căn bản người trước mắt vốn không phải là Lô Hoàn, mà là người mà nàng ngày đêm mong nhớ! Hầu như trong nháy mắt, nàng liền hiểu rõ, vì sao Nhan Uyên lại để nàng và Dương Thiên Lô cùng trang phục như vậy, lại xác định không được nói, kèm theo mấy điều kiện phụ để nàng không nhận rõ được tình hình.

- Thân ái .

Dương Thiên Lô trực tiếp kéo khăn trùm đầu, ném xuống mặt đất, dường như ánh mắt vẫn còn có chút kích động run run nhìn Trương Tử Hàm, nhẹ giọng kêu lên. Đồng thời chậm rãi giang hai tay ra. Trong nháy mắt, hai đạo pháp lực thuộc tính thủy ôn nhu liền từ tay hắn phát ra, giống như hai cánh tay có lực, trực tiếp ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Trương Tử Hàm, chậm rãi nhẹ nhàng bay về phía hắn.

Trương Tử Hàm không chút phản kháng, nhẹ nhàng mà kéo chiếc khăn che trên mặt ra, lộ ra khuôn mặt thánh thiện, thuần khiết, khuynh quốc khuynh thành của nàng. Mặc cho bản thân mình vay về phía Dương Thiên Lô, ánh mắt si ngốc dừng ở trên khuôn mặt càng ngày càng thành thực, càng thêm anh tuấn của Dương Thiên Lô!

Trong nháy mắt, Trương Tử Hàm bay tới trước người Dương Thiên Lô. Dương Thiên Lô liền ôm chặt Trương Tử Hàm vào trong lòng!

Trong giây phút này, thân thể hai người không còn có khe hở nào, đầy thân thiết, ngay cả tâm cũng cùng một chỗ! Cả hai bên đều cảm nhận rõ rệt tiếng tim đập thình thịch thình thịch của đối phương và bởi vì kích động mà thân thể cũng run lên nhẹ nhàng!

Hơi thở quen thuộc, hương vị quen thuộc, cảm giác quen thuộc, năng lượng quen thuộc, nhất thời khiến hai người quên đi tất cả, cái gì là khảo nghiệm của Thần Đạo Nhan Uyên, tất cả đều bị quăng lên chín tầng mây!

- Ách... Không có ý nghĩa, không có ý nghĩa, sớm như vậy đã phát hiện ra rồi...

Nhan Uyên nhìn hai người đang ôm nhau, có chút xấu hổ thầm nghĩ, hai tiểu bối thân thiết, da mặt hắn dù có dày hơn nữa, cũng không có ý tiếp tục nhìn, thân hình nhoáng lên một cái liền biến mất.

Gặp lại Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lô hận không thể đem thân thể Trương Tử Hàm dung nhập vào mình, ngậm trong miệng mình. Cái loại cảm giác này căn bản không thể dùng bất kỳ từ ngữ nào để hình dung. Tay hắn rất tự nhiên ra sức tới lui tuần tra trên lưng Trương Tử Hàm, chạm tới một tắc trên da thịt Trương Tử Hàm.

Chương 214: Tình tới điểm nồng (hạ).

Dương Thiên Lô cũng không nghĩ sẽ buông tha dù là mỗi một chỗ ở vai, eo nhỏ, hông. Hiện tại, cảm xúc của hắn chính là có thể thành thành thật thật chạm vào nữ nhân mà mình yêu thích nhất.

Trong đầu Trương Tử Hàm chỉ tràn ngập cảm giác hạnh phúc, mê muội và e thẹn. Hai tay của nàng ôm chặt vào cổ Dương Thiên Lô, nhón chân, ngả đầu trên vai Dương Thiên Lô, mặc cho Dương Thiên Lô đang vuốt ve thân thể của nàng. Nàng không muốn phản kháng, cũng không thể phản kháng. Mỗi một cử động của đôi tay Dương Thiên Lô, lại khiến nàng cảm giác mình bay bổng lên bầu trời. Nhất là lúc hắn chạm vào hông và bắp đùi, thân thể của hắn dường như cũng cứng lại, hai chân gắt gao cùng một chỗ.

Chỉ là, lúc Trương Tử Hàm đang ghé đầu vào vai Dương Thiên Lô, nhắm mắt lại, vô cùng khấn nguyện, vô cùng e thẹn, Dương Thiên Lô bỗng nhiên khê động, ngay sau đó nàng cảm giác đầu mình được nâng lên, sau đó miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng liền bất thành linh bị ngăn chặn!

Trương Tử khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, nhất thời cảm thấy trong đầu trống rỗng. Nàng quên cả giãy dụa, quên cả phản kháng, khuôn mặt vốn đang đỏ bừng, lúc này có vẻ càng thêm kiều diễm ướt át!

- Đây là hôn sao?

Tâm Trương Tử Hàm như con nai con, khẩn trương đến mức gần như hít thở không thông, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm thụ cái cảm giác này khiến tâm nàng lung lay, tràn ngập cảm giác mê muội đến kỳ lạ, cảm nhận được sự nồng nhiệt, tình cảm nồng nàn và vụng về của Dương Thiên Lô.

Nàng cảm giác mình dường như đang bay lên, toàn thân nóng lên, lại như nhũn ra. Nàng nghe được trái tim đập một cách mãnh liệt, nhưng lại ngắt ngảy như vậy. Tuyệt đẹp, đó là một loại cảm giác gì? Nàng không cách nào hình dung.

Tình tới điểm nồng, người tự say.

Dương Thiên Lô trực trực cảm nhận được đôi môi mềm mại xinh đẹp của Trương Tử Hàm, với kinh nghiệm lý thuyết phong phú, kinh nghiệm thực tiễn có thừa, từ đầu đến chân, đều đạt tiêu chuẩn ban đầu của ca!

Khi hắn chân chính hôn lên đôi môi anh đào của Trương Tử Hàm, lý luận đều là phù vân, toàn bộ đều quẳng ra sau đầu. Hắn chỉ biết là, hắn chẳng bao giờ cảm nhận được cảm giác này, tâm quá chấn động, khiến hắn thật sâu say sưa trong cái non mềm và ngọt ngào đó,...

Hắn vụng về hôn đôi môi ngọt, mềm mại, trơn nhẵn kia!

Trương Tử Hàm cũng vụng về, trong đầu trống rỗng, môi anh đào ngơ ngác, mặc cho Dương Thiên Lô hôn...

Dần dần, Dương Thiên Lô dường như chưa cảm thấy đủ, lại vụng về mà cuồng dã vươn đầu lưỡi, muốn đi vào trong đôi môi khiến hắn say mê kia!

Trương Tử Hàm vô cùng e thẹn khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn. Giờ phút này, căn bản nàng không muốn cự tuyệt, bởi vì nàng cũng cảm thấy chưa đủ. Vừa mới hé miệng, Dương Thiên Lô nhất thời liền chạm vào cái lưỡi thơm tho trắng mịn ngọt ngào của Trương Tử Hàm. Trong nháy mắt, hai người đều phát ra một tiếng run rẩy đến từ sâu trong linh hồn. Từ trực trực đến thành thạo, hai người như si như say, hoàn toàn quên hết tất cả, quên thời gian, quên mất bản thân mình đang ở nơi nào. Bọn họ chỉ biết là, tại giờ khắc này, tâm linh hai người so với bất cứ lúc nào trong quá khứ đều muốn thân thiết gần gũi hơn, gần như muốn giao hòa vào nhau, cũng nữa chẳng phân biệt được người hay ta...

Không biết qua bao lâu, môi Trương Tử Hàm cảm giác có chút đau nhức, đầu lưỡi đều có chút chua xót, mới chợt nghĩ tới nơi này là chỗ nào, vô cùng e thẹn vội vàng đẩy Dương Thiên Lô ra, tiếng nói khê khàng như tiếng ruồi bay:

- Thiên Lô, chúng ta... Sợ rằng đã bị Nhan Phó chương môn thấy được...

Dương Thiên Lô nhấp môi hé miệng, hiển nhiên bởi vì chưa thỏa mãn, cười ha ha:

- Thấy thì thấy, để hắn ước ao đổ kị hận chết đi thôi. Dám đùa giỡn với hai chúng ta. May là ca đã xác định là nàng trước... Bất quá nàng cũng quá ngốc đi, chờ đến khi ca ra Quyển Quyển Thần Công mới nhận ra ca ...

- Người mới ngốc ấy!

Trương Tử Hàm không nghe theo nói:

- Nhan Phó chương môn nói là Lôi Hoành, tuy rằng ta cảm giác có chút là lạ... Nhưng vừa rồi người dùng năng lượng thuộc tính lôi, vốn ca không nắm trong tay năng lượng này, ta làm sao dám khẳng định là người...
- Hắc hắc, đều là do Nhan lão đầu... Ách, Nhan Phó chương môn?

Dương Thiên Lôi nói đến chỗ này, bỗng nhiên ngửa đầu, nhẹ giọng gọi. Sau nửa ngày không có tiếng đáp lại, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Con bà nó, người ta là cường giả Thần Đạo trong truyền thuyết mà, hơn nữa còn không thân thiết với Nhan Uyên, gọi một tiếng lão đầu, vạn nhất Nhan Uyên tức giận, vậy cái được không bù đắp đủ cái mất rồi.

Dương Thiên Lôi nói tiếp:

- Lão nhân này quá vô sỉ, thậm chí còn bỉ ổi hơn so với ca, rõ ràng là muốn đùa giỡn với vợ chồng son chúng ta, may là ca anh minh thần võ, trong nháy mắt khi nhìn thấy đôi mắt đẹp của nàng, liền biết là thân ái của ta rồi... Hắc hắc, thân ái, con chim ngọc Lôi Hoành kia, sau này cũng sẽ không đến làm phiền vợ chồng son chúng ta nữa!

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng cầm tay Trương Tử Hàm, hận không thể lại hôn thêm lần nữa. Cảm giác này thực sự quá tuyệt, bất quá nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm dường như có chút sưng đỏ, cho nên đành cố gắng mà nhịn xuống, chỉ có thể ra sức ôm Trương Tử Hàm vào trong ngực, vô cùng hứng thú mà cảm thụ thân thể mềm mại lung linh.

- Ai là vợ chồng son với người, người ta một mình ở chỗ này bế quan ba tháng, người cùng Hương Hương tỷ mới là một đôi!

Trương Tử Hàm nhẹ nhàng tránh né, nũng nịu nói. Thậm chí dùng “Người ta” tới hai khiến Dương Thiên Lôi nghe xong nhiệt huyết sôi trào. Nhưng nói đến điểm này, Trương Tử Hàm bỗng nhiên khẽ nhún mày, ngẩng đầu nhìn Dương Thiên Lôi nói:

- Không thể bỏ qua cho Lôi Hoành, chỉ cần có cơ hội, hẳn khẳng định sẽ không bỏ qua chúng ta. Người cũng không thể sơ ý!
- Đáng tiếc là cả đời này, có lẽ hẳn sẽ không còn có cơ hội nào nữa!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói.

- Vì sao?
- Bởi vì hẳn đã không còn đáng đếm xỉa tới nữa, đã trở về với cát bụi rồi, thành thịch một tiếng, đến mẫu vụn cũng không còn... Ha ha ha!
- Lôi... Lôi Hoành đã chết?

Trương Tử Hàm hỏi có chút khiếp sợ.

- Đúng, đã chết. Lúc thi đấu trên lôi đài, hẳn quyết đấu cùng ca mà chết.
- Người giết hẳn?
- Không có, ca nào có tàn nhẫn như vậy? Ca chỉ là cho hẳn thành thái giám mà thôi... Đáng tiếc a, vốn rất có hi vọng trở thành tổng quản đại nội, nhưng hẳn không chịu nhận nhậm, tự vẫn...

Dương Thiên Lôi nói:

- Nhưng, nàng không cần lo lắng. Hiện tại đường làm quan của ca đang rộng mở, cũng không có chuyện gì đâu. Tiêu Như Mộng cũng thu ca làm đệ tử thân truyền, biến chiến tranh thành tơ lụa, tất cả đều là chuyện đáng mừng cả.
- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ba tháng qua... Rốt cuộc xảy ra cái gì?

230. Chương 215: Trở Về Vị Trí Cũ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 215: Trở về vị trí cũ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương Tử Hàm nghĩ không ra, bản thân mình bế quan có ba tháng, tự nhiên lại phát sinh biến hóa lớn như vậy. Lôi Hoành đã chết, Dương Thiên Lôi lại trở thành đệ tử thân truyền của Tiêu Như Mộng. Hơn nữa, nghĩ đến vừa rồi Dương Thiên Lôi thể hiện ra thực lực mạnh mẽ như vậy, càng khiến Trương Tử Hàm thêm kinh ngạc. Trong lòng vừa vui mừng, vừa hối hận. Vui mừng chính là, Thiên Lôi gặp cơ duyên, trở lên mạnh mẽ.

Hối hận chính là bản thân mình tiến bộ không nhanh bằng hắn. Xem ra muốn một lần nữa trở thành sư phụ của hắn, sợ rằng chỉ có thể trở thành một suy nghĩ xa vời.

- Ca sẽ từ từ nói lại với nàng sau!

Dương Thiên Lôi biết Nhan Uyên hẳn là đã bỏ đi, để mình và Trương Tử Hàm có chút riêng tư để thoải mái sự nhớ nhung. Hắn không chút trách cứ nào đối với trò đùa của Nhan Uyên, trái lại cường giả Thần Đạo này còn khiến hắn nảy sinh ra một cảm giác thân thiết.

Dương Thiên Lôi chậm rãi đem chuyện đã xảy ra trong ba tháng qua, từng chuyện từng chuyện một kể lại rõ ràng cho Trương Tử Hàm. Bất quá không có đề cập đến khoảng thời gian mà hắn cảm thấy vô cùng phiền muộn kia, chỉ nói hắn đi ra ngoài du lịch một phen.

- Hai canh giờ rồi, vợ chồng son các người đã thân thiết xong chưa? Xong rồi thì ra đi!

Khi Dương Thiên Lôi vừa mới nói xong, giọng nói sang sảng của Nhan Uyên vang lên, vọng vào bên tai hai người. Hiển nhiên Nhan Uyên hẳn là đã nghe trộm một hồi. Bằng không không có khả năng nào lại đứng lúc như vậy. Giọng nói của hắn chưa dứt, nhất thời ánh sáng tản mát ra toàn bộ không gian. Dạ tinh thạch vốn bị che khuất cũng chợt phát sáng. Một bậc thang đi lên cũng xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

Sáng bất chợt như vậy khiến hai người liền nhìn rõ được đối phương. Trong bóng tối, tuy rằng hai người có thể nhìn được, cũng có thể thấy rõ bộ dáng của đối phương, nhưng so sánh với lúc này lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Làn da của Trương Tử Hàm trong suốt như ngọc, khuôn mặt mang theo một chút e thẹn mà đỏ ửng, trong nháy mắt lộ ra vẻ mỹ lệ, thật là kinh tâm động phách!

Ba tháng không gặp, nàng trở nên càng thêm xinh đẹp, khí chất quanh thân cũng có biến hóa tinh tế màu nhiệm tới mức không thể nói lên lời.

- Tiểu tử kia, nước miếng của người đang chảy ra kia.

Đúng lúc này, giọng nói của Nhan Uyên lại vang lên.

Dương Thiên Lôi không nói gì hồi lâu. Con mẹ nó, vì sao lại có một Cường giả Thần Đạo thô tục như vậy chứ?

Xấu hổ lau miệng, phiền muộn lôi kéo Trương Tử Hàm với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lại buồn cười đi ra khỏi tầng hầm của Kiếm Tiên Thập. Hai người thấy mình đứng giữa phòng khách, thấy được Nhan Uyên đang ngồi xếp bằng ngồi ngay ngắn trên tịch đoàn, hai mắt khép hờ, quanh thân tản ra khí tức cao chót vót.

- Ngồi đi.

Nhan Uyên chậm rãi mở mắt, hai mắt toả ra ánh sáng chói mắt. Sau khi liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm, trầm giọng nói. Giống như giọng nói thô bỉ kia không có bất cứ quan hệ nào với hắn.

- Trong hai người các người thì ai thắng? Bản tôn phải hỏi qua để còn trao giải thưởng cho chính xác!

Nhan Uyên nhếch miệng mỉm cười, nhìn hai người nói.

- Hắc...

- Chờ một chút!

Trương Tử Hàm đang muốn nói là Dương Thiên Lô thắng, lại bị Dương Thiên Lô trực tiếp cắt đứt. Dương Thiên Lô quay sang nhìn Nhan Uyên cười hắc hắc, lại quay đầu nhìn Trương Tử Hàm nói:

- Tử Hàm, Nhan Phó chương môn đáp ứng thưởng cho muội cái gì?

Trương Tử Hàm thoáng nhìn về phía Nhan Uyên, phát hiện cũng không có gì khác lạ, mới quay đầu sang nhìn Dương Thiên Lô nói:

- Một bộ nhuyễn giáp linh khí thượng phẩm và một Càn Khôn giới.

- Hắc hắc, không tồi nha, Nhan Phó chương môn thực sự rất phóng khoáng!

Dương Thiên Lô cười hắc hắc nói. Sau khi nói xong, bỗng nhiên lại quay đầu nhìn Nhan Uyên nói:

- Nhan Phó chương môn, có phải là chỉ cần thắng thì có thể lấy được phần thưởng mà người đã hứa hẹn hay không?

- Dương nhiên, thua sẽ không có.

- Hắc hắc, đây chính là lão nhân gia người nói đấy nhé. Thật ra, cả hai chúng ta hai đều là người thắng cuộc! Nhan Phó chương môn, người cũng biết... Người thua chỉ có một, ta sẽ không cần nói rõ ra chứ?

Trên mặt Dương Thiên Lô hiện ra một nụ cười gian xảo, không thèm để ý đến khuôn mặt của Nhan Uyên đã thoáng đen lại.

- Lão nhân gia, ngài đường đường là Phó chương môn Trảm Không Kiếm Phái, là Cường giả Thần Đạo trong truyền thuyết, ta cảm thấy chưa từng có người nào khiến ta vô cùng kính ngưỡng, vô cùng tôn kính người tới như vậy... Ngay từ đầu, đệ tử đã nghĩ, chỉ có thể dùng năng lượng thuộc tính lôi mà thôi, cũng không thể có được tiếng tăm gì, mà...

- Dừng lại! Phần thưởng đều cho các người.

Nhan Uyên vội vàng ngăn cản không để Dương Thiên Lô nói tiếp, rất thẳng thắn đưa ra một bộ nhuyễn giáp bộ với linh khí thượng phẩm thuộc tính băng, một Càn Khôn giới và một bình ngọc toả ra ánh sáng êm dịu.

Khi Trương Tử Hàm thấy bình ngọc này được đưa ra, thì hơi sửng sốt, nói:

- Nhan Phó chương môn, vì sao ngài... Lại mang cái bình ngọc này ra? Ta không muốn cái này, chỉ cần nhuyễn giáp và Càn Khôn giới là được rồi!

Trương Tử Hàm nói xong liền vui vẻ cầm nhuyễn giáp và Càn Khôn giới lên.

Nhưng, trong nháy mắt lúc bình ngọc này vừa xuất hiện, mắt của Dương Thiên Lô chợt nheo lại, yên lặng nhìn hình vẽ khắc trên bình ngọc! Nhan Uyên cũng không để ý đến những lời Trương Tử Hàm vừa nói. Ánh mắt của hắn sáng ngời nhìn Dương Thiên Lô. Khi phát hiện vẽ mặt khác thường của Dương Thiên Lô, đôi mắt Nhan Uyên nhất thời hiện ra luồng ánh sáng!

- Sao có thể?

Dương Thiên Lô cảm thấy kinh hãi.

Không thể tưởng tượng được!

Bất kể như thế nào hắn cũng nghĩ không ra, hình vẽ trên bình ngọc này là hình Quan Thế Âm!

- Thứ này làm sao? Nếu như người thích, coi như đây là phần thưởng của người. Nếu như người không thích, ta sẽ cho người đổi thành linh khí và đan dược!

Ánh mắt sáng ngời của Nhan Uyên lấp nhìn chăm chăm vào khuôn mặt dường như rất kinh ngạc, rất khiếp sợ của Dương Thiên Lô, mặc dù hắn là Cường giả Thần Đạo, vào lúc này, trong lòng đột nhiên xuất hiện một cảm giác chờ đợi đầy khẩn trương.

Bình ngọc này là do Chưởng giáo chí tôn Phong Vô Kỵ trước khi lịch huyết hồng trần đã rất trịnh trọng đưa cho hắn. Ban đầu hắn còn tưởng là bảo bối cực phẩm gì, thế nhưng khi hắn cầm trong tay lại không có cảm giác được bất luận điều gì khác lạ. Pháp lực có thể dễ dàng nhập và trong đó, nhưng không phát sinh ra bất cứ biến hóa gì, nó giống như một vật phẩm bình thường vậy.

Nhưng Phong Vô Kỵ lại nói, đây là một dị bảo, chỉ người có duyên mới có thể tìm ra sự thần thông ở trong đó. Nếu như phát hiện đệ tử trong môn phái có người tài năng xuất chúng xuất hiện, thì đừng ngại mà cho bọn họ cầm thử.

231. Chương 216: Đột Biến

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 216: Đột biến

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cho nên, đã vài chục năm nay, không biết đã có bao nhiêu đệ tử có tài năng xuất chúng, đã từng ở trước mắt Nhan Uyên mà cầm lấy bình ngọc này. Trương Tử Hàm cũng không ngoại lệ. Ngay cả Lô Hoàn cũng từng nhìn thấy. Chẳng qua bọn hắn mỗi chỉ nhìn một chút, cũng không có bất cứ cảm giác gì, thậm chí căn bản là không muốn nó. Nhan Uyên đã đưa đi bao nhiêu lần nhưng chưa từng có người cầm nó.

Thế nhưng, giờ phút này, Dương Thiên Lô lại dường như không nghe thấy lời Nhan Uyên vừa nói, nhẹ nhàng mà vươn tay, cầm bình ngọc Quan Thế Âm trong tay.

Trong nháy mắt, khi hắn vừa cầm lên, bình ngọc trước giờ vẫn luôn tỏa ra ánh sáng rất êm dịu, chợt tỏa ra nghìn vạn ánh sáng chói lọi, đồng thời có một luồng ánh sáng mát lạnh truyền vào bên trong cơ thể của hắn!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, dường như tiến vào trong ảo cảnh!

Bình ngọc vô cùng thần bí kia hóa thành một luồng ánh sáng lấp lánh, rơi vào ấn đường của hắn.

Bất kể là Nhan Uyên hay Trương Tử Hàm, đều hết sức kinh hãi mà há to miệng!

Một thân hình trang nghiêm, rộng lớn, hiền lành, an tĩnh, như ẩn như hiện xuất hiện phía trên bình ngọc, thân thể của người đó vô cùng to lớn, dường như tràn ngập toàn bộ không gian.

Ánh sáng chiếu ra từ bình ngọc càng ngày càng mãnh liệt, khi đạt tới ánh sáng chói lọi như ánh mặt trời, thì thân ảnh kia bỗng nhiên bắt đầu nhỏ đi, sau đó ngưng tụ thành một luồng khói xanh, sau đó theo miệng bình ngọc chui vào bên trong!

Đúng lúc này, một cảm giác huyền ảo tự nhiên xuất hiện trong đầu Dương Thiên Lô, hắn rõ ràng cảm ứng được, mình và bình ngọc có một tia liên hệ!

Qua hơn mười phút, Dương Thiên Lô đầy khiếp sợ và vui mừng mở mắt.

- Thế nào? Cuối cùng thì bảo bối này là vật gì vậy?

Trước đây, Nhan Uyên đâu có nóng vội như vậy. Còn đâu phong độ của một cao thủ Thần Đạo chứ? Về mặt hắn kích động cũng như là hiểu kỳ, xoa xoa hai tay, hưng phấn hỏi.

- Ách... Nhan Phó chưởng môn. Đại ca thân mến, đây chính là bảo bối mà ngài đưa cho ta... Ta còn muốn hỏi ngài, vì sao ngài lại hỏi ngược lại ta?

Dương Thiên Lô không nói gì chỉ nhìn Nhan Uyên. Hình tượng cao nhân Thần Đạo trong lòng hắn đã hoàn toàn bị phá hủy. Lần đầu tiên hắn tận mắt chứng kiến một người ghê gớm duy ngã độc tôn trong trời đất như Nhan Uyên lại không thể kiềm chế được như vậy? Bất quá Nhan Uyên như hiện tại lại có vẻ càng thêm chân thực, khiến người khác cảm thấy dễ gần.

- Đại ca thân mến sao? Ha ha ha... Được, bản tôn chính là đại ca thân mến của ngươi. Tiểu đệ, nói nhanh lên, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Bình ngọc bị người luyện thành thế nào vậy?

Nhan Uyên sững sốt, sau đó vừa cười lớn vừa nói.

- Ách... Không phải là của ngài sao?

Lần này không chỉ có Dương Thiên Lô, ngay cả Trương Tử Hàm cũng cảm thấy hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Nhan Uyên là ai? Chính là nhân vật số một của Trảm Không Kiếm Phái, ra lệnh một tiếng, liền khiến hơn mười vạn đệ tử cùng nâng cờ hưởng ứng. Đây là khái niệm gì? Nhưng hắn lại bối vì một câu nói vui đùa của Dương Thiên Lô, mà gọi Dương Thiên Lô là tiểu đệ. Điều này đủ để nhìn ra, địa vị của Dương Thiên Lô trong cảm nhận của hắn, dường như bỗng nhiên thăng lên mấy cấp.

- Ít nói nhảm thôi, hãy nói mau đi.

Nhan Uyên không để ý gì tới sự kinh ngạc của hai người.

- Ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, nó thật là kỳ lạ không thể nói rõ được, nó tiến vào chỗ này của ta.

Dương Thiên Lô chỉ chỉ vào đầu mình nói tiếp:

- Ta cũng không biết đây là vật gì, chắc là một pháp bảo thì phải ... Hình như ta đã biết phương pháp sử dụng, nhưng không có cách nào sử dụng được.

- Tốt, tốt, quả nhiên là dị bảo. Người không sử dụng được cũng rất bình thường. Nếu bảo bối này có thể tự động nhận chủ, chỉ ít cũng là bảo vật cấp Đạo khí trở lên, muốn khởi động bảo vật cấp khí, phải sở hữu tu vi cảnh giới trên cả Tiên Thiên cấp năm 'thiên nhân hợp nhất', khi đó trong pháp lực của người mới ẩn chứa một chút sức mạnh của trời đất, mới có thể khởi động được nó. Chỉ có điều muốn phát huy xuất toàn bộ uy lực của khí, thì phải có sức lực trời đất dư thừa, mà chỉ đạt được cảnh giới Thần Đạo mới có thể có được điều đó.

Nhan Uyên giải thích.

- Thảo nào.

Dương Thiên Lô có chút suy nghĩ gập đầu, tuy rằng hắn khẳng định giả thuyết của Nhan Uyên, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút khó hiểu. Lục Thanh Âm là ngọc tiêu, Trương Tử Hàm là thủy nguyên châu, cũng đều là khí, nhưng dường như các nàng đều có thể sử dụng, tuy rằng không phát huy được bao nhiêu uy lực, nhưng lại tốt hơn mình rất nhiều.

Giờ phút này, tuy rằng Dương Thiên Lô hiểu rõ được vài pháp quyết để sử dụng bình ngọc, nhưng căn bản không thể khởi động, chỉ gần trong đầu hơi suy nghĩ một chút, mối liên hệ với bình ngọc sẽ bị tách rời.

- Theo ta quan sát, niệm lực của người đã đạt tới cấp độ siêu việt của Tiên Thiên cấp năm, chỉ có điều thân thể người mạnh hơn người bình thường rất nhiều, mỗi lần thăng cấp cũng cần pháp lực lớn hơn người thường gấp mấy lần. Đây mới là điểm then chốt kìm hãm việc thăng cấp của người. Bằng không, hiện tại người hắn đã sớm thăng cấp đến Tiên Thiên cấp bốn rồi.

Nhan Uyên nói.

- Cái này ta biết, nhưng pháp lực trong người ta về phương diện nào đó, dường như rất khó thăng cấp được.

Dương Thiên Lô nói.

- Dường như khó thăng cấp, thân thể cũng giống như cái lọ, sau khi chứa đầy pháp lực, thì rất khó tiếp nhận thêm nữa.

- Biện pháp thứ nhất là, để này cái lọ lớn hơn, thông qua đó khiến năng lượng không ngừng mà phun ra nuốt vào, dần dần tăng khả năng tiếp nhận tới cực hạn. Biện pháp này vô cùng chậm rãi. Phải thông qua sự tu luyện không ngừng. Hơn nữa, mỗi lần đều phải trải qua chiến đấu làm hao hết pháp lực, sau đó mới hấp thu vào tiếp. Trong lúc hao phí hết năng lượng rồi lại hấp thu vào đó, lại càng không ngừng rèn luyện thăng cấp. Ưu điểm của phương pháp này là cho người một nền tảng kiên cố, tăng kinh nghiệm và năng lực chiến đấu, khuyết điểm là quá chậm.

- Phương pháp thứ hai là, lĩnh ngộ được quy tắc trong không gian. Biến chiếc ‘lọ’ thành lớn hơn, thân thể người tự nhiên là có thể dung nạp được càng nhiều pháp lực hơn. Loại này phương pháp khó khăn ở chỗ phải lĩnh hội được pháp tắc không gian. Trong tình huống bình thường, chỉ khi đột phá đến Tiên Thiên cấp năm, mới có thể dần dần lĩnh ngộ pháp tắc trong không gian. Cho nên, tạm thời không thích hợp với người.

- Loại phương pháp thứ ba là, ép pháp lực khiến pháp lực của người trở nên cô đọng lại, cùng kích cỡ với lọ, là có thể tiếp nhận được nhiều pháp lực hơn nữa.

Chương 216: Đột biến (hạ).

- Loại thứ ba là rất thích hợp của người bởi vì niệm lực của người rất mạnh, hoàn toàn có thể thử áp súc pháp lực. Nếu như có thể khiến pháp lực trạng thái khí, ngưng tụ thành trạng thái lỏng, thậm chí trạng thái thành thái cố định... Pháp lực của người sẽ được tăng lên gấp trăm lần, chỉ trong một ngày người có thể đột phá đến Tiên Thiên cấp năm. Chỉ cần niệm lực đạt đến trình độ đó, người sẽ rất dễ dàng, có thể thăng cấp đến Tiên Thiên cấp sáu cảnh giới ‘khí hải hạ đan’, ngưng tụ ra Kim Đan.

Nhan Uyên chậm rãi nhìn Dương Thiên Lôi nói.

- Phải áp súc như thế nào?

Dương Thiên Lôi nhin không được hỏi.

- Cái này thì đơn giản. Trước tiên, bản tôn sẽ truyền cho người một bộ pháp quyết tu luyện để người thả lỏng tâm thần, tiến nhập vào trạng thái tu luyện.

Nhan Uyên nói.

Dương Thiên Lôi nghe theo lời của hắn ta, khoan chân ngồi xong, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhất thời loại bỏ tạp niệm, điều chỉnh thể xác và tinh thần tới trạng thái không minh.

Đúng lúc này, Nhan Uyên bỗng nhiên phát ra một thần niệm dồi dào, hóa thành một luồng ánh sáng, trực tiếp rơi thẳng vào mi tâm của hắn.

- Đây là tâm pháp bốn tầng Trảm Không Kiếm Quyết đầu tiên, gồm Ngự Kiếm, Ngưng Kiếm, Bách Kiếm, Hóa kiếm. Trong đó, Ngưng Kiếm quyết tầng thứ hai và hóa kiếm quyết tầng thứ tư cùng ẩn chứa phương pháp luyện khí. Người chỉ cần hiểu được, sẽ biết làm thế nào để áp súc được pháp lực.

Nhan Uyên nhẹ giọng nói.

- Tiểu nha đầu, người đã luyện thành Bách Kiếm quyết. Bản tôn truyền tiếp Hóa Kiếm quyết cho người.

- Đa tạ Nhan Phó chủ môn.

Trương Tử Hàm cúi đầu nói, nói xong cũng tiến vào trạng thái tu luyện. Nhan Uyên cũng làm tương tự như với Dương Thiên Lôi, đánh một thần niệm vào mi tâm Trương Tử Hàm.

- Được rồi. Chờ các người luyện xong Trảm Không Kiếm Quyết bốn tầng đầu, bản tôn sẽ lại truyền cho các người kiếm quyết ở cấp độ cao hơn.

- Lợi hại, Thần Đạo quả nhiên là lợi hại. Đa tạ Nhan Phó chủ môn.

Dương Thiên Lôi chậm rãi mở mắt ra, vẻ mặt tràn ngập sự cảm kích nhìn Nhan Uyên nói.

Nhan Uyên truyền thụ bốn tầng kiếm quyết. Dương Thiên Lôi chỉ cần tập trung tinh thần, trong đầu liền nhìn thấy hình ảnh Nhan Uyên đang thi triển Trảm Không Kiếm Quyết, toàn thân dường như hoà nhập với từng động tác, vẻ mặt, tư duy của Nhan Uyên khi thi triển. Hắn cũng có thể nắm bắt một cách rõ ràng. Chỉ có Cường giả Thần Đạo mới có thể truyền giáo Thần Đạo được. Cao thủ Tiên Thiên, cho dù là Đan

Thanh Dương đã đạt được cao thủ Tiên Thiên cấp chín, cũng chắc chắn không thể làm được điều đó. Họ chỉ thông qua giảng giải khẩu quyết, tâm pháp cùng với sự lĩnh hội của bản thân mà dung hoà, tự thi triển, nói và thực hiện làm mẫu, để truyền thụ cho đệ tử mà thôi

Nhưng Cường giả Thần Đạo lại có thể trực tiếp truyền thần niệm của chính mình vào.

- Tiểu đệ, còn gọi ta là Nhan Phó chủ môn sao? Nhan Uyên lại lộ ra một nụ cười mỉm nói.

- Ách, ngài sẽ không cho là thật đấy chứ?

- Nếu bản tôn đã nói là đại ca của ngươi, thì sau này sẽ chính là đại ca của ngươi. Tiểu nha đầu, sau này ngươi cũng gọi bản tôn là đại ca đi. Cứ quyết định như vậy đi. Ha ha ha... Các ngươi tiến nhập Thần Đạo là chuyện sớm hay muộn mà thôi, đại ca ta chỉ là sớm hơn các ngươi mấy năm mà thôi.

Nhan Uyên chợt vô cùng vui mừng, thoáng nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm nói:

- Cố gắng tu luyện cho tốt đi. Có gì cần, cứ việc hỏi đại ca ta.

- Hắc hắc... Đại ca, ngài có thể cấp chút tiên đan pháp bảo hay không? Ta còn có thật nhiều đệ đệ, muội muội, nhiều đến mức cũng rối tinh rối mù lên rồi... Kỳ thực thưởng cho cái gì, ngoại trừ đan dược ra, căn bản ta đều không thấy hứng thú gì, nhưng bọn họ đều rất cần. Cho nên...

Dương Thiên Lôi thật vô sỉ, nhất thời liền hiện nguyên hình bản tính hèn mọn của mình, vẻ mặt nịnh nọt nhìn Nhan Uyên nói.

- Ách... Đại ca, chẳng lẽ người không tin? Nếu không... Vậy ta dứt khoát dẫn bọn họ đến bái kiến ngài vậy. Dù sao đi nữa sau này ngài cũng là đại ca của chúng ta, cũng nên đến bái kiến ngài.

Dương Thiên Lôi thấy vẻ mặt Nhan Uyên tối sầm lại bộ dạng có vẻ như không muốn nói gì, vội vàng nói:

- Tử Hàm. Đi, chúng ta đi dẫn Hương Hương, Nhị tỷ đến bái kiến đại ca.

- Dừng.

Nhan Uyên vội vàng ngăn cản nói:

- Tiểu đệ, đại ca ta chỉ nhận thức hai người là ngươi và tiểu nha đầu, liên quan gì đến người khác chứ?

- Ách, đại ca, ngài nói vậy là sai rồi. Ngài là đại ca của ta, ta và bọn họ là huynh đệ tỷ muội, không phải người chính là đại ca của bọn họ sao?

Dương Thiên Lôi nói.

Trương Tử Hàm cũng không kiên nhẫn trước bộ dạng của Dương Thiên Lôi, quay đầu, nhìn ra bên ngoài, vẻ mặt thản nhiên. Hiển nhiên nàng đã quá quen với sự vô sỉ của Dương Thiên Lôi.

- Người... Người muốn cái gì?

Nhan Uyên nói.

- Ha hã, đại ca thật tốt. Yên tâm, bọn họ chỉ mới đạt tới Tiên Thiên cấp một, thứ gì cũng tốt cả.

- Người nói là Sở Hương Hương sao?

Nghe Dương Thiên Lôi nói xong, Nhan Uyên bỗng nhiên hỏi.

- Di, đại ca biết Hương Hương sao?

- Ta đương nhiên phải biết. Những đệ tử có tài năng xuất chúng trong môn phái thì đại ca ta đều nắm rõ cả. Sở Hương Hương có thân thể ngũ hành, vạn người mới có một, sao lại không biết? Bất quá, bởi vì cơ thể của nàng đặc biệt như vậy, lúc này không thích hợp để dùng ngoại lực can thiệp, chỉ có để nàng tự lĩnh ngộ sự ảo diệu trong ngũ hành đại luân hồi, chân chính đạt được sự cân đối trong ngũ hành, sau đó không gian phát triển của nàng mới càng mở rộng. Từ lâu, đại ca đã cho người đặc biệt chế luyện một bộ nhuyễn giáp ngũ hành và bảo kiếm dành riêng cho nàng. Người không cần phải quan tâm.

- Khụ khụ... Ta đã nói mà, Lôi Hoành kia gốc như vậy, đại ca còn coi trọng, mà Hương Hương tỷ, đại ca lại chưa từng triệu kiến... Thì ra là có chuyện như vậy a. Hắc hắc... Được đại ca coi trọng như vậy là tốt rồi. Đại ca, mấy người tiểu đệ tiểu muội khác của người chỉ cần pháp khí thượng phẩm với thuộc tính tương ứng là được. Ta sẽ nói các thuộc tính của bọn họ cho đại ca.

Dương Thiên Lôi lại vội vàng chuẩn bị nói cho Nhan Uyên biết thuộc tính của đám người Dương Thiên Lệ.

...

- Báo ——

Đúng lúc này, Ngự Kiếm Tiên Cung bỗng nhiên truyền đến tiếng báo cáo của đệ tử:

- Tám Thái thượng đại trưởng lão khẩn cấp cầu kiến.

- Tám Thái thượng đại trưởng lão? Tuyên...

Nhan Uyên khẽ nhíu mày, nhất thời phát sinh một đạo thần niệm.

- Được rồi, các người về trước chuẩn bị cho tốt đi. Đại ca đã biết ý người rồi.

Nhan Uyên nhìn Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm phát phát tay, nói.

- Được, đa tạ đại ca.

Hai người nói xong, cùng khom mình hành lễ Nhan Uyên, rồi xoay người rời khỏi Kiếm Tiên Thập.

232. Chương 217: Âm Dạ, Thanh Nhã

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 217: Âm Dạ, Thanh Nhã

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vừa mới đi ra, trùng hợp liền đụng về mặt trầm trọng của Âu Dương Minh, Đan Thanh Dương, Tiêu Như Mộng và tám Thái thượng đại trưởng lão, đang đứng ở trước cửa Ngự Kiếm Tiên Cung.

- Tham kiến các vị Thái thượng trưởng lão.

Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm vội vàng nghiêng người nhường đường, cũng khom mình hành lễ.

- Dương Thiên Lôi?

Các vị Thái thượng trưởng lão vừa thấy Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm, ánh mắt mọi người lập tức đều tập trung vào Dương Thiên Lôi. Đan Thanh Dương, Tiêu Như Mộng, Âu Dương Minh cùng với Vân Bạc Thiên mà hắn mới chỉ gặp mặt có một lần, nhìn về phía Dương Thiên Lôi với ánh mắt tia lo lắng và trầm trọng, mà mấy Thái thượng trưởng lão khác lại nhìn về phía Dương Thiên Lôi với ánh mắt phẫn nộ và âm ngoan.

Điều này khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy vô cùng kỳ quái.

- Thiên Lôi, người nhanh chóng trở lại Thiên Đan Phong. Nhớ kỹ, trong khoảng thời gian này, phải luôn ở lại trong Thiên Đan Phong, cũng không được đi bất cứ đâu.

Đúng lúc này, giọng nói của Đan Thanh Dương bỗng nhiên xuất hiện trong tai Dương Thiên Lôi.

- Sư phụ, đã xảy ra chuyện gì? Có liên quan tới đệ tử sao?

Dương Thiên Lôi vội vàng truyền âm hỏi. Qua thái độ của mọi người, Dương Thiên Lôi mơ hồ cảm thấy dường như có liên quan tới mình.

- Đừng hỏi nhiều. Người trở lại Thiên Đan Phong đi, mười vị sư phụ tự nhiên sẽ nói với người. Hiện tại phải xem Nhan Phó trưởng môn định đoạt thế nào đã... Nếu thực sự không được, vì sư cùng Thập sư phụ của người sẽ mang người rời khỏi Trảm Không Kiếm Phái.

Đan Thanh Dương truyền âm nói.

- Thiên Lô, nhanh chóng trở lại Thiên Đan Phong, cũng không được đi đâu. Nếu như Nhan Uyên muốn hi sinh người, vì sư cùng Đan Thanh Dương sẽ mang người rời khỏi Trảm Không Kiếm Phái.

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Tiêu Như Mộng cũng truyền tới trong tai Dương Thiên Lô.

Trong lòng Dương Thiên Lô cảm thấy kinh hãi:

- Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng lúc đó Đan Thanh Dương và Tiêu Như Mộng đã đi theo các vị trưởng lão tiến vào Kiếm Tiên Tháp.

Dương Thiên Lô cảm thấy khó hiểu, không biết đã xảy ra tình huống gì, nhưng cũng biết, hẳn là đã xảy ra chuyện lớn mà bản thân mình khó có thể tưởng tượng được. Bằng không Đan Thanh Dương, Tiêu Như Mộng chắc chắn sẽ không trình trọng tới như vậy.

Dương Thiên Lô nhìn theo bóng dáng của Đan Thanh Dương và Tiêu Như Mộng, lông mày nhíu chặt lại.

- Thiên Lô, đã xảy ra chuyện gì sao? Vì sao ánh mắt của bọn họ nhìn về phía của người đều kỳ lạ như vậy...

Trương Tử Hàm nhìn thấy thái độ của mọi người cùng với vẻ mặt của Dương Thiên Lô lúc này, thì có chút lo lắng mà hỏi thăm.

- Không có việc gì đâu, thân ái. Chúng ta về Thiên Đan Phong trước đi đã.

Dương Thiên Lô mỉm cười, nói xong liền cầm thật chặt bàn tay của Trương Tử Hàm, nhanh chóng rời khỏi Ngự Kiếm Tiên Cung.

...

Thiên Đan Phong.

Khi Dương Thiên Lô cười lôi thú, mang theo Trương Tử Hàm vừa mới xuống đến Thiên Đan Phong, cảm chế liền trực tiếp mở rộng, mười cao thủ, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng, tất nhiên đều đang đứng chờ ở cửa. Trên vẻ mặt mỗi người đều tràn ngập sự ngưng trọng, hiển nhiên bọn họ đều biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

Mọi người thấy đến Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm cùng nhau trở về, đáng lẽ phải rất cao hứng mới đúng, nhưng giờ phút này lại không có bất cứ kẻ nào có thể vui vẻ được. Đám người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ chỉ đánh tiếng chào Trương Tử Hàm hỏi một câu, Phong Mã Ngưu thấp giọng kêu một tiếng tẩu tử, rồi cũng không nói thêm nữa từ.

- Thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy? Trời sụp tới nơi à? Nhìn cả đám các người...

Dương Thiên Lô nhíu mày nói.

- Thiên Lô, chúng ta vào trong hắc nói.

Khương Kỳ trầm giọng nói. Nói xong liền khởi động cấm chế Thiên Đan Phong, đóng cửa đại môn.

Mọi người cùng đi vào trong Vạn Đan Điện, điều khiến Dương Thiên Lô khiếp sợ chính là, Khương Kỳ lại khởi động cấm chế Vạn Đan Điện, đáng vẻ như lâm đại địch.

...

Thiên Châu Thành. Trong toà nhà Tinh Diệu đồ sộ, Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội.

- Cái gì? Truy sát lệnh Thương Huyền Phủ? Khi Chung Khuê nhìn tin tức mới nhất về Dương Thiên Lô, nhất thời khiếp sợ. Trách không được ngày hôm nay lại có nhiều đệ tử của Thương Huyền Phủ dũng mãnh vào Thiên Châu Thành, thì ra là có liên quan tới Dương Thiên Lô.

- Đệ tử Dương Thiên Lô của Trảm Không Kiếm Phái, giết người đoạt bảo vật, trong Ma Vực cấp hai đã dùng thủ đoạn dâm tiện. Bảy người Tiên Thiên cấp một chém chết đệ tử Tiên Thiên cấp 3 của bản phủ là Thương Kế Tùng, đã vi phạm nghiêm trọng đạo nghĩa trên giang hồ, khiêu khích sự tôn nghiêm của bản phủ, làm nhục danh dự bản phủ. Bản phủ cố gắng tuân theo chính nghĩa, thế sẽ lấy lại công đạo cho đệ tử của bản phủ, truy sát kẻ bại hoại trong giang hồ...

Chung Khuê chau mày nhìn truy sát lệnh đang cầm trong tay. Hiển nhiên, truy sát lệnh này là do Thương Huyền Phủ công khai chiếu cáo toàn thiên hạ nguyên nhân sẽ quyết đấu với Trảm Không Kiếm Phái. Đơn giản là muốn nói cho môn phái các nơi biết, bọn họ cũng không phải là ý thể hiếp người muốn chiếm đoạt Trảm Không Kiếm Phái. Mà là vì báo thù cho đệ tử trong môn phái. Chỉ cần Trảm Không Kiếm Phái giao ra Dương Thiên Lô, giết chết đầu sỏ đã gây ra là được.

Nhưng dưới những lời lẽ này, lại ẩn chứa một ý khác, nếu như Trảm Không Kiếm Phái muốn che chở Dương Thiên Lô, Thương Huyền Phủ sẽ không tiếc mà đại khai sát giới, cho dù dẫn tới đại chiến môn phái, cũng chắc chắn không bỏ qua.

Chung Khuê đã hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, không nói hai lời, liền trực tiếp đi tìm Vũ Văn Tinh Diệu để hội báo.

Sau nửa canh giờ, mười người trung niên có tướng mạo, tuổi tác, ăn mặc cực kỳ bình thường, thoát nhìn hoàn toàn không khác gì người thường, lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước mặt Chung Khuê và Vũ Văn Tinh Diệu.

- Tùy cơ mà hành động. Đi thôi.

Vũ Văn Tinh Diệu trầm giọng nói.

- Rõ, Môn chủ.

Mười người quay về phía Vũ Văn Tinh Diệu khom mình hành lễ, vừa nói xong, liền không một tiếng động biến mất trước mặt Chung Khuê.

- Môn chủ, bọn họ... Có làm được không?

Trong lòng Chung Khuê có chút thấp thỏm mà hồi thẩm. Trong cảm nhận của Chung Khuê, khí tức của mười người thậm chí không mạnh bằng hắn. Nhưng bọn họ phải đối mặt chính là Thương Huyền Phủ. Hơn nữa, trong lúc đó rất có thể phải đấu với hai môn phái lớn. Cấp bậc chiến đấu này, sợ rằng cao thủ Tiên Thiên cấp sáu, cấp bảy căn bản cũng từng được thấy qua.

- Chung Khuê, người đã lên Tiên Thiên cấp bảy, cũng trở thành thân tín của bản tôn, có một số việc hẳn nên để người được biết. Thuật nghiệp có chuyên tấn công, mặc dù tu vi của bọn họ thua người, nhưng trong việc ám sát, ẩn nấp, cứu người thì người lại thua xa. Bất luận người nào trong bọn họ muốn người chết canh ba đêm nay, người tuyệt đối không sống quá canh năm. Đây là lực lượng ngầm của Tinh Diệu chúng ta —— ‘Ám Dạ’.

Chương 217: Ám Dạ, Thanh Nhã (hạ).

Cách Thiên Châu Thành mấy nghìn dặm, với những dãy núi bao quanh, vô số ngọn núi liên kết thành một khối. Trong đó có là một chỗ rộng mấy nghìn dặm gọi là Thiên Hồ. Nước Thiên Hồ, xanh thẳm như bầu trời, yên tĩnh biết bao, từ bầu trời xanh lam, còn thoáng thấy một viên minh châu lóng lánh, toả ra vẻ đẹp mỹ lệ khiến người khác phải kinh ngạc.

Bốn phía của Thiên Hồ có vô số cung điện cổ xưa, rộng lớn, và trang nhã. Chúng giống như những ngôi sao sáng trong đêm – chiếu ánh sáng về phía Thiên Hồ.

- Đây là Vu Gia Bảo sao? Quả nhiên là danh bất hư truyền.

Từ xa trăm dặm có thể thấy một thân ảnh đang dùng Ngự Kiếm phi hành tượng trưng cho tu luyện của đệ nhất thế gia “Vu Gia” tại “Thuỷ Tinh cung” Thiên Hồ.

Chỉ thấy người thiếu niên này có dáng người thon dài, mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, trán rộng, vành tai đầy, đỉnh đầu có hào quang chiếu khắp, vừa nhìn đã biết là gặp được cơ duyên lớn, đại khí vận

người. Hơn nữa trên người còn mặc áo bào trắng, trái lại có chút phóng khoáng, bất quá cũng là một công tử đẹp trai mà thôi.

Người thiếu niên tuổi này mới hơn hai mươi tuổi, lại có thể dùng Ngự Kiếm phi hành, tu vi phải đạt được Tiên Thiên cấp năm. Nhưng khí tức trên người hắn, lại Hạo Nhiên Chính Khí là dồi dào, như núi như biển. Tất rõ ràng, tu vi của hắn không chỉ là Tiên Thiên cấp năm.

- Người ở đâu tới?

Khi thiếu niên tiếp cận đến phạm vi cách Thủy Tinh cung chừng trăm dặm, trong nháy mắt, mấy người cười lôi thú liền đi tới trước mặt người niên thiếu. Người ở giữa, ôm quyền lên tiếng hỏi.

- Tại hạ là Thương Huyền Bác, mạo muội đến đây tiếp kiến Bát tiểu thư ‘Vu Thanh Nhã’ của quý bảo. Phiên chư vị thông báo một tiếng.

Giọng nói của người thiếu niên như gió xuân mênh mông cuộn cuộn, thấm vào lòng người; từng chữ từng chữ như nước suối, róc rắt khác thường. Tuổi còn trẻ, liền sở hữu tu vi kinh người như vậy, nhưng không nóng không lạnh, không điên cuồng không cao ngạo, biết kiềm chế như vậy, khiến cho người khác nảy sinh thiện cảm.

Mấy người đệ tử tuần tra của Vu Gia bảo, vừa nghe đến ba tiếng Thương Huyền Bác, nhất thời tràn ngập sùng bái và kính ngưỡng.

Thương Huyền Bác, là tôn tử của phủ chủ đương đại Thương Huyền Phủ Thương Huyền Không. Nguyên danh Thương Uyên Bác, nổi danh kinh tài tuyệt diễm, trời cho xuất sắc hơn người, mười sáu tuổi liền đạt cảnh giới Tiên Thiên cấp năm “Thiên nhân hợp nhất”, chấn động toàn bộ giới tu luyện. Được Thương Huyền Không ban thưởng “Thương Huyền Bác” chính thức trở thành người chủ phủ thừa kế Thương Huyền Phủ.

Thương Huyền Phủ, chỉ với tư cách trở thành chủ phủ, mới có thể lấy hai chữ “Thương Huyền” làm tên hiệu.

Thương Huyền Bác, trong giới giới tu luyện được gọi là “Bát diện Linh Lung Tiểu Bạch long”, rất nổi danh, quan hệ rất rộng. Hắn cùng với “Tuyệt đại thiên kiêu” Vu Thanh Nhã, đều là nhân vật trẻ tuổi làm mưa làm gió trong giới tu luyện.

Đệ tử đứng đầu vội vàng lên tiếng nói:

- Thương thiếu chủ đại giá quang lâm, mời theo văn bối đến phòng khách chờ một chút. Sư đệ, người nhanh đi bẩm báo với bát tiểu thư.

- Làm phiền rồi.

Thương Huyền Bác ôm quyền nói.

...

- Thương Huyền Bác?

Nghe được người bẩm báo, Vu Tiểu Úc đang so chiêu với Vu Thanh Nhã, khẽ nhíu mày.

- Không gặp, không thấy tỷ tỷ đang so chiêu với bản thiếu gia sao? Thương Huyền Bác, “Bát diện Linh Lung Tiểu Bạch long”. Ta thấy hắn mỗi ngày đều giả tạo, lúc nào cũng giả tạo, ban ngày giả tạo, buổi tối giả tạo. Hắn, hắn giả bộ đến mức không chán, nhưng ta nhìn hắn lại thấy phát chán. Tỷ tỷ của ta đang bế quan, bảo hắn rút đi.

Vu Thanh Nhã còn chưa nói gì, Vu Tiểu Úc liền nói cả một đồng.

- Tiểu Úc, đừng nói lung tung.

- Tỷ, tên thối tha đó rõ ràng là muốn theo đuổi tỷ. Không có việc gì cũng tìm cách qua chào hỏi vài lần. Ta nhìn hắn thế nào cũng là một kẻ tiểu nhân thâm độc. Tỷ, dù thế nào tỷ cũng không nên bị vẻ ngoài của hắn mê hoặc.

Vu Tiểu Ưc ngang ngạnh gân cổ nói.

Vu Thanh Nhã sững nịch dùng ngón tay ngọc chỉ chỉ vào Vu Tiểu Ưc, nói:

- Tỷ tỷ tự có chừng mực, muốn gặp đại ca đệ sớm một chút, thì ngoan ngoãn trở lại mật thất đi. Bằng không, ta cũng mặc kệ đệ.

Vu Tiểu Ưc còn muốn nói cái gì, thế nhưng thấy ánh mắt của Vu Thanh Nhã, chỉ có thể lằm bằm hai tiếng, xoay người đi vào trong phòng. Vừa mới đi vào cửa phòng, tiểu tử này lại quay đầu lại, nhìn Vu Thanh Nhã nói:

- Tỷ, nhớ kỹ, dù thế nào cũng đừng để tên thối tha kia mê hoặc. Tỷ tìm tỷ phụ cho ta, phải tìm người lãnh khốc, lại đẹp trai, lại nam tính, lại không phải là người giả dối, bằng hấn ta cũng không thềm.

Vu Thanh Nhã cười khê lắc đầu, trong đầu không khỏi hiện ra hình dáng của Dương Thiên Lô. Người kia tướng mạo thanh tú tuấn nhã, ít lời, có một chút lạnh lùng, tuổi cũng gần bằng đệ đệ, lại khiến cho Vu Thanh Nhã có ấn tượng rất sâu sắc. Nàng không rõ, vì sao một người thoát nhìn chỉ có tu vi Tinh Giả Hậu Thiên, lại có thể lộ ra thực lực kinh người trong Ma Vực cấp hai như vậy.

- Tiểu thư...

Người thanh niên vừa vào trình báo đỏ bừng mặt ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, cúi đầu, thấp giọng nhắc nhở Vu Thanh Nhã, người xuất sắc nhất trong Vu Gia Bảo.

- Để hấn tới gặp ta đi.

Vu Thanh Nhã nhẹ giọng nói. Giờ phút này, nàng đang mặc bộ quần áo màu trắng bó sát người, mái tóc dài tùy ý tung bay phía sau, ánh mắt trong suốt thản nhiên. Tuy rằng vẫn tư thế oai hùng hiên ngang, nhưng so với lúc mới gặp Dương Thiên Lô, quyến rũ hơn vài phần. Dáng người càng thêm duyên dáng, uyển chuyển.

- Dạ

Người thanh niên cúi người đáp, rồi vội vàng xoay người đi rất nhanh.

Thân hình Vu Thanh Nhã nhoáng lên liền tiến vào trong phòng. Một lát sau, nàng đã thay đổi xong y phục, mái tóc rối tung cũng được nàng dùng chiếc khăn trắng buộc lại, khôi phục tư thế oai hùng hiên ngang vốn có, che giấu hết sự quyến rũ động lòng người của nàng.

Vài phút sau, Thương Huyền Bác mặc bạch y nhẹ nhàng, phong thần tuấn lãng, tao nhã chậm rãi đi tới nơi ở của Vu Thanh Nhã.

Vu Thanh Nhã đứng dậy đón chào, hàn huyên hai câu rồi dẫn Thương Huyền Bác tới chiếc bàn trong sân.

- Thương huynh, có chuyện gì mà phải đặc biệt chạy tới Vu Gia bảo chúng ta vậy?

Trong lúc nha hoàn dâng trà, Vu Thanh Nhã hỏi.

- Vi huynh tới cũng không phải là có chuyện gì đặc biệt, chỉ là hai ngày tới còn phải đi qua Trảm Không Kiếm Phái có việc, đang ở tạm trong Thiên Châu Thành, lại gần Vu Gia bảo như vậy, cho nên, vi huynh mới đến thăm muộn. Lần trước từ biệt cũng đã hơn nửa năm, vi huynh thật là mong nhớ. Thanh Nhã, gần đây muội có khỏe không?

Thương Huyền Bác nhàn nhạt nói, đôi mắt toả ra ánh sáng, tràn ngập sự chân thành tha thiết, nhìn hai gò má vô cùng thanh tú của Vu Thanh Nhã.

233. Chương 218: Chương Giáo Chí Tôn

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 218: Chương giáo chí tôn

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vừa nghe được Thương Huyền Bác nhắc tới Trảm Không Kiếm Phái, Thanh Nhã hơi nghi hoặc, hỏi lại:

- Cảm ơn Thương huynh đã mong nhớ, Thanh Nhã vẫn mạnh khỏe. Vừa rồi Thương huynh nói muốn đi Trảm Không Kiếm Phái, không biết đã xảy ra chuyện gì?

- Muội không biết sao? Thương Huyền Phủ chúng ta đã phát truy sát lệnh, hẳn là Bá phụ đã thu được mới đúng!

Thương Huyền Bác nói.

- Truy sát lệnh? Đã nhiều ngày này, ta cùng tiểu đệ tu luyện, lâu rồi chưa tham dự vào chuyện trong bảo, vậy cuối cùng là chuyện gì?

- Hơn một tháng trước, một đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, tại Ma Vực cấp hai dùng đệ tiện thủ đoạn chém chết vài đệ tử Tiên Thiên của phủ ta, giết người đoạt bảo, tội ác tày trời. Bởi vậy, phủ ta mới hạ truy sát lệnh, yêu cầu Trảm Không Kiếm Phái giao ra tên đệ tử kia, tiêu diệt kẻ bại hoại của giang hồ, lấy lại công đạo cho đệ tử ta phủ!

- Hơn một tháng trước, Ma Vực cấp hai?

Trong lòng Vu Thanh Nhã cả kinh, bất quá cũng không biểu hiện ra ngoài, nhẹ giọng hỏi:

- Đệ tử kia tên gọi là gì?

- Dương Thiên Lôi.

Thiên Tịch Phong, trong Kiếm Tiên Tháp.

Nhan Uyên cùng toàn bộ tám Thái thượng đại trưởng lão và ba mươi sáu phong trưởng lão, lúc này đã đến đông đủ. Về mặt của mỗi người đều trầm trọng khác thường.

Thương Huyền Phủ đứng hàng thứ ba trong tám đại môn phái ở Đại Lục Thiên Huyền. Đệ tử trong môn phái có trên trăm vạn, cao thủ nhiều vô số kể. Mấy trăm năm trước, Trảm Không Kiếm Phái vẫn còn có lực chống lại, mà hiện tại, nếu như thật sự phải xảy ra xung đột môn phái, sợ là Trảm Không Kiếm Phái sắp sửa gặp phải tai ương ngập đầu, từ nay về sau xóa tên trong giới tu luyện.

- Nhan Phó chủ môn, mong người hãy lấy đại cục môn phái làm trọng. Dương Thiên Lôi tuy là đệ tử có tài năng xuất chúng mà trăm năm nay môn phái ta mới có một người, nhưng giết người đoạt bảo, là một hành vi không được chính đạo. Hơn nữa trong mấy người đệ tử mà hắn chém giết, còn có Thương Kế Tùng là đệ tử có tài năng xuất chúng của Thương Huyền Phủ. Vô luận như thế nào, Thương Huyền Phủ tuyệt đối không sẽ không bỏ qua, vì tương lai phái ta, chúng ta chỉ có thể giao Dương Thiên Lôi ra, mặc cho xử lý!

- Thối lắm! Giết người đoạt bảo cùng Thiên Lôi có quan hệ gì? Bọn họ hoàn toàn là đối trắng thay đen, kẻ muốn giết người đoạt bảo chính là Thương Huyền Phủ bọn chúng! Cái gì là thủ đoạn đệ tiện, càng thối hơn! Thiên Lôi muốn giết hắn, còn cần phải dùng tới thủ đoạn đệ tiện sao?

Đan Thanh Dương tức giận nói.

- Đan huynh, huynh suốt ruột cho đồ đệ yêu, thì chúng ta có thể hiểu được, nhưng những lời huynh nói, ai có thể làm chứng đây?

- Những điều bọn họ nói, chẳng lẽ không phải cũng chỉ là lời nói hay sao?

- Năm trăm lớn chính là đạo lý. Nói ngắn lại, nếu Thương Huyền Phủ đã gửi truy sát lệnh tới toàn bộ giới tu luyện, tự nhiên là quyết tâm muốn giết Dương Thiên Lôi. Nếu như lão phu không đoán sai, mục đích thực sự của Thương Huyền Phủ cũng không là là như vậy. Dương Thiên Lôi cũng chỉ là đối tượng để hắn lợi dụng mà thôi.

Sắc mặt của Âu Dương Minh vô cùng bối rối nói.

- Mong chỉ giáo cho?

- Hôm qua, trưởng lão Thương Huyền Phủ, Thương Vô Song, cùng vài tên đệ tử đã đến trao đổi với phái ta. Khi Dương Thiên Lô và Lô Hoành đại chiến, đệ tử của Thương Vô Song đã nhận ra Dương Thiên Lô. Lúc đó, lão phu cảm thấy có chút kỳ quái. Hắn và ba gã đệ tử, vô cùng khác thường, muốn lập tức rời khỏi ta phái. Thì ra bọn họ muốn lập tức trở về báo cáo với Thương Vô Song.

- Thương Vô Song biết được Dương Thiên Lô chính là hung thủ đã chém giết đệ tử của Thương Kế Tùng, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì hắn biết rõ, trời phú cho Dương Thiên có thực lực kinh người đến mức nào, có thể có vị trí đơn giản trong phái ta? Vì vậy, hắn mới thông báo với Thương Huyền Phủ. Mà Thương Huyền Phủ khi biết được tình hình của Dương Thiên Lô, cho nên mới lựa chọn phương thức cực đoan như vậy, một là tìm cách trở mặt, hai là, biết phái ta tất nhiên sẽ mạnh mẽ che chở cho Dương Thiên Lô, do đó bèn lấy cớ để mà tấn công Trảm Không Kiếm Phái chúng ta!

- Nếu như chúng ta muốn bảo vệ Dương Thiên Lô, tất nhiên Thương Huyền Phủ sẽ triển khai đại chiến môn phái. Mặc dù không thể chiếm đoạt được phái ta phái, cũng muốn trắng trợn cướp đoạt một phen! Đây mới là mục đích thực sự của bọn họ!

Âu Dương Minh trầm giọng nói.

- Âu Dương huynh nói đúng. Nhan Phó chủ môn, phái ta đang trong thời khắc mấu chốt, mặc dù có hơi khởi sắc, nhưng còn xa mới là địch thủ của Thương Huyền Phủ. Việc này quan hệ đến vinh nhục của phái ta, chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn, hi sinh Dương Thiên Lô, đổi lại sự an bình tạm thời để môn phái, nghỉ ngơi dưỡng sức! Lúc khác, chúng ta sẽ đòi lại mối nhục ngày hôm nay!

Trần Phi Dương trầm giọng nói.

Âu Dương Minh nhẹ nhàng thở dài một tiếng, bất đắc dĩ quay lại đối diện với vẻ mặt phần nộ của Đan Thanh Dương và Tiêu Như Mộng, lắc đầu.

- Mong Nhan Phó chủ môn lấy đại cục làm trọng!

Ngoại trừ Vân Bạc Thiên và Đan Thanh Dương cùng với Tiêu Như Mộng đang phần nộ không nói được một lời ra, các Thái thượng trưởng lão khác cùng với ba mươi sáu phong trưởng lão, cùng đồng thanh nói.

Trên mặt Nhan Uyên kia tràn ngập sát khí, lúc này chau mày, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm, chậm rãi đảo mắt nhìn qua đám trưởng lão và Thái thượng trưởng lão, hắn vẫn trầm ngâm không nói gì, bỗng nhiên lạnh giọng nói:

- Đây là quyết định của các người? Nhan Uyên Ta cảm thấy sỉ nhục thay cho các người!

- Nhan Phó chủ môn...

- Câm miệng!"

Trong nháy mắt, từng đạo khí tức từ trên người Nhan Uyên tản mát ra vô cùng khủng khiếp, lạnh giọng nói:

- Ta hỏi các người, thế nào là Trảm Không? Kiếm ý của các người còn tồn tại không? Kiếm tâm ở đâu.

- Dụi con mắt của các người mà nhìn cho kỹ đi, nhìn Kiếm Tiên Tháp, nhìn kiếm chỉ trời cao đầy chính nghĩa!

- Một môn phái, kiếm ý không tồn, kiếm tâm mất đi, còn còn gọi là môn phái làm gì? Như vậy mới là chân chính xuống dốc, chân chính tiêu vong, chân chính bị sỉ nhục!

- Dương Thiên Lô là một người có tâm tính, ngộ tính, tu vi quyết đoán đều là thiên phú siêu quần, kinh tài tuyệt diễm, là thiên tài hiếm có của phái ta! Hắn, mới là vinh nhục của Trảm Không Kiếm Phái chúng ta!

- So với hắn, căn bản các người không xứng đáng đứng ở trong Kiếm Tiên Tháp, căn bản không có mặt mũi nào đối mặt với các thế hệ Trảm Không Kiếm Phái trước kia!

- Chuyện vinh nhục của môn phái... Ha ha ha! Trần Phi Dương, ta hỏi người, thế nào là vinh nhục môn phái?

- Bị người đổi trắng thay đen, gán ghép hành vi phạm tội, mượn cớ phát chuẩn, cười trên cổ trên đầu, có người muốn giết con của người, người còn hai tay dâng lên, còn nói cái gì là ẩn nhẫn, là nghỉ ngơi dưỡng sức. Đây là cái mà các người gọi là vinh nhục sao?

Chương 218: Chương giáo chí tôn (hạ).

- Đây là sỉ nhục! Nổi nhục của Trảm Không Kiếm Phái!

Từng từ từng từ của Nhan Uyên như đâm vào lòng người, đâm tới chảy máu, đem những người có liên can mắng tới mức máu chó ngập đầu, vẻ mặt đỏ bừng lên vì cảm thấy xấu hổ.

- Nói cho cùng!

Đúng lúc này, một giọng nói như có như không, bỗng nhiên phiêu đẳng mà truyền vào tai của mọi người.

Mọi người, kể cả Nhan Uyên khi nghe được giọng nói đó, nhất thời đều cảm thấy khiếp sợ, mở to hai mắt ra nhìn!

Nhan Uyên vừa còn ngông cuồng tự cao tự đại, sát khí tràn ngập, mà giờ toàn thân run rẩy, đôi mắt chói sáng như ánh mặt trời, gần như trong nháy mắt, liền mất đi, chỉ có một tia sáng trong suốt ẩn chứa ở bên trong. Đôi môi của hắn run nhẹ, thân hình cao lớn vĩ đại của hắn cũng chợt ngã xuống đất, run rẩy hô lên một tiếng:

- Sư phụ!

Giờ khắc này, hắn đâu còn có một chút phong thái nào của một Cường giả Thần Đạo?

Một tiếng “Sư phụ” ngắn gọn, run rẩy dường như của một người mình đầy thương tích, nhưng cũng giống như một đứa trẻ đang ngoan cường chống đỡ, thấy được người thân liền la lên, đó là một loại cảm tình thế nào?

Hắn ở trước mặt mọi người Cường thế, cuồng ngạo, sắc bén, cấp tiến, cao chót vót cao cao tại thượng, tấn cấp lên Thần Đạo, đã tạo dựng một quyền uy và uy tín tuyệt đối, lúc này đây lại quỳ trên mặt đất, ánh mắt rừng rừng, giọng nói run rẩy!

Đối mặt với Trảm Không Kiếm Phái từ từ xuống dốc, hắn rút kiếm ra khỏi vỏ, tự mình dùng phương thức ngắn nhất trong vài thập niên, bồi dưỡng ra một nhóm Tiên Thiên cấp năm trên thực tế là vô cùng tinh nhuệ!

Tấn cấp Thần Đạo, hắn dường như đã bộc lộ tài năng của một bảo kiếm, quyết định trấn áp tất cả quy định cổ hủ!

Bất chợt phải đối mặt với sự sinh tử tồn vong của môn phái, đối mặt với Thương Huyền Phủ cường thế bá đạo như vậy, mặc dù hắn rõ ràng nói với các vị trưởng lão về tình hình thực tế, rất có thể khiến Trảm Không Kiếm Phái máu chảy thành sông, thậm chí hoàn toàn diệt vong, nhưng hắn lại vẫn thẳng lưng mà làm, bởi vì hắn vẫn luôn nhớ kỹ những lời sư phụ hắn đã từng nói qua. Một môn phái cho dù là tiêu vong, cũng phải giữ cho kiếm ý trường tồn, kiếm tâm vĩnh tại!

Bịch bịch bịch...

Tám vị Thái thượng trưởng lão, ba mươi sáu vị phong trưởng lão, không có bất cứ do dự nào, toàn bộ đều quỳ xuống đất.

Một đạo thân ảnh, vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Trong nháy mắt, hắn tiến vào Kiếm Tiên Tháp, nhìn Thiên Tịch Phong đã được sửa chữa bỗng nhiên tỏa ra ra kiếm quang như xông tới tận trời. Kiếm quang huy hoàng như vậy, ngưng tụ thành một bảo kiếm tỏa sáng ra cả nghìn vạn trượng, xuyên qua tầng mây trắng, tạo thành một tiếng sét nổ vang. Linh khí trời đất trong trong mấy nghìn vạn dặm tại Trảm Không Kiếm Phái, đều xuất hiện sự chấn động khủng khiếp!

Cường giả của toàn bộ giới tu luyện trong phạm vi mấy vạn dặm, mở to hai mắt. Từng đạo thần niệm bất thành linh xuyên qua núi, trôi về, tập trung tại Trảm Không Kiếm Phái!

- Phong Vô Kỵ trở về!

- Phong Vô Kỵ trở về!

- Chương giáo chí tôn Phong Vô Kỵ của Trảm Không Kiếm Phái trở về! ...

Trong nháy mắt, tin tức này, hầu như đã truyền khắp đại lục Thiên Huyền.

- Cung nghênh chương giáo chí tôn!

Trong nháy mắt từ dưới Thiên Tịch Phong phát ra tiếng đồng thanh vang vọng lên., Sau đó, từ tám ngọn núi cao nhất, ba mươi sáu ngọn núi nhỏ, hơn mười vạn Trảm Không đệ tử, bất luận là đang ngồi, hay tu luyện, hay đang ngồi nói chuyện, đều cùng quay về phía Thiên Tịch Phong mà quỳ gối, dùng sức lực lớn nhất của bản thân, mà ra sức hò hét!

- Đều đứng lên đi!

Phong Vô Kỵ nhàn nhạt nói. Một sức mạnh ôn hoà nhưng không cách nào chống cự được, nâng đám người Đan Thanh Dương đứng dậy.

Phong Vô Kỵ chậm rãi đi tới trước mặt Nhan Uyên, vươn bàn tay già nua, vỗ nhẹ nhẹ vào đầu Nhan Uyên, đưa tay nâng Nhan Uyên dậy, ánh mắt hiền lành, nhìn chằm chằm vào Nhan Uyên, nói:

- Người làm rất tốt, không để sư phụ phải thất vọng!

Chỉ là, lúc Nhan Uyên ngẩng đầu nhìn về hướng Phong Vô Kỵ, trong ánh mắt lại tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Toàn bộ Thái thượng trưởng lão và phong trưởng lão, đều tràn ngập vẻ khó tin.

- Sư phụ... Người... Vì sao người lại trở thành như thế này?

Ánh mắt Nhan Uyên rưng rưng nhìn Phong Vô Kỵ đang đứng ở trước mắt hỏi.

Mọi người cũng cảm thấy nghi hoặc. Phong Vô Kỵ tấn cấp đến Tiên Thiên cấp năm “thiên nhân hợp nhất” từ rất sớm, tất cả mọi người ở đây ngoại trừ Nhan Uyên không kém nhiều, những người khác thì lớn tuổi hơn không ít mới đạt tới. Cho nên, dung mạo của Phong Vô Kỵ, cũng vẫn duy trì dáng vẻ của một thanh niên. Chỉ có điều lúc này, mái tóc của hắn lại trắng như tuyết, cả râu cũng bạc trắng phất phơ, ngay cả những nếp nhăn trên tay trên mặt cũng hiện rõ, vô cùng già nua. Chỉ có con mắt hắn vẫn như trước không có chút biến hóa!

- Sư phụ hóa phạm lịch kiếp, hiển nhiên phải làm cho con người không thể nghi ngờ, thời gian một giáp, đương nhiên sẽ biến thành người già.

Phong Vô Kỵ chậm rãi nói, giọng nói an bình không chút để ý tới vẻ bề ngoài của chính mình.

- Đều ngồi đi.

- Tạ ơn chương giáo chí tôn.

Đám người Đan Thanh Dương vội vàng cung tay nói.

Phong Vô Kỵ chậm rãi ngồi vào vị trí chương giáo chí tôn mà sáu mươi năm chưa từng chạm vào, ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người, nói:

- Sáu mươi năm. Âu Dương Minh, Trần Phi Dương, Vân Bạc Thiên, Long Diêu Quân, Kiếm Vô Tình, Trần Tiểu Thiên, tu vi các ngươi không chút tiến thêm. Chỉ có Đan Thanh Dương tấn cấp đến Tiên Thiên cấp chín, Tiêu Như Mộng cũng sắp đột phá, các ngươi có biết vì sao không?

Phong Vô Kỵ thờ ơ nói một câu, lại khiến mặt các vị Thái thượng trưởng lão đỏ tới mang tai, kể cả Đan Thanh Dương cũng không ngoại lệ. Bởi vì hắn biết rõ, bản thân mình có thể tấn cấp đến Tiên Thiên cấp chín, hoàn toàn là nhờ Dương Thiên Lô ban tặng. Nếu như không có Dương Thiên Lô giác ngộ, Đan Thanh Dương hiện tại cũng bị Phong Vô Kỵ điểm danh.

Chỉ có vẻ mặt của Tiêu Như Mộng có thể tự nhiên, không quan tâm tới hơn thua.

- Mong chương giáo chí tôn giải đáp nghi ngờ.

Âu Dương Minh đỏ mặt thấp giọng nói.

- Bởi vì các người đã mất đi đạo tâm, kiếm ý và kiếm tâm không tồn tại.

Phong Vô Kỵ chậm rãi nói, giọng nói vẫn bình thản như trước, nhưng lọt vào tai mọi người, lại không khác gì sấm đánh ngang tai.

- Tu luyện giả, có thể trong lòng không tính tranh hùng tranh bá, nhưng không thể không có ý chí tiến thủ. Tiến tới đại đạo một cách đơn giản, phát huy thể mạnh chính là bản tính. Tùy tâm tùy tính, lại thông hiểu tinh, khí, thần. Ba thứ hợp nhất, trên đạt thiên, dưới đạt địa. Thông hiểu Thiên Địa Âm Dương, lại vừa vào trong ngũ hành, đặt mình ngoài tam giới, đạt thành Kim Đan đại đạo, cho đến phá được đan thành anh, bước vào Thần Đạo.

234. Chương 219: Lấy Lui Làm Tiến

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 219: Lấy lui làm tiến

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mỗi một câu nói của Phong Vô Kỵ, phảng phất ẩn chứa hàng vạn hàng nghìn pháp tắc, trực tiếp đánh vào trong lòng mọi người, như mạc chung thần cổ, khiến người khác tỉnh ngộ. Khi đám người Âu Dương Minh hiểu ra, mồ hôi rơi xuống như mưa.

- Đa tạ chương giáo chí tôn chỉ ra sai lầm

Đám người Âu Dương Minh kinh sợ, khom người quỳ gối.

- Dương nhiên, bản tôn hiểu rõ, các người là đã bị việc bản tôn hóa phạm lịch kiếp làm ảnh hưởng, mới dẫn tới tâm tính nơm nớp lo sợ, rụt rè. Tuy rằng, bản tôn trước khi lịch kiếp, đã trịnh trọng nhắc nhở, nhưng khó có thể tránh khỏi. May là Nhan Uyên không phụ sự nhờ cậy của bản tôn, sáu mươi năm qua, bồi dưỡng ra một nhóm tấn thủ mới, bảo trì dòng máu mới mẻ của bản môn.

...

- Chương giáo chí tôn?

Trong Vạn Đan Điện ở Thiên Đan Phong. Thập đại cao thủ đang cầm truy sát lệnh mà ba ngày trước, Thương Huyền Phủ đã sai đệ tử đưa tới Trảm Không Kiếm Phái với ý định muốn giết Dương Thiên Lôi, Vạn Đan Điện bỗng nhiên rung lên mạnh mẽ, sau đó toàn bộ Vạn Đan Điện đang tỏa ra một luồng ánh sáng nhẹ, bỗng nhiên mạnh lên gấp trăm lần. Sau đó, trên Thiên Tịch Phong liên tục truyền ra tiếng hô đồng thanh “Cung nghênh chương giáo chí tôn”, khiến mười cao thủ cũng đột nhiên khom người quỳ gối, đồng thời ngửa mặt lên trời dùng hết sức lực của mình, cùng hô lên.

- Cung nghênh chương giáo chí tôn.

Đám người Dương Thiên Lôi cũng nghi hoặc, quỳ gối theo, hô to lên một tiếng.

- Thiên Lôi, thật tốt quá. Chương giáo chí tôn trở về rồi. Chúng ta sẽ không phải sợ nữa rồi, ha ha ha, Vạn Đan Điện chúng ta đã hoàn toàn khởi động. Tám chủ phong của Trảm Không Kiếm Phái, ba mươi sáu sơn phong, giờ phút này, đã chân chính hoà cùng với Kiếm Tiên Thập Thiên Tịch Phong làm một thể. Mặc cho Thương Huyền Phủ cường đại tới đâu, cũng đừng mơ tưởng có thể công phá phái ta.

Khương Kỳ hưng phấn nói.

- Thật tốt quá.

Nghe Khương Kỳ nói như thế, Phong Mã Ngưu nhất thời nhảy dựng lên, hưng phấn mà gào lên.

Mà đám người Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, cũng nhất thời lộ ra vẻ vui mừng

Nhưng Dương Thiên Lô lại vô cùng ngạc nhiên, ngẩng đầu ngó nhìn lên phía trên Vạn Đan Điện.

- Thiên Lô, người làm sao vậy?

Trương Tử Hàm nhẹ nhàng lôi kéo Dương Thiên Lô, có chút lo lắng mà hỏi thăm.

- Không có gì.

Dương Thiên Lô chậm rãi cúi đầu, lên tiếng, sau đó nhìn về phía Khương Kỳ, hỏi:

- Ta nhớ kỹ sư phụ từng nói qua Vạn Đan Điện là Đạo khí, chẳng lẽ là pháp bảo của chương giáo chí tôn sao?

- Không sai. Chỉ có chương giáo chí tôn mới có thể chân chính khởi động Vạn Đan Điện. Hơn nữa Thiên Minh Phong là “Huyền Hoàng kỳ”, Thiên Mộng Phong chính là ‘Mộng Áo cung’, Thiên Dương Phong là ‘Thuần Dương Điện’, Thiên Vân Phong là ‘Vân Thiên Các’, thiên kiếm phong là ‘Tàng Kiếm Chung’, Thiên Quân Phong là ‘Quân Tử Lâu’, Thiên Tiểu Phong là ‘Tiểu Thiên Các’, đều là Đạo khí mà hóa thành. Chỉ có chương giáo chí tôn mới là chủ nhân chân chính. Khi khởi động, liền cùng Kiếm Tiên Thập Cửu thành ‘Bát Cực Tru Tiên kiếm trận’, uy lực có thể so sánh với Thần khí. Đây mới là nguyên nhân chính thực sự khiến Trảm Không Kiếm Phái chúng ta từng từng giữa trời đất mà không ngã.

- Thì ra là thế, không trách được...

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói. Ánh mắt lại nhìn về phía trên, rồi lại cung tay ôm quyền, hành lễ khiến mọi người thấy vô cùng khó hiểu.

- Tiểu tử người chính là Dương Thiên Lô sao?

Đúng lúc này, một giọng nói lại nhẹ nhàng vọng vào trong tai mọi người. Cả đám người ngạc nhiên mở to hai mắt.

- Tham kiến chương giáo chí tôn

Dương Thiên Lô cung tay nói.

- Tham kiến chương giáo chí tôn

Mọi người hiểu được chuyện gì xảy ra, cũng vội vàng quỳ gối.

- Không tồi không tồi. Khương Kỳ, không nghĩ tới mấy người các ngươi đều tấn cấp đến Tiên Thiên cấp tám, xem ra phúc duyên của tiểu tử này quả nhiên thâm sâu khó lường, dính phúc của người. Đúng, tiểu tử, bản tôn đã trở về. Tuy rằng Thương Huyền Phủ không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng cũng sẽ không buông tha ngươi một cách đơn giản. Ba ngày sau, nhân vật quan trọng ắt phải trở về. Bản tôn thay ngươi cùng Thương Huyền Bác của Thương Huyền Phủ định ước ba năm, ngươi thấy thế nào?

- Thương Huyền Bác? Hẹn ước ba năm?

Dương Thiên Lô nghi hoặc hỏi.

Mười đại cao thủ cũng nhất thời chau mày. Bỗng nhiên, Khương Kỳ cố lấy dũng khí nói:

- Chương giáo chí tôn... Hiện nay, Thương Huyền Bác là nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi trong giới tu luyện, mới mười sáu tuổi đã tấn cấp đến Tiên Thiên cấp năm, chấn động toàn bộ giới tu luyện, được người khác gọi là Bát Diện Linh Lung Tiểu Bạch Long, tu vi hôm nay càng thâm sâu không lường được, rất có thể đã vượt qua Tiên Thiên cấp tám. Chỉ có Tạo Hóa Môn ‘Bộ Kinh Thiên’ và Vu Gia bảo ‘Vu Thanh Nhã’, mới có thể đấu với hắn...

- Ha ha, thanh niên cần phải có chút áp lực, mới có động lực. Tiểu tử, ngươi nói thế nào?

Phong Vô Kỵ mỉm cười nói:

- Đây là biện pháp tốt nhất để hóa giải tranh cãi lần này. Hơn nữa, bản tôn cũng xem trọng ngươi.

- Ý của Chương giáo chí tôn là ba năm sau sẽ để cho đệ tử và tên cái gì “Bát diện Linh Lung Tiểu Bạch Xà” quyết đấu với nhau?

Dương Thiên Lôï bỗng nhiên cười, trong ánh mắt lóng lánh phóng ra hạo luân ánh sáng bảy màu, dừng ở Hư Không.

- Ha ha ha... Tiểu Bạch xà. Tốt. Không tồi, bản tôn chính là có ý này, ba năm sau khi tám đại môn phái thi đấu giao lưu, bản tôn cho người và hãn quyết đấu, không chết không dừng, một trận quyết đấu sinh tử, người tính thế nào?

Phong Vô Kỵ nói.

Trong lòng Phong Vô Kỵ hiểu rõ, tuy rằng hãn trở về, Thương Huyền Phủ không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng tuyệt đối sẽ không bởi vì hãn trở về, mà lùi bước. Điều này liên quan đến vinh dự và thể diện của môn phái. Tuy rằng có thể tránh được cuộc đại chiến môn phái, nhưng bọn họ ắt sẽ đòi lại “Công đạo”.

Nhưng giao ra Dương Thiên Lôï thì tuyệt đối không thể được. Bất luận là Nhan Uyên, hay Phong Vô Kỵ cũng không muốn làm như vậy. Lật ngược phải trái trắng đen, đã là khinh người quá đáng. Nhưng khổ một lỗi là Dương Thiên Lôï không thể chứng minh sự trong sạch của mình. Sát khí âm trong Ma Vực, cắt đứt tất cả khí tức thiên đạo, căn bản không thể thôi diễn ra kết quả, bằng không mặc dù Thương Huyền Phủ bá đạo, cũng không dám tùy ý bôi nhọ hãn như vậy.

Biện pháp giải quyết duy nhất, đó là đã lấy lui làm tiến, vừa cho Thương Huyền Phủ chút thể diện, cũng cho Trảm Không Kiếm Phái có lại chút thể diện. Song phương đều nhường một bước. Trảm Không Kiếm Phái không lập tức giao người, Thương Huyền Phủ cũng không lập tức muốn người. Nhưng trong lòng tất cả mọi người giới tu luyện biết rõ ràng, ba năm sau Dương Thiên Lôï không có khả năng giữ được mạng sống. Bất quá kéo dài thời hạn chết thêm ba năm mà thôi.

Chương 219: Lấy lui làm tiến (hạ).

Nhưng Phong Vô Kỵ lại rõ ràng, ba năm này, đối với những người khác mà nói, thật sự là chịu chết. Nhưng đối với Dương Thiên Lôï mà nói, thì lại không nhất định.

Bởi vì hãn là người có duyên với bình ngọc.

- Được, đệ tử phải đáp ứng cái gì với Tiểu Bạch Xà Thương Huyền Bác, Bộ Kinh Thiên, Vu...

Dương Thiên Lôï hào khí ngút trời nói. Chẳng qua suy nghĩ của hãn chợt dừng lại ở thời gian gặp gỡ với Vu Thanh Nhã. Đó không phải là lúc mà mình gặp được nữ hài với tư thế oai hùng hiên ngang xinh đẹp kia sao? Bất tỷ của Vu Tiểu Ưc một tiểu hài tử xấu xa chân chất, có chút ngốc không kéo lại được?

- Đúng, không sai. Vậy cứ quyết định như vậy đi.

Giọng nói của Phong Vô Kỵ vừa nói tới đó thì hoàn toàn biến mất.

Nhất thời, Dương Thiên Lôï cảm thấy cảm giác bị chú ý cũng theo đó mà biến mất.

...

- Không tồi.

Trong cùng lúc đó, Phong Vô Kỵ đang răn dạy đám người Âu Dương Minh, trên mặt bỗng nhiên lộ ra nụ cười mỉm, thật sự quá kỳ lạ.

- Chuyện của Thương Huyền Phủ, các người không cần phải xen vào nữa. Đan Thanh Dương, Tiêu Như Mộng, hai người các người ở lại, những người khác đều trở về đi, hãy nghĩ kỹ lại những điều bản tôn nói, bằng không các người chỉ có chờ tuổi thọ hết, không cần đánh mà tự diệt...

- Vâng.

Đám người Âu Dương Minh lên tiếng, rồi rời khỏi Kiếm Tiên Tháp. Vừa ra khỏi Kiếm Tiên Tháp, mỗi người đều thở khê một cái, dường như phun hết những tích tụ trong lòng ra, trên mặt đều tràn đầy một vẻ kinh ngạc, vui mừng, ánh mắt hoàn toàn khác hẳn với ánh mắt mà bọn họ đã từng từng có, cũng đã đánh mất tinh quang.

Bọn họ rất rõ ràng, chương giáo chí tôn phát biểu, đồng thời, đã đem một tia pháp tắc thiên đạo và cảm ngộ đánh vào trong đầu bọn họ. Trong lòng bọn họ cũng cảm thấy khiếp sợ, Phong Vô Kỵ sau khi độ kiếp trở về, nhìn có vẻ già yếu, nhưng tu vi lại trở nên thâm sâu không lường được.

...

- Tiểu Uyên, Đan Thanh Dương, Tiêu Như Mộng, kỳ thực nửa năm trước bản tôn đã lịch kiếp trở về, nếu như không có việc của Thương Huyền Phủ, bản tôn còn không muốn gặp lại các người. Tiểu Uyên làm rất khá, hai người các người cũng không tồi.

- Chương giáo, chuyện đồ nhi Thiên Lô của chúng ta...

Đan Thanh Dương hỏi có chút lo lắng.

- Ha ha ha, tiểu tử kia cũng không tồi. Bản tôn vô cùng xem trọng, bảo các người ở lại, chính là muốn nói chuyện của hắn.

Phong Vô Kỵ chậm rãi nói.

Yêu cầu Đan Thanh Dương và Tiêu Như Mộng ở lại, đó là sợ bọn họ làm bậy. Để Dương Thiên Lô và Thương Huyền Bác quyết đấu, những người khác khẳng định sẽ không ý kiến, nhưng Nhan Uyên, Đan Thanh Dương và Tiêu Như Mộng, bọn họ rất bảo vệ Dương Thiên Lô, tự nhiên không chịu để Dương Thiên Lô đi chịu chết.

Quả nhiên, khi Phong Vô Kỵ nói ra muốn cho Dương Thiên Lô và Thương Huyền Bác thời gian để quyết đấu, sắc mặt ba người nhất thời đều rất khó chịu. Bất quá Phong Vô Kỵ cũng không nói rõ, mà nói một cách không rõ ràng cho bọn họ biết, Dương Thiên Lô có phúc duyên thâm hậu, không cần lo lắng cho sinh tử của hắn.

Nhan Uyên nghĩ tới thiên phú và bình ngọc của Dương Thiên Lô, rất nhanh liền yên tâm lại.

Tuy rằng Đan Thanh Dương vẫn có chút lo lắng, nhưng lại biết, đây là cách duy nhất, cũng là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Mà tâm tư Tiêu Như Mộng thì lại trở nên vô cùng phức tạp...

...

- Dương Thiên Lô?

Vu Thanh Nhã nghe được cái tên này, thầm nghĩ không tốt., Vu Thanh Nhã sao có thể không biết được Vu Tiểu Ưc đã sớm trốn ở trong phòng nghe trộm hai người nói chuyện?

- Người thả rắn thối lắm!

Quả nhiên, Vu Thanh Nhã còn chưa kịp ngăn cản, Vu Tiểu Ưc đã gầm lên giận dữ, tiếng nói còn từ trong phòng truyền ra, mà thân ảnh đã chạy ra khỏi phòng, về mặt phần nộ cảm tức nhìn Thương Huyền Bác.

Thương Huyền Bác khẽ nhíu mày.

- Tiểu Ưc, đừng kích động!

Vu Thanh Nhã kéo Vu Tiểu Ưc lại, nói.

- Thương Huyền Bác, sớm biết người không phải là người tốt, lão tử không tính lại gần người. Hiện tại, người dĩ nhiên còn đổ oan cho đại ca của ta?

Vu Tiểu Ưc liếc mạng giãy giụa trước sự lôi kéo của Vu Thanh Nhã, quay về phía Thương Huyền Bác mà hét lên.

Trong mắt Thương Huyền Bác hiện lên một chút giận dữ khó có thể phát hiện được, nhưng không chút biểu hiện ra, giống như đau khổ mà lắc đầu, không trực tiếp nhìn Vu Tiểu Ưc, mà nhìn về mặt xấu hổ của Vu Thanh Nhã nói:

- Thanh Nhã, đây là chuyện gì? Tiểu Ưc hắn... Lẽ nào Dương Thiên Lô có quan hệ cùng quý bảo hay sao?

Vu Thanh Nhã hơi nhíu mi, Vu Tiểu Úc là người nóng tính. Hắn đã nhận định chuyện tình không ai có thể thay đổi. Huống gì Dương Thiên Lô thực sự có ơn cứu mạng đối với Vu Tiểu Úc. Về tình về lý, đều phải giúp. Nhưng, giờ phút này, nàng lại không có biện pháp nào thực sự tốt để bảo vệ cho Dương Thiên Lô. Cho nên, nàng cũng không hoàn toàn ngăn Vu Tiểu Úc lại, chỉ có thể mặc hắn hành động.

- Rắc rối! Hắn tạm thời là đại ca của ta, trong mắt Vu Tiểu Úc ta, là nam nhân duy nhất trong thiên hạ xứng đôi với tỷ của ta, sau đó có thể chính là trưởng phu của tỷ ta! Với một kẻ nguy quân tử như người, sớm nên chết tâm đi! Thương Huyền Bác, ta nói cho người biết, người nếu như dám động tới đại ca của ta, ta thề, dù cho vận dụng toàn bộ lực lượng của Vu Gia Bảo, cũng phải tiêu diệt Thương Huyền Phủ bọn người!

Vu Tiểu Úc vỗ cái mông kêu gào. Cái gì là Thương Huyền Phủ chứ, chó má, hắn thật sự không để vào mắt. Hơn nữa tên thối tha này muốn theo đuổi Vu Thanh Nhã, Vu Tiểu Úc đều rõ nhất, cho nên, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này mà đả kích Thương Huyền Bác.

Vu Thanh Nhã cảm thấy đau đầu, biết người đệ đệ này sẽ nói ra những lời có chút khó nghe, nhưng không nghĩ lại tới như vậy...

- Tiểu Úc, người nói lung tung gì vậy.

Vu Thanh Nhã phải ngăn lại nói.

- Tỷ, ta không có nói lung tung! Ai động vào đại ca của ta, chính là đụng đến Vu Tiểu Úc ta! Ai làm nhục đại ca của ta, ta sẽ lấy lại công đạo cho đại ca! Ở đâu thì ta còn không rõ ràng lắm, nhưng hơn một tháng trước, ta và đại ca cùng ở tại Ma Vực cấp hai! Ta ngược lại muốn xem, đại ca của ta đã dùng thủ đoạn để tiện gì, khiến các người làm nhục gọi là bại hoại giang hồ chứ!

Vu Tiểu Úc lạnh lùng địa nhìn Thương Huyền Bác nói.

Tinh quang trong ánh mắt của Thương Huyền Bác chợt hiện, nhưng vẫn cố đè lửa giận trong lòng xuống.

Vu Thanh Nhã là nữ nhân mà hắn yêu thích, ái mộ. Nếu như có thể có được trái tim của nàng, thì địa vị của Thương Huyền Phủ sẽ một bước lên mây, có thể sánh vai cùng với Tạo Hóa Môn.

235. Chương 220: Bát Đại Môn Phái

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 220: Bát đại môn phái

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vu Gia bảo, đệ nhất thế gia ở đại lục Thiên Huyền, có vô số đan dược, pháp bảo cực phẩm, đều là xuất phát từ Vu Gia bảo, tài phú và thực lực thâm sâu không lường. Ngoài việc bản thân có thể tồn tại ngang tài ngang sức với Tạo Hóa Môn. Nhưng muốn so sánh thì Vu Gia bảo có lực ảnh hưởng kinh khủng hơn nhiều so với Tạo Hóa Môn. Không nói xa xôi, trong tám tỷ tỷ của Vu Tiểu Úc, ngoại trừ Vu Thanh Nhã, có người nào không được gả tới nhà các đại thế gia?

Mà Vu Tiểu Úc, cũng là con trai đích tôn duy nhất của chi trường trong Vu Gia bảo này. Toàn bộ Vu Gia bảo đều coi hắn như bảo bối nâng ở lòng bàn tay, nhất là gia gia hắn, hiện tại cũng chính là bảo chủ, hắn thực sự là được sủng nịch tới mức coi trời bằng vung rồi.

Những ngày điều Thương Huyền Bác đều biết rõ.

Cố nén lửa giận trong lòng, vẻ mặt Thương Huyền Bác vẫn không chút biến hóa, trầm giọng nói:

- Tiểu Úc, nếu Dương Thiên Lô là đại ca người, Thương Huyền Phủ chúng ta sẽ giải quyết cho ổn thỏa. Nhưng ba ngày sau, đến Trảm Không Kiếm Phái đòi người là kết cục đã định. Thị phi công đạo người đều

thấu tình đạt lý. Thương Huyền Phủ Ta tuân theo chính nghĩa, tuyệt không dối gạt người khác. Bảo chủ sẽ đích thân tới, cũng sẽ tuân theo đạo nghĩa trong giang hồ!

- Thanh Nhã, ngày khác gặp lại, tạm biệt!

Thương Huyền Bác không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói xong, liền quay sang nhìn Vu Thanh Nhã, hơi ôm quyền, rồi xoa người rời đi.

- Thực là con mẹ nó nguy quân tử! Tỷ, ta dám khẳng định, nếu ta không phải là Tiểu Ưc, khẳng định hẳn sẽ giết ta. Nếu tỷ ko phải Vu Thanh Nhã, nếu không, tỷ đã sớm bị hấn... A... Tỷ, tỷ đừng kéo lỗ tai a...

...

Cho dù vậy, Vu Tiểu Ưc đương nhiên sẽ không chỉ nói xuông, đêm hôm đó lôi kéo Vu Thanh Nhã đến trước mặt bảo chủ Vu Nhân Kiệt Vu Gia bảo, cũng chính là gia gia của hắn, hoàn hoàn chỉnh chỉnh nói hết chuyện tình có liên quan tới Dương Thiên Lôi.

Mà sau khi Thương Huyền Bác trở lại Thiên Châu Thành, lập tức đưa ra mấy mệnh lệnh, nhất là sau khi xuất hiện kiếm quang vọt thẳng lên trời kia là dấu hiệu rõ nhất chứng tỏ chương giáo chí tôn Phong Vô Kỵ của Trảm Không Kiếm Phái trở về. Hấn mang theo Thương Vô Song trực tiếp phản hồi lại Thương Huyền Phủ, tiến hành thương nghị đại kế thêm một lần nữa.

Trong lòng Thương Huyền Bác cũng vô cùng phiền muộn, một Vu Tiểu Ưc, đã khiến hắn đau đầu, nhất là Vu Tiểu Ưc đã nói, lúc đó hẳn cùng Dương Thiên Lôi ở trong Ma Vực. Mà hiện tại, Phong Vô Kỵ lại trở về. Hiển nhiên kế hoạch ban đầu đã hoàn toàn không thích hợp nữa.

Nhưng hiện tại cũng tên đã trên dây, phải bắn. Bằng không, mặt mũi của Thương Huyền Phủ biết phải để vào đâu, không nghi ngờ gì, sẽ trở thành trò cười trong giới tu luyện...

Mà mười thành viên Âm Dạ tiêu hồn đã ẩn núp ở gần Trảm Không Kiếm Phái từ lâu, sau khi biết được Phong Vô Kỵ trở về, liền phóng lệnh truyền tin. Sau đó, thu được mệnh lệnh rút lui của Vũ Văn Tinh Diệu.

Từ khi xuất hiện đến khi biến mất, không có chút động tĩnh nào, nhẹ nhàng mà đến, lén lút đi.

...

Ba ngày sau, tại Trảm Không Kiếm Phái.

Tám ngọn núi cao nhất lóng lánh kim quang, Thiên Tịch Phong, kiếm khí thông thiên, luyện thành một mảnh, tản ra bàng bạc, khí tức rộng lớn.

Phong Vô Kỵ ra mệnh lệnh, vô số cao thủ trẻ tuổi do Nhan Uyên bồi dưỡng, dùng Ngự Kiếm phi hành, trấn giữ tại khoảng không giáp ranh của Trảm Không Kiếm Phái.

Hôm nay là ngày mà Thương Huyền Phủ đã thông báo qua truy sát lệnh, giao hẹn tới bắt người. Dựa theo quy củ của giới tu luyện, Thương Huyền Phủ tự nhiên sẽ mời người có địa vị nhất định trong môn phái chính đạo đến đây làm người quan sát.

Dương Thiên Lôi sớm bị gọi vào Ngự Kiếm Tiên Cung, hắn vốn chỉ tùy tiện mặc đạo bào, về mặt hắn không thuận theo, lại bị Đan Thanh Dương điên cuồng mắng suốt một hồi, không thể làm gì khác hơn là vũ trang hạng nặng, mặc vào nhuyễn giáp sáng ngời, không khác gì một con cún ngồi ngay cạnh Tiêu Như Mộng, vừa nói vừa cười. Hiển nhiên không có quan tâm tới việc sắp bị người tới hỏi tội.

Nhan Uyên và mấy người Thái thượng trưởng lão khác cũng sớm đã ngồi ở trong võ trường lộ thiên thật lớn của Ngự Kiếm Tiên Cung này. Mọi người đều để ý tới thái độ của Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng. Trong lòng ai đều cảm thấy rất quái lạ dị. Bọn họ đều hiểu rõ, mỹ nữ Tiêu Như Mộng đúng là mỹ nữ, nhưng đối với bất cứ nam nhân nào đều là có chùng có mực, chưa bao giờ xuất hiện việc nàng cùng bất cứ ai trong bọn họ tâm sự hay nói chuyện phiếm, bao gồm cả đệ tử môn hạ của nàng vốn cũng là như vậy.

Nhưng hiện tại khi nàng ngồi cùng Dương Thiên Lôi, lại luôn cười ra tiếng, nụ cười tuyệt mỹ đó chỉ ít đã khiến vài người trong Tám vị Thái thượng trưởng lão phải động tâm, nhìn nàng toả sáng giống như mùa xuân lại một lần nữa trở về, nở rộ như một thiếu nữ!

- Báo —— Thái thượng trưởng lão Long Hành Vân của Long Tượng Cốc đến!

Đúng lúc này, từ phía xa xa trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến tiếng một đệ tử dùng pháp lực đan điền hô lớn.

- Cho mời!

Âu Dương Minh Phụ trách tiếp đón, vội vàng hô lớn một tiếng, sau đó đi ra trước cửa Ngự Kiếm Tiên Cung nghênh đón. Các Thái thượng trưởng lão khác cũng vội vàng đuổi theo. Tiêu Như Mộng cũng đứng dậy, vô cùng thân thiết kéo tay Dương Thiên Lôi, đi theo sau.

Mặt Nhan Uyên dường như không chút thay đổi, vẫn khoanh chân mà ngồi không nhúc nhích, lúc này mới nhìn theo bóng dáng của Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng, trong miệng lầm bầm nói:

- Đúng là ngựa kéo trong sa mạc, nhân duyên của tiểu đệ với nữ nhân cũng thực sự quá tốt rồi, quả thực sát thương quá lớn à... Sớm muộn gì cũng bị nữ nhân bên người làm hại. Bên người cũng có tới vài tiểu nha đầu như vậy... đúng, xem ra vi huynh phải nhắc nhở hần mới được, phải như vi huynh vậy, vô tình mới có thể dũng mãnh tiến lên...

...

Sau nửa canh giờ, trong tám đại môn phái đã có bốn môn phái đến, gồm Long Tượng Cốc, Xạ Thương Tông, Thiên Vũ Môn, Dược Vương Cốc. Mỗi môn phái sẽ có một Thái thượng trưởng lão và hai đệ tử đi kèm.

Long Tượng Cốc đứng hàng thứ hai trong tám đại môn phái có danh tiếng gần với Tào Hóa Môn. Lần này, Thái thượng trưởng lão Long Hành Vân thay mặt Long Tượng Cốc mà tới. Người này hiển nhiên đã đạt tới tu vi Tiên Thiên cấp chín. Ngoài ra, tuyệt học của môn phái là Long Tượng Thiên Ma đại pháp còn tu luyện đến tầng thứ chín.

“Long Tượng Thiên Ma đại pháp, ”Long tượng thần uy phá cửu tiêu, thiên ma đàn vũ hám hoàn vũ.” Đây chính là lời miêu tả sự khủng khiếp của môn tuyệt học này, ngoài công pháp đại thành, quyền xuất ra như rồng như tượng, như thiên ma loạn vũ, uy lực tuyệt luân. Là công pháp chí cương chí dương trong thiên hạ. Cũng tương đương với Trảm Không Kiếm Quyết, tổng cộng mười tám tầng.

Chương 220: Bát đại môn phái (hạ).

Xạ Thương Tông đứng hàng thứ tư. “Tiễn tùy tâm chí tái phi long, thôn thiên phệ địa phá thương khung”, được nhất đại tiền thân Túy Tinh Mâu sáng tạo, tiễn phá trời mây, uy danh chấn động bát hoang. Tuyệt học Hậu Nghệ Tâm Quyết là xạ thuật đệ nhất thiên hạ! Tu luyện thành, có thể phát động được thần khí ”Hậu Nghệ Thần Cung và Phá Diệt Thần Tiễn trấn phái, một khi tên đã bắn ra, phá trời diệt đất! Bất quá ngoại trừ người sáng lập là Túy Tinh Mâu ra, tông chủ hiện nay cũng chỉ có thể phát huy ba phần uy lực của thần khí mà thôi.

Người mà Xạ Thương Tông phái đến là đứng đầu Thái thượng trưởng lão Lê Thiên, cũng có tu vi Tiên Thiên cấp chín. Đôi mắt phát ra ánh sáng lấp lánh, ẩn chứa khả năng xuyên núi vượt sông.

Thiên Vũ Môn, đứng hàng thứ năm. Ngoài tuyệt học môn phái Vũ Hóa Phi Thăng Kinh là tuyệt học cổ xưa chưa từng có, từ Tinh Giả Hậu Thiên đến Thần Đạo phi thăng, bao quát mọi thứ, không chỗ nào không có. Chỉ cần có tuyệt học hạng nhất này, liền có thể tu luyện đến trên cảnh giới Thần Đạo, sớm ngày thăng thiên!

Người mà Thiên Vũ Môn phái tới cũng đứng đầu Thái thượng trưởng lão Vũ Hà, đạt tu vi Tiên Thiên cấp chín.

Dược Vương Cốc, đứng hàng thứ bảy. “Sinh tử nhân, nhục bạch cốt.” Do nhất đại dược vương Đỗ Thanh Sơn sáng tạo, có thể nói y đạo tuyệt thể, khám phá tạo hóa thiên đạo. Bất quá Dược Vương Cốc lại thi hành “Lấy vật đổi mạng” , chỉ cần người lấy ra vật gì đó có thể khiến họ cảm thấy hứng thú, bất luận là thiên tài địa bảo, tuyệt thể đan thuật, hay công pháp đỉnh cấp hoặc là mạng người mà hần cần, đều có thể đổi lấy trị liệu của hần. Chỉ cần còn có một hơi thở, có lẽ không sống quá một ngày đêm, Dược Vương Cốc đều có thể khiến cho người đó sống lại.

Cho dù là tiểu JJ của Lôi Hoành đi nữa, nếu muốn vẫn có thể giúp hần khôi phục lại!

Người mà Dược Vương Cốc phái tới là người thu hút được sự chú ý nhất trong bốn người. Cũng là Thái thượng trưởng lão, nhưng đây cũng là lần đầu tiên đám người Âm Dương Minh nhìn thấy. Ngược lại tu vi cũng không cao lắm là mấy, tu vi dường như mới gần đạt tới Tiên Thiên cấp năm, mà hai tùy tùng của nàng ta đều đạt được tu vi Tiên Thiên cấp bảy. Đây là một tiểu cô nương, xem ra chỉ có trên dưới hai mươi tuổi. Khuôn mặt diễm lệ, thân hình bạc nhược, thoạt nhìn có vẻ yếu đuối, còn có vài phần như đang bị bệnh!

Tên của nàng dường như cũng giống người, Liễu Như Yên. Như liễu xinh đẹp, như yên mờ ảo.

Dược Vương Cốc là một môn phái tương đối đặc biệt trong tám đại môn phái, địa vị của môn phái, cũng không đơn thuần chỉ bàn về tu vi, chủ yếu là căn cứ vào thuật Đan y. Đan y, tức là đan đạo và y đạo. Hiển nhiên, ở hai phương diện trên, thiếu nữ này hẳn là có thành tựu tuyệt đối kinh người, bằng không sẽ không có khả năng trở thành Thái thượng trưởng lão của Dược Vương Cốc.

...

- Thương Huyền Phủ, chủ phủ Thương Huyền Không, thiếu chủ Thương Huyền Bắc, Thái thượng trưởng lão Thương Vô Song mang theo trăm đệ tử trong môn hạ đến!

Tiếng chưa đến, một áp lực mạnh mẽ kinh khủng liền từ trên chín tầng mây truyền đến. Dương Thiên Lôi đang len lén quan sát Liễu Như Yên, âm thầm tán thưởng, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, một thân ảnh với một đạo quang toả ra quanh thân xuất hiện ở ngoài Ngự Kiếm Tiên Cung. Không gian xung quanh đều bị chấn động, hai bên của thân ảnh vừa xuất hiện chỉ có một người thiếu niên phong thần tuấn lãng, vẻ mặt diễm lệ, cơ trí, anh khí bừng bừng, và một lão giả vẻ mặt đầy phần nộ và cừu hận!

Vô cùng dễ nhận thấy, người đứng ở giữa hiển nhiên là chủ phủ Thương Huyền Phủ, cường giả Thần Đạo Thương Huyền Không!

Vậy đương nhiên, người thiếu niên là Bát Diện Linh Lung Tiểu Bạch long, Thương Huyền Bắc!

Mà lão già tràn ngập vẻ cừu hận và phần nộ, chính là sư phụ của Thương Kế Tông, kẻ đã bị Dương Thiên Lôi giết chết, Thương Vô Song!

- Thương huynh hạ cố đến chơi, không thể tiếp đón từ xa, thực sự là vẻ vang cho Trảm Không ta! Trảm năm không thấy, không nghĩ Thương huynh đã đột phá Âm Dương cảnh, đạt tới Càn Khôn cảnh đại thành. Thật đáng mừng...

Đúng lúc này, giọng nói của Phong Vô Kỳ lúc ẩn lúc hiện, dường như từ bốn phương tám hướng phiêu đảng mà đến, nhập trong tai mọi người.

Những người đang có mặt ở đây, ngoại trừ vẻ mặt của Cường giả Thần Đạo Nhan Uyên hơi thay đổi, vẻ mặt của Thái thượng trưởng lão đều vô cùng ngạc nhiên. Bọn họ cũng không rõ Âm

Dương cảnh và Càn Khôn cảnh theo như lời Phong Vô Kỳ nói, đến tột cùng là cảnh giới ra sao. Cảnh giới Thần Đạo, đối với người chưa bước vào Thần Đạo mà nói, giống như một lớp sương mù dày đặc, căn bản người đứng ngoài sẽ không đề cập tới.

Bất quá, trong ánh mắt Dương Thiên Lôi lại liên tục thay đổi.

Ba ngày, thời gian ba ngày này, Dương Thiên Lôi từ Lăng Hi đã hiểu được rất nhiều điều. Mặc dù giờ phút này, Lăng Hi đã ẩn trốn ở sâu trong đầu hắc hổ là đã bị Cường giả Thần Đạo phát giác từ lâu, nhưng Dương Thiên Lôi lại hiểu rõ, ý nghĩa của Âm Dương cảnh và Càn Khôn cảnh là gì.

Âm Dương cảnh, Thần Đạo cấp năm, lại xưng Vạn Thọ cảnh, bởi vì Cường giả Thần Đạo đạt được Âm Dương cảnh, thọ nguyên sẽ đột nhiên tăng mạnh, một lần đạt được một vạn tám trăm năm!

Một vạn tám trăm năm tức là “một hồi”. Từ khi Âm Dương cảnh bắt đầu, mỗi lần tấn cấp lên một tầng, thọ nguyên sẽ kéo dài thêm “một hồi”, đến Thần Đạo cấp chín là lúc đạt được Hỗn Độn cảnh, thọ nguyên sẽ đạt được năm vạn bốn trăm năm, sở hữu “năm hồi” thọ nguyên. Một mai khi đột phá Thần Đạo, thọ nguyên sẽ đột nhiên tăng mạnh lần thứ hai, chân chính sở hữu một nguyên thọ nguyên, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm năm!

Mà Thương Huyền Không này đã tấn cấp tới Thần Đạo cấp sáu Càn Khôn Cảnh rồi! Sở hữu hai vạn một nghìn sáu trăm năm tuổi thọ!

Cường đại, chỉ có thể dùng cường đại để hình dung cảnh giới của Thương Huyền Không! Ngay cả Lăng Hi năm đó cũng thua xa Thương Huyền Không! Năm đó, Lăng Hi bất quá mới chỉ đạt được Thần Đạo cấp bốn Hóa Thân cảnh, mãi đến khi thọ nguyên hết cũng không thể đột phá đến Âm Dương cảnh. Mà Thương Huyền Không lại vượt qua được Âm Dương cảnh, đạt được Càn Khôn cảnh trở thành cao thủ Thần Đạo! Người như thế muốn giết mình thì hoàn toàn đơn giản, khác nào bóp chết một con kiến! Một ý niệm, thiếu chút nữa thành họa sát thân! May mà chuông giáo chỉ tôn trở về, bằng không, ngay cả Nhan Uyên cũng không thể bảo vệ được! Trời đất rộng lớn, lẽ nào ta còn có thể tránh được sự truy sát của Cường giả Thần Đạo sao? Lật ngược phải trái trắng đen, thì đã làm sao? Nắm đầm lớn, chính là đạo lý! Thần Đạo. Ta nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất tấn cấp Thần Đạo!

Dương Thiên Lô nhìn thân ảnh kia, trong mắt lấp lánh tinh quang, không chút che giấu ham muốn mãnh liệt trong lòng!

236. Chương 221: Tỷ Đệ Vu Gia.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 221: Tỷ đệ Vu gia.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ha ha ha... Phong Vô Kỳ, người lịch kiếp trở về, cũng tấn chức đến Âm Dương cảnh rồi sao?

Trong giọng nói Thương Huyền Không mang theo một tia cuồng ngạo, chậm rãi đáp xuống Ngự Kiếm Tiên Cung.

Thương Huyền Bác hoảng sợ trở lại Thương Huyền Phủ. Phong Vô Kỳ trở về, Vu Tiểu Úc uy hiếp. Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên, hắn cảm thấy lực bất tòng tâm!

Nhưng điều khiến hắn vui mừng chính là khi hắn nhìn thấy tổ phụ Thương Huyền Không, trong lòng lại cảm thấy vô cùng tự tin!

Thương Huyền Không cuồng ngạo nói cho biết hắn, cho dù là môn chủ Tạo Hóa Môn, hiện tại cũng ngang hàng với địa vị của hắn! Bảo chủ Vu Gia bảo không hỏng não, tự nhiên sẽ không bởi vì một kẻ tiểu bối như Vu Tiểu Úc đánh trống reo hò, mà kết thù kết oán với Thương Huyền Phủ!

Ắt phải mượn cơ hội lần này, khi Trảm Không Kiếm Phái suy tàn mà hung hăng cướp đoạt một phen. Đương nhiên, chỉ cần hứa hẹn những lợi ích thích hợp cho các môn phái khác, tự nhiên sẽ không gặp phải bất kỳ cản trở nào!

- Bát tiểu thư Vu Gia bảo Vu Thanh Nhã, tiểu thiếu gia Vu Tiểu Úc, đến ——

Đúng lúc này, từ không trung lại truyền đến tiếng hô vang.

- Thanh Nhã, nàng đã đến rồi?

Nghe truyền báo, Âu Dương Minh phụ trách tiếp đãi còn chưa nói gì, Thương Huyền Bác liền khẩn cấp cố lấy sức từ đan điền, vội vàng nói.

Vu Thanh Nhã chân đạp kiếm quang, cả người mặc một bộ nhuyễn giáp óng ánh vàng rất vừa vặn với thân hình, bó chặt lấy dáng vẻ duyên dáng, cao gầy của nàng, toàn thân tản ra pháp lực bằng bạc thuộc tính kim, trên đỉnh đầu đội một khối giáp màu vàng, khảm một viên bảo thạch màu lam, lấp lánh ánh quang, khiến tư thế của nàng càng thêm oai hùng hiên ngang!

Bốn phần thanh nhã, sáu phần quyền rũ, loại phong tư tuyệt thế này, quả thực là khiến cả nam lẫn nữ đều bị mê hoặc!

Mà Vu Tiểu Ưc thì cười một lôi thú, thoát nhìn đã biết là lôi thú vô cùng mạnh mẽ, gấp hơn ba lần so với lôi thú bình thường, cùng với võ trang tương tự, trên khuôn mặt non nớt tản ra khí chất cuồng ngạo!

Phía sau bọn họ có mười lão giả chân đạp kiếm quang, mỗi một người đều có tu vi cũng không kém gì Tiên Thiên cấp tám!

Vu Thanh Nhã còn chưa có thời gian trả lời, Vu Tiểu Ưc liền lớn tiếng:

- Người quản cái gì? Chúng ta tới giúp đại ca!

- Tiểu Ưc, đừng hồ đồ!

Vu Thanh Nhã trừng đôi mắt đẹp, vội vàng ngăn không cho Vu Tiểu Ưc tiếp tục nổi giận. Tình hình hiện nay cũng không do Gia bảo quyết định.

Sau khi Vu Tiểu Ưc hung hăng trừng mắt lườm Thương Huyền Bác, ánh mắt nhất thời đảo một vòng, thấy Tiêu Như Mộng đang đứng cùng một chỗ với Dương Thiên Lôi, lập tức vô cùng vui mừng, hô một tiếng liền từ trên lưng lôi thú nhảy xuống, thân hình nhanh như chớp vội vàng đi về phía Dương Thiên Lôi, đồng thời trong miệng hô to:

- Đại ca! Tiểu đệ rốt cục lại gặp được đại ca rồi! Nhớ đại ca muốn chết...

- Dừng!

Dương Thiên Lôi há hốc mồm. Dù thế nào hắn cũng không nghĩ hai người này sẽ đến, hơn nữa nghe ý tứ của Vu Tiểu Ưc là tới giúp hắn!

Nhưng người cũng không cần xông qua đây như vậy chứ? Nhìn Vu Tiểu Ưc tính chạy lại ôm mình, hắn vội vàng đưa tay ra ngăn cản nói:

- Cả hai đều là đại lão gia, đừng làm bộ dạng này!

- Ách... Đại ca nói vậy, hắn là tỷ tỷ của ta và đại ca làm bộ dạng này mới đúng sao!

Vu Tiểu Ưc gãi gãi đầu, không biết là vương bát khí của Dương Thiên Lôi khiến kinh sợ hay thế nào, mà làm trò như vậy trước mặt nhiều người, rất tức giận nói.

Một câu nói này, khiến Dương Thiên Lôi nhộn nhạo xuân tâm. Lần trước, hắn gặp Vu Thanh Nhã, đúng lúc trong lòng cảm thấy mất mát, không có lòng nào mà săn tìm cái đẹp, nhưng tư thế oai hùng hiên ngang của Vu Thanh Nhã lại đặc biệt mỹ lệ, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Dương Thiên Lôi. Hiện tại, Vu Thanh Nhã mặc võ trang càng tản ra mị lực đặc biệt kinh người.

Cũng một câu nói này khiến Vu Thanh Nhã nhất thời đỏ mặt, hận không thể lập tức điên cuồng kéo lỗ tai của Vu Tiểu Ưc.

- Vì sao các người lại tới đây?

Dương Thiên Lôi vội vàng hỏi sang chuyện khác.

Lần đầu tiên, ánh mắt của Thương Huyền Bác lại nhìn thẳng vào Dương Thiên Lôi, trong hai mắt lấp lánh sát khí! Vu Thanh Nhã là nữ tử mà hắn thường thức ngưỡng mộ muốn giành được. Tuy biết rằng giữa Vu Thanh Nhã và Dương Thiên Lôi căn bản không có gì, nhưng bất luận thế nào, ba ngày trước hay bây giờ, Vu Tiểu Ưc làm ra một vài chuyện, khiến hắn không muốn vẫn phải để ý.

Vu Thanh Nhã bắt đầu dĩ lắc đầu, quay ra nhìn mọi người hơi gật đầu, chậm rãi đi tới gần Dương Thiên Lôi, cùng Vu Tiểu Ưc, ngồi xuống bên cạnh.

Hành động của nàng như vậy, không thể nghi ngờ là đứng về phía Trảm Không Kiếm Phái.

Đúng lúc này, Phong Vô Kỵ với một khuôn mặt già nua, không có bất kỳ năng lượng nào dao động quanh thân, phẳng phất giống như một ông lão gần đất xa trời, vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện ở trên chiếc

ghế chủ trì. Trên mặt hắn còn mang theo một nụ cười hiền lành, thoáng nhìn một chút về phía Vu Thanh Nhã và Vu Tiểu Ưc, hơi gật đầu, sau đó mới đứng ôm quyền hướng về phía tứ đại môn phái.

Thương Huyền Không mang theo Thương Huyền Bác và Thương Vô Song ngồi ở đối diện Phong Vô Kỳ, vị trí khách mời.

- Ha ha ha... Tiểu Thanh Nhã, gia gia người gần nhất có khỏe không?

Thương Huyền Không bỗng nhiên nhìn Vu Thanh Nhã hỏi.

- Nhờ Thương môn chủ nhớ tới, gia gia đều mạnh khỏe.

- A? Vậy là tốt rồi, ngày hôm nay các người qua đây...

- Làm chứng cho đại ca của ta!

Vu Thanh Nhã còn chưa nói, Vu Tiểu Ưc liền lớn tiếng nói.

- Làm chứng?

- Đúng! Truy sát lệnh của Thương Huyền Phủ các người chỉ là những điều dối trá, hoàn toàn không có thật!

Vu Tiểu Ưc cao giọng nói, lúc này dường như đã thay đổi thành một người khác, vẻ mặt đầy chính khí.

- Làm càn!

Thương Vô Song nhất thời đập một cái xuống bàn thạch ngay phí trước, tức giận mà la mắng.

- Hắc hắc, đối với tiếng gầm gừ của chó điên, bản thiếu gia không thèm để ý tới.

Vu Tiểu Ưc mỉm cười, thản nhiên nói. Vẻ mặt, ngữ khí kia trái lại khiến Dương Thiên Lô vô cùng kinh ngạc.

- Hả? Ngược lại, bản tôn muốn nghe một chút, vì cái gì mà nói là giả dối, không thật?

- Không ngờ Thương môn chủ có phép tắc. Thứ nhất, đại ca của ta quang minh lỗi lạc, là hóa thân của chính nghĩa và thiên sứ, sao lại dùng thủ đoạn dâm tiện? Hơn nữa thực lực của đại ca của ta, đối phó Thương Kế Tùng chỉ là Tiên Thiên cấp ba của quý môn và mấy người đệ tử vừa mới tấn cấp Tiên Thiên, làm sao phải dùng thủ đoạn dâm tiện? Chỉ cần một chiêu Kim Cương Toàn, cam đoan giết sạch toàn bộ!

Vẻ mặt Dương Thiên Lô liền đen lại. Hiển nhiên Vu Tiểu Ưc có ấn tượng sâu sắc với chiêu cuối cùng khi mình chém giết Thương Kế Tùng lúc bị ma hóa, dùng Kim Cương Toàn để hình dung có vẻ còn có chút chuẩn xác!

237. Chương 222: Ước Định

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 222: Ước định

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ánh mắt mọi người nhìn Dương Thiên Lô cũng tràn ngập không tin và nghi hoặc. Trong mắt bọn họ, Dương Thiên Lô bất quá tu vi mới chỉ là Tiên Thiên cấp một mà thôi, hắn có thể dùng một chiêu giết chết Tiên Thiên cấp ba sao? Vậy không phải là nói dóc hay sao?

- Thứ hai, giết người đoạt bảo, lại càng không thể nào nói đến! Trong Càn Khôn giới của Vu Tiểu Ưc ta có mấy nghìn vạn đan dược, linh khí thượng phẩm, phù văn vô số, đưa cho đại ca của ta, đại ca cũng không muốn! Chỉ bằng trang bị rác rưởi của mấy người đệ tử các người, lại khiến đại ca của ta để mất tới sao?

Vu Tiểu Ưc tiếp tục nói.

Trái lại, mọi người lại không hề hoài nghi những lời nói này. Vu Tiểu Úc là ai? Đệ nhất thế gia trong giới tu luyện, là gia tộc có thể so sánh với Tạo Hóa Môn. Trong Vu Gia bảo lại chỉ có duy nhất đứa cháu nối dõi.

“Ta kháo... Diên mắt, người cho nhiều vậy lúc nào? Ta sẽ không lấy sao?”

Trong lòng Dương Thiên Lôì thầm nói. Nhưng trên mặt lại lộ ra thần sắc như coi tiên đan pháp bảo trong thiên hạ như cây cỏ.

- Thứ ba, lấy trí tuệ của đại ca ta, muốn giết người đoạt bảo trong Ma Vực, làm sao còn có thể để lại hai kẻ sống sót đi báo tin cho các người biết mà tới báo thù?

- Thứ tư, cũng là một điểm quan trọng nhất. Lúc đó, bản thiếu gia cũng đang ở cùng một chỗ với đại ca trong Ma Vực.

Vu Tiểu Úc với lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc, đồng dạng nói, nhìn thấy ánh mắt mọi người đang hướng về phía mình, trong lòng vô cùng đơn độc, muốn cảm thán, lão tử thật lợi hại. Những lời này đều là do Vu Thanh Nhã dạy, đại thể như vậy, chỉ là khi dùng những từ trên, hẳn căn cứ vào sở thích của mình, hơi điều chỉnh một chút mà thôi.

- Thanh Nhã, người cũng có ý này sao?

Thương Huyền Bác không để ý đến Vu Tiểu Úc, ngược lại nhìn Vu Thanh Nhã hỏi.

- Thương huynh, đã nghe thì phải nghe cả hai tai. Tuy rằng tính cách Tiểu Úc lỗ mãng, nhưng cũng không phải là lời nói dối. Khó dám bảo đảm những lời nói của đệ tử quý phủ là lời nói thật, thậm chí đối trắng thay đen. Sao không để cho bọn họ đến tận đây cùng đối chất với Dương Thiên Lôì? Có Thương môn chủ, Phong chương giáo cùng với các vị cao nhân tiền bối ở đây, chẳng lẽ bọn họ còn không phân biệt được ai thật ai giả hay sao?

Lùi một bước mà nói, giới tu luyện vốn là mạnh hiếp yếu, giết người đoạt bảo, là chuyện rất bình thường, cũng chẳng lạ lùng gì nữa.

- Đơn giản là chuyện xung đột của một đệ tử mà dẫn đến xung đột của môn phái, thì có thoả đáng hay không?

Vu Thanh Nhã nói rất bình thản, nhưng nói ra nói, khiến cho Thương Huyền Không mấy lần muốn vỗ bàn đứng lên, nhưng vì kiêng dè thân phận, vẫn còn cố nhịn.

Về phần ba Thái thượng trưởng lão của Long Tượng Cốc, Thiên Vũ Môn, Xạ Thương Tông đã nhận được sự hứa hẹn của Thương Huyền Phủ thì đồ bưng cả khuôn mặt già nua. Nếu Trảm Không Kiếm Phái nói, bọn họ không hề sợ hãi, sẽ làm ngời làm ngư ông thủ lợi, đương nhiên sẽ không chút do dự mà mở rộng “chính nghĩa”. Nhưng Vu Gia bảo bỗng nhiên gia nhập, lại khiến cho bọn họ phải tự cân nhắc một chút.

Chỉ có ánh mắt của Liễu Như Yên của Dược Vương Cốc lại yên lặng nhìn chằm chằm vào Vu Thanh Nhã, ánh mắt mơ màng, dường như ẩn chứa vô vàn vì sao, tràn ngập cảm giác của một thiếu nữ đang mơ mộng chuyện yêu đương.

- Thanh Nhã nói rất hay. Nhưng Dương Thiên Lôì giết đệ tử kiệt xuất của phái ta là Thương Kế Tùng, năm năm mới hai mươi tuổi, vừa tấn cấp đến Tiên Thiên cấp ba, cùng với bảy đệ tử ưu tú khác. Không nói Thương Huyền Phủ chúng ta, bất kỳ môn phái nào gặp phải tổn thất như vậy, đều tuyệt đối không thể bỏ qua!

- Ngụy quân tử, thiên tài chó má gì chứ? So với đại ca của ta cũng chỉ là đồ vứt đi! Các người mở mắt ra xem đại ca của ta bao nhiêu tuổi? Nhìn lại tu vi của đại ca của ta đi? Ách, tu vi của đại ca của ta thoạt nhìn không cao nhưng sức chiến đấu có thể giết được Tiên Thiên cấp ba! Đây mới là thiên tài! Các người không muốn coi trọng thiên tài như đại ca của ta, mới phải mượn đề tài để nói chuyện của mình sao?

Vu Tiểu Úc thấy mặt Thương Huyền Bác đã tức giận, lại nghe những lời nói vô sỉ của hắn, càng tức giận không để đâu cho hết, nhất thời nổi giận đùng đùng mà nói.

- Câm miệng!

Cuối cùng, Thương Huyền Không không nhịn không được nữa, trong lòng tức giận, “Ầm” một tiếng bàn đá cứng rắn ở trước mặt hắn liền hóa thành bột. Một khí tức khủng khiếp bùng phát, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Ngự Kiếm Tiên Cung. Hắn tấn cấp đến Thần Đạo cấp sáu Càn Khôn cảnh, ngày hôm nay là muốn đến để phát uy, nhưng không ngờ hai đứa trẻ của Vu Gia, lại nhiều lần khiêu khích giới hạn của hắn. Tuy rằng không thể làm gì được hai người, nhưng lấy thân phận trưởng giả mà đánh vào miệng bọn họ, thì Vu Gia bảo cũng không dám gây chiến.

Khí tức của Thương Huyền Không vừa phát sinh, ngay lập tức, thân thể các đại trưởng lão dường như đều cứng lại. Đúng lúc đó, Vu Tiểu Úc ngồi xuống tạo ra một tiếng cọt két, cũng, không nói thêm một câu nào nữa.

- Phong Vô Kỵ, đây là chuyện riêng của hai phái chúng ta. Người không nói một lời, không lẽ người muốn Vu Gia bảo che mưa chắn gió cho Trảm Không các người sao?

Hai mắt Thương Huyền Không như có điện, lạnh lùng bắn ra, nghiêm mặt, nở một nụ cười nhàn nhạt, như một lão nhân bình thường nhìn Phong Vô Kỵ, tức giận nói.

- Ha ha.

Phong Vô Kỵ nhẹ giọng cười. Chòm râu trắng như tuyết của hắn dường như theo gió mà nhẹ nhàng lay động. Nhưng chỉ trong nháy mắt, một khí tức cực kỳ nhu hòa lại vô thanh vô tức địa xuất hiện xung quanh mọi người. Mỗi người đều nhất thời cảm giác thân thể nhẹ đi. Áp lực mà Thương Huyền Không vừa tản mát đã tiêu tan thành mây khói.

Thương Huyền Không ngạc nhiên, mở to hai mắt nhìn.

- Người nghĩ bản tôn có cần phải dựa vào ai không?

Phong Vô Kỵ nhìn Thương Huyền Không nói:

- Vu Thanh Nhã, đúng, vị tiểu huynh đệ này nói hoàn toàn đúng. Tiểu bối xung đột, thì do bọn tiểu bối tự mình giải quyết. Cần gì phải bay lên đến độ cao môn phái đây? Các người tổn thất đệ tử xuất chúng. Dương Thiên Lô cũng là đệ tử xuất chúng của Trảm Không chúng ta. Ai đúng ai sai, cũng không quan trọng. Quan trọng là các người muốn tìm ra một công đạo, không bằng chúng ta đều lùi lại một bước, người thấy sao?

- Điều thối lui một bước? Hiếm khi thấy Trảm Không các người bồi thường cho chúng ta?

Tuy rằng, khí thế Thương Huyền Không không giảm, nhưng có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, nhìn Phong Vô Kỵ hỏi.

- Bồi thường thì không có khả năng. Đệ tử của Ta lại không có làm gì sai cả!

Phong Vô Kỵ nói.

- Vậy người muốn như thế nào?

Chương 222: Ước định (hạ).

- Đơn giản thôi. Tôn tử này của người không phải là đệ tử xuất sắc nhất trong trăm năm nay của Thương Huyền Phủ sao? Vừa vặn, Dương Thiên Lô cũng là đệ tử xuất sắc nhất trong trăm năm nay của Trảm Không Kiếm Phái chúng ta! Không ngại thì hãy để cho hai tiểu bối bọn họ quyết đấu một trận xem sao?

- Người nói để hắn cùng tôn nhi của ta quyết đấu sinh tử sao?

- Không tồi, Phong...

Vu Tiểu Úc vừa định nói, lại bị Dương Thiên Lô kéo xuống. Vu Thanh Nhã lại khẽ nhíu mày. Nhìn thoáng về phía Dương Thiên Lô đang mặc bộ nhuyễn giáp phát ra sự lạnh khốc.

- Người xác định?

- Dương nhiên! Bất quá không phải là bây giờ, mà là ba năm sau, khi tám đại môn phái thi đấu giao lưu!

Phong Vô Kỵ nói.

- Ha ha ha... Được! Phong Vô Kỵ, vốn tưởng rằng bản tôn đã đủ điên cuồng, không ngờ người càng điên cuồng hơn so với bản tôn! Một Tiên Thiên cấp một nho nhỏ mà người cũng dám để hắc cùng quyết đấu với tôn nhi của ta. Ha ha ha ha! Có thể giết Tiên Thiên cấp ba đã tính là cái gì? Khi tôn nhi của ta mới đạt Tiên Thiên cấp một, đã giết Tiên Thiên cấp bốn! Ba năm, thời gian đó có thể khiến hắc tấn cấp Thần Đạo sao? Một lời đã định! Bác nhi, người không ý kiến chứ?

- Bác nhi nghe theo sự phân phó của gia gia!

Thương Huyền Bác trầm giọng nói. Biểu tình trên mặt vẫn không chút thay đổi, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi.

Thiên tài? Trong mắt hắc, ngay cả Vu Thanh Nhã và Bộ Kinh Thiên của Tạo Hóa Môn nổi danh ngang với hắc, hắc cũng không để vào mắt.

Dương Thiên Lôi thì tính là gì chứ? Dù tốc độ tấn cấp của hắc nhanh thế nào đi nữa, trong thời gian ba năm lẽ nào có thể tấn cấp Thần Đạo sao? Mà lúc này bản thân đã chạm tới bình cảnh Tiên Thiên cấp tám rồi không cần đến nửa năm, liền có thể tấn cấp đến Tiên Thiên cấp chín Phá Đan Thành Anh.

Trong thời gian ba năm, lấy tư chất thiên phú của hắc cùng với kim lực bồi dưỡng của Thương Huyền Phủ, mới có thể tấn cấp Thần Đạo!

- Được, vậy một lời đã định!

Phong Vô Kỵ thẳng thắn nhanh nhẹn nói.

- Cáo từ!

Thương Huyền Không lạnh giọng nói.

- Không tiễn!

Phong Vô Kỵ không chút khách khí.

- Thanh Nhã, hôm khác gặp lại!

Thương Huyền Bác dường như không bởi vì Vu Thanh Nhã đứng về phía Trảm Không Kiếm Phái mà sinh khúc mắc gì, còn quay về phía Vu Thanh Nhã hơi ôm quyền, nói rất có lễ tiết.

Sau khi nói xong, chân thành, với tình cảm nồng nàn mà liếc mắt nhìn Vu Thanh Nhã, rồi trực tiếp khởi động kiếm quang, nhẹ nhàng bay đi.

- Phong chương giáo, nếu việc này đã xong, bỉ nhân cũng xin cáo lui trước! Sau này còn gặp lại!

Thái thượng trưởng lão Long Tượng Cốc Long Hành Vân ôm quyền nói. Sau đó người của Xạ Thương Tông, Thiên Vũ Môn cũng chán nản trực tiếp cáo từ.

Mà Liễu Như Yên của Dược Vương Cốc lại tự nhiên chạy đến bên Vu Thanh Nhã, vô cùng thân thiết muốn kết bạn, lại bị vẻ mặt như gặp phải quỷ của Vu Tiểu Úc chặn phía trước, không để cho nàng có bất kỳ cơ hội nào, rơi vào đường cùng, đành lưu luyến mà rời khỏi Trảm Không Kiếm Phái.

- Thiên Lôi, hãy khoan dãi hai vị tiểu bằng hữu này, không có bọn họ, ngày hôm nay Thương Huyền Không cũng sẽ không tốt như vậy đâu. Bọn họ chính là của ân nhân của người.

Phong Vô Kỵ vì vừa cười vừa nói.

- Đệ tử tuân mệnh.

Dương Thiên Lôi đáp.

- Phong chương giáo, người khách khí rồi. Thiên Lôi là ân nhân cứu mạng của Tiểu Úc. Đây là việc mà chúng ta phải làm. Huống chi, chúng ta chỉ là ăn ngay nói thật, cũng không giúp đỡ được gì.

- Ha ha ha, cân quắc anh thư, không thua đáng mảy râu. Tốt! Cho bảo chủ có được một tôn nữ như vậy, thực sự làm cho người khác ghen tị. Đúng, Tiểu Úc cũng không tồi, thiên phú siêu quần, tính tình hồn nhiên, ngày sau sẽ có thành tựu xuất sắc. Quả thật cũng là cái phúc của Vu Gia bảo!

- Ha ha, Phong chuông giáo, lão nhân gia người rõ ràng là quá khen rồi, có đại ca và tỷ tỷ ở đây, chút điểm đó của ta thì tính là thiên phú gì. Đại ca và tỷ tỷ mới là thiên phú, mới là trời sinh một đôi, đất ghép một cặp...

Vu Tiểu Ưc nhìn hai bộ nhuyễn giáo với vẻ đầy ngưỡng mộ. Một trắng, một vàng óng ánh. Một người lại đẹp trai khốc lạnh, một người lại vừa tuấn lại vừa mỹ. Thiên Lô và Vu Thanh Nhã không biết là có ý hay vô ý, nhưng lại một lần nữa cảm thấy rất xấu hổ.

- Tiểu Ưc, đừng nói lung tung cái gì vậy!

Mặt Vu Thanh Nhã nhất thời lại đỏ bừng, trách mắng.

Trái lại, Dương Thiên Lô không thể nói gì, chỉ nhún vai. Nhan Uyên lại quay sang nhìn Dương Thiên Lô không biết đã nói hai câu gì đó.

Sau khi Phong Vô Kỵ rời khỏi hội trường, mọi người lại cùng hàn huyên chốc lát, rồi cáo từ rời đi.

Ở đây chỉ còn lại có Nhan Uyên, Đan Thanh Dương, Tiêu Như Mộng cùng với Dương Thiên Lô và tỷ đệ Vu gia. Dương Thiên Lô lần lượt giới thiệu ba người Nhan Uyên với tỷ đệ Vu gia. Biết được Nhan Uyên, vị Cường giả Thần Đạo này là đại ca của Dương Thiên Lô, mà Đan Thanh Dương và Tiêu Như Mộng là sư phụ của Dương Thiên Lô, Vu Thanh Nhã trái lại không có biểu hiện gì nhưng Vu Tiểu Ưc lại lập tức thân thiện hơn rất nhiều.

- Đại ca, phong chuông giáo cho người cùng tên ngụy quân tử quyết chiến... Làm vậy có phải là có chút không thoả đáng hay không?

Khi Dương Thiên Lô dưới yêu cầu của Nhan Uyên, dẫn tỷ đệ Vu gia thăm quan Thiên Tịch Phong, Vu Tiểu Ưc nhìn đã lâu cuối cùng không nhịn được liền hỏi.

Vu Thanh Nhã cũng nhìn về phía Dương Thiên Lô. Nàng cũng rất thắc mắc về vấn đề này. Dương Thiên Lô là thiên tài siêu cấp, không sai. Nhưng Thương Huyền Bác cũng là thiên tài khó gặp. Đúng như lời Thương Huyền Không đã nói, khi hắn còn là Tiên Thiên cấp một đã có thể giết chết cao thủ Tiên Thiên cấp bốn. Người có thiên phú, tuyệt đối vẫn giỏi hơn người bình thường.

Hơn nữa Dương Thiên Lô và Thương Huyền Bác xét về tuổi tác và tu vi có khoảng cách chênh lệch quá xa. Lúc này, Thương Huyền Bác đã là Tiên Thiên cấp tám, tu vi cấp tám không bao lâu nữa có lẽ sẽ tấn cấp đến Tiên Thiên cấp chín. Trong vòng ba năm, nếu Thương Huyền Phủ mở ra pháp tắc thời không, toàn lực tu luyện, thì ngay cả tấn cấp Thần Đạo cũng không phải là không có khả năng.

Mà lúc này, tu vi của Dương Thiên Lô chỉ là Tiên Thiên cấp một, mặc dù mở ra pháp tắc thời không, tiến cảnh cũng không có khả năng tăng vọt được.

Dù sao, thăng lên một cấp, sẽ gặp phải Bình cảnh, nếu Tiên Thiên cấp một đến cấp bốn còn dễ nói, muốn đột phá Bình cảnh cũng không khó khăn. Nhưng muốn đột phá Bình cảnh Tiên Thiên cấp bốn để thăng cấp đến Tiên Thiên cấp năm Thiên Nhân Hợp Nhất, lại phải trải qua một quá trình, phải có cơ duyên và ngộ tính nhất định, mới có thể đột phá được. Căn bản không thể xác định được thời gian. Có thể là vài ngày, cũng có thể là vài chục năm. Hơn nữa tới cấp năm, muốn thăng cấp sẽ càng lúc càng khó khăn hơn.

238. Chương 223: Nói Lời Từ Biệt, Bế Quan

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 223: Nói lời từ biệt, bế quan

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cho dù Dương Thiên Lô là thiên tài đi nữa, nhưng thời gian ba năm vẫn là quá ngắn.

- Có cái gì không thích ổng?

Dương Thiên Lôi không cho là đúng mà hỏi lại.

- Nói thật, tuy rằng tên thối tha kia có làm cho người ta chán ghét một chút, nhưng thực lực... Tỷ, tỷ hiểu rõ hơn, tỷ thử xem hắn có thể nắm được bao nhiêu phần thắng?

Vu Tiểu Úc nói.

- Hắn rất mạnh. Hơn nữa Thương Huyền Phủ có hai đại tuyệt học là bí quyết Thương Huyền Phệ Thần, và bí quyết Thương Huyền Chiến Thần, uy lực vô cùng lớn, nhất là bí quyết Thương Huyền Phệ Thần, chỉ cần niệm lực đủ cường, thì không cần quan tâm tới cấp bậc, đều có uy lực khiến cho người đó đánh mất thần chí, do đó mất đi sức chiến đấu. Hơn nữa Thương Huyền Phủ có đan dược bí truyền, danh chấn thiên hạ là Ma Cuồng Hóa đan, có thể trong nháy mắt tăng sức chiến đấu lên gấp đôi! Ta nghĩ, chỉ có hai phần thắng.

Vu Thanh Nhã hơi nhíu mi, nhẹ giọng nói.

- Không quan hệ, có áp lực mới có động lực. Các người sẽ chờ xem ta làm thế nào để biến hắn thành Tiểu Bạch xà!

Dương Thiên Lôi mỉm cười, nói đầy hào khí, hơi dừng lại một chút, nhìn tư thế oai hùng hiên ngang cùng khuôn mặt tuyệt mỹ của Vu Thanh Nhã, nói:

- Vu tiểu thư, cảm ơn người và Tiểu Úc đã đặc biệt tới giúp ta!

- Đại ca, người quá khách khí rồi? Người còn gọi tỷ là Vu tiểu thư sao, ...

- Ách... Vậy gọi là Thanh Nhã tỷ sao?

- Không được không được! Tỷ là tỷ của ta cũng không phải là tỷ của đại ca. Đại ca gọi Thanh Nhã thì được rồi. Nhưng nhất định không thể tự hạ thấp thân phận, hắc hắc...

Vu Tiểu Úc bỗng nhiên liếc mắt nhìn Vu Thanh Nhã và Dương Thiên Lôi, rung đùi đắc ý nói.

- Bốp!

Lần này dù Vu Thanh Nhã rất cứng chiêu Vu Tiểu Úc cũng nhịn không được. Ngày hôm nay đã hai lần nói linh tinh, làm nàng phải hai lần đỏ mặt. Hiện tại càng quá đáng hơn, chỉ còn thiếu nước chưa có trực tiếp gọi Dương Thiên Lôi là “Tỷ phu”.

Vu Thanh Nhã không chút do dự vỗ một cái vào mông của Vu Tiểu Úc, một tay thì kéo lấy tai Vu Tiểu Úc:

- Người còn dám nói lung tung, có tin người sẽ phải đến Thủy Tinh cung bế quan hai năm hay không?

- Tỷ, ta đây là muốn tốt cho tỷ, trong thiên hạ chỉ có đại ca mới có thể xứng đôi người... A... Tỷ, ta không nói nữa, không nói cũng không được sao...

- Thực sự là một tiểu đệ không tồi...

Dương Thiên Lôi có vẻ kinh ngạc nhìn hai tỷ đệ họ, nhưng trong lòng lại vui mừng muốn nở hoa. Vu Tiểu Úc này chủ động dâng tỷ tỷ cho hắn. Tiểu đệ này quả thực là bằng hữu đáng khen ngợi.

Do Vu Tiểu Úc nài nỉ mãi, Vu Thanh Nhã đành đáp ứng ở lại Trảm Không Kiếm Phái hai ngày. Sau khi để mười đại hộ vệ tự quay về Vu Gia bảo trước, liền đi theo Dương Thiên Lôi về tới Thiên Đan Phong.

Đan Thanh Dương đã sớm chuẩn bị bữa tiệc thịnh soạn, chiêu đãi hai tỷ đệ Vu gia. Những việc có liên quan tới tỷ đệ Vu gia, Đan Thanh Dương đã nói rõ với mọi người từ trước.

Cho nên, khi Vu Thanh Nhã và Vu Tiểu Úc đến, đã được mọi người nhiệt tình tiếp đón.

Sau một hồi yến tiệc, Vu Tiểu Úc rất mạnh mẽ, rất ngang bướng, liền cùng Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng đánh thành một đoàn. Sau khi biết được hai người đều là tiểu đệ của Dương Thiên Lôi, Vu Tiểu Úc và Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng tranh luận về vấn đề thứ bậc.

Vũ Đại Lăng thật thà chất phác thì không có vấn đề gì nhưng hai người Vu Tiểu Úc và Phong Mã Ngưu lại không thể tự thương lượng được, tránh không khỏi mặt đỏ tới mang tai.

Vu Tiểu Úc tự cho rằng tu vi của mình cao hơn, muốn lấy tu vi để sắp xếp thứ bậc. Phong Mã Ngưu đương nhiên mặc kệ, trước sau vẫn muốn lấy thời gian nhập môn để xét thứ bậc.

Khiến mọi người thấy thấy buồn cười đến mức không nói được gì.

Phong Mã Ngưu kia nói chuyện lợi hại tới như vậy, Vu Tiểu Úc lại không thể ỷ thế hiếp người, lại không thể nổi giận, chỉ bằng vào cái miệng sao có thể tranh luận được với Phong Mã Ngưu?

Ngay lúc tất cả mọi người đều cho rằng Vu Tiểu Úc phải ngoan ngoãn chịu thua làm lão tứ thì bỗng nhiên người này thấy Vu Thanh Nhã mỉm cười không nói gì, nhất thời trên mặt hiện lên một tia vui mừng, liền ngừng tranh cãi với Phong Mã Ngưu, quay sang vây Phong Mã Ngưu lại gần, kéo lỗ tai của Phong Mã Ngưu qua, sau khi nói nhỏ mấy câu, đặc ý nhìn về mặt kinh ngạc của Phong Mã Ngưu.

Phong Mã Ngưu không nhịn được đưa mắt nhìn qua, thấy Vu Thanh Nhã oai hùng hiên ngang, tuấn mỹ không thua gì Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, thậm chí còn có phong vị khác, lại nhìn thấy bộ dạng để ý chính mình của lão đại Dương Thiên Lôi nhà mình là mấy, liền đặt mông ngồi xuống, quay sang Vu Tiểu Úc nói:

- Xem như ngươi lợi hại!

Ngoại trừ những kẻ khôn ngoan lanh lợi như Dương Thiên Lôi và Vu Thanh Nhã, tất cả mọi người không rõ chuyện gì đã xảy ra. Trong lòng Dương Thiên Lôi vụng trộm cười. Phong Mã Ngưu so với Vu Tiểu Úc, chính là kẻ vô sỉ gặp phải người không biết xấu hổ, đúng là vẫn còn kém người ta một bậc.

Mà về mặt Vu Thanh Nhã lại sầm xuống...

- Tam đệ, Tứ đệ, Nhị ca ta sẽ giống như đại ca, quan tâm che chở cho các ngươi! Được, hai bình đan dược này coi như quà gặp mặt của Nhị ca cho các ngươi!

Vu Tiểu Úc nói rồi lấy từ trong Càn Khôn giới trong ra hai bình ngọc.

Phong Mã Ngưu nghiêng đầu qua một bên, rõ ràng rất buồn bực, không thèm liếc mắt nhìn qua đã nói:

- Không phải của hiếm!

Chỉ là Phong Mã Ngưu mới nói hết, thì Vũ Đại Lãng thật thà lại bỗng nhiên nói:

- Cảm tạ Nhị ca!

- Kháo! Đại Lãng ngươi có chút khí phách...

Phong Mã Ngưu vừa định nói Vũ Đại Lãng mấy câu, nhưng vừa thấy trong bình ngọc tay Vu Tiểu Úc, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, cũng không cố nói tiếp, trực tiếp cướp lấy bình ngọc từ trong tay của Vu Tiểu Úc, vội vàng mở ra nhìn thoáng vào bên trong, vẻ buồn bực trên mặt nhất thời biến mất, có chút kích động nhìn Tiểu Úc:

- ... Nhị ca, ngoại trừ lão Đại ra... Tam đệ ta sẽ nghe theo duy nhất mình. Ngươi cũng giống như Thiên Lôi sai đâu đánh đó nhất nhất nghe theo.

Mọi người nghe vậy nhất thời phá lên cười.

Hai ngày sau, Vu Thanh Nhã và Vu Tiểu Úc liền phải cáo biệt đám người Dương Thiên Lôi. Vu Tiểu Úc hoàn toàn không muốn, căn bản cũng không nghĩ sẽ trở về, nhưng Dương Thiên Lôi chỉ có thời gian ba năm, Phong Vô Kỵ an bài, Dương Thiên Lôi lập tức phải bắt đầu bế quan. Hơn nữa Vu Thanh Nhã giục hần phải rời đi.

Bên ngoài Thiên Đan Phong.

Trong mắt Vu Tiểu Úc có chút ẩm ướt, nhìn Dương Thiên Lôi, nói:

- Đại ca, chờ đại ca gặp phải Bình cảnh, phải xuất quan du lịch để đột phá dù thế nào cũng phải đến Vu Gia bảo một chuyến. Gia gia ta muốn gặp đại ca... Đại ca nhất định phải đi! Đến lúc đó, mang theo tam đệ, tứ đệ, Thiên Ngạo ca, Tử Hàm tỷ, Hương Hương tỷ, Thiên Lệ tỷ, Thanh Âm, Tiểu Vi. Ta và tỷ tỷ sẽ rất nhớ các ngươi...

Chương 223: Nói lời từ biệt, bế quan (hạ).

- Thiên Lô, ba năm sau, người muốn chiến thắng Thương Huyền Bác cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Tuy rằng Phong chương giáo sẽ toàn lực trợ người đột phá, nhưng vẫn gặp phải tầng tầng lớp lớp khó khăn, chờ người chạm đến Bình cảnh Tiên Thiên cấp bốn, hãy đến Vu Gia bảo một chuyến, gia gia sẽ giúp người!

Vu Thanh Nhã cũng nói với Dương Thiên Lô.

- Được!

Dương Thiên Lô gật đầu.

Vu Thanh Nhã vẫy vẫy tay, kéo Vu Tiểu Ưc theo sau, một đạo kiếm quang trực tiếp hiện lên, hai người liền bay lên trời.

- Đại ca, Tam đệ, Tứ đệ, mọi người, hẹn gặp lại...

Vu Tiểu Ưc đập trên kiếm quang của Vu Thanh Nhã, quay người về phía mọi người la lớn.

- Hẹn gặp lại!

Mọi người đều vẫy tay.

- Nhị ca, nhớ trang bị của chúng ta! Chúng ta sẽ nhớ người!

Phong Mã Ngưu hắng giọng hô.

Có một số người, mặc dù mỗi ngày đều gặp, lại chỉ là có quan hệ sơ qua. Có vài người, chỉ thỉnh thoảng gặp nhau, lại có thể trở thành bằng hữu suốt đời, huynh đệ suốt đời, tri kỷ cả đời.

Tình cảm của tỷ đệ Vu gia chân thành tha thiết như vậy, khiến Dương Thiên Lô thấy cảm động.

Hắn, Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo, Lục Thanh Âm, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng, Mộc Tử Vi, chỉ là một đám không có bất kỳ căn cơ gì trong giới tu luyện, không có bất kỳ nội tình gì, không có bất kỳ địa vị gì, chỉ là một nhân vật nhỏ, nhưng lại gặp được đám quý nhân như Đan Thanh Dương, thập đại cao thủ, Tiêu Như Mộng, Nhan Uyên, tỷ đệ Vu gia...

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Trương Tử Hàm, ánh mắt dần hiện ra một sự kiên định.

- Ba năm, ta nhất định sẽ không làm các người thất vọng!

Sau khi tỷ đệ Vu gia rời đi, Dương Thiên Lô căn dặn mọi người phải nỗ lực tu luyện, rồi trực tiếp đập trên Thiên Tịch Phong.

Phong Vô Kỵ tạm thời thu hồi Huyền Hoàng Kỳ của Thiên Minh Phong, linh khí thiên địa tại Thiên Tịch Phong dày đặc nhất là trong thiên động, trực tiếp khởi động pháp tắc thời không ở cấp bậc tối cao. Một năm bên trong bằng một ngày đêm ở bên ngoài, đặc biệt dành cho một mình Dương Thiên Lô sử dụng.

- Tiểu tử, cố gắng tu luyện cho tốt, vừa rồi Tiểu Uyên đã truyền cho người Trảm Không Kiếm Quyết đến tầng thứ bốn. Người cũng tu luyện không ít pháp thuật thần thông, cũng đủ người nhập pháp lực vào, xuất pháp lực ra. Nhớ kỹ, một năm trong pháp tắc thời không bằng một ngày ở thế giới bên ngoài. Cho nên, người phải chịu được sự cô độc, tịch mịch, toàn tâm tu luyện, cứ ba ngày, cũng chính là ba năm trong đó, hai vị sư phụ Đan Thanh Dương và Tiêu Như Mộng của người sẽ thay phiên tiến vào trong Huyền Hoàng Kỳ kiểm nghiệm, chỉ đạo tu luyện của người. Hiểu chưa?

Khi Dương Thiên Lô vừa mới tiến vào trong thời gian Huyền Hoàng Kỳ, giọng nói của Phong Vô Kỵ liền xuất hiện bên tai Dương Thiên Lô.

- Đệ tử đã rõ, mong chương giáo chí tôn yên tâm!

Dương Thiên Lô liền đáp.

- Được! Người tiểu tử vận đào hoa quá thịnh, bản tôn chỉ có một lo lắng duy nhất chính là sợ người không thể tĩnh tâm tu luyện, khó chịu được tịch mịch...

- Sẽ không, trước khổ sau sướng, đạo lý này đệ tử đã rõ ràng, tiền đồ đang nguy hiểm như vậy, ba năm sau một mạng nhỏ này có lẽ cũng không đảm bảo được, khi đó thần mã cũng chỉ là phù vân. Chỉ có bản thân hùng mạnh, mới có thể chân chính nắm giữ được mỹ nữ trong thiên hạ. Chưởng giáo chí tôn, lão nhân gia người cứ yên tâm đi!

- Ha ha ha... Hay cho một câu nắm giữ mỹ nữ trong thiên hạ! Người bắt đầu đi!

Phong Vô Kỵ nói xong, khí tức toàn thân liền hoàn toàn biến mất khỏi Huyền Hoàng Kỳ.

Dương Thiên Lô cảm ứng linh khí thiên địa dày đặc ở xung quanh, nhìn xung quanh mờ mình, dường như không gian này không có bờ bến vậy, trong ánh mắt hiện lên hai luồng sáng quang mang bảy màu, chậm rãi khoanh chân ngồi xuống.

- Hô...

Khi Dương Thiên Lô bước vào không gian của não, trong nháy mắt, thân ảnh Lăng Hi và linh thú nhỏ lập tức xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô. Hai người một thú, hầu như cùng thở ra một hơi thật dài.

Mấy ngày nay, liên tục nhìn thấy Cường giả Thần Đạo, hơn nữa là Cường giả Thần Đạo vượt qua cả Lăng Hi năm xưa, khiến Lăng Hi phải mang theo tiểu linh thú hoàn toàn cất giấu khí tức, trốn ở chỗ sâu nhất trong đầu Dương Thiên Lô để tránh bị Cường giả Thần Đạo phát hiện ra sự tồn tại của nàng và tiểu linh thú.

- Thiên Lô!

- Chủ nhân!

Lăng Hi và tiểu linh thú đều có vẻ có chút hưng phấn kêu lên.

- Làm sao vậy? Hai người các người sao lại có vẻ kỳ quái như vậy? Hưng phấn cái gì? Lẽ nào ta lại trở lên đẹp trai hơn sao?

- Tới địa ngục đi!

Lăng Hi vậy mà lại nở một nụ cười hiếm thấy, nói.

- Chủ nhân vĩnh viễn là người đẹp trai nhất!

Tiểu linh thú không chút do dự nói.

- Chuyện gì vậy, hai người các người hình như rất cao hứng?

- Khai thông nó! Hai người chúng ta đi vào bên trong nó, sau đó sẽ không cần lo lắng bị phát hiện nữa! Nó đã có khí linh, hơn nữa tuyệt đối là tồn tại vượt qua đạo khí!

Dung mạo của Lăng Hi khuynh quốc khuynh thành cũng chưa từng hưng phấn như vậy chỉ vào huyền phù thật lớn phía bình ngọc nói.

- Có thể đi vào sao?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Đương nhiên có thể. Không phải người đã từng lên hệ được với nó sao? Người thử xem.

- Được!

Dương Thiên Lô chậm rãi thôi động tâm thần, dung nhập vào trong bình ngọc. Trong thân thể, tuy rằng hấp thu được một ít pháp quyết thôi động bình ngọc, căn bản không thể thôi động, nhưng tại không gian não vực, tâm thần của hắn rất dễ dàng liền dung nhập vào trong bình ngọc. Cảm ứng được mối liên hệ thần kỳ kia.

Khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc hơn chính là, không gian trong bình ngọc dường như vô cùng lớn, càng quỷ dị hơn chính là ở giữa không gian, có một pho tượng giống như pho tượng Quan Âm đang ngồi xếp bằng, pho tượng trên tản ra ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa.

Hai tay Dương Thiên Lô kết thành phù ấn, khẽ quát một tiếng:

- Mở!

Trong nháy mắt, tại không trung thật lớn của bình ngọc bỗng nhiên cuốn qua đây, một cái miệng bình thật lớn hướng về phía Dương Thiên Lô, Lăng Hi và tiểu linh thú.

- Lăng Hi, Tiểu Bạch, vào đi thôi. Thu!

Đúng lúc này, hai tay Dương Thiên Lô lại kết xuất một bàn tay huyền ảo, một hấp lực mạnh mẽ, bỗng nhiên xuất hiện trên người Lăng Hi và Tiểu Bạch.

Một người một thú liền bay lên không, dường như càng bay nhanh lại càng nhỏ đi, hóa thành một đạo linh quang bay vào trong bình ngọc.

Trong nháy mắt, lúc tiểu linh thú vào, lại rơi vào đám mây năm màu ngưng tụ trên mặt đất. Mà thân ảnh Lăng Hi lại vô cùng kỳ lạ bay về phía pho tượng Quan Âm!

- Lăng Hi? Nàng làm sao vậy?

Dương Thiên Lô có thể cảm ứng rõ ràng tình hình trong bình ngọc, thấy Lăng Hi dường như bị khống chế bay về hướng pho tượng, Dương Thiên Lô khiếp sợ la lớn.

239. Chương 224: Ngưng Đan Thiên

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 224: Ngưng Đan Thiên

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thiên đạo, luân hồi... Thì ra đây là số mệnh của ta, đây là chân thân của ta...

Ý niệm cuối cùng của Lăng Hi truyền vào trong đầu Dương Thiên Lô.

Nguyên Thần của Lăng Hi ngưng tụ lại thân ảnh, vừa chạm vào pho tượng trong nháy mắt, không chui vào bên trong, mà ngay lúc đó pho tượng phát ra hàng nghìn hàng vạn ánh sáng năm màu, chiếu sáng toàn bộ không gian!

Điều khiến Dương Thiên Lô càng kinh hãi chính là, pho tượng Quan Âm vốn không thấy rõ, vào giờ khắc này lại xảy ra biến hóa từ lạ, từ chưa thấy rõ dần dần trở nên rõ nét hơn, sau đó hoàn toàn hiện lên vẻ khuynh thành khuynh quốc của Lăng Hi!

Cùng lúc đó, con mắt và tâm thần của Dương Thiên Lô cảm ứng được sự xuất hiện tương phản thật lớn, con mắt thấy chính là, bình ngọc thật lớn như vậy, lại bắt đầu chậm rãi nhỏ đi, cuối cùng chỉ nhỏ thành một bình ngọc mà Dương Thiên Lô chỉ cần cầm bằng một tay. Nhưng trong cảm ứng của hắn, không gian trong bình ngọc lại không không có nhỏ đi ngược lại còn đầy ánh sáng năm màu!

- Lăng Hi?

Dương Thiên Lô cầm bình ngọc gọi to.

Chỉ là pho tượng vừa hợp nhất với Lăng Hi, lại không có bất kỳ sự đáp lại nào.

- Chủ nhân... Lăng Hi tỷ tỷ sao rồi?

Tiểu linh thú cũng kinh ngạc đến ngây người nói.

- Không biết... Chân thân, lẽ nào đây là thân xác thực sự của Lăng Hi? Lăng Hi và khí linh hợp lại làm một?

Dương Thiên Lô thì thào nói.

Sau khi trấn an Tiểu Bạch, hắn dùng tâm thần chậm rãi tiến gần vào pho tượng, mặc dù Lăng Hi vẫn không đáp trả, vốn không có bất kỳ sinh mệnh nào dao động trong pho tượng, lúc này lại khiến Dương Thiên Lô cảm thấy một cảm giác thân thiết và sự dao động nhẹ nhàng của một sinh mệnh ở giữa bức tượng.

Khí tức quen thuộc kia, không phải là của Lăng Hi thì là của ai?

Nhưng Dương Thiên Lô chỉ có thể dùng tâm thần tiếp xúc với pho tượng, nhưng lại không có cách gì có thể chạm vào pho tượng. Dường như có một kết giới mạnh mẽ khác thường vây quanh nàng. Cho dù Dương Thiên Lô cố gắng thế nào cũng đều uống công. Kết giới tỏa ra khí tức bất ngờ giống với khí tức Cường giả Thần Đạo của Phong Vô Kỳ, Nhan Uyên, chỉ là càng thêm cô đọng, tinh thuần hơn nữa cũng không tạo chút áp lực nào đối với hắn.

- Đây là tồn tại vượt qua đạo khí. Lăng Hi cùng với linh khí hợp lại làm một, nhưng cái bình ngọc lại ẩn chứa cấm chế. Nếu như ta muốn tới gần Lăng Hi, chỉ có thể phá cấm chế ẩn bên trong bình ngọc. Sợ rằng chỉ có khi tấn cấp tới Thần Đạo mới có thể làm được! Thần Đạo, Thần Đạo. Lăng Hi, chờ tới khi tấn cấp Thần Đạo là lúc là nàng lại thấy ánh mặt trời!

Dương Thiên Lô nhất thời nghĩ thông suốt về điểm mấu chốt trong đó, hưng phấn nói.

- Chủ nhân, cuối cùng thì cái bình ngọc này là cái gì? Vì sao lại nuốt lấy Lăng Hi tỷ tỷ?

Tiểu Bạch lại hỏi.

- Không phải là nuốt. Là hợp lại làm một. Tiểu Bạch, cố gắng tu luyện đi. Chờ tới khi ta đột phá Thần Đạo, lúc đó Lăng Hi muội muội sẽ hiện thân... Ha ha ha ha, thân thể thật sự, thật sự có thân thể! Không phải Nguyên Thần cô đọng thành thân thể

Dương Thiên Lô nói.

Dương Thiên Lô nói xong, tâm thần liền trở về với bản thể, bỗng nhiên mở mắt. Trong hai con mắt lấp lánh hai luồng ánh sáng, vui mừng nói:

-Ta... Ta dĩ nhiên...

Còn chưa nói hết, Dương Thiên Lô theo ý niệm, trong tay liền hiện ra một bình ngọc tỏa ra ánh sáng năm màu, đó không phải là bình ngọc kia thì là cái gì?

Tâm thần lại hơi động khẽ, bình ngọc liền hóa thành một đạo ánh sáng chiếu vào mi tâm của hắn.

Dương Thiên Lô rõ ràng cảm ứng được mối liên hệ giữa mình và bình ngọc đột nhiên trở lên sâu sắc hơn rất nhiều. Chỉ cần ý niệm khẽ động, liền có thể thấy không gian thật lớn trong bình ngọc, cùng với Tiểu Bạch và pho tượng hóa thân của Lăng Hi.

- Lê nào bình ngọc này đã có thể sử dụng trong Càn Khôn giới sao?

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lô không kìm lòng được lấy từ trong Càn Khôn giới ra Thiên La Địa Vồng và Tử Linh Phiến. Ý niệm vừa khẽ động, bình ngọc liền xuất hiện trong tay hắn. Ngay sau đó, Thiên La Địa Vồng và Tử Linh Phiến lại thực sự cất được vào trong bình ngọc, cũng không có bị sự cản trở nào mà dung nhập vào trong đầu mình.

- Ha ha ha...

Dương Thiên Lô nhất thời hưng phấn cười ha hả.

Phát hiện này, có một ý nghĩa không hề nghi ngờ là Dương Thiên Lô có thể mang theo bên người một không gian thật lớn giống như Càn Khôn giới, hơn nữa bất kỳ kẻ nào cũng đừng mơ tưởng mà cướp được gì từ Càn Khôn giới trên người hắn. Mặc dù là Cường giả Thần Đạo, cũng không có biện pháp cướp đoạt từ trong đầu hắn!

Không gian trong bình ngọc lớn tới mức nào? Dương Thiên Lô có thể khẳng định, dù đem toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái cất vào đi nữa cũng chỉ là một góc nhỏ mà thôi. Dường nhiên, hắn cũng phải có năng lực di chuyển được toàn bộ Trảm Không Kiếm Phái mới được.

Sau khi xác định được công năng như công cụ Càn Khôn giới của bình ngọc, Dương Thiên Lô không chút do dự liền trực tiếp đưa Càn Khôn giới ném vào trong bình ngọc.

- Nếu như ta tiến vào trong bình ngọc, bình ngọc lại tiến vào trong đầu ta, vậy tình hình thực tế sẽ là thế nào?

Dương Thiên Lô nghĩ tới đây, tâm thần khẽ động, vội vàng triệu hồi tiểu linh thú từ trong bình ngọc ra.

- Chủ nhân, vì sao người lại gọi Tiểu Bạch đi ra vậy?

Tiểu Bạch cảm thấy không hiểu nổi, hỏi.

- Tiểu Bạch, người xem ta này!

Dương Thiên Lô hưng phấn nói.

Giọng nói chưa dứt thân thể hắn đột nhiên hóa thành một đạo luồng ánh sáng bay vào trong bình ngọc!

Lúc đó, chỉ nháy mắt khi thân thể hắn liền tiến vào bình ngọc. Trong đầu Dương Thiên Lô bỗng nhiên có thêm một chút tin tức. Căn bản, hắn có cách nào ở trong trạng thái này, khiến bình ngọc lại vào trong đầu.

Mắt thấy bình ngọc sắp rơi trên mặt đất, Tiểu Bạch vội vàng dùng móng chân đón lấy, nói:

- Chủ nhân, người đang làm gì vậy?

- Ách...

Dương Thiên Lô phiền muộn từ trong bình ngọc nhảy ra. Hiển nhiên thí nghiệm đã thất bại:

- Ta khao, tưởng thành công, ta lại lập tức thất bại. Con mẹ nó... Được rồi, không có việc gì. Tiểu Bạch, người vào nhanh đi thôi, kéo lại bị phát hiện.

Lại đem Tiểu Bạch đưa vào trong bình ngọc, sau đó không đưa vào trong đầu, Dương Thiên Lô thu tinh thần, chính thức bắt đầu tu luyện!

Khởi động pháp tắc thời không Huyền Hoàng Kỳ, mỗi một giây, mỗi một phút đều tốn một lượng lớn đan dược mới xoay thời không Huyền Hoàng Kỳ đến trạng thái cực hạn, so với việc tiêu hao đan dược để tu luyện tinh diệu thương hội còn nhiều hơn rất nhiều lần. Hơn nữa trong đó đầy rẫy linh khí thiên địa bàng bạc, cũng phải tiêu đốt đan dược mới nhận được.

Bình thường, giới tu luyện căn bản không có điều kiện như vậy. Cũng chỉ có đại môn phái mới có tài lực như vậy.

Chương 224: Ngưng Đan Thiên (hạ).

Lúc xoay thời không, trong không gian tu luyện, các chức năng của cơ thể và thọ nguyên cũng sẽ không bởi vì thời không xoay mà thay đổi, mà là hoàn toàn biến đổi theo thể giới hiện thực bên ngoài. Hiện thực đã qua một ngày đêm, vậy chức năng tu luyện của cơ thể và thọ nguyên, cũng chỉ là một ngày đêm.

Không thể không nói, đây là một công cụ biến hoá vô cùng khác thường. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao các đệ tử quan trọng được bồi dưỡng thành đệ tử xuất chúng ở các đại môn phái dù tuổi tác không lớn, lại có tu vi cao đến đáng sợ.

Nhưng thuộc tính thay đổi này cũng tồn tại hạn chế rất lớn. Liên quan tới tư chất và ngộ tính tu luyện của bản thân. Hiện tại, nếu một người có ngộ tính rất thấp, cho dù là ở trong đó một vạn năm, vẫn không thể phát triển được.

Ở trong đó tu luyện chỉ là phun ra nuốt vào linh khí của trời đất, củng cố pháp lực và cảnh giới của bản thân, muốn đột phá cảnh giới, vẫn phải xem tư chất và ngộ tính tu luyện thế nào. Mỗi một Bình cảnh cảnh giới, đều cần linh ngộ thiên địa pháp tắc, mà linh ngộ thiên địa pháp tắc, lại cần đến cơ duyên và ngộ tính, chỉ có trong thế giới thực mới có thể gặp được cơ duyên như vậy.

Hít một hơi thật sâu, Dương Thiên Lô chậm rãi đem tâm thần dung nhập vào trong cơ thể.

Dựa theo những điều mà Nhan Uyên tâm đắc, lúc này, Dương Thiên Lôi muốn đột phá Tiên Thiên cấp một, biện pháp tốt nhất đó là thông qua Trảm Không Kiếm Quyết nén pháp lực lại, để tăng pháp lực mà bản có thể dung nạp được.

Nhưng Dương Thiên Lôi nhưng không trực tiếp bắt đầu ép pháp lực, mà bắt đầu tu luyện tầng thứ hai của Huyền Thiên Chân Kinh - Ngưng Đan Thiên.

Lúc bước vào Tiên Thiên, hần liền mở ra Ngưng Đan Thiên, nhưng vẫn chưa kịp bắt đầu tu luyện Ngưng Đan Thiên!

Khi trong đầu Dương Thiên Lôi là một mảnh minh không, đám phù văn màu vàng liền xuất hiện tại trong đầu hần, hợp thành một đoạn pháp quyết tu luyện vô cùng huyền ảo. Nhưng chỉ nháy mắt, Dương Thiên Lôi liền linh hội được.

Trong đan điền xuất hiện năng lượng kỳ lạ, ngay lập tức bắt đầu chuyển động trong thân thể theo một quỹ đạo kỳ lạ phức tạp.

Một lát sau, hơi thở của Dương Thiên Lôi hoàn toàn biến mất, lỗ chân lông trên người chậm rãi mở ra, linh khí thiên địa trong Huyền Hoàng Kỳ bàng bạc với tốc độ kinh người bắt đầu tập trung về phía hần.

Theo thời gian trôi qua, thân thể Dương Thiên Lôi chậm rãi bắt đầu phồng to lên.

Không biết đã qua bao lâu, pháp lực thần kỳ của Dương Thiên Lôi vốn ở trong đan điền, mấy ngày qua lại thu vào một ít năng lượng kỳ lạ dường như không có bất kỳ thuộc tính gì, nhưng lại có thể biến thành năng lượng có thuộc tính bất kỳ, không ngừng mà từ trong đan điền hần phóng ra, trong quỹ đạo kỳ lạ phức tạp dần dần chuyển vào tứ chi bách mạch, trong lục phủ ngũ tạng, dĩ nhiên khiến cho thân thể hần phồng lên gấp hai, mỗi một phần trên cơ thể, bao gồm cả tiểu đệ cũng không ngoại lệ!

Chiếc áo mặc trên người từ lâu đã hóa thành mảnh nhỏ, chỉ có bộ nhuyễn giáp sáng bóng có sức co giãn mạnh vẫn mặc ở trên người, nhưng cũng theo thân thể Dương Thiên Lôi mà không ngừng phồng to ra. Bộ nhuyễn giáp sáng bóng dường như cũng co giãn gần tới giới hạn cuối cùng rồi...

Thân thể Dương Thiên Lôi cũng bắt đầu run lên đầy dữ dội. Từ lâu, vẻ mặt đã mất đi trạng thái tự nhiên, dường như phải chịu sự thống khổ đến cực đại, dường như bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ phát nổ!

Linh khí thiên địa dày đặc vẫn điên cuồng dũng mãnh vào trong thân thể Dương Thiên Lôi.

Lúc này, năng lượng thần bí trong đan điền đã vận chuyển tới cực hạn. Pháp lực dày đặc cuộn cuộn như nước Trường Giang chảy vào trong kỳ kinh bát mạch của Dương Thiên Lôi. Giờ phút này. Căn bản không cần Dương Thiên Lôi có bất kỳ ý niệm gì. Pháp lực Ngưng Đan Thiên sẽ tự chuyển động theo một lộ trình phức tạp. Điên cuồng vận hành....

Cuối cùng, không chịu được sự thống khổ này, khi Dương Thiên Lôi cảm giác thân thể mình muốn nổ tung, bí quyết bỗng nhiên dừng lại, bí quyết bắt đầu chuyển động ngược trở lại, khắp kinh mạch.

Lỗ chân lông toàn thân liền đóng lại, năng lượng vận chuyển quỹ đạo hoàn toàn ngược trở lại. Đan điền dường như biến thành biển rộng. Mà trong kinh mạch, lục phủ ngũ tạng, tế bào lại đầy năng lượng, lại hóa thành dòng suối, dòng sông lớn, bắt đầu từ bốn phương tám hướng chuyển động dọc theo các kinh mạch, tập trung về phía đan điền, giống như trăm sông đổ về một biển!

Mà tâm thần Dương Thiên Lôi cũng nhất thời tiến vào một trạng thái kỳ diệu, giữ mà như không giữ, ý tại đan điền, lắng lắng cảm nhận được cảm giác như trăm sông đổ về một biển, lại ném trái cảm giác thống khổ tê tâm liệt phế, thân thể mấy lần muốn nổ tung...

Thời gian chậm rãi trôi qua, thống khổ càng ngày càng nhẹ đi. Năng lượng nằm rải rác toàn thân không ngừng mà tập trung đến đan điền... Loáng một cái, hần đã ở trong không gian của Huyền Hoàng Kỳ tròn một tháng. Cuối cùng, thân thể Dương Thiên Lôi đã khôi phục lại bình thường. Đau đớn trên thân thể đã hoàn toàn biến mất. Kết quả chính là một sức mạnh như núi như biển dâng trào trong cơ thể!

Ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng huyết sáo dài. Từng đạo quyết pháp thần thông liền từ trên cơ thể hần đột nhiên phát ra ngoài.

Khi năng lượng đã phát ra hết. Dương Thiên Lô liền bắt đầu tiếp tục tu luyện Ngưng Đan Thiên, như vậy hết vòng này đến vòng khác, khiến hắn quên đi thời gian, quên tất cả. Trong lòng chỉ có tu luyện. Tâm cũng không có gì ngoài tu luyện!

Từ lúc Dương Thiên Lô tiến vào tu luyện trong Huyền Hoàng Kỳ, Nhan Uyên báo cáo lại tình hình của Trảm Không Kiểm Phái cùng với các đệ tử xuất sắc trong môn hạ cho Phong Vô Kỵ. Sau đó, ban một ít thượng phẩm pháp khí tới Thiên Đan Phong cho đám người Dương Thiên Lệ

Sau khi đã báo cáo hết mọi chuyện, Nhan Uyên liền xé rách hư không, rời khỏi Trảm Không Kiểm Phái, giống như các đệ tử xuất sắc trong môn phái, bắt đầu hành trình du lịch của hắn.

Trương Tử Hàm đã tấn cấp đến Tiên Thiên cấp bốn. Dưới sự yêu cầu của sư phụ Vân Dao, bắt đầu hành trình tới lôi đài Tiên Thiên cấp bốn khiêu chiến, cùng với việc tu luyện các loại pháp thuật thần thông, củng cố cảnh giới, tăng đẳng cấp niệm lực.

Sở Hường Hường thì đặt phân nửa tinh lực vào trong đan đạo. Đồng thời cũng bắt đầu tu luyện pháp thuật thần thông, khiêu chiến lôi đài Tiên Thiên cấp một!

Mà đám người Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu, Lục Thanh Âm, Vũ Đại Lăng, Mộc Tử Vi thì dưới yêu cầu của Đan Thanh Dương và thập đại cao thủ lập đội đi tới rèn luyện ở Hồng Hoang Sơn Mạch, chân chính chiến đấu sinh tử để thăng cấp cho chính mình!

Mỗi người đều thực sự tập trung tinh thần vào việc tu luyện.

Thiên Tịch Phong. Trong Ngự Kiếm Tiên Cung.

240. Chương 225: Cường Khí Lưu Chuyển.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 225: Cường khí lưu chuyển.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Phong Vô Kỵ đang ngồi khoanh chân, bỗng nhiên mở mắt. Huyền Hoàng Kỳ truyền đến dao động khiến hắn hơi kinh ngạc:

- Kỳ quái, số lượng đan dược được đốt lên cũng đủ để chống đỡ được hai ngày, hiện tại mới một ngày đêm. Vì sao lại có hiện tượng suy kiệt như vậy? Chẳng lẽ là...

Dưới tình huống thông thường, đan dược được thiêu đốt sẽ cho năng lượng chia làm hai bộ phận. Trong đó, hơn phân nửa là tiêu hao để khởi động pháp tắc thời không, phần còn lại thì chuyển hóa thành linh khí thiên dày đặc nhập vào trong không gian, để người tu luyện hấp thu.

Năng lượng khởi động pháp tắc thời không là cố định. Cần bao nhiêu đan dược để chống đỡ một ngày đêm, căn bản sẽ không thay đổi. Điều duy nhất không cố định đó chính là người tu luyện hấp thu bao nhiêu năng lượng. Đây cũng là nguyên nhân mà khi khởi động Huyền Hoàng Kỳ, số người càng ít thì đan dược càng ít. Cho nên mới chỉ có một mình Dương Thiên Lô khởi động. Mà không phải là các đệ tử cùng vào tu luyện. Nói vậy, cho dù là toàn bộ tài phú trong môn phái của Trảm Không Kiểm Phái cũng không chống đỡ được vài ngày.

Mà hiện tại, số đan dược mà Phong Vô Kỵ thiêu đốt trong một lần cùng với tốc độ hấp thu năng lượng dự đoán của Lô Dương Thiên, hơn nữa suy xét tới tình hình tài phú của môn phái, bất luận như thế nào cũng chỉ đủ để chống đỡ trong hai ngày.

Nhưng hiện tại, chỉ mới một ngày, Huyền Hoàng Kỳ tự nhiên lại có hiện tượng suy kiệt!

Chỉ có một giải thích duy nhất, đó là tốc độ hấp thu năng lượng của Dương Thiên Lôi quá siêu việt vượt lên trên cả sự tưởng tượng của Phong Vô Kỵ!

Khi tâm thần Phong Vô Kỵ dung nhập vào Huyền Hoàng Kỳ, nháy mắt, hắn thấy được một cảnh tượng không thể tưởng tượng được!

Dương Thiên Lôi trần truồng ngồi khoanh chân, năng lượng thiên địa bàng bạc đang điên cuồng tập trung về phía thân thể hắn. Chỉ cần nhìn tốc độ hấp thu này cũng khiến Phong Vô Kỵ cảm thấy khiếp sợ, nhưng càng khiếp sợ hơn chính là thân thể Dương Thiên Lôi đã phồng to gấp ba lần bình thường rồi!

Dường như bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ nổ tung mà chết!

- Không tốt. Chẳng lẽ tiểu tử này đã tẩu hỏa nhập ma?

Trong lòng Phong Vô Kỵ cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Nhất thời, thần niệm tiếp cận về phía Dương Thiên Lôi, muốn kiểm tra tình trạng bên trong cơ thể của Dương Thiên Lôi. Nếu như thật sự bị tẩu hỏa nhập ma, lúc này còn có thể cứu trị kịp, nếu như để Dương Thiên Lôi tiếp tục hấp thu như vậy, sẽ có một kết quả duy nhất đó là cơ thể nổ tung mà chết!

Chỉ là, sự biến đổi của Dương Thiên Lôi, khiến cho người khác vĩnh viễn ngoài khiếp sợ, chỉ có càng thêm khiếp sợ!

Bất luận thế nào, Phong Vô Kỵ đều nghĩ không ra được, với thần niệm Cường giả Thần Đạo của hắn chỉ mới tiến gần đến thân thể Dương Thiên Lôi, ngay lập tức, năng lượng kỳ lạ trong đan điền của Dương Thiên bỗng nhiên ngừng chuyển động một chút. Trong nháy mắt, mi tâm hắn dần hiện ra một ánh sáng năm màu, trực tiếp bắn ngược thần niệm của Phong Vô Kỵ trở lại bản thể!

Hơn nữa, đúng lúc thần niệm bị bắn ngược trở lại, Phong Vô Kỵ dường như nhìn thấy một pho tượng ngồi khoanh chân, quanh thân tỏa ra hào quang năm màu!

Pho tượng nào khác thì Phong Vô Kỵ không nhận chứ pho tượng này sao hắn lại không nhận ra được? Đó không phải là hình vẽ kỳ lạ trên bình ngọc hay sao?

- Điều này sao có thể?

Phong Vô Kỵ khiếp sợ mở to hai mắt nhìn. Không có bất kỳ do dự nào, lại một lần nữa phát động thần niệm tiến vào trong Huyền Hoàng Kỳ.

Chỉ là, khi Phong Vô Kỵ lại nhìn thấy Dương Thiên Lôi. Hắn đã hoàn toàn dừng hấp thu năng lượng. Vừa mới tiến nhập vào Ngưng Tụ Quyết!

- Bình ngọc... Bình ngọc thần kỳ kia... Lẽ nào lại ẩn chứa tâm pháp tuyệt thế hay sao? Đúng, tất nhiên là như vậy! Bằng không, tiểu tử này sao có thể biến đổi tới như vậy? Tiên Thiên cấp một. Hắn chỉ có tu vi Tiên Thiên cấp một, thân thể bị năng lượng làm cho phồng lớn gấp ba lần... Ngay cả Thần Đạo cấp một cũng không thể làm được!

Đúng, khi nghĩ đến lai lịch thần kỳ của bình ngọc kia, trong mắt Phong Vô Kỵ tràn ngập vẻ vui mừng. Sau khi trở về bản thể, trực tiếp lần thứ hai đánh vào trong Huyền Hoàng Kỳ nghìn vạn viên Thuần Dương đan.

- Phù.

Nhẹ nhàng thở ra một tiếng. Dương Thiên Lôi chậm rãi mở mắt, quanh cơ thể trần truồng của hắn tỏa ra một làn hào quang bảy màu, giống như một quả cầu phát vậy, tự vận hành lưu chuyển theo một chu kỳ tuần hoàn bất diệt.

Bất ngờ chính là Tiên Thiên cấp hai Cương Khí Lưu Chuyển !

- Cuối cùng cũng đột phá được Tiên Thiên cấp một.

Trong ánh mắt Dương Thiên Lôi lấp lánh tinh quang:

- Biến thái. Chỉ có biến thái mới có thể hình dung được thể chất này! Choáng váng. Nếu như không phải năng lượng thiên địa trong Huyền Hoàng Kỳ dư thừa, ta phải mất bao nhiêu năm mới có thể ngưng tụ pháp

lực dồi dào như vậy? Nếu như không khởi động pháp tắc thời không, thì việc ta cùng Tiểu Bạch Xà quyết đấu, chẳng phải là chờ chết hay sao?

Dương Thiên Lô cảm ứng được rõ ràng, giờ phút này, tuy hắn vừa mới tấn cấp đến Tiên Thiên cấp hai. Chỉ có một tầng cương khí lưu chuyển. Nhưng pháp lực ẩn chứa trong thân thể hắn gấp 5 lần so với pháp lực lúc vừa mới tiến vào Huyền Hoàng Kỳ!

Pháp lực của bản thân hắn so với một người tu luyện Tiên Thiên cấp một bình thường phải nhiều hơn gấp mấy lần. Lúc này lại tăng gấp năm lần. Vậy phải nghĩ thế nào đây?

Cường đại. Chỉ có dùng sức mạnh lớn mới có thể hình dung được pháp lực hùng hồn của Dương Thiên Lô!

“Một tầng cương khí mạnh cần nhiều pháp lực như vậy... Nếu cô động chín tầng cương khí. Đến Tiên Thiên cấp hai đỉnh phong, cần bao nhiêu nữa? Ngựa kéo sa mạc, thể chất biến thái. Đã định trước là ca phải nỗ lực hơn so với người khác gấp trăm lần mới có thể tấn cấp...”

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, chậm rãi đứng lên. Nhìn thoáng qua thấy mình ngày càng khỏe mạnh, trong lòng không nhịn được mà có chút đắc ý.

Không có biện pháp. Ngưng Đan Thiên thật sự là quá biến thái. Bất kỳ y phục bình thường nào mặc ở trên người đều bị hoá thành rách rưới. Lúc tu luyện lần thứ hai, ngay cả nhuyễn giáp của mình, Dương Thiên Lô cũng không dám mặc. Bằng không, ngay cả với tính cơ giảo của nhuyễn giáp cũng không có cách nào chịu đựng được, chỉ có thể bị rách nát mà thôi.

“Không biết đã qua bao nhiêu thời gian rồi. Mất hết cả cảm giác. Tu luyện trong này không rõ ngày tháng, chớp mắt liền mấy năm..., chắc phải hai năm rồi? Còn sớm, thừa dịp sự phụ chưa có vào, tu luyện Ngưng Đan Thiên thêm vài lần nữa!”

Nghĩ tới đây. Dương Thiên Lô lại cuồng bạo thi triển các loại pháp thuật thần thông. Trảm Không Kiếm Quyết vừa đến tầng thứ bốn, Bát Quái Chưởng, Cầm Long Thủ, Vô Ảnh Quyền, Bát Hoang Lục Hợp Chưởng, Truy hồn đoạt mệnh cước, Kim Cương Quyền... Cùng lúc, hắn tự nghĩ ra ra Quyền Quyền Thần công và Kim Cương Toàn!

241. Chương 226: Bồi Luyện

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 226: Bồi luyện

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi dùng hết năng lượng trong thân thể, Hắn liền có thể bắt đầu tu luyện Ngưng Đan Thiên.

Vút vút vút...

Tiếng xé gió liên tiếp không ngừng phát ra từ cơ thể trần truồng của Dương Thiên Lô, hóa thành từng đạo tàn ảnh, cuồng bạo sắc bén. Công kích vào không trung, mỗi chiêu mỗi thức, không có bất kỳ cái gì có thể ngăn cản lại. Mỗi một lần công kích, pháp lực toàn thân đều ngưng tụ lại. Mục đích của hắn chỉ có một. Đó chính là dùng tốc độ nhanh nhất để hao phí hết pháp lực trong người.

Chỉ là, khi Dương Thiên Lô hoàn toàn nhập vào trong thần thông pháp quyết. Cảm được sự kỳ diệu của trận pháp, tăng lực công kích của bản thân, trong lúc đang cảm nhận được sự huyền ảo của trận pháp, một đạo thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện trong Huyền Hoàng Kỳ!

Ba năm. Dương Thiên Lô nằm mơ cũng không ngờ, hắn đã tu luyện trong Huyền Hoàng Kỳ được ba năm rồi. Hoàn toàn nhập tâm vào việc tu luyện, thực sự có thể khiến tâm hắn không nghĩ ngợi đến việc gì khác, căn bản không ý thức được thời gian lại trôi qua nhanh như vậy.

Cho nên, lần trước, trong lúc hẩn tu luyện bị Phong Vô Kỵ len lén thấy được bộ dạng trần truồng của hẩn. Còn bị một trong hai sư phụ của hẩn nhìn thấy cảnh đó.

Nếu như người nào đó này là Đan Thanh Dương thì còn không tính là thê thảm.

Nhưng người nào đó lại chính là mỹ nữ đầu tiên có ý đồ đối với hẩn, chính là sư phụ Tiêu Như Mộng!

Chìm đắm trong pháp quyết thần thông, Dương Thiên Lôi căn bản không có phát hiện ra Tiêu Như Mộng đã vô thanh vô tức xuất hiện.

Cơ thể trần truồng của hẩn vẫn cuồng bạo sắc bén công kích tới, xê dịch nhiều lần, vùng quyền đá chân, rút kiếm xuất kiếm, mỗi một loại pháp quyết thần thông đều không ngừng phát ra trên người hẩn. Chiêu nối tiếp chiêu, không thấy có chiêu nào dây dưa không dứt khoát, giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, phát ra một cách lưu loát!

Tuy rằng thân hình hẩn cũng không cao to, cường tráng, nhưng thân thể từ từ phát triển, dáng thon gọn, tràn ngập mỹ cảm và sức mạnh. Từng bắp thịt lúc căng lên, lúc buông lỏng, khi thì ngưng tụ thành một thể, khi thì diên cuồng vận vẹo. Thân thể thường xuyên được rèn luyện tản ra mỹ cảm và lực cảm tuyệt đối chấn động.

Mà giữa hai chân chắc nịch đang trong giai đoạn trưởng thành, vận mệnh tử đã phát triển đến trình độ đó, theo từng cử động của hẩn, mà đóng đưa, tạo ra một tư thế oai hùng hiên ngang?

Dù thế nào Tiêu Như Mộng cũng không nghĩ sẽ nhìn thấy cảnh đó.

Nàng đã gặp qua vô số thân thể nam nhân, nhưng không có bất kỳ kẻ nào có thể khiến cho nàng cảm thấy hứng thú, nếu có chỉ là sự chán ghét và căm hận. Đối với bất kỳ nam nhân nào, cho dù là đi theo cái bóng của nàng đến bốn trăm năm, trong lòng nàng chỉ có cừu hận và buồn nôn đối với nam nhân. Chỉ có một ý niệm duy nhất ở trong đầu nàng là cắn nuốt, cắn nuốt toàn bộ tinh phách và tu vi, đem thân thể dơ bẩn kia biến thành tro bụi!

Nàng theo đuổi chính là tu vi càng cao, năng lực mạnh, chỉ có như vậy, nàng mới có thể đem sự cao cao tại thượng của nam nhân kia, kẻ đã bị phá hủy toàn bộ mộng tưởng và theo đuổi tình yêu của nàng, bắn rơi thân đàn, đốt cháy thân xác hẩn thành tro bụi!

Thế nhưng, giờ phút này, nhìn đến thấy thân thể còn có vẻ non nớt, lại tràn ngập sức mạnh mỹ mãn, chỉ trong một chớp mắt ngắn ngủi, trong lòng nàng lại không có cảm giác chán ghét.

Nhất là khi thấy Dương Thiên Lôi hoàn toàn chìm đắm trong trạng thái tu luyện, trong ánh mắt chuyên chú lấp lánh tinh quang, cùng với pháp thuật thần thông được hẩn phát động như nước chảy mây trôi lưu loát sinh động, lại cuồng bạo sắc bén!

Đối với nàng mà nói đó là pháp thuật thần thông tương đối thấp!

Nhưng trong tay Dương Thiên Lôi, lại dường như hóa thành vô cùng kỳ diệu, nhìn như không có liên quan chút nào tới pháp thuật thần thông, lại có xu hướng hòa hợp làm một!

Hơn nữa, Tiêu Như Mộng liếc mắt liền nhìn ra, Dương Thiên Lôi đã tấn cấp đến Tiên Thiên cấp hai Cương Khí Lưu Chuyển.

Chỉ riêng như vậy, còn không đủ để Tiêu Như Mộng khiếp sợ, điều khiến nàng khiếp sợ chính là mức độ hùng hồn trong pháp lực của Dương Thiên Lôi, không thua gì cao thủ Tiên Thiên cấp năm Thiên Nhân Hợp Nhất, điều duy nhất thiếu chỉ là cảnh giới!

- Truy hồn đoạt mệnh cước.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên lại hét lớn một tiếng, Bát Hoang Lục Hợp chương thi triển hết trực tiếp chuyển tới Truy Mệnh Đoạt Hồn cước. Hơn thế thân thể của hẩn bỗng nhiên chuyển hướng, một trong hai chân đang trên mặt đất bỗng nhiên bay lên trời, hai chân như lưỡi kéo, chọt tách ra!

- Vút vút vút vút...

Vô số tàn ảnh biến hoá khôn lường, biến hoá thành các góc lớn, hung hãn, cuồng bạo đá về phía trước, vận mệnh tử ở giữa lai chân không có bất kỳ thứ gì cản trở theo đôi chân điên cuồng của hắn, thiểm điện đóng đưa!

Chỉ là, đang chìm đắm tại sự ảo diệu của Truy Hồn Đoạt Mệnh cước, Dương Thiên Lô lại bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, tròn mắt thiếu chút nữa thì rơi xuống mặt đất đồng thời kêu lên một tiếng đầy sợ hãi!

Thế nhưng trận pháp đã thực sự vận chuyển, pháp lực đã dựa theo quỹ đạo huyền diệu mà cuồng bạo phát ra, Dương Thiên Lô chưa đạt được thủ pháp tùy tâm cảnh giới, căn bản không thể thu chân lại!

Chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn chính mình đôi chân kêu gọi và vật thứ ba tôn nghiêm và uy vũ của nam nhân phơi ra trước mắt thân ảnh đang đứng phía trước, hơn nữa càng ngày càng gần...

Da mặt Dương Thiên Lô nổi tiếng dày như vậy, cũng nhất thời đỏ mặt, mồ hôi lạnh túa ra.

- Tới hay lắm.

Tiêu Như Mộng quát nhẹ một tiếng, trong giọng nói còn mang theo một chút run rẩy khó hiểu, bỗng nhiên vươn Thiên Thiên ngọc thủ, nhẹ nhàng đặt ở trước ngực, kết ra hai đạo pháp quyết duyên dáng, chợt đưa tay ra, một trái một phải, tạo thành hàng vạn hàng nghìn huyền ảnh, phá vỡ tầng tầng pháp lực, trực tiếp bắt được hai cổ chân của Dương Thiên Lô!

Bàn tay của nàng cứng như thép, giữ chặt khiến Dương Thiên Lô không thể động đậy!

Giờ phút này, Dương Thiên Lô xấu hổ muốn lập tức tìm khối đậu hũ đập đầu mà chết, sao lại gặp phải tình cảnh này chứ?

Dương Thiên Lô chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng tiểu đệ cũng đã có tư thế oai hùng hiên ngang, trần trần trường trường, gần như trong gang tấc mà lộ ra trước mắt Tiêu Như Mộng, đối diện với dung nhan xinh đẹp, bộ dạng thước tha, trần ngập vẻ mê hoặc!

Ta sao lại gặp phải tình trạng này chứ?

Hầu như tại trong nháy mắt Dương Thiên Lô phát ra một tiếng kêu thảm thiết nghe như tiếng lợn bị giết, bỗng nhiên pháp lực tán đi quanh thân, nhanh như chớp dùng hai tay che đi thân thể của mình.

Tiêu Như Mộng chỉ muốn phá Truy hồn đoạt mệnh cước của Dương Thiên Lô, căn bản cũng không nghĩ nhiều như vậy nhưng không ngờ gặp phải tình cảnh như vậy, ngay lập tức cũng, thất thần, kinh ngạc nhìn thấy rõ ràng gần ngay ở trước mắt, thậm chí có thể nghe thấy mùi vị của suối nguồn của tội ác!

Chương 226: Bồi luyện (hạ).

Đương nhiên cũng chỉ trong một chớp mắt ngăn ngừa mà thôi, tóm lại Tiêu Như Mộng là người có kiến thức rộng rãi, khi Dương Thiên Lô còn chưa hét lên, dĩ nhiên đã trực tiếp buông lỏng hai chân của Dương Thiên Lô ra, thả xuống mặt đất!

- Kêu la cái gì? Có cái gì sư phụ chưa thấy qua?

Tiêu Như Mộng nhìn Dương Thiên Lô đang đỏ mặt, che kín cơ thể, nhúu nói:

- Tu luyện thì tu luyện, người cỡi sạch y phục làm gì? Còn không mặc vào nhanh lên?

- Ông trời ơi...

Dương Thiên Lô rên lên một tiếng, vô cùng u oán nhìn Tiêu Như Mộng nói:

- Sư phụ... Người xoay người sang chỗ khác...

Tiêu Như Mộng không nói gì, nhưng vẫn xoay người sang hướng khác.

Dương Thiên Lô vội vàng mặc vào quang minh nhuyễn giáp, hơn nữa rất dứt khoát sử dụng chiếc khăn trùm đầu mà Nhan Uyên đã đưa lúc trên đũa hắc và Trương Tử Hàm. Lúc này, trong lòng mới cảm thấy bình tĩnh hơn một chút.

- Sư phụ... Sao người lại vào được? Không phải ba năm, mới có thể tiến vào sao?

Dương Thiên Lôì vô cùng phiền muộn hỏi.

- Đã ba năm rồi, sư phụ đương nhiên là phải...

Tiêu Như Mộng bình tĩnh nói, đồng thời chậm rãi xoay người lại, chỉ là khi nàng nhìn thấy bộ dạng của Dương Thiên Lôì, nhất thời từ “vào” lại không nói ra được, liền cười “Khanh khách” thành tiếng, đưa tay chỉ vào khăn bịt của Dương Thiên Lôì, nói:

- Người... Vì sao người lại làm như vậy hả? Ha ha ha... Vì sao, xấu hổ không dám nhìn sư phụ à? Nhanh bỏ ra đi, khó coi chết đi được! Ha ha ha...

- Ách... Sư phụ, cái này... Người có thể không cười hay không? Vì sao đã ba năm rồi chứ... Ta cho rằng mới một hai năm...

- Tiểu tử nhà ngươi, sao người lại cởi y phục ra làm gì?

Tiêu Như Mộng nói.

- Cái này là vì ta cảm giác cởi sạch y phục thì khi tu luyện tốc độ hấp thu năng lượng nhanh hơn, cho nên... Sư phụ, không nói cái này nữa. Người coi như không thấy gì là được, ta sẽ không để cho người phụ trách, cũng sẽ không yêu cầu nhìn lại... Ách... Không đúng không đúng. Ta chưa từng nói gì cả...

Dương Thiên Lôì theo thói quen miệng bắt đầu như đầu xe lửa chạy, bỗng nhiên ý thức được mỹ nữ trưởng thành trước mắt là sư phụ của mình, nhất thời vội vàng đổi giọng, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ để chui vào. May là mang theo khăn bịt đầu, nên Tiêu Như Mộng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

- Phụ trách cái gì? Nhìn cái gì... Hay cho tiểu tử thôi nhà ngươi, ta phải đánh.

Ngay từ đầu, Tiêu Như Mộng đã cảm thấy có điểm khó hiểu, chỉ là nói đến phân nửa nhất thời hiểu rõ ý tứ của Dương Thiên Lôì, một người có kiến thức rộng rãi như nàng, trên mặt cũng hiện lên một tia đỏ ửng. Đệ tử vô sỉ như vậy, khiến nàng vừa tức giận lại vừa buồn cười.

- A... Sư phụ tha mạng, đệ tử tuyệt đối là không có ý gì...

Dương Thiên Lôì nói một tiếng, liền chạy thật nhanh, như tia chớp về phía xa.

- Ít nói nhảm thôi, ra chiêu đi, để sư phụ nhìn xem ba năm qua người đã tiến bộ tới đâu rồi.

Thân hình Tiêu Như Mộng nhoáng lên, liền tới trước mặt Dương Thiên Lôì, ngăn hắn lại:

- Yên tâm, sư phụ chỉ kiểm tra người, có bao nhiêu thực lực đều thi triển ra đây đi.

Tiêu Như Mộng nói xong, bắt đầu tấn công.

Dương Thiên Lôì bất đắc dĩ, chỉ có thể nghênh chiến!

Tiêu Như Mộng điều chỉnh pháp lực của mình tới mức độ tương đương với Dương Thiên Lôì, với từng đạo pháp quyết thần thông với tốc độ nhanh chóng tấn công Dương Thiên Lôì!

- Rầm rầm...

Trong nháy mắt, một tiếng nổ mạnh dữ dội phát sinh giữa hai người.

Trong thời gian ba năm, mỗi lần Dương Thiên Lôì tu luyện Ngưng Đan Thiên, đều tự mình biểu diễn luyện các loại pháp thuật thần thông, hoàn thành việc phun ra nuốt vào năng lượng trong thân thể, do đó tăng khả năng dung nạp pháp lực của thân thể đến cực hạn. Theo đó, tu vi cũng không ngừng tăng lên, trong lòng hắn đã sớm khát vọng một lần chiến đấu chân chính, nên chiến đấu rất thoải mái, thích thú và vô cùng vui vẻ!

Chỉ có chiến đấu thực sự, mới có thể hiểu rõ bản thân mình thiếu sót ở nơi nào, cũng chỉ có chiến đấu thực sự, mới có thể lĩnh ngộ được sự ảo diệu chân chính của các loại pháp thuật thần thông, mới có thể thiên biến vạn hóa trong thực chiến. Dù nắm trong tay các loại pháp thuật thần thông nhưng điều kiện tốt nhất là phương thức thi triển và thời cơ thi triển!

Ngay từ đầu, Dương Thiên Lô còn có vẻ không theo kịp, nhưng do Tiêu Như Mộng sắc bén, cuồng bạo mà lại đúng lúc tấn công, liên tục đẩy hẳn vào hiểm cảnh vài, cuối cùng, Dương Thiên Lô đã từ bỏ tất cả tạp niệm, hoàn toàn tập trung vào trận chiến!

Tiêu Như Mộng càng đánh càng kinh ngạc. Bất luận như thế nào nàng cũng nghĩ không ra, pháp thuật thần thông vô cùng đơn giản, rất phổ biến, nhưng đến khi Dương Thiên Lô thi triển ra, lại phát huy ra uy lực khiến nàng không có cách nào tưởng tượng được. Hơn nữa, tóm lại tài năng của Dương Thiên Lô ở thời cơ thích hợp, xuất ra năng lượng với thuộc tính thích hợp, thi triển ra với một bản lĩnh thích hợp!

Hơn nữa càng khiến người khác kinh ngạc chính là, thân thể Dương Thiên Lô dường như hoàn toàn không biết mệt mỏi!

Qua một sau, sau khi Tiêu Như Mộng bắt đầu bồi luyện, lần lượt tăng mức độ niệm lực và pháp của mình theo mức độ từ yếu đến mạnh, không ngừng tấn công Dương Thiên Lô.

Đủ giằng co mấy canh giờ, ngay cả Tiêu Như Mộng đều cảm thấy có chút mệt mỏi, Dương Thiên Lô cuối cùng cũng sử dụng hết pháp lực, thở hổn hển như trâu mà xuống mặt đất.

Chân chân chính chính chiến đấu, khiến Dương Thiên Lô cảm thấy vô cùng sảng khoái, một cao thủ siêu việt như vậy lại bồi luyện cho mình, quả thực cũng rất có hiệu quả, so với việc tự mình diễn luyện, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau!

Giờ phút này, Dương Thiên Lô rất muốn cởi sạch y phục, lập tức bắt đầu tu luyện Ngưng Đan Thiên, nhưng hiện tại hiển nhiên không có khả năng.

- Được, tốt. Niệm lực của ngươi đã đạt tới một trình độ rất cao. Hiện tại, chỉ cần cô đọng đủ pháp lực, rất nhanh liền có thể chạm đến Bình cảnh của Tiên Thiên cấp hai. Đối với ngươi mà nói, việc đột phá Bình cảnh cũng không khó, khó nhất chính là ngưng tụ pháp lực. Bởi vì thân thể ngươi thực sự quá cường hãn, cần hấp thu pháp lực nhiều hơn người khác mấy lần, thậm chí gấp cả chục lần, mới có thể đột phá được.

- Vâng, đệ tử đã rõ.

- Vậy là tốt rồi, nghỉ ngơi đi. Ngươi bắt đầu thở nạp đi. Trảm Không Kiếm Quyết bốn tầng đầu, Phó trưởng môn Nhan đã truyền cho ngươi. Hơn nữa, vừa rồi, trong chiến đấu, ngươi hiển nhiên đã lĩnh ngộ được toàn bộ, ngươi chỉ cần ép pháp lực, mới có thể nhanh chóng tăng cấp! Được rồi, sư phụ cũng nghỉ ngơi đây.

Tiêu Như Mộng nói xong, liền ngồi xếp bằng bên cạnh Dương Thiên Lô, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tiến nhập trạng thái nhập định.

242. Chương 227: Thổ Lộ Chân Tình Trong Nháy Mắt

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 227: Thổ lộ chân tình trong nháy mắt

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Liên tục đại chiến suốt mấy giờ, tuy rằng pháp lực của Tiêu Như Mộng vẫn hùng hồn, nhưng cũng tổn hao không ít. Nhất là tổn hao về thể lực thì càng lớn hơn nữa.

Nàng cũng cần thổ nạp mới có thể mau chóng khôi phục.

Nhưng, Tiêu Như Mộng vừa nhắm mắt lại, sâu trong hai tròng mắt lại hiện lên một tia mị hoặc không dễ dàng phát hiện được, năng lượng trong thân thể tự nhiên mà tản mát ra một tia khí tức mị hoặc nhàn nhạt.

Thấy Tiêu Như Mộng tiến nhập vào trạng thái tu luyện, Dương Thiên Lô mới chậm rãi ngồi dậy, bỏ khăn trùm đầu trên mặt ra, ánh mắt nhìn không được mà nhìn chăm chú vào nụ cười trên khuôn mặt ngọc của Tiêu Như Mộng.

Giờ phút này, trên mặt nàng thoáng ửng đỏ, tràn ngập một vẻ mê hoặc khác thường.

Mặc dù trang phục lúc này của nàng hoàn toàn chính là bộ quần áo cứng đờ xám xịt của một Thái thượng trưởng lão, một mái tóc cũng bị chiếc mũ che giấu hoàn toàn nhưng Dương Thiên Lôi đã từng nhìn thấy dáng vẻ mê người của nàng, có thể dễ dàng liên tưởng tới vẻ phong tình đó.

Đúng lúc này, lỗ chân lông trên cơ thể Tiêu Như Mộng chậm rãi mở ra, linh khí thiên địa bàng bạc bắt đầu tập trung về phía nàng, trong nháy mắt sản sinh ra hấp lực, đạo bào rộng thùng thình của nàng liền dán lên thân thể. Vẻ đẹp lung linh bất chợt hiện ra, trước mắt sập lổ.

Thân hình tinh tế đầy quyến rũ, cái eo thon nhỏ chỉ cần một tay cũng có thể ôm hết... Khiến Dương Thiên Lôi thấy tâm thần run lên.

Một mùi thơm của cơ thể đầy ngây ngất, kích thích thần kinh của Dương Thiên Lôi.

Khiến Dương Thiên Lôi càng thêm hốt hoảng, toàn thân xao động, hầu như đúng lúc đó, trong đầu óc liền hiện ra thân hình nửa kín nửa hở của Tiêu Như Mộng trước kia...

Hơi thở chợt trở nên nặng nề, có loại rung động như muốn lập tức phạm tội.

- Mã kéo sa mạc, định lực của ta càng ngày càng kém rồi.

Dương Thiên Lôi cố nén “kê động” trong lòng, bỗng nhiên đứng lên, xoay người đi về phía xa xa.

- Đừng đi.

Đúng lúc này, giọng nói Tiêu Như Mộng tràn ngập mê hoặc, bỗng nhiên nhẹ nhàng vọng vào bên tai Dương Thiên Lôi.

Trong lòng Dương Thiên Lôi có chút hồi hộp, thân thể đột nhiên cứng đờ.

- Ở ngay bên cạnh sư phụ, khi ta đang tu luyện, khí trường của sư phụ ẩn chứa đạo pháp mà sư phụ nhìn trời linh ngộ được, điều đó cũng có lợi đối với người.

Pháp lực của Tiêu Như Mộng ngưng tụ thành giọng nói, tràn ngập vẻ thần nhiên siêu thoát, dường như việc tu luyện của nàng lúc này cũng giống như tâm tình của nàng vậy.

Nhưng Dương Thiên Lôi nghe, lại thấy tràn ngập sự mê hoặc.

- Sư phụ, đệ tử ở bên cạnh người... Vậy...

Dương Thiên Lôi rất muốn nói ra chân tướng, nhưng định nói, lại có cảm giác bất luận như thế nào đều không nói nên lời. Bởi sự thật này là quá tà ác. Đồ đệ gì mà ngay cả sư phụ cũng muốn, Tiêu Như Mộng sẽ nghĩ làm ra sao?

- Thế nào?

Tiêu Như Mộng hỏi.

- Không... Không có gì, đệ tử sợ ảnh hưởng đến việc tu luyện của sư phụ thôi. Nếu sư phụ nói như thế, vậy ta ngồi ở ngay bên cạnh người tu luyện cũng được.

Dương Thiên Lôi nói xong, kiên trì đưa lưng về phía Tiêu Như Mộng, cảm thụ được bất luận như thế nào hẳn đều có chút rung động. Dương Thiên Lôi biết, thời khắc khảo nghiệm chính mình đã tới rồi. Giữa lý trí và dục niệm, chỉ có huy kiếm chém dục niệm, mới có thể khiến bản thân mình tiến nhập vào trạng thái không minh, chuyên tâm tu luyện.

Qua hơn mười phút, Dương Thiên Lôi rốt cục dựa vào định lực mạnh mẽ, đưa tất cả ý niệm từ trong đầu loại bỏ ra ngoài, tiến nhập trạng thái chuyên tâm tu luyện.

Tiêu Như Mộng cảm ứng được khí cơ của Dương Thiên Lôi, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm, trong lòng cũng có một chút kinh ngạc.

Mỉm cười, là bởi vì hạt giống mà nàng gieo trồng đang càng lúc càng lớn. Kinh ngạc, là bởi vì định lực của Dương Thiên Lôi thực sự hơn người.

...

Nửa năm lại vội vã trôi qua, bởi vì có mặt của Tiêu Như Mộng khiến Dương Thiên Lôi không dám tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh Ngưng Đan Thiên, mà dựa theo lời của Nhan Uyên, bắt đầu nén pháp lực của mình, để tăng khả năng dung nạp pháp lực của bản thân lên tới cực hạn.

Nén pháp lực, tăng tốc độ cũng không chậm hơn so với Ngưng Đan Thiên là bao nhiêu, nhưng Dương Thiên Lôi lại cảm ứng được rõ ràng, phương thức này không thể so sánh với Ngưng Đan Thiên. Bởi vì tăng Ngưng Đan Thiên không chỉ có nâng mức độ dung nạp pháp lực, mà quan trọng hơn là, không phải hết lần này đến lần khác, chịu sự thống khổ tới mức cực hạn. Điều này làm cho tâm tính của Dương Thiên Lôi càng trở nên kiên nghị, niệm lực trở nên càng thêm thuần khiết, hơn nữa có thể lĩnh ngộ được rất nhiều. Việc nén pháp lực không thể giao cho thiên đạo pháp tắc.

Nhưng điều mà Dương Thiên Lôi không hiểu chính là, trong nửa năm được Tiêu Như Mộng bồi luyện, hẳn lại tiến bộ đến kinh người.

Thứ nhất, nhờ Tiêu Như Mộng lần lượt tăng mạnh khí tức mị hoặc trên người tản mát ra ngoài, Dương Thiên Lôi phải lần lượt chịu sự mê hoặc tới cực độ, có thể khiến định lực của hắn bất tri bất giác mà tăng lên mấy tầng cấp cao hơn. Đương nhiên, định lực thật sự tăng, nhưng không hề nghi ngờ gì, dự cảm đối với Tiêu Như Mộng, cũng càng trở nên mãnh liệt hơn. Gần đây, Dương Thiên Lôi căn bản không nhìn Tiêu Như Mộng như một sư phụ, mà là một nữ nhân tràn ngập sự mê hoặc tới vô hạn, một nữ nhân mà hắn muốn cho chinh phục.

Thứ hai, thứ mê hoặc đúng vào lúc cơ thể của Dương Thiên Lôi đang thời kỳ phát dục, có chút sung huyết khác thường, tình trạng này dẫn đến hậu quả trực tiếp là Dương Thiên Lôi đối với tiểu đệ của mình càng lúc càng thoải mái.

Thứ ba, thông qua việc đại chiến với Tiêu Như Mộng hết lần này tới lần khác, Dương Thiên Lôi đã có nhận thức hoàn toàn mới đối với các loại pháp thuật thần thông. Hầu như mỗi một lần tu luyện hắn đều đạt tới một cấp bậc hoàn mỹ, căn bản không cần kết xuất phức tạp, tiến hành dẫn đạo, liền có thể trực tiếp phát ra. Hơn nữa, hắn cũng học được từ Tiêu Như Mộng vài loại pháp thuật thần thông cao cấp hơn.

...

- Được rồi, thời gian nửa năm đã qua, sư phụ cũng nên đi ra.

Sau khi Tiêu Như Mộng bồi chiến với Dương Thiên Lôi đến kiệt sức, vận động kịch liệt qua đi, trên mặt thoáng đỏ ửng, đã ngã trên mặt đất bên cạnh Dương Thiên Lôi, thở hổn hển như trâu, rồi khẽ nói.

- Hả? Nhanh như vậy đã đi ra sao?

Nghe được Tiêu Như Mộng nói, Dương Thiên Lôi nhất thời đứng lên, dường như có chút kinh ngạc nói. Ánh mắt nhìn về phía Tiêu Như Mộng mang theo nồng đậm sự lưu luyến không rời. Hiên nhiên, hắn đã quen với việc mỹ nữ sư phụ làm bạn tu luyện rồi.

- Đúng. Nửa năm qua, người đã có tiến bộ rất lớn, sư phụ thật cao hứng.

Chương 227: Thổ lộ chân tình trong nháy mắt (hạ).

Tiêu Như Mộng ôn nhu nói, giờ phút này, ánh mắt của nàng trong suốt, ẩn chứa sự sung nịch và tán thưởng, chậm rãi đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, vươn tay nhỏ bé trắng muốt như ngọc, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc trên trán Dương Thiên Lôi.

Nửa năm qua, tuy rằng Tiêu Như Mộng không muốn thừa nhận, nhưng ngộ tính, thiên phú và định lực của Dương Thiên Lôi, rõ xác đã chiếm được sự tán thưởng của nàng. Mỗi một lần nàng cố ý mê hoặc, đều có thể kích động dự cảm của Dương Thiên Lôi thành công, nhưng trước sau hắn vẫn có thể giữ được phòng tuyến và lý trí. Tiêu Như Mộng có thể cảm nhận được, Dương Thiên thực sự coi trọng nàng như một người sư phụ chân chính. Nếu không với sự mê hoặc của mình, chỉ sợ rằng trong lòng Dương Thiên Lôi cũng không khỏi nảy sinh tà niệm đối với mình.

Loại cảm giác này, khiến Tiêu Như Mộng lần đầu tiên cảm thấy hoài nghi đối với niềm tin của mình. Đây cũng là lần đầu tiên, thuần túy không tản mát ra bất kỳ khí tức mị hoặc gì, đứng ở Dương Thiên Lôi bên

người, lấy sư phụ thân phận, biểu lộ ra vẻ sủng nịch và tán thưởng đối với Dương Thiên Lôi.

Thân hình Tiêu Như Mộng vốn nhỏ nhắn xinh xắn. Hai người đứng cạnh nhau. Tuy rằng Dương Thiên Lôi còn chưa hoàn thành trưởng thành, nhưng cũng đã cao hơn một chút so với Tiêu Như Mộng.

Ở khoảng cách gần như vậy, mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể Tiêu Như Mộng mà Dương Thiên Lôi đã vô cùng quen thuộc, nhất thời thoảng vào mũi Dương Thiên Lôi.

Làn da trắng muốt như ngọc lại có chút ửng đỏ, hiện rõ trước mặt Dương Thiên Lôi, lông mi thật dài, con mắt mê người, không có một tí nếp nhăn nào, cái trán trơn bóng, đôi môi hồng nhuận, đều tản ra mê hoặc kinh người.

Nhưng điều kỳ lạ chính là, lúc này Dương Thiên Lôi lại không có bất kỳ tà niệm gì, chỉ có cảm kích và lưu luyến.

Một cường giả lúc nào cũng có thể đột phá Tiên Thiên cấp tám, tấn cấp đến Tiên Thiên cấp chín; một nữ nhân vốn muốn chém chết mình, lại vì đại nghĩa đồng ý thu nhận mình làm đệ tử thân truyền, vì mình, mà bỏ thời gian tu luyện quý giá của nàng, toàn tâm toàn ý truyền thụ chỉ bảo cho mình.

Như vậy còn không đáng cảm kích sao?

- Sư phụ, có phải người nhớ sai không? Đệ tử cảm giác như mới qua vài ngày mà...

Dương Thiên Lôi nhìn vào mắt Tiêu Như Mộng, nói.

- Tiểu tử ngốc, sau khi bước vào Tiên Thiên cấp năm Thiên Nhân Hợp Nhất sẽ có nhận thức vô cùng chính xác về thời gian. Sư phụ sao nhớ nhầm được? Luyện tức sư phụ sao?

Tiêu Như Mộng ôn nhu nói, đồng thời sủng nịch ôm Dương Thiên Lôi vào trong lòng. Thân thể hai người dính sát vào nhau.

- Nửa năm sau, sư phụ lại qua đây. Người cũng không thể buông lỏng, cố gắng tu luyện đi

Dương Thiên Lôi ngơ ngác ôm lấy thân thể mềm mại kia. Chỉ là Tiêu Như Mộng vừa nói xong, Dương Thiên Lôi liền cảm thấy người đã không còn. Tiêu Như Mộng đã biến mất khỏi vòng tay của hắn.

Dương Thiên Lôi thất vọng. Mùi thơm của cơ thể như còn phảng phất đâu đây. Bộ ngực mềm mại đã không còn. Trong đầu hắn chỉ còn sủng nịch và tán thưởng của Tiêu Như Mộng cùng với sâu trong ánh mắt nàng có chút cô đơn, cô độc, bàng hoàng và ưu thương khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy không hiểu được...

...

Nhẹ nhàng cởi bỏ nhuyễn giáp trên người, Dương Thiên Lôi lại hoàn toàn loã thể, chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, xong tâm trạng của Dương Thiên Lôi thật lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Trước sau, ánh mắt của Tiêu Như Mộng vẫn quấy nhiễu trái tim của Dương Thiên Lôi, khiến hắn không lái đi được, đó là ánh mắt thể nào? Cuối cùng, nàng đã trải qua chuyện gì, mới có thể khiến ánh mắt của nàng phức tạp như vậy, khiến cho người ta thấy đau lòng như vậy?

Dù thế nào, Tiêu Như Mộng cũng nghĩ không ra, trong nháy mắt, nàng để lộ ra tình cảm thật của mình, lại khiến Dương Thiên Lôi thấy được nhiều điều qua ánh mắt của nàng như vậy, cũng tuyệt đối không nghĩ ra, sẽ gây cho Dương Thiên Lôi rung động lớn như vậy, cũng khiến Dương Thiên Lôi càng thêm hiếu kỳ.

Qua nửa canh giờ, Dương Thiên Lôi mới gạt bỏ được tất cả tạp niệm, bắt đầu tu luyện Ngưng Đan Thiên.

Nửa năm qua, hắn đã rèn luyện ra đạo cương khí thứ hai, pháp lực có thừa để tăng gấp đôi. Ngay cả Tiêu Như Mộng cũng cảm thấy khiếp sợ trước loại sức mạnh này. Nhưng chính sức mạnh này lại có hàm ý, Dương Thiên Lôi muốn rèn luyện ra cương khí cấp chín, đến Tiên Thiên cấp hai Đỉnh chỉ cảnh, khó khăn gấp trăm lần so với người tu luyện bình thường. Hắn phải nỗ lực hơn người khác gấp trăm lần, mới có thể không ngừng đột phá Bình cảnh, tấn cấp đến các mức độ cao hơn.

...

Ba năm sau, Đan Thanh Dương đúng hạn tới.

Đã có bài học từ Tiêu Như Mộng lần trước, khi Dương Thiên Lô cảm giác thời gian đến gần, đã sớm dừng tu luyện Ngưng Đan Thiên, để tránh lại bị người khác thấy bộ dạng trần truồng của mình. Hơn nữa Dương Thiên Lô cũng phát hiện, Ngưng Đan Thiên và Trúc Cơ Thiên có đặc tính tương tự, cũng không phải tu luyện bất kỳ thời gian nào cũng có hiệu quả tốt. Mà chỉ khi hần theo thứ tự, lúc cảnh giới tăng lên, thì mới có hiệu quả tốt nhất.

Cho nên, mặc dù Dương Thiên Lô tạm thời dừng tu luyện Ngưng Đan Thiên, cũng không tạo ảnh hưởng gì nhiều tới tu vi tiến cảnh của hần.

Chẳng những vậy, dùng nén pháp lực kết hợp với Ngưng Đan Thiên, ngược lại có hiệu quả rất tốt.

Dương Thiên Lô có thể khẳng định, khi hần đột phá đến Tiên Thiên cấp ba Tam Hoa Tự Đỉnh, thì lúc tu luyện Ngưng Đan Thiên, tuyệt đối sẽ có thu hoạch không tưởng được.

Thời gian nửa năm cùng bồi luyện với Đan Thanh Dương, và thời gian Tiêu Như Mộng ôn hòa và hướng dẫn từng bước hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, lão nhân này căn bản không để Dương Thiên Lô kịp nhìn, hoàn toàn như loài thú, điên cuồng tấn công, điên cuồng tu luyện, căn bản không để cho Dương Thiên Lô có bất kỳ thời gian nghỉ ngơi nào. Hơn nữa càng thống khổ hơn, mỗi một lần chiến đấu, Đan Thanh Dương đều đánh Dương Thiên Lô tới thương tích đầy mình, chà đạp một cách triệt để.

Trong sự tu luyện điên cuồng có thể nói là tàn phá, cảm giác của Dương Thiên Lô đối với Đan Thanh Dương lại vừa yêu vừa hận. Yêu chính là, rốt cục trong lòng không cần chịu đựng sự mê hoặc đó, trên chiêu thức cũng không cần chú ý tới bất kỳ cái gì, cái gì là hạ tam lạp đều có thể công kích. Hận chính là, lão nhân này thật sự quá biến thái, biết rõ mình đã không có bất kỳ khí lực gì, hần lại hết lần này tới lần khác làm cho Dương Thiên Lô phải thương tích đầy người, đánh tới khi nửa sống nửa chết, mới có thể dừng tay.

Đổi lại, Dương Thiên Lô không để cho lão nhân này thấy mình cỗi trướng, trước thời hạn nửa năm đã kết thúc tu luyện Ngưng Đan Thiên, nhưng không ngờ, Đan lão đầu mỗi lần đánh hần thương nặng, sẽ lấy hết y phục của hần, khiến hần trần như nhộng, sau đó dùng một vài thứ gì đó mà hần cũng không biết là cái gì đen đặc, bôi loạn trên người Dương Thiên Lô, ngay cả những chỗ bị đánh cũng không buông tha.

243. Chương 228: Thực Cốt Tiêu Hồn

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 228: Thực cốt tiêu hồn

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bôi hết cả người, thì những vết thương trên người Dương Thiên Lô từ sau trận đánh điên cuồng kia hoàn toàn biến mất.

Thứ này có mùi rất kinh khủng, mỗi lần bị thứ đó bôi lên người, Dương Thiên Lô phải phong bế toàn bộ khứu giác của mình.

Nếu như không phải Dương Thiên Lô biết lão nhân này làm vậy là muốn tốt cho mình, thực sự sẽ cho rằng người này là một người siêu cấp biến thái. Sau khi bôi hết, liền trực tiếp để Dương Thiên Lô bắt đầu ngồi nhập định, người trần truồng như vậy mà nhập định. Dù sao đi nữa loã thể cũng đã lỏa thể, Dương Thiên Lô cũng không cần phải làm trò che dấu cái gì nữa trước mặt Đan Thanh Dương, đều là tu luyện, muốn tu luyện Ngưng Đan Thiên, thì tu luyện Ngưng Đan Thiên, rồi tới nén pháp lực, hiệu quả vừa phải.

Mỗi lần tu luyện xong, lớp đen đặc trên người cũng sẽ bị Dương Thiên Lô hoàn toàn hấp thu, lại lộ ra thân thể trần truồng, phong tao vô hạn, gợi cảm vô địch.

Đáng tiếc, Dương Thiên Lô cũng không cảm thấy thứ đông đặc mà Đan Thanh Dương bôi loạn trên người có bất kỳ hiệu quả thần kỳ nào. Nhưng Đan Thanh Dương lại không coi thường. Căn bản là không để ý

tới việc Dương Thiên Lôi có thấy hiệu quả hay không. Dù sao đi nữa, mỗi lần đều bồi đắp người, hơn nữa còn chiếu cố tới các vị trí quan trọng trên cơ thể.

Thời gian nửa năm này khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy vô cùng sảng khoái, cùng Đan Thanh Dương chiến đấu mà không hề có kỵ thực sự sảng khoái. Nhưng lại vô cùng ghen ngạo và phiền muộn, bởi vì lão nhân này thực sự biến thái. Điều này làm cho Dương Thiên Lôi vô cùng hoài niệm về nửa năm ở cùng với Tiêu Như Mộng tràn ngập vẻ kiều diễm và ôn hòa.

Cuối cùng nửa năm cũng qua, Đan Thanh Dương trong tiếng cười và sự hưng phấn của Dương Thiên Lôi giống như đưa tiễn một ôn thần, ý còn chưa hết đã rời khỏi Huyền Hoàng Kỳ.

Nhưng sự tàn phá trong nửa năm này, cũng khiến Dương Thiên Lôi tiến bộ vô cùng thần tốc, từ cương khí tầng năm tấn cấp đến tầng sáu. Phải biết rằng, bản thân hắn tu luyện ba năm mới từ tầng hai tấn cấp đến tầng năm. Hơn nữa, mỗi một tầng lại đòi hỏi càng nhiều pháp lực mới có thể tăng lên.

Nhưng trong nửa năm, hắn lại tấn cấp đến tầng sáu!

Đủ để chứng minh, loại huấn luyện ma quỷ này của Đan Thanh Dương là vô cùng mạnh mẽ.

Trong nháy mắt, đã qua ba năm.

Dưới hình thức tu luyện Ngưng Đan Thiên kết hợp qua lại với nén pháp lực, cuối cùng, Dương Thiên Lôi đã tấn cấp tới rồi Tiên Thiên cấp hai đỉnh phong, rèn luyện ra cương khí tầng chín!

Cương khí chân chính lưu chuyển, suy cho cùng là cửu cửu tuần hoàn, không ngớt lưu chuyển!

Cương khí tầng thứ chín, từ ngoài vào trong, một tầng lại mạnh hơn một tầng, nhìn có vẻ như độc lập, lại lại không thể phân chia. Trong lúc đó, pháp lực trong cơ thể tại tầng chín không ngừng lưu chuyển, ý niệm vừa động, liền hình thành một đạo kết giới vô cùng lớn mạnh!

Cũng đúng lúc này, Tiêu Như Mộng lại thư đúng hạn tới rồi.

Lần này, đương nhiên Dương Thiên Lôi sẽ không lại để Tiêu Như Mộng thấy mình cỗi trướng.

Nhưng...

Không thể không nói, tạo hóa trêu người!

Người ta càng sợ cái gì sẽ gặp phải cái đó.

Khi Tiêu Như Mộng xuất hiện, y phục của Dương Thiên Lôi thực sự chỉnh tề, không gặp phải cảnh tượng xấu hổ như lần xuất hiện trước.

Nhưng khiến Dương Thiên Lôi không ngờ chính là, sau một hồi đại chiến sảng khoái, vô cùng vui vẻ với Tiêu Như Mộng, khi hắn theo thói quen nằm dang tay dang chân thành hình chữ đại trên mặt đất, Tiêu Như Mộng lại bỗng nhiên đi tới trước mặt Dương Thiên Lôi, nói ra hai từ khiến Dương Thiên Lôi thiếu chút nữa thì thét ra một tiếng chói tai!

- Cởi sạch!

Dương Thiên Lôi hoài nghi có phải mình đã nghe lầm không. Vẻ mặt hắn kinh ngạc và khiếp sợ ngẩng đầu nhìn người đang đứng ở trước mặt, không có mặc đạo bào của trưởng lão, càng không có cái mũ che lấp vô số phong tình, mà là trang phục luyện công thoải mái bó sát người, mái tóc thả dài, đường cong trên cơ thể lộ ra vẻ phong tình vạn chủng, vô cùng mê hoặc của Tiêu Như Mộng. Hai chân khép lại, cái mông cong lên, lùi về phía sau hai bước, nơm nớp lo sợ, ấp a ấp úng hỏi:

- Sư phụ... Người... Người nói cái gì?

Tiêu Như Mộng nhìn khuôn mặt tuần tú của Dương Thiên Lôi dường như vô cùng kinh khủng. Khóe miệng lộ nụ cười mà Dương Thiên Lôi thấy thể nào cũng có chút cảm giác của một ác ma, lại vô cùng rõ ràng nói:

- Cởi đi.

- Không được đâu... Sư phụ? Người... Người muốn làm gì?

Dương Thiên Lô lại lui về phía sau thêm hai bước, Tiêu Như Mộng nhẹ nhàng, gắt gao đuổi theo.

- Tên tiểu tử thối nhà ngươi, sư phụ còn có thể làm gì?

Tiêu Như Mộng trừng đôi mắt đẹp nhìn biểu tình vô cùng khôi hài của Dương Thiên Lô, nói:

- Đan sư phụ của ngươi đã nói, nửa năm trước khi hấn bồi luyện, ngươi đã tấn cấp cương khí thêm một tầng, hiển nhiên hiệu quả rất tốt. Cho nên, hấn nói muốn vì sư tiếp tục dùng phương pháp đó để giúp ngươi.

Vừa nói, Tiêu Như Mộng vừa lắc cái chai màu đen trong tay. Khi Dương Thiên Lô nhìn đến cái chai kia, trong nháy mắt, thiếu chút nữa liền hôn mê. Trong đầu tê tâm liệt phế hô:

- Ông trời ơi... Đan lão đầu, ta sẽ không để yên cho ngươi!

- Cởi ra đi, có cái gì phải xấu hổ. Cái gì sư phụ cũng đã xem qua rồi.

Tiêu Như Mộng thúc giục.

- Sư phụ, đừng, dù sao cũng đừng, cái thứ kia căn bản là vô dụng! Hơn nữa người... Người là mỹ nữ... Đệ tử... Đệ tử lại là nam nhân, có phải là không được hay không? Tuy rằng người là sư phụ, nhưng chung quy chúng ta vẫn nam nữ khác biệt. Người bảo ta làm sao làm được...

Dương Thiên Lô cố lấy dũng khí nói. Giờ phút này, hấn vô cùng rõ ràng, Đan Thanh Dương cùng hấn sẽ không có gì. Nếu như Tiêu Như Mộng cũng làm đúng cách đó, Dương Thiên Lô có thể khẳng định, định lực của bản thân mình có thâm hậu mấy đi nữa, cũng tuyệt đối sẽ phải nảy sinh ra phản ứng sinh lý. Nếu như khi đó bị Tiêu Như Mộng phát hiện, thì phải nói thế nào?

- Ít nói nhảm. Trong mắt sư phụ, ngươi chính là đồ đệ của sư phụ. Tất cả đều là vì việc tu luyện của ngươi. Nếu không muốn ba năm sau phải chết trận, thì trái lại đừng phản kháng nữa!

Vẻ mặt của Tiêu Như Mộng khi nói đến chỗ này, bỗng nhiên phát động niệm lực bàng bạc, hai tay dường như đang đánh đàn, trong nháy mắt liền giống như Đan Thanh Dương, cương quyết tháo nhuyển giáp quang minh từ trên người Dương Thiên Lô xuống.

Dương Thiên Lô thét một tiếng chói tai, nhất thời bịt kín bộ hạ của mình, Dương Thiên Lô biết bất luận như thế nào cũng khó thoát khỏi ma trảo của Tiêu Như Mộng. Nếu thoát cũng không thể thoát được, chỉ có cắn chặt răng, cố lấy dũng khí, ghen đỏ mặt, nói:

- Sư phụ, nếu như một lúc nữa, ngươi thấy hiện tượng gì khác thường, cũng không nên trách ta, đó là phản ứng tự nhiên!

Chương 228: Thực cốt tiêu hồn (hạ).

- Phì.

Tiêu Như Mộng nhất thời không nhịn được, phát ra một tiếng cười duyên:

- Tiểu tử thối nhà ngươi, thật không biết trong đầu ngươi chứa loạn thất bát tao gì, cố gắng nằm yên, đừng nhúc nhích!

Dương Thiên Lô vô cùng phiền muộn, hai mắt nhắm lại, hai tay vẫn chăm chú bảo vệ JJ. Một lát sau, hấn cảm thấy hai bàn tay nhỏ bé non mềm, hoàn toàn khác với bàn tay thô lỗ dã man của Đan Thanh Dương, bắt đầu mềm nhẹ xoa khắp người hấn. Trong nháy mắt, khi đôi bàn tay kia tiếp xúc với thân thể hấn, Dương Thiên Lô giật mình toàn bộ thân thể đều run rẩy một chút, thế nào gọi là một Thực cốt tiêu hồn?

- Nếu không thể phản kháng... Ca chỉ có nhắm mắt lại hưởng thụ...

Dương Thiên Lô bĩ ổi nghĩ. Tâm thần lại không nhịn được mà hoà theo bàn tay ôn nhu của Tiêu Như Mộng đang bôi khắp người hấn.

Cảm giác chân thực mà mãnh liệt, loại cảm giác thực cốt tiêu hồn dường như trở thành nhật đi rất nhiều. Dương Thiên Lô không cần đóng khố giác, cũng có thể chịu được.

Ánh mắt ôn nhu của Tiêu Như Mộng nhìn hai gò má cùng đôi mắt đang khép lại của Dương Thiên Lô, khóe miệng mang theo một nụ cười mà ngay cả chính nàng cũng không cảm nhận được. Nhiệm vụ mà Đan

Thanh Dương nói này đối với ván cờ của nàng mà nói, không thể nghi ngờ là một sự trợ giúp. Nàng đương nhiên sẽ không cự tuyệt, cũng không có lý do gì để cự tuyệt. Bởi vì nàng rất rõ ràng, sau khi trải qua loại chuyện này, hạt giống mà nàng đã gieo trồng sẽ nảy mầm, tuyệt đối sẽ không thất bại. Đây chính là suy nghĩ của nàng.

Nhưng nàng trái lại không có ý thức được, giờ phút này toàn bộ suy nghĩ, tâm tư của nàng đều là làm thế nào để tăng tu vi cho Dương Thiên Lôi, do vậy trong tình cảnh kiêu diễm như vậy, nàng lại quên thả khí tức mị hoặc của mình ra, cũng căn bản không có bất kỳ suy nghĩ gì kích động dục niệm của Dương Thiên Lôi.

Nàng chỉ đem “Thối khí ngưng đan cao” mà Đan Thanh Dương tốn hết chín trâu hai hổ, dùng vô số tiên thảo linh dược chế luyện thành, bôi khắp người Dương Thiên Lôi, dù một tác da trên người Dương Thiên Lôi cũng không bỏ sót.

Từ mặt, đến ngực, tới tứ chi, rồi lại đến lưng, sau đó đến hông...

Ngón tay mềm nhẹ của Tiêu Như Mộng, khiến Dương Thiên Lôi hầu như đã bay bổng đến trời cao, có loại cảm giác linh hồn xuất khiếu, mà hắn chưa từng thể nghiệm qua, cảm giác được một đại mỹ nữ, xoa bóp toàn thân.

- Buông ra đi chứ!

Tiêu Như Mộng ôn nhu nói.

Toàn thân hắn đã biến thành đen xì, toả ra mùi tanh hôi khiến người khác muốn nôn mửa. Dương Thiên Lôi, bỗng nhiên mở mắt, nhìn Tiêu Như Mộng nói:

- Sư phụ, nơi này để lại được không?

- Đây là vị trí then chốt, không nên che giấu? Đừng xấu hổ, thông minh chút đi...

Tiêu Như Mộng khẽ động tay ngọc, liền có một pháp lực bàng bạc, cứng rắn tách rời hai tay của Dương Thiên Lôi ra.

Không chịu được sự tranh giành hăng hái như vậy, tiểu đệ liền dưới sự kích thích tiêu hồn đó, từ lâu ngừng đầu lên, biểu diễn sự hùng tráng và uy vũ của nó!

Là thật hùng tráng, thực sự uy vũ!

Trong nháy mắt, khi Tiêu Như Mộng nhìn thấy, tâm thần cũng không khỏi run lên:

- Người không lớn, vì sao nó lại lớn như vậy?

Bản thân Tiêu Như Mộng là người từng trải, thấy Dương Thiên Lôi như vậy cũng cảm thấy có chút giật mình. Ngược lại không phải nói lớn ra sao, là bởi vì với tuổi tác của Dương Thiên Lôi như vậy, thật sự tạo ra sự tương phản quá lớn.

Không thể không nói, có chút phụ kiện của Dương Thiên Lôi đã sớm được hoàn thiện do tâm lý trưởng thành sớm.

...

Tiêu Như Mộng nhìn Dương Thiên Lôi nhắm chặt mắt dường như rất cuồng quýt, lại rất mâu thuẫn với gương mặt đen đang nghiêng sang một bên, cùng với toàn thân bởi vì khẩn trương mà gân mạch trên cơ thể cứng lên, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười tràn ngập mị hoặc.

Nàng khẽ vuốt ngón tay ngọc, rốt cục bắt đầu đem thuốc Thối khí ngưng đan cao vô cùng ôn nhu cẩn thận bôi khắp tiểu đệ đang hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang trên người Dương Thiên Lôi.

Trong nháy mắt cảm giác như bị điện giật, khiến Dương Thiên Lôi càng thêm khẩn trương, thiếu chút nữa thì thét một tiếng chói tai.

Một người kiêu diễm, mỹ nữ đã trưởng thành, một tay cầm, một tay còn nhẹ nhàng sờ nắn, còn có gì khiến người khác mơ màng, mê hoặc hơn điều này chứ?

Cũng may, tuy rằng động tác của Tiêu Như Mộng ôn nhu, nhưng tốc độ không chậm chút nào. Sau bôi thuốc xong, nhanh như chớp, bắt đầu vỗ khắp người Dương Thiên Lôi. Mãi đến khi mỗi một tắc da thịt đều được vỗ xong, Dương Thiên Lôi mới theo mệnh lệnh của Tiêu Như Mộng, cả người trần truồng bắt đầu tu luyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Dương Thiên Lôi tu luyện một cách điên cuồng trong trong Huyền Hoàng Kỳ. Cứ cách ba năm, Đan Thanh Dương và Tiêu Như Mộng sẽ vẫn kia, thay phiên nhau tiến vào trong Huyền Hoàng Kỳ bồi luyện chỉ đạo Dương Thiên Lôi.

Thế nhưng, bởi vì Thân thể Dương Thiên Lôi thực sự quá mức biến thái, tốc độ đề thăng cảnh giới của hắn cũng càng ngày càng chậm. Hắn tấn cấp đến Tiên Thiên cấp hai đỉnh phong đã lâu, lại hết mười hai năm mới chạm đến bình cảnh Tiên Thiên cấp hai, lại hết ba mươi năm, mới đột phá đến Tiên Thiên cấp ba “Tam hoa tụ đỉnh”.

Điều này khiến Dương Thiên Lôi vô cùng cảm thán, nếu như không có pháp tắc thời không Huyền Hoàng Kỳ, chẳng phải là để gần tấn cấp đến Tiên Thiên cấp ba, cũng phải mất sáu mươi năm? Vậy muốn tấn cấp đến Tiên Thiên cấp năm thì cần bao lâu? Sợ rằng cả đời mình cũng không có hi vọng.

Dương nhiên cái này chỉ là suy nghĩ của bản thân Dương Thiên Lôi. Thật ra, nếu như không có Huyền Hoàng Kỳ, Dương Thiên Lôi tiến cảnh thực sự chậm, nhưng thời gian tu luyện ở thế giới bên ngoài tuyệt đối không thể dùng thời gian tu luyện trong Huyền Hoàng Kỳ để tính..

Tuy rằng thế giới bên ngoài không có pháp tắc thời không, cũng không có sự dư thừa linh khí thiên địa như trong trong Huyền Hoàng Kỳ, nhưng cùng với trời đất và hàng vạn vì sao cùng gắn bó mật thiết khiến cho việc tu luyện bên ngoài có hiệu quả mà thời gian trong Huyền Hoàng Kỳ không thể cung cấp. Mặc dù không có Huyền Hoàng Kỳ, trong vòng mười năm, cũng đủ để Dương Thiên Lôi tấn cấp đến Tiên Thiên cấp ba, nếu có kỳ ngộ xuất hiện nói, khẳng định sẽ càng cao hơn.

Chỉ có thể nói, ba trăm sáu mươi năm năm tu luyện trong Huyền Hoàng Kỳ, cũng chính là hiệu quả một năm ở thế giới bên ngoài, so với một năm tu luyện ở giới bên ngoài hiệu quả chỉ là đạt được vô số lần mà thôi.

...

Nhờ có Đan Thanh Dương và Tiêu Như Mộng thay phiên bồi luyện và chỉ đạo hạ, bất tri bất giác, Dương Thiên Lôi đã tu luyện trong Huyền Hoàng Kỳ hơn ba trăm năm. Thời gian ở thế giới bên ngoài cũng gần một năm.

244. Chương 229: Xuất Quan.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 229: Xuất quan.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi đã quen không mặc gì mà tu luyện, bất luận là ở trước mặt Đan Thanh Dương hay Tiêu Như Mộng đi nữa, đã có thể thân nhiên làm được cảnh giới tối cao “Quân tử thái đản đản”. Mặc dù lúc đối mặt với Tiêu Như Mộng, vẫn sẽ có phản ứng sinh lý cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng bất luận là Tiêu Như Mộng hay Dương Thiên Lôi, dường như cũng đã quen, không cần nói cũng biết là đầy ám muội và kiều diễm.

Hơn ba trăm năm thật ra cũng chỉ là một năm bên ngoài. Khi điên cuồng tu luyện hạ, Dương Thiên Lôi đã trưởng thành, một cơ thể trần truồng, anh tuấn thiếu niên, khuôn mặt vốn anh tuấn non nớt, giống như một cây liễu mới lớn, góc cạnh rõ ràng, lại mang theo một chút ôn nhu, mày kiếm mất sáng, anh tuấn phi phàm, thân thể hắn gần như hoàn mỹ. Mỗi lần Tiêu Như Mộng nhìn thấy, trong lòng đều có cảm giác như có một tiếng nổ lớn, chấn động như vậy.

Hơn ba trăm năm, cuối cùng Dương Thiên Lô cũng tấn cấp đến Tiên Thiên cấp bốn Ngũ khí triều nguyên đỉnh phong, chạm đến tới Bình cảnh lớn nhất mà hắn từ khi tu luyện tới nay.

Mặc dù trên người Dương Thiên Lô đã từng xuất hiện khí tức Thiên Nhân Hợp Nhất, nhưng khí tức này căn bản không thuộc về hắn. Muốn lĩnh ngộ, bất luận như thế nào cũng không thể làm được trong Huyền Hoàng Kỳ. Chỉ có ngao du trong trời đất, thông qua những trải nghiệm, tìm kiếm cơ duyên cảm ngộ tâm tình Thiên Nhân Hợp Nhất, do đó đột phá đến Tiên Thiên cấp năm Thiên Nhân Hợp Nhất chi cảnh.

...

Cuối cùng, dưới sự thu xếp của Phong Vô Kỳ, không đến trăm ngày sau, trong một đêm đen gió cao, mây đen che phủ, cùng với sấm chớp và mưa to tầm tã, Dương Thiên Lô lặng lẽ đi ra khỏi Huyền Hoàng Kỳ, xuất hiện ở bên ngoài Thiên Đan Phong.

Toàn thân mặc một bộ y phục màu đen, trên đầu mang theo khăn che mặt, dường như chỉ có hai con mắt tinh anh, lấp lánh trong bóng đêm phát ra tinh quang. Người này, khuôn mặt giấu sau khăn che mặt, mang theo hưng phấn và bỉ ổi mãnh liệt. Tuy rằng tối nay trời đông tối, không thấy một ngôi sao, nhưng trong không khí tràn ngập mùi thơm ướt át của cây cỏ mà hắn đã lâu không được hít thở, lại khiến hắn có cảm giác như thấy lại ánh mặt trời.

Một tầng pháp lực nhàn nhạt bên ngoài thân, che chắn nước mưa, khiến quần áo của hắn không bị bất kỳ ảnh hưởng nào.

- Hơn ba trăm à, cuối cùng ta cũng đã ra... Dương Thiên Lô dừng ở chốn hoang vu quen thuộc, hưng phấn nói:

“Muội muội Tử Hàm, Tiểu Hương Hương thân yêu... Cạc cạc, ca tất nhiên sẽ cho các người một niềm vui bất ngờ... Mở cửa”

Đúng lúc này, theo một tiếng cửa của Dương Thiên Lô cửa Chi Ma rộng mở. Cấm chế của Thiên Đan Phong tự động mở ra. Thân hình Dương Thiên Lô nhoáng lên, liền hóa thành một cơn gió, vô thanh vô tức xuất trong Thiên Đan Phong. Lúc tiến vào, Dương Thiên Lô ôm quyền quay về phía hư không cười hắc hắc, thấp giọng nói:

- Đa tạ chưong giáo chí tôn.

- Tiểu tử thói nhà người, người rót cuộc muốn làm chuyện xấu gì? Cẩn thận bị sư phụ người bắt được.

Thần niệm Phong Vô Kỳ ở trong đầu Dương Thiên Lô nói.

- Sao có thể? Lão nhân gia người mở cửa, nếu như bị sư phụ ta biết, vậy người cũng thật quá mất mặt rồi. Hắc hắc, yên tâm đi, đệ tử có làm chuyện gì xấu cả, chỉ là nghĩ cho bọn họ một niềm vui bất ngờ.

- Ha ha... Nói vậy còn được. Nhớ kỹ, ở trong môn phái hai ngày, người sẽ đi ra ngoài du lịch. Với cảnh giới hiện tại của người, còn phải đi tương đối xa, thời gian không nhiều lắm, chỉ có hai năm, Trảm Không Kiếm Phái chúng ta có thể đại phóng quang mang hay không, tất cả đều gửi gắm trên người người, người cũng đừng phụ mấy ức viên Thuần Dương Đan.

- Ách... Tuyệt đối sẽ không. Lão nhân gia người yên tâm được rồi. Hắc hắc, hẹn gặp lại.

Dương Thiên Lô vô cùng tự tin nói, đồng thời, thân hình nhoáng lên, lại hóa thành một cơn gió, toàn thân phảng phất biến thành hơi nước trong bão tố, bí mật phát huy năng lượng vụ thuộc tính tới cực hạn, như một tia chớp hướng về phía Lăng Vân Các.

Sau Trương Tử Hàm xuất quan khỏi thiên động, liền được Dương Thiên Lô và đám người Sở Hương Hương nhiệt tình mời ở lại, cũng giống như Mộc Tử Vi, thường ở tại Thiên Đan Phong. Hơn nữa, Dương Thiên Lô đã đạt được mục tiêu vô sỉ của hắn, để hắn ở giữa Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương, ở tầng thứ tư của Lăng Vân Các.

Trời đang mưa đông, đối với bất kỳ người tu luyện nào mà nói cũng đều là tối kỵ. Cho nên, tối nay thế nào tất cả mọi người cũng đã nghỉ ngơi.

Dương Thiên Lô giống như con báo, xuất hiện trước Lăng Vân Các, thân hình nhẹ nhàng nhún một cái, liền bay lên trời, trực tiếp rơi vào tầng bốn của Lăng Vân Các. Chỉ là trong phòng lại tối đen, nghĩ đến muội muội Tử Hàm hẳn là đã ngủ.

Tâm thần Dương Thiên Lô khẽ động, niệm lực nhất thời như gió nhẹ mưa phùn, đi qua cửa phòng, lén lút lọt vào trong phòng.

Khiến Dương Thiên Lô kỳ quái chính là, trong phòng trong lại không có một chút khí tức nào.

- Lẽ nào đã trở lại Thiên Mộng Phong?

Trong lòng Dương Thiên Lô phiền muộn, thầm nghĩ, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào trong phòng.

Chăn đệm chỉnh tề, sách đặt trên giường, chẳng thấy hình bóng của Trương Tử Hàm? Phòng tắm cũng trông không, hiển nhiên Trương Tử Hàm không có ở trong phòng.

- Nàng đâu rồi, ta trở về không đúng lúc, xem ra chỉ có thể chờ đến ngày mai mới có thể nhìn thấy muội muội Tử Hàm... Dương Thiên Lô phiền muộn nghĩ.

Hơn ba trăm năm, từng cảm nhận được nụ hôn đầu tiên khiến Dương Thiên Lô còn muốn nhìn thấy muội muội Tử Hàm sẽ lập tức ôn tồn ôn tồn, thể nghiệm cái cảm giác tuyệt vời này. Đường nhiên nếu như có thể tiến thêm một bước. Điều đó khiến cho Dương Thiên Lô càng muốn thấy nàng sớm hơn. Phải biết rằng, giờ phút này, bản thân hắn đã hoàn toàn trưởng thành.

Nhưng hiện tại hiển nhiên không có khả năng.

“Khắc định Hương Hương sẽ ở đó. Đúng, nếu không đêm nay làm cho Hương Hương nằm trong tầm tay trước? Hắc hắc...”

Khóe miệng Dương Thiên Lô lộ ra một nụ cười bí ối, thân hình nhoáng lên, liền từ trong phòng Trương Tử Hàm bay ra, nhẹ nhàng rơi xuống tầng hai.

Phòng trong vẫn tối đen. Bất quá mới tới cửa, Dương Thiên Lô liền nghe được phòng trong truyền ra tiếng nước chảy “Áo ào”. Nhất thời trong ánh mắt liền toả ra hai luồng ánh sáng đầy hưng phấn.

- Nàng đang tắm, quả thực là trời cũng giúp ta...

Dương Thiên Lô liền giấu đi khí tức của mình, vô cùng nhẹ nhàng, không tạo ra bất kỳ tiếng động nào, liền lén lút mở cửa, cả người hắn với y phục màu đen, như một âm hồn nhanh như chớp lên vào trong phòng, cúi người, như một con mèo, chậm rãi đi tới cửa phòng tắm.

Trong phòng tắm cũng tối đen, nhưng rõ ràng Sở Hương Hương đang ngâm mình trong nhà tắm.

Đối với người tu luyện mà nói, ngâm mình trong nước vốn là một loại hưởng thụ, mà trong thời tiết going tố này, không hề nghi ngờ gì chính là điều kiện tốt nhất để ngâm mình trong nước, lại không làm lỡ chuyện tu luyện, có thể để thể xác và tinh thần thả lỏng.

245. Chương 230: Trả Giá Lớn Cho Sự Bí ối

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 230: Trả giá lớn cho sự bí ối

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ào ào...

Dương Thiên Lôi hưng phấn chậm rãi mở cửa phòng tắm, riếng ào ào từ trong phòng tắm phát ra liên tục, gân mạch trên cơ thể Dương Thiên Lôi chậm rãi co duỗi, toàn thân nhất thời như lui cốt công, giảo hoạt vào trong phòng tắm.

Dương Thiên Lôi sử dụng năng lực nhìn được trong bóng tối, liếc mắt liền thấy Sở Hương Hương không mảnh vải che thân đang ngồi trong bể tắm đưa lưng về phía hắn. Cánh tay trắng muốt như ngọc, những cánh hoa đang nhẹ nhàng, nhẹ vỗ về thân hình trắng mịn đầy đặn của nàng, mái tóc của nàng được một cây gài gọn ở trên đầu, lộ ra cái gáy ngọc trắng nõn thon dài, qua mặt nước, mơ hồ có thể thấy được cái lưng mảnh khảnh của nàng.

Dương Thiên Lôi mở trừng con mắt. Đây không phải là lần đầu tiên hắn thấy thân thể của Sở Hương Hương, nhưng là lần đầu tiên thấy Sở Hương Hương tắm. Hơn nữa Dương Thiên Lôi mơ hồ nghĩ, một năm nay, Sở Hương Hương dường như cao hơn một chút. Tuy rằng không có thấy phía trước, nhưng có thể khẳng định, vóc người càng thêm mê hoặc.

Kích động nuốt nước miếng một cái, Dương Thiên Lôi lại nương theo tiếng nước từ trên người Sở Hương Hương, nhẹ nhàng thả chiếc khăn bịt mặt trên đầu mình, lộ ra vẻ anh tuấn vô cùng của hắn, đẹp trai tới mức trời đất cũng không dung tha.

Dương Thiên Lôi thu khí tức của mình lại lén lút, chậm rãi tiến lại gần bể tắm.

Mãi đến khi khoảng cách chỉ còn lại hai thước, hai mắt tỏa sáng, dừng lại.

Nhìn xuống, vai, eo nhỏ, cặp mông vênh!

Nhìn trái nhìn phải, cánh tay ngọc, bộ ngực to nhìn như “đỉnh núi rộng lớn”, thật kỳ diệu!

Thò đầu về phía trước một chút, lại nhìn xuống, khe rãnh tuyết trắng, dãy núi pháp phồng, “Phong quang”, vô hạn, hết sức đáng yêu... Nhất là hai nụ hoa trên bầu ngực rất tròn, no đủ, kiên quyết ngạo nghễ đứng sừng sững, càng tuyệt không thể tả!

- Áo ào...

Theo cánh tay ngọc long lánh nước lướt qua làn da trắng mịn của nàng, nhẹ nhàng vuốt hai đỉnh núi cao vút. Vừa lướt qua, hai bầu ngực dường như không cam lòng bị đè ép biến hình, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên run bắn lên, “gà to ngẩng đầu” liên tục, nuốt nước bọt ừng ực...

Dương Thiên Lôi rất muốn vươn tay ra sờ, nhưng giờ phút này, nếu như thực sự làm như vậy, không phải doạ Sở Hương Hương sao. Vậy hắn mang đến không phải là niềm vui bất ngờ, mà là kinh hãi rồi.

Dương Thiên Lôi càng không ngừng nhìn trái nhìn phải, mãi đến khi thấy no mắt, không thể nhìn được nữa, hắn mạnh mẽ đè dục hỏa trong đan điền xuống, lặng yên không một tiếng động, rời khỏi phòng tắm, một lần nữa đi tới cửa, người còn chưa ra, đã cố ý đẩy cánh cửa “két” một tiếng.

- Đã trở về sao?

Đúng lúc này, trong phòng tắm truyền đến một giọng nói lười biếng, hỏi.

Suy nghĩ trong đầu Dương Thiên Lôi căn bản không có lưu ý đến những tiếng động khác. Tiếng hỏi từ trong phòng tắm vọng ra, hơn nữa tiếng nước ào ào cũng không lớn, cũng khó có thể nhận ra. Chỉ là giọng nói kia vừa nói ra, lại khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy kinh ngạc. “Đã trở về?” Lẽ nào Hương Hương biết ta đã về?

- Cùng vào đây tắm đi, khanh khách...

Giọng nói kia lại vang lên.

Lần này Dương Thiên Lôi nghe rõ, nhất là tiếng cười duyên dáng tràn ngập mê hoặc, khiến trong lòng hắn nhất thời “hồi hộp” một chút. Nếu như lúc này, hắn còn không nhận ra giọng nói này là của ai, thì Dương Thiên Lôi chính là đầu heo.

Hầu như không có bất kỳ do dự nào, Dương Thiên Lôi xẹt một tiếng liền vô tung vô ảnh biến mất, lấy tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời, vọt ra khỏi gian phòng, không chút do dự đóng cửa lại, cũng không dám tạo ra bất kỳ tiếng động nào nữa.

Sau khi Dương Thiên Lôi chuồn đi, người trong phòng tắm lại nói:

- Tiểu yêu nữ làm sao vậy? Sợ nhị tỷ phi lễ người sao? Hay là lại luyện đan thất bại rồi, hoặc là nghĩ tới đệ đệ? Đến đây, cùng tắm với tỷ tỷ đi. Dù sao đêm nay đông tố như vậy cũng không tu luyện được. Tỷ tỷ thật vất vả giúp người một lần, để tỷ tỷ mở mang kiến thức xem người có lớn chút nào hay không! Nói...

Giọng nói này không phải là của Dương Thiên Lệ thì còn là của ai?

May mắn thế nào, hôm nay trời đông tố, Dương Thiên Lệ trời sinh sợ sấm sét liền chui được phòng Sở Hương Hương. Chỉ là trong khoảng thời gian này Sở Hương Hương lại chìm đắm trong đan đạo. Buổi tối lại đi Vạn Đan Điện tiếp tục tu luyện đan đạo. Chỉ cần không thu nạp năng lượng trời đất, thì trời đông tố cũng không ảnh hưởng tới việc luyện đan. Hơn nữa bản thân Vạn Đan Điện chính là đạo khí. Có thể nói là tương đối an toàn. Trái lại không phải lo lắng gì.

Chẳng qua, mặc cho Dương Thiên Lệ nói thế nào, bên ngoài vẫn không có chút nào động tĩnh nào. Điều đó khiến Dương Thiên Lệ cảm thấy hơi kỳ quái, vội vàng chưa kịp mặc quần áo đã rời khỏi bể tắm. Nhưng không phát hiện ra tung tích của Sở Hương Hương.

Nhưng cửa phòng lại mở, rõ ràng là có người đã vào phòng.

- Lê nào Hương Hương quên vật gì, trở về một chuyến rồi lại đi?

Dương Thiên Lệ vội vàng đi tới cửa, trong lòng thầm nghĩ.

Đêm đó, sau khi Sở Hương Hương từ Vạn Đan Điện trở về, tuy rằng biết rõ gió không thể thổi khiến cửa phòng mở ra được, nhưng thực sự không nghĩ ra kết quả khó hiểu đó là do Dương Thiên Lệ để lại, cũng chỉ có thể đổ lỗi là gió thổi mở cửa.

Dù sao, vớ khả năng phòng ngự của Thiên Đan Phong, không thể có người nào có thể vô thanh vô tức tiến vào.

Trở lại gian phòng, Dương Thiên Lôi cũng vô cùng cuồng quýt, vô cùng phiền muộn.

Con mẹ nó, đây là lần thứ hai thấy Dương Thiên Lệ khoả thân. Hơn nữa, so với chấn động lần trước, vội vàng vàng thoáng nhìn từ xa tới, lần này lại nhìn rõ ràng hơn. Trừ việc không có thấy vị trí bí mật nhất, cơ bản đã nhìn thấy sạch sẽ cả người rồi, hơn nữa, còn thưởng thưởng ở cự ly rất gần.

Thảo nào, hẳn lại cảm giác Sở Hương Hương cao hơn một chút, hơn nữa còn nghĩ vóc người dường như trở nên mê hoặc hơn. Đáng lẽ ra phải sớm nghĩ người đó là Dương Thiên Lệ mới đúng, khi trời đông tố, Dương Thiên Lệ mất phương hướng, mà không trốn đến phòng của Sở Hương Hương mới là lạ.

Nhưng hơn ba trăm năm, cũng chính là một năm ở hiện thực, tiềm thức của Dương Thiên Lôi cho rằng là Sở Hương Hương trưởng thành hơn một chút. Hơn nữa, có tâm tình muốn đầu gối với Sở Hương Hương, căn bản không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Hơn nữa, lúc đó để không bị phát hiện, hẳn đã thu lại khí tức của mình, căn bản không chú ý quan sát tới tu vi của Dương Thiên Lệ trong bể tắm. Nói cách khác, chỉ cần hẳn phát sinh một chút niệm lực tự nhiên sẽ cảm ứng được người đó không phải là Sở Hương Hương.

Không thể không nói, bí ổi là phải trả giá.

Vô cùng lo lắng, mới sáng sớm, trời còn chưa sáng hẳn, Dương Thiên Lôi liền lặng lẽ không một tiếng động, chuồn ra khỏi Thiên Đan Phong, lại một lần nữa quang minh chính đại trở về, che giấu hành vi vô sỉ của hắn tới hôm trước.

Chương 230: Trả giá lớn cho sự bí ổi (hạ).

Trong nháy mắt, khi vừa bước qua cánh cửa của Đan Thanh Dương, bản thân hắn liền ngửa mặt lên trời hô một tiếng:

- Ta đã trở về!

Giọng nói kia như tiếng sấm trên chín tầng mây nhất thời liên tục truyền đi trong Thiên Đan Phong!

Ngay lập tức, toàn bộ mọi người còn đang ngủ say giật mình tỉnh giấc!

Một lát sau, những tiếng hoan hô từ các hướng vọng ra.

Đám người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu, cùng với thập đại cao thủ, đều vội vàng chạy ra khỏi phòng, hướng về phía cửa Thiên Đan Phong.

- Thiên Lôi!

- Đệ đệ!

- Lão đại!

Một tiếng hô to đầy hưng phấn, truyền từ phía xa xa lại. Chỉ trong chốc lát, mọi người liền từ bốn phương tám hướng tập trung về phía Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi lại thấy lộ ra bộ mặt quen thuộc, trong lòng kích động gọi từng người một.

Hơn ba trăm năm nha, những hơn ba trăm năm, ngoại trừ lão nhân Đan Thanh Dương kia, người có thể nhìn thấy chính là Tiêu Như Mộng, cho dù muốn cũng không có thể có bất kỳ hành động gì đối với mỹ nữ sư phụ. Trừ những người đó ra, không còn thấy bất kỳ kẻ nào.

Dương Thiên Lôi có thể không kích động sao? Tuy rằng nhìn thấy người đang chạy tới, ôm hân một cái vô cùng sâu sắc, chính là nhị tỷ, khiến Dương Thiên Lôi tràn ngập lo lắng, nhưng hân vẫn cảm thấy kích động lạ thường.

Tu vi mỗi người đều có tiến bộ nhảy vọt, khí tức mỗi người đều có chút biến hóa.

Tuy rằng Sở Hương Hương vẫn là Tiên Thiên cấp một, nhưng khí tức của nàng lúc này hơn nhiều so với một năm trước. Hiển nhiên, năng lượng ngũ hành trong thân thể nàng đã đạt được sự cân đối vi diệu. Hơn nữa, cũng đề thăng tới Tiên Thiên cấp một đỉnh phong, bất kỳ lúc nào cũng có thể tấn cấp đến Tiên Thiên cấp hai.

Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Ngạo đã tấn cấp tới Tiên Thiên cấp một rồi.

Lục Thanh Âm thì đạt được Tinh giả cấp chín đỉnh phong. Mộc Tử Vi, Phong Mã Ngưu thì tấn chức đến Tinh giả cấp chín đại thành. Mà Vũ Đại Lãng có tư chất hơi kém một chút cũng vừa mới tấn chức tới Tinh Giả cấp chín.

Bộ dạng của Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo cũng không thay đổi mấy.

Lục Thanh Âm vẫn mang theo khăn che mặt lại cao hơn một chút, khí chất toàn thân cũng càng trở nên hoạt bát, trang nhã hơn.

Cô nàng Mộc Tử Vi này, lại cao hơn rất nhiều. Tuy rằng vẫn là một tiểu nha đầu, nhưng cao lớn như vậy dường như cũng có thể thấy nàng càng xinh đẹp hơn, cũng càng thêm tươi ngon mọng nước.

Nhưng biến hóa lớn nhất cũng chính là Phong Mã Ngưu và Vũ Đại Lãng.

Phong Mã Ngưu cao thêm một đầu người, vốn còn có chút đẹp trai, hơi gầy, lúc này lại như cây gậy trúc và đứng cạnh Vũ Đại Lãng lại càng cảm thấy cao hơn, quả thực theo khái niệm trù tượng đã đạt trình độ đứng đầu rồi.

Sở Hương Hương nhìn Dương Thiên Lôi đã cao hơn mình nửa cái đầu, càng trở nên anh tuấn hơn, trong lòng cảm thấy vui mừng, nhưng dù sao vẫn xấu hổ giữ nguyên sự rụt rè của thiếu nữ, không trực tiếp nhào tới trong lòng Dương Thiên Lôi.

Thế nhưng, Dương Thiên Lệ chưa kịp thay quần áo, chỉ mặc một chiếc áo ngủ rộng thùng thình lại không chút do dự, dang hai tay trực tiếp ôm lấy Dương Thiên Lôi, cái ôm nhẹ nhàng, toả ra một mùi thơm ngát, kiều diễm. Bộ ngực mềm mại đã bị Dương Thiên Lôi nhìn chăm chú, đang gát gao dán lên ngực Dương Thiên Lôi khiến Dương Thiên Lôi xấu hổ, lại càng khiến Sở Hương Hương ước ao.

- Kháo kháo kháo... Lão đại, người người người, thật sự là quá đẹp trai... Trời xanh à, tại sao ta càng lớn càng dài, mà Đại Lăng càng lớn càng rộng...

Phong Mã Ngưu nhìn vẻ khuôn mặt của Dương Thiên Lôi đẹp trai trời đất cũng không dung, vô cùng đồ kị mà hô lên.

Ngay cả ánh mắt của Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi nhìn về phía Dương Thiên Lôi cũng mang theo một chút e thẹn của thiếu nữ, tâm hồn thiếu nữ khẽ run rẩy.

- Cái này gọi là trong ngực có thi thư, khí tự nở hoa, đây là khí chất của ta! Ghen tị sao?

Phong Mã Ngưu không hề che giấu sự cảm thán và đồ kị khiến Dương Thiên Lôi vô cùng đắc ý, nhân cơ hội tách khỏi cái ôm khiến hắn xấu hổ, vô cùng vênh váo nói.

Dương Thiên Lôi lần lượt chào hỏi thập đại cao thủ. Mọi người liền bắt đầu yranh nhau đặt câu hỏi cho Dương Thiên Lôi đồng thời cũng chen chúc đi về phía Vạn Đan Điện.

- Đệ đệ, vì sao đệ không hỏi muội muội Tử Hàm vậy?

Bỗng nhiên, Dương Thiên Lệ cảm thấy có chút kỳ quái hỏi.

- Vội gì, Tử Hàm không ra đón ta, đương nhiên là không ở Thiên Đan Phong, ta sẽ đi Thiên Vân Phong tìm nàng sau.

Dương Thiên Lôi nói.

- Tử Hàm không ở Trảm Không Kiếm Phái.

Sở Hương Hương vừa cười vừa nói:

- Người có tìm cũng tìm không được.

- Khụ khụ... Không phải chứ? Nàng đi tới chỗ nào vậy? Lẽ nào lại bẻ quan?

Dương Thiên Lôi có chút buồn bực mà hỏi thăm.

- Ngược lại, lần này không phải bẻ quan. Nhưng người cũng không cần lo lắng, Tử Hàm đã tấn cấp đến Tiên Thiên cấp bốn đỉnh phong. Sư phụ nàng muốn nàng đi du lịch, tìm kiếm cơ duyên đột phá đến Tiên Thiên cấp năm.

Sở Hương Hương nói.

Dương Thiên Lôi nhất thời biến sắc, hỏi:

- Nàng đi một mình sao?

- Không phải. Sư phụ nàng đi cùng, còn có mấy đệ tử Thiên Vân Phong đã tấn cấp đến Tiên Thiên cấp bốn. Bọn họ có thể sẽ đi tới Ma Vực cấp hai trước. Có người nói trong Ma Vực đột phá cảnh giới thực sự rất có lợi.

Sở Hương Hương nói.

- Các nàng đi lúc nào vậy?

Dương Thiên Lôi trầm giọng hỏi, mày kiếm hơi nhíu, dường như mang theo một chút lo lắng.

Sự thực hoàn toàn đúng như vậy. Trương Tử Hàm chính là người mà hắn thích. Bất luận thế nào, hắn cũng tuyệt đối không để Trương Tử Hàm xuất hiện bất kỳ nguy hiểm nào.

Dương Thiên Lôi biết rất rõ về Ma Vực cấp hai. Lần trước, hắn đã đi tới nơi thấp nhất trong địa đồ Ma Vực cấp hai, hắn cũng thu hoạch rất lớn ở đây.

Nhưng trong Ma Vực lại có nguy hiểm vô cùng lớn. Bất cứ lúc nào, Địa Ma dũng mãnh cùng sát khí âm có thể bất thành linh mà nhập vào cơ thể.

Nhưng nguy hiểm nhất cũng là con người.

Mặc dù có Vân Dao đi cùng đội, nhưng Dương Thiên Lô vẫn có một chút lo lắng.

- Mới lên đường ngày hôm qua.

Sở Hương Hương nói.

- Mọi người cố gắng tu luyện. Lúc này, ta cũng tu luyện tới Tiên Thiên cấp bốn đỉnh phong rồi, chưởng giáo chỉ tôn đã hạ lệnh, yêu cầu ta mau chóng đi ra rèn luyện. Thời hạn ba năm, chỉ còn lại có hai năm, nhưng tu vi của ta còn thiếu rất nhiều. Ban đầu ta dự định đi Vu Gia bảo một chuyến trước, nói không chừng thật sự có thể có chút thu hoạch. Nhưng hiện tại, nếu mấy người Tử Hàm đi Ma Vực, ta muốn cùng đi với hội họp các nàng, tới Ma Vực tu luyện trước. Cho nên...

Ánh mắt Dương Thiên Lô chậm rãi nhìn tất cả mọi người, sau đó dừng ở Sở Hương Hương nói.

246. Chương 231: Đi Theo

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 231: Đi theo

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuy rằng hắn rất muốn tụ tập với mọi người, nhưng hiện tại hiển nhiên không phải lúc. Nhưng lại không thể không lo lắng tới cảm nhận của Sở Hương Hương. Dù sao, vừa nghe Trương Tử Hàm đi Ma Vực, hắn lập tức muốn khởi hành, đừng nói là Sở Hương Hương, đổi lại người khác đều sẽ có suy nghĩ: Trương Tử Hàm là nữ nhân của người, lẽ nào Sở Hương Hương thì không phải?

Cho nên, Dương Thiên Lô mới có thể nói như thế nói. Chỉ là hi vọng Sở Hương Hương có thể hiểu được tâm tình của hắn lúc này.

- Được. Ta hiểu. Xuất phát bây giờ sao?

Sở Hương Hương ôn nhu nói. Cũng không có biểu hiện ra bất kỳ sự bất mãn nào. Nàng cũng biết rõ, thời gian của Dương Thiên Lô không nhiều lắm, nhất định phải lấy việc tu luyện làm trọng.

Mà Ma Vực chắc chắn là một nơi tuyệt vời để tu luyện. Đương nhiên, về điểm ấy Sở Hương Hương biết rất rõ. Hơn nữa, với sự biến thái của Dương Thiên Lô, Sở Hương Hương cũng không quá lo lắng cho sự an toàn của hắn. Có thể đuổi theo Trương Tử Hàm là tốt nhất, không đuổi kịp, hắn có thể tán tu trong Ma Vực.

Hơn nữa, với cảnh giới của Dương Thiên Lô hiện tại, mọi người ở cùng một chỗ với hắn, căn bản cũng không thể có bất kỳ giúp đỡ nào cho hắn.

Tất cả chỉ có thể dựa vào chính hắn.

- Được.

Dương Thiên Lô gật đầu.

- Người không nói với Đan huynh tiếng nào sao?

Đúng lúc này, Khương Kỳ một trong thập đại cao thủ nói.

- Không cần, lão nhân kia... Ách, hắn sẽ không quản lý ta.

Nhớ tới lão đầu biến thái Đan Thanh Dương này, trong lòng Dương Thiên Lô ghen lại. Hơn ba trăm năm, cứ cách mấy năm lại phải sớm chiều ở chung với hắn sớm, đối mặt nửa năm, phiên cũng phiên muốn chết, còn muốn nói lời từ biệt sao? Hiển nhiên, lão nhân kia đã biết mình trở về, cũng không muốn tới gặp mình? Nếu muốn gặp, hắn đã sớm xuất hiện, như vậy người thứ nhất hô hoán sẽ là hắn.

- Nhớ kỹ, nỗ lực tu luyện.

Ánh mắt Dương Thiên Lô lóng lánh tinh quang, lại một lần nữa dặn mọi người.

Nói xong, dùng sức vỗ vỗ vào vai Phong Mã Ngưu, đâm một quyền vào ngực Vũ Đại Lãng, liếc mắt nhìn Dương Thiên Ngạo vẫn vô cùng đạm nhiên như thường, hai người dùng sức gật đầu.

Nhìn Mộc Tử Vi dường như đã sở hữu toàn bộ điều ngoa tùy hứng, có chút cảm giác của một người được cưng chiều, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm vào mình, Dương Thiên Lô cười “Hắc hắc”, bỗng nhiên làm ra một động tác Long Trảo Thủ.

Mộc Tử Vi nhất thời đỏ bừng mặt, hai tay nhỏ bé hầu như không có bất kỳ do dự gì, liền cố chắn trước ngực mình.

- Ha ha ha...

Dương Thiên Lô nhất thời cười lớn một tiếng, trong ánh mắt tự nhiên lộ ra một tia sủng nịch, ra dáng đại ca, dùng bàn tay dày rộng, sờ sờ lên đầu Mộc Tử Vi đầu, nói:

- Tiểu nha đầu đã lớn nhiều rồi.

Xét từ đáy lòng, Dương Thiên Lô nói những lời này cũng không có bất kỳ ý tứ đặc biệt gì. Thế nhưng mặc kệ là Mộc Tử Vi, hay mọi người, lại đều không nói gì. Về chuyện giữa hắn cùng Mộc Tử Vi, còn ai không rõ nữa? Huống chi, vừa rồi hắn còn làm tư thế Long Trảo Thủ. Những lời nói này khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Tử Vi vốn đang đỏ bừng, lại càng vô cùng xấu hổ.

Dương Thiên Lô không có bất kỳ lưu luyến nào, ánh mắt lại nhìn về phía Lục Thanh Âm, nhưng không có bất kỳ động tác gì, chỉ truyền âm ngắn gọn mà không thể phát hiện, nói ra một câu khiến Lục Thanh Âm bỗng nhiên mở trừng mắt:

- Thanh Âm muội muội, một ngày nào đó ta sẽ lật được khăn che mặt của ngươi.

Sau khi Dương Thiên Lô truyền âm cho Lục Thanh Âm xong, liền đi tới trước mặt Sở Hương Hương, nhẹ nhàng nắm lấy eo của nàng, cổ sức bẻ lên, liền bỏ ra.

- Ta đi.

Dương Thiên Lô nhìn mọi người nói.

- Còn Nhị tỷ mà? Đệ đệ.

Dương Thiên Lệ trừng con mắt như muốn mê chết người không đèn mạng mắt.

- Ách... Nhị tỷ, chúng ta đã từng ôm.

- Không việc gì, lại một lần nữa. Người thật vất vả mới xuất quan, mới ra lại muốn đi. Tỷ tỷ có chút luyến tiếc.

Dương Thiên Lệ nói, lại ôm thân hình to lớn của Dương Thiên Lô một lần nữa. Nàng mặc áo ngủ, hồn nhiên không thèm để ý tới bộ ngực no tròn căng cứng có thể khiến bất kỳ nam nhân nào cũng phải nhỏ dãi thèm muốn của mình đang dính sát vào ngực Dương Thiên Lô.

Tất cả mọi người đều rất rõ tính cách mãnh liệt như vậy của nàng, nên cũng chẳng ai chú ý tới. Nhưng tất cả lại đều biết rằng, khắp thiên hạ, cũng chỉ có Dương Thiên Lô mới có thể hưởng thụ đãi ngộ như thế.

Dương Thiên Lô có thể cảm thụ được trong mắt Nhị tỷ có chút lưu luyến và sủng nịch. Dứt bỏ hình ảnh kiều diễm trong đầu, thật cố gắng không để ý tới bộ ngực kiều diễm ở phía trước, thiên thiết ôm Dương Thiên Lệ.

- Được rồi, ta đi thật đây.

Dương Thiên Lô lại nói với mọi người.

- Lão đại, lão đại yên tâm mà đi đi. Chúng ta sẽ nỗ lực.

Phong Mã Ngưu kiên định nói.

- Sẽ được.

Sau đó Vũ Đại Lãng ồm ồm nói.

Dương Thiên Lô quay lại nhìn mọi người gật đầu, thân hình nhoáng lên một cái, nhanh như chớp, hướng thẳng về cửa lớn của Thiên Đan Phong mà đi.

...

Triệu hoán lôi cứ đã từng ngồi chung với Tử Hàm muội muội, Dương Thiên Lô trực tiếp bay về hướng Thiên Châu Thành.

Mấy canh giờ sau, trước khi chập tối, cuối cùng Dương Thiên Lô cũng tới Thiên Châu Thành, nhảy xuống khỏi lôi thú, bước nhanh tiến vào trong Thiên Châu thành.

Mười một chiếc lầu cỏ để nhốt lôi thú, Dương Thiên Lô không ngừng tiến tới phía hiệp hội Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội.

Đám người Trương Tử Hàm đã xuất phát sớm hơn một ngày, chắc lúc này đã tiến vào trong Ma Vực, Dương Thiên Lô nghĩ muốn đuổi kịp phải tăng tốc nhanh hơn nữa. Hơn nữa, với thực lực của Dương Thiên Lô hiện tại, hẳn tự tin có thể đuổi kịp Trương Tử Hàm. Dù sao đi cùng Trương Tử Hàm còn có vài tên đệ tử, vì đột phá Bích cảnh Tiên Thiên cấp bốn, tất nhiên sẽ không lựa chọn tầng thấp nhất trong địa đồ, bằng không Vân Dao cũng không có khả năng đi cùng đội.

Cho nên, lấy thực lực của bọn họ, không có khả năng đi quá nhanh.

Sau khi tiến qua sảnh ngay cửa vào của Ma Vực, Dương Thiên Lô vô cùng kinh ngạc. Năm nay, người muốn tới Ma Vực cấp hai lại nhiều như vậy. Phía trước mỗi cửa sổ đều có hơn mười người đang chờ. Hơn nữa, dễ thấy, chỗ nào cũng có người có tu vi vượt lên trên Tiên Thiên cấp năm.

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày, nếu như muốn tới trước cửa sổ, thì phải chờ mất bao lâu?

- Tiên sinh... Có thể giúp gì không?

Đúng lúc này, một nữ hài xinh đẹp, mặc bộ đồ trong ngành, ngượng ngùng đi tới trước mặt Dương Thiên Lô, ôn nhu hỏi.

Không có biện pháp, bộ dáng bản thân mình bây giờ thật sự là đẹp trai đến mức trời không dung, đất không tha, có thể nói là sát thủ của nữ giới, nhất là loại thiếu nữ đang tuổi yêu đương này, càng rất khó chống lại vẻ tuyệt thế phong nhã của Dương Thiên Lô. Không chỉ đẹp trai, càng đúng lúc, trên người hẳn tản mát ra khí tức cường đại.

Chương 231: Đi theo (hạ).

- Ta muốn đi Ma Vực cấp hai. Bất quá muốn tìm mấy người bằng hữu, bọn họ hẳn là đã tiến vào từ ngày hôm qua. Có cách nào nhanh lên một chút hay không?

Dương Thiên Lô nhìn nữ hài, hỏi.

- Cái này... Tiên sinh, ngại quá, hiện tại đã không thể tra tìm tư liệu thành viên tiến vào Ma Vực được.

- Không thể sao?

Dương Thiên Lô hơi nghi hoặc, nhớ kỹ năm ngoái khi tới đây, Vu Thanh Nhã tìm Vu Tiểu Úc, chính là dùng cách tra tìm này.

- Bắt đầu từ năm ngoái đã không thể tra được.

Thiếu nữ ôn nhu nói, không dám trực tiếp nhìn vào đôi mắt đen sắc mà thâm thúy của Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày, nếu thực sự như vậy, muốn tìm được Trương Tử Hàm, khác nào mò kim đáy biển, căn bản là không thể nào làm được. Ma Vực có nhiều khu vực như vậy, có mà lần theo sợi lông mà tìm à.

- Vậy người giúp ta tìm Chung Khuê đi vậy.

Dương Thiên Lô nói xong, đưa ra lệnh bài tượng trưng khách quý mà thành viên hiệp hội Tinh Diệu thương nghiệp đã đưa cho mình.

Khi thiếu nữ kia thấy lệnh bài, ngay lập tức, hai mắt nhất thời mở to nhìn, không chút do dự khom mình hành lễ trước Dương Thiên Lô, vô cùng cung kính nói:

- Mời ngài đi theo ta.

...

- Dương... Lão đệ?

Khi thiếu nữ trực tiếp đưa Dương Thiên Lô tới trước mặt Chung Khuê, Chung Khuê liền hơi nghi hoặc, nhưng trong nháy mắt, lại khiếp sợ kêu lên.

- Chung lão ca, đã lâu không thấy, tiểu đệ có chút việc gấp, không rõ lão ca có thể giúp đỡ hay không.

Dương Thiên Lô nói thẳng vào vấn đề.

- Chuyện gì? Chỉ cần lão ca có thể làm được, bảo đảm, sẽ hoàn thành nhiệm vụ

Chung Khuê không hề nghĩ ngợi nói thẳng.

Dương Thiên Lô liền lần lượt kể hết chuyện đi tìm đám người Trương Tử Hàm ở Ma Vực cho Chung Khuê nghe.

- Đi theo ta.

Chung Khuê không nói hai lời, rất thẳng thắn nói. Chỉ trong chốc lát, liền đưa Dương Thiên Lô đi, căn bản không có thông qua thông đạo Ma Vực, mà trực tiếp tiến vào bên trong phòng khách để tiến vào Ma Vực.

- Lão đệ, người ở chỗ này chờ ta. Để ta mang địa đồ đến. Người trực tiếp đi vào là được rồi rồi. Hai ngày nay, toàn bộ người tới mở địa đồ, đi vào Ma Vực tương đối nhiều. Có lẽ việc tra tìm sẽ phải mất một chút thời gian.

- Được, đa tạ lão ca.

Dương Thiên Lô cảm kích nói. Vốn tưởng rằng là một việc rất khó, không ngờ gặp Chung Khuê ở đây, căn bản chỉ là việc nhỏ.

Vài giờ sau, Chung Khuê liền cầm địa đồ, bước nhanh tới, nói:

- Chính là địa đồ này. Mới được mở ra. Ma Vực cấp hai với chất lượng thường trong thiên hạ, thích hợp cho người tu luyện Tiên Thiên cấp bốn, cấp năm rèn luyện. Bất quá bởi vì là địa đồ mới, cho nên có rất nhiều cao thủ tiến vào trong đó tìm kiếm ma tinh. Lão đệ, đi vào nghìn vạn lần cũng phải cẩn thận.

- Được. Lão ca yên tâm. Ta đi đây.

Dương Thiên Lô tiếp nhận địa đồ từ trong tay Chung Khuê, liền bước vào truyền tống thông đạo, lúc một đạo quang màu trắng hiện lên, Dương Thiên Lô đã xuất hiện ở trong Ma Vực.

...

Lúc Dương Thiên Lô vừa mới đi vào, Chung Khuê trực tiếp bóp nát một thông tin phù. Một lát sau, mười người có diện mạo bình thường liền đi tới trước mặt Chung Khuê, không ngờ đó chính là ám dạ viên chấp hành nhiệm vụ lần trước.

- Hẳn tiến vào Ma Vực số 1431, trong đó có rất nhiều cao thủ, để đề phòng, các người tiến vào trong đó, âm thầm bảo hộ đi. Không thể có bất kỳ sai lầm gì.

Chung Khuê trầm giọng nói, đồng thời trực tiếp đưa cho mười người mười tấm địa đồ.

- Vâng, Chung hộ pháp.

Mười người cùng đáp. Nói xong liền trực tiếp đạp vào truyền tông thông đạo Ma Vực, một đạo quang màu trắng hiện lên, mười người liền theo sau Dương Thiên Lôi tiến vào trong Ma Vực số 1431.

Trong nháy mắt, khi Dương Thiên Lôi tiến vào Ma Vực, từng đạo kiếm quang liền xẹt qua bên người hắn.

Hiển nhiên phần lớn những người bước vào đây đều là tồn tại vượt qua Tiên Thiên cấp năm. Chỉ có một bộ phận cực nhỏ là người tu luyện thấp hơn Tiên Thiên cấp năm, không thể Ngự Kiếm phi hành, chỉ có thể đi tới bằng tốc độ của bản thân mình.

Hơn nữa mấy người này đều lập thành một đội, cơ bản không có người nào như Dương Thiên Lôi một mình tiến vào Ma Vực như vậy.

- Ở đây có linh khí thiên địa và âm sát khí, hiển nhiên còn nặng nề hơn rất nhiều so với địa đồ lần trước.

Dương Thiên Lôi cảm ứng khí tức xung quanh, ánh mắt đảo qua nhìn bầu trời đầy sương khói, trầm nghĩ trong lòng.

Thoáng nhìn qua địa đồ trong tay, thân hình Dương Thiên Lôi nhoáng lên liền hóa thành một đám sương mù (vụ), hoà vào không gian tối tăm. Thân hình giống như tia chớp, đi sâu vào trong Ma Vực. Tuy rằng Dương Thiên Lôi không thể Ngự Kiếm phi hành, nhưng tốc độ chạy của hắn, thì không phải Cao thủ Tiên Thiên cấp bốn bình thường nào cũng có thể bằng được, thậm chí còn nhanh gấp mấy lần.

Hơn ba trăm năm tu luyện trong Huyền Hoàng Kỳ, nếu Dương Thiên Lôi không tấn chức tới Tiên Thiên cấp bốn đỉnh phong, còn cùng đối chiến với Đan Thanh Dương, Tiêu Như Mộng, vận dụng năng lượng với các loại thuộc tính, phát huy tới cực hạn rồi.

Giờ phút này, thân ảnh hắn như khói, như sương, như gió, như ánh sáng.

Năng lượng sương mù khiến hắn trở nên vô cùng bí mật, giống như u linh, dường như đã hoà nhập vào cảnh vật xung quanh. Mà năng lượng thuộc tính ánh sáng khiến tốc độ của hắn tăng tới đỉnh điểm. Hơn nữa, có năng lượng thuộc tính phong bảo hộ, hắn chạy với tốc độ kinh người như vậy, dĩ nhiên là hoàn toàn im hơi lặng tiếng. Căn bản không gặp bất kỳ sức gió nào cản trở.

Dương Thiên Lôi biết rõ, tuy rằng tốc độ của hắn còn thua xa Ngự Kiếm phi hành, nhưng nhanh hơn rất nhiều so với đám người Trương Tử Hàm. Nếu như biết được hướng đi của các nàng, căn bản không bao lâu liền có thể đuổi theo.

Nhưng vấn đề lớn nhất hiện nay là, Ma Vực có diện tích vô biên, căn bản không thể phán đoán ra phương hướng mà đám người Trương Tử Hàm đi tới.

Cho nên, hắn chỉ có thể giống như lúc Vu Thanh Nhã tìm kiếm Vu Tiểu Úc, dùng biện pháp kém thông minh nhất, nhưng lại là biện pháp hữu hiệu nhất, tìm kiếm theo mạng lưới.

Từ lúc Dương Thiên Lôi không ngừng đi sâu vào trong, thỉnh thoảng có thể thấy một đám người tu luyện đang chiến đấu với Địa Ma. Thực lực của những người trong đoàn thường chênh lệch nhau, dễ dàng có thể thấy được bọn họ không phải là cao thủ đặc biệt tới để tìm kiếm linh tinh.

Bất quá Dương Thiên Lôi cũng không dừng lại bất cứ lúc nào cả, bất luận là người tu luyện, hay Địa Ma, Dương Thiên Lôi đều tránh xa, chỉ điên cuồng mà tiến tới.

Liên tục chạy vội một canh giờ, tâm thần Dương Thiên Lôi hoàn toàn mở rộng, tỉ mỉ chú ý tới động tĩnh của nơi mình đi qua. Trong phạm vi hơn mười dặm, chỉ cần có tiếng đánh nhau, không thoát khỏi lỗ tai của hắn.

247. Chương 232: Xinh Đẹp.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 232: Xinh đẹp.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tấn cấp đến cảnh giới Tiên Thiên, nhất là khi linh ngộ được thuộc tính phong, từ lâu, Dương Thiên Lô đã tinh luyện, nắm trong tay kỹ năng “Người thính tai”, so với trước đây đã mạnh hơn nhiều. Trong phạm vi hơn mười dặm, cho dù là tiếng gió thổi làm ngọn cỏ lay động rất khẽ, dường như tất cả đều không thoát khỏi đôi tai của hắn.

Mà đôi mắt của hắn, thì lóng lánh ánh sáng nhàn nhạt, lúc niệm lực vận chuyển đến hai mắt, thị lực của hắn cũng tăng lên vô số lần. Nhưng càng kỳ lạ hơn chính là trong phạm vi một thước quanh người hắn, dường như hình thành hai đạo kết giới năng lượng mang thuộc tính ánh sáng trong suốt. Đồng thời theo ý niệm của hắn, hai đạo kết giới này thỉnh thoảng lại thay đổi cự ly, khiến tầm nhìn của hắn có sự biến hóa kinh người.

Nếu là người địa cầu, tất nhiên sẽ lập tức hiểu được, hắn đang dùng không phải kính viễn vọng thì là cái gì?

Khoa học trong dị giới không phải vạn năng, nhưng lại không thể không nói rằng, nó tuyệt đối là một môn thần thông quảng đại, không thua gì “Thiên lý nhãn” trong truyền thuyết

Dương Thiên Lô không thể phi hành, không ngừng tìm kiếm những đỉnh núi cao. Mỗi khi gặp một đỉnh núi cao, hắn sẽ đứng trên đỉnh núi dò xét nhìn về bốn phía. Nếu nhìn không thấy hình bóng của Trương Tử Hàm, hắn sẽ lại tìm một hướng khác, theo một đỉnh núi cao khác mà chạy nước rút, cố gắng hết sức không ngừng tiến tới, không hề dừng lại hay thư giãn.

...

Ngay sau khi Dương Thiên Lô bước vào Ma Vực số 1431 được hai canh giờ, năm người tu luyện với biểu tình kiệt ngạo, lãnh khốc, khí tức mạnh mẽ tản ra khắp thân, rời khỏi cửa sổ Tiên Thiên cấp hai thứ năm, rồi bước vào trong Ma Vực số 1431.

Thoạt nhìn, bọn họ dường như là đi một mình, không có bất cứ quan hệ nào với nhau, dường như những người này giống như các cao thủ tiến vào Ma Vực tìm kiếm linh tinh, mỗi một người sau khi tiến vào Ma Vực, thì không hề dừng lại ở bất cứ đâu, khởi hành một đạo kiếm quang bay sâu vào trong Ma Vực.

Thế nhưng, nửa canh giờ sau, năm người tu luyện kỳ lạ này lại tập trung ở một ngọn núi.

- Nhiệm vụ lần này là một trăm viên Ngưng Huyết Đan Tiên Thiên cấp năm, ngàn quả Ngưng Huyết Đan Tiên Thiên cấp bốn. Mỗi người các ngươi là hai mươi lăm viên Tiên Thiên cấp năm, hai trăm năm mươi viên Tiên Thiên cấp bốn, có tự tin hoàn thành được không?

Trong đó một gã trung niên với thân hình cao to, trong hai con mắt bỗng nhiên lấp lánh ánh sáng đỏ như máu, khí tức toàn thân nhất thời trở nên khủng khiếp lạ thường, lạnh giọng hỏi. Trong giọng nói dường như không có bất kỳ cảm xúc nào.

- Có.

Bốn người khác với đôi mắt cũng lấp lánh ánh sáng màu đỏ như máu, lạnh giọng đáp.

- Tốt. Nhớ kỹ, thân phận của các ngươi chính là những kẻ tu luyện nhàn rồi, có bất kỳ vấn đề gì, bất kỳ lúc nào cứ liên lạc với bản vương, bản vương sẽ lập tức chạy tới. Phân công nhau hành động đi. Bản vương cũng muốn săn bắt mấy Ngưng Huyết Đan Tiên Thiên cấp sáu, cấp bảy khắc khắc...

Người thủ lĩnh tự xưng là bản vương phát ra một tiếng cười quỷ mị trầm thấp âm u.

- Dạ.

Bốn người lạnh lùng đáp.

Giọng nói chưa dứt, tự nhiên “Phác thông phác thông”, năm người lần lượt ngã xuống trên mặt đất, tập hợp thành những sinh vật kinh khủng, đỏ như máu với hình dạng khác nhau, gần như trôi dạt trong không trung. Một lát sau, năm đám sương máu, tự nhiên biến ảo thành năm thiếu nữ có tướng mạo tuyệt sắc, mỗi một nàng đều hết sức xinh đẹp, kiều diễm.

Đồng thời, năm người quay lại nhìn về phía thân thể còn nằm trên mặt đất nhẹ nhàng vung tay lên, thu cả vào.

- Xuất phát đi.

Từ trong miệng một thiếu nữ tuyệt sắc vừa biến đổi thành, vẫn phát ra giọng nói của tên thủ lĩnh.

Nói xong, năm thân hình nhoáng lên, như tia chớp liền đi về năm phía.

Lần này, bọn họ không có Ngự Kiếm phi hành. Thoạt nhìn, khí tức mỗi người chỉ mới là Tiên Thiên cấp bốn đỉnh phong.

...

Chớp mắt đã qua một ngày một đêm, Dương Thiên Lô vẫn không thấy tung tích nào của đám người Trương Tử Hàm và Vân Dao.

Bất quá, dựa theo tính toán của Dương Thiên Lô, lấy tốc độ của hắn đi tới, chỉ cần đám người Trương Tử Hàm không giống như hắn vậy, cái gì cũng không can dự vào, thẳng một đường đi về phía trước, hắn là không bao lâu liền có thể gặp được.

Dù sao, xét thực lực các nàng, tuyệt đối sẽ không tiến vào quá sâu.

Dương Thiên Lô lại đi tới đỉnh một ngọn núi. Dùng năng lượng thuộc tính ánh sáng ngưng tụ thành kính viễn vọng, chậm rãi nhìn về bốn phía. Cảnh tượng trong phạm vi hơn mười dặm, gần như hiện ra rõ nét trong mắt hắn.

- Chà chà... Mỹ nữ thật đúng là không ít, oa... Ngực thật lớn à...

Dương Thiên Lô, tên thô bỉ này, bất cứ lúc nào, cũng không thể thay đổi, tại đây nhờ có kính viễn vọng siêu cấp trợ giúp, nhân cơ hội tìm kiếm Trương Tử Hàm, đương nhiên sẽ không quên thưởng thức mỹ nữ qua ống kính.

Thời gian một ngày một đêm qua, bản thân hắn đã thấy được vô số mỹ nữ tu luyện. Tuy rằng không thể so sánh với Tử Hàm muội muội, nhưng không ảnh hưởng, Dương Thiên Lô vẫn nhân cơ hội, thu cả vào hai mắt, dưỡng mắt đẹp, bớt khô khan buồn chán trong thời gian tìm kiếm.

Đương nhiên, bản thân hắn cũng chỉ là tranh thủ thời gian tiện đường thì thu vào mắt mà thôi, cũng sẽ không dùng thời gian tìm kiếm Trương Tử Hàm.

- Hả?

Sau khi Dương Thiên Lô thấy một đại muội, tuy rằng trông mà thèm, nhưng cũng không hề dừng lại, vẫn chậm rãi thay đổi phạm vi nhìn, nhưng thiếu nữ xinh đẹp ở phía sau, một người hết sức xinh đẹp, lại xuất hiện trong phạm vi nhìn của hắn. Hơn nữa, dường như cự ly cũng rất gần, có mấy nghìn mét, đang tiến về hướng mình đang đứng, tốc độ mau lẹ, hiển nhiên tu vi đã đạt được cấp bốn đỉnh phong. Điều này khiến Dương Thiên Lô không nhịn được có chút kinh ngạc.

- Lẽ nào, nàng này cho rằng mình không tầm thường, có thể một mình bước vào Ma Vực? Thực sự là bộ ngực lớn. Trời ạ, người chết cũng không hề gì, quan trọng hơn chính là, thế giới này sẽ thiếu một mỹ nữ à... Chắc chắn, thật đúng là đẹp có một không hai...

Dương Thiên Lô không ngừng tấm tắc khen, bất quá vẫn không dừng lại. Đẹp thì đẹp, nhưng mỹ nữ trong thiên hạ nhiều vô số. Tuy rằng bản thân khiến vô số muội muội phải khom lưng, nhưng có Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương, Dương Thiên Lô đã bớt phóng túng hơn rất nhiều, tóm lại không thể vì thấy một mỹ nữ sẽ chấp tay cung kính, cải trắng có nhiều, nhưng cũng đều không phải là đồ ăn của hắn.

Vài phút sau, Dương Thiên Lô đã nhìn xung quanh một vòng. Trong vòng trăm dặm, vẫn không có bóng dáng của Trương Tử Hàm. Ngay khi hắn chuẩn bị tới trạm tiếp theo, bỗng nhiên cảm thấy cách đó không xa có người đang nhanh chóng tiếp cận.

Dương Thiên Lô bỗng nhiên xoay người nhìn lại, không phải là thiếu nữ xinh đẹp vừa mới nhìn thấy sao?

248. Chương 233: Ngạc Nhiên

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 233: Ngạc nhiên

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mặt trái xoan, mày liễu, mắt hoa đào, miệng anh đào, eo nhỏ, hông lớn, khuôn mặt không chút phấn son, lại tự đổ bưng. Thường thức gần như vậy, lúc này trên lông mày của Dương Thiên Lôi liền dán lên hai chữ —— Cực phẩm.

Bất quá, khí chất bên trong của nàng ta lại khiến Dương Thiên Lôi cấp tốc dán lên trên người một cái tên ngựa gầy Dương Châu.

“Người mới đến không phải là món ăn của ca.”

Trong lòng Dương Thiên Lôi thầm nghĩ, thân hình nhoáng lên liền nhanh chóng rời đi.

- Đại ca, chờ một chút.

Đúng lúc này, thiếu nữ xinh đẹp bỗng nhiên lớn tiếng gọi Dương Thiên Lôi, trong giọng nói phảng phất đường mật, trực tiếp tiến thẳng vào trong nội tâm của Dương Thiên Lôi. Nhất thời khiến toàn thân hắn run lên, không nhịn được giật mình một cái.

Dương Thiên Lôi khẽ nhíu mày, dừng lại. Trong nháy mắt, thiếu nữ kia đã vọt tới bên người Dương Thiên Lôi, trong ánh mắt lấp lánh sự hưng phấn, thở hổn hển một cách dữ dội, bộ ngực cao cao của nàng theo tiếng thở dốc, mà pháp phồng, nhuyễn giáp ở ngực hơi thấp, lộ ra một khe tuyết trắng, lộ thì cứ lộ đi, cũng không có gì, nhưng thiếu nữ này, còn dùng tay nhỏ bé vỗ nhẹ ngực mình, khiến Dương Thiên Lôi muốn không chú ý cũng khó, không nhịn được mà liếc mắt nhìn xuống.

Nhưng rất nhanh liền nhìn về phía thiếu nữ có cặp mắt hoa đào, khẽ nhíu mày, hỏi:

- Chuyện gì?

Dương Thiên Lôi cảm thấy mình cũng có chút kỳ lạ. Thiếu nữ mê hoặc như vậy, theo tính cách của hắn, tuy rằng không đến mức thèm nhỏ dãi, nhưng ít ra cũng muốn nhận nhạo một chút, nhưng giờ phút này, đối mặt thiếu nữ xinh đẹp này, hắn nhưng không có bất kỳ cảm giác gì, càng kỳ lạ hơn chính là, dường như từ sâu trong nội tâm còn nảy sinh một chút chán ghét, một cảm giác tuyệt đối không muốn tiếp cận.

Thiếu nữ hơi sững sốt, dường như không nghĩ Dương Thiên Lôi sẽ lãnh đạm như vậy. Trong thời gian một ngày một đêm, nàng đã thành công vài lần cùng một tổ hai, ba người tu luyện bước vào trong Ma Vực. Không một người nào không bị khuôn mặt xinh đẹp của nàng làm cho rung động. Quả thực là bách phát bách trúng, không cần tốn nhiều sức đã trở thành vật trong bàn tay của nàng.

Thiếu nữ này chính là một trong năm thiếu nữ do yêu nghiệt biến hoá thành.

Trong thời gian gần một ngày đêm, thiếu nữ này đã hoàn thành mười lăm viên Ngưng Huyết Đan Tiên Thiên cấp bốn và ba viên Ngưng Huyết Đan Tiên Thiên cấp năm.

Điều này cũng có nghĩa là mười lăm người tu luyện Tiên Thiên cấp bốn và ba người tu luyện Tiên Thiên cấp năm đã chôn vùi ở trong tay thiếu nữ này, hóa thành Ngưng Huyết Đan bọn họ cần.

Ngưng Huyết Đan, là một loại đan dược cực kỳ độc ác, cực kỳ biến thái, chỉ có người bộ tộc Thiên Ma mới tu luyện loại đan dược mới nghe đã giật mình biến sắc này, mới sở hữu đại pháp thần thông Thiên Ma Ngưng Huyết, chế luyện Ngưng Huyết Đan.

Mà năm người kia chính là Thiên Ma đến từ khu vực bên ngoài, một loại còn mạnh mẽ hơn Địa Ma rất nhiều lần. Trong toàn bộ giới tu luyện, thậm chí ở các tinh vực, Thiên Ma chính là một sinh vật đáng sợ.

Chúng trời sinh bản lĩnh cao cường, có sinh mệnh khác thường, dài hơn rất nhiều lần so với người bình thường.

Chúng nó có tham vọng chiếm giữ và xâm lược rất lớn, hơn nữa trí tuệ rất cao.

Trong toàn bộ vũ trụ, vô số tinh vực, đều có Thiên Ma tồn tại.

Mà thiếu nữ này chính là một trong năm Thiên Ma, thủ lĩnh của chúng, tên tự xưng là bản vương, chính là Thiên Ma vương.

Thiên Ma đạt được cảnh giới Tiên Thiên cấp sáu liền có thể trở thành Thiên Ma vương với khả năng thiên phú có thể biến hoá thần thông căn bản cao thủ Tiên Thiên cấp sáu của loài người không thể chống lại được. Cho dù là cao thủ Tiên Thiên cấp bảy, Thiên Ma vương đều có thực lực chống lại. Hơn nữa với khả năng biến hoá ẩn nấp trời sinh, thường thường có thể dễ dàng giết chết cao thủ Tiên Thiên cấp bảy của loài người.

Cho nên năm Thiên Ma có thể tiến vào trong Ma Vực, là nhờ vào bản lĩnh trời cho, đoạt thân xác của loài người, sống nhờ trong thân thể của loài người, nhờ đó có thể che dấu được khí tức Thiên Ma trên người bọn họ. Làm cho người khác khó lòng phòng bị.

Mà ở trong Ma Vực, đối với bọn họ mà nói càng như cá gặp nước. Âm sát khí trong Ma Vực không có bất kỳ ảnh hưởng nào tới bọn họ, ngược lại còn có thể che nấp khí tức Thiên Ma trên người bọn họ.

- Ta... Ta có thể đi cùng người không?

Thiếu nữ xinh đẹp chỉ là hơi sửng sốt nhưng ngay sau đó liền ra vẻ tội nghiệp chăm chú nhìn Dương Thiên Lô hỏi.

- Xin lỗi. Ta tới đây không phải để rèn luyện.

Dương Thiên Lô khẽ nhún mày nói.

- Van cầu người, đại ca ca, người ta là người tu luyện nhân rồi, không có bạn đi cùng, người để ta cùng đi với người đi!

Thiếu nữ tội nghiệp nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lô nói.

- Người tìm những người khác đi, ta không thời gian, cáo từ.

Dương Thiên Lô nói xong, thân hình nhoáng lên liền xoay người đi xuống phía dưới chân núi.

Thiếu nữ này càng tiếp cận với Dương Thiên Lô, Dương Thiên Lô lại càng phát ra cảm giác chán ghét. Mặc dù biểu tình, ánh mắt của thiếu nữ thực sự rất thương cảm. Nhưng Dương Thiên Lô lại không có bất kỳ cảm giác đồng cảm nào.

Điều này là chuyện vô cùng kỳ lạ, nhưng là sự thực.

Thấy Dương Thiên Lô xoay người bỏ đi, trong nháy mắt, trong mắt thiếu nữ hiện lên một luồng ánh sáng màu đỏ như huyết, thân hình nhoáng lên, nhanh như chớp đuổi theo Dương Thiên Lô.

Nàng ta có thể trực tiếp động thủ với Dương Thiên Lô, giả vờ tội nghiệp muốn cùng đi với Dương Thiên Lô, bất quá chỉ muốn làm cho Dương Thiên Lô mất đi cảnh giác, lặng yên không một tiếng động, không cần tốn công sức liền chuyển hóa Dương Thiên Lô thành Ngưng Huyết Đan. Dùng ít sức, lại an toàn, sẽ không gây ra bất kỳ động tĩnh gì. Có thể làm như vậy, đương nhiên là biện pháp tốt nhất.

Chẳng qua, nàng lại không ngờ được rằng, Dương Thiên Lô tự nhiên lại có chịu phục tùng. Đường như hẳn không có hứng thú gì với thân thể mà nàng biến hóa ra, hơn nữa cũng không có bất kỳ sự đồng cảm nào.

Thế nhưng, cứ như vậy mà buông tha Dương Thiên Lô một người khách độc hành, hơn nữa chỉ là một người tu luyện Tiên Thiên cấp bốn, thì tuyệt đối không có khả năng!

Làm gì có chuyện thịt đến tận miệng, còn bay mất?

Hơn nữa, nàng ta đã kiểm tra rõ ràng, trong tình hình phạm vi hơn mười dặm xung quanh, cũng không có bất kỳ người tu luyện nào tồn tại, cho dù phát ra chút động tĩnh, cũng sẽ không làm cho người khác chú ý.

- Đại ca, chờ một chút!

Giọng nói của thiếu nữ dường như vẫn nung nịu đứng ở tại chỗ mà kêu. Nhưng trong hai mắt của nàng ta bỗng nhiên lại dần hiện ra một ánh sáng đỏ như máu, vùng tay lên, một đạo kiếm quang màu huyết hồng, liền vô thanh vô tức, như tia chớp bắn về phía gáy Dương Thiên Lô.

Thiên Ma Ngưng Huyết đại pháp!

Chương 233: Ngạc nhiên (hạ).

Trừ phi Dương Thiên Lô có tu vi siêu việt hơn thiếu nữ này mấy cấp bậc, bằng không, khi bị bắn trúng, trong nháy mắt, máu trong cơ thể động lại. Một lát sau, pháp lực, tinh phách, huyết nhục toàn thân sẽ ngưng tụ thành một viên đan được đỏ như máu. Đó chính là Ngưng Huyết Đan!

Dương Thiên Lô đang chạy như điên về phía trước, bất luận thế nào cũng nghĩ không ra thiếu nữ này sẽ động thủ đối với hắn. Dù sao, với tu vi mà thiếu nữ lộ ra, Dương Thiên Lô căn bản để vào trong mắt. Do sơ ý, căn bản không có bất kỳ phòng bị nào hoàn toàn quay lưng mình về phía thiếu nữ.

Mà thuộc tính Thiên Ma Ngưng Huyết đại pháp ác độc, lại không có chút chấn động năng lượng nào. Mắt thấy đầu Dương Thiên Lô sẽ bị bắn trúng, trên mặt thiếu nữ lộ ra một nụ cười tràn ngập khí tức tà ác, dường như đã thấy được thành quả của sự thắng lợi!

Mắt thấy đầu Dương Thiên Lô sẽ bị bắn trúng, trên mặt thiếu nữ lộ ra một nụ cười tràn ngập khí tức tà ác, dường như đã thấy được thành quả của sự thắng lợi!

Thế nhưng, ngay khi kiếm quang đỏ như máu cách gáy của Dương Thiên Lô khoảng hai thước, trong lòng Dương Thiên Lô bỗng nhiên nảy sinh một cảm giác chán ghét mãnh liệt. Khi đối mặt với thiếu nữ kia đã cảm thấy chán ghét độc nhất vô nhị, nhưng giờ phút này, lại mãnh liệt tới giới hạn cuối cùng rồi, đồng thời cảm nhận một nguy hiểm vô cùng lớn!

Tuy rằng, Dương Thiên Lô không có cảm nhận được bất kỳ dao động nào của sóng năng lượng, nhưng sau ót lại cảm giác có một khí tức ác tâm đang tiếp cận gáy mình, khiến hắn kinh hãi, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Hắn đang vội vàng chạy, nhưng không chút do dự, trong nháy mắt thân hình hóa thành một làn khói dời sang bên mấy thước. Hơn thế, đồng thời khí tức quanh thân bỗng nhiên tản mát ra, phát ra như núi lửa phun trào!

- Hả?

Đôi mắt của thiếu nữ bỗng nhiên lại lấp lánh ánh sáng màu đỏ như máu, kiếm quang đỏ như máu nhất thời chuyển hướng, lấy tốc độ kinh người bay về phía đầu Dương Thiên Lô!

- Nói, ngươi muốn làm gì?

Dương Thiên Lô gầm lên một tiếng, trong lòng phần nộ khác thường. Ngựa kéo sa mạc, không phải ta chỉ không đáp ứng đi cùng với ngươi thôi sao? Con mẹ nó, chỉ vì như vậy, mà ám sát lão tử?

Không chút do dự, một đám mây bỗng từ trong tay Dương Thiên Lô phát ra, tiến về phía đạo ánh sáng đỏ như máu!

- Âm âm!

Một tiếng nổ lớn liền vang lên. Kiếm quang huyết sắc kia hóa thành một đám sương đỏ như máu, nhưng Dương Thiên Lô kinh ngạc hơn chính là, chỉ chốc lát sau, đám sương đỏ như máu kia lại ngưng tụ thành một đạo kiếm quang!

Đồng dạng, thiếu nữ kia cũng vô cùng khiếp sợ, thậm chí hô không xong rồi. Không do dự, thân thể của nàng nhoáng lên, nhất thời đem năng lượng toàn thân tập trung lại tới cực hạn, nàng ta muốn trong vòng một chiêu, giết Dương Thiên Lô không để hắn có thời gian kêu lớn tiếng!

Bằng không, thân phận Thiên Ma của nàng ta sẽ bị lộ, để người tu luyện trong Ma Vực biết được, tất nhiên vô số cao thủ sẽ tiến tới vây chặt lại. Lúc đó, cho dù nàng và vương của nàng, bất luận là ai cũng không thể tránh được.

Trong nháy mắt, thân thể của nàng ta liền hóa thành vô số đạo kiếm quang đỏ như máu, từ bốn phương tám hướng tấn công về phía Dương Thiên Lô, bản thể hoàn toàn biến mất!

Trong lòng Dương Thiên Lô khiếp sợ, căn bản hắn chưa từng thấy loại pháp thuật thần thông này. Hơn ba trăm năm, sống và rèn luyện, đại chiến với Đan Thanh Dương, hắn học được rất nhiều pháp thuật thần thông của Tiên Thiên dưới cấp bốn, nhưng chưa từng nghe nói về việc có thể biến hoá đến mức cơ thể hoàn toàn biến mất, là thật sự biến mất, mà không phải là che giấu!

Bởi vì khí tức thiếu nữ này đặc biệt làm hắn chán ghét, trong nháy mắt liền từ bốn phương tám hướng, từ trên trời, dưới đất bắn về phía hắn. Dương Thiên Lô có thể khẳng định, mỗi một khí tức đều là do thiếu nữ biến hoá thành!

- Muốn chết!

Nhưng khiếp sợ thì khiếp sợ, Dương Thiên Lô lại chút nào sợ hãi, hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên xoay tròn giống như con quay.

Quyển Quyển thần công. Không hề nghi ngờ, đây chính là phương pháp thần thông tốt nhất để đối phó với sự tấn công từ toàn bộ các phương vị.

Chỉ là, ngay khi từng đạo huyết quang tấn công đến Quyển Quyển thần công của Dương Thiên Lô tản mát ra năng lượng, xuất hiện một cảnh tượng không thể tưởng tượng được!

Mi tâm của Dương Thiên Lô tự động tản mát ra từng đạo thần quang với năm sắc màu bàng bạc, cùng lúc trong đầu hắn truyền đến tiếng động.

- Từng từng từng... Nam mô a di...

Tiếng Phạm Âm kia giống như tiếng trời nhanh chóng chạy sâu vào trong tâm hắn. Tiếng “từng từng” kia chính là tiếng mõ to, dài. Mỗi một lần gõ lên đều đập vào sâu trong linh hồn hắn, dường như có hàng nghìn hàng vạn người đang đồng thời cầu xin, tản mát ra một cỗ Hạo Nhiên Chính Khí!

Mà từng đạo ánh sáng đỏ như máu kia, trong nháy mắt liền bị thần quang năm màu bao phủ, căn bản không có bất kỳ cản trở nào, liền trực tiếp tiến tới mi tâm của Dương Thiên Lô!

Dương Thiên Lô loáng thoáng nghe được một tiếng thê lương, kinh khủng, căn bản không giống tiếng kêu thảm thiết của loài người, còn chưa kịp rõ có chuyện gì đã xảy ra, ánh sáng đỏ như máu bên người, đã biến mất hoàn toàn, chỉ có một chiếc nhẫn giống như Càn Khôn giới, rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng thanh thúy.

- Định.

Không còn thấy bóng dáng của thiếu nữ kia ở đâu? Ngay cả một chút khí tức cũng không hề lưu lại.

Dương Thiên Lô căn bản chưa kịp phát huy ra uy lực của Quyển Quyển thần công, liền khiếp sợ, ngừng lại.

- Con mẹ nó, đây là tình huống gì vậy?

Trên mặt Dương Thiên Lô mang theo một biểu tình như gặp phải quỷ, nhặt chiếc nhẫn từ trên mặt đất lên. Không ngờ, chiếc nhẫn này chính là chiếc nhẫn vừa rồi còn nằm trên tay thiếu nữ kia.

Nhất thời, hắn dùng một chút niệm lực dễ dàng đánh vào trong đó. Hiển nhiên tuy rằng kiểu dáng của cái nhẫn này có chút kỳ lạ, nhưng vẫn là Càn Khôn giới. Hơn nữa khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là, trong chiếc nhẫn không tồn tại bất kỳ niệm lực nào, hiển nhiên đã là vật vô chủ.

Điều này chứng minh cái gì? Chỉ có một lời giải thích duy nhất đó là, thiếu nữ kia đã hồi phi yên diệt mà chết.

- Ta kháo...

Khi tâm thần Dương Thiên Lô dung nhập vào không gian Càn Khôn giới, nhất thời phát ra một tiếng kêu sợ hãi. Bất luận thể nào hắn cũng không nghĩ ra, trong không gian của chiếc nhẫn nhìn thấy được một người, một người nam nhân trung tuổi. Hiển nhiên đây chính là người chết, bởi vì người sống không có khả năng tồn tại trong không gian của chiếc nhẫn!

Ngoại trừ tử thi này ra, còn có hơn mười một bình ngọc lấp lánh tinh quang, cùng với một vài viên đá màu trắng tinh mà Dương Thiên Lô cũng chưa từng thấy qua. Tuy rằng không biết nó là cái giả, nhưng từ khí tức của viên đá trắng tản mát ra có thể phán đoán được nó tuyệt đối là vật tốt, trong đó ẩn chứa năng lượng vô cùng khổng lồ.

249. Chương 234: Ngốc Bức Gặp Yêu Nghiệt

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 234: Ngốc bức gặp yêu nghiệt

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lô cầm mấy bình ngọc từ trong Càn Khôn giới ra xem, cũng lấy ra một viên đá trắng. Tỉ mỉ kiểm tra một hồi, trong đầu cũng không có chút thông tin gì về viên đá trắng. Hiển nhiên, hắn xem qua trong thư tịch cũng không có ghi chép gì về viên đá này.

- Chẳng lẽ trong bình ngọc này là đan dược?

Trong lòng Dương Thiên Lô trầm nghĩ, nhẹ nhàng mở một bình ngọc ra. Quả nhiên, trong bình ngọc rơi ra chính là đan dược, nhưng là một loại đan dược mà Dương Thiên Lô chưa từng thấy qua, đan dược đỏ như máu tản ra đạo tinh quang, trong đó phảng phất ẩn chứa khí tức bàng bạc của sinh mệnh!

Không hề nghi ngờ, đan dược này chính là Ngưng Huyết Đan

Đáng tiếc, Dương Thiên Lô căn bản không nhận ra.

Nhưng khí tức từ trong đan dược tản mát ra, lại khiến Dương Thiên Lô phán đoán được, đan dược này tuyệt đối quý hơn Thuần Dương đan gấp trăm nghìn lần.

Một viên đan dược như vậy đã đủ trân quý rồi, nhưng trong một bình ngọc này có chừng mười lăm viên.

- Ta phát tài rồi.

Dương Thiên Lô hưng phấn nói.

Ngay sau đó liền bắt đầu mở hơn mười một bình ngọc khác.

- Ta có mười vạn viên Thuần Dương đan.

- Không ngờ có tới mười vạn viên...

Lại liên tục mở mấy bình ngọc, trong từng bình ngọc đều có mười vạn viên Thuần Dương đan.

Sau khi Dương Thiên Lô mở các bình ngọc đều ra, khiến hắn bất ngờ chính là, trong một bình ngọc lại chứa ba viên đan dược có thuộc tính giống như viên đan dược màu đỏ như máu, nhưng lớn hơn nhiều so với mười lăm viên vừa rồi, rõ ràng là có cấp cao hơn.

- Hơn một vạn viên Thuần Dương đan, mười lăm viên hồng đan nhỏ, năm viên đan dược màu đỏ thẫm. Giàu to rồi, giàu to rồi. Mẹ ơi, kiếm được một khoản lớn rồi... Chỉ có điều, thiếu nữ xinh đẹp kia rốt cuộc là vật gì vậy?

Hưng phấn qua đi, Dương Thiên Lô lại cảm thấy nghi hoặc, nhất là nghĩ đến tiếng kêu kinh khủng vừa loáng thoáng truyền từ trong đầu ra hoàn toàn không giống với tiếng kêu của loài người, càng khiến Dương Thiên Lô thêm ngạc nhiên.

Tuy rằng Dương Thiên Lô không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng hắn lại biết, thần quang năm màu vừa từ mi tâm của hắn tản mát ra chính là bình ngọc lưu ly luôn yên tĩnh ở trong đầu hắn phát ra, còn cả tiếng Phạm Âm kia, cũng là do bình ngọc phát ra.

Không hề nghi ngờ, thiếu nữ kia cũng không phải là do mình giết, mà là bị bình ngọc lưu ly thanh tĩnh trong đầu hấn nuốt lấy.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lô vội vàng cầm lại chiến lợi phẩm Càn Khôn giới trong tay, tâm niệm khẽ động, liền ném vào trong bình ngọc lưu ly thanh tĩnh trong đầu. Hơn ba trăm năm rèn luyện trong Huyền Hoàng Kỳ, lúc này mối liên hệ giữa hấn và bình ngọc lưu ly thanh tĩnh càng phát ra rõ ràng, vận dụng cũng tương đối thuần thực, căn bản không cần hoàn toàn triệu hồi ra, liền có thể dễ dàng bỏ thứ đó vào.

Cùng lúc đó, tâm thần Dương Thiên Lô cũng mở ra, bắt đầu nhìn vào trong bình ngọc lưu ly thanh tĩnh.

Không nhìn không biết, vừa nhìn đã bị dọa.

Trong bình ngọc lưu ly thanh tĩnh, ngoại trừ Lăng Hi vẫn ngồi khoanh chân, giống như Quan Âm ngồi trên đài sen, khí tức tản ra thánh khiết, vẫn không nhúc nhích. Ngoài tiểu linh thú với tu luyện ra, lại còn có thêm một quái vật toàn thân đầy máu, giống như được tạo thành bởi một đám mây máu vậy, đang thống khổ giãy dụa, thân quang năm màu bằng bạc, bao vây quanh nó, thu nạp nó từng chút một.

- Đây là thiếu nữ vừa rồi sao? Là yêu nghiệt gì vậy?

Từ khí tức đầy ác tâm tản mát ra từ trên người quái vật kia, khiến Dương Thiên Lô hầu như trong nháy mắt liền khăng định, quái vật này chính là thiếu nữ vừa rồi.

Dương Thiên Lô yên lặng nhìn thân quang năm màu đang thu nạp, thân hình quái vật càng lúc càng hồng, càng ngày càng nhỏ.

...

Ngay lúc này, khi Dương Thiên Lô đang kiểm tra tình hình trong bình ngọc lưu ly thanh tĩnh, từ trên cao, trong phạm vi mười ngoài trăm dặm, mười đạo kiếm quang che giấu khí tức từ nhiều hướng, vô thanh vô tức, dường như hoàn toàn hòa hợp làm một thể với Ma Vực, cho dù là cao thủ Tiên Thiên cấp tám, cấp chín cũng không thể phát hiện ra, đang chăm chú nhìn hấn.

Mười đạo kiếm quang này chính là mười thành viên ám dạ do Chung Khuê phái tới.

Từ lúc đến, bọn họ đã tập trung quan sát Dương Thiên Lô, nhưng vẫn duy trì trong cự ly trăm dặm. Nếu như không có cao thủ Tiên Thiên cấp năm cố ý tiếp cận Dương Thiên Lô, bọn họ sẽ không có bất kỳ hành động gì, giống như u linh, vẫn duy trì một cự ly không đổi với Dương Thiên Lô, theo sự di động của Dương Thiên Lô mà di động.

Bọn họ không chú ý tới người tu luyện Tiên Thiên cấp bốn, bởi vì bọn họ rất rõ, bọn họ phải bảo vệ một người khác thường đến thế nào.

Cho nên, bọn họ chỉ cần đề phòng cao thủ siêu việt Tiên Thiên cấp năm.

Hơn nữa, trong thời gian một ngày đêm, Dương Thiên Lô căn bản cũng không có phát ra bất kỳ cuộc chiến đấu nào, dù gặp phải bất luận là Địa Ma hay người tu luyện, đều trách xa.

Điều này cũng khiến cho bọn họ bớt lo lắng không ít.

Vừa rồi, thiếu nữ bỗng nhiên xuất hiện, bọn họ liền phát hiện trước tiên, nhưng do chỉ có tu vi Tiên Thiên cấp bốn, nên mười người căn bản là không lưu ý.

Nhưng lại không ngờ sẽ bỗng nhiên phát ra cuộc chiến đấu. Ngoài trăm dặm, bọn họ cũng chỉ thấy hồng quang lóe ra vài cái, liền không thấy bóng dáng thiếu nữ kia nữa. Hầu như là trong nháy mắt, Dương Thiên Lô liền giết đối phương ngay cả máu vụn cũng không thừa lại.

Điều này cũng khiến mười người càng thêm yên tâm về Dương Thiên Lô.

Cao thủ Tiên Thiên cấp bốn kinh khủng như vậy, thực sự có tư cách trở thành đối tượng trọng điểm mà môn chủ bảo hộ.

Thế nhưng, mười người cũng tuyệt đối không ngờ, nếu như bọn họ tiếp cận gần một chút nữa, có thể thấy rõ hồng quang cùng với thủ đoạn phía sau của thiếu nữ kia, tất nhiên sẽ càng thất kinh.

Dương Thiên Lô không phải là người có chút từng trải trên giang hồ, không biết Thiên Ma là thế nào cũng rất bình thường, nhưng bọn họ lại rất rõ ràng.

Cho nên, ngay lúc thiếu nữ kia thấy Dương Thiên Lô đơn giản hóa giải được Ma Ngưng Huyết của nàng ta, rồi đột nhiên phát ra đợt tấn công cường đại nhất, trực tiếp giải thể, phát ra sức mạnh của toàn thân, muốn một chiêu lấy mạng của Dương Thiên Lô, đó là lúc Dương Thiên Lô lo lắng kêu to lên một tiếng.

Một người Cao thủ Tiên Thiên cấp bốn kêu to, đủ để truyền đi mấy trăm dặm, khi đó, thân phận Thiên Ma của nàng sẽ lộ ra ngoài ánh sáng.

Nhưng nàng lại không ngờ rằng, Dương Thiên Lô căn bản không biết nàng ta là Thiên Ma gì cả.

Nếu như nàng ta chạy thẳng, khẳng định đánh cũng không có, vẫn có thể tiếp tục tìm kiếm con mồi, tiêu diêu tự tại, rất có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ mà Thiên Ma vương giao cho nàng ta.

Chương 234: Ngốc bức gặp yêu nghiệt (hạ).

Đã quay lưng lại dù chỉ một chút cũng không thể oán trách, chính là đạo lý này. Gặp phải Dương Thiên Lô khác thường như vậy, nàng ta đã định trước chỉ có thể chết chắc. Hơn nữa trước lúc chết cũng không có cơ hội thông báo cho Thiên Ma vương biết, căn bản không kịp lo lắng, liền trực tiếp bị bình ngọc lưu ly thanh tinh nuốt vào.

...

Hơn mười phút sau, quái vật dưới sự thu nạp của thần quang năm màu liền biến thành một khối đá toả ra một màu hồng chói mắt tinh nhon, trong suốt, giống như như ru-bi, hơn nữa khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc hơn chính là, trong viên ru-bi này loáng thoáng có một hình thù quái vật kỳ lạ mà Dương Thiên Lô chưa từng nhìn thấy.

- Hẳn đây sao, rốt cuộc là cái gì vậy?

Đáng tiếc, Lăng Hi vẫn không hề tỉnh lại. Nếu như nàng tỉnh lại, có lẽ sẽ biết. Về phần tiểu linh thú, Dương Thiên Lô căn bản không cần cân nhắc tới. Tiểu gia hỏa này tên cũng như nó, chân chính là Tiểu Bạch, ký ức trong đầu ngoại trừ thế giới băng tuyết, không tồn tại bất kỳ cái gì có giá trị.

- Chỉ có trở về hỏi Đan lão đầu, hoặc có lẽ là mỹ nữ sư phụ. Thi thể trong giới chiếc nhẫn, hiển nhiên thân xác của yêu quái này.

Trong lòng Dương Thiên Lô thầm nghĩ, lại nhìn chằm chằm vào Lăng Hi. Sau khi thưởng thức thêm vài lần, Dương Thiên Lô đặt một lọ đan dược có mười vạn Thuần Dương đan đến trước mặt tiểu linh thú, rồi trở về bản thể.

Tâm thần khẽ động, toàn thân nhất thời hóa thành một đám sương mù, lại bắt đầu sự nghiệp to lớn tìm kiếm Trương Tử Hàm của hắn.

...

Một lúc lâu sau, Dương Thiên Lô lại vượt qua hai ngọn núi, dùng kính viễn vọng độc nhất vô nhị của hắn, thưởng thức mấy người mỹ nữ phong tao vô hạn. Mỹ nữ từ lớn tới nhỏ, thậm chí cả mỹ nữ lớn tuổi, nhưng đáng tiếc chính là, vẫn không có phát hiện bóng dáng của Tử Hàm muội muội.

Lúc này, hắn lại đứng trên đỉnh một ngọn núi cao.

Trước sau như một, mở kính viễn vọng, chậm rãi dò xét người trong phạm vi trăm dặm, trong miệng càng không ngừng lầm bầm, thầm tắc khen thành tiếng.

- Cái móng thật lớn, ngọn núi nhỏ rất đáng yêu à... Hả, đó không phải là mấy tên ngốc kia của Thương Huyền Phủ sao?

Sau khi Dương Thiên Lô dùng kính viễn vọng nhìn thấy một cái móng lớn, bỗng nhiên phát hiện, trong mấy người đó, bắt gặp có ba tên mà Dương Thiên Lô rất quen mặt. Dương Thiên Lô có bản lĩnh đã gặp qua là không quên được, liếc mắt liền nhìn ra, ba người đó là ba tên ngốc đã bao vây mình trong Ma Vực lúc đó.

Không hề nghi ngờ, Thương Huyền Phủ có thể tìm tới cửa, tất nhiên là do ba tên gốc này đến Trảm Không Kiếm Phái đã nhận ra mình.

- Ngựa kéo sa mạc, tốc độ tấn công trái lại rất nhanh, cái móng lớn cũng đến Tiên Thiên cấp bốn, rõ ràng bọn hắc là cùng một đội, có muốn diệt bọn hắc hay không đây? Hả?

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô liền cả kinh, trong kính viễn vọng bỗng nhiên lại xuất hiện một đạo ảnh, Dương Thiên Lô cũng cảm thấy đạo ảnh này quen thuộc là thường, nhưng có thể khẳng định, hắc chưa từng gặp qua. Quen thuộc chỉ là dáng vẻ xinh đẹp như cơn gió mát êm dịu của nàng.

Dĩ nhiên vô cùng tương tự với yêu nghiệt mà hắc vừa mới gặp phải, cũng gọi cảm xinh đẹp, cũng lẻ loi một mình.

- Tên này... Lẽ nào cũng là yêu nghiệt?

Trong mắt Dương Thiên Lô nhất thời hiện lên một luồng ánh sáng đầy hưng phấn, trong nháy mắt, đưa kính viễn vọng hoàn toàn tập trung về phía này. Hơn thế nữa, cũng khởi động hoàn toàn khả năng thánh giác siêu cấp của mình, toàn bộ tâm thần đều tập trung về phía đó.

Thiếu nữ xinh đẹp tiếp cận đám người Thương Huyền Phủ kia, khi chỉ còn cách mấy trăm trượng, dường như thoáng dừng lại, quan sát bốn phía một hồi, rồi lại rất nhanh tiến gần tới đám người Thương Huyền Phủ.

- Đại tỷ tỷ, mấy ca ca, ta có thể đi cùng các người không?

Lỗ tai Dương Thiên Lô như cây nhấp nháy, từng đạo năng lượng thuộc tính gió từ trên hai tai hắc phát ra, dung nhập vào trong không khí Ma Vực, bắt lấy bất kỳ tiếng động nào từ xa xa thậm chí là tiếng gió thổi cỏ lay. Khi thiếu nữ xinh đẹp kia tiếp cận đến thiếu nữ móng lớn chừng mấy chục thước, đã làm cho bọn họ chú ý, Dương Thiên Lô bỗng nhiên nghe được giọng nói cực kỳ quen thuộc khiến toàn thân hắc nổi da gà.

- Hắc quả thực giống tên yêu nữ kia như đúc.

Tại trong nháy mắt Dương Thiên Lô hầu như có thể khẳng định, thiếu nữ xinh đẹp này, tất nhiên cùng một loại kia quái vật với yêu nghiệt kia.

- Đại tỷ tỷ, ta là người tu luyện một mình, không có bạn cùng đi, đến Ma Vực chỉ là muốn rèn luyện một chút. Người yên tâm, cái gì ta cũng không muốn, chỉ cần để ta cùng chiến đấu với các người là tốt rồi. Có thể chứ?

Thiếu nữ xinh đẹp thấy thiếu nữ móng lớn khẽ nhú mày, rõ ràng không thích lời đề nghị của nàng, liền nói tiếp.

- Xin lỗi, chúng ta là đệ tử Thương Huyền Phủ đang rèn luyện, không muốn có bất kỳ kẻ nào quấy rối. Lại càng không muốn bất kỳ kẻ nào nhìn trộm. Mong lập tức rời đi, bằng không sẽ giết không tha.

Thiếu nữ móng lớn rất lạnh lùng, rất lợi hại, rất kiêu ngạo, lạnh giọng nói. Qua thái độ của nàng ta, Dương Thiên Lô rõ ràng có thể thấy được, người này nha, ngoại trừ cái móng to hơn so với người khác, tướng mạo thật sự là không có cách nào đẹp hơn nàng kia, cho nên trong ánh mắt tràn ngập sự căm thù.

- A? Đại tỷ tỷ, các người là đệ tử Thương Huyền Phủ sao? Thật tốt quá... Ta, ta... Ta có thể gia nhập Thương Huyền Phủ các người không? Có thể gia nhập với các người, ta sẽ không còn là kẻ tu luyện nhàn rỗi nữa, cũng không ai có thể khi dễ ta.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe được người có cái móng lớn nói, vẻ mặt tự nhiên hưng phấn nói. Đồng thời, tỏ ra tội nghiệp nhìn vài tên thiếu niên còn thuần khiết kia.

- Sư tỷ, ta thấy nàng cũng không tệ lắm, một tán tu thôi. Tuổi còn trẻ có thể tu luyện tới Tiên Thiên cấp bốn, khẳng định có thiên phú tốt. Nếu như có thể gia nhập Thương Huyền Phủ chúng ta, thật ra cũng không tồi...

Trong đám đó cso một gã thiếu niên không nhẫn nhịn nổi, bị ánh mắt triu mến của thiếu nữ kia làm cho “Kê động”, nhìn người có móng lớn nói.

- Không được. Nàng nói tán tu là tán tu sao? Thân phận không rõ ràng, lai lịch không rõ ràng, sao có thể tùy tiện gia nhập Thương Huyền Phủ.

- Ha ha, sư tỷ, cái này không thành vấn đề. Chỉ cần ra khỏi Ma Vực, lấy năng lực của Thương Huyền Phủ chúng ta, còn không tra rõ được lai lịch của nàng ta hay sao? Yên tâm đi, sư tỷ. Hơn nữa...

Người thiếu niên đang nói bỗng nhiên ngừng lại, truyền âm cho người có mộng lớn nói:

- Sư tỷ, xem dáng dấp của nàng, nếu như chúng ta mang nàng về, hiến cho Nhị thiếu gia... Hắc hắc...

250. Chương 235: Không Phải Là Cho Người Nhìn Sao

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 235: Không phải là cho người nhìn sao

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghe được người thiếu niên nói như thế, trong mắt thiếu nữ mộng lớn nhất thời dần hiện ra một tia hưng phấn, ánh mắt tràn ngập sự khen ngợi, thoáng nhìn qua người thiếu niên kia, truyền âm nói:

- Tiểu tử, đầu ngươi thực sự là sáng suốt. Không tồi. Đến lúc đó, nếu Nhị thiếu gia ban thưởng, sư tỷ chắc chắn sẽ không quên phần của ngươi.

- Đa tạ sư tỷ.

Người thiếu niên kia nhất thời hưng phấn mà nói.

Lúc hai người truyền âm nói xong, biểu tình trên mặt thiếu nữ mộng lớn bỗng nhiên thay đổi rất nhiều, dường như có chút thương thức thoáng nhìn qua thiếu nữ, nói:

- Ngươi thực sự nguyện ý gia nhập Thương Huyền Phủ chúng ta?

- Đương nhiên là thật. Đại tỷ tỷ, chỉ cần để tiểu muội gia nhập cùng các ngươi, trở thành đệ tử Thương Huyền Phủ, tiểu muội tất nhiên sẽ báo đáp ân tình của ngươi.

Nhất thời, trên mặt thiếu nữ dần hiện ra vẻ vui mừng, nhìn chằm chằm vào thiếu nữ có cái mộng lớn, tràn ngập cảm kích nói.

- Được rồi, nhìn tư chất của ngươi cũng không tệ lắm. Trước hết, ngươi cứ đi theo chúng ta đã. Chỉ có điều có thể trở thành đệ tử Thương Huyền Phủ hay không, không phải do ta định đoạt. Chờ sau khi chúng ta ra khỏi Ma Vực, đến Thương Huyền Phủ sẽ tính sau.

- Tuyệt, cảm tạ đại tỷ tỷ, cảm tạ các vị ca ca

Thiếu nữ vui vẻ, khom người hành lễ trước từng người. Lúc cúi người xuống, bộ ngực tuyết trắng lộ ra trước mặt mấy người thiếu niên, khiến mọi người nhìn thấy đều không nhịn được mà mạnh mẽ nuốt nước miếng.

- Bộ ngực lớn hả... Với bộ ngực đó cũng không sợ sẽ làm cho gã áo xanh phát nhiệt sao, không thể nhỏ đi một chút sao? Bộ ngực lộ ra một nửa như vậy, trong thiên hạ ngoại trừ người thuần khiết như ta vậy, còn ai có thể kháng cự được chứ?

Dương Thiên Lô quan sát nhất cử nhất động của bọn họ qua kính viễn vọng, trong miệng không nhịn được mà nói thầm.

- Tên yêu nghiệt này đã thành công trà trộn vào trong quân địch, có thể biết người đầu tiên hắn muốn giải quyết chính là thiếu nữ mộng lớn đi? Thương Huyền Phủ, thật sự không phải là một người tốt. Trái lại ta đỡ phải động thủ. Hắc hắc... Châu chấu phía trước, hoàng tước ở phía sau. Tất nhiên ta cũng có thời gian làm hoàng tước, ha ha...

Trong đôi mắt Dương Thiên Lô lấp lánh ánh sáng hưng phấn, thân hình nhoáng lên, nhất thời hóa thành một đám sương mù, đi sau cách đám người Thương Huyền Phủ một khoảng cách xa.

Hắn muốn xem yêu nghiệt kia sẽ đối phó thế nào với đám ngốc Thương Huyền Phủ. Hắn có thể khẳng định, năng lực của yêu nghiệt này lớn hơn nhiều so với sự tưởng tượng của mình. Vừa rồi, hắn có thể dễ dàng giải quyết một con khác, hoàn toàn là do bình ngọc lưu ly thanh tĩnh làm.

Hơn nữa Dương Thiên Lô mơ hồ nghĩ, hắn phát ra cảm giác chán ghét đối với yêu nghiệt này, cũng khẳng định là do tác dụng của bình ngọc lưu ly thanh tĩnh. Bằng không, lúc này hắn đã sớm bị yêu nghiệt kia đánh lén thành công. Người chết sẽ không là yêu nghiệt kia, mà chính là hắn.

Dương Thiên Lô che giấu khí tức của mình. Sau khi đi hơn mười dặm, đám người Thương Huyền Phủ lại gặp được một Địa Ma nhỏ. Rõ ràng, những Địa Ma này đều là Địa Ma cấp ba, cấp bốn, trong phạm vi một km, có chừng hơn mười con.

Thiếu nữ mông lớn ra lệnh một tiếng, mọi người liền tản ra bốn phía. Mỗi người lựa chọn một mục tiêu, vọt tới. Thiếu nữ yêu nghiệt liếc mắt nhìn tình hình xung quanh, trong ánh mắt hiện lên một đạo hồng quang không thể phát hiện, phóng người tới phạm vi sát ngoài, cách xa mọi người xa nhất giết chết một con Địa Ma cấp bốn.

Trong nháy mắt, ngoại trừ thiếu nữ mông lớn ra, tất cả mọi người đều tập chung vào trong trận chiến.

- Thét chói tai đi.

Dương Thiên Lô thấy yêu nghiệt đi về phía sau, hắn đã nắm được rõ ràng ý đồ của yêu nghiệt, nhất thời khoe miệng vén lên một nụ cười mỉm, thâm nghĩ, tương đối chắc chắn.

Quả nhiên, không quá một giây, thiếu nữ yêu nghiệt liền tấn công con ma thú mạnh mẽ cấp bốn, phát ra một tiếng thét chói tai:

- Đại tỷ tỷ, cứu ta.

Thiếu nữ yêu nghiệt hô xong, dường như không địch lại công kích của ma thú cấp bốn, hoảng hốt lo sợ chạy về hướng thiếu nữ có cái mông lớn.

Thiếu nữ mông lớn khẽ nhíu mày, thân hình nhoáng lên liền tiến tới, trực tiếp chắn trước mặt thiếu nữ yêu nghiệt, gần như tại đồng thời phát ra hai đạo kiếm quang.

Trong đó, một đạo kiếm quang đương nhiên là của thiếu nữ mông lớn chém về phía đầu Địa Ma.

Mà một đạo kiếm ... khác còn là đạo kiếm mà Dương Thiên Lô vô cùng quen thuộc, chính là kiếm quang đỏ như máu, vô thanh vô tức, nhanh như chớp.

- Âm.

Một tiếng nổ kinh thiên. Thân thể con Địa Ma cấp bốn kia bị phi kiếm của thiếu nữ có mông lớn với tu vi Tiên Thiên cấp năm đỉnh phong trực tiếp xuyên thủng đầu, trở thành tro bụi. Nhưng thiếu nữ mông lớn cũng đồng thời ngã xuống, khi bản thân còn không có bất kỳ phòng bị nào.

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô thấy được một cảnh tượng khiến hắn tương đối khiếp sợ.

Trong nháy mắt, toàn thân thiếu nữ mông lớn lập loè ánh sáng màu đỏ như máu rồi ngã xuống. Từng đám mây khói nồng đậm màu hồng từ trên người thiếu nữ yêu nghiệt phát ra, nhất thời hoàn toàn vây quanh nàng ta và thiếu nữ có cái mông lớn. Mặc dù Dương Thiên Lô có kính viễn vọng, cũng không nhìn thấy trong đó xảy ra chuyện gì.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, khi mây khói tản đi, từ trong đám mây khói đi ra lại chính là thiếu nữ có cái mông lớn.

Mà lại không có bóng dáng nào của thiếu nữ yêu nghiệt kia, giống như đã biến mất vào hư không.

- Ngựa kéo sa mạc, tôn đại thánh trong truyền thuyết hử, tự nhiên có bảy mươi hai phép biến hóa.

Chỉ liếc mắt, Dương Thiên Lôì có thể khẳng định, thiếu nữ mông lớn đã chết. Mà hiện tại thiếu nữ mông lớn xuất hiện chính là do yêu nghiệt kia biến hoá thành.

- Giết từng người một.

Dương Thiên Lôì lại nói.

Quả nhiên, Dương Thiên Lôì còn chưa dứt lời, thân hình thiếu nữ mông lớn do yêu nghiệt biến hoá thành nhanh chóng lấy ra một viên đá toả ra tinh quang màu trắng, trực tiếp nuốt vào miệng xong, dường như rất hưởng thụ, nhắm hai mắt lại, nửa phút sau, thân hình nhoáng lên, giống như tia chớp, nhắm phía mặt khác một trong ba kẻ ngốc. Gã thiếu niên này đang không thể không chuyên tâm vào cuộc chiến với Địa Ma.

Không có bất kỳ lo lắng gì, tên ngốc kia thấy sư tỷ qua đây, chỉ tưởng sư tỷ tới dò xét, không chút phòng bị. Cũng với một đạo kiếm quang đỏ như máu, cùng với đám mây khói màu hồng kia, tên ngốc kia liền giống như thiếu nữ mông lớn biến mất không còn chút dấu vết nào.

Yêu nghiệt vẫn mang dáng vẻ của thiếu nữ có cái mông lớn, như tử thần thu gặt sinh mệnh, trong phạm vi một km, mấy tên đệ tử Thương Huyền Phủ, căn bản không có bất kỳ khả năng đánh lại nào, từng người một liền bị thiếu nữ mông lớn giết chết.

Chương 235: Không phải là cho người nhìn sao (hạ).

Dương Thiên Lôì phát hiện, yêu nghiệt này sau khi giết một tên đệ tử, sẽ nuốt một viên tinh thạch màu trắng. Dương Thiên Lôì đã từng nhìn thấy Tinh thạch màu trắng này trong Càn Khôn giới của con yêu nghiệt đã chết kia. Chỉ là không ngờ đây lại là vật phẩm để yêu nghiệt bổ sung năng lượng. Dường như cứ giết xong một người, nàng ta lại phải bổ sung một lần.

- Khắc khắc...

Khi giết chế toàn bộ đám người Thương Huyền Phủ, thiếu nữ mông lớn nhìn khắp bốn phía một chút, thân hình nhoáng lên liền lại khôi phục thành dáng vẻ của thiếu nữ xinh đẹp vừa rồi, phát ra một tiếng cười trầm thấp u ám.

- Hai mươi lăm viên Tiên Thiên cấp bốn, bốn viên Tiên Thiên cấp năm.

Thiếu nữ yêu nghiệt thấp giọng nói, trong đôi mắt chợt lóe lên ánh sáng màu đỏ như máu rồi biến mất. Thân hình nhoáng lên, liền bắt đầu tìm kiếm con mồi kế tiếp.

Tốc độ của nàng chỉ duy trì ở cảnh giới Tiên Thiên cấp bốn đỉnh phong, hơn mười phút sau liền chạy hơn mười dặm. Đúng lúc này, bên trái của nàng ta bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát lớn. Thân thể của nàng ta hơi dừng lại, nhất thời chuyển hướng, nhanh chóng chạy về hướng tiếng quát vừa phát ra.

Một lát sau, nàng ta nhìn thấy một người thiếu niên đang đại chiến cùng một con Địa Ma cấp bốn.

Người thiếu niên này chỉ có tu vi Tiên Thiên cấp bốn, mắt sáng mày kiếm, nhuyễn giáp trên người lóe lên màu sáng bạc, không phải Dương Thiên Lôì thì còn có thể là ai?

- Khắc khắc...

Thiếu nữ xinh đẹp phát ra một tiếng cười nhạt âm trầm, liếc mắt nhìn quanh bốn phía, nhất thời hóa thành một luồng ánh sáng, trực tiếp nhắm về phía Dương Thiên Lôì.

Đi một mình, lại Tiên Thiên cấp bốn đang đại chiến và Địa Ma, nàng ta sao có thể không hưng phấn? Quả thực là cừu đưa đến tận miệng.

Chỉ là, khi nàng ta còn cách Dương Thiên Lôì chừng hơn trăm trượng, Dương Thiên Lôì lại bỗng nhiên phát ra một tiếng hét lớn, pháp kiếm sáng ngời nhất thời hóa thành một đạo ánh sáng, trực tiếp xuyên thủng đầu Địa Ma.

- Âm.

Một tiếng nổ vang lên. Địa Ma liền biến thành tro bụi, để lại một khối ma tinh.

Thấy tình cảnh như vậy, thân hình thiếu nữ hơi dừng lại. Sau đó, trong mắt hiện lên một đạo hồng quang, tốc độ chậm lại, nhưng vẫn tiếp tục chạy về phía Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi chậm rì rì nhặt ma tinh trên mặt đất lên, khoe mắt mang theo một nụ cười gian xảo, thì thào thầm nghĩ:

- Đại ca ca.

- Đại ca ca.

Quả nhiên, một tiếng đại ca ca liền ngấm vào trong xương cốt, hầu như hoàn toàn phát ra cùng một lúc với tiếng gọi trong lòng Dương Thiên Lôi.

- Ủ?

Dương Thiên Lôi giả vờ ngạc nhiên ngẩng đầu. Thiếu nữ xinh đẹp đang chạy nhanh tới liền dừng lại, bộ ngực giồng như hai con thỏ mà nhảy nhẩy lên.

- Đại ca ca, tiểu muội... Tiểu muội có thể đi cùng người không? Tiểu muội là tán tu, không có bạn đồng hành...

- Không phải chứ? Người lớn như vậy rồi, vì sao lại không có bạn đồng hành chứ? Chỉ bằng hai cái này của người, sợ là muốn bao nhiêu bạn đồng hành đều có thể tìm được đi?

Dương Thiên Lôi một hai đều giả ngốc, lấy tay chỉ vào hai bầu ngực lớn như trái bóng ở trước ngực thiếu nữ kia, rất thẳng thắn mà nói.

- Ha? Đại ca ca... Người, người chế nhạo người ta...

Trong nháy mắt, thiếu nữ xinh đẹp có phần kinh ngạc. Nam nhân thích mỹ nữ, nhất là đại mỹ nữ. Cái này thì nàng rất rõ, cho nên mới sẽ biến hoá thành bộ dạng này. Nhưng cho tới bây giờ, nàng còn chưa từng gặp phải nam nhân nào ăn nói cá tính như vậy. Vội vàng che bộ ngực của mình, cúi đầu, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào Dương Thiên Lôi, có vẻ xấu hổ nói. Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm ửng ửng tự nhiên ửng đỏ, nhìn lại càng trở nên mê người hơn.

- Tiểu muội... Có thể đi cùng người không?

Yêu nghiệt ôn nhu nói.

- Có thể, vì sao không thể? Ta thích nhất là đại mỹ nữ. Người cởi đồ cho ta nhìn, ta liền mang theo người đi khắp Ma Vực.

Dương Thiên Lôi lại rất thẳng thắn nói.

Mặc dù, thiếu nữ xinh đẹp này là yêu nghiệt hóa thân, cũng bị Dương Thiên Lôi làm cho sốt ruột, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ vui mừng, run rẩy nói:

- Cái này... Không tốt đi? Đại ca ca, ở đây người tu luyện rất nhiều... Sẽ bị người ta thấy...

- Có gì không tốt chứ? Người lớn như vậy, mặc ít như vậy, không phải là muốn cho người nhìn sao?

- Cái này... Đại ca ca, ở chỗ này sao? Người sẽ không... Muốn người ta chứ?

- Ha ha ha... Thật thông minh, người nói đúng! Ta chính là muốn người! Cởi đi

Dương Thiên Lôi cực kỳ cứng rắn nói. Trong lòng lại cố nén cảm giác nôn mửa. Ngựa kéo sa mạc, muốn mỹ nữ thực sự nũng nịu phong tao như vậy cũng được thôi, nhưng muốn một kẻ với nguyên hình là yêu nghiệt, Dương Thiên Lôi liền nổi da gà đầy người, huống gì còn có tác dụng của bình ngọc lưu ly thanh tĩnh, khiến hẳn lúc nào cũng có một cảm giác chán ghét siêu cấp?

Thiếu nữ xinh đẹp đã có thể khẳng định, đây là một người cuồng sắc điển hình.

Người bình thường, tuyệt đối sẽ không trực tiếp như vậy, lại càng không ở dưới ánh sáng của Thiên Ma Vực, mà muốn ở chỗ này cùng nàng hoan hảo!

Nhưng đây cũng chuyện mà nàng ta cầu còn không được. Khi con người muốn làm cái chuyện này, cũng chính là lúc hoàn toàn mất cảnh giác. Hơn nữa, khi thân thể hai người tiếp xúc, nàng chỉ cần tốn một chút năng lượng nhỏ, liền có thể dễ dàng rút năng lượng của đại pháp Thiên Ma Ngưng Huyết vào trong thân thể Dương Thiên Lô, biến hắn thành Ngưng Huyết Đan, lại càng không gây ra bất kỳ động tĩnh gì.

- Đại ca ca... Người... Sau khi người muốn người ta, người ta chính là người của người, người cần phải cố gắng chiếu cố người ta...

- Yên tâm, ta bảo đảm sẽ làm người cảm thấy vui sướng, cố gắng chiếu cố cho người!

Dương Thiên Lô ra vẻ rất hưng phấn thúc giục:

- Cởi đi!

Mắt thiếu nữ khẽ chớp một cái, ra vẻ xấu hổ khiếp sợ, một lát sau, cởi quần áo từ trên người xuống.

Hai bầu ngực no đủ, rất tròn, chắc chắn, giống như ngọn núi lớn, trắng như tuyết liền hoàn toàn lộ ra trước mặt Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô hầu như không nhìn được, cảm giác như muốn phun ra. Hắn mạnh mẽ đè xuống, trong mắt thiếu nữ ngược lại biến thành động tác nuốt nước miếng.

Rốt cuộc, thiếu nữ xinh đẹp hoàn toàn cởi sạch quần áo trên người!

- Nằm úp sấp xuống, xoay người sang chỗ khác! Ta thích phía sau!

Dương Thiên Lô lại ngạo mạn, mãnh liệt nói.

- A...

Thiếu nữ xinh đẹp rất thông minh, rất nghe lời, liền quay thân thể trần truồng lại, đẩy cái mông, đầy đặn về phía Dương Thiên Lô.

Bất luận thế nào, yêu nghiệt này cũng nghĩ không ra, Dương Thiên Lô chỉ là gây ông đập lưng ông mà thôi, bản thân hắn cũng cứng rắn muốn dùng trí tuệ của mình để dễ dàng, không cần tốn nhiều sức giết chết yêu nghiệt này!

- Ta tới!

Giọng nói Dương Thiên Lô vô cùng dâm đãng nói.

251. Chương 236: Bản Lĩnh Thần Thông Xuất Hiện

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 236: Bản lĩnh thần thông xuất hiện

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngay lúc thiếu nữ xinh đẹp chờ Dương Thiên Lô qua cùng nàng hoan hảo, Dương Thiên Lô thực sự tới, nhưng không phải là thân thể của Dương Thiên Lô mà thiếu nữ xinh đẹp đang đợi, mà là thần quang năm màu vô cùng khủng khiếp!

Trong ánh mắt đặc ý của nàng ta dần hiện ra vẻ vô cùng kinh sợ, nhưng căn bản không kịp kêu thảm thiết, liền hoàn toàn bị thần quang năm màu vây quanh, một hấp lực thật lớn, bỗng nhiên gia tăng trên thân thể của hắn. Nàng ta căn bản không thể kháng cự, liền trực tiếp biến mất trước mặt Dương Thiên Lô!

Hình ảnh của bình ngọc lưu ly thanh tĩnh chợt loé lên ở mi tâm của Dương Thiên Lô rồi chợt biến mất.

- Ha Ha ha... Thật là, quá dễ dàng...

Dương Thiên Lô hưng phấn kêu một tiếng, tâm thần nhất thời mở ra dung nhập vào không gian trong não, tiến vào trong bình lưu ly thanh tĩnh.

Thần quang năm màu đang quần lấy một quái vật siêu cấp ác tâm, toàn thân đỏ như máu.

Dương Thiên Lô không để ý đến tiếng kêu thảm thiết của nó, mà trực tiếp nhặt Càn Khôn giới thủy tinh đã rơi ra từ trên người nó lên.

Vật phẩm trong Càn Khôn giới này cũng khác gì của con yêu nghiệt kia. Cũng có hơn một vạn Thuần Dương đan, nhưng lại có hơn chục viên đan dược nhỏ màu hồng, thêm một viên đan dược lớn.

Chẳng qua lúc này, cầm đan dược màu hồng ở trong tay, Dương Thiên Lô lại không có bất kỳ cảm giác hưng phấn nào, hắn ngược lại còn nhú mày.

Nhất là trong đó sáu viên hồng đan nhỏ và một viên đan dược màu đỏ thẫm, tản ra cảm giác hơi ẩm áp, hiển nhiên thời gian tạo thành đan dược vô cùng ngắn, như là đan dược vừa mới ra lò vậy!

- Những đan dược màu hồng này... Chẳng lẽ là...

Nghĩ đến đây, ánh mắt Dương Thiên Lô lại nhìn về phía yêu nghiệt đang bị hóa luyện, trong lòng chợt cảm thấy một sự bất an vô cùng mãnh liệt.

Không hề nghi ngờ, sáu viên hồng đan nhỏ và một viên đan dược đỏ thẫm, tất nhiên là từ sáu tên đệ tử Tiên Thiên cấp bốn và thiếu nữ mông lớn của Thương Huyền Phủ luyện thành! Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích được lý do vì sao yêu nghiệt này phải giết người tu luyện, những đan dược này còn toả ra hơi ẩm!

- Nếu ta gặp được hai con, vậy có thể nói, cũng không phải là ngẫu nhiên! Trong Ma Vực này... Còn có bao nhiêu con yêu nghiệt loại này?

Dương Thiên Lô chau mày, không nhận được nghĩ tiếp.

- Những người khác thì ta quản không được, nhưng... Nếu như Tử Hàm các nàng gặp phải loại yêu nghiệt này...

Dương Thiên Lô nghĩ đến đây, cũng không dám nghĩ tiếp nữa, dừng lại, tâm thần nhất thời trở về bản thể, nhanh như chớp chạy về phía đỉnh núi cao kế tiếp.

Hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất để tìm được Trương Tử Hàm!

Dương Thiên Lô đã tăng tốc độ tới cực hạn, trong đầu toàn là hình bóng của Trương Tử Hàm. Hắn không phải là người cứu thế. Cho dù thế nào, những người không có liên quan khác sống hay chết đối với hắn cũng không có quan hệ gì. Nhưng hắn tuyệt đối không cho phép loại chuyện này xuất hiện trên người Trương Tử Hàm!

Tuy rằng, Dương Thiên Lô biết rõ trong đám người Trương Tử Hàm còn có Vân Dao, tương đối mà nói cũng rất an toàn. Thế nhưng, dù Vân Dao là cao thủ, Tiên Thiên cấp bảy thì làm sao? Với bản tính thiện lương của Vân Dao và Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lô có thể khẳng định, nếu như gặp phải quỷ kế thay đổi thất thường, chông chát của yêu nghiệt, thậm chí có thể không bằng thiếu nữ mông lớn kia, sẽ dễ dàng bị hóa thành đám đan dược màu hồng!

Lo lắng, vô cùng lo lắng, khiến Dương Thiên Lô bất tri bất giác lại đem toàn bộ tâm thần ngưng tụ thành bóng dáng Trương Tử Hàm.

Mỗi lần dùng kính viễn vọng siêu cấp, xem qua chỗ nào, Dương Thiên Lô đều hoang tưởng có thể nhìn thấy bóng dáng của Trương Tử Hàm.

Hắn điên cuồng chạy như bay, dần dần, một cảm giác kỳ lạ lại xuất hiện trong lòng Dương Thiên Lô!

Loại cảm giác bất ngờ này giống như cảm giác lúc Dương Thiên Lô thí luyện ở đế quốc Cát Ương. Có một lần, khi gặp phải tình huống tương tự, hắn cũng muốn tìm kiếm Trương Tử Hàm, trong đầu đều là bóng dáng của Trương Tử Hàm. Ngay khi đó, hắn vô hình thức tỉnh được một trong sáu loại năng lực giác quan thần kỳ là Tâm linh cảm ứng!

Giờ phút này, Dương Thiên Lô rốt cục lại vô ý kích phát ra loại thần thông này!

Hơn nữa, điều càng làm cho Dương Thiên Lô kinh ngạc hơn chính là, lần này chấn động hơn nhiều so với lần trước!

Nếu hắn không cảm ứng được phương hướng của Trương Tử Hàm, nhưng trong đầu hắn lại hiện ra hình ảnh của Trương Tử Hàm!

Hình ảnh trong thời gian thực!

Nhất cử nhất động của Trương Tử Hàm đều hiện ra rõ nét trong đầu hắn!

Dưới niềm vui bất ngờ, Dương Thiên Lô không nhận được, ngửa mặt lên trời, huyết sáo một tiếng dài, tốc độ bỗng nhiên lại càng tăng thêm, tự nhiên đột phá cực hạn. Trong nháy mắt dường như thoát khỏi lực hấp dẫn của mặt đất, toàn thân hóa thành một đạo ánh sáng, với tốc độ cực kỳ kinh người hướng về phía Trương Tử Hàm mà vọt tới!

Cùng lúc đó, Trương Tử Hàm đang chiến đấu với hai Địa Ma cấp bốn, bỗng nhiên cảm thấy tâm thần rung động, đôi mắt tuyệt mỹ phẳng phất ẩn chứa sự thuần khiết bỗng nhiên tản mát ra hai đạo tinh quang, nhìn về phía xa, tự nhiên quên mất nàng đang chiến đấu, hơn nữa còn chiến đấu đối mặt với hai Địa Ma cấp bốn!

- Tử Hàm!

Vân Dao đang cẩn thận chú ý tới cuộc chiến nhất thời kinh sợ, bỗng nhiên la lớn một tiếng, thân hình hoảng loạn liền hóa thành một đạo kiếm quang, xuất hiện trước mặt Trương Tử Hàm.

- Âm âm...

Hai tiếng nổ lớn. Mắt thấy hai Địa Ma đang định làm Trương Tử Hàm bị thương nặng, thậm chí có thể giết chết nàng, liền trực tiếp hóa thành tro bụi.

- Người làm gì vậy? Đang chiến đấu, sao có thể phân thần? Không muốn sống sao?

Vân Dao trước giờ vẫn ôn nhu như nước, giờ phút này tự nhiên tức giận, lớn tiếng quát Trương Tử Hàm.

- Hả... Sư phụ, ta...

Nhất thời, Trương Tử Hàm kinh hãi tỉnh lại, thấy hai Địa Ma đã bị diệt giết cùng với Vân Dao đang tức giận, trong lòng hoảng sợ, xấu hổ cúi đầu, không dám nói gì. Nhưng trong lòng lại ngạc nhiên không hiểu. Vừa rồi, trong nháy mắt, nàng dường như nghe được tiếng huyết gió của Dương Thiên Lô, dường như thấy Dương Thiên Lô đang bay nhanh về phía nàng. Vì sao mình lại có loại ảo giác này? Hắn chắc còn đang bế quan trong Huyền Hoàng Kỳ mới đúng, sao có thể đến Ma Vực được?

- Vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra?

Vân Dao thấy dáng điệu bối rối không biết phải làm sao của Trương Tử Hàm, nhất thời mềm lòng, ôn nhu hỏi nói.

Trương Tử Hàm là đệ tử mà nàng thương yêu nhất, cũng là đệ tử xuất sắc nhất của nàng, nàng chưa từng quát mắng nửa lời. Vừa rồi, Vân Dao tức giận, cũng là bởi vì quá quan tâm Trương Tử Hàm. Nếu như vạn nhất Trương Tử Hàm có vấn đề gì, sao có thể kể thừa nàng?

Chương 236: Bản lĩnh thần thông xuất hiện (hạ).

May là bởi vì Trương Tử Hàm lần đầu tiên đối mặt hai ma thú cấp bốn, nàng mới cẩn thận để ý tới Trương Tử Hàm. Bằng không, vừa rồi Trương Tử Hàm ngây người như vậy, sẽ cũng bị Địa Ma chém giết.

- Ta... Sư phụ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm nhất thời đỏ bừng, tự nhiên ngập ngừng một hồi không dám nói ra. Muốn nàng nói thế nào, nói nghe được tiếng huyết gió của Dương Thiên Lô, thấy Dương Thiên Lô đang nhanh chóng tiến về phía nàng sao? Ngay cả chính nàng cũng không tin tưởng. Kết quả duy nhất sau khi nói ra đó là sư phụ sẽ cười nàng, nghĩ nàng nhớ Dương Thiên Lô muốn điên rồi.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói cho sư phụ nghe đi!

Vân Dao thấy vẻ mặt của Trương Tử Hàm, thì vô cùng kinh ngạc, cũng cảm thấy kỳ lạ, lại hỏi tiếp.

- Sư phụ, ta... Ta nói... Người đừng cười...

Trương Tử Hàm nhăn nhó nói, mang theo chút ngưng ngừng của thiếu nữ. Nàng vốn đang tản ra khí tức lạnh lẽo, giống như Nữ thần băng Tuyết, bỗng nhiên có biểu tình như vậy, khiến tâm thần Vân Dao cũng cảm thấy rung động.

- Sẽ không. Chỉ cần sau đó người đừng đại dột mà ngăn người nữa là tốt rồi. Sư phụ không thể lúc nào cũng đều có thể tại bên cạnh người như vậy được.

Vân Dao nói.

- Sư phụ, ta... Vừa rồi, ta bỗng nhiên nghe được tiếng huyết gió của Thiên Lô, hơn nữa thấy hắc đang đi về phía ta.

Trương Tử Hàm cố lấy dũng khí nói.

Nghe Trương Tử Hàm nói vậy, Vân Dao sững sốt, nhìn về mặt đỏ bừng vì mắc cỡ của Trương Tử Hàm. Tuy rằng Trương Tử Hàm đã từng nói không nên cười, nhưng Vân Dao lại vẫn không nhịn được mà cười ra tiếng, sững nịch dùng ngón tay ngọc điểm điểm vào trán Trương Tử Hàm, nói:

- Nha đầu ngốc này...

- Sư phụ, đã nói không được cười người ta...

- Ha ha ha... Sư phụ thấy người nhớ tiểu tử kia muốn điên rồi! Bất quá... Cũng thật là kỳ quái, người bình thường cũng vẫn nghĩ, sư phụ đều biết. Vì sao trong chiến đấu bỗng nhiên có thể nghĩ tới mức này?

- Mới rồi, ta không nghĩ, bỗng nhiên hình ảnh đó hiện ra, ta cũng rất thấy rất kỳ kỳ lạ...

Trương Tử Hàm nói.

- Được rồi được rồi. Không bao lâu nữa, hắc chắc ững sẽ xuất quan. Nói không chừng, chúng ta trở về, người có thể gặp được. Hiện tại, cố gắng tập trung tu luyện, nghìn vạn lần không nên phân tâm nữa. Lúc này, chúng ta mới tiến vào Ma Vực có hơn hai ngày. Sau vài ngày nữa, âm sát khí sẽ thâm nhập vào thân thể, người càng không thể có bất kỳ phân tâm nào. Bằng không, ngay cả vi sư cũng không thể nào cứu được người, hiểu chưa?

- Đệ tử đã rõ.

Trương Tử Hàm vội vàng đáp.

Tuy rằng, Dương Thiên Lô thấy được hình ảnh của Trương Tử Hàm, cũng cảm ứng được phương hướng mà Trương Tử Hàm đang đứng, nhưng Trương Tử Hàm còn cách hắc xa hay không, thì hắc lại không có bất kỳ khái niệm nào. Hắc cũng không rõ lắm, đến tốt cùng phải bao lâu, mới có thể thấy Trương Tử Hàm ở bên cạnh.

Mà vừa rồi lúc Dương Thiên Lô huyết sát, trong đầu hiện lên một hình ảnh, thiếu chút nữa dọa chết hắc. Trương Tử Hàm ngây người nhìn về phía hắc, trông xác thực giống như đang đối diện với Dương Thiên Lô.

Nhưng Dương Thiên Lô cũng không rõ Trương Tử Hàm nhìn thấy gì. Tự nhiên nàng thất thần khi đang chiến đấu, may mà Vân Dao đã xuất hiện đúng lúc, bằng không hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi.

Tâm thần dần dần lắng xuống, Dương Thiên Lô cũng ý thức được một vấn đề.

Hai yêu nghiệt hắc là không mạnh mẽ như hắc tưởng tượng. Bằng không, khi các nàng đối phó với mình sẽ không cẩn thận như vậy. Nếu như thực lực các nàng rất mạnh, bất luận là đối phó với mấy người đệ tử của Thương Huyền Phủ, hay đối với mình, đều có thể trực tiếp dùng thực lực hay sức mạnh, một chiêu giết sạch.

Cần gì phải sử dụng âm mưu quỷ kế để đánh lén?

Mượn thực lực của Vân Dao mà nói, nếu nàng đối phó với đám người Thương Huyền Phủ, bao gồm cả thiếu nữ mông lớn kia, tuyệt đối có thể một chiêu giết hết!

Điều này cũng đủ để chứng minh, thực lực của yêu nghiệt này, tuyệt đối không đạt tới Tiên Thiên cấp bảy. Rất có thể mới chỉ đạt được Tiên Thiên cấp năm. Cũng không cao hơn bao nhiêu so với kia thiếu nữ mỏng lớn kia.

Hiểu rõ điểm này, tâm tình khẩn trương của Dương Thiên Lô cũng dần dần trầm tĩnh lại.

Khi Dương Thiên Lô đang chạy như bay, bỗng nhiên trong lòng hắn xuất hiện một loại cảm giác kỳ lạ, mi tâm tự nhiên xuất hiện một tia thần quang năm màu lấp lánh, yếu ớt.

Gần như chỉ trong nháy mắt, hắn liền cảm giác được khí tức buồn nôn quen thuộc, xuất hiện như ẩn như hiện trong lòng hắn.

Đường như bình ngọc lưu ly thanh tĩnh muốn chỉ dẫn hắn đi tới.

- Chuyện gì xảy ra? Lẽ nào lại gặp?

Trong lòng Dương Thiên Lô cả kinh. Hơn nữa có chút kỳ quái. Hai lần trước, khi thấy yêu nghiệt, hắn mới có thể sinh ra cảm giác buồn nôn. Mà lần này, Dương Thiên Lô căn bản còn chưa thấy bóng dáng của yêu nghiệt. Nhưng bình ngọc lưu ly thanh tĩnh liền tự nảy sinh ra phản ứng, đồng thời truyền ra một loại ý niệm rõ ràng tới Dương Thiên Lô.

- Giết! Dù sao đi nữa, hiện tại, Tử Hàm muội muội vẫn rất an toàn, hắn là không bao lâu nữa có thể tìm được. Hơn nữa, với cao thủ như Vân Dao, thì yêu nghiệt lại này chắc cũng không dám trêu chọc. Con mẹ nó, vì vạn viên Thuần Dương đan, còn có tinh thạch màu trắng kia, đúng trọng yếu hơn là vì dân trừ hại, ta cố gắng làm Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn một lần..

Dương Thiên Lô nói đến đây, còn chưa nói hết, liền dừng lại. Trong ánh mắt hiện lên một chút khiếp sợ:

- Ta sát, Lăng Hi không phải thực sự trở thành hóa thân của Quan Âm sao? Vậy điều này tuyệt đối là do nàng chỉ dẫn cho ta... Không trách được, không trách được! Bình ngọc lưu ly thanh tĩnh, pháp bảo vô thượng của phật môn, gặp phải yêu nghiệt, đương nhiên muốn trấn yêu trừ ma! Đây là mùi yêu khí! Ta cảm thấy buồn nôn tuyệt đối là do bình ngọc lưu ly thanh tĩnh truyền ý niệm cho ta!

Quả nhiên, không bao lâu sau, Dương Thiên Lô liền lại thấy một người thiếu nữ xinh đẹp, khí tức trên người hoàn toàn giống với hai người trước, chỉ là tướng mạo lại có chút không giống, nhưng vẫn phong tao xinh đẹp.

Lúc này, dễ nhận thấy, thiếu nữ xinh đẹp này đang tìm con mồi. Thân hình chớp động rất nhanh, chỉ một lát sau liền leo lên đỉnh một ngọn núi cao, nhìn ra bốn hướng.

Dương Thiên Lô không hề có bất kỳ do dự nào, tiến thẳng tới, bay nhanh tiếp cận thiếu nữ kia. Một lát sau, thiếu nữ xinh đẹp cũng phát hiện ra, chạy vội về phía Dương Thiên Lô. Trong đôi mắt của nàng nhất thời hiện lên một niềm vui bất ngờ:

- Còn có con cừu tự động đưa tới miệng sao?

- Đại tỷ tỷ, tỷ tỷ xinh đẹp...

Từ phía xa, Dương Thiên Lô hô lên một câu mà ngay cả chính hắn cũng cảm thấy toàn thân nổi da gà.

252. Chương 237: Ta Đói Bụng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 237: Ta đói bụng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thiếu nữ xinh đẹp nghe thế thấy cách xưng hô cực kỳ lả lơi đó, nhất thời hơi sững sốt, không phải mình nên gọi đại ca ca sao? Tên tiểu sinh này từ đâu chạy ra vậy?

- Tiểu đệ đệ, người làm sao vậy?

- Ta đói bụng.

Đồng thời, Dương Thiên Lô đã tới phạm vi cách thiếu nữ xinh đẹp trăm trượng. Vừa nói xong, hắn đã tới trước mặt thiếu nữ xinh đẹp rồi, thở hồng hộc, ra vẻ rất mệt mỏi. Trên khuôn mặt đẹp trai đầy tức giận, đầy mồ hôi, giống như vô cùng uể oải.

- Đói bụng?

Nghe Dương Thiên Lô nói những lời kỳ lạ như vậy lại khiến thiếu nữ xinh đẹp sững sốt.

- Người không có đan dược sao?

Thiếu nữ xinh đẹp hỏi.

- Không được đâu. Ta đói bụng ăn đan dược vào vô dụng, muốn uống sữa.

Đôi mắt của Dương Thiên Lô lấp lánh ánh sáng tham lam, nhìn chăm chăm vào hai bầu ngực lớn đã lộ ra hết nửa của thiếu nữ xinh đẹp, máy máy miệng nói.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe Dương Thiên Lô nói vậy, nhìn theo ánh mắt Dương Thiên Lô, liền hiểu rõ ý của Dương Thiên Lô. Trong nháy mắt, yêu nghiệt này liền cười ra tiếng:

- Khanh khách khanh khách người nói là người muốn ăn sữa của tỷ tỷ sao?

- Ủ, đại tỷ tỷ người thật thông minh, để ta ăn hai miếng đi, quá đói bụng rồi!

Dương Thiên Lô nói.

- Ha ha ha... Được, đến đây đi, tiểu đệ đệ, tỷ tỷ cho người ăn no!

Thiếu nữ xinh đẹp không ngờ gặp được một tên ngu ngốc đến như vậy, tự nhiên trực tiếp muốn ăn sữa của mình. Nhưng từ trên người Dương Thiên Lô tản mát ra huyết khí và tinh khí nồng hậu, nàng biết, đây là một người tu luyện chính nhị bát kinh Tiên Thiên cấp bốn đỉnh phong, không nghi ngờ, đây là một viên Ngưng Huyết Đan Tiên Thiên cấp bốn cực phẩm tự đưa đến miệng.

Thiếu nữ xinh đẹp nào biết đến cái gì xấu hổ? Trực tiếp kéo y phục từ trên người xuống, hai bầu ngực thật lớn, đang trong đê ép của y phục nhất thời được thả ra, run rẩy bắn ra, hiện ra trước mặt Dương Thiên Lô.

Chỉ cần Dương Thiên Lô chui vào trong lòng nàng, khi đó hắn liền lập tức hóa thành Ngưng Huyết Đan.

Dương Thiên Lô nhìn hai ngọn núi cao trắng mịn trước mắt, hai mắt nhất thời mở lớn, nhưng trong lòng lại không nhận được cảm giác buồn nôn:

- Ngựa kéo sa mạc, tưởng nào ta hồng rồi à? Yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt, nếu là thiếu nữ bình thường, chỉ với câu đầu tiên ta nói, sẽ một cước đá ta bay ra ngoài!

- Đến nào, đến ăn nào!

Thiếu nữ xinh đẹp thấy Dương Thiên Lô nhìn chăm chăm vào bộ ngực của mình nhưng vẫn duy trì khoảng cách ba đến bốn mét, cũng không có đến ăn, liền giục giã.

- Đại tỷ tỷ, người người, vì sao ngực của người không có núm vú?

Dương Thiên Lô ra vẻ rất ngạc nhiên nói. Đồng thời, hắn lấy tay chỉ về phía bộ ngực chói mắt của thiếu nữ.

- Cái gì? Vì sao có thể? Ta biến hoá...

Thiếu nữ xinh đẹp nghe thấy Dương Thiên Lô nói vậy, nhất thời cả kinh, thiếu chút nữa thì nói lộ ra hết, nhưng không nhận được cúi đầu nhìn xuống bộ ngực của mình, liếc mắt liền thấy được hai nụ hoa kiều diễm ướt át béo mập.

Chỉ là, ngay vào lúc nàng muốn nói con mắt của Dương Thiên Lô mù rồi, bỗng nhiên có hấp lực một thật lớn, căn bản khiến nàng ta không kịp phản kháng, thậm chí kêu cũng không kêu ra tiếng, liền bị hình ảnh bình ngọc lưu ly thanh tĩnh ở mi tâm Dương Thiên Lô chợt lóe lên trên không hút vào.

- Ngu ngốc a, cạc cạc.

Dương Thiên Lô đắc ý cười, tâm thần nhất thời dung nhập trong bình ngọc lưu ly, kiểm kê thành quả của cuộc chiến.

Hai mươi ba viên nhỏ hồng đan, bốn viên đan được màu đỏ thẫm, trên vạn viên Thuần Dương đan, cùng với một ít tinh thạch màu trắng.

Vừa rồi vì dân trừ hại, lại vớt được béo bở. Quả thực là nhất cử lưỡng tiện. Tâm tình Dương Thiên Lô vô cùng sáng khoái.

Nhất thời lại triển khai thân hình, không ngừng tiến tới về phía Trương Tử Hàm.

Cho nên khéo như vậy, cũng chỉ có thể nói là đáng đời mấy tên yêu nghiệt không may. Bọn họ chia làm năm hướng, nhưng tiến khá sâu vào trong Ma Vực, cơ bản đều tập trung ở khu vực Địa Ma cấp bốn, cũng chính là khu vực mà người tu luyện cấp thấp sẽ đi.

Mà Dương Thiên Lô muốn tìm Trương Tử Hàm đám người, nhưng không được, nên tiến hành tìm theo mạng lưới, tìm bên này không được liền sang bên kia. Vận khí của Dương Thiên Lô không tốt, toàn lựa chọn phương hướng ngược với phương hướng của Trương Tử Hàm. Hai người càng lúc càng xa. Nhưng vận khí của hắn lại tốt. Vừa mới gặp yêu nghiệt lại gặp phải một lần nữa, cũng sử dụng bình ngọc lưu ly thanh tĩnh khắc tinh trời sinh của yêu nghiệt này dễ dàng nuốt vào luyện hóa.

Thật ra, Thiên Ma đối với người tu luyện ngang cấp, cơ bản đều có thể dễ dàng cô đọng thành Ngưng Huyết Đan. Đối với cấp thấp lại càng dễ dàng hơn. Nhưng, Thiên Ma Ngưng Huyết đại pháp của chúng nếu đánh vào trong thân thể người tu luyện cao hơn một cấp bậc, muốn giết chết cũng không khó, nhưng muốn luyện hóa thành Ngưng Huyết Đan, lại cần thời gian rất dài, hơn nữa tiêu hao thể lực và năng lượng tương đối lớn. Đây mới là nguyên nhân khiến chúng lựa chọn người tu luyện cùng cấp và cấp thấp làm đối tượng.

Cho nên, các loại cơ duyên khéo léo hợp lại, tạo cho Dương Thiên Lô hết lần này đến lần khác mò vớt được béo bở. Mới mấy canh giờ, liền buôn bán lời hơn ba trăm vạn viên Thuần Dương đan và rất nhiều Ngưng Huyết Đan.

Tuy rằng Dương Thiên Lô biết này Ngưng Huyết Đan vô cùng tà ác, nhưng cũng biết rõ, giá trị tuyệt đối cao đến mức đáng sợ. Hơn nữa, Dương Thiên Lô đã sớm lưu ý biết đan được màu hồng là do người tu luyện ngưng tụ thành. Theo đạo lý nói, tự nhiên, những yêu nghiệt này sẽ thu được pháp bảo và đan dược trên người người tu luyện. Thế nhưng, trong Càn Khôn giới của chúng, cũng không có bất kỳ pháp bảo nào của người tu luyện.

Một loại khả năng là lúc luyện hóa, những yêu nghiệt này căn bản là khinh thường pháp bảo này, không có thu vào. Nhưng loại khả năng này không tồn tại. Bởi vì tại chỗ yêu nghiệt giết mấy người đệ tử Thương Huyền Phủ, Dương Thiên Lô thấy rõ, nếu có pháp bảo rơi trên mặt đất nói, sao tránh được con mắt của hắn? Sao hắn có thể lại không chiếm lấy?

Cho nên, khả năng duy nhất đó là, pháp bảo và đan dược của người tu luyện đã trực tiếp bị cô đọng trong đan dược màu hồng rồi.

Giá trị của loại này sẽ rất cao?

Căn bản, Dương Thiên Lô không dám tưởng tượng.

Sau khi Dương Thiên Lô chạy như bay trong một hai cái giờ, bình ngọc lưu ly thanh tĩnh lại tản mát ra báo động!

- Đây là khí vận lớn gì vậy? Ta đây là khí vận lớn! Hay là cơ duyên lớn gì? Ta nghĩ điều này đương nhiên chính là cơ duyên lớn! Ha ha, các tiểu yêu nghiệt thân ái, đến đây đi, cho các người mở mang kiến thức ăn nãi thần công của ta!

Trong lòng Dương Thiên Lôĩ đắ ý mà la lên.

253. Chương 238: Nhược Thủy

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 238: Nhược Thủy

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hiện tại, tâm tình bản thân rất tốt. Vừa rồi, khi giết con yêu nghiệt kia, mối liên hệ giữa hắn cùng với Tử Hàm muội muội đã bị ngăn cách. Nhưng có hai kinh nghiệm lần trước, hắn dường như đã chạm đến bí quyết làm sao để khởi động loại thần thông này.

Cho nên, trong lúc chạy như bay, hắn lại tập trung toàn bộ tinh lực, trong đầu đều là bóng hình xinh đẹp của Tử Hàm muội muội. Ngay từ đầu có chút quá mức hèn mọn, suy nghĩ nửa ngày cũng không có hiệu quả gì. Cho nên, lúc này, bản thân liền thử lại, trải qua vài lần thử nghiệm, hắn lại cảm ứng được vị trí của Trương Tử Hàm, cũng đồng thời thấy được hình dáng của Trương Tử Hàm.

Thì ra chỉ khi tập trung toàn bộ tâm thần trên người Trương Tử Hàm, hơn nữa phải tràn ngập lo lắng, là thật sự lo lắng cho an nguy của Trương Tử Hàm, thì cái loại thần thông này mới có thể khởi động.

Liên tục thí nghiệm vài lần, Dương Thiên Lôĩ đã có thể kiểm tra tình hình Trương Tử Hàm vào bất kỳ lúc nào. Hơn nữa dựa theo phương hướng mà cảm ứng chỉ dẫn, lúc này Dương Thiên Lôĩ đã có thể đơn giản suy đoán ra, khoảng cách giữa Trương Tử Hàm hắn đã không còn xa lắm. Bởi vì tại đây trên đường bộ trên, sẽ rất nhanh chóng tiếp cận đến sát biên giới giải đất Ma Vực.

Cho nên, hiện tại bản thân hắn rất yên tâm, hận không thể có thêm mấy con yêu nghiệt đến.

Theo chỉ dẫn của bình ngọc lưu ly thanh tĩnh, Dương Thiên Lôĩ rất nhanh liền lại thấy một mỹ nữ lả lơi một cách khác thường.

Khởi động thần công ăn nãi, bản thân tỏ vẻ không hề có áp lực nào, dễ dàng đối phó với yêu nghiệt thứ tư.

Sau đó, lại chạy như bay về hướng Trương Tử Hàm.

Vốn tưởng rằng còn có thể lại gặp phải mấy con, hung hăng lao tới chặn đường, nhưng đáng tiếc chính là, liên tục chạy trong hai, ba canh giờ, bình ngọc lưu ly thanh tĩnh lại dường như đã ăn no, không còn phát ra bất kỳ chỉ thị nào.

Dương Thiên Lôĩ căn bản không hiểu rõ lắm, lần này chỉ có Thiên Ma cấp năm tiến vào Ma Vực. Cho tới bây giờ, ngoại trừ con Thiên Ma vương kia, toàn bộ bốn con khác đã chôn vùi trên tay hắn.

Dương Thiên Lôĩ cũng không rõ ràng lắm, nếu như không phải tính cách của hắn hèn mọn, muốn gây ông đập lưng ông, mỗi một lần đều là dùng cách đánh lén cực kỳ hèn mọn, dễ dàng đối phó với đối phương mà nói, sợ rằng lúc chém chết nàng yêu nghiệt thứ hai, chỉ cần để yêu nghiệt có một chút cơ hội, Thiên Ma vương hắn đã phải nhận được tin tức.

Như vậy hắn căn bản không có cơ hội chém chết hai con khác.

...

Lại chạy như bay thêm nửa canh giờ, Dương Thiên Lôĩ dừng lại mở thần thông ra, thường xuyên nhìn thấy tình hình của Trương Tử Hàm. Loại thần thông này, đích xác rất trâu bò. Nhưng có điểm đáng tiếc chính là, không thể xác định được khoảng cách cụ thể. Hơn nữa, Dương Thiên Lôĩ cũng thử cảm ứng với Vân Dao, nhưng tiếc là, cũng không thành công. Cho dù hắn rất lo lắng cho người mà hắn luôn mơ tưởng gặp phải nguy hiểm, nhưng bất kể làm thế nào, cũng không có biện pháp nào cảm ứng được tới Vân Dao.

Dường như loại thần thông này, chỉ mở ra vì một mình Trương Tử Hàm.

Tiệc nuôi thì tiếc nuôi, nhưng chỉ có thể làm đến như vậy, cũng đã khiến Dương Thiên Lô cảm thấy rất thỏa mãn.

Khi hắn chạy nhanh như chớp, bản thân hắn thường dùng kính viễn vọng siêu cấp của hắn truy tìm các mỹ nữ, thỉnh thoảng lại bình phẩm một hai câu. Thường thường khi cảm ứng được với Trương Tử Hàm, nhìn tình hình trái lại vô cùng thành thoi.

Trong nháy mắt lại thêm nửa canh giờ.

Lúc này, Dương Thiên Lô vẫn chạy nhanh như chớp, ngưng tụ kính viễn vọng trước hai mắt, nhanh chóng xem xét tình hình xung quanh.

- Oa... Mỹ nữ, thật nhiều mỹ nữ.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên trông thấy mấy mỹ nữ qua kính viễn vọng. Họ đang ở xa hơn mười dặm, đang đứng trong phạm vi mấy dặm, cùng chém giết Địa Ma.

Bản thân hắn không có bất kỳ do dự nào, nhất thời điều chỉnh tiêu cự, trong nháy mắt liền tập trung trên người một mỹ nữ.

- Chậc chậc... Trước sau đều đặn, có đùi có ngực, xem ra là một tiểu mỹ nữ, đáng tiếc là ăn mặc quá kín, cái cây còn có ý tứ hơn.

Trong miệng Dương Thiên Lô nói mãi, kính viễn vọng lại chậm rãi chuyển động, tập trung đến trên người một thiếu nữ khác.

- Giống nhau.

Nói xong lại chuyển vị trí.

- Oa... Đại mỹ nữ à... Ách... Vì sao lại quen thuộc như vậy?

Khi Dương Thiên Lô tập trung kính viễn vọng đến một người đang đứng ở chỗ cao, dường như là nữ nhân dẫn đầu, chỉ cần nhìn nghiêng, cũng thấy dáng vẻ muôn vàn thuy mị thướt tha, đường cong trên người thật đáng hứng thú. Nhất là khí tức nhu hòa trên người kia. Tuy rằng từ ăn mặc có thể thấy người này tuổi đã lớn, nhưng cũng tuyệt đối vẫn là đại mỹ nữ. Chỉ là mới vừa ca ngợi xong, khi nữ nhân kia hơi xoay người, vừa vận hướng mặt về phía Dương Thiên Lô, bản thân hắn nhất thời mở to hai mắt nhìn.

Quen thuộc, người này đối với hắn đâu chỉ là quen thuộc? Không phải là Vân Dao sao?

- Tội lỗi, tội lỗi.

Dương Thiên Lô cuống quýt một hồi, không thể không nói, hèn mọn là phải trả một giá rất lớn. Đồng thời lại bất ngờ vui mừng. Vân Dao xuất hiện, vậy Tử Hàm muội muội không còn xa? Không có bất kỳ do dự nào, xoay tròn kính viễn vọng, trong nháy mắt liền tập trung tới thân ảnh khiến hắn hưng phấn hận không thể lập tức xông lên phía trước.

Tuy rằng, qua hình ảnh có thể thấy được Trương Tử Hàm từ lâu, nhưng hình ảnh vẫn không rõ ràng, sao có thể so sánh với kính viễn vọng siêu cấp này của hắn? Muốn lớn thì lớn muốn nhỏ thì nhỏ, chỗ rõ ràng, thì ngay cả lông mi có mấy cái, căn bản đều có thể đếm được rõ ràng.

Một năm không thấy, Tử Hàm muội muội thân ái càng xinh đẹp động lòng người, một thân nhuyễn giáp màu lam tản ra ánh sáng sắc nhọn, khiến vóc dáng của nàng càng thêm mê người, hoàn toàn phụ trợ nổi bật lên đường cong của nàng, không chói mắt, nhưng khiến bất kỳ kẻ nào đã liếc mắt thấy, liền không nhịn được muốn nhìn lại một lần nữa. Lúc này, dung nhan của nàng đã càng thêm khuynh quốc khuynh thành, làn da nhụy giống như ngọc tinh thuần nhất, tản ra ánh sáng trắng như bông tuyết. Nàng đang chiến đấu với Địa Ma nàng, tản ra mị lực phong tình vô cùng vô tận.

- Thế này mới chân chính là mỹ nữ của mình, là Tử Hàm muội muội. Ai có thể sánh bằng? Ha ha.

Dương Thiên Lô phát ra tiếng hét. Trong nháy mắt, thân hình phát huy tới tốc độ cực hạn, nhanh như chớp vọt tới.

Thế nhưng, đúng lúc này, mi tâm của hắn bỗng nhiên truyền đến một trận dao động mãnh liệt, một khí tức ác tâm càng vượt xa so hơn với mấy lần trước, gần như trong nháy mắt liền xuất hiện trong lòng hắn.

- Không phải chứ?

Chương 238: Nhược Thủy (hạ).

Trong lòng Dương Thiên Lôi kinh hãi. Hai con mắt như điện, kính viễn vọng nhất thời tập trung về phương hướng mà hắn cảm ứng được. Hắn lại thấy một người thiếu nữ. Đúng vậy, là một người thiếu nữ. Thiếu nữ này cũng không quá mức xinh đẹp, nhưng tản ra vẻ mỹ lệ kinh người. Nếu như không phải khí tức buồn nôn kia quấy phá, cho dù Dương Thiên Lôi thấy, cũng không nhịn được muốn khen ngợi một tiếng. Bởi vì tướng mạo, khí chất, ánh mắt của thiếu nữ này, tự nhiên không có một khí tức yêu nghiệt, trái lại còn giống như một người thiếu nữ thuần khiết.

Nàng đang rất nhanh tiến lại gần đám người Vân Dao, Trương Tử Hàm.

Nhất thời, tim Dương Thiên Lôi đập gấp. Trực giác nói cho hắn biết, đây là một yêu nghiệt càng mạnh mẽ hơn so với bốn con kia. Không có bất kỳ do dự nào, trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi đẩy tốc độ lên tới cực hạn.

Hắn nhất định phải chạy tới bên cạnh đám người Trương Tử Hàm trước thiếu nữ kia.

Khoảng cách hơn mười dặm, trong vòng mấy phút đồng hồ, Dương Thiên Lôi đã chạy qua, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Bất quá, hắn cũng không có ý định trực tiếp vạch trần chân tướng của con yêu nghiệt vẫn đang tiến tới rất nhanh. Khi tiếp cận tới khoảng cách còn vài dặm nữa, liền dùng hơi, hét lớn một tiếng:

- Sư phụ Vân Dao, Tử Hàm muội muội, ta tới rồi.

Trương Tử Hàm đang nhặt ma tinh trên mặt đất lên, Vân Dao đang ở để ý tới đệ tử của mình, bỗng nhiên nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

Trong mắt Vân Dao hiện lên một tia kinh ngạc. Trong mắt Trương Tử Hàm hiện lên một tia niềm vui bất ngờ, không hề dừng lại dù chỉ một chút, Tử Hàm muội muội, liền “A” một tiếng, vội vàng chạy đi đón Dương Thiên Lôi.

Ánh mắt Trương Tử Hàm chăm chú nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đã trở càng trở nên anh tuấn thành thực của Dương Thiên Lôi. Tuy rằng thân cao và tướng mạo của Dương Thiên Lôi đều có sự thay đổi lớn, không còn non nớt như một năm trước, nhưng Trương Tử Hàm lại không cảm thấy có chút nào xa lạ. Đó không phải là thân ảnh mà nàng thấy trong ảo giác mấy canh giờ trước hay sao?

- Thiên Lôi.

Từ phía xa, Trương Tử Hàm liền kích động gọi. Trong giọng nói tràn ngập niềm vui bất ngờ.

Trong nháy mắt, hai đạo thân ảnh liền chạy vội tới bên nhau. Lúc mắt thấy sẽ chạm vào nhau, hai người trong nháy mắt tâm hữu linh tê cùng vận chuyển năng lượng thể giới băng tuyết, nhất thời hòa hợp thành một thể, Dương Thiên Lôi liền ôm lấy Trương Tử Hàm giữ chặt ở trong lòng, nhanh chóng xoay tròn bay lượn trên không.

Trên mặt Vân Dao lộ ra một nụ cười mỉm có chút sùng nịch, nhìn hai người khe khẽ lắc đầu.

Hai người hưng phấn, đủ ôm nhau quay tròn đến hai phút. Đến lúc này, Trương Tử Hàm mới ngưng ngừng mạnh mẽ yêu cầu Dương Thiên Lôi ngưng lại, đôi mắt dường như ẩn chứa thể giới băng tuyết, nhìn Dương Thiên Lôi đã cao hơn so với mình nửa cái đầu, trên mặt có chút đỏ ửng, giọng nói vì vậy mà có thoáng run rẩy hồi thẩm:

- Người... Sao người lại tới đây?

- Bởi vì nhớ nàng, cho nên ta tới... Hắc hắc Tử Hàm, đến, thơm ta một cái đi nào.

- Không nên, sư phụ và các sư tỷ đều nhìn đấy.

Trong mắt Trương Tử Hàm hiện lên một chút kinh sợ, vội vàng ngăn cản nói.

- Ha ha ha... Ta đang có cảm giác không nhìn được đây, nếu không... chúng ta đào một hầm ngầm tiến vào đi...

Dương Thiên Lôi rất vô sỉ nói.

- Đáng ghét, đừng náo loạn, chờ... Chờ đi ra ngoài đã nào.

Tiếng Trương Tử Hàm như tiếng ruồi bay nói.

Đúng lúc này, Vân Dao và mấy người đệ tử khác, cũng đi dần về phía hai người. Ánh mắt của họ nhìn về phía Dương Thiên Lôi, đều mang theo sự kinh ngạc. Đương nhiên, còn có ước ao đối với Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm.

- Sư phụ khỏe ạ.

Dương Thiên Lôi biết lúc này không phải lúc cần quấy, vội vàng quay sang nhìn Vân Dao, mỉm cười mà cung kính nói.

- Vì sao người lại qua đây vậy? Sao người có thể tìm được chúng ta?

- Sau khi đệ tử xuất quan thì được biết người đưa Tử Hàm đến Ma Vực, nên vội vàng đuổi theo tới đây. Đáng tiếc là không đuổi theo kịp. Nhưng, đệ tử vừa vặn cũng muốn đến Ma Vực rèn luyện, cho nên cũng vào luôn. Không ngờ có thể thực sự gặp được các người. Cái này gọi là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Hắc hắc...

Dương Thiên Lôi nói cho có lệ, còn có chút đắc ý, nói thêm một câu, khiến Vân Dao, Trương Tử Hàm và đám đệ tử đều ngạc nhiên trước câu nói với hàm nghĩa sâu xa đó. Đương nhiên, hắn không thể nói là chỉ vì lo lắng cho Trương Tử Hàm. Về phần làm sao tìm được, vậy càng không cần hắn phải nói quá rõ ràng.

- Tên tiểu tử này.

Vân Dao vừa cười vừa nói:

- Thực sự là to gan lớn mật. Sao sư phụ người có thể yên tâm để người qua đây một mình? Người không biết tình huống bên Ma Vực, lẽ nào hắn cũng không biết sao? May mà người gặp được chúng ta, còn không thật không biết đã phát sinh ra chuyện gì rồi. Được người theo chúng ta cùng đi tu luyện vậy.

- Vâng, cảm tạ sư phụ.

Dương Thiên Lôi ra vẻ rất cảm kích nói. Trong lòng lại thầm nghĩ:

- May mà ta qua đây...

- Tới.

Đúng lúc này, tâm thần Dương Thiên Lôi trước sau không tách khỏi người thiếu nữ kia, bỗng nhiên thầm nghĩ trong lòng.

Từ lâu, Vân Dao đã thấy được người thiếu nữ kia tiến về phía các nàng. Bất quá, Vân Dao cũng không lưu ý. Chỉ cảm thấy kỳ lạ, vì sao thiếu nữ kia lại dám một mình bước vào Ma Vực.

- Tiền bối, các vị ca ca tỷ tỷ, quấy nhiễu mọi người rồi.

Thiếu nữ đi chậm lại, tới trước mặt mọi người, ôn nhu nói. Giọng nói réo rắt động lòng nhân, không thanh tao không mị hoặc, nghe vào trong tai Dương Thiên Lôi, nếu như đơn thuần lấy giọng nói mà bàn luận, chắc chắn là rất êm tai. Hơn nữa nhìn thần sắc của thiếu nữ kia, tuyệt đối là một thiếu nữ thuần khiết bậc nhất.

- Tiểu cô nương, có chuyện gì vậy?

Trên mặt Vân Dao dần hiện ra một nụ cười mỉm ôn hòa, nhẹ giọng hỏi.

- Tiền bối... Ta, ta có thể đi cùng với các người có được không? Ta là Nhược Thủy, là một tán tu, lần đầu tiên đến Ma Vực... Không ngờ nơi này lại nguy hiểm như vậy, cho nên...

Giọng điệu, thái độ, khí tức của người thiếu nữ, hơn nữa còn có bộ dáng thuần khiết kia của nàng ta khiến cho không một ai không cảm thấy yêu thương.

Vân Dao, Trương Tử Hàm vốn là người có tâm địa thiện lương, mà đệ tử của nàng, cũng đều là những người có phẩm hạnh rất tốt, cho nên sau khi nghe người thiếu nữ nói xong, trên mặt đều lộ ra sự đồng tình, ánh mắt cũng đều nhìn về phía Vân Dao, như vậy, rõ ràng là muốn Vân Dao đáp ứng.

Khóe miệng Dương Thiên Lô mang theo một nụ cười hèn mọn, ánh mắt lấp lánh dừng ở trước mắt người thiếu nữ, trong lòng đầy xem thường. Nhưng không thể không khâm phục, hành động của người thiếu nữ đang đứng trước mặt này so với kia bốn con yêu nghiệt kia còn cao minh hơn rất nhiều. Nếu như mình không có bình ngọc lưu ly thanh tinh, rất có thể sẽ bị mê hoặc.

254. Chương 239: Đột Biến

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 239: Đột biến

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bất quá lúc này Dương Thiên Lô trái lại không có chút cảm giác lo lắng nào. Đương nhiên, hắn lại càng không có ý định đuổi thiếu nữ này đi. Đuổi nàng ta đi, không nghi ngờ, sẽ có nhiều người tu luyện khác chôn vùi trong tay nàng ta. Đây là lần đầu tiên, tuy rằng Dương Thiên Lô không là người quá ngạo mạn, muốn làm đại hiệp vì dân trừ hại. Nhưng nếu hắn đã thấy được, sẽ không thể để yêu nghiệt này tiếp tục làm nguy hại cho nhân gian. Đương nhiên, một điểm quan trọng hơn là, bản thân hắn không muốn buông tha đan dược và tài phú tới tay. Trên vạn viên Thuần Dương đan, và còn có Ngưng Huyết Đan, tuy rằng vật này tà ác nhưng lại có giá trị cũng tuyệt đối vô giá, cùng với tinh thạch màu trắng phẩm chất tuyệt hảo.

- Sư phụ, người để nàng cùng đi theo chúng ta đi. Thật đáng thương. Ma Vực nguy hiểm như vậy, nếu như không có ai chiếu ứng, nói không chừng...

Về mặt Trương Tử Hàm đầy đồng tình nói.

- Đúng vậy, sư phụ, để nàng gia nhập đi. Dù sao thêm nàng cũng chỉ nhiều thêm một người, cũng sẽ không ảnh hưởng tới việc tu luyện của chúng ta.

Những người khác cũng đều nói.

Dương Thiên Lô lại không nói một lời, khóe miệng chỉ mang theo một nụ cười hèn mọn, đánh giá yêu nghiệt trước mắt.

Trương Tử Hàm nhìn thấy Dương Thiên Lô mỉm cười như vậy, nàng rất rõ tính cách của người này, còn tưởng rằng Dương Thiên Lô lại động lòng, có ý nghĩ xấu xa ý, tay nhỏ liền lên lút ở phía sau lưng Dương Thiên Lô, gắt gao cầu một cái.

Dương Thiên Lô lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trương Tử Hàm, cố sức giữ lại. Nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi người thiếu nữ.

Tuy rằng Trương Tử Hàm bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể làm vậy thôi. Trong thời gian một năm qua, thông qua Sở Hương Hương và đám người ở chung, Trương Tử Hàm thông minh bằng tuyệt như vậy, từ lâu đã cảm nhận được địa vị của Dương Thiên Lô trong lòng các nàng. Sở Hương Hương thì không cần phải nói, đã là con rận trên đầu trọc. Ngoài ra, còn có Mộc Tử Vi vừa là búp bê thân yêu vừa là tiểu tức phụ đã định trước của Dương Thiên Lô. Tuy rằng hai người vẫn như là oan gia, nhưng tương lai sẽ ra sao, Trương Tử Hàm cũng biết rất rõ ràng. Mà Lục Thanh Âm, cũng tương tự. Bởi vì Dương Thiên Lô mới có thể cùng tụ tập với mọi người ở một chỗ, tương lai sẽ ra sao?

Trương Tử Hàm hiểu rất rõ. Sau này, có lẽ nàng sẽ phải đối mặt càng nhiều với những chuyện như vậy. Điều này có quan hệ rất lớn đến tính cách của Dương Thiên Lô, nhưng điều trọng yếu nhất chính là, thành tựu, tâm tính của bản thân hắn đều là trời cho, đối với bất kỳ thiếu nữ nào mà nói, đều khó có thể chống lại được sự mê hoặc của hắn.

- Được rồi, Nhược Thủy phải không? Vậy người cứ đi theo chúng ta đi. Lần sau nghìn vạn lần không nên một mình tiến vào Ma Vực nữa.

Vân Dao ôn nhu nói.

- Đa tạ tiền bối. Đa tạ các vị tỷ tỷ, đa tạ... Ca ca.

Trên mặt Thiếu nữ tràn ngập vẻ cảm kích, vội vàng khom người hành lễ với mọi người, nói.

Trong nháy mắt, khi thiếu nữ hành lễ trước Dương Thiên Lô, Dương Thiên Lô liền nắm lấy cơ hội này, mi tâm bỗng tản mát ra thần quang năm màu bàng bạc, chụp về phía thiếu nữ.

Giờ phút này, Dương Thiên Lô không có chút kiêng nể nào. Tuy rằng, sự tồn tại của bình ngọc lưu ly thanh tĩnh là cực kỳ biến thái, Dương Thiên Lô cũng rất muốn chơi đùa cùng với thiếu nữ này, Nhưng dù muốn đùa giỡn cái gì đi nữa, nhưng không thể lấy tính mệnh của Vân Dao và đám người Trương Tử Hàm ra giỡn. Bởi vì hắn biết rõ, thiếu nữ trước mắt này mạnh hơn rất nhiều so với bốn con yêu nhiệt kia. Từ dao động của bình ngọc lưu ly thanh tĩnh, hắn liền có thể cảm ứng điều điều đó.

Thế nhưng, điều khiến Dương Thiên Lô khiếp sợ chính là, lần nào bình ngọc lưu ly thanh tĩnh cũng đúng lúc xuất hiện, lần này tự nhiên lại ngoài ý muốn.

Khi thần quang năm màu phát ra, trong nháy mắt, thiếu nữ kia bỗng nhiên kêu lên một tiếng kinh hãi. Ngay lập tức, thân ảnh liền biến mất, thối lui đến hơn trăm mét. Về mặt nàng ta đầy khiếp sợ địa nhìn Dương Thiên Lô, dường như thấy được điều gì đó cực kỳ khủng khiếp vậy.

- Muốn chạy?

Dương Thiên Lô gầm lên một tiếng, thân hình liền như bóng với hình, nhanh như chớp tiến về phía thiếu nữ. Cùng lúc đó, năng lượng bàng phát ra từ trên người hắn, như Thiên La Địa Vọng biến hoá thành một đạo lưu quang, từ trên trời giáng xuống

Nhất thời, thiếu nữ kia khiếp sợ, tâm niệm thay đổi rất nhanh. Nàng ta không rõ vì sao Dương Thiên Lô lại ra tay đối với nàng ta. Hơn nữa, vừa rồi, trong nháy mắt, mi tâm Dương Thiên Lô tản mát ra ra khí tức vô cùng kinh khủng. Tự nhiên khiến ở sâu trong nội tâm nàng sản sinh ra một cảm giác sợ hãi.

Nàng cũng không cho rằng Dương Thiên Lô có thể khám phá bản thể của nàng. Trong Ma Vực, chỉ cần không ngừng tụ nê hoàn thượng đan, đạt được tam đan cùng tồn tại, đã tấn cấp đến Phá Đan Thành Anh, cao thủ Tiên Thiên cấp chín, tuyệt đối không thể cảm thụ được khí tức Thiên Ma trên người nàng ta.

Bất quá nàng lại có thể khẳng định, chắc chắn Dương Thiên Lô đã phát hiện được điều gì. Vừa nghĩ đến đây, Dương Thiên Lô cũng vừa tới, đôi mắt của nàng bỗng nhiên co rút lại, lẽ nào hắn thấy mình xuất thủ ở chỗ khác rồi?

Nghĩ tới đây, nàng cũng không dám do dự nữa. Quanh thân bỗng nhiên tản mát ra năng lượng bàng bạc, hướng về phía Thiên La Địa Vọng.

- Thiên Lô, người làm gì vậy?

Cùng lúc đó, Vân Dao mang theo một sự khó hiểu thoáng tức giận hỏi, đồng thời, hai tay của nàng rất nhanh kết xuất thành một đạo pháp quyết, pháp lực bàng bạc, lập tức xuất hiện ngăn trở Thiên La Địa Vọng của Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô thâm hô không xong, cũng ngay ngay lúc này, thiếu nữ nắm cơ hội, bỗng nhiên mở một đạo kiếm quang, chạy nhanh như chớp.

Ngự Kiếm phi hành, tốc độ của Dương Thiên Lô có nhanh hơn nữa, cũng không cho rằng mình có thể đuổi theo yêu nghiệt kia.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Vân Dao, mở to hai mắt nhìn, Vân Dao nhất thời cũng hiểu rõ, mình nhìn nhầm người.

Tuy rằng không biết thiếu nữ thực sự có vấn đề gì, nhưng nếu nàng ta có thể dùng Ngự Kiếm phi hành, chí ít cũng nói rõ một điểm, Dương Thiên Lô hẳn đã phát hiện ra điều gì mới ra tay. Hơn nữa nàng ta chỉ là Tiên Thiên cấp bốn, hiển nhiên là đã che giấu tu vi.

- Sư phụ, thiếu nữ này là yêu nghiệt mau đuổi theo.

Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, thân hình nhoáng lên bỗng nhiên đi tới bên người Vân Dao, trực tiếp nắm lấy tay Vân Dao. Như vậy rõ ràng là muốn Vân Dao dùng Ngự Kiếm phi hành, mang hắn đuổi theo.

Thế nhưng Vân Dao lại không lập tức khởi động, ngược lại nhìn Dương Thiên Lô hỏi:

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Chương 239: Đột biến (hạ).

Dương Thiên Lô hoàn toàn không nói gì, cũng âm thầm hối hận, mình quá sơ suất, không ngờ thực lực của yêu nghiệt này lại sâu như vậy. Bất luận như thế nào hắn cũng không nghĩ ra, bình ngọc lưu ly thanh tĩnh tự nhiên lại không vây khốn nàng ta. Sớm biết như vậy, nên sớm truyền âm cho Vân Dao, làm đủ công tác chuẩn bị, thì đã không xuất hiện cục diện như lúc này.

- Nàng ta là yêu nghiệt nàng, muốn gia nhập chúng ta cũng là vì muốn đánh lén, giết chết chúng ta. Quên đi, chạy cũng chạy rồi, đuổi theo cũng không còn kịp nữa. Đều do ta không nói trước với sư phụ...

Dương Thiên Lô nói có chút phiền muộn.

Nhưng vào lúc này, bầu trời lại bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ.

- Âm âm.

Dương Thiên Lô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại. Trong nháy mắt, hắn liền thấy một người tu luyện đang chặn yêu nữ kia, hiện tại đang chiến đấu với nhau rồi.

- Sư phụ, đừng hỏi nữa, mang ta tới đó đi.

Dương Thiên Lô bỗng nhiên trầm giọng nói, quanh thân tản ra khí tức mãnh liệt.

Vân Dao cũng biết, hiện tại không phải lúc nghe Dương Thiên Lô giải thích, chuyện thiếu nữ kia đã là sự thực, đã có người ngăn cản, bất luận như thế nào đều phải bắt lại, để tra hỏi đến tận cùng.

- Ta đi là được. Tu vi của ngươi quá thấp, đi cũng không thể giúp được gì.

Vân Dao trầm giọng nói. Giọng nói chưa dứt liền hóa thành một đạo kiếm quang, bay lên không trung.

Dương Thiên Lô gấp đến độ chửi má nó, nhưng không có bất kỳ biện pháp gì, chỉ có thể không ngừng nghĩ trong lòng:

- Ngự Kiếm phi hành, Ngự Kiếm phi hành, lão mẫu nhà ngươi...

- Thiên Lô, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Nhược Thủy...

Trương Tử Hàm không nhịn được hỏi. Những người khác cũng nhìn Dương Thiên Lô, hiển nhiên cảm thấy biến đổi lớn này tràn ngập mê hoặc.

- Nhược Thủy là yêu nghiệt, yêu nghiệt giết người không chớp mắt. Như vậy, là nàng ta biến hoá ra, các người thật sự cho rằng nàng ta là mỹ nữ à? Các người cứ ở chỗ này đi, đừng đi loạn.

Dương Thiên Lô nói xong, không để ý tới vẻ kinh ngạc của mọi người, thân hình nhoáng lên liền không ngừng chạy về phía yêu nữ.

...

- Nhược Thủy, cuối cùng thì ngươi là ai? Vì sao phải ẩn nấp trong chúng ta?

Trong nháy mắt, Vân Dao dùng Ngự Kiếm phi hành tới được chiến trường, nhưng cũng không trực tiếp xuất thủ, mà lại hỏi. Mãi đến lúc này, nàng vẫn cho rằng thiếu nữ này ngoại trừ tu vi bỗng nhiên tăng thêm hai cấp bậc ra, cũng không có chút khí tức tà ác nào.

- Tiên bối, ta chỉ là muốn thử nghiệm thú vui khi chiến đấu cùng với các người, tuyệt đối không có bất kỳ ý gì khác. Còn nữa, vị tiên bối này, vì sao người lại cản lối đi của tiểu nữ?

Yêu nữ cố gắng trấn tĩnh nói.

Giờ phút này, trong lòng nàng cũng vô cùng khiếp sợ. Nếu đúng là Dương Thiên Lô đã nhìn thấy nàng xuất thủ, khẳng định là còn phát hiện điều gì. Hiển nhiên, nàng không có khả năng lại chờ thêm nữa. Đối với cấp bậc cao thủ của Vân Dao, nàng đánh lén, còn có thể xuất kỳ bất ý, tuy rằng luyện hóa phải tiêu hao một chút thời gian, nhưng muốn giấu diếm một đám cao thủ Tiên Thiên cấp bốn, đối với nàng mà nói cũng không có gì vấn đề. Nhưng nếu đối phương đã nảy sinh cảnh giác. Vậy nàng cũng không thể đối phó được. Cho nên chỉ có thể mau chóng thoát đi.

Hơn nữa, phải trực tiếp rời khỏi Ma Vực. Bởi vì nàng không rõ Dương Thiên Lô rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì.

Nhưng nàng ta lại không nghĩ rằng, trên không trung lại thỉnh linh gặp phải một cao thủ ngăn chặn

Này cao thủ không phải là ai khác, chính là một trong mười thành viên ám dạ.

Trước sau, bọn họ vẫn đi theo Dương Thiên Lô. Nhất cử nhất động của Dương Thiên Lô đều dưới sự giám thị của bọn họ. Chỉ là cự ly quá xa, bọn họ cũng không rõ cuối cùng thì Dương Thiên Lô đã gặp chuyện gì với mấy con yêu nghiệt kia. Bọn họ chỉ là mơ hồ thấy được một cảnh tượng cực kỳ hoang đường, cực kỳ khôi hài, lại cực kỳ không giải thích được.

Đang nhìn đến thiếu nữ chiến đấu với Dương Thiên Lô, sau đó tự nhiên lại dùng Ngự Kiếm phi hành mà chạy. Bọn họ cũng khiếp sợ. Tiềm thức cho thấy thiếu nữ này có kế hoạch gây bất lợi cho Dương Thiên Lô.

Cho nên, khi nữ tử kia chạy ra đúng về phía thành viên ám dạ này đang nấp. Hẳn liền không chút do dự xuất thủ. Nhưng điều khiến hắn khiếp sợ chính là, cho dù là cao thủ Tiên Thiên cấp tám, cũng không thể tránh được sát chiêu của hắn. Hắn ẩn nấp giống như độc xà đánh một đòn đầy chí mạng, nhanh như chớp lại bị nàng ta tránh được, rõ ràng đã trúng trái tim của đối phương, cũng rõ ràng đã xuyên thủng qua thân thể đối phương, nhưng đối phương lại bình yên vô sự.

- Sư phụ, đừng dồng dài với nàng nữa. Yêu nghiệt căn bản không phải con người, giết không tha.

Dương Thiên Lô theo sát phía sau cũng đã tới rồi. Hai lỗ tai nhấp nháy, kính viễn vọng trước mặt quan sát yêu nữ đang ở trên không trung một cách rõ nét, rồi la lớn.

- Nói bậy.

Thiếu nữ gầm lên một tiếng. Thân hình nhoáng lên liền muốn chạy trốn. Chỉ là, thân thể của nàng ta vừa mới động, một đạo kiếm quang vô thanh vô tức, trong nháy mắt liền xuyên thủng trái tim của nàng.

- Âm.

Một tiếng nổ kinh thiên. Lại thêm một cao thủ xuất hiện tại trong không trung. Mà trái tim thiếu nữ rõ ràng đã bị xuyên thủng, nhưng ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra. Trong nháy mắt liền khôi phục nguyên dạng, bỗng nhiên chuyển hướng bỏ chạy.

Lần này, Vân Dao thấy rõ ràng, trong lòng khiếp sợ không hiểu, đối với lời nói của Dương Thiên Lô đã không còn chút nào hoài nghi. Hai tay liền tạo ra pháp quyết, phát chiêu. Chỉ là đúng lúc này, một giọng nói lại truyền đến trong tai của nàng.

- Người đừng xuất thủ vội. Nàng trốn không thoát đâu.

Giọng nói kia không có bất kỳ cái gì dao động nào, nhưng lại thể hiện một sự tự tin rất lớn.

Vân Dao hơi sửng sốt, thoáng nhìn qua, hai người trung niên có tướng mạo bình thường, liên tục lúc động lúc không động, trong lòng hơi khiếp sợ.

Quả nhiên, thiếu nữ kia chỉ đi được trăm mét, lại bị chặn lại, lần này càng kinh khủng hơn, một đạo kiếm quang, tự nhiên xuyên thủng mi tâm của nàng.

Nhưng càng kinh khủng hơn chính là, thiếu nữ kia vẫn bình yên vô sự, trong nháy mắt lại chuyển hướng. Nhưng nàng càng kinh sợ hơn chính là, bất luận nàng chạy về hướng nào, đều gặp phải một cao thủ mà nàng căn bản không thể cảm ứng được, đứng ra ngăn cản lối thoát của nàng.

Trong lòng Vân Dao cũng thấy khiếp sợ. Nàng có thể cảm ứng được, tu vi của những người trung niên cũng không bằng mình. Nếu quang minh chính đại mà chiến đấu, sẽ không phải là đối thủ của nàng. Thế nhưng... nếu bọn họ không bọn hăn tự xuất hiện, Vân Dao căn bản không thể cảm ứng được. Người như thế, nếu như ám sát nàng, chẳng phải là rất dễ dàng sao?

255. Chương 240: Thu

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 240: Thu

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Những người này là ai? Vì sao lại tự nhiên xuất hiện chặn yêu nữ này lại?

- Ngao ——

Trốn cũng không thể trốn được, bỗng nhiên thiếu nữ kia há mồm phát ra một tiếng rống cực kỳ kinh khủng. Vốn không muốn bại lộ bản thể, bởi vì nàng hiểu rõ, một khi bản thể bị bại lộ, khi đó chân chính sẽ lâm vào tình trạng không chết không dừng. Nhưng giờ phút này, bỗng nhiên xuất hiện mười đại cao thủ và Vân Dao, đã hoàn toàn bao vây nàng, bức nàng tới đường cùng. Càng làm cho nàng khiếp sợ hơn chính là, khi nàng muốn triệu hồi bốn người thủ hạ, tự nhiên không có thu được bất kỳ tin tức nào, dường như đã biến mất vậy. Điều này làm cho nàng lập tức hiểu được, tung tích của các nàng khẳng định đã bị phát hiện. Hơn nữa, bốn thủ hạ đã vô thanh vô tức mà bị giết chết.

Điều này làm cho nàng hoàn toàn đánh mất lòng tin có thể trốn thoát, cũng chân chính khơi dậy ác tính trong nàng.

Nàng phát ra một tiếng rống hoàn toàn không thuộc về loài người. Vốn đang trong hình ảnh của một con người, nhất thời hóa thành một đám mây máu. Ngay lập tức hình thành một con quái vật kinh khủng lớn chừng trăm trượng, phun ra từng đạo kiếm quang đỏ như máu, công kích về phía mọi người.

- Thiên Ma vương, cẩn thận.

Hầu như trong nháy mắt, thập đại cao thủ và Vân Dao, nhất thời biến sắc. Không còn kiêng dè nữa, mười một người gần như cùng lúc tạo ra kết giới mạnh mẽ bao quanh cơ thể, cùng lúc đó, phát ra lực tấn công mạnh nhất, hướng về phía Thiên Ma vương.

Thế nhưng, khiến mọi người bất ngờ, Thiên Ma vương sở hữu trí tuệ cực cao, đúng lúc họ phát ra lực công kích, thân thể cao lớn bỗng nhiên trầm xuống, nhằm thẳng về phía Dương Thiên Lôi đang đứng quan sát trên mặt đất, đồng thời phát ra một đạo kiếm quang thật lớn bằng bạc đỏ như máu tạo thành một lớp màng, mạnh mẽ chắn về phía thập đại cao thủ và Vân Dao.

Thiên Ma vương căn bản không có biện pháp giết chết thập đại cao thủ và Vân Dao, nhưng nếu bản thể đã bị bại lộ, kết quả tử vong đã được định trước, nàng sẽ chém chết người thiếu niên đã vạch trần thân phận của nàng trước.

- Không tốt.

Thập đại cao thủ và Vân Dao đồng thời biến sắc. Thiên Ma vương phát ra lực công kích cực mạnh. Tuy rằng không thể đả thương bọn họ, nhưng bọn họ lại thấy rõ ràng kiếm quang màu hồng kia tạo màng chắn, bọn họ cũng không thể chạm vào, bằng không máu trong cơ thể gặp phải trong nháy mắt sẽ cô đọng lại.

- Tới hay lắm.

Nhưng vào lúc này, một tiếng kêu hưng phấn từ mặt đất truyền đến. Trên người Dương Thiên Lô nhất thời phát ra pháp lực bàng bạc với sức mạnh khiếp. Trong nháy mắt, Thiên La Địa Vĩng phát động, xuất hiện trong không trung, hợp thành một đạo lớp chắn ánh sáng lấp lánh, trực tiếp chụp lấy quái vật màu hồng.

- Thiên Lô, chạy mau.

Trong lòng Vân Dao kinh sợ, vội vàng quát lớn. Nàng biết rất rõ, tuy rằng tu vi của Dương Thiên Lô rất biến thái, nhưng tóm lại cảnh giới quá thấp, đừng nói một Thiên La Địa Vĩng là linh khí trung phẩm, ngay cả linh khí cấp cao nhất, hẳn cũng mơ tưởng có thể bao lấy Thiên Ma vương là hoàn toàn không làm được.

Thế nhưng, ngay khi Vân Dao và thập đại cao thủ không suy nghĩ tới cái giá phải trả, cố gắng phá bỏ lớp màng bằng ánh sáng đỏ như máu, thì từ phía dưới, lại nghe được một tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương.

Từng đạo hào quang màu trắng trong suốt kỳ lạ từ trên Thiên La Địa Vĩng phát ra, giống như ánh mặt trời chói chang, gần như chỉ trong nháy mắt liền hoàn toàn bao phủ lấy quái vật. Hơn nữa, càng kinh khủng hơn chính là, tự nhiên lại nhanh như chớp mà co rút lại, ánh hào quang màu trắng nồng đậm, tràn ngập một cỗ Hạo Nhiên Chính Khí.

- Ha ha ha...

Dương Thiên Lô phát ra một tiếng cười to tràn ngập vẻ kiêu ngạo và đắc ý, dường như còn lẩm bẩm nói:

- Yêu nghiệt nho nhỏ, cũng muốn chạy thoát khỏi Thiên La Địa Vĩng của bản soái ta sao? Cũng không nhìn qua xem đây là pháp bảo của ai? Thu!

Theo một tiếng thu của Dương Thiên Lô, trong Thiên La Địa Vĩng, lại phát ra một tiếng vô cùng thê lương thảm thiết. Ngay lập tức, Thiên La Địa Vĩng liền trở thành một cái lồng ánh sáng, nhưng lại nhanh chóng thu nhỏ lại.

Khi thập đại cao thủ và Vân Dao lao xuống tới nơi, Dương Thiên Lô đã vô cùng đắc ý, thu Thiên La Địa Vĩng lại, tiện tay cầm lấy Cần Khôn giới đây mê hoặc ở trong tay.

Vân Dao khiếp sợ nhìn Dương Thiên Lô, đủ mấy phút sau, mới hỏi:

- Thiên Lô... Đây là chuyện gì?

Thập đại cao thủ cũng khiếp sợ nhìn Dương Thiên Lô.

- Ha ha, sư phụ, đã sớm nói người mang theo đệ tử tới. Trước khi đệ tử đến Ma Vực, chúng giáo chí tôn sợ đệ tử gặp chuyện không may, đã đặc biệt giúp đệ tử gia trì lực lượng Thần Đạo trong Thiên La Địa Vĩng, để bảo vệ tính mạng của đệ tử. Loại yêu nghiệt nho nhỏ này, làm sao có thể chống cự được thần lực của chúng giáo chí tôn? Đáng tiếc...

- Đáng tiếc cái gì?

- Đáng tiếc, loại gia trì này của chúng giáo chí tôn, chỉ có thể dùng một lần. Ai...

Dương Thiên Lô tỏ ra rất phiền muộn lại tiếc rẻ Thiên La Địa Vĩng, ra vẻ rất đau lòng. Nói đến chỗ này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên ngẩng đầu, thoáng nhìn qua thập đại cao thủ, nói:

- Đa tạ các vị tiền bối đã hỗ trợ, bằng không yêu nghiệt này đã bỏ chạy mất, thật không biết yêu nghiệt này thực sự là quái vật gì vậy, tự nhiên lại kinh khủng như vậy.

- Không khách khí. Cáo từ.

Mười người cùng nói. Tiếng nói vừa dứt liền biến thành các đạo kiếm quang, liền bay đi bốn phương tám hướng. Cùng lúc đó, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng nói. Tiếng nói giống như tiếng sấm:

- Toàn bộ đệ tử tu luyện chú ý, trong Ma Vực có Thiên Ma lần vào. Mong mọi người cẩn thận đề phòng. Mong những người nghe được lập tức truyền lời tiếp để toàn bộ những người tu luyện được biết.

Giọng nói hào hùng kia liền truyền đi ngàn dặm, gần như chỉ trong nháy mắt, từng tiếng to, liền không ngừng truyền ra. Không bao lâu, liền truyền khắp Ma Vực.

- Thiên Ma? Vân Dao sư phụ, đây là Thiên Ma sao?

Dương Thiên Lôi có chút khiếp sợ hỏi. Hắn đã từng nghe Lăng Hi nói qua một lần. Trong Tử Linh Phiên có thể nuôi dưỡng tử linh, Thiên Ma vân vân. Nhưng lúc đó hắn cũng không có hỏi nhiều làm gì, chỉ là cho rằng chúng cũng tồn tại giống như ma thú mà thôi. Nhưng không ngờ Thiên Ma lại biến thái như vậy.

- Không sai. May mà chuông giáo chí tôn gia trì thần lực cho người. Bằng không... Cũng may là người biết nàng ta có chuyện. Nếu không, tất cả mọi người chúng ta cũng khó thoát bàn tay độc ác của nàng ta.

Vân Dao có chút lo lắng nói. Nàng rất rõ ràng, nếu như thiếu nữ vừa rồi gọi là Nhược Thủy, không có bị Dương Thiên Lôi vạch trần, rất có thể tất cả các nàng mọi người phải chôn vùi trong tay nàng ta.

Chương 240: Thu (hạ)!

Không hề nghi ngờ gì, lúc đó, người đầu tiên mà ma vương động thủ khẳng định chính là mình. Chỉ cần nàng ta đánh lên thành công, dùng Thiên Ma Ngưng Huyết luyện hóa chính mình, đám người Trương Tử Hàm sẽ không có một ai có thể may mắn tránh khỏi.

- Thiên Lôi, làm sao người biết được?

Vân Dao nói đến chỗ này, không khỏi có chút nghi hoặc.

- Ta cũng không biết rõ lắm, lần đầu tiên khi đệ tử thấy của mắt nàng, thần lực gia trì của chuông giáo chí tôn tự động tung Thiên La Địa Vọng, dường như muốn tự vận chuyển. Hơn nữa, nàng cho ta một cảm giác rất nguy hiểm. Thấy thế nào cũng là cảm giác buồn nôn và nguy hiểm. Đệ tử cũng hình dung không được cái loại cảm giác này. Nói chung, nhìn nàng không giống người. Sư phụ, người cũng thấy đấy. Lúc đó ta phát ra lực công kích, đó là Thiên La Địa Vọng tự phát ra.

Dương Thiên Lôi đem Phong Vô Kỵ ra làm lá cờ ra sức vẫy, giấu đi toàn bộ sự thật.

Không phải là hắn có phòng bị gì đối với Vân Dao, nhưng bình ngọc lưu ly thanh tĩnh là pháp bảo mạnh nhất, biến thái nhất của hắn hiện giờ. Đương nhiên, càng ít người biết càng tốt.

Lúc đó hắn phát ra Thiên La Địa Vọng chỉ là một đám sương đạn mà thôi, uy lực thật sự cũng là do bình ngọc lưu ly thanh tĩnh phát ra. Giấu diếm được thập đại cao thủ ám dạ và Vân Dao, cũng giấu diếm được Thiên Ma vương.

Trên Thiên La Địa Vọng, bị Dương Thiên Lôi dùng hết pháp lực, ngưng tụ thành một tầng sương mờ hoàn toàn che đi màn sáng. Căn bản, Thiên Ma vương không ngờ, nó căn bản không có để ý tới một linh khí trung phẩm, đợi khi nó phát hiện ra một thần quang năm màu khủng khiếp của bình ngọc, thì trong nháy mắt khi nó tiến vào, liền bị thần quang năm màu bao quanh, vây lấy nó. Nó phát ra tiếng tru tê tâm liệt phế, liều mạng dùng toàn bộ lực lượng, muốn giãy ra. Nhưng trong bình ngọc tản mát ra một hấp lực kinh khủng, lại khiến nó không thể chống cự, chỉ có thể mở mắt nhìn thân thể cao lớn của mình dần dần bị ép lại, bị nuốt vào trong.

Khi Dương Thiên Lôi và Vân Dao nói chuyện, đám đệ tử cùng Trương Tử Hàm, cũng rất nhanh chóng đi tới bên cạnh bọn họ. Đám người đầy ngạc nhiên nhìn Vân Dao và Dương Thiên Lôi.

- Vừa rồi... Nhược Thủy vừa rồi là Thiên Ma sao?

Một đệ tử trong đám dường như vẫn không thể tin được hỏi thăm.

- Đúng. Sư phụ cũng không ngờ. Thiên Ma có năng lực biến hoá vô cùng mạnh. Hơn nữa, trong Ma Vực, có thể che dấu rất tốt cho khí tức của chúng. May là Thiên Lôi đã phát hiện đúng lúc.

Vân Dao nhẹ giọng nói:

- Được rồi, không nói chuyện này nữa. Hiện nay, Thiên Ma đã lẫn vào trong Ma Vực, rất nhanh sẽ có cao thủ tiến đến. Cũng không cần phải sợ. Trong khoảng thời gian này, chúng ta cần thận một chút, không thể để cho bất kỳ người xa lạ nào tiếp cận. Chờ khi các người hấp thu âm sát khí tới mức nhất định, chúng ta liền đi ra ngoài.

Vân Dao lại dẫn theo mọi người đi sâu vào trong Ma Vực.

Sau một thời gian thích hợp, khi đám người Trương Tử Hàm có kinh nghiệm đối phó với Địa Ma, tuy rằng muốn giết Địa Ma cấp bốn cũng phải tốn chút công sức, nhưng cũng không bị bất kỳ uy hiếp nào.

Nhất là Trương Tử Hàm, pháp lực lớn mạnh thuộc tính tinh thuần như ba loại thủy, băng, vụ, vận dụng Bách Kiếm - Trảm Không Kiếm Quyết tầng thứ ba và Hóa Kiếm tầng thứ tư tới xuất thần nhập hóa. Hình dáng mờ ảo hư vô, muôn cùng biến hóa, khi thì dùng Bách Kiếm, lúc thì dùng Ngưng Kiếm, một mình cùng lúc đối mặt với hai ba con Địa Ma cấp bốn, cũng không thể bị chút thương tích nào. Mặc dù phải phí sức một lúc mới có thể giết chết được, nhưng vẫn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với các đệ tử khác.

Nhưng Dương Thiên Lô vẫn kiên cường theo sát phía sau Trương Tử Hàm, cười tủm tỉm nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của Trương Tử Hàm, lúc Trương Tử Hàm chiến đấu là hắn liền ngồi dưới đất quan sát, hoàn toàn giống như đang đùa rờn, chốc chốc còn hô hay vọng ra. Tất cả mọi người đều không nói gì. May mà Trương Tử Hàm đã quen với sự bỉ ổi của hắn, bằng không thì thật đúng là không chịu nổi.

Dương Thiên Lô quả là rất cao hứng. Cuối cùng đã giết chết được con Thiên Ma Vương kia. Quả thực nó chính là vật báu, không chỉ có hơn một vạn viên Thuần Dương đan, còn có vô số tinh thạch màu trắng, đan được màu hồng còn nhiều hơn so với số thu được từ bốn con yêu nghiệt kia. Hơn nữa, trong đó có nhiều viên có phẩm chất cao hơn, hình dáng lớn hơn, đồng thời Dương Thiên Lô đã hỏi qua Vân Dao, vui mừng hiểu rõ những viên đan được màu đỏ là cái gì. Theo suy đoán không sai của hắn, đây quả thật là đan được do Thiên Ma trực tiếp luyện thành.

Đồng thời, Dương Thiên Lô cũng phát hiện ra kiếm quang màu hồng chính là năng lượng đại pháp ngưng huyết Thiên Ma của chúng. Chỉ cần người tu luyện bị đánh trúng, máu toàn thân sẽ đông đặc, rồi bị Thiên Ma luyện hóa thành Ngưng Huyết đan.

Loại Ngưng Huyết đan này, giá trị cao hơn sự tưởng tượng của Dương Thiên Lô rất nhiều. Mỗi một viên Ngưng Huyết đan, tương đương với tu vi tinh phách mà người tu luyện ngưng tụ thành. Đối với Thiên Ma mà nói là vật đại bổ. Đối với người tu luyện mà nói, ngoài việc có thể đem ngoài luyện hóa, còn có thể nâng cao pháp lực của bản thân, còn có thể gia tăng thọ nguyên, điều càng khiến cho người khác kinh ngạc hơn là nó còn có thể làm cho người tu luyện trực tiếp thu được trong một vài năng lượng ẩn chứa thiên địa pháp tắc.

Tuy rằng loại năng lượng này không thể khiến người ta trực tiếp lĩnh ngộ được quy luật của thiên địa, nhưng loại luyện hóa này có thể làm cho người cảm thụ được năng lượng thiên địa, đối với khả năng nhận thức lĩnh hội loại pháp tắc này cũng có tác dụng kích thích rất lớn.

Đừng nói Dương Thiên Lô giành được nhiều viên như vậy, dù sao giá trị của chỉ một viên cũng không thấp hơn viên Thuần Dương đan.

Loại đan được này cực kỳ tà ác, nhưng cũng không bị xếp vào đan được bị cấm, nguyên nhân vì người tu luyện hoàn toàn không thể chế luyện được, chỉ có Thiên Ma với thiên phú thần thông mới có loại này. Cũng chỉ giết Thiên Ma, mới có thể thu được.

Dương Thiên Lô chỉ đánh giá sơ lược, dựa theo Ngưng Huyết đan cấp thấp nhất tính, thêm một vạn viên Thuần Dương đan, vậy hiện tại thì hắn sở hữu vài tỷ Thuần Dương đan.

Còn có kia ngũ chỉ Thiên Ma bị thần quang năm màu của bình ngọc lưu ly thanh tịnh luyện hóa mà thành tinh thạch màu hồng, chắc cũng là thứ tốt.

Đây quả thực chính là một đêm mà phát lên như vậy, bản thân hắn sao có thể không vui được?

Dường như Phiên muộn duy nhất chính là, trong giới càn khôn của năm con Thiên Ma này, đều có một thi thể. Dương Thiên Lô rất muốn hỏa thiêu, Nhưng lại lo lắng sẽ bỏ qua gì đó. Nói không chừng những thân thể này lại có liên quan tới Thiên Ma. Cho nên, chỉ có thể cố nén dục vọng trong lòng, chờ sau khi Lăng Hi tỉnh lại, mới quyết định sau.

256. Chương 241: Không Có Nhất, Chỉ Có Hơn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 241: Không có nhất, chỉ có hơn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thiên Lô, bên kia còn có vài con Địa Ma cấp bốn. Vì sao ngươi không đi giết đi?

Đúng lúc Dương Thiên Lô đang thích thú nhìn Tử Hàm muội muội chiến đấu, Vân Dao thấy mọi người đã không có bất kỳ nguy hiểm gì, liền đi tới bên cạnh Dương Thiên Lô hỏi.

- Không đủ tính khiêu chiến mà. Ta vừa ra tay, Tử Hàm các nàng sẽ không còn gì để giết nữa, thật không có ý nghĩ gì. Hì hì.

Dương Thiên Lô mỉm cười, nói có phần đắc ý. Tu luyện trong Huyền Hoàng Kỳ ba trăm năm, căn bản Vân Dao cũng không rõ Dương Thiên Lô mạnh tới mức nào. Nếu là Đan Thanh Dương và Tiêu Như Mộng, căn bản nói sẽ không hỏi như vậy. Địa Ma Cấp bốn quá yếu đối với Dương Thiên Lô.

- Tiểu tử ngươi cũng không thể quá tự tin như vậy. Ngươi đã từng giết chết Địa Ma cấp bốn chưa?

- Không có.

Dương Thiên Lô nói đúng sự thật.

- Nói như rồng leo, làm như mèo mửa là không thể chấp nhận được. Vậy đi giết mấy con Địa Ma, để sư phụ xem thực lực của ngươi.

Vân Dao nói.

- Ách... Sư phụ, cuối cùng người cũng nhận ta làm đồ đệ sao?

Dương Thiên Lô nghe Vân Dao tự xưng là sư phụ, trong mắt liền hiện lên một tia kinh ngạc vui mừng.

- Ngươi luôn luôn cứng đầu gọi như vậy, coi như là nhận. Đi giết đi.

- Bỏ qua không được sao? Tử Hàm sắp xong rồi. Ta thấy nàng đang giết rất cao hứng, có lẽ nên để lại cho Tử Hàm thì hơn.

- Được rồi, vậy thì lần sau, không thể bất kỳ lúc nào cũng lười biếng như vậy. Mặc dù trời phú cho ngươi mạnh mẽ hơn người, nhưng phải không ngừng rèn luyện, tài năng mới thực sự phát triển được.

- Được, đệ tử đã hiểu.

Dương Thiên Lô vội vàng gật đầu đáp.

Nhưng khi mấy lần liên tục gặp phải Địa Ma, Dương Thiên Lô vẫn không hề xuất thủ. Vân Dao thúc giục hai lần, cuối cùng Dương Thiên Lô lấy lý do số lượng Địa Ma quá ít, sợ làm chậm trễ việc tu luyện của Tử Hàm và vài tên đệ tử khác, vẫn không hề xuất thủ.

Vân Dao cũng chỉ có thể bỏ qua, ngược lại cũng không có trách gì Dương Thiên Lô, Nhưng lại cảm thấy hân hoan đối với chính mình một chút khách khí, dường như thực sự sợ làm chậm trễ việc tu luyện của Tử Hàm.

...

Trong nháy mắt đã qua một ngày đêm.

Vân Dao mang theo mọi người tiếp tục đi sâu vào trong. Khi các nàng đi tới một thung lũng, điều khiển Vân Dao và đám người Trương Tử Hàm kinh ngạc, trong thung lũng với phạm vi chưa tới một cây số, vậy mà tập hợp mấy trăm con Địa Ma cấp bốn, hơn nữa trong đó có cả Địa Ma cấp năm.

Địa Ma cấp năm tương đương với cao thủ cấp Tiên Thiên năm, nhưng Địa Ma lại hoàn toàn mất đi trí tuệ, chỉ là sinh vật thích giết chết. Mặc dù đạt tới Tiên Thiên cấp năm, nhưng không cách nào dùng Ngự Kiếm phi hành, bởi vì Địa Ma căn bản sẽ không thể sử dụng bất kỳ pháp bảo nào.

- Tại đây có lẽ có linh tinh cực phẩm tồn tại, bằng không sẽ không tụ tập nhiều Địa Ma như vậy. Sư phụ đi trước giết mấy con Địa Ma cấp năm, những cái khác thì giao lại cho các người. Thế nào?

Vân Dao hơi do dự một chút, nhìn đám người Trương Tử Hàm nói.

- Sư phụ, để ta đi cho.

Dương Thiên Lôi vẫn lười biếng, lúc này đột nhiên tỉnh táo tinh thần, nói.

- Người đi?

- Sư phụ, để Thiên Lôi đi đi.

Trương Tử Hàm mỉm cười, ôn nhu nói.

Vân Dao nghe Dương Thiên Lôi nói như thế vốn có chút kinh ngạc. Mặc dù biết Dương Thiên Lôi có tư chất mạnh mẽ, nhưng nàng tiếp xúc với Dương Thiên Lôi không nhiều, hơn nữa khoảng cách giữa Tiên Thiên cấp bốn và Tiên Thiên cấp năm thật sự rất lớn.

Tuy rằng, Trương Tử Hàm được truyền thừa Thần Đạo, hơn nữa đã thăng cấp đến Tiên Thiên cấp bốn Đỉnh phong, nhưng vẫn không có khả năng chiến thắng được Địa Ma cấp năm.

Thiên Nhân Hợp Nhất, đó là một bước nhảy vọt về chất. Cơ bản không thể khiêu chiến vượt cấp. Tuy rằng Dương Thiên Lôi mạnh hơn so với Trương Tử Hàm, nhưng Vân Dao cũng không cho rằng Dương Thiên Lôi có năng lực giết chết Địa Ma cấp năm.

Thế nhưng, thấy ánh mắt Dương Thiên Lôi tràn ngập tự tin, cùng sự bình tĩnh thong dong của Trương Tử Hàm, Vân Dao bỗng nhiên nghĩ, bản thân còn hiểu quá ít về đệ tử của mình. Mà Dương Thiên Lôi chỉ coi như nửa đệ tử, càng không cần phải nói tới hiểu rõ.

- Được rồi. Người cẩn thận một chút.

Vân Dao nói.

- Yên tâm đi.

Tiếng nói còn chưa dứt, thân hình Dương Thiên Lôi đã nhanh như chớp phóng ra.

Hơn nữa, khi Dương Thiên Lôi xuất phát, Vân Dao cũng tạo một đạo kiếm quang, bay tới phía trên Dương Thiên Lôi. Rõ ràng, nàng vẫn không hoàn toàn yên tâm.

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi đã vượt qua khoảng cách vài dặm từ đỉnh núi xuống thung lũng. Đúng lúc thấy sẽ tiếp cận đàn Địa Ma, Thiên Lôi bỗng nhiên hét lớn một tiếng, toàn thân như đạn pháo bay lên, nhờ quán tính mà bay vọt lên mấy trăm trượng cao, phóng thẳng về vị trí trung tâm của đàn Địa Ma.

Người còn chưa rơi xuống đất, dù không có bất kỳ kết xuất pháp quyết gì, từ hai tay của hắn trực tiếp phát ra ra từng đạo kiếm quang.

Bất ngờ chính là Bách Kiếm - Trăm Không Kiếm Quyết tầng thứ ba.

Bách Kiếm, đó là trăm kiếm cùng phát ra, có thể làm được điều này, chỉ có cao thủ Tiên Thiên cấp ba Đỉnh phong mới có thể dùng niệm lực để điều khiển được, có thể thuận lợi đột phá đến Tiên Thiên cấp bốn. Nhưng tu vi của bản thân hắn tăng cao, thi triển Bách Kiếm, có thể phát ra số lượng kiếm quang số lượng tiếp tục tăng thêm. Như Trương Tử Hàm, hiện tại có thể đồng thời phát ra một trăm tám mươi đạo kiếm quang, đồng thời đều tại nằm trong tay của nàng.

Nhưng Dương Thiên Lôi phát ra bao nhiêu?

Từ trên cao, Vân Du thấy rõ ràng, trong lòng vô cùng khiếp sợ. Một là Dương Thiên Lôi căn bản không có kết xuất gì, hai là, Dương Thiên Lôi vung tay ra gần nghìn đạo kiếm quang.

Nhưng càng kinh ngạc hơn, là lúc nghìn đạo kiếm quang sắp tiến đánh Địa Ma trên mặt đất, bỗng nhiên lại chia làm mười nhóm, mỗi một nhóm trong nháy mắt liền ngưng tụ thành bảo kiếm vĩ đại toả thiên uy sáng rực, mang theo khí thế vô cùng kinh khủng, đột nhiên vô cùng chuẩn xác, nhanh như chớp chém về phía một con Địa Ma cấp năm với mười con Địa Ma cấp bốn đang đứng vây xung quanh.

Bất ngờ chính là Hóa Kiếm Quyết của Trảm Không Kiếm Quyết tầng thứ tư, chỉ có Tiên Thiên cấp bốn mới có thể thi triển ra Hóa Kiếm Quyết.

Dương Thiên Lô phát ra nghìn đạo kiếm quang đã làm cho mọi người chấn kinh, nhưng đồng thời lại hội tụ nghìn đạo kiếm quang hóa kiếm, càng làm cho Vân Dao cùng đệ tử há to miệng hết sức kinh hãi.

Làm vậy cần có niệm lực mạnh bao nhiêu?

Chỉ có Trương Tử Hàm thần nhiên mỉm cười, nhìn hình dáng không ai so sánh được của Dương Thiên Lô. Bởi vì nàng rất rõ ràng, đối với Dương Thiên Lô không có khiếp sợ nhất chỉ có càng khiếp sợ hơn.

257. Chương 242: Nơi Mềm Mại Nhất, Thánh Khiết Nhất

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 242: Nơi mềm mại nhất, thánh khiết nhất

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong một năm Dương Thiên Lô bế quan ở Huyền Hoàng Kỳ, là hơn ba trăm thời gian, mặc dù lúc này hắn chỉ là Tiên Thiên cấp bốn, nhưng Trương Tử Hàm tuyệt đối không cho rằng Dương Thiên Lô chỉ mạnh mẽ hơn so mình một chút. Hắn có sức khỏe và tốc độ tu luyện khác thường, sao có khả năng mất thời gian ba trăm năm chỉ không hơn kém mình bao nhiêu cho được?

Trương Tử Hàm còn nhớ kỹ, khi bản thân vừa mới xuất quan đã thăng cấp đến Tiên Thiên cấp bốn, Dương Thiên Lô chỉ mới có tu vi Tiên Thiên cấp một, lại có thể làm mình không thể tấn công được, mà hắn lại giống như đang chơi đùa. Cách một năm, hắn tu luyện ròng rã trong Huyền Hoàng Kỳ hơn ba trăm năm, sẽ thăng cấp đến trình độ nào?

Trương Tử Hàm chỉ có thể dùng từ thâm sâu khôn lường để hình dung. Bởi vì cho dù nàng là người hiểu rõ Dương Thiên Lô nhất, những lần nào Dương Thiên Lô cũng có thể khiến nàng cảm thấy kinh ngạc, càng không nói tới đám người Vân Dao.

- Rầm rầm ầm

Mười tiếng nổ vang lên gần như cùng lúc. Trong nháy mắt, mười con Địa Ma cấp bốn liền bị tiêu diệt. Nhưng cùng lúc đó, Vân Dao, Trương Tử Hàm cùng mấy người đệ tử, lại thấy được một màn khiếp sợ hơn nữa.

Dương Thiên Lô Từ trên trời rơi xuống, toàn thân đột nhiên tản mát ra một vòng hào quang màu vàng, mà nắm đấm của hắn lại hoàn toàn biến thành màu vàng, đột nhiên phát ra một quyền mạnh mẽ sắc bén.

Đó chính là Kim Cương quyền

Nhưng chỉ như vậy, mọi người sẽ tuyệt đối không kinh ngạc như thế. Trong khi Dương Thiên Lô phát ra một quyền, đồng thời nắm tay ngưng tụ thành kim quang cũng điên cuồng xoay tròn, trong nháy mắt bắn vào vào đầu con Địa Ma cấp năm. Ngay cơ thể hắn cũng theo nắm tay xoay tròn với tốc độ kinh người.

- Ầm.

Một tiếng nổ, cái đầu lớn dũng mãnh của Địa Ma cấp năm, không có bất kỳ cái gì che chắn, trực tiếp bị xuyên thủng. Sau đó, do bị năng lượng của Dương Thiên Lô điên cuồng phát ra, trực tiếp nổ tung thành tro bụi.

Giết chết một con Địa Ma Hậu cấp năm xong, Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, thân hình lại bỗng nhiên bắn lên, dường như hổ lột vào giữa đàn sơn dương, thế mạnh như chẻ tre, ngã ngửa trong mấy phút đồng hồ, giết chết toàn bộ những con Địa Ma cấp năm.

Vân Dao ngơ ngác điều khiển kiếm quang, dừng lại nhìn Dương Thiên Lô. Mãi đến lúc này, nàng mới thực sự hiểu rõ, vì sao Dương Thiên Lô trước giờ vẫn không chịu ra tay. Đầu của Địa Ma cấp năm trong tay hắn cũng nát vụn như một quả dưa hấu. Dựa vào cái gì mà người bảo hắn đi giết Tiên Thiên cấp bốn?

Khi Dương Thiên Lô điên cuồng trở lại bên cạnh Tử Hàm muối muối, ánh mắt mấy người đệ tử của Vân Dao nhìn về phía Dương Thiên Lô tràn ngập kinh ngạc và ngưỡng mộ. Nhất là thấy hắn tươi cười bỉ ổi cùng với khuôn mặt đẹp trai đến mức trời đất không dung, càng làm cho tâm hồn thiếu nữ run rẩy, mong muốn thế chỗ của Trương Tử Hàm, lấy thân báo đáp.

...

Trong nháy mắt, mọi người đã ở trong Ma Vực được mười ngày.

Bởi vì âm sát khí nhập vào, mặc dù Dương Thiên Lô không hề có cảm giác, nhưng các đệ tử khác đã mơ hồ có dấu hiệu không thể chống đỡ nổi. Tình trạng của Trương Tử Hàm thì tốt hơn một chút, cũng không có thấy bất kỳ cảm giác khó chịu nào.

Nếu như Dương Thiên Lô không ở đó, hiển nhiên Vân Dao phải dẫn mọi người cùng nhau rời đi. Nhưng Vân Dao đã hiểu được sức mạnh thực sự của Dương Thiên Lô, để Trương Tử Hàm có thể đạt đến cực hạn, liền dẫn Dương Thiên Lô tạm thời ở lại bảo vệ Trương Tử Hàm. Nàng đưa mấy người đệ tử đến Thiên Châu Thành trước, rồi sẽ quay lại sau.

Tất nhiên, quyết định này là điều mà Dương Thiên Lô cầu còn không được, giờ hai tay tán thành, võ ngực cam đoan sẽ không để xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Đương nhiên, Trương Tử Hàm cũng không có ý kiến gì.

Vân Dao lại dẫn dò một hồi, nói hai người cứ ở trong mấy trăm dặm gần đây chờ nàng trở lại, sau đó khởi động kiếm quang, mang theo mấy người đệ tử tiến về phía cổng ra vào của Ma Vực.

Vân Dao vừa mới biến mất, Dương Thiên Lô liền hưng phấn mà kêu lên một tiếng. Chỉ là, hắn còn chưa kịp chạy qua, Trương Tử Hàm dường như đã sớm đoán được ý đồ của hắn, đã nhanh như chớp chạy đi.

- Ta x... Cái này cũng có thể nghĩ được?

Dương Thiên Lô cũng không nói gì, thân hình nhoáng lên liền đuổi theo về phía Trương Tử Hàm:

- Thân ái, ngoan ngoãn đưa tay chịu trời đi, bằng không sau này khi ta mà bắt được, sẽ bắt nàng phải hầu hạ gấp bội.

- Mơ tưởng.

Trương Tử Hàm nũng nịu nói, thân hình lại chút nào liên tục. Khuynh quốc khuynh thành dung nhan, từ lâu đỏ bừng như nước thủy triều, một viên phượng tâm cũng tràn ngập vui sướng và thấp thỏm.

Khi Vân Dao đưa ra đề nghị này, nàng đã biết, Dương Thiên Lô bỉ ổi, vô sỉ như vậy tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Trong lòng nàng cũng có chút chờ mong và vui mừng, nhưng thiếu nữ vốn rụt rè, lại khiến nàng có chút sợ hãi và thấp thỏm. Loại cảm giác này thật sự là kỳ diệu. Tuy rằng biết rõ trốn cũng không thoát khỏi ma chướng của Dương Thiên Lô, nhưng vẫn liều mạng dùng toàn lực chạy trốn.

- Ta tới đây.

Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, bỗng nhiên tăng tốc độ. Chỉ một lát liền đuổi sát tới sau lưng Trương Tử Hàm, móng vuốt bỉ ổi, rất vô sỉ trực tiếp chộp vào bờ hông Trương Tử Hàm. Nhất thời, bắp chân rất tròn đầy co giãn khiến Dương Thiên Lô có cảm giác đặc ý, nhưng lại làm Trương Tử Hàm như bị điện giật, phát ra một tiếng thét chói tai, thân hình lại chột tăng tốc.

- Ta lại tới nữa rồi.

Dương Thiên Lô lại kêu lên. Trương Tử Hàm vừa mới nghe hắn nói vậy, kinh sợ đưa hai tay ra sau lưng che bờ hông của chính mình, đồng thời khua loạn. Nhưng lần này Dương Thiên Lô lại không sờ vào hông của nàng, mà là trực tiếp kéo Trương Tử Hàm, ôm nàng vào trong lòng. Hai người liền lăn tròn trên mặt đất, lăn hết mấy chục thước, cuối cùng mới ngừng lại.

Dương Thiên Lôi ở trên, Trương Tử Hàm ở phía dưới.

Dương Thiên Lôi thân thiết đè trên cơ thể mềm mại của Trương Tử Hàm, yên lặng nhìn kia khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ e thẹn, trong lòng chợt cảm thấy dao động.

Mấy sợi tóc của Trương Tử Hàm rối tung nằm lung tung trên khuôn mặt khuyhnh quốc khuyhnh thành. Trương Tử Hàm vẫn e thẹn, nhắm mắt lại, quay mặt sang một bên, không dám nhìn Dương Thiên Lôi. Lúc này, nàng đã thôi giãy dụa, bộ ngực giống như con cừu nhỏ, cao vót, bởi vì kích động, e thẹn, theo hơi thở kịch liệt của nàng, mà phập phồng dựng lên.

Thân thể Dương Thiên Lôi hầu như dán chặt trên người Trương Tử Hàm. Sau hơn hai phút ngơ ngác nhìn, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên giơ hai tay lên, dùng khuỷu tay chống trên mặt đất, hai bàn tay thì nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt Trương Tử Hàm, chậm rãi sửa sang lại mấy sợi tóc.

Chương 242: Nơi mềm mại nhất, thánh khiết nhất (hạ).

Trương Tử Hàm ngượng ngừng liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi, rồi vội mang nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài nhẹ nhàng rung động, đôi môi kiều diễm ướt át mím chặt lại, thể hiện sự kích động và khẩn trương trong lòng nàng.

- Thân ái... Đừng... Đừng khẩn trương...

Giọng nói của Dương Thiên Lôi có chút run rẩy nói. Tư thế ám muội như vậy, ở cự ly gần như vậy, Trương Tử Hàm xinh đẹp như vậy không thể không rung động. Tuy rằng hai người từng hôn một lần, nhưng Dương Thiên Lôi chỉ đơn thuần chạm nhẹ. Từ lâu hô hấp của hắn đã gấp đến mức không hơn được, ngoài miệng nói đừng khẩn trương, nhưng bản thân hắn lại khẩn trương hơn nhiều so với Tử Hàm muội muội.

- Hi hi...

Trương Tử Hàm vốn đang rất khẩn trương, nghe được giọng nói run rẩy này của Dương Thiên Lôi, nhất thời không nhịn được, đôi môi anh đào hé mở, tiếng cười khê vọng ra ngân nga, cái lưỡi thơm tho trắng mịn, nhất thời lộ ra trước mắt Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi cảm thấy thật mất mặt, thoáng đè xuống phía dưới, trực tiếp hôn lên đi đôi môi của Trương Tử Hàm, cứng rắn biến tiếng cười duyên dáng say lòng người thành tiếng “ư ư”.

Ngày hôm nay, sau hơn ba trăm năm, cuối cùng hắn lại được thưởng thức đôi môi non mềm, cái lưỡi thơm tho trắng mịn đó.

Trong nháy mắt, trời đất mù mịt. Ngay từ đầu, Dương Thiên Lôi đã điên cuồng, tham lam mút lấy cái lưỡi thơm tho trắng mịn ngọt ngào của Trương Tử Hàm. Trương Tử Hàm ngượng ngừng đáp lại. Khi cảm nhận được sự điên cuồng và bá đạo của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm cảm thấy toàn thân dần dần như nhũn ra, nóng lên. Đường như nàng cảm thấy mình bị khi dễ chưa đủ, chủ động đáp trả, dùng cái lưỡi thơm tho trắng mịn kia của nàng, liên tiếp xuất kích, đại chiến cùng một chỗ với Dương Thiên Lôi. Người tới ta đi, người tiến ta lùi, khó hoà giải...

Không biết đã qua bao lâu, từ mưa rền gió dữ biến thành gió nhẹ mưa phùn, đầu lưỡi mềm nhẹ của hai người triển miên cùng một chỗ, như si như say...

Dương Thiên Lôi cảm giác trong đan điền dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, nơi mà Tiêu Như Mộng từng ngây ngốc đứng nhìn, lúc này đã biến thành một gậy lửa, tỏa ra sức nóng hùng hực, cứng rắn như sắt, theo mạch đập nhảy lên, phía trong nó cũng truyền đến tiếng đập “Thình thịch thình thịch”, tự nhiên tìm được rồi chỗ trũng trên người Trương Tử Hàm.

Toàn thân đã nóng lên từ lâu, cơ thể mềm mại của Trương Tử Hàm, bỗng nhiên khẽ mở hai chân, thân thể mềm mại chợt cứng đờ, ngay cả cái lưỡi thơm tho trong cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp cũng chợt dừng động tác, Trong nháy mắt từ dưới thân truyền đến một cảm giác, dường như có một dòng điện đang chạy khắp thân thể của nàng.

Đúng lúc này, kích thích lớn hơn nữa lại truyền đến.

Bất thành linh, đôi môi của Dương Thiên Lô rời khỏi cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm, trực tiếp hôn lên trên gáy ngọc của nàng. Cùng lúc đó, bàn tay bỉ ổi của Dương Thiên Lô, đặt lên trên nhuyển giáp đúng ở vị trí thuần khiết của Trương Tử Hàm.

- A ——

Trương Tử Hàm phát ra một tiếng rên rỉ say lòng người, lại giống như tiếng kêu sợ hãi, trong đầu chợt cảm thấy trống rỗng

Gáy ngọc, mi tâm, con mắt, gương mặt, sau tai đều bị hơi thở kịch liệt và đôi môi của Dương Thiên Lô hôn vào, hai tay thì nhẹ nhàng uớt ve Trương Tử Hàm, thì chạm vào vòng eo mảnh khảnh, bờ mông tròn lẳn của nàng...

Dần dần, Dương Thiên Lô dường như cảm thấy chỉ hôn môi và xoa nhẹ như vậy không đủ thỏa mãn, vật đang để giữa hai chân của Trương Tử Hàm theo sự chuyển động của lưng hắn, bắt đầu nhẹ nhàng mà chuyển động theo. Mỗi lần chuyển động, hai chân Trương Tử Hàm cũng khép chặt lại.

Toàn thân Trương Tử Hàm đã khấn trương tới cực hạn rồi, cả khuôn mặt ửng hồng, kiều diễm ướm át. Toàn thân đều tại run rẩy rất khẽ, trong đầu chỉ tồn tại một tia lý trí, khiến nàng dùng gần như toàn bộ sức lực còn lại, bảo vệ cho phòng tuyến cuối cùng. Tuy rằng qua lớp quần áo và đồ dùng hàng ngày, qua nhuyển giáp, nhưng loại kích thích này cũng khiến nàng không thể chịu nổi...

Thế nhưng, theo động tác tấn công điên cuồng của Dương Thiên Lô từ hôn môi và hai tay cùng với dưới thân, khiến Trương Tử Hàm, dần dần chìm đắm trong mê hoặc...

- Tử Hàm, cho ta đi.

Cuối cùng, Dương Thiên Lô cũng không kìm chế được, cảm giác như núi lửa sắp phun trào, trầm thấp nói vào bên tai Trương Tử Hàm.

Giọng nói chưa dứt, Dương Thiên Lô bỗng nhiên đưa tay tới bên hông Trương Tử Hàm, nơi này từ lâu đã quen thuộc với hắn, hắn lỗ mãng luồn qua nhuyển giáp và nội y của Trương Tử Hàm, rốt cục chạm tới làn da trắng mịn trong suốt. Trong nháy mắt, qua sự tiếp xúc chân thật như vậy, nhất thời khiến Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm đồng thời phát ra một tiếng rên rỉ đầy mê hoặc.

Tay Dương Thiên Lô dần dần tiến về trung tâm, dọc theo làn da trắng mịn.

Giờ phút này, bàn tay to của hắn cuối cùng đã thật sự chạm đến vị trí thần thánh tròn lẳn, vững chắc, mềm mại kia. Đúng khoảnh khắc này, Trương Tử Hàm mơ màng phát ra một tiếng rên rỉ rất mê người, nàng đã hoàn toàn mất phương hướng trước thế tấn công của Dương Thiên Lô.

Đó là một loại cảm giác thế nào?

Toàn thân Dương Thiên Lô đều phát ra những cơn run rẩy kịch liệt, tay hắn nhẹ nhàng chạm vào vị trí mềm mại và vững chắc và say lòng người kia, hắn chạm tới nụ hoa anh đào mê người đó.

Kích thích mãnh liệt này làm Trương Tử Hàm lập tức mở mắt, sau đó lại nhắm chặt lại. Đây là nam nhân nàng yêu. Từ lâu, nàng đã quyết định đem cuộc đời giao phó cho nam nhân này. Nàng biết sớm muộn gì ngày này cũng phải đến, cũng biết, nàng sẽ thật sự trở thành nữ nhân của hắn, để hắn che chở suốt đời, yêu thương suốt đời, suốt một đời cũng sẽ không chia lìa. Cho nên, ngay từ đầu nàng không phản kháng. Nhưng nàng thật không ngờ lại phát triển đến bước này. Giờ phút này, nàng muốn phản kháng, nhưng lại không có một chút khí lực, mặc dù nàng nghĩ ngày này dường như có hơi sớm... Nhưng nàng đã không có khí lực phản kháng rồi.

Bất luận là nam nhân hay nữ nhân cũng dạng không thể chống đối.

- Không nên... Thiên Lô...

Trương Tử Hàm phát ra một tiếng nói mà ngay cả chính mình cũng không nghe được, lại biến thành tiếng rên rỉ đầy kích thích và tràn ngập mê hoặc đối với Dương Thiên Lô.

Không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn nữa!

Chỉ theo ý mình mới có thể dũng mãnh tinh tiến.

Sự quyết đoán, tuyệt đối không phải chỉ là biểu hiện trong chiến đấu.

Nó cũng chính là biểu hiện cho các loại “Chiến đấu” trên!

Nam nhân là như vậy.

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lô thành linh ôm lấy toàn thân nóng bỏng của Trương Tử Hàm, như tia chớp thân hình vụt chạy về phía một ngọn núi. Người chưa đến, ánh kiếm đã sáng rực một góc trời, một đạo lưu quang xẹt qua, bàn tay tỏa ra ánh sáng kim quang ầm ầm đập vào trong núi tối như mực, hấn không chế niệm lực tấn công mạnh mẽ, trong chớp mắt đá vụn bay tán loạn!

258. Chương 243: Lần Đầu Tiên

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 243: Lần đầu tiên

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khi hấn ôm Trương Tử Hàm chạy tới tạo thành một lỗ hổng rất nhỏ đủ để hai người bước vào, thì thấy bên trong lại có một động thiên khác.

Dương Thiên Lô không chút do dự ôm Trương Tử Hàm vọt vào, sau đó lại phát ra một kiếm, một tảng đá lớn nhất thời ngay ngắn đổ xuống cửa động.

Mười đại cao thủ Âm Dạ tiêu hồn ẩn nấp trong hư không, thấy Dương Thiên Lô rất thân thiết với Trương Tử Hàm, đã tản ra giám sát trong phạm vi trăm dặm không cho bất kỳ kẻ nào, hay bất kỳ Địa Ma nào có thể mở tường lại gần!

Dương Thiên Lô hoàn toàn không biết, hành động phá núi mở một hang động của hấn, hoàn toàn là dư thừa. Cho dù hấn và Trương Tử Hàm ở chỗ này “Chiến đấu” cũng tuyệt đối không có bất cứ kẻ nào có thể nhìn thấy được.

Lúc trước, khi Vũ Văn Tinh Diệu giao nhiệm vụ bảo vệ Dương Thiên Lô cho bọn hấn, tuy là mười thập đại cao thủ nghiêm túc chấp hành nhiệm vụ, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn cảm thấy tài năng của bản thân mình không được người trọng dụng. Nhưng trong lần giám sát tại Ma Vực này, bọn họ có thể công khai nói rằng, đây là nhiệm vụ vinh quang nhất trong cuộc đời bọn họ.

Nhất là khi thấy Dương Thiên Lô giết chết mấy con Địa Ma cấp năm, trong lòng càng kinh ngạc và hết sức kinh hãi.

Đó là nguyên nhân khiến bọn họ vừa nhìn thấy Dương Thiên Lô ôm Trương Tử Hàm phóng đi, Trong nháy mắt, cả mười người tự mình liền tránh xa, chia thành mười hướng, hình thành một phạm vi bảo vệ không gì phá nổi.

Trong động tối như mực bỗng lập lòe tỏa ra tia sáng êm dịu. Dương Thiên Lô lấy ra Dạ tinh thạch. Một tay Dương Thiên Lô thân thiết ôm lấy Trương Tử Hàm đang vô cùng thẹn thùng dán bên thân mình, một tay lấy ra một tấm thảm trải lên trên mặt đất.

Tuy rằng Dương Thiên Lô muốn lập tức bắt đầu chinh chiến, nhưng hấn hiểu rõ đây là lần đầu tiên của Tử Hàm. Đường nhiên cũng là lần đầu tiên của hấn. Tuy hấn không có bất cứ kinh nghiệm gì cho lần đầu tiên, nhưng lại có hiểu biết lý thuyết rất phong phú.

Sau khi nhẹ nhàng đặt Trương Tử Hàm lên trên mặt đất, Trương Tử Hàm đột nhiên mở mắt vô cùng e thẹn, hai mắt dường như ẩn chứa sự thanh khiết, nhưng lúc này lại thoáng hiện tình cảm dịu dàng nồng đậm, thùy mị và e lệ, liếc mắt nhìn Dương Thiên Lô, lại e thẹn mà nhắm mắt lại.

Nàng không muốn làm bất kỳ hành động cự tuyệt nào, nàng có thể không phải là Tiểu Long nữ, nhưng nàng nhất định phải trở thành người duy nhất, trong lòng Dương Thiên Lôi, càng hy vọng mình trở thành người quan trọng nhất trong lòng hắn. Chỉ với chút tâm tư như vậy, nàng lại muốn trở thành một nữ nhân của Dương Thiên Lôi.

Một nữ nhân đầu tiên chân chân chính chính thuộc về hắn!

Đôi mắt Trương Tử Hàm nhẹ nhàng mà run rẩy, lông mi thật dài chớp nhẹ. Nàng vừa kích động, e thẹn, thấp thỏm, hạnh phúc, mê muội. Trong lòng nàng, các loại cảm giác kỳ lạ đan vào nhau.

Đúng lúc này, Trương Tử Hàm cảm thấy một đôi tay nhẹ nhàng xoa hai gò má của nàng. Sau đó, hơi thở của Dương Thiên Lôi lại bao phủ lấy nàng. Sự ôn nhu, tràn ngập thương tiếc và thâm tình phủ lên cơ thể nàng. Lần này, Dương Thiên Lôi chỉ hôn ngắn mà sâu, sau đó đôi môi của hắn dờ khỏi môi Trương Tử Hàm bắt đầu hôn từ mi tâm đến đôi mắt, lông mi, mũi, vành tai, sau tai, gáy ngọc. của nàng.

Theo đôi môi của Dương Thiên Lôi, nhiệt độ trên cơ thể Trương Tử Hàm căn bản không giảm đi mà còn tăng lên không ngừng. Khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của nàng, dường như biến thành mây ngũ sắc lộ ra vẻ mỹ lệ kinh người, làn da trắng như ngọc của nàng cũng trở nên đỏ bừng. Môi Dương Thiên Lôi càng lúc càng hạ dần xuống dưới.

Đúng lúc này, Trương Tử Hàm cảm thấy một niệm lực ôn nhu nhập vào trong nhuyển giáp của nàng. Sau đó, nàng không có bất kỳ sự chống lại nào, nhuyển giáp tự rơi từ trên người ra.

Tiếp đó, bàn tay của Dương Thiên Lôi đưa lên từ từ cởi từng cái nội y của nàng.

Một lát sau, làn da trắng mịn trong suốt liền lộ ra. Dương Thiên Lôi tiếp tục hôn từng tấc thịt non mềm khiến hắn say lòng người, từ bờ vai nhìn xuống, khe rãnh lộ ra. Dương Thiên Lôi chân chân chính chính thưởng thức tới khe rãnh thật sâu, làn da tuyết trắng lúc này lại thoáng ửng đỏ. Mùi thơm xử nữ thật khiến người ta thấy ngây ngất, cảm nhận được sự mềm mại như nước đó, trong đan điền của Dương Thiên Lôi dường như các lúc càng rừng rực bốc hỏa!

Cuối cùng, một đôi thỏ ngọc tuyết trắng thoáng ửng đỏ, xuất hiện trước mắt Dương Thiên Lôi. Dương Thiên Lôi ngừng hôn, con mắt mở thật lớn nhìn hai bầu ngực đã khiến hắn mơ tưởng vô số lần, vô số lần muốn chạm tới hai bầu ngực trắng như tuyết đó. Đó là vẻ đẹp như thế nào?

Không lớn không nhỏ rất tròn cứng chắc, trắng nõn thoáng ửng đỏ cùng với hai nụ hoa xử nữ tản ra sự mê hoặc vô hạn!

Dương Thiên Lôi không biết nên hình dung thế nào, nhưng lại biết, trong cuộc sống không có bất kỳ thứ gì có thể đẹp tới kinh tâm động phách như vậy. Nhất là phối trên làn da thuần khiết trắng mịn khuynh quốc khuynh thành của Trương Tử Hàm, cùng với khuôn mặt thanh thuần, lúc này lại vô cùng e thẹn, càng khiến Dương Thiên Lôi tràn ngập yêu thương và rung động từng hồi.

Dường như không cảm nhận được chút động tĩnh nào của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm ưm một tiếng mở mắt nhìn. Khi thấy Dương Thiên Lôi yên lặng nhìn bầu ngực của mình, Trương Tử Hàm nhất thời kinh hoàng dùng hai tay che phía trước ngực của mình.

E thẹn của thiếu nữ khiến mỗi tấc da thịt của nàng đều đỏ bừng. Tuy rằng đã quyết định sẽ chân chân chính chính trở thành nữ nhân của Dương Thiên Lôi, thế nhưng lỏa lồ như vậy còn bị Dương Thiên Lôi nhìn chằm chằm khiến nàng cảm thấy khó có thể tiếp nhận được.

Dương Thiên Lôi không có bất kỳ do dự nào, lại cúi đầu phủ trên người Trương Tử Hàm, bắt đầu hôn dọc theo gáy ngọc, hai tay của hắn kiên định có lực, lại ôn nhu khẽ mở hai bàn tay ngọc đang che trên cơ thể của Trương Tử Hàm. Cánh tay, đôi môi chậm rãi bắt đầu từng chút một leo đỉnh cao, bất quá hắn cũng không lên thẳng đỉnh núi, mà mềm nhẹ hôn từ dưới lên.

Cuối cùng, hắn nhẹ nhàng hôn nhẹ lên nụ hoa. Từ lâu, Trương Tử Hàm đã không còn chịu nổi loại kích thích này, cứng rắn chịu đựng cố gắng không dám rên rỉ ra, lúc này rốt cục chịu không nổi, phát ra một tiếng rên rỉ khiến Dương Thiên Lôi mất hồn.

Từ một ngọn núi lại sang đến một ngọn núi khác, Dương Thiên Lô không ngừng thử trên cả hai ngọn núi, cảm thụ được sự mềm mại, cứng rắn và say lòng người đó.

Không biết đã qua bao lâu, đôi môi Dương Thiên Lô lại hạ xuống dưới bụng dưới bằng phẳng của Trương Tử Hàm.

Toàn thân Trương Tử Hàm đã bắt đầu run rẩy, tiếng rên rĩ không ngừng phát ra từ trong miệng của nàng, tiếng rên rĩ kia phảng phất như tiếng nhạc tiên, khiến ngọn lửa trong đan điền của Dương Thiên Lô thiêu đốt càng lúc càng mãnh liệt!

Chương 243: Lần đầu tiên (hạ).

Nhưng Dương Thiên Lô vẫn kiên trì với một tia lý trí cuối cùng, hắn muốn hoàn toàn hòa tan cùng với Tử Hàm muội muội thân ái!

Không hề dừng lại, Dương Thiên Lô vừa hôn lên từng tấc da thịt trên cơ thể Trương Tử Hàm, vừa nhẹ nhàng cởi quần áo dán trên người Trương Tử Hàm. Hai tay Dương Thiên Lô cũng hoạt động phía trên chân ngọc trắng như tuyết của Trương Tử Hàm.

Khi tay hắn bỗng nhiên tiến tới gần vùng tam giác thần bí nhất, Trương Tử Hàm bỗng nhiên kẹp chặt hai chân, cứng rắn kẹp lấy tay của Dương Thiên Lô, trước phòng tuyến cuối cùng của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lô cảm nhận được một dòng nước ấm.

Dương Thiên Lô cũng không tiến công mạnh mẽ. Giờ phút này, hắn bỗng đứng lên, chưa tới nửa giây, nhuyển giập và y phục toàn thân của hắn đã rơi ra, trực tiếp biến thành hoàn toàn trần trụi!

Khi thân thể hắn hoàn toàn trần trụi, chân chân chính chính phủ phục trên người Trương Tử Hàm, hai người cùng phát ra một tiếng rên rĩ tràn ngập kiều diễm.

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lô đã qua được phòng tuyến cuối cùng của Trương Tử Hàm, hai người chân chân chính chính trần trụi đứng đối diện nhau.

- Thiên Lô!

Trương Tử Hàm kêu một tiếng đầy mê hoặc, hai tay gắt gao ôm lấy Dương Thiên Lô. Loại này cảm giác thực sự bức bách này, khiến trong lòng hai người tràn ngập tình yêu và ham muốn. Hai tay Trương Tử Hàm đặt lên tấm lưng dày rộng của Dương Thiên Lô, dường như muốn kéo thân thể Dương Thiên Lô lại gần thân thể của mình.

Mà Dương Thiên Lô thì cảm thụ được bộ ngực mềm mại của nàng đang ép chặt trước ngực hắn. Hai tay của hắn cố ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Trương Tử Hàm, dần dần trượt đến bắp chân bỗng nhiên mở ra. Thân hình Dương Thiên Lô khê động, lửa nóng dưới hạ thân của hắn chân chân chính chính đặt vào giữa hai chân Trương Tử Hàm. Đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên rời khỏi hai chân Trương Tử Hàm.

Cố nén dục vọng muốn tới thẳng động Hoàng Long, Dương Thiên Lô cực kỳ ôn nhu, cẩn dè dặt, áp sát từng chút một về phía cấm địa của Trương Tử Hàm.

Mỗi lần Dương Thiên Lô tiến tới một chút, thân thể Trương Tử Hàm lại run lên, hàng mi tinh tế hơi nhăn lại. lúc này, Dương Thiên Lô sẽ không dừng lại như lần trước, hôn, vuốt ve lên cơ thể nóng bỏng, mềm mại của Trương Tử Hàm. Khi hai hàng lông mày của Trương Tử Hàm giãn ra, Dương Thiên Lô sẽ lại đi tới.

Cuối cùng, khi Dương Thiên Lô cảm nhận được một lớp chắn, hắn biết, nếu tiến thêm một bước, Tử Hàm muội muội thân ái sẽ chân chính trở thành nữ nhân của hắn, nữ nhân đầu tiên!

- Đau.

Trương Tử Hàm đang tràn ngập mê ly bỗng nhiên nói, nàng ôm chặt lấy Dương Thiên Lô, dường như sợ Dương Thiên Lô sẽ tiến thêm. Nước mắt trong suốt, tự nhiên chảy ra từ đôi mắt tuyệt mỹ của nàng. Không phải là nước mắt ủy khuất, không phải khổ sở, là đau đớn cùng vui vẻ hạnh phúc, là sự thành kính và sợ hãi đối với trái cấm thần thánh. Nước mắt trong suốt tự nhiên vì vậy mà rơi ra.

Từ lâu, lửa nóng trong đan điền của Dương Thiên Lô thiêu đốt tới cực hạn rồi. Hắn cảm giác dường như toàn thân mình đều bị thiêu đốt, nhất là dưới thân, loại cảm giác bị vây chặt, dịch thể tràn ngập ẩm áp, khiến hắn thực sự không nhận được muốn lập tức đi tới...

Nhưng hắn biết, đây là lần đầu tiên. Bất luận như thế nào, hắn cũng không thể để Trương Tử Hàm bị bất kỳ thương tổn gì, càng không thể lưu lại bất kỳ bóng ma thống khổ nào.

Đây là kinh nghiệm. Hắn chưa từng có kinh nghiệm thực tế, kinh nghiệm của người thường, nhưng sau này, hắn cũng phải tuân thủ theo theo kinh nghiệm. Bất kỳ năng lực gì, bất kỳ tu vi gì, giờ khắc này tuyệt đối không thể hiện ra, bằng không, chính là đã không tôn trọng trái cảm thần thánh!

Thân thể hai người quấn chặt với nhau, Dương Thiên Lô ôn nhu hôn lên đôi mắt của Trương Tử Hàm, nơi vẫn ướt một giọt nước mắt trong suốt.

Khi Dương Thiên Lô hôn và vuốt ve, thống khổ trên mặt Trương Tử Hàm dần dần rút đi, thân thể đang căng cứng, cũng dần dần thả lỏng.

Dịch thể ẩm áp, trong suy nghĩ của Dương Thiên Lô tràn ngập yêu thương ôn nhu mà vuốt ve, lại chảy ra.

Dương Thiên Lô cảm thụ được sự ẩm áp, bao chặt, biết thời cơ đã chín muồi!

Hắn không nhận được nữa, bỗng nhiên phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp, rất nguyên thủy, mãnh mẽ cong lưng bỗng nhiên tiến về phía trước!

- A

Trương Tử Hàm phát ra một tiếng thét chói tai kinh tâm động phách, thân thể mềm mại bỗng nhiên ôm chặt lấy Dương Thiên Lô. Mười ngón tay bầu chặt trên lưng Dương Thiên Lô để lại dấu tay rõ ràng...

Trong nháy mắt, đi qua lớp lá chắn mỏng, Dương Thiên Lô cảm thấy một cảm giác sáng khoải chưa từng thể nghiệm qua. Ngay lập tức, hắn liền cảm thấy một cảm giác ẩm áp đè ép vây chặt, khiến hắn có cảm giác muốn đầu hàng nộp vũ khí!

Cổ nén kích thích kịch liệt, Dương Thiên Lô ôm chặt lấy tấm lưng mảnh khảnh mịn màng không có chút sẹo nào của Trương Tử Hàm bởi vì đau đớn mà cong lại, hai bầu ngực no đủ, tròn lẳn, vững chắc càng phát ra vẻ quyến rũ động lòng người, hai nụ hoa càng no đủ mà đứng lên.

Qua nửa phút sau, Dương Thiên Lô bắt đầu nhẹ nhàng, chậm rãi, từng chút một chút mà chuyển động tấm lưng... Mỗi lần chuyển động, hai người liền nhận không được mà phát ra tiếng rên rỉ say lòng người. Dần dần, đau đớn ban đầu trong cơ thể Trương Tử Hàm chậm rãi giảm đi để lại một loại cảm giác toàn thân như muốn bay lên trời cao.

Dương Thiên Lô vẫn ôn nhu, chậm rãi qua lại chạy nước, đưa ý nghĩ yêu thương che chở của hắn truyền sang Trương Tử Hàm.

Dần dần, Trương Tử Hàm bắt đầu vận vẹo đón ý phối hợp với Dương Thiên Lô.

Sự ôn nhu lúc đầu dần dần biến thành cuồng dã. Dương Thiên Lô như ngựa hoang thoát cương, bắt đầu rồi tùy ý mà rong ruổi!

Trong khoảng khắc ngắn, trong động đầy vẻ xuân sắc, vô cùng kiều diễm!

Trương Tử Hàm cũng hoàn toàn bỏ lại sự rụt rè, quên rụt rè mà cảm thụ sự cường tráng uy mãnh của Dương Thiên Lô, cảm thụ được Dương Thiên Lô dường như đã đưa nàng tới cửu trọng thiên, nàng chìm đắm trong cảm giác chưa bao giờ được thể nghiệm qua, thân thể mềm mại dường như muốn co giật, điên cuồng mà đón ý phối hợp với Dương Thiên Lô.

“Ba ba ba...”

Một tiếng lại tiếp một tiếng kiều diễm rên rỉ phát ra. Cùng sự chuyển động uyển chuyển lúc cao lúc thấp của thân thể Trương Tử Hàm, tâm thần Dương Thiên Lô đạt được cảnh giới cô động trước nay chưa có!

Tâm hồn và thể xác chân chính giao hòa!

Linh hồn và thể xác của hai người hoàn toàn giao hòa, tuy hai mà một! Một suy nghĩ nồng đậm yêu thương, từ sâu trong tâm linh hai người bất tri bất giác mà phát ra. Bất luận là Dương Thiên Lôi, hay Trương Tử Hàm, thân thể, máu, thậm chí từng tế bào trong thân thể họ đều hoàn toàn bốc cháy. Tự nhiên, trong nháy mắt tinh, khí, thần của hai người chân chân chính chính đạt được sự hợp nhất!

259. Chương 244: Không Nên A

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 244: Không nên a

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm vốn cùng sở hữu năng lượng băng tuyết, bất luận như thế nào cũng nghĩ không ra, tại giờ phút này, thủy, băng, vụ, ba loại năng lượng trong thân thể bọn họ tự nhiên hoàn toàn hợp làm một.

Thủy Nguyên Châu trong thân thể Trương Tử Hàm đã bị tâm tình của Trương Tử Hàm ảnh hưởng, tự vận chuyển, từng đạo bằng bạc, năng lượng tinh thuần thuộc tính thủy phát ra, không ngừng dũng mãnh đi vào trong thân thể Dương Thiên Lôi, sau đó vận chuyển tuần hoàn một vòng rồi lại tự động chuyển về trong thân thể của nàng, cứ tuần hoàn vòng đi vòng lại như vậy.

Hơn thế, cùng lúc đó trong tâm thần Dương Thiên Lôi trong trạng thái kỳ lạ bất tri bất giác hoàn toàn mở rộng. Khi hắn cùng với Trương Tử Hàm có sự giao hợp về thể xác và linh hồn, suy nghĩ yêu thương và sức mạnh linh hồn liền tràn ngập trong não hắn, dung nhập vào trong bình ngọc lưu ly thanh tĩnh, dung nhập vào trong pho tượng Lăng Hi, dung nhập vào bất kỳ cái gì có thể dung nhập trong bình ngọc.

Chỉ bất quá, trong thân thể hai người lại không hề có cảm giác biến hóa nào trong thể xác và tinh thần của bọn họ, hoàn toàn chìm đắm trong sự giao hòa, tùy ý liên tiếp chinh phạt.

Bỗng nhiên, ba mươi sáu mảnh giấy màu vàng đậm không biết là dùng chất liệu nào chế tạo thành, cướp được trong sào huyết của Thiên Âm Tán Nhân mà Dương Thiên Lôi gửi trong bình ngọc lưu ly thanh tĩnh, thứ mà hắn dường như đã quên từ lâu, tự nhiên kỳ lạ mà tản mát ra từng đạo khí tức màu phấn hồng kiêu diễm, hợp lại cùng nhau!

Sau đó, “ầm” một tiếng, liền biến thành đám ký tự kỳ lạ, phiêu phiêu dang dang bay ra khỏi bình ngọc lưu ly thanh tĩnh, trực tiếp dung nhập tới trong đầu Dương Thiên Lôi!

Ngay lúc này, ánh mắt Dương Thiên Lôi bỗng nhiên bị kiềm hãm, sau đó trong ánh mắt phát ra một tia vui mừng không thể tưởng tượng được, hai tay nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của Trương Tử Hàm, chợt xoay người, tư thế cơ thể hai người liền xảy ra chuyển hóa. Trương Tử Hàm biến thành tư thế quan tâm tọa liên.

Dường như tất cả đều tự nhiên mà phát ra vậy. Trương Tử Hàm từ bị động chuyển thành chủ động, trong ánh mắt tản ra ánh sáng mê hoặc, đôi môi hé mở, vẫn rên rỉ, năng diện cuồng vận vẹo vòng eo, khiến Dương Thiên Lôi lại lên tới cảnh giới và cảm giác sáng khoái mới!

Trong nháy mắt diện long đảo phượng, trong động xuất hiện một cảnh tượng khiến người khác phun máu!

Dương Thiên Lôi dường như sinh ra một năng lực, hắn chủ động trên chiến trường, kéo theo thân thể mềm mại của Trương Tử Hàm, làm ra động tác với yêu cầu cao độ khiến người khác phải kinh tâm động phách!

Năng lượng trong thân thể hai người, bắt nguồn từ Dương Thiên Lôi dường như không có đường dẫn, vẫn bắt đầu lưu chuyển theo một phương thức kỳ lạ tuần hoàn trong thân thể hai người, vòng đi vòng lại, mà phát sinh. Không biết qua bao lâu sau, khi Dương Thiên Lôi lại biến thành chủ động, diện cuồng xung phong liều chết vô số lần, Trương Tử Hàm bỗng nhiên phát ra một tiếng rên rícau vút. Trong nháy mắt, mặc dù Dương Thiên Lôi kim thương không ngã, cũng trực tiếp bị ngọn lửa và cảm giác ràng buộc chặt chẽ,

cùng với thân thể mềm mại của Trương Tử Hàm đang điên cuồng run rẩy, còn có sự giao hòa giữa linh hồn hai người, trực tiếp phát nổ!

Hầu như là cùng lúc, Dương Thiên Lô cũng phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp!

Phun trào!

Thủy nhũ giao dung!

Tại giờ khắc này, linh hồn hai người dường như đã rời khỏi thân thể, dung nhập vào trời đất. Trong lúc đó, linh khí thiên địa bàng bạc liên xảy ra biến hóa kịch liệt, tự nhiên bắt đầu điên cuồng hội tụ vào thân thể hai người!

Trương Tử Hàm cảm giác trong đầu phát ra một tiếng nổ, sau đó tâm thần của nàng bắt đầu cảm nhận được vô hạn, vượt qua sơn động, xuyên ra khỏi Ma Vực, dung nhập tới hàng nghìn ngôi sao!

Trong thân thể của nàng dường như phát sinh một năng lượng siêu việt vượt xa năng lượng của bản thân, dung nhập tới tứ chi bách mạch.

Trương Tử Hàm bỗng nhiên mở mắt, yên lặng nhìn Dương Thiên Lô đang gục đầu trên người mình.

Ánh mắt Dương Thiên Lô cũng lấp lánh nhìn Trương Tử Hàm, cái miệng của hắn tràn đầy vẻ thỏa mãn lại lộ ra một nụ cười cười xấu xa, hai bàn tay vẫn yêu thương sùng nịch vuốt ve trên hai bầu ngực mềm mại của Trương Tử Hàm...

- Thiên Lô, ta, vì sao ta tấn cấp?

Trương Tử Hàm tràn ngập vui mừng hỏi thăm. Bất luận thế nào nàng cũng không nghĩ ra vào giờ phút này, lại đột biến cảnh, cảnh giới mà tưởng chừng còn phải một thời gian dài nữa mới có thể đột phá được. Bọn họ trực tiếp bước vào Thiên Nhân Hợp Nhất Tiên Thiên cấp năm!

Từ nay về sau, dung nhan của nàng sẽ trẻ mãi không già!

Dung mạo xinh đẹp của nàng trở thành vĩnh hằng thẳng đến khi thọ nguyên của nàng hết!

- Ha ha. Ta cũng kém một chút thì tấn cấp, đã chạm đến tới bình cảnh rồi, linh ngộ được pháp tắc huyền diệu của Thiên Nhân Hợp Nhất, xui xẻo lại chưa đủ pháp lực! Ha ha ha.

Dương Thiên Lô kìm chế được sự hưng phấn ở trong lòng, vẻ mặt đắc ý nói.

Bất luận thế nào hắn cũng không nghĩ ra, ăn vụng trái cấm tự nhiên lại xảy ra sự huyền bí như vậy. Càng không nghĩ ra, hắn đã từng dùng vô số loại biện pháp cũng không thể mở được ba mươi sáu trang giấy kỳ diệu đó, tự nhiên lại được thần công song tu vô thượng. Căn bản hắn cũng không ngờ khi hắn cùng với Tử Hàm muội muội thân ái thưởng thức trái cấm vô ý khởi động nó, đồng thời chân chân chính chính dung nhập vào trong đầu hắn, bị hắn nắm trong tay!

Lợi dụng yêu thương và giao hợp chân chính về thể xác và linh hồn khiến hắn và Trương Tử Hàm trong giây phút cuối cùng, cảm nhận được sự ảo diệu của Thiên Nhân Hợp Nhất!

Trương Tử Hàm xui xẻo chỉ đột phá bình cảnh. Từ lâu, bản thân nàng đạt được yêu cầu về pháp lực, một khi nàng cảm ngộ được sự huyền diệu của Thiên Nhân Hợp Nhất, hơn nữa với tác dụng truyền thừa Thần Đạo của Thủy Nguyên Châu, tự nhiên liền đột phá đến Tiên Thiên cấp năm!

Tuy rằng Dương Thiên Lô cũng cảm ngộ được, nhưng muốn đột phá, hắn lại cần phải đạt tới pháp lực đủ mạnh!

Dương Thiên Lô vừa cười, vừa khiêu khích Trương Tử Hàm.

Mặc dù đã đột phá đến Tiên Thiên cấp năm, nhưng lúc này Trương Tử Hàm đang trong tình trạng kiệt sức, đâu còn dám để Dương Thiên Lô tiếp tục khiêu khích như vậy? Vội vàng nắm lấy hai tay không thành thật của Dương Thiên Lô, ngượng ngùng nói:

- Thiên Lô đừng...

- Ừ, thân ái, chúng ta nghỉ ngơi xong, lại tiếp tục.

Dương Thiên Lô rất vô sỉ nói, đồng thời, ngã ra trên thảm nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại của Trương Tử Hàm vào trong lòng.

- Không nên mà. Hiện tại đau lắm...

Khuôn mặt Trương Tử Hàm đỏ bừng tựa đầu vào trên vai Dương Thiên Lô nói.

- Cái này thì đơn giản.

Chương 244 : Không nên a (hạ).

Dương Thiên Lô nói xong, nhất thời chậm rãi rót vào trong thân thể Trương Tử Hàm một đạo năng lượng thuộc tính mộc tinh thuần bằng bạc. Trong nháy mắt năng lượng này liền chạy dọc theo kinh mạch tuần hoàn tới vùng đất thần bí giữa hai chân Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm vừa thấy xấu hổ, nhưng tràn ngập ngọt ngào ôm lấy Dương Thiên Lô, nói:

- Không nên, chúng ta, cũng không biết chuyện kia đã diễn ra trong bao lâu. Khẳng định sư phụ sẽ mau chóng quay trở lại.

- Sao có thể? Chỉ ít, sư phụ phải mất nửa ngày nữa mới tới đây, chớ sợ chớ sợ, người xem nhin, nó còn ăn chưa no đây...

Dương Thiên Lô, tên vô sỉ này trực tiếp cầm lấy bàn tay nhỏ bé non mềm của Trương Tử Hàm, lên trên tiểu đê của hắn vẫn đang ở tư thế oai hùng hiên ngang, hùng dũng oai vệ khí phách.

Nhất thời, trái tim Trương Tử Hàm đập nhanh, vô cùng e thẹn nói:

- Lần trước người còn gạt ta, nói cái gì mà phản ứng sinh lý, người đã sớm nghĩ tới cái kia...

- Cái nào cơ?

- Cái kia...

- Là như thế này sao?

Dương Thiên Lô bỗng nhiên xoay người, lại đặt Trương Tử Hàm xuống dưới thân, tiểu đê không thành thật trực tiếp vọt tới giữa hai chân Trương Tử Hàm, lưng nhún xuống, trên mặt mang theo một tia cười xấu xa nói.

- Đại sắc lang, không nên mà...

Trương Tử Hàm e thẹn dắm vào người Dương Thiên Lô, nhưng thân thể mềm mại lại thoáng ửng hồng, lại bắt đầu phát nhiệt.

Người tu luyện có khí lực cường hãn, người thường không thể bằng được.

Trương Tử Hàm mới nếm qua cảm giác đau nhức, nếu không có pháp lực hệ mộc của Dương Thiên Lô trị liệu, cũng khôi phục lại rất nhanh, càng không nói tới, vừa rồi, trong lúc hai người “Đại chiến”, còn dung nhập không ít thần công song tu vô thượng.

Đơn giản mà nói, bất luận là Dương Thiên Lô hay Trương Tử Hàm, về cơ bản đều không có hao tổn gì.

Chỉ cảm thấy duy nhất một chút uể oải, đó là dư âm mệt mỏi do cao trào mang đến. Nhưng dưới sự trêu chọc của Dương Thiên Lô, phút chốc liền biến mất không còn một mảnh.

Bàn tay vô sỉ của Dương Thiên Lô, dường như mang theo dòng điện, mỗi lần chạm vào cơ thể mềm mại mẫn cảm dị thường của Trương Tử Hàm liền phát ra trận rung động.

Dương Thiên Lô còn không chưa bình lâm thành hạ, Trương Tử Hàm đã thở gấp liên tục, sóng mắt lưu chuyển, kiều diễm ướt át, hầu như chỉ trong chớp lát, một tia trắng mịn ảm áp trong suốt liền từ trong thân thể của nàng sinh ra.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên xoay người Trương Tử Hàm lại, để Tử Hàm muội muội thân ái đưa lưng về phía hắn, quỳ xuống ghé sát trước mặt hắn.

Cặp móng tròn, đầy đà, không có chút sèo cùng eo nhỏ phụ trợ, khiến Dương Thiên Lôi thấy tâm tình dao động, không thể tự ức chế, loại thị giác này vô cùng xung đột, khiến Dương Thiên Lôi nhiệt huyết sôi trào!

Lần đầu vượt qua, có quá nhiều cố kỵ, mà hiện tại, Dương Thiên Lôi không có bất kỳ do dự nào, lại một lần nữa nhập vào nơi tràn ngập mê hoặc, vừa động thân, liền bị sự ôn nhu và trắng mịn bao chặt.

Hai tay nắm vòng eo mảnh khảnh của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi lại bắt đầu chinh chiến.

Nhìn tiểu đệ nửa vào nửa ra, cùng với tiếng thở gấp rên rỉ say lòng người của Trương Tử Hàm, thể xác và tinh thần lại một lần nữa Dương Thiên Lôi đạt được kích động trước nay chưa từng có!

Một lần lại một lần, không có bất kỳ sự nghỉ ngơi, không biết trải qua bao lâu, khi toàn thân Trương Tử Hàm mềm xuống cũng thể không dậy nổi chút khí lực nào, cuối cùng Dương Thiên Lôi cũng cảm thấy mỹ mãn, tràn ngập yêu thương ôm lấy thân thể mềm mại của Trương Tử Hàm nặng nề ngủ.

Sau hai canh giờ, hai người lật lượt tỉnh lại, dưới sự ép buộc của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi phải nhẹ nhàng hôn lên mi tâm và môi của Trương Tử Hàm tay nắm tay đi ra khỏi động.

Tầm thăm mang theo đóa hoa mai đỏ, bị Trương Tử Hàm với khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng thu vào Càn Khôn giới.

Trương Tử Hàm sau khi âm dương hòa hợp, mưa móc thấm nhuần, làn da vốn nhẵn nhụi trong suốt, càng tắn ra vẻ rực rỡ kinh người, thoát nhìn càng tươi đẹp động lòng người.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi rất muốn tiếp tục thương yêu một hồi, nhưng lại biết Vân Dao gần quay lại, chỉ có thể tạm thời dừng lại.

- Thân ái, thử xem cảm giác Tiên Thiên cấp năm đi!

Dương Thiên Lôi nhẹ ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Trương Tử Hàm nói.

- Được!

Trong đôi mắt kiều diễm của Trương Tử Hàm lấp lánh khí tức băng tuyết. Giờ phút này nàng cũng cảm thấy bản thân có sự biến hóa kinh người. Nghe Dương Thiên Lôi nói xong, trong đôi mắt hiện lên một tia hưng phấn, nhẹ đáp.

Trương Tử Hàm hít một hơi thật sâu, niệm lực nhất thời thôi động, năng lượng trong thân thể đã xảy ra biến hóa về chất. Trong nháy mắt, một đạo kiếm quang liên xuất hiện trước mặt của nàng.

- Có thể thành công sao?

Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi liếc nhau, nhẹ giọng hỏi, có chút cảm giác không thể tin được.

Năng lượng Tiên Thiên cấp năm, chân chính đạt được cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất. Nó đột phá sự trói buộc của cơ thể, phối hợp chặt chẽ với trời đất. Đánh tan gông cùm xiềng xích của chính mình, có thể chân chính dùng Ngự Kiếm phi hành!

Tuy rằng niệm lực của cao thủ Tiên Thiên bình thường có thể khởi động kiếm quang, nhưng người tu luyện chỉ cần tiếp xúc đến kiếm quang của chính mình sẽ thấy hòa hợp làm một thể, hoàn toàn không thể tồn tại độc lập, cho nên, căn bản cũng không thể dùng Ngự Kiếm phi hành.

Thế nhưng đạt tới Tiên Thiên cấp năm, bản thân hòa cùng trời đất, niệm lực thôi động kiếm quang, đó là trong trời đất, bản thân người tu luyện tiếp xúc với kiếm quang, đã không còn có bất kỳ hạn chế gì. Đúng, về bản thể, chỉ cần nhẹ nhàng niệm, muốn dùng Ngự Kiếm phi hành, chỉ cần thôi động niệm lực, khởi động kiếm quang.

Điều đó nghĩa là cảnh giới đã thực sự thay đổi.

- Trên cả tuyệt vời!

Dương Thiên Lôi mỉm cười, nhẹ nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của Trương Tử Hàm. Năng lượng hai người tự nhiên mà liên hệ tới nhau. Sau khi ăn vụng trái cấm, trải qua rèn luyện thần công song tu vô thượng, Dương Thiên Lôi có một loại cảm giác rõ ràng, bất luận là thân thể hay tâm linh của hai người đều

sự liên hệ một cách kỳ lạ. Chỉ cần thân thể bọn họ tiếp xúc với nhau, liền có một loại cảm giác dung nhập làm một thể. Nhất là khi Trương Tử Hàm xuất ra kiếm quang, ngay lập tức Dương Thiên Lôi tự nhiên có trực giác có thể khởi động kiếm quang!

Thân hình nhoáng lên, hai người liền cùng đạp lên trên kiếm quang, một trước một sau đứng ở trên kiếm quang.

Không có bất kỳ biến hóa gì, kiếm quang vẫn tồn tại, không có biến mất! Trương Tử Hàm nhất thời vui mừng quay đầu lại nhìn Dương Thiên Lôi đang đứng sát phía sau mình, nói:

- Thành công rồi!

- Hắc hắc! Thân ái nàng hẳn là nên cảm tạ nó.

260. Chương 245: Ngự Kiếm, Hợp Nhất.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 245: Ngự Kiếm, hợp nhất.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tên vô sỉ Dương Thiên Lôi này, bỗng nhiên nhẹ nhàng tiến về phía trước một chút, vật kia của hắn vẫn cứng rắn nhất thời để ở trên kiêu đồn Trương Tử Hàm.

Về mặt Trương Tử Hàm nhất thời đồ bưng, tim đập nhanh hơn. Cái móng nhỏ nhọn không được mà giãy dụa, muốn phản kháng lại sự hèn mọn và vô sỉ của Dương Thiên Lôi, đồng thời vươn bàn tay nhỏ bé, ôm lấy thứ đó, dịu dàng nói:

- Đại sắc lang, đừng nhúc nhích nữa... Nếu không, ta nhổ nó!

- Ha ha ha...

Dương Thiên Lôi vô sỉ cười to một tiếng, nói:

- Được rồi được rồi, nhanh buông tay ra, bằng không ta thực sự nhịn không được. Lại muốn đại chiến ba nghìn hiệp.

Một đạo kiếm quang, theo niệm lực thôi động của Trương Tử Hàm, nhất thời bay lên trời, trong nháy mắt liền biến mất ở phía chân trời.

- Thật nhanh! Đây là Ngự Kiếm phi hành, Thiên Lôi, ta có thể phi hành rồi!

Trương Tử Hàm mừng rỡ nói.

- Cái này gọi là nhanh sao? Ta cho người mở mang kiến thức biết cái gì mới thực sự là nhanh!

Đúng lúc này, trong đôi mắt Dương Thiên Lôi bỗng nhiên dần hiện ra một tia tinh quang. Giọng nói của hắn còn chưa dứt, Trương Tử Hàm liền cảm thấy năng lượng của mình và Dương Thiên Lôi liên hệ cùng một chỗ, trong nháy mắt điên cuồng vận chuyển, trong thân thể hai người hình thành một sự tuần hoàn thật lớn.

Một lát sau, Dương Thiên Lôi hốt hoảng ôm chặt lấy Trương Tử Hàm. Đúng lúc này, kiếm quang vốn đang ở tốc độ kinh người, bỗng nhiên tăng tốc!

Trong nháy mắt đã tăng gấp mấy lần!

- Thiên Lôi, chúng ta...

Trương Tử Hàm kinh ngạc nói.

- Thân ái, ta chính là nàng, nàng chính là ta. Chỉ cần chúng ta cùng một chỗ, năng lượng chúng ta có thể xài chung. Kiểm quang của nàng, ca cũng có thể khởi động, ha ha ha...

Dương Thiên Lôĩ đắc ý nói.

Trong nháy mắt liền vượt quá hơn mười dặm, khi hai người thấy một đám Địa Ma, liền điều khiển kiểm quang trực tiếp bay vọt vào.

Không lâu sau, kiểm quang của Vân Dao xuất hiện trên bầu trời, trong phạm vi trăm dặm, đối với nàng mà nói cũng không đáng kể chút nào, rất nhẹ nhàng liền tìm được vị trí mà Trương Tử Hàm đang đại chiến với ma thú và Dương Thiên Lôĩ vẫn lười biếng đứng ngoài cuộc mê mải nhìn.

Vân Dao trực tiếp rút xuống bên cạnh Dương Thiên Lôĩ.

- Sư phụ, người đã trở về!

Dương Thiên Lôĩ thấy vậy, nhảy dựng lên, ra vẻ rất mừng rỡ nói.

- Đúng. Không gặp phải nguy hiểm gì chứ?

Vân Dao mỉm cười hỏi, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Trương Tử Hàm đang ở chiến đấu, chỉ là khi nàng nhìn thấy Trương Tử Hàm, trong nháy mắt, biểu tình toàn thân nhất thời đông cứng lại!

- Điều này... Điều này sao có thể?

Vân Dao kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, trong ánh mắt tràn ngập niềm vui. Tiên Thiên cấp năm, Trương Tử Hàm phát ra kiểm quang, hiển nhiên đã sở hữu khí tức Thiên Nhân Hợp Nhất. Đây là tình huống cao thủ Tiên Thiên cấp năm chân chân chính chính mới có thể làm được! Bất luận như thế nào, Vân Dao đều không ngờ được trong chưa tới mười canh giờ ngắn ngủi, Trương Tử Hàm lại có thể tấn chức đến Tiên Thiên cấp năm!

Chỉ là Vân Dao đang kinh ngạc, còn chưa hết khiếp sợ, con mắt to tinh tế, lại bỗng nhiên nhú lại. Sau đó ánh mắt như ánh chớp nhìn về phía Dương Thiên Lôĩ!

- Hắc hắc... Sư phụ, gì vậy... Chẳng lẽ người đã nhìn ra?

Dương Thiên Lôĩ ra vẻ xấu hổ gãi đầu nói.

- Nói nhảm! Tên tiểu tử thói nhà người...

Vân Dao vừa tức vừa giận, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp gì. Lấy ánh mắt đương nhiên rất dễ dàng nhìn ra Trương Tử Hàm đã chân chân chính chính trở thành nữ nhân. Đầu sở gây nên không phải tiểu tử này thì là ai?

Nếu như chỉ trở thành nữ nhân, lúc này Vân Dao khẳng định tức muốn sùi bọt mép, hơn nữa Dương Thiên Lôĩ tuyệt đối cũng nàng điên cuồng mắng cho một trận.

Bởi vì Vân Dao rất rõ ràng, với tuổi tác như Trương Tử Hàm vậy, chính là thời gian quý báu để tu luyện, vẫn duy trì thân thể nữ, không hề nghi ngờ tốc độ tu luyện sẽ vượt xa. Nhưng Trương Tử Hàm lại tấn chức tới Tiên Thiên cấp năm, đây là chuyện gì?

- Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Vân Dao trừng mắt Dương Thiên Lôĩ hỏi.

- Sư phụ, người là nói... Tối việc Tử Hàm tấn chức đến Tiên Thiên cấp năm sao?

- Đúng.

- Cái này... Hai người chúng ta không tìm lòng được... Chủ yếu là ta, sư phụ người đừng trách Tử Hàm... Chúng ta trong lúc đó, cũng không biết chuyện gì xảy ra, năng lượng trong thân thể tự nhiên xảy ra giao hòa, hơn nữa tự vận hành tuần hoàn trong cơ thể hai chúng ta, hơn nữa... Tại thời khắc cuối cùng của chúng ta, bỗng nhiên cảm giác linh hồn đều bay ra khỏi cơ thể, đồng thời khiến cho năng lượng xung quanh có dao động rất lớn... Sau đó, Tử Hàm đã đột phá đến Tiên Thiên cấp năm... Đệ tử cũng chạm đến tới bình cảnh Tiên Thiên cấp năm rồi.

Dương Thiên Lô ra vẻ rất thành thật giải thích.

Cúi đầu, nhún nhó, nhìn cũng không dám liếc mắt nhìn Vân Dao, nhưng khi cúi đầu, hai con ngươi, lại nhấp nháy nhìn chăm chăm vào đôi tay trắng như ngọc của Vân Dao, càng vô sỉ hơn chính là, trong đầu tự nhiên nảy sinh ý niệm.

Hơn nữa, quá mức hơn chính là, người này còn không cảm thấy hối lỗi. Dù sao Tiêu Như Mộng từng trải như vậy, trong cái đầu hèn mọn của hắn mà nói căn bản cũng không tính là cái gì.

Vân Dao nghe Dương Thiên Lô giải thích rõ ràng, trên mặt cũng hiện lên một chút đỏ ửng. Tuy rằng nàng là trưởng bối, nhưng đối với cái kia cũng chưa từng chân chính trải qua. Nói trắng ra là, Vân Dao quá nhập tâm tu luyện. Trước khi tu luyện tới Tiên Thiên cấp năm sợ ảnh hưởng tới tu luyện, căn bản không suy nghĩ tới chuyện trai gái. Sau khi đạt Tiên Thiên cấp năm, thân thể nàng đã lĩnh ngộ được thuộc tính hệ thủy, càng không cần phải lựa chọn đạo lữ. Hơn nữa nàng cũng không có tình cảm mãnh liệt với việc này.

Cho nên mãi đến bây giờ vẫn duy trì tấm thân xử nữ!

- Các người... Thực sự là...

Vân Dao muốn phê bình vài câu, nhưng vẫn còn xấu hổ, không thể nói ra miệng, không thể ổn định tình hình xuống đành nói:

- May là cơ duyên xảo hợp, cho các người lĩnh ngộ sự ảo diệu của Thiên Nhân Hợp Nhất, bằng không, người thật ra không có gì, nhưng Tử Hàm mất đi tấm thân xử nữ, trừ phi cùng người tu luyện công pháp Song Tu, bằng không tốc độ tu luyện sẽ suy giảm lớn, thậm chí trì trệ không tiến lên được.

- Ách... Sư phụ người yên tâm, Tử Hàm là tâm can bảo bối của ta. Bất luận như thế nào cũng sẽ không làm ảnh hưởng tới việc tu luyện của nàng. Chờ khi trở lại Trảm Không Kiếm Phái, đệ tử nhất định mỗi ngày đều cùng với Tử Hàm...

Dương Thiên Lô nói tới đây, trên mặt không kìm được nở một nụ cười vô cùng hèn mọn.

- Ba!

Dương Thiên Lô còn chưa nói hết, Vân Dao vỗ một cái vào đầu hắn nói:

- Người nghĩ cái gì đây? Người có công pháp Song Tu sao?

- Ách... Không có, sư phụ có thể dạy đệ tử mà.

- Người...

261. Chương 246: Thử Thổ Lộ Tình Cảm

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 246: Thử thổ lộ tình cảm

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhất thời vẻ mặt Vân Dao đỏ bừng, đừng nói nàng không biết Công pháp song tu, cho dù sẽ, sao có thể không biết xấu hổ mà dạy Dương Thiên Lô? Nhưng lúc này, Vân Dao đâu thể nói những lời không biết xấu hổ này, hơi trầm ngâm sau đó, nói:

- Công pháp Song Tu đối với hai người các người mà nói đã không có lợi gì. Giới tu luyện, thông thường dưới tình huống thuộc tính thân thể cùng giao hòa tương hỗ, do đó mới trợ giúp cho đối phương trong quá trình tự lĩnh ngộ thuộc tính năng lượng. Mà người và Tử Hàm, đều đã lĩnh ngộ thuộc tính thủy điển sinh. Công pháp song tu cũng không có giúp ích được bao nhiêu. Bất quá... Người đã cùng... Người phải đối xử với Tử Hàm cho tốt, nghìn vạn lần đừng phụ nàng.

- Mong sư phụ yên tâm. Ta có thể phụ người trong thiên hạ, nhưng tuyệt đối không phụ Tử Hàm!

Dương Thiên Lô nói như đinh đóng cột, đồng thời, trên người hắn tản mát ra một khí tức vững như bàn thạch.

Ngay cả Vân Dao cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

Bởi vì thực lực của Trương Tử Hàm được tăng lên, Vân Dao mang theo hai người trực tiếp tiến sâu vào Ma Vực để rèn luyện.

Bảy ngày sau, cuối cùng Trương Tử Hàm đã không chịu nổi âm sát khí nhập thể, đạt được trạng thái cực hạn, ba người liền quay lại Thiên Châu Thành.

Khi ba người vừa ra khỏi Ma Vực, mới đến cửa lớn, ngoài ý muốn của Dương Thiên Lô, đúng lúc đó, Chung Khuê vừa vặn tiến vào phòng khách. Hơn nữa, liếc mắt liền nhìn thấy hắn. Biểu tình của Chung Khuê dường như có chút kinh ngạc, vội vàng bước nhanh về phía Dương Thiên Lô.

- Lão đệ! Làm lão ca ta lo lắng muốn chết. Thật không ngờ khi người đi vào trong Ma Vực tự nhiên lại có Thiên Ma lần vào. Cũng may là người chiến thắng trở về, chúc mừng chúc mừng!

Chung Khuê thân mật nói, ánh mắt lại chuyển hướng nhìn Trương Tử Hàm và Vân Dao:

- Hai vị này là...

- Sư phụ ta, Vân Dao. Đây là... Trương Tử Hàm, cùng lão đệ ta là cái kia cái kia... Hắc hắc.

Dương Thiên Lô nói. Khi giới thiệu Trương Tử Hàm, có chút cuống quýt như vậy. Tuy rằng bản thân hắn rất muốn nói, đây là nàng dâu của ta nhưng chung quy có chút quá đáng, chỉ có thể dùng một loại vô sỉ, nhưng chỉ cần không phải là kẻ ngu si đều có thể nghe hiểu rõ để nói.

- Sư phụ, Tử Hàm, đây là Chung lão ca Chung Khuê, của Tinh Diệu thương hội. Lần trước, ta đến Ma Vực đã quen biết, lần này cũng giúp ta không ít nên ta có thể tìm được các người. Toàn bộ cũng là nhờ Chung lão ca hỗ trợ.

Dương Thiên Lô nói.

- Ha ha. Dâu nào, dâu nào, lão đệ khách khí rồi. Vân tiên bối, đệ muội, lần đầu gặp mặt, ta thấy các người đều cần luyện hóa âm sát khí, không bằng đến phòng tu luyện của Tinh Diệu chúng ta làm khách quý? Coi như lễ gặp mặt đệ muội, coi như là cảm kích trước công ơn dạy dỗ của Vân tiên bối đối với lão đệ và đệ muội.

Nhìn Chung Khuê dường như có chút cung kính như vậy khiến Vân Dao và Trương Tử Hàm ngạc nhiên không hiểu được.

Vân Dao liền dứt khoát nhận lời. Tuy rằng tu vi của Chung Khuê không bằng mình, nhưng cũng bước vào Tiên Thiên cấp bảy, bất luận như thế nào cũng nên xưng hô ngang hàng với mình. Nhưng hắn tự nhiên lại gọi mình là tiên bối. Càng kỳ quái hơn chính là, vì sao Dương Thiên Lô lại quen thân với Chung Khuê như vậy? Xưng hô là lão ca lão đệ còn chưa tính, nhưng đặc biệt trực tiếp đưa ra lời mời tới phòng tu luyện làm khách quý như vậy quả thật là lễ đầy rồi.

E rằng Trương Tử Hàm cũng không rõ ràng lắm, thì Vân Dao sao có thể biết được? Chỉ có thành viên của Thương hội Tinh Diệu mới có tư cách tới phòng tu luyện khách quý, nhưng lại là cần có phụ phí. Nhưng chỉ bằng vào thể diện của Dương Thiên Lô khiến Chung Khuê không chút do dự đưa ra đại lễ như vậy.

Trương Tử Hàm thì còn không tính đi. Với tu vi Tiên Thiên cấp năm, mặc dù đã rèn luyện âm sát khí xong, muốn vào đó cũng cần hơn vạn viên Thuần Dương mà thôi. Nhưng nàng có tu vi Tiên Thiên cấp bảy Đỉnh phong, tuy rằng chưa hấp thu âm sát khí đạt đến cực hạn, nhưng muốn rèn luyện xong chỉ ít cũng phải mấy trăm vạn thậm chí hơn nghìn vạn viên Thuần Dương đan. Cái này mới chỉ là phụ phí.

- Cái này...

Vân Dao đang muốn cự tuyệt, nhưng Dương Thiên Lô lại quả quyết ngăn Vân Dao lại trước, vẻ mặt mỉm cười cầm tay Chung Khuê, nói:

- Lão ca, người đứng là người bạn tâm giao của ta! Nếu tiểu không tiếp nhận tình cảm này, thì có phần quá đáng rồi... Sư phụ, Tử Hàm, các người đừng khách khí. Nếu lão ca đã nói, chúng ta phải nhận lấy tấm thịnh tình này!

- Ha ha ha...

Chung Khuê cười lớn một tiếng nói:

- Lão đệ nói đúng. Vân tiên bối, đệ muội, đi theo ta!

Chung Khuê nói xong, liền đi về phía trước.

Vân Dao lại chặn Dương Thiên Lô kéo lại, thấp giọng nói:

- Tiểu tử thôi, chuyện gì xảy ra thế này? Vô công bất thụ lộc, ba người chúng ta luyện sẽ phải tiêu hao hơn một nghìn Thuần Dương đan một ngày!

- Sư phụ, người cũng đừng lo lắng. Chỉ cần thân nhiên tiếp nhận là được rồi. Đệ tử sẽ không để Chung lão ca chịu thiệt đâu.

Dương Thiên Lô thân nhiên nói. Trong ánh mắt lấp lánh một tia hào quang mà Vân Dao cũng nhìn không thấu.

Trương Tử Hàm có cảm giác khó hiểu, bị Dương Thiên Lô lôi kéo, vừa đi theo Chung Khuê vừa thấp giọng hỏi:

- Thiên Lô, phòng tu luyện khách quý là cái gì?

- Cũng không khác Huyền Hoàng Kỳ là mấy, dung nạp thời không pháp tắc, trong phòng tu luyện một tháng, tương đương với một ngày đêm bên ngoài.

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói.

- Thiên Lô, người cùng Chung... Chung lão ca rất quen thuộc sao?

- Cứ xem như vậy đi, ta cùng hắn vừa thấy đã hợp. Nàng đừng lo lắng nhiều như vậy làm gì, chỉ cần đi vào tu luyện là được.

Dương Thiên Lô hàm hồ nói.

Nhưng lúc Chung Khuê dẫn theo ba người đi tới phòng tu luyện của khách quý, theo yêu cầu của Vân Dao, nàng và Trương Tử Hàm bước vào một phòng tu luyện. Dù sao là sư phụ, nàng sợ khi Trương Tử Hàm rèn luyện âm sát khí, sẽ xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Lúc hai người tiến vào, Chung Khuê lại lôi kéo Dương Thiên Lô tới phòng làm việc mới tinh của hắn. Khi Dương Thiên Lô đến tìm Trương Tử Hàm, bởi vì vội vàng vàng, cũng không có lưu ý, nhưng giờ phút này, khi ngồi xuống, lại cảm thấy rõ ràng, phòng làm việc này xa hoa hơn nhiều so với phòng làm việc lần đầu tiên khi bọn hắn gặp mặt. Hai người vừa mới ngồi xuống, liền có nhân viên phục vụ xinh đẹp tới pha trà.

- Lão ca, thăng chức rồi sao?

- Ha ha, tấn cấp đến Tiên Thiên cấp bảy, cho nên chức vị cao hơn một chút. Lão đệ, ánh mắt không tồi hử. Đệ muội tuổi còn trẻ đã tấn cấp đến Tiên Thiên cấp năm, có phải cũng nên giới thiệu cho thương hội Tinh Diệu chúng ta?

Chương 246: Thử thổ lộ tình cảm (hạ).

- Ách... Lão ca, ta ở đây không phải Tử Hàm cũng ở đây sao?

- Nói vậy cũng phải. Ha ha. Thế nào, trong Ma Vực... Có gặp phải Thiên Ma hay không?

Trong ánh mắt Chung Khuê dần hiện ra một tia chờ mong, hỏi dò không thể phát hiện được.

Chung Khuê tò mò như vậy, kỳ thật, cũng bởi một nguyên nhân, Dương Thiên Lô là quý khách. Vũ Văn Tinh Diệu cũng rất coi trọng Dương Thiên Lô. Chỉ điều đó cũng đủ để hắn quan tâm tới như vậy. Nhưng

trọng yếu hơn chính là, hắn đã thu được được tin tức từ mười đại cao thủ Âm Dạ Tiêu Hồn. Thiên Ma Vương đã chết ở trong tay Dương Thiên Lôi.

Điều này nghĩa là gì? Nghĩa là Dương Thiên Lôi chiếm được vật phẩm do Thiên Ma Vương lưu lại. Dương nhiên, tuy Vân Dao không có truy cứu về điểm này, nhưng Chung Khuê lại rất rõ ràng, trong vật phẩm do Thiên Ma Vương lưu lại, rất có thể tồn tại “Ngưng Huyết đan” đan được cực phẩm có một không hai trong giới tu luyện!

- Ha ha... Lão ca, người nói gì vậy?

Dương Thiên Lôi lại mỉm cười, hỏi ngược lại. Thật ra trong lòng hắn đã sớm có quyết định.

Tuy rằng, bề ngoài Dương Thiên Lôi hèn mọn, hơn nữa lại có vẻ rất thích chiếm tiện nghi. Nhưng trong thâm tâm hắn tôn thờ nguyên tắc, thu ân một giọt nước, báo đáp cả thùng. Cả thùng hay không cả thùng, hắn không nhất định làm được. Nhưng tuyệt đối sẽ không làm hại tới người đã giúp hắn. Cho nên Thương hội Tinh Diệu đã để hắn làm khách quý, đó là coi trọng giá trị của hắn. Đây là một loại đầu tư. Nếu như chỉ có mình Dương Thiên Lôi, hắn đương nhiên sẽ thần nhiên tiếp nhận, không có chút hổ thẹn. Nhưng Chung Khuê lại đặc biệt đưa đại lễ cho Trương Tử Hàm và Vân Dao như vậy, hắn liền không thể không công tiếp nhận.

Cho nên, khi để Vân Dao và Trương Tử Hàm đáp ứng Chung Khuê, hắn đã quyết định, xuất ra một viên Ngưng Huyết đan mà hắn cho rằng rất có giá trị, xem như là bồi thường. Một là, từ Chung Khuê hiểu được giá trị đích thực của Ngưng Huyết đan, hai là, còn đáp lại mối ân tình.

- Có thấy?

Mắt Chung Khuê nhất thời hiện ra vẻ vui mừng, hỏi.

- Không sai. Không chỉ thấy, còn may mắn giết chết.

Dương Thiên Lôi đắc ý nói.

- Giết chết? Người giết chết?

Chung Lỗi cũng giả vờ kinh ngạc nói.

- Dương nhiên. Bất quá chỉ là may mắn mà thôi. Hắc hắc. Đúng lúc con Thiên Ma đó bị mười đại cao thủ và sư phụ ta đánh cho bị thương nặng, trốn cũng không thể trốn, muốn giết chết ta, kết quả... Thế nhưng không nghĩ nó lại yếu đuối như vậy!

Dương Thiên Lôi nói.

- Lợi hại!

Chung Khuê hưng phấn nói, trong lòng vô cùng hài lòng trước sự thẳng thắn của Dương Thiên Lôi. Hắn đã biết về tình hình cụ thể từ lâu, mặc dù hỏi đến, đơn giản là tạm thời không muốn Dương Thiên Lôi biết về sự tồn tại của mười đại cao thủ. Điều này cũng chính là lần đầu tiên hắn và Dương Thiên Lôi nói chuyện. Nếu như Dương Thiên Lôi giấu diếm không nói, Chung Khuê tự nhiên cũng sẽ không truy hỏi. Nhưng trong tình cảm của hai người khẳng định sẽ có cảm giác khác hẳn.

- Lão ca, lão ca xem nhìn cái này là vật gì vậy? Đây là thứ ta lấy được từ trong Càn Khôn giới do Thiên Ma Vương lưu lại.

Dương Thiên Lôi nói xong liền đưa ra một viên Ngưng Huyết đan Tiên Thiên cấp năm.

Trong nháy mắt, khi nhìn thấy viên Ngưng Huyết đan này, hai mắt Chung Khuê liền tỏa sáng ra hai đạo tinh quang, giọng nói có một chút run rẩy:

- Ngưng Huyết đan! Ngưng Huyết đan do cao thủ Tiên Thiên cấp năm cô đọng ra! Lão đệ, giàu to rồi! Chỉ một viên sao?

- Ách... Còn có mấy viên nhỏ, rất quý sao?

- Quý vô cùng! Ngưng Huyết đan, vô giá trong toàn bộ giới tu luyện. Bởi vì con người căn bản không thể chế luyện thành, bất luận là cấp bậc gì, chỉ cần xuất hiện, tuyệt đối sẽ bị tranh đoạt! Thông thường đều được bán đấu giá. Nếu như người tu luyện thuộc tính tốt bị Thiên Ma chế luyện thành Ngưng Huyết đan, thì giá lại càng tăng lên gấp bội. Lão đệ phải biết rằng, Ngưng Huyết đan là do Thiên Ma vận dụng thiên phú thần thông đại pháp Thiên Ma ngưng huyết chế luyện mà thành, tương đương với việc trực tiếp cô đọng người tu luyện thành đan dược. Trong đó ẩn chứa tinh nguyên và năng lượng sinh mệnh. Người tu luyện dùng luyện hóa, có thể kéo dài thọ nguyên, chỉ bằng vào điểm ấy cũng đã vô giá. Còn chưa nói tới, trong đó còn ẩn chứa năng lượng!

- Lão đệ, tin lão ca, lão ca đề nghị với lão đệ một việc có được không?

Chung Khuê nói đến chỗ này, bỗng nhiên nói.

- Đương nhiên là tin. Lão ca nói đi.

Dương Thiên Lô nói.

- Ta thấy lão đệ hẳn cũng không thiếu năng lượng thuộc tính trên. Hơn nữa lão đệ có niên kỷ rất nhỏ, thiên phú tu luyện cực kỳ cao, bước vào cảnh giới Tiên Thiên, liền có hai trăm năm thọ nguyên. Mỗi lần tấn chức, thọ nguyên sẽ tăng thêm một giáp, cũng chính là sáu mươi năm. Hiện tại lão đệ là Tiên Thiên cấp bốn Đỉnh phong, chừng ba trăm tám mươi năm thọ nguyên. Nói cách khác, lão đệ căn bản không cần quan tâm tới vấn đề thọ nguyên và thuộc tính năng lượng.

- Người chỉ cần không ngừng cô đọng pháp lực và tăng niệm lực. Nếu như trực tiếp dùng Ngưng Huyết đan, tuy rằng pháp lực của người có thể tăng rất nhanh, nhưng chung quy vẫn là quá lãng phí. Cho nên, lão ca kiến nghị người hãy đưa nó ra bán đấu giá. Đổi lấy nội đan của yêu thú có giá thấp hơn nhiều, nhưng hiệu quả tăng pháp lực lại không ít. Chỉ ít một viên Ngưng Huyết đan có thể đổi được trăm viên nội đan yêu thú ngang cấp. Nếu là Ngưng Huyết đan ẩn chứa thuộc tính tốt, có thể đổi lấy ngàn viên cũng tương đương với việc người có thể hấp thu pháp lực gấp trăm nghìn lần.

Chung Khuê trầm giọng nói.

Chung Khuê vừa bàn bạc với Dương Thiên Lô là điểm mấu chốt. Hắn thực sự chỉ thiếu pháp lực. Thể chất của hắn biến thái, yêu cầu đối với pháp lực quả thực đã tới trình độ khủng bố rồi. Hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ được các loại năng lượng thuộc tính. Hắn căn bản không cần. Về phần thọ nguyên, Dương Thiên Lô tự tin với cảnh giới của mình đang tăng không ngừng, thọ nguyên cũng sẽ tăng theo, căn bản không cần phải lo lắng.

Thế nhưng Dương Thiên Lô lại nghĩ tới đám người Trương Tử Hàm. Thân thể Trương Tử Hàm thuộc hệ thủy, cũng lĩnh ngộ được hoàn thành hệ thủy, cũng không cần thuộc tính năng lượng. Sở Hươu Hươu có thân thể ngũ hành, nhưng bây giờ nàng còn không nắm trong tay bất kỳ thuộc tính diễn sinh nào, nhưng lại cần đến. Mà đám người Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Phong Mã Ngưu cũng cần.

Sau khi hơi trầm tư một chút, Dương Thiên Lô nhìn vào Chung Khuê nói:

- Chung lão ca, làm sao phân biệt được thuộc tính năng lượng ẩn chứa trong ngưng huyết đan?

- Cái này thì đơn giản, chỉ cần dung nhập niệm lực vào trong đó liền có thể cảm ứng được.

Chung Khuê nói.

262. Chương 247: Định Lực Tuyệt Đối Là Thâm Hậu

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 247: Định lực tuyệt đối là thâm hậu

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghe Chung Khuê nói vậy, Dương Thiên Lôi nhất thời thôi động niệm lực, tiến nhập vào viên Ngưng Huyết đan Tiên Thiên cấp năm mà hắn đã lấy ra, cùng với Ngưng Huyết đan trong bình ngọc lưu ly thanh tinh. Một lát sau, hắn có vẻ thất vọng lắc đầu nói:

- Mấy viên Ngưng Huyết đan cũng không có thuộc tính diễn sinh. Ta vốn đang nghĩ sẽ đưa cho mấy người huynh đệ tỷ muội. Nếu đã không có thuộc tính diễn sinh, không bằng đổi thành nội đan yêu thú.

Nghe Dương Thiên Lôi nói vậy, trong mắt Chung Khuê hiện lên một tia vui mừng. Dương Thiên Lôi nói câu kia đã chứng tỏ sự quý trọng của hắn đối với huynh đệ tỷ muội. Như vậy quả là rất hào phóng. Tuyệt đối là lòng phượng và sừng lân, cực kỳ hiếm thấy. Chung Khuê tự nghĩ, cho dù là hắn cũng làm không được.

- Lão ca, tổng cộng có năm viên. Bốn viên nhỏ, một viên lớn. Lão ca giúp ta đổi toàn bộ thành nội đan yêu thú đi, càng nhanh càng tốt, ta cần tăng pháp lực gấp.

Dương Thiên Lôi lại chọn ra thêm bốn viên nội đan Tiên Thiên cấp bốn mà hắn kiểm tra không có thuộc tính diễn sinh, đưa tới trước mặt Chung Khuê.

- Ách... Lão đệ, đổi toàn bộ thành nội đan yêu thú thì nhiều lắm. Hãy đổi thêm bất kỳ đan dược và tiên thảo linh dược gì đó. Nội đan có tốt một chút, cũng không phải là vạn năng, chỉ có hiệu quả tốt nhất trong lần đầu tiên, sau đó càng dùng nhiều, hiệu quả cũng sẽ từ từ giảm bớt. Cho nên, lão ca kiến nghị người chỉ cần hơn mười viên, trên trăm viên nội đan yêu thú cũng là đủ rồi. Cái khác đổi thành Thuần Dương đan, đến lúc đó người muốn mua cái gì cũng có thể.

- Như vậy hả... Được, vậy nghe theo lời của lão ca, lão ca xem rồi bán đi.

Dương Thiên Lôi nói.

- Tốt, lão đệ yên tâm. Lão ca ta sẽ tuyệt đối bán ra với giá tốt nhất, chỉ có điều cũng cần thêm một chút thời gian mới có thể bán xong. Nếu lão đệ cần gấp, vậy thương hội Tinh Diệu sẽ chi trước cho người một trăm viên nội đan yêu thú Tiên Thiên cấp bốn. Lão đệ dùng trước, chờ khi bán đấu giá xong, sẽ lại cùng nhau kết toán. Lão đệ thấy thế nào?

Chung Khuê nói.

- Không thành vấn đề.

- Vậy là tốt rồi, lão đệ chờ chút. Ta đi gặp môn chủ, tranh thủ trích ít phần trăm, hoàn thành giao dịch lần này của lão đệ, thuận tiện lấy nội đan yêu thú.

Chung Khuê nói xong, liền bước vội đi.

Nhìn Chung Khuê kích động mà rời đi như vậy, Dương Thiên Lôi vô cùng đặc ý dựa lưng vào ghế. Tuy rằng hắn đã sớm đoán được đan dược màu hồng ki vô cùng giá trị, nhưng lại không nghĩ rằng nó tự nhiên lại giá trị tới như vậy. Nếu như để Chung Khuê biết hắn lấy ra chưa được một phần mười số hắn đang có, không biết lão ca sẽ có cảm tưởng gì? Hơn nữa trong đó không ít viên đều có thuộc tính diễn sinh?

Dương Thiên Lôi càng nghĩ càng cảm thấy mấy con Thiên Ma kia rất đáng yêu. Đáng tiếc, từ sau khi giết chết con Thiên Ma Vương kia, dù chỉ nửa con cũng lại không thể gặp được.

...

Sau khoảng thời gian uống xong chén trà nhỏ, Chung Khuê với vẻ mặt đầy hưng phấn mà đi tới trước mặt Dương Thiên Lôi.

- Lão đệ, môn chủ nói, sẽ rút ra hai phần trăm đưa vào làm chi phí hoạt động. Đây là mức thấp nhất trong hiệp hội Tinh Diệu rồi. Thông thường với tình huống này thường là 10%, với khách quý là 5 phần trăm. Thế nào, đã thỏa mãn chưa?

- Vâng, đa tạ lão ca.

- Khách khí cái gì. Lão ca cũng có thể kiếm được không ít lợi từ chỗ này của lão đệ. Công trạng mà, ha ha ha... Vậy, đây là một trăm viên nội đan yêu thú Tiên Thiên cấp bốn. Vừa vặn thích hợp cho người luyện hóa. Chờ lão đệ tấn cấp đến Tiên Thiên cấp năm, sẽ đưa thêm một ít nội đan yêu thú Tiên Thiên cấp năm

nữa. Lão đệ thích dùng phòng tu luyện khách quý bao lâu thì dùng bấy lâu. Lão ca sẽ miễn toàn bộ chi phí cho lão đệ. Lão đệ nhanh lên đi tu luyện đi. Lão ca phải đi thu xếp việc bán đấu giá.

- Được.

Dương Thiên Lô lên tiếng, Chung Khuê liền đưa tới vào phòng tu luyện dành cho khách quý mà hắn đã sớm thu xếp cho Dương Thiên Lô.

...

- Không biết Tử Hàm đã bắt đầu rèn luyện chưa. Ôi, nếu như sư phụ Vân Dao không ở đây thì tốt rồi, ta hoàn toàn có thể chiếu cố cho Tử Hàm mà...

Sau khi Dương Thiên Lô chậm rãi ngồi xếp bằng xuống, trong lòng thâm nghĩ.

Nghĩ đến Trương Tử Hàm, bản thân hắn liền cảm thấy toàn thân rung động. Hắn mới nếm thử trái cấm, mấy người cũng mới say sưa đại chiến mấy canh giờ, sau khi Vân Dao chạy tới, liền không còn có bất kỳ cơ hội nào nữa.

Tuy rằng Dương Thiên Lô không để ý, nhưng chung quy Tử Hàm muội muội cũng không dám quá thân thiết với Dương Thiên Lô ở trước mặt sư phụ. Điều này làm cho Dương Thiên Lô cảm thấy khó chịu.

- Ở đây không biết có thể cảm ứng được với muội muội Tử Hàm hay không?

Dương Thiên Lô bỗng nhiên nghĩ ra một cách, không có bất kỳ do dự gì, bản thân hắn liền đem toàn bộ tâm thần dung nhập tới trên người Trương Tử Hàm.

Trong nháy mắt, một đạo dao động rõ ràng liền truyền tới trong đầu Dương Thiên Lô, Dương Thiên Lô vốn chỉ muốn thử xem, không ngờ tự nhiên có thể thực sự cảm ứng được sự tồn tại của Trương Tử Hàm. Trong nháy mắt, bản thân hắn giống như vừa uống tiết gà, hưng phấn không hiểu nổi. Nhưng hưng phấn không bao lâu, liền thấy một tia cảm ứng vừa mới phát sinh này lại biến mất không thấy nữa.

- Lẽ nào loại thần thông này có thể xuyên qua không gian pháp tắc được?

Dương Thiên Lô không chút lo lắng, chỉ cần có thể cảm ứng được, liền ý nghĩa rằng chỉ cần hắn muốn, tùy thời đều có thể kiểm tra tình huống bên Trương Tử Hàm.

- Thật bất thường. Phòng tu luyện dành cho khách quý này của thương hội Tinh Diệu hẳn là một Đạo khí, chẳng qua bị phân chia thành mấy khu vực nhỏ. Nghiêm túc mà nói, vẫn trong một thời không.

Sau khi Dương Thiên Lô nghĩ thông suốt về điểm ấy xong, lại dùng tâm thần dung nhập đến trên người Trương Tử Hàm. Tâm thần không ngừng ngưng tụ, và cảm ứng về Trương Tử Hàm cũng càng ngày càng mãnh liệt. Dần dần hình ảnh xung quanh Trương Tử Hàm từ không rõ bắt đầu dần dần trở nên rõ ràng hơn...

Chỉ là, khi Dương Thiên Lô thấy rõ phạm vi xung quanh Trương Tử Hàm, trông mất thiếu chút nữa thì rơi xuống mặt đất.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, do Dương Thiên Lô quá khiếp sợ, sự liên hệ này liền bị cắt đứt.

- Ông trời ơi...

Dương Thiên Lô nhin không được mà phát ra một tiếng la:

- Cuối cùng, vì sao ta lại ở đây? Hả a a a?

Bản thân hắn hưng phấn muốn phun máu, lại phiền muộn muốn học máu. Hắn tự nhiên thấy được...

Hai thân thể mềm mại

Tuy rằng chỉ vừa liếc mắt, nhưng Dương Thiên Lô lại thật sự không phân biệt được, ai là Trương Tử Hàm và ai là Vân Dao?

Chương 247: Định lực tuyệt đối là thâm hậu (hạ)!

Bất luận như thế nào, Dương Thiên Lô cũng không ngờ được, hai người dĩ nhiên lại khóa thân ngồi khoanh chân, chỉ cần thấy Trương Tử Hàm tràn ngập mê hoặc như vậy, cũng đủ để làm cho Dương Thiên Lô phải nhiệt huyết sôi trào, càng không chỉ nói đến... còn có dáng vẻ thành thực mà kiểu diễm ướm át của Vân Dao, dùng châu tròn ngọc sáng để hình dung, cũng không phải là quá đáng. So với Trương Tử Hàm, lại tản ra một sự mê hoặc khác thường.

Bất luận như thế nào, Vân Dao và Trương Tử Hàm cũng không ngờ được, Dương Thiên Lô có thể nhìn thấy các năng.

Để trợ giúp tốt cho Trương Tử Hàm khi rèn luyện âm sát khí, sau khi tiến vào phòng tu luyện dành cho khách quý, Vân Dao liền tạo ra kết giới đậm đặc xung quanh nàng và Trương Tử Hàm. Cho dù là Chung Khuê có nắm phòng tu luyện dành cho khách quý trong tay, cũng đừng mơ tưởng có thể trông thấy thân thể các nàng. Sau khi hai người hoàn toàn khóa thân, liền ngồi xếp bằng đối diện nhau, hai tay chạm vào nhau, năng lượng trong cơ thể đã làm thành một thể. Như vậy, Vân Dao có thể cảm ứng được rõ ràng sự thay đổi trong cơ thể Trương Tử Hàm. Trong thời gian rèn luyện âm sát khí, sẽ không phát sinh bất kỳ điều gì ngoài ý muốn, đồng dạng, cũng có thể dùng tốc độ nhanh nhất để hấp thu linh khí thiên địa ở xung quanh.

- Sư phụ Vân Dao... Người cũng không nên trách ta, ta chỉ là muốn xem muội muội Tử Hàm có gặp chuyện gì không? Tuyệt đối không ngờ, muội muội Tử Hàm, ta lo lắng cho nàng mà, nhìn, phải nhìn... Một lát nữa. Chỉ ít cũng phải xem muội muội Tử Hàm có an toàn hay không?

Dương Thiên Lô đấu tranh tư tưởng, cuối cùng sự hèn mọn đã chiến thắng lý trí. Tên vô sỉ này, lại dùng tâm thần dung nhập tới trên người Trương Tử Hàm.

Rất nhanh, bộ phận đó của hắn đáng xấu hổ mà có chút cứng lên.

Rốt cục, khi Dương Thiên Lô cũng không chịu nổi nữa, hắn vùng kiếm lăng tĩnh, chặt đứt mối liên hệ với Trương Tử Hàm.

Sau khi hít thở thật sâu, Dương Thiên Lô loại trừ tất cả tạp niệm.

- Tu luyện, tu luyện. Thực lực mới là trọng yếu nhất. Ta phải bớt phóng túng một chút, bằng không ba năm sau, nếu vẫn chưa luyện âm sát khí xong cái gì cũng như mây bay. Thêm cả luyện hóa nội đan, không biết có thể tấn cấp đến Tiên Thiên cấp năm hay không? Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lô chậm rãi tập chung tâm để tu luyện. Trong nháy mắt liền có thể chuyển tâm không suy nghĩ tới những chuyện khác.

Loại định lực này tuyệt đối là kinh người. Đương nhiên, Dương Thiên Lô có thể làm được như vậy, phải cảm tạ một người. Đó chính là Tiêu Như Mộng. Hơn ba trăm, cứ sáu năm một lần, lại gặp và ở cùng với Tiêu Như Mộng trong nửa năm. Hơn nữa mỗi lần như vậy, bản thân hắn đều phải trần truồng đối mặt với vẻ mê hoặc vô hạn của Tiêu Như Mộng. Đó là mê hoặc thể nào? Cũng nhờ vào mê hoặc này, khiến định lực của Dương Thiên Lô tăng tới một đẳng cấp không ngờ.

Hành trình tới Ma Vực lần này khiến Dương Thiên Lô hấp thu âm sát khí tuyệt mãnh mẽ hơn nhiều so với lần trước, số lượng cũng lớn hơn rất nhiều. Tuy rằng, lần này hắn ở trong Ma Vực không lâu, nhưng thời gian Dương Thiên Lô nhìn Trương Tử Hàm tu luyện, tuy rằng ra vẻ vô công rồi nghề, tự do tự tại. Nhưng lại làm một việc bất kỳ người tu luyện nào cũng đều không dám làm. Người này tự nhiên chủ động từ tốn hấp thu năng lượng trong Ma Vực, hơn nữa hấp thu trực tiếp tới mức độ của cùng của khả năng dung nạp trong cơ thể hắn.

Hành vi này tuyệt đối là một hành vi điên khùng.

Nhưng tâm thần của Dương Thiên Lô lại dường như không có đã bị bất kỳ ảnh hưởng gì, hắn có một loại cảm giác, năng lượng của âm sát khí không khác gì năng lượng của hắn, có thể đơn giản dung nhập vào trở thành một trong những tế bào của cơ thể hắn.

Đã có kinh nghiệm rèn luyện âm sát khí của lần trước, lần này Dương Thiên Lô dễ dàng theo thói quen đem hết tâm thần của mình hoàn toàn chìm đắm trong cảnh giới huyền diệu của âm sát khí, lại nhập vào trong thân thể.

Dương Thiên Lô cũng không rõ ràng lắm, khi hắn chìm đắm trong tu luyện, không rõ sau bao lâu, một đạo thân ảnh liền vô thanh vô tức địa xuất hiện ở ngoài phòng tu luyện dành cho khách quý của hắn, quan sát Dương Thiên Lô hết nửa canh giờ, mới lại vô thanh vô tức mà biến mất.

Đạo thân ảnh kia không phải ai khác, chính là Vũ Văn Tinh Diệu nhân vật lớn nhất trong thương hội Tinh Diệu.

Sau khi Vũ Văn Tinh Diệu trở lại gian phòng của hắn, nhẹ nhàng mở ra một bản tư liệu.

Trên trang đầu tiên của bản tư liệu bất ngờ viết tên của một người mà Dương Thiên Lô rất quen thuộc —— “Thương Huyền Bác”. Sau đó mỗi một trang đều ghi chép về chiến tích vẻ vang trong cuộc đời của Thương Huyền Bác.

Ở trang cuối cùng, bất ngờ có một dòng chữ viết bằng mực nước về tình hình mới nhất:

- Ngày 18 tháng 7 năm 982, lịch Thiên Huyền, Vu Thiên Huyền tấn cấp Phá Đan Thành Anh - Tiên Thiên cấp chín, tấn chức khách quý “Đỉnh cấp”. Ngày 30 tháng Cho nên, mua một viên Lôi Kiếp Đan, sắp bước vào Thần Đạo tới, có hi vọng tấn cấp khách quý cấp S.

- Hai năm, thời gian còn có hai năm, rốt cuộc ai có thể thắng được? Đáng tiếc, bất luận là ai, đều là một tổn thất lớn đối với bản môn. Thương Huyền Bác đúng là thiên tài khó gặp. Tuổi còn trẻ như vậy đã bước vào Tiên Thiên cấp chín. Tuy rằng một phần nguyên nhân trong đó là nhờ có sự bồi dưỡng toàn lực của Thương Huyền Phủ, nhưng ngộ tính và tư chất của bản thân hắn, cũng là cũng vào hạng nhất rồi! Mà Dương Thiên Lô lại càng kinh hãi hơn, thân thể sung mãn, trăm năm khó gặp! Đáng tiếc... Hắn sinh muộn mất mấy năm, bằng không Thương Huyền Bác sẽ không nắm được bất kỳ phần thắng nào. Thời gian hai năm, việc Thương Huyền Bác bước vào Thần Đạo, cũng không quá có thể... Thần Đạo và tiên nhân...

Vũ Văn Tinh Diệu lắc đầu.

Hắn thân là cao thủ Thần Đạo, đương nhiên hiểu rõ sự chênh lệch giữa Thần Đạo và Tiên Thiên, đó là một khoảng cách lớn không thể vượt qua dễ dàng. Chỉ tính khoảng cách giữa Hậu Thiên và Tiên Thiên đã có sự chênh lệch kinh khủng rồi.

Nếu như Thương Huyền Bác không tấn cấp tới Thần Đạo, Dương Thiên Lô chỉ cần có thể tấn chức đến Tiên Thiên cấp bảy, liền có được năm phần thắng. Dù sao, thân thể hắn sung mãn như vậy, không người nào có thể sánh bằng, cũng không phải không có khả năng khiêu chiến vượt cấp với Tiên Thiên cấp chín. Thế nhưng, nếu như trong hai năm này, Thương Huyền Bác bước vào Thần Đạo, cho dù Dương Thiên Lô tấn chức đến Tiên Thiên cấp chín, cũng không hề có phần thắng nào!

Vũ Văn Tinh Diệu không biết Phong Vô Kỵ nghĩ thế nào, là đánh giá thấp Thương Huyền Bác, hay là hắn có dự định khác? Có lẽ nói, căn bản chính là não hắn đã hỏng rồi, mới có thể đưa ra như vậy một ước định mang tính phiêu lưu rất lớn, không có lợi cho Dương Thiên Lô như vậy?

263. Chương 248: Tử Hàm, Đột Biến.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 248: Tử Hàm, đột biến.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đồng dạng, Phong Vô Kỵ rất để ý tới Thương Huyền Bác, hắn là đã biết được tin Thương Huyền Bác tấn cấp Tiên Thiên cấp chín trước tiên. Không hề nghi ngờ, tin tức này ảnh hưởng tới Phong Vô Kỵ còn nghiêm trọng hơn nhiều so với Vũ Văn Tinh Diệu.

Hắn thật sự cho rằng Thương Huyền Bác có tư chất trời sinh, đồng thời, hắn cũng xác nhận sự biến thái của Dương Thiên Lô. Đúng vậy, là xác nhận, không phải là đánh giá cao. Bởi vì bất luận như thế

nào hần cũng không ngờ được, thể chất biến thái của Dương Thiên Lôi, lại có nhu cầu về cảnh giới pháp lực kinh khủng đến mức không thể tưởng tượng được. Ban đầu, hần vốn tưởng rằng, trong ba năm, Dương Thiên Lôi sẽ khởi động Huyền Hoàng Kỳ toàn lực bồi dưỡng, thì việc tấn cấp đến Tiên Thiên cấp tám cũng tuyệt đối không có bất kỳ vấn đề gì.

Thế nhưng, hần lại không ngờ rằng sau khi khởi động Huyền Hoàng Kỳ ở trạng thái cao nhất, tiêu hao trên ức (trăm triệu) viên đan dược, trong thời gian tròn một năm, Dương Thiên Lôi mới tu luyện đến Tiên Thiên cấp bốn Đỉnh phong. Điều này có nghĩa là, càng về sau Dương Thiên Lôi tấn cấp sẽ càng khó khăn hơn.

Giờ phút này, trái lại hần thật sự hi vọng thể chất của Dương Thiên Lôi hơi bình thường một chút, nói vậy cảnh giới đột phá của hần mới có thể nhanh hơn một chút.

Thời gian còn lại có hai năm, thật sự là quá ngắn rồi. Nhưng đã tới nước này, cũng chỉ có thể xem số mệnh của Dương Thiên Lôi. Phong Vô Kỵ cũng không ngừng hi vọng, bởi vì bình ngọc lưu ly kia mới chính là nguyên nhân thực sự khiến hần dám đưa ra ước định này.

Hần chỉ hi vọng trong hai năm tới Thương Huyền Bác không thể tấn chức lên Thần Đạo. Như vậy, phần thắng của Dương Thiên Lôi sẽ rất lớn.

- Mặc dù không công bằng hợp lý, nhưng nhất thiết ta phải thành công.

Giọng nói già nua của Phong Vô Kỵ thì thảo vang lên. Nói xong, một sức mạnh kinh khủng bỗng nhiên phát ra từ trên người hần, không gian xung quanh chợt truyền ra một trận dao động. Trong nháy mắt, thân ảnh của hần liền biến mất khỏi Ngự Kiếm Tiên Cung.

- Phù phù...

Thở ra một hơi thật dài, Dương Thiên Lôi chậm rãi mở mắt. Đã qua ba tháng trong phòng tu luyện dành cho khách quý, cũng chính là thời gian ba ngày rèn luyện trong thực tế, cuối cùng Dương Thiên Lôi đã luyện xong âm sát khí trong cơ thể. Tâm tình, tâm tính lại một lần nữa được tăng lên, đồng thời cũng hấp thu được một lượng linh khí thiên địa lớn, đã ở vào trạng thái chuyển động buông lỏng, chuẩn bị đột phá đến Bình cảnh Tiên Thiên cấp năm.

Dương Thiên Lôi tin tưởng, chỉ cần nuốt nội đan yêu thú vào, nói không chừng chỉ cần một viên, hần liền có thể chân chân chính chính đột phá Bình cảnh, tấn chức đến Thiên Nhân Hợp Nhất Tiên Thiên cấp năm!

Chỉ có điều Dương Thiên Lôi lại không lập tức bắt đầu, mà lại một lần nữa tập trung tâm thần đến trên người Trương Tử Hàm.

Lần này trái lại hần không có suy nghĩ hèn mọn nào, chỉ là muốn nhìn xem hai người đã rèn luyện xong chưa. Dù sao với tính cách của hai người, một khi rèn luyện xong, tự nhiên sẽ rời khỏi phòng tu luyện dành cho khách quý. Mà Dương Thiên Lôi muốn luyện hóa nội đan yêu thú, lại không rõ sẽ cần mất bao nhiêu thời gian, lại khiến cho hai người phải ở lại thương hội Tinh Diệu chờ mình quá lâu.

Chỉ là, khi Dương Thiên Lôi thấy Trương Tử Hàm và Vân Dao, mặc dù hai người vẫn trần như nhộng, hoàn toàn khỏa thân, mặc dù hai người vẫn tản ra mê hoặc kinh người...

Nhưng trong lòng Dương Thiên Lôi lại lộ bộ một cái, toàn thân nhất thời đứng lên, trực tiếp vọt tới cửa phòng tu luyện dành cho khách quý, rút pháp lực bằng bạc vào.

Một lát sau, Chung Khuê liền nhanh như chớp đi tới, mở thông đạo.

- Lão đệ làm sao vậy?

Chung Khuê thấy biểu tình của Dương Thiên Lôi thì nhất thời cả kinh, cho rằng đã xảy ra chuyện lớn gì, vội vàng hỏi.

- Lão ca, mau đưa ta vào phòng của sư phụ và Tử Hàm!

Dương Thiên Lôi không hề khách khí, nói thẳng, bộ dáng có vẻ lo lắng.

- Được!

Chung Khuê không chút do dự, thân hình nhoáng lên, trực tiếp khởi động gian phòng củ Trương Tử Hàm và Vân Dao, một đạo quang màu trắng hiện lên, Dương Thiên Lô liền biến mất trước mặt hắn.

Tuy rằng Chung Khuê rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng bởi vì Vân Dao và Trương Tử Hàm, hắn cũng không dám nhìn trộm. Chỉ có thể lo lắng đứng chờ ở bên ngoài.

Trong nháy mắt, khi Dương Thiên Lô bước vào, liền thấy được ở giữa gian phòng có một đạo kết giới sương mù mạnh mẽ. Tâm thần khẽ động, toàn thân hắn cũng liền hóa thành một đám sương mù, trong nháy mắt dung nhập hoàn toàn vào trong kết giới, căn bản không có bất kỳ trở lực nào, hắn liền xuất hiện ở bên cạnh Vân Dao và Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm vẫn hoàn toàn khóa thân ngồi xếp bằng, nhưng trên sắc mặt nàng lại vô cùng kỳ lạ, thiên biến vạn hóa, dường như đang trải qua một chuyện vô cùng khủng khiếp, hiển nhiên đã hoàn toàn rơi vào trong ảo giác. Mắt, mũi, khóe miệng của đã có thể nhìn thấy máu tươi đang nhỏ ra. Hiển nhiên đã tới sát giới hạn tan vỡ mất rồi.

Mà Vân Dao cũng không mảnh vải che thân, trên người lóng lánh những giọt mồ hôi lạnh, đôi mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, hai tay diên cuồng mà thôi động pháp lực toàn thân, muốn tới gần Trương Tử Hàm, giải cứu nàng khỏi ảo cảnh, nhưng cho dù tu vi của nàng là Tiên Thiên cấp bảy Đỉnh phong, cũng không có cách nào có thể tới gần. Trên người Trương Tử Hàm có một năng lượng mạnh mẽ với thuộc tính băng tự nhiên cứng rắn chặn lại!

Sức mạnh của truyền thừa Thần Đạo! Là sức mạnh của Thủy Nguyên Châu!

Sau khi vừa mới tiến vào phòng tu luyện dành cho khách quý, Vân Dao dễ dàng mở thể liên kết với Trương Tử Hàm, hai tay cùng đối diện với hai tay của Trương Tử Hàm, bất cứ lúc nào cũng có thể biết được tình trạng của Trương Tử Hàm. Ban đầu mọi việc được tiến hành rất thuận lợi, Vân Dao đã có thể thu hồi năng lượng của bản thân, bắt đầu tự mình rèn luyện âm sát khí. Bỗng nhiên, Trương Tử Hàm lại xảy ra sự thay đổi khác thường, tự nhiên cứng rắn đánh vắng Vân Dao ra!

Sau đó, năng lượng của Trương Tử Hàm liền sản sinh ra dao động rất lớn. Trong lòng Vân Dao liền kinh hãi, biết Trương Tử Hàm đã xảy ra chuyện, nhưng càng làm cho nàng kinh ngạc hơn chính là, với tu vi của nàng, lại không thể một lần nữa tiếp cận với thân thể của Trương Tử Hàm, càng không thể đưa niệm lực của chính mình dung nhập vào trong cơ thể Trương Tử Hàm!

Trước khi tình huống khẩn cấp xảy ra, Trương Tử Hàm lại không có không có chút biến hóa nào, cũng không có dấu hiệu biến hóa nào. Nhưng chỉ trong chốc lát, biểu tình của Trương Tử Hàm liền bắt đầu xảy ra biến hóa lớn, sau đó, ngay cả ngũ quan đều bắt đầu bật máu!

264. Chương 249: Rung Động

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 249: Rung động

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương Tử Hàm là đệ tử mà nàng ưng ý nhất, cũng là đệ tử mà nàng thương yêu nhất, cũng là đệ tử có tiền đồ nhất. Bất luận như thế nào, nàng không thể để Trương Tử Hàm phát sinh ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn. Cũng bởi vì quan tâm quá mức, tâm thần Vân Dao đại loạn, căn bản không có bất kỳ do dự gì liền diên cuồng mà thôi động năng lượng bản thân, nghĩ phải nhanh chóng đem niệm lực đánh vào trong cơ thể của Trương Tử Hàm, để kéo Trương Tử Hàm từ trong ảo giác đi ra!

Thế nhưng nàng lại không biết, nàng càng giúp càng loạn!

Trương Tử Hàm thu được truyền thừa Thần Đạo, trong thời gian rèn luyện âm sát khí, tự nhiên mà mở ra ký ức của truyền thừa Thần Đạo, nàng giống với lần đầu tiên khi Dương Thiên Lôi rèn luyện âm sát khí, lấy thân nhập ma, chân chân chính chính bước vào trong ảo cảnh!

Mặc dù có nguy hiểm nhất định, nhưng dưới sự che chở của Thủy Nguyên Châu, Trương Tử Hàm hoàn toàn có thể tự mình phá ảo cảnh, ra ngoài!

Nhưng, Vân Dao lại không biết, cho rằng khi Trương Tử Hàm rèn luyện âm sát khí xảy ra vấn đề, mê man lạc trong ảo cảnh, rất có thể bị ma hóa! Vân Dao quá kinh hoàng, liền nghĩ phải ngăn cản Trương Tử Hàm tiếp tục rèn luyện, cứu nàng từ trong ảo cảnh ra!

Không biết, hành động của nàng, lại khởi động khả năng tự động bảo vệ chủ của Thủy Nguyên Châu, dẫn đến sự đối kháng giữa nàng và Thủy Nguyên Châu!

Ngược lại khiến tình cảnh của Trương Tử Hàm càng thêm nguy hiểm!

- Sư phụ!

Bỗng nhiên, Dương Thiên Lôi quát nhẹ một tiếng.

Đang ở điên cuồng thôi động năng lượng, bỗng nhiên Vân Dao cả kinh, mở mắt, liền thấy được vẻ mặt nghiêm trọng của Dương Thiên Lôi, kinh ngạc nói:

- Thiên Lôi?

- Sư phụ, để cho ta tới đi! Người dừng lại trước!

Dương Thiên Lôi nhìn Vân Dao, trong giọng nói tản ra sự tự tin, kiên định đến cực điểm. Cùng lúc đó, trên người hắn bắt đầu tản mát ra một năng lượng băng tuyết bằng bạc.

Giờ phút này, mặc dù Vân Dao hoàn toàn không mặc gì ở trước mặt hắn, nhưng ánh mắt hắn lại trong suốt một cách khác thường. Thậm chí hắn căn bản không có bất kỳ sự dao động nào, gần như nhìn thẳng vào mắt Vân Dao. Đồng dạng, Vân Dao cũng căn bản quên là nàng đang trần truồng. Nàng hoàn toàn bị năng lượng trên người Dương Thiên Lôi làm cho khiếp sợ. Hơn nữa trong lòng tự nhiên phát sinh một cảm giác hoàn toàn tin tưởng vào Dương Thiên Lôi. Căn bản không có bất kỳ do dự gì, nàng liền chậm rãi thu hồi năng lượng của chính mình.

Dương Thiên Lôi quay người khẽ gạt đầu với Vân Dao, bỗng nhiên xoay người nhìn về phía Trương Tử Hàm. Trong nháy mắt năng lượng đồng nguyên bằng bạc liền phát ra. Hắn chậm rãi áp sát tới gần Trương Tử Hàm. Nhưng khiến hắn không ngờ chính là, khi thân thể hắn tiếp xúc với năng lượng của Trương Tử Hàm, lại lập tức bị bắn ngược trở về!

May mắn thế nào lại đúng lúc đụng trúng vào Vân Dao đang chăm chú nhìn Dương Thiên Lôi.

Bộ ngực mềm mại no tròn đã đạt tới cảnh giới hoàn toàn phát triển của Vân Dao tiếp xúc thân mật với phía sau lưng Dương Thiên Lôi.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Trong lòng Dương Thiên Lôi cả kinh. Không ý thức được hắn lại một lần nữa đụng phải bộ ngực của người khác.

Thế nhưng mặt Vân Dao lại lập tức đỏ bừng lên, mãi đến lúc này, bản thân nàng mới ý thức được hoàn toàn. Không hề nghĩ ngờ thân thể của mình đã bị Dương Thiên Lôi nhìn thấy hết. Tầm thân xử nữ đã giữ gìn hơn hai trăm năm nay, lần đầu tiên lại bị một nam nhân nhìn thấy, đồng thời cũng là lần đầu tiên bị thân thể của một nam nhân tiếp xúc tới vị trí mềm mại của nàng. Hơn nữa nam nhân này lại là một đôi với đệ tử thân truyền của nàng!

Vân Dao không có bất kỳ do dự gì liền dùng tốc độ nhanh nhất để mặc y phục vào. Nhưng trong thâm tâm nàng lại đập thình thịch một cách nhanh chóng. Nhưng giờ phút này, bất luận như thế nào, nàng cũng không thể có chút biểu hiện nào. Tình huống của Trương Tử Hàm mới là trọng yếu nhất.

Trong lòng Dương Thiên Lô vô cùng kinh ngạc. Từ lâu, năng lượng của hắn cùng với năng lượng của Trương Tử Hàm tuy hai mà một, nhất là lúc giao hòa về linh hồn và thể xác, chỉ cần thân thể hai người tiếp xúc, liền có thể hoàn toàn đạt được cảnh giới cùng chung năng lượng đồng nguyên ở mức cao nhất, căn bản không có chút trở ngại nào. Nhưng giờ phút này, hắn lại bị năng lượng của Trương Tử Hàm bắn ngược trở về. Điều này sao có thể lại không làm cho Dương Thiên Lô thấy kinh ngạc được?

Dương Thiên Lô biết không thể trì hoãn thêm được nữa. Bằng không, nếu Trương Tử Hàm có điều gì bất trắc, căn bản hắn cũng không thể tiếp nhận được. Không có bất kỳ do dự nào, Dương Thiên Lô tiến lại gần thêm một lần nữa.

Lúc này đây, niệm lực và năng lượng của hắn càng trở nên dồi dào hơn, càng thêm cô đọng hơn. Người chưa đến, đã thử đưa niệm lực và năng lượng đồng nguyên tới thử thăm dò, khi tới sát biên giới năng lượng của Trương Tử Hàm điều khiến Dương Thiên Lô cảm thấy vui mừng chính là, lần này hắn lại không gặp chút trở ngại nào, năng lượng của hắn liền dễ dàng dung nhập vào trong năng lượng của Trương Tử Hàm!

Thế nhưng, khi thân thể hắn lại tiếp cận tới Trương Tử Hàm, Thủy Nguyên Châu liền tản mát ra năng lượng phòng ngự, hắn lại bắn ra ngoài, vẫn theo hướng Vân Dao mà lao tới.

Vân Dao đã có chuẩn bị sẵn, liền phát ra năng lượng ngăn Dương Thiên Lô lại.

- Ta hiểu rồi!

Dương Thiên Lô vẫn không hề có cảm giác gì, tâm thần đều hoàn toàn tập trung trên người Trương Tử Hàm. Sau lần bị bắn ra này, Dương Thiên Lô nhất thời hiểu rõ được điểm then chốt trong đó.

Dương Thiên Lô chưa dứt lời, Vân Dao liền thấy Dương Thiên Lô không hề giữ ý, tự nhiên ở ngay trước mặt nàng cách chưa đầy nửa thước liền dùng tốc độ nhanh nhất, trực tiếp cởi nhuyễn giáp và nội y trên người, hầu như trong nháy mắt, đã hoàn toàn trần như nhộng.

Cơ thể rắn chắc vào hoàn mỹ của hắn liền hoàn toàn được phơi bày. Vân Dao nhất thời mở to hai mắt nhìn, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thân thể đã phát triển hoàn toàn của một nam nhân. Mặc dù toàn bộ tâm tư của nàng đều đặt trên người Trương Tử Hàm, nhưng giờ phút này, Dương Thiên Lô gây kích thích mãnh mẽ hơn nữa cho thị giác của nàng. Mạnh mẽ đến mức khiến nàng cảm thấy khó thở.

Mà đây mới chỉ là một bóng lưng, nếu như Dương Thiên Lô đứng đối diện với nàng, thì sẽ còn thế nào nữa?

Chương 249: Rung động (hạ).

Thân hình Dương Thiên Lô không hề dừng lại, lần này sau khi tản mát ra năng lượng, trực tiếp tiến tới gần Trương Tử Hàm. Quả nhiên, khi hắn cởi toàn bộ y phục trên người, liền không gặp phải bất kỳ sự ngăn trở nào, trực tiếp bước vào trong phạm vi năng lượng của Thủy Nguyên Châu, đi tới trước mặt Trương Tử Hàm.

Kỳ thực Dương Thiên Lô không cần cởi hết toàn bộ, chỉ cần cởi quang minh nhuyễn giáp, thân thể không hề chứa đựng năng lượng nào ngoài năng lượng đồng nguyên của thể giới băng tuyết, thân thể sẽ không bị Thủy Nguyên Châu xa lánh. Chỉ bất quá, trong lúc khẩn trương như vậy, Dương Thiên Lô không suy nghĩ quá nhiều tới chi tiết. Hơn nữa bản thân hắn cũng quen cởi hết quần áo, đương nhiên một khi đã cởi thì cởi tới cùng.

Sau khi Dương Thiên Lô đi tới bên cạnh Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lô nhẹ nhàng vươn hai tay, trực tiếp cầm lấy cánh tay non mềm nhỏ bé của Trương Tử Hàm.

Khi thân thể hai người vừa tiếp, Dương Thiên Lô chậm rãi nhắm hai mắt lại, tâm thần và năng lượng toàn thân liền hợp lại làm một với Trương Tử Hàm.

Tất nhiên cũng trực tiếp tiến vào trong ảo cảnh của Trương Tử Hàm!

Bất quá Dương Thiên Lô lại lặng yên không một tiếng động chạm vào kinh mạch đang rối loạn của Trương Tử Hàm, nhưng không quấy rầy tâm thần của Trương Tử Hàm, mà là dường như chỉ nhìn vào bên trong ảo cảnh của Trương Tử Hàm trong sự giãy dụa, đột phá, mà cảm thụ được sự thay đổi của tâm tình Trương Tử Hàm, cảm thụ được vui buồn, yêu, giận của nàng

Sau một lát, Vân Dao vẫn đang đỏ mặt, đã thấy được biểu tình của Trương Tử Hàm dần dần nhu hòa, thân thể đang run rẩy cũng dần dần biến mất. Trong lòng rốt cục cũng thở phào một cái. Nàng biết, Dương Thiên Lô đã giải cứu Trương Tử Hàm thành công. Tâm tình khẩn trương đến cực độ rốt cục cũng thả lỏng xuống. Nhưng lúc này nàng lại thấy xấu hổ và một cảm giác quá khích mà nàng chưa từng thể nghiệm qua. Nhất là nhìn thấy hai thân thể trần truồng của Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm, càng khiến trong lòng nàng truyền đến từng trận rung động.

Nàng vốn tưởng rằng cả đời này cũng sẽ không có bất kỳ cảm giác nào như vậy.

Nhưng hiện tại nàng đã biết, tâm trạng bình tĩnh như mặt hồ mà nàng đã duy trì hơn hai trăm năm qua, lại bị một viên đá là Dương Thiên Lô ném vào tạo nên từng đợt rung động. Mà hình ảnh Dương Thiên Lô thân mật tiếp xúc đối mặt với Trương Tử Hàm lại càng biến sự rung động này hóa thành những cơn sóng, từng đợt từng đợt truyền lại, khiến nàng cũng không còn có thể bình tĩnh được nữa.

Bất tri bất giác, khuôn mặt kiều diễm của nàng đã lại ửng hồng. Tuy rằng biết rõ nàng không nên tiếp tục nhìn, nhưng con mắt của nàng, vẫn không nhúc nhích cứ nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm, ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Không biết đã qua bao lâu, nàng mới mạnh mẽ nhắm hai mắt lại, tiến nhập vào trạng thái tu luyện, chậm rãi, bài trừ từng tạp niệm trong đầu.

Trong nháy mắt, cả ba đều ở lại trong phòng tu luyện dành cho khách quý tròn ba tháng.

Trong thời gian ba tháng này, Vân Dao đã phải điều chỉnh tâm tình của chính mình trở về trạng thái không hề bận tâm. Nàng đã rèn luyện xong âm sát khí trong thân thể từ lâu, nhưng nàng cũng không dám mở mắt, rất sợ lại một lần nữa nhìn thấy bộ dạng của Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm.

Nàng vốn định rời đi, trước, miễn cho đến lúc đó lại xấu hổ, nhưng không thể. Bởi vì Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm đều khóa thân. Nếu nàng rời đi, vậy kết giới sương mù mà nàng bày ra tự nhiên sẽ tiêu tan.

Mà nơi này là phòng tu luyện dành cho khách quý của thương hội Tinh Diệu. Nàng biết rất rõ, chỉ cần người của thương hội Tinh Diệu muốn, có thể dễ dàng kiểm tra được tình hình trong phòng tu luyện. Nếu không có kết giới sương mù do mình tạo ra, không nói tới Dương Thiên Lô, bị nhìn thì cũng không sao. Nhưng Trương Tử Hàm lại kiên quyết không thể.

Cho nên, nàng chỉ có thể nhắm mắt lại, chậm rãi điều tức, đợi Trương Tử Hàm rèn luyện xong. Nhưng nàng lại đảo lộn phương hướng. Hiện tại biến thành đưa lưng về phía Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm.

Tròn ba tháng, dưới sự trợ giúp của Dương Thiên Lô, cuối cùng Trương Tử Hàm đã rèn luyện xong, phá được ảo cảnh, mà ra ngoài. Khi nàng chậm rãi mở mắt, Dương Thiên Lô cũng khẽ mỉm cười, mở mắt.

- Thiên Lô? Người... A!

Nhất thời, Trương Tử Hàm sợ hãi kêu lên. Khi thấy mặt Dương Thiên Lô, phản ứng đầu tiên của nàng là hưng phấn, thế nhưng thấy thân thể của Dương Thiên Lô và của chính mình, phản ứng thứ hai là e thẹn. Nhưng thấy sư phụ Vân Dao đang ngồi xếp bằng phía sau Dương Thiên Lô, phản ứng thứ ba là thét chói tai. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trở nên đỏ bừng.

- Người... Sao người vào được?

Trương Tử Hàm hoảng loạn nói. Đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất để ăn mặc y phục. Nhưng Dương Thiên Lô lại mê đắm nhìn chằm chằm vào thân thể mềm mại của Trương Tử Hàm, càng vô sỉ chính là, còn muốn vươn bàn tay hèn mọn, sờ soạng lên kiều đồn và meo meo của Trương Tử Hàm. Làm hại Trương Tử Hàm gọi lại không dám gọi, chỉ có thể trừng con mắt hung hăng nhìn Dương Thiên Lô, cũng không dám kinh động tới sự phụ đang ngồi ở phía sau hắn.

Nhưng Dương Thiên Lô vô sỉ lại truyền âm nói:

- Không có việc gì không có việc gì, cái gì sư phụ nên nhìn đều nhìn được, hiện tại sư phụ cũng không nhìn. Ha ha ha.

Tuy rằng Dương Thiên Lô ngoài miệng thì cứng rắn như vậy, nhưng sau khi sờ soạng hai thanh xong, dù không vui cũng mặc y phục và nhuyển giáp vào.

- Khụ khụ...

Vân Dao ho nhẹ hai tiếng.

- Sư phụ, chúng ta đã tốt rồi. Tử Hàm bình an hoàn thành rèn luyện.

Dương Thiên Lô vội vàng nói.

- Sư phụ.

Trương Tử Hàm xấu hổ kêu một tiếng khiếp sợ. Khuôn mặt nhỏ nhắn con mắt, mũi, miệng đều có vết máu như vậy, thoạt nhìn muốn nhiều khả ái thì có bao nhiêu khả ái. Căn bản nàng không rõ vì sao Dương Thiên Lô lại chạy tiến đến. Nàng càng không rõ, tên vô sỉ này, vì sao lại trần truồng ngồi ở trước mặt mình, mà trọng yếu hơn nữa là, còn làm trò trước mặt Vân Dao.

Nàng sao có thể kham nổi điều này?

- Sư phụ, không có việc gì, chúng ta mặc y phục rồi.

Dương Thiên Lô thấy Vân Dao vẫn không dám xoay người, liền không có chút xấu hổ nói. Đồng thời, trực tiếp kéo Trương Tử Hàm lại, lấy khăn ướt từ trong bình ngọc lưu ly thanh tĩnh, nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt Trương Tử Hàm.

265. Chương 250: Lửa Giận

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 250: Lửa giận

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuy rằng Vân Dao đã cố gắng áp chế, nhưng trên mặt vẫn thoáng một tia đỏ ửng, chậm rãi xoay người đứng lên, giả vờ trấn tĩnh nói:

- Bình an là tốt rồi, Tử Hàm, lần này may mà có Thiên Lô, bằng không sư phụ thật không dám nghĩ... Người đang rèn luyện âm sát khí, đến tốt cùng đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao lại đột nhiên xảy ra biến cố?

- Đệ tử... Cũng không rõ.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói

Vân Dao hơi nhú nhú mày, nói:

- Được rồi, nếu rèn luyện xong, chúng ta cũng nên trở về đi. Người đã bước vào Tiên Thiên cấp năm, sau khi trở về vì sư sẽ đưa người đi gặp trưởng giáo chí tôn, truyền cho người Ngự Kiếm Trảm Không Kiếm Quyết tầng thứ năm, sớm ngày củng cố cảnh giới.

- Vâng

Tử Hàm đáp.

Tuy rằng Dương Thiên Lô rất muốn lưu Trương Tử Hàm lại, nhưng lại biết, Vân Dao khẳng định sẽ không đồng ý. Cho nên, chỉ có thể nói cho Vân Dao và Trương Tử Hàm biết hắn muốn đi du lịch theo kế hoạch, và từ biệt hai người.

Ngày hôm nay từ lúc nhìn thấy Chung Khuê, Dương Thiên Lô liền phát hiện lão ca này dường như có tâm sự, làm trò trước mặt Vân Dao và Trương Tử Hàm, nhưng Dương Thiên Lô cũng không có ý muốn hỏi. Nhưng giờ phút này khi chỉ còn lại có hai người, ánh mắt Chung Khuê nhìn về phía mình dường như luôn

muốn nói nhưng lại thôi. Trái lại khiến Dương Thiên Lô mơ hồ nghĩ có lẽ có chuyện gì đó có liên quan tới chính mình.

- Chẳng lẽ việc bán đấu giá Ngưng Huyết đan có vấn đề gì?

Trong lòng Dương Thiên Lô hơi nghi hoặc, không nhịn được liền hỏi:

- Lão ca, chuyện gì xảy ra, nhìn người hình như có tăng tăng tâm sự, lẽ nào việc bán đấu giá Ngưng Huyết đan đã xảy ra vấn đề gì?

- Không phải. Cuộc Đấu giá đều diễn ra trôi chảy, sao có thể có vấn đề gì? Chỉ là...

Chung Khuê lại một lần nữa liếc mắt nhìn Dương Thiên Lô, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói:

- Lão đệ, có một việc, lão ca không biết có nên nói hay không. Nói ra sợ lại ảnh tới cảnh giới trong lòng của người, nhưng không nói, lão ca lại thực sự lo lắng!

- Chuyện gì? Lão ca, người cứ nói!

Dương Thiên Lô hơi hiếu kỳ nói. Hắn vẫn nghĩ không ra là có chuyện gì, có thể ảnh hưởng đến tâm tình của hắn.

Chung Khuê gật đầu, dường như suy tư một chút, ngừng đầu nhìn Dương Thiên Lô nói:

- Lão đệ, chuyện ước hẹn ba năm của người và Thương Huyền Phủ Thương Huyền Bác, lão ca đã biết từ lâu. Một năm trước, ước định của các người cũng đã truyền đi khắp giới tu luyện rồi.

- Liên quan tới Thương Huyền Bác sao?

Về mặt Dương Thiên Lô hơi thay đổi.

- Đúng. Trước đây, với tư chất của lão đệ, chỉ cần Trảm Không Kiếm Phái dùng toàn lực để bồi dưỡng, trong ước hẹn ba năm năm này, người còn nắm được phần thắng rất lớn. Thế nhưng... gần đây lão ca nghe được một tin tức xác thực, Thương Huyền Bác đã bước vào Phá Đan Thành Anh Tiên Thiên cấp chín!

- Cái gì?

Dương Thiên Lô nhất thời cả kinh.

- Cái này cũng chưa quan trọng, quan trọng là, trước đây hắn cho tiền mua tại Tinh Diệu chúng ta một viên Lô Kiếp Đan.

Sắc mặt Chung Khuê trầm trọng nói.

- Lô Kiếp Đan?

- Đúng, Lô Kiếp Đan, chỉ có cao thủ Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong khi chuẩn bị độ kiếp bước vào Thần Đạo, mới có thể sử dụng. Ngoài việc có thể trợ giúp chống đỡ lôi kiếp với trình độ nhất định, còn tăng thêm khả năng thành công của độ kiếp. Còn thời gian hai năm, lấy thiên phú và ngộ tính của Thương Huyền Bác, tốt xấu gì, hắn cũng có thể trong thời không pháp tắc, tu luyện đến Tiên Thiên cấp chín Đỉnh phong. Mà hiện tại, nếu hắn mua Lô Kiếp Đan sớm như vậy, đã nói lên, hắn rất nhanh có thể đạt được Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong, chuẩn bị độ kiếp. Cho nên... Rất có thể, hai năm sau, người mà người sẽ đối mặt chính là một cao thủ Thần Đạo!

- Cao thủ Thần Đạo!

Dương Thiên Lô hít một hơi thật sâu, trong đôi mắt lấp lánh đạo tinh quang. Hiển nhiên những điều mà Chung Khuê nói, đã kích động mạnh mẽ tới hắn rồi.

Dương Thiên Lô hiểu rất rõ ràng cao thủ Thần Đạo mạnh tới mức nào.

Không kể tới cao thủ như Phong Vô Kỵ và Thương Huyền Không, là những người mà Dương Thiên Lô căn bản không thể tưởng tượng được, nhưng người vừa mới bước vào Thần Đạo như Nhan Uyên, hắn lại rất rõ ràng. Chỉ cần Nhan Uyên tấn sát ra uy lực áp chế, thì hiện giờ hắn cũng không thể chống lại được. Hơn

nữa, với tư chất trời phú của Thương Huyền Bác, dường như vượt xa so với Nhan Uyên, cũng cường đại hơn nhiều. Một khi hắc tấn cấp Thần Đạo sẽ trở thành như thế nào?

Tuyệt đối càng kinh khủng hơn so với Nhan Uyên!

Chiến đấu vượt cấp bậc thì Dương Thiên Lô còn có chút tự tin, thế nhưng chiến đấu vượt qua cảnh giới tuy rằng Dương Thiên Lô muốn tự tin, nhưng còn nào còn chưa hổng đến mức cho rằng chính mình có thể khiêu chiến cường giả Thần Đạo!

Mà hiện tại hắc chỉ có hai năm, trong thời gian hai năm ngắn ngủi như vậy hắc có thể từ Tiên Thiên cấp bốn tấn chức đến Thần Đạo sao?

Một loại cảm giác gấp gấp cường liệt xuất hiện trong lòng Dương Thiên Lô. Trong nháy mắt, khí tức toàn thân dường như xảy ra biến hóa kinh người!

Dương Thiên Lô biết rõ rằng, hai năm kế tiếp, hắc phải hoàn toàn tập trung tinh thần để điên cuồng tu luyện. Mặc dù khả năng tấn cấp đến Thần Đạo cực kỳ bé nhỏ, nhưng dù chỉ có một tia hi vọng, hắc cũng sẽ không buông tha!

- Đã quyết định khi nào thì diễn ra hội đấu giá?

Dương Thiên Lô đột nhiên hỏi.

- Định ba ngày sau sẽ cử hành! Mấy ngày trước, thương hội Tinh Diệu chúng ta đã truyền tin tức về hội đấu giá lần này tới toàn bộ giới tu luyện. Ngưng Huyết đan xuất hiện tạo ra một tiếng vang không nhỏ, đồng thời, trong cuộc đấu giá, ngoài Ngưng Huyết đan còn có không ít cực phẩm. Hiện tại, một lượng lớn những người của tám đại môn phái, các đại thế gia cùng với một vài môn phái nhỏ, cùng với một ít những người tu luyện riêng lẻ, đã dũng mãnh tiến vào Thiên Châu Thành. Không hề nghi ngờ, hội đấu giá lần này, là hội đấu giá lớn nhất của thương hội Tinh Diệu chúng ta từ trước đến nay.

Chung Khuê nói.

- Lão đệ, hội đấu giá lần này sẽ không thiếu những thứ tốt. Đến lúc đó ngươi có thể tham gia một chút, xem xem trong đó có thứ gì tăng pháp lực, có trợ giúp lớn đối với ngươi hay không. Đến lúc đó, không ngại mà chụp lấy!

Chương 250: Lửa giận (hạ).

Chung Khuê nói tiếp.

- Lão ca giúp ta chụp đi. Thu nhập từ mấy viên Ngưng Huyết đan kia, lão ca cũng tự thu xếp đi. Chỉ cần cái gì mà lão ca nghĩ có thể giúp ta tăng pháp lực thì mua hết. Hiện tại, cản trở lớn nhất đối với việc tấn cấp của chính là yêu cầu pháp lực rất nhiều. Tuy rằng, Môn phái chúng ta đã để ta một mình ta khởi động thời không pháp tắc Huyền Hoàng Kỳ trong một năm, nhưng nghiêm túc mà nói vẫn còn thiếu nhiều. Trừ phi có một lượng vật phẩm tăng pháp lực lớn, ta mới có thể mau chóng tăng tu vi. Thời gian hai năm, chỉ có hai năm ...

Cảm giác vô cùng cấp bách khiến Dương Thiên Lô phải tập trung toàn bộ tinh thần vào việc tu luyện, tuyệt đối không thể lãng phí chút thời gian nào.

- Được. Nếu lão đệ tin tưởng lão ca, vậy ngươi cứ yên tâm đi. Ta sẽ giúp lão đệ chuẩn bị một trăm viên nội đan yêu thú cấp năm, cấp sáu. Nếu nhiều hơn nữa, sợ rằng hiệu quả sẽ bị suy giảm lớn, tiền lời còn lại, lão ca sẽ giúp lão đệ đổi thành những thứ có khả năng tăng pháp lực.

Chung Khuê nói.

- Được, khi hội đấu giá kết thúc, bất luận ta có đang tu luyện hay không, lão ca ngươi trực tiếp gọi ta xuất quan. Ta đã chạm đến bình cảnh Tiên Thiên cấp năm, chỉ cần có đủ pháp lực, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá. Tuy rằng phòng tu luyện dành cho khách quý không tồi, nhưng với ta mà nói, đã là lãng phí thời gian rồi.

Dương Thiên Lô nói.

Dương Thiên Lô và Chung Khuê ăn chuyện xong, hần liền trực tiếp bước vào phòng tu luyện dành cho khách quý, bắt đầu rèn luyện nội đan yêu thú.

Thời gian với hần mà nói không thể nghi ngờ là quý giá. Chỉ có hai năm, Thương Huyền Bác rất có thể sẽ tấn cấp Thần Đạo, mà hiện tại hần mới chỉ là Tiên Thiên cấp bốn Đỉnh phong, loại chênh lệch này thật sự là quá lớn.

Thời gian cấp bách!

Hiện tại, nếu hần đã lĩnh ngộ được sự ảo diệu của Thiên Nhân Hợp Nhất Tiên Thiên cấp, đối với hần mà nói, không thể nghi ngờ lựa chọn tốt nhất đó là lập tức trở lại Trảm Không Kiếm Phái, khởi động Huyền Hoàng Kỳ, dùng tốc độ nhanh nhất để tu luyện đến Tiên Thiên cấp năm Đỉnh phong. Chờ chậm đến Bình cảnh, lại ra ngoài rèn luyện, như vậy mới không lãng phí thời gian.

Sau khi Dương Thiên Lô điều chỉnh thể xác và tinh thần đến trạng thái tốt nhất, một viên nội đan yêu thú Tiên Thiên cấp bốn, dưới niệm lực của hần chậm rãi bay tới trước mặt hần, Dương Thiên Lô khẽ há to miệng, đan điền chậm rãi co lại. Một hấp lực rất lớn, nhất thời phát ra từ trong cái miệng của hần, trực tiếp nuốt nội đan yêu thú, vào trong miệng, theo sự dẫn đường của niệm lực, chạy dọc theo kinh mạch, chậm rãi chìm vào đan điền.

Ngay lập tức khi nội đan yêu thú chìm vào đan điền, năng lượng thần bí trong đan điền của Dương Thiên Lô nhất thời bắt đầu xoay tròn, hoàn toàn vây quanh nội đan yêu thú, theo sự khởi động của Dương Thiên Lô, một tia niệm lực bàng bạc bắt đầu dung nhập vào trong nội đan yêu thú, chính thức bắt đầu rèn luyện.

Trong nháy mắt, pháp lực tinh thuần hùng hậu liền từ trong nội đan yêu thú tuôn ra, Dương Thiên Lô điên cuồng mà mà nuốt vào luyện hóa.

Theo thời gian trôi qua, một viên nội đan yêu thú Tiên Thiên cấp bốn bị Dương Thiên Lô luyện hóa hoàn toàn, pháp lực quanh thân hần lại hùng hồn hơn rất nhiều. Nhưng điều khiến Dương Thiên Lô phiền muộn chính là, vẫn không thể phá tan bình cảnh!

Không có bất kỳ do dự nào, hần liền bắt đầu rèn luyện viên thứ hai.

Sau đó viên thứ ba, viên thứ tư, viên thứ năm...

Dương Thiên Lô thật buồn bực phát hiện ra, đúng như lời Chung Khuê đã nói, số lượng nội đan yêu thú số luyện hóa càng tăng nhanh, pháp lực mà Dương Thiên Lô có thể thu được từ nội đan yêu thú càng ngày càng ít. Khi hần luyện hóa đến viên thứ năm, pháp lực thu được không bằng một phần ba của viên thứ nhất.

Hơn nữa Dương Thiên Lô thực sự đã đánh giá thấp mức độ yêu cầu pháp lực của bản thân hần. Hần vốn tưởng rằng chỉ một viên nội đan yêu thú cấp bốn cũng đủ để hần đột phá bình cảnh, nhưng không ngờ, liên tục luyện hóa năm viên một lúc, tuy rằng pháp lực hùng hồn hơn rất nhiều, nhưng vẫn không thể đột phá.

- Thao!

Dương Thiên Lô tức giận mắng một tiếng, trong lòng nảy sinh ý tưởng ác độc, trong nháy mắt liền trực tiếp lấy ra mười viên nội đan yêu thú, gần như điên cuồng một ngụm liền nuốt cả xuống.

Niệm lực dồi dào như núi như biển liền bạo phát, Dương Thiên Lô thôi động năng lượng trong đan điền tới cực hạn, điên cuồng vận chuyển, cùng lúc bắt đầu rèn luyện cả mười viên nội đan yêu thú!

Cách làm điên cuồng như vậy, nếu như đổi là những người khác, kết quả không cần bàn, không thể nghi ngờ chỉ có một, đó chính là cơ thể bạo phát mà chết!

Nhưng thân thể Dương Thiên Lô có thuộc tính biến thái, đồng thời luyện hóa mười viên nội đan yêu thú đồng cấp, dĩ nhiên chỉ là có cảm giác phồng lên một chút, hiển nhiên, còn xa mới đạt được tới giới hạn cuối cùng của hần!

- Chưa đến giới hạn cao nhất sao? Ta muốn biết giới hạn cao nhất của ngươi là như thế nào? Ta muốn biết, ngươi rốt cuộc muốn trêu chọc lão tử tới khi nào!

Dương Thiên Lôï bỗng nhiên lạnh giọng nói, trong giọng nói phảng phất ẩn chứa sự căm giận ngút trời, vang vọng trong toàn bộ đan điền, tạo tiếng động ong ong.

Cùng lúc luyện hóa mười viên nội đan yêu thú nhưng khiến Dương Thiên Lôï không giải thích được và vô cùng khiếp sợ chính là, hắn chỉ thu được một chút pháp lực, thậm chí còn không bằng năm viên nội đan đầu tiên. Điều này làm cho hắn vô cùng kỳ quái, mặc dù số lượng nội đan yêu thú mà mình luyện hóa đã tăng nhanh, hiệu quả lại càng ngày càng kém, nhưng tuyệt đối sẽ không kém đến mức như vậy, chỉ có một loại giải thích, đó chính là năng lượng thần bí tồn tại trong đan điền của hắn, đã hấp thu tới mức độ lớn nhất rồi!

Lăng Hi đã từng nói qua, năng lượng trong đan điền của nàng tồn tại đều là do Dương Thiên Lôï cung cấp, hơn nữa cũng cùng một mức độ với năng lượng mà Dương Thiên Lôï hấp thu. Đồng thời, Lăng Hi cũng nói qua, năng lượng mà Dương Thiên Lôï hấp thu vào trong đan điền, còn xa mới đủ năng lượng mà nàng muốn!

Từ lúc năm tuổi, Dương Thiên Lôï đã bắt đầu tu luyện, mãi cho đến khi mười một tuổi cũng không thể tích trữ được một chút sức mạnh tinh thần nào, khiến hắn từ một thiên tài biến thành một kẻ bị người ta xem thường, sự lãng nhệ này, còn muốn trình diễn sao?

266. Chương 251 : Đánh Cược Là Thắng!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 251 : Đánh cược là thắng!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Chẳng lẽ ngươi còn muốn giam lão tử ở Tiên thiên cấp bốn, biến thành thành phế vật lần nữa, mãi mãi không thể tăng tiến sao? Dương Thiên Lôï ở đan điền gào lên, cho dù không thể cảm nhận được chút sự tồn tại nào của khí tức kia, nhưng hắn vẫn tin lời của Lăng Hi là đúng. Hơn nữa tình huống bây giờ vô cùng quý giá, ngoại trừ việc có tồn tại kia ở bên ngoài gây ảnh hưởng, còn lại khó mà giải thích thỏa đáng.

- Cứ nuốt đi, nuốt đi, lão tử sẽ cho ngươi ăn no.

Dương Thiên Lôï lập tức vung ra tất cả số nội đan yêu thú còn lại. Ngay sau đó trước mặt hắn xuất hiện tám mươi lăm viên nội đan xếp thành một đường dài nối đuôi nhau nhảy vào trong đan điền của hắn.

Điên cuồng, chỉ có hai từ điên cuồng mới có thể diễn tả tình trạng Dương Thiên Lôï bây giờ.

- Âm âm âm...

Cơ hồ trong giây lát, từ đan điền của Dương Thiên Lôï truyền ra từng tiếng bạo nổ oanh minh, cả tám mươi lăm viên nội đan yêu thú đều bị Dương Thiên Lôï thiêu đốt hết, niệm lực dồi dào chia thành tám mươi lăm luồng sáp nhập vào tám mươi lăm viên nội đan, điên cuồng luyện hóa đồng nội đan đó.

Nhưng năng lượng dồi dào vừa sinh ra lại hoàn toàn nằm ngoài khả năng khống chế của Dương Thiên Lôï, trong phút chốc liền hóa thành từng đường hỗn loạn gào thét lao ra từ đan điền của Dương Thiên Lôï, giống như đê vỡ nước trào, trực tiếp công phá khắp nơi trong kinh mạch của hắn.

‘Phụt’ Một ngụm máu đỏ tươi phun ra khỏi miệng Dương Thiên Lôï, hai mắt của hắn phát ra quang mang bảy màu sáng lóng lánh. Trong tình huống hung hiểm như thế nhưng tâm thần của Dương Thiên Lôï vẫn không có chút rối loạn nào, có chăng chính là lửa giận, hắn muốn thử xem bạo thể mà chết sẽ có cảm giác thế nào.

- Thôn phế ư, lão tử cho ngươi thôn phế, da còn thì lông vẫn mọc, còn chồi tất mọc cây. Lão tử xem ngươi định thế nào?

Dương Thiên Lô giận dữ gào thét thêm lần nữa. Tuy vô cùng tức giận nhưng hắn vẫn còn tỉnh táo. Đây chính là một canh bạc, còn hắn đã đen mạng của mình ra để đánh bạc.

Nếu như cứ để thế này thì hai năm sau hắn cũng chết, thay vì chết thảm như vậy, không bằng chết oanh liệt một chút, đánh cuộc một phen với thứ thần bí trong đan điền.

Nếu thành công thì hắn có thể thuận lợi đột phá lên Tiên thiên cấp năm, hơn nữa còn bắt được điểm mấu chốt để biến vụ cá cược này thành chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Nếu mà thua, thì chính là bạo thể mà chết, bị hủy diệt cùng với thứ kia.

Một loại đau đớn kịch liệt tới tê tâm liệt phế bỗng nhiên truyền vào trong não của Dương Thiên Lô, thân thể của hắn bỗng chốc liền bành trướng điên cuồng, cả người giống như một quả cầu bị thổi căng, to lên gấp mấy lần.

- Ầm ầm....

Một tiếng nổ thật lớn, Quang Minh nhuyển giáp trên người hắn rồi cuộc cũng tới cực hạn, trong nháy mắt đã bị chia năm sẻ bảy, hóa thành nhiều mảnh nhỏ bắn ra xa.

- Chẳng lẽ thua rồi sao?

Loại đau đớn kịch liệt này căn bản không phải loại mà con người có thể chịu nổi, khiến cho Dương Thiên Lô cơ hồ đánh mất khả năng tư duy, nhưng chấp niệm trong lòng hắn vẫn giúp hắn giữ vững được một tia linh trí, trong nháy mắt cảm nhận được cảm giác sắp bạo thể mà chết, trong giây phút Dương Thiên Lô cảm thấy mình sắp chết tới nơi thì trong lòng hắn lập tức sinh ra cảm giác không nỡ buông tay và quyền luyện vô hạn, trong đầu lần lượt hiện lên từng gương mặt quen thuộc.

Hắn thấy được Trương Tử Hàm, Lăng Hi, Sở Hương Hương, Tiểu Linh Thú, Dương Thiên Lệ, Lục Thanh Âm, Dương Thiên Ngạo, Mộc Tử Vi, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lãng, Vu Tiểu Úc, Vu Thanh Nhãn...

Còn thấy cả lão Dương, Đan Thanh Dương, Tiêu Như Mộng, Nhan Uyên, Phong Vô Kỳ, Vân Dao...

Thấy được mẫu thân, phụ thân, gia gia...

Nhưng ngay lúc Dương Thiên Lô mắt thấy sẽ bạo thể mà chết thì đan điền của hắn bỗng nhiên lại vận chuyển điên cuồng, trong nháy mắt, một cỗ năng lượng không có bất kỳ thuộc tính nào bỗng chốc nổ tung lên, cơ hồ trong nháy mắt đã xuất hiện quanh thân Dương Thiên Lô, lấy tư thái mạnh mẽ và khí thế thái sơn áp đỉnh, trực tiếp tạo thành một bức tường đồng vách sắt dọc theo thân hình của Dương Thiên Lô, mặc cho năng lượng trong cơ thể điên cuồng tăng vọt, đều không mảy may khiến thân thể Dương Thiên Lô ngừng bành trướng.

Thân thể của Dương Thiên Lô lúc này như một cái lọ bịt kín mít, ở trong là tám mươi lăm viên nội đan ẩn chứa năng lượng cường đại, từng viên lần lượt nổ tung, năng lượng càng ngày càng nhiều, nhưng thủy chung vẫn không cách nào phá vỡ lọ được.

Việc khiến cho Dương Thiên Lô kinh hãi chính là năng lượng phát ra từ yêu thú nội đan càng ngày càng khủng bố, nhưng thế nào cũng không thể làm tổn thương kinh mạch của hắn được, mà ngay cả những kinh mạch đã bị thương tổn cũng được cỗ năng lượng không có bất kỳ thuộc tính gì kia chữa trị.

- Ta thắng rồi.

Dương Thiên Lô vô cùng kinh hãi, không còn băn khoăn chút nào nữa, vội vàng thúc giục niệm lực điên cuồng hấp thu đồng năng lượng cuồng bạo đó, đồng thời hắn cũng phát hiện ra pháp lực toàn thân đang tiến triển với tốc độ kinh người.

- Ầm.

Không biết đã trải qua bao lâu, trong đầu Dương Thiên Lô bỗng vang lên một tiếng nổ mạnh, tâm thần của bản thân trong nháy mắt tựa như đã xuyên qua thời không, chuyển tới phòng tu luyện dành cho khách quý, phá nát Tinh Diệu, dung nhập vào hàng vạn ngôi sao, hòa vào thiên địa.

Tiên thiên cấp năm, cảnh giới Thiên nhân hợp nhất.

Dương Thiên Lôi rút cuộc cũng bước chân vào Tiên thiên cấp năm.

Sau khi hao phí cả trăm viên nội đan yêu thú cùng với việc đem cả tính mạng của mình ra đánh cược, rốt cuộc cũng đã đột phá bình cảnh.

- A a a

Dương Thiên Lôi ngửa mặt lên trời hét vang, trong tiếng hét ẩn chứa sự hùng hồn và pháp lực cao thâm không đo lường được, trực tiếp phá rách thời không, trùng phá cả tòa nhà Tinh Diệu, giống như thiên lôi cuộn cuộn nổ vang trên hư không.

Trong nháy mắt, tất cả những tòa nhà trong Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội đều rung lên kịch liệt, phòng đấu giá tấp nập người ra kẻ vào, ánh mắt của tất cả những cao thủ có mặt trong phòng này đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Pháp lực thật hùng hậu.

Một lão giả cảnh giới Tiên thiên cấp tám đỉnh phong, hai mắt phát ra tinh quang lóng lánh, trầm giọng thốt lên.

Chung Khuê đang ngồi giữa bữa tiệc tiếp đãi khách quý, trong con ngươi bỗng chốc hiện lên một tia kinh hãi, không kềm được mag liếc mắt nhìn về phía phòng tu luyện dành cho khách quý, đôi môi run rẩy, thì thào nói:

- Đột phá... không ngờ sau khi đột phá lại mạnh như vậy.

Thanh âm còn chưa dứt thì hắn đã đứng phắt dậy, cổ nén kích động trong lòng, chậm rãi lùi lại tới cửa lớn của phòng đấu giá, khi hắn vừa bước ra khỏi cửa thì thân hình lập tức nhoáng một cái, lập tức xông về phía phòng tu luyện như một làn khói.

267. Chương 252: Kẻ Lừa Đảo.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 252: Kẻ lừa đảo.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cùng lúc đó, một lão giả ẩn mình trong vô số khách hàng thoát nhìn cực kỳ bình thường bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thầm nghĩ:

- Thiên Lôi? Tiểu tử này tại sao lại ở đây? Tốt, rất tốt, Thiên nhân hợp nhất, rốt cuộc cũng tấn cấp Tiên thiên cấp năm rồi, không ngờ lại mạnh như vậy, ha ha ha, quả nhiên là đủ biến thái, không uống công bản tôn hao phí cái giá lớn như vậy...

Ngay lúc lão gia đang hưng phấn thì một đạo thần niệm vô thanh vô tức đã trực tiếp tản ra ngoài, trong nháy mắt đã xuyên qua cấm chế của Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội, trực tiếp tiến về phía phòng tu luyện.

Chẳng bao lâu thì lão giả đã thấy được thân ảnh của Chung Khuê, sau khi Chung Khuê mở kết giới của phòng tu luyện dành cho khách quý ra thì lão giả đã thấy được thân ảnh mà lão quen thuộc, không phải Dương Thiên Lôi thì là ai?

- Lão đệ, chúc mừng. Chung Khuê tiến lên ôm Dương Thiên Lôi một cái, nói ra lời chúc mừng với vẻ chân thành tha thiết và kinh hãi trên mặt.

- Lão ca, ta tu luyện mất bao lâu?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Vẫn chưa đến ba ngày, bây giờ đang tiến hành hội đấu giá. Lão đệ à, lần tấn cấp này của người thật kinh khủng, cả Tinh Diệu này đã bị tiếng hét của người làm chấn kinh mất rồi, ha ha ha.....mạnh thật, thật sự quá mạnh, lão ca ta đã là Tiên thiên cấp tám rồi mà pháp lực không hùng hồn bằng của người, không nói những thứ này, ta đưa người tới phòng đấu giá coi một chút, giờ mới bắt đầu thôi.

- Ách...

Đúng lúc này, sắc mặt Dương Thiên Lôi bỗng biến đổi, nghi hoặc nhìn về phía hư không.

- Ha ha, quả nhiên không tệ, khả năng cảm ứng cũng mạnh hơn nhiều. Thật không ngờ được, tiểu tử người lại là khách quý của Tinh Diệu, đến phòng đấu giá đi bản tôn ở đó chờ người, nhớ là không được làm bại lộ thân phận của bản tôn.

Một thanh âm già nua bỗng nhiên vang lên trong đầu Dương Thiên Lôi.

- Làm sao vậy lão đệ? Chung Khê cảm thấy kỳ quái liền hỏi.

- Không.. không có gì. Đi thôi lão ca, ta còn chưa được nhìn thấy hội đấu giá bao giờ, tới xem để mở mang kiến thức.

Dương Thiên Lôi vội nói. Trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái,

- Lão nhân gia đó chạy tới đây làm gì? Chẳng lẽ muốn mua đồ gì sao?

Đáng tiếc, Dương Thiên Lôi không thể dùng thần niệm để truyền âm được. Chỉ có thể tạm thời đè nén nghi hoặc trong lòng xuống.

Lão giả đó không phải ai xa lạ mà chính là trưởng giáo chỉ tôn Phong Vô Kỵ. Sau khi hắn biết được Thương Huyền Bác tấn cấp Tiên thiên cấp chín đã rời khỏi Trảm Phong kiếm phái, thì trong vòng vài ngày ngắn ngủi, hắn đã hao tốn mấy tỷ viên Thuần dương đan vì Dương Thiên Lôi, cơ hồ chạy hết các thành thị giao dịch lớn nhỏ trong Thiên Huyền đại lục để mua những vật phẩm giúp gia tăng pháp lực.

Thiên Châu thành chính là trạm sau cùng, cũng có thể là nơi hắn sắp sửa bỏ ra số tiền cao nhất. Bởi vì Phong Vô Kỵ biết rõ, bất luận là hiệu quả của tiên đan linh dược gì thì sau khi dùng một số lượng lớn đều sẽ nhỏ lại. Cho nên hắn chỉ có thể mua thêm thật nhiều vật phẩm giúp gia tăng pháp lực. Ngưng huyết đan, chính là loại vật phẩm gia tăng pháp lực tuyệt hảo nhất, mặc dù dùng trên người Dương Thiên Lôi có chút lãng phí. Nhưng cũng là tình thế bất đắc dĩ. Thế nên Phong Vô Kỵ cơ hồ đã mua hết tất cả những vật phẩm giúp gia tăng pháp lực. Vốn lấy thể chất biến thái của Dương Thiên Lôi thì Phong Vô Kỵ có thể khẳng định, nếu muốn giúp hắn tấn thăng tới Tiên thiên cấp chín cũng có chút khó khăn chứ đừng nói chỉ là Thần đạo.

Dương Thiên Lôi và Thương Huyền Bác hai năm sau sẽ quyết chiến sinh tử, chuyện này không chỉ liên quan tới sống chết của Dương Thiên Lôi mà còn liên quan tới vinh dự của Trảm Phong kiếm phái và tôn nghiêm của Phong Vô Kỵ. Cho nên hắn nhất định phải có được Ngưng huyết đan.

- Lão ca à, chúng ta tách ra ở đây thôi, muốn lấy cái gì thì người làm chủ cho ta là được rồi. Ta chỉ tùy tiện xem thôi.

Dương thiên Lôi bỗng nói ra ngay trước lúc cả hai đi vào cửa phòng đấu giá.

- Như thế sao được? tự người đi vào thì không tìm được chỗ ngồi tốt đâu, đi theo lão ca, lão ca ta là khách quý ở đây, cam đoan nhất định cho người chỗ ngồi tốt nhất.

- Không cần đâu, lão ca, ta cũng không muốn gây chú ý với địch nhân. Chỉ muốn xem một chút thôi, xem xong rồi thì ta sẽ đi tìm người, cứ vậy đi.

Dương Thiên Lôi nói xong liền chạy thẳng vào đại sảnh.

Chung Khuê lắc đầu cười không nói gì. Bất quá hắn vô cùng cao hứng vì Dương Thiên Lôi đã tin tưởng hắn.

- Ở bên này.

Dương Thiên Lôi vừa bước vào đại sảnh thì thanh âm của Phong Vô Kỵ đã vang lên ngay bên tai hắn.

Dương Thiên Lô xoay người nhìn nhìn, trong đại sảnh cực lớn, người người chen chúc nhau, cơ hồ không còn chỗ ngồi. Dương Thiên Lô giả như không thèm đếm xỉa, nhìn hồi lâu cũng không thấy thân ảnh của Phong Vô Kỵ.

- Xú tiểu tử, tới đây.

Đúng lúc này, Phong Vô Kỵ lại lên tiếng. Bất quá lần này thì Dương Thiên Lô đã cảm ứng được vị trí của Dương Thiên Lô. Vội vàng đi tới, đi một hồi mới tới được bên cạnh một lão giả thoạt nhìn cực kỳ bình thường, Nếu như không phải lão giả này mỉm cười nhìn hắn thì hắn thậm chí không dám tin lão giả này chính là Phong Vô Kỵ.

- Lão gia tử, sao bộ dạng của ngài lại thế này?

Dương Thiên Lô không thèm đếm xỉa gì tới Phong Vô Kỵ, sau khi ngồi xuống liền truyền âm hỏi.

- Bộ dạng thế này mới tiện cuôm đồ, nếu để người khác nhận ra bản tôn thì chắc chắn sẽ có kẻ tăng giá tiền.

Phong Vô Kỵ đáp.

- Ách... ngài muốn cuôm thứ gì?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Ngưng huyết đan.

- Không phải chứ? Ngài lấy thứ đó làm gì?

- Còn không phải vì tiểu tử ngươi à? Bản tôn phải bỏ ra biết bao tiền. Đợi đấu giá xong thì bản tôn sẽ đưa cho ngươi một ít vật phẩm gia tăng pháp lực trước, ngươi bây giờ đã tấn cấp Tiên thiên cấp năm, phải dùng tốc độ nhanh nhất tiến sâu vào cảnh giới Tiên thiên cấp năm đỉnh phong, bản thân mình đi du lịch một phen, sau khi hoàn toàn lĩnh ngộ cảnh giới Thiên nhân hợp nhất thì phải trở về Trảm Không kiếm phái ngay, bản tôn sẽ khởi động Huyền hoàng kỳ cho ngươi ngưng luyện pháp lực. Tiểu tử, thời gian không còn nhiều... ngươi nên nắm bắt cho tốt.

Phong Vô Kỵ truyền âm nói.

- Ủm. Đệ tử hiểu rõ. Chỉ là... lão gia tử, Ngưng huyết đan chẳng phải rất đắt sao? Tăng pháp lực thì nội đan yêu thú cũng không kém là bao, cần gì phải mua chứ?

Dương Thiên Lô khó xử nói.

- Ngươi thì biết cái gì, bản tôn đã tới tất cả những hiệp hội buôn bán ở Thiên Huyền đại lục, phàm là những thứ có thể giúp gia tăng pháp lực thì đều mua hết. Tuy là vậy... thể chất của tiểu tử ngươi quá biến thái, chỉ sợ không đủ dùng để giúp ngươi tăng lên tới Tiên thiên cấp chín. Cho nên, viên Ngưng huyết đan này phải đưa vào tay tên Tiên thiên cấp năm như ngươi mặc dù cũng hơi lãng phí, nhưng không còn cách nào khác. Thời hạn hai năm quả thật quá ngắn, bản tôn đã rõ thiên phú của Thương Huyền Bác. Mà thể chất của ngươi thì...

Phong Vô Kỵ bất đắc dĩ nói.

Chương 252: Kẻ lừa đảo. (Hạ)

Nghe Phong Vô Kỵ nói vậy, Dương Thiên Lô thiếu chút nữa ngã chổng vó, mua hết toàn bộ vật phẩm có thể tăng pháp lực, đây là khái niệm gì đây? Tốn bao nhiêu Thuần dương đan để mua mấy thứ này? Lại còn là vì mình nữa. Trong lòng Dương Thiên Lô tràn ngập cảm giác khiếp sợ và cảm kích khó tả. Trong nháy mắt, hắn ngơ ngác nhìn gương mặt già nua của Phong Vô Kỵ, nói không nên lời.

- Bây giờ bắt đầu đấu giá vật phẩm mà mọi người chú ý nhất trong hội đấu giá lần này – Ngưng Huyết đan.

Đúng lúc này, thanh âm của người thông báo đột nhiên đề cao tám trăm độ, cả phòng đấu giá lập tức yên tĩnh trở lại.

- Viên thứ nhất, Tiên thiên cấp bốn hai thuộc tính Kim, Thổ, có thể tăng sáu mươi năm tuổi thọ, ẩn chứa một bộ linh khí Thổ thuộc tính, một quả Càn Khôn Giới, giới vật phẩm bất tường. Giá khởi đầu là năm

ngàn vạn viên Thuần dương đan, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một trăm vạn, ai muốn mua thì xin vào màn cạnh tranh.

- Nói sau đi.

Phong Vô Kỵ đột nhiên truyền âm cho Dương Thiên Lô, trực tiếp cắt đứt liên lạc của cả hai. Sau khi nói xong thì lập tức đứng lên, bước nhanh về phía bức màn trước mặt. Bóng lưng già nua hoàn toàn không có bất kỳ khí tức cường đại nào, nhưng trong mắt của Dương Thiên Lô, lại tràn ngập một cảm giác khác, khiến cho ánh mắt của Dương Thiên Lô càng trở nên kiên định hơn.

.....

Viên Ngưng huyết đan thứ nhất là Tiên thiên cấp bốn, giá khởi đầu là năm ngàn vạn viên Thuần dương đan, chỉ cần giá tiền này cũng đủ cho mấy môn phái nhỏ chùn bước.

Hơn nữa vừa rồi nghe người kia thông báo, Dương Thiên Lô cũng xác định suy đoán lúc đầu của mình, viên Ngưng huyết đan này quả nhiên là sắp nhập được pháp bảo của người tu luyện vào.

Đây đúng là chuyện không thể ngờ được.

Hơn nữa, theo như lời mà tên kia đã nói thì có thể đoán ra, hình như sau khi luyện hóa viên Ngưng huyết đan này thì còn có thể khiến pháp bảo hiện hình, bộ hạ phẩm linh khí kia thì khỏi nói, sẽ ở bên ngoài. Nhưng Cần Khôn Giới? Chỉ một câu 'Cần Khôn Giới' đã tăng thêm vô số cảm giác chờ mong. Nhưng chỉ sau khi luyện hóa xong mới có thể xem được vật phẩm Cần Khôn Giới.

Cho nên, việc mua Ngưng huyết đan lại giống như một canh bạc vậy.

- Nếu một tu luyện giả Tiên thiên cấp bốn luyện hóa thì không sao, nhưng nếu để mình luyện thì sẽ được gì? Lừa gạt cả, trên người ca có cả trăm viên Ngưng huyết đan và vô số đan được bảo bối đây...

Trong lòng Dương Thiên Lô thầm nguyện rửa năm viên Ngưng huyết đan được đấu giá kia chỉ là rác rưởi, nếu không thì coi như lỗ to.

Nhìn thấy Phong Vô Kỵ ngồi xuống bàn dành cho khách đấu giá, khóe miệng Dương Thiên Lô nhếch lên thành một nụ cười đều. Hắn hoàn toàn có thể gọi Phong Vô Kỵ về, nói cho hắn biết chân tướng. Nhưng Dương Thiên Lô không làm vậy, ít nhất là tạm thời không làm vậy.

Còn mỗi tốt thế này, lại còn là miễn phí, đi tới đâu mới kiếm được đây?

- Tốt, đấu giá hiện tại liền bắt đầu, mời ra giá.

Sau khi mấy người chuẩn bị đấu giá ngồi xuống thì người chủ trì mới trầm giọng nói.

- Sáu ngàn vạn

Một trong năm người ngồi trên bàn đã lớn tiếng nói, trực tiếp tăng lên một trăm vạn.

- Tốt, sáu ngàn vạn lần ...

- Một ức.

Người chủ trì còn chưa kịp nói hết hai chữ lần một thì đã có một vị nhân huynh trực tiếp tăng lên tới một ngàn vạn.

Lần đầu đã tăng bốn ngàn vạn, khiến mọi người dồn mắt nhìn.

- Một ức một ngàn vạn.

Trong nháy mắt đã có người ra giá thêm.

- Hai ức.

Đúng lúc này, một thanh âm thản nhiên, thanh thúy đột nhiên truyền tới. lập tức khiến cho toàn trường chấn động.

Lúc Dương Thiên Lô nghe thấy thanh âm này cũng hơi sững người, kìm lòng không được mà dời mắt nhìn về phía phát ra thanh âm.

- Tuyệt đại thiên kiêu Vu Thanh Nhã, Vu Thanh Nhã của Vu gia bảo

Một thanh niên ngồi cạnh Dương Thiên Lô kích động đứng lên, nhìn về phái Vu Thanh Nhã mà nói. Ánh mắt phát ra quang mang sáng chói, giống hệt như người hâm mộ cuồng nhiệt của nàng ta.

- Chẳng lẽ nàng ta cũng tới vì Ngưng huyết đan?

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày, nhìn gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân và tư thái hiên ngang của Vu Thanh Nhã, trong lòng có chút nghi hoặc.

Ngữ khí hồ hững của Vu Thanh Nhã lại lộ ra chút quyết tâm vì tình thế bất buộc. Trực tiếp tăng lên hai ức, rõ ràng đây là viên Ngưng huyết đan có giá cao nhất ở đây. Trong khoảng thời gian ngắn không còn ai tăng giá nữa, chỉ là ánh mắt của mọi người đã tập trung trên mặt của Vu Thanh Nhã.

- Hai ức lần thứ nhất, còn ai tăng giá nữa không?

Người chủ trì đập búa, lớn tiếng hỏi.

- Ha ha.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người cười khẽ, nói:

- Thanh Nhã đã nhìn trúng thì ta nhất định phải mua bằng được.

Người lên tiếng có thân hình cao lớn, tướng mạo uy mãnh, nhưng tuổi cũng rất trẻ, quang thân phát ra khí tức cường đại, tự nhiên có một loại cảm giác quân lâm thiên hạ, giống như vương giả trời sinh, làm cho người ta có một loại cảm giác cao cao tại thượng.

- Bộ huynh, thích thì cứ việc tranh, đừng ngại.

Vu Thanh Nhã không nóng không lạnh, hồ hững nói.

Phong Vô Kỵ vốn định ra tay, nhưng sau khi nhìn thấy Vu Thanh Nhã thì cũng không lên tiếng tiếp.

- Hai ức, lần thứ hai.

Người chủ trì lại gõ búa lần nữa.

- Lão gia tử, hai ức một ngàn vạn.

Đúng lúc này, Phong Vô Kỵ chợt nghe Dương Thiên Lô truyền âm nói:

- Đừng để Vu Thanh Nhã mua được. Xong rồi ta sẽ giải thích với người.

Phong Vô Kỵ hơi sững người, hoàn toàn không rõ Dương Thiên Lô muốn làm gì, nhưng nghe khẩu khí của Dương Thiên Lô như vậy thì liền ra giá lúc người chủ trì định gõ búa thì ra giá:

- Hai ức hai ngàn vạn.

Lúc Phong Vô Kỵ ra giá, Vu Thanh Nhã cũng kinh ngạc trong thoáng chốc, sau đó ánh mắt của nàng hữu ý vô ý lướt qua người đứng sau Phong Vô Kỵ và mọi người, không ra giá thêm nữa.

- Thanh Nhã, làm sao đây, bỏ à?

Thiếu niên vừa rồi lạnh lùng liếc qua Phong Vô Kỵ một cái, khẽ nhíu mày, quay sang hỏi Vu Thanh Nhã.

- Người sao cũng được. ta chỉ là tùy tiện muốn lấy nó thôi.

Vu Thanh Nhã nói có chút kỳ quái.

- Tốt, hai ức ba ngàn vạn.

Thiếu niên kia nhìn Phong Vô Kỵ gần đất xa trời với vẻ khiêu khích, trực tiếp nói.

- Lão gia tử, hai ức rưỡi, sau đó nhìn hắn khiêu khích, hắc hắc...

Dương Thiên Lôì lại nói.

- Tiểu tử, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Phong Vô Kỵ tức giận hỏi.

- Hắc hắc, sau khi đấu giá xong, ta tự nhiên sẽ giải thích cặn kẽ cho ngài, bây giờ ngài chỉ cần biết là ra giá càng cao thì lợi nhuận của chúng ta càng nhiều.

- Có ý gì? Ngưng huyết đan... là của ngươi?

Phong Vô Kỵ lập tức nghe ra ẩn ý bên trong lời nói của Dương Thiên Lôì, kinh ngạc hỏi lại.

268. Chương 253: Thu Hoạch Lớn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 253: Thu hoạch lớn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ách... cứ ra giá trước đi, ra giá rồi ta sẽ chậm rãi nói cho ngài nghe.

Dương Thiên Lôì nói.

- Hai ức năm ngàn vạn.

Thanh âm của Phong Vô Kỵ đột nhiên đề cao, đôi mắt già nua cũng nheo lại nhìn về phái thiếu niên đầy khinh thường,

- Thanh Nhã, nhìn lão nhân kia tán thưởng, thấp giọng khen ‘hảo khí phách’.

Cái tên Dương Thiên Lôì vô sỉ này lại truyền âm nói với Vu Thanh Nhã.

Vu Thanh Nhã cũng ngơ ngác chẳng hiểu gì như Phong Vô Kỵ, nhưng vẫn tin tưởng Dương Thiên Lôì.

- Hảo khí phách.

Vu Thanh Nhã theo ý Dương Thiên Lôì, thấp giọng thì thầm.

- Ba ức.

Thiếu niên kia vốn đang có chút do dự, cho rằng mình đã gặp một lão già điên, nhưng sau khi nghe thấy câu tán thưởng của Vu Thanh Nhã thì lập tức cảm thấy khó chịu, khí khái vạn phần, nói cực kỳ hào sảng.

- Tiểu tử ngươi điên rồi sao? Mình không cần thì thôi, sao phải đấu giá làm gì?

Phong Vô Kỵ tức giận truyền âm nói. Mã Lạp qua bích (ngựa qua sa mạc, ý nói khó khăn khi mới đi buôn), mình phải liều mạng gom góp đan dược cho hắn tăng pháp lực, tiểu tử này thì hay rồi, đi Ngưng huyết đan đấu giá. Nhưng Phong Vô Kỵ biết rõ, lúc này muốn ngăn cản thì đã không thể được.

- Cái này... lão gia tử, đệ tử còn thừa lại không ít Ngưng huyết đan, ngài đừng lo lắng. Năm viên mà đệ tử bán đều là năm viên bình thường, hơn nữa cũng là vì đổi lấy vài thứ giúp tăng pháp lực....

- Ngươi nói cái gì? Ngưng huyết đan vẫn còn nhiều?

Gương mặt của Phong Vô Kỵ liền hiện lên vẻ đắc ý.

- Chính là vậy.... lão gia tử, ngài lần này làm khá thật nha, chúng ta lời nhiều như vậy, người ta đã ra giá ba tỷ rồi.

Dương Thiên Lôì nói.

- Thanh Nhã, nhìn tên gốc đó một cái, mang theo vẻ hơi kinh ngạc là được.

Dương Thiên Lôi lại vô sỉ, truyền âm thêm một lần nữa cho Vu Thanh Nhã.

Vu Thanh Nhã khẽ nhú mày, nhưng vẫn làm theo lời Dương Thiên Lôi.

Vu Thanh Nhã vừa làm xong động tác này thì Dương Thiên Lôi lại nói với Phong Vô Kỵ:

- Lão gia tử, lúc tên chủ trì kêu tới lần thứ ba thành giao thì ra giá ba ức một ngàn vạn.

Sau khi người chủ trì hỏi hai lần, đang chuẩn bị hô thành giao thì Phong Vô Kỵ đột nhiên hung hãn nói:

- Ba ức một ngàn vạn.

Đám người lập tức ồ lên ủng hộ, rõ ràng rất tán thưởng dũng khí và tài lực phi thường của lão nhân này.

Thiếu niên kia là ai? Chỉ sợ người hơi có chút lịch duyệt giang hồ liền nhận ra hắn là ai. Hắn chính là “Quân Lâm Thiên Hạ Tiểu Hắc Long”, nổi danh cùng Thanh Nhã, Thương Huyền Bác; thiếu niên thiên tài của Tạo Hóa môn - Bộ Kinh Thiên.

Gần như thân phận của hắn đủ để phần đông tu luyện giả sợ hãi. Nhưng Phong Vô Kỵ lúc này chỉ là một lão giả bình thường không có danh tiếng gì lại tranh giành cùng Bộ Kinh Thiên.

Loại dũng khí này hoàn toàn đáng bội phục.

Đương nhiên, tài lực của hắn cũng không thể khinh thường, ba ức một ngàn vạn đã có thể hô lên thì sẽ không có người hoài nghi hắn không thể lấy ra. Bởi vì chưa từng có người nào dám quấy rối tại phòng đấu giá. Nếu không sẽ phải đối mặt với sự trừng phạt của hiệp hội liên minh buôn bán. Cho dù là cường giả Thần Đạo cũng khó thoát khỏi cái chết.

- Thanh Nhã, nhìn tên kia xem.

Dương Thiên Lôi mỉm cười khoe miệng mang theo một tia hèn mọn bỉ ổi, truyền âm lần nữa nói.

Thanh Nhã do dự lần nữa, cuối cùng vẫn theo lời Dương Thiên Lôi nói, nhìn về phía Bộ Kinh Thiên.

- Ha ha ha... Có gan, bốn ức.

Bộ Kinh Thiên chợt cười to một tiếng, cuồng ngạo nói.

Mặt Chung Khuê ánh lên sự hưng phấn, cho dù thế nào hắn cũng không thể tưởng được, mới khóa thứ nhất hơn nữa là khóa kém nhất trong năm khóa, vậy mà bán được bốn ức, so với dự đoán một trăm triệu cao hơn tới bốn lần.

- Còn muốn thêm sao?

Thấy Dương Thiên Lôi im lặng, Phong Vô Kỵ chủ động hỏi.

- Không thêm nữa, gia hỏa này không phải gốc, đừng bê đá tự đập vào chân mình, thấy tốt thì lấy, còn có bốn khóa nữa mà. Hắc hắc.

Dương Thiên Lôi nói.

Phong Vô Kỵ lắc đầu, liền đứng dậy khỏi ghế cạnh tranh về chỗ Dương Thiên Lôi.

- Thiên Lôi, ngươi nói thật không?

Đúng lúc này, thanh âm của Thanh Nhã truyền vào tai Dương Thiên Lôi.

- Đương nhiên là thật. Ngươi cùng Tiểu Úc mỗi người đều có một khóa. Lấy ra bán đấu giá đều là ta lựa chọn loại kém cõi nhất đấy, không cần phải lãng phí.”

Dương Thiên Lôi nói.

- Ta cùng Tiểu Úc đều không cần, đó là mua quà sinh nhật cho mẫu thân của chúng ta gia tăng thọ nguyên.

Thanh Nhã nói.

- Ủ, nếu là cho mẫu thân chúng ta, ta sẽ chọn một khóa có giá trị thọ nguyên cao nhất, người yên tâm đi.

Dương Thiên Lô truyền âm nói. Thanh âm phi thường tự nhiên, dường như trong lời nói không có gì không ổn.

Nhưng vào tai Thanh Nhã lại làm cho tâm hồn thiếu nữ của nàng run lên, sau đó cũng thấy thoải mái. Với quan hệ của Dương Thiên Lô cùng Vu Tiểu Ưc hoàn toàn có thể gọi là “Mẫu thân chúng ta”.

Dương Thiên Lô ngăn cản Thanh Nhã tiếp tục đấu giá cũng ý là nói cho nàng đấu giá Ngưng Huyết Đan là hần, hơn nữa hần còn rất tốt nhường cho Thanh Nhã không muốn đấu giá chỉ là làm theo lời hần làm một kẻ lừa gạt.

Với ánh mắt của Dương Thiên Lô tự nhiên có thể nhìn ra tên ngốc kia cùng Thương Huyền Bác đều có ý đồ không nhỏ với Thanh Nhã. Sự thật cũng đúng là thế. Với thiên phú, gia thế của Thanh Nhã cùng với phong tư tuyệt thế của nàng đích thực bất cứ nam nhân nào cũng khó có thể chống cự lại sự hấp dẫn, chỉ cần có thể chinh phục được thì có thể làm cho tất cả nam nhân có dã tâm trở nên điên cuồng.

Kế tiếp lại đấu giá vài kiện pháp bảo cùng thiên địa linh vật cực kỳ trân quý với đan dược cực phẩm, có mấy thứ tăng pháp lực lên đều bị Chung Khuê thu được. Loại đồ vậy đơn thuần tăng pháp lực lên này tuy trân quý nhưng còn lâu mới đến tình trạng tranh nhau mua. Dù sao đối với tuyệt đại đa số Tu Luyện Giả mà nói, trước khi lịch lãm rèn luyện để lĩnh ngộ bí chưởng cần phải tăng pháp lực lên tới yêu cầu có thể đột phá bí chưởng. Hơn nữa tuyệt đại đa số pháp lực của mọi người sớm đã đạt đến yêu cầu nhưng niệm lực cùng tâm tình lại chưa đạt tới. Bởi vì Chung Khuê cơ bản không có sức cũng không cần tốn kém nên có được đơn giản.

Kế tiếp là đấu giá khóa Ngưng Huyết Đan thứ hai, khiến cho Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là khóa kia là Tiên Thiên cấp năm Ngưng Huyết Đan!

- Lão gia tử, khóa cấp năm này không phải để áp trực sao? Sao lại xuất hiện bây giờ?

Dương Thiên Lô nhin không được hỏi.

- Tiểu tử ngươi thật sự cái rắm gì cũng không hiểu. Giá trị Ngưng Huyết Đan chủ yếu xem trên ba phương diện, một là xem nó ẩn chứa giá trị pháp bảo, cái này ngoại trừ Càn Khôn Giới có chút tính chất đánh bạc bên ngoài là không khó đánh giá. Đương nhiên, đồ vật cấp bậc càng cao, khả năng trong Càn Khôn Giới giá trị càng cao, nhưng đây chỉ là phán đoán cơ bản không được chuẩn. Người nghèo cấp bậc cao cùng với đệ tử phú gia cấp bậc thấp là hai cái cực đoan. Cho nên chỉ có thể nhìn vận khí.

Chương 253: Thu hoạch lớn. (Hạ)

- Thứ hai là xem thuộc tính diễn sinh, chỉ cần nhiều thêm một loại thuộc tính diễn sinh thì giá cả không chỉ cao thêm gấp mười lần. Thứ ba là xem nó ẩn chứa tinh phách sinh mệnh có thể tăng thọ nguyên lên bao nhiêu, cái này là điểm trọng yếu nhất, nó ẩn chứa tinh phách sinh mệnh càng nhiều thì giá trị càng cao.

- Khóa Tiên Thiên cấp năm Ngưng Huyết Đan này không có thuộc tính diễn sinh, có thể tăng thọ nguyên lên 60 năm. Duy nhất mạnh hơn so với khóa Tiên Thiên cấp bốn là nó ẩn chứa một bộ phẩm Linh Khí, một kiện phẩm Linh Khí giá một trăm vạn đến hai trăm vạn khóa Thuần Dương đan, một bộ thì giá ngàn vạn khóa. Gia tăng pháp lực ẩn chứa cao hơn một bậc, nên giá trị với Càn Khôn Giới cao hơn một chút, cho nên khởi điểm mới định giá bảy ngàn vạn.

- Ách... Vậy mà nhiều biện pháp như vậy, ta nói làm sao lại dễ dàng như thế, thì ra là vậy.

Lúc Dương Thiên Lô cùng Phong Vô Kỵ truyền âm trao đổi, Phong Vô Kỵ ngồi xuống ghế cạnh tranh lần nữa.

Lúc khóa thứ nhất bởi vì Phong Vô Kỵ cùng Bộ Kinh Thiên tranh giành, những người khác không tranh được nhưng khóa thứ hai lại không có kị nữa.

Đan dược ở tu luyện giới có thể gia tăng thọ nguyên đều cực kỳ trân quý nhưng cũng có khiếm khuyết đó là loại đan dược này ném qua một lần thì về sau ăn sẽ không có bất kì hiệu quả nào nữa, cho nên Ngưng Huyết Đan thực sự hấp dẫn người địa phương, mặc dù không có ẩn chứa thuộc tính diễn sinh nhưng đủ để khiến mọi người tranh mua.

Thanh Nhã muốn mua cho mẫu thân làm quà sinh nhật thì rất nhiều người cũng muốn mua cho trưởng bối sắp hết thọ nguyên. Đường nhiên, cũng có một ít cao thủ là vì cho mình.

Khiến cho Dương Thiên Lôi không nghĩ tới chính là lần này Phong Vô Kỵ không cần ra tay thì giá cả dưới sự tranh mua của mọi người cũng tăng vọt.

Đã có đầu đất Bộ Kinh Thiên làm tham khảo, khóa thứ hai tăng vọt đến bốn ức năm nghìn vạn, một lão giả thượng khách của bữa tiệc ra giá.

Hai khóa Ngưng Huyết Đan kế tiếp đầu giá càng thêm hùng hực khí thế, hai khóa này gia tăng trăm năm thọ nguyên. Bộ Kinh Thiên coi tiền như rác ra tay lần nữa, Phong Vô Kỵ cùng Thanh Nhã làm theo sự chỉ huy của Dương Thiên Lôi như trước, làm kẻ lừa gạt lần nữa. Cuối cùng Bộ Kinh Thiên mua được với giá tám ức mỗi khóa.

Đến khóa cuối cùng, Ngưng Huyết Đan có thể gia tăng một trăm năm mươi năm thọ nguyên, khóa cuối cùng, khóa tốt nhất, đối với tất cả người muốn Ngưng Huyết Đan mà nói cũng là cơ hội cuối cùng.

Một trăm năm mươi năm ý nghĩa như thế nào? Nghĩa là người này biến thành tu luyện giả Ngưng Huyết Đan cấp bốn, tương đương tuổi trẻ, bản thân hẳn ít nhất còn có hơn ba trăm năm thọ nguyên, nếu không cần bản không có khả năng tăng lên một trăm năm mươi năm thọ nguyên. cho dù người tu luyện ngưng tụ toàn bộ tinh phách sinh mệnh của Ngưng Thần Đan nhưng sau khi luyện hóa cũng không thể hấp thu toàn bộ, có thể hấp thu một nửa đã là không tệ rồi.

Cho nên, một trăm năm mươi năm, vốn đã là Tiên Thiên cấp bốn Ngưng Thần Đan cấp tồn tại cao nhất. Dù sao cao thủ Tiên Thiên cấp bốn cũng chỉ có ba trăm tám mươi năm mà thôi.

Lần này căn bản không cần Phong Vô Kỵ ra tay, một người liền bắt đầu điên cuồng tranh đoạt, quần hùng tranh dành, không ai nhường ai, giá cả cũng một đường tăng vọt, tăng lên tận ba mươi ức hơn nữa xu thế tăng lên vẫn như cũ.

Lại để cho Dương Thiên kinh ngạc chính là Bộ Kinh Thiên coi tiền như rác tài lực thật sự hùng hậu, loại ta mắc kệ hẳn là ai này một lần ra giá tăng một ức, khiến cho mọi người than thở, cũng làm cho mọi người nhận thức được Tạo Hóa môn có tài lực mà thường nhân không thể tưởng tượng được.

Điều này khiến cho Dương Thiên Lôi hối hận không thôi, sớm biết như vậy phải hung hăng mà làm tới a. Nhưng tiếc là Phong Vô Kỵ cùng Thanh Nhã tại thời điểm Bộ Kinh Thiên không có ra tay liền nâng giá cao hai lần đã sớm rút lui, mất đi cơ hội cạnh tranh lần nữa.

Cuối cùng Bộ Kinh Thiên dùng năm mươi ức khủng bố mua được.

- Tiểu tài chủ, tạm thời không cần mua cho ta người những vật kia rồi, người vừa bước vào Tiên Thiên cấp năm vốn nên lập tức trở về Huyền Hoàng kỳ tu luyện, chẳng qua... hắc hắc, đã gặp Thanh Nhã thì người cứ dựa theo kế hoạch lúc đầu, đi trước tới gia bảo, đệ nhất thế gia tu luyện giới. Nói như thế nào cũng sẽ không quá mất mặt, nên giết thì giết, người không được khách khí, cũng phải khiến bản tôn mất chút huyết. Bản tôn đi về trước đỡ phải tiểu tử Bộ Kinh Thiên kia nhìn ngó.

Phong Vô Kỵ truyền âm cho Dương Thiên Lôi xong liền chậm rãi đứng lên đi khỏi phòng đấu giá. Thân ảnh già nua nhìn như chậm chạp nhưng chỉ lập lòe vài cái liền biến mất trong mắt Dương Thiên Lôi.

- Thanh Nhã, người đến đại sảnh chờ ta một chút, bản phú ông ức vạn làm xong thủ tục sẽ tìm người. Nhưng có thể cần chút thời gian, hơn mấy chục ức Thuần Dương đan a, hắc hắc.

- Ủ, Người đi đi.

Trên mặt Thanh Nhã thoáng hiện một nụ cười thần nhiên, truyền âm nói, trong tâm cũng âm thầm cao hứng cho Dương Thiên Lôi.

Thanh Nhã tuy cùng Dương Thiên Lôi tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng đối với Dương Thiên Lôi lại rất có hảo cảm, hơn nữa hai người cũng coi như hợp ý. Lần thứ nhất lúc ngồi xe ngựa ngoài ý muốn gặp nhau, lần thứ hai gặp nhau lần nữa ở Ma Vực, lần thứ ba Dương Thiên Lôi trùng hợp cứu được Vu Tiểu Úc, đến bây giờ, xem như là lần thứ tư trùng hợp. Hơn nữa, thông qua lần trước tại Trảm Không Kiếm phái tiếp xúc

cùng Dương Thiên Lô, Thanh Nhã nhận thức đối với Dương Thiên Lô càng sâu một tầng. Nàng vì đệ đệ có kết giao bằng hữu như vậy mà cao hứng.

Cho nên vừa rồi lúc Dương Thiên Lô nói ra nàng cùng Vu Tiểu Ưc giữ lại Ngưng Huyết Đan, nàng không có kinh ngạc chút nào. Hắn nói muốn đưa mẫu thân Ngưng Huyết Đan tốt nhất nàng cũng không có cự tuyệt.

Có ít người không cần đối trá cùng khách khí, nếu không sẽ là khinh nhờn bằng hữu.

Dương Thiên Lô nhanh chóng ly khai đại sảnh đấu giá, liền đi thẳng tới văn phòng của Chung Khuê. Lúc hắn đến, muội muội xinh đẹp sớm đã biết Dương Thiên Lô nên rất cung kính bưng trà rót nước cho Dương Thiên Lô, ân cần hầu hạ ở một bên.

Đợi trọn vẹn nửa canh giờ, Chung Khuê mới kích động mà trở về, vào cửa chính là một cái ôm sâu sắc.

- Lão đệ à, người xem cái này. Những cái này đều là vật phẩm người mua cùng đấu giá dùng năm mươi ức Thuần Dương đan, bên trong có danh sách chi tiết. Chung Khuê nói xong liền đưa cho Dương Thiên Lô một cái Càn Khôn Giới.

- Năm bình ngọc này mỗi bình là mười vạn viên “Cửu Dương đan”, bình ngọc này là bảy vạn một ngàn một trăm viên “Cửu Dương đan” tổng cộng là năm mươi bảy vạn hai ngàn một trăm viên Thuần Dương đan. Đây là tổng thu nhập của đấu giá đã khấu trừ phần trăm cho Tinh Diệu và mua sắm vật phẩm còn lại, người xem qua một chút.

Chung Khuê đem sáu bình ngọc ra để trước mặt Dương Thiên Lô.

269. Chương 254: Đi Hải Vực.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 254: Đi Hải Vực.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cửu Dương đan là loại đan dược cao cấp hơn so với Thuần Dương đan, một viên Cửu Dương đan ẩn chứa năng lượng hơn Thuần Dương đan cả vạn lần. Tại tu luyện giới, bình thường cấp bậc cao giao dịch sẽ sử dụng Cửu Dương đan, dễ dàng cho việc tính toán cùng mang theo. Điểm ấy Dương Thiên Lô biết rõ.

- Không cần. Lão ca, hai bình ngọc này người giữ lại một cái xem như đáp tạ lão ca, một cái khác thì gặp thứ gì có ích cho ta cứ lấy mà mua, tới lúc đó ta sẽ tới tìm người lấy.

Dương Thiên Lô ném hai bình chứa một tỷ Thuần Dương đan cho Chung Khuê, những thứ khác thì lấy đi rồi nói.

- Làm vậy sao được? Lão đệ, quan hệ là quan hệ, giao dịch là giao dịch. Đây là quy củ của Tinh Diệu, bất luận kẻ nào cũng không được vi phạm, người cũng không thể hại lão ca. Một bình này lão ca sẽ bảo quản giúp người, còn bình này người hãy lấy lại.

Chung Khuê không chút do dự liền cự tuyệt, trên mặt thể hiện không thương lượng chút nào.

Dương Thiên Lô chỉ có thể thôi, nói:

- Lão ca, ta đi trước đây. Ta vừa gặp được một người bạn, nàng đang ở dưới chờ ta.

- Ừ, ta tiễn người.

Chung Khuê nói.

- Không cần, Người còn bận việc.

Thân hình Dương Thiên Lôی nhóang lên một cái liềm nhanh chóng rời khỏi văn phòng của Chung Khuê, đi tới đại sảnh hiệp hội buôn bán Tinh Diệu.

....

Quang Minh nhuyển giáp đã tiêu tán, thời điểm Dương Thiên Lôی tấn chức Tiên Thiên cấp năm đã bị vỡ. Lúc này hắn chỉ mặc một bộ đạo bào màu trắng, sau khi đi khỏi văn phòng Chung Khuê liền ném mấy bình đan được vào Thanh Tĩnh Lưu Ly bình.

Bước vào tầng một đại sảnh hiệp hội buôn bán Tinh Diệu, ánh mắt Dương Thiên Lôی nhìn lướt qua liềm thấy Vu Thanh Nhã đang ngồi ở một góc của đại sảnh.

Khiến cho Dương Thiên Lôی hơi kinh ngạc chính là cùng ngồi với Vu Thanh Nhã còn có Bộ Kinh Thiên. Bộ Kinh Thiên với ngoại hình thô cuồng đang mỉm cười, không biết đang nói gì với Vu Thanh Nhã. Về mặt Thanh Nhã bình thản, khéo miệng mang theo vẻ mỉm cười, thỉnh thoảng nhìn lướt qua đại sảnh, hiển nhiên là đang chờ Dương Thiên Lôی đến.

- Thiên Lôی.

Đúng lúc này, Thanh Nhã cũng nhìn thấy Dương Thiên Lôی, lập tức đứng dậy, vỗ tay với Dương Thiên Lôی.

- Thanh Nhã, đây là bằng hữu ngươi đang đợi sao?

Dương Thiên Lôی chậm rãi đi đến trước mặt hai người, hai mắt Bộ Kinh Thiên sáng ngời nhìn Dương Thiên Lôی, nói:

- Nếu như ta đoán không sai thì vị tiểu huynh đệ này chính là người cùng Thương Huyền Bác định ra ước hẹn ba năm, Dương Thiên Lôی đúng không?”

- Thanh Nhã, vị này chính là...?

Dương Thiên Lôی đi tới bên cạnh Vu Thanh Nhã, sau khi nghe được Bộ Kinh Thiên nói liền mỉm cười nói.

- Tạo Hóa môn, Bộ Kinh Thiên.

Bộ Kinh Thiên nói ra với vẻ bình thường nhưng bên trong lại ẩn vẻ cuồng ngạo.

Loại bộ dáng này khiến cho Dương Thiên Lôی cảm giác giống như gặp phải Lôی Hoành, hắn hoài nghi tên gia hỏa này và Lôی Hoành đều cùng là đầu đất như nhau. Nhân vật loại này cũng xưng là Quân Lâm Thiên Hạ? Còn hắn là Tiểu Hắc Long ư?

- Bộ Kinh Thiên?

Trên mặt Dương Thiên lôی hiện lên một tia mờ mịt, sau khi ra vẻ đăm chiêu một lúc mới nói khẽ:

- Hình như chưa nghe qua.

- Bộ huynh không cần để ý, Thiên Lôی tuổi còn quá nhỏ, cũng không kinh nghiệm giang hồ, không biết Bộ huynh cũng là chuyện đương nhiên.

Thanh Nhã thấy sắc mặt Bộ Kinh Thiên trầm xuống liền vội vàng giải thích. Tính của nàng không màng danh lợi, bất kể là đối với người nào cũng đều giữ tâm cảnh bình thản của mình. Bộ Kinh Thiên cuồng ngạo cũng được, Thương Huyền Bác ngục quân tử cũng thế, mỗi người đều có tính cách và tính tình của mình, chỉ cần không đụng chạm đến điểm nàng thì nàng có thể đối xử như bình thường.

Vu Thanh Nhã đương nhiên cũng biết rõ tính cách của Dương Thiên Lôی, nhưng lại không nghĩ rằng mới gặp mặt mà Dương Thiên Lôی liền không chút khách khí gì mà khiến đối phương khó chịu rồi.

- Chẳng qua ta biết rõ ngươi là kẻ có tiền, vừa rồi ở hội đấu giá, huynh đài thực sự là vùng tiền như rác, khí khái vượt mây, khâm phục khâm phục (Anh Thiên Lôی chơi đùa, nó bảo “Phục cái rắm” đồng âm với “Khâm phục”).

Dương Thiên Lôی mỉm cười, nói.

- Ha ha ha...Đâu có đâu có, chẳng qua là có một ít mà thôi. Thanh Nhã, vừa rồi người cạnh tranh Ngưng huyết đan, lại bị lão điền kia cắt ngang, vì huynh đấu được mấy viên, viên này sẽ đưa cho người, có chút lòng thành xin hãy nhận lấy.

Bộ Kinh Thiên nói cực kỳ hào sảng. Vừa nói vừa lấy ra viên Ngưng Huyết đan kia.

- Ách... Người muốn đưa Ngưng Huyết đan cho Thanh Nhã?

Dương Thiên Lô lập tức cướp lời Vu Thanh Nhã trước.

- Dương nhiên, một viên Ngưng Huyết đan mà thôi, chút lòng thành nho nhỏ.

- Thanh Nhã là muốn mua cho ta đấy. Nhưng ta cảm thấy quá tốn kém nên đã cự tuyệt. Huynh đài người nếu là nói vậy thì... hắc hắc, ta đành nhận lấy vậy.

Dương Thiên Lô cực kỳ vô sỉ nói.

- Thiên Lô, đừng làm càn. Bộ huynh, tính cách của Thiên Lô chính là như vậy, thích đùa giỡn với người khác. Người chớ để ý. Phần lễ vật này của người, Thanh Nhã xin tâm lĩnh, kính xin thu lại.

Vu Tiểu Ưc kéo Dương Thiên Lô tới bên cạnh mình rồi nói với Bộ Kinh Thiên

- Bộ huynh, chúng ta còn có việc, xin cáo từ trước.

Vu Thanh Nhã nói xong liền kéo Dương Thiên Lô đi ra ngoài. Nàng cũng không thể để cho Dương Thiên Lô nán lại, nếu không thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Một Thương Huyền Bác đã quá đủ cho Dương Thiên Lô, nếu đắc tội với Bộ Kinh Thiên nữa thì làm sao được?

- Thanh Nhã, người thật sự không đi Hải Vực sao?

Bộ Kinh Thiên cũng không đuổi theo mà ở phía sau lớn tiếng nói.

- Đến lúc đó rồi tính sau.

Vu Thanh Nhã tiếp tục kéo Dương Thiên Lô rồi trả lời.

- Tốt, sau nửa tháng chúng ta sẽ tập hợp ở “Hải Thiên thành” hy vọng có thể gặp lại.

Bộ Kinh Thiên nhìn bóng lưng của Vu Thanh Nhã và Dương Thiên Lô trầm giọng nói.

- Cái gì, tới Hải Vực?

Sau khi bị Vu Thanh Nhã kéo ra khỏi đại môn của Tinh Diệu thì Dương Thiên Lô nhịn không được mà hỏi.

- Đúng vậy, Bộ Kinh Thiên, Thương Huyền Bác làm đội trưởng tổ chức lịch lãm rèn luyện. Những người tham gia đều là cao thủ trẻ tuổi, tụ tập cùng chỗ để trao đổi học tập lẫn nhau, cùng nhau chiến đấu. Hàng năm cơ bản đều tổ chức một lần, đôi khi đi Hải Vực, đôi khi đi Tây Phương, đôi khi cũng sẽ đi Hồng Hoang sơn mạch. Trước kia ta cũng thường xuyên tham gia, cho nên lần này hấn mới mời ta. Đây là một lần lịch lãm rèn luyện không tệ.

Vu Thanh Nhã nói đồng thời nhẹ buông lỏng tay Dương Thiên Lô ra.

- A, nghe cũng không tệ. Nhưng tiếc là hai tên Tiểu Hắc Xà, Tiểu Bạch Xà kia thật sự buồn nôn, người còn muốn tham gia không... nếu muốn đi thì chúng ta tự lập đội để đi.

270. Chương 255: Còn Muốn So Sao?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 255: Còn muốn so sao?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vu Thanh Nhã khẽ cau mày nói:

- Thiên Lôi, người không thể bộc lộ tài năng quá mức trước người khác, đối với bất cứ người nào cũng nên đối đãi công bình, không được để người khác có thành kiến. Bộ Kinh Thiên và Thương Huyền Bác đều là thiên tài hiếm gặp, hai người này tất có ưu điểm, khuyết điểm, nếu không nhằm vào chúng ta thì nên tránh được thì tránh. Người trong giang hồ không thể kết thù khắp nơi. Không trở thành bằng hữu thì ít ra cũng đừng trở thành địch nhân. Người nghĩ sao?

- Ta thấy bọn hần có ý đồ với người nên mới....

- Sao người lại giống Tiểu Úc vậy chứ? Bọn hần có ý đồ với ta cũng là chuyện thường tình, chỉ cần không làm quá thì có thể chấp nhận được. Chẳng lẽ người muốn người trong thiên hạ đều không có hứng thú với tỷ tỷ thì các người mới vui?

- Ách... Ta không giống với Tiểu Úc, ta nhìn người rất chuẩn, hai tên gia hỏa này không thích hợp với người, một người thì ngụy quân tử, một người thì quá tự đại ngông cuồng, xe tới rồi.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nói.

- Tiên sinh, tiểu thư có cần giúp gì không? 'Phong Hành thú' của ta trong vòng nửa canh giờ có thể đến bất kỳ địa phương nào ở Thiên Châu thành, chỉ cần một quả Bách thảo đan là được.

Một người khá quen thuộc xuất hiện trước mặt hai người nhiệt tình nói.

Dương Thiên Lôi và Vu Thanh Nhã liếc nhìn nhau, khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười. Niên nhân hiển nhiên không nhận ra Dương Thiên Lôi và Thanh Nhã, bộ dạng Dương Thiên Lôi biến hóa rất lớn, Thanh Nhã lúc này lại mặc một nhụyên giáp màu vàng, khác hẳn với nhụyên giáp ba màu năm đó.

Nhưng hai người liếc mắt liền nhận ra niên nhân này, không phải người chặn ngựa mà họ trùng hợp gặp được thì là ai?

- Chúng ta không phải đi cùng nhau, dẫn ta ra khỏi thành.

Khóe miệng Dương Thiên Lôi lộ ra một nụ cười xấu xa, thoáng một phát liền nhảy lên xe ngựa, ném cho hần một viên Thuần Dương đan, cực kỳ hào sảng nói:

- Không cần thôi lại.

Đồng thời mỉm cười nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ vô song của Vu Thanh Nhã.

- Được rồi, đa tạ tiểu ca.

Niên nhân cao hứng nói, chỉ là có chút kỳ quái nhìn thoáng qua Vu Thanh Nhã. Hai người này cười cười nói cùng một chỗ, như thế nào lại không đi cùng nhau?

Vu Thanh Nhã nhếch miệng, mỉm cười lắc đầu bỗng nhiên nói với niên nhân:

- Đợi một chút, chờ ta một đoạn đường, thời gian của ta đang rất gấp.

Vu Thanh Nhã vừa nói vừa mỉm cười lấy ra mười viên Thuần Dương đan, ánh mắt dừng lại trên người Dương Thiên Lôi.

- Cái này...

Niên nhân nhìn mười viên Thuần Dương đan, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi, giống như năm đó, không dám nhận lấy mà bối rối nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Ha ha ha....

Dương Thiên Lôi lập tức cười lớn một tiếng, Vu Thanh Nhã cũng rất buồn cười, thân hình nhoáng một cái nhảy lên xe ngựa, ném mười viên Thuần Dương đan cho niên nhân vẫn còn đang kinh ngạc, khẽ nói:

- Đưa bọn ta ra khỏi thành.

- Được, được.

Niên nhân gấp gáp nói đồng thời lại không nhận được đánh giá Dương Thiên Lôi và Vu Thanh Nhã lần nữa. Nhưng cuối cùng cũng không hiểu hai người này đang chơi trò gì.

Niên nhân hét to một tiếng, phong hành thú lập tức tung bốn vó bắt đầu chạy gấp rút.

Tiếng gió vù vù vang lên bên tai, Vu Thanh Nhã và Dương Thiên Lôi không nhận được liền nhìn về phía đối phương.

- Thật là xảo hợp.

Vu Thanh Nhã mỉm cười thấp giọng nói.

- Vạn pháp giai sinh, đều có duyên phận, ngẫu nhiên gặp nhau, cuối cùng đều trở lại. Chỉ vì trong nháy mắt ánh mắt giao nhau, một lần là tình cờ, lần thứ hai là duyên. Thanh Nhã, chúng ta hình như rất có duyên nha ...

Dương Thiên Lôi nhìn vào hai mắt Vu Thanh Nhã chỉ cách trong gang tấc, cười khê nói.

Tâm hồn thiếu nữ của Vu Thanh Nhã khê run, rồi thản nhiên nói:

- Đúng là có duyên. Chẳng qua duyên của chúng ta là do Tiểu Úc. Cho nên, người phải gọi ta là tỷ tỷ chứ không phải là Thanh Nhã. Người thấy thế nào?

- Ta cảm thấy được nha, duyên phận, bởi vì người mà có, không có xảo ngộ đón xe cùng gặp lại ở Ma Vực, thì sẽ không có việc ta cứu Tiểu Úc. Không có Tiểu Úc, hai người chúng ta ngay cả vô tình gặp được cũng sẽ không có, đây là một vấn đề rất phức tạp. Người cho rằng thế nào?

- Giảo biện.

Vu Thanh Nhã cười nói:

- Bất quá đúng là một vấn đề phức tạp. Cho nên người cũng đừng suy nghĩ làm gì, người cần phải chú tâm vào việc tu luyện, ước định hai năm sau là một sự khiêu chiến đối với người....

- Ủ.

Dương Thiên Lôi lên tiếng.

...

Sau khi hai người ra khỏi Thiên Châu thành, Dương Thiên Lôi liền triệu hồi Lôi Cừu, sau khi phân phó nó tự bay về Trảm Không Kiếm phái, liền cùng Vu Thanh Nhã ngự trên kiếm quang đi tới Vu gia bảo.

Dương Thiên Lôi rút cục bằng bản lãnh chân chính của mình để ngự kiếm phi hành, hoàn toàn mục tiêu cao nhất mà hắn liên tục phấn đấu để hướng tới từ lúc mới bước vào Trảm Không kiếm phái tới giờ.

Hắn rút cục có thể giống Hùng Ưng, ngao du phía chân trời.

- Lần đầu tiên phi hành?

Vu Thanh Nhã nhìn thần sắc hưng phấn của Dương Thiên Lôi liền hỏi.

- Ủ, Lần thứ nhất của ta cho người rồi.

Dương Thiên Lôi đắc chí nói.

- Nói bậy bạ gì đó.

Vu Thanh Nhã lập tức trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi.

- Nói thật mà, đây là lần đầu ngự kiếm phi hành của ta, lại đi cùng với nàng không phải cho nàng thì cho ai? Vu Thanh Nhã, chúng ta tỷ thí một trận không?

Hai con mắt Dương Thiên Lôi ánh lên sự hưng phấn liền nói.

- Nói chuyện không đứng đắn. Được, nếu người có thể đuổi kịp ta thì “duyên phận” người vừa nói coi như đúng. Chỉ cần hai năm sau người có thể thắng được, ta sẽ cho người cơ hội, xem xem chúng ta có duyên phận thật không. Nếu như không đuổi kịp thì sau này phải ngoan ngoãn gọi ta là tỷ tỷ, thế nào?

Hai con mắt của Vu Thanh Nhã tỏa ra hai đạo tinh quang dọa người khiến cho Dương Thiên Lô hoảng hốt một hồi.

Giờ khắc này Vu Thanh Nhã mới thực sự là Vu Thanh Nhã.

Thiên chi kiêu nữ, tuyệt đại thiên kiêu.

Vu Thanh Nhã, phận quần thoa không thua kém đấng mày râu.

Vu Thanh Nhã đối với Dương Thiên Lô đúng là có hảo cảm nhưng chỉ giới hạn là tình tỷ đệ. Trong lòng của nàng chỉ có đại đạo, cũng chỉ bởi vì như vậy nên nàng mới có thể với chừng ấy tuổi đã có tu vi kinh người như vậy, nàng mới có thể đạt được danh hiệu Tuyệt đại thiên kiêu trong giới tu luyện.

Chinh phục, ít nhất theo cảm nhận của nàng thì vẫn chưa xuất hiện nam nhân nào có thể chinh phục nàng.

- Được, một lời đã định.

Dương Thiên Lô trầm giọng nói.

Lời nói của Dương Thiên Lô chưa chấm dứt thì Vu Thanh Nhã đã hóa thành một đạo lưu quang, lao đi nhanh như chớp.

- Chết tiệt, nhanh vậy?

Dương Thiên Lô cả kinh, liền vội tăng pháp lực toàn thân lên tới cực điểm, thân hình nhoáng một cái đuổi theo nhanh như tia chớp.

Chỉ là mặc cho Dương Thiên Lô cố gắng như thế nào thì thân ảnh của cứ Vu Thanh Nhã càng ngày càng nhỏ. Thời gian trôi qua, trong tầm mắt của Dương Thiên Lô chỉ còn một điểm nhỏ kim quang dường như sắp biến mất.

- Con bà nó!

Dương Thiên Lô bực mình mắng một tiếng nhưng vẫn tiếp tục đuổi theo.

Đây là một lần khiêu chiến, tuy là lần đầu tiên ngự kiếm phi hành nhưng Dương Thiên Lô thông qua Đan Thanh Dương, Tiêu Như Mộng cùng với Trương Tử Hàm vừa mới thăng cấp Tiên Thiên cấp năm đã cảm thụ được tư vị mấy lần ngự kiếm phi hành. Đơn giản là dùng lực thúc dục kiếm quang, nhân kiếm hợp nhất, cùng thiên địa hợp làm một thể, khiến cho thân thể phi hành mà thôi.

Dương Thiên Lô tin tưởng pháp lực của mình tuyệt đối sẽ không kém Vu Thanh Nhã bao nhiêu, niệm lực thậm chí càng mạnh hơn nữa. Chỗ chênh lệch chỉ là kinh nghiệm cho nên mới có ý nghĩ tỷ thí với Vu Thanh Nhã một phen.

Dương Thiên Lô dần đem tâm thần dung nhập vào ngự kiếm phi hành, cảm nhận năng lượng biến hóa xung quanh, khống chế năng lượng phong thuộc tính của hân, dần dần đem tâm cảnh của mình cùng gió hòa thành một thể khiến cho lực cản của gió giảm đi, tốc độ lập tức tăng lên rất nhiều.

Nhưng vẫn không đủ, thân ảnh Vu Thanh Nhã vẫn nhỏ đi.

Dương Thiên Lô phân tâm thần ra lần nữa, hòa chính mình với quang thuộc tính làm một thể, cả người lập tức biến thành một quả cầu ánh sáng, nhưng sau đó Dương Thiên Lô phát hiện, tinh thần của hân sau khi dung nhập vào quang thuộc tính thì phong thuộc tính không thể nào toàn lực chế ngự phong thuộc tính, lực cản lập tức tăng lên, tốc độ tăng lên chỉ có hạn.

- Còn muốn so nữa không?

Thanh âm của Vu Thanh Nhã truyền đến từ xa, thân ảnh của nàng dường như ngừng lại.

- Dương nhiên muốn.

Dương Thiên Lô không chút do dự lớn tiếng nói.

- Tốt, ta không đợi người nữa. Theo hướng này mà đi, khi nào thấy dãy núi bao quanh Thiên Hồ thì đã gần tới Vu gia bảo rồi, Ta ở đó chờ người.

Vu Thanh Nhã nói

- Nói không chừng lại là ta chờ nàng đó.

Dương Thiên Lô không tức giận chút nào, nói.

Vu Thanh Nhã ở xa xa đứng trước nhếch môi cười, thấy tốc độ của Dương Thiên Lô dường như càng lúc càng nhanh cũng có chút kinh ngạc, nhưng nàng biết rõ như thế còn lâu mới đủ, mỉm cười, thân hình của nàng lần nữa hóa thành một đạo kiếm quang lao đi nhanh như tia chớp.

- Niệm lực tuy có thể phân thành nghìn đạo nhưng không có cách nào cùng một lúc dụng tâm làm được nhiều chuyện. Chuyện này cần phải có thời gian rèn luyện..... ca tạm thời không cách nào rèn luyện chẳng lẽ không thể sử dụng khoa học chiến thắng pháp thuật sao?

Nghĩ đến đây tâm thần Dương Thiên Lô khẽ động liền khởi động kính viễn vọng, sau khi tập trung vào thân ảnh của Vu Thanh Nhã, thân hình đột nhiên bay cao lên.

- Tầng đối lưu có không khí, ca đi tầng ngoài, không khí tầng ngoài cực kỳ mỏng manh không có lực cản mấy. Ca chỉ cần toàn lực ngưng tụ quang thuộc tính là được.

Dương Thiên Lô gào lên một tiếng, làm một chuyện mà bất cứ tu luyện giả nào chứng kiến cũng sẽ bị dọa cho khiếp đảm.

Thế gian hiện nay chỉ có loại tấn cấp quá nhanh như hắn, là một gia hỏa không có trải qua lý luận cơ bản mới có thể làm ra sự tình ngu xuẩn không khác gì tự sát này. Thân hình của hắn bay theo phương hướng của Vu Thanh Nhã đồng thời không ngừng nghiêng người bay lên, trong nháy mắt liền tăng lên mấy chục ngàn mét. Hơn nữa vẫn tiếp tục điên cuồng bay lên.

- Âm âm.

Một đạo lôi điện khủng bố bỗng nhiên xuất hiện bổ xuống người Dương Thiên Lô.

Đây là nguyên nhân vì sao tu luyện giả không dám bay cao, trừ phi là cường giả Thần Đạo, ai dám đón nhận Lôi Đình chi uy? Tu luyện giả chỉ cần đang phi hành mà gặp phải tầng mây, năng lượng tràn ngập toàn thân bị chấn động sẽ dẫn phát lôi điện. Mặc cho tu vi cao tới đâu đi nữa, nhưng nếu chưa tấn cấp Thần Đạo thì dưới thiên địa chi uy khủng bố tất nhiên sẽ bị đánh chết, chẳng còn sót lại thứ gì.

Sấm sét vừa đánh xuống, hộ thể cương khí của Dương Thiên Lô liền bị xuyên thủng, khiến cho hắn chấn động một hồi, nhưng ngoài ý muốn của Dương Thiên Lô là chỉ cảm thấy tê dại một chút rồi toàn thân sáng khoái, không có chút nào không ổn, quỷ dị hơn chính là pháp lực bị hao phí một ít tựa như đột nhiên lại khôi phục, khiến cho tinh thần của hắn vô cùng hưng phấn.

- Thoải mái.

Dương Thiên Lô gào lên một tiếng. Cảm ứng nhiệt độ xung quanh biến đổi đột ngột khi thì lạnh như băng rét thấu xương, khi thì như lửa đốt nhưng lại bị cương khí xung quanh Dương Thiên Lô ngăn cản không mấy may ảnh hưởng đến hắn. Dương Thiên Lô bay lên khiến cho khoảng cách với Vu Thanh Nhã càng ngày càng xa nhưng có kính viễn vọng nhìn theo nên Dương Thiên Lô không chút kinh hoảng bởi vì hắn biết muốn tới Vu gia bảo cần tới mấy canh giờ, cái này gọi là ngồi mài dao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi (có nghĩa là có mài dao cũng không làm chậm trễ việc bổ củi)

Cho nên hắn vẫn không ngừng bay lên cao. Đã qua gần nửa canh giờ, Dương Thiên Lô cũng không biết mình đã bay được tới đâu, nhưng hắn cảm ứng được không khí xung quanh đã cực kỳ mỏng manh. Sau khi quan sát bằng kính viễn vọng vẫn có thể thấy rõ mặt đất hơn nữa vẫn tập trung vào thân ảnh của Vu Thanh Nhã.

Cho nên hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh.

- Tới đây.

Trong chốc lát, Dương Thiên Lô đã hoàn toàn dung nhập tâm thần vào quang thuộc tính, cả người không phải là tiêu sái đứng trên kiếm quang mà là nằm sấp xuống kiếm quang, hai tay hướng về phía trước, giống như người chuẩn bị lướt sóng vậy.

Tốc độ lập tức tăng lên rất lớn.

- Con bà nó, cái này cũng không được?

Dương Thiên Lô khiếp sợ nói, giờ phút này, hắn rốt cục cảm nhận được tốc độ phi hành của Vu Thanh Nhã vượt xa mình.

- Mã lập qua bích (ngựa qua sa mạc), ca phải ra tuyệt chiêu.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lô bỗng nhiên lấy Thanh Tĩnh Lưu Ly ra bình, cả người thay đổi phương hướng, hai tay cầm thật chặt Thanh Tĩnh Lưu Ly bình.

- Ha ha ha, khoa học thần công, ca sẽ cho các người biết thế nào là “Nhân gian đại pháo”

Dương Thiên Lô khê động niệm lực, lập tức đốt cháy mười vạn viên Thuần Dương đan trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình.

Dương Thiên Lô không chút nào lo lắng Thanh Tĩnh Lưu Ly bình sẽ không chịu nổi, đây có thể chính là tồn tại việt đạo khí, đừng nói mười vạn viên Thuần Dương đan mà trăm vạn viên Dương Thiên Lô cũng có thể khẳng định không cách nào làm hư hao Thanh Tĩnh Lưu Ly bình mấy may.

271. Chương 256: Thủy Tinh Cung.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 256: Thủy tinh cung.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Bắn.

Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, Thanh Tĩnh Lưu Ly bình đột nhiên mở rộng. Trong chốc lát, miệng bình tỏa ra một cỗ năng lượng cực kỳ khủng khiếp, năng lượng từ thiêu đốt mười vạn khóa Thuần Dương đan.

Trong chốc lát, một cỗ lực đẩy cực lớn theo Thanh Tĩnh Lưu Ly bình tác dụng lên người Dương Thiên Lô. Ca này lập tức giống như hỏa tiễn tốc độ tăng lên gấp mười, gấp trăm lần.

- Vèo——

Dương Thiên Lô như là vạch phá hư không ngay cả hộ thể cương khí cơ hồ cũng không chịu nổi, đột nhiên dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi bắn đi giống như hỏa tiễn.

- Oa ha ha ha.. Thành công rồi.

Dương Thiên Lô hưng phấn gào lên. Giờ này khắc này hắn căn bản không cần thúc dục bao nhiêu pháp lực, chỉ cần khống chế tốt hộ thể cương khí cùng với kiếm quang thì mọi sự đều thuận lợi. Lực đẩy kinh khủng khiến cho kính viễn vọng của Dương Thiên Lô đối với Vu Thanh Nhã sinh ra biến hóa lớn. Hiển nhiên hắn đang tiếp cận với tốc độ cực nhanh.

Ngay lúc mười vạn viên Thuần dương đan gần như bị đốt cháy hết thì Dương Thiên Lô cũng chẳng nhú mày một cái, mười vạn viên Thuần dương đan chỉ như một cọng long sao? Cho dù là một ngàn vạn viên thì hắn cũng sẽ không chớp mắt.

Cái này gọi là tài đại khí thô (tiền nhiều như nước)

Mắt thấy Vu Thanh Nhã đã ở dưới mình, trong lòng Dương Thiên Lôi đắc chí, hưng phấn tới mức hận không thể lập tức hạ xuống bên cạnh Vu Thanh Nhã, ra vẻ nói:

- Còn muốn thi nữa không?

Kính viễn vọng của Dương Thiên Lôi thủy chung chỉ tập trung vào Vu Thanh Nhã.

Mấy canh giờ sau, Dương Thiên Lôi đứng trên cao chỉ thấy được một đốm xanh ở xa xa, sau khi điều chỉnh ống nhòm nhìn lại thì Dương Thiên Lôi có thể khẳng định đó chính là Thiên hồ mà Vu Thanh Nhã từng nói.

Khóe miệng hơi nhếch lên, Dương Thiên Lôi nhàn nhã thoải mái, đột nhiên gia tăng thêm lần nữa, lập tức thu ngắn khoảng cách giữa mình và Vu Thanh Nhã, chỉ trong chớp lát đã tới cách Thiên hồ khoảng hơn trăm dặm, Dương Thiên Lôi biết rõ là thắng lợi đã thuộc về hắn, chậm rãi hạ xuống từ trên cao, tới tận khi hắn đã ở một độ cao tương đối với Vu Thanh Nhã mới ngừng lại, tập trung nhìn vào thân ảnh của Vu Thanh Nhã.

Vu Thanh Nhã còn cách hơn hai trăm dặm nên không thể nhìn thấy Dương Thiên Lôi, Vu Thanh Nhã đang lao nhanh tới đột nhiên lại giảm tốc độ lại, xoay người nhìn lại phía sau thì nào đã còn chút tung tích nào của Dương Thiên Lôi?

Vu Thanh Nhã đoán là mình đã bỏ xa Dương Thiên Lôi chừng một ngàn dặm gì đó nên cũng giảm tốc độ lại, không nhanh không chậm bay về phía Thiên hồ.

Chỉ là tới lúc nàng có thể nhìn được một phần nơi đó lúc đang tới gần thì lại phát hiện một bóng người đang đứng đó thì không khỏi mở to mắt ra nhìn, giờ khắc này, nàng cực kỳ hoài nghi hai mắt của mình xảy ra vấn đề, thân hình đột nhiên tăng tốc bay tới đó.

Khoảng cách ngày càng gần thì vẻ kinh ngạc trên mặt Vu Thanh Nhã lại càng lớn hơn, bóng người mang theo nụ cười đắc ý kia, không phải Dương Thiên Lôi thì là ai?

- Sao có thể chứ?

Trong lòng Vu Thanh Nhã không khỏi khiếp sợ, hoàn toàn không thể tin được, Dương Thiên Lôi sao lại có thể vô thanh vô tức vượt qua nàng.

- Thanh Nhã, nàng thua rồi.

Dương Thiên Lôi đáp kiêu mà đứng, nhìn Vu Thanh Nhã đang đi tới trước mặt mà nói.

- Người... Làm sao ngươi có thể tới trước tôi?

Trên gương mặt tuấn nhã tuyệt luân của Vu Thanh Nhã tràn ngập vẻ khiếp sợ, cất tiếng hỏi.

- Bí mật ha ha ha ha.... Đừng quên giao kèo của chúng ta đó nha. Thanh Nhã?

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng nói, nhất là hai chữ

“Thanh Nhã”, nghe vô cùng êm tai. Hiển nhiên là đang nói..., từ nay về sau đừng có đứng trước mặt anh đây mà nói chệch gì nữa nhé.

- Nói cho ta biết tại sao ngươi lại làm được. Nếu không thì giao kèo kia coi như không có hiệu lực.

Vu Thanh Nhã sau khi hoảng hốt xong thì định thần lại nhìn Dương Thiên Lôi, giọng nói quyết đoán và kiên định.

- Ách... Vì đuổi theo nàng nên ta đã bay vào vũ trụ đó được chưa? Vèo một cái thôi thì tôi đã vượt qua nàng mà tới đây.

Mồm Dương Thiên Lôi nhanh như tép nhảy, kể chuyện sinh động như thật, nói còn hay hơn cả vẽ.

- Không thể nào, nếu ngươi vượt qua ta thì không thể có chuyện ta không cảm nhận được.

Vu Thanh Nhã khẳng định.

- Đương nhiên được, ít nhất cũng cao vài trăm trượng, nàng nhất định không thể cảm ứng ta được. Ha ha.

Dương Thiên Lô nói.

- Người nói gì? Cao mấy trăm trượng, người... người bay cao như vậy sao?

Mặt Vu Thanh Nhã lập tức biến sắc, khiếp sợ hỏi.

- Đúng vậy, bay cao rất tốt, không bị không khí ngăn cản nên tốc độ càng nhanh hơn. Nếu không thì đúng là không đuổi kịp nàng được.

Dương Thiên Lô lơ đãng nói.

- Người... Không ai nói cho người biết, ngự kiếm phi hành không được bay lên quá cao sao? Người không gặp phải sấm sét à?

Vu Thanh Nhã hỏi thêm lần nữa.

- Không phải chứ? Tại sao lại không thể bay quá cao? Bay cao tốt lắm, tốc độ vừa nhanh, tầm nhìn lại thông thoáng, lại còn gặp được không ít sấm sét nữa, cảm giác rất thoải mái....

Dương Thiên Lô thản nhiên tỏ ra vẻ không biết gì, nhưng lời hắn nói ra lại thiếu chút nữa khiến Vu Thanh Nhã chết giấc.

Sấm sét, gặp không ít, đây là khái niệm quái quỷ gì đây? Lại còn thoải mái như vậy nữa là sao?

Mặc dù Vu Thanh Nhã kiến thức rộng rãi, nhưng cũng bị nhwungx lời của Dương Thiên Lô dọa cho sợ tới mức suýt nữa ngã xuống từ trên kiếm quang.

- Sấm sét không đánh người à?

Vu Thanh Nhã trừng mắt hỏi.

- Đương nhiên là có đánh, vì có đánh nên mới thoải mái, hắc hắc, ca... Ách, ta đã sớm lĩnh hội được năng lượng lôi hệ, sấm sét thoát nhìn uy mãnh là vậy, nhưng sau khi đánh cũng rất thoải mái, pháp lực hao tổn cũng có thể được nạp đầy trong nháy mắt, có thể sánh được với tiên đan linh dược...

Rốt cuộc Vu Thanh Nhã cũng đã hiểu được cảm giác của đám người Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương và Phong Đăng Nhân, không sao lý giải được sự tự tin của Dương Thiên Lô từ đâu tới. Đám người Trương Tử Hàm lúc đó hình như không hề quan tâm tới cuộc hẹn quyết chiến của ba năm sau. Mặc dù lúc ấy đối phương đã là Tiên thiên cấp sáu, hơn nữa thiên phú đều là người đứng thứ nhất thứ hai trong giới tu luyện, nhưng bọn họ đều không để trong lòng.

Còn so với cái tên biến thái này thì sao?

Thuộc tính lôi, tuy rằng người lĩnh hội thuộc tính này không nhiều lắm, nhưng tùy tiện bắt một nắm trong giới tu luyện thì cũng được một đồng, nhưng có ai dám nói mình bị sấm sét đánh liên hồi mà có thể bình an không hao tổn chút nào? Đừng nói gì tới chuyện rất thoải mái, có thể so được với cả tiên đan linh dược?

Vu Thanh Nhã không biết phải hình dung suy nghĩ của mình lúc này thế nào cho phải, nhưng nàng biết rõ mình thua tâm phục khẩu phục, hơn nữa lại càng thêm mong chờ trận chiến hai năm sau. Mặc dù nàng đã biết chuyện Thương Huyền Bác rất có khả năng sẽ tấn cấp Thần đạo, nhưng nàng vẫn chỉ mong chờ như thế, thậm chí còn giống như đám người Trương Tử Hàm, cảm thấy bất kỳ chuyện gì xảy ra trên người Dương Thiên Lô hình như đều có chút khả năng.

- Ta đã nói cho nàng biết rồi, giao ước có tính không?

Thấy Vu Thanh Nhã chỉ im lặng nhìn mình chằm chằm, bộ dáng ra vẻ rất khiếp sợ, hồi lâu vẫn không nói gì, Dương Thiên Lô lập tức vui vẻ, mang theo một nụ cười đắc ý hỏi.

- Ừ.

Vu Thanh Nhã gật đầu một cái, dung nhan yêu kiều phát ra tia sáng động lòng người, đáp gọn lỏn, chẳng có chút thẹn thùng thiếu nữ nên có chút nào cả.

....

- Đây là Thiên hồ. Vu gia bảo được xây dựng dựa vào thành hồ. Trong hồ có Thủy Tinh cung mà tổ tiên của nhà ta dùng đại thần thông xây dựng.

Vu Thanh Nhã nương theo kiếm quang của Dương Thiên Lô, chỉ vào Thiên hồ màu biếc lam hơn trăm dặm phía dưới, nhẹ nhàng nói.

- Quả nhiên là danh bất hư truyền. Non đẹp, nước đẹp, cả người cũng vậy. Thanh nhã, tên của nàng cũng giống như Vu gia bảo vậy, thanh nhã thoát tục, giống như tiên cảnh.

Dương Thiên Lô nhìn vào Thiên hồ trong suốt, sáng long lanh như một viên minh châu ở dưới và những tòa kiến trúc ưu nhã rất đặc biệt xung quanh mà nói với vẻ tán thưởng.

- Ba hoa. Chúng ta tới tìm Tiểu Ưc, chờ hấn xuất quan. Sau đó cùng đi bái kiến gia gia, gia gia vốn muốn giúp người đột phá tiên thiên cấp năm cảnh giới thiên nhân hợp nhất, nhưng người đã đột phá rồi thì chắc gia gia sẽ có sắp xếp khác. Tiểu Ưc lại là cháu cưng của gia gia, người cứu hấn một mạng, gia gia nhất định sẽ cảm tạ người. Tới lúc đó người không cần khách khí, nếu không thì gia gia sẽ không được vui.

Vu Thanh Nhã căn dặn.

- Ách... không đâu, người một nhà cả thì khách khí gì chứ. Đừng trừng, ta với Tiểu Ưc còn thân hơn cả huynh đệ, đương nhiên sẽ không khách khí.

- Nếu gia gia hỏi người muốn gì thì ta đề nghị người nên nói người giúp người chế tạo một bộ nhuyễn giáp hộ thân thì hơn.

Vu Thanh Nhã thấp giọng nói.

...

- Cung nghênh bát tiểu thư.

Lúc Vu Thanh Nhã và Dương Thiên Lô vừa tới gần phạm vị trăm dặm của Thiên hồ thì nhân viên tuần tra của gia bảo đã chạy tới trước mặt nàng ta, cung kính chào hỏi. Ánh mắt của cả đám lại lén lút đánh giá Dương Thiên Lô.

Vu Thanh Nhã khẽ gật đầu, sau đó trực tiếp dắt Dương Thiên Lô bay vào Vu gia bảo, sau khi đáp xuống trước cửa lớn mới đi bộ vào.

Trên đường đi, Dương Thiên Lô thấy vô số thành viên của Vu gia bảo cung kính cúi đầu chào hỏi Vu Thanh Nhã, sau đó lại đánh giá mình với vẻ kinh ngạc và tò mò.

- Thanh Nhã, sao ánh mắt bọn họ nhìn ta lại kỳ lạ dữ vậy? Ta có anh tuấn tới mấy cũng không tới mức đó chứ?

Vu Thanh Nhã ra vẻ nghiêm trang nhìn Dương Thiên Lô, nói rất thoái mái:

- Bọn họ chỉ là thắc mắc, tại sao ta lại đưa một nam tử về mà thôi, không liên quan gì tới chuyện người có suất hay không.

- À, ý là nàng rất ít khi đưa người, nhất là nam nhân về đúng không?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Không phải rất ít mà là chưa từng. Cả nam nhân lẫn nữ nhân đều không có.

Vu Thanh Nhã nhẹ nhàng đáp.

- Không thể nào, chẳng lẽ nàng không có bất kỳ người bằng hữu nào sao?

- Bằng hữu? Thương Huyền Bác và Bộ Kinh Thiên miễn cưỡng cũng có thể coi là bằng hữu. Bất quá, bởi vì người nên ta thấy cũng không phải bằng hữu. Những người khác đều ra sức nịnh nọt ta, ta làm gì có bằng hữu được?

- Ách... Tịch mịch như tuyết, hóa ra là nói nàng.

Dương Thiên Lô có chút kinh ngạc. Bất quá ngẫm lại thì với gia thế, thiên phú cùng với tên hiệu của Vu Thanh Nhã thì cũng dễ hiểu, loại thiên chi kiêu nữ cao cao tại thượng, vượt xa đồng bạn cùng lứa tuổi thế này thì đúng là rất khó mà tìm được bằng hữu.

Nếu không thì loại giao tình hơi hợt như với Thương Huyền Bác và Bộ Kinh Thiên cũng sẽ không được Vu Thanh Nhã nói miễn cưỡng coi như bằng hữu.

So với những người khác mà nói thì ít nhất hai người này còn có thể trao đổi vài câu với Vu Thanh Nhã. So với mấy kẻ a dua nịnh hót trước mặt thì vẫn tốt hơn nhiều.

- Bát tiểu thư, người đã trở lại?

Đang nói chuyện, hai đã tới trước một tòa cung điện to lớn, lão giả ngồi trước cung điện vừa thấy Vu Thanh Nhã thì lập tức mỉm cười chào hỏi.

- Sài thúc, ta vào xem Tiểu Úc.

Vu Thanh Nhã hơi cúi người trước lão nhân rồi nói.

- Vị này chính là....

Lão giả được gọi là Sài thúc nhìn Dương Thiên Lô, tựa hồ có chút tò mò.

- Hẳn chính là Dương Thiên Lô.

Vu Thanh Nhã giới thiệu:

- Thiên Lô, đây là Sài thúc, phụ trách trông coi Thủy Tinh cung.

- Chào Sài thúc.

Dương Thiên Lô mỉm cười, khom người hành lễ. Vị lão giả này rõ ràng có địa vị không thấp trong Vu gia bảo.

- Dương Thiên Lô ... Dương Thiên Lô, tốt lắm, tốt lắm... Quả nhiên là rồng phượng trong loài người, khí vũ bất phạm, người chính là đại ân nhân của Vu gia bảo ta, tiểu thiếu gia cũng hay nhắc tới người, mời vào mời vào.

Sài thúc lập tức nói rất nhiệt tình.

...

- Nơi này trực tiếp thông tới Thủy Tinh cung, Tiểu Úc đang bế quan ở trong đó.

Vu Thanh Nhã đưa Dương Thiên Lô tiến vào cung điện rồi nói.

Trong nháy mắt khi bước vào cung điện, Dương Thiên Lô đột nhiên cảm thấy thiên địa linh khí xung quanh nồng đậm hơn gấp mấy lần, không hề thua kém Động Thiên ở Tịch Phong. Nhất là năng lượng thủy hệ tràn ngập, khiến không khí tựa như cũng có chút ướt át.

Dọc theo những bậc thang liên miên không dứt đi xuống dưới, mỗi khi đi hết một trăm bậc thì xung quanh sẽ xuất hiện một khối không gian chừng một trăm mét, sau đó đi qua một cánh cửa, thì lại thấy một bậc thang đi xuống. Mỗi khi qua một cánh cửa thì thiên địa linh khí sẽ nhiều hơn một chút. Dương Thiên Lô thấy không ít đệ tử đang tu luyện ở đây. Theo một đường đi xuống thì tu vi của những đệ tử đang tu luyện cũng càng ngày càng cao. Rõ ràng là nơi này phân chia rất nghiêm ngặt, đệ tử có tu vi càng cao thì có thể đi xuống sâu hơn.

- Không phải là chúng ta đang ở dưới Thiên Hồ đấy chứ?

Dương Thiên Lô nhin không được hỏi.

- Ủ, Thủy Tinh Cung ở ngay dưới Thiên Hồ. Điểm cuối cùng của cung điện này chính là Thủy Tinh Cung. Vu Thanh Nhã đáp.

Liên tục đi qua hết chín cửa, hai người mới bước vào một thông đạo hẹp dài, trong suốt, đập vào mắt là một hồ nước xanh thẳm, trong hồ nước có đủ loại nhân ngư gần ngay trước mắt, có thể dùng tay chạm tới. Dương Thiên Lôi cảm giác như mình đang bước vào địa bàn của Thủy tộc vậy.

272. Chương 257: Vu Nhân Kiệt.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 257: Vu Nhân Kiệt.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dọc đường đi Vu Thanh Nhã không ngừng giới thiệu tình huống đại khái của Thủy tinh cung cho Dương Thiên Lôi biết, nên Dương Thiên Lôi cũng coi như biết chút ít về Thủy tinh cung.

Thủy tinh cung cũng giống động thiên ở Thiên Tịch phong của Trảm Không kiếm phái vậy. Tổng cộng chia làm mười tám tầng, từ Tiên Thiên cấp một tới cấp chín vừa đủ chín tầng. Chỉ có thực lực tương ứng thì mới có thể bước vào tầng tương ứng để tu luyện. Còn từ tầng mười tới tầng mười tám thì dành cho Thần Đạo. giống hệt như động thiên ở Thiên Tịch Phong.

Theo như Vu Thanh Nhã nói thì từ đời lão gia tổ tới này thì không ai có thể bước vào tầng mười sáu trở đi được. Đường kim gia chủ của Vu gia, cũng chính là gia gia của Vu Thanh Nhã mà cũng chỉ có thể vào tới tầng thứ mười lăm mà thôi.

Hai người bước qua cấm chế nặng nề, Vu Thanh Nhã khởi động hết mấy pháp bài, rốt cuộc cũng đi tới tầng thứ ba, là nơi Tiểu Úc bế quan.

Một năm, Tiểu Úc dĩ nhiên đã đột phá bình cảnh của Hậu thiên cấp chín, bước chân vào Tiên thiên chi cảnh. Lúc này đây đã tấn cấp Tiên thiên cấp ba. Tốc độ tu luyện của hắn so với bọn người Phong Mã Ngưu mà nói thì đúng là nhanh hơn rất nhiều.

Đây là điểm tốt mà gia thế mang lại, là chỗ tốt của việc vừa ra đời đã ngâm chìa khóa vàng.

Trảm không kiếm phái cũng chỉ có một tình huống đặc biệt là Dương Thiên Lôi mới có thể lấy được đai ngọc tu luyện tại Huyền hoàng kỳ.

- Kim Cương Toàn.

Ngay lúc Dương Thiên Lôi và Vu Thanh Nhã vừa mới bước vào tầng hai của Thủy Tinh Cung thì đã nghe được tiếng hét lớn của Tiểu Úc. Dương Thiên Lôi hơi sững ra, giọng nói này đúng là của Tiểu Úc, nhưng hắn vẫn thấy một đạo thân ảnh mờ nhạt đột nhiên bắn lên, cả người lập tức xoay trong một cách điên cuồng xông về phía trước, thành linh thi triển ra tuyệt kỹ mà Dương Thiên Lôi tự nghĩ ra Kim Cương Toàn.

- Không tệ, đã có được ba phần thần vận của ca, bất quá vẫn còn kém xa.

- A? Đại ca.

Tiểu Úc đang xoay tròn điên cuồng, gần như không thể tin được vào tai của mình, cứ nhiên lại nghe được thanh âm của Dương Thiên Lôi.

Hầu như trong một giây hắn đánh ra một tiếng nổ lớn, rơi xuống đất từ trên không thì cả người cũng bắn về sau rồi dừng lại, nhìn về phía phát ra thanh âm. Khi hắn vừa nhìn thấy người suất tới mức thiên địa bất dung đang đứng cùng một chỗ với Vu Thanh Nhã, đang nhìn mình đầy kinh ngạc, Tiểu Úc hơi kinh ngạc một chút, sau đó chính là một tiếng hú đầy hưng phấn vang lên, chạy về phía Dương Thiên Lôi nhanh như thiểm điện.

Trên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành kia không hề che dấu vẻ hưng phấn và quang thải sáng lóng lánh chút nào, trực tiếp nhào lên người Dương Thiên Lôi, ôm chặt lấy hắn.

- Đại ca, nhớ chết tiểu đệ ta rồi.... Hơn ba trăm năm.. những hơn ba trăm năm .. ô ô...

Tiểu Úc vui mừng tới phát khóc, khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc không kịp hiểu gì, sau đó da gà toàn thân liền nổi lên, không hề do dự chút nào liền túm lấy Tiểu Úc khuynh quốc khuynh thành kia kéo ra xa một chút.

Không sai, là khuynh quốc khuynh thành, cái tên này thế mà lại mặc nữ trang, trên đầu gắn đủ loại trang sức, lông mi như vẽ, hai mắt như nước, môi đỏ như son, nếu không phải trước ngực hằn phẳng lì như sân bay, thanh âm có chút âm hưởng nam nhân thì Dương Thiên Lô quả thực không thể tin được cái loại “vưu vật” khiến người ta động tâm ngay trước mắt này lại là Tiểu Úc.

Hơn ba trăm năm, sau khi đột phá được bình cảnh Hậu thiên thì Tiểu Úc cũng bị lão gia tử khởi động Thời không pháp tắc, bế quan tu luyện hơn ba trăm năm.

- Sao bộ dạng của ngươi lại biến thành thế này?

- Hi hi....

Vu Tiểu Úc hai mắt lưng tròng, tràn ngập ủy khuất còn chưa kịp nói gì thì Vu Thanh Nhã đã cười vài tiếng.

- Đại ca nghĩ là đệ nguyện ý à? Còn không phải là tám vị tỷ tỷ của đệ ban cho sao?

- Tám vị tỷ tỷ làm? Vậy thì, Tiểu Úc... Ngươi sẽ không phải là đã bị bọn họ làm cái gì rồi chứ?

- Làm sao có? Đại ca, huynh yên tâm, đệ đây vẫn là nam nhân nguyên vẹn, đại ca của đệ đã tới đây, các tỷ cũng không thể cứ bắt đệ giữ bộ dạng quý quái này chứ? Dám cược thì dám thua, đệ nói lời giữ lời, nhưng việc đại ca tới là tình huống đặc biệt, nên có đối đãi đặc biệt tương ứng mới đúng chứ.

Vu Tiểu Úc làm ra vẻ đáng thương nhìn chăm chăm vào Vu Thanh Nhã nói.

- Tha cho ngươi một lát. Đợi gặp gia gia xong rồi thì lại mặc.

Vu Thanh Nhã nói.

- Đa tạ bát tỷ.

Vu Tiểu Úc vui mừng nói, vừa nói chuyện vừa thuận thực tháo hết trang sức trên đầu và tẩy lớp trang điểm trên mặt, sau đó lại cởi y phục nữ ra, đổi lại nam trang,

- Đại ca, huynh vừa mới nói Kim Cương Toàn của đệ có ba phần thần vận, rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào? Đệ đều làm theo những gì huynh nói mà.

Vu Tiểu Úc vừa sửa sang lại xong thì liền tràn ngập sùng bái nhìn Dương Thiên Lô hỏi.

- Khí thế. Dũng cảm tiến lên, đừng quá câu nệ, khí thế xuyên thủng hết thấy, không biết sợ là gì.

Dương Thiên Lô nói.

- Nếu không thì huynh thử thi triển một lần cho tiểu đệ xem thử đi?

- Không được. Kim Cương Toàn nhất định phải có đối thủ thì mới có thể thi triển được.

- Cái này thì dễ thôi, tỷ, tỷ để đại ca đánh thử đi.

Vu Tiểu Úc nói không hề do dự chút nào với Vu Thanh Nhã.

- Được.

Vu Thanh Nhã đáp nhanh gọn.

Dương Thiên Lô đỏ mặt cười như thác. Hắn vốn chỉ thuận miệng nói vậy thôi, ai ngờ Tiểu Úc lại nói vậy, ý tứ lập tức trở nên rõ ràng. Dương nhiên, đơn thuần như Vu Tiểu Úc và Vu Thanh Nhã thì hoàn toàn sẽ không nghĩ tới phương diện khác.

- Thật tốt quá.

Tiểu Úc đứng bên cạnh đột nhiên nhảy cẫng lên, hô to:

- Đại ca, đánh đi, đánh tỷ tỷ của đệ thử đi.

....

- Thật sự muốn vậy sao?

- Dương nhiên rồi.

- Kim cương toàn của ta rất lợi hại, sợ người chịu không nổi.

- Làm sao sẽ vậy được? người cứ vô tư đi.

Vu Thanh Nhã nói rất hăng hái, quanh thân lập tức tràn ngập một cỗ ý chí chiến dũng cao đấu và khí tức cường đại.

- Được rồi, đây là do người yêu cầu, ta sẽ làm một lần cho người coi, người đừng có mà nghiến răng nhé.

Cái tên Dương Thiên Lôi vô sỉ này cười đều một cái rồi nói.

Thanh âm còn chưa dứt thì thân ảnh của hai người đã nhoáng một cái đã bay tới giữa sân, đứng cạhs nhau mấy chục thước, đứng đối mặt với nhau.

...

- Oanh ——

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, Dương Thiên Lôi khẽ quát một tiếng, cả người đột nhiên bắn lên, lấy tay thay kiếm, chỉ trong nháy mắt đã bắt đầu điên cuồng xoay tròn, niệm lực tinh thuần hội tụ pháp lực quanh thân thành từng đạo xoắn ốc, cánh tay phải của hắn cũng xoay trong một cách quỷ dị, biến thành dạng xoắn ốc, còn bàn tay thì lại biến thành mũi khoan.

273. Chương 258: Dùng Kim Cương Toàn Đè Bẹp Tất Cả. (thượng)

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 258: Dùng Kim Cương Toàn đè bẹp tất cả. (Thượng)

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Năng lượng thuộc tính kim cực mạnh trực tiếp khiến cánh tay của hắn phát ra quang mang màu vàng, hóa thành một đạo lưu quang, mang theo khí thế không gì sánh được xoay tròn lao về phía Vu Thanh Nhã.

- Hay quá.

Hai mắt Vu Tiểu Úc sáng ngời hét lớn một tiếng.

Trong mắt Vu Thanh Nhã hiện lên một tia khiếp sợ, hai tay đột nhiên kết xuất từng đạo pháp ấn, chỉ trong một giây thì đã có một cỗ pháp lực khủng bố bao lấy người nàng, ngưng tụ thành một kết giới nặng nề trước người.

Với kết giới cực mạnh cỡ này thì Vu Thanh Nhã tự tin cho dù là cao thủ Tiên thiên cấp tám cũng khó mà công phá.

Đây là lần đầu tiên nàng giao thủ với Dương Thiên Lôi, cũng là lần đầu tiên tận mắt thấy Dương Thiên Lôi thi triển Kim cương tối khiến Vu Tiểu Úc si mê.

Chỉ cần nhìn cỗ khí thế kia thì cũng biết là mạnh hơn của Vu Tiểu Úc gấp mấy lần, mà càng dọa người hơn chính là việc hắn biến cánh tay của mình trở thành vũ khí.

Bất quá, Vu Thanh Nhã vẫn tràn ngập tự tin tuyệt đối như trước, mặc dù Dương Thiên Lôi đã tấn thẳng lên tới Tiên thiên cấp năm, pháp lực hùng hồn vượt xa những Tiên thiên cấp năm bình thường khác rất

hiều, nhưng nàng cũng cho rằng Dương Thiên Lôi không thể công phá được kết giới năng lượng của mình được.

- Rầm rầm rầm ——

Cái gì gọi là thế như chẻ tre?

Kết giới kiến Vu Thanh Nhã tự tin tràn trề chỉ trong nháy mắt đã bị Dương Thiên Lôi đánh vỡ hoàn toàn.

Kim quang toản ngưng tụ thành hình xoắn ốc trong nháy mắt khi Vu Thanh Nhã đang nghĩ người đã đột phá kết giới, mắt thấy sắp tấn công lên người Vu Thanh Nhã.

Vu Thanh Nhã kinh hãi, kêu lên một tiếng, đột nhiên quán chú pháp lực toàn thân lên hai tay, trong nháy mắt, từng đạo tàn ảnh đã chộp tới cánh tay của Dương Thiên Lôi, đã từng bị một lần nên lần này nàng hầu như đã ngưng tụ bảy thành năng lượng của bản thân.

Thế nhưng, không có kinh ngạc nhất, chỉ có kinh ngạc hơn, ngay lúc này lại lần nữa được nghiệm chứng ngay trên người Dương Thiên Lôi.

Trong nháy mắt khi hai tay Vu Thanh Nhã đáng lẽ phải bắt lấy cánh tay của Dương Thiên Lôi thì năng lượng khủng bố ẩn chứa trong hai tay nàng lại bị vòng xoắn ốc điên cuồng của Dương Thiên Lôi hút đi, dung nhập vào cánh tay của Dương Thiên Lôi, chẳng những không mấy may ngăn cản được gì, ngược lại còn khiến cho uy lực trên cánh tay của Dương Thiên Lôi càng lớn hơn.

- A.

Cho dù tâm tính của Vu Thanh Nhã có tốt hơn nữa thì cũng không nhịn được mà sợ hãi kêu lên một tiếng.

Bởi vì cánh tay của Dương Thiên Lôi đã gần chạm tới ngực của nàng.

- Đa tạ.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, ngay lúc đáng lẽ tay của Dương Thiên Lôi phải xuyên qua ngực của nàng thì dưới chân của hắn đột nhiên truyền ra một tiếng vang thật lớn, cả người lập tức nhẹ nhàng tung lên thật cao, lướt qua Vu Thanh Nhã, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, mỉm cười nhìn gương mặt khiếp sợ của Vu Thanh Nhã, khiến Vu Thanh Nhã xấu hổ tới mức mặt đỏ tới mang tai.

- Woa ha ha ha... đại ca lợi hại quá, tỷ thua rồi.

Vu Tiểu Ưc hưng phấn reo lên.

- Làm lại.

Vu Thanh Nhã đỏ mặt nói. Thiên chi kiêu nữ như nàng ta, từ nhỏ tới lớn chưa từng bị bại dưới tay của những người cùng tuổi, trong lòng chỉ có võ đạo như nàng cũng có lòng hiếu thắng cao không kém. Lúc này đây lại bị bại dưới tay một tiểu tử nhỏ hơn mình vài tuổi là Dương Thiên Lôi thì nàng đúng là khó mà chấp nhận được.

- Không phải chứ? Thanh Nhã, không phải là cô ghiền thật đấy chứ?

- Bớt nói nhảm đi, thử lại lần nữa. Ta... vừa rồi ta vẫn chưa cố hết sức.

Vu Thanh Nhã nói.

- Không cần đâu. Chờ lúc các người bắt đầu bế quan thì sẽ có rất nhiều cơ hội.

Đúng lúc này, một thanh âm thản nhiên nhưng không kém phần uy nghiêm đột nhiên truyền đến, một đạo thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi.

- Gia gia.

Vu Tiểu Ưc và Vu Thanh Nhã lập tức kêu lên.

Mặt của Vu Thanh Nhã đỏ bừng, lại lộ ra vẻ nũng nịu của thiếu nữ, dậm chân một cái. Khiến Dương Thiên Lôi nhìn thấy thiếu chút nữa rớt hai tròng mắt ra.

- Gia gia, đây chính là đại ca Dương Thiên Lô của con.

Vu Tiểu Úc hưng phấn giới thiệu.

- Chào gia gia.

Dương Thiên Lô vội vàng cúi người quỳ gối xuống, trực tiếp thành đại lễ long trọng nhất.

Người mới tới chính là đương kim bảo chủ của Vu gia bảo, Vu Nhân Kiệt, cao thủ Thần đạo. Vu Nhân Kiệt thần nhiên nhìn Dương Thiên Lô hành lễ xong, sau đó lại xuất ra một cỗ năng lượng nhẹ nhàng đỡ Dương Thiên Lô dậy, ánh mắt tràn ngập vẻ hiền từ nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lô khoảng nửa phút, tới tận khi Dương Thiên Lô có chút nhột thì mới đưa tay vuốt chòm râu dài. Cười hai tiếng rồi nói:

- Không tệ, không tệ, đúng là Tiểu Úc nói không sai tí nào....

- Gia gia.

Vu Thanh Nhã đột nhiên chạy tới bên người Vu Nhân Kiệt, hai tay ôm chặt lấy cánh tay Vu Nhân Kiệt, trừng mắt nhìn Vu Nhân Kiệt rồi gọi một tiếng, bộ dạng rõ ràng là muốn ngăn không cho Vu Nhân Kiệt nói tiếp.

- Tiểu nha đầu, gia gia cái gì cũng chưa nói, con kích động làm gì? Thiên Lô à, ừm, từ nay về sau chúng ta chính là người một nhà, không cần câu nệ.

Vu Nhân Kiệt khẽ cười rồi nói.

Vu Nhân Kiệt mặt như quan ngọc, không có chút nếp nhăn nào, nếu như không phải chòm râu dài như tuyết trắng kia chứng minh cho tuổi của hắn đã rất già rồi thì chỉ nhìn sơ qua dáng vẻ của hắn nhất định sẽ cho rằng tuổi của hắn tuyệt đối không quá ba mươi.

- Dạ, đa tạ gia gia.

Dương Thiên Lô cao giọng nói.

- Xem ra người vừa mới bước vào Tiên thiên cấp năm, lúc trước chẳng phải gia gia đã dặn tiểu ước và Thanh Nhã nói cho người biết, khi nào gặp phải bình cảnh Tiên thiên cấp bốn thì cứ tới đây sao? Người đã đi đâu vậy hả? Đúng là làm trẻ nãi không ít thời gian mà.

Vu Nhân Kiệt nói.

Theo như hắn nghĩ thì Dương Thiên Lô đương nhiên đã sớm tới bình cảnh của Tiên thiên cấp bốn, hơn nữa sau khi du lịch một phen mới đột phá Tiên thiên cấp năm, thế nên hắn mới nói vậy.

- Ách... gia gia, một tháng trước ta mới tu luyện tới Tiên thiên cấp bốn đỉnh phong, gặp phải bình cảnh. Khi đó mới ra ngoài du lịch, muốn trực tiếp tới bá kiến gia gia, nhưng vì lúc ấy có vị bằng hữu tới Ma vực, ta lo lắng nên mới đi cùng. Nhờ cơ duyên xảo hợp nên lĩnh ngộ được ý nghĩa sâu xa của cảnh giới Thiên nhân hợp nhất, sau khi đi ra liền đột phá. Chính xác là hôm nay vừa đột phá.

Dương Thiên Lô giải thích.

- Cái gì? Một năm... chẳng lẽ Phong Vô Kỵ không khởi động thời không pháp tắc cho người sao?

Vừa rồi khi thấy Dương Thiên Lô ra tay thì Vu Nhân Kiệt đã cảm ứng được niệm lực của Dương Thiên Lô đã sớm ngang bằng với cảnh giới của mình, nếu không thì chắc chắn không thể nào vận dụng pháp lực tới mức này được.

274. Chương 258: Dừng Kim Cương Toàn Đè Bẹp Tất Cả. (hạ)

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 258: Dừng Kim Cương Toàn đè bẹp tất cả. (Hạ)

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Niệm lực đã tới mức đó, theo như suy nghĩ của Phong Vô Kỵ thì bích chương từ Tiên thiên cấp một tới cấp bốn chẳng có gì đáng ngại. Nhưng Dương Thiên Lô lại cần thời gian một năm, cho nên Vu Nhân Kiệt mới cho là Phong Vô Kỵ đã mở Thời không pháp tắc cho Dương Thiên Lô.

- Cũng có, chỉ là pháp lực cần thiết để ta tấn cấp quả thật là quá nhiều, cho nên...

Nghe được lời này của Dương Thiên Lô, ánh mắt của Vu Nhân Kiệt lại lần nữa phát ra tinh quang lóng lánh, ngưng thần nhìn kỹ Dương Thiên Lô, lát sau, trong mắt của hắn phát ra một tia kinh ngạc, nhẹ giọng nói:

- Hóa ra là vậy. Chỉ có hai năm...

Trên mặt Vu Nhân Kiệt lộ ra vẻ nghiêm trọng, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đêm nay người bắt đầu bế quan ở Thủy tinh cung, đan được giúp tăng pháp lực thì gia gia sẽ chuẩn bị tốt cho người. Thanh Nhã.

- Dạ, gia gia.

- Con cùng bế quan với Dương Thiên Lô. Tuy cảnh giới của Thiên Lô hơi thấp, nhưng khả năng chiến đấu không hề thua kém con đâu...

- Gia gia, vừa rồi người ta chỉ dùng có bảy phần sức mạnh...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Thanh Nhã lập tức ửng hồng, phản bác lại.

- Con không dùng toàn lực thì Thiên Lô dùng sao? Được rồi, hai người các con cùng bế quan, cũng có thể giúp nhau cùng tiến bộ. Thời gian gấp lắm rồi, Phong Vô Kỵ đã cho Thiên Lô tới Vu gia bảo, gia gia tự nhiên không thể để trễ nãi thời gian của hắn. Thiên Lô, đêm nay gia gia chuẩn bị yến hội cho người, chính thức thông báo với các đệ tử của Vu gia bảo, Từ nay về sau, coi như người là một phần của Vu gia bảo. Có ý kiến gì không?

- Đương nhiên là không có ý kiến. Gia gia, kể từ lúc biết Thanh Nhã và Tiểu Ưc thì con đã tự coi mình là một thành viên của Vu gia bảo rồi. Ha ha.

Dương Thiên Lô nói.

- Tốt, tốt lắm.

- Thật tốt quá, gia gia, tỷ, hai người mau chuẩn bị đi, ta đưa đại ca đi thăm quan một chút. Đại ca, chúng ta đi.

Vu Tiểu Ưc nói xong liền kéo Dương Thiên Lô đi.

- Cứ đi đi.

Vu Nhân Kiệt vừa cười vừa nói.

...

Sau khi Vu Tiểu Ưc kéo Dương Thiên Lô đi khỏi thì Vu Thanh Nhã lại bữu môi, bất mãn nói:

- Gia gia, người muốn làm gì vậy?

Biểu hiện nụng nộ thế này mà để Dương Thiên Lô nhìn thấy thì chắc chắn hai tròng mắt của hắn sẽ rớt hẳn ra ngoài.

- Ha ha ha... Tiểu Nhã, con đỏ mặt làm gì hả? Gia gia chỉ nói Tiểu Ưc nói đúng thôi chứ có nói gì khác nữa đâu? Sao hả, chẳng lẽ con cảm thấy để Dương Thiên Lô bế quan cùng với con sẽ ảnh hưởng tới việc tu luyện của con sao?

Vu Nhân Kiệt vuốt râu, nói với vẻ từ ái.

- Không phải vậy, Thiên Lô có ơn cứu mạng đối với Tiểu Úc, con giúp hần một chút cũng là chuyện nên làm.

- Chỉ vì Tiểu Úc thôi sao?

- Đương nhiên là vì Tiểu Úc. Gia gia, con không muốn người can thiệp vào chuyện ... tình cảm của con.

Vu Thanh Nhã lấy hết dũng khí mà nói. Biểu hiện vừa rồi của Vu Nhân Kiệt có lẽ Dương Thiên Lô không hiểu, nhưng Vu Thanh Nhã thì lại rõ.

Vu Tiểu Úc đã từng nói gì? Đương nhiên là câu cửa miệng của hần,

- Trong thiên hạ chỉ có nhân vật như đại ca của ta mới xứng đôi với bát tỷ của ta

Những lời này của hần gần như đã truyền khắp cả Vu gia bảo.

Rất nhiều đệ tử cùng lứa với Vu Tiểu Úc đều cười nhạt. Ngay cả người như Thương Kế Tùng và Bộ Kinh Thiên còn không vừa mắt Vu Thanh Nhã được thì tên tiểu tử vô danh tiểu tốt như Dương Thiên Lô há lại có thể lọt vào pháp nhãn của Vu Thanh Nhã sao? Hơn nữa, theo như bọn hần nghxi thì Vu Thanh Nhã chính là thiên chi kiêu nữ thật sự, được bọn hần sùng bái như nữ thần vậy, thần thánh tới mức không thể xâm phạm. Cho nên, những lời mà Vu Tiểu Úc nói đã đạt được hai hiệu quả, một là khiến tất cả mọi người chờ mong Dương Thiên Lô tới, để xem xem rốt cuộc thì hần là thần thánh phương nào. Thứ hai chính là tất cả những đệ tử thiên tài có ý với Vu Thanh Nhã đều muốn cùng Dương Thiên Lô tỉ thí một phen, xem thử ai mới chính là chân mạng thiên tử của Vu Thanh Nhã.

Vu gia bảo khác với Dương gia. Tuy đều xưng là gia bảo, nhưng trong Vu gia bảo chỉ có huyết mạch của Vu gia, duy chỉ có Vu Tiểu Úc và Vu Thanh Nhã là dòng chính. Những người còn lại đều theo họ khác, hoặc có theo họ Vu thì cũng không phải dòng chính. Vu gia từ xưa tới nay đều là nhất mạch đơn truyền. Tới đời của Vu Tiểu Úc cũng không ngoại lệ, chỉ có mỗi mình Vu Tiểu Úc là tôn tử.

- Vấn đề tình cảm? Vấn đề tình cảm gì kia? Hóa ra Tiểu Nhã nhà chúng ta và Thiên Lô đã có tình cảm à?

- Gia gia.

Vu Thanh Nhã lập tức nổi giận.

- Ha ha ha... được rồi. Gia gia không quản con. Con đi thông báo cho tất cả các trưởng bối để an bài việc tổ chức yến hội đi, nhớ nhắc bọn họ chuẩn bị lễ vật cho tốt, đừng làm mất mặt Vu gia bảo chúng ta, gia gia đi chuẩn bị đàn đờc giúp Thiên Lô.

- Thiên Lô sẽ không để ý những chuyện này đâu.

- Gia gia làm cho Phong Vô Kỳ xem. Được rồi, con đi đi.

- Dạ.

Sau khi thấy Vu Thanh Nhã rời đi, Vu Nhân Kiệt mỉm cười gật đầu, phảng phất như tự nói với chính mình:

- Nhục thân đại viên mãn trong truyền thuyết, ngàn năm mới thấy một lần... Rất xứng đôi với Tiểu Nhã. Chính là số đào hoa quá rõ, lại còn là phá đồng tử thân, bất quá....

...

Vu Tiểu Úc sau khi kéo Dương Thiên Lô ra khỏi Thủy tinh cung thì giống như một con ngựa không thể dừng lại (Mã bất đình đề), chạy tới tổng viện của Vu gia bảo. Càng khiến cho Dương Thiên Lô khó hiểu chính là cái tên này hình như rất hưng phấn, kéo Dương Thiên Lô chạy một hồi, lại chạy thẳng tới một võ trường khá lớn.

- Tiểu Úc, người ngựa da à? Tới võ trường làm gì?

- Hắc hắc, đại ca, lát nữa huynh sẽ biết. Tới lúc đó, đại ca huynh nhất định không được hạ thủ lưu tình, cứ dùng Kim cương toàn đề bẹp bọn chúng không còn manh giáp nào đi.

Vu Tiểu Úc ngạo mạn nói.

- Nước vào não người rồi à? Người trong nhà thì đánh nhau làm gì?
- Đại ca, huynh không hiểu rồi, hiện tại cả Vu gia bảo không ai là không biết tên của huynh, hơn nữa... hắc hắc, cũng biết cả chuyện trong thiên hạ chỉ có mỗi mình đại ca huynh mới xứng đôi với bát tỷ của đệ... Cho nên bọn họ đều xem huynh là kẻ thù cả... ra về không phục tí nào... chẳng là có vài đệ tử Thiên tài đều thích bát tỷ của đệ....
- Vu Tiểu Úc nói với vẻ mặt không chút tốt lành.
- Không phải chứ? Người một nhà mà cũng yêu thích nhau được sao?
- Ách... đại ca huynh hiểu lắm rồi. Vu gia bảo của chúng ta mấy đời nay đều là con một, ngoại trừ đệ, phụ thân và gia gia ra thì những người khác đều ngoại tộc theo họ Vu cả, không hề có quan hệ máu mủ. Đại ca, huynh đừng trách đệ nha, bát tỷ ưu tú như vậy, ngoại trừ huynh ra thì đệ không muốn để cho bất kỳ kẻ nào chiếm được...
- Ủ, mấy lời này còn nghe được.
- Dương Thiên Lôĩ đắc ý nói.

275. Chương 259: Dạ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 259: Dạ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hắc hắc, đệ biết mà, nam nhân gặp qua bát tỷ của đệ không ai không thích cả. Đại ca huynh cũng sẽ không ngoại lệ mà... bắt quá, đại ca, vừa rồi sao huynh lại hạ thủ lưu tình như vậy? Cơ hội tốt như vậy...
- Ta khinh, trong đầu người nghĩ cái gì vậy hả? Đại ca ta là chính nhân quân tử đó, có biết không?
- Ách... đại ca, huynh nhớ rõ, không cần hạ thủ lưu tình, chỉ cần dùng đánh chết là được rồi. Bị thương một chút cũng không sao cả.
- Vu Tiểu Úc nói xong, đột nhiên xoay người nhìn về phía võ trường, dồn khí vào đan điền rồi dùng một loại thanh âm còn lớn hơn cả trâu bò mà la lớn:
- Đại ca Dương Thiên Lôĩ của ta đã tới đây rồi.
- Dương Thiên Lôĩ?
- Dương Thiên Lôĩ.
-
- Chỉ trong nháy mắt, cả võ đường đã bắt đầu xôn xao. Hầu như tất cả mọi người đều dừng lại ngay lập tức, cả nam lẫn nữ đều chạy tới đây nhanh như chớp.
-
- Mau đi gọi Tư Không sư huynh tới.
- Tiểu Mễ, mau đi gọi Du Khâm sư huynh, còn nữa... gọi cả Dạ sư huynh tới đây luôn đi.
- Cùng lúc đó, từ chỗ đám người truyền tới tiếng bàn tán xôn xao, rõ ràng là ngày mà đám đệ tử này chờ đợi đã tới, lập tức đi gọi những thiên tài đệ tử mà Vu Tiểu Úc đã nói tới đây.
- Suất thật đấy... chỉ luận tướng mạo thôi đã rất xứng với Thanh Nhã tỷ tỷ rồi..
- Rất oách nha, người ta rất thích nha, không giống Tiểu Úc, còn đẹp hơn cả chúng ta, hi hi hi...

- Người hay thật đấy, Tiểu Ưc nghe thấy nhất định sẽ đánh懵 người.

....

Đối mặt với lời nhận xét và bàn tán của đám người vây quanh, Dương Thiên Lô không hề rụt rè, một cỗ khí tức cuồng ngạo cường đại vây quanh thân, tuy chỉ là đạo bào đơn giản, nhưng cũng khiến người ta có cảm giác như một ngọc tiêu thương sừng sững.

- Ngay cả mấy người này cũng muốn khiêu chiến với ca?

Dương Thiên Lô quét mắt nhìn một vòng, bây giờ căn bản không có đệ tử nào có tu vi vượt quá Tiên thiên cấp ba.

- Dương nhiên không phải bọn họ, cao thủ không tu luyện ở chỗ này, đệ chỉ muốn tạo thanh thế cho đại ca thôi, hắc hắc, huynh yên tâm đi, mấy người này sẽ thông báo cho cao thủ tới ngay. Ở đây có ba cao thủ, hai người là Tiên thiên cấp sáu, lớn hơn bát tỷ mười tuổi. Còn có một người vừa tấn cấp Tiên thiên cấp bảy. Đại ca, huynh có nắm chắc không?

- Ta x, người cũng biết để ý tới ca à?

- Ách... đại ca, cái này... tỷ của đệ dù sao cũng là Tiên thiên cấp tám, cho nên.... Đệ quên mất huynh...

Vu Tiểu Ưc đang mãi hưng phấn, lúc này mới nhớ ra, lúc ra về khoe khoang lúc trước, trong đầu hẳn chỉ biết là lão đại rất mạnh, chỉ có lão đại mới xứng với bát tỷ, ngược lại lại quên mất vấn đề cấp bậc của Dương Thiên Lô.

- Không đúng, đại ca, vừa rồi cả tỷ của đệ mà còn thua, tỷ của đệ là Tiên thiên cấp tám, huynh chắc là sẽ không sao đâu nhỉ?

- Vừa rồi là do Thanh Nhã khinh địch, căn bản không dốc hết toàn lực. Hơn nữa chỉ là ngăn cản một chiêu Kim cương toàn của ta chứ không phải chiến đấu. Chẳng lẽ ngay lúc chiến đấu còn đứng ngây ra đó cho ta đánh sao?

- Vậy cũng đúng, bằng không thì chúng ta tạm thời rút lui? Chờ sau khi huynh bế quan đi ra rồi giáo huấn bọn họ cũng không muộn.

- Dương Thiên Lô?

Ngay lúc Vu Tiểu Ưc đưa ra đề nghị rút lui với Dương Thiên Lô thì một thiếu niên từ trên trời giáng xuống nhanh như chớp, người còn chưa tới, ánh mắt đã tập trung trên người Dương Thiên Lô, thanh âm tràn ngập khiêu khích.

- Vị này chính là...

Dương Thiên Lô mỉm cười, sau khi nhìn thiếu niên một cái lại quay sang hỏi Vu Tiểu Ưc.

- Tư Không Hồi Ưc.

Ánh mắt của thiếu niên sáng ngời nói:

- Dương Thiên Lô, có gan tỉ thí với ta một trận không? Ta muốn nhìn xem người có tư cách gì xứng đôi với Thanh Nhã.

- Tư Không Hồi Ưc.

Sắc mặt của Vu Tiểu Ưc lập tức sa sầm xuống.

- Tiểu thiếu gia, ta nhớ là người đã từng nói qua, bọn ta cũng có thể khiêu chiến mà, sao hử, chẳng lẽ người muốn đổi ý à?

Vu Tiểu Ưc đúng là đã thối da trâu (nói xạo) tới rách cả trời, nghe được lời của Tư Không Hồi Ưc thì nhảy mất liền có chút khó xử, một tên Tư Không Hồi Ưc, Vu Tiểu Ưc tin là Dương Thiên Lô vẫn có thể thoải mái thu phục, mấu chốt là vẫn còn hai tên cao thủ, có thứ nhất, tất nhiên sẽ có thứ hai. Nếu lúc đó Dương Thiên Lô mà không địch lại thì chẳng phải quá mất mặt hay sao?

- Tư Không Hồi Ưc đúng không? Tiểu Ưc đã nói rồi, người không đủ tư cách.

Dương Thiên Lô đột nhiên mỉm cười, nói với vẻ lạnh nhạt.

- Người... Có đủ tư cách hay không cũng không phải dựa vào lời nói, nếu như muốn bọn ta thừa nhận người thì hãy đánh với ta một trận đi.

- Còn có ta.

- Ta.

Đúng lúc này, hai đạo kiếm quang trong nháy mắt đã bổ xuống, lại thêm hai cao thủ trẻ tuổi đáp xuống, người thứ nhất là Tiên thiên cấp sáu, một người khác thì quanh thân đều tản ra khí tức lạnh khốc, thiếu niên có ánh mắt lạnh như băng này chính là Tiên thiên cấp bảy.

- Đại ca... làm sao bây giờ?

Vu Tiểu Ưc truyền âm hỏi, thanh âm có chút bối rối. Kỳ thật chỉ cần hắn nói một câu thì mấy người này cũng không dám lỗ mãng. Chỉ là, hắn đã từng khoát lác khoe khoang rất nhiều rồi, hơn nữa là tận đáy lòng cũng thật sự mong là vị đại ca Dương Thiên Lô của mình có thể vang danh ở Vu gia bảo. Hắn cũng cảm thấy mặc dù có chút miễn cưỡng nhưng Dương Thiên Lô hẳn là có khả năng này. Cho nên, trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã quyết định sẽ không đổi chủ ý.

- Nhớ kỹ, nhìn đại ca đây, đại ca sẽ không để người thất vọng.

Vẻ mặt của Dương Thiên Lô vẫn không đổi, truyền âm nói lại một tiếng cho Vu Tiểu Ưc.

Vu Tiểu Ưc vừa nghe Dương Thiên Lô nói vậy thì lập tức giật mình, trong nháy mắt, vẻ bối rối liền bị quét sạch, kiêu ngạo nói:

- Lần lượt từng người lên, chẳng lẽ các người muốn lên cùng một lúc à? Cam đoan đại ca của ta sẽ khiến các người thỏa mãn, ha ha ha.

- Không cần, cùng lên đi.

Dương Thiên Lô mỉm cười, thân ảnh nhoáng một cái, cả người liền phóng lên trời, vô thanh vô tức, vô cùng nhẹ nhàng bay về phía lối đài giữa trường luyện võ.

- Oa, thật đáng ngưỡng mộ mà.

Trong đám người lập tức truyền tới vài tiếng kinh hô của mấy nữ hài, nguyên một đám lập tức chạy về phía lối đài. Hơn nữa, ngay lúc này đã có vô số đệ tử trẻ tuổi của Vu gia từ khắp nơi chạy về trường luyện võ này.

- Hừ, một tên Tiên thiên cấp năm, không ngờ lại kiêu ngạo tới mức ấy, căn bản không xứng để sánh đôi cùng Thanh Nhã.

Tư Không Hồi Ưc lạnh giọng nói, thân hình nhoáng một cái cũng bay về phía lối đài.

Chương 259: Dạ. (Hạ)

Hai tên cao thủ khác cũng bay tới trước lối đài.

Bất quá không có thượng lối đài, rõ là họ khinh thường không muốn cùng lên đánh Dương Thiên Lô cùng một lúc.

Vu Tiểu Ưc bội phục nhất chính là loại cuồng ngạo này của Dương Thiên Lô, vội vã chạy nhanh tới trước lối đài, truyền âm nói:

- Lão đại, một gã Tiên thiên cấp sáu khác tên là Tôn Du Khâm, thực lực cũng thường thôi. Ngược lại thì cái tên có chút lạnh khốc kia lợi hại hơn nhiều, thiên phú cực cao, gọi là ‘Dạ’ lão đại, huynh thật sự muốn bọn họ cùng xông lên à?

- Đương nhiên là thật, muốn để cho bọn họ tâm phục khẩu phục thì đương nhiên là ca muốn làm một trận thật oanh liệt cơ.

- Dương Thiên Lôi, Tư Không Hồi Ưc ta lãnh giao ngươi trước, thử xem ngươi có lợi hại được như người đã nói không.

Đúng lúc này, quanh thân Tư Không Hồi Ưc tản ra khí tức cuồng bạo, lạnh lùng nói.

- Ngươi không đủ đâu. Ba người các ngươi cùng lên đi.

Dương Thiên Lôi vẫn mang theo vẻ tươi cười như cũ, không nóng không lạnh. Thần sắc trên mặt phẳng phất như căn bản không hề đặt Tư Không Hồi Ưc vào mắt vậy.

- Ha ha ha... ngươi bắt quá chỉ là Tiên thiên cấp năm, chút tâm cơ này của ngươi mà cũng muốn giở ra cho bọn ta xem sao? Bắt quá là muốn cho ba người bọn ta cùng lên, cho dù ngươi có thua thì cũng là vì ba người bọn ta liên thủ. Cần gì phải làm vậy?

Tư Không Hồi Ưc nói.

- Đúng vậy, Dương Thiên Lôi, có gan thì đánh một trận với Tư Không sư huynh đi.

Dưới đám người lập tức truyền tới một tiếng giục. Mọi người sau khi nghe Tư Không Hồi Ưc nói vậy thì lập tức đều minh bạch ý đồ của Dương Thiên Lôi, ngay cả ánh mắt của mấy thiếu nữ có chút háo sắc nhìn Dương Thiên Lôi lúc này cũng có chút thay đổi.

Cường giả cuồng ngạo mới chính là người mà các nàng tôn kính và ngưỡng mộ. Không có bản lĩnh, chỉ dựa vào vài câu qua loa và chút tâm cơ thì không phải loại các nàng để ý.

- Là sao? Hai người các ngươi cũng nghĩ vậy?

Ánh mắt của Dương Thiên Lôi đột nhiên chuyển hướng nhìn hai cao thủ dưới đài, hỏi.

- Dương nhiên.

Tôn Du Khâm nói không chút do dự.

Trong hai con người của thiếu niên được gọi là 'Dạ' lóe lên một tia ngưng trọng, không nói lời nào.

- Được rồi, đã như vậy thì nguyên đám các ngươi lên từng tên cũng được, đừng có mà nói ca không có các ngươi cơ hội.

Dương Thiên Lôi lạnh nhạt nói, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Tư Không Hồi Ưc, nói:

- Ra tay đi.

- Ra tay, chẳng lẽ ngươi cứ vậy mà quyết đấu với ta?

Trên mặt Tư Không Hồi Ưc lại hiện ra vẻ khinh thường lần nữa.

- Không được sao?

Dương Thiên Lôi có chút không biết phải nói sao.

- Có thể, chỉ là sợ sau khi ngươi thua sẽ nói ngươi không có mặc nhuyễn giáp, không có vũ khí hữu dụng, đúng không? Thật xin lỗi, Tư Không Hồi Ưc ta sẽ không cho ngươi cơ hội này đâu.

Tư Không Hồi Ưc nói xong, lập tức cởi nhuyễn giáp quanh thân ra, tính luôn cả bảo kiếm trên tay đều là Càn Khôn Giới mà hắn nhận được.

- Ai, cái này mà cũng bị ngươi nhìn ra, Tư Không Hồi Ưc đúng không? Bây giờ đã có thể bắt đầu được chưa?

- Dương nhiên.

- Tư Không sư huynh, cố gắng lên, cố gắng lên.

Từ đám người bên dưới lập tức truyền tới một trận hò hét.

Trong chớp mắt, chiến ý quanh thân Tư Không Hồi Ưc lại điên cuồng dâng lên như một cơn bão, một cỗ pháp lực bang bạc tràn ra từ người hắn.

Còn Dương Thiên Lô thì vẫn lạnh nhạt đứng yên như cũ, tựa hồ không có bất kỳ chuẩn bị chiến đấu gì cả.

Thế nhưng, ngay lúc hai tay của Tư Không Hồi Ưc kết xuất pháp ấn, trong nháy mắt sẽ xuất chiêu thì thân ảnh của Dương Thiên Lô đột nhiên lại biến thành một đám sương mù, biến mất tại chỗ, nháy mắt sau đó thì đám sương mù đã lan ra xung quanh hơn mười trượng, đa số mọi người đứng ở đây căn bản không thấy được chuyện gì xảy ra đã nghe được tiếng thét sợ hãi của Tư Không Hồi Ưc, ngay sau đó, một thân ảnh liền bắn ra khỏi lôi đài, một tiếng ầm vang lên, đã bắn ra hơn cả trăm mét, tạo nên một trận cát bụi bay mịt mù.

- A? Tư Không sư huynh...

Trong đám người lập tức truyền tới từng đợt kinh hô.

Thân ảnh bất thành bay ra khỏi lôi đài chính là Tư Không Hồi Ưc vừa nãy vẫn còn vênh váo không ai bằng.

Tư Không Hồi Ưc vừa mới rơi xuống đất lại cuồng bạo đứng lên, thân hình nhoáng một cái liền bay về phía lôi đài lần nữa.

- Sao hả? Người còn muốn đấu à?

Đúng lúc này, sương mù trên lôi đài đột nhiên tiêu tán, lộ ra gương mặt anh tuấn tới mức thiên địa bất dung của Dương Thiên Lô cùng với pháp bào màu trắng trần thể khó bằng của hắn, trên khóe môi vẫn là nụ cười thần nhiên kia.

Đám người trong nháy mắt đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, tiếng thét của mấy nữ hài lập tức vang lên.

Không có cách nào khác, thật sự là quá suýt, quá ngẫu, quá ngu rồi, mặc dù là ủng hộ Tư Không Hồi Ưc, nhưng cũng có không ít người lên lút tung hô.

- Ta...

Khuôn mặt của Tư Không Hồi Ưc lập tức đỏ bừng, trong cơn thịnh nộ, hắn biết rõ là Dương Thiên Lô đã hạ thủ lưu tình, nếu không thì hắn không đơn giản chỉ là bay khỏi lôi đài.

- Ta thua.

Tư Không Hồi Ưc khó khăn lắm mới nói ra ba chữ này, ánh mắt hiện lên một tia sáng, ôm quyền hướng Dương Thiên Lô nói, sau đó liền nhảy xuống khỏi lôi đài.

Ánh mắt của Tôn Du Khâm tràn ngập vẻ khiếp sợ nhìn Tư Không Hồi Ưc, sau đó lại nhìn Dương Thiên Lô, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Ta không phải đối thủ của ngươi.

Hắn không thể không thừa nhận, bởi vì hắn không thể thấy được Dương Thiên Lô đã đánh Tư Không Hồi Ưc bay ra khỏi lôi đài thế nào. Mà thực lực của hắn và Tư Không Hồi Ưc lại tương đương nhau, hắn đi lên, chỉ sợ lại gặp phải kết quả này.

Sau khi Tôn Du Khâm nói xong, thân hình của thiếu niên quang thân tản ra khí tức lạnh như băng được gọi là 'Dạ' nhoáng lên một cái, đã vô thanh vô tức đáp xuống trên lôi đài.

Đám người lập tức yên tĩnh trở lại, yên tĩnh tới mức không một tiếng động. Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên lôi đài.

Dạ, ngoại trừ mấy huyết hạch của Vu gia ra thì hắn là đệ tử có thiên phú cao nhất trong đám đệ tử đời này của Vu gia bảo, con người của hắn cũng giống như tên của hắn vậy, đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn. Trong cuộc sống của hắn, ngoại trừ tu luyện ra thì chỉ có tu luyện, những người có thể nghe hắn mở miệng nói chuyện chỉ có vài người, người có thể nghe hắn nói được ba chữ thì hoàn toàn không có. Bởi vì hắn nói chuyện cũng giống như tên của hắn vậy, cơ bản đều là một chữ. Hắn sống trên đời hai mươi năm, chỉ sợ tổng cộng những chữ hắn đã nói cũng không nhiều bằng những gì Vu Tiểu Ưc nói trong một ngày.

276. Chương 260: Dĩ Cường Khắc Cường, Dĩ Nhu Khắc Nhu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 260: Dĩ cường khắc cường, dĩ nhu khắc nhu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn là cô nhi do phụ thân của Vu Tiểu Ưc nhặt về, bằng tuổi với Vu Thanh Nhã, cùng nhau lớn lên, cùng nhau tu luyện. Cho nên, tuy rằng hắn có trở ngại ít nói, nhưng có cảm tình tốt nhất với Vu Thanh Nhã.

Hắn cũng không theo đuổi Vu Thanh Nhã, bởi vì từ trong tiềm thức của hắn căn bản cho là mình không xứng với Vu Thanh Nhã.

- Tốt.

Dạ dường như rất khó khăn nói ra một chữ.

- Tốt.

Dương Thiên Lô dừng lại ở ánh mắt của Dạ, hoàn toàn không cảm ứng được bất kỳ địch ý nào. Dương nhiên, hắn cũng không hiểu một chữ ‘Tốt’ của thiếu niên này đại biểu cho cái gì.

- Đại ca, Dạ nói là huynh rất giỏi.

Vu Tiểu Ưc lập tức hô lớn.

Nghe được câu giải thích của Vu Tiểu Ưc, Dạ khẽ gật đầu một cái, lại nói thêm:

- Đánh.

- Đại ca, Dạ nói là vẫn muốn đánh với huynh một trận để biết thực lực thật sự của huynh, rốt cuộc có thể xứng với bát tỷ của đệ hay không.

Quả nhiên, Dạ lại gật đầu cái nữa.

- Huynh... đệ.

Dạ khó khăn nói thêm lần nữa.

- Đại ca, Dạ nói là, nếu huynh thắng hắn thì hắn sẽ coi huynh là huynh đệ cả đời, ủng hộ huynh theo đuổi bát tỷ.

Dạ lại gật nhẹ đầu, nhìn Vu Tiểu Ưc một cái đầy cảm kích.

- Một lời đã định.

Dương Thiên Lô nhìn Dạ nói.

Thanh âm của Dương Thiên Lô còn chưa dứt thì đã có một cỗ khí tức lạnh lùng, khủng bố, phô thiên cái địa lao thẳng về phía Dương Thiên Lô.

Ngay thời khắc này, ngay cả không khí dường như cũng đông cứng lại, xung quanh lô đài hơn mười trượng tĩnh lặng tới đáng sợ, ngay cả tiếng gió thổi nhẹ cũng hoàn toàn biến mất.

Khí tức cường đại phát ra từ người Dạ khiến cho đám người xung quanh đều cảm nhận được một loại áp lực nặng nề tới cực điểm, đám người ở gần lô đài nhất không tự chủ được đã bắt đầu lùi lại.

Cường đại, khủng bố, đây là đánh giá trong lòng mỗi người dành cho Dạ. Mặc dù ở Vu gia bảo, trừ Vu Thanh Nhã ra thì thiên phú của hắn là cao nhất, là thanh niên cường đại nhất, nhưng giờ phút này, khí thế ngợp trời mà hắn mang tới lại khiến tất cả mọi người chấn kinh.

Trong mắt Dương Thiên Lô hiện lên một tầng quang mang kích động, hẳn rõ ràng cảm giác được, thực lực của Dạ hoàn toàn giống hệt như tưởng tượng của hắn.

Lúc bế quan ở Huyền Hoàng kỳ, thời điểm Dương Thiên Lô tu luyện tới Tiên thiên cấp bốn đỉnh phong, Đan Thanh Dương và Tiêu Như Mộng đều nhất trí cho rằng Dương Thiên Lô có thực lực có thể khiêu chiến với cao thủ Tiên thiên cấp bảy. Bởi vì pháp lực dồi dào và niệm lực vượt xa cấp bậc của bản thân mình của hắn, hơn nữa là cơ thể gần như biến thái lại có ba trăm năm không ngừng giao thủ với cao thủ như Đan Thanh Dương và Tiêu Như Mộng, nên khả năng chiến đấu của hắn đã tăng lên tới mức khủng bố rồi.

Nhưng giờ khắc này, Dương Thiên Lô có thể khẳng định, nếu như không có cơ duyên xảo hợp tấn cấp Tiên thiên cấp năm lúc ở Ma Vực thì chỉ cần cỗ khí thể này của Dạ cũng đủ khiến hắn rơi vào thế hạ phong.

Chiến ý cường đại trong nháy mắt bốc lên trên người Dương Thiên Lô, hắn biết rõ đây là trận đại chiến đầu tiên của hắn sau khi xuất quan.

Trong chớp lát, pháp lực hùng hậu trong người Dương Thiên Lô lập tức vận chuyển, từng đạo cuồng phong xuất hiện quanh người hắn, phá vỡ không khí đã cứng lại, pháp bào màu trắng của hắn không gió mà bay, lưu hải trước trán tung bay theo gió, cả người lập tức giống như hòa nhập vào thiên địa vậy, tên đỉnh đầu phát ra một đạo tinh khí lóng lánh phóng lên trời, bay thẳng lên trời như khói hiệu vậy.

Trong mắt Dạ hiện lên một tia kinh ngạc cùng tán thưởng, thân hình đột nhiên vô thanh vô tức cử động.

Trong nháy mắt, một đạo kiếm quang màu đen phóng ra tia điện quỷ mị, cùng lúc đó đã tấn công về phía Dương Thiên Lô, thân hình của hắn bị một đoàn năng lượng đen đặc và màu vàng thổ vây quanh, phẳng phất như ngưng tụ thành một bộ khôi giáp quanh thân vậy, nhưng thân hình của hắn lại biến lớn hơn gấp ba, giống như biến thành một người khổng lồ vậy.

Là người khổng lồ đen vàng giao nhau.

- Thổ thuộc tính và âm thuộc tính.

Trong lòng Dương Thiên Lô thầm nghĩ, hai chân đột nhiên đạp về phía trước, tay phải duỗi ra, không có bất kỳ kết ấn của pháp quyết nào xuất hiện, nhưng trong nháy mắt đã biến thành một cánh tay khổng lồ màu vàng, cường hãn nghênh đón đạo kiếm quang kia.

- Oanh ——

Sau một tiếng vang thật lớn, kiếm quang màu đen và bàn tay màu vàng lập tức hóa thành từng đạo năng lượng cuồng lưu, tan rã trong thiên địa ngay lúc đó.

Đúng lúc này, song cước của Dạ đột nhiên đạp mạnh, đá vụn dưới chân lập tức bay tán loạn, cả người cuồng bạo xông về phía Dương Thiên Lô.

Song chưởng của hắn giơ lên cao, lao từ trên xuống, giống như một ngọn thái sơn áp đỉnh, đổ ập xuống.

Chiêu hắn bắt ngờ thi triển chính là tuyệt học của Vu gia khai sơn chưởng

- Hay lắm.

Từng đột tiếng ủng hộ vang lên. Khí thể của một chưởng này dồn dập không dứt, xu thế thái sơn áp đỉnh đã dùng tới mức vô cùng tinh tế.

Song chưởng của hắn giống như biến thành hai cây búa lớn cực nặng, hắn ngưng tụ hết pháp lực toàn thân tới cực hạn rồi hung hăng bổ xuống, căn bản không hề giữ lại chút nào.

Tất cả mọi người, kể cả Vu Tiểu Úc cũng đều cho rằng Dương Thiên Lô nhất định sẽ né tránh phong mang, chọn cách du đấu.

Thế nhưng, chuyện khiến tất cả mọi người không tin được chính là Dương Thiên Lô chỉ còn bằng một phần ba khi này đột nhiên quát nhẹ một tiếng, ánh mắt phát ra tinh quang lóng lánh, đột nhiên giơ cao song chưởng.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người nhìn thấy song chưởng của Dương Thiên Lôi chỉ trong nháy mắt đã biến thành màu vàng đất, thân hình tương đối nhỏ gầy kia trong một khắc lại tràn ngập một loại khí tức như núi cao vĩ ngạn, hiên ngang nhi lập (đứng hiên ngang)

- Rầm rầm rầm...

Trong nháy mắt khi song chưởng của hai người tiếp xúc với nhau, lập tức tạo nên một tiếng nổ nặng nề, một lớn một nhỏ, hau đạo thân ảnh lại hoàn toàn kè sát tấn công, từng kích hung hãn va chạm.

Việc khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc chính là, vốn ngỡ rằng loại cây mạnh đối mạnh thế này chắc sẽ nghiêng về một bên mới đúng, bọn họ nhìn qua cũng đúng là nghiêng về một bên, nhưng mọi chuyện lại hoàn toàn trái ngược với dự liệu của họ, Dạ cự đại là thế mà lại lui dần từng bước trước mỗi lần Dương Thiên Lôi tấn công, mỗi lần lùi lại đều khiến đá vụn bay tán loạn, năng lượng loạn phóng.

Tia sáng màu vàng trên người cả hai đã bao phủ mấy trượng xung quanh.

- Hây a.

Dương Thiên Lôi đột nhiên hét lên một tiếng, sau khi hai cánh tay cứng như sắt thép đẩy ra một kích tấn công Dạ thì đột nhiên động thân một cái, thi triển ra một chiêu Thiếp sơn khảo đơn giản mà cuồng bạo.

- Oanh.

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, thân hình khổng lồ của Dạ lập tức bat lên như một cánh diều, tất cả mọi người có mặt ở đây đều khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, lúc ai cũng cho rằng Dạ sẽ bay ra khỏi lôi đài thì hần đang ở giữa không trung đột nhiên rống lên một tiếng, trong nháy mắt, cả người đã trực tiếp rơi xuống khỏi lôi đài, căn bản không có bất kỳ động tác nào, thân ảnh của hần liền biến mất hoàn toàn, hóa thành từng đám sương mù màu đen, trong nháy mắt liền ập tới chỗ Dương Thiên Lôi.

- Lợi hại.

Dương Thiên Lôi nói ra một tiếng tán thưởng từ tận đáy lòng.

Dương Thiên Lôi biết rõ, đây chính là sở trường của Dạ, theo tính cách của hần và khí tức trên người hần thì Dương Thiên Lôi có thể xác định, Dạ là một u linh hình sát thủ bẩm sinh, sức mạnh mà hần tung ra ngay từ đầu chẳng qua là cố ý để cao thuộc tính thổ lên để thử chính mình mà thôi. Khi biết được thứ đó không cách nào thắng được mình thì hần liền thi triển ra ám thuộc tính âm trầm khủng bố.

Ám thuộc tính, từ hợp chất đơn giản như thổ thuộc tính lại biến thành hợp chất phức tạp như ám thuộc tính, có được khả năng thôn phệ cường đại, hủy diệt năng lượng, lại còn thay đổi khó lường.

Thanh âm của Dương Thiên Lôi vừa dứt thì lại xảy ra một chuyện khiến tất cả mọi người kinh ngạc, chính là hần cũng hóa thành một đám sương mù màu đen.

Trong nháy mắt, hai đám sương mù màu đen đã đan vào nhau, vô thanh vô tức, tất cả mọi người thấy được một màn quỷ dị, chỉ thấy sương mù màu đen lượn lờ trên lôi đài, bao trùm mấy trượng xung quanh, quay cuồng khắp nơi trên lôi đài, nhưng từ đầu tới cuối đều không có bất kỳ thanh âm giao thủ nào, phẳng phất như hai người đang chơi trò trốn tìm, đuổi bắt thân ảnh của đối phương vậy.

Thế nhưng đám sương mù màu đen kịch liệt quay cuồng cùng với khí tức khủng bố này khiến cho mọi người hiểu, ngoại trừ nguy hiểm cần phải tránh xa thì hai người này còn muốn lấy cứng chọi cứng.

Sau khi thấy Dương Thiên Lôi thi triển ra ám thuộc tính thì Dạ liền lộ ra một tia kinh hãi. Bất quá sự tự tin cực cao của bản thân khiến hần cho rằng Dương Thiên Lôi không thể làm tốt hơn hần được.

Nhưng khi thân ảnh của cả hai tựa như u linh dây dưa với nhau thì Dạ lại hiện thân, hần căn bản không cách nào khóa chặt được thân ảnh của Dương Thiên Lôi. Bất luận hần cố gắng ra sao, nhưng thậm chí ngay cả một cái chéo áo của Dương Thiên Lôi hần cũng không thể chạm tới, còn những đạo kiếm quang của hần phát ra cũng biến mất vô thanh vô tức.

Dạ càng đánh càng kinh hãi.

Ngay lúc một bàn tay vô thanh vô tức chạm tới lưng của hần thì hần biết, mình đã thua.

Đám khói đen dày đặc dần tan, mọi người căn bản không rõ là đã xảy ra chuyện gì, nhìn thấy Dương Thiên Lôi một thân bạch y, hờ hững đứng đó, nhẹ nhàng ôm quyền hướng về Dạ.

Dạ cũng không mặc nhuỷễn giáp, một thân pháp bào màu đen, tựa hồ cũng không có bất kỳ thương tổn nào, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi nói một chữ ngắn gọn mà hữu lực:

- Tạ.

Dạ nói xong, lập tức nhấc lên một đạo kiếm quang, bay thẳng lên trời.

Mọi người căn bản không rõ là ai thắng ai thua, lúc nhìn Dạ rời đi lại khiếp hãi phát hiện trên đạo bào chính tề sau lưng của Dạ đã bị bóc một mảnh, một mảnh kia lại vừa vặn là một dấu tay.

- Hắc hắc hắc...

Trong võ trường tĩnh lặng đột nhiên vang lên tiếng cười đắc ý của Vu Tiểu Úc.

- Sao hả? Nhân quang của ta như thế nào? Các người đã tin chưa? Trên trời dưới đất, ngàn vạn tinh cầu, chỉ có đại ca của ta mới xứng đôi với...

- Vu Tiểu Úc.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền tới một thanh âm giận giữ, Vu Tiểu Úc vội vàng nuốt mấy chữ kế tiếp vào trong bụng. Một đạo kiếm quang nhanh như chớp đã bay tới bên cạnh Vu Tiểu Úc, sau đó lại truyền tới một tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết:

- Á, tỷ tỷ tha mạng.

- Ha ha ha...

Đám người lập tức cười ồ lên.

Người tới chẳng phải ai khác mà chính là Vu Thanh Nhã. Vu Thanh Nhã đã thông báo hết cho mấy vị trưởng bối trong nhà, hơn nữa cũng đã sắp xếp xong việc chuẩn bị yến tiệc. Vừa trở lại thì mới hay tin Vu Tiểu Úc đã mang Dương Thiên Lôi tới võ trường, Vu Thanh Nhã lập tức biết ngay mà Vu Tiểu Úc muốn làm trò quỷ gì, lập tức chạy ngay tới đây. Vừa hay lại thấy một màn kiêu ngạo ba hoa của Vu Tiểu Úc.

Vu Thanh Nhã vừa then vừa giận, càng tức hơn chính là Dương Thiên Lôi lại để mặc cho Vu Tiểu Úc làm càn.

- Bốp bốp...

Tiếng mông bị đánh và tiếng kêu thảm thiết của Vu Tiểu Úc khiến mọi người cười càng khoa trương hơn, Dương Thiên Lôi cũng hơi ngạc nhiên.

- Đại ca... cứu mạng đi, đệ cũng là vì huynh thôi, huynh không thể thấy chết mà không cứu.

Vu Tiểu Úc lại la lên.

- Ách... Thanh Nhã, đã được chưa? Trước mặt người khác.... Tiểu Úc cũng không còn nhỏ nữa.

Dương Thiên Lôi nói có chút khó khăn.

- Người cũng đáng đánh.

Vu Thanh Nhã mặt mũi đỏ bừng, hung dữ trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi, nói không nổi mặt chút nào.

- Ha ha ha...

Đám người lại tuôn ra một tràng cười vang dội.

- Cười cái gì, lập tức trở về hết cho ta.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Thanh Nhã càng đỏ hơn, mày liễu nhướng lên, quét mắt nhìn đám người, cả giận nói.

Uy tín của Vu Thanh Nhã cỡ nào chứ? Chỉ một câu nói kia của nàng đã khiến đám người lập tức thu lại tiếng cười, tản ra như chim dời tổ, nhưng vẫn có vài muội muội trước khi rời đi thu hết can đảm đứng bên cạnh hô to:

- Thanh Nhã tỷ tỷ, Thiên Lô ca ca vừa anh tuấn vừa cường đại, bọn muội đều rất thích....

Vu Thanh Nhã càng thêm xấu hổ, nhất là khi thấy Dương Thiên Lô sau khi nghe được lời của mấy muội này lại làm ra vẻ đắc ý, bộ dáng rất hưởng thụ, Vu Thanh Nhã tức khời không có chỗ trút, hận không thể lập tức tiến lên đập cho Dương Thiên Lô một trận.

- Tốt lắm, mọi người giải tán đi.

Dương Thiên Lô kéo Vu Tiểu Úc ra khỏi tay Vu Thanh Nhã rồi nói.

- Hừ, Vu Tiểu Úc, từ nay về sau đệ mà còn tiếp tục xen vào chuyện giữa ta và hần thì ta sẽ không nhận đệ là đệ đệ nữa, lần này tạm thời bỏ qua cho đệ, bắt quá, cứ chờ đi, ta sẽ không bỏ qua dễ như vậy đâu.

Vu Thanh Nhã đột nhiên quay đầu nhìn Dương Thiên Lô nói.

Trời vừa sập tối, tại tổng bộ của Vu Gia Bảo, đại sảnh vốn có thể chứa cả ngàn người giờ đây chật ních đệ tử Vu gia. Cứ mười người ngồi chung một bàn, ồn ào bàn tán, thỉnh thoảng đâu đó phát ra một tràng cười, ánh mắt đều hướng về Dương Thiên Lô và Vu Thanh Nhã đang ngồi trên hàng ghế chủ tọa không chút che giấu.

277. Chương 261: Vu Gia Yên Hội.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 261: Vu gia yên hội.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vu Nhân Kiệt đang ngồi tại vị trí thủ tọa, bên phải hần là một nam nhân phong thần tuấn lãng, tràn ngập khí tức nho nhã, vẻ ngoài giống hệt Vu Thanh Nhã và Vu Tiểu Úc, người này hần là phụ thân của hai người bọn họ - Vu Hoài Trọng

Dựa vào khí tức nhàn nhạt tán ra từ hần, Dương Thiên Lô liền biết đây chính là một cao thủ, một cao thủ đã bước vào Thần đạo.

Bên trái Vu Nhân Kiệt là một mỹ phụ với vẻ mặt điềm tĩnh nhu hòa, chỉ có điều tóc mai bà đã loáng thoáng sợi bạc, hiển nhiên đây cũng là một cao thủ, tuy nhiên Dương Thiên Lô cảm thấy khí tức của bà chỉ mạnh hơn Vu Thanh Nhã một chút thôi, hiển nhiên chỉ mới dừng ở Tiên Thiên cấp tám đỉnh phong.

Mỹ phụ này chính là mẫu thân của Vu Thanh Nhã, tên gọi: Sở Yên.

Khi Vu Thanh Nhã ngồi kề Sở Yên, chỗ Dương Thiên Lô đối diện với Vu Thanh Nhã và cạnh Vu Hoài Trọng, đồng thời Vu Tiểu Úc ngồi sau Dương Thiên Lô

Mà mé dưới Vu Thanh Nhã là đại tỷ, nhị tỷ đến tận thất tỷ của Vu Tiểu Úc, dĩ nhiên là vị trí chỗ ngồi được sắp xếp theo tu vi, càng cao thì càng ngồi lên phía trước.

Ngồi dưới Vu Tiểu Úc là bảy người tỷ phụ, cũng lần lượt theo tu vi mà an bài. Dù tu vi của Vu Tiểu Úc không khá lắm nhưng là truyền nhân độc nhất của Vu gia nên đương nhiên có tư cách ngồi trên. Điều đó chẳng cần bàn cãi.

Thế nhưng lần này, vị trí của Vu Tiểu Úc lại bị Dương Thiên Lô ngồi mất.

Được an bài như vậy, thật ra Dương Thiên Lô vừa thấy hổ thẹn lại vừa cảm kích.

Theo lý mà nói, hần hần được an bài tại vị trí dành cho khách. Nhưng khi đến, Vu Trung Kiệt lại cho hần ngồi bên cạnh Vu Tiểu Úc

Vu Tiểu Úc chẳng nhưng không hề phản đối mà còn tỏ ra vô cùng cao hứng.

Ngược lại, Vu Thanh Nhã dường như nộ khí không tiêu, thỉnh thoảng trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô và Vu Tiểu Úc.

Chiêm ngưỡng dáng vẻ Vu Thanh Nhã dưới trang phục nữ nhi quyến rũ, Dương Thiên Lô chảy nước dãi ròng ròng, chỉ có điều chẳng dám thất thố, không hề liếc ngang liếc dọc, ra bộ ta đây là chính nhân quân tử.

Đâu còn cách nào khác, hần giờ như ngọn đèn rực rỡ giữa bóng đêm, từ Sở Yên rồi đám đại tỷ, nhị tỷ cho đến thất tỷ của Vu Tiểu Úc, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về hần, vừa ngắm nghía vừa cười cười cứ như đang nhìn một món bảo vật vậy, ngay cả cường giả Thần đạo Vu Hoài Trọng bên cạnh thỉnh thoảng cũng quay sang dò xét.

Dù hần mặt dày vô cùng, tự nhận mình anh tuấn đến mức thiên địa bất dung nhưng vẫn không chịu được áp lực lớn đến vậy, cho dù chưa đến nỗi biểu hiện ra ngoài, trong lòng thực ra có chút không được thoải mái cho lắm.

May mà, Vu Tiểu Úc cũng không để mồm miệng rảnh rỗi, liên hồi giới thiệu từng người cho hần, kia là ai, tên là gì. Khiến cho Dương Thiên Lô không đến nỗi ngơ ngời, nên tâm trạng dễ chịu hơn một chút.

Rốt cục yến hội đã đến lúc khai cuộc, Vu Nhân Kiệt đưa Dương Thiên Lô ra trước mặt mọi người rồi long trọng giới thiệu, đồng thời cũng công khai biểu lộ cảm tạ Dương Thiên Lô vì đã cứu mạng Vu Tiểu Úc.

Dương Thiên Lô hiểu Vu Nhân Kiệt muốn tạo cho hần một địa vị thật nổi bật trong Vu Gia Bảo, nhưng vẫn thật khó thích ứng.

May thay, giới thiệu xong xuôi, Vu Nhân Kiệt liền lui về tuyên bố bắt đầu yến hội.

Thoáng chốc, không khí náo nhiệt hần lên, Dương Thiên Lô không thể tưởng tượng nổi lại nhiều lễ vật đến vậy, mà lại lễ trọng nữa chứ, kinh ngạc là một chuyện, trong bụng hần lại như mở cờ, hoan hỉ vô cùng.

Thuần Dương Đan ư? Pháp khí chẳng?

Mục quang của Vu Trung Kiệt chăm chú dõi theo, hơn nữa còn cố ý nói rõ, ai dám xuất thủ đây chứ?

Cứ mỗi người tới mời rượu Dương Thiên Lô thì lại tặng chẳng những là linh khí hạ phẩm, đan dược, mà còn có cả đan dược cực phẩm có giá trị liên thành hoặc là thiên linh địa vật ngàn năm cực kỳ quý hiếm.

Sau một canh giờ, dù Dương Thiên Lô như mở cờ trong bụng nhưng một mực vẫn biểu hiện khí độ thản nhiên, tỏ ra bản thân dường như chẳng mấy quan tâm, miệng luôn giữ nụ cười thật nhẹ nhàng, lâu đến nỗi căng cứng cả cơ mặt. Hần nhận tất cả lễ vật của ba trăm lễ tám vị trưởng lão. Đồng thời cạn hết ba trăm lễ tám chén rượu ẩn chứa năng lượng hùng hậu của thiên địa.

Hần chỉ biết rằng, ở địa cầu, đạo lý thường tình là người ta mời luyến thì phải uống cạn thì mới tỏ được lòng thành, cho nên ai đến mời rượu tặng lễ, hần đều không ngần ngại cạn chén, không bỏ sót giọt nào. Thế nhưng, nào ngờ, tại đại lục Thiên Huyền, trong rượu luôn ẩn chứa năng lượng hùng hậu, uống được bao nhiêu là tùy thân thể của mỗi người, chứ không phải muốn uống bao nhiêu cũng được, nếu uống quá độ chẳng còn là say rượu thường tình nữa mà là sẽ bị bạo thể mà chết.

Khi mới uống được khoảng mười chén, mọi người còn không để tâm lắm, dù sao Dương Thiên Lô cũng cường hần hơn người, mọi người trong Vu Gia Bảo sớm đã biết về trận chiến đêm qua. Tuy hần chỉ mới là Tiên Thiên cấp năm nhưng chẳng ai dám xem thường.

Nhưng mà cứ thế số người mời rượu ngày càng nhiều, hần vẫn cứ cạn hết ly. Lúc này mọi người quả thực ngạc nhiên. Trăm chén, ngay đến cả cường giả Tiên Thiên cấp chín cũng khó lòng chịu được. Điều lạ là khí tức và biểu hiện của Dương Thiên Lô từ đầu chí cuối đều chẳng hề thay đổi, điều duy nhất có thể nhìn thấy là bụng hần phình ra một chút, đến một độ nào đó là xẹp về như cũ.

- Đại ca, huynh không sao chứ?

Vu Tiểu Ưc với bộ dạng như thấy quỷ hỏi đi hỏi lại, không biết bao lần.

Dương Thiên Lôi cũng đều tỏ bộ dạng tương tự mà truyền âm hỏi lại:

- Lễ nào ca mất bình tĩnh. Chỉ là trong lòng ca đang cao hứng quá, há há, nhiều lễ vật thật...

Vu Tiểu Ưc chỉ còn biết câm nín.

Vu Thanh Nhã vốn muốn ngăn lại nhưng thầm nghĩ, giờ có sự hiện diện của gia gia, nàng đâu cần phải quan tâm làm gì bèn không lên tiếng nữa.

Ngay cả khi Sở Yên muốn khuyên can thì cũng bị Vu Nhân Kiệt cản lại.

Cứ như vậy, mọi người đều tròn mắt mà ngó Dương Thiên Lôi từng chén từng chén cạn sạch. Vu Tiểu Ưc phụ trách việc rót rượu, sợ đại ca mình gặp chuyện không hay, định rót với một chút thì Dương Thiên Lôi đã cất tiếng đầy vẻ hào sảng:

- Rót đầy vào nào.

Ba trăm linh tám chén, Vu Tiểu Ưc, Vu Thanh Nhã đều đếm chính xác. Ba trăm linh tám lễ vật, Dương Thiên Lôi nhớ rõ ràng, không hề nhầm lẫn.

Sau khi không còn ai mời rượu nữa, Dương Thiên Lôi mới bình ổn trở về chỗ ngồi, đến lúc này chàng ta mới phát hiện giờ mọi người đang dùng ánh mắt quái dị để nhìn mình.

- Ái chà... Chẳng lẽ biểu hiện của ca chưa được điềm tĩnh lắm chăng? Nên bọn họ mới ca như thế một kẻ tham tiền tham của thế kia?

Dương Thiên Lôi thầm nhủ.

278. Chương 262: Định Hồ Châu, Bế Quan!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 262: Định Hồ Châu, bế quan!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hay, hay, hay lắm.

Đúng lúc này, Vũ Nhân Kiệt đưa tay vuốt râu, mỉm cười nói với Dương Thiên Lôi. Lại hỏi:

- Thiên Lôi, nói xem nào, người muốn gia gia đem cho người lễ vật gì đây?

- Gia gia... Đâu cần như vậy chứ?

Dương Thiên Lôi ngại ngùng đáp. Đối với lời của Vũ Nhân Kiệt vừa nói, Dương Thiên Lôi nghĩ rằng, dáng vẻ của mình vừa rồi đã bộc lộ ra ham tiền tham của mất rồi. Chàng ta liền trưng lên bộ mặt xấu hổ.

- Chớ khách khí, lễ vật này gia gia nhất định phải tặng, từ giờ về sau cứ xem như là người trong nhà, đừng ngại ngùng, xa lạ.

Vu Trung Kiệt nói.

- Điều này...

- Khụ khụ...

Đúng lúc này, Vu Thanh Nhã bỗng khe ho khan hai tiếng, liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi.

- Đã vậy thì... Gia gia có thể luyện chế giúp con một bộ nhuyễn giáp được không?

Dương Thiên Lô nghe thấy Vu Thanh Nhã ho khan bèn đảo mắt nhìn thoáng qua, lập tức trong lòng vui mừng, xem ra nàng ta cũng chỉ tỏ bộ dáng làm mình làm mẩy bề ngoài, đến giờ vẫn không hề quên nhắc khéo mình bèn vội nói.

- Không sao, có thêm yêu cầu gì đặc biệt không?

Vu Nhân Kiệt sảng khoái nói.

- Yêu cầu đặc biệt là...

Dương Thiên Lô rất muốn nói là nhất định phải đẹp để hào nhoáng, nhưng dù da mặt có dày đến mấy cũng không nói lên lời được, chỉ có điều bỗng nhớ đến thể chất đặc thù của mình, cùng với tình huống khi luyện đến ngưng đan thiên chi, nên nói:

- Độ co giãn phi thường tốt có được không ạ? Căng lớn ra gấp mười lần vẫn không bị tổn hại được chăng?

- Gấp mười lần ư? Đương nhiên là có thể, dù cho gấp trăm lần cũng không thành vấn đề, chỉ cần khi luyện chế cho thêm “Hải Long Căn” là được. Cần gì nữa không?

- Không cần thêm gì, cháu không hiểu biết lắm về nhuyễn giáp, Tiểu Ưc, người xem loại nhuyễn giáp nào phù hợp với ta nhất?

Đồng thời, Dương Thiên Lô lại truyền âm nói với Vu Tiểu Ưc nói:

- Đẹp, nhất định bề ngoài phải thật đẹp.

Vu Tiểu Ưc hiểu ngay:

- Con thấy thể này, gia gia đã luyện chế nhuyễn giáp cho đại ca thì ắt hẳn là luyện chế loại cao cấp nhất, tốt nhất. Nói đúng ra, dù đại ca bây giờ chỉ mới là cấp độ Tiên Thiên nhưng dựa vào thiên phú của đại ca, hệ hệ, các người cũng hiểu được, dù cho là linh khí đỉnh cấp thì cũng chẳng tiện dùng được bao lâu, thật là lãng phí. Mà điều quan trọng nhất là phải vừa đẹp vừa lạnh lùng, như vậy mới xứng với phong độ tuyệt thể của đại ca, lại giúp cho Bát tỷ... Ái chà, ta chưa nói gì đâu nhé, chưa hề nói... Như thế đó, gia gia

- Ha ha ha... Tên tiểu tử thôi nhà người, quả thực là... Chỉ có điều... nói hợp ý gia gia lắm...

- Gia gia.

Vu Thanh Nhã tức thì tức giận kêu lên.

Cả đám người đều lộ rõ vẻ buồn cười.

- Khụ khụ... Được rồi, quyết định như vậy đi. Chỉ có điều muốn luyện chế đạo khí thì phải mất một khoảng thời gian đấy. Khi nào người bế quan xong, chắc là sẽ ổn thỏa. Đương nhiên gia gia phải khởi động Pháp Tắc Thời Không mới luyện chế thành được.

- Lâu vậy ư?

- Thế nào? Không chờ được sao?

- Không phải vậy, chỉ là... Gia gia, giờ con không có nhuyễn giáp để mặc. Có thể tìm giúp con một bộ đồ nào có tính co giãn tốt trước được không ạ? Nếu không, khi bế quan, y phục nhanh xấu đi lắm...

- Vì sao người yêu cần có tính co giãn tốt? Nhuyễn giáp linh khí thường đủ cho người mặc cả trăm ngàn năm cũng không hư hại.

- Điều này... Là vì công pháp mà con tu luyện có chút đặc biệt. Chỉ có tính co giãn tốt mới phát huy hết được uy lực.

Dương Lô tùy ý nói bừa nguyên do.

- Đi nào, vậy thì trước hết đưa tạm cho người một bộ vậy

Vu Nhân Kiệt nói tiếp:

- Những người khác lui ra, Thiên Lô, Thanh Nhã, Tiểu Ưc, các người đi theo ta nào.

- Chờ một chút đã.

Dương Thiên Lôï bồng nói. Vừa nói, vừa đưa tay lấy ra một viên Ngưng Huyết Đan mà hắn đã sớm chọn, viên này có cảm giác ẩn chứa khí tức sinh mệnh cũng như tinh nguyên dồi dào.

- Bá mẫu, Thanh Nhã từng nói người cần thứ này. Trước hết xin tặng người, coi như là lễ vật mừng sinh nhật bá mẫu.

Dương Thiên Lôï cung kính nói, niệm lực khẽ rung lên, Ngưng Huyết Đan liền từ từ bay tới trước mặt Sở Yên.

- Ngưng Huyết Đan? Ngưng Huyết Đan Tiên Thiên cấp sáu?

Tất cả mọi người, kể cả Vu Trung Kiệt đều kinh ngạc. Sắc mặt Vu Thanh Nhã lập tức biến đổi. Dương Thiên Lôï đã nói với nàng, người đấu giá Ngưng Huyết Đan kia chính là hắn, hơn nữa là còn có mấy viên. Nhưng nàng không ngờ lại là Tiên Thiên cấp sáu. Hơn nữa, điều kinh người chính là viên Ngưng Huyết Đan cấp sáu này ẩn chứa khí tức sinh mệnh hùng hậu, hiển nhiên là được tu luyện giả luyện hóa, tuyệt đối là thiếu niên thiên tài, ẩn chứa thọ nguyên cực cao.

- Thứ này...

Sở Yên có chút ngại ngùng, dù sao giá trị của viên Ngưng Huyết Đan này quá lớn, nếu mang đi đấu giá, ít cũng được mười tỷ, thậm chí là trên trăm tỷ Thuần Dương Đan. Giá trị cao thế cho dù đem toàn bộ lễ vật mà mọi người Vu Gia Bảo tặng nàng thì vẫn còn thua xa viên Ngưng Huyết Đan này.

- Mẫu thân, người nhận lấy đi.

Vu Thanh Nhã nói.

- Đúng đó, không nên khách khí với đại ca của con, không phải vì con thì coi như vì Bát tỷ... Khụ khụ, gọi là hiếu kính, hiếu kính người đi, cũng là phải lễ thôi mà...

Vu Tiểu Úc tiếp lời.

Những lời Vu Tiểu Úc tuôn ra thiếu chút nữa làm Vu Thanh Nhã phát hỏa nhưng giờ đành tiếp tục chịu nhịn. Dù sao viên Ngưng Huyết Đan này quá quý giá, vả lại rất quan trọng đối với mẫu thân, xét theo tính cách của mẫu thân, nhiều khả năng sẽ không thu nhận. Vu Tiểu Úc nói vậy vừa hay làm cho mẫu thân cảm thấy thoải mái hơn.

- Bá mẫu, Tiểu Úc nói phải đó. Đây là tỏ lòng hiếu kính người, xin hãy nhận lấy.

Dương Thiên Lôï cung kính nói.

Những lời này quả khiến cho người ta đoán già đoán non mà. Cuối cùng là vì Vu Tiểu Úc hay vì Vu Thanh Nhã?

- Tiểu Yên, cứ nhận đi.

Đúng lúc này Vu Nhân Kiệt cất lời.

- Được rồi, bá mẫu cũng không khách nhí nữa.

Sở Yên nhẹ tay cầm lấy Ngưng Huyết Đan, trên mặt tràn đầy vui mừng.

Nhờ vào viên Ngưng Huyết Đan này, sau khi luyện hóa, bà có thể gia tăng hơn hai trăm năm tuổi thọ. Hơn hai trăm năm, cho dù thiên phú của bà không cao nhưng cũng đủ đột phá đến Tiên Thiên cấp chín, một lần nữa kéo dài được tuổi thọ. Có thể có hi vọng tấn thối Thần đạo lúc sinh thời.

Vu Trung Kiệt dẫn theo Dương Thiên Lôï, Vu Thanh Nhã, Vu Tiểu Úc cùng với bảy vị tỷ tỷ khác bước tới Thủy Tinh Cung.

Vu Tiểu Úc bị bảy tỷ tỷ giữ ở lại ngay tầng thứ ba của Thủy Tinh Cung.

Dương Thiên Lô và Vu Thanh Nhã được dẫn đến bên ngoài tầng mười lăm Thủy Tinh Cung. Trong số toàn bộ người Vu Gia Bảo chỉ duy nhất có Vu Nhân Kiệt mới đủ thực lực để tiến vào gian tu luyện tầng mười lăm.

Các người chờ ở đây một chút, gia gia đi lấy vài thứ đồ tốt đưa cho rồi đem các người vào Định Hồ Châu, khởi động Thời Không Pháp Tắc.

Vu Trung Kiệt nói đoạn, toàn thân tràn ra khí tức thần đạo khủng kinh người, lao về phía địa môn gian tu luyện tầng mười lăm, khi năng lượng của ông ta tiếp xúc với đại môn, lập tức một đạo bạch quang xẹt qua, thân ảnh ông ta đã biến mất khỏi tầm nhìn của hai người.

- Phù....

Dương Thiên Lô, ngây người trong chốc lát rồi thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau mồ hôi trên mặt, quay sang Người đang thờ ơ, cười hì hì mà nói:

- Thật là mệt mỏi...

Vu Thanh Nhã tức giận, trừng mắt lườm Dương Thiên Lô, chẳng thèm để ý:

- Thanh Nhã?

Thanh Nhã quay ngoắt mặt đi, hiển nhiên vẫn còn bực tức.

- Thanh Nhã?

Thân hình Dương Thiên Lô nhoáng một cái, đến trước mặt Vu Thanh Nhã, hô lên.

- Đừng làm phiền ta, sau này chớ trách ta giáo huấn người Vu Thanh Nhã giận dữ nói.

- Ái chà... vẫn còn giận sao?

- Hừ, do Tiểu Ưc hồ đồ, rồi người cũng hồ đồ theo. Bây giờ thì hồng rồi, toàn bộ Vu Gia Bái đều cho rằng chúng ta là... là quan hệ kiểu kia...

- Quan hệ thế nào?

- Người... Biết rồi còn hỏi.

Vu Thanh Nhã chứng kiến biểu hiện đặc ý của Dương Thiên Lô thì hận không thể đạp cho một nhát. Hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi chỗ khác. Rõ ràng là không muốn nói nhảm cùng Dương Thiên Lô nữa.

Thân hình Dương Thiên Lô lại run lên, một lần nữa xuất hiện trước mặt Vu Thanh Nhã, chỉ có điều lần vừa xuất hiện, Người lại quay đầu sang hướng khác. Nhưng hiển nhiên Người đánh giá quá thấp trình độ võ sĩ của Dương Thiên Lô, liên tục, quay đi quay lại hơn mười lần, cho dù thế nào Dương Thiên Lô vẫn cứ đứng trước mặt mỉm cười với nàng. Ngay cả cái nào là chân thân cái nào là phân thân, Người cũng không phân biệt nổi. Quả nhiên gã này đã dùng ảo ảnh thuộc tính Quang, thật giả khó lường.

- Người lại hồ đồ rồi, ước định của chúng ta hủy bỏ.

- Ái chà...Được rồi, chỉ do ta bị giam hãm cả buổi, muốn thư giãn một chút thôi mà.

Dương Thiên Lô ngừng lại rồi nói. Thấy Người vẫn giữ bộ dạng chẳng thèm để ý đến mình, liền hỏi tiếp:

- Thanh Nhã, Định Hồ Châu mà gia gia người vừa nói là cái gì thế?

Vu Thanh Nhã khẽ nhún mày, rõ ràng vẫn không muốn dây dưa nhưng rốt cục cũng đáp:

- Là pháp bảo của Vu Gia chúng ta, tuy chỉ là phẩm đạo khí nhưng giá trị khác xa với thượng phẩm đạo khí. Trước đây nói giúp người đạt tới cảnh giới cấp bốn đỉnh phong, tới Vu Gia Bảo, chính là do Định Hồ Châu này.

- Vì Định Hồ Châu? Chẳng lẽ Định Hồ Châu... có thể lĩnh hội được cảnh giới ảo diệu của Thiên Nhân Hợp Nhất?

Dương Thiên Lô khiếp đảm nói.

- Không sai. Định Hồ Châu đặt sâu trong Thiên Hồ, tự tạo thành thiên địa, từ khi kiến tạo nên Vu Gia Bảo đến nay chưa từng di động, thủy chung tự hành chuyển, hấp thu sức mạnh của thiên địa, toàn bộ Thiên Hồ đều tràn ngập linh khí hùng hậu của thiên địa, nó đã sớm dung hợp làm một thể với thiên địa. Ở bên trong nó tu luyện, có thể dễ dàng cảm ứng được ảo diệu của cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất.

- Thì ra là thế.

Dương Thiên Lô thì thảo, liền sáng tỏ khi yến hội đêm nay, thấy được cao thủ trên Tiên Thiên cấp năm của Vu Gia Bảo nhiều gấp mấy lần một đại phái có hàng chục vạn người như Trảm Không Kiếm Phái. Tiên Thiên cấp một đến cấp bốn, chỉ cần bước vào cảnh giới Tiên Thiên, dù tư chất thể nào, trải qua trăm năm tu luyện cũng có thể đạt tới cấp bốn.

Nhưng Tiên Thiên cấp năm lại khác, rất nhiều người cả đời đều không đột phá được. Hầu hết nhũn người muốn cảm ngộ được sự ảo diệu của cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất đều mất cả trăm năm, thậm chí lâu hơn nữa.

Dương Thiên Lô cuối cùng cũng rõ vì sao Vu Gia Bảo lại có thể trở thành Đệ nhất thế gia của Thiên Huyền đại lục. Bọn họ chẳng phải chỉ dựa vào hai lĩnh vực là Đan đạo và Luyện khí mà họ còn có thực lực tuyệt đối. Do có Định Hải Châu nên sở hữu vô số cao thủ Tiên Thiên cấp năm trở lên.

Đúng lúc này, đại môn bỗng chấn động một hồi, Vu Trung Kiệt một lần nữa xuất hiện trước mặt hai người.

- Đi theo ta.

Vu Trung Kiệt nói đoạn đi thẳng về phía trước. Dương Thiên Lô cùng Vu Thanh Nhã sóng vai nhau đi theo sau Vu Trung Kiệt, bước vào một thông đạo trong suốt.

Vu Trung Kiệt bỗng nhiên xuất ra hai đạo năng lượng bao bọc lấy Dương Thiên Lô cùng Vu Thanh Nhã phía sau, ba thân ảnh nhoáng lên, biến mất trong thông đạo.

Lúc hiện thân trở lại, lập tức Dương Thiên Lô cảm thấy mình đang tiến vào trong làn nước, xung quanh sức ép của nước áp tới cực lớn.

Lặn sau xuống vài trăm mét, Vu Nhân Kiệt bỗng liên tục bùng phát năng lượng, hai tay liên tục đánh ra vô số thủ ấn vào hồ nước, sau một lát, dưới đáy hồ bỗng xuất hiện một đạo hào quang xanh thẳm!

Lúc này, Dương Thiên Lô lại lần nữa cảm thấy bị một luồng năng lượng phủ lấy, sau khi quang mang lóe lên, ba người đã tiến vào một không gian dường như rất lớn.

Linh khí thiên địa hùng hậu tràn ngập, bao quanh hẳn. Toàn bộ không gian nhuộm một màu: màu lam, màu lam của Thiên Địa Nhất Thể, Toàn bộ không gian không ngừng lóe lên tinh quang, tựa như những vì sao lấp lánh, vô cùng xinh đẹp huyền ảo.

-Thiên Lô, đây là nhuyễn giáp mà ngươi cần, mặc dù chưa dung nhập Hải Long Căn nhưng tính cơ dân của nó cũng thỏa mãn được yêu cầu của ngươi đấy.

Sau khi ba người vào không gian kia, Vu Nhân Kiệt đem ra một chiếc nhuyễn giáp rồi nói.

-Hay quá, đa tạ gia gia.

-Ừ. Chiếc Càn Khôn Giới này có chứa nhiều đan dược để gia tăng pháp lực cùng như tiên thảo linh vật quý hiếm, lại có một ít nội đan của yêu thú. Trước hết ngươi cứ dùng, có lẽ đủ để ngươi tấn thăng lên cảnh giới cấp năm đỉnh phong.

-Tiểu Nhã, con và Thiên Lô chia nhau ra hai hướng riêng biệt, cực bắc và cực nam của Định Hồ Châu để tu luyện. Ngươi ở cực nam, Thiên Lô ở cực bắc. Gia gia sẽ phát động “Càn khôn âm dương hồ chuyển trận” của Định Hồ Châu, các ngươi một âm một dương, hợp nhau lại sẽ càng gia tăng sức mạnh. Mỗi một năm, Càn Khôn sẽ tự nhiên hợp nhất. Hai người các ngươi sẽ tự gặp lại nhau, đó chính là lúc hai người so tài, cùng củng cố tu vi.

-Tiểu Nhã. Thiên Lô tuy chỉ mới có tu vi Tiên Thiên cấp năm tu vi nhưng thân thể hẳn vô cùng cường hãn, vượt ngoài sức tưởng tượng của ngươi. Cho nên ngươi phải dốc toàn lực đối chiến, chớ có lưu tình.

- Xin gia gia cứ yên tâm, con tuyệt đối sẽ không lưu tình.

Vu Thanh Nhã nói.

- Ủ. Vậy các người bắt đầu tu luyện đi. Thiên Lô, đợi người lu luyện đến Tiên Thiên cấp năm đỉnh phong thì bóp nát linh phù này, gia gia sẽ mở thời gian là hai năm cho các con. đối với người mà nói là quá ít. Phải chuyên tâm tu luyện thì mới có hi vọng, hiểu chưa?

- Đã rõ rồi ạ, gia gia.

Dương Thiên Lô đáp.

279. Chương 263: Càn Khôn Âm Dương Hỗ Chuyển Đại Trận.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 263: Càn Khôn Âm Dương hỗ chuyển đại trận.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Được rồi, giờ gia gia ra ngoài, đợi khi gia gia khởi động Thời Không Pháp Tắc và Càn Khôn Âm Dương Hỗ Chuyển Đại Trận, hai người các người mau chóng đến hai khu vực riêng của mình đã định ở hai đầu nam bắc.

- Chờ chút đã, gia gia.

Vu Thanh Nhã bỗng nhiên nói.

- Sao vậy?

- Gia gia, sau khi người rời khỏi đây thì phát động thời không pháp tắc trước, lát sau hãy khởi động Càn Khôn Âm Dương Hỗ Chuyển Đại Trận.

Vu Thanh Nhã thoáng nhìn Dương Thiên Lô đằng sau mà nói với Vu Trung Kiệt.

- A? Ủ, gia gia hiểu rồi..

Vu Trung Kiệt lập tức mỉm cười, nhìn thoáng qua Dương Thiên Lô và Vu Thanh Nhã với vẻ ám muội rồi nói.

- Gia gia, không phải như người nghĩ đâu, con muốn giáo huấn hần trước một chút.

Sắc mặt Vu Thanh Nhã ửng hồng.

- Ủ. Không sao. Gia gia sẽ không quấy rầy con “giáo huấn” Thiên Lô đâu”. Giọng nói Vu Trung Kiệt còn chưa dứt thì thân ảnh đã biến mất trước mặt hai người.

Gấp đến độ Vu Thanh Nhã dậm chân thành thịch, giải thích cũng như không, càng nói càng dở.

- Ha ha ha...

Lập tức Dương Thiên Lô đắc chí cười lớn, lúc này chẳng còn gì kìm hãm hần, thân hình rùng lên, thoáng chốc đã cách xa Vu Thanh Nhã trăm trượng.

- Người chạy đi đâu?

Thân ảnh Vu Thanh Nhã cùng lay động, lao về phía Dương Thiên Lô.

- Ta cần gì phải chạy? Đánh là thân, mắng là yêu, giỏi thì tới đây này, chúng ta cùng đại chiến một hồi.

Dương Thiên Lô tự tin nói.

Vu Thanh Nhã khẽ quát một tiếng, pháp bào nàng mặc vốn chỉ là loại bình thường, nay thoảng choảng quanh thân nàng lấp lánh hào quang Tam Sắc Nhuyễn Giáp, trên tay đã cầm một thanh bảo kiếm lộ ra khí tức cổ xưa. Đây là lần đầu tiên Dương Thiên Lôi thấy nàng vận phục sức kiêu này.

Giờ đây một lần nữa Vu Thanh Nhã đã khôi phục bộ dạng ngang tàng

Cầm ứng được khí tức phát ra từ người Vu Thanh Nhã, Dương Thiên Lôi chẳng dám coi thường, vội mặc bộ nhuyễn giáp vừa cầm, đồng thời tế xuất Quang Minh Sáo Trang cùng Quang Minh Pháp Kiếm.

“Rầm ... rầm ...rầm...”

Thoảng chốc hai người đã giao chiến.

Lần này không phải là Vu Thanh Nhã ngơ ngác chờ Dương Thiên Lôi chui đầu vào rọ nữa, mà chính thức chiến đấu.

Vu Thanh Nhã vốn là thiếu niên nhân tài kiệt xuất, cùng dương danh thiên hạ với Bộ Kinh Vân, Thương Huyền Bác. Giờ này Dương Thiên Lôi đã được nếm mùi thực lực chân chính của nàng.

Từng đạo pháp quyết huyền ảo, khủng bố, dựa vào niệm lực thâm hậu, thân ảnh nàng nhanh như chớp, lẹ tợ giao long, quán quanh người là năng lượng cường hãn, lại vừa có thể tùy ý biến thành chủ động tấn công, nàng chỉ cần xuất ra sáu thành pháp lực cũng để làm cho Dương Thiên Lôi cảm nhận được áp lực cực lớn rồi.

Hai canh giờ sau, Dương Thiên Lôi thương tích đầy mình, ngã trên mặt đất vô cùng thê thảm. Vu Thanh Nhã đắc ý cười duyên một tiếng, kéo cổ áo của Dương Thiên Lôi không chút khách khí, giống như đang cầm rác rưởi vậy, mấy phút sau đã ném Dương Thiên Lôi vào hồ châu Bắc Cực.

- Bây giờ đã chịu khuất phục chưa?

Vu Thanh Nhã quan sát vẻ mặt khó xử của Dương Thiên Lôi, đôi chân mày tinh tế đen nhánh, hai con ngươi tuyệt mỹ mang theo một tia sáng khoải, một tay nàng chống nạnh, một tay cầm kiếm, một thân tam sắc nhuyễn giáp buộc vòng quanh thân hình uyển chuyển của nàng, tư thế hiên ngang mạnh mẽ đầy oai hùng, giờ khắc này, trong mắt Dương Thiên Lôi nhìn thế nào cũng thấy giống như một nữ vương siêu cấp tuấn mỹ nhưng cũng vô cùng biến thái.

- Trong từ điển của ca không có hai từ “khuất phục”.

Dương Thiên Lôi nhe răng nhếch miệng nói.

Bất quá trong lòng hắn cũng hiểu được, ngay lúc này, muốn chiến thắng Vu Thanh Nhã là điều không thể, mặc dù hắn dùng chiêu Kim cương toàn của Long trảo thủ cũng không có chút phần thắng nào, đổi lại chỉ là sự ngược đãi cuồng bạo của Vu Thanh Nhã. Tuyệt đại thiên kiêu có thể trở thành nhân tài kiệt xuất nhất trong tu luyện giới, hoàn toàn không phải hư danh. Nàng có thiên phú khủng bố cả về khả năng chiến đấu lẫn trí tuệ. Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, mặc dù là cao thủ Tiên Thiên cấp chín thì Thanh Nhã cũng có thể oanh oanh liệt liệt chiến đấu một trận với kẻ đó, hơn nữa phần thắng còn cao hơn tỉ lệ thua.

Bởi vì, thời điểm đối mặt với Vu Thanh Nhã, Dương Thiên Lôi có cảm giác so với Tiên Thiên cấp tám đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là muốn thăng lên cấp chín như Tiêu Như Mộng thì khủng bố hơn rất nhiều, mặc dù mới chỉ thăng đến Tiên thiên cấp chín như Đan Thanh Dương nhưng vẫn có vẻ không bằng lòng.

Đối với Tiên Thiên cấp bảy, Dương Thiên Lôi còn có thể dễ dàng đối phó. Chứ còn Tiên Thiên cấp tám đã hình thành hai viên hạ đan và kim đan thì hắn hoàn toàn không có khả năng chiến thắng. Huống hồ gì là nhân vật thiên tài đỉnh cấp như Vu Thanh Nhã?

Điều này cũng khiến cho Dương Thiên Lôi nhận thức rõ ràng, thiên tài, cũng không phải chỉ có mình mới có thể vượt cấp khiêu chiến.

- Hừ, trận quyết đấu năm sau, ta xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu.

Vu Thanh Nhã vừa dứt lời, thân hình của nàng đã nhoáng lên, nhanh như chớp biến mất ngay trước mặt Dương Thiên Lôi, nhằm hướng cực nam Định Hồ Châu mà đi mất.

Dương Thiên Lô vốn đang nằm im thín thút tựa như lợn bị chọc tiết, lúc này vươn ra hai bộ móng vuốt, tạo thành một tư thế Long Trảo Thủ nhào nặn ngọc phong mỹ nhân, hung dữ nói:

- Nữu (em gái), một ngày nào đó ca sẽ cho nàng nếm mùi vị Long Trảo Thủ nắn nặn bóp bóp là thế nào, ta x, xuất thủ thật là hung ác quá, Không phải là ca và Tiểu Ưc đùa một chút thôi à? Có cần phải độc ác như vậy không? Sớm muộn gì rồi người của ca ...

Dùng thần thức lén lút dò xét tình hình bên trong Định Hồ Châu, Vu Trung Kiệt làm ra vẻ im lặng hồi lâu, cuối cùng lại cười cười, lẩm bẩm:

- Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, quả nhiên là Thanh Nhã rất quan tâm tới tiểu tử này. Nếu kẻ khác dám dùng động tác hạ lưu này để đối phó với con bé thì e là không phải chỉ có vài vết thương nhỏ ngoài da thể kia...

Vu Trung Kiệt nói xong, liền khởi động Càn Khôn Âm Dương Hổ Chuyển Đại Trận.

....

Càn Khôn Âm Dương Hổ Chuyển Đại Trận lợi dụng tính khí dương thuộc tính trời sinh của nam nhân cùng với tính khí âm thuộc tính trời sinh của nữ nhân, phối hợp với âm dương tương hợp của Không Gian Pháp Tắc trong Định Hồ Châu, từ đó, dùng Định Hồ Châu cùng Thiên Địa quy về một quy luật vận chuyển, hình thành âm dương giao hội, do đó phát ra tác dụng âm dương điều hòa của bản thân tu luyện giả, khiến cho hiệu quả đạt được tăng lên rất nhiều.

Loại trận pháp này, chỉ cần nghe tên thôi thì Dương Thiên Lô liền có cảm giác có chút mùi vị giống như song tu. Chỉ là không trực tiếp như song tu mà thôi. Cho nên, hắn cũng không cần hỏi gì cả. Dù sao thì chuyện này cũng khá nhạy cảm. Dương Thiên Lô hiểu rõ, lúc này đây hắn đã nắm giữ một loại song tu thần công vô thượng, nếu hắn có thể cùng song tu với cao thủ như Vu Thanh Nhã thì cảnh giới nhất định sẽ tăng lên rất nhanh.

Nhưng hắn cũng biết, loại chuyện thế này chẳng thể nóng vội, chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà thôi, cái này gọi là khi tình đã nồng thắm, hương ái sẽ mặn nồng không thể kềm chế được, cũng giống như hắn và Trương Tử Hàm vậy, chỉ khi nào chính thức linh nhục giao hòa, mới có thể đạt được đầy đủ lợi ích của thần công song tu này. Bằng không chỉ là truy hoan, đem đến chút khoái cảm mà thôi. Không có chút hiệu quả tu luyện nào.

Đương nhiên, tình cảm của hắn và Vu Thanh Nhã chưa tới mức đó. Đối với Dương Thiên Lô mà nói thì khoảng cách vạn dặm chỉ là một bước chân mà thôi. Nhưng hắn cũng không đuổi theo Vu Thanh Nhã mà đứng yên tại chỗ mà thôi.

Cùng lúc này, Vu Thanh Nhã đã ở phần cực nam, chưa hiểu rõ lắm về ý nghĩa của Càn Khôn Âm Dương Hổ Chuyển Đại Trận. Đây cũng là lần đầu tiên nàng nghe gia gia nói tới, những lần trước nàng bé quan tại Định Hồ Châu, gia gia không hề khởi động trận pháp kia. Cho nên nàng biết trận pháp này cần phải có một nam một nữ cùng lúc mới có thể phát huy tác dụng. Vì vậy nên vốn đã bị mọi người hiểu lầm như nàng và Dương Thiên Lô càng không dám mở miệng hỏi lỗi ra.

Sau khi mau chóng trở về Nam cực, Vu Thanh Nhã liền ngồi xuống xếp bằng, mỉm cười đầy đắc ý và thỏa mãn. Bị Vu Tiểu Ưc và Dương Thiên Lô chọc tức cả buổi cuối cùng cũng đã giáo huấn, trút hận được lên người Dương Thiên Lô.

Chỉ có điều, giáo huấn thì giáo huấn, dù Dương Thiên Lô thảm bại nhưng nàng cũng đã có nhận thức khác về thực lực của Dương Thiên Lô, cũng như thực sự mong mỗi ước hẹn hai năm sau.

Nàng không thể phủ nhận được, đây là một tài năng thiên phú, ngộ tính vượt cả mình, một thời gian nữa thôi, khi chính thức tỏa sáng, kẻ kia nhất định làm cho cả đại lục Thiên Huyền, thậm chí toàn bộ Thiên Huyền Tinh phải lóa mắt.

.....

Vạn vật trong trời đất đều có Âm Dương, nam nhân là dương, nữ nhân là âm. Các linh khí thiên địa có thuộc tính cũng tồn tại âm dương.

Theo sự vận chuyển của Càn Khôn Âm Dương Hồ Chuyển Đại Trận, toàn bộ không gian bỗng nhiên từ từ xoay tròn, chốc lát linh khí thiên địa hùng hậu tạo thành hai vòng xoáy kì dị, tựa như Âm Dương Ngự Bàn, hai bên phân biệt rõ rệt.

Mà Dương Thiên Lô cùng Vu Thanh Nhã lập tức trở thành hai điểm trong âm có dương, trong dương có âm của Thái Cực Ngự.

Dương Thiên Lô chậm rãi ngồi xuống, một ngày náo nhiệt rốt cũng cũng trôi qua, hần trấn định lại tâm tình, gạt bỏ tạp niệm, chuyên tâm vào tu luyện. Thời gian không có nhiều. Hai năm, nếu không thể tấn cấp Thần đạo, hần sắp phải đối mặt với thất bại. Nếu chỉ là thất bại, hần có thể chấp nhận được. Nhưng lần này, hần không thể thất bại vì thất bại đồng nghĩa với cái chết. Hơn nữa hần đại diện cho Trảm Không Kiếm Phái, mang trên mình danh dự của cả đại phái.

Suốt cuộc đời này, hần không muốn là một đứa trẻ mồ côi không ai quan tâm, không ai chăm sóc như hồi ở địa cầu nữa. Nơi đây hần có sự quan tâm của thân nhân, nữ nhân, huynh đệ, bằng hữu của mình..

Cho nên, vì danh dự, vì sự tôn nghiêm, không thể làm thất vọng những người đã quan tâm tới mình, hần phải dành được chiến thắng cuối cùng.

Huống chi hần còn biết bao lý tưởng “vĩ đại” còn chưa thực hiện được?

Nghĩ đoạn Dương Thiên Lô bài trừ hết tạp niệm, toàn bộ tinh thần lập tức quay về não hải, bước vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

- Chủ nhân.

Vừa vào, đúng lúc Tiểu Linh Thú mới tỉnh lại sau khi tu luyện, liền mừng rỡ chạy đến bên Dương Thiên Lô

- Sặc, lớn thế này rồi cơ à?

Dương Thiên Lô không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thân thể đã tăng gấp ba lần của Tiểu Linh Thú, khiếp đảm mà nói.

- Hi hi, Tiểu Bạch đã tấn cấp đến Tiên Thiên cấp bốn rồi, lớn lên là phải rồi còn gì nữa. Chờ đến khi Tiểu Bạch tấn cấp Thần đạo, có thể cải tạo lại thân hình, biến thành nhân loại giống như chủ nhân đó..

Tiểu Bạch nói.

- Ủ, vậy ngươi cố gắng tu luyện đi. Giờ ca đã là người giàu có, ngươi cần ăn bao nhiêu đan dược cũng được. Hai ngày nga, Lăng Hi thế nào rồi? Có phản ứng gì hay không?

Dương Thiên Lô nói xong liền đưa mắt nhìn về phía pho tượng đã dung nhập thành một thể Lăng Hi. Lúc này pho tượng bằng kia dường như có chút biến hóa nhỏ, càng ngày càng giống người thật.

Dương Thiên Lô lẳng không bay lên, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má Lăng Hi, chỉ đáng tiếc, vẫn cứng chắc như cũ. Xem ra trong thời gian ngắn, Lăng Hi khó mà tỉnh lại được.

- Tiểu Bạch, từ hôm nay trở đi, hàng ngày ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình thiêu đốt trăm vạn viên Thuần Dương Đan, hóa thành linh khí thiên địa.

- Rõ, thưa chủ nhân.

Dương Thiên Lô nói xong liền cáo biệt Tiểu Bạch, tinh thần rời khỏi não hải, trở lại bản thể, uống liền mười viên nội đan yêu thú Tiên Thiên cấp năm, bắt đầu tu luyện Ngưng Đan Thiên trong Huyền Thiên Chân Kinh.

Đây là lần đầu tiên hần tu luyện kể từ khi bước vào Tiên Thiên cấp năm.

Huyền Thiên Chân Kinh, tu luyện hiệu quả nhất là lúc sau khi tấn cấp, cho nên Dương Thiên Lô kì vọng rất nhiều vào lần này.

Sau khi thiêu đốt cùng một lúc mười viên nội đan yêu thú Tiên Thiên cấp năm, đan điền của Dương Thiên Lô lập tức tràn đầy năng lượng khủng bố, trong chốc lát, Dương Thiên Lô đã đạt tới cực hạn, thân thể hần bắt đầu phình ra nhanh chóng, vô cùng đau đớn, nháy mắt dường như phủ kín tâm trí Dương Thiên

Lôi. Nhưng hần vẫn giữ được tâm sáng như gương, dùng niệm lực thúc dục năng lượng từ đan điền, dựa theo quỹ tích chuyển động kì dị của Ngưng Đan Thiên, điên cuồng hấp thu năng lượng của nội đan yêu thú.

Cứ như vậy, hần cùng lúc vừa tiến hành luyện hóa nội đan yêu thú vừa vận hành Ngưng Đan Thiên.

Từng giờ từng phút trôi qua, kể từ khi bước chân vào Tiên Thiên cấp năm, đối với thời gian, Dương Thiên Lôi đã có cảm nhận chính xác. Qua một tháng tám ngày, mười viên nội đan yêu thú đã bị luyện hóa hoàn toàn, thân thể Dương Thiên Lôi bắt đầu hấp thu năng lượng thiên địa hùng hậu từ không gian.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi cũng như trạng thái tu luyện của Vu Thanh Nhã. Tâm trí cả hai đồng thời rung lên.

Hai người vốn đã sớm được công hiệu của Càn Khôn Âm Dương Hỗ Chuyển Đại Trận, do Dương Thiên Lôi lúc trước luyện hóa nội đan yêu thú nên chưa cảm ứng được. Nhưng khi tâm thần Dương Thiên Lôi dung nhập với thiên địa, bắt đầu hấp thu năng lượng, hai người dường như đồng thời cảm ứng được sự tồn tại của nhau.

Thì ra chính vào thời điểm này, Càn Khôn Âm Dương Hỗ Chuyển Đại Trận cuối cùng cũng chính thức được khởi động.

Linh khí hùng hậu của thiên địa bắt đầu lấy hai người làm trung tâm, điên cuồng hội tụ lại, âm dương lưu chuyển, không ngừng sinh sôi, chính thức tạo thành Thái Cực Âm Dương Ngự.

280. Chương 264: Nguyễn Hi Vũ, Tiêu Như Mộng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 264: Nguyễn Hi Vũ, Tiêu Như Mộng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vu Thanh Nhã lập tức cảm thấy tinh thần mình xuất hiện tình trạng thanh tịnh chưa từng thấy, toàn thân không chút khí tức hỗn tạp nào, hoàn toàn tiến nhập vào cảnh giới hư không, vô pháp vô niệm, cảnh giới tối cao của tu luyện.

Mà Dương Thiên Lôi cũng nhận thấy ngay được loại khí tức này, chẳng phải là khí tức Âm Dương Giao Hội hay sao? Giống như ước đoán của hần, Càn Khôn Âm Dương Hỗ Chuyển Đại Trận này về cách hoạt động khác với thần công song tu mà hần có, nhưng về kết quả cốt lõi lại giống nhau đến kì diệu.

Thời gian tựa thoi đưa, ngày tháng thấm thoát như bóng ngang qua cửa sổ, thoáng chốc một tháng đã trôi qua.

Ngày hôm đó, một đạo kiếm quang xuất hiện ở cách Vu giả bảo trong phạm vi trăm dặm, chỉ thấy nàng một thân áo bào xám rộng thụng thình, đầu đội mũ xám, che giấu thân hình uyển chuyển và mái tóc đen dịu dàng.

Sắc mặt hồng nhuận trơn bóng nhưng lại cho người ta một cảm giác đã già nua.

Từ khí tức trên thân có thể thấy nàng đã đạt tới Tiên Thiên cấp tám.

Khi nàng tới gần trong phạm vi trăm dặm, cảm ứng được khí tức của đệ tử Vu Vu giả bảo, liền muốn ngừng lại. Vài đạo lôi cứu liên nhanh chóng đi tới trước mặt nàng.

- Vị tiền bối này, không biết tới Vu Vu giả bảo có chuyện gì?

Đệ tử Vu Vu giả bảo chấp tay, thanh âm mang theo một chút cung kính hỏi..

- Xin hỏi các vị vị, có biết Dương Thiên Lôi hay không? Ta là sư phụ của hần, không biết hần có ở Vu Vu giả bảo không?

Người tới nhẹ giọng hỏi, giọng nói ôn nhu lạnh nhạt nhưng lại rất êm tai.

- Thiên Lô thiếu gia? Thiếu gia đang ở đây. Tiền bối, ngài là?

Thanh âm của thiếu niên kia lập tức cung kính thêm nhiều phần.

- Trảm Không Kiếm phái, Tiêu Như Mộng.

- Nguyên lai là Tiêu tiền bối, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, không biết tiền bối đại giá quang lâm, không thể đón tiếp từ xa, mời đi theo ta.

- Làm phiền rồi.

Tiêu Như Mộng khẽ mỉm cười nói.

Sau một lát, đệ tử Vu Vu giả bảo dẫn Tiêu Như Mộng tới đại sảnh đón khách quý của Vu giả bảo. Cũng không lâu sau, có một đệ tử đi vào phòng khách cung kính nói:

- Thiếu bảo chủ cho mời! Tiêu tiền bối, mời đi theo ta!

Tiêu Như Mộng vừa đánh giá cảnh sắc như tiên cảnh bên trong Vu gia bảo vừa đi theo tên đệ tử kia, lúc đi tới tổng bộ của Vu gia bảo thì từ xa đã thấy được một niên nhân quen thuộc đứng nghênh đón ở ngoài cửa.

Vu Hoài Trọng, tuy rằng mấy trăm năm chưa từng gặp mặt, nhưng Tiêu Như Mộng liếc mắt một cái là nhận ra đối phương ngay, bộ dạng Vu Hoài Trọng so với lúc thiếu niên cũng không có gì khác nhau, chẳng qua là có thêm vài phần thành thực mà thôi. Chuyện khiến Tiêu Như Mộng không ngờ là Vu Hoài Trọng đã sớm tấn cấp Thần đạo. So với mình thì đã có một khoảng cách cực lớn.

Song nhân lóe lên một tia quang thái kỳ lạ nhìn về phía Tiêu Như Mộng bỗng nhiên ghé thăm.

Tiêu Như Mộng, cái tên này, hắn đã sớm nghe nói đến, Trảm Không Kiếm Phái thái thượng trưởng lão. Bất quá thẳng cho đến sau khi nhận thức, Dương Thiên Lô mới hiểu rõ về cái tên này hơn, nhưng lại chưa từng gặp qua.

Nhưng giờ khắc này, Vu Hoài Trọng như lần đầu tiên thấy Tiêu Như Mộng, cảm giác vô cùng quen thuộc. Bởi vì tướng mạo Tiêu Như Mộng giống một nữ tử hãn ngưỡng mộ trong lòng khi còn trẻ.

Nguyễn Hi Vũ, là một cô gái tinh khiết xinh đẹp thiên phú cực cao, sư phụ của nàng là một nhân vật chỉ một ngón tay có thể khuấy động cả tu luyện giới, mười tám tuổi liền đột phá Tiên Thiên chi cảnh cấp năm Thiên Nhân Hợp Nhất. vô số đệ tử thế gia ở Tu luyện giới, thiên tài thiếu niên không khỏi đối với nàng kỳ tâm ái mộ, cuồng nhiệt, người theo đuổi vô số, thế nhưng nàng là thuần âm chi thể, tu luyện chí cao bảo điển của môn phái “Thái thượng vô tình”, . khiến cho rất nhiều người chùn bước, tiếc hận vô cùng, chỉ có thể lấy tình bằng hữu tri kỷ mà kết giao

Năm đó rất nhiều người cho là nàng sẽ trở thành cường giả danh chấn. Vu Hoài Trọng cũng nhận định như vậy. Chẳng qua là, điều làm mọi người thấy kỳ quái đó là, năm nàng mười tám tuổi lại bỗng mai danh ẩn tích. Từ đó không còn có bất kỳ tin gì về nàng. Tựa như đã biến mất không còn chút dấu vết.

- Vu tiền bối, văn bối mạo muội tới chơi, làm phiền ngài, xin chớ trách.

Ánh mắt Tiêu Như Mộng lạnh lùng, giọng nói có vẻ cung kính.

Nàng không hề lo lắng rằng Vu Hoài Trọng nhìn thấu thân phận mình, nguyên lai nàng đã chết rồi. Trên thế giới này, người duy nhất biết thân phận nàng, cũng đã chết. Mà giờ, vô luận là tâm tính hay thân thể, tuy là nàng, nhưng không hề có chút giống nhau.

Hai trông mắt Vu Hoài Trọng tinh quang chậm rãi tiêu tán, khẽ thở nhe, hơi thở của Tiêu Như Mộng cho Hoài Trọng biết, hai người chẳng qua là giống nhau thôi, căn bản không thể nào là một người, nếu như cảm nhận kia là nàng, làm sao chỉ có thể là tu vi Tiên Thiên cấp tám? Làm sao có thể trở thành trưởng lão phái Trảm Không Kiếm?

- Tiêu Trưởng lão không cần khách khí, người là sư phụ Thiên Lô, bổn tôn không thể nghênh đón từ xa, xin thông cảm cho! Mời!

Vu Hoài Trọng khách khí nói, không có chút kiêu ngạo của Thần Đạo.

Vu Hoài Trọng tạm thời chủ trì hết thảy sự việc cho Vu giả bảo, dựa theo tu vi. Tiêu Như Mộng đạt Tiên Thiên cấp tám, căn bản không có tư cách để cho hắn nghênh đón, nhưng bởi vì Tiêu Như Mộng là sự phụ Dương Thiên Lôi lại làm cho hắn phải ra đón tiếp.

Chẳng qua là, tâm Vu Hoài Trọng khê có điểm kỳ quái, không biết tại sao Tiêu Như Mộng lại tới tìm Dương Thiên Lôi lúc nào. Lẽ ra nàng nên biết, Dương Thiên Lôi đang bế quan ở Vu giả bảo mới đúng.

Tiêu Như Mộng theo Vu Hoài Trọng tiến sâu vào đại điện, hai người chủ khách sau khi ngồi xuống, Tiêu Như Mộng nói:

- Vu tiên bối, không biết tình trạng Thiên Lôi dạo gần đây như thế nào? Gần đây biết được trong khoảng thời gian này Thương Huyền rất có thể sẽ đột phá lên Tiên Thiên cấp chín, bước vào Thần Đạo, văn bối rất lo lắng cho Thiên Lôi nên tới đây xem thế nào.

- Tiêu trưởng lão cứ yên tâm, gia phụ đã vì Thiên Lôi mà khởi động thời không pháp tắc, cũng cung cấp đại lượng đan dược cùng vật phẩm tăng pháp lực lên. Hơn nữa còn để cho tiểu nữ Thanh Nhã bồi tiếp Càn Khôn Âm Dương Hỗ Chuyển Đại Trận phụ trợ, không có chút nào sơ suất. Tuy không dám nói so với Trảm Không Kiếm Phái tốt hơn, nhưng tuyệt đối sẽ không thua kém!

Vu Hoài Trọng khê cau mày nói, thâm tâm có chút không vui.

Tiêu Như Mộng nói như thế, hiển nhiên là lo lắng Vu Vu giả bảo không tận lực trợ giúp Dương Thiên Lôi. Chỉ bằng vào việc Dương Thiên Lôi đối với Vu Tiểu Úc có ân cứu mạng, Vu Vu giả bảo tất nhiên sẽ tận lực giúp đỡ, huống chi Dương Thiên Lôi còn có mối quan hệ vi diệu cùng với Vu Thanh Nhã.

281. Chương 265: Làm Đạo Lữ Của Người!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 265: Làm đạo lữ của người!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tiên bối, ngài hiểu lầm ý tứ của văn bối rồi. Văn bối nào dám có ý tứ lo lắng quý bảo sẽ làm trì hoãn Thiên Lôi. Chỉ là văn bối muốn du lịch hải vực, thuận đường ghé thăm Thiên Lôi..Thể chất của Thiên Lôi quả thực khiến cho văn bối không an tâm, muốn biết rõ tiến cảnh hiện tại của hắn như thế nào, cũng là để chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Tiêu Như Mộng cuống quýt khom người hành lễ, giải thích.

Thấy Tiêu Như Mộng như thế Vu Hoài Trọng biết mình đã hiểu sai ý, vội vàng nói:

- Tiêu trưởng lão quan tâm đến ái đồ, cũng là do bản tôn quá lo lắng. Bất quá thể chất của Thiên Lôi, đích xác là quá mức kinh nhân. Gia phụ vốn tưởng rằng trong vòng nửa tháng, dưới thời không pháp tắc, có thể ổn định mà tăng lên tới cảnh giới Tiên Thiên ngũ cấp đỉnh phong. Không nghĩ tới, hiện tại đã qua tròn một tháng, tiểu nữ Thanh Nhã đã sớm đạt tới Tiên Thiên bát cấp đỉnh phong, chạm vào bình chương, vậy mà Thiên Lôi vẫn không có đạt tới. Bất quá có lẽ cũng không lâu nữa, nhiều nhất là thêm một tháng nữa thôi...

Vu Hoài Trọng tuy nói như thế, nhưng ngữ khí của hắn cũng không quá khẳng định. Bởi vì Dương Thiên Lôi thật sự vô cùng biến thái, quả thực đã vượt qua dự đoán của hắn và Vu Nhân Kiệt.

- Đã như vậy, văn bối cũng không quấy rầy nữa, phiền Vu tiên bối sau khi Thiên Lôi xuất quan thì giao cho hắn tám bách mai thông tấn phù này. Văn bối muốn dẫn hắn đi lịch luyện, ngài bảo hắn đến “Bồng Lai Tiên Đảo” ở Đông Hải tìm ta.

- Được rồi!

Chỉ là, Tiêu trưởng lão đã đến Vu Vu giả bảo, sao không thưởng ngoạn vài ngày rồi hăng ly khai, cũng để cho bản tôn có cơ hội tỏ lòng hiếu khách.

- Tiên bối không cần khách khí, văn bối tu luyện vừa vặn gặp phải bình chương, cần phải cấp bách đột phá, cho nên không muốn quấy rầy quý bảo, sau này cơ hội vẫn còn nhiều, bây giờ văn bối xin cáo từ!

- Thôi được rồi, bản tôn cũng không khách khí nữa!

Vu Hoài Trọng tiếp nhận thông tấn phù từ trong tay Tiêu Như Mộng, sau đó tự mình đưa Tiêu Như Mộng đến đại môn Vu Vu giả bảo, ánh mắt dừng ở bóng lưng Tiêu Như Mộng đang dần khuất xa, khẽ lắc đầu, quay người trở lại Vu Vu giả bảo

- Thế gian sao lại có người giống đến như vậy, đáng tiếc nàng cũng không phải Nguyễn Hi Vũ.

Thông tấn phù đều được luyện chế theo đôi, Tiêu Như Mộng mang bách mai thông tấn phù giao cho Dương Thiên Lô, chỉ cần Dương Thiên Lô sau khi xuất quan, đi tới Đông Hải Bồng Lai Tiên Đảo, tự nhiên có thể thông qua thông tấn phù liên lạc cùng Tiêu Như Mộng.

Tiêu Như Mộng vốn tưởng rằng Dương Thiên Lô còn cần một thời gian ngắn nữa mới có thể tấn cấp đến Tiên Thiên ngũ cấp, cho nên nàng cũng không quá chú ý.

Nhưng sau khi Trương Tử Hàm phản hồi Trảm Không Kiếm Phái, nàng biết được Dương Thiên Lô đã lĩnh ngộ ra áo nghĩa của Thiên Nhân Hợp Nhất, thâm tâm đã cảm thấy có chút lo lắng.

Sau đó, sau khi Phong Vô Kỳ trở về Trảm Không Kiếm nói cho nàng và Đan Thanh Dương một tin tốt, Dương Thiên Lô đã lên Tiên Thiên cấp năm!

Đan Thanh Dương đương nhiên là vô cùng cao hứng.

Tiêu Như Mộng vẫn cao hứng như cũ, nhưng tâm càng thêm lo lắng.

Nàng vô cùng rõ ràng, thể chất Dương Thiên Lô đến tốt cùng biến thái đến mức độ nào. Chỉ cần bước vào Tiên Thiên ngũ cấp, Tiêu Như Mộng có thể khẳng định cho dù là bản thân nàng, hẳn cũng có sức để đánh một trận. Nếu như là đột phá đến Tiên Thiên lục cấp...có lẽ ngay cả bản thân nàng cũng không phải đối thủ của hắn.

Tuy Tiêu Như Mộng đã sớm bố trí trên người Dương Thiên Lô một con cờ. Nếu muốn thôn phệ Dương Thiên Lô, căn bản là không cần chiến đấu, nhưng suy xét đến thể chất Dương Thiên Lô, Tiêu Như Mộng biết rõ, chỉ có sớm ra tay mới là tốt nhất.

Cho dù nàng đối với Dương Thiên Lô đã sinh ra một loại tình cảm vô danh, khiến cho nàng có một tia không đành lòng, nhưng vì để tăng thực lực của bản thân, chính thức lĩnh ngộ năng lượng của lôi thuộc tính, có được hi vọng báo thù, nàng không thể không hạ quyết tâm xuống tay được.

Nàng còn sống chỉ vì mục đích báo thù, đem kẻ đã đem nàng từ một vị thiên chi kiêu nữ cao cao tại thượng đánh rớt xuống trần đời!

Nàng tuyệt đối không cho phép bản thân mình có xuất hiện một chút lòng nhân từ nào.

Ảnh Tử đã đi theo nàng mấy trăm năm, vì nàng hi sinh biết bao nhiêu?

Nhưng nàng không chút linh tính nào, thậm chí khi thôn phệ Ảnh Tử, nàng cũng không chút nào giao động. Bởi vì, sở dĩ nàng cho Ảnh Tử đi theo bên mình, chính là muốn Ảnh Tử thay kẻ đó chuộc tội, làm một con chó trung thành nhất. Sau đó, khi hắn đã không còn có chút giá trị nào, thì đem hắn hủy diệt.

Cũng không phải ý chí nàng sắt đá như thế nào, tâm ngoan thủ lạt như thế nào? Vì báo thù nàng không tiếc bất cứ giá nào!

Đơn giản là, Ảnh Tử chỉ là một cái bóng của hắn, một cái bóng chân thực, Tiêu Như Mộng sẽ không sinh ra bất luận tình cảm nào!

Nhưng mà, Dương Thiên Lô mặc dù Tiêu Như Mộng ngay từ đầu đã có ý định thôn phệ, nhưng quãng thời gian ba trăm năm tiếp xúc đứt quãng trong Huyền Hoàng Kỳ, lại khiến cho nàng sinh ra một tia không đành lòng.

Thứ cảm giác này khiến nàng sợ hãi, sợ rằng công sức nàng bỏ ra bao nhiêu năm, sợ mục đích duy nhất để nàng còn sống vì Dương Thiên Lô mà tan vỡ!

Cho nên, nàng mới lấy lý do tới Vu giả bảo.

Nàng không muốn tưởng nhớ nữa. Bởi nàng lo lắng rằng cứ tiếp tục tiếp xúc, nàng rốt cuộc sẽ không đành lòng hạ thủ. Cũng lo lắng tiếp tục để cho Dương Thiên Lô tu luyện thì nàng sẽ không thắng nổi hắn.

Định Hồ Châu.

Thân thể Dương Thiên Lô phình to lên đến gấp mười lần vốn có rồi từ từ khôi phục lại trạng thái bình thường.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô chậm rãi mở mắt, nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, ẩn chứa đầy năng lượng tinh thuần, cảm thấy năng lượng bên trong kinh mạch và đan điền đã hoàn toàn chuyển hóa thành dạng lỏng, tựa như huyết dịch trong người, liên tục tuần hoàn, nhưng cặp đồng tử đang lấp lánh tinh quang kinh người vẫn còn thoáng vẻ bất đắc dĩ, khê than:

- Ba tháng mười ngày, bằng một trăm năm, thế mà cả trăm năm mới tiến đến được bình cảnh của Tiên Thiên cấp năm... Chỉ còn một năm tám tháng, với chừng ấy thời gian, ta làm sao có thể đạt đến Thần đạo đây?

Khi mới vào Định Hồ Châu, Dương Thiên Lô còn tràn đầy mong chờ, dù sao lần này đã chuẩn bị đầy đủ, hắn vốn tưởng rằng với tác dụng của Thời Không Pháp Tắc có thể chỉ cần vài ngày là đạt tới cảnh giới đỉnh phong, tiếp cận bình cảnh của Tiên Thiên cấp năm.

Nhưng hắn không ngờ, ngày qua ngày, sự tiến triển của hắn lại chậm dãi thường, cho dù hắn có hấp thu vô số đan dược cùng vật phẩm khác để gia tăng pháp lực, cũng như ngưng tụ pháp lực tăng lên không biết bao lần, chỉ trong mười ngày, hắn đã đưa pháp lực lên đến cực hạn, tuy nhiên cuối cùng lại không có cách nào vượt tới bình cảnh.

Hắn chỉ còn có thể tu luyện lần lượt Huyền Thiên Chân Kinh cùng các loại thần thông pháp thuật khác. Ngay cả khi âm dương giao hội hàng năm, đấu cùng với Vu Thanh Nhã, hắn cũng chẳng còn tâm tư nào đùa giỡn, toàn lực tập trung để chiến đấu và tu luyện. Thực lực chiến đấu của hắn đúng là đã tăng lên rất nhiều, tuy nhiên vẫn chưa phải là đối thủ của Vu Thanh Nhã. Về phần Vu Thanh Nhã, không còn giống như ban đầu, không thể mặc sức hành hạ hắn được nữa, chỉ có dốc toàn lực mới miễn cưỡng dành được phần thắng.

Tuy nhiên, sự thực là Dương Thiên Lô phải mất tới một trăm ngày mới có thể chạm đến bình cảnh hiện tại.

Thân hình nhoáng lên, Dương Thiên Lô đi thẳng tới cực bắc. Trong vòng một trăm năm, dưới tác dụng của Càn Khôn Âm Dương Hỗ Chuyển Đại Trận, Dương Thiên Lô cùng Vu Thanh Nhã đã thiết lập được sự liên hệ kì dị. Dưới tác dụng của đại trận, người này có bất kì hành động nhỏ nào thì người kia đều cảm ứng được.

Cho nên, khi Dương Thiên Lô bắt đầu tiến lại gần Vu Thanh Nhã, Vu Thanh Nhã lập tức mở choàng mắt.

Nàng đã sớm đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cấp tám đỉnh phong. Hơn nữa đã chạm tới bình cảnh. Chỉ vì muốn giúp đỡ Dương Thiên Lô nên nàng chưa muốn rời khỏi Định Hồ Châu. Thêm vào đó, dưới tác dụng của Càn Khôn Âm Dương Hỗ Chuyển Đại Trận, dù nàng đã chạm tới bình cảnh nhưng tinh thần của nàng vẫn có thể củng cố thêm, tuy không thể tấn cấp nữa nhưng không phải là không có thêm thu hoạch.

Khi Dương Thiên Lô vừa rời khỏi khu vực cực nam và xuất hiện trước mặt Vu Thanh Nhã, Càn Khôn Âm Dương Hỗ Chuyển Đại Trận tự động ngừng vận hành.

- Chạm tới bình cảnh rồi à? Vu Thanh Nhã khê hỏi.

- Ừ. Thanh Nhã, chúng ta xuất quan thôi.

- Ừ!

Vu Thanh Nhã khê gật, nàng hiểu rõ tâm tình của Dương Thiên Lô, nhẹ nhàng nói:

- Thiên Lô, đừng quá lo lắng. Thực lực người giờ đã rất mạnh rồi, Thương Huyền Bác chưa chắc đã đạt đến Thần đạo. Cho dù hấn có vượt tới cảnh giới Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong chẳng nữa thì vượt qua bình cảnh đó cũng không phải là chuyện đơn giản. Vì vậy, người vẫn còn cơ hội mà.

- Yên tâm đi. Cho dù hấn đã đạt tới Thần đạo thì ta cũng không hề để mất lòng tin đâu.

Nói đoạn hai mắt Dương Thiên Lô lấp lánh tinh quang. Tuy áp lực vô cùng lớn nhưng sau hai năm liên tục liên chiến đấu, hấn lại tràn đầy niềm tin. Giờ đây, điều hấn muốn thực hiện là tập trung vào tu luyện, biến áp lực thành hành động, chứ không phải nản chí, đánh mất sự cố gắng vươn lên.

Không có cách nào đột phá thành Tinh Giả trong vòng sáu năm, áp lực mà hấn phải chịu đựng thế nào? Áp lực hiện tại còn xa mới bằng trước đây, sao hấn phải sợ cơ chứ?

- Ủ.

Vu Thanh Nhã đáp, Dương Thiên Lô liền bóp nát tấm linh phù trên tay.

Một lát sau, thân ảnh Vu Nhân Kiệt đã xuất hiện trước mặt hai người.

Cuối cùng hai người cũng xuất quan.

...

Sau khi xuất quan, Vu Nhân Kiệt đích thân luyện chế nhuyễn giáp rồi giao cho Dương Thiên Lô. Nhưng mà Dương Thiên Lô cũng không đem nó luyện hóa luôn mà để vào Thanh Tinh Lưu Ly Bình. Bởi vì hấn hiểu rằng Vu Nhân Kiệt đã chế giúp hấn đạo khí cho dù ngay lập tức luyện hóa thì với thực lực hiện nay, hấn chẳng thể nào phát huy được uy lực của đạo khí. Điều hấn cần làm bây giờ là gia tăng tu vi bản thân chứ không phải trông cậy vào pháp bảo.

Cũng nhờ có Thời Không Pháp Tắc, Vu Tiểu Úc đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cấp bốn đỉnh phong. Gã rất muốn cùng Dương Thiên Lô rong chơi vài bữa nhưng Dương Thiên Lô đâu có để lãng phí thời gian. Bởi thế gã đành nghe theo lời gia gia, học theo Dương Thiên Lô và Vu Thanh Nhã, đi vào Định Hải Châu để lĩnh ngộ sự ảo diệu của cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất.

Dương Thiên Lô đang cần du lịch, khi biết Tiêu Như Mộng tìm hấn, hơn nữa bảo gã đi Bồng Lai Tiên Đảo chốn Đông Hải tìm nàng, liền chẳng chút do dự rời Vu Gia Bảo.

Vu Thanh Nhã vốn định cùng đi cùng Dương Thiên Lô nhưng lại bị Vu Nhân Kiệt ngăn lại, bắt nàng một mình đi trải nghiệm để rèn luyện thêm, nhân thể tìm kiếm cơ duyên cùng số mệnh. Nếu hai người đi cùng nhau, với quan hệ vi diệu giữa hai người có thể sẽ làm họ bị phân tâm, bị tình cảm ràng buộc mà đánh mất cơ duyên.

- Thiên Lô, sau khi đột phá Tiên Thiên cấp sáu thì hãy quay về đây gặp gia gia rồi bế quan. Chuyến này đi Đông Hải phải lưu ý cẩn thận, trước hết phải tu hợp với sư phụ người, chứ đơn thương độc mã ra biển. Người chưa từng có kinh nghiệm rèn luyện trên biển nên không hiểu được những hung hiểm sẽ gặp phải đâu.

- Dạ. Gia gia cứ yên tâm. Thiên Lô đáp.

- Tiểu Nhã, người tiễn Thiên Lô một đoạn đi. Vu Nhân Kiệt mỉm cười nói với Vu Thanh Nhã.

Vu Thanh Nhã thoáng vẻ thẹn thùng kín đáo, khẽ gật đầu.

Dương Thiên Lô tế xuất kiếm quang rồi từ biệt mọi người. Vu Thanh Nhã cũng ngự kiếm bay lên, tiến đến bên cạnh Dương Thiên Lô.

Trong nháy mắt, thân ảnh hai người đã mất dạng nơi chân trời.

Hai người sóng vai phi hành trên không trung hồi lâu vẫn tuyệt đối im lặng, không nói với nhau một lời.

Một trăm năm, trăm lần chiến đấu, cộng thêm tác dụng của Càn Khôn Âm Dương Hỗ Chuyển Đại Trận, hai người đã phát sinh một thứ tình cảm diệu kì. Trong lòng cả Dương Thiên Lô lẫn Vu Thanh Nhã đều cảm thấy u sầu khi ly biệt.

Dương Thiên Lô quay sang nhìn Vu Thanh Nhã với vẻ trầm trọng rồi bỗng khẽ cười nói:

- Thanh Nhã, gia gia bảo người tiền chân ta là để chúng ta nói lời tâm tình, sao lại không nói lời nào vậy? Hay là không nỡ rời xa ca?

- Ai muốn tâm tình với người hả... Thiên Lôì, ước định giữa chúng ta... Hủy bỏ hả?

Vu Thanh Nhã bị Dương Thiên Lôì tùy tiện chọc tức liền giận dữ phản bác, chỉ có điều mới nói được nửa chừng thì bỗng nhiên dừng lại, chăm chú nhìn Dương Thiên Lôì với ánh mắt thật dịu dàng khôn xiết

- Hủy bỏ à?

Dương Thiên Lôì thấy lạ lùng vô cùng, rõ ràng thần sắc với giọng điệu của Vu Thanh Nhã dành cho mình tràn đầy tình ý, vì sao lại muốn hủy bỏ ước định trước đây chứ?

- Ủ. Chúng ta đổi sang loại ước định khác.

Vu Thanh Nhã bỗng nhiên né tránh ánh mắt của Dương Thiên Lôì, trên gò má mỹ miều hiện lên nét ửng đỏ thẹn thùng, nàng vừa nhìn về xa xăm vừa kiên định nói.

Dương Thiên Lôì vốn quen với nét anh thư của nàng, giờ lại thấy Vu Thanh Nhã đầy vẻ phong tình, dịu dàng thực nữ, tâm tư rung động, nói:

- Ái chà... đổi thành thế nào? Nếu ta cảm thấy hài lòng thì sẽ không đồng ý đâu đấy.

- Nếu người có thể thắng thì, ta... ta sẽ không cho người cơ hội nào nữa... Ta sẽ...bắt người làm đạo lữ của ta.

Gương mặt Vu Thanh Nhã đỏ bừng, quay sang nhìn Dương Thiên Lôì, lấy hết can đảm để cất lời. Nói xong, căn bản không cho Dương Thiên Lôì cơ hội hé miệng, nàng đã nhanh như chớp ngự kiếm chạy về Vu Gia Bảo, từ xa xa vẫn còn vọng lại giọng nàng:

- Người có nguyện ý không?

282. Chương 266: Khách Sạn Bồng Lai.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 266: Khách sạn Bồng Lai.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

“Bắt người làm đạo lữ của ta”. Câu nói này của Vu Thanh Nhã làm cho Dương Thiên Lôì chút nữa ngất xỉu tại chỗ. Hắn ngơ ngẩn dõi theo bóng hình Vu Thanh Nhã, tận mấy giây sau mới choàng tỉnh, ngửa mặt lên trời hú vang, vận pháp lực từ đan điền hô lớn với Vu Thanh Nhã:

- Nhờ trời chứng giám, ta, Dương Thiên Lôì vạn lần nguyện ý lấy Thanh Nhã, nàng hãy đợi ta đến hỏi cưới nhé.

Lúc này căn bản hai người chưa đi xa khỏi Vu Gia Bảo, Dương Thiên Lôì hô vang như sấm rền, vọng đi ngàn dặm, làm cho Vu Thanh Nhã suýt nữa ngã nhào từ phi kiếm xuống đất. Nàng vốn đoán trước vẻ đắc ý của Dương Thiên Lôì nhưng không ngờ gã vô sỉ này lại lớn tiếng oang oang như vậy, toàn bộ Vu Gia Bảo trừ Vu Tiểu Ưc đang bế quan trong Định Hồ Châu thì còn ai không nghe thấy nữa đây?

Khuôn mặt Vu Thanh Nhã đỏ ửng đến tận mang tai, nóng bừng lên, hận không tìm được cái lỗ nào mà chui vào. Nàng ngự kiếm với tốc độ nhanh nhất có thể trở về Vu Gia Bảo, chẳng dám nhìn mặt ai, đi lướt qua gia gia cùng phụ mẫu cũng không dừng lại, chỉ hét lên với họ: “Hắn nói vậy” rồi chui thẳng vào phòng mình, không dám lộ đầu ra.

- Đồ tồi, người ta vì muốn tốt cho người, để người có thêm động lực, người lại...

Vu Thanh Nhã ở trong phòng mình, vừa giận vừa thẹn, mắng mỗ không ngớt. Chỉ có điều nàng không nhận ra, phong thái mình vốn anh thư, hào sảng, nữ nhi anh hùng, nay đã thêm vẻ kiêu mị.

...

- Thanh Nhã, ca nhất định sẽ không phụ lòng nàng.

Dương Thiên Lô nhìn lại Vu Gia Bảo cùng với Thiên Hồ xanh thẳm kia rồi nhắm hướng xa lao vọt đi. Hắn không hiểu sao Vu Thanh Nhã bắt ngờ đối với mình như vậy?

Có câu “Tâm như mãnh hổ, tế khứu sắc vi”. Tuy hắn tính tình phóng đảng, ghét sự trói buộc, luôn trắng hoa, hèn mọn bỉ ổi nhưng với chuyện tình cảm còn coi trọng hơn bất kì ai. Dù là tình thân, tình bạn hay tình yêu. Hắn đã trải qua cuộc sống của đứa trẻ mồ côi, chẳng ai hiểu được loại tình cảm này có ý nghĩa lớn lao thế nào với hắn, càng không ai có khát khao với những chuyện tình cảm này hơn hắn.

Nào là Trương Tử Hàm, nào là Sở Hương Hương, nào là Dương Thiên Lệ, rồi là Dương Thiên Ngạo, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng, Vu Tiểu Úc, cũng như giờ là Vu Thanh Nhã.

.....

Trải nghiệm và rèn luyện, đúng vậy chính thức trải nghiệm và rèn luyện. Cuối cùng Dương Thiên Lô cũng lần đầu tiên bước vào con đường đó.

Trong võ đạo đầy rẫy những ngăn trở. Đột phá tâm cảnh, trong khi liên tục trải nghiệm cùng chiến đấu sinh tử, lĩnh ngộ đủ loại pháp tắc của trời đất. Cho nên, bất cứ kẻ tu luyện nào, vào thời điểm gặp phải bình cảnh chỉ còn cách trải nghiệm, rèn luyện, không ngừng chiến đấu cùng cảm ngộ, tìm kiếm cơ duyên, cảm ngộ ngàn vạn pháp tắc, thoát khỏi xiềng xích của bản thân, đột phá bình cảnh tu luyện.

Đông Hải, phía đông của Thiên Huyền đại lục, nối liền với đại dương mênh mông vô tận, bao la rộng lớn. Ở trong khoảng trăm vạn công lý gần kề với Thiên Huyền đại lục có vô vàn đảo nhỏ, đây đây Linh thú, Yêu thú cùng với cơ may, cơ duyên lớn lao. Dĩ nhiên, bên cạnh đó còn là hiểm nguy trùng trùng, cũng chỉ có người Tu luyện đạt tới trên ngũ cấp Tiên Thiên, nắm vững trong tay kỹ năng Ngự khí Phi Hành mới có đủ năng lực ngao du.

Bồng Lai tiên đảo là một tòa thành thị vô cùng nổi tiếng, so với Thiên Châu thành đô còn phồn hoa hơn gấp bội. Nơi đây có rất nhiều hiệp hội thương nghiệp cùng với Môn phái tu luyện. Ở trong Đông Hải, kề cận với Thiên Huyền đại lục, ước chừng hơn mấy ngàn công lý là một quần thể bao gồm vô số đảo nhỏ tạo thành.

...

Dương Thiên Lô ngự trên Kiếm quang, đẩy tốc độ lên tới cực hạn, chẳng qua lúc này cũng không bay lên rất cao, mà là đưa tâm thần dung nhập vào trong Phi Hành thuật, cảm ngộ ảo diệu của Ngự Kiếm Phi Hành, không ngừng đề cao độ thuần thực cùng với nhất tâm nhị dụng cho thật chính xác.

Mỗi khi thể lực và pháp lực không chịu được nữa, Dương Thiên Lô liền trực tiếp bay lên ngoại tầng, tiếp nhận sự tẩy lễ của lôi điện, nhập vào trong trạng thái thực sự thả lỏng, cả tinh thần, thể lực cùng với pháp lực toàn thân đều sẽ nhanh chóng phục hồi lại đến trạng thái sung mãn.

Không dừng lại dù chỉ là một khắc, phẳng phất như đang chạy đua với thời gian.

Thi thoảng Dương Thiên Lô lại lấy một tấm bản đồ Thiên Huyền đại lục ra dò mấy lần, xác định vị trí chính xác của mình. Cứ như vậy mà Phi hành liên tục mấy ngày đêm không dừng, không ngủ, không nghỉ ngơi chút nào, một hơi phi hành hơn ba bốn mươi vạn công lý, Dương Thiên Lô cuối cùng cũng đã thấy được biển cả mênh mông vô bờ bến.

Đây là lần đầu tiên Dương Thiên Lô được tận mắt nhìn thấy đại dương chân chính, khi còn ở tại địa cầu hắn còn chưa có cơ hội xa nhà, chẳng qua cũng chỉ mới thấy được trên TV mà thôi. Thời khắc này, đưa mắt nhìn xuống hải dương bao la bát ngát ở bên dưới, Dương Thiên Lô không khỏi cảm thấy tâm thần sáng khoái.

- Biển rộng a, người, nàng thực sự đã tới Đông Hải này ư? Còn mấy ngàn công lý nữa là đến Bồng Lai tiên đảo rồi. Thanh Nhã nói Ngự Kiếm Phi Hành phải hơn một tháng mới đến được, ca chỉ dung có bảy ngày, thế là tiết kiệm được hơn một tháng.

Dương Thiên Lôì thâm nghĩ trong lòng, vừa ngắm nhìn biển cả khôn cùng ở bên dưới, thân thể đột nhiên lại bay vọt.

Người anh em này, ngay từ đầu đã hoàn toàn không biết mình thay đổi đến mức biến thái như thế nào. Ngự Kiếm Phi Hành thoát nhìn vô cùng tiêu sái, vô cùng phong độ, tốc độ cũng rất là trâu bò, nhưng lại cực kỳ tiêu hao pháp lực, niệm lực và thể lực, trong tình huống bình thường, người Tu luyện Ngũ cấp Tiên Thiên có thể Phi Hành liên tục bốn, năm canh giờ đã là cực hạn, phải đả tọa nghỉ ngơi một lúc lâu sau, mới có thể Phi Hành lần nữa. Cho dù là Thanh Nhã thì cũng chỉ có thể liên tục Phi Hành trong thời gian một ngày mà thôi, nhiều hơn nữa cũng không cách nào chịu nổi.

Nhưng Dương Thiên Lôì những lúc mệt mỏi lại bay lên ngoại tầng, nhận sự tẩy lễ của lôi điện, vô cùng nhàn nhã thoải mái mà lại còn có thể khiến cho tinh khí thần sung mãn, trong cả giới Tu Luyện, trừ cao thủ Thần Đạo ra, không còn có ai có năng lực biến thái đến như vậy.

Nhưng mà lúc này Dương Thiên Lôì cũng không dám Phi Hành ra ngoại tầng nữa, mà thu liễm rất nhiều. Chính là vì Dương Thiên Lôì đã cảm ứng được một cỗ khí tức của Tu Luyện Giả, hiển nhiên cũng chính là Tu Luyện Giả lui tới Bồng Lai tiên đảo và đại lục. Từ chỗ Thanh Nhã, hẳn có thể hiểu được khả năng kháng cự lại năng lượng lôi điện của bản thân mình biến thái cỡ nào, cho nên không muốn thu hút sự chú ý của người khác, chỉ có thể phi hành tại tầng thấp mà thôi.

Sau nửa canh giờ, một hòn đảo rất cuộc cũng hiện ra trong tầm mắt Dương Thiên Lôì, ngay sau đó, khắp nơi xung quanh cũng dần hiện ra vô vàn đảo nhỏ, hẳn đây cũng chính là Bồng Lai tiên đảo, mục đích của hắn khi tới đây.

Từng đạo Kiếm quang xẹt qua, Dương Thiên Lôì theo những người khác đáp xuống cổng chính của Bồng Lai tiên đảo.

Bồng Lai tiên đảo là thành thị tập hợp tất cả những cao thủ Ngũ cấp Tiên Thiên trở lên, cho nên với tu vi của Dương Thiên Lôì lúc này, có thể nói là đâu đâu cũng có thể gặp, tùy tiện đưa tay quơ một cái cũng có thể hốt được một nắm đây, hơn nữa, so với Dương Thiên Lôì có khi còn mạnh hơn. Thế nhưng khi Dương Thiên Lôì xuất hiện, vẫn khiến cho không ít người phải nhìn chăm chú.

Đặt chân lên đảo rồi, Dương Thiên Lôì cầm một cái Thông Tấn phù do Tiêu Như Mộng để lại, dùng niệm lực nhập vào tin tức của mình, sau đó trực tiếp bóp nát.

Mấy tháng không gặp Tiêu Như Mộng, trong lòng Dương Thiên Lôì cũng vô cùng nhớ nhung vị sư phụ mỹ nữ cực kỳ xinh đẹp này. Nếu có thể cùng lịch lãm với Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lôì ít nhiều cũng là có chút hưng phấn.

- Tiên sinh, ngài tới đây tham quan dạo chơi hay sao?

Đúng lúc này, một tiểu muội muội thanh bước vội tới bên cạnh Dương Thiên Lôì, nói.

- Ủ.

Dương Thiên Lôì đáp.

- Vậy ngài có muốn lên “Bạch Kinh Hào” của hiệp hội thương nghiệp Tinh Diệu chúng ta không? An toàn tin cậy, giá cả lại phải chăng.

- Hiệp hội thương nghiệp Tinh Diệu?

Dương Thiên Lôì trong lòng có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới hiệp hội thương nghiệp Tinh Diệu lại thuộc dạng trâu bò như vậy, ngay cả Bồng Lai tiên đảo mà cũng có chi nhánh nữa. Chẳng qua cũng chỉ kỳ quái ở trong lòng thôi, lại mở miệng hỏi:

- Người nói Bạch Kinh Hào... Là gì? Chẳng lẽ là thuyền?

- Đúng vậy. Tiên sinh, ngài lần đầu tiên tới Bồng Lai tiên đảo sao?

Tiểu muội muội có chút kinh ngạc, hỏi lại. Chính là vì vấn đề Dương Thiên Lôì đặt ra thật sự quái lạ.

- Đúng rồi.

Dương Thiên Lôi đáp.

- Khó trách ngài không biết. Bạch Kinh Hào của chúng ta chuyên dung cho Ngũ cấp Tiên Thiên, Lục cấp Tiên Thiên lịch lãm. Hơn nữa còn có lộ tuyến lịch lãm tốt nhất, tốc độ rất nhanh, có thể đưa các ngài tới vùng biển ở cách đây hơn trăm vạn công lý, lại còn cung cấp đủ nơi chốn cho các ngài tu luyện. Chỉ cần ở trên Bạch Kinh Hào của chúng ta, sẽ không gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì.

- Khụ khụ... Tiểu muội muội, lúc rèn luyện... Cũng cần thứ này sao?

- Dĩ nhiên là cần, biển cả vô biên không bờ bến, căn bản là không có chỗ đặt chân, lại còn Yêu thú hoành hành, Tu Luyện Giả chỉ dựa vào chính mình Ngự Kiếm Phi Hành thì căn bản không thể bay được bao xa, cuối cùng pháp lực cũng sẽ hao hết. Cho nên cần phải dựa vào sự hỗ trợ của tàu thuyền mới có thể tiến vào vùng biển sâu xa hơn. Nếu không thì cũng chỉ có thể lịch lãm ở những vùng gần Bồng Lai tiên đảo.

Tiểu muội muội kiên nhẫn giải thích. Hiển nhiên đây cũng không phải lần đầu nàng gặp phải người không biết gì.

- Thì ra là như vậy.

Dương Thiên Lôi khẽ nói.

Đúng lúc này, một cái Thông Tấn phù bỗng nhiên truyền đến một trận dao động. Dương Thiên Lôi vội vàng té khởi, khẩn trương vận niệm lực vào trong.

- Thiên Lôi, sự phụ đang lịch lãm ở gần đây, rất nhanh sẽ trở về. Người trước tiên đến khách sạn Bồng Lai ở Tường Vân chờ ta. Nhớ báo tên họ đầy đủ của ta.

Giọng nói của Tiêu Như Mộng rõ ràng truyền thẳng vào trong đầu Dương Thiên Lôi.

- Ngài cần không?

Tiểu muội muội hỏi.

- Thật ngại quá, tạm thời chưa cần. Nếu như cần đến, ta sẽ tìm tới hiệp hội thương nghiệp Tinh Diệu.

Dương Thiên Lôi đáp.

- Không sao.

Tiểu muội muội mỉm cười, nói.

- Có thể chỉ đường tới khách sạn Bồng Lai cho ta được không?

- Dĩ nhiên có thể. Đây là bản đồ Bồng Lai tiên đảo, có thể tặng không cho ngài. Ngài có thể tìm được chỗ mình muốn đến ở trên đó. Hiệp hội thương nghiệp Tinh Diệu của chúng ta ở chỗ này, khách sạn Bồng Lai ngài muốn tìm ở chỗ này.

Tiểu muội muội vừa nói vừa chỉ lên bản đồ cho Dương Thiên Lôi.

- Cảm ơn.

Dương Thiên Lôi trong lòng vô cùng tán thưởng hiệp hội thương nghiệp Tinh Diệu.

Tấm bản đồ này đích xác là một loại thủ đoạn quảng cáo tuyên truyền của hiệp hội thương nghiệp Tinh Diệu. Trong này có đến quá nửa là dành để giới thiệu về hiệp hội thương nghiệp Tinh Diệu rồi.

- Không cần khách khí. Hẹn gặp lại, tiên sinh.

Nói xong, tiểu muội muội lại hướng tới các Tu Luyện Giả khác mà ngênh đón.

...

Dương Thiên Lôi dựa theo ghi chú trên bản đồ, sau khi chạy nhanh hơn mười phút đồng hồ, rốt cuộc cũng tới được ven bờ đảo, khách sạn Bồng Lai chính là ở ven bờ biển. Cái khách sạn này chiếm diện tích tới mấy ngàn mẫu, một cái biệt viện dựng lên độc lập, không khí ngập tràn hương vị của biển cả, ứ đầy thiên địa linh khí bàng bạc. Hiển nhiên khách sạn Bồng Lai này còn ẩn chứa bên trong một cái trận pháp cường đại.

- Tiên sinh, ngài muốn ở trọ sao?

Dương Thiên Lô vừa bước vào đại sảnh của khách sạn Bồng Lai, nhân viên phục vụ liền cung kính chào đón.

- Ta tới tìm người.

Dương Thiên Lô nói.

- Nàng tên là Tiêu Như Mộng, ở Tường Vân trạch, ta là đệ tử của nàng, Dương Thiên Lô.

Nghe Dương Thiên Lô nói, nhân viên phục vụ chắc hẳn cũng đã được Tiêu Như Mộng dặn dò qua, sau khi nhìn kỹ Dương Thiên Lô một chút, liền cung kính dẫn hắn tới Tường Vân trạch.

Bên trong phòng bài trí vô cùng đơn giản, hiển nhiên là đặc biệt chuẩn bị cho Tu Luyện Giả, chỉ có một Tu Luyện thất, một phòng ngủ cùng một phòng tắm trần trụi được lực.

Nhìn giường lớn trong phòng ngủ, Dương Thiên Lô kìm lòng không dặng liền nghĩ đến thân thể mềm mại mê người của Tiêu Như Mộng, trong đầu hiện lên khung cảnh hai người ở trên chiếc giường này quấn chặt lấy nhau, cảnh tượng mê hồn, kiều diễm đến mức tiểu đệ đệ của người anh em này cũng phải đặc biệt ngóc đầu, toàn thân run lên một cái.

- Tội lỗi... Tội lỗi...

Dương Thiên Lô vội vàng cắt đứt ý niệm trong đầu, đi vào Tu Luyện thất. Không thể không nói, kể từ khi người anh em này cùng Tử Hàm muội muội nếm thử mùi trái cấm, từ thanh niên biến thành đàn ông chân chính, định lực đã tuyệt đối giảm xuống một bậc.

- Nếu có Tử Hàm muội muội ở đây thì thật là tốt.

Dương Thiên Lô không nhịn được mà nghĩ tới Tử Hàm muội muội thân ái, trong lòng xuất hiện tình ý và râm ý nồng đậm, chẳng qua hắn cũng biết, giờ khắc này không phải là lúc nghĩ tới nhi nữ tình trường, huống hồ Tiêu Như Mộng cũng sắp về tới nơi.

Dương Thiên Lô vội vàng xếp bằng trên tịch đoàn trong Tu Luyện thất, nhắm mắt điều tức, loại bỏ tạp niệm trong đầu.

283. Chương 267: Trọng Thương.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 267: Trọng thương.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau một canh giờ, rốt cuộc Dương Thiên Lô cũng đã nhập vào cảnh giới tâm lặng như nước. Chạm rãi mở mắt ra, trong lòng lại thầm cảm thấy kỳ quái, vừa rồi Tiêu Như Mộng rõ ràng nói rất nhanh sẽ quay về, tại sao đã lâu như thế mà còn chưa trở lại?

- Chắc sư phụ ra ngoài khá xa, quay về phải tốn một chút thời gian.

Dương Thiên Lô nghĩ thầm, lại tiếp tục nhắm mắt, đem tâm thần nhập vào trong thể nội, cẩn thận cảm ngộ trạng thái lỏng của năng lượng đang vận hành trong kinh mạch, từng chút từng chút đánh vào chướng bích.

Mặc dù Dương Thiên Lô biết một khi còn chưa có lĩnh ngộ ảo diệu của cảnh giới “Khí Hải Hạ Đan” của Lục cấp Tiên Thiên thì có làm như vậy cũng chỉ là phí công, nhưng hắn vẫn không ngừng trùng kích, tôi luyện pháp lực của mình. Chính vì hắn hiểu rõ, sau khi lĩnh ngộ được ảo diệu cảnh giới rồi, lấy thể chất biến thái của hắn, còn phải có pháp lực tràn trề mới có thể phá quan, đột phá chướng bích được.

Lại một canh giờ trôi qua, Dương Thiên Lô hoàn thành ba mươi sáu chu thiên, toàn thân đã khôi phục đến trạng thái điên phong.

Hắn lần nữa chậm rãi mở mắt, Tiêu Như Mộng vẫn còn chưa có trở về.

- Xảy ra chuyện gì? Hai canh giờ rồi... Sư phụ liệu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?

Dương Thiên Lô lúc này cũng có chút lo lắng rồi, hai canh giờ, với tu vi của Tiêu Như Mộng thì cũng đủ phi hành gần vạn lý, nói gì thì nói cũng phải quay lại rồi mới phải?

Dương Thiên Lô vội vã lấy ra thêm một tờ Thông Tấn phù, rót niệm lực vào, trực tiếp bóp nát.

Đợi hơn mười phút đồng hồ, Dương Thiên Lô vẫn không nhận được bất kỳ tin tức gì của Tiêu Như Mộng.

- Không lẽ thực sự xảy ra chuyện?

Dương Thiên Lô cũng không thể nào ngồi yên được nữa, xoạt một tiếng liền biến mất khỏi gian phòng, nháy mắt đã ra đến đại sảnh khách sạn Bồng Lai.

- Tiên sinh, có thể giúp gì cho ngài?

Thấy bộ dáng lo lắng của Dương Thiên Lô, nhân viên phục vụ vội vàng hỏi.

- Sư phụ ta có nói qua nàng đi lịch lãm ở hướng nào không?

Dương Thiên Lô trực tiếp hỏi.

- Xin lỗi tiên sinh, sư phụ ngài không có nói qua. Đã xảy ra chuyện gì sao?

- Nàng nói sẽ về liền, vậy mà hai canh giờ rồi vẫn không có tin tức, ta vừa mới liên lạc với sư phụ thêm lần nữa, mà không thấy trả lời. Nếu sư phụ ta quay về, phiền người nhắc nàng liên lạc với ta, ta ta ngoài tìm trước, cảm ơn.

- Được, tiên sinh ngài có thể trực tiếp Ngự Kiếm Phi Hành từ khách sạn Bồng Lai chúng ta đến Hải Vực, không nên trì hoãn thêm chút nào nữa.

Nhân viên phục vụ nói.

- Đa tạ.

Dương Thiên Lô đáp một tiếng, thân hình nhoáng lên một cái, lần nữa bước vào bên trong khách sạn Bồng Lai, trực tiếp vãn khởi một đạo Kiếm quang, trong nháy mắt liền bay lên trời.

Dương Thiên Lô tiếp tục bóp nát một đạo Thông Tấn phù. Thân hình như tia chớp bay về phía vùng biển sâu, lại dưới tác dụng viển vọng của niệm lực mà bay vòng quanh, ra sức tìm kiếm thân ảnh của bất kỳ Tu Luyện giả nào ở xung quanh đó. Cùng lúc này, Dương Thiên Lô cũng đem tâm thần hoàn toàn dung nhập vào trên người Tiêu Như Mộng, ý đồ giống như lúc tìm kiếm Trương Tử Hàm vậy, để cảm ứng sự tồn tại của Tiêu Như Mộng.

Nhưng khiến cho Dương Thiên Lô thất vọng là, mặc cho hắn cố gắng như thế nào, đều không thể cảm ứng được một chút khí tức nào của Tiêu Như Mộng.

Biển cả mênh mông, tìm đâu bây giờ? Đây đích thực là mò kim đáy biển. Trong phạm vi ngàn lý, Dương Thiên Lô mặc dù có thể viển vọng, nhưng có muốn như thế nào thì cũng không tìm ra được. Chính là vì đây là Hải Vực, nếu Tiêu Như Mộng lịch lãm ở Hải Vực, vậy thì không ở trên hoang đảo thì cũng là dưới tận biển sâu, muốn nhanh chóng tìm ra Tiêu Như Mộng căn bản là không thể.

Trong khi Dương Thiên Lô đang hết đường xoay trở, một đạo Thông Tấn phù bỗng nhiên truyền đến một trận dao động.

- Hướng Đông Nam... Khoảng tám ngàn lý có một cái hoang đảo...

Giọng nói đứt quãng của Tiêu Như Mộng truyền vào trong đầu Dương Thiên Lô, khiến cho hắn lòng như lửa đốt, giọng nói của Tiêu Như Mộng đã nói lên rất rõ, nàng đang bị trọng thương.

Không một chút do dự, toàn thân Dương Thiên Lô như một tia chớp phóng vút về hướng Đông Nam, thân hình nhất thời lại được một làn sương mù dày đặc vây quanh, phẳng phất như hóa thành một đám mây trắng, che giấu thân thể của hắn hoàn toàn, lấy một tốc độ kinh người mà không ngừng bay đi, trong nháy mắt liền biến mất không còn một chút tung tích.

Rầm Rầm...

Lôi điện giăng giăng, so với trên đại lục còn nồng đậm hơn gấp mấy lần, trực tiếp oanh tạc trên người Dương Thiên Lô, nhưng hắn vẫn không hề có chút khó chịu nào, Lưu Ly bình trong suốt được lấy ra, trong phút chốc đã thiêu đốt sạch sẽ trăm vạn viên Thuần Dương đan, cả người nhất thời giống như xé rách cả hư không vậy, lấy một tốc độ không thể tưởng tượng được mà phóng đi như lôi điện.

Đây tuyệt đối chính là một hành động điên cuồng, nhưng vì cảm ứng được Tiêu Như Mộng đang nguy cấp, Dương Thiên Lô căn bản không quan tâm được nhiều như vậy. Bất kể như thế nào, hắn cũng tuyệt đối không để cho Tiêu Như Mộng có bất kỳ chuyện gì.

Tiêu Như Mộng có ân với hắn. Hơn nữa còn lại đại ân lấy ơn báo oán!

Một năm qua, nàng vì muốn thành toàn cho Dương Thiên Lô mà bỏ ra rất nhiều, nhất là Huyền Hoàng kỳ hơn ba trăm năm. Dương Thiên Lô sớm đã đem vị sư phụ mỹ nữ này trở thành một người thân quan trọng nhất của hắn.

Cho dù trong lòng hắn thường xuyên sinh ra những suy nghĩ hạ lưu với Tiêu Như Mộng, thậm chí còn có chút xấu xa, nhưng hắn tin tưởng đây chẳng qua cũng chỉ là do Hoóc-môn gây ra, sâu trong nội tâm của hắn, Tiêu Như Mộng vẫn chính là sư phụ của mình, một vị sư phụ vì mình mà hy sinh rất nhiều. Sự tồn tại của nàng không kém chút nào so với lão đầu biến thái Thanh Dương.

Dưới tốc độ kinh người, Hộ thể cương khí cường hãn của Dương Thiên Lô cũng không cách nào chịu được, trực tiếp vỡ nát, năng lượng phong bạo khủng bố trong nháy mắt liền trực tiếp ảnh hưởng tới thân thể hắn, nhất thời toàn thân hắn như bị một ngọn lửa thiêu đốt, nhiệt độ trên da liền tăng lên kịch liệt, Dương Thiên Lô nổi giận gầm lên một tiếng, đen năng lượng quanh thân vận chuyển tới cực hạn, kháng cự lại nhiệt lực kinh khủng cơ hồ như muốn đem hắn nung chảy, hai tay giống như vòng sắt vậy, xiết thật chặt Lưu Ly bình trong suốt, giờ khắc này, tinh thần của hắn ngưng tụ tới mức độ trước giờ chưa từng có, nhanh, hắn muốn nhanh hơn nữa, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới hoang đảo cách đó ngàn lý.

Rắc... rắc... Ầm...

Dao động năng lượng cuồng bạo dẫn đến đạo đạo sấm sét, dưới sự tập kích của lôi điện cùng với nhiệt độ khủng bố, Dương Thiên Lô thể mà quên mất đau đớn trên người.

Chương 267: Trọng thương. (Hạ)

Hai mắt lấp lánh từng đạo hồng quang của hồ quang màu lam, thị lực không những không có chút ảnh hưởng gì, ngược lại còn khiến cho Dương Thiên Lô phải kinh ngạc, giờ này phút này, hắn căn bản không cần dùng Quang thuộc tính mà ngưng tụ thành kính viễn vọng nữa mà cũng có thể nhìn thấy được rất rất xa, tùy theo ý niệm của hắn mà tự động điều tiết khoảng cách nhìn.

Nửa canh giờ, chỉ dùng có nửa canh giờ, Dương Thiên Lô đã Phi hành ra tới tận tám ngàn lý, cách đó không xa đã hiện ra hình dáng của một cái hoang đảo có phạm phi mấy chục cây số rồi.

Tới khi hắn thấy được tình cảnh trên hoang đảo lúc này thì không khỏi thất kinh, trên bầu trời chỉ chít đầy bóng dáng của Phi hành Yêu thú, hình dạng tương tự như Lôi Cừu, nhưng so với Lôi Cừu còn lớn hơn gấp mấy lần, khí tức trên người cường đại hơn thì không nói, thể mà mỗi một con đều có thực lực Nhị cấp Tiên Thiên trở lên nữa! Còn có một đám Tam, Tứ cấp Tiên Thiên đông nghịt nữa, mà ở phía trên cùng còn có một con Yêu thú có hình dáng cực lớn, đôi cánh khổng lồ của nó không hề nhúc nhích, nhưng thân thể lại có thể dừng lại giữa hư không, phẳng phất như cùng hòa thành một thể với thiên địa vậy, hiển nhiên là con Yêu thú này đã đạt tới cảnh giới Ngũ cấp Tiên Thiên.

Thỉnh thoảng nó lại phóng ra mấy chục tia chớp phóng thẳng xuống mặt đất, sau khi phát ra từng tiếng rầm rầm cùng với những tiếng gầm rú, lại tiếp tục phóng ra hơn mấy chục tia chớp nữa.

- Sư phụ!

Dương Thiên Lô nhận định, đám Yêu thú này là đang chiến đấu không còn nghi ngờ gì nữa, mà đối thủ của bọn chúng, chín mươi chín phần trăm chính là sư phụ mỹ nữ Tiêu Như Mộng.

Dương Thiên Lô quát to một tiếng, nhất thời như một tiếng sấm rền vang chín tầng trời, nổ ầm ầm giữa hư không, khí thế cùng với uy áp tràn trề trong phút chốc đã quét ngang qua phạm vi mấy ngàn thước, cả người bắn ra một ngôi sao băng, phóng thẳng về phía hoang đảo.

Người còn chưa tới, ngàn vạn đạo kiếm quang mang theo năng lượng hủy thiên diệt địa đã không chút do dự mà đồng loạt chém về đám Yêu thú giữa bầu trời, một chiêu như thiên la rung trời lở đất từ giữa hư không ép thẳng xuống.

- Sư phụ!

Dương Thiên Lô vừa thấy một người đang đứng bên trong một cái hố ẩn vào trong núi, khoe miệng rỉ máu tươi, nhuyển giáp trên người cũng đầm máu, ngay cả dưới chân nàng cũng là một vũng máu còn đọng lại, nhất thời trong đầu như nổ ong lên một cái.

Người đang khổ sở kháng cự lại này không phải Tiêu Như Mộng thì còn là ai được?

- Rầm! Rầm! Rầm!

Sau những tiếng nổ mạnh, Dương Thiên Lô trong nháy mắt đã giết chết vô số Phi hành Yêu thú, nhất thời con Yêu thú khổng lồ kia gầm lên một tiếng rõ to, thoáng cái, đám Phi hành Yêu thú đông như kiến cỏ trên trời đã bỏ chạy tứ tán.

Dương Thiên Lô không kịp đuổi theo, trực tiếp hóa thành một đạo ánh sáng bay về phía Tiêu Như Mộng.

Ánh mắt Tiêu Như Mộng hiện lên nét vui mừng, bằng vào một tia hy vọng mà ráng chống đỡ đến bây giờ, rốt cuộc hai mắt cũng tối sầm, liền té xuống mặt đất.

Dương Thiên Lô người còn chưa đến, niệm lực tràn đầy tức khắc đã động, liền giữ vững được thân thể Tiêu Như Mộng.

- Sư phụ!

Giọng nói của Dương Thiên Lô tràn đầy vẻ sợ hãi, vừa tới trước mặt Tiêu Như Mộng đã trực tiếp ôm lấy Tiêu Như Mộng đang hôn mê. Lại không do dự một chút nào, rót thẳng Mộc thuộc tính tinh thuần vào trong cơ thể Tiêu Như Mộng, thuận tiện xem xét kinh mạch một chút, kiểm tra thân thể trọng thương của nàng, đồng thời lấy ra lọ đan dược mà trước khi đi Nhân Kiệt đã giao cho hắn, dốc ra mấy viên, đưa vào trong miệng Tiêu Như Mộng, thúc đẩy niệm lực, đem đan dược dẫn tới đan điền Tiêu Như Mộng.

Khiến cho Dương Thiên Lô kinh hãi là, pháp lực trong người Tiêu Như Mộng cơ hồ hoàn toàn tiêu hao hết, trong kinh mạch lại tràn đầy một cỗ năng lượng âm hàn, đang nhanh chóng hủy diệt thân thể nàng.

- Rốt cuộc sư phụ gặp phải cái gì?

Tâm niệm trong đầu Dương Thiên Lô xoay chuyển thật nhanh, hắn có thể khẳng định, dù cho Tiêu Như Mộng có phải chiến đấu một hồi kinh khủng như thế, cũng sẽ không trọng thương nghiêm trọng tới như vậy, khiến ngay cả năng lực Ngự Kiếm Phi Hành cũng không có. Cũng sẽ không bị một đám Yêu thú có cấp bậc cao nhất cũng chỉ là Ngũ cấp Tiên Thiên bao vây ở chỗ này.

Nhìn Tiêu Như Mộng khắp người đầy vết máu đen, đang gục trong lòng ngực mình, Dương Thiên Lô lòng đầy đau thương, hắn hận không thể lấy thân mình thế vào chỗ nàng. Nhưng hắn cũng hiểu được đây cũng không phải lúc bị thương, vội vàng thu lại tinh thần, niệm lực tràn đầy cùng với năng lượng kỳ dị không có bất kỳ thuộc tính trong thoáng chốc đã từ lòng bàn tay Dương Thiên Lô tiến vào trong cơ thể Tiêu Như Mộng.

Thứ năng lượng âm hàn này cực kỳ ác độc, Dương Thiên Lô vừa mới ngưng tụ năng lượng thuộc tính Mộc căn bản không thể khiến nó dao động một chút nào. Nhưng Dương Thiên Lô tin tưởng vào năng lượng kỳ dị trong đan điền của hắn, chắc rằng có thể cắn nuốt thứ năng lượng kia.

Quả nhiên, năng lượng kỳ dị vừa mới bao vây, trong khoảnh khắc, thứ năng lượng âm hàn kia cơ hồ không có bất kỳ chút dư âm phản kháng nào, liền đã bị Dương Thiên Lôi thanh trừ sạch sẽ.

Sau đó, Dương Thiên Lôi chậm rãi đem tâm thần dung nhập vào trong đan điền Tiêu Như Mộng, trực tiếp luyện hóa đan dược chữa thương năng mới được nuốt vào, thôi động dược lực. Đồng thời còn chậm rãi xử lý kinh mạch và lục phủ ngũ tạng đang trọng thương của Tiêu Như Mộng.

Mất đến nửa canh giờ, Dương Thiên Lôi mới thở ra một hơi dài, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc cũng đã được thả xuống. Hắn biết Tiêu Như Mộng đã không còn nguy hiểm tới tính mạng. Nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại của Tiêu Như Mộng vào trong ngực, Dương Thiên Lôi trực tiếp đào một cái hang động bên sườn núi, lót một tấm thảm xong xuôi đâu đó, lại thúc đẩy niệm lực, nhắc Tiêu Như Mộng trôi nổi giữa không trung, chậm rãi đặt nàng xuống đây.

Trong mắt Dương Thiên Lôi hiện đầy vẻ xót xa, nhìn chăm chú vào vết thương kinh khủng sau lưng Tiêu Như Mộng, nhuyển giáp thượng phẩm linh khí của nàng cũng đã bị xé rách một vết dài, hiển nhiên vũng máu trên mặt đất lúc này, chính là từ sau lưng nàng chảy ra.

Vết thương lớn này dài chừng hơn mười centimet, máu thịt đầm đìa, may là cũng không sâu lắm, không đụng tới trái tim, Dương Thiên Lôi cũng không dám nghĩ tới nếu như không có nhuyển giáp ngăn trở một chút, sẽ thành hậu quả gì nữa.

Hít vào một hơi thật sâu, Dương Thiên Lôi lần nữa lấy ra một lọ thuốc khác mà Nhân Kiệt giao cho để chữa ngoại thương, cẩn cẩn thận thận mà cởi bỏ nhuyển giáp của Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lôi thấy lưng Tiêu Như Mộng lúc này tựa hồ như bị máu tươi nhuộm đỏ, liền đem đan dược nghiền thành bột mịn, sau đó Dương Thiên Lôi lại rắc một chút lên trên vết thương của Tiêu Như Mộng, lấy tay nhẹ nhàng đè lên vết thương một lát, chỉ chớp lát sau dược lực liền phát huy tác dụng, vết thương rất nhanh đã khép miệng lại với nhau.

284. Chương 268: Được Cứu Trợ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 268: Được cứu trợ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này, Dương Thiên Lôi mới thực sự yên tâm, lại nhẹ nhàng để Tiêu Như Mộng dựa vào người mình, ngồi yên trên thảm.

Lần nữa bắt đầu rót pháp lực vào trong cơ thể Tiêu Như Mộng, chậm rãi tuần hoàn dọc theo kinh mạch của nàng, cho tới khi hơi thở của Tiêu Như Mộng hoàn toàn ổn định, vết thương sau lưng cũng đã khép miệng lại, tạo thành một vết máu, Dương Thiên Lôi mới vô cùng cẩn thận đặt Tiêu Như Mộng nằm xuống. Lại từ trong Lưu Ly bình trong suốt lấy ra một cái áo bông và một bình nước sạch, bắt đầu nhẹ nhàng lau sạch vết máu trên khoe miệng Tiêu Như Mộng.

Gỡ khỏi giáp trên đầu Tiêu Như Mộng, lộ ra một đầu tóc đen.

Giờ phút này, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia của Tiêu Như Mộng mang theo một tia tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, lông mi dài không hề nhúc nhích, phẳng phất như nàng đang chìm vào trong giấc ngủ say, thế nhưng lại tản mát ra một thứ khí tức khiến Dương Thiên Lôi không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, nàng không còn một chút uy nghiêm của một vị sư phụ, bộ dạng an tường thoải mái hết như một cô bé đang rơi vào giấc ngủ say, tinh khiết như một nữ thiên sứ phát ra làn hơi thở thánh khiết nhàn nhạt.

Lúc này trong lòng Dương Thiên Lôi không có bất kỳ ý nghĩ không an phận nào, chẳng qua cũng chỉ là thương tiếc cho Tiêu Như Mộng. Cảm giác như vậy vô cùng kỳ quái, thứ cảm giác như thế này hoàn toàn không nên xuất hiện ở một vị văn bối đối với trưởng bối của mình.

Cảm giác như vậy Dương Thiên Lô căn bản chưa từng cảm nhận qua từ trên người Tiêu Như Mộng. Từ lúc hắn biết Tiêu Như Mộng cho đến giờ, mỗi một lần ở cùng một chỗ với Tiêu Như Mộng, nàng chỉ đem đến cho hắn cảm giác vô cùng hấp dẫn cùng với phong tình vô hạn. Cũng chưa bao giờ có bất kỳ quan hệ gì với hai từ thánh khiết kia.

- Nàng ngủ yên giống như một Thiên sứ thánh khiết, nàng thanh tịnh cũng là một Thiên sứ hấp dẫn. Lúc còn trẻ, sư phụ người chắc hẳn là có không ít người theo đuổi sao

Dương Thiên Lô trầm nghĩ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Thiên Lô không tìm được mà rục rịch. Ánh mắt bỗng nhiên nhìn về cánh tay phai của Tiêu Như Mộng. Hắn nhẹ nhàng cởi nhuyến giáp bảo vệ tay của Tiêu Như Mộng ra, chỉ thấy được một cánh tay trắng bóng nhẵn mịn như ngọc vậy.

Thủ cung sa hiển nhiên đã mất.

- Sư Phụ đã từng có đạo lữ? Kẻ nào có bản lĩnh như vậy, có thể khuất phục mà chiếm được sư phụ nhỉ? Sao bây giờ không ở cùng với sư phụ nữa?

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng.

- Ta XXX, đang nghĩ cái gì a? Đây chính là sư phụ của ca...!"

Dương Thiên Lô vội vàng gạt bỏ mớ suy nghĩ phạm tội, khi nhục sư phụ này, lại ngơ ngác ngồi bên người Tiêu Như Mộng, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xinh đang dần khôi phục nét hồng hào thánh khiết.

....

Tiêu Như Mộng lúc nhận được tin Dương Thiên Lô đã tới Bồng Lai tiên đảo thì cũng là lúc đang chiến đấu cùng với một Yêu thú Bát cấp Tiên Thiên và hằng hà đa số các loại Yêu thú Nhị, Tam cấp Tiên Thiên, chính vì sợ Dương Thiên Lô phải đợi quá lâu, nàng không còn lòng dạ nào mà ham chiến nữa, muốn sớm rút lui. Nhưng Yêu thú kia đã có trí tuệ cực cao, tựa hồ đoán được ý niệm muốn bỏ trốn trong lòng Tiêu Như Mộng, liền gắt gao bám lấy không buông.

Nhưng muốn cầm Tiêu Như Mộng rời đi, hiển nhiên đám Yêu thú này còn làm không được. Cho nên Tiêu Như Mộng xuất ra một đạo công kích cường đại, đánh cho Yêu thú Bát cấp Tiên Thiên kia văng ra sau, xoay người vận khởi Kiếm quang dưới lòng biển sau, phóng lên mặt nước như tia chớp.

Chẳng qua khiến nàng không hề nghĩ tới chính là, ngay lúc đó, đám Yêu thú cấp thấp không có chút uy hiếp nào thế mà trong thoáng chốc đã hợp lại một chỗ, cùng xuất ra một đạo lôi điện cực kỳ kinh khủng.

Chỉ trong nháy mắt, phiên thủy vực phạm vi ngàn trượng đã bị lưới điện hoàn toàn bao phủ, cũng may là Tiêu Như Mộng chỉ tê dại trong nháy mắt mà thôi. Nhưng ngay lúc này, con Yêu thú Bát cấp Tiên Thiên kia lại phóng ra Yêu thú Nội đan, hóa thành một đạo kiếm quang kinh khủng dị thường, trực tiếp quật trúng sau lưng Tiêu Như Mộng.

Trực tiếp khiến Tiêu Như Mộng bị trọng thương.

Tiêu Như Mộng kinh hãi, nhưng cũng tỉnh táo khác thường, mượn lực công kích khổng lồ này, nàng cố nén cơn đau trong người, điên cuồng thúc dục pháp lực quanh thân, rốt cuộc cũng bay ra khỏi mặt nước, Ngự Kiếm Phi Hành bỏ đi, thoát ra khỏi phạm vi công kích của bầy Yêu thú.

Thế nhưng thân thể trọng thương nghiêm trọng không cho phép nàng trực tiếp quay về Bồng Lai tiên đảo, nàng phải mau mau trị thương mới được. Khi vừa thấy một cái đảo hoang, nàng không chút do dự liền ngự Kiếm quang bay về phía hoang đảo.

Chẳng qua, nàng lại không hề nghĩ đến, khi nàng chữa thương trên hoang đảo, mùi máu tươi nồng đậm từ vết thương của nàng cũng lại dẫn đến một đám Phi hành Yêu thú sống trên đảo.

Đám Phi hành Yêu thú này vốn căn bản không thể tạo thành bất kỳ nguy hiểm gì cho nàng, nhưng lúc này nàng đã bị trọng thương, rơi vào cục diện hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Đẩy Tiêu Như Mộng vào tuyệt cảnh chân chính.

Hơn nữa, bảy Yêu thú Phi hành hiển nhiên có trí tuệ cực kỳ cao, biết Tiêu Như Mộng bị thương nặng nên bọn chúng không hề cưỡng công, chỉ bao vây hoàn toàn Tiêu Như Mộng, chia ra thành từng nhóm theo quy luật quấy nhiễu cùng với tiến hành công kích Tiêu Như Mộng, khiến nàng không dư được chút thời gian chữa thương, đợi đến thương thể nàng càng trở nặng, pháp lực hao hết, cũng chính là lúc bọn chúng được thưởng thức một bữa nội đan nhân loại ngon lành.

Thân thể Tu Luyện Giả ẩn chứa thiên địa linh khí nồng đậm, đối với đám Yêu thú mà nói, chính là bổ được không thể nghi ngờ. Mà Tiêu Như Mộng Bát cấp Tiên Thiên hiển nhiên đã ngưng luyện được Hạ Hòa đan, thiếu chút nữa sẽ ngưng kết thành Nê Hoàn thượng đan, bước vào Cửu cấp Tiên Thiên tam đan cùng tồn, cảnh giới phá đan thành anh.

Tiêu Như Mộng cơ hồ tuyệt vọng, nhất là khi thứ năng lượng âm hàn đang không ngừng phá hư kinh mạch trong thân thể, nhưng mà nàng lại không có dư lực để mà ngăn cản. chỉ có thể gian nan chống đỡ, chém giết từng con Phi hành Yêu thú vô cùng nhỏ yếu hơn, nhưng lúc này cũng đủ để lấy mạng của nàng.

Giờ phút này, người duy nhất mà nàng còn có thể liên lạc chính là Dương Thiên Lôi. Thế nhưng Dương Thiên Lôi lại ở xa hơn tám ngàn lý có hơn, với tốc độ của Dương Thiên Lôi, chỉ ít cũng phải hai, ba canh giờ mới tới được, bất luận thể nào cũng không còn kịp nữa. Mặt khác, nàng căn bản không có thời gian rảnh tay để tế xuất Thông Tấn phù.

Kiên trì mãi tới một lúc lâu sau, Tiêu Như Mộng cơ hồ đã xác định nơi này là chỗ táng thân của nàng. Trong lúc đó, nàng lại lần nữa nhận được tin tức của Dương Thiên Lôi. Nhưng đang phải cùng Phi hành Yêu thú chiến đấu, nàng không cách nào bỏ ra được chút thời gian.

285. Chương 269 Tự Minh Phong Bể.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 269 Tự mình phong bể.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hơn mười phút đồng hồ sau, lại có tin tức lần thứ ba truyền đến.

Tiêu Như Mộng biết Dương Thiên Lôi đang lo lắng cho nàng, nếu không chắc chắn sẽ không lo lắng như thế, một đạo lại một đạo. Có lẽ là do phải đối mặt tử vong, trong lòng của nàng bỗng nhiên hơn một tia cảm động. Ít nhất nàng biết, trong lúc sắp chết đi, còn có một người nhớ tới mình, mặc dù ngay từ đầu, người này chính là người mà nàng muốn cắn nuốt, lợi dụng.

Nàng không muốn chết, thật không muốn chết ngay bây giờ. Bởi vì kẻ một tiếng phá hủy tương lai nàng hãy còn đang ra vẻ đạo mạo đứng trên thần đàn, nhận sự kính ngưỡng của hàng nghìn vạn người.

Rốt cuộc, Vương giả trong đám Phi hành Yêu thú thấy Tiêu Như Mộng không còn kiên trì được bao lâu, cũng không muốn quá nhiều đồng loại phải hy sinh thêm nữa, bèn giảm tiết tấu công kích, mới giúp cho Tiêu Như Mộng có được chút xíu thời gian, nàng vội mở ra Thông Tấn phù, liền nghe được giọng nói đầy lo lắng của Dương Thiên Lôi:

- Sư phụ, người ở đâu? Người đang ở đâu? Mau nói cho ta biết, bất kể gặp phải cái gì, người phải cố chịu đựng, đợi ta đến!

Tiêu Như Mộng gian nan tế xuất Thông Tấn phù, nói ra địa điểm cho Dương Thiên Lôi.

Đúng vậy, nàng không thể chết được, ít nhất trước lúc nhìn thấy được Dương Thiên Lôi, nàng không thể chết, mặc dù không cách nào báo thù, nhưng nàng cũng không thể đem bí mật trong lòng mang đi, ít nhất trước khi chết, nàng phải đem bộ mặt thực của kẻ đó nói lại cho Dương Thiên Lôi. Với tình cảm Dương

Thiên Lô dành cho nàng, chắc chắn hẳn sẽ giúp nàng đưa bí mật này ra công bố với hậu thế, thậm chí cũng sẽ báo thù dùm cho nàng.

Nàng phải kiên trì, bất luận thế nào cũng phải kiên trì.

Sự không cam chịu mãnh liệt, chấp niệm mấy trăm năm chống đỡ tinh thần nàng không sụp đổ, lần lượt đón đỡ công kích của đám Phi hành Yêu thú.

Nàng không còn bất kỳ cảm giác đau đớn gì cả, chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó chính là trước khi Dương Thiên Lô tới đây, nàng phải giữ lại được một hơi thở.

Nhưng khiến nàng vui mừng, khiếp sợ chính là chưa đến nửa canh giờ, nàng đã nghe được một giọng nói quen thuộc.

Sau đó, nàng lại thấy được vạn đạo Kiếm quang cùng với thân ảnh Dương Thiên Lô từ trên trời giáng xuống.

Trong nháy mắt, cảm giác không thể tin được cùng với cảm động đã ngập tràn trong lòng nàng, bất luận thế nào, nàng cũng không hề nghĩ tới Dương Thiên Lô lại nhanh như vậy, nàng không phải chỉ còn một hơi thở, mà là rất nhiều hơi thở, nàng hiểu rõ, nàng đã được cứu rồi!

Nhìn thân ảnh quen thuộc đang lo lắng bay về phía mình, trong nháy mắt hoan hỉ đó, tinh thần nàng cũng đã tìm được một chỗ dựa, cuối cùng ngã xuống.

Chẳng qua nàng cũng không hôn mê, mà dùng một tia năng lượng và niệm lực còn sót lại tự chữa thương cho mình.

Sau đó, giọng nói tràn đầy đau thương của Dương Thiên Lô lại vang lên, pháp lực tràn vào, năng lượng kỳ dị và kinh khủng trực tiếp quét sạch thứ năng lượng âm hàn mà nàng không cách nào trục xuất, chữa thương, thoa thuốc, ôn như lau vết máu trên khoe miệng nàng, lại không ngừng chữa trị kinh mạch...

Nàng đều cảm giác rõ ràng hết thảy. Nàng không nghĩ tới Dương Thiên Lô lại mạnh mẽ đến như thế, càng không nghĩ tới tình cảm Dương Thiên Lô dành cho mình nhiều đến như thế, một tiếng “sư phụ” thôi, lại ẩn chứa biết bao nhiêu tình cảm?

Nàng yên tâm nhắm mắt, hoàn toàn thả lỏng không cần tự mình chữa trị nữa, lẳng lặng cảm nhận năng lượng của Dương Thiên Lô không ngừng tuần hoàn chữa trị cho mình, cảm thụ từng động tác nhẹ nhàng đầy thương yêu của hắn.

Giờ phút này, nàng như quên hết tất cả thù hận, chỉ lặng lẽ hưởng thụ cảm giác được người khác che chở mà mấy trăm năm qua chưa được nhận.

Nàng phảng phất như cảm ứng được ánh mắt của Dương Thiên Lô, đang chăm chú ngắm nhìn dung nhan nàng. Nàng rõ ràng nghe được từng tiếng hít thở sâu lắng cùng nhịp đập trái tim hắn.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô lại nhẹ nhàng cúi người ôm nàng vào trong lòng.

Nàng không muốn tỉnh lại, cũng không dám tỉnh lại. Chính là vì nàng sợ vừa mở mắt ra, cảm giác được quan tâm che chở này sẽ biến mất. Nàng cũng sợ một khi mở mắt ra, nàng sẽ lần nữa biến thành Tiêu Như Mộng tràn đầy lòng thù hận, thôn phệ cả người làm cho nàng cảm động này.

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng cởi nhuyễn giáp của nàng ra, nàng cảm nhận được, Dương Thiên Lô nhẹ nhàng lau sạch vết máu trên lưng nàng, cảm giác nhẽ nhại do máu tươi đông lại trên lưng cũng dần dần biến mất...

- Sư phụ, ta đưa người trở về chữa thương. Đợi khi thương thế người tốt lên rồi, ta sẽ giúp người báo thù, bất kể là thứ gì, ta cũng sẽ băm vằm nó ra thành vạn mảnh.

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng nói ra, giọng nói ẩn chứa sự kiên định vô cùng. Lại lấy ra một pháp bào, dịu dàng khoác lên người Tiêu Như Mộng.

Hai tay nhẹ nhàng bế Tiêu Như Mộng lên, quanh thân nhất thời xuất ra một đạo cương khí cường hãn, bao phủ hoàn toàn hai người, chậm rãi bước ra khỏi động, Dương Thiên Lô vận khởi một đạo Kiếm quang, từ từ bay lên giữa không trung, sau đó dần tăng tốc, vô cùng ổn định bay về phía Bồng Lai tiên đảo.=

Tiêu Như Mộng được Dương Thiên Lô ôm lấy, đầu của nàng gối lên khuỷu tay Dương Thiên Lô, cái hông cùng vai được Dương Thiên Lô dùng hai tay ôm, trong một chốc lát, Tiêu Như Mộng cảm thấy Dương Thiên Lô đang rót một ít năng lượng tinh thuần vào cơ thể mình, mỗi lần truyền được một chút lại kiểm tra, xong xuôi sẽ nhẹ nhàng rời khỏi, dường như sợ mình sẽ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Loại cảm giác quan tâm chu đáo này thật ấm áp, làm cho Tiêu Như Mộng say đắm, nàng thậm chí hy vọng thời gian có thể dừng lại ngay thời khắc này, nàng vốn có thể trị thương cho mình từ lâu, nhưng mà làm như vậy, đương nhiên Dương Thiên Lô sẽ biết nàng đã tỉnh lại. Cho nên, nàng lẳng lặng nằm yên hưởng thụ cảm giác ấm áp duy nhất trong một khắc làm cho nàng quên đi thù hận trong mấy trăm năm qua.

Dần dần, nàng đi vào giấc ngủ say, dường như muốn duy trì khoảnh khắc này mãi, tiến vào thế giới toàn hình ảnh ấm áp, làm cho nàng hoàn toàn chìm sâu vào trong đó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã dần dần khôi phục lại vẻ hồng hào và sáng bóng, lại mang theo một tia mỉm cười bình thản hạnh phúc, càng thêm vẻ thánh khiết.

...

Hai canh giờ sau, Dương Thiên Lô đã mang Tiêu Như Mộng quay trở về khách sạn Bồng Lai.

Nhẹ nhàng đặt Tiêu Như Mộng lên giường, sau đó Dương Thiên Lô liền canh giữ ở trước giường, không ngừng truyền năng lượng vào, ân cần chăm sóc Tiêu Như Mộng.

Một đêm cứ như vậy trôi qua, nhưng khiến cho Dương Thiên Lô cảm thấy khó hiểu, cho dù hắc kên nàng như thế nào, nhưng Tiêu Như Mộng vẫn không tỉnh lại.

Tuy rằng Dương Thiên Lô cảm thấy thân thể Tiêu Như Mộng đã không còn trở ngại gì, nhưng vẫn cảm thấy lo lắng. Cho nên, Dương Thiên Lô quyết định trực tiếp gọi người phục vụ tới.

- Tiên sinh, ta có thể giúp gì được cho ngài?

- Có thể giúp ta đi mời một y sư hàng đầu được không? Phải là người giỏi nhất, chi phí không thành vấn đề.

Dương Thiên Lô hỏi.

- Đương nhiên có thể, khách sạn Bồng Lai của chúng ta là nơi có y sư tốt nhất ở Bồng Lai tiên đảo này, ngài đợi một chút.

Người phục vụ nói xong liền nhanh chóng rời đi.

Sau một lát, người phục vụ dẫn theo một nữ tử đi tới Tường Vân trạch. Khuôn mặt nữ tử này cũng khá ưa nhìn, xung quanh thân thể tỏa ra một cỗ khí tức Mộc linh khí tinh thuần, tu vi rõ ràng đạt đến Tiên Thiên cấp năm.

- Tiên sinh, vị này chính là y sư giỏi nhất của khách sạn Bồng Lai chúng ta, đại y sư 'Lâm Thanh'.

Người phục vụ giới thiệu. Nói xong, người phục vụ liền tự động rời khỏi.

- Lâm y sư, xin chào ngài xin ngài giúp ta nhìn xem, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, sư phụ ta...

Dương Thiên Lô đang muốn nói đơn giản về tình trạng hiện tại, nhưng Lâm Thanh lại đưa tay ngăn hãm lại, đi thẳng tới bên giường, ánh mắt lấp lánh tinh quang dừng lại ở trên người Tiêu Như Mộng, sau một lát, nàng nhẹ nhàng vươn tay, đặt lên cổ tay của Tiêu Như Mộng.

Một cỗ ánh sáng nhàn nhạt, lấp lánh phát ra trên tay nàng, thần sắc trên mặt nàng không có chút biến hóa nào, chỉ là mấy phút sau, chân mày của nàng khẽ nhíu lại, sau đó lần nữa khôi phục lại bình thường, lại qua mấy phút sau, nàng mới nhẹ nhàng buông tay xuống.

Dương Thiên Lô cũng không dám thở mạnh, tuy tu vi của nữ tử này không bằng hắc hãn, nhưng hắc hãn vẫn biết rõ, phép thuật chuyên môn của mỗi người khác nhau. Đương nhiên không dám can thiệp. Thấy nữ tử đã buông tay xuống, lúc này hắc hãn mới có chút khẩn trương mà hỏi thăm:

- Như thế nào?

- Không có gì trở ngại.

Nữ tử nhẹ nhàng nói:

- Chẳng qua là, đạo lữ của người mất máu quá nhiều, tinh khí thần cũng hao tổn nghiêm trọng, hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

Dương Thiên Lô đang lo lắng cho tình trạng của Tiêu Như Mộng, nên cũng không quan tâm chuyện nữ tử này đang hiểu lầm quan hệ của hắn và Tiêu Như Mộng.

- Thân thể của nàng đã không có gì trở ngại, nhưng nàng cũng không muốn tỉnh lại.

- Không muốn tỉnh lại? Dương Thiên Lô có chút khó hiểu.

- Đúng vậy, thứ lỗi cho ta nói thẳng, trước kia đạo lữ của người có khả năng gặp đả kích quá lớn, vốn là với tu vi của nàng, lúc được cứu giúp kịp thời, đương nhiên sẽ tự trị thương cho mình, nhưng nàng lại tự phong bế chính mình lại. Bây giờ tâm thần của nàng hoàn toàn đắm chìm ở trong không gian do chính mình phong bế.

- Đả kích quá lớn, tự mình phong bế?

Dương Thiên Lô hơi kinh hãi:

- Lâm y sư, vậy bây giờ phải làm sao thì nàng mới có thể tỉnh lại?

- Nàng hiện tại không khác gì một người bình thường. Người ngoại trừ việc truyền năng lượng cho nàng, nên cùng nàng trò chuyện thật nhiều, tắm rửa, chăm sóc, mát xa, hôn lên thân thể của nàng, đương nhiên, phải đợi sau khi huyết khí của nàng khôi phục, người mới có thể vượt giới hạn, đến kích thích nàng, nhưng động tác phải ôn nhu, không nên quá mức kịch liệt.

Lâm Thanh nhẹ nhàng nói.

Dương Thiên Lô nghe xong đầu đầy đồ hỏi, vẻ mặt tràn ngập vẻ ngạc nhiên. Rõ ràng là Lâm Thanh coi hắn là đạo lữ của Tiêu Như Mộng, nên mới có thể trực tiếp nói thẳng ra như thế.

- Cái này... Lâm y sư, có thể ngài hiểu lầm rồi, nàng là sư phụ của ta.

Dương Thiên Lô vội vàng giải thích.

- A?

Lâm Thanh dường như có chút kinh ngạc, nhưng chẳng qua chỉ khẽ mỉm cười nói:

- Vậy người đi tìm đạo lữ của nàng tới đi. Được rồi, tình hình hiện giờ chính là như vậy. Cáo từ.

- Lâm y sư, ta còn chưa có trả tiền cho nàng.

Dương Thiên Lô nói.

- Khách điểm sẽ tự động trừ tiền.

Lâm Thanh nói xong liền tự động rời đi.

Dương Thiên Lô im lặng ngồi xuống bên người Tiêu Như Mộng, nhìn thấy Tiêu Như Mộng giống như đang ngủ say, tâm tư rối loạn:

- Đả kích cực lớn, sư phụ làm sao lại bị đả kích lớn như vậy? Tại sao lại tự phong bế chính mình? Đạo lữ... Ca tìm đâu ra đạo lữ cho sư phụ ở nơi này chứ? Nói không chừng hắn đã sớm chết rồi, chứ nếu không thì sư phụ mỹ miều thế này thì sao hắn lại cam lòng rời đi? Hắn ta, đúng là đau đầu...

- Không quản được nhiều như vậy, sư phụ không biết khi nào thì mới có thể tỉnh lại, cũng không thể nằm như vậy hoài, toàn thân dính không ít máu đen, phải tắm rửa sạch sẽ, thay đồ ngủ thoải mái mới được.

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, hít một hơi thật sâu, cố tăng thêm lá gan, bắt đầu cởi nệm giáp của Tiêu Như Mộng ra.

Sau khi cởi sạch nhuyễn giáp, trên người Tiêu Như Mộng chỉ còn lại một cái áo lót, trên áo lót dính một ít máu, hiện tại mọi nơi trên thân thể nàng đều có dính nhiều vết máu khô.

Dương Thiên Lô cố gắng phân tán khả năng chú ý của mình, tận lực không nhìn đến cơ thể mềm mại của Tiêu Như Mộng, bắt đầu cởi tiếp quần dài trên người, trong chốc lát, hai cặp đùi tuyết trắng cân xứng đã hiện ra trước mắt Dương Thiên Lô. Hạ thân của Tiêu Như Mộng cũng chỉ còn lại có một cái quần lót màu hồng phấn thêu hoa văn rất tinh xảo, chẳng qua là mặt sau của quần lót đã dính rất nhiều vết máu.

Mặc dù Dương Thiên Lô đã tận lực khắc chế chính mình, nhưng trước cảnh tượng như thế vẫn khiến cho tim của Dương Thiên Lô đập nhanh hơn, hô hấp cũng trở nên có chút nặng nề. Có chút gắng gượng, dường như có thể thấy được, nó mãnh liệt kích thích thần kinh của Dương Thiên Lô.

- Sư phụ, ngài cũng đừng trách đệ tử. Hiện tại đệ tử chính là thầy thuốc, trong mắt của ta, ngài chỉ là người bệnh. Thầy thuốc và người bệnh trong lúc này không phân biệt giới tính. Khụ khụ...Ta vẫn nên nhắm mắt lại thì hơn.

Dương Thiên Lô vẫn thấp thỏm nói với Tiêu Như Mộng, hai tay run rẩy, hiển nhiên đối với hắn, một người đã ăn qua trái cấm mà nói thì nhìn thấy cảnh tượng này, thật sự là quá hấp dẫn. Nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ và bình thân của Tiêu Như Mộng lúc này, tỏa ra khí tức thánh khiết, làm cho Dương Thiên Lô cảm giác mình đang cởi quần áo của một nữ thần.

Loại hấp dẫn này thật sự khó có thể kiềm chế.

Dương Thiên Lô nhắm mắt lại, chậm rãi đưa tay đến áo của Tiêu Như Mộng, mò tới cúc áo trước ngực thật chuẩn, tuy rằng hắn không có đụng chạm đến thân thể nàng, nhưng hắn cảm nhận được sự mềm mại cùng vẻ kiều diễm bên dưới khiến cho hai tay hắn cứ run rẩy như cũ, cởi được cúc áo thứ nhất, Dương Thiên Lô không dám dừng lại để mà thở, mà bàn tay nhanh như cắt tiếp tục di động xuống dưới, trong chốc lát liền cởi tất cả các nút áo.

286. Chương 270: Cứu Chữa.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 270: Cứu chữa.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Xuất ra một đạo niệm lực, thân thể Tiêu Như Mộng chậm rãi bay lên không, Dương Thiên Lô kiểm soát thân thể Tiêu Như Mộng quay lưng về phía mình, lúc này mới dám mở mắt ra.

Toàn bộ đằng sau lưng hầu như đều là máu đen đã đông lại, may mắn vết thương lớn kia nhờ tác dụng của linh dược, lúc này đã hoàn toàn khép lại, trên thân thể Tiêu Như Mộng cũng không có miệng vết thương nào nữa, lúc này mới khiến cho Dương Thiên Lô yên tâm một ít, sau khi cởi áo ra, trên người Tiêu Như Mộng chỉ còn lại dây buộc ngực cùng với quần lót.

Ánh mắt dịu dàng, thân thể mềm mại gần như hoàn mỹ kia, mặc dù Dương Thiên Lô định lực tương đối cao, giờ này khắc này vô cùng giống như “Gà động tình”. Nhất là nghĩ đến lời nói vừa rồi của y sư..., lại có một loại xúc động hy sinh vì nghĩa. Nhưng hắn vẫn biết, nếu như hắn phải thực “Xả thân” như lời nói..., đợi đến lúc Tiêu Như Mộng tỉnh lại, chỉ sợ vô cùng có khả năng là xả thân chân chính.

- Ta là vì cứu sư phụ, tuyệt đối không có bất kỳ ý nghĩ gì không đúng đắn. Ta quang minh lỗi lạc, lòng dạ ngay thẳng.

Dương Thiên Lô miệng nói lảm bảm, đột nhiên tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của Tiêu Như Mộng, đi nhanh về phía phòng tắm.

Một cái hồ tắm thật lớn, đang tỏa ra hơi nóng cuộn cuộn cùng mùi linh dược, miệng Dương Thiên Lôi càng không ngừng lẩm bẩm, tập trung tinh thần, cố gắng cố định lại trái tim đập càng lúc càng nhanh này, nhẹ nhàng để Tiêu Như Mộng mềm mại vào hồ tắm, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ở ngoài nước.

Sau khi để vào hồ, cho dù bất luận cái gì Dương Thiên Lôi cũng không có dừng lại, cả người liền mặc luôn quần áo như vậy bước vào hồ tắm, một lớp hơi nhân nhật tỏa ra, che chắn được thân hình của người trong hồ, hần chậm rãi duỗi hai tay ra, vươn tới hạ thân của Tiêu Như Mộng, thật cẩn thận, cởi quần lót của Tiêu Như Mộng ra, tiếp theo lộ ra cảnh xuân của Tiêu Như Mộng.

- Ta quang minh lỗi lạc, lòng dạ ngay thẳng... Lòng dạ ngay thẳng...

Tiếng nói của Dương Thiên Lôi càng lúc càng lớn, con mắt nhắm thật chặt, cũng không dám nhìn một cái, bởi vì hần rất lo lắng, nếu quả thật hần nhìn thấy thân hình mềm mại mê người của Tiêu Như Mộng, hần có thể không khống chế mình được.

Lúc này Tiêu Như Mộng hoàn toàn khóa thân, Dương Thiên Lôi rối loạn một hồi lâu, rốt cục vẫn phải vươn tay tới, hần ngồi ở trong hồ dùng tay này nhẹ nhàng ôm lưng Tiêu Như Mộng, còn tay kia cầm một cái khăn mặt, run rẩy mò mẫm về phía sau lưng của Tiêu Như Mộng, bắt đầu chà rửa.

Thỉnh thoảng đụng chạm đến da thịt trắng nõn của nàng, cũng làm cho tinh thần của Dương Thiên Lôi phát run.

Chà rửa hết ở phía sau lưng, Dương Thiên Lôi liền bắt đầu tắm rửa toàn thân cho Tiêu Như Mộng, mặc dù hần nhắm mắt lại, mặc dù hần một mực lẩm bẩm câu thần chú bình tĩnh, nhưng mà nhìn động tác của hần, nhìn cứ như tay của hần đụng vào làn da trắng nõn giống như Dương Chi đụng vào da thịt, đan điền bên trong người Dương Thiên Lôi đang bị dục hỏa thiêu đốt, nhưng hần vẫn khống chế được sự ham muốn, dường như muốn thiêu đốt hần, tiểu đệ của hần đã sớm ngóc đầu lên, giận dữ muốn xông ra ngoài, lúc này hô hấp cùng tim đập của hần như một trận rung động.

Ước chừng cũng nửa canh giờ sau, Dương Thiên Lôi rốt cục cũng tẩy sạch toàn bộ máu đen bám trên người của Tiêu Như Mộng, dùng khăn mặt lau lau khắp nơi ngoại trừ bộ ngực còn chưa dám động.

Dương Thiên Lôi gơ tay, bàn tay run run vươn tới chỗ nhô cao cao của Tiêu Như Mộng, tràn đầy hấp dẫn, tuy hần ở sau lưng Tiêu Như Mộng, hoặc cho dù hần không có mở to mắt... Nhưng mà, hần có thể tưởng tượng được một cách rõ ràng, hần đã từng thấy một nửa bộ ngực trắng như tuyết kia, nên hần biết phong cảnh sẽ mê người đến cỡ nào.

“Rửa hay không rửa?”

Hai tay của Dương Thiên Lôi cứ gơ lên rồi lại hạ xuống cả nửa ngày, rốt cuộc cũng cố gắng hạ xuống.

Cảm giác mềm mại, căng tròn, đàn hồi trong nháy mắt đã ùa vào trong tâm của Dương Thiên Lôi.

Hô hấp của Dương Thiên Lôi trở nên nặng nề hơn, tâm thần gần như đã tiến vào trạng thái thiên nhân giao chiến.

“Nàng là sư phụ của mình, nhưng nàng đang bị bệnh. Đại tượng phu thì không nên câu nệ tiểu tiết!”

“Huống hồ gì Lâm y sư đã nói qua, cần phải thông qua tiếp xúc xúc giác và xoa bóp để kích thích sư phụ, ta chỉ cần không bước tới một bước cuối cùng thì cho dù sư phụ có biết cũng sẽ không trách ta, huống hồ gì bây giờ sư phụ lại đang hôn mê.”

Dương Thiên Lôi nhắm tịt hai mắt, nghĩ tới đây thì không còn chút do dự nào cả, động tác nhất thời nhanh hơn ba phần, lát sau thì hần đã cảm giác đực hai điểm trần ngập mê hoặc kia đã bắt đầu cứng lên.

Có phản ứng, chứng tỏ Tiêu Như Mộng vẫn còn cảm giác. Chỉ ít thì thân thể của nàng vẫn còn cảm giác.

Cảm giác đã lâu sạch sẽ rồi. Dương Thiên Lôi mới nhẹ nhàng ôm Tiêu Như Mộng ngồi dậy, hơi ngửa đầu của Tiêu Như Mộng ra sau rồi giúp nàng ta gối đầu.

Sau khi mau chóng tẩy rửa xong thì Dương Thiên Lôi cố nén rung động trong lòng, trực tiếp bế Tiêu Như Mộng hoàn toàn xích lô ra khỏi bể, đi về phía phòng ngủ.

Hắn vẫn nhắm mắt như trước, sau khi ôm Tiêu Như Mộng tới trước giường xong thì hắn lại lấy khăn long mềm mại nhẹ nhàng giúp Tiêu Như Mộng lau khô người, sau khi lau xong thì lại nhẹ nhàng đặt Tiêu Như Mộng nằm lên giường, giúp nàng ta đắp chăn kĩ lại rồi Dương Thiên Lôi mới dám mở mắt ra.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Tiêu Như Mộng bởi vì nước nóng trong hồ mà trở nên ửng ửng đỏ, Dương Thiên Lôi thật sự có một loại xúc động, hận không thể lập tức nhào lên. Nhưng hắn cũng biết vô luận là thế nào thì cũng phải cố gắng khắc chế chính mình. Làm được mấy chuyện vừa rồi thôi thì hắn đã rất khó xử rồi, đối với sư phụ mà nói thì chugn quy cũng có một tia khinh nhờn. Nếu như hắn dám có động tác quá trớn gì lúc này thì chẳng phải còn không bằng cả cầm thú sao? Hít vào một hơi thật sâu, Dương Thiên Lôi lại chạy ào vào phòng tắm lần nữa, một đạo năng lượng băng thuộc tính đột nhiên bắn ra từ tay hắn, nhất thời bắn thẳng vào trong hồ, trong nháy mắt, nước hồ nóng hổi nghi ngút khói đã trở nên lạnh ngắt, Dương Thiên Lôi trực tiếp lao xuống đó.

Không hề dung bất cứ năng lượng gì để phòng vệ, nước hồ lạnh lẽo nháy mắt đã ngấm vào người của Dương Thiên Lôi, khiến cơ thể nóng rực như muốn phát hỏa của hắn rốt cuộc cũng nguôi dần đi. Một lúc sau Dương Thiên Lôi mới bình tĩnh lại bước ra khỏi bể. quay về phòng lần nữa.

“Trò chuyện.... Ca biết nói chuyện gì bây giờ? Sư phụ cũng không phải Tử Hàm muối muối, Hương Hương hay là Thanh Nhã thì ca còn có thể đùa giỡn một chút, sau đó lại nói thêm mấy câu tâm tình...”

Dương Thiên Lôi khó xử nói, dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Như Mộng, không biết phải làm thế nào cho phải, trong lòng vô cùng lo lắng.

Với hắn mà nói thì thời gian đã không cho phép có chút buông lỏng nào. Thế nhưng bây giờ trừ phi là Tiêu Như Mộng có thể nhanh chóng tỉnh lại, bằng không thì hắn chỉ có thể dừng lại ở đây, ngoài ra còn có một cách khác chính là mau chóng đưa Tiêu Như Mộng trở về Trảm Không kiếm phái. Thế nhưng chuyện đi tới đi lui thế này lại cần thời gian, chỉ ít cũng phải vài tháng. Dù sao đi nữa thì hắn cũng không dám ôm Tiêu Như Mộng phi hành ra phía tầng ngoài. Một đạo lôi đình đánh xuống thì hắn cũng không sao cả, nhưng Tiêu Như Mộng lại không thể nào chịu nổi.

“Làm sao bây giờ? Sư phụ, người mau tỉnh lại đi mà!”

Dương Thiên Lôi rồi rầm không biết làm sao, quay sang nói với Tiêu Như Mộng.

Lúc nói xong, hắn liền làm theo những gì Lâm y sư đã dặn, một mặt cách lớp chăn mỏng xoa bóp vuốt ve cơ thể của Tiêu Như Mộng, một mặt liên tục gọi hai chữ sư phụ. Đây cũng là chuyện duy nhất hắn có thể làm được vào lúc này.

Thế nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Như Mộng vẫn không biến hóa chút nào, vẫn cứ an tĩnh như cũ, không thể đáp lại.

Giằng co đúng nửa canh giờ, hầu như đã sờ qua khắp người Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lôi đột nhiên hạ quyết tâm, lần thứ hai khiêu chiến cực hạn của chính mình. Hai tay của hắn trực tiếp vói vào trong chăn, chạm lên da thịt trắng nõn của Tiêu Như Mộng, nhẹ nhàng xoa nắn khắp nơi.

Sắc mặt của Tiêu Như Mộng dường như dần trở nên ửng hồng lên, hô hấp hình như cũng gấp gáp hơn, biểu hiện này khiến Dương Thiên Lôi kinh hãi vô cùng, hai cặp móng vuốt nhất thời có thêm dũng khí, rốt cuộc cũng leo lên tới cặp song phong mê người kia, nhẹ nhàng xoa nhẹ từng vòng, dung hết mọi chiêu thức hắn biết ra đùa giỡn, mãi cho tới khi hai điểm nõn ra ấy dần dần cứng lên thì hắn liền dồn hết toàn bộ tinh lực lên hai điểm đó, không ngừng kích thích lên đó.

Hô hấp của Tiêu Như Mộng hình như lại càng nhanh hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng đỏ bừng.

“Lẽ nào.... Ca nên chạm vào những chỗ không nên chạm thì mới được sao?”

Trong lòng của Dương Thiên Lôi đã sớm rục rịch từ lâu, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống, tuy rằng tiểu đệ đệ đã sớm giương cờ kháng nghị cả vạn lần, nhưng đầu óc của hắn thủy chung vẫn chiếm giữ quyền chỉ huy tuyệt đối chứ không biến thành một kẻ có nửa thân dưới là động vật.

- Đại sắc lang!

Ngay lúc tay của Dương Thiên Lô sắp đưa tới giữa hai chân của Tiêu Như Mộng thì bỗng nhiên có một đạo thanh âm quen thuộc đột nhiên xuất hiện trong đầu của hắn. Trong nháy mắt, Dương Thiên Lô liền đứng phắt dậy, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh hãi, ngay cả tiểu đệ đệ nhất thời cũng hưng phấn đứng dậy, Dương Thiên Lô nói với vẻ kinh hãi: “Lăng Hi? Lăng Hi? Rốt cuộc thì nàng đã tỉnh!”

- Hừ, nếu ta không tỉnh lại thì người ngay cả sư phụ cũng....

- Ách, nàng nói cái gì đó, ca là hạng người như vậy sao? Ca đang muốn cứu sư phụ thôi, cái này gọi là chuyện nên làm...

Dương Thiên Lô đang nói thì một đạo năng lượng dao động đột nhiên tràn ra từ mi tâm của hắn, trước mắt hắn nhất thời xuất hiện một đại mỹ nữ.

Khuynh quốc khuynh thành, không có chút tỳ vết nào, quang thân phát ra một loại khí tức cổ nhiên trong thiên địa vạn vật!

Đó chính là hạo nhiên chính khí, là một quang mang thánh khiết, là một loại khí tức tựa như căn bản không có khả năng xuất hiện nơi trần thế phàm tục này.

Một thân đạo bào tuyết trắng phiêu dật linh động như váy dài, một mái tóc đen dày tùy tiện vấn nhẹ sau lưng, hai mắt của nàng tựa như ẩn chứa hàng ngàn hàng vạn thế giới và vô số thiên địa pháp tắc. Da thịt của nàng trắng mịn như dương chi bạch ngọc, phát ra quang mang trong suốt thánh khiết, nhưng thứ khiến cho người ta động tâm nhất chính là vệt đỏ bừng ngay giữa mi tâm của nàng.

Như nốt ruồi nhưng không phải nốt ruồi, lại phát ra từng đạo quang mang lấp lánh, loại quang mang này cũng không phải quang mang có tính thực chất, mà là một loại quang mang trực tiếp chiếu rọi vào nhân tâm.

- Lăng... Lăng Hi?

Dương Thiên Lô gần như không dám tin vào hai mắt của mình, nhưng có thể dám khẳng định, vị đại mỹ nữ tựa như Quan Âm Đại Sĩ trước mắt này không phải Lăng Hi thì là ai?

Lăng Hi nhìn gương mặt anh tuấn của Dương Thiên Lô, mỉm cười không nói gì.

Thân ảnh của Dương Thiên Lô nhoáng lên một cái đã đi tới bên cạnh Lăng Hi, nhìn trái nhìn phải, còn xoay nàng ta vài vòng, sau khi nhìn xong hắn mới kinh hãi đưa tay ra sờ nhẹ lên da thịt trắng mịn, trong suốt lại đầy tính đàn hồi của Lăng Hi.

Đây thật sự là một người bằng xương bằng thịt! Một đại mỹ nhân thật sự! Không còn là Lăng Hi phải dùng âm thể do năng lượng tạo thành nữa!

Lăng Hi mặc cho cặp móng vuốt hèn mọn bỉ ổi của Dương Thiên Lô sờ mó trên người mình, trong lòng của nàng cũng kinh hãi như thế. Mấy ngàn năm chờ đợi, vô luận là thế nào cũng không dám nghĩ tới chuyện sau khi gặp được người hữu duyên là Dương Thiên Lô, chỉ trong hai ba năm mà nàng đã có được chân thân của chính mình.

Mặc dù thuộc tính của chân thân này quyết định nàng và Dương Thiên Lô từ nay về sau phải ở chung một chỗ, không thể có được tự do tuyệt đối, nhưng nàng cũng không chút quan tâm!

Chân trời góc biển bầu bạn cùng người. Đây vốn là lời hứa của Lăng Hi với Dương Thiên Lô. Huống hồ gì hai ba năm ở cạnh Dương Thiên Lô cũng khá tốt, nàng cũng rất hài lòng. Nàng xem Dương Thiên Lô từng bước vượt xa sức tưởng tượng của nàng, thấy Dương Thiên Lô lớn khôn, thấy tâm tính của Dương Thiên Lô chuyển biến, nhìn tất cả những gì hắn làm cùng bằng hữu, người hắn kết thân, huynh đệ, và cả nữ nhân mà hắn thích, mặc dù hắn thật sự rất háo sắc, rất bỉ ổi, nhưng Lăng Hi cũng không hề ghét chút nào.

- Ha ha ha ha...

Dương Thiên Lô kích động vuốt ve néo néo gương mặt nhỏ nhắn của Lăng Hi mấy lượt, rốt cuộc cũng xác nhận Lăng Hi trước mắt thật sự là một con người bằng xương bằng thịt, nàng đã sở hữu thân thể thật sự của chính mình, hắn rốt cuộc không kèm nổi vui sướng được nữa mà cười lớn đầy phấn khích.

Hắn vừa cười to vừa giơ tay ra ôm siết Lăng Hi vào lòng.

Ngay lúc Dương Thiên Lôi muốn làm thêm một bước để cảm thụ sự ảo diệu của cơ thể Lăng Hi, một cổ khí tức ào ạt bỗng nhiên bắn ra từ trên người Lăng Hi, đẩy Dương Thiên Lôi văng ra xa.

287. Chương 271: Cải Biến.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 271: Cải biến.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đại sắc lang, cứu sư phụ của ngươi trước đi đã.

Lăng Hi nhẹ nhàng trừng mắt liếc Dương Thiên Lôi rồi nói.

- Nhân tình của Lăng Hi tốt thật, ca yêu nàng chết mất! Cứu, cứu sư phụ của ta trước đi!

Dương Thiên Lôi nói rất vô sỉ, nếu như Lăng Hi đã xuất hiện thì Dương Thiên Lôi gần như có thể khẳng định là Lăng Hi có cách cứu được Tiêu Như Mộng, hỏi tiếp:

- Cứu thế nào?

- Vừa rồi ngươi muốn cứu thế nào thì giờ cứ làm thế ấy, hỏi ta làm gì?

- Ách, vừa rồi ca chỉ muốn kích thích sư phụ mà thôi, tuyệt đối không có bất kỳ suy nghĩ nào khác!

Dương Thiên Lôi thề thốt.

- Vậy sao ta lại cảm thấy khác nhỉ?

Lăng Hi hỏi.

- Đây... chỉ là nghĩ, ca chỉ nghĩ thôi chứ tuyệt đối không làm đâu. Nàng hẳn là nên tin tưởng ca mới đúng. Nếu như ca thật sự muốn thì đã làm từ sớm rồi. Yên tâm đi, ca không phải người tùy tiện!

Dương Thiên Lôi nói.

- Ngươi mà tùy tiện lên thì không phải người?

Lăng Hi đột nhiên nói.

Dương Thiên Lôi liền câm nín, hắn có thói quen là hay nói ra một câu danh ngôn lưu tình, lại có thói quen là chỉ thích nói ra nửa câu mà thôi. Thế nhưng Lăng Hi vốn tâm linh tương thông với hắn thì sao có thể không biết cho được.

Lăng Hi nhìn bộ dạng khó xử của Dương Thiên Lôi thì cảm thấy buồn cười, cười duyên thành tiếng rồi nói: “Được rồi, ngươi làm đi!

Lăng Hi vừa nói xong thì lập tức biến thành một đạo lưu quang chui vào trong đầu của Dương Thiên Lôi, hơn thế, cùng lúc đó một cỗ ý niệm huyền ảo đột nhiên bay ra từ Thanh Tĩnh Ngọc Lưu Ly bình, dung nhập vào trong tâm thần của Dương Thiên Lôi.

Song mâu của Dương Thiên Lôi nhất thời sáng ngời, trong nháy mắt Thanh Tĩnh Ngọc Lưu Ly bình nhất thời nhẹ nhàng bay ra từ mi tâm của hắn, theo cử động của Dương Thiên Lôi chậm rãi bay tới phía trên của Tiêu Như Mộng, từng đạo ngũ sắc quang mang từ từ rót xuống từ miệng bình, hoàn toàn bao phủ khắp người Tiêu Như Mộng.

Một loại Phạm Âm phẳng phát như thâm sâu vào lòng người nương theo tiếng gõ ‘Tùng tùng’ phát ra từ Thanh Tĩnh Ngọc Lưu Ly bình, hóa thành từng đạo phù chú kỳ dị, không ngừng tiến vào thân thể của Tiêu Như Mộng!

Dưới Ngũ Sắc Thần Quang cùng lung trảo Phạm Âm, Tiêu Như Mộng đột nhiên bắt đầu run rẩy kịch liệt, biểu tình trên mặt nàng bắt đầu có những biến hóa kinh người, so với thời điểm thôi luyện âm sát khí khi bước vào Huyền cảnh còn mạnh mẽ, rung động hơn nhiều. Nhất là lúc biểu tình nàng dần biến thành cừu hận, cho dù là đang lúc thi pháp, Dương Thiên Lô cũng không khỏi kinh hãi lạnh mình. Đó là cừu hận khắc cốt铭心 tâm đến như thế nào mới có thể khiến cho biểu tình của Tiêu Như Mộng trở nên kịch liệt như vậy?

- Ah!

Tiêu Như Mộng đột nhiên hét lên đầy sợ hãi, phẳng phát gặp phải chuyện gì cực kỳ kinh khủng, sau đó trên mặt nàng lại một lần nữa khôi phục vẻ thánh khiết, nhưng tràn đầy bất lực, bàng hoàng, hoảng loạn cùng sợ hãi cực điểm. Hai tay của nàng điên cuồng vung vẩy trước ngực, phẳng phát dường như có một vật nào đó cực kỳ khủng bố đang bổ nhào lên người nàng. Còn nàng đang muốn vùng vẩy đẩy nó ra, hai chân của nàng đột nhiên giơ lên, điên cuồng đạp vào khoảng không, tầm chắn trực tiếp bị nàng đạp bay.

Dương Thiên Lô được trực tiếp tận mắt nhìn thấy tấm thân đầy mềm mại, đầy dụ hoặc của Tiêu Như Mộng, tấm thân ấy đang lơ lửng trước mắt hắn, nhưng giờ khắc này Dương Thiên Lô không hề có một chút ý nghĩ dâm ô nào, chỉ có kinh ngạc, khiếp sợ cùng thương tiếc. Đến tột cùng nàng đã gặp phải cái gì? Đã trải qua chuyện gì?

- Úm ma ni bát ni hồng!

Đến lúc này, Dương Thiên Lô không dám do dự chút nào, theo ý niệm truyền ra từ “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”- Lăng Hi, hai mắt đột nhiên mở lớn, tỏa ra hào quang bảy màu, dùng một loại thanh âm dường như xuyên thấu linh hồn, hô lên Lục Tự Chân Ngôn của Phật môn truyền thẳng vào trong tai Tiêu Như Mộng.

Lăng Hi lúc này đã không phải là Lăng Hi xưa kia, nàng đã cùng khí linh của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình dung hợp làm một thể, đã lấy được một phần truyền thừa của khí linh Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, hơn nữa đã luyện hóa ra chân thân. Lúc này nàng có thể trợ giúp Dương Thiên Lô thi triển ra một bộ phận thần thông của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Vừa nãy, Dương Thiên Lô thi triển ra đúng là một loại thần thông của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình_____“Cứu rồi” trong “Lục Tự Chân Ngôn”. Khi Dương Thiên Lô nhận được tin tức của Lăng Hi, hắn rất cuộc cũng xác định được bình ngọc kia chính là Phật môn chí bảo “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”. Bởi vì Lục Tự Chân Ngôn của Phật môn, hắn biết rất rõ. Tuy rằng trước kia đã từng biết qua từ những bộ phim thần thoại thường chiếu trên Tv, nhưng hắn vẫn chỉ cho rằng đó là chuyện tưởng tượng mà thôi. Bất quá bây giờ khi tận mắt chứng kiến được uy lực của Lục Tự Chân Ngôn, đích xác là không khác gì trong tưởng tượng...

Theo thanh âm của Dương Thiên Lô, Tiêu Như Mộng đang điên cuồng dựa dụa chột an tĩnh xuống, một lần nữa đổ xuống giường, vẫn không nhúc nhích. Tấm thân xích lỏa đầy dụ hoặc kia kịch liệt phập phồng, tràn đầy những giọt mồ hôi lấp lánh như những giọt sương mai. Đúng lúc này, Dương Thiên Lô nhanh như thiểm điện thu hồi “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, sau đó với tốc độ lớn nhất, đem tầm chắn che lên thân thể của Tiêu Như Mộng.

Thành công rồi, hắn chắc chắn Tiêu Như Mộng một lát sau sẽ tỉnh lại.

- Hô_____

Thở phào một hơi, Dương Thiên Lô lại bắt đầu xoắn xuýt, lúc này Tiêu Như Mộng không mảnh vải che thân, nếu sau khi nàng tỉnh lại sẽ nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ lại giúp Tiêu Như Mộng mặc vào đồng y phục dính đầy máu đen cùng với bộ nhuyển giáp đã bị hư hao kia?

- Được rồi! Ca là người quang minh chính đại, một mực nhắm mắt, cái gì cũng đều không thấy hết Chắc có lẽ sư phụ sẽ không oán giận ca....

Dương Thiên Lô lẩm bẩm.

- Không phải người vừa lúc này cái gì cũng đã thấy rồi sao? Với lại còn sờ qua nữa?

Đúng lúc này thanh âm của Lăng Hi vang lên trong óc Dương Thiên Lôi.

- Ấc... Lăng Hi người cũng không thể nói lung tung, ca vừa rồi là đang thi pháp, hơn nữa người còn cho phép cơ mà. Về phần sờ qua, đó cũng là tình thế bất buộc. Sớm biết như vậy, có lẽ trước đó nên mặc quần áo tử tế cho sư phụ đã. Bây giờ thì toi, không kịp nữa rồi.

Dương Thiên Lôi nói đến chỗ này, chợt thấy Tiêu Như Mộng cự quây. vội vàng đi đến bên cạnh Tiêu Như Mộng, giọng nói tràn ngập kích động:

- Sư phụ, người tỉnh rồi hả?

Tiêu Như Mộng chậm rãi liếc, thấy được Dương Thiên Lôi tràn ngập vui mừng.

Ánh mắt của nàng chợt lóe lên một đạo hào quang đầy phức tạp, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng, ôn nhu nói:

- Thiên Lôi, cảm ơn người.

- Sư phụ người không cần cảm ơn, chỉ cần người không trách đệ tử thì tốt rồi... Mấy cái kia đều là do tình thế bất đắc dĩ.

Dương Thiên Lôi lập tức cúi đầu nói, không khác gì một hài tử ngoan lần đầu phạm lỗi.

Tiêu Như Mộng ngược lại hơi kỳ quái, không biết Dương Thiên Lôi ám chỉ cái gì. Nàng cũng không rõ ràng lắm tình huống của bản thân, nàng chỉ nhớ Dương Thiên Lôi ôm nàng bay trở về Bồng Lai, nàng mơ hồ nhớ lại, lúc đó nàng rất cảm động. Còn sau đó, bởi vì quá mệt mỏi cùng đau đớn cho nên nàng đã ngủ thiếp đi, tận cho đến lúc này mới tỉnh lại. Hơn nữa khiến nàng có chút kỳ quái chính là, Tiên Thiên đã ngoài ngũ cấp đối với thời gian đã có nhận thức rất chính xác. Mà lúc này nàng lại không biết mình đã ngủ bao nhiêu lâu.

Bất quá cái này nàng cũng không có để ý, nàng tin tưởng nguyên nhân chắc là do bản thân bị thương quá nặng.

- Sư phụ sao lại trách...Ah!

Tiêu Như Mộng đang nói liền muốn vén cái chăn lên, chỉ là nàng vừa mới vươn cánh tay ra đã kêu lên đầy hoảng sợ. Sau đó, hai chân nàng đột nhiên khép lại, đến lúc này nàng rốt cuộc cũng cảm thấy, thân thể mình không ngờ lại hoàn toàn xịch lỏa.

- Khục...khục! Sư phụ, toàn thân người đều là máu tươi, nhuộm giáp cũng đã bị hủy hoại rồi. Đệ tử.. sau khi mang người trở về, người hôn mê một ngày vẫn chưa tỉnh lại. Cho nên...đệ tử mới nhờ một gã y sư xem xét qua tình huống của người. Y sư nói, người bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng, cực kỳ suy yếu, đã lâm vào trạng thái hôn mê, đành phải để cho đệ tử...giúp người thanh tẩy. Nhưng người yên tâm, đệ tử trong lúc làm đều nhắm chặt mắt, cái gì cũng không thấy hết.

Dương Thiên Lôi cực kỳ thành thật báo cáo lại một nửa, còn bảo lưu lại một nửa.

Tiêu Như Mộng ánh mắt kỳ quái dừng trên khuôn mặt đỏ bừng của Dương Thiên Lôi, hơn mười giây sau mới mỉm cười nói:

- Không có nhìn lén sao?

- Trời đất chứng giám tuyệt đối không có

Dương Thiên Lôi lập tức chỉ tay lên trời, thốt ra “lời thề đầy son sắt”.

- Được rồi, sư phụ sẽ không trách người. Người đối tốt với sư phụ như vậy, sư phụ phải cảm tạ người mới đúng. Người ra ngoài trước để sư phụ mặc y phục.

Tiêu Như Mộng nhẹ nhàng nói, thanh âm lạnh nhạt mà tràn đầy ôn nhu.

Dương Thiên Lôi rốt cuộc cũng bỏ được tảng đá trong lòng xuống, gấp gấp nói:

- Vâng

Thân hình nhoáng một cái đã đi vào tu luyện thất.

Một lát sau, Tiêu Như Mộng đã xong nội y, hơn nữa còn mặc bên ngoài một kiện đạo bào màu trắng. Bộ dáng lúc này của nàng không có một chút cổ lão nào, tựa hồ chỉ giống như một thiếu nữ vừa đôi mươi.

- Được rồi, Thiên Lô người vào đi

Tiêu Như Mộng gọi.

- Sư phụ, nhuyễn giáp của người bị hủy rồi, không biết còn mặc được không?

Dương Thiên Lô đi vào phòng ngủ, sau khi chứng kiến Tiêu Như Mộng trần ngáp kinh diễm liền nói.

- Không! Chốc nữa đến nội thành tùy tiện mua một bộ là được.

- Không được đâu, sư phụ. Bộ nhuyễn giáp thượng phẩm linh khí của người đã bị đục thủng rồi, vạn nhất nếu gặp phải cường đại yêu thú thì.... Sư phụ, chỉ bằng người mặc tạm bộ của ta? Tạm thời ta cũng không dùng đến.

Dương Thiên Lô nói xong trực tiếp lấy ra bộ đạo khí nhuyễn giáp mà Vu Nhân Kiệt giúp hắn luyện chế. Đối với trang bị Dương Thiên Lô từ đầu đến cuối cũng không quá quan tâm. Bộ đạo khí nhuyễn giáp này tuy rằng rất không tồi. Chỉ là thân thể hắn cường hãn, cho nên cũng không quá quan tâm đến thứ này. Cho nên hắn cũng không có thay đổi, vẫn mặc bộ nhuyễn giáp có tinh năng co giãn mà Vu Nhân Kiệt tùy tiện luyện chế kia.

- Đạo khí?

Hai con người Tiêu Như Mộng hiện lên một tia kinh ngạc.

Vâng, là do Vu gia gia chủ giúp ta luyện chế. Hiện tại ta căn bản là không dùng đến. Sư phụ người trước cứ mặc vào a!

- Như vậy sao được? Đây là do Vu lão tặng người, sư phụ sao có thể lấy được? Hơn nữa bộ giáp này rất thích hợp với người, so với bộ trên người của người còn tốt hơn nhiều, người nhanh mặc vào đi..

- Sư phụ nếu người không nhận lấy ta sẽ ném đi!

Dương Thiên Lô trực tiếp đem nhuyễn giáp đưa đến trước mặt Tiêu Như Mộng. Căn bản là không cho nàng cơ hội cự tuyệt. Tiêu Như Mộng khẽ nhíu mày, sau đó thấp giọng nói:

- Được rồi, sư phụ trước hết nhận lấy, đợi cho lần lịch luyện(lịch lãm kết hợp rèn luyện) này kết thúc, sẽ trả lại cho người.

- Vâng

Dương Thiên Lô gật gật đầu.

- Sư phụ, người nhanh tích huyết tế luyện. Đợi cho đến lúc người gần khôi phục hoàn toàn, chúng ta sẽ bắt đầu hành trình lịch luyện

- Không sao, sư phụ đã gần hồi phục hoàn toàn rồi. Đợi một lúc nữa, chúng ta tìm một cái thuyền của hiệp hội thương nghiệp, bắt đầu khởi hành.

Tiêu Như Mộng nói xong trực tiếp cắt đầu ngón tay, đem một giọt máu tươi nhỏ lên trên nhuyễn giáp, trong phút chốc từng đạo tinh quang tỏa ra óng ánh. Sau đó nàng ý niệm khẽ động, nhuyễn giáp lập tức bay lên tự động mặc lên trên người.

Tiêu Như Mộng lập tức kinh ngạc, tin tức nhuyễn giáp truyền đến để cho nàng lập tức minh bạch công năng của nó. Ý niệm khẽ động, không ngờ hình dáng của nhuyễn giáp liền chậm rãi cải biến, biến thành một bộ trang phục hoàn toàn dùng cho nữ tử, tỏa ra ánh sáng màu lam nhàn nhạt, phảng phất trần ngập vô số những đạo điện quang.

- Một bộ nhuyễn giáp thật cường đại, không ngờ lại ẩn chứa các chủng thuộc tính, ngay cả thuộc tính diễm sinh cũng có vài loại..

Tiêu Như Mộng nhin không được khiếp sợ:

- Thiên Lôi, thứ này làm ra hoàn toàn là để cho người.

- Ha ha cường đại là tốt rồi. Sư phụ, nghe nói trước khi tấn chức Thần Đạo Cảnh, nếu có thể lĩnh ngộ lôi thuộc tính, có thể gia tăng tỉ lệ độ kiếp thành công. Đường như sư phụ người còn chưa lĩnh ngộ được, bộ nhuyển giáp này có lẽ sẽ có một chút trợ giúp với người. Ta ở đây còn một vào thứ tốt, nếu sư phụ luyện hóa toàn bộ, khẳng định là có thể lĩnh ngộ được lôi thuộc tính rồi.

Dương Thiên Lôi nói xong liền trực tiếp xuất ra một viên Ngưng Huyết Đan mà hắn đã sớm chuẩn bị tốt cho Tiêu Như Mộng. viên Ngưng Huyết Đan này đúng là đoạt được từ trong tay Thiên Ma Vương, Tiên Thiên cấp sáu. Hơn nữa không ngờ lại có thể diễn sinh ra lôi thuộc tính.

Đan Thanh Dương tuy rằng cũng không có lĩnh ngộ được lôi thuộc tính, bất quá Dương Thiên Lôi tin tưởng, thân thể Đan Thanh Dương so với Tiêu Như Mộng còn mạnh mẽ hơn nhiều. Có Lôi Kiếp Đan tương trợ, Đan Thanh Dương vượt qua lôi kiếp hẳn là không có vấn đề gì. Nhưng Tiêu Như Mộng bất đồng, bản thân nàng vốn chủ tu kim thuộc tính, đến lúc dẫn độ lôi kiếp sẽ càng thêm cường đại, nếu như không thể lĩnh ngộ lôi thuộc tính, quả thực rất khó để có thể vượt qua lôi kiếp.

Cho nên, viên Ngưng Huyết Đan trân quý nhất này, Dương Thiên Lôi không chút do dự đưa cho Tiêu Như Mộng.

Nhìn viên Ngưng Huyết Đan bay đến, biểu tình của Tiêu Như Mộng phi thường đặc sắc, nàng chỉ yên lặng nhìn Dương Thiên Lôi không hề thốt lên được một lời nào. Nàng quả thực không thể nào hình dung ra tâm tình của bản thân lúc này.

288. Chương 272: Tiên Vào Hải Vực.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 272: Tiên vào hải vực.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

“Phá Lãng Hào”___ cao cấp viễn dương hạm thuộc “Bồng Lai Thương Nghiệp Hiệp Hội”.

“Bồng Lai Thương Nghiệp Hiệp Hội” là hiệp hội thương nghiệp bản thổ lớn nhất trên “Bồng Lai Tiên Đảo”. “Khách Sạn Bồng Lai” đồng dạng cũng trực thuộc “Bồng Lai Thương Nghiệp Hiệp Hội”. Dương Thiên Lôi vốn định mang theo Tiêu Như Mộng đi trên cao cấp viễn dương hạm của “Tinh Diệu Thương Nghiệp Hiệp Hội”. Nhưng Tiêu Như Mộng lại trực tiếp đề nghị lựa chọn “Bồng Lai Thương Nghiệp Hiệp Hội”. Bởi vì “Bồng Lai Thương Nghiệp Hiệp Hội” có ưu thế là dân bản thổ, bọn họ đối với việc nhận thức Đông Hải, không nghi ngờ là ở cấp cao nhất. Lộ tuyến lựa chọn, đồng dạng cũng sẽ là thích hợp nhất cho việc lịch luyện.

- Tiên sinh, ngài xác định là sẽ đi trên “Phá Lãng Hào”?

Khi Dương Thiên Lôi cùng Tiêu Như Mộng sóng vai đi tới cửa vào “Phá Lãng Hào”, chiếc viễn dương hạm này đã sắp khởi hành. Một người phục vụ viên đứng tại cửa ra vào, cung kính mời Tiêu Như Mộng thông qua, sau đó ánh mắt đầy kỳ quái nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Đúng vậy, Có vấn đề sao?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Tiên sinh nên biết, “Phá Lãng Hào” là viễn dương hạm Cao cấp, lộ tuyến lựa chọn chỉ thích hợp cho cao thủ Tiên Thiên từ cấp bảy đến cấp tám lịch luyện. Mà ngài chỉ là Tiên Thiên cấp năm. Cho nên, vì sự an toàn của ngài, ngài nên cân nhắc lại, ta đề nghị ngài nên chọn cấp viễn dương hạm.

Nhân viên phục vụ giải thích với thái độ cung kính .

- Ta hiểu rõ, cảm ơn người nhắc nhở.

Dương Thiên Lô nói.

- Vậy ngài vẫn muốn lựa chọn “Phá Lăng Hào” sao?

- Đương nhiên. Ta chỉ đi ngắm cảnh cùng mở mang kiến thức thôi.

Dương Thiên Lô mỉm cười nói.

- Thôi được rồi, chúc ngài gặp may mắn. Mời!

Nhân viên phục vụ điều nói đã cần phải nói, người ta đã nguyện ý dùng tiền mua cái chết, hẳn đương nhiên là không ngăn cản được. Loại người này tuy rằng hiếm có, nhưng hàng năm vẫn có không ít kẻ không biết trời cao đất rộng là gì đến nơi này. Hơn nữa những người này đa số đều giống Dương Thiên Lô, đều là nhân vật thiên tài, thiếu niên đặc chí, tâm cao khí ngạo, không ai bì nổi.

Một đạo bạch quang chiếu rọi trên người Dương Thiên Lô hơn nửa phút, sau đó đại môn của “Phá Lăng Hào” từ từ mở ra. Dương Thiên Lô đi tới bên cạnh Tiêu Như Mộng đang chờ hắn. Lúc này, Tiêu Như Mộng cũng chưa có mặc vào bộ đạo khí nhuyễn giáp kia. Thất phu vô tội hoài bích có tội, tu luyện giới vô số những kẻ gặp phải bảo vật sẽ sinh lòng tham. Lúc này, nếu mặc vào, có thể dẫn đến những phiền toái không cần thiết. Nàng chỉ mặc một kiện đạo bào phổ thông màu trắng, một đầu tóc xanh tùy ý xõa ở sau lưng. Không có vẻ cổ lão do đạo bào cùng đạo quan ước thúc, quanh thân thể nàng tỏa ra vẻ xinh đẹp kinh người. Những đường cong thân thể đầy uyển chuyển, linh lung mà hấp dẫn, cái cổ ngọc trắng như tuyết, da thịt óng ánh, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tuyệt mỹ, quanh thân bằng bạc sinh mệnh tinh nguyên, căn bản không thể nhìn ra nàng bao nhiêu tuổi. Nếu như không phải ánh mắt nàng ẩn chứa nét tang thương, chỉ sợ sẽ không ít người cho rằng nàng là một thiếu nữ thiên tài hai mươi tuổi.

Cái này hoàn toàn là do Dương Thiên Lô kiên trì đề nghị, Tiêu Như Mộng mới không mặc bộ đạo bào và đạo quan cổ hủ kia. Càng khiến cho Tiêu Như Mộng cảm lạnh chính là, không ngờ mấy ngày trước Dương Thiên Lô đã đi mua mấy bộ đạo bào màu đen nhánh. Đứng cùng một chỗ với nàng làm gì có chút nào giống sư đồ? Quả thực là không khác gì “Hắc Bạch Song Bích”.

“Phá Lăng Hào”, phẩm đạo khí, chiều dài ước chừng ba trăm trượng, bề rộng chừng một trăm trượng, tốc độ đi thuyền không thua gì ngự kiếm phi hành. Tổng cộng có năm tầng, tầng một dưới đáy là khu nhân viên công tác, tầng hai đến tầng bốn là phòng của lịch luyện giả, mỗi tầng có một trăm phòng, những gian phòng này kì thực đều là tu luyện thất đơn độc. Khác với động thiên, hiển nhiên mỗi phòng này đều được dung hợp với không gian pháp tắc. Tầng năm là nơi giải trí, hưu nhàn, tiên ẩm, y liệu, thương điểm buôn bán pháp bảo, cực độ xa hoa. Chỉ có thứ người không tưởng tượng được chứ không có thứ người làm không được

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người phải có tiền.

Dưới tình huống bình thường, tuyệt đại đa số tu luyện giả đều tụ tập tại tầng này, buông lỏng thể xác và tinh thần, kết giao bằng hữu. Mà tầng cao nhất chính là boong tàu lộ thiên, cũng không thiếu tu luyện giả tụ họp ở phía trên, lĩnh hội phong quang của biển cả

Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng đi tới tầng ba đầu tiên, xem xét thoáng qua hai gian phòng liền nhau của mỗi người. Trong phòng có đầy đủ phòng tắm, phòng ngủ, phòng tu luyện nói chung là đầy đủ tiện nghi, nhất là bên trong còn dung hợp không gian pháp tắc, phòng tu luyện lại vô cùng lớn, tràn ngập thiên địa linh khí. Bất quá cũng không có khởi động được năng lực của thời gian pháp tắc.

- Mỗi người một ngàn vạn Thuần Dương đan, ba trăm người là ba trăm ức Thuần Dương đan, tiền dễ kiếm thật...

Dương Thiên Lô sau khi vào trong phòng, liền lật xem qua quyển ” kim chỉ nam phục vụ của Phá Lăng Hào” cùng một tờ hải đồ đánh dấu lộ tuyến hải vực lần này sẽ đi qua, lẩm bẩm nói. Sau khi xem xét xong, Dương Thiên Lô trực tiếp ra khỏi phòng đi tới cửa phòng của Tiêu Như Mộng, nhẹ nhàng gõ cửa.

- Thiên Lô?

Trong phòng truyền ra thanh âm Tiêu Như Mộng

- Vâng.

Dương Thiên Lôi lên tiếng, Tiêu Như Mộng liền mở cửa.

- Sư phụ chúng ta lên boong thuyền xem thử, đây mới là lần đầu tiên ta đi thuyền mà...Hắc hắc

Dương Thiên Lôi nói.

- Việc này, chờ một chút, sư phụ đổi y phục đã.

Tiêu Như Mộng gấp gấp nói.

- Sao lại thay y phục? Sư phụ, khi người hành tẩu bên ngoài, cũng đừng nên mặc cái bộ đạo bào cổ lỗ sĩ kia nữa. Người xem, nhìn người bây giờ xinh đẹp hơn nhiều!

- Sư phụ cũng không phải là thiếu nữ, cần xinh đẹp làm gì? Hơn nữa...Người...

Tiêu Như Mộng nói xong liền nhìn Dương Thiên Lôi một thân đạo bào màu đen:

- Bộ dáng người như vậy, ở cùng một chỗ với sư phụ...Còn ra thể thống gì nữa!

- Ách.. Dù sao cũng chẳng ai biết, ta ăn mặc như vậy đi cùng sư phụ, quả thực là vô cùng có mặt mũi, hắc hắc!

- Người, xú tiểu tử này, sao lại không biết lớn nhỏ như vậy?

Tiêu Như Mộng hờn dỗi trừng mắt liếc Dương Thiên Lôi.

- Được rồi, cứ như thế là tốt rồi, đi thôi sư phụ!

Dương Thiên Lôi nói xong liền nắm bàn tay nhỏ bé của Tiêu Như Mộng, đi thẳng ra bên ngoài. Tiêu Như Mộng có chút do dự, nhưng nhìn thấy nét mặt hưng phấn của Dương Thiên Lôi, cuối cùng vẫn theo hắn đi ra ngoài. Đúng lúc này, pháp khí khuếch đại âm thanh trên thuyền chọt truyền đến thanh âm ôn nhu của một vị nữ tử:

- Tất cả vị tiên sinh, các vị nữ sĩ, “Phá Lãng Hào” sắp khởi hành, xin mời các vị chuẩn bị sẵn sàng, hành trình lịch luyện chính thức bắt đầu.

289. Chương 273: Chính Thức Bắt Đầu!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 273: Chính thức bắt đầu!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cẩn thận một chút.

Tiêu Như Mộng nhẹ nói, bàn tay mềm mại bỗng nhiên nắm chặt lấy tay của Dương Thiên Lôi, một luồng năng lượng dồi dào lập tức bao phủ lấy nàng và Dương Thiên Lôi .

- Âm, ào ào!

Một tiếng động thật lớn vang lên, “Phá Lãng Hào” trong nháy mắt đột nhiên chuyển động, phía sau thuyền lập tức truyền đến một hồi chấn động cực lớn, trong nháy mắt không khác gì một viên đạn pháo bắn khỏi lòng. Sau khi ổn định lại, Tiêu Như Mộng mới thu hồi năng lượng, buông tay Dương Thiên Lôi ra.

- Quá nhanh, xem ra một lần như thế này cũng thiêu đốt không ít đan dược, chẳng trách lại mắc như vậy.

Dương Thiên Lôi cảm khái nói:

- Đi thôi, sư phụ.

Dương Thiên Lôì rất vô sỉ lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiêu Như Mộng lần nữa. Đương nhiên, giờ phút này, hẳn cũng không phải là có ý đồ xấu xa gì, hoàn toàn là do thói quen tự nhiên mà thôi. Đợi cho đến lúc hai người đi lên bên trên, đã thấy không ít tu luyện giả đang đứng, hoặc ngồi, bọn họ lập tức nhìn về phía hai người.

Ánh mắt họ đầy kinh ngạc, y phục hai người một đen một trắng thực sự là quá bắt mắt, muốn không hấp dẫn người khác chú ý cũng không được. Hơn nữa, lúc này Tiêu Như Mộng lại toát ra vẻ xinh đẹp kinh người, tuyệt đối có thể hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều nam nhân, mỗi một ánh mắt nhìn về phía nàng đều mang theo vẻ kinh diễm. Mà soái (đẹp trai) đến mức thiên địa bất dung như Dương Thiên Lôì, là đối tượng khiến cho không ít nam nhân hâm mộ, ghen ghét, nhưng lại khiến cho không ít nữ nhân vô cùng có hảo cảm.

Hai người đứng cùng một chỗ, đơn thuần chỉ luận tướng mạo.. đích thực là vô cùng tương xứng.

Nhưng khí tức trên người Dương Thiên Lôì, lại không hề như vậy.

Một tiểu tử Thiên tiên cấp năm cũng dám lên “Phá Lăng Hào”? Tuy rằng theo tuổi thọ của Dương Thiên Lôì, khiến cho bọn họ biết rõ đây là một thiên tài vô cùng hiếm có, nhưng cũng giống như những gì nhân viên phục vụ Dương Thiên Lôì gặp được lúc ban đầu đã nói, tất cả mọi người đều cho rằng đây cũng là một tên thiếu niên đầy kiêu ngạo, không biết trời cao đất rộng là cái gì.

Chỉ là khi chứng kiến Tiêu Như Mộng đi bên cạnh, quả thực khiến cho bọn họ phi thường khiếp sợ. Tu vi Thiên tiên cấp tám đỉnh phong, sinh mệnh tinh nguyên dồi dào. Bọn họ cơ hồ có thể khẳng định, đây tuyệt đối là nhân vật thiên tài, không thua kém chút nào so với Bộ Kinh Thiên, Thương Huyền Bác, Vu Thanh Nhã, bất quá không biết tại sao tu luyện giới lại không hề nghe chút thông tin gì về nàng?

Không để ý đến ánh mắt soi mói của mọi người, trên mặt Dương Thiên Lôì mang theo một tia đắc chí, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiêu Như Mộng, nhàn nhã đi đến cạnh thành boong tàu. Ánh mắt đầy vẻ hưng phấn, nhìn biển cả vô biên vô hạn, đang âm ỉ dậy sóng ở trước mặt. Thuyền lướt trên mặt biển, bọt nước văng đầy trời, cao tới mấy trăm trượng, nhưng không hề có một giọt nước biển nào rơi xuống boong tàu, toàn bộ thân của “Phá Lăng Hào” được bao quanh bởi một tầng kết giới vô cùng kiên cố.

- Sư phụ, biển cả quả thực là ghê gớm...

Dương Thiên Lôì vì quá hưng phấn chợt thốt lên một câu rất hại não. Kỳ thực vị đại ca của chúng ta còn muốn phọt ra thêm một câu thơ nữa:

- A, biển à, người thực rộng lớn làm sao!

- Đông Hải và ngoại hải tương liên, rộng lớn khôn cùng, đương nhiên là phải rất lớn rồi. So với Thiên Huyền đại lục còn lớn hơn vô số lần, đồng thời cũng hung hiểm hơn vô số lần.

Tiêu Như Mộng cũng đang ngẩn nhìn biển rộng trước mặt. Giờ phút này, nàng cư nhiên lại cảm thấy vô cùng an hòa. Tựa hồ mặt biển thâm thúy kia chính là vạt áo trước ngực nàng, nhẹ nhàng nói:

- Ba ngày sau mới đến được điểm lịch luyện thứ nhất. Trong hai ngày này, chúng ta nhất định phải điều dưỡng bản thân đạt đến trạng thái đỉnh phong. Đến lúc đó, người phải đi cùng sư phụ, không được tách ra quá xa. Vạn nhất gặp phải nguy hiểm, sư phụ cũng có thể ứng cứu kịp.

- Vâng, sư phụ an tâm!

- Hai vị, hữu lễ,

Đúng lúc này một tên nam tử khá phong độ nhẹ nhàng đi tới sau lưng Dương Thiên Lôì và Tiêu Như Mộng, ngừng mắt nhìn bóng lưng Dương Thiên Lôì, ánh mắt sáng ngời, nói.

Kể tới cũng không có che dấu khí tức của mình, cho nên khi tiếp cận hai người, Dương Thiên Lôì và Tiêu Như Mộng đều đã biết rõ. Bất quá Tiêu Như Mộng cũng không có để ý, đi chung một chiếc thuyền, hạng người cố ý đến bắt chuyện và kết giao bằng hữu rất nhiều, quen biết một chút cũng không sao, cũng không thể quá xa cách với mọi người được.

Bất quá nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí (ý bảo những người khác nhau có những quan điểm khác nhau). Dương Thiên Lôi hèn mọn bỉ ổi, lập tức cho rằng tên nam tử này nhất định là thèm thuồng sắc đẹp của Tiêu Như Mộng, mới cố ý đến bắt chuyện. Mỹ nữ vô luận đi đến nơi nào, đều gặp phải ruồi bọ bám theo.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu vẫn là do vị anh hùng bên người mỹ nữ quá khó coi. Dương Thiên Lôi biết rõ tu vi của hắn lúc này hơi bị mất mặt. Cho nên, hắn đương nhiên cho rằng, kẻ đến chính là “con ruồi” trong truyền thuyết. Trong chớp mắt, Dương Thiên Lôi lại một lần nữa vì nghĩa quên thân, bước lên đảm nhiệm trách nhiệm hộ hoa sứ giả, không chút do dự nhẹ nhàng ôm lấy eo của Tiêu Như Mộng, đồng thời truyền âm nói:

- Sư phụ, người đừng kinh ngạc, ta và người đuổi con ruồi này đi, chúng ta giả trang đạo lữ, ta tên Tiêu Thiên, người tên Dương Mộng.

Tiêu Như Mộng xoắn xuýt cả lên, đối với cái tính hồ đồ này của Dương Thiên Lôi vừa yêu lại vừa tức.

Lúc này đây, Tiêu Như Mộng cũng chỉ có thể tạm thời thuận theo ý của Dương Thiên Lôi.

Tiêu Như Mộng chậm rãi xoay người, biểu tình trên mặt đã khôi phục giống như khi còn ở Trảm Không Kiếm Phái, tự nhiên tràn ra một loại uy nghiêm của trưởng lão. Khiến cho Dương Thiên Lôi một hồi im lặng, đồng thời bên trong thâm tâm còn cảm thấy vô cùng thương xót.

Dương Thiên Lôi sở dĩ hoa ngôn xảo ngữ khiến cho bản thân và Tiêu Như Mộng trở thành “Hắc Bạch Song Bích”, cùng với lúc này làm bộ hồ đồ khiến cho hai người giả trang đạo lữ, hắn làm tất cả cũng chỉ muốn thông qua việc bắt nháo của bản thân, khiến cho Tiêu Như Mộng cảm thấy vui vẻ mà thôi.

Bởi vì, bộ dáng cừu hận của Tiêu Như Mộng trong lúc hôn mê, thủy chung vẫn đè nặng trong trái tim hắn. Dương Thiên Lôi căn bản không thể tưởng tượng được Tiêu Như Mộng đến tốt cùng đã trải qua chuyện gì, mới có thể khiến nàng bất lực, bàng hoàng và hoảng loạn đến như vậy.

- Chuyện gì?

Dương Thiên Lôi sau khi nhìn thấy tên nam tử, lại cảm thấy hơi kinh ngạc. Bởi vì, ánh mắt người này không hề có chút háo sắc nào. Hơn nữa cũng không phải nhìn Tiêu Như Mộng, mà là nhìn mình, cho nên ngữ khí hỏi han cũng coi như là bình thường.

- Ha ha, tại hạ là Đông Hải tán tu Mạc Thương, giang hồ gọi là Bách Hiểu Sinh

- Bách Hiểu Sinh?

Dương Thiên Lôi nói với vẻ kinh ngạc. Danh xưng này khá trâu bò. Dương Thiên Lôi như thế nào lại không biết? Chỉ là không ngờ Thiên Huyền đại lục lại có nhân vật như thế mà thôi.

- Ủ.

Mạc Thương chứng kiến biểu tình khiếp sợ của Dương Thiên Lôi, mỉm cười nói:

- Ta thấy tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ đã bước vào tiên thiên cấp năm, đúng là nhân vật tuyệt đỉnh thiên tài, vị đạo hữu này của người đồng dạng cũng kinh tài tuyệt đỉnh. Uống cho ta được xưng là Bách Hiểu Sinh, lại không biết tôn tính đại danh hai vị, môn phái nào. Thực sự là hổ thẹn, không biết hai vị có thể cho ta biết được không?

Tiêu Như Mộng khẽ nhún mày, Dương Thiên Lôi lại hơi dùng sức ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tiêu Như Mộng, trên mặt đắc chí, mỉm cười nói:

- Không dám, không dám, hai chữ thiên tài thì không dám nhận, gọi là nhân tài ngược lại có chút tạm được, ha ha... Vâng, kẻ hèn này tên Tiêu Thiên, đạo lữ của ta tên Dương Mộng. Chúng ta không môn không phái, chỉ là tán tu mà thôi, không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến.

- Tiêu Thiên.. Dương Mộng..Thất kính, thất kính. Tiêu huynh đệ quá khiêm nhường rồi. Xin hỏi Tiêu huynh đệ, người và đạo lữ năm nay bao nhiêu tuổi?

Mạc Thương vẫn khách khí như trước. Không khác gì đang tra hỏi nhà người ta.

- Kẻ hèn này năm nay vừa mới ba mươi ba, đạo lữ của ta vừa tròn mười tám xuân xanh.

Dương Thiên Lôì ăn nói hàm hồ.

- Người nói cái gì?

Tiêu Như Mộng rất cục nịnh không được trờng mắt nhìn Dương Thiên Lôì. Danh tự nói lung tung thì thôi. Nhưng tuổi, người này được xưng là Bách Hiểu Sinh há lại không nhìn ra mánh khẻ?

- Ha ha.... Tiêu huynh đệ thực hóm hỉnh. Ta hiểu được, người năm nay mười tám, còn đạo lữ năm nay ba mươi ba.

- Cái gì? Cái này cũng có thể đoán được?

Dương Thiên Lôì tựa hồ rất kinh ngạc nói.

- Được rồi, đừng hồ nháo nữa. Chúng ta về thôi

Đúng lúc này, Tiêu Như Mộng đột nhiên kéo Dương Thiên Lôì đi, đồng thời gạt đầu một cái với Mạc Thương.

- Sau này tái kiến!

Mạc Thương ôm quyền nói.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Mạc Thương đột nhiên lấy ra một quyển sách dày cộp cùng với một cây bút, xoát xoát xoát bắt đầu vẽ. Sau một lát, hình ảnh Dương Thiên Lôì ôm Tiêu Như Mộng đã xuất hiện sống động trên trang giấy. Dưới tấm hình có một loạt ghi chú, hẳn thỏa mãn nhìn thoáng qua, thì thảo lẩm bầm:

- Tiên Thiên cấp năm lại có thể có được một vị Tiên Thiên cấp tám có dung nhan khuynh quốc, khuynh thành làm đạo lữ. Thực đúng là thâm bất khả trắc (sâu không thể dò), đáng để chờ mong, còn cần làm thêm một vài khảo sát nữa...

Ghi vào ký lục xong, Mạc Thương bắt đầu tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

- Mộng Mộng, sao vội vã trở về làm gì vậy?

Dương Thiên Lôì hỏi rất vô sỉ .

- Bốp...!

Tiêu Như Mộng trực tiếp gõ một cái vào đầu Dương Thiên Lôì:

- Người còn hồ nháo, sư phụ sẽ trục xuất người ...

- Ách! Sư phụ... chúng ta đã cải trang thì phải làm cho giống đúng không? Đã nói rồi mà, tạm thời chúng ta tên là Tiêu Thiên cùng Dương Mộng, là đạo lữ. Như vậy ta mới có thể giúp sư phụ ngăn cản mấy con ruồi đó đi.

Dương Thiên Lôì nói.

- Coi chừng người khác người khác coi người là ruồi mà đập chết thì có.

Tiêu Như Mộng lẩm bầm nói.

-Sao có thể như vậy? “Phá Lăng Hào” này bất quá chỉ là Tiên Thiên cấp bảy và cấp tám mà thôi, ta còn chưa có để vào mắt. Hắc hắc...

- Nói như vậy, người cũng không để sư phụ vào mắt rồi hả..?

- Cái này làm sao có thể, sư phụ là người mà ta tôn kính trong lòng. Chỉ cần sư phụ vui vẻ, đệ tử sẽ để tùy người chà đạp..ngược đãi?

- Xú tiểu tử người lại ba hoa rồi, mau trở về đả tọa đi. Sư phụ phải nhanh chóng thôi luyện viên Ngưng Huyết Đan này.

- Tốt rồi, tái kiến, Mộng Mộng thân ái!

Dương Thiên Lôi nói xong, xoát một tiếng, không đợi Tiêu Như Mộng nổi khùng, lập tức biến vào bên trong gian phòng của mình.

....

- Tái kiến, Mộng Mộng thân ái!

Dương Thiên Lôi vừa bước vào bên trong phòng, một đạo bạch quang chợt hiện lên, Lăng Hi liền xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi, dùng một loại thanh âm khiến cho Dương Thiên Lôi cảm thấy không khác gì ăn phải dấm chua, nói.

- Khục khục.. Người đây là có ý gì? Ca làm vậy là vì muốn tốt cho sư phụ mà thôi. Người cũng thấy đó, sư phụ lúc hôn mê....

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng nói.

- Ta thấy người động sắc tâm mới là thật đấy.

Lăng Hi nói không chút nề tình.

- Ách, đâu có? Ca có Lăng muội muội nhất tiểu khuynh thành, tái tiểu khuynh quốc bên người đây, loại mỹ nữ gì còn không chống cự được? Đến đây nào Lăng muội muội, để ca ôm một cái.

- Chỉ ba hoa là giỏi!

Lăng Hi trực tiếp trợn mắt liếc Dương Thiên Lôi, vui sướng chạy vào phòng tắm, miệng nói một câu khiến cho Dương Thiên Lôi xuân tâm nhộn nhạo:

- Không được nhìn trộm...

Sau đó “ầm” một tiếng đóng sập cửa lại.

- Kháo, Lăng Hi cũng biết câu dẫn ca? Chẳng lẽ sau khi dung hợp cùng khí linh, Lăng Hi ngược lại xuân tâm nhộn nhạo rồi hả?

Dương Thiên Lôi đầu đầy đen tối, lẩm bẩm:

- Người mới xuân tâm nhộn nhạo! Đừng có rình trộm, nếu không ta sẽ hút khô người ...

- Ách...

Dương Thiên Lôi một hồi im lặng. Đối mặt với một vị mỹ nữ tâm linh tương thông với mình, đúng là khiến cho Dương Thiên Lôi rất xoắn xuýt. Nhìn lên sao? Hiển nhiên là không thể nào. Bất quá Dương Thiên Lôi cũng không nóng lòng, sau khi Lăng Hi thanh tỉnh thêm lần nữa. Thông qua trao đổi cùng Lăng Hi, hắn đã tỉnh tường, Lăng Hi chính là con cừu trắng nhỏ trên tay hắn, sớm muộn cũng có một ngày hắn làm thịt được nàng.

Hơn nữa Dương Thiên Lôi phát hiện, tính cách Lăng Hi đại biến. Hiện tại nàng không khác gì một con chim non đã bị nhốt mấy ngàn năm, nay thoát khỏi lồng, cái gì cũng cảm thấy thú vị, hoàn toàn trái ngược với vẻ tỉnh táo và trầm ổn lúc trước. Hơn nữa những lúc không có người, nàng sẽ lập tức hiện thân.

Đồng dạng, Dương Thiên Lôi cũng tỉnh tường, có Lăng Hi trợ giúp, nếu hắn thúc dục “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”.. Đối phó với cao thủ Tiên Thiên cấp chín cũng đủ sức đánh một trận, thậm chí cơ hội thắng còn rất cao. Bởi vì Lăng Hi đã có được chân thân, hơn nữa thuận theo việc “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” không ngừng hấp thu lực lượng thiên địa, tuy rằng phi thường chậm chạp, bất quá bản thân nàng lúc này, so với lúc còn tồn tại dưới dạng nguyên thần đã hơn hẳn. Hơn nữa theo tu vi Dương Thiên Lôi tăng lên, nàng cũng sẽ không ngừng mạnh mẽ lên. Nếu Dương Thiên Lôi tấn cấp đến Thần đạo, thì nàng có thể nhanh chóng thông qua việc Dương Thiên Lôi hấp thụ đại lượng lực lượng thiên địa, nàng sẽ nhanh chóng khôi phục thực lực.

290. Chương 274: Kim Thiên Thoát Xác.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 274: Kim thiên thoát xác.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Lăng Hi người và ca song tu có được không? Người xem tu vi hiện tại ca của không có cách nào phát huy thực lực của người, để hơn một năm sau, nói không chừng ca đã bị giết rồi, người có thể nhẫn tâm vậy sao? Hai ta chính là duyên ương đồng mệnh, hai con chim buộc cùng một sợi dây...

Dương Thiên Lô tự nhủ trong lòng nói.

- Đừng có nằm mơ, ta hiện tại là khí linh. Hơn nữa lại là khí linh của pháp bảo Phật môn. Nếu trên người nhiễm khí tức âm uế, “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” sẽ mất đi linh tính. Ta cũng sẽ biến mất.

- Không phải có hoan hỉ thiên sao?

- Không có thành thành thật thật tu luyện, người bây giờ làm cái gì cũng vô dụng, linh ngộ ảo diệu Ngưng Đan, mới có thể tấn cấp. Đừng có ảnh hưởng tới việc ta ngâm mình. Nếu không ta lập tức hút khô người...

- Chủ nhân, Tiểu Bạch song tu với người có được không?

Đúng lúc này “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” đã mở rộng, truyền đến thanh âm của Tiểu Bạch.

Dương Thiên Lô thiếu chút nữa thổ huyết, trực tiếp gần như gào lên “Cút....!”, khiến cho Tiểu linh thú lập tức im re không dám lên tiếng, vội vàng núp sâu bên trong lưu ly bình, tràn ngập ủy khuất, nước mắt lưng tròng từng ngụm từng ngụm nuốt Thuần Dương đan xuống.

Thoải mái nằm ở bên trong bồn tắm, Lăng Hi cảm ứng được tâm cảnh Dương Thiên Lô, khuôn mặt thánh khiết như Quan Âm chợt nở một nụ cười đắc ý, bất quá khi nghĩ đến mấy lời song tu cùng Dương Thiên Lô, khuôn mặt nàng lập tức trở nên đỏ ửng...

Trong nháy mắt, ba ngày đã trôi qua...

Chạy liên tục ba ngày ba đêm không ngừng, “Phá Lăng Hào” đã vượt qua hơn mười vạn dặm, nếu là tu luyện giả phổ thông ngự kiếm phi hành dưới hoàn cảnh không có bất kỳ địa phương nào có thể đặt chân, căn bản là không thể nghỉ ngơi, vô luận như thế nào đều không thể đi được quãng đường như thế này.

Theo một tiếng nổ vang lên, tất cả các tu luyện giả đều từ trong trạng thái tu luyện tỉnh táo lại.

Dương Thiên Lô lập tức liền ra khỏi phòng, cửa phòng Tiêu Như Mộng cũng nhẹ nhàng mở ra.

- Mộng mộng, thôi luyện như thế nào rồi?

Dương Thiên Lô nghiêm trang nói. Bên cạnh đã có rất nhiều tu luyện giả nhanh chóng hướng boong tàu đi đến.

- Ủ...

Tiêu Như Mộng trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, gật đầu một cái. Hai con người nàng mang theo một tia hưng phấn, bỗng nhiên dần hiện ra hai đạo lôi điện như có như không. Hiển nhiên là nói cho Dương Thiên Lô, nàng đã khống chế được lôi thuộc tính.

- Chúc mừng Mộng Mộng.

Dương Thiên Lô lập tức cao hứng nắm tay Tiêu Như Mộng, hướng boong tàu đi lên.

- Các vị tiên sinh, các vị nữ sĩ, đây là trạm dừng thứ nhất của “Phá Lăng Hào”. Là hải tuyến mới nhất mà “Bồng Lai Thương Nghiệp Hiệp Hội” chúng ta khám phá được. Nơi này trong một ngàn dặm, đều là Tiên Thiên thất cấp đến bát cấp yêu thú. Tiên thiên bát cấp yêu thú thông thường tồn tại ở dưới vùng biển có độ sâu hơn một vạn mét. Hơn một vạn trượng phía trên, bình thường đều là yêu thú Tiên Thiên cấp bảy. Tư liệu kỹ càng, tin tưởng mọi người đều đã nghiên cứu qua. Thỉnh mọi người nên chú ý an toàn của bản

thân, chúng ta sẽ dừng lại tại nơi này trong thời gian bảy ngày. Thỉnh tất cả mọi người bảy ngày sau trở về đúng giờ. Chúc mọi người khải hoàn trở về..

Theo thanh âm từ loa phóng thanh, kết giới kiên cố của “Phá Lăng Hào” từ từ mở ra, ba trăm vị tu luyện giả sớm đã không thể chờ đợi được, lập tức vô số đạo kiếm quang phóng ra tứ phía.

Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng nhìn nhau, đồng thời biến thành một đạo kiếm quang, trực tiếp phi ra xa như một đạo thiểm điện. Phi hành trọn vẹn một canh giờ, rốt cuộc cũng không gặp được những tu luyện giả khác, Tiêu Như Mộng bỗng nhiên nói:

- Thiên Lô, ngươi phải coi chừng, bắt đầu từ lúc này, không được đi xa sư phụ quá một trăm dặm, lúc gặp nguy hiểm, phải lập tức dùng Thông Tấn Phù liên lạc, biết không?

- Vâng, sư phụ người cũng bảo trọng!

Dương Thiên Lô ánh mắt tràn ngập quan tâm nói.

Sau khi nói xong, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, vạch phá vô tận sóng biển, tiến nhập vào bên trong lòng đại dương thâm thúy mà tràn ngập nguy hiểm.

Trong nháy mắt tiến vào bên trong lòng đại dương, Dương Thiên Lô lập tức buông tha cho việc ngự kiếm phi hành, pháp lực vận chuyển quanh thân, thân thể giống như là mũi tên, bỗng nhiên phóng ra. Khuấy động tạo ra ba động, lập tức kinh động đến đám cá bơi trong nước, chúng lập tức hoảng loạn tránh ra tứ phía.

Mấy con cá này chỉ là sinh vật biển phổ thông nhất mà thôi, Dương Thiên Lô không dừng lại chút nào, cả người giống như thiểm điện lặn sâu xuống dưới, hắn không tiếc hoàn toàn phóng khí tức của mình ra. Sau khi Dương Thiên Lô lặn sâu xuống dưới một ngàn trượng. Hắn kẻ xâm nhập hung hăng càn quấy không chút nào che dấu, lập tức dẫn tới sự chú ý của đám yêu thú dưới biển sâu. Trong nước, đột nhiên truyền đến một hồi chấn động kỳ dị, Dương Thiên Lô lập tức chứng kiến vô số yêu thú cùng loại với cá mập, bơi qua phía hắn nhanh như chớp.

Những con yêu thú này có thể tích rất lớn, lớn hơn Dương Thiên Lô gấp mấy lần, theo khí tức của chúng mà phán đoán, chỉ là yêu thú Tiên Thiên cấp hai đến cấp ba, nhưng tốc độ trong nước của chúng lại nhanh kinh người. Một mảng yêu thú đồng nghệt, từ bốn phương tám hướng bao vây lấy Dương Thiên Lô. Trong giây lát đàn yêu thú này đã tới gần hắn.

Dương Thiên Lô hừ lạnh một tiếng, không thèm để mấy con yêu thú này vào mắt chút nào, đơn giản chỉ vung tay lên một cái, một đạo năng lượng cực độ băng hàn lập tức bắn ra từ trong tay của hắn. Nước biển phía trước người hắn, trong phút chốc liền ngưng kết thành một đạo băng kiếm cự đại, cuồng bạo quét ngang qua.

- Phốc, phốc, phốc...

Vô số tiếng nổ mạnh trầm muộn liên tiếp vang lên, nước biển xung quanh lập tức nổ tung, tạo ra vô số những gợn sóng cực lớn, như lời đình sét đánh, trực tiếp chém giết mấy chục đầu yêu thú Tiên Thiên cấp hai, cấp ba này. Trong chốc lát, máu tươi nồng đậm lập tức nhuộm hồng cả một vùng biển xung quanh, sau đó nhanh chóng khuếch tán ra tứ phía.

Dương Thiên Lô thể như chẻ tre, đối mặt với mấy yêu thú cấp thấp này, căn bản là không bị chút ảnh hưởng nào, thẳng tiến hướng xuống đáy biển. Hai chân của hắn đã biến thành một chiếc đuôi cá hình dẹt, cả người không khác gì một con cá, lướt qua tạo thành vô số gợn sóng khủng bố. Một đường đi xuống, một đường máu tươi, mấy đàn yêu thú cấp thấp, căn bản là không chạm được đến người của hắn, đã bị chém thành mảnh vụn.

Sau một lát, những con yêu thú đã khai mở trí tuệ này cũng không dám tới gần nữa, nhưng phảng phất dường như là nhận được mệnh lệnh, cũng không có bơi tứ tán ra, mà là ở xa xa gần kề Dương Thiên Lô, không ngừng bám theo hắn. Đám thi thể cùng nội đan của yêu thú bị Dương Thiên Lô chém giết, lập tức trở thành đồ ăn chúng cho chúng tranh đoạt, sau một lát đã bị nuốt sạch cạn bã cũng không còn.

- Con bà nó, đúng là cầm thú mà!

Một đường đến tận đây, Dương Thiên Lôi bắt đầu chém giết càng thêm không nương tay, vừa nhanh chóng tiến lên, hai tay liên tục vung vẩy, pháp lực hùng hậu, hóa thành từng đạo kiếm quang, mỗi một đạo kiếm quang sẽ lấy đi tánh mạng của vài con yêu thú cấp thấp, cả người không khác gì một vị tử thần cầm trong tay lưỡi hái chết chóc.

Thế không thể ngăn cản!

Dương Thiên Lôi cũng không biết hành động lần này của hắn sẽ mang đến hậu quả gì. Lăng Hi một mực quan sát hành động của Dương Thiên Lôi, đã sớm biết hậu quả, nhưng cũng không hề ngăn cản. Loại hành động này của hắn đối với những tu luyện giả khác mà nói, có thể sẽ hết sức nguy hiểm, nhưng đối với kẻ có thể lực biến thái cũng pháp lực vượt xa bình thường như hắn, nhiều nhất cũng chỉ cấu tạo thành một chút uy hiếp.

Huyết tinh đậm đặc, nhuộm hồng cả một vùng biển. Thời gian dần trôi qua, khi Dương Thiên Lôi còn cách đám yêu thú gần một trăm thước thì chúng lập tức hoảng sợ bơi tán loạn ra tứ phía, thẳng cho đến khi cho rằng đó là khoảng cách an toàn, mới có thể tiếp tục du động bơi theo Dương Thiên Lôi.

Khi Dương Thiên Lôi càng ngày càng lặn sâu xuống, áp lực nước biển truyền đến càng lúc càng lớn. Bất quá không tạo ra chút ảnh hưởng nào đối với hắn. Sau khi đạt đến mức hai ngàn thước, yêu thú quanh người Dương Thiên Lôi càng ngày càng nhiều, cơ hồ che khuất bầu trời, biến thành một mảnh đông nghịt, tứ phía đều tràn ngập yêu thú dày đặc.

Đúng lúc này, một ít yêu thú cấp ba, cấp bốn bắt đầu xuất hiện, hung hãn dị thường xông thẳng về phía Dương Thiên Lôi.

- Tới tốt, nội đan của yêu thú Tiên Thiên cấp bốn, giá trị đã không nhỏ đây.

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ, pháp lực cuồng bạo lập tức phóng ra

- Răng rắc...

Một đạo điện quang khùng bố màu xanh da trời trực tiếp hiện lên, yêu thú trong một diện tích lớn lập tức ngốc trệ, căn bản còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, thân thể đã chia năm xẻ bảy, yêu thú nội đan trực tiếp bị thu vào bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”. Đúng lúc này, bỗng nhiên truyền đến một tiếng gào thét vô cùng bén nhọn, mấy chục đạo thân ảnh cực lớn nhanh như thiểm điện vạch phá trùng trùng điệp điệp gợn sóng, bơi lên từ sâu dưới đáy đại dương.

- Tiên Thiên cấp sáu? Rất tốt!

Dương Thiên Lôi không chút do dự lập tức nghênh đón.

Cùng lúc đó, mấy con yêu thú cấp thấp đen nghịt xung quanh, lập tức bắt đầu bạo động.... hung hãn không hề sợ chết từ bốn phương tám hướng xông thẳng về phía Dương Thiên Lôi, mở ra cái miệng cực lớn dính đầy máu, lộ ra răng nanh sắc bén, hung hãn dị thường bắt đầu công kích Dương Thiên Lôi. Mà hơn mười đầu yêu thú Tiên Thiên cấp sáu tức thì ẩn thân vào giữa vô số yêu thú cấp thấp, lộ ra hàm răng sắc bén khiến cho người khác không rét mà run.

- Con bà nó, bạo động?

Dương Thiên Lôi tuy rằng không sợ, nhưng ngàn vạn con yêu thú hung hãn không sợ chết, lớp sau đè lên lớp trước xông đến, cũng khiến cho Dương Thiên Lôi trợn mắt. Khỏi cần phải nói, ít nhất việc hao phí thời gian và pháp lực khẳng định là không thể tránh khỏi rồi. Nếu như kéo dài, chỉ sợ xuất hiện thêm một con yêu thú đã ngoài Tiên Thiên cấp bảy thì xong, Dương Thiên Lôi cũng sẽ bị ép phải trở về.

- Thú vị không?

Đúng lúc này, thanh âm Lăng Hi chợt vang lên trong óc Dương Thiên Lôi.

- Ặc...sao lại nhiều như vậy?

Dương Thiên Lôi vừa nói, vừa điên cuồng chém giết. Quanh thân tỏa ra trùng trùng điệp điệp cương khí, không có một con yêu thú nào có thể tiếp cận được. Nhưng vẫn như cũ, một đợt vừa chết đợt khác lập tức xông lên. Mà mấy con yêu thú Tiên Thiên cấp sáu vẫn đang rình mò chung quanh, không hề nhúc nhích.

- Người giết loại yêu thú cấp thấp này càng nhiều, mùi máu tươi sẽ càng thêm nồng nặc, khuếch tán ra tứ phía, sẽ đưa tới thêm càng nhiều yêu thú. Nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ người cũng sẽ bị chúng vây chết ở chỗ này, cuối cùng ngay cả chạy thoát thân cũng không thể được.

- Sao người lại không nói sớm?

Dương Thiên Lô bực mình nói

- Nói sớm thì sao có chuyện thú vị như vậy để xem?

Lăng Hi nhẹ nhàng cười cười, thanh âm vang lên trong đầu Dương Thiên Lô.

- Ta xxx, không phải thế chứ, Lăng muội muội? Ca đang có việc gấp không muốn dây dưa cùng mấy loại tép riu này, che dấu khí tức của ca đi, ca muốn đi chém Long Vương.

- Tự mình nghĩ biện pháp đi, nếu đã là lịch luyện, ta cũng sẽ không giúp người.

Lăng Hi nói không hề khách khí.

- Không giúp thì không giúp, ca còn không tin là không tự làm được!

Dương Thiên Lô nói xong, một mặt điên cuồng chém giết, một mặt trên thân tràn ra đại lượng sương đen, lập tức bao phủ trong một phạm vi lớn. Cùng lúc đó sương đen đậm đặc tràn ngập vô số đạo điện hồ màu xanh da trời. Thanh âm răng rắc không ngừng truyền ra, sương đen cùng lôi điện, chậm rãi lên trên mặt biển bay lên. Phảng phất đường như muốn chạy trốn.

Mà Dương Thiên Lô lại hóa thân thành một đầu yêu thú Tiên thiên cấp bốn. Không ngờ tên này thừa dịp một con yêu thú Tiên thiên cấp bốn bị sương đen che mắt cùng với bị lôi điện chích cho tê liệt, liền chui vào trong bụng nó. Thu liễm tất cả khí tức, thao túng thân thể yêu thú, chậm rãi lùi và phía sau âm thầm bơi đi. Cứ cẩn thận từng li từng tí như vậy, bởi vì Dương Thiên Lô cũng không chắc lắm, nếu có yêu thú nào chạy trốn thì sẽ không khiến cho phần đông yêu thú vây công, trở thành đào binh bị chém giết. Cho nên, hắn chỉ có thể chậm rãi lui lại.

Hiển nhiên là tên này chơi kế kim thiền thoát xác cùng đám yêu thú có chỉ số thông minh vô cùng thấp này.

Hắn điên cuồng thôi động niệm lực, không chế đám sương đen cùng lôi điện đi về phía ngược lại. Quả nhiên là thành công lừa gạt được tất cả yêu thú gần đó, căn bản là không để ý đến hắn sẽ hóa thân thành một thành viên trong đám yêu thú, chậm rãi rời khỏi vùng trung tâm. Chỉ là Dương Thiên Lô cũng chỉ có thể khống chế đám sương đen cùng lôi điện đến khi cách xa mấy trăm trượng, mặc cho niệm lực của hắn cường đại như thế nào, cũng sẽ lập tức mất đi khống chế. Đúng lúc này, Dương Thiên Lô đột nhiên dẫn nổ sương đen cùng lôi điện, trong giây lát truyền ra một tiếng nổ lớn, tạo ra chấn động cực mạnh.

Thừa dịp hỗn loạn, hắn lập tức thao túng thân thể yêu thú, mau chóng bơi sâu xuống phía dưới.

- Cái này cũng được?

Lăng Hi nói có chút bất đắc dĩ.

- Dương nhiên, trí tuệ của ca sao người có thể tưởng tượng ra được?

Dương Thiên Lô đắc chí nói, sau khi đã trốn sâu ra ngoài, hắn vẫn không có chút do dự, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất hướng vùng biển sâu bơi xuống. Bất quá, lần này hắn đã thông minh hơn, gặp phải yêu thú cấp thấp thì trực tiếp tránh đi, cũng không hề chém giết nữa.

291. Chương 275: Con Ruồi Trong Truyền Thuyết

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 275: Con ruồi trong truyền thuyết

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thời gian dần qua đi, yêu thú cấp thấp càng ngày càng ít, khi hần lặn sâu đến một vạn trượng, đã rất khó thấy được yêu thú cấp thấp rồi. Nhưng hần lại rõ ràng cảm ứng được một sự tồn tại cường đại.

Lãnh địa, yêu thú cường đại bên trong đại dương đều có lãnh địa của chính mình. Bên trong lãnh địa mà nó thống trị, yêu thú cấp thấp căn bản không dám tới gần.

.....

Trong nháy mắt đã trôi qua vài canh giờ, sắc trời đã chuyển tối, một ít tu luyện giả hao hết pháp lực cùng thể lực cũng bắt đầu lục tục trở về “Phá Lăng Hào”, tiến vào phòng tu luyện bắt đầu đả tọa điều tức, khôi phục thể lực và pháp lực. Phía trên boong tàu, Bách Hiểu Sinh Mạc Thương ánh mắt sáng ngời ngồi trước một cái bàn. Từng tu luyện giả phản hồi, hần đều sẽ cẩn thận ghi chép vào bên trong lục ký. Người này tuyệt đối mười phần là ăn no rửng mỡ, căn bản không hề đi ra ngoài lịch luyện, mà lại chuyên môn quan sát tu luyện giả đi cùng thuyền.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang xẹt qua, Mạc Thương thấy được một đạo thân ảnh tuyệt mỹ, tu luyện giả trở về đúng là Tiêu Như Mộng.

- Ô, sao nàng lại đi một mình? Vị Tiêu huynh đệ kia như thế nào lại không có trở về?

Mạc Thương có chút kỳ quái. Hai người vốn có quan hệ đạo lữ, tự nhiên phải cùng nhau trở về. Được xưng là Bách Hiểu Sinh, hần cũng không phải là ăn hại, Dương Thiên Lôì bên ngoài chỉ có tu vi Tiên Thiên cấp năm. Hơn nữa Mạc Thương cũng không nhìn ra hần đến tột cùng mạnh mẽ cơ nào, nhưng Mạc Thương không cần nhìn cũng có thể đưa ra kết luận, Dương Thiên Lôì tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Tục ngữ có câu, muốn xem một vị nam nhân mạnh mẽ bao nhiêu, người chỉ cần nhìn xem nữ nhân bên cạnh hần mạnh mẽ cỡ nào thì có thể đoán được. Tiêu Như Mộng là một cao thủ Tiên Thiên cấp tám, hơn nữa có dung nhan khuynh quốc khuynh thành. Chẳng lẽ lại tìm một tên thái thú lớn lên hơi soái một chút làm đạo lữ? Loại này không phải là không có chỉ là tỉ lệ rất nhỏ. Cho nên, Mạc Thương khi nhìn thấy Dương Thiên Lôì, đã nhận định bốn chữ “Thâm bất khả trắc”

.....

Tiêu Như Mộng sau khi trở lại phòng, trực tiếp trút bỏ y phục, bước chân vào trong bồn tắm. Lúc này nàng đã hoàn toàn kiệt sức. Tắm nước nóng xong rồi mới đả tọa điều tức, đây là thói quen nhiều năm của nàng

Nằm ngửa trong bồn tắm, hơi nhắm mắt, cặp song phong mê người như ẩn như hiện, sóng sánh trên mặt nước, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trắng nõn như ngọc, khoe miệng Tiêu Như Mộng chợt hiện nên một nụ cười. Sau một lát chợt biến thành “phì” một tiếng cười duyên, thì thảo nói:

- Xú tiểu tử này gọi Mộng Mộng thành quen...Vậy mà còn nói không tiêu hao gì, tối nay trở về, thực lực hần chỉ sợ đã vượt qua ta rồi...

“Ồ” một tiếng. Sau một lát Tiêu Như Mộng liền từ trong bồn tắm đứng lên, đứng ở trước gương, tinh tế đánh giá thân thể mềm mại đang lỏa lồ của mình, quanh thân thể bỗng nhiên tràn ra một luồng khí tức tràn ngập hấp dẫn cùng kiều diễm.

- Sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước ta đừng nên dụ hoặc hần.

Tiêu Như Mộng lắc đầu, khí tức kiều diễm trên người dần thu lại, ánh mắt đầy phức tạp. Nàng biết rõ, nàng đã gieo xuống thể nội Dương Thiên Lôì hạt giống dụ hoặc, và nó đã nảy mầm. Vô luận như thế nào, hần vĩnh viễn đều không có khả năng chính thức coi nàng như một vị sư phụ thuần túy. Mặc dù sau này nàng không bao giờ thi triển ra khí tức mị hoặc của Huyền Tấn Đại Pháp nữa, nhưng cũng không có cách nào cải biến sự thật này. Đồng thời nàng cũng biết, bởi vì Dương Thiên Lôì mà bản thân mình đã sinh ra một chút biến hóa.

Đả tọa ba canh giờ bên trong phòng tu luyện, Tiêu Như Mộng đã khôi phục được đến trạng thái đỉnh phong. Sau khi thu công, nàng ra khỏi gian phòng của mình, đi tới cửa phòng Dương Thiên Lôì gõ cửa. Bất quá không có chút động tĩnh nào, Tiêu Như Mộng liền trực tiếp đi lên boong tàu, đồng thời bóp nát một tấm thông tấn phù.

- Mộng Mộng, nhớ ca rồi sao? Nếu nhớ ca rồi thì ca sẽ trở lại. Ca vẫn không có tổn thất gì cả, đám yêu thú dưới này quá yếu. Nếu người không nhớ ca thì ca sẽ xuống sâu thêm một chút...

Sau một lát thanh âm Dương Thiên Lôi tràn ngập hèn mọn bỉ ổi thông qua thông tấn phù truyền vào trong đầu Tiêu Như Mộng.

- Không được đây mới là trạm thứ, chỉ cần thích ứng một chút. Càng về sau yêu thú càng cường đại. Hơn nữa việc lĩnh ngộ ảo diệu pháp tắc, ngoại trừ chiến đấu sinh tử, còn cần có cơ duyên cùng ngộ tính, cũng không phải chỉ cần chiến đấu là có thể đạt được. Lập tức quay về đi!

Tiêu Như Mộng trực tiếp cự tuyệt nói.

- Thôi được, nếu Mộng Mộng đã nhớ ca rồi thì ca sẽ trở lại!

Dương Thiên Lôi vô sỉ nói. Khoảng cách càng xa, lá gan tên này đương nhiên lại càng lớn. Hắn cơ hồ đã có thể tưởng tượng ra bộ dạng giận dữ của Tiêu Như Mộng. Nhưng Dương Thiên Lôi đã quyết định, lần lịch luyện này, hắn muốn sử dụng tất cả các phương thức vô sỉ cùng với biện pháp bỉ ổi nhất mà mình có, khiến cho Tiêu Như Mộng hoàn toàn đắm chìm trong trò “diễn kịch” của bản thân hắn. Vui vẻ cũng tốt, phần nộ cũng được, chỉ cần làm cho tâm thần nàng đều bị bản thân mình chiếm cứ, như vậy thì cuối cùng có ra sao cũng vẫn là chuyện tốt. Một người thủy chung sống dưới lớp mặt nạ, thực là vô cùng mệt mỏi. Điều Dương Thiên Lôi muốn làm bất quá cũng chỉ muốn lột trần tấm mặt nạ của nàng, bày ra bản chất thật sự tựa như thời điểm nàng còn hôn mê.

Trong nháy mắt đã qua sáu canh giờ

- Tiểu thư xinh đẹp, xin chào!

Đang lúc Tiêu Như Mộng tựa người vào trên lan can, ngẩng nhìn bầu trời đêm cùng đại dương đầy vẻ thâm thúy, trong không khí mang theo một tia mùi tanh, chờ đợi Dương Thiên Lôi trở về. Một gã tu luyện giả Tiên Thiên bát cấp tuổi trẻ, đã chú ý tới dáng người tuyệt mỹ, cùng với một bóng lưng, đã khiến cho hai con người của gã tu luyện giả trẻ tuổi này, lộ ra hào quang tham lam.

Cùng lúc đó, Bách Hiểu Sinh Mặc Thương vẫn một mực ngồi trước bàn quan sát mọi người, bỗng nhiên đem ánh mắt nhìn về hướng Tiêu Như Mộng cùng thiếu niên kia, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, thầm nghĩ: thân truyền đệ tử của Kiếm Vô Ngân- chủồng giáo chí tôn “Thiên Vũ Môn”, Tiền Đa Đa, có trò hay coi rồi!

Tiền Đa Đa, chỉ riêng thân phận thân truyền đệ tử của chủồng giáo chí tôn “Thiên Vũ Môn” đã có đủ tiền vốn để hung hăng can quấy rồi. Nhưng cha của hắn lại càng khủng bố hơn Tiền Mãn Thương, Thần Đạo cường giả, nhị đà chủ của “Huỳnh Đệ Thương Hội” một trong những thương hội lớn nhất của Thiên Huyền đại lục. Tài phú tuyệt đối kinh nhân.

Chính là bởi vì có thân phận này, Tiền Đa Đa bên trong tu luyện giới danh khí rất lớn, nhất là hắn phong lưu thành tính, mọi người đều biết rõ. Nhưng bởi vì bản thân hắn phong lưu, phóng khoáng, lại có thiên phú tuyệt đỉnh, khiến cho chuyện ong bướm của hắn vô số. Đương nhiên không ít trong số đó là hắn thông qua uy hiếp mà đạt được.

- Tại hạ ngưỡng mộ phong thái tuyệt thế của tiểu thư, chẳng biết có thể được cùng tiểu thư kết giao bằng hữu?

Tiền Đa Đa nhẹ lay động bảo phiến cấp đạo khí, thân mặc một bộ đạo khí nhuyễn giáp màu vàng, hai con người lấp lánh tinh quang, đứng trước mặt Tiêu Như Mộng, nhẹ giọng hỏi. Phía sau hắn, trái phải đồng dạng đều có một tên lão giả mặt không biểu tình có tu vi Tiên Thiên bát cấp. Trang phục của hai lão giả này dĩ nhiên là người hầu.

Tiêu Như Mộng khẽ nhún mày, ngôn ngữ của đối phương nàng lập tức tỉnh tường, chính là con ruồi theo lời Dương Thiên Lôi.

- Xin lỗi, ta không có hứng thú.

Tiêu Như Mộng lạnh giọng nói, không chút nề tình nào, nói xong liền xoay người lại, cũng chẳng thèm liếc đối phương lấy một cái.

- Ha ha

Chứng kiến Tiêu Như Mộng như thế, Tiền Đa Đa bỗng nhiên nở một nụ cười, trên mặt vẫn là vẻ thân sĩ như cũ, trực tiếp tiến lên một bước, sóng vai cùng Tiêu Như Mộng, nói:

- Tiểu thư quả thực có cá tính, ta thích! Xin hỏi phương danh tiểu thư?

- Xin người tự trọng một chút!

Tiêu Như Mộng bỗng nhiên đứng lên, lui lại phía sau vài bước, rời xa Tiền Đa Đa, lạnh giọng nói:

- Nếu không ta sẽ lập tức khiêu nại với “Phá Lãng Hào”!

- Ha ha, Tiền Đa Đa trên giang hồ cũng có chút danh dự, tiểu thư cứ yên tâm, ta cũng không có ác ý. Chỉ là ngưỡng mộ dung nhan tuyệt thế của tiểu thư mà thôi, có lẽ nàng còn chưa từng nghe thấy danh tự của ta?

Tiền Đa Đa không chút phật lòng, xếp cây quạt trên tay lại, “ba” một tiếng, có chút tiêu sái mở miệng nói.

- Thiếu gia chúng ta chính là đệ tử thân truyền của chương giáo chí tôn “Thiên Vũ Môn”, đồng thời cũng là tiểu thiếu gia của “Huỳnh Đệ Thương Hội” chúng ta.

Một lão giả bên cạnh hần trần ngập đắc ý nói.

- Thế thì sao?

Đúng lúc này một thanh âm cuồng ngạo cùng băng lãnh bỗng nhiên truyền ra từ phía không trung. Mấy tu luyện giả trên boong tàu lập tức giật mình, nhìn về phía hư không, Bách Hiểu Sinh Mặc Thương hai mắt lập tức tỏa ra vẻ kinh ngạc cùng kinh hãi, người tới đúng là Dương Thiên Lôi! Dương Thiên Lôi đã sớm trở về, thực ra từ rất xa hần đã thấy được thân ảnh Tiêu Như Mộng, cũng nhìn thấy kẻ dây dưa bên cạnh Tiêu Như Mộng, Tiền Đa Đa. Vừa mới hưng phấn trở về, hần đã lập tức nổi trận lôi đình, cmn, đại gia ta vừa mới đi được một lúc đã lòi ra một con ruồi?

Thân ảnh Dương Thiên Lôi giống như thiểm điện, lập tức hạ xuống bên người Tiêu Như Mộng, nhẹ nhàng ôm lấy cái eo của nàng, ôn nhu nói:

- Mộng Mộng, xem đi, ca nói không sai a? Mới có một lúc thôi, đã có ruồi bọ bám theo rồi!

Dương Thiên Lôi nói xong ánh mắt chậm rãi chuyển hướng về phía Tiền Đa Đa nói:

- Một con ruồi thực lớn a, mà sao nó lớn lên lại xấu xí như vậy! Móa, trời thì đang lạnh, còn cầm quạt trên tay, xét ra quả thực đúng là loại não mìn, ngu vkl rồi!

Sắc mặt Tiền Đa Đa lập tức trở nên cực kỳ khó coi. Hần vốn là kẻ hung hăng càn quấy, nhưng người dám ở trước mặt hần hung hăng càn quấy, quả thực hần chưa từng gặp qua. Huống chi vừa rồi hần cũng không có làm cái gì quá mức. Nhưng tên tiểu tử trước mắt này, lại dám chế giễu hần, rõ ràng là không có để hần ở trong mắt. Cho tới tận bây giờ đều là hần đi khi dễ người, sao có thể chịu được nỗi nhục này?

- Ai đấy?

- Bản nhân họ Dã, Dã trong từ điền dã, tên chỉ có một chữ Nghiệp, Nghiệp trong từ sự nghiệp.

Bách Hiểu Sinh Mặc Thương đứng một bên xem náo nhiệt có chút nghi hoặc, đúng lúc này Tiền Đa Đa lạnh giọng nói:

- Dã Nghiệp!

- Ai, cháu ngoan mau xin lỗi cô nãi nãi của người đi, nếu không gia gia tét đít bây giờ! (Dã nghiệp đọc ngược lại là điệp hạ() = đời sau).

- Ha ha....

Người xem xung quanh, kể cả Tiêu Như Mộng căn bản không nghĩ tới Dương Thiên Lôi lại hèn mọn bỉ ổi như thế, loại ngữ khí trang nghiêm kia ngay cả mấy chữ kia đều giải thích rõ ràng. Cho nên, trong khoảng thời gian ngắn không ai nhận ra hần là đang đùa cợt Tiền Đa Đa. Thẳng cho đến khi Dương Thiên Lôi mặt đầy đắc chí, nói ra một câu cháu ngoan, mọi người mới có thể hiểu ý. Lập tức bốn phía cười vang.

- Muốn chết! Bắt lại cho ta!

Tiên Đa Đa lập tức thịnh nộ, lạnh lùng nói.

- Tiên tiên sinh. “Phá Lãng Hào” cầm tư đấu, thỉnh người đừng để bản tôn phải khó xử.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm tràn ngập uy nghiêm bỗng nhiên truyền đến. Rõ ràng là Thần Đạo cường giả trấn thủ “Phá Lãng Hào”. Hai gã người hầu lập tức nhìn về phía Tiên Đa Đa, Tiên Đa Đa tuy rằng rất muốn lập tức giết chết Dương Thiên Lôi. Nhưng hắn đối với “Bồng Lai Thương Hội” cũng có một ít cổ kị, dù sao đây cũng là trên thuyền nhà người ta.

- Hừ! Có gan báo danh hào sư môn ra, ta Tiên Đa Đa không báo cái nhục ngày hôm nay, thề không làm người!.

- Gia gia ta đã nói cho người biết rồi mà, “cháu ngoan”!

Cho dù Tiêu Như Mộng một mực ở sau lưng kéo áo Dương Thiên Lôi, ý bảo hắn có chừng mực. Thế nhưng mà Dương Thiên Lôi lại không có chú ý tứ nào nghe theo. Vẫn hung hăng càn quấy như trước, đắc ý nói.

- Giải lắm, ta còn không tin người có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta! Hừ! Chúng ta đi!

Tiên Đa Đa nói xong liền dẫn theo hai gã thủ hạ hậm hực đi mất. Mặt thì cũng đã mất rồi, lại còn không hỏi được cái gì, hắn cũng chẳng còn mặt mũi nào tiếp tục ở nơi này hưởng thụ ánh mắt chê cười của mọi người.

- Đúng là ngu dốt! Sao không đứng trước gương mà nhìn khuôn mặt gấu chó của người đi! Lại dám đánh chú ý đến Tiểu Mộng Mộng của ca!

Nhìn theo bóng lưng của Tiên Đa Đa, Dương Thiên Lôi cuồng ngạo nói.

Tiên Đa Đa có chút xuống, khuôn mặt tuần tú đã biến thành màu đen, gân xanh nổi đầy. Bất quá hắn cũng không có nói gì thêm, trực tiếp đi xuống boong tàu.

- Tiêu huynh đệ, nhị vị nên cẩn thận. Tên Tiên Đa Đa này không phải là nhân vật bình thường. Hắn sẽ không bỏ qua cho hai vị đâu!

Đúng lúc này, Bách Hiểu Sinh Mạc Thương bỗng nhiên truyền âm đến

- Đa tạ nhắc nhở.

Dương Thiên Lôi truyền âm lại, bất quá thần sắc trên mặt không có chút lo lắng nào.

- Tiểu huynh đệ, hai vị phải cẩn thận rồi.

Lúc này, có không ít người truyền âm đến. Hiển nhiên, danh tiếng phong lưu thành tính của Tiên Đa Đa rất nhiều người cũng không có hảo cảm. Mà cách làm của Dương Thiên Lôi, đúng là khiến cho lòng người hả dạ. Chỉ là, hắn làm như vậy đương nhiên là gặp phải phiền toái rồi. Bởi vì tất cả mọi người đều có thể cảm ứng được, tu vi của hắn chỉ là Tiên thiên cấp năm, mà cho dù là Tiên Thiên cấp chín đi nữa thì Tiên Đa Đa cũng sẽ không để yên cho hắn. Đương nhiên, không ít người cũng cho rằng Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng tất nhiên là có hậu thuẫn vững chắc, nếu không sao dám quả quyết không để Tiên Đa Đa vào trong mắt như thế.

292. Chương 276: Là Mộng, Nên Tỉnh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 276: Là mộng, nên tỉnh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Chúng ta đi.

Tiêu Như Mộng bỗng nhiên nhẹ nói.

Dương Thiên Lô ôm quyền với mọi người, sau đó nắm bàn tay nhỏ bé của Tiêu Như Mộng, bộ dáng vui vẻ, trái ngược hoàn toàn với vẻ mặt ủ dột của Tiêu Như Mộng, đi xuống boong tàu.

- Cảm ơn!

Sau khi Tiêu Như Mộng kéo Dương Thiên Lô trở về phòng của mình, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lô cả buổi, cho đến thời điểm Dương Thiên Lô phải sợ hãi, nàng mới ôn nhu nói ra, làm cho Dương Thiên Lô vì hai chữ này.

- Ách... Mộng Mộng, người không trách ta?

Về mặt Dương Thiên Lô mờ mịt và khiếp sợ.

- Khi không có ai, người nên gọi ta là sư phụ!

Tiêu Như Mộng vừa nói vừa nổi giận, duỗi ngón tay ngọc thon dài ra sừng nịch chỉ vào cái trán của Dương Thiên Lô, nói ra.

- Hắc hắc, Mộng Mộng, người là của ta, trong khoảng thời gian này, chúng ta chính là đạo lữ! Ca sẽ yêu thương người, thỏa mãn cho người, che chở cho người, bảo hộ cho người, không cho bất luận kẻ nào khi dễ người, dù là hắc y hoàng tử!

Dương Thiên Lô nói rất vô sỉ, vừa nói vừa đưa mắt nhìn Tiêu Như Mộng, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mê người của nàng, hai con người thâm thúy lóng lánh nhìn chăm chăm làm cho tâm tình kiên định của Tiêu Như Mộng cũng phải sợ hãi.

Trong nháy mắt này, Tiêu Như Mộng xuất hiện một tia thất thần trong ngấn ngủi.

Dương Thiên Lô nắm lấy cơ hội, trực tiếp ôm thân thể nhu hương nhuyễn ngọc kia vào lòng, thân thể mềm mại hấp dẫn lung linh.

Thẳng cho đến khi Tiêu Như Mộng bị Dương Thiên Lô ôm vào trong lồng ngực, ánh mắt của nàng mới thanh tỉnh trở lại, nhẹ nhàng đẩy Dương Thiên Lô ra, nói ra:

- Người là muốn lộng giả thành chân sao? (giả thành thật)

Bỗng nhiên Tiêu Như Mộng vừa nói vừa tản khí tức hấp dẫn trên người ra.

Trong nội tâm Dương Thiên Lô nhảy lên một cái, trong nháy mắt này, trong nháy mắt này sư phụ Tiêu Như Mộng của hắn biến thành một người hấp dẫn vô hạn, ánh mắt nàng, đôi môi mềm mại, cái cổ trắng ngọc, bộ ngực sữa... Không chỗ nào không tan ra sức hấp dẫn kinh người, làm cho Dương Thiên Lô không kiềm chế được, hắn không chút do dự muốn “Gà động”, liền run run rẩy rẩy nói:

- Muốn...

- Tiểu tử ngốc...

Bỗng nhiên Tiêu Như Mộng nói rất sừng nịch, trong ánh mắt hiện lên một tia ưu thương, khí tức kiêu diễm trên người biến mất vô ảnh vô tung, nhẹ nhàng ôm lấy lồng ngực vững chãi kiên định của Dương Thiên Lô, thì thào nói ra:

- Sư phụ... Không phải là một cô gái tốt, không có giá trị, làm sao xứng với sự che chở của người được chứ.

- Trong mắt của ta, sư phụ là nữ nhân tốt nhất trong thiên hạ, ta làm chuyện gì cho sư phụ, đều đáng giá!

Tuy vừa rồi Dương Thiên Lô không biết vì sao mà mình kích động như vậy, nhưng hắn vẫn nói rất kiên định.

- Đó là vì người còn chưa hiểu sư phụ, người nhìn xem đây là cái gì?

Bỗng nhiên Tiêu Như Mộng đẩy Dương Thiên Lô ra, bước lùi về phía sau hai bước, nói với Dương Thiên Lô.

Nghe lời này của nàng, Dương Thiên Lô nhìn thấy Tiêu Như Mộng từ từ cởi bỏ quần áo trên người mình ra, trong chốc lát nửa thân trên và cái khe rãnh thật sâu hấp dẫn ánh mắt của hắn, Dương Thiên Lô ngạc nhiên mở to hai mắt, hô hấp trở nên dồn dập, thời điểm hắn nhìn thấy bộ ngực sữa của Tiêu Như Mộng lộ ra hoàn toàn, bỗng nhiên hình ảnh trước mắt xuất hiện chấn động, Tiêu Như Mộng vẫn mặc quần áo nghiêm chỉnh đứng trước mặt mình, hình ảnh vừa mới nhìn vừa rồi, hoàn toàn là ảo giác.

- Sư phụ... Chuyện này...

- Người vẫn chưa rõ sao?

Tiêu Như Mộng nhìn Dương Thiên Lô, trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng, tản ra một cổ ưu thương không nói nên lời, nhẹ giọng nói:

- Sư phụ không phải là một nữ nhân tốt, là một nữ nhân xấu xa tu luyện tà công, sư phụ dùng tà công này làm hại rất nhiều người, kể cả người ta cũng muốn làm hại...

- Đừng nói nữa!

Bỗng nhiên Dương Thiên Lô trầm giọng chen ngang lời nói của Tiêu Như Mộng, trong ánh mắt lóe ra ánh hào quang bảy màu cuồng bạo.

Vào lúc này, hắn đã hiểu ra, vì sao lần đầu tiên bước vào trong Mộng Huyền Cung, Tiêu Như Mộng lại kiên trì bảo hắn tiến vào trong phòng ngủ của nàng, vì sao vào buổi sáng, hắn lại nhìn thấy được nửa thân trên để trần của Tiêu Như Mộng, vì sao lúc trong Huyền Hoàng Kỳ, hắn lại thường xuyên bỏ qua thân phận sư phụ của Tiêu Như Mộng, trong lòng mỗi lần nhìn thấy đều muốn khinh nhờn nàng, cho dù lúc này hắn vẫn chưa biết được mục đích chân chính của Tiêu Như Mộng là gì, nhưng hắn vẫn biết rõ, ngay từ đầu Tiêu Như Mộng đã muốn hấp dẫn bản thân mình.

Nhìn thấy ánh mắt kinh khủng của Dương Thiên Lô, trong lòng của Tiêu Như Mộng cười tự giễu bản thân mình. Cái kết quả này, giống như suy đoán của nàng, nhưng nàng vẫn quyết định nói ra, vô oán vô hối.

Thái Thượng Vô Tình, nàng đã từng là thiên chi kiều nữ, nàng phải chịu sự cô độc và tịch mịch mà thường nhân khó lòng tưởng tượng nổi, lần lượt chặt đứt tất cả những tình cảm trong nội tâm của nàng, kể cả thân tình, tình bạn và cảm xúc quấy nhiễu trong tâm, chỉ cần lộ ra một tia cảm xúc, sẽ bị nàng chặt đứt không chút lưu tình.

Trong nội tâm nàng chỉ có mục tiêu truy cầu đỉnh phong của võ đạo, Thái Thượng Vô Tình.

Nhưng mà, chính cái bàn tay to lớn vô tình kia đã phá hủy tất cả mộng tưởng của nàng, chính nó đã đánh nàng rơi vào phạm trần, hủy diệt đạo tâm, thời điểm nàng trở thành phế nhân, nàng mới biết được, cũng không phải là nàng vô tình, nếu là vô tình thì nàng sẽ không cảm thấy đau đớn trong nội tâm.

Nàng mất hết can đảm, nếu không gặp được nữ nhân thần bí kia, lúc này nàng đã chết từ sớm.

Nàng sống sót, bởi vì cừu hận mà sống sót, cho nên nàng sống chỉ vì mục đích duy nhất là báo thù, nàng muốn báo thù cái người đã đánh nàng từ trên thần đàn rơi xuống!

Nữ nhân thần bí kia truyền cho nàng tà công, thôn phệ vô số người, nàng vẫn cho rằng nàng sẽ còn tiếp tục thôn phệ thêm nữa, nhưng mà nàng đã gặp được Dương Thiên Lô, mỗi lần bị tà công của mình hấp dẫn, nhưng hắn vẫn có thể thủ vững bản tâm, lại vào lúc nàng sắp mất mạng thì hắn đã cứu nàng, một không chút do dự xuất ra đạo khí trân quý và Ngưng Huyết Đan, lại biểu hiện ra sự cường thế tuyệt đối của mình, công bố ra một thông báo sẽ sủng ái nàng, yêu nàng, che chở nàng, bảo hộ nàng, không cho bất cứ tên nam nhân nào khi dễ nàng, lần lượt đánh phá hình tượng nam nhân trong lòng của nàng.

Nàng không đành lòng tiếp tục lừa gạt hắn, bởi vì nàng hiểu rõ, tiếp tục nữa, tổn thương không chỉ có mình Dương Thiên Lô, còn có chính nàng.

- Người đi đi!

Tiêu Như Mộng nói ra, nhìn Dương Thiên Lô nở nụ cười buồn bã, từ từ xoay người sang chỗ khác, nàng không đành lòng nhìn ánh mắt của Dương Thiên Lô lúc này, cho dù kết cục đã định, hơn nữa nàng cũng dự đoán được, nhưng chân chính trải qua, trong tâm của nàng vẫn cảm thấy đau đớn và thất lạc.

293. Chương 277: Ba Con Yêu Thú Tiền Đa Đa.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 277: Ba con yêu thú Tiền Đa Đa.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mang vứt bỏ cái mặt nạ cứu hận theo nàng hơn bốn trăm năm, nhưng tình cảm của nàng đã dừng lại vào đúng cái tuổi mười tám năm đó của nàng. Nàng không còn cảm giác với tình cảm, kỳ thật tình cảm lúc đó cũng không được tính là tình đầu của thiếu nữ. Dương Thiên Lôì hèn mọn bỉ ổi, trong lúc vô hình, dưới đủ loại cơ duyên xảo hợp, là nam nhân chân chân chính chính xâm nhập được vào trái tim của nàng, cũng là lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự che chở ôn hòa của nam nhân.

Nàng rất thích cảm giác này, nhưng bây giờ nó đã mất đi.

Một làn nước mắt óng ánh, trong nháy mắt nàng quay lại, từ trên khuôn mặt thê mỹ của nàng rơi xuống.

Nhưng mà, đúng lúc này, một đôi tay hữu lực, lại giống như một cái gọng kiềm thép, đột nhiên theo ôm lấy nàng từ phía sau, không có bất kỳ ngôn ngữ nào, trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

Tiêu Như Mộng không có phản kháng, thân thể phát ra từng đợt run rẩy nho nhỏ, nước mắt óng ánh, trong giây phút đó, nó đã rơi xuống đất, những giọt nước mắt này giống như những hạt châu nhỏ... Hai người cứ thế ôm nhau thật chặt, qua một phút sau, Tiêu Như Mộng mới từ từ giãn ra được, quay đầu nhìn lại, ngẩng khuôn mặt bị nước mắt phủ kín lên, nhìn Dương Thiên Lôì, âm thanh trong lời nói run run:

- Người... Vì sao không đi?
- Vì sao ta phải đi?
- Ta nói rồi, ta là nữ nhân xấu, ta thu người làm đồ đệ cũng là muốn...
- Suyt!

Bỗng nhiên Dương Thiên Lôì dùng ngón tay ngăn trước đôi môi mềm mại của Tiêu Như Mộng, ngăn cản Tiêu Như Mộng nói tiếp. Hắn từ từ duỗi hai bàn tay ra, từ từ lau nước mắt trên mặt Tiêu Như Mộng, nhưng Dương Thiên Lôì càng làm thế, nước mắt của Tiêu Như Mộng chảy ra càng nhiều.

- Ngoan, Tiểu Mộng Mộng, mộng nên tỉnh. Người nhìn người xem, khóc như mưa rồi thế này, ca lau cũng mệt quá...
- Sư phụ nói thật, không phải đang diễn trò.
- Rõ ràng là giả, người sợ ta đi, cũng không muốn ta đi, cho nên người mới khóc.

Dương Thiên Lôì nói ra bản tâm của mình, bỗng nhiên trên mặt lộ ra một nụ cười hèn mọn lúc bình thường của mình, nhìn Tiêu Như Mộng, nói ra:

- Tiểu Mộng Mộng, người đáp ứng ta một điều kiện, ta vĩnh viễn không rời đi!
- Cái gì... Điều kiện gì?
- Nhìn xem, Tiểu Mộng Mộng bị ta lừa rồi, rõ ràng là không muốn ca đi nha, hắc hắc!
- Được...
- Điều kiện của ca rất đơn giản!

Bỗng nhiên Dương Thiên Lôì đem miệng của mình kề vào bên tai của Tiêu Như Mộng, thấp giọng nói ra:

- Từ nay về sau, người không bao giờ thi triển tà công này với bất cứ người nào nữa! Hắc hắc, đương nhiên... Ta là ngoại lệ. Tiểu Mộng Mộng, có thể không?

Miệng của Dương Thiên Lôi miệng kề vào bên tai của Tiêu Như Mộng, nhưng chỉ như thế cũng đủ làm Tiêu Như Mộng cảm thấy khác thường, chớ đừng nói chi thằng này nói vào tai của nàng.

Nhưng Tiêu Như Mộng lộ ra một tia thần sắc khó có được, nhẹ nói:

- Người không hiểu, người biết sư phụ tu luyện tà công gì hay không?
- Nếu như ta đoán đúng, hẳn là một loại tà công lợi dụng sắc đẹp, dụ địch nhân sinh ra thần thông ảo cảnh, đúng không?
- Người chỉ nói được một nửa.

Tiêu Như Mộng nói ra, giống như đang hồi tưởng lại:

- Hơn bốn trăm năm trước, nếu sư phụ không được một vị kỳ nhân truyền thụ cho công pháp này, hẳn là đã chết. Đạo tâm của sư phụ lúc đó bị hủy, rốt cuộc không thể tu luyện bất cứ công pháp nào nữa. Sở dĩ có thể tu luyện tới cảnh giới hiện nay, hoàn toàn không chỉ nhờ công lao của tà công này.
- Loại tà công này, dù là kẻ nào cũng không thể cảm ứng được nó từ trên người ta. Chỗ tà ác của nó không thua gì khóa Ngưng Huyết Đan mà người đưa cho sư phụ. Trừ phi niệm lực viễn siêu sư phụ, hoặc trong nội tâm không có chút dục niệm nào, bằng không tuyệt đối không thể nào nhìn thấu ảo cảnh của sư phụ, nếu rơi vào ảo cảnh sẽ không tự kiểm chế được, cuối cùng tinh phách, tu vi và năng lượng thuộc tính toàn thân, đều bị sư phụ lấy được, đây chính là nguyên nhân vì sao sư phụ từ một phế nhân, lại có thể tu luyện lại đạt tới Thiên Thiên Bát cấp đỉnh phong.
- Bốn trăm năm đến nay, sư phụ thôn phệ một trăm tám mươi ba người, đều là người có dục niệm với sư phụ, tuy trong bọn họ có rất nhiều người không đáng chết, nhưng sư phụ vì báo thù, muốn tăng tu vi của mình lên, cho nên không chút lưu tình... Kể cả người, sư phụ...
- Gì?

Dương Thiên Lôi lại ngăn cản tiếp, nói:

- Sư phụ, người nói tu luyện lại một lần nữa là ý gì? Đạo tâm bị hủy, như vậy là ý gì?

Dương Thiên Lôi không muốn nghe Tiêu Như Mộng nói về ý đồ của nàng với mình, mặc kệ trước kia thế nào, ít nhất hiện giờ nàng đã nói với mình, đã chứng minh nàng không nỡ ra tay với mình.

Hơn nữa, Dương Thiên Lôi từ trong lời nói của Tiêu Như Mộng, ẩn ẩn phát hiện, trước kia nàng từng chịu tổn thương rất khủng bố. Tuy nàng chỉ nói đến chữ “Báo”, liên vội vàng chuyển đổi lời nói, nhưng lòng dạ của Dương Thiên Lôi sáng như tuyết. Liên tưởng thời điểm Tiêu Như Mộng nói đến mình bị trọng thương thì thay đổi sắc mặt, càng xác định cách nghĩ của hắn.

Nghe được câu hỏi của Dương Thiên Lôi, vẻ mặt Tiêu Như Mộng rất sâu thẳm, lắc đầu nói ra:

- Không nên hỏi, sư phụ đáp ứng người, sau này sẽ không thi triển loại tà công này với bất cứ ai nữa.
- Được rồi.

Nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lôi biết rõ, hỏi cũng phí công mà thôi, cho nên tạm thời biết thế.

- Còn nữa... Thiên Lôi, quên sư phụ đi...
- Quên? Sư phụ, đây là ý gì?

Dương Thiên Lôi lập tức cả kinh.

- Ý của sư phụ là...

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Tiêu Như Mộng xuất hiện một đạo đồ ỉm:

- Bảo người quên sư phụ đi, sư phụ đã từng thi triển tà công với người, nếu cứ tiếp tục nó sẽ biến thành tâm ma của người...

Nghe được lời này của Tiêu Như Mộng, trong nội tâm của Dương Thiên Lô lập tức vui vẻ, điều này có thể trách mình sao? Rõ ràng là sư phụ hấp dẫn ta trước, lúc gặp thì gieo tâm ma khắp nơi, nhìn vẻ mặt của sư phụ thì làm sao mà Dương Thiên Lô không biết được cách nghĩ của nàng a.

Huống chi hai ngày nay mình cả gan, lợi dụng thân phận đạo lữ giả dối, lúc nào cũng kích thích thần kinh của sư phụ, làm ra những động tác mà nàng không thể nào phản đối được.

Lại nói, mình và sư phụ hoàn toàn không có quan hệ huyết thống, yêu thì yêu, luyện thì luyện, có cái gì phải sợ? Ca muốn tùy tâm mà làm, chẳng lẽ còn muốn làm thần điều đại hiệp bị cụt một tay sao? Những cái lễ nghi chó má phiền phức này, ca quan tâm cái rắm a.

294. Chương 278: Lương Nghi Chiến Trận.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 278: Lương nghi chiến trận.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiêu Như Mộng lập tức cả kinh. Cả kinh là vì Dương Thiên Lô lợi dụng pháp lực thuộc tính Quang ngưng tụ ra một thứ kỳ dị như vậy, cả kinh thứ hai, chính là nàng nhìn thấy hình ảnh trong đồ vật kỳ dị này.

Nhìn thấy phía xa xa sau lưng có ba người, không phải Tiền Đa Đa thì là ai chứ.

- Làm sao bây giờ, Thiên Lô? Nhanh, chúng ta tăng thêm tốc độ bỏ qua bọn chúng!

Tiêu Như Mộng vội vàng truyền âm, nói.

- Mộng Mộng, đây cũng là một loại lịch lãm rèn luyện! Người xem ba tên này là yêu thú, gọi là yêu thú Tiền Đa Đa đi, một thân Đạo khí, chém giết loại yêu thú này sẽ tuôn ra rất nhiều đồ tốt! Hắc hắc! Người đừng lo lắng, bọn chúng đã muốn gây phiền toái cho chúng ta, chúng ta không thể nương tay!

- Nhưng ba tên bọn chúng đều là cao thủ Tiền Thiên Bát cấp đỉnh phong a, chúng ta không phải đối thủ. Huống chi chúng ta chém giết bọn chúng, thể lực sau lưng Tiền Đa Đa, sẽ buông tha chúng ta sao?

- Mộng Mộng, người yên tâm đi, thực lực của ca bây giờ, hắc hắc, người chờ xem kịch vui là được. Nói đến thể lực sau lưng bọn chúng, cũng không cần lo lắng, nếu không cầm được chúng cứ trong tay, bọn họ có thể làm gì? Trảm Không Kiểm Phái của chúng ta không phải ăn chay. Huống chi, chúng ta còn có Vu gia bảo mà? Có hai đại kỳ này, trừ phi bọn chúng ám sát, nếu không kết quả tối đa chỉ giống như Thương Huyền Bác mà thôi. Có gì lo lắng nữa sao?

Dương Thiên Lô nói rất cuồng ngạo.

Tiêu Như Mộng bắt đầu đi lắc đầu, cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước đó. Sự phát triển của Dương Thiên Lô đã vượt qua dự đoán của nàng, nàng thân là sư phụ, lúc này lại không thể đưa ra quyết định nào.

Hai người vẫn giả bộ không phát hiện như trước, không nhanh không chậm phi hành về phương hướng hôm qua đã đi.

Mà Tiền Đa Đa cũng đuổi theo chậm rì rì phía sau, hiển nhiên bọn chúng cũng không muốn động thủ ngay lập tức. Tuy không rõ thân phận của Tiêu Như Mộng và Dương Thiên Lô, nhưng Tiền Đa Đa đã đoán được một cách đại khái, chắc chắn sau lưng hai người này có thể lực khổng lồ. Cho nên hắn muốn động thủ, phải không lưu lại bất cứ chứng cứ gì. Đường nhiên sau khi rời xa Phá Lăng Hào, thần không biết quỷ không hay tiêu diệt Dương Thiên Lô, về phần Tiêu Như Mộng, ý định rất đơn giản, chính là chà đạp một phen, lại hủy thi diệt tích. Dù có chút đáng tiếc, nhưng đành phải làm như thế.

Trong nháy mắt đã qua được hai canh giờ, lúc này đã cách Phá Lăng Hào được vạn dặm, đã đến biên giới lịch lãm rèn luyện lần này.

- Ha ha ha...

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một loạt tiếng cười hung hăng càn quấy vang lên, đột nhiên ba đạo thân ảnh gia tốc, phân thành ba hướng, thành hình tam giác bao vây Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng vào trong.

- Tiểu tử, không nghĩ tới động tác của bốn thiếu gia nhanh như vậy đúng không? Bốn thiếu gia đã từng nói qua, người chạy không khỏi lòng bàn tay của ta! Dám nhục mạ ta, đây chính là kết quả người tự tìm! Ha ha ha... Tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn đừng phản kháng, chỉ cần người hầu hạ bốn thiếu gia thoải mái, bốn thiếu gia sẽ cho tiểu tử này chết thống khoái, đương nhiên, cũng phải cho hắn nhìn bốn thiếu gia có bao nhiêu đàn ông, ha ha ha, tiểu mỹ nhân, nhớ rõ nhớ rên to một tí! Tiễn Sơn, cùng ta hạ tên tiểu tử kia!

- Dạ thiếu gia!

Tiền Đa Đa ra lệnh cho hai gã người hầu, bọn chúng cung kính nhận lệnh.

- Giết!

Dương Thiên Lôi còn chưa nói lời nào, nhưng đột nhiên Tiêu Như Mộng tản ra pháp lực cực kỳ khủng bố, trong chốc lát pháp lực bàng bạc từ trên người nàng bạo phát ra, dùng loại ngữ khí cực kỳ lạnh lùng và tràn ngập cừu hận nói ra. Lúc này nàng như biến thành một người khác, so sánh với bộ dáng lo lắng sợ sệt vừa rồi, phát sinh biến hóa kinh thiên động địa.

Bởi vì nàng đã bị Tiền Đa Đa chọc giận thật sự.

Đạo khí giáp mềm trong nháy mắt đã xuất hiện trên người của nàng, cùng lúc đó thân ảnh của nàng như hóa thành một đạo lưu quang, nhanh như thiểm điện đánh về phía Tiền Đa Đa!

- Ha ha ha... Một cô nương thật mạnh mẽ, bốn thiếu gia rất thích mẫu người như vậy! Sách sách, vậy mà lại có một món Đạo khí, trách không được người lại không có hứng thú với bốn thiếu gia!

Tiền Đa Đa hung hăng càn quấy đến cực điểm, vừa nói Đạo khí quạt xếp trong tay đã mở ra, một đạo kim quang bàng bạc cực kỳ mạnh mẽ từ trong quạt xếp truyền ra.

Nhưng thân hình của hắn không động đậy chút nào, nhẹ nhàng làm một thủ thế, tên người hầu đứng bên cạnh hắn giống như chó điên nổi giận cắn cuồng, nghênh đón.

- Rầm rầm ầm ầm...

Trong chốc lát Tiêu Như Mộng đã đối chiến với lão già bên cạnh.

Dương Thiên Lôi phóng về phía lão già tên Tiễn Sơn, thời điểm cả hai còn cách nhau một đoạn, toàn thân phát ra tiếng vang ầm ầm, cả người như vết dầu loang, từ nhỏ biến thành lớn, mang theo khí thế khủng bố đánh về phía Dương Thiên Lôi!

Dương Thiên Lôi, hai con ngươi nhìn đối phương, trong nội tâm không có chút sợ hãi nào, nhưng thực lực của tên Tiễn Sơn này, cũng không phải là đối tượng mà Dương Thiên Lôi có thể tùy ý vuốt ve, tâm niệm vừa động liền mặc giáp mềm vào người, pháp lực toàn thân ngưng tụ điên cuồng, hắn đứng bất động tại chỗ, không lựa chọn né tránh!

- Muốn chết!

Tiến Sơn gầm lên một tiếng, thân thể nhấp nhô phát ra từng đợt kim quang bàng bạc, trong chốc lát biến thành một thanh cự kiếm vô kiên bất tồi, mạnh mẽ đánh về phía Dương Thiên Lôi!

Cùng lúc đó Dương Thiên Lôi hét lớn một tiếng, hai nắm đấm chặt lại, sau đó ngưng tụ pháp lực bàng bạc vào trong hai nắm đấm, nắm đấm biến thành màu vàng, pháp lực ngưng tụ cuộn cuộn không dứt, dùng khí thế cường đại nghênh đón công kích của cự kiếm!

- Ầm ầm...

Một loạt tiếng vang truyền ra, nắm đấm màu vàng đầu tiên lập tức hóa thành bụi phấn, mà năng lượng cô đọng trong nắm đấm chỉ có thể làm cho cự kiếm chậm lại một chút, sau đó nó lại tiến lên, đánh lên nắm đấm màu vàng kế tiếp, cự kiếm màu vàng nổ mạnh, cự kiếm và nắm đấm cùng nổ mạnh, phát ra một tiếng nổ lớn, đồng quy vu tận!

Nhưng Dương Thiên Lô lại tiếp tục ngưng tụ ra nắm đấm màu vàng, sau khi cự kiếm bị hủy diệt liền công tới, bay múa chung quang, đồng thời từ bốn phương tám hướng đánh về phía Tiễn Sơn.

Dù là lão già kia, hay Tiễn Đa Đa hung hăng càn quấy đến cực điểm cũng phải hoảng sợ, tuy sớm biết Dương Thiên Lô có cảnh giới Tiên Thiên Ngũ cấp nhưng thực lực lại viễn siêu đẳng cấp bản thân, nhưng không nghĩ tới Dương Thiên Lô lại cường hãn đến trình độ này, pháp lực hùng hồn đến trình độ không thể tưởng tượng nổi.

- Rầm rầm rầm...

Đối mặt với vô số nắm đấm màu vàng của Dương Thiên Lô, Tiễn Sơn gầm lên một tiếng, từng đạo phù văn thần bí từ thượng phẩm linh khí giáp mềm tuôn ra, nương theo kết giới kim đan cường hãn của bản thân, ngạnh sanh đối kháng với nắm đấm của Dương Thiên Lô!

Cùng lúc đó, đột nhiên hần xuất ra một hạt châu màu xanh thẫm lóng lánh chứa điện quang khủng bố đến cực điểm, dưới sự khống chế cường hãn của niệm lực, đột nhiên cách không bay tới trước mặt Dương Thiên Lô.

Một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố bao trùm cả phương viên trăm trượng, Tiêu Như Mộng đang chiến đấu với một lão già khác, trong lòng run sợ, la lên:

- Coi chừng! Đó là, Lô Đình Châu!

- Không cần lo lắng

Khóe miệng Dương Thiên Lô mỉm cười, âm thanh rất bình thản, cả thân thể hóa thành một đạo khói đen, trong chốc lát bao trùm lấy khóa Lô Đình Châu đang bay tới.

Lô Đình Châu, ngay cả lô đình chân chính cũng chỉ là thuốc bổ cho ca, chỉ là một Lô Đình Châu chứa chút ít lô đình có thể làm gì được ca?

- Ngu xuẩn!

Tiên Đa Đa thầm nghĩ trong lòng, giống như hắn đã nhìn thấy kết cục thất bại của Dương Thiên Lô, vốn có biểu lộ khiếp sợ thì lúc này biến thành vẻ khinh thường, hắn không tin Dương Thiên Lô có thể đối phó được công kích của Lô Đình Châu.

Ánh mắt của Tiễn Đa Đa từ từ quay đầu nhìn về phía Tiêu Như Mộng, trong mắt lóe ra hào quang hưng phấn.

Lúc này, Đạo khí giáp mềm của Tiêu Như Mộng, được nàng cố ý thúc dục, dung hợp các loại thuộc tính của giáp mềm, tản ra đạo đạo kim quang đẹp mắt, hiển nhiên nàng sử dụng năng lượng thuộc tính Kim.

Thân thể của nàng mềm mại mê người, ánh sáng trên thân kiêu từ từ xê dịch, nhanh chóng kết thành một thủ ấn huyền diệu, phát ra từng đạo thần thông, cân sức ngang tài với lão già, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể phân ra thắng bại.

- Bốn thiếu gia chờ không được. Trước cùng lên chế ngự con con yên chỉ mã(con ngựa son phấn) kiệt ngạo bất tuân này cho bốn thiếu gia, cỡi thoải mái rồi nói sau! Ha ha ha!

Đúng lúc này, bỗng nhiên Tiễn Đa Đa phát ra một tiếng cười to, nói.

Âm thanh vừa dứt, thân hình hắn lập tức nhoáng một cái, trong chốc lát ngưng tụ ra pháp lực khủng bố, đánh về phía Tiêu Như Mộng.

- Răng rắc âm âm...

Cùng lúc đó, bỗng nhiên trên bầu trời truyền ra một đạo ánh sáng màu lam đậm đặc, sau đó là một tiếng sấm khủng bố, kế tiếp là một tiếng hét thảm, làm cho Tiễn Đa Đa và lão già còn lại đồng thời cả kinh. Bởi vì tiếng kêu thảm thiết đó không phải là của Dương Thiên Lô, mà là của tên Tiễn Sơn đồng bọn của chúng!

- Làm sao có thể?

Tiên Đa Đa và lão già còn lại có tên là Tiên Hải nhìn về phía phát ra tiếng hét thảm, nhìn mặt của hắn bị cháy đen, nhanh như thiểm điện đánh về phía Tiên Sơn, đồng thời trong nội tâm khiếp sợ.

- Tiên Hải, trợ giúp Tiên Sơn, thu thập tên tiểu tử này trước! Cô nàng này giao cho bốn thiếu gia!

Niệm lực Tiên Đa Đa khẽ động, vô số trường đằng quần quanh đánh về phía Tiêu Như Mộng, giúp Tiên Hải ngăn cản một kích của Tiêu Như Mộng.

Đột nhiên thân hình của Tiên Hải nhoáng một cái phát ra đạo niệm lực bàng bạc, trong chớp lát đánh về phía Dương Thiên Lôi.

Lông tóc dựng đứng, Tiên Sơn bị lôi đình cản trở, nếu như không phải hắn nhanh chóng dùng tất cả khí lực có từ khi bú sữa mẹ tới nay, bảo vệ chỗ hiểm, bằng không lúc này đã bị Dương Thiên Lôi đánh chết, trong lòng của hắn vô cùng kinh ngạc và phẫn nộ, đường đường là một Tiên Thiên Bát cấp đỉnh phong, lại bị thất thủ với một tên Tiên Thiên Ngũ cấp, chuyện này làm sao hắn chịu nổi cơ chứ? Tiên Hải đứng xa xa nhìn Dương Thiên Lôi, hắn lập tức bộc phát ra tiếng hét kinh thiên, đột nhiên xuất ra pháp kiếm là thượng phẩm linh khí, trực tiếp sử dụng mấy vạn khóa Thuần Dương Đan!

Hắn hóa thành một đạo kim quang sắc bén tụ hợp với Tiên Hải, trong chớp lát hai người có kinh nghiệm phối hợp với nhau mấy trăm năm, liền ngưng tụ thành “Lưỡng nghi kiếm trận” công thủ vẹn toàn, không chệch vào đâu được, xoay tròn như Thái Cực, một Kim một Thủy, một âm một dương, bộc phát ra sức chiến đấu cường hãn, thực lực tăng lên gấp mấy lần.

Dù là Dương Thiên Lôi chỉ trong nháy mắt đã lâm vào thế hạ phong.

Mà cuộc chiến của Tiên Đa Đa và Tiêu Như Mộng, hoàn cảnh cũng nghiêng về một phía, nếu như không phải Tiên Đa Đa muốn chế ngự Tiêu Như Mộng, nếu đây là chém giết thực sự, chỉ sợ Tiêu Như Mộng không chống cự được bao lâu!

Đạo khí quạt xếp trong tay Tiên Đa Đa, mỗi lần vung vẩy, lại phát ra từng đạo ánh sáng màu xanh, tràn ngập không khí hấp thụ lực lượng chung quanh, lợi hại hơn là, thỉnh thoảng Tiên Đa Đa lại ném ra từng đạo linh phù cường hãn, bức bách Tiêu Như Mộng phải ứng phó, không gian chiến đấu càng ngày càng nhỏ lại.

Dương Thiên Lôi không nghĩ tới hai lão gia hỏa này phối hợp với nhau lại mạnh như thế, từ trước đến nay hắn tác chiến một mình, đúng là có xem nhẹ chiến trận. Nhìn thấy Tiêu Như Mộng đang lâm vào tình thế không ổn, tuy trong nội tâm Dương Thiên Lôi lo lắng, nhưng muốn trong một khoảng thời gian ngắn mà phá được thế công lưỡng nghi kiếm trận của hai lão gia này là chuyện không có khả năng.

- Xem ra ca quá tự tin rồi, quá xem thường thực lực của đối phương.

Trong lòng Dương Thiên Lôi trầm nghĩ, hắn biết rõ, vào lúc này, tuy lo lắng, nhưng không thể phân tâm, toàn tâm toàn ý đầu nhập vào trong chiến đấu, chỉ có từ từ tìm ra nhược điểm của lưỡng nghi kiếm trận, mới có thể nhanh chóng đánh bại đối thủ được, sau đó đi trợ giúp Tiêu Như Mộng đánh bại Tiên Đa Đa.

- Chịu chết đi!

Tiên Sơn, Tiên Hải cùng hét lên một tiếng thật lớn, thân ảnh hai người trong chớp lát nhập lại làm một, lưỡng nghi luân chuyển, hình thành một quả năng lượng cầu khổng lồ, nhưng mà, khác với quả cầu năng lượng mà Tiên Sơn thi triển lần trước, hoàn toàn khác nhau, đạo năng lượng cầu này nhanh như thiểm điện, chẳng những nó không biến lớn, ngược lại từ từ áp súc, chuyển từ trạng thái khí sang trạng thái lỏng, dần dần áp súc thành một hình thái cố định.

Tâm thần của Dương Thiên Lôi sớm dung nhập vào trong đạo năng lượng cầu này của hai người, vào lúc này, tâm thần hắn tiến vào trạng thái không minh, hắn từ chiến trận tổ hợp ra khóa năng lượng cầu kỳ dị này, cảm nhận được phương thức áp súc năng lượng kỳ dị.

Dương Thiên Lôi nhanh như thiểm điện lui về phía sau, nhưng tốc độ của hắn có nhanh như thế nào cũng không thể nhanh bằng thể công của năng lượng cầu.

Nhưng mà, vào lúc này, bỗng nhiên hai con người của Dương Thiên Lôi sáng ngời, hắn đã nhìn thấu phương thức tổ hợp của năng lượng cầu này, tuy phương thức khác với Kiền Khôn Âm Dương Hỗ Chuyển Đại Trận nhưng cách làm lại giống nhau đến kỳ diệu.

Đột nhiên Dương Thiên Lô hét dài một tiếng, hai tay nhanh như tia chớp vung vẩy trước người.

Kim sắc bén, mộc chủ sinh, thủy dẻo dai, hỏa bạo liệt, thổ trầm trọng.

Năm loại năng lượng tinh thuần trong chớp mắt xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô, nhưng cổ năng lượng này không có công kích ra, nhưng dưới niệm lực cường đại của Dương Thiên Lô, bắt đầu xoay tròn một cách điên cuồng, trong chốc lát tản mát ra từng đạo ngũ sắc quang mang, hình thành một vòng tròn cực lớn, hần thao túng chính xác cái vòng tròn này xoay tròn, phương thức vận dụng, không ngờ hoàn toàn giống với Tiên Sơn và Tiên Hải.

295. Chương 279: Diệt Sát Không Thương Lượng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 279: Diệt sát không thương lượng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhưng lưỡng nghi kiếm trận của hai người là do năng lượng Kim Thủy dung hợp mà thành, mà của Dương Thiên Lô là năng lượng ngũ hành lưu chuyển ngưng tụ mà thành!

Vốn tưởng rằng một kích này sẽ đắc thủ, nhưng khi nhìn thấy Dương Thiên Lô phát ra năng lượng ngũ hành, hơn nữa phương thức vận chuyển của ngũ hành rất quý dị, trong đó ẩn chứa tinh túy của lưỡng nghi kiếm trận.

Điều này sao không làm cho hai lão già khiếp sợ chứ? Hơn nữa phương thức của Dương Thiên Lô dùng đã siêu việt bọn họ, đây rõ ràng là Ngũ Hành Cỗ!

Một cảm giác bất an và khiếp sợ mãnh liệt nhanh chóng xâm chiếm tâm thần của hai người!

Biểu hiện của Dương Thiên Lô đã vượt qua sức tưởng tượng của hai người bọn họ!

Đó là ý niệm còn sót lại trong đầu của hai người bọn họ, đột nhiên một tiếng nổ kinh thiên bộc phát, năng lượng như trời như biển tràn ngập phương viên ngàn trượng, ngay cả Tiêu Như Mộng và Tiên Đa Đa đang giao chiến cũng bị liên lụy, công kích của hai người bị đình trệ, năng lượng kinh khủng kia, làm cho sóng biển quay cuồng, năng lượng mà nó bộc phát ra, giống như muốn xé rách trời cao, phi thường khủng bố.

- Phốc phốc...

Tiên Sơn và Tiên Hải bị trúng một kích này, sau đó lại bị Dương Thiên Lô đuổi giết, hai người không hèn mà cùng phun ra một ngụm máu tươi!

- Liều mạng với hần!

Tiên Sơn cố nén đau đớn, đột nhiên hét lớn một tiếng, hai người lại hợp thể với nhau lần nữa.

- Đúng là mạnh đến không ngờ!

Tiên Đa Đa cũng là biến sắc, hần biết rõ nếu cứ tiếp tục như thế này, thắng hay bại còn khó nói, tuy nữ nhân mà hần đối phó có thực lực yếu nhất, nhưng so với tính mạng, hiển nhiên tánh mạng quan trọng hơn.

Cho nên, vào lúc này, hần không dám kinh thường nữa, đồng thời cũng buông tha cho việc bắt sống Tiêu Như Mộng rồi chà đạp nàng. Tuy đáng tiếc thì đáng tiếc, nhưng hần không cho rằng dục vọng lại lớn hơn cả tính mạng của mình.

- Cô nương, tiện nghi cho ngươi, bổn thiếu gia vốn định chiếm đoạt thân thể của ngươi, ném thử nhan sắc xinh đẹp của ngươi, nhưng không nghĩ tới... Hừ, cho nên ngươi đi sớm đi!

Tiền Đa Đa lạnh giọng nói ra, vừa nói, hắn đem mấy chục vạn Thuần Dương Đan đánh vào trong Đạo khí quạt xếp, cùng lúc đó hắn đem niệm lực tăng lên tới cực hạn, bắt đầu chuẩn bị cho công kích mạnh nhất của quạt xếp, Phong Phệ Thiên Hạ!

Tiền Đa Đa tụ lực, nhưng vẫn chưa ra tay, khí tức kinh khủng phát ra, năng lượng bàng bạc, giống như một đạo vòi rồng tập trung vào Tiêu Như Mộng!

Một loại cảm giác nguy hiểm đến cực độ xuất hiện trong lòng của nàng!

Uy lực của Đạo khí quạt xếp vượt qua dự đoán trước đây của nàng, vào lúc này, trong nội tâm của nàng dâng lên cảm giác tử vong, tuy nàng đang mặc Đạo khí giáp mềm, nhưng nàng chỉ nhỏ máu tế luyện một lần, sau khi nhận chủ chưa từng tế luyện qua, bởi vì nàng không muốn chiếm đồ vật của Dương Thiên Lôi, cho nên lúc này, năng lực phòng ngự của Đạo khí giáp mềm phi thường hữu hạn.

Uy lực của Đạo khí, được quyết định bởi phẩm cấp, công năng tốt xấu, quyết định thứ hai chính là độ dung hợp với tu luyện giả, nhưng trọng yếu nhất vẫn được quyết định bởi khí linh của Đạo khí. Dương Thiên Lôi đưa cho Tiêu Như Mộng cái Đạo khí giáp mềm này, tuy là Đạo khí, nhưng nó là Đạo khí vừa mới luyện chế, vẫn chưa có khí linh tồn tại, chỉ cần không ngừng nhỏ máu và dùng niệm lực rèn luyện, lúc đó mới có thể đào tạo ra khí linh.

Hơn nữa khí linh dần dần cường đại, thì uy lực của nó phát ra càng cường đại. Đây cũng là nguyên nhân vì sao viên cổ Đạo khí lại cường đại như vậy.

Mà Tiêu Như Mộng chỉ dùng Đạo khí giáp mềm này để phòng ngự cho có mà thôi, nhưng lực phòng ngự này làm sao có thể sánh bằng với quạt xếp đã xuất hiện khí linh từ lâu chứ?

Trong lòng Tiêu Như Mộng khiếp sợ dị thường, cho dù nàng có đem lực lượng tăng lên đến cực điểm, thì nàng cũng không thể nào kháng cự lại được phong bạo hung hãn như vậy, cuốn lấy thân thể nàng, nàng giống như con quay không thể tự chủ xoay tròn trong đó, hoàn toàn bị vây khốn! Nàng lại cảm nhận được uy hiếp tử vong một lần nữa!

Nhưng đúng lúc này, Dương Thiên Lôi đang giao chiến với Tiêu Hải và Tiền Sơn, bỗng nhiên truyền ra hai tiếng nổ cực lớn.

Đáng tiếc thân ốc của Tiêu Như Mộng còn không mang nổi mình ốc, cho nên không thể nào quan sát tình huống của Dương Thiên Lôi được, tuy trong lòng rất lo lắng, nhưng cũng không có biện pháp nào, giống như hôm nay đã là tử cục của bọn họ! Nhưng khác với Tiêu Như Mộng, đúng lúc này, bỗng nhiên Tiền Đa Đa cảm thấy có một đạo khí tức phi thường khủng bố, nhanh như thiểm điện tiến tới gần hắn!

Tiền Đa Đa chấn động, vội vàng thúc dục quạt xếp, thân hình nhanh chóng tránh sang một bên, cùng lúc đó hắn nhìn thấy một màn cực kỳ đáng sợ, thân ảnh của Tiền Sơn và Tiền Hải đã biến mất vô ảnh vô tung! Trong nháy mắt hắn đã hiểu ra, Tiền Sơn và Tiền Hải đã xong rồi, thậm chí ngay cả cả cơ hội kêu một tiếng thảm thiết cũng không có.

Nhưng mà, càng làm cho hắn lạnh run cả người chính là, hắn nhìn thấy vô số đạo kim quang lóng lánh, kim quang xoay tròn điên cuồng bắt đầu ngưng tụ thành Dương Thiên Lôi, đang từ từ tiến lại gần hắn.

Trong nháy mắt này, hắn không cần phán đoán, một cái là chân thân của Dương Thiên Lôi, một cái chính là ảo ảnh!

Không có chút do dự, đột nhiên hắn hét lớn một tiếng, Phong Phệ Thiên Hạ mà hắn ngưng tụ để chém giết Tiêu Như Mộng, trong chớp lát cuồng phong bắn ra một màn sáng, tiến về phía trước.

Cuồng phong tàn sát bờ bãi, tiếng rít như thiên băng địa liệt, giống như muốn xé rách hư không, từng đạo vòi rồng khủng bố xuất hiện, đạo vòi rồng sau khủng bố hơn đạo vòi rồng trước đó rất nhiều, trực tiếp cuốn về phía thân ảnh của Dương Thiên Lôi! Dù kim quang toàn của Dương Thiên Lôi có khủng bố cỡ nào, dù pháp lực cuộn cuộn không thể tưởng tượng nổi, nhưng lúc này chẳng khác gì thiêu thân lao vào lửa, trực tiếp bị một đạo vòi rồng cuốn lấy, đạo thân ảnh màu vàng tiêu tán, lộ ra chân thân, nhưng mà, chân thân của hắn giống như đạn pháo, bị đạo vòi rồng khủng bố kia đánh vào người.

- Thiên Lôi!

Trong nháy mắt này, vào lúc này Tiêu Như Mộng phát ra tiếng hô kinh thiên động địa, trong âm thanh của nàng ẩn chứa lo lắng cực độ, thống khổ và phẫn nộ, nhưng nàng không có khả năng thay đổi chuyện phát sinh.

- Ha ha ha...

Đúng lúc này, bỗng nhiên Tiền Đa Đa phát ra một tiếng cười đắc ý hung hăng càn quấy:

- Tự mình đi tìm chết, đúng là thành toàn cho bổn thiếu gia! Yên chi mã, đau lòng sao? Không cần nhìn, hắc chết chắc rồi! Uy lực Phong Phệ Thiên Hạ của bổn thiếu gia, đừng nói là hắc, dù là Tiên Thiên Cửu cấp đỉnh phong cũng phải tan thành mây khói! Nhìn thấy không? Hắc đã bị thiếu gia ta đưa lên bầu trời, bầu trời, hiểu không? Sau một lát, những bộ phận thân thể còn sót lại của hắc, cũng sẽ bị lôi đình trên không trung đánh thành tro bụi!

- Ta liều mạng với ngươi!

Tiêu Như Mộng gầm lên một tiếng, đột nhiên xuất ra một bình ngọc đầy Thuần Dương Đan, trong bình ngọc có mười vạn Thuần Dương Đan, thôn phệ một cách điên cuồng, nàng chưa từng nghĩ tới, gương mặt cười đùa tí tởm, vô cùng hèn mọn bỉ ổi nhưng lại có ân trọng như núi với mình, Dương Thiên Lôi bị đánh chết nàng lại tức giận như thế, vào lúc này nàng đã quên đi thù hận trong lòng của mình, chỉ có một suy nghĩ, đó chính là giết tên đầu sỏ đứng trước mặt của mình, bất kể giá nào cũng phải giết hắc.

- Yên chi mã, ngươi điên sao? Ngươi cho rằng thôn phệ đan dược thì có thể đồng quy vu tận với bổn thiếu gia sao? Ngoan ngoan thủ chịu trói, bổn thiếu gia sẽ thương yêu ngươi, cam đoan ngươi sẽ được thoải mái hơn so với tên tiểu tử chưa mọc đủ lông kia gấp trăm ngàn lần! Cho ngươi dục tiên dục tử!

Tiền Đa Đa vừa nói xong, trên tay không dám buông lỏng chút nào, hắc từng từng thấy qua vô số liệt nữ, nhưng chưa từng thấy người nào cường liệt như Tiêu Như Mộng, càng có vị, càng làm cho hắc nghĩ đến nữ nhân này. Nhưng nếu nàng bất chấp bất cứ giá nào cũng muốn đồng quy vu tận, Tiền Đa Đa cũng chỉ có thể tiêu diệt nàng mà thôi.

Tiêu Như Mộng không đếm xỉa tới hắc chút nào, há mồm muốn thôn phệ lọ Thuần Dương Đan, nhưng vào lúc này, nàng chợt nghe thấy một âm thanh làm nàng kinh hãi, thanh âm kia làm cho nàng có cảm giác vui muốn phát khóc.

- Tiểu Mộng mộng, sao ngươi lại ngốc như vậy chứ?

- Ha ha ha... Mỹ nhân, đã nghĩ thông suốt? Nghĩ thông suốt là tốt rồi, đi theo Tiền Đa Đa ta, ta cam đoan cho ngươi vô cùng vô tận chỗ tốt! Ngoan ngoan đừng nhúc nhích, để cho bổn thiếu gia phong bế tu vi của ngươi, bằng không bổn thiếu gia không yên tâm chút nào!

Tiền Đa Đa không nghĩ tới mình nói tùy tiện vài câu, Tiêu Như Mộng lại ngừng nuốt đan dược, biểu hiện này làm cho hắc cảm thấy sợ hãi, hắc không ngờ lời nói của mình lại có tác dụng. Hắc thể nào mà không vui mừng chứ? Đáng tiếc yên chi mã này đã là đạo lữ của tên tiểu tử kia, tuy nhiên không còn hoàn bích, nhưng Tiền Đa Đa đã thưởng thức qua vô số nữ nhân sẽ để ý đến chuyện này sao? Chỉ cần là ngựa tốt, hắc đều muốn cưỡi!

Tiêu Như Mộng không nói tiếng nào, thậm chí trên mặt cũng không có bất cứ biến hóa nào, khí tức cuồng bạo quanh thân thể nàng đã thu liễm, giống như một con cừu non nhu thuận đứng trước một con sói vậy.

Thấy một màn này, Tiền Đa Đa càng hưng phấn gào thét lên một tiếng, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng, nhìn chăm chăm vào dáng vẻ mê người của Tiêu Như Mộng, từ từ đi tới gần, nhưng mà, dù vậy, hắc cũng không buông lỏng cảnh giác, năng lượng trong thể nội vận chuyển một cách điên cuồng, phòng ngừa Tiêu Như Mộng trá hàng, toàn bộ tâm thần của hắc đều tập trung lên Tiêu Như Mộng.

Hắc không hề để ý tới, trên không trung, một đạo thân ảnh đang dung nhập vào trong sương mù giữa thiên địa đang từ từ hạ xuống, dần dần tiến đến gần đỉnh đầu của hắc.

Thời điểm hắc còn cách Tiêu Như Mộng khoảng mười mét, đột nhiên một cỗ niệm lực vô cùng tinh thuần bắn về phía Tiêu Như Mộng, trong miệng nói ra:

- Tiểu mỹ nhân, ngàn vạn lần đừng chống cự, bổn thiếu gia chỉ muốn phong ấn kinh mạch của ngươi thôi, chỉ cần bổn thiếu gia hảo hảo hưởng dụng, xác nhận ngươi thật tâm quy hàng, bổn thiếu gia sẽ giải trừ cho ngươi!

Thấy Tiêu Như Mộng vẫn không có bất cứ phản kháng nào, ngay cả pháp lực cũng không thêm vận chuyển, Tiền Đa Đa càng hưng phấn cười lớn lên, tiếng cười kia tràn ngập đắc ý và hung hăng cần quấy, hắn ngẩng đầu lên trời mà cười lớn.

Trong chốc lát tiếng cười của hắn đã im bật, trong ánh mắt xuất hiện một tia hoảng sợ, giống như đang nhìn thấy một chuyện vô cùng khủng khiếp, hắn không kịp phản ứng, một đạo lực lượng khủng bố tinh thuần xoay tròn, giống như một con bọ cánh cam, trực tiếp đâm vào mi tâm của hắn, trong chốc lát một màu đỏ trắng sền sệt giao nhau, bắn ra tung tóe!

Ánh mắt của hắn rất đặc sắc, thậm chí hắn có thể nhìn thấy máu và óc của mình bắn ra, dù vậy hắn vẫn không thể tin đây là sự thật, hắn muốn kêu gọi, nhưng lại vô lực phát hiện, đạo năng lượng kim sắc kia, đã xuyên thủng đầu của hắn, ngăn khí quản của hắn lại, trong nháy mắt cuối cùng, hắn nhìn thấy một gương mặt mà hắn cho rằng không bao giờ có khả năng xuất hiện trước mặt của hắn, gương mặt của Dương Thiên Lôi, gương mặt đẹp trai đến mức thiên địa bất dung.

Đây là đạo ý thức cuối cùng của hắn, tuy tràn ngập không cam lòng, cừu hận, nhưng hắn đã không kịp tỏ vẻ nữa rồi, liền hồn phi phách tán, biến thành một cỗ thi thể chết không nhắm mắt!

- Loại người này là cặn bã, cặn bã trong cặn bã, chết như vậy cũng quá tiện nghi cho hắn.

...

Dương Thiên Lôi vỗ vỗ tay, một đạo năng lượng trực tiếp hấp lấy Đạo khí quạt xếp và giáp mềm đang tróc ra từ trên thi thể Tiền Đa Đa, hắn cũng tháo Càn khôn giới chỉ cao cấp từ trên tay Tiền Đa Đa xuống. Hắn tiếp tục lục lợi thi thể một lượt, xác định không bỏ sót bảo bối nào, hắn mới phát một đạo năng lượng thuộc tính Hỏa thiêu đốt thi thể của Tiền Đa Đa thành tro bụi.

- Thiên Lôi!

Trong âm thanh của Tiêu Như Mộng tràn ngập hương vị kinh hỉ, thân thể lao vào lồng ngực của Dương Thiên Lôi, đây là lần đầu tiên nàng chủ động lao vào trong ngực và ôm lấy Dương Thiên Lôi.

Trên mặt Dương Thiên Lôi nở một nụ cười đắc chí, cảm thụ thân thể mềm mại kiều diễm của Tiêu Như Mộng, đương nhiên hắn sẽ không chủ động bỏ qua cho sự phụ xinh đẹp này, cũng bất chấp kiểm kê chiến lợi phẩm phong phú vừa rồi, hắn thu tất cả vào trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình, hai tay đã được rảnh rỗi, không chút do dự ôm lại Tiêu Như Mộng.

- Mộng Mộng, chúng ta đang giả trang, bây giờ chúng ta là đạo侣, nên gọi ta là Tiêu Thiên.

Hai bàn tay lớn của Dương Thiên Lôi, một cái đang ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tiêu Như Mộng, một cái khác thì đụng chạm vào bờ mông tròn trịa của nàng, hơi dùng sức một chút, thân thể hai người dính sát vào nhau, thấp giọng nói vào trong tai của Tiêu Như Mộng.

Thân thể mềm mại của Tiêu Như Mộng run lên một cái nhẹ nhàng, sau khi giây dựa một lát, liền buông tha chống cự, khuôn mặt xuất hiện một ráng mây đỏ, nhắm hai con mắt lại, đem đầu vùi vào trong ngực của Dương Thiên Lôi. Nàng không biết làm như vậy là đúng hay sai, nàng chỉ biết, vào lúc này, trong nội tâm của nàng tràn ngập một cổ tư vị không nói nên lời, làm cho tâm tình cô tịch hơn bốn trăm năm nay, bắt đầu xuất hiện run động nho nhỏ.

- Dung nhập vào nhân vật, đạo侣, bây giờ ta là đạo侣 của chàng...

Giống như Tiêu Như Mộng đang tự thôi miên bản thân mình, trong nội tâm thì thầm nói ra.

296. Chương 280: Chạm Vào Nỗi Đau.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 280: Chạm vào nỗi đau.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Mộng Mộng, vì sao vừa rồi ngươi làm việc ngu ngốc như vậy?

Thành công tiến thêm một bước, trong nội tâm Dương Thiên Lôi đặc chí, hẳn càng thêm yêu thương thân thể mềm mại này, nhất là nhớ lại, sau khi cho rằng mình đã chết Tiêu Như Mộng lại làm ra cử động điên cuồng đó là đồng quy vu tận với đối phương, càng làm hắn thêm kiên định khi quyết định che chở cho Tiêu Như Mộng suốt cả cuộc đời.

Sư phụ thì thế nào? Dù là sư tổ ca cũng không để ý.

- Đáp ứng ta, dù sau này có xảy ra chuyện gì, cũng không được làm ra loại chuyện ngu ngốc này.

Dương Thiên Lôi lại nói lần nữa.

Tiêu Như Mộng ứng một tiếng.

- Ngoan...

Bỗng nhiên Dương Thiên Lôi buông thân thể Tiêu Như Mộng ra, vào thời khắc lực phòng thủ của Tiêu Như Mộng hạ xuống thấp nhất, hắn nhanh như thiểm điện tập kích gương mặt của óng ánh của nàng, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai “Bẹp” một cái.

Tiêu Như Mộng lập tức kinh hô mở to mắt, nàng muốn đẩy Dương Thiên Lôi ra, nhưng nàng vẫn chưa ra tay, hai cánh tay hữu lực của Dương Thiên Lôi đã vòng quanh nàng, ôm nàng vào lòng.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Như Mộng lập tức đỏ ửng, trong đầu tràn ngập một cổ cảm xúc không nói nên lời, giãy dụa hai cái nhưng làm sao có thể là đối thủ của Dương Thiên Lôi chứ? Nên đành tiếp tục chôn đầu vào trong ngực của Dương Thiên Lôi, không dám nhìn lên, cũng không dám suy nghĩ.

Hai người cứ như vậy mà ôm lấy nhau, cảm thụ tiếng tim đập của đối phương, vô thanh vô tức, nhưng lại tràn ngập một cổ vị đạo ngọt ngào.

Thời gian dần qua, đan điền của Dương Thiên Lôi bắt đầu khô nóng, tuy trong nội tâm tĩnh lặng, nhưng lúc này không nên nóng vội, nhưng móng vuốt hèn mọn bỉ ổi của hắn, lại kìm lòng không được bắt đầu chạy lên phần lưng của Tiêu Như Mộng, giống như muốn đụng chạm lên tất cả da thịt của Tiêu Như Mộng, hô hấp của hắn cũng trở nên dồn dập, lực lượng ôm Tiêu Như Mộng càng lúc càng lớn.

Tiêu Như Mộng biết rõ không thể tiếp tục nữa, nhưng nhịp tim và hô hấp lại không bị mình khống chế, ngay cả thân thể của nàng cũng bủn rủn vô lực. Loại cảm giác này đã làm cho nàng say mê, nhưng trong đó lại ẩn chứa một cảm giác làm nàng không hiểu...

- Thiên Lôi, không muốn...

Tiêu Như Mộng dùng âm thanh mà cả nàng cũng khó có thể nghe được.

Đúng lúc này, đột nhiên Dương Thiên Lôi càng xiết chặt nàng hơn, Tiêu Như Mộng lập tức cảm thấy có một vật cứng rắn đang từ dưới đâm vào bụng của nàng. Trong nháy mắt này, sắc mặt Tiêu Như Mộng biến thành trắng bệch, đột nhiên bộc phát ra lực lượng cường đại, đẩy Dương Thiên Lôi ra.

- Mộng Mộng...

Trong nội tâm Dương Thiên Lôi cả kinh, đầu óc bắt đầu tỉnh táo lại, hắn nhìn thấy sắc mặt Tiêu Như Mộng tái nhợt và sợ hãi, hơn nữa trong ánh mắt tràn ngập căm hận, trong nháy mắt toàn thân của hắn đổ mồ hôi lạnh, Dương Thiên Lôi như không thể tin được vào ánh mắt của mình, loại vẻ mặt này, không phải là bộ dáng của Tiêu Như Mộng lúc hôn mê lần trước sao?

Dương Thiên Lôi loáng thoáng bắt được cái gì đó, tuy không dám khẳng định, nhưng hắn hiểu được, suy đoán của mình đã đúng được tám phần mười.

- Sư phụ... Thực xin lỗi!

Tâm thần Dương Thiên Lôi bất định nói, nhưng trong âm thanh lại ẩn chứa một cỗ lực lượng sóng âm mà hần lĩnh ngộ được từ Lục Thanh Âm, âm thanh tiến vào trong tai của Tiêu Như Mộng.

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, biểu hiện trên mặt Tiêu Như Mộng dần dần khôi phục, ánh mắt cũng từ từ thanh minh, sau khi nhìn thấy bộ dáng kinh hoàng hoảng hốt của Dương Thiên Lôi, trong mắt nàng rất ái nái, nhẹ giọng nói:

- Là sư phụ không tốt. Thực xin lỗi... Thiên Lôi, chúng ta đi về trước đi. Sư phụ mệt mỏi...

- Ân. Sư phụ, sư phụ, ta mang theo người!

Dương Thiên Lôi nói gấp, lại đi tới bên người Tiêu Như Mộng, nhẹ nhàng cầm chặt tay nàng, kéo nàng qua phi kiếm của mình, trong chớp lát đi trở về hướng Phá Lăng Hào.

Sau khi tâm tình của hai người dần dần bình tĩnh lại, Dương Thiên Lôi thấy thần sắc Tiêu Như Mộng khôi phục lại bộ dáng lúc ở Trảm Không Kiếm Phái, trong nội tâm cảm thấy vô cùng thất lạc, nhất thời xúc động, đã làm những cố gắng của hắn trong thời gian này biến thành bong bóng, lại trở về con số 0, lại phải bắt đầu lại từ đầu.

- Sư phụ, hôm nay chém giết ba tên gia hỏa kia kiếm được một số tiền của phi nghĩa, người xem đây là Đạo khí giáp mềm của Tiền Đa Đa, còn có Đạo khí quạt xếp, trong giới chỉ của hắn có không ít thứ tốt, mấy tỷ đan dược, còn có vô số linh phù. Còn hai lão gia hỏa kia cũng có không ít đồ, hắc hắc. Sư phụ, người thu đi.

Dương Thiên Lôi nói xong liền lấy ba cái Càn Khôn Giới đưa tới, đưa tới trước mặt Tiêu Như Mộng.

- Sư phụ không muốn, người thu là được rồi, ngàn vạn lần đừng bộc lộ ra ngoài. Thế lực sau lưng Tiền Đa Đa chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, chờ chúng ta hoàn thành quá trình lịch lãm rèn luyện, lập tức trở về Trảm Không Kiếm Phái.

Tiêu Như Mộng nhẹ giọng nói.

- Ân. Sư phụ đã không muốn, ta cũng phải đưa Đạo khí giáp mềm này cho người, người nên tiếp nhận a, sớm ngày chính thức tế luyện, đào tạo ra khí linh. Dù sao ta đã có rồi, hơn nữa Đạo khí của Tiền Đa Đa vô cùng cường đại, khí tức khí linh rất mạnh, chắc hẳn là truyền thừa Đạo khí. Cho nên, sư phụ đừng từ chối, được không? Dù nói gì thì ta tuyệt đối không thu hồi đâu.

Như mộng ứng một tiếng, đột nhiên hỏi:

- Thiên Lôi, vừa rồi chiêu Thôn Phệ Thiên Hạ của Tiền Đa Đa, rõ ràng đã cuốn người lên tầng lôi đình, tại sao người lại không có việc gì?

- Sư phụ, người còn nhớ lúc người bị trọng thương hay không, vì sao trong thời gian ngắn ta lại có thể đuổi tới bên cạnh của người không?

- Vì sao?

- Bởi vì thể chất của ta không hề e ngại bất cứ lôi đình nào. Tại tầng ngoài, chính là tầng lôi đình, ta cũng không gặp phải bất cứ trở ngại gì, hơn nữa, lôi đình đối với ta mà nói, không tạo thành bất cứ tổn thương gì, hơn nữa ta còn được bổ sung năng lượng một cách nhanh chóng. Cho nên, chỉ cần ta nguyện ý, có thể vĩnh viễn ngự kiếm phi hành, sẽ không xuất hiện tình huống pháp lực tiêu hao hết.

Dương Thiên Lôi nói ra, trước mặt Tiêu Như Mộng, hắn cảm thấy không cần phải giấu diếm điều gì nữa.

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, trong ánh mắt của Tiêu Như Mộng hiện ra một tia khiếp sợ mãnh liệt.

- Sư phụ, nếu không... Chúng ta đừng quay trở lại Phá Lăng Hào đi? Thời điểm người mệt mỏi, ta sẽ mang theo người, đồng thời có thể ngồi xuống điều tức. Thời điểm ta mệt mỏi, chỉ cần vọt tới tầng ngoài, sẽ nhanh chóng khôi phục. Chỉ cần chúng ta muốn, thích lịch lãm ở đâu thì đi tới đó, như vậy sẽ ít gặp phải những con ruồi.

Dương Thiên Lô nói ra.

297. Chương 281: Thái Thượng Vô Tình.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 281: Thái Thượng vô tình.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Không được. Vùng biển này tràn ngập nguy hiểm, nếu chúng ta đi vào vùng biển chưa quen thuộc, với tu vi của chúng ta, hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Khu vực Phá Lăng Hào lựa chọn, đều đã được siêu cấp cao thủ ngoài Thần Đạo thâm dò rồi, chính là địa phương thích hợp nhất cho chúng ta lịch lãm rèn luyện. Cho nên, chúng ta phải đi theo mới được. Nhưng mà...

Bỗng nhiên Tiêu Như Mộng nói tới đây thì dừng lại nhìn Dương Thiên Lô, nói tiếp:

- Thời điểm tới trạm sau cùng, chúng ta sẽ không trở về Phá Lăng Hào, trực tiếp rời khỏi. Như vậy chúng ta sẽ an toàn hơn rất nhiều. Chắc chắn sẽ có người trên Phá Lăng Hào biết được chúng ta giết chết Tiền Đa Đa trong quá trình lịch lãm rèn luyện, đến lúc đó thể lực sau lưng Tiền Đa Đa không thể nào không tra xét được.

- Được, cứ quyết định như vậy. Trong khoảng thời gian này, chúng ta vẫn là đạo lữ.

Ánh mắt Dương Thiên Lô sáng ngời nhìn Tiêu Như Mộng.

Tiêu Như Mộng gật đầu.

Hai canh giờ sau, dưới sự cẩn thận của Dương Thiên Lô, hai người đã xuất hiện trên không trung Phá Lăng Hào, Tiêu Như Mộng lúc này được Dương Thiên Lô ôm trong ngực, xưng hô sư phụ trong lời nói, lần nữa biến thành Mộng Mộng thân mật. Tiêu Như Mộng đi trước, Dương Thiên Lô đi sau, giống như thần tiên quyến lữ, đạp lên kiếm quang hạ xuống boong tàu.

Lúc này, sắc trời còn sớm, cơ hồ tất cả tu luyện giả vẫn chưa trở về mới đúng, khi hai người vừa đáp xuống boong tàu, lại nhìn thấy trên boong tàu xuất hiện thêm một người ngồi đó, không phải Bách Hiểu Sanh Mạc Thương thì là ai?

Trong nội tâm Dương Thiên Lô cảm thấy kỳ quái, thời điểm sáng sớm bạn thân của mình đã ngồi đó, sau khi mình trở về, vẫn còn ngồi chỗ đó, chẳng lẽ bạn thân của mình tới đây là để ngắm cảnh du lịch, căn bản không đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện?

- Tiêu huynh đệ!

Bách Hiểu Sanh nhìn thấy Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng trở về, trên mặt xuất hiện một tia kinh ngạc, sau đó kinh hỉ đứng dậy, bước nhanh về phía Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng.

- Mạc huynh, người không đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện?

Sau Bách Hiểu Sanh Mạc Thương ôm quyền thi lễ với Tiêu Như Mộng xong, mới lên tiếng:

- Cả đời này của vi huynh không phải đi trên con đường võ đạo, sở dĩ tu luyện bởi vì ta muốn sống thêm vài năm mà thôi. Tiêu huynh đệ, có thể ngồi xuống nói chuyện được không?

- Cái này...

Dương Thiên Lô nhìn Tiêu Như Mộng. Bách Hiểu Sanh nào cho Dương Thiên Lô cảm giác không phải người xấu, hơn nữa người này đã từng nhắc nhở mình hai lần, dù không có ý nghĩa gì thực chất, nhưng cuối cùng vẫn xuất phát từ thiện ý, cho nên không có cự tuyệt.

- Các người cứ nói chuyện, ta về tu luyện trước.

Tiêu Như Mộng nói rất ôn nhu.

- Đa tạ đệ muội!

Trên mặt Bách Hiểu Sanh Mạc Thương hiện ra thần sắc vui mừng, vội vàng ôm quyền thi lễ với Tiêu Như Mộng.

Bách Hiểu Sanh gọi một câu đệ muội, làm cho nội tâm của Tiêu Như Mộng run lên, có lẽ lo lắng bị Bách Hiểu Sanh nhìn ra mách khỏe, Tiêu Như Mộng vội vàng trở lời:

- Không nên khách khí!

Sau khi nói xong, lại quay người nhìn Dương Thiên Lôi, lộ ra nụ cười nhu tình mật ý, nói ra:

- Tiểu Thiên, ta ở trong phòng chờ người.

Tiêu Như Mộng biểu hiện như thế, đã làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy ngẩn ngơ, đồng thời mở cờ trong bụng, vội vàng ứng một tiếng “Ừ”. Dõi mắt nhìn theo cho đến khi Tiêu Như Mộng bước vào trong buồng tàu, hẳn mới thu hồi ánh mắt.

Ánh mắt Bách Hiểu Sanh Mạc Thương nhìn theo bóng lưng của Tiêu Như Mộng khuất trong buồng tàu mới thu hồi, thầm nghĩ trong lòng:

- Như, rất giống, đúng là rất giống... Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng đã cảm thấy rất quen mặt... Xem ra Dương Mộng này có khả năng là hậu nhân của nàng...

Nghĩ đến đây, Bách Hiểu Sanh vội vàng nhiệt tình cười nói với Dương Thiên Lôi:

- Tiêu huynh đệ, các người đúng là phu thê ân ái, vi huynh rất ao ước a... Tiêu huynh đệ, chúng ta đi lên tầng năm Tiên Âm Thánh vừa uống rượu vừa trò chuyện? Vi huynh mời người.

- Được.

Dương Thiên Lôi sảng khoái đáp.

Sau một lát, hai người đi tới tầng năm.....

Dương Thiên Lôi sau khi tới Phá Lãng Hào vẫn còn chưa tới tầng năm bao giờ. Mới đi đến cửa vào đã khiến cho hắn chút kinh ngạc. Một khí tức xa hoa cực độ đập vào mặt, khắp nơi vàng son lộng lẫy. Mặc dù lúc này tất cả tu luyện giả đã đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện nhưng ở cửa ra vào vẫn có hai hàng tiểu cô nương xinh đẹp đứng đầy. Tiểu cô nương hai đùi thon dài trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, cổ áo trễ lộ ra khe rãnh mê người lại đang cung kính hành lễ càng thêm xuân tình mênh mông, kiều diễm vạn phần.

- Hai vị tiên sinh, xin hỏi cần phục vụ gì?

Nhân viên phục vụ xinh đẹp cung kính nói với hai người.

- Đưa bọn ta đến Tiên Âm sảnh. Bách Hiểu Sanh Mạc Thương nói thẳng.

- Được, mời đi theo ta!

Không gian tầng này dung hợp không gian pháp tắc càng cường đại hơn, lớn vô cùng. Dương Thiên Lôi vừa đi vừa tò mò ngắm nhìn hết chỗ này tới chỗ khác.

- Tiểu huynh đệ, chưa tới đây bao giờ sao?

- Chưa. Thoạt nhìn bề ngoài cũng không tệ.

Dương Thiên Lôi khẽ nói. Hai bên hành lang rộng rãi là những đại sảnh độc lập, phong cách trang trí không giống nhau, có cửa hàng bán pháp bảo, có cửa hàng bán đạo phục, còn có một ít kì trân dị bảo, nhưng làm cho Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là có cái gọi là “Mãi Xuân lâu” có vô số thiếu nữ trẻ tuổi đang ngồi ở đại sảnh. Hậu Thiên, Tiên Thiên đều có, quần áo phong phanh, thân thể mềm mại như ẩn như hiện. Dương Thiên Lôi mặc dù không có hứng thú nhưng vẫn có chút kích động.

- Ha ha, đó là đương nhiên. Lúc nghỉ ngơi có thể tới chỗ này đi dạo, tuy không lớn nhưng không khác một thành trì là mấy, chim sẽ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ. Sông bạc, lời dài dưới mặt đất, cửa hàng kỳ trân dị bảo đều được, Mãi Xuân lâu cũng không tệ, chẳng qua tiểu huynh đệ ưng thuận thì không cần...

Bách Hiểu Sinh Mạc Thương vừa đi vừa giới thiệu với Dương Thiên Lôi.

- Mãi Xuân lâu chính là cái kia hay sao?

Dương Thiên Lôi có vẻ như tò mò hỏi.

- Ừ, chẳng lẽ lão đệ có hứng thú?

- Tuyệt đối không có!

Ta chỉ hiếu kỳ một chút mà thôi! Dương Thiên Lôi gấp gấp nói.

Sau khi đi qua nghìn mét, hai người mới đến được Tiên Âm sảnh.

Tiếng đàn du dương phiêu lãng lúc hần bước vào Tiên Âm sảnh, Dương Thiên Lôi thậm chí cảm giác như đi vào tiên cảnh. Không gian này như một thế giới khác, nóc nhà cực cao có hoa văn như trời xanh mây trắng mà trên mặt đất thì đình đài, thủy tạ, kỳ trân dị thảo đầy đủ mọi thứ, những cấm phòng lịch sử được phân bố rất khác biệt, không chen chúc lại trần ngập phong cách. Chính giữa đình đài là một nữ hài mặc váy dài trang nhã xinh đẹp ưu nhã gầy đàn.

- Hai vị tiên sinh có thể ở đây chứ?

Lúc phục vụ đưa hai người tới dưới đình đài liền cung kính hỏi.

- Tiểu huynh đệ như thế nào đây?

Bách Hiểu Sinh Mạc Thương hỏi Dương Thiên Lôi.

- Có thể!

- Được, vậy ở đây. Tiểu cô nương, lấy cho chúng cha hai bình rượu tốt nhất, với một ít món ăn tinh xảo.

Bách Hiểu Sinh Mạc Thương nói.

- Tiểu huynh đệ, huynh đệ mời người một ly!

Sau khi rượu và thức ăn đã đến, Mạc Thương đổ đầy rượu nói.

Dương Thiên Lôi cũng không khách khí uống một hơi cạn sạch.

- Tiểu huynh đệ, các người trở về sớm như vậy có phải là vì bọn Tiền Đa Đa?

Mạc Thương hỏi.

- Xem như thế đi. Dương Thiên Lôi hàm hồ nói.

- Vì huy vốn đang lo lắng cho các người, có thể trở về là tốt rồi. Xem ra lần này lịch lãm rèn luyện các người sợ là gặp rắc rối rồi. Tiền Đa Đa nhất định sẽ dây dưa không ngừng đấy. Mạc Thương nói: - Chẳng qua ta có thể giúp các người một chút, dù sao ta lại không đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện. Lúc ta nhìn thấy bọn hần đi ra ngoài sẽ thông tri cho các người đi ra ngoài, sẽ không sợ bọn họ phát hiện các người. Trừ khi bọn hần cho người theo dõi chờ các người. Vậy thì không có biện pháp.

- Không có việc gì. Đa tạ Mạc huynh quan tâm. Chẳng qua cái loại rác rưởi bọn hần nói không chừng hôm nay bị trời phạt sét đánh chết rồi, ha ha!

Dương Thiên Lôi vừa cười vừa nói, vẻ mặt không để lời của Tiền Đa Đa vào tâm.

- Ha ha. Nếu thật như vậy thì các người an toàn rồi.

- Đúng vậy. Mạc huynh, người tới ta không phải vì chuyện này ử?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Cái này... Không biết có nên nói hay không hi vọng tiểu huynh đệ đừng nên trách, là chút sự tình quan hệ với đạo lý của người.

Bách Hiểu Sinh Mạc Thương nói.

- Đạo lý của ta.

Dương Thiên Lôi nghi hoặc hỏi:

- Chuyện gì?

- Tiểu huynh đệ, người xem cái này trước đi!

Bách Hiểu Sinh Mạc Thương thấy Dương Thiên Lôi cũng không có biểu hiện gì khác thường liền lấy một bản đại thư cực kỳ tinh xảo rất dày, so với bình thường phải lớn hơn gấp hai lần.

- Cái này là cái gì? Dương Thiên Lôi tò mò hỏi.

- Người nhìn sẽ biết, từ từ mà xem!

Bách Hiểu Sinh Mạc Thương nói xong liền đổ ra trước mặt Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi nghi hoặc, nhẹ nhàng mở tờ thứ nhất ra. một chữ to hiện ra trước mặt hắn ” Thiên Huyền đại lục ngàn năm thiên tài lục”

- Ngàn năm thiên tài lục?

Dương Thiên Lôi nghi hoặc nhìn Bách Hiểu Sinh Mạc Thương hỏi.

- Ủ, Những cái này là mấy đời trước Bách Hiểu Sinh truyền thừa xuống, gần đây là vi huynh tặng thêm đấy.

- Người cứ xem từ từ.

Bách Hiểu Sinh nói. Cũng không nói thẳng đến tốt cùng là chuyện gì. Chẳng qua hắn có thể khẳng định chỉ cần Dương Thiên Lôi thấy ghi chép của sách liền thắc mắc.

Thấy vẻ mặt của Bách Hiểu Sinh, Dương Thiên Lôi thoáng nghĩ tới điều gì đó, nhất là nghĩ đến Tiêu Như Mộng đã từng nói một lần nữa tu luyện khiến cho Dương Thiên Lôi kích động hẳn lên. Không thể chờ đợi nữa mà mở tờ thứ nhất, hiện ra trước mắt là một đồ án thiếu niên trông rất sống động. Phía dưới đồ án, ghi chép kỹ càng tu vi, tuổi, tất cả đến khi bước vào Thần Đạo.

Thấy vậy, Dương Thiên Lôi càng xác định phỏng đoán của mình, tuy hắn rất muốn mở ra ghi chép bốn trăm năm trước nhưng nghĩ đến Tiêu Như Mộng đến cả mình cũng không nói chỉ sợ tất có ẩn tình cho nên không để Bách Hiểu Sinh Mạc Thương thấy điều gì nên hắn chỉ có thể mở ra từng tờ một, lật nhanh để xem.

Rất cực, một thân ảnh trông rất sống động đập vào mắt hắn, Dương Thiên Lôi không kịp được mà lộ ra sự sợ hãi cực độ!

Thân ảnh kia là như thế nào?

Người bông bênh, đập kiểng mà đứng, mặc một thân đạo bào màu trắng, ánh mắt tinh khiết không nhiễm trần thế, phảng phất không ẩn chứa chút nào tình cảm nhân loại, trên khuôn mặt tuyệt mỹ không có chỗ nào không tinh khiết, thân ảnh uyển chuyển tràn đầy thánh khiết.

Đây không phải Tiêu Như Mộng thì là ai?

Dương Thiên Lôi có nén nội tâm kích động, tận lực không biểu hiện dị thường gì ra ngoài, ánh mắt chậm rãi nhìn về ghi chú phía dưới đồ án. Lúc hắn thấy tên môn phái, trong lòng liền “lộp bộp” một phát, một danh tự hoàn toàn lạ lẫm “Nguyễn Hi Vũ” càng khiến tim hắn đập nhanh thêm. Ghi chú cuối cùng “Mai danh ẩn tích, không biết tung tích” cùng với đủ loại suy đoán cùng với tin đồn hiện tại khiến cho hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Dương Thiên Lôi có thể khẳng định sự phụ của mình là Tiêu Như Mộng, là thiếu nữ thiên tài nhất bốn trăm năm trước, tu luyện “Thái Thượng vô tình”, mười tám tuổi đột phá tới Tiên Thiên cấp năm, là thiếu nữ thiên tài “Nguyễn Hi Vũ” có chiến lực cường hãn vô cùng.

Nàng tại sao lại đạo cơ hủy hết, vì sao lại phải tu luyện một lần nữa, là ai khiến nàng nhập phạm trần, vì sao lại ẩn nấp ở Trảm Không Kiếm phái?

Một đồng nghi vấn xuất hiện trong thâm tâm của Dương Thiên Lô, liên tưởng đến vẻ mặt mê man lần đó của Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lô biết rõ trên người sư phụ tồn tại thiên đại bí mật, nàng không muốn nói cho bất cứ ai bí mật kinh thiên.

Trong lòng Dương Thiên Lô tràn đầy sự thương tiếc cùng với tự trách mình. Lúc Tiêu Như Mộng thành khẩn nói hấn luyện tà công, Dương Thiên Lô mặc dù không trách cứ chút nào nhưng cảm giác là nàng cũng không ưng thuận tu luyện cái này, nàng dùng tà công hại người nhưng những người bị hại đều tính kế với nàng. Nhưng với tư chất của Tiêu Như Mộng, bất cứ nam nhân nào thấy mà không động tâm? Ham mê nữ sắc vốn là chuyện thường tình. Nếu không có hành động nào quá khích, không đụng đến điểm mấu chốt đạo đức đều có thể tha thứ. Đương nhiên, Dương Thiên Lô cho rằng không nên, vì hấn không muốn bất cứ kẻ nào thấy thân thể của Tiêu Như Mộng, mặc dù thân thể kia chỉ là ảo ảnh nhưng hấn cũng không bằng lòng.

Hơn nữa, Dương Thiên Lô biết rằng người nào bị cắn nuốt cũng không chỉ thấy được ảo ảnh mà là đang ảo cảnh đã đạt được thỏa mãn. Cho dù những người kia cũng sẽ chết đi nhưng cũng khiến cho Dương Thiên Lô cảm thấy rất không thoải mái. Cái này là nam nhân là trời sinh ra như vậy.

Nhưng giờ khắc này, Dương Thiên Lô rất cục mịch bạch Tiêu Như Mộng tại sao làm tất cả những cái kia.

Hấn, chỉ là bởi vì tu luyện sáu năm không hề tiến thêm nên đã nhận bao nhiêu xem thường, trào phúng cùng áp lực? Mà Tiêu Như Mộng, là một thiên chi kiêu nữ, bị đánh rơi phạm trần, tâm tình sẽ như thế nào? Sẽ thống khổ tới thế nào? Nếu như là mình thì có thể thừa nhận được sao?

Là cái gì làm cho nàng còn sống?

Cừu hận! Chỉ có cừu hận mãnh liệt mới khiến nàng bất kể giá nào sống đến bây giờ!

298. Chương 282: Dây Chuyền.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 282: Dây chuyền.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tiểu huynh đệ, người nhìn ra cái gì sao?

Đúng lúc này, Bách Hiểu Sinh Mạc Thương nhẹ giọng hỏi.

Dương Thiên Lô ép cho nội tâm đang như sóng gió động trời bình tĩnh lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Bách Hiểu Sinh đang tràn ngập chờ mong nói:

- Xem này, rất giống Mộng Mộng.

Chỉ là Mộng Mộng cùng khí tức của nàng hoàn toàn khác hấn, hơn nữa đây là nhân vật bốn trăm năm trước, so với Mộng Mộng lớn hơn rất nhiều...

- Không tệ, nếu như chỉ là tướng mạo thì gần như giống nhau. Đây chính là điều khiến vi huynh ngạc nhiên. Tiểu huynh đệ, ta mạo muội hỏi một câu, thân thể lai lịch đạo lý của người... người có biết rõ không?

- Đương nhiên biết rõ, cha mẹ Mộng Mộng đều là tán tu giao hảo cùng phụ mẫu ta. Chúng ta đều ẩn cư ở giữa dãy núi phụ cận Cát Ương đế quốc.

Dương Thiên Lô bề ngoài nói rất thản nhiên, nói đến chỗ này hấn đột nhiên hỏi:

- Mạc huynh, Nguyễn Hi Vũ này tu luyện Thái Thượng Vô Tình là công pháp gì?

- Đây là tâm pháp chí cao của môn phái họ, cái gọi là Thái Thượng Vô Tình là chặt đứt tất cả thất tình lục dục, tổng cộng có ba phần lớn, nhập tình, phá tình, vô tình. Đương nhiên, đây là dưới tình huống bình thường. Nếu như người thân thể thuần âm hoặc thân thể thuần dương bắt đầu tu luyện từ nhỏ mà nói liền có thể trực tiếp vượt qua nhập tình bắt đầu phá tình chặt đứt tình cảm sinh ra, cho đến khi không còn tình cảm thì đạt tới vô tình chi cảnh, đạt được cảnh giới chí cao.

- Thật là khéo, vậy mà có người lớn lên giống nhau như thế, vi huynh vốn cho rằng đạo lữ của tiểu huynh đệ có thể là hậu nhân của tiên bối Nguyễn Hi Vũ...

Bách Hiểu Sinh Mạc Thương lắc đầu đáng tiếc nói.

- Mạc huynh, có thể nói cho ta một ít sự tích của Nguyễn Hi Vũ hay không?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Đương nhiên có thể.

Bách Hiểu Sinh Mạc Thương sáng khoái nói. Sau một lúc trầm ngâm hắn liền nói một đoạn về sự tích chói sáng của Nguyễn Hi Vũ.

Khiến cho Dương Thiên Lô khiếp sợ chính là nàng mới tu luyện giả Tiên Thiên cấp năm lại có thể một người chơi bát đại môn phái, vô số đệ tử thế gia thiên tài mà không hề chịu thua hơn nữa được vô số đệ tử thiên tài cùng con cháu thế gia theo đuổi cùng ngưỡng mộ. Bốn trăm năm trước, nàng hoàn toàn xứng đáng một đời đệ nhất nhân.

Nàng mang theo vô số huy hoàng mà mai danh ẩn tích dẫn đến đủ mọi loại phỏng đoán, nhưng có tin vô cùng đáng tin là nàng được sư môn đưa đến những tinh vực khác lịch lãm rèn luyện. Bởi vì sau khi nàng mai danh ẩn tích thì sư môn của nàng cũng không áp có hành động tìm kiếm nào.

.....

Hai người hàn huyên trọn vẹn hai canh giờ, Dương Thiên Lô mới cáo biệt Bách Hiểu Sinh Mạc Thương về phòng.

Đứng trước cửa phòng Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lô có chút do dự nhưng sau đó vẫn gõ cửa.

- Tiểu Thiên?

Tiêu Như Mộng hiển nhiên đã đã tọa xong, nàng đã đổi một bộ đạo bào màu trắng sạch sẽ, tỏa ra mùi hương thơm ngát.

- Vừa trở về sao?

- Ừ.

Ánh mắt Dương Thiên Lô sáng ngời nhìn chăm chăm vào tuyệt mỹ kiều nhân của Tiêu Như Mộng giống như lần đầu trông thấy vậy. Tiêu Như Mộng tuy bộ dáng không thay đổi gì nhưng trong mắt Dương Thiên Lô đã cải biến kinh người, quang sáng kia khiến cho hắn đối với Tiêu Như Mộng tràn đầy cảm xúc.

Nhìn nàng lúc này chín vắn vẹn có Tiên Thiên cấp tám. Lực chiến đấu cũng còn xa mới bằng Tiêu Như Mộng. Dương Thiên Lô tràn đầy thương tiếc cùng đau lòng.

- Nhìn ta như vậy làm gì?

Sau khi đóng cửa, Tiêu Như Mộng kỳ quái hỏi.

- Mộng Mộng, ngươi thật xinh đẹp.

Dương Thiên Lô cười hắc hắc, kéo tay Tiêu Như Mộng vội vàng nói.

Ngươi nói nhiều lần rồi. Các ngươi trò chuyện gì mà lâu như vậy? Tiêu Như Mộng nhẹ nhàng đẩy tay của Dương Thiên Lô ra rồi ngồi xuống ghé với một dáng vẻ phong tình.

Dương Thiên Lô lại vô sỉ, rõ ràng còn có một chiếc ghế nữa hắn lại không ngồi mà lại lách vào giữa Tiêu Như Mộng, nắm vòng eo Tiêu Như Mộng bế lên rồi ngồi xuống ghế.

Tuy Tiêu Như Mộng vùng vẫy nhưng không thể lay chuyển được Dương Thiên Lôi. Loại cử chỉ thân mật này giữa hai người đã trở nên cực kỳ bình thường. Trong tâm Tiêu Như Mộng cũng không có mẫu thuẫn quá lớn.

- Còn có thể trò chuyện gì, còn không phải về sự tình Tiên Đa Đa?

Dương Thiên Lôi ôm ấp ôn hương vào lòng, nhìn Tiêu Như Mộng nói.

- Người nói như thế nào?

- Còn sao nữa? Ca chỉ nói là chúng ta hiện nay bị hấn truy tung nên trở về trước thời gian. Chẳng qua dự đoán bọn hấn có khả năng bị sét đánh ...

Ha ha, Mộng Mộng, chúng ta đi dạo tầng năm nha, có không ít nơi thú vị.

- Người không tu luyện sao?

- Ca hiện tại tinh thần no đủ, pháp lực dồi dào, căn bản không có gì tiêu hao. Tu luyện không có hiệu quả, phải lĩnh ngộ bí chưởng sớm mới được. Dù sao nhân rồi không có việc gì, chúng ta thư giãn một chút.

....

Dương Thiên Lôi đưa Tiêu Như Mộng đi tới tầng năm.

Hai người đi dạo tới khu vực bán pháp bảo, chẳng qua tất cả trên cơ bản đều là linh khí thượng phẩm, đối với bảo hộ Dương Thiên Lôi không có bất cứ cái gì đáng giá. Mà Tiêu Như Mộng đã có một bộ trang bị đạo khí chính thức đương nhiên cũng không có gì có thể đả động được nàng.

Cho nên hai người chỉ đơn giản là đi lòng vòng, rồi đến khu bán kỳ trân dị bảo.

Dương Thiên Lôi vốn chỉ có ý đưa Tiêu Như Mộng đi chơi chỉ là khi hấn bước vào khu bán kỳ trân dị bảo thì một tia cảm giác kỳ dị lập tức xuất hiện trong tâm của hấn khiến cho hấn đột nhiên dừng bước “hồi hộp” một lúc.

- Làm sao vậy? Tiêu Như Mộng phát hiện Dương Thiên Lôi khác thường liền quay người hỏi.

- Bảo bối...

Dương Thiên Lôi bề ngoài giống như rất giật mình nói:

- Thiệt nhiều bảo bối... Chắc chắn, thật là đẹp mắt....

Dương Thiên Lôi thấy nhân viên phục vụ bên cạnh kinh ngạc lập tức kéo Tiêu Như Mộng bước nhanh vào một đám kỳ trân đầy biến tinh mỹ tuyệt luân trước mặt, mặt mũi tràn đầy vui mừng nói.

- Những vật phẩm hải vực này chỉ để xem mà thôi, ở đâu mà bảo bối?

Tiêu Như Mộng nói.

- Ách... Ca chưa từng gặp qua, tiểu cô nương, những cái này bán thế nào?

Dương Thiên Lôi giống như ưa thích mà hỏi.

- Tiên sinh, Xin hỏi người muốn cái nào? Vật phẩm khác nhau đều không cùng giá. Những cái này đều là vật phẩm lấy được ở chỗ sâu trong hải vực, ngoại trừ xem xét bên ngoài còn ẩn chứa công năng không giống nhau.

- Cái này bao nhiêu?

Dương Thiên Lôi tùy tiện lấy ra một kiện giống như hoa sen, màu sắc đẹp đẽ, rất thưởng thức giá trị của san hô hải.

- Cái này là hải cốt yêu thể ngưng tụ thành đá san hô, ẩn chứa năng lượng kim thuộc tính tinh thuần, có thể dùng để luyện khí, cũng có thể để ngắm, giá ba trăm vạn Thuần Dương đan.

- Mắc như vậy? Dương thiên Lôi tựa như kinh ngạc nói.

- Tiên sinh, cái này đã là rẻ nhất rồi. Chỉ cần hài cốt yêu thú đều có thể bán hơn mười vạn, huống chi đây là ở dưới đáy biển cô động vạn năm thậm chí còn lâu hơn mới hình thành đá san hô.

- Tiểu Thiên, cái này không có tác dụng. Chúng ta chỉ ngắm là được rồi.

Tiêu Như Mộng nói.

- Được rồi.

Dương Thiên Lô có vẻ như không muốn trả tiền khiến cho Tiêu Như Mộng cảm thấy kỳ quái, nàng biết rõ hắn hiện tại là phú gia. Không nói hắn thu được thêm Ngưng Huyết đan, chỉ tính hôm nay giết chết ba người Tiên Đa Đa đoạt được hết đan dược rất nhiều, đó là còn chưa tính đến trang bị vũ khí. Nhưng ba trăm vạn Thuần Dương đan vậy mà gia hỏa này nói đắt, bộ dáng không muốn mua.

Chẳng qua thứ này đúng là không có tác dụng gì. Để luyện khí sư xem không chừng còn có chỗ sử dụng nhưng đối với bọn hắn mà nói xem xét cũng không có tác dụng gì.

Nhân viên phục vụ vốn cho rằng đây là thiếu gia nhiều tiền nhưng nhìn bộ dạng xoắn xuýt của Dương Thiên Lô thì nghĩ rằng chủ của người này cũng chả có gì. Nhưng xuất phát từ chức nghiệp đạo đức thì viên nhân viên phục vụ vẫn cung kính như trước đi theo sau lưng.

Dương Thiên Lô vừa đi vừa thỉnh thoảng hỏi giá, chỉ là mỗi lần như thế ca đều chê đắt.

- Ô, cái này không tệ.

Đúng lúc này Dương Thiên Lô chợt thấy một chuỗi vòng hòa quang nhu hòa. Kích cỡ viên bi hoàn toàn bằng nhau hơn nữa vòng cổ ẩn chứa thiên địa linh khí tinh khiết cùng khí tức thanh khiết.

- Tiên sinh, cái vòng cổ này là ba mươi sáu vỏ sò ngàn năm lấy được ngọc trai tự nhiên, do luyện khí tông sư chọn dùng gân của Hải Long khâu chuỗi thành, người bình thường đeo có thể kéo dài tuổi thọ, tu luyện giả đeo vào có thể an thần tĩnh tâm, giá tiền của nó... rất quý.

Nhân viên phục vụ viên kiên nhẫn giới thiệu, chỉ là nhìn Dương Thiên Lô với ánh mắt không cho rằng gia hỏa nghèo kiết xác này sẽ mua. Cho nên nàng ngay cả giá cũng không nói...

- Mộng Mộng, người tới thử xem.

Dương Thiên Lô nói xong liền muốn đi lấy cái vòng cổ.

- Oa, vòng cổ trân châu thật xinh đẹp, sư huynh ta muốn!

Đúng lúc này một giọng nữ nũng nịu bỗng nhiên truyền đến, cơ hồ trong nháy mắt liền có người đi tới cạnh Dương Thiên Lô rồi vượt lên trước cầm vòng cổ nói:

- Cái này ta lấy.

Chỉ là lúc nàng sắp đụng đến vòng cổ thì Dương Thiên Lô lại nhanh tay lấy trước.

- Người, người đoạt vòng cổ của ta?

Thiếu nữ lập tức phẫn nộ nói.

- Đoạt của người sao?

Dương Thiên Lô trừng mắt liếc nhìn thiếu nữ mỹ nữ, ánh mắt khinh thường nói:

- Biết rõ cái gì là thứ tự đến trước đến sau không? Tránh ra.

- Người muốn chết. Thiếu nữ lập tức phẫn nộ nói:

- Nhân viên phục vụ, cái vòng cổ ta mua.

- Vị tiểu huynh đệ này, tại hạ Tạo Hóa môn Bộ Hàn Tinh, sư muội ta nhìn trúng cái vòng cổ này, xin để lại cho nàng.

Nhân viên phục vụ còn chưa nói lời nào thì một gã thiếu niên phong thần tuấn lãng chậm rãi đi đến trước mặt mọi người vẻ mặt thản nhiên nói. Khi nói tới ba chữ “Tạo Hóa môn” thì vẻ mặt càng thêm cuồng ngạo.

- Nhường cho nàng? Dựa vào cái gì? Ta có thể đáp ứng nhưng cái vòng cổ này không đáp ứng.

Dương Thiên Lô ôn hòa nói. Không nói Tạo Hóa môn còn may, vừa nói Tạo Hóa môn thì đừng nói Dương Thiên Lô vốn muốn mua cho Tiêu Như Mộng với lại khí tức vòng cổ hoàn toàn thích hợp với Tiêu Như Mộng, mà cho dù không cần thì lúc này cũng mua.

Lúc nhân viên phục vụ nghe Tạo Hóa môn Bộ Hàn Tinh thì hơi sững sờ, lúc trước toàn bộ người của Phá Lăng Hào đã được thượng cấp chỉ thị đối với đệ tử Bộ Hàn Tinh của Tạo Hóa môn cùng với Bách Lý Thiên Thiên phải hết lòng nhân viên phục vụ.

Cho nên lúc này nghe Dương Thiên Lô nói thì nhân viên phục vụ khó xử mà nói:

- Tiên sinh, cái vòng cổ này rất quý đấy.

- Tiểu Thiên, nhường cho bọn họ đi. Ta không cần.

Tiêu Như Mộng tuy phản cảm với thiếu nữ cùng thiếu niên cuồng ngạo kia nhưng cũng không muốn gây nhiều chuyện, dù sao cái vòng cổ này cũng không có tác dụng gì với nàng.

- Mộng Mộng, ta nói không phải là ta không đáp ứng mà cái vòng cổ này không đáp ứng.

Dương Thiên Lô nhàn nhạt nói.

- Nói vậy, vòng cổ không đáp ứng như thế nào?

Bách Lý Thiên Thiên tức giận quát.

- Với loại người có bộ dáng như ngươi nó đáp ứng làm sao? Minh châu bị che lấp à ...

Dương Thiên Lô khinh thường nói, nhẹ nhàng tách vòng cổ quay người về Tiêu Như Mộng ôn nhu nói: - Mộng Mộng,

- Tiên sinh....

- Rất quý đúng không? Mắt chó xem người thấp, chính là đạo đãi khách của Phá Lăng Hào các người? Nói, bao nhiêu?

Nhân viên phục vụ vừa muốn nói, Ánh mắt Dương Thiên Lô bỗng nhiên lãnh lẽo nói.

Trong chốc lát khí tức lạnh như băng khiến cho một người bình thường nhân viên phục vụ làm sao có thể chịu được? Trong nháy mắt sắc mặt nhân viên phục vụ viên trở nên tái nhợt run rẩy nói: - Một trăm triệu khóa Thuần Dương đan.

- Cầm lấy đi.

Dương Thiên Lô xuất ra một cái bình ngọc, niệm lực khê động, lập tức vô số viên Cửu Dương đan liền phiêu phù trong không trung, trong nháy mắt hắn liền thu hồi bình ngọc:

- Đây là một vạn khóa Cửu Dương đan, đã đủ chưa? Còn không nhận lấy?

- Cái này..

Nhân viên phục vụ viên không biết như thế nào cho phải.

Bộ Hàn Tinh và thiếu nữ ngang ngược kiêu ngạo Bách Lý Thiên Thiên cảm thấy khiếp sợ, bọn hắn đã sớm cảm ứng được khí tức Dương Thiên Lô tu vi chỉ là Tiên Thiên cấp năm nhưng không nghĩ tới niệm lực của Dương Thiên Lô thật không ngờ cường hãn như vậy, một vạn khóa Cửu Dương đan chỉ trong chốc lát kiểm kê hoàn tất. Càng kinh người hơn là hết thấy những cái đó không làm ảnh hưởng đến động tác hắn mang vòng cổ cho Tiêu Như Mộng.

Tướng mạo cùng tu vi Tiêu Như Mộng khiến cho Bộ Hàn Tinh kinh ngạc, lại càng khiến cho Bách Lý Thiên Thiên ghen ghét. Tuy nhiên nàng vẫn tự tin dung mạo của mình chẳng kém cạnh gì so với Tiêu Như Mộng, chỉ là chưa từng thấy qua nữ nhân nào có thể cân tài ngang sức với mình, hơn nữa tu vi của đối phương còn cao hơn cả mình thế này.

Hai người Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên chỉ là tu vi Tiên Thiên cấp bảy.

- Tiểu tử, ngươi có chủ tâm gây khó dễ cho Tạo Hóa môn chúng ta?
 - Muốn người khác nể tình thì mình tối thiểu phải có mặt mũi đã. Thật có lỗi, ta thực nhìn không ra mặt mũi của hai vị ở nơi nào.
- Thanh âm của Dương Thiên Lô vẫn bình thản như trước nhưng lời nói ra khiến cho Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên cực kỳ tức giận.
- Ngươi muốn chết phải không? Đưa vòng cổ đây, đập đầu nhận lỗi thì ta có thể bỏ qua. Nếu không ta sẽ nhờ Kinh Thiên ca ca giết ngươi.
- Bách Lý Thiên Thiên lạnh lẽo nói.

299. Chương 283: Khoáng Thạch Đỏ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 283: Khoáng thạch đỏ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Kinh Thiên ca ca? Ca phải sợ à? Người muốn ca chết rất nhiều nhưng đáng tiếc bọn hắn đều đi trước một bước xuống địa phủ rồi. Mẫu Dạ Xoa, ngươi cũng muốn sao? Nếu ngươi muốn thì ca cũng không ngại đưa tiền ngươi một đoạn.
 - Mẫu Dạ Xoa, ngươi gọi ai Mẫu Dạ Xoa?
- Khuôn mặt của Bách Thiên Lý đỏ bừng, tức giận nói. Từ nhỏ đến lớn ai cũng khen nàng xinh đẹp như hoa, vậy mà gia hỏa trước mắt này lại gọi nàng là Mẫu Dạ Xoa. Nàng làm sao chịu được.
- Thiên Thiên tiểu thư bớt giận.
- Đúng lúc này, một giọng nói bỗng nhiên xuất hiện, trong chớp lát một thân ảnh mập mạp tới trước mặt mọi người nhanh như tia chớp:
- Thật có lỗi thật có lỗi, Bộ tiên sinh và Thiên Thiên tiểu thư đã đến không thể nghênh đón từ xa, đúng là lỗi của tại hạ. Chúng ta còn có vòng cổ ngọc trai vạn năm rất tốt, Thiên Thiên tiểu thư, tại hạ xin miễn phí kính xin tiểu thư nhận lấy chút lễ mọn.
 - Hừ.
- Bách Lý Thiên Thiên hừ lạnh một tiếng, chẳng qua sắc mặt hơi khá hơn một chút.
- Yên tâm, chúng ta sẽ không gây sự tại Phá Lăng Hào.
- Bộ Hàn Tinh lãnh khốc nói, ánh mắt tràn ngập ngoan độc nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lô.
- Niên Bàn Tử cảm kích ôm quyền với Bộ Hàn Tinh rồi quay người nhìn Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng, vẻ mặt vẫn chẳng chút biến hóa, khách khí nói:
- Vị tiên sinh và tiểu thư này, nhân viên phục vụ viên này chúng ta sẽ trừng phạt do không làm tròn bổn phận, chúc hai người vui vẻ ở Phá Lăng Hào.
 - Không dám.
- Dương Thiên không phải người không nói lý, chủ yếu là nhìn hai người này hung hăng càn quấy cùng loại ngu ngốc chó cạy gần nhà, gài cạy gần chuồng cho mình là đệ tử Tạo Hóa môn nên được vạn người kính ngưỡng mà thôi, người của Phá Lăng Hào đã đi ra hòa giải hẳn sẽ không dây dưa nữa, liền phát phát tay, bề ngoài giống như rất khí độ.

Bởi vì nơi này còn có một thứ mà hần muốn có được. Cảm giác kỳ dị vẫn tràn ngập trong lòng hần. Hần vừa rồi biểu hiện cái này cũng muốn mua cái kia cũng muốn mua chẳng qua là không muốn để lộ ý định của mình mà thôi. Về cái vòng cổ ngọc trai này hoàn toàn là ngoài ý muốn. Lại không nghĩ rằng đưa tới hai đứa gốc.

Dương Thiên Lôi nói xong liền kéo Tiêu Như Mộng quay người đi tiếp vào trong.

- Đợi một chút.

Đúng lúc này, Bộ Hàn Tinh bỗng nhiên lạnh lùng nói:

- Dám nói cho ta biết sự môn cùng tên thật của ngươi không?

- Ngươi thật muốn biết?

Dương Thiên Lôi quay người khẽ mỉm cười nói

- Ngươi không dám sao?

- Ca không phải không dám, là sợ ngươi không dám nghe, ngươi biết không? Phàm là người hỏi qua tên của ca, hơn nữa muốn báo thù ca đều sẽ phải chịu nguyên rửa, một loại nguyên rửa cực kỳ lợi hại. Tiền Đa Đa nói không chừng hôm nay cũng không về được... Ai, ca mặc dù thương xót ngươi nhưng lời nguyên đó quá mức lợi hại. Ngươi còn muốn biết sao?

Dương Thiên Lôi nói cứ như thật, trên mặt mang theo nụ cười đầy mùi tà khí, khiến cho Bách Lý Thiên Thiên hận không thể lập tức chém chết hần.

- Răng rắc... Âm âm...

Trùng hợp thế nào chính lúc này, bỗng nhiên truyền tới một tiếng sét đánh thật lớn.

- Chặc chặc... Xem ra lời nguyên thật sự đã đến.

Dương Thiên Lôi nói với vẻ rất kinh ngạc, ánh mắt nhìn ra cơn mưa đột nhiên kéo đến ngoài cửa sổ.

- Nói nhầm.

Bộ Hàn Tinh kỳ quái nhìn thoáng ra cửa sổ nhưng không sợ hãi chút nào. Nếu như bị chuyện ma quỷ thế này lừa dối thì hần uống là đệ tử Tạo Hóa môn.

- Nhớ kỹ, tên ca là Tiểu Thiên.

Dương Thiên Lôi nói xong liền kéo Tiêu Như Mộng quay người đi vào trong để lại một bóng lưng đặc chí cuồng ngạo.

Cuối cùng Niên Bàn Tử gật đầu với người nhân viên phục vụ mới đổi bên cạnh, nhân viên phục vụ liền nhanh chóng đuổi theo Dương Thiên Lôi.

- Bộ tiên sinh, Thiên Thiên tiểu thư, thật sự là có lỗi. Hai người này không biết trời cao đất rộng là gì, mong hai vị không nên chấp nhặt với bọn họ. Thiên Thiên tiểu thư, ta mang hai người đến phòng khách quý. Tất cả vật phẩm cứ thoải mái lựa chọn. Hy vọng không ảnh hưởng đến sự hợp tác của quý phái và hiệp hội buôn bán Bồng Lai chúng ta.

Niên Bàn Tử cung kính nói.

- Yên tâm. Ngươi làm rất tốt. Hiệp hội buôn bán chú trọng chính là danh dự. Cứ thế đi. Sự muội, chúng ta đi thôi.

- Hừ, nếu Kinh Thiên ca ở đây mới không tới phiên hần hung hăng càn quấy, đợi hoàn thành lịch lãm rèn luyện ta nhất định sẽ khiến hần đẹp mặt.

Bách Lý Thiên Thiên tức giận nói.

....

- Tiểu Thiên, tính cách này của ngươi...

Sau khi Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng đi vào trong, Tiêu Như Mộng liền truyền âm nói. Chỉ là mới nói đến một nửa lại bị Dương Thiên Lô ngăn lại.

- Người không phạm ta, ta không phạm người. Dù sao không có người biết rõ thân phận chân thật của chúng ta.

- Hiện tại không biết, thế một năm sau lúc bát đại môn phái thi đấu thì sao? Chẳng lẽ bọn hần không nhận ra người sao?

- Người giống nhau trên thế gian này rất nhiều, huống chi là một năm sau, ca khẳng định càng đẹp trai hơn, tu vi nhất định cũng cao hơn, bọn hần làm sao có thể nhận ra được? Được rồi, Mộng Mộng người đừng lo lắng. Tu luyện giả quan trọng là tùy tâm theo tính, hắc hắc...

Dương Thiên Lô truyền âm nói, tiếng cười hèn mọn bỉ ổi cùng với động tác bỗng nhiên dùng sức nắm chặt bàn tay bé nhỏ của Tiêu Như Mộng khiến cho Tiêu Như Mộng chắc chắn là tên gia hỏa này lại có chú ý xấu gì đó.

- Cái này bán thế nào? Dương Thiên Lô chỉ vào một kiện kỳ trân hải vực hỏi.

- Tiên sinh đây là "Quy xà xác" là yêu thú cấp chín "Quy Xà Vương" lúc tấn cấp Thần Đạo "Hóa Rồng" tróc ra đây, vô cùng cứng rắn, ẩn chứa năng lượng cường đại, là tài liệu luyện khí tuyệt hảo, giá mười ức Thuần Dương đan. Vừa rồi tổng quản nhấn rằng vì để xin lỗi nên tiên sinh mua sắm bất cứ vật phẩm gì đều có thể được hưởng giá chín mươi phần trăm. Là chín ức Thuần Dương đan.

Nhân viên phục vụ mới đổi cung kính nói.

- Vậy à? Nhưng tiếc ca không phải luyện khí sư.

Dương Thiên Lô lắc đầu nói, cổ nén nội tâm kích động, ánh mắt chậm rãi nhìn xuống một khối khoáng thạch màu hồng đỏ thẫm như quả tạ ở giá tầng một.

Đây mới là thứ mà Dương Thiên Lô muốn, khoáng thạch màu hồng đỏ thẫm này chính là nguyên nhân khiến Dương Thiên Lô tới đây, giống hệt như lúc hần nhìn thấy khối khoáng thạch màu đen kia trong kho binh khí của Dương lão vậy, khiến hần trong nháy mắt vừa bước vào thì đan điền đã bắt đầu cảm thấy hưng phấn.

Hơn nữa, hần không ngừng đến gần thì năng lượng kỳ dị xoay tròn trong đan điền lại càng kịch liệt hơn.

- Đây là vật gì?

Dương Thiên Lô cố nén kích động trong lòng, chỉ vào khoáng thạch màu hồng đỏ thẫm, giống như chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.

300. Chương 284: Ngưng Kiếm.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 284: Ngưng kiếm.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cái này cũng là một khối kỳ trân ở Hải Vực. Để vào trong nước sẽ tỏa ra ánh sáng màu đỏ chói mắt, hơn nữa cứng rắn dị thường, bất quá cũng không ẩn chứa năng lượng gì hết, giá trị không cao, chỉ là hiếm thấy mà thôi. Là một vị lịch lãm rèn luyện dùng vật phẩm này để đổi thương phẩm của chúng ta.

- Phát ra ánh sáng màu đỏ trong nước?

Dương Thiên Lô lập tức giống như rất hưng phấn mà nói:

- Bán thế nào? Làm đồ chơi cũng không tệ, ca thích nhất là những thứ có thể phát sáng dưới nước.

- Giá gốc là một trăm vạn Thuần Dương đan, nếu tiên sinh muốn thì chỉ cần chín mươi vạn thôi.

Nhân viên phục vụ nói.

- Được, ta lấy.

Dương Thiên Lô trực tiếp cầm lên, lúc tiếp xúc với khoáng thạch hắc liên ném vào Càn Khôn Giới tránh cho nhân viên phục vụ phát hiện ra điều gì dị thường.

Tiêu Như Mộng thấy bộ dạng Dương Thiên Lô hưng phấn liền mỉm cười lắc đầu, căn bản không rõ hắc liên mua một tảng đá vô dụng làm gì.

....

- Các vị tiên sinh, các vị nữ sĩ, xin mọi người chú ý, mưa to gió lớn có khả năng sinh ra biến động, mời các vị tạm thời trở về phòng, để chúng ta khởi động hệ thống phòng ngự của Phá Lãng Hào, nếu có xóc nảy xin chớ sợ hãi.... Các vị tiên sinh, các vị nữ sĩ...

Lúc Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng cùng nhau ra khỏi khu vực bán kỳ trân dị bảo thì loa phóng thanh bỗng nhiên truyền tới một giọng nữ dễ nghe liên tục thông báo một câu duy nhất.

- Rắc rắc... Âm âm ...

Đúng lúc này, tiếng sấm sét lại truyền tới lần nữa.

Về mặt Tiêu Như Mộng khẽ biến nói:

- May mà chúng ta trở về sớm, hôm nay đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện chỉ sợ gặp nguy hiểm, nếu mưa dông cứ tiếp tục như vậy ...

Tiêu Như Mộng có thể tưởng tượng ra mưa dông tiếp tục một hai ngày nữa còn may, nếu như ba bốn ngày tu luyện giả đều gặp nguy hiểm rất lớn. Thời tiết dông tố là tối kỵ của tu luyện giả, cho dù là trải qua lôi kiếp thì cường giả Thần Đạo cũng không dám xem thường. Cao thủ dưới Tiên Thiên cấp chín lại càng không phải nói. Huống chi còn có thể xảy ra sóng thần.

Sóng thần có thiên địa chi uy, khủng bố dị thường.

- Ừ.

Dương Thiên Lô lên tiếng chẳng qua trong lòng lại không có chút lo lắng nào, trái lại gia hỏa này nghe từng trận sấm sét lại càng hưng phấn, kích động.

Hắn phi hành ở tầng ngoài dẫn phát sấm sét cùng lực lượng thiên địa hiển nhiên không cùng một cấp bậc với cái này. Nhưng ca rất muốn biết có thể bình yên vô sự với sấm sét loại này hay không?

Chẳng qua cũng chỉ là nghĩ mà thôi, Dương Thiên Lô chưa có can đảm đi thử, ít nhất là hiện tại chưa có đảm lượng đó.

- Mộng Mộng, ta ở cùng phòng với ngươi, nhờ may có gặp phải tình huống thế nào chúng ta cũng có thể chiếu cố lẫn nhau. Có vẻ như sóng thần rất cường đại, Phá Lãng Hào không biết có thể chống đỡ được không, có chết chúng ta cùng chết một chỗ...

- Mồm quạ đen, nói bậy bạ gì đó. Phá Lãng Hào là đạo khí, nếu không thể phòng được sóng thần thì còn ra biển làm gì.

Tiêu Như Mộng nói nhưng trong lòng lại bởi vì câu "Chết cùng một chỗ" mà hiện ra một cỗ cảm xúc.

Hai người Dương Thiên Lô cùng Tiêu Như Mộng về tới phòng Tiêu Như Mộng.

Vừa bước vào phòng, Dương Thiên Lô không chờ được nữa mà lấy khối khoáng thạch màu đỏ kia ra, đan điền của hắn lập tức hưng phấn lên lần nữa, Dương Thiên Lô cảm ứng rõ ràng một cỗ năng lượng nóng như lửa điên cuồng chạy dọc theo kinh mạch trên tay hắn tràn vào cơ thể và không ngừng bị đan điền hấp thu lấy. So với lần đầu gặp khoáng thạch màu đen phải nhanh hơn gấp trăm ngàn lần, hiển nhiên cũng có quan hệ với tu vi bản thân hắn tăng lên.

- Thiên Lôi ...

- Mộng Mộng, người muốn ta nhắc bao nhiêu lần? Chúng ta bây giờ là đạo lữ, xin gọi ta là Tiểu Thiên hoặc là Thiên ca, cảm ơn. Dương Thiên Lôi mắt lóng lánh ánh lên hưng phấn nói.

- Hồ đồ, hiện tại không có ngoại nhân. Tiêu Như Mộng ôn nhu cười nói: - Người mua khoáng thạch này làm gì?

- Hắc hắc, Mộng Mộng, chúng ta đánh cuộc một lần không?

- Đánh cuộc một lần? Đánh cuộc gì?

Tiêu Như Mộng kỳ quái hỏi.

- Đánh cuộc ta có thể ăn khối khoáng thạch này.

Dương Thiên Lôi cười hèn mọn bỉ ổi nói. Hiện tại, hắn không có cảnh giác gì với Tiêu Như Mộng, hắn không sợ lộ thể chất đặc thù của mình với nàng. Huống chi đặc thù của hắn, Tiêu Như Mộng đã biết rất nhiều. Điểm ấy để nàng biết cũng không sao.

- Người nói đùa sao? Đây là khoáng thạch, người tưởng là tiên đan sao?

- Người chỉ cần nói đánh cuộc hay không thôi. Nếu như ta thắng ... Đêm nay ... Người cho ta ôm ngủ ...

- Nói bậy bạ gì đó. Tiêu Như Mộng lập tức trừng mắt Dương Thiên Lôi nói.

- Ách ... Ý của ta chỉ là ôm ngủ cái gì cũng không làm. Dù sao thời tiết đông tố chúng ta cũng ở trạng thái sung mãn, không cần tu luyện ...

- Vậy cũng không được, Thiên Lôi ... Người phải biết rằng, ta là sư phụ của người, trước kia và hiện tại cũng thế, tương lai vĩnh viễn cũng thế ...

Tiêu Như Mộng nhìn Dương Thiên Lôi ôn nhu nói. Không thể phủ nhận Dương Thiên Lôi không ngừng tiến công nhất là kinh nghiệm mấy lần kinh tâm động phách hơn nữa trước kia Tiêu Như Mộng có ý định thì quan hệ hai người đã tràn đầy ám muội, muốn có quan hệ thầy trò đã rất không có khả năng. Nhưng Tiêu Như Mộng lại phải tự mình kiên trì nếu không hủy diệt không chỉ là mình mà còn có Dương Thiên Lôi.

- Mộng Mộng, người còn chưa nghe ta nói hết thì gấp cái gì?

Dương Thiên Lôi không để ý chút nào nói:

- Nếu người thắng, về sau ta tuyệt không nhắc lại sự tình làm đạo lữ cùng sư phụ. Người xem, một khối khoáng thạch lớn như vậy? Ta sao có thể nuốt vào bụng chứ?

- Nếu người không thể nuốt vào thì người sẽ không cùng ta đánh cuộc. Nghe nói, bất cứ chuyện gì trên người người đều kỳ quái.

Tiêu Như Mộng không để ý tới lời của Dương Thiên Lôi. Tuy biết rõ không có khả năng nuốt khoáng thạch vào nhưng đối với người khác, đối với loại biến thái như Dương Thiên Lôi không thể dùng tư duy bình thường để đoán được, thông qua phán đoán logic thì lại chuẩn xác hơn.

- Khục khục ...

Dương Thiên Lôi im lặng một hồi. Hiển nhiên không có biện pháp nào để cho Tiêu Như Mộng bị lừa rồi. Nhưng lúc này đan điền đã điên cuồng vận chuyển, không có cách nào nên Dương Thiên Lôi bay nhào một cái nhảy tới giường của Tiêu Như Mộng rồi cởi đạo bào trên người trong nháy mắt.

- Người ... Người làm gì vậy?

Tiêu Như Mộng lập tức hỏi, còn tưởng rằng Dương Thiên Lôi muốn cởi sạch quần áo. Tuy nàng đã sớm được chứng kiến nhưng giờ khắc này cùng lúc đó hoàn toàn khác nhau, sao nàng có thể để Dương Thiên Lôi tiếp tục hồ đồ?

- Người xem rồi thì tốt.

Dương Thiên Lôỉ mỉm cười nói, sau khi cởi đạo bào hắɴ cũng không cởi tiếp mà lật áo lên để lộ cơ bụng khêu gợi, bỏ khoáng thạch màu đỏ bỏ vào đan điền.

Tiêu Như Mộng kỳ quái nhìn Dương Thiên Lôỉ.

Khoáng thạch màu đỏ phóng tới đan điền lập tức, Dương Thiên Lôỉ chậm rãi nhắm mắt lại.

Lần đầu hắɴ không hiểu mà hấp thu trong giấc mộng, lúc này hắɴ hấp thu có ý thức. Trong chốc lát trong đầu hắɴ liên sáng lên, tâm thần sát nhập vào đan điền của mình, cảm ứng đến năng lượng gần như điên cuồng trong đan điền.

Một tia năng lượng tinh thuần bằng bạc nóng như lửa tăng tốc độ kinh khủng trong chốc lát bắt đầu tuôn vào đan điền của Dương Thiên Lôỉ.

Tu luyện đến thể xác và tinh thần dung nhập đối với Dương Thiên Lôỉ là không có gì nhưng Tiêu Như Mộng lại không thể tưởng được một màn quỷ dị như thế.

Khoáng thạch màu đỏ kia giống như hóa thành sương mù, dâng lên sương đỏ nồng đậm, nhanh chóng chui vào đan điền của Dương Thiên Lôỉ, lấy mất thường có thể thấy được tốc độ thu nhỏ lại.

Da thịt Dương Thiên Lôỉ hấp thu khoáng thạch cũng ngày càng hồng, lúc đầu là bụng, sau đó hai tay, cổ, mặt của hắɴ, thậm chí cả đầu. Tất cả bộ vị lộ ra ngoài đều biến thành một màu hồng đỏ thắm.

Tiêu Như Mộng có thể khẳng định toàn thân Dương Thiên Lôỉ lúc này đều có màu sắc như thế, hơn nữa đang không ngừng đậm thêm.

Đây là tình huống gì? Trong lòng Tiêu Như Mộng khiếp sợ, hô hấp ngừng lại, sợ ảnh hưởng đến Dương Thiên Lôỉ. Tuy nàng không biết chuyện gì xảy ra nhưng lại biết cái này do Dương Thiên Lôỉ cố ý gây nên, rất có thể là một loại thần thông nàng chưa từng nghe nói qua/

Sau nửa canh giờ. Khoáng thạch màu hồng đỏ thắm kia hoàn toàn biến mất. Nhưng Dương Thiên Lôỉ không tỉnh lại, thân thể của hắɴ tự hành ngồi xếp bằng, cả người tỏa ra khí tức lửa nóng đậm đặc, dường như tiến nhập trạng thái tu luyện tầng sâu bình thường.

....

Vô số năng lượng màu hồng đỏ thắm xoay quanh đan điền Dương Thiên Lôỉ, tinh thần của hắɴ hoàn toàn sáp nhập vào hắɴ, lúc hấp thu khoáng thạch đỏ thắm hắɴ cảm ứng rõ ràng được một loại pháp tắc thiên địa kỳ dị. Đó là một pháp tắc dường như có thể làm tan thể giới vạn vật. Lúc hắɴ cảm ứng được loại pháp tắc này cũng khiến cho hắɴ khiếp sợ chính là đan điền của hắɴ chậm rãi tràn ra từng đạo khí tức quen thuộc với Dương Thiên Lôỉ, chính là khí tức thiên thạch màu đen hắɴ đã từng hấp thu.

Dương Thiên Lôỉ có thể khẳng định, khoáng thạch đỏ thắm này cũng là một khóa thiên thạch, chỉ có điều nó cùng thiên thạch màu đen là hai loại năng lượng khác nhau.

Dương Thiên Lôỉ hấp thu năng lượng của thiên thạch màu đỏ ngày càng tăng, sương mù màu đen trong đan điền của hắɴ của tăng lên nhiều. Hai loại năng lượng cùng dây dưa một chỗ, vẫn bảo trì sự cân đối vi diệu, không ngừng gia tăng lấy ...

Lúc hấp thu hoàn toàn khoáng thạch màu đỏ, hai loại vốn dây dưa cùng một chỗ nhưng phân biệt rõ ràng năng lượng liên lập tức giao hòa, dùng một phương thức quỷ dị bắt đầu xoay tròn, hơn nữa thân thể Dương Thiên Lôỉ hoàn toàn không cần khống chế liên tự hành ngồi xếp bằng.

Đúng lúc này một màn xuất hiện càng thêm rúng động, hai loại sương mù đã bắt đầu dung hợp. Nếu chỉ dung hợp thì Dương Thiên Lôỉ cũng không kinh ngạc nhưng đây là chúng bắt đầu ngưng tụ.

Đúng vậy, là ngưng tụ, từ trạng thái khí chậm rãi chuyển trạng thái dịch, loại này Dương Thiên Lôỉ cũng không xa lạ gì, chính hắɴ cũng có thể làm được, giờ này khắc này tất cả năng lượng trong cơ thể hắɴ vốn là trạng thái dịch nhưng tại thời điểm hai loại năng lượng chuyển đổi thành trạng thái dịch lại bắt đầu chuyển đổi lẫn nữa, cứng lại.

Cứng lại ý vị như thế nào?

Hắn không thể nào lĩnh ngộ bình cảnh Tiên Thiên cấp năm thì ngay lúc này đây lại cảm nhận được thay đổi huyền ảo ngay tại đan điền, cảm ứng được loại quá trình cứng lại này ẩn chứa thiên địa pháp tắc, Dương Thiên Lô liền kinh hãi, nhưng ngay lúc này đây, hắn lại không thể thả lỏng tâm thần, điều chỉnh chính mình tới trạng thái tu luyện tốt nhất, dùng cảnh giới vô pháp vô niệm, trong người còn có đan điền, tự thủ phi thủ, dần dần cảm ngộ biến hóa của hai loại năng lượng..

Thời gian trôi qua chậm rãi, hai loại năng lượng không ngừng hòa vào nhau, nhưng hình dạng của nội đan xuất hiện lại hoàn toàn không phải hình tròn, mà là một vật hình bẹt, lúc đầu căn bản nhìn không ra là thứ gì, nhưng theo thời gian trôi qua, việc khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc không hiểu chính là thứ đó lại có hình dạng giống như một chuỗi kiếm bình thường, hơn nữa lại dần dần biến hóa, khiến hai loại sương mù hoàn toàn cứng lại, Dương Thiên Lô khiếp sợ không rõ tại sao trong đan điền của mình lại có một thanh bảo kiếm đỏ thẫm phát ra khí tức vô cùng kinh khủng.

Tâm thần của Dương Thiên Lô khẽ động, muốn phát động thử xem thế nào, nhưng khiến hắn thất vọng chính là không cách nào sử dụng được, dường như bảo kiếm này cũng chưa thành hình hẳn, những hoa văn trên thân kiếm đỏ thẫm tựa hồ như không trọn vẹn, giờ khắc này, nhiều nhất chỉ có thể coi là một thanh kiếm hư.

Nhưng khí tức phôi kiếm tỏa ra khủng bố hơn bất cứ thanh bảo kiếm nào Dương Thiên Lô từng thấy. Hơn nữa Dương Thiên Lô có cảm giác rõ rệt đó chỉ mới là bắt đầu, hắn còn cần hấp thu thiên thạch cùng loại như vậy nữa mới có thể tôi luyện thành.

Cường chế nội tâm kích động, Dương Thiên Lô đột nhiên giương mắt, nhìn Tiêu Như Mộng đang khiếp sợ nói: - Đợi ta. Rồi chui vào phòng tu luyện, tâm khẽ động, vô số nội đan yêu thú cùng đan dược tăng pháp lực lên liền phiêu phù trước mặt hắn.

Không do dự chút nào, Dương Thiên Lô đột nhiên giương đôi mắt, nhìn gương mặt tràn đầy khiếp sợ của Tiêu Như Mộng nói:

- Đợi ta.

Rồi chui vào phòng tu luyện. Sau khi tiến vào phòng tu luyện, tâm thần hắn khẽ động, trong chốc lát vô số nội đan yêu thú cùng đan dược tăng pháp lực giống như thiên nữ tán hoa phiêu phù trước mặt hắn.

Dương Thiên Lô đột nhiên há miệng, bụng dưới lập tức phồng lên, từng khối nội đan yêu thú cùng đan dược cường hãn lập tức hóa thành một chuỗi không ngừng tràn vào miệng hắn.

Hai con mắt Tiêu Như Mộng trừng lớn như chiếc chuông đồng, nàng không dám tin vào hai mắt của mình nữa. Diên cuồng thôn phệ đan dược đối với bất cứ ai đều có một kết quả duy nhất là bạo thể mà chết.

Tiêu Như Mộng thậm chí hoài nghi Dương Thiên Lô không cách nào thừa nhận nhưng vừa rồi ánh mắt Dương Thiên Lô tỉnh táo không có bất cứ dị thường gì. Hơn nữa Dương Thiên Lô biến thái nên Tiêu Như Mộng cũng không có suy nghĩ cắt ngang hắn. Chỉ có thể nhìn Dương Thiên Lô với ánh mắt tràn ngập lo lắng.

301. Chương 285: Đan Thành, Tiên Thiên Cấp Sáu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 285: Đan thành, Tiên Thiên cấp sáu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi Dương Thiên Lô thôn phệ tất cả đan dược thì trong đan điền năng lượng lập tức diên cuồng vận chuyển. Trong chốc lát đã bắt đầu diên cuồng tôi luyện, năng lượng bàng bạc liền vỡ tung ra. Thân thể của hắn bành trướng kỳ dị mấy lần, nội y trên người lả tả rơi xuống, hoàn toàn lộ thể.

Tiêu Như Mộng thiếu chút nữa kêu ra tiếng, vội vàng bưng kín miệng của mình.

Đồng dạng, Dương Thiên Lô lúc này chịu đựng tra tấn cực kỳ thống khổ nhưng trong đầu hần vẫn tĩnh táo. Từng đạo phù màu vàng thoảng hiện và hần bắt đầu tu luyện Huyền Thiên chân kinh quyển Ngưng Đan.

Hầu như toàn bộ năng lượng hùng hậu khủng bố kia đều bị đan điền kỳ dị của Dương Thiên Lô thôn phệ, còn một bộ phận không ngừng cô đọng nhờ tâm pháp chí cao của quyển Ngưng Đan Huyền Thiên chân kinh trùng kích bách chương Tiên Thiên cấp năm.

Thời gian trôi qua, thân thể bành trướng của Dương Thiên Lô chậm rãi co nhỏ lại, năng lượng khí bàng bạc khủng bố cũng bắt đầu chuyển đổi sang trạng thái dịch tinh khiết. Hơn nữa thân thể thu nhỏ lại, năng lượng đan được vừa mới tới luyện dần hoàn toàn biến thành trạng thái khí, sau đó ngày càng cô đọng, lực lượng trùng kích bách chương cũng ngày càng mạnh mẽ.

Răng rắc ... Âm ầm ...

Đúng lúc này ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh sấm sét khủng bố, toàn bộ Phá Lãng Hào cũng bắt đầu xóc nảy cực mạnh, thiên địa chi uy khủng bố ngập trời, Phá Lãng Hào biến thành Phong Lạc Diệp không có chỗ bám. Khi thì bị ném lên không trung đến vài trăm mét, khi thì bị cuốn vào vòng xoáy cực lớn. Khiến cho tim của Tiêu Như Mộng đập mạnh liên hồi. Mặc dù biết thiên địa chi uy loại này còn chưa đủ để làm tổn hại đạo khí của Phá Lãng Hào nhưng lúc này Dương Thiên Lô tu luyện đang đến thời khắc mấu chốt.

Cho dù như thế nào, Tiêu Như Mộng cũng không thể để cho Dương Thiên Lô bị ảnh hưởng. Pháp lực bàng bạc tập trung trong phòng tu luyện bày ra kết giới trùng trùng điệp điệp, thủ hộ cho Dương Thiên Lô để cho thân thể của hần được thăng bằng.

Qua bốn canh giờ, pháp lực Tiêu Như Mộng đã dần dần chống đỡ hết nổi, bắt đầu không ngừng nuốt đan dược vào để duy trì kết giới. Sóng thần rất cực cũng tạm thời yên lặng, bão tố cũng nhỏ lại, Phá Lãng Hào cũng ổn định trở lại. Tiêu Như Mộng rất cực thở nhẹ một hơi rồi thu hồi năng lượng, Dương Thiên Lô lúc này đã thu nhỏ đến nguyên trạng.

Lúc này hần toàn thân lơ lửng, tràn ngập một cỗ lực lượng cuồng bạo, da thịt tán phát ánh sáng đậm đặc, nhất là đan điền ở bụng dưới như một vầng trăng sáng chiếu sáng rực rỡ.

- Ngưng Đan, Thiên Lô lĩnh ngộ ảo diệu Ngưng Đan ...

Tiêu Như Mộng thì trào nói, trong lòng kinh hỉ cùng khiếp sợ.

Nàng rất rõ ràng muốn lĩnh ngộ ảo diệu Ngưng Đan chỉ có không ngừng lịch lãm rèn luyện cùng cơ duyên cảm ngộ mới có thể lĩnh ngộ.

Thế mà Dương Thiên Lô lịch lãm rèn luyện mới có vài ngày vậy mà lĩnh ngộ được.

Chẳng qua đây không phải là nguyên nhân khiến cho Tiêu Như Mộng khiếp sợ.

Sở dĩ khiếp sợ là vì bất cứ ai sau khi lĩnh ngộ đột phá bách chương đều sớm cảm ứng được. Hôm nay, Tiêu Như Mộng đều ở cùng một chỗ với Dương Thiên Lô, hần cũng không có khí tức sắp lĩnh ngộ bách chương gì cả, hết thấy tất cả đều là tại hần thôn phệ khoáng thạch đỏ thẫm kia.

Hiển nhiên, Dương Thiên Lô có thể lĩnh ngộ huyền ảo Ngưng Đan tuyệt đối có quan hệ cùng khoáng thạch đỏ thẫm kia.

Đây là chuyện mới nghe lần đầu.

- Không đủ, còn chưa đủ sao?

Đúng lúc này năng lượng đang điên cuồng vận chuyển trong cơ thể Dương Thiên Lô đang gào thét, chất lỏng cô đọng đã đến cao độ, chỉ kém một chút là có thể cố hóa. Hần không có cách nào phá tan bách chương, hoàn thành bước cuối cùng. Pháp lực khủng bố như thế còn không đạt tới yêu cầu của đột phá bách chương.

Không cách nào đột phá là bởi vì pháp lực của hần còn chưa đủ mạnh mẽ, lần trùng kích bách chương lần này của hần sắp thất bại. Cần tới luyện đan được một lần nữa, hấp thu linh khí thiên địa, đợi pháp lực trong cơ thể đủ mạnh mẽ sẽ trùng kích lần nữa.

Tôi luyện đan được cùng nội đan yêu thú, hầu như toàn bộ đều bị đan điền hấp thu, mà một bộ phận khác bị ta hấp thu. Nhưng sau khi phá tan bích chương chính thức có thể hóa thành năng lượng của ta lại chỉ có một chút mà thôi. Những năng lượng này chỉ là công cụ để phá tan bích chương, bây giờ mới là Tiên Thiên cấp năm đột phá cấp sáu, cấp sáu đến cấp bảy thì sao? Ta phải phí bao nhiêu đan dược?

Nghĩ tới đây, trong đầu Dương Thiên Lôi bỗng nhiên linh quang lóe lên.

Một tia niệm lực bằng bạc tán lấy niệm lực thất thải quang, trong chốc lát tràn ra từ mi tâm của hắn, vờn quanh thân thể.

Trước kia, hắn chỉ bành trướng thân thể hấp thu càng nhiều năng lượng nữa. Sau đó, thân thể từ từ khôi phục nguyên trạng áp súc năng lượng dần dần. Mà bây giờ, thân thể của hắn đã khôi phục nguyên trạng, năng lượng áp súc đã đến cực hạn, hắn phải làm như thế nào?

Áp súc thân thể.

Thông qua áp súc thân thể khiến cho thân thể thu nhỏ lại, áp súc năng lượng trong cơ thể lần nữa, không hề nghi ngờ đây là một hành động càng điên cuồng.

Dưới sự áp bách của niệm lực bằng bạc, tâm thần Dương Thiên Lôi không ngừng ngưng tụ, không ngừng áp súc, thân thể của hắn bắt đầu chậm rãi nhỏ đi.

Loại thống khổ này so với bành trướng thân thể càng khủng bố hơn gấp trăm ngàn lần, bởi vì lúc áp súc thân thể hắn không thể buông lỏng, một khi có bất kỳ buông lỏng nào thì thân thể sẽ tự động phục hồi như cũ.

So sánh bành trướng cùng áp súc, bành trướng giống như bị đao đâm, cuối cùng còn có thời gian chịu được đau nhức nhưng áp súc thì chủ động lấy đao chọc lên người, hơn nữa càng ngày càng đau, rồi chịu đựng sự thống khổ, cắn chặt răng mà chọc thêm vào.

Thần sắc Dương Thiên Lôi cực kỳ khủng bố, thân thể của hắn dần dần thu nhỏ lại, khiến cho Tiêu Như Mộng hãi hùng khiếp vía, nàng không biết Dương Thiên Lôi tu luyện công pháp gì nhưng nàng lại biết Dương Thiên Lôi thống khổ hơn xa nàng tưởng tượng.

Ầm ầm ...

Lúc thân thể Dương Thiên Lôi áp súc đến hai phần ba thì trong đầu hắn xuất hiện một tiếng sấm nổ mạnh.

Trong chốc lát, tất cả thống khổ lập tức tiêu tán, hắn cảm ứng được bích chương cứng cõi vô bì kia rốt cuộc bị năng lượng cuồng bạo trong cơ thể phá tan. Ngay lúc này, năng lượng chất lỏng đã cô đọng vô cùng, rốt cuộc bắt đầu cố hóa.

Một khóa không có bất kỳ màu sắc rõ nét nào, dường như không thuộc bất kỳ loại Kim Đan nào bắt đầu chậm rãi hình thành.

Đan điền của Dương Thiên Lôi dường như biến thành biển cả, trải rộng kinh mạch quanh thân, năng lượng giờ khắc này bắt đầu vạn sông đổ về biển.

Sau nửa canh giờ, thân thể Dương Thiên Lôi khôi phục nguyên trạng.

302. Chương 286: Tâm Linh Giao Dung, Tự Hành Khởi Động.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 286: Tâm linh giao dung, tự hành khởi động.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một lúc lâu sau, ánh hào quang trên thân thể Dương Thiên Lôi biến mất, hắn rốt cục chậm rãi mở mắt, trên mặt tràn đầy sự mừng rỡ không nói nên lời.

Khí hải hạ đan.

Hắn rốt cục bước vào cảnh giới khí hải hạ đan Tiên Thiên cấp sáu.

Mặc dù bình thường nhưng Dương Thiên Lôi cảm ứng được pháp lực của hắn giờ khắc không thể so với thời điểm Tiên Thiên cấp năm nhưng hắn có thể khẳng định chiến lực của mình lúc này nếu so với thời điểm Tiên Thiên cấp năm phải mạnh mẽ hơn mấy lần.

Đó là một loại cô đọng mang đến lực lượng.

Trước kia hắn xuất kiếm quang ở trạng thái khí, trạng thái dịch, bây giờ hắn xuất kiếm quang sẽ trở thành trạng thái rắn.

Đây cũng là cảnh giới, cấp bậc mang đến chênh lệch.

- Tiểu Thiên ... Chúc mừng ...

Tiêu Như Mộng tràn ngập vui mừng nói, trong tâm cũng vui sướng không kém. Giờ này khắc này, nàng hoàn toàn không thấy hoàn toàn không thấy Dương Thiên Lôi trần truồng. Nhìn Dương Thiên Lôi đột phá bích chướng trong tâm nàng giống như mình đột phá bích chướng vậy. Loại hoán đổi này ngay đến nàng cũng không ý thức được.

- Mộng Mộng.

Dương Thiên Lôi mở to mắt thấy Tiêu Như Mộng đứng ở trước mặt mình đã hao hết pháp lực cùng thể lực, vốn định ngửa mặt lên trời hét dài để thổ lộ tâm trạng hưng phấn của hắn thì thân hình nhoáng một cái liền vọt tới bên người Tiêu Như Mộng, ôm mạnh lấy thân thể mềm mại hưng phấn mà nói:

- Ca rốt cục đã đột phá.

Căn bản chưa cho Tiêu Như Mộng thời gian phản ứng, hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Tiêu Như Mộng lên “bẹp” một tiếng, hôn đủ kiểu.

Tiêu Như Mộng cũng cao hứng nhưng Dương Thiên Lôi trần truồng cùng cương hôn khiến nàng lập tức tỉnh táo đẩy Dương Thiên Lôi ra đổ mặt nói:

- Nhanh mặc quần áo đi.

- Ủ, ta đi tắm một cái.

Dương Thiên Lôi không xấu hổ chút nào, dù sao trước mặt Tiêu Như Mộng hắn cởi truồng cũng nhiều rồi. Không những xem mà sờ cũng sờ rồi. Sau khi nói xong hắn liền chạy khỏi phòng tu luyện để lại Tiêu Như Mộng vừa tức vừa giận, thẹn thùng, nói:

- Mộng Mộng, muốn tắm cùng không? Người mỗi lần hao hết pháp lực đều có thói quen ngâm trong bồn tắm mà. Hắc hắc.

- Chớ hồ đồ. Tiêu Như Mộng tức giận nói.

Thấy Dương Thiên Lôi đã vào trong phòng tắm, nàng nhẹ nhàng sờ lên chỗ bị Dương Thiên Lôi hôn, mặt đỏ ửng, mắt dần hiện lên vẻ mê man, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, nhẹ nhàng lắc đầu.

Thầy trò, chỉ riêng hạn chế này nàng không thể để mình rơi vào tay giặc. Huống chi trên người nàng còn cất giấu một thiên đại bí mật.

Nhưng đối mặt với tình cảm của Dương Thiên Lôi càng ngày càng mãnh liệt cùng chân thành tha thiết, nàng không biết mình có thể một mực kiên trì không.

- Lần này lịch lãm rèn luyện xong,, chỉ có tránh hắn thôi ...

Tiêu Như Mộng trong lòng thì thảo nói, cho dù vạn phần không muốn nhưng nàng không thể không làm vậy.

....

- Mộng Mộng, ta xong rồi.

Hơn mười phút đồng hồ sau, Dương Thiên Lô mặc một bộ đạo bào rộng thùng thình đi ra khỏi nhà tắm công cộng. Sau khi đập cửa phòng liền bay nhào một cái ghế vào giường:

- Hô, Thật là thoải mái, người nhanh đi tắm rửa đi.

- Tiểu Thiên, người quay trở lại phòng của người được không?

Tiêu Như Mộng nhìn bộ dạng của Dương Thiên Lô tự nhiên biết rõ ý đồ của hắn liền khẽ nó.

- Không được, Mộng Mộng, người đừng sợ, chúng ta khó được lịch lãm rèn luyện cùng một chỗ, huống chi bảo tố còn chưa chấm dứt, sóng thần tùy thời có thể sinh. Dù sao chúng ta không đi ra ngoài được, ta chỉ muốn ở cùng người ... nghe lời nhanh đi giặt rửa đi.

Tiêu Như Mộng muốn nói điều gì, nhưng nhìn ánh mắt Dương Thiên Lô nàng lại không ra được liền đi vào nhà tắm công cộng.

- Bành bành bành... Đúng lúc này bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa nhẹ nhàng.

Niệm lực Dương Thiên Lô hơi động một chút, cửa liền mở, một gã phục vụ tướng mạo tuấn tú đứng trước cửa.

- Chuyện gì?

- Tiên sinh, ngài khỏe chứ. Bởi vì bảo tố cũng sóng thần, rất nhiều tu luyện giả còn chưa trở về, Phá Lãng Hào chúng ta muốn thống kê số lượng tu luyện giả bên ngoài để nghĩ cách cứu viện.

Nhân viên phục vụ cung kính nói.

- Như vậy a, ta là đang ở gian phòng ba lẻ sáu, gian phòng đó là của đạo lữ của ta. Ở đây cả.

Dương Thiên Lô nói.

- Được, đa tạ tiên sinh. Quấy rầy ngài rồi.

Nhân viên phục vụ nói xong, liền cung kính hành lễ, nhẹ nhàng giúp Dương Thiên Lô đóng cửa lại.

Dương Thiên Lô xoay người, thoáng nhìn qua cửa phòng tắm đang đóng chặt, lại chậm rãi đi tới, “cốc cốc cốc” mà khẽ gõ cửa ba cái.

Tiêu Như Mộng vừa mới bước vào trong bồn tắm bị dọa cho sợ tới mức vội vàng trằm hết thân thể vào trong nước, kinh hãi nói vọng ra:

- Tiểu Thiên, người làm gì vậy?

- Không có gì, không có gì, Mộng Mộng, mới vừa rồi Phá Lãng hào nói muốn ra ngoài cứu viện a, ta muốn báo cho người một tiếng...

Trên mặt Dương Thiên Lô lộ ra một nụ cười gian xảo, mặc dù không thấy được cảnh tượng trong phòng tắm, nhưng vẫn nói:

- Mộng Mộng, người co người vào trong nước rồi sao? Hắc hắc...

- Đi ra chỗ khác mau!

Tiêu Như Mộng cả giận, nói.

- Ủ ừ.

Dương Thiên Lô đáp một tiếng, vội vàng nhảy lên giường.

Hiện tại người anh em này rất vui vẻ, vừa mới tiến vào Lục cấp Tiên Thiên, tinh thần cả người sáng láng, tán mác ra không ít tinh lực. Chẳng qua, liên tục khẩn trương tu luyện, trong lòng cũng tràn đầy khát

vọng về một cuộc sống của người bình thường, khi nắm khi buông mới chính là võ đạo. Sau khi lên cấp, nếu không thả lỏng toàn thân, thì cũng là thống thống khoái khoái đại chiến một cuộc.

Mà hiện tại, hiển nhiên là không có đối tượng để đại chiến một hồi.

Dương Thiên Lô muốn thư giãn, không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ có Tiêu Như Mộng mới là người có thể giúp hắn thoải mái hơn mà thôi.

Từ chỗ Mặc Thương Bách Hiểu Sinh biết được tình huống của Nguyễn Hy Vũ rồi, Dương Thiên Lô cơ hồ có thể khẳng định thiếu nữ từng khiến vô vàn anh hùng phải khom lưng chính là Tiêu Như Mộng. Một kẻ vốn ôm sẵn ý đồ với Tiêu Như Mộng như hắn, tất sẽ hạ quyết tâm sắt đá muốn “cứu vớt” nàng.

Hắn thừa hiểu, con đường này tất nhiên ngập tràn khó khăn và chông gai, thậm chí phải trả một cái giá rất đắt như cả tính mạng, nhưng trong nội tâm hắn đã chân chính đem Tiêu Như Mộng biến thành “người của mình”, hắn cũng không muốn thấy Tiêu Như Mộng phải tiếp tục sống một cuộc sống dưới lốt thù hận.

Hắn chính là người muốn cứu nàng, cứu vớt trái tim nàng.

...

Tiêu Như Mộng tắm xong, cũng không thêm để ý tới Dương Thiên Lô đang nằm vắt chéo hai ở trên giường, mà trực tiếp tiến vào trong Tu Luyện thất đã tọa, mãi đến hai canh giờ sau, mới phục hồi lại thể lực và pháp lực.

Trong khi tiêu Như Mộng đang phân vân không biết có nên ra ngoài hay không, giọng nói của Dương Thiên Lô đã truyền đến:

- Mộng Mộng, xong chưa? Mau ra đây, ca kể chuyện cổ tích cho người nghe.
- Chuyện cổ tích gì?
- Người ra ngoài sẽ biết, chuyện cổ tích vô cùng hay.

Dương Thiên Lô nói như chém đinh chặt sắt.

Tiêu Như Mộng do dự một chút, nhưng vẫn bước ra khỏi Tu Luyện thất, chẳng qua cũng không có lên giường, mà là ngồi trên ghế, nhẹ nhàng nói:

- Người kể đi.

Dương Thiên Lô không chút phật lòng, ra vẻ thâm trầm mà hắng giọng một cái, bắt đầu kể.

Tên vô sĩ này, rõ ràng lại kể ra “Thần Điều Đại Hiệp”, hơn nữa không giống như lúc kể cho Trương Tử Hàm nghe, mà lần này hắn quyết định tóm tắt lại một lượt, mặc dù có chút thay đổi, nhưng nội dung vẫn đúng là “Thần Điều Đại Hiệp”.

Tiêu Như Mộng vốn tưởng rằng Dương Thiên Lô lại muốn ra vẻ màu mè hoa lá gì để tiếp cận mình, nhưng nàng không nghĩ tới là, Dương Thiên Lô hình như đang kể lại chuyện cổ tích thật sự. Theo giọng nói trầm thấp của Dương Thiên Lô, Tiêu Như Mộng thế nhưng dần dần nhập tâm vào câu chuyện, tâm thần cũng theo từng lời kể của Dương Thiên Lô mà pháp phồng lên xuống, thời niên thiếu trắc trở của Dương Quá thực khiến nàng xúc động sâu sắc.

Lúc này, Dương Thiên Lô kể lại vô cùng tỉ mỉ, kể từng ly từng tý về Dương Quá lúc còn nhỏ, đến đoạn vào Cổ Mộ gặp được Tiểu Long nữ lại tả cận kề dị thường, bằng vào trí nhớ kinh người cùng với hiểu biết về “Thần Điều”, từ từ rót vào tai nàng quá trình sự phụ Tiểu Long Nữ và đồ nhi Dương Quá yêu nhau.

Mục đích của tên này, đơn giản chính là muốn dẫn động Tiêu Như Mộng, khiến nàng vứt bỏ định kiến sư đồ giữa nàng và mình, dẹp bỏ lễ tiết rườm rà. Dĩ nhiên, hắn còn một mục đích tối trọng yếu hơn, đó chính là tình tiết Tiểu Long Nữ thất trinh. Mặc dù Dương Thiên Lô không dám khẳng định, nhưng từ đủ loại biểu hiện của Tiêu Như Mộng mà xem, đủ để Dương Thiên Lô suy đoán được, đạo cơ Tiêu Như Mộng bị hủy hết, cũng chính là do tạo ngộ đồng dạng với Tiểu Long Nữ.

...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sau nửa canh giờ, chẳng biết từ khi nào, Tiêu Như Mộng đã bị Dương Thiên Lôi ôm đến trên giường, hai người cùng dựa hân vào nhau, giọng nói trầm thấp của Dương Thiên Lôi như miêu tả cảnh sắc Cổ Mộ, Tiểu Long Nữ và Dương Quá tỉ mỉ và sinh động như thật.

Chẳng qua, Tiểu Long Nữ tu luyện “Du Nữ Tâm Kinh”, qua miệng Dương Thiên Lôi lại biến thành một thứ tương tự như Thái Thượng Vô Tình Tuyệt Thế thần công, mà Tiểu Long Nữ cũng bị Dương Thiên Lôi biến thành một thiếu nữ tuyệt đỉnh thiên tài.

Tiêu Như Mộng không ngờ, lúc Dương Thiên Lôi kể đến sự đồ Tiểu Long Nữ và Dương Quá bất tri bất giác yêu mến nhau, nàng đã mơ hồ hiểu được mưu đồ của Dương Thiên Lôi, chẳng qua lúc này nàng đã bị cuốn hút thật sâu vào trong câu chuyện cổ tích khúc chiết động lòng người do Dương Thiên Lôi kể ra, cho nên nàng cũng không hề cản lại. Nhất là khi nghe được Tiểu Long Nữ luyện “Du Nữ Tâm Kinh”, nàng phảng phất như thấy được chính mình năm đó.

Rốt cuộc... Dương Thiên Lôi đã kể tới khúc mà hân từng cho là náo tàn nhất trong “Thần Điều Đại Hiệp”, nhưng hiện tại lại chính là tình tiết quan trọng nhất đối với hân.

Lại nói tới lúc Tiểu Long Nữ bị hủy hết đạo cơ, sắc mặt Tiêu Như Mộng đã trở nên tái nhợt, cả người run rẩy, Dương Thiên Lôi vội vàng ôm nàng thật chặt vào trong ngực, không dám dừng lại một chút nào mà tiếp tục kể tới, rất nhanh đã dời đi sự chú ý của Tiêu Như Mộng.

Đến lúc Tiểu Long Nữ một mình rời bỏ Dương Quá, mà Dương Quá lại đi khắp thiên hạ nhằm tìm kiếm Tiểu Long Nữ, Tiêu Như Mộng lại vô cùng hy vọng Tiểu Long Nữ có thể quay trở về bên cạnh Dương Quá số khổ.

Rồi đến đoạn Dương Quá và Tiểu Long Nữ dừng cảm đến với nhau, trực tiếp đối diện với sỉ nhục và chê cười của người trong thiên hạ, không quan tâm tới lễ tiết, muốn trở thành vợ chồng, trong mắt Tiêu Như Mộng đã ngập tràn quang mang mê mẩn.

Suốt mấy canh giờ, đã nói tới lúc hai người sẽ trở thành thần tiên quyến lữ, tiêu dao thế gian, trong lòng Tiêu Như Mộng tràn đầy cảm giác vui mừng một cách tự nhiên, niềm vui này cũng chính là vì mừng cho Dương Quá và Tiểu Long Nữ đã thành đôi, đồng thời, trong lòng cũng có một chút cảm giác hâm mộ không tài nào giải thích được.

- Sư phụ, tình cảm của chúng ta có giống như bọn họ hay không?

Dương Thiên Lôi cuối cùng cũng kể xong, đưa mắt nhìn Tiêu Như Mộng đang dựa vào bờ vai mình mà nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Như Mộng kinh ngạc nhìn chăm chú Dương Thiên Lôi một hồi lâu, lại nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Thiên Lôi, sư phụ biết người kể lại chuyện này cho sư phụ là có mục đích gì, chẳng qua là, chuyện cổ tích cũng là chuyện cổ tích mà thôi, thực tế so với chuyện cổ tích còn phức tạp hơn nhiều lắm... Sư phụ đáp ứng với người, trong khoảng thời gian này... làm đạo lữ của người... Đợi đến lúc lịch luyện xong, chúng ta lại trở thành sư đồ chân chính, quên đi đoạn tình cảm này, được không?

- Được.

Dương Thiên Lôi ngưng mắt nhìn vào Tiêu Như Mộng, trong mắt còn mang theo một tia kỳ vọng, quyết đoán đáp lại.

- Quyết không đổi ý.

- Quyết không đổi ý.

Dương Thiên Lôi trầm giọng nói, nhưng trong lòng lại âm thầm đắc ý, hiển nhiên câu chuyện vừa rồi cũng không hề uống phí, từ nét mặt và giọng nói Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lôi nghe ra được, đối với thân phận sư đồ, nàng đã thả lỏng ra một chút.

Đề dài ngàn dặm cũng vỡ vì tổ kiến, đạo lý này Dương Thiên Lôi đương nhiên hiểu rõ, hân không cầu một lần thắng lợi, chỉ cần đạt được thắng lợi nhất thời cũng đủ rồi. Cuối cùng cũng sẽ có một ngày tu thành

chính quả. Về phần hứa hẹn, trên chuyện này ca chẳng lẽ lại không nói thật? Quên đi đoạn tình cảm này dĩ nhiên là không thành vấn đề, bắt đầu một đoạn tình cảm mới, ấy mới là tất nhiên.

Nghe được câu trả lời kiên định của Dương Thiên Lôi, Tiêu Như Mộng nhẹ nhàng thở phào một cái, tựa vào vai Dương Thiên Lôi, chậm rãi khép mắt lại.

- Chẳng qua...

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nói tiếp.

Tiêu Như Mộng nhất thời mở mắt ra.

- Sư phụ, người phải đáp ứng một điều kiện của ta.

- Điều kiện... Điều kiện gì?

- Chỉ cần chúng ta không vượt qua một bước Lôi Trì cuối cùng, chúng ta vẫn là đạo侶 về mặt tinh thần, có được không? Người phải đáp ứng ta, ta quyết không đổi ý.

Ánh mắt Dương Thiên Lôi lập lòe, nói.

Tiêu Như Mộng do dự một lúc lâu, nghĩ tới những gì cả hai đã trải qua trong suốt quãng thời gian này, rốt cuộc vẫn khẽ gật đầu một cái.

Dương Thiên Lôi lúc này hết sức vui mừng, một tay ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Tiêu Như Mộng vào lòng.

303. Chương 287: Âm Dương Niết Bàn Kinh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 287: Âm Dương Niết Bàn kinh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiêu Như Mộng mặc dù đã trải qua cuộc sống dài hơn bốn trăm năm, nhưng về mặt tình cảm lại không hề có mấy kinh nghiệm, nàng nào biết được rằng bản thân nàng đang đùa với lửa? Nếu như nàng thật sự muốn Dương Thiên Lôi quên đi đoạn tình cảm này mà nói, giờ phút này đừng nói là giả vờ làm đạo侶, càng đừng nói chỉ tới chuyện một quãng thời gian ngắn sau này phải làm đạo侶 chân chân chính chính về mặt tinh thần, việc nàng nên làm nhất lúc này chính là lập tức đá Dương Thiên Lôi bay thẳng ra ngoài, dùng oai nghiêm của sư phụ mà kiên quyết trấn áp, không để cho hắn có bất kỳ cơ hội tiếp cận, trêu ghẹo gì.

Nhưng mà nàng lại không làm như vậy. Thứ nhất là vì trong lòng nàng cũng có tình cảm với Dương Thiên Lôi, thứ hai, nàng quả thực không biết làm như vậy mới chính là cách công hiệu nhất.

Cách một lớp đạo bào mỏng manh, Dương Thiên Lôi ôm Tiêu Như Mộng thật chặt vào trong ngực, lòng đầy đắc ý, vì tài trí của bản thân mình mà đắc ý, dĩ nhiên, cảm thụ được thân thể mềm mại kia, hắn càng cảm thấy yêu thương, xót xa hơn. Mặc dù hắn đoán được Tiêu Như Mộng sau khi bị... mới bị hủy đạo cơ, cho dù hắn biết Tiêu Như Mộng đã không còn nguyên vẹn nữa, nhưng mà, giờ này phút này, khi hắn cảm nhận được Tiêu Như Mộng chìm vào giấc ngủ say, nàng chính là nữ thần thánh khiết nhất, giống như Tử Hàm muội muội thân ái vậy, không có chút tì vết nào.

Đây, không phải là lỗi của nàng.

Cảm giác thương yêu và xót xa mãnh liệt của Dương Thiên Lôi thông qua sự tiếp xúc giữa thân thể hai người, đã truyền lại rõ ràng vào trong tim Tiêu Như Mộng, nàng một lần nữa ngỡ như mình rơi vào trong một giấc mơ, trái tim mềm yếu đã khép lại rất lâu, một lần nữa được mở ra cho Dương Thiên Lôi dễ dàng bước vào. Nàng nhẹ nhàng khép hờ đôi mắt, cảm nhận cánh tay hữu lực ấy, cảm nhận từng làn hơi thổi khiến cho nàng cảm thấy vô cùng yên lòng của nam nhân ấy.

Tâm linh của hai người vào lúc này bỗng nhiên xuất hiện một trạng thái khiến cho cả hai đồng thời thất kinh, tâm linh của bọn họ thể mà lại phẳng phất như giao hòa cùng với nhau!

Cả hai cùng một lúc, đều cảm ứng rõ ràng tình cảm của đối phương dành cho mình.

Giống như khi trước, cũng trong thoáng chốc này, thần công song tu vô thượng kỳ dị trong đầu Dương Thiên Lô thể mà lại tự động vận chuyển, năng lượng tinh thuần trong cơ thể nhất thời từ trong kim đan nhỏ xíu vừa mới thành hình truyền tới, chạy theo một quỹ tích quỹ dị, từ trên thân thể Dương Thiên Lô chậm rãi tràn tới, thông qua những chỗ tiếp xúc thân thể giữa hai người mà tràn vào trong người Tiêu Như Mộng.

Ầm...

Trong nháy mắt, trong não hải Tiêu Như Mộng bỗng vang lên một tiếng nổ lớn.

Một đạo kinh văn huyền ảo nhất thời hiện ra trong đầu nàng.

“Nam căn thụ, nữ nhị hoa, bính khí âm dương đạo bất toàn. Kim cách mộc, hồng cách duyên, dương quả âm cô các nhất biên... Thuận vi phạm, nghịch vi tiên, chích tại trung gian điền đảo điền... Thán mê đồ, thái mô hồ, tĩnh tọa cô tu khí chuyển khô. . . Hợp âm dương, chuyển niết bàn, thành tựu đại đạo, pháp vô biên...” (Đại ý là cái o||o của nam và cái (i) của nữ nếu xa nhau thì đạo Âm Dương không trọn vẹn. Kim cách mộc, thủy ngân cách chì, âm dương chia cách đôi bên... Thuận thì thành phạm, nghịch thì thành tiên, chỉ ở giữa mới có thể đảo điền xoay chuyển... Con đường mê hoặc sao quá mơ hồ, tĩnh tọa một mình tu khí sẽ hóa khô khan... Chỉ có hợp Âm Dương, chuyển Niết Bàn mới thành đại đạo, pháp thuật vô biên...)

Một loại nghịch tu Âm Dương xen lẫn với công pháp song tu vô thượng tự động hiện ra bên trong não hải của Tiêu Như Mộng.

« Âm Dương Niết Bàn kinh »

Rõ ràng chính là thần công song tu vô thượng mà Dương Thiên Lô nắm trong tay.

Mà phương thức quán thông Âm Dương của hai người lúc này lại chính là “Âm Dương Niết Bàn kinh”, hai người không cần XXX vẫn có thể quán thông hai mặt Âm Dương với nhau, mặc dù hiệu quả không bằng chân chính dùng nhục thể XXX với nhau, nhưng chỉ với tâm linh giao hòa cũng đã tạo nên một con đường tắt, dẫn tới mục tiêu kết hợp Âm Dương, tiến thẳng tới Đại Đạo.

Tiêu Như Mộng mặc dù không rõ vì sao trong não hải nàng bỗng nhiên xuất hiện đoạn kinh văn này, dường như cũng giống như « Huyền Tẫn Đại Pháp » mà nàng tu luyện, nhưng lại chia thành một chính một tà, không hề tương đồng với nhau. Nàng mơ hồ còn có cảm giác, thứ thần công song tu vô thượng này căn bản chính là từ « Huyền Tẫn Đại Pháp » mà tẩy tủy duyên hoa thuê biến ra, nàng không biết là do chính mình lĩnh ngộ được, hay là do kẻ thần bí kia trong lúc truyền thụ cho mình đã ngầm quán nhập vào, chẳng qua mãi cho tới hôm nay nàng mới chính thức lĩnh ngộ được.

Dương Thiên Lô cũng đồng dạng không hề nghĩ tới hần và Tiêu Như Mộng lại có thể thông qua sự giao hòa tâm linh mà khiến thứ thần công song tu vô thượng này tự khởi động, càng khiến cho hần bất ngờ hơn là, Tiêu Như Mộng tựa hồ như cùng chung cảm giác này với mình. Hai người không hề do dự chút nào, liền đồng thời lấy một tư thế quỹ dị mà quán chặt lấy đối phương.

Tay trái Dương Thiên Lô cùng tay phải Tiêu Như Mộng, song chưởng đối nhau, hỏ khẩu nối liền; mà hai tay còn lại thì chia ra giữ chặt mệnh môn đối phương. Trong phút chốc đã tạo thành một vòng tuần hoàn vi diệu, một loại cảm giác kỳ dị nhất thời tràn ngập trong tâm hai người, bốn mắt nhìn nhau, cả hai chậm rãi khép mắt lại.

Trong lúc cả hai đồng thời nhắm mắt lại, hai đạo hư ảnh bỗng xuất hiện ngay trên đầu hai người, ngay sau đó lại có hành động ẩn ẩn như long hổ giao hỉ.

Không có một chút ô uế, mà tràn ngập hương vị ôn tình, đổ kỵ hòa chung với hứng khởi, thần nhiên, thoát bỏ, tâm cảnh bình hòa khiến cho tâm linh hai người hoàn toàn hợp lại làm một, không màng hết thấy, trong lòng chỉ có nhau.

Theo dòng thời gian trôi qua, năng lượng lưu chuyển xuyên qua thân thể hai người càng ngày càng mượt mà tự nhiên, không ngừng nảy nở...

Rốt cuộc, một lần nữa đã hoàn thành một trăm lẻ tám lượt chu thiên tuần hoàn, hai người ôm nhau, tự động tiến vào trong giấc ngủ sâu.

...

Mấy canh giờ sau, Dương Thiên Lô từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, toàn thân tinh lực tràn trề, trong cơ thể còn phảng phất như ẩn chứa một thứ lực lượng có tính bạo phát, mà Kim Đan trong đan điền mặc dù không tăng trưởng chút nào, nhưng Dương Thiên Lô rõ ràng cảm ứng được nó càng trở nên tinh thuần cô đọng, độ hòa hợp với mình so với lúc vừa mới ngưng luyện ra trở nên cao hơn rất nhiều.

- Hợp Âm Dương, chuyển Niết Bàn... Thật đúng là thần kỳ.

Cảm nhận được sự mềm mại trong lòng, Dương Thiên Lô mở mắt ra, thâm nghĩ trong lòng. Lại đưa mắt nhìn Tiêu Như Mộng còn đang ngủ say, trong lòng lại dấy lên ý niệm yêu thương nồng đậm, năng lúc này đã lại biến thành một cô bé không nhiễm bụi trần, tinh thuần thánh khiết.

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng duỗi cánh tay lót xuống dưới, để cho Tiêu Như Mộng dựa hẳn vào trong mình, ánh mắt chất đầy khát vọng mãnh liệt, nhìn chăm chú vào gương mặt tuyệt mỹ của Tiêu Như Mộng. Sau một giấc ngủ sâu, hẳn vừa mới tỉnh lại vốn là huyết khí phương cương, nhất trụ kinh thiên, lại còn đang ôm một khối ôn hương noãn ngọc trong lòng, nếu như nói tiểu đệ bên dưới không có động tĩnh chút nào, vậy thì đã không phải là Dương Thiên Lô rồi.

Hắn khẽ đưa mặt tới gần hơn một chút, hôn lên mi tâm Tiêu Như Mộng, thấy Tiêu Như Mộng vẫn còn trong giấc ngủ say như trước, không hề có bất kỳ phản ứng gì, Dương Thiên Lô càng thêm mạnh dạn, hướng tới đôi môi vô cùng hấp dẫn đang thở ra từng làn hơi thở yêu kiều kia, nhẹ nhàng hôn lên một cái.

Trong nháy mắt chạm môi vào đôi môi non mềm ấy, Dương Thiên Lô kích động đến mức cả người run lên một cái, mềm mại, ngọt ngào, còn có một chút thơm mát, cái cảm giác này đúng là vô cùng động lòng người...

- Ca rốt cuộc cũng đã hôn được một phẩy năm nữ nhân ...

Dương Thiên Lô xúc động thầm nói trong lòng. Từ Hàm muội muội thân ái là cùng với hắn hôn một nụ hôn chân chân chính chính, tính là một nụ hôn thực thụ. Còn hiện tại, tên này chẳng qua là lén lút lút lút hôn trộm người ta, hơn nữa cũng chỉ dám chạm nhẹ vào đôi môi kiều diễm, mềm mại kia, chỉ vừa mới chạm được vào bờ răng trắng tinh của nàng, nhiều lắm cũng chỉ có thể xem như một nửa...

Nhưng mặc dù như vậy, cũng khiến cho Dương Thiên Lô ngàn vạn lần xúc động, thấy Tiêu Như Mộng vẫn không có phản ứng, lá gan Dương Thiên Lô bắt đầu lớn dần, động tác ôm hôn cũng trở nên mãnh liệt, ôm Tiêu Như Mộng trong tay, khí lực càng lúc càng lớn, thân thể hai người đã hoàn toàn dán chặt vào nhau, chẳng qua cũng vì kiêng kỵ Tiêu Như Mộng, thân dưới Dương Thiên Lô vô cùng cẩn thận, kiên quyết không để cho món đồ chơi kia quá kích thích mà gây ra đau đớn cho Tiêu Như Mộng.

Chẳng qua, khuôn ngực nảy nở mê người của Tiêu Như Mộng lúc này cũng đã hoàn toàn dán vào trước ngực Dương Thiên Lô, cách một lớp đạo bào mỏng manh, Dương Thiên Lô có thể cảm nhận rõ ràng ẩn hàm ở phía sau đó chính là hàng thật giá thật, dụ hoặc khôn cùng.

Dần dần, động tác của Dương Thiên Lô càng lúc càng lớn, đầu lưỡi của hắn mạnh mẽ tách miệng Tiêu Như Mộng ra, rốt cuộc cũng đã tìm thấy được lưỡi nhỏ mềm mịn thơm tho của nàng, mà cũng chính lúc này, thân thể Tiêu Như Mộng bỗng run lên một chút, đôi mi dài của nàng chợt khẽ run lên hai cái, gò má đỏ bừng bừng.

Trong lòng nàng nhẹ nhàng thở ra một tiếng, không có bất kỳ động tác phản ứng nào, vẫn cố gắng giả vờ như mình còn chưa tỉnh lại, bởi vì nàng không biết nếu như thật sự tỉnh lại rồi..., làm thế nào đối diện với Dương Thiên Lô.

Chỉ cần không vượt qua một bước Lôi Trì cuối cùng kia, nàng chỉ có thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, đây chính là điều kiện mà nàng đã đồng ý.

Nàng vốn tưởng rằng có thể giấu được Dương Thiên Lô, đáng tiếc là áng mây đỏ trên mặt cùng với nhịp đập trái tim, hơi thở dồn dập, thân thể mềm mại khê nóng lên, nào có thể qua mắt được Dương Thiên Lô cơ chứ?

Dương Thiên Lô vốn vì hôn trộm mà kinh hồn táng đởm, lại thấy Tiêu Như Mộng rõ ràng đã tỉnh nhưng vẫn làm bộ ngủ say, không có kháng cự lại hành động của mình, lá gan của tên này đã lớn lại càng thêm lớn, đột nhiên trở mình một cái liền ngồi dậy, ôm Tiêu Như Mộng vào trong ngực, tham lam hôn lấy hôn để miệng lưỡi thơm tho mềm dịu của nàng, mút lấy cam điền dịu ngọt và kiều diễm, hai tay của hắn đã xuyên qua áo bào, chạm tới tấm lưng trắng mịn như mỡ đông của Tiêu Như Mộng.

Dần dà, Tiêu Như Mộng cũng đã không tài nào giữ vững sự “lặng thinh” của mình được nữa, lưỡi thơm của nàng bắt đầu ngốc nghếch nảy sinh ra một tia đáp lại, khiến cho Dương Thiên Lô kích động dị thường, trong phút chốc bắt đầu tấn công mãnh liệt.

Mãi đến hơn mười phút đồng hồ sau, Tiêu Như Mộng rốt cuộc gạt bỏ một chút căng thẳng cuối cùng trong lòng, hòa tâm vào bên trong nụ hôn của nàng, hai tay nàng cũng bắt đầu ôm chặt lấy Dương Thiên Lô, hưởng thụ cảm giác khiến cho nàng phiêu nhiên bồng bềnh như trên mây...

Dương Thiên Lô rốt cuộc cũng không thỏa mãn với động tác tay như trước nữa, bàn tay ở sau lưng Tiêu Như Mộng bắt đầu chậm rãi di chuyển về phía trước, muốn vươn đến ngọn đồi thánh khiết kia, thế nhưng, ngay khi tay hắn đang một đường dọc ra phía trước lại bị Tiêu Như Mộng giữ chặt, không để cho hắn... tiến tới một chút nào, cùng lúc, Tiêu Như Mộng cũng kiên quyết rời khỏi đôi môi Dương Thiên Lô, thân thể dính sát vào trên người Dương Thiên Lô, giọng nói mềm mỏng mà kiên định, nhỏ nhẹ nói:

- Thiên Lô, không nên... chúng ta chỉ có thể như vậy, như vậy là tốt rồi...”

- Sư phụ, không cần phải kiên trì như vậy đâu. Trong lòng người có ta, tâm linh chúng ta giao hòa, hơn nữa...

Dương Thiên Lô nói tới đây, bỗng nhiên lại nghĩ đến việc hai người tự nhiên lại có thể thuận lợi hoàn thành công pháp song tu vô thượng ấy, không nhận được mà chăm chú nhìn Tiêu Như Mộng, hỏi:

- Sư phụ, công pháp song tu này, vì sao người lại biết được?

- Ta... Ta không biết. Hình như nó sớm đã có ở trong lòng ta, hơn nữa... cùng với tà công mà sư phụ luyện dường như là ... một loại.

Nghe Dương Thiên Lô nói, Tiêu Như Mộng dường như cũng không thể nào giải thích được giống như trước, rơi vào trong trầm tư, thấp giọng đáp.

- Một loại? sư phụ, người có thể nói cho ta nghe một chút về thứ tà công mà người nói không?

Dương Thiên Lô tinh thần vừa động, liền ngưng mắt nhìn Tiêu Như Mộng, hỏi.

Tiêu Như Mộng khê gật đầu một cái, đem « Huyền Tẩn Đại Pháp » chậm rãi đọc cho Dương Thiên Lô. Theo giọng nói của Tiêu Như Mộng, chân mày Dương Thiên Lô khê nhíu lại, hiện lên vẻ khiếp sợ, « Huyền Tẩn Đại Pháp » mà Tiêu Như Mộng từng tu luyện, rõ ràng lại chính là một thứ công pháp ác độc trong công pháp song tu vô thượng mà hắn nắm được, cũng giống như Cửu Âm Bạch Cốt trảo trong « Thần Điều Đại Hiệp » mà Mai Siêu Phong tu luyện, vốn cũng là « Cửu Âm Chân Kinh », nhưng lại không phải « Cửu Âm Chân Kinh » chính tông.

Kẻ thần bí truyền thứ tà công này cho Tiêu Như Mộng rốt cuộc có thể là ai? Tiêu Như Mộng trong lúc đang giao hòa tâm linh với mình mà tự linh ngộ được công pháp song tu vô thượng « Âm Dương Niết Bàn kinh », hiển nhiên là do kẻ thần bí kia trong khi truyền công đã đem công pháp này truyền thụ lại cho Tiêu Như Mộng, chẳng qua là còn thêm vào một cái cấm chế mới có thể mở ra mà thôi. « Âm Dương Niết Bàn kinh » mà mình có được từ tên dân tán nhân kia, liệu có phải là cũng từ tay kẻ thần bí kia xuất ra hay không?

304. Chương 288: Chấn Kinh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 288: Chấn kinh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đủ mọi nghi vấn khiến cho Dương Thiên Lô cảm thấy như có một bàn tay vô hình to lớn, bàn tay của số mệnh, tựa hồ vận mệnh của cả thế gian này sớm do nó nắm giữ. Hắn và Tiêu Như Mộng từng chút từng chút một, phẳng phất như đã bị bàn tay vận mệnh ấy thao túng từ trước rồi.

Hiện tượng thần bí này, khiến Dương Thiên Lô rơi vào trong trầm tư, một chút dự vọng vừa mới trỗi dậy cũng dần dần bình thường trở lại.

Tiêu Như Mộng nhẹ nhàng rời khỏi người Dương Thiên Lô, sửa sang lại áo bào có chút tán loạn, nhìn vào Dương Thiên Lô đang cau mày trầm tư, trong lòng hiện lên một nỗi bi thương nồng đậm. Nàng cho là Dương Thiên Lô đang trách nàng, trách nàng tu luyện thứ tà công hại một trăm tám mươi ba người này. Điều này khiến cho nàng cảm thấy vô cùng đau lòng, nước mắt trong suốt từ khóe mắt không kìm được mà chảy ra....

Hơn bốn trăm năm, từ lần khóc năm mười tám tuổi ấy cho đến giờ, nàng vẫn chưa rơi thêm một giọt nước mắt nào cả, trong lòng nàng chỉ có cừ hận, chỉ có tu luyện. Nhưng mà chỉ trong một thời gian ngắn ngủn chung đụng cùng với Dương Thiên Lô, nàng đã hai lần rơi lệ.

- Hết thấy đều đã được định trước rồi sao?

Dương Thiên Lô dường như tự nhủ, vừa nói vừa nhìn về phía Tiêu Như Mộng, chẳng qua, vừa thấy trong mắt Tiêu Như Mộng ngập tràn nước mắt trong suốt cùng với vẻ mặt nàng lúc này, hắn nhất thời cả kinh, vội vàng nói:

- Sư phụ, người làm sao vậy? Đừng khóc, sau này ta không ép buộc người là được mà...

- Người... Người không trách sư phụ dùng tà công hại người sao? Sư phụ là nữ nhân xấu xa...

Tiêu Như Mộng nhẹ giọng hỏi.

- Trách người?

Nghe Tiêu Như Mộng nói, Dương Thiên Lô ý thức được Tiêu Như Mộng cũng không có ý trách mình bạc, mà hiển nhiên là thấy tình cảnh lâm vào trầm tư vừa rồi của mình nên mới hiểu nhầm, tròn lòng nhất thời hơn hở, nhẹ nhàng ôm Tiêu Như Mộng vào trong ngực, dùng thanh âm chân thành tha thiết mà kiên định, nói:

- Sư phụ, người nghĩ đi đâu vậy? Nếu những kẻ đó không có ý đồ với sư phụ thì làm sao lại bị sư phụ hại chứ? Trong lòng ta, sư phụ mãi mãi là một cô gái tốt, bây giờ là vậy, sau này cũng vậy, vĩnh viễn là như vậy.

- Có thật không?

Tiêu Như Mộng ngẩng đầu hỏi.

- Đương nhiên là thật, thật như vàng ròng!

Dương Thiên Lô vừa nói vừa bỗng nhiên cúi đầu, không cho Tiêu Như Mộng có cơ hội phản ứng, liền đã hôn lên khóe mắt nàng, đặt một nụ hôn tràn đầy yêu thương và ôn nhu hôn lên giọt nước mắt trong suốt còn đọng lại.

Tiêu Như Mộng nhắm mắt, mặc cho Dương Thiên Lô hôn mình, cảm thụ tình cảm ấm áp của Dương Thiên Lô, trong lòng nàng không khỏi cảm động.

Dần dần, đôi môi của hai người lại dính chặt lấy nhau.

Mới bắt đầu thì chỉ như gió nhẹ mưa phùn, nhẹ nhàng mềm mại, về sau lại giống như thác đổ mưa sa, nhiệt tình như lửa...

Trong lúc vô tình, hai người lại quấn chặt lấy nhau, Dương Thiên Lôi lại nổi lên dục vọng, hai tay sớm đã dạo một vòng trên thân thể mềm mại và trắng mịn của Tiêu Như Mộng, dần dần, miệng Dương Thiên Lôi đã rời khỏi môi thơm của Tiêu Như Mộng, bắt đầu hôn lên má nàng, đẩy tai, hai bên mang tai, hai bên cổ....

Ý thức mặc cho nụ hôn của Dương Thiên Lôi dẫn dắt, thân thể Tiêu Như Mộng dần nóng như lửa đốt, dường như sắp sửa bị tan chảy cả ra, nhất là khi Dương Thiên Lôi hôn đến tai và gáy ngọc tuyết trắng của nàng, hô hấp và nhịp đập tim nàng của nảy sinh biến hóa kịch liệt, thân thể cũng run lên từng đợt, hai tay nàng cơ hồ dùng hết tất cả sức lực, bám thật chặt lấy bờ lưng rắn chắc của Dương Thiên Lôi, ngay cả dạo bào cũng bị hai tay nàng làm rách, để lại hai dấu tay thật rõ ràng sau lưng Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi lần nữa kim lòng không đành mà muốn leo lên đôi gò núi cao vun vút của Tiêu Như Mộng. Chẳng qua là, Tiêu Như Mộng vẫn còn sót lại một tia lý trí cuối cùng, lần nữa kiên định nắm chặt tay của hắn.

- Thiên Lôi... Không nên... Chúng ta là sư đồ, như vậy sẽ gây ra tội nghiệt...

Tiêu Như Mộng cố lấy hết can đảm, nói.

- Đây không phải tội nghiệt, là số phận an bài, sư phụ, nhắm mắt lại, gạt bỏ những thứ lễ nghĩa phiền toái kia đi, nghe theo trái tim mình mách bảo...

Giọng nói Dương Thiên Lôi cứ như là giáo sĩ giảng đạo, thanh âm tẩy não vô cùng, đột nhiên dùng sức công phá phòng thủ Tiêu Như Mộng, lần nữa ôm trọn hai quả núi vun tròn, chẳng qua, khi tay hắn vừa chạm đến, Tiêu Như Mộng đã lấy tay che ngực, thứ mà Dương Thiên Lôi chạm phải chỉ có thể là ngọc thủ của Tiêu Như Mộng.

- Không, chúng ta không thể. Thiên Lôi...

Tiêu Như Mộng lắc đầu, tiếp tục kiên định nói.

- Sư phụ, nhưng mà ta... Thật rất muốn...

Dương Thiên Lôi nói.

- Người nói không dùng sức mạnh, không cưỡng ép sư phụ mà?

Tiêu Như Mộng dùng ánh mắt u oán mang theo một chút kỳ vọng nói:

- Chúng ta ra ngoài một chút đi, kiếm y phục khác cho người.

Tiêu Như Mộng vừa nói, thân hình thoáng cái đã lao vọt vào trong phòng tắm, Dương Thiên Lôi chỉ còn cách bất đắc dĩ lắc đầu:

- Bằng dày ba thước không thể tan chảy chỉ một ngày, con đường trường trình xem ra còn rất dài, không thể ngày một ngày hai liền xong được, có tiền triển kinh người như vậy, ca cũng đã thỏa mãn lắm rồi... Từ từ sẽ tới, từ từ sẽ tới...

...

Bão tố cuồng phong vẫn kéo dài như cũ, tiếng sóng gầm đã tạm thời dừng lại, chỉ có thi thoảng vang lên những tiếng sấm rền, chớp giật xẹt qua trên bầu trời bao la đầy u ám, hiển nhiên cơn bão này vẫn tiếp tục, hơn nữa, còn không biết khi nào mới tan hết.

Tiêu Như Mộng vì muốn dời sự chú ý của Dương Thiên Lôi, liền kéo hắn đi lên trên boong thuyền, lại thấy trên boong lúc này đã có tới mười mấy tên Tu Luyện Giả tùm ba tùm năm ngồi cùng một chỗ, thấp giọng bàn tán cái gì đó, mỗi người một vẻ, thế nhưng lại mang theo một tia nghiêm trọng.

Mặc Thương Bách Hiểu Sinh vẫn ngồi tại cái bàn ở chỗ cũ, ngắm nhìn lên bề mặt kết giới cực lớn, trên mặt tựa hồ cũng mang theo nét nghiêm trọng. Cảm ứng được khí tức của Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng, Bách Hiểu Sinh nhất thời quay về phía hai người, nhiệt tình hô lên:

- Tiêu huynh đệ!

- Tình huống rất nghiêm trọng?

Dương Thiên Lô dắt Tiêu Như Mộng đi tới bên cạnh Mặc Thương Bách Hiểu Sinh, sau khi ngồi xuống, trên mặt cũng mang theo một chút nghi hoặc nhìn về phía mọi người đang thảo luận, thấp giọng hỏi.

- Tình hình không thể lạc quan suốt hai ngày nay rồi. Còn có mười mấy người chưa trở về. Hơn nữa, xem khí trời hôm nay như vậy, cũng là trăm năm nay chưa từng thấy qua, nếu vận khí không tốt mà nói, rất có thể gặp phải sóng thần cao nhất trong truyền thuyết...

Mặc Thương Bách Hiểu Sinh nhìn bầu trời đen kịt, vẻ mặt trang nghiêm, nói.

- Sóng thần lớn nhất? Phá Lăng Hào có thể chịu được không?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Dưới uy lực kinh khủng của thiên địa, Phá Lăng Hào cho dù là Đạo khí, hơn nữa cho dù có là Đạo khí có Khí Linh đi nữa thì cũng không thể nào chịu được. Dĩ nhiên, ta nói chính là trong trạng thái khởi động này. Nếu như khôi phục bản thể thì chắc là không có vấn đề gì, nhưng nếu như khôi phục bản thể chúng ta cũng mất đi sự che chở của nó. Biện pháp duy nhất lúc này chính là mau chóng khởi hành, rời xa vùng biển này. Hôm nay là hạn chót, có thể quay trở lại bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, ngày mai sẽ lập tức khởi hành, về phần những Tu Luyện Giả chưa trở về được, chỉ có thể tự sinh tự diệt, tùy theo mệnh trời mà thôi.

Mặc Thương Bách Hiểu Sinh nói.

Đúng lúc này, kết giới cường hãn của Phá Lăng Hào bỗng nhiên truyền ra một trận dao động, một thân ảnh nhất thời xé rách hư không, trực tiếp hiện ra trên boong tàu. Ông tay áo rộng thùng thình của đạo bào nhẹ nhàng vung lên, liền có mấy bóng người từ đó bay ra, rơi xuống boong tàu.

- Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối.

Mấy người sau khi hạ xuống đất lại đồng loạt khom người quy gối, cảm động tới rơi nước mắt, nói.

- Đây là việc bản Tôn cần làm, các người chữa thương đi.

Lão giả cất giọng nói đầy uy nghiêm. Chẳng qua khí tức ẩn chứa bên trong thanh âm của lão lúc này rất suy yếu. Ngay cả khoe miệng của lão cũng mang theo một vết máu, trên gương mặt không một nếp nhăn hiện đầy nét tái nhợt của người bị trọng thương. Mái tóc lão quăn lại dị thường, hiển nhiên là đã trúng phải một đạo sấm sét nghiêm trọng.

Lão giả nói xong, liền bước nhanh xuống boong tàu. Chắc chắn là với tu vi của lão cũng không thể nào chiến đấu liên tục được, phải mau chóng chữa trị thương thế xong xuôi, mới có thể tiếp tục cứu người.

- Hô... Cảm tạ trời đất, cuối cùng cũng còn sống trở về...

Lão giả vừa rời đi, mấy Tu Luyện Giả vừa được cứu nhất thời tràn đầy vui mừng mà thốt lên. Đối với những thương tổn trên người do pháp lực tiêu hao hết, hiển nhiên không đặt ở trong lòng.

- Tám người, còn gần ba mươi người nữa... Ai, xem ra phần lớn trong số họ đã mất mạng trong vùng biển này rồi, cũng có thể đã chết sạch cả rồi.

Mặc Thương Bách Hiểu Sinh nhìn thoáng qua mấy người vừa được cứu trợ, lòng tràn đầy lo lắng mà nhẹ giọng nói.

Bên trong bão tố cuồng phong và biển động mạnh, tất cả cao thủ Tiên Thiên có tu vi thấp hơn Thần Đạo căn bản là không cách nào Ngự Kiếm Phi Hành, chỉ có thể dựa vào tự thân lực lượng mà từ sâu trong biển rộng quay về, ngay cả mặt biển cũng không dám ngoi lên gần, nếu không gặp phải lôi điện thì nhất định kết quả sẽ là trực tiếp hồn phi phách tán, thế nhưng sâu trong biển, cũng đồng nghĩa với gặp phải vô số Yêu

thú, Tu Luyện Giả ở gần Phá Lăng Hào thì còn may, nếu như quá xa mà nói, không chừng còn chưa kịp quay trở lại đã tiêu hao hết pháp lực, bị Yêu thú vây công mà bỏ mình.

Cường giả trên Phá Lăng Hào chịu cứu viện, cũng chỉ xem coi ai có vận khí tốt, trong phạm vi ngàn dặm ở vùng biển mịt mờ này, cho dù là cường giả Thần Đạo muốn cứu hết tất cả về cũng là chuyện không thể.

Ngày mai đã là hạn chót, nếu như còn chưa quay lại kịp, cơ bản có thể xác định là mất mạng trong biển. Không cần thiết phải cứu trợ nữa, Không có người nào ở trong biển, đối mặt với vô số công kích của Yêu thú mà còn có thể trụ vững ba ngày không chết.

- Tu Luyện Giả là nghịch thiên cải mệnh, có thể tu luyện tới Thất cấp, Bát cấp Tiên Thiên đúng là không dễ, mặc dù giữa Tu Luyện Giả với nhau vẫn phát sinh tranh đấu không ngừng, nhưng đối với thực lực của Thiên Nguyên Tinh chúng ta mà nói thì cũng là có tác dụng thúc đẩy, vậy mà lại táng thân trong biển như vậy... Ai, thật là đáng tiếc...

- Vị vừa rồi chính là cường giả Thần Đạo của Phá Lăng Hào ư?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Ừm, hần chính là Long Phá Lăng, Phá Lăng Hào chính là lấy tên của hần làm danh hiệu. Trăm năm trước hần đã bước vào cảnh giới Thần Đạo, Phá Lăng Hào này cũng có lịch sử trăm năm rồi. Thực lực của hần ở bên trong cao cấp Viễn Dương Hạm cũng xem như là nhân vật đứng đầu. Đáng tiếc, gặp phải tai họa như thế này mà lại không có biện pháp nào, chỉ còn biết trông vào số trời mà thôi. Hiện tại cũng chỉ có thể hy vọng bọn họ mau chóng quay trở về, nếu như có thêm mấy tên cường giả Thần Đạo thì tốt biết mấy, đáng tiếc a...

Mặc Thương Bách Hiểu Sinh khẽ nói, lại bắt đầu dĩ lắc đầu, vẻ mặt vô cùng thương tiếc cho đám người kia.

Dương Thiên Lô khẽ nhíu nhíu mày, tựa hồ đang do dự cái gì.

Tính mạng, đối với bất kể người nào mà nói cũng đều vô cùng trân quý. Dương Thiên Lô không phải là người lương thiện gì, nếu muốn hần mạo hiểm tính mạng, giữa cơn hiểm nguy cứu vớt những kẻ không có chút quan hệ gì với hần, dĩ nhiên hần sẽ không làm.

Nhưng giờ phút này, nhìn những người được cứu kia đang vui sướng, nhìn đám người lòng đầy lo lắng nhìn về phía biển rộng, nhìn vẻ đau xót trên mặt Mặc Thương Bách Hiểu Sinh, nhìn vẻ cau mày lo lắng của Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lô bỗng nhiên có cảm giác, mình hần phải làm cái gì đó?

Hần không muốn làm anh hùng, nhưng trơ mắt nhìn đồng loại bị thiên tai chìm chết, trong khi hần có năng lực cứu vớt mà lại không có hành động gì. Hần lại làm không được.

Sau khi hít vào một hơi thật sâu, Dương Thiên Lô bỗng nhiên nhìn chăm chú vào Mặc Thương Bách Hiểu Sinh, hỏi:

- Làm thế nào để mở ra kết giới của Phá Lăng Hào?

- Mở kết giới? Chỉ cần có Tu Luyện Giả trở về, thành viên phụ trách không chế Phá Lăng Hào tự nhiên sẽ mở ra. Người không cần lo lắng bọn họ về tới nhưng lại vào không được.

- Ý của ta là, ta muốn đi ra ngoài.

Dương Thiên Lô trầm giọng, nói.

- Người muốn đi ra ngoài?

Bách Hiểu Sinh nhất thời trợn tròn hai mắt, nhìn Dương Thiên Lô, kinh ngạc hỏi.

- Tiểu Thiên, người muốn làm gì?

Tiêu Như Mộng nhất thời kinh ngạc, hỏi.

- Đừng lo lắng. Người rõ ràng thể chất của ta, ta chỉ muốn làm một chút việc mà ta cần phải làm.

- Tiểu Thiên...

- Đừng nói, ta sẽ không có việc gì. Mặc huynh, làm sao mới ra được?

Dương Thiên Lô tiếp tục hỏi.

- Tiêu huynh đệ... Người...

Mặc Thương còn muốn nói gì nữa, nhưng chẳng qua trên người Dương Thiên Lô lại bỗng nhiên xuất hiện lực Lôi Điện kinh khủng, khiến hắn kinh hãi nói không nổi thành lời.

Cơ hồ chỉ trong thoáng chốc, từng đạo điện quang khủng bố tràn ngập bên ngoài thân thể hắn, phát ra khí tức Lôi Đình chân chính.

Trong nháy mắt, tất cả Tu Luyện Giả trên boong thuyền cũng khiếp sợ nhìn về phía Dương Thiên Lô.

305. Chương 289: Nhiều Người Tức Giận.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 289: Nhiều người tức giận.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nắm giữ năng lượng thuộc tính Lôi cũng không có gì kinh ngạc, nhưng mà, có thể khống chế đến trình độ giống như Dương Thiên Lô, trước nay chưa từng có!

Hắn, thời khắc này hắn chỉ là Tu Luyện Giả vừa mới bước vào Lục cấp Tiên Thiên, nhưng khí tức Lôi Đình ngập tràn trên người hắn lại có thể mãnh liệt như vậy, từng luồng điện quang phảng phất như thực chất tràn ngập xung quanh thân thể hắn, khiến cho tất cả mọi người như có thể thấy được lôi điện chân chính vậy!

Không một ai hoài nghi, Dương Thiên Lô chỉ cần trong lòng động một cái ý niệm, liền có thể xuất ra lực lượng Lôi đình tuyệt đối cường hãn!

Chuyện này khiến cho tất cả Tu Luyện Giả Thất cấp Tiên Thiên, Bát cấp Tiên Thiên khiếp sợ đến cùng cực!

- Ta không thể trở mắt nhìn đồng loại chết ở chỗ này! Nếu có thể cứu được người nào thì phải cứu!

Dương Thiên Lô nếu đã quyết định cứu người, dĩ nhiên là phải đem khí khái anh hùng của mình phơi bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, hắn không muốn làm anh hùng, nhưng nếu có thể thuận tiện đội cái mũ này lên, hắn cũng sẽ không cự tuyệt. Cái cảm giác được người ta sùng kính, cuối cùng hắn cũng có thể ném thử một chút rồi. Cho nên, lúc này Dương Thiên Lô liền mang theo vẻ mặt, giọng nói tràn đầy chính khí cuộn cuộn, trên gương mặt suốt khí đến mức thiên địa bất dung, tràn đầy sự tự tin cường đại.

Ngay cả Tiêu Như Mộng khi nhìn về phía Dương Thiên Lô, ánh mắt cũng xuất hiện một tia hoảng hốt!

- Tiêu huynh đệ đúng là tốt! Vì huynh thực xấu hổ, không tài nào giúp được người một tay!

Trong mắt Mặc Thương Bách Hiểu Sinh hiện lên nét tôn kính cùng với sự tiếc nuối trong lòng, ôm quyền nói.

- Vị tiên sinh này, xin được hỏi tôn tính đại danh?

Đúng lúc này, trong đám người có một lão già bước nhanh ra tới trước mặt Dương Thiên Lô, cất giọng nói cung kính mà hỏi. Từ dấu hiệu trên đạo bào của lão liền có thể thấy được, lão chính là nhân viên công tác trên Phá Lăng Hào.

- Bản nhân gọi là Tiêu Thiên!

Dương Thiên Lô trầm giọng, nói:

- Thời gian là tính mạng, xin giúp ta mở kết giới ra!

- Được, đa tạ ngài trượng nghĩa xuất thủ, ta đại diện Phá Lãng Hào xin được cảm tạ ngài! Bất kể thành công hay không, xin Tiêu tiên sinh lấy an toàn của bản thân mình làm trọng!

Lão già hướng về phía Dương Thiên Lô mà bái một cái thật sâu, sau đó lấy ra một cái lệnh bài, rót pháp lực vào trong, kết giới Phá Lãng Hào đột nhiên phát ra từng đạo ánh sáng, trong nháy mắt liền mở ra một cái thông đạo!

- Tiêu huynh đệ, hành sự cẩn trọng!

Đám Tu Luyện Giả vốn không quen biết, lại đồng loạt hướng về phía Dương Thiên Lô mà ôm quyền thi lễ, ánh mắt mọi người lấp lánh vẻ tôn kính. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, Dương Thiên Lô mặc dù có trình độ tùy ý chưởng khống Lôi Điện, nhưng dù sao hãn cũng chỉ là Tu Luyện Giả Lục cấp Tiên Thiên, muốn cứu người trong vùng biển tối tăm này, hiển nhiên cũng sẽ gặp phải nguy hiểm cực kỳ lớn.

Thứ hào khí không màng sinh tử bản thân này, không phải tất cả mọi người đều có thể làm được.

Dương Thiên Lô khẽ gật đầu về phía mọi người, dùng sức xiết chặt tay Tiêu Như Mộng một cái, chuyển cho nàng một cái ánh mắt an định, nhất thời một đạo Kiếm quang phóng thẳng lên cao, trong phút chốc đã lao ra ngoài biển rộng nhanh như một tia chớp.

- Mặc huynh, vị Tiêu huynh đệ kia rốt cuộc là ai? Thuộc môn phái nào?

- Vị tiểu thư này, ngài là đạo lữ của Tiêu huynh đệ, có thể nói cho chúng ta biết hai người thuộc về môn phái nào không?

Ngay sau khi Dương Thiên Lô rời đi, tất cả Tu Luyện Giả đều vây quanh người Mặc Thương Bách Hiểu Sinh và Tiêu Như Mộng, bắt đầu hỏi thăm tin tức Dương Thiên Lô. Dĩ nhiên, trong đó có không ít người trước đó đã thấy qua cảnh Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng cùng tranh chấp với Tiễn Đa Đa. Vốn bọn họ đã khiếp sợ với biểu hiện của Dương Thiên Lô. Mà lúc này chỉ mới qua có mấy ngày, trong lòng bọn họ lại càng thêm kinh hãi. Bao gồm cả Mặc Thương Bách Hiểu sinh trong đó.

Bởi vì, khí tức mà Dương Thiên Lô thể hiện ra hôm nay, hiển nhiên đã là Lục cấp Tiên Thiên. Trong khi mấy ngày trước cảnh giới của hãn chỉ là một Tu Luyện Giả Ngũ cấp Tiên Thiên đỉnh phong mà thôi, khi ấy ngoại trừ Mặc Thương Bách Hiểu Sinh ra, cơ hồ tất cả mọi người đều cho rằng Dương Thiên Lô chẳng qua cũng chỉ tới đây ngắm cảnh du lịch, mở mang đầu óc, một thiếu niên thiên tài không biết trời cao đất rộng mà thôi.

Nhưng chỉ mới ngắn ngủi mấy ngày, Dương Thiên Lô đã lĩnh ngộ được bích chương, đột phá tới Lục cấp Tiên Thiên, hơn nữa khí tức kinh khủng mà hãn vừa mới thể hiện ra, cho dù là Thất cấp, Bát cấp Tiên Thiên bọn họ cũng không nắm chắc có chút nào chiến thắng được.

Cho tới tận lúc này, bọn họ mới hiểu được Dương Thiên Lô có thể có được một đạo lữ Bát cấp Tiên Thiên nghiêng nước đổ thành như vậy, cũng không hề giống như Tiễn Đa Đa dựa vào sư thừa và gia tộc, mà là nhờ vào bản thân cường đại.

Tiêu Như Mộng đối với sự ân cần thăm hỏi của mọi người chẳng qua cũng chỉ gật đầu, thừa nhận nàng là đạo lữ của Dương Thiên Lô, rồi không hề nói gì nữa. Chuyển ánh mắt sang Mặc Thương Bách Hiểu Sinh, hiển nhiên ý bảo mọi người cứ hỏi hãn.

Còn nàng thì chậm rãi dọc theo boong tàu, ngắm nhìn về phía Dương Thiên Lô rời đi, để lại cho mọi người một bóng lưng nghiêng nước nghiêng thành, bộ dạng rõ ràng là đang lo lắng cho Dương Thiên Lô!

Đúng vậy, nàng xác thực đang lo lắng cho Dương Thiên Lô, nhưng chẳng qua cũng chỉ lo lắng một chút. Bởi vì nàng tin tưởng vào thể chất biến thái của Dương Thiên Lô, nhưng quan trọng nhất là nàng không muốn đối mặt với ánh mắt đầy cảm kích và tôn trọng của tất cả mọi người.

Loại ánh mắt này sẽ khiến nàng say mê, làm nàng kiêu ngạo, bởi vì có một đạo lữ ưu tú như vậy mà kiêu ngạo.

Nhưng mà, thân phận đích thực của hai người bọn họ, lại chính là sư đồ.

Đây là sự thật không thể nào thay đổi.

Cho nên, nàng không muốn mình chìm đắm trong đó, vì nàng sợ hành động của chính mình sẽ hủy diệt tương lai hẳn.

Mặc Thương Bách Hiểu Sinh được Tiêu Như Mộng cho phép, nhất thời đem tất cả tin tức mà hẳn biết về Dương Thiên Lô nhất nhất kể lại hết thảy cho mọi người. Đồng thời thói quen bắt đầu bình luận về Dương Thiên Lô, từ trong miệng hẳn nói ra, hiển nhiên đã thăng lên tới mức một bước lên đến tận trời xanh, tới độ cao của vô cùng uyên bác và thanh nhã, hơn nữa còn ước đoán tiềm lực của Dương Thiên Lô nhất định dễ dàng lọt vào hàng ba nhân vật thiên tài trong giới Tu Luyện đương thời!

Đúng lúc này, một nam một nữ vừa khếp bước lên tới boong thuyền. Nam phong thần tuấn lãng, một thân linh khí thượng phẩm, lóe lên quang mang long lánh đẹp mắt, trên mặt phẳng phát hiện lên một tia khí tức cao ngạo trời sinh. Nữ thì thiên kiều bá mị, lớn lên vô cùng xinh đẹp, chẳng qua trên trán còn mang theo một tia khí tức ngang ngược kiêu ngạo.

Hai người này rõ ràng chính là đệ tử của Tạo Hóa môn, Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên.

Hiển nhiên trong số mọi người có không ít người quen biết hai vị này, đều ríu rít thăm hỏi, kể cả Mặc Thương Bách Hiểu Sinh cũng không hề ngoại lệ.

Hai người vẫn lĩnh nhận ý tốt của mọi người như trước, chẳng qua bộ dáng kia hiển nhiên chỉ là ứng phó cho qua, không có bất kỳ ý tứ thân cận nào.

Sau khi hai người lên tới boong tàu, Bách Lý Thiên Thiên trực tiếp ngẩng đầu nhìn bầu trời rộng lớn một màu xám xịt, trên mặt lộ ra vẻ tức giận, nói với Bộ Hàn Tinh bên cạnh:

- Phiền chết được, khí trời như vậy đến khi nào mới có thể tốt lên được, còn phải chờ thêm một ngày nữa chứ, lẽ như có sóng thần xuất hiện, chúng ta cũng phải liên lụy theo! Thiệt là, không phải chỉ có mấy người thôi sao? Đúng là phiền toái, chết cũng đáng đời!

Thanh âm của Bách Lý Thiên Thiên không lớn, nhưng lại truyền vào trong tai mọi người hết sức rõ ràng, cơ hồ trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả mọi người đều mang theo sự phẫn nộ mà nhìn về phía Bách Lý Thiên Thiên.

- Thiên Thiên, chớ nói lung tung. Đây chính là đạo đức nghề nghiệp của Bồng Lai thương hội, há có thể vứt bỏ đi không đoái hoài tới?

Bộ Hàn Tinh cảm nhận được ánh mắt mọi người, mặc dù trong lòng khinh thường, nhưng không muốn khiến nhiều người giận dữ, vội vàng nói với Bách Lý Thiên Thiên.

- Cái gì đạo đức nghề nghiệp, chẳng lẽ chuyện tu luyện của chúng ta không quan trọng hay sao? Di?

Bách Lý Thiên Thiên đang phản bác, lúc này bỗng nhiên lại “Do” lên một tiếng, thấy được dọc theo boong tàu có một bóng lưng tuyệt mỹ. Chỉ trong nháy mắt, nàng liền nhận ra, đây còn không phải là nữ nhân tranh đoạt dây chuyền với mình hay sao?

Điều này khiến Bách Lý Thiên Thiên nhất thời cảm thấy buồn bực không thôi, nhất là khi thấy chuỗi dây chuyền đang phát ra từng tia sáng nhu hòa thánh khiết trên cổ Tiêu Như Mộng, nàng lại càng bực mình hơn, chết tiệt... Tên mập nọ nói có dây chuyền còn tốt hơn, do trân châu vạn năm chế tạo thành mới khiến cho Bách Lý Thiên Thiên lòng đầy mong đợi mới chịu nhượng bộ, không tranh với Dương Thiên Lô nữa.

Nhưng tới khi nàng thấy được thứ dây chuyền mà tên mập kia nói, thiếu chút nữa thì thổ huyết!

Kia đúng là dây chuyền được chế tạo từ trân châu vạn năm, giá tiền cũng cao hơn gấp mấy chục lần so với chuỗi dây chuyền làm từ trân châu ngàn năm của Tiêu Như Mộng, nhưng thứ đó mà cũng gọi là dây chuyền được sao? Vô số viên trân châu vạn năm còn to hơn nắm đấm, đeo lên cổ thì còn chút gì được gọi là mỹ cảm?

Càng tức hơn chính là, tên mập chết bầm kia còn nói có thể nhỏ đi, chỉ cần lên tới cấp Thần Đạo, dùng tâm thần tối luyện xong là có thể hóa lớn nhỏ tùy theo tâm ý của mình, nhưng mà đến cấp Thần Đạo thì phải

mất bao lâu? Nàng cho dù tự nhận là rất thiên tài, nhưng lúc đó cũng là chuyện của trăm năm về sau rồi, thứ nàng muốn bây giờ chính là trang sức mỹ lệ có thể đeo lên cổ!

- Uy!

Thân hình Bách Lý Thiên Thiên nhất thời nhoáng lên một cái đã tới được bên người Tiêu Như Mộng, dùng thanh âm tràn đầy sự kiêu ngạo, ngang ngược mà hô lên một tiếng.

Tiêu Như Mộng khẽ cau mày, ngay lúc Bách Lý Thiên Thiên và Bộ Hàn Tinh xuất hiện, nàng đã cảm ứng được rồi. Chẳng qua cũng không nghĩ tới thiếu nữ ngang ngược này thế mà lại vọt tới trước mặt mình.

Ánh mắt Tiêu Như Mộng mang theo một tia nghi hoặc, chăm chú nhìn vào thiếu nữ trước mắt, không nói tiếng nào.

- Đưa chuỗi dây chuyền này cho ta! Ta trả cho ngươi số tiền gấp đôi!

Bách Lý Thiên Thiên kiêu ngạo nói.

- Xin lỗi. Đây là thứ Tiểu Thiên tặng cho ta.

Tiêu Như Mộng lạnh giọng nói, nói xong liền quay mặt qua chỗ khác, lần nữa nhìn về phương xa, đối với thiếu nữ kiêu ngạo này, nàng căn bản không hề muốn để ý tới.

- Gấp ba!

Bách Lý Thiên Thiên tức giận nói.

- Bao nhiêu cũng không bán.

Tiêu Như Mộng thần nhiên trả lời.

- ...Hừ, tốt xấu gì cũng không đồng ý, sự nhần nhện của ta đối với các ngươi là có giới hạn thôi, đừng tưởng đang ở trên Phá Lăng Hào mà ta không thể làm gì được ngươi! Ngươi nếu không đưa cho ta, kể cả tên tiểu tử khốn kiếp kia đều phải chết!

Bách Lý Thiên Thiên hung ác, nói.

- Bách Lý tiểu thư, xin đừng gây rối trên Phá Lăng Hào!

Đúng lúc này, lão giả vừa mở kết giới ra cho Dương Thiên Lôi bỗng từ trong đám người bước ra.

Trên mặt không mang theo chút tôn trọng nào, thậm chí còn có một chút chán ghét, lạnh giọng mà nói.

- Ngươi nói cái gì?

Bách Lý Thiên Thiên phẫn nộ hỏi lại.

- Càn rỡ!

Ngay cả sắc mặt của Bộ Hàn Tinh lúc này cũng nhất thời trở nên khó coi. Hắn và Bách Lý Thiên Thiên là ai? Là đệ tử thiên tài của Tạo Hòa môn, lần này lên Phá Lăng Hào không phải chỉ để lịch luyện, mà cũng là vì đại biểu Tạo Hóa môn khảo sát tình huống của Bồng Lai thương hội. Đừng nói là một nhân viên công tác nhỏ nhỏ, cho dù là cường giả Thần Đạo làm chủ Phá Lăng Hào là Long Phá Lăng nhìn thấy hai người, cũng phải ba phần nhường nhịn.

- Kể càn rỡ chính là các ngươi đó!

Lão giả lạnh lùng nói, vẻ mặt càng thêm lạnh nhạt.

Cùng lúc, tất cả mọi người trên boong đều mang theo ánh mắt khinh thường nhìn sang, chậm rãi vây quanh bên này. Cho dù là những người có quen biết với hai người kia, sắc mặt cũng không tốt chút nào.

Bộ Hàn Tinh trong lòng hơi kinh hãi, Bách Lý Thiên Thiên vẫn cảm thấy kỳ quái như trước, quả thực không dám tin vào mắt mình, chuyện gì đang xảy ra đây? Đám người này đâu bị nước vào hay sao? Không biết mình có thân phận gì?

Sắc mặt Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên trở nên vô cùng khó coi, mặc dù rất muốn nổi giận, nhưng đối diện ánh mắt lạnh lùng của lão giả và ánh mắt khinh thường của mọi người, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hai người bọn họ chẳng qua cũng chỉ là Thất cấp Tiên Thiên mà thôi, mà lão giả của Phá Lăng Hào kia lại là cao thủ cảnh giới Bát cấp Tiên Thiên đỉnh phong. Hơn nữa, từ trong ánh mắt lão giả mà xem, hiển nhiên không hề có chút cổ kị gì với thân phận của bọn họ chút nào, nếu không cũng không dám ln71 tiếng với họ như vậy.

- Đây là chuyện giữa chúng ta và nàng ta cùng với tiểu tử kia, các người quản cái gì?

Bộ Hàn Tinh lạnh lùng nói.

- Chuyện của họ cũng chính là chuyện của Phá Lăng Hào.

Lão giả tiếp tục nói.

- Tại sao chuyện của họ lại là chuyện của Phá Lăng Hào các người? Ai cho các người có quyền như vậy? Không lẽ người không biết thân phận chúng ta ư?

Bách Lý Thiên Thiên tức giận nói.

- Bằng vào việc Tiêu huynh đệ mạo hiểm anh nguy tánh mạng, trợ giúp Phá Lăng Hào chúng ta cứu giúp những Tu Luyện Giả gặp rủi ro kia, đủ hay không? Các người không phải là đệ tử Tạo Hóa môn sao? Không phải là đại diện khảo sát hiệp hội Bồng Lai thương nghiệp sao? So với Tiêu huynh đệ, các người cái gì cũng không bằng!

306. Chương 290: Năng Lực Của Tiêu Bạch.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 290: Năng lực của Tiêu Bạch.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đúng vậy a, Tạo Hóa môn thì sao? Tạo Hóa môn có thể ỷ mạnh hiếp yếu, ỷ thế hiếp người, không quan tâm tới tính mạng Tu Luyện Giả khác sao?

- Loại người này quả thực là sỉ nhục của Tạo Hóa môn...

Nhất thời từ trong đám người truyền ra từng câu khinh bỉ, mặc dù không có gan nói thẳng trước mặt, nhưng thanh âm vẫn truyền thẳng vào tai hai người. Khiến trên mặt Bộ Tinh Hàn và Bách Lý Thiên Thiên lúc đỏ lúc trắng.

Đến lúc này, bọn họ mới hiểu được vì sao tất cả mọi người đều dùng thứ ánh mắt này nhìn mình.

Cho dù là họ nghe được Dương Thiên Lôi dám dưới thời tiết như vậy mà xông ra ngoài cứu người, cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

- Hừ, một Ngũ cấp Tiên Thiên cũng dám xông ra cứu người? Quả thực là tên điên muốn chết sớm, các người cứ chờ xem, bản thân ta muốn xem hắn có thể cứu người hay là đợi người ta tới nhặt xác!

Bộ Hàn Tinh lạnh giọng nói, nói xong kéo Bách Lý Thiên Thiên đang mang vẻ ngang ngược trên mặt xoay người đi tới một góc nhỏ trên boong.

- Người nói cái gì?

Tiêu Như Mộng này giờ vẫn im lặng bỗng nhiên xoay người, ánh mắt lóe lên hai luồng tinh quang khiếp người, lạnh lùng hỏi.

- Hừ. Bỏn thiếu gia chẳng qua cũng chỉ nói sự thật mà thôi.

Bộ Hàn quay đầu bỏ đi, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt Tiêu Như Mộng.

Không thể không nói, chỉ dựa vào dung nhan khuynh quốc khuynh thành của Tiêu Như Mộng cũng đủ khiến cho hần ghen ăn tức ở với Dương Thiên Lôi không thôi, nếu như không phải có Bách Lý Thiên Thiên ở đây, rất có thể hần sẽ kiếm biện pháp khác nhằm tiếp cận Tiêu Như Mộng. Nhưng hiện tại, chỉ có thể đứng ở lập trường đối địch.

- Nếu như Tiểu Thiên có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, ta sẽ khiến hai người phải chôn cùng!

Tiêu Như Mộng gần lên từng tiếng.

...

Dương Thiên Lôi ngự Kiếm quang bay ra ngoài không bao lâu, mặc dù là phi hành sát mặt biển, nhưng năng lượng dao động quanh thân cũng đã dẫn tới từng đạo Lôi điện, thứ Lôi Điện ẩn chứa oai nghiêm nhân nhật của Thiên Địa này vốn là bị dao động của năng lượng trên người Tu Luyện Giả hấp dẫn tới nên căn bản không cách nào tránh né, mà có né cũng chẳng né kịp. đây mới là chỗ kinh khủng nhất của nó.

Nếu như không phải vậy, Tu Luyện Giả chỉ cần phi hành thật cẩn thận, vẫn có thể tự mình quay về Phá Lăng Hào, so với phải ở sâu trong lòng biển đối mặt với vô số Yêu thú ngăn trở thì còn tốt hơn.

Từng đạo Lôi điện oanh kích trên người Dương Thiên Lôi, so với tưởng tượng của hần thì cũng không khác biệt là mấy, loại Lôi điện được dẫn tới ở trên mặt biển này căn bản sẽ không gây bất kỳ thương tổn gì cho hần, hơn nữa còn giống như thuốc bổ đối với hần, ngược lại còn giúp cho tốc độ của Dương Thiên Lôi tăng lên càng lúc càng nhanh.

Rời khỏi tầm mắt của mọi người, Dương Thiên Lôi không chút do dự mà bay thẳng lên ngoại tầng, trực tiếp hứng lấy Thiên Địa Lôi Đình càng khủng bố hơn, đẩy tốc độ lên tới cực hạn.

Thời gian là tính mạng, nếu đã quyết định cứu người, Dương Thiên Lôi càng không thể nào trì hoãn dù chỉ là một chút, phải dùng tới lực lượng lớn nhất của mình.

Sơ đoán vị trí của Tu Luyện Giả bên dưới lòng biển sâu, Dương Thiên Lôi phi hành ước chừng khoảng hơn bốn ngàn lý, liền cầm đầu phóng thẳng vào trong biển.

Cách Phá Lăng Hào gần năm ngàn lý, chỉ cần vận khí tốt, không gặp Yêu thú cường đại ngăn trở, căn bản chỉ cần trong hai ngày liền có thể tự phi hành trở về Phá Lăng Hào, mà những Tu Luyện Giả cách Phá Lăng Hào khá xa, lúc này khu vực mà họ có khả năng tập trung nhất chính là trong vòng phạm vi bốn ngàn đến khoảng sáu ngàn lý gì đó.

Lực lượng tinh thần bằng bạc của Dương Thiên Lôi nhất thời phóng xuất ra, hòa làm một thể với nước biển ở xung quanh, không ngừng hướng ra bốn phía quanh thân mà mở rộng phạm vi cảm ứng.

Chẳng qua năng lực cảm ứng của hần vẫn tương đối có hạn, ở bên trong hải dương mịt mờ mà muốn tìm thấy vị trí chính xác của một Tu Luyện Giả nào đó đích xác là chuyện vô cùng khó khăn.

Sâu dưới lòng biển vài trăm thước, đã thoát ra khỏi khu vực Lôi điện ảnh hưởng tới rồi, Dương Thiên Lôi lướt nhanh, mãi hơn nửa canh giờ vẫn không thấy được một Tu Luyện Giả nào cả.

- Không được, cứ tiếp tục như vậy sợ rằng ngay cả một Tu Luyện Giả cũng cứu không được. Lúc đó ca mắt hết mặt mũi là chuyện nhỏ, cứu không được người mới là chuyện lớn a.

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng, cả người ẩn trong một lớp năng lượng màu đen nồng đậm, tránh khỏi từng con Yêu thú cấp thấp, bỗng nhiên đem tâm thần xuất thành một luồng, tiến vào trong não hải.

- Lăng Hi.

Dương Thiên Lôi vừa tiến nhập vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, nháy mắt đã hô lớn. Từ sau lần ra ngoài trước đây, Lăng Hi lại chìm vào trong tầng sâu để tu luyện, cho nên không phải vận bất đắc dĩ, Dương Thiên Lôi sẽ không kinh động tới Lăng Hi. Dù sao, thực lực Lăng Hi tăng lên thì thực lực của hần cũng gián tiếp được kéo lên theo.

- Chủ nhân.

Tiểu Bạch nhất thời khản trương, trên mặt tràn đầy vẻ thân mật tiến tới trước mặt Dương Thiên Lô:

- Lăng Hi tỷ tỷ nói người là đại sắc lang, sợ ác tâm của người, sau khi nàng tỉnh dậy lần nữa, đã tiếp tục tiến vào trong tầng sâu để tu luyện rồi.

- Ách... Nàng tỉnh dậy lúc nào?

Nghe Tiểu Bạch nói, Dương Thiên Lô lúng túng gãi đầu, hỏi.

- Hai canh giờ trước ấy, chủ nhân, người tìm Lăng Hi tỷ tỷ làm gì a?

Tiểu Bạch hỏi.

- Nói cho người cũng vô ích thôi. Ca đang ở trong biển cứu người, tiếc là năng lực cảm ứng của ca quá kém... Thôi vậy, ta ra ngoài.

- Đợi đợi, chủ nhân, để Tiểu Bạch giúp người đi? Năng lực cảm ứng của Tiểu Bạch rất tốt....

Nhất thời Tiểu Bạch hai mắt sáng lên, nói. Đi theo Dương Thiên Lô lâu như vậy rồi, tên tiểu tử này đã ăn bao nhiêu đan dược ngay cả nó cũng đếm không xuể. Tu vi rõ ràng tăng lên vô cùng nhanh, nhưng mà trước giờ thủy chung vẫn chưa giúp được Dương Thiên Lô cái gì, điều này khiến trong lòng nó rất là bất an. Lúc theo lão chủ nhân trước kia, ít nhất nó cũng có thể hỗ trợ chăm sóc thể giới Băng Tuyết, mà hiện tại nó lại có cảm giác như mình chính là phế vật, cái gì cũng không thể giúp được. Thế nên, ngay khi Dương Thiên Lô nhắc đến năng lực cảm ứng, nhất thời hai mắt nó liền sáng rõ, kích động hô lên.

- Năng lực cảm ứng của người rất mạnh? Mạnh cỡ nào?

- Chủ nhân, Tiểu Bạch ra đời chính là vì để quản lý thể giới Băng Tuyết, cho nên lão chủ nhân trong lúc ngưng luyện Tiểu Bạch, đã cho Tiểu Bạch có thiên phú năng lực cảm ứng mạnh nhất, trong thể giới Băng Tuyết, năng lực cảm ứng của Tiểu Bạch có thể vươn ra, dò tới bất kỳ một góc nhỏ nào, chắc cũng có thể cảm ứng ở trong phạm vi trăm lý thậm chí là ngàn lý nơi đây? Chủ nhân, người để cho Tiểu Bạch thử một chút xem sao?

Tiểu Bạch đáng yêu hai mắt tròn xoe, giọng nói tràn đầy mong đợi.

307. Chương 291: Thực Lực Biến Thái.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 291: Thực lực biến thái.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tốt, nếu người có thể cảm ứng được trong vòng trăm lý, ca sau này thường xuyên thả người ra ngoài chơi.

Nghe Tiểu Bạch nói xong, trong lòng Dương Thiên Lô cũng có chút mong đợi, tâm ý vừa động liền trở về bản thể, nhất thời gọi Tiểu Bạch ra ngoài.

Khi Tiểu Bạch hiện ra trong nước biển lạnh như băng, ánh mắt nó nhất thời xuất ra đạo đạo tinh quang, không khỏi kêu lên một tiếng hưng phấn, tiếng gầm này trong phút chốc đã phá vỡ áp lực nặng nề của nước biển, truyền ra tít tận khơi xa.

Vốn vừa nghe Tiểu Bạch gầm lên, Dương Thiên Lô lập tức muốn nổi giận, trừng trị tiểu tử điên cuồng này một phen, ca gặp Yêu thú trốn còn không kịp đây, người tốt lắm, vừa ra ngoài một cái liền tru lên, không phải là muốn rước phiền toái đến đây sao?

Nhưng mà một màn xuất hiện ngay trước mắt lại khiến cho Dương Thiên Lô hoảng sợ chỉ biết trốn to hai mắt mà nhìn, từng con từng con Yêu thú nghe thấy tiếng gầm của Tiểu Bạch, thế mà cả người lại run rẩy,

trong thoáng chốc liền kinh hoàng bỏ chạy tứ phía, dường như cảm ứng được thứ khí tức kinh khủng nhất vậy.

Khí tức của Thiên Địa Linh thú.

Mặc dù lúc này tu vi của Tiểu Bạch chỉ có Tứ cấp Tiên Thiên, nhưng Yêu thú cấp thấp có trí khôn vô cùng hữu hạn, dưới tình huống bình thường, đối với kẻ xâm phạm hải vực của nó, vô luận là cấp bậc cao hay thấp cũng điên cuồng chống trả, thế nhưng gặp phải gia hỏa như Tiểu Bạch đây, đụng phải khí tức phát tán ra như vậy, đám Yêu thú này thế mà lại bị dọa đến mức vất chân lên cổ mà bỏ chạy.

- Lợi hại, làm tốt lắm, Tiểu Bạch.

Dương Thiên Lô hưng phấn vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch, nói.

- Dĩ nhiên rồi, Tiểu Bạch là Linh Thú trời sinh đất dưỡng, hơn nữa còn là Thủ hộ Thú của thế giới Băng Tuyết, đám Yêu thú cấp thấp ở trong Thủy vực này tất nhiên phải sợ Tiểu Bạch rồi, hi hi... Di, Chủ nhân, khoảng hơn trăm lý phía trước ở phía trước!

- Khoảng trăm lý? Người cảm ứng được rồi?

Dương Thiên Lô hơn hớn hỏi lại.

- Ân ân, hơn ngàn đầu Yêu thú cấp thấp đang vây công một Tu Luyện Giả.

Tiểu Bạch nói.

- Đi!

Dương Thiên Lô ôm Tiểu Bạch trên tay, thân thể lấy tốc độ kinh người trong nháy mắt đã lao vọt tới trước.

Tiểu Bạch thi thoảng lại gầm lên một tiếng giận dữ, khiến tất cả Yêu thú cấp thấp nhất thời bỏ chạy tứ tán, căn bản không có bất kỳ trở ngại nào, mấy phút đồng hồ sau, lúc sắp tới mục tiêu rồi, Dương Thiên Lô trước tiên thu hồi Tiểu Bạch, một mình xông lên trước.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã thấy được một mảng Yêu thú đông nghịt, không một chút do dự, cả người liền như một thanh bảo kiếm sắc bén, đâm thẳng tới như tia chớp.

- Đạo hữu, cứu mạng!

Xa xa trông thấy một đạo thân ảnh hệt như sét thần đang xông về phía mình, tên Tu Luyện Giả pháp lực sắp sửa tiêu hao hết kia vội vàng truyền âm tới.

- Nữ nhân?

Bị ngăn trở bởi tầng tầng lớp lớp Yêu thú, Dương Thiên Lô còn chưa kịp đánh giá Tu Luyện Giả kia, lại nghe thanh âm mà Tu Luyện Giả này truyền lại, trong lòng lại cảm thấy một trận ý vị, cứu người, bất kể là nam hay là nữ, người an hem này cũng sẽ cứu tất, nhưng nếu mục tiêu cần cứu là nữ nhân mà nói, đương nhiên người anh em này sẽ càng thêm cao hứng. Anh hùng cứu mỹ nhân, ai mà không thích chứ?

- Đừng sợ, lập tức đến liền!

Dương Thiên Lô trầm giọng nói. Trong thanh âm ngập tràn sự tự tin cường đại cùng với khí tức nam tử, trong phút chốc, tốc độ đang lao tới cũng tăng lên đến cực hạn, từng con từng con Yêu thú một bị hắn xé ra như xé dưa, căn bản không tài nào ngăn cản được thân hình đang tiến tới của hắn.

Một lúc sau, Dương Thiên Lô rốt cuộc cũng thấy được một nữ Tu Luyện Giả thân mang Linh khí thượng phẩm, đang cố dốc hết sức lực mà chém giết Yêu thú. Tu vi nàng hiển nhiên đã tới Bát cấp đỉnh phong, chẳng qua thể lực cùng với pháp lực tiêu hao quá nhiều, khiến cho nàng bị đám Yêu thú cấp thấp này bao vây.

- Phong bế pháp lực của mình, ta mang người đi.

Anh hùng cứu mỹ nhân trong truyền thuyết không xuất hiện, bởi vì vì nữ tu luyện giả này bất quá chỉ là một trung niên lão bà thoát nhìn có chút tư sắc mà thôi. Bất quá Dương Thiên Lô cũng không có bất kỳ thất vọng gì, có thể anh hùng cứu mỹ nhân thì đương nhiên là tốt, không gặp được mỹ nữ, đó cũng là cứu

người. Thời điểm hần giết đến bên cạnh trung niên nữ nhân, trầm giọng nói ra, từng đoàn từng đoàn pháp lực khủng bố, trong chốc lát liền đem trung niên nữ nhân thủ hộ tại trung ương.

- Đa tạ tiểu huynh đệ.

Trung niên nữ nhân trong mắt hiện lên một tia cảm kích, thời điểm nhìn thấy Dương Thiên Lô, hiển nhiên là có chút kinh ngạc. Bởi vì khí tức trên thân Dương Thiên Lô bất quá chỉ là tu luyện giả Tiên Thiên lục cấp mà thôi, nhưng chiến lực khủng bố Dương Thiên Lô vừa phóng xuất ra, cũng không phải là tu luyện giả Tiên Thiên lục cấp có thể làm được. Nhưng tu luyện giả Tiên Thiên lục cấp lại có thể cứu được bản thân mình sao? Nàng hiểu rõ, giờ phút này khoảng cách tới “Phá Lãng Hào” còn đến mấy ngàn dặm, cho dù Dương Thiên Lô lợi hại hơn nữa, mang theo mình, chỉ sợ cũng rất khó có thể trở lại “Phá Lãng Hào”.

Nhưng giờ này khắc này, nàng vốn đã cho rằng mình tất nhiên phải táng thân nơi biển rộng, Dương Thiên Lô đã trở thành hi vọng duy nhất của nàng. Không có chút do dự gì, nàng liền đình chỉ công kích, thu liễm toàn bộ khí tức trên thân. Đúng lúc này Dương Thiên Lô trực tiếp phóng tới bên cạnh nàng, cánh tay hữu lực lập tức ôm lấy bờ eo của nàng, thân ảnh nhoáng lên một cái liền giống như thiểm điện phá vỡ tầng tầng yêu thú, hướng mặt biển bay lên.

- Tiểu huynh đệ, người đây là muốn?

Trung niên mỹ phụ lập tức trấn động.

- Đừng lo lắng!

Dương Thiên Lô nói chuyện đồng thời không hề dừng lại, trong nháy mắt đã phi đến biên giới của mặt biển. Ngay tại lúc hần muốn xuyên qua tiến vào trong không trung, đột nhiên một đạo quang mang hiện lên. Hần đột nhiên té ra thiên la địa võng, nói:

- Đắc tội, trước thu hồi người! Miễn cho người bị lôi đình đả thương! Ta không sợ lôi đình!

Trung niên nữ nhân ánh mắt kinh ngạc. Lúc này nàng cũng biết Dương Thiên Lô muốn làm gì rồi, nhìn ánh mắt Dương Thiên Lô tràn đầy chính khí, nàng khẽ gật đầu một cái, cảm kích nói.

- Tiểu huynh đệ, người tự mình bảo trọng.

- Ừ

Dương Thiên Lô lên tiếp sau đó trực tiếp dùng thiên la địa võng bao phủ trung niên nữ nhân lại. Đây cũng là biện pháp duy nhất, hần cũng không phải Thần Đạo cường giả, có được loại thần thông giống như “Tự Lí Càn Khôn”, chỉ có thể dùng “Thiên La Địa Võng” thu vị trung niên nữ nhân này lại. Về phần Càn Khôn Giới tuy rằng có chức năng chứa đựng vật phần, nhưng sinh vật còn sống căn bản không có cách nào tiến vào bên trong. Mà “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” đương nhiên là có thể, bất quá muốn thu sinh vật vào...nhất định phải té ra. Đây là bí mật lớn nhất của hần, há lại có thể bạo lộ ra ngoài? Cho nên chỉ còn có cách này.

Sau khi thu nữ nhân trung niên lại, Dương Thiên Lô bày ra tầng tầng niệm lực bên trên bề mặt “Thiên La Địa Võng”, tận cho đến khi xác định trung niên nữ nhân không thể cảm ứng được khí tức ngoại giới, hần một lần nữa đột nhiên tiến vào sâu trong lòng đại dương, đồng thời đồng thời thả tiểu linh thú ra, dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Linh Thú, bắt đầu tìm kiếm thêm một lần nữa.

Một lúc sau, hần lại cứu thêm được hai tu luyện giả, đồng dạng cũng thu vào bên trong “Thiên La Địa Võng”.

- Không sai biệt lắm, nên trở về rồi. Nếu không “Thiên La Địa Võng” thể tích quá lớn, chỉ sợ ka không thủ hộ được.

Dương Thiên Lô thầm nghĩ trong lòng, niệm lực lập tức không chế “Thiên La Địa Võng” dưới chân mình, tỏa ra tầng tầng cương khí, cả người nhanh chóng xuyên qua mặt biển. Điều khiển kiếm quang, bay thẳng lên trời, nhanh như thiểm điện hướng phía “Phá Lãng Hào” phi hành tới.

Hần một lần nữa phi hành ở ngoại tầng, dùng tốc độ nhanh nhất chống cự vô số những đạo hướng lôi đình, đề thăng tốc độ lên đến cực hạn.

....

Boong thuyền.

Đã ba canh giờ trôi qua, Thần Đạo cường giả Long Phá Lăng rốt cục cũng chứa thương hoàn tất, khôi phục lại pháp lực cùng tu vi, xuất hiện phía trên boong tàu.

- Long hạm trưởng Long tiền bối Long tiền bối!

Lão giả cùng mọi người lập tức cung kính hành lễ.

- Ah, Tiêu huynh đệ trở về rồi.

Đúng lúc này có một người kêu lên sợ hãi. Trong phút chốc, ánh mắt của mọi người lập tức nhìn về phía bầu trời. Một đạo kiếm quang nhanh như thiểm điện hướng “Phá Lăng Hào” tiếp cận đến. Từng đạo lôi đình vô cùng khủng bố oanh kích thẳng lên trên thân thể hắc vang lên vô số những tiếng “ca sát, ca sát..”, nhưng lại không có chút nào ảnh hưởng đến tốc độ của hắn.

- Khai nôi.

Lão giả phụ trách chưởng quản kết giới của “Phá Lăng Hào”, lập tức hét lớn một tiếng, tầng kết giới kiên cố trong chốc lát chợt tỏa ra từng đạo hào quang, lần nữa xuất hiện một cái lối đi. Trong hai tròng mắt của Long Phá Lăng tỏa ra một tia kinh ngạc mãnh liệt, bỗng nhiên dừng ở trước mặt lão giả hỏi:

- Bạch Hà, chuyện gì xảy ra?

- Bẩm báo Long hạm trưởng, Tiêu Thiên, thể chất của Tiêu huynh đệ có thể chống cự lôi đình, hắc chủ động yêu cầu đi cứu người.

- Tiêu Thiên?

Long Phá Lăng lẩm bẩm, mắt mắt chợt nhìn về phía đạo kiếm quang phía xa xa, sau khi nhìn rõ hình dạng của Dương Thiên Lôi, ánh mắt chợt nhiên lên tán thưởng, thâm nghĩ:

- Không ngờ lại là tiểu gia hỏa này? Quả nhiên không đơn giản! Trách không được dám cùng Tiên Đa Đa đối chọi.

- Bạch Hà, thay bản tôn cảm tạ Tiêu lão đệ, cứu người quan trọng hơn, đợi sau này bản tôn tất có hậu tạ.

Long Phá Lăng trầm giọng nói.

- Vâng, Long hạm trưởng!

Lão giả gọi Bạch Hà, thanh âm cung kính nói.

Thanh âm của Bạch Hà vừa dứt, quanh thân Long Phá Lăng bỗng nhiên truyền ra một hồi chấn động, cả người lập tức phá vỡ rào cản không gian, biến mất trước mắt mọi người, lần nữa triển khai cứu trợ. Trong chớp mắt, kiếm quang của Dương Thiên Lôi cũng xuyên qua thông đạo, hạ xuống boong thuyền, nhẹ vung tay, lập tức đem ba tu luyện giả cứu được thả ra ngoài.

- Đa tạ ân cứu mạng của tiểu huynh đệ.

Ba tu luyện giả từ trong “Thiên La Địa Vọng” địa vọng đi ra, thấy được bản thân mình đã ở phía trên boong tàu, lập tức tràn ngập cảm kích khom mình hành lễ với Dương Thiên Lôi, nói.

- Không cần khách khí.

Dương Thiên Lôi nhàn nhạt nói, nhẹ nhàng đi tới bên người Tiêu Như Mộng nắm chặt lấy đôi tay nhỏ bé của nàng. Sau đó, không để ý đến ánh mắt tràn ngập cảm kích cùng kinh ngạc của mọi người, một lần nữa hóa thành một đạo điện quang, ngự kiếm mà đi.

- Lợi hại! Tiêu huynh đệ quả nhiên lợi hại!

Trong đám người lập tức truyền ra vô số tiếng khen ngợi. Tất cả mọi người bọn họ ngay từ đầu chỉ là kính nể Dương Thiên Lôi quên mình vì nghĩa, đối với việc hắc chủ có hay không có thể cứu người trở về, đều ôm thái độ hoài nghi, có thể cứu về đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu không thể cứu về, cũng không ai trách hắc chủ.

Dù sao biển rộng mênh mông, mặc dù hắc có được năng lực có thể cứu người, nhưng muốn tìm được một tu luyện giả quả thực cũng rất khó. Chỉ có thể trông chờ vào vận may, nhưng mà, ngắn ngủi ba canh giờ trôi qua, Dương Thiên Lô không ngờ lại có thể cứu được ba người trở về. Hơn nữa càng khiến mọi người khiếp sợ hơn chính là, Dương Thiên Lô không hề có chút dừng lại nào, khí tức tràn ra quanh thân hắc, dường như không hề bị tiêu hao một chút pháp lực nào.

Mà hai vị thiếu nữ điêu ngoa Bách Lí Thiên Thiên cùng Bộ Hàn Tinh đang ngồi trong một góc hẻo lánh, khuôn mặt đầy khiếp sợ, nhất là Bách Lí Thiên Thiên, nhìn về phía Dương Thiên Lô soái đến mức thiên địa bất dung, quanh thân tán ra hạo nhiên chính khí, lại càng tràn đầy hận ý. Tên gia hỏa này đối với mỹ mạo của mình đã không để ý thì chứ, không ngờ lại còn tranh đoạt vòng cổ cùng mình. Hắc dựa vào cái gì lại có năng lực cường đại như vậy?

- Hừ, mèo mù đụng phải chuột chết, nếu Kinh Thiên đại ca có ở đây, thì đã không tới phiên hắc...

Bách Lí Thiên Thiên thầm nghĩ trong lòng, bất quá nghĩ được một nửa lại đột nhiên phát hiện. Cho dù là Bộ Kinh Thiên, tựa hồ cũng không có năng lực ngự kiếm phi hành bên trong lôi đình. Hơn nữa, nếu Dương Thiên Lô thực sự mèo mù đụng phải chuột chết... sao lại có thể gặp được đến ba người?

Bách Lí Thiên Thiên chỉ có thể phiền muộn mà dậm chân, trong nội tâm âm thầm nguyên rủa ngàn lần Dương Thiên Lô bị sét đánh chết, hoặc là bị yêu thú trong biển nuốt mất. Về phần nửa nhân mang trên mình vòng cổ mà bản thân nàng hâm mộ, thậm chí tư sắc còn hơn cả mình kia, nàng động dục cũng sẽ không bỏ qua. Tuy rằng tại “Phá Lăng Hào” không có cách nào động thủ, nhưng chỉ cần đột kích luyện này chấm dứt, nàng muốn để cho nữ nhân kia biết rõ, kết cục khi dám tranh đoạt vật mà nàng yêu thích.

.....

Trong nháy mắt lại trôi qua thêm ba canh giờ, khiến cho tất cả mọi người lại kinh ngạc chính là, Dương Thiên Lô không ngờ lại có thể cứu thêm ba tu luyện giả trở về, vẫn như trước không hề dừng lại chút nào.

Lúc này đây, tất cả tu luyện giả kể cả hai nữ tử ngốc nghếch kia nữa, đã không còn có thể dùng từ khiếp sợ để hình dung nữa. Tất cả mọi người đều nhớ lại một câu Bách Hiểu Sinh Mạc Thương đã từng nói qua: Thiên phú Tiêu huy nhệ, chỉ cần đợi thêm một thời gian, tuyệt đối sẽ là nhân vật đồng cấp với Bộ Kinh Thiên, Thương Huyền Bác cùng Vu Thanh Nhã.

Lúc ấy bọn hắc nghe được, bởi vì lòng tôn kính đối với Dương Thiên Lô, cũng không có phản bác. Nhưng trong lòng cũng không quá tán thành. Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, ba người kia là nhân vật bậc nào, đây chính là những nhân vật thiên tài xuất sắc nhất xuất hiện trong vòng hai trăm năm qua.

Vô luận là gia thế, tư chất hay là ngộ tính đều là tồn tại nhất lưu.

Nhưng bây giờ, bọn hắc đối với câu nói kia của Bách Hiểu Sinh đã tin tưởng không chút nghi ngờ nào.

308. Chương 292: Thiếu Nữ Ham Chơi Lớn Mật.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 292: Thiếu nữ ham chơi lớn mật.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nếu đơn giản dựa vào thiên phú có thể chống cự lại lôi đình, chỉ có thể nói hắc là một quái tài đặc thù, nhưng cộng thêm với việc thể lực cùng pháp lực vô cùng nữa? Còn có, trong biển cả mênh mông này, hắc chẳng lẽ một mực dựa vào vận khí mới gặp được tu luyện giả?

....

Rốt cục lại thêm ba canh giờ trôi qua, một đạo kiếm quang lại xuất hiện thêm một lần nữa trong tầm mắt mọi người.

Cùng lúc đó, không gian truyền đến một hồi chấn động, cơ hồ là cùng một lúc, Thần Đạo cường giả Long Phá Lăng đi ra ngoài nửa ngày trời sau, rốt cuộc cũng đã phản hồi. Dương Thiên Lô vẫn oai hùng như trước, thân thể không chút nào bị tổn thương, hơn nữa hắn đã liên tục ứng cứu trong vòng chín canh giờ.

Mà Long Phá Lăng, vị Thần Đạo cường giả này, hiển nhiên đã bị lôi đình đả thương. Mặc dù là xé rách hư không phi hành, dưới vô số những đạo lôi đình khủng bố, cũng khó có thể dựa vào may mắn mà thoát khỏi. Hơn nữa, hắn chỉ có thể liên tục ứng cứu được trong vòng sáu canh giờ. So với Dương Thiên Lô ít hơn ba canh giờ.

Dương Thiên Lô đem “Thiên La Địa Võng” Mở ra, khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc chính là, từ trong đó lại đi ra ba tu luyện giả.

Chín canh giờ, chín người.

Long Phá Lăng vung tay áo kèn, lập tức xuất hiện bảy tu luyện giả.

Tốc độ cứu viện của Thần Đạo cường giả Long Phá Lăng vẫn không thể nhanh được hơn so với Dương Thiên Lô. Bởi vì, giờ khắc này hiển nhiên hắn đã không còn có năng lực đi ứng cứu nữa, nhất định phải tiến hành chữa thương cùng khôi phục trong vòng mấy canh giờ, mới có thể tiếp tục.

Nhưng Dương Thiên Lô thì sao? Người này tinh thần vẫn sáng lạng như trước.

- Còn tốt chứ, tiểu huynh đệ!

Long Phá Lăng ánh mắt tràn đầy tán thưởng, trầm giọng nói:

- Bản tôn Long Phá Lăng, đại biểu cho “Phá Lăng Hào”, cảm tạ ân cứu mạng của tiểu huynh đệ.
- Tiễn bối không cần khách khí. Đây là việc ta nên làm mà.

Dương Thiên Lô nói.

-Ừ

Long Phá Lăng lên tiếng, bỗng nhiên quay người hỏi Bạch Hà:

- Còn bao nhiêu người nữa?
- Còn thiếu mười tám người!

Sắc mặt của Bạch Hà trầm xuống, có chút do dự, bỗng nhiên dừng ở trước mặt Long Phá Lăng nói:

- Hạm trưởng...Tiểu..... Tiểu..... Vẫn không có tin tức sao?

Long Phá Lăng sắc mặt trầm trọng khoát tay, bỗng nhiên đưa ánh mắt nhĩ về phía Dương Thiên Lô, xuất ra trọn vẹn trên một trăm đạo thông tấn phù, đưa tới trước mặt Dương Thiên Lô, nói:

- Tiểu huynh đệ, cứu người như cứu hỏa. Bản tôn..lúc này thương thế nghiêm trọng, đã vô lực có thể xé rách không gian..Đây là thông tấn phù có thể liên lạc đến một người tu luyện giả, kính xin tiểu huynh đệ trong lúc cứu người thì phát ra, nếu như liên lạc được, cũng có thể tiết kiệm thời gian tìm kiếm.
- Tốt!

Dương Thiên Lô trầm giọng đáp, nhận lấy thông tấn phù trong tay Long Phá Lăng, ôm quyền với mọi người, lần nữa nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Tiêu Như Mộng, sau đó lập tức, hóa thành một đạo kiếm quang, giống như tia chớp phóng đi.

...

Nhìn thân ảnh Dương Thiên Lô rời đi, trong lòng Long Phá Lăng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chỉ có thể gửi gắm hi vọng trên người Dương Thiên Lô. Hắn đã tận lực, còn lại mười tám tu luyện giả, hắn biết rõ, cơ hội còn sống trở về đã không còn nhiều lắm. Đã qua ba ngày rồi, thời gian ba ngày, có mấy người pháp lực cùng thể lực có thể kiên trì đến bây giờ?

Thân là chương khống giả của “Phá Lăng Hào”, tuy rằng tuân theo tôn chỉ của thương nghiệp hội, tánh mạng của bất luận tu luyện giả nào đều phải cố gắng hết sức mình cứu vớt, nhưng trong lòng hắn, quả thực

chính là muốn ứng cứu một người cho tới bây giờ vẫn không có bất cứ tin tức nào. Hẳn tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng hẳn biết, trong mười tám người này, bất luận là ai, khả năng còn sống đều đã không quá lớn nữa rồi. Tuy rằng không phải trách nhiệm của hắn, nhưng hẳn vẫn biết rõ, vô luận như thế nào, lần tai nạn này cũng sẽ khiến hội trưởng “Bồng Lai Thương Nghiệp Hiệp Hội” tức giận, hẳn cũng sẽ bị nghiêm khắc trọng phạt.

Bởi vì trong mười tám người này, có chất gái mà hội trưởng “Bồng Lai Thương Nghiệp Hiệp Hội” Lâm Vô Kỵ yêu thương nhất- Lâm Tâm Di, thiếu nữ thiên tài hai mươi tuổi đã đột phá Tiên Thiên ngũ cấp, có được dung nhan bất biến. Mặc dù hi vọng xa vời, nhưng Long Phá Lăng vẫn đem những thông tấn phù kia giao cho Dương Thiên Lô, đây là một chút tư tâm duy nhất của hắn. Chỉ cần Lâm Tâm Di có thể được cứu về, như vận ảnh hưởng của lần thiên tai này tạo thành đối với hắn cũng sẽ được hạ xuống thấp nhất, thậm chí đến một trình độ không đáng kể.

....

Những người Long Phá Lăng vừa mới cứu được, đã đi chữa thương khôi phục. Những người còn lại cũng bắt đầu nghị luận sôi nổi, chủ đề của tất cả mọi người, cơ hồ đều tập trung vào trên người Dương Thiên Lô. Thỉnh thoảng, mọi người đồng thời sẽ nhìn về phía thân ảnh đại khuynh quốc khuynh thành đứng ở phía lan can tàu kia. Chín canh giờ, ngoại trừ lúc Dương Thiên Lô trở về, nàng vẫn luôn đứng ở trên boong tàu trông ngóng. Đạo bào màu trắng không nhiễm bụi trần, chiếc vòng cổ trân châu màu ngà sữa đeo trên chiếc cổ trắng nõn, tản ra ánh sáng thánh khiết, khí tức tinh khiết.

Mọi người trong lúc tán thưởng Dương Thiên Lô, trong nội tâm đều có một ý nghĩ, chỉ sợ cũng chỉ có cấp thiếu niên thiên tài như Dương Thiên Lô, mới xứng đôi với một vị nữ tử khuynh quốc khuynh thành như thế. Về phần Bách Lí Thiên Thiên cùng Bộ Hàn Tinh ngang ngược kiêu ngạo ngang ngược, kiêu ngạo, ương ngạnh thì từ lúc Dương Thiên Lô lần thứ hai trở lại, đã không chịu nổi ánh mắt xem thường của mọi người, xám xịt rời khỏi boong tàu.

...

- Uyển, uyển, uyển...

Nương theo từng trận lôi đình, tinh thần Dương Thiên Lô vô cùng phấn chấn, sáng khoái tinh thần. Mà ngay cả kim đan với mới hình thành trong đan điền, tựa hồ dưới lôi đình oanh kích, cũng càng trở nên cô đọng, tinh thuần. Tên này, đứng nói căn bản là không có chút tiêu hao nào, ngược lại giống như là đang tu luyện, có thể từ trong việc hấp thu lôi điện, rèn luyện ra không ít năng lực hơn nữa ẩn chứa bàng bạc năng lượng của lực lượng thiên địa.

- Tiểu..Tiểu.. Hẳn là tiểu thư a?

Dương Thiên Lô một bên phi hành, một bên trầm nghĩ trong lòng. Lão giả gọi là Bạch Hà kia tuy không nói hết ra, nhưng Dương Thiên Lô lại nghe được một chút đầu mối.

- Thông tấn phù, hắc hắc xem ra vị tu luyện giả gặp phải rủi ro này tất nhiên là nhân vật trọng yếu của “Phá Lăng Hào”, thậm chí là “Bồng Lai Thương Nghiệp Hiệp Hội”. Nếu không Thần Đạo cường giả Long Phá Lăng Long Phá Lăng tại sao lại có thông tấn phù liên hệ cùng nàng? Ai, ka cứ cố mà làm, phát đi vài lần, nếu mạng nàng lớn còn sống, được ka ứng cứu...đường như quả thực là có duyên đi....? Tuy rằng không cần lấy thân báo đáp, nhưng thịnh tình của người ta, ka cũng không thể từ chối a....

- Trong mười tám người, ba tên tay chân của Tiên Đa Đa đã ngỏm củ tỏi rồi, nói cách khác còn lại mười năm người. Trong đó đoán chừng có không ít đã tử vong....

Dương Thiên Lô lẩm bẩm, đồng thời lấy ra một đạo thông tấn phù, sau khi phi hành mấy ngàn dặm, Dương Thiên Lô một đầu đâm vào trong lòng biển, Tiểu Bạch được đại gia Dương Thiên Lô tán thưởng, lập tức vù một tiếng chui ra ngoài, nói:

- Chủ nhân không phát hiện!

- Tiếp tục!

Dương Thiên Lô thu hồi Tiểu Bạch, trong chớp lát liền bay lên trên không trung, một lần nữa hướng về phía chân trời. Sau một lát đã vượt qua trăm dặm đường, ào một tiếng lại lần nữa lặn xuống dưới lòng đại dương.

Liên tục ứng cứu trong vòng mấy canh giờ, Dương Thiên Lô đã rút ra kinh nghiệm. Tiểu Bạch tiểu gia hỏa này, cảm ứng lực tuyệt đối thuộc hạng khủng bố, nhưng chỉ giới hạn trong lòng biển mà thôi, nếu là ở trên không trung, năng lực cảm ứng của nó chỉ nhỉnh hơn Dương Thiên Lô chút xíu. Cho nên một người một thú, để tăng hiệu suất tìm kiếm liền dùng phương thức, vừa phi hành trên trời, vừa cảm ứng trong nước kết hợp lại với nhau.

Liên tục vượt qua vài ngàn dặm lộ trình, vẫn không có chút thu hoạch, hiển nhiên độ khó khăn trong tìm kiếm lúc này đã lớn hơn rất nhiều. Khiến cho Dương Thiên Lô thở dài chính là, mặc dù không cứu được người, nhưng lại phát hiện ra một chỗ tản ra nồng đậm máu tươi, còn tụ tập vô số yêu thú nữa. Chẳng qua khi hần tới nơi đã không có bất cứ khí tức tu luyện giả này, hiển nhiên vị tu luyện giả này đã bất hạnh ngộ nạn.

Thời gian ba ngày, cho dù là cường giả Tiên Thiên bát cấp đỉnh phong không gặp phải cường đại yêu thú, cũng đã đạt tới cực hạn rồi. Đương nhiên loại dự đoán này chỉ dựa theo thực lực của cường giả Tiên Thiên bát cấp đỉnh phong phổ thông mà tiến hành ước định ra, nếu gặp phải loại biến thái giống như Dương Thiên Lô...vậy thì sẽ hoàn toàn bất đồng rồi.

.....

- Chủ nhân, phía bên trái cách nơi này một trăm ba mươi dặm, phát hiện tình huống.

Đúng lúc Dương Thiên Lô đang cảm đầu phi nhanh, thanh âm của Tiểu Bạch đột nhiên vang lên, kích động nói.

- Đi

Dương Thiên Lô quát nhẹ một tiếng, cả người lập tức lao ra khỏi mặt biển, hóa thành một đạo kiếm quang. Một lát sau đã vượt qua ngoài trăm dặm, lập tức lại phi người xuống dưới lòng biển. Mùi máu tươi nồng nặc truyền đến, vô số đề cấp yêu thú đang vây công một người trung niên tu luyện giả, Dương Thiên Lô nhanh như thiểm điện đột phá bên trong đàn yêu thú, khi đến khoảng cách hơn trăm trượng, lập tức truyền âm đến vị tu luyện giả đang gần như sụp đổ kia.

Khi nghe được thanh âm của Dương Thiên Lô, tu luyện giả lập tức lộ ra hào quang kinh hãi.

Dương Thiên Lô từ bên trên phi xuống, thế như che tre, mấy phút đồng hồ sau đã tiếp cận tới gần vị tu luyện giả, chiếu theo thường lệ, lập tức đem vị tu luyện giả mạng lớn này thu vào bên trong “Thiên La Địa Võng”. Hoàn toàn chính xác, có thể kiên trì đến lúc này không bị bảy yêu thú phân thân, cơ bản đều làm nhân vật tương đối lợi hại trong cường giả Tiên Thiên bát cấp rồi, đương nhiên ý niệm muốn sống cũng phải tương đối mãnh liệt, không đến một khắc cuối cùng quyết không buông bỏ. Bằng không mà nói, chỉ sợ là đã sớm tử vong rồi.

- Hô _____

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Dương Thiên Lô không dừng lại chút nào, lập tức dời đi. Giờ khắc này, hần căn bản đã không có chú ý đến chuyện bản thân có phải là anh hùng hay không, chỉ muốn tận lực cứu vớt đồng loại của hần. Thời điểm lần lượt đem những tu luyện giả này cứu vớt, ánh mắt họ nhìn về phía hần, khiến cho hần dần dần si mê cái loại cảm giác này... Nói thật, nó khiến cho tên khốn này phi thường hưởng thụ.

- Chẳng lẽ, ka trời sinh đã có tiềm chất làm anh hùng?

Dương Thiên Lô nhin không được thăm nghĩ. Hần lại một lần nữa phi thẳng lên trên bầu trời, theo thói quen lấy ra một tâm thông tấn phù..

Tiếp tục đi tới...

Trong nháy mắt, đã hai canh giờ trôi qua. Đáng tiếc, ngoài trung niên nhân kia, hần chưa gặp được tu luyện giả nào khác.

- Chủ nhân, không phát hiện!

Tiểu Bạch thất vọng thất vọng. Lần lượt cắm đầu vào trong lòng biển cả, lần lượt thất vọng. Tiểu Bạch không nhớ nổi, nó đã nói bao nhiêu lần.

- Được rồi, đoán chừng không còn ai nữa rồi.

Dương Thiên Lô sững nịch vuốt vuốt đầu Tiểu Bạch, đem nó thu hồi lại. Bay thẳng lên trên không trung, theo thói quen lại lấy ra một tấm thông tấn phù, đúng lúc hắn đang muốn dùng niệm lực thúc dục, bỗng nhiên trên tấm thông tấn phù kia, không ngờ lại truyền đến một hồi chấn động.

Dương Thiên Lô sững sốt:

- Chẳng lẽ còn sống?

Không có chút gì do dự, Dương Thiên Lô vội vàng đem niệm lực rót vào trong đó, lập tức truyền ra thanh âm cực kỳ êm tai của một vị thiếu nữ, mặc dù có điểm suy yếu, nhưng không có bất luận chút nào khẩn trương, ngược lại còn pha thêm một chút tinh nghịch truyền vào trong tai Dương Thiên Lô:

- Hì hì, Long thúc thúc, người tới cứu nhân gia đi, ta đang ở phía đông “Phá Lăng Hào” cách đó ước chừng sáu nghìn dặm, Long thúc thúc, người phải nhanh lên đó, người ta không chịu đựng nổi nữa rồi...

Dương Thiên Lô thiếu chút nữa cắn lưỡi, thế này là thế nào? Chẳng lẽ vị đại tiểu thư này từ đầu đến cuối, căn bản vốn đã không làm sao cả? Hơn nữa căn bản cũng không mở ra bất cứ một tấm thông tấn phù nào? Cơ hồ trong nháy mắt, Dương Thiên Lô liền có thể khẳng định, từ đầu đến cuối cô nàng không gặp phải nguy hiểm gì, hơn nữa không hề mở ra bất cứ tấm thông tấn phù nào tiếp thu tin tức. Bằng không mà nói, kiên quyết sẽ không giao ra Long thúc thúc, thanh âm của mình có từ tính và đàn ông như thế, làm gì có chút nào giống với Long lão đầu.

To gan lớn mật, lại ham chơi hồ đồ, đây là ấn tượng đầu tiên của Dương Thiên Lô đối với vị đại tiểu thư chưa từng gặp mặt. Lá gan không lớn, sao dám mạo hiểm tính mạng thử loại cảm giác kích thích này? Thực lực cường hãn, là ấn tượng thứ hai. Nếu không có thực lực cường hãn, sao có thể kiên trì đến bây giờ, lại còn dùng một loại thanh âm nhẹ nhàng như vậy truyền đến thông tấn phù.

- Cmn!

Dương Thiên Lô nhin không được chờ đồng một tiếng, không dám trì hoãn chút nào, thân hình lập tức bay thẳng lên ngoại tầng không gian, đồng thời tế ra “Thanh Tịnh Lưu Ly Bình”, trong sát na thiêu đốt mấy chục vạn Thuần Dương đan, trực tiếp thi triển ra “Nhân Gian Đại Pháo”, dùng tốc độ khủng bố nhất không khác gì một tia chớp hướng phương hướng thiếu nữ bay đi.

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô tế ra một đạo thông tấn phù, dùng một loại thanh âm trầm thấp già nua, truyền âm nói:

- Tiểu nha đầu to gan lớn mật ham chơi kia, Long thúc thúc của ngươi bị thương nặng, ngươi kiên trì thêm một chút nữa, thúc thúc ta tới cứu ngươi, bất quá phải thêm một canh giờ nữa ta mới tới nơi được.

309. Chương 293: Thúc Thúc Người Thực Đẹp Trai A!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 293: Thúc thúc người thực đẹp trai a!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ô, thúc thúc người là vị thúc thúc nào? Nhân gia sao không nhận ra thanh âm của ngươi?

Sau một lát, tấm thông tấn phù lại truyền ra một hồi trấn động, Dương Thiên Lôi sau khi mở ra lại nghe được thanh âm của thiếu nữ đó.

- Người không biết thúc thúc đâu, nửa canh giờ nữa, tiểu nha đầu, người có thể kiên trì không?

Dương Thiên Lôi trầm giọng hỏi.

- Có thể mà, người ta cũng đâu có thiếu linh phù cường đại, chỉ là không nỡ dùng thôi. Thúc thúc, người là thúc thúc của Long thúc thúc sao? Hì hì, người mau tới nhanh ah, người ta chờ người đó.

Thanh âm của thiếu nữ mang theo một tia ngây thơ vang lên.

-Móa, lạy một cực phẩm cấp “Tiểu Úc” a....

Dương Thiên Lôi nhin không được thăm nghĩ.

Bất quá nghe thiếu nữ nói thế hẳn cũng yên lòng, bằng không hẳn lúc này đang ở phía tây “Phá Lăng Hào”, khoảng cách đến chỗ thiếu nữ chỉ ít cũng phải một vạn dặm, đây cũng không phải là quãng đường nửa canh giờ hẳn có thể đuổi tới, cho dù là sử dụng “Nhân Gian Đại Pháo” cũng phải mất hơn nửa canh giờ.

.....

Lâm Tâm Di, một thân đạo khí, trong tay cầm một cây trường tiên đen nhánh, trong lòng đại dương nhẹ nhàng vung vẩy, người như thủy xà, trường tiên như du long, thân pháp nhẹ nhàng, so với yêu thú trời sinh sống trong nước tựa hồ còn linh hoạt hơn mấy lần. Hiên nhiên loại thân pháp này của nàng phải trải qua quanh năm lịch luyện trong nước, mới có thể xuất thần nhập hóa như vậy, mà trường tiên màu đen trong tay nàng, mỗi một lần vung lên, đều biến thành vô số bóng roi. Mỗi một bóng roi giống như một đầu hắc long, tỏa ra khí tức vô cùng khủng bố.

Thời gian ba ngày, nàng không sử dụng bất luận loại linh phù nào, thuần túy chỉ dựa vào lực lượng bản thân, cùng yêu thú trong lòng biển tranh đấu. Từ nhỏ nàng đã lớn lên gần biển, đối với biển cả so với tuyệt đại đa số người còn hiểu biết hơn nhiều. Khí trời bão táp như thế, nàng cũng là lần đầu tiên gặp phải, nhưng lần này, nàng là lần đầu tiên tự lực cánh sinh băng vào năng lực của bản thân kiên trì lâu như vậy.

Chuyện này đối với nàng mà nói cũng là một lần tôi luyện nghị lực cùng tâm tính. Cho nên khi thu được vô số tấm thông tấn phù truyền ra ba động, nàng cũng không có mở ra. Nàng muốn chứng minh, mình có thể dựa vào thực lực bản thân, kiên trì trong vùng biển này ba ngày.

Lúc này hiên nhiên pháp lực cùng thể lực của nàng đã đến cực hạn. Bất quá nàng vẫn kiên trì như trước, thần sắc không một chút khấn trương nào, chậm rãi chờ đợi vị thúc thúc lạ lẫm kia đến cứu viện.

.....

Dương Thiên Lôi nhanh như thiểm điện bay thẳng lên, trải qua không bao lâu đã đi ngang qua “Phá Lăng Hào”, sau khi có chút do dự, Dương Thiên Lôi liền từ trên bầu trời hạ xuống, xuất hiện phía trên “Phá Lăng Hào”. Mọi người trên boong thuyền lập tức phát hiện ra hắn. Bạch Hà vội vàng mở ra thông đạo, thân ảnh Dương Thiên Lôi vừa mới hạ xuống trên boong thuyền, Bạch Hà đã khấn trương hỏi thăm:

- Tiêu huynh đệ có cứu được người nào hay không?

- Cứu được một người, thương thế khá nghiêm trọng, trước hết đưa hắn vào trị thương đã.

Dương Thiên Lôi vội vàng đem vị tu luyện giả kia thả ra, nói:

- Các người nhanh chóng cứu chữa cho hắn, lúc ta gặp hắn, pháp lực của hắn gần như đã cạn kiệt, hơn nữa còn bị thương, bất quá cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, hắn chỉ là tạm thời bất tỉnh mà thôi.

Bạch Hà thấy người được cứu là một trung niên nam tử, trong mắt chợt hiện lên một tia thất vọng khó có thể phát giác. Giờ khắc này, hắn hoàn toàn chắc chắn Lâm Tâm Di đã gặp nạn, tâm tình sa sút, vẫn cố gắng vực dậy tinh thần, ôm quyền cung kính với Dương Thiên Lôi nói:

- Tiêu huynh đệ, cảm tạ ngài ra tay trợ giúp, xin ngài trước hết cứ đợi tin tức, đợi đến khi Long hạm trưởng hồi phục, toàn thể thành viên của “Phá Lăng Hào” chúng ta sẽ cảm tạ đại ân của ngài.

- Không vội, vẫn còn có một người phải cứu..

- Còn có một người? Tiêu huynh đệ...

- Thông tấn phù vừa truyền đến tin tức, nàng hiện tại cũng không có việc gì, không cần lo lắng.

Dương Thiên Lôi nói xong ôm quyền với mọi người, lần nữa nhẹ nắm chặt cánh tay của Tiêu Như Mộng, nhẹ nói:

- Mộng mộng, rất nhanh mọi chuyện sẽ kết thúc thôi...

Nói xong liền trực tiếp hóa thành một đạo kiếm quang nhanh như tia chớp hướng phương Đông phi hành tới.

Bạch Hà lập tức kích động, tâm tình sa sút trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất, cuống quýt mang vị tu luyện giả bị trọng thương kia đi xuống boong tàu.

.....

Sau khi thân ảnh Dương Thiên Lôi khuất khỏi tầm mắt của chúng nhân, lại một lần nữa tiến vào không gian ngoại tầng, khởi động “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” lập tức phi hành hướng tới chỗ mục tiêu. Lại qua thêm nửa canh giờ, Dương Thiên Lôi rốt cục cũng đã đi được đến địa phương cách “Phá Lăng Hào” sáu ngàn dặm, lập tức phi thân vào trong lòng biển, đồng thời thả Tiểu Bạch ra.

- Chủ nhân, không tìm thấy.

Tiểu Bạch rất nhanh đã đưa ra kết luận, Dương Thiên Lôi không hề dừng lại lập tức bay lên trời, sau đó quét một nhát hình vòng cung, hướng bốn phía không ngừng thăm dò. Sau khi đạt đến Tiên Thiên ngũ cấp, tu luyện giả đối với thời gian cùng không gian đã có một nhận thức chính xác, khoảng cách cùng phương vị Lâm Tâm Di chỉ ra, tuyệt đối sẽ có sai số không quá lớn. Cho nên, Dương Thiên Lôi chỉ cần thăm dò mấy lần, Tiểu Bạch đã phát hiện được mục tiêu.

Dương Thiên Lôi lập tức bắt đầu hướng về phía mục tiêu tiếp cận.

Sau một lát, Dương Thiên Lôi liền thấy được một thiếu nữ mặt vẫn còn búng ra sữa, thân pháp linh động dị thường không ngừng qua lại bên trong đàn yêu thú, vung vẩy cây trường tiên đen nhánh, cùng yêu thú tranh đấu. Cũng không có xuất hiện tràng cảnh linh phù bay đầy trời giống như trong tưởng tượng của Dương Thiên Lôi. Hiển nhiên, cô bé này vẫn dựa vào thực lực bản thân mà chiến đấu.

- Hảo thân pháp.

Dương Thiên Lôi nhìn không được trong nội tâm thầm khen một tiếng, thấy thiếu nữ tạm thời cũng không có gặp phải bất cứ nguy hiểm gì, tuy pháp lực đã sắp cạn kiệt, nhưng kiên trì thêm nửa canh giờ nữa tựa hồ cũng không có vấn đề gì. Cho nên, trong khoảng thời gian ngắn, Dương Thiên Lôi cũng không vội vã tiến lên, ngược lại ẩn nấp khí tức của mình, đem tâm thần dung nhập vào bên trong thân pháp của thiếu nữ, cái thân thể mềm mại so với rắn nước còn linh động hơn kia tuyệt đối đã đạt đến cảnh giới nhân thủy hợp nhất, mặc dù là kẻ khá cuồng ngạo như Dương Thiên Lôi cũng phải thừa nhận bản thân hẳn không có cách nào đạt đến mức linh động, tự nhiên như vậy. Trọn vẹn quan sát hơn mười phút đồng hồ, trong ánh mắt Dương Thiên Lôi hiện ra một đạo tinh quang, cả người lập tức chấn động.

Trong phút chốc, không ngờ thân thể của hắn lại biến thành một đầu rắn nước giống y như vị thiếu nữ, linh động dị thường hướng phía thiếu nữ phóng tới. Vô số yêu thú dày đặc, nhưng Dương Thiên Lôi ẩn giấu khí tức, sau đó linh ngộ ra tính túy của thân pháp của thiếu nữ, không ngờ năng lực thể hiện ra so với thiếu nữ lại càng thêm kinh người. Căn bản không cần xuất thủ, hắn liền có thể chui qua từng đạo khe hở nhỏ hẹp, thậm chí không hề kinh động đến yêu thú bên người, xuất hiện trước mặt thiếu nữ.

- Tốt rồi, thúc thúc đã đến!

Dương Thiên Lôi ra vẻ thâm trầm, thanh âm biến thành già nua, lập tức truyền vào trong tai thiếu nữ.

Khuôn mặt non nớt của thiếu nữ lập tức biến thành kinh hãi, nói:

- Thúc thúc, người ở nơi nào?

- Ở đây!

Dương Thiên Lôi đáp, đồng thời tán đi sương đen quanh thân, nhanh như thiểm điện đi tới bên người thiếu nữ, trực tiếp ôm lấy chiếc eo nhỏ của nàng, trầm giọng nói:

- Đi thôi!

Thanh âm chưa dứt, Dương Thiên Lôi không hề chú ý đến vẻ kinh ngạc đến trợn tròn mắt của thiếu nữ, trực tiếp cuốn ra một vòng khói đen, cả người giống như tia chớp, xuyên qua tầng tầng yêu thú, bay thẳng lên.

- Thúc thúc.. Người thật trẻ tuổi, rất đẹp trai ah....!

Qua nửa phút sau, thiếu nữ mới kinh ngạc nói.

- Thúc thúc tấn cấp Tiên Thiên ngũ cấp sớm mà thôi.

Dương Thiên Lôi vẫn dùng một loại thanh âm khàn khàn mà trầm thấp như trước, trong nội tâm âm thầm đắc chí. Được một thiếu nữ so với chính mình không lớn hơn bao nhiêu gọi một tiếng thúc thúc, hai tiếng thúc thúc, loại cảm giác này dường như là rất thoải mái a. Cô bé này tuy rằng phi thường đáng yêu, cũng rất đẹp, nhưng Dương Thiên Lôi cũng không có chút sắc tâm nào.

Tuy tên này có một lý tưởng vĩ đại, ôm ấp bên mình vô số muội muội. Nhưng hiện tại, tính ra cũng đã khá nhiều rồi, đã xác định thì có Tử Hàm muội muội, Hương Hương, Thanh Nhã, còn có sư phụ Tiêu Như Mộng mà hắn kiên định muốn thủ hộ, còn có Lăng Hi muội muội suốt đời làm bạn một tác không rời, từng đây đã là năm người rồi, chưa xác định nhưng trong tương lai cơ bản là cũng muốn thu về thì có Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi...Cmn, cả thấy đã là bảy vị muội muội rồi, so với Vi Tiểu Bảo Vi tước gia còn muốn phong lưu hơn nhiều.

Cho nên, tên khốn này chỉ cảm thấy, ngoại trừ gặp được nữ tử khiến hắn vừa gặp đã thương giống như Tử Hàm muội muội, nữ nhân khiến hắn không kìm chế được, những người còn lại tốt nhất vẫn nên thu liễm một điểm.

- A, thúc thúc. ...Người ẩn tàng khí tức của mình sao? Như thế nào người ta lại cảm thấy người mới chỉ là Tiên Thiên lục cấp ah, còn không bằng người ta đây này....

Lâm Tâm Di được Dương Thiên Lôi ôm trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, nhất là nhìn về khuôn mặt soái đến kinh thiên động địa của Dương Thiên Lôi lại lộ ra vô tận tang thương cùng lãnh khốc, không ngờ tâm hồn thiếu nữ nhảy loạn, hai mắt mở to, nũng nịu hỏi.

- Khục khục.... Thúc thúc đích thật là Thần Đạo cường giả. Ân, chỉ mình ngươi biết là được rồi. Thúc thúc không muốn bại lộ thực lực. Đúng rồi, kể là vị Long thúc thúc của ngươi, ngươi cũng không thể nói, biết không?

Dương Thiên Lôi vênh váo nói.

- Vâng, thúc thúc không cho nói...Người ta tuyệt đối sẽ không nói, hì hì.....Thúc thúc, người tên là gì? Người ta tên là Lâm Tâm Di.

- Tiêu Thiên

- Tiêu Thiên. . . Tiểu Thiên. . .Tên của thúc thúc thực hay.

Lâm Tâm Di nhìn Dương Thiên Lôi tràn ngập ngưỡng mộ, nói.

- Móa, hình dáng như vậy, sao ka chịu nổi đây?

Dương Thiên Lôi trong nội tâm đầy đắc trí:

- Lớn lên đẹp trai cũng là một cái tội a, ngươi xem thiếu nữ này, đôi mắt trong veo to, tròn, trong đôi mắt đó chẳng phải là cả một bầu trời đầy sao sao? Ca nếu mà đẩy ngã....Móa, tội lỗi! Tội lỗi! Thu liễm, thu liễm...

Dương Thiên Lôi trong nội tâm lại càng thêm đắc trí, biểu tình trên mặt lại càng thêm lãnh khốc.

- Oa, thúc thúc, thân pháp của người so với người ta thực hoàn hảo nha...Hi hi, thúc thúc, người thực đẹp trai....

- Được rồi, thúc thúc sẽ đem người thu vào, ngoan ngoãn đừng có nhúc nhích....

Sau khi lao ra khỏi mặt biển, Dương Thiên Lô liền tế ra “Thiên La Địa Võng”, giọng khàn khàn nói.

- Thúc thúc, tại sao phải đem nhân gia thu vào?

Lâm Tâm Di lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn, nói.

- Thúc thúc đã từng nói, thúc thúc hiện tại chỉ là tu luyện giả Tiên Thiên lục cấp, đương nhiên không thể thi triển ra “Tụ Lí Càn Khôn”, hơn nữa cũng không thể xé rách hư không. Với lại, nếu xé rách hư không trong lúc này cũng chỉ có thể đi được một lúc, so với phi hành cũng không nhanh hơn bao nhiêu. Tốt rồi, vào đi thôi.

- Ah

Lâm Tâm Di mắt híp gật gật đầu.

Dương Thiên Lô liền trực tiếp đem nàng thu vào bên trong “Thiên La Địa Võng”.

- Hô_____

Dương Thiên Lô thở phào một hơi, đắc chí, nhún vai, thân hình nhoáng lên một cái, trong chớp lát đã biến thành một đạo kiếm quang phi hành bên trên không trung.

Đã không cần gấp rút nữa, Dương Thiên Lô phi hành đến ngoại tầng không gian, cũng không có khởi động “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”Lăng phí đan dược. Hơn một canh giờ sau, hắn đã có mặt phía trên “Phá Lăng Hào”. Chống cự vô số đạo lôi đình, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, bước chân vào trong kết giới thông đạo, xuất hiện ở phía trên boong tàu.

- Tiêu huynh đệ! Mọi chuyện sao rồi?

- Đã an toàn trở về!

Dương Thiên Lô cũng không có trực tiếp thả ra Lâm Tâm Di mà dùng thanh âm khàn khàn khiến mọi người cảm thấy ngạc nhiên nói.

- Tiểu Thiên. . . Người làm sao vậy?

Tiêu Như Mộng lập tức nắm lấy bàn tay Dương Thiên Lô, tràn ngập quan tâm mà hỏi thăm.

Không sao! Thừa nhận quá nhiều liêu đình, khiến cho dây thanh âm của ta biến thành như vậy. Lúc này mới hợp với tuổi của ta mà, hắc hắc....

Dương Thiên Lô đắc chí cười nói.

- Hô_____buồn chết nhân gia rồi, thúc thúc..

Lâm Tâm Di còn chưa đi ra khỏi “Thiên La Địa Võng”, thanh âm nũng nịu của nàng đã truyền ra, chỉ là đến khi kêu lên hai chữ “thúc thúc” , thanh âm liền ngừng bật lại. Chỉ thấy một đám người vây quanh mình, cả đám đang trợn mắt nhìn nàng.

- Tiểu thư, người rốt cục cũng trở về rồi!

Bạch Hà chứng kiến Lâm Tâm Di, lập tức kích động nói.

Lâm Tâm Di nhẹ gật đầu với Bạch Hà, khuôn mặt đáng yêu giống như một rặng mây đỏ, ánh mắt đảo qua mọi người, sau đó xoay người mới thấy được Dương Thiên Lô đang đứng sau lưng nàng. Chỉ là, khi nàng nhìn thấy Dương Thiên Lô, ánh mắt lập tức sững lại, ngơ ngác nhìn Tiêu Như Mộng khuyên quốc khuyên thành, toàn thân tỏa ra khí tức thánh khiết, đang đứng sừng sững cùng Dương Thiên Lô, tay trong tay cùng hắn như là thần tiên quyến lữ, một đen một trắng, vô cùng thân mật.

310. Chương 294: Kinh Lôĩ Kiếm.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 294: Kinh Lôĩ kiếm.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tỷ tỷ, người thực xinh đẹp...Thức thức vị tỷ tỷ này là ai?

Lâm Tâm Di chỉ kinh ngạc trong phút chốc, lại vui thích giống như một chú chim non, đi tới trước mặt Dương Thiên Lôĩ, nhìn Tiêu Như Mộng hỏi.

- Khục khục, phải gọi là a di, đây là đạo lữ của thức thức..

Dương Thiên Lôĩ có chút im lặng, sau đó dùng thanh âm khàn khàn nói.

Bạch Hà cùng với Bách Hiểu Sinh Mặc Thương vốn là cáo già thành tinh, nghe được đối thoại Dương Thiên Lôĩ cùng Lâm Tâm Di, lập tức minh bạch tiếng của Dương Thiên Lôĩ vì sao lại biến thành như vậy. Bất quá mọi người cũng không có cười ầm lên, mà chỉ nhẹ nhàng mỉm cười nhìn ba người.

...

Một hồi thiên tai rốt cục cũng đã đến hồi kết thúc, toàn bộ người ngộ nạn trong “Phá Lãng Hào” tổng cộng có mười sáu người, trong đó có cả ba người hầu của Tiền Đa Đa, hiện tại Dương Thiên Lôĩ căn bản là không cần lo lắng cái chết của Tiền Đa Đa cùng mình có quan hệ, ngoại trừ hai em nào ngăn cản của Tào Hóa Môn bị mọi người xem thường ra, trong suy nghĩ của tất cả mọi người hẳn chính là một vị anh hùng đích thực.

Đừng nói mọi người không biết là do hấn giết, cho dù biết rõ, sợ là cũng không có ai nói cái gì cả.

“Phá Lãng Hào”, sau khi Lâm Tâm Di được cứu trở về lại tiếp tục lên đường, hướng về trạm dừng chân tiên theo đi tới.

Một hồi tai nạn đã kéo gần khoảng cách giữa mọi người, cũng biến Dương Thiên Lôĩ cùng Tiêu Như Mộng trở thành hai minh tinh lớn nhất bên trong “Phá Lãng Hào”. Ngày hôm sau, khi thương thế của Long Phá Lãng hoàn toàn khôi phục, thịnh tình mời Dương Thiên Lôĩ cùng Tiêu Như Mộng, cùng tất cả các tu luyện giả trên “Phá Lãng Hào”. Đương nhiên, theo kiến nghị của Bạch Hà phải loại trừ Bộ Hàn Tinh cùng Bách Lí Thiên Thiên ra, bắt đầu cử hành một hồi yến hội long trọng.

Trong yến hội, Dương Thiên Lôĩ trong nội tâm vô cùng đắc chí, trái phải đều có một lớn một nhỏ hai vị mỹ nữ làm bạn. Đại mỹ nữ đương nhiên là đạo lữ trên danh nghĩa của hấn, Tiêu Như Mộng. Mà tiểu mỹ nữ đương nhiên là thiếu nữ mở miệng thức thức, khép miệng thức thức, vô cùng ngọt ngào Lâm Tâm Di. Dưới “thịnh tình” của mọi người, Dương Thiên Lôĩ “không thể chối từ” nhận một phần đại lễ. Nhất là mấy tu luyện giả được hấn cứu mạng hẳn tuy rằng “nghĩa chính ngôn từ” cự tuyệt mấy lần, nhưng cuối cùng cũng không có “ngăn cản” nổi tâm ý báo ân kiên định của mọi người, vẫn phải “cố mà làm” nhận lấy từng kiện, từng kiện kỳ trân dị bảo giá trị liên thành, phía dưới vẻ hào nhiên chính khí bên ngoài, hẳn lại thỉnh thoảng vì quá hưng phấn mà truyền âm cho Tiêu Như Mộng, phát ra từng tiếng kinh hô cùng tán thán. Khiến cho Tiêu Như Mộng không nhịn được phải bật cười, nàng phải che cái miệng anh đào nhỏ lại, cố gắng uống trà, sợ mình thất thố. Nhưng trong tâm không thể không bội phục hành động của Dương Thiên Lôĩ.

- Tiêu lão đệ, bản tôn đại biểu “Phá Lãng Hào”, cũng cả gan đại biểu cho “Bồng Lai Thương Nghiệp Hiệp Hội”, mời đệ một chén.

Đợi cho tất cả mọi người hoàn tất mời rượu cùng với dâng tặng lễ vật xong, Long Phá Lãng ngồi ở trên ghế chủ vị chậm rãi đứng dậy, trong ánh mắt mang theo cảm kích chân thành, trầm giọng nói.

- Long tiền bối nghiêm trọng rồi, ta chỉ tiện tay mà thôi, không đáng nhắc tới. Nếu đổi lại là bất kỳ người nào có thể chết giống như văn bối, cũng sẽ tuyệt không đứng xem chư vị đồng bào vẫn lạc trong thiên tai.

Dương Thiên Lôì vội vàng đứng lên, bưng chén rượu lên, khuôn mặt đầy vẻ hạo nhiên chính khí, thanh âm cung kính nói.

- Tiêu lão đệ không cần khiêm tốn, đến, uống!

- Cạn.

Dương Thiên Lôì một hơi uống cạn. Lần này, hần lần nữa thể hiện ra hần rộng lượng cùng biến thái như thể nào.

- Tiêu lão đệ, đây là lễ vật bản tôn tặng ngươi, một chút lòng thành cùng kính ý. Ngươi đừng nên cự tuyệt, cái này nhất định phải nhận lấy.

Long Phá Lăng uống cạn chén rượu, sau đó một đạo quang mang xanh thẳm bỗng nhiên tỏa ra từ trên người hắn, một thanh bảo kiếm mang phong cách cổ xưa hiện ra trong tay hắn. Trong chốc lát, ánh mắt của mọi người liền tập trung lên trên thanh bảo kiếm kia. Tất cả mọi người đều biết rõ, Long Phá Lăng tất nhiên sẽ xuất ra trọng lễ. Nhưng khi nhìn thấy thanh kiếm này, mọi người vẫn cảm thấy cực kỳ kinh hãi.

Kiểm, dù chưa ra khỏi vỏ, nhưng khí tức cường đại của nó, đã tràn ngập toàn bộ đại sảnh yến hội. Không cần phải nói, thanh kiếm này là bảo vật tuyệt đối có cấp bậc đạo khí, hơn nữa không chỉ đơn giản là hạ phẩm đạo khí.

- Thứ này... Long tiền bối, quá quý trọng! Văn bối không thể nhận được!

Dương Thiên Lôì trong nội tâm cũng có chút kinh ngạc, vội vàng nói. Dù sao trong ý nghĩ của hắn, Long Phá Lăng tặng một bộ đỉnh cấp linh khí, hoặc là tuyệt phẩm đan dược là đã đầy đủ ý tứ rồi. Về phần đạo khí, hắn căn bản là không nghĩ tới, dù sao đạo khí trong tu luyện giới cũng là một vật phẩm trân quý, mặc dù là đạo khí rác rưởi nhất, giá trị cũng không phải là linh khí có thể sánh được. Trong gần ba trăm tu luyện giả ở đây, hỏi mấy ai có thể có được đạo khí?

Chỉ sợ ngoại trừ tên Tiền Đa Đa đã bị bản thân mình giết chết kia, còn Lâm Tâm Di con cái đại gia này, đương nhiên cũng phải loại trừ mình cùng Tiêu Như Mộng mấy người có phúc nguyên thâm hậu, những người khác rất khó có thể có được. Thế nhưng mà, Long Phá Lăng không ngờ lại tặng hắn một thanh đạo khí. Hơn nữa tuyệt đối không đơn giản chỉ là hạ phẩm đạo khí, thủ bút lớn như thế, ngược lại đã vượt qua cả tưởng tượng của Dương Thiên Lôì.

- Tiêu lão đệ, ngươi đừng cự tuyệt, thanh bảo kiếm này tuy rằng là trung phẩm đạo khí, nhưng cũng không thích hợp với bản tôn. Ngươi nhìn kỹ thuộc tính của nó sẽ biết!

Long Phá Lăng nói đến chỗ này, bỗng nhiên rút kiếm ra khỏi vỏ.

“Choang”!!!! một tiếng kiếm minh vang lên vang vọng khắp đại sảnh, sau đó một đạo quang mang màu xanh biếc xuất hiện trước mắt mọi người, từng đạo điện hồ tràn ngập trên thân kiếm, vang ra vô số thanh âm “đùng, đùng” rất nhỏ.

- Thanh bảo kiếm này gọi là “Kính Lôì”, là do bản tôn lấy được ở bên trong một di tích dưới đáy biển. Đáng tiếc, nó không thích hợp với bản tôn. Chỉ có thể đem làm bảo vật trân tàng. Tiêu lão đệ có được thiên phú lô thuộc tính kinh người, thanh bảo kiếm này hiển nhiên là thích hợp với ngươi, coi như là ta vì nó mà tìm ra được một vị chủ nhân thích hợp nhất.

Long Phá Lăng trầm giọng nói:

- Tiêu lão đệ, làm ơn hãy nhận lấy đi!

Long Phá Lăng nói xong, niệm lực khẽ nhúc nhích, Kính Lôì Kiếm lần nữa trở vào trong vỏ, chậm rãi bay tới trước mặt Dương Thiên Lôì.

- Cái này.....

- Thúc thúc, nhận lấy đi.

Lâm Tâm Di thấy Dương Thiên Lôì còn muốn cự tuyệt, liền trực tiếp nắm lấy thanh bảo kiếm, ấn vào bên trong tay Dương Thiên Lôì.

311. Chương 295: Hạ Bán Thân (nửa Người Phía Dưới)

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 295: Hạ bán thân (nửa người phía dưới)

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thôi được rồi, đa tạ Long tiền bối.

Dương Thiên Lôì một bộ “thịnh tình không thể chối từ”, hai tay bưng lấy bảo kiếm, khẽ vuốt ve thân kiếm, sau đó cẩn thận thu vào bên trong trong Càn Khôn Giới.

- Cạc cạc... Mộng Mộng, thanh bảo kiếm này rất thích hợp với ngươi rồi. Vừa vặn cùng bộ nhuyễn giáp đạo khí kia ghép thành một đôi. Chắc chắc...

Không ai có thể ngờ rằng, lúc này Dương Thiên Lôì lại truyền âm cùng Tiêu Như Mộng nói mấy lời như vậy. Tiêu Như Mộng vội vàng uống trà, đêm nay số lần nàng uống trà nhiều lắm, bề ngoài giống như là đã bao nhiêu năm không được uống qua trà vậy, cả một ấm trà đều bị nàng uống cạn.

- Thúc thúc, người ta cũng mời ngươi một ly.

Đúng lúc này, Lâm Tâm Di vẫn đang ngồi bên người Dương Thiên Lôì dùng thanh âm ngọt ngào, nhẹ nói. Đôi mắt to tròn đáng yêu không hề nhúc nhích nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôì, không biết là có phải là do uống chút rượu vào, hay là do tiểu nha đầu thẹn thùng, mà khuôn mặt lúc này của nàng giống như một quả táo đỏ chín mọng, đặc biệt mê người.

- Tốt

Dương Thiên Lôì trực tiếp cụng ly với Lâm Tâm Di, sau đó một hơi uống cạn.

Lâm Tâm Di có chút nhú nhú mảy, không ngờ cũng một ngụm đem rượu trong chén uống cạn, kích thích mãnh liệt, khiến cho nàng nhìn không được le chiếc lưỡi thơm tho, nhỏ nhắn của mình, sau đó vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn mê người của nàng. Bất quá nha đầu này cũng không có dừng lại, ngươi lại đổ rượu vào chén của mình, sau đó nhìn về phía Tiêu Như Mộng nói:

- A di, người ta cũng chúc người một chén, chúc a di vĩnh viễn xinh đẹp như vậy!

- Cảm ơn, a di cũng chúc người vĩnh viễn xinh đẹp, đáng yêu như vậy!

Tiêu Như Mộng mỉm cười, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, ôn nhu nói.

- Cảm ơn a di!

Lâm Tâm Di sau khi nói xong, cũng uống một hớp nhỏ, thừa dịp Long Phá Lăng kính rượu Tiêu Như Mộng, Lâm Tâm Di bỗng nhiên tháo xuống một vật nhỏ trên cổ mình, giấu ở trong tay, trái tim nhảy bình bịch, đem tay giấu ở dưới mặt bàn, đồng thời truyền âm nói:

- Thúc thúc, người ta cũng tặng người một món lễ vật, người cẩn thận nhận lấy a.

- Tiểu nha đầu, không cần! Long thúc thúc của ngươi đã đại biểu tặng rồi, ngươi cũng không cần tặng thêm lần nữa cho thúc thúc đâu.

Dương Thiên Lôì truyền âm nói.

- Không phải, thúc thúc... Đây là lễ vật của tự người ta, không có quý trọng đâu....

Lâm Tâm Di dũng khí nổi lên, trực tiếp đem tay mình hướng phía tay Dương Thiên Lôì, lúc nàng chạm phải bàn tay hữu lực của Dương Thiên Lôì, khuôn mặt Lâm Tâm Di trở nên đỏ bừng, như là bị điện giật, vội vàng tách bàn tay Dương Thiên Lôì ra, đem vật nhỏ vội vàng nhét vào trong tay Dương Thiên Lôì.

- Cái này?...Cái gì đó?

Dương Thiên Lôì vuốt vuốt vật nhỏ trong tay, có chút nghi hoặc truyền âm hỏi.

- Á.....Chỉ là sợi dây chuyền bình thường mà thôi... Thúc thúc ngươi phải cất kỹ đó....

Lâm Tâm Di truyền âm nói.

- Ngươi tiểu nha đầu này... Được rồi, cái này thúc thúc nhận rồi..

Sau khi yến hội chấm dứt, Dương Thiên Lôì cùng Tiêu Như Mộng liền trở lại phòng mình.

Trong nháy mắt sau khi đóng cửa phòng lại, Dương Thiên Lôì lập tức ôm lấy Tiêu Như Mộng vào trong ngực “Chụt” một tiếng hung hăng hôn lên cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Tiêu Như Mộng, vừa đắc chí vừa hưng phấn nói:

- Mộng Mộng, chúng ta kiếm lớn rồi... Cạc cạc cạc... không ngờ làm anh hùng cũng không tệ nha....

Tiêu Như Mộng tắt tiếng, không biết nếu mọi người nhìn thấy bộ dáng lúc này của Dương Thiên Lôì, sẽ có cảm tưởng như thế nào?

- Anh hùng, không biết tiểu mỹ nữ đáng yêu tặng ngươi cái gì?

Tiêu Như Mộng lập tức đẩy Dương Thiên Lôì ra, khóe miệng mỉm cười, hỏi.

- Ách...chuyện này cũng phát hiện ra?

- Có thể không phát hiện ra sao? Ngươi xem người ta xấu hổ thành dạng gì rồi...?

Tiêu Như Mộng nói.

- Khục khục...Để ta xem đó là thứ gì?

Dương Thiên Lôì vội vàng mang sợi dây chuyền Lâm Tâm Di tặng cho đem ra, vừa lúc này hắn cầm trong tay cũng không có cảm nhận được khí tức kì dị gì, liền trực tiếp thu vào Càn Khôn Giới. Khi Dương Thiên Lôì lấy sợi dây chuyền ra, chỉ thấy đây là một sợi dây chuyền mặt hình trái tim, toàn thân màu xanh biếc như biển cả, hơn nữa không tán ra chút hào quang óng ánh nào, thoát nhìn phi thường tự nhiên,lớn nhỏ rất phù hợp.

- Đây là vật gì?

Dương Thiên Lôì trầm nghĩ trong lòng, chậm rãi muốn rót niệm lực vào kiểm tra một phen, chỉ là niệm lực phóng xuất như đá ném đại dương, không có chút hồi âm nào.

- Kỳ quái?

Dương Thiên Lôì trầm nghĩ trong lòng, ngón tay khẽ vuốt bề ngoài mặt dây chuyền, cảm nhận được một ít đường vân nếu không chú ý thì sẽ hoàn toàn bỏ qua. Hai mắt Dương Thiên Lôì lập tức ngưng tụ, tập trung lên trên mặt dây chuyền, sau khi không ngừng phóng đại, khiến cho Dương Thiên Lôì kinh ngạc chính là bên trên mặt dây chuyền không ngờ có thể thấy được đồ án tinh xảo của một hải vực địa đồ, hơn nữa nhìn qua đường như là toàn bộ bản đồ của “Bồng Lai Tiên Đảo”.

- Ngươi xem, hình dạng của nó đại biểu cho cái gì? Cô bé tổ tình đây này... Có phải hay không trong lòng đang cảm thấy rất vui sướng...?

Thấy bộ dáng cẩn thận xem xét của Dương Thiên Lôì, khóe miệng Tiêu Như Mộng mang theo vẻ mỉm cười, nhin không được nói.

- Khục khục...Làm sao có thể như vậy?

Dương Thiên Lôì ánh mắt nhìn về phía Tiêu Như Mộng nói:

- Ka nếu mà như thế...đã không mang nàng giao cho thúc thúc rồi. Hắc hắc.... Mộng Mộng...Ngươi ghen tị sao?

- Ta...Sư phụ...sao có thể ăn dấm chua của ngươi...

Lời nói của Dương Thiên Lô, khiến cho Tiêu Như Mộng hơi sững sờ, khuôn mặt lập tức biến thành đỏ bừng, né tránh ánh mắt của Dương Thiên Lô nhẹ nói.

- Ha ha, Mộng Mộng người đỏ mặt!

Biểu hiện của Tiêu Như Mộng khiến cho Dương Thiên Lô mừng thầm, hiển nhiên, trong lúc vô tình, Tiêu Như Mộng đã hòa nhập vào trong vở kịch này.

- Không có...!

Tiêu Như Mộng lập tức thẹn thùng xoay người chạy vào trong phòng tắm, “rầm” một tiếng đóng sập cửa lại. Đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên cảm thấy thông tấn phù truyền đến một hồi ba động. Hiển nhiên đây không phải là Tiêu Như Mộng, ngoại trừ thông tấn phù liên lạc cùng Tiêu Như Mộng, chỉ còn có Lâm Tâm Di.

- Thúc thúc, người đang tu luyện sao? Sợi dây chuyền kia người đã đeo lên chưa...?

Khi Dương Thiên Lô mở ra thông tấn phù, lập tức nghe được thanh âm nũng nịu của Lâm Tâm Di.

- Tiểu nha đầu, đây rốt cuộc là vật gì?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Không nói cho người biết, có lẽ sẽ có một ngày, thúc thúc sẽ tự mình hiểu ra. Bất quá nhân gia cũng không hi vọng ngày đó sẽ đến! Thúc thúc, người ta đến tìm người đi chơi được không?

Sau khi nói ra những lời này, trái tim Lâm Tâm Di nhảy lên bình bịch, khuôn mặt đáng yêu biến thành đỏ bừng, hiển nhiên là rất khẩn trương, rất mong chờ, chờ đợi Dương Thiên Lô đáp lời.

- Không được ! Thúc thúc phải bắt đầu tu luyện rồi, hẹn gặp lại sau nhé!

Dương Thiên Lô trực tiếp cự tuyệt, không chút do dự, thanh âm khàn khàn không chút nào dây dưa. Móa, đây không phải là trần trụi dụ hoặc sao? Bản thân mình thế nhưng là “Anh hùng” đó. Đương nhiên quan trọng nhất là... tên khốn này hiện giờ đã không tin tưởng vào định lực của mình rồi. Đang cùng Tiêu Như Mộng không ngừng tán tỉnh, quan hệ giữa hai người tuy rằng tiến triển cực tốt, tiến độ cũng rất kinh người, nhưng hần vốn đã hưởng qua trái cấm, dục vọng trong người cũng càng ngày càng thêm mãnh liệt. Đừng nói cô nàng Lâm Tâm Di khả ái như thế chủ động nhảy vòng trong lòng hần, cho dù là các cô nương ở Ngũ Lâu cái gì gì đến dụ dỗ một phen, Dương Thiên Lô cũng không biết có thể quản được vị tiểu đệ đệ phía dưới hay không?

Không thể không nói, nam nhân đã hưởng qua tư vị nữ nhân, có một vài thời điểm thực sự sẽ biến thành cầm thú chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Mặc dù định lực thâm hậu như Dương Thiên Lô, chỉ sợ cũng khó là ngoại lệ. Cho nên, vì để không biến thành cầm thú, tên khốn này chỉ có thể đem manh nha bóp chết từ trong trứng nước.

.....

Nằm trong phòng, Lâm Tâm Di hai tay nắm chặt lấy tấm thông tấn phù khẩn trương chờ đợi, sau khi nghe được Dương Thiên Lô đáp lời, lập tức ủy khuất chu chu cái miệng anh đào, đôi mắt to nhẹ nhàng xoay chuyển, cũng không biết có chủ ý gì, chỉ chớp lát sau, vậy mà lại “khách khách” kiều tiểu ra tiếng.

- Mẫu thân nói, gặp được nam tử mình ngưỡng mộ phải đừng cảm theo đuổi, hi hi... Thúc thúc, lần đầu tiên người ta nhìn thấy người đã thích rồi đây nè..

Lâm Tâm Di tự nhủ nói, nói xong liền từ trên giường đi xuống, cả người mặc một bộ lụa mỏng, thân thể phần nộn như ẩn như hiện, đôi chân trần vô cùng xinh đẹp, đi tới phía trước tấm gương, mở to mắt nhìn chính mình trong gương, nói:

- Lâm Tâm Di, người phải cố gắng lên ah! A di tuy rằng xinh đẹp, nhưng người đáng yêu cũng đâu kém, cố gắng lên..!

Tiểu nha đầu này giống như là bị “tâm thần”, nhìn bóng người trong gương tự nói một mình, vừa nói vừa nắm chặt quyền đầu phần nộn lại, khoe miệng mang theo một tia mỉm cười như hô lý. Trong đầu nhớ lại

mấy thứ mà sau khi thành niên, mẫu thuẫn chuyên môn bí mật dạy dỗ cho nàng. Nội dung như cái huấn luyện ấy, cho tới bây giờ nàng có cái hiểu, cái không. Chỉ là lúc ấy dưới sự bắt buộc của mẫu thân, nàng bắt buộc phải ghi nhớ lấy, nhưng hiện tại, rốt cục cũng tìm được mục tiêu để mình thí nghiệm rồi.

Hiện tại nàng đã bắt đầu bước đầu tiên. Bất quá khi nghĩ đến trình tự phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng ngày càng đỏ.

....

Tiêu Như Mộng ngâm mình trong bồn tắm, bình phục lại tâm tình của mình, lần nữa xác nhận lại quyết tâm bản thân mình nhất định phải kiên trì, không thể dao động, sau đó liền đi ra ngoài.

- Đợi ta, Mộng Mộng.

Dương Thiên Lô không có bất kỳ dừng lại, trực tiếp chui vào trong phòng tắm, thuận thực thoát khỏi màn hào quang, bịch một tiếng trực tiếp nhảy vào trong bồn tắm, nhanh chóng kỳ cộ thoáng qua, sau đó tên này lập tức mặc vào một kiện đạo bào hơi mỏng, rộng thùng thình, sau đó đi ra khỏi phòng tắm. Tối hôm qua, tên này đã cùng Tiêu Như Mộng đạt thành hiệp nghị, chỉ cần hai người cùng một chỗ, vậy thì sẽ cùng tu luyện “Âm Dương Niết Bàn Kinh”.

Tiêu Như Mộng không có lý do gì cự tuyệt. Bởi vì loại công pháp này vô luận đối với hắc hay nàng, so với một mình tu luyện hiệu quả còn tốt hơn nhiều. Hơn nữa, tối hôm qua Tiêu Như Mộng vì áp chế dục vọng càng ngày càng mãnh liệt của Dương Thiên Lô, không cho hắn có chút rảnh rỗi nào, chỉ có thể lần lượt tu luyện “Âm Dương Niết Bàn Kinh”, mỗi một lần tuần hoàn một trăm lẻ tám đại chu thiên, mà tối hôm qua hai người bọn họ tu luyện suốt một đêm, duy trì sáu lần. Không ngờ lại khiến cho Tiêu Như Mộng ỉn ỉn có cảm giác bản thân nàng có dấu hiệu sắp đột phá, nhất là tinh thần của nàng trở nên càng thêm cô đọng, tinh thuần.

Đồng dạng, thông qua việc tối hôm qua nếm thử công pháp này, Dương Thiên Lô phát hiện ra kim đan trong đan điền cũng được rèn luyện cực nhanh, dưới loại tình huống này, nếu như thôn phệ đại lượng đan dược cùng nội đan yêu thú để tăng lên pháp lực, đan điền thần bí của mình phỏng phát thôn phệ vô cùng chậm, dường như chỉ cần nuốt năng lượng dư thừa mà mình không thể hấp thu được. Trải qua hai lần thử nghiệm, Dương Thiên Lô càng ngày càng khẳng định suy đoán của mình. Nếu như hắn chỉ cần nuốt đan dược thích hợp để tăng lên pháp lực của bản thân...đan điền thần bí sẽ không thôn phệ một chút nào, Dương Thiên Lô có thể hấp thu hoàn toàn.

Không hề nghi ngờ, dưới tình huống không thể khởi động thời gian pháp tắc, có “Âm Dương Niết Bàn Kinh” tương trợ, tốc độ tu luyện của Dương Thiên Lô cũng không hề chênh lệch so với ở trong Huyền Hoàng Kỳ cùng Định Hải Châu. Có thể nói “Âm Dương Niết Bàn Kinh” tuyệt đối là một loại song tu thần công cực kỳ trâu bò. Nếu quả thực là đạo lý chính thức, phát sinh ra chuyện ấy...đây tuyệt đối sẽ không có bất cứ khuyết điểm nào.

Nói như vậy, là vì Dương Thiên Lô cùng Tiêu Như Mộng chỉ là sư đồ giả trang đạo lữ, không phải đạo lữ chân chính. Bởi vì, nếu hai người muốn chính thức bắt đầu khởi động “Âm Dương Niết Bàn Kinh”..., còn phải trải qua đủ loại kích tình, chỉ có khi dục vọng hai người đạt tới một mức độ, mới có thể khởi động. Hơn nữa, hai người càng nhập tình, sau khi khởi động hiệu quả sẽ càng tốt.

Có thể nói vô luận là Tiêu Như Mộng hay là Dương Thiên Lô đều phải chịu một loại giày vò.

Nếu như Tiêu Như Mộng đổi thành Trương Tử Hàm..hiệu quả tự nhiên là không thể đánh đồng. Nếu không Dương Thiên Lô cùng Trương Tử Hàm cũng sẽ không chỉ cần một lần quan hệ, đã song song lĩnh ngộ ra ảo diệu của Thiên Nhân Hợp Nhất. Hơn nữa khi đó, còn là đơn thuần do Dương Thiên Lô khởi động, Trương Tử Hàm hoàn toàn là bị động vận chuyển.

Dương Thiên Lô có thể khẳng định, nếu như hắn đem “Âm Dương Niết Bàn Kinh” truyền thụ cho Trương Tử Hàm..Sau khi hai người chính thức linh nhục giao hoan, hiệu quả sẽ càng thêm kinh người.

...

Cảm thụ được thân thể mềm mại trắng nõn dưới thân, ánh mắt Dương Thiên Lô cực nóng, dừng trên khuôn mặt thẹn thùng của Tiêu Như Mộng đang nằm ở trên đùi của hắn, chậm rãi cúi đầu xuống, sủng

nịch ôn, bắt đầu hôn lên bờ môi nàng. Khi môi hắn vừa chạm đến mi tâm của Tiêu Như Mộng, thân thể của Tiêu Như Mộng khẽ run rẩy một hồi, hiển nhiên, dưới sự cưỡng chế, thân thể của nàng cũng càng ngày càng miễn cảm.

Nàng nhắm mắt lại cảm thụ đôi môi ôn nhu cùng tràn đầy nóng bỏng của Dương Thiên Lôi, thân thể càng ngày càng nóng, trong nháy mắt khi đôi môi hai người tiếp xúc với nhau, Dương Thiên Lôi còn chưa xuất thủ, chiếc lưỡi thơm tho của Tiêu Như Mộng đã nhịn không được chủ động tiến vào trong miệng Dương Thiên Lôi. Hai người cơ hồ dùng hết toàn bộ khí lực, hít sao ôm chặt nhau lại.

312. Chương 296: Hiệu Quả Kinh Người.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 296: Hiệu quả kinh người.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chỉ có cảm giác đè ép này, mới khiến cho Dương Thiên Lôi cùng Tiêu Như Mộng chế trụ được dục hỏa thiêu đốt hừng hực trong người.

- Mộng Mộng...

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi đột nhiên rời khỏi bờ môi của Tiêu Như Mộng, thanh âm mang theo một tia run rẩy nói.

- Gì..?

Tiêu Như Mộng mê ly đáp lại một tiếng.

- Chúng ta cởi y phục ra đi...

Dương Thiên Lôi chưa từng có cảm giác, một tầng đạo bào mong này lại chán ghét đến như vậy. Quả thực không khác gì một con ruồi vo ve quanh tai, hận không thể lập tức xé nó thành mảnh vụn..

- Đừng...Đừng mà...

Tiêu Như Mộng bỗng nhiên xoay người đem Dương Thiên Lôi ôm vào trong lòng, không ngờ chủ động phong bế miệng Dương Thiên Lôi, điên cuồng hôn hít Dương Thiên Lôi, hơn nữa còn học theo Dương Thiên Lôi, bắt đầu hôn lên mi mắt, lỗ tai, sau tai, cổ.

Hô hấp của hai người càng ngày càng trở nên nặng nề, thân thể cũng càng ngày càng nóng, nhưng hai người vẫn chỉ có hai thân trên áp chặt vào nhau, nửa thân dưới là cấm kỵ của Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lôi không dám chạm vào, Tiêu Như Mộng bất cứ lúc nào, thủy chung đều bảo trì cảnh giác.

- Thiên Lôi, khởi động đi.

Trong lúc Dương Thiên Lôi không nhịn được mà lựa chọn phương thức bạo lực mà hủy diệt đạo bào, Tiêu Như Mộng lại cố ngăn cơn vọng động của Dương Thiên Lôi lại, dùng thanh âm run rẩy nói. Nói xong, nàng trực tiếp té xuống ra vô số đan được tăng cường pháp lực hóa thành một đạo trường tuyến, tiến vào trong miệng Dương Thiên Lôi, đợi Dương Thiên Lôi hoàn toàn nuốt vào, nàng trực tiếp đem môi xinh của mình áp chặt vào miệng Dương Thiên Lôi.

Trong phút chốc, từng đạo kinh văn màu vàng huyền ảo lại hiện ra trong não hải Tiêu Như Mộng, dưới sự dẫn dắt của nàng, não hải Dương Thiên Lôi nhất thời ong lên một tiếng, hai tay họ lần nữa nắm lại với nhau, hổ khẩu nối liền, hai tay còn lại đè chặt lên mệnh môn đối phương, chẳng qua bởi vì hai môi hai lưỡi quấn chặt lấy nhau, lúc này lại tạo thành một vòng tuần hoàn khác trước, nhưng lại thần diệu hơn nhiều...

Hình tượng Long Hồ giao hối lại một lần nữa hiện lên phía trên đầu cả hai, hai đạo hư ảnh này tựa hồ như càng trở nên rõ ràng hơn một chút...

Dục hỏa đang thiêu đốt trong cơ thể hai người dưới tình huống tâm linh giao hòa này dần dần bị thối luyện tan biến hết, biến thành một cổ ôn tình nhàn nhạt.

...

Nháy mắt đã qua năm ngày sau. Phá Lăng Hào rốt cuộc cũng đã tới được chỗ lịch luyện thứ hai, cũng thoát ra khỏi vùng trời âm u hôn ám, nắng nóng như lửa, biển rộng trời xanh bao la.

Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng tu luyện không ngừng trong năm ngày này, hai người cũng không nhớ rõ đã trải qua bao nhiêu lần đau khổ cùng bao nhiêu lần tu luyện. Tóm lại, thời gian dành cho cả hai người càng lúc càng ít, thời gian lên đỉnh càng ngày càng rút ngắn. Bất luận là ai cũng không chịu nổi một chút khiêu khích này. Chưa đầy một phút đồng hồ đã phải tiếp tục vận khởi « Âm Dương Niết Bàn kinh » ...

Trong quãng thời gian này, Lâm Tâm Di cũng truyền tới mấy đạo Thông Tấn phù, tiếc là Dương Thiên Lô ngay từ đầu đã hoàn toàn không có thời giờ ngó tới nàng, chẳng qua tiểu nha đầu này cũng không hề tức giận, chỉ cho là Dương Thiên Lô đang bế quan tu luyện, tới lúc lịch luyện tự nhiên sẽ xuất quan ra ngoài.

- Hô~~~~

Thở ra một hơi thật dài, Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng có cảm giác chính xác về thời gian lúc này, cảm ứng được còn một canh giờ nữa là đã được đủ năm ngày, sau khi tu luyện xong « Âm Dương Niết Bàn kinh » một lần nữa, song song như hai tia chớp nhảy xuống giường, đồng loạt chạy về phía bồn tắm.

Đạo bào sau lưng hai người cũng rách thành lỗ lớn lỗ nhỏ, hiển nhiên là trong lúc hai người kìm nén không được mà xé rách.

- Người trước?

Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt dạt dào tình ý, lại đồng loạt nói cùng một lúc.

- Cùng nhau?

Dương Thiên Lô lại nói.

- Cứ mơ đi!

Thân hình Tiêu Như Mộng nhoáng lên một cái đã lao vọt về phía bồn tắm. Trong lúc này dung quang của nàng càng thêm kinh diễm, nét mỹ lệ tảo mác khắp nơi nơi.

Dương Thiên Lô nhìn bóng lưng đã lộ ra da thịt trắng muốt của Tiêu Như Mộng vọt vào trong phòng tắm, phải hít mấy hơi thật sâu mới khiến tiểu đệ đệ càng lúc càng dễ dàng xao động kia bình phục, lại đem tinh thần dung nhập vào trong đan điền, cảm ứng Kim Đan lúc này đã lớn hơn gấp đôi.

- Lợi hại, thật là lợi hại... Cho dù nuốt vào vô số đan dược tăng lên pháp lực, nhưng cứ xem tốc con mẹ nó độ này, ca còn phải chịu theo pháp tắc thời gian làm gì? Đáng tiếc... Nếu như sư phụ chịu chấp niệm trong lòng qua một bên, chân chính linh nhục giao hòa với ta... Chắc là sẽ nhanh hơn a?

Dương Thiên Lô trong lòng có chút khiếp sợ cùng với hưng phấn, thầm nghĩ.

Cứ theo tốc độ này mà nói... Dương Thiên Lô có thể khẳng định là chỉ chưa đầy một tháng, hơn nữa căn bản dưới tình huống không cần pháp tắc thời gian, hẳn cũng có thể đem Khí Hải Hạ Đan của Lục Cấp Tiên Thiên thôi luyện tới cảnh giới viên mãn, dựa theo hành trình sắp xếp sẵn của Phá Lăng Hào, trong lần lịch luyện thứ hai này, hẳn hoàn toàn có thể lĩnh ngộ chương bích.

Thu hồi tâm thần xong, Dương Thiên Lô lấy ra Thông Tấn phù của Lâm Tâm Di, tin tức trong đó hiển nhiên đã thay đổi qua rất nhiều lần. Trong quá trình tu luyện cùng với Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lô cho dù không cách nào phân thân, nhưng vẫn cảm ứng được dao động của Thông Tấn phù.

Chỉ cần Thông Tấn phù chưa được mở ra đọc mà nói, liền sẽ không mất đi tác dụng. Mỗi lần đối phương truyền tấn một lần, tin tức trong đó sẽ lại thay đổi một lần.

Cho nên, trong nháy mắt Dương Thiên Lô mở ra, nhất thời liền nghe được thanh âm nũng nịu phảng phất mang theo một tia u oán của Lâm Tâm Di:

- Thúc thúc, người còn đang tu luyện sao? Nhân gia muốn đi chơi với người...

- Đi mà...

Tiểu đệ đệ vừa mới bị kìm xuống của Dương Thiên Lô nghe thấy giọng nói nũng nịu tràn đầy hấp dẫn này của Lâm Tâm Di, nhất thời liền lần nữa ngẩng cao đầu. Khiến cho người anh em này cảm hận không thể lập tức triệu kiến, xử lý ngay tại chỗ, thỏa mãn khát khao của tiểu đệ đệ. Về mặt tinh thần, ít nhất Dương Thiên Lô lúc này cũng không cho là hấn và Lâm Tâm Di có tình cảm cái gì cả.

- Không được, nếu như bị sư phụ phát hiện ra, ca sợ rằng... thực sự bị biến thành giống động vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ rồi...

Dương Thiên Lô buồn bực nghĩ thầm. Vội vàng đem tinh thần sáp nhập vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, dùng thần quang ngũ sắc tinh khiết cùng với những những tiếng Phạn âm cổ xưa mệnh mang tưởng chừng vĩnh viễn không bao giờ ngừng, khiến dục niệm ăn sâu vào tận xương tủy của hắn trở nên thanh tịnh trở lại.

Ngay lúc Dương Thiên Lô tiến vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, Tiểu Bạch và Lang Hi đã vào trong tầng sâu tu luyện. Dương Thiên Lô có mục đích mà đến, nhưng cũng không dám đối diện với Lăng Hi hoàn mỹ không tỳ vết kia, hắn sợ bản thân mình không kìm được lại bắt đầu sàm sỡ Lăng Hi đang tu luyện... vậy thì đúng là chết mất.

Sau khi chậm rãi ngồi xếp bằng xuống, Dương Thiên Lô thu liễm tinh thần, đem tất cả tinh thần dung nhập vào trong Phạn âm, đồng thời trong lòng lặng lẽ tụng Lục Tự Chân Ngôn. Mấy phút say, rốt cuộc cũng bình phục được rung động trong lòng, vội vàng quay lại bản thể.

- Tiểu Thiên, người đang làm gì đó?

Dương Thiên Lô vừa ra ngoài liền nhất thời thấy được Tiêu Như Mộng một thân chính khí, đang dùng vẻ mặt tò mò chăm chú nhìn mình.

- Ách... Niệm kinh. Ca muốn hàng phục tâm ma... Đáng tiếc... Mộng Mộng, tâm ma của ta càng ngày càng lớn mạnh rồi...

Dương Thiên Lô nói.

Tiêu Như Mộng nhú nhú mày, cũng không biết trả lời thế nào, dù sao tâm ma cũng là do nàng gieo xuống, mà trạng thái lúc này của hai người...

- Thôi đi tắm rửa đi, lập tức tới lúc lịch luyện rồi.

Tiêu Như Mộng dịu dàng nói.

- Ừm.

Dương Thiên Lô đáp một tiếng, liền xông vào trong phòng tắm, khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là, nước trong hồ vốn nóng hổi, thế mà lúc này lại tản mát ra từng đợt khí tức băng hàn, cũng khiến cho hắn đỡ tốn công một chút.

- Hắc hắc, xem ra sư phụ so với ta cũng không khá hơn chút nào a...

...

- Các vị tiên sinh, các vị nữ sĩ, Phá Lăng Hào đã tới khu vực lịch luyện thứ hai, xin tập hợp lại trên boong tàu.

Dương Thiên Lô vừa từ trong bồn nước lạnh leo như băng bước ra không bao lâu, Khuếch Âm khí liền truyền ra một giọng nữ nhu hòa.

- Mộng Mộng, người thôi luyện thanh Kinh Lô kiếm này đi.

Dương Thiên Lô vội vàng lấy ra Kinh Lô kiếm mà Long Phá Lăng giao cho, đưa tới trước mặt Tiêu Như Mộng.

Tiêu Như Mộng khẽ do dự, liền nhận vào tay, sau khi chích máu tế luyện xong, hai người mới ra khỏi phòng, bước lên boong thuyền.

- Tiêu huynh đệ!

- Tiêu huynh đệ.- ...

Dương Thiên Lô vừa có mặt trên boong thuyền, nhất thời vô số Tu Luyện Giả liền nhiệt chào hỏi hân, đồng thời hướng về phía Tiêu Như Mộng ở bên cạnh mà khẽ ôm quyền.

Dương Thiên Lô mặt mày hớn hớn, rối rít ôm quyền đáp lễ với mọi người, động tác này, vẻ mặt này vô cùng mẫu mực, phảng phất cứ như mình tinh vậy, biểu hiện cực kỳ ngưi xoa (trâu bò). Tiêu Như Mộng chẳng qua chỉ khẽ ôm lấy cánh tay Dương Thiên Lô, giống như một vị kiều thê ôn nhu hòa nhã, gương mặt khuynh quốc khuynh thành tản mát ra vẻ mỹ lệ kinh nhân, so với mấy ngày trước, dường như càng thêm động lòng người.

- Thúc thúc, a di...

Đúng lúc này, gương mặt nhỏ nhắn khả ái của Lâm Tâm Di thoáng hiện lên nét hưng phấn, nhanh như một tia chớp từ trong đám người chạy ra trước mặt Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng, khuôn mặt đỏ bừng trông hết sức đáng yêu, giống một cô bé ngây thơ vậy, không có chút câu nệ nào, liền thân mật ôm lấy cánh tay kia của Dương Thiên Lô, bộ ngực nhỏ tròn trĩnh rất thoải mái mà quẹt qua quẹt lại qua cánh tay của Dương Thiên Lô.

- Khụ khụ...

Dương Thiên Lô lúng túng ho khan một tiếng, nhìn thoáng qua Tiêu Như Mộng. Sắc mặt Tiêu Như Mộng vẫn như thường, trên mặt còn mang nụ cười mỉm thản nhiên, hướng về phía Lâm Tâm Di mà gật đầu.

- Thúc thúc, a di, nhân gia có thể đi chung hướng với hai người không?

Lâm Tâm Di khẽ nghiêng mình, nhìn Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng mà nũng nịu hỏi.

- Thúc thúc tạm thời không có đi lịch luyện, người đi chung với a di có được không? Nhân tiện cũng có thể chiếu ứng cho nhau.

Dương Thiên Lô dùng thanh âm cao vút mà nói.

Hắn cũng không để ý tới, Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên hoàn toàn bị cô lập ở trên boong thuyền trong mắt đang hiện lên hận ý cùng với sự ganh tỵ nồng đậm mà nhìn chăm chú về phía hắn, Tiêu Như Mộng cùng với Lâm Tâm Di.

Yến hội kia được cử hành đặc biệt dành cho Dương Thiên Lô, hai người tất nhiên là biết, nhưng khiến hai người họ phần nộ chính là Long Phá Lăng không hề muốn mời họ đến, hơn nữa, thành viên trên khắp Phá Lăng Hào vốn cung kính dị thường với họ, lúc này nhìn thấy họ thì cứ như nhìn người xa lạ, ngay cả ánh mắt của nhân viên phục vụ ở Ngũ lâu cũng trở nên quái dị. Cảm giác như vậy, khiến hai người này cảm thấy nhục nhã cực độ.

Hết thấy những thứ này đều do Dương Thiên Lô gây ra.

Nhất là Bách Lý Thiên Thiên, thấy Dương Thiên Lô tay ôm tay ấp, bộ dáng mọi người lại cứ như xem hắn là Thần vậy, không nhịn được mà giận sôi lên. Còn Bộ Hàn Tinh thì vẫn ghen ghét cùng với phần hận mãnh liệt với Dương Thiên Lô.

Như lúc này, cho dù cả hai người có ngu cũng không ngốc, cũng không dám làm gì, đồng thời, cũng không có năng lực làm như vậy.

- A? Thúc thúc... Người không đi sao...

Ánh mắt vui vẻ của Lâm Tâm Di nhất thời chuyển thành thất vọng, dẫu môi lên nói:

- Vậy nhân gia đi với a di sao...

- Tiểu Thiên, hay là... Ta cũng không đi lịch luyện, cùng người tu luyện nữa vậy?

Nghe Dương Thiên Lôi nói, Tiêu Như Mộng nhất thời ý thức được lúc này Dương Thiên Lôi còn chưa luyện tới cảnh giới Lục cấp Tiên Thiên đỉnh phong, liền truyền âm sang.

- Không cần. Người đi lịch luyện là được rồi. Nếu không ca cũng không dám đảm bảo có thể tìm được mà không ăn người hay không... Yên tâm, Mộng Mộng, không có người ở đây ta sẽ tu luyện một loại công pháp khác. Hiệu quả không kém hơn đâu.

- Nha.

Tiêu Như Mộng đáp một tiếng, khoe miệng khê cong lên thành nụ cười mỉm, thần sắc không đổi mà tiếp tục truyền âm, nói:

- Thoải mái không?

- Cái gì?

Dương Thiên Lôi có chút kỳ quái, hỏi.

- Cánh tay kia của người.

- Ách... Ca đã phong bế lục cảm, mặc dù không có cảm giác gì, nhưng ca có thể khẳng định, tuyệt đối không hề thoải mái giống như của Mộng Mộng đâu...

- Phi.

Tiêu Như Mộng truyền âm khê gắt lên một cái, liền không thèm để ý tới Dương Thiên Lôi nữa, nhưng trong lòng vẫn thầm nghĩ: Phong bế lục cảm? Vậy mà còn cọ qua cọ lại... Tính lừa ai vậy?

- Các vị tiên sinh, các vị nữ sĩ, khu vực lịch luyện lần này có phạm vi một vạn năm ngàn lý, trong phạm vi độ sâu 5000m trở lên thích hợp cho Thất cấp Tiên Thiên lịch luyện, từ 5000m tới một vạn m thích hợp cho Bát cấp Tiên Thiên lịch luyện. Bây giờ sẽ mở kết giới Phá Lãng Hào, xin các đại gia chú ý an toàn, thời gian ngừng ở đây là mười ngày, chúc các người đột phá chướng bách, thắng lợi trở về.

Theo giọng nói nhu hòa phát ra từ Khuếch Âm khí, chín tầng kết giới trên Phá Lãng Hào phóng ra từng đạo quang hoa sáng chói mắt, cuối cùng cũng mở ra lần nữa.

313. Chương 297: Nịnh Bợ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 297: Nịnh bợ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong phút chốc, từng Tu Luyện Giả một ngự Kiếm quang bay lên, hướng bốn phương tám hướng mà bay đi như chớp.

- Các người cũng nên ra thôi, cẩn thận một chút, có nguy hiểm gì nhớ truyền tin gấp về cho ta!

Dương Thiên Lôi nói với Tiêu Như Mộng và Lâm Tâm Di.

- Ừm.

Tiêu Như Mộng khê đáp, nói với Lâm Tâm Di:

- Tâm Di, chúng ta đi thôi.

- Ân.

Lâm Tâm Di đáp một tiếng, lại xoay người giương đôi mắt tròn xoe, nhìn Dương Thiên Lôi mà nói:

- Thúc thúc, nếu nhân gia có nguy hiểm gì, người nhất định phải tới đó... Hẹn gặp lại, thúc thúc!

Lâm Tâm Di nói xong, liền cùng với Tiêu Như Mộng vận khởi Kiếm quang, chọn một hướng mà bay đi.

Dương Thiên Lô cũng không để ý tới, trong khoảnh khắc Lâm Tâm Di xoay người đi, khoe miệng cong lên một nét thật mê người.

Phong tục của Bồng Lai tiên đảo cũng với trong lục địa có khác biệt rất lớn.

Khuyên hướng lấy Nam làm chủ là chủ yếu.

Cũng chính vì như vậy, làm thế nào để khiến nam nhân vui lòng, chính là khóa trình tối cơ bản của nữ tử Bồng Lai.

Dĩ nhiên, thứ khóa trình này cũng không phải là công khai, mà là tương truyền đời đời từ mẹ sang con, giữ kín không hề tiết lộ. Cho nên, thứ công phu “Ngự Nam” này cũng phân chia cao thấp cùng cảnh giới, chỉ nhìn mẫu thân có mạnh mẽ hay không, liền có thể biết ngộ tính của con gái nàng ra sao rồi. Dĩ nhiên, điểm quan trọng nhất vẫn chính là tư sắc của bản thân.

Gà mái lớn lên, vô luận có làm như thế nào cũng không thể trở thành Phượng hoàng.

Đưa mắt nhìn Tiêu Như Mộng và Lâm Tâm Di dần khuất khỏi tầm mắt, Dương Thiên Lô sờ sờ cánh tay mình, vết mặt đau thương gấp gáp, không thể không nói, hẳn bây giờ đã trở thành một quả bom có thể tùy thời phát nổ, quả thực không thể chịu nổi một chút dụ hoặc nào. Nhất là khi cảm thụ bộ ngực tròn trĩnh của Lâm Tâm Di dán chặt vào tay mình, khiến cho tiểu đệ đệ của hắn hàng nghìn hàng vạn lần rung động, lại không nhận được mà cọ cọ mấy cái.

Dương Thiên Lô có thể khẳng định, tiểu đệ đệ rung động vẫn chủ yếu là do Tiêu Như Mộng.

- Nghịch lửa tất có ngày bị bỏng... Ca phải đẩy nhanh tiến độ thôi...

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, hít sâu hai ba hơi, đem tất cả khí tức kiêu diễm trong đầu thở ra hết, trấn an tiểu đệ đệ đang xao động xong, lại xoay người rời khỏi buồng thuyền, trở lại trong phòng Tiêu Như Mộng.

Từ sau khi đạt Lục cấp Tiên Thiên, Dương Thiên Lô còn chưa kịp tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh – Ngưng Đan Thiên qua lấy một lần.

Trong lòng Dương Thiên Lô hiểu rõ, Huyền Thiên Chân Kinh chỉ có tu luyện trong lúc vừa mới tấn cấp mới đem lại hiệu quả tốt nhất. Hơn nữa, tùy theo số lần tu luyện gia tăng mà công hiệu từ từ giảm bớt.

Cho nên, trong lòng Dương Thiên Lô tràn đầy mong đợi, vừa lúc này có thể nhân dịp Tiêu Như Mộng đang trong thời gian lịch luyện mà tự mình tu luyện một phen.

Sau khi tiến vào trong Tu Luyện thất, Dương thiên Lô khoanh chân ngồi xuống, chỉ chốc lát sau, trong não hải một mảnh không minh, tiến vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong, đạm nhiên nhược thủy, tâm vô bàng dục chân chính, sau đó, Dương Thiên Lô lại đem tinh thần hóa thành muôn vàn sợi nhỏ, bắt đầu dung nhập vào trong cơ thể, cảm ứng biến hóa của thể nội.

Lại nói, sau khi tiến nhập Lục cấp Tiên Thiên, Dương Thiên Lô còn chưa có tra xét rõ ràng thân thể của mình, cho nên trước khi tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh – Ngưng Đan Thiên, hẳn muốn chân chính quen thuộc với thân thể sau khi đã tấn cấp này, nắm rõ mọi biến hóa thân thể trong tay.

Tới khi tinh thần hắn dung nhập vào trong mỗi một tế bào rồi, lần nữa cảm ứng được hình dạng ban đầu của Đại Thế Giới, giờ này phút này, so với khi hắn vừa mới tấn cấp Tiên Thiên Chi Cảnh đã nảy sinh ra biến hóa cực kỳ lớn, vốn ba loại năng lượng Thủy, Băng, Vụ chiếm ưu thế tuyệt đối, bây giờ đã đạt tới mức thăng bằng vi diệu, tự thành thể hệ ở bên trong tế bào, không ngừng lưu chuyển.

Chẳng qua, khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc là trong đó còn có nhiều hơn một tia năng lượng sung mãn màu phấn hồng, thứ năng lượng này không có bất kỳ một thuộc tính nào cả, cùng với năng lượng Ngũ Hành diễn sinh năng lượng, không có chút tương sinh tương khắc, phẳng phất như có thể cùng tồn tại với bất kỳ năng lượng nào, ngược lại còn biến thành một loại năng lượng trung gian tràn trề ở bên trong tế bào. Tựa hồ giống hệt như không khí ẩn chứa các loại năng lượng trong Thiên Địa vậy, vừa tồn tại vừa là vật dẫn với năng lượng.

- Chẳng lẽ là do Âm Dương Niết Bàn kinh?

Dương Thiên Lôĩ thầm nghĩ trong lòng, trực giác nói cho hắn biết, nhục thân của hắn lúc này so ra thì càng thêm mạnh mẽ, phảng phất như đã trải qua dục hỏa trùng sinh.

Từ trước tới nay, cho dù chiến đấu tới cỡ nào, cho dù chịu tổn thương nghiêm trọng tới mức nào, trong trí nhớ của Dương Thiên Lôĩ, hình như chưa có lần nào hắn phải chịu đau khổ.

Huyền Hoàng Kỳ, Định Hồ Châu mấy trăm năm tu luyện, Đan Thanh Dương, Tiêu Như Mộng, Vu Thanh Nhã, ba người này vô số lần chà đạp, nhưng Dương Thiên Lôĩ khi ấy cũng chỉ thống khổ một chút mà thôi, cho dù hắn bị đả thương nhiều hơn nữa, tựa hồ chỉ trong một thời gian ngắn đã liền bình phục lại không còn một chút nào.

- Âm Dương Niết Bàn... Niết Bàn... Khó trách nhục thân ca lại như vậy... là do năng lực Niết Bàn Trọng Sinh?

Dương Thiên Lôĩ thật muốn tự làm mình bị thương để thử qua một chút.

Cổ nén kích động trong lòng, Dương Thiên Lôĩ vội vã gạt bỏ cái ý nghĩ thiếu não này, đem ngàn ngàn vạn vạn đạo tinh thần rút ra khỏi tế bào, dung nhập vào trong đan điền, tinh thần vừa động, sau khi cắn nuốt vô số đan dược liền bắt đầu tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh – Ngưng Thiên Đan.

Trong nháy mắt, thời gian năm ngày đã qua.

Tiêu Như Mộng và Lâm Tâm Di mỗi ngày đều quay lại Phá Lãng Hào đều khôi phục pháp lực và thể lực, không giống như trạm dừng chân lịch luyện thứ nhất nhẹ nhàng thoải mái, lần này, căn bản mỗi Tu Luyện Giả đều quay trở lại, mang theo không ít thì nhiều thương tích, hiển nhiên là trong phiên hải vực này có vô số Yêu thú phổ biến có cấp bậc cao hơn rất nhiều.

Mỗi lần Tiêu Như Mộng trở lại, Dương Thiên Lôĩ vẫn còn đắm chìm trong tầng thứ tu luyện, cũng không có tỉnh lại.

Mà bình thường nàng chữa thương, khôi phục lại hết chỉ cần khoảng ba canh giờ.

Đêm dài đằng đẵng, còn tới hai ba canh giờ nhàn nhã, trước nay cùng tu luyện, cùng cười đùa với Dương Thiên Lôĩ đã thành thói quen, Tiêu Như Mộng lúc này bỗng có cảm giác là lạ, không thích ứng được.

Lâu sau, Tiêu Như Mộng tu luyện xong, liền ở trong Tu Luyện thất ngơ ngác nhìn Dương Thiên Lôĩ.

Giờ này phút này, nàng chính là như thế.

314. Chương 298: Người Hiểu Không?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 298: Người hiểu không?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đúng lúc này, Thông Tấn phù bỗng nhiên truyền tới một trận dao động, khiến Tiêu Như Mộng tỉnh lại, sau khi vội vàng mở ra, thanh âm nũng nịu của Lâm Tâm Di lại vang lên:

- A di, nhân gia đang ở trước cửa phòng ngươi này!

Tiêu Như Mộng vội vàng ra khỏi Tu Luyện thất, tới trước cửa lại nhẹ nhàng mở cửa ra.

- Hi ai... A di, thúc thúc còn đang tu luyện sao?

Lâm Tâm Di nhất thời giống như tiểu miêu vậy, nhẹ nhàng lao vào trong phòng, ánh mắt lại nhìn về phía Tu Luyện thất, hỏi.

- Ừ. Đi thôi, chúng ta ra ngoài!

Tiêu Như Mộng dịu dàng nói.

- A di, sắp xếp cho nhân gia cũng thành chủ nhân gian phòng của người có được không? Mọi lần gõ cửa người đều không nghe được, không còn cách nào đành phải lãng phí một đạo Thông Tấn phù...

Lâm Tâm Di nhìn Tiêu Như Mộng, nói.

Ngày đầu tiên hai người lịch luyện, bởi vì lo lắng Lâm Tâm Di sẽ ảnh hưởng tới sự tu luyện của Dương Thiên Lô, Tiêu Như Mộng liền cùng với Lâm Tâm Di ghép Thông Tấn phù thành một cặp.

Tu Luyện thất trên Phá Lăng Hào bình thường đều có thể khởi động kết giới âm thanh, mà mỗi một gian phòng, trừ thể pháp bài tượng ứng mới có thể mở ra, thì sau khi vào phòng rồi có thể thông qua gia trì pháp lực của mình, có thể cấp quyền hạn cho người khác ra vào phòng.

Nghe Lâm Tâm Di nói, Tiêu Như Mộng có chút do dự, mặc dù nàng sớm đã nhìn ra tiểu nha đầu này có ý tứ với Dương Thiên Lô, nhưng vẫn gật đầu. Loại chuyện này nàng không muốn ngăn cản, mà có muốn ngăn cũng không được. Bởi vì nàng rõ ràng hiểu được tính cách Dương Thiên Lô, Trương Chương Hàm, Sở Hương Hương và Vu Thanh Nhã, thậm chí còn có bản thân mình thật giả khó phân... Trong tương lai hẳn sẽ có bao nhiêu nữ nhân đây? Huống chi, Lâm Tâm Di bất kể dung mạo hay là thân thể, đối với Dương Thiên Lô mà nói, cũng không có cái gì không tốt cả.

- Cảm ơn a di!

Lâm Tâm Di hớn hỏ nói. Sau khi bố trí xong xuôi, liền lanh lợi kéo Tiêu Như Mộng đi lên boong thuyền, bắt đầu chuyến lịch luyện hôm nay.

Hai người ngự trên Kiếm quang, sau khi cùng nhau phi hành hơn một canh giờ, liền tách thành hai hướng cách nhau khoảng trăm lý, tự mình lịch luyện. chẳng qua, Tiêu Như Mộng đích thực là lặn vào trong biển sâu, bắt đầu lịch luyện.

Mà Lâm Tâm Di sau khi xác định Tiêu Như Mộng không thể cảm ứng được khí tức của mình nữa, trên gương mặt nhỏ nhắn dần nở một nụ cười giảo hoạt, trực tiếp quay đầu lấy tốc độ nhanh nhất mà quay trở về Phá Lăng Hào.

- Hi aizzz.... Rốt cuộc cũng có cơ hội triển khai bước thứ hai rồi...

Khóe miệng Lâm Tâm Di mang theo nụ cười đắc ý, đẩy tốc độ lên tới cực hạn, khoảng một canh giờ sau, đã trở lại trên Phá Lăng Hào.

- Di, tiểu tử... Sao người quay lại nhanh như vậy, có vấn đề gì sao?

Mặc Thương Bách Hiểu sinh đang trên boong thuyền nói chuyện phiếm với Bạch Hà, thấy Lâm Tâm Di quay trở lại, nhất thời có chút kinh ngạc cùng quan tâm, hỏi.

- Nhân gia không thoải mái.. Ách... Hẹn gặp lại!

Lâm Tâm Di trên mặt dần đỏ ửng, không có dừng lại chút nào, liền như một làn khói chạy thẳng xuống boong thuyền.

- Không thoải mái?

Bạch Hà nhất thời cau mày, cuống quýt từ biệt Mặc Thương Bách Hiểu Sinh, vội vàng đuổi theo Lâm Tâm Di chạy xuống boong thuyền.

Vốn lão muốn lập tức bấm báo Long Phá Lăng, nhưng khi thấy Lâm Tâm Di không có về phòng của mình mà là đi vào tầng ba, liền cảm thấy kỳ quái, vội vàng ẩn tàng khí tức, lặng lẽ theo vào tầng ba.

Đến lúc thấy Lâm Tâm Di trực tiếp mở cửa phòng Tiêu Như Mộng, ánh mắt Bạch Hà chớp lên liên tục, ngay sau đó, lão đầu này nhất thời chạy ra ngoài nhanh như chớp, trong miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Tiểu tử quả nhiên là tiểu tử a... Lợi hại...

- ... Nhưng như vậy không phải cũng quá nhanh rồi sao? Mặc dù Tiêu huynh đệ cũng là nhân trung chi long... nhưng lỡ như Hội trưởng trách tội xuống... Có nên báo một tiếng cho Hạm trưởng hay không đây? Hay là nói một tiếng cho chắc đi...

Nghĩ tới đây, Bạch Hà liền bước nhanh về phía phòng Hạm trưởng.

Long Phá Lăng sau khi biết Lâm Tâm Di tiến vào trong phòng Tiêu Như Mộng cũng phải thất kinh. Chính vì hấn sớm đã biết được Dương Thiên Lôi vừa mới tấn cấp Lục cấp Tiên Thiên, mấy ngày qua đều ở trong phòng tu luyện, ngay từ đầu đã không có ra ngoài lịch luyện. Chẳng qua, sau một khắc kinh ngạc, khoe miệng lão lại nở nụ cười, nói với Bạch Hà:

- Người cái gì cũng không có nhìn thấy, Bản Tôn cái gì cũng không biết...

- Vâng, Hạm trưởng.

Bạch Hà cung kính đáp lại.

Long Phá Lăng đã nói như vậy, Bạch Hà đương nhiên không thể nói thêm gì nữa, xong xuôi liền khom mình hành lễ, xoay người cáo lui. Bạch Hà vừa mới rời khỏi, Long Phá Lăng lại nheo mắt, tự nhủ:

- Tình Kiếp Chi Tâm cũng giao cho tiểu tử kia rồi, bốn Tôn còn có thể can thiệp gì nữa? Xem ra bốn Tôn nịnh bộ vẫn còn chưa đủ a... Kinh Lôi kiếm mặc dù không tệ, nhưng tiểu tử này vừa nhận lấy đã cấp cho Dương Mộng, hiển nhiên không có hợp ý hấn...

Long Phá Lăng có nhãn quang tới bậc nào?

Ngay sau khi Lâm Tâm Di được Dương Thiên Lôi cứu về, lão đã nhìn ra được Lâm Tâm Di đã có hảo cảm với tên Dương Thiên Lôi tuyệt đối tầm thường kia rồi.

Cho nên, trong lúc yến hội, lão mới có thể ngoan tâm đưa ra Trung phẩm Đạo khí Kinh Lôi kiếm.

Trong lúc đưa ra, mặc dù có chút đau lòng, nhưng chẳng qua cũng chỉ trong nháy mắt, khi lão thấy được Lâm Tâm Di lấy Tình Kiếp Chi Tâm trên cổ lên lên đưa cho Dương Thiên Lôi, liền không còn chút xót xa nào nữa.

Mà hiện tại, biết được tiến triển thần tốc của hai người như vậy, lão không những không đau lòng, ngược lại còn cảm giác Kinh Lôi kiếm của mình tựa hồ chưa đủ cân lượng.

Lâm Tâm Di nhẹ như gió, nhanh chóng tiến vào trong phòng, tim đập bình bình không dứt, gương mặt nhỏ nhắn sớm đã đỏ ửng giống như một quả táo chín mọng, đôi mắt to tròn khả ái mang theo ý thẹn thùng nồng đậm, còn có chút thấp thỏm lo âu và một tia hưng phấn không cách nào che dấu được.

Nàng rón rén đi tới trước cửa Tu Luyện thất, hít thật sâu một hơi, khẽ ưỡn bộ ngực tròn trịa lên một chút, bàn tay nhỏ nhắn lại nhẹ nhàng vỗ lên ngực mình hai cái, dùng thanh âm chỉ có chính nàng mới có thể nghe thấy được, nói:

- Lâm Tâm Di, người dừng cảm nhất, ta ủng hộ người, cố gắng lên!

Lâm Tâm Di xiết chặt nắm tay xong, bỗng nhiên lại lấy ra một viên đan được giống hệt như Thuần Dương đan:

- Ăn nó, thúc thúc sẽ phải cứu ta, theo như lời của mẫu thân, thúc thúc sẽ phải sở vào đây....

Lâm Tâm Di khẽ cúi đầu nhìn thoáng qua bộ ngực tròn trịa của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

- Không được, ta thích thúc thúc, không thể lừa dối người... Nhân gia muốn dùng cách của mình, khiến thúc thúc thích ta!

Lần nữa hít vào một hơi thật sâu, Lâm Tâm Di lấy hết dũng khí, tay nhỏ mang theo một chút run rẩy, vô cùng cẩn thận đẩy cửa Tu Luyện thất hé ra một chút xiu...

Quanh thân Dương Thiên Lôi tản mát ra thất thải quang mang tinh thuần nồng đậm, một đạo Kinh văn có sắc kim lượn vòng bên trong não hải của hấn, hiển nhiên giờ phút này, hấn vẫn đang ở sâu bên trong tầng tu luyện.

Chẳng qua, trong nháy mắt khi bàn tay nhỏ bé của Lâm Tâm Di hé cửa Tu Luyện thất ra, khí tức trên người Dương Thiên Lô bỗng nhiên sinh ra một tia biến hóa vi diệu.

Tu Luyện Giả, cho dù đang bế quan thật sâu, đối với những biến hóa quanh người cũng sẽ có phản ứng rõ ràng.

Nếu như là Tiêu Như Mộng vô cùng thân thiết tiến vào mà nói, tự nhiên cũng sẽ không ảnh hưởng tới Dương Thiên Lô chút nào, bởi vì khí tức của Tiêu Như Mộng, bất kể là thân thể hay là tiềm thức của Dương Thiên Lô, cũng đã vô cùng quen thuộc.

Nhưng Lâm Tâm Di thì khác.

Dương Thiên Lô mặc dù quen biết nàng, nhưng trong lúc này, bên trong Tu Luyện thất của Tiêu Như Mộng, nàng vẫn được xem như là kẻ xâm phạm.

Cho nên, trong một sát na này, tiềm thức và thân thể Dương Thiên Lô liền tự động đem cỗ khí tức này truyền vào bên trong não hải Dương Thiên Lô, khiến Dương Thiên Lô từ bên trong tầng thái tu luyện thanh tỉnh lại.

Nhất thời mở mắt ra.

Ngay khi khe cửa đã vừa vặn có thể đưa đầu vào, Lâm Tâm Di lấy hết cam đảm đưa khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn tiến vào một chút, chẳng qua là, mặc dù sớm biết sự xuất hiện của mình sẽ khiến cho Dương Thiên Lô chú ý, lại không nghĩ tới nàng mới vừa ló đầu vào đã liền thấy được Dương Thiên Lô đang trừng mắt nhìn mình!

Chuyện này khiến Lâm Tâm Di nhất thời sợ hãi thốt lên thành tiếng, chẳng qua sau một khắc khiếp sợ ngắn ngủn ấy, nàng đã vội vàng nói:

- Thúc thúc... Nhân gia quấy rầy người rồi sao?

- Sao người lại tới đây?

Dương Thiên Lô có chút kinh ngạc hỏi.

- Thúc... Nhân gia... Đã mấy ngày không gặp người... Nhớ người quá...

Lâm Tâm Di tròn xoe đôi mắt dễ thương, khuôn mặt xinh xắn ửng hồng, nói. Vừa nói, vừa ngây thơ chạy tới bên cạnh Dương Thiên Lô, thân mật mà quý xuống bên cạnh Dương Thiên Lô đang xếp bằng, lần nữa ôm chặt lấy cánh tay Dương Thiên Lô.

- Khụ khụ,, A di đâu?

Dương Thiên Lô vội vàng lúng túng, cất cao giọng hỏi, trên mặt mang theo phong phạm của trưởng giả, nhưng cánh tay đang bị cọ cọ sát sát thì không kìm được mà run lên một chút.

- A di đi lịch luyện rồi, hazzzz...

Gương mặt đỏ ửng của Lâm Tâm Di ngẩng lên, trong mắt thoáng hiện vẻ đắc ý giảo hoạt, nói.

- Ách... Người sao không đi?

Dương Thiên Lô trong lòng có chút hồi hộp, vốn đang hơi chút khẩn trương, lúc này nhất thời lại có cảm giác máu nóng phi nhanh, nhưng mà Dương Thiên Lô lại hiểu rõ tiểu nha đầu này tuyệt đối không phải là đối tượng dành cho nửa thân dưới của hắn được. Bên khẩn trương dẹp bỏ mở suy nghĩ hèn mọn trong lòng, mặt không đổi sắc mà đứng lên, để cho cánh tay của mình rời khỏi địa phương mềm mại trần đầy sự hấp dẫn dụ hoặc ấy.

- Nhân gia nhớ thúc thúc mà, lừa a di đi rồi lén lén quay trở lại, hi ai....

Lâm Tâm Di không giấu diếm chút nào, vừa nói vừa bám chặt lấy như keo, đứng lên theo Dương Thiên Lô, lại tiếp tục ôm chặt lấy cánh tay Dương Thiên Lô, dán chặt thân thể mình vào đó.

- Người không lịch luyện cho tốt, nhớ tới thúc thúc làm gì? Ngoan, mau đi lịch luyện. Thúc thúc còn phải tu luyện!

Dương Thiên Lôì lần nữa cố nén ý niệm tiến tới với tiểu nha đầu này, vừa đẩy tiểu nha đầu ra, vừa cố ra vẻ, nói.

- Không cần đâu, thúc thúc, nhân gia muốn chơi với người mà...

Ánh mắt đáng yêu của Lâm Tâm Di tiếp tục dán chặt vào trên người Dương Thiên Lôì.

- Má ơi... Như vậy là sao?

Dương Thiên Lôì kêu lên một tiếng thật lớn trong lòng, vất vả lắm mới đắm chìm vào trong tu luyện, đem dục hỏa nảy sinh cùng với Tiêu Như Mộng hoàn toàn áp chế xuống, thế mà tiểu nha đầu này lại to gan lớn mật đến vậy, dám lén vào trong phòng của mình, hơn nữa lại còn là sau khi đã gạt cho Tiêu Như Mộng rời khỏi đây, chẳng lẽ nàng không biết như vậy chính là dẽ vào miệng cọp hay sao?

- Chơi cái gì mà chơi, thúc thúc là đại nam nhân, có thể chơi cái gì? Ngoan nào, mau đi lịch luyện đi!

Dương Thiên Lôì cố ép mình lớn giọng. Cứ tiếp tục như thế này, hẳn cũng không dám đảm bảo mình có thể chịu được nữa không.

- Không! Thúc thúc thích chơi cái gì, nhân gia cùng chơi cái đó với thúc thúc!

Lâm Tâm Di không hề sợ hãi, nói.

Nghe Lâm Tâm Di nói như vậy, Dương Thiên Lôì thiếu chút nữa ngã ngửa xuống đất, nha đầu này không lẽ không biết tí gì về phương diện nam nữ hay sao? Không biết là nếu nói như vậy, chính là trần trụi khuyên người ta phạm tội hay sao? May là ca không phải người tùy tiện, nhưng không tùy tiện cũng không có nghĩa là nếu tiếp tục như vậy nữa, ca còn có thể chịu được a!

- Đứng đứng, người đừng tới đây!

Dương Thiên Lôì vội vàng đưa tay ngăn cản Lâm Tâm Di tiếp tục nhích lại gần mình.

- Thúc thúc...

Lâm Tâm Di hô lên đầy ủy khuất.

- Cái kia... Tiểu nha đầu, thúc thúc nói cho người...

Dương Thiên Lôì cuống quýt nói, cố nén tiểu đệ đệ đang xúc động ở bên dưới, trong đầu vội vàng sắp xếp ngôn từ, hẳn phải dạy cho tiểu nha đầu này một bài học:

- Thúc thúc mặc dù là trưởng bối... Ủm, nhưng mà thúc thúc cũng là nam nhân, có đúng không?

- Đúng vậy a, thúc thúc không chỉ là nam nhân, mà còn là nam nhân hết sức đẹp trai, nhân gia thích thúc thúc lắm luôn...

Lâm Tâm Di trong mắt hiện đầy sao, nói.

- Người mặc dù là văn bối, nhưng người... Cũng là nữ nhân, có phải hay không?

- Đúng vậy a, nhân gia là tiểu nữ nhân khả ái xinh đẹp nè... Thúc thúc, người nói mấy cái này làm gì a?

Lâm Tâm Di vừa nói vừa lại muốn nhích tới gần. Nhưng lại bị Dương Thiên Lôì tiếp tục ngăn cản.

- Nam nhân và nữ nhân ở chung phòng thì rất chi là nguy hiểm, người có hiểu không?

- Nguy hiểm sao? Nhưng không phải thúc thúc và a di vẫn ở chung một phòng đó ư?

Lâm Tâm Di lại tiếp tục nhích tới.

- A di là a di, a di và thúc thúc là đạo lữ, muốn làm gì cũng được...

Dương Thiên Lôì muốn tan vỡ mất, giờ này phút này, hẳn cũng hy vọng bản thân mình thú huyết sôi trào mà hóa thân thành sắc ma bất kể hậu quả, nhưng hẳn lại xót xa phát hiện ra rằng, thì ra ngay từ đầu hẳn đã không có tiềm chất làm sắc ma, muốn bao nhiêu thuần khiết, tức có bấy nhiêu thuần khiết. Thế đó, bị một tiểu nha đầu dõn ép ra tới một góc phòng ngủ.

315. Chương 299: Tốt Thôi.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 299: Tốt thôi.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Kia... Nhân gia... Cũng muốn làm đạo lữ của thúc thúc, thúc... Muốn làm gì thì cứ làm gì đi... Nhân gia không màng nguy hiểm...

- ...

Gáy ngọc tuyết trắng của Lâm Tâm Di lúc này cũng đã biến thành màu đỏ ửng, nhưng mắt tròn long lanh của nàng vẫn không hề di chuyển, vẫn gan dạ nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi dường như đang rất e sợ mình, lại từng bước từng bước tiến tới gần, lòng như hươu nhảy, nói. Trong lúc nói tới hai chữ “đạo lữ” kia, đã đem thân thể mềm mại của mình lao chìm vào trong ngực Dương Thiên Lôi, lúc này hắn muốn tránh cũng không thoát.

- Không...

Một chữ “được” này Dương Thiên Lôi còn chưa kịp thốt ra, đôi môi mềm đỏ búng như lửa đã chấn vào miệng hắn, khiến Dương Thiên Lôi không khỏi trợn to hai mắt mà nhìn! Nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới có lúc tràng cảnh ngư xoa này xuất hiện, như thế này cmn không phải là loạn hết rồi sao?

Nóng đầu lên, Dương Thiên Lôi gào lên trong lòng một tiếng:

- Fck, quần cái khỉ gió ba bảy hai mươi mấy gì nữa, ca hết cách rồi! Nếu không cách nào chống cự được, vậy ca cứ tròn mắt mà hưởng thụ đi sao...

Trong khoảnh khắc hôn lên Dương Thiên Lôi, Lâm Tâm Di như quên hết tất cả, nàng chỉ biết là, so với “Ngự Nam Lục Bộ kinh” (Sáu bước câu dẫn nam nhân, đại loại thế) mà mẫu thân truyền lại cho nàng, nàng đã bỏ qua hắn ba bước, trực tiếp thực hành bước thứ năm!

Không có bất cứ kinh nghiệm hôn môi nào, nàng trong đầu trống rỗng, cho dù trên phương diện lý thuyết nàng đã được truyền dạy rất nhiều rất nhiều, thế nhưng lúc này nàng lại không thể nghĩ ra được cái gì cả, chẳng qua cũng chỉ biết dùng đôi môi mềm hừng hực của nàng mà quẹt qua quẹt lại trên môi Dương Thiên Lôi!

- Ta khao...

Dương Thiên Lôi không nhận được mà kêu to trong lòng, hắn chẳng thể nghĩ tới, tiểu nha đầu dũng cảm và bư hân này dường như cái gì cũng không biết, Dương Thiên Lôi đã bất kể mọi giá mà chuẩn bị hưởng thụ, thế mà tiểu nha đầu này ngay từ lúc mới bắt đầu cả hôn một cái cũng không biết, không nhận được, Dương Thiên Lôi đột nhiên ôm chặt lấy thân thể mềm mại nóng bỏng của Lâm Tâm Di, đưa lưỡi mạnh mẽ tách đôi môi mềm của Lâm Di ra, tham lam hút lấy mật ngọt.

Vào giờ phút này, dục hỏa do Tiêu Như Mộng khởi lên rồi cuộc đã hoàn toàn bùng cháy! Ma trảo hèn mọn kia bắt đầu tàn sát bờ bãi, di chuyển khắp thân thể mềm mại của Lâm Tâm Di, dùng sức xoa mạnh đôi kiêu đồn đầy đặn kia, chỉ chốc lát sau, Lâm Tâm Di liền ưm một tiếng, hàm răng ngà khê hé ra, ngay lập tức, dưới sự công kích sắc bén của Dương Thiên Lôi, đầu lưỡi hai người đã quấn chung một chỗ.

Lâm Tâm Di thoáng đã bay lên tới thiên đường, cả thân thể lẫn linh hồn đều rơi vào trạng thái mơ hồ mất kiểm soát.

Dương Thiên Lôi tham lam hút lấy lưỡi hồng thơm ngọt, đột nhiên lại dùng sức, hai người trực tiếp lật mình trên mặt giường lớn, Dương Thiên Lôi trực tiếp áp tại trên thân Lâm Tâm Di, một bên điên cuồng hôn hít, hai tay vừa vén đạo bào của Lâm Tâm Di lên, trực tiếp tiến vào bên trong nội y, chạm thẳng vào làn da trắng mịn như mỡ dê.

Tới khi tay Dương Thiên Lôi cuối cùng cũng di chuyển tới đôi gò núi của Lâm Tâm Di, Lâm Tâm Di đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hãi, thân thể run rẩy mãnh liệt, hai tay nàng kìm không được mà giữ chặt đôi tay của Dương Thiên Lôi, ánh mắt mê ly mở ra, dùng một loại thanh âm khiến cho Dương Thiên Lôi nghe thấy càng không thể nào nhịn được mà kêu lên:

- Thúc!

Tiếc là Dương Thiên Lôi lúc này đã hoàn toàn bị thiêu đốt, làm gì còn quản được một hai? Mặc dù đôi tay nhỏ nhắn của Lâm Tâm Di đã ra sức ngăn trở hấn, nhưng Dương Thiên Lôi vốn mạnh mẽ, Lâm Tâm Di yếu mềm làm thế nào có thể cản được?

Ngay lúc ôm trọn bờ ngực căng tròn săn chắc kia, Dương Thiên Lôi kìm lòng không đành mà thốt ra một tiếng trầm thấp, dục hỏa bị đè nén đã lâu, nay giống như núi lửa phun trào, hừng hực nóng chảy!

Người anh em này, thế mà lại không biết thương hoa tiếc ngọc một chút nào, sớm đã quên mất hai chữ gọi là “Ôn nhu”, hai tay lỗ măng vuốt ve đôi thỏ ngọc tuyết trắng, cảm giác này khiến hấn sướng khoái tới tận xương, ngón tay lại càng không ngừng mân mê vài vòng trên hai hạt đậu bé nhỏ, khiến thân thể mềm mại của Lâm Tâm Di theo đó mà cũng phải run lên, đồng thời kêu lên một tiếng mê ly, để cho Dương Thiên Lôi càng thêm mất kiểm soát!

- Ừm! Ừm! Ừm!

Mặc dù không có bất kỳ tình cảm chân chính gì với Lâm Tâm Di, nhưng không thể không nói, nàng đúng là một tiểu nha đầu khả ái, lớn mật, tinh nghịch mà dũng cảm, dũng cảm đến trình độ khiến cho Dương Thiên Lôi cũng muốn hồng mắt. Người anh em này mặc dù tự nhận bản thân mình rất là tuần tú, nhưng từ trước cho tới giờ còn chưa từng bị người khác cưỡng hôn mình giống như một khắc kia.

Mà cũng không thể không nói, chân chính làm cho người anh em này mất đi lý trí, ngoài những tiếng ừm từ đáy lòng kia là nguyên nhân quyết định ra, còn lại chính là sự vụng dại của Lâm Tâm Di, ngây thơ đến mức ngay từ đầu đã không biết hôn như thế nào!

Sự ngây thơ đó cũng phải là giả bộ mà thành được. Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, cũng chỉ có hấn mới có thể hưởng thụ đãi ngộ như thế này!

Nàng dũng cảm thể hiện lòng yêu thích của mình với Dương Thiên Lôi, cũng dũng cảm tiếp cận, dũng cảm lao vào trong ngực Dương Thiên Lôi, dũng cảm hôn lên miệng hấn, đây quả là một nữ hài so với lửa còn muốn nồng bỏng nhiệt tình hơn!

Mỡ đến miệng sao còn có thể do dự?

Xoạt!

Trong nháy mắt, đạo bào trên người Lâm Tâm Di liền biến thành từng sợi nhỏ trên giường, Dương Thiên Lôi không còn cảm thấy thỏa mãn với xúc cảm do đôi tay truyền lại, nam nhân là động vật vô cùng chú trọng tới thị giác, hấn muốn xem phía sau của nữ hài khả ái và nhiệt tình như lửa này rốt cuộc là có thân thể mềm mại động lòng người như thế nào!

- A! Thúc thúc!

Động tác phóng dăng thô tục này của Dương Thiên Lôi tức khắc khiến cho Lâm Tâm Di hoảng hốt kêu lên một tiếng, hai mắt tròn xoe lúc này cũng đã hiện lên thần sắc sợ hãi cùng với sự mâu thuẫn mãnh liệt, nói ra một câu khiến cho Dương Thiên Lôi chẳng hiểu ra làm sao cả.

- Thúc thúc... không được... Mẫu thân nói, nàng không cho phép thì tuyệt đối không thể thực hiện bước thứ sáu...

Thân thể trắng mịn như tuyết, mềm mại như bông hiện lên rõ ràng trước mặt Dương Thiên Lôi, trên tấm thân nõn nà chỉ còn lại một thứ duy nhất có thể che chắn, đó chính là tiểu nội khố thân bí màu hồng kia.

Vòng eo thon thả giống như thủy xà, đôi chân thon dài cân xứng đến mê người, không một thứ nào không hấp dẫn, khiến Dương Thiên Lôi hoàn toàn mất đi lý trí.

Nhưng lúc này, Lâm Tâm Di lại biểu hiện hết sức kiên định, đột nhiên tung mình, lật Dương Thiên Lôi xuống phía dưới, đôi kiều đồn đầy đặn trực tiếp đè lên ngang hông Dương Thiên Lôi, mà hai tay nàng lại tách ra, chặn hẳn lên hai tay Dương Thiên Lôi, thân thể nghiêng tới trước, mắt nhìn thẳng vào Dương Thiên Lôi.

- Thúc thúc... chúng ta không thể thực hành bước thứ sáu được...

Lâm Tâm Di đấu tranh, nói, trong ánh mắt không còn chút sợ hãi nào, mà là mang theo một tia xin lỗi cùng với ủy khuất.

Nha đầu này, từ đầu cho tới giờ đều không biết biểu hiện cùng với tư thế của nàng lúc này mê hoặc lòng người tới mức nào!

Đạo bào cùng áo lót trên người nàng sớm đã bị Dương Thiên Lôi chần nát, giờ phút này bờ ngực trắng nõn, đầy đặn, tròn trĩnh mà săn chắc hấp dẫn tới vô cùng của nàng đã hoàn toàn hiện rõ ngay trước mắt Dương Thiên Lôi, khoảng cách chỉ có khoảng một xích!

Thân thể mềm mại của nàng khẽ cúi xuống, khiến cho ngực nàng càng thêm căng đầy vô cùng dụ hoặc, nhất là hạt đậu mẫm mĩm phần hồng, có lẽ là do còn thiếu nữ, tuy không lớn nhưng lại có sức quyến rũ cực kỳ, mà bao quanh hai hạt đậu mềm mịn này cũng là hai vòng nhỏ hồng hồng mờ nhạt...

Hơn nữa, lại chính là khuôn mặt khả ái non nớt đáng yêu của Lâm Tâm Di...

Dương Thiên Lôi cảm giác như thấy được một tiểu thiên sứ gọi cảm đang ngồi trên người mình!

Cảm giác này hình dung như thế nào?

Không cách nào hình dung được!

Dương Thiên Lôi chỉ biết một thoáng này, dường như hẳn không những đón nhận thân thể của Lâm Tâm Di, mà trong tâm của hắn còn có thêm một tia cứng chiều...

- Cái gì mà... bước thứ sáu?

Cổ nén rung động trong lòng, hai mắt Dương Thiên Lôi lấp lánh tinh quang, ánh mắt bồi hồi đảo qua hết gương mặt rồi lại đến thân thể Lâm Tâm Di, tựa hồ không muốn bỏ sót một chỗ nào, cất cao giọng nói.

- Là mẫu thân truyền dạy cho nhân gia, công pháp làm cho... làm cho thúc thúc thích nhân gia...

Lâm Tâm Di thấy Dương Thiên Lôi không còn dùng sức nữa, hai tay nhất thời cũng thả lỏng lực đạo, nhất thời đem thân thể mềm mại dựa hẳn vào trên người Dương Thiên Lôi, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào bờ vai Dương Thiên Lôi, ấp a ấp úng nói.

Lúc này, Dương Thiên Lôi có chút hối hận, tại vì sao khi này không chần nát luôn đạo bào của chính mình?

Nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nóng như lửa của Lâm Tâm Di, Dương Thiên Lôi cố kìm chế, hỏi:

- Công pháp song tu?

- Không phải...

Lâm Tâm Di nhẹ nhàng đáp, sau đó đem “Ngự Nam Lục Bộ kinh” mà mẫu thân truyền thụ, từ mỗi một bước cùng với mục đích, dùng thanh âm nhỏ xíu thuật lại cho Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi nghe xong nhất thời hai mắt trợn trừng, ngây ra phải đến hơn nửa phút đồng hồ sau mới có chút kinh ngạc hỏi lại:

- Ngươi... làm sao ngươi trực tiếp tiến hành tới bước thứ năm rồi?

Dương Thiên Lôi mặc dù chỉ biết đại khái, nhưng có thể khẳng định nếu như Lâm Tâm Di thực sự tiến hành theo đúng trình tự từng bước một mà nói, mình tuyệt đối không thoát khỏi lòng bàn tay của nàng.

- Nhân gia thích thúc thúc... Không muốn gạt thúc thúc đâu...

Lâm Tâm Di thẹn thùng nói.

Dương Thiên Lô vừa cảm động vừa không biết nói gì, má ơi, đây còn không phải là hành hạ người ta tới chết sao? Câu dẫn ca cho đã, rồi bây giờ... Còn có chuyện gì đau lòng hơn nữa không đây? Sự phụ thì chỉ có thể nhìn ngắm, không được ăn, đây ca tới ranh giới sụp đổ, ngay sau đó nha đầu này lại...

- Thúc thúc... chúng ta không thể tiến hành bước thứ sáu... Nhưng... Nhân gia... Nhân gia có thể giúp người....

Lâm Tâm Di nhìn Dương Thiên Lô, trên mặt hiện rõ vẻ ửng hồng cùng với bối rối thật nhiều, ánh mắt áy náy, nhẹ nhàng kể sát tai Dương Thiên Lô mà khẽ nói.

- Giúp ta?

Dương Thiên Lô sửng sốt.

- Thúc thúc... Người đừng nhìn nhân gia!

Lâm Tâm Di nóng bừng, cổ lấy hết dũng khí mà nói, nói xong lại trực tiếp vén chăn trên giường, nhẹ nhàng vung lên, đắp lên trên người Dương Thiên Lô và nàng.

Ngay khi Dương Thiên Lô còn đang nghi hoặc, hai cánh tay nhỏ nhắn chợt sột sột xoay xoay... Chợt bắt đầu cởi đạo bào của hắn ra!

- Không phải là không thể tiến hành bước thứ sáu sao? Sao nha đầu này lại...

Dương Thiên Lô hưng phấn thành thực phối hợp, người anh em này liền bị Lâm Tâm Di cởi sạch trơn.

Lý trí Dương Thiên Lô lẫn nửa mất đi, không chút gì do dự liền mở tay ra, trực tiếp đem thân thể trắng mịn nõn nà của Lâm Tâm Di mà ôm chặt vào trong ngực, trong lúc hắn muốn đè Lâm Tâm Di xuống, Lâm Tâm Di bỗng nhiên lại dùng âm thanh hòa chút kinh sợ mà nói:

- Thúc thúc... người đừng động...

Lời còn chưa dứt, Lâm Tâm Di bỗng dừng lại thoát khỏi hai tay Dương Thiên Lô, ở trong chăn tối đen như mực, chậm rãi xoay người...

Sau đó, Dương Thiên Lô cảm thấy trong đầu ong lên một cái, một cánh tay non mềm nhỏ nhắn thế mà lại cầm lấy tiểu đệ sớm đã nhất trụ kinh thiên của hắn, sự kích thích trong nháy mắt kia khiến cho thân thể Dương Thiên Lô run lên một trận, rên lên một tiếng trầm thấp.

- Động, động, động đi!

Ngay sau khi Lâm Tâm Di nắm lấy, Dương Thiên Lô chờ đợi hồi lâu mà vẫn không thấy Lâm Tâm Di thực hiện thêm bất kỳ động tác nào cả, chẳng qua chỉ có chút run rẩy, hình như đang rất kích động vậy. Người anh em này rất cuộc không nhận được mà thúc dục.

- Thúc thúc, đừng nóng vội, nhân gia... Nhân gia phải nhớ lại đã, mẫu thân chỉ nói nhân gia chuẩn bị như thế nào, lại không có cho nhân gia thực hành qua bao giờ cả...

Lâm Tâm Di nũng nịu nói, giọng nói mang theo một chút run rẩy, hiển nhiên nha đầu này cũng kích động dị thường.

- Mau mau mau, thúc thúc không nhận được!

Dương Thiên Lô đột nhiên bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Tâm Di, di chuyển...

- Thúc thúc, đừng động, không phải như thế...

Lại không nghĩ tới, chỉ mới một hai cái, Lâm Tâm Di đã gạt tay Dương Thiên Lô ra.

Sau đó, Dương Thiên Lô lại nghe thấy Lâm Tâm Di phảng phất như tự nhủ, lằm bằm lằm bằm:

- Lâm Tâm Di, người gan dạ nhất!

Dương Thiên Lô không biết phải nói gì, lại cảm thấy mắc cười, cảm thấy nha đầu này thực sự là đáng yêu quá cỡ, lần nữa muốn đẩy lên phong ba bão tố, nhưng lại đột nhiên khiếp sợ, vui mừng, sáng khoái... đủ thứ cảm giác trong nháy mắt điên cuồng tập kích lên thân kinh khấp người hắn, nhất là tiểu đệ ẹ!

Người anh em này nhất thời cũng không dám động đậy một chút nào nữa, chỉ sợ mình nhúc nhích sẽ khiến động tác của tiểu nha đầu này dừng lại, cả người rơi vào trong khoái cảm tốt cùng mà trước nay chưa từng có!

Hắn cho dù nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, một màn mà trước nay hắn chỉ được thấy trên màn ảnh nhỏ, cảnh tượng mà hắn đã tưởng tượng vô số lần, nhưng thủy chung lại nghĩ không tới, lại không bao giờ dám đòi hỏi đến, giờ phút này bỗng nhiên lại xuất hiện!

316. Chương 300: Hiện.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 300: Hiện.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lâm Tâm Di, tiểu nha đầu to gan lớn mật lại cuồng nhiệt đó, một cái cưỡng hôn đã khiến cho hắn kích thích ghê gớm rồi, nhưng giờ này khắc này, so với cái kích thích hiện tại thì thực không thể nào bằng được!

Hoàn toàn không cùng một cấp bậc!

Mặc dù cái chắn đã che hết hai người, nhưng giờ phút này, Lâm Tâm Di đang đưa lưng về phía Dương Thiên Lôi, những chuyển động của thân thể mềm mại trong không gian nhỏ hẹp ấy, Dương Thiên Lôi hai mắt đang trợn to hết cỡ, hắn có thể nhìn được trong bóng đêm, há có thể không thấy rõ được sao?

Kiểu đồn với tiểu nội khổ đang ở trước ngực hắn, có thể thấy được dưới nội khổ khê nhô lên một màu đen của khu rừng sâu kín. Khê liếc mắt qua, là có thể thấy được bờ ngực căng tròn đang phủ xuống, cùng với...

Trong thời khắc khiến lòng người vô cùng say đắm này, trong đầu Dương Thiên Lôi bỗng hiện lên một câu thơ:

Thanh sơn ả ả thủy điều điều

Thu tấn Giang Nam thảo vị điều.

Nhị Thập Tứ Kiều minh nguyệt dạ

Ngọc nhân hà xử giáo xuy tiêu.

(Bài này của Đỗ Mục, tên là “Ký dương châu hàn xước phán quan.” Ai muốn xem dịch nghĩa thì cứ GG là ra.)

Núi, cỏ, tiêu, cho tới giờ phút này, Dương Thiên Lôi mới chính thức lĩnh ngộ hàm nghĩa sâu xa ẩn chứa và “khắc sâu” trong câu thơ này, nhất là một từ “Xuy” (thổi), lại giống như vẽ rồng điểm mắt, khiến cho ý cảnh trong bài thơ được đẩy lên tới đỉnh cao vun vút, cao như ngọn Chô Mô Lung Ma! (Everest)

Bao quanh là mềm mại trơn mượt, linh hoạt mà nhu nhuyễn, đầu lưỡi thơm tho, giống như là một vòng mềm quấn chặt... Khiến Dương Thiên Lôi kim lòng không đậu mà phát ra từng tiếng rên trầm thấp.

Nhưng sự sáng khoái của tiểu đệ đệ xa xa không bằng sự kích thích tâm lý, Dương Thiên Lôi không cách nào hình dung được bản thân mình lúc này cảm thấy thế nào, hắn chỉ biết, giờ phút này dục hỏa tích lũy bao nhiêu ngày trong đan điền hắn, kể từ khi cùng với Tử Hàm muối muối thân ái ăn trái cấm xong, lại cùng triển miên với sư phụ, trần trở quay cuồng, kể ra thì cũng không được bao nhiêu... Càng không có một lần buông thả thực sự, khiến cho dục hỏa tích lũy càng lúc càng nhiều, tới bây giờ, đã hoàn toàn bùng cháy hết.

Lâm Tâm Di từ trúc trắc ban đầu đến thuần thực sau này, động tác theo tiếng rên rỉ và phản ứng thân thể của Dương Thiên Lôi mà phát sinh ra một chút biến hóa.

Mút mút nhả nhả, đồng thời vuốt ve nhẹ nhẹ, thi thoảng lại mơn trớn bên ngoài một chút, đầu lưỡi khẽ lướt, dạo chơi trên “đầu súng viên đạn”, khiến Dương Thiên Lôi kìm không được mà phát ra từng tiếng rên trầm thấp, hai tay hắn đã sớm không nhịn được mà thỉnh thoảng vuốt ve kiều đồn láng mịn trơn bóng, ngập tràn vẻ hấp dẫn của Lâm Tâm Di, đôi khi lại đưa tay tới trước, cảm nhận đôi bờ săn chắc, tròn trịa mà mềm mại kia.

Lúc sau, Lâm Tâm Di đã cùng sử dụng cả tay lẫn miệng, tốc độ cũng theo sự chỉ huy của Dương Thiên Lôi mà trở nên càng lúc càng nhanh.

...

Suốt nửa canh giờ, đến lúc Dương Thiên Lôi về đích, thân thể non mềm của Lâm Tâm Di cũng đã run rẩy kịch liệt, mặc dù nàng không có thực sự hưởng thụ, nhưng cùng cộng hưởng tâm linh với Dương Thiên Lôi, nàng thể mà cũng đồng thời đạt đến cao trào. Trên tiểu nội khó màu hồng sớm đã ướt mềm một mảng.

Lên tới đỉnh rồi, Lâm Tâm Di cả người run rẩy lại tiếp tục ngâm lấy tiểu đệ đệ Dương Thiên Lôi, nhẹ nhàng mút một cái, khiến thân thể Dương Thiên Lôi lúc này truyền đến trận trận dư âm của khoái cảm, run lên không dứt.

Tới Khi Dương Thiên Lôi sạch sẽ rồi, Lâm Tâm Di hôn thân ửng hồng tản mát ra vẻ dụ hoặc vô cùng mới xoay người bò lên trên ngực Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi sủng ái, đem nàng ôm chặt lấy, cảm nhận được đôi gò núi căng tròn của Lâm Tâm Di ép chặt lên ngực, cảm giác da thịt hoàn toàn tiếp xúc như thế này, thực khiến cho Dương Thiên Lôi thoải mái không thôi.

- Thúc thúc... Người thích nhân gia không?

Lâm Tâm Di trên người chỉ còn một cái tiểu nội khó, đem thân thể mềm mịn nhu nhuyễn hoàn toàn dán chặt lên mình Dương Thiên Lôi, đôi mắt tròn xoe ngập tràn thần sắc mê ly khả ái, nhìn chăm chú Dương Thiên Lôi, hỏi.

- Thích... Tiểu nha đầu, thứ kia... Người... Người cũng nuốt sao?

Dương Thiên Lôi tâm lý có chút kỳ quái ôm Lâm Tâm Di, hai tay nhẹ nhàng quấn chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Lâm Tâm Di, mắt nhìn vào đôi môi yêu kiều của nàng, dường như có chút rối rắm, hỏi.

- Đúng vậy... Thúc thúc... Người không vui sao?

- Khụ khụ... Thích, thúc thúc rất thích, vô cùng thích.

...

Hai canh giờ sau, Lâm Tâm Di lưu luyến không rời, cùng với vô cùng kích động, thấp thỏm rời khỏi phòng Tiêu Như Mộng, tạm thời cáo biệt Dương Thiên Lôi đang thần thanh khí sảng, nhưng vẫn chưa hề cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn.

Nam nhân, vẫn phải đại chiến anh dũng cùng với thích thú mê say chân chính, mới có thể thực sự phát tiết ra hoàn toàn. (ý là phải thực sự makelove mới sướng hoàn toàn...)

Ngọc nhân tiêu (BJ) mặc dù phi thường nguỵ xoa, hơn nữa cũng đặc biệt thoải mái, nhưng cuối cùng vẫn còn thiếu một tia say mê thích thú ấy...

- Hô~~~

Dương Thiên Lôi nhìn Lâm Tâm Di quần áo chỉnh tề nhanh chóng ra khỏi phòng xong, mới nhẹ nhàng thở phào một cái, khoe miệng nở một nụ cười mỉm đầy ý vị, mặc dù lúc này, Dương Thiên Lôi có chút cảm giác không chân thực, thật cũng không nghĩ tới tiểu nha đầu này lại nhiệt tình như lửa, chủ động đến thế.

- Hình như có chút kỳ quái...

Dương Thiên Lôi khẽ lắc đầu, theo đạo lý mà nói, lần này cùng với Lâm Tâm Di phải giống như lúc với Tiêu Như Mộng và Trương Tử Hàm, thần công song tu vô thượng kia phải tự động vận khởi mới đúng chứ.

Nhưng khi này lại không tự động vận khởi gì.

Bản thân Dương Thiên Lô cũng không có muốn vận khởi, vì người anh em này ngay từ đầu hoàn toàn muốn trầm trụi hưởng thụ tình yêu chân chính, bởi vì hắn hiểu rõ trong cơ thể mình chất chứa quá nhiều dục hỏa, nếu như còn không có bạo xuất ra hết, cũng không biết sẽ xuất hiện tình huống gì nữa.

- Hắn là do không có tâm linh giao hòa cùng với tiểu nha đầu... cho nên Âm Dương Niết Bàn kinh mới không có tự động vận khởi... Nhưng mà, dường như ca đã thích tiểu nha đầu này rồi a? Chẳng lẽ nàng không thật lòng thích ca? Cũng không hẳn a... Ta hiểu rồi!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên thông suốt mọi chuyện.

Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm có thể khởi động công pháp song tu vô thượng là bởi vì hai người chân chân chính chính giao hòa linh nhục, mới có thể theo khí tức của hắn dẫn dắt mà vận chuyển lại.

Mà lúc Dương Thiên Lô cùng Tiêu Như Mộng khiến công pháp song tu tự khởi động lại khác biệt rất lớn, nhục thân hai người không trực tiếp giao dung với nhau, mà là về mặt tinh thần, nhưng hai người sở dĩ vẫn có thể khởi động công pháp, hẳn là vì trong cơ thể Tiêu Như Mộng có hàm chứa một chỉ của Âm Dương Niết Bàn kinh.

Cho nên, nếu Dương Thiên Lô muốn cùng Lâm Tâm Di khởi động Âm Dương Niết Bàn kinh mà nói, sợ rằng cũng chỉ có thể giao hòa linh nhục mới có thể khiến nó tự khởi động. Nếu không, thì cũng chỉ còn cách truyền thụ Âm Dương Niết Bàn kinh cho Lâm Tâm Di thì mới được. Nhưng công pháp này lại là một loại pháp tắc dung nhập vào trong não hải của Dương Thiên Lô, căn bản không có tồn tại một phương thức tu luyện bất kỳ nào cả. Phảng phất cứ như là hắn trực tiếp kế thừa thứ thần thông này vậy. Cho dù muốn truyền thụ, cũng không phải là hắn lúc này có thể làm được.

Chỉ có sau khi tấn cấp Thần Đạo xong, dùng thần niệm trực tiếp rót vào trong não hải của đối phương, để cho đối phương tiếp xúc với công pháp, mới có thể có khả năng tự mình lĩnh ngộ.

Nghĩ thông suốt điểm này, Dương Thiên Lô mới yên lòng, nhìn vật màu lam trước ngực mà bất đắc dĩ lắc đầu. Bất kể Dương Thiên Lô có hỏi như thế nào, Lâm Tâm Di khả ái thủy chung cũng không nói cho Dương Thiên Lô biết thứ đồ này rốt cuộc là thứ gì, có tác dụng ra sao. Trước lúc đi, còn tự mình đeo lên cổ Dương Thiên Lô nữa.

Điều này khiến Dương Thiên Lô có chút nghi hoặc không ra.

Tháo xuống thì có chút cô phụ tâm ý tiểu nha đầu. Một tiểu nha đầu không giữ lại chút nào, làm ra chuyện thân mật với mình như vậy, lại trong suốt hơn hai ba canh giờ cố gắng chỉ vì muốn làm cho mình cảm thấy thỏa mãn nhất, Dương Thiên Lô có thể cô phụ sao?

Nhưng mà không gỡ xuống, tất nhiên sẽ bị Tiêu Như Mộng thấy.

Dương Thiên Lô khẽ thở dài một tiếng:

- Sớm muộn gì sự phụ cũng biết, cũng không cần phải giấu diếm làm gì. Không phải chỉ đeo lên cổ thôi sao? Xá gì chứ...

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lô bước ra khỏi phòng, chậm rãi lên trên boong thuyền.

Thời gian lúc này đã về đêm.

Mặt trời như một vòng lửa đỏ dán chặt trên mặt biển, khiến cho biển cả mênh mông lấp lánh ánh hồng. Đã có một số ít Tu Luyện Giả lác đác quay lại. Dương Thiên Lô biết, Tiêu Như Mộng hẳn là một lát nữa cũng sẽ quay về, cho nên hiện giờ thân tâm hắn cũng tương đối vui vẻ, cũng không vội vàng tiến hành tu luyện, ngược lại lên trên boong thuyền thưởng thức cảnh hoàng hôn trên biển, đợi Tiêu Như Mộng trở về.

Còn Lâm Tâm Di thì đã lên về phòng của mình rồi. Tiểu nha đầu này cho dù có dũng cảm đối diện với Dương Thiên Lô, nhưng nàng không có dũng khí để cho Tiêu Như Mộng biết mình lừa Tiêu Như Mộng mà quay trở lại. Càng không muốn để cho Tiêu Như Mộng biết, nàng sau khi trở lại còn vào phòng Tiêu Như Mộng, hơn nữa còn trực tiếp tiến hành bước thứ năm với Dương Thiên Lô, thậm chí còn xa hơn bước thứ năm một chút.

...

Sau khi lên trên boong, Dương Thiên Lô trực tiếp bước tới một góc trên boong, dựa vào lan can, vừa cảm thụ gió biển mát lạnh, thưởng thức cảnh biển lúc hoàng hôn, vừa đợi Tiêu Như Mộng trở về, tinh thần vô cùng thoải mái.

Một mình tu luyện Ngưng Đan Thiên hơn năm ngày, chẳng qua lần này khác hẳn so với phỏng đoán của Dương Thiên Lô, vốn cho rằng sẽ đề thăng lên rất nhiều, nhưng lần này... Dương Thiên Lô có thể khẳng định thực lực của mình đích thực là có tăng trưởng.

Nhưng buồn một nỗi là, Kim Đan mà hắn gian khổ lắm mới có thể ngưng luyện ra, sau khi thôi luyện ở Ngưng Đan Thiên thì chẳng những không có lớn hơn chút nào, mà ngược lại còn nhỏ hơn nữa!

Cho dù Dương Thiên Lô khẳng định viên Kim Đan lúc này đã nhỏ hơn, so với lúc vừa mới được ngưng luyện ra thì mạnh mẽ hơn rất nhiều, khiến thực lực của hắn được đề thăng, nhưng mà ý nghĩa của nó cũng không khác trước là mấy, nếu hắn muốn thôi luyện đến Lục cấp Tiên Thiên mà nói, thời gian cần bỏ ra không thể nghi ngờ, nhiều hơn trước rất nhiều.

- Mộng Mộng!

Chừng nửa canh giờ sau, ngay khi thân hình Tiêu Như Mộng ngự Kiếm quang hạ xuống boong thuyền, Dương Thiên Lô liền lập tức thất kinh, thân hình chớp lên một cái liền đã tới bên người Tiêu Như Mộng, vội vàng đỡ lấy nàng.

- Người sao vậy?

Dương Thiên Lô vô luận nghĩ thế nào cũng không ngờ đến, Tiêu Như Mộng lúc về lại có bộ dạng như vậy. Tiêu Như Mộng không chỉ sắc mặt tái nhợt, phảng phất đã tiêu hao hết pháp lực và thể lực, hơn nữa còn mặc Nhuyễn giáp Đạo khí. Như vậy có nghĩa là gì? Là nàng đã bị thương nặng, nàng không muốn để lộ về Nhuyễn giáp Đạo khí trước mặt người khác, nên lúc bình thường trở lại nàng thường cởi Nhuyễn giáp trên người ra.

- Tiểu Thiên, đừng lo...

Khiến Dương Thiên Lô kỳ quái chính là ánh mắt Tiêu Như Mộng khi nhìn về phía hắn lại thoáng hiện nét vui mừng, không có chút uể oải nào giống như đang trọng thương cả, lại thấp giọng:

- Chúng ta quay về thôi.

- Ừm.

Dương Thiên Lô đáp một tiếng, nhất thời nhắc bổng Tiêu Như Mộng lên, thân hình thoáng cái đã biến mất khỏi boong thuyền, trở lại trong phòng Tiêu Như Mộng.

- Mộng Mộng, gặp phải nguy hiểm sao không báo cho ta biết?

Dương Thiên Lô nhìn Tiêu Như Mộng đã lộ vẻ suy yếu dị thường, nhưng vẫn cố nở nụ cười trên mặt, đặt nàng nằm gọn trên giường xong, dùng ánh mắt ân cần thăm hỏi. Trong lúc nói còn đồng thời lấy ra một viên Liệu thương đan mà Vu Nhân Kiệt cho, đặt vào trong miệng Tiêu Như Mộng.

- Thiên Lô, khi lịch luyện chỉ cần còn có ba phần hy vọng thắng lợi thì không thể cầu cứu. Nếu không thì căn bản không cách nào phát huy tiềm lực của bản thân, khiêu chiến cực hạn của mình, ở bên bờ sinh tử mà lĩnh ngộ ra thiên địa pháp tắc. Nếu như động một chút là cầu cứu mà nói, vậy thì mất đi ý nghĩa thực sự của lịch luyện rồi.

Tiêu Như Mộng dịu dàng nói, thanh âm rất nhỏ nhẹ. Nhưng trong ánh mắt tuyệt mỹ lại hàm chứa một tia vui sướng, phảng phất không để thương tích ở trong lòng.

- Khụ khụ... Mộng Mộng nói đúng, chẳng qua là, ta vẫn có chút lo lắng cho ngươi, đi? Mộng Mộng, khí tức trên người ngươi giống như là... có linh ngộ?

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô cảm ứng được khí tức của Tiêu Như Mộng mặc dù rất yếu ớt, nhưng lại phát sinh ra một tia biến hóa vi diệu, cho dù là rất mỏng manh, nhưng Dương Thiên Lô vô cùng quen thuộc Tiêu Như Mộng, rõ ràng cảm nhận được thứ biến hóa này. Biến hóa này chỉ có khi tâm cảnh đề thăng lên mới có thể sinh ra.

- Ừm.

Tiêu Như Mộng hoan hỉ gật đầu đáp. Kích động nói:

- Ta... Ta rốt cuộc cũng lĩnh ngộ được ảo diệu của Phá Đạn thành Anh!

- Thật tốt quá, Mộng Mộng, ca trước tiên giúp người chữa thương khôi phục xong, chúng ta sẽ hảo hảo ăn mừng! Há há!

Dương Thiên Lô hưng phấn đáp.

Nhưng lúc này, Tiêu Như Mộng lại chợt thấy vật nhỏ đang đeo lủng lẳng trên cổ Dương Thiên Lô, ánh mắt hiện lên một tia kỳ quái. Vật này Tiêu Như Mộng biết là của Lâm Tâm Di đưa cho Dương Thiên Lô, nhưng hôm nay vì sao Dương Thiên Lô lại đeo lên cổ?

317. Chương 301: Ánh Sáng Kỳ Dị, Biến Hóa Kinh Người.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 301: Ánh sáng kỳ dị, biến hóa kinh người.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lại nhớ tới Thông Tấn phù Lâm Tâm Di truyền tới trước khi quay lại, Tiêu Như Mộng nhất thời nghĩ tới điều gì đó.

- Khụ khụ, Mộng Mộng, người sao vậy?

Dương Thiên Lô thấy Tiêu Như Mộng nhìn chăm chăm vào cổ mình, liền vội vàng ôm Tiêu Như Mộng vào trong ngực, nhẹ nhàng hỏi.

- Tiểu nha đầu Lâm Tâm Di kia đã tới đây?

Khóe miệng Tiêu Như Mộng lộ ra vẻ mỉm cười, nhìn chăm chú vào Dương Thiên Lô đang có tật giật mình, nhẹ giọng hỏi.

- Khụ khụ... Hình như là có tới.

- Giường chiếu thu dọn đúng là sạch sẽ gọn gàng. Thoải mái không?

- Khụ khụ... Mộng Mộng... Gì chứ, ta với tiểu nha đầu... Cũng đâu có làm cái gì, người mau tắm rửa, chúng ta lại bắt đầu nha?

Dương Thiên Lô vội vàng lảng sang chuyện khác, ôm Tiêu Như Mộng vào phòng tắm.

Tiêu Như Mộng dẫu môi, muốn nói gì đó, nhưng vẫn không nói ra được. Mặc dù nàng sớm biết Lâm Tâm Di có ý với Dương Thiên Lô, nhưng nàng cũng không nghĩ tới muốn ngăn cản, nếu không nàng cũng sẽ không cho phép Lâm Tâm Di có quyền đi vào phòng của mình, mà hiện tại sự việc đã thực sự nảy sinh rồi, trong lòng nàng liền có chút không thoải mái, giống như một thứ vốn là của mình, tự nhiên lại bị người khác đoạt lấy một phần vậy. Hơn nữa mọi chuyện lại diễn ra quá nhanh.

Sau khi đuổi Dương Thiên Lô ra khỏi phòng tắm xong, Tiêu Như Mộng cởi hết y phục, bước chân vào trong bồn tắm, nằm trong bồn nước ấm áp, Tiêu Như Mộng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

- Rốt cuộc thì mình làm sao vậy?

Tiêu Như Mộng khẽ thở dài một tiếng.

- Chẳng qua chúng ta cũng chỉ là đạo lữ tạm thời, sự đồ chúng ta vĩnh viễn không thể nào ở chung một chỗ... Việc gì phải nghĩ nhiều như vậy chứ? Đối với người lúc này...

Tiêu Như Mộng lại nghĩ đến tình cảnh sau khi kết thúc lịch luyện, ngay cả bản thân nàng cũng không rõ, mình có dũng khí rời khỏi Dương Thiên Lôi hay không?

Giờ phút này, bất kể tâm linh hay là thân thể hai người, đều không thể khôi phục lại trạng thái sư đồ thuần túy như xưa nữa.

- Gạt bỏ mọi lễ nghĩa phiến toái kia, ta làm được sao? Ta có tư cách gì mà ở cùng một chỗ với Dương Thiên Lôi, ta xứng với hắn sao? Nếu hắn biết quá khứ thực sự của ta, hắn còn có thể quan tâm tới ta sao?

Mọi vấn đề đều hiện rõ trong lòng Tiêu Như Mộng lúc này. Trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng mang theo thương cảm cùng với nỗi đau thương nồng đậm, nàng mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng nàng biết mình thích cảm giác khi ở bên cạnh Dương Thiên Lôi, trạng thái tâm tình giao hòa này khiến cho song phương vô tình hợp lại làm một, cũng trở thành thứ tình cảm khó lòng dứt bỏ.

...

- Mộng Mộng, xong chưa?

Mãi đến hơn nửa canh giờ sau, Tiêu Như Mộng vẫn chưa ra khỏi phòng tắm, Dương Thiên Lôi rốt cuộc không nhịn được mà phải chạy tới cửa phòng tắm, gõ cửa mà hỏi. Người anh em này sớm đã cảm nhận được sự mất mát trong lòng Tiêu Như Mộng. Mặc dù hắn đã đoán trước được, nhưng kết quả so với dự liệu của hắn còn mạnh mẽ hơn một chút. Chẳng qua, tình huống như vậy chẳng những không khiến cho Dương Thiên Lôi buồn bực, mà ngược lại hắn còn mừng thầm trong lòng. Ít nhất việc này cũng chứng minh Tiêu Như Mộng có tình cảm với mình, tốc độ này so với bản thân mình dự trù còn nhanh hơn một chút.

- Sắp rồi. Người đợi thêm một lát đi...

Tiêu Như Mộng đang trong cơn trầm tư vội vàng nhẹ giọng đáp lại.

- Hắc hắc... Mộng Mộng, hay là... Ta nhắm mắt lại, tắm chung nhé? Ca đợi không được a...

Dương Thiên Lôi theo ý thức cất tiếng trêu chọc.

Tiêu Như Mộng vốn định lập tức cự tuyệt, nhưng vừa muốn mở miệng, trong đầu lại bỗng nhiên nghĩ tới tiểu nha đầu Lâm Tâm Di kia, cùng với cái giường lớn đã được thu dọn sạch sẽ. Trong nháy mắt này, nàng thậm chí có chút không khống chế được tình cảm của mình, phảng phất cứ như đang giận hờn vậy, thế mà lại không có mở miệng cự tuyệt.

- Mộng Mộng, người không nói tiếng nào, ca xem như là người đồng ý đó?

Dương Thiên Lôi vốn tưởng rằng sẽ gặp phải sự cự tuyệt của Tiêu Như Mộng, nhưng kỳ quái là lần này Tiêu Như Mộng thế nhưng lại không lên tiếng, khó có thể là ngầm đồng ý đi? Trong thoáng chốc, Dương Thiên Lôi kích động nói.

Chỉ một chốc sau, vẫn không có hồi âm, Dương Thiên Lôi lúc này đã hưng phấn lên, bất chấp tất cả, trực tiếp nhắm hai mắt lại, đẩy cửa vào.

Trong nháy mắt vừa bước vào phòng tắm, hắn khẽ nheo nheo mắt, nhất thời liền thấy được Tiêu Như Mộng.

Chẳng qua là, bộ dáng Tiêu Như Mộng lại khiến cho Dương Thiên Lôi trong lòng hồi hộp một chút.

Có lẽ là do nước nóng trong bồn, trên gương mặt tuyệt mỹ của Tiêu Như Mộng ứng hồng cùng với hơi nước trong suốt, xuyên qua mặt nước trong suốt, loáng thoáng có thể thấy được thân thể xích lỏa của Tiêu Như Mộng. Mà nàng lúc này lại nhắm mắt, cánh tay ngà ngọc óng ánh đang ôm trước ngực, thân thể mềm mại cuộn tròn, ngồi ở trong bồn tắm, mặc dù nàng không có chút biểu hiện nào, nhưng vẻ mặt này cùng với tư thế này, lại khiến cho Dương Thiên Lôi trong lòng chua xót.

- Mộng Mộng... Người... Tại sao?

Dương Thiên Lôi trực tiếp cởi đạo bào ra, nhảy vào trong bồn tắm, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy tấm lưng nhẵn mịn như ngọc của Tiêu Như Mộng, dịu dàng hỏi.

Trong nháy mắt khi da thịt tiếp xúc, thân thể mềm mại của Tiêu Như Mộng khẽ run lên, sau đó khiến cho Dương Thiên Lôi phải kinh ngạc là, Tiêu Như Mộng thế mà lại đột nhiên xoay người, ôm chặt lấy Dương

Thiên Lôi, đưa gương mặt nhỏ nhắn dựa vào bờ vai Dương Thiên Lôi. Khuôn ngực căng đầy sẵn chắc cũng lần đầu tiên chân chân chính chính không được che chắn gì cả mà dán vào trong lồng ngực của hắn.

Nhưng mà giờ này phút này, Dương Thiên Lôi không có chút sắc niệm nào cả, chỉ còn cảm thấy thương xót và đau lòng với Tiêu Như Mộng. Dương Thiên Lôi có thể xác định biểu hiện khác thường của Tiêu Như Mộng dĩ nhiên là do Lâm Tâm Di mà ra. Nếu sớm biết Tiêu Như Mộng khổ tâm như vậy, hắn vô luận có như thế nào cũng không dám làm gì cùng với Lâm Tâm Di, nhưng mà hiện tại hiển nhiên đã không còn đường lui vẹn toàn nào nữa.

Dương Thiên Lôi đang muốn giải thích một hai câu, Tiêu Như Mộng đột nhiên lại ngẩng đầu lên, đôi môi hồng yêu kiều trực tiếp đặt lên miệng Dương Thiên Lôi.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng nhiệt tình như lửa nóng.

Nàng cuối cùng cũng không cách nào kháng cự được tình cảm của mình.

Giờ phút này, ngay từ đầu nàng đã không ý thức được cử động và biểu hiện của nàng, đã nằm trên góc độ của một đạo lữ chân chính với Dương Thiên Lôi, nàng đang ghen, nàng đang so sánh, trong tiềm thức đối với Dương Thiên Lôi, nàng chính là nữ nhân của hắn, nàng tuyệt sẽ không bao giờ cho phép có người cùng sánh với mình.

Vừa bắt đầu, Dương Thiên Lôi ngạc nhiên đến trợn mắt, ngay sau đó dưới ngọn lửa tình của Tiêu Như Mộng thiêu đốt, hắn chậm rãi khép mắt lại, hai người ở trong nước hồ ôm quện lấy nhau, điên cuồng hôn trả.

Mặc dù không có khởi động Âm Dương Niết Bàn kinh, nhưng tâm linh hai người đã cùng giao hòa làm một thể, thứ cảm giác huyền diệu này khiến cho cả hai rõ ràng chạm đến chỗ sâu nhất trong nội tâm đối phương, cảm thụ tình ý yêu thương thâm thiết.

Cơ hồ chỉ trong một khoảnh khắc, dự vọng đã thiêu đốt cả hai.

Dương Thiên Lôi mạnh mẽ bế thân thể mềm mại hoàn toàn xích lỏa của Tiêu Như Mộng lên, bước ra khỏi bồn tắm, đi tới phòng ngủ, đặt Tiêu Như Mộng lên trên giường. Không ngừng lại chút nào, hắn liền bắt đầu hôn lên từng tác da thịt trên người Tiêu Như Mộng, Tiêu Như Mộng sớm đã kìm nén không được mà phát ra từng tiếng từng tiếng dê mê, da thịt trắng nõn nhẵn mịn trong như ngọc của nàng càng lúc càng nóng lên, hồng hào đến mức khiến người mê muội.

Đến khi Dương Thiên Lôi rốt cuộc cũng đã được như ước nguyện, hôn đến đôi bờ ngực tròn trĩnh đầy đặn mà sẵn chắc kia, thân thể Tiêu Như Mộng bỗng căng lên một chút, thân thể mềm mại kia, vào giờ phút này tựa như cứng lại, một dòng khí nóng đột nhiên bùng lên

Hai cánh tay Tiêu Như Mộng như dùng hết tất cả khí lực, ôm thật chặt lấy lưng Dương Thiên Lôi.

Bất luận là Tiêu Như Mộng, hay là Dương Thiên Lôi cũng đều không phát hiện, ngay khi Tiêu Như Mộng cơ hồ lên tới đỉnh kia, cánh tay trái trơn bóng của nàng phát ra một tia sáng lóng lánh kỳ dị.

Quang mang kỳ dị kia, ẩn ước có thể thấy được một điểm đỏ hồng.

Chẳng qua, trong nháy mắt đã liền biến mất không còn thấy đâu cả, phảng phất cứ như ảo giác mà thôi.

Cũng ngay một khắc này, hai người đồng thời khởi động Âm Dương Niết Bàn kinh.

Trong nháy mắt vừa mới khởi động, phía trên thân thể hoàn toàn xích lỏa của hai người lần nữa sinh ra hiện tượng Long Hồ Giao hối, hơn nữa hư ảnh lần này dĩ nhiên so với bất kỳ lần nào khi trước cũng càng trở nên rõ ràng hơn, đã có thể thấy rõ được đường nét của hai hư ảnh, phảng phất cứ như là linh hồn của hai người vậy...

Chẳng qua hai người lúc này đang đắm chìm bên trong cảm giác huyền diệu động lòng người nên căn bản không tài nào thấy được, giờ phút này, trong lòng hai người chỉ có một tia khiếp ợ. Chính là vì... lần này, quỹ tích tuần hoàn của Âm Dương Niết Bàn kinh thế mà đã thay đổi hoàn toàn!

Càng khiến cho Dương Thiên Lôi kinh hãi chính là, kể từ khi hai người bắt đầu song tu cho tới nay, năng lượng thần bí trong đan điền hắn chưa từng tham dự vào trong sự tuần hoàn năng lượng giữa hai người,

nhưng lần này, cỗ năng lượng thần bí này thế mà lại tự động gia nhập vào trong, hơn nữa còn trực tiếp biến thành kẻ dẫn đường, trở thành Vương giả trong tất cả năng lượng, tiền hô hậu ủng, dẫn dắt tất cả năng lượng xuyên qua tất cả kinh mạch trong cơ thể hai người.

Vào lúc này, Dương Thiên Lô có cảm giác như tinh thần của hắn tựa hồ đã dung hợp làm một thể với tinh thần của Tiêu Như Mộng, phảng phất như tu vi của hắn trong nháy mắt đã thăng lên đến cảnh giới ngang bằng với Tiêu Như Mộng, mà từ đó hắn lại có thể lĩnh ngộ được Thiên Trung Trung Đan, Nê Hoàn Thượng Đan, thậm chí cả ảo diệu của cảnh giới Phá Đan Thành Anh mà Tiêu Như Mộng vừa mới lĩnh ngộ được!

Hiện tượng này khiến cho Dương Thiên Lô thiếu chút nữa vì hưng phấn là hú lên một tiếng, nhưng hắn rõ ràng, giờ phút này tâm tình tuyệt không thể có bất cứ dao động nào, chỉ còn cách đem tinh thần của mình hoàn toàn dung nhập vào bên trong cảnh giới kỳ diệu này, giúp hắn có thể hiểu được nhiều hơn, lĩnh ngộ được nhiều hơn.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng phút.

Trong nháy mắt, đã qua một đêm.

Khi những tia nắng mặt trời mềm dịu từ phương Đông bắt đầu lên cao, hai người vẫn còn đắm chìm trong tu luyện, không có chút dấu hiệu dừng lại nào, bất kể là Dương Thiên Lô hay là Tiêu Như Mộng, cũng hoàn toàn đắm chìm vào trong cảm giác huyền diệu của tình huống này, ngay từ đầu đã hoàn toàn quên khuấy đi mất chuyện lịch luyện.

Hai người hoàn toàn xích lôa, dùng một tư thế quái dị mà quỵen chung một chỗ, trừ những bộ phận cảm kị của Tiêu Như Mộng tự động tránh ra ngoài, thân thể của hai người cơ hồ đã không còn một khe hở nào cả.

Mà phía trên đầu bọn họ, linh hồn hai người giao hòa tạo thành hư ảnh Long Hổ Giao Hối lúc này đã càng trở nên chân thực, rõ ràng có thể thấy được chân diện mục, so với bộ dạng của hai người hoàn toàn giống nhau, khác biệt duy nhất chính là hai đạo hư ảnh này chỉ bằng một phần mười kích cỡ của cơ thể hai người mà thôi. Giống như bản sao thu nhỏ của cả hai vậy, vẫn như trước là hoàn toàn xích lôa, đồng dạng quỵen chặt lấy nhau.

...

- A di sao còn chưa tới nữa?

Lâm Tâm Di đợi trên boong thuyền một lúc lâu, đã quá thời gian ước định cùng với Tiêu Như Mộng hơn mười phút đồng hồ rồi, mà vẫn không thấy Tiêu Như Mộng đến.

- Hì hì, nhân gia trực tiếp đi tìm a di sao, nhân tiện ngắm thúc thúc một chút... Như vậy thúc thúc cũng sẽ không trách nhân gia...

Lâm Tâm Di nghĩ tới đây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nở một nụ cười vui vẻ, thân hình nhoáng lên một cái, đã linh hoạt xuống khỏi boong thuyền.

Ngày hôm qua, Lâm Tâm Di cùng với Dương Thiên Lô đã phát triển tới tình cảnh và mức độ ngoài sức tưởng tượng, ít nhiều cũng khiến cho Dương Thiên Lô có một chút lo lắng, cho nên người anh em này mặc dù rất muốn mỗi ngày đều được hưởng thụ tiểu nha đầu nhiệt tình như lửa này, nhưng hắn hiểu rõ hai người thuần túy là do dục vọng phát tiết, khác hẳn với song tu, tuyệt không thể trầm mê trong đó.

Ôn nhu hương, anh hùng mộ.

Đối mặt với áp lực thật lớn, cùng chạy đua với thời gian đối với Dương Thiên Lô mà nói, tuyệt không vì loại chuyện như vậy mà trì hoãn tu luyện.

Cho nên, Dương Thiên Lô dứt khoát nói với Lâm Tâm Di, trong khoảng thời gian này không nên qua lại. Chính là vì hắn muốn tu luyện, Lâm Tâm Di vẫn phải lịch luyện như trước. Dĩ nhiên, một phần trong đó là do hắn phải cô kị tới cảm giác của Tiêu Như Mộng. Tình huống của hắn và Lâm Tâm Di ít nhiều đều có chút mùi vị dục vọng ở trong đó, dù sao tiến triển của hai người thực sự vẫn quá nhanh.

Cho dù là Tiêu Như Mộng, sợ rằng cũng không thể nào tiếp nhận được.

Dương Thiên Lô nghĩ tới điểm này, Tiêu Như Mộng đích thực là không thể nào tiếp nhận, nhưng không nghĩ tới kết quả lại như thế này. Chẳng những không có ảnh hưởng chút nào, mà ngược lại càng khiến cho quan hệ giữa hai người tiến thêm một bước, đột phá đến trình độ xích lôa!

318. Chương 302: Phá Đan Thành Anh, Tiêu Như Mộng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 302: Phá Đan Thành Anh, Tiêu Như Mộng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lâm Tâm Di rất nhanh đã đến trước cửa gian phòng của Tiêu Như Mộng, khoe miệng mang theo nét mỉm cười, khẽ sát tai lên mà nghe ngóng, bên trong phòng tựa hồ như không có bất cứ động tĩnh gì, như vậy lại khiến Lâm Tâm Di có chút kỳ quái.

Dù sao lúc này, Tiêu Như Mộng mặc dù không có lên boong thuyền, nhưng cũng phải từ trong trạng thái tu luyện đi ngoài mới đúng, ít nhất cũng phải đang chuẩn bị để ra ngoài chứ?

Vì cái gì mà không có chút động tĩnh gì cả vậy? Chẳng lẽ hai người đều không có trong phòng sao? Hay là, hai người đều đang tu luyện ở trong Tu Luyện thất?

Công pháp song tu của đạo lữ, Lâm Tâm Di cũng biết.

Hơn nữa, nàng cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, Nàng vẫn muốn như trước, muốn cùng với Dương Thiên Lô song tu, chẳng qua lúc này, hiển nhiên không phải là lúc thích hợp.

Bởi vì công pháp song tu nhất định phải đợi đến lúc hai người hoàn thành bước thứ sáu xong rồi mới có thể tiến hành.

- Hi hi, nói không chừng thúc thúc đang cùng song tu với a di đây... Nhân gia có nên đi vào hay không nhỉ?

Lâm Tâm Di thầm nghĩ, trên gương mặt nhỏ nhắn hiện lên một chút do dự, chẳng qua một thoáng sau đã lại lẩm bẩm:

- Không biết không có tội, nhân gia là tới gọi a di ra, a di với thúc thúc không nên trách nhân gia a? Hi hi... Nhân gia thật đúng mà muốn xem thúc thúc cùng với a di song tu thế nào đây...

Nghĩ tới đó, Lâm Tâm Di không còn do dự chút nào nữa, lợi dụng quyền hạn vừa mới đạt được mà nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra một chút.

Trong nháy mắt nàng mở cửa ra, thân thể Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng đồng thời xuất hiện một chút dao động.

Hiển nhiên là hai người đã phát hiện ra.

Nhất là Tiêu Như Mộng, trong khoảnh khắc đó liền xuất hiện một chút hoảng hốt ngẩn ngẩn, thiếu chút nữa đã ngưng hẳn việc tu luyện.

Nhưng vào lúc này, ý niệm mạnh mẽ của Dương Thiên Lô đột nhiên tràn vào, rót vào trong não hải của nàng, trực tiếp chiếm lấy quyền khống chế tuyệt đối, khiến cho nàng dịu lại, cũng cho nàng một tia ý niệm trấn an, mới giúp cho Tiêu Như Mộng dần bình tĩnh trở lại.

Giờ phút này, đối với Tiêu Như Mộng mà nói, chính là thời khắc mấu chốt, năng lượng trong cơ thể hai người đã hoàn toàn dung hợp, càng ngày càng trở nên lớn mạnh, hơn nữa đã bắt đầu tự động đánh thẳng vào bích chương bình cảnh trong người nàng.

Tiêu Như Mộng rất rõ ràng, chỉ cần tiếp tục chút nữa, lần này dưới sự trợ giúp của năng lượng Dương Thiên Lô, nàng rất có thể sẽ đột phá đến Tiên Thiên cấp chín.

Nhưng không nghĩ tới rằng, Lâm Tâm Di lúc này lại đi vào, khiến cho nàng lâm vào kinh hoảng.

May mà Dương Thiên Lôi phản ứng kịp thời, mới không thất bại trong gang tấc.

...

Ngay lúc Lâm Tâm Di vừa bước vào, tiểu nha đầu này nhất thời kinh ngạc đến mức hai mắt tròn xoe mà nhìn lại, thiếu chút nữa sợ hãi kêu lên thành tiếng, hai tay nhỏ nhắn trực tiếp bưng lấy miệng mình, trên khuôn mặt xinh xắn thoáng cái đã ửng đỏ.

Mặc dù nàng vốn đã đoán trước được hai người đang song tu, nhưng tận mắt thấy cảnh tượng song tu của hai người, lại không nén được mà khiếp sợ mở to mắt ra nhìn, nhịp tim thoáng cái đã tăng lên vô số lần, ngơ ngác nhìn chăm chú vào hai thân thể đã hoàn toàn xích lõa.

Thân thể Dương Thiên Lôi nàng không còn xa lạ gì, nhất là thứ ngang nhiên ngẩng cao đầu kia, nàng lại vô cùng quen thuộc, nhịp đập của nó, mùi vị của nó, lúc nó kiêu hãnh ngẩng cao đầu giận dữ, lúc nó bình tĩnh mềm mại, lúc nó phát ra sự uy mãnh, cùng với cả năng lực co duỗi mạnh mẽ...

Nàng so với ai cũng quen thuộc hơn.

Nhưng mà, giờ phút này, chân chính hấp dẫn nàng, hơn nữa còn làm cho nàng vô cùng chấn động, không phải là nó, mà là cảnh tượng thần kỳ và ngập tràn sự mê ly kia.

Thân thể Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng quện chặt vào nhau với một tư thế kỳ dị, trên đầu hai người còn có thể thấy được hư ảnh hết sức rõ ràng, tản mát ra sự thần bí, khí tức mạnh mẽ mà huyền ảo khôn cùng.

Lâm Tâm Di quả thực không dám tin vào hai mắt mình được nữa, nàng cho dù không có bất kỳ kinh nghiệm song tu nào, đồng dạng, cũng không biết bất kỳ công pháp song tu, nhưng nàng biết, mỗi một công pháp song tu đều là sau bước thứ sáu, khi mà sự tiếp xúc giữa hai người đã không còn bất kỳ khoảng cách nào nữa, linh nhục thực sự giao hòa, mới có thể tiến hành.

Nhưng lúc này, thân thể hai người mặc dù quện chung một chỗ, nhưng căn bản không có dung hợp thật sự, thế mà bọn họ lại hiển nhiên tiến vào cảnh giới tuy hai mà một.

Bởi vì Lâm Tâm Di cảm giác được, hai người phẳng phất như một người, hơn nữa còn hàm chứa một tia khí tức Tiên Thiên cấp tám.

Điều này nói lên cái gì?

Hiển nhiên là Tiêu Như Mộng đã lĩnh ngộ được ảo diệu của Phá Đan Thành Anh.

Lâm Tâm Di dĩ nhiên sẽ không cho rằng Dương Thiên Lôi lĩnh ngộ được ảo diệu của Phá Đan Thành Anh được.

Tiểu nha đầu này mặc dù biểu hiện trước mặt Dương Thiên Lôi vô cùng ngây thơ khả ái, cứ như thể thiếu nữ “tiểu bạch si” (nhỏ bé ngây ngây ngốc ngốc), nhưng chẳng qua đó cũng chỉ là trước mặt Dương Thiên Lôi mà thôi.

Nếu như nội tâm không đủ thông tuệ, làm thế nào có thể tấn thăng tới Tiên Thiên cấp tám ở cái tuổi này được? Cho dù là ăn Tiên Đan để lớn, nếu không có đủ ngộ tính thì há có thể lĩnh ngộ được pháp tắc Tiên Địa, đột phá bích chương bình cảnh?

Nàng cũng chỉ vì được Dương Thiên Lôi cứu mà bị mê hoặc một chút mà thôi.

Trở lại Phá Lăng Hào, thông qua Long Phá Lăng và Bạch Hà, nàng sớm đã biết tình huống chân thực của Dương Thiên Lôi.

Nhưng nàng cũng không nói toạc ra hết, mà vẫn như cũ, thân mật gọi Dương Thiên Lôi là thúc thúc.

Bởi vì... như vậy, nàng mới có thể dễ dàng tiếp cận Dương Thiên Lôi, dễ dàng khiến cho Tiêu Như Mộng tiếp nhận nàng. Giả vờ ngây, cũng là một cái ưu điểm của nữ nhân, Đây chính là một trong những kỹ năng mà mẫu thân đã truyền cho nàng từ nhỏ.

...

Sau một thoáng khiếp sợ ngăn ngủ ấy, hô hấp của Lâm Tâm Di càng trở nên dồn dập hẳn lên, ánh mắt ngơ ngác nhìn nhìn thân thể Dương Thiên Lôi xong, lại nhìn tới thân thể mềm mại của Tiêu Như Mộng.

Đôi mắt to tròn đáng yêu tràn ngập nét hâm mộ.

Nàng vốn cho rằng mình mặc dù không xinh đẹp bằng Tiêu Như Mộng, nhưng hơn ở chỗ đáng yêu. Hơn nữa nàng từ trước tới giờ có tự tin rất lớn với thân thể của mình, nhưng giờ phút này, thấy tấm thân mềm mại gần như hoàn mỹ của Tiêu Như Mộng, ngay cả bản thân nàng là nữ nhi mà cũng không thể không thừa nhận Tiêu Như Mộng xinh đẹp tuyệt mỹ, đã vượt ngoài sức tưởng tượng của nàng.

319. Chương 303: Lĩnh Ngộ Tam Trọng Ảo Diệu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 303: Lĩnh ngộ tam trọng ảo diệu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mà lúc này, Tiêu Như Mộng vừa mới lĩnh ngộ ảo diệu của Phá Đan Thành Anh, hiển nhiên không bao lâu nữa là có thể đột phá tới Tiên Thiên cấp chín.

Điều này càng khiến cho Lâm Tâm Di cảm thấy một tia mặc cảm. Trước mặt Tiêu Như Mộng, nàng tựa hồ không còn bất kỳ ưu thế.

- A di thật là đẹp... Thúc thúc... sẽ thích nhân gia nữa sao?

Hai mắt to tròn của Lâm Tâm Di hiện lên một chút lo lắng.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Tâm Di bỗng nhiên dẫu đôi môi nhỏ nhắn, xiết chặt nắm tay, đôi mắt tròn xoe đáng yêu lần nữa hiện lên ánh sáng kiên định, lẩm bẩm nói:

- Lâm Tâm Di, người không thể không có lòng tin, thúc thúc nhất định thích người, người phải cố gắng lên, không thể để thua kém a di được!

Nghĩ tới đây, Lâm Tâm Di lặng lẽ lui ra ngoài, sau khi nhẹ nhàng đóng cửa lại, liền nhanh như chớp vọt về phía boong thuyền.

Ngay sau đó, Lâm Tâm Di đã hóa thành một đạo Kiếm quang, bay thẳng lên trời cao.

Lâm Tâm Di ngẩng nhìn biển cả mênh mông vô bờ bến, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dưới ánh nắng mặt trời soi xuống, tản mát ra quang mang sáng lạn khiến người người mê muội, ánh mắt của nàng ngập tràn sự tự tin và kiên định, dưới ánh mặt trời mà lao đi như một tia chớp, một đường thẳng về hướng Đông.

Lịch luyện, nàng muốn lịch luyện điên cuồng!

...

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Trong chớp mắt đã là năm ngày sau. Cũng đã đến hạn chót, kết thúc của lần lịch luyện thứ hai này.

Mấy ngày nay, tiểu nha đầu Lâm Tâm Di này giống như biến thành người khác vậy, càng lúc càng nghiêm khắc với mình, ngày ngày thương tích chồng chất, kiệt sức rồi mới quay trở lại, khiến cho Long Phá Lăng và Bạch Hà thấy vậy mà phật phồng lo sợ, kinh hồn táng đờm mãi không thôi.

Vốn hai lão còn cho là, ngày Lâm Tâm Di tiến vào trong phòng Dương Thiên Lôi thì có thể nảy sinh một chút gì đó, liền để ý mật thiết tới hành động của hai người, nhưng mà lúc Lâm Tâm Di trở ra lại, cũng không có cái gì khác biệt cả.

Lúc đi ra, tiểu nha đầu mặc dù râu quang đầy mặt, nhưng thân thể vẫn một mực thuần âm như cũ.

Hiển nhiên, tình hình hai người dự đoán cũng không có xuất hiện, điều này cũng khiến hai lão thử phào nhẹ nhõm.

Nhưng mấy ngày kế tiếp, Lâm Tâm Di điên cuồng tu luyện lại khiến cho hai lão đầu lo lắng, hoài nghi tiểu nha đầu này bị một cú đả kích nghiêm trọng nào đó.

Mà sau khi cẩn thận quan sát xong, lại thấy hình như không phải như vậy.

Bởi vì tuy mỗi lần Lâm Tâm Di trở về đều kiệt sức, thương tích chất chồng, nhưng tâm tình vẫn không sa sút chút nào.

Hơn nữa, mỗi ngày sau khi quay lại chữa thương và phục hồi xong, nàng đều lặng lẽ chạy tới cửa phòng Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng mà ngủ ngốc một hồi lâu.

Có lúc không nhịn được mà khẽ đẩy cửa vào xem một chút. Ngay sau đó, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn ửng hồng lại đi ra ngoài, đồng thời lại xiết chặt nắm tay nhỏ nhắn, lẩm bẩm cái gì mà mình phải cố gắng lên.

Chuyện này khiến Long Phá Lăng và Bạch Hà nghĩ nát óc vẫn không hiểu.

...

Năm ngày, Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng liên tục tu luyện không ngừng nghỉ suốt năm ngày. Lần này tu luyện Âm Dương Niết Bàn kinh không phải là mấy lần như trước, mà chỉ duy nhất có một lần.

Bởi vì hai người căn bản không ngừng lại chút nào, cũng không hề nghỉ ngơi, năng lượng bên trong cơ thể cả hai dung hợp lại làm một, theo một quỹ tích mà phi thường phức tạp mà tuần hoàn, mỗi một chu thiên, sau khi vào trong cơ thể Tiêu Như Mộng sẽ lại một lần trùng kích vào bích chương bình cảnh của nàng.

Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, cổ năng lượng này càng lúc càng trở nên lớn mạnh, dọc đường không ngừng thôi luyện kinh mạch đi qua, hội tụ năng lượng quanh thân, một lần lại một lần đánh vào bích chương bình cảnh của Tiêu Như Mộng.

Rốt cuộc, ngay tại ngày thứ năm, cũng là ngày cuối cùng, Phá Lăng Hào chỉ còn một canh giờ nữa thì sẽ khởi hành hướng tới địa điểm lịch luyện thứ ba, cổ năng lượng dung hợp trong cơ thể hai người cuối cùng cũng đã đạt tới trạng thái điên phong.

Khởi lên lần trùng kích tối hậu!

Trần đầy, mạnh mẽ tới mức kinh khủng, tinh thuần, lại còn ẩn chứa năng lượng thần bí trong đan điền Dương Thiên Lô đã dung hợp vào, giờ khắc này rốt cuộc cũng hoàn toàn bạo phát, trong phút chốc gần như điên cuồng mà ngưng thành một tuyến lao vào trong đan điền Tiêu Như Mộng.

Ngay lúc này, Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng đem tinh thần hoàn toàn sáp nhập vào trong, đồng thời đẩy niệm lực thẳng lên tới cực hạn!

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn đồng thời dội lên trong não hải hai người, năng lượng mạnh mẽ vô cùng rốt cuộc bạo phát hoàn toàn ra, từng đạo pháp tắc Thiên Địa thần kỳ vào giờ phút này đồng loạt ngập tràn bên trong não hải Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng.

Trong cơ thể Tiêu Như Mộng, ba viên kim đan đã được thôi luyện tới viên mãn, Khí Hải Hạ Đan, Thiên Đan, Nê Hoàn Thượng Đan cơ hồ cùng lúc nổ tung, hóa thành từng đạo năng lượng tràn đầy tinh thuần, điên cuồng mau lẹ, bắt đầu hướng về phía Khí Hải Hạ Đan của nàng mà hội tụ.

Cùng lúc đó, niệm lực của Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng đã sớm hợp lại làm một cũng điên cuồng dung nhập vào trong đan điền Tiêu Như Mộng.

Dàn dài....

Một hình người trắng ngần, chỉ bé bằng ngón tay thế nhưng tinh xảo dị thường đột nhiên hiện ngay Khí Hải Hạ Đan của Tiêu Như Mộng.

Phá Đan Thành Anh.

Hình người nhỏ bé kia khoanh chân mà ngồi, lơ lửng bên trong đan điền Tiêu Như Mộng, hai mắt khép hờ, ngũ quan tinh tế, mũm mĩm đáng yêu vô cùng, quanh thân tản mát ra từng luồng khí tức thánh khiết, rõ ràng chính là một Tiêu Như Mộng thu nhỏ.

Sau khi Tiểu Như Mộng được tạo thành, năng lượng sung túc dung hợp trong cơ thể hai người vậy mà không dừng lại một chút nào, lại bắt đầu vận chuyển lần nữa, lưu chuyển với một tốc độ kinh người, mỗi một lần chuyển qua Tiểu Như Mộng, cỗ năng lượng này càng trở nên tinh thuần sau đó chảy ngược lại vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi, phảng phất như đang áp trứng vậy, có hiệu quả không thể tưởng tượng nổi, tưới nhuần Kim Đan bên trong đan điền Dương Thiên Lôi, khiến nó trưởng thành với một tốc độ khiến Dương Thiên Lôi cũng phải kinh ngạc, đến khi Kim Đan lớn bằng khoảng một trái trứng gà, hiển nhiên là đã thăng lên đến Tiên Thiên cấp sáu đỉnh phong, năng lượng vận chuyển không ngừng nghỉ bên trong cơ thể hai người rốt cuộc mới từ từ biến mất....

- Hô~~~

Cơ hồ cùng một lúc, Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng đồng thời mở mắt. Bốn mắt nhìn nhau, thâm tình ẩn chứa, trong mắt hai người tràn đầy hoan hỉ cùng với tình ý yêu thương nồng đậm.

Hiển nhiên lần tu luyện kỳ dị này mang đến hiệu quả xa xa ngoài tưởng tượng của hai người.

Tiêu Như Mộng một bước đạp nhập vào Tiên Thiên cấp chín.

Chuyện này đối với Tiêu Như Mộng mà nói, tuyệt đối là ngoài sức tưởng tượng, mặc dù nàng đã lĩnh ngộ ảo diệu cảnh giới Phá Đan Thành Anh của Tiên Thiên cấp chín, nhưng nếu muốn đột phá thì cần phải tích lũy một thời gian rất dài mới có thể trùng kích, mới có thể hoàn thành một bước này. Nhưng không ngờ đến là, chỉ trong thời gian có năm ngày, nàng liền phá tan chướng bích đột phá cảnh giới.

Nhưng mà, so với Tiêu Như Mộng mà nói, Dương Thiên Lôi mặc dù không tấn cấp, nhưng lợi ích mà hắn thu được lại lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với Tiêu Như Mộng. Hắn hiểu rõ, Tiêu Như Mộng càng rõ hơn hắn, bởi vì tình cảnh khi tâm linh hai người hoàn toàn giao hòa, Tiêu Như Mộng rõ ràng thấy được Dương Thiên Lôi đã thu hoạch được cái gì.

Hắn đưa Kim Đan thôi luyện đến cảnh giới viên mãn.

Đây đối với thể chất biến thái của hắn mà nói, rõ ràng là bất khả tư nghị.

Nhưng chuyện này cũng không phải là thu hoạch lớn nhất của hắn.

So với việc từ trên người Tiêu Như Mộng lĩnh ngộ được pháp tắc Thiên Địa, thì kia cũng chỉ là một chút thu hoạch nhỏ bé không đáng kể tới mà thôi.

Pháp tắc Thiên Địa, trên lý thuyết thì chỉ có khi lịch luyện, dưới cơ duyên xảo hợp mới có thể lĩnh ngộ được. Nhưng mà lần này dưới công pháp song tu thần kỳ của hai người, dưới sự giao hòa chân chính của tâm linh, Dương Thiên Lôi thể mà lại trực tiếp lĩnh ngộ Tiên Thiên cấp bảy, cấp tám và cấp chín, cùng với ảo diệu của ba loại cảnh giới Thiên Đan, Nê Hoàn Thượng Đan cùng với Phá Đan Thành Anh từ trên người Tiêu Như Mộng.

Chuyện này có nghĩa là sao?

Có nghĩa là, Dương Thiên Lôi chỉ cần thông qua tu luyện, là có thể không có bất kỳ trở ngại nào cũng có thể đột phá tầng tầng chướng bích cảnh giới, tấn cấp đến Tiên Thiên cấp chín cảnh giới Phá Đan Thành Anh.

- Mộng Mộng, Tiểu Mộng Mộng của chúng ta ra đời rồi kìa.

Hai người nhìn nhau yêu thương cũng phải đến hơn nửa phút đồng hồ, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nở một nụ cười, nhìn chăm chăm vào tiểu phúc trôn bóng phảng lự của Tiêu Như Mộng, vô cùng hưng phấn mà kêu lên.

- Cái gì mà Tiểu Mộng Mộng của ngươi, đó là Nguyên Anh của ta.

- Ha ha, chưa chắc là vậy đâu, ngươi không thấy nàng hàm chứa khí tức của ca sao?

Dương Thiên Lô mỉm cười, nói.

Vừa nói chuyện, ánh mắt của hắn lại nhìn lên thân thể mềm mại không mảnh vải che thân của Tiêu Như Mộng, nhất là bờ ngực hoàn mỹ khiến Dương Thiên Lô vừa thấy liền máu nóng hừng hực kia, càng nhìn máu trong người càng như sôi sục, Dương Thiên Lô không chút do dự, người anh em này trực tiếp trần trụi ôm chặt lấy Tiêu Như Mộng không ngờ, ma trảo hèn hạ thế mà lại không có chút ngần ngại gì, tự nhiên áp thẳng vào đôi bờ ngực tròn trĩnh uốn thẳng đầy đặn của nàng.

Tiêu Như Mộng ưm một tiếng, nhất thời dựa hẳn vào Dương Thiên Lô, giờ phút này, cảm ứng tâm linh giữa hai người phi thường hòa hợp, Tiêu Như Mộng thậm chí có thể cảm ứng rõ ràng Dương Thiên Lô đang muốn làm gì. Cơ hồ trong nháy mắt, thân thể mềm mại của nàng trở nên nóng bỏng dị thường.

- Không nên, thiên Lô, chúng ta mau mặc quần áo lại đi, tiểu nha đầu kia chắc là sắp quay lại tới nơi rồi...

Tiêu Như Mộng bỗng nhiên dùng sức đẩy Dương Thiên Lô ra, nói.

- Ách... hình như vậy... Tiểu nha đầu này thực sự đáng bị đánh đòn.

Nghe Tiêu Như Mộng nói vậy, Dương Thiên Lô lúc này cũng không dám làm gì nữa.

- Đúng là nên đánh!

Tiêu Như Mộng nhất thời có chút giận dữ, nói ào ào:

- Thiên Lô, mau thành thật khai báo, có phải hai người các ngươi.... Đã làm gì hay không?

Nhớ tới Lâm Tâm Di, Tiêu Như Mộng liền vô cùng khó xử, không biết nói gì cùng với tức giận, lại thêm vô cùng bất đắc dĩ.

Năm ngày này, tiểu nha đầu Lâm Tâm Di thế mà lại tiến vào trong phòng Tiêu Như Mộng đến ba lần.

Trừ lúc đầu gây ra ảnh hưởng lớn với Tiêu Như Mộng ra, hai lần còn lại cũng không còn ảnh hưởng gì tới việc tu luyện của Tiêu Như Mộng, nhưng lại để lại một mầm mống rất lớn trong lòng nàng.

Thứ mầm mống này chính là, cảnh tượng kiều diễm mà ám muội giữa nàng và Dương Thiên Lô, ấy thế mà bị tiểu nha đầu này thấy sạch.

Lần đầu tiên có thể nói là lỡ xông vào, nhưng hai lần sau, tiểu nha đầu này cũng không có lập tức rời đi, mà Tiêu Như Mộng khi ấy tâm tình khẩn trương cũng rõ ràng cảm ứng được tiểu nha đầu này đứng quan sát hai người cũng phải mấy phút đồng hồ, xong mới lặng lẽ lui ra ngoài.

Chuyện này xấu hổ tới mức nào? Phải biết rằng, Tiêu Như Mộng và Dương Thiên Lô có thể nói là hoàn toàn xích lõa, hơn nữa tình cảnh hai người khi ấy đúng là tuyệt đối không thể để bất luận người nào thấy được.

Chỉ vào một điểm này, cũng khiến cho Tiêu Như Mộng vô cùng xấu hổ, khó xử và buồn bực. Nhưng tiểu nha đầu Lâm Tâm Di này mấy ngày sau đó lại còn tiến vào thêm hai lần nữa, hơn nữa thời gian mỗi lần ghé lại ngày càng lâu...

Kia đúng là trần trụi quan sát và thưởng thức mà.

Tình cảnh này Tiêu Như Mộng làm sao có thể chịu nổi.

Hơn nữa, Lâm Tâm Di sở dĩ lớn mật như vậy, dám nhìn lên hai người tất nhiên là có nguyên nhân, đó là do tiểu nha đầu này và Dương Thiên Lô khẳng định đã có động tác gì đó cực kỳ thân mật, mặc dù không có đi đến bước cuối cùng, nhưng tuyệt cũng không khác nhau là mấy.

Nếu không sao Lâm Tâm Di có thể dám lớn mật như thế? Hơn nữa còn không cảm thấy xấu hổ?

- Khụ khụ... Mộng Mộng, cái kia... Ngươi cũng biết, tiểu nha đầu này thực sự vô cùng nhiệt tình... mà hơn nữa, kia, hai người chúng ta luôn như vậy... như vậy, nhưng thủy chung không có gì cả... Cho nên.... Nó,

đúng, chính là nó, nó rất không nghe lời ra, trực tiếp khiến ta không thể khống chế được bản thân mình... Mộng Mộng, người không trách ta chứ?

Lời nói của Dương Thiên Lôi có chút vô sỉ. Nhưng cũng đủ thẳng thắn, hẳn cũng không muốn giấu diếm Tiêu Như Mộng cái gì. Loại chuyện này chỉ có thẳng thắn đối diện, mới không dẫn đến những phiền toái không cần thiết.

Nếu không quả bom này tích lũy ngày một nhiều, thời điểm nổ tung tuy muộn hơn, nhưng lực sát thương cũng càng lớn hơn rất nhiều. cho nên, thừa dịp uy lực bạo phát của nó còn nhỏ, cho nó nổ tung ra lại là lựa chọn sáng suốt nhất.

- Người... Các người làm chuyện kia rồi?

Nghe Dương Thiên Lôi nói, Tiêu Như Mộng bỗng nhiên nghĩ tới chuyện kia, sắc mặt không kìm được mà trở nên tái nhợt, dĩ nhiên, cũng không phải nàng trách cứ Dương Thiên Lôi cùng Lâm Tâm Di làm chuyện đó, mà sâu trong lòng nàng nghĩ tới chuyện đó, tự nhiên sẽ xuất hiện sự sợ hãi không cách nào khống chế được.

320. Chương 304: Ý Nghĩ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 304: Ý nghĩ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lẽ ra, quan hệ lúc này giữa nàng và Dương Thiên Lôi, cùng với động tác giữa hai người tựa hồ đã không khác gì tình cảnh khi làm chuyện đó chút nào, Tiêu Như Mộng bất luận thế nào thì hẳn phải sớm thoát khỏi cái bóng ma quá khứ kia rồi mới đúng. Nhưng mà, ngay cả chính bản thân nàng cũng không hiểu được chuyện gì xảy ra, một khi nghĩ đến thực sự phải làm chuyện đó mà nói... sâu trong lòng nàng sẽ đẩy lên một nỗi ám ảnh tuyệt đối, sợ hãi đến mức khiến nàng không cách nào tiếp nhận.

Phảng phất cứ như chỉ cần nàng thật sự phát sinh chuyện kia, thì so với tử vong càng kinh khủng hơn mấy lần vậy.

Đây là bóng ma khắc sâu vào trong nội tâm. Bóng ma mà nàng không cách nào tiêu trừ được.

- Không có... Mộng Mộng, nàng ta chẳng qua chỉ giúp ta giải quyết một chút vấn đề...

Thấy vẻ mặt Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lôi hơi kinh hãi, vội đem Tiêu Như Mộng ôm vào trong ngực, nói:

- Đừng sợ, không phải như ngươi nghĩ tới đâu...

- Không, Thiên Lôi, ta... Ta không phải nghĩ tới nàng... Là chuyện của ta.

Giọng nói Tiêu Như Mộng mang theo một chút run rẩy, sau khi ổn định tâm tình của mình, mãi tới khi sắc mặt trở lại bình thường mới ngẩng đầu lên nhìn Dương Thiên Lôi, hỏi:

- Nàng làm sao giúp người giải quyết được?

- Khụ khụ... Cái này...

Ánh mắt Dương Thiên Lôi nhìn không được mà nhìn về phía đôi môi hồng xinh xắn tràn đầy hấp dẫn của Tiêu Như Mộng, trong lòng thế mà xuất hiện tầng tầng rung động.

- Nói cho ta biết đi, ta cũng có thể giúp người giải quyết, chỉ cần không phải cái gì khó... Dĩ nhiên cũng chỉ trong thời gian chúng ta lịch luyện này mà thôi...

Tiêu Như Mộng khẽ do dự, sau đó rốt cuộc cũng có lấy hết dũng khí mà nói.

Nàng cũng không biết, giờ phút này tình cảm trong lòng nàng đã vượt ra khỏi sự khống chế của nàng, cho dù hai người thật sự kết thúc lần lịch luyện này, cũng không giả trang thành đạo lữ nữa, nàng còn có thể xem Dương Thiên Lô là đồ đệ nữa hay sao?

- Mộng Mộng... Người nói thật?

Mắt Dương Thiên Lô nhất thời lấp lóe hai đạo tinh quang, hưng phấn dị thường mà hỏi lại.

- Ừm.

Tiêu Như Mộng kiên định gật gật đầu.

- Đây là người nói dối nhé... Mộng Mộng, người không nên dối ý!

- Sẽ không... Sư phụ... Bây giờ là đạo lữ của người... Cho dù không thể là đạo lữ chân chính của người, nhưng trong thời gian này, sư phụ sẽ cố tận lực... thỏa mãn... người...

- Ha ha ha ha... Mộng Mộng thật tốt quá, chúng ta đi vào trong trước rồi nói!

Dương Thiên Lô hưng phấn hô lên, trực tiếp bế Tiêu Như Mộng hoàn toàn xích lõa mà bước vào trong bồn tắm.

Ngưng mắt nhìn thân thể mềm mại gần như là hoàn mỹ của Tiêu Như Mộng tiến vào trong nước, Dương Thiên Lô không nhịn được mà tiếp tục đưa tay mân mê đôi bờ ngực mềm mại săn chắc của nàng, Tiêu Như Mộng mặc dù giãy dụa mấy lần, nhưng cũng không cách nào ngăn cản. Mà vô sỉ hơn là, người anh em này lại cúi xuống, nhẹ nhàng mút hai cái lên hai hạt đậu hồng nho nhỏ, khiến Tiêu Như Mộng trúng chiêu liền hét lên hai tiếng chói tai, quơ quơ đôi bàn tay trắng mịn như phấn, người anh em này mới chịu bỏ qua.

- Nói mau, tiểu nha đầu kia rốt cuộc làm gì?

- Dùng chỗ này!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên đưa một ngón tay đặt trên bờ môi mềm của Tiêu Như Mộng, trên mặt mang theo vẻ cực kỳ hèn mọn mà nói.

- Kết...

Trong lúc gương mặt nhỏ nhắn của Tiêu Như Mộng trở nên đỏ bừng, hai người chợt nghe bên ngoài phòng tắm truyền lại một tiếng mở cửa rất khẽ.

- Di? Thúc thúc, a di.....

Ngay sau đó, giọng nói ngây thơ của Lâm Tâm Di lại truyền đến.

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Như Mộng chính là lập tức nhảy ra khỏi bồn tắm, mặc quần áo. Chẳng qua, thân thể của nàng vừa mới động, lại bị Dương Thiên Lô kéo vào trong ngực, hai mắt người anh em này lóe lên quang mang hèn mọn, thấp giọng nói:

- Mộng Mộng, tiểu nha đầu kia đã nhìn thấy hết của người rồi, hơn nữa còn nhìn thấy nhiều lần, chẳng lẽ nhìn thêm một lần cũng không được sao?

Tiêu Như Mộng lập tức sững sờ.

- Thúc thúc, a di... Các người đang tắm sao?

Đúng lúc này, tiểu nha đầu đã điếm chân đến tới trước cửa phòng tắm, vừa nói, vừa đem tai dán chặt lên cửa phòng tắm.

- Kết...

- A!!!

Khiến Lâm Tâm Di không nghĩ tới là, tai của nàng vừa mới áp vào trên cửa, cửa phòng tắm thế mà lại mở hẫng ra, làm cho nàng nhất thời sợ hãi đến mức kêu lên một tiếng, nhìn cũng không kịp nhìn liền xoay người né ra. Trong lúc hai người tu luyện, nàng hai mắt nhìn lên thì thôi, giờ phút này hai người đã thanh tĩnh, nàng cũng không còn có can đảm thưởng thức hình ảnh mê hoặc kia nữa.

Chẳng qua, thân hình của nàng còn chưa kịp động, một cổ niệm lực bàng bạc đã quán chú trên thân nàng, đồng thời giọng nói của Dương Thiên Lô lại vang lên:

- Tiểu nha đầu, quay lại!

Lâm Tâm Di nhất thời giống như chuột gặp phải mèo, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ửng hồng, bị niệm lực của Dương Thiên Lô trực tiếp kéo vào trong phòng tắm.

Tiêu Như Mộng sớm đã đem thân thể của mình hụp vào trong nước, chỉ để lộ mỗi cái đầu ra thôi, nhưng gương mặt nhỏ nhắn khuynh quốc khuynh thành cũng không khác Lâm Tâm Di là mấy, đỏ ửng...

- Thúc thúc, a di... Các người đang tắm, nhân gia vào đây ngượng lắm...

Lâm Tâm Di nhất thời đỏ mặt, nũng nịu nói.

Lâm Tâm Di còn chưa dứt lời, Tiêu Như Mộng cũng không nhịn được mà muốn ngăn cản Dương Thiên Lô, để cho nàng ta ra ngoài trước.

Dù sao một câu “quay lại” của Dương Thiên Lô đúng thực là tà ác quá mức.

Tiêu Như Mộng không cho là mình có dũng khí cùng với da mặt dày như vậy.

Nhưng Lâm Tâm Di vừa nói xong, Tiêu Như Mộng nhất thời “Giận” tới mức nhịn được nữa, người ngượng ngùng? Nếu biết ngượng thì sao khi người biết rõ hai người chúng ta đang song tu, vậy mà còn dám lên vào những ba lần, lần nào cũng phải nhìn ngắm một hồi lâu?

Dương Thiên Lô cũng lặng im không nói, chẳng qua nụ cười trên mặt càng trở nên xấu xa, nói:

- Tiểu nha đầu, nói dối thì không phải là bé ngoan đâu nha, a di của người giận lên thì làm sao bây giờ?

- A? A di.... Người giận nhân gia sao?

Lâm Tâm Di nhất thời cả kinh, vội vàng nói. Tiểu nha đầu cực kỳ thông minh, mặc dù nàng đã tiến được một bước lớn, nhưng nàng hiểu rõ nếu muốn tiếp tục ở bên cạnh Dương Thiên Lô mà nói, một khi không được Tiêu Như Mộng tán thành thì tuyệt đối không thể nào, nàng cũng biết được vị trí của chính mình ở trong lòng Dương Lô lúc này, căn bản không có khả năng chống lại Tiêu Như Mộng.

- Đúng vậy a, a di của người nói người nhìn thấy nàng hết rồi, giờ nàng phải nhìn lại thì mới được.

Giọng nói Dương Thiên Lô tràn đầy tà ác, trong đầu đã hiện ra khung cảnh Tiêu Như Mộng và Lâm Tâm Di một lớn một nhỏ, hai mỹ nhân hoàn toàn xích lõa bị chính mình trái ôm phải ấp, bốn bình sữa trắng tinh thơm a, mặc cho hân à há à há mân mê...

Tiêu Như Mộng ở trong nước hung hăng néo Dương Thiên Lô một cái, chẳng qua lại không ngăn cản Dương Thiên Lô. Đối với nàng mà nói, tựa hồ như phương pháp đích đáng nhất có thể cậy nhờ để xử lý sự khó xử, cũng chính là thấy Lâm Tâm Di trong trạng thái như vậy, bắt được nhược điểm tương đồng của nàng rồi mới có thể công bằng mà gặp nhau.

- A di... Nhìn.... Nhìn lại cái gì?

Lâm Tâm Di nhất thời thấp thỏm ngó chừng Tiêu Như Mộng mà hỏi.

- Người nói thử xem?

Khóe miệng Dương Thiên Lô lộ ra nụ cười tà ác.

- A!

Đúng lúc này, Lâm Tâm Di lần nữa kêu lên một tiếng sợ hãi, thân thể của nàng đã không tự chủ được mà bay lên không, trực tiếp rơi vào trong bồn tắm. Trong phút chốc, đạo bào đang mặc trên người liền ướt sũng, mà đạo bào ướt nhẹp lại dính sát vào da thịt, khiến thân thể mềm mại uyển chuyển của nàng lộ hết ra bên ngoài.

- Muốn khỏa thân thì đại gia khỏa thân, khỏa thân giúp cơ thể khỏe mạnh! Mộng Mộng, tới đây đi, chúng ta cùng nhau đem tiểu nha đầu lột sạch thành con dê trắng! Kha kha kha.....

Cùng lúc, Dương Thiên Lôï bống quay sang, đầy ý vị mà nói với Tiêu Như Mộng. Vừa nói, đồng thời ma trảo đã vừa hướng về phía Lâm Tâm Di.

- A thúc thúc... Không nên a... A di... người sao cũng làm vậy...

Tiêu Như Mộng mặc dù ngàn vạn lần bối rối, nhưng đã đến nước này cũng chỉ còn cách hồ nháo theo Dương Thiên Lôï. Dĩ nhiên, quan trọng nhất là nàng cũng không còn cách nào nghiêm mặt, chỉ có thể dùng cách “hồ nháo” (càn quấy; quấy rối; làm liều; liều lĩnh; ẩu tả) này mà giải quyết sự khó xử trong lòng.

- Người thấy của a di rồi, a di dĩ nhiên muốn thấy ngược lại!

Tiêu Như Mộng mang theo một tia hờn dỗi, nũng nịu nói. Đôi bàn tay thon mềm nhỏ nhắn của nàng cũng bắt đầu tấn công Lâm Tâm Di.

Chỉ trong chốc lát, hai người hai mặt giáp công, Lâm Tâm Di liền biến thành bé dê trắng trần trụi, bất quá con dê trắng nhỏ này độ cỡ mở khác xa so với Tiêu Như Mộng, mặc dù đã bị lột sạch trơn rồi mà vẫn không giấu mình trong bồn tắm, ngược lại còn đứng bên ngoài bồn, tận tình để lộ bộ ngực tròn đầy vun vút kia, quơ quơ móng vuốt nhỏ, đùa giỡn sờ loạn ngược lại Dương Thiên Lôï.

Tiêu Như Mộng thấy vậy liền kinh hồn táng đờm, mở to hai mắt mà nhìn. Nha đầu này nào có chút xú xiu nào là ngưỡng ngừng? Mặc dù khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng, nhưng hai mắt tròn xoe lại lấp lánh vẻ hưng phấn.

Nhảy một cái, lại nhảy một cái, đôi thỏ trắng trước ngực đua nhau nhảy nhót, Tiêu Như Mộng thấy vậy xém ngất, kìm không được mà muốn tiến lên nhéo cả hai một cái. Đến cùng, kẻ ngưỡng ngừng nhất hóa ra lại chính là nàng.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôï đang đại chiến cùng với Lâm Tâm Di, khoe miệng bống nhiên cong lên thành một nụ cười mỉm, ma trảo bống lại đưa về phía Tiêu Như Mộng đang ngơ ngác, trực tiếp bắt gọn bộ ngực nàng.

- A!

Tiêu Như Mộng thốt lên một tiếng hoảng hốt.

Đến đây, phòng tắm biến thành chiến trường hỗn chiến giữa ba người, cuối cùng, Dương Thiên Lôï vô sỉ rút cuộc cũng chạm trúng chỗ mấu chốt của hai nàng, khiến hai nàng quay sang cùng chung một chiến tuyến, lấy hai địch một.

Nhưng, dù có vậy thì hai nàng vẫn không phải là đối thủ của một mình Dương Thiên Lôï.

Chẳng qua, cuối cùng khiến cho Dương Thiên Lôï và Tiêu Như Mộng hoàn toàn câm lặng, khiến Dương Thiên Lôï phải nhận thua chính là, tiểu nha đầu thế mà lại làm cho Tiêu Như Mộng mặt đỏ tới mang tai, trực tiếp tung ra đòn sát thủ, dùng đôi môi mềm mại xinh xắn và nhỏ nhắn hồng hào của nàng, một miệng cắn trúng chỗ yếu hại của người khác!

- Thúc thúc, người còn không đừng hoảng nữa, nhân gia sẽ cắn đứt đó....

Một câu nói nũng nịu của Lâm Tâm Di mang theo một trận âm khí hội tụ, cuối cùng cũng kiếm kê lại nhân số thương vong, kết thúc trận chiến tràn đầy hương diễm và mây mù.

Ánh mặt trời lóng lánh như ngọc, chiếu nghiêng lên đám người đã đứng chật cả boong thuyền.

Từng đoàn Tu Luyện Giả tùm ba tùm năm một chỗ, cười nói bàn tán đầy lý thú về thu hoạch của lần lịch luyện này. Như trước cũng vẫn có một số Tu Luyện Giả mặt đầy mây đen cùng lo lắng, hiển nhiên bọn họ có người quen, sau một đêm chờ đợi mà vẫn chưa có thấy trở lại Phá Lăng Hào.

Tu Luyện Giả có cảnh giới Tiên Thiên cấp năm trở lên có cảm giác rất chính xác về thời gian. Ngày hôm qua cũng là hạn chót của lần lịch luyện thứ hai này. Trên căn bản, tất cả Tu Luyện Giả đều đã trở về từ tối hôm qua. Đến lúc này, qua suốt một đêm mà vẫn chưa trở lại thì cũng chỉ có một khả năng, đó là đã táng thân trong lần lịch luyện này.

Ba người sau khi ăn mặc chỉnh tề, cùng đi lên boong thuyền.

Dương Thiên Lô thần thanh khí爽, vô cùng đắc chí, có thể giải quyết hai nàng nhanh như vậy, vấn đề này người anh em này tất nhiên không hề có lý do nào để mà mất hứng. Huống chi, giờ phút này hắn đã không còn phụ thuộc vào ước chế của chương bách cảnh giới nữa?

Tiên Thiên cấp chín, cho dù với thể chất biến thái của hắn mà nói thì cũng phải cần cố gắng trong một thời gian rất dài mới đạt được, nhưng Dương Thiên Lô tin tưởng, có sự tương trợ khi song tu với Tiêu Như Mộng, mặc dù ở trên Phá Lãng Hào không thể khởi động pháp tắc thời gian, thì cũng không ảnh hưởng tới tiến cảnh của hắn là bao. Một khi chấm dứt lịch luyện, hắn quay lại Trảm Không Kiếm phái hoặc là Vu gia bảo, khởi động pháp tắc thời gian, vậy thì rất nhanh hắn liền có thể tấn thăng tới Tiên Thiên cấp chín.

Không thể không nói, áp lực từ ước chiến hai năm sau lúc này đã giảm đi rất nhiều. Thương Huyền Bác có hy vọng tấn cấp Thần Đạo, hắn cũng đồng dạng có hy vọng! Khoảng cách giữa hai người đã rút ngắn lại rất nhiều, rất nhiều.

- Tiêu huynh đệ!

Dương Thiên Lô cùng với Tiêu Như Mộng, Lâm Tâm Di ở hai bên trái phải vừa mới lên tới boong thuyền, nhất thời dẫn đến sự chú ý của mọi người.

Dương Thiên Lô mang nụ cười trên mặt, khẽ gật đầu với mọi người, mặc dù ngoài mặt nhìn không có gì khác thường, nhưng trong lòng người anh em này phi thường có ý vị. Không có biện pháp, danh nhân mà, tự nhiên phải có giác ngộ của danh nhân, hắn dĩ nhiên là phải mang phong độ của một “Danh nhân” rồi.

Huống chi bên cạnh người anh em này còn có một vị mỹ nữ xinh như tiên tử hạ phàm là Tiêu Như Mộng đây phụng bồi, bên kia còn có một cô bé khả ái đáng yêu tới cực điểm, còn có bối phận cực kỳ cao là Lâm Tâm Di!

Không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người, đúng là không có khả năng.

Tiêu Như Mộng chẳng qua cũng chỉ nhẹ nhàng ôm lấy tay Dương Thiên Lô, mà Lâm Tâm Di thì cứ như keo dính vậy, dính sát trên cánh tay của Dương Thiên Lô, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng. lấp lánh ánh sáng của nét hưng phấn, ngọt ngào và mê người.

321. Chương 305: Lịch Luyện Ôn Nhu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 305: Lịch luyện ôn nhu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong đám người, Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên vẫn bị mọi người cô lập như trước, ngay một thoáng ba người Dương Thiên Lô xuất hiện liền để mắt tới. Chẳng qua là bất đồng với sự nhiệt tình của mọi người, hai người này khi nhìn về phía Dương Thiên Lô, ánh mắt hoàn toàn khác hẳn với chúng nhân.

Gương mặt Bách Lý Thiên Thiên rất là khó coi, ánh mắt ngập tràn lửa giận, khinh thường hòa chung với cừ hận, bộ dáng nhìn thế nào cũng giống hệt như Dương Thiên Lô ăn bánh của nàng xong mà không trả tiền vậy, cảm giác cứ như hận lập tức không thể đem Dương Thiên Lô mà xé thành hai nửa.

Mà ánh mắt của Bộ Hàn Tinh thì tràn đầy sự ganh tỵ cùng với âm trầm, gương mặt cũng xem như là phong trần tuấn lãng cũng có chút vụn vặt, nhất là lúc chứng kiến khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ ngập tràn hạnh phúc của Lâm Tâm Di, hắn càng cảm thấy phi thường căm hận.

Bộ Hàn Tinh mặc dù trong lòng vẫn ôm lấy mộng tưởng với Bách Lý Thiên Thiên như trước, nhưng cũng chỉ có thể ôm ấp trong lòng mà thôi, bởi vì hắn hiểu rõ Bách Lý Thiên Thiên thích chính là Bộ Kinh Thiên được sự phụ hấn coi trọng nhất mà thôi, hắn cũng hiểu rõ Bộ Kinh Thiên sủng ái Bách Lý Thiên Thiên như thế nào. Bởi vậy, hắn căn bản không dám để lộ bất cứ tình cảm nào với Bách Lý Thiên Thiên cả.

Tạo Hóa Môn muốn nhân cơ hội cho hai người lịch luyện để tiếp xúc với Bồng Lai thương hội, khảo sát một phen. Có thể nói hai người chính là nắm Thượng Phương Bảo kiếm trong tay. Ngay khi vừa mới đặt chân lên Phá Lăng Hào, hai người nhân được sự tôn kính tuyệt đối cùng với đãi ngộ hậu hĩnh vượt ngoài tưởng tượng. Cho dù là cường giả Thần Đạo Long Phá Lăng trước mặt cả hai, cũng phải ba phần khách khí.

Hơn nữa, vừa bắt đầu, bởi vì lý do thân phận, Bộ Hàn Tinh, Bách Lý Thiên Thiên và Lâm Tâm Di chung đụng với nhau cũng coi như hòa hợp, vẫn nhận được tình cảm giao du bằng hữu khách quý của Lâm Tâm Di.

Bộ Hàn Tinh lần đầu tiên thấy được Lâm Tâm Di, liền nảy sinh ý đồ đặt nền móng hợp tác giữa Tạo Hóa Môn và Bồng Lai thương hội.

Vậy mà, hết thấy đều bị Dương Thiên Lôi phá hủy.

- Sư huynh, xem ra kế hoạch của người không xong rồi, Lâm Tâm Di thế mà mắt cho đui mù, nhìn nàng cùng với tên quỷ ác tâm kia thân mật như vậy, xem ra chúng ta mà không động thủ, người sẽ không còn cơ hội.

Bách Lý Thiên Thiên truyền âm cho Bộ Hàn Tinh, nói.

Nghe Bách Lý Thiên Thiên nói, ánh mắt Bộ Hàn Tinh hiện lên vẻ âm tàn, lạnh giọng truyền âm lại:

- Hy vọng lần lịch luyện tiếp theo tiểu tử kia sẽ ra ngoài lịch luyện, nếu như hắn còn không ra, vậy chúng ta chỉ còn cách tiến nữ nhân của hắn lên đường trước, vậy thì không sợ hắn không chui đầu ra nữa, hừ!

- Nữ nhân kia hình như đã tấn cấp rồi.

Bách Lý Thiên Thiên nói.

- Tấn cấp thù sao? Chẳng qua cũng chỉ là một kẻ vừa mới tấn thăng Tiên Thiên cấp chín mà thôi. Có Phân Thân phù của sư tôn, chẳng lẽ nàng ta còn có thể thoát chết được? Chẳng qua... chúng ta chỉ có một cái, nữ nhân kia tạm thời giữ lại, giết tiểu tử kia mới là quan trọng nhất!

- Ừ.

...

Kiểm tra lại nhân số, thống kê thương vong xong, Phá Lăng Hào rốt cuộc cũng khởi hành lần nữa, hướng về phía địa điểm lịch luyện thứ ba mà lướt tới.

Dương thiên Lôi đắm chìm trong hương vị ôn nhu, ngay từ đầu hoàn toàn không nghĩ tới hai con chim ngu ngốc của Tạo Hóa Môn mà hắn căn bản không để vào mắt, giờ phút này đã như hai con rắn độc rình rập quanh người hắn.

...

Trong suốt mười ngày đi tới liên tục, Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng căn bản đắm chìm trong trạng thái song tu mỹ diệu, chẳng qua lúc này đã không còn xuất hiện trạng thái thần kỳ kia nữa, năng lượng thần bí trong đan điền hắn chỉ tham dự đúng một lần đó, còn sau này không hề tham gia.

Hai người đã phục hồi hình thức vận chuyển trước kia, cứ mỗi một lần tuần hoàn một trăm lẻ tám chu thiên, sẽ ngừng lại “điều chỉnh” một lần.

Chẳng qua, hiện tại “điều chỉnh” khác hẳn với lúc “điều chỉnh” trước kia, đã hoàn toàn trở thành hai chuyện khác nhau.

Mặc dù không có “vui vẻ ra trận” thực sự, nhưng khách quan mà nói, so với bị dục hỏa thiêu thân khi trước, lúc này đúng là tốt hơn vô số lần.

Mỗi một lần quả thực đều khiến cho Dương Thiên Lôi sáng khoái như lên mây.

Bởi vì hắn không phải chỉ có đối diện với một mình Tiêu Như Mộng, mà còn có nhân vật thứ hai ở trong gian phòng, không hề ly khai nữa... tiểu nha đầu Lâm Tâm Di.

Mới đầu, bất luận là Tiêu Như Mộng hay là Lâm Tâm Di đều không thể bỏ qua mặt mũi, lần nữa xích lõa đối mặt với Dương Thiên Lôi.

Nhưng mà, dưới sự chăm sóc dạy dỗ của người anh em hèn mọn này, hai nàng chẳng lâu sau đã dẹp hết mọi căng thẳng, trần trụi mà đối diện rồi.

Bước được một bước đầu tiên, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên có thể bước thêm một bước nữa.

Dĩ nhiên, như vậy cũng khiến Dương Thiên Lôi tiêu hao khá nhiều tế bào não và thiên phú diễn kịch, rốt cuộc mới có thể thành công bước được bước tiếp theo.

Đó chính là để cho tiểu nha đầu Lâm Tâm Di lần nữa bỏ ra một chút sức, ngay trước mặt Tiêu Như Mộng mà “thổi một khúc tiêu” tiêu hồn người.

Một khúc tiêu này, thật đúng là tiêu diêu.

Không chỉ khiến Dương Thiên Lôi thoải mái ngắt trời, mà còn khiến cho Tiêu Như Mộng y như cũ, mặt đỏ tới tận mang tai, hô hấp dồn dập, tim đập liên hồi.... Bất kể là mắt nhìn, hay là tai nghe, đều khiến cho Tiêu Như Mộng cảm thấy một loại cảm giác rạo rực, kích thích.

Làm được bước thứ hai, Dương Thiên Lôi há có thể bỏ qua bước thứ ba sao?

Dĩ nhiên là không thể.

Huống chi Tiêu Như Mộng cũng đã đáp ứng hẳn, Lâm Tâm Di có thể làm được, vậy thì nàng cũng có thể làm được.

Nhưng đau xót không thôi chính là....

Tiêu Như Mộng chết sống gì cũng không chịu buông thả, mắt thấy sắp tới địa điểm lịch luyện thứ ba mất rồi, thế mà Dương Thiên Lôi vẫn chưa thực hiện được giấc mơ được thấy hai nàng “hợp tấu”. chỉ có thể tro mắt nhìn ngắm đôi môi xinh xắn mê người của Tiêu Như Mộng, lại nghĩ tới Phỉ Phỉ...

Chẳng qua, dù nguyện vọng không thể thực hiện được, nhưng vẫn có thể một bên ôm Tiêu Như Mộng, một bên hưởng thụ sự hầu hạ của tiểu nha đầu.

...

Qua hơn mười ngày lướt đi, Phá Lăng Hào rốt cuộc cũng tới địa điểm lịch luyện thứ ba. Cũng là chỗ lịch luyện cuối cùng của lần này. Phá Lăng Hào dừng lại nơi đây cũng là lâu nhất, thời gian mãi tới tận hai mươi ngày.

Suốt thời gian mười ngày, Dương Thiên Lôi, Tiêu Như Mộng và Lâm Tâm Di rốt cuộc mới mặc lại đạo bào, bước lên boong thuyền.

Ôn nhu hương, anh hùng mộ. Dương Thiên Lôi không thể không thừa nhận mười ngày qua hẳn phi thường thoải mái. Thậm chí vui đến quên cả đất trời. Chẳng qua, như trước không có tận hứng chính là hẳn rất nhớ Tử Hàm muội muội mà thôi.

Mới vừa tiến vào Tiên Thiên cấp chín, Tiêu Như Mộng đại chiến một hồi sương khói lâm ly, cũng cần phải thuần thực với thân thể sau khi Phá Đan Thành Anh.

Dương Thiên Lôi tiến vào Tiên Thiên cấp sáu, lúc này cũng đã tới bình cảnh đột phá lần tiếp theo, hẳn cũng cần một hồi đại chiến oanh oanh liệt liệt, làm quen với thân thể Tiên Thiên cấp sáu mới có thể đột phá một bước kế tiếp.

Mà Lâm Tâm Di còn chưa có linh ngộ ảo diệu Phá Đan Thành Anh, dĩ nhiên càng cần phải lịch luyện.

Cho nên, khi Phá Lăng Hào dừng lại, ba người cũng liền đi tới boong thuyền.

Khu vực lịch luyện lần này có phạm vi hai vạn lý. 5000m trở xuống thích hợp cho Tiên Thiên cấp bảy, 5000m tới một vạn thước thích hợp cho Tiên Thiên cấp tám. Mà hơn ba trăm tên Tu Luyện Giả, theo cơ duyên xảo hợp mà đã đột phá tới Tiên Thiên cấp chín, có thể thích hợp xâm nhập, tu luyện pháp thuật thần thông cùng với năng lực thực chiến của mình.

- Mộng Mộng, người cứ đi cùng với tiểu nha đầu, không cần chờ ta. Ta phải đi ra ngoài mấy ngày liền mới có thể trở lại.

Đến khi ba người chuẩn bị xuất phát, Dương Thiên Lô lại nói với Tiêu Như Mộng và Lâm Tâm Di.

Nếu quyết định đại chiến một trận lâm ly, Dương Thiên Lô tự nhiên không thể giống như đám Tiêu Như Mộng mà ngày ngày trở lại được. Với thể chất biến thái của hắn, muốn hao hết pháp lực và thể lực, sợ rằng không mất thời gian khoảng mấy ngày thì căn bản là không thể.

Hơn nữa, lần này Dương Thiên Lô quyết định chân chính dò xét biến sâu mệnh mông một phen, cái loại chém giết không đến nơi đến chốn này, rõ ràng không kích thích hắn chút nào, cũng như trước, chiến đấu mà không có bất kỳ cái gì uy hiếp tới tính mạng khiến cho hắn căn bản cảm thấy như thiếu thiếu cái gì đó. Loại chuyện này hắn không hề mong muốn.

- Ừm.

Tiêu Như Mộng khẽ lên tiếng:

- Đi một mình thì phải cẩn thận một chút.

- Thúc thúc, mấy ngày không trở lại, người...

Lâm Tâm Di có chút kỳ quái, hỏi.

- Thúc thúc của người rất biến thái. Không cần để ý tới hắn. Chúng ta đi thôi.

Tiêu Như Mộng trực tiếp cắt đứt câu nói của Lâm Tâm Di. Hiển nhiên tiểu nha đầu này không biết chút gì về mức độ biến thái của Dương Thiên Lô.

- Đi thôi.

Theo một câu của Dương Thiên Lô, ba người đồng thời tề khởi Kiếm quang, bay vút lên giữa không trung.

Tiêu Như Mộng và Lâm Tâm Di bay thẳng hướng Đông Nam, mà Dương Thiên Lô thì trong nháy mắt đã tăng tốc tới cực hạn, hướng thẳng về phía chính Đông mà bay đi như thiểm điện.

- Tốt lắm, quả đúng là cơ hội tốt trời ban.

Ngay lúc ba người biến mất, hai thân ảnh trong thoáng chốc cũng bay lên trời, nhằm hướng Dương Thiên Lô vừa đi mà lao tới như tia chớp.

- Truy Tung Thuật!

Đến khi hai người lên tới giữa không trung, dưới sự yểm hộ của Bách Lý Thiên Thiên, Bộ Hàn Tinh đột nhiên xuất ra một đạo Thủ Ấn huyền ảo, vô số tia năng lượng kỳ dị nhất thời hiện ra trong tay hắn, phút chốc đã nắm bắt được khí tức Dương Thiên Lô còn lưu lại, hắn vừa mới thì triển ra đúng là một loại thần thông cực kỳ hiếm thấy – Truy Tung Thuật!

Loại thần thông này chỉ cần có thể nắm được khí tức của đối phương, ở trong phạm vi mấy vạn lý đều có thể khóa chặt vị trí của đối phương. Mặc cho Dương Thiên Lô có nhanh tới cỡ nào, cũng đừng mơ thoát khỏi lòng bàn tay của hai người bọn họ.

- Sư muội, chúng ta trước tiên cứ phi hành về phía Bắc. Đợi ra xa một chút rồi thì đuổi theo hắn.

- Sợ cái gì? Hắn chẳng qua cũng chỉ là Tiên Thiên cấp sáu mà thôi, chẳng lẽ hai người chúng ta lại giết không được hắn?

Bách Lý Thiên Thiên nói.

- Đừng quên, tiểu tử kia có thể chất biến thái, năng lượng thuộc tính lôi trong tay hắn đã đến trình độ khủng bố, cho dù là lúc hắn chỉ có tu vi Tiên Thiên cấp năm, hai người chúng ta liên thủ cũng không phải là đối thủ, chúng ta nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, nếu như có thể, tốt nhất là chờ đến lúc hắn mỏi mệt mà ra tay, có thể không sử dụng Phân Thân phù của sư phụ là tốt nhất. Phân Thân phù này là đồ bảo mệnh của chúng ta đó.

Bộ Hàn Tinh truyền âm, nói.

- Được rồi, vậy thì cứ theo lời người nói mà làm. Nếu chúng ta có thể trực tiếp giết chết tên ác tâm kia, vậy có thể dùng Phân Thân phù này để đối phó với nữ nhân kia, không giết hấn nàng mà để đó cho ta giải mối hận trong lòng!

Bách Lý Thiên Thiên nói.

Nàng hận Dương Thiên Lôi cùng Tiêu Như Mộng đã đoạt mất dây chuyền của nàng, càng hận hơn là vì hai người khiến cho nàng và Bộ Hàn Tinh trở thành đối tượng bị người người khinh bỉ, nhưng hận nhất chính là khi Dương Thiên Lôi nhìn về phía nàng lại làm như nhìn không thấy, căn bản không để nàng vào mắt một chút nào!

Đối với một người từ trước tới nay luôn tự nhận mình là Thiên Tiên như nàng mà nói, tuyệt đối không thể nào nhịn được.

- Tốt.

Hai người nói xong, liền trực tiếp bay về hướng Bắc, phi hành mãi hơn ngàn lý, cũng không còn thấy được bất kỳ Tu Luyện Giả nào nữa, mới bắt đầu chuyển hướng, băng vào Truy Tung Thuật khóa chặt phương hướng của đối phương mà bắt đầu đến gần Dương Thiên Lôi.

Nhưng mà, khiến Bộ Hàn Tinh kinh ngạc là, cho dù cả hai đã đẩy tốc độ tới cực hạn, nhưng theo cảm ứng mà Truy Tung Thuật truyền đến, báo lại rõ ràng cho hấn, khoảng cách giữa bọn hấn và Dương Thiên Lôi càng lúc càng xa.

- Thật là nhanh, tốc độ của tiểu tử này... đúng là của Tiên Thiên cấp sáu hay sao?

Trong lòng Bộ Hàn Tinh dần hiện lên một tia khiếp sợ, chẳng qua hấn có Phân Thân phù, cho nên cũng chỉ kinh ngạc một chút mà thôi, căn bản không có để trong lòng.

Cách nhau một ý niệm, chính là Thiên Đường và Địa Ngục.

...

Phạm vi hai vạn lý.

Dương Thiên Lôi bay vút lên ngoại tầng, dùng tốc độ kinh người mà bay tới, hấn xuyên suốt qua hơn một vạn tám nghìn dặm, đến gần khu vực ranh giới rồi cuối cùng mới hóa thành một tia thiểm điện lao vào trong biển cả xanh đen.

Trong nháy mắt vừa tiến vào trong biển, hấn cũng đã có kinh nghiệm nên không trực tiếp ngu muội mà chém giết giống như lần đầu, mà là ẩn tàng khí tức, dùng thân pháp linh ngộ được từ tiểu nha đầu Lâm Tâm Di kết hợp với năng lượng hắc ám có tính ẩn nặc mà giống như một con rắn nước, trực tiếp len lỏi vào trong phiên hải vực sâu nhất.

...

Biển cả vô bờ bến, trong biển lại có Yêu thú vô cùng vô tận, cũng giống như thế giới loài người, phân chia ra làm nhiều khu vực. Mỗi một khu vực đều có một Vương giả tương ứng của nó, mà mỗi một mảnh khu vực nhỏ lại tồn tại một thống lĩnh.

Theo như các nhân viên phục vụ của các đại hiệp hội Thương nghiệp cung cấp tin tức, khu vực thông thường hay lựa chọn cũng là căn cứ vào thực lực của người lịch luyện, thông qua sự khảo sát trước của cao thủ Thần Đạo rồi mới đến, tình huống đại khái là ở trong khu vực chỉ định sẽ không xuất hiện Yêu thú có thực lực áp đảo.

Dĩ nhiên cũng phải trong thời gian quy định và trong khu vực đã định sẵn.

322. Chương 306: Lĩnh Vực Không Gian.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 306: Linh vực không gian.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thời gian cùng với khu vực lịch luyện quy định thường căn cứ vào phỏng đoán vào mức độ áp chế của Tu Luyện Giả với Vương giả của Yêu thú, thời gian phản ứng cùng với khả năng thừa nhận cực hạn tổng kết lại. Một khi quá thời gian cùng với vượt ra khỏi khu vực quy định, Tu Luyện Giả sẽ gặp phải nguy hiểm khôn lường.

Như trước, loại phỏng đoán này cũng không hoàn toàn chính xác mà có tồn tại một biến số nhất định.

...

- Một vạn hai ngàn thước.

Hai mắt Dương Thiên Lô lấp lánh tinh quang, cảm thụ áp lực khổng lồ từ nước biển cùng với đám Yêu thú cơ hồ đã tuyệt tích kia, đoán chừng sau khi hấn lặn xuống một độ sâu nhất định, trong quá trình hấn lặn xuống thì Yêu thú cấp thấp căn bản không cách nào phát hiện được khí tức của hấn, mà mỗi khi gặp phải Yêu thú Tiên Thiên cấp bảy, cấp tám, hấn căn bản đều tránh xa ra, căn bản không ngừng lại chút nào.

Mục tiêu của hấn là Yêu thú Tiên Thiên cấp chín.

Tiên Thiên cấp tám đối với hấn mà nói, đã không còn bất kỳ ý nghĩa của sự khiêu chiến nào nữa.

Pháp lực dồi dào, nhất thời hóa thành kiếm quang đường như thực chất đầy trời, lấy tốc độ vô cùng khủng bố tấn công về phía yêu thú!

Cùng lúc đó, toàn thân Dương Thiên Lô bỗng nhiên di động, dĩ nhiên lộ vẻ bưng hấn dị thường nhắm thẳng về phía yêu thú!

Đúng lúc này, thân thể khổng lồ không gì sánh nổi của yêu thú trong nháy mắt nhẹ nhàng trở người!

- Rầm rầm oanh...

Những tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, nhất thời tạo thành từng đợt lốc xoáy khủng bố!

‘Ngao’ tấn đã hóa thân thành một đạo kiếm quang khủng bố, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của nó lại một điểm, lúc mắt thấy sắp đánh tới mi tâm của Thâm hải địch long, Thâm hải địch long bỗng nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, trong nháy mắt, miệng của nó liền xuất hiện một đạo năng lượng băng thuộc tính cực kỳ kinh khủng, hợp thành một kết giới cường hãn, thế là trực tiếp bắn Dương Thiên Lô bay ngược trở lại!

Bất quá chuyện khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là những đạo kiếm quang hấn tạo ra cứ nhiên chẳng mấy may thương tổn gì được yêu thú này, thậm chí ngay cả một dấu vết nhỏ cũng không hề lưu lại!

Hiển nhiên là lớp vảy bên ngoài của con yêu thú này đã cường hãn tới mức không thể tưởng tượng nổi!

- Kỳ quái, chẳng lẽ con yêu thú này còn muốn thủ hạ lưu tình với ca?

Trong nháy mắt khi thân thể của Dương Thiên Lô bị dội ngược trở lại, trong lòng thoáng kinh ngạc, lấy thực lực của con yêu thú này thì dư sức tấn công mình, nhưng nó chỉ ngăn chặn những đòn tấn công của mình chứ không thể xuất thủ.

- Nhân loại, giao ra con linh thú khi này, bản vương sẽ tha cho ngươi một con đường sống! Bằng không thì chỉ có một con đường chết!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô đột nhiên nghe được con yêu thú kia truyền âm, nhất thời hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

- Linh thú?

- Không sai! Chỉ cần thôn phệ được nó thì bản vương liền có thể thoát thai hoá cốt, có được thể chất của linh thú trong trời đất, tấn cấp Thần đạo, thậm chí ‘Chân thần cảnh’ cũng đều không thành vấn đề! Khắc

khắc, nhân loại, trong địa bàn của bản vương thì con đường sống duy nhất của người chính là giao linh thú đó ra! Yên tâm, bản vương cũng sẽ không làm gì một tên Tiên thiên cấp sáu như người đầu, nuốt người thì cũng không bỏ béo gì. Thế nào hả?

Thế nào? Chờ khi nào người có bản lĩnh cao hơn lão tử đi rồi hẵng nói!

Dương Thiên Lô lạnh giọng đáp, trong nháy mắt, xương cốt toàn thân đều phát ra tiếng răng rắc, thân thể hắn đột nhiên co rút lại một cách quỷ dị, hắn ở trước mặt yêu thú vốn đã như một con kiến nhỏ xíu nhất thời lại càng trở nên nhỏ hơn nữa.

- Muốn tìm chết!

Thâm hải dịch long nhất thời giận dữ gầm lên, trong nháy mắt, thân thể cao lớn của nó nhất thời bắt đầu co rút lại với tốc độ kinh người, mang theo uy áp và khí thế kinh khủng lao về phía Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô hừ lạnh một tiếng, từ 'ngưng đan' đã lĩnh hội tới cực hạn của 'Áp súc đích đô thị tinh hoa', toàn thân nhất thời hóa thành một đạo kiếm quang ngưng tụ, bư hần dị thường bắn về phía đầu của Thâm hải dịch long lần thứ hai.

Hắn biết rõ, yêu thú khổng lồ như vậy, mặc dù có thể khiến cơ thể của nó bị trọng thương, nhưng cũng không có cách gì tạo thành thương tổn gì cho nó. Chỉ có tấn công vào nơi yếu hại mới có thể giết chết nó được!

- Oanh.

Một tiếng nổ lớn cùng với tiếng rống giận của yêu thú, thân ảnh nhỏ bé của Dương Thiên Lô cư nhiên lấy sức mạnh lẫn tốc vô cùng kinh người, cùng với thân pháp quỷ dị lao tới giao chiến cùng với Thâm hải dịch long!

- Vô dụng thôi, tại địa bàn của bản vương thì đừng mơ tưởng việc gây thương tổn cho bản vương! Bản vương chế phục người trước đã!

Thâm hải dịch long cuồng ngạo nói. Bất quá trong nội tâm lại dị thường khiếp sợ, thực sự không ngờ tới một tên Tiên thiên cấp sáu cư nhiên lại cường hãn như vậy.

Nếu như chỉ là Tiên thiên cấp sáu bình thường, thậm chí là Tiên thiên cấp tám, cấp chín, trong lãnh thổ của nó, nó đều có thể chế phục dễ dàng. Bằng vào thuộc tính năng lượng trời sinh của nó, cũng đủ để đóng băng những tu luyện giả cấp thấp thậm chí là cùng cấp với nó.

Thế nhưng, khả năng đóng băng của nó cư nhiên chỉ có thể vây khốn được Dương Thiên Lô mà thôi chứ không thể gây được chút thương tích nào cho hắn.

Muốn chế trụ được Dương Thiên Lô, chỉ có hai loại biện pháp.

Một là chiến đấu để tiêu hao sức lực của hắn, chờ lúc thể lực và pháp lực của hắn đã gần cạn sạch thì có thể dễ dàng chế phục được hắn, chỉ cần có thể khiến hắn mất đi ý thức vậy thì nó không cần quan tâm Dương Thiên Lô có chịu giao tiểu linh thú ra hay không, nó sẽ trực tiếp thôn phệ Dương Thiên Lô, vậy thì khi nó luyện hóa Dương Thiên Lô thì con linh thú nhỏ trong người của Dương Thiên Lô cũng không cách nào trốn khỏi lòng bàn tay của nó được.

Một cách khác chính là dùng sức tấn công khiến Dương Thiên Lô bị thương nặng, sau đó buộc hắn giao ra tiểu linh thú.

Thâm hải dịch long ngại nhất chính là Dương Thiên Lô sẽ liều mạng với nó, nếu cứ trực tiếp tự bạo như vậy thì nó sẽ thành gà bay trứng vỡ rồi. Bởi vì linh thú một nơi nhận chủ thì sẽ tồn tại ở nơi thần bí nhất trong không gian nào vực, một khi tự bạo, dẫn tới chuyện không gian đó chấn động thì dù có là nó cũng không cách nào bắt được bất kỳ khí tức nào của con tiểu linh thú đó. Càng đừng nhắc tới chuyện thôn phệ luyện hóa!

Cho nên, chỉ cần Dương Thiên Lô không tự bạo thì nó liền có lòng tin tuyệt đối sẽ có được thu hoạch lớn không ngờ!

Thâm hải địch long đương nhiên không có đủ kiên nhẫn đợi Dương Thiên Lô hao phí hết pháp lực, theo thanh âm của nó, thân thể của nó bỗng nhiên trở nên hư vô mờ ảo, trong nháy mắt thân thể của nó hoàn toàn biến mất, hóa thành một đạo mờ ảo bao phủ cả phạm vi trăm dặm, hoàn toàn bao phủ lấy Dương Thiên Lô!

Lĩnh vực chi lực!

Đây là một loại thần thông cực kỳ biến thái, cũng không phải thứ mà bất kỳ tu luyện giả hay yêu thú nào cũng có thể nắm trong tay, một trăm cường giả Tiên thiên cấp chín mới có được một người nắm giữ nó!

Tại địa bàn của chính mình, nó là chúa tể của không gian này! Có thể phát huy được khả năng vượt xa thực lực của bản thân!

Vô số băng tinh kinh khủng không ngừng tụ thành, toàn bộ nơi này chỉ trong chốc lát đã biến thành một thế giới đầy những kiếm băng!

Từng đạo kiếm băng ẩn chứa năng lượng hùng hồn, mang theo uy áp kinh người tấn công về phía Dương Thiên Lô!

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày, bất quá lại không chút sợ hãi, hừ lạnh một tiếng, toàn thân nhất thời hóa thành một đoàn hắc vụ, cũng biến thành mờ ảo hết như Thâm hải địch long.

- Âm...âm

Trong nháy mắt, từng tiếng va chạm cường liệt nổ vang trời!

Đây tuyệt đối là địch thủ cường đại nhất mà Dương Thiên Lô gặp phải từ trước tới nay, hắn thậm chí căn bản không cách nào tạo nên bất kỳ thương tổn gì cho yêu thú, bởi vì, theo những gì hắn biết thì toàn bộ nơi này đều là của con yêu thú kia, vô luận hắn tấn công cỡ nào thì thứ đợi hắn vẫn là băng kiếm vô cùng cường hãn do yêu thú kia ngưng tụ thành!

Mặc kệ là thân pháp của hắn tốt tới mấy, trong mấy phút ngắn ngủi thôi mà hắn đã bị oanh kích mấy lần, trên đạo bào kia cũng đã xuất hiện nhiều vết rách, mà bản thân Dương Thiên Lô cũng đã trở nên khí huyết cuộn cuộn, bị thương không nhẹ.

Chỉ là, tuy rằng pháp lực của yêu thú cường hãn, hơn nữa thân thể của Dương Thiên Lô cũng đã bị thương, nhưng căn bản không cách nào làm được trò trống gì trong người Dương Thiên Lô. Chỉ cần xông vào sẽ bị thứ thần bí trong đan điền hấp thu!

Giống như vậy, loại thương tổn trên thể thể cỡ nào, nếu là tu luyện giả bình thường mà nói thì tuyệt đối là thương tổn trí mạng, nhưng trên người Dương Thiên Lô đã đạt tới cảnh giới Nhục thân đại viên mãn như Dương Thiên Lô thì khó mà ảnh hưởng được gì tới hành động của hắn.

Thân thể biến thái như vậy khiến cho Thâm hải địch long vô cùng khiếp sợ, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lô cũng tràn ngập khí tức tham lam!

- Nhân loại, ngươi thật sự rất mạnh!

Thâm hải địch long lạnh lùng nói:

- Neus ngươi giao ra linh thú bây giờ thì bản vương vẫn sẽ đảm bảo như trước! Bằng không lúc đó muốn hối hận cũng không còn kịp nữa!

- Hối hận!

Dương Thiên Lô nhanh chóng di chuyển, lạnh giọng nói:

- Chỉ bằng một con du trùng nho nhỏ như ngươi mà cũng muốn để lão tử hối hận sao? Ngon thì tới đây!

- Du trùng? Ngươi dám nói bản vương là du trùng?

Thâm hải địch long nhất thời nổi giận.

Vô số băng kiếm trong nơi này nhất thời liên kích liệt rung động, đồng thời bắt đầu điên cuồng xoay tròn, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng điên cuồng!

Chỉ một lát sau, trong toàn bộ khu vực đó đã hoàn toàn rơi vào cuồng loạn!

Từng tiếng nổ mạnh kinh khủng không ngừng phát ra, trong nháy mắt này, Dương Thiên Lôi đã hoàn toàn đắm chìm tâm thần trong chiến đấu, niệm lực tinh thuần hùng hồn nháy mắt đã hoàn toàn bao trùm toàn bộ không gian ở nơi này, từ trên người hắn tràn ra không ngừng như thực chất, từng đạo pháp thuật thần thông, không ngừng phát ra từ trên người hắn, mặc dù trong nháy mắt, hắn phải gánh chịu rất nhiều công kích, thế nhưng thời gian vận chuyển trong đấu hãn dường như đã biến đổi hoàn toàn, quỹ đạo của những kiếm băng tấn công hắn hiện lên mồn một!

Một người một thú, trận đại chiến cuồng bạo, tạo nên rung động kinh khủng dưới đáy biển, tạo thành vô số con sóng dữ dội ngay trên mặt biển, vô số yêu thú cấp thấp, dưới khí tức vương giả của Thâm hải địch long khi tức giận đều tràn ngập khủng hoảng, vội vàng bơi tán loạn!

- Xảy ra chuyện gì?

Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên đang dừng giữa không trung khiếp sợ nhìn ngoài khơi cuộn sóng, trong lòng tràn ngập khiếp sợ.

Bộ Hàn Tinh có thể xác định Dương Thiên Lôi đang ở dưới đáy biển, hơn nữa còn đang di chuyển trong một phạm vi nhỏ, hình như đang ở giữa một trận chiến rất kinh khủng, tuy rằng hắn không biết Dương Thiên Lôi đang đối mặt với yêu thú gì, nhưng những chấn động ngoài khơi lúc này lại cho hắn biết rõ, trận chiến này nhất định vượt xa tưởng tượng của hắn, thời gian từng phút trôi qua, trận đại chiến kịch liệt như vậy cứ nhiên lại giằng co hơn một canh giờ, vẫn còn đang tiếp tục như cũ!

Đồng thời, phạm vi mấy trăm dặm ngoài khơi, đều đã dậy sóng, hơn nữa ngày càng mãnh liệt!

Giờ khắc này, vô luận là Bộ Hàn Tinh, hay là Bách Lý Thiên Thiên, sắc mặt đều trở nên dị thường khó coi, cũng tới tận lúc này, bọn họ mới ý thức được, muốn bằng thực lực của hai người bọn họ mà muốn giết Dương Thiên Lôi là suy nghĩ ngây thơ và hại não tới cỡ nào!

- Âm âm.

Đúng lúc này, ngoài khơi bỗng nhiên truyền tới chấn động kinh khủng, trong nháy mắt, một cột nước lớn bao trùm cả phạm vi trăm dặm đột nhiên phóng lên cao!

Trong mơ hồ, một cái đuôi đầy vảy màu xanh đen phát ra quang mang trong suốt dài khoảng hơn mười trượng, dài khoảng ba bốn trượng chọt lóe lên giữa biển rộng, đập một cái trên mặt biển rồi biến mất không thấy đâu!

Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên thấy một màn như vậy thì nhất thời đưa mắt nhìn nhau, gần như đồng thời thốt lên:

- Thâm hải địch long!

Thâm hải địch long, vô luận là nghĩ thế nào cũng không ngờ được, pháp lực và thể lực của Dương Thiên Lôi cứ nhiên lại biến thái như vậy, chiến đấu ròng rã cả ngày, Dương Thiên Lôi không chỉ không lộ ra vẻ cạn kiệt pháp lực như nó dự đoán, ngược lại càng đánh với mình thì càng trở nên sinh long hoạt hổ.

Điều đó khiến nó sinh ra cảm giác sợ hãi cường liệt!

Nó không thể không triệt hạ được, đối với vô số tu luyện giả mà nói thì nó là ác mộng kinh khủng nhất, nhưng đối với Dương Thiên Lôi lại chẳng có chút tác dụng gì, lại thêm lĩnh vực không gian cần nó dùng một lượng pháp lực cực lớn để duy trì, dùng bản thể mạnh mẽ của nó chiến đấu cùng Dương Thiên Lôi!

- Hống!

Một tiếng nổ nặng nề bỗng nhiên vang lên.

Thâm hải địch long bỗng nhiên há to miệng ra, trong nháy mắt, một cỗ lực thôn phệ vô cùng kinh khủng liền lao tới chỗ Dương Thiên Lôi, hiển nhiên nó đã từ bỏ ý định bắt Dương Thiên Lôi.

Thôn phệ.

Nó muốn trực tiếp thôn phệ Dương Thiên Lô, mặc dù Dương Thiên Lô có thể tự bạo trong cơ thể nó, nhưng nó đã không thể quản nhiều như vậy được rồi.

323. Chương 307: Hắc Đã Chết.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 307: Hắc đã chết.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tự bạo, lấy thân thể khổng lồ của nó cũng có thể miễn cưỡng chịu được, tổn thất duy nhất chính là nó không thể đoạt được tiểu linh thú mà thôi.

Đây cũng là chuyện duy nhất nó có thể làm ngay lúc này. Bởi vì theo như nó biết thì nếu cứ tiếp tục đánh với Dương Thiên Lô thì người đầu tiên không chịu nổi không phải Dương Thiên Lô mà chính là nó.

Tới lúc đó thì đừng nói là đoạt được tiểu linh thú, chỉ riêng việc bảo toàn mạng sống thôi đã vô cùng khó khăn rồi.

Hiện tại, giữa mạng sống của mình và tiểu linh thú, nó chỉ có thể quyết đoạn chọn lấy mạng sống của mình.

Hơn nữa, nếu nó trực tiếp thôn phệ Dương Thiên Lô cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội đoạt được tiểu linh thú. Chỉ cần sau khi Dương Thiên Lô tiến vào thân thể của nó không tự bạo ngay, đồng thời chính mình có thể khiên trì hút hắc vào đan điền, thì nó nhất định sẽ toàn thắng, không chỉ có thể thu được năng lượng và kim đan trên người Dương Thiên Lô, còn có thể đưa tiểu linh thú hắc chưa kịp kích nổ để thoải luyện.

- Tới tốt lắm.

Trong lòng Dương Thiên Lô thầm nghĩ, dĩ nhiên không chống cự lại động tác thôn phệ của Thâm hải dịch long, bỗng nhiên nương theo cỗ hấp lực kinh khủng kia, đổi lại còn dùng tốc độ kinh người nhắm thẳng vào cái miệng đầy nanh nhọn hoắt, sắc bén không gì sánh được của Thâm hải dịch long.

Đây đối với Dương Thiên Lô mà nói cũng đều là không còn cách nào khác.

Lúc này, Dương Thiên Lô rốt cuộc cũng ý thức được, quan điểm của mình hình như hơi sai rồi. Thân thể dù có cường hãn hơn nữa thì cũng có mức độ, nếu như lúc này hắc có cầm theo Kinh Lô kiểm thì hiệu quả nhất định hoàn toàn khác, tuyệt đối không thâm tới mức cả bộ vảy của yêu thú cũng không thể phá vỡ.

Một trận đại chiến điên cuồng dai dẳng như vậy, tuy rằng biểu hiện của Dương Thiên Lô lúc này có vẻ sinh long hoạt hổ, nhưng pháp lực trong cơ thể cũng đã tiêu hao rất nhiều, nếu cứ tiếp tục chiến đấu như vậy thì cho dù là hắc cũng sẽ không chịu nổi. Bởi vì hắc căn bản không thể tạo thành bất kỳ thương tổn nặng nề gì cho yêu thú. Người huynh đệ này cũng giống như Thâm hải dịch long, đều không biết được pháp lực của đối phương có thể duy trì được bao lâu nữa.

Cho nên, tuy cách của Dương Thiên Lô và Thâm hải dịch long khác nhau, nhưng lại vô cùng ăn nhịp.

Đều ôm quyết tâm liều mạng tới cùng.

- Thử ——

Không có bất kỳ lo lắng gì, thân thể tương đối nhỏ bé của Dương Thiên Lô mắt thấy sắp chuôi tọt vào trong cái miệng lớn đỏ lôm của yêu thú, Thâm hải dịch long nhắm đúng thời gian, bỗng nhiên cắn mạnh, trong nháy mắt, vô số cái răng nanh sắc bén nhanh như chớp đã cắn pháp xuống dưới.

Nếu như có thể trực tiếp cắn chết Dương Thiên Lô thì đúng là quá tốt.

- Nằm mơ đi.

Dương Thiên Lô nói thầm trong đầu, vốn là tốc độ kinh người, ngay lúc này bỗng nhiên phát ra một tiếng nổ cực lớn, tốc độ kinh người lập tức nhanh hơn gấp bội, bắn ra cực nhanh.

Một tiếng ‘Bùm’, hai hàm răng nhọn hoắc của yêu thú đã hợp lại với sức mạnh kinh khủng. Chỉ là, trong nháy mắt khi nó khép lại, Dương Thiên Lô bỗng nhiên biến nhanh đã lập tức tiến vào trong vòm miệng cực lớn của nó.

- Sát.

Dương Thiên Lô bỗng nhiên hét to một tiếng, chống lại cỗ hấp lực kinh người trong cơ thể yêu thú, trực tiếp xuất ra đòn tấn công cường đại nhất của mình, nhanh như một cỗ máy khoan, mũi khoan hướng về phía hàm trên của yêu thú.

Chỉ cần xuyên thủng hàm trên, xuyên qua đại não của yêu thú thì Dương Thiên Lô liền có thể giết được nó.

Chỉ là, trong nháy mắt này, Thâm hải dịch long đã sớm dự liệu tới một màn này nên bỗng nhiên chuyển năng lượng toàn thân, nuốt xuống một cái ực vô cùng đơn giản và cuồng bạo, một cỗ lực lượng kinh khủng không gì sánh được liền trực tiếp đẩy Dương Thiên Lô về phía đan điền của nó.

Trong nháy mắt, niệm lực và pháp lực toàn thân của yêu thú đều ngưng tụ trên người Dương Thiên Lô, cứ như đang thói luyện đan được, trực tiếp bắt đầu điên cuồng mà quán nhập vào thân thể Dương Thiên Lô, đồng hóa, hòa tan, hấp thu....

Trong lòng của Thâm hải dịch long liền tràn ngập hưng phấn, việc nó lo lắng nhất là Dương Thiên Lô tự bạo đã không hề xảy ra, cho dù Dương Thiên Lô còn muốn tự bạo thì cũng không cách nào làm được nữa, toàn bộ đều đã nằm trong tay nó.

Nguyên anh khổng lồ trong đan điền của nó đã bao quanh Dương Thiên Lô, niệm lực và pháp lực của nó đã bắt đầu điên cuồng quán nhập, không bao lâu nữa nó đã hoàn toàn luyện hóa xong Dương Thiên Lô, không chỉ có Dương Thiên Lô, còn có tiểu linh thú trong cơ thể hắn cũng sẽ bị nó hấp thu hoàn toàn.

Chỉ là...

Nó chỉ mới hưng phấn được một chốc, thì bỗng nhiên lại khiếp sợ gầm lên đầy giận dữ, thân thể dường như phát điên, điên cuồng du động khắp đáy biển, nó khiếp ợ phát hiện, Dương Thiên Lô dưới sự thói luyện của niệm lực và pháp lực kinh khủng của nó cứ nhiên vẫn có thể ngồi xếp bằng. Nếu chỉ như vậy thì nó cũng không khiếp sợ tới mức ấy, nhưng khiến nó không ngờ được, càng không thể lý giải chính là nó đã chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng trong đan điền của nó, cứ hễ nó rót năng lượng vào để luyện hóa Dương Thiên Lô thì năng lượng đó lại biến mất một cách kỳ lạ, hoàn toàn mất hết liên lạc với nó.

Thể này còn chưa tính, sau khi nó khiếp sợ thu hồi hết niệm lực và năng lượng của mình thì năng lượng của nó cứ nhiên lại bắt đầu tự động chui vào cơ thể Dương Thiên Lô, hơn nữa tốc độ chuyển còn vượt xa sức tưởng tượng của nó.

Đây là tình huống gì chứ?

...

- Sư muội.... tốt, thật tốt quá.

Đúng lúc này, Bộ Hàn Tinh đập kiếm quang trên hư không bỗng nhiên hưng phấn reo lên.

- Làm sao vậy?

Bách Lý Thiên Thiên nghi hoặc hỏi.

- Đã chết...tên tiểu tử kia nhất định đã chết, truy tung thuật đã mất liên lạc với hắn rồi.

Bộ Hàn Tinh nhìn về phía Bách Lý Thiên Thiên. Nhân thân tràn ngập vẻ hưng phấn, nói vô cùng chắc chắn.

- Thật... thật vậy sao?

Bách Lý Thiên Thiên tựa hồ có điểm không tin.

- Dương nhiên là thật, chỉ cần ta đuổi theo thì truy tung thuật tự nhiên sẽ không biến mất, nhưng hiện tại lại mất đi liên hệ với hắc, chỉ có hai loại khả năng, một chính là hắc đã chết rồi, không còn bất kỳ khí tức sinh mệnh nào, loại còn lại chính là hắc phát hiện ra truy tung thuật của ta, nên dùng thần thông chặt đứt khí tức của chính mình, loại thứ hai rõ ràng không có khả năng, nếu như hắc đã sớm phát hiện thì không thể nào đợi sau khi đánh xong với Thâm hải địch long rồi mới làm được, cho nên chỉ có thể là hắc đã chết, ha ha ha... A.

- Âm——

Đúng lúc này, ngoài khơi bỗng nhiên truyền tới một tiếng nổ, Thâm hải địch long dài mấy trăm trượng cư nhiên cuồng bạo trời lên khỏi mặt biển, quá mức kinh hãi nên trực tiếp khiến Bộ Hàn Tinh đang mãi đặc ý sợ hãi la lên, hai người nhất thời thúc kiếm quang né sang nơi khác nhanh như chớp.

324. Chương 308: Đột Biến.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 308: Đột biến.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Phù phù.

Thân thể của Thâm hải địch long điên cuồng giãy dụa, lần thứ rơi vào lòng biển, nhưng không chìm xuống đáy biển mà là tràn ngập phần nộ và kinh khủng, liên tục rít gào, năng lượng từ trên người nó không ngừng uôn ra bữa bãi, phương viên mấy trăm dặm đều lâm vào cảnh tượng năng lượng loạn lưu vô cùng kinh khủng.

- Đây là chuyện gì?

Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên vô cùng khiếp sợ.

Hai người căn bản muốn tìm hiểu rõ, tại sao thâm hải địch long cường đại nhường này lại gặp phải tình huống này, chẳng lẽ là vì trận chiến với Dương Thiên Lô khiến nó nổi điên? Từ tiếng kêu gào thảm thiết và không ngừng giãy dụa của Thâm hải địch long, hai người hầu như có thể khẳng định, yêu thú này đã bị trọng thương, hơn nữa khí tức của nó dường như ngày càng ít đi.

- Sư muội, chúng ta đuổi theo con Thâm hải địch long này thử xem, nhìn bộ dạng của nó có lẽ đã bị trọng thương rồi, lại còn phát điên thế này, nói không chừng.... chúng ta có thể thu được Nguyên anh của nó nữa!

Trong mắt Bộ Hàn Tinh lóe lên quang mang tham lam, trầm giọng đề nghị. Nói xong liền trực tiếp thúc kiếm quang, từ trên không chậm rãi di chuyển tới gần Thâm hải địch long.

....

Trong nháy mắt đó, khiến Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên kinh hãi chính là Thâm hải địch long dường như càng lúc càng trở nên suy yếu, ngay cả hai con mắt cực lớn của nó lúc này cũng đã chẳng còn chút quang mang nào, biến thành màu xám, tựa như đã mất đi thần thái.

Toàn bộ những thứ này dường như đã nói cho hai người biết, con yêu thú cấp chín cường hãn này đã gần chết rồi.

Không bao lâu nữa, bọn họ không cần tốn nhiều sức đã có thể có được cái xác vô giá của con yêu thú này.

Gần rỗng, vầy rỗng, máy rỗng, xương rỗng, không có cái nào mà không phải là bảo bối cả, nhưng trọng yếu nhất, khiến cho hai người hưng phấn nhất chính là Nguyên anh của Thâm hải địch long, Nguyên anh của yêu thú cấp chín.

Thủy, băng, vụ ba loại bốn nguyên năng lượng tối tinh thuần ẩn chứa trong thiên hạ, năng lượng khổng lồ không gì sánh nổi.

- Ha ha ha... sư muội, đã chết, nó đã chết rồi, chúng ta mau thu thập thôi, chấn động lớn như vậy, nếu để đám tu luyện giả khác tới thì phiền phức lắm.

Bộ Hàn Tinh hưng phấn nói.

Bách Lý Thiên Thiên cũng hưng phấn hết như vậy, hai người liền bay tới chỗ của Thâm hải dịch long đang bất động nhanh như chớp.

Thế nhưng ——

- Phá!

- Âm ầm.

Nhưng vào lúc này, một đạo thanh âm khá quen thuộc đối với hai người bỗng nhiên truyền ra từ trong xác của Thâm hải dịch long, trong nháy mắt, một tiếng nổ kinh thiên động địa bỗng nhiên vang lên, cơ thể dài mấy trăm trượng của Thâm hải dịch long, trong nháy mắt huyết nhục văng tung tóe.

Một đạo thân ảnh đầy máu mang theo khí tức kinh khủng tới cực điểm, phóng lên cao nhanh như chớp.

- Sao có thể được? Sao có thể được chứ?

Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên nhất thời mở lớn hai mắt nhìn chăm chăm thân ảnh kia, trong mắt đều là không thể tin được, nhìn chăm chăm thân ảnh lao ra khỏi cơ thể của Thâm hải dịch long.

Hoàn toàn xích lô, toàn thân đều là máu tươi, sau khi trực tiếp vọt lên cao khoảng trăm trượng, một đạo kiếm quang bỗng nhiên xuất hiện ở dưới chân của hắn.

- Sư huynh, là hắn.

Bách Lý Thiên Thiên khiếp sợ nhìn về phía Dương Thiên Lôi hoàn toàn xích lô, ánh mắt của nàng nhất thời tràn ngập lửa giận và tức giận: - Giết, giết hắn.

- Là các người?

Hầu như trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi liền cảm ứng được sự tồn tại của hai người, sau khi thấy vẻ mặt của hai người thì thâm thần của Dương Thiên Lôi khẽ động, nhất thời liền hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, hải vực mệnh mông, Dương Thiên Lôi đương nhiên không tin chuyện tình cờ gặp được hai người họ ở đây.

Chuyện này chứng tỏ điều gì?

- Chỉ bằng các người mà cũng muốn giết ta?

Dương Thiên Lôi toàn thân xích lô nói với thanh âm lạnh như băng, mang theo khí tràng và uy áp vô cùng kinh khủng, chậm rãi bay về phía hai người.

Thân thể hắn đã bị máu tươi của Thâm hải dịch long nhuộm đỏ, cứ như thể một Ma Thần đầm máu, một khối thân thể không ngừng nhỏ máu phẳng phất như ẩn chứa năng lượng hủy thiên diệt địa, ngay cả tiểu đệ đệ của hắn lúc này cũng đang ngẩng cao đầu, mang theo khí tức bức nhân.

- Người... Người đừng có tới đây.

Trong nháy mắt này, gương mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn của Bách Lý Thiên Thiên nhất thời tràn ngập hoảng sợ, nói với vẻ sợ hãi.

Khí tức tự nhiên phát ra từ người Dương Thiên Lôi đã triệt để trấn áp cả hai người bọn họ, bọn họ vô luận thể nào cũng không ngờ được, Dương Thiên Lôi lúc này, cư nhiên đã tấn cấp tới cảnh giới Tiên thiên cấp bảy đỉnh phong.

Hơn nữa, đây chẳng qua chỉ là cảnh giới tăng lên!

Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên căn bản không dám tưởng tượng, Dương Thiên Lôi có thể giết chết yêu thú Tiên thiên cấp chín đỉnh phong, rốt cuộc là cường đại tới mức nào!

- Người, người muốn làm gì?

Bộ Hàn Tinh cũng tràn ngập khiếp sợ, lắp bắp hỏi.

Giờ khắc này, hai người đã bị khí thế của Dương Thiên Lôi làm cho sợ chết khiếp.

- Ta muốn làm gì? Các người theo ta tới đây mà còn hỏi ngược lại ta.... Phì...

Dương Thiên Lôi lạnh lùng nói.

Nếu hai người này đã cùng tới thì Dương Thiên Lôi đương nhiên biết mục đích của bọn họ. Đối với loại người như vậy thì còn gì để nói? Nếu như là trước đây thì Dương Thiên Lôi còn chưa chắc đã hạ thủ được, nhưng hiện tại, Dương Thiên Lôi cũng sẽ không cho phép chuyện tương tự như Thương Kế Tùng phát sinh. Cho nên ngay lúc nhìn thấy hai người này thì Dương Thiên Lôi đã hạ quyết định là sẽ giết chết!

Chỉ là, Dương Thiên Lôi nói được một nửa, thì trên mặt lại lộ ra một tia thống khổ cực độ, bỗng nhiên phun ra một búng máu tươi, ngay cả kiếm quang cũng không khống chế được, cứ thế rơi xuống từ không trung.

- Sát!

Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên vốn đang hoảng sợ, ngay lúc áp lực do Dương Thiên Lôi mang tới biến nhất, nhất thời liền tỉnh táo lại, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong nháy mắt liền quyết nắm lấy cơ hội này, gần như đồng thời lạnh lùng thốt lên.

Hai người nhất thời hóa thành hai đạo kiếm quang, đề thăng pháp lực toàn thân tới cực hạn, người kiếm hợp nhất, lao thẳng về phía Dương Thiên Lôi dường như đang bị trọng thương!

Dương Thiên Lôi gần như không ngờ chính mình bỗng nhiên lại xuất hiện tình huống này. Trong trận chiến với Thâm hải địch long, lúc hắn bị ép tiến nhập tới đan điền của Thâm hải địch long, đan điền thần bí của hắn lại lần nữa phóng ra một cỗ năng lượng biến thái rất cường đại, đối mặt với thói luyện của Thâm hải địch long, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên không cảm nhận được bất kỳ sự uy hiếp nào, không những vậy, còn có thể ngược lại luyện hóa năng lượng mà Thâm hải địch long truyền vào người mình!

Nguyên nhân chính là như vậy mới trực tiếp dẫn tới cơn hoảng sợ của Thâm hải địch long, duy trì được nửa ngày, Thâm hải địch long biết, nếu còn tiếp tục như vậy thì chính mình chỉ còn nước hoàn toàn bị Dương Thiên Lôi thôn phệ.

Loại tương phản lớn tới mức này, khiến Thâm hải địch lâm phát cuồng, chết, cũng muốn lôi Dương Thiên Lôi theo cùng!

Cho nên, trong nháy mắt cuối cùng, nó muốn trực tiếp kích nổ Nguyên Anh, đồng quy vu tận cùng Dương Thiên Lôi!

Cảm thụ được Nguyên anh đang quấy rầy trong người mình, truyền tới những ba động kinh khủng, trong lòng Dương Thiên Lôi khiếp sợ, đồng thời cũng làm ra một chuyện phi thường to gan, thân thể trong nháy mắt đã phình to lên gấp đôi, bỗng nhiên há cái miệng khổng lồ, cứ nhiên thôi động niệm lực cường hãn, cường ngạnh nuốt Nguyên anh kia vào trong đan điền của mình, mạnh mẽ bức mở ý niệm của Thâm hải địch long!

Cũng chính vào lúc đó, Dương Thiên Lôi phá vỡ thân thể của Thâm hải địch long, bay vút lên không trung!

Nhưng Dương Thiên Lôi lại không ngờ tới, Nguyên anh bị hắn thôn phệ vào trong đan điền, nhân lúc hắn phân tâm muốn giết Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên cứ nhiên nhân cơ hội do đột phá sự ràng buộc của niệm lực của Dương Thiên Lôi, trong nháy mắt liền bắt đầu cuồng bạo ngay trong đan điền của Dương Thiên Lôi.

Việc khẩn cấp trước mắt, Dương Thiên Lôi muốn làm chính là luyện hóa nguyên anh của Thâm hải địch long!

- Không xong!

Trong đầu Dương Thiên Lôi thẳm kêu một tiếng, cổ nén cơn đau kinh khủng trong đan điền, dùng tới pháp lực cuồng bạo, hướng phía sau tung ra hai đạo kiếm quang!

- Rầm rầm....

Hai tiếng ‘phốc’ vang lên, Dương Thiên Lôi lần thứ hai phun ra một búng máu tươi. Nhân thần lóe lên hai đạo tinh quang, thân hình nhoáng lên, nhắm phía thi thể của Thâm hải dịch long, hấn cư nhiên phá vỡ thêm một cái lỗ lớn trên người của Thâm hải dịch long, lần thứ hai tiến vào cơ thể của Thâm hải dịch long!

Trong nháy mắt tiến vào, trực tiếp che giấu khí tức của chính mình, nương theo huyết nhục của Thâm hải dịch long, dọc theo thân thể dài mấy trăm trượng, tăng nhanh tốc độ, hấn không muốn chạy trốn, chỉ là hấn cần một khoảng thời gian để trấn áp được Nguyên anh bạo động trong đan điền của mình, hơn nữa phải tìm một hoàn cảnh có lợi nhất, tổn ít sức lực nhất, tạm thời chống đỡ hai tên rồi việc muốn tìm chết kia. Một khi chờ hấn trấn áp xong Nguyên anh này, thì đó chính là giờ chết của hai tên kia!

- Rầm rầm...

Trong nháy mắt khi Dương Thiên Lôi tiến vào trong cơ thể của Thâm hải dịch long thì vô số kiếm quang liên oanh kích lên thi thể của Thâm hải dịch long, thế nhưng, mặc dù thân thể của Thâm hải dịch long đã chết, nhưng công kích của Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên vẫn không thể phá vỡ được những cái vảy cứng rắn kia được!

- Tiến vào thôi!

Bộ Hàn Tinh lạnh giọng nói. Hấn biết rõ, bỏ lỡ cơ hội này thì chuyện muốn giết Dương Thiên Lôi quả thật rất khó khăn, Mặc dù hấn đã học xong Phân ác thân phù của sư tôn, nhưng cũng chưa chắc đã làm gì được Dương Thiên Lôi. Phân ác thân phù tuy mạnh, nhưng vẫn chưa tới cảnh giới Thần đạo cường giả, còn Dương Thiên Lôi thì lại bằng vào sức của chính mình giết được Thâm hải dịch long, là yêu thú Tiên thiên cấp chín!

Dương Thiên Lôi sau khi vào trong cơ thể của Thâm hải dịch long, thì cả người hấn gần như không hề dừng lại, sau khi vượt qua hơn trăm trượng, trực tiếp ngồi xuống trên huyết nhục của Thâm hải dịch long, dùng đại đa số tâm thần dung nhập vào đan điền, bắt đầu trấn áp Nguyên anh đang bạo động.

Bách Lý Thiên Thiên nhìn thi thể đầy những máu thịt phát ra mùi tanh tươi của Thâm hải dịch long thì chán ghét nhúu mày lại, bất quá vẫn gặt đầu, hai người một trước một sau tiến vào trong cái lỗ, trong nháy mắt, mùi máu tươi đã nồng đậm hơn gấp mấy lần, hộ thân cương khí của hai người dần trải rộng rs quanh thân, đi vào trong thi thể.

- Bên này!

Bộ Hàn Tinh nhanh chóng phán đoán, dễ dàng đi tới, để dễ dàng tìm kiếm hơn, trực tiếp cuồng bạo nổ banh huyết nhục trước mắt, hai người không ngừng đi tới, đi tới đâu thì phá nát cơ thể của Thâm hải dịch long tới đó, thân thể của Thâm hải dịch long bị phá nát biến thành khói đen, chỉ còn có long cốt và vảy rồng tạo thành cái khung, tựa như thành một thông đạo thật lớn vậy!

Hai người cũng không phát hiện, mớ huyết nhục bị Bộ Hàn Tinh thiêu đốt thành tro bụi trong không trung hình thành một loại khí thể kỳ dị vô sắc vô hình, theo hô hấp của bọn họ mà tiến vào trong cơ thể!

Đồng dạng, bọn họ cũng không phát hiện, lúc bọn họ đi được chưa tới trăm trượng, hai mắt của hai người đã bắt đầu hiện lên một tia hồng quang, hô hấp và nhịp tim của họ cũng sinh ra biến hóa vi diệu!

- Rầm rầm...

Hai kích cuồng bạo, năng lượng hỏa hệ kinh khủng lại lần nữa thiêu cháy huyết nhục trước mặt thành tro bụi, Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên rốt cuộc cũng đã thấy được Dương Thiên Lôi đang khoanh chân ngồi ở phía trước.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lôi vẫn hoàn toàn xích lõa như cũ, thân thể dính đầy tiên huyết của hấn kịch liệt run rẩy, quanh người cư nhiên phát ra từng đạo hồng quang kiêu diễm, hai tròng mắt của hấn mở to, nhìn chăm chăm về phía của Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên, cư nhiên phát ra hai đạo hồng quang dọa người!

Trong lòng Bộ Hàn Tinh cả kinh, dưới ánh mắt kỳ dị của Dương Thiên Lôi, toàn thân nhện không được liền run rẩy một trận, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại như cũ, vừa cười vừa nói:

- Ha ha ha... ta coi người còn trốn được đi đâu?

Cùng lúc đó, khác với Bộ Hàn Tinh chính là khi nhìn tới ánh mắt của Dương Thiên Lôi, trong lòng của Bách Lý Thiên Thiên thoáng giật một cái, con người thoáng hiện quang mang màu hồng nhàn nhạt của nàng ngay lúc này đây, cư nhiên bỗng chốc sáng lên, thân thể bắt đầu trở nên run rẩy!

- Chịu chết đi!

Bộ Hàn Tinh bỗng nhiên hét lớn lên một tiếng, trong nháy mắt đã tay siết kiếm quyết, một đạo kiếm quang thực chất mang theo pháp lực cực mạng trực tiếp chém tới trước mặt Dương Thiên Lôi!

- Ngao!

Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên phát ra một tiếng rống tựa như tiếng long ngâm, trong nháy mắt, một cỗ pháp lực hùng hồn cư nhiên trực tiếp bắn ra từ miệng của hắn, cỗ pháp lực kia ẩn chứa quang mang phần hồng kiều diễm, giống như phần hồng, trực tiếp nghênh hướng về phía kiếm quang của Bộ Hàn Tinh!

- Âm âm

Công kích Bộ Hàn Tinh đánh ra cư nhiên bị dội về toàn bộ, dưới sự phản chấn cường liệt, ngay cả hắn cũng phải liên tục lùi lại mấy bước mới có thể đứng vững lại.

Mà năng lượng do Dương Thiên Lôi phun ra sau khi tiêu tán trong không trung thì một cỗ quang mang hồng sắc kiều diễm nhất thời tràn ngập toàn bộ không gian.

325. Chương 309: Tiên Thiên Cấp Tám!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 309: Tiên thiên cấp tám!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Phốc!

Dương Thiên Lôi lần thứ hai phun ra một ngụm tiên huyết. Hiển nhiên, giờ khắc này, trận đấu giữa hắn và Nguyên anh kia đã tới thời khắc mấu chốt. Chỉ hơi phân tâm một chút đã khiến hắn bị trọng thương lần thứ hai.

Giờ khắc này, trong tâm của Dương Thiên Lôi thanh minh không gì sánh được, nhưng lại cô cùng gấp gáp. Bởi vì đan điền thần bí của mình lại vô cùng im lặng. Lúc yêu thú muốn luyện hóa hắn, hắn căn bản không cần quan tâm, cỗ năng lượng thần bí trong đan điền kia sẽ tự giác hấp thu tất cả những năng lượng mà yêu thú rót vào trong người hắn mà nó gặp, chỉ hơn một canh giờ đã có thể giúp Dương Thiên Lôi đột phá bích chướng, đồng thời một bước tới cảnh giới Tiên thiên cấp bảy.

Nhưng hiện tại, tại thời khắc hung hiểm như vậy, cỗ năng lượng thần bí kia cư nhiên lại chẳng màn tới Dương Thiên Lôi, năng lượng nguyên anh còn lại chỉ có thể do Dương Thiên Lôi tự dùng khả năng của mình để luyện hóa!

Càng khiến cho Dương Thiên Lôi lo lắng chính là hiện tại hắn đang ra sức trấn áp, luyện hóa Nguyên anh này nhỏ một chút, nhưng trong đan điền của hắn cư nhiên bốc lên một cỗ dục hỏa kinh khủng, vô luận là thể xác hay tinh thần dường như đều có một cỗ dục vọng cường liệt muốn phát tiết!

Càng kỳ quái hơn chính là lúc Dương Thiên Lôi nhìn thấy Bách Lý Thiên Thiên, cư nhiên lại xuất hiện một xung động rất lớn!

Phải biết rằng, lúc trước, đây là chuyện tuyệt đối không thể nào có khả năng. Tuy Bách Lý Thiên Thiên thật sự là mỹ nữ khó gặp, nhưng loại tính cách ngang ngược, kiêu ngạo thế này, Dương Thiên Lôi chưa cho ăn đánh đã là may, nói gì tới dục vọng!

- Sư muội....

Bộ Hàn Tinh xoay người nhìn về phía Bách Lý Thiên Thiên vẫn im thin thít không nói gì, vốn muốn nàng liên thủ thì triển trận pháp công kích, một lần giết chết Dương Thiên Lôi, chỉ là, lúc hắn xoay người lại nhìn thấy con người đã hồng lên của Bách Lý Thiên Thiên, thân thể lại bỗng nhiên sinh ra run rẩy kịch liệt, trong nháy mắt, ánh mắt của hắn cũng tuôn ra hồng sắc quan mang cường liệt, nội tâm truyề tới từng trận rung động.

Dục vọng ẩn giấu tận sâu trong nội tâm của Bộ Hàn Tinh tựa hồ sắp bạo phát, nhưng vào lúc này, trong đầu hắn lại hiện ra thân ảnh của bkt, còn có một tia lý trí khiến hắn đột ngột quay đầu đi, run rẩy nói:

- Sư muội... chúng ta mau liên thủ giết hắn! A ——. . .

Bộ Hàn Tinh vẫn chưa nói xong thì bỗng nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, thanh bảo kiếm đâm ngang lóng lánh quang mang kinh khủng cứ nhiên đâm xuyên qua giữa lưng của hắn, năng lượng cuồng bạo trực tiếp bạo khai từ bên ngoài, khiến cho lực phủ ngũ tạng của hắn nháy mắt đã vỡ nát!

Ánh mắt Bộ Hàn Tinh tràn ngập khiếp sợ, đại ra nhìn vào lưỡi kiếm xuyên qua người mình, mũi kiếm quen thuộc không gì sánh được, vô luận là thế nào hắn đều không dám tin vào hai mắt của mình!

- Không thể... sư muội phát hiện ý đồ của ta sao?

Trong đầu Bộ Hàn Tinh nảy lên một tia ý niệm sau cùng!

Bộ Hàn Tinh dùng một tia khí lực sau cùng, chậm rãi muốn quay đầu lại nhìn Bách Lý Thiên Thiên ở phía sau, nhưng vào lúc này, Bách Lý Thiên Thiên đột nhiên lại bay tới trước mặt của hắn, không hề liếc mắt nhìn hắn cái nào, không hề để ý bất kỳ năng lượng gì, chậm rãi đi về phía Dương Thiên Lôi.

Bộ Hàn Tinh trợn mắt thật lớn, tràn ngập phẫn nộ và không cam lòng, ‘Rầm’ một tiếng đã ngã xuống.

Ánh mắt của Bách Lý Thiên Thiên mê man nhìn Dương Thiên Lôi, chậm rãi tới gần, trong miệng phảng phất như thì thào tự nói:

- Kinh Thiên ca ca, Thiên Thiên sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào thương tổn huynh... Huynh cần muội có được không... Thiên Thiên vĩnh viễn chỉ yêu mỗi mình huynh...

Vừa nói, Bách Lý Thiên Thiên cứ nhiên cỡi y phục, ngọc thể trơn bóng nhẵn nhụi kia dần dần lộ ra trước mặt của Dương Thiên Lôi!

Ngay lúc ánh mắt của hai người giao nhau, quang mang màu hồng phấn kia bỗng nhiên càng trở nên sáng rực, Bách Lý Thiên Thiên ưm một tiếng, thân thể mềm mại uyển chuyển của Bách Lý Thiên Thiên bỗng nhiên lao về phía Dương Thiên Lôi xích lõa, cả người toàn là máu!

Long tính vốn dâm, Thâm hải địch long tuy rằng không hẳn là rỗng thật, nhưng thân thể của nó vẫn ẩn chứa một chút long mạch.

Nên huyết nhục của nó tự nhiên cũng ẩn chứa thứ chí dâm, chì cần khí tức tràn ra cũng đã đủ để khiến cho Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên vốn không đủ định lực đánh mất toàn bộ lý trí, dường như đã trúng phải xuân dược cực kỳ lợi hại, rơi vào trạng thái mê huyền.

Còn Dương Thiên Lôi sau khi phân phê xong Nguyên anh của Thâm hải địch long, tràn đầy khí tức, không còn gì nghi ngờ, đây chính là chúa tể của khí dâm tà. Chỉ bất quá là định lực của Dương Thiên Lôi so với hai người kia cao hơn một chút mà thôi, nhưng bắt đầu từ lúc chính thức luyện hóa Nguyên anh thì hắn liền hơi không khống chế được dục vọng của mình.

Mà thân thể xích lõa với vòng ôm thắm thiết của Bách Lý Thiên Thiên rồi cuộc cũng triệt để chìm ngời dục hỏa của Dương Thiên Lôi.

Trong nháy mắt, từng tiếng thân thể va vào nhau và tiếng gầm nhẹ gấp gáp liền liên tục phát ra từ trong cơ thể Thân hải dịch long.

Theo những động tác đâm xuyên cực sâu gấp gáp và điên cuồng, mỗi chiêu đều vô cùng hung mãnh của Dương Thiên Lô chính là tà hỏa trong đan điền của hắn cứ nhiên lại truyền vào trong cơ thể của Bách Lý Thiên Thiên một chút, nguyên anh vốn đang cuồng bạo dị thường, sau khi kết hợp với thân thể thuần âm của Bách Lý Thiên Thiên, cứ nhiên lại trở nên ngoan ngoãn hơn, bắt đầu để Dương Thiên Lô tự hành luyện hóa!

- A a a....

Bách Lý Thiên Thiên giống như điên cuồng mà nghênh đón theo từng động tác của Dương Thiên Lô, hoàn toàn không phát giác ra cơn đau và máu chảy ra từ chỗ tư mật của mình, trong đầu của nàng chỉ còn lại cảm giác thoải mái và sung sướng cực độ.

Thứ cứng rắn nóng như lửa kia lấp đầy, hung mãnh không ngừng liên tục cắn rút, khiến nàng hoàn toàn say sưa, thanh âm rên rỉ ngày càng phóng túng hơn.

Không lâu sau, thân thể nóng rực của nàng liền co rút lại một hồi, đột nhiên ôm lấy tấm lưng trần của Dương Thiên Lô đang điên cuồng chạy nước rút, kêu lên một tiếng tựa như tan nát cõi lòng.

Sau đó thân thể liền mềm nhũn, phẳng phất như đã kiệt sức nên chết ngất đi vậy, không còn chút sức nào, thân thể trở nên mềm nhũn.

Thế nhưng, Dương Thiên Lô hai mắt đỏ ngầu vẫn không hề dừng lại, đôi bàn tay nâng cao cái mông cong vỉnh của Bách Lý Thiên Thiên lên, thất lưng vẫn điên cuồng đưa đẩy như cũ, thanh âm ướt át khi da thịt chạm vào nhau vang lên không ngừng!

Bách Lý Thiên Thiên thật sự hôn mê, không có chút phản ứng, mặc cho Dương Thiên Lô vẫn mãi miết rong ruổi trên người của nàng!

Qua khoảng mười phút sau, hai tay của Dương Thiên Lô bỗng nhiên dụng lực, trực tiếp nhấc Bách Lý Thiên Thiên đang hôn mê lên, đặt nàng ta nằm úp sấp lại, Dương Thiên Lô trực tiếp nâng hai chân của Bách Lý Thiên Thiên lên, bắt đầu công kích lần thứ hai!

Đúng lúc này, Bách Lý Thiên Thiên bỗng nhiên ưm một tiếng, hai mắt mở ra, cơn đau nhức và xung ddoomngj truyền tới từ hạ thân trực toeel khiến nàng thét lên, nàng chấn kinh sợ hãi phát hiện, năng lượng trong người nam nhân đang điên cuồng trùng kích trong cơ thể của mình, ngay cả ngưng tụ tâm thần cũng không để nàng có cơ hội một lần, ngay cả một chút pháp lực và niệm lực cũng không mảy may đề tụ được, nàng căn bản khoog thể chống chế được chúng!

Khi nàng hoàn toàn dùng hết chút sức lực quay đầu lại, ngay lúc nhìn thấy Dương Thiên Lô đang lỏa thể đang điên cuồng cắn rút phía sau nàng, nàng bỗng mở to hai mắt nhìn hắn, tiếng thét lần này lại càng vang dội hơn, tràn ngập kinh hoàng!

Sau đó, đầu lệch sang một bên, trực tiếp hôn mê lần hai!

Dương Thiên Lô hai mắt đỏ ngầu, tựa hồ hơi do dự một chút, cứ nhiên trên thân thể hấp dẫn mê người của Bách Lý Thiên Thiên, từ cuồng phong bạo vũ, đã biến thành mưa rào, hai bàn tay càng không ngừng mò mẫm, nắn bóp trên người Bách Lý Thiên Thiên, môi cũng áp lên hôn cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng ta, tham lam cắn mút.

Hơn mười phút sau, Bách Lý Thiên Thiên lại tỉnh lại lần hai, nhưng nàng rõ ràng cảm giác được miệng, ngực và hạ thân của mình đều bị nam nhân đang đè trên người nắm giữ, thân thể đã không còn đau đớn nữa, ngược lại, lại tràn ngập một loại khoái cảm khiến nàng xấu hổ không dám mở miệng, nhưng cũng không thể không thừa nhận được!

Trong nháy mắt này, khiến cho đôi mắt của nàng thoáng hiện vẻ mê ly, nhưng trong nháy mắt đã bị thù hận cường liệt thay thế, nàng chậm rãi khép mắt lại, không có nước mắt, không có giây dụa, không có phản kháng, chỉ có thù hận, là thù hận cực kỳ sâu, thù hận mạnh mẽ tới mức khiến nàng cam chịu nhục, cố gắng sống sót!

Bởi vì nàng biết, nàng căn bản không cách nào có thể ngăn nam nhân trước mắt tiếp tục làm nhục mình, cũng thế, nàng không chút nghi ngờ, chỉ cần mình có bất luận biểu hiện dị thường gì, nàng biết, sau khi hắn đã phát tiết xong thì nhất định sẽ hủy thi diệt tích!

Cao ngạo, ngang ngược kiêu ngạo lại thêm ương ngạnh như nàng, phương tâm từ lâu đã gửi gắm trên người của Bộ Kinh Thiên, bất luận là nam nhân nào cũng vậy, trong mắt nàng đều không bằng một phần vạn của btl, có thể trở thành nữ nhân của Bộ Kinh Thiên chính là mơ ước từ nhỏ của nàng!

Thế nhưng giờ khắc này, chỉ vì sự kiêu ngạo đó của mình, đã khiến nàng rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Nàng đã không bao giờ có thể biến giấc mơ kia thành thật được, không thể ở cùng với nam nhân nàng yêu!

Mơ tưởng đã không còn, sống thì còn ý nghĩa gì nữa? Tại giờ khắc này, nàng có một tia hối hận, không nên dây vào Dương Thiên Lô mới đúng, đồng thời cũng hối hận vì sao trước đây mình lại khinh người, ngang ngược, kiêu ngạo ương ngạnh như vậy. Nhưng bây giờ thì tất cả đã muộn rồi, nàng đã mất đi ý nghĩa của cuộc sống.

Nhưng bây giờ, nàng không thể chết được. Bởi vì nàng muốn giết chết kẻ đã phá hủy tất cả của nàng! Bằng không nàng sẽ không cam lòng!

Lúc thù hận dâng lên đỉnh điểm liền đột nhiên xảy ra biến cố, Bách Lý Thiên Thiên dường như thoáng một cái đã thành thực hơn rất nhiều, yên lặng tiếp nhận từng đợt cảm rút của Dương Thiên Lô, dần dần, tuy rằng nàng không muốn, nhưng thân thể lại tự nhiên sinh ra phản ứng, hơn nữa loại phản ứng này khiến Bách Lý Thiên Thiên càng thêm mất đi khống chế, càng trở nên cuồng liệt hơn, hầu như chỉ trong chớp lát, nơi tư mật của nàng liền tràn ra xuân thủy lần thứ hai, trở nên dị thường trắng mịn hơn, nóng hơn, theo cử động của Dương Thiên Lô, thân thể của hắn càng thêm không chịu nổi, khiến cho Dương Thiên Lô cảm thấy một cỗ cảm giác điên cuồng hơn!

Nhất thời, động tác của Dương Thiên Lô bắt đầu tiếp tục trở nên điên cuồng!

- A ~ a a...

Hơn mười phút sau, Bách Lý Thiên Thiên đã hoàn toàn không khống chế được chính mình, bắt đầu vô thức tự cong người lên rên rỉ, dưới những lần trùng kích cường hãn của Dương Thiên Lô, cơ thể mềm mại bỗng nhiên căng thẳng thêm lần nữa, một cỗ nhiệt lưu dừng mãnh phun ra từ nơi tư mật, trong nháy mắt này, mỗi một động tác của Dương Thiên Lô đều truyền tới một cảm giác cực kỳ thư sướng, khiến cho chỗ đó của Bách Lý Thiên Thiên không ngừng trào ra từng dòng nhiệt lưu, Dương Thiên Lô tại giờ khắc này, rốt cuộc không thể kiềm được, đột nhiên nổi lên cơn cuồng bạo tột đỉnh, tần suất công kích tới bừa hãn, tới hung mãnh!

- Ha ——!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên gầm lên một tiếng, rốt cuộc cũng phun ra! Đúng lúc này, Nguyên anh của Thâm hải dịch long, cứ nhiên theo cái thứ phun trào mãnh liệt của Dương Thiên Lô chảy vào trong cơ thể của Bách Lý Thiên Thiên, Dương Thiên Lô không chút do dự, bỗng nhiên ấn lên đôi môi của Bách Lý Thiên Thiên lần thứ hai, hai cái lưỡi trực tiếp quấn vào nhau, đả thông thiên địa chi kiêu, sau khi kết hợp với năng lượng thuần âm trong người Bách Lý Thiên Thiên, liền theo thiên địa chi kiêu chảy lại vào trong người Dương Thiên Lô, bắt đầu tạo thành một vòng tuần hoàn.

Một loại cảm giác kỳ diệu quý dị đột nhiên xuất hiện trong lòng của Bách Lý Thiên Thiên, nàng cứ nhiên cảm giác được năng lượng trong người mình đang ngưng luyện với một tốc độ kinh người, trở nên càng lúc càng tinh thuần, càng lúc càng cường đại.

Càng khiến cho Bách Lý Thiên Thiên kinh hãi chính là nàng cảm giác được chính mình tựa như đã chạm tới linh hồn của một người xa lạ, dưới sức ảnh hưởng của khí tức từ linh hồn kia, tựa như tất cả mọi thù hận đều bị tinh lọc, cứ nhiên khiến cho tất cả sự chú ý của nàng đều dung nhập vào trong loại cảm giác huyền diệu này!

- Âm âm

Không biết qua bao lâu, trong đầu Bách Lý Thiên Thiên đột nhiên truyền tới một tiếng nổ thật lớn, trong nháy mắt, từng đạo thiên địa pháp tắc huyền ảo cứ nhiên xuất hiện trong đầu của nàng, hơn thế nữa, dòng năng lượng đang tuần hoàn trong cơ thể của hai người vô cùng cường đại, lúc chảy qua cơ thể của nàng, cứ nhiên trực tiếp khai phá, đánh vỡ bích chương của nàng.

Nàng, giờ phút này, lại thần thần kỳ kỳ tấn cấp tới Tiên thiên cấp tám!

Đồng thời, cùng lúc đó, nàng cũng rõ ràng cảm ứng được, gần như là cùng lúc đó, cái tên vẫn còn điên cuồng cầm rút trong cơ thể mình cũng đã đột phá được bình cảnh của Tiên thiên cấp bảy, bước vào Tiên thiên cấp tám!

Vào lúc hai người đang song tu đột phát tới Tiên thiên cấp tám, cỗ năng lượng luân chuyển trong người cả hai cũng hoàn toàn ngưng hẳn. Nguyên anh của Thâm hải dịch long lại chạy về đan điền của Dương Thiên Lôi lần nữa.

326. Chương 310: Sinh Tử Do Mệnh, Hưng Phấn!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 310: Sinh tử do mệnh, hưng phấn!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong nháy mắt này, Bách Lý Thiên Thiên rõ ràng cảm ứng được mình đã khôi phục được quyền không chế pháp lực. Thế nhưng, trong lòng của nàng lại hiện nên một tia nghi hoặc, ‘Vì sao hẳn lại giúp mình?’, Bách Lý Thiên Thiên biết, tràng cảnh kỳ dị vừa rồi tuyệt đối là do Dương Thiên Lôi đã dùng một loại thần công song tu vô thượng nào đó. Nếu như hẳn muốn, hẳn hoàn toàn có thể thôn phệ mình, cần gì phải giúp mình làm gì? Hơn nữa còn khiến mình cảm ngộ được sự ảo diệu của Thiên địa pháp tắc, đột phá tới Tiên thiên cấp tám?

- Lẽ nào hẳn thật sự thích mình sao? Như vậy thì tốt.

Bách Lý Thiên Thiên bỗng nhiên mở mắt, nhìn về phía người đang ôm nàng, hôn nàng, gương mặt kẻ sát, trong nháy mắt, mắt của nàng liền hiện lên vẻ hận thù cường liệt, hầu như không hề do dự, nàng muốn thừa dịp gần gũi thế này để xuất thủ bất ngờ, đánh gục Dương Thiên Lôi!

Thế nhưng, trong nháy mắt khi nàng vừa ngưng kết pháp lực thì Dương Thiên Lôi bỗng nhiên lại cử động!

Hắn chỉ là đột nhiên thúc mạnh thất lưng, một cỗ năng lượng tinh thuần không gì sánh được lại truyền từ tiểu đệ đệ của hắn vào trong người của Dương Thiên Lôi, trong nháy mắt, nàng liền mất đi quyền không chế pháp lực của mình!

- Không muốn chết thì ngoan ngoãn một chút đi!

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên rời khỏi môi của Bách Lý Thiên Thiên, nhãn thần không chút thương tiếc hay cảm tình nào, nói vô cùng tàn bạo:

- Đừng quên, đây là do chính bản thân ngươi lao đầu vào, chẳng liên quan gì tới lão tử! Nếu không phải do Nguyên anh của yêu thú này quá phá thì lão tử còn lâu mới nhìn tới loại lắm điều xấu xí như ngươi!

- Người... người nói ai xấu xí lắm điều?

Bách Lý Thiên Thiên vốn tưởng rằng Dương Thiên Lôi giúp nàng tấn cấp tới Tiên thiên cấp tám tự nhiên là vì muốn lấy lòng nàng, muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn. Nàng đã nghĩ tới cả vạn loại khả năng, lợi dụng tình cảm của Dương Thiên Lôi để giết chết hắn. Nhưng tuyệt đối lại không ngờ được Dương Thiên Lôi cứ nhiên lại nói như vậy.

- Thao (Địch), đương nhiên là ngươi!

Dương Thiên Lôi nói không chút khách khí, một chữ ‘thao’ kia không đơn giản chỉ là chữ cho sướng miệng, mà là kết hợp với hành động thực tế của cơ thể.

Điều này khiến cho Bách Lý Thiên Thiên nhất thời kìm lòng không đành liền co quắp cả người lại, thân thể của nàng vẫn còn vào giai đoạn đặc biệt miễn cảm. Sao có thể chống lại được những đợt cảm rút của Dương Thiên Lôi?

- Với loại đức hạnh như ngươi mà cũng dám tự cho mình là mỹ nữ? Bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa, nói ngươi xấu xí lắm điều là còn dễ nghe rồi!

Dương Thiên Lôi mắng vô cùng tàn bạo, vừa nói cũng không để tiểu đệ đệ của mình nhàn rỗi, nên làm thì cứ làm, làm tới vô cùng vui vẻ.

Tuy ngoài miệng Dương Thiên Lôi mắng té tát không hề lưu tình như thế, nhưng trong lòng không thể không thừa nhận, thân thể của nữ nhân này đúng là thuộc hàng nhất đẳng, nhất là cái cảm giác khi được kẹp chặt đó, đặc biệt sung sướng. Nếu như không có Nguyên anh của Thâm hải dịch long quấy phá, thì cho dù Dương Thiên Lôi có háo sắc tới mấy cũng sẽ không đụng tới loại nữ nhân ương ngạnh kiêu ngạo, mắt cao hơn đầu thế này, nhưng hiện tại thì cái gì cũng đã làm cả rồi, còn không phải chỉ có một hai lần. Coi như công cụ dùng để phát tiết cũng được, dù sao cũng khá hơn mấy con búp bê bơm hơi.

- Ngươi... Tiêu Thiên, ta... A a a..... A Ta .. Nhất định sẽ A.... Giết ngươi!

- Giết ta? Ngươi không có cơ hội đâu! Ngươi có thể sống tới ngày mai hay không còn phải xem vận khí của ngươi thế nào!

- Ngươi... a.. có ý gì?

Bách Lý Thiên Thiên nhất thời có chút hối hận vì mình quá nóng vội mà để lộ hận thù trong lòng ra, mắt mang theo một tia kinh hãi, nhưng mặt lại đỏ ửng như ráng chiều, thân thể liên tục run lên, càng khẩn trương thì lại càng muốn chống cự, chỗ tư mật của nàng lại càng siết chặt hơn. Khiến Dương Thiên Lôi vô cùng sướng.

- Rất đơn giản. Nếu hai người các ngươi đã muốn tới đây giết ta, ta há có thể buông tha cho các ngươi? Đây là thứ nhất. Thứ hai, tên gốc Bộ Hàn Tinh kia thì sao? Tuy là ngươi ự tay giết chết, không hề dính dáng gì tới ta, nhưng ta nghĩ ngươi nhất định sẽ đổ hết mọi chuyện lên đầu ta, kéo ngươi tới báo thù đúng không? Ta vì sao phải cho ngươi có cơ hội?

- Thứ ba, chỉ bằng bộ dáng rất hưởng thụ, rất thoải mái của ngươi hiện tại, ước gì ta có thể dùng sức thao chết ngươi, nhưng ngươi vẫn muốn giết ta, đủ để chứng tỏ ngươi đã hận ta thấu xương, muốn giết chết tan tành lập tức có đúng không? Thứ tư, tuy rằng ta không maays quan tâm tới chuyện thanh danh thế nào, nhưng sau khi buông tha cho ngươi, loại nữ nhân như ngươi có từ bỏ ý đồ hay không? Khẳng định là cái gì cũng dám nói đúng không? Ta không quan tâm, nhưng nữ nhân của ta thì lại quan tâm! Ta làm sao có thể thả ngươi được? Cuối cùng, quan trọng nhất chính là ngươi là người của Tạo Hóa môn. Tuy đám người Tạo Hóa môn cũng gốc như ngươi, nhưng thực lực hiện tại của ta thì đúng là không có cách nào đắc tội với chúng nời, ngươi nói đúng không?

Dương Thiên Lôi nói ra tất cả, thanh âm không hề ẩn chứa chút tình cảm nào, thần tình và bộ dạng như vậy, dường như căn bản không hề có ý định sẽ tha cho Bách Lý Thiên Thiên, khiến cho Bách Lý Thiên Thiên chỉ có duy nhất một cảm giác, chính là khi người này chấm dứt phát tiết trên người nàng thì phỏng chừng đó chính là giờ chết của nàng.

Loại kết quả thế này, vô luận là thế nào đi nữa nàng cũng không muốn nhìn thấy!

Mặc dù không cam lòng, khuất nhục, hận không thể lập tức cùng Dương Thiên Lôi đồng quy vu tận, nhưng ngay cả pháp lực cũng không có cách nào điều khiển như nàng, tại giờ khắc này, lại không thể không cúi đầu chịu thua. Làm bộ thỏa hiệp, nếu có thể có được một cơ hội sống sót thì đợi ngày sau báo thù.

Bách Lý Thiên Thiên cố nén hận thù trong lòng, làm ra biểu tình hết sức điềm đạm đáng yêu và tràn ngập hoảng sợ, nói rằng:

- Không... Tiêu Thiên, đừng như vậy... TaA .. Ta làm nữ nhân của ngươi, không bao giờ.... Báo thù nữa... chỉ cần ngươi không giết ta.... A....

Dưới tình huống như vậy nhưng Bách Lý Thiên Thiên, cứ nhiên lần thứ hai bị Dương Thiên Lô làm tới mức co rút lại, nội bích gắt gao siết chặt cùng với nhiệt cảm tăng mạnh khiến Dương Thiên Lô sướng tới tận tâm khảm, nhất thời lại càng thêm mãnh liệt.

Tiếng kêu của Bách Lý Thiên Thiên tăng cao dị thường, lắc lư theo động tác của Dương Thiên Lô, song phong căng tròn trắng nõn điên cuồng đong đưa, cứ nhiên không nói thêm bất kỳ lời nào nữa!

Khoảng nửa canh giờ sau, hai người hoàn toàn không nói gì nữa, hoàn toàn lâm vào trận đại chiến điên cuồng!

Bách Lý Thiên Thiên lúc này cứ nhiên không nhắm mắt lại mà là mở to mắt nhìn động tác của Dương Thiên Lô, không bao lâu sau, lại bắt đầu chủ động nghênh hợp, điên cuồng giãy dựa kiêu đồn!

Rõ ràng là nàng vì muốn giữ lại mạng sống, tạm thời cố chịu khuất nhục, dùng thân thể chinh phục Dương Thiên Lô!

Rốt cuộc, lúc Bách Lý Thiên Thiên tới đỉnh lần nữa thì Dương Thiên Lô rốt cuộc cũng bắn ra lần thứ hai!

Cũng giống hết như lần đầu tiên, Dương Thiên Lô lại nằm đè lên người Bách Lý Thiên Thiên!

Trong nháy mắt, năng lượng trong người cả hai lại bắt đầu tuần hoàn, lúc này khác với lần đầu chính là Bách Lý Thiên Thiên cứ nhiên chủ động với đầu lưỡi trắng mịn thơm tho quần lấy lưỡi của Dương Thiên Lô!

Sau khi cỗ năng lượng kia ngưng tuần hoàn, hoàn toàn lắng lại, thanh âm của Bách Lý Thiên Thiên mang theo chút khấn cầu, run run nói:

- Buông tha cho ta có được không? Ta ... Ta sẽ hầu hạ ngươi thật tốt... làm nữ nhân của ngươi, tuyệt đối không dám nghĩ tới chuyện báo thù, ngươi, ngươi là người nam nhân đầu tiên của ta, thân thể của ta đều đã là của ngươi....

- Thao!

Bách Lý Thiên Thiên còn chưa nói xong thì Dương Thiên Lô liền tàn bạo thúc thắt lưng, nói:

- Kỹ xảo của ngươi quá tệ! Chút tư tâm của ngươi mà cũng muốn qua mắt ta? Đừng quên, lão tử bây giờ đang thi triển công pháp gì với ngươi! Ngủ ngốc!

Bách Lý Thiên Thiên bị Dương Thiên Lô nói như vậy, thần tình trên mặt nhất thời liền biến đổi.

- Ta thì sao?

Dương Thiên Lô nói với vẻ kinh thường, ngừng động tác lại, nhưng vẫn cầm ở trong, không chế Bách Lý Thiên Thiên.

- Ta chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Kinh Thiên ca ca nhất định sẽ tra ra chân tướng, báo thù cho ta! Ngươi sẽ không được chết tử tế!

Bách Lý Thiên Thiên nhìn vẻ mặt của Dương Thiên Lô, biết rằng cơ hội sống sót của nàng gần như không có. Nhất thời cũng không cần nguy trang nữa mà nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong mắt ẩn chứa cừu hận mãnh liệt không gì sánh được.

- Có chết hay không thì ta cũng không chắc, còn phải coi vận khí của ngươi! Tuy ngươi cũng có chút ác tâm, nhưng chung quy cũng đã bị ta làm rồi, ân, trực tiếp giết ngươi thì không phù hợp với phong cách trạch tâm nhân hậu của ca! Buông tha cho ngươi thì cũng không hợp với tính cách sát phạt quyết đoán của ca! Hắc hắc... thôi vậy đi, chỉ có thể trách vận khí của ngươi quá xấu!

Khóe miệng Dương Thiên Lô lộ ra một nụ cười bỉ ổi, chậm rãi nói.

- Ngươi, ngươi muốn làm gì?

Bách Lý Thiên Thiên nhất thời hoảng sợ mà hỏi, nơi tư mật lại lần nữa bắt giác kẹp chặt. Dương Thiên Lô không nói gì, nhưng lại phi thường kê động, nữ nhân ngu ngốc này thật sự là một cực phẩm để phát tiết dục vọng!

Dương Thiên Lô không để ý tới Bách Lý Thiên Thiên, mi tâm bỗng nhiên bắn ra một đạo ngũ sắc hoa quang, Thanh Tĩnh Lưu Ly bình chậm rãi bay tới trước mặt của Dương Thiên Lô!

Thần quang ngũ sắc bang bạc trong nháy mắt đã bao phủ trên người cả hai, khiến Bách Lý Thiên Thiên lộ ra thần tình vô cùng khiếp sợ! Chỉ cần khí tức từ ngũ sắc thần quang kia cũng đủ để Bách Lý Thiên Thiên cảm ứng được một cỗ chính khí cuộn cuộn không thể kháng cự!

- Đã nghe qua uôi nhốt hay chưa?

Dương Thiên Lô hỏi với vẻ tràn ngập tà ác.

- Người... người rốt cuộc muốn gì?

- Hắc hắc, vào đi! Sống hay chết thì coi vận khí của người! Chết nghĩa là mạng của người cũng chỉ tới đó! Sống thì cũng là do vận mệnh của người.

Dương Thiên Lô bỗng nhiên trầm giọng, nói:

- Thu!

Trong nháy mắt, Thanh Tĩnh Lưu Ly bình phát ra một lực hút cực mạnh, Bách Lý Thiên Thiên không thể vận chuyển bất kỳ pháp lực gì, căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng dư thừa nào đã hóa thành một đạo lưu quang, bị hút vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình!

Dương Thiên Lô niệm lực khẽ động, nhất thời chia ra một cái không gian phong bế từ trong không gian cực lớn của Thanh Tĩnh Lưu Ly bình để nhốt Bách Lý Thiên Thiên lại!

- Chết, hay sống thì phải coi vận khí của người!

Trên mặt của Dương Thiên Lô cũng dần hiện ra một tia khấn trương, tự nhủ.

Thanh Tĩnh Lưu Ly bình là đạo khí, sở hữu năng lực không gian cực lớn, hơn nữa, Dương Thiên Lô biết rõ, nếu như hắn có thể bước vào thần đạo thì có thể thi triển ra được nhiều thần thông cường đại hơn, công năng cũng nhiều hơn. Thay đổi thời không pháp tắc cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

Thế nên, Thanh Tĩnh Lưu Ly bình có thể thu nạp được vật sống cũng là chuyện rất bình thường. Điểm ấy thì Dương Thiên Lô không dám nghi ngờ. Thế nhưng, dựa vào tình trạng hiện tại của Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, nếu như hắn thu Thanh Tĩnh Lưu Ly bình vào trong đầu mà nói thì ngoại trừ Lăng Hi chỉ có nguyên thần, có lẽ chỉ có linh thú đã hoàn thành nghi thức nhận chủ như Tiểu Bạch mới có thể ở được, có giữ được người sống hay không thì Dương Thiên Lô cũng không dám chắc lắm.

Mặc dù Dương Thiên Lô đã rót khí tức của hắn vào trong người của Bách Lý Thiên Thiên, nhưng vẫn không dám chắc lắm, sau khi Thanh Tĩnh Lưu Ly bình tiến vào não vực của mình, nàng còn có thể sống sót hay không!

Nhân thần của Dương Thiên Lô hiện lên một đạo quang mang, Thanh Tĩnh Lưu Ly bình rốt cuộc hóa thành một đạo ngũ sắc thần quang, lần thứ hai nhập vào mi tâm của hắn!

Cùng lúc đó, tâm thần của Dương Thiên Lô cũng bước vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, xuất hiện trước mặt Bách Lý Thiên Thiên đang cực kỳ hoảng hốt và lo sợ!

- Đây là nơi nào? Thả ta ra ngoài mau! Ta muốn liều mạng với người!

Bách Lý Thiên Thiên vừa thấy thân ảnh của Dương Thiên Lô thì lập tức giống như ngựa điên lao về phía Dương Thiên Lô.

Chỉ là, Dương Thiên Lô vẫn đứng im ở đó không nhúc nhích, năng lượng của Bách Lý Thiên Thiên cứ nhiên trực tiếp xuyên qua thân thể của hắn, về mặt của Dương Thiên Lô lại thoáng hiện lên kinh hãi cường liệt, nhìn Bách Lý Thiên Thiên nói:

- Tốt lắm, ha ha ha, thật là quá tốt! Cứ nhiên không chết! Thế này chẳng phải là Tử Hàm muội muội các nàng.... Oa ha ha ha!

Dương Thiên Lôi nhất thời hưng phấn tới mức hoa tay múa chân, vô cùng sung sướng, còn Bách Lý Thiên Thiên thì lại khiếp sợ mở to mắt nhìn hắn, nhãn thần tràn ngập vẻ sợ hãi, phần nộ và cừu hận mãnh liệt, nàng kinh ngạc nhìn thân thể xích lõa của chính mình, dường như không năng lượng của mình cứ nhiên không thể tạo thành bất kỳ thương tổn nào cho Dương Thiên Lôi. Nàng hoàn toàn không rõ đây là vì sao!

- Ngu ngốc, sau này ngươi cứ ngoan ngoãn ở trong này đi! Hảo hảo nhớ lại những hành vi sai quấy của mình trước kia, ân, đương nhiên, nếu lúc nào ta cần thì phải thể hiện cho tốt, tích cực cải tạo... chỉ cần ngươi có thể thật sự lĩnh ngộ, khiến cho ta vui vẻ thì nói không chừng ta sẽ phóng tay, tha cho ngươi một con đường sống!

Dương Thiên Lôi đắc ý nói.

327. Chương 311: Kết Thúc Lịch Luyện.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 311: Kết thúc lịch luyện.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nói xong, thân thể hắn liền trực tiếp biến mất trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, trở về bản thể.

Người huynh đệ này lúc này đang hưng phấn, tới mức muốn ngửa đầu lên trời tru lên mấy tiếng!

Lần này ngoài ý muốn, cứ nhiên để hắn tấn chức hai cấp, từ cấp sáu đỉnh phong đã đột phá bình cảnh hai tầng, bước vào Tiên thiên cấp tám!

Tốc độ trâu bò như vậy hiển nhiên là nhờ vào thân thể thuần âm của Bách Lý Thiên Thiên, bằng không chỉ dựa vào năng lượng Nguyên anh của Thâm hải dịch long, còn không đủ để Dương Thiên Lôi sinh ra tốc độ kinh người như vậy!

Đây cũng khiến trình độ hiểu biết của Dương Thiên Lôi về Âm Dương Niết Bàn kinh càng sâu thêm. Hiệu quả tu luyện cũng tốt hết như sau khi tấn cấp Huyền Thiên Chân kinh vậy, hiệu quả tốt nhất của Âm Dương Niết Bàn kinh này quả nhiên là khi thu được nguyên âm của nữ tử ở lần đầu tiên!

Nhưng những thứ này cũng không phải là nguyên nhân thật sự khiến Dương Thiên Lôi hưng phấn. Dù sao đi nữa thì cho dù không có nguyên âm chi thân của Bách Lý Thiên Thiên và Nguyên anh của Thâm hải dịch long đi nữa thì người đã lĩnh ngộ được sự ảo diệu của bích chương như hắn, không tới bao lâu nữa cũng có thể tấn cấp tới Tiên thiên cấp tám, nhưng cũng nhờ vậy mà có thể thuận lợi tấn chức tới Tiên thiên cấp chín.

Thật sự khiến hắn hưng phấn chính là Bách Lý Thiên Thiên ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, sau khi bị mình thu vào trong não vực vẫn bình yên vô sự!

Đây có nghĩa là chỉ cần hắn nguyện ý, sau đó phạm là người thân cận của hắn, đều có thể được hắn mang theo bên người! Hơn nữa, trong không gian khổng lồ của tràn ngập năng lượng thiên địa của Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, sẽ không hề cản trở tốc độ tu luyện của bọn họ chút nào! Nếu đã như vậy thì trước khi Dương Thiên Lôi bước vào thần đạo, có thể khởi động được Thời không pháp tắc ẩn chứa trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, thì đây sẽ là nơi tu luyện rất tốt dành cho mọi người!

- Hô.

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhãn thần phát ra quang mang hưng phấn, uốn éo cái móng đi tới bên cạnh thi thể đã lạnh của Bộ Hàn Tinh, sau khi tháo Càn Khôn giới trên tay hắn xuống, liền trực tiếp hóa ra một đạo năng lượng hỏa thuộc tính, đốt hắn thành tro bụi.

- Cái xác rỗng này kì thực cũng là một con thuyền tự nhiên không tôi, toàn thân cũng đều là bảo bối, không thể ném đi được, sau khi cải tạo xong, hắc hắc.... nói không chừng có thể trở thành ái sào di động của ca... hắc hắc!

Dương Thiên Lô nhìn đồng huyết nhục đã bị thanh lý sạch sẽ, chỉ còn trơ lại khung xương khổng lồ của xác rỗng, tâm thần khẽ động. Lần thứ hai đi tới cái lỗ duy nhất mà hắn đã phá vỡ, thân ảnh của Dương Thiên Lô nhoáng lên đã bay vút ra ngoài, trong nháy mắt khi hắn bay ra liền phóng xuất Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, mi tâm tràn ngập ngũ sắc thần quang nồng đậm, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Thu!

Trong nháy mắt, từng đạo hấp lực khủng bố bỗng nhiên phát ra từ Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, Dương Thiên Lô đề thăng pháp lực và niệm lực quanh thân tới mức cực hạn, dù vậy, muốn thu hết thân thể dài mấy trăm trượng của Thâm hải dịch long cũng rất khó, căn bản không thể làm một lần là xong ngay được!

Dương Thiên Lô phải điều khiển Thanh Tĩnh Lưu Ly bình thu dần từ đuôi của Thâm hải dịch long lên, hóa thành một đạo lưu quang, không ngừng thôn phệ, không ngừng tiến tới, khoảng vài phút sau, Dương Thiên Lô mới thở ra một hơi. Rốt cuộc cũng đã thu hết thi thể cực lớn kia vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình!

Hơn nữa, Dương Thiên Lô rất dứt khoát, ném thi thể của con rồng này vào cùng một chỗ với Bách Lý Thiên Thiên. Đồng thời giữa tiếng rít gào dữ dội của Bách Lý Thiên Thiên, giao cho nàng nhiệm vụ đầu tiên, đó là trong vòng một ngày một đêm phải xử lý long thi sạch sẽ. Nếu có thể hoàn thành tốt đẹp trong kỳ hạn thì sẽ được thưởng đan dược và đồ dùng sinh hoạt. Nếu làm không xong thì sẽ có ‘Thần tiên đại bổng’ hầu hạ!

Lúc Dương Thiên Lô cười kiêu quang trở lại Phá Lăng Hào vừa vặn là giữa trưa, hắn đã rời khỏi ba ngày ba đêm, trời xanh không một gợn mây, mặt trời trên cao chiếu xuống rực rỡ.

Lúc Dương Thiên Lô bước chân lên boong tàu thì Bách Hiểu Sinh Mạc Thương ‘chơi bời lêu lổng’ và Bạch Hà cũng vừa vặn ngồi trên boong tàu tán gẫu, lúc hai người bọn họ nhìn thấy thân ảnh của Dương Thiên Lô, nhất thời khiếp sợ mở to hai mắt ra nhìn!

Không phải vì Dương Thiên Lô đẹp trai hơn mà là khí tức Tiên thiên cấp tám phát ra từ trên người hắn!

Dương Thiên Lô đã trở thành nhân vật tiêu điểm của Phá Lăng hào, mặc kệ là Bách Hiểu Sinh Mạc Thương hay Bạch Hà, đương nhiên đều rất rõ Dương Thiên Lô ra ngoài lịch lãm khi nào, đồng thời cũng rõ tu vi của hắn lúc đi ra ngoài là cảnh giới gì.

Dương Thiên Lô liên tục ba ngày không trở về, hai người cũng không cảm thấy lạ, dù sao thì lúc cứu người, bọn họ cũng đã biết được thể lực và pháp lực biến thái của Dương Thiên Lô.

Thế nhưng, Dương Thiên Lô chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã từ Tiên thiên cấp sáu tấn chức tới Tiên thiên cấp tám, đây là khái niệm gì thế này?

Hơn nữa, người huynh đệ này tinh thần sung mãn, pháp lực dư thừa như trước. Làm gì có chỗ rảnh nào tiêu hao?

Dương Thiên Lô quay sang hai người ôm quyền, bắt chuyện một chút rồi trực tiếp biến mất nhanh như chớp, bước vào tầng năm của Phá Lăng hào.

Dùng một chút đan dược, mua một đồng đồ ăn và đồ sinh hoạt, tạm thời nhét vào Càn Khôn giới rồi mới trở về phòng.

Còn một lúc lâu nữa thì Tiêu Như Mộng và Lâm Tâm Di mới trở về, vừa mới bước vào Tiên thiên cấp tám, Dương Thiên Lô cũng muốn tiếp tục tu luyện cho vững chắc, liền trực tiếp bước vào phòng tu luyện, bắt đầu luyện khởi Ngưng Đan Thiên của Huyền Thiên Chân kinh.

Sau khi Tiêu Như Mộng và Lâm Tâm Di trở về, Dương Thiên Lô vẫn còn chìm đắm trong tu luyện chưa tỉnh lại. Bất quá sau khi hai nàng cảm ứng được khí tức của Dương Thiên Lô thì đều vô cùng khiếp sợ.

Trong nháy mắt đã là năm ngày sau. Cách ngày kết thúc chuyến lịch lãm lần này của Phá Lăng hào cũng chỉ còn một ngày một đêm. Sau một ngày một đêm nữa thì sáng sớm hôm sau, Phá Lăng hào sẽ lên đường

trở về Bồng Lai Tiên đảo.

Hôm nay, sau khi Tiêu Như Mộng đưa Lâm Tâm Di rời khỏi nơi đây, tùy tiện lắt lư đi về phòng của mình.

Dựa theo giao hẹn của hai người thì nếu như bắt buộc phải ly khai thì phải đi trước một ngày trước khi Phá Lãng hào trở về địa điểm xuất phát, nếu không thì tới lúc Phá Lãng hào khởi động kết giới, bọn họ chỉ còn cách theo Phá Lãng hào trở về Bồng Lai tiên đảo.

Hiện tại, mặc dù đã không còn mấy nguy hiểm nhưng Tiêu Như Mộng vẫn có điểm lo lắng hai người Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên, lúc này nàng vẫn không biết, Bộ Hàn Tinh đã chết từ lâu, còn Bách Lý Thiên Thiên thì bị Dương Thiên Lôi nhốt lại trong Thanh Tinh Lưu Ly bình. Xác thực mà nói thì hai người đã không còn bất kỳ sự uy hiếp nào nữa.

328. Chương 312: Hai Năm Quá Dài, Đuổi Theo.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 312: Hai năm quá dài, đuổi theo.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng tu luyện ra, Tiêu Như Mộng nhìn Dương Thiên Lôi tu luyện, chậm rãi ngồi xuống trước mặt hắn, ôn nhu nói:

- Thiên Lôi, ngày mai là kết thúc thời gian lịch lãm rồi.

Sau khi nói xong, Tiêu Như Mộng liền lặng lặng chờ đợi.

Quả nhiên, sau một lát, Dương Thiên Lôi liền thở ra một hơi thật dài, mở mắt. Hai trong mắt đen láy thâm thúy của hắn trong nháy mắt khi mở ra liền phát ra hai đạo quang mang bảy màu, lóe lên một cái rồi biến mất.

- Mộng Mộng!

Dương Thiên Lôi nhìn Tiêu Như Mộng đang ngồi trước mặt mình, trực tiếp giang hai cánh tay ra ôm Tiêu Như Mộng vào lòng/

- Thiên Lôi, vì sao ngươi lại tấn cấp tới Tiên thiên cấp tám nhanh như vậy?

Nhân thần của Tiêu Như Mộng mang theo một tia kinh ngạc mà hỏi. Vấn đề này đã đè nặng trong lòng nàng mấy ngày nay, tuy rằng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tiêu Như Mộng có thể khẳng định, Dương Thiên Lôi nhất định đã gặp phải cơ duyên gì đó.

- Hắc hắc.... không có gì, chẳng qua là ca tình cờ gặp phải một con yêu thú Tiên thiên cấp chín, sau khi giết chết nó, luyện hóa Nguyên ảnh của nó xong liền trực tiếp đột phá lên tới Tiên thiên cấp tám.

Dương Thiên Lôi nói:

- Mộng Mộng, ngươi đánh thức ca là có chuyện gì? Có phải là vì nhớ ca không?

- Ai mà thèm nhớ ngươi? Đừng lộn xộn.. Thiên Lôi, ngày mai Phá Lãng hào sẽ lên đường trở về Bồng Lai tiên đảo, chúng ta vẫn theo kế hoạch âm thầm rời khỏi Phá Lãng hào chứ?

Tiêu Như Mộng hỏi.

- Rời khỏi cũng được, không rời khỏi cũng chẳng sao... Vẫn là rời khỏi đi! Tuy rằng đã không còn sự uy hiếp nào nữa, nhưng không khoảng thời gian này, chúng ta đã quá nổi danh rồi, vẫn là lạng lẹ rời khỏi sẽ tốt hơn!

Dương Thiên Lôi thoáng suy tư rồi nói.

- Ân, vậy Lâm Tâm Di thì sao bây giờ?

Tiêu Như Mộng cất tiếng, hỏi.

- Ách... chuyện như vậy nếu không nói cho tiểu nha đầu biết thì không được, nói với nàng thì... nàng nhất định sẽ đi theo chúng ta, tới chừng đó nhất định sẽ bị mấy người Long Phá Lăng biết được.... Mộng Mộng, chỉ bằng chúng ta rời khỏi bây giờ đi! Để lại lời nhắn cho tiểu nha đầu biết là được rồi!

- Để lại lời nhắn?

- Ủ, nàng đối tốt với chúng ta như vậy... Ca chung quy không thể quá tuyệt tình đúng không? Nói cho nàng biết thân phận thật sự của chúng ta, sau này gặp lại cũng dễ! Về phần hai cái tên giả Tiêu Thiên và Dương Mộng này thì cứ để cho chúng tự biến mất đi! Trong khoảng thời gian này ca gặp phải tai tiếng nhiều quá, quả thực không hợp với tính cách của ca....

Dương Thiên Lô nói.

- Thiên Lô... thân phận thật của chúng ta..... nếu nàng biết chúng ta.... Ta....

Trên mặt Tiêu Như Mộng hiện lên vẻ rối rắm. Nếu nàng và Dương Thiên Lô thật sự là đạo lữ thì thật sự không thành vấn đề, mặc dù không phải đạo lữ đi nữa mà là sư huynh muội bình thường hay gì đó thì cũng không sao, nhưng hai người lại là sư đồ.

Những ái muội và mấy lần song tu của hai người đã bị Lâm Tâm Di biết rõ, nếu như nàng biết được thân phận thật sự của hai người thì Tiêu Như Mộng nên làm sao mới phải?

Nguyên bản đây chỉ là giao hẹn của nàng và Dương Thiên Lô, sau khi lịch lãm kết thúc thì sẽ khôi phục quan hệ bình thường, thế nhưng hiện tại quan hệ của hai người đã vượt xa dự liệu của Tiêu Như Mộng, bất tri bất giác đã đi tới chỗ không thể vấn hồi. Ngoại trừ bước cuối cùng ra thì có cái gì mà hai người còn chưa làm?

Quan trọng nhất chính là lúc hai người bọn họ làm những chuyện này, Lâm Tâm Di đều đã tận mắt nhìn thấy, thậm chí còn làm nười thứ ba tham gia cùng.

Thế này khiến Tiêu Như Mộng làm sao chịu nổi?

- Không sao, biết thì biết, sư đồ thì đã sao? Tiểu nhi đầu đó sẽ không nói bậy đâu. Nếu nàng ta dám nói ra thì ca sẽ là người đầu tiên xử lý nàng ta! Tính cách của nàng so ra còn thoáng hơn Mộng Mộng người nhiều, nàng cần phải học hỏi đó!

Dương Thiên Lô nói.

- Đừng có nói bậy.

Ynm bỗng nhiên đỏ mặt, nói:

- Tạm thời đừng nói ra thân phận sư đồ. Người chỉ cần cho nàng biết thân phận thật sự của người là được rồi!

- Ủ.

Dương Thiên Lô lên tiếng, liền lấy thông tấn phù của hai người ra, đặt lên giữa giường, sau đó quán nhập niệm lực của mình vào bên trong thông tấn phù, khoảng mười phút sau mới cười bĩ ỉ một cái, đã để lại lời nhắn xong. Tới lúc đó, Lâm Tâm Di đi lịch lãm trở về xong sẽ tự động đi tới phòng của hai người, nhất định sẽ phát hiện thông tấn phù trên giường. Chỉ cần nàng mở ra thì tự nhiên sẽ nhận được lời nhắn của mình.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng liền lén lút đi tới trên boong tàu, trực tiếp hóa thành hai đạo kiếm quang, biến mất tại chân trời.

Bóng đêm dần dần phủ xuống, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lung chiếu xuống mặt biển khơi đen ngòm và thâm trầm. Từng cơn gió biển ập tới, mặt biển dưới ánh trăng phản chiếu một loại quang mang trong suốt.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang liền sượt qua bầu trời đêm trong trẻo lạnh lung, chậm rãi đáp xuống trên boong tàu Phá Lăng hào.

Tuy toàn thân Lâm Tâm Di hơi chật vật, nhưng trong đôi mắt to tròn lại tràn ngập vẻ hưng phấn và vui vẻ. Tuy rằng pháp lực và thể lực của nàng đã tiêu hao gần hết, nhưng khí tức trên người nàng đã có một tia biến hóa vi diệu.

- Tiểu thư, rốt cuộc thì người đã trở về... chúc mừng tiểu thư!

Đúng lúc này, Bạch Hà mỗi ngày đều phải chờ nàng trở về thì mới yên tâm nhất thời vội bước tới bên cạnh Lâm Tâm Di rồi nói.

- Có thấy Dương a di về hay chưa?

Lâm Tâm Di mỉm cười rồi vội hỏi. Tiểu nha đầu phi thường kỳ quái, ngày hôm nay, lúc nàng hoàn toàn đắm chìm vào trong tu luyện, mãi cho tới lúc nàng bỗng nhiên lĩnh ngộ được sự huyền ảo của 'Phá đan thành anh' mới tỉnh táo lại từ trận chiến điên cuồng, phát hiện sắc trời đã tối đen.

Khi đó, Lâm Tâm Di liền vội lấy thông tấn phù ra gọi Tiêu Như Mộng. Chỉ là khiến nàng kỳ quái chính là cứ nhiên lại không thu được hồi âm của Tiêu Như Mộng. Bất quá nàng cũng không lo lắng. Đoán là có thể Tiêu Như Mộng đã về lâu rồi, lúc này hẳn là còn đang tu luyện.

- Dương tiểu thư đã về từ lâu!

Bạch Hà đáp.

- A, vậy là tốt rồi, cảm tạ Bạch thúc, gấp lại sau!

Lâm Tâm Di nói xong liền chạy thẳng xuống boong tàu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ hưng phấn, vội vàng chạy xuống tầng ba, sau đó nàng liền rón rén đi tới, sợ kinh động tới Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng, lúc bước vào gian phòng, đôi mắt to đáng yêu lại lộ ra một tia nghi hoặc.

Bởi vì nàng không thấy thân ảnh của Tiêu Như Mộng. Vội vàng chạy tới nhà tắm cũng phát hiện bên trong trống rỗng.

- A, lẽ nào a di và thúc thúc cùng nhau tu luyện trong phòng tu luyện sao?

Lâm Tâm Di trầm nghĩ, khoes miệng nhất thời hơi nhếch lên lộ ý cười:

- Vậy mà a di không cho người ta quấy rầy thúc thúc, hi hi...

Chỉ là, khi Lâm Tâm Di mang theo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng nhẹ nhàng mở cửa phòng tu luyện ra thì nhất thời mở to hai mắt ra nhìn, trong phòng tu luyện nào có bóng dáng của Tiêu Như Mộng và Dương Thiên Lôi?

- Kỳ quái... vì sao thúc thúc và a di lại không có trong phòng?

Lâm Tâm Di nghi hoặc rời khỏi phòng tu luyện, ánh mắt vô ý quét qua cái giường, lúc ánh mắt của nàng lơ lửng nhìn tới thông tấn phù nằm trên giường thì trong mắt nhất thời lộ ra vẻ kinh hãi. Hiển nhiên, thông tấn phù này chính là loại mà Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng đã để lại cho nàng.

Sở dĩ nàng kinh hãi là vì nàng không nghĩ tới Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng sẽ rời đi. Theo như nàng nghĩ thì có lẽ Tiêu Như Mộng và Dương Thiên Lôi đã lên tầng năm để thư giãn không chừng.

Khi Lâm Tâm Di nhẹ nhàng rót niệm lực vào trong đó thì nhất thời truyền ra thanh âm quen thuộc của Dương Thiên Lôi.

- Tiểu nha đầu, thúc thúc nói cho người nghe một bí mật. Người không nên kinh ngạc, cũng không được kích động đầu óc! Bây giờ thúc thúc nói cho người một chuyện, đó là thúc thúc đã thích người, thể nào, hẳn là cảm thấy rất vinh hạnh có đúng không?

Thanh âm của Dương Thiên Lôi cất lên, nói rất vô sỉ.

Nhưng lọt vào trong tai của Lâm Tâm Di thì cặp mắt thật to của tiểu nha đầu lại cong cong thành hình bán nguyệt, nhất là cái câu 'thúc thúc đã thích người' kia, khiến cho trong lòng nàng tràn ngập cảm giác ngọt ngào.

- Bí mật này chính là, thúc thúc không phải tên Tiêu Thiên, cũng như thúc thúc cũng không phải tán tu gì cả. Tiêu Thiên chỉ là tên giả của thúc thúc mà thôi. Đương nhiên, a di của người cũng dùng tên giả giống như thúc thúc.

- Sở dĩ nói cho người biết bây giờ chính là ừm... người hít sâu một hơi trước đi, ngoan!

Nghe tới đó, khuôn mặt nhỏ nhắn đang tràn ngập vẻ ngọt ngào của Lâm Tâm Di nhất thời hơi đỏ, tuy nàng có vẻ ngoài ngây thơ, nhưng kỳ thực rất thông tuệ, nhất thời có một tia dự cảm không tốt, bất quá cũng không hề do dự gì cả, liền làm theo lời Dương Thiên Lô nói, nhất thời hít vào một hơi thật sâu.

Dương Thiên Lô giống như có thể thấy được nàng vậy, sau khi Lâm Tâm Di vừa hít vào một hơi thật sâu thì thanh âm của hắn lại tiếp tục vang lên:

- Ừm, ngoan lắm... thúc thúc rất thích người như vậy! Người kiên nhẫn nghe thúc thúc nói xong nha, đừng kích động, thúc thúc và a di lấy thân phận giả thế này chẳng qua là vì ngoài ý muốn thôi, sợ rằng quá nổi tiếng trên Phá Lãng hào này thì tất cả phải chết, bằng không nhất định sẽ có người tra ra thân phận thật sự của thúc thúc và a di. Đây là chuyện mà thúc thúc và a di không muốn thấy. Thế nên thúc thúc và a di phải rời khỏi đây trước, chờ khi Phá Lãng hào bắt đầu thống kê số lượng thương vong thì chúng ta sẽ trở thành người mất tích. Đương nhiên là thúc thúc và a di không có chuyện gì hết, thực lực của thúc thúc người biết rõ mà, đúng không?

- A Di của người vẫn hay nói thúc thúc biến thái, kỳ thực nàng nhầm rồi, thúc thúc là siêu cấp biến thái mới đúng! Thế nên người không cần lo lắng, không có Phá Lãng hào thì thúc thúc vẫn có thể đưa a di trở về đại lục an toàn. Nhớ kỹ thân phận thật sự của thúc thúc đây, là Thiên Đan Phong đệ tử của Trảm Không kiếm phái, Dương Thiên Lô! Trên giang hồ có lẽ đại danh của thúc thúc đã sớm nổi đình nổi đám rồi, không biết người đã từng nghe qua chưa? Nếu vẫn chưa nghe nói qua thì sau khi trở về người có thể đi hỏi sau. Tạm thời ca không thể giải thích với người. Nếu như có thể, nếu hai năm sau thúc thúc vẫn còn sống thì nhất định sẽ tới Bồng Lai Tiên Đảo tìm người! Cho thúc thúc thời gian hai năm! Trong hai năm này, người phải nhớ kỹ, cái miệng nhỏ nhắn của người chỉ thuộc về mỗi mình thúc thúc thôi! Từ bước đầu tiên tới bước thứ sáu của người tuyệt đối không được phép dùng với bất kỳ kẻ nào! Hai năm sau, nếu như thúc thúc không có cơ hội tìm người để hoàn thành bước thứ sáu thì người cứ việc quên thúc thúc đi cũng được, ngoan, lau nước mắt đi, ngoan ngoan tu luyện, chờ thúc thúc hai năm!

Khi câu nói cuối cùng của Dương Thiên Lô vang lên xong thì thông tấn phù tự động hóa thành tro bụi. Mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tâm Di đã ướt lệ, nhưng trong mắt lại phát ra một cỗ thần sắc điên cuồng nhưng rất kiên định!

Dương Thiên Lô, nàng đã nghe qua cái tên này, nguyên bản nàng chỉ cho rằng đó là một tên gốc, hơn nữa còn chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có bất kỳ quan hệ gì với cái tên này.

Nhưng giờ khắc này, nàng lại không ngờ là người bị nàng coi là gốc ghếch, thách đấu với Thương Huyền Bắc hoàn toàn là hành vi tìm chết lại trở thành người nàng vừa nhìn thấy một lần liền yêu điên cuồng, cũng dùng cảm vì hắn trả giá hết thấy!

- Không, thúc thúc, người ta không muốn chờ hai năm!

Lâm Tâm Di đột nhiên siết chặt nắm tay lẫn nữa, trong mắt hiện ra một tia quang mang kiên định, nói:

- Lâm Tâm Di, cố lên, người nhất định có thể đuổi theo thúc thúc!

Hai năm, mẫu thân đã từng nói, bất luận là tình yêu thế nào đi nữa thì khi cách xa, nam nhân nhất định cũng sẽ đi tìm tình yêu mới, chẳng đoái hoài gì tới người cũ.

Lâm Tâm Di không biết Dương Thiên Lô có yêu người nào nữa hay không, nhưng nàng chỉ quan tâm tình yêu của mình sau khi xa cách có trở nên mờ nhạt hay không.

Nàng hoàn toàn không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Nữ nhân của Bồng Lai Tiên Đảo nhiệt tình như hỏa, phóng khoáng rộng rãi, nhưng đối với tình yêu lại có một sự kiên trì mà người thường khó mà có được. Một khi các nàng thích ai rồi thì sẽ bằng lòng trả giá tất cả, thậm chí cả mạng sống của mình.

Lúc Lâm Tâm Di tổng xuất tình kiếp chi tâm, đã định trước cuộc đời này của nàng sẽ gửi gắm cả cho Dương Thiên Lô.

Lâm Tâm Di trầm tư một chút, rốt cuộc cũng vội vàng rời khỏi phòng của Tiêu Như Mộng, trực tiếp đi thẳng về phía phòng hạm trưởng.

- A? Tiểu thư, chúc mừng chúc mừng!

Long Phá Lăng vừa thấy Lâm Tâm Di thì vừa cười khẽ vừa nói.

- Long thúc thúc, xin thúc giúp ta một việc!

Lâm Tâm Di dùng một loại ngữ khí rụt rè hỏi.

- Tiểu thư, có chuyện gì thì người cứ nói, nếu Long thúc có thể giúp được thì nhất định sẽ giúp người hoàn thành!

Trong lòng Long Phá Lăng có chút kỳ quái, nhưng vẫn vờ ngược nói.

329. Chương 313: Ái Sào Hào.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 313: Ái sào hào.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ừm.

Lâm Tâm Di nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nói thẳng chuyện của Lâm Tâm Di và Tiêu Như Mộng ra. Ngoại trừ việc không nói ra tên thật của Dương Thiên Lô thì hoàn toàn không giấu giếm gì cả. Bởi vì nếu nàng muốn rời khỏi thì nhất định phải nói với Long Phá Lăng, nếu không thì với thân phận của nàng, sợ rằng sẽ khiến mọi chuyện bung bét. Thứ hai, Long Phá Lăng là một thành viên trung tâm của Bồng Lai thương hội, Lâm Tâm Di tuyệt đối không cần lo chuyện Long Phá Lăng sẽ để lộ bí mật. Thứ ba, bởi vì nàng muốn nói hết cho Long Phá Lăng biết những chuyện đã xảy ra rồi nhờ Long Phá Lăng giúp đỡ.

- Long thúc thúc, bọn họ hẳn là còn chưa đi được bao xa, thế nên người nhất định phải giúp nhân gia đuổi theo thúc thúc và a di đó!

Lâm Tâm Di nói với vẻ khẩn cầu.

- Tiểu thư... Đây... vạn nhất gặp phải đông tố biển gầm thì...

Long Phá Lăng thoáng do dự. Tuy rằng hẳn cũng biết được thể chất biến thái của Dương Thiên Lô, thế nhưng hải vực mênh mông, nếu như chỉ bằng vào bọn họ ngự kiếm phi hành thì ít nhất cũng phải phi hành cả tháng mới về tới Bồng Lai Tiên Đảo, không nói chuyện pháp lực và thể lực có chịu nổi hay không, nếu như vạn nhất lúc đang phi hành mà gặp phải đông tố hay gì đó thì phải làm sao? Đây là một chuyện phi thường nguy hiểm.

- Long thúc thúc, người không cần lo lắng, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, ba người bọn ta ở cùng một chỗ, cho dù gặp phải bão tố cỡ nào đi nữa thì lấy thể chất của thúc thúc, nhất định cũng sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì đâu!

- Được rồi!

Long Phá Lăng nhìn ánh mắt kiên định của Lâm Tâm Di, rốt cuộc cũng đành phải gật đầu.

- Thúc thúc, thúc thúc... người và a di đi tới đâu rồi?

Lúc Dương Thiên Lô ôm nhẹ vòng eo của Tiêu Như Mộng, đạp trên kiếm quang phi hành trên không thì thông tấn phù đột nhiên truyền tới một trận ba động. Khiến cho Dương Thiên Lô vô cùng kinh ngạc, sau khi vội vàng mở ra thì liền nghe được thanh âm của tiểu nha đầu Lâm Tâm Di.

- Không phải chứ? Chuyện này sao có thể?

Dương Thiên Lô nhất thời giật mình lắm lắm. Tiêu Như Mộng cũng cảm thấy kỳ quái.

Phải biết rằng, lúc này hai người đã rời khỏi Phá Lãng hào cỡ một canh giờ, hơn nữa ngay từ đầu cả hai đều dễ dàng tăng tốc độ tới mức nhanh nhất, lúc này đã bay ra cỡ năm sáu vạn dặm gờ rồi, tăng tới lúc pháp lực của Tiêu Như Mộng đã tiêu hao gần hết, Dương Thiên Lô mới ôm eo của nàng. Ngồi chung một đạo kiếm quang phi hành.

Hải vực mệnh mông, cự kỳ năm sáu vạn dặm, đã vượt qua phạm vi liên lạc của thông tấn phù. Thông tấn phù nhiều nhất chỉ có thể bao trùm cự ly khoảng hai vạn dặm mà thôi.

Nhưng hiện tại, Dương Thiên Lô cứ nhiên lại thu được tin tức của Lâm Tâm Di!

- Thúc thúc, người mau trả lời đi!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô lại thu được thanh âm của Lâm Tâm Di lần nữa.

Dương Thiên Lô trừng to mắt nhìn thoáng qua Tiêu Như Mộng cũng đang kinh ngạc như mình, chỉ có thể xuất ra một đạo thông tấn phù nói:

- Tiểu nha đầu, người đã trở lại Phá Lãng hào rồi sao? Có thấy thông tấn phù thúc thúc để lại cho người không?

- Thấy rồi, thúc thúc, hi hi..

Đúng lúc này, thanh âm của Lâm Tâm Di từ thông tấn phù đột nhiên ngưng bật. Mà lúc đó, phía trước Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng bỗng nhiên truyền tới một trận năng lượng dao động kỳ quái, hai người vừa nhìn thấy liền khiếp sợ! Vội vàng ngưng lại.

Trên hư không, ngay lúc này bỗng nhiên kịch liệt hiện lên từng gợn sóng, giống như đang bị xé rách ra vậy, một đạo thân ảnh quỷ dị xuất hiện trước mặt Tiêu Như Mộng và Dương Thiên Lô!

- Long tiền bối?

Dương Thiên Lô nhất thời khiếp sợ hô lên.

- Khụ khụ...

Long Phá Lãng nhất thời xấu hổ, hướng về phía Dương Thiên Lô ôm quyền, rồi vội vàng phát tay.

- Thúc thúc, a di!

Trong nháy mắt khi Long Phá Lãng phát tay, một thanh âm ngọt ngào và tràn ngập kinh hãi nhất thời truyền ra, trong nháy mắt, từ trong tay áo Tụ lý Càn Khôn của Long Phá Lãng liền thoát ra một đạo thân ảnh đỏ chói, giống như một ngọn lửa nhỏ vậy, trực tiếp nhào vào trong lòng của Dương Thiên Lô!

- Đây... Tiêu huynh đệ, bản tôn bất đắc dĩ, đành giao tiểu thư cho người... chúc các người trở về Bồng Lai Tiên Đảo thuận lợi! Cáo từ! Cáo từ!

Long Phá Lãng nói xong liền trực tiếp xé rách hư không, chạy thẳng một mạch.

Dương Thiên Lô không nói gì nhìn Lâm Tâm Di đang ôm lấy mình.

- Thúc thúc, đừng lo gì hết, Long thúc thúc sẽ không tiết lộ bất kỳ tin tức gì đâu. Hắn sẽ an bài dựa theo những gì thúc đã dặn dò!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tâm Di chôn ở trước ngực của Dương Thiên Lô, mở to mắt nói.

- Người không ngoan ngoan tu luyện, chạy theo làm gì?

Dương Thiên Lô túm Lâm Tâm Di ra khỏi người mình, nhú mày hỏi.

- Nhân gia... nhớ thúc thúc với a di mà...

Lâm Tâm Di ra vẻ đáng thương ôm lấy cánh tay của Tiêu Như Mộng mà cọ cọ rồi nói.

- Tiểu nha đầu này, vừa mới lĩnh ngộ được ảo diệu của Phá đan thành anh đã chạy theo tới đây, người còn sợ tên đại sắc lang này không có người thì không chịu nổi sao?

Tiêu Như Mộng nhị không được vỗ nhẹ lên đầu của Lâm Tâm Di, nói có chút sủng nịch.

- Ách... Mộng Mộng, người đang nói bậy gì đó? Quên đi, quên đi, tới thì cũng đã tới rồi, chỉ là tiểu nha đầu vừa mới lĩnh ngộ được ảo diệu, cần phải nắm chặt cơ hội, mau chóng tu luyện thì mới đột phá được! Chúng ta phỏng chừng cũng cần cả tháng mới tới Bồng Lai Tiên Đảo được, thời gian rất dài, không thể dừng lại được, thế nên... Mộng Mộng, lần này người sẽ không phản đối nữa đó chứ?

Dương Thiên Lôi nói rồi cười bỉ ổi.

- Cái gì vậy?

Lâm Tâm Di hiểu kỳ hỏi.

Nghe Dương Thiên Lôi nói vậy, trên mặt Tiêu Như Mộng liền hiện lên một mặt đỏ ửng, bất quá lần này không hề cự tuyệt.

Không bao lâu trước, lúc Tiêu Như Mộng tiêu hao hết pháp lực, Dương Thiên Lôi liền đưa ra ý kiến phóng xuất thi thể con yêu thú mà hắn đã giết ra để Tiêu Như Mộng vào đó đả tọa điều tức. Tuy rằng lúc đó Tiêu Như Mộng cũng rất muốn biết rốt cuộc là Dương Thiên Lôi đã giết được con yêu thú Tiên thiên cấp chín có bộ dạng gì, nhưng khi thấy thần tình của Dương Thiên Lôi thì lại biết rõ tên vô sỉ này muốn làm gì.

Biển rộng mênh mông, đầy rẫy những nguy hiểm, nếu như hai người thật sự tiến nhập trạng thái song tu, vạn nhất gặp phải tình huống đột xuất gì thì ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

Thế nên Tiêu Như Mộng chỉ có thể làm theo lý trí, quyết đoán cự tuyệt lời đề nghị của Dương Thiên Lôi.

Nhưng giờ khắc này, có Lâm Tâm Di ở đây, tình huống đương nhiên khác nhau, Nàng cũng không có lý do gì để cự tuyệt nữa.

- Hắc hắc, để cho các người biết rõ, ca sẽ cho các người thấy chiến hạm phong tao vô hạn của chúng ta —— ‘Ái sào hào’!

Dương Thiên Lôi nói

- Mộng Mộng, tiểu nha đầu, hai người các người kiên nhẫn một chút! Để ca phóng xuất ái sào của chúng ta ra! Ha ha ha!

- Ân!

Lâm Tâm Di lên tiếng, vội vàng chủ động ôm Tiêu Như Mộng đang đứng trên kiếm quang.

Còn Dương Thiên Lôi thì trực tiếp cười kiếm quang bay hạ xuống, chỉ trong chớp lát liền dừng lại trên mặt biển, đúng lúc này, quanh thân Dương Thiên Lôi bỗng nhiên tràn ra từng đạo yên vụ màu đen, hoàn toàn bao phủ khắp thân thể của hắn.

- Mộng Mộng, tiểu nha đầu, các người nhìn cho kỹ nhé!

Trong đám hắc vụ truyền ra thanh âm của Dương Thiên Lôi, thanh âm của hắn vừa vang lên thì hắc vụ bắt đầu chậm rãi di động.

Nhất thời, trong tầm mắt của Tiêu Như Mộng và Lâm Tâm Di liền hiện lên một màn quỷ dị, những nơi mà hắc vụ biến ảo của Dương Thiên Lôi đi qua đều giống như đang vẽ một bức tranh, đầu tiên là xuất hiện một cái đuôi, theo sự chuyển động của hắc vụ thì một con yêu thú cực kỳ to lớn đã xuất hiện trước mắt các nàng!

Lúc chỉ mới xuất hiện một nửa, Tiêu Như Mộng và Lâm Tâm Di liền khiếp sợ mà cùng kêu to lên:

- Thâm hải địch long!

Chỉ cần biết yêu thú mà Dương Thiên Lô giết là Thâm hải dịch long cũng đã đủ để Tiêu Như Mộng và Lâm Tâm Di giết mình, nhưng càng khiến cho hai người giết mình hơn chính là vì sao Dương Thiên Lô lại có khả năng thu hồi một con yêu thú to lớn cỡ đó? Phải biết rằng, con Thâm hải dịch long này dài cả trăm trượng, hơn nữa thân thể lại to lớn không gì sánh được, đừng nói là Dương Thiên Lô thu hồi nguyên vẹn cơ thể nó, thậm chí là có chặt nó ra thành nhiều khúc đi nữa cũng phải cần một không gian cực kỳ to lớn mới có thể chứa nổi.

- Ha ha ha... Mộng Mộng, tiểu nha đầu, còn không mau xuống đây?

Lúc toàn bộ cơ thể của Thâm hải dịch long đã bị phóng xuất ra hết thì thân thể khổng lồ của nó hoàn toàn nổi trên mặt biển, tuy rằng hiện tại chỉ là một cái xác không hề có bất kỳ khí tức của sinh mệnh nào, nhưng vẫn tỏa ra một cỗ uy áp kinh khủng. Dương Thiên Lô đã đứng ở giữa thân thể của Thâm hải dịch long, đây chính là vị trí đan điền của Thâm hải dịch long, là cái cửa động bị Dương Thiên Lô phá ra.

- Tiểu Thiên, Càn Khôn giới của người có thể chứa được nó sao?

Khi Tiêu Như Mộng và Lâm Tâm Di đi tới bên cạnh Dương Thiên Lô, Tiêu Như Mộng nhìn không được mà lên tiếng hỏi.

- Hắc hắc, đương nhiên không phải Càn Khôn giới! ca có một đạo khí có thể lưu giữ đồ còn trâu bò hơn Càn Khôn giới gấp trăm ngàn lần! Đừng nói là chỉ có con yêu thú này, ngay cả ngàn, cả vạn con cũng có thể chứa được hết! Được rồi, Mộng Mộng, tiểu nha đầu, đi theo ta!

Dương Thiên Lô nói xong liền trực tiếp nắm tay hai nàng, bước vào trong cơ thể của Thâm hải dịch long.

- Oa.... Thúc thúc, đẹp quá đi!

Lúc ba người vừa tiến vào, Lâm Tâm Di nhất thời cảm thán một tiếng.

- Đương nhiên!

Dương Thiên Lô đắc ý nói, vừa nói, vừa nhẹ vung nắm đấm lên, trong nháy mắt, cái cửa động mà bọn họ vừa đi vào cứ tự động khép lại, nếu như lúc này mà nhìn vào từ bên ngoài thì căn bản không nhìn ra bất kỳ sơ hở gì, phẳng phất cứ như là lớp vảy bên ngoài tự động liền lại với nhau vậy.

Còn trong cơ thể của Thâm hải dịch long, giờ phút này cũng sinh ra những biến hóa kinh thiên động địa, mùi máu tươi lúc đầu đều đã biến mất sạch sẽ, huyết nhục và mấy thứ thượng vàng hạ cám gì đó đều cũng đã bị thanh lý sạch sẽ, phía trên, bốn vách và trên khung xương đều được khảm một loại dạ tinh thạch phát ra quang mang kiêu diễm, khiến cho cả không gian đều tràn ngập một loại màu sắc huyền ảo, mỹ luân mỹ huyễn.

Bên dưới nguyên bản là dạng hình trụ, lúc này không biết là bị gì, cứ nhiên trở nên dẹt thường bằng phẳng, được trải một tầng thảm, giống hệt như mặt đất vậy.

- Tiểu Thiên, người làm mấy cái này khi nào vậy?

Tiêu Như Mộng có chút khiếp sợ hỏi. Rõ ràng là mấy ngày nay nàng thấy Dương Thiên Lô hình như chỉ chăm chăm tu luyện chưa tính lại bao giờ.

- Hắc hắc, ca chính là vì muốn khiến các người kinh hãi một phen, đương nhiên không thể để cho các người biết ca làm lúc nào rồi, ần, chính là ca nhân lúc các người lịch lãm mà làm đó!

Dương Thiên Lô nói trái với lương tâm. Đây là do hắn dùng ‘Côn bồng’ uy hiếp, bắt bltt ngang ngược kiêu ngạo phải khổ cực vài ngày mới làm thành bộ dạng bây giờ.

Lúc đó, Dương Thiên Lô gọi người kia xong. Vốn là dùng ‘côn bồng’ để uy hiếp bltt dọn dẹp, nếu nàng không làm thì Dương Thiên Lô sẽ dùng ‘côn bồng’ của mình để nghiêm phạt bltt. Thế nên, bltt vì muốn tránh không bị Dương Thiên Lô cường bạo lần nữa, đành ngoan ngoan dọn dẹp. Thế nhưng, khiến Dương Thiên Lô không ngờ chính là, lúc thanh lý đồng huyết nhục này, lại biến thành bộ dạng quỷ dị hệt như ăn phải xuân dược loại mạnh vậy.

Đã ngấm rồi thì chủ động, thúc ép, cường liệt yêu cầu Dương Thiên Lô cùng ‘côn bồng’ hầu hạ!

Sau khi hầu hạ xong, Dương Thiên Lôi liền uy hiếp lần nữa, bltt liền tiếp tục làm việc, kết quả... lại trở thành như vậy, trong lúc vừa uy hiếp vừa yêu cầu đó, Dương Thiên Lôi thì thoảng sẽ làm cô nàng này một lần, sau khi thỏa mãn yêu cầu của nàng ta, rốt cuộc vài ngày sau cũng đã hoàn toàn cải tạo xong ‘Ái sào hào’

- Đi thôi, đặc sắc còn ở phía sau, bây giờ chỉ là mới bắt đầu thôi! Chúng ta tới ái sào đi, hắc hắc!

Dương Thiên Lôi nói một cách bỉ ổi, hai móng vuốt đã không chút thành thật ôm lấy thân thể mềm mại của hai nàng.

Sau khi đi hết cự ly cả trăm trượng, ba người rốt cuộc cũng đã đi tới vị trí cái đầu của Tham hải dịch long.

Giờ khắc này, cái đầu cực lớn đã biến thành một căn phòng thật lớn, thật đẹp, đầy đủ tiện nghi, lại chia tầng. Tầng dưới cùng đã biến thành một cái đục trì thật lớn, bên trên đã rải đầy những cánh hoa đủ loại. Còn chỗ hai con mắt cực lớn và cái ót của Tham hải dịch long thì biến thành ngoạ thất và phòng tu luyện. Bất quá cũng không chỉ có giường mà còn được phủ một lớp chăn đệm thật dày.

Hiển nhiên chính là loại giường trên Phá Lãng hào không có bán.

- Thế nào? Cũng không tới nỗi tệ đúng không?

Dương Thiên Lôi đắc ý hỏi:

- Các người nhìn này, ở đây còn có thể ngắm cảnh nữa!

Dương Thiên Lôi nói rồi đi tới bên cạnh hai con mắt thật lớn kia, giống hệt như cửa sổ vậy, có thể thấy được biển cả mênh mông.

- Hì hì, thúc thúc, nhân gia thích lắm! Đẹp quá đi à!

Lâm Tâm Di nói với vẻ vô cùng kinh hỉ.

330. Chương 314: Lâm Vô Kỳ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 314: Lâm Vô Kỳ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trên mặt của Tiêu Như Mộng cũng mang theo một tia mỉm cười, nhãn thần nhìn về phía Dương Thiên Lôi tràn ngập một cỗ ý buồn cười, nàng vô cùng bội phục tư duy kỳ lạ của Dương Thiên Lôi, cư nhiên biến thi thể của một yêu thú thành thế này.

- Thích là tốt rồi! Đáng tiếc là Ái sào hào này của chúng ta không có hệ thống động lực, Chờ khi nào có thời gian rảnh rỗi thì ta sẽ nghiên cứu xem. Được rồi, tiểu nha đầu người mau đi luyện đi thôi, sớm đột phá bích chương đi! Mộng Mộng, chúng ta cũng nghỉ ngơi đi thôi.... Hắc hắc, sáng mai lại đi tiếp!

Dương Thiên Lôi nhất thời đưa tay ra ôm lấy Tiêu Như Mộng.

- Thúc thúc.... Người ta chơi với thúc một chút rồi tu luyện sau có được không?

Lâm Tâm Di nhất thời hưng phấn mà nói.

- Người tu luyện trước đi! Chờ khi nào thúc thúc nhịn không được thì nhất định sẽ tới chơi với người! Ngoan!

Dương Thiên Lôi sủng nịch quay sang nói với Lâm Tâm Di. Sau khi nhìn Lâm Tâm Di đã tiến nhập vào trạng thái tu luyện mới ôm thân thể đã nóng như lửa từ lâu của Tiêu Như Mộng hướng về phía cái đục trì.

Người anh em này tuy rằng cũng muốn Lâm Tâm Di tham gia cùng, nhưng một là Lâm Tâm Di chỉ vừa lĩnh ngộ được ảo diệu, lúc này nên lấy tu luyện làm trọng. Hai là có Lâm Tâm Di ở đây, Tiêu Như Mộng thủy chung không thể hoàn toàn thả lỏng được.

Người anh em còn nhớ là Tiêu Như Mộng đã từng đáp ứng là sẽ ‘giúp hần giải quyết’ đã lâu, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi kia, tràn ngập mê hoặc không gì sánh nổi!

....

Thế là một chặng hành trình trở về tràn ngập kiêu diễm chính thức bắt đầu!

Ái sào hào phong tao không gì sánh được, mặt trời hết mọc rồi lại lặn.

Ba người Dương Thiên Lô ban ngày ngự kiếm phi hành, ban đêm lại phóng Ái sào hào ra, cùng hai đại mỹ nữ khoái khoái lạc lạc tu luyện triền miên.

Trong nháy mắt đã là hai tháng sau.

Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng tuy rằng đã càng thêm keo sơn, nhưng thật sự thì chẳng tiến triển thêm chút nào.

Hai người ngoại trừ những lúc ngự kiếm phi hành ra thì cơ bản đều ở vào trạng thái song tu. Bất quá hiệu quả song tu của hai người lại theo số lần và thời gian kéo dài mà dần dần yếu bớt.

Đương nhiên, đó chỉ là yếu bớt so với thành quả tu luyện của hai người lúc trước mag thôi, tuy hiệu quả giảm bớt, nhưng so với người tu luyện một mình như Lâm Tâm Di thì lại tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa, hai người đều mơ hồ phát hiện, lúc hai người bọn họ song tu, thân thể của bọn họ dường như càng lúc càng có khát vọng kết hợp thật sự. Dương Thiên Lô có thể khẳng định, nếu như hai người có thể chân chính linh nhục kết hợp thì tới lúc đó, hần và Tiêu Như Mộng sẽ thu được tiến bộ khó mà lường được.

Còn tiểu nha đầu Lâm Tâm Di thì lúc đột phá bích chương, tiến cảnh trở nên dị thường chậm rãi, hiện tại vẫn là Tiên thiên cấp chín sơ cảnh như cũ.

Tiêu Như Mộng thì đề thăng tới Tiên thiên cấp chín đại thành chi cảnh.

Về phần Dương Thiên Lô, lại khiến Tiêu Như Mộng cảm thấy hơi kỳ quái, rõ ràng hiệu quả song tu của hai người trở nên không mấy tốt, hơn nữa lấy thể chất siêu cấp biến thái của Dương Thiên Lô thì tốc độ tu luyện của hần hần là thua xa mình mới đúng, nhưng tiến cảnh của Dương Thiên Lô trong hai tháng này cư nhiên lại nhanh hơn lúc hần còn ở Huyền hoàng kỳ rất nhiều. Tuy rằng có chút liên quan tới việc hần đã thôn phệ một số lượng đan dược rất lớn, nhưng lúc tại Định Hồ Châu chẳng phải hần cũng đã thôn phệ một số lượng đan dược rất lớn hay sao?

Hể hiện tại chỉ dùng thời gian hai tháng, hơn nữa lại không có Thời không pháp tắc, cư nhiên có thể tiếp cận trạng thái Tiên thiên cấp tám.

Bất quá, tuy Tiêu Như Mộng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không để ý lắm. Chỉ cho đây là hiệu quả của việc Dương Thiên Lô tu luyện loại công pháp đặc thù gì đó mà ra thôi.

Trong hai tháng này, mỗi lần bắt đầu ngự kiếm phi hành thì Dương Thiên Lô đều để hai nàng đi đầu. Còn hần thì sau khi tu luyện thêm một chút nữa mới bắt đầu tiến nhập ngoại tăng, lấy tốc độ biến thái đuổi theo hai nàng.

Thế nên, nghiêm khắc mà nói thì thời gian tu luyện mỗi ngày của Dương Thiên Lô so ra còn nhiều hơn hai nàng mấy canh giờ.

Trên biển rộng vô bờ, ba người cười kiếm quang, một đen, một trắng, một đỏ, sóng vai cùng bay, phi hành trên không khoái nhược kinh hồng.

- Thúc thúc, a di.. chúng ta... chúng ta nghỉ sớm một chút có được không?

Lâm Tâm Di một thân đạo bào đỏ rực, hai mắt to tròn đáng yêu và khuôn mặt đỏ bừng, tựa hồ mang theo một chút phiền muộn, nhìn xuống hải vực mệnh mông bên dưới rồi nói.

- Tiểu nha đầu, người làm sao vậy, khó chịu à?

Dương Thiên Lô thấy lạ nên hỏi.

- Thúc thúc... chỉ còn có một ngày nữa... là chúng ta có thể tới Bồng Lai Tiên đảo rồi.

Lâm Tâm Di thấp giọng nói.

- Vì sao người biết, có thể nhìn ra được sao?

Dương Thiên Lô thoáng kinh ngạc. Tiêu Như Mộng cũng nghi hoặc nhìn Lâm Tâm Di. Trên biển rộng không thấy bờ dâu, hai người chỉ là dựa vào phương hướng mà phi hành mà thôi, căn bản không thể biết được khi nào có thể tới được Bồng Lai Tiên đảo.

- Ân, thúc thúc, người nhìn hòn đảo nhỏ bên kia đi, có thấy không? Nhân gia lúc còn nhỏ đã tới đây một lần.

Lâm Tâm Di nói, liền thu hồi kiếm quang của mình, nhay vào trong lòng của Dương Thiên Lô, lấy tay chỉ vào một hòn đảo nhỏ ở phía xa, nói:

- Thúc thúc, nhân gia không muốn rời xa người...

- Được rồi, tiểu nha đầu, thúc thúc và a di phải sớm ngày trở về, thời gian còn lại không còn nhiều... Nếu như tới lúc đó thúc thúc vẫn còn sống thì nhất định sẽ đưa a di tới tìm người, có được hay không?

- Ân.

Lâm Tâm Di lên tiếng.

- Thiên Lô, đêm nay người cứ ở cạnh Tâm Di đi, ta tự tu luyện cũng được rồi.

Tiêu Như Mộng nhẹ giọng nói, trực tiếp kéo nhẹ Lâm Tâm Di tới bên cạnh mình.

Dương Thiên Lô nhìn Tiêu Như Mộng đầy cảm động, sau đó gật nhẹ đầu rồi hạ xuống trên mặt biển, xuất Ái hào sào ra nhanh như chớp.

Một đêm triền miên, cả đêm cũng không đủ.

...

Ngày thứ hai, ba người cười kiếm quang, sau khi phi hành vài canh giờ, rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng dáng của Bồng Lai Tiên đảo.

Giờ khắc này, rốt cuộc cũng đã tới lúc phải ly biệt.

- Tiểu nha đầu, ngoan ngoãn tu luyện thật tốt, đừng quên những lời thúc thúc đã nói với người trên Phá Lăng Hào.

Dương Thiên Lô vỗ vỗ lên đầu của Lâm Tâm Di, nói với vẻ tràn ngập sung nịch.

- Ân, nhân gia vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình thúc thúc... thúc thúc, a di, hai người đi đi, nhân gia nhìn hai người đi rồi sẽ trở về.

Hai mắt của Lâm Tâm Di đỏ hồng lên, nói.

- Chờ một chút.

Thanh âm của Lâm Tâm Di còn chưa dứt thì một đạo thanh âm đầy vẻ uy nghiêm đột nhiên từ đâu truyền tới.

- Gia gia?

Lâm Tâm Di nhất thời giật mình kêu lên.

Còn Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng thì khiếp sợ nhìn lên trên không. Sau khi một đạo năng lượng cực nhỏ ba động, trước mặt bọn họ liền quỷ dị xuất hiện một lão giả đáng vẻ tiên phong đạo cốt, râu tóc bạc trắng.

Trong nháy mắt khi lão giả xuất hiện thì ánh mắt của ông liền phát ra một đạo thần quang cường liệt, trực tiếp nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Gia gia...

Lâm Tâm Di nhất thời tràn ngập vui sướng và kinh ngạc mà vọt tới bên cạnh lão giả. Chỉ là lão gia lại trực tiếp xuất ra một đạo năng lượng, cố trụ Lâm Tâm Di ở bên cạnh mình. Ánh mắt của ông vẫn thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi như cũ.

Lão giả này chính là hội trưởng của Bồng Lai thương nghiệp hiệp hội, là gia gia của Lâm Tâm Di, Thần đạo cao thủ Lâm Vô Kỵ.

Trong nháy mắt khi Lâm Vô Kỵ nhìn về phía Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi liền cảm thụ được một cỗ uy áp và khí tức kinh khủng trong nháy mắt thiếu chút nữa đã ép hắn ngã khỏi kiếm quang, may là phản ứng của hắn nhanh, vội ổn định tâm thần. Thế nhưng, theo cái nhìn chăm chăm của Lâm Vô Kỵ, Dương Thiên Lôi cảm thấy áp lực phải chịu trên người càng lúc càng lớn, ngay cả tâm thần của hắn dường như cũng muốn bị ngưng lại vậy, khiến hắn phi thường kinh ngạc.

Bất quá, hắn lại không sợ chút nào, bởi vì từ biểu hiện của Lâm Tâm Di thì hắn đã biết, lão giả trước mặt chính là gia gia của Lâm Tâm Di, sợ dĩ vừa gặp ra phát ra uy áp cường đại như vậy, theo như Dương Thiên Lôi thấy đơn giản là vì muốn thử tài của cháu rể tương lai một chút mà thôi. Thế nên, Dương Thiên Lôi cũng không nói gì, vận chuyển niệm lực và pháp lực tới cực hạn, chống đỡ khí tức và uy áp khủng bố kia.

Qua khoảng hơn vài phút, vẻ mặt nguyên bản không lộ ra chút gì của Lâm Vô Kỵ rốt cuộc cũng hiện lên một tia hòa hoãn, trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi cảm giác được áp lực trên người mình nhất thời biến mất không thấy đâu, vội vàng cung kính hành lễ, nói:

- Đệ tử Trảm Không Kiếm phái, Dương Thiên Lôi, bái kiến gia gia.

- Trảm Không Kiếm Phái? Dương Thiên Lôi?

Lâm Vô Kỵ sau khi nghe Dương Thiên Lôi giới thiệu xong thì thần sắc dường như hơi đổi. Sợ dĩ ông có thể xuất hiện ở chỗ này đương nhiên là vì lấy được tin tức từ Long Phá Lăng. Phá Lăng Hào từ một tháng trước đã bắt đầu trở về Bồng Lai Tiên đảo. Bất quá, tuy rằng Lâm Tâm Di đã được Long Phá Lăng giao cho Dương Thiên Lôi, nhưng Long Phá Lăng cũng không nói cho ông biết thân phận thực sự của Dương Thiên Lôi. Thế nên Lâm Vô Kỵ tới lúc này mới biết được thân phận thật sự của Dương Thiên Lôi.

- Đúng vậy, gia gia.

Dương Thiên Lôi cung kính đáp.

- Hóa ra người chính là đệ tử Trảm Không Kiếm Phái Dương Thiên Lôi, đã oanh động cả tu luyện giới, chẳng trách, Long Phá Lăng lại nói rằng tu luyện giới xuất hiện một nhân tài như Tiêu Thiên, vì sao lại chưa từng nghe tiếng... Dương Thiên Lôi, người thật sự không tệ, đáng tiếc...

Lâm Vô Kỵ hoàn toàn không biểu hiện ra bất kỳ vẻ thân cận gì cả, nói:

- Người đại khái còn chưa biết rõ Thương Huyền Bác của Thương Huyền Phủ, một tháng trước đã tấn cấp Thần đạo rồi hay sao?

- Không biết.

Dương Thiên Lôi hừng hờ đáp, tựa hồ như tin này chẳng có gì đáng kinh ngạc, đồng dạng trong lòng cũng thoáng hiện lên một tia dự cảm không tốt. Từ biểu tình và ngữ khí của Lâm Vô Kỵ, hiển nhiên cũng không có bất kỳ hảo cảm gì với mình. Hơn nữa cho tới bây giờ, ông cũng vẫn không chế Lâm Tâm Di như cũ. Điều này khiến cho Dương Thiên Lôi có chút khó chịu.

- Người không sợ?

Lâm Vô Kỵ tựa hồ có một chút kỳ quái. Bởi vì biểu hiện của Dương Thiên Lôi thật sự quá bình tĩnh, quá hững hờ rồi.

- Chuyện này ta đã sớm dự liệu được rồi thì có gì mà phải sợ? Nếu hấn không đột phá tới Thần đạo thì cũng không đáng để ta khiêu chiến rồi!

Về cung kính và khiêm tốn trên mặt Dương Thiên Lô đã nhạt đi rất nhiều, lộ ra một tia cuồng ngạo mà nói.

- Cũng có lý, bất quá người bây giờ cũng chỉ mới là Tiên thiên cấp tám, ân, tuy rằng người vẫn chưa tu luyện tới cảnh giới Tiên thiên cấp tám đỉnh phong, nhưng đã lĩnh ngộ được khí tức Phá đan thành anh... Có phải đây là nhờ vào công lao của đạo lữ người đứng không?

Lâm Vô Kỵ nhìn thoáng qua Tiêu Như Mộng rồi nói tiếp:

- Thời gian một năm, người muốn tấn cấp Thần đạo sợ rằng cũng không dễ, lão phu đánh giá cao thiên phú của người, nhưng... Đạo lữ của người không ít đúng không? Hơn nữa sang năm người sống hay chết còn chưa biết, lão phu sẽ không làm khó dễ gì người, bất quá, hi vọng người sau này đừng tới tìm tôn nữ của ta nữa, để Tình kiếp chi tâm của nó lại cho lão phu, các người có thể đi rồi.

- Tình kiếp chi tâm? Tình kiếp chi tâm gì kia?

Về mặt của Dương Thiên Lô đã vô cùng khó coi. Hấn thể nào cũng không nghĩ tới gia gia của Lâm Tâm Di lại có loại thái độ này.

- Là lễ vật mà tôn nữ của ta đưa cho người!

Lâm Vô Kỵ nói.

- Người nói thứ này?

Dương Thiên Lô nhất thời cảm điều trụ mà Lâm Tâm Di đưa cho hấn trên cổ tay lên, hỏi.

- Không sai, đưa cho ta.

- Xin lỗi, đây là đồ của tiểu nha đầu tặng cho ta, muốn lấy thì phải do chính nàng lấy về, xin thả nàng ra trước đi đã.

Về cung kính trên mặt Dương Thiên Lô đã hoàn toàn biến mất, trên gương mặt góc cạnh rõ ràng phát ra vẻ cuồng ngạo bất tuân, nói với vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Tiêu Như Mộng đi tới bên cạnh Dương Thiên Lô, nhân thần mang theo một tia lo lắng, nắm chặt lấy cánh tay của Dương Thiên Lô.

Nàng hiểu rõ tính cách của Dương Thiên Lô, người kính hấn một thước, hấn kính người một trượng. Ai muốn làm khó hấn, cho dù đó có là Thiên vương lão tử thì hấn cũng sẽ không nhường nhịn.

Thế nên, Tiêu Như Mộng rất lo cho người này. Không nói tới lão giả là gia gia của Lâm Tâm Di trước mắt này, một khi Dương Thiên Lô đã giận thì vĩnh viễn không còn cơ hội nào để vãn hồi nữa, chỉ bằng vào khí tức trên người lão giả này cũng tuyệt đối là không thua gì Phong Vô Kỵ, thậm chí còn mạnh hơn một chút, nếu người ta muốn giết Dương Thiên Lô thì quả thực chỉ là chuyện trong giây lát mà thôi.

- Chắc là người còn chưa biết tác dụng thật của tình kiếp chi tâm đúng không?

Lâm Vô Kỵ lạnh lùng liếc mắt nhìn Dương Thiên Lô, tự hồ như không hề để bụng vẻ vô lễ của Dương Thiên Lô, ngược lại nhìn Dương Thiên Lô rồi hỏi.

Dương Thiên Lô khẽ nhún mày, đúng là hấn không biết. Hơn nữa hỏi tiểu nha đầu mấy lần nhưng tiểu nha đầu này thủy chung vẫn không chịu nói.

331. Chương 315: Thu Nhập.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 315: Thu nhập.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tác dụng của nó chính là giao tâm của chính mình cho người, hết thầy toàn bộ đều giao cho người, đời này kiếp này, trong lòng nàng chỉ có một mình người, cũng chỉ có thể sở hữu một mình người, một khi nàng thay lòng đổi dạ thì người đầu tiên phải chết chính là nàng ta.

Lâm Vô Kỵ nói:

- Cũng thế, sau khi người nhận Tình kiếp chi tâm, lúc người và nàng trở thành đạo hữu chân chính, lòng của người cũng sẽ tiến nhập vào Tình kiếp chi tâm, trừ khi người chết, bằng không nếu có ngày người thay lòng đổi dạ thì người cũng sẽ chết, đây là một loại thần chú thần bí người xưa truyền lại...

- Hiện tại Tình kiếp chi tâm vẫn còn chưa khởi động, hơn nữa cũng sẽ không có cơ hội khởi động, người còn muốn sao?

Lâm Vô Kỵ vẫn chăm chú nhìn Dương Thiên Lôi, nói rõ ràng rành mạch từng chữ.

- Vì sao lại không muốn?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Chẳng lẽ người không sợ cấm chú của nó sao? Một khi nó khởi động thì chỉ cần người có chút thay lòng đổi dạ, sẽ thất khiếu chảy máu, vạn tiễn xuyên tâm mà chết! Bây giờ vẫn chưa kịp khởi động, giao nó cho lão phu, lão phu có thể giúp người giải trừ, từ nay về sau không liên quan gì tới người nữa! Thế nào?

- Hừ, nói thật với ông, nếu như ông không phải gia gia của Lâm Tâm Di thì ta cũng không thèm để ý ông làm gì! Đúng vậy, đạo lữ của ta trong tương lai nhất định sẽ không ít, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là Dương Thiên Lôi ta là loại người bạc tình bạc nghĩa! Tiểu nha đầu có thể giao tâm cho ta, ta há lại có thể phụ nàng?

Nhân thần của Dương Thiên Lôi mang theo một tia khinh thường mà nói:

- Xin thả nàng ra, trừ phi là do chính nàng ta muốn! Bằng không ông đừng mơ tưởng có thể lấy khỏi tay ta!

- Ha ha ha, lão phu muốn đoạt khỏi tay người, người còn có khả năng phản kháng hay sao?

Lâm Vô Kỵ lạnh giọng nói.

Dương Thiên Lôi cũng không trả lời, chỉ là cầm Tình kiếp chi tâm trực tiếp vỗ vào mi tâm của mình, một đạo ngũ sắc thần quang lập tức lóe lên, Tình kiếp chi tâm liền bị Dương Thiên Lôi bỏ vào trong Thanh Tinh Lưu Ly bình!

- A? Thần luyện đạo khí?

Trong lòng Lâm Vô Kỵ nhất thời cả kinh, tuy rằng ông đã sớm từ chỗ Long Phá Lăng biết được thực lực của Dương Thiên Lôi rất mạnh, nhưng ông lại không ngờ được trên người Dương Thiên Lôi cư nhiên lại có Thần luyện đạo khí.

Thần luyện, đó là dùng tâm thần để thôi luyện đạo khí thành pháp bảo, có thể dung nhập đạo khí vào trong tâm thần của mình.

Loại cách thức rèn luyện pháp bảo này chỉ có Thần đạo cường giả mới có thể nắm trong tay. Đối với tiên thiên cao thủ mà nói thì căn bản không thể nào làm được. Bất quá, có một vài tu luyện giả may mắn gặp cơ duyên gì đó mà thu được Thần đạo truyền thừa, cũng mới có thể sở hữu được pháp bảo trực tiếp bị truyền thừa vào tâm thần.

Rõ ràng là theo như Lâm Vô Kỵ thấy thì Dương Thiên Lôi chính là người đã thu được pháp bảo truyền thừa.

Trong mắt Lâm Vô Kỵ hiện lên một tia kinh ngạc, nhân thần nhìn Dương Thiên Lôi, sau khi hai người nhìn nhau khoảng vài phút, vẻ mặt băng lãnh của lão gia hỏa này cư nhiên thoáng một cái đã hòa hoãn xuống, lộ ra một tia mỉm cười, nói:

- Tốt lắm, hảo tiểu tử! Chẳng trách Long Phá Lãng lại coi trọng ngươi như vậy! Có khí phách! Ân, lớn lên cũng không tệ, chỉ là hơi ngốc nghếch một chút thôi... miễn cưỡng hợp cách! Tiểu quỷ đầu, mau ra đi!

Chuyển biến bất thành linh của Lâm Vô Kỵ khiến Tiêu Như Mộng đang vô cùng khẩn trương nhất thời thở ra một hơi. Còn Dương Thiên Lôi thì ngòa mặt đường như lộ ra vẻ phi thường kinh ngạc. Chỉ là người anh em này trong lòng lại thầm nghĩ một câu:

- Cái lão gia nào tàn này, loại khảo nghiệm rắc thúi này mà cũng muốn qua mắt được ca sao?

- Gia gia! Người đang nói bậy gì đó.

Lâm Tâm Di vừa khôi phục tự do nhất thời nhìn chăm chăm Lâm Vô Kỵ mà nói. Vừa nói cũng vừa đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, vô cùng thân thiết mà ôm chặt lấy cánh tay của Dương Thiên Lôi, lộ ra vẻ đứng cùng chiến tuyến với Dương Thiên Lôi.

- Ha ha ha, gia gia bất quá là muốn giúp con thử hấn thôi mà! Tiểu tử, đừng nói là ngươi sẽ sinh khí với gia gia đấy chứ?

Lâm Vô Kỵ nhìn Dương Thiên Lôi đang im lặng không nói gì, mỉm cười hỏi Dương Thiên Lôi.

- Vì sao lại giận?

Dương Thiên Lôi phát tay nói.

- Ân, thế này còn được.

Lâm Vô Kỵ nói:

- Được rồi, lão phu sẽ không giữ các ngươi lại nữa, Thương Huyền Bác đã tấn chức Thần đạo, sợ rằng pvk đang rất lo lắng! Các ngươi mau trở về đi! Hi vọng sang năm các ngươi có thể tới Bồng lai!

- Yên tâm đi, chỉ cần không chết thì ta nhất định sẽ đến.

Dương Thiên Lôi thản nhiên đáp, sau đó quay đầu nhìn Lâm Tâm Di đang đứng bên cạnh mình, ôn nhu nói:

- Tới lúc đó chúng ta sẽ lại khởi động Tình kiếp chi tâm!

- Thúc... Thiên Lôi, ngươi đừng nghe gia gia nói lung tung, tác dụng của Tình kiếp chi tâm căn bản không phải như những gì gia gia đã nói đâu.

Lâm Tâm Di vội vàng giải thích. Trogn khoảng thời gian này, thân phận của Dương Thiên Lôi đã lộ rõ, quan hệ của hai người cũng đã rõ ràng, theo như quan hệ của hai người thì lúc này Lâm Tâm Di mà còn gọi Dương Thiên Lôi là thúc thúc thì đúng là không hợp lắm, cứ gọi tên thật là hơn, miễn cho người khác hiểu lầm.

- Phải hay không thì cũng không quan trọng. Được rồi, chúng ta phải đi rồi! Lão tiên bối, gặp lại sau!

Sau khi nhìn chmaw chú Lâm Tâm Di xong thì Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng đẩy nàng ta, quay đầu ôm quyền nói với Lâm Vô Kỵ.

Nói xong liền kéo Tiêu Như Mộng, cười kiêu quang trực tiếp bay đi.

Lâm Vô Kỵ nhìn chăm chăm bóng lưng của Dương Thiên Lôi, vẻ tươi cười trên mặt cũng dần biến mất, lộ ra một chút ngưng trọng.

- Gia gia, đều là tại người, hình như Thiên Lôi giận rồi, không thèm gọi người là gia gia nữa.

Lâm Tâm Di buồn bực nói.

- Tiểu quỷ đầu, con không hiểu rồi, nếu gia gia đã tự xưng là lão phu rồi thì hẳn tự nhiên không dám gọi ta là gia gia nữa, ta nghĩ hẳn là hẳn đã rõ ý tứ của gia gia, một năm nữa, nếu như hẳn có thể còn sống đề tới Bồng Lai thì mới xem như đã thông qua khảo nghiệm của gia gia! Được rồi, chúng ta trở về thôi! Mẫu thân của con và mọi người đều đang chờ con đó!

Lâm Vô Kỵ nói xong liền kéo Lâm Tâm Di, trong nháy mắt đã biến mất trên không trung.

Lâm Vô Kỵ xuất hiện ở chỗ này, vốn là muốn mang Dương Thiên Lô về nhà. Nhưng sau khi biết được thân phận thật sự của Dương Thiên Lô thì không thể không đổi chủ ý được. Trong lòng ông thật sự rất coi trọng Dương Thiên Lô, cũng rất kinh ngạc với thiên phú của Dương Thiên Lô. Thế nhưng hẳn so với Thương Huyền Bác đã tấn cấp Thần đạo thì vẫn còn kém nhiều lắm.

Chỉ có một năm, Lâm Vô Kỵ cũng không dám chắc Dương Thiên Lô có thể tấn cấp tới Thần đạo hay không. Cho dù ông có dốc toàn lực bang trợ đi nữa thì cũng chưa chắc đã có khả năng.

Thế nên, là một thương nhân đứng chuẩn, ông không chút do dự đã đẩy trọng trách này ra ngoài, sẽ không giúp đỡ Dương Thiên Lô chút nào, miễn cho chính mình lãng phí không đâu, bang trợ một người hầu như đã được định trước là chết chắc, lấy giở trúc mức nước, công hoàn không.

- Thần đạo, Thương Huyền Bác đã tấn cấp Thần đạo! Thời hạn một năm, ta có thể bước vào Thần đạo sao?

Lúc Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng phi hành, trong đầu lại kèm không được mà nghĩ tới chuyện này. Mặc dù lúc đứng trước mặt Lâm Vô Kỵ, hẳn tựa hồ không xem trọng tin tức này, nhưng trên thực tế, với hắn mà nói thì đây đúng là chuyện khiến hắn cảm nhận thêm một hồi áp lực cực lớn.

- Thiên Lô...

Đúng lúc này, Tiêu Như Mộng đã khôi phục lại trang phục của Trảm Không Kiếm Phái bỗng nhiên nhẹ giọng gọi.

- Làm sao vậy, Mộng Mộng?

- Chúng ta cùng nhau phi hành thì ít nhất cũng cần thời gian chừng một tháng mới có thể trở về Trảm Không kiếm phái, thời gian của ngươi đã không còn nhiều rồi, Thiên Lô... tốc độ của ngươi nhanh hơn, hay là ngươi trở về trước đi? Sự phụ tự mình chậm rãi về sau cũng được.

Tiêu Như Mộng nói.

- Như vậy thì sao được chứ? Cấp bách cỡ mấy thì cũng không gấp tới vậy. Huống hồ gì tốc độ song tu của chúng ta cũng không thua gì Huyền Hoàng Kỳ, Mộng Mộng, sau khi chúng ta trở về... nếu như Phong lão đầu để ta vào Huyền Hoàng Kỳ bế quan thì ngươi hãy theo ta vào cùng có được hay không?

Dương Thiên Lô nói.

- Thiên Lô, không được đâu. Trở lại Trảm Không Kiếm Phái thì ta chính là sư phụ của ngươi, chúng ta tuyệt đối không thể song tu được nữa. Hơn nữa... Huyền Hoàng Kỳ là do Chưởng giáo chí tôn nắm trong tay, hẳn tùy thời đều có thể kiểm tra tình trạng tu luyện của ngươi, sư phụ làm sao có thể cùng ngươi vào cho được?

Tiêu Như Mộng nói:

- Bất quá ngươi có thể nói với Chưởng giáo chí tôn, để Trương Tử Hàm vào song tu cùng với ngươi...

- Cấp bậc của Tử Hàm quá thấp, hiệu quả phỏng chừng cũng không được bao nhiêu. Quên đi, chờ chúng ta trở về rồi tính.

- Hay là ngươi đi trước đi! Có Huyền hoàng Kỳ tương trợ, chúng quy cũng nhanh hơn rất nhiều.

Tiêu Như Mộng lại nói tiếp.

- Không sao cả, chúng ta đi cùng thì ta vẫn có cách trở về rất nhanh!

Trong mắt của Dương Thiên Lô bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh quang, lên tiếng nói.

- Cách gì?

Tiêu Như Mộng hỏi.

Khóe miệng của Dương Thiên Lô nhếch lên, mi tâm của hắn bỗng nhiên lóe lên Ngũ sắc thần quang, Thanh Tinh Lưu Ly bình nhảy mất liền bay ra trước mặt Dương Thiên Lô.

- Mộng Mộng, đây là đạo khí tồn trữ mà ta đã nói! Là đạo khí đã thần luyện! Không gian của nó vô cùng lớn, dường như to bằng cả một thế giới.

Dương Thiên Lôi nhìn Tiêu Như Mộng mà nói.

- Một thế giới?

Tiêu Như Mộng khiếp sợ, hỏi lại.

- Đúng vậy! Bên trong có chứa thiên địa linh khí dồi dào và cả Thiên địa chi lực. Chúng ta có thể tiến nhập trạng thái tu luyện bên trong nó! Nếu Mộng Mộng người muốn thì ta muốn người tạm thời vào đó! Như vậy thì mặc dù ta bế quan trong Huyền Hoàng Kỳ thì bất cứ lúc nào cũng có thể cùng tu luyện với người! Hơn nữa, Chưởng giáo chí tôn cũng sẽ không thể nào phát hiện được.

Dương Thiên Lôi nói.

- Nhưng... có chắc không?

Đôi mắt tuyệt mỹ của Tiêu Như Mộng cứ nhiên dần hiện ra một tia kinh hãi khó mà che giấu được, rụt rè hỏi. Dương Thiên Lôi cũng không rõ lắm lúc thấy Tiêu Như Mộng mặc đạo bào kia vào đã có tâm tình thế nào. Mấy tháng ở chung, tâm của Tiêu Như Mộng đã hoàn toàn thuộc về Dương Thiên Lôi, mà hiện tại bọn họ lại phải khôi phục danh phận sư đồ... không bao giờ... được giả làm đạo侶 nữa. Hơn nữa cũng không thể người người ta ta được, loại cảm giác này, chỉ cần nhớ lại sẽ khiến nàng có một tia đau lòng.

- Có thể!

Dương Thiên Lôi nói vô cùng chắc chắn. Bách Lý Thiên Thiên ngang ngược ương ngạnh đi vào đã lâu mà vẫn khỏe mạnh không sao, hơn nữa tốc độ tu luyện cũng nhanh kinh người, tuy rằng có liên quan tới chuyện Dương Thiên Lôi trong thời gian này nhiều lần sủng hạnh nàng ta, nhưng ít ra thì ở trong đó sinh hoạt và tu luyện cũng tuyệt đối không xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Hơn nữa, Dương Thiên Lôi cũng không lo Tiêu Như Mộng tiến vào Thanh Tĩnh Lưu Ly bình sẽ phát hiện ra Bách Lý Thiên Thiên. Trong không gian khổng lồ không gì sánh được của Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, hẳn thân là chủ nhân của nó, có thể dễ dàng chia ra một khu vực độc lập, tuyệt đối sẽ không để cho đối phương cảm nhận được một chút khí tức nào. Ngoại trừ Lăng Hi muội muội đã là khí linh ra thì Dương Thiên Lôi chính là người nắm quyền tất thấy bên trong, đều có thể cho bọn họ mỗi người một khu vực riêng biệt.

- Á, sư phụ đáp ứng người! Để sư phụ vào đi!

Tiêu Như Mộng tựa hồ có chút khẩn cấp mà yêu cầu.

- Ân!

Dương Thiên Lôi khẽ lên tiếng, một đạo ngũ sắc thần quang bỗng nhiên hiện ra, bao bọc lấy Tiêu Như Mộng, trong nháy mắt liền hóa thành một đạo lưu quang bay vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình!

Gần như ngay lúc đó, Dương Thiên Lôi trực tiếp lấy Ái hào sào ở chỗ Bách Lý Thiên Thiên, phóng tới bên cạnh Tiêu Như Mộng.

Về phần Bách Lý Thiên Thiên thì khi nào rảnh rồi sẽ tạo cho nàng ta một nơi ở mới. đương nhiên đây cũng không phải vì Dương Thiên Lôi yêu thương gì nàng ta, bất quá là những lúc mình cần thì cũng được thoải mái một chút mà thôi.

Hiện tại biểu hiện của cô gái điêu ngoa này cũng đã tốt hơn một chút rồi, ngoan ngoãn như một con cừu nhỏ, nàng bỗng nhiên như thế nguyên nhân cũng là vì huyết nhục của Thâm hải dịch long, giống như ăn phải xuân dược, chủ động đòi hỏi. Sau đó lại tự biết không có hy vọng thoát ra, liền chỉ có thể ấn nhẫn lấy lòng của Dương Thiên Lôi, hơn nữa nàng cũng phát hiện, lúc cùng Dương Thiên Lôi làm chuyện đó, tu vi tiến cảnh tăng lên rất nhanh.

Đồng thời, khiến nàng cảm thấy hổ thẹn không gì sánh được chính là tuy rằng thù hận nàng dành cho Dương Thiên Lôi ngày càng mãnh liệt hơn, nhưng thân thể lại càng ngày càng thêm khát Dương Thiên Lôi dùng sức thao mình hơn.

Tiêu Như Mộng sau khi tiến vào “Thanh Tĩnh Lưu Ly bình”, nhìn thấy không gian cực lớn phẳng phất như vô biên vô hạn kia, lập tức tràn đầy khiếp sợ cùng hoan hỷ, nhất là khi Ái sào hiệu Thâm Hải Dịch Long xuất hiện trước mặt nàng, Tiêu Như Mộng lại càng dị thường mừng rỡ

- Thiên Lôì...

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Như Mộng tràn đầy vui sướng, mờ mịt nhìn lên trên bầu trời, nhẹ giọng nói.

332. Chương 316: Đại Di Tích.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 316: Đại di tích.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Mộng Mộng, thế nào?

Dương Thiên Lôì phân ra một lữ tâm thần, nhẹ giọng hỏi.

- Ân.

Tiêu Như Mộng nhẹ gật đầu:

- Người có thể tiến vào sao?

- Đương nhiên là có thể. Hắc hắc, sư phụ, người cứ ở nơi này tu luyện, nếu thiên địa linh khí không đủ, người có thể trực tiếp thiêu đốt đan dược ở bên trong, không cần lo lãng phí dược lực!

- Ân! Người nhanh đi đi!

Tiêu Như Mộng lên tiếng, ánh mắt hiện lên một tia hào quang mừng rỡ, trực tiếp bước vào bên trong Ái sào hiệu

Dương Thiên Lôì sau khi thu hồi tâm thần, cũng không đem “Thanh Tĩnh Lưu Ly bình” thu vào bên trong não hải, mà trực tiếp ôm lấy, bay lên ngoại tầng không gian, thiêu đốt vài chục vạn Thuần Dương đan khởi động lên “Nhân Gian Đại Pháo” cường hãn hơn vô số lần so với khi còn ở tiên thiên cấp năm

- Âm!

Thân thể Dương Thiên Lôì dường như hóa thành một đạo lưu quang, dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi, phóng đi. Tốc độ kinh người này, tuyệt đối nhanh gấp mười lần so với tốc độ ngự kiếm phi hành của cao thủ Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong!

- Uyển uyển!

Vô tận sấm sét, bổ sung năng lượng bên trong cơ thể, hần thủy chung luôn đạt tới trạng thái đỉnh phong!

Liên tục phi hành ba ngày ba đêm, Dương Thiên Lôì không ngờ thấy được bóng dáng của Thiên Châu Thành!

- Hô

Dương Thiên Lôì nhẹ thở phào một hơi, lập tức giảm tốc độ xuống, thu “Thanh Tĩnh Lưu Ly bình” vào bên trong não hải, chậm rãi hạ xuống cửa thành Thiên Châu Thành. Dương Thiên Lôì tuy rằng trong người có vô số đan dược cùng vật phẩm tăng cường pháp lực, nhưng trong khoảng thời gian tu luyện này, dưới tốc độ thôn phệ điên cuồng, hần đã còn dư lại không bao nhiêu. Mà lúc này hần mới chỉ sắp tiếp cận đến cảnh giới Tiên Thiên cấp tám đỉnh phong, nếu như muốn tấn thăng đến Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong, số lượng đan dược cần tới nhất định sẽ càng thêm khổng lồ. Cho nên Dương Thiên Lôì muốn ghé qua chỗ Chung Khuê một chút.

Thời điểm khi Dương Thiên Lôi tiến vào bên trong “Tĩnh Diệu Thương Hội”, khiến hắn vô cùng kinh ngạc chính là, toàn bộ Tĩnh Diệu Lâu người ra vào tấp nập, mà ngay cả trong sân trước cửa lâu cũng chật kín người. Thông qua trang phục của những người này, Dương Thiên Lôi có thể đoán được, tựa hồ là một đoàn đội nào đấy.

Trong số những người này không ngờ lại có vô số cao thủ. Dương Thiên Lôi chỉ cảm ứng thoáng qua một lần, đã có thể phát hiện ra vài tồn tại Tiên Thiên cấp chín. Nhưng đại bộ phận đều là tu luyện giả có tu vi Tiên Thiên cấp ba, cấp bốn, Tiên Thiên cấp năm, cấp sáu chiếm cứ một phần tư, cấp bảy, cấp tám trở nên chỉ có tầm một phần mười mà thôi.

- Kỳ quái, sao hôm nay lại nhiều người như vậy?

Dương Thiên Lôi lắc đầu trầm nghĩ.

Nhìn đám đông chen chúc nhau, Dương Thiên Lôi bất đắc dĩ hít một hơi lớn tiếng nói:

- Làm phiền ! Xin nhường đường một chút! Nhường đường chút nào!

Thanh âm Dương Thiên Lôi chưa dứt, nguyên một đám người quay đầu lại nhìn về phía hắn. Ánh mắt mỗi người đều nhìn về phía hắn mang theo biểu tình như đang nhìn một kẻ ngu ngốc, làm gì có chút ý tứ nhường đường nào? Chẳng những không có người nhường đường, vốn là trong đám đông có vài cái khe hở, lập tức khép lại, ngay cả sợi lông cũng khó lọt.

- Thôi đi cha nội...nhường đường, nhường đường cái gì? Đừng tưởng rằng có chút tu vi thì đã là bố tướng, thành thật mà xếp hàng đi!

Một tên cao thủ Tiên Thiên cấp bảy, tràn ngập khinh bỉ nói.

- Không phải đâu! Ta chỉ là muốn mượn đường, mượn đường một chút thôi... Ta vào trong tìm người quen!

- Này, vị huynh đệ, cái cơ này của ngươi không có một ngàn cũng có đến tám trăm người dùng qua rồi. Thành thật mà xếp hàng đi, thời điểm này, sẽ chẳng ai nhường cho ngươi đâu!

Một gã trẻ tuổi quay đầu lại hướng Dương Thiên Lôi nói.

Dương Thiên Lôi lập tức im lặng, móa, ca lớn lên giống lừa đảo lắm sao? Bất quá xem tình hình này, muốn lách qua hiển nhiên là không thể nào. Đến tột cùng là có chuyện gì, mà lại khiến cho nhiều tu luyện giả xếp hàng như vậy, ngay cả vô số cao thủ cũng tham dự vào? Dương Thiên Lôi ngược lại vô cùng tò mò. Ánh mắt chậm rãi đảo qua đám người, Dương Thiên Lôi trực tiếp lùi lại đến đại môn. Đi tới trước mặt một hộ vệ.

- Tiên sinh, ngài cần giúp gì sao?

Hộ vệ thấy Dương Thiên Lôi, lập tức cung kính hỏi.

- Ta muốn tìm Chung Khuê “Tĩnh Diệu Thương Hội” các người. Có thể giúp ta thông tri một tiếng được không? Ta không có cách nào tiến vào được!

Dương Thiên Lôi nhìn thoáng qua đám đông, nói.

- Cái này...Tiên sinh, thành thực xin lỗi. Chung hộ pháp đang chủ trì cửa vào di tích số bốn mươi bảy, tạm thời không có cách nào liên lạc với ngài.

Trên mặt hộ vệ đầy vẻ khó xử, ôm quyền nói với Dương Thiên Lôi.

- Di tích?

Dương Thiên Lôi hơi sững sờ nói:

- Những tu luyện giả xếp hàng này, cũng là muốn đi vào di tích số bốn mươi bảy kia sao?

- Đúng vậy, tiên sinh! Bất đại môn phái cùng với vô số tiểu môn phái, tán tu...trong phạm vi mười mấy vạn dặm ngoài Thiên Châu Thành, cơ bản đã dẫn theo tất cả các đệ tử đã ngoài Tiên Thiên cấp ba đến đây rồi! Cho nên... Nếu như tiên sinh muốn tìm Chung hộ pháp..đoán chừng phải chờ đến ngày mai.

- Bất đại môn phái đều đã đến?

Hai con người Dương Thiên Lô lập tức tỏa ra hai đạo tinh quang, hỏi.

- Vâng! Bất đại môn phái được “Tinh Diệu Thương Hội” chúng ta tặng cho quyền ưu tiên. Bọn họ đều đã ở bên trong. Bên ngoài đều là đoàn đội do tán tu cùng với tiểu môn phái tạo thành.

Hộ vệ nói:

- Giúp ta truyền lời đến Chung hộ pháp!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên trầm giọng nói, đồng thời trong tay của hắn hiện lên một đạo hào quang. Lệnh bài khách quý của “Tinh Diệu Thương Hội” lập tức hiện ra trong tay hắn. Dương Thiên Lô không muốn đơn giản vận dụng đến tấm lệnh bài này. Bất quá dưới tình huống hiện giờ, nếu mà không dùng đến, chỉ sợ là đánh rắm cũng khó làm được. Uy lực của tấm lệnh bài này, hắn đã chứng kiến rồi. Chỉ cần xuất ra, chẳng qua chỉ là truyền lời đến Chung Khuê, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Quả nhiên, khi hộ vệ thấy được màu sắc cùng đồ án của tấm lệnh bài này, lập tức khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, vội vàng cung kính tiếp nhận tấm lệnh bài từ trong tay Dương Thiên Lô, nhẹ nhàng vẽ một cái ở trước ngực, một đạo bạch quang lập tức hiện lên, người hộ vệ này run rẩy nói:

- Tôn kính Dương tiên sinh, phiền ngài chờ trong chốc lát!

Cơ hồ trong nháy mắt, phía sau lưng người hộ vệ này đã ứa mồ hôi lạnh, run run rẩy rẩy, trực tiếp bóp nát một tấm thông tấn phù, đem tin tức của Dương Thiên Lô truyền đến phòng chỉ huy tối cao của tổng bộ, chỉ khi xuất hiện chuyện tình cực kỳ trọng đại, mới có thể trực tiếp truyền tin đến phòng chỉ huy tối cao. Màu sắc lệnh bài khách quý của Dương Thiên Lô đã là màu sắc ngoài S cấp mới có được. Chỉ bằng vào điểm ấy thôi, đã có thể coi như một sự tình cực kỳ trọng đại rồi. Huống chi tin tức hắn đọc được ở trong đó chính là địa cấp trong truyền thuyết. Giờ này khắc này, tuy rằng Dương Thiên Lô chỉ là một tu luyện giả Tiên Thiên cấp tám, nhưng trong con mắt hộ vệ, đã biến thành một tồn tại cao cao tại thượng, là tồn tại giống như thần.

333. Chương 317: Muốn Nhẹ Nhàng Xuất Hiện? Rất Khó!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 317: Muốn nhẹ nhàng xuất hiện? Rất khó!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bộ chỉ huy tối cao.

Sau khi thu được tin tức. Không có chút dừng lại, dùng tốc độ nhanh nhất thông tri cho Chung Khuê. Mà Chung Khuê sau khi biết được tin tức Dương Thiên Lô đến, liền trực tiếp lui lại, giao công việc cho thủ hạ, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến Tinh Diệu Lâu.

- Lão đệ!

Chung Khuê trực tiếp lợi dụng quyền hạn, từ thông đạo cửa sau của “Tinh Diệu Thương Hội”, đi tới đại môn, liếc mắt một cái đã thấy được Dương Thiên Lô hình dáng có một tia cải biến. Sau khi cảm ứng khí tức trên thân của Dương Thiên Lô, Chung Khuê lập tức hưng phấn mở to hai mắt, hô lớn.

- Chung lão ca, người đúng là bận rộn nha!

Dương Thiên Lô vừa cười vừa nói.

- Lão đệ, chớ trách, lão ca khi nghe được tin người đến, liền vội vàng chạy đến đây. Đi, đi nào, chúng ta vào trong nói! Người tới quá kịp lúc rồi, ha ha!

Chung Khuê trực tiếp kéo Dương Thiên Lô đến cửa sau của “Tinh Diệu Thương Hội”, tiến vào bên trong Tinh Diệu Lâu.

- Tiên thiên cấp tám! Thật không nghĩ tới, mới một năm thôi, lão đệ dĩ nhiên đã vượt qua lão ca ta rồi..Thực là đáng mừng ah!

Chung Khuê cảm thán, trên mặt tràn đầy vui sướng. Chung Khuê có thể có được ngày hôm nay, hoàn toàn là do gặp được quý nhân Dương Thiên Lô. Dương Thiên Lô càng mạnh, chỗ tốt hắn đạt được sẽ càng nhiều.

- Vận khí mà thôi.

- Người không cần khiêm tốn, không nói chuyện này nữa, nói vào chính sự, lần này người tới vừa đúng lúc. Vốn Tinh Diệu phát hiện ra di tích số bốn mươi bảy, lão ca đang muốn báo cho người, chỉ là nghe được tin tức người đang tu luyện bên trong hải vực, nên đành thôi. Đúng rồi đệ muội cùng sư phụ Vân Dao của nàng cũng tới, tạm thời đều ở trong đại sảnh, Trảm Không Kiếm Phái các người đã phái tới hơn một trăm người, dẫn đầu chính là mười vị cao thủ Tiên Thiên cấp tám của Thiên Đan Phong các người. Môn phái cùng với thế gia khác đều đã phái đến không ít đệ tử thiên tài, Tạo Hóa Môn Bộ Kinh Thiên, Vu gia bảo Vu Thanh Nhã...Nói chung là cạnh tranh kịch liệt ah!

- Không phải chứ?

Dương Thiên Lô lập tức kinh hãi, tâm không nhận được vui sướng, chẳng lẽ các vị lão bà đại nhận lại tề tụ đúng lúc này? Hắn hỏi tiếp:

- Lão ca, di tích số bốn mươi bảy này là ở chỗ nào? Như thế nào cần nhiều người cùng đi như vậy?

Nghe được lời của Dương Thiên Lô, Chung Khuê trợn mắt nhìn Dương Thiên Lô, im lặng một lúc mới nói:

- Lão đệ a! Người có thể dành một chút thời gian, nhiều ít đều được, bổ sung tri thức cùng thưởng thức cơ bản được không? Người bây giờ dù sao cũng là Tiên Thiên cấp tám, cũng có thể coi như một vị cao thủ tiền bối rồi...

- Khục khục.....

Dương Thiên Lô lập tức xấu hổ, gãi gãi đầu.

- Di tích, có rất nhiều loại, người cũng tinh tường di tích do Thần Đạo cao thủ để lại là thường thấy nhất, cũng là thứ mà tu luyện giả mơ ước nhất, muốn đạt được nhất. Bất quá loại di tích này có quy mô khá nhỏ, hơn nữa còn cần cơ duyên cùng số mệnh cực lớn mới có thể đạt được. Có thể chính thức khiến tu luyện giới chấn động chính là một ít đại di tích! Ấn theo thời đại được chia thành ba loại Thượng Cổ đại di tích, Viễn Cổ đại di tích, cùng với Hồng hoang đại di tích lâu đời nhất.

- Lần này Tinh Diệu chúng ta phát hiện được một Viễn cổ đại di tích đã phong ấn trên một trăm triệu năm, tồn tại vô số cơ duyên cùng số mệnh!

- Ách... Loại đồ tốt này sao Tinh Diệu các người lại không độc chiếm một mình? Từ từ tìm kiếm, sớm muộn gì cũng có thể khám phá được hết, các người vì sao lại mở ra cho cả tu luyện giới tham gia vào?

Dương Thiên Lô nghi hoặc hỏi.

- Lão đệ... Người phải biết rằng, bất luận phong ấn của một đại di tích nào, ít nhất cũng phải qua mấy trăm năm, thậm chí hơn một ngàn năm mới mở ra một lần. Hơn nữa thời gian cũng phi thường ngắn, nhiều thì mấy chục ngày, ngắn thì chỉ từ ba đến năm ngày! Hơn nữa, có thể lấy được chỗ tốt trong đó hay không, đều phải trông chờ vào số mệnh cùng cơ duyên của mỗi người. Cũng không phải thứ mà một người có thể độc chiếm! Di tích số bốn mươi bảy này, sẽ mở ra trong một thời gian nữa, Truyền Tống Trận đã sớm chuẩn bị tốt rồi, chỉ chờ đến thời điểm nó mở ra, liền có thể đi vào! Thời gian mở ra, chỉ có sáu ngày!

Chung Khuê giải thích nói.

- Một vấn đề cuối cùng, tại sao không có Thần Đạo cường giả tham dự?

- Khục khục...Thần Đạo cường giả sao lại quan tâm đến loại tiểu di tích này? Bước vào Thần Đạo, là có thể xé rách hư không, có thể ngao du giữa các tinh cầu, vô số Viễn Cổ di tích, Hồng Hoang di tích, Tinh Cầu di tích....đối diện với tuyển chọn cùng kỳ ngộ vô số kẻ.

Chung Khuê nói.

- Thì ra là thế?

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng nói.

- Tốt rồi, lão đệ! Thời gian không nhiều lắm, lão ca còn đang bận việc, người theo đệ muội các nàng ở cùng một chỗ hay là vẫn chờ ở nội môn?

- Dương nhiên là đến chỗ Tử Hàm rồi!

Dương Thiên Lô nói không chút do dự .

Từ lần từ biệt lần trước tại “Tinh Diệu Thương nghiệp hiệp hội”, Dương Thiên Lô cùng Trương Tử Hàm đã hơn nửa năm không có gặp nhau. Trong thời gian hơn nửa năm này, không thể nghỉ ngơi, vô luận thân hay là tâm Dương Thiên Lô đều đặt trên người vị nữ nhân đầu tiên này, Tử Hàm muội muội là người khiến hắn nhớ da diết nhất.

- Tốt, lão đệ, đi theo ta!

Chung Khuê nói.

Hai người thông qua thông đạo chuyên dụng dành cho nhân viên công tác. Một lát sau, đã đi thẳng tới trong đại sảnh. Toàn bộ đại sảnh đông đúc cũng chật kín người. Bất quá khách quan mà nói, những người ở đây so với đám đông hỗn loạn bên ngoài đại sảnh thì an tĩnh hơn nhiều. Bất đại môn phái cùng tất cả thế gia đệ tử, đều xếp thành những đội ngũ riêng biệt, khoanh chân ngồi ở khu vực mà “Tinh Diệu Thương nghiệp hiệp hội” đã bố trí riêng, nhẹ nói chuyện. Toàn bộ đại sảnh, khoảng chừng ba mươi đến bốn mươi đội ngũ, mỗi đội ngũ nhiều thì hai trăm đến ba trăm người, ít thì hơn mười người.

Phía trước một ít đội ngũ có hai mươi, ba mươi người trẻ tuổi giống như hạc giữa bầy gà đứng trước cười cười, nói nói. Những người này, nam có nữ có, trên mặt mỗi người đều mang đến cho người ta cảm giác tài trí hơn người, nhuyễn giáp cùng vũ khí trên người không có bất kỳ thứ nào thấp hơn thượng phẩm linh khí. Mà ngay cả đạo khí số lượng cũng không ít.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mấy ngàn người, bọn họ vẫn bình thản ung dung trò chuyện với nhau. Hiển nhiên, những người trẻ tuổi này đều là nhân vật phong vân của các đại môn phái cùng thế gia. Bất quá, bọn họ không ngờ đứng thành một vòng tròn, lấy một vị thiếu niên cao lớn nhất làm hạch tâm của đội hình. Thiếu niên cao lớn này, không phải ai khác đúng là đương kim nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất nhất của tu luyện giới, Bộ Kinh Thiên!

- Lão ca, người còn bận việc của người, ta tự mình đi được!

Dương Thiên Lô quét mắt nhìn về phía đại sảnh, quay sang nói với Chung Khuê ở bên cạnh.

- Tốt, lão đệ! Đây là truyền tống tạc. Đợi đến thời điểm mở ra, bằng vào cái này liền có thể tiến vào. Lão ca cũng không quản người!

Chung Khuê trực tiếp đưa một tấm thẻ truyền tống trị giá trăm vạn Thuần Dương đan cho Dương Thiên Lô, sau đó nhanh chóng rời đi.

- Bộ Kinh Thiên? Chắc chắn, Chân Thần khí! Nếu để cho hắn biết sư muội nào tàn mà hắn sủng nịnh nhất bị... Chắc chắn!

Dương Thiên Lô liếc Bộ Kinh Thiên như hạc đứng giữa bầy gà, trong đầu không tìm được hiện ra ý nghĩ tràn ngập tà ác. Dương Thiên Lô đứng ở trong một góc khuất, ánh mắt lướt qua đám đông, một lát sau liền phát hiện ra chỗ của đội ngũ Trảm Không Kiếm Phái. Liếc mắt mọi cái đã thấy được gương mặt cực kỳ thân quen của Tử Hàm muội muội thân yêu, Hương Hương, Vân Dao phong vận thù mị, cùng với một ít nữ đệ tử bên người nàng hắn từng gặp qua tại Ma vực lần trước, còn có Thiên Đan Phong thập đại cao thủ, Linh Lung đã lâu không thấy mặt..... Đợi chút..

Khiến cho Dương Thiên Lôi có chút ngoài ý muốn chính là, Thần Đạo cao thủ chuyển thể trọng sinh tiểu la lị Hoàng Niếp Niếp, không ngờ tu vi lúc này của nàng đã đạt tới Tiên Thiên cấp ba. Đường như cũng đã trưởng thành hơn không ít, tuy rằng vẫn nhỏ, gầy như trước, nhưng bộ ngực lúc này đã phi thường rõ ràng, như một nụ hoa vừa nhú.

Theo ánh mắt chuyển động, Dương Thiên Lôi thấy được trọn vẹn hơn ba trăm thành viên của Vu gia bảo cách sau đó mấy đội ngũ, hơn nữa đều là cao thủ có tu vi phía trên Tiên Thiên cấp năm! So với một ít người Trảm Không Kiếm Phái, Dương Thiên Lôi ngược lại quen thuộc những người này hơn một chút, dù sao hắn đã từng gặp qua bọn họ ở yến hội của Vu gia bảo! Đứng ở đầu đội ngũ đương nhiên là mấy người, Vu Thanh Nhã, Vu Tiểu Ưc...

- Thân ái....

Trên mặt Dương Thiên Lôi hiện lên một nụ cười vô cùng hèn mọn, bỉ ổi. Vẫn đứng ở trong một góc khuất, bỗng nhiên truyền âm với ba người Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương cùng Vu Thanh Nhã. Hắn cũng không có đi vào bên trong đại sảnh, nên không khiến bất luận người nào chú ý. Tuy rằng gần đó cũng có người thấy hắn, bất quá cũng chỉ cho là một nhân viên công tác của “Tình Diệu Thương nghiệp hiệp hội”, nếu không ai có thể vào thời điểm này, từ bên trong thông đạo chuyên dụng tiến đến đây?

Cơ hồ là cùng một lúc, Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương cùng Vu Thanh Nhã, đồng thời tràn ngập kinh hỉ mở to hai mắt nhìn.

- Đùng kích động....Ca đi ra đây...Ấy, ấy.. ngồi xuống đừng kích động...

Nhìn dáng vẻ kích động cùng hưng phấn của tam nữ, Dương Thiên Lôi vội vàng dắc chí trấn an nói, bất quá thanh âm vẫn phiêu miểu hư vô, khiến cho tam nữ căn bản là không có cách nào tập trung tìm được phương vị của hắn. Cho nên cũng không có cách nào truyền âm lại.

Dương Thiên Lôi nhìn đám người đông nghịt nhưng lại xếp thành đội ngũ chỉnh tề, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu. Tuy hắn không muốn hấp dẫn sự chú ý của người khác, nhưng ngoại trừ đội ngũ phía trước có lối ra ngoài, phía sau đã chặn kín người căn bản là không có biện pháp nào lách qua. Chỉ có thể từ phía trước đi đến!

Khi Dương Thiên Lôi từ trong góc khuất đi đến chỗ công khai, lập tức khiến cho những người ở phụ cận chú ý.

- Tỹ, người nhìn gì vậy?

Vu Tiểu Ưc cảm thấy Vu Thanh Nhã khác thường, lập tức tò mò hỏi.

- Thiên Lôi!

Vu Thanh Nhã cổ nén xúc động muốn đứng lên, thấp giọng nói.

- Thiên Lôi?

Vu Tiểu Ưc nhìn vẻ mặt tràn ngập kích động, đôi mắt xinh đẹp hàm tình của Vu Thanh Nhã, ngốc nghếch nghiêng đầu thì thầm. Chỉ là vừa mới nhắc lại, hắn liền lập tức tỉnh ngộ, “xoát” một tiếng quay đầu nhìn theo ánh mắt của Vu Thanh Nhã, khi hắn thấy được khuôn mặt soái đến thiên địa bất dung, lập tức há hốc mồm nhảy dựng lên.

- Đại ca!

Từ trước đến nay không biết đến mất mặt là gì, lại càng không biết cái gì gọi là khiến người khác chú ý, lòe thiên hạ...Nói chung là đối với Vu Tiểu Ưc hết thấy đều là phù du, trong đại sảnh người đông nghịt, hô lên một tiếng hưng phấn dị thường, không khác gì tiếng sói tru vang vọng khắp thiên địa, lấy tốc độ kinh người, phi thường kích động xông về phía Dương Thiên Lôi.

Hành động kinh thiên địa khiếp quỷ thần của Vu Tiểu Ưc lập tức hấp dẫn ánh mắt của mấy ngàn người xung quanh. Bất quá hắn vẫn không có một chút cảm giác nào, khiến cho Dương Thiên Lôi thiếu chút nữa đập đầu xuống đất.

- Mẹ nó, không phải từ lúc ca tới đây đều rất cẩn thận sao? Phải biết rằng, lớn lên quá đẹp trai không phải là cái tội của ca, nhưng sao lại khiến cho người khác hâm mộ ghen ghét vậy... Chẳng lẽ, ca sai rồi... người xem, ca đã thu liễm tất cả khí tức trên người mình...

- Đại ca, nhớ huynh chết mất thôi...

Vu Tiểu Ưc lập tức vọt tới trước mặt Dương Thiên Lôi, một lần nữa mục hạ vô nhân lớn tiếng nói, vừa nói vừa dang hai tay ra, bộ dáng này hoàn toàn là muốn ôm Dương Thiên Lôi một cái thật chặt. Lúc này, ánh mắt của mọi người đều đã tập trung trên người Dương Thiên Lôi.

- Vu thiếu gia... Người này là?

- Dương Thiên Lôi! Đệ tử Trảm Không Kiếm Phái, Dương Thiên Lôi!

- Đúng đúng, hẳn chính là người cùng Bát diện linh lung Tiểu Bạch Long Thương Huyền Bác ước chiến, Dương Thiên Lôi ah!

Đám đông lập tức truyền ra tiếng nghị luận xôn xao, Dương Thiên Lôi sớm đã danh chấn thiên hạ, tuy rằng chỉ nghe kỳ danh chứ chưa bao giờ gặp mặt, nhưng giờ phút này, rất nhiều người đã sớm nhận ra Vu gia tiểu thiếu gia một mực ngồi bên cạnh Vu Thanh Nhã, Vu Tiểu Ưc.

Thông qua xưng hô cùng cử động của Vu Tiểu Ưc, những người sớm đã biết quan hệ giữa Dương Thiên Lôi cùng Vu gia bảo, lập tức nghĩ tới thiếu niên trước mắt này là ai.

- Ngừng!

Dương Thiên Lôi trực tiếp đưa tay ngăn Vu Tiểu Ưc lại, khuôn mặt giật giật nói:

- Nói nhỏ thôi, ca đã nói với người bao nhiêu lần rồi, nói nhỏ thôi, hiểu không?

- Ặc..Đại ca là ta kích động thôi mà...

Vu Tiểu Ưc lập tức xấu hổ gãi gãi đầu, thanh âm vẫn to đến kinh người, hơn nữa còn cố ý hướng đến đám người Bộ Kinh Thiên nói:

- Đại ca, tỷ tỷ so với ta còn kích động hơn đây này! Nàng cứ tưởng người đã chết rồi, cơm không muốn ăn nước không muốn uống, cả người gầy đi một vòng đây này!

- Vu Tiểu Ưc!

Một tiếng kêu khê mang theo lửa giận bỗng nhiên truyền đến, Vu Tiểu Ưc căn bản là không cần quay đầu lại, lập tức rút cổ lại, nhanh như chớp trốn ở sau lưng Dương Thiên Lôi, trực tiếp biến Dương Thiên Lôi thành tấm lá chắn!

Vu Thanh Nhã tư thế hiên ngang, khuôn mặt đỏ bừng, vô cùng kiêu diễm. Dù nàng biết rõ bản thân tức giận, hơn nữa lại còn chạy ra như thế này thực sự là quá mức tổn hại hình tượng.

334. Chương 318: Đại Hôi Lang.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 318: Đại hôi lang.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thế nhưng nàng vẫn không thể không chế được chạy ra, hận không thể lập tức điên cuồng đâm đá Vu Tiểu Ưc một phen. Ở Vu gia bảo thì thôi, nhưng bây giờ gần như là đang đứng ở trước mặt cả tu luyện giới của Thiên Huyền đại lục! Điều này sao có thể khiến nàng nhẫn nhịn được?

Cùng lúc đó, đám người Bộ Kinh Thiên sớm đã bị Dương Thiên Lô cùng Vu Tiểu Ưc hấp dẫn, nhất là Bộ Kinh Thiên khuôn mặt trở nên vô cùng khó coi. Mà mấy kẻ a dua sớm đã ở bên cạnh hấn bao nhiêu năm, đều cẩn thận lén nhìn biểu lộ của Bộ Kinh Thiên. Vu Tiểu Ưc chạy ra gặp Dương Thiên Lô thì hấn không có sai. Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, tuyên bố ra Vu Thanh Nhã thích Dương Thiên Lô, hơn nữa còn thích đến mức độ kia, những người khác cho dù ngu cũng hiểu được. Nói trắng ra là, việc này không khác gì dưới con mắt của người trong thiên hạ, hung hăng tặng cho hấn một cái bạt tai!

Vì sao?

Nguyên nhân rất đơn giản. Bởi vì ngay mấy tháng trước, Bộ Kinh Thiên thái độ khác thường, triển khai điên cuồng theo đuổi Vu Thanh Nhã. Hiện tại đám người a dua theo hấn, từ trước đến nay sớm đã biết rõ hấn ngông cuồng, bá đạo. sớm đã tuyên bố quyền sở hữu của chính mình, nói với tất cả mọi người, Vu Thanh Nhã nhất định là nữ nhân của hấn.

Thế nhưng mà hôm nay, sau khi tiến vào “Tĩnh Diệu Thương nghiệp hiệp hội”, Bộ Kinh Thiên tự mình đi mời Vu Thanh Nhã đi trò chuyện cùng mọi người, tạo dựng một chút cảm tình, nhưng cũng không có thành công. Sở dĩ không thành công, Bộ Kinh Thiên cũng không phải cho rằng Vu Thanh Nhã cố ý cự tuyệt hấn. Hấn quy kết đại bộ phận nguyên nhân lên trên người Vu Tiểu Ưc. Bởi vì khi hấn đi mời, Vu Thanh Nhã còn chưa tỏ ý, Vu Tiểu Ưc đã lập tức đứng ra cự tuyệt. Ngăn cản Vu Thanh Nhã mở miệng.

Mà bây giờ Vu Tiểu Ưc nói như vậy, không thể nghi ngờ là lửa đổ thêm dầu, khiến cho Bộ Kinh Thiên ánh mắt tràn đầy một luồng hàn khí lạnh lạnh. Nếu như Vu Tiểu Ưc không phải là người của Vu gia bảo, không phải đệ đệ của Vu Thanh Nhã..chỉ sợ hấn đã trực tiếp giết chết rồi.

May mắn là Vu Thanh Nhã đi ra ngoài, tựa hồ đang giận dữ mắng mỏ Vu Tiểu Ưc hồ ngôn loạn ngữ, mới khiến cho tâm tình Bộ Kinh Thiên cảm thấy tốt hơn một chút. Chỉ là một màn kế tiếp lại khiến cho sắc mặt Bộ Kinh Thiên trực tiếp biến thành đen sì, trên mặt đầy gân xanh, cực kỳ hung ác! Y phục trên thân trong chốc lát không gió mà bay, tràn ngập khí tức khủng bố đến cực điểm. Mấy kẻ ở bên người hấn, đều không kìm lòng được phải lui lại phía sau một đoạn dài.

- Đại ca, huynh xem mặt tên Bộ Kinh Thiên ngu dần kia đi. Trong khoảng thời gian đại ca ly khai, hấn không ngờ bắt đầu trắng trợn truy cầu tỷ tỷ ta, còn tuyên bố khắp nơi nữa chứ!

Vu Tiểu Ưc sau khi trốn đến phía sau lưng Dương Thiên Lô, lập tức truyền âm nói.

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Bộ Kinh Thiên, khi thấy thần sắc của Bộ Kinh Thiên, lập tức tinh tường, lời nói của Vu Tiểu Ưc thực không ngoa. Một đạo tinh quang đậm đặc khiếp người lóe lên trong hai con ngươi của Dương Thiên Lô sau đó lập tức biến mất, trên mặt hấn chợt hiện ra một nụ cười thản nhiên, nhìn về phía Vu Thanh Nhã đang nén giận, dùng một loại ngữ khí tràn ngập ôn nhu cùng từ tính, hô:

- Thanh Nhã!

Vừa nói chuyện, tên này đồng thời xuất ra hai đạo thanh âm trực tiếp truyền vào trong tai Trương Tử Hàm cùng Sở Hương Hương:

- Thân yêu, đừng ghen!

Sau đó dang hai tay ra, giống hệt như động tác của Vu Tiểu Ưc khi phóng người tới chỗ hấn, thân hình nhoáng lên một cái lập tức tiêu thất trước mắt mọi người. Vu Thanh Nhã còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Dương Thiên Lô trực tiếp ôm vào trong ngực.

- Ah!

Vu Thanh Nhã hoàn toàn theo bản năng kêu lên một tiếng sợ hãi, muốn dấy dựa, muốn phản kháng, thế nhưng tên gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lô này, lực lượng thực sự quá lớn, đôi bàn tay nắm lấy chiếc eo nhỏ của Vu Thanh Nhã, quả thực như hai gọng kìm, khiến cho Vu Thanh Nhã không có chút không gian để phản kháng nào.

Trong nháy mắt này, thân thể hai người dính sát cùng một chỗ, Vu Thanh Nhã bắt đầu cảm thấy cả người bay bổng.... Bị Dương Thiên Lô ôm chặt lấy vòng eo, quay cuồng.

Vu Thanh Nhã trong đầu trống rỗng, quên cả giấy dựa, chỉ có xấu hổ cực độ tràn ngập trong trái tim nàng. Nàng biết rõ, từ hôm nay trở đi, quan hệ vi diệu giữa nàng cùng Dương Thiên Lôi đã không còn là bí mật nữa!

Cân quắc bất nhượng tu mi (Bậc nữ lưu không thua gì đấng mây râu), tư thế hiên ngang, rốt cuộc trong phút giây này cũng lộ ra thần thái nữ nhi, vô hạn xấu hổ, đem khuôn mặt nhỏ nhắn tuần mĩ mà vũ mị, vùi ở trên bờ vai Dương Thiên Lôi, không hề giấy dựa, không hề phản kháng, mặc cho hắn ôm bản thân nàng, cả người bay bổng, quay cuồng!

- Hắc hắc!

Vu Tiểu Ưc cười vô cùng ngu ngốc, đắc chí thỏa mãn nhìn đại cái hắn sùng bái nhất cùng bất tỷ.

Mấy người Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Vân Dao cùng với thập đại cao thủ khi thấy được Dương Thiên Lôi cũng tràn ngập kinh hãi. Khi nhìn thấy Vu Tiểu Ưc chạy ra, trên mặt mỗi người cùng đều tràn đầy mỉm cười. Nhưng khi Vu Tiểu Ưc nói ra nói câu nói làm chấn động toàn bộ đại sảnh kia, Trương Tử Hàm cùng Sở Hương Hương lập tức tâm ý tương thông chợt liếc nhìn nhau, mà sau đó lại nghe được truyền âm của Dương Thiên Lôi. Hai người chỉ có thể bất đắc dĩ nhếch miệng nhìn nhau.

Khi thấy Dương Thiên Lôi cùng Vu Thanh Nhã triền miên ôm nhau, khinh vũ phi dương. Mà khi Vu Thanh Nhã tràn đầy xấu hổ đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi ở trên bờ vai Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm cùng Sở Hương Hương nắm chặt bàn tay nhỏ bé, đã đạt thành ăn ý! Còn Vân Dao thì khẽ lắc đầu, ánh mắt có chút lo lắng nhìn Trương Tử Hàm đứng bên cạnh người nàng, nhưng cũng không phát hiện Trương Tử Hàm có gì dị thường.

Mà thập đại cao thủ thì liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ gờ ngón cái ra!

Đám đông bạo tạc rồi, trở nên vô cùng âm ỉ, đủ loại nghị luận vang lên, vô luận là ai cũng đều không thể tưởng tượng nổi. Vu Thanh Nhã đối mặt với vô số người truy cầu, hơn nữa còn có cả Hắc Bạch Song Long khiến cho ngàn vạn thiếu nữ điên cuồng đều không có chút nào rung động, không ngờ giờ phút này, lại ngã vào bờ vai Dương Thiên Lôi!

Tư thế hiên ngang của nàng trong chốc lát liền biến thành vô cùng vũ mị, là một thứ mĩ lệ đến như thế nào? Đối với tất cả mọi người, chỉ bốn chữ có thể hình dung được, đó là “Kinh tâm động phách”!

- Thiên Lôi...được rồi. Mọi người đều nhìn chúng ta kia kìa....

Vu Thanh Nhã sau khi hồi phục tinh thần, cũng không dám ngẩng đầu lên, vô cùng xấu hổ, thấp giọng thì thầm ở bên tai Dương Thiên Lôi.

- Ủ...!

Dương Thiên Lôi đắc chí đáp lại một tiếng, nhẹ nhàng bỏ Vu Thanh Nhã ra, bắt quá lại cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Vu Tiểu Ưc lập tức hấp tấp chạy tới bên cạnh hai người. Dường như so với Dương Thiên Lôi cùng Vu Thanh Nhã hắn còn hạnh phúc hơn.

- Thiên Lôi!

Khi ba người Dương Thiên Lôi đi đến trước đội ngũ Trảm Không Kiếm Phái, thập đại cao thủ ngồi ở đâu, lập tức tràn đầy vui mừng đứng lên hô.

- Thiên Lôi sư huynh!

Sau đó, toàn bộ đệ tử Trảm Không Kiếm Phái, trên mặt mỗi người đều tràn đầy khiếp sợ cùng vui sướng, âm âm âm âm, đều đứng lên, thanh âm cung kính hô. Giờ phút này, khí tức trên người Dương Thiên Lôi dĩ nhiên đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của bọn hắn. Mặc dù là thập đại cao thủ, Vân Dao, Trương Tử Hàm cũng không nghĩ tới Dương Thiên Lôi lúc ra đi chỉ là Tiên Thiên ngũ cấp, khi trở về, khí tức trên thân không ngờ lại cường đại như thế, so với thập đại cao thủ đi tiên phong còn muốn mạnh hơn nhiều.

Dương Thiên Lôi mỉm cười ôm quyền với mọi người.

Trương Tử Hàm cùng Sở Hương Hương nhanh như chớp đi tới bên người Dương Thiên Lôi, bắt quá hai người cũng không có để ý đến Dương Thiên Lôi, mà là đem Vu Thanh Nhã bên cạnh hắt dụi đi, quay trở về đội ngũ. Vu Thanh Nhã vẻ mặt vô cùng xấu hổ, nhưng rất nhanh tam nữ đã to nhỏ nói chuyện cùng một chỗ.

Thấy một màn như vậy, Dương Thiên Lôi vô cùng đắc ý, cùng với thập đại cao thủ nói chuyện một lúc, liền bị Vu Tiểu Úc kéo về phía trận doanh Vu gia bảo.

- Dương ca! Dương ca! Muội phụ! Lão đại!

Khi Dương Thiên Lôi đi vào trận doanh Vu gia bảo, hơn ba trăm đệ tử Vu gia bảo, không ngờ cũng giống như Trảm Không Kiếm Phái, đồng loạt đứng lên, thanh âm thân thiết, cung kính, ánh mắt cực nóng, thậm chí là cuồng nhiệt hô.

Một màn này chính thức khiến cho tất cả các tu luyện giả trong đại sảnh chấn kinh rồi.

Phải biết rằng, từ lúc Dương Thiên Lôi xuất hiện đến bây giờ, tất cả tu luyện giả đều một mực chú ý đến hành động của hắn, Vu Thanh Nhã cùng Vu Tiểu Úc. Nếu như nói Dương Thiên Lôi trở về đội ngũ Trảm Không Kiếm Phái, được các đệ tử trong môn phái cung kính nghênh đón, chứng minh là hắn bên trong Trảm Không Kiếm Phái đã có uy tín tuyệt đối, mọi người vẫn có thể lý giải được. Nhưng khi hắn xuất hiện bên trong Vu gia bảo, tất cả các đệ tử của Vu gia bảo vô luận là nam hay nữ, vô luận là già hay trẻ, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi, cũng không phải đơn giản chỉ là cung kính, nhất là các đệ tử trẻ tuổi, quả thực chính là cuồng nhiệt!

Tất cả mọi người có thể rõ ràng cảm nhận được, loại cuồng nhiệt này chính là phát ra từ trong nội tâm!

Mọi người rất cực cũng minh bạch, thiếu niên Dương Thiên Lôi này tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng của bọn họ. Hắn chính phục không đơn giản chỉ là tuyệt đại thiên kiêu Vu Thanh Nhã, mà là chinh phục toàn bộ đệ tử Vu gia!

Điều này cần có năng lực như thế nào?

- Tiên Thiên cấp tám! Một năm không gặp hắn đã đạt đến Tiên Thiên cấp tám!

Bộ Kinh Thiên không hề che dấu chút nào địch ý mãnh liệt, ánh mắt cơ hồ là phun ra lửa, dừng ở trước bóng lưng Dương Thiên Lôi, thâm nghĩ.

- Bộ huynh!

Một tên thiếu niên bên người Bộ Kinh Thiên, lạnh lùng nhìn Dương Thiên Lôi, quay người nói.

Chỉ là thiếu niên vừa mới mở miệng, Bộ Kinh Thiên lại trực tiếp khoát tay ngăn cản, nói:

- Một năm ba tháng sau, thi đấu giao lưu giữa bát đại môn phái, hắn sẽ quyết đấu cùng với Thương Huyền Bác đã tấn cấp lên Thần Đạo! Vô luận là hắn, hay là Thương Huyền Bác thắng, đều phải tiếp nhận khiêu chiến của ta! Hừ, Thần Đạo sao, chỉ cần ta nguyện ý, không cần mất đến ba tháng đã có thể tấn chức Thần Đạo! Chuyện của ta, các ngươi không cần xen vào! Bộ Kinh Thiên ta chưa bao giờ e ngại bất luận đối thủ nào, tình địch cũng là như vậy! Lần đi di tích này, ta muốn cho Vu Thanh Nhã minh bạch, lựa chọn của nàng là sai lầm!

Quanh thân Bộ Kinh Thiên tản ra khí tức ngông cuồng, tuy rằng sắc mặt hắn đã khó coi đến cực điểm, nhưng thân hình cao lớn uy mãnh, cùng với lời nói cuồng ngạo, vẫn như cũ tỏa ra khí tức khiến cho mọi người không thể không tin phục! Nhất là một ít nữ đệ tử, ánh mắt nhìn về phía Bộ Kinh Thiên, càng tràn đầy tiếc hận! Tiếp theo nhìn về phía Vu Thanh Nhã càng ngày càng giận dữ!

Nam nhân ưu tú như thế, nếu như có một tia biểu cảm với các nàng, các nàng tuyệt đối sẽ không có chút do dự nào bỏ nhào vào hắn rồi!

Thân hình cao lớn uy mãnh, cương nghị mà phóng khoáng, khuôn mặt cuồng ngạo không có bất cứ thứ gì có thể trói buộc, thực lực cùng thiên phú kinh người kia, không có thứ nào không khiến cho vô số cô bé điên cuồng! Trong mắt các nàng, cái loại mao đầu tiểu tử miệng còn hôi sữa như Dương Thiên Lôi sao có thể so sánh được?

- Tích!

Một âm thanh báo sắp bắt đầu truyền đến. Sau đó cánh cửa tại mỗi một thông đạo đều đồng thời mở ra, nhân viên phục vụ của “Tinh Diệu Thương Hội” rất nhanh đã trở lại vị trí của mình. Lập tức, tất cả các tu luyện giả đều đứng lên. Dưới sự chỉ dẫn của phục vụ viên “Tinh Diệu Thương Hội”, cầm lấy truyền tống bài của bản thân mình, trật tự xếp hàng tiến đến.

Di tích chính thức mở ra!

Vu Thanh Nhã cùng Vu Tiểu Ưc đều đã trở về đội ngũ của Vu gia bảo, mà Dương Thiên Lôi thì lưu lại tại Trảm Không Kiếm Phái, cùng Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương đứng chung một chỗ. Trong di tích, dưới ức vạn niên dưỡng dục, tồn tại vô số linh vật, tiên thảo, pháp bảo truyền thừa, đồng dạng cũng tồn tại vô số yêu thú thủ hộ cùng với cấm chế cường đại.

Cho nên, muốn đạt được thu hoạch bên trong di tích, cũng không phải là chuyện đơn giản. Thực lực phải đủ cường đại, cần có tốc độ nhanh hơn so với mọi người, mới có thể đạt được thêm bảo vật....Nếu không, rất có thể cả cháo cũng không có mà húp. Mà tu luyện giả tham gia dự tuyển của các đại môn phái, hiển nhiên đều đã trải qua chọn lựa cùng huấn luyện nghiêm khắc!

- Một truyền tống trận, mỗi lần chỉ có thể truyền tống mười người đi đến ngoại vi di tích. Vị trí ngoại vi di tích truyền tống đến đều là tùy tiện, không có địa điểm cố định. cho nên thỉnh các đại môn phái, thế gia, cùng với các loại tổ hợp tự do...phân tổ một cách hợp lý. Đối với bất luận xung đột cùng tranh đấu nào bên trong di tích, cùng với Tinh Diệu chúng ta không có liên quan.

Khi tu luyện giả bắt đầu tiến vào, khuếch âm khí truyền đến phổ biến, lần nữa cường điệu thêm một lần.

Trảm Không Kiếm Phái, cộng thêm Dương Thiên Lôi vừa mới gia nhập, tông cộng có đến một trăm năm mươi bảy người. Khi Dương Thiên Lôi chưa đến, sớm đã chia làm mười sáu tổ, Văn Dao cùng với năm vị cao thủ Tiên Thiên cấp bảy dẫn đầu sáu tổ. Dương Thiên Lôi chỉ có thể gia nhập vào tiểu tổ sáu người.

335. Chương 319: Tốc Độ Khiến Mọi Người Khiếp Sợ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 319: Tốc độ khiến mọi người khiếp sợ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bất quá, việc này cũng không có ảnh hưởng gì, giữa các tổ đã có chuẩn bị kỹ càng vô số phương thức liên lạc như thông tấn phù.... Chỉ cần sau khi đi vào trong di tích, trước tiên sẽ tụ hợp lại. Từng đạo bạch quang hiện lên, đám người Trương Tử Hàm lần lượt biến mất, cuối cùng chỉ còn lại bảy người Dương Thiên Lôi. Dẫn đầu đội ngũ là một vị lão giả Tiên Thiên cấp bảy của Thiên Dương Phong. Bất quá sau khi Dương Thiên Lôi gia nhập, lão giả này không có chút do dự nào nhường lại thân phận đội trưởng.

- Tiểu muội muội...

Khi nhóm người cuối cùng của Trảm Không Kiếm Phái bước vào bên trong Truyền Tống Trận, Dương Thiên Lôi cúi đầu, mỉm cười như một con sói xám, trực tiếp thò móng vuốt ra đặt lên trên đầu của tiểu la lị Hoàng Niếp Niếp vẫn đang trừng lớn mắt nhìn hắn!

Loại cử động can đảm cùng thân mật này của Dương Thiên Lôi, khiến cho lão giả đi đầu cùng với bốn gã đệ tử Trảm Không Kiếm Phái tim nhảy bình bịch, Hoàng Niếp Niếp tính cách như thế nào, bọn họ đương nhiên là biết rõ. Tiểu la lị này, có trí tuệ cùng sự lạnh tĩnh hơn xa nhưng người bạn cùng lứa, không có chút hoạt bát nào mà thiếu nữ nên có, người khác rất khó có thể tiếp xúc.

Lần đi vào di tích này, mọi người tuy rằng đã sớm ở cùng một chỗ, nhưng tới tận bây giờ còn chưa từng thấy nàng nói qua câu nào.

- Dương Thiên Lôi...

Nhưng khiến cho mấy người bất ngờ chính là, Hoàng Niếp Niếp không ngờ lại nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi, ánh mắt dường như mang theo một tia mê mang, hô lên danh tự của Dương Thiên Lôi.

- Gọi là ca ca.

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói. Đúng lúc này Truyền Tống Trận khởi động.

Bạch quang lóe lên, mọi người cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, sau đó xuất hiện bên trong một mảnh nguyên thủy sâm lâm. Vô số những cây đại thụ chọc trời, tràn ngập một cỗ khí tức hoang vu từ thời viễn cổ, khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ bị áp bức.

...

Viễn Cổ đại di tích số bốn mươi bảy, chính là động thiên bảo địa mà Viễn Cổ tu luyện giả dùng đại thần thông mở ra, dung hợp không gian pháp tắc, giống như là một đại thế giới, bởi vì chiến tranh hoặc là tự nhiên vỡ lạc....nói chung là do một số nguyên nhân mà bị phong ấn bảo lưu lại, trở thành Viễn cổ đại di tích.

Loại di tích này, tràn ngập thiên địa linh khí, bảo tàng, cơ duyên cùng số mệnh, vô số thứ tốt đang chờ đợi ở phía trước. Bất quá, đồng dạng cũng tràn ngập ma thú, yêu thú, thậm chí còn có cả sự tồn tại của Địa Ma, Thiên Ma. Cho nên nguy hiểm là có thể tưởng tượng ra được. Đây cũng là nguyên nhân vì sao các đại môn phái đều tổ chức theo đoàn đội tiến vào, làm như vậy mới có thể giảm mức nguy hiểm xuống thấp nhất.

- Thiên Lôi, dọc theo ngoại vi di tích tìm kiếm cửa vào, sau đó báo cho ta biết trước tiên.

Dương Thiên Lôi vừa bước vào vào di tích, đã nhận được thập đại cao thủ Khương Kỳ truyền đến tin tức.

- Đi, chúng ta đi tìm cửa vào trước.

Một đạo kiếm quang hiện lên, Dương Thiên Lôi té ra kiếm quang, kéo tay tiểu la lị Hoàng Niếp Niếp, trực tiếp bay lên trời, niệm lực cường đại lập tức tràn ra bốn phương tám hướng. Trong năm vị tu luyện giả còn lại, còn có hai người có tu vi Tiên Thiên cấp bốn, được lão già cùng một vị cao thủ tiên thiên cấp sáu mang theo, bảy người tạo thành bốn đạo kiếm quang, dưới sự dẫn dắt của Dương Thiên Lôi, nhanh chóng đi tới.

Chỉ là, ngoại trừ của Dương Thiên Lôi ra, tốc độ ngự kiếm phi hành của ba người còn lại thực sự quá chậm, phải biết rằng, loại đại di tích này, so đấu đúng là vận khí. Có thể sớm chút tiến vào hạch tâm di tích so với những người khác, điều này cũng đồng nghĩa với việc có nhiều cơ hội đạt được tiên đan, pháp bảo, linh dược, truyền thừa.... hơn. Đương nhiên dù cho có vận khí mà tốc độ quá chậm thì cũng sẽ bị người khác cướp sạch. Cho nên Dương Thiên Lôi vốn có tốc độ của máy bay, thì sao có thể chịu đựng tốc độ của xe bò như thế này?

- Các vị sư huynh đệ, ta mang các người đi một đoạn đường ah. Các vị chỉ cần nắm chặt “Thiên La Địa Võng” của ta là được rồi.

Dương Thiên Lôi nói xong liền té ra “Thiên La Địa Võng”, dưới sự thúc dục bằng niệm lực, lập tức hóa thành một cái dây thừng dài, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Tốt

Lão già là người thứ nhất đáp ứng, mọi người cũng đồng loạt gật đầu, Dương Thiên Lôi lúc này tràn ra khí tức cường hãn, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của bọn hắn, tự nhiên bây giờ hắn nói gì đều nghe theo. Vội vàng quấn chặt dây thừng lên trên cổ tay. Hoàng Niếp Niếp vốn là đứng trên kiếm quang của kiếm quang, một bàn tay nhỏ bé bị Dương Thiên Lôi nắm chặt. Nàng khẽ ngẩng đầu lên liếc nhìn Dương Thiên Lôi thấy hắn cũng không có gì khác thường, cũng không nói gì. Đối đãi đặc thù như thế, Hoàng Niếp Niếp không ngờ lại không cảm thấy bất luận cái gì là không ổn, phẳng phất chuyện này vốn nên là như vậy.

Đây là lần thứ nhất Hoàng Niếp Niếp nhìn thấy Dương Thiên Lôi kể từ khi nàng bước vào cảnh giới Tiên Thiên.

Ban đầu ngoài ý muốn gặp nhau ở bên trong đạo tràng của Huyền Hoàng Kỳ, khi đó bất quá nàng chỉ là một Hậu Thiên Tinh Giả, nhưng khi thấy được Dương Thiên Lôi liền có một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Mà bây giờ khi nàng tấn thăng lên Tiên Thiên tam cấp, gặp lại Dương Thiên Lô một lần nữa, cái loại cảm giác quen thuộc này lại càng thêm rõ ràng. Sau khi mọi người nắm chặt, Dương Thiên Lô mỉm cười, lập tức khởi động. Mọi người vừa mới bắt đầu còn có chút khấn trương, sau khi Dương Thiên Lô khởi hành, lập tức hít một hơi, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lô có chút quái dị. Với tốc độ này so với khi bọn họ tự mình phi hành có gì khác nhau?

Chỉ là, trong chớp lát, sáu người ngay cả Hoàng Niếp Niếp đều khiếp sợ tột đỉnh.

Tốc độ ban đầu của Dương Thiên Lô cũng không nhanh, chuyện này chẳng qua chỉ là muốn chiếu cố bọn họ mà thôi, sợ bọn họ đột nhiên không thích ứng được, mà chậm rãi tăng tốc độ dần lên, trong lúc bất tri bất giác đã đạt đến một trình độ khủng bố. Đồng thời, tinh thần của hắn cũng nhanh chóng tản ra bốn phía, cảm ứng khí tức xung quanh, tìm kiếm cửa vào.

Không lâu sau, Dương Thiên Lô đã bay qua mấy trăm dặm khu vực ngoại vi.

Lúc này, Dương Thiên Lô trên cơ bản đã hiểu rõ được hình dáng của cái di tích này. Bốn phía đều là vô tận Viên cổ sâm lâm. Bên trong sâm lâm tràn ngập linh dược cùng yêu thú, mặc dù chỉ là ngoại vi thôi, có thể coi như là một chỗ lịch luyện.. nhưng cũng có thể thu hoạch được không ít.

Bất quá, hiển nhiên là không có người nào vì cái lợi cực nhỏ ở trước mắt, mà buông tha cho tràn ngập vô số cơ duyên cùng số mệnh ở bên trong di tích. Viên Cổ Sâm Lâm xung quanh di tích, bị một đạo kết giới vô cùng cường hãn, cường hãn vượt xa sự tưởng tượng của Dương Thiên Lô bao quanh. Tuy hắn có thể thấy được cảnh vật nhưng không có cách nào đi vào. Nó phẳng phất như là một tòa thành trì cực lớn, có vô số kiến trúc mọc lên san sát nhau, tán ra khí tức từ thời tuyên cổ, viên cổ, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng thú rống.

336. Chương 320: Quả Trường Sinh!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 320: Quả Trường Sinh!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thiên Lô, cửa vào bên trong di tích ở phía đông! Đến mau!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên thu được tin tức của Vu Thanh Nhã, hiển nhiên thành viên của Vu gia bảo đã phát hiện ra cửa vào. Dương Thiên Lô trả lời một tiếng, sau đó đem tin tức trực tiếp truyền đến cho Khương Kỳ. Trong chớp lát một đạo sương mù màu đen tản ra, bao vây tất cả mọi người lại. Ngay sau đó, tốc độ phi hành của bọn họ một lần nữa lại tăng lên. Khoảng cách hơn một ngàn dặm, không mất bao lâu, Dương Thiên Lô đã dẫn mọi người đuổi tới. Khi hắn sắp tiếp cận lối vào, liền giảm tốc độ xuống, cùng thu hồi Thiên La Địa Võng lại.

- Thanh Nhã.

Khi Dương Thiên Lô thấy được mấy người Vu Thanh Nhã, Vu Tiểu Ưc Dạ Đằng Nhân, liền trực tiếp điều khiển kiếm quang hạ xuống bên người Vu Thanh Nhã.

- Thiên Lô, đã có mấy vị cao thủ tiến vào bên trong di tích, hai người chúng ta có thể đi tham gia tranh đoạt hạch tâm di tích

- Hạch tâm di tích?

Dương Thiên Lô có chút nghi hoặc.

- Không sai. Cái di tích này phi thường lớn, hạch tâm của di tích khẳng định là có pháp bảo phi thường cường đại trấn thủ.

Vu Thanh Nhã nói:

- Chúng ta nhanh đi thôi. Tiểu úc, mấy người các người ở lại chờ đệ tử bảo nội tập hợp đầy đủ, thì nghe theo sự chỉ huy của Lục thúc. Còn mấy vị này..chờ đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái các người đến đủ, thì hãy cùng tiến vào.

- Được...!

Dương Thiên Lô lên tiếng, chuyển lời cho Hoàng Niếp Niếp cùng mấy vị đệ tử. Sau đó cùng với Vu Thanh Nhã dưới ánh mắt cực kỳ hâm mộ của mọi người, trực tiếp bước chân vào bên trong di tích. Kể tài cao thì gan lớn, cũng chỉ có những người có tu vi như bọn họ, mới dám đơn độc hành động. Những tu luyện giả đề cấp giống như Hoàng Niếp Niếp, cũng chỉ có thể chờ đợi đội ngũ tề tựu đông đủ, mới có thể đi vào.

- Âm!

Vừa bước vào bên trong di tích, một tiếng nổ cực lớn lập tức truyền vào trong tai Dương Thiên Lô cùng Vu Thanh Nhã. Ngay sau đó, bọn hắn cảm giác được phía trước truyền đến một cỗ uy áp cường đại, như núi lớn như biển rộng bao phủ lấy toàn bộ không gian.

- Minh Huyết Hà!

Vu Thanh Nhã nhẹ nói, hai con mắt tuần mỹ lập tức bắn ra hai đạo tinh quang.

Một con sông lớn có chiều dài rộng chừng trăm trượng, xuất hiện trước mặt hai người. Trong lòng sông, cứ cách một khoảng lại có một cái đầu lâu cực lớn khủng bố đến dị thường của yêu thú, dập dềnh trên mặt nước, mênh mông nước sông tràn ngập một màu đỏ tươi, sóng nước màu máu cuộn cuộn. Không biết đến tột cùng là con sông này sâu bao nhiêu, có bao nhiêu yêu thú ẩn dấu ở bên trong lòng sông.

Dương Thiên Lô cơ hồ trong nháy mắt liền cảm ứng được, con sông này tuyệt đối không giống những con sông bình thường. Sau khi nghe được thanh âm của Vu Thanh Nhã, lại càng thêm chắc chắn về điều này.

- Minh Huyết Hà là cái gì?

Dương Thiên Lô nhẹ giọng hỏi. Thân hình hai người cũng không có dừng lại.

- Minh Huyết Hà! Là do máu của U Minh ngưng tụ thành sông dài! Yêu thú ở trong đó chính là U Minh Thú đã tuyệt tích từ lâu. Nếu như có thể thu con sông này lại luyện hóa cửu âm chi huyết ở bên trong đó, liền có thể luyện chế ra được vô số tiên đan cường đại. Đáng tiếc, thứ này không một ai có biện pháp độc chiếm. Đi thôi, chúng ta nên nhanh chóng vượt qua, không nên trì hoãn thời gian ở chỗ này.

- Ấc, đồ tốt như vậy, sao lại không lấy?

Dương Thiên Lô có chút kinh ngạc nói.

- Mấy người Tiểu Úc nhất định sẽ thu lấy một ít. Tinh lực của chúng ta có lẽ nên đặt ở trên đại bảo vật.

Vu Thanh Nhã đã khôi phục lại tư thế hiên ngang, con mắt hiện ra hào quang kiên định, nói.

- Không được, tôn chỉ của ka là, nhận bay qua lập tức nhổ lông, chó gà không tha. Thanh nhã, người chờ ka một chút!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên trầm giọng nói. Móa, vật trân quý như vậy, sao có thể buông tha? Mặc dù bộc lộ một chút thực lực của mình cũng không sao cả. Nhìn thấy tiên đan linh dược mà còn bỏ qua, đó là hành vi của kẻ đần.

Trong lúc nói chuyện, mi tâm Dương Thiên Lô bỗng nhiên tỏa ra vô số ngũ sắc thần quang, cực kì mãnh liệt.

Giờ phút này, Dương Thiên Lô đối với công năng cơ bản của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” đã có thể vận dụng đến xuất thần nhập hóa.

Vu Thanh Nhã căn bản không nhìn thấy bóng dáng của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, chỉ thấy mi tâm Dương Thiên Lô lóe lên hào quang. Trong nháy mắt, nàng thấy được một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi.

- Ngao ngao ngao!

Từng tiếng gào thét ngập trời, đột nhiên truyền ra từ trong Minh Huyết Hà, không chỉ có U Minh Thú Tiên Thiên cấp một, cấp hai, ngay cả cuộn cuộn U Minh huyết, cũng không thể kháng cự, ngưng tụ thành từng đạo thủy kiếm cực lớn, dùng một loại tốc độ vô cùng khủng bố, ngưng tụ thành một đường, điên cuồng chui vào bên trong mi tâm Dương Thiên Lô. Hai gã tu luyện giả Tiên thiên cấp chín vừa mới vượt qua Minh Huyết Hà cảm thấy phía sau lưng xuất hiện động tĩnh cực lớn, vội vàng quay đầu lại nhìn, khi thấy được năng lực khủng bố giống như là rắn nuốt voi của Dương Thiên Lô, lập tức trợn mắt nhìn.

Trong chớp lát, toàn bộ thiên địa đều thất sắc. Minh Huyết Hà rộng tầm trăm trượng, dùng tốc độ kinh người bắt đầu cạn dần. Chỉ sau vài phút đồng hồ đã biến thành một con sông cạn khô, tính cả U Minh Thú ở bên trong, tất cả đều biến mất sạch sẽ.

- Đó là thần thông gì? Pháp bảo gì? Không ngờ lại khủng bố đến như vậy?

Hai gã cao thủ Tiên Thiên cao thủ, liếc mắt nhìn nhau, tràn ngập khiếp sợ nói.

Vu Thanh Nhã đồng dạng cũng có chút trợn mắt!

Khi nàng còn chưa kịp phản ứng, Dương Thiên Lô đã hưng phấn ôm lấy bờ eo thon nhỏ của Vu Thanh Nhã, xẹt qua một đạo lưu quang, nhanh như tia chớp hướng bên trong di tích phóng đi, trong nháy mắt đã biến mất vô ảnh vô tung, không để lại một chút khí tức nào.

- Cái này...

Hai gã cao thủ Tiên Thiên cấp chín thấy một màn như vậy, vốn là đang tràn trề tin tưởng với thực lực liên thủ của hai người hoàn toàn có thể cướp đoạt hạch tâm di tích, cho dù là Vu Thanh Nhã cùng Bộ Kinh Thiên cũng không có tốc độ nhanh như bọn hắn. Nhưng bây giờ chứng kiến Dương Thiên Lô thể hiện ra năng lực khủng bố như thế, quả thực không khác gì hất một chậu nước đá lên đầu hai người, trực tiếp khiến cho nội tâm hai người rét run. Cùng loại biến thái này tranh đoạt? Sao làm được?

Đồng dạng như vậy, trong thời gian hơn mười phút từ khi Dương Thiên Lô cắn nuốt hoàn toàn Minh Huyết Hà, vài tên cao thủ Tiên Thiên cấp chín vừa mới bước vào bên trong di tích, thấy được một màn này, cũng không khác gì hai người kia, trực tiếp bị dọa cho khiếp sợ không nói được lời nào.

Thẳng cho đến khi Dương Thiên Lô mang theo Vu Thanh Nhã rời khỏi, mấy người này mới thanh tỉnh trở lại. Lập tức hóa thành từng đạo kiếm quang, tiến vào bên trong di tích.

- Sư đệ không nên nản chí! Muốn đoạt được pháp bảo hạch tâm di tích, há lại có thể đơn giản như vậy? Tất nhiên là phải trải qua một hồi tranh đoạt kịch liệt. Chúng ta chỉ cần núp ở phía sau, bọ ngựa bắt ve sâu chim sẻ ở phía sau là đủ.

- Sư huynh nói quả thực có lý!

Hai người nói xong, cũng hướng sâu bên trong di tích bay đi.

Sau nửa canh giờ, phần lớn tu luyện giả bắt đầu tập hợp thành đội ngũ, xâm nhập vào bên trong di tích. Nhất thời một cơn sóng tu luyện giả tỏa ra bốn phía, bắt đầu tìm kiếm cơ duyên cùng pháp bảo bên trong di tích vô cùng khổng lồ. Đệ tử của Vu gia bảo cùng Trảm Không Kiếm Phái tự nhiên trở thành đội ngũ hữu hảo. Bao gồm mấy người Vu Tiểu Ưc, Trương Tử Hàm cùng Sở Hương Hương bên trong di tích hợp thành một đội ngũ cực lớn, trực tiếp kéo theo một chiến tuyến vô cùng khổng lồ, liên thủ thẳng tiến sâu vào bên trong.

- Thiên Lô, bên này!

Sau khi Dương Thiên Lô và Vu Thanh Nhã phi hành được một quãng đường. Vu Thanh Nhã dựa theo trực giác của mình nói.

Hạch tâm di tích đến tột cùng là ở chỗ nào, cũng không phải đơn thuần chỉ dựa vào phương vị là chủ yếu. Nếu như vậy thì quá mức đơn giản rồi. Dưới tình huống bình thường, khi tiến sâu vào bên trong di tích, tu luyện giả đều có cảm ứng cùng trực giác của riêng mình đối với khí tức của di tích.

- Được.

Dương Thiên Lô cũng không có cảm giác đặc thù gì, trầm giọng đáp. Trong chốc lát đã đến sát bên người bên người, hướng về phương hướng mà Vu Thanh Nhã đã vạch ra, bay đi nhanh như tia chớp. Tâm thần hai người đều phóng thích ra toàn bộ, cảm ứng khí tức bên trong di tích.

- Âm âm ...

Khi hai người đi được mấy trăm dặm, vô số tiếng chiến đấu cực lớn vang vọng truyền vào trong tai hai người. Từng đạo quang mang trùng thiên, mang theo năng lượng hủy thiên diệt địa, không ngừng bạo phát ra ngoài. Phía trước, có bốn đạo thân ảnh đang bị một đám yêu thú tán ra kim quang ngăn trở, lâm vào bên trong chiến đấu.

- Triệu Vân Phi, Bách Lí Hàn, “Quả Trường Sinh” này là chúng ta phát hiện ra trước, các người chẳng lẽ muốn ra tay cướp đoạt?

Một gã cao thủ Tiên Thiên cấp chín vừa điên cuồng chiến đấu, vừa chém chém giết yêu thú cuồng bạo, vừa hướng tới hai người khác tức giận nói.

- Chê cười! Cái gì mới gọi là phát hiện trước? Trong di tích, bất luận là tiên đan hay linh dược, pháp bảo, bảo thành đều là vật vô chủ. Người có năng lực thì đoạt được! Các người nếu thức thời thì lập tức xéo đi!

Triệu Vân Phi lạnh giọng nói.

- Chỉ bằng hai người các người, chúng ta còn chưa đủ vào trong mắt.

Bách Lí Hàn tiếp lời, cuồng ngạo nói.

- Các người...Đừng tưởng rằng Tạo Hóa Môn muốn làm gì thì làm, Thiên Vũ Môn chúng ta chẳng lẽ lại sợ các người sao?

Thiếu niên đi đầu lập tức phản nộ nói.

- Ha ha..Buồn cười! Người vốn là ngu ngốc hay nào bị ngập nước rồi hả? Chuyện này cùng môn phái thì có quan hệ gì? Chẳng lẽ các người không hiểu quy tắc bên trong di tích hay sao? Lập tức xéo đi bằng không giết không tha!

Triệu Vân Phi lập tức cuồng nộ nói.

- Quả Trường Sinh? Đó là cái gì?

Dương Thiên Lô cùng Vu Thanh Nhã nộ tức ầm ầm đi khí tức, chậm rãi tiếp cận đến. Đồng thời, Dương Thiên Lô quay đầu hỏi Vu Thanh Nhã. Vu Thanh Nhã trợn trắng mắt, tắt tiếng với sự vô tri của Dương Thiên Lô, đành phải giải thích:

- Là một loại tiên quả có thể gia tăng trăm năm thọ nguyên, cực kỳ hiếm thấy. Trăm năm nở hoa, trăm năm kết quả, trăm năm thành thực. Một Trường Sinh Thọ, chỉ có thể kết xuất một Quả Trường Sinh, tuy không trân quý bằng Ngưng Huyết Đan, nhưng giá trị cũng rất cao, cho nên là đối tượng tranh đoạt.

Vu Thanh Nhã nói tiếp:

- Không thể tưởng được bên trong di tích này không ngờ lại nhiều bảo vật như vậy! Đám Kim Giáp Thú thủ hộ chỉ sợ là có bốn mươi đến năm mươi Quả Trường Sinh vừa vãn thành thực.

- Thứ tốt...

Nghe được mấy lời của Vu Thanh Nhã, hai con người màu đen của Dương Thiên Lô lập tức phóng ra hai đạo quang mang hưng phấn, nói:

- Quy tắc của di tích là gì? Người Tạo Hóa Môn, như thế nào lại là một lũ vừa vô sỉ, vừa ngu ngốc vậy?

- Thiên Lô, Tạo Hóa Môn Triệu Vân Phi cùng Bách Lí Hàn nói không sai. Quy tắc bên trong di tích chính là không có quy tắc nào. Bất luận là tranh đoạt bảo vật gì, đều không có liên quan cùng với môn phái, hết

thấy đều dùng thực lực nói chuyện. Hai người “Thiên Vũ Môn” kia ngược lại có chút cường từ đoạt lý. Nếu như là bọn họ đã lấy được Quả Trường Sinh, hai người Triệu Vân Phi liền ra tay cướp đoạt, ngược lại mới có thể nói như vậy

- Ấc! Như vậy à? Quả thực là không tệ

Dương Thiên Lô chợt nói. Thanh âm chưa dứt, thân hình của hắn đột nhiên nhoáng lên một cái, lập tức tiêu thất trước mặt Vu Thanh Nhã. Trong chốc lát, Vu Thanh Nhã đỏ khóc đỏ cười nghe được Dương Thiên Lô trâu bò, trực tiếp đơn giản nói ra một câu vô cùng cuồng ngạo:

- Các người cũng có thể đi rồi! Quả Trường Sinh này ca nhận !

Khóe miệng Vu Thanh Nhã giật giật, lộ ra một tia bất đắc dĩ, thân hình nhoáng một cái, đã xuất hiện ở bên cạnh Dương Thiên Lô.

- Dương... Thiên Lô.

Sau khi bốn người thấy được Dương Thiên Lô, lập tức kinh hãi lắp bắp nói, ánh mắt mỗi người đều hiện ra hai đạo hàn quang. Dương Thiên Lô là ai, bọn hắn đương nhiên là sớm biết được. Lúc ở đại sảnh, cũng thấy được Dương Thiên Lô biểu diễn. Bọn hắn không thể không thừa nhận, Dương Thiên Lô quả thực là thiên tài trăm ngàn năm qua khó gặp. Trong thời gian ba năm ngắn ngủi, liền từ một tên Hậu Thiên Tinh Giả bước lên Tiên Thiên cấp tám. Loại tốc độ này, tuy rằng có quan hệ cùng việc Trảm Không Kiếm Phái cùng với Vu gia bảo toàn lực bồi dưỡng. Nhưng không có bất luận người nào hoài nghi thiên phú kinh người cùng thuộc tính của hắn. Nhưng điều này cũng không đồng nghĩa với việc bọn hắn phải sợ Dương Thiên Lô. Cho dù Dương Thiên Lô có lẽ thực sự rất mạnh, về sau sẽ càng mạnh thêm. Nhưng giờ phút này, hắn bất quá chỉ là một tên Tiên Thiên cấp tám mà thôi. Hắn cho dù mạnh, hai người bọn hắn là Tiên Thiên cấp chín chẳng lẽ lại không đối phó được với một tên tu luyện giả Tiên Thiên cấp tám?

- Vu Thanh Nhã?

Nhưng mà khi bốn người bọn họ còn chưa kịp lên tiếng , một đạo thân ảnh quen thuộc đã xuất hiện bên người Dương Thiên Lô. Khi bốn người thấy được thân ảnh này, đều lập tức nhú mày. Vu Thanh Nhã tuy rằng cũng là vừa mới tấn thăng Tiên Thiên cấp chín, nhưng bọn hắn đều hiểu rõ thực lực của Vu Thanh Nhã.

337. Chương 321: Một Quyền!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 321: Một quyền!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Truyền tin cho Bộ sư đệ!

Triệu Vân Phi vội vàng truyền âm với Bách Lí Hàn nói. Nói xong, hắn đột nhiên nhanh như tia chớp thối lui đến cửa động, định chỉ chém giết cùng Kim Giáp Thú, nhìn Dương Thiên Lô cùng Vu Thanh Nhã nói:

- Hai vị, Quả Trường Sinh này có đến bốn, năm mươi quả. Hơn nữa Kim Giáp Thú thủ hộ rất nhiều, muốn chém giết cũng cần một thời gian ngắn. Bằng không, sáu người chúng ta liên thủ? Dùng số lượng Kim Giáp Thú chém giết được để phân phối Quả Trường Sinh?

- Tốt! Chúng ta không có ý kiến.

Thiên Vũ Môn Tư Đồ Cẩm cùng Khâu Đào lập tức đáp ứng. Vốn hai người trong Tạo Hóa Môn vô cùng bá đạo, nhưng lúc này bọn hắn chỉ có thể lùi bước. Bởi vì thực lực bọn hắn hiển nhiên không phải là đối thủ của hai người Tạo Hóa Môn. Hơn nữa còn có Vu Thanh Nhã cùng Dương Thiên Lô cường đại hơn gia nhập. Lời đề nghị của Triệu Vân Phi không thể nghi ngờ chính là cấp cho bọn hắn cơ hội.

- Thật có lỗi! Ca cảm thấy cũng không cần phải phân chia cùng các người. Trong di tích, bất luận tiên đan pháp bảo này, người có năng lực thì sẽ đoạt được, đây chính là lời các người vừa mới nói. Thôi được rồi, nếu không muốn chết thì mau xéo đi ca không có hứng thú chơi cùng các người.

Dương Thiên Lô thần sắc bình thản nói. Thanh âm chưa dứt, cả người đã tràn ra từng đạo khí tức vô cùng khủng bố. Trong chốc lát, vô số kiếm quang không một chút báo trước nào, xuất hiện quanh thân hắn, ầm ầm chém giết đám Kim Giáp Thú thủ hộ Thiên Địa Thánh Quả. Cùng lúc đó, thân thể Dương Thiên Lô bư bư đi thường vọt thẳng xuống dưới, tựa hồ hoàn toàn không quan tâm đến công kích cuồng mãnh của Kim Giáp Thú, nương theo vô số tiếng bạo tạc, thể như chẻ tre đột phá tiếp cận Quả Trường Sinh.

- Người

Bốn người Triệu Vân Phi, kể cả đều trợn mắt khiếp sợ nhìn.

Vu Thanh Nhã mặc dù biết rõ Dương Thiên Lô sau khi tấn thăng lên Tiên Thiên cấp tám, thực lực của hắn tuyệt đối sẽ cường đại hơn nhiều. Nhưng vẫn không ngờ Dương Thiên Lô lại cường đại đến mức này. Kim Giáp Thú mặc dù chỉ là yêu thú Tiên Thiên cấp năm, nhưng hơn mấy trăm con đã sớm luyện thành một thể, tạo thành một loại trận hình gần giống với kiếm trận của nhân loại, có thể bộc phát ra thực lực, tuyệt đối là vô cùng kinh người. Đây cũng là lý do vì sao bốn người vừa nãy chỉ chém giết ở bên ngoài, chần chờ công pháp trận hình của Kim Giáp Thú, chứ không dám trực tiếp đi hái Quả Trường Sinh.

- Bộ sư đệ sẽ đến đây ngay lập tức !

Đúng lúc này, Bách Lí Hàn sau khi liên lạc với Bộ Kinh Thiên, truyền âm nói với Triệu Vân Phi.

- Ngăn hắn lại! Tư Đồ Cẩm, Khâu Đào chúng ta liên thủ. Chúng ta Tạo Hóa Môn Bộ Kinh Thiên sẽ nhanh chóng đến đây. Chỉ cần có thể ngăn cản bọn hắn, Quả Trường Sinh lấy được sẽ chia cho các người mười quả.

Triệu Vân Phi lập tức lớn tiếng nói.

- Tốt!

Chứng kiến Dương Thiên Lô thể hiện ra thực lực khủng bố. Tư Đồ Cẩm cùng Khâu Đào vốn lần nữa đã buông tha cho hi vọng, nhưng nghe được Triệu Vân Phi truyền âm nói Bộ Kinh Thiên sẽ lập tức đến đây, hai người lập tức lại cảm thấy tràn trề hi vọng.

Bên trong di tích, hết thảy đều nói chuyện bằng thực lực, không cần lo lắng tranh đoạt sẽ dẫn đến mâu thuẫn môn phái. Mặc dù tử nạn cũng chỉ cốt hể quy cho là không may. Bộ Kinh Thiên là người nào? Tư Đồ Cẩm cùng Khâu Đào đương nhiên là biết rõ. Chỉ cần Bộ Kinh Thiên đến kịp, nhiều nhiều trường sinh quả như vậy cuối cùng thuộc sở hữu của bọn hắn, căn bản là không cần lo lắng bất luận thứ gì.

- Hừ.

Trên mặt Vu Thanh Nhã hiện lên giận dữ, trong lúc bốn người còn chưa kịp ra tay, trong nháy mắt thân hình nàng nhoáng lên một cái. Đôi tay kết xuất vô số thủ ấn, từng đạo pháp thuật thần thông, mang theo uy áp như núi cao biển rộng, đồng thời đánh về phía bốn người.

Lấy một địch bốn.

Ngạnh sanh đem bốn tên cao thủ Tiên Thiên cấp chín hoàn toàn kiềm chế, căn bản không có cách nào phân tâm ngăn cản Dương Thiên Lô đi hái Quả Trường Sinh.

- Ầm ầm ầm...Ngao ngao ngao..

Vô số tiếng bạo tạc, nương theo tiếng kêu tê tâm phế liệt của Kim Giáp Thú, Dương Thiên Lô dùng phương thức dã man nhất so đấu cùng với Kim Giáp Thú vốn đã nổi danh có được thân thể cường hãn. Quyền đối quyền, thân đối thân, vô cùng sắc bén, chém giết đột phá cuồng bạo đến cực điểm, không có bất luận một con Kim Giáp Thú có thể ngăn cản một quyền một chưởng của hắn.

Giữa thiên địa, khắp nơi đều tràn ngập mùi máu tươi, dưới sự đột phá hung mãnh của Dương Thiên Lô, trợn vện trên một trăm đầu Kim Giáp Thú, đồng thời mở lớn cái miệng như chậu máu, phun ra nội đan yêu

thú màu hoàng kim, bay lượn xoay quanh một đạo phù chú, trong chốc lát, vô số đạo kiếm quang khùng bố đến cực điểm, hướng Dương Thiên Lô chém giết tới!

Kiểm quang màu hoàng kim kinh thiên động địa, chặt, chém, bổ.. tung hoành bốn phía. Nương theo tiếng gầm rú của Kim Giáp Thú, tại giờ phút này, thiên địa cũng phải thất sắc!

- Móa! Không ngờ lại có thể ngưng tụ thành trận pháp hung hãn như thế! Cái này mà cũng muốn ngăn trở ca? Ngưng!

Dương Thiên Lô mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám phương, thấy Vu Thanh Nhã đang giằng co cùng bốn người, lập tức không phân tâm. Theo hấn hét lớn một tiếng, vô tận pháp lực còn dư lại trong không gian lập tức ngưng tụ quanh thân thể. Dương Thiên Lô hiểu rõ, những con Kim Giáp Thú này mặc dù chỉ là Tiên Thiên cấp năm, nhưng pháp lực vô cùng hùng hậu, thần thông kim hệ vô cùng lợi hại, nhất là khi chúng hợp thành trận pháp, càng là cực kỳ lợi hại, Những đạo kiếm quang màu hoàng kim kia, ngay cả cao thủ Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong, cũng không dám xem thường!

Tuy rằng cảnh giới còn xa mới so sánh được với Dương Thiên Lô, nhưng Dương Thiên Lô cũng không dám xem thường. Dưới vô số đạo kiếm quang chém xuống Dương Thiên Lô trực tiếp tể ra kim đan bên trong thể nội, trong giây lát, hóa thành từng đạo năng lượng trạng thái cố định vô cùng hùng hậu, tạo thành một vòng cương khí phòng hộ giống như là khải giáp ở bên ngoài thân thể. Cương khí dùng một phương thức kỳ dị không ngừng lưu chuyển, hiển nhiên là ẩn chứa thần thông trận pháp cực kỳ khùng bố!

Cùng lúc này, vô số sương đen tràn ra từ trên người Dương Thiên Lô, hấn giờ phút này không khác gì một u linh, các loại pháp thuật, thần thông tán ra khí tức cường hoành, xuất ra phô thiên cái địa, lập tức đem kiếm quang của Kim Giáp Thú chấn vỡ từng đạo một! Kim Giáp Thú liên thủ bày trận tạo ra kiếm quang, tuy rằng cường hãn, nhưng cuối cùng vẫn bởi vì nguyên nhân cảnh giới chỉ là yêu thú Tiên Thiên cấp năm, chưa đạt tới cảnh giới ngưng đan. Nếu như chúng tể ra không phải là nội đan yêu thú mà là kim đan đã cô đọng thành, tự nhiên sẽ cường hãn hơn vô số lần, sao có thể để Dương Thiên Lô dễ dàng đánh nát như vậy!

- Không tốt! Không thể để cho Dương Thiên Lô đắc thủ!

Triệu Vân Phi nhìn thấy Dương Thiên Lô hung mãnh dị thường đang tiến gần tới Quả Trường Sinh, lòng nóng như lửa đốt, lập tức giạn dữ nói.

- Giết! Giết! Giết! Giết!

Bốn người đồng thời hét lớn một tiếng, thi triển ra thần thông, pháp thuật cường hãn nhất của bản thân. Triệu Vân Phi đột nhiên lấy một đạo linh phù cực mạnh, trực tiếp đốt đi, đánh về phía Vu Thanh Nhã, ngăn cản Vu Thanh Nhã trong giây lát, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, hướng Dương Thiên Lô chém giết.

- Muốn chết!

Dương Thiên Lô hừ lạnh một tiếng, hai con người đột nhiên tràn ra hào quang bảy màu, niệm lực vô cùng mạnh mẽ, trong chốc lát đã xuất ra mười tám chủng thần thông, đồng thời dung nhập vào trên nắm tay hấn, tung ra một quyền! Tạo Hóa Môn, đối với môn phái này hấn không có một chút hảo cảm nào, tuy rằng không có khả năng tất cả mọi người trong môn phái này đều đáng chết, nhưng ít ra từ lúc dựng phải cho đến tận bây giờ, mấy người hấn gặp được đều là loại vô sỉ. Cho nên một quyền này, Dương Thiên Lô căn bản là không hề lưu thủ!

Mười tám chủng thần thông dung hợp vào bên trong một quyền! Đây là cái khái niệm gì?

Hơn nữa bản thân Dương Thiên Lô còn có pháp lực hùng hậu đến mức không thể tưởng tượng nổi, mười tám chủng thần thông này ngưng tụ thành một nắm đầm cực lớn, trong nháy mắt giống như là xé rách hư không.

- Tê.....!

Một âm thanh phá không khùng bố đến cực điểm vang lên, tiếng gầm rú của vô số Kim Giáp Thú hoàn toàn bị che khuất!

- Âm!

Một quyền, chỉ một quyền, Triệu Vân Phi vừa mới xông đến liền kêu thảm một tiếng, phun ra vô số máu tươi, giống như là điều đứt dây hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp bị đánh bay, sinh tử không rõ!

- Thu!

Dương Thiên Lô quát nhẹ một tiếng, sau khi phá vỡ vòng thủ hộ của Kim Giáp Thú, mi tâm đột nhiên tỏa ra vô số đạo ngũ sắc quang hoa trực tiếp bao bọc mấy chục cây Trường Sinh Thụ vào bên trong. Trong nháy mắt, rễ cây, thân cây, quả trên cây, ngay cả bùn trên mặt đất đều trực tiếp bị nhổ lên, biến thành một đạo lưu quang, chui vào bên trong mi tâm của hắn!

Trọn vẹn hơn bốn mươi cây Trường Sinh Thụ, tính cả trái cây đã thành thực, toàn bộ đều bị Dương Thiên Lô thu vào bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, một Quả Trường Sinh đã có giá trị liên thành, chớ nói chi đến một cây Trường Sinh Thụ mất ba trăm năm mới kết xuất ra được một Quả Trường Sinh! Tất cả những giá trị này cộng lại, cho dù là Minh Huyết Hà vừa mới thu hồi vẫn còn kém xa!

- Hiện tại đã là của ta, còn muốn cướp không? Ai, Bộ Kinh Thiên đến quá chậm, thực là mất hứng mà!

Thân hình Dương Thiên Lô nhoáng một cái đã xuất hiện bên cạnh Vu Thanh Nhã đã đình chỉ chiến đấu, nhìn về phía hai người Thiên Vũ Môn cùng với Bách Lý Hàn đang tràn ngập tiếc nuối, nói. Thần sắc trên mặt muốn đắc chí bao nhiêu thì có bấy nhiêu, giống như là không hề để Bộ Kinh Thiên vào mắt. Nếu như, còn chưa thấy được Dương Thiên Lô xuất thủ, ba người này còn có thể đối với loại cử động này của Dương Thiên Lô dè dặt. Nhưng bây giờ thì... Ba người đều khiếp sợ trợn mắt nhìn.

Một quyền, Dương Thiên Lô chỉ cần một quyền đã đánh bay Triệu Vân Phi đi!

Trong phút chốc, đã công phá phòng hộ của mấy trăm con Kim Giáp Thú!

Càng kinh người hơn chính là hắn không ngờ đem tất cả Quả Trường Sinh, tính cả Trường Sinh Thụ thu sạch vào trong túi!

Đây là năng lực gì?

Đương nhiên loại năng lực này, nếu như bọn hắn thấy được tràng cảnh Dương Thiên Lô thu Minh Huyết Hà, có lẽ đã không chấn kinh như vậy rồi!

- Thiên Lô, chúng ta đi thôi!

Vu Thanh Nhã bỗng nhiên kéo tay Dương Thiên Lô lại, nói.

- Ủ!

Dương Thiên Lô nhẹ gạt đầu, hai người trực tiếp hóa thành hai đạo kiếm quang, nhanh như tia chớp, biến mất tại phía cuối chân trời.

- Hắn...Hắn không ngờ lại mạnh như vậy, sư huynh! Sư huynh, người thế nào rồi?

Bách Lý Hàn nhìn theo phương hướng Dương Thiên Lô biến mất, thì thào nói. Nói được nửa câu đột nhiên nghĩ đến Triệu Vân Phi bị đánh bay sinh tử không rõ, lập tức thân hình nhoáng lên một cái, nhanh chóng chạy theo phương hướng Triệu Vân Phi rơi xuống. Mà hai người Thiên Vũ Môn, đồng dạng cũng ngay người cả buổi, mới vô thanh vô tức nhanh chóng li khai.

- Thiên Lô, pháp bảo kia của ngươi không gian tuy rằng vô cùng lớn, nhưng bất luận pháp bảo không gian nào đều không thể khiến sinh linh có thể sinh tồn bên trong, ngươi đem những cây Trường Sinh Thụ này thu vào làm gì?

Thời điểm Vu Thanh Nhã cùng Dương Thiên Lô lại một lần nữa dựa theo trực giác hướng sâu bên trong di tích bay đi, Vu Thanh Nhã nhin không được dò hỏi. Vừa rồi, khi Dương Thiên Lô thu Minh Huyết Hà vào, nàng từ trong miệng của Dương Thiên Lô biết được, hắn có một kiện pháp bảo có không gian vô cùng vô tận.

- Hắc hắc, Thanh Nhã, ngươi yên tâm đi, ca đã thu nó, tự nhiên là có bản lĩnh khiến cho nó còn sống...Đến lúc đó, ngươi cứ đợi xem phòng tân hôn “Trường Sinh Quả Phiêu Ba” của chúng ta.

- Nói nhăng nói cuội cái gì đó!

Vu Thanh Nhã đỏ mặt tía tai, liếc nhìn Dương Thiên Lôi hỏi:

- Đến cùng là vì sao?

- Pháp bảo này của ca cũng không phải là pháp bảo không gian phổ thông, mà là đạo khí được dùng hợp thời không pháp tắc! Sinh linh đi vào bên trong cũng không chịu ảnh hưởng gì!

Dương Thiên Lôi nói.

Chỉ là, khi nghe được lời giải thích của Dương Thiên Lôi, Vu Thanh Nhã lại có chút nhú mày. Đạo Khí dung hợp thời không pháp tắc, có thể huyền hóa ra thể giới, dung nạp sinh linh, điểm ấy đương nhiên là không có bất cứ vấn đề gì, đồng dạng giống như là Huyền Hoàng Kỳ Định Hồ Châu, sau khi có thể khởi động thời gian pháp tắc, liền có thể tu luyện ở bên trong. Chỉ là, Vu Thanh Nhã cực kỳ hiểu rõ những món pháp bảo loại này, pháp bảo ở trên người Dương Thiên Lôi, chỉ ít có hai điểm khiến nàng vô cùng khó hiểu.

Thứ nhất, cái gọi là đạo khí pháp bảo này của Dương Thiên Lôi hiển nhiên là dung hợp bên trong thể nội của hắn. Loại tình huống này, chỉ có thể bắt nguồn từ hai khả năng, khả năng thứ nhất là bị Dương Thiên Lôi thần luyện, khả năng thứ hai là Dương Thiên Lôi đạt được từ trong di tích truyền thừa, trực tiếp tiến vào bên trong thể nội của hắn. Thần luyện hiển nhiên là không có khả năng. Bởi vì, chỉ có cường giả Thần Đạo mới có thể thần luyện. Vậy chỉ còn có khả năng là do di tích truyền thừa. Vu Thanh Nhã đối với Dương Thiên Lôi hiểu rất rõ, Dương Thiên Lôi tựa hồ chưa từng đạt được qua di tích truyền thừa, chẳng lẽ là đạt được trong lần lịch luyện hay sao? Có lẽ là như vậy.

Thứ hai, mặc dù là cường giả Thần Đạo thần luyện đạo khí, thời điểm khởi động không gian pháp tắc, có thể đem sinh linh thu vào bên trong. Nhưng một khi thu sinh linh vào bên trong, sẽ không thể thu hồi đạo khí vào trong thể nội. Nếu không, bất luận một sinh linh nào đều sẽ gặp phải kết cục hồn phi phách tán!

338. Chương 322: Thiên Cương Quần Tinh Trận! (thượng)

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 322: Thiên Cương Quần Tinh Trận! (Thượng)

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vu Thanh Nhã có chút khẽ cười, đôi mắt tuấn mỹ hiện lên một tia trêu chọc không thể phát giác. Nàng cho rằng Dương Thiên Lôi vừa mới đạt được truyền thừa, hơn nữa với tri thức thiếu thốn đến tàn tàn của tên gia hỏa này. Rất có thể căn bản là không biết được đạo khí sau khi thu sinh linh vào, nếu muốn không bị chết, thì không thể thu lại vào bên trong thể nội.

Vu Thanh Nhã cũng không nói gì nữa, nàng chờ sau khi rời khỏi đây xem chuyện hài của hắn.

Sau khi Dương Thiên Lôi cùng Vu Thanh Nhã rời đi không bao lâu, liền xuất hiện một đạo kiếm quang. Đúng là Bộ Kinh Thiên đang vội vàng chạy tới!

Hắn sau khi nhận được truyền tin của Bách Lí Hàn, Dương Thiên Lôi cùng Vu Thanh Nhã đang tranh đoạt bốn, năm mươi Quả Trường Sinh cùng bọn hắn, liền lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới. Hắn vốn là đi theo một hướng khác, nhưng bởi vì vừa vặn tiến vào bên trong di tích không bao lâu. Cho nên khoảng cách tới nơi này cũng không quá xa, hắn chỉ cần mười phút đồng hồ đã đến được chỗ này.

Chỉ là, vẫn muộn!

Sắc mặt Bộ Kinh Thiên trở nên dị thường khó coi, thấy Triệu Vân Phi bị thương nặng, nghe Bộ Hàn Tinh miêu tả lại quá trình chiến đấu, mắt của hắn tỏa ra chiến ý khủng khiếp! Thân ảnh cao lớn uy mãnh, dường như biến thành một cây đuốc! Sau khi phân phó Bách Lí Hàn chiếu cố cho Triệu Vân Phi, hắn cắn răng khê hô ba tiếng “Dương Thiên Lôi”, sau đó bay lên trời, dựa theo trực giác, một lần nữa tiếp tục tiếp cận với hạch tâm di tích!

Giờ phút này, Dương Thiên Lô đã chính thức khơi dậy ý chí chiến đấu của hắn! Cho dù là Thương Huyền Bác năm đó, hắn cũng chưa từng đặt ở trong mắt, tấn chức Thần Đạo thì như thế nào? Hắn đối với việc Thương Huyền Bác tấn cấp Thần Đạo không có bất kỳ chút khiếp sợ nào, trái ngược lại có một tia xem thường.

Bởi vì hắn biết rõ, Thương Huyền Bác nóng lòng muốn đột phá đến Thần Đạo, hiển nhiên nhiều hay ít đều có quan hệ với việc ước chiến cùng Dương Thiên Lô. Tấn cấp Tiên Thiên cấp chín không bao lâu, đã vội vàng đột phá Thần Đạo, tuy rằng thực lực đích xác có thể tăng lên rất lớn, nhưng sau khi bước chân vào Thần Đạo, con đường tu luyện sau này sẽ bị ảnh hưởng không tốt. Căn cơ vững chắc, trong mắt Bộ Kinh Thiên mới là điều trọng yếu nhất. Chỉ có đả hạ trụ cột vững chắc nhất, mới có thể trên con đường tu luyện, vĩnh viễn không có điểm dừng!

Cho nên, hắn đối với tốc độ tu luyện của Dương Thiên Lô tuy rằng rất khiếp sợ, nhưng cũng không có hàm mộ. Hắn thậm chí kết luận Dương Thiên Lô chỉ giống như một ngôi sao băng, tỏa sáng trong phút chốc rồi sẽ chớp tắt ngay thôi. Mà hắn cuối cùng sẽ trở thành một hằng tinh tồn tại vĩnh viễn!

Nhưng bây giờ, sau khi biết được Dương Thiên Lô không ngờ có được thực lực khủng bố như thế. Hắn thực sự chấn kinh rồi!

Chiến !

Hắn vốn sẽ phải thể hiện ra năng lực mạnh nhất của bản thân ở bên trong di tích này, nói cho tất cả mọi người, nói cho Vu Thanh Nhã biết, lựa chọn của nàng là sai lầm cỡ nào!

Mà bây giờ, Dương Thiên Lô đã chính thức khơi dậy dự vọng chiến đấu sâu ở bên trong cốt tủy hắn.

Chưởng đội ngũ các đại môn phái, thế gia, sau khi tiến vào bên trong di tích, liền lập tức chiếm lĩnh phương vị cùng khu vực, như hổ đói vồ mồi, nhanh chóng tiến sâu vào trong. Ba đến năm người tạo thành một tiểu tổ cách nhau vài ngàn thước, không ngừng tiến lên thăm dò, gặp được yêu thú cường đại, hoặc là pháp bảo, tiên thảo linh vật không có cách nào độc chiếm, liền triệu hoán đồng môn, hợp sức săn giết, cướp đoạt.

Trong lúc này, đại môn phái cũng lựa chọn khu vực chiếm lĩnh riêng, tương đối ăn ý, tận lực không phát sinh xung đột. Nếu không một khi song phương xảy ra chiến sự, đạt được lợi ích sẽ là môn phái khác.

Trong nháy mắt đã trôi qua ba ngày.

Từng đạo thân ảnh lần lượt đi tới hạch tâm di tích. Chỉ là, mỗi người sau khi nhìn thấy tràng cảnh trước mặt đều lộ ra vẻ khó khăn.

- Thiên Cương Quần Tinh Trận.

Mười mấy vị cao thủ Tiên Thiên cấp chín sau khi lần lượt đuổi tới, có một người bỗng nhiên cao giọng nói:

- Chư vị, Thiên Cương Quần Tinh Trận đối với chúng ta mà nói căn bản cũng không có gì xa lạ, nhưng khổng lồ cùng cường hãn như thế, kẻ hèn này cũng là lần đầu tiên gặp được, với thực lực cá nhân chúng ta mà muốn phá trận căn bản là không có khả năng. Không bằng chúng ta liên thủ, các vị xem như thế nào?

Chúng cao thủ nhìn trận pháp cực lớn có phạm vi vài dặm, do vô số tài liệu trân quý cô đọng mà thành trước mặt, khê nhú mảy, nhưng trong ánh mắt lại lập lòe hưng phấn cực độ cùng hào quang tham lam.

- Phía sau trận pháp này tuyệt đối là hạch tâm di tích, hơn nữa vô cùng có khả năng tồn tại một bảo tàng cực lớn. Chúng ta đã chạy tới trước, không thể chần chờ thêm. Trước tiên lập tức liên thủ phá vỡ trận pháp, sau khi tiến vào hạch tâm di tích, tất cả dựa vào bản lĩnh, như thế nào?

Người nọ nói tiếp.

Thiên Cương Quần Tinh Trận, đây là một loại trận pháp cực kỳ cổ xưa, có được tác dụng tụ linh cùng thủ hộ cực kỳ cường hãn. Là trận pháp thường dùng nhất trên các loại đạo khí nhuyển giáp. Nhưng Thiên Cương Quần Tinh Trận khổng lồ như thế này, quả thực vô cùng hiếm có. Nhất là tài liệu trân quý dùng để luyện chế trận pháp này, số lượng tuyệt đối sẽ là một con số thiên văn vượt xa sức tưởng tượng của tất cả

mọi người. Chưa nói đến, phía sau trận pháp này, còn có thể tồn tại bảo tàng càng thêm kinh người, chỉ đơn thuần số tài liệu mà trận pháp này sử dụng, đã là một số tài phú khổng lồ.

Đúng lúc này, xa xa, một đạo khí tức khủng bố phô thiên cái địa truyền đến, kiếm quang lóe lên, trong nháy mắt một thân hình đã xuất hiện trước mặt chúng cao thủ, phát hiện Thiên Cương Quần Tinh Trận trên bầu trời, trực tiếp quát nhẹ một tiếng, trong nháy mắt vô tận năng lượng cực kỳ khủng bố liên huyền hóa thành vô số bàn tay cực lớn tỏa ra hào quang ba màu, mang theo lực không gì sánh kịp, đồng loạt bao quanh Thiên Cương Quần Tinh Trận có phạm vi vài dặm kia.

Hắn không ngờ muốn dùng sức của một người, lãng không đem cái đại trận này thu lại.

Lực bạt sơn hề, khí cái thế(Lực nhỏ núi, khí trùm trời)!

Đơn giản như thế.

- Bộ Kinh Thiên?

- Bộ huỳnh?

Mười mấy vị cao thủ, lập tức truyền ra từng trận kinh hô. Mọi người đương nhiên biết rõ Bộ Kinh Thiên thực lực phi phàm. Thế nhưng mà, lúc này thấy hắn rõ ràng chỉ dùng sức của một mình bản thân muốn thu tòa trận pháp vô cùng khổng lồ này, tất cả đều phải trợn mắt nhìn. Chuyện này cần lực lượng như thế nào, mới có thể làm được?

Cho dù là cường giả Thần Đạo cũng có được loại lực lượng này sao?

339. Chương 322: Thiên Cương Quần Tinh Trận! (hạ)

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 322: Thiên Cương Quần Tinh Trận! (Hạ)

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong lòng mỗi người đều tràn đầy khiếp sợ cùng nghi hoặc, đồng thời cũng sinh ra từng trận cảm giác vô lực.

- Lợi hại như vậy?

Dương Thiên Lôi sớm đã ảm núp ở xung quanh, ánh mắt cũng lộ vẻ cực kỳ khiếp sợ. Mặc dù pháp lực của hắn hùng hậu đến mức thường nhân khó có thể so sánh, cũng cảm thấy không có chút nào nắm chắc bằng vào thực lực của bản thân, trực tiếp đem cái đại trận này thu lại như thế. Nếu hắn có thể tấn thẳng đến Tiên Thiên cấp chín phá đàn thành anh mà nói, có lẽ còn có chút hi vọng. Hiện tại, điều này tuyệt đối là không thể.

- Tuyệt học Tạo Hóa Môn Bạt Sơn Đại Lực Kinh, Vu Thanh Nhã nhẹ giọng nói ra.

- Thiên Lôi.

Đúng lúc này, trong đầu Dương Thiên Lôi chợt vang lên thanh âm của Lăng Hi, nàng thực lâu đã không có động tĩnh, không ngờ trong lúc này lại thanh tỉnh lại khiến cho nội tâm Dương Thiên Lôi lập tức tràn đầy kinh hãi.

- Lăng Hi, người tỉnh rồi?

Thanh âm Dương Thiên Lôi vội vàng vang lên trong não hải.

- Ta có thể không tỉnh sao? Nếu không tỉnh, chỉ sợ là ngay cả chỗ dung dung thân, ta cũng mất luôn.

- Ặc! Lãng Hi! Lãng Hi thân ái, người ngàn vạn lần đừng như vậy, “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, người là lão đại, ta là lão nhị, tất cả đều nghe theo người, nếu người không thích, ta mang các nàng ra ngoài là được....

Dương Thiên Lô lập tức xấu hổ nói.

Lãng Hi thân là khí linh của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, đương nhiên có thể phát giác được bất cứ biến hóa nào của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, vốn là khi Dương Thiên Lô đem Bách Lí Thiên Thiên thu vào bên trong, nàng đã cảm ứng được rồi, chỉ làm đang đắm chìm sâu vào tu luyện, nàng cũng không có tỉnh lại. Loại chuyện này, nàng vô lực ngăn cản, đến khi Tiêu Như Mộng tiến vào, nàng đồng dạng cũng biết được, nhưng vẫn như trước không để ý đến.

Nhưng khi tiến vào di tích, Dương Thiên Lô trực tiếp thu một con sông lớn vào, nàng không thể không tỉnh lại, tiến hành trấn áp, luyện hóa, tránh cho cải biến cực lớn như thế ảnh hưởng đến khí cơ của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”. Mà khi Dương Thiên Lô đem Trường Sinh Thụ cả gốc, quả lẫn bùn đất, toàn bộ thu vào “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”. Lãng Hi quả thực có một chút hưng phấn. Người, thực vật, sông suối... Chẳng lẽ Dương Thiên Lô thực sự muốn đem nơi này cải tạo, chính thức trở thành một đại thế giới? Mà nàng, chính là Chương Khổng Giả của cái thế giới này.

- Tốt, vậy người mang ra đi!

Thanh âm êm tai của Lãng Hi vang lên, mang theo một tia dí dỏm nói.

- Khái khái....

Dương Thiên Lô lập tức im lặng, ca chỉ là tùy tiện nói chơi thôi, muối muối, người cũng tưởng là thực à?

- Được rồi, Thiên Lô, cái Thiên Cương Quần Tinh Trận này, chúng ta nhất định phải đoạt được. “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” tự hành hấp thu thiên địa linh khí, còn có thể miễn cưỡng thỏa mãn nhu cầu lúc trước, nhưng nếu người cứ mở rộng ra như vậy, không được bao lâu sẽ gặp phải tình trạng thiếu thốn linh khí, chỉ có thể dựa vào thiêu đốt đan dược mà bổ sung. Nếu đoạt được cái Thiên Cương Quần Tinh Trận này, chỉ cần hoàn thành thói luyện bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, dung làm một thể, liền có thể giải quyết được vấn đề thiếu thốn linh khí này. Tọa Thiên Cương Quần Tinh Trận trước mắt chính là dùng để chống đỡ hạch tâm của cái Viên Cổ di tích này.

Lãng Hi nói.

- Hừ, Bộ Kinh Thiên, chẳng lẽ người muốn nuốt một mình sao? Ngao_____

Chi cảnh vẫn không nói gì, cái tên cao thủ vừa đề nghị mọi người hợp sức kia, đã tức giận gầm lên. Cao thủ này, hiển nhiên chính là đệ tử của Long Tượng Cốc bài danh thứ hai trong bát đại môn phái, đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong, đồng thời cũng là đệ tử xuất sắc nhất của Long Tượng Cốc trong vòng trăm năm qua, “Tiểu Cuồng Long” Long Tĩnh, “Long Tượng Thiên Ma Đại Pháp” đã luyện tới tầng thứ chín đỉnh phong.

Tiểu Cuồng Long Long Tĩnh, vừa nói đồng thời phát ra một tiếng rít gào cực giống rồng ngâm, cả người trong chớp lát dường như huyền hóa thành một đầu Hỏa Long, nhanh như thiểm điện, phóng thẳng lên không trung. Vô tận pháp lực khủng bố, lập tức chộp tới một đoạn Thiên Cương Quần Tinh Trận đã bị Bộ Kinh Thiên ngạnh sanh nhắc lên.

- Lên, ai cũng không thể độc chiếm, tọa Thiên Cương Quần Tinh Trận này nếu đập nát phân thành tài liệu, chính là một số tài phú cực lớn. Chúng ta nhanh tiến lên!

Một gã tu luyện giả lớn tiếng nói.

- Muốn chết!

Bộ Kinh Thiên gầm lên một tiếng, mi tâm liền tràn ra một đạo kim quang khủng bố, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh đại kiếm màu hoàng kim dài chừng mười trượng, mang theo vô tận thiên uy, chém thẳng tới Long Tĩnh đang nhanh chóng xông tới chỗ hắn. Thiên địa linh khí trong phạm vi mấy trăm dặm điên cuồng hội tụ đến thanh bảo kiếm kia, cuồng phong tàn phá tứ tung, năng lượng rít gào, yêu thú xa xa

điên cuồng chạy trốn, giống như là đã đến ngày tận thế. Một ít tu luyện giả Tiên Thiên cấp chín tu vi hơi yếu, trực tiếp bị cổ khí lưu cuồng bạo này đánh lui, bắn thẳng về phía xa xa.

Cường đại, cường đại không ai bì nổi.

- Truyền thừa Đạo khí, Như Ý Huyền Kim Kiếm quả nhiên lợi hại. Bộ Kinh Thiên, hôm nay Long Tĩnh ta muốn lãnh giáo một chút lợi hại của người!

Hai mắt Long Tĩnh đột nhiên co rút lại, ngọn lửa trên người trong chốc lát mãnh liệt hơn trăm ngàn lần, mi tâm của hắn hiện lên một đạo hỏa diễm cực nóng, trên tay bỗng nhiên xuất hiện thêm một cái hỏa lô màu đỏ thẫm, mặt ngoài điêu khắc một con hỏa long rất sống động:

- Long Tượng Thần Uy phá Cửu tiêu, Thiên Ma Quần Vũ hám hoàn vũ___Long Tượng Thiên Ma Đại Pháp, Thiên Ma Loạn Vũ, bạo!

NGAO...OOO NGAO...OOO NGAO...OOO...

Theo một chữ “bạo” kia của Long Tĩnh, bầu trời trong phạm vi ngàn trượng, trực tiếp biến thành đỏ rực, chín đạo rồng ngâm, trong nháy mắt vang vọng thiên địa, chín đầu cự long toàn thân thiêu đốt hỏa diễm, gào thét bay ra. Trong nháy mắt, Cửu long liên châu, nghênh đón Như Ý Huyền Kim Kiếm của Bộ Kinh Thiên.

- Thượng phẩm Truyền thừa Đạo khí, Hỏa Long Lô?

Bộ Kinh Thiên có chút khiếp sợ, bất quá lập tức lạnh giọng nói:

- Long Tĩnh, ngươi muốn chết!

Bộ Kinh Thiên tuy rằng cường đại, nhưng đối mặt với Long Tĩnh chí dương chí cương như thế, hơn nữa còn dùng Đạo khí Hỏa Long Lô

công kích, hắn không thể không tạm thời buông tha Thiên Cương Quần Tinh Trận đã nhắc lên cao mấy trăm trượng, hai tay lập tức kết xuất ra vô số đạo thủ ấn, đột nhiên đánh lên phía trên thân Như Ý Huyền Kim Kiếm.

Kim mang chói mắt hiện lên, Như Ý Huyền Kim Kiếm lập tức tràn ra phong mang ngàn trượng, một luồng khí tức vô cùng sắc bén, phảng phất như muốn đem thiên địa xé rách.

- Rầm rầm rầm....

Vô số tiếng bạo tạc truyền ra, chín đầu Hỏa Long vô cùng uy mãnh của Long Tĩnh, không ngờ lại bị Bộ Kinh Thiên xé nát từng con.

340. Chương 323: Ra Tay!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 323: Ra tay!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhìn tràng cảnh chiến đấu đường như chỉ có trong tưởng tượng này, vũ khí hai người đều là Đạo khí, hơn nữa còn là Truyền thừa Đạo khí. Tuy rằng bị hạn chế bởi cảnh giới, hai người không thể xuất ra uy lực chính thức của hai kiện Đạo khí này, nhưng Đạo khí đã truyền thừa cho bọn hắn, tương đương với việc bọn hắn đã được được khí linh tán thành, tuyệt đối có thể xuất ra công kích cường đại nhất phù hợp với tu vi bản thân hai người.

Đúng lúc tất cả mọi người đang kinh sợ quan sát tràng cảnh chiến đấu, Dương Thiên Lôi cùng Vu Thanh Nhã đồng thời ra tay.

Hai người dưới quang, âm, vụ ba loại năng lượng có tác dụng ẩn nấp cường đại, đã hoàn toàn ẩn đi khí tức của bản thân, hóa thành hai đạo lưu quang vô thanh vô tức, Dương Thiên Lô phía trước, Vu Thanh Nhã phía sau, chậm rãi tiếp cận Thiên Cương Quần Tinh Trận đang trở về vị trí cũ.

- Thu

Thời điểm Dương Thiên Lô tiếp cận đến biên giới Thiên Cương Quần Tinh Trận, hắc và Lăng Hi bên trong não hải đồng thời quát khẽ một tiếng, đóng vai trò khí linh của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, rốt cục cũng lần thứ nhất chân chính cùng người gọi là chủ nhân Dương Thiên Lô này, Nhân Khí Hợp Nhất.

Niệm lực Dương Thiên Lô đã vượt qua Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong, mặc dù chưa xuất hiện cải biến về chất, tấn cấp lên Thần Đạo, nhưng năng lực thể hiện ra, tuyệt đối không yếu hơn thần niệm của cường giả Thần Đạo bao nhiêu. Mà Lăng Hi, cũng đã từng là cao thủ Thần Đạo, tuy rằng lúc này chưa khôi phục được bao nhiêu tu vi, nhưng lại có được cảnh giới Thần niệm.

Niệm lực của Dương Thiên Lô cùng thần niệm của Lăng Hi, chính thức hợp nhất.

Dùng niệm lực cường hãn của Dương Thiên Lô chống đỡ, được Lăng Hi chuyển đổi hoàn toàn thành thần niệm, đồng thời khu động “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”

- Híz-khà-zzz

Như rắn nuốt voi, điện quang lóe lên, những nơi Dương Thiên Lô đi qua, Thiên Cương Quần Tinh Trận vô cùng khổng lồ, liền quỷ dị biến mất.

Cơ hồ cùng lúc này, tất cả các cao thủ liền phát hiện ra một màn quỷ dị và rung động này.

- Không tốt!

Bộ Kinh Thiên cùng Long Tinh lập tức cả kinh:

- Người nào?

Hai người cơ hồ đồng thời hét lớn một tiếng, hóa thành hai đạo lưu quang, truy đuổi theo hướng Dương Thiên Lô, muốn ngăn cản hành động của Dương Thiên Lô. Nhưng đúng lúc này, một đạo quang hoa ba màu, bỗng nhiên bạo xuất, mang theo uy áp khủng bố, trong chớp lát đồng thời cuốn tới hai người Bộ Kinh Thiên cùng Long Tinh.

Vừa chứng kiến quang hoa ba màu này, Bộ Kinh Thiên cùng Long Tinh đồng thời biến sắc, nhất là Bộ Kinh Thiên.

- Thanh Nhã?

- Vu Thanh Nhã?

Hai người cơ hồ đồng thời thốt lên, Bộ Kinh Thiên đột nhiên ngừng thân hình lại, mà Long Tinh tức thì hét lớn một tiếng, một lần nữa thi triển ra Long Tượng Thiên Ma Đại Pháp, hướng Vu Thanh Nhã đánh tới. Long Tinh đối với Thiên Cương Quần Tinh Đại Trận là ở vào tình thế bất buộc, bởi vì truyền thừa đạo khí Hỏa Long Lô của hắn, nếu như có thể đem cái đại trận vô cùng khổng lồ này luyện hóa. Tuy rằng không có cách nào thăng cấp lên cực phẩm Đạo khí, nhưng có thể thu được rất nhiều lợi ích, đem thiên địa linh khí mà Thiên Cương Quần Tinh Đại Trận ngưng tụ thành, chuyển hóa thành đại lượng Thuần Dương.

Đồng thời, cũng có thể tăng cường phòng ngự của Hỏa Long Lô đến một trình độ không thể tưởng tượng.

Ngay từ đầu hắn xúi dục mọi người đồng thời hợp lực, bất quá chỉ là nguy trang mà thôi. Bởi vì hắn hiểu được, vô luận là ai một khi xuất thủ trước, tất nhiên sẽ trở thành bia ngắm cho tất cả mọi người ở đây.

- Kẽ ngăn ta, chết!

Long Tinh nổi giận gầm lên một tiếng, đem pháp lực tăng lên tới cực hạn.

Bộ Kinh Thiên khẽ nhú mày.

Vu Thanh Nhã, cuối cùng vẫn là nữ nhân hắn ái mộ đã lâu.

Bất hẩn ra tay, hơn nữa là cùng người liên thủ đối phó với Vu Thanh Nhã, Bộ Kinh Thiên còn không làm được.

Nhưng điều này cũng không đồng nghĩa với việc Bộ Kinh Thiên có thể đứng nguyên nhìn đối phương đem Thiên Cương Quần Tinh Trận thu lại.

Chỉ do dự trong tích tắc, thân hình Bộ Kinh Thiên nhoáng lên một cái, lập tức lách qua Vu Thanh Nhã cùng Long Tĩnh, một lần nữa đuổi theo Dương Thiên Lô. Chỉ là thân hình Bộ Kinh Thiên động, một đạo quang hoa ba màu, lần nữa phóng ra từ trên người Vu Thanh Nhã, nàng không ngờ muốn đồng thời ngăn cản hai đại cao thủ.

- Rầm rầm rầm...

Vô số tiếng bạo tạc truyền ra.

- Thanh Nhã, người thực sự cho rằng có thể ngăn cản ta?

Bộ Kinh Thiên bất đắc dĩ, phát tay một cái, lập tức trong phạm vi ngàn mét, đều vang vọng tiếng kiếm rít gào vô cùng khủng bố.

- Có thể hay không thử xem biết

Vu Thanh Nhã trả lời.

- Răng rắc_____

Thanh âm chưa dứt Vu Thanh Nhã thanh âm chưa dứt, lại khiến cho Bộ Kinh Thiên cùng Long Tĩnh khiếp sợ chính là, quang hoa ba màu phía sau Vu Thanh Nhã trong lúc va chạm cùng với đòn công kích hai người, không ngờ lại tuôn ra sấm sét vô cùng khủng bố.

- Một luồng sấm sét tinh thuần tỏa ra uy áp cực lớn, mặc dù không chân chính hàng lâm lên trên thân thể hai người, nhưng lại có thể thông qua năng lượng của hai người truyền vào bên trong thân thể. Trong chớp lát, ngay cả Bộ Kinh Thiên cũng có chút tê liệt, chớ nói chi đến Long Tĩnh tu vi so với Bộ Kinh Thiên vốn yếu hơn một thành. Biến cố này khiến cho tất cả tu luyện giả có mặt tự nhận thực lực bản thân không đủ để tham gia vào trong trận chiến này, khiếp sợ trốn mất nhìn.

Thiên chi kiều nữ Vu Thanh Nhã, bọn hẩn đương nhiên là biết rõ, hơn nữa đối với thực lực của Vu Thanh Nhã cũng biết được tương đối chi tiết. Chỉ là, nàng lúc nào lại có thể khống chế lực lượng sấm sét mạnh như thế? Tính cả Bộ Kinh Thiên ở bên trong, mọi người đều cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Đúng lúc này, Vu Thanh Nhã bị sương đen vây quanh, rốt cuộc cũng lộ ra chân thân.

Khiến cho tất cả mọi người lại khiếp sợ trốn mất nhìn. Vu Thanh Nhã tư thế hiên ngang, đôi mắt lóe ra hai đạo tinh quang khủng bố, cầm trong tay một thanh bảo kiếm cổ xưa, tản ra uy áp vô cùng khủng bố, chỉ từ khí tức này mọi người đều vô cùng rõ ràng, đây tuyệt đối là đạo khí, hơn nữa là truyền thừa đạo khí của Vu Thanh Nhã.

Nàng cùng Bộ Kinh Thiên, Long Tĩnh đồng dạng cũng đã ẩn dấu thực lực, đến tận hôm nay mới bạo phát ra!

Bất quá, cái này cũng không phải nguyên nhân khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ. Nguyên nhân thực sự chính là_____

Vu Thanh Nhã không phải là một người.

Đúng vậy không phải một người, mà là hai người.

Một vị nữ tử một thân đạo khí nhuyễn giáp, một thân tóc xanh tung bay theo gió, dung mạo tuyệt mỹ, quanh thân tràn ngập vô số điện hồ,ngạo nghễ đứng sừng sững cùng Vu Thanh Nhã, khuôn mặt tuyệt mỹ như ngọc, tản ra hào quang thánh khiết, cả người, cùng với Vu Thanh Nhã tư thế hiên ngang, tạo thành một hình ảnh vô cùng tuyệt mỹ, tuy rằng thoáng thiếu một tia dương cương, nhưng vẫn như cũ đẹp đến kinh tâm động phách.

Không có ai biết, nữ tử thần bí bỗng nhiên xuất hiện này là ai.

Nhưng tất cả mọi người ở đây đều có thể cảm giác được, nữ tử thần bí đột nhiên xuất hiện này, còn xa xa chưa đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong, nhưng khí tức sấm sét tỏa ra trên người nàng, lại không có bất kỳ người nào dám khinh thường. Nàng nắm trong tay một thanh bảo kiếm tán ra lực lượng sấm sét vô cùng khủng bố. Đây chính là thanh Kinh Lô Kiếm mà Long Phá Lăng tặng cho Dương Thiên Lô.

Không hề nghi ngờ, nữ tử này đúng chính là Tiêu Như Mộng vẫn ẩn ở bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”.

Thời điểm quyết định muốn đoạt Thiên Cương Quần Tinh Trận vào trong tay, Dương Thiên Lô đã tính toán đủ mọi khả năng.

Hắn và Lăng Hi liên thủ khởi động “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, tốc độ thôn phệ tuy rằng kinh người. Bất quá tòa Thiên Cương Quần Tinh Trận thực sự là quá lớn, muốn thôn phệ hoàn toàn, nhất định cần có thời gian, tuyệt đối không thể giải quyết trong một hai phút.

Đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Một khi bị Bộ Kinh Thiên, Long Tinh phát hiện, tất nhiên sẽ phải chịu sự cản trở của hai người. Dương Thiên Lô không tự tin đến mức cho rằng dưới công kích liên hợp của hai đại cao thủ, hắn vẫn còn năng lực tiếp tục thôn phệ Thiên Cương Quần Tinh Trận. Về phần những tu luyện giả khác, Dương Thiên Lô cũng không có để ở trong lòng, mặc dù bọn hắn xuất thủ ngăn cản, cũng không tạo thành ảnh hưởng đối với Dương Thiên Lô.

Cho nên, uy hiếp lớn nhất chỉ có Bộ Kinh Thiên cùng Long Tinh.

Nếu muốn đồng thời ngăn chặn hai người này, Vu Thanh Nhã còn chưa có năng lực mạnh như vậy.

Cho nên, Dương Thiên Lô thương lượng cùng Lăng Hi một chút, liền không hề do dự quyết định để cho Tiêu Như Mộng tham gia vào.

Thực lực lúc này của Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lô rất rõ ràng, dưới việc hai người song tu, Tiêu Như Mộng không chỉ có cảnh giới tăng lên, ngay cả sức chiến đấu của bản thân cũng được đề cao kinh người, nhất là lĩnh ngộ cùng khống chế đối với lô thuộc tính, đã đạt đến một trình độ vô cùng khủng bố.

Hơn nữa đạo khí Kinh Lô Kiếm cùng một thân đạo khí nhuần nhuyễn, dùng thực lực của Tiêu Như Mộng, muốn ngăn cản Bộ Kinh Thiên có lẽ có chút khó khăn, nhưng nếu là ngăn cản Long Tinh thì cũng không có vấn đề gì.

Huống chi, Dương Thiên Lô cũng không phải muốn bọn họ sinh tử quyết đấu, hắn chỉ cần thời gian vài phút ngắn ngủi mà thôi.

- Bộ Kinh Thiên, còn do dự cái gì? Đại trượng phu, dám yêu dám hận, giết!!

Long Tinh đột nhiên hét lớn một tiếng. Đồng thời trong lúc nói chuyện, hắn đột nhiên nuốt vào đại lượng đan dược, dùng tốc độ nhanh nhất xông lên.

- Còn các người nữa, chẳng lẽ các người muốn nhìn trận đồ này bị người độc chiến sao? Lên đi....

Thanh âm Long Tinh như là cảnh tỉnh, truyền vào tai tất cả các tu luyện giả.

Bộ Kinh Thiên dừng ở khuôn mặt trong treo nhưng lạnh lùng không chứa bất cứ tia tình cảm nào của Vu Thanh Nhã, nội tâm hung hăng xoắn xuýt một hồi, đột nhiên gầm lên giận dữ, cả người cũng giống như là Long Tinh, xông thẳng về phía Vu Thanh Nhã.

Nam tử hán đại trượng phu, dám yêu dám hận.

Nếu đối phương đã không có chút tình ý nào với mình, chính mình cần gì phải quan tâm đến phần tình cảm này?

- Giết!

- Giết, tuyệt đối không thể để cho hắn độc chiếm, sau khi phá hủy cái trận đồ này, mọi người chia đều tài liệu. Giết, giết giết!

Trong chốc lát, tròn vẹn hơn mười đạo lưu quang, nhanh như tia chớp xông về phía Thiên Cương Quần Tinh Trận, từng đạo năng lượng khủng bố, lập tức tuôn ra từ trên người mỗi vị tu luyện giả, bọn hắn cũng không có ngăn cản Dương Thiên Lô tiếp tục thôn phệ, mà là công kích hướng về phía Thiên Cương trận đồ vô cùng khổng lồ kia.

Bọn hắn muốn đem Thiên Cương trận đồ xé rách, sau đó phân chia.

Thâm tâm mỗi người đều tinh tường, tài liệu luyện chế Thiên Cương Quần Tinh Trận, tuyệt đối đều là thiên tài địa bảo vô cùng trân quý, trận đồ khổng lồ như thế, bọn hắn chỉ cần chiếm được một phần nhỏ thôi, tuyệt đối chuyển đi này đi uống phí. Phải biết rằng đạo khí bình thường, bố trí xuống Thiên Cương Quần Tinh Trận, chẳng qua chỉ là một điểm nhỏ mà thôi. Trình độ trân quý là có thể biết được.

- Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, thiên địa biến sắc, năng lượng tàn phá bừa bãi, trong phạm vi mấy trăm dặm đã chính thức lâm vào hỗn loạn.

Vu Thanh Nhã cùng Bộ Kinh Thiên dây dưa một chỗ, mà Tiêu Như Mộng thì đang chiến đấu cùng Long Tĩnh.

- Muốn hủy sao?

Nghe được thanh âm của mọi người, Dương Thiên Lô hừ lạnh một tiếng, tốc độ cùng Lăng Hi một lần nữa tăng lên. Cùng lúc đó, mi tâm của hắn tuôn ra hào quang bảy màu cực kỳ khủng bố, trong nháy mắt liền bắt đầu dung hợp cùng trận đồ khổng lồ, thúc dục năng lượng kỳ, đem toàn bộ pháp lực quanh thân chuyển đổi thành năng lượng lôi thuộc tính tinh thuần nhất, trực tiếp quán chú vào bên trong trận đồ của Thiên Cương Quần Tinh Trận.

- Rắc...rắc...Ầm

Thời điểm Dương Thiên Lô đem năng lượng lôi thuộc tính khủng bố rót vào bên trong, bỗng nhiên xuất hiện một màn khiến cho hắn cảm thấy vô cùng quỷ dị cùng khiếp sợ. Từng đạo điện hồ khủng bố trong chốc lát đã hình thành bên trên phía trên trận đồ. Vừa mới hình thành, đã khiến cho tất cả mọi người đang ngự kiếm quang bay lên phía trên trận đồ cảm thấy một luồng sóng nhiệt ngập trời tràn ra từ phía trận đồ. Một ít tu luyện giả không kịp thu tay lại, trong lúc thúc dục bảo kiếp công kích lên phía trên trận đồ, lập tức truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, vô cùng hoảng sợ lập tức lui lại.

Trong nháy mắt, chỉ là tiếp xúc trong nháy mắt, những những người tu luyện này đầu bốc khói, cả người đầy than đen. Bộ dáng không khác gì bị sét đánh cùng với bị lửa thiêu. Muốn thê thảm bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Cái này, con mẹ nó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

Không ai biết được.

Nhưng Dương Thiên Lô biết.

Vô số đường vân phức tạp giăng khắp nơi phía trên trận đồ, dùng tới vô số tài liệu trân quý. Những tài liệu này không thể nghi ngờ là kim chúc được chất lọc từ vô số khoáng thạch trân quý.

Dương Thiên Lô đem năng lượng Lôi Điện rót vào, ý vị như thế nào?

Ý nghĩa chính là trận đồ có thể tiếp thu nguồn điện.

Vô số đường vân giăng khắp nơi kia, không thể nghi ngờ đã cấu thành vô số mạch kín, trực tiếp tạo thành một cái “điện lô” cực lớn.

Tê tê tê....

Hai người có năng lực ngăn cản Dương Thiên Lô, Bộ Kinh Thiên cùng Long Tĩnh, lại bị Vu Thanh Nhã cùng Tiêu Như Mộng cản trở. Trong lúc nhất thời muốn dứt ra là tuyệt đối không có khả năng. Chỉ có thể trơ mắt nhìn trận đồ vô cùng khổng lồ dùng tốc độ kinh người biến mất.

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn một màn này!

- Ha ha ha! Đa tạ, đa tạ!

341. Chương 324: Biến Cố! Phong Ấn!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 324: Biến cố! Phong ấn!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khi Dương Thiên Lô cùng Lăng Hi hoàn toàn đem trận đồ thôn phệ vào bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, tên này lập tức hưng phấn kêu to một tiếng, đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang, xông thẳng về phía Tiêu Như Mộng cùng Vu Thanh Nhã. Trận đồ cường hãn trên quý như thế, nếu không phải là gặp được ở bên trong di tích, Dương Thiên Lô há lại có thể nhẹ nhàng đạt được như thế? Cái Thiên Cương Lưu Tinh Trận cực lớn này, trừ phi là đã từng là chủ nhân di tích, mới có được năng lực khống chế. Nhưng nếu chủ nhân của di tích vẫn còn ở nơi này...Như vậy nơi này sao lại có thể được xưng là di tích nữa?

Nơi này đã là vật vô chủ. Cái trận pháp khổng lồ này cũng không có bất kỳ yêu thú nào có thể đăm luyện hóa được, chứ nói chi là phát ra được uy lực thực sự ở bên trong. Không, cho dù chỉ là phát ra một bộ phận năng lực, cũng không phải là thứ mà những Tiên Thiên cao thủ như Dương Thiên Lô có thể đơn giản chống lại. Thiên Cương Lưu Tinh Trận, năng lực cường đại nhất chính là tụ linh cùng phòng ngự!

- Còn muốn chiến sao? Vật bên trong di tích người hữu duyên thì có được! Chẳng lẽ các ngươi còn muốn ra tay cướp đoạt hay sao?

Trong chốc lát, Dương Thiên Lô liền đi tới bên cạnh hai người Tiêu Như Mộng cùng Vu Thanh Nhã đang mài miết chiến đấu cùng Bộ Kinh Thiên và Long Tĩnh. Bất quá hắn cũng không có ra tay, mà lạnh lùng nói.

- Dương Thiên Lô, cái Thiên Cương Quần Tinh Trận này ngươi chẳng lẽ muốn một mình nuốt hết sao?

Long Tĩnh cùng Tiêu Như Mộng nhao lên một cái liền đỉnh chỉ chiến đấu, Tiêu Như Mộng trực tiếp lui lại bên người Dương Thiên Lô, còn Long Tĩnh ánh mắt lạnh lùng dừng ở trên người Dương Thiên Lô nói. Cùng lúc này, Bộ Kinh Vân cùng Vu Thanh Nhã cũng đình chỉ chiến đấu, nếu như Dương Thiên Lô đã đoạt được trận đồ thu vào trong pháp bảo, Bộ Kinh Vân đã không còn lý do để tái chiến. Hắn tuy rằng phiền muộn, nhưng trong nội tâm càng nhiều hơn là khiếp sợ.

Dương Thiên Lô thể hiện ra thực lực khủng bố, chính thức khiến cho hắn cảm thấy khiếp sợ.

Thân hình Vu Thanh Nhã nhao lên một cái, động dạng cũng dừng ở bên cạnh Dương Thiên Lô. Bất quá, ánh mắt nàng lại mang theo một tia hiếu kỳ, nhìn chăm chăm vào Tiêu Như Mộng không hề rời mắt. Vu Thanh Nhã cũng không biết nữ tử trước mặt này là ai, nàng mặc dù đã gặp qua Tiêu Như Mộng một lần, nhưng giờ phút này Tiêu Như Mộng đã không còn là Tiêu Như Mộng trước kia, vô luận tướng mạo, khí chất, hay là thuộc tính tu vi, đều đã có cải biến rất lớn.

Vu Thanh Nhã vô luận như thế nào cũng không thể tưởng tượng được ra Tiêu Như Mộng trong đầu. Huống chi, cảm giác khi nhìn nàng cùng Dương Thiên Lô đứng chung một chỗ, Vu Thanh Nhã biết rõ, quan hệ giữa nàng cùng Dương Thiên Lô tất nhiên là không tầm thường. Giờ phút này, Vu Thanh Nhã trong nội tâm tràn đầy nghi hoặc. Nàng như thế nào cũng không nhìn ra, nữ tử thần bí này xuất hiện như thế nào? Nàng chỉ biết Dương Thiên Lô nói cho nàng biết sẽ có người phối hợp, liên thủ cùng nàng.

- Muốn một mình nuốt hết? Người không thấy ta nuốt rồi à?

Dương Thiên Lôỉ mỉm cười nói.

- Người... Dương Thiên Lôỉ, cái trận đồ này đối với ta có công dụng rất lớn. Nếu như người đem nó giao cho ta, ta có thể dùng hai kiện đạo khí làm vật đáp lễ! Như thế nào?

Long Tĩnh biết rõ, giờ phút này căn bản là không thể vấn hồi được bại cục. Hắn tuy bức thiết muốn đoạt được trận đồ, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để hiểu rằng, Dương Thiên Lôỉ, Vu Thanh Nhã cùng nữ nhân thần bí kia căn bản là không phải một mình hắn có thể chiến thắng được. Mặc dù Bộ Kinh Thiên cùng hắn liên thủ, cũng không có chút hi vọng nào. Huống chi, Bộ Kinh Thiên căn bản là không có khả năng cùng hắn liên thủ.

- Thực có lỗi, không có hứng thú.

Dương Thiên Lôỉ nói.

- Âm âm!

Thanh âm chưa dứt Dương Thiên Lôỉ thanh âm chưa dứt, đã đem trận đồ trong phạm vi vài dặm thu lại, đúng lúc này chợt hiện ra một cái hố sâu đen như mực truyền ra vô số tiếng trầm muộn, thanh âm âm âm khùng bố vang lên, lập tức đem mọi người còn đang mãi chú ý trên người Dương Thiên Lôỉ bừng tỉnh, cả đám nhín về phía hố sâu.

- Két két...Âm âm!

Trong nháy mắt này liền truyền ra thanh âm sơn băng địa liệt, nham thạch đen nhánh ở trên mặt đất lập tức vỡ vụn, hóa thành từng khối đá cực lớn, lập tức sụp đổ. Bất quá khiến cho mọi người khiếp sợ chính là phía dưới bề mặt sụp đổ, từng đạo hào quang đỏ thẫm, nương theo tiếng thú rống “NGAO...OOO NGAO...OOO” khùng bố dị thường, bỗng nhiên truyền ra. Mà đám đất đá sụp xuống, trực tiếp chìm sâu xuống phía dưới!

Cái hố nham thạch sâu dưới mặt đất, phảng phất giống như là một vực sâu không lường được!

Tất cả mọi người, tại thời khắc này, đều khiếp sợ khởi động kiếm quang, ánh mắt tràn đầy hoảng loạn!

- Đây là thanh âm gì?

Trong đám đông lập tức vang lên tiếng người hỏi.

- Thiên Ma!

- Là thanh âm của Thiên Ma!

- Không tốt, chẳng lẽ nơi này phong ấn một đầu Thiên Ma?

Ông ông ông ông...

Trong nháy mắt mọi người lâm vào khiếp sợ, tiếng ông ông ông vang vọng trong khắp phạm vi vài dặm, giống như là truyền ra từ trong vực sâu luyện ngục. Hơn nữa càng ngày càng lớn, càng ngày càng vang vọng!

Phảng phất giống như có ngàn vạn đầu thiên ma đang đồng thời tru lên!

- Thiên Ma! Thiên Ma! Là Thiên Ma! Chạy mau! Di tích này chính là phong ấn sào huyệt của Thiên Ma!

Sau khi mọi người thấy rõ những thứ đỏ thẫm giống như là hỏa diễm bay lên từ bên trong hố sâu đến tận cùng là thứ gì, lập tức khiếp sợ kinh hô.

- Ta xxx!

Dương Thiên Lôỉ cũng khiếp sợ trợn mắt nhìn.

- Thiên Lôỉ, đi!

Đúng lúc này, Vu Thanh Nhã cùng Tiêu Như Mộng đồng thời một trái một phải giống như cơn gió kéo lấy cánh tay hắn phóng đi, hơn nữa còn giống như là sắp đến ngày tận thế. Trong chớp lát vô số đạo kiếm

quang bay lên, tất cả các tu luyện giả, ngay cả Bộ Kinh Thiên cùng Long Tĩnh đều không có chút do dự gì nhanh như tia chớp, vừa chạy trốn vừa bóp nát thông tấn phù trong tay. Thiên Ma, một hai đầu hay một hai trăm đầu, bọn hắn còn không để vào mắt, nhưng mà cái vực sâu vài dặm kia dày đặc tất cả đều là hỏa hồng, tất cả đều tru lên, như thế có bao nhiêu đầu? Trăm vạn, ngàn vạn?

- Thiên Lô, nhanh truyền tin cho người của Trảm Không Kiếm Phái các người!

Sau khi ba người Dương Thiên Lô ngự kiếm quang bay lên không trung, Vu Thanh Nhã vội vàng nói với Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô quay đầu lại nhìn vô số quái vật màu đỏ chỉ muốn lập tức thoát khỏi hố sâu kia, không ngờ thần sắc tràn ngập hưng phấn. Nhưng hưng phấn thì hưng phấn, một trăm tám mươi đầu Thiên Ma hắn còn dám thừa thụ, chứ số lượng khổng lồ như thế, cũng không phải là thứ hắn có thể chống lại, nghe được lời Vu Thanh Nhã hắn vội vàng bóp nát thông tấn phù.

- Cái gì? Phong ấn sào huyết của Thiên Ma? Ngàn vạn đầu?

342. Chương 325: Thối Lui, Thần Đạo Gia Nhập!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 325: Thối lui, thần đạo gia nhập!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cơ hồ trong nháy mắt, cái tin tức khủng bố này lấy tốc độ kinh người truyền đi. Tất cả các đại cao thủ của các đại môn phái, các cường đội ngũ không chút do dự liền lập tức hạ lệnh rút lui!

- Thiên Ma phong ấn bạo phát! Mọi người lập tức rút lui!

Trong chớp lát, nguyên một đám đầu lĩnh lập tức huy động pháp lực trong đan điền, gầm lên vang vọng trong thiên địa. Trong vòng một trăm dặm đều bao phủ thanh âm của một câu nói này.

- Mộng Mộng, người tạm thời trở vào đi thôi!

Đồng dạng tại trước cửa vào di tích, Dương Thiên Lô truyền âm nói với Tiêu Như Mộng.

- Ân, người tự mình bảo trọng! Thiên Lô... Đừng nói cho Vu Thanh Nhã biết..Ta..ta là ai!

Tiêu Như Mộng lên tiếng bỗng nhiên nói.

- Như vậy sao được! Thanh Nhã khẳng định là sẽ hỏi, ca không nói không được!

- Ngàn vạn lần đừng, Vu Thanh Nhã khẳng định sẽ cảm thấy chúng ta....

- Hắc hắc, sợ cái gì, Mộng Mộng, người chính là Dương Mộng, đạo lữ của ca! Là đạo lữ quen biết được trong lần du lịch Đông Hải!

Dương Thiên Lô nói xong, mi tâm đột nhiên tràn ra một đạo ngũ sắc quang hoa, trực tiếp đem Tiêu Như Mộng thu vào bên trong.

- Ồ, Thiên Lô, người....

Vu Thanh Nhã khiếp sợ mở to hai mắt nhìn. Lúc này, Dương Thiên Lô không ngờ trước mắt nàng, cũng không có che dấu bất luận khí tức nào, trực tiếp đem Tiêu Như Mộng thu vào bên trong “Thanh Tịnh Lưu Ly Bình”!

- Hắc hắc, đừng kinh ngạc là Đạo khí, món Đạo khí mà ca đã kể với người đấy! Thanh Nhã, người cũng vào trong đó thăm quan chứ?

Dương Thiên Lôi đắc chí nói. Tên này đối với tai nạn Thiên Ma bạo xuất kia, không biểu hiện ra chút sợ hãi nào. Đương nhiên, dùng tốc độ ngự kiếm phi hành của bọn hắn, Thiên Ma cũng không có khả năng đuổi kịp.

- Nàng là ai?

Vu Thanh Nhã không có trả lời Dương Thiên Lôi, nhẹ giọng hỏi lại

- Dương Mộng! Trong lúc ta lịch luyện tại Đông Hải gặp phải nguy cơ, nàng đã cứu ta. Cho nên...

Dương Thiên Lôi nói dối mặt không đỏ. Sở dĩ hắn nói dối, tuyệt đối cũng bởi thiện ý, cũng không thể nói ca gặp được một mỹ nữ, liền thu vào dưới trướng, trở thành đạo lữ a? Đã có tầng quan hệ này, lại trở thành đạo lữ cũng sẽ không quá đột ngột, khá là thông tình đạt lý.

- Người liền lấy thân báo đáp?

Vu Thanh Nhã nhếch miệng nói.

- Ấc...

- Nàng rất đẹp, cũng rất tốt.

Vu Thanh Nhã nhẹ nói:

- Đợi sau khi ra khỏi di tích, ta lại vào xem, thuận tiện làm quen với nàng. Chúng ta trước đi môn phía các người hộ trợ a! Các người chỗ đó không người chưa thể ngự kiếm phi hành! Chỉ sợ gặp phải nguy hiểm!

- Ân!

Dương Thiên Lôi cảm kích cầm bàn tay nhỏ bé non mềm của Vu Thanh Nhã.

Vu Thanh Nhã đích xác không giống người thường, Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, nếu đổi lại là Trương Tử Hàm hoặc Sở Hương Hương nếu gặp được Tiêu Như Mộng, tuyệt đối sẽ không có thần nhiên như Vu Thanh Nhã, cho dù các nàng cũng sẽ không nói gì, nhưng muốn biểu hiện thoái mái như thế, không có chút nào câu nệ của tiểu nhi nữ, quả quyết là sẽ không làm được.

Nếu không, Dương Thiên Lôi trong trong đại sảnh cùng Vu Thanh Nhã công khai mối quan hệ, cũng không bị bàn tay nhỏ bé của nhị nữ, mơ mơ màng màng tóm lấy, nắm lấy eo Dương Thiên Lôi, nào là vặn, nhéo, càu, cào cả buổi. Hơn nữa, Vu Thanh Nhã chẳng những không có cảm thấy Dương Thiên Lôi quái lạ, lúc này còn mở lời cùng Dương Thiên Lôi đi Trảm Không Kiếm Phái hộ trợ. Dương Thiên Lôi làm sao có thể không cảm động? Đương nhiên, đội ngũ Vu gia bảo đi vào bên trong di tích đều là cao thủ đã ngoài Tiên Thiên cấp năm, chỉ cần nhận được thông tri, cơ bản đều có thể kịp thời quay trở lại lối vào, thông qua truyền tống trận ly khai nơi này. Dương Thiên Lôi tâm thần khẽ động, lập tức đem toàn bộ tâm thần tập trung lên trên người Trương Tử Hàm. Trong chốc lát, hắn liền khởi động thần thông chỉ hữu dụng với Trương Tử Hàm, lập tức thấy được thân ảnh tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm! Trương Tử Hàm đang ngự kiếm quang, mang theo Sở Hương Hương còn chưa tấn thăng đến Tiên Thiên cấp năm, bay về phía lối vào!

Sau khi xác nhận nhị nữ đã an toàn, Dương Thiên Lôi liền bóp nát thông tấn phù liên lạc cùng thập đại cao thủ, xem ở đâu cần giúp đỡ!

Bất quá, nghe được tin tức Khương Kỳ đã khôi phục, Dương Thiên Lôi lại im lặng nhìn về phía Vu Thanh Nhã.

- Làm sao vậy?

Thanh Nhã nghi hoặc hỏi.

- Xem quan hệ vợ chồng trẻ của chúng ta, khiến cho hai nhà chúng ta trở nên thân mật, khăng khít hơn không ít. Bọn họ đã hai hợp làm một, cùng chung tiến thoái! Chắc chắn! Có vẻ như chúng ta không còn chuyện gì rồi!

Dương Thiên Lôi nói!

-Ai vợ chồng trẻ cùng với người, đợi người thắng ta rồi hẵng nói!

Vu Thanh Nhã trừng mắt liếc Dương Thiên Lô, tốc độ lập tức nhanh hơn.

NGAO...OOO.

Tiếng Thiên Ma gào thét khủng bố không ngừng truyền đến, sau khi thoát khỏi vực sâu, vô tận Thiên Ma hướng bốn phía tản ra. Trong nháy mắt toàn bộ thiên địa biến thành một mảng đỏ thẫm, che khuất toàn bộ bầu trời. Thiên Ma nhất tộc có được tánh mạng vô cùng dài, gần như là đã đạt được tới cấp độ trường sinh bất tử, cho dù là qua một trăm triệu năm chúng vẫn còn sống.

- Thiên Lô!

Đúng lúc này, Lăng Hi đang sử dụng thần niệm thôi luyện trận đồ của Thiên Cương Quần Tinh Trận, chợt truyền âm với Dương Thiên Lô.

- Hả?

Đám Thiên Ma này đều là đệ cấp Thiên Ma, Tiên Thiên cấp sáu Thiên Ma Vương cũng không có nhiều. Tuy rằng số lượng lớn, nhưng có “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” trong tay, căn bản là không thể uy hiếp đến người.

Lăng Hi trầm giọng nói.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm! Nếu như ta đoán không sai, trong vực sâu kia nhất định còn có bảo tàng khác tồn tại! Hơn nữa, đám Thiên Ma này, chỉ cần thu vào trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, ta có thể đem bọn chúng luyện hóa kết tinh thành năng lượng tinh thạch tinh khiết nhất! Không chút nào thua kém so với Cửu Dương Đan!

- Lần trước hấp thu mấy đầu Thiên Ma cô động ra một viên bảo thạch màu đỏ, chính là năng lượng tinh thạch?

Nếu như không phải lần này gặp phải Thiên Ma Dương Thiên Lô, Dương Thiên Lô cũng không nhớ tới một vài vấn đề lưu lại sau khi chém giết mấy đầu Thiên Ma. Thiên Ma cô động thành bảo thạch màu đỏ, cùng với tinh tinh thạch màu trắng ẩn chứa chứa năng lượng phong phú ở bên trong trong Càn Khôn Giới của Thiên Ma vân vân...Nói chung hẳn đều không biết những thứ này là cái gì.

- Không sai. Đó là tinh phách cùng năng lượng của Thiên Ma bị luyện hóa thành, hơn nữa không tổn hại chút năng lượng nào, bên trong ẩn chứa năng lượng cùng với sinh mạng tinh nguyên vô cùng dồi dào. Nếu như để nuôi dưỡng Thiên Ma, chúng hoàn toàn có thể hấp thu toàn bộ đám năng lượng cùng sinh mạng tinh nguyên đó, bất quá nếu như là chúng ta hấp thu, cũng chỉ có thể hấp thu phần năng lượng trong đó, còn sinh mạng tinh nguyên của Thiên Ma đối với chúng ta hoàn toàn là vô dụng.

Lăng Hi nói.

- Tốt! Đã như vậy chúng ta quay trở lại đại chiến một hồi!

Trong mắt Dương Thiên Lô bắn ra hai đạo tinh quang, nói.

- Thanh Nhã!

Sau khi quyết định, Dương Thiên Lô không chút do dự, đột nhiên đi tới bên người Vu Thanh Nhã, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng khẽ hô.

- Sao vậy?

Vu Thanh Nhã nghi ngờ nói.

- Thanh Nhã, người về trước, ta muốn quay trở lại quan sát một lúc! Trước khi thông đạo di tích đóng cửa, ta sẽ trở lại!

Dương Thiên Lô nói.

- Quay trở lại quan sát? Người.. Ý người là muốn quay lại chỗ vực sâu vừa nãy!

Vu Thanh Nhã lập tức giật mình hỏi.

- Ừ!

- Thiên Lô, người...người điên rồi! Đó là quần thể Thiên Ma! Trăm vạn ngàn vạn thứ ở bên trong đó đều là Thiên Ma! Cho dù người lợi hại, căn bản cũng không thể ngăn nổi!

- Người yên tâm. Pháp bảo Đạo khí kia của ta là khắc tinh của Thiên Ma! Chỉ cần lấy ra, chúng liền không dám tới gần ta! Cầu phú quý trong nguy hiểm, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Huống chi thực sự là ta sẽ không gặp phải nguy hiểm nào? Thanh Nhã, người ngoan ngoãn trở về đi, đừng lo lắng cho ta, ta cam đoan còn sống trở về gặp các người! Sau khi người trở về thì thông báo cho Tử Hàm cùng Hương Hương một tiếng! Các người chờ ta ở bên trong “Tĩnh Diệu Thương Hội”.

Đôi mắt màu đen của Dương Thiên Lô dừng ở trên khuôn mặt Vu Thanh Nhã nghiêm túc nói.

Dương Thiên Lô nói xong, nhanh chóng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vu Thanh Nhã, dưới thời điểm Vu Thanh Nhã còn chưa kịp phản ứng, thân hình lóe lên, thúc dục kiếm quang, trong nháy mắt liền hướng sâu vào bên trong di tích quay trở lại! Vu Thanh Nhã nhìn bóng lưng rời đi, đôi mắt tuyệt mỹ mê người tỏa ra hai đạo hào quang sáng rực.

Nếu như nói, trước kia nàng đối với Dương Thiên Lô, là vì hảo cảm mà đưa ra hứa hẹn ngay cả bản thân nàng cũng không quá kiên định. Nhưng bây giờ sau khi gặp lại, trải qua một chuyến đồng hành bên trong di tích này, khiến cho nàng bên ngoài khiêm tốn, nhưng nội tâm cao ngạo đã hoàn toàn chân chính bị chinh phục. Vu Thanh Nhã tư thế hiên ngang, cân nhắc bất nhượng tu mi, chỉ sợ trên thế gian này cũng chỉ có tồn tại biến thái như Dương Thiên Lô mới có thể chinh thức đem nàng chinh phục!

Một đạo kiếm quang hiện lên, ánh mắt Vu Thanh Nhã khôi phục lại vẻ tỉnh mạch, nhanh như tia chớp hướng lối ra bay đi!

- Tỷ!

Khi Vu Thanh Nhã ngự kiếm quang đi tới lối vào, Vu Tiểu Ưc lập tức lớn tiếng kêu.

Vu Thanh Nhã nhanh chóng đi tới bên cạnh Vu Tiểu Ưc.

Đứng cùng Vu Tiểu Ưc một chỗ, còn có Trương Tử Hàm Sở Hương Hương, Dạ Đăng Nhân, cùng một ít cao thủ của Trảm Không Kiếm Phái cùng Vu gia bảo.

- Tỷ, đại ca đâu?

Vu Thanh Nhã vừa mới hạ xuống, Vu Tiểu Ưc đã không thể chần chừ trực tiếp hỏi thẳng, cũng là thắc mắc của mấy người Trương Tử Hàm. Trước khi Vu Thanh Nhã quay trở về, tất cả mọi người của Trảm Không Kiếm Phái cùng Vu gia bảo, ngoại trừ nàng cùng Dương Thiên Lô ra, toàn bộ đều đã quay trở lại. Hơn nữa tuyệt đại đa số đều đã khởi động truyền tống tạc, đi ra bên ngoài. Những người còn ở đây, chủ yếu chính là đang đợi Dương Thiên Lô cùng Vu Thanh Nhã.

- Thiên Lô, hẳn quay trở vào!

Vu Thanh Nhã nhíu nhíu mày, nhìn vẻ mặt lo lắng của mọi người, vội vàng nói:

- Các người đừng lo! Trên người Thiên Lô có pháp bảo chuyên khắc chế Thiên Ma, cho nên không có gặp chuyện gì! Hẳn bảo chúng ta chờ hẳn ở “Tĩnh Diệu Thương Hội”!

Vu Thanh Nhã sợ mọi người lo lắng, liền nhanh chóng nói ra chuyện Dương Thiên Lô có pháp bảo chuyên môn khắc chế Thiên Ma, ổn định lại tâm lý mọi người. Bất quá, thời điểm nói những lời cuối cùng, bảo mọi người chờ hẳn ở “Tĩnh Diệu Thương Hội”! Ánh mắt nàng nhìn về phía Trương Tử Hàm cùng Sở Hương Hương.

Không phải chứ?

Vu Tiểu Ưc cùng Dạ Đăng Nhân lập tức trợn mắt khiếp sợ hô lên.

- Tiểu tử thúi này, chẳng lẽ không muốn sống nữa chẳng?

Khuông Kỳ cùng thập đại cao thủ, nghe được lời nói của Vu Thanh Nhã, lập tức cũng cảm thấy nôn nóng, bất an nói.

Chỉ có Trương Tử Hàm cùng Sở Hương Hương chỉ nhú nhú mày cũng không nói cái gì.

NGAO...OOO

Tiếng gầm rú vô cùng khủng bố của Thiên Ma càng ngày càng gần, tuyệt đại đa số tu luyện giả đều đã bỏ chạy, chỉ có một ít cao thủ cường đại ngừng tại nơi này. Bên trong di tích, đa bị màu đỏ bao phủ đầy trời che dấu, tu luyện giả đứng ở lối vào di tích, thấy được dày đặc Thiên Ma màu đỏ hình dáng vô cùng khủng bố.

- Tỉnh mọi người nhanh chóng ly khai, không còn thời gian nữa rồi! Không thể đợi thêm một phút nào nữa!

Lối vào di tích, Chung Khuê nhận được tin tức nhận được tin tức lập tức cấp tốc chạy đến, đối với mấy tu luyện giả đứng ở cửa vào di tích lớn tiếng nói. Đi cùng hắn còn có mười mấy vị nhân viên công tác của “Tinh Diệu Thương Hội”.

- Đi thôi.

Sau khi thấy được vô tận Thiên Ma vô cùng kinh khủng, tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại. Tuy rằng tuyệt đại đa số mọi người đều trốn thoát, nhưng cũng không có nghĩa là tất cả mọi người. Từng đạo bạch quang bay lên, trong nháy mắt, tu luyện giả đều đã đi ra ngoài di tích. Trong những người đó, Bộ Kinh Thiên ngạo nghễ mà đứng, nhìn thoáng qua Vu Thanh Nhã thật sâu, sau đó cũng biến mất bên trong di tích. Hôm nay hắn rất cuộc cũng minh bạch, vì cái gì Thương Huyền Bác lại điên cuồng nhanh chóng tấn cấp Thần Đạo như thế. Cuộc nói chuyện của Vu Thanh Nhã cùng mấy người Vu Tiểu Ưc, hắn đều nghe rõ. Hắn tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng hắn biết lần này, hắn chân chính đã bại trong tay Dương Thiên Lôi!

Sau khi thấy tất cả mọi người rời đi, trên khuôn mặt già nua của Chung Khuê đôi lông mày khẽ nhăn lại thành hình chữ xuyên, đứng ở trước vô số đầu Thiên Ma đang lập tức muốn xông tới cửa vào! Lần đột biến này, tuy rằng không có quan hệ cùng “Tinh Diệu Thương Hội”, nhưng cuối cùng vẫn có một chút ảnh hưởng đối với danh dự của “Tinh Diệu Thương Hội”. Mỗi người một trăm vạn Thuần Dương đan làm phí nhập tràng, chỉ tiến hành được một nửa đã phải quay lại, đối với tuyệt đại đa số tu luyện giả, chỉ sợ còn chưa kiếm được chút lợi ích nào.

Thiên Ma, hai từ khiến bất cứ người nào nghe được đều biến sắc.

Nhưng đối với cao thủ mà nói, lại là thứ khiến họ vô cùng khát khao. Bởi vì, săn giết Thiên Ma có thể đạt được vô số lợi ích, so với Địa Ma, yêu thú còn lớn hơn rất nhiều, rất nhiều. Nhiều đến nỗi tu luyện giả căn bản là không thể cưỡng lại!

- Chung Khuê, các người mau rút lui!

Đúng lúc này, một đạo thanh âm uy nghiêm, bỗng nhiên truyền đến.

Trong chớp lát, từng đạo bạch quang hiện lên, trọn vẹn mười vị lão giả tỏa ra uy áp khủng bố, xuất hiện trước mặt đám người Chung Khuê.

Cường giả Thần Đạo!

343. Chương 326: Lo Lắng, Thôi Diễn!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 326: Lo lắng, thôi diễn!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Phó môn chủ, các vị tiền bối khỏe!

Mấy người Chung Khuê lập tức khom mình hành lễ.

- Môn chủ dẫn dò người, tất cả các tu luyện giả tiến vào bên trong di tích sau khi quay về liền nhận lại một nửa đan dược, coi như là đền bù tổn thất, các người mau li khai nơi này! Tại đây lưu lại cho chúng ta là được!

Lão giả được xưng là phó môn chủ, trầm giọng nói.

Vị phó môn chủ này, đúng là một trong những trợ thủ đắc lực của Vũ Văn Tinh Diệu Vương Bán Nhân, vài trăm năm trước được giang hồ đặt cho một nhã hào “Vương Bán Tiên”, sau khi bước vào Thần Đạo, thần toán chi thuật càng là kinh người đến cực điểm. Trở thành một trong những nhân vật Vũ Văn Tinh Diệu coi trọng nhất.

- Vâng

Mấy người Chung Khuê đáp lời, sau đó khởi động truyền tống tạc, hóa thành một đạo bạch quang biến mất khỏi bên trong di tích.

Sau khi Chung Khuê rời đi, Vương Bán Tiên quay người lại nhìn chín lão giả cao thủ Thần Đạo tiên phong đạo cốt, nhưng khuôn mặt thanh cao cùng ngạo khí, chấp tay nói:

- Các vị, vội vàng thỉnh chư vị huynh đài đến đây, đúng là bất đắc dĩ! Còn có thời gian ba ngày, chỉ cần sống qua ba ngày này là được rồi, chém giết Thiên Ma cùng với thu hoạch ở bên trong di tích, tất cả đều quy về sở hữu của các vị! Làm phiền rồi!

- Vương huynh khách khí rồi! Đối với chúng ta mà nói, cái này cũng là một chuyện tốt! Ha ha! Duy nhất không hoàn mỹ chính là thời gian di tích này mở ra chỉ có sáu ngày, mà bây giờ đã qua ba ngày, thời gian còn lại chỉ còn không đến ba ngày! Thực sự là quá ngắn!

Một người trong đó nói.

Bất luận cái kết giới của một đại di tích nào, đều là tồn tại vô cùng thần kỳ. Vô luận là Thượng Cổ hay Viễn cổ đại di tích hoặc là Hồng Hoang di tích lâu đời nhất, trăm triệu năm qua đi, theo thời gian trôi qua, những kết giới này không hề yếu đi, mà càng ngày càng trở nên mạnh mẽ. Cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ trong cường giả Thần Đạo, cũng không rung chuyển được chút nào. Bất luận kẻ nào, muốn đi vào bên trong di tích, chỉ có thể đợi tới thời điểm di tích tự hành vận chuyển đạt tới điều kiện để mở ra, mới có thể đi vào. Nếu không, muốn dựa vào vũ lực mạnh mẽ xông vào, căn bản là không có khả năng. Đừng nói là Thần Đạo, cho dù là tiên nhân Chân Thần Cảnh cũng khó có thể làm được!

- Vậy thì tốt, bất quá, với thực lực của chư vị huynh đài, trong thời gian ba ngày có lẽ cũng thu hoạch được không ít!

Vương Bán Tiên nói. Nhưng trong lòng lão lại cảm thấy cực kỳ khinh bỉ, thời gian ba ngày còn con mẹ nó chệch ít, nếu không phải Thần Đạo cường giả của “Tinh Diệu Thương Hội” đều đang bận chấp hành nhiệm vụ. Sự tình tốt như thế, đâu đến phiên các người!

Thiên Ma cũng không phải là Địa Ma cùng yêu thú, trí tuệ chúng có được so với nhân loại chỉ có cao hơn chứ không hề thấp hơn.

Bọn chúng cũng giống như là tu luyện giả nhân loại, có được năng lực học tập cường đại, pháp thuật, thần thông, luyện khí, luyện đan không hề chênh lệch so với nhân loại, tuyệt đại đa số thiên ma cũng giống như là tu luyện giả nhân loại, trên người cất giấu năng lượng tinh thạch tinh khiết đối với việc tu luyện mà nói phi thường trân quý, thậm chí độ trân quý còn cùng đẳng cấp với Ngưng Huyết Đan.

Vận khí tốt mà nói, thu hoạch từ việc chém giết Thiên Ma tuyệt đối có thể khó mà tưởng tượng nổi!

Di tích này phong ấn Thiên Ma, đối với Tiên Thiên cao thủ có lẽ là một hồi tai nạn, nhưng đối với Thần Đạo cao thủ mà nói, đó chính là một bảo khố. Một vòng tuần hoàn dưỡng ra vô số vật phẩm cùng bảo khố trân quý! Nếu như sớm biết bí mật của cái di tích này, “Tinh Diệu Thương Hội” cũng sẽ không hề mở cửa, mà trực tiếp tổ chức cho Thần Đạo cao thủ của nội bộ “Tinh Diệu Thương Hội”, tiến vào săn giết là đã có thể kiếm được một số lợi nhuận khổng lồ.

Nhưng hiện tại, bởi vì sự tình đột biến, “Tình Diệu Thương Hội” không thể không mời một vài cao thủ Thần Đạo khác đến đây trấn áp.

Ít nhất phải đem Thiên Ma ngăn cản lại ở bên trong kết giới!

Nếu không, ngàn vạn đầu Thiên Ma một khi thoát khỏi kết giới, chạy trốn ra bên ngoài di tích, vậy thì không còn có thứ gì có thể vây khốn chúng nữa. Một lượng Thiên Ma lớn như thế, chạy khỏi di tích làm hại nhân gian, đối với “Tình Diệu Thương Hội” mà nói, cũng là một tổn thất vô cùng lớn

NGAO...OOO

Trong chớp mắt, vô tận Thiên Ma như là một cơn hồng thủy, xông thẳng tới cửa vào kết giới.

- Ra tay!

Vương Bán Nhân trầm giọng nói.

- Tốt!

Kể cả Vương Bán Nhân, mười vị Thần Đạo cao thủ, trong chớp mắt đồng thời ra tay, từng đạo thần niệm cực mạnh, mang theo uy áp như núi cao biển rộng, song chưởng mỗi người đều đang kết xuất từng đạo thủ ấn vô cùng quý dị, nhanh như tia chớp đánh ra! Quang mang đủ màu phóng thẳng lên trời, theo sự biến đổi thủ ấn của mười người càng ngày càng trở nên mãnh liệt. Khi quang mang tỏa ra từ mười vị cao thủ hoàn toàn kết nối lại làm một, Vương Bán Nhân đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Kết!

Tê tê tê

Giống như là nhện giăng tơ, mười vị Thần Đạo cao thủ, lập tức liên thủ bày ra một đạo kết giới vô cùng cường hãn, ngạnh sanh đem cửa vào di tích hoàn toàn phong bế!

Mà mười đại cao thủ lập tức tiến vào bên trong di tích, nguyên một đám trong mắt tràn đầy hào quang hưng phấn xông thẳng tới vô cùng vô tận Thiên Ma!

- Tất cả các vị huynh đài, trong vòng ba ngày nữa thông đạo tiến vào di tích sẽ bị phong tỏa, chín người các ngươi phân thành ba tổ, mỗi tổ thủ hộ cửa vào kết giới một ngày, phòng ngừa kết giới chúng ta bố trí xuống bị phá hư, kịp thời bổ xung năng lượng, như thế nào?

Vương Bán Nhân trầm giọng nói.

- Không thành vấn đề!

- Tốt! Trần huynh, Trương huynh, Triệu huynh, ba người các ngươi một tổ, thủ hộ nơi này cho đến ngày mai.

Vương Bán Nhân vừa điên cuồng chém giết vừa quyết định, không chút dây dưa dài dòng nào, nói. Sau khi an bài tốt nhiệm vụ, ngoại trừ ba người Trần, Trương, Triệu còn ở lại phụ cận chém giết Thiên Ma bên ngoài, những người khác lập tức tiến sâu vào bên trong di tích!

- Cái gì? Đệ muội..., người.... Người nói nói Thiên Lô vẫn còn ở bên trong di tích?

Chung Khuê khiếp sợ nhìn Trương Tử Hàm hỏi.

Sau khi Chung Khuê đi ra khỏi di tích, lập tức thông tri đến các đại môn phái, thế gia, cùng với các thành viên khác từng tiến vào bên trong di tích. Dựa theo chỉ thị của Vũ Văn Tình Diệu, mỗi người quay lại đều được nhận lại một nửa đan dược. Bất quá thao tác cụ thể cũng không cần hấn phí tam. Hấn chỉ cần hạ mệnh lệnh đối với thủ hạ. Sau đó trực tiếp đi tới địa phương của Trảm Không Kiếm Phái, muốn tìm Dương Thiên Lô. Chỉ là câu trả lời của Trương Tử Hàm khiến cho Chung Khuê thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Sắc mặt hấn lập tức dị thường khó coi, rõ ràng tràn đầy lo lắng.

Tuy rằng nói nguyên nhân tối trọng yếu nhất là bởi vì Dương Thiên Lô chính là quý nhân của Chung Khuê hấn, nhưng tính tình thẳng thắn cùng hào sảng của Dương Thiên Lô, khiến cho hấn chân chính coi Dương Thiên Lô như một người huynh đệ.

- Chung ca, người đừng quá lo lắng! Thiên Lôĩ hấn đã chủ động muốn ở lại bên trong, tự nhiên là sẽ có phương pháp chống lại Thiên Ma!

Trương Tử Hàm nhẹ nói.

- Cái này..các người không rõ ràng sao?

Chung Khuê nhíu mày, bỗng nhiên truyền âm với Trương Tử Hàm cùng Vu Thanh Nhã nói:

- Còn chưa ai biết Thiên Lôĩ vẫn còn ở lại bên trong sao?

- Bộ Kinh Thiên, Long Tinh có lẽ cũng đã biết! Lúc ấy ta đi ra nói chuyện cùng Tử Hàm, bọn hấn đều chú ý tới ta! Bởi vì, bên trong di tích, ta cùng Thiên Lôĩ thực sự đã sinh ra xung đột cùng bọn hấn! Cướp đi một cái trận đồ!

Vu Thanh Nhã truyền âm nói.

- Không phải chứ?

Sắc mặt Chung Khuê lập tức trở nên dị thường khó coi, gấp đến độ dậm chân, nói:

- Tốt nhất ta vẫn là đi vào bên trong di tích một chuyến. Đúng rồi, các người ai có thông tấn phù liên lạc cùng Thiên Lôĩ không?

Nếu chỉ có Thiên Ma, Chung Khuê tuy rằng lo lắng, nhưng Dương Thiên Lôĩ nếu đã quyết định như vậy tự nhiên hấn phải nắm chắc ở trong tay, ngược lại cũng không có vấn đề gì lớn. Nhưng bây giờ, trong di tích không chỉ có Thiên Ma, còn có mười vị Thần Đạo cao thủ! Mười vị Thần Đạo cao thủ đi vào tự nhiên là không chỉ vì trấn áp Thiên Ma, bọn hấn đi vào, khẳng định là muốn dò xét bên trong di tích một phen, tìm kiếm thiên địa linh vật, tiên đan, pháp bảo cùng với cả cơ duyên! Quy tắc bên trong di tích là gì, Chung Khuê rất rõ ràng! Một khi Dương Thiên Lôĩ cùng bọn họ phát sinh xung đột....

Trong mười vị Thần Đạo cao thủ, Vương Bán Nhân thì không có bất cứ vấn đề gì, bởi vì hết thấy tư liệu về Dương Thiên Lôĩ, Vương Bán Nhân đã sớm nắm rõ, nhưng chín người còn lại thì...? Hơn nữa vô cùng bí ẩn chính là, trong đó có ba gã Tạo Hóa Môn, ba gã Thương Huyền Phủ, ba gã Long Tượng Cốc.

Cái này con mẹ nó là cái khái niệm gì?

Chung Khuê rất rõ ràng, Dương Thiên Lôĩ cùng Thương Huyền Bác đương nhiên là có quan hệ cừu nhân, Chung Khuê đồng dạng cũng rõ ràng, sự tình phát sinh giữa Dương Thiên Lôĩ cùng Vu Thanh Nhã, hấn tuy rằng không có mặt trong đại sảnh, nhưng cũng nắm được toàn bộ. Đắc tội Tạo Hóa Môn Bộ Kinh Thiên cùng đắc tội với Tạo Hóa Môn có gì khác nhau sao?

Không có!

Chỉ cần hai điểm này đã là vô cùng đau đầu rồi, nhưng lời của Vu Thanh Nhã trực tiếp cũng lôi nốt Long Tượng Cốc vào. Long Tinh là ai? Đệ tử thiên tài nhất của Long Tượng Cốc, địa vị ở bên trong Long Tượng Cốc cũng giống như là Bộ Kinh Thiên bên trong Tạo Hóa Môn. Đắc tội với hấn cũng chẳng khác gì đắc tội với Long Tượng Cốc! Quan trọng nhất chính là, tin tức Dương Thiên Lôĩ còn ở bên trong di tích, Bộ Kinh Thiên Long Tinh Long Tinh đều biết.

Bộ Kinh Thiên ngược lại không sao, Chung Khuê hiểu rất rõ, Bộ Kinh Thiên đích xác không phải là loại người âm hiểm. Bốn từ quang minh lỗi lạc dùng để hình dung hấn cũng không sai. Nhưng còn Long Tinh ?

- Các vị sư thúc, giết chết hấn. Nhất định phải đoạt được Thiên Cương Quân Tinh Trận!

Long Tinh sau khi đi ra khỏi Truyền Tống Trận, liền nhìn thấy mười vị cường giả Thần Đạo đi ngược vào bên trong. Ba người trong đó đúng là sư thúc của Long Tinh. Sau vài câu đơn giản, hấn đã biết rõ được ý đồ khi đến đây của ba vị sư thúc, Long Tinh không có chút gì do dự liền đem tin tức Dương Thiên Lôĩ vẫn còn ở bên trong di tích nói cho ba vị sư thúc, đồng dạng trực tiếp nói ra yêu cầu của hấn!

Bộ Kinh Thiên cũng thấy được ba vị cường giả Thần Đạo của Tạo Hóa Môn. Bất quá, hấn chỉ là thăm hỏi đơn giản, sau đó ánh mắt kiên định bước ra khỏi “Tinh Diệu Thương Hội” trực tiếp hóa thành một đạo lưu

quang phản hồi trở lại Tào Hóa Môn. Dương Thiên Lô mang đến cho hắn áp lực rất lớn, khiến cho hắn chính thức trở nên nghiêm túc!

Thần Đạo, tích súc lâu như thế, vô luận tâm tình hay là niệm lực, hắn đều đã đạt đến đỉnh phong. Hắn sở dĩ không ngừng chiến đấu, không ngừng lịch luyện, mà không chuyên chú bế quan tu luyện, tăng tiến pháp lực lên, chỉ đơn giản là vì muốn gây dựng tâm cảnh cùng niệm lực của bản thân một cái trụ cột càng kiên cố càng tốt, đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Đại viên mãn, khi đó hắn tấn cấp Thần Đạo đối với con đường tu luyện sau này sẽ có được trợ giúp rất lớn!

- Ta có!

Khương Kỳ gấp gấp nói.

- Tốt, đưa mấy tấm ra đây!

Chung Khuê nói.

Sau khi nhận được thông tấn phù từ trong tay Khương Kỳ, Chung Khuê trực tiếp ly khai. Hắn cũng không nói nguyên nhân này với mọi người. Bởi vì nói cũng chỉ là phí công mà thôi, còn không bằng đừng nói. Sau khi nhanh chóng bước vào Truyền Tống Trận, một đạo bạch quang hiện lên. Chung Khuê một lần nữa xuất hiện ở bên trong di tích, trực tiếp bóp nát hai tấm thông tấn phù, trong đó một đạo là cho Dương Thiên Lô, đạo còn lại là cho phó môn chủ Vương Bán Nhân! Đồng thời, không hề dừng lại trực tiếp ngự kiếm quang nhanh chóng bay đến cửa vào di tích!

- Chung Khuê? Chuyện gì?

Một lát sau, Vương Bán Nhân liền hồi âm.

- Bẩm báo phó môn chủ, khách quý cấp S của Tinh Diệu chúng ta Dương Thiên Lô lúc này vẫn còn ở bên trong di tích! Ta mang theo thông tấn phù của hắn, nhưng kiện tại vẫn chưa liên lạc được! Thiên Ma đối với hắn có lẽ uy hiếp không lớn, nhưng ...Phó môn chủ, Thần Đạo cao thủ tiến vào bên trong di tích, toàn bộ đều thuộc môn phái Dương Thiên Lô từng xảy ra tranh chấp! Cho nên...

Chung Khuê không dám trì hoãn trực tiếp thuật lại lo lắng của mình.

- Hắn vì sao lại quay trở vào di tích? Ta đến cửa di tích chờ người!

Vương Bán Nhân đang trong lúc sẵn giết Thiên Ma, thân hình nhoáng lên một cái, liền biến mất tại chỗ, sau một lát đã xuất hiện ở lối vào. Ba cao thủ của Thương Huyền Phủ lúc trước thủ hộ tại lối vào, đang chém giết Thiên Ma chợt thấy Vương Bán Nhân xuất hiện, tựa hồ là có chút ngạc nhiên.

-Vương huynh, người sao lại quay về?

Một người trong đó hỏi.

- Không có gì, có chút chuyện riêng cần tại hạ định đoạt gấp!

Vương Bán Nhân mỉm cười, thân hình nhoáng lên một cái, liền dung nhập vào bên trong kết giới bộn hắn bố trí xuống, đi ra bên ngoài di tích. Sau một lát, Chung Khuê đã nhanh chóng đuổi tới. Lúc này trên mặt Chung Khuê đã mang theo nồng đậm lo lắng. Từ lúc hắn bóp nát thông tấn phù cho đến bây giờ đã chừng hơn mười phút, nhưng vẫn chưa thấy Dương Thiên Lô phản hồi.

344. Chương 328: Kéo Dài!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 328: Kéo dài!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Không có 327

Cái di tích tuy rằng không nhỏ, hơn nữa còn bị kết giới ngăn cách, nhưng cũng không có ảnh hưởng đến việc truyền tin của thông tấn phù!

Dương Thiên Lôì vì sao lại không trả lời?

Nguyên nhân tốt nhất, là do Dương Thiên Lôì đang bên trong chiến đấu, căn bản không rảnh mở ra thông tấn phù. Nguyên nhân xấu nhất chính là....

- Còn chưa thấy phản hồi?

Chứng kiến biểu lộ của Chung Khuê, Vương Bán Nhân có chút nhíu mày nói. Đối với Dương Thiên Lôì hẳn đương nhiên là nắm rõ. Sở trường của hắn là thôi diễn, đã từng thôi diễn qua đối với Dương Thiên Lôì. Chỉ là kết quả thôi diễn ra khiến cho hắn khiếp sợ không hiểu. Cũng chính là nguyên nhân vì sao hắn trực tiếp tấn thẳng cho Dương Thiên Lôì lên khách quý cấp C, mà sau khi Vũ Văn Tinh Diệu chứng kiến thân thể đại viên mãn của Dương Thiên Lôì, lại một lần nữa biến thành khách quý cấp S.

- Không có. Phó môn chủ, thỉnh ngài nhất định phải giúp hắn! Đây là thông tấn phù liên hệ cùng với Thiên Lôì.

Chung Khuê trịnh trọng nói.

Vương Bán Nhân tiếp nhận thông tấn phù, quanh thân bỗng nhiên tràn ra một luồng khí tức kỳ dị, không ngờ nhắm mắt lại, trong chốc lát tay trái kết xuất từng đạo phù văn quỷ dị, dùng tốc độ chuyển động nhanh đến kinh người. Trọn vẹn mấy phút sau, hắn một nháy mắt mở mắt, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc!

Cũng giống như lần thứ nhất hắn thôi diễn đối với Dương Thiên Lôì, không có kết quả gì.

Hắn thấy được con sông vận mệnh, nhưng khi muốn bắt đến tin tức của Dương Thiên Lôì, lại một lần nữa bị một cỗ khí tức kinh khủng, trực tiếp đánh tan. Thần niệm hắn như là ánh sáng của một con đom đóm, trực tiếp bị đánh ngược trở lại.

Hắn cả đời nghiên cứu thuật thôi diễn, ngoại trừ người có tu vi vượt xa hắn, hắn không có cách nào thôi diễn ra, còn chưa từng gặp trường hợp nào như tình huống của Dương Thiên Lôì. Hắn có thể khẳng định, nếu đối lại là một người khác thôi diễn, muốn trốn thoát khỏi không bị cỗ khí tức kinh khủng kia cản trở cũng là một chuyện vô cùng khó khăn.

- Phó môn chủ...Như thế nào?

Chung Khuê rất rõ ràng năng lực của Vương Bán Nhân, đương nhiên là biết rõ Vương Bán Nhân vừa rồi đang làm gì. Thấy hắn mở mắt, vội vàng tràn ngập lo lắng mà hỏi thăm.

- Yên tâm đi, người chỉ cần biết, cho dù hắn muốn chết cũng vô cùng khó khăn là được rồi. Người trở về đi, ta sẽ liên lạc với hắn..

Vương Bán Nhân nói xong, liền trực tiếp quay trở lại vào bên trong di tích.

Chung Khuê ngốc trệ cả buổi, sau đó ánh mắt trở nên hưng phấn, xoa xoa lòng bàn tay, trực tiếp khởi động truyền tống tạc, quay trở lại “Tinh Diệu Thương Nghiệp Hiệp Hội”.

- Thu

Một đầu Thiên Ma cực lớn, trực tiếp bị ngũ sắc quang hoa tán quanh thân, trong nháy mắt bị Dương Thiên Lôì thu vào bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”.

Đại quân Thiên Ma đông nghịt, dừng nói Dương Thiên Lôì công kích, chỉ cần cảm ứng được khí tức trên người Dương Thiên Lôì, đã nhao nhao lên giống như nhìn thấy rắn độc, hoảng sợ bỏ chạy tứ tán. Dương Thiên Lôì không khác gì hồ vào bầy dê, “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” dưới sự điều khiển của hắn cùng Lăng Hi muội muội Nhân Khí Hợp Nhất, giống như rắn nuốt voi, Thiên Ma đề cấp không kịp bỏ trốn căn bản chưa kịp có bất luận hành động gì, liền kêu thảm một tiếng trực tiếp bị ngũ sắc quang hoa “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” tán ra cắn nuốt tại chỗ.

Pháp lực như núi cao biển rộng, dưới niệm lực điều khiển của Dương Thiên Lô, xuất ra vô số thần thông vô cùng cường hãn, hóa thành từng bàn tay lớn, không cần săn giết, chỉ cần bắt lấy, thu nạp, kéo đến gần, lập tức sẽ bị cắn nuốt không sót một chút cặn bã nào. Tiểu Bạch hưng phấn mà ngồi bên trong trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” liệt kê rất nhiều, rất nhiều tinh thạch màu đỏ do Thiên Ma ngưng tụ thành cùng với Càn Khôn Giới, cũng kiên trì việc kiểm kê vật phẩm lấy được từ bên trong Càn Khôn Giới. Lăng Hi giống như là nữ thần, hai tay không ngừng ngưng tụ đánh ra pháp quyết, phù văn Lục Tự Chân Ngôn giống như là hóa thành từng đầu Thiên Long, Thiên Ma bị cắn nuốt vào trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, căn bản còn chưa kịp dây dưa, đã nhanh chóng bị ngưng tụ thành tinh thạch.

Với tốc độ chém giết, thôn phệ như của Dương Thiên Lô, cho dù là mấy vị Thần Đạo cao thủ tiến vào bên trong di tích, cũng căn bản là không có cách nào so sánh cùng với hắn. Đương nhiên cũng không phải là tốc độ chém giết, mà là nói tới thu hoạch. Sau khi Thần Đạo cao thủ chém giết Thiên Ma, có thể đạt được, bất quá cũng chỉ là nội đan của Thiên ma, nếu so sánh cùng với việc “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” trực tiếp đem toàn bộ thân thể Thiên Ma cô đọng thành tinh thạch, hoàn toàn là không cùng một cấp độ, căn bản là không có cách nào so sánh. Đối với cường giả mà nói nội đan của Thiên Ma căn bản không tính là vật gì tốt, thứ chủ yếu bọn họ thu hoạch chính là đồ vật bên trong Càn Khôn Giới của Thiên Ma mà thôi.

Dương Thiên Lô một bên thu lấy Thiên Ma, một bên nhanh chóng tiếp cận di tích hạch tâm, đuổi tới vực sâu kia. Khi Chung Khuê xuất ra thông tấn phù, Dương Thiên Lô có thể cảm ứng được thông tấn phù chấn động. Chỉ là đang mải miết chiến đấu, hắn cũng không có để ý, bởi vì tấm thông tấn phù này là của Khương Kỳ, Dương Thiên Lô đoán Khương Kỳ nhất định sẽ khuyên nhủ mình trở về, cho nên không để ý tới. Trước mặt một tối tài phú phi nghĩa lớn đến như vậy, hắn sao có thể quay về?

- Tiểu tử kia nếu như đã có thể đem trận đồ của Thiên Cương Quần Tinh Trận lớn như vậy thu vào trong cơ thể, khẳng định trên người hắn có truyền thừa đạo khí cực kỳ cường đại. Hơn nữa..nhiều Thiên Ma như vậy, hắn có đảm lượng dám lưu lại, chứng tỏ trên người hắn nhất định có pháp bảo khác chế Thiên Ma...Hắc hắc, cho nên chúng ta tìm tiểu tử kia trước, sau khi lấy được bảo vật, chém giết Thiên Ma cũng không muộn!

Khi ba gã Thần Đạo cao thủ của Long Tượng Cốc ly khai cửa vào, bước vào bên trong di tích, một gã trong đó lập tức nói ra với hai người còn lại.

- Tốt bảo bối trên người tiểu tử kia khẳng định là không ít, mặc dù chỉ là cảnh giới Tiên Thiên, nhưng lại được Trảm Không Kiếm Phái cùng Vu gia bảo toàn lực bồi dưỡng. Trảm Không Kiếm Phái thì không nói, nhưng dùng thực lực luyện khí, luyện được của Vu gia bảo, trên người tiểu tử này nói không chừng có một bộ đạo khí đồng bộ.

- Ha ha ha, không sai ! Lên đường thôi!

Trong chốn lát thân hình ba người nhoáng lên một cái, liền quỷ dị biến mất ở trong hư không. Năng lực cảm giác cường hãn của Thần Đạo cao thủ lập tức được xuất ra, ba người ăn ý không có tách ra tìm kiếm, mà là đi cùng một chỗ, phóng xuất ra thần niệm, nhanh chóng quét qua di tích.

Bọn hắn hoàn toàn có thể tách ra, bởi vì trong ý nghĩ của bọn hắn, vô luận là ai trong ba người gặp được Dương Thiên Lô cũng có thể đơn giản chém giết hắn. Nhưng chính là bởi nguyên nhân này, bọn hắn mới không tách ra. Bởi vì đối với bọn hắn Dương Thiên Lô chính là một con dê béo cực lớn. Nếu như hắn bị một người lặng lẽ giết chết, mấy thứ pháp bảo trên người hắn rất có thể sẽ bị độc chiếm.

- Lợi hại

- Làm sao có thể?

- Quá mạnh...

Sau hơn mười phút đồng hồ, dùng năng lực xuyên không của ba gã Thần Đạo cao thủ, căn bản là không cần phí sức, thời điểm bằng vào phán đoán đi vào bên trong hạch tâm di tích, liền thấy được một màn không thể không chú ý đến. Cơ hồ ba người đồng thời đều cảm thấy sợ hãi, than thở, lập tức có thể khẳng định niên thể hiện ra năng lực khủng bố trước mắt, chính là Dương Thiên Lô. Cổ khí tức thần thánh tràn ngập hạo nhiên chính khí, vô tận ngũ sắc thần quang, cùng với Dương Thiên Lô bạo xuất ra pháp lực như núi cao

biển rộng, khiến cho hắc trông giống như một vị thiên thần, khiến cho ngay cả ba gã cường giả Thần Đạo đều khiếp sợ há to miệng.

- Pháp bảo thật cường hãn, ngũ sắc quang hoa kia rất có thể là tuyệt phẩm đạo khí!

- Khí tức thần thánh mênh mông như thế...Đây rốt cuộc là đạo khí gì?

- Đừng do dự, giết hắc là biết ngay!

Một người trong đó ánh mắt đầy tham lam nói.

- Đừng vội, tiểu tử này muốn đi vào vực sâu, chúng ta quan sát một lát, pháp bảo này uy lực không phải chuyện đùa, chúng ta đừng bị lật thuyền trong mương. Chờ hắc tiến vào vực sâu, chúng ta đồng thời ra tay phong tỏa.

Một người trong đó tỉnh táo nói.

- Thu

Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, giống như là mèo bắt chuột, một lần nữa đuổi theo một đầu Thiên Ma, đột nhiên tuôn ra ngũ sắc quang hoa mãnh liệt, đem nó thu vào bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”.

- Vực sâu này rất có thể là hạch tâm di tích, khẳng định còn có bảo vật tồn tại!

Lúc này, Dương Thiên Lô đã đứng ở trên bờ vực sâu, liếc nhìn xuống, vẫn là một mảnh hồng mị mờ như trước, căn bản là không nhìn thấy nhìn thấy điểm cuối cùng. Ánh sáng màu hồng mờ mịt ở trong đó, không ngừng truyền đến tiếng Thiên Ma gầm rú. Hiển nhiên, trong vực sâu này tuy rằng đảo có rất nhiều Thiên Ma bay ra, nhưng số lượng ở bên trong vẫn đông nghịt như trước.

- Mẹ nó, mặc dù không có bảo vật, trong vực sâu này, cắn nuốt Thiên Ma cũng nhanh hơn nhiều!

Nghĩ đến đây, kiếm quang dưới chân Dương Thiên Lô lập tức lóe lên, hóa thành tia chớp chìm sâu xuống phía dưới.

- Đi

Trong nháy mắt Dương Thiên Lô bước vào bên trong vực sâu, ba gã cường giả Thần Đạo đồng thời xuất thủ, thân nhìn hoảng lên một cái, vô thanh vô tức biến mất tại chỗ. Thời điểm xuất hiện đã đứng ở khoảng không phía trên vực sâu. Ba người không có chút gì do dự, đồng thời ra tay, dùng thần niệm trực tiếp bày ra một đạo kết giới trong phạm vi hơn mười dặm phía trên vực sâu.

- Ồ ?

Chấn động năng lượng cường đại, lập tức khiến Dương Thiên Lô chú ý, thân hình của hắc đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

- Cường giả Thần Đạo?

Dương Thiên Lô khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, vô luận như thế nào hắc cũng không nghĩ tới, không ngờ gặp phải ba gã cường giả Thần Đạo ở nơi này. Nhưng chỉ khiếp sợ trong phút chốc, hai con ngươi đen kịt của hắc lập tức co rút lại.

Cường giả Thần Đạo, ba gã cường giả Thần Đạo, ánh mắt của bọn hắc đồng dạng cũng nhìn về phía Dương Thiên Lô. Trong ánh mắt đầy vẻ tham lam.

- Ha ha, tiểu tử, ngươi chính là Dương Thiên Lô?

Một gã lão giả đứng ở giữa giữa, trên mặt tràn đầy hào quang hưng phấn, bỗng nhiên dừng ở trước khuôn mặt Dương Thiên Lô hỏi.

- Không sai, các ngươi là ai?

Thanh âm Dương Thiên Lô trong trẻo nhưng lạnh lùng, khuôn mặt trầm tĩnh nói, không chút khách khí nào. Bởi vì trong mắt ba người, Dương Thiên Lô biết rõ, ba kẻ đến này không phải thiện lương gì. Ba

người mặc dù không có ra tay, nhưng khí tức của Thần Đạo cường giả, cũng đã áp bách khiến cho Dương Thiên Lô không thể không tề tựu khởi động niệm lực cùng toàn thân pháp lực, điên cuồng vận chuyển chống cự lại cỗ uy áp khủng bố này.

- Chúng ta là ai, người không cần biết rõ, người chỉ cần biết người chết chắc rồi, ha ha ha!

- Vậy sao? Ba người các người đều là cường giả Thần Đạo, muốn ta canh ba chết ta còn sống được đến canh năm sao? Chẳng lẽ còn sợ ta biết rõ các người là ai hay sao? Ta bắt quá chỉ muốn là quỷ minh bạch, biết rõ vì sao mình chết mà thôi. Đương nhiên, coi như là điều kiện trao đổi, ta có thể không phản kháng, hơn nữa không phá hủy trên người bất cứ vật gì, cam đoan sau khi ta chết, ta sẽ hoàn chỉnh giao lại cho các người, như thế nào?

Dương Thiên Lô tỉnh táo dị thường nói. Biểu lộ không khác gì đã giác ngộ cái chết. Hơn nữa ngay pháp pháp lực mạnh mẽ quanh người cũng thu lại toàn bộ, chỉ còn ngũ sắc quang hoa khiến cho Thiên Ma không dám tới gần.

Chứng kiến ba gã cường giả Thần Đạo có chút do dự, Dương Thiên Lô nói tiếp:

- Trên người ta có cất giấu rất nhiều bí mật, các người nhìn ngũ sắc quang hoa này đi? Đây chính là tồn tại cấp bậc siêu việt đạo khí đó, chắc chắn, nếu như ta nguyện ý, nó có thể “sưu” một tiếng, phóng thẳng vào bên trong thời không loạn lưu, cho dù các người là cường giả Thần Đạo...Hắc hắc cũng không có cách nào lấy được...

- Tồn tại cấp bậc siêu việt đạo khí?

Nghe được những lời này của Dương Thiên Lô, ba người rốt cục cũng khiếp sợ mở to hai mắt nhìn.

- Đương nhiên! Các người đã thấy qua loại đạo khí gì có uy lực như thế này chưa, chỉ bằng ánh sáng tỏa ra, đã khiến cho Thiên Ma sợ hãi như vậy? Các người thấy loại đạo khí gì, có thể tỏa ra khí tức thần thành, thoát tục hạo nhiên, tinh khiết như thế chưa?

Dương Thiên Lô tiếp tục nói.

Cho dù ba gã là Thần Đạo cường giả, nghe được nói như vậy, trong nội tâm cũng xuất hiện do dự.

Vốn là ba người muốn trực tiếp ra tay chém giết Dương Thiên Lô, miễn cho thêm phiền toái. Nhưng bây giờ nghe được mấy lời của Dương Thiên Lô, bọn hắn thực không chắc chắn, thứ tồn tại siêu việt đạo khí kia, có thật hay không như lời của Dương Thiên Lô nói, có thể tiến vào bên trong thời không loạn lưu. Hơn nữa khí tức cùng uy lực của bảo vật này đích xác là vượt ra khỏi sự tưởng tượng của bọn hắn.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu một cái, lão giả đứng giữa trầm giọng nói:

- Tốt, chúng ta đáp ứng người, để cho người là quỷ minh bạch, nói đi người muốn biết cái gì?

- Các người thuộc môn phái nào, có thể trực tiếp kêu tên của ta, nhất định là có người

345. Chương 329: Bảo Khố Minh Huyền.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 329: Bảo Khố Minh Huyền.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Không có 327

Dương Thiên Lô dị thường tỉnh táo hỏi. Mặt ngoài không có bất cứ dị thường nào, nhưng bên trong “Thanh Tịnh Lưu Ly Bình” đang diễn ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

- Long Tượng Cốc, Long Tĩnh! Được rồi, ngoan ngoan mau giao ra bản tôn có thể cho người một cái chết thoải mái!

Lão giả nói.

Hiển nhiên, ba gã cường giả Thần Đạo hoàn toàn không chút nào lo lắng, thần niệm bọn hắn đã khóa chặt trên người Dương Thiên Lôi. Trong ý nghĩ của bọn hắn, Dương Thiên Lôi đã sớm bị bọn hắn hoàn toàn không chế, căn bản không sợ Dương Thiên Lôi có thể gỡ trò gì. Sở dĩ thỏa mãn yêu cầu này của Dương Thiên Lôi là bởi vì khí tức cường đại của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” đích thật bọn hắn chưa từng thấy qua bao giờ. Đến cùng giống như lời của Dương Thiên Lôi có hay không loại năng lực bước vào thời không loạn lưu, cũng không có cách nào xác định được. Cho nên vì bảo toàn đạt được mục đích, mới đáp ứng yêu cầu của hắn. Dù sao mặc kệ Dương Thiên Lôi nói thực hay là giả, nhưng hắn chết chắc rồi.

- Long Tĩnh! Nguyên lai là hắn! Còn nữa, xin hỏi tôn tính đại danh của ba vị, ta muốn biết rõ là ai sắp giết ta mà?

- Bản tôn Long Hùng! Hai vị này Tượng Chủ, Tượng Hầu!

- Cậu Hùng! Tượng Trư, Tượng Cầu...Ha ha ha!

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, trong nháy mắt thanh âm vang lên, ngũ sắc quang hoa trên người hắn đột nhiên tràn ra như một vầng thái dương, không ngờ ngạnh sinh chặt đứt thần niệm của ba đại Thần Đạo cao thủ!

Ba đại Thần Đạo cao thủ đồng thời kinh hãi!

- Các người đừng mơ tưởng lấy được bất cứ thứ gì của ta! Bạo!

Đúng lúc này, thanh âm của thanh âm của Dương Thiên Lôi bỗng nhiên truyền ra.

- Âm âm!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, trong nháy mắt bạo tạc, ba gã Thần Đạo cao thủ bị chặt đứt thần niệm, căn bản không kịp ngăn cản. Trong phút chốc ngũ sắc quang hoa biến mất, bọn hắn liền thấy được một màn cực kỳ khiếp sợ!

Đầu lâu, thân thể, tứ chi trực tiếp nổ nát như dưa hấu, chia năm xẻ bảy!

- Bạo thể mà chết?

Ba người khiếp sợ nói.

Chỉ giây người ngẩn ngui trong giây lát, lão giả gọi là Long Hùng, hai mắt bỗng nhiên bắn ra hàn quang, nói:

- Không đúng! Cái thân thể nổ tung này, chỉ là một cỗ tử thi, không phải là tiểu tử kia! Không ngờ, hắn rõ ràng lại có thể chặt đứt thần niệm của chúng ta, xem ra bảo vật kia đích xác cường đại! Bằng không dựa vào tu vi Tiên Thiên cảnh giới của hắn, sao có thể phát ra uy lực cường đại như vậy? Hơn nữa hắn thừa dịp chúng ta kinh hãi, lại có thể ẩn nấp đi khí tức của mình! Hừ, tên tiểu tử đó nghĩ làm như vậy là đã có thể thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta sao?

Trong chớp lát thân hình ba người liền nhoáng lên một cái, trực tiếp hóa thành ba đạo cầu vồng, thần niệm cường đại trực tiếp đem cầu vồng luyện thành một mảnh, nhanh chóng hạ sâu xuống phía dưới! Bọn hắn đã sớm bố trí một đạo kết giới ở khoảng không phía trên vực sâu, căn bản không sợ Dương Thiên Lôi trốn lên phía trên, phương hướng hắn có thể trốn chỉ có hướng sâu xuống phía dưới! Phía bên dưới là vô cùng vô tận Thiên Ma, đến tột cùng tổng số có bao nhiêu bọn hắn cũng không biết được, nhưng lại chắc chắn rằng, Dương Thiên Lôi chính là đang đi vào ngõ cụt.

Sưu sưu sưu...

Ba gã cường giả Thần Đạo tốc độ vô cùng kinh người, dùng tu vi của bọn hắn, bảo vật đã đến tay há lại có thể buông tha? Nếu như để cho vài trò vật vãn của Dương Thiên Lôi che mắt để chạy mất, như vậy bọn họ cũng không cần làm cường giả Thần Đạo nữa rồi!

-!@#\$\$%^, Quả nhiên không qua mặt được ba lão bất tử này!

Dương Thiên Lô giống như tia chớp, không ngừng hướng xuống dưới hạ xuống, trong đầu tức giận không nhìn được chữ đồng một câu. Tầm thân thể nổ tung kia, chính là khối thân thể mà hắn đoạt được từ bên trong không gian giới chỉ của mấy tên Thiên Ma hắn săn giết khi mới tiến vào Ma vực, bề ngoài như thật. Không nghĩ tới, vẫn không lừa gạt được ba gã cường giả Thần Đạo này.

- Thôi, tạm thời thoát khỏi cũng đã không tệ rồi! Lấy ánh mắt của bọn hắn, sao người có thể qua mặt được? Tuy rằng ta đem khí tức của người ẩn giấu đi, nhưng khẳng định sẽ không kéo dài được bao lâu! Hi vọng dưới đáy vực sâu này, không phải là đường cùng, nếu không...

Lăng Hi trong đầu Dương Thiên Lô có chút lo lắng nói.

- Sợ cái gì, đánh không lại bọn chúng thì ca chạy, chúng ngăn cản được sao? Yên tâm đi!

Dương Thiên Lô cực kỳ khẳng định nói, đồng thời trong đầu vạch ra một kế hoạch chạy trốn, Lăng Hi lập tức hiểu được, thân thể nàng đang ở bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” lập tức mở mắt, khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết chợt hiện ra kinh hãi.

- Thiên Lô, vậy vì sao vừa rồi người không trốn?

Lăng Hi hỏi.

- Vào bảo sơn mà tay không quay về, đó không phải là tính cách của ca! Bất luận thế nào ca cũng muốn xuống dưới đáy vực xem xét qua một chút!

Dương Thiên Lô được Lăng Hi hoàn toàn ẩn giấu đi khí tức, thân thể giống như du xà, không ngừng xuyên qua vô tận Thiên Ma mà không đụng chạm bất cứ một chút nào! Trong nháy mắt liền hạ xuống trăm ngàn trượng, tốc độ so với ba gã cường giả Thần Đạo đang truy đuổi còn phải nhanh hơn ba phần!

- Mẹ nó! Vậy mà lại không có cái gì sao!

Khi Dương Thiên Lô chạm đến đáy vực, ánh mắt quét qua bốn phía, những nơi đi qua, ngoại trừ dày đặc Thiên Ma ra, không có bất cứ một thứ gì khác. Tựa hồ, cái vực sâu này là một không gian chuyên phong bế Thiên Ma.

- Thiên Lô, đi thôi, bọn hắn sắp đuổi kịp rồi!

Lăng Hi nói.

- Aizz, sớm biết thế này thì lúc trước đã sớm chạy rồi, đúng là lãng phí...Ồ?

Dương Thiên Lô vừa nói vừa hạ xuống dưới đáy vực. Chỉ là khi thân thể của hắn chạm vào đáy vực, một luồng cảm giác kì di lập tức dưng mãnh truyền vào bên trong thân thể của hắn, khiến cho hắn không nhìn được nhẹ kêu lên một tiếng.

Trong chốc lát, thần bí đan điền của Dương Thiên Lô không ngờ lại điên cuồng vận chuyển, nguồn năng lượng thần bí trước đó dung nhập ở trong đan điền, lúc này lại tự động thoát ra khỏi kim đan, trong nháy mắt liền dung nhập vào mỗi tế bào trên thân thể Dương Thiên Lô! Mỗi một tế bào bên trong thân thể đại viên mãn của hắn đã có hình thức ban đầu của một đại thế giới, các loại năng lượng ẩn chứa trong đó đã đạt đến một loại cân đối vi diệu. Nhưng ngay khi cỗ năng lượng thần bí này dung nhập vào bên trong đó, mỗi tế bào trên thân thể Dương Thiên Lô đột nhiên sôi trào lên! Cùng lúc này, từng đạo hào quang bảy màu, phát ra từ bên trong mỗi một tế bào trên thân thể Dương Thiên Lô!

- Làm sao vậy, Thiên Lô?

Lăng Hi đang chờ Dương Thiên Lô tiến vào bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”. Nhưng sau một lát, Dương Thiên Lô chỉ “Ồ!” lên một tiếng chứ không có phản ứng gì, liền nhìn không được hỏi.

Híz-khà-zzz

Đúng lúc quanh thân Dương Thiên Lô tràn ra hào quang bảy màu, thân thể của hắn không ngờ “Híz-khà-zzz” một tiếng, trực tiếp dung nhập vào bên trong nhám thạch vô cùng cứng rắn ở dưới đáy vực.

- A, đây là chuyện gì?

Lăng Hi cảm ứng được trạng thái của Dương Thiên Lô, khiếp sợ hỏi. Giờ phút này, thân thể của Dương Thiên Lô không ngờ trước bề mặt nhám thạch vô cùng cứng rắn lại không bị bất luận chút cản trở nào, trực tiếp đi xuyên qua một cách hoàn toàn tự nhiên!

- Ầm

Sau một tiếng xé gió rất nhỏ, Dương Thiên Lô cảm thấy khí tức xung quanh đột nhiên biến đổi, từng cơn gió mát thổi đến trên người của hắn, hắn không ngờ lại có thể trực tiếp đi xuyên qua bức tường dày mấy trăm trượng, trực tiếp xuất hiện ở bên trong không trung!

- Cung điện? Bảo tàng?

Dương Thiên Lô nhìn xuống phía dưới, vô cùng hưng phấn kêu to.

- Cái này, con mẹ nó đến tốt cùng là đang xảy ra chuyện gì? Ca.. chẳng lẽ được Thổ Hành Tôn phụ thể?

Dương Thiên Lô ngẩng đầu nhìn lên, phía trên đầu hắn là vô biên vô hạn nhám thạch. Giờ phút này, dường như hắn đã tiến vào bên trong một động đá vôi cực lớn!

- Chẳng lẽ cái này mới là hạch tâm di tích?

- Thiên Lô, đây là chuyện gì? Ta không cảm ứng được khí tức của ba người kia nữa rồi!

Lăng Hi kinh ngạc nói.

- Lăng Hi, người ra mà xem, mẹ kiếp, chúng ta phát tài lớn rồi! Ha ha ha! Đại vận khí, đại cơ duyên! Cái này chính là đại vận khí, đại cơ duyên thuộc về ca sao?

Dương Thiên Lô hưng phấn gào lên, nhìn cung điện trước mặt, kích động nói.

Chỉ thấy tòa cung điện này vô cùng lớn, tỏa ra một cỗ khí tức cổ xưa mà trầm trọng, dưới cảm ứng của Dương Thiên Lô, tòa cung điện này phải phát được luyện chế thành một chỉnh thể, chỉ cần từ hào quang óng ánh kia, đã có thể khẳng định là do tài liệu cực kỳ trân quý luyện chế thành.

Vô cùng xa thóa, được đúc vô cùng khéo léo, xinh đẹp huyền ảo!

Một đạo bạch quang hiện lên, thân ảnh Lăng Hi khuynh quốc khuynh thành, hoàn mỹ không tì vết xuất hiện ở trước mặt Dương Thiên Lô. Hai con ngươi tuyệt mỹ của nàng lập lòe ngũ sắc quang hoa, thời điểm nhìn thấy tràng cảnh phía dưới, cũng khiếp sợ không thôi. Cái miệng anh đào nhỏ nhắn, mở lớn thành hình chữ “O”!

- Lăng Hi! Thu, thu, con mẹ nó chúng ta phải thu hết vào bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”! Ha ha ha ha

Dương Thiên Lô hưng phấn nói, lập tức muốn ôm chầm lấy Lăng Hi. Chỉ là thân hình Lăng Hi nhoáng lên một cái, liền vượt qua Dương Thiên Lô trước mặt, hướng cung điện dưới đáy bay đi!

Một thân y sam màu trắng, không hề đập trên bất luận kiếm quang nào, cứ như vậy y sam bay phần phật, giống như là cửu thiên tiên nữ, cả người phiêu dật hưởng cung điện bay đi! Cho Dương Thiên Lô đang hưng phấn, nhưng chứng kiến một hình ảnh tuyệt mỹ này, cũng phải ngẩn ngơ! Đột nhiên nhanh như tia chớp hóa thành một đạo lưu quang đuổi theo phía sau Lăng Hi!

- Thiên Tinh Thạch! Thiên Lô, cung điện này không ngờ được luyện chế từ Thiên Tinh thạch!

Thời Dương Thiên Lô đuổi tới bên cạnh người Lăng Hi, Lăng Hi tràn ngập khiếp sợ nói.

- Thiên Tinh Thạch? Rất trân quý sao?

- Phi thường trân quý! Bất luận Đạo khí nào, muốn dung nhập được thời không pháp tắc, thời điểm luyện chế, đều cần dùng đến Thiên Tinh Thạch! Tu luyện giới, Đạo khí tuy rằng không ít, nhưng Đạo khí có được thời không pháp tắc lại phi thường thưa thớt. Lấy ví dụ như Trảm Không Kiếm Phái các ngươi, cũng chỉ có Huyền Hoàng Kỳ mới có công năng như vậy! Cũng không phải là do dung nhập thời không pháp tắc là việc khó khăn, mà quan trọng là Thiên Tinh Thạch là tài liệu cực kỳ hiếm gặp! Mà cung điện này...

- Ha ha ha! Còn do dự cái gì? Lăng Hi, chúng ta bắt đầu thu thôi!

Dương Thiên Lô lập tức hưng phấn nói.

- Ủ!

Lăng Hi nhẹ gật đầu, trong nháy mắt liền biến thành một đạo bạch quang dung nhập vào bên trong mi tâm Dương Thiên Lô. Hai người lập tức Nhân Khí Hợp Nhất, Dương Thiên Lô lần thứ nhất không hề giữ lại, trực tiếp tế ra “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, trong nháy mắt liền biến ảo thành một cái bình vô cùng lớn tản ra vô tận ngũ sắc quang hoa, nhanh như tia chớp bắn về phía cung điện cực lớn dưới đáy vực!

- Bảo khố Minh Huyền?

Khi Dương Thiên Lô trực tiếp bay về phía cửa vào cung điện, muốn bắt đầu cắn nuốt từ cửa điện, hần chột thấy được bốn chữ cổ cực lớn tỏa ra kim quang lóng lánh! Khiến cho Dương Thiên Lô khiếp sợ dừng thân hình lại, mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn bốn chữ kia! Nhìn kỹ chúng, Dương Thiên Lô chột cảm nhận được một luồng khí tức cường đại mang theo khí thế vô cùng cuồng ngạo ” thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn”.

Loại này khí tức này phẳng phất như một thanh bảo kiếm vô cùng lợi hại trực tiếp đâm sâu vào bên trong nội tâm của Dương Thiên Lô!

Cường đại, khủng bố!

Chỉ bốn chữ, nhưng lại khiến cho Dương Thiên Lô cảm giác đã vượt qua bất cứ vị cường giả nào hần từng gặp mặt!

Chỉ là bốn chữ đã có thể tỏa ra khí tức cường đại như thế, như vậy người khắc ra bốn chữ này phải mạnh đến mức nào?

- Bảo khố Minh Huyền! Bảo khố Minh Huyền! Thiên Lô, cung điện này chính là bảo tàng!

- Bảo khố! Ha ha ha ha!

Lăng Hi chột nói khiến cho Dương Thiên Lô từ bên trong khiếp sợ tỉnh táo lại. Tận cho đến lúc này, người này mới nhận thức được ý nghĩa đại biểu của hai từ “bảo khố”, lập tức hưng phấn gào lên!

Theo thanh âm Dương Thiên Lô truyền ra. “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” lập tức tràn ra ngũ sắc quang hoa, bắt đầu cắn nuốt cung điện giống như là khi cắn nuốt trận đồ của Thiên Cương Quần Tinh Trận!

Chỉ là thời điểm ngũ sắc quang hoa chạm vào bên ngoài cung điện, bốn chữ lớn “Bảo khố Minh Huyền” kia trong chốc lát kim quang đại thịnh, không ngờ trực tiếp đẩy lui Dương Thiên Lô cùng “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”!

- Ô? Đây là chuyện gì?

Dương Thiên Lô lập tức cả kinh.

- Thiên Lô, tòa cung điện ngưng tụ từ Thiên Tinh Thạch này nếu đã là bảo khố, chỉ sợ là sẽ tồn tại lực lượng truyền thừa cùng với cả cấm chế vô cùng cường đại! Chúng ta nếu muốn thu nói, chỉ có cách là người phải đạt được nó tán thành!

Lăng Hi nói.

Đến chỗ này, nàng dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Thiên Lô! Vừa rồi sao ngươi có thể xuyên qua tầng nham thạch dày kia?

- Ấc, ta cũng cảm thấy rất kỳ quái. Dường như là có quan hệ với cỗ năng lượng thần bí ở bên trong đan điền của ta!

Dương Thiên Lô nhú mày nói.

- Khí tức của ba gã cường giả Thần Đạo kia đã hoàn toàn biến mất. Hiển nhiên là bọn hần không có cách nào đi xuyên qua tầng nham thạch tiến vào bên trong không gian này! Mà người lại có thể đi vào đây, đủ

để chứng minh, người đã đạt được bảo khổ này sợ bộ tán thành! Chuyện này rất có thể là đại vận khí, đại cơ duyên của người! Thiên Lô, người tự mình thử xem sao!

Lăng Hi nói xong liền trở lại “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, hóa thành một đạo bạch quang tiến vào bên trong mi tâm Dương Thiên Lô. Dương Thiên Lô ngưng mắt nhìn cũng điện tỏa ra hào quang lóng lánh, một mình đi đến trước đại môn!

- Sao có thể như thế này? Tại sao lại không phát hiện ra một chút khí tức nào của tên tiểu tử kia?

Khi ba gã Thần Đạo cao thủ Long Hùng, Tượng Chử, Tượng Hầu đi tới đáy vực, không ngờ lại không phát hiện ra một chút khí tức nào của Dương Thiên Lô. Phải biết rằng, ba người liên thủ bố trí ra đại pháp sử dụng thần niệm tìm kiếm, cho dù là cường giả Thần Đạo so với bọn hắn còn cao hơn hai cấp cũng đừng mơ tưởng có thể giấu diếm được cảm giác của bọn hắn.

Thế nhưng mà Dương Thiên Lô lại giống như là biến mất hoàn toàn vậy.

- Chẳng lẽ, tên tiểu tử kia thực sự tự bạo?

Tượng Chử nghi ngờ.

- Không có khả năng, cái thân thể tự bạo kia, không có ẩn chứa bất luận chút khí tức sinh mệnh nào!

Long Hùng phản bác.

- Nếu không phải là tự bạo, vậy hắn có thể chạy đi đâu? Chẳng lẽ một tên gia hỏa cảnh giới Tiên Thiên lại có thể tránh được cảm giác của chúng ta hay sao?

Tượng Chử nhũ mày hỏi ngược lại.

- Cái này.. Rất có thể là tự bạo rồi! Long huynh, người ngẫm lại mà xem, tuy rằng thân thể bị nổ tung kia không có chút khí tức sinh mệnh nào, có chút không giống như là tên kia, nhưng bảo vật trên người tiểu tử kia đích xác là vô cùng thần kỳ, ai có thể đó không phải là tác dụng của bảo vật kia! Hơn nữa, người bình thường, ai lại mang theo thi thể người tùy thân?

Tượng Hầu nói.

- Đáng tiếc....

Nghe được Tượng Hầu phân tích. Long Hùng cực kỳ phiền muộn lắc lắc đầu nói:

Xem ra tên tiểu tử kia đích xác là không có gạt chúng ta, bảo vật kia rất có thể là tồn tại đã siêu việt Đạo khí, nếu không căn bản là không thể giải thích được chuyện này! Sau khi hắn tự bạo, không có lưu lại bất cứ thứ gì, khẳng định là theo như lời nói của hắn, bảo vật kia đã tiến vào bên trong thời không loạn lưu rồi!

- Sớm biết như thế đã trực tiếp giết chết hắn rồi!

- Không có tác dụng, hắn đã có thể chặt đứt thần niệm của chúng ta, muốn tự bạo mà nói...chúng ta căn bản là không có cách nào ngăn cản!

- Mẹ nó, bảo vật đến tay mà còn để vuột mất, lãng phí không biết bao nhiêu thời gian của chúng ta rồi! Bắt đầu chém giết đi!

Dương Thiên Lô hít sâu một hơi, chăm rãi đẩy hai cánh cửa làm bằng Thiên Tinh Thạch của đại môn cung điện! Khi hai tay hắn chạm vào đại môn, mỗi một tế bào trên thân thể Dương Thiên Lô lại một lần nữa tỏa ra vô số hào quang bảy màu!

Cửa chưa đẩy ra! Nhưng Dương Thiên Lô lại quỷ dị tiến thẳng vào bên trong cung điện!

Vừa bước vào cung điện, Dương Thiên Lô lập tức nhìn thấy một tấm bia đá cực lớn màu đen, đứng sừng sững ở trước mặt của hắn, ngẩng đầu lên có thể thấy được bốn chữ lớn “Bảo khổ Minh Huyền”. Ở phía dưới được ghi chi chút những chữ nhỏ, dĩ nhiên là giải thích về Bảo khổ Minh Huyền!

- Ngô Minh Huyền! Cường giả Thần Đạo đỉnh phong?

Khi Dương Thiên Lô thấy được văn bi, lập tức khiếp sợ nói.

Thần đạo đỉnh phong chính là Thần Đạo cấp chín, “Hỗn Độn cảnh”!

Cảnh giới Thần Đạo chia từ cấp một đến cấp chín phân biệt gồm Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Đoạt Phách, Hóa Thân, Âm Dương, Càn Khôn, Vũ Không, Trụ Quang, Hỗn Độn!

Trăm triệu năm qua, toàn bộ Thủy Nguyên Tinh tu luyện, đã từng xuất hiện qua vô số Thần Đạo cao thủ. Một khi tấn cấp Thần Đạo liền có thể thoát khỏi trói buộc của Thiên Nguyên, chân chính bước lên trên con đường tu luyện, nghịch thiên mà tu, thành tựu vô thượng chân thân!

Trong tu luyện giới, tu luyện giả có thể tấn cấp lên Thần Đạo chính là vạn người có một, mà sau khi tấn cấp Thần Đạo, nếu có thể tấn thăng lên đến Chân Thần Cảnh thì càng là phượng mao lân giác, trăm ngàn vạn năm may ra mới có thể xuất hiện một vị!

Thần Đạo cấp chín Hỗn Độn cảnh, chính là tồn tại đỉnh phong ở bên trong Thủy Nguyên Tinh!

Mà Bảo khố Minh Huyền này, chính là do cao thủ Thần Đạo cấp chín đỉnh phong Ngô Minh Huyền lưu lại.

Thông qua chi chít văn tự phía trên mặt văn bi, Dương Thiên Lô biết được Bảo khố Minh Huyền này chính là tích lũy tiên đan pháp bảo của Ngô Minh Huyền sau khi tấn thăng lên Chân Thần Cảnh trước khi phải trải qua “Đại Thiên Kiếp”, hơn nữa còn đem một chút sở học, một chút ngộ đạo của bản thân ngưng tụ thành thần thông pháp quyết, cô đọng bên trong Bảo khố Minh Huyền!

Đại thiên kiếp, thiên kiếp mà Thần đạo đỉnh phong cao thủ độ kiếp phải trải qua thì được gọi là Đại thiên kiếp! Thiên kiếp mà từ cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong bước vào Thần đạo thì được gọi là tiểu thiên kiếp. Chênh lệch giữa cả hai căn bản là không thể so sánh được, hoàn toàn không phải là cùng một cấp bậc. Trình độ khủng khiếp của Đại thiên kiếp so với tiểu thiên kiếp còn khủng bố hơn trăm ngàn, vạn lần!

Mà xác suất độ kiếp thành công phi thường thấp. Một vạn vị cường giả Thần Đạo cấp chín đỉnh phong Hỗn Độn cảnh, trải qua thiên kiếp, có thể có được một người thành công đã là phi thường khó. Có thể tưởng tượng tỷ lệ tử vong trong thiên kiếp lớn đến bao nhiêu! Nguyên nhân chính là như thế, rất nhiều cao thủ bước vào Thần Đạo cấp chín Hỗn Độn cảnh, đều áp chế khí tức của mình, thả lỏng cho tới tận khi sắp sửa hao hết năm vạn bốn ngàn năm thọ nguyên, mới mạo hiểm độ kiếp!

Bại thì trở về cát bụi!

Thành thì nhất phi trùng thiên! Bước vào hàng ngũ cường giả chân chính có thể ngao du trong vô hạn tinh không, Chân Thần Cảnh! Trực tiếp đạt được “nhất nguyên”, đạt được mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm thọ nguyên! Chân chính thành tựu đại đạo, hướng đến trường sinh đại đạo, bất diệt vĩnh sinh bước đến!

Nguyên nhân chính là như thế, tuyệt đại đa số cường giả Thần đạo cấp chín, thời điểm trước khi độ Đại thiên kiếp, đều sẽ có an bài hậu sự cuối cùng. Bảo khố Minh Huyền này hiển nhiên là truyền thừa mà vị cường giả Thần đạo cấp chín đỉnh phong Ngô Minh Huyền lưu lại trước khi độ Đại thiên kiếp.

- Hẳn có thành công không?

Xem hết những chữ ghi lại trên văn bi, Dương Thiên Lô nhin không được nghĩ:

- Có lẽ là không thành công? Nếu thành công, cái bảo khố này có lẽ đã sớm bị hắc lấy đi rồi, sao còn ở chỗ này?

- Nói không chừng.

Đúng lúc này, Lăng Hi bỗng nhiên lên tiếng trong đầu Dương Thiên Lô:

- Nếu như hắc không thành công, cái bảo khố này tự nhiên sẽ lưu lại, nhưng nếu hắc thành công, bảo khố này có cũng có khả năng rất lớn vẫn ở nơi này.

Chân Thần Cảnh, bước vào hàng ngũ cường giả cường giả, chẳng lẽ còn quan tâm những vật ngoại thân này? Dù sao, thời điểm hắc độ kiếp, tất cả các pháp bảo, trang bị cường đại nhất đều đã ở trên người hắc rồi. Đồ vật ở bên trong bảo khố này, với hắc mà nói, chỉ có thể coi là vật ngoại thân mà thôi!

346. Chương 330: Thời Không Pháp Tắc Gấp Ba!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 330: Thời không pháp tắc gấp ba!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Có đạo lý! Bất quá, bề ngoài quả thực là kỳ quái ah, dựa theo lực lượng truyền thừa hắc lưu lại, muốn cảm ứng được khí tức triệu hoán, mới có thể xuyên qua tầng nham thạch tiến vào bên trong cái không gian này. Thế nhưng tại sao ta hoàn toàn không cảm ứng được một chút lực lượng triệu hoán nào, vẫn có thể tiến vào!

Trên mặt Dương Thiên Lô lộ ra một tia đắc chí, nói! Hắc loáng thoáng đã đoán được, lần này khẳng định là do đan điền thần kỳ của hắc quá nhiều. Hắc có thể bắt tri bắt giác tiến vào được đến nơi này, khẳng định là đạt được đại khí vận cùng đại cơ duyên thuộc về hắc.

- Là nàng?

Lăng Hi nói.

- Có lẽ là như vậy? Thôi kệ, thời gian không còn nhiều lắm, cứ thử trước xem có được tán thành hay không. Nếu có thể, chúng ta trực tiếp đem nó thu vào bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, bằng không chugns ta cũng không có cách khác ở lại bên trong di tích này tu luyện!

Dương Thiên Lô nói xong, liền dựa theo chỉ dẫn ở trên văn bi, chém ra một đạo kiếm quang, trực tiếp cửa lên trên cổ tay của bản thân sau đó bức ra đại lượng máu huyết phun lên trên văn bi. Cùng lúc đó, mi tâm của hắc tỏa ra đại lượng hào quang bảy màu, niệm lực tinh thuần tưng cổ lực lượng thần bí bên trong đan điền đồng thời quán chú lên trên tấm bia đá!

Ông ông ông....

Trong chốc lát, từng đạo thanh âm nặng nề, truyền ra từ trên tấm bia đá, tấm bia đá tựa hồ đã bắt đầu rung động kịch liệt trong một phạm vi lớn, từng vòng năng lượng gợn sóng bắt đầu trào ra từ trên tấm bia đá, giống như là những gợn nước, truyền thẳng lên trên người Dương Thiên Lô, đem Dương Thiên Lô vây vào bên trong!

- Ha ha..

Sau nửa canh giờ, tấm bia đá màu đen bỗng nhiên hóa thành một đạo lưu quang, chui vào bên trong mi tâm Dương Thiên Lô. Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô hưng phấn phá lên cười lớn!

- Thành công rồi! Lăng Hi, chúng ta thành công rồi! Ha ha ha ta đã luyện hóa được chìa khóa bảo khố, đạt được bảo khố tán thành! Chúng ta bây giờ cứ thử thu nó vào, bằng vào chiếc chìa khóa này, có lẽ lần này sẽ không bị ngăn cản!

- Ủ!

Lăng Hi lên tiếng.

Dương Thiên Lô liền trực tiếp thối lui đến bên ngoài cung điện, lần nữa đi tới trước đại môn cung điện, tế ra “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” cùng Lăng Hi Nhân Khí Hợp Nhất, bắt đầu thử thu lần thứ hai!

- Thu!

Theo Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” đã biến ảo ra vô cùng lớn, lập tức tuôn ra vô tận ngũ sắc quang hoa! Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô dùng niệm lực thúc dục tấm bia đá, tán ra khí tức chìa khóa của bảo khố, cùng ngũ sắc quang hoa hòa thành một thể!

Tê tê tê.

Âm thanh cắn nuốt quen thuộc một lần nữa vang lên, Dương Thiên Lô hưng phấn gào lên một tiếng không khác gì sói tru, khu “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” đẩy nhanh tốc độ!

Không gian pháp tắc thần kỳ, một lần nữa khiến cho “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” giống như rắn nuốt voi, men theo đại môn cung điện bắt đầu dung nhập vào bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”.

Sau nửa canh giờ, tòa cung điện cực lớn đã hoàn toàn biến mất bên trong không gian lòng đất, tiến vào bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”!

- Hô!

Dương Thiên Lô thở phào nhẹ nhõm, quét mắt liếc nhìn qua không còn bất cứ thứ gì bên trong không gian này, sau khi đã xác định đã vô cùng an toàn, cả người lập tức hóa thành một đạo lưu quang, mang theo tâm tình hưng phấn, trực tiếp chui vào bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”.

Một đạo bạch quang hiện lên, Dương Thiên Lô đã xuất hiện trước mặt Tiểu linh thú cùng với Lăng Hi.

Toàn cung điện cực lớn được Dương Thiên Lô cùng Lăng Hi đặt ở hạch tâm của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, dưới ngũ sắc quang hoa chiếu rọi, tản ra quang hoa xinh đẹp tuyệt luân, giống như là một tòa thần điện, tràn đầy tiên khí!

- Thiên Lô, lúc này khi chúng ta ở bên trong cung điện, người có phát hiện được điều gì không?

- Điều gì?

- Thời không pháp tắc!

Lăng Hi hưng phấn nói.

- Thời không pháp tắc?

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày, trong chốc lát, hai con người lập tức tràn ra hai đạo hào quang chói mắt, dị thường hưng phấn nói:

- Không sai! Tòa cung điện kia hoàn toàn chính xác là đã cải biến thời không. Vừa rồi khi còn ở bên trong cung điện, ta đã phát hiện được một tia khác thường, bất quá vì vội vã nghĩ cách thu nó, nên cũng không có quá mức chú ý! Ha ha, không nghĩ tới bảo khổ này lại có thể khởi động thời không pháp tắc!

- Chỉ là, Lăng Hi, ta cảm thấy rất kỳ quái, thời không pháp tắc của cung điện này, chẳng lẽ một mực luôn ở trạng thái khởi động sao? Nguồn năng lượng được cung ứng không ngừng kia là tới từ nơi nào? Chẳng lẽ nó vẫn luôn ở trạng thái tự động thiêu đốt đan dược? Hơn nữa tỉ lệ thay đổi thời không pháp tắc của nó, so với Huyền Hoàng Kỳ cùng Định Hồ Châu cũng cao gấp ba lần! Trong này ba năm mới bằng ngoại giới một ngày!

Dương Thiên Lô nghi hoặc hỏi. Sau khi bước vào Tiên Thiên Tiên Thiên cấp năm, tu luyện giả đã có được khái niệm thời gian vô cùng chính xác. Vừa rồi mặc dù Dương Thiên Lô không có quá lưu ý, nhưng thời gian tiến vào cùng đi ra, hẳn vẫn có thể đem tỉ lệ thời gian tính toán ra một cách rõ ràng.

- Không có khả năng. Một trăm triệu năm, nếu dựa vào thiêu đốt đan dược để khởi động thời không pháp tắc, cái này cần đến số lượng bao nhiêu? Hơn nữa còn là thời không pháp tắc siêu việt hơn so với đạo khí phổ thông?

- Tại sao lại như vậy?

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày. Chỉ là vừa mới hỏi xong, trong mắt hắn đột nhiên bắn ra hai đạo hào quang, cơ hồ là cùng với Lăng Hi đồng thời nói ra một câu:

- Thiên Cương Quần Tinh Trận!

- Không sai! Tòa Thiên Cương Quần Tinh Trận vô cùng lớn kia chính là nguồn cung cấp năng lượng không ngừng cho tòa cung điện này! Hơn nữa, cung điện này có thể hoàn toàn do Thiên Tinh Thạch cô đọng mà, một lượng Thiên Tinh Thạch lớn như thế, cũng có thể khiến cho việc khởi động thời không pháp tắc của nó cần rất ít năng lượng!

Lăng Hi nói.

- Mẹ nó, chúng ta phát tài rồi! Lăng Hi người mau luyện hóa trận đồ của Thiên Cương Quần Tinh Trận sau đó đem nó dung hợp cùng với “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”! Đến lúc đó cung điện bảo khổ này...Hắc hắc!

Trong mắt Dương Thiên Lô chợt tỏa ra hào mang vô cùng hèn mọn, bỉ ổi, sau đó không nói thêm cái gì nữa!

- Phi.

Cảm ứng được ý nghĩ xấu xa của Dương Thiên Lô, Lăng Hi không chút do dự gắt nhẹ một tiếng, trực tiếp hòa thành một đạo thần quang năm màu, hướng lên phía trên tòa Thiên Cương Quần Tinh Trận cực lớn!

- Chủ nhân, chủ nhân, mang Tiểu Bạch đi cung điện chơi đùa đi...

Tiểu linh thú lập tức nhảy lên bờ vai Dương Thiên Lô thân mật nói.

- Hai ngày nữa, ca cho người mỗi ngày đều ở bên trong chơi đùa! Hai ngày này ca bao thầu rồi!

Trong mắt Dương Thiên Lô tràn ra hào quang hưng phấn. Trực tiếp tóm lấy lỗ tai tiểu linh thú, đặt qua một bên, nói!

- Nhanh đi tu luyện đi! Đừng có tới quấy rầy ca!

Dương Thiên Lô nói xong, thân hình nhoáng lên một cái liền tiêu thất tại chỗ, thời điểm xuất hiện, hắn đã vô thanh vô tức đi tới Ái sào hiệu.

Giờ phút này, Ái sào hiệu lớn vài trăm trượng đã được bố cục lại thành một dãy phòng ốc hình tròn chính giữa có một cái sân nhỏ. Mà trong sân có trồng mười tám gốc Trường Sinh Thụ tỏa ra từng trận thơm mát mê người, trên mỗi một cây chỉ có một Quả Trường Sinh, nhưng lúc này đã trở nên vàng óc mê người, hiển nhiên là đã hoàn toàn thành thực!

Tiêu Như Mộng đang khoanh chân ngồi tu luyện bên cạnh một gốc Trường Sinh Thụ

- Hắc hắc...

Dương Thiên Lô nhìn Tiêu Như Mộng đang đắm chìm bên trong tu luyện, bỗng nhiên phát ra một tiếng cười nhẹ, phóng xuất ra khí tức của mình, cố ý khiến cho Tiêu Như Mộng tỉnh lại.

- Thiên Lô?

Tiêu Như Mộng lập tức mở mắt, đứng dậy, vươn bàn tay nhỏ bé ra, hướng Dương Thiên Lô chạm tới, sau khi xác nhận Dương Thiên Lô là thực, Tiêu Như Mộng hỏi tiếp:

- Người sao lại vào đây!

- Đương nhiên là nhớ tới Tiểu Mộng Mộng rồi!

Dương Thiên Lô lập tức ôm lấy chiếc eo thon nhỏ mảnh khảnh của Tiêu Như Mộng nói:

- Ta mang người đi một nơi! Người mau nhắm mắt lại!

Tiêu Như Mộng có chút nghi hoặc, bất quá vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Trong chốc lát, Tiêu Như Mộng cảm thấy thân thể mình bị ôm chặt, sau đó quay cuồng một hồi, sau đó đã ở trên mặt đất.

- Đã đến!

Dương Thiên Lô nói.

Bên trong không gian của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” hắn và Lăng Hi chân chính là chúa tể, muốn tới nơi nào chỉ cần ý niệm thoáng qua thì cho dù bất luận nơi đó xa như thế nào, ở phương nào đều có thể đến đó trong thời gian một ý niệm mà thôi.

So với đường hầm tinh không chân chính còn nhanh hơn nhiều!

- Cái này, đây là nơi nào?

Khi Tiêu Như Mộng mở mắt ra, thấy được tòa cung điện xinh đẹp tuyệt luân trước mắt, lập tức khiếp sợ hỏi.

- Vẫn là đang ở bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”. Bất quá, tòa cung điện này là bảo khố ta vừa đoạt được bên trong di tích!

- Bảo khố đạt được ở bên trong di tích?

Tiêu Như Mộng có chút nghi hoặc hỏi. Thời điểm nàng quay trở lại bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, rõ ràng trong di tích đã bạo phát ra Thiên Ma quần, Dương Thiên Lô cùng Vu Thanh Nhã đã phản hồi, như thế nào lại đoạt được bảo khố? Hơn nữa còn là cung điện khổng lồ như thế!

- Hắc hắc, chúng ta vào trong rồi nói!

Dương Thiên Lô nói xong liền nắm tay Tiêu Như Mộng, ý niệm khẽ động, chìa khóa bảo khố lập tức phát ra một đạo hắc quang, dung nhập vào phía trên đại môn của Bảo khố Minh Huyền, một cái thông đạo lớn lập tức xuất hiện ở trước mặt hai người.

Dương Thiên Lô kéo tay Tiêu Như Mộng trực tiếp đi vào bên trong.

- Đây rốt cục là đang xảy ra chuyện gì?

Sau khi bước vào bên trong cung điện, tấm bia đá màu đen là chìa khóa của bảo khố đã bị Dương Thiên Lô luyện hóa, lập tức biến mất. Hai người chỉ thấy một không gian có phạm vi chừng mười trượng, trong đó tràn ngập thiên địa linh khí. Điểm cuối cùng của không gian, đồng dạng cũng có một cái đại môn hình tròn, bên trên được khắc bốn chữ: Bảo khố tầng một!

- Sau khi người trở lại không gian bên trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, ta đã quay trở lại hạch tâm di tích, dưới đáy của vực sâu đã đạt được tòa bảo khố này!

Dương Thiên Lô đơn giản nói:

- Chúng ta bây giờ vẫn còn đang ở bên trong hạch tâm di tích. Hơn nữa không có biện pháp đi ra ngoài!

- Không có biện pháp đi ra ngoài? Chẳng lẽ chúng ta bị nhốt ở nơi này sao?

Tiêu Như Mộng tuy rằng rất ngạc nhiên, nhưng khi nghe được Dương Thiên Lô nói như vậy, trong nội tâm nàng cũng không có bất kỳ chút kinh hoàng nào, mà ngược lại phẳng phất có một chút cảm giác vui sướng nhàn nhạt.

- Xem như tạm thời đã bị kẹt ở nơi này rồi. Bởi vì có ba gã cường giả Thần Đạo rác rưởi đang truy bắt ta! Bất quá... vẫn còn thời gian không đến ba ngày, mà trong tòa bảo khố này đã khởi động thời không pháp tắc. Hơn nữa tài liệu cô đọng ra tòa bảo khố này tất cả đều là Thiên Tinh Thạch, vì thế tỉ lệ thời không pháp tắc ở nơi này so với Huyền Hoàng Kỳ còn cao hơn gấp ba lần! Nói cách khác, chúng ta ở trong này ba năm cũng chỉ bằng ở bên ngoài một ngày! Mộng Mộng, chúng ta bắt đầu đi!

Dương Thiên Lô giải thích cho Tiêu Như Mộng xong bỗng nhiên đi tới bên người Tiêu Như Mộng, trực tiếp đem nàng ôm vào trong ngực.

Tiêu Như Mộng ưm một tiếng, cả người lập tức ngã vào trong lồng ngực Dương Thiên Lô.

Hai người đã vài ngày không có song tu, đừng nói huyết khí phương cương như Dương Thiên Lô, ngay cả Tiêu Như Mộng nội tâm cũng phi thường khát vọng!

Một lát sau, hai người đã quấn chặt lại với nhau, môi kề môi, trao nhau những nụ hôn cực kỳ nồng nàn. Dương Thiên Lô tham lam nuốt lấy chiếc lưỡi ngọt ngào, thơm tho của Tiêu Như Mộng, đôi ma trảo không chút lưu tình sờ soạng lên thân thể mềm mại đã trở nên nóng hổi của nàng, vuốt ve bừa bãi không bỏ sót bất cứ nơi nào. Theo sự di chuyển của đôi bàn tay hần, y phục của Tiêu Như Mộng từng món từng món bị cởi xuống, da thịt vốn trong suốt như ngọc lúc này đã nổi nên một tầng huyết hồng nhàn nhạt.

Rốt cục, không lâu sau, y phục trên người Tiêu Như Mộng đã hoàn toàn bị cởi xuống, hai người vẫn đứng nguyên như trước, Tiêu Như Mộng ôm thật chặt eo Dương Thiên Lô, cặp song phong nẩy nở của nàng ép

chặt lên lồng ngực của Dương Thiên Lô! Tầm lưng trần trắng nõn như mỡ dê, bị ma trảo của Dương Thiên Lô nhẹ nhàng vuốt ve, chậm rãi trượt lên cái eo thon mảnh khảnh vô cùng mê người, sau đó đột nhiên trượt xuống, đôi bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bờ mông trần đầy co dãn của Tiêu Như Mộng!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô đột nhiên rời khỏi bờ môi Tiêu Như Mộng, cả người cúi xuống, bắt đầu hôn lên chiếc cổ của Tiêu Như Mộng, sau đó dần dần trượt xuống.

Mà Tiêu Như Mộng lập tức không tìm được phát ra từng trận rên rỉ vô cùng mê người, nàng vẫn đứng như cũ, dường như hai chân đã bị đóng đinh xuống mặt đất rồi!

- Ah.aaaaaaa!

Bất chợt, khi bờ môi của Dương Thiên Lô rút cuộc cũng hôn lên điểm đỏ tươi vô cùng dụ hoặc kia, Tiêu Như Mộng chợt rên lên một tiếng, thân thể nàng co rút, giống như động kinh, hai chân co quắp dẫy dụa! Dương Thiên Lô vốn đã sớm lỏa thể. Cho dù, hắn vẫn kiêng kị, để cho hạ thân của mình cùng chỗ kín của Tiêu Như Mộng hoàn toàn cách xa, miễn cho chạm phải nỗi đau của Tiêu Như Mộng. Thế nhưng giờ phút này, Dương Thiên Lô không ngờ lại cảm giác được, một cỗ nhiệt lưu từ bên trong chỗ kín của Tiêu Như Mộng phun lên trên người hắn!

347. Chương 331: Cường Giả Thần Đạo Thì Thế Nào?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 331: Cường giả thần đạo thì thế nào?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hiện tượng bất thường này lập tức khiến cho Dương Thiên Lô vừa chấn động vừa kích động dị thường!

Phải biết rằng mỗi lần hai người vuốt ve nhau, tuy rằng rất đắm đuối, nhưng trước sau vẫn bảo trì một tia thanh tĩnh, bất kể là thời điểm Dương Thiên Lô nhìn không được hay là thời điểm Tiêu Như Mộng nhìn không được, sẽ đều lập tức khởi động “Âm Dương Niết Bàn Kinh” tiến vào trạng thái song tu. Thế nhưng mà, lần này, Tiêu Như Mộng không ngờ trong lúc vô tình, đã đạt đến “cao trào” mà không cần khởi động! Triệt để “triều phun” một lần! Chân chính phát tiết! Điều này thể hiện cái gì? Rõ ràng, Tiêu Như Mộng hoàn toàn đã đắm chìm bên trong khiêu khích (xx) của bản thân mình! Điều này cũng thể hiện rõ ràng nàng đã đem cỗ dục vọng khi mà bản thân mình luôn khiêu khích “phát tiết” nhưng mà bản thân nàng vẫn không có chân chính phát tiết dục vọng, phát tiết ra ngoài!

- Lãng phí, lãng phí! Quá lãng phí!

Trong nội tâm Dương Thiên Lô vừa hưng phấn vừa tiếc nuối. Hắn vô cùng rõ ràng, thời điểm nữ nhân triều phun, đối với nam nhân mà nói chính là một khắc say lòng người đến cỡ nào!

Dương Thiên Lô rốt cục chịu đựng không nổi, hạ thân bắt đầu nhúc nhích

- A!

Đúng lúc Dương Thiên Lô nóng dị thường như lửa đốt, như một cây thiết côn bị nung đỏ rực trực tiếp len vào giữa đôi bờ mông căng tròn của Tiêu Như Mộng, Tiêu Như Mộng nhất thời kêu lên một tiếng sợ hãi, đẩy Dương Thiên Lô ra.

- Thiên Lô...

Ánh mắt Tiêu Như Mộng mang theo một tia hoảng sợ, một tia thấp thỏm bất an cùng với một chút xin lỗi, ngừng mắt nhìn Dương Thiên Lô mà nhỏ nhẹ hô lên.

Nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Tiêu Như Mộng, lúc bị Tiêu Như Mộng đẩy ra, Dương Thiên Lôi đang vì sự vọng động và nóng vội của mình mà hối hận, lại không nghĩ tới Tiêu Như Mộng lại có vẻ mặt như thế. Thoáng chốc, Dương Thiên Lôi đã mừng thầm trong lòng.

Con đường vạn lý, cuối cùng đã đi thêm được một bước thật dài nữa.

Thân hình lóe lên một cái, Dương Thiên Lôi lần nữa đi tới bên cạnh Tiêu Như Mộng lúc này đang hoàn toàn xích lõa, không nói hai lời, liền đem thân thể mềm mại kia ôm vào trong ngực, khúc nhạc đệm ngân ngải, lại bắt đầu.

Có lẽ là do tâm lý mang một chút áy náy, lần nữa quần lấy nhau, Tiêu Như Mộng lại phi thường chủ động, lưỡi nhỏ thơm tho, thể mà còn thực hiện động tác cuồng dã hơn so với Dương Thiên Lôi, không ngừng hôn Dương Thiên Lôi.

Hai người trực tiếp ngã người xuống sàn thiên tinh thạch trong suốt trơn bóng, không nhiễm một hạt bụi.

Dương Thiên Lôi nằm dưới, Tiêu Như Mộng bên trên.

Bàn tay Dương Thiên Lôi thoải mái di động, du tẩu khắp người Tiêu Như Mộng, mà Tiêu Như Mộng thì đã thả lỏng người gục hẳn trên người Dương Thiên Lôi, điên cuồng hôn hít, trong miệng lại không kìm được mà phát ra trợn trợn rên rỉ, khiến dục hỏa Dương Thiên Lôi rất nhanh liền hùng hực bốc lên thiêu đốt thêm lần nữa.

Không nhận được nữa, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên xiết chặt lấy vòng eo thon mảnh khảnh của Tiêu Như Mộng, hướng vị trí giữa hai chân nàng mà hạ thủ.

- Ừm...

Tiêu Như Mộng thốt lên một tiếng rên mê lòng người, nhất thời bị Dương Thiên Lôi kéo lùi ra sau một khoảng, rời khỏi miệng Dương Thiên Lôi.

Tiêu Như Mộng lặng lẽ mở mắt, ngay sau đó lại nhắm chặt lại, khuôn mặt đỏ bừng, bị Dương Thiên Lôi giữ chặt lấy, hơn nữa lại từng chút từng chút bị Dương Thiên Lôi kéo xuống phía dưới hạ thân...

- Mộng Mộng, người đáp ứng rồi...

Đến lúc xuống dưới tiểu phúc, Tiêu Như Mộng bắt đầu mâu thuẫn, sống chết không chịu để bị kéo xuống thêm nữa, Dương Thiên Lôi cũng chỉ có thể dùng một chút sức nhẹ nhàng, không thể trực tiếp dùng sức mạnh kéo xuống nữa, cho nên lúc này cũng chỉ có thể đem lời hứa của Tiêu Như Mộng khi trước mà dụ dỗ.

Phải biết rằng, Dương Thiên Lôi chờ đợi thời khắc này không phải ngày một ngày hai nữa rồi, chỉ tại thời điểm có mặt tiểu nha đầu Lâm Tâm Di kia, Tiêu Như Mộng chết sống gì cũng không chịu làm ra một bước này. Mà hiện tại chỉ có hai người ở đây, như vậy cũng khiến Dương Thiên Lôi cảm giác có một chút hy vọng.

- Ta... Ta sợ...

Tiêu Như Mộng nghe Dương Thiên Lôi nói vậy, bỗng nhiên thanh âm lại càng nhỏ như tiếng muỗi kêu, chẳng qua nhìn thấy ánh mắt tràn đầy mong đợi, thậm chí là cầu khẩn của Dương Thiên Lôi, nàng vừa nói xong câu đó, bỗng nhiên lại lấy hết dũng khí, liền cúi đầu nhìn vào giữa hai chân Dương Thiên Lôi...

Đồng thời run run rẩy rẩy đem đôi bàn tay nhỏ bé của nàng đưa tới.

- Ô~~~

Ngay lúc bàn tay non mềm của Tiêu Như Mộng cầm lấy tiểu đệ đệ uy mãnh cường tráng của Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi nhận không được mà rên lên một tiếng trầm thấp.

- Mộng Mộng ngoan...

Dục hỏa sớm đã thiêu đốt Dương Thiên Lôi này giờ, một đôi mắt lấp lánh đầy hưng phấn, quang mang khe chuyển, ngưng mắt nhìn về phía thân thể hoàn mỹ tới mức dụ người của Tiêu Như Mộng, lần nữa thốt lên.

Tiêu Như Mộng vừa chạm tới thứ đang cương lên và nóng như lửa ấy, cả thân thể đều phải run lên một lượt, lại nghe tiếng rên rỉ thoải mái của Dương Thiên Lôi, từ sâu trong lòng Tiêu Như Mộng bỗng lại cảm

thấy một tia vui sướng, Dương Thiên Lôi thoải mái, nàng cũng sẽ cảm thấy thoải mái, giờ phút này, nghe giọng nói phảng phất như thúc dục và kêu gọi của Dương Thiên Lôi, Tiêu Như Mộng rất cuộc hút vào một hơi thật dài, cổ nín thở, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu tuyệt mỹ từng chút ghé sát về phía tiểu đệ đệ của Dương Thiên Lôi.

Tiêu Như Mộng thoang thoảng ngửi được một tia hương vị kỳ lạ, trong đầu lại nhớ đến động tác của tiểu nha đầu Lâm Tâm Di kia, cuối cùng đôi môi anh đào nhỏ nhắn khê mở, chậm rãi từng chút một ngậm lấy vị tiểu đệ hùng tráng kia của Dương Thiên Lôi vào trong miệng.

Hai mắt Dương Thiên Lôi trợn lên hết cỡ nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Tiêu Như Mộng, chăm chú nhìn nàng từng chút một dùng đôi môi xinh bao bọc lấy thẳng em ở dưới của mình, thứ tâm lý vui vẻ cùng với sáng khoái hết cỡ này, xa xa vượt qua cảm giác mà thân thể đem lại.

Tiêu Như Mộng lần đầu tiên trải qua hương vị làm “Ngọc nhân xuy tiêu” (người ngọc thổi tiêu), mặc dù đã thấy được Lâm Tâm Di làm qua không ít, hơn nữa cũng có thể nhận thức được một tia tinh túy ẩn chứa bên trong nó, nhưng nàng cuối cùng vẫn không thể hoàn toàn thả lỏng, việc trúc trắc là không thể tránh khỏi, nhưng tất cả đều không quan trọng, quan trọng là nàng chịu đi tới một bước này, khiến cho tâm hồn Dương Thiên Lôi sáng khoái cứ như bay thẳng tới Thiên Đường.

So với tiểu nha đầu Lâm Tâm Di, Tiêu Như Mộng hoàn toàn khác hẳn. Bởi vì, tình cảm giữa Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng đã trải qua một thời gian dài tích lũy, giống như một vò rượu ngon được chôn sâu dưới đất, một khi được mở ra, hương vị tràn đầy, không phải một vò rượu vừa mới ủ có thể so sánh được.

- Đó... Không được nhìn...

Tiêu Như Mộng thấy Dương Thiên Lôi đang trợn mắt nhìn mình, nhất thời liền nhả tiểu huynh đệ của Dương Thiên Lôi ra, thẹn thùng vô hạn nói với Dương Thiên Lôi.

- Ách, không nhìn không nhìn, Mộng Mộng, mau tiếp tục...

Dương Thiên Lôi vội vàng nhắm tịt mắt lại.

Tiêu Như Mộng thấy Dương Thiên Lôi nhắm mắt lại rồi mới lần nữa ngậm lấy chú em bé nhỏ của Dương thiên Lôi, học theo động tác của Lâm Tâm Di, dựa theo cảm giác của mình từ trúc trở ban đầu dần thành lưu loát như nước chảy, chậm rãi phục vụ Dương Thiên Lôi.

- Mộng Mộng, nhanh, nhanh, nhanh lên xí nữa!

Tiêu Như Mộng từ trúc trắc đi đến thuần thực, lại nghe tiếng rên trầm thấp của Dương Thiên Lôi, chính nàng cũng càng lúc càng trở nên hưng phấn, động tác càng lúc càng lớn, càng lúc càng kịch liệt, Dương Thiên Lôi rất cuộc không nhịn được, vội vàng thúc giục.

Cuối cùng, mắt thấy Dương Thiên Lôi sắp sửa bạo phát, Tiêu Như Mộng cảm thấy một tia tình ý trước nay chưa từng có, tình ý biến thành lửa, cơ hồ thiêu đốt nàng hoàn toàn, trong lúc này, một tia lý trí còn sót lại khiến Tiêu Như Mộng đột nhiên khởi động Âm Dương Niết Bàn kinh.

- Âm...

Một tia giống như thiểm điện xẹt ngang bên trong não hải Dương Thiên Lôi, trong nháy mắt, dưới sự khởi động đơn phương của Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lôi sớm đã hình thành sự ăn ý, đồng thời cũng tự động vận khởi.

Trong nháy mắt vừa khởi động, trong đầu Dương Thiên Lôi như có một tia tiếu nuối thật nhiều, nhưng nghe được tiếng lòng của Tiêu Như Mộng, chút tiếu nuối đó nhất thời tan thành mây khói.

- Đợi chúng ta song tu mấy lần xong, người... nếu không nhịn được nữa, ta sẽ giúp người hôn... hôn ra ngoài...

...

Lần đầu tiên Dương Thiên Lôi trong gần lên đỉnh lại tiến vào trạng thái song tu, hơn nữa còn lấy tư thế quý dị và mê người đến như vậy mà tiến vào trạng thái song tu, môi mềm miệng thơm ấm áp và ướt át nhỏ nhắn vẫn như cũ ngậm lấy tiểu huynh đệ của hắn, lưỡi nhỏ xinh xắn mịn màng của nàng vẫn quấn chặt lấy vị tiểu đệ đệ này...

Trong nháy mắt Âm Dương Niết Bàn kinh vừa khởi động, tư thế hai người điều chỉnh có chút quỷ dị, nhưng về tổng thể thì vẫn như trước, nhưng lúc này lại quện chặt vào nhau.

Một phương thức tuần hoàn năng lượng mới tinh hiện ra trong thể nội hai người, Thiên Địa linh khí bàng bạc bên trong điện nhất thời bắt đầu lấy một tốc độ kinh khủng và hội tụ cả về phía hai người.

...

Dương Thiên Lô từ đầu đã hoàn toàn không nghĩ tới, Lăng Hy đang thôi luyện Thiên Cương Quần Tinh trận tại không gian bên ngoài điện, trong thoáng chốc liền mất đi tận mang tai.

Dương Thiên Lô thân mật cùng với Tiêu Như Mộng, liền khởi động pháp tắc Thời Không bên trong điện, mặc dù thời gian thật dài, nhưng với Lăng Hy đang ở ngoài cung điện mà nói, chẳng qua cũng chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi mà thôi.

Vốn bất kỳ biến hóa nào bên trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình cũng đều bị Lăng Hy cảm ứng được, Nhưng bên trong cung điện có phẩm chất cao, hơn nữa trong cung điện còn cách biệt một khoảng pháp tắc Thời Không, hẳn là Lăng Hy đã thoát ly khỏi Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, ở bên ngoài điện thì phải không cảm ứng được mới đúng.

Sự thật đúng là như thế, nếu Lăng Hy ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình mà nói, nhất định không cảm ứng được. Nhưng mà, Lăng Hy cũng không phải đơn thuần chỉ sống trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, mà là đang thôi luyện Thiên Cương Quần Tinh trận.

Khiến cho nàng không nghĩ tới là, trận đồ này mặc dù cùng với cung điện hoàn toàn riêng biệt, là hai kiện pháp bảo khác nhau và riêng biệt hoàn toàn, nhưng trong lúc Lăng Hy luyện hóa, tới giờ, nó và cung điện lại tồn tại một mối liên hệ chặt chẽ, mỗi giây mỗi phút bên trong phiên thiên địa rộng lớn vô cùng này, giữa hàng vạn hàng nghìn ngôi sao ngưng tụ thiên địa linh khí tràn đầy, cơ hồ có tới một nửa năng lượng trực tiếp được cung ứng cho cung điện.

Giữa hai thứ tựa hồ không tồn tại một chút trở ngại nào.

Cũng chính vì như thế, khi Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng tiến vào trong cung điện, nàng mới có thể cảm ứng rõ ràng được.

Đối với nàng mà nói, chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, nhưng mà nháy mắt mất hồng tai nóng này, lại kéo dài đến hơn nửa canh giờ...

Bởi vì trong nháy mắt đó, mặc dù rất ngắn nhưng hình ảnh Dương Thiên Lô và Tiêu Như Mộng xuất hiện lại cứ như một cuốn phim chiếu chậm, hiện rõ trong não hải, một khắc kia dù đã đi qua, nhưng cuốn phim vẫn tiếp tục chiếu trong não hải Lăng Hy.

...

- Ha ha ha...

Một tiếng cười to đặc ý vang lên giữa thâm uyên, thần niệm cường đại của Long Hùng Tam Nhân thúc giục pháp lực vô cùng vô tận, trong thâm uyên không ngừng chém giết Thiên Ma, thu hoạch rất nhiều dân khiến cho ba người sớm đã quên mất sự khó chịu do Dương Thiên Lô mang đến, thỉnh thoảng từ trên người Thiên Ma đoay được vật phẩm phong phú, sẽ lại phát ra một tiếng cười to.

- Không nghĩ tới Thiên Ma lại giàu có đến như thế, cũng giúp chúng ta vãn hồi một chút tổn thất. Tượng Trử nói.

- Khả khả, đúng vậy, nghiêm chính mà nói thì chúng ta cũng không có tổn thất gì, chẳng qua chỉ là một con dê béo tới tận tay mà không bắt được thôi, đám Thiên Ma này cho dù không phải là dê béo, thì cũng xem như là tiểu dê béo rồi!

Tượng Hầu cười lớn một tiếng.

- Ủ, còn có thời gian một ngày, một ngày cuối cùng của huynh đệ chúng ta, thiên ma đã tự dâng lên tới trước cửa kia không thể đợi được nữa đâu.

Ba lão này giết đến phong sinh thủy khởi, kết giới nhằm bắt Dương Thiên Lôi vẫn chưa có triệt tiêu, nhân lúc này liền vây vô số Thiên Ma trong thâm uyên lại, trốn cũng không thể trốn, khiến ba tên giết đến vui vẻ.

Bọn họ bất luận có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, Dương Thiên Lôi mà bọn họ nhận định rằng đã tự bạo kia còn sống, không những sống mà còn đang tu luyện, tốc độ cực kỳ cao, cao tới mức khiếp người.

Ca chưa bao giờ mang thù, có thù phải báo thì sẽ báo.

Cường giả Thần Đạo thì thế nào?

Dưới sự bức bách ba tên ngốc này, Dương Thiên Lôi không rụng một sợi lông, không những thế còn chiếm được một cái bảo khố vô cùng cường đại, còn chưa kịp xem xét trong đó ẩn chứa bao nhiêu là tiên đan và pháp bảo, bảo khố của Minh Huyền.

Nhưng bức bách vẫn là bức bách, nếu như không có đoạt được cái cung điện bảo khố có pháp tắc Thời Không này, nếu như không có Âm Dương Niết Bàn kinh có thể mau chóng đề thăng tu vi, nếu không có một Tiêu Như Mộng cùng song tu với Dương Thiên Lôi, vậy món nợ này phải nhin lại, thật đúng là nên nhin nại chịu đựng.

Nhưng đã có đủ ba điều kiện này, Dương Thiên Lôi còn phải nhin nại làm gì?

348. Chương 333: Mở Ra Tầng Một Bảo Khố.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 333: Mở ra tầng một bảo khố.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nguồn không có 332

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Thoáng nháy mắt, trong cung điện đã là ba tháng sau.

Ba tháng này Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng chìm trong song tu, không có lúc nào lười biếng. Cũng trong lúc này, Dương Thiên Lôi càng điên cuồng cần nuốt một số lượng lớn đan dược tăng cường pháp lực, chỉ trong vòng một tháng, hắn đã thôi luyện Nê Hoàn Thượng Đan đến cảnh giới viên mãn.

- Hô~~~

Thở ra một hơi dài, Dương Thiên Lôi cùng Tiêu Như Mộng, hai người chậm rãi mở mắt ra.

Trên người hoàn toàn xích lỏa, lúc này đang quỵn lại cùng với nhau trong một tư thế hết sức kỳ dị.

Hai người nhìn nhau một cái, liền nhẹ nhàng tách ra, Dương Thiên Lôi ngồi xếp bằng xuống xong, trực tiếp ôm lấy eo thon của Tiêu Như Mộng, nhẹ nhàng nhấc một cái, đã đưa Tiêu Như Mộng ngồi đối diện trên đùi của mình, mà Tiêu Như Mộng thì tách hai chân ra quấn lấy vòng eo Dương Thiên Lôi, hai tay vòng lại ôm lấy cổ Dương Thiên Lôi, dựa đầu vào vai của hắn.

Trong ba tháng này, dưới sự tiến công vô cùng cẩn mật của Dương Thiên Lôi, cùng với sự tiếp xúc thân mật cùng với hắn, sự sợ hãi trong lòng Tiêu Như Mộng đã giảm đi rất nhiều, nếu không nhất định không thể nào có thể ôm hắn trong cái tư thế hết sức thân mật và trêu người như thế này.

Phải biết rằng, giờ phút này, cái thứ cứng cỏi mạnh mẽ mà nóng rực của Dương Thiên Lôi đang hoàn toàn bị kiêu đồn tròn trĩnh tràn đầy dụ hoặc của Tiêu Như Mộng ngồi lên, khoảng cách giữa hai khu vực riêng tư của hai người hết sức gần. Nếu là lúc trước mà nói, sợ rằng Tiêu Như Mộng sớm đã thét lên một tiếng chói tai, mặt mày tái nhợt...

- Cảnh giới Tiên Thiên cấp tám đỉnh phong, Mộng Mộng, ca rất nhanh sẽ đột phá tới Tiên Thiên cấp chín, Phá Đan Thành Anh! Nguyên Anh Tiểu Mộng Mộng của ngươi sắp có bạn rồi, hắc hắc!

Dương Thiên Lô dịu dàng vuốt ve bờ lưng trắng mịn nõn nà của Tiêu Như Mộng, cảm thụ sự mềm mại tròn đầy ngay trước ngực, đắc ý mà nói.

- Ta cũng tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong rồi, còn kém một chút xíu nữa, hẳn là có thể chạm tới chướng bích độ phá cảnh giới rồi!

Tiêu Như Mộng mang theo một tia thẹn thùng, ôn nhu đáp.

- Âm Dương Niết Bàn kinh này có hiệu quả tu luyện xác thực là kinh người, phải biết rằng, hai người chúng ta còn chưa chính thức linh nhục giao dung nữa, nếu như...

Dương Thiên Lô nói tới đây, ánh mắt lên đưa sang phía Tiêu Như Mộng, quả nhiên lời còn chưa dứt, Tiêu Như Mộng đã đột nhiên dùng sức ôm lấy mình, ngay cả nhịp đập trái tim nàng cũng tăng lên rất nhiều.

- Thiên Lô, ta...

Giọng nói Tiêu Như Mộng có chút run rẩy, chẳng qua không nói thêm gì nữa.

- Mộng Mộng, ngươi cố kỵ thân phận sư đồ của chúng ta đúng không?

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Tiêu Như Mộng lên trước mặt, chăm chú nhìn vào ánh mắt nàng, nói.

- Không.

Tiêu Như Mộng lắc đầu, trong ánh mắt chợt hiện một tia thống khổ, nói:

- Sư phụ..., nếu như sư phụ còn cố kỵ thân phận sư đồ của chúng ta, há lại cùng với người.... Làm ra bộ dạng như bây giờ sao.

Đúng như lời Tiêu Như Mộng nói. Hai người trước kia còn giả làm đạo侣 mà song tu, ít nhất cũng còn một chút tia căng thẳng cuối cùng, trên người nhất định cũng không hoàn toàn xích lõa như vậy, hơn nữa bộ ngực hoàn mỹ của Tiêu Như Mộng, cũng chính là cấm địa đối với Dương Thiên Lô.

Mà sự xuất hiện của Lâm Tâm Di lại phá vỡ sự căng thẳng của Tiêu Như Mộng, khiến quan hệ giữa hai người trực tiếp thăng lên tới trình độ không thể nào vấn hồi.

Hết thấy tất cả, Tiêu Như Mộng đều rõ ràng. Ngay lần đầu nàng quyết định xích lõa ngồi trước mặt Dương Thiên Lô cũng đã quyết định nàng đã không thể nào xem hắn trở lại thành đồ đệ của nàng như trước, nàng cũng không thể còn lấy thân phận sư phụ để ở chung một chỗ với hắn nữa.

Dù sao trừ một bước cuối cùng kia còn chưa có bước qua, còn có cái gì chưa làm đâu?

Cái gì nên làm cũng đã làm hết cả.

- Vậy tại sao?

Dương Thiên Lô mặc dù biết hỏi như vậy có thể khiến Tiêu Như Mộng đau lòng thêm lần nữa, nhưng vì “hạnh phúc” tương lai của mình và Tiêu Như Mộng, người anh em này không thể không hỏi.

Cuộc trường chinh vạn dặm không thể liều mạng xông lên ngày hai mà thành công được, phải có hùng tâm tráng trí cùng với trí tuệ, luôn luôn hướng về phía trước. Tiến tiến lùi lùi, không ngừng không nghỉ mà tiếp cận mục tiêu...

Tiêu Như Mộng dưới sự truy hỏi của Dương Thiên Lô, trên mặt rốt cuộc lại hiện lên vẻ sợ hãi mà tái nhợt khiến người người nhìn thấy không thể không thương xót, nhìn về phía Dương Thiên Lô, run rẩy nói:

- Thiên Lô... sư phụ... Sư Phụ không thể, không nên nói nữa, được không?

- Được!

Dương Thiên Lô ôm ngang Tiêu Như Mộng vào trong lòng, chuyển chủ đề:

- Mộng Mộng, hiện tại chúng ta phải mau chóng tăng cường thực lực. Trước khi Di tích đóng lại, chúng ta phải quay trở lại cửa vào, khởi động truyền tống trận mà quay về! Nếu không, có thể sẽ bị vây mãi ở bên trong Di tích này, trong cung điện của chúng ta cũng chỉ có thể tu luyện sáu năm mà thôi!

- Sáu năm...

Tiêu Như Mộng nhẹ giọng đáp:

- Trong thời gian sáu năm, chúng ta ở đây có lẽ có thể tu luyện tới cảnh giới Tiên Tiên cấp chín đỉnh phong, nhưng muốn đột phá đến cảnh giới Thần Đạo, e rằng không thể nào. Vẫn như cũ không thể đối phó với ba tên cường giả Thần Đạo mà người nói!

- Không sao. Chúng ta dốc sức thử một chút. Cho dù lúc đó không cách nào đối phó với bọn chúng, muốn chạy ra khỏi Di tích này khẳng định cũng không thành vấn đề! Hơn nữa...

Dương Thiên Lô nói tới đây, trong mắt bỗng nhiên lộ ra một tia ý vị.

- Hơn nữa cái gì?

- Đừng quên, trong cung điện này còn có một cái bảo khố mà ca vừa đoạt được, mà chủ nhân bảo khố này nói để lại truyền thừa của hắn! Nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn!

Trong mắt Dương Thiên Lô lấp lánh hai đạo tinh quang, tràn đầy tự tin mà nói:

- Vừa khéo, linh đan dược vật tăng cường pháp lực trên người ta không còn dư là mấy, cho dù luyện hóa hết toàn bộ, phỏng chừng cũng không cách nào giúp ta đột phá bích chương cảnh giới Tiên Tiên cấp tám, muốn nhanh chóng đề thăng lên tới cảnh giới Tiên Tiên cấp chín đỉnh phong, thì lại càng xa xa không đủ.

- Thời gian sáu năm quá ngắn, chỉ dựa vào chúng ta tự thân tu luyện tuyệt đối là không được! Dĩ nhiên, nếu như chúng ta có thể chính thức song tu... Ách, không nói cái này! Mộng Mộng, chúng ta tới tầng bảo khố xem qua một chút!

Tiêu Như Mộng nhìn Dương Thiên Lô một cái, khẽ gật đầu. Một câu nói vô tâm của Dương Thiên Lô, lại lần nữa khiến nàng rơi vào trong mâu thuẫn và rối trí.

Hai người mặc đạo bào vào, sóng vai đi về phía đại điện của tầng bảo khố.

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô tinh thần khẽ động, cũng lặng lẽ không một tiếng động gọi Lăng Hy tới không gian não vực.

- Kêu ta tới làm gì? Xem các người thân mật sao?

Lăng Hy vừa tiến vào trong não hải của Dương Thiên Lô, lại không chút khách khí nào, nói.

- Ách, Lăng Hy, người nghĩ gì vậy, chúng ta là đang tu luyện mà? Nếu như người ghen tỵ thì cũng có thể tới à? Hắc hắc... Chúng ta cùng nhau hảo hảo nghiên cứu chuyện vui vẻ kia, tiền cảnh tuyệt đối có thể gọi là kinh người, nói không chừng một bước thăng lên cấp Thần Đạo ấy chứ!

- Đừng có mơ! Ta là Khí Linh! Khí Linh Phật Môn! Tâm tư ý tứ này của người, hay là để lại cho Tiêu Mộng Mộng, Tử Hàm muội muội, Hương Hương tỷ, Thanh Nhã tỷ cùng với đồng đạo các nàng đi! Nói, gọi ta tới làm gì, không biết ta đang thôi luyện Thiên Cương Quần Tinh trận sao?

- Khụ khụ... Lăng Hy, ca hiện tại muốn mở ra tầng một bảo khố!

- Mở ra bây giờ? Người đã thôi luyện dung hợp được rồi sao?

Lăng Hy có chút khiếp sợ, hỏi.

- Dĩ nhiên, đúng như người nói, song tu rất lợi hại!

- Đừng nói nhảm nữa, đi thôi!

Lăng Hy nói xong cũng không thèm nói thêm gì nữa.

Cuộc nói chuyện giữa hai người trong não hải cũng chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi, Tiêu Như Mộng căn bản không cảm giác được Dương Thiên Lô có gì khác thường.

349. Chương 334: Long Hồ Giao Hối.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 334: Long Hồ giao hối.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đến khi hai người tới trước cửa tầng bảo khố, Dương Thiên Lô ý niệm vừa động, nhất thời xuất ra một đạo hắc quang tràn đầy tinh thuần, dung nhập vào trên cửa. Chẳng qua, đại môn của cung điện cũng không giống như khi trước, lập tức xuất hiện một lối đi, mà lúc này lại phát xuất ra một đoàn ánh sáng trắng to lớn!

Mi tâm Dương Thiên Lô đột nhiên ngập tràn thất thải quang mang, thúc dục năng lượng thần bí trong đan điền cùng với một thân pháp lực, mãnh liệt xuất ra!

Theo năng lượng của Dương Thiên Lô không ngừng đề cao, luồng sáng bạc kia càng ngày càng mạnh liệt, đến khi Dương Thiên Lô đề thăng tới bảy thành lực lượng toàn thân, một thông đạo phát ra ánh sáng trắng chói mắt rồi cuộc cũng hiện ra trước mặt hai người!

- Đi!

Dương Thiên Lô quát nhẹ một tiếng, kéo Tiêu Như Mộng, thân hình thoáng một cái đã tiến nhập vào trong bảo khố!

Tầng một của Minh Huyền bảo khố. Từ khi Dương Thiên Lô nhận được tin tức từ trên văn bia, cùng với sau khi thôi luyện hoàn toàn, hẳn mới hiểu ra được nơi đây tổng cộng có hai tầng.

Tầng đầu của bảo khố thì chỉ cần thực lực đạt đến cảnh giới Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong là có thể thông qua chìa khóa bảo khố mà mở ra, tiến vào trong đó. Nếu như không phải tên Dương Thiên Lô biến thái này mà nói, chưa đạt đến Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong thì vô luận có làm thế nào cũng không cách gì mở ra được. Nhưng Dương Thiên Lô ở trong tình huống Tiên Thiên cấp tám, lại chỉ dùng bảy thành lực lượng đã có thể khai mở.

Tất nhiên cũng không phải chỉ đơn thuần có lực lượng cường đại là được. Nếu như Dương Thiên Lô chưa có lĩnh ngộ ảo diệu Phá Đan Thành Anh của Tiên Thiên cấp chín, mặc cho hắn có xuất toàn lực, cũng không cách nào mở được.

- Thật lớn! Thiên địa linh khí thật nồng đậm!

Trong nháy mắt vừa tiến vào tầng đầu của bảo khố, Dương Thiên Lô, Lăng Hy cùng với Tiêu Như Mộng liền không nhận được mà khiếp sợ trong lòng.

Thiên địa linh khí bàng bạc, so với bên ngoài bảo khố không những nồng đậm gấp mấy lần, mà hai người căn bản không ở trong trạng thái tu luyện nhưng chỉ cần hô hấp một hơi, thở ra hít vào cũng là một lượng thiên địa linh khí thật lớn!

Cả một tầng không gian, vô luận là tiến tới trước, sau, trái, phải gì gì cũng đều không thể thấy được giới hạn, diện tích không gian rộng đến vậy thực khiến Tiêu Như Mộng khiếp sợ tột cùng, nhưng chỉ như vậy cũng không thể nào đủ để khiến Dương Thiên Lô và Lăng Hy phải kinh hãi được, mà hai người này hiểu rõ, cung điện này chính là được luyện hóa bằng Thiên Tinh thạch!

Hai người chấn kinh, đồng thời cũng bởi vì tầng một của bảo khố này thế mà lại giống như một cái thế giới riêng biệt!

Ở phía trước là một bảo thạch khổng lồ, bị từng đạo pháp trận thần kỳ cấm chế, cô đọng lại giữa hư không, chậm rãi xoay tròn theo một quỹ tích kỳ dị, giống như nhật nguyệt tinh thần! (Mặt trời, mặt trăng và các vì tinh tú.)

Mà khắp tầng một, chính giữa, đông, tây, nam, bắc, chia ra năm hướng lại có tinh thạch tương ứng hàm chứa năng lượng khổng bố của Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, bày ra “Đại Ngũ Hành trận” trong truyền thuyết!

- Thiên Lô, Ngô Minh Huyền này... thật cường đại!

Đúng lúc này, giọng nói mang theo sự khiếp sợ mãnh liệt của Lăng Hy lại vang lên trong đầu Dương Thiên Lô.

- Đếch đỡ được! Hấn cường đại thì có tác dụng gì? Mẹ kiếp, đây chính là tầng một của bảo khố? Đây là bảo khố sao?

Dương Thiên Lô mắng to trong não hải. Tên này khiếp sợ, chính là vì tầng không gian này thật đúng là quá mức cường đại. Có thể ngưng luyện ra không gian thuộc loại trâu bò như thế, Ngô Minh Huyền này đúng là mạnh mẽ vô biên. Nhưng mà khiến Dương Thiên Lô đau khổ hơn chính là cái bảo khố này, thậm chí ngay cả cái rầm cũng không có, làm gì có tiên đan pháp bảo nào?

- Người thì biết cái gì?

Nghe Dương Thiên Lô nói, Lăng Hy thiếu chút nữa là đập đầu xuống đất, không còn gì để nói!~@!

- Chẳng lẽ không đúng sao? Mẹ, xưng là bảo khố, thế mà ngay cả tiên đan pháp bảo con mẹ nó cũng không có lấy được một món! Này mà gọi là bảo khố?

Dương Thiên Lô buồn bực nói.

- Ngu ngốc!

Lăng Hy rất muốn hiện thân ngay lập tức, nắm lấy lỗ tai Dương Thiên Lô mà xoắn vài vòng:

- Tầng bảo khố này so với bất kỳ thứ tiên đan pháp bảo nào cũng còn trân quý hơn, người thấy các loại bảo thạch giống như mặt trời, mặt trăng và tinh tú phía trên kia không? Người có thấy thần thạch khổng lồ ở năm phương vị không? Người thấy được hạch tâm của Thái Cực Tịch Đoàn không?

Lăng Hy một hơi hỏi lại mấy câu liền.

- Dĩ nhiên là thấy, hình như có chút quý giá, nhưng mà không có ăn được, ca bây giờ đang có nhu cầu hết sức cấp bách với tiên đan tăng cường pháp lực!

Dương Thiên Lô nói.

- Ở chỗ này người căn bản không cần ăn bất kỳ thứ đan dược nào! Chính giữa, Đông, Tây, Nam, Bắc, thần thạch năm phương, dưới khôn, trên càn, nhật nguyệt tinh tú ngưng tụ thành “Đại Ngũ Hành trận”! Chỉ cần người tiến vào hạch tâm của trận nhãn, tất cả năng lượng trong không gian này liền mặc cho người hấp thụ, cho tới khi năm phương thần thạch cùng với thần thạch ở trên kia hao hết toàn bộ năng lượng!

- Ách... Không phải chứ? Thần thạch ở năm phương cùng với tất cả thần thạch phía trên... hình như là các chủng năng lượng ngưng tụ lại mà thành tinh thạch?

Dương Thiên Lô nghe Lăng Hy nói thế, mới chịu phóng xuất tinh thần cảm ứng cận thận đám tinh thạch kia.

- Không tệ! Hơn nữa căn bản không cần người phí tâm luyện hóa, Đại Ngũ Hành trận cũng liên tục không ngừng thỏa mãn thứ người cần! Đây so với bất kỳ tiên đan nào còn không mạnh hơn sao? Hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

- Quên đi, ta không nói, người tự mình cảm nhận đi, người đã được cho phép, nên chỉ cần tu luyện tại hạch tâm của trận nhãn, tự nhiên sẽ nhận được truyền thừa của cao thủ Thần Đạo đỉnh phong Ngô Minh Huyền kia, đến lúc đó người sẽ rõ!

Lăng Hy nói thẳng.

- Được!

Trong nháy mắt nói chuyện với Lăng Hy bên trong não hải, Dương Thiên Lô đáp một tiếng, đoạn nhẹ nhàng cầm tay Tiêu Như Mộng, nói:

- Mộng Mộng, người trước tiên cứ tự mình tu luyện ở chỗ này! Ta cần phải đoạt được truyền thừa nữa!

- Ừm.

Tiêu Như Mộng nói.

Thân hình Dương Thiên Lô chớp lên một cái, nhất thời hóa thành một đạo lưu quang, tới trên Thái Cực Tịch Đoàn ở vị trí trung tâm của bảo khối khổng lồ.

Trong nháy mắt vừa đặt chân lên Thái Cực Tịch Đoàn, Dương Thiên Lô liền có một loại cảm giác kỳ dị, vào giờ phút này, hắn tựa như trở thành hạch tâm của tất cả các loại năng lượng tràn đầy trong không gian này, năng lượng thiên địa, đủ cả Ngũ Hành, đồng thời các loại năng lượng diễn sinh từ các thuộc tính Ngũ Hành, thể mà lại sản sinh ra sự ấn ý đến thần kỳ với thân thể của hắn.

- Thần thạch ngũ phương, chính là năm loại năng lượng thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, mà thần thạch còn lại trôi nổi giữa không trung chính là từ các loại năng lượng diễn sinh từ các thuộc tính Ngũ Hành! Không trách được, ta không có năng lực triệu hoán mà lại có thể tiến vào không gian này, đạt được truyền thừa!

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, chậm rãi xếp bằng trên Thái cực Tịch Đoàn ở trung tâm.

Trong nháy mắt, liền đem tinh thần hoàn toàn dung nhập vào trong sự hô ứng thần kỳ, khi hắn án theo những gì ghi lại trên bia văn chậm rãi tế xuất ra hết, trong phút chốc, từng đạo quang mang màu đen từ trên chìa khóa của bảo khối tràn tới, bao phủ hoàn toàn Dương Thiên Lô vào trong.

Đúng lúc này, tinh thần của Dương Thiên Lô đột nhiên giống như bước vào một cái không gian khác.

Một thân ảnh cao ngất, hùng tráng, đầy khí thế hủy thiên diệt địa thể mà lại hiện a bên trong tinh thần của hắn, ngay trong nháy mắt hình ảnh này xuất hiện, bóng người lại hướng về phía Dương Thiên Lô mà nhẹ nhàng phát phát tay, xuất ra vô số đạo tinh quang, phù văn màu vàng kim ngập trời hàm chứa tin tức mệnh mông cuồn cuộn như biển cả dung nhập vào trong thần thức Dương Thiên Lô.

Mãi hơn nửa canh giờ sau, Dương Thiên Lô đột nhiên mở mắt ra, vô cùng vui mừng thốt lên:

- Thần thông quán đỉnh! Địch địch, đều đỡ được! Quá cường đại! Chỉ một lần thể mà truyền thụ cho ca tới ba mươi sáu loại thần thông vô thượng, hơn nữa là trực tiếp lĩnh ngộ! Truyền thừa của Thần Đạo quả nhiên là lợi hại! Ha ha ha!

- Thần thông quán đỉnh! Đúng là thần thông cường đại! Thiên Lô này có thể nhận được truyền thừa như vậy, mạnh mẽ hơn trước rất nhiều!

- Ừ! Ba mươi sáu loại thần thông do ta trực tiếp nắm giữ, căn bản không cần tu luyện và lĩnh ngộ!

Dương Thiên Lô nói với Lăng Hy bên trong não hải.

- Thiên Lô thành công rồi?

Đúng lúc này, nghe được giọng nói tràn đầy hưng phấn của Dương Thiên Lô, Tiêu Như Mộng ở phía xa nhìn chăm chú vào Dương Thiên Lô, nhất thời cao hứng, hỏi lại.

- Ừm, Mộng Mộng, mau tới đây! Chúng ta tu luyện ở chỗ này!

Dương Thiên Lô nói.

- Các người tu luyện à, vậy ta đi!

Lăng Hy nhẹ nhàng nói.

- Ách, người đi đâu vậy?

- Ra ngoài thôi luyện Thiên Cương Quần Tinh trận! Hay là người định cho ta ở đây chứng kiến cái màn biểu diễn ngưng chết người của các người?

Lăng Hy nói.

- Ách... Lăng muội muội... chỉ cần ngươi dám, vậy cứ tùy ý! Ca không ngại!

Dương Thiên Lôi vô sỉ đáp.

- Phi, ta không cần nhìn! Đưa ta ra ngoài!

Lăng Hy kìm không được mà trong đầu lại hiện lên hình ảnh Dương Thiên Lôi thân mật với Tiêu Như Mộng, nàng cũng không muốn nhìn thấy, nhưng mà Thiên Cương Quần Tinh trận có liên hệ kỳ dị với cung điện, trong lúc vô tình lại để cho nàng chứng kiến rõ ràng, cho dù là ở bên ngoài, cũng chỉ trong nháy mắt, nhưng mà hình ảnh trong nháy mắt này lại chiếu hết sức chậm trong não hải, phi thường rõ ràng.

- Tiểu quý gan nhỏ a!

Dương Thiên Lôi cất giọng nói đầy khinh thường.

Lăng Hy không thêm để ý tới hắn, trực tiếp ẩn tàng khí tức của mình, không một tiếng động mà lặng lẽ xuất ra khỏi mi tâm Dương Thiên Lôi, giục Dương Thiên Lôi một tiếng, người anh em này cho dù không tình nguyện cũng đành phải động ý niệm, đưa Lăng Hy ra ngoài điện.

Sau khi thần niệm của Lăng Hy trở về bản thể, gương mặt xinh đẹp không chút tỳ vết, khuynh quốc khuynh thành chợt hiện lên một ráng mây đỏ ửng, tự nhủ:

- Công pháp song tu Âm Dương Niết Bàn kinh này tựa hồ không tầm thường, bọn họ ở trong cung điện có ba tháng ngắn ngủn, thế mà tu vi đề thăng lên rất nhiều, còn có thời gian sáu năm, lại được Đại Ngũ Hành trận tương trợ, nói không chừng Dương Thiên Lôi thực sự có thể...

Quá trình tu luyện đầy diễm lệ lại bắt đầu diễn ra trong tầng một của bảo khố.

Một năm, hai năm, ba năm...

Trong nháy mắt, đã qua năm năm.

Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng bên trong vô hạn dục tình cùng mê hoặc mà tu luyện suốt năm năm. Hai người vẫn không ngừng ve vãn, không ngừng tu luyện, lần lượt đem tính dục của mình kích thích đến mức độ không thể nào nhịn được nữa, khiêu chiến cực hạn lẫn nhau, bởi vì bất kể là Dương Thiên Lôi hay là Tiêu Như Mộng, trong lúc khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh, dục hỏa càng trở nên mãnh liệt thì hiệu quả sẽ càng tốt.

Chỉ có thời gian sáu năm, đối với Dương Thiên Lôi mà nói thì là quá ngắn, mà sự khó chịu do ba tên cường giả Thần Đạo chắc chắn vẫn đang còn ở trong di tích mang lại cho Dương Thiên Lôi áp lực rất lớn, Dương Thiên Lôi hiểu rõ, hắn ra khỏi Di tích thì dễ, nhưng hắn đã bị bại lộ thân phận trước mặt ba người này, lấy tính cách bọn họ, một khi còn chưa xác nhận rõ ràng mình đã chết, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình, trừ khi Di tích đóng cửa rồi mà vẫn hoàn toàn không có tin tức gì của mình.

Nếu không, việc Dương Thiên Lôi gặp phải trước tiên, ắt hẳn là sự truy sát của ba gã cường giả Thần Đạo.

Dương Thiên Lôi mặc dù tự tin, nhưng còn chưa tự tin tới mức cho rằng mình có thể dưới sự đuổi giết của ba tên cường giả Thần Đạo mà vẫn có thể an toàn!

Thoát được một khắc, không thoát được cả đời!

Biện pháp giải quyết duy nhất chính là đem bất cứ thứ gì uy hiếp, ngay lập tức giải quyết gọn ghẽ!

Cho nên dưới áp lực cực lớn này, có sự trợ giúp của Đại Ngũ Hành, có năng lượng không ngừng cung cấp, khiến Dương Thiên Lôi thấy được hy vọng rất lớn, dưới tình hình như vậy, người anh em này thế mà cần rằng nhẫn nhịn sự dụ hoặc từ cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Như Mộng, mỗi lượt sắp sửa bạo xuất ra, mỗi lần mắt thấy sắp chuẩn bị lên đỉnh, một tia chấp niệm trong đầu hắn sẽ nhẹ nhàng linh hoạt mà khởi động Âm Dương Niết Bàn kinh!

Thế mà lại có thể nhẫn nhịn hơn so với Tiêu Như Mộng!

Phải biết rằng, trong thời gian năm năm này, Tiêu Như Mộng dưới sự khiêu khích của Dương Thiên Lôi, mặc dù vẫn như trước không hề chạm tới bộ phận trọng yếu của nàng chút nào, nhưng nàng vẫn kìm lòng không động mà “phún xuất” như trong truyền thuyết, chính là vì dưới sự khiêu khích liên tục, nàng thực sự không chịu được cái cảm giác muốn nổ tung bên trong cơ thể!

Tu luyện điên cuồng như thế, Dương Thiên Lôi ở nửa năm trước đã thành công đột phá đến Tiên Thiên cấp chín, đạt tới cảnh giới Phá Đan Thành Anh! Tiêu Như Mộng thì sớm đã chạm đến chướng bích của cảnh giới Tiên Thiên cấp chín, xuất hiện hình tượng Long Hồ Giao Hối!

Nhưng Tiêu Như Mộng cũng không dám có bất kỳ ý nghĩ muốn trùng kích chướng bích đột phá này, Lôi thuộc tính, mặc dù nàng đã nắm chắc tới cảnh giới vô cùng uyên thâm, phi thường cường đại, nhưng đề thăng nhanh chóng như vậy, nàng lại không có bất kỳ sự chuẩn bị gì, vẫn không có lòng tin vượt qua Lôi Kiếp được, mà quan trọng hơn là, giờ phút này nàng còn cần phải giúp Dương Thiên Lôi tu luyện!

350. Chương 335: Độ Kiếp.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 335: Độ Kiếp.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi vừa mới tiến nhập vào Tiên Thiên cấp chín, liền dùng nửa năm thời gian để tự mình tu luyện Huyền Thiên chân kinh!

Lần tu luyện này có hiệu quả vô cùng kinh người!

Chỉ có thời gian nửa năm, với thể chất biến thái của Dương Thiên Lôi, thể mà lại tấn thăng tới cảnh giới Tiên thiên cấp chín đại thành! Nhưng vậy cũng không phải điều quan trọng nhất, mà quan trọng nhất chính là Dương Thiên Lôi rốt cuộc hiểu rõ chỗ cường đại chân chính của Huyền Thiên chân kinh.

Hắn đoạt được ba mươi sáu loại thần thông, cùng với những gì bản thân hắn luyện thành hòa hợp thành một loại thần thông, vốn là không thể dung hợp với nhau, đường ai nấy đi, nhưng dưới sự thôi luyện của Huyền Thiên chân kinh, thể mà ba mươi sáu loại thần thông kia cùng với thần thông của riêng hắn lại mạnh mẽ dung hợp lại làm một!

Nửa năm sau, Dương Thiên Lôi bắt đầu song tu lại với Tiêu Như Mộng.

Mà lúc này đã là năm năm, những năm năm!

Dương Thiên Lôi rốt cuộc cũng đã chạm tới chướng bích Tiên Thiên cấp chín, xuất hiện khí tức Long Hồ Giao Hối!

Bích chướng Tiên Thiên cấp chín so với bích chướng của cảnh giới Tiên Thiên nào cũng đều khác biệt. Bích chướng của tầng này căn bản không cần lịch luyện để lĩnh ngộ, nó cần chính là không ngừng tích lũy, không ngừng đề cao sự tự thân ngưng luyện ngày càng cô đọng, đem nhục thân cùng với tinh thần thôi luyện đến mức bạo mãn, tinh thuần càng ngày càng tinh thuần.

Đến khi tự cho là có thể chịu được Lôi Kiếp, là có thể đem tinh thần cùng với niệm lực của mình rót hết vào trong nguyên anh ở đan điền. Chính thức khởi động hình tượng Long Hồ Giao Hối, dẫn tới Lôi Kiếp!

Thất bại thì thân vẫn, thần hồn cụ diệt!

Thành công, thì một bước phi tới trùng thiên, tiến nhập Thần Đạo!

Tấn cấp Thần Đạo, một cấp Nguyên Thần cảnh giới là có thể đạt được thọ nguyên nghìn năm! Chân chính bước vào hàng ngũ cường giả chân chính!

- Hô~~

Thở ra một hơi dài, Dương Thiên Lô chậm rãi mở mắt, hai mắt lấp lánh thất thải quang mang, khí tức toàn thân so với lúc trước đã xảy ra biến hóa kinh người, hắc đạo cảnh giới Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong, tinh khí toàn thân đã sung mãn đến mức độ khủng bố, chân chính đạt đến mức độ khí huyết phương cương!

Nhục thân hắn đã tới cảnh giới Đại viên mãn, lúc này cùng với tinh thần hoàn toàn hợp làm một thể!

- Thần Đạo! Ha ha ha... Mộng Mộng, hôm nay, ta, Dương Thiên Lô muốn bước vào Thần Đạo!!!!

Thần Đạo.

Thần Đạo là ước mơ của bất kỳ Tu Luyện Giả nào.

Trong lòng Tiêu Như Mộng ngập tràn sự vui mừng, cao hứng nhào vào trong ngực Dương Thiên Lô.

Nàng chưa từng nghĩ tới, giây phút này lại đến nhanh như thế, từ khi quen Dương Thiên Lô đến giờ có bao lâu? Trong thời gian ngắn như vậy, nàng liền vượt qua đông đảo các Thái Thượng trưởng lão, dẫn đầu tiến vào cảnh giới Tiên Thiên cấp chín, cũng chạm tới bích chương đột phá. Chỉ cần nàng nguyện ý, tùy thời có thể Long Hồ Giao Hối, dẫn tới Thiên Kiếp.

- Mộng Mộng, ta Độ Kiếp trước, chờ ta tiến vào Thần Đạo rồi, chúng ta song tu thêm một thời gian ngắn nữa, làm cho thân thể cùng với tinh thần của người sung mãn thực sự, lại mua thêm một viên Lô Kiếp đan, khi đó người Độ Kiếp nhất định sẽ thành công!

Dương Thiên Lô nói.

- Không, Thiên Lô. Ta không muốn Lô Kiếp đan, ta muốn dựa vào tu vi chính mình mà vượt qua Lô Kiếp.

Tiêu Như Mộng nói.

- Được!

Dương Thiên Lô dùng sức vỗ lên kiêu đồn đầy đặn của Tiêu Như Mộng một cái. Vừa nói vừa đem miệng kề sát bên tai Tiêu Như Mộng, thấp giọng mà nói:

- Mộng Mộng, lần này không khởi động Âm Dương Niết Bàn kinh nữa, ta muốn phát tiết dục hỏa trong người, để cho toàn thân đạt tới trạng thái tốt nhất, nghênh đón Thiên Kiếp.

- Ừm.

Trên mặt tiêu Như Mộng hiện lên một đám mây đỏ ửng, nhẹ nhàng lên tiếng. Nàng hiểu rõ, trong thời gian năm năm này, Dương Thiên Lô vì muốn nhanh chóng đề thăng thực lực của mình mà nhẫn nại cực khổ tới mức nào. Ngay cả bản thân Tiêu Như Mộng cũng “ra” mấy lần, thế mà Dương Thiên Lô một lần cũng không có, dưới sự kích thích và khiêu khích không ngừng, hắc cần phải có định lực biết bao nhiêu mới có thể chịu đựng được?

Một khúc tiêu say lòng người rất nhanh đã phát ra.

...

- A... A....

Dưới sự công kích điên cuồng của Dương Thiên Lô, tiếng rên cao vút không ngừng phát sinh từ khuôn miệng kiều diễm ướt ướt át át của Bách Lý Thiên Thiên đang ngượng chín mặt.

Tiếng tiêu của Tiêu Như Mộng mặc dù say lòng người, nhưng cuối cùng vẫn thiếu một chút gì đó, mặc dù nàng đã cố hết sức, Dương Thiên Lô cũng đã phún xuất ra, nhưng một cổ tà hỏa bị nén trong lòng tựa hồ như không có trải qua sự “vui vẻ” thực sự, liền không cách nào phát tiết, khiến Dương Thiên Lô phải đưa Tiêu Như Mộng trở về Ái Sào Hào, nói dối rằng mình muốn Độ Kiếp, lại đem Bách Lý Thiên Thiên dẫn tới cung điện.

Bách Lý Thiên Thiên mấy ngày đã không được “Cưng chiều”, dưới sự tấn công dã man của Dương Thiên Lô, chỉ chốc lát sau đã gác hết căng thẳng qua một bên, cất lên từng tiếng rên rỉ chói tai.

- Đại sắc lang, đại sắc lang, đại sắc lang!

Thanh âm tức giận của Lăng Hy vang lên bên trong não hải của Dương Thiên Lôi.

- Khụ khụ, Lăng Hy, cái này không thể trách ca, ca sắp sửa Độ Kiếp, mặc dù ca không ngại bất cứ Lôi Đình nào, nhưng đây cũng chính là Độ Kiếp a, bất luận là tinh thần hay là thân thể đều phải ở trong trạng thái sung mãn nhất.

Một câu “ca là vì Độ Kiếp” vừa ra, Dương Thiên Lôi đang nghiêm giọng nói, lại cảm thụ được phía dưới Bách Lý Thiên Thiên đã điên cuồng xiết chặt lấy, lại không ngừng run lên, liền không chậm lại chút nào mà tiếp tục đâm vào.

- Lăng Hy... Ca ở trong cung điện, ngươi không phải là không cảm ứng được sao? Như thế nào, đâm đi sao? Nếu không...

- Cút!

Lăng Hy gầm lên giận dữ, nhất thời cắt đứt liên lạc cùng với Dương Thiên Lôi, nàng đang thôi luyện Thiên Cương Quần Tinh trận, mất hạnh phần nộ, ngực phập phồng, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, khiến cho nàng phải ngừng thôi luyện hẳn, đưa tinh thần của mình từ trong Thiên Cương Quần Tinh trận hoàn toàn lui ra ngoài.

Lăng Hy sớm đã biết sự tồn tại của Bách Lý Thiên Thiên, chẳng qua không nghĩ tới Bách Lý Thiên Thiên dĩ nhiên lại là nữ nhân mà Dương Thiên Lôi dung dưỡng.

Nếu như Lăng Hy biết trong Dương Thiên Lôi và Bách Lý Thiên Thiên chiến đấu trên biển mà thanh tĩnh, cho dù Dương Thiên Lôi và cô ta có quan hệ, Lăng Hy cũng sẽ không chút do dự bắt Dương Thiên Lôi giết chết cô ta luôn, chứ không phải mang về dung dưỡng.

Không thể không nói, sâu trong nội tâm của Dương Thiên Lôi đúng là còn một chút “nhân từ”.

Nói đúng ra, là một phần tà ác.

Sau khi Lăng Hy cắt đứt liên lạc với mình, khóe miệng Dương Thiên Lôi xuất hiện một nụ cười đầy tà ác, lẩm bẩm nói:

- Xem ra Lăng muội muội đã không cách nào bình tĩnh được nữa rồi... Hắc hắc, nảy sinh rung động rồi, ca còn sợ Lăng muội muội không “ào” tới sao? Khả khả....

Hai tay đột nhiên dùng sức, nắm lấy eo thon của Bách Lý Thiên Thiên, kéo nhẹ một phen, Bách Lý Thiên Thiên hiểu ý liền lật người lại, nhấc kiêu đồn đầy đặn vểnh lên trước mặt Dương Thiên Lôi.

Trong phút chốc, tiếng rên rỉ cất cao, cùng với thanh âm “bành bạch” kiêu diễm dị thường quện vào nhau, vang lên vang dội bên trong điện.

...

Hai canh giờ sau, Dương Thiên Lôi thần thanh khí爽, thần trí linh quang, tinh thần, thân thể ngưng luyện như một, không còn chút tạp niệm nào, cả người tản mát ra “Hạo Nhiên Chính Khí”, hóa thành một đạo lưu quang, bay ra khỏi Thanh Tĩnh Lưu Ly bình.

Không gian khổng lồ dưới mặt đất sau khi cung điện biến mất liền trở nên trống trải.

Dương Thiên Lôi ngẩng đầu nhìn tầng chớp của nham thạch cao phải hơn ngàn trượng, trong mắt phát ra từng đạo tinh quang:

- Một ngày, thời gian còn lại không sai biệt lắm thì khoảng một ngày nữa Di tích mới đóng lại, nghĩ tới ba lão già kia còn ở trong Di tích này, đợi ca tiến vào Thần Đạo, bản thân ta muốn xem thử xem ai chết vào tay ai!

Đem Thanh Tĩnh Lưu Ly bình thu vào trong không gian não vực, Dương Thiên Lôi hóa thành một đạo lưu quang, tới khu vực hạch tâm của không gian này.

...

Lôi Kiếp, là một loại Thiên Phật thần bí, cũng gọi là Thiên Kiếp.

Bất kỳ một Tu Luyện Giả nghịch thiên mà đi nào, một khi tu vi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong, nếu muốn đột phá thêm một bước nữa, tấn cấp Thần đạo, sẽ dẫn tới Thiên Kiếp. Bất luận là Tu Luyện Giả thân ở dưới đất, Thiên Kiếp cũng sẽ xuất hiện từ giữa hư không.

Đối với Tu Luyện Giả mà nói, đây mà một loại trừng phạt, cũng là một loại khảo nghiệm và ma luyện. Có thể thừa nhận được sự trừng phạt này, Tu Luyện Giả sẽ đột phá khỏi gông cùm xiềng xích của bản thân, đạt được lực lượng cường đại thoát khỏi sự trói buộc của vị diện này, vô luận là tinh thần hay ý chí, hay là thân thể, dưới sự tẩy rửa của Thiên Kiếp, sẽ trở nên cường đại hơn.

Sở dĩ Tiêu Như Mộng nói không cần Lôi Kiếp đan, muốn dựa vào thực lực của chính mà mà độ Thiên Kiếp, chính là vì Thiên Kiếp không chỉ có trừng phạt mà đồng dạng còn là một cơ hội thôi luyện. Một khi sử dụng pháp bảo cùng với Lôi Kiếp đan đối kháng với Thiên Kiếp mà nói, tự thân Tu Luyện Giả sẽ giảm nhẹ được gánh nặng khi gặp phải Lôi Kiếp, như vậy cũng sẽ không còn tác dụng thôi luyện chân chính với Tu Luyện Giả nữa. Mặc dù chỉ cần vượt qua là có thể tấn cấp Thần Đạo, nhưng đối với căn cơ của Tu Luyện Giả, cuối cùng vẫn sinh ra một tia ảnh hưởng.

- Thiên Lôi, người thực sự không cần mặc nhuyễn giáp?

Mắt thấy Dương Thiên Lôi sắp bắt đầu dùng tinh thần niệm lực dung nhập vào trong Nguyên anh, khởi động Long Hồ Giao Hối dẫn tới Thiên Kiếp, Lăng Hy bỗng nhiên nói trong não hải Dương Thiên Lôi.

- Không mặc, một cái Lôi Kiếp nho nhỏ, lấy thể chất của ca, còn cần tới phòng ngự của nhuyễn giáp hay sao? Vậy thì quá mất mặt rồi! Dứt khoát... ca ngay cả đạo bào này cũng cởi ra sao, tránh lãng phí, hắc hắc...

- Người đừng quá khinh thường, Thiên Kiếp không đơn giản như trong tưởng tượng của người đâu.

Lăng Hy nói.

- Ách, không phải là Lôi Đình thôi sao? Lôi Đình đối với ca mà nói thì chính là tiên đan linh dược đại bổ, có gì phải sợ?

- Cái gọi là Thiên Kiếp, đối với bất kỳ Tu Luyện Giả nào mà nói cũng chính là kiếp nạn, hơn nữa Thiên Kiếp của mỗi người đều khác nhau, Tu Luyện Giả càng cường đại, khi tấn chức Thần Đạo sẽ dẫn tới Thiên Kiếp càng cường đại hơn, với thực lực của người, Thiên Kiếp dẫn tới sẽ càng ngoài trí tưởng tượng, hơn nữa, đối với người mà nói, nhất định là một hồi khảo nghiệm nghiêm trọng, nếu không thì đã không xưng là Thiên Kiếp nữa rồi.

- Không sợ, Lăng Hy, người chỉ cần nhìn ca tấn thăng Thần Đạo như thế nào là được.

Dương Thiên Lôi cất giọng nói đầy cuồng ngạo. Nói xong liền trực tiếp đem tinh thần dung nhập vào trong cơ thể, trong nháy mắt liền tiến vào trạng thái không minh, cảm ứng được trạng thái sung mãn của tinh khí thần rồi, mi tâm Dương Thiên Lôi đột nhiên tràn ra từng đạo thất thải quang mang, niệm lực tràn trề tinh thuần nhất thời phóng mạnh vào trong Nguyên Anh đã thôi luyện tới viên mãn ở đan điền.

Niệm lực Dương Thiên Lôi vừa tiến vào trong Nguyên Anh, trong nháy mắt cả không gian bỗng nhiên nổi cuồng phong, phẳng phất như từ giữa hư không mà xuất hiện, trong phút chốc mây đen đã giăng đầy.

- Rẹt~~~

Cuồng phong rít từng tiếng bén nhọn, trong không gian có phạm vi hơn trăm dặm rơi vào giữa uy lực khủng bố của thiên địa.

Trần trề, kinh khủng, năng lượng như sóng dữ, phẳng phất trực tiếp xuyên qua giữa hư không mà rót vào trong không gian này.

Một cỗ uy áp phẳng phất như từ chín tầng trời ập xuống, truyền thẳng vào sâu trong nội tâm Dương Thiên Lôi, ngập tràn khí tức cuồng ngạo không thể xâm phạm của thiên uy khiến cho Dương Thiên Lôi vốn rất tự tin cũng cảm thấy một chút khiếp sợ.

Quả nhiên giống như lời Lăng Hy nói, lần Thiên Kiếp này tuyệt không đơn giản như mình tưởng tượng.

Từng đạo năng lượng kinh khủng phẳng phất như xé rách hư không, điên cuồng nhập vào trong mây đen, mây đen cuộn cuộn thế mà lại điên cuồng xoay tròn ngay phía trên đầu Dương Thiên Lôi, tạo thành một trũng xoáy kinh khủng, như một cái hố đen phun ra nuốt vào từng tia điện chớp.

- Răng rắc... Ầm....

Khi Dương Thiên Lôi đưa tinh thần hoàn toàn dung nhập vào trong Nguyên anh, chân chính khởi động Long Hồ Giao Hối, một đạo Lôi Đình kinh thiên động địa đột nhiên xé rách hư không, Lôi Đình to bằng thân người, phẳng phất như một con Thần Long khổng lồ từ trong mây đen gào thét xông ra, mang theo khí thể hủy thiên diệt địa, đánh thẳng về phía Dương Thiên Lôi.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi đột nhiên mở mắt ra, quát to một tiếng, pháp lực tràn trề nhất thời như sóng biển dâng tràn, hai tay hắn đột nhiên giơ lên, xuất ra một đạo chưởng ấn màu vàng kim, nghênh đón Lôi Đình kinh khủng kia.

- Tê~~~~~

Ngay khi chưởng ấn màu vàng kim va chạm với Lôi Đình, trong nháy mắt lại bị nó trực tiếp xé rách, dưới ánh sáng lửa điện phát ra, trong nháy mắt này, Dương Thiên Lôi vốn có thể tránh, nhưng hai mắt của hắn lại lóe lên một tia hưng phấn, lại quát to một tiếng, không tránh không né mà dùng thân thể nghênh đón đạo Lôi Đình khổng lồ.

Ầm

Một tiếng nổ lớn vang lên, đạo bào mà Dương Thiên Lôi vốn muốn cởi ra quả nhiên trực tiếp biến thành tro bụi, mà bản thân hắn cũng quy hắn xuống đất, nhưng chỉ trong nháy mắt lại đứng lên, trong ánh mắt mang theo một tia kinh ngạc cùng với hưng phấn cuồng nhiệt.

- Thiên Kiếp, Lôi Đình này thế mà lại ẩn chứa lực lượng ý chí của Thiên Địa.

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng.

Lăng Hy vẫn khẩn trương chú ý tới Dương Thiên Lôi lúc này kinh ngạc mà mở to hai mắt, ngay lúc Dương Thiên Lôi dùng thân thể nghênh đón Lôi Đình, nàng liền muốn lên tiếng ngăn cản, bởi vì nàng hiểu rõ Lôi Đình do Thiên Kiếp xuất ra không hề đơn giản giống như Lôi Đình bình thường được, nó không chỉ ẩn chứa lực lượng kinh khủng của Lôi Đình, mà còn hàm chứa công kích tinh thần cường hãn, là một loại thôi luyện tinh thần cùng với nhục thân.

Chẳng qua, cuối cùng Lăng Hy cũng không ngăn cản.

351. Chương 336: Uy Áp, Dị Thường.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 336: Uy áp, dị thường.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bởi vì Lăng Hy hiểu rõ, nếu chính mình làm như vậy, rất có thể sẽ ảnh hưởng ngược lại tới tiến cảnh của Dương Thiên Lôi.

- Ầm ầm

Tiếng sấm rền cuộn cuộn không ngừng truyền ra, Kiếp Vân đen nhánh quay cuồng càng thêm lợi hại, từng đạo năng lượng bàng bạc kinh khủng với tốc độ kinh người xuyên thẳng qua hư không, không ngừng hội tụ lại bên trong Kiếp Vân, một mảng điện xà dòn dập chớp động, thay đổi theo thời gian, càng lúc càng mạnh mẽ.

Hiển nhiên, đạo Lôi Kiếp thứ hai đang dấy lên.

- Ngao ô.....

Sau khi chịu một đạo Lôi Kiếp, hình tượng Long Hồ Giao Hối càng thêm chân thực, Nguyên Anh bên trong đan điền Dương Thiên Lôi rốt cuộc mở ra hai mắt, trong nháy mắt, từng tiếng rỗng ngâm hồ gầm thét mà lại phát ra từ trên người Dương Thiên Lôi, một cỗ khí tức bàng bạc kinh người trong nháy mắt đã bao phủ khắp không gian.

Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm ứng được tinh thần cũng thân thể mình bất chợt nảy sinh biến hóa cực lớn, lực lượng, một thứ lực lượng kinh khủng, lực lượng mạnh mẽ tới mức hủy thiên diệt địa đang nảy sinh bên trong thể nội hắn.

Bích chương đột phá cảnh giới Tiên Thiên cấp chín đã xuất hiện một vết nứt.

Dương Thiên Lôi ngưng mắt nhìn Kiếp Vân trên đầu đang dần lớn mạnh, trong mắt ngập tràn thần sắc cuồng ngạo và mong đợi.

Thần Đạo, đúng là đem tinh thần và niệm lực hoàn toàn dung nhập vào Nguyên Anh, tiếp nhận Lôi Đình Thiên Kiếp thôi luyện, là có thể đột phá bích chương cảnh giới Tiên Thiên cấp chín. Dưới tình huống bình thường, Thiên Kiếp huyền ảo thần bí, trừ người Độ Kiếp ra, bất luận kẻ nào hỗ trợ cũng sẽ không có bất cứ tác dụng gì. Bởi vì Thiên Kiếp chẳng qua nhằm vào người Độ Kiếp. Muốn độ qua Thiên Kiếp, chỉ có thể dựa vào chính mình mà chống đỡ Lôi Đình mang theo ý chí và lực lượng của Thiên Địa, rèn luyện tinh thần và thân thể, trùng kích bích chương đột phá cảnh giới, mới có thể tấn cấp Thần Đạo.

Hơn nữa, dưới tình huống bình thường, có rất nhiều Tu Luyện Giả đỡ được đạo Lôi Đình thứ nhất thì bích chương cảnh giới cũng liền tan vỡ, nếu không chết thì cũng liền tấn cấp Thần Đạo, hơn nữa trong nháy mắt liền trở nên vô cùng cường đại.

Lúc bình thường, Tu Luyện Giả muốn dựa vào lực lượng chính mình ngăn cản Kiếp Vân tiếp tục dấy lên, thì có thể giống như khi Đồng Nhan Uyên tấn cấp Thần Đạo vậy, một kiếm trực tiếp phá hủy Kiếp Vân.

Dĩ nhiên, cũng có người phải trải qua hai ba đạo Lôi Kiếp thật nặng mới có thể đột phá bích chương, tình huống như vậy cũng tùy người mà sinh, bất quá càng về sau, nguy hiểm càng lớn.

Dương Thiên Lôi ngang nhiên mà đứng, tóc dài bay loạn, đạo bào đã nát, lộ ra thân thể và phong thái nam nhân hùng tráng, từng đạo thất thải quang mang bàng bạc từ trên thân hắn xuất ra, tràn đầy sự hưng phấn mà mong đợi đạo Lôi Đình thứ hai đến.

- Răng rắc...

Thanh âm kinh khủng của Lôi Đình lần nữa xé nát hư không, mang theo thiên uy kinh hoàng âm âm phóng ra.

Đạo thứ hai hiển nhiên có uy lực cường hãn gấp mấy lần so với đạo thứ nhất, nhưng Dương Thiên Lôi không sợ chút nào, mà quát to một tiếng, bư hãn dị thường mà dùng nhục thân đón đỡ.

- Âm~~~~

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, nhục thân Dương Thiên Lôi và Lôi Đình va thẳng vào nhau, nham thạch cứng rắn dưới đất nhất thời bị oanh trúng một cái tạo thành một cái rãnh có phạm vi hơn trăm mét, tất cả nham thạch đều bị hóa thành bột phấn, bốn phía bên dưới rãnh cũng trở nên đỏ bừng, giống như bị nhiệt độ hòa tan vậy.

Mà Dương Thiên Lôi bị đánh rớt xuống dưới rãnh, lại lần nữa ngạo nghễ đứng lên, khí tức trên thân hắn không chút nào suy yếu, mà ngược lại càng trở nên cường đại tới mức kinh khủng.

- Còn chưa có đột phá sao?

Lăng Hi ngơ ngác nhìn một màn này, trong lòng khiếp sợ nghĩ đến.

Cũng không rõ Lôi Đình mà Dương Thiên Lôi gặp phải có bất đồng gì với người khác không. Mà nàng đã trải qua Lôi Kiếp, hơn nữa đã chứng kiến nhiều người Độ Kiếp, lúc này lại cảm giác được Lôi Kiếp mà Dương Thiên Lôi phải chịu kinh khủng đến nhường nào.

Đạo thứ nhất, chỉ riêng một đạo thứ nhất thôi, nếu như không phải người có thể chất biến thái như Dương Thiên Lôi mà nói, sợ rằng bất kỳ Tu Luyện Giả nào cũng phải bị hủy diệt ngay từ đạo Lôi Đình ấy, vậy mà Dương Thiên Lôi sau khi dùng nhục thân đón nhận thể mà lại không mấy may thương tổn một chút nào, đây cũng không phải nguyên nhân khiến Lăng Hi khiếp sợ, mà nguyên nhân chính là Lôi Đình hung hãn và mạnh mẽ đến như thế nhưng lại không thể giúp cho Dương Thiên Lôi đột phá bích chương.

Mà đạo thứ hai so với đạo thứ nhất còn mạnh hơn gấp mấy lần, thế nhưng kết quả cũng không có gì khác biệt, Dương Thiên Lôi vẫn không thương tổn xiu xiu, giống như trước, cũng chưa có đột phá bích chương.

- Ủng ủng...

Theo thời gian, uy lực kinh khủng của Thiên Địa lần lượt phủ xuống, lần lượt oanh kích trên người Dương Thiên Lôi, hần lại lần lượt ngạo nghễ đứng lên, khí tức trên thân càng lúc càng mạnh mẽ, nhưng mà...

Bích chương của Dương Thiên Lôi vẫn như cũ, chưa có bị trùng kích!

Tám đạo, phải biết rằng, giờ phút này Dương Thiên Lôi đã phải thừa nhận đến tám đạo Lôi Đình, hơn nữa đạo sau so với đạo trước còn cường hãn hơn rất nhiều, Lăng Hi có thể khẳng định, tám đạo Lôi Đình này cho dù là cao thủ Thần Đạo cấp hai có cảnh giới “Xuất Khiếu” cũng khó lòng kháng cự, thế mà Dương Thiên Lôi lại có thể cứng rắn chống đỡ, sau mỗi lần té xuống, mặc dù bộ dáng rất thống khổ, nhưng chỉ là trong thoáng chốc mà thôi, lại lần nữa đẩy cuồng ngạo đứng thẳng lên.

- Huyền Thiên Chân Kinh, đây mới chính là chỗ cường đại của Huyền Thiên Chân Kinh sao?

Dương Thiên Lôi ngẩng đầu nhìn Kiếp Vân đang lần nữa điên cuồng hội tụ năng lượng, trong lòng không kìm được mà nghĩ tới.

Lúc thừa nhận đạo Lôi Đình thứ năm giáng xuống, Lôi Điện ẩn chứa uy năng hủy thiên diệt địa cùng với ý chí và lực lượng kinh khủng của Thiên Địa khiến cho nhục thân Đại viên mãn của Dương Thiên Lôi trọng thương, mà ý chí khủng bố của Thiên Địa cơ hồ lại phá hủy tinh thần của hắn.

Nhưng mà một khắc ngay khi hắn chịu trọng thương kia, Huyền Thiên Chân Kinh bên trong thể nội hắn lại tự động vận khởi.

Từng đạo phù văn kim sắc phẳng phất như hàm chứa hàng vạn hàng nghìn pháp tắc trong nháy mắt liên tục vòng, nhảy múa bên trong não hải cùng với thân thể hắn, quỹ tích vẫn là quỹ tích của Ngưng Đan Thiên, nhưng hiệu quả trong thời khắc này lại chân chính khiến Dương Thiên Lôi cả kinh.

Chẳng những chữa trị cho thân thể trong thương của hắn mà tinh thần trong phút chốc cũng đã khôi phục, mà hắn lại theo ký hiệu phù văn kim sắc kia, chân chính lĩnh ngộ được thiên địa pháp tắc trước nay chưa từng có, khiến tinh thần càng thêm ngưng tụ, thấu triệt mà kiên định.

352. Chương 337: Tấn Cấp Thần Đạo.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 337: Tấn cấp Thần Đạo.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Điều này khiến cho Dương Thiên Lôi kinh hỉ.

Nhưng, vẫn khiến cho Dương Thiên Lô cảm thấy buồn bực không thôi chính là bích chương đột phá Tiên Thiên cấp chín kia, thế mà lại giống như “tấm màng thần thánh” của xử nữ, cứ rách lại lành, hơn nữa càng trở nên kiên cố, cứ như không thể phá!

....

Tám đạo Lôi Kiếp.

Dương Thiên Lô có thể khẳng định thực lực của mình được đề cao đến mức độ ngoài sức tưởng tượng, thậm chí giờ phút này cho dù hắn chưa có tấn cấp Thần Đạo, nhưng cũng đã có năng lực khiêu chiến cả Thần Đạo!

- Chẳng lẽ Thiên Kiếp này không cách nào giúp ta tấn cấp Thần Đạo?

Dương Thiên Lô đau khổ nghĩ tới, hẳn ngay cả chính mình cũng không biết có được thể chất biến thái như thế này rồi cuộc là may mắn hay không đây? Thực muốn đập đầu vào đầu hũ mà chết đi, mẹ kiếp, sau tám đạo Lôi Kiếp, “cái màng thần thánh” này vẫn hoàn hảo không hề tổn hao gì, ngược lại còn trở nên vững chắc, hẳn làm thế *** nào được a?

- Tê tê tê ——

Đúng lúc này, một trận âm thanh lỵ dị vang lên bên tai Dương Thiên Lô, Kiếp Vân kinh khủng kia đen đặc và không ngừng phun ra nuốt vào đủ dạng điện xa, thế mà lúc này lại trở nên yên ả một cách quỷ dị, từng trận âm thanh kỳ dị từ bên trong xuyên thấu ra.

Cùng lúc, hai mắt Dương Thiên Lô bỗng trợn to, trong nháy mắt, sắc mặt hắn liền trở nên tái nhợt một cách kinh khủng, thân thể cũng không nhịn được mà run rẩy.

Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lô tựa hồ cảm ứng được vô số uy áp kinh khủng phẳng phất như xuyên qua hư không, vượt qua cả thời không, từ bốn phương tám hướng mà ập tới, mỗi một đạo uy áp ẩn chứa Thiên uy kinh hoàng, giống như Thần Phật khắp trời trực tiếp đè nén lên tâm linh của Dương Thiên Lô, khiến cho hắn có cảm giác như mình chỉ là một con kiến hôi, mặc cho người tùy thời chém giết.

Trong phút chốc, ngay cả hô hấp hắn cũng thấy khó khăn, tất cả năng lượng quanh thân dường như cũng bị ngưng kết lại.

- Chết!

- Chết!

- Chết!

Từng tiếng mang theo uy áp hủy thiên diệt địa vang lên từ sâu thẳm linh hồn, dội lên trong não hải Dương Thiên Lô, mồ hôi lạnh trong nháy mắt từ trên trán hắn rỉ xuống.

Đây là lực lượng cùng với uy áp cỡ nào a?

Lăng Hi cũng không biết, nàng rõ ràng cảm ứng được thân thể Dương Thiên Lô hết thấy đều bình thường, bị Lôi Đình làm trọng thương thì trong chỗ lát đã được trị khỏi, nhưng giờ phút này Dương Thiên Lô lại giống như gặp phải sự sợ hãi tới cực điểm, mồ hôi lạnh đua nhau chảy ròng ròng, thân thể run rẩy, ngay cả tên đệ đệ khí phách hiên ngang oai hùng thế mà lúc này cũng nằm yên không nhúc nhích, tinh khí thần toàn thân trong nháy mắt liền suy sụp.

- Chuyện gì đang xảy ra?

Lăng Hi trong lòng ngập tràn sự khiếp sợ, không do dự một chút gì, đang muốn dùng thần niệm tại não hải câu thông cùng với Dương Thiên Lô, nhưng mà, khiến nàng khiếp sợ tới đỉnh chính là giờ phút này, tinh thần Dương Thiên Lô tựa hồ cũng bị đóng băng lại, Lăng Hi thế nhưng không có cách nào khiến Dương Thiên Lô tỉnh lại, huống gì tới câu thông?

- Chết!

- Chết!

- Chết!

Theo giọng nói kinh khủng phảng phất như có ma lực khôn cùng cùng với uy lực của Thiên Địa đang vang lên trong não hải Dương Thiên Lôi, trên đầu hắc, Kiếp Vân vốn màu đen bỗng vô thanh vô tức xuất hiện biến hóa kinh thiên động địa, lại biến thành một màu đỏ sậm quỷ dị, tràn đầy khí tức sát phạt trí cực.

Lúc này, ngay cả năng lượng thần bí bên trong đan điền Dương Thiên Lôi vốn vô số lần trợ giúp hắc vượt qua hung hiểm, thế nhưng cũng không thể chống đỡ uy áp kinh khủng nhường này mà ngừng vận chuyển, y hệt như Dương Thiên Lôi, bị đoáng băng.

- Thiên Lôi! Thiên Lôi!

Lăng Hi cảm ứng thấy Kiếp Vân càng lúc càng kinh khủng, sợ hãi đến cực điểm, ngay từ đầu nàng hoàn toàn không biết Dương Thiên Lôi gặp phải chuyện gì, cũng căn bản không cách nào cảm ứng thấy uy áp mà hắc đang phải thừa nhận, nhưng nàng rõ ràng trạng thái lúc này của Dương Thiên Lôi, Lôi Kiếp kia một khi xuất ra, hắc không có chống đỡ chút nào, ngay cả vận chuyển năng lượng cũng không thì tất nhiên sẽ phải hồn phi phách tán!

Lăng Hi cũng bất kể nhiều như vậy, ở trong não hải của Dương Thiên Lôi mà kêu gọi đến tột tâm liệt phế, đột nhiên lại biến thành một đạo lưu quang kéo theo Thanh Tĩnh Lưu Ly bình thoát ra khỏi mi tâm của Dương Thiên Lôi, xuất hiện ngay trước mặt Dương Thiên Lôi, dùng ngũ sắc thần quang bàng bạc hoàn toàn bọc lấy hắc.

- Đông đông đông.....

Tiếng gõ mõ thâm thúy, tang thương, hùng hậu, rung động tâm linh trực tiếp hóa thành từng vòng rung động dung nhập vào trong mi tâm Dương Thiên Lôi.

- Án ma ni bát ni hồng —— Án ma ni bát ni hồng ——

Cùng lúc đó, Lăng Hi ở bên trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình thúc dục hết thủy thần niệm của mình, thi triển ra Lục Tự Chân Ngôn, giống như Thần Chung Mộ Cổ, không chút do dự mà đánh vào mi tâm Dương Thiên Lôi.

- Án ma ni bát ni hồng

- Án ma ni bát ni hồng

- Án ma ni bát ni hồng

Lăng Hi điên cuồng xuất ra từng đợt từng đợt Lục Tự Chân Ngôn, cuối cùng sau khi trong thời gian ngắn phát ra bốn đạo, thân thể Dương Thiên Lôi đột nhiên run rẩy kịch liệt.

Thân thể Dương Thiên Lôi run rẩy, vô số đạo khí tức khủng bố, đang từ trên người hắc tản ra, trực tiếp đánh về phía Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

- Đùng!

Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình rơi xuống mặt đất, biến thành lớn nhỏ, sau đó thu liễm toàn bộ ngũ sắc quang hoa.

Mà Lăng Hi ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, phát ra một tiếng kêu hoảng sợ, đột nhiên ôm lấy đầu, bịch một tiếng, ngã trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, trực tiếp hôn mê!

Vào lúc hôn mê, trong đôi mắt tuyệt mỹ kia là khiếp sợ cực độ và sợ hãi, giống như nhìn thấy chuyện kinh hãi nhất trên thế gian!

Nàng, là cường giả Thần Đạo vài ngàn năm trước, trải qua Niết Bàn, đạt được tân sinh, cho nên tâm trí của nàng cực kỳ kiên định, dưới loại uy áp khủng bố này, lại không chịu nổi một kích.

Có thể tưởng tượng, tinh thần uy áp mà Dương Thiên Lôi thừa nhận, có bao nhiêu khủng bố!

...

Thiên kiếp, thần bí, thiên kiếp huyền ảo, không có bất kỳ người nào có thể can thiệp vào thiên kiếp của người khác!

Lăng Hi cũng không phải là ngoại lệ!

Dương Thiên Lô đang cứng lại ở bên trong, tinh thần và thân thể hoàn toàn cứng lại!

...

- Chết! Chết! Chết!

Vô số đạo uy áp khủng bố từ sâu trong hư không truyền ra, mang theo sát khí không gì sánh kịp, giống như có một tòa núi lớn đặt trong tâm thần của Dương Thiên Lô, hoàn toàn xâm nhập vào trong óc Dương Thiên Lô!

Khí tức tử vong, càng ngày càng mãnh liệt, tâm thần, ý chí của Dương Thiên Lô, bị phá hủy một cách điên cuồng!

Nhưng mà, hoàn toàn phá có thể trấn áp và uy hiếp Dương Thiên Lô, tuy tâm thần và ý chí cơ hồ bị phá hủy hoàn toàn, cứng lại, nhưng hắn vẫn đứng một cách hiên ngang, không có bị hôn mê như Lăng Hi!

Vào lúc này, trong đầu của hắn, là uy áp vô biên vô hạn, nó đang chiếm cứ vị trí thống trị tuyệt đối, nhưng sau trong hạch tâm, lại phát ra một tia hào quang bảy màu yếu ớt, đạo hào quang bảy màu kia, tùy thời đều có thể bị hủy diệt, thôn phệ, nhưng chuyện kinh người đã xảy ra, mặc cho cổ uy áp kia càng ngày càng mạnh mẽ, nó vẫn ương ngạnh thủ hộ địa phương cuối cùng này, càng ngày càng trở nên cô đọng!

Đạo hào quang bảy màu yếu ớt kia, chính là chấp niệm không khuất phục, không nhận thua của Dương Thiên Lô, tuy Dương Thiên Lô bị rơi vào trạng thái không có tư duy, nhưng cổ chấp niệm trong tiềm thức, vẫn cường ngạnh chống lại uy áp kinh người kia!

Bất khuất!

Càng kinh người là, trong cổ chấp niệm này, lại có phù văn huyền ảo màu vàng của Huyền Thiên Chân Kinh, áp lực càng ngày càng lớn, những phù văn màu vàng này càng ngày càng cô đọng lại, hào quang bảy màu này xoay tròn bên trong càng lúc càng nhanh!

...

- Răng rắc...

Một đạo lôi điện đỏ sậm hủy thiên diệt địa, rốt cục bộc phát, trực tiếp hóa thành một cột sáng có phương viên mấy mét thô to màu đỏ sậm, lấy Dương Thiên Lô làm hạch tâm, hắn chính là người bị oanh kích!

- Âm âm... Tê tê...

Một tiếng nổ kinh thiên, cả không gian đều phải rung động lắc lư kịch liệt, cột sáng lôi đình màu đỏ sậm, vẫn đang oanh kích lên người Dương Thiên Lô đang đứng hiên ngang!

Nhưng mà, Dương Thiên Lô không thúc dục pháp lực, hắn cũng không có bất cứ sự phòng ngự nào, dưới lôi kiếp khủng bố như thế, hắn phải bị đánh tan thành mây khói mới đúng, nhưng mà, đạo lôi đình đỏ sậm khiếp khiếp đó, thời điểm oanh kích lên người Dương Thiên Lô, thân thể của hắn không bị tổn hao gì, còn phát ra âm thanh “Tê tê”!

Trong nháy mắt này, thân thể Dương Thiên Lô trần trụi, hoàn toàn bằng vơi thân thể mà thừa nhận lôi đình khủng bố kia!

Dưới cột sáng lôi điện này, hoàn toàn khác với tám đạo lôi kiếp trước đó, sau một kích nó vẫn không biến mất, lần này, nó từ trong kiếp vân khủng bố phun ra cột sáng, tiếp tục đánh xuống người Dương Thiên Lô.

Chỉ sau một lát, thân thể Dương Thiên Lô trần trụi, biến thành đỏ bừng, hơn nữa thời gian trôi qua, càng trở nên sáng hơn, thân thể của hắn, không ngờ đang hấp thu năng lượng của lôi điện!

Cùng lúc đó, thân thể Dương Thiên Lô bắt đầu run rẩy kịch liệt, hai con ngươi đã sớm mất đi thần thái, vào lúc này phát tán ra hào quang bảy màu lóng lánh nhàn nhạt, giống như đã khôi phục lại một tia thần trí!

- Không! Ta không thể chết được!

Lôi Đình kích thích mãnh liệt, làm cho tâm thần của Dương Thiên Lô bị uy áp mãnh liệt khuấy phục làm cứng lại, lúc này xuất hiện một tia chấn động, trong chốc lát, chấp niệm trong lòng hắn, đột nhiên bộc phát, làm cho mỗi tắc không gian đều có hào quang bảy màu sáng lên, có tâm thần Dương Thiên Lô thúc dục, lập tức bột phát ra hào quang sang chói.

Trong một tắc vuông này, ta là vô địch!

Tâm động, niệm xuất, thần ngưng, nhất hô bách ứng!

Trong chốc lát, tâm thần của Dương Thiên Lô đã thức tỉnh, phù văn Huyền Thiên Chân Kinh màu vàng, năng lượng thần bí trong đan điền, đột nhiên bộc phát!

Từng đạo phù văn màu vàng ẩn chứa thiên địa chí lý và pháp tắc, hóa thành kiếm quang bay đầy trời, hoàn toàn bộc phát trong óc của Dương Thiên Lô, làm cho đạo up áp khủng bố kia, toàn bộ bị bức lui!

Năng lượng thần bí trong đan điền của Dương Thiên Lô, sau khi Dương Thiên Lô thức tỉnh, cũng giống như thần hồn, bắt đầu xoay tròn điên cuồng, trong chốc lát hình thành nên một cái lỗ đen khủng bố và bắt đầu thôn phệ, nó bắt đầu thôn phệ lôi đình chi lực cuồng bạo trong cơ thể Dương Thiên Lô!

- Aaaaa...

Vào lúc này, Dương Thiên Lô tích súc thật lâu, cố lấy dùng lực lượng toàn thân, bộc phát ra một tiếng kêu gào tê tâm liệt phế, đầu óc toàn thân như bừng tỉnh khỏi một cơn ác mộng!

- Âm âm... Âm âm...

Dương Thiên Lô kéo dài tiếng kêu gào khủng bố của mình, tiếng kêu giống như tiếng sấm mùa xuân, làm cho không gian nổ tung, hóa thành năng lượng loạn lưu, đá vụn bay tán loạn!

- Phá...

Sau khi tiếp tục kêu gào trong mấy phút, tiếng kêu của Dương Thiên Lô từ từ kết thúc, cùng hàng ngàn vạn pháp tắc và thiên địa chí lý từ một chữ “Phá” mà biến mất, bích chương trong cơ thể của Dương Thiên Lô và kiếp văn khủng bố trên không trung, đồng thời hóa thành tro bụi!

- Rắc rắc rắc...

Một âm thanh thanh thúy vang lên, Dương Thiên Lô từ từ nhắm mắt lại, Dương Thiên Lô cảm nhận được từ sâu trong linh hồn và mỗi tế bào trong thân thể của hắn đang phát ra âm thanh, cải biến khí tức của hắn, từ khi âm thanh “Rắc rắc” phát ra, nhanh chóng cải biến thân thể của hắn!

Nửa canh giờ sau, đột nhiên Dương Thiên Lô mở to mắt!

Hai đạo hào quang bảy màu đậm đặc, trong chốc lát, từ trong đôi mắt của hắn bắn ra!

- Thần Đạo! Đây chính là lực lượng của Thần Đạo sao?

Trong mắt của Dương Thiên Lô lóe ra vẻ kinh hãi, hắn cảm ứng được, vào lúc này, lực lượng của hắn, so với trước kia, tăng lên gấp mấy chục thậm chí cả trăm lần, sơ với trước kia, hắn chỉ là con sâu cái kiến!

Ánh mắt quét qua, Dương Thiên Lô nhìn thấy Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình rơi xuống đất, thần niệm khẽ động, liền bay tới trước mặt hắn, ánh mắt của hắn xuất hiện một tia ôn nhu, tâm thần tiến vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, ôn nhu nói:

- Lặng Hi, thì ra cũng có lúc ngươi cũng biết xúc động, biết rõ thiên kiếp không ai có thể xúc động, ngươi còn ngây ngốc tiến ra làm gì?

Dương Thiên Lô vừa nói, chân thân hóa thành một đạo lưu quang, chui vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, đi thẳng tới bên cạnh thần niệm đang hôn mê của Lăng Hi, nhẹ nhàng đến bên cạnh thân thể mềm mại của Lăng Hi, ôn nhu ôm vào trong ngực trần của mình.

Nhìn khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết của Lăng Hi, thần niệm Dương Thiên Lô khẽ nhúc nhích, hai người hóa thành hai đạo lưu quang, xuất hiện trong tầng một Minh Huyền Bảo Khố, ôm Lăng Hi ngồi vào trong Thái Cực đoàn, từng đạo thần niệm nhanh như thiểm điện tiến vào trog mi tâm Lăng Hi, ôn nhu vô hạn, bắt đầu trấn an tâm thần bị trọng thương của Lăng Hi.

...

Nửa canh giờ sau, uy áp kinh khủng trong đầu của Lăng Hi, đã bị Dương Thiên Lô thanh trừ hoàn toàn, hần sử dụng thần niệm cường hãn của mình, chữa trị thần hồn và tâm thần bị thương của Lăng Hi, cho đến lúc này, Dương Thiên Lô mới cho thần niệm của mình rời đi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lăng Hi trong ngực của mình.

353. Chương 338: Chém Giết!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 338: Chém giết!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thiên Lô!

Vừa mới khôi phục tâm trí, con mắt của Lăng Hi vẫn không mở ra, đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi, tựa quỵ một cái, liền nhảy ra khỏi ngực của Dương Thiên Lô, trong ánh mắt tràn ngập lo lắng. Nhưng mà, thời điểm nàng nhìn thấy Dương Thiên Lô hoàn hảo không tổn hao gì, mở to mắt vui mừng. Cũng không thềm để ý đến thân thể trần truội của Dương Thiên Lô, phóng về phía hắn.

Nhìn thấy Lăng Hi hưng phấn, kích động, bề ngoài giống như muốn ôm mình một cái thật sâu, Dương Thiên Lô cũng không do dự đứng dậy, mở hai tay ra!

Thằng này không đứng thì khá tốt, bởi vì Lăng Hi đang kinh hỉ, vẫn chưa ý thức được thằng này đang trần truội, nhưng khi bạn thân đứng lên, tiểu đệ giữa hai chân hắn xuất hiện, đúng là quá chói mắt, khi nhìn thấy Lăng Hi như vậy, nó liền đứng thẳng thật hùng tráng, lập tức làm cho Lăng Hi tỉnh táo lại, dừng cương trước bờ vực, đổi hướng sang một bên, tức giận nói ra:

- Đại sắc lang, mặc quần áo vào!

- Ách...

Dương Thiên Lô giương hai tay, nhìn bộ dáng thẹn thùng của Lăng Hi, trong nội tâm đắc chí một hồi, đồng dạng, trong lòng hắn xuất hiện ý nghĩ tràn ngập yêu thương với Lăng Hi, trên thế giới này, có lẽ chỉ có Lăng Hi mới hoàn toàn thuộc về mình, một khắc không rời làm bạn với hắn, giống như Lăng Hi đang tuân thủ lời hứa, “Chân trời góc biển, từ nay về sau làm bạn cùng quân!”. Cả đời này nhất định bọn họ sẽ không chia lìa nhau.

Hơn nữa, Dương Thiên Lô rất rõ ràng, vì sao Lăng Hi biết rõ có hỗ trợ hắn vượt qua thiên kiếp cũng vô dụng, còn xúc động đi giúp mình.

Lần đầu tiên, thời điểm đối mặt với Thiên Dâm tán nhân, nàng không tiếc hi sinh bản thân mình, lúc này đây, đối mặt với lôi kiếp khủng bố, nàng lại giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Trên thế giới này, có nữ nhân không chút do dự hi sinh vì hắn, có bao nhiêu người chứ? Thời điểm đối mặt với Thiên Dâm tán nhân, bọn họ vẫn có quan hệ môi hở răng lạnh, Lăng Hi không thể không làm như vậy.

Nhưng lần này thì sao? Khi đã cùng hợp nhất với khí linh của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, nàng đã có được chân thân, chỉ cần nàng nguyện ý, sau khi Dương Thiên Lô chết, nàng vẫn có thể sống một mình.

Nhưng nàng vẫn “Xúc động” như trước, biết rõ có làm cũng vô dụng, nhưng vẫn muốn làm.

- Xong rồi!

Không chút do dự, Dương Thiên Lô nhanh chóng mặc quần áo tử tế, nói với Lăng Hi.

...

- Thiên Lô, ngươi làm thế nào mà tỉnh lại thế?

- Ca chỉ nghĩ đến, vẫn chưa được tu luyện Hoan Hỉ Thiên với Lăng muội muội, nếu cứ như vậy mà chết, thì làm sao bây giờ? Huống chi, nếu ca chết, Tử Hàm muội muội, Mộng Mộng, Hương Hương, Thanh Nhã... Đương nhiên, còn có cả Lăng muội muội của ca, đều sẽ thủ hoạt quả (*sống một mình thờ chồng chết), cho nên, ca tuyệt đối không thể chết được!

- Phi!

- Thiên Lô, khí tức của đạo lô kiếp cuối cùng, khủng bố như vậy, dù là Thần Đạo Tam cấp, chỉ sợ cũng khó mà thừa nhận nổi, ngươi... Không có bị thương sao?

- Ca là kim cương bất hoại chi thân, sông dài như tiểu cường(con gián), chút tiểu lô kiếp đó, sao có thể làm ca bị thương chứ?

- Phi!

Dương Thiên Lô mang theo một tia mỉm cười ý vị, trở lại không gian cuối cùng của vực sâu. Bước vào cảm giác của Thần đạo, kêu lên một tiếng sáng khoái, mà ngay cả Lăng Hi từ trước tới nay đều cao cao tại thượng đang nằm trong lòng của mình cũng vô cùng ngưỡng mộ, không nở rời xa mình, từng chuyện liên tiếp tới như thế này, Dương Thiên Lô có muốn không đắc ý cũng không được.

Ngay cả Lăng Hi đã từng là ca thủ Thần đạo mà cũng như vậy thì tin chắc là Tiêu Như Mộng cũng sẽ như thế, nếu là thiếu nữ hồn nhiên như Tử Hàm muội muội và Hương Hương mà thấy qua thì chẳng phải cả mắt cũng muốn rớt ra hay sao?

- Thần đạo, ca đã bước vào thần đạo, ‘Long Hung’, ‘Tượng Trữ’, ‘Tượng Hầu’, ca sẽ lấy các ngươi ra để kỷ niệm trận chiến đầu tiên của ca sau khi bước vào Thần đạo, Dương Thiên Lô còn chưa dứt lời thì cả người tựa như xé rách hư không, thân ảnh nhoáng một cái đã xuất hiện ở phía trên tầng nham thạch bên cạnh.

Thần niệm khẽ động, tầng nham thạch lập tức tản ra như cát chảy.

Cũng không phải Dương Thiên Lô nắm trong tay độn thuật thần kỳ gì, mà là tầng nham thạch này vốn là cấm chế do Cường giả Thần đạo đỉnh phong Ngô Minh Huyền thoái luyện, Dương Thiên Lô lúc này đã nhận được truyền thừa, căn bản không cần lượng lượng thần bí trong đan điền giúp đỡ cũng có thể dễ dàng lọt vào trong.

- Thu.

Lúc Dương Thiên Lô xuyên qua tầng nham thạch mà xuất hiện ở nơi tận cùng của vực sâu, thần niệm khẽ động, sau khi cảm ứng được trong đây không có được khí tức của ba tên ca thủ Thần đạo mới đột nhiên quát nhẹ một tiếng.

Đối với những Thiên ma đã giúp hắn biến thành bạo hộ, Dương Thiên Lô chính là chỉ muốn độc chiếm làm của riêng, há lại có thể buông tha? Tuy rằng bây giờ Thiên Ma ở đây đã khá thưa thớt, không còn được bao nhiêu, nhưng một khi đã gặp được thì Dương Thiên Lô đương nhiên không lý nào lại bỏ qua được.

Theo tiếng quát nhẹ của hắn, Thanh Tĩnh Lưu Ly bình trong nháy mắt đã bắn ra khỏi mi tâm của hắn, dưới sự thúc dục của thần niệm cường đại đã biến thành một cái bình ngọc cực lớn cao vài chục trượng, bạo xuất ra ngũ sắc hoa quang như sơn như bể, bay lượn xung quanh năm trượng quanh người Dương Thiên Lô, Thiên Ma nào xui xẻo gặp phải thì căn bản không kịp giãy giụa đã bị lực thôn phệ rất khủng bố trực tiếp hút vào bên trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lôi đã tấn cấp Thần đạo dĩ nhiên là uy lực của Thanh Tinh Lưu Ly bình mà hắn có thể phát huy được không thể so với trước. Cả người giương như cơn gió thu cuốn hết lá vàng, người qua được nhưng ma thì không.

- A?

Ngay lúc Dương Thiên Lôi vừa bay ra khỏi vực sâu thì đột nhiên thông tấn phù dùng để liên lạc với Khương Kỳ đột nhiên truyền tới từng đợt dao động, khiến cho Dương Thiên Lôi có chút kinh ngạc, chẳng lẽ vực sâu thế này vẫn không thể ngăn cản được tác dụng của thông tấn phù sao? Nếu không thì tại sao mình chỉ mới đi có một chút mà đã nhận được những mấy tin? Nhưng càng khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy kỳ quái chính là trước khi gặp được ba gã cao thủ Thần đạo thì Dương Thiên Lôi đã nhận được một tin rồi, nhưng lúc ấy lại cho rằng Khương Kỳ đang giục mình nhanh trở về nên không để ý nữa. Nhưng bây giờ lại nhận được tin nhắn của Khương Kỳ, thật khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy kỳ lạ.

Bởi vì Dương Thiên Lôi hiểu rõ, lẽ ra hơn hai ngày trước Khương Kỳ đã rời khỏi di tích mới đúng, làm sao có thể nhắn tin cho mình vào lúc này được.

Mang theo một tia nghi hoặc, Dương Thiên Lôi trực tiếp lấy thông tấn phù ra, một đạo thanh âm lả lăm lập tức vang lên.

- Dương Thiên Lôi, bản tôn chính là phó môn chủ của Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội, Vương Bán Nhân, nhận được tin này thì lập tức hồi âm lại.

Thanh âm của Vương Bán Nhân không có chút kiêu căng nào, chỉ là mang theo một chút lo lắng mà thôi.

- Phó môn chủ của Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội? Cường giả Thần đạo?

Wang Bán Nhân đã tự xưng là bản tôn thì đương nhiên Dương Thiên Lôi hiểu người này chính là cường giả Thần đạo. Chỉ là hắn có chuyện quan trọng gì cần nói với mình? Hơn nữa, rõ ràng thông tấn phù này là có được từ chỗ Khương Kỳ?

- Vương môn chủ, xin chào, có chuyện gì không?

Dương Thiên Lôi nghi hoặc bóp nát thông tấn phù rồi hỏi.

- Dương Thiên Lôi? Người đang ở đâu?

Wang Bán Nhân đang giết Thiên ma, hai ngày qua cũng thu được vài tin tức, bất quá vẫn không có tí thông tin gì về Dương Thiên Lôi, không ngờ được lúc này lại nhận được hồi âm của Dương Thiên Lôi, lập tức hồi với vẻ kinh hãi.

Hai hôm nay, Vương Bán Nhân đã tìm hết cả di tích cũng không cảm ứng được chút khí tức nào của Dương Thiên Lôi. Cũng như thế, mấy tên Thần đạo cường giả khác hắn cũng đã thử hỏi qua, cũng như lúc hỏi ba tên Thần đạo cường giả ở Long Tượng Cốc vậy, bản năng của hắn cảm ứng được một tia bất thường và dự cảm không tốt, chỉ là làm bốn phận của mình nên hắn muốn giúp Dương Thiên Lôi bài trừ khả năng bị ba tên này giết chết.

- Đang ở giữa di tích đó Vương môn chủ, ta chỉ nhận được tin tức cuối cùng của ngài truyền tới, rốt cuộc là có chuyện gì mà lại gấp như vậy?

- Ở giữa di tích? Người có nhìn thấy ba gã cao thủ Thần đạo nhìn hơi giống rồng ở cửa di tích không?

Wang Bán Nhân vội vàng nghe Dương Thiên Lôi nói vậy thì lập tức hỏi. Bởi vì lúc hắn tìm Dương Thiên Lôi chính là gặp được ba tên cao thủ Thần đạo kia ở giữa di tích.

- Long Hung, Tượng Trữ, Tượng Hầu đúng không?

- Người biết bọn chúng?

- Đương nhiên là biết, bọn chúng đã giúp cho ta rất nhiều. Vương môn chủ, ngài có biết bây giờ bọn chúng đang ở đâu không?

Khóe miệng Dương Thiên Lôi nhếch lên thành một nụ cười đều, đưa tin hỏi lại.

- Kỳ quái, lúc ta tìm người có hỏi qua ba người bọn chúng, bọn chúng còn không nói gì, không nghĩ tới chúng đã giúp người nhiều như vậy, hóa ra là do ta đa tâm. Người không có việc gì là tốt rồi. Chung Khuê hay tin người ở lại di tích, sợ người gặp chuyện không may nên nhờ ta đi tìm người. Hiện tại trong di tích trừ ta và người ra thì còn có chín vị cao thủ Thần đạo do Tinh Diệu của chúng ta mời tới hỗ trợ, có của Tạo Hóa Môn, Thương Huyền Phủ và Long Hùng tam nhân của Long Tượng Cốc luân phiên canh cửa. Người tới cửa vào là gặp được bọn họ, chính người nên cẩn thận một chút, người của Tạo hóa Môn và Thương Huyền Phủ hình như không thích người cho lắm.

Vương Bán Nhân chỉ nghe được tiếng nói chuyện của Dương Thiên Lô chứ không nhìn thấy được biểu tình trên mặt hắn, làm sao lại nghe ra mấy câu bong gió của Dương Thiên Lô, trực tiếp nói chod tl biết chỗ của Long hùng tam nhân chẳng chút do dự, thậm chí còn cố ý dẫn dò Dương Thiên Lô nên chú ý đề phòng người của Tạo Hóa Môn và Thương Huyền Phủ.

- Ách..

Dương Thiên Lô không nghĩ tới Vương Bán Nhân lại hiểu lầm, bất quá nghe thấy Vương Bán Nhân nói vậy thì ngược lại giúp Dương Thiên Lô đỡ tốn công sức, trực tiếp bóp nát thông tấn phù nói một tiếng cảm ơn rồi hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ngay tại chỗ.

....

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lô liền che giấu khí tức âm thầm chạy tới cửa gần đó, thần niệm cường đại đã sớm cảm ứng được ba cỗ khí tức của ba cường giả Thần đạo.

Giờ khắc này, Long hùng tam nhân chia làm ba chỗ, đứng cách nhau khoảng vài dặm, đang sẵn giết Thiên ma ở cửa vào gần đó.

- Tuy ta bây giờ đã tấn cấp tới Thần đạo, nắm giữ pháp thuật thần thông, nhưng đều là người cùng cảnh giới, muốn đối phó cả ba người cùng lúc thì e là có chút khó khăn. Tượng Hầu có vẻ như là yếu nhất, vậy thì ca sẽ bắt đầu khởi động từ người vậy.

Trước đó thì trong mắt Dương Thiên Lô ba người bọn họ căn bản là ba cường giả cao tới mức không thể chạm tới, Dương Thiên Lô căn bản không cách nào đoán được ai mạnh ai yếu, bởi vì bất luận ai là ai trong số ba người thì đều mạnh hơn Dương Thiên Lô rất nhiều, khí tức cường đại hoàn toàn vượt qua cảnh giới lúc trước nên Dương Thiên Lô đương nhiên không thể phân biệt được.

Nhưng lúc này, Dương Thiên Lô đã bước vào Thần đạo, đã có thể cảm nhận trong ba người, được khí tức ai mạnh ai yếu. Trong nháy mắt liền nhìn ra Tượng Hầu là kẻ yếu nhất trong ba người.

Dưới tác dụng của thần niệm tinh thuần vô cùng cường hãn, Dương Thiên Lô giống như một bóng ma, che giấu tất cả khí tức của mình, âm, vụ, quang, ba loại thuộc tính năng lượng đều dung hợp lại cùng một chỗ rất quái dị. Hai loại thuộc tính Âm và Vụ khiến cho khí tức của Dương Thiên Lô hoàn toàn biến mất, thuộc tính quang thì khiến cho không gian nơi Dương Thiên Lô đứng sinh ra chuyển biến kỳ dị, trực tiếp hoàn toàn dung hợp với cảnh sắc chung quanh, chính là nhờ thần thông pháp thuật mà có thể làm được như vậy.

Một lát sau, Dương Thiên Lô liền vô thanh vô tức đến gần Tượng Hầu, thân hình vặn vẹo lên rất quỷ dị, giống như một con cá, nhẹ nhàng lướt qua giữa những năng lượng loạn lưu phát ra từ trận chiến của Thiên ma và Tượng Hầu, không hề đánh động bất kỳ ai.

Ngay lúc đã tới gần, chỉ còn cách Tượng Hầu có một khoảng thì tuy rằng Tượng Hầu không hề cảm ứng được bất kỳ khí tức gì của Dương Thiên Lô, nhưng dù sao cũng là Thần đạo cường giả, trên người lại có linh giác cường hãn, cảm ứng được một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Trong nháy mắt, hắn nhìn về phía của Dương Thiên Lô với vẻ hoảng sợ.

- Chết đi.

Dương Thiên Lô còn tưởng là đối phương phát hiện ra mình nên lập tức không cần nghĩ ngợi gì mà hét lớn một tiếng, cả người lập tức hóa thành một đạo kiếm quang khủng bố, dùng tốc độ kinh người, trực tiếp lao thẳng tới mi tâm của Tượng Hầu.

Uy áp hùng hồn như núi như biển, dưới thất thải thần niệm tinh thuần khủng bố của Dương Thiên Lôi, trực tiếp giống như thái sơn áp đỉnh, khiến cho Tượng Hầu không kịp trở tay, nháy mắt đã đại ra.

Thần đạo cường giả như hắc, vô luận là thế nào đi nữa cũng không dám nghĩ tới chuyện sẽ có người lén lút lén tới bên cạnh hắc gần như vậy mà hắc chẳng cảm ứng được mảy may, mặc dù ở sát na cuối cùng, bằng vào trực giác của bản năng đã khiến hắc cảm ứng được uy hiếp trí mạng này, nhưng hắc còn chưa kịp bạo xuất thần niệm của mình, khí thế, chiến ý, uy áp, hoàn toàn không có thời gian ngưng tụ, đã bị đối phương áp chế hoàn toàn.

354. Chương 339: Không Chịu Nổi Một Kịch.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 339: Không chịu nổi một kịch.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Bùm —

Một tiếng nổ mạnh vô cùng khủng bố đột nhiên phát ra, công kích cường đại bất ngờ như vậy, lại thêm Tượng Hầu ngây người trong nháy mắt đã trực tiếp khiến cho trong đầu của hắc nát bét như một quả dưa bể, chia năm xẻ bảy.

Trong nháy mắt khi nổ mạnh, hắc chỉ kịp hoảng sợ la lớn một tiếng, trong hai con ngươi đầy vẻ sợ hãi, trong khoảnh khắc đó, thứ lóe lên trước mắt hắc chính là một gương mặt mà hắc thậm chí đã cho rằng mình chắc chắn sẽ không bao giờ thấy nữa.

Là mặt của Dương Thiên Lôi.

- Long huynh, Trư huynh, cứu ta.

Một chiêu đã lấy mạng của Thần đạo cường giả Tượng Hầu, mặc dù một phần là do đánh lén mới làm được như vậy, nhưng vẫn khiến Dương Thiên Lôi hưng phấn dị thường, Thần đạo, vô cùng cường hãn, Thần đạo cường giả tựa như thần thoại là thế mà lại bị mình một chiêu giết chết, Dương Thiên Lôi làm sao có thể không hưng phấn? Hơn nữa, hai ngày trước, Dương Thiên Lôi lại là loại chỉ có thể bị người ta giết chết. Tương phản lớn như thế này há lại không khiến hắc hưng phấn?

Chỉ là, khiến cho Dương Thiên Lôi không ngờ được chính là Tượng Hầu đã bị vậy mà còn có thể lớn tiếng kêu cứu, cùng lúc đó, Dương Thiên Lôi nhìn thấy từ đan điền của Dương Thiên Lôi toát ra một đạo năng lượng tụ thành hư ảnh, bay về phía Long Hùng nhanh như cắt.

- Thiên Lôi, đừng để nguyên thần của hắc tẩu thoát.

Đúng lúc này, thanh âm của Lăng Hi đột nhiên vang lên trong đầu của Dương Thiên Lôi, trong nháy mắt thì hai người đã tâm linh tương thông, Dương Thiên Lôi đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Thu.

Thanh Tinh Lưu Ly bình trong nháy mắt đã bật ra từ mi tâm của Dương Thiên Lôi, hoa quang ngũ sắc ngập trời trực tiếp phun ra,

- A —

Một tiếng kêu thê lương thâm thiết vang lên, nguyên thần của Tượng Hầu vùng vẫy mấy cái liền bị hút vào trong Thanh Tinh Lưu Ly bình.

Cảnh giới Thần đạo, nguyên thần đã thành Nguyên anh thành, mặc dù nhục thân có bị hủy diệt đi nữa thì nguyên thần của Thần đạo cao thủ vẫn có thể sống sót một thời gian ngắn sau khi rời khỏi nhục thân, trong

khoảng thời gian này, nếu như tìm được cao thủ cứu chữa cho nhục thân, hoặc giúp hẩn chuyển thể hồi sinh thì hẩn cũng bảo vệ được thần hồn bất diệt, chỉ có đạo cơ là bị hủy.

Cho nên, muốn giết chết cao thủ cảnh giới Thần đạo thật sự thì phải cùng phá hủy cả nhục thân và nguyên thần thì mới có thể coi là thật sự giết chết!

- Tượng Hầu! Là kẻ nào? Muốn tìm chết!

Nói thì rất dài dòng, nhưng trên thực tế thì bất quá điện quang hỏa hoa chỉ trong chớp mắt mà thôi, ngay lúc Dương Thiên Lô thu nguyên thần của Tượng Hầu thì Long Hùng và Tượng Trữ ở phía xa vài dặm cũng đồng thời rống lên một tiếng kinh thiên động địa, trong thanh âm ẩn chứa hoảng sợ và vô cùng phẫn nộ!

Hai người này rõ ràng đã nhìn thấy một bảo vật phát ra hoa quang ngũ sắc ngợp trời đã hút Tượng Hầu vào bên trong đó.

Trong nháy mắt, hai người đã từ ngoài xa vài dặm đuổi tới nơi!

- Là người? Sao người lại còn sống? Thần đạo?

Ngay lúc hai người tới gần đó nhìn Dương Thiên Lô đang đứng hiên ngang thì lập tức khiếp sợ mở to hai mắt ra để nhìn, cứ như thể đang gặp quỷ vậy, nhất là khi cảm ứng được khí tức cường đại trên người Dương Thiên Lô thì lại càng kinh ngạc hơn nữa.

- Thần đạo, sao người có thể tấn cấp Thần đạo được?

Long Hùng khiếp sợ hỏi.

- Là làm sao? Nếu không nhờ có các người thì sao ta có thể làm được nhanh như vậy chứ? Bớt nói nhảm đi, tới đây, để ta nhìn xem mấy cao thủ Thần đạo như các người rốt cuộc lời hại tới đâu!

Dương Thiên Lô im lặng nhìn hai người đó ra vẻ ta đây mà nói, vừa nói thì chiến ý trên người vừa tăng vùn vụt.

Trước khi Long Hùng và Tượng Trữ chạy tới thì Dương Thiên Lô thừa sức che giấu khí tức của mình để đánh lén bọn họ lần nữa.

Nhưng là nếu cứ giết dễ dàng như lúc giết Tượng Hầu, thống khoái thì thống khoái thật, nhưng lại không đủ sướng tay.

Hẩn vừa mới bước vào Thần đạo, rất cần một trận chiến thật sự để phát huy và làm quen với lực lượng cuồng bạo trong cơ thể!

- Muốn chết! Người bất quá chỉ vừa mới bước chân vào Thần đạo mà thôi, Thần thông vẫn còn chưa ngưng luyện mà cũng dám cuồng vọng như vậy? Ta sẽ cho người biết thế nào mới là Thần đạo Cường giả thật sự! Dùng đầu của người để tể Tượng Hầu! Giết!

Long Hùng gầm lên một tiếng, hai người Long Hùng và Tượng Trữ thần niệm tương liên, trong nháy mắt đã ra tay cùng lúc.

Ngoài miệng nói thì hay như thế, kì thực trong lòng Long Hùng cũng rất hoang mang, Bởi vì khsi tức cường đại trên người Dương Thiên Lô hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của hẩn. Cho nên lúc còn đang nói chuyện thì hẩn và Tượng Trữ đã chuẩn bị xong, cùng xông lên một lúc.

Thân thể của Long Hùng nhoáng lên một cái đã xuất hiện ở phía bên trái Dương Thiên Lô nhanh như chớp, tung ra một quyền cuồng bạo, quyền kinh cực mạnh, trong nháy mắt khi tung ra thì quyền kinh phát ra kim quang long lánh, cơ hồ xé rách hư không!

Chỉ là một quyền cuồng bạo đơn giản, nhưng lại ẩn chứa hết mười tám loại thần thông!

Mang theo uy năng hủy thiên diệt địa, không hề cố kỵ gì mà đánh về phía Dương Thiên Lô!

Long Hùng biết rõ, Dương Thiên Lô lúc này đã không còn là Dương Thiên Lô của hai ngày trước nữa, muốn giết hẩn thì không phải không có khả năng, chỉ có thể dùng thực lực tuyệt đối, tốc độ và kinh nghiệm

chiến đấu, cùng việc liên hợp với Tượng Chữ, đồng thời cho Dương Thiên Lôi một chiêu trí mạng, mới có thể dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết trận chiến!

Cơ hồ cùng lúc đó, Tượng Trữ cũng đã xuất hiện ở phía bên phải của Dương Thiên Lôi, cũng như Long Hùng, tung ra một quyền vô cùng cường hãn!

- Bùm!

Đối mặt với một quyền cuồng bạo bén nhọn, ngưng tụ mười thành sức mạnh, vô cùng rắn chắc không thể phá của hai người, nhưng Dương Thiên Lôi lại không hề tránh né, ánh mắt phát ra một cỗ thất thải quang mang lóng lánh, thân thể đột nhiên nhoáng lên với một tốc độ kinh người, khiến cho trong phạm vi mấy trượng quanh người hắn đều xuất hiện hư ảnh, phát ra thanh âm on gong vang dội, cùng lúc đó, hắn đột nhiên vươn song chưởng, một trái một phải chặn lại quyền kinh của Long Hùng và Tượng Trữ!

Quyền kinh phẳng phát mang theo rung động kịch liệt rồi mềm nhũn, lập tức khiến cho Long Hùng và Tượng Trữ mở to mắt kinh ngạc, cảm giác pháp lực của mình đều bị hút hết vào cơ thể của Dương Thiên Lôi, giống như một cơn lũ bạo phát bất ngờ đổ dồn ra đại dương mênh mông, cơn lũ dù có mạnh liệt tới đâu đi nữa thì khi so với đại dương bao la thì cũng chẳng là gì, căn bản không cách nào tạo nên một gợn sóng nào!

Khiếp sợ trong thoáng chốc khiến cho hai người hoảng sợ bay ngược ra cùng lúc, đồng tử đột nhiên co rút lại, cùng gầm lên một tiếng giận dữ, ngưng tụ thành một pháp quyết hầu như giống nhau hoàn toàn, trong nháy mắt, một kim một hỏa, trên người cả hai tuôn ra một cỗ năng lượng ào ạt vô biên, trong cùng đồng thời xuất hiện một cái lò đan, một hồng một kim sắc, bên ngoài cũng đều khắc một con kim long và hỏa long vô cùng sống động!

Cả hai đều là hỏa lô thượng phẩm truyền thừa của Long Tĩnh!

- Xuất!

Theo tiếng hét lớn của Long Hùng và Tượng Trữ chính là mười tám đạo Long Tĩnh đồng thời bạo phát, chín đạo kim long, chín đạo hỏa long, trong nháy mắt, chín trái chín phải gào thét, xoay tròn, năng lượng hủy diệt và ma khí bay ngập trời, tấn công về phía Dương Thiên Lôi!

Tuy đan lô của hai người vẫn chưa cường đại tới mức như truyền thừa Hỏa long lô, nhưng cũng đều là đạo khí như nhau, hơn nữa hai người còn là Thần đạo cường giả cường hãn hơn vô số lần so với Long Tĩnh, cùng một loại pháp thuật thi triển ra lúc thu phục Thiên Ma cũng mạnh hơn cả ngàn lần so với Long Tĩnh!

- Tới rất tốt!

Dương Thiên Lôi hét lớn một tiếng, thân hình nhoáng lên một cái thì nhân ảnh bay đầy trời đã bay lượn, khoảng chừng cả trăm ngàn cái, sau đó từng đạo thân ảnh lại ngưng tụ thành mười tám đạo, mỗi đạo đều vô cùng rõ ràng, giống hệt như chân thân, đồng thời khom người, xoay eo, tung quyền!

Mười tám quyền!

Chín quyền đối mặt với chín con kim long của Long Hùng xuất ra đều mang theo một ngọn lửa hùng hực, giống như biển lửa luyện ngục, khắc kim!

Còn chín quyền đánh ra với chín con hỏa long của Tượng Trữ thì đều mang theo một đạo thủy phát dữ dội như lũ quét, như nộ long ngập trời, khắc hỏa!

Mười tám quyền, mỗi quyền dưới sự khống chế của thần niệm tinh thuần khổng lồ đều ngưng luyện đến cực hạn, mỗi một quyền lại ẩn chứa ba mươi sáu loại thần thông!

Uy lực của Dương Thiên Lôi phát ra quá kinh khủng, khiến cho sắc mặt của Tượng Trữ và Long Hùng trở nên vô cùng ngưng trọng, tuy rằng bọn họ đã sớm cảm nhận được Dương Thiên Lôi cường hãn dị thường, nhưng không thể ngờ lại cường hãn tới mức này!

Đồng dạng, Lăng Hi cẩn thận để ý nhất cử nhất động của Dương Thiên Lôi cũng khiếp sợ mở to hai mắt ra mà nhìn! Lăng Hi thế nào cũng không ngờ được, Thiên thiên cảnh thần thông đơn giản, phổ thông, sau khi bị Dương Thiên Lôi hòa làm một xong lại có thể phát ra uy lực kinh khủng như thế!

- Rầm ầm ầm...

Mười tám tiếng nổ mạnh liên tục vang lên, mười tám quyền của Dương Thiên Lôi đánh ra trong nháy mắt đã đụng vào nhau với mười tám con kim long và hỏa long, chu vi trăm dặm xung quanh đều kịch liệt rung lên một hồi, trực tiếp nứt ra thành mười tám khe sâu!

Hai người Long Hùng và Tượng Trữ trực tiếp bị đẩy lùi ra xa cả ngàn trượng, một tên bị đập mạnh vào kết giới bên trên của di tích, một tên thì bị đập vào trong núi, tạo thành mấy khe sâu mới dừng lại được.

Hai người đã bị thương nặng, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, nhưng thứ kinh người nhất chính là nhãn quang của hai người đã không còn tiêu cự, giương lớn đầy sợ hãi, trong đầu đầy rẫy vô số thanh âm ‘Chết! Chết! Chết!’ tựa như phát ra từ viễn cổ thần ma.

- Thu!

Nhưng vào lúc này, Dương Thiên Lôi đột nhiên quát nhẹ, Thanh Tinh lưu ly bình lập tức hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt liền phi hành một vòng, trực tiếp hút hai kẻ tựa như mất hồn vào bên trong Thanh Tinh lưu ly bình, giống như đang thu hai xác chết vậy, không bị bất cứ thứ gì ngăn cản!

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lôi cũng hóa thành một đạo lưu quang chui vào bên trong Thanh Tinh lưu ly bình!

- Thiên Lôi, có chuyện gì vậy?

Lăng Hi đang thúc dục ngũ sắc thần quang trấn áp nguyên thần của Tượng Hầu lăng bạo, hồi với vẻ khiếp sợ.

Lăng Hi đã cảm ứng được, mặc dù Long Hùng và Tượng Trữ bị thương khá nặng, nhưng cũng không tới mức không thể phản kháng tí nào đã bị Thanh Tinh lưu ly bình thôn phệ dễ như vậy, lại càng không thể nào lâm vào trạng thái mê man quái dị như thế.

- Hắc hắc, đây chính là uy áp thiếu chút nữa đã khiến cho ta rơi vào bể trầm luân không cách nào chống chế được lúc độ kiếp! Ca chỉ là thừa lúc bọn họ bị trọng thương mà dùng thần niệm xâm nhập vào trong đầu của họ, mô phỏng lại một chút mà thôi, không ngờ lại thần kỳ như vậy!

Dương Thiên Lôi đắc ý nói, nói tới đây lại đột nhiên nói:

- Lăng Hi, ba người này không thể sống được, nàng có thể tạm thời trấn áp nguyên thần của bọn chúng không?

- Trong Thanh Tinh lưu ly bình chính là xuất khiếu cảnh Thần đạo cấp hai, chuyện này không thành vấn đề. Ba người bọn chúng bất quá chỉ là Thần đạo cấp một mà thôi!

Lăng Hi nhìn đôi con người tựa hồ trở nên trong suốt nhưng lại lạnh lung tràn ngập trí tuệ của Dương Thiên Lôi, nói không cần nghĩ ngợi. Mặc dù trong lòng có một chút cảm giác là lạ, nhưng lại biết, loại thay đổi này là không thể tránh khỏi.

Bất luận là người nào bước vào Thần đạo, tâm tính và trí tuệ đều sẽ biến hóa kinh người. Hơn nữa, theo tu vi tăng cao thì loại chuyển biến này cũng càng lúc càng lớn.

- Hay lắm! Thanh Tinh lưu ly bình này có thể tiến vào không gian trong não của ta là bởi vì sự tồn tại trong đan điền của ta, chứ không phải đạo khí truyền thừa của ta. Mà hiện tại thì ta đã bước vào Thần đạo, chỉ cần ta có thể thần luyện được nó thì tất nhiên có thể lấy ra được rất nhiều công năng của Thanh Tinh lưu ly bình!

- Ủ, bởi vì tu vi của ta vẫn còn hạn chế, tuy rằng đã dung hợp khí linh nhưng những công năng có thể khởi động được cũng chỉ có hạn, nếu như sau khi người thần luyện, nắm quyền làm chủ thì đương nhiên sẽ khác! Chờ sau khi chúng ta ra khỏi di tích thì người lấy đi thần luyện ngay đi,

Lăng Hi nói.

- Không cần, thời gian tới lúc di tích đóng cửa vẫn còn nhiều, chúng ta tới chỗ sâu nhất của vực sâu, thả Minh Huyền trong bảo tường ra, ta mang theo Thanh Tinh lưu ly bình tiến vào trong cung điện thần luyện,

ở đó có Thời không pháp tắc, rất nhanh là có thể hoàn thành! Chờ ta bế luyện xong thì ta lại tiếp tục giúp muội thôi luyện nguyên thần của ba lão già này, gia tăng tu vi của nàng, khi đó thực lực của chúng ta mới có thể tăng lên nhiều được.

Dương Thiên Lô nói.

- Thiên Lô.... Người, thôi luyện hết cho ta sao?

Nghe Dương Thiên Lô nói vậy, Lăng Hi rụt rè hỏi lại. Nguyên thần của ta tên Thần đạo cường giả, mặc dù chỉ là Thần đạo cấp một, nhưng mức độ trân quý cũng không cần nói cũng biết. Dương Thiên Lô để Lăng Hi thôi luyện một cái còn không có gì đáng kinh ngạc, nhưng hẳn lại thôi luyện toàn bộ cho Lăng Hi thì thật khiến Lăng Hi sửng sốt.

355. Chương 340: Đắc Sắt.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 340: Đắc sắt.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đương nhiên!

Dương Thiên Lô đáp không chút do dự.

- Vậy còn người?

- Nàng thôi luyện thì không phải cũng như ta thôi luyện sao?

Dương Thiên Lô nói, nhìn thấy gương mặt tựa hồ như có chút cảm động của Lăng Hi thì ánh mắt nghiêm trang của hắn nháy mắt đã khôi phục lại bộ dạng hèn mọn bỉ ổi lúc đầu, lộ ra nụ cười, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lăng Hi nói:

- Hai người chúng ta như một, thực lực của nàng tăng lên cũng chính là thực lực của ta tăng lên, có gì khác nhau sao? Không hề có! Trước kia ca không cách nào giúp nàng, bây giờ có cơ hội thì đương nhiên phải giúp nàng hồi phục tu vi trước tiên! Ừm... Lăng Hi, nếu nàng vẫn còn băn khoăn thì.. hắc hắc... ca không ngại nữa, nàng thưởng cho ca một nụ hôn đi...

- Phi!

Gương mặt nhỏ nhắn của Lăng Hi đỏ bừng lên, nhìn về phía Dương Thiên Lô khẽ bĩu môi, lại vô cùng thẹn thùng tránh né cánh tay của Dương Thiên Lô.

Thần niệm của Lăng Hi khẽ động, liền hút nguyên thần của Tượng Trữ và Long Hùng tới chỗ Tượng Hầu, vội kết xuất hai đạo thủ ấn, thúc dục ngũ sắc quang mang bên trong Thanh tinh lưu ly bình, bao phủ thêm trên người cả hai.

Dương Thiên Lô cười hắc hắc, không thất vọng chút nào, trực tiếp chui ra khỏi Thanh tinh lưu ly bình, bóp nát một cái thông tấn phù.

- Vương môn chủ, ba người Long Hùng không có ở lối vào, hiện tại không có ai thủ hộ cả.

Dương Thiên Lô nói vậy với thông tấn phù.

Dương Thiên Lô đã giết chết hết ba tên thủ hộ ở lối vào, đương nhiên không thể không liều mạng đi vào, dù sao thì Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội đối đãi với hắn cũng không tệ. Nhất là sau khi vào di tích này thì luôn được Chung Khuê giúp đỡ, lại thêm phó môn chủ nhà người ta ân cần hỏi thăm như thế.

Nếu Dương Thiên Lô cứ thế mà rời đi thì thật sự có chút khó xử.

- Không thể nào? Đã nói hết rồi mà, sao bọn họ có thể từ tiện rồi đi được? Thiên Lôi huynh đệ, người có chắc là họ không ở đó không?

Vương Bán Nhân lập tức hồi âm hỏi.

- Chắc chắn. Vương huynh, ta đã xem kết giới của các huynh bố trí rồi, không chống đỡ được bao lâu đâu. Không biết có phải cảm giác của ta sai hay không mà lại cảm thấy hình như trước khi ta tới thì ở đây đã xảy ra một trận đại chiến rồi, Vương huynh, huynh mau tranh thủ thời gian tới đây xem thử tình hình ra sao, sẵn tiện trông coi cửa ra vào.

Khóe miệng của Dương Thiên Lôi hơi nhếch lên thành một nụ cười gian, cách xưng hô cũng thay đổi theo cách Vương Bán Nhân gọi mình, biến thành Vương huynh.

Một lần giết chết ba tên Thần đạo cường giả, chuyện này một khi bại lộ ra ngoài thì nhất định sẽ trở thành chuyện lớn đủ sức làm rung động cả giới tu luyện.

Dương Thiên Lôi cũng không muốn đối kháng với thực lực của Long Tượng Môn, tuy rằng Trảm không kiếm phái và Vu gia bảo nhất định sẽ che chở cho hắn, nhưng đây vẫn là một chuyện khá phiền phức. Nếu có thể không bại lộ là tốt nhất.

Hơn nữa, một khi vấn đề này bị bại lộ thì tin hấn tấn cấp Thần đạo tất nhiên sẽ được truyền đi khắp tu luyện giới. Dương Thiên Lôi tạm thời vẫn không muốn để chuyện mình tấn cấp thần đạo bị tiết lộ ra ngoài.

...

Trong đại sảnh của Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội, tất cả song khẩu chuyên môn về di tích được mở ra lúc này đã đóng lại, chỉ còn lại một cái.

Lúc này đây, đám người Trương Tử Hàm đã ra khỏi di tích được ba ngày, mắt thấy đã tới lúc di tích phải đóng cửa.

Đại đa số tu luyện giả của Trảm Kkkhông kiếm phái đã trở lại, chỉ còn có Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương là ở lại Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội để chờ Dương Thiên Lôi ra. Còn Vu gia bảo thì có hai người Vu Thanh Nhã và Vu Tiểu Ưc là ở lại.

Lúc này đây, ánh mắt của cả bốn người đều dồn về cửa ra của thông đạo, tuy rằng họ đều tin là với thể chất biến thái của Dương Thiên Lôi thì nhất định sẽ không có vấn đề gì, nhưng đã tới lúc cần phải ra, vô luận là ai trong bốn người thì đều vô cùng khẩn trương, sợ Dương Thiên Lôi sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Cách đám người Trương Tử Hàm không xa là vài tên đệ tử của Long Tượng Cốc, cũng ngồi chờ ở đó với Long Tĩnh. Lúc này đây, Long Tĩnh bị hai nữ hài xinh đẹp quần quít, sâu trong ánh mắt lóe ra tinh quang, thi thoảng lại nhìn về phía Trương Tử Hàm, Vu Thanh nhã và Sở Hương Hương.

- Tiểu tử này cũng có không ít điểm phức tạp, chiếm được phương tâm của Vu Thanh Nhã còn chưa nói, không ngờ được lại còn có thêm hai thiếu nữ thiên kiều bá mị như thế, hắn làm gì có phúc phận hưởng thụ như vậy...Chỉ cần tách các nàng ra khỏi Vu Thanh Nhã thì cái gì cũng dễ làm rồi, một người là Tiên thiên cấp bốn, một người là Tiên thiên cấp bảy, bọn ta ngay cả Thiên ma cũng đủ sức thu phục, thu vào trong hỏa long lô hắc hắc... sau đó phóng ra.

Long Tĩnh âm hiểm nghĩ tới đây thì trong cổng vào của thông đạo đột nhiên mở ra, ba vị Thần đạo cường giả của Tạo Hóa Môn bước ra đầu tiên. Ba người đều lộ vẻ vui sướng vì đạt được mục đích, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi mà ba người đã giết sạch Thiên Ma, đủ để cho cả ba kiếm được một món hời lớn.

- Ra rồi, có người ra rồi, đại ca hắn là cũng sắp ra rồi.

Vu Tiểu Ưc lập tức hưng phấn hô to. Bộ dạng và thần sắc của người huynh đệ này còn hưng phấn hơn cả ba người Trương Tử Hàm.

Ngay sau đó, ba gã Thần đạo cường giả của Thương Huyền Phủ lập tức nói gót ba người của Tạo Hóa Môn đi ra.

Thế nhưng thẳng tới lúc cả sáu gã Thần đạo cường giả đều đã rời khỏi đại sảnh của Tinh Diệu cũng không còn bất kỳ ai đi ra nữa.

Điều này khiến trong lòng mấy người Trương Tử Hàm càng thêm lo lắng, hận không thể lập tức xông vào xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bên Long Tĩnh cũng cảm thấy có chút kỳ quái như thế, bất quá so với mấy người Trương Tử Hàm thì tâm tình của bọn chúng bình thản hơn rất nhiều.

Qua mười phút, rốt cuộc cũng có một lão giả sắc mặt ngưng trọng xuất hiện trước mắt mọi người, đi cùng với hắn còn có Chung Khuê đang chờ đợi trong phòng, vẻ mặt cũng ngưng trọng như thế, mà người đi ở bên cạnh Chung Khuê vừa xuất hiện đã khiến cho Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Vu Thanh Nhã và Vu Tiểu Úc lập tức đồng thanh hô lớn Dương Thiên Lôi.

Lúc này đây, trên mặt Dương Thiên Lôi vẫn giữ nụ cười mỉm thản nhiên, tinh thần cả người vô cùng phấn chấn, không có chút bất ổn nào. Thân hình nhoáng một cái đã bước tới trước mặt mấy người Trương Tử Hàm.

- Đại ca, rốt cuộc huynh cũng ra rồi, hại bọn đệ lo lắng muốn chết.

Vu Tiểu Úc dẫn đầu xông lên phía trước, nói với Dương Thiên Lôi đầy vẻ hưng phấn.

- Có gì đâu mà lo.

Dương Thiên Lôi vỗ mạnh bả vai của Vu Tiểu Úc một cái, vỗ một cái thật mạnh đã trực tiếp đẩy tên tiểu tử không có mắt đó sang một bên, trực tiếp giơ hai tay lên, muốn để ba nữ tử ôm một cái. Đáng tiếc, vị huynh đệ này mới giơ tay ra thì ba nữ tử giống như đã hẹn trước mới nhau vậy, thân hình nhoáng một cái lập tức né ra xa, trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi.

- Làm sao có thể? Sao lại có thể xảy ra chuyện này?

Không giống với vẻ vui sướng của đám người Trương Tử Hàm, lúc nhìn thấy Dương Thiên Lôi xuất hiện thì Long Tĩnh thiếu chút nữa rớt cả tròng mắt xuống đất, nhưng càng khiến hắn khiếp sợ chính là sau khi ba người đi ra thì của chính lại chậm rãi khép lại, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

- Người chính là Long Tĩnh của Long Tượng Cốc, Long tiên sinh sao?

Ngay lúc Long Tĩnh khiếp sợ tột điểm, thì Vương Bán Nhân và Chung Khuê đã đi tới trước mặt hắn với thần sắc ngưng trọng, lên tiếng hỏi.

- NGười đâu? Hắn...

Long Tĩnh giơ tay chỉ về phía Dương Thiên Lôi, nhưng vừa vươn tay liền ý thức được mình đã thất thố nên vội vàng nói:

- Ba vị sư thúc của Long Tượng Cốc bọn ta đâu? Bọn họ còn chưa đi ra, sao các người lại đóng cửa?

- Long tiên sinh, thật xin lỗi, Long Hùng, Tượng Trữ và Tượng Hầu ba vị huynh đài dựa theo ước định, ngày thứ ba sau khi tiến vào hắn là nên thủ hộ ở cửa vào của di tích, chỉ là chẳng biết tại sao, ba người bọn họ lại rời đi, tiến vào chỗ sâu trong di tích. Thẳng tới lúc thông đạo của di tích đóng cửa mà bọn họ cũng chưa ra, bản tôn truyền tin mấy lần cũng không có ai đáp lại. Thật sự xin lỗi....

Wương Bán Nhân nói với vẻ rất áy náy. Bất quá trong ngôn từ lại mơ hồ có chút bất mãn với đối phương. Rõ ràng rất khó chịu vì ba người đó đã tự ý vi phạm ước định ban đầu mà rời đi.

- Làm sao có thể? Chẳng lẽ bọn họ lại quên đi thời điểm đóng cửa của di tích?

- Nếu như bản tôn đoán không lầm thì rất có thể bọn họ đã gặp thiên ma cường đại hoặc là phát hiện ra gì đó ở bên trong di tích. Rốt cuộc thì cụ thể là bọn họ gặp phải chuyện gì thì không ai rõ. Tạo Hóa Môn, Thương Huyền Phủ và vị tiểu huynh đệ của Trảm Không Kiếm phái cũng không ai nhìn thấy bọn họ. Cho nên....Thứ cho Tình Diệu của bọn ta bất lực, thật xin lỗi.

Ánh mắt của Long Tĩnh lóng lánh tinh quang, phẳng phất như không hề nghe thấy những gì Vương Bán Nhân đã nói, ánh mắt dừng lại ở Dương Thiên Lôi đang nói đùa cùng với mấy người Trương Tử Hàm, trong lòng thâm nghĩ:

- Không thể nào, khí tức của tiểu tử này bất quá chỉ là Tiên thiên cấp tám, cho dù có biến thái hơn nữa thì đã sao? Đối phó với mình và Bộ Kinh Thiên thì còn có thể, chứ đối phó với Thần đạo thế nào được? Hơn nữa còn là ba gã Thần đạo, đừng nói hấn là Tiên thiên cấp tám, cho dù là Thần đạo cấp một đi nữa mà muốn đối phó với cả ba vị sư thúc cũng là chuyện không thể nào. Chẳng lẽ là mấy tên Thần đạo cường giả của Thương Huyền Phủ và Tạo Hóa Môn gây nên? Cũng chưa chắc.... Bọn họ không có lý do gì để liên thủ.

Chung Khuê nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ tàn độc và hung ác của Long Tinh thì đột nhiên nhớ tới vừa rồi lúc đi ra, Dương Thiên Lôi cố ý nhắc nhở Vương Bán Nhân là đừng nói ra việc hấn đã từng nhìn thấy Long Hùng tam nhân. Điều này khiến Chung Khuê lập tức ý thức được điều gì đó, chỉ là nhớ lại tu vi của Dương Thiên Lôi chỉ là Tiên thiên cấp tám, cảm thấy hoàn toàn không có khả năng nên đành giấu kín nghi vấn này ở trong lòng.

Giống như vậy, người già thành tinh, Vương Bán Nhân đã có danh hiệu Vương Bán Tiên, đương nhiên cũng phát hiện điều dị thường này, hơn nữa còn hơn cả Chung Khuê. Chỉ là tu vi hiện tại của Dương Thiên Lôi lại khiến cho hấn nghĩ giống Chung Khuê, quyết đoán gạt đi suy tư của mình.

- Làm phiền ngài bẩm báo lại cho Chương giáo chí tôn của quý phái, lần sau di tích mở ra, Tinh Diệu bọn ta nhất định sẽ dốc toàn lực điều tra chân tướng. Nói không chừng ba vị huynh đài chỉ là bị nhốt ở đâu đó trong di tích mà thôi.

Chung Khuê trầm giọng nói. Nói xong liền cùng Vương Bán Nhân chấp tay với Long Tinh rồi nhanh chóng rời khỏi.

Lúc hai người đi tới gần Dương Thiên Lôi thì Vương Bán Nhân liền hướng về phía Dương Thiên Lôi gật nhẹ đầu, sau đó liền rời đi. Chung Khuê vốn muốn trực tiếp đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, nhưng lại nhớ tới suy đoán vừa rồi, tuy rằng biết rõ không có khả năng, nhưng hấn vẫn không dám chắc chắn, bèn không lộ ra vẻ gì cả, gật nhẹ đầu với Dương Thiên Lôi, tuy không lộ ra vẻ thân quen gì, nhưng lại truyền âm nói:

- Lão đệ, chờ một lát nữa người nhớ mang các vị đệ muội và Tiểu Ưc tới văn phòng của lão ca một chút, lão ca chờ người.

- Được.

Dương Thiên Lôi sáng khoái đáp.

Vừa rời ra khỏi di tích quá nhanh nên Dương Thiên Lôi cũng không kịp hỏi Chung Khuê tình huống cụ thể, dù sao ba người kia cũng là do Tinh Diệu mời tới. Đối với người đối xử tử tế với mình như Chung Khuê, Dương Thiên Lôi không muốn tạo nên bất kỳ phiền toái gì cho Chung Khuê.

Hơn nữa vừa rồi Dương Thiên Lôi từ chỗ mấy người Trương Tử Hàm biết được, Chung Khuê vì lo lắng cho mình nên mới lấy thông tấn phù của Khương Kỳ, tiến vào di tích để thỉnh cầu phó môn chủ Vương Bán Nhân giúp đỡ mình. Tuy rằng cũng không giúp được gì hết, nhưng Dương Thiên Lôi chung quy vẫn cảm thấy cảm kích.

Huống chi ba ngày nay, bốn người Trương Tử Hàm được hầu hạ như khách quý của Chung Khuê, đãi ngộ được hưởng thụ ở Tinh Diệu tuyệt đối còn hơn cả cấp S.

Chính mình cũng không thể vừa rời khỏi đã phải mông bỏ đi được, làm vậy thì coi sao được.

.....

- Oa, đại ca, huynh thật lợi hại, thu hoạch được nhiều như vậy sao? Đây là TRường sinh quả trong truyền thuyết sao?

Vu Tiểu Ưc liếc thoáng, nói với vẻ cực kỳ khoa trương, thanh âm rất lớn, hơn phân nửa là muốn nói cho tên Long Tinh bên kia nghe.

Vừa nói vừa cầm TRường Sinh Quả mà Dương Thiên Lôi cho hấn lên, cắn một ngụm lớn không hề khách khí, lớn tiếng nói:

- Ăn ngon thật!

Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương và Vu Thanh Nhã cũng cầm mỗi người một quả, chỉ là ba người tương đối văn nhã, cái miệng nhỏ nhắn chỉ nhẹ nhàng cắn một ngậm nhỏ mà thôi. Ba người nhìn thấy biểu tình có vẻ khoa trương của Vu Tiểu Úc thì không khỏi đều có chút kỳ quái.

- Đó là do đại ca ta thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, một thân hạo nhiên chính khí nên mới khiến cho chư Thiên ma tránh né không kịp... Hắc hắc, đám Thiên ma đó chẳng những không gây nên bất kỳ ảnh hưởng gì cho ca, ngược lại còn giúp cho ca thông suốt được nhiều việc lúc còn ở trogn di tích, đáng tiếc chính là chỉ tìm được một ít tiên thảo linh vật chứ không có thu hoạch lớn lao gì.

356. Chương 341: Thời Không Chất Chồng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 341: Thời không chất chồng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Chỉ có cái ‘Thiên cương quần tinh trận đồ’ ừm, chỉ có thứ đó là đáng giá, khiến ca và Thanh Nhã tổn một mớ, người hỏi Thanh Nhã thử xem, có một tên thiếu nảo, dùng hai kiện đạo khí mà cũng đòi đổi với ca.

- Rộp.

Dtl một ngúm cắn hơn phân nửa trường sinh quả, dùng một loại ngữ khí còn khoa trương hơn cả Tiểu Úc để nói. Trên mặt toàn là vẻ đắc ý, tràn ngập một cổ vũ lại, tà khí, hèn mọn và bỉ ổi.

- Kết...

Cùng ở trong một đại sảnh, khoảng cách cũng không xa nên thanh âm của Dương Thiên Lôi quả thật trực tiếp tới tai của Long Tinh, khiến cho mặt của hắn biến thành màu xanh, hàm răng nghiến chặt kêu ken két, tuy nhiên cũng không thể nổi giận, cũng không dám nổi giận, chỉ cần thực lực biến thái của Dương Thiên Lôi thôi cũng đủ khiến hắn sợ hãi chứ đừng nói gì tới vtn ở bên cạnh.

- Chúng ta đi.

Long Tinh lạnh giọng nói, trực tiếp lôi kéo hai nữ hài xinh đẹp bên cạnh mình, mang theo vài tên đệ tử của Long Tượng Cốc ở lại cùng với hắn, mục quang âm trầm rời khỏi đại sảnh, nháy mắt đã biến mất khỏi Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội.

Sau khi bọn hắn ra về, ánh mắt của Dương Thiên Lôi hơi nhếch lên, lộ ra một tia khinh thường. Lúc này đây, tên Long Tinh được gọi là thiên tài ấy bất quá chỉ là một con kiến nhỏ nhoi trong mắt hắn mà thôi, dùng một ngón tay cũng đủ để dè chết chúng.

Bất quá, bây giờ đã ra khỏi di tích. Muốn tiếp tục âm thầm giết người mà không gây động tĩnh gì cũng không đơn giản như vậy. Di Tích, Ma vực, là một không gian khá đặc thù, cho dù là cao thủ đi nữa thì căn bản cũng không cách nào biết được những chuyện cụ thể đã phát sinh trên người của bất luận kẻ nào. Có thể suy diễn ra được cát hung sinh tử đã là tương đối lợi hại rồi.

Nhưng ở bên ngoài thì lại khác, một khi phát sinh bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, cao nhân suy diễn có thể căn cứ vào tin tức và dấu vết của hai bên để lại mà suy diễn ra tình cảnh tương đối chính xác.

Đây cũng là lý do vì sao đệ tử của mấy đại môn phái tương đối an toàn hơn rất nhiều so với tán tu, nhất là mấy đệ tử thiên tài được môn phái coi trọng thì càng ít ai dám đắc tội.

Bằng không thì sẽ bị dạy dỗ như Thương Kế Tùng, mặc dù đối với Dương Thiên Lôi mà nói thì tên Long Tinh kia chỉ là một con kiến, nhưng Dương Thiên Lôi cũng sẽ không tha cho hắn.

- Đại ca, cho thêm một quả đi.

Vu Tiểu Úc ăn xong thì lại không biết ngượng mà lại đưa tay ra đòi thêm.

- Một quả là một trăm năm thọ nguyên đó, người coi nó như trái cây thật à? Mấy cái này người giữ đi, trở về cho mẫu thân.

Dương Thiên Lôi trực tiếp lấy ra hơn mười khóa Trường Sinh Quả ném cho Vu Tiểu Úc, nói:

- Đi, chúng ta tới văn phòng của Chung Khuê lão ca trước đã.

.....

Lúc mọi người đi tới văn phòng của Chung Khuê thì Chung Khuê đã sớm chuẩn bị xong thượng phẩm tiên trà rồi.

Chung Khuê trực tiếp giao hết mấy thứ đan dược và vật phẩm gia tăng pháp lực mua giúp cho Dương Thiên Lôi cho hắn, kèm theo một bảng danh sách mua sắm. Dương Thiên Lôi nhìn cũng không nhìn đã bỏ vào túi.

Đưa cho Chung Khuê một khóa Trường Sinh Quả, Chung Khuê hỏi thăm tình huống của Dương Thiên Lôi lúc ở trong di tích, Dương Thiên Lôi đương nhiên không thể kể ra sự thật, chỉ nói là mình có pháp bảo có thể khiến cho Thiên Ma e ngại nên mới dám ở lại trong đó không vội trở về. Điểm ấy thì Chung Khuê đã sớm đoán được, nếu không thì lần trước ở trong Ma Vực, Dương Thiên Lôi cũng sẽ không đoạt được thu hoạch lớn như vậy, còn giết được vài đầu Thiên Ma.

Lúc đó Dương Thiên Lôi cũng như vô tình hỏi thăm, chuyện ba gã Thần đạo cường giả của Long Tượng cốc không đi ra khỏi di tích liệu có mang tới phiền phức gì cho Tinh Diệu hay không, Chung Khuê nói là không có phiền toái gì cả mới khiến Dương Thiên Lôi tạm yên lòng.

Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội mời bọn họ tới đã là cung cấp lợi ích rất lớn, đây là chuyện mà cả hai bên đều có lợi. Nếu xảy ra bất kỳ chuyện gì thì cũng không liên quan gì tới Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội. Sở dĩ bọn họ tìm Long Tinh nói vài câu đơn giản là vì xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo mà thôi.

...

Sau khi cáo biệt Chung Khuê, Dương Thiên Lôi mang theo mọi người rời khỏi Thiên Châu thành, sau khi ôm lấy Sở Hương Hương còn chưa đạt tới Tiên thiên cấp năm nên không thể ngự kiếm phi hành được, mọi người lập tức thúc kiếm quang bên lên trời.

Sau khi rời khỏi Thiên Châu thành khoảng năm ngàn dặm, Dương Thiên Lôi đột ngột gọi mọi người dừng lại, đồng thời truyền âm cho Vu Thanh Nhã nói:

- Thanh Nhã, tạm thời dừng nhắc tới chuyện cả Dương Mộng. Đợi qua một thời gian ngắn thì ta sẽ tự nói cho Tử Hàm và Hương Hương biết.

Vu Thanh Nhã trợn mắt liếc Dương Thiên Lôi một cái, bắt quả lại khẽ gật đầu, truyền âm nói:

- Người dừng lại để làm gì?

- Lát nữa nàng sẽ biết.

- Làm sao vậy, Thiên Lôi?

Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương cũng lên tiếng hỏi.

- Đại ca, có chuyện gì vậy?

Vu Tiểu Úc cũng nghi hoặc hỏi.

- Hắc hắc... ca hiện tại muốn tuyên bố một chuyện.

Ánh mắt của Dương Thiên Lôi chậm rãi đảo qua mọi người, thần sắc đặc ý, sau khi thành công khơi dậy lòng hiếu kỳ của mọi người, đột nhiên nói:

- Mấy thứ như Huyền hoàng kỳ, Định hồ châu mà chúng ta đã đoạt được, ở trước mắt cả tất cả đều là mây bay, chỉ cần đủ đan dược thì tốc độ tu luyện của chúng ta tuyệt đối có thể nhanh như hỏa tiễn.

Dương Thiên Lôi nói với vẻ vênh váo... dừng nói là người chưa thấy quen như Sở Hương Hương và Trương Tử Hàm, ngay cả Vu Tiểu Úc thậm chí cả Vu Thanh Nhã cũng đều mở to hai mắt nhìn Dương Thiên Lôi

trần ngập vẻ tò mò và nghi hoặc, nhất là người có kiến thức rộng rãi như Vu Thanh Nhã, trong hai con người tuấn mỹ tựa như có hai dấu chấm hỏi thật to, chẳng lẽ tên này lại điên rồi?

Huyền Hoàng kỳ là thế nào thì Vu Thanh Nhã không dám nói, nhưng Định Hồ châu là nơi trọng yếu nhất của Vu gia bảo, không nói tới Thời không pháp tắc, chỉ riêng việc nó có thể giúp lĩnh ngộ ảo diệu của Thiên nhân hợp nhất chi cảnh cũng đã là vô cùng trân quý rồi. Nhưng khẩu khí của Dương Thiên Lôi rõ ràng là không xem Định Hồ châu ra gì.

- Như thế nào? Không tin ca sao?

Khóe miệng của Dương Thiên Lôi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười đầy vẻ tà khí và tự tin mà hỏi.

- Không cần phải dùng loại ánh mắt này để nhìn ca, nửa canh giờ, chỉ cần nửa canh giờ, ca sẽ khiến các người tâm phục khẩu phục. Hương Hương, nàng bây giờ là Tiên thiên cấp bốn Đại Thành chi cảnh, đúng không?

Dương Thiên Lôi cười khẽ, nói.

357. Chương 342: Thu Hoạch Không Lỗi.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 342: Thu hoạch không lỗi.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đúng.

Sở Hương Hương gật nhẹ đầu, bị Dương Thiên Lôi ôm vào lòng dưới ánh mắt của mọi người thế này, dù có danh xưng là tiểu yêu nữ thì cũng không khỏi thẹn thùng.

- Hương Hương nói không sai chứ? Là Tiên thiên cấp bốn Đại thành chi cảnh đúng không?

Dương Thiên Lôi nhìn Trương Tử Hàm, Vu Thanh Nhã và Vu Tiểu Úc hỏi.

Tuy rằng ba người không hiểu gì nhưng cũng vẫn gật đầu, không rõ Dương Thiên Lôi đang muốn làm trò gì.

- Hương Hương ngoan, hảo hảo tu luyện nha.

Dương Thiên Lôi đột nhiên lại buông ra một câu khiến cho mọi người không hiểu gì, cùng lúc đó, một đạo ngũ sắc hoa quang sáng chói đột nhiên lóe lên giữa mi tâm của hắn, trong nháy mắt, Sở Hương Hương căn bản không kịp phản ứng gì đã biến thành một đạo lưu quang, biến mất ở trước mặt mọi người, phẳng phất như trực tiếp chui vào mi tâm của Dương Thiên Lôi vậy.

Vu Tiểu Úc đã được chứng kiến loại năng lực này của Dương Thiên Lôi nên cũng không quá khiếp sợ. Nhưng Trương Tử Hàm và Vu Tiểu Úc lại khiếp sợ há to miệng.

- Thiên Lôi, đây là nơi nào? Sao chúng ta lại tới đây.

Sở Hương Hương chỉ cảm thấy một cỗ hấp lực khủng bố, sau đó đã xuất hiện ở bên trong một không gian cực lớn, sau đó liền nhìn thấy Dương Thiên Lôi được biến ảo từ tâm thần nên kinh ngạc hỏi hắn.

- Hắc hắc, Hương Hương à, đây chính là nơi tu luyện từ nay về sau chúng ta có thể khởi động Thời không pháp tắc cường đại hơn vô số lần so với Huyền hoàng kỳ, nàng ở nơi này tu luyện, khi nào tấn thăng tới Tiên thiên cấp bốn đỉnh phong thì chỉ cần gọi ta là không cần lãng phí đan dược nữa, mỗi phân mỗi giây ở đây đều thiêu đốt vô số viên đan dược rồi.

Dương Thiên Lôi nói.

Nghe Dương Thiên Lô nói vậy, trong lòng Sở Hương Hương không khỏi khiếp sợ, nhưng trong nhãn thần lại phát ra vẻ hưng phấn, nhìn về phía thân ảnh biến ảo của Dương Thiên Lô mà kiên định gặt đầu. Vốn là cảnh giới cao hơn Trương Tử Hàm rất nhiều như nàng, lúc này lại bị Trương Tử Hàm bỏ xa, nói không ghen tị thì là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Đây là nữ nhân của Dương Thiên Lô, nếu nói không có chút ghen tị ganh đua thì chẳng phải cũng như gặp quỷ sao?

Mà lúc này, có cơ hội tốt như vậy, Sở Hương Hương há sẽ lãng phí?

Chỉ cần là lượng linh khí thiên địa nồng đậm đến độ kinh khủng này cũng đã đủ để khiến Sở Hương Hương mừng rỡ hưng phấn, chứ đừng nói gì tới chuyện thời không pháp tắc còn cường đại hơn cả Huyền hoàng kỳ.

Trong nháy mắt khi thân ảnh của Dương Thiên Lô biến mất thì Sở Hương Hương liền không chút do dự mà ngồi lên Thái cực đoàn, bắt đầu tu luyện.

Vị trí không gian của Sở Hương Hương lúc này chính là tầng một của Minh Huyền bảo khố.

Sau khi Dương Thiên Lô giết sạch ba gã Thần đạo cường giả trong di tích xong thì liền trở về trung tâm của di tích lần nữa, hơn nữa còn phóng Huyền Minh bảo khố ở trong Thanh tinh ngọc bình ra, sau đó Dương Thiên Lô cầm lấy Thanh tinh ngọc bình bước vào tầng một của Thuyền Huyền bảo khố, dưới Thời không pháp tắc, dùng thời gian một tháng để chính thức thần luyện Thanh tinh ngọc bình.

Khiến cho Dương Thiên Lô kinh hãi chính là sau khi thần luyện Thanh tinh ngọc bình xong thì hắn đã có thể khởi động được nhiều loại thần thông cường đại của Thanh tinh ngọc bình, mỗi một loại cũng đủ để Dương Thiên Lô điên cuồng tru lên vài tiếng, tuy rằng còn chưa sử dụng nhưng cũng đủ khiến Dương Thiên Lô hưng phấn. Hơn nữa trong mấy loại thần thông này lại có pháp quyết khởi động thời không pháp tắc của Thanh tinh ngọc bình.

Vốn đã có được Minh huyền bảo khố có Thời không pháp tắc gấp ba lần Huyền hoàng kỳ và Định hồ châu nên Dương Thiên Lô cũng không để ý tới Thời không pháp tắc của Thanh tinh ngọc bình, chẳng qua là khi hắn và Lăng Hi hợp lực chính thức luyện hóa Thiên cương quần tinh trận đồ, lúc dung nhập vào hệ thống vận chuyển của Thanh tinh ngọc bình, lại sinh ra biến hóa kinh người.

Thiên cương quần tinh trận đồ trực tiếp tạo thành đồ vân ở phía bên ngoài của Thanh tinh ngọc bình, sau đó lại bị ký hiệu thần bí bên ngoài của Thanh tinh ngọc bình hút lấy, khiến cho bên ngoài của Thanh tinh ngọc bình sinh ra một tia thay đổi thần kỳ, nhưng chỉ bấy nhiêu cũng không đủ để khiến cho Dương Thiên Lô kinh ngạc.

Thật sự khiến cho Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là sau khi hoàn toàn thần luyện xong Thiên cương quần tinh trận đồ thì Dương Thiên Lô đột nhiên phát hiện ra, Thanh tinh ngọc bình, Thiên cương quần tinh trận đồ và Minh Huyền bảo khố trong lúc đó lại sinh ra liên kết vi diệu, ca ba phẳng phát như đã hợp lại làm một vậy, khí tức và ký hiệu vận chuyển đều âm thầm sinh ra một tia liên kết, tạo thành một vòng tuần hoàn thật lớn.

Bản thân Dương Thiên Lô vừa rời khỏi Thanh tinh ngọc bình không lâu nên gần như trong nháy mắt hắn đã cảm ứng được một loại năng lực cường hãn tới mức khiến hắn hưng phấn điên cuồng.

Thời không chất chồng.

Một loại thời không chất chồng mà theo như lời Lăng Hi đã nói là tuyệt đối không thể nào xảy ra nhưng thật sự đã xuất hiện trước mắt cả hai.

Thời không trùng điệp là khái niệm gì?

Minh Huyền bảo khố ở trong Thanh Tịnh Lưu Ly bình, vô luận Thanh Tịnh Lưu Ly bình có khởi động thời không pháp tắc hay không, một ngày bên trong Thanh Tịnh Lưu Ly bình bằng ba năm trong Minh Huyền bảo khố.

Nói cách khác, thời gian ở trong Minh Huyền bảo khố và thời gian trong Thanh Tịnh Lưu Ly bình là khác biệt.

Nếu như từ trong Thanh Tịnh Lưu Ly bình rời ra ngoại giới một ngày, thời không pháp tắc trong bình là một năm, còn có nghĩa là một ngàn không trăm chín mươi lăm năm trong Minh Huyền bảo khố!

Một ngày bằng ngàn năm!

Đây cũng là hiệu quả kinh khủng của thời không trùng điệp.

Nhưng mà, nếu như Dương Thiên Lô làm như thế mà nói, nếu như mỗi một giây nuốt một viên đan được thì cộng lại phải là một con số trên trời, chỉ bằng thiên địa linh khí mà Thiên Cương Quần Tinh trận ngưng tụ lại thì xa xa không đủ.

Lấy một tên nhà giàu mới nổi như Dương Thiên Lô, chỉ một ngày như vậy cũng đủ khuynh gia bại sản.

...

Dương Thiên Lô dĩ nhiên sẽ không biến Sở Hương Hương thành một kẻ chuyên môn cắn nuốt đại lượng đan được, hẳn chẳng qua cũng chỉ dựa vào mức độ năng lượng ngưng tụ trong Thiên Cương Quần Tinh trận mà chọn lúc thích hợp rời khỏi thời không pháp tắc của Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, đạt tới mức tự cấp tự túc là được.

Dù vậy, chỉ cần cung ứng cho một mình Sở Hương Hương mà nói, không có thời gian trùng điệp, một ngày ở bên ngoài cũng bằng với ba mươi năm bên trong Minh Huyền bảo khố.

Nửa canh giờ, cũng có nghĩa là thời gian Sở Hương Hương tu luyện trong Minh Huyền bảo khố đã được nửa năm. cộng thêm thiên địa linh khí sung mãn của Thái Cực tịch đoàn, cũng đủ cho Sở Hương Hương tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên cấp bốn đỉnh phong.

- Thiên Lô, đây là cái gì?

Trương Tử Hàm nhìn Sở Hương Hương không có vào trong mi tâm Dương Thiên Lô, liền vô cùng chán kinh, nói.

- Còn nhớ thứ rượu Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên mà lần đó sư phụ uống không? Vừa rồi chính là bình chứa rượu, Thanh Tĩnh Lưu Ly bình chính là một tồn tại vượt qua cả Đạo khí, là pháp bảo truyền thừa của ta.

Dương Thiên Lô nói.

- A.

Trương Tử Hàm nhất thời nhớ tới dị biến lần đó phát sinh trên người Dương Thiên Lô.

Mà nghe những lời này của Dương Thiên Lô xong, Vu Thanh Nhã khẽ cau mày.

Nàng chứng kiến Dương Thiên Lô thu Sở Hương Hương vào trong, cũng rõ ràng là thu vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình.

Chẳng qua là, dù pháp bảo này vô cùng lợi hại, với tu vi vốn có của Dương Thiên Lô, cho dù là pháp bảo truyền thừa cũng không cách nào xuất ra uy lực nhường này mới đúng.

Vậy hẳn thu Sở Hương Hương vào trong đó rồi thì làm như thế nào đây?

Hơn nữa còn đặc biệt nhấn mạnh tới tu vi của Sở Hương Hương, còn không xem Huyền Hoàng Kỳ và Định Hồ Châu ra cái gì, khó có thể tin được, nửa canh giờ, Sở Hương Hương làm thế nào có thể tăng cường tu vi được?

Nghĩ tới đây, Thanh Nhã không nhịn được mà hỏi:

- Dương Thiên Lô, chẳng lẽ trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình hàm chứa thời không pháp tắc?

- Không sai.

Dương Thiên Lô đáp.

Cho dù hàm chứa thời không pháp tắc... Với tu vi hiện tại của ngươi... Không thể nào, ngươi có thể khởi động sao?

- Hắc hắc, mấu chốt không phải là Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, mà còn có thứ trọng yếu hơn, ca hiện tại cũng có thể khởi động thời không pháp tắc bên trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình...

Dương Thiên Lôi đắc ý mà nói.

Đối với Trương Tử Hàm, Vu Thanh Nhã và Vu Tiểu Úc, hắn cũng không muốn giấu diếm gì cả.

Tất nhiên ở trước mặt bọn họ thì triển ra thực lực này, cũng chính là để cho bọn họ tiến vào trong đó tu luyện. Thời không trùng điệp có thể không cần khởi động, đơn thuần chỉ cần dùng pháp tắc thời không trong Minh Huyền bảo khối cũng đã đạt tới cảnh giới không thể nào tưởng tượng được rồi.

- Còn có thứ trọng yếu hơn... Là thứ gì?

Vu Thanh Nhã hỏi.

- Thu hoạch lớn nhất trong Di tích này, đủ để khiến cho các người minh bạch vì sao Huyền Hoàng Lữ và Định Hồ Châu không là cái thá gì cả.

- Khụ khụ, đại ca... Cái kia, khởi động pháp tắc thời không cần phải có cảnh giới Thần Đạo... Chẳng lẽ, nguyên chủ nhân của pháp bảo truyền thừa này để lại Khởi Động phù cho người đại ca sao?

Mặc dù cảnh giới của Vu Tiểu Úc không cao, nhưng thân là tiểu thiếu gia của Đệ Nhất thế gia ở Tu Luyện giới, tự nhiên hiểu biết không ít.

- Khởi Động phù? Đây là cái gì chứ?

Dương Thiên Lôi nghi hoặc hỏi lại.

- Không phải chứ, đại ca?

Vu Tiểu Úc thấy bộ dạng của Dương Thiên Lôi liền nhất thời khiếp sợ, sau một hồi im lặng lại nói tiếp:

- Cái này... Khởi Động phù là thần niệm phù văn do cao thủ Thần Đạo khi luyện thành pháp bảo mà sáp nhập vào, lấy tu vi của ta, muốn khởi động thời không pháp tắc của Định Hồ Châu đương nhiên là không thể nào. Nhưng nếu như gia gia luyện chế ra Khởi Động phù rồi giao cho ta sử dụng mà nói, ta liền có thể khởi động thời không pháp tắc trong Định Hồ Châu, chẳng lẽ đại ca người... Người đã tấn cấp Thần Đạo?

- Không...

Vu Thanh Nhã vừa mới cho rằng không thể nào có chuyện đó. Dương Thiên Lôi lại cất giọng nói khiến ba người nghe được liền cảm giác như hắn đang vô cùng đắc ý, cất lời Vu Thanh Nhã, nói:

- Bí mật, bí mật, nhớ lấy, ca hiện tại chỉ là một Tiên Thiên cấp tám đỉnh phong yếu ớt mà thôi.

...

Ngay khi Dương Thiên Lôi vô cùng đắc ý dắt theo đám Trương Tử Hàm chậm rãi quay trở lại Trảm Không kiếm phái, một thân ảnh già nua ở cách Trảm Không kiếm phái ngoài vạn dặm, đang một nắng hai sương, cả ngày lẫn đêm mà chạy vội. Một thân phong trần, lo âu đầy mặt, hiển nhiên đã liên tục chạy không biết bao lâu.

Nếu để cho Dương Thiên Lôi, Sở Hương Hương nhìn thấy, tất sẽ phải thất kinh.

Bởi vì... Lão giả này không phải là ai khác, mà chính là người có ân tri ngộ với bọn họ, là Dương lão viện trưởng của Cực Dương học viện, Dương Kinh Thiên.

Giờ phút này, Dương Lão băng vào sự duy trì của đa dược, đã liên tục bôn hành suốt ba ngày ba đêm, vượt núi băng đèo, ngựa không dừng vó, thể lực sớm đã tới cực hạn, nhưng vẫn cắn chặt răng mà cố kiên trì.

Lão phải bằng tốc độ nhanh nhất để tới Trảm Không kiếm phái, thỉnh cầu chi viện.

Những năm gần đây Cát Ương Đế quốc cùng các quốc gia lân cận mặc dù chiến hỏa không ngưng, nhưng dưới sự suất lĩnh của Dương gia, Mộc gia, hai đại gia tộc quân sự này, mấy chục năm nay rất ít khi xuất hiện nguy cơ thật lớn.

Vậy mà, từ tháng trước cho tới nay, Mộc gia trấn thủ ở biên cảnh phía Tây Nam của Cát Ương Đế quốc lại bình bại như núi đổ, liên tục thảm bại trước một Nạp Lan tiểu đế quốc vốn nhỏ yếu hơn nhiều so với Cát

Ương Đế quốc, mà trong đó, một viên Đại Tướng là thành viên trong đó cũng đã hy sinh, thời gian một tháng ngắn ngủn, lại mất đến mấy cái thành trì...

Hơn nữa, khi Dương Huyền Phong mang viện binh tới căn hậu, cũng không thể nào áp chế được thế quân như nước vỡ bờ của đối phương.

Khi Dương lão hay tin tiền tuyến, rốt cuộc cũng hiểu được đến tột cùng là vì nguyên nhân gì, mặc dù đối phương làm hết sức bí mật, nhưng Dương lão tinh minh, cũng đã nhìn ra được đầu mối, trong trận doanh của đối phương thế mà lại ẩn nặc vô số cao thủ Tiên Thiên!

Loại chuyện tình hoàn toàn vi phạm ước định trong chiến tranh của giới thế tục này, thế mà đã phát sinh!

Đây không chỉ là tai nạn của Cát Ương đế quốc, mà đồng dạng, Trảm Không kiếm phái cũng không thể nào sơ sót được!

Dương lão không chút do dự, trực tiếp hạ lệnh xuống, tạm thời tận lực lánh khỏi mũi nhọn kia, thay vì lo việc chu toàn, lão lại liên lập xuất hành, tìm tới Trảm Không kiếm phái tìm kiếm viện binh.

...

Thiên Đan phong.

Một mảnh huyễn cảnh hoang vu vẫn còn như cũ, trên bầu trời bỗng nhiên truyền tới một trận dao động, thân ảnh Dương Thiên Lôi như xé rách hư không, hiện ra một cách quỷ dị bên trong cảnh tượng quen thuộc ấy.

Hắn đã ly biệt một năm, rốt cuộc đã lần nữa trở lại Thiên Đan phong này.

Mang theo thu hoạch khổng lồ và tiến bộ kinh người, quay trở lại Thiên Đan phong.

Giờ phút này, Trương Tử Hàm, Vu Thanh Nhã và Vu Tiểu Ưc bị chấn kinh đến tột đỉnh cuối cùng cũng bị Dương Thiên Lôi thu vào trong Thanh Tịnh Lưu Ly bình, đồng thời tiến vào trong Minh Huyền bảo khối, chẳng qua, Dương Thiên Lôi lại có ý phân mấy người ra những không gian riêng biệt, không có ảnh hưởng gì tới nhau. Thời không pháp tắc vẫn như trước, tự khởi động đến trình độ tự cấp tự túc, mặc dù không cường đại bằng lúc một mình Sở Hương Hương ở trong, nhưng so với Huyền Hoàng Kỳ và Định Hồ Châu thì mạnh mẽ hơn gấp vô số lần.

358. Chương 343: Nỗi Lòng Nữ Nhân.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 343: Nỗi lòng nữ nhân.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiêu Như Mộng cùng với “gái bao” Bách Lý Thiên Thiên cũng ở trong đó như trước, chẳng qua đám Trương Tử Hàm cũng không biết mà thôi.

Sở dĩ để cho Bách Lý Thiên Thiên tiến vào trong tu luyện cũng không phải là do quan điểm của Dương Thiên Lôi với Bách Lý Thiên Thiên có biến chuyển gì. Dù sao cô ta đối với Dương Thiên Lôi lúc này đã không còn bất cứ thứ gì uy hiếp cả, hơn nữa trong khoảng thời gian này lại còn “giúp” Dương Thiên Lôi không ít, nếu tu vi của nàng được đề thăng, tự nhiên đối với Dương Thiên Lôi cũng là tốt.

- Sư phụ, ta đã trở lại!

Dương Thiên Lôi động thần niệm, vốn hắn không cách nào khám phá được huyễn cảnh của Thiên Đan phong, nhưng giờ phút này lại có thể thấy rõ ràng một tia manh mối. Dĩ nhiên cũng chỉ là một chút đó mà thôi, muốn bằng vào thực lực của bản thân hắn lúc này mà xông vào, Dương Thiên Lôi khẳng định tuyệt không thể nào được.

Cảnh giới mới khiến cho nhãn giới của Dương Thiên Lô thay đổi rất lớn. Khi trước tu vi còn thấp, thấy bố cục hoàn cảnh Trảm Không kiếm phái, hắn cũng phải rung động, nhưng hiện tại tấn cấp Thần Đạo, lần nữa cảm ứng khí tức trên cao đại sơn phong trong Trảm Không kiếm phái, hắn lại càng thêm khiếp sợ.

Nhất là từ trên Thiên Tịch phong và bát đại chủ phong truyền tới những cỗ khí tức kinh khủng như ẩn như hiện, tuyệt đối nằm ngoài sự tưởng tượng của Dương Thiên Lô.

- Đệ đệ? A, đệ đệ, người cuối cùng cũng quay lại, tỷ tỷ muốn chết tới nơi rồi!

Khiến Dương Thiên Lô không ngờ là, đằng sau Thông Linh kính thể mà lại hiện ra gương mặt xinh đẹp đến mức giết người không đền mạng của Dương Thiên Lệ, trực tiếp phi thường hưng phấn cùng với vui mừng mà hô lớn qua Thông Linh kính. Vừa nói, hình ảnh trên Thông Linh kính vừa truyền tới ba động kịch liệt, hiển nhiên Dương Thiên Lệ đang mừng như điên chạy tới đây.

Một đạo năng lượng nhu hòa hiện lên, trận pháp đã được Dương Thiên Lệ mở ra, để lộ diện mạo chân thật của Thiên Đan Phong, Dương Thiên Lô trực tiếp bước chân vào trong đó.

Chỉ chớp lát sau, hai chiếc đùi ngọc lóng lánh trong suốt mà thon dài đã hiện ra trước mắt Dương Thiên Lô.

Gần một năm không thấy, Dương Thiên Lệ càng thêm xinh đẹp đáng yêu động lòng người, y phục của nàng, trong số chúng nữ, vĩnh viễn không có ai tôn lên được vẻ mỹ lệ giống như nàng.

Vóc người thon thả, đùi ngọc thon dài, hơn nữa khuôn mặt xinh xắn giết người không đền mạng kia, khiến Dương Thiên Lô đã trở thành nam nhân chân chính không thể không thừa nhận, Nhị tỷ bưng hân này bên trong chúng nữ chính là vật khiến hầu hết tất cả nam nhân đều phải động lòng!

Cho dù Dương Thiên Lô biết rõ, nhưng vẫn miên man bất định như trước.

- Đệ đệ.

Dương Thiên Lệ vẫn mạnh mẽ như trước, trước sau như một, không để cho Dương Thiên Lô né tránh chút nào mà ngăn vạ lần quần lấy, trực tiếp phóng tới, một cái liền đem Dương Thiên Lô đang có chút ngu ngơ cộng thêm xấu hổ vì tiểu đệ lúc này đang có chút dao động mà ôm thật chặt vào trong lòng ngực mềm mại kiên đỉnh kia, hai tòa núi kiêu diễm hung hăng ép chặt lấy Dương Thiên Lô trong lòng.

Càng khiến Dương Thiên Lô hoảng hốt tới trợn trắng mắt là lần này, Dương Thiên Lệ so với dĩ vãng còn mạnh hơn một chút, hung hăng ôm chặt lấy mấy giây sau, thể nhưng dường như cảm giác chưa đã ghiền, chưa đủ để bộc lộ sự hưng phấn xúc động trong lòng nàng, đột nhiên rút đầu từ bên tai Dương Thiên Lô về lại trước mặt, “chụt chụt” má trái má phải, hôn liền hai cái.

Ngay khi tiếng “chụt” thứ ba cất lên, hôn thẳng lên môi Dương Thiên Lô, hai mắt Dương Thiên Lô đã trợn lớn như chuông đồng, tim đập nhanh hơn gấp mấy lần, hô hấp cũng đình chỉ, trong khi còn không biết là nên né tránh hay là thừa nhận, dương Thiên Lệ bỗng nhiên lại ngừng lại, phì cười một tiếng, nói:

- Đệ đệ, người bị choáng rồi sao?

- Ách...

Dương Thiên Lô một trận bối rối. Vội vàng dời ánh mắt từ trên người Dương Thiên Lệ đi, nhìn sang phía khác, nói:

- Nhị tỷ... Người mặc như vậy để làm gì?

- Nhị tỷ đang đả tọa trong phòng, chưa kịp thay quần áo.

Dương Thiên Lệ vừa nói, vừa lần nữa áp sát Dương Thiên Lô, thân mật ôm lấy cánh tay của hắn, hai mắt tràn đầy dụ hoặc cũng đang nhìn lên trên mặt Dương Thiên Lô, cẩn thận đánh giá một lúc, lại nói:

- Đệ đệ, người so với tỷ tỷ còn cao hơn, thật là đẹp trai nha! Nghe bọn Khương sư phụ nói Tử Hàm và Hương Hương không phải là ở Tinh Diệu thương hội chờ người mà? Sao chỉ có một mình người trở lại?

- Khụ khụ... Không phải chỉ có một mình. Các nàng cũng trở về rồi.

Dương Thiên Lôi nói.

Vừa nói, ánh mắt Dương Thiên Lôi đồng thời không dám nhìn tới Dương Thiên Lệ ở bên cạnh, mà tăng nhanh cước bộ mà tiến tới trước. Bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần, lại tiếp xúc thân mật, cộng thêm y phục trên người Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Lôi chỉ cần khẽ liếc mắt cũng có thể thấy được cái khe tuyết trắng kia, hơn nữa, khiến Dương Thiên Lôi không biết phải nói gì chính là, Dương Thiên Lệ chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng tanh, lại còn đi chân không bước ra khỏi trận, lúc này bộ ngực tròn đầy vươn cao đang theo sự thân mật đó mà ép vào cùng một chỗ với bả vai Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi cảm giác nhạy bén đến vô cùng, dường như có thể cảm ứng được hai hạt đầu tròn nhỏ kia khẽ nhô ra. Người anh em này mặc dù đã vô cùng kiềm chế, nhưng trong đầu vẫn như cũ mà kim lòng không dặng, hiện lên hình ảnh Dương Thiên Lệ đang xích lõa, triển lộ ra dụ tình mê người trong đầu.

- Các nàng đang ở đâu?

Dương Thiên Lệ trời sinh thần kinh không ổn định, lúc này phảng phất không có ý thức được cử động thân mật của nàng lúc này có bao nhiêu dụ hoặc với Dương Thiên Lôi, nhìn chằm chằm Dương Thiên Lôi mà cất tiếng hỏi nghi hoặc.

- Ta thu lại rồi.

Người anh em này dường như đại não có chút tắc nghẽn, lúc nói chuyện cũng trở nên không được lưu loát cho lắm, ngay từ đầu cũng không muốn giải thích cái gì với Dương Thiên Lệ, liền nói thẳng.

- Thu lại? Nghĩa là gì a, đệ đệ?

Dương Thiên Lệ vừa nói vừa ngẩng đầu lên một chút, nghiêng mặt nhìn Dương Thiên Lôi mà hỏi.

- Ách... Đợi lát nữa sẽ nói cho người biết, cái kia, Nhị tỷ, người có thể về phòng trước, thay bộ đồ ngủ đi được không?

- Làm gì?

- Bộ dạng như vậy của người...

Dương Thiên Lôi ríu rít, không biết nên nói như thế nào mới tốt. Cho dù trong lòng rất muốn nhìn, nhưng lý trí lại bắt hắn không được nhìn, hơn nữa, mặc dù hắn có thể nhìn, cũng nguyện không muốn để cho người khác thấy. Trước bộ dáng này của Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Lôi nào dám thả Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Vu Thanh Nhã và nhất là tiểu tử Vu Tiểu Úc kia ra ngoài?

- Khanh khách...

Dương Thiên Lệ thấy vẻ mặt Dương Thiên Lôi cùng với ánh mắt khi nói chuyện hướng về phía mình, thể mà lại bật cười thành tiếng, cười duyên dáng, cười đến hoa tư run rẩy, ngực lớn phập phồng, nói:

- Bộ dạng tỷ tỷ như vậy không xinh đẹp sao?

Vừa nói, Dương Thiên Lệ vừa khẽ nhắc làn váy có chút ngắn ngủi, uyển chuyển đến vô cùng mà xoay một vòng trước mặt Dương Thiên Lôi.

Kia, đôi chân thon dài, cân xứng, trơn bóng và tuyết trắng thiếu chút nữa đã khiến cho hai mắt Dương Thiên Lôi trợn văng ra ngoài.

- Khụ khụ... Nhị tỷ, đẹp đúng là đẹp, nhưng mà.... Quá này kia rồi, ta mặc dù là đường đệ của người, nhưng cũng là nam nhân, không phải sao?

Dương Thiên Lôi cố cân nhắc từ ngữ, cực kỳ khó khăn mà nói:

- Huống chi, nếu như bị người khác thấy được...

- Sợ cái gì, người cũng sẽ không ăn tỷ tỷ mà. Những người khác đều đang bế quan rồi, sư phụ cũng đang bế quan luyện đan, tối nay mới có thể xuất quan, sau khi bọn Tướng sư phụ trở về mang theo không ít linh đan, Thiên Ngạo, Thanh Âm, Phong Mã Ngưu, Vô Đại Lang cũng đều đang luyện đan, ngày mai mới có thể hoàn thành! Chỉ có một mình tỷ tỷ đợi các người trở lại!

Dương Thiên Lệ nói. Vừa nói, ánh mắt mị hoặc chết người không bởi mạng lại nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi, tự nhiên liền tràn ra một cỗ mỹ lệ đến nhiếp hồn câu mạng người khác.

Theo như lời nàng nói, hiển nhiên là nàng cũng không phải là không biết bộ dạng của mình dụ hoặc biết bao nhiêu, cũng không phải không biết xuân quang đang tiết ra ngoài, hơn nữa ý tứ loáng thoáng ở trong đó chính là sẽ không để cho người khác thấy, chỉ có một mình Dương Thiên Lôi có thể thấy mà thôi.

...

- Nhị tỷ... Không phải chứ? Người... đang ở tại phòng ta?

Dương lúc Dương Thiên Lôi bị Dương Thiên Lệ ôm lấy cánh tay, ngập tràn đau khổ và kích thích mà trở lại gian phòng ở Lăng Vân các, thấy cảnh tượng trong phòng, nhất thời trợn ngược hai mắt mà nhìn, ánh mắt dõi theo Dương Thiên Lệ đang nhanh như chớp chạy vào trong, vội vàng thu mớ áo lót trên giường lại, mà nói.

- Đúng vậy, dù sao người cũng không có ở đây, tỷ tỷ cùng Hương Hương, Tử Hàm các nàng ở cùng một chỗ.

Dương Thiên Lệ nói;

- Đệ đệ, Hương Hương và Tử Hàm các nàng rốt cuộc ở chỗ nào?

Dương Thiên Lôi im lặng gãi gãi đầu, sau đó mới nói:

- Người thay y phục trước đi, ta sẽ đem các nàng thả ra! Đừng nói là không thay đấy, có Vu Tiểu Ưc sẽ ở đây nữa!

- A! Xoay người sang chỗ khác, tỷ tỷ lập tức sẽ thay!

Nghe nói Vu Tiểu Ưc sắp có mặt, Dương Thiên Lệ liền trực tiếp đáp lại gãy gọn.

- Không nhìn, không nhìn, tuyệt đối không được nhìn...

Dương Thiên Lôi xoay người, đưa lưng về phía Dương Thiên Lệ mà khẽ lăm bắm trong lòng, bên tai rõ ràng nghe được những tiếng lộ xột loạt xoay ở phía sau.

Chỉ chốc lát sau, Dương Thiên Lệ đã cất tiếng nói:

- Xong rồi!

Dương Thiên Lôi mới thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Nhị tỷ, Tử Hàm và Hương Hương các nàng đang trong lúc tu luyện, để ta dẫn người đi vào!

Dương Thiên Lôi vừa nói, Thanh Tĩnh Lưu Ly bình nhất thời từ giữa mi tâm xuất ra, hiện lên trước mặt Dương Thiên Lệ, nàng còn chưa kịp phản ứng, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Dương Thiên Lôi đã cầm lấy tay nàng, trong nháy mắt, Dương Thiên Lệ cảm giác quanh thân như có một cỗ năng lượng bàng bàng bao bọc, hai mắt hoa lên một cái, đợi cho nàng lần nữa nhìn thấy được cảnh tượng trước mặt thì đã tiến vào trong một cái không gian kỳ dị mà xa lạ.

Sau khi bước vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, Dương Thiên Lôi trực tiếp mang theo Dương Thiên Lệ tiến vào trong cung điện, bởi vì có thời không pháp tắc vô cùng mạnh mẽ, Dương Thiên Lôi rất kiên nhẫn trả lời hết thảy mọi nghi vấn của Dương Thiên Lệ, sau đó mới tách Dương Thiên Lệ ra một cái không gian riêng, cũng cho nàng nuốt một khóa Trường Sinh quả, liền bắt đầu tu luyện.

Giờ phút này, Dương Thiên Lệ đã tấn cấp Tiên Thiên cấp hai đại thành, sau khi nàng ngồi xếp bằng xuống, thật lâu sau vẫn không cách nào khôi phục sự hưng phấn cùng vui mừng trong lòng, nàng cũng không vì mình có thể tu luyện trong thời không pháp tắc biến thái mà hưng phấn, mà bởi vì năng lực kinh người của Dương Thiên Lôi mà hưng phấn, kích động.

Không có chuyện gì có thể khiến Dương Thiên Lệ cao hứng hơn được nữa!

Dương Thiên Lôi từng là hy vọng duy nhất của nhất mạch Dương Hồng Toàn. Bởi vì trong chính hệ của Dương Hồng Toàn, hẳn là nam nhân duy nhất. Mặc dù có một cái bí mật, Dương Hồng Toàn cùng với đại bá của Dương Thiên Lôi - Dương Huyền Quân, nhị bá Dương Huyền Trùng đều biết rõ, nhưng không có

cách nào khác, chỉ có thể che dấu bí mật này hoàn toàn, không chút tiết lộ, hơn nữa còn làm trò trước mặt Dương Huyền Phong và Đường Liễu Ân, chưa từng có bất cứ ai hoài nghi lời nói của họ.

Bí mật này, cũng chính là bí mật về thân thể của Dương Thiên Lôi.

Thứ nhất chính là Dương thiên Lôi cũng không phải là cốt nhục thân sinh của Dương Huyền Phong, mà chính là của phụ thân Dương Thiên Lệ, tức Dương Huyền Quân.

Cũng vì năm ấy Dương Huyền Quân cùng với Dương Huyền Phong như hình với bóng ở trong quân đội, nhưng Dương Huyền Phong sau khi cùng Lộ Miểu Ân gặp lại rồi thành hôn, không lâu sau đó liền có Dương Thiên Lôi. Từ trên mặt thời gian mà tính, bất luận như thế nào, Dương Thiên Lôi cũng không thể là huyết mạch Dương gia được.

Chẳng qua, bí mật thân thể Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lệ lại rất rõ ràng. Đó là do nàng trong lúc vô tình mà nghe trộm cuộc nói chuyện của gia gia cùng phụ thân mà biết.

Trong đầu ngập tràn hình dáng Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lệ khóe miệng mang theo một nụ cười mỉm xinh đẹp đến mức chết người, dần tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Nàng đã từng không có bất kỳ hứng thú nào với nam nhân, tựa như nàng đã từng nói với Dương Thiên Lôi rằng đời này, nàng sẽ không lập gia đình. Năm đó, ở trong nội đường Hoàng gia, lấy sự mạnh mẽ, bạo lực mà đánh đuổi đi không biết bao nhiêu cái đuôi ở phía sau, bao gồm cả Hoàng tử ca ca của Sở Hương Hương ở trong đó cũng không có kết quả khác là mấy.

Hiện tại, nàng vẫn không có bất kỳ hứng thú gì đối với nam nhân như trước. Nhưng mà, Dương Thiên Lôi lại là một ngoại lệ duy nhất, hơn nữa, càng tiếp xúc nhiều, nàng càng thích một đệ đệ như hắn, thích đến mức hắn sâu vào trong tâm khảm. Nàng muốn dùng “tấm lòng bao la” của một tỷ tỷ mà muốn quan tâm hết thảy, yêu thương gìn giữ hết thảy. Hơn nữa càng không giấu diếm sự thương yêu của mình với Dương Thiên Lôi chút nào.

Mà hiện tại, ngay cả chính nàng cũng mơ hồ cảm giác được, loại thương yêu, cưng chiều này của nàng với Dương Thiên Lôi, theo sự trưởng thành cùng lớn mạnh của hắn mà dần dần có một chút khác biệt, khiến cho trái tim có lực để kháng cự độ cùng thần kinh thép của nàng trong đôi lúc cũng có chút run rẩy.

Chẳng qua, nàng vẫn cố chấp, cho rằng đây là tình tỷ đệ. Hơn nữa càng không muốn ngăn cản thứ tình cảm này đâm chồi nảy lộc.

Bởi vì nàng biết bí mật của Dương Thiên Lôi, cho nên nàng sẽ không giống như Dương Thiên Lôi mà xuất hiện cảm giác phạm tội, mà không thể không khống chế chính mình.

359. Chương 344: Hai Lão Đầu Kinh Ngạc.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 344: Hai lão đầu kinh ngạc.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lệ cũng không biết loại cử động thân mật không kiêng kỵ chút nào này của nàng đối với Dương Thiên Lôi có ảnh hưởng đến mức nào. Vốn người anh em này còn muốn gọi đám Trương Tử Hàm ra, dù sao các nàng cũng đã đến cảnh giới đỉnh phong tương ứng tùy từng người, bệ quan trong thời không pháp tắc mặc dù có thể khiến cho tinh thần cùng pháp lực của các nàng ngưng luyện đến mức sung mãn, nhưng tác dụng có được lại tương đối hữu hạn, tùy thời đều có thể gọi các nàng ra ngoài.

Chẳng qua là, dưới sự tiếp xúc với Dương Thiên Lệ, hơn nữa còn dưới ý dụ hoặc lơ đãng, nhất là đôi chân thon dài cân xứng có thể hấp dẫn bất cứ nam nhân nào kia đúng là quá trí mạng. Cuối cùng, Dương Thiên Lôi cũng không trụ được, đành phải tạm thời thay đổi chủ ý, cho Dương Thiên Lệ vào trong Huyền Minh

bảo khổ, để cho nàng một mình tu luyện, mà người anh em này thì thân hình nhoáng một cái, đã xuất hiện tại một khối không gian mà từ đầu hắn đã phân ra.

- Tử Hàm muội muội...

Trương Tử Hàm đang ngồi xếp bằng mà đắm chìm trong tu luyện, bỗng nhiên ở sâu trong não hải bỗng nghe thấy tiếng kêu gọi nhẹ nhàng của Dương Thiên Lôi.

- Thiên Lôi?

Trương Tử Hàm nhất thời mở mắt, liền thấy được một nụ cười mỉm hèn mọn của Dương Thiên Lôi đang đứng trước mặt nàng, liền nói:

- Trở lại môn phái sao?

- Còn sớm, còn sớm, ca mệt mỏi, tới đây nghỉ ngơi một chút!

Dương Thiên Lôi vừa nói vừa đặt mình xuống bên cạnh Trương Tử Hàm, nói tiếp:

- Muội muội thân ái, gần một năm không gặp, ca nhớ ngươi muốn chết... Hắc hắc.

- Thiên Lôi... Ngươi muốn làm gì?

Trương Tử Hàm nhìn ánh mắt không có chút hảo ý của Dương Thiên Lôi, nhất thời cả khuôn mặt đỏ ửng, trong lòng kim không được mà hiện lên hình ảnh hai người bẻ trái cấm, cái cảnh tượng kiều diễm ấy, gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ dường như có chút hoảng hốt nhìn thoáng qua xung quanh, nói.

- Hắc hắc...

Dương Thiên Lôi cười hèn mọn một tiếng, giờ phút này tâm tình thật tốt, thấy Tử Hàm muội muội thân ái, rốt cuộc cũng đã gạt bỏ được đôi chân thon dài dụ người ra khỏi đầu, cả tinh thần đều dung nhập vào trên thân hình thánh khiết như hoa của Trương Tử Hàm, cái gì cũng không nói mà liền một tay ôm lấy thân thể mềm mại của Trương Tử Hàm vào trong ngực.

Phiên vân phúc vũ, diên long đảo phượng.

Dương Thiên Lôi cùng Trương Tử Hàm căn bản không nhớ đã “làm chuyện đó” biết bao nhiêu lần, ở trong thời không pháp tắc, hai người thực sự rất dư thời gian, giúp họ có thể tùy ý rong đuổi, tận tình phát tiết, Trương Tử Hàm thân là nữ nhân đầu tiên của Dương Thiên Lôi, hai người vô luận là tâm linh hay nhục thể đều vô cùng khăng khít, lại càng không tồn tại bất kỳ ngăn cách nào, loại này chính là linh nhục giao hợp, vượt xa sự tâm linh hòa hợp đơn thuần như đối với Tiêu Như Mộng, vẫn vậy, cũng không phải loại chỉ có thể ngắm và phát tiết nhục thể như Bách Lý Thiên Thiên có thể so sánh được.

Hơn nữa, năng lượng đồng nguyên đến từ Băng Tuyết thể giới càng làm cho hai người như cá gặp nước, Dương Thiên Lôi đã tấn cấp Thần Đạo khi cùng linh nhục dung hòa với Trương Tử Hàm thì căn bản không cần khởi động Âm Dương Niết Bàn kinh giống như lúc cùng Tiêu Như Mộng, năng lượng bên trong thể nội hai người sẽ tự khởi động, tự động tuần hoàn một cách tự nhiên, thậm chí ngay cả một tia tinh thần cũng không cần phân ra, bọn họ chỉ cần đem toàn thân dung nhập vào bên trong cảm xúc khiến người ta say mê kia là đủ.

Hơn nữa, khiến Dương Thiên Lôi kinh ngạc là lần đầu tiên ăn trái cấm cùng với Trương Tử Hàm, vô tình khởi động Âm Dương Niết Bàn kinh khiến cho sau này năng lượng bên trong thể nội hai người ngay khi linh nhục dung hòa thì phương thức vận chuyển đã hoàn toàn khác biệt so với cùng Tiêu Như Mộng.

Một lần lại một lần, không rõ là bao nhiêu lần, thân thể hai người quyện lại chung một chỗ, từ lúc bắt đầu cho đến giờ cũng chưa có tách ra, tư thế cứ như vậy mà biến hóa triền miên, trải qua một hồi không ngừng lại đem Âm Dương Niết Bàn kinh vận chuyển tới cực hạn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đến kinh hai người lại một lần đồng thời “co giật” nữa, trong não hải Trương Tử Hàm bỗng nhiên “oanh” một tiếng...

Cảnh giới Tiên Thiên cấp sáu đỉnh phong của nàng, thế mà trong quá trình hai người song tu đã tự lĩnh ngộ ảo diệu đột phá bích chương, hơn nữa theo sự tăng cường dần dần của pháp lực, lại có thể trực tiếp trùng kích chương bích đột phá, tiến vào Tiên Thiên cấp bảy!

Sau hai canh giờ, sắc trời đã tối đen.

Từ bên trong Vạn Đan điện truyền ra một trận đan hương, Thanh Dương một thân đạo bào hoàn toàn ướt đầm, mặt mày tái nhợt, hiển nhiên là đã hao hết pháp lực, rốt cuộc của lộ ra nét mỉm cười vui vẻ, hung phần nói:

- Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ. Một trăm ba mươi sáu loại đan được tăng cường pháp lực, hẳn là có trợ giúp rất lớn cho Thiên Lô rồi!

Chẳng qua nói xong, lão tựa hồ nghĩ tới điều gì, khẽ nhíu mày, nói tiếp:

- Thần Đạo, aizz, Thương Huyền Bác đã tấn cấp Thần Đạo, hiện tại Thiên Lô còn chưa biết thế nào, một năm qua nhanh rồi, thế mà vẫn bất vô âm tín...

Theo thanh âm, gương mặt tái nhợt của Đan Thanh Dương nhất thời càng lộ ra vẻ già nua. Trong khoảng thời gian này, lão phần lớn đều bế quan, cho nên Thập đại cao thủ từ trong Di Tích trở về thì lão cũng không thể thấy được, căn bản là còn không biết tin Dương Thiên Lô tiến vào Di tích.

Một năm này, lão cũng đã sớm thăng lên đến Tiên Thiên cấp chín, sau khi Dương Thiên Lô đi, lão bỏ phần lớn tinh lực vào việc nghiên cứu chế tạo đan dược tăng cường pháp lực, dù sao thiên địa linh vật cùng đan dược có thể tăng cường pháp lực trong thiên hạ cũng vô cùng có hạn, Dương Thiên Lô nếu dùng quá nhiều, hiệu quả sẽ giảm dần đi, cuối cùng sẽ đến trình độ “có cũng không thể dùng được”, vấn đề này Phong Vô Kỵ căn bản đã nghĩ tới.

Cho nên, Đan Thanh Dương muốn trợ giúp Dương Thiên Lô mà nói, chỉ có nghiên cứu chế tạo đan dược mới có thể có hiệu quả giúp được cho Dương Thiên Lô.

Một năm thời gian, lão nghiên cứu chế tạo ra một trăm ba mươi sáu loại đan dược, cũng tiêu phí mất vô số linh vật tiên thảo.

- Sư phụ!

Đúng lúc này, bên tai Đan Thanh Dương bỗng truyền đến giọng nói của Dương Thiên Lô, nhất thời khiến lão cả kinh, đột nhiên tràn đầy kinh ngạc vào vui mừng mà quay người nhìn quanh, chẳng qua thấy phòng Luyện Đan trống không, lão mới ý thức được Dương Thiên Lô không thể nào có mặt trong Vạn Đan điện được, không có sự cho phép của mình, ngoại trừ chủ nhân chân chính là Phong Vô Kỵ ra, không có bất kỳ người nào có thể đi vào. Dương Thiên Lô làm sao có thể vô thanh vô tức đi tới trước mặt mình được?

Trên mặt Đan Thanh Dương lộ ra một nụ cười tự giễu, nói:

- Xem ra đã quá lo lắng cho tên tiểu tử này rồi... Lão phu thế mà cũng xuất hiện ảo giác!

- Ách, sư phụ, người nói cái gì đó? Đệ tử kêu người, người còn không mở cửa!

Giọng nói của Dương Thiên Lô lần nữa truyền đến bên tai Đan Thanh Dương, lần này so với một tiếng sư phụ lúc trước còn rõ ràng hơn rất nhiều.

- Thiên Lô?

Đan Thanh Dương rốt cuộc vui mừng la lớn, chắc chắn không phải là ảo giác nữa rồi.

Trong nháy mắt này, trong lòng lão tràn đầy khiếp sợ cùng vui sướng. Khiếp sợ là do Dương Thiên Lô thân ở ngoài Vạn Đan điện mà lại có thể truyền âm vào tới phòng Luyện Đan, kinh người hơn là, hẳn tựa hồ còn có thể nghe được tiếng nói của lão nữa, điều này sao có thể?

Cái này xác thực là không thể nào. Cho dù cường giả Thần Đạo cũng không thể làm được như vậy. Nhưng mà Dương Thiên Lô lại có thể làm được. Lúc này cũng không phải là do thể chất kỳ dị của Dương Thiên Lô có bao nhiêu biến thái, cũng không phải là một cường giả vừa tấn cấp Thần Đạo như hắn có thể mạnh

đến bao nhiêu, mà là do khi hấn xuất thiên niệm dò xét Vạn Đan điện liền bị chủ nhân chân chính của Vạn Đan điện là Phong Vô Kỵ cảm ứng được rồi.

Cơ hồ cùng một lúc, Phong Vô Kỵ ở trong Tiên Kiếm tháp trên Thiên Tịch Phong cũng đột nhiên mở mắt, ánh mắt lộ ra nét già nua vô cùng, Phong Vô Kỵ phảng phất như không có một chút khí tức cường đại nào, trong ánh mắt đột nhiên bạo xuất hai đạo tinh quang nồng đậm, đứng phắt dậy mà nói:

- Thần Đạo! Tiểu tử thối này cư nhiên lại tấn cấp Thần Đạo? Đây... Làm sao có thể? Ha ha ha ha, điều này sao có thể chứ, thật tốt quá, thật đúng là tốt quá.

Phong Vô Kỵ hưng phấn đến nỗi nói năng không còn mạch lạc, dung mạo già nua trong phút chốc bỗng trở nên hồng hào, trực tiếp triệt bỏ cấm chế, thân hình lão nhoáng một cái, nhất thời xé rách hư không, biến mất khỏi Kiếm Tiên tháp!

- Tiểu tử thối!

Khi Đan Thanh Dương xuất hiện tại trước cửa Vạn Đan điện, thấy trong đám người có một Dương Thiên Lôi đang đón gió mà đứng, phóng khoáng phong lưu, thần thanh khí sảng, gương mặt phong sương, lại cảm ứng được khí tức cường đại trên người Dương Thiên Lôi, gương mặt cực kỳ mỗi một nhất thời không không hưng phấn, đột nhiên kêu to một tiếng, lại ôm lấy Dương Thiên Lôi một cái thật mạnh.

Cái ôm bao hàm xúc động và hưng phấn, sau khi vỗ vỗ sau lưng Dương Thiên Lôi mới buông ra, ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lôi mà nói:

- Cảnh giới Tiên Thiên cấp tám đỉnh phong, tiểu tử thối, sư phụ còn đang lo lắng ngươi không thể nào đột phá chướng bách cảnh giới Tiên Thiên cấp sáu, không ngờ được rằng ngươi lại thăng đến Tiên Thiên cấp tám!

- Tiều!

Đúng lúc này, từ hư không bỗng truyền đến một trận dao động, một thân ảnh già nua nhưng hưng phấn dị thường, giọng nói dường như còn hưng phấn hơn so với Đan Thanh Dương trực tiếp vang lên bên tai mọi người, trong nháy mắt, thân ảnh của lão đầu Phong Vô Kỵ đã hiện ra ngay trước mắt chúng nhân.

- Tham kiến Chuông Giáo chí tôn!

Vừa nhìn thấy Phong Vô Kỵ, Đan Thanh Dương, Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ nhất thời khom mình hành lễ, nói.

- Bái kiến Phong tiền bối!

Vu Thanh Nhã cùng Vu Tiểu Úc cũng đồng thời thi lễ mà nói.

- Hắc hắc, lão gia tử, ông đã nhìn ra?

Chỉ có Dương Thiên Lôi nở một nụ cười đầy ý vị, nhìn Phong Vô Kỵ nói.

- Nói nhảm, cái Vạn Đan điện này là pháp bảo của bản tôn, ngươi dùng thiên niệm dò xét còn muốn thoát khỏi cảm ứng của bản tôn hay sao? Chẳng qua... tiểu tử thối, bản tôn thế mà lại nhìn không ra ngươi đang ẩn giấu thực lực!

- Ách, lão gia tử, ông nói thật?

Nghe Phong Vô Kỵ nói vậy, Dương Thiên Lôi cũng phải kinh ngạc. Thần thông ẩn nặc này là cho Lăng Hy truyền thụ cho hấn, Lăng Hy đã nói lấy tu vi hiện tại của Dương Thiên Lôi, có thể ẩn nặc trước mắt cao thủ Thần Đạo cấp hai hấn cũng không thành vấn đề.

Nhưng Thần Đạo cấp ba, sẽ rất khó.

Cấp bốn trở lên thì càng không cần phải nói.

Thật không nghĩ tới, Phong Vô Kỵ thế mà lại nhìn không ra, không lẽ nào Phong Vô Kỵ mới là Thần Đạo cấp hai, cấp ba? Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, liền bị Dương Thiên Lôi trực tiếp phủ nhận. Đùa gì chứ, chỉ bằng vào thân phận Chuông Giáo chí tôn của Phong Vô Kỵ, không thể nào lại là Thần Đạo cấp hai,

cấp ba được, càng hơn thế nữa là, trên người Phong Vô Kỵ còn có thứ khí tức hết như một lão nhân bình thường. Loại cao thủ có cảnh giới như Phong Vô Kỵ, biểu hiện càng bình thường liền càng thâm sâu không lường hết được.

Đối với Dương Thiên Lô, lão đầu này ngay từ đầu luôn chính là lão đầu quét sân Thiếu Lâm Tự!

- Dương nhiên là thật. Di?

Đúng lúc này, Phong Vô Kỵ bỗng nhiên nhìn về phía Trương Tử Hàm, lần nữa thốt lên một tiếng kinh thán...

- A?

Đan Thanh Dương nhất thời cũng cảm nhận thấy sự bất thường.

Vừa rồi tinh thần của lão chỉ tập trung vào Dương Thiên Lô, từ đầu hoàn toàn không để ý tới Trương Tử Hàm. Giờ khắc này thấy Phong Vô Kỵ như vậy, lão nhất thời cũng cảm ứng được khí tức của Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm nhất thời cúi đầu, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, phảng phất như bị hai lão đầu này nhìn thấu chuyện tình khi nãy nằng và Dương Thiên Lô vừa mới làm vậy, chỉ hận không tìm thấy một cái lỗ nào để chui vào.

Vừa rồi còn ở Lăng Vân các đã bị đám Dương Thiên Lê, Sở Hương Hương và Vu Thanh Nhã hâm mộ và ghen tỵ, hiện tại lại bị nữa.

Giờ phút này, mặc dù ở bên ngoài không tới hai canh giờ, nhưng ở trong Minh Huyền bảo khố, Trương Tử Hàm bị Dương Thiên Lô một hơi tưới tắm đến hai ba năm, khiến Trương Tử Hàm vốn tuyệt mỹ càng thêm động lòng người, quả thực là đẹp đến mức kinh tâm động phách người ta.

Chẳng qua, hai lão đầu này kinh ngạc hiển nhiên không phải là vì nét đẹp của Trương Tử Hàm, mà là tu vi của nàng ấy.

- Không tệ, không tệ! Thế mà đã tấn cấp Tiên Thiên cấp bảy! Hơn nữa...

Phong Vô Kỵ nói tới đây bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt hướng về phía Dương Thiên Lô mà nói:

- Tiểu tử thôi, đúng là không đơn giản mà, chúng ta vào trong hảo hảo nói chuyện một chút, bản tôn rất muốn biết một năm này rốt cuộc ngươi đã trải qua những gì!

Liên tiếp hai canh giờ, Dương Thiên Lô dưới sự truy vấn của hai lão đầu, miệng lưỡi lưu loát suốt hai canh giờ rốt cuộc mới đem kinh nghiệm trong một năm này kể hết cho mọi người, chẳng qua trong đó thật thật giả giả, giả giả thật thật, nhất là chuyện có liên quan tới Tiêu Như Mộng lại càng giấu đi hết thấy mọi tin tức, ngay cả khi hắn ở Bồng Lai tiên đảo gặp lại Tiêu Như Mộng cũng không nói lại, khi mọi người hỏi, hắn chỉ nói là không có liên lạc. Một mình tự lịch luyện.

360. Chương 345: Làm Tròn Trách Nhiệm Của Sư Phụ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 345: Làm tròn trách nhiệm của sư phụ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dĩ nhiên, cũng không có nhắc tới tiểu nha đầu khả ái Lâm Tâm Di. Đến khi hắn nhắc tới Thanh Tĩnh Lưu Ly bình thì cũng có bí mật không thể nói, vốn bình này là của Đan Thanh Dương, mà khí linh treo lủng lẳng đó là của Phong Vô Kỵ, chẳng qua, từ trước đến nay Dương Thiên Lô không phải hạng người đại công vô sĩ, trước khi cùng với đám Trương Tử Hàm tìm tới Đan Thanh Dương, đã ước định tốt chuyện thời không

pháp tắc biến thái trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, trừ bọn họ ra, đối với người ngoài Thiên Đan Phong thì phải giữ bí mật với bất kỳ ai.

Giờ phút này, có Phong Vô Kỵ ở đây, Dương Thiên Lô dĩ nhiên cũng không thể nói. Hắn không muốn biến thành khí xa công cộng cho cả môn phái.

- Tiểu tử thôi, quả nhiên là vô cùng may mắn, gặp đại cơ duyên lớn như vậy, công phu ẩn nặc của người ngay cả lão phu cũng có thể che giấu được, hiện tại cao thủ ở trên Thiên Huyền đại lục e rằng không mấy ai có thể nhìn thấu tu vi của người, tiểu tử người cũng tự biết điều mà thể hiện ra chỉ có Tiên Thiên cấp tám thôi sao, tin tức này theo mấy người chúng ta biết là rất tốt rồi, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, hiểu không?

Ánh mắt Phong Vô Kỵ chậm rãi quét qua chúng nhân, trầm giọng mà nói.

- Dạ.

Đan Thanh Dương và mọi người đồng thanh đáp.

- Tốt, tiểu tử, sáng sớm ngày mai tới Thiên Tịch Phong đi, đã tấn cấp Thần Đạo, kiếm quyết Trảm Không, bản tôn tự mình truyền thụ cho người. Thanh Dương, người cũng tới, một năm gần đây người vì tiểu tử này mà ngay cả tu luyện cũng trì hoãn, dù sao tiểu tử này cũng đã thăng đến Thần Đạo, cũng tiết kiệm vô số đan dược thay cho bản tôn, bản tôn sẽ vì người mà mở ra pháp tắc thời không, sớm ngày tu luyện đến cảnh giới cấp chín đỉnh phong, tấn nhập Thần Đạo.

- Đa tạ Chương Giáo chí tôn!

Đan Thanh Dương vội vàng khom mình hành lễ, trên mặt dần hiện lên vẻ vui mừng, nói:

- Chương Giáo, ta có một yêu cầu hơi quá phận, kính xin Chương Giáo đáp ứng.

- Ừm. Mau nói?

- Ta thân là sư phụ Thiên Lô nhưng không có mấy ngày làm tròn trách nhiệm sư phụ với hắn, mà Thiên Lô lúc này đã tấn cấp Thần Đạo, ta chỉ có thể dạy nó về mặt đan đạo nữa thôi. Cho nên... Khẩn cầu Chương Giáo cho Thiên Lô cùng Hương Hương theo ta tiến vào trong Huyền Hoàng Kỳ, giúp ta làm tròn trách nhiệm của một sư phụ, đem kiến thức về đan đạo truyền thụ hết, trong Huyền Hoàng Kỳ cũng chỉ cần thời gian nửa năm là được. Như vậy, cho dù ta Độ Kiếp thất bại, cũng không còn gì nuối tiếc.

Đan Thanh Dương trầm giọng nói.

- Tốt. Đan đạo, võ đạo hỗ trợ lẫn nhau, học vấn này đối với tiểu tử thôi này cũng tốt. Ngày mai các người cùng nhau đến Thiên Tịch Phong đi.

Phong Vô Kỵ nói gãy gọn. Nói xong liền hướng về phía mọi người mà khẽ gật đầu, thân ảnh cả người chậm rãi mờ đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất trước mặt cả bọn, ngay cả một chút ba động năng lượng cũng mờ mịt không có tí nào.

- Mạnh thật.

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng.

Dương Thiên Lô vốn định nói cho Đan Thanh Dương biết chính mình có thời không pháp tắc thuộc loại trâu bò, nhưng suy tư một lát, cuối cùng vẫn quyết định tạm thời giữ bí mật với Đan Thanh Dương.

Dù sao ngày mai vẫn phải gặp lại Phong Vô Kỵ, nếu chỉ trong một đêm mà tu vi Đan Thanh Dương bỗng nhiên tăng tiến rất nhiều thì tự nhiên sẽ để lộ tay chân, cũng là kết quả mà Dương Thiên Lô không hề muốn thấy.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Vu Thanh Nhã và Vu Tiểu Ưc cáo biệt Dương Thiên Lô, liền trở về Vu gia堡.

Dương Thiên Lô, Đan Thanh Dương và Sở Hương Hương tiến nhập vào trong Huyền Hoàng Kỳ, khởi động thời không pháp tắc. suốt một năm thời gian, Đan Thanh Dương dùng tốc độ nhanh nhất, bất kể hai người có thể lĩnh ngộ hay không mà mạnh mẽ đem kiến thức đan đạo cùng tất cả tâm đắc của bản thân quán thâm lại hết cho hai người.

- Hai bản đan phương này các người cất giữ cho tốt. Vì sư ở trong Huyền Hoàng Kỳ bế quan xong sẽ Độ Kiếp, nếu như thất bại mà nói, sau này hai người các người phải dựa vào chính bản thân mình mà lĩnh ngộ. Tốt lắm, sư phụ báo cho Chương Giáo chí tôn, các người ra ngoài đi.

Đan Thanh Dương đem hai phần sở học “Đan phương đại toàn” được lão ghi chép lại giao cho Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương mỗi người một bản.

Đến đây, Đan Thanh Dương coi như đã hoàn thành trách nhiệm sư phụ của lão, cho dù Độ Kiếp thất bại, y bát của lão coi như cũng có truyền nhân, rốt cuộc không còn gì tiếc nuối mà có thể rời đi.

- Sư phụ, lão nhân gia người là sao cứ như đang lo hậu sự cho mình vậy, Độ Kiếp không lẽ khủng bố như vậy sao?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Tiểu tử thôi, người cho rằng ai cũng biến thái giống như người sao? Sư phụ thọ mệnh đã mấy trăm năm, mặc dù thọ nguyên còn hơn trăm năm nữa, nhưng nhục thân sớm đã bắt đầu già yếu, chống đỡ Thiên Kiếp so với đám trẻ tuổi các người dĩ nhiên là khó khăn hơn nhiều. Chương Giáo chí tôn sở dĩ để cho sư phụ tu luyện trong Huyền Hoàng Kỳ, chính là vì muốn cho sư phụ sớm ngày đạt tới Tiên Thiên cấp chín đỉnh phong, thừa dịp nhục thân còn chưa tới mức quá già yếu mà Độ Kiếp, gia tăng chút tỷ lệ thành công.

Đan Thanh Dương đáp.

- Cái này... Sư phụ nắm chắc được mấy phần?

Dương Thiên Lô lại hỏi.

- Không rõ cho lắm, chẳng qua có Chương Giáo chí tôn chuẩn bị Lô Kiếp đan cho sư phụ, nắm chắc bốn thành, hẳn là có.

Đan Thanh Dương nói.

- Cần những thứ này không?

Dương Thiên Lô bỗng nhiên xuất ra trăm khối tinh thạch bạch sắc, mười khối tinh thạch màu hồng, một Trường Sinh quả cùng với một viên Ngưng Huyết đan Tiên Thiên cấp sáu, phiêu phù tới trước mặt Đan Thanh Dương, hỏi.

Từng đạo tinh mang bạch sắc cùng với sắc hồng lấp lánh quện lại với nhau, kèm theo hương vị thơm ngát của Trường Sinh quả, lại có thể Ngưng Huyết đan bằng bạc sinh mệnh chi nguyên trực tiếp khiến cho Đan Thanh Dương khiếp sợ mở to hai mắt mà nhìn.

- Trường Sinh quả, Ngưng Huyết đan, năng lượng tinh thạch? Đây là cái gì?

Đan Thanh Dương chấn kinh mà nói. Trường Sinh quả có thể gia tăng trăm năm thọ nguyên đã đủ để khiến cho Đan Thanh Dương kinh ngạc, mà Ngưng Huyết đan ẩn chứa sinh mệnh chi nguyên bằng bạc càng khiến Đan Thanh Dương trợn mắt nhìn, chẳng qua, khiến Đan Thanh Dương chấn kinh chính là tinh thạch có sắc hồng kia, lấy kiến thức rộng rãi của lão mà cũng phải nhíu mày.

- Ta cũng không biết là thứ gì, chẳng qua trong đó hàm chứa năng lượng thuộc tính Lô, hẳn là hữu dụng với sư phụ.

Dương Thiên Lô nói.

Đan Thanh Dương trực tiếp đem khối tinh thạch hồng sắc cầm lên, niệm lực tinh thuần nhất thời dung nhập vào trong tinh thạch, chỉ chớp lát sau, với sự tinh thông về đan đạo của lão, trên mặt liền ánh lên quang mang hưng phấn, nói:

- Tinh thạch này đúng là hữu dụng, hàm chút tinh nguyên cùng với năng lượng sinh mệnh thật mạnh, ừm, khí tức của Thiên Ma... Mặc dù không cách nào gia tăng thọ nguyên của nhân loại nhưng nếu dùng để rèn luyện nhục thân thì vô cùng hữu dụng! Ha ha ha! Có thứ này nhục thân già yếu của sư phụ liền có thể khôi phục lại trạng thái mạnh nhất, hơn nữa còn có Ngưng Huyết đan, Trường Sinh quả và Lôi Kiếp đan... Sư phụ nắm chắc tám phần có thể vượt qua Lôi Kiếp, tốt, thật tốt quá, ha ha ha ha...

361. Chương 346: Thiên Âm Môn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 346: Thiên Âm Môn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hữu dụng là tốt rồi. Chỗ này của ta không thiếu, nếu không đủ, sư phụ cứ mở miệng.

- Khụ khụ... còn rất nhiều sao? Sư phụ cảm thấy đủ rồi, chẳng qua mấy người Khương Kỳ bọn hần, đến lúc đó nhất định phải dùng đến, ừ, cho sư phụ thêm... một trăm khối?

Đan Thanh Dương nói.

- Không thành vấn đề. Đây, sư phụ, đây là năm trăm khối, người muốn dùng bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu, ngàn vạn lần đừng nên tiết kiệm, chỉ cần Độ Kiếp thành công là tốt rồi, người không nên buông tay để mặc bọn ta nha, ta và Hương Hương tỷ bị người quán thân kiến thức đan đạo nhiều như vậy, còn chưa có hiểu hết, cần có lão nhân gia người chỉ điểm mới được, người cũng đừng cho là có truyền nhân y bát như vậy đã là tốt lắm nha, sư phụ, người bắt đầu đi, chúng ta đi trước.

- Ừm.

Đan thanh Dương nghi hoặc và vui vẻ đáp một tiếng, ánh mắt mang theo một tia cảm động. Lão dĩ nhiên hiểu được ý tứ của Dương Thiên Lôi.

...

- Cát Ương đế quốc – Dương Kinh Thiên tới sao?

Âu Dương Minh đang đả tọa chậm rãi mở mắt ra, nhẹ giọng hỏi:

- Lão tới đây có chuyện gì?

- Sư tôn, Cát Ương đế quốc... gặp phải phiền toái, lão đặc biệt tới thỉnh cầu môn phái chúng ta trợ giúp.

Tiêu Hà trầm giọng nói, sắc mặt mang theo một tia ngưng trọng.

- Phiền toái gì?

Âu Dương Minh lại hỏi. Âu Dương Minh ở trong Trảm Không kiếm phái không chỉ có phụ trách chức vụ Thái thượng trưởng lão chuyên lo truyền công mà còn chịu trách nhiệm với các đại sự trong môn phái cùng các sự vụ, phụ trách đối ngoại nữa.

- Trong quân đội Nạp Lan đế quốc xuất hiện vô số cao thủ Tiên Thiên, ở hai tháng trước bắt đầu tấn công mãnh liệt, lúc này Cát Ương đế quốc đã mất đi rất nhiều thành trì, bao gồm cả sáu cái quảng mạch do Trảm Không kiếm phái chúng ta khai thác cũng đã bị chiếm đoạt, đây là tình huống xảy ra mười ngày trước.

- Cái gì?

Âu Dương Minh nhất thời cả kinh, trong mắt xuất ra hai đạo tinh quang, trầm giọng nói:

- Để lão đi vào.

- Chuyện này... Sư tôn, Dương Kinh Thiên chạy liên tục ba ngày liền, lúc tới môn phái chúng ta chỉ kịp nói mấy câu với lão phu liền ngất đi. Pháp lực tiêu hao nghiêm trọng, tinh nguyên gần như khô héo, đệ tử đã phái người mang đến y quán chữa thương...

Tiêu Hà nói.

- Sau khi lão tỉnh lại, lập tức mang đến gặp ta, ta đi bẩm báo lại cho Chưởng Giáo chí tôn trước, để sau rồi hãy định đoạt.

Nói xong, thân hình đã nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo kiếm quang bay về hướng Thiên Tịch Phong.

Âu Dương Minh hiểu rõ, vô số cao thủ Tiên Thiên tham chiến có nghĩa gì.

Nạp Lan đế quốc ở gần hải vực phía Tây Nam, giống như Bồng Lai tiên đảo vậy, được tạo thành từ vô số đảo, vẫn chịu sự che chở của môn phái thần bí nhất trong tám đại môn phái: Thiên Âm môn.

Giờ phút này đã có cao thủ Tiên thiên tham chiến, vậy ý nghĩa của nó đã không chỉ gói gọn trong phạm vi chiến tranh lãnh thổ của hai nước mà chính là khiêu khích Trảm Không kiếm phái!

...

- Âu Dương tiên bối khỏe?

- Dương Thiên Lôi?

Âu Dương Minh hơi kinh ngạc.

Giờ phút này, Dương Thiên Lôi và Sở Hương hương vừa mới từ trong Huyền Hoàng Kỳ ra ngoài, Sở Hương Hương đã trở lại Thiên Đan Phong. Còn Dương Thiên Lôi thì muốn đi Kiếm Tiên tháp để tiếp nhận sự truyền thụ kiếm quyết Trảm Không của Phong Vô Kỳ.

- Tiên Thiên cấp tám, lợi hại, quả nhiên lợi hại.

Âu Dương Minh cảm ứng được khí tức nguy trang trên người Dương Thiên Lôi, khiếp sợ thốt.

- Người tìm Chưởng Giáo chí tôn?

- Vâng.

Dương Thiên Lôi khẽ mỉm cười, đáp.

- Âu Dương, người có chuyện gì sao?

Đúng lúc này, Phong Vô Kỳ bỗng nhiên hiện ra trước mặt hai người, hỏi.

- Chưởng Giáo, đệ tử chúng ta phái tới thủ hộ Cát Ương đế quốc là Dương Kinh Thiên trở lại, mang theo tin tức, Cát Ương đế quốc... xảy ra vấn đề rồi!

- Dương Kinh Thiên? Cát Ương đế quốc?

Vốn đang không để ý chút nào, Dương Thiên Lôi thoải mái nhàn nhã nghe đến bốn chữ Cát Ương đế quốc, hai mắt đột nhiên tán xuất ra hai đạo tinh quang nồng đậm.

- Vấn đề gì?

Phong Vô Kỳ khẽ cau mày, nói.

- Quân đội Nạp Lan đế quốc có vô số cao thủ Tiên Thiên tham chiến, đến mười ngày trước, chỉ trong một tháng thời gian, Cát Ương đế quốc đã mất đi vô số thành trì, bao gồm cả sáu tòa sơn mạch mà chúng ta chuyên môn khai khoáng, đây nhất định là do Thiên Âm môn ở phía sau sai sử...

Phong Vô Kỳ khẽ nhíu mày, nói:

- Không đúng a... Bọn họ trước giờ không tranh quyền thế, ngay cả bát đại môn phái hội họp cũng chỉ thi thoảng tham gia... Dương Kinh Thiên đâu?

- Hấn hao hết tinh nguyên, tình huống tương đối không xong, đã mang đến y quán cứu chữa.

- Chưởng Giáo, đệ tử đi thăm Dương lão trước.

Ánh mắt Dương Thiên Lôi xẹt qua một tia lo lắng, khẩn trương nói, nói xong liền lập tức rời đi.

- Đợi chút, chúng ta cùng đi.

Phong Vô Kỵ bỗng nhiên nói với Dương Thiên Lôi.

Sau khi nói xong, Phong Vô Kỵ trực tiếp xuất ra hai đạo thần niệm, đem Âu Dương Minh và Dương Thiên Lôi bao bọc lại, trong nháy mắt, ba người đã biến mất khỏi Ngự Kiếm tiên cung.

...

- Dương lão!

Khi ba người Dương Thiên Lôi hiện ra tại y quán, nhất thời thấy được Dương Kinh Thiên đang được ba tên y sư trị liệu, liền hô lên.

Dương Kinh Thiên sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, vẫn còn trong trạng thái bất tỉnh, tinh khí cùng khí tức sinh mệnh trên người đã vô cùng yếu ớt. Chỉ với cảnh giới Tiên Thiên cấp ba của lão, liên tục chạy mười ngày đêm không ngừng nghỉ, xuyên núi vượt đèo, hoàn toàn đều dựa vào sự kiên trì của ý chí, pháp lực, niệm lực, thể lực đã hoàn toàn tiêu hao hết, bất kỳ Tu Luyện Giả nào khi cố gắng hết sức, thứ hao tổn chính là tinh nguyên, thương tổn với nhục thân cũng là phi thường thảm thiết.

- Giết——!

Tường thành hùng vĩ đông nghẹt các chiến sĩ võ trang đầy đủ, đạo đạo hỏa long từ cung tên gào thét phóng ra, bay ra ngoài hơn trăm trượng tới chỗ quân địch. Tiếng hô giết rung trời như muốn phá vỡ cả không trung, mấy chục vạn người bạo phát chiến ý nồng đậm, vang phủ cả một góc trời, tiếng nổ oanh oanh vang lên mạnh mẽ, toàn bộ chiến trường hiện lên vẻ thê thảm kịch liệt!

Từng tiếng hét thất thanh thỉnh thoảng từ trong trận doanh song phương phát ra, thi thể đầy đất, tử thương vô số!

- Mộc nguyên soái, Huyết Y quân thỉnh cầu xuất thành, liều chết đánh một trận!

Huyền Phong quanh người nồng đậm, đầy dẫy sát khí, một thân lửa đỏ như máu tươi quỳ một gối xuống trước mặt Mộc Thành Sâm mà hô lên.

Bên trong thành, vô số binh sĩ ngồi chi chít dưới nền đất, trên tường thành có một người ngã xuống, nhanh như chớp liền có một người tới bổ sung!

Nhận Doanh quan là một trạm kiểm soát phòng ngừa kẻ địch thâm nhập vào trong Cát Ương đế quốc, tường thành hùng vĩ nằm vắt ngang ở một ngọn núi lớn hiểm yếu, dễ thủ mà khó công. Năm ngày trước, quân đội Cát Ương đế quốc bị đẩy lùi liên rút về canh giữ tại đây. Đến lúc này đã cố gắng kiên quyết phòng thủ vững vàng những năm ngày!

Từng nhóm chiến sĩ từ sau tường thành xông ra, ngăn cản địch quân đã vượt qua hào sâu hộ thành, từng nhóm một ngã xuống, máu tươi vấy đỏ cả chiến trường, chảy vào trong hào sâu hộ thành rộng hơn mười trượng, ngay cả nước bên dưới cũng đã nhiễm thành một sắc đỏ tươi!

- Không được!

Mộc Thành Sâm chạy mày, ngưng mắt nhìn quân địch đông như kiến bên ngoài con hào hộ thành, lạnh giọng nói:

- Đi ra ngoài chẳng khác gì chịu chết! Cao thủ Tiên Thiên của đối phương đã xuất ra, ẩn náu ở trong đó, một khi người ra ngoài, người chết đầu tiên chính là người!

- Chết thì có làm sao? Mộc nguyên soái, chúng ta đã tổn thất hai phần ba binh lực! Quân địch hung mãnh, theo tình huống trước mắt, chúng ta kiên trì nhiều nhất là hai ngày, toàn quân sẽ bị diệt! Thời gian hai ngày, Dương lão có thể tới được Trảm Không kiếm phải hay không cũng chưa biết được! Chúng ta... không có chút hy vọng!

- Ta hiểu được. Mục đích của chúng ta không phải là vì thắng lợi, mà muốn kéo dài thời gian! Bốn mươi vạn đại quân Mộc gia chia ra từ Thanh Long Quan, Bích Trì quan sẽ tới, chỉ cần hai ngày, liền có thể đến được Nhận Doanh quan! Đại ca của người là Dương Huyền Quân suất lĩnh ba mươi vạn đại quân đã từ Khố Long quan chạy tới, ba ngày, nhiều nhất là ba ngày liền tới đây rồi! Nhị ca người Dương Huyền Trùng suất lĩnh hai mươi vạn đại quân đã từ Đại Mạc quan khởi hành, nhiều nhất bốn ngày là tới! Chúng ta chỉ cần có thể kiên trì hai ngày, đến lúc viện quân đến, liền có thể đợi thêm cao thủ Trảm Không kiếm phái cứu viện, khi đó, chính là lúc chúng ta phản công!

- Khách khác khách khác... Sư tỷ, sư phụ nói quả nhiên không sai, ta tới cái tình cầu cần cố gắng về này tìm sư tỷ ngài thật là tìm đúng nơi, tình khí nồng đậm như thế, sinh hồn bằng bạc tràn đầy như thế, giúp tu vi của ta tiến triển cực nhanh!

- Hừ, cái này thì đã là gì, chẳng qua cũng chỉ là chút sinh hồn của phạm nhân mà thôi, mười gày trước ta phát hiện lão già kia đã chạy tới Trảm Không kiếm phái, không lâu nữa sẽ có cao thủ Tiên Thiên tới, khi đó người mới biết thế nào gọi là sướng khoái... khách khác khách khác... Trảm Không kiếm phái này chỉ có một Chương Giáo chí tôn Phong Vô Kỵ là cao thủ Thần Đạo, có người mang Phân Thân phù của sư phụ tới, chúng ta đủ để đem lão giết chết một cách vô tri vô giác, chỉ cần giết chết lão kia xong, chúng ta cũng có thể dễ dàng tiêu diệt cả Trảm Không kiếm phái, so với sư tỷ ta năm đó tiêu diệt Thiên Âm môn còn thoải mái hơn...

Tục giới quay cuồng, mây mù bao phủ cả chiến trường, tại mấy ngàn thước trên trời cao, hai thân ảnh xinh đẹp ngạo nghễ lửng lơ không mà đứng, trước thân hai người chia ra có hai cái hồ lô hiện đầy phù văn kim sắc đang lơ lửng, trời nổi tán mát ra từng đạo dao động vô hình, bao phủ lấy toàn bộ chiến trường, vô số tinh khí, sinh hồn của con người lấy một tốc độ kinh người bị hút thẳng vào trong đó.

Cao thủ Thần Đạo!

Chỉ có cao thủ Thần Đạo mới có thể có năng lực bằng vào nhục thân mà lửng lơ không hư độ!

- Sư tỷ, người thật là lợi hại!

... Trảm Không kiếm phái.

Một đạo lưu quang xẹt qua, nhanh như một tia chớp phóng về phía chân trời, trong nháy mắt đã biến mất khỏi bầu trời Trảm Không kiếm phái, đến khi đạo kiếm quang này ra khỏi phạm vi Trảm Không kiếm phái, xác định ngoại trừ Phong Vô Kỵ ra thì không còn ai có thể chú ý tới mình được, thân thể hắn đột nhiên run lên một trận, tiêu thất giữa hư không!

Thân ảnh ấy chính là Dương Thiên Lôi!

Sau khi Dương Kinh Thiên tỉnh lại, kể lại căn cơ tình huống Cát Ương đế quốc, Dương Thiên Lôi không lưu lại chút nào, trực tiếp hướng đến Phong Vô Kỵ xin được đi giết giặc, làm tiên phong nên rời đi trước.

Ngay sau khi Dương Thiên Lôi rời đi, nhận được chỉ thị của Phong Vô Kỵ, do Tiêu Hà của Thiên Minh Phong dẫn đội, dắt theo trăm Tiên Thiên cấp một, trăm Tiên Thiên cấp hai, trăm Tiên Thiên cấp ba, tổng cộng ba trăm đệ tử Tiên Thiên cùng với Dương Kinh Thiên cười lên Lôi Cự, lập tức lên đường!

... Thần niệm nồng đậm ngập tràn trong hư không, xé rách bức tường không gian, bằng vào thần niệm cường hãn thủ hộ ở trong không gian loạn lưu mà liên lạc với thần niệm tại hư không, phương thức xé rách hư không mà phi hành của cường giả Thần Đạo, tốc độ nhanh gấp trăm ngàn lần so với ngự kiếm phi hành!

Nhưng loại phi hành này lại tương đối hao phí pháp lực, cường giả Thần Đạo bình thường dưới tình huống không có bất kỳ phòng hộ gì, cũng không có năng lượng bổ sung thì chỉ có thể kiên trì trong thời gian tính bằng giây mà thôi, hơn nữa thần niệm phải ở lại trong không gian, khóa chặt vị trí mới không bị lạc vào giữa không gian loạn lưu. Cao thủ Thần Đạo du lịch tinh vực, trước hết cần phải mua “Tinh Vực Định Vị đồ” tại các thương hội, như vậy mới không cần đến thần niệm của bản thân định vị, chỉ dựa vào Tinh Vực Định Vị đồ liền có thể cảm ứng, tiến tới chỗ cần đến được.

Chẳng qua, đối với Tu Luyện Giả Thần Đạo cấp một, cấp hai mà nói, muốn dựa vào lực lượng của mình là du lịch tinh không thì xa xa không đủ.

Trong tình huống thông thường, cần phải nhờ đến các đại thương hội có quy mô lớn mở ra các trạm không gian truyền tống. Nếu không, trong tình không vô hạn, khoảng cách giữa tinh cầu và tinh cầu không phải Thần Đạo cấp một, cấp hai có thể gắng sức mà vượt qua được.

Tu Luyện Giả Thần Đạo cấp một, cấp hai một lần xé rách hư không cũng chỉ có thể vượt qua khoảng cách mấy ngàn dặm mà thôi, cũng giống như thuận di vậy, chỉ tồn có một chút thời gian ngắn ngủn, nhưng nếu như khoảng cách quá xa, cho dù là cường giả Thần Đạo, cũng căn bản không cách nào liên tục xé rách hư không mà phi hành.

... Tê ——

Không gian dao động một trận, thân ảnh Dương Thiên Lô hiện ra giữa hư không, chỉ trong nháy mắt, hắn đã ra ngoài ngàn dặm, hít một hơi thật dài, đột nhiên lại nuốt vào một vạn khối Cửu Dương đan, thân hình lại nhoáng một cái, đã lần nữa xé rách hư không!

Mấy lần liên tục, trong khoảnh khắc ngắn ngủn, Dương Thiên Lô đã vượt qua khoảng cách mấy vạn dặm, đã từ biệt Cát Ương đế quốc gần ba năm, lúc này pháp lực và thần niệm của hắn cơ hồ đã tiêu hao hết, xé rách hư không hao tổn thật lớn, vượt ngoài sức tưởng tượng của Dương Thiên Lô, không chút do dự gì, Dương Thiên Lô vốn nên nghỉ ngơi, đột nhiên thân ảnh lại cất cao, hóa thành một đạo điện quang trực tiếp bay ra ngoại tầng!

- Răng rắc....

Nghe tiếng đống đạo Lô điện, Dương Thiên Lô phi hành thật nhanh tại ngoại tầng, dưới sự thôi luyện của Lô Đình, thần niệm và pháp lực của Dương Thiên Lô rất mau đã khôi phục lại, ánh mắt của hắn lập lòe tinh quang, mắt nhìn xuống các dãy núi và thành trì bên dưới, cảm ứng khí tức đến phạm vi hơn trăm dặm!

362. Chương 347: Hóa Thân Cảnh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 347: Hóa Thân Cảnh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Rốt cuộc khi hắn án chiếu theo lời nói của Dương Kinh Thiên, phi hành mấy ngàn dặm đến được Tây Nam bộ của Cát Ương đế quốc, liền cảm ứng được một cỗ sát khí nồng đậm tới chí cực!

- Có cao thủ tới!

Trong lúc Dương Thiên Lô cách Nhạn Doanh quan hơn trăm dặm ở trên bầu trời, hai thân ảnh xinh đẹp đang hấp thu tinh khí cùng sinh hồn tinh thần vừa động, khí tức cả hai nhất thời hoàn toàn biến mất giữa hư không, nhưng số lượng sinh hồn và tinh khí vẫn như cũ, biến mất tại không gian gần đó, hiển nhiên hai người này vẫn không đình chỉ việc hấp thu.

- Sư tỷ, sao lại nhanh đến như vậy?

- Chắc không phải là đệ tử Trảm Không kiếm phái, hẳn là cao thủ nào đó vừa khéo đi ngang qua nơi này! Tiên Thiên cấp tám!

- Khanh khách, sư tỷ, ta đi hấp thu hắn!

Nghe sư tỷ nói vậy, vị sư muội nhất thời hưng phấn mà nói.

- Không được! Không thể vì việc nhỏ mà làm hư đại sự, mục đích của chúng ta là đánh cá lớn Trảm Không kiếm phái, đột tống gọn Trảm Không kiếm phái xong, chúng ta liền nắm trong tay hai đại môn phái, đụng tới chiến tranh giữa các nước càng thêm đơn giản, lúc đó chúng ta càng có thể hấp thu sinh hồn và tinh khí

vô cùng vô tận! Đợi đến lúc thời cơ chín muồi, sẽ tìm kiếm mục tiêu tiếp theo! Như vậy mới khiến cho cao thủ ở vị diện này không để ý tới, bất tri bất giác mà hoàn thành mục tiêu của chúng ta! Cho nên ngàn vạn lần không thể chém giết bừa bãi được! Nếu không phải vậy, sự tỷ việc gì mà lại lặng lẽ ở tại Thiên Âm môn hơn mười năm, hao phí vô số đan dược mà bồi dưỡng đấng Tiên Thiên đệ tử của Thiên Âm môn này?

- Nha. Như vậy.... Đáng tiếc a... Di, hấn hạ xuống chiến trường rồi!

Chẳng lẽ là đệ tử Trảm Không kiếm phái? Sư muội, người thu trước đi, ta xuống dò xét thử!

... Khi Dương Thiên Lôi ngự kiếm quang, tới phía trên thành trì, hấn ẩn giấu thực lực, dùng niệm lực bàng bạc nhất thời bao trùm phía dưới, trong phút chốc đã cảm ứng được mấy trăm đạo khí tức của cao thủ Tiên Thiên, đám cao thủ Tiên Thiên này sớm đã vượt qua hào bảo vệ thành, giống như hổ vào bầy dê vậy, giết từng lớp từng lớp chiến sĩ Cát Ương đế quốc!

May mà trên tường thành dày đặc Hỏa Long tiễn, khiến cho binh lính bình thường của Nạp Lan đế quốc không cách nào thuận lợi vượt qua hào hộ thành được!

Chẳng qua kỳ quái chính là đám binh lính bình thường này dưới sự công kích của Hỏa Long tiễn, tuy không cách nào qua hào sâu vệ thành nhưng trong trận doanh cứ một chốc là có cao thủ Tiên Thiên cách đoạn thời gian sẽ đẩy từng đám xông về phía hào sâu bảo vệ thành chịu chết!

- Chẳng lẽ không phải là Thiên Âm môn?

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng, trước khi đến, Phong Vô Kỵ và Âu Dương Minh đã đem tình huống về Thiên Âm Môn nói rõ lại cho Dương Thiên Lôi.

Thiên Âm môn có toàn bộ đệ tử là nữ, hơn nữa đại đa số đệ tử đều có thiên phú âm ba, thuần âm chi thể. Tam đại tuyệt học “Bách Hoa khúc”. “Bích Hải thương sinh khúc”, “Vạn Cổ Tuyệt Âm” danh chấn tu luyện giới, có uy năng vô thượng!

Nhưng khiến Dương Thiên Lôi kỳ quái chính là, thể mà không thể thấy được bất luận kẻ nào dùng âm ba để công kích cả, hơn nữa trong đám cao thủ Tiên Thiên này lại có đến phân nửa là đệ tử nam!

- Ngự kiếm phi hành?

Trong nháy mắt khi Dương Thiên Lôi từ trên trời giáng xuống, trong đám binh sĩ đang đứng trên tường thành thủ hộ cùng với binh sĩ của Nạp Lan đế quốc nhất thời có vô số người cảm ứng được cổ uy áp kinh khủng dị thường này, nhện không được mà rớt rít ngẩng đầu hoảng sợ nhìn về phía bầu trời!

Dương Thiên Lôi một thân đạo bào trắng tinh, không có dấu hiệu của bất kỳ trận doanh nào, chính là vì không có dấu hiệu, cho nên bất luận là bằng hữu trong nháy mắt khi nhìn thấy hấn cũng phải kinh hô một trận, nhất là khi Dương Thiên Lôi hạ xuống sâu trong đám binh sĩ, ngay cả cao thủ Tiên Thiên cũng phải hoảng sợ mà chạy tứ tán!

- Giết!

Dương Thiên Lôi ngưng mắt nhìn thi thể chất chồng như núi, đầy như biển, máu tươi bay khắp trời, ngửi được mùi máu tanh gay mũi, cảm nhận sát khí ngập ngụa của mấy chục vạn người, trong lòng không khỏi khiếp sợ, đồng thời cũng hiện lên sát khí ngập trời!

Theo một tiếng “Giết” lạnh như băng của Dương Thiên Lôi, một cái phất tay, ngàn vạn đạo kiếm quang từ trên người hấn liền xuất ra!

- Dừng tay!

Trong nháy mắt Dương Thiên Lôi phát ra kiếm quang, một tiếng quát nhẹ, âm thanh không lớn, nhưng âm thanh này tràn ngập thiên địa, vô cùng rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người trong chiến trường mấy chục vạn người.

Cùng lúc đó, một đạo ánh sáng lẳng không mà đến, phát ra một đạo ánh sáng ngăn cản kiếm quang của Dương Thiên Lôi, một thân ảnh vô cùng xinh đẹp, vô thanh vô tức xuất hiện trên bầu trời cách Dương Thiên Lôi hơn trăm trượng, lẳng không mà đứng, tóc dài bay múa, một thân váy dài phiêu nhiên như tiên

tử, thần niệm bằng bạc khủng bố, trong chốc lát mang theo uy áp khủng bố, phô thiên cái địa ép về phía Dương Thiên Lô!

- Thần Đạo?

Con người màu đen của Dương Thiên Lô sáng lóng lánh như sao, đột nhiên co rút lại, ngưng mắt nhìn gương mặt nữ tử này, thời điểm Dương Thiên Lô nhìn thấy dung nhan của nữ tử này, đột nhiên hai mắt mở lớn, thần tình chấn kinh cực độ.

- Làm sao có thể? Bộ dáng của nàng...

Chỉ cần là cao thủ Thần Đạo xuất hiện cũng đủ làm Dương Thiên Lô kinh ngạc, nhưng càng làm cho hắn khiếp sợ là, bỗng nhiên xuất hiện cao thủ Thần Đạo, dù là khí chất hay dáng người, đối với Dương Thiên Lô là một cô gái hoàn toàn xa lạ, nhưng dung nhan này làm cho Dương Thiên Lô nhìn thấy liên kinh hô.

- Người là người phương nào?

Nữ tử nhìn thấy Dương Thiên Lô khiếp sợ thì khó hiểu, lạnh giọng hỏi. Nàng cũng kinh ngạc, không nghĩ tới vừa rồi Dương Thiên Lô không nói hai lời liền ra tay hạ sát thủ, đương nhiên người bình thường không nhìn ra đối tượng Dương Thiên Lô muốn chém giết chiến sĩ của Cát Ương đế quốc, hay là cao thủ Tiên Thiên của Nạp Lan đế quốc. Nhưng nữ tử này là cao thủ Thần Đạo, cho nên cảm ứng được mục tiêu của Dương Thiên Lô rất rõ ràng. Cho nên, nàng vốn định quan sát một phen, nhưng lúc này không thể không hiện thân.

- Người là người phương nào?

Dương Thiên Lô hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn tâm tình khiếp sợ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng, lạnh giọng hỏi.

- Chuyển giáo Thiên Âm Môn, Lục Diệu Âm!

Nữ tử tự xưng là Lục Thiên Âm lạnh giọng nói ra, vừa nói, uy áp trên người càng mạnh mẽ hơn nữa.

Nhưng làm cho nàng cảm thấy ngạc nhiên, vốn tưởng rằng Dương Thiên Lô đã bị nàng chấn nhiếp, nhưng lại nhìn ra hắn không bị ảnh hưởng chút nào, sau khi nghe mình báo ra danh tự, hai con người lóng lánh xuất hiện hào quang bảy màu!

- Đây là chuyện giữa Thiên Âm Môn và Trảm Không Kiếm Phái, chẳng cần biết người là ai, thỉnh rời đi! Nếu không, đừng trách bốn tôn thủ hạ vô tình!

Lục Diệu Âm lạnh giọng nói ra.

Vào lúc này, cảnh chém giết trên chiến trường đã dừng lại, dù là chiến sĩ của Cát Ương đế quốc hay là binh sĩ của Nạp Lan đế quốc, đều tràn ngập hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Chỉ có điều, tâm tình của binh sĩ hai phe bộc lộ tâm tình rất khác nhau, thời điểm nghe được Lục Diệu Âm nói ra tên của mình, mấy chục vạn binh sĩ của Nạp Lan đế quốc bộc phát ra âm thanh hoan hô vang vọng thiên địa, một quỳ lạy trên mặt đất, vô cùng hưng hưng phấn!

Trên tường thành, Dương Huyền Phong đã ngây ra như phỗng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào nữ tử đang ở trên không trung, trong miệng thì thào, nói:

- Không có khả năng... Không có khả năng, vì sao có người giống nhau như vậy?

Thời điểm nữ tử này nói ra tên của bản thân, Dương Huyền Phong lại nhìn Dương Thiên Lô, lộ ra vẻ chấn kinh!

- Lộ Miểu Ân, Lục Diệu Âm, Lục Thanh Âm!

Tâm niệm Dương Thiên Lô nhanh chóng thay đổi, từng hình ảnh trong quan hệ với mẫu thân nhanh như thiểm điện hiện ra trong đầu của hắn, sau khi nhớ lại, đột nhiên hắn phát hiện trong đó là một bí mật kinh thiên.

Tuy không rõ là đã xảy ra chuyện gì, nhưng hần vẫn tin tưởng, nữ tử này tuyệt đối có quan hệ với mẫu thân của mình, hơn nữa đang trong hoàn cảnh chiến tranh, khí chất của mẫu thân cực kỳ tương tự Lục Thanh Âm, cũng hiện ra trong óc Dương Thiên Lôi.

Ánh mắt của Dương Thiên Lôi lạnh lùng nhìn vào nữ tử trước mặt này, không rên một tiếng. Nhưng khí tức trên người, đang tăng lên một cách nhanh chóng, từng đạo hào quang bảy màu, từ trên người của hần phát ra, đem uy áp khủng bố của nữ tử này, hoàn toàn ngăn ở bên ngoài thân!

Kiểm quang dưới chân của hần, đã từ từ biến mất, biến thành lăng không phi hành!

Thể hiện ra tu vi của bản thân hần là Thần Đạo.

- Dĩ nhiên là Thần Đạo Nhất cấp?

Trong ánh mắt của Lục Diệu Âm hoảng sợ, nói:

- Tiểu huynh đệ, không biết xưng hô thế nào? Đến từ môn phái nào?

Thời điểm nữ tử này nhìn thấy Dương Thiên Lôi chỉ từng ấy tuổi đã là Tiên Thiên Bát cấp, đã có một tia khiếp sợ, dù sao, tình cầu này rất cần cỗi, bằng chừng ấy tuổi mà có được tu vi như thế, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, nàng có thể kết luận Dương Thiên Lôi chính là đệ tử thiên tài của đại môn phái.

Nhưng, làm cho nàng nghĩ mãi không ra, Dương Thiên Lôi lại có thể giấu diếm cảm ứng của nàng, vào lúc này hiển lộ ra tu vi Thần Đạo Nhất cấp.

Loại thiên phú này, dù là ở tình cầu của nàng, cũng được xem là thiên tài chân chính!

Tuy nhiên nàng vẫn nắm chắc trăm phần trăm, chỉ một chiêu là có thể đánh chết Dương Thiên Lôi, nhưng nàng lại biết, những thiên tài như vậy, sau lưng sẽ có được lực lượng cường đại, nếu như nàng thật làm như vậy, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch ở tình cầu này.

Cho nên, ngữ khí của nàng khi nói chuyện cũng mang theo một tia khách khí.

- Thiên Lôi, nữ tử này biến ảo thân hình, Thần Đạo Tứ cấp, Hóa Thân Cảnh đỉnh phong! Người coi chừng! Chúng ta liên thủ cũng không phải là đối thủ của nàng!

Vào lúc này, âm thanh khẩn trương của Lăng Hi truyền vào trong óc của Dương Thiên Lôi.

Vào lúc này, dưới không gian pháp tắc, Lăng Hi sớm đã thành công đem nguyên thần Long Hùng, Tượng Trử, Tượng Hầu luyện hóa hoàn toàn, tu vi của nàng đã khôi phục được năm thành, có được tu vi Thần Đạo Tam cấp, cảnh giới thần niệm vẫn là Thần Đạo Tứ cấp đỉnh phong, cho nên, lần đầu tiên dò xét khí tức của nữ tử kia, liền xác định được tu vi của đối phương.

- Dương Thiên Lôi, nghe qua chưa?

Dương Thiên Lôi thở dài, trong đôi mắt lạnh lùng lóe ra hào quang bảy màu, nói ra.

- Dương Thiên Lôi? Trảm Không Kiếm Phái, Dương Thiên Lôi?

- Không sai!

- Thiên Lôi?

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, Dương Huyền Phong, Mộc Thành Sâm và binh sĩ của Cát Ương để quốc chấn động, mà Dương Huyền Phong và Mộc Thành Sâm đều động dung, kêu ra thành tiếng.

Thời điểm nhìn thấy Dương Thiên Lôi, bọn họ cảm thấy tướng mạo của Dương Thiên Lôi vô cùng quen thuộc, nhưng mà, khi Dương Thiên Lôi rời khỏi Cát Ương để quốc ba năm trước chỉ là một mao đầu tiểu tử, lúc này hần đã cao hơn trước kia một cái đầu, thân hình thon dài, tướng mạo anh tuấn ẩn trong đó là vẻ lạnh lùng cương dương, quan trọng hơn là, Dương Thiên Lôi ngự kiếm phi hành, toàn thân tản ra khí tức vô cùng cường đại, dù là thế nào, Mộc Thành Sâm và Dương Huyền Phong đem hần và Dương Thiên Lôi trong ký ức có liên hệ gì với nhau.

- Ha ha ha roài, như thế rất tốt!

Lục Diệu Âm nghe được lời khẳng định của Dương Thiên Lô, dung nhan vốn khách khí, lập tức phát ra tiếng cười, cái tên Dương Thiên Lô, nàng rất quen thuộc.

Hai năm trước, thời điểm thể lực nàng bồi dưỡng đã đạt được điều kiện cơ bản, nàng bắt đầu chú ý tới Trảm Không Kiếm Phái, sao lại không biết sự tồn tại của Dương Thiên Lô? Tuy có chút kinh ngạc khi Dương Thiên Lô dùng thời gian ngắn như thế bước vào Thần Đạo, nhưng cũng không chú ý nhiều, chỉ là Thần Đạo Nhất cấp mà thôi, nếu là Phong Vô Kỵ đứng ở chỗ này, có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định với nàng, nhưng chỉ có một mình hắn chạy đến, đúng là tự tìm chết mà.

- Chịu chết đi!

Đột nhiên trong đôi mắt của Lục Diệu Âm bộc phát ra hai đạo tinh quang, quát một tiếng, trong chốc lát bộc phát ra năng lượng hủy thiên diệt địa, từ trên người nàng tản ra, thể công nhanh như thiểm điện đánh về phía Dương Thiên Lô.

- Âm âm!

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên, Dương Thiên Lô bị đánh bay, pháp lực khủng bố và tinh thuần của Lục Diệu Âm đột phá phòng ngự của Dương Thiên Lô, đánh vào thể nội Dương Thiên Lô, đạo công kích này giống như lửa đao sắc bén, trực tiếp phá hủy mấy đạo kinh mạch của Dương Thiên Lô!

Cùng lúc đó, càng làm cho Dương Thiên Lô khiếp sợ là, thần niệm của Lục Diệu Âm, không ngờ trực tiếp công kích vào óc của hắn!

Thân thể và tâm thần, đồng thời bị trọng thương!

- Thiên Lô!

Dương Huyền Phong, Mộc Thành Sâm hoảng sợ nhìn bầu trời hô to, nhưng loại chiến đấu cấp bậc này không phải là bọn họ có thể tưởng tượng nổi, việc có thể làm là trở mắt mà nhìn!

- Giết!

Lục Diệu Âm dùng một chiêu đánh bay Dương Thiên Lô, cao thủ Tiên Thiên của Thiên Âm Môn lập tức hưng phấn, bộc phát ra tiếng hò hét, cục diện đảo ngược, quân đội song phương lại bắt đầu chiến đấu điên cuồng.

- Tê tê tê...

Cổ nén đau nhức trong thân thể và tâm thần, đột nhiên Dương Thiên Lô tản ra từng đạo sương mù đậm đặc, trong chốc lát bao trùm phương viên trăm trượng, cùng lúc đó thần niệm Thần Đạo Tứ cấp của Lăng Hi dung hợp ba loại thuộc tính Quang, Vụ, Âm tản ra, ẩn nấp toàn bộ khí tức của Dương Thiên Lô, nghe theo khuyên bảo của Lăng Hi, trong chốc lát, dưới tình huống che giấu, hắn trực tiếp xé rách không gian, vô thanh vô tức xuất hiện tại con sông đào bảo vệ thành, phát ra từng đạo kiếm quang bí mật, đạo công kích này ngay lập tức đánh chết trăm tên cao thủ Tiên Thiên của Thiên Âm Môn.

363. Chương 348: Bại, Bị Bắt!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 348: Bại, bị bắt!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Muốn chết!

Lục Diệu Âm tức giận kêu lên, không nghĩ tới Dương Thiên Lô lại có thể thừa nhận được công kích ẩn chưa tám thành lực đạo của nàng, lại có thể tránh né cảm giác của nàng, giết người của nàng, nàng, muốn cứu

viện cũng không được, nàng hao phí mười năm để bồi dưỡng đấm cao thủ này, vào lúc này lại bị giết trăm tên.

- Sư muội, ra tay! Chúng ta phải dùng tốc độ nhanh nhất chém giết tiểu tử này!

Thần niệm Lục Diệu Âm khẽ động, chính vào lúc này một nữ tử đang ẩn nấp thân hình trong tình không hấp thu khí tức sinh hồn và tinh nguyên, lập tức vô thanh vô tức xé rách hư không, nhanh như thiểm điện phóng tới Dương Thiên Lôi.

- Trốn!

Dương Thiên Lôi thấy một kích đắc thủ, liền xé rách hư không bỏ trốn, nhưng không gian chung quanh, bỗng nhiên bị giam cầm, hắc không thể nào xé rách, hiển nhiên, không gian đã bị nữ nhân kia dùng đại thần thông giam cầm, hắc khiếp sợ, không chút do dự, hắc và Thanh Tình Lưu Ly Bình Nhân Khí Hợp Nhất, đột nhiên phóng tới quân đội Nạp Lan đế quốc.

Thần Tiên đánh nhau, phạm nhân gặp nạn. Dù là thế nào, hắc không thể chiến đấu trên tường thành với Lục Diệu Âm được! Muốn gặp nạn, cũng phải địch nhân gặp nạn!

Mấy trăm vạn Thuần Dương Đan lập tức nhen nhóm, thân thể của hắc nhanh như đạn pháo, mang theo tiếng nổ vang khủng bố, những nơi đi qua, huyết nhục bay tứ tung!

Nhưng hắc vẫn cảm ứng được, hai đạo thần niệm vô cùng khủng bố, đã tập trung vào hắc!

- Đi chết đi!

Một tiếng kêu khê, sau đó là một đạo năng lượng khủng bố, trống rỗng xuất hiện bên cạnh Dương Thiên Lôi, một đôi tay lóng lánh kim quang, đánh vào lưng của Dương Thiên Lôi!

Dương Thiên Lôi chấn động, tâm thần của hắc thủy chung vẫn tập trung vào Lục Diệu Âm, mặc dù biết thực lực của đối phương rất khủng bố, nhưng Dương Thiên Lôi và Lăng Hi liên thủ, bằng vào uy lực của ttnb, ít nhất cũng đủ sức đánh một trận, thật không ngờ tới, bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một gã Thần đạo cao thủ khác, hơn nữa còn là Thần đạo cao thủ cấp ba Đoạt Phách cảnh nữa!

- Bùm!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, Dương Thiên Lôi đang phi hành bỗng chốc như bị Thái sơn áp đỉnh, trực tiếp bị đè xuống mặt đất!

Dưới sức nặng ngàn quân thể này thì Dương Thiên Lôi căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể trong nháy mắt vận chuyển năng lượng trong cơ thể tới cực hạn, dồn về phía sau lưng điên cuồng, cũng thúc dục năng lượng thần bí trong đan điền bảo vệ lực phủ ngũ tạng! Ngay lúc đó, một đạo ngũ sắc thần quang hiện lên, Lăng Hi cũng thúc giục ttnb, che chắn phía sau của Dương Thiên Lôi!

- Phốc!

Nhưng dù là vậy đi nữa thì với lực lượng của hai người hắc và Lăng Hi, cho dù thân thể của hắc có cường hãn hơn đi nữa thì cũng khó mà tránh khỏi chuyện bị trọng thương, trực tiếp phun ra một ngụm máu đỏ tươi, cổ nén thống khổ như phiên giang đảo hải trong cơ thể, đột nhiên mượn lực đả lực, ở thời điểm mắt thấy sẽ bị đè xuống đất, đột nhiên chuyển hướng rất quỷ dị!

- Rầm rầm rầm...

Từng tiếng nổ mạnh vô cùng khủng bố, nương theo vô số tiếng kêu la thảm thiết của binh lính Nạp Lan đế quốc, Dương Thiên Lôi trong nháy mắt đã thiêu đốt thêm mấy trăm vạn thuần dương đan để khởi động ttnb, bay lên trời như một quả đạn pháo!

- Làm sao có thể?

Hai nữ tử xinh đẹp thâm khiếp sợ, không cần phải nói, cái tên Thần đạo cấp một kia, dưới một kích nặng nề như vậy, theo như dự đoán của các nàng thì vô luận thế nào đi nữa thì hắc hẳn là nên bạo thể mà chết mới đúng, nhưng Dương Thiên Lôi chỉ phun ra mỗi một búng máu, càng kinh người hơn chính là trong nháy mắt sắp rơi xuống đất thì lại có thể mạnh mẽ chuyển hướng, tránh khỏi cảnh bị đè bẹp xuống đất! Hơn nữa

còn có một cỗ năng lượng khủng bố dị thường đột nhiên phát ra, trong ánh quang mang ngũ sắc ngợp trời, cả người giống như một quả đạn pháo, bay thẳng về hướng Nạp Lan đế quốc!

- Đuổi theo.

Lục Thanh Âm kêu khẽ một tiếng, trong nháy mắt cả hai đã trực tiếp xé rách hư không, lao nhanh như chớp đuổi theo thân ảnh của Dương Thiên Lôi!

Dưới tình huống tính mạng bị duy hiếp, cộng thêm việc bản thân bị áp chế như vậy, tâm thần của Dương Thiên Lôi ngược lại đã ngưng luyện tới mức cực hạn trước nay chưa từng có, tinh thần một mảnh không mình, trong phạm vi trăm dặm, bất luận là một chuyện nhỏ gió thổi cỏ lay gì cũng đều khắc sâu trong đầu của hắn, khi hai nữ tử đuổi theo thì Dương Thiên Lôi cũng không còn sức quản chuyện khác nữa, cơ hồ cùng xé rách hư không với cả hai!

Hai đuối, một chạy, trong nháy mắt đã chạy ra khỏi phạm vi mấy vạn dặm, xuất hiện trên bầu trời của Tây nam Hải vực!

Hai nữ tử thủy chung vẫn tập trung vào khí tức của Dương Thiên Lôi, cho dù chạy cỡ nào cũng không thoát khỏi cảm ứng của hai người, sau mấy lần phi hành xé rách hư không, Dương Thiên Lôi thụ trọng thương, căn bản không kịp chữa thương nên pháp lực và thần niệm đều gần như đã tới mức cạn kiệt, nên lại càng không cách nào thoát khỏi sự truy đuổi của hai người này.

- Thu!

Khi Dương Thiên Lôi cố hết sức một lần nữa ra khỏi không gian thì nghe được hai tiếng quát khẽ trong trẻo và lạnh lùng, trong đầu đột nhiên truyền tới một tiếng ‘Ồng’ thật lớn, hai đạo thần niệm vô cùng cường hãn đồng thời đánh vào trong đầu của Dương Thiên Lôi, cùng lúc đó, một cỗ hấp lực vô cùng khủng bố trong nháy mắt đã hoàn toàn bao vây hắn, trên bầu trời, một cái kim sắc hồ lô che khuất bầu trời, phát ra kim quang vạn trượng, trong nháy mắt khi Dương Thiên Lôi choáng váng thì đã trực tiếp hút hắn vào bên trong!

- Hồ ~!

Hai nữ tử xinh đẹp ngưng lực giữa hư không, sắc mặt có chút tái nhợt, rõ ràng cũng có chút mệt mỏi, nhưng trong mắt lại phát ra vẻ hưng phấn, chậm rãi thu kim sắc hồ lô đã nhỏ lại về tay.

- Sư tỷ, không ngờ tên tiểu tử này lại biến thái như vậy, nếu không phải nhờ chúng ta có ‘Tinh nguyên đan’ thì nói không chừng đã để hắn chạy thoát thật rồi!

- ỦM, trên người hắn được sự bảo trợ rất khác thường, nếu không thì tuyệt đối không thể liên tục thi triển xé rách hư không mấy lần như vậy, ngũ sắc thần quang kia chính là thần quang phát ra từ dị bảo nào đó, hẳn là cực phẩm đạo khí, thậm chí có thể là tiên khí!

- Tiên khí? Sư tỷ... Không phải chứ? Nơi thâm sơn cùng cốc thể này ngay cả Thần đạo cường giả cấp bảy trở lên cũng không có thì sao có thể có Tiên khí được?

- Ta cũng thấy lạ. Nếu như chỉ là đạo khí thì lấy thực lực của hắn sẽ không thể nào đỡ được hai lần công kích của chúng ta, nhất là một kích đánh lên toàn lực của người... Nhất định là có dị bảo tương trợ! Lần này, nói không chừng chúng ta sẽ thu hoạch lớn đó! Đợi sau khi đưa hắn luyện hóa xong thì sẽ biết! Sư muội, chúng ta khởi động THỜI không pháp tắc để khôi phục thực lực trước đã, sau khi xong xuôi thì lập tức trở lại chiến trường hấp thụ sinh hồn và tinh khí! Đợi trời tối thì chúng ta tiếp tục luyện hóa!

- Ủ!

.... Một trăm Tiên thiên cao thủ bị Dương Thiên Lôi giết chết lập tức tựa như đã bẻ gãy nanh vuốt của Nạp Lan đế quốc, mất đi đội ngũ hùng mạnh tiên phong, dưới sự uy hiếp của Cát Ương đế quốc thì nhân số lập tức giảm đi nhanh chóng, thậm chí không cần nói.

Mộc Thành Sâm, Dương Huyền Phong và vô số binh lính của Cát Ương đế quốc trở mắt nhìn niềm kiêu hãnh của Cát Ương đế quốc bọn họ bị hai nữ tử Thiên Âm môn còn vượt xa trí tưởng tượng của bọn họ đánh cho trọng thương, trở mắt nhìn Dương Thiên Lôi và hai nữ tử đó biến mất giữa hư không, tất cả mọi người đều rõ, con trai của huyết y đại tướng quân Dương Huyền Phong khiến bọn họ hãnh diện trong lòng, Dương Thiên Lôi rất có thể cũng như một ngôi sao băng sáng chói xẹt qua bầu trời đã vì nước vong thân!

Điên cuồng, mỗi tên binh sĩ đều điên cuồng tới cực điểm!

Được nhìn thấy uy lực kinh khủng của hai nữ nhân kia, bất luận là ai cũng biết, ngay lúc hai người kia trở lại chính là lúc bọn họ phải chết!

Năng lượng hủy thiên diệt địa, căn bản không phải loại sức mạnh mà phàm nhân có thể kháng cự được!

Mộc Thành Sâm và Dương Huyền Phong đều không rõ tại sao hai nữ nhân đó lại không trực tiếp rat ay giết chết bọn hắn, nhưng bọn hắn lại biết rõ, giờ phút này, giết một tên thì hòa vốn, giết hai tên thì lời một tên!

Lúc Mộc Thành Sâm ném Huyết Hồng lệnh bài ra thì Dương Huyền Phong đột nhiên phát ra một tiếng gầm oanh dội:

- Giết ——!

Dương Huyền Phong vừa gầm lên thì hắn cũng trực tiếp lao vút xuống từ bức tường thành cao hơn mười trượng với toàn thân vấy máu! Từng đạo thanh âm binh khí leng keng liên vang lên không ngừng!

Vô số binh lính chen chúc nhau nhào ra phía tường thành, ở giữa đại quân, vô số binh sĩ toàn thân dính đầy máu tươi do chính Dương Huyền Phong tự mình huấn luyện ra, tựa như vừa tắm máu tươi xông ra với tốc độ kinh người, xông thẳng về phía quân địch!

Mất đi mấy Tiên thiên cao thủ nên binh sĩ của Nạp Lan đế quốc tuy sĩ khí vẫn cao ngất, nhưng gặp phải mấy binh lính cường hãn của Cát Ương đế quốc thì vẫn binh bại như núi đổ!

- Phốc phốc phốc....

Một lát sau đó, toàn bộ chiến trường máu tươi tung tóe, Dương Thiên Lôi giống như một cỗ máy giết chóc, trước mặt đám huyết y quân trước mặt, mỗi một kiếm chém ra sẽ đoạt đi một mạng của quân địch!

...Hừ!

Huyết vụ đầy trời, sinh hồn và tinh khí ngập trời đã tràn ngập khắp cả chiến trường, đúng lúc này, trên hư không lại truyền tới một tiếng hừ lạnh trong trẻo và lạnh lùng.

Dương Huyền Phong đang điên cuồng chém giết bỗng chốc cảm thấy trong lòng trầm xuống, hai con ngươi màu đỏ lập tức phát ra hai đạo tinh quang!

Thanh âm kia chính là thanh âm của nữ tử tự xưng là Lục Diệu Âm trong hai người khi nãy!

Tuyệt vọng, bi thống!

Trong nháy mắt, hắn đã rõ, Dương Thiên Lôi hắn là đã bị hạ độc thủ, còn hắn và toàn bộ huyết y quân cũng như binh sĩ của Mộc gia chốc lát nữa thôi sẽ bị tiêu diệt!

Mộc Thành Sâm cùng với tất cả binh sĩ của Cát Ương đế quốc giờ phút này cùng có cùng suy nghĩ với Dương Huyền Phong!

Nhưng bọn họ không sợ hãi chút nào, thậm chí ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, tất cả đều dồn hết sức lực của mình, bọn họ muốn trước khi chết ít nhất cũng phải lấy lại đủ vốn!

Thế nhưng khiến cho Dương Huyền Phong và tất cả mọi người ngạc nhiên chính là sau một hồi lâu luôn mà hai nữ tử kia cũng chưa ra tay, chỉ là trên bầu trời đột nhiên xuất hiện thân ảnh của hơn một trăm Tiên thiên cường giả!

Mộc Thành Sâm đứng trên tường thành quan sát toàn cục, trong mắt đột nhiên phát ra hai đạo tinh quang, tuy rằng không rõ vì sao hai nữ nhân kia không chịu ra tay, nhưng cũng không hề do dự chút nào, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Tất cả binh tướng nghe lệnh, lập tức rút về, củng cố phòng ngự!

- Huyền Phong, trở về đi!

Cùng lúc đó, Mộc Thành Sâm truyền âm, nghiêm nghị nói:

- Hai nữ nhân này không ra tay, chúng ta phải nhân cơ hội kéo dài thời gian! Một trăm tên Tiên thiên cao thủ của địch quân tán thân tại đây nhất định phải độ trở về, không được trái lệnh!

- Rút lui!

Quân lệnh như núi, tuy Dương Huyền Phong đang hăng máu giết địch, nhưng phục tùng mệnh lệnh là chức trách của quân nhân, khiến cho hắn không thể không lập tức hạ lệnh cho huyết y quân mau rút lui!

Trận chiến chỉ sau chốc lát đã trở về trạng thái giằng co như lúc đầu!

- Thật là phiền phức, nếu mấy tên phạm tục này đều là Tiên thiên cường giả thì tốt rồi, chúng ta trực tiếp giết cả lũ thì sinh hồn cũng sẽ không tán loạn! Hiệu suất nhất định cao hơn nhiều!

Nữ tử trên hư không cầm kim sắc hồ lô trên tay, thần niệm dày đặc bao phủ toàn bộ chiến trường, vừa thu hết tất cả chỗ sinh hồn và tinh khí dồi dào bên dưới vừa nói.

- Đừng vội, cho dù bọn chúng có là Tiên thiên hết đi nữa thì chúng ta cũng không thể trực tiếp giết chết được, chỉ có loại chiến ý và sát khí ngợp trời được sinh ra trong huyết vụ thể này, sau khi chết đi thì sinh hồn mới có thể ngưng luyện tới mức tốt nhất, tinh thuần nhất, loại sinh hồn này so với loại chúng ta trực tiếp giết còn cao hơn gấp mấy lần! Hơn nữa sư tỷ ta hiện tại chính là chứng giáo chí tôn của Thiên Âm môn, cho dù là Thiên Âm môn xung đột với Trảm Không Kiếm phái đi nữa thì với thân phận Thần đạo cường giả của chúng ta cũng không thể trực tiếp ra tay sát hại quân đội của phạm nhân được, nếu không thì một khi truyền ra ngoài, chỉ e là cả tu luyện giới sẽ không để yên cho chúng ta! Như vậy sẽ ảnh hưởng tới đại kế của chúng ta!

- À, hóa ra là vậy... Bất quá sư tỷ à, tỷ nói liệu có phải Trảm Không Kiếm phái chỉ phái mỗi tên tiểu tử đó tới hay không? Nếu nơi như vậy thì chẳng phải chúng ta còn phải đợi dài dài sao!

- Không rõ, chúng ta mới bắt đầu đã giết chết mấy trăm tên Tiên thiên cao thủ, cho lão gia hỏa kia thấy, chỉ cần người của Trảm Không Kiếm phái không phải đồ ngốc thì nhất định sẽ biết là Thiên Âm môn đang cố tình khiêu khích, trong bát đại môn phái thì Thiên Âm môn là môn phái thần bí nhất, phỏng chừng là Phong Vô Kỵ cũng không thể biết được thực lực thật sự của Thiên Âm môn!

- Ý của sư tỷ là Phong Vô Kỵ sẽ đuổi tới sau?

- Vậy cũng không hẳn. Dương Thiên Lôi hẳn là quân tiên phong. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì trong vòng vài ngày nữa Trảm Không kiếm phái sẽ phái viện quân đuổi tới đây! Chỉ cần chúng ta giết chết hết bọn chúng, đồng thời cũng truyền ra tin tức Dương Thiên Lôi đã bị chúng ta giết chết thì nhất định Phong Vô Kỵ sẽ giận quá mất khôn, tự mình xuất mã! Tới lúc đó thì hai người chúng ta chỉ cần sử dụng phân thân phù của sư phụ, dù hắn có được tu vi Kiền Khôn cảnh của Thần đạo cấp sáu đi nữa thì chúng ta cũng sẽ không sao cả! Chỉ cần giết được Phong Vô Kỵ thì chúng ta có thể thoải mái khống chế Trảm Không Kiếm phái giống như năm đó ta khống chế Thiên Âm môn vậy!

364. Chương 349: Luyện Hóa, Tam Muội Chân Hỏa!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 349: Luyện hóa, tam muội chân hỏa!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chiến trường chém giết cả ngày rốt cuộc cũng vắng bóng binh sĩ, khôi phục sự tĩnh lặng, lượng lớn thi thể ngổn ngang nằm yên trên chiến trường, so với địa ngục a tì thì còn khủng bố hơn ba phần.

Sinh hồn và tinh khí dồi dào khiến cho mấy trăm dặm quanh chiến trường đều bị bao phủ trong một cỗ quỷ khí dày đặc.

Hai nữ tử xinh đẹp vẫn hợp lực thúc dục cái kim sắc hồ lô ẩn nấp trên hư không, hấp thu sinh hồn và tinh khí ngợp trời như cũ, yên lặng gần hai canh giờ trên chiến trường, cả hai mới cảm thấy mỹ mãn, tràn ngập mong chờ xé rách hư không, một lát sau đã xuất hiện ở một hòn đảo nhỏ bí ẩn ở phía Tây nam của hải vực.

Sao trời lấp lánh, trăng sáng treo trên cao, nguyệt quang trong trẻo nhưng lnhj lòng rã đầy mặt biển, từng cơn gió biển nhu hòa thổi ngược lại, rời xa chiến trường ồn ào đầy áp huyết tinh thì hòn đảo nhỏ này hết như tiên cảnh.

Sau khi hai nữ tử xuất hiện trên bầu trời của đảo thì một đạo bạch quang nhu hòa đã rạch ngang trời đêm, hai nữ nhân giông như tiên nữ hạ phàm, đáp xuống cung điện ở giữa đảo!

Thiên Âm môn, môn phái thần bí nhất trong bát đại môn phái, có được mấy ngàn năm lịch sử tồn tại, hòn đảo trước mặt bất quá chỉ vài trăm dặm, nhưng trong đó lại có đủ các loại kỳ hoa dị thảo, lâu thai (giống ban công) đình tạ, cầu nhỏ nước trôi, bước vào trong đó liền có thể cảm nhận được thiên địa linh khí nồng đậm.

Nhưng thần kỳ nhất chính là vị trí của hòn đảo này có thể biến hóa theo mùa, di chuyển trong hải vực. Cho nên, ngoại trừ đệ tử của Thiên Âm môn ra thì ngoại nhân muốn tìm được vị trí của đảo là chuyện cực kỳ khó khăn.

- Sư tỷ, hôm nay chúng ta thu được hai mươi vạn sinh hồn và tinh khí, chiếu theo tốc độ này thì chưa tới hai tháng số sinh hồn chung ta thu được có thể đạt tới một trăm ngàn rồi, nếu sư tôn biết được thành tích của chúng ta, nhất định sẽ trọng thưởng cho chúng ta, hì hì!

- Ủ, một trăm ngàn không phải mục tiêu cuối cùng của chúng ta, quá ít, cho dù có giao cho sư tôn thì nhiều nhất cũng chỉ giúp chúng ta tới tầng năm Vũ Hồn Điện tu luyện một năm mà thôi! Mục tiêu của chúng ta là một ức! Chỉ cần tìm đủ một ức sinh hồn và tinh khí trong vòng một năm thì nhất định sư phụ sẽ cho chúng ta tới tầng tám của Vũ Hồn Điện tu luyện một năm, lúc đó thì hiệu quả hoàn toàn khác rồi!

- Dạ!

- Nếu như đêm nay có thể luyện hóa được tên tiểu tử này thì nói không chừng có thể khiến sư tỷ ta đột phá! Pháp lực của tên tiểu tử này rất hùng hồn, không thấp hơn sư tỷ chút nào, nếu như không phải cảnh giới của hắn còn thấp thì chúng ta muốn thu phục được hắn, sợ là cũng không dễ dàng như vậy! Hắc hắc... Hơn nữa dị bảo của tên tiểu tử này nói không chừng sẽ là thu hoạch lớn của chúng ta! Yên tâm đi, sư tỷ sẽ không bạc đãi người đâu!

- Dạ, đa tạ sư tỷ!

Hai người vừa đi vừa nói, chỉ một chỗ đã đi sâu vào trong cung điện, tiến vào mật thất.

- Bắt đầu đi! Chúng ta lấy 'Hạo nhiên âm dương hồ' trực tiếp luyện hóa tên tiểu tử này!

Lục Diệu Âm chậm rãi ngồi lên tịch đoàn rồi nói.

- Dạ!

Sau khi hai nữ tử ngồi vào chỗ của mình thì hai đạo kim quang lập tức lóe lên giữa mi tâm của cả hai, hai cái kim sắc hồ lô bắt đầu chậm rãi bay lượn xung quanh hai người, từng đạo kim quang liên tục phát ra, chiếu sáng cả mật thất, tất cả mọi thứ đều đắm chìm trong kim quang, giờ khắc này, dung mạo của Lục Diệu Âm chậm rãi biến đổi, sau một lát liền biến thành một người hoàn toàn khác, tuy vẫn là một tuyệt sắc giai nhân như cũ, nhưng đã không còn nét nào giống với mẫu thân Lộ Miểu Ân của Dương Thiên Lôi nữa.

Đây mới là dung nhan thật sự của nàng!

Kim sắc hồ lô của hai người này chính là Hạo Thiên Âm Dương hồ, khi tách ra thì mỗi một cái hồ lô đều tương đương với đạo khí trung phẩm, Âm dương kết hợp thì trở thành cực phẩm đạo khí, có khả năng thôn phệ vô cùng cường hãn và rất nhiều thần thông, chính là sư tôn của hai người đã dùng Thủy nguyên tinh chỉ hành của hai người để luyện chế.

- Tê tê tê

Theo vận tốc quay càng lúc càng nhanh của Hạo thiên dương hồ và Hạo thiên âm hồ, từng đạo ký tự kim sắc huyền ảo từ đó bật ra, giao hòa cùng một chỗ, dần dần phát ra âm thanh tê tê rất rõ ràng, khoảng cách giữa hai cái hồ lô ngày càng gần, quỹ đạo bay lượn nhỏ dần, dần dần dung hợp lại, khoảng ba mươi phút sau đó, phát ra một tiếng nổ vang thật lớn, hai cái hồ lô rốt cuộc cũng hợp lại làm một, trong nháy mắt, từng đạo kim quang sáng lóa và khí tức vô cùng khủng bố liền tràn ra từ trên thân của nó, như ngừng lại giữa hai nữ tử.

Cùng lúc đó, hai nữ nhân kết xuất từng đạo pháp ấn, hai con người tròng lớn, đánh vào bên trong của Hạo thiên âm dương hồ, hào lập tức càng phát ra dữ dội hơn!

- Oanh ——

Thời điểm kim quang phát ra chói lóa nhất, Hạo thiên âm dương hồ đột nhiên phát ra một tiếng nổ vang, kim quang sáng lóa lập tức biến mất, biến thành một ngọn lửa màu lam bay lơ lửng!

Cả mật thất bỗng nhiên càng tăng thêm vẻ u ám cả trăm ngàn lần, thiên địa linh khí tràn ngập trong mật thất bỗng chốc điên cuồng đổ dồn về phía Hạo thiên âm dương hồ, hóa thành ngọn lửa màu lam!

Tam muội chân hỏa!

Một loại hỏa hệ thần thông cực kỳ cường đại, so với những ngọn lửa bình thường thì nhiệt độ cao hơn cae vạn lần, có thể đốt vạn vật trên thế gian biến thành tro tàn, là loại thần thông chỉ có cao thủ Thần đạo cấp sáu Kiền Khôn cảnh mới có thể tu thành. Tu vi của hai nữ tử này còn cách Thần đạo cấp sáu một khoảng khá xa, sở dĩ có thể luyện được tam muội chân hỏa hoàn toàn là nhờ vào cực phẩm đạo khí Hạo thiên âm dương hồ ẩn chứa thần thông.

- Sư tỷ... Không ngờ tên tiểu tử này lại biến thái như vậy, hình như hắn đang tu luyện trong hồ lô của chúng ta thì phải! Mặc dù ban ngày chúng ta không có thói luyện, nhưng bên trong hồ lô có các loại cấm chỉ, đã sớm giam giữ hắn rồi mới phải, sao hắn có thể ở trạng thái thanh tĩnh được?

Trong mắt của Lục Diệu Âm cũng phát ra vẻ nghi hoặc và khiếp sợ như vậy, rõ ràng là nàng cũng không ngờ được, Dương Thiên Lôi lại biến thái như vậy.

- Hừ, tên tiểu tử này đúng là quá mức biến thái! Trước khi ngươi tới đây, lúc sư tỷ ta để ý Trảm không kiếm phải đã lấy được thông tin về tên tiểu tử này, ước chừng hai năm lúc cùng Thương Huyền Bác ước chiến thì hắn mới chỉ là một con kiến nhỏ nhoi chưa đạt tới Tiên thiên cấp năm, mà bây giờ đã là Thần đạo cường giả rồi!

365. Chương 350: Ba Trăm Tên.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 350: Ba trăm tên.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Lợi hại như vậy ư? Loại tư chất này còn cao hơn cả ‘Thanh đế tinh’ của chúng ta nữa, hơn nữa hắn mới chỉ là Tiên thiên cấp một mà pháp lực đã hùng hồn tới mức xấp xỉ với sư tỷ người rồi!

- Đúng vậy, bất quá nói đi nói lại thì đây cũng là chuyện tốt của hai chúng ta, hắn càng biến thái thì sau khi chúng ta luyện hóa xong, lợi ích sư tỷ đạt được lại càng nhiều! Tốt lắm, không cần lo cho hắn, tập trung tinh lực, thúc dục tam muội chân hỏa, mau chóng luyện hóa hắn!

- Dạ!

Hai nữ tử chậm rãi nhắm mắt lại, chuyển tâm thần ra khỏi Hạo thiên âm dương hồ, trong nháy mắt, ngọn lửa u lam lập tức càng thêm mãnh liệt!

Bên trong Hạo thiên âm dương hồ, Dương Thiên Lô đang ngồi xếp bằng, trong nháy mắt khi hai nữ nhân kia bắt đầu dùng Tam muội chân hỏa luyện hóa thì pháp bào trên người hắn liền biến thành tro tàn, sau một hồi tiếng 'Xích xích' của lửa cháy thì mái tóc dài và chân mày của Dương Thiên Lô lập tức biến mất, ngay cả thân thể cũng bị cháy sém thành màu đen.

- A ——!

Dương Thiên Lô đang khoanh chân xếp bằng, dưới nhiệt độ khủng bố thế này, lập tức hét lên một tiếng đau đớn, đột nhiên tỉnh táo lại!

Đúng vậy, là tỉnh táo lại!

Tuy hắn ngồi xếp bằng khoanh chân ở đây, nhưng trước khi bị thôn phệ thì thân thể và tâm thần của hắn đã nhận lấy trọng thương, hơn nữa pháp lực và thần niệm hầu như đã cạn sạch, ngay cả Lăng Hi nhân khí hợp nhất với hắn, tâm thần cũng bị trọng thương tương tự, cho nên, trong nháy mắt khi bị thôn phệ vào trong Hạo thiên âm dương hồ, đối mặt với cấm chế khủng bố đủ sức giam cầm cả cao thủ Thần đạo cấp bốn đỉnh phong, căn bản không kịp nghĩ gì, cho dù Dương Thiên Lô có biến thái hơn đi nữa thì cũng lâm vào hôn mê.

Pháp lực và thần niệm còn sót lại quanh thân, toàn bộ đều đã ngưng vận chuyển, nguyên thần cũng lâm vào trạng thái bị phong ấn. Thanh Tĩnh Ngọc Lưu Ly bình hoàn toàn ẩn sâu trong não vực của Dương Thiên Lô, lâm vào yên lặng.

Thế nhưng, cỗ năng lượng kỳ dị trong đan điền của Dương Thiên Lô, sau khi Dương Thiên Lô lâm vào hôn mê lại bắt đầu chậm rãi tự chuyển động, khiến cho Dương Thiên Lô tự nhiên biến thành tư thế ngồi khoanh chân, bắt đầu chữa trị trọng thương trên người của hắn, tuwngd chút từng chút, kinh mạch bị gãy đứt, sau khi cỗ năng lượng này vận chuyển, chậm rãi được tái tạo lại, sinh mới, cải tạo, so với trước khi bị gãy thì sinh ra biến hóa cực kỳ vi diệu, kinh mạch mới này sau khi chuyển động thì hết như thể ngưng tụ thành từng đạo ký hiệu tràn ngập hồng hoang khí tức!

- Xoẹt xoẹt... dừng dừng..

Theo tam muội chân hỏa ngày càng mãnh liệt hơn thì bên trong Hạo thiên âm dương hồ, Dương Thiên Lô cũng đã bị đoàn u lam tam muội chân hỏa này vây quanh, thân thể của hắn đang bị thiêu đốt và phá hủy điên cuồng.

- Thiên Lô, Thiên Lô!

Lăng Hi đã tỉnh lại điên cuồng dùng thần niệm gọi tên Dương Thiên Lô, nhưng tâm thần liên hệ của cả hai chẳng hiểu tại sao lại hoàn toàn bị cắt đứt, mặc cho Lăng Hi gọi cỡ nào đi nữa cũng đều không thể tạo thành liên lạc với Dương Thiên Lô được, càng khiến cho Lăng Hi khiếp sợ hơn chính là nàng và Thanh Tĩnh Ngọc Lưu Ly bình vốn đã được sự cho phép của Dương Thiên Lô, có thể tự do xuất nhập não vực của hắn giờ khắc này lại hoàn toàn bị giam cầm ở sâu trong não của hắn, không thể làm được gì.

Lăng Hi biết rõ, giờ phút này, nếu như nàng có thể thúc dục được Thanh Tĩnh Ngọc Lưu Ly bình bật ra bên ngoài cơ thể Dương Thiên Lô thì có thể thu Dương Thiên Lô vào trong Thanh Tĩnh Ngọc Lưu Ly bình, nếu như vậy thì có Thanh Tĩnh Ngọc Lưu Ly bình bảo vệ, chỉ cần khởi động Thời không pháp tắc thì Dương Thiên Lô có thể khôi phục tới trạng thái đỉnh phong trong thời gian ngắn nhất, lúc đó bọn họ mới có khả năng thoát khỏi pháp bảo của đối phương.

Nhưng bây giờ thì thần niệm của Lăng Hi tuy có thể thoát ra khỏi Thanh Tĩnh Ngọc Lưu Ly bình, cảm ứng được khí tức bên ngoài, nhưng cũng không cách nào làm được gì khác nữa chứ đừng nói chi tới chuyện thu Dương Thiên Lô vào trong!

- Tam muội chân hỏa...

Lăng Hi khiếp sợ và thống khổ thầm nghĩ trong lòng, hai bàn tay trắng như tuyết của nàng nhanh như chớp đã kết xuất từng đạo phù văn, điên cuồng thúc dục Thanh Tĩnh Ngọc Lưu Ly bình, tuy nhiên vẫn không có bất kỳ hiệu quả nào, thế nhưng nàng vẫn không bỏ cuộc, vẫn cố hết sức, ngũ sắc quang mang chói sáng, du dương hùng hậu của Phạm Âm, nương theo sự lo lắng của Lăng Hi, một tiếng lại một tiếng lục tự chân

ngôn, không ngừng nghỉ đánh thẳng vào miệng bình của Thanh Tĩnh Ngọc Lưu Ly bình, chính là có một cổ cầm chế vô hình rất cường hãn đã ngăn cản tất cả mọi sự cố gắng của Lăng Hi!

Thống khổ!

Còn thống khổ gấp vạn lần so với tâm tê liệt phé, liên miên không ngừng truyền vào tận sâu trong não hải của Dương Thiên Lô, hần vốn đã tỉnh táo lại, trong nháy mắt liền cảm ứng được nhiệt độ cực cao khiến cho hần căn bản không cách nào kháng cự nổi!

Lửa!

Sớm đã nắm trong tay Hỏa tính từ đơn giản tới phức tạp, tự cho mình là đã nắm giữ chân lý của Hỏa hệ, hết thấy nhiệt độ cao với hần mà nói cũng khó mà tạo thành bất kỳ thương tổn nào, chính là, giờ khắc này, Dương Thiên Lô đang phải gánh chịu thống khổ kinh người, phát hiện, thân thể của hần khi bị thiêu đốt từng chút một, hần rõ ràng cảm ứng được những tế bào đã hình thành nên đại thể giới lúc đầu đang dần dần mất đi liên hệ với tinh thần của mình.

Dương Thiên Lô cắn chặt răng, kiên nhẫn thừa nhận thống khổ thuộc về mình.

Hần không muốn chết, càng không muốn từ bỏ, dù chỉ còn một tia hi vọng sống, hần tuyệt đối không buông tha.

Nhưng mà, mặc cho thần trí và kiên nghị trong lòng của hần, dù cho hần không quan tâm đến thống khổ, cũng muốn tập trung tâm thần thúc dục thần niệm, nhưng lại không làm được, giống như tâm thần và thân thể của hần đã mất đi liên hệ, nhưng rất quý dị, hần vẫn cảm ứng được biến hóa trong cơ thể, ngay cả một tế bào sụp đổ cũng hiện lên trong óc của hần.

Hơn nữa, càng thống khổ, thì Dương Thiên Lô vốn nên ngắt đi, ngược lại càng ngày càng thanh tỉnh, quý dị hơn là, còn đem loại thống khổ này phóng đại vô số lần, dày vò tâm thần của hần!

- Dừng... Dừng...

Âm thanh tế bào bị nổ tung và chết đi càng ngày càng kịch liệt, Tam Muội Chân Hỏa đậm đặc u lam, bao quanh lấy Dương Thiên Lô, đạo đạo U Lam Hỏa diễm, đang lấy hần làm hạch tâm.

Thời gian trôi qua từng giây, sau khi trải qua hai canh giờ, nhị nữ thúc dục Tam Muội Chân Hỏa, thân thể bắt đầu run rẩy, trên trán, lộ ra thần sắc mệt mỏi, hiển nhiên pháp lực và thần niệm của hai người đã tiêu hao hơn một nửa.

Chương 350: Ba trăm tên. (Hạ)

Lục Diệu Âm còn tốt hơn một chút, nhưng sư muội của nàng, hiển nhiên đã cố hết sức.

- Sư tỷ, hai canh giờ, chắc không còn kém bao nhiêu đâu? Ta... Ta sắp không kiên trì nổi rồi...

Hô từng cái, Lục Diệu Âm thở dài một hơi, nói:

- Ân, không sai biệt lắm. Nhẫn nại thêm một chút, sư tỷ nhìn xem!

Lục Diệu Âm vừa nói, thần niệm từ từ dung nhập vào trong Họa Thiên Âm Dương Hồ Lô, cảm ứng được sinh hồn trong đó tản ra vô cùng vô tận sinh hồn và tinh khí bằng bạc, vào lúc này, tuy tâm thần của nàng mệt mỏi, nhưng lại tràn ngập vui sướng và hưng phấn.

Họa Thiên Âm Dương Hồ Lô, tác dụng cường đại nhất, chính là thôn phệ và luyện hóa, nó có thể đem thân thể, tinh phách và nguyên thần của cường gia Thần Đạo, cô đọng thành thiên địa pháp tắc tinh khiết nhất, xóa đi lạc ấn của lực lượng thiên địa, cho nên tu luyện giả có thể hấp thu, kế thừa, làm cho tu luyện giả tăng tu vi mà không có tác dụng phụ!

Lục Diệu Âm có thể khẳng định, chỉ cần sau khi luyện hóa và hấp thu Dương Thiên Lô, nàng sẽ từ Thần Đạo Tứ cấp đỉnh phong, sẽ lĩnh ngộ được ảo diệu của Thần Đạo Ngũ cấp Âm Dương Cảnh, nhất cử đột phá lên Thần Đạo Ngũ cấp, không chế Âm Dương, nhảy ra khỏi Ngũ Hành, đạt thọ nguyên vạn năm, thành tựu Bất Tử Chi Thân!

- Ồ?

Nhưng mà, thời điểm thần niệm Lục Diệu Âm tiến vào trong cấm chế của Hạo Thiên Âm Dương Hồ Lô, nhìn thấy cảnh trước mặt, làm cho nàng phát ra tiếng thét kinh hãi!

Trong dự đoán của nàng là thiên địa pháp tắc tinh khiết, thần niệm và lạc ấn thiên địa với lực lượng thiên địa bị xóa đi! Nhưng nàng lại nhìn thấy một thân thể đen kịt như than, thân thể này vẫn đang ngồi xếp bằng như trước!

Dương Thiên Lô như biến thành một cục than hình người, mất đi khí tức sinh cơ, nhưng như tu vi và thần niệm, lại ngưng mà không tiêu tan, ẩn nấp trong thân thể giống như cục than này!

- Chuyện này... Làm sao có thể? Hai canh giờ, Tam Muội Chân Hỏa rèn luyện hai canh giờ, thân thể của hắc lại không hóa thành tro tàn!

- Sư tỷ, thế nào?

Nhìn thấy Lục Diệu Âm mở to mắt khiếp sợ, nữ tử xinh đẹp mặt mày không chịu nổi, có chút kỳ quái nên hỏi thăm.

- Vẫn chưa thể hoàn toàn rèn luyện hắc!

- Không phải chứ?

Nữ tử xinh đẹp cả kinh.

- Biến thái... Tiểu tử đúng là quá biến thái! Ha ha ha ha... Sư muội, xem ra vận khí của chúng ta rất tốt!

Sau khiếp sợ ngẩn ngui, Lục Diệu Âm càng hưng phấn, cười lớn:

- Dùng Tam Muội Chân Hỏa rèn luyện hai canh giờ mà vẫn không rèn luyện hoàn toàn, điều này nói rõ, nguyên thần, thần niệm và thân thể của hắc đã vượt qua sự tưởng tượng của chúng ta! Sau khi chính thức luyện hóa hắc, chúng ta sẽ có thu hoạch rất lớn! Nói không chừng, chẳng những sư tỷ có thể tấn chức Thần Đạo Ngũ cấp, còn thần niệm, thiên địa pháp tắc và lực lượng thiên địa, cũng có thể đủ cho sư muội tăng lên Thần Đạo Tam cấp đỉnh phong!

- À? Quá tốt! Đa tạ sư tỷ! Chúng ta nên khởi động thời không pháp tắc trong hồ lô thôi, sau khi khôi phục, chúng ta sẽ rèn luyện tiếp!

- Ân!

Tâm thần hai nữ tử xinh đẹp di động, lập tức hóa thành hai đạo lưu quang chuôi vào trong Hạo Thiên Âm Dương Hồ Lô!

Trong nháy mắt, thời gian luân chuyển, thời gian một ngày đã trôi qua.

Nhị nữ lần lượt khiếp sợ và hưng phấn, lần lượt khởi động thời không pháp tắc khôi phục, lần lượt nhảy ra khỏi hồ lô, dùng Tam Muội Chân Hỏa rèn luyện Dương Thiên Lô.

Một ngày, hai ngày, ba ngày.

Nhị nữ đã rèn luyện ba ngày ba đêm! Liên bất chấp hấp thu sinh và tinh khí, nàng kiên nhẫn, quyết định luyện hóa Dương Thiên Lô hoàn toàn!

Vẫn tiếp tục như trước!

Thời điểm nhị nữ đang rèn luyện đến ngày hôm sau, Nhận Đãng Quan, trên chiến trường, tiếng kêu rung trời, song phương đang thu lấy tính mạng của địch nhân.

Chiến tranh vẫn tiếp tục, Thiên Âm Môn mới cho thêm trăm tên cao thủ Tiên Thiên gia nhập, vẫn chiếm lấy ưu thế tuyệt đối như trước, trên con sông đào hộ thành, vẫn đang săn giết tính mạng của binh sĩ Cát Ương đế quốc.

Lông mày Mộc Thành Sâm và Dương Huyền Phong nhíu lại, trên tường thành, kể cả binh sĩ tàn tật, chỉ còn lại không đến mười vạn binh sĩ.

Mộc Thành Sâm thân là nguyên soái, nhưng Dương Huyền Phong, thân là Đại tướng, chính là Huyết Y đại tướng thanh danh lan xa, trơ mắt nhìn binh sĩ của mình, biết rõ là chết, nhưng vẫn như tre già măng mọc lao lên tường thành, giống như thiêu thân lao vào lửa, cản trở những tên cao thủ Tiên Thiên, trong nội tâm ghen tỵ và lửa giận, gần như muốn thiêu cháy hắn!

Nếu như không phải Mộc Thành Sâm đứng bên cạnh hắn, hắn ra nghiêm lệnh không được xúc động, Dương Huyền Phong đã sớm lao ra, thà rằng chết trận, cũng không muốn thừa nhận loại khuất nhục này!

Đây là cuộc chiến đấu không cùng cấp bậc.

Đối phương có vũ lực siêu việt cường đại, bất cứ mưu kế và thiên phú quân sự nào cũng không có tác dụng, những binh sĩ này giống như pháo hôi, chỉ có thể tạm thời ngăn cản được bước chân tiến lên của địch nhân.

Hôm nay, nếu bốn mươi vạn đại quân của Mộc gia từ Thanh Long Quan, Bích Kê Quan chạy tới không kịp, ý nghĩa chính là toàn quân bị diệt, ánh mắt Dương Huyền Phong đỏ tươi, trong đó ẩn chứa một tia kiên định, hắn biết rõ, nếu như một khắc này đến thật, dù Mộc Thành Sâm có ra quyết định nào, cho dù cải quân lệnh, hắn sẽ là con thiêu thân cuối cùng, nhảy vào trong quân địch!

Chết, chỉ có chết trận, hắn mới không phụ lòng của những thân binh vào sinh ra tử chiến đấu vì hắn, huynh đệ còn lại sẽ vì hắn mà kiêu ngạo, vì nhi tử Dương Thiên Lô của hắn nhất định đã chết rồi.

Đi vào chiến trường, chém giết trên tên cường giả Tiên Thiên, nhưng không gặp lại hắn lần nào, Dương Thiên Lô bị hai nữ tử khủng bố hơn thần tiên giết chết!

Hắn không rõ vì sao chỉ trong ba năm ngắn ngủi mà nhi tử của mình lại có được uy năng hủy thiên diệt địa này, trong suy nghĩ của hắn, Dương Thiên Lô có thể đã tấn cấp Tiên Thiên, nhưng không thể tưởng tượng nổi, chỉ một chiêu của hắn đã có thể giết chết cả trăm tên cao thủ Tiên Thiên của đối phương.

Đó là cảnh giới gì?

Hắn không hiểu.

Trong nhận thức của hắn, Tiên Thiên đã là tồn tại cao không thể với tới.

Thế nhưng mà, địch nhân cường đại hơn!

Ngạnh sanh giết chết nhi tử của mình!

Chết, có lẽ chỉ có chết, đối với hắn mới là giải thoát, bởi vì, hắn còn sống, hắn sẽ không còn mặt mũi đối mặt với binh sĩ đã chết, càng không còn mặt mũi nào đối mặt với nữ nhân mà hắn thích, Lộ Miểu Ân. Tất cả yêu thương của nàng đều trút hết lên người nhi tử Dương Thiên Lô, nhưng hắn nhìn thấy Dương Thiên Lô bị trọng thương, chém giết, hấn bắt lực!

Thân là phụ thân, đó là một loại bi ai!

Lục Diệu Âm còn tốt hơn một chút, nhưng sự muội của nàng, hiển nhiên đã cố hết sức.

- Sư tỷ, hai canh giờ, chắc không còn kém bao nhiêu đâu? Ta... Ta sắp không kiên trì nổi rồi...

Hô từng cái, Lục Diệu Âm thở dài một hơi, nói:

- Ân, không sai biệt lắm. Nhấn nại thêm một chút, sư tỷ nhìn xem!

Lục Diệu Âm vừa nói, thần niệm từ từ dung nhập vào trong Họa Thiên Âm Dương Hồ Lô, cảm ứng được sinh hồn trong đó tản ra vô cùng vô tận sinh hồn và tinh khí bằng bạc, vào lúc này, tuy tâm thần của nàng mệt mỏi, nhưng lại tràn ngập vui sướng và hưng phấn.

Họa Thiên Âm Dương Hồ Lô, tác dụng cường đại nhất, chính là thôn phệ và luyện hóa, nó có thể đem thân thể, tinh phách và nguyên thần của cường gia Thần Đạo, cô đọng thành thiên địa pháp tắc tinh khiết nhất, xóa đi lạc ấn của lực lượng thiên địa, cho nên tu luyện giả có thể hấp thu, kế thừa, làm cho tu luyện giả tăng tu vi mà không có tác dụng phụ!

Lục Diệu Âm có thể khẳng định, chỉ cần sau khi luyện hóa và hấp thu Dương Thiên Lô, nàng sẽ từ Thần Đạo Tứ cấp đỉnh phong, sẽ lĩnh ngộ được ảo diệu của Thần Đạo Ngũ cấp Âm Dương Cảnh, nhất cử độn

phá lên Thần Đạo Ngũ cấp, khống chế Âm Dương, nhảy ra khỏi Ngũ Hành, đạt thọ nguyên vạn năm, thành tựu Bất Tử Chi Thân!

-Ồ?

Nhưng mà, thời điểm thần niệm Lục Diệu Âm tiến vào trong cấm chế của Hạo Thiên Âm Dương Hồ Lô, nhìn thấy cảnh trước mặt, làm cho nàng phát ra tiếng thét kinh hãi!

Trong dự đoán của nàng là thiên địa pháp tắc tinh khiết, thần niệm và lực ẩn thiên địa với lực lượng thiên địa bị xóa đi! Nhưng nàng lại nhìn thấy một thân thể đen kịt như than, thân thể này vẫn đang ngồi xếp bằng như trước!

Dương Thiên Lô như biến thành một cục than hình người, mất đi khí tức sinh cơ, nhưng như tu vi và thần niệm, lại ngưng mà không tiêu tan, ẩn nấp trong thân thể giống như cục than này!

- Chuyện này... Làm sao có thể? Hai canh giờ, Tam Muội Chân Hỏa rèn luyện hai canh giờ, thân thể của hắn lại không hóa thành tro tàn!

- Sư tỷ, thế nào?

Nhìn thấy Lục Diệu Âm mở to mắt khiếp sợ, nữ tử xinh đẹp mặt mày không chịu nổi, có chút kỳ quái nên hỏi thăm.

- Vẫn chưa thể hoàn toàn rèn luyện hắn!

- Không phải chứ?

Nữ tử xinh đẹp cả kinh.

- Biến thái... Tiểu tử đúng là quá biến thái! Ha ha ha ha... Sư muội, xem ra vận khí của chúng ta rất tốt!

Sau khiếp sợ ngẩn ngui, Lục Diệu Âm càng hưng phấn, cười lớn:

- Dùng Tam Muội Chân Hỏa rèn luyện hai canh giờ mà vẫn không rèn luyện hoàn toàn, điều này nói rõ, nguyên thần, thần niệm và thân thể của hắn đã vượt qua sự tưởng tượng của chúng ta! Sau khi chính thức luyện hóa hắn, chúng ta sẽ có thu hoạch rất lớn! Nói không chừng, chẳng những sư tỷ có thể tấn chức Thần Đạo Ngũ cấp, còn thần niệm, thiên địa pháp tắc và lực lượng thiên địa, cũng có thể đủ cho sư muội tăng lên Thần Đạo Tam cấp đỉnh phong!

- À? Quá tốt! Đa tạ sư tỷ! Chúng ta nên khởi động thời không pháp tắc trong hồ lô thôi, sau khi khôi phục, chúng ta sẽ rèn luyện tiếp!

- Ân!

Tâm thần hai nữ tử xinh đẹp di động, lập tức hóa thành hai đạo lưu quang chuôi vào trong Hạo Thiên Âm Dương Hồ Lô!

Trong nháy mắt, thời gian luân chuyển, thời gian một ngày đã trôi qua.

Nhị nữ lần lượt khiếp sợ và hưng phấn, lần lượt khởi động thời không pháp tắc khôi phục, lần lượt nhảy ra khỏi hồ lô, dùng Tam Muội Chân Hỏa rèn luyện Dương Thiên Lô.

Một ngày, hai ngày, ba ngày.

Nhị nữ đã rèn luyện ba ngày ba đêm! Liên bất chấp hấp thu sinh và tinh khí, nàng kiên nhẫn, quyết định luyện hóa Dương Thiên Lô hoàn toàn!

Vẫn tiếp tục như trước!

Thời điểm nhị nữ đang rèn luyện đến ngày hôm sau, Nhận Đăng Quan, trên chiến trường, tiếng kêu rung trời, song phương đang thu lấy tính mạng của địch nhân.

Chiến tranh vẫn tiếp tục, Thiên Âm Môn mới cho thêm trăm tên cao thủ Tiên Thiên gia nhập, vẫn chiếm lấy ưu thế tuyệt đối như trước, trên con sông đào hộ thành, vẫn đang săn giết tính mạng của binh sĩ Cát Ương đế quốc.

Lông mày Mộc Thành Sâm và Dương Huyền Phong nhíu lại, trên tường thành, kẻ cả binh sĩ tàn tật, chỉ còn lại không đến mười vạn binh sĩ.

Mộc Thành Sâm thân là nguyên soái, nhưng Dương Huyền Phong, thân là Đại tướng, chính là Huyết Y đại tướng thanh danh lan xa, trơ mắt nhìn binh sĩ của mình, biết rõ là chết, nhưng vẫn như tre già măng mọc lao lên tường thành, giống như thiêu thân lao vào lửa, cản trở những tên cao thủ Tiên Thiên, trong nội tâm ghen tỵ và lửa giận, gần như muốn thiêu cháy hẳn!

Nếu như không phải Mộc Thành Sâm đứng bên cạnh hẳn, hẳn ra nghiêm lệnh không được xúc động, Dương Huyền Phong đã sớm lao ra, thà rằng chết trận, cũng không muốn thừa nhận loại khuất nhục này!

Đây là cuộc chiến đấu không cùng cấp bậc.

Đối phương có vũ lực siêu việt cường đại, bất cứ mưu kế và thiên phú quân sự nào cũng không có tác dụng, những binh sĩ này giống như pháo hôi, chỉ có thể tạm thời ngăn cản được bước chân tiến lên của địch nhân.

Hôm nay, nếu bốn mươi vạn đại quân của Mộc gia từ Thanh Long Quan, Bích Kê Quan chạy tới không kịp, ý nghĩa chính là toàn quân bị diệt, ánh mắt Dương Huyền Phong đỏ tươi, trong đó ẩn chứa một tia kiên định, hẳn biết rõ, nếu như một khắc này đến thật, dù Mộc Thành Sâm có ra quyết định nào, cho dù cải quân lệnh, hẳn sẽ là con thiêu thân cuối cùng, nhảy vào trong quân địch!

Chết, chỉ có chết trận, hẳn mới không phụ lòng của những thân binh vào sinh ra tử chiến đấu vì hẳn, huynh đệ còn lại sẽ vì hẳn mà kiêu ngạo, vì nhi tử Dương Thiên Lô của hẳn nhất định đã chết rồi.

Đi vào chiến trường, chém giết trên tên cường giả Tiên Thiên, nhưng không gặp lại hẳn lần nào, Dương Thiên Lô bị hai nữ tử khủng bố hơn thần tiên giết chết!

Hẳn không rõ vì sao chỉ trong ba năm ngắn ngủi mà nhi tử của mình lại có được uy năng hủy thiên diệt địa này, trong suy nghĩ của hẳn, Dương Thiên Lô có thể đã tấn cấp Tiên Thiên, nhưng không thể tưởng tượng nổi, chỉ một chiêu của hẳn đã có thể giết chết cả trăm tên cao thủ Tiên Thiên của đối phương.

Đó là cảnh giới gì?

Hẳn không hiểu.

Trong nhận thức của hẳn, Tiên Thiên đã là tồn tại cao không thể với tới.

Thế nhưng mà, địch nhân cường đại hơn!

Ngạnh sanh giết chết nhi tử của mình!

Chết, có lẽ chỉ có chết, đối với hẳn mới là giải thoát, bởi vì, hẳn còn sống, hẳn sẽ không còn mặt mũi đối mặt với binh sĩ đã chết, càng không còn mặt mũi nào đối mặt với nữ nhân mà hẳn thích, Lộ Miểu Ân. Tất cả yêu thương của nàng đều trút hết lên người nhi tử Dương Thiên Lô, nhưng hẳn nhìn thấy Dương Thiên Lô bị trọng thương, chém giết, hẳn bất lực!

Thân là phụ thân, đó là một loại bi ai!

366. Chương 351: Sát! Thắng! Thống!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 351: Sát! Thắng! Thống!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Huyền Phong!

Đúng lúc này, Mộc Thành Sâm nhướng mày, bỗng nhiên nói ra.

- Mộc nguyên soái!

- Người có phát hiện không? Bọn chúng, nếu quả thật xung phá tường thành, chúng ta không thể nào ngăn cản nổi! Bọn chúng, hình như là máy móc chém giết, chỉ cần có người xông lên cho bọn chúng giết, là có thể ngăn cản bước chân của bọn chúng! Càng thêm quỷ dị là, binh sĩ của bọn chúng, rõ ràng có thể không chết, nhưng chúng lại ở trong tầm bắn và làn sóng xung kích của Hỏa Long Tiễn! Trận chiến tranh này, đã mất đi bản chất của chiến tranh, rất quỷ dị!

- Chúng ta đã mất vô số thành trì, mỗi lần như thế đều là toàn quân bị diệt, đối phương mới tiến lên! Nếu như, ta là nguyên soái của đối phương, tốc độ sẽ tăng lên mấy lần! Nếu là hiện giờ, đã đánh đến Cực Dương Thành!

Ánh mắt Mộc Thành Sâm trong trẻo lạnh lùng, đối mặt với sương mù bay tán loạn, mỗi phút mỗi giây đều có đại lượng sĩ binh ra chiến trường, hấn thân là nguyên soái, giống như một người đứng ngoài cuộc chiến, bảo trì tâm tính bình tĩnh.

Ánh mắt Dương Huyền Phong lộ ra một tia nghi hoặc.

- Ta chỉ biết là, bốn mươi vạn quân ở Thanh Long Quan, Bích Khê Quan, lúc này vẫn còn chưa tới, toàn quân chúng ta sẽ bị diệt! Nguyên soái, khi đó, xin người đừng ngăn cản ta.

Trong âm thanh của Dương Huyền Phong lộ ra khí tức lạnh như băng, nói vô cùng kiên quyết.

- Ai, người là một quân nhân tốt!

Mộc Thành Sâm thờ dãi, ánh mắt thâm thúy nhìn chiến trường, nói ra.

Hắn chỉ nói một nửa, một nửa còn lại vẫn chưa nói, nhưng mà, Dương Huyền Phong hiểu, cả đời của hắn thủy chung vẫn không thể trở thành nguyên soái, bởi vì hắn không làm được, hắn không thể đứng ở nơi cao nhất của cuộc chiến tranh, gần như lạnh khốc vô tình, giống như đang đánh cờ trên mạng sống của vô số người!

- Ngao ngao...

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trên bầu trời truyền ra từng tiếng cưu gáy, khi nghe được tiếng cưu gáy, Mộc Thành Sâm, Dương Huyền Phong và vô số binh sĩ tàn tật trong nội thành, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Cưu gáy.

Mộc Thành Sâm, Dương Huyền Phong và vô số binh sĩ, đều từng nghe qua. Năm đó, thời điểm bọn người Dương Thiên Lôi rời khỏi Cát Ương để quốc, thời điểm khởi hành đi tới Trảm Không Kiếm Phái, bọn họ đã từng nghe qua!

Một đạo, hai đạo, trong chớp lát, có mấy trăm tiếng Cưu gáy, trên mỗi con Lôi Cưu, đều có một gã tu luyện giả tản mát ra khí tức cường đại.

Nhanh như thiểm điện từ trên bầu trời lao xuống, một lát sau, thân ảnh mơ hồ, liền từ từ nhìn thấy rõ ràng!

Thời điểm Mộc Thành Sâm và Dương Huyền Phong nhìn thấy lão giả đang cười Lôi Cưu trên bầu trời, lập tức kinh hãi mở to mắt.

- Tiêu tiền bối!

Mộc Thành Sâm mở to hai con ngươi lạnh lùng, vào lúc này ánh mắt của hắn bắn ra một tia hưng phấn, đột nhiên tụ năng lượng trong thân thể hưng phấn rống to một tiếng.

- Sư sư sư...

Từng đạo thân ảnh, trong chớp lát từ trên trời hạ xuống, ba trăm tên, đúng ba trăm tên tu luyện giả tản ra khí tức cường đại, hóa thành từng đạo lưu quang, từ trên Lôi Cưu nhảy xuống.

Thân hình Tiêu Hà nhoáng một cái xuất hiện trước mặt Mộc Thành Sâm và Dương Huyền Phong!

- Đông, đông, đông... ...

Nhưng vào lúc này, tiếng trống trận dày đặc cùng tiếng la hét từ phía bên kia của Nhạn Môn Quan truyền sang, thanh âm xa trầm dậm nhưng khí thế lại kinh người, vạn cổ tề minh, xé rách thiên không, gào thét mà tới!

Tín hiệu truyền ra từ nhịp trống, nghĩa là bốn mươi vạn đại quân của Mộc gia từ Thanh Long quan và Bích Khê quan hợp lại đã sắp tới nơi!

- Đệ tử Trảm Không kiểm phái nghe lệnh, sát!

Khí Hà phát tay ra lệnh một tiếng, ba trăm tên Tiên thiên cao thủ trong nháy mắt liền hạ xuống, từng đạo thân ảnh giống như điều hâu bắt thỏ, lao nhanh như chớp xuống từ trên trời!

Kiểm khí tị nòng, khí thế ngập trời!

- Rầm rầm oanh...

Trong nháy mắt, Thần binh thiên tượng, kiếm quang loạn xạ liền đánh cùng một chỗ, tạo thành những tiếng nổ vang cực lớn, hầu như chỉ trong nháy mắt đó liền vang lên vô số tiếng kêu la thảm thiết!

Ánh mắt của Mộc Thành Sâm và Dương Huyền Phong liền đầy vẻ kích động, nhìn về phía ba trăm vị Tiên thiên cao thủ của Trảm Không kiểm phái!

- Võ Đại Lang?

Khi Mộc Thành Sâm và Dương Huyền Phong nhìn thấy mấy người thiếu nam thiếu nữ đệ tử của Trảm Không kiểm phái mặc cùng một loại y phục dẫn đầu lao ra cùng với hắn, liếc mắt liền nhìn ra Võ Đại Lang độc nhất vô nhị, nổi bật và dị thường bắt mắt nhất trong đám người!

Thời gian ba năm, vốn là Võ Đại Lang to lớn vạm vỡ nay lại càng trở nên uy vũ hơn nữa, quả đúng là người dễ hấp dẫn tầm mắt của người khác nhất ở giữa đám người!

Hầu như trong nháy mắt liền bị Mộc Thành Sâm và Dương Huyền Phong nhận ra.

Mà khi ánh mắt hai người chuyển hướng nhìn sang mấy đạo thân ảnh của mấy thiếu nam thiếu nữ cùng lao lên một lúc với vdl thì trong mắt cả hai liền đồng thời phát ra quang mang hưng phấn và kích động!

Dương Thiên Lệ hoa lệ vô song, vóc người cao gầy, y phục độc đáo, đôi chân ngọc thon dài, ba năm không gặp, khí tức quen thuộc mặc dù đã biến hóa không ít, nhưng khi vừa nhận ra vdl thì lập tức nhận ra được Dương Thiên Lệ!

- Tiêu tiên bối... bọn họ...

Mộc Thành Sâm kích động nhìn Tiêu Hà đứng bên cạnh, tay chỉ về phía vài thiếu nam thiếu nữ tách ra từ hơn ba trăm đệ tử của Trảm Không kiểm phái, hắn và Dương Huyền Phong đã nhận ra được Sở Hương Hương, Dương Thiên Ngạo, Trương Tử Hàm. Ba người tuổi tương đối nhỏ là Mộc Tử Vi, Phong Mã Ngưu, Lục Thanh Âm, tuy rằng biến hóa kinh người, nhưng thân người và tướng mạo cũng không thay đổi bao nhiêu.

- Không sai! Bọn họ đều là những hảo nhi tử của Cát Ương đế quốc các người! Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Mộc Tử Vi, Lục Thanh Âm, Phong Mã Ngưu, Võ Đại Lang...

Tiêu Hà nói với vẻ vui mừng và ngưỡng mộ một lớp lánh trong mắt.

Ba năm trước đây, là hắn đã đưa những thiếu nam thiếu nữ này tới Trảm Không kiểm phái, ngày hôm nay của ba năm sau, Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương đã trở thành những người xuất sắc trong đó, mà ngay cả Dương Thiên Lôi đã tới từ sớm lại càng trở thành người hắn chỉ có thể tị vọng!

Cát Ương đế quốc, trong những quốc gia có đệ tử được nhận thì nó là quốc gia nhỏ nhất, nhưng tuyển nhận tới Dương Thiên Lôi, Sở Hương Hương, Trương Tử Hàm, Mộc Tử Vi, còn có Lôi Hoành đã chết, mấy người thiên tài đệ tử này, quả đúng là thành tích lớn nhất trong sự nghiệp của Tiêu Hà. Nhất là sự quật khởi cực mạnh của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm, khiến hắn nở mặt nở mày! Hắn tin là phần thiện duyên này từ nay về sau sẽ mang tới lợi ích không gì sánh được cho hắn!

Cho nên, lúc Âu Dương Minh để hần điểm danh chọn ra ba trăm đệ tử lập đội mang tới, chỉ cần Dương Thiên Lôi đi trước như hần liền trực tiếp chạy tới trước mặt Phong Vô Kỵ xin cho đám người Trương Tử Hàm, không chút do dự, liền ngay cả đám người Phong Mã Ngưu, Lục Thanh Âm đang bế quan cũng bị Sở Hương Hương trực tiếp cắt đứt, cùng nhau hộ tống Tiêu Hà tới đây!

- Tiểu Vi, Tiểu Vi đã lớn rồi.....

Mộc Thành Sâm nhìn vào tôn nữ gần như khiến hần nhìn không ra kia, trong mắt lấp lánh vẻ hưng phấn trong suốt, kích động tới mức run rẩy mà nói.

Tiểu nha đầu Mộc Tử Vi ba năm trước vẫn còn điêu ngoa lúc này đã trở mã thành một thiếu nữ dáng người yếu điệu, gương mặt như búp bê nguyên bản cùng với khí tức điêu ngoa dường như đã không còn tồn tại nữa.

- Thiên Lôi đâu?

Đúng lúc này, mắt thấy mấy đệ tử Trảm Không kiếm phái đã dùng thực lực mạnh mẽ chém giết đám đệ tử Thiên Âm môn không còn gì, Tiêu Hà cũng trầm tĩnh lại, nhin không được liền hỏi.

Nghe Tiêu Hà hỏi vậy, gương mặt vốn có một chút hưng phấn của Mộc Thành Sâm và Dương Huyền Phong liền biến sắc.

Về mặt của Tiêu Hà cũng hơi đổi:

- Xảy ra chuyện gì? Lẽ nào xảy ra chuyện gì rồi? Nói!

Một cỗ khí tức cường hãn không gì sánh được, mang theo một chút khẩn trương nhất thời phát ra từ trên người Tiêu Hà. Trong ba trăm đệ tử ở đây bao gồm cả hần, ai cũng đều có thể gặp chuyện, thế nhưng Dương Thiên Lôi thì tuyệt đối không thể! Tiêu Hà biết rõ Dương Thiên Lôi đại biểu cho cái gì, càng rõ ràng địa vị của Dương Thiên Lôi ở Trảm Không kiếm phái, Tiên thiên cấp tám, hần biết Dương Thiên Lôi đã tấn cấp tới Tiên thiên cấp tám, không nói tới lời ước chiến ba năm, chỉ bằng vào sự coi trọng của chương giáo chí tôn dành cho Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi liền không thể có bất kì tổn thất gì!

Dương Huyền Phong mắt hồ rưng rưng.

Tâm tình của Mộc Thành Sâm đã bình phục, kể lại đơn giản một lượt chuyện Dương Thiên Lôi đột nhiên xuất hiện hai ngày trước cùng với trận chiến của hần với hai nữ tử đập không mà đứng như thần tiên kia.

Lúc Mộc Thành Sâm nói tới chương giáo chí tôn của Thiên Âm môn là Lục Diệu Âm và một nữ tử đập không phi hành khác, đánh Dương Thiên Lôi trọng thương, còn Dương Thiên Lôi thì dưới áp lực cực lớn vẫn có thể một chiêu chém chết một trăm tên Tiên thiên cao thủ bỏ chạy của đối phương, cùng với hai nữ nhân sau đó lại xuất hiện phía trên chiến trường, phát tay một cái liền phóng xuất thêm một trăm tên Tiên thiên cao thủ tham gia chiến đấu, nét mặt của Tiêu Hà đã tràn ngập vẻ khiếp sợ và khó coi.

Trong lòng Tiêu Hà dâng lên từng cơn sóng dậy kinh hãi.

Tuy rằng Mộc Thành Sâm và Dương Huyền Phong không rõ lắm trận chiến kia có nghĩa gì, nhưng Tiêu Hà lại rất rõ ràng, cao thủ Thần đạo, hơn nữa lại còn là hai tên cao thủ Thần đạo, hần khiếp sợ là bởi vì dưới sự giáp công của hai cao thủ Thần đạo mà người chỉ mới có tu vi Tiên thiên cấp tám như Dương Thiên Lôi cứ nhiên còn có thể giết chết một trăm tên Tiên thiên cao thủ của đối phương, hơn nữa chỉ với một chiêu! Hần kinh sợ chính là từ những lời nói của hai người, hiển nhiên là Dương Thiên Lôi đã bị hai tên cường giả Thần đạo kia hạ độc thủ!

Tiên thiên cao thủ, dù cho Dương Thiên Lôi có là cao thủ Tiên thiên cấp chín đỉnh phong đi nữa thì Tiêu Hà cũng không cho rằng hần có thể tránh khỏi sự truy sát của hai cường giả Thần đạo!

Không chút do dự, Tiêu Hà liền trực tiếp bóp nát thông tấn phù!

Nhìn thông tấn phù hóa thành từng tia bạch quang, biến mất trước mắt mình, thân thể của Tiêu Hà thoáng run lên!

Thiên Âm môn!

Nguyên bản chỉ là phản kích quả đoán, hắn cũng không muốn nghĩ sẽ trở thành đại chiến môn phái, giờ khắc này đã biết rõ, nếu Dương Thiên Lôi chết thì cũng có nghĩa là Trảm Không kiếm phái cùng Thiên Âm môn cũng sẽ không chết không thôi!

- Rút!

Trong chiến hỏa ngập trời, trong vài phút ngắn ngủi, trăm tên Tiên thiên cao thủ của Thiên Âm môn đã bị giết sạch, ba trăm Tiên thiên cao thủ của Trảm Không kiếm phái thì không hề có bất kỳ thương tổn gì! Đúng lúc này, một tên cao thủ Tiên thiên cấp năm ẩn nấp trong đại quân của địch bỗng nhiên hét lớn một tiếng, tuyên bố thu binh.

Tên Tiên thiên cao thủ này chính là tiểu đầu lĩnh của Thiên Âm môn. Lúc hắn thấy Tiên thiên cao thủ của Trảm Không kiếm phái đã tới, cũng không hề khẩn trương chút nào, bởi vì hắn biết, chương giáo chỉ tôn của bọn chúng cùng với vị Thần đạo cường giả thần bí vừa mới gia nhập vào Thiên Âm môn kia đang ở gần đó, hắn tin là những người này bất quá chỉ là đang tự tìm cái chết mà thôi.

Thế nhưng, để hắn không ngờ tới chính là, mãi cho tới lúc mọi người bị giết sạch, chương giáo chỉ tôn và vị nữ nhân thần bí kia cư nhiên cũng không hề xuất hiện!

Quá hoảng sợ, hắn nhất thời che giấu khí tức của chính mình, tuyên bố thu binh!

Chỉ là ‘tê’!

Một đạo kiếm quang băng hàn phá không, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa, trong nháy mắt đã xuyên qua không gian trăm nghìn trượng, tốc độ kinh người bay tới chỗ hắn, con người của hắn nhất thời trợn trừng, muốn chạy đi, thế nhưng ngay lúc này, hắn kinh ngạc phát hiện cơ thể của mình đã bị một cỗ uy áp băng hàn tới cực điểm trói buộc, thế nên cũng không cách nào di động chút nào, hắn mở to mắt nhìn kiếm quang lao tới. Sau đó, trước mắt liền tối sầm, mất đi ý thức!

Ba trăm Tiên thiên cao thủ cũng không đuổi theo giết chết mấy tên binh sĩ bình thường, mỗi người đều nhanh chóng trở về tường thành!

- Gia gia!

Mộc Tử Vi đã trở mã thành mỹ thiếu nữ, Lục Phi Vũ, thân hình nhoáng lên, liền mang theo tâm tình kích động và mừng rỡ nhào vào trong lòng Mộc Thành Sâm đã ba năm không gặp, gương mặt đã có vẻ già hơn một chút.

- Tiểu Vi...

Thanh âm của Mộc Thành Sâm có chút run rẩy.

- Tam thúc!

Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Ngạo đồng thời xuất hiện trước mặt Dương Huyền Phong, nhìn Dương Huyền Phong một thân y phục dính máu, tuy tu vi không cao nhưng phát ra khí tức kinh người liền kinh hãi hô lên.

- Cha!

Phong Mã Ngưu cao gầy như cây sậy không chút do dự liền quay về phía Dương Huyền Phong gọi. Hắn từ nhỏ đã là cô nhi, lúc Dương Thiên Lôi đưa hắn vào Dương gia, đồng thời kết bái huynh đệ thì Dương gia đã trở thành nhà của hắn, phụ thân mẫu thân của Dương Thiên Lôi đều trở thành người thân của hắn. Một tiếng cha này không có chỗ nào khiêng cưỡng cả.

Ngay cả Võ Đại Lang to lớn như hổ, vẻ mặt thật thà, cùng với vẻ bưng hửng vừa rồi khác nhau một trời một vực, mang theo một nụ cười ngại ngùng, đứng bên cạnh Phong Mã Ngưu, ánh mắt tôn kính nhìn vào Dương Huyền Phong.

367. Chương 352: Chân Tướng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 352: Chân tướng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thúc...

Trương Tử Hàm sau khi xuất ra một đạo kiếm quang cuối cùng, giết chết Tiên thiên cao thủ ẩn nấp ở phía xa hơn trăm nghìn trượng liền cười kiếm quang như tiên nữ giáng trần, mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành là nàng liền trực tiếp hạ xuống trước mặt mọi người, quay sang Dương Huyền Phong gọi.

Chỉ là hai chữ thúc thúc còn chưa gọi hết thì liền bị Dương Thiên Lệ ngăn cản, nhân tình mê chết người không đền mạng kia của nàng, mang theo một tia trêu chọc, nói:

- Tử Hàm, nhìn thấy cha chồng mà còn gọi là thúc thúc sao?

- Nhị tỷ...

Trương Tử Hàm nhất thời lộ ra một tia xấu hổ, ngượng ngùng nói.

Chỉ là đối mặt với gương mặt nhìn có vẻ còn trẻ tuổi, huyết y đại tướng quân, huyết y đại tướng quân lãnh khốc vô tình Dương Huyền Phong, đôi mắt đầy tơ máu màu đỏ tươi suốt đời chưa từng rơi lệ kia ngay lúc này đây cư nhiên đã ăng ặc nước, thân hình vĩ ngạn như tiêu thương của hắn cư nhiên lại thoáng run lên!

Mộc Thành Sâm, Tiêu Hà, biểu tình của mỗi người nhìn bọn họ đều có vẻ quái dị dị thường.

- Tam thúc, Mộc gia gia... Tiêu tiên bối, các người làm sao vậy?

- Không!

Đúng lúc này, Sở Hương Hương vẫn không nói gì bỗng nhiên sắc mặt tái nhợt thét lên một tiếng tràn ngập thống khổ và tuyệt vọng. Nước mắt trong suốt liền rơi lã chã, trong nháy mắt liền ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của nàng, từ nhỏ đã có khả năng nhìn thấy tâm linh của người khác, cảm ứng được suy nghĩ của người khác như nàng, theo tu vi tăng cao, loại dị năng này cũng trở nên ngày càng cường đại, chỉ cần là người có tu vi thấp hơn nàng, tại trong mắt nàng căn bản không thể che giấu suy nghĩ của mình.

Thế nên, trong nháy mắt khi Sở Hương Hương xuất hiện trên tường thành, trong sát na nhìn vào mắt của Mộc Thành Sâm và Dương Huyền Phong, sắc mặt của nàng đã trở nên trắng bệch, vô luận là thế nào đi nữa, nàng cũng không muốn tin đó là sự thật, lúc Dương Thiên Lệ nhìn ra vẻ quỷ dị trong mắt của nàng Dương Huyền Phong và Mộc Thành Sâm rồi hỏi ra tới, cư nhiên lại thu được tin Dương Thiên Lôi đã chết.

Sở Hương Hương rốt cuộc không nhịn được liền thét lên một tiếng tràn ngập thống khổ và tuyệt vọng!

Người có tu vi Tiên thiên cấp bốn đỉnh phong như nàng, chỉ tiếng thét này đã trực tiếp rạch ngang trời cao, vang vọng trong phạm vi mấy trăm dặm!

- Sẽ không đâu, Thiên Lôi sẽ không chết...

Sở Hương Hương kêu lên đầy thê lương.

Đây là lần thứ hai trải qua nỗi thống khổ mất đi Dương Thiên Lôi, cho dù tình thần của nàng có kiên cường tới mấy thì ngay lúc này cũng đã đứng trên bờ vực sụp đổ.

Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu, Vô Đại Lang, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi... Trong lòng đều chấn kinh.

- Thiên Lôi... hắn làm sao vậy?

Trương Tử Hàm còn đang ngượng ngùng cũng sợ hãi hỏi.

- Đệ đệ của ta làm sao vậy?

Sắc mặt của Dương Thiên Lôi cũng đại biến.

- Lão đại có chuyện gì sao?

Những người không biết rõ tình huống nhất thời trở nên vô cùng khẩn trương, liên tục hỏi.

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên truyền tới một đạo uy áp thật lớn, một đạo thân ảnh già nua đột nhiên xé rách không gian, đập không xuất hiện trên bầu trời Nhận Môn quan, thân hình nhoáng một cái đã đi tới trước mặt đám người Tiêu Hà.

- Tham kiến chưởng giáo chí tôn.

Tiêu Hà vội khom mình hành lễ!

- Tham kiến chưởng giáo chí tôn.

Ba trăm đệ tử của Trảm Không kiểm phái nhất thời tràn ngập kinh ngạc mà khom người hành lễ.

Đám người Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ cũng không ngoại lệ, bọn họ tạm thời không rõ chân tướng, tuy rằng cũng hoảng sợ và lo lắng, nhưng cũng không gần như sụp đổ giống Sở Hương Hương.

Trong nháy mắt khi Tiêu Hà bóp nát thông tấn phù được chuẩn bị riêng cho nhiệm vụ lần này, Âu Dương Minh ở xa mấy vạn dặm liền thu được tin tức, Âu Dương Minh ý thức được chuyện rất trọng đại, liền không hề lãng phí chút thời gian nào, trực tiếp thông qua thông tấn phù báo cáo lại cho Phong Vô Kỵ.

Cự ly mà rất nhiều Tiên thiên cao thủ cần thời gian hai ngày hai đêm mới đi hết, Phong Vô Kỵ cường hãn không gì sánh được, trực tiếp một lần xé rách hư không liền xuất hiện trước mặt mọi người.

- Không cần phải sợ.

Về mặt của Phong Vô Kỵ không có chút khẩn trương nào, một đạo thần niệm nhất thời rót vào trong đầu của Sở Hương Hương, ổn định và vỗ về tâm thần đang cực kỳ bất loạn của nàng, vô cùng uy nghiêm mà nói:

- Yên tâm đi, Thiên Lôi không có việc gì! Tiêu Hà, tình huống cụ thể là gì....

Thanh âm của Phong Vô Kỵ tràn ngập một cỗ tự tin và khẳng định vô cùng cường đại, trong nháy mắt cư nhiên đã trấn định tâm thần của mọi người, bao gồm cả Sở Hương Hương, ngay lúc này đây cũng đã bình tĩnh lại.

Tiêu Hà vội vàng cung kính kể hết trận chiến của Dương Thiên Lôi lúc qua đây cho Phong Vô Kỵ nghe.

Theo lời kể của Tiêu Hà, tâm tình của đám người Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ nhất thời liền nặng nề trở lại.

- Chưởng giáo chí tôn Lục Diệu Âm của Thiên Âm môn? Lễ nào Lục Linh Tê đã từ chức chưởng giáo rồi sao?

Lúc Tiêu Hà nói ra thân phận của hai tên Thần đạo cường giả, Phong Vô Kỵ khẽ nhíu mày nói.

Đúng lúc này, Lục Thanh Âm vẫn mang khăn che mặt đứng bên cạnh, trong mắt bỗng nhiên phát ra vẻ cừu hận nồng đậm, ngay cả thân thể cũng không khống chế nổi mà run lên.

- Như vậy xem ra là Thiên Lôi đã bị thương nặng, có lẽ khó mà tránh khỏi bị Lục Diệu Âm bắt... Tiêu Hà, Trương Tử Hàm, các người ở đây giúp đỡ Cát Ương đế quốc, bản tôn tới tây nam hải vực tìm Tiên Linh đảo, các người cứ yên tâm, tuy là bản tôn không thể xác định được tình huống cụ thể của Thiên Lôi lúc này, nhưng bản tôn dám khẳng định hẳn không gặp chuyện gì nguy hiểm tới mạng sống cả! Tiên Linh đảo, nơi thần bí nhất trong bát đại môn phái, nhanh thì một ngày một đêm, lâu thì hai ba ngày, bản tôn có thể tìm được ngay, bản tôn muốn xem xem, vì sao Thiên Âm môn lại vi phạm ước định của tu luyện giới!

Song nhân của Phong Vô Kỵ chợt lóe lên hai đạo tinh quang rồi biến mất, trầm giọng nói.

- Chưởng giáo....

Ngay lúc Phong Vô Kỵ muốn rời khỏi, Lục Thanh Âm đứng giữa mọi người đột nhiên quỳ rạp xuống đất, thanh âm run rẩy nói.

- Sao?

Phong Vô Kỵ thoáng khó hiểu.

- Ta... ta có thể... có thể tìm được Tiên Linh đảo...

Lục Thanh Âm bỗng nhiên tràn ngập dũng khí, ngẩng đầu nhìn Phong Vô Kỵ nói.

Nghe Lục Thanh Âm nói vậy, mọi người nhất thời vô cùng kinh ngạc, bao gồm cả Phong Vô Kỵ, trên mặt cũng lộ ra một tia nghi hoặc. Chỉ có Sở Hương Hương đã khôi phục vẻ trầm tĩnh, trong mắt có một tia sở ngộ.

- Xin chưởng giáo chí tôn tha tội, ta... ta kỳ thực... là đệ tử của Thiên Âm môn.

Lục Thanh Âm đã cố nén mấy năm nay, ngay lúc này đây, rốt cuộc cũng đã có đủ dũng khí để nói ra thân phận thật sự của nàng!

Đám người Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ nhất thời khiếp sợ mở to hai mắt ra nhìn, còn Tiêu Hà thì trong lòng cũng khiếp sợ như thế, còn mang theo một tia sợ hãi, Lục Thanh Âm là đệ tử hãn tuấn nhận vào Trảm Không kiếm phái.

- Đệ tử Thiên Âm môn?

- Đúng vậy, chưởng giáo... Thiên Âm môn.. mười năm trước đã bị diệt môn....

Lục Thanh Âm nói tới đây, hai mắt đã ầng ậc nước mắt và cừ hận nồng đậm tới cực điểm.

Nhưng không thể nghi ngờ, mỗi một câu nói của Lục Thanh Âm đều giống như từng loạt đạn pháo, khiến cho mọi người, bao gồm cả Phong Vô Kỵ đều khiếp sợ mở to hai mắt ra nhìn.

Thiên Âm môn đã bị diệt môn, vậy chuyện xảy ra bây giờ là thế nào?

Phong Vô Kỵ mơ hồ ý thức được vấn đề còn phức tạp hơn những gì mình nghĩ nhiều, dường như còn có một âm mưu động trời ẩn chứa bên trong.

- Đứng lên đi, nếu người nói thật thì bản tôn sẽ không trách người.

Phong Vô Kỵ xuất ra một đạo năng lượng, nhẹ nhàng đỡ Lục Thanh Âm lên, ôn nhu nói.

Mười năm trước, Lục Thanh Âm chỉ có năm tuổi, nàng không biết cha mẹ của mình là ai, từ khi nàng hiểu chuyện thì liền lớn lên ở Thiên Âm môn. Nàng sở hữu Thuần thủy chi thể, có thiên phú cực cao về sóng âm, lúc năm tuổi năm nay liền trở thành đệ tử thân truyền của chưởng giáo chí tôn Thiên Âm môn, Lục Linh Tê, cũng là một đệ tử quan môn cuối cùng của Lục Linh Tê.

Sau khi nàng trở thành quan môn đệ tử của Lục Linh Tê, liền được nghe sư phụ của nàng kể rất nhiều về đại sư tỷ Lục Diệu Âm của nàng, một người chỉ trong vòng trăm năm liền tu luyện tới cực trí của Thiên Âm môn đại tuyệt học của Thiên Âm môn là Bách Hoa khúc, Bích Hải Tương Sinh khúc, Vạn Cổ Tuyệt Âm, cũng tấn cấp tới Thần đạo cấp năm, là nữ tử truyền kỳ có thể sánh với tu vi của Lục Linh Tê. Truyền kỳ về nàng chỉ có ở Thiên Âm môn. Trong tu luyện giới hoàn toàn không có bất luận vết tích gì của nàng. Thiên Âm môn sở dĩ là môn phái thần bí nhất trong bát đại môn phái đó là vì nó hầu như tách biệt với bên ngoài. Chỉ có thi thoảng mới tham gia vài lần tụ hội của bát đại môn phái.

Theo như lời của sư phụ thì sau khi Lục Diệu Âm tấn cấp tới Thần đạo cấp năm liền hóa phạm nhập thể. Chờ nàng trở về liền có thể truyền y bát của Lục Linh Tê. Đáng tiếc là lúc Lục Thanh Âm tuổi nhỏ còn chưa hiểu chuyện, bỗng nhiên có một ngày, liên hệ hư không giữa Lục Diệu Âm và Lục Linh Tê đột nhiên biến mất. Cứ như thế Lục Diệu Âm bốc hơi ở nhân gian vậy, ngay cả thần niệm Lục Linh Tê lưu lại trong người của Lục Diệu Âm cũng hoàn toàn bị cắt đứt.

Vì vậy nên đây là nguyên nhân vì sao lúc Lục Thanh Âm được sáu tuổi, Lục Linh Tê lại nhận nàng làm quan môn đệ tử. Bởi vì nàng đã nhận định là Lục Diệu Âm đã chết, phải chọn lại đệ tử có thể truyền thừa y bát của nàng.

Thế nhưng, không bao lâu sau khi Lục Thanh Âm trở thành thân truyền đệ tử của Lục Linh Tê thì một hồi tai họa lại giáng xuống Tiên Linh đảo.

Nàng vĩnh viễn nhớ kỹ cảnh tượng khắc cốt ghi tâm kia, từng gương mặt khiến nàng khắc cốt ghi tâm, huyết tẩy Tiên Linh đảo!

Vô số sư tỷ của nàng khi ấy lần lượt chết thảm!

Nàng tuổi còn nhỏ, tu vi chẳng là bao, chỉ mới quen thuộc một ít âm luật, trận chiến kia nàng chỉ có thể hoảng sợ trốn trong góc phòng, vốn tưởng rằng sư phụ thần thông quảng đại có thể cưỡng chế những ác nhân này rời khỏi, thế nhưng giữa trận chiến kinh khủng khiến cho cả Tiên Linh đảo đều rung chuyển, nàng bỗng nhiên mất đi tri giác.

Lần thứ hai tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, trong đầu quỹ dị xuất hiện một đoạn ký ức của sư phụ trong quãng thời gian kia, nàng mới hiểu được, sư phụ trước khi lâm chung đã dùng vô thượng thần thông xé rách hư không, đánh truyền thừa đạo khí của chương giáo chí tôn Thiên Âm môn vào trong cơ thể của nàng, cũng mang theo nàng trốn khỏi Tiên Linh đảo.

Lục Thanh Âm mang theo những ký ức thống khổ khi còn nhỏ, theo nàng trưởng thành, đối với ký ức cái hiểu cái không năm đó càng ngày càng hiểu rõ hơn. Ký ức này nhiều lần khiến nàng giật mình tỉnh giấc lúc giữa đêm, nhưng nàng cũng không dám quên, bởi vì nàng muốn báo thù! Vì các sư tỷ và sư phụ báo thù!

Nàng tuổi còn nhỏ liền dựa theo ký ức cuối cùng mà sư phụ quán thâu cho nàng, bồng vào thiên phú của chính mình, bước vào Cực Dương học viện mới có chỗ trú thân.

Nàng nguyên bản còn tưởng là ngày nàng báo thù còn rất xa nữa. Bởi vì nàng lúc này cũng chỉ là một tu luyện giả mới bước chân vào Tiên thiên mà thôi, mà năm đó ngay cả sư phụ Lục Linh Tê là Thần đạo cường giả cũng đều không thể đánh lại, nàng há lại có thể làm được gì?

Nhưng không nghĩ tới, ngày hôm nay cứ nhiên nghe được tên Thiên Âm môn, càng khiến cho nàng kinh ngạc chính là cường giáo chí tôn của Thiên Âm môn bây giờ cứ nhiên lại là đại sư tỷ Lục Diệu Âm mà sư phụ Lục Linh Tê của nàng nhớ mãi không quên, vẫn thường thở dài nhắc tới!

Một khắc khi nghe tới cái tên Lục Diệu Âm này, trong lòng nàng liền đau tới cực điểm, vì sư phụ mà đau lòng!

Nàng vì sao phải huyết tẩy Tiên Linh đảo? vì sao phải giết chết sư phụ đã nuôi nàng khôn lớn, cũng ký thác tất cả hy vọng lên người của nàng, truyền thụ tất cả tuyệt học cho nàng?

- Nàng là sư tỷ của ta... là nàng giết chết sư phụ và các sư tỷ của ta...

Lục Thanh Âm nói với vẻ thống khổ.

Nhưng vào lúc này, Dương Huyền Phong trầm mặc ít lời đột nhiên lại hỏi vài vấn đề khá kỳ lạ. Hắn hỏi Lục Thanh Âm sư tỷ Lục Diệu Âm của nàng hóa phạm nhập thể khi nào, khi nào thì nàng và sư phụ Lục Linh Tê mất đi liên hệ.

Tuy rằng không hiểu tại sao Dương Huyền Phong lại hỏi chuyện này, nhưng Lục Thanh Âm bồng vào ký ức gián đoạn của mình cũng nói ra được thời gian đại khái.

Mà Dương Huyền Phong thì lúc nghe Lục Thanh Âm nói ra đáp án lại bỗng nhiên buông ra một câu khiến cho Lục Thanh Âm và tất cả mọi người kinh ngạc:

- Nàng không phải Lục Diệu Âm....

- Ai.. ai không phải Lục Diệu Âm?

Lục Thanh Âm nghi hoặc hỏi lại.

- Nữ tử đánh nhau với Thiên Lôi hai ngày trước không phải Lục Diệu Âm thật! Ta biết mà... ta biết mà...

Thần tình của Dương Huyền Phong dường như trở nên phi thường kích động, trong đầu của hắn hiện ra hình ảnh nữ nhân hắn yêu nhất, cũng là toàn bộ tình yêu của hắn, Lộ Miểu Ân.

Hắn chưa từng có ý định làm rõ thân phận thật sự của nữ nhân mà hắn yêu nhất, thế nhưng làm trợ thủ của Lộ Miểu Ân, sống chung hơn mười năm, hắn thường nghe loáng thoáng một chút tình huống tử trong miệng thê tử của mình, đó chính là thê tử của hắn cũng không phải là nữ tử bình thường, kiến thức

của nàng, trí tuệ của nàng, kiến giải của nàng trên võ đạo và hiểu biết về toàn bộ tu luyện giới cũng như thế giới lại càng vượt xa sức tưởng tượng của hắn!

368. Chương 353: Tiên Linh Đảo.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 353: Tiên Linh đảo.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tây nam hải vực.

Trong hư không hiện lên một đạo ba động, thân ảnh già nua của Phong Vô Kỵ xuất hiện trên bầu trời, thần niệm vừa động, hai đạo thân ảnh tuyệt mỹ nhất thời xuất hiện trước mặt hắn.

Trương Tử Hàm và Lục Thanh Âm!

- Tới rồi, chúng ta đã tới sát biên giới của tây nam hải vực, người thử nhìn xem!

Thần niệm hùng hồn của Phong Vô Kỵ đã vô thanh vô tức phóng xuất, cảm ứng khí tức khắp phạm vi ngàn dặm

Dựa vào tu vi của hắn, muốn tìm được Tiên Linh đảo thần bí tự nhiên không quá khó khăn, nhưng cần phải có thời gian.

Tuy rằng hắn đã kết luận Dương Thiên Lô không có bất kỳ nguy hiểm tới tính mạng nào, hơn nữa còn dám khẳng định như vậy trước mặt mọi người, nhưng bất quá chỉ là suy đoán của hắn mà thôi.

Bởi vì hắn tin tưởng, Dương Thiên Lô cũng không có vẻ gì như gặp phải đại vận khí hay đại cơ duyên gì, lại lần lượt thu được những đại vận khí và địa cơ duyên mà người thường khó mà tưởng tượng nổi, điều này nói rõ cái gì?

Hơn nữa, Đan Thanh Dương đã từng thi triển thôi diễn thuật với Dương Thiên Lô, Phong Vô Kỵ trong khoảng thời gian du lịch ở đông hải cũng đã thi triển qua thôi diễn thuật, những gì mà bọn họ gặp phải cũng giống hệt như Vương Bán Nhân. Căn bản không thể nắm bắt được quỹ đạo vận mệnh của Dương Thiên Lô, lấy tu vi sâu không thể dò như Phong Vô Kỵ mà cũng không cách nào chống lại sự tồn tại cường đại bảo vệ Dương Thiên Lô được.

Đó là lí do vì sao Phong Vô Kỵ kết luận là Dương Thiên Lô không gặp nguy hiểm tới tính mạng.

Thế nhưng, loại kết luận này cũng không có nghĩa là Dương Thiên Lô tuyệt đối an toàn.

Thế nên, Phong Vô Kỵ phải dùng tốc độ nhanh nhất để tìm được hai nữ nhân Thần đạo có thân phận càng lúc càng thần bí kia, là nữ nhân tự xưng là Lục Diệu Âm!

- Ân!

Lục Thanh Âm đáp, vừa nói, nàng vừa xuất ra ngọc tiêu vẫn luôn che giấu khí tức.

Cái ngọc tiêu thoát nhìn vô cùng bình thường này chính là truyền thừa đạo khí của chương giáo chí tôn Thiên Âm môn ‘Thiên Lại Thần Tiêu’

Giờ khắc này, Lục Thanh Âm vừa mới bước vào cảnh giới Tiên thiên cấp sáu chỉ có thể xuất ra một phần thần thông rất nhỏ mà thôi, nhưng bằng vào sự liên hệ mấy ngàn năm của Thiên Lại Thần Tiêu và Tiên Linh đảo, muốn cảm ứng được khí tức của Tiên Linh đảo cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

Sau khi một đạo thần niệm của Lục Thanh Âm quán nhập vào trong Thiên Lại Thần Tiêu thúc đẩy khí linh cường đại ẩn bên trong, nhất thời liền truyền vị trí chính xác của Tiên Linh đảo vào trong đầu của Lục Thanh Âm!

- Là hướng này, ba ngàn dặm!

Lục Thanh Âm nói.

- Tốt lắm! Tử Hàm, người đưa Thanh Âm về đi!

Phong Vô Kỵ nói. Sở dĩ hắn cũng đưa Trương Tử Hàm tới đây là vì muốn sau khi tìm được vị trí của Tiên Linh đảo thì có thể để Trương Tử Hàm mang Lục Thanh Âm về.

Thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp họa!

Phong Vô Kỵ rất rõ chuyến đi lần này cũng không đơn giản như tưởng tượng được. Lục Thanh Âm giả kia dám phách lối khiêu chiến Trầm Không kiếm phái như vậy tự nhiên là có phần nắm chắc tuyệt đối. Cũng chắc chắn đã ước lượng được thực lực của Phong Vô Kỵ. Biết rõ Phong Vô Kỵ đã trở về Trầm Không kiếm phái mà bọn họ còn dám khiêu khích, điều này nghĩa là gì?

Thế nên Phong Vô Kỵ đương nhiên không thể mang Lục Thanh Âm theo.

- Ân, chưởng giáo người nhất định phải cứu Thiên Lôi trở về!

Ánh mắt của Trương Tử Hàm mang theo khẩn cầu mà nói.

- Yên tâm! Các người trở về đi.

Phong Vô Kỵ nói xong, nhất thời xé rách hư không, trực tiếp biến mất tại trước mặt hai người.

Trương Tử Hàm và Lục Thanh Âm nhìn vào biển rộng phía xa một lát rồi cười kiêu quang, mau chóng quay về Nhạn Môn Quan.

- Tiên Linh đảo! Nơi đó là Tiên Linh đảo sao?

Chỉ một lát sau, vượt qua khoảng cách ba ngàn dặm, Phong Vô Kỵ xuất hiện trên không của một hòn đảo nhỏ hoang vu, nếu như không phải Lục Thanh Âm chỉ rõ phương hướng và cự ly thì Phong Vô Kỵ tin chắc là nếu để tự hắn tìm thì mặc dù cũng tìm thấy đi nữa thì hắn cũng sẽ trực tiếp bỏ qua cái hòn đảo nhỏ này, bởi vì hòn đảo này thật sự quá nhỏ, hơn nữa thoát nhìn có vẻ rất hoang vu, thiên địa linh khí trên nó chẳng khác gì mặt biển chung quanh, loại địa phương thế này thì ai dám tin nó lại là Tiên Linh đảo thần bí cho được?

Thần niệm hùng hồn của Phong Vô Kỵ vô thanh vô tức tản ra ngoài, chậm rãi quán nhập vào trong hoang đảo bên dưới, qua mười phút sau, hắn rốt cuộc cũng bắt được điểm kỳ dị của hoang đảo này.

- Bảo vệ mạnh thật, cứ nhiên có thể che giấu tới mức này, nếu như không có Thanh Âm thì muốn tìm được nó quả thật không dễ chút nào!

Trong lòng Phong Vô Kỵ thoáng khiếp sợ, lúc thần niệm của hắn rót vào trong hoang đảo, ngay từ đầu không có bất kỳ sự ngăn trở gì, giống như nó thật sự là một hoang đảo bình thường chỉ có mỗi động vật hoang dã, thậm chí ngay cả ma thú cũng không có. Nếu không có Lục Thanh Âm chỉ rõ, hắn có thể khẳng định lúc phát hiện ra hòn đảo này, hắn nhất định sẽ bỏ qua. Nhưng theo thần niệm của hắn tiếp tục thâm nhập, sau khi giống như đã quán nhập vào cả trăm nghìn trượng sâu trong lòng đất của hoang đảo, rốt cuộc cũng cảm ứng được một tia dị dạng, chạm tới một tầng năng lượng kết giới nhu hòa!

- Lẽ nào Thiên Âm môn lại ở trong lòng đất?

Trong lòng Phong Vô Kỵ vô cùng nghi hoặc.

Một đạo lưu quang hiện lên, Phong Vô Kỵ trực tiếp bay về phía hoang đảo!

Thế nhưng....

- Oanh!

Ngay lúc Phong Vô Kỵ mắt thấy sẽ đáp xuống hoang đảo thì tràng cảnh trước mắt bỗng nhiên sinh ra biến ảo, một cỗ lực lượng kinh khủng đột nhiên nổ tung, cứ nhiên khiến thân người của Phong Vô Kỵ văng ngược trở lại!

- Ảo cảnh?

Hai con người của Phong Vô Kỵ đột nhiên bắn ra hai đạo tinh quang, trong lòng càng khiếp sợ.

- Chẳng trách Thiên Âm môn lại trở thành môn phái thần bí nhất, ảo cảnh như vậy, cư nhiên ngay cả thần niệm của ta tra xét cũng bị lừa! Hừ, bất quá chỉ bằng kết giới này mà cũng muốn ngăn cản ta sao?

- Thiên địa chi lực, cho ta sử dụng!

Theo tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Phong Vô Kỵ, hắc bổng nhiên vươn tay phải ra, lòng bàn tay hướng lên, năm ngón tay mở ra, chậm rãi thu lại, theo ngón tay của hắn thu lại, trong nháy mắt, thiên địa linh khí trong phạm vi trăm dặm giống như bị hắn thu lại trong tay, lấy tốc độ kinh khủng ngưng tụ trong tay hắn, từng đạo quang mang lấp lánh bắn ra từ trong tay hắn, dần dần, một viên áp súc năng lượng cầu phát ra quang mang nồng đậm lấp lánh và khí tức kinh khủng liền hình thành trong tay của hắn!

369. Chương 354: Dị Biến, Chấn Kinh!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 354: Dị biến, chấn kinh!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Năng lượng ẩn chứa bên trong quả cầu năng lượng này so với quyền quyền thần công của Dương Thiên Lôi không biết còn kinh khủng gấp mấy lần nữa, khiến cho toàn bộ không gian xung quanh nó đều hiện ra từng đợt ba động gợn sóng, một khi phát nổ cũng đủ để xé rách hư không!

- Phá!

Phong Vô Kỵ hét lớn một tiếng, tay phải đột nhiên bắn ra!

- Tê!

Quả cầu năng lượng nguyên bản phát ra quang mang tứ sắc, ngay lúc Phong Vô Kỵ bắn ra, trong nháy mắt liền biến hết thành màu đen, toàn bộ quang mang nó có đều hoàn toàn biến mất, hiển nhiên không gian quanh nó cũng đã bị xé rách, thôn phệ tất cả ánh sáng của quả cầu!

- Âm ầm!

Trong nháy mắt khi quả cầu năng lượng tiếp xúc với kết giới của Tiên Linh đảo liền gây ra một tiếng nổ kinh thiên, năng lượng loạn lưu liền phóng loạn ra ngoài, khiến không gian sinh ra từng đạo nứt rạn, khơi dậy từng đợt sóng dữ dội hết như sóng thần, kinh khủng dị thường!

Thế nhưng, để cho Phong Vô Kỵ khiếp sợ chính là trong nháy mắt khi quả cầu năng lượng đánh tới chỗ kết giới của Tiên Linh đảo, tuy rằng đã gây ra chấn động cực lớn, nhưng trong nháy mắt lại trở về trạng thái cũ!

- Cư nhiên lại cường hãn như vậy?

Phong Vô Kỵ vốn tưởng rằng mượn dùng thiên địa chi lực là đủ để hủy diệt cái kết giới này của Tiên Linh đảo, như vậy hắn liền có thể bớt hao phí năng lượng của bản thân, bảo trì trạng thái đỉnh phong để nghênh chiến với hai tên Thần đạo cường giả kia. Nhưng kết quả lại hoàn toàn ngược với dự liệu của hắn, cư nhiên chỉ đủ khiến kết giới dao động một chút mà thôi!

- Có người xông vào Tiên Linh đảo của chúng ta! Tu vi rất lợi hại!

Ngay lúc Phong Vô Kỵ xuất ra đạo công kích thì vài lão giả đứng canh giữ bên ngoài cung điện trong Tiên Linh đảo liền ngẩng đầu nhìn lên trời rồi nói.

Mấy lão giả này mặc một thân hắc sắc nhuyễn giáp, trên ngực trái của nhuyễn giáp của mỗi người có một huy hiệu có hình dạng quỷ dị, phát ra quang mang u lam, tản ra một cỗ khí âm trầm.

- Hừ.... quả nhiên không ngoài dự liệu của đường chủ, không ngờ đó lại là Phong Vô Kỵ của Trảm Không kiếm phái! Kết giới của Tiên Linh đảo nhiều nhất cũng chỉ cần được hấn một hai ngày, chúng ta tuyệt đối không thể để Phong Vô Kỵ công phá, bằng không ảnh hưởng tới tu luyện của đường chủ thì chúng ta đều sẽ chết! Khởi động Vạn Hồn Thí Thần Kiếm Trận mau!

- Được!

Mấy lão giả cùng lên tiếng. Thanh âm còn chưa dứt thì bọn họ đột nhiên đặt tay phải lên trên huy hiệu trên ngực trái, trong nháy mắt, quanh người bọn họ đột nhiên nổi cuồng phong, phát ra âm thanh ‘u u’ kinh khủng như tiếng quỷ khóc, từng đạo kiếm quang u lam bay thẳng lên trời, gào thét bay ra bốn phương tám hướng, trực tiếp chui vào trong kết giới!

- Oanh!

Ngay lúc mấy lão giả xuất ra vô số đạo kiếm quang u lam nhập vào bên trong kết giới, kết giới nguyên bản xuất hiện ảo cảnh khiến Phong Vô Kỵ không thể nhìn thấy nhất thời trần ngập quang mang u lam nồng đậm, từng đạo kiếm quang nhanh như chớp bay lượn phía bên ngoài của kết giới!

Thấy một màn như vậy, đồng tử của Phong Vô Kỵ nhất thời co rút lại, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, bắt đầu tiếp tục công kích vào kết giới!

Tiên Linh đảo, trong mật thất cung điện.

Tam muội chân hỏa kinh khủng bàng bạc, hùng hực thiêu đốt, từng đạo hỏa diễm u lam phát ra nhiệt độ cực nóng, mặc dù có cấm chế của Hạo Thiên Âm Dương hồ phong tỏa, nhưng cũng khiến cho bốn vách tường của mật thất trở nên đỏ bừng. Người bình thường, cho dù là Tiên thiên cao thủ đi nữa, chỉ cần bước vào mật thất này nửa bước cũng sẽ bị trực tiếp thiêu thành tro.

Lục Diệu Âm giả và sư muội của nàng lúc này đây mỗi khắc đều nhắm chặt mắt, đang dùng toàn lực thôi động Tam muội chân hỏa để luyện hóa Dương Thiên Lôi đang ở trong Hạo Thiên Âm Dương hồ.

Trong Hạo Thiên Âm Dương hồ, không ngừng phát ra âm thanh ‘tê tê tách tách’, Dương Thiên Lôi từ lâu đã bị biến thành than đen vẫn cứ ngồi xếp bằng ở đó, bị tam muội chân hỏa nồng đậm tới cực điểm vây quanh thiêu đốt.

Tinh thần của Dương Thiên Lôi vẫn thanh tỉnh như trước, hơn nữa so với từng khắc dĩ vãng còn thanh tỉnh hơn, nỗi thống khổ không chịu nổi khi liệt hỏa thiêu đốt, lại bị loại tinh thần thanh tỉnh đặc biệt này của hấn phóng đại gấp trăm ngàn lần, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn cứng rắn chịu đựng!

Hấn rõ ràng cảm ứng được thân thể của hấn, thần niệm, ở giữa loại liệt hỏa kinh khủng này, nhanh chóng mất đi, cứ như thể đã bị thiêu đốt vậy, sự liên hệ giữa tâm thần và tứ chi của hấn, da, cơ thể, máu, cốt lâu, cốt tủy cũng dần biến mất ngày càng nhiều....

Hấn muốn phản kháng, muốn đôi động thần niệm của mình để điều động pháp lực phản kháng, nhưng pháp lực trong cơ thể không hề suy yếu chút nào, giống như đã sớm bị liệt hỏa hùng hực kia thiêu đốt hoàn toàn vậy, lúc này đây, hấn duy nhất cảm nhận được đó là ngũ tạng lục phủ và nguyên thần trong đan điền thể nhưng....

Theo thời gian dần trôi, ngay cả từng tế bào trong ngũ tạng lục phủ cũng bắt đầu phát ra âm thanh ‘tách tách’ rồi vỡ vụn!

Một khi tế bào trong lục phủ ngũ tạng bị phá hủy, kia có nghĩa là gì?

Nhục thân hủy diệt!

- Nhục thân hủy diệt! Nếu nhục thân của ta bị hủy diệt thì ta sẽ giống như Lăng Hi, mất đi tu vi vốn có, chỉ còn lại nguyên thần.... nếu như nguyên thần cũng bị thôi luyện thì ta sẽ bị thần hồn câu diệt....

Trong lòng Dương Thiên Lôi dị thường thanh tỉnh, tựa như đã thấy được kết cục của chính mình.

Thế nhưng, khiến cho Dương Thiên Lô vô cùng khó hiểu chính là hắc cư nhiên cũng không có bất luận cảm giác gần kề cái chết gì cả! Tuy rằng phải chịu nỗi thống khổ không thể tượng tưởng nổi, nhưng hắc kỳ quái lại cảm thấy mình sẽ không chết!

Những gì đã trải qua lúc trước, mỗi lúc sinh mạng hắc bị uy hiếp thì cỗ năng lượng kỳ dị trong đan điền của hắc, hoặc nhiều hoặc ít đều có phản ứng. Thế nhưng lần này, lúc hắc thanh tỉnh, căn bản không cảm ứng được bất kỳ khí tức gì của cỗ năng lượng thần bí kia. Hắc có thể cảm nhận được sự tồn tại của nguyên thần rất rõ ràng, nhưng cỗ năng lượng thần bí vốn nên vờn quanh đan điền lại biến mất không thấy bóng dáng đâu cả.

Ba ngày ba đêm, lúc này đây, hắc đã bị hai nữ nhân Thần đạo kia thói luyện tròn ba ngày ba đêm!

Rốt cuộc, tam muội chân hỏa đã thiêu đốt tới lục phủ ngũ tạng và nguyên thần của hắc, không có chút lo lắng nào, từng tế bào trong ngũ tạng lục phủ liền vỡ vụn, nhưng nguyên thần của hắc, dưới sự thói luyện của tam muội chân hỏa lại cũng không có bất đầu tan vỡ ngay, mà lại quý dị phình to ra!

Nguyên thần, khi thần niệm có thể hoàn toàn trốn vào trong nguyên anh, khiến nguyên anh sở hữu ý thức và suy nghĩ của mình, giống như là một phân thân của mình, liền được gọi là nguyên thần.

Nguyên thần của Dương Thiên Lô là một bản thu nhỏ của Dương Thiên Lô. Lúc này đây, dưới sự thiêu đốt của tam muội chân hỏa, hỏa quang chậm rãi phát ra từng đạo u lam, chậm rãi bành trướng ngay trong đan điền của Dương Thiên Lô. Giống như một con búp bê bị thổi phồng, khiến cho nguyên thần giống hệt Dương Thiên Lô rất nhanh liền biến thành một con búp bê căng tròn!

Lúc này, thống khổ mà Dương Thiên Lô phải chịu đã dâng cao tới mức hắc căn bản không thể chịu nổi, nhưng tâm thần của hắc lại càng thanh tỉnh hơn nữa!

Rốt cuộc....

Chuyện mà Dương Thiên Lô cũng đã xảy ra.

Tuy rằng có cảm giác là mình sẽ không chết, nhưng Dương Thiên Lô cũng không chắc lắm, loại bành trướng này trực giác của mình có ý thức được hay không, thế nên, hắc căn bản không biết nguyên thần của mình sau khi bị hai nữ nhân Thần đạo kia thói luyện xong, hắc có còn ý thức hay không, hay là sẽ thành hình thần câu diệt....

- Âm âm...

Theo nguyên thần của Dương Thiên Lô tan biến, tâm thần của hắc bỗng nhiên truyền tới một tiếng nổ mạng vang tận mây xanh, cùng lúc đó, nỗi thống khổ tâm tê liệt phé kia bỗng nhiên biến mất, tâm thần của hắc bỗng nhiên tiến nhập vào một không gian kỳ diệu!

Bầu trời vô biên vô hạn, vô số ngôi sao, thời gian tại lúc này đây dường như ngừng lại, hắc đã không có nhục thân, biến thành một cỗ ý niệm đơn thuần, một loại cảm giác kỳ dị, rõ ràng hiện ra trong tâm của hắc.

Mỗi một ngôi sao ở đó dường như đều loáng thoáng thành lập một tia liên hệ với tâm thần của hắc, tâm thần khẽ động, hắc liền có thể cảm ứng được năng lượng hùng hậu ẩn chứa trong bất kỳ ngôi sao nào, một loại cảm giác sáng khoái nói không nên lời liền đầy rẫy trong tâm của hắc.

Thế nhưng, Dương Thiên Lô còn chưa kịp cảm ngộ cẩn thận thì loại cảm giác kỳ diệu này đột nhiên liền biến mất, tâm thần của hắc cư nhiên lại trở về với nhục thân dường như đã hoàn toàn biến thành than đen, mất đi khí tức sinh mệnh!

Thống khổ đã không còn tồn tại nữa.

Càng khiến cho Dương Thiên Lô kinh hãi chính là trong nháy mắt khi hắc trở về thân thể, nhục thân vốn đã hoàn toàn mất đi liên hệ với tâm thần của hắc lúc này đây cư nhiên lại khôi phục tri giác một cách quý dị, ngũ tạng lục phủ, da thịt gân cốt... mỗi một tế bào quanh thân đều phát ra âm thanh ba ba rất nhỏ, nhưng lần này không phải tan vỡ nữa mà là đang tập hợp lại!

Bất quá, khi Dương Thiên Lô dung nhập tâm thần tới đan điền, muốn kiểm tra tình trạng của đan điền thì lại bỗng nhiên bị cảnh tượng trong đan điền làm cho vô cùng khiếp sợ!

Không hề nghi ngờ, nếu như lúc này thân thể hắn đã trở lại bình thường mà nói thì nhất định sẽ sợ hãi kêu thành tiếng, nói không chừng còn ngã nhào ra đất nữa, vô luận là thể nào đi nữa thì hắn cũng không thể tin nổi, đan điền của mình cứ nhiên lại gặp phải hiện tượng không thể nào tưởng tượng nổi như vậy!

Nguyên thần vẫn ở đó.

Nhưng hình dạng của nguyên thần cứ nhiên không phải là dáng vẻ của hắn!

Chỉ cần không phải hình dáng của hắn cũng đã đủ để khiến cho hắn ngạc nhiên không hiểu rồi, nhưng bộ dạng của nguyên thần này...

Cứ nhiên lại là...

Cứ nhiên lại là mẫu thân của hắn – Lộ Miểu Ân!

Là bản sao thu nhỏ của Lộ Miểu Ân!

Mà ở trước người Lộ Miểu Ân lại có một cự kiếm lơ lửng phát ra quang mang đỏ đen xen kẽ nhau!

Cự kiếm này, chính là thanh kiếm hư không hoàn chỉnh được hình thành lúc Dương Thiên Lô thôn phệ khối vẫn thạch thứ hai!

Nhưng giờ khắc này, trong quang mang đỏ đen xen kẽ đó, lại phát ra từng đạo kim sắc phù văn lóng lánh, cái khí tức không trọn vẹn, không đầy đủ kia cứ nhiên biến mất, dường như đã thật sự biến thành Thần kiếm!

- Điều này sao có thể? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dương Thiên Lô khiếp sợ lắm lắm.

Nhìn vào nguyên thần giống hệt như mẫu thân, ngay cả khí tức cũng hoàn toàn giống nhau, Dương Thiên Lô quả thực không thể tin được vào hai mắt của mình, tại sao nguyên thần của mình lại biến thành bộ dáng của mẫu thân? Thanh kiếm hư kia tại sao lại biến thành thần kiếm thật sự?

Nhưng càng khiếp sợ hơn chính là khi Dương Thiên Lô muốn quán chú thần niệm vào trong đó, cự kiếm kia lại bỗng nhiên phát ra một tiếng ‘ông’ nặng nề, giống như hoàn toàn mở rộng ý chí với Dương Thiên Lô, đợi hắn tiến nhập!

Mà nguyên thần giống Lộ Miểu Ân lại tràn đầy một cỗ khí tức bàng bạc, đưa hắn cự tuyệt ngoài ngàn dặm.

- Oanh ——

Trong đầu một tiếng nổ vang, thần niệm của Dương Thiên Lô liền trực tiếp chui vào trong cự kiếm, trong nháy mắt khi tiến vào, từng đạo kim sắc phù văn lập tức vây quanh lấy hắn, một cỗ khí tức huyền diệu liền đầy rẫy trong tâm của hắn!

Huyền Thiên Chân Kinh !

Không thể nghi ngờ, đám kim sắc phù văn đó chính là Huyền Thiên Chân Kinh !

Ngay lúc này, hắn kinh ngạc thấy được nguyên thần của hắn trong không gian của cự kiếm! Một cỗ hấp lực bàng bạc khiến thần niệm của hắn chui vào trong đó, theo thần niệm của hắn dung nhập, kim sắc phù văn của Huyền Thiên Chân Kinh cũng hóa thành từng đạo lưu quang, chui vào trong mi tâm nguyên thần của hắn!

....

- Phá!

Tiếng hét vang trong trẻo nhưng lạnh lùng của Phong Vô Kỳ vang vọng trên bầu trời của Tiên Linh đảo.

....

Một ngày một đêm, nguyên vốn tưởng rằng kết giới của Tiên Linh đảo có cường đại cách mấy đi nữa thì không tới bao lâu hẳn cũng có thể phá vỡ được, thế nhưng không nghĩ tới, ngay lúc kết giới xuất hiện mấy đạo điện quang u lam kia, mỗi lần hẳn công kích đều sẽ gặp phải công kích cực kỳ khủng bố của linh hồn, năng lượng của nó cũng không phải rất cường đại, nhưng nó lại tạo thành ảnh hưởng với Phong Vô Kỵ, lại cực kỳ kinh khủng, mỗi lần phản kích đều cứ như trực tiếp công kích tới nguyên thần của Phong Vô Kỵ, phảng phất như có hỏa diễm nóng nhất trong thiên hạ đang thiêu đốt linh hồn của hắn!

Càng kinh người hơn chính là mỗi lần ra công kích đều sẽ xuất ra ảo cảnh vô biên vô hạn, mặc dù là loại Thần đạo cao thủ thâm bất khả trắc như Phong Vô Kỵ đi nữa cũng đều không kèm lòng được mà rơi vào trong đó, tuy rằng không được bao lâu thì sẽ bị Phong Vô Kỵ đột phá, nhưng lại lãng phí thêm một chút thời gian!

Cuối cùng, Phong Vô Kỵ sau khi liều mạng dốc toàn lực cũng không có cách nào phá vỡ được, rốt cuộc cũng không nhin được nữa, thôi động thần niệm dồi dào, không tiếc tạm thời tháo sạch phòng ngự của Trảm Không kiếm phái, xuất ra triệu hoán cường đại nhất!

Cùng lúc khi hắn xuất ra triệu hoán, Trảm Không kiếm phái ở cách đó mấy vạn dặm, thiên tịch phong ngự kiếm tiên cung, tháp tiên cung bỗng nhiên phát ra kim quang chói mắt, trực tiếp đột ngột chui lên khỏi mặt đất, gào thét xé rách hư không, trong nháy mắt liền biến mất trong ngự kiếm tiên cung!

370. Chương 355: Đào Tẩu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 355: Đào tẩu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Theo tiếng hét của Phong Vô Kỵ, một đạo kiếm quang xé rách hư không mà tới, thân kiếm dài trăm ngàn trượng, rộng mấy trăm trượng, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa, huy hoàng hạ xuống!

Sự áp bách của khí tức cường đại kia trực tiếp khiến biển khơi trong phạm vi trăm ngàn dặm trong nháy mắt liền trăm hăng xuống cả trăm trượng, kiếm chưa tới, kết giới của Tiên Linh đảo đã như một quả bóng cao su bị cô áp lực cường đại kia khuất phục, trực tiếp bị đè xuống!

Nếu như lúc này đây, Thương Huyền Phủ và Thương Huyền Bắc nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ khiếp sợ tột đỉnh, đồng thời âm thầm cảm thấy may mắn vì quyết định chọn nhượng bộ lúc đó ở ngự kiếm tiên cung!

Bởi vì đây đã không phải năng lượng mà thần đạo cấp sáu có thể sử dụng!

Tiên kiếm tháp, là lão tổ Tiêu Dật Phong Trảm Không kiếm phái căn cứ vào thần binh Thiên Tịch kiếm của hắn mà luyện chế thành cực phẩm đạo khí Tiêu Thiên Tịch, là cực phẩm đạo khí truyền thừa duy nhất của trường giáo chí tôn các đời trong Trảm Không kiếm phái!

Nhưng muốn phát huy ra uy lực thật sự của nó thì cần phải là Thần đạo cấp bảy Vũ không cảnh!

Đây có nghĩa là gì?

.....

- Oanh ——!

Lúc Tiêu Thiên Tịch đâm vào trên kết giới của Tiên Linh đảo liền phát ra một tiếng nổ vang tận trời, kết giới cường hãn không gì sánh được liền ầm ầm vỡ vụn!

- Phốc phốc phốc...

Mấy lão giả thôi động Vạn hồn thí thần kiếm trận kết hợp làm một với kết giới của Tiên Linh đảo, tại lúc Tiêu Thiên Tịch còn chưa đâm tới kết giới liền đồng thời phun ra một búng máu tươi, bỗng nhiên khiếp sợ mở to hai mắt ra nhìn, hai chữ 'không xong' mới vừa ra khỏi miệng thì đã nổ một cú long trời lở đất, bọn họ liền mất đi ý thức, thần hồn cũng đã bị trọng thương!

Uy lực một kiếm, hàng phục thiên địa!

....

- Hô ——

Lục Diệu Âm giả thờ ra một hơi, nhìn thoáng qua sư muội sắc mặt nhợt nhạt khó coi, uể oải không gì sánh được, trong mắt hiện lên một đạo quang mang chờ mong, nói:

- Ba ngày ba đêm rồi, cho dù là cao thủ Thần đạo cấp sáu Càn khôn cảnh đi nữa cũng đã bị luyện hóa rồi! Sư muội, chúng ta khởi động thời không pháp tắc khôi phục tới trạng thái tốt nhất, sư tỷ ta liền bắt đầu hấp thu, chờ ta hấp thu hết, tấn cấp tới Thần đạo cấp sáu, toàn bộ những thứ còn lại liền cho người... sao?

Đúng lúc này, toàn bộ Tiên Linh đảo đột nhiên truyền tới chấn động dữ dội, cắt đứt câu nói của Lục Diệu Âm giả, trong mắt hai người đột nhiên xuất hiện một tia kinh ngạc.

- Không xong! Phong Vô Kỵ cư nhiên đã tới, hơn nữa còn phá được kết giới rồi! Ngu xuẩn! Một đám ngu xuẩn! Nhất định là chúng không khởi động Vạn hồn thí thần kiếm trận kết hợp với kết giới của Tiên Linh đảo đây! Bằng không thì Phong Vô Kỵ sao có thể công phá được? Sư muội, nhanh, trước khi Phong Vô Kỵ xông vào mật thất vẫn còn một chút thời gian, chúng ta phải mau chóng khởi động thời không pháp tắc, khôi phục tới trạng thái đỉnh phong!

- Ân!

Nữ tử xinh đẹp khiếp sợ lên tiếng.

Hai đạo lưu quang hiện lên, Lục Diệu Âm giả và sư muội nhất thời chui vào trong Hạo Thiên Âm Dương hồ!

...

- Tám tên Thần đạo cấp một? Đây là tiêu chí gì đây?

Lúc Phong Vô Kỵ phá vỡ kết giới rồi hạ xuống Tiên Linh đảo, thần niệm bàng bạc nhất thời bao trùm lấy toàn bộ Tiên Linh đảo, khiến hắn cảm thấy kinh ngạc chính là toàn bộ Tiên Linh đảo cư nhiên chỉ bắt được vào đạo khí tức sinh mệnh mà thôi. Chỉ ngay trong lúc đó, hắn liền xuất hiện bên cạnh mấy lão giả đang nằm chết ngất trên mặt đất. Khi hắn thấy huy hiệu trên ngực áo của mấy lão giả này thì nhất thời nhủ thầm. Huy hiệu này hiển nhiên không phải của Thiên Âm môn, thậm chí toàn bộ Thủy Nguyên Tinh cũng không tồn tại loại huy hiệu này.

- Thu!

Phong Vô Kỵ biết, giờ khắc này không phải lúc để nghiên cứu, thần niệm khê động, tám lão giả ngay cả nguyên thần cũng đã bị thương nặng nhất thời bị Phong Vô Kỵ trực tiếp thu vào trong Càn Khôn Tụ, đồng thời thần niệm của hắn cũng chui vào người của tám người này, hoàn toàn trói buộc bọn họ.

Thân hình nhoáng lên, Phong Vô Kỵ liền đi về phía cung điện thật lớn kia.

Cấm chế cường đại nhất của Thiên Âm môn đó chính là kết giới của toàn bộ Tiên Linh đảo.

Cấm chế của cung điện tuy rằng cũng không yếu, nhưng muốn ngăn trở Phong Vô Kỵ đã bày ra tu vi của Thần đạo cấp bảy Vũ không cảnh hiển nhiên là không thể nào, huống hồ gì Tiêu Thiên Tịch kiếm sở hữu khí linh cường đại mấy ngàn năm còn đang trong tay của Phong Vô Kỵ! Mỗi một tầng cấm chế chỉ có thể ngăn cản Phong Vô Kỵ được một chút, sau đó sẽ trực tiếp bị phá hủy, chỉ ít lâu sau, Phong Vô Kỵ đã đi vào chỗ sâu trong cung điện!

- Tề!

Lúc Phong Vô Kỵ phá vỡ không gian mật thất thì một tiếng kêu khê khê nhất thời truyền vào trong tai của hắn. lúc Lục Diệu Âm giả và sư muội khởi động thời không pháp tắc, chỉ chưa tới mười phút đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong rồi ẩn nấp trong mật thất đợi Phong Vô Kỵ tới.

Thực lực kinh khủng mà Phong Vô Kỵ bày ra lúc đột phá cấm chế khiến cho hai nữ nhân phi thường sợ hãi. Nhất là Lục Diệu Âm giả, bởi vì trong dự đoán của nàng, Phong Vô Kỵ vừa mới hóa phạm độ kiếp, cùng lắm chắc cũng chỉ có tu vi Thần đạo cấp sáu Cần khôn cảnh mà thôi, nhưng mà thực lực bày ra lúc này đã vượt xa khả năng mà Thần đạo cấp sáu sở hữu.

Nguyên bản còn tưởng là nếu như nàng đã hấp thu được Dương Thiên Lô, tấn cấp tới Thần đạo cấp sáu rồi thì nàng và sư muội liên thủ, thậm chí căn bản không cần dùng tới phân thân phù của sư tôn cũng có thể giết chết Phong Vô Kỵ được.

Nhưng hiện tại xem ra căn bản không có khả năng.

Thế nên hai người không hề do dự, trong nháy mắt khi Phong Vô Kỵ bước vào mật thất liền trực tiếp xuất ra phân thân phù của sư tôn!

Theo tiếng kêu khê của nàng, một đạo phù văn màu vàng óng trong nháy mắt liền bay lên không, phát ra kim quang ngợp trời, bao phủ lấy nàng và sư muội, cùng lúc đó, phù văn phức tạp dị thường trong hư không liền nhanh chóng ngưng tụ thành một đạo thân ảnh.

Thân ảnh đó phát ra uy áp vượt xa sự tưởng tượng của Phong Vô Kỵ, chỉ cần mỗi cổ uy áp này cũng có thể trực tiếp khiến toàn bộ cung điện nổ tung hòa thành tro bụi bay đi!

- Phân thân phù?

Phong Vô Kỵ kinh hãi khê thốt, thân hình nhoáng lên liền nhất thời bay lên chín tầng mây.

Hai nữ nhân như bóng với hình, ba người nhất thời ngưng lập ngay trên không trung.

- Ha ha, Phong Vô Kỵ. Thật không ngờ, tu vi của ngươi không chỉ là Thần đạo cấp sáu! Thân phân phù này dùng để đối phó người cũng đáng giá!

Lộ Miểu Ân giả cười lớn một tiếng rồi nói. Nàng và sư muội, dưới sự bảo vệ của kim quang thân phân phù, không hề sợ Phong Vô Kỵ chút nào.

Chương 355: Đào tẩu. (Hạ)

- Hừ, yêu nữ, các ngươi đã làm gì Dương Thiên Lô rồi?

Nét mặt già nua của Phong Vô Kỵ lúc này đột nhiên càng trở nên già nua hơn nữa, gương mặt vốn đầy nếp nhăn, da thịt đột nhiên lại càng thêm nhăn nheo co rút lại, toàn thân giống như bị khô quắt lại, khí tức trên người chẳng những không tăng mạnh thêm mà ngược lại dường như hoàn toàn bị giấu kín đi.

Nhưng trong hai mắt của hắn ại phát ra từng đạo kim quang lóng lánh!

- Dương Thiên Lô? Ha ha ha, Trảm Không kiếm phái các ngươi có thể có loại thiên tài đệ tử như hắn đúng thật là may mắn của các ngươi, nếu cho hắn thời gian vài năm nữa, chỉ sợ hắn sẽ trở thành đệ tử cường đại nhất trong mấy ngàn năm qua của Trảm Không kiếm phái các ngươi! Đáng tiếc là hắn đã bị bản tôn luyện hóa thành thiên địa pháp tắc và thiên địa chi lực tinh thuần nhất, cũng đã xóa đi thân niệm lạc ấn rồi!

Lộ Miểu Ân giả nói với vẻ đắc ý, biểu tình trên mặt cũng cực kỳ ung dung, tựa hồ như Phong Vô Kỵ đã là cá nằm trên thớt vậy.

Phân thân phù của sư tôn đã hoàn toàn phong tỏa phạm vi mấy trăm dặm quanh đây, mặc cho Phong Vô Kỵ có lợi hại cỡ nào đi nữa cũng vô dụng.

- Ngươi nói cái gì? Các ngươi đã luyện hóa hắn rồi?

- Không sai!

- Các ngươi rốt cuộc là ai?

Trong lòng của Phong Vô Kỵ hơi lo lắng, nhìn hai nữ nhân, lạnh giọng hỏi.

Phong Vô Kỵ tuy là nói với hai nữ nhân kia, nhưng toàn bộ tâm thần đều tập trung vào thân ảnh được ngưng tụ từ phân thân phù kia. Đối với Phong Vô Kỵ mà nói thì hai nữ nhân kia căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào, nhưng phân thân phù này thì Phong Vô Kỵ lại biết rõ, đây là địch nhân cường đại nhất mà hắn gặp phải trong đời từ trước tới nay!

Hắn có thể khẳng định, phân thân phù này nhất định là phân thân của cường giả Chân Thần cảnh!

Mà toàn bộ Thủy Nguyên tinh này, tuy rằng cũng có không ít cường giả Chân Thần cảnh, nhưng Thủy Nguyên tinh bất quá chỉ là một tiểu tinh cầu cần cỗi lạc hậu mà thôi, đừng nói là Chân Thần cảnh, chỉ cần là tu luyện giả từ Thần đạo cấp năm trở lên, để không ngừng đột phá, cũng sẽ không ở lại Thủy Nguyên Tinh.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Thần đạo cao thủ trên cấp năm trong các đại môn phái chỉ có mỗi một mình trưởng giáo chí tôn.

Trách nhiệm mà trưởng giáo chí tôn phải đảm đương đó chính là truyền thừa đạo thống, nhưng nguyên nhân thật sự để trưởng giáo chí tôn không thể bỏ qua môn phái mà ở lại chính là truyền thừa pháp bảo mấy ngàn năm của môn phái.

Trong những pháp bảo này ẩn chứa thiên địa pháp tắc và thần thông do tổ sư khai phá và trưởng giáo chí tôn các đời dung nhập vào trong đó, chỉ có trưởng giáo chí tôn mới có thể kế thừa, có thể khiến bọn họ thu được hiệu quả không hề kém so với việc du lịch tới các tinh cầu khác để tu luyện.

Một ngày nào đó bọn họ thông qua những pháp bảo này, đề thăng cảnh giới tới mức cực hạn, bọn họ sẽ truyền thừa vị trí trưởng giáo chí tôn xuống dưới mà rời khỏi môn phái, du lịch tới tinh cầu khác để tiếp tục tìm kiếm cơ hội đột phá.

Phong Vô Kỵ cũng sẽ không ngoại lệ.

Hắn hóa phạm độ kiếp trở về, đã sớm lĩnh ngộ tới cực hạn pháp bảo truyền thừa của Trảm Không kiếm phái.

Hắn đã sớm dự định, sau lần giao lưu thi đấu này của bát đại môn phái liền khởi động lệnh triệu tập đối với đệ tử của Trảm Không kiếm phái, những đệ tử dưới Thần đạo cấp năm tự do bên ngoài tự nhiên sẽ trở về cạnh tranh vị trí trưởng giáo chí tôn.

Tới lúc đó, hắn liền có thể ung dung rời khỏi, tiếp tục con đường tu luyện của hắn.

- Đương nhiên là trưởng giáo chí tôn Thiên Âm môn Lục Diệu Âm, đừng nhiều lời, chịu chết đi!

Lục Diệu Âm giả thấy thân hình của Phong Vô Kỵ nhanh chóng khô quắt lại, cảm giác được một tia quỷ dị, không dám tiếp tục khinh nhờn, thanh âm chưa dứt thì hai người nàng và sư muội đã đồng thời thôi động thần niệm.

Trong nháy mắt, thân ảnh ngưng tụ từ phân thân phù bỗng nhiên mở mắt, đánh ra một quyền!

- Hừ!

Phong Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, dưới công kích của phân thân phù Chân Thần cảnh, cư nhiên không hề tránh né, trực tiếp thôi động Tiêu Thiên Tịch kiếm, xuất ra tầng thứ sáu của Trảm Không kiếm quyết Diệt Thế!

- Thiếp rầm rầm...

Trong nháy mắt, thiên địa biến sắc, biển rộng cuộn cuộn, trong phạm vi trăm dặm, thiên địa dường như xảy ra dị biến, thân hình khô quắt của Phong Vô Kỵ chiến đấu cùng với phân thân phù của cường giả Chân Thần cảnh, cư nhiên không hề rơi vào thế hạ phong chút nào!

- Lão gia hỏa này mạnh thật, sư tỷ, hắn thật sự chỉ là Thần đạo cấp bảy sao?

Nữ tử xinh đẹp dưới sự bảo vệ của kim quang, khiếp sợ nhìn về phía Phong Vô Kỵ rồi hỏi.

Lục Diệu Âm giả cũng khiếp sợ mở to hai mắt ra nhìn, ngay cả nàng ta cũng không ngờ tới Phong Vô Kỵ cứ nhiên lại cường hãn như vậy, thân thể khô quắp kia cứ như thể ẩn chứa uy lực vô hạn, dưới năng lượng công kích hủy thiên diệt địa của phân thân phủ của sư tôn, cứ nhiên lại không hề tỏ ra sợ hãi!

Đây đúng là vượt xa tưởng tượng của nàng!

- Lão gia hỏa này cứ nhiên lại ẩn giấu sức mạnh thâm tối như vậy, sư muội, không thể tiếp tục kéo dài nữa, bằng không một khi phân thân phủ của sư tôn tiêu hao hết năng lượng thì chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn!

- Ân!

Nữ tử xinh đẹp lên tiếng. Hai nàng dùng ánh mắt trao đổi, đồng thời nhẹ nhàng gật gật đầu, hai tay của hai người cũng liền nhanh chóng kết xuất thủ ấn phức tạp không gì sánh được, một đạo phù văn phát ra kim quang chói mắt chậm rãi xuất hiện trước mặt các nàng, sau khi chỗ phù văn kia hoàn toàn ngưng tụ thành hình thì hai nữ nhân đồng thời hét lớn, đột nhiên đánh đạo phù văn vào trong thân ảnh ngưng tụ từ phân thân phủ!

- Phốc!

Lúc hai nữ nhân bắt đầu ngưng tụ phù văn thì trong mắt của Phong Vô Kỵ liền hiện lên một tua khiếp sợ, sau đó nhãn thần cũng trở nên dững ngoan (vừa dững cảm vừa hung ác) kiên định, hắn biết, hai ả yêu nữ sắp sửa xuất ra công kích cường đại nhất, chỉ cần sơ ý một chút thì có thể rơi vào vạn kiếp bất phục!

Ngay lúc này, hắn liền xuất ra sự dững cảm của tráng sĩ cắt cổ tay, đột nhiên phun ra một búng máu tươi, phun lên trên Tiêu Thiên Tịch kiếm, nhất thời phát ra tiếng kêu xèo xèo, trực tiếp bị Tiêu Thiên Tịch hấp thu, trong nháy mắt, trên thân kiếm liền phát ra từng đạo huyết quang kinh người, khí tức vươn xa ra hơn cả trăm ngàn trượng, tràn đầy kinh khủng, lơ lửng giữa hắn và phân thân của cường giả Chân Thần cảnh!

Cùng lúc đó, thanh âm già nua của hắn đột nhiên vang vọng khắp đất trời như đại hồng chung (Cái chuông lớn)!

- Tinh huyết vi dẫn, thọ nguyên vi giao, thiên địa vi lô, thiên địa huyền hoàng, tịch diệt Càn Khôn! Phá!

371. Chương 356: Siêu Độ Sinh Hồn

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 356: Siêu độ sinh hồn

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Phong Vô Kỵ vẫn che giấu tu vi thật sự của mình, kỳ thực tu vi của hắn đã tới Thần đạo cấp bảy đỉnh phong chỉ cảnh, nhưng cho dù là Thần đạo cấp bảy đỉnh phong đi nữa thì dưới sự công kích toàn lực của phân thân cường giả Chân Thần cảnh cũng khó mà thoát khỏi cái chết!

Thế nên, hắn không chút do dự, trực tiếp xuất ra thần thông thiêu đốt thọ nguyên, trong nháy mắt liền thiêu đốt hết vạn năm thọ nguyên để tăng lên hai cấp, thi triển ra tầng thứ mười của Trảm Không kiếm quyết 'Trảm Không' mà chỉ có Thần đạo cấp chín Hồn Độn cảnh mới có thể thi triển ra được!

- Sát!

Ngay lúc Phong Vô Kỵ hô lên một tiếng phá thì hai ả yêu nữ cũng đồng thời quát lên một tiếng!

Phân thân của cường giả Chân Thần cảnh được dung nhập một lượng phù văn cực lớn, theo tiếng quát to của hai ả yêu nữ, đột nhiên phát ra vạn đạo quang mang, lao về phía Phong Vô Kỵ với tốc độ ánh sáng!

Còn Tiêu Thiên Tịch kiếm thì mang theo kiếm quang chói lóa hung hãn nghênh đón!

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, trực tiếp xé rách hư không, trên không trung xuất hiện một cái hố đen cực lớn có chu vi cả trăm ngàn trượng, lực thôn phệ dị thường kinh khủng trong nháy mắt liền bạo phát!

- A a.

Hai tiếng kêu thảm thiết tràn ngập hoảng sợ đột nhiên phát ra từ trong miệng của hai ả yêu nữ, vì ở gần vụ nổ nên hai ả yêu nữ liền bị thương nặng, trực tiếp bị đánh văng ra với tốc độ kinh người!

Thân thể khô quắp của Phong Vô Kỵ cũng bị dư chấn đánh văng ra hướng ngược lại, nhưng lại có một đạo lưu quang lại bay xung quanh người hắn, bảo vệ thân thể của hắn!

Còn cái hố đen cực lớn kia thì trong nháy mắt liền hình thành một cột nước có chu vi cả trăm ngàn trượng, nước biển vô hạn cũng bị hút hết vào trong đó, giằng co khoảng mấy phút sau, hố đen mới chậm rãi khép lại, bầu trời lại khôi phục vẻ tĩnh lặng như cũ!

Hai ả yêu nữ bị văng ra hơn trăm dặm mới bắt đầu rơi xuống, còn Phong Vô Kỵ thì cũng bị bắn ra xa hơn mười dặm, bất quá hắn cũng ổn định thân hình rất nhanh, sau đó lại phun ra một búng máu tươi nữa, thân hình nhoáng lên liền xé rách không gian!

- Không ổn, sư muội, khởi động Hạo Thiên Âm Dương hồ, nhanh! Lục Diệu Âm giả cảm ứng được chấn động trong không gian, trong lòng cực kỳ sợ hãi, đột nhiên truyền âm nói với sư muội, hai người dốc hết một tia lực lượng cuối cùng, đột nhiên hóa thành hai đạo lưu quang chui vào trong Hạo Thiên Âm Dương hồ, trong nháy mắt liền xé rách hư không, bằng vào sức mạnh của Hạo Thiên Âm Dương hồ, mở ra đường hầm không gian!

Mọc cánh mà chạy!

Lúc Phong Vô Kỵ xuất hiện tại vị trí của hai ả yêu nữ thì chỉ còn lại một cỗ năng lượng ba động nhỏ mà thôi, còn khí tức của hai ả yêu nữ thì sau khi chúng xé rách không gian cũng đã biến mất sạch sẽ!

Phong Vô Kỵ cũng biết, hiện tại các nàng đương nhiên là đã rời khỏi pháp bảo, tiến vào đường hầm không gian, thì mới hoàn toàn ngăn cách khí tức của các nàng, nếu không hai người mặc dù xé rách không gian, cũng không có cách nào chạy thoát được cảm giác của hắn.

Hiện tại muốn đuổi theo..., dĩ nhiên là không có khả năng!

Hơn nữa, bây giờ Phong Vô Kỵ quá lắm cũng là nỗ lực hết đà mà thôi, hắn chịu đựng trọng thương, đơn giản là liều mạng mạo hiểm vết thương có thể bị nguy hiểm hơn để bắt bằng được hai người đó, cũng muốn tra hỏi Dương Thiên Lôi cho rõ ràng. Đương nhiên là hắn cũng không tin lời nói của hai nàng.

Nhưng giờ này khắc này, hai người đó đã đào tẩu, hắn cũng không cần phải làm vết thương mình càng bị nặng hơn nữa, phải nhanh chóng chữa trị vết thương!

Phong Vô Kỵ chậm rãi hạ xuống trên Tiên Linh đảo đã hoàn toàn hoang vắng!

Đường hầm không gian.

Hai yêu nữ chịu đựng trọng thương tiến vào Hạo Thiên Âm Dương Hồ sử dụng sức lực cuối cùng để mở ra đường hầm không gian rốt cục dẫn đến tình trạng kiệt sức nằm xụi lơ ở trong Bảo Hồ.

Nhưng mà, giờ này hai người cũng có thể buông lỏng gánh nặng được rồi, cuối cùng cũng tránh được cái chết nguy hiểm trong gan tấc.

Tại Hạo Thiên Âm Dương Hồ, hiện giờ hai người đã mất đi năng lực khống chế, đường hầm không gian mở ra không thể ngưng luyện, mất đi năng lượng chèo chống, lập tức tan vỡ, mà Hạo Thiên Âm Dương Hồ thì đang phiêu dạt đến không gian hỗn loạn, bị sức mạnh của gió lốc đang tàn phá bờ bãi kia cuốn vào, tùy ý nổi lơ lửng, khi thì bất động một lát, khi thì trôi xa đến nghìn vạn dặm ngay lập tức giống như con thuyền cô độc không người khổng lồ chệch lên trên biển rộng mênh mông, đừng đưa bồng bềnh, không biết trôi dạt đến nơi nào. . .

Nhưng mà hai nàng cũng không lo lắng là hai người sẽ bị lạc ở trong không gian hỗn loạn này, chỉ cần các nàng khôi phục tu vi, thì có thể dùng khí tức tích trữ tinh cầu ở trong Hạo Thiên Âm Dương Hồ, mở ra một đường hầm không gian giống như vậy, tới một tinh cầu mà các nàng mong muốn đến.

- Sư tỷ bây giờ ngay cả pháp lực để khởi động Thời Không Cách chúng ta cũng không có.

- Không sao, chúng ta mau nhanh chóng chữa trị vết thương đợi khôi phục được một ít tu vi, tiếp tục khởi động Thời Không Cách, rất nhanh liền có thể hoàn toàn khôi phục... - Ủ. . . Thật không ngờ tới, Phong Vô Kỵ thật không ngờ lại mạnh đến như thế, ngay cả phù phân thân của sư tôn cũng không thể giết được hắn. . . Sư tỷ chúng ta chỉ sợ. . .

- Không sợ, Thủy Nguyên Tinh của chúng ta tạm thời thất bại, nhưng mà, muội đừng quên, tên tiểu tử biến thái kia đang bị chúng ta luyện hóa chờ chúng ta khôi phục lại trạng thái Đỉnh Phong, sư tỷ liền có thể hấp thu hắn, tấn thăng lên Thần Đạo cấp sáu! Khi đó muội có khả năng cũng có thể tấn thăng lên Thần Đạo cấp năm, chúng ta sẽ tìm một cái tiểu tinh cầu , trong vòng mười năm, chỉ cần có thể gom góp được một số sinh hồn, như vậy chúng ta cũng không tính là thất bại hoàn toàn, tuy rằng chậm một chút, không có cách nào đoạt được tư cách tu luyện tại tầng tám của Vũ Hồn điện, nhưng cũng sẽ không bị sư phụ trách phạt. Yên tâm đi, một ngày nào đó, chúng ta sẽ trở lại Thủy Nguyên Tinh!

- Ủ!

Hai người nói xong liền nuốt mấy viên Dược đan chữa thương sau đó lập tức tiến vào trạng thái tu luyện. ở giữa Hạo thiên âm dương hồ.

Tam muội chân hỏa cực nóng đã sớm được dập tắt, tinh thần vô cùng chấn động của Dương Thiên Lôi đã dần dần bình tĩnh trở lại, từ lúc cự kiếm bật trở về bản thể, hắn chậm rãi mở mắt ra, thấy ánh sáng cực kì mạnh mẽ và đầy màu sắc, trông mắt đen nhánh của hắn tỏa ra ánh sáng lấp lánh!

- Hô. Hắn thở phào một hơi dài, hắn thừa nhận vừa rồi vô cùng thống khổ không thể nào nói được, giờ này khắc này, Dương Thiên Lôi cảm giác được tinh thần vô cùng thoải mái, hắn rõ ràng cảm giác được, thần niệm của mình, so với lúc trước hình như mạnh thêm mấy phần, mà cái thân thể đen thui do bị luyện hóa kia, giờ này khắc này lại giống như như bảo thạch phát ra ánh sáng trong suốt đẹp mắt!

Vốn thân thể đã đại viên mãn, trong mỗi một cá thể tế bào cũng đòi hỏi thuộc tính năng lượng đạt tới sự cân bằng tinh tế, nhưng hiện tại sự cân bằng này lần nữa bị phá vỡ, trong đó tràn ngập ngọn lửa u lam mờ ảo, ép tất cả thuộc tính năng lượng, đến một phạm vi rất nhỏ, tuyệt đối muốn chiếm cứ địa vị để thống trị!

- Thiên Lôi? Thiên Lôi!!!

Trong nháy mắt tinh thần của Dương Thiên Lôi quay lại, điên cuồng thúc dục thần niệm, lúc đó đột nhiên Lăng Hi xuất hiện không ngừng gọi Dương Thiên Lôi, tinh thần của hai người khôi phục năng liền cùng Dương Thiên Lôi liên lạc, trong phút chốc, tiếng gọi âm ỉ của nàng truyền vào trong đầu của Dương Thiên Lôi, tràn ngập vui mừng nồng đậm!

Đó là một loại sống sót sau tai nạn, thanh âm cực kì vui mừng!

- Lăng Hi!

Ánh mắt Dương Thiên Lôi đảo qua đảo lại nhìn không gian chung quanh, có chút nhú mảy, trong đầu nói rằng.

- Thiên Lôi, người. . . Người không có việc gì chứ?

- Ủ! Thiếu chút nữa thì bị treo, chúng ta còn đang ở trong pháp bảo của hai yêu nữ kia! Các nàng không biết dùng ngọn lửa gì đó đốt ca, thiếu chút nữa là đau đến chết! Dương Thiên Lôi nói.

Một đạo bạch quang hiện lên, thân ảnh khuynh quốc khuynh thành của Lăng Hi, lập tức xuất hiện ở trước mặt Dương Thiên Lôi, hai con ngươi tuyệt mỹ của nàng tuyệt mỹ, tràn ngập vui mừng nhìn chăm chú dương Thiên Lôi, nhưng mà làm cho Dương Thiên Lôi bất ngờ nhất là, không đợi Dương Thiên Lôi kịp phản ứng, lần đầu tiên Lăng Hi kích động, chủ động hơn nữa còn ra vẻ rất thâm tình trực tiếp nhào vào trong ngực tròn bóng của hắn vì bị luyện hóa nên toàn thân Dương Thiên Lôi không có một mảnh vải!

- Đó là tam muội chân hỏa, Thiên Lôi, ta muốn người. Lăng Hi thì thào nói với hắn.

Hai bầu ngực mềm mại, no đủ, kiên quyết dán thật chặt trước ngực của Dương Thiên Lôi, một luồng gió thơm mê người tỏa ra trước lỗ mũi của Dương Thiên Lôi, cái loại cảm giác này, làm cho Dương Thiên Lôi

mở to hai mắt nhìn, vì Lăng Hi nhiệt tình cùng chủ động làm người anh em này hoàn toàn bị chấn động hôn mê.

Nên hẳn không có nghe được Lăng Hi nói cái gì. Hẳn không chút do dự giang hai tay ra, ôm lấy eo thon nhỏ mảnh khảnh của Lăng Hi.

Nhưng cảnh tượng kiều diễm mê người như thế, chỉ kéo dài được mấy giây đồng hồ thì ý tứ trong nháy mắt thay đổi cái vật nào đó bỗng hùng dũng đứng dậy, kim lòng không được chen vào giữa hai chân của Lăng Hi, Lăng Hi đang đắm chìm ở trong vui mừng lập tức cả kinh, trong phút chốc khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành liền trở nên đỏ bừng, đang ở trong lòng của Dương Thiên Lô nàng liền lấy tay đẩy hẳn ra.

- Đại sắc lang! Lăng Hi vô cùng hờn dỗi, nói.

- Ách. . . Kim lòng không được, kim lòng không được.

- Còn không mau mặc quần áo vào? Chúng ta phải mau chóng nghĩ biện pháp phá vỡ pháp bảo này! Lăng Hi hé khuôn mặt nhỏ bé ra nói.

- Ủ. Nghe Lăng Hi nói Dương Thiên Lô cũng hiểu lúc này không phải là thời điểm để đùa giỡn, vội vàng thu hồi tinh thần lại mặc quần áo cùng nhuỷn giáp vào: - Tam muội chân hỏa kia có phải là loại tam muội chân hỏa đó không? Lúc này, Dương Thiên Lô vừa mới nghe Lăng Hi nói..., đối với từ tam muội chân hỏa này, hẳn cũng không có lạ lẫm gì. Mặc dù là ở thế giới này lần đầu hẳn nghe thấy, nhưng mà lúc ở địa cầu, ở trong phim Tây du kí, thời điểm Thái Thượng lão quân dùng lò luyện đan luyện hóa Tôn Ngộ Không, mà lửa được sử dụng đó chính là tam muội chân hỏa!

- Tỉnh chưa? - Không có gì! Lăng Hi, ta cảm thấy rất kỳ quái rõ ràng chúng ta đang ở bên trong pháp bảo của hai yêu nữ kia, bọn họ vì sao không có tới hấp thu ta? Dương Thiên Lô đột nhiên chuyển sang nói vấn đề khác.

Có thông tin liên quan đến địa cầu, cho dù là Dương Thiên Lô có dung nhập trí nhớ về địa cầu vào trong đầu, Lăng Hi cũng không thể vào trong đầu hẳn để biết thêm một tí thông tin nào. Dương Thiên Lô sở dĩ muốn đổi đề tài, cũng không phải muốn giấu diếm Lăng Hi cái gì, chỉ là không muốn ở nơi này, cứ quần quýt mãi loại đề tài này mà thôi.

- Các nàng dùng tam muội chân hỏa luyện hóa người đã ba ngày ba đêm rồi, nếu như ta đoán không lầm, có thể các nàng cho rằng người đã bị luyện hóa, nhưng vì sao cũng chưa đến hấp thu người, cũng rất kỳ quái, chẳng lẽ là. . . Các nàng không rảnh sao? Lăng Hi suy tư nói.

- Không rảnh. . . Hai con người của Dương Thiên Lô đột nhiên sáng ngời lập tức nghĩ tới một loại khả năng: - Chẳng lẽ là Phong lão đầu đến đây? Tất nhiên là như thế rồi! Lăng Hi, chúng ta có nội ứng bên ngoài, trước hết chúng ta phải phá vỡ không gian phong bế này rồi có gì nói sau! Nếu như đúng như lời ta nói là hai người đó đang cùng Phong lão đầu đại chiến thì giờ là thời cơ tốt nhất để phá vỡ nó!

- Ủ! Lăng Hi lên tiếng, lập tức lấy ra thanh tinh lưu ly bình.

- PHÁ...!

Hai người đồng thời ra tay, Lăng Hi cùng thanh tinh lưu ly bình lập tức hóa thành một đạo lưu quang, tỏa ra ngũ sắc thần quang bàng bạc, đánh vào bức tường không gian đang phong bế bọn họ!

Mà Dương Thiên Lô vừa sử dụng thần niệm, xung quanh liền xuất hiện một pháp lực cực lớn như núi như biển, mười tám loại năng lượng siêu nhiên hòa làm một thể, lúc này cơ thể của hẳn đã thi triển Kim cương toản, cùng Lăng Hi đồng thời xông về bức tường không gian kia!

Năng lượng, Dương Thiên Lô rõ ràng cảm giác được có một năng lượng vô cùng cường hãn, sau khi hẳn đại nạn không chết, cảnh giới mặc dù không có tăng lên, nhưng thân mình lại có thêm năng lượng, năng lượng này lại không ngừng tăng lên gấp hai lần!

Nhưng mà, lần công kích trong nháy mắt này của Dương Thiên Lô, khiến trong lòng hẳn khiếp sợ đến tận đỉnh, bởi vì năng lượng bàng bạc cực lớn như núi như biển kia, lại không phải là nguyên thần hay cự kiếm của hẳn, mà lại giống với nguyên thần của mẫu thân mình!

Mà cự kiếm cùng nguyên thần của hắn, dường như lại không có một chút phản ứng nào!

Chẳng qua, tuy hắn kinh ngạc, nhưng giờ này khắc này, Dương Thiên Lôi tạm thời dè xuống nghi vấn này không nghĩ đến nữa, để tinh thần của mình hòa vào trong đợt công kích này!

- Rầm rầm Hai tiếng nổ kinh thiên động địa đánh vào bức tường không gian trói buộc hai người không sợ bị ai công phá kia!

Chương 357: Không gian hỗn loạn. (Thượng)

Trong phút chốc, một cái không gian lớn hơn nữa xuất hiện trước mắt Dương Thiên Lôi!

- Vù vù. . .

Trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi, một đạo thanh âm quý quái đang kêu gào, nương theo từng làn gió vờn quanh bên cạnh hắn, giống như vô số hư ảnh u linh đang vờn quanh bay múa, trong không khí đầy đầy tinh khí bàng bạc!

Chắc chắn hắn và Lăng Hi đã bước chân vào không gian chứa đựng sống hồn cùng tinh khí của hai yêu nữ kia!

Cảm ứng được một hơi thở quỷ dị, làm Dương Thiên Lôi nhú mày, trong nháy mắt chiếc bình thanh tĩnh ngọc lưu ly lại đột nhiên truyền ra một luồng thông tin, chui vào trong đầu của Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi lập tức hai người mở to hai mắt ra nhìn!

Bình Thanh tĩnh ngọc lưu ly lại lần nữa tự động mở ra thêm một loại thần thông!

- Độ thuật!

Dương Thiên Lôi đột nhiên hét lớn một tiếng, ngay lập tức Lăng Hi liền hóa thành một luồng lưu quang chui vào trong thanh tĩnh lưu ly bình, trong phút chốc một thanh âm hùng hồn, trầm bổng, tản ra âm thanh chính khí đang dâng trào, tràn ngập khắp ngõ ngách ở trong không gian này, nương theo ngũ sắc thần quang bàng bạc, lập tức vô số sinh hồn cùng tinh khí đang lưu chuyển giống như nguồn nước đổ về biển, dùng tốc độ kinh người sáp nhập vào trong thanh tĩnh lưu ly bình!

Trong chốc lát, mấy thanh âm vù vù hầu như đã biến mất, tinh khí bàng bạc cùng số lượng sống hồn kinh người liền bị hấp thu hết, cả không gian khôi phục sự yên lặng trong sáng, tỏa ra hơi thở phúc lành, trong không gian rộng rãi này âm thanh càng trở nên vang dội, giống như có mấy trăm vạn người đang cùng tụng niệm kinh văn, làm cho tinh thần Dương Thiên Lôi đột nhiên dâng trào một loại năng lượng vô cùng thần bí!

Trong phút chốc, Dương Thiên Lôi có cảm giác năng lượng bên trong cơ thể đang chảy cuộn cuộn, như núi như biển, mãnh liệt dâng trào, giống như đang muốn từ thân thể xông ra ngoài!

- PHÁ...!

Dương Thiên Lôi phát ra một tiếng hét lớn vang dội cả bầu trời, hóa thành một cây kiếm quang đáng sợ, một lần nữa xông về bức tường không gian đang cản trở kia!

- Âm âm.

Không còn gì để chống đỡ, liền phát ra thanh âm âm âm, không gian Hạo thiên Âm Dương Hồ bị hai yêu nữ ở bên trong phân chia, không ngừng vỡ tan, một lát sau, bên trong chỉ toàn là một mảnh hỗn loạn, không theo một trật tự nào cả...

Vừa mới khởi động Thời Không Cách, hai người còn chưa kịp điều chỉnh lại trạng thái khí tức của mình, lúc này Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi đã phá vỡ bức tường không gian đầu tiên, khiến hai người liền sợ hãi mở to hai mắt ra nhìn!

Chẳng qua là, thần niệm đã bị hao hết, pháp lực của các nàng cũng hao theo, bây giờ muốn ngăn cản Dương Thiên Lôi thì chắc chắn là không có khả năng, hơn nữa, những bức tường không gian này, đều là do hai người dùng thần niệm phân chia, mỗi lần Dương Thiên Lôi phá vỡ một bức tường, thì giống như lại một

lần công kích vào tinh thần của hai người, mỗi lần bức tường không gian bị phá vỡ, hai người vốn đang bị trọng thương, liền phun ra từng ngụm máu tươi, tình trạng vết thương càng trở nên nặng hơn!

- Không có khả năng, không có khả năng... Hắn làm sao có thể còn sống được? Hai người nhìn nhau thì thấy trong mắt cả hai đều đang hiện ra vẻ khiếp sợ cùng không thể tin nổi.

- Xong rồi... Sư tỷ, chúng ta xong rồi...

- Xong rồi... Xong hết rồi... Giả Lục Diệu Âm thì thảo nói, trong ánh mắt đột nhiên xuất hiện một tia hung ác, nói: - Sư muội, nếu chết, chúng ta cũng không nên chết một mình chúng ta cũng muốn chúng chôn cùng!

- Ủ!

Hai người dùng thần thức trao đổi, các nàng cùng nhau nhắm mắt lại, sử dụng một chút thần niệm còn lại, trong phút chốc được đan vô cùng vô tận, như núi như hải bay đến trước mặt của các nàng, ước chừng có trăm ngàn triệu viên Cửu Dương đan cùng với vô số viên Bĩ Cửu Dương đan còn mạnh hơn Dương đan, xung quanh hai người bỗng phát ra thanh âm vèo vèo kinh khủng, mà bỗng nhiên thân thể mềm nhũn hai người đang nằm trên mặt đất, bật ra hai viên đan diên từ trong thân thể của các nàng, trong nháy mắt tan ra cùng một chỗ, xoay quanh lượn vòng, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh!

Nguyên thần xuất khiếu!

- PHÁ...!

Đúng lúc này, lại một tiếng ầm nổ vang, Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi thúc giục bình thanh tinh ngọc lưu ly, một lần nữa phá tan bức tường không gian, vừa vặn tới được không gian của hai nữ nhân kia!

- Oa... Rất nhiều... Xuất hiện trong nháy mắt, nhìn thấy nhiều Dương đan vô cùng vô hạn, lập tức Dương Thiên Lôi hưng phấn hét lên một tiếng, nhưng mà mới lên tiếng được một nửa, thì liền có một tiếng gầm vang vọng bầu trời, thành linh cắt đứt sự hưng phấn của hắn.

- Bạo!

Hai người nhảy múa điệu nguyên thần, đột nhiên cả hai hợp lại làm một, hét lớn một tiếng, nguyên thần tự bạo!

- Ầm ầm - - !

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, nguyên thần tự bạo của hai người mang theo một năng lượng kinh khủng, trong phút chốc đốt cháy tất cả Dương đan vô cùng vô tận!

- Ta ngất! Trong khoảnh khắc tính mạng chỉ mảnh treo chuông, thì đột nhiên thân hình Dương Thiên Lôi hóa thành một đạo lưu quang, chui vào bên trong bình thanh tinh ngọc lưu ly, trong nháy mắt tâm hợp làm một với Lăng Hi cũng đang ở bên trong khiếp sợ kia!

...

- Bùm!

Hạo Thiên Âm Dương Hồ đang phiêu dạt trong không gian hỗn loạn, đột nhiên phát ra một tiếng nổ mạnh, tỏa ra ánh sáng vô cùng chói mắt, biến thành từng tàn ánh sáng bắn tới tấp vào xung quanh!

Cũng như vậy, bên trong có vô số tàn ánh sáng, một đạo thần quang năm màu bắn ra, trực tiếp bị đánh bay xa trăm ngàn vạn dặm, vô số gió lốc xuyên thủng không gian tàn phá bờ bãi bên trong, cuối cùng cũng giống như Hạo Thiên Âm Dương Hồ, trôi dạt trong không gian hỗn loạn, mất đi phương hướng, tùy ý để sức mạnh của gió lốc cuốn trôi đi...

- Nguy hiểm thật a... May là ca phản ứng nhanh, Lăng Hi, hai yêu nữ kia... Hình như sử dụng nguyên thần tự bạo?

- Thiên lôi... Lăng Hi dường như không có nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, trên khuôn mặt mang một tia hoảng sợ nói.

- Làm sao vậy?

- Không gian hỗn loạn... Chúng ta đang ở bên trong không gian hỗn loạn!

- Bên trong không gian hỗn loạn sao? Dương Thiên Lôi hơi kinh hãi, lập tức ý thức được vấn đề nghiêm trọng. Hắn cũng được nghe về không gian hỗn loạn, sau khi làm Thần Đạo thực sự, xé rách hư không chính là lúc trôi tới không gian hỗn loạn, chẳng qua là, muốn ở lại tinh cầu sử dụng thần niệm, phải thủy chung bảo trì ranh giới giữa không gian hỗn loạn và bức tường cản trở của tinh cầu, chỉ có như thế, mới không bị lọt vào không gian hỗn loạn. Nhưng bây giờ, hắn và Lăng Hi nào có dám sử dụng thần niệm giữ lại ở Thủy Nguyên Tinh?

372. Chương 357: Không Gian Hỗn Loạn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 357: Không gian hỗn loạn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong phút chốc, một cái không gian lớn hơn nữa xuất hiện trước mắt Dương Thiên Lôi!

- Vù vù. . .

Trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi, một đạo thanh âm quỷ quái đang kêu gào, nương theo từng làn gió vờn quanh bên cạnh hắn, giống như vô số hư ảnh u linh đang vờn quanh bay múa, trong không khí đầy đầy tinh khí bàng bạc!

Chắc chắn hắn và Lăng Hi đã bước chân vào không gian chứa đựng sống hồn cùng tinh khí của hai yêu nữ kia!

Cảm ứng được một hơi thở quỷ dị, làm Dương Thiên Lôi nhú mào, trong nháy mắt chiếc bình thanh tĩnh ngọc lưu ly lại đột nhiên truyền ra một luồng thông tin, chui vào trong đầu của Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi lập tức hai người mở to hai mắt ra nhìn!

Bình Thanh tĩnh ngọc lưu ly lại lần nữa tự động mở ra thêm một loại thần thông!

- Độ thuật!

Dương Thiên Lôi đột nhiên hét lớn một tiếng, ngay lập tức Lăng Hi liền hóa thành một luồng lưu quang chui vào trong thanh tĩnh lưu ly bình, trong phút chốc một thanh âm hùng hồn, trầm bổng, tản ra âm thanh chính khí đang dâng trào, tràn ngập khắp ngõ ngách ở trong không gian này, nương theo ngũ sắc thần quang bàng bạc, lập tức vô số sinh hồn cùng tinh khí đang lưu chuyển giống như nguồn nước đổ về biển, dùng tốc độ kinh người sáp nhập vào trong thanh tĩnh lưu ly bình!

Trong chốc lát, mấy thanh âm vù vù hầu như đã biến mất, tinh khí bàng bạc cùng số lượng sống hồn kinh người liền bị hấp thu hết, cả không gian khôi phục sự yên lặng trong sáng, tỏa ra hơi thở phúc lành, trong không gian rộng rãi này âm thanh càng trở nên vang dội, giống như có mấy trăm vạn người đang cùng tụng niệm kinh văn, làm cho tinh thần Dương Thiên Lôi đột nhiên dâng trào một loại năng lượng vô cùng thần bí!

Trong phút chốc, Dương Thiên Lôi có cảm giác năng lượng bên trong cơ thể đang chảy cuộn cuộn, như núi như biển, mãnh liệt dâng trào, giống như đang muốn từ thân thể xông ra ngoài!

- PHÁ...!

Dương Thiên Lôi phát ra một tiếng hét lớn vang dội cả bầu trời, hóa thành một cây kiếm quang đáng sợ, một lần nữa xông về bức tường không gian đang cản trở kia!

- Âm âm.

Không còn gì để chống đỡ, liền phát ra thanh âm ầm ầm, không gian Hạo thiên Âm Dương Hồ bị hai yêu nữ ở bên trong phân chia, không ngừng vỡ tan, một lát sau, bên trong chỉ toàn là một mảnh hỗn loạn, không theo một trật tự nào cả...

Vừa mới khởi động Thời Không Cách, hai người còn chưa kịp điều chỉnh lại trạng thái khí tức của mình, lúc này Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi đã phá vỡ bức tường không gian đầu tiên, khiến hai người liền sợ hãi mở to hai mắt ra nhìn!

Chẳng qua là, thần niệm đã bị hao hết, pháp lực của các nàng cũng hao theo, bây giờ muốn ngăn cản Dương Thiên Lôi thì chắc chắn là không có khả năng, hơn nữa, những bức tường không gian này, đều là do hai người dùng thần niệm phân chia, mỗi lần Dương Thiên Lôi phá vỡ một bức tường, thì giống như lại một lần công kích vào tinh thần của hai người, mỗi lần bức tường không gian bị phá vỡ, hai người vốn đang bị trọng thương, liền phun ra từng ngụm máu tươi, tình trạng vết thương càng trở nên nặng hơn!

- Không có khả năng, không có khả năng... Hắn làm sao có thể còn sống được? Hai người nhìn nhau thì thấy trong mắt cả hai đều đang hiện ra vẻ khiếp sợ cùng không thể tin nổi.

- Xong rồi... Sự tử, chúng ta xong rồi...

- Xong rồi... Xong hết rồi... Giả Lục Diệu Âm thì thảo nói, trong ánh mắt đột nhiên xuất hiện một tia hung ác, nói: - Sự muội, nếu chết, chúng ta cũng không nên chết một mình chúng ta cũng muốn chúng chôn cùng!

- Ủ!

Hai người dùng thần thức trao đổi, các nàng cùng nhau nhắm mắt lại, sử dụng một chút thần niệm còn lại, trong phút chốc được đan vô cùng vô tận, như núi như hải bay đến trước mặt của các nàng, ước chừng có trăm ngàn triệu viên Cửu Dương đan cùng với vô số viên Bỉ Cửu Dương đan còn mạnh hơn Được đan, xung quanh hai người bỗng phát ra thanh âm vèo vèo kinh khủng, mà bỗng nhiên thân thể mềm nhũn hai người đang nằm trên mặt đất, bật ra hai viên đan diên từ trong thân thể của các nàng, trong nháy mắt tan ra cùng một chỗ, xoay quanh lượn vòng, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh!

Nguyên thần xuất khiếu!

- PHÁ...!

Đúng lúc này, lại một tiếng ầm nổ vang, Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi thúc giục bình thanh tĩnh ngọc lưu ly, một lần nữa phá tan bức tường không gian, vừa vặn tới được không gian của hai nữ nhân kia!

- Oa... Rất nhiều... Xuất hiện trong nháy mắt, nhìn thấy nhiều Được đan vô cùng vô hạn, lập tức Dương Thiên Lôi hưng phấn hét lên một tiếng, nhưng mà mới lên tiếng được một nửa, thì liền có một tiếng gầm vang vọng bầu trời, thành linh cắt đứt sự hưng phấn của hắn.

- Bạo!

Hai người nhảy múa điệu nguyên thần, đột nhiên cả hai hợp lại làm một, hét lớn một tiếng, nguyên thần tự bạo!

- Ầm ầm - - !

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, nguyên thần tự bạo của hai người mang theo một năng lượng kinh khủng, trong phút chốc đốt cháy tất cả Được đan vô cùng vô tận!

- Ta ngất! Trong khoảnh khắc tính mạng chỉ mảnh treo chuông, thì đột nhiên thân hình Dương Thiên Lôi hóa thành một đạo lưu quang, chui vào bên trong bình thanh tĩnh ngọc lưu ly, trong nháy mắt tâm hợp làm một với Lăng Hi cũng đang ở bên trong khiếp sợ kia!

...

- Bùm!

Hạo Thiên Âm Dương Hồ đang phiêu dạt trong không gian hỗn loạn, đột nhiên phát ra một tiếng nổ mạnh, tỏa ra ánh sáng vô cùng chói mắt, biến thành từng tàn ánh sáng bắn tới tấp vào xung quanh!

Cũng như vậy, bên trong có vô số tàn ảnh sáng, một đạo thần quang năm màu bắn ra, trực tiếp bị đánh bay xa trăm ngàn vạn dặm, vô số gió lốc xuyên thủng không gian tàn phá bờ bãi bên trong, cuối cùng cũng giống như Hạo Thiên Âm Dương Hồ, trôi dạt trong không gian hỗn loạn, mất đi phương hướng, tùy ý để sức mạnh của gió lốc cuốn trôi đi...

- Nguy hiểm thật a... May là ca phản ứng nhanh, Lăng Hi, hai yêu nữ kia... Hình như sử dụng nguyên thần tự bạo?

- Thiên lôi... Lăng Hi dường như không có nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, trên khuôn mặt mang một tia hoảng sợ nói.

- Làm sao vậy?

- Không gian hỗn loạn... Chúng ta đang ở bên trong không gian hỗn loạn!

- Bên trong không gian hỗn loạn sao? Dương Thiên Lôi hơi kinh hãi, lập tức ý thức được vấn đề nghiêm trọng. Hắn cũng được nghe về không gian hỗn loạn, sau khi làm Thần Đạo thực sự, xé rách hư không chính là lúc trôi tới không gian hỗn loạn, chẳng qua là, muốn ở lại tinh cầu sử dụng thần niệm, phải thủy chung bảo trì ranh giới giữa không gian hỗn loạn và bức tường cản trở của tinh cầu, chỉ có như thế, mới không bị lọt vào không gian hỗn loạn. Nhưng bây giờ, hắn và Lăng Hi nào có dám sử dụng thần niệm giữ lại ở Thủy Nguyên Tinh?

Dương Thiên Lôi cũng biết, rõ ràng là hai yêu nữ vừa rồi sử dụng nguyên thần tự bạo, hơn nữa còn làm nổ tung Dược đan vô cùng vô hạn, cứ nhiên lại muốn cùng hắn đồng quy vu tận. Chỉ là không nghĩ tới hắn có thể núp vào trong thanh tĩnh lưu ly bình thôi. Nhưng hiện tại nếu đang ở bên trong không gian hỗn loạn, cũng đồng nghĩa, hai người đã sớm bước chân vào trong không gian hỗn loạn, vậy bây giờ bọn họ đang ở vị trí nào? Còn phải ngây ngốc ở trong không gian hỗn loạn này bao lâu nữa?

- Có biện pháp nào trở về không? Dương Thiên Lôi sau một lát trầm tư, quay lại hỏi nàng.

- Không có... Năm đó tuy ta dạo chơi không ít tinh cầu, nhưng tu vi lúc đó chỉ mới là Thần Đạo cấp bốn đỉnh phong chi cảnh, căn bản không có cách nào dựa vào chính thực lực của mình để mở ra đường hầm không gian, ta đều là thông qua đường hầm không gian của đại thương hội mà đi... Nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

- Nếu như người có thể thăng lên Thần Đạo cấp năm..., thì chúng ta có lẽ sẽ còn có hy vọng!

- Vì sao phải là Thần Đạo cấp năm mới có hy vọng? Trong ánh mắt lấp lánh của Dương Thiên Lôi nồng đậm tinh quang, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Lăng Hi, hỏi. - Thanh Tĩnh Lưu Ly bình này nhất định là một đạo khí cực kỳ cường đại, tuy linh khí của ta cùng nó đã hợp thành một, nhưng người cũng là chủ nhân của nó, chỉ có sức mạnh của người tăng lên, mới có thể từng bước mở ra các loại thần thông đang ẩn bên trong nó! Nếu nó có tồn tại một đạo khí cực lớn, vậy nó đã từng là chủ nhân, ta khẳng định nó vô cùng cường đại, rất có thể chính là Chân thần Cường Giả, cho nên, khẳng định nó ẩn chứa vô số tinh cầu đã bị ẩn ký... Chỉ cần người tấn thăng lên Thần Đạo cấp năm, thì lúc đó năng lực của người có thể mở ra đường hầm không gian, mới có thể khởi động công năng của tinh cầu đã bị ẩn ký! Lúc đó, chúng ta mới có thể thuận lợi phản hồi lại! Lăng Hi trả lời.

...

Cát Ương Đế quốc, Cực Dương thành, tại Dương gia.

Trong tiểu viện u nhã, hình như có tiếng đàn đầu dây, thánh thót vang khắp tiểu viện. Mặc dù không ẩn chứa chút năng lượng nào, nhưng theo ngón tay thon dài khê lướt kia, phát ra từng giai điệu duyên dáng, lại tản ra một hơi thở hòa hợp một thể với đất trời, tất cả hoa cỏ, không có gió nhưng mà vẫn tung bay, giống như đang nhẹ nhàng nhảy múa theo tiếng đàn, từng chú chim nhỏ, từ khắp nơi quanh quần hạ xuống bên người nữ tử đánh đàn...

Một thân áo trắng, một đầu tóc trắng.

Nữ nhân này chính là mẫu thân của Dương Thiên Lôi, Lộ Miểu Ân.

Nói khách quan thì khoảng ba năm trước, nàng rất gầy, thân ảnh yếu đuối, giống như có một biến hóa tuyệt diệu nào đó, trên gương mặt tuyệt mỹ, làn da trong suốt như tuyết, nhưng lại mang theo một tia hồng nhuận. Ba năm qua, thân thể suy yếu của nàng, đột nhiên biến chuyển càng ngày càng tốt hơn, càng ngày càng có thần khí. Tuy ba năm nay nàng không có nhìn thấy đứa con mà mình yêu thương, nhưng mà nàng lại không có chút nào lo lắng, ngay cả trên gương mặt, đều thường xuyên nở một nụ cười làm say lòng người.

Giờ này khắc này, tinh thần của nàng hoàn toàn hòa nhập cùng tiếng đàn...

Đứng ở bên cạnh nàng, là tiểu nha hoàn, hai mắt đang nhắm lại, rõ ràng là đang đắm chìm trong tiếng đàn tuyệt diệu của Lộ Miểu Ân.

Nhưng mà, đúng lúc này...

- Boong boong tranh - -

Thanh âm của tiếng đàn, sau khi các nốt nhạc tự nhiên lên cao, rồi đột ngột kết thúc, Lộ Miểu Ân vô cùng kinh ngạc nhưng lập tức trong ánh mắt tràn ngập tia vui mừng.

- Thiên Lôi... Lộ Miểu Ân tràn ngập vui sướng thì ào gọi tên con.

- Phu nhân! Ngài... Làm sao vậy? tiểu nha hoàn Đang chìm đắm trong mỹ diệu đột nhiên bừng tỉnh, trông thấy Lộ Miểu Ân dường như đang tràn ngập vui sướng, liền hỏi.

- Không có gì... Lộ Miểu Ân đột nhiên đứng dậy, nói với nàng: - Tiểu Thanh, người đi đóng kín cửa lớn lại, đứng canh giữ ở ngoài cửa, bất luận kẻ nào kể cả người đang ở đây, cũng không được tiến vào đây, có khả năng ta phải ở trong này vài ngày, hiểu chưa?

- Phu nhân... Tiểu nha hoàn lập tức giật mình nói: - Ngài... ngài không định ăn cơm sao? Ở chỗ này những vài ngày, cơ thể của ngài sẽ đói chết mất...

- Yên tâm, trong phòng cũng có không ít điểm tâm, người mau đi đi! Ngần vạn lần đừng có tới quấy rầy ta! Lộ Miểu Ân nhẹ nhàng nói. Âm thanh dường như hòa nhập vào âm thanh của tự nhiên, làm cho tâm tiểu nha hoàn an tâm, lập tức ngoan ngoãn gật gật đầu, bước nhanh tới cánh cửa của tiểu viện.

Sau khi tiểu nha hoàn lui ra ngoài, Lộ Miểu Ân liền tiến vào gian phòng, ngồi xếp bằng ở trên giường, lúc đầu trên người Lộ Miểu Ân giống như không có chút tu vi nào, nhưng giờ này khắc này, lại tràn ngập từng luồng khí tức vô cùng thần bí! Sắc mặt trở nên càng ngày càng hồng nhuận, sau một lát, ngay cả một đầu tóc dài màu trắng, cũng bắt đầu có biến hóa kỳ lạ, thoát một cái cả mái tóc biến thành màu đen!

Dường như, đang có sự biến hóa thần bí nào đó, đã bắt đầu chuyển biến trên người Lộ Miểu Ân!

Nhưng mà, cũng không lâu lắm...

- Phốc – Đột nhiên Lộ Miểu Ân phun ra một ngụm máu tươi, nàng bỗng mở mắt ra, hoảng sợ nói: - Sao lại thế này?

Dường như trong một nháy mắt, sắc mặt của nàng trở nên vô cùng tái nhợt, sức lực quanh thân thể dường như bị mất đi đâu hết, thân thể nàng mềm nhũn trực tiếp ngã xuống giường.

...

Không có ai biết, lúc Lộ Miểu Ân vui mừng dừng đánh đàn lại, đúng là thời khắc nguyên thần của Dương Thiên Lôi thay đổi tan biến một cách quỷ dị. Cũng như vậy, lúc Lộ Miểu Ân phun ra máu tươi, dường như thời điểm nàng đột nhiên bị trọng thương, thì là lúc hắc khởi động đường hầm không gian Hạo Thiên Âm Dương Hồ rơi vào không gian hỗn loạn!

...

Không gian hỗn loạn không giới hạn, đầy dẫy gió lốc vô cùng vô tận trong không gian, Bình thanh tĩnh ngọc lưu ly ở trong không gian gió lốc, tùy ý trôi dạt, tỏa ra thần quang năm màu nhàn nhạt, cho dù gió lốc có mạnh bao nhiêu, đều không thể làm tổn tại được nó một chút gì.

Trong thanh tĩnh lưu ly bình.

Bạch quang lóe lên, Dương Thiên Lô liền xuất hiện ở trong Minh huyền bảo khố.

Tiêu Như Mộng ngồi khoanh chân ở trên Thái cực đồ, phía dưới là huyền hoàng kỳ Thời Không Cách, nàng đã tu luyện hơn mười năm. Tinh thần, bản thân, dĩ nhiên đã đạt đến trạng thái của Tiên Thiên cấp chín Đỉnh Phong Tối, giờ này khắc này, nàng đang đắm chìm trong trạng thái tu luyện, quanh thân tỏa ra khí tức thuần khiết, giống như nàng lâm vào hôn mê bình thường.

- Lãng Hi, người xác định nàng ở trong này có thể vượt qua thiên kiếp?

373. Chương 358 : Tiến Triển Cực Nhanh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 358 : Tiến triển cực nhanh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ủ, chỉ cần nàng hoàn toàn phóng xuất ra khí tức của mình, tất nhiên có thể đưa tới thiên kiếp! Cho dù ở không gian này, hay ở khu vực khác cũng đều không thể ngăn cản được thiên kiếp đến!

- Nhưng bây giờ, chúng ta không có lôi kiếp đan, nàng...

- Lôi kiếp đan, chỉ có người không dám nắm chắc mình sẽ vượt qua thì mới sử dụng, hơn nữa sau khi sử dụng, đơn giản là hiệu quả không bằng người tự mình vượt qua thiên kiếp thăng cấp lên Thần Đạo. Người đã từng vượt qua lôi kiếp, chắc cũng rõ, đó là một loại rèn luyện tinh thần. Mà nàng... Bởi vì công pháp kia, mà trong cơ thể nàng đầy đầy sinh mệnh tinh nguyên bằng bạc, bản thân sẽ không bao giờ già yếu đi một chút nào, hơn nữa, khi lôi thuộc tính không chế đến cực hạn, nhất định có thể thuận lợi tấn thăng lên cấp Thần Đạo! Lãng Hi cực kỳ nói khẳng định.

- Lãng Hi, kỳ thật... Ca vẫn cảm thấy, nếu như chúng ta làm theo lời của hai người kia... Chắc hẳn có hiệu quả tốt hơn.

- Phi! Lãng Hi nhất thời khẽ gắt một tiếng, nói: - ... Việc đó là không có khả năng! Ta có thể cảm giác được... Chỉ cần ta... Dù sao thì cũng không được! Lãng Hi định giải thích, nhưng chỉ mới nói đến một nửa, thì khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành liền ứng hồng dù sao càng nói càng xấu hổ nên nàng không nói thêm gì nữa.

Thần Đạo cấp năm, chỉ khi nào Dương Thiên Lô lên được Thần Đạo cấp năm thì mới có đủ sức mạnh để mở ra đường hầm không gian khác, lúc đó mới có thể mở ra ẩn ký tinh cầu của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Mà hiện tại Dương Thiên Lô cũng mới chỉ là Thần Đạo cấp một mà thôi, mặc dù nhìn hần có vẻ mạnh mẽ, nhưng với Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình mà nói, cái đáng nói ở đây không phải là sức mạnh, mà là cảnh giới. Cho nên Dương Thiên Lô muốn thoát khỏi không gian hỗn loạn này, thì phải dùng tốc độ nhanh nhất tăng cảnh giới của mình lên!

Kết hợp « Huyền Thiên chân kinh » cùng « Âm Dương Niết bàn kinh », không thể nào nghi ngờ đó là cách tu luyện tốt nhất cho Dương Thiên Lô!

Nhưng người này trước tiên là muốn cùng song tu “Hoan Hỉ Thiên” với Lãng Hi, hơn nữa hần cũng cảm thấy, trong hoàn cảnh khó khăn này, chỉ cần có một chút hy vọng thì hần sẽ sẵn sàng thử, dù sao thần niệm của Lãng Hi cũng đạt tới Thần Đạo cấp bốn Đỉnh Phong, hơn nữa rèn luyện cùng nguyên thần của ba cao thủ cấp Thần Đạo, cộng thêm khoảng thời gian tu luyện này nữa, nên hần cũng đã khôi phục được bảy tám phần, nếu như có thể cùng Lãng Hi song tu, sẽ đạt được hiệu quả tốt hơn, cái này là không cần gì nghi ngờ nữa! Nhất là, tâm linh của hai người tương thông, đây cũng là bước sẵn sàng cho việc song tu!

Nhưng mà, làm Dương Thiên Lô cảm thấy buồn bực nhất chính là khi hần đề cập chuyện này, Lãng Hi trực tiếp cự tuyệt không một chút do dự. Chẳng qua, suy nghĩ song tu này của Dương Thiên Lô không giống

như lúc suy nghĩ bình thường, nhưng Lăng Hi lại đề nghị để cho Tiêu Như Mộng độ kiếp, lên cấp Thần Đạo sau đó cùng Dương Thiên Lô song tu, hơn nữa càng làm cho Dương Thiên Lô khiếp sợ hơn chính là Lăng Hi đỏ bừng mặt nói sẽ ráng đợi Dương Thiên Lô cố gắng “làm xong” với Tiêu Như Mộng, tiến hành chân chính song tu. Nếu như thật sự làm không được như lời nói..., Lăng Hi còn đề nghị thêm với Dương Thiên Lô, để cho nữ nô chuyên môn đặc thù mà hắn nuôi dưỡng tới chiều cố hắn. Còn làm Man thiếu nữ Bách Lý Thiên Thiên mau sớm thăng lên cấp Thần Đạo, có hai nữ nhân trợ giúp như vậy, có thể rút ngắn được thời gian tu luyện của Dương Thiên Lô!

Còn bản thân Lăng Hi, thì lại sống chết cũng không chịu đáp ứng theo yêu cầu của Dương Thiên Lô.

Bởi vì bản thân nàng là linh khí của Bình Thanh Tĩnh Lưu Ly, nàng có một trực giác cảnh cáo nàng cho dù vô luận như thế nào cũng không được cùng Dương Thiên Lô song tu, một khi làm như vậy, thì phật tính của Bình Thanh Tĩnh Lưu Ly bình sẽ bị lung lay, cũng có thể bị biến mất.

- Ta chỉ cần ngươi, có được không? Dương Thiên Lô nhìn Lăng Hi đang vô cùng thẹn thùng, hắn bắt được sơ hở trong lời nói của nàng, hỏi.

- Ta, ngươi đừng suy nghĩ lung tung nữa, ta ra ngoài đốt Dược đàn cho ngươi, muốn khởi động Thời Không Cách của Bình Thanh Tĩnh Lưu Ly, thì ngươi mau nhanh chóng bắt đầu quá trình độ kiếp cho nàng đi! Lăng Hi nói xong, liền đỏ mặt, nhanh chóng chui ra khỏi Bảo Hồ Minh Huyền. Nàng đã được Dương Thiên Lô cho phép, nên có thể tự động đi ra đi vào Bảo Hồ Minh Huyền.

Dương Thiên Lô khẽ sử dụng thần Niệm, trong chốc lát Tiêu Như Mộng đang đắm chìm trong trạng thái tu luyện, ánh mắt liền chậm rãi mở ra.

- Thiên Lô? Ừm... Tiêu Như Mộng mới kêu tên của Dương Thiên Lô, đôi môi anh đào trên gương mặt đỏ bừng bị Dương Thiên Lô trực tiếp ngăn lại. Lập tức hai người quấn lại với nhau, Dương Thiên Lô tham lam hôn hít lấy lấy mật ngọt từ cái lưỡi trắng trẻo thơm tho kia. Dương Thiên Lô giống như một con sói đang đói khát, trong chốc lát hai cái móng vuốt kia liền cõng hết đồ biến con cừu Tiêu Như Mộng thành trần như nhộng, hắn chạm đến làn da trắng mịn trong suốt của Tiêu Như Mộng như sói chạm đến mỡ dê, cảm thụ được chỗ lõm chỗ lõm của thân thể mềm mại kinh người kia, chỉ trong chốc lát thân thể của hai người nóng bừng lên quấn thật chặt lại với nhau.

Mấy phút đồng hồ sau, Tiêu Như Mộng đã thở hổn hển, thân thể mềm mại của nàng giống như con bạch tuộc quấn lấy người Dương Thiên Lô thật chặt, còn móng vuốt của Dương Thiên Lô thì sờ loạn khắp nơi, cuối cùng kim lòng không đậu thân thể mềm mại của nàng đột nhiên kéo căng khởi động Âm Dương Niết bàn kinh!

Chỉ chốc lát sau, Long Hồ giao hợp, linh hồn kết hợp hơi thở tỏa ra phía trên đầu của hai người.

Tinh thần của Dương Thiên Lô dung nhập vào cơ thể của hai người tuần hoàn năng lượng ở bên trong, chỉ là lần này không giống như lần trước, Dương Thiên Lô cũng chưa hoàn toàn đắm chìm vào trong Âm Dương Niết bàn kinh huyền ảo kia, mà tách ra một phần thần niệm, thúc dục hắn mau hấp thụ tinh hoa của trời đất kia, không ngừng cùng kết hợp với linh hồn của Tiêu Như Mộng, hắn cũng không biết mình làm như vậy, không biết cuối cùng có hữu dụng gì với Tiêu Như Mộng không nữa, cho dù Lăng Hi cực kỳ khẳng định Tiêu Như Mộng có thể thuận lợi độ qua thiên kiếp nhưng mà Dương Thiên Lô vẫn không yên lòng như cũ. Cho nên, hắn mới cùng Tiêu Như Mộng trước khi độ kiếp cùng nhau song tu một lần!

Hai canh giờ sau, hai người hoàn thành Âm Dương Niết bàn kinh một lần, hai thân thể trần trụi chậm rãi mở mắt ra.

Tinh thần cùng bản thân của Tiêu Như Mộng đã điều chỉnh trạng thái viên mãn, giờ này khắc này, cảm giác càng thêm no đủ, tinh khí lẫn thần khí đạt đến cảnh giới dung hợp hoàn toàn, có loại kích thích do bị phá thể, hơn nữa còn loáng thoáng ở bên trong, nàng cảm nhận được lần tu luyện này, cùng lần tu luyện trước có sự khác biệt rất lớn, lúc linh hồn nàng cùng linh hồn Dương Thiên Lô kết hợp, giống như cảm nhận được tinh hoa vô tận của trời đất, mặc dù không thể nào lý giải được, nhưng mà nàng hiểu rằng nàng nhận được thêm nhiều lợi ích hơn.

- Cảm giác như thế nào? Một tay của Dương Thiên Lô vuốt ve lên cái mông của Tiêu Như Mộng, còn một tay thì ôm lấy cái eo mảnh khảnh của Tiêu Như Mộng, ánh mắt mang theo vẻ mong đợi hỏi.

Khi Tiêu Như Mộng nói ra cảm giác khác lạ trong cơ thể của mình, khóe miệng của Dương Thiên Lôi lộ ra vẻ vui mừng giống như dự đoán trước của hắn đã đúng, lúc trước hắn có thể lĩnh ngộ sự huyền diệu ba lần thăng cấp từ Thiên Tiên cấp bảy, lên cấp tám đến cấp chín ở trên người Tiêu Như Mộng, càng chứng minh là Âm Dương Niết bàn kinh có thể khiến cho đối phương tự chính mình có cảm giác lĩnh ngộ được năng lượng tinh hoa của trời đất.

- Thiên Lôi, ta... Ta đã rời đi Thiên Mộng Phong, nếu không... Ta trở về Thiên Mộng Phong một chuyến? Trở lại Thiên Mộng Phong, ta liền độ kiếp, lên cấp Thần Đạo, khi đó, ta báo cáo với chương giáo chỉ tôn ở Thiên Mộng Phong giao chức trách đang nắm trong tay cho người khác, sau đó quay lại đây cùng người tiếp tục tu luyện... được không? Tiêu Như Mộng gục ở trong ngực của Dương Thiên Lôi, hai bầu ngực tròn trịa no đủ, ép ở trên lồng ngực Dương Thiên Lôi, ánh mắt trong veo giống như thiếu nữ chưa nhiễm bụi trần, tản ra một luồng khí mềm mại khiến người ta phải yêu thương. Lần đầu tiên nàng tiến vào Bình Thanh Tinh Lưu Ly, nàng liền thích ở trong này. Ngăn cách thế giới kia, không cần phải có bất kỳ đồ kỳ nào, cũng không cần lo lắng về mối quan hệ sư đồ giữa mình và Dương Thiên Lôi, không cần những lễ nghi phiền phức, nếu như không phải do nàng còn có cừu hận trong lòng, thì nàng tình nguyện ở trong này suốt đời suốt kiếp cũng không muốn đi ra ngoài.

- Như mộng, bây giờ người thực hiện quá trình độ kiếp được rồi!

- Bây giờ độ kiếp ở chỗ này sao?

- Ủ! Dương Thiên Lôi khẽ gật đầu một cái, chậm rãi kể lại quá trình hắn đã trải qua mấy ngày trước, cùng với tình cảnh bây giờ nói cho Tiêu Như Mộng biết, khiến cho Tiêu Như Mộng khiếp sợ đến tột đỉnh.

- Không cần lo lắng, chỉ cần ta thăng lên cấp Thần Đạo cấp năm, chúng ta có thể trở về! Sau khi thăng lên cấp Thần Đạo, hiệu quả tu luyện của ta có thể tăng thêm mấy lần! Dương Thiên Lôi nói. Hắn tạm thời cũng không có nói đến cánh cửa cần đột phá cuối cùng cho Tiêu Như Mộng nghe, tránh cho nhiều loạn đến tâm lý của nàng. Đợi đến khi nàng lên cấp Thần Đạo, rồi nói sau cũng không có muộn. Có thể thành công hay không thành công, Dương Thiên Lôi cũng không có thể biết chắc chắn được.

- Ủ! Ánh mắt Tiêu Như Mộng kiên định gật gật đầu.

- Ta chờ người! Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng hôn lên lông mày của Tiêu Như Mộng, thân hình ở bên người Tiêu Như Mộng chậm rãi đứng lên rồi biến mất, một mình trực tiếp xuất hiện ở không gian của Bách Lý Thiên Thiên. Chẳng qua, tinh thần của hắn cũng chưa rời đi hết, vẫn chú ý đến nhất cử nhất động của Tiêu Như Mộng.

- Gia, ngài đã đến rồi? Khi Dương Thiên Lôi phát ra một đạo thần niệm, làm Bách Lý Thiên Thiên đang ở trong trạng thái tu luyện tỉnh lại, khi Bách Lý Thiên Thiên nhìn thấy thân thể trần truồng của Dương Thiên Lôi, nhất thời lúng túng bỏ lồm ngồm đến trước mặt của Dương Thiên Lôi, thanh âm cung kính nói, đem cừu hận trong lòng giấu điếm không để lại chút dấu vết nào.

Nhưng mà, vào giờ khắc này, nàng ta không phải không thừa nhận, thân thể của nàng, chỉ đang nhìn đến thứ đồ chơi kia của Dương Thiên Lôi, cảm giác mình đang hưng phấn, nơi nào đó của nàng bắt đầu không thể ngừng truyền tới từng trận ngứa ngáy, hận không thể trực tiếp nhào lên người của Dương Thiên Lôi. Loại trạng thái này cực kỳ mâu thuẫn với suy nghĩ của mình, nàng cũng muốn khinh bỉ chính mình. Nhưng mà căn bản không đè nén được khát vọng của nội tâm. Thậm chí có lúc, trong nháy mắt khi cùng Dương Thiên Lôi đạt tới cao trào, nàng ta cũng quên mất cừu hận ở trong lòng.

Hơn nữa, sau mỗi lần “Đại chiến” trăm ngàn hiệp, tu vi của nàng cũng sẽ tiến triển cực nhanh!

Chính xác là một “Ngày” đi được ngàn dặm!

Thiên Lôi vui vẻ đáp một tiếng, đối với thành quả trong khoảng thời gian giáo dục này hắn rất hài lòng. Một tiếng “Gia” này gọi rất tự nhiên? Dĩ nhiên, hắn lại càng hài lòng hơn, chính là thân thể cô nàng này có phản ứng. Không thể không nói, Dương Thiên Lôi đối với cô nàng này mặc dù không có tình cảm gì chỉ là một công cụ để hắn phát tiết và tu luyện, nhưng mà nàng làm hắn cũng cảm thấy khá thoải mái.

Bách Lý Thiên Thiên trực tiếp quỳ gối trước người Dương Thiên Lôi, há mồm “ngậm” lấy cái vật phía dưới. Dương nhiên, nói từ “ngậm” là vẫn còn thanh thúy lắm với Bách Lý Thiên Thiên, hơn nữa nàng cũng đã tu

luyện đến trình độ “Lô hỏa thuần thanh”, dĩ nhiên, nói đến chữ ngậm này, muốn phát âm hai chữ này, thì phải tách ra đọc.

- Ừm. Dương Thiên Lôi đứng một cách hiên ngang, mắt nhắm chặt lại mặt ngẩng lên trời, phát ra thanh âm trầm thấp và thoải mái.

- Gia... Ngài nằm xuống đi! Sau mấy phút đồng hồ liếm ngậm mút, thanh âm của Bách Lý Thiên Thiên rõ ràng có vẻ kích động run run lên rất nhiều, khuôn mặt kiêu ngạo ngang ngược thường ngày biến mất, bây giờ trên mặt hiện toàn màu hồng khả nghi, nhìn ra nàng cũng một mỹ nhân không gì sánh được, chính xác là một mỹ nhân hiếm thấy.

Sau khi Dương Thiên Lôi nằm xuống, Bách Lý Thiên Thiên cũng đã nhanh chóng cởi hết y phục trên người xuống, thân thể mềm mại xinh đẹp tràn đầy dụ hoặc, trần trụi hiện ra trước mặt của Dương Thiên Lôi, hai bầu ngực no đủ, tròn trịa, eo nhỏ nhắn, cũng do khi ở cùng với Dương Thiên Lôi nàng bị hấn hung hãn “Mần”, nên càng ngày càng đầy đặn, cái mông xinh đẹp, không khỏi tản ra vẻ dụ hoặc kinh người.

Bách Lý Thiên Thiên dường như có vẻ không thể chờ đợi được nữa, nhưng lại không thể không tạm thời nhẫn nại cười ở trên bụng của Dương Thiên Lôi, thân thể nghiêng về phía trước, khiến khoảng cách hai bầu ngực trắng như tuyết hiện ra rất gần trước mặt của Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi hài lòng đưa móng vuốt hèn mọn ra, sờ vào hai bầu ngực tròn mềm mại kia, hai trái anh đào chín mọng trên ngực bị hấn sờ nắn ở trong tay liền biến đổi, đã sớm cứng rắn, dĩ nhiên là do thân thể Bách Lý Thiên Thiên đã không thể chờ đợi được.

Từ đầu đến cuối Bách Lý Thiên Thiên cứ dùng đưa cặp mông đầy đặn của mình khiến chúng không ngừng ma sát vào cái vật nóng bỏng của Dương Thiên Lôi, nàng ta hận không thể bắt đầu ngay lập tức, nhưng bản thân là nữ nô do Dương Thiên Lôi nuôi dưỡng, nên nàng ta phải có giác ngộ của nữ nô, phải cân nhắc làm những việc mà khiến Dương Thiên Lôi yêu thích.

Dưới sự xoa nắn của Dương Thiên Lôi, Bách Lý Thiên Thiên rên lên một tiếng ngây ngất, chỉ cần mỗi tiếng rên kia thôi cũng đủ khiến cho bất kỳ nam nhân nào nghe thấy cũng phải nhiệt huyết sôi trào chứ đừng nói gì tới người đích thân lâm trận, nghe tận tai nhìn tận mắt, cảm nhận sự mềm mại và xúc cảm như Dương Thiên Lôi!

374. Chương 359: Cầm Kỵ, Dị Biến.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 359: Cầm kỵ, dị biến.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chỉ lát sau, Dương Thiên Lôi liền cảm thấy tiểu huynh đệ của mình đã bị Bách Lý Thiên Thiên mút tới rỉ nước ra.

- Bắt đầu rồi! Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói.

- Rắc rắc... Từng đạo kiếp vân, lôi điện đã hình thành phía trên

Độ kiếp quả thực là đã bắt đầu rồi!

Cùng lúc đó, Bách Lý Thiên Thiên nghe được Dương Thiên Lôi nói vậy thì liền hưng phấn kêu lên một tiếng, cũng bắt đầu luôn!

Nàng vốn đang mặt đối mặt với Dương Thiên Lôi, đột nhiên lại xoay người một trăm tám mươi độ, đưa lưng về phía Dương Thiên Lôi, thân thể vẫn hơi cúi về phía trước, một tay chống lên đùi của Dương Thiên Lôi, một tay nhẹ nhàng cầm lấy tiểu huynh đệ đã sớm căng cứng của Dương Thiên Lôi lên, cái mông cong vênh nhẹ nhàng hạ xuống!

Nàng biết, đây là tư thế Dương Thiên Lôi thích nhất!

- Mông nở eo thon... mẹ nó, ả này đúng là quá dụ hoặc! Dương Thiên Lôi hơi ngẩng đầu, mở to hai mắt ra nhìn.

- Dùng ——!

Lúc kiều đồn của Bách Lý Thiên Thiên áp xuống, Tiêu Như Mộng nghênh đón đạo thiên kiếp thứ nhất!

Giờ khắc này, nhân thân của Tiêu Như Mộng phát ra tinh quang tự tin vô cùng cường đại, trên người mặc nhuyễn giáp đạo khí do Vu Nhân Kiệt luyện chế, trong tay cầm Kinh Lôi kiếm, trước khi sấm sét đánh lên người nàng, quanh thân của nàng đã đầy một lớp màn điện, sấm sét trên thân kiếm xuất ra từng đạo điện quang dài cả mấy trượng!

- A a a....

Theo kiều đồn của Bách Lý Thiên Thiên nhấp nhô cực nhanh, lúc nàng lớn tiếng phát ra những tiếng hét vui mừng chói tai, Tiêu Như Mộng cứng rắn đón nhận đạo thiên kiếp thứ nhất, đứng rất hiên ngang, thế nhưng không dùng Kinh Lôi Kiếm và lôi đình để chống lại liền dễ dàng vượt qua đạo thứ nhất! Giờ khắc này, người đã biết rõ hiệu quả của việc lôi đình thối luyện như nàng cũng không chém phá kiếp vân mà là đợi chờ đạo sấm sét thứ hai tới!

Nàng muốn như Dương Thiên Lôi, để chính mình ở dưới sấm sét thu được sự thối luyện tốt nhất!

Dương Thiên Lôi một mặt lưu ý động tĩnh của Tiêu Như Mộng, một mặt cảm thụ sự giãy dụa điên cuồng của Bách Lý Thiên Thiên, vui vẻ hưởng thụ khoái cảm được siết chặt ấm áp và cọ sát điên cuồng kia mang tới!

- Dùng dùng !

- A ——!

Lúc đạo thiên kiếp thứ hai tới, Bách Lý Thiên Thiên đột nhiên hét lên một tiếng, một cỗ nhiệt lưu trào ra, thân thể mềm mại dụ người của nàng ta bỗng nhiên run rẩy một trận, chỗ đó co rút lại tới cực hạn, siết tới mức Dương Thiên Lôi kêu lên một tiếng sướng, trong nháy mắt khi lôi kiếp đánh lên người Tiêu Như Mộng, Bách Lý Thiên Thiên đã kiệt sức không động đậy được nữa đột nhiên bị Dương Thiên Lôi xoay người đè xuống, theo từng đợt thúc mạnh của thắt lưng Dương Thiên Lôi, oanh long một tiếng, lôi kiếp cũng giáng xuống người Tiêu Như Mộng!

....

Đạo thứ ba, đạo thứ tư...

Lúc kiếp vân phát ra uy áp kinh khủng lần thứ năm hình thành, Tiêu Như Mộng rốt cuộc không dám chống đỡ nữa, đột nhiên kêu lên một tiếng, đề khởi toàn bộ pháp lực của mình, thôi động Kinh Lôi Kiếm, xuất ra một kích mạnh nhất của nàng!

Kinh Lôi kiếm phát ra màn điện chói mắt, đột nhiên bành trướng gấp mấy lần, trong nháy mắt liền thu hết pháp lực toàn thân của Tiêu Như Mộng, hóa thành một đạo kiếm quang kinh khủng chém về phía kiếp vân!

- Âm âm....

Kiếp vân tan biến, tiêu thành mấy khối, độ kiếp thành công!

...

Lúc Tiêu Như Mộng kiệt sức ngồi bệt xuống, bắt đầu cảm ngộ được rõ ràng ảo diệu khi bước vào Thần đạo, Dương Thiên Lôi rốt cuộc cũng hoàn toàn thả lỏng tâm thần, cũng bắt đầu mãnh liệt xông tới! Khi hân hân thức tới, Bách Lý Thiên Thiên hét lên một tiếng cao vút chói tai, lần lượt bị Dương Thiên Lôi đưa lên tới đỉnh!

Sau khi trải qua một hồi rong ruổi, Dương Thiên Lôi rốt cuộc rít lên một tiếng trầm thấp, phun ra!

Đúng lúc này, hân bỗng nhiên khởi động Âm dương niết bàn kinh!

Lần này, Dương Thiên Lôì cư nhiên không chút keo kiệt với Bách Lý Thiên Thiên điều ngoa này, cũng giống hệt như đối với Tiêu Như Mộng, dung nhập vô số cảm ngộ từ thiên địa pháp tắc vào nơi hai người linh nhục hợp nhất!

...

- Phi phi phi Đại sắc lang, quả nhiên là vậy mà... Lăng Hi lặng lẽ rút thần niệm về, sắc mặt đỏ bừng mà mắng. Tuy rằng biết rõ Dương Thiên Lôì là vì dễ thắng tu vi, nhưng Lăng Hi vẫn cảm thấy Dương Thiên Lôì giống như một con sói đói đã nhịn đói mấy đời rồi, lại khiến nàng có chút đồng tình với Bách Lý Thiên Thiên bị hấn làm cho chết đi sống lại.

Cảm ứng được một chút khởi động thời không pháp tắc, thân người của Lăng Hi nhoáng lên, chui lại vào trong Minh huyền bảo khố, nhìn thoáng qua Tiểu Bạch đang nỗ lực tu luyện như trước, trong mắt Lăng Hi hiện lên một tia kinh ngạc và tán thưởng, liền đi tới một chỗ không người, bắt đầu tu luyện.

Thời không pháp tắc của Thanh Tĩnh Lưu Ly bình khởi động thì một ngày một đêm liền biến thành một tháng, dựa theo tác dụng của thời không chất chồng thì thời gian ở trong Minh Huyền bảo khố là chín mươi năm!

Mặc dù có năng lượng từ Thiên Cương quần tinh trận bổ sung, một ngày cũng phải cần tới hai ức thuần dương đan.

Lấy tu vi của Lăng Hi thì một lần chỉ có thể thiêu đốt năm vạn viên thuần dương đan mà thôi, một ngày một đêm thì nàng phải thiêu đốt bốn lần mới có thể bảo trì sự vận hành liên tục không ngừng của Thời không pháp tắc. Bất quá, sau mỗi lần thiêu thì Lăng Hi liền vào trong Minh huyền bảo khố để tu luyện, cũng không mất nhiều thời gian.

Một nam, ba nữ, một linh thú, rốt cuộc đã bắt đầu hành trình tu luyện dài dòng.

Lăng Hi và tiểu linh thú đương nhiên đã định trước là tự mình tu luyện nhằm chán không gì sánh được.

Còn việc tu luyện của Dương Thiên Lôì, Tiêu Như Mộng và Bách Lý Thiên Thiên thì lại hoàn toàn khác, đã định trước là sẽ có màu sắc, kiểu diễn vạn phần...

.....

Sau khi Dương Thiên Lôì và Bách Lý Thiên Thiên xuất ra, tu luyện âm dương niết bàn kinh một ngày một đêm, trong lòng Bách Lý Thiên Thiên khiếp sợ không hiểu, bởi vì nàng cư nhiên đã lĩnh ngộ được ảo diệu của bích chương Tiên thiên cấp chín, cũng một bước đột phá, bước vào Tiên thiên cấp chín! Nàng rất muốn Dương Thiên Lôì tiếp tục dùng sức đâm nàng, làm càng ác càng tốt, tiếc là sau khi Dương Thiên Lôì xong việc thì chỉ nói một tiếng 'Không tồi' sau đó liền đề thương đi mất, biến mất trước mặt của nàng.

Lần xuất hiện tiếp theo đã đi tới bên người Tiêu Như Mộng.

Liệt hỏa bùng bùng, cần có chỗ phát!

Sau một phen điều tình triển miên, Dương Thiên Lôì rốt cuộc kiên trì tiếp tục đi khiêu khích cảm kị của Tiêu Như Mộng.

Lúc đại bùng nóng bùng bùng của hấn có ý định chạm tới cảm khu của Tiêu Như Mộng thì quả nhiên, giống như dự liệu của hấn, Tiêu Như Mộng nhất thời tràn ngập sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt liền trắng bệch. Thế nhưng khiến cho Dương Thiên Lôì bất ngờ chính là lần này Tiêu Như Mộng cư nhiên không đẩy hấn ra, chỉ là khẩn trương run rẩy ôm lấy hấn, hơn nữa càng kinh người hơn chính là Tiêu Như Mộng dưới tình huống sợ hãi như vậy, chẳng những không khép chặt hai chân, ngược lại còn phối hợp mở ra một khe!

375. Chương 360: Hoàn Bích.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 360: Hoàn bích.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng, hầu như trong nháy mắt đã ứa đầy mồ hôi lạnh.

Thế nhưng nàng lại cố gắng chịu đựng.

Bởi vì nàng biết rõ, muốn nhanh chóng thoát khỏi không gian hỗn loạn này chỉ có thể giúp Dương Thiên Lôi tấn cấp với tốc độ nhanh nhất mà thôi, mà hiện tại, trên đời này chỉ có mỗi mình nàng có thể giúp được Dương Thiên Lôi. Nàng biết rõ, một ngày nào đó, nàng cũng sẽ giao cho Dương Thiên Lôi. Mặc dù trong lòng nàng thầm nghĩ, thân thể của chính mình không trong sạch, không thể nguyên nguyên vẹn vẹn giao cho Dương Thiên Lôi, cũng không xứng với Dương Thiên Lôi, nhưng giờ khắc này, cũng không quản được nhiều thứ như vậy nữa.

Huống hồ gì, nàng đã nghĩ thông suốt rồi, nàng không cần phải quang minh chính đại làm nữ nhân của Dương Thiên Lôi, nàng chỉ cần có thể có một địa vị không chút tiếng tăm gì ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình là đủ.

Những thứ khác, nàng hoàn toàn không cần.

Nếu có một ngày, chờ cảnh giới của nàng đủ cường đại, nàng sẽ âm thầm rời đi, giải quyết mối thù khắc cốt ghi tâm trong lòng nàng mấy trăm năm nay!

Nhìn thấy bộ dạng hoảng sợ tới mức toàn thân run rẩy và gương mặt tái nhợt của Tiêu Như Mộng như vậy, Dương Thiên Lôi lại đau lòng không nỡ nhấn tâm hạ thủ, hắn ôn nhu nhẹ nhàng vỗ vỗ Tiêu Như Mộng, hắn muốn chậm rãi rút cái vật đang ở giữa hai chân của Tiêu Như Mộng về.

Thế nhưng, Tiêu Như Mộng đột nhiên lại đưa tay ngăn hắn lại. Nàng vất vả lắm mới hạ được quyết tâm, không muốn Dương Thiên Lôi rút lui vào lúc này, bằng không thì sớm muộn gì cũng có một ngày nàng phải trải qua một màn này.

- Thiên Lôi... sớm muộn gì cũng có một ngày... ta phải làm.... Ta... ta chịu được... tới đây đi! Giọng nói của Tiêu Như Mộng run run nhưng lại kiên định. Vừa nói vừa không để cho Dương Thiên Lôi có cơ hội cự tuyệt, nàng trực tiếp tách đôi chân ngọc ra, dùng bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo đang run run của nàng để cầm lấy trần căn của Dương Thiên Lôi, nhắm mắt lại, nhũ mào, lông mi cong dài bởi vì sợ hãi mà kịch liệt run rẩy, nhưng vẫn kiên định kéo nhẹ cái vật cứng rắn nóng như lửa kia, từng chút từng chút đặt ngay trước nơi cấm kỵ của nàng!

Rốt cuộc.....

Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm giác được mình đã chạm vào...

Thế nhưng...

Ngay lúc bàn tay của Tiêu Như Mộng rời khỏi, tràn ngập sợ hãi nhưng vẫn kiên định bảo Dương Thiên Lôi tiến vào, hơn nữa Dương Thiên Lôi cũng bắt đầu chậm rãi tiến vào, lúc mới tiến vào được một chút, bỗng nhiên lại sinh ra chuyện khiến cả Tiêu Như Mộng lẫn Dương Thiên Lôi cảm thấy khiếp sợ vô cùng!

Một đạo bạch quang bàng bạc rất kinh khủng cùng với một cỗ uy áp vượt xa sức tưởng tượng của Tiêu Như Mộng và Dương Thiên Lôi bỗng nhiên bạo nổ từ chỗ tư mật của Tiêu Như Mộng!

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi căn bản không kịp phản ứng, hắn giống như bị điện giật, bắn ngược trở ra!

Không có bị thương, trần căn vẫn bình yên vô sự!

Nhưng cả Tiêu Như Mộng lẫn Dương Thiên Lôi lại đồng thời sợ hãi kêu lên một tiếng!

Khiếp sợ!

Khiếp sợ tuyệt đối!

Dương Thiên Lô có thể khẳng định, đây cũng không phải năng lượng mà Tiêu Như Mộng có thể sở hữu, cũng tuyệt đối có thể khẳng định, cổ uy áp phát ra thần niệm kia tuyệt đối là một thứ vượt xa cảnh giới của hắn!

Hắn cảm bản không thể chống cự!

Đây là chuyện gì? Vì sao lại xuất hiện hiện tượng quỷ dị như vậy?

Dương Thiên Lô không rõ vì sao, chính Tiêu Như Mộng cũng không hiểu thế nào!

- Mộng Mộng ... đây là có chuyện gì?

- Ta ... ta cũng không biết... Về sợ hãi trên mặt Tiêu Như Mộng đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó chính là mờ mịt và khiếp sợ.

- Cầm chế, Mộng Mộng, đây là cầm chế do cao thủ vượt xa tưởng tượng của chúng ta lưu lại!

- Chẳng lẽ là hắn... Không, hắn đã hủy một đời của ta rồi... lẽ nào ngay cả điều này cũng không buông tha ta hay sao? Tiêu Như Mộng nói đầy thống khổ, trong ánh mắt bỗng nhiên tràn ngập cừu hận, đột nhiên ôm lấy đầu, đau đớn tới tâm tê liệt phé, trong nháy mắt giống như từng cây kim đâm vào trong đầu của nàng.

Thế nhưng, vào lúc này, trên cánh tay trái của Tiêu Như Mộng đột nhiên lại phát ra từng đạo quang mang chói mắt, Dương Thiên Lô vốn muốn vọt tới bên cạnh Tiêu Như Mộng, ôm lấy nàng, an ủi nàng, lại khiếp sợ mở to hai mắt ra nhìn!

Lúc ba động dị biến trên cánh tay trái truyền tới, Tiêu Như Mộng kêu lên một tiếng cực kỳ thống khổ, thân thể xích lô bỗng nhiên cuộn mình lại, đau đớn lẫn lộn trên mặt đất!

Tuy rằng Dương Thiên Lô rất muốn làm gì đó, nhưng trực giác cho hắn biết, giờ khắc này hắn không thể làm bất cứ điều gì, chỉ có thể mở to mắt ra nhìn! Hoàn toàn dung nhập tâm thần vào trong người của Tiêu Như Mộng, cảm ứng sự biến hóa của khí tức trong cơ thể nàng, nếu như thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì hắn lại ra tay!

Quả nhiên, giằng co khoảng hơn mười phút, quang mang trên tay trái của Tiêu Như Mộng chậm rãi biến mất, mà sự thống khổ của Tiêu Như Mộng cũng dần dần bớt đi, toàn thân ướt đầm mồ hôi, giống hệt như vừa tắm xong vậy.

Nhưng mắt của Dương Thiên Lô lại trừng lớn như chuông đồng, gần như lớn gấp hai bình thường, trong mắt tràn ngập không thể tin nổi và kinh hãi nồng đậm!

- Mộng Mộng! Người nhìn xem, người mau nhìn đi, đây là cái gì? Dương Thiên Lô thặng một cái đã nhảy tới bên cạnh Tiêu Như Mộng, gơ cánh tay trái của Tiêu Như Mộng lên.

Một khối ấn ký màu đỏ đậm nhỏ như hạt đậu đỏ rõ ràng hiện ra trên cánh tay trái của Tiêu Như Mộng!

Thủ cung sa!

Thủ cung sa tượng trưng cho hoàn bích, băng thanh ngọc khiết!

- Không Không thể nào, đây là giả...

- Đây là thật!

- Không, là giả... Thiên Lô, người không biết.... Tiêu Như Mộng bỗng nhiên thống khổ nhào vào trong lòng của Dương Thiên Lô, những giọt nước mắt trong suốt nhất thời chảy ra, tới tận lúc này, nỗi ủy khuất, cừu hận và khuất nhục ứa hơn bốn trăm năm nay trong lòng của nàng, nàng rốt cuộc cũng nhận không được muốn nói hết cho Dương Thiên Lô nghe: - Người hãy nghe ta nói...

- Ân. Dương Thiên Lô yêu thương ôm lấy Tiêu Như Mộng, nhẹ nhàng vỗ lên tấm lưng trơn mịn của nàng, chậm rãi rót từng đạo thần niệm vào trong cơ thể của nàng, ổn định võ về tâm thần đang bồn loạn của nàng.

Nguyễn Hi Vũ.

Lúc Tiêu Như Mộng nói cái tên này ra, Dương Thiên Lô cũng không tỏ ra quá mức khiếp sợ. Lúc trước, từ miệng của Bách Hiểu Sinh Mạc Thương, hắn từ lâu đã kết luận Tiêu Như Mộng chính thiếu nữ thiên tài Nguyễn Hi Vũ danh chấn tu luyện giới năm xưa.

Lúc Tiêu Như Mộng nói ra Phiêu Miểu Tiên Cung của Nam Hải, hắn cũng không quá mức kinh ngạc, hắn cũng đã được Bách Hiểu Sinh Mạc Thương giải thích rõ ràng. Đây là một môn phái còn trên cả bát đại môn phái, sở hữu địa vị vô thượng ở cả Thiên Huyền đại lục và Tây Phương đại lục, cùng với vô số tiên đảo trên biển, chính là Tiêu Như Mộng, không, phải nói là sư môn của Nguyễn Hi Vũ!

Mà khi Tiêu Như Mộng đau khổ nói ra nàng vì sao đạo cơ tấn hủy, từ thiên tài thiếu nữ bị đánh vào phạm trần, Dương Thiên Lô rốt cuộc cũng lộ ra thần tình khiếp sợ và phẫn nộ!

- Nếu như... nếu như không phải gặp được vị tiền bối thần bí kia, truyền Huyền tấn đại pháp cho ta, cũng khuyến khích ta báo thù rửa hận... ta, ta đã chết rồi... Tiêu Như Mộng rốt cuộc cũng nói ra được bí mật che giấu suốt bốn trăm năm.

Nghe Tiêu Như Mộng nói xong, Dương Thiên Lô lại rơi vào trầm tư, hắn loáng thoáng cảm thấy không hợp lý, nhất là sau khi nghe đoạn nữ nhân thần bí kia xuất hiện.

Cái tên không bằng cảm thú kia, lúc hắn làm ra chuyện không bằng cảm thú với Tiêu Như Mộng, tại sao Tiêu Như Mộng chỉ là bị thương nặng chờ chết? Một nhân vật cao cao tại thượng được mọi người kính ngưỡng như thần tiên kia tại sao lại có thể sơ ý như vậy? Nữ nhân thần bí kia vì sao lại xuất hiện ở nơi của Tiêu Như Mộng trùng hợp như vậy? Hơn nữa, vì sao lại truyền thụ Huyền tấn đại pháp cho Tiêu Như Mộng đạo cơ đã bị tấn hủy, còn khuyến khích nàng báo thù? Nàng lại vì cái gì mà thay đổi khí tức của Tiêu Như Mộng hoàn toàn, khiến cho ngay cả những người quen biết Tiêu Như Mộng cũng không nhận ra là nàng?

Quan trọng hơn nữa, chính là cái tên không bằng cảm thú kia, nếu như đã muốn Tiêu Như Mộng chết thì căn bản không cần phải lưu lại cảm chế kia trong người của Tiêu Như Mộng, hơn nữa còn là loại cảm chế thủ thân như vậy. Kia liền chỉ có một khả năng, cảm chế này là do nữ nhân thần bí kia lưu lại!

Thế nhưng, trên tay của Tiêu Như Mộng, tại sao lúc này lại xuất hiện thủ cung sa?

Chuyện này, dường như từ đầu chí cuối đều che giấu một bí mật lớn hơn nữa!

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng thở ra một hơi, đột nhiên nhìn Tiêu Như Mộng nói: - Mộng Mộng, chuyện xảy ra không đơn giản như chúng ta nghĩ đâu, ta muốn kiểm tra thân thể của ngươi một chút!

- Kiểm tra thân thể?

- Ân! Dương Thiên Lô gật đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán của Tiêu Như Mộng, nói: - Đừng sợ, nhắm mắt lại...

Tiêu Như Mộng không biết tại sao Dương Thiên Lô lại muốn kiểm tra, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Sau một lát, nàng cảm thấy Dương Thiên Lô nhẹ nhàng tách hai chân của nàng ra, sau đó hai tay của Dương Thiên Lô lại chậm rãi đưa tới chỗ tư mật của nàng, nhẹ nhàng tách ra...

Tiêu Như Mộng nhất thời lại sợ hãi run lên, tận sâu trong nội tâm vẫn tràn ngập xấu hổ và ngượng ngùng, bởi vì nàng biết rõ, Dương Thiên Lô nhất định là đang nhìn chằm chằm chỗ tư mật của mình. Nhưng vì đã trải qua một lần, nàng cố chịu đựng, không khép hai chân lại, nhúu mày, mặc cho Dương Thiên Lô kiểm tra.

Sau một lát, Dương Thiên Lô liền buông tay ra, tràn ngập kinh hỉ mà nói ra một câu khiến Tiêu Như Mộng kinh ngạc: - Mộng Mộng, thủ cung sa là thật đó!

- Không thể nào, rõ ràng...

- Thật thật giả giả, giả giả thật thật, huyền tấn đại pháp có thể mê hoặc người khác thì nữ nhân thần bí kia cũng có thể mê hoặc được người! Hay là... chúng ta thử lại đi!

....

Sau một lát, khi Dương Thiên Lôi mang theo tâm tình kích động, lần thứ hai chạm tới cấm địa của Tiêu Như Mộng thì đạo cấm chế kinh khủng kia lại không biến mất như trong dự đoán, vẫn cứ đứng lúc trực tiếp đánh văng Dương Thiên Lôi ra như cũ!

Bất quá, có lời giải thích cực kỳ khẳng định của Dương Thiên Lôi, Tiêu Như Mộng tuy rằng không rõ lắm đã xảy ra chuyện gì, cũng không tin ký ức mình đã khắc cốt ghi tâm suốt bốn trăm năm lại là ảo cảnh, nhưng tận sâu trong nội tâm nàng lại hy vọng đó thật sự là ảo cảnh.

Tuy rằng tạm thời không thể tìm ra đáp án, nhưng nàng biết, nếu như đây thật sự là do nữ nhân thần bí kia sắp đặt thì rốt cuộc cũng có một ngày sẽ tra ra manh mối.

Không hề nghi ngờ, Tiêu Như Mộng vô luận là thể xác hay tinh thần, ngay lúc này đây đều đã thả lỏng hơn rất nhiều.

.....

Thời gian, một ngày một đêm trôi qua. Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng tạm thời bỏ nghỉ hoặc trong lòng xuống, toàn lực chú tâm vào trong việc tu luyện. Tiêu Như Mộng mới bước vào Thần đạo, lúc tu luyện Âm dương niết bàn kinh với Dương Thiên Lôi lần thứ hai, quả nhiên thu được hiệu quả kinh người, tuy rằng vẫn không thể linh nhục giao hợp như cũ, nhưng tốc độ tiến cảnh của hai người lại tăng nhanh hơn rất nhiều!

Những lúc Dương Thiên Lôi thật sự không thể nhịn được nữa thì sẽ đi tới không gian của Bách Lý Thiên Thiên, sau khi thật sự phát tiết xong thì hắn sẽ một mình tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh một lúc, sau đó lại song tu với Tiêu Như Mộng.

Cứ vậy lặp đi lặp lại, điên cuồng mà tu luyện.

.....

- Hô ——

Tiên Linh đảo, thân ảnh của Phong Vô Kỵ chậm rãi xuất hiện, sau khi thở dài một hơi, chậm rãi mở mắt, hai đạo tinh quang chợt lóe lên rồi biến mất, ngay lúc này đây, hắn thoát nhìn lại khôi phục bộ dạng già nua không gì sánh được, không có chút khí tức nào của cường giả lần nữa. Bất quá, sau khi trải qua một ngày một đêm chữa thương, hắn đã khôi phục được tu vi. Chỉ là một vạn năm thọ nguyên bị thiêu đốt đã không còn nữa mà thôi.

Sau khi tỉnh lại từ trong trạng thái tu luyện, Phong Vô Kỵ cũng không đứng dậy ngay mà là trực tiếp bắt đầu thôi diễn.

Lúc này đây, hắn không hề tùy ý thôi diễn bình thường nữa, bởi vì hắn biết rõ, mặc kệ là lời của hai ả yêu nữ nói có thật hay không, Dương Thiên Lôi nhất định đã gặp phải kiếp nạn từ trước tới nay chưa hề có.

Một vạn năm hắn cũng có thể bỏ đi, hi sinh thêm một ngàn năm nữa, hắn cũng sẽ không tiếc. Thần đạo cấp bảy Vũ Không cảnh đỉnh phong như hắn sở hữu ba vạn hai ngàn bốn trăm năm thọ nguyên, một vạn một nghìn năm, bất quá chỉ là một phần ba thọ nguyên của hắn mà thôi, hắn có lòng tin tuyệt đối, rất nhanh liền có thể bước vào Thần đạo cấp tám, tuyệt đối sẽ không vì vấn đề thọ nguyên mà tạo thành hạn chế với việc tu luyện chút nào.

Trong nháy mắt, một ngàn năm thọ nguyên đã trực tiếp bị Phong Vô Kỵ thiêu đốt, hai bàn tay già nua nhăn nheo của hắn nhanh chóng xuất ra từng đạo thủ ấn phức tạp, theo từng đạo thủ ấn bị đánh vào hư không, hai mắt của Phong Vô Kỵ giống như xuyên qua thời không, bước vào mệnh vận trường hà (con sông dài của vận mệnh)!

Qua hơn mười phút sau, Phong Vô Kỵ đột nhiên khiếp sợ mở to hai mắt ra nhìn, lắp bắp: - Dương gia, Lộ Miếu Ân! Trương Tử Hàm... Hỗn loạn không gian? Làm sao có thể?

Trong lòng Phong Vô Kỵ tràn ngập nghi hoặc và khiếp sợ, hắn không ngờ tới chính là lần này thiêu đốt một ngàn năm thọ nguyên, vốn là chuẩn bị bảo vệ sự tồn tại khủng bố của Dương Thiên Lôi, cư nhiên không có bất luận phản phệ gì, dễ dàng bắt được khí tức của Dương Thiên Lôi ở trong mệnh vận trường hà, Dương Thiên Lôi đang ở trong hỗn loạn không gian, vẫn hoàn hảo không hao tổn chút nào!

376. Chương 361: Lục Diệu Âm.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 361: Lục Diệu Âm.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhưng thứ thật sự khiến hấn khiếp sợ và nghi hoặc chính là lúc thu được tin tức của Dương Thiên Lô, muốn tiếp tục thâm nhập, cư nhiên lại hiện ra khí tức của Trương Tử Hàm và Dương gia Lộ Miểu Ân! Khí tức của Trương Tử Hàm phi thường yếu ớt, nhưng khí tức của Lộ Miểu Ân cư nhiên lại phi thường rõ ràng và cường đại, dường như ngay cả khí tức của Dương Thiên Lô cũng bị át mất!

- Lộ Miểu Ân... Lục Diệu Âm! Lẽ nào, mẫu thân của Thiên Lô chính là Lục Diệu Âm thật hay sao? Nhưng vì sao khi thôi diễn Thiên Lô lại bắt được khí tức của nàng và Trương Tử Hàm? Lẽ nào... Phong Vô Kỵ nghĩ tới đây, trong mắt bỗng nhiên lóe lên một tia chợt hiểu. (Tên mẹ của Dương Thiên Lô là Lộ Miểu Ân - Lù Miảo Yin còn Lục Diệu Âm thì là Lu Miảo Yín, cùng âm)

- Đúng! Hỗn loạn không gian! Thiên Lô tuy rằng không sao cả, nhưng đã lạc vào hỗn loạn không gian, muốn tìm được hấn... phải cần có cảm ứng của hấn và người thân cận với hấn nhất! Trương Tử Hàm và hấn đã là đạo lữ song tu thật sự, Lộ Miểu Ân lại là mẫu thân ruột của hấn... nhất định là vậy! Phong Vô Kỵ kinh hỉ mà nói.

- Tồn tại cường đại.... tin tức này tất nhiên là hấn cố ý truyền cho ta, để ta đi giải cứu Thiên Lô đây! Phong Vô Kỵ lại khiếp sợ thốt lên.

Phong Vô Kỵ nói xong, đột nhiên xé rách không gian, biến mất trên Tiên Linh đảo.

...

Nhận Môn Quan.

Không bao lâu sau khi Phong Vô Kỵ rời khỏi, bốn mươi vạn đại quân của Mộc gia liền chạy tới. Mộc Thành Sâm ra lệnh một tiếng, bốn mươi vạn đại quân nhất thời gào thét, giống như mãnh hổ hạ sơn, lao ra khỏi Nhận Môn Quan, bắt đầu thu phục thành trì!

Nạp Lan đế quốc mất đi Tiên thiên cao thủ thì sao có thể là đối thủ của tinh tinh Cát Ương đế quốc?

Hướng hồ gì Cát Ương đế quốc còn có ba trăm cao thủ của Trảm Không kiếm phái trợ uy!

Binh lính của Nạp Lan đế quốc trực tiếp tản ra, bình bại như núi đổ!

Bất quá, đám người Dương Huyền Phong, Dương Thiên Lệ, Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm, Dương Thiên Ngao, Phong Mã Ngưu, Vô Đại Lang cũng không đuổi theo cùng với đại quân mà lại tràn ngập lo lắng ở lại trong Nhận Môn Quan đợi Phong Vô Kỵ trở về.

Lúc Trương Tử Hàm và Lục Thanh Âm trở về, một canh giờ trôi qua, hai canh giờ trôi qua, trong nháy mắt đã qua hết một ngày, thế nhưng vẫn không thấy Phong Vô Kỵ trở về!

Mỗi người đều trở nên càng lúc càng lo lắng.

Đúng lúc này, đại quân của Dương gia, dưới sự lãnh đạo của Dương Hồng Toàn đã chạy tới Nhận Môn Quan!

Lúc Dương Hồng Toàn vừa mới nhìn thấy mọi người thì tràn ngập kinh hỉ, nhưng khi thấy vẻ mặt của mọi người, dường như đã ý thức được gì đó, sau khi được giải thích rõ ràng tình huống xong thì gương mặt già nua nhất thời lại càng thêm già nua, tham gia vào trong nhóm người chờ đợi.

Còn Dương gia quân thì tiến quân thần tốc, hợp lại với Mộc gia quân.

Lấy lại đất đai, tiếp nhận thành trì và quặng mỏ đã trở thành kết cục không thể tránh khỏi.

Một ngày rười.

Trong nháy mắt đã là một ngày rười. mọi người ở đây lại càng thêm lo lắng, hự không bỗng nhiên truyền đến một trận dao động, tiếp theo sau đó, thân ảnh già nua của Phong Vô Kỵ liền xuất hiện trước mắt mọi người, trong nháy mắt khi nhìn thấy Phong Vô Kỵ, trong lòng mọi người đều kinh hãi, nhưng khi thấy vẻ mặt già nua của Phong Vô Kỵ cũng rất khó coi, hơn nữa lại về một mình, trong lòng mọi người nhất thời trầm xuống.

- Đừng lo, hai ả yêu nữ kia trọng thương bỏ chạy, Thiên Lô chỉ là gặp một chút khó khăn thôi. Người là phụ thân của Thiên Lô? Phong Vô Kỵ sau khi chậm rãi hạ xuống trước mặt mọi người liền hỏi ngắn gọn.

- Đúng vậy, tiền bối. Dương Huyền Phong cung kính đáp.

- Muốn cứu Thiên Lô thì cần phải có mẫu thân của hắn là Lộ Miểu Ân cũng chính là sư tỷ của Thanh Âm môn...Lục Diệu Âm! Trong đôi mắt già nua của Phong Vô Kỵ lóe lên hai đạo tinh quang, trầm giọng nói.

- A? sư tỷ, nàng chính là đại sư tỷ của ta sao? Lục Thanh Âm liền nói với vẻ kích động. Tuy rằng nàng chưa bao giờ gặp mặt, nhưng đối với Thiên Âm môn đã bị diệt sạch mà nói thì việc biết rõ vị đệ tử mà sư phụ Lục Linh Tê của mình đặc ý nhất, thương yêu nhất vẫn còn sống, khiến nàng vô cùng kích động, loại cảm giác này, cũng giống như đột nhiên gặp lại người thân vậy.

- Miểu Ân....thật sự là... Hai người Dương Huyền Phong và Dương Hồng Toàn cũng giật mình hỏi lại.

- Không sai! Nàng chính là hóa phàm nhập thể Lục Diệu Âm. Phong Vô Kỵ nói.

Khẳng định như vậy là vì hắn cảm ứng được khí tức phi thường cường đại trên người Dương Thiên Lô, thậm chí ngay cả khí tức của Dương Thiên Lô cũng đều không bằng.

Tuy rằng Phong Vô Kỵ không biết vì sao Lục Diệu Âm hóa phàm nhập thể có thể làm được điều ấy, nhưng có thể khẳng định đây là chuyện mà người khác tuyệt đối không thể làm được, cho dù là hắn đi nữa cũng không thể làm được.

Hơn nữa hắn đoán tồn tại khủng bố luôn bảo hộ Dương Thiên Lô có phải là Lục Diệu Âm hay không?

Một tuyệt thể thiên tài trong vòng một trăm năm đã vô thanh vô tức tiến vào Thần đạo cấp năm, sau khi hóa phàm nhập thể sẽ có tu vi kinh người cỡ nào, Phong Vô Kỵ cũng không dám nói trước.

- Đi thôi, chúng ta đến Dương gia của các người! Phong Vô Kỵ nói xong bỗng nhiên vung tay áo lên, mọi người được thu vào càn khôn tụ, thân hình nhoáng lên một cái liền biến mất ở Nhạn Dang Quan.

Cát Ương đế quốc, Cực Dương thành.

Trong hư không bỗng nhiên truyền đến một trận dao động, thân ảnh của Phong Vô Kỵ nhất thời xuất hiện ở bên trên Cực Dương Thành. Một đạo lưu quang hiện lên, Trương Tử Hàm được phóng thích ra khỏi càn khôn tụ của Phong Vô Kỵ, trực tiếp biến thành một đạo kiếm quang đi trước dẫn đường đến Dương gia.

Chỉ một lát sau liền đi tới trên bầu trời ở Dương gia, trực tiếp đáp xuống trong Dương gia.

- Gia chủ, thiếu gia!

Khi Dương Hồng Toàn và Dương Huyền Phong mang theo mọi người đi tới biệt viện của Lộ Miểu Ân ở, tiểu nha hoàn đứng ở trước cửa là Tiêu Thanh, lúc vừa nhìn thấy nhiều người xuất hiện trước mặt mình như vậy, nhất là thấy hai người Dương Huyền Phong và Dương Hồng Toàn cùng xuất hiện, nhất thời kinh hãi quỳ xuống đất, cung kính nói.

- Miểu Ân đâu? Dương Huyền Phong trực tiếp hỏi.

- Thiếu phu nhân... ở trong phòng.. Tiêu Thanh không biết xảy ra chuyện gì, nhưng vốn thông minh lanh lợi, nhìn vẻ mặt của mọi người thì nàng liền biết tất nhiên không phải chuyện nhỏ.

- Tiền bối, ngài chờ một lát ta gọi Miểu Ân đi ra! Dương Huyền Phong cung kính nói với Phong Vô Kỵ, nói xong liền muốn đẩy cửa đi vào.

- Thiếu gia.... Tiêu Thanh đột nhiên lại chặn trước cửa, vẻ mặt nơm nớp lo sợ. Mặc dù biết rõ là tình huống đặc biệt, nhưng nàng là nha hoàn bên cạnh Lộ Miểu Ân, đối với lời căn dặn của chủ nhân mà nàng kính trọng nhất đương nhiên nhớ rõ trong lòng, rụt rè nói: - Thiếu phu nhân đã lệnh cho nô tì, mấy ngày nay, bất luận là ai cũng không được quấy rầy người...

- Ủ, người đi xuống đi, Miểu Ân sẽ không trách người! Dương Thiên Lôi vừa nói vừa trực tiếp đẩy cửa tiến vào. Mọi người cũng đi theo vào trong việc.

- Miểu Ân!

Đúng lúc này, Dương Huyền Phong vừa bước vào trong phòng liền kêu lên một tiếng đầy kinh hãi. Thân hình của Dương Thiên Lôi nhoáng lên một cái liền vọt theo vào trong.

- Chương giáo... không xong, ngài mau vào xem đi! Phong Vô Kỵ khẽ nhíu mày, thân hình nhoáng lên một cái liền biến mất ngay tại chỗ. Dương Hồng Toàn, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm và Trương Tử Hàm cùng với Mộc Tử Vi cũng vội vã chạy vào.

- Làm sao có thể. Lúc Phong Vô Kỵ dung nhập thần niệm vào trong người của Lộ Miểu Ân, nhất thời khiếp sợ mở to hai mắt ra nhìn. Người có tu vi Thần đạo cấp bảy đỉnh phong như hắn cư nhiên lại khiếp sợ, hiển nhiên là gặp phải một chuyện không thể tin nổi.

- Tiền bối, Miểu Ân làm sao vậy? Dương Huyền Phong vội vàng hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của mọi người, Phong Vô Kỵ mặc dù biết có nói ra thì cũng không mấy ai hiểu được, nhưng vẫn nói ra: - Hòa phạm.... Nguyên thần phong ấn của nàng cư nhiên lại không ở trong người của nàng! Sinh nguyên toàn thân đang dần lụi tàn.... Lúc Phong Vô Kỵ nói tới đây, trong mắt đột nhiên lóe lên hai đạo tinh quang: - Ta hiểu rồi! Hương Hương, Thiên Lệ, Thanh Âm, mấy người các người luân phiên truyền pháp lực vào cho nàng! Tử Hàm, hiện tại toàn bộ đều nhờ vào người!

- Toàn bộ đều nhờ vào ta? Trương Tử Hàm không rõ lời của Phong Vô Kỵ là có ý gì, kinh ngạc hỏi lại.

- Ân, bản tôn hao phí ngàn năm thọ nguyên, thôi diễn ra hoàn cảnh của Thiên Lôi, biết được hiện tại hắn đang bị lạc trong hỗn loạn không gian, mà tin tức thu được chính là muốn tìm được hắn trong hỗn loạn không gian thì chỉ có mẫu thân Lộ Miểu Ân của hắn và người. Vốn là khí tức của mẫu thân hắn mãnh liệt hơn, nếu như có thể được thì đương nhiên sẽ dễ dàng hơn. Bất quá bây giờ lại không thể được. Mà trên người Dương Thiên Lôi cũng còn khí tức của người, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng lại là hy vọng duy nhất! Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi! Phong Vô Kỵ nói.

- Vâng!

- Miểu Ân nàng.... Dương Huyền Phong vẫn còn hoang mang lo sợ, hắn căn bản không rõ cái gì là nguyên thần hay hỗn loạn không gian, ở trước mặt đám người Phong Vô Kỵ, hắn chỉ là một phạm nhân, Mà chuyện xảy ra trên người Lộ Miểu Ân đã hoàn toàn vượt xa phạm trù hiểu biết của hắn.

- Đan dược này, mỗi ngày một viên. Hương Hương, mấy người các người luân phiên thúc dục dược lực và quán thủ pháp lực, nếu như có thể duy trì tới lúc cứu được Thiên Lôi về thì nàng cũng sẽ được cứu. Chúng ta đi thôi! Ngay cả Phong Vô Kỵ cũng không dám khẳng định. Bởi vì loại hiện tượng quỷ dị như nguyên thần rời xác này cho tới bây giờ hắn vẫn chưa thấy qua, tuy rằng hắn rất muốn tìm hiểu rõ, hơn nữa, nếu như hắn thật sự muốn biết được thân thể thật sự của Dương Thiên Lôi cùng với những gì Lộ Miểu Ân đã trải qua mà nói thì tất nhiên cũng có thể tìm hiểu được, nhưng lúc này đây không phải lúc hao phí tinh lực vào chuyện này, việc khẩn cấp trước mắt chính là mau chóng cứu được Dương Thiên Lôi về. sinh mệnh của Lộ Miểu Ân mới có thể vẫn hồi.

Bởi vì trên người Dương Thiên Lôi còn có khí tức cực kỳ cường đại của Lộ Miểu Ân lưu lại. Tuy rằng Phong Vô Kỵ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng mơ hồ cảm thấy được, rất có thể là do nguyên thần của Lộ Miểu Ân. Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích được, tại sao trên người Dương Thiên Lôi lại ẩn chứa khí tức của mẫu thân cường đại tới vậy.

Không gian một trận ba động, Phong Vô Kỵ liền dắt theo Trương Tử Hàm biến mất trước mặt mọi người.

Lộ Miểu Ân, Lục Diệu Âm.

Phong ấn nguyên thần, hóa phàm nhập thể. Phong ấn nguyên thần là một loại hành vi đập nổi chìm thuyền, không có bất kỳ đường lui nào.

Một khi phong ấn nguyên thần, một thân thần niệm và pháp lực cũng không thể nào vận dụng được nữa. Cũng chỉ có sau khi hoàn thành hóa phàm mới có thể tự động giải khai.

Mục đích của hóa phàm chính là, một là ngưng luyện bản tâm, hai là rèn luyện nhục thân.

Ngưng luyện bản tâm chính là thông qua sự tẩy rửa thất tình lục dục của thế gian, khiến bản tâm càng thêm trong suốt, không nhiễm một hạt bụi nào, là mấu chốt khi trừ tâm ma.

Rèn luyện nhục thân, ở giai đoạn cuối của Hậu thiên Tinh giả mới là rèn luyện nhục thân thật sự, một khi bước vào Tiên thiên, sự rèn luyện đối với nhục thân sẽ có hạn, mà sau khi thăng cấp tới Thần đạo thì nhục thân lại càng không có rèn luyện gì. Tuy rằng theo tu vi tăng lên thì nhục thân cũng sẽ càng ngày càng mạnh, nhưng loại mạnh này lại không phải sức mạnh thật sự của từng tế bào nơi nhục thân.

Mà dưới tình trạng mỗi lần năng lượng ẩn chứa trong tu vi của mình thay đổi, đa số những tu luyện giả có nhục thân tương đối cường đại, ở Thần đạo cấp năm, cấp sáu, thậm chí cả cấp bảy cũng vẫn không đủ dùng để kèm hãm tu vi của mình đề cao. Nhưng, tuyệt đại đa số tu luyện giả trước Thần đạo cấp tám đều phải hóa phàm một lần, thậm chí hai lần để đề thăng cường độ nhục thân của chính mình. Bởi vì, sau Thần đạo cấp tám, yêu cầu đối với cường độ nhục thân là vô cùng cao.

Phong Vô Kỵ lúc là Thần đạo cấp sáu cũng đã hóa phàm độ kiếp. Bất quá mục đích lớn nhất của hắn khi hóa phàm độ kiếp chính là dùng tình kiếp ngưng luyện bản tâm.

Mà Lộ Miểu Ân, là tuyệt thế thiên tài trong vòng trăm năm liền tấn cấp tới Thần đạo cấp năm, mục đích hóa phàm quan trọng nhất chính là rèn luyện nhục thân.

Hóa phàm nhập thể, nàng bước chân vào Cát Ương đế quốc, Cực Dương học viện. Vốn tưởng rằng chỉ cần nàng thành công tấn cấp tới Tiên Thiên thì liền có thể hóa phàm thành công, Chính là nàng lại gặp phải tảng đá thần bí kia phá vỡ. Phá vỡ toàn bộ dự liệu của nàng. Quỷ dị hơn chính là không phát sinh quan hệ cùng bất kỳ nam nhân nào mà lại mang thai Dương Thiên Lôi. Càng quỷ dị hơn chính là sau khi Dương Thiên Lôi ra đời, phong ấn nguyên thần của nàng thể nhưng lại tiến vào trong người của Dương Thiên Lôi, không những như thế, ngay cả tinh thần chi lực mà nàng thói luyện được sau khi hóa phàm cũng đều bị hấp thu không còn một mảnh.

Hơn nữa, lúc Dương Thiên Lôi ở bên cạnh nàng, vô luận là tinh thần chi lực mà nàng thói luyện được thế nào cũng đều biến mất một cách quỷ dị, dường như cũng đều bị Dương Thiên Lôi hấp thu.

Nàng vốn có thể thông qua việc giết Dương Thiên Lôi mà lấy lại nguyên thần của mình, nhưng nàng căn bản không làm được. Trái lại, sau khi hắn được sinh ra, nàng liền đặt hết toàn bộ yêu thương vào hắn, nhìn hắn khôn lớn từng ngày, nàng vô cùng bình tĩnh, nàng thậm chí cảm thấy được, cho dù cả đời của nàng cũng không thể khôi phục tu vi thì nàng cũng cam tâm tình nguyện. chỉ cần Dương Thiên Lôi được khỏe mạnh khôn lớn là được.

377. Chương 362: Bồi Dưỡng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 362: Bồi dưỡng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc Dương Thiên Lôi rời khỏi Cát Ương đế quốc, bước vào Trăm Không kiếm phái, trở thành tu luyện giả thật sự đúng là thời khắc vui vẻ nhất của nàng. Tuy rằng nàng không biết tại sao nguyên thần của mình lại tiến vào trong người của con mình, nhưng nàng lại biết, một khi Dương Thiên Lôi thật sự bước vào tu luyện giới, tấn cấp tới Tiên thiên, tiến vào Thần đạo, thì nguyên thần của mình nhất định có thể trở thành

thứ giúp đỡ Dương Thiên Lô, khiến hắn có thực lực hơn hẳn người khác, trở thành một người đỉnh thiên lập địa!

Nàng từng là toàn bộ hy vọng của chương giáo Thiên Âm môn Lục Linh Tê, cũng chính là sư phụ đã nuôi nấng trưởng thành. Nhưng chuyện xảy ra lần này khiến nàng không thể trở thành niềm hãnh diện của sư phụ. Cho nên nàng cũng không dám trở lại Thiên Âm môn. Cũng không thể trở lại Thiên Âm môn. Thế nhưng, phần ân tình này, nàng lại nhất định phải báo đáp.

Nguyên nhân chính là như thế nên nàng mới hi vọng Dương Thiên Lô trở thành cường giả đỉnh thiên lập địa! Bởi vì cũng chỉ có thật sự đến ngày đó, hắn mới có thể trở thành người bảo vệ Thiên Âm môn!

Đồng dạng, cũng chính là khi Dương Thiên Lô tiến vào phái Trảm Không kiếm phái thì nàng bắt đầu có thể ngưng luyện ra tinh thần chi lực, tu vi của nàng cũng chậm rãi tăng lên, không ngừng rèn luyện nhục thân. Càng làm cho nàng kinh hãi chính là mặc dù không có nguyên thần phong ấn thế nhưng lúc thối luyện nhục thân lại càng trở nên hoàn mỹ hơn nữa!

Nhưng là, ngay hôm nay, trong nháy mắt lúc nguyên thần của Dương Thiên Lô tan biến, nàng rõ ràng cảm ứng được sự liên hệ với nguyên thần phong ấn, Điều này làm cho nàng khiếp sợ không hiểu nổi. Nàng giống như cảm ứng được ý thức triệu hoán mãnh liệt tràn ngập trong đan điền. Trong nội tâm nàng kinh hãi bởi vì loại hiện tượng này xuất hiện chỉ có nguyên nhân duy nhất đó là Dương Thiên Lô cư nhiên đã tiến cấp tới Thần đạo!

Ngay khi nàng quát nha hoàn lui ra, muốn tĩnh tâm tìm hiểu trạng thái của Dương Thiên Lô thì cũng là lúc toàn bộ liên hệ lại đột nhiên biến mất mà tinh thần chi lực nàng vất vả ngưng luyện ra cũng trực tiếp tiêu tan hoàn toàn, nàng cảm giác được sinh nguyên của sinh mạng mình bắt đầu tiêu thất rất nhanh, tiếp theo đó liền trực tiếp lâm vào hôn mê.

...

Hỗn loạn không gian, Thanh tĩnh Lưu Ly bình, bên trong Minh Huyền bảo khố.

Bên ngoài chỉ mới là khoản nửa ngày thì bên trong Dương Thiên Lô đã trải qua năm mươi năm!

Năm mươi năm thời gian.

Lăng Hi rốt cuộc khôi phục tới trạng thái đỉnh phong khi xưa, thần niệm, pháp lực, đều đạt được cảnh giới Thần đạo cấp bốn.

Còn Tiêu Như Mộng vừa bước vào Thần đạo, dưới sự song tu với Dương Thiên Lô, cũng thăng cấp tới cảnh giới Thần đạo cấp một đỉnh phong.

Bách Lý Thiên Thiên điều ngoa được nuôi nhốt dưới sự ‘chăm sóc’ của Dương Thiên Lô cũng thành công vượt qua lôi kiếp, bước vào Thần đạo.

Nhưng điều khiến Dương Thiên Lô không thể tưởng tượng được nhất, không thốt nên lời, kinh hãi nhất, dở khóc dở cười nhất chính là Tiêu Bạch thần kinh bị kích thích không biết thế nào, lúc còn chưa tiến vào Hỗn loạn không gian liền đắm mình trong Minh Huyền bảo khố bắt đầu điên cuồng và không ngừng tu luyện, giờ đây thế mà đã vượt qua lôi kiếp, bước chân vào Thần đạo!

Nếu chỉ như thế thì Dương Thiên Lô sẽ không kinh ngạc, dù sao thì tiểu linh thú trời sinh đã có linh ngộ đối với thiên đạo pháp tắc, cường hãn hơn tu luyện giả bình thường rất nhiều. Nhưng mà tiểu gia hỏa này sau khi tấn cấp Thần đạo cư nhiên lại biến thành hình người!

Biến thành hình người thì cũng được thôi, nhưng nó lại biến thành một nữ hài xinh xắn đáng yêu tràn ngập linh tính giống như tinh linh. Chính là... nữ hài xinh xắn cũng chẳng sao, thế nhưng nữ hài này cứ quần lấy Dương Thiên Lô đòi song tu với hắn!

Mẹ nó, thiếu chút nữa làm hỏng mất Dương Thiên Lô, làm gì không làm, ở trước mặt Dương Thiên Lô liền biến thành bộ dạng trần truồng lộ ra cái mông nho nhỏ!

May là Dương Thiên Lô không có sở thích luyện đồng, cũng may là Dương Thiên Lô cũng không có hứng thú với nữ hài chỉ có năm, sáu tuổi. Đường nhiên quan trọng hơn cả là chỉ cần ngấm lại tiền thân của Tiêu

Bạch thì hẳn liền không dám cảm thấy có hứng thú. Huống chi còn có Lăng Hi đang chăm chú nhìn bên cạnh?

Bất quá mấy chuyện này cũng chẳng là gì hết, thật sự khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy bị kích chính là khi hắn thăng cấp đến cảnh giới Thần đạo cấp một đỉnh phong, muốn lĩnh ngộ ảo diệu của Bích chương thì trở nên vô cùng khó khăn!

Không thể du lịch, không thể chiến đấu, biện pháp duy nhất chính là tiến vào trong hỗn loạn không gian, nhưng bằng vào tu vi của hắn, một khi thoát ly sự bảo vệ của Thanh Tĩnh Lưu Ly bình thì thời gian hắn có thể duy trì được trong hỗn loạn không khá là có hạn, hơn nữa làm như vậy nguy hiểm cũng rất lớn, dù sao đi nữa thì lúc này bọn hắn cũng không phải ở bên cạnh hỗn loạn không gian mà là ở sâu bên trong! Một khi gặp được không gian phong bạo khủng bố thì cho dù hắn cường đại cỡ nào cũng sẽ bị thôn phệ!

Cho nên, theo lời đề nghị của Lăng Hi, hắn và nàng tạm thời ở yên trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, thông qua chiến đấu với Lăng Hi để tôi luyện chính mình.

Chỉ cần có thể đột phá đến Thần đạo cấp hai Xuất Khiếu cảnh thì với thể chất biến thái của Dương Thiên Lôi thì lúc ở trong không gian phong bạo tuyệt đối sẽ an toàn hơn rất nhiều.

- Lăng Hi...hay là thôi đi! Dương Thiên Lôi nhìn Lăng Hi đang hùng hực chiến ý nói với vẻ buồn bực.

Trong khoảng thời gian chiến đấu với Lăng Hi này, bởi vì quan hệ đặc thù tâm linh tương thông của hai người nên căn bản không thể tận hưởng. Dương Thiên Lôi là chủ nhân của Thanh Tĩnh Lưu Ly bình còn Lăng Hi thì thân là khí linh của Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, căn bản không thể hạ thủ tàn nhẫn đối với Dương Thiên Lôi, chiến đấu thì có thể, nhưng chỉ cần nàng nảy sinh một chút suy nghĩ muốn giết chết Dương Thiên Lôi thì sẽ bị phản phệ. Điều này trực tiếp khiến cho Lăng Hi căn bản không thể xuất ra công kích cường đại gì. Dương Thiên Lôi cũng đồng dạng không thể sinh ra chiến ý cường đại với Lăng Hi, mỗi lần nhìn thấy thân ảnh khuynh quốc khuynh thành của Lăng Hi thì chiến ý đang cao ngất ngưỡng của hắn liền hy sinh oanh liệt.

Dương Thiên Lôi rất rõ ràng, nếu Lăng Hi có thể cùng hắn song tu thì tất nhiên có thể khiến hắn lĩnh ngộ được ảo diệu Bích chương của Thần đạo cấp một, cho tới tận Thần đạo cấp bốn cũng không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề là, lúc Dương Thiên Lôi cùng truy mãnh đả, Lăng Hi cũng thành thật thăng thành khải nói rõ trực giác trong lòng, nếu nàng thật sự làm như vậy thì rất có thể rất có thể Thanh Tĩnh Lưu Ly bình và nàng sẽ trực tiếp đi tới kết cục tận hủy.

378. Chương 363: Tứ Nữ Gặp Mặt.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 363: Tứ nữ gặp mặt.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi biết rõ, loại trực giác này cũng không hoàn toàn là Lăng Hi bịa đặt. Không nói Thanh Tĩnh Lưu Ly bình hiện tại là chỗ dựa duy nhất của Dương Thiên Lôi, khiến Dương Thiên Lôi không dám mạo hiểm như vậy, cho dù hắn quyết định hy sinh Thanh Tĩnh Lưu Ly bình đi nữa thì cũng tuyệt đối không dám để mạo hiểm mất đi Lăng Hi. Lăng Hi là người mà bất kể thế nào hắn cũng không thể bỏ được.

Lúc trước vì Lăng Hi hợp làm một với khí linh khiến Dương Thiên Lôi hưng phấn. còn bây giờ, hắn lại tình nguyện để Lăng Hi tách ra khỏi khí linh.

- Thiên Lôi, bằng không thì bảo Tiêu Như Mộng, Bách Lý Thiên Thiên và Tiêu Bạch cùng gia nhập? Ta và Tiểu Bạch không thể trực tiếp chiến đấu với người nhưng chỉ cần hai người chúng ta dùng thần niệm hỗ trợ Tiêu Như Mộng và Bách Lý Thiên Thiên thì hẳn là có thể! Lăng Hi nói.

- Có đạo lý. Làm vậy đi!

Nghe được lời nói của Lăng Hi, hai mắt Dương Thiên Lôi sáng lên, muốn lập tức bắt đầu nhưng chính là nghĩ tới để ba nữ tử gặp mặt thì trong lòng lại có chút rối rắm. Dù sao đi nữa thì trừ Lăng Hi biết sự tồn tại của hai nữ tử ra thì Tiêu Như Mộng và Bách Lý Thiên Thiên căn bản không biết sự tồn tại của Lăng Hi và Tiểu Bạch. Bách Lý Thiên Thiên thì Dương Thiên Lôi không cần băn khoăn mà cũng chẳng băn khoăn, nhưng Tiêu Như Mộng thì sao? Nếu Tiêu Như Mộng biết mình nuôi nhốt Bách Lý Thiên Thiên trở thành nữ nô chuyên dùng để mình phát tiết thì không biết sẽ có cảm tưởng ra sao? Còn có, nếu nàng biết sự tồn tại của Lăng Hi thì sẽ có cảm tưởng gì nữa?

- Vậy người đi sủng ái Bách Lý Thiên Thiên trước đi, giúp nàng tăng lên tới cảnh giới thần đạo cấp một đỉnh phong! Lăng Hi bĩu môi nói.

- Ách...điều này...được rồi... Dương Thiên Lôi do dự một lát, rốt cuộc vẫn hạ quyết tâm, sớm hay muộn gì thì điều này vẫn phải đưa ra ánh sáng, hiện tại bị vây ở hỗn loạn không gian, nếu để quá lâu, một khi đám người Trương Tử Hàm biết được chuyện này thì chỉ sợ là sẽ có một kết thúc rất bi thảm. Hắn hiện không phải là nam nhân bị kịch trên địa cầu, cho dù là chết cũng là lạng lẹ vô hòm, không có bất kỳ ai rơi một giọt nước mắt cho mình. Hắn cũng không muốn đám người Trương Tử Hàm đau lòng. Cho nên chỉ có thể nhanh chóng trở về.

- Gia...ngài đã tới? Trong nháy mắt khi Dương Thiên Lôi xuất hiện, Bách Lý Thiên Thiên giống như một chú sơn dương ngoan hiền, vội vã chạy tới bên người Dương Thiên Lôi, cởi áo nới thắt lưng.

- Ân. Dương Thiên Lôi thản nhiên ừ một tiếng, người anh em này từ trước tới nay đều không nói nhiều với Bách Lý Thiên Thiên, vẫn duy trì một loại cảm giác cực kỳ trâu bò. Mỗi lần tới đây cơ bản cũng đều không nói gì liên tục tiếp xung trận. Bách Lý Thiên Thiên cũng đã quen với phương thức gần như là phát tiết thuần túy này của Dương Thiên Lôi.

Hơn nữa, nàng cũng càng ngày càng thích bị Dương Thiên Lôi sủng hạnh, càng ác độc thì trong nội tâm của nàng càng cao hứng. Bởi vì tu vi của nàng trong một thời gian ngắn ngủi đã sắp thăng tới cảnh giới khiến nàng cảm thấy không dám tưởng tượng. Thần đạo, nàng lúc trước, từng nói là đạt tới trong thời gian ngắn như thế, cho dù là cuối đời nàng cũng không dám tưởng tượng được lại có thể thuận lợi thăng cấp tới. Nhưng bây giờ nàng ở cùng với Dương Thiên Lôi mới được bao lâu? Từ lúc nàng bị nuôi nhốt tới đây bất quá chỉ mới hơn mười ngày mà thôi, nhưng nàng đã sắp tấn cấp tới Thần đạo! Hơn nữa, để cho nội tâm của nàng vô cùng kích động chính là tu vi của nàng dường như đã sắp đuổi kịp Dương Thiên Lôi, cư nhiên đã cùng cảnh giới rồi!

Chỉ cần nàng có thể đạt tới Thần đạo cấp một đỉnh phong, mà Dương Thiên Lôi còn chưa tấn cấp tới Thần đạo cấp hai thì nàng liền có hi vọng rửa sạch mối nhục ngày trước!

Bởi vì, có một bí mật mà đến nay Dương Thiên Lôi vẫn không phát hiện. Hắn dường như cũng không phát hiện, đó chính là phân thân phù của sư phụ nàng. Là phân thân phù lúc trước, nàng và Bộ Hàn Tinh chuẩn bị dùng phân thân phù để đối phó Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng!

Vốn nó được đặt ở trong Càn khôn giới của Bộ Hàn Tinh, bất quá lúc nàng tu luyện thần thông của môn phái gặp phải bình cảnh, vì trong Càn Khôn giới của Bộ Hàn Tinh có tu luyện tâm đắc của sư phụ, nàng liền xin Dương Thiên Lôi đưa tâm đắc kia cho mình. Không ngờ Dương Thiên Lôi lại trực tiếp ném Càn Khôn giới của Bộ Hàn Tinh cho nàng. Mà khiến nàng kinh hãi chính là phân thân phù của sư phụ vẫn được giữ nguyên trong Càn Khôn giới.

Nàng vốn định động thủ sớm một chút, thế nhưng mỗi lần định hành động thì nàng liền cố gắng ép xuống, bởi vì nàng thật sự không thể khống chế được sự khao khát được Dương Thiên Lôi mạnh mẽ đâm vào của cả thể xác lẫn trong lòng, khiến nàng thích tới mức điên cuồng hết lần này tới lần khác, lại khiến tu vi khát của nàng một 'ngày' tăng ngàn dặm!

Trong phút chốc, quần áo của Dương Thiên Lôi liền bị Bách Lý Thiên Thiên lột sạch, nàng trở nên hưng phấn dị thường, chưa bắt đầu mà đã muốn tràn ra một mảnh, thậm chí ngay cả cái quần lót nhỏ của nàng cũng đã ướt đầm.

- Thật là một nữ nhân dâm dăng, ta thích! Bàn tay Dương Thiên Lôi sờ soạng vào chỗ riêng tư của Bách Lý Thiên Thiên, trong ánh mắt tràn ngập một tia đáng khinh. - Ngô...

Bách Lý Thiên Thiên đột nhiên ôm chầm lấy Dương Thiên Lôi, dùng cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng chế trụ môi Dương Thiên Lôi, cảm giác cuồng dã, lớn mật, cơ khát, tham lam tràn ngập đầu lưỡi Dương Thiên Lôi, một bàn tay nhỏ bé đã thuần thực ôm lấy nửa thân trên để trần của Dương Thiên Lôi, bàn tay còn lại thì dò dẫm phía sau lưng của Dương Thiên Lôi, trực tiếp đặt Dương Thiên Lôi dưới thân.

Rất nhanh, một hồi chiến đấu gần như điên cuồng lại bắt đầu.

Bách Lý Thiên Thiên cười trên thất lưng Dương Thiên Lôi, giống như đang cười trên một con ngựa hoang, miệng phát ra từng tiếng rên rỉ ngắt quãng, cao vút, kiều diễm và tràn ngập dụ hoặc, theo sự vận vẹo điên cuồng của nàng, mái tóc dài không ngừng lay động, cặp song phong căng tròn trắng nõn liền xóc nảy liên hồi!

Nhưng điều khiến Bách Lý Thiên Thiên cảm thấy kì quái chính là ngay khi nàng mất thấy gần đạt tới cao trào thì Dương Thiên Lôi bỗng nhiên đè nàng xuống, hơn nữa còn trực tiếp xoay người đặt nàng ở dưới thân, lần đầu tiên, Dương Thiên Lôi thể nhưng lại bắt đầu ‘đâm’ một cách ôn nhu, hiện tượng quý dị này khiến Bách Lý Thiên Thiên mở to hai mắt ra nhìn, dục vọng cao ngất trong nháy mắt cũng như chùng hững giữa chừng, giảm đi rất nhiều. nhưng rất nhanh, nàng liền nhắm hai mắt lại, trầm tụy vào loại cảm giác ôn nhu mà nàng chưa bao giờ cảm thụ qua này.

Rất nhanh, mặc dù là Dương Thiên Lôi vô cùng ‘ôn nhu’ nhưng Bách Lý Thiên Thiên vẫn lên tới đỉnh được, nàng rất muốn tiếp theo, Dương Thiên Lôi có thể mãnh liệt một chút, hung hăng đâm nàng. Nhưng khiến cho nàng buồn bực chính là Dương Thiên Lôi chẳng những không làm mạnh lên, ngược lại còn trực tiếp rút ra, quyết đoán sáng khoái mà nhét vào trong cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng!

- Chịu đựng, muốn tu vi mau chóng tăng lên thì phải ngoan ngoãn chịu đựng! Hầu hạ gia tới cao trào! Dương Thiên Lôi nói xong trực tiếp nhắm hai mắt lại.

Trong mắt Bách Lý Thiên Thiên hiện lên vẻ kinh ngạc nồng đậm, không rõ hôm nay Dương Thiên Lôi đang làm trò gì, giống như là muốn đề thăng tu vi của mình lên thì phải? Nhưng thân là nữ nô, nàng có giác ngộ của nữ nô, rất nhanh liền thi triển tuyệt học đã học được lúc ở cạnh Dương Thiên Lôi ra, phát huy uy lực của cái miệng nhỏ nhắn tới mức cực hạn, ngay cả cái chiêu thâm hầu gì gì đó trong truyền thuyết cũng thi triển ra hết!

Rốt cuộc, lúc Dương Thiên Lôi cũng không nhịn được nữa, người anh em này xoay người, quyết đoán nhét thẳng vào, bắt đầu xung phong một cách cuồng bạo!

- A —— ngô ——

Không bao lâu sau, một tiếng thét chói tai cùng một tiếng gầm nhẹ trầm thấp liền phát ra, hai người quần lấy cùng một chỗ nhất thời thân thể đều cứng lại!

Ngay lúc này, Dương Thiên Lôi đột nhiên khởi động Âm dương niết bàn kinh!

Một lần lại một lần, lặp đi lặp lại.

Dương Thiên Lôi giống như bách chiến kim cương, Kim Thương Bất Khuất!

Bách Lý Thiên Thiên buông bỏ bản thân, đòi hỏi không biết đủ!

Dương Thiên Lôi lần đầu tiên chân chính muốn đề thăng tu vi của Bách Lý Thiên Thiên cho nên mới phải điều tiết chuyện làm tình của hai người trở thành cả hai xuất cùng một lúc, hơn nữa dục vọng của cả hai cũng phải cùng tăng tới mức cực hạn không thể nhẫn nhịn được thì mới bắt đầu song tu.

Đây là lần đầu tiên thật sự song tu với Bách Lý Thiên Thiên theo đúng nghĩa!

Nhưng điều Dương Thiên Lôi không nghĩ tới chính là, không những Bách Lý Thiên Thiên đạt được hiệu quả kinh người mà ngay cả Dương Thiên Lôi đã sớm tiến vào Thần đạo cấp một đỉnh phong liền trì trệ không tiến cũng đều có cảm giác như có tiến bộ thêm một chút!

Tuy rằng vẫn giống như cũ không thể lĩnh ngộ được ảo diệu bích chương, nhưng càng từng bước tiếp cận, thực lực bản thân hẳn lại tăng lên không ít.

Thân hình nhoáng lên một cái, Dương Thiên Lôi liền trực tiếp biến mất trước mặt Bách Lý Thiên Thiên. Lúc xuất hiện trở lại thì đã tới trung tâm tầng một của Minh Huyền bảo khố.

- Lăng Hi. Dương Thiên Lôi mang theo một tia hưng phấn, gọi Lăng Hi ra.

- Đại sắc lang, xin mặc đồ lại đàng hoàng! Lăng Hi sau khi xuất hiện, nhìn thấy bộ dạng của Dương Thiên Lôi, gương mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng.

- Ách... thật có lỗi, là ca nhất thời kích động nên quên.

- Gọi ta tới đây làm gì? Lăng Hi có chút nghi hoặc hỏi. - Chuẩn bị bắt đầu rồi sao?

- Tạm thời vẫn chưa bắt đầu, ta muốn thử lại lần nữa, xem có thể tiến vào tầng thứ hai của bảo khố hay không! Dương Thiên Lôi nói.

- Đừng có nằm mơ, chúng ta đều đã thử qua vài lần, tầng hai bảo khố cần tu vi Thần đạo cấp năm, thần niệm và pháp lực của hai người chúng ta hợp lại có thể đạt được, nhưng cảnh giới không tới thì cũng vô dụng thôi. Nếu ta đoán không lầm, lúc trước ngươi sở dĩ có thể mở được tầng một của bảo khố lúc ở Tiên thiên cấp tám là vì ngươi đã lĩnh ngộ được ảo diệu của Tiên thiên cấp chín. Hiện tại muốn mở ra tầng hai thì ngươi nhất định phải lĩnh ngộ được ảo diệu của Thần đạo cấp năm mới được. Đại sắc lang... ngươi là sợ Tiêu Như Mộng gặp mặt bọn ta chứ gì?

- Khụ khụ...như thế nào lại thế? Có gì mà phải sợ chứ? Được rồi, ngươi về trước đi, Bách Lý Thiên Thiên đã sắp tăng lên tới cảnh giới Thần đạo cấp một đỉnh phong! Ca tu luyện cùng Mộng Mộng một chút thì chúng ta liền bắt đầu!

- Là tâm tình à?

- Đâu có đâu có, tu luyện, tuyệt đối là tu luyện!

- Phi! Lăng Hi khẽ gắt một tiếng, nhất thời biến mất trước mặt Dương Thiên Lôi.

Sau khi nhìn thấy thân ảnh của Lăng Hi biến mất, Dương Thiên Lôi bối rối gãi đầu, nếu Tiêu Như Mộng, Lăng Hi và Tiểu Bạch gặp mặt thì không có vấn đề, chỉ cần Dương Thiên Lôi nói cho nàng biết thân thể của Lăng Hi và Tiểu Bạch là được.

Mấu chốt nhất là Bách Lý Thiên Thiên, nữ nhân điêu ngoa này Tiêu Như Mộng đã biết. Nhớ ngày đó, mặc dù Dương Thiên Lôi không nói rõ cụ thể, nhưng trong suy nghĩ của Tiêu Như Mộng đều nghĩ Dương Thiên Lôi hẳn là đã giết chết Bộ Hàn Tinh và Bách Lý Thiên Thiên mới đúng. Bây giờ, Bách Lý Thiên Thiên khôi khôi xuất hiện, hơn nữa còn xuất hiện với thân phận Thần đạo cường giả, Tiêu Như Mộng nhất định liếc mắt một cái liền nhìn ra việc Dương Thiên Lôi đã làm.

- Không quan nhiều như vậy, chỉ cần ca ăn ngay nói thật, Mộng Mộng hẳn là sẽ không sao đâu? Nghĩ đến đây, thân hình của Dương Thiên Lôi nhoáng lên một cái liền xuất hiện ở vị trí không gian của Tiêu Như Mộng.

Không thể không nói, nếu như lúc trước không phải máu và nguyên anh của thâm hải địch long tác quái thì Bách Lý Thiên Thiên đã sớm bị Dương Thiên Lôi giết chết. nhưng rồi cuộc lại bị Dương Thiên Lôi âm thầm lặng lẽ chiếm được nguyên âm xử nữ của Bách Lý Thiên Thiên, hơn nữa lúc đó, hai phần dụ hoặc của tiểu nha đầu Lâm Tâm Di kia và Tiêu Như Mộng, chẳng có chỗ nào phát tiết thật sự được nên mới khiến Dương Thiên Lôi sinh ra ý nghĩ nuôi nấng Bách Lý Thiên Thiên. Mà tới bây giờ, Dương Thiên Lôi thật sự cũng tìm được không ít lợi ích trên người Bách Lý Thiên Thiên, chẳng những giải quyết được nhu cầu sinh lý bình thường của nam nhân, còn sinh ra tác dụng không nhỏ đối với tu vi của hắn.

...

Một lúc lâu sau.

- Mộng Mộng đây là Lăng Hi! Nhỏ hơn một chút chính là Tiểu Bạch.

Tầng thứ nhất của Minh Huyền Bảo khố, sau khi hai đạo bạch quang hiện lên, Lăng Hi khuynh quốc khuynh thành, quang thân lấp lánh ngũ sắc thần quang bàn bạc giống như quan âm hạ phàm, xuất hiện trước mắt Tiêu Như Mộng. Còn Tiểu Bạch thì mang theo vẻ mặt tò mò, sau khi xuất hiện ở trước mặt Tiêu Như Mộng thì liền lú lo chạy tới bên cạnh Tiêu Như Mộng, mở to đôi mắt to khả ái, chạy vòng vòng quanh Tiêu Như Mộng hai vòng, nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, mãi cho tới lúc bị Dương Thiên Lôi chộp cổ túm lên, bắt đầu giới thiệu nàng và Lăng Hi thì mới ngoan ngoãn im lặng.

- Lăng tiền bối, xin chào người! Lúc Tiêu Như Mộng nhìn thấy Lăng Hi hoàn mỹ không chút tỳ vết thì trong lòng dị thường khiếp sợ, vội vã khom người hành lễ nói.

- Ách ..Mộng Mộng, mặc dù Lăng Hi đã lấy Thần đạo cao thủ mấy ngàn năm, nhưng mấy thứ này cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta, người cứ gọi là Lăng tỷ tỷ hai là Lăng Hi cũng được! Nghe Tiêu Như Mộng xưng hô như vậy, Dương Thiên Lôi vội vàng cải chính.

379. Chương 364: Thần Thông Tái Hiện.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 364: Thần thông tái hiện.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Mộng Mộng, xin chào. Lăng Hi đương nhiên hiểu được dụng tâm của Dương Thiên Lôi, bất quá cũng không thềm để ý tới Dương Thiên Lôi, trực tiếp mỉm cười với Tiêu Như Mộng.

- Mộng Mộng tỷ tỷ, xin chào, người ta tên là Dương Tiểu Bạch. Tiểu Bạch dán trên cổ Dương Thiên Lôi hôn lên khuôn mặt của Dương Thiên Lôi rồi trừng mắt nhìn Tiêu Như Mộng, nói.

- Bỏ, ai bảo người tên Dương Tiểu Bạch. Nghe được lời của Tiểu Bạch, Dương Thiên Lôi nhất thời lại nhéo nhéo tiểu gia hỏa này.

Tiểu Bạch nhất thời tràn ngập ủy khuất nhìn Dương Thiên Lôi nói. - Chủ nhân, Tiểu Bạch bây giờ là nữ nhân của người đương nhiên cần lấy họ của chủ nhân!

- Nữ nhân?.

- Đúng vậy, Tiểu Bạch Lăng Hi tỷ tỷ, và Mộng Mộng tỷ tỷ giống nhau!

- Giống cái rắm ấy!

- Người ta chính là nhỏ một chút, khi lớn lên sẽ khác. Tiểu Bạch ủy khuất nói.

- Tốt lắm, đại sắc lang, kêu Bách Lý Thiên Thiên xuất hiện đi! Lăng Hi cắt đứt tâm trạng giận dữ của Dương Thiên Lôi nói.

...

Một đạo bạch quang hiện lên, Bách Lý Thiên Thiên xuất hiện trước mặt mọi người, lúc nàng nhìn thấy đám người Dương Thiên Lôi thì nhất thời ngoan ngoãn quỳ rạp xuống, thế nhưng trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Riêng Tiêu Như Mộng đã khiến cho nàng khiếp sợ rồi, mà nữ tử Lăng Hi phát ra khí tức cường đại giống như tiên nữ này lại càng khiến nàng sợ hơn nhiều.

Ngay cả Tiểu Bạch cũng khiến nàng khiếp sợ.

Một đứa bé gái thoát nhìn chỉ có năm sáu tuổi lại có tu vi cảnh giới Thần đạo cấp một đỉnh phong!

Nàng không thể không thừa nhận, bên người tên biến thái này tất cả đều là biến thái! Mà bây giờ, dường như chính cả nàng ta cũng đã trở thành một thành viên trong nhóm biến thái đó!

Đồng thời, trong lòng Bách Lý Thiên Thiên cũng thầm hô may mắn, may mắn không sử dụng phân thân phù của sư phụ để đối phó Dương Thiên Lôi, nếu không thì Tiêu Như Mộng và Tiểu Bạch không nói, riêng mỗi mình Lăng Hi thôi thì cũng không phải phân thân phù của sư phụ nàng có thể đối kháng được.

Sau khi Dương Thiên Lôi và Lăng Hi thuyết minh ý đồ xong thì trong Minh Huyền bảo khố liền bắt đầu chiến đấu kịch liệt!

Thần niệm và pháp lực của Tiểu Bạch hoàn toàn quán chú lên người Tiêu Như Mộng, còn thần niệm và pháp lực của Lăng Hi thì quán chú lên người Bách Lý Thiên Thiên, đồng thời đối kháng với Dương Thiên Lôi!

Quả nhiên phương pháp này cũng chẳng khác mấy so với phỏng đoán của Lăng Hi, đã không có ước thúc giữa chủ nhân và khí linh, nhất thời xuất ra sức chiến đấu cường hãn!

Thế nhưng, sự biến thái của Dương Thiên Lôi đã vượt xa tưởng tượng của Lăng Hi, nhất là sau khi nhục thân của hắn được tam muội chân hỏa thổi luyện, tuy rằng không phải đối thủ của bốn người liên thủ nhưng cũng không quá khó khăn, lực lượng giao chiến đã tới mức ngang nhau!

...

- Chương giáo, ta nên làm gì bây giờ?

Trong hỗn loạn không gian Trương Tử Hàm nhìn phong bạo không gian khủng bố kia, song nhân tuyệt mỹ như ẩn chứa thế giới băng tuyết, đã tràn ngập khiếp sợ và lo lắng. Nàng biết rõ, lúc này đây, nếu như không có Phong Vô Kỳ bảo vệ thì lấy tu vi của nàng đã trực tiếp bị xé rách. Còn Dương Thiên Lôi thì lại lạc ở nơi khủng bố thế này.

- Có thể phóng xuất khí tức của người được rồi!

Phong Vô Kỳ vừa nói, thần niệm bàng bạc nhất thời quán nhập vào trong cơ thể của Trương Tử Hàm.

Trong nháy mắt, Trương Tử Hàm bỗng nhiên rõ ràng cảm giác được khí tức của mình đang đề thăng với một tốc độ khủng bố, nguyên bản với tu vi của nàng thì căn bản không thể xuyên thấu bảo hộ của Phong Vô Kỳ, mà bây giờ, khí tức của nàng cứ nhiên bắt đầu lan ra trong hỗn loạn không gian, hơn nữa dường như không có điểm dừng vậy!

- Như vậy là có thể tìm được Thiên lôi sao? Trương Tử Hàm hỏi.

- Thiên Lôi tiến vào hỗn loạn không gian từ nơi này, tuy rằng ta chỉ thôi diễn ra phạm vi đại khái nhưng trong hỗn loạn không gian tràn ngập điều bất trắc, giờ khắc này không biết hắn đã trôi tới đâu. Chúng ta muốn tìm được hắn còn phải dựa vào cơ duyên! Nhưng mà ..người không cần quá lo lắng, cơ duyên này chúng ta tất nhiên có thể đợi được, chính là cần tới lúc nào thì không phải chuyện ta có thể thôi diễn ra được! Đáng tiếc thật... nếu Lục Diệu Âm khỏe mạnh thì liền dễ tìm hơn, liên hệ khí tức giữa nàng và Dương Thiên Lôi so với người thì cường đại hơn nhiều. Được rồi, chúng ta bắt đầu đi thôi! Phong Vô Kỳ nói xong liền mang theo Trương Tử Hàm di động trong hỗn loạn không gian.

Ba ngày.

Trang nháy mắt đã qua thời gian, ba ngày đêm người Dương Thiên Lôi cứ nhiên ở trong Minh Huyền bảo khố tu luyện hai trăm bảy mươi năm.

Dương Thiên Lôi lấy một địch bốn, lúc một mỗi liên tu luyện Huyền Thiên chân kinh hoặc song tu cùng với Tiêu Như Mộng và Bách Lý Thiên Thiên.

Một thân thần thông pháp lực của hắn. Ngô Minh Huyền truyền lại gồm ba mươi sáu loại thần thông và bản thân hắn có mười tám loại thần thông, dưới sự ngưng luyện của Huyền Thiên chân kinh đã hoàn toàn ngưng làm một thể. Mỗi lần ra tay liền ẩn chứa năm mươi bốn loại thần công, phát ra uy lực kinh người. Mỗi lần xuất thủ liền ẩn chứa năm mươi bốn loại thần thông, phát ra uy lực cực kỳ kinh người!

Lúc đầu bốn nữ tử liên thủ còn có thể chiếm được thế thượng phong tuyệt đối, nhưng sau hai trăm bảy mươi năm thì tình thế hôm nay lại hoàn toàn đảo ngược. Công kích của cả bốn người thậm chí còn không tạo được thành uy hiếp lớn gì cho Dương Thiên Lôi.

Loại tình huống thế này khiến cho Lăng Hi, Tiêu Như Mộng nhất thời khiếp sợ sự biến thái của Dương Thiên Lô, nhưng lại không thể kinh hãi.

Bởi vì chuyện này có nghĩa là Dương Thiên Lô muốn thông qua sự liên thủ công kích của bốn người mà lĩnh ngộ được ảo diệu của bích chương Thần đạo cấp một lại càng thêm khó khăn, thậm chí là căn bản không có khả năng.

Nhìn thấy Tiêu Như Mộng và Bách Lý Thiên Thiên mệt mỏi nằm dài trên mặt đất, tiến vào trạng thái điều tức, Dương Thiên Lô bất đắc dĩ lắc đầu, giống như lâm vào trầm tư.

- Thiên Lô, xem ra là không được, bốn người chúng ta liên thủ cũng sắp không phải là đối thủ của người nữa, căn bản không tạo được thành uy hiếp với người, muốn lĩnh ngộ được ảo diệu bích chương của Thần đạo cấp một thì....

Bạch quang chợt lóe, Lăng Hi pháp lực và thần niệm cũng đã hao hết xuất hiện bên cạnh Dương Thiên Lô.

Kỳ thật muốn dùng phương pháp này để lĩnh ngộ được ảo diệu bích chương của mình là một sai lầm. bởi vì quan hệ giữa chúng ta tạo thành tâm lý trong lòng của chính mình, biết là mình chắc chắn sẽ không chết. Cho nên, căn bản không có được giác ngộ lúc cận kề cái chết. Đã không có loại áp lực này thì còn nói gì tới chuyện lĩnh ngộ? Ta nên sớm nghĩ tới chuyện này mới đúng, nếu biện pháp này của chúng ta mà hữu dụng thì đệ tử của các đại môn phái cũng sẽ không cần phải tới các tinh cầu khác luyện để lĩnh ngộ bích chương nữa. Dương Thiên Lô nói.

- Người nói rất đúng. Chỉ là trừ nó ra thì người chỉ còn mỗi nước là tiến vào hỗn loạn không gian, nhưng làm vậy thì quá nguy hiểm... Lăng Hi nói.

- Nguy hiểm cũng phải đi! Dương Thiên Lô nói: - Tốt lắm, cứ quyết định vậy đi! Chờ chúng ta khôi phục tới trạng thái đỉnh phong thì ta liền bắt đầu!

Thanh âm của Dương Thiên Lô không cho phép ai nghi ngờ, hiển nhiên là hắn đã hạ quyết tâm.

Thần đạo cấp một tới Thần đạo cấp năm, mỗi cái bích chương đều vô cùng khó khăn để lĩnh ngộ, Dương Thiên Lô cũng không biết cần bao lâu thì mới được. Đây cũng là chưa tính tới chuyện sau khi lĩnh ngộ được bích chương, mỗi lần tấn thăng tới đỉnh phong của mỗi cấp nữa. Hắn có thể trì hoãn được, nhưng còn mấy người Trương Tử Hàm thì sao đây? Trận chiến nửa năm sau thì sao? Cho dù là không lo lắng chuyện gì đi nữa thì Dương Thiên Lô cũng nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây!

Bởi vì ba ngày này, sâu trong nội tâm của hắn đều tràn ngập một cỗ bất an rất mãnh liệt, cỗ bất an này giống như là phát ra từ nguyên thần cực kỳ giống mẫu thân, tuy rằng hắn rất muốn biết vì sao trong cơ thể của mình lại xuất hiện hai cái nguyên thần, hơn nữa còn có một cái nguyên thần giống hệt mẫu thân mình, nhưng trực giác cho hắn biết, nguyên thần này nhất định có dính dáng tới mẫu thân.

Nếu đã là bất an phát ra từ nó thì có lẽ nào là có liên quan tới mẫu thân của mình?

Đối với mẫu thân của mình, lúc này đây, Dương Thiên Lô đã không còn là tiểu tử không biết tí gì của lúc trước nữa, theo tu vi và kiến thức của hắn tăng lên, hắn càng ngày càng cảm thấy mẫu thân của mình không phải người thường. Hơn nữa, mỗi lần nhìn thấy mẫu thân, trong người của mình đều truyền tới một cỗ cảm giác kỳ dị, cũng không phải loại cảm giác mẫu tử liên tâm mà lúc trước mình đã nghĩ. Vứt bỏ hết thấy nghi hoặc, vô luận là thế nào đi nữa thì Dương Thiên Lô đều không cho phép mẫu thân của mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Bởi vì, đây là người thân cận nhất kết từ khi hắn đi tới thế giới này. Loại cảm giác cốt nhục tương liên này tuyệt không có lời nào để hình dung, hơn nữa, từ đầu chí cuối, Dương Thiên Lô đều luôn chỉ cảm thấy kỳ lạ ở chỗ là loại cảm giác này chỉ tồn tại giữa hắn và mẫu thân, hoàn toàn khác hẳn với cảm giác đối với gia gia và phụ thân.

- Hô. Sau hai canh giờ trong Minh Huyền bảo khố, Dương Thiên Lô nhẹ nhàng thở ra, đưa mắt nhìn nhau với Lăng Hi một cái, gạt nhẹ đầu, tâm thần vừa động, thân hình của hắn liền biến thành một đạo bạch quang, xuất ra khỏi Thanh Tinh Lưu Ly bình, xuất hiện trong hỗn loạn không gian!

- Âm âm....

Tiếng gầm rú của từng đạo gió lốc năng lượng cực lớn nhất thời truyền vào trong tai của hắn, lúc này đây, Dương Thiên Lô đã xuất hiện ở một khu vực tương đối yên ổn, Dương Thiên Lô đã sớm có chuẩn bị trong lòng, trong nháy mắt khi xuất hiện đã đề thăng pháp lực quanh thân tới cực hạn.

- Bên trong hỗn loạn không gian quả nhiên khủng bố gấp mấy lần so với bên cạnh! Cảm ứng từng cỗ gió lốc năng lượng khủng bố chung quanh, Dương Thiên Lô thầm nghĩ trong lòng, thần niệm khê động, nhất thời hóa thành một đạo lưu quang, nhanh như chớp đã nhắm vào một cơn gió lốc không gian đương đối nhỏ yếu!

Hắn muốn dựa vào sức của chính mình để đối kháng với gió lốc không gian! Khiêu chiến cực hạn của chính mình!

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể nhanh chóng lĩnh ngộ được bí chương hiện tại!

- Tê tê tê

Lúc thân hình của Dương Thiên Lô nhảy vào trong trung tâm của cơn gió lốc năng lượng này thì từng đạo năng lượng khủng bố, năng lượng đủ để xé rách không gian nhất thời giống như từng lưỡi dao sắc bén chém về phía Dương Thiên Lô. Trong nháy mắt, Dương Thiên Lô liền chiến đấu với nỗi sợ hãi tới cực điểm trong lòng!

Một lần, lại một lần, Dương Thiên Lô không ngừng khiêu chiến cực hạn của mình, mỗi một lần, Dương Thiên Lô đều giống hệt như một huyết nhân, mỗi khi cảm thấy hắn như sắp bị gió lốc xé rách, hắn mới nhảy vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình tiếp tục tu luyện để khôi phục, một khi khôi phục lại lập tức nhảy ra hỗn loạn không gian, hơn nữa, càng lúc càng khiêu chiến những cơn gió lốc không gian mạnh hơn!

Lăng Hi mỗi lần đều lo lắng kêu gào tới mức đau họng, quan sát chặt chẽ nhất cử nhất động của Dương Thiên Lô!

Mà mỗi lần Dương Thiên Lô trở về, Tiêu Như Mộng, Tiểu Bạch và Bách Lý Thiên Thiên nhìn thấy đều hoảng sợ, Tiêu Như Mộng và Tiểu Bạch nhìn thấy đương nhiên đau lòng, thậm chí ngay cả ánh mắt của Bách Lý Thiên Thiên nhìn về phía Dương Thiên Lô cũng đã chậm rãi thay đổi. Nàng rốt cuộc cũng hiểu được, Dương Thiên Lô làm sao lại biến thái như vậy, bởi vì, nỗi thống khổ kia căn bản không phải người thường có thể cố gắng chịu đựng được!

Thời gian Dương Thiên Lô duy trì được trong hỗn loạn không gian ngày càng dài hơn, bị thương càng lúc càng nặng, càng biến thái hơn chính là hắc thể nhưng lại hạ lệnh tử, trừ phi chính hắn trở về, hoặc là hôn mê, nếu không thì Lăng Hi tuyệt đối không được ra tay giúp đỡ!

Trong lúc đó, đã là năm tháng!

Là năm tháng thật, thời gian năm tháng!

Rốt cuộc, sau khi Dương Thiên Lô hôn mê không biết bao nhiêu lần, rồi được Lăng Hi kéo về ở lúc cận kề cái chết không biết bao nhiêu lần, nguyên thần của hắn rời khỏi cơ thể, bị Lăng Hi song song thu vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình!

Cũng mãi cho tới lúc đó, Lăng Hi mới khiếp sợ phát hiện, nguyên thần của Dương Thiên Lô không ngờ lại có bộ dạng của nữ nhân!

Phát hiện này khiến Lăng Hi cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình!

Bởi vì Lăng Hi biết rõ, bất luận là nguyên thần của kẻ nào đi nữa thì đều hẳn là tiến hóa từ Nguyên Anh, mà Nguyên Anh thì lại có bộ dạng y hệt như bản thân! Nhưng nguyên thần của Dương Thiên Lô lại không có bộ dạng của hắn!

Tuy rằng cũng chẳng biết vì sao lại như vậy giống Dương Thiên Lô, nhưng lúc Dương Thiên Lô tỉnh lại, khiến cho mọi người kinh hãi chính là Dương Thiên Lô rốt cuộc đã bước vào Thần đạo cấp hai Xuất Khiếu Cảnh!

Nhưng càng khiến cho mọi người khiếp sợ chính là sau khi Dương Thiên Lô tỉnh lại, tên này lại giống như phát điên vậy, trong mắt phát ra hào quang vô cùng hưng phấn, quát lên 'Từ Hàm', sau đó liền trực tiếp

chui ra khỏi Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, lại nhảy vào trong hỗn loạn không gian, hơn nữa lại còn trực tiếp thu Thanh Tĩnh Lưu Ly bình vào trong não hải!

- Thiên Lôì, ngươi làm sao vậy?

- Tử Hàm! Trước khi ta hôn mê, ta đã cảm ứng được khí tức của Tử Hàm! Dương Thiên Lôì đứng trong hỗn loạn không gian nói với vẻ hưng phấn, tuy rằng không biết vì sao lúc này lại có thể cảm ứng được khí tức của Trương Tử Hàm, thế nhưng, đây rõ ràng là hướng chiếu sáng cho hắn vào lúc này!

380. Chương 365: Tẩu Xuất.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 365: Tẩu xuất.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vừa nói chuyện với Lăng Hi, thân thể của hắn cũng hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng di chuyển trong hỗn loạn không gian, trong nháy mắt đã vượt qua ngàn dặm!

Cùng lúc đó, hắn đột nhiên thi triển ra thần thông tâm linh cảm ứng mà chỉ có hắn với Trương Tử Hàm mới có!

- Ha ha ha.... Lăng Hi, Lăng Hi, ta cảm ứng được khí tức của Tử Hàm! Dương Thiên Lôì nhất thời hưng phấn tru lên. Hắn thể nhưng lại thật sự cảm ứng được sự tồn tại của Trương Tử Hàm, càng kinh hỉ hơn chính là lúc hắn rõ ràng nhìn thấy Trương Tử Hàm thì cũng nhìn thấy Phong Vô Kỳ đang đứng thủ hộ bên cạnh Trương Tử Hàm, chính là sắc mặt và vẻ mặt của Phong Vô Kỳ thì lại có vẻ nhuốm màu mệt mỏi! Hiển nhiên là đã chống đỡ trong hỗn loạn không gian một thời gian rất dài rồi.

Lúc Dương Thiên Lôì điên cuồng ráo bước tới gần mục tiêu thì thân ảnh của Trương Tử Hàm và Phong Vô Kỳ đột nhiên lại biến mất ở giữa hỗn loạn không gian!

- Sao lại như vậy? Dương Thiên Lôì chấn động, vốn tưởng vì chính mình quá hưng phấn mà khiến cho tâm linh cảm ứng mất hiệu lực, thế nhưng, lúc Dương Thiên Lôì ngưng tụ tâm thần lần nữa cũng không thể bắt được tin tức của Trương Tử Hàm nữa: - Chẳng lẽ là... ta hiểu rồi! Tất nhiên là Phong lão đầu không chống đỡ nổi! Không xong... không phải là Phong lão đầu muốn mang Tử Hàm đi đâu đó nên mới xuất hiện ở hỗn loạn không gian đây chứ?

Dương Thiên Lôì lúc này vẫn còn vô cùng kinh hỉ, nhất thời giống như bị tạt một gáo nước lạnh, trong lòng liền trĩu xuống.

Năm tháng, hắn đã rơi vào hỗn loạn không gian năm tháng, suốt năm tháng. Bất kể là thế nào đi nữa, Dương Thiên Lôì cũng không thể ngờ, Phong Vô Kỳ đã mang Trương Tử Hàm vào hỗn loạn không gian tìm hắn suốt năm tháng!

Hơn nữa, mặc dù là Phong Vô Kỳ đi tìm hắn đi nữa thì sao lại mang theo Trương Tử Hàm? Chẳng lẽ hắn biết được mối liên hệ đặc biệt của mình và Trương Tử Hàm? Loại quan hệ đặc biệt này, ngay cả Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôì cũng chưa từng nói rõ cho biết.

Cho nên, trước tiên, Dương Thiên Lôì liền nhận định là Phong Vô Kỳ mang theo Trương Tử Hàm đi tới đâu đó nên mới xuất hiện trong hỗn loạn không gian, trùng hợp được mình cảm ứng được.

Dù sao đi nữa thì lần trước hắn hôn mê, đột phá tới Thần đạo cấp hai, lúc ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình điều trị, đối với thời gian thực tế mà nói bất quá chỉ là một chút mà thôi. Nói cách khác, sau khi hắn hôn mê rồi lại chạy ra đây, căn bản không trì hoãn quá lâu!

- Làm sao vậy, Thiên Lôì? Lăng Hi cũng hưng phấn không kém, đột nhiên cảm ứng được tâm tình của Dương Thiên Lôì biến hóa, vội hỏi.

- Biến mất... bọn họ biến mất A? Dương Thiên Lô cảm thấy chán nản đáp, chính là mới nói được một chút, đột nhiên kinh hô lên.

Khí tức của Trương Tử Hàm lại xuất hiện!

Trong nháy mắt, thân ảnh của Trương Tử Hàm liền xuất hiện rõ ràng trong mắt Dương Thiên Lô!

- Thiên Lô, Thiên Lô! Người ở đâu vậy? Trong hỗn loạn không gian, Trương Tử Hàm dùng hết khí lực của mình mà gào to.

Phong Vô Kỵ vốn đã duy trì hơn nửa ngày, pháp lực cơ hồ hao hết, cho nên không thể không nghỉ ngơi, đành chui ra khỏi hỗn loạn không gian, chuẩn bị sau khi khôi phục tu vi xong thì lại tiến vào.

Chính là, trong nháy mắt khi thoát ra, tận sâu trong nội tâm của Trương Tử Hàm bỗng nhiên giống hệt như lúc ở ma vực, xuất hiện một ảo giác kỳ dị, nhưng nàng vốn đã từng bị một lần nên biết, đây nhất định không phải là ảo giác, nhất định là đã cảm ứng được khí tức của Dương Thiên Lô!

Cho nên, trong nháy mắt Phong Vô Kỵ mang theo nàng thoát ra khỏi hỗn loạn, Trương Tử Hàm lập tức kích động nói với Phong Vô Kỵ, nàng cảm ứng được Dương Thiên Lô!

Phong Vô Kỵ tuy rằng đã rất mệt mỏi, nhưng không có chút do dự, trực tiếp dùng lượng lớn đan dược, liền tiếp tục chui vào trong hỗn loạn không gian!

- Tử Hàm! Chờ ta!

Dương Thiên Lô chưa từng kích động như thế này bao giờ, hắn rõ ràng nghe được thanh âm vô cùng quen thuộc, ngập tràn lo lắng và gần như điên cuồng của Trương Tử Hàm. Ngay lúc này đây, toàn bộ tâm thần của hắn đều tập trung trên người Trương Tử Hàm, mặc dù biết khoảng cách giữa hai người là cực kỳ xa, nhưng hắn vẫn cố hết sức hét toáng lên!

- Ta chờ người! Ta chờ người! Trong nháy mắt, Trương Tử Hàm rõ ràng nghe được lời Dương Thiên Lô nói, vội vàng la lớn.

- Tử Hàm, Thiên Lô ở hướng nào?

- Chẳng giáo... Ta không biết, nhưng hắn đến đây, hắn đã tới! Hắn bảo chúng ta chờ hắn! Trương Tử Hàm nói với vẻ mặt kích động, Suốt năm tháng, Phong Vô Kỵ mang theo nàng, trừ những lúc điều tức khôi phục thể lực ra thì toàn bộ thời gian đều ở trong hỗn loạn không gian. Nàng không có lúc nào là không lo cho tình trạng của Dương Thiên Lô. Hiện tại, rốt cuộc đã có tin tức của Dương Thiên Lô, nàng làm sao có thể không kích động cho được?

Đồng dạng, gương mặt già nua nhuốm vẻ mệt mỏi của Phong Vô Kỵ cũng bởi vì có được tin tức của Dương Thiên Lô mà lấp lánh hồng quang, giống như ngay cả pháp lực trong người sắp hao hết cũng quên luôn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rốt cuộc, hơn mười phút sau, trong lúc Phong Vô Kỵ cảm thấy sắp không trụ nổi nữa thì Dương Thiên Lô cùng Lăng Hi hợp lại làm một, dùng tốc độ nhanh nhất, rốt cuộc cũng đã nhìn thấy được Trương Tử Hàm và Phong Vô Kỵ!

Hỗn loạn không gian, cách xa nhau cả ngàn vạn dặm, nhưng đối với Thần đạo cường giả, tốc độ di chuyển trong hỗn loạn không gian cũng chẳng giống với ngự kiếm phi hành chút nào, có thể nói là trong nháy mắt đã vượt qua ngàn dặm. Đương nhiên, khoảng cách xa như vậy, Thần đạo cường giả bình thường muốn đi hết trong vòng mười phút căn bản là chuyện không thể nào làm được, chỉ có Dương Thiên Lô đã tu luyện suốt năm tháng trong hỗn loạn không gian, khả năng điều khiển trong hỗn loạn không gian đã tăng lên tới mức độ khủng bố mới có thể làm được điều đó.

..

- Thiên Lô! Nhìn thấy thân ảnh cực kỳ quen thuộc kia lao tới nhanh như chớp, Trương Tử Hàm vui tới mức rơi lệ. Nếu không phải vì tu vi non kém, không thể rời khỏi sự bảo vệ của Phong Vô Kỵ thì lúc này đây nàng đã lao tới chỗ Dương Thiên Lô rồi.

- Tử Hàm! Lão gia tử! Dương Thiên Lô cũng hưng phấn hô to.

Lúc hần vọt tới trước mặt Phong Vô Kỵ và Trương Tử Hàm thì cái tên này coi chừng giáo chí tôn như vô hình, một tay ôm lấy Trương Tử Hàm vào lòng.

- Khụ khụ.... Lúc Phong Vô Kỵ nhìn thấy hai người thiếu chút nữa biểu diễn ra cử chỉ còn thân mật hơn nữa ngay trước mặt hần, nhin không được đành hắng giọng mấy cái, nói: - Xú tiểu tử, chúng ta ra khỏi hỗn loạn không gian này trước đã rồi các ngươi muốn làm gì thì làm... ta không chịu nổi....

- Ách... được! Dương Thiên Lô xấu hổ đáp.

Phong Vô Kỵ xuất ra một đạo thần niệm, đột nhiên bao trùm lấy Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm, trong nháy mắt liền chui ra khỏi hỗn loạn không gian.

....

Dương quang sáng lạng, bầu trời màu xanh, không khí trong lành, nường theo từng trận gió mát, nhớ lại khoảng thời gian kẹt trong hỗn loạn không gian nguy hiểm trùng trùng, nhìn đâu cũng thấy gió lốc không gian, Dương Thiên Lô liền sáng khoái cảm nhận ánh sáng mặt trời!

Người anh em này ôm ôn hương noãn ngọc trong lòng, Trương Tử Hàm giống như một con mèo con ngoan ngoãn, dựa sát vào trong lồng ngực của hần. Hai người có vẻ cũng quên bém đi sự tồn tại của Phong Vô Kỵ. Ngay cả Trương Tử Hàm cũng quên cả thẹn thùng, đắm chìm trong niềm vui gặp lại.

Lúc Phong Vô Kỵ hơi chao đảo, thiếu chút nữa té từ trên trời xuống, Dương Thiên Lô mới cảm giác được sự khác thường, vội hỏi: - Lão gia tử, ông làm sao vậy?

- Không có việc gì, nếu cái tên xú tiểu tử người còn chưa chịu xuất hiện nữa thì lão già là ta đây cũng sẽ bị người hại cho chết sớm! Để ta khôi phục lại trước đã! Phong Vô Kỵ nói xong liền đặt hai người kia xuống trên một ngọn núi rồi trực tiếp ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện. Hiển nhiên là lão nhân này đã thật sự kiệt sức.

Nhìn thấy Phong Vô Kỵ tiến vào trong trạng thái tu luyện, Dương Thiên Lô ôm Trương Tử Hàm, hỏi với vẻ kỳ quái không hiểu: - Tử Hàm, lão gia tử muốn đưa người đi đâu vậy? Sao lại mệt mỏi tới cỡ đó?

- Thiên Lô... chuông giáo hần... hần không phải mang ta đi đâu hết, là đi tìm người!

- Tìm ta? Dương Thiên Lô thoáng kinh ngạc.

- Ủ, chuông giáo mang ta theo đi tìm người đã năm tháng rồi, trừ những lúc tu luyện khôi phục tu vi ra thì luôn ở trong hỗn loạn không gian... hần... Trương Tử Hàm vừa nói, vừa nhìn về phía Phong Vô Kỵ già nua:

- Hần vì tìm người mà đã hao phí hết mấy ngàn năm thọ nguyên...

- Hao phí mấy ngàn năm thọ nguyên? Nghe Trương Tử Hàm nói vậy, trong lòng Dương Thiên Lô nhất thời kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Phong Vô Kỵ đã tràn ngập cảm kích và cảm động.

- Ủ. Trương Tử Hàm cũng vô cùng cảm kích nhìn về phía Phong Vô Kỵ.

....

Trong nháy mắt khi Dương Thiên Lô trở về Thủy Nguyên tinh, Cát Ương đế quốc, Dương gia, bốn nữ nhân Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm và Mộc Tử Vi đã thủ hộ bên người Lộ Miểu Ân suốt năm tháng bỗng nhiên ngạc nhiên phát hiện, Lộ Miểu Ân đã năm tháng rồi đều không nhúc nhích, hoàn toàn dựa vào pháp lực và đan dược của các nàng để duy trì khí tức sinh mệnh đột nhiên lại thoáng run lên!

- Tam nương, tam nương, người đã tỉnh chưa? Dương Thiên Lệ nhất thời kích động hỏi.

Chính là Lộ Miểu Ân vẫn không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Thế nhưng, dần dần, chưa tới nửa canh giờ, gương mặt tái nhợt, gầy gò cả xương, cơ hồ chỉ còn xương bọc da của Lộ Miểu Ân thế nhưng lại bắt đầu có một tia huyết sắc, ngay cả hơi thở mong manh cũng đã ngày càng trở nên mạnh hơn.

Điều này khiến cho đám người Dương Thiên Lệ vô cùng kinh hỉ.

Năm tháng qua, bốn người các nàng luôn thủ hộ bên người Lộ Miểu Ân, một tác cũng không rời, luân phiên quán thân pháp lực, duy trì mạng sống của nàng.

Tuy rằng các nàng không biết vì sao lại thế, nhưng vẫn chấp hành mệnh lệnh của Phong Vô Kỵ. Mỗi người các nàng đều vô cùng lo lắng. Không có lúc nào là không mong Dương Thiên Lôi có thể sớm trở về.

....

- Hô - hai canh giờ sau, Phong Vô Kỵ chậm rãi mở mắt.

- Lão gia tử, người đã khôi phục hẳn chưa? Dương Thiên Lôi nhất thời nhảy nhót, mang theo nụ cười nịnh nọt, nói với Phong Vô Kỵ.

- Xú tiểu tử, người muốn làm gì?

- Ách... lão gia tử, ta chỉ là muốn... muốn nói với người một tiếng.... cảm ơn! Dương Thiên Lôi xoa xoa hai tay, nói với vẻ khá khó khăn.

Nghe Dương Thiên Lôi nói vậy, Phong Vô Kỵ vô cùng kinh ngạc, hẳn biết rất rõ tính cách của Dương Thiên Lôi, lúc trước vì hắn mà tiêu phí vô số đan dược khởi động Huyền hoàng kỳ, mua quá trời vật phẩm tăng pháp lực cho hắn, tên tiểu tử này đều không nói một tiếng cảm ơn bao giờ. Nhưng bây giờ lại phá lệ nói tiếng cảm ơn với hắn. Mặc dù nói với vẻ ngập ngừng, nhưng Phong Vô Kỵ lại biết, tiếng cảm ơn này, so với mấy tiếng cảm ơn hay treo ở đầu miệng thì nặng hơn cả vạn lần. - Với lão gia tử thì còn khách khí làm gì? Trong đôi mắt già nua của Phong Vô Kỵ hiện lên một tia vui mừng, nói: - Được rồi, Thiên Lôi, người nói xem làm sao người chạy thoát khỏi tay của hai ả yêu nữ kia?

- Ân! Dương Thiên Lôi lên tiếng, sau đó liền chậm rãi kể lại chuyện hai ả yêu nữ thu hắn vào trong Hạo Thiên Âm Dương hồ, cùng với chuyện muộn lộn hóa hắn, bất quá, hắn cũng không đề cập tới tam muội chân hỏa, lúc ấy hắn liền đoán là Phong Vô Kỵ đã ra tay, cho nên hắn nói thẳng, hai ả yêu nữ đột nhiên ngừng luyện hóa, hơn nữa giống như đã bị thương nặng mới có cơ hội cho hắn lợi dụng. Bất quá hai ả yêu nữ lại kích nổ nguyên thần, hủy diệt pháp bảo của chúng, may mắn là hắn nhờ vào Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, mới tránh được một kiếp nạn đó, nhưng lại rơi vào hỗn loạn không gian.

Nghe Dương Thiên Lôi kể xong, Phong Vô Kỵ giống như suy nghĩ gì đó, im lặng hồi lâu, đột nhiên nói: - Đi thôi, chúng ta về nhà của người trước!

- Tới nhà của ta? Dương Thiên Lôi nghi hoặc hỏi lại. Lúc còn ở hỗn loạn không gian, sâu trong nội tâm của hắn luôn cảm thấy bất an, hơn nữa lại là bất an liên quan tới mẫu thân, nhưng sau khi hắn ra khỏi hỗn loạn không gian, cổ bất an kia lại biến mất không thấy đâu. Cho nên Dương Thiên Lôi căn bản không rõ sau khi hắn bị rơi vào hỗn loạn không gian thì đã xảy ra chuyện gì, từ đầu căn bản không nghĩ lại quay về nhà lúc này.

- Ân! Mẫu thân của người đang gặp nguy hiểm! Phong Vô Kỵ nhíu mày nói, mắt phát ra tinh quang lóng lánh nhìn Dương Thiên Lôi, giống như đang muốn tìm ra thứ gì đó trên người Dương Thiên Lôi vậy.

- Cái gì? Dương Thiên Lôi nhất thời cả kinh: - Sao lại như vậy?

- Người chắc còn chưa biết, mẫu thân của người cũng không phải người thường! Phong Vô Kỵ nhẹ giọng nói.

Dương Thiên Lôi khẽ nhíu mày: - Là Lục Diệu Âm của Thiên Âm môn sao?

- Ân? Làm sao người biết?

- Đoán thôi! Bởi vì bộ dạng mà yêu nữ kia biến thành chính là bộ dạng của mẫu thân ta, hơn nữa tên của mẫu thân ta là Lộ Miểu Ân, không phải là Lục Diệu Âm sao? (Phát âm giống nhau) Dương nhiên, ta cũng đã có cảm giác từ lâu là mẫu thân ta khác với người thường. Dương Thiên Lôi nói.

- Không sai. Mẫu thân của người đúng là thân truyền đệ tử của chương giáo chí tôn Thiên Âm môn, Lục Diệu Âm! Nàng lúc là Thân đạo cấp năm thì hóa phạm nhập thế! Bất quá....

381. Chương 366: Bách Thế Luân Hồi.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 366: Bách Thế Luân Hồi.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Bất quá cái gì? Trong lòng Dương Thiên Lô vô cùng khiếp sợ, mặc dù biết mẫu thân không phải người thường, nhưng lại không ngờ mẫu thân lại là cao thủ Thần đạo cấp năm hóa phàm nhập thế, riêng tin tức này thôi cũng đã đủ để khiến Dương Thiên Lô khiếp sợ, nhưng khi nghe tới hai chữ bất quá của Phong Vô Kỵ, Dương Thiên Lô cũng chẳng còn lòng dạ nào mà khiếp sợ nữa, vội vàng hỏi.

- Nguyên thần phong ấn của thế nhưng lại không có trong người! Hơn nữa, lúc ta thôi diễn tình huống của người...

- Nguyên thần.... nguyên thần của mẫu thân... hóa ra thật sự là nguyên thần của mẫu thân! Phong Vô Kỵ còn chưa nói xong thì Dương Thiên Lô liền vô cùng khiếp sợ cắt ngang lời của hắn.

- Thiên Lô... ở trong cơ thể người? Phong Vô Kỵ nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, trong mắt nhất thời lóe lên hai đạo tinh quang, hỏi. Nếu quả thật như vậy thì liền giải thích được nghi hoặc lúc đầu của Phong Vô Kỵ, vì sao khí tức của Lục Diệu Âm trong cơ thể của Dương Thiên Lô còn cường đại hơn cả chính khí tức của hắn!

- Ân! Lão gia tử, đi thôi!

Dương Thiên Lô trực tiếp ôm lấy Trương Tử Hàm, một đạo bạch quang hiện lên, nhất thời xé rách hư không. Phong Vô Kỵ cũng xé rách hư không theo sát phía sau.

Cát Ương đế quốc, Cực Dương Thành, Dương gia.

Dương Thiên Lô dẫn theo Trương Tử Hàm và Phong Vô Kỵ, trong nháy mắt xuất hiện tại Dương gia, bỗng nhiên trong mắt của hắn xuất hiện một tia khiếp sợ cực độ, kinh ngạc dừng lại!

- Thiên Lô, người...

- Âm âm...

- A...

Trương Tử Hàm vừa định hỏi Dương Thiên Lô có chuyện gì, nhưng lời vẫn chưa nói hết, dưới chân liền phát ra một tiếng nổ thật lớn, theo sau đó là mấy tiếng kêu la sợ hãi, gian phòng của Lục Diệu Âm, bỗng nhiên trên nóc nhà bị một cỗ năng lượng kinh khủng phá tan, mà Lục Diệu Âm lúc này gầy trơ xương, thân hình hấp hối, đang từ từ bay lên trời!

Cùng lúc đó, bỗng nhiên trong mi tâm của Dương Thiên Lô tản ra một hào quang bảy màu nhàn nhạt, trầm trọng như núi, khí tức dị thường khủng bố!

- Mẫu thân!

Bỗng nhiên Dương Thiên Lô hô lên, cùng lúc đó, có một đạo năng lượng bắn ra, đem Trương Tử Hàm đưa xuống mặt đất, bỗng nhiên thân hình từ từ mềm rũ xuống, ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào Lục Diệu Âm đang hôn mê.

- Thần Đạo Lục cấp? Làm sao có thể?

Đúng lúc này, ánh mắt Phong Vô Kỵ nhìn về phía Dương Thiên Lô tràn ngập khiếp sợ, nhưng trong nháy mắt, đột nhiên hắn lại nghĩ ra một chuyện gì đó, đột nhiên ánh mắt nhìn về phía Lục Diệu Âm, thì thào nói ra:

- Hóa phàm chấm dứt, nguyên thần xóa bỏ phong ấn?

Tuy Phong Vô Kỵ đi theo Dương Thiên Lô đến chỗ này để xác nhận, phong ấn nguyên thần của Lục Diệu Âm, hiện giờ đang ở trong thân thể Dương Thiên Lô, nhưng loại tình huống này rất quý dị, hắn chưa từng gặp qua, cũng chưa từng nghe nói qua, người hóa phàm lại có thể rời khỏi thân thể, lại còn tồn tại một cách độc lập. Tuy chưa kịp hỏi Dương Thiên Lô, nhưng lúc xuất hiện tình cảnh này, lại làm cho hắn khiếp sợ đến tột đỉnh.

Chỉ cần khí tức tán ra từ trên người Dương Thiên Lô, Phong Vô Kỵ đã có thể khẳng định, phong ấn nguyên thần của Lục Diệu Âm, đã bị phá bỏ!

Hơn nữa, trước khi phong ấn từ Thần Đạo Ngũ cấp, tấn thăng lên Thần Đạo Lục cấp!

Điều này có ý nghĩa, nguyên thần của Lục Diệu Âm sắp trở về bản thể!

Ánh mắt Phong Vô Kỵ khiếp sợ cực độ, từ từ co rút lại, một loại dự cảm cực kỳ không tốt xuất hiện trong lòng của hắn!

Ý vị này là thế nào?

Ý nghĩa của chuyện này, nhục thân của Dương Thiên Lô, nhục thân hắn tu luyện nhiều năm như vậy chỉ là vật dẫn cho nguyên thần của Lục Diệu Âm!

Một khi, nguyên thần của Lục Diệu Âm trở về bản thể, không biết sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đến Dương Thiên Lô?

- Thiên Lô...

Đúng lúc này, bỗng nhiên Lục Diệu Âm đang bất tỉnh mở to mắt ra, tràn ngập lo lắng hô lớn:

- Nhanh, nhanh rời khỏi nơi đây! Nhanh lên!

- Mẫu thân! Nó là người!

- Không! Thiên Lô, nghe mẫu thân, nhanh rời khỏi đây!

Lục Diệu Âm hoảng sợ nói ra, nhưng thân thể vẫn từ từ tiến đến gần Dương Thiên Lô, hơn nữa nàng cảm giác được rất rõ ràng, nguyên thần của nàng đã phá bỏ phong ấn.

Trong nháy mắt này, cách nghĩ của nàng và Phong Vô Kỵ là độc nhất vô nhị, bởi vì, cả nàng cũng không rõ lắm, vì sao nguyên thần của mình vừa sinh ra, lại tiến vào trong cơ thể Dương Thiên Lô, nhưng, vào lúc này, nàng biết rõ, nếu như nguyên thần của nàng trở về thân thể của mình, rất có thể, nhiều năm tu luyện của Dương Thiên Lô, sẽ hoàn toàn uống phí, thậm chí từ nay về sau sẽ biến thành phế nhân, tất cả đều có thể xảy ra.

Đây tuyệt đối là việc nàng không muốn nhìn thấy, nàng tình nguyện để bản thân mình vĩnh viễn là phàm nhân, cũng không muốn để cho nhi tử duy nhất của mình biến thành phế nhân.

Trước khi Dương Thiên Lô mười một tuổi, không có người nào đau lòng bằng nàng. Thời điểm Dương Thiên Lô thành công tấn cấp Tinh Giả, không có người nào cao hứng hơn nàng. Vào lúc đó, nàng đã có cảm giác Dương Thiên Lô tiến đến gần nàng, nguyên thần của nàng đã có dấu hiệu muốn trở về bản thể, cũng chính là như vậy, khi đó, nàng mới có thể đứng trước mặt Dương Thiên Lô, năm lần bảy lượt đàn "Thanh Tâm Quyết", bình phục nguyên thần của nàng. Bởi vì, nàng lo lắng một khi nguyên thần của mình trở về bản thể, Dương Thiên Lô vừa mới tấn chức Tinh Giả, sẽ biến lại thành một phế nhân!

Khi đó, nàng đã không muốn thu hồi nguyên thần của mình, mà bây giờ, tu vi của Dương Thiên Lô đã tiến vào Thần Đạo, nàng càng không thể thu hồi nguyên thần của mình!

Nhưng mà, nguyên thần trước kia, vẫn chưa phá bỏ phong ấn, nàng thông qua đánh đàn, liền có thể trấn an. Nhưng bây giờ, nàng cảm giác rất rõ ràng, nguyên thần của mình đã phá bỏ phong ấn, hơn nữa đã tấn thăng lên Thần Đạo Lục cấp!

Vào lúc này, trừ khi Dương Thiên Lô lập tức rời đi, rời đi càng xa càng tốt, nàng không còn bất kỳ biện pháp nào cả!

- Thiên Lô! Nghe lời mẫu thân của ngươi, nếu không ngươi...

Đúng lúc này, tâm niệm Phong Vô Kỵ nhanh chóng thay đổi, bỗng nhiên cũng lên tiếng nói ra, cùng lúc đó, hai bàn tay giá nua, đột nhiên kết xuất ra vô số đạo thần thông pháp thuật, ngăn cách Dương Thiên Lô và Lục Diệu Âm ra.

- Lão gia tử!

Bỗng nhiên Dương Thiên Lô ngăn cản Phong Vô Kỵ, nhìn thẳng vào đôi mắt Phong Vô Kỵ, ngữ khí rất kiên định, nói:

- Đệ tử có nguyên thần của mình.

Đúng, Dương Thiên Lô thật sự có nguyên thần của riêng mình, nhưng hần tinh tường, sau khi nguyên thần sụp đổ, nguyên thần Lục Diệu Âm xuất hiện, sau đó nguyên thần của hần trốn vào trong cự kiếm, mà pháp lực của hần hoàn toàn do nguyên thần của Lộ Miểu Ân cung cấp, mỗi một đạo pháp thuật của hần, thậm chí ở trong không gian hỗn loạn vô số năm tháng, hoàn toàn là dựa vào nguyên thần của Lục Diệu Âm. Mà nguyên thần của hần, không cách nào vận dụng được.

Hần không biết, sau khi nguyên thần của mẫu thân trở về sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng mà, nếu mẫu thân muốn hi sinh, thành toàn cho mình, dù là thế nào, hần không làm được. Nhất là, khi hần nhìn thấy thân ảnh gầy gò chỉ cần một trận gió thổi là bay của Lục Diệu Âm, càng làm cho tâm của hần đau nhức khó chịu.

Nhìn ánh mắt kiên định của Dương Thiên Lô, Phong Vô Kỵ biết rõ, mình không thể ngăn cản.

Chỉ là, thời điểm hần vừa thu hồi pháp lực của mình, bỗng nhiên phát sinh biến hóa không thể tưởng tượng nổi.

- Âm âm...

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên, từ trong người Dương Thiên Lô tuôn ra, mạnh mẽ chấn lui Thần Đạo Thất cấp đỉnh phong như Phong Vô Kỵ, cùng lúc đó, bỗng nhiên nguyên thần của Lục Diệu Âm từ trong đan điền của Dương Thiên Lô phá thể mà ra, bay về phía Lục Diệu Âm.

- Làm sao có thể?

Khí huyết Phong Vô Kỵ quay cuồng, cố nén một ngụm máu trong cổ họng không phun ra, khiếp sợ mở to mắt.

- Phốc...

Bỗng nhiên Dương Thiên Lô phun ra một ngụm máu tươi, thân thể hơi lão đảo, hần từ trên không trung rớt thẳng xuống dưới.

- Thiên Lô!

Mấy tiếng kinh hô truyền đến, Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lệ nhìn thấy cảnh này nên lao ra sớm nhất, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm và Mộc Tử Vi lập tức kinh hô phóng về phía Dương Thiên Lô.

Lục Diệu Âm cũng hô lên một tiếng, nhưng thân ảnh của nàng đứng bất động trên không trung, không thể di động mấy may, đúng lúc này, đột nhiên nguyên thần của Lục Diệu Âm hóa thành một đạo lưu quang bay vào trong thân thể của Lục Diệu Âm.

Cùng lúc đó, cách trăm trượng trên đỉnh đầu của nàng, bỗng nhiên xuất hiện một cổ chấn động không gian khủng bố bàng bạc, trực tiếp xé rách không gian, xuất hiện một cái hắc động cực lớn!

Một cổ kim quang ẩn chứa vô cùng vô tận thiên địa pháp tắc, từ trên trời giáng xuống, biến thành một cột sáng gắn vào người Lục Diệu Âm.

Làm cho Phong Vô Kỵ khiếp sợ đến tột đỉnh là, vào lúc này, khí tức trên người của Lục Diệu Âm, sinh ra biến hóa kinh người, từ Thần Đạo Lục cấp, không ngừng mạnh mẽ hơn, rất nhanh liền đạt tới Thần Đạo Thất cấp, màn sau đó đã vượt qua tưởng tượng của Phong Vô Kỵ, càng vượt qua nhận thức của hần...

Bỗng nhiên xuất hiện một cái hắc động là chuyện gì? Vì sao trong kim quang của nó ẩn chứa pháp tắc vô cùng vô tận, đang có chuyện gì xảy ra?

Hóa phàm nhập thể, có thể trực tiếp đề thăng một cấp, cũng đã là khó gặp. Nhưng có thể dẫn động thiên địa dị tượng, đúng là điên cuồng, chớ đừng nói chỉ khí tức của Lục Diệu Âm đã được Phong Vô Kỵ biết rất rõ ràng, nhưng vẫn như trước, không ngừng tăng lên.

Đây tuyệt đối là chuyện không có khả năng!

Nhưng chân chân chính chính xuất hiện ở trước mặt hắn!

Tất cả mọi người, kể cả đang nằm trên mặt đất, Dương Thiên Lô lúc này giống như đã mất đi tất cả pháp lực, đều khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Lục Diệu Âm đang từ từ trở nên mạnh mẽ.

Vào lúc này, cả Dương gia, cả Cực Dương Thành, mấy ngàn vạn người bình thường, đều nhìn lên bầu trời, vô số người vẫn không rõ ràng, đều quỳ lạy trên mặt đất, thần tích, chuyện này đối với họ mà nói, hoàn toàn là thần tích!

Cùng lúc đó, vô số tồn tại cường đại dù cách xa mấy vạn năm, mấy chục vạn dặm, thậm chí trăm vạn dặm, đều hoảng sợ nhìn về hướng Cát Ương đế quốc.

Kim quang bàng bạc, không ngừng quán chú vào người Lục Diệu Âm, rốt cục, cảnh này xuất hiện trong hơn mười phút, cột sáng kim sắc quang mang, biến mất trong hắc động, nhưng đạo ánh sáng cuối cùng cũng chui cả vào trong thân thể Lục Diệu Âm, lúc kim quang biến mất, hắc động cực lớn cũng tiêu tán, không có hấp lực cắn nuốt nào tràn ra, biến mất vô thanh vô tức, bầu trời khôi phục màu xanh vốn có, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà, thân hình của Lục Diệu Âm vẫn như trước, đang lơ lửng giữa không trung, thân hình gầy gò chẳng biết từ lúc nào, đã hoàn toàn khôi phục, ngay cả mái tóc biến thành trắng như tuyết, lúc này đã trở lại một màu xanh.

Thời điểm tất cả mọi người khiếp sợ đến tột đỉnh, Lục Diệu Âm đang bất tỉnh giống như đang tiêu hóa và dung hợp thiên địa pháp tắc bàng bạc vô cùng vô tận, tăng trưởng trí nhớ!

Trí nhớ hoàn toàn thuộc về nàng!

Rốt cục, sau khi dung hợp toàn bộ thiên địa pháp tắc và trí nhớ, Lục Diệu Âm mở hai con ngươi ra.

Đúng lúc này, dị biến tái hiện!

Làm cho tất cả mọi người khiếp sợ mở to mắt.

Bỗng nhiên trong hư không xuất hiện một đạo hình tròn, là một cánh cửa màu trắng do ánh sáng ngưng tụ mà thành.

- Đường hầm tinh không!

Phong Vô Kỵ lập tức khiếp sợ mở to mắt, đường hầm tinh không này xuất hiện phía trên Lục Diệu Âm, hơn nữa Phong Vô Kỵ có thể khẳng định, đây không phải do Lục Diệu Âm mở ra, mà là của một tồn tại cường đại khác, trực tiếp vượt qua vô số không gian vị diện quán thông thành đường hầm tinh không!

- Mẫu thân!

Dương Thiên Lô khiếp sợ hô lên, hắn đã mất đi tất cả tu vi, đột nhiên đứng lên, nhìn mẫu thân đang đứng trên không trung. Lúc hắn nhìn đến đường hầm tinh không, một loại trực giác không tốt xuất hiện trong lòng của hắn. Tuy không rõ trên người của mẫu thân đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn vẫn có dự cảm, mẫu thân sẽ rời khỏi tinh cầu này!

- Miểu Ân!

Cùng lúc đó, Dương Huyền Phong xuất hiện ở gần đó nhìn Lục Diệu Âm la lớn.

- Bách Thế Luân Hồi đã chấm dứt.

Lộ Miểu Ân nhìn đường hầm tinh không, lầm bầm tự nói với mình, nói xong ánh mắt nhìn về phía Dương Huyền Phong, nói:

- Huyền Phong, dù chúng ta không phải phu thê chính thức, nhưng ta vẫn cảm tạ người đã chiếu cố cho Thiên Lôi trong suốt nhiều năm qua. Có lẽ người nên quên ta đi, đó mới là con đường giải thoát thỏa đáng nhất cho người.

- Không, Miếu Ân...

Dương Huyền Phong đã ý thức được chuyện gì đó, nhưng lời của hắn vẫn chưa nói hết, một đạo tinh quang đã chui vào mi tâm của hắn.

Cùng lúc đó, thần niệm của Lục Diệu Âm trong nháy mắt liền phủ kín toàn bộ Dương gia, khí tức của mỗi người đều xuất hiện rõ ràng trong đầu của nàng, từng đạo tinh quang, ngàn vạn đạ phát ra từ mi tâm của nàng, hầu như trong nháy mắt, toàn bộ Dương gia, ngoại trừ Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Lôi ra thì mi tâm của mỗi người đều bị một đạo tinh quang chui vào, tạm thời liền hôn mê!

- Chân Thần cảnh... Gương mặt già nua của Phong Vô Kỵ, phát ra vẻ khiếp sợ vô cùng cường liệt, thì thào nói. Ngay lúc này, đối mặt với Lục Diệu Âm, Thần đạo cấp bảy đỉnh phong như hắn cư nhiên lại có một loại cảm giác chỉ như một con kiến.

- Mẫu thân.... Dương Thiên Lôi đứng lên với vẻ vô cùng khiếp sợ, nhìn chằm chằm vào mẫu thân tựa như vừa biến thành người khác, kêu lên với giọng run rẩy.

382. Chương 367: Xuất Thân Thật Sự!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 367: Xuất thân thật sự!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mãi tới lúc này, ánh mắt của Lục Diệu Âm mới nhìn về phía Dương Thiên Lôi, trong ánh mắt lộ ra một mặt mỉm cười nhu hòa, nhẹ nhàng hướng phía Dương Thiên Lôi phát tay một cái, trong nháy mắt, một cỗ tinh quang bằng bạc đột nhiên vây quanh Lục Thanh Âm và Dương Thiên Lôi, hai người trực tiếp bị nhấc lên một cách mềm mại, bay tới bên cạnh nàng ta!

- Đệ đệ, ta ... nương...

- Thiên Lôi! Dương Thiên Lệ, Trương Tử Hàm nhất thời hoảng hốt kêu lên, trong lòng cả đám khẩn trương tới cực điểm, bao gồm cả Phong Vô Kỵ, vẻ mặt của ai cũng đều đại biến, ai cũng rất sợ Lục Diệu Âm sẽ đưa Dương Thiên Lôi đi vậy.

Ánh mắt của Lục Diệu Âm chậm rãi đảo qua Dương Thiên Lệ, Trương Tử Hàm, Mộc Tử Vi, Sở Hương Hương và Phong Vô Kỵ, sau đó, lại phát tay lần nữa, trong nháy mắt, đám người Phong Vô Kỵ liền bị một cỗ năng lượng nhu hòa nhưng cường đại tới mức bọn họ căn bản đều không thể chống lại bao vây, mọi người chậm rãi bay lên không trung.

- Thời không pháp tắc! Sau khi Phong Vô Kỵ tiến vào phạm vi của tinh quang, nhất thời khiếp sợ mà mở to hai mắt ra nhìn. Sử dụng đạo khí để khởi động thời không pháp tắc thì Phong Vô Kỵ cũng không quá mức khiếp sợ, thế nhưng trong kết giới mà Lục Diệu Âm phát tay tạo thành lại ẩn chứa thời không pháp tắc còn khủng bố gấp mấy lần khi Huyền hoàng kỷ khởi động toàn lực nữa!

- Thiên Lôi, mẫu thân rất muốn mang con đi, nhưng nếu hiện tại mang con đi thì tâm thần của con sẽ sinh ra chỗ khuyết hụt, ảnh hưởng tới chuyện tu luyện của con sau này. Cho nên hiện tại mẫu thân chỉ có thể tạm thời để con ở lại chỗ này! Lục Diệu Âm sùng nịch vuốt ve gương mặt cả Dương Thiên Lôi, ôn nhu nói.

- Mẫu thân, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Dương Thiên Lôi nhìn vào mắt của mẫu thân, hỏi với vẻ tràn ngập khiếp sợ.

- Đừng nóng vội, mẫu thân đã khởi động thời không pháp tắc, sẽ từ từ nói cho con biết, mẫu thân cũng là tới bây giờ mới biết được, Lục Diệu Âm chỉ là một trong bách thể luân hồi của mẫu thân! Lục Diệu Âm chậm rãi nói.

- Bách thể luân hồi?

- Đúng! Cũng giống như hóa phàm nhập thể lúc ở cảnh giới Thần đạo vậy, mẫu thân tại trước Chân thần cảnh địa giai tấn thăng lên tới Thiên giai, linh hồn lạc ấn liền rơi vào luân hồi lịch luyện... Lục Diệu Âm nói.

- Chân thần cảnh? Mẫu thân, người là cường giả Chân thần cảnh? Tuy là Dương Thiên Lôi đã sớm cảm nhận được mẫu thân đã sớm cường đại vượt xa tưởng tượng của hắn, nhưng lúc này, chính tai nghe mẫu thân nói ra vẫn cứ vô cùng khiếp sợ như cũ.

- Không sai, mẫu thân thật sự là Chân thần cảnh, hơn nữa, nhờ có con giúp đỡ mà linh hồn lạc ấn của mẫu thân đã tấn thăng tới đại viên mãn, bách thể luân hồi kết thúc, chờ mẫu thân trở về bản thể thì đó là lúc tấn cấp tới Thiên giai Thực Kế cảnh!

- Con giúp đỡ? Dương Thiên Lôi nghi hoặc hỏi lại.

- Đúng vậy, nói thật ra thì hắn là truyền thừa mà con thu hoạch được giúp đỡ! Lộ Miểu Âm nói: - Truyền thừa mà con thu hoạch được, ngay cả mẫu thân cũng không cách nào lý giải được... Thiên Lôi, mẫu thân phải rời khỏi đây, hiện tại nói cho con biết xuất thân thật sự của con!

Nghe Lục Diệu Âm nói vậy, trong mắt Dương Thiên Lôi bỗng lóe lên hai đạo tinh quang, những người ở đây, cũng chỉ có mỗi mình Dương Thiên Lôi là biết rõ Dương Thiên Lôi không phải là thân sinh nhi tử của Dương Huyền Phong. Vậy thì phụ thân của hắn rốt cuộc là ai? Đương nhiên Dương Thiên Lôi tuy là hiếu kỳ, nhưng đây cũng không phải chuyện nàng thật sự quan tâm, chuyện nàng quan tâm thật sự chính là sau khi Lục Diệu Âm nói ra thì Dương Thiên Lôi sẽ biết mình không phải đường tử của hắn.

Bọn họ vốn chẳng có bất kỳ quan hệ huyết thống gì. Đây mới là quan trọng nhất.

Dương Thiên Lôi cũng tràn ngập nghi hoặc.

- Con là do mẫu thân sinh, một mình mẫu thân sinh! Con không có phụ thân! Một kiếp này, tên thật của nương là Lục Diệu Âm, là thân truyền đệ tử của Thiên Âm môn chủ đạo giáo chí tôn Lục Linh Tê, năm đó, mẫu thân dùng thời gian một trăm năm, tấn thăng tới Thần đạo cấp năm, hóa phàm nhập thể, phong ấn xong nguyên thần, tiến vào học viện Cực Dương tu luyện. Thế nhưng mẫu thân lại mạo danh kỳ diệu có mang con...

Nghe Lục Diệu Âm nói vậy, trong lòng Dương Thiên Lôi liền nhắc lên từng đợt sóng trào, mọi người cũng khiếp sợ mở to hai mắt ra nhìn.

Sau khi Lục Diệu Âm kể xong, Dương Thiên Lôi rốt cuộc cũng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Lúc mang thai mình, Lục Diệu Âm liền đánh mất tu vi, nguyên thần bị phong ấn cũng biến mất một cách quỷ dị, cũng không thể cảm ứng được sự tồn tại của nó. Lúc đó, Lục Diệu Âm bất lực gặp được Dương Huyền Phong, Dương Thiên Lôi mới có được thân phận bây giờ. Còn Dương Thiên Lôi thì khi bước vào hàng Tinh giả năm mười một tuổi, lúc nhìn thấy Lục Diệu Âm lần thứ hai, Lục Diệu Âm cư nhiên lại cảm ứng được nguyên thần của nàng, khiến cho nàng kinh ngạc chính là cư nhiên lại nằm trong cơ thể của Dương Thiên Lôi! Hơn nữa, Lục Diệu Âm mơ hồ đoán là chỉ cần nàng triệu hoán nó thì nguyên thần của nàng còn có thể trở về trong cơ thể nàng. Nhưng nàng lại sợ ảnh hưởng tới Dương Thiên Lôi, mỗi lần ở cùng với Dương Thiên Lôi thì chỉ cần nguyên thần của nàng hơi xao động thì nàng liền vội vàng dùng tiếng đàn để bình ổn lại nguyên thần của mình, đồng thời hoàn toàn dung nhập chính mình vào trong tiếng đàn, cắt đứt liên hệ giữa nàng và nguyên thần.

Ngày hôm nay lại lặp lại tình huống này. Nhưng nàng đã không thể ngăn cản được. Bởi vì nguyên thần của phong ấn đã hoàn toàn được giải phong, trong nháy mắt khi nguyên thần quay trở về trong bản thể thì hóa phàm của nàng chính thức kết thúc, đồng thời trực tiếp tấn thăng tới Thần đạo cấp sáu!

Cũng chính là lúc đó, linh hồn lạc ấn của nàng cũng đạt được đại viên mãn, lần thứ hai giải khai luân hồi cấm chế, đạo kim sắc quang trụ ẩn chứa thiên địa pháp tắc và ký ức vô cùng tận kia chính là sau khi luân

hồi cảm chế được giải phong nên trở về trong cơ thể của nàng, là năng lượng và ký ức vốn thuộc về nàng!

Cũng tới tận lúc này, nàng mới biết được thân phận thật sự của mình!

Bách thể luân hồi! - Thiên Lô, truyền thừa mà con thu được là một loại tồn tại mà chính mẫu thân cũng vô pháp lý giải, hiện tại, con đã mất đi nguyên thần của nương, còn nguyên thần của con...

- Mẫu thân, người đừng lo lắng sẽ ổn nhanh thôi! Dương Thiên Lô đột nhiên cắt đứt lời nói của Lục Diệu Âm mà trả lời.

Lục Diệu Âm thoáng nhú mày, nhìn Dương Thiên Lô một lát, mới nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Phong Vô Kỳ.

- Mẫu thân.... Dương Thiên Lô đứng lên với vẻ vô cùng khiếp sợ, nhìn chằm chằm vào mẫu thân tựa như vừa biến thành người khác, kêu lên với giọng run rẩy.

383. Chương 368: Nghĩa Tỷ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 368: Nghĩa tỷ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Văn bối Phong Vô Kỳ, bá kiến tiền bối! Để mọi người khiếp sợ chính là lúc ánh mắt của Lục Diệu Âm nhìn về phía Phong Vô Kỳ thì lão nhân già nua, cao cao tại thượng trong mắt của mọi người cư nhiên lại trực tiếp hành lễ dành cho trưởng bối với Lục Diệu Âm, tuy rằng đã bị Lộ Miểu Ân ngăn lại, nhưng thanh âm vẫn cung kính không gì sánh được như cũ.

- Phong trưởng giáo không cần đa lễ, Thiên Lô còn phải làm phiền người chiếu cố nhiều!

- Thiên Lô là đệ tử của Trảm Không kiếm phái kiếm phái chúng ta, đây là chuyện văn bối nên làm! Phong Vô Kỳ cung kính nói.

- Nếu như sau này người có dịp tới Vô Cực tinh vực thì có thể tới Càn Nguyên tinh tìm ta. Lục Diệu Âm nhẹ giọng nói.

- Vô Cực tinh vực? Phong Vô Kỳ nghe được bốn chữ Vô Cực tinh vực thì nhất thời khiếp sợ mà mở to hai mắt ra nhìn, vội vàng cung kính nói: - Đa tạ tiền bối!

- Chuyện nên làm thôi. Lục Diệu Âm nói, thanh âm còn chưa dứt thì ánh mắt của nàng liền nhìn sang Lục Thanh Âm vẫn đeo mạng che mặt. tuy rằng nàng đã mất liên hệ với Thiên Âm môn từ lâu, nhưng vừa nãy, lúc thần niệm của nàng xóa đi những ký ức liên quan tới nàng của Dương Huyền Phong thì lại bất ngờ biết được tin tức của Thiên Âm môn, đồng thời cũng biết được tin về Lộ Miểu Ân giả.

- Lục Thanh Âm, tham kiến.... Lục Thanh Âm nhất thời khom người quỳ gối, nói với giọng run rẩy. nàng không biết vị sư tỷ trong truyền thuyết của mình rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, thế nhưng, trong lòng nàng, đây là người thân duy nhất còn lại của nàng trên đời này, hơn nữa nàng cũng biết, lúc này đây, sư tỷ đã cường đại tới cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, nàng giống như đã thấy được hy vọng báo thù, nàng rất muốn gọi một tiếng sư tỷ, nhưng vô luận là thế nào cũng gọi không nên lời, lấy thân phận của Phong Vô Kỳ mà còn gọi một tiếng là tiền bối, nàng làm sao còn dám gọi là sư tỷ?

- Thanh Âm... Lục Diệu Âm khẽ gọi, phát ra một cỗ năng lượng nhu hòa, nhẹ nhàng nhắc Lục Thanh Âm lên, cùng lúc đó, đạo khí truyền thừa của Thiên Âm môn là Thiên Lại Thần Tiêu đột nhiên tự động xuất ra khỏi người Lục Thanh Âm, chậm rãi bay tới tay của nàng, trong mi tâm của nàng đột nhiên phát ra một đạo tinh quang, dung nhập vào trong đó, sau một lát, trong mắt của Lục Diệu Âm hiện lên một tia tinh ngộ, nói: - Quả nhiên là Vô Hồn điện! Thanh Âm, chuyện báo thù không cần lo nữa, sư phụ đã không còn,

người chỉ cần để đạo thống truyền thừa của Thiên Âm môn được duy trì tiếp là được! Những chuyện khác cứ giao hết cho ta đi! Ta sẽ để bọn chúng trả lại gấp trăm ngàn lần!

Những tin tức vừa thu được trong đầu Dương Huyền Phong lúc này, nàng liền cảm giác được, Lộ Miểu Ân sở dĩ động chiến như vậy, rất có khả năng là vì sinh hồn và linh khí, mà lúc này đây, cùng với khí linh của Thiên Lại Thần Tiêu và tin tức mà chương giáo chỉ tôn của Thiên Âm môn là Lục Linh Tê lưu lại trong đó, đã chứng thực suy nghĩ của nàng, tuy rằng ngay cả Lục Linh Tê cũng không biết đối phương là thần thánh phương nào, nhưng từ tin tức lưu lại trong đó, Lục Diệu Âm liền khẳng định suy đoán của nàng.

- Sư....

- Con cứ gọi ta là a di đi! Lục Diệu Âm đột nhiên mỉm cười rồi nói: - Phong chương giáo, Thanh Âm cũng phải nhờ người chiếu cố rồi, đời này của ta đã là đệ tử của Thiên Âm môn, mà lại không thể truyền thừa đạo thống của Thiên Âm môn,... Thanh Âm đã được sư phụ kiếp này của ta là chương giáo chỉ tôn Thiên Âm môn Lục Linh Tê truyền thừa, chờ nàng bước vào Thần đạo là có thể xuất ra được thần thông của Thiên Lại Thần Tiêu, lúc đó liền có thể liên lạc với những đệ tử Thiên Âm môn đang du lịch bên ngoài. Cho nên, trước khi Thanh Âm tấn thăng tới Thần đạo, còn phải nhờ Phong Vô Kỵ quan tâm ít nhiều!

- Ân, người cứ yên tâm! Phong Vô Kỵ trầm giọng nói.

- Tam nương.

Lúc ánh mắt của Lục Diệu Âm nhìn về phía Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Lệ không chút câu nệ, còn ra vẻ vô cùng kinh hỉ mà gọi lớn.

- Thiên Lệ, sau này, lúc ở trước mặt tam thúc, gia gia và phụ mẫu của con, không nên nhắc tới ta, Dương gia ngoại trừ con và Dương Thiên Ngạc không có mặt ở đây ra thì tất cả ký ức có liên quan tới ta của mọi người đều đã bị xóa sạch, miễn cho tới lúc đó bọn họ nghi ngờ. Lục Diệu Âm nói.

- A, tam nương, người phải đi rồi sao?

- Ân. Con cũng đừng gọi ta là tam nương nữa....

- Vậy thì gọi người là gì? Cũng gọi là mẫu thân giống đệ đệ sao? Trên gương mặt nhỏ nhắn mê chết người không đền mạng của Dương Thiên Lôi, lấp lánh một tia quang thải mê người, nàng từ trước tới nay quen tùy tiện, tuy rằng khiếp sợ sự thay đổi của Lục Diệu Âm, nhưng cũng chẳng tạo nên ảnh hưởng gì trong lòng của nàng, cứ nhiên mang theo nụ cười giống ma nữ mà nói.

- Người cái tiểu nha đầu này.... Lục Diệu Âm nhẹ nhàng điểm điểm mi tâm của Dương Thiên Lệ, lộ ra một tia sủng nịch, nói: - Sao cũng được... nương, không ý kiến! Tử Hàm, Tiểu Vi, cũng có thể gọi... Lục Diệu Âm cũng không rõ lắm những chuyện mà Sở Hương Hương và Dương Thiên Lôi đã trải qua ở Trảm Không kiếm phái, nhưng nàng liếc mắt một cái là nhìn ra quan hệ giữa Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm đã tới cảnh giới sâu đậm rồi, còn Mộc Tử Vi thì lại là cục cưng của của Dương Thiên Lôi, cho nên nàng mới nói như vậy.

Nhưng, ngay lúc Lục Diệu Âm còn chưa nói dứt thì Dương Thiên Lôi đột nhiên lại nói: - Nương, mấy người các nàng đều có thể gọi người là mẫu thân.

Một câu nói của Dương Thiên Lôi đã khiến toàn bộ nữ nhân ở đây đều đỏ mặt.

- Đệ đệ, ý của tỷ tỷ không phải như vậy! Dương Thiên Lệ nói.

- Được rồi, mẫu thân cần phải đi, Thiên Lôi, nhớ kỹ, mẫu thân ở Vô Cực tinh vực, Càn Nguyên tinh, Kỷ gia, tên thật của nương là Kỷ Nhạ Yên!

Lục Diệu Âm nhẹ giọng nói, vừa nói vừa nhẹ nhàng ôm lấy Dương Thiên Lôi, từng đạo tinh quang đột nhiên bật ra từ mi tâm của nàng, trực tiếp dung nhập vào trong mi tâm của Dương Thiên Lôi. Sau đó, tay áo nhẹ vung lên, kết giới vây quanh mọi người nhất thời biến mất, một cỗ năng lượng nhu hòa liền đặt tất cả mọi người xuống đất.

- Nương! Dương Thiên Lôi ngẩng đầu nhìn Lục Diệu Âm rồi gọi, trong mắt ẩn chứa không muốn nồng đậm.

- Nương chờ con! Lục Diệu Âm phát tay, đưa mắt nhìn Dương Thiên Lôi thật kỹ, sau đó lại nhìn Dương Huyền Phong đang hôn mê trên mặt đất một chút, liền bước vào trong đường hầm không gian.

Xóa hết ký ức, nàng chỉ là xóa đi hết tất cả những ký ức liên quan tới nàng ở Dương gia và Cực Dương thành.

Cho dù là thần thông của nàng có quảng đại hơn nữa thì cũng không thể xóa đi hết ký ức của tất cả người ở Cát Ương đế quốc này. Chung quy cũng sẽ có một ngày, Dương Huyền Phong cũng sẽ nghe được tin tức về nàng từ miệng một ai đó, nhưng chuyện này cũng không quan trọng nữa, bởi vì cho dù Dương Huyền Phong có nghe được đi nữa thì căn bản cũng sẽ không nhớ lại những chuyện mà nàng và hắn đã trải qua, chỉ cần Dương Huyền Phong có thể quên đi phần tình cảm này là đủ lắm rồi.

Bách thể luân hồi, đối với nàng mà nói thì bất quá chỉ là một cái lịch trình trên con đường tu luyện mà thôi. Ngoại lệ duy nhất chính đó chính là Dương Thiên Lôi, là thân sinh cốt nhục của nàng. Cho dù Dương Thiên Lôi có là phạm phu tục tử đi nữa thì nàng cũng không thể dứt bỏ, huống hồ gì trên người Dương Thiên Lôi còn ẩn chứa truyền thừa mà ngày tới nàng cũng không thể nhìn thấu?

...

Mẫu thân đi rồi, Dương Thiên Lôi lại bối rối, mẫu thân xóa đi hết ký ức về nàng của mọi người trong Dương gia, vậy chẳng phải nghĩa là nhi tử là hắn cũng sẽ không tồn tại sao?

Thế nhưng, Dương gia thế nào đi nữa thì cũng là ngôi nhà mà Dương Thiên Lôi quen thuộc hơn mười năm nay. Tuy rằng hiện tại hắn đã biết là mình chẳng có chút quan hệ huyết thống nào với Dương gia, nhưng công ơn dưỡng dục hơn mười năm nay, muốn Dương Thiên Lôi dứt bỏ như vậy, hắn làm không được.

Nhà, thân tình, với hắn mà nói có ý nghĩa vượt xa những gì người khác tưởng!

Nhưng, nếu như hắn xuất hiện thì phải lấy thân phận gì để xuất hiện?

- Mẫu thân là bách thể luân hồi, nàng căn bản không thuộc về nơi đây, đối với nàng mà nói thì chỉ là một lần lịch luyện thôi, có thể rời đi mà không chút lo lắng nào, nhưng ta thì không được như vậy. Dương gia là nhà của ta. Phụ thân và gia gia vẫn là người thân của ta! Dương Thiên Lôi nhìn Dương Huyền Phong đang hôn mê nằm dưới đất, trong lòng thầm nghĩ.

- Nhập thế, xuất thế, nhập tình, phá tình. Thiên Lôi, ngươi đã là Thần đạo cường giả, với thế tục thì nên vứt bỏ cứ vứt bỏ, cần gì phải chấp nhất hơn nữa? Đúng lúc này, Lăng Hi vẫn ở trong trạng thái tỉnh táo đột nhiên thấp giọng nói lên trong đầu Dương Thiên Lôi.

- Có vài thứ, ta vĩnh viễn không thể vứt bỏ, cũng không muốn vứt bỏ!

- Vậy thì âm thầm bảo vệ bọn họ trăm năm, giải quyết xong đoạn trần duyên này đi.

- Ân, cũng chỉ có thể như vậy thôi. Lăng Hi, vừa rồi mẫu thân của chúng ta có phát hiện ra người không? Dương Thiên Lôi hỏi.

- Ai thèm chung mẫu thân với người... chắc là không có. Thần niệm của nàng cũng không tiến nhập vào Thanh Tinh Lưu Ly bình.

...

- Thiên Lôi, tình trạng của ngươi bây giờ thế nào? Đúng lúc này, Phong Vô Kỳ đã kịp hoàn hồn lại từ trong khiếp sợ, nhìn về phía Dương Thiên Lôi, hỏi với vẻ lo lắng.

- Tình trạng gì cơ? Dương Thiên Lôi hỏi.

- Tu vi của ngươi!

- Chắc sẽ ổn nhanh thôi. Chỉ là tạm thời không thể thôi động được nguyên thần của ta thôi. Chỉ cần pháp lực được khôi phục thì chắc là sẽ không sao đâu! Dương Thiên Lôi nói.

- Còn có một tháng nữa là tới đại hội giao lưu của bát đại môn phái rồi, tới lúc đó, ngươi sẽ quyết đấu với Thương Huyền Bắc.... Người phải mau chóng khôi phục mới được. Đi thôi, chúng ta trở lại Trảm Không kiếm phái, khởi động thời không pháp tắc của Huyền Hoàng Kỳ! Phong Vô Kỳ nói.

- Ách... lão gia tử, Huyền Hoàng Kỳ thì không cần nữa, pháp bảo của ta đã sở hữu năng lực khởi động Thời không pháp tắc rồi, ta muốn ở lại đây vài ngày.... Dương Thiên Lôi vừa nói, ánh mắt vừa nhìn về phía Dương Huyền Phong đang hôn mê.

Phong Vô Kỵ gật đầu, nói: - Được rồi!

- Còn các người thì sao?

- Chưởng giáo, chúng ta... cũng muốn ở lại vài ngày.... Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ và Mộc Tử Vi nhất thời cùng nói. Tuy rằng đã trở lại Cát Ương để quốc được năm tháng rồi, nhưng vì tình trạng của Lục Diêu Âm nên bọn họ không có dịp được đoàn tụ thật sự với người thân của mình, lúc này, nếu đã ở đây rồi thì các nàng đương nhiên muốn đoàn tụ với người thân vài ngày. ...

- Hương Hương, Tiểu Vi, Tử Hàm, các người sau khi trở về nhà gặp người thân, nhớ nhắc họ sau này không nên nhắc tới mẫu thân của ta... còn có ta nữa.

- Ân. Thiên Lôi, người muốn đi đâu? Ánh mắt của Trương Tử Hàm mang theo chút nghi hoặc và mong chờ. Nghe Trương Tử Hàm hỏi vậy, Sở Hương Hương và Mộc Tử Vi cũng đều nhìn về phía Dương Thiên Lôi, hiển nhiên mấy người các nàng ai cũng muốn Dương Thiên Lôi cùng trở về với mình.

Dương Thiên Lôi do dự một lúc rồi nói: - Ta không về với các người được. Ta sẽ ở lại Dương gia với nhị tỷ. năm ngày sau chúng ta sẽ tập hợp ở chỗ này.

- Ở lại Dương gia... Thiên Lôi, người không sợ...

- Không sợ, ca sẽ lấy thân phận mới để xuất hiện là được.

- Thân phận mới? Thân phận gì? Sở Hương Hương hỏi.

- Cái này... ta theo nhị tỷ về chẳng phải là được sao? Cứ vậy đi, được không hả nhị tỷ?

- Ủ, đệ đệ, bắt đầu từ bây giờ, người chính là đệ đệ kết nghĩa mà nhị tỷ quen ở Trảm Không kiếm phái! Dương Thiên Lệ nghe Dương Thiên Lôi nói vậy, liền sáng khoái mà vỗ mạnh vào vai Dương Thiên Lôi, khoát cánh tay ngọc lên vai Dương Thiên Lôi, tư thế vô cùng ám muội, giống như chẳng hề ý thức được ý tứ của Dương Thiên Lôi vậy, đành đặc trả lời.

- Tỷ tỷ kết nghĩa? Dương Thiên Lôi quay sang nhìn gương mặt nhỏ nhắn mê chết người không đèn mạng của Dương Thiên Lệ, ánh mắt thô bỉ tới cực điểm mà nói. Cái tên này, phải thừa nhận là rất lâu trước đây, dưới nhiều lần ‘cơ duyên xảo hợp’, hắn đã bị Dương Thiên Lệ chinh tới hồng mắt mấy lần. Bất quá, lúc trước hai người bởi vì quan hệ huyết thống nên Dương Thiên Lôi không dám làm bậy gì hết. nhưng hiện tại, sau khi đã được mẫu thân cho biết tất cả chân tướng, Dương Thiên Lôi liền không cần phải cố kỵ bất kỳ chuyện gì nữa, nhất là khi nghĩ tới thân thể nóng bỏng mê người trần trụi của Dương Thiên Lệ, đôi chân thon dài cân xứng...

- Ủ, đệ đệ ngoan! Dương Thiên Lệ đắc ý nói. Vô luận là nàng hay là đám người Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương đều không ý thức được ý nghĩa đặc thù ẩn chứa trong ba chữ ‘nghĩa tỷ’ này của Dương Thiên Lôi.

Thấy tất cả mọi người đều trở về nhà, Lục Thanh Âm vẫn mang mạng che mặt như cũ, trong mắt nhất thời hiện lên một chút buồn bã.

- Thanh Âm, người về nhà với tỷ tỷ! Sau này, người chính là muội muội của ta! Sở Hương Hương cảm giác được sự khác lạ của Lục Thanh Âm, nhất thời hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, liền thân thiết nắm lấy tay của Lục Thanh Âm mà nói.

384. Chương 369: Tâm Tình Biến Hóa.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 369: Tâm tình biến hóa.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghe Sở Hương Hương nói vậy, Lục Thanh Âm liền nhìn về phía Dương Thiên Lô, trong mắt giống như đang dọ ý. Người không có người thân và nhà cửa như nàng, lúc này đây, mặc kệ là với vì Lục Diệu Âm hay là vì tận sâu trong nội tâm của nàng đã coi Dương Thiên Lô là chỗ dựa, trong tiềm thức đều đã biến Dương Thiên Lô trở thành người mà nàng tin cậy nhất.

- Đi thôi! Bất quá... Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói, vừa nói tới đó, đột nhiên lại chậm rãi đi tới trước mặt Lục Thanh Âm, chậm rãi giơ tay lên, nhẹ nhàng đưa về phía khăn che mặt của Lục Thanh Âm: - Còn nhớ rõ ca đã nói gì với người không? Một ngày nào đó, ca sẽ gỡ khăn che mặt này của người xuống! Hiện tại, hai yêu nữ hủy diệt Thiên Âm môn đã bị ca giết chết! Mà cái Vô Hồn điện gì đó của bọn họ, theo như mẫu thân nói thì cũng sẽ để chúng trả giá đắt gấp trăm ngàn lần! Hiện tại, không ai có thể tiếp tục bắt nạt người nữa! Để ca giúp người gỡ xuống có được không?

Cái khăn che mặt màu đen chậm rãi được gỡ xuống, để lộ ra gương mặt thanh tú tuyệt luân kia của Lục Thanh Âm, bởi vì nhiều năm không tiếp xúc với ánh sáng mặt trời nên gương mặt của nàng cũng trắng như tuyết.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào gương mặt của Lục Thanh Âm. Dương Thiên Lô và Sở Hương Hương đã từng gặp rồi, nhưng Trương Tử Hàm, Mộc Tử Vi và Dương Thiên Lệ lại là lần đầu nhìn thấy. Nhưng lúc mỗi người nhìn tới gương mặt của Lục Thanh Âm, đều lộ ra vẻ kinh ngạc như cũ. Đẹp, tự nhiên là không cần phải nói nữa, quan trọng nhất chính là gương mặt nhỏ nhắn của nàng lại tràn ngập một cổ ôn như khiến cho người khác cảm thấy yêu mến, hơn nữa khí tức thanh nhã như hoa lan trên người của nàng chẳng kém chút nào so với chúng nữ.

- Ân, như vậy mới đẹp. hắc hắc! Dương Thiên Lô mỉm cười đầy vẻ phồn chí, đưa tay sờ mó gương mặt nhỏ nhắn của Lục Thanh Âm, thế nhưng mới vươn ra được phân nửa đã bị Sở Hương Hương đánh bốp một cái, nói: - Muội muội, chúng ta đi! Để tên đại sắc lang này chỉ có thể nhìn, không thể sờ!

- Ách...

- Hẹn gặp lại! Trương Tử Hàm, Mộc Tử Vi đồng thời trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, cùng theo Sở Hương Hương và Lục Thanh Âm rời khỏi Dương gia.

Lúc này, chỉ còn lại mỗi mình Dương Thiên Lô và Dương Thiên Lệ.

Khóe miệng của Dương Thiên Lệ nhếch lên, nói: - Phúc phần của đệ đệ người đứng là không tệ! Tử Hàm, Hương Hương, Thanh Âm, Tử Vi, còn có Thanh Nhã.... Chắc chắn, cả đám đều là đại mỹ nhân hiếm có...

- Đúng vậy, bất quá...

- Bất quá cái gì?

- Nhị tỷ, ta bây giờ chẳng có áp lực, lại không có cấm kỵ.... người lại ôm ta như vậy... chắc chắn, trắng thật... sâu quá.... Dương Thiên Lô quay đầu nhìn Dương Thiên Lệ đang khoát tay lên vai hắn, đột nhiên hơi cúi đầu, nhìn vào ngực của Dương Thiên Lệ, nói chẳng biết xấu hổ là gì.

- Hắc hắc... thích không?

Dương Thiên Lô vốn tưởng là nói như vậy xong thì Dương Thiên Lệ sẽ tránh đi, nhưng không ngờ tới, tiểu ma nữ Dương Thiên Lệ này cứ nhiên lại không hề sợ chút nào, đôi mắt mê chết người không đèn mạng kia ngược lại còn nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lô, mỉm cười hỏi.

- Khụ khụ... rất thích, nếu có thể.... Dương Thiên Lô vô sỉ làm ra bộ dạng như long chảo thủ, ánh mắt đầy vẻ thô bỉ mà nói.

- Bốp! Dương Thiên Lệ phát tay đánh móng vuốt của Dương Thiên Lô ra chỗ khác, nói: - Đừng có mơ! Tỷ tỷ bây giờ là nghĩa tỷ của người, thành thật một chút... đệ đệ, hay là chúng ta đi ra ngoài trước đi, bằng không thì lỡ bọn họ tỉnh lại rồi hỏi chúng ta lung tung thì ta sợ khó mà giải thích!

- Ủ!

..

Sau nửa canh giờ, mọi người trong Dương gia đều tỉnh lại, mọi người đều chẳng biết tại sao mình lại nằm ngủ ở đây?

Một lúc lâu sau, Dương Thiên Lôi và Dương Thiên Lệ đang ẩn nấp bên ngoài Dương gia, sau khi cảm ứng được toàn bộ người trong Dương gia đều đã tỉnh lại, Dương Thiên Lệ liền nắm tay Dương Thiên Lôi kéo đi, quang minh chính đại mà xuất hiện tại cửa lớn của Dương gia.

- Nhị tiểu thư? Khi thủ vệ canh giữ trước cửa nhìn thấy Dương Thiên Lệ thì nhất thời lộ ra vẻ mặt kinh hãi mà kêu lớn, đồng dạng, ánh mắt của đám thủ vệ cũng có chút hiếu kỳ len lén đánh giá Dương Thiên Lôi.

- Ân, các người quen hần không? Dương Thiên Lệ chỉ vào Dương Thiên Lôi mà hỏi, nàng muốn xem thử chuyện Lục Diệu Âm nói đã xóa hết ký ức có hiệu quả thật hay không. Dù sao đi nữa thì tới bây giờ bọn họ vẫn có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Mấy tên thủ vệ đều nghi hoặc lắc đầu, lúc này thì Dương Thiên Lệ mới yên tâm.

Lúc Dương Thiên Lệ mang theo Dương Thiên Lôi xuất hiện trong Dương gia, sau khi gặp phải đám đệ tử Dương gia, rất nhanh liền thật sự an tâm.

Mọi người hoàn toàn không biết mình là ai, có vẻ như ký ức đã được xóa sạch rồi, căn bản nhìn không ra bất kỳ sự khác thường nào. Dương Thiên Lôi cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ thần thông của mẫu thân cư nhiên lại cường đại như vậy, giống như là sau khi bọn họ bị xóa đi ký ức thì gần như đã mất sạch tin tức về hần và mẫu thân, những chuyện khác căn bản không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì.

Hơn nữa, năm tháng Dương Thiên Lệ ngây ngốc ở Dương gia cũng bị mọi người quên sạch, giống như là Dương Thiên Lệ mới về nhà thôi vậy.

Sau một lát, đệ tử Dương gia liền kinh hãi chạy ủa lại.

Dương Hồng Toàn, Dương Yến Quân, Dương Huyền Phong lát sau cũng đều đi ra nghênh tiếp.

Lần thứ hai nhìn thấy bộ dáng của gia gia Dương Hồng Toàn và phụ thân Dương Huyền Phong, Dương Thiên Lôi mới thật sự cảm nhận được vô thượng thần thông của mẫu thân cường đại cỡ nào.

Nhìn gương mặt tươi cười không hề biết gì của bọn họ, lúc này đây, trong lòng Dương Thiên Lôi lại sinh ra một tia biến hóa vi diệu.

Bọn họ đúng là phạm nhân.

Bị Lục Diệu Âm thay đổi quỹ đạo đời người đơn giản là vậy cũng chẳng hề có cảm giác gì.

Vô tri, cũng là một loại hạnh phúc, chỉ ít đối với Dương Huyền Phong mà nói thì đúng là như vậy.

- Thiên Lệ, vị này chính là.... Lúc Dương Thiên Lệ thân thiết ôm lấy cánh tay của Dương Thiên Lôi, giống hệt như sao vậy trắng sáng, lúc bị đệ tử Dương gia và mấy vị trưởng bối vây quanh, Dương Hồng Toàn sắc mặt hồng hào, ánh mắt mang theo một tia hiếu kỳ, lấp lánh nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi, hỏi.

Còn phụ mẫu của Dương Thiên Lệ thì lại càng khiếp sợ hơn nữa, nhưng trên mặt lại tràn ngập vẻ mừng rỡ. Bọn họ rất rõ tính cách của Dương Thiên Lệ, lớn như vậy rồi nhưng nàng có khi nào lại có hành động thân thiết cỡ ấy với nam hài tử đâu?

Lại còn là ở trước mặt bao nhiêu người!

- Gia gia! Ta là đệ tử của Trảm Không kiếm phái, Tiêu Thiên. Là nam bằng hữu của Thiên Lệ!

Lúc Dương Thiên Lệ đang muốn giới thiệu Dương Thiên Lôi thì Dương Thiên Lôi lại quả đoán cắt lời, mỉm cười rồi nhẹ giọng giới thiệu. Thanh âm của hần cũng không lớn, nhưng lại truyền vào tai từng người ở đây rõ rồn một. Dương Thiên Lôi lúc này đây, tuy rằng đã mất đi pháp lực, nhưng thần niệm và cảnh giới thì vẫn như thế, quanh thân phát ra một cỗ khí chất cổ phàm thoát tục.

Dương Thiên Lệ vừa muốn phản bác Dương Thiên Lôi thì Dương Thiên Lôi đột nhiên lại nắm chặt lấy tay nàng, ám chỉ nàng không nên nói bậy.

- Nam bằng hữu? Tốt... Tốt lắm! Ánh mắt của Thiên Lệ nhà ta quả nhiên không tồi... Huyền Quân, mau phân phó xuống dưới, chuẩn bị yến tiệc! Đây đúng là chuyện vui lớn! Ha ha ha! Bữa yến tiệc long trọng của Dương gia khiến Dương Thiên Lôi lại một lần nữa trở thành một thành viên của Dương gia, lấy thân phận mới, một lần nữa nhận thức mọi người trong Dương gia.

Dương Hồng Toàn vẫn là gia gia như cũ, nhưng người đã từng là đại bá, bá mẫu thì lại biến thành nhạc phụ, nhạc mẫu tương lại, mà người đã từng là cha thì lại trở thành tam thúc. Tuy rằng cũng có chút tiếc nuối, nhưng nói tóm lại, rốt cuộc cũng đã rất hoàn mỹ rồi.

Trong bữa tiệc, Dương Thiên Lôi đương nhiên trở thành tiêu điểm của mọi người, những đệ tử trong Dương gia đều được Dương Thiên Lôi tặng một phần lễ vật.

Lễ vật rất nhẹ, nhẹ tới mức Dương Thiên Lôi có cảm giác như chẳng cầm gì trên tay, cũng không phải Dương Thiên Lôi keo kiệt, mặc dù là muốn toàn bộ tài sản của hắn đi nữa thì hắn cũng sẽ không do dự lấy ra tất. Nhưng Dương gia lại không xài nổi những thứ đó. Bọn họ chỉ là một gia tộc trong thế tục giới mà thôi. Cho nên, lễ vật rất nhẹ trong mắt Dương Thiên Lôi, đối với Dương gia mà nói thì lại rất nặng. Nặng tới mức mọi người trong Dương gia cũng không dám tin. Chỉ là Dương Thiên Lôi che giấu không nói rõ cuộc đó là gì, sau đó chỉ cho bọn họ biết tu vi gì thì dùng cái gì, mỗi lần dùng bao nhiêu mà thôi.

Bách Thảo đan, Thuần dương đan, những thứ bình thường gì gì đó trong tu luyện giới, mấy đệ tử tuổi còn trẻ trong Dương gia đều được tặng mười viên Bách thảo đan, mấy đệ tử có tu vi cao hơn thì được tặng mười viên Thuần dương đan, còn mấy người Dương Hồng Toàn, Dương Huyền Phong, Dương Huyền Quân thì Dương Thiên Lôi lại âm thầm cho rất nhiều, nhất là Dương Huyền Phong.

Mấy thứ đan dược này, đủ để cho Dương gia trong vòng mười năm sinh ra vô số Hậu thiên cao thủ, thậm chí sẽ có rất nhiều cao thủ tấn thăng tới cảnh giới Tiên thiên.

Đồng thời, Dương Hồng Toàn, Dương Huyền Phong cùng với cha mẹ Dương Thiên Lệ, cùng với nhị thúc, mỗi người đều được biếu một cái Trường sinh quả.

Có mấy thứ này, Dương gia ở thế tục giới sẽ sở hữu địa vị không thể lung lay. Hơn nữa, sau đó khẳng định cũng sẽ có không ít đệ tử trẻ tuổi bước vào tu luyện giới.

Toàn bộ Dương gia, cũng chỉ có Dương Hồng Toàn, Dương Huyền Phong và một số ít người là loáng thoáng biết được mức độ quý giá của những thứ mà Dương Thiên Lôi tặng.

Bởi vì bọn họ biết Bách thảo đan.

Mà Bách thảo đan lại là thứ có giá trị thấp nhất là Dương Thiên Lôi tặng.

Trần ngập vui mừng giống như Dương gia đương nhiên còn có Hoàng cung, Mộc gia và cả Trương gia đã theo địa vị của Trương Tử Hàm mà được tiến thân tới hàng những gia tộc đứng đầu Cát Ương đế quốc, đồng thời đã dọn tới Cực Dương thành.

Và phần Lôi gia, Cát Ương đế quốc hàng năm đều phải tới Trảm Không kiểm soát tiến cống khoáng thạch và vật phẩm, sau khi biết được Lôi Hoàn bị Dương Thiên Lôi giết chết thì lại tương đối thê thảm. Tuy là bởi vì đám người Lôi Kinh còn tồn tại nên còn chưa hoàn toàn xuống dốc, nhưng cũng đã từ gia tộc hàng đầu rút xuống gia tộc hạng hai, cũng đã mất đi quyền lên tiếng ở Cát Ương đế quốc.

Hoàng gia, cũng chính là Sở gia, và Dương gia, Mộc gia, Trương gia đã trở thành những gia tộc đứng đầu Cát Ương đế quốc. Hơn nữa tứ đại gia tộc quan hệ mật thiết, vững vàng đoàn kết cùng một chỗ.

Trong khoảng thời gian nửa năm này, Nạp Lan đế quốc bị mấy yêu nữ Thiên Âm môn giả kích động cũng dần bị nhét vào bản đồ của Cát Ương đế quốc.

Yến hội kết thúc, Dương Thiên Lôi được Dương Hồng Toàn tự mình an bài trong biệt viện Dương gia.

Dương Thiên Lôi đương nhiên vẫn chọn tiểu viện vốn thuộc về hắn.

Còn Dương Thiên Lệ thì vẫn ở phòng sát vách của nàng.

Nhìn căn phòng không nhiễm một hạt bụi, quan cảnh quen thuộc hệt như năm đó, trong lòng Dương Thiên Lôi liền cảm khái vạn phần.

Vô luận là thế nào, hắn đều không ngờ tới, giờ phút này, quan hệ giữa hắn và Dương gia lại sinh ra chuyển biến kinh thiên động địa như vậy!

- Đệ đệ!

Đám người Dương Hồng Toàn vừa mới rời khỏi không bao lâu thì Dương Thiên Lệ liền đi tới trong tiểu viện của Dương Thiên Lôi, gọi.

Người thần kinh có vấn đề, mê chết người không đền mạng là nàng giống như chẳng bị chuyện quan hệ giữa hai người chuyển biến vi diệu ảnh hưởng chút nào, vẫn giống hệt như trước.

- Nhị tỷ, có gì sao? Muốn tới chỗ ta ngủ à? Dương Thiên Lôi nhin không được mà nghĩ tới cảnh tượng năm đó Dương Thiên Lệ chạy tới phòng của hắn qua đêm, đồng dạng cũng là lần đầu tiên Dương Thiên Lôi ‘tình cờ’ nhìn thấy cảnh tượng tấm lưng trần bóng nhẵn của Dương Thiên Lệ.

- Có thể lắm, chẳng lẽ tỷ tỷ còn sợ người sao? Dương Thiên Lệ vừa nói vừa đẩy cửa bước vào.

- Ách... nhị tỷ... Lúc Dương Thiên Lôi thấy cách ăn mặc của Dương Thiên Lệ thì con mắt nhất thời trừng lớn.

- Ha ha.... Thế nào? Dương Thiên Lệ giống như đã sớm biết được Dương Thiên Lôi sẽ có phản ứng như thế này, nhất thời cười tới mức chảy cả nước mắt, cũng đưa hai tay kéo nhẹ vạt váy, xoay nhẹ một vòng trước mặt Dương Thiên Lôi.

Đôi chân thon dài, cân xứng, trơn nhẵn kia quả thực như đang khiêu khích thần kinh của Dương Thiên Lôi:

- Nhị tỷ, người không biết như vậy sẽ chết người sao?

- Chết người? Tại sao lại chết người? Dương Thiên Lệ ngừng xoay, lộ ra nụ cười như ma nữ, nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi hỏi.

- Mặc kệ! Đây là do người khiêu khích! Dương Thiên Lôi nhất thời bạo gan, thân hình nhoáng lên, tuy rằng đã không có pháp lực, nhưng nhục thân cường hãn không gì sánh được của hắn, vẫn sở hữu sức mạnh kinh người, trong nháy mắt liền nhắm về phía Dương Thiên Lệ.

- A! Đệ đệ, người muốn làm gì? Thân ảnh của Dương Thiên Lệ nhoáng lên một cái liền chạy được ra khỏi cửa, nhìn thì giống như đang hoảng sợ, nhưng trong mắt lại phát ra quang mang đặc ý, lên tiếng hỏi.

- Nhị tỷ, được rồi, người ăn mặc dù hoặc như vậy, người nói ta muốn làm gì? Hiện tại, giữa ta và người chẳng có cấm kỵ gì cả! Dương Thiên Lôi hung tợn trả lời, ánh mắt không chút lưu tình quét khắp người Dương Thiên Lệ, giống như hận không thể nuốt luôn cả Dương Thiên Lệ vậy.

385. Chương 370: Đông Đảo Thần Đạo.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 370: Đông đảo thần đạo.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ha ha ha đệ đệ, tỷ tỷ chính là muốn mặc thử y phục lúc trước mà thôi, không nghĩ tới lại nhỏ đi nhiều như vậy, hình như hơi hở hang rồi thì phải... được rồi, tỷ tỷ lập tức đi thay, người cùng tỷ tỷ ra ngoài đi dạo, lần này trở về, không biết tới lúc nào mới có thể quay trở lại... người chờ tỷ tỷ một lát! Dương Thiên Lệ nói xong liền chạy như bay về phía tiểu viện của mình.

Dương Thiên Lôi lắc đầu không nói gì, lúc này, hắn rất cuộc đã rõ, nhị tỷ được gọi là tiểu ma nữ này còn kinh khủng hơn tiểu yêu nữ Sở Hương Hương nhiều. Bản tính tiểu yêu nữ của Sở Hương Hương, giống như dưới nhiều lần bỉ ổi đùa bỡn của hắn đã sớm bị mài chẵn còn chút cặn nào. Còn Dương Thiên Lệ trông

như thần kinh có vấn đề kia thì lại liên tục ép để Dương Thiên Lôi thô bỉ nhiều lần phải đứng ở thế hạ phong.

Bất quá, câu cuối cùng của Dương Thiên Lệ lại khiến dự vọng trong lòng của hắn chậm rãi biến mất.

Đúng vậy, lúc này đây, Dương Thiên Lôi cũng chẳng biết tới khi nào mình mới có thể trở về, có lẽ phải nói là còn có thể về được hay không. Thế tục giới, đã có sự chênh lệch rất lớn với hắn, khiến hắn căn bản không thể dung nhập, chỉ có thể lén lút, yên lặng đứng nhìn và bảo vệ từ xa, từ từ nhạt dần, mới là lựa chọn tốt nhất.

- Nhị tỷ.

- Ân?

Đêm khuya, Dương Thiên Lệ thân thiết ôm lấy cánh tay của Dương Thiên Lôi, sóng vai đi trong khoảnh sân tĩnh lặng của Dương gia, Dương Thiên Lôi đột nhiên nhẹ giọng nói.

- Ta muốn tới học viện Cực Dương xem một chút!

- Tỷ tỷ đi cùng người!

- Ân! Dương Thiên Lôi khẽ đáp, ngay lúc Dương Thiên Lệ chuẩn bị kéo Dương Thiên Lôi chạy nhanh thì Dương Thiên Lôi đột nhiên lại ngăn cản nàng, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, trong nháy mắt, mi tâm của hắn lóe lên một đạo hào quang ngũ sắc, hai người nhất thời bay lên trời cao!

- A? Đệ đệ, người... pháp lực của người khôi phục rồi sao? Dương Thiên Lệ nhất thời kinh ngạc mà hỏi thăm.

- Hắc hắc.... không có, bất quá muốn phi hành thì phi hành, muốn đối phó với mất tên trộm vật cớ Thần đạo cấp một, cấp hai, cấp ba, cấp bốn gì đó thì cũng thừa sức! Dương Thiên Lôi phớt nhá trả lời. Đã trải qua hỗn loạn không gian và dị biến của mẫu thân, tuy rằng mất đi pháp lực hiện có, hơn nữa lúc này đây, Dương Thiên Lôi căn bản không thể thôi động được nguyên thần của chính mình, nhưng tâm tính đã biến đổi nhiều như hắn thì cũng không hề hoảng hốt, mơ hồ trong lúc đó, hắn có thể cảm ứng được nguyên thần và cự kiếm, giống như đang trải qua một loại chuyển biến thần kỳ nào đó, hơn nữa loại chuyển biến này còn cần thời gian nữa.

Dương Thiên Lôi bây giờ cũng không cần dùng gấp. Huống hồ gì hắn cũng không gấp. Bởi vì hiện nay đã không có chuyện gì có thể uy hiếp được hắn.

Trận ước chiến của hắn và Thương Huyền Bác một tháng sau, hắn cũng không cần lo lắng chút nào. Đã có Lăng Hi đã khôi phục tới cảnh giới Thần đạo cấp bốn đỉnh phong thì hắn có gì phải lo nữa? Huống hồ gì trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình còn có Tiêu Như Mộng, Bách Lý Thiên Thiên và Tiểu Bạch là Thần đạo cấp một đỉnh phong. Chì cần Dương Thiên Lôi muốn thì các nàng cần bạn không cần lộ mặt, liền có thể ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình giúp đỡ hắn tác chiến, hơn nữa cũng sẽ không bị bất kỳ kẻ nào phát hiện.

Cho nên, hắn là muốn trong mấy ngày này, lẳng lặng cảm ngộ chuyển biến thân tâm, dùng tâm tính mới nguyên để đối mặt với những kinh lịch và đổi thay kinh tâm động phách trong khoảng thời gian này.

Cảnh giới Tiên thiên, ba năm trước đây mà nói thì đã là một ngưỡng cửa không thể với tới đối với hắn. Thần đạo cảnh giới, một năm trước cũng là một ngưỡng cửa không thể chạm tới.

Mà hiện tại, hắn đã biết được vô thượng thần thông của Chân thần cảnh, mẫu thân đã mở thêm một cánh cửa nữa cho hắn, để hắn tràn ngập mong chờ!

Chuyện mẫu thân rời đi lại càng khiến hắn quyết tâm rời khỏi Thủy Nguyên tinh, mơ mộng bước vào tinh không vô hạn!

Lúc hắn dung hợp với cuộc đời ở thế giới này, liền lập một chí nguyện to lớn cho mình, là khởi điểm của mọi thứ!

Hắn biết rõ mình vẫn còn cách cảnh giới này rất xa, nhưng bây giờ, hắn lại tràn ngập lòng tin, tin rằng chỉ cần mình nỗ lực thì rốt cuộc cũng sẽ có một ngày, hắn có thể hoàn thành được chí nguyện to lớn của mình!

- Mấy tên trộm vặt cỡ hần đạo cấp một, cấp hai, cấp ba, cấp bốn? Dương Thiên Lệ chẳng biết nói gì, quay đầu nhìn Dương Thiên Lôi chăm chăm, nói: - Đệ đệ, khẩu khí của ngươi ghê gớm thật! Bất quá, tỷ tỷ thích!
- Hắc hắc..... nhị tỷ, eo của ngươi nhỏ thật! Dương Thiên Lệ dựa gần Dương Thiên Lôi như vậy, khiến cho bản tính hèn mọn của hần lại kèm lòng không đáng mà lộ cả ra, móng vuốt tà ác sờ mó eo nhỏ của Dương Thiên Lệ rồi nói.
- Đó là đương nhiên! Những chỗ đẹp của tỷ tỷ còn nhiều lắm! Bất quá, nếu móng vuốt của ngươi mà còn dám rờ xuống nữa thì tỷ tỷ sẽ không khách khí nữa đâu!
- Ách! Dương Thiên Lôi lại tính sai lần nữa, vốn tưởng rằng lần này nói như vậy thế nào cũng có thể khiến Dương Thiên Lệ bại trận, lộ ra chút xấu hổ hay gì đó, nhưng Dương Thiên Lệ vẫn mang theo nụ cười mê chết người không đền mạng đó, ra vẻ chẳng sợ chút nào với lời đùa bỡn của Dương Thiên Lôi.
- Nhị tỷ, kỳ thực có một bí mật mà ngươi không biết... Dương Thiên Lôi không cam lòng đành phải giở chiêu cuối. Dù sao đi nữa thì quan hệ của họ lúc này cũng đã làm rõ rồi, chẳng cần phải lo gì cả.
- Bí mật? Bí mật gì kia?
- Hắc hắc, kỳ thật chính là những chỗ đẹp trên người ngươi ta đều thấy cả rồi! Dương Thiên Lôi đắc ý nói.
- Nói vậy, được rồi, ta đã biết chính là lần đó, bởi vì trời mưa sét đánh nên tỷ tỷ tới phòng của ngươi ngủ có đúng không?
- Không phải, lần đó thì có gì mà bí mật chứ, ngươi vốn đã biết là ta đã thấy mà. Dương Thiên Lôi đương nhiên biết được lần đó tình cờ thấy Dương Thiên Lệ thay đồ, hơn nữa lúc Dương Thiên Lệ xoay người lại, mình còn chưa kịp nhắm mắt lại, tình huống lúc đó, Dương Thiên Lệ đương nhiên biết là Dương Thiên Lôi đã nhìn thấy, chỉ là chưa vạch trần ra mà thôi.
- Không thể nào, ngoại trừ lần đó không để ý nên bị ngươi nhìn thấy phía sau lưng ra.... Lẽ nào ngươi nhìn lên tỷ tỷ?
- Hắc hắc... có nhớ lúc ở Lăng Vân các, ngươi ở lại trong phòng của Hương Hương không? Có một lần... hắc hắc, ta tưởng là Thơm Thơm đang tắm! Đáng tiếc thật, lúc đó ta không biết quan hệ thật sự của chúng ta, bằng không thì ... chắc chắn, nhị tỷ, thực không thể chê. Dương Thiên Lôi nói rất vô sỉ, ánh mắt tràn ngập đắc ý nhìn một lượt trên người Dương Thiên Lệ, ra vẻ như đang nhớ lại tình cảnh ngày đó vậy.
- A? Dương Thiên Lệ rốt cuộc cũng lộ ra một chút xấu hổ, đột nhiên đưa tay đẩy đầu của Dương Thiên Lôi sang một bên.

Chỉ một lát sau, hai người đã xuất hiện phía trên học viện Cực Dương.

Rốt cuộc cũng thắng được một chút, nhưng cái được lại không đủ để bù đắp cho kích động của mình. Dương Thiên Lôi đáp xuống học viện Cực Dương quen thuộc, tâm tình mới dần dần bình tĩnh trở lại, chậm rãi đáp xuống trước cửa tiểu viện mà hần đã từng ở sáu năm.

Cửa viện đã bị đóng. Càng khiến cho Dương Thiên Lôi cảm thấy kỳ quái chính là trong phạm vi hơn trăm thước của tiểu viện, bốn phương tám hướng lại được xây một dãy tường mới. Trước cửa vào được dựng một tấm bia đá thật lớn.

Lúc Dương Thiên Lôi nắm tay của Dương Thiên Lệ, hiểu kỳ đi tới trước tấm bia đá, nhìn thấy mấy chữ khắc trên tấm bia đá liền nhất thời mở to hai mắt ra nhìn, lát sau, khóe miệng đã sắp ngoác tới tận mang tai, vẻ mặt phẫn chí kinh người lại lộ ra trên mặt.

Hóa ra trên tấm bia đá này cư nhiên lại là chiến tích Dương Thiên Lôi ở học viện Cực Dương từ thiên tài tới củi mục sau đó lại mạnh mẽ quật khởi trở lại, không thể nghĩ ngờ, trong ba năm ngắn ngủi chỗ ở cũ của người anh em này đã trở thành khu vực thánh địa kích lệ học viên của Học viện Cực Dương!

- Chắc chắn, không ngờ Dương lão lại làm như vậy! Ân, hình mẫu như ca đây thì nên lấy ra để khích lệ học viên các đời! Dương Thiên Lôi đắc ý nói, bất quá sau một lát, trong mắt liền lộ ra một tia bất đắc dĩ, nói:
- Đáng tiếc là thứ này không thể để lại được. Vừa nói, mi tâm của hần đột nhiên phát ra một đạo ngũ sắc thần quang, tấm bia đá trực tiếp biến mất ngay trước mặt của hai người.

- Cho người đặc ý! Dương Thiên Lệ trêu người nói với Dương Thiên Lôi, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi lại hoàn toàn không hằn là trêu chọc mà giống như còn mang theo một chút kính nể.

- Đây thì đã là gì, ca muốn danh truyền cả vạn tinh vực, một Cát Ương đế quốc nho nhỏ thì vẫn là quên đi! Dương Thiên Lôi nói. Vừa nói vừa kéo Dương Thiên Lệ bước vào trong phòng, cách bày biện trong phòng vẫn y hệt như lúc hần rời khỏi, chẳng thay đổi chút nào. Nhưng cũng không có một hạt bụi nhỏ nào, hiển nhiên, nơi này bình thường đều có người tới quét dọn.

Dừng chân một lát rồi hần lại đi tới nơi đặt cự thạch đã biến mất, thứ đã thay đổi vận mệnh của hần. Cảnh tượng quen thuộc, không thay đổi. Nhưng Dương Thiên Lôi ngày xưa, trong vòng ba năm ngắn ngủi đã thay đổi rất nhiều.

Dương Thiên Lôi chậm rãi ngẩng đầu nhìn hậu sơn trong đêm đen khịt, khiến cho Dương Thiên Lệ cảm thấy kinh ngạc chính là ánh mắt của Dương Thiên Lôi lúc này lại trở nên vừa u oán vừa thâm thúy, khí tức quanh thân giống như đã sinh ra biến đổi kỳ lạ nào đó, giống như đang trầm tư.

Dương Thiên Lệ không thể hiểu được tâm tình của Dương Thiên Lôi, nhưng cũng không cắt ngang hần, chỉ im lặng đứng đợi bên cạnh hần.

Qua mấy phút sau, Dương Thiên Lôi mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, lần thứ hai ô lấy eo của Dương Thiên Lệ, nhẹ giọng nói: - Chúng ta lên đó xem! Thanh âm còn chưa dứt thì hai người liền bay lên trời, chậm rãi bay về phía đỉnh núi cao chót vót!

Luccs Dương Thiên Lôi mang theo Dương Thiên Lệ chậm rãi đáp xuống trên đỉnh núi, ánh mắt của hần lại trở nên thâm thúy mà xa xăm lần nữa, nhìn về phía tiểu viện xa xa ngay phía dưới.

- Đệ đệ, vừa rồi người nghĩ gì vậy? Nửa canh giờ sau, lúc Dương Thiên Lôi mang Dương Thiên Lệ trở về Dương gia, Dương Thiên Lệ mới nhận không được mà nhẹ giọng hỏi.

- Ta đang nghĩ trăm năm, ngàn năm, vạn năm sau, nhị tỷ người có còn cùng ta ngắm sao trời nữa hay không? Ta cũng nghĩ, bầu trời quang đãng như vậy, có phải là nên có chút giông bão thì mới tăng thêm cảm giác hay không? Dương Thiên Lôi nói, khí tức trên người vừa nãy nhất thời biến mất, tiếp tục trở lại bộ dáng vô sỉ bỉ ổi của mình.

- Không đừng dẫn chút nào! Chẳng trách Tử Hàm, Hương Hương đều bị người gạt, tỷ tỷ không dễ bị lừa đâu!

- Vậy tỷ tỷ người muốn gì?

- Cái gì cũng không! Bất quá, bộ dạng suy tư lúc nãy của người tỷ tỷ cũng thích lắm! Đệ đệ, rốt cuộc vừa nãy người nghĩ gì vậy?

- Ta còn chưa rõ lắm. Chờ ta rõ rồi thì sẽ nói cho người biết!

Trong nháy mắt, đã là năm ngày sau.

Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lệ, Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Mộc Tử Vi, hoàn toàn thả lỏng tâm thần để ở bên người thân trong năm ngày này. Chỉ là, trong năm ngày này, lại để cho mọi người thật sự cảm thấy cảm giác khi ở cạnh người thân sẽ không bao giờ có thể giống như trước được nữa.

Mọi người trong gia tộc, Sở Kinh Hồn của Hoàng gia, Dương Hồng Toàn của Dương gia, Mộc Thành Sâm của Mộc gia, Trương Vân Sơn của Trương gia cùng với những trưởng bối khác, cho dù là thân sinh phụ mẫu của bọn họ cũng đều tôn sùng bọn họ như thần thánh, vô cùng cung kính. Loại cảm giác này, bởi vì thân phận của Dương Thiên Lôi thay đổi nên vẫn không rõ lắm, dù sao thì mọi người trong Dương gia đều coi hần là khách quý, cung kính hơi quá cũng có thể hiểu được. Nhưng đám người Dương Thiên Lệ cũng đều có cùng đãi ngộ như vậy.

Địa vị siêu phàm khiến cho thân tình mờ nhạt, giống như đó là kết cục tất nhiên vậy.

Ngày hôm nay, tất cả các thành viên trọng yếu của tứ đại gia tộc đều tề tụ về Dương gia, nhìn đám người Dương Thiên Lôi biến mất ở trên trời như thần tiên.

Sau khi rời khỏi tầm mắt của mọi người, Dương Thiên Lô trực tiếp xuất ra Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, thu mấy nữ nhân vào trong đó, dưới sự thôi động của Lăng Hi liền xé rách hư không, lát sau, liền về tới Trảm Không kiếm phái đã rời khỏi nửa năm.

Lúc Lăng Hi xé rách hư không, Dương Thiên Lô xuất hiện phía trước Thiên Đan Phong, Dương Thiên Lô đột nhiên kinh ngạc cảm giác được có hơn mười đạo thần niệm cường đại đang tập trung trên người hắn.

- Thiên Lô?

- Thiên Lô!

- Lão đệ!

Một đạo thần niệm cường đại nhất trong số đó đương nhiên là của Phong Vô Kỵ xuất ra, còn có một đạo thần niệm, dĩ nhiên là của Đan Thanh Dương vừa bước vào Thần đạo xuất ra, ngoài ra còn một đạo khiến Dương Thiên Lô thoáng bất ngờ chính là của Nhan Uyên đã ra ngoài du lịch, ba người hầu như đồng thời truyền âm hỏi Dương Thiên Lô.

- Lão gia tử, sư phụ, đại ca, tại sao lại có nhiều cao thủ Thần đạo vậy? Xảy ra chuyện gì sao? Dương Thiên Lô hỏi lại với vẻ kinh ngạc.

- Pháp lực của ngươi khôi phục rồi sao? Phong Vô Kỵ không trả lời câu hỏi của Dương Thiên Lô mà còn kinh hỉ hỏi ngược lại.

- Không.

- Vậy sao ngươi có thể xé rách hư không? Phong Vô Kỵ hỏi với vẻ ngạc nhiên.

386. Chương 371: Vạn Niên Tâm Liên Tử.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 371: Vạn niên tâm liên tử.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Này lão gia tử, ông hẳn là biết, pháp bảo mà ta có cơ phân nửa là tới từ chỗ ông, chúng rất cường đại. Thần niệm và cảnh giới của ta vẫn còn đây, thôi động nó cũng không thành vấn đề! Dương Thiên Lô nói bừa cho xong.

- Hóa ra là vậy! Ngươi tới Ngự kiếm tiên cung đi! Chờ ngươi tới rồi sẽ biết là đang xảy ra chuyện gì! Phong Vô Kỵ nói.

- Được! Dương Thiên Lô đáp lời, nhanh chóng bay về phía Thiên Tịch Phong.

- Chưởng giáo, vị này chính là.... Trong Ngự kiếm tiên cung lúc này cư nhiên đã có hơn mười người ngồi ngay ngắn phía dưới Phong Vô Kỵ, trên người mỗi người đều phát ra khí tức cường đại không gì sánh được, hiển nhiên, người có tu vi thấp nhất lại là người từng oai phong một cõi trong Trảm Không kiếm phái là Nhan Uyên, những người khác thì phần lớn là có tu vi Thần đạo cấp ba, cấp bốn, có vài người thoạt nhìn hơi lớn tuổi thì cư nhiên đã bước vào Thần đạo cấp năm!

Nghe được câu hỏi của vị Thần đạo cường giả kia, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Phong Vô Kỵ.

Phong Vô Kỵ mỉm cười, nói: - Hẳn chính là Dương Thiên Lô!

Thanh âm của Phong Vô Kỵ còn chưa dứt thì Dương Thiên Lô đã đi tới Ngự kiếm tiên cung, ánh mắt của tất cả mọi người nhất thời đều nhìn về phía hắn. trong ánh mắt của mỗi người đều mang theo một chút hiếu kỳ và thăm dò, muốn xem thử xem cái tên Dương Thiên Lô mới tấn thăng tới Thần đạo cường giả của Trảm Không kiếm phái khi chỉ mới hơn mười tuổi, hơn nữa còn rất được Phong Vô Kỵ tôn sùng này

rốt cuộc là người như thế nào! Ánh mắt của hơn mười vị Thần đạo cường giả, mỗi một đạo đều phát ra uy áp cường đại hơn người, hợp lại cùng một chỗ, trong nháy mắt liền biến thành một cỗ uy áp như núi như biển, phô thiên cái địa mà áp thẳng về phía Dương Thiên Lô!

Ngay cả mấy vị Thần đạo cao thủ cấp năm nhìn có vẻ còn trẻ tuổi, vẻ mặt kiêu căng kia cũng không ngoại lệ, trong mắt ai cũng có một chút hiếu kỳ nhìn về phía Dương Thiên Lô!

Thân hình của Dương Thiên Lô đột nhiên bị kèm hãm, trong mắt hiện lên hai đạo tinh quang, sau đó liền không sợ hãi, thậm chí còn có điểm vân đạm phong khinh mà tiếp tục bước tới! Uy áp kinh khủng là thế mà chỉ giống như một cơn gió mát nhẹ lướt qua người hắn, giống như chẳng tạo nên bất kỳ ảnh hưởng gì với hắn, dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, chậm rãi đi tới trước mặt Phong Vô Kỵ, cúi người hành lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cao giọng nói: - Đệ tử Dương Thiên Lô, tham kiến chương giáo chí tôn, tham kiến các vị tiền bối!

Trên mặt của Phong Vô Kỵ và Đan Thanh Dương đều treo một nụ cười đắc ý, còn Nhan Uyên thì lại có chút khiếp sợ và mừng rỡ.

- Thiên Lô, ta giới thiệu với người! Phong Vô Kỵ mỉm cười rồi nói.

Nghe Phong Vô Kỵ nói vậy, mọi người lại kinh ngạc lần nữa. Bởi vì Phong Vô Kỵ như vậy mà lại xưng ‘Ta’ với Dương Thiên Lô! Điều này khiến cho phần lớn người, phải e ngại thực lực của Dương Thiên Lô lần nữa, có lẽ nên nói là tiềm lực.

Rất nhanh, Phong Vô Kỵ liền giới thiệu từng vị Thần đạo cao thủ ở đây cho Dương Thiên Lô biết.

Trong đó, phần lớn đều ra vẻ khá thân thiết, có ý kết giao. Cũng có vài người tỏ vẻ khá lãnh đạm, nhất là mấy tên Thần đạo cao thủ cấp năm kia, thậm chí còn mang theo vẻ địch ý.

Biểu hiện thân thiện thì Dương Thiên Lô cũng có thể tạm lý giải được, dù sao đi nữa thì lấy tu vi của hắn hiện tại cũng sàng sàng với Đan Thanh Dương và Nhan Uyên, nhưng tiềm lực ẩn chứa trong hắn lại vượt qua phần lớn những người khác, không dám nói trong vòng mười năm thì thế nào, nhưng sau trăm tuổi, khẳng định có thể trở thành một nhân vật nhắc tay hô mưa gọi gió. Nhưng về địch ý mà mấy tên cao thủ Thần đạo cấp năm kia lộ ra lại khiến Dương Thiên Lô đắn đo người ra.

Lần đầu tiên gặp mặt, lão tử đã đắc tội gì với các người? Hay bởi vì cao hơn các người, đẹp trai hơn các người nên các người đổ kị?

- Được rồi, mọi người tiếp tục đi, chờ Phong Linh Nhi trở về nữa là coi như toàn bộ Thần đạo cao thủ lần này đều về đủ. Tới lúc đó thì chúng ta lại thương lượng tiếp chuyện chọn ‘Đại chương giáo’! Phong Vô Kỵ nhẹ giọng nói.

Thanh âm của Phong Vô Kỵ còn chưa dứt thì một vài tên Hậu Thiên đệ tử liền khiêng vài cái bàn khá dài, khoảng chừng nửa thước tới đặt ở giữa phòng, trước mặt mỗi người đều có một cái, ngay cả Dương Thiên Lô cũng không ngoại lệ.

- Sư phụ, đây là muốn làm gì? Dương Thiên Lô quay đầu nhìn Đan Thanh Dương, truyền âm hỏi.

- Trao đổi vật phẩm. Đan Thanh Dương nói.

- Trao đổi vật phẩm?

- Ừ, những vị tiền bối này đều là mới du lịch về, trên người mỗi người đều có không ít đồ tốt, bắt quá lại không hợp với chính mình, cho nên mọi người mới trao đổi với nhau để đáp ứng nhu cầu. Đan Thanh Dương nói.

- Tại sao thoảng cái lại về nhiều như vậy? Thật không ngờ, môn phái của chúng ta cứ nhiên lại có nhiều cao thủ như vậy! Dương Thiên Lô nói.

- Lần này Phong chương giáo khởi động triệu tập lệnh với môn phái, mục đích quan trọng chính là chọn ra ‘Đại trưởng giáo’! Những vị Thần đạo cao thủ tiền bối này đều có hứng thú cạnh tranh chức vị Đại trưởng giáo hoặc là muốn trở về xem. Nếu như toàn bộ đều trở về thì đã không chỉ có nhiều đây thôi đâu. Còn có cả khối người lợi hại hơn cả Phong chương giáo kia.

- A, xem ra chức vị Đại trưởng giáo hình như rất hấp dẫn nha, ngon ăn vậy sao?

- Nói thừa, đương nhiên rất ngon ăn. Không thì người ta cần gì phải tranh? Mỗi một vị trưởng giáo, trước khi thoái vị đều phải chọn ra một vị đại trưởng giáo, giúp trưởng giáo quản lý tất cả công việc của môn phái.

- Trưởng giáo thoái vị? Phong trưởng giáo muốn thoái vị sao?

- Ủ, là chuẩn bị thoái vị, thật sự thoái vị thì cũng phải hơn mười năm nữa. Phong trưởng giáo đã tấn cấp tới cảnh giới Thần đạo cấp bảy đỉnh phong rồi, vị trí trưởng giáo đối với hắn cũng chẳng còn ý nghĩa gì, muốn truy cầu cảnh giới cao hơn nữa thì chỉ có đi ra ngoài du lịch thôi.

Hơn nữa cũng có thể rời khỏi vị trí, để đại trưởng giáo thượng vị, như vậy mới có thể thoái mái và thuận lợi tiếp tục bồi dưỡng ra một vị cao thủ trên Thần đạo cấp sáu khác. Đây là chỗ tốt nhất của vị trí trưởng giáo. Bởi vì trở thành Đại trưởng giáo thì sẽ nhận được tu cách nhận được truyền thừa đạo khí của môn phái, trong truyền thừa đạo khí của môn phái đều có chứa phần lớn thần thông và cảm ngộ của trưởng giáo các đời, hơn nữa còn sở hữu khí linh cường đại, đồng thời, sau khi trở thành trưởng giáo thật sự thì còn có thể tu luyện tuyệt học tối cao của môn phái mà chỉ có trưởng giáo mới được luyện là 'Ngự kiếm phi tiên'! Có chúng thì tu luyện còn nhanh hơn việc ra ngoài du lịch nhiều.

- Hóa ra là vậy!

Lúc Dương Thiên Lô và Đan Thanh Dương đang nói chuyện thì mọi người đều xuất ra một kiện vật phẩm của mình với vẻ mặt kiêu ngạo, có tiên thảo linh vật, có tiên đan pháp bảo, vừa nhìn liền biết đều là những thứ phi phàm, cũng có vài thứ vật phẩm có hình dạng cổ quái kỳ lạ.

Ánh mắt của Nhan Uyên lóe sáng nhìn chăm chăm vào một bộ đạo khí nhuyễn giáp mà một vị Thần đạo cao thủ cấp ba xuất ra, vẻ mặt đau khổ xuất ra một vật phẩm phát ra một cỗ bạch quang nhu hòa và hương thơm nhàn nhạt, lúc hắn lấy vật phẩm ra đặt lên bàn thì có tới mấy đạo ánh mắt liền tập trung lên nó.

- Vạn niên tâm liên tử?

Một lão giả Thần đạo cấp hai nhất thời kinh hỉ nói.

- Không sai! Nhan Uyên trầm giọng nói.

Vạn niên tâm liên tử, cực kỳ hiếm thấy. Ngoài bản thân là một loại liên hoa tử ra thì độ trân quý gấp mấy lần những loại liên hoa tử có thể bằng được.

Liên hoa bình thường chỉ có từ năm này qua tháng nọ hấp thu đủ loại linh khí thiên địa và niệm lực sinh linh, trở thành Thảo mộc tinh linh, sở hữu ý thức của nhân loại thì mới có thể gọi là tâm liên. Mà tâm liên sau khi tồn tại trong thiên địa cả ngàn vạn năm, đậu được ra tâm liên tử, mới được gọi là vạn niên tâm liên tử. Cho nên, Vạn niên tâm liên tử cực kỳ hiếm gặp. Có tác dụng rất lớn đối với Thần đạo cường giả cấp hai xuất khiếu cảnh đỉnh phong linh ngộ ảo diệu của Thần đạo cấp ba Đoạt Phách cảnh, bởi vì, ngoại trừ hấp thu niệm lực sinh linh ra thì còn ẩn chứa ảo diệu của Đoạt phách, chỉ cần có thể thối luyện ra được thì phần lớn tu luyện giả đều có thể từ đó lĩnh ngộ bí chưởng của Thần đạo cấp hai, cũng chính là ảo diệu của Thần đạo cấp ba Đoạt Phách cảnh, nhờ đó thuận lợi tấn cấp tới Thần đạo cấp ba!

Giá trị đúng là không nhỏ!

Đương nhiên, cũng chỉ có tác dụng với cao thủ cảnh giới Thần đạo cấp hai đỉnh phong mà thôi. Qua Thần đạo cấp hai thì nhiều nhất cũng chỉ như một loại tiên thảo linh vật có tác dụng tăng thần niệm và pháp lực mà thôi.

- Thiên Lô, lấy nó đi! Đúng lúc này, Lăng Hi đột nhiên lại nói lên trong đầu Dương Thiên Lô: - Có nó rồi, chỉ cần pháp lực của ngươi khôi phục thì rất nhanh liền có thể tấn chức tới Thần đạo cấp ba!

- Ách... Lăng Hi, vậy hình như không được tốt cho lắm? Người ta đang trao đổi mà. Tuy là ta với Nhan Uyên tình như huynh đệ, nhưng nếu cứ như vậy mà mở miệng thì cũng không được tốt cho lắm! Dương Thiên Lô nói.

- Cũng đúng.... Bất quá thứ này thực sự hữu dụng với người. Bằng không thì người hỏi xem hần muốn cái gì? Chúng ta đổi giúp hần, sau đó người lại đổi với hần là được mà! Lăng Hi nói.

- Chúng ta có thứ gì tốt? Mấy người kia đều là Thần đạo cấp hai cấp ba cả, không có đồ tốt bỏ ra thì làm sao đổi được!

- Ai nói chúng ta không có đồ tốt để bỏ ra? Chúng ta có đồ mà! Trong Minh Huyền bảo khối đều là thiên tinh thạch ngưng luyện đó, bên trong còn dư rất nhiều, tùy tiện lấy ra một khối thôi, đảm bảo bọn họ sẽ tranh nhau cho mà xem! Lăng Hi vừa nói vừa động thần niệm, trực tiếp vào Minh Huyền bảo khối lấy ra một khối Thiên tinh thạch lớn cỡ hai nắm tay: - Như vậy là đủ rồi!

- Đại ca, người muốn đổi thứ gì? Bộ nhuộm giáp kia sao? Dương Thiên Lôi vội vàng truyền âm cho Nhan Uyên để hỏi.

- Nhan huynh đệ, người muốn cái gì? Ta muốn cái vạn niên tâm liên tử này! Một lão giả Thần đạo cấp hai gần như hỏi cùng lúc với Dương Thiên Lôi.

Nhan Uyên có điểm nghi hoặc nhìn Dương Thiên Lôi một lúc, không vội trả lời vị lão giả kia mà ngược lại truyền âm cho Dương Thiên Lôi: - Ân, lão đệ, người muốn vạn niên tâm liên tử này sao? Người muốn thì cứ nói, vì huynh sẽ đưa cho người! Nhan Uyên chú ý tới ánh mắt của Dương Thiên Lôi, trực tiếp nói rất sáng khoái. Tuy rằng lúc hần lấy vạn niên tâm liên tử ra cũng có chút khôngỡ, nhưng nếu Dương Thiên Lôi bảo cần thì hần sẽ không do dự mà đưa hần cho Dương Thiên Lôi, tính cách của hần cũng giống một thanh bảo kiếm, phong mang tất lộ, quả đoán sắc bén không gì sánh được! Trí tuệ của hần cũng giống như vậy, lúc Dương Thiên Lôi vẫn còn rất yếu liền nhận thức người huynh đệ này, trên gấm thêu hoa dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó! Đây là chỗ thông minh của hần, mặc dù hần không cần Dương Thiên Lôi hồi báo, nhưng rốt cuộc cũng sẽ có ngày hần nhận được lợi ích lớn hơn nữa từ Dương Thiên Lôi!

Hoàn toàn không có tư tâm là chuyện không thể nào. Bỏ sức thì cần hồi báo, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Bao gồm cả Đan Thanh Dương đổi tốt với Dương Thiên Lôi như vậy, lẽ nào chuyện đó không có tính toán? Chỉ là loại tính toán này, theo giao tình ngày càng sâu đậm thì sẽ dần phai nhạt mà thôi.

Còn Nhan Uyên, bản thân hần lại là người trọng tình trọng nghĩa.

Cho nên, lúc hần thấy ánh mắt của Dương Thiên Lôi mới có thể nói ra chẳng chút do dự.

- Ách... đại ca, người chờ một chút! Dương Thiên Lôi nói.

- Nhan huynh đệ? Vị lão giả kia lại hỏi lại.

- Ngại quá, ta tạm thời còn chưa nghĩ ra, vạn niên tâm liên tử này là ta tình cờ có được, chờ ta bước vào Thần đạo cấp hai cũng sẽ cần tới nó. Sở dĩ ta lấy nó ra là bởi vì ta thật sự không có gì để bày ra. đành lấy nó ra cho đỡ mất mặt thôi.

- Tiêu tiền bồi! Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi ra vẻ vô cùng kích động nhìn vào vị lão giả đã xuất ra bộ đạo khí nhuộm giáp thuộc tính kim kia mà nói.

- Ân? Tiêu Bồi nghi hoặc nhìn Dương Thiên Lôi, ánh mắt làm như vô tình lướt tới mặt bàn trống hoác trước mặt Dương Thiên Lôi.

- Ta muốn đổi bộ nhuộm giáp này của người! Dương Thiên Lôi mỉm cười rồi nói.

- Ha ha, muốn đổi đương nhiên được, bất quá tuy rằng chúng ta cùng môn phái, nhưng người phải đưa ra thứ gì đó để đổi với ta thì mới được. Người muốn lấy thứ gì để đổi với ta đây?

Tiêu Bồi cũng không cho rằng Dương Thiên Lôi mới bước vào cảnh giới Thần đạo sẽ có được thứ gì tốt, trái lại, hần đang nghĩ Dương Thiên Lôi muốn chiếm tiện nghi của hần. Tuy rằng tiềm lực của Dương Thiên Lôi là vô hạn, nhưng Tiêu Bồi cũng cho rằng mình và hần chẳng có giao tình gì. Cho nên, mới trực tiếp nói trắng ra.

Đồng dạng, mấy vị Thần đạo cao thủ có mặt ở đây cũng nghĩ giống như Tiêu Bồi, ánh mắt đều nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

Đan Thanh Dương và Phong Vô Kỵ cũng nghi hoặc nhìn Dương Thiên Lôi.

Người khác thì không rõ xuất thân của Dương Thiên Lô, nhưng hai lão đầu này đã biết rõ một điểm, đã sớm biết Vu Nhân Kiệt đặt biệt luyện chế riêng chod Thiên Lô một bộ nhuyễn giáp đạo khí, tuy rằng chưa từng thấy qua, nhưng lấy thực lực luyện khí của Vu gia thì nhất định sẽ không tệ chút nào. Hơn nữa khẳng định còn căn cứ vào thuộc tính của Dương Thiên Lô mà luyện chế. Mặc dù phẩm cấp có thể không bằng nhuyễn giáp của Tiêu Bồi, nhưng nhất định cũng là thích hợp nhất để Dương Thiên Lô mặc.

387. Chương 372: Phong Linh Nhi.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 372: Phong Linh Nhi.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vậy thì Dương Thiên Lô còn muốn bộ nhuyễn giáp kia để làm gì?

- Đây... muốn thứ mà người thích thì cũng hơi khó, dù sao đi nữa ta cũng không biết người thích thứ gì, bất quá, ta có thứ này chắc là được! Người xem thử xem có được không? Dương Thiên Lô khẽ động thần niệm, khối thiên tinh thạch mà Lăng Hi đã sớm chuẩn bị tốt liền xuất hiện trong tay của hắn.

- Thiên tinh thạch?

Thế nhưng, khiến cho mọi người kinh ngạc chính là lúc Dương Thiên Lô xuất ra khối thiên tinh thạch kia, ngay cả mấy tên Thần đạo cao thủ cấp năm có vẻ khá kiêu căng kia cũng đều mở to hai mắt ra nhìn. Thậm chí, Phong Vô Kỵ cũng vô cùng kinh ngạc, khối thiên tinh thạch lớn như vậy, chính hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Dương huynh đệ, ta đổi với người! Chỗ ta có một bộ đạo khí nhuyễn giáp rất tốt!

- Ta cũng có một bộ!

Nhất thời, mấy vị Thần đạo cao thủ đều lục tục lên tiếng, ánh mắt của cả đám đều tham lam nhìn chăm chăm vào khối thiên tinh thạch trong tay Dương Thiên Lô rồi nói.

- Thế nào, ta nói không sai chứ? Thanh âm đặc ý của Lăng Hi nhất thời vang lên trong đầu Dương Thiên Lô: - Đây là khối nhỏ nhất đó!

Thiên tinh thạch là tài liệu tuyệt hảo nhất để luyện chế bất kỳ loại đạo khí nào. Đạo khí, nếu như không có thành phần thiên tinh thạch thì rất khó để dung nhập không gian pháp tắc, cho dù dung nhập được đi nữa thì hiệu quả thu được cũng rất kém. Cho nên, cơ bản những loại đạo khí tốt một chút đều phải dung nhập thiên tinh thạch thì mới được. Bởi vì như vậy nên nhu cầu về Thiên tinh thạch là vô cùng lớn, nhưng toàn bộ tu luyện giới lại có rất ít Thiên tinh thạch, đừng nói là khối thiên tinh thạch to cỡ khối mà Dương Thiên Lô xuất ra, chỉ cần lớn bằng một phần mười của nó cũng đủ để một kiện đạo khí đề thăng một cấp rồi. Mà khối thiên tinh thạch lớn như vậy, giá trị lại càng không thể đo được!

- Ách... đây.... Hiểu biết của ta về đạo khí còn sơ sài, Nhan huynh, hay là huynh xem giúp ta đi? Huynh thấy thứ nào tốt thì ta sẽ chọn cái đó! Dương Thiên Lô ra vẻ ngờ nghệch quay sang hỏi Nhan Uyên.

Nhan Uyên khẽ nhíu mày, cũng không lập tức trả lời mà truyền âm hỏi: - Lão đệ, người khách khí với ta sao?

- Không phải khách khí. Thứ này với ta cũng vô dụng thôi. Cho nên, đại ca người cũng đừng khách khí với ta!

- Nhưng khối thiên tinh thạch này của người rất quý, giá trị không thể chỉ bằng một bộ đạo khí nhuyễn giáp như vậy được!

- Không có gì, chỉ cần có thể đổi được đồ người thích là được rồi! Người nhìn kia, bộ kia hợp, ta đổi với hân! Đừng nên từ chối mãi! Nếu người không nói thì ta liền tìm một bộ để đổi! Dương Thiên Lôi nói rất quả đoán.

Nhan Uyên do dự một hồi, sau đó liền quay sang Dương Thiên Lôi gật nhẹ đầu, nhìn về phía mấy bộ nhuyễn giáp đang đặt trước mặt rồi nói: Được, ta xem giúp người!

- Nhan huynh đệ, bộ nhuyễn giáp trung phẩm đạo khí này của ta có được không? Ba loại thuộc tính, kim, hỏa, thổ, còn ẩn chứa ba đại trận pháp kim cương, hỏa cương, thổ cương, có chức năng phòng ngự cường đại không gì sánh được! Rất thích hợp với Dương huynh đệ! Một vị Thần đạo cao thủ cấp ba trong số đó nói.

- Đó đã là gì, bộ đạo khí của ta đã sắp là thượng phẩm đạo khí rồi, tuy là thuộc tính chỉ có hai loại là kim, thổ, nhưng trận pháp ẩn chứa bên trong còn cường đại hơn rất nhiều, không chỉ vậy mà còn có năng lượng phòng ngự cường đại không gì sánh được, ‘Vô ảnh kim châm’ trong đó còn có khả năng công kích vô cùng khủng bố! Quan trọng hơn nữa chính là trong bộ nhuyễn giáp này của ta đã có khí linh rồi! Chỉ cần Dương huynh đệ luyện hóa xong thì liền có thể làm chủ được khí linh này! Một vị khác liền nói.

Nhất thời, hơn mười vị Thần đạo cao thủ đều xuất nhuyễn giáp của mình ra rồi lần lượt giới thiệu nhuyễn giáp của mình, dưới sự mê hoặc cường đại của Tiên tinh thạch, khiến những nhân vật tiếng tăm lẫy lừng nhất của tu luyện giới trên Huyền Thiên đại lục lộ ra bản chất tham lam của nhân loại, cứ nhiên không để ý mặt mũi mà điên cuồng tranh đoạt.

- Phong Linh Nhi?

Lúc cả Nhan Uyên cũng thấy đầu vầng mắt hoa, khó mà chọn được thì Phong Vô Kỵ đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía xa, nhẹ giọng nói.

Chỉ một lát sau, tiếng leng keng thanh thúy liền truyền tới trong tai của mỗi người, một thân ảnh mặc áo màu xanh ngọc, váy hồng liền xuất hiện trước mặt mọi người, trong nháy mắt khi nàng xuất hiện, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung hướng về phía nàng!

- Phong Linh Nhi, tham kiến chuông giáo chí tôn!

Phong Vô Kỵ quay sang khom người hành lễ với Phong Vô Kỵ, thanh âm thanh thúy êm tai như chuông ngân. Trên cổ của nàng có một cái chuông nhỏ phát ra ngân quang lấp lánh, trên cánh tay cũng có một chiếc vòng tay được tạo thành từ hai chuỗi chuông nhỏ nối lại. Mắt ngọc mành ngài, thêm hai bím tóc lại càng phát ra vẻ đầy sức sống.

- A? Tiên tinh thạch?

Sau khi Phong Linh Nhi bái kiến Phong Vô Kỵ xong thì nàng lại chậm rãi quay sang mọi người ở đây thì lễ, chỉ là khi nàng nhìn tới Dương Thiên Lôi thì lại lộ ra vẻ nghi học, hiển nhiên Dương Thiên Lôi là Thần đạo trẻ tuổi vừa tấn chức của môn phái, nhưng tướng mạo và khí tức của Dương Thiên Lôi thì thực sự quá trẻ, chỉ cần bấy nhiêu thôi cũng đủ để Phong Linh Nhi thoáng giật mình, bất quá, lúc nhìn tới Tiên tinh thạch trong tay của Dương Thiên Lôi thì Phong Linh Nhi lại càng khiếp sợ hơn nữa mà thốt lên.

- Oa, mọi người đang trao đổi sao? Hi hi, may là ta trở về đúng lúc, vị sư đệ này xưng hô thế nào nhỉ? Phong Linh Nhi không chút câu nệ, một theo một trận tiếng chuông thanh thúy, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Dương Thiên Lôi rồi hỏi.

Dương Thiên Lôi mỉm cười, nói: - Dương Thiên Lôi! Sư tỷ, người cũng có hứng thú sao? Ta muốn đổi một bộ nhuyễn giáp, nếu như người thích thì có thể lấy ra xem sao!

Thấy Phong Linh Nhi xuất hiện, tâm tình của Dương Thiên Lôi liền tốt lên hẳn, tuy là không nhận ra, nhưng bầu không khí trầm lắng vốn có, lão khí ngang dọc, nếu không ngạo khí mười phần thì cũng tự cho mình là thanh cao, mặc dù có mấy người là nữ nhân, hơn nữa cũng không tính là xấu, nhưng vô luận là y phục hay biểu tình trên mặt đều khiến Dương Thiên Lôi không dám hó hé, vì Phong Linh Nhi tới mà nhất thời liền trở nên sinh động hơn hẳn. Còn Dương Thiên Lôi cũng chưa ý tới, ánh mắt của mọi người nhìn về phía Phong Linh Nhi đều mang theo một cái gì đó rất khác, nhất là mấy tên Thần đạo cao thủ cấp năm thoạt nhìn vẫn còn trẻ tuổi kia, mơ hồ còn lộ ra một chút địch ý.

388. Chương 373: Kịch Liệt.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 373: Kịch liệt.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhất là sau khi nghe Phong Linh Nhi gọi tên Thiên tinh thạch rồi nhiệt tình đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi cũng mơ hồ cảm thấy sắc mặt của hơn mười vị cao thủ Thần đạo đã xuất nhuyển giáp ra nhất thời trở nên rất xấu, cứ như thể mình đã hết hy vọng rồi không bằng.

Quả nhiên...

- Nhuyển giáp sao? Sư tỷ không có, bắt quá... hi hi, khối Thiên tinh thạch lớn như vậy, sư tỷ có thể giúp người đặc chế ra một bộ nhuyển giáp hoàn toàn thích người với người! Ân, còn có thể luyện chế ra vũ khí có thể chứa không gian pháp tắc rất cường đại cho người nữa! Phong Linh Nhi mỉm cười rồi nói, trong mắt phát ra vẻ vô cùng tự tin.

Mấy vị thần đạo cao thủ nguyên bản muốn chờ một lúc nữa mới lấy ra mấy bộ nhuyển giáp tốt nhất đưa cho Dương Thiên Lôi coi, lúc này cũng mất hứng, chẳng buồn lấy ra nữa.

Bởi vì bọn họ đều biết thiên phú truyền thừa của Phong Linh Nhi.

- Lão đệ, để Phong Linh Nhi luyện chế đi, nàng đã từng thu được truyền thừa của đại di tích, thiên phú cường đại nhất chính là luyện khí! Cái chuông mà nàng mang chính là truyền thừa thu được trong di tích, sở hữu khí linh cường đại không gì sánh được, ba năm trước, lúc nàng còn là Tiên thiên cấp tám, có khí linh này giúp đỡ, nàng liền sở hữu khả năng luyện chế đạo khí! Nàng bây giờ đã tấn chức tới cảnh giới Thần đạo cấp hai... thậm chí còn cao hơn nữa rồi, những thứ nàng luyện chế ra nhất định rất tốt!

- Thiên Lôi, đưa cho Phong Linh Nhi đi! Phong Vô Kỵ và Đan Thanh Dương cũng truyền âm nói cùng một lúc.

- Vậy thì tốt quá! Sư tỷ, vậy thì làm phiền người rồi! Dương Thiên Lôi vội nói.

- Không phiền đâu, khối thiên tinh thạch lớn như vậy, sư tỷ ít nhất cũng còn dư hơn phân nữa... hi hi, bắt quá chỗ đó sư tỷ ta lấy! Những tài liệu khác người không cần xuất! Phong Linh Nhi thắng thắng nói ra. Đừng nói, còn lại một nửa đưa cho nàng, cho dù là không đưa cho nàng, để nàng giúp Dương Thiên Lôi luyện chế miễn phí, thậm chí lỗ vốn đi nữa thì nàng cũng làm, bởi vì truyền thừa mà nàng thu hoạch được, luyện khí cũng giống như việc tu luyện của nàng, hơn nữa pháp bảo luyện chế càng cường đại thì lại càng có lợi cho nàng.

- Không thành vấn đề. Dương Thiên Lôi vừa nói xong liền đưa thiên tinh thạch cho Phong Linh Nhi.

- Ân, được rồi, để sư tỷ kiểm tra thể chất của người xong là có thể giúp người luyện chế rồi, bắt quá hơi tốn thời gian một chút. Phong Linh Nhi thu hồi thiên tinh thạch, nói xong liền nhẹ nhàng xoay người, vô cùng cao hứng ngồi xuống một chỗ chưa có ai ngồi.

Ánh mắt của mọi người cũng lướt theo nàng.

- Được rồi, mọi người tiếp tục đi! Chờ giao dịch kết thúc thì chúng ta liền bắt đầu thương thảo chuyện đại chúng giáo. Phong Vô Kỵ nói.

Cái bánh từ trên trời rơi xuống mất đi như vậy, mọi người tuy là có chút tiếc nuối, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Rất nhanh liền điều chỉnh tâm tình của mình, bắt đầu xuất ra mấy thứ mình không cần rồi tìm kiếm mục tiêu mới.

- Sư phụ, người muốn cái gì? Thích thì cứ nói với ta! Dương Thiên Lôi truyền âm nói với Đan Thanh Dương. Đan Thanh Dương vừa mới tấn cấp Thần đạo, trước mặt đông đảo Thần đạo, ngay cả một thứ để đưa ra

cũng không có, cái bàn trống trơn bày ra trước mặt của hắn, ánh mắt của hắn mang theo một chút ao ước không thể phát hiện, nhìn đám người kia lấy ra hết thứ này tới thứ khác, với hắn mà nói thì chúng đều là những vật phẩm vô cùng trân quý.

Đan Thanh Dương vừa mới bước vào thần đạo, đứng trước mặt mọi người đúng là người nghèo nhất. Ngay cả một kiện đạo khí chân chính thuộc về mình cũng không có. Giống như Nhan Uyên đã nói vậy, hắn xuất ra vạn niệm tâm liên tử là vì cho đỡ mất mặt. Nhưng Đan Thanh Dương thì ngay cả một kiện đồ giữ mặt mũi cũng không có.

Nếu như lại cho hắn thêm một khoảng thời gian nữa thì hắn có thể nghiên cứu để chế tạo ra một vài thứ đan dược nào đó đi, nhưng thời gian hắn bước vào Thần đạo thật sự là quá ngắn, căn bản là không kịp. Mà đồng đan dược chế tạo trước đây, đối với Tiên thiên cao thủ mà nói thì cũng coi như là đồ tốt. Nhưng ở trước mặt mấy vị cao thủ thấp nhất cũng là Thần đạo cấp hai này thì cũng chẳng là gì cả.

- Sư phụ, người cứ coi đi, vừa ý thứ nào thì nói cho ta biết, đồ đệ của người là đại phú hào đây, người đừng lo gì hết! Hắc hắc! Đợi lát nữa ta nói với Phong Linh Nhi, bảo nàng giúp người luyện chế một bộ đạo khí và vũ khí! Dương Thiên Lô truyền âm nói với Đan Thanh Dương.

- Người nói thật sao? Đan Thanh Dương kinh ngạc hỏi lại.

- Dương nhiên là thật rồi!

- Vậy sư phụ không cần khách khí à? Đan Thanh Dương cũng sẽ không khách khí với Dương Thiên Lô, giống như Dương Thiên Lô cũng sẽ không khách khí với Đan Thanh Dương vậy.

- Lão nhân gia ngài sẽ khách khí với ta sao?

- Hắc hắc, đương nhiên sẽ không! Mấy thứ khác ta không cần, nhưng đổi hết chỗ đan dược này cho ta đi! Sư phụ thực sự đã bước vào Thần đạo, rốt cuộc cũng có thể luyện chế đan dược cao cấp rồi... bất quá, Thiên Lô, người dùng thứ gì để đổi vậy? Người không thể tiếp tục ném thiên tinh thạch ra được, thứ đó quý lắm, dùng nó đổi còn không bằng tổ chức đại hội bán đấu giá, sau khi bán đi thì lại mua đan dược cao cấp còn hơn! Đan Thanh Dương nói.

- Không đâu, mấy cái hồng sắc tinh thạch đưa cho người lúc trước cũng có tác dụng rất lớn với Thần đạo cường giả, chỉ cần số lượng đủ thì chắc bọn họ sẽ đổi thôi! Dương Thiên Lô sau khi được Lăng Hi khẳng định thì liền truyền âm trả lời.

- Ủ, như vậy còn được! Bất quá, cái này cứ giao cho ta đi. Sư phụ sẽ từ từ trả giá với bọn họ!

- Được. Dương Thiên Lô nói xong liền âm thầm xuất ra một cái Càn khôn giới đưa cho Đan Thanh Dương.

Sau đó, lúc mọi người bắt đầu trao đổi thì Đan Thanh Dương mới nảy ra còn phiền muộn đã bắt đầu hớn hở, tính cách của lão nhân này cũng có điểm tương tự như Dương Thiên Lô, hơn nữa khả năng phân biệt tiên thảo linh vật có thể coi là cao thủ hàng đầu, cho nên, tuy là chưa từng mua qua linh dược cao cấp cỡ đó, nhưng có thể thông qua thuộc tính và năng lượng ẩn bên trong của linh dược mà đánh giá được giá trị thật sự của nó.

Nhất là sau khi Đan Thanh Dương hoàn thành cuộc giao dịch đầu tiên, rất nhiều vị Thần đạo cao thủ thoát nhìn có vẻ khá già liền nhất thời cảm thấy có hứng thú với hồng sắc tinh thạch do thiên ma ngưng luyện kia.

Bởi vì, loại hồng sắc tinh thạch này rất hữu dụng để tối luyện nhục thân. Mấy lão giả có nhục thân quá già này sau khi có được chỗ hồng sắc tinh thạch này thì tuyệt đối có thể thu được lợi ích rất lớn. Nếu như số lượng nhiều thì thậm chí có thể tránh cho phải hóa phàm nhập thể một lần nữa để thoái luyện nhục thân. Dương nhiên cũng phải có một số lượng lớn thì mới được.

Kết quả là, hai canh giờ sau, lúc tất cả mọi người hoàn tất giao dịch, Đan Thanh Dương cảm thấy vô cùng mỹ mãn vì thu được mấy thứ linh dược hắn muốn.

Rốt cuộc cũng đã tới lúc bàn việc chính. Biểu tình của mọi người cùng đã nghiêm túc hẳn. Mấy tên Thần đạo cao thủ cấp năm vốn giống như không có hứng thú mấy với chuyện trao đổi cùng mọi người, chỉ tham dự một hồi liền bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần cũng đột nhiên mở mắt.

Hiển nhiên là chức đại chưởng giáo mới là chuyện mà bọn họ thật sự quan tâm, cũng là mục đích của họ khi trở về.

Bao gồm cả Phong Linh Nhi đầy sức sống giống như cũng trở nên hưng phấn hẳn lên.

Ánh mắt của Phong Vô Kỵ chậm rãi đảo qua mọi người, sau khi thu hết biểu tình của mọi người vào trong mắt mới nói: - Dựa theo lệ cũ khi xưa, bất luận đệ tử nào bước vào Thần đạo đều có tư cách cạnh tranh chức vị đại chưởng giáo.

Nói cách khác, mỗi một vị ở đây đều có tư cách làm đại chưởng giáo, chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì đều có thể trở thành chưởng giáo. Có thể thu được nhiều chỗ tốt, ta nghĩ mọi người ngồi đây đều đã rõ. Ta sẽ không nói thêm nữa. Tu vi cao hay thấp, tiềm lực tư chất cùng với mức độ công hiến với môn phái là yếu tố chủ yếu để chọn ra đại chưởng giáo. Bất quá... lần này ta muốn thay đổi một chút!

- Thay đổi một chút? Không biết Phong chưởng giáo muốn thay đổi như thế nào? Một vị Thần đạo cường giả cấp năm trong số đó nói: - Cá nhân ta cho là tu vi cao thấp nên đặt lên hàng đầu. Đương nhiên, ta nói chính là tu vi cá nhân của mình. Nói tới đây, ánh mắt của hắn lướt qua Phong Linh Nhi một chút rồi mới nói tiếp: - Dù sao đi nữa, thân là chưởng giáo của một phái, phải có thực lực đủ mạnh mới có thể phục chúng. Hơn nữa, cũng chỉ có thực lực đủ mạnh mới thể hiện được tôn nghiêm và địa vị của một đại môn phái. Tạo Hóa môn vì sao lại là người đứng đầu trong tu luyện giới của Huyền Thiên đại lục? Đó là bởi vì thực lực mà chưởng giáo mỗi đời của bọn họ sở hữu đều vượt xa chưởng giáo của những môn phái khác! Vị Thần đạo cao thủ này họ Triệu, tên một chữ Sang. Cảnh giới Thần đạo cấp năm đỉnh phong. Thực lực hiển nhiên là vào hàng cao nhất trong số mọi người.

- Không sai. Ta cho rằng Triệu huynh nói đúng. Thực lực của chưởng giáo càng mạnh thì càng có lợi cho sự phát triển của môn phái. Một vị Thần đạo cao thủ cấp năm khác cũng góp lời. trong mắt của hắn lấp lánh vẻ cuồng ngạo, hiển nhiên là hắn cũng vô cùng có lòng tin đối với thực lực của mình.

Vị Thần đạo cao thủ cấp năm này họ Trần, tên Kiếm Phong.

- Triệu huynh, Trần huynh nói vậy cũng không sai. Nhưng ta cho rằng thực lực cao cũng không có nghĩa là tất cả, có thể thật lòng quan tâm tới sự phát triển của môn phái mới là quan trọng. Kỳ thực tất cả mọi người đều biết rõ, trở thành chưởng giáo thật sự rất có lợi. Thế nhưng, nếu như chỉ vì lợi ích khi làm chưởng giáo mà không nghĩ tới môn phái thì cũng không cần nói nữa. Cho nên, ta muốn nói với Phong chưởng giáo là thực lực, tiềm lực và mức độ cống hiến, quan trọng nhất là độ cống hiến! Một vị lão giả Thần đạo cấp bốn, ánh mắt hừng hờ liền lên tiếng.

Hắn vừa nói, ánh mắt liền chậm rãi quét về phía mấy vị Thần đạo cao thủ cấp hai, cấp ba, trong ánh mắt mang theo vẻ đắc ý.

- Đúng, mức độ cống hiến là quan trọng nhất! Nhất thời, mấy vị lão giả Thần đạo cao thủ khác cũng cùng lên tiếng ủng hộ.

Rõ ràng là quan hệ họ và vị lão giả ban nãy không hề bình thường.

- Hừ, Lý Tiêu, ai chẳng biết mức độ cống hiến của người cho môn phái là cao nhất trong số chúng ta? Mấy người bọn họ đều là đệ tử của người, mức độ cống hiến khi bồi dưỡng ra một vị đệ tử Thần đạo là rất cao, người bồi dưỡng ra nhiều như vậy, ai có thể so được với người? Chẳng bằng người cứ nói là giao quách chức vị đại chưởng giáo này cho người luôn đi! Triệu Sang nhìn hắn đầy vẻ khinh thường rồi nói.

- Ta kháo, kịch liệt như vậy sao? Tuy là Dương Thiên Lôi biết trở thành chưởng giáo của Trảm Không kiếm phái thì sẽ thu được rất nhiều lợi ích, mọi người nhất định sẽ cạnh tranh, nhưng lại không nghĩ rằng cư nhiên sẽ kịch liệt tới mức này. Phong Vô Kỵ còn chưa nói hết thì mấy tên này đã tự lộ rõ mặt thật, trực tiếp bắt đầu tranh giành rồi, hơn nữa, lúc này, Dương Thiên Lôi cũng đã loáng thoáng hiểu rõ tại sao lúc mình xuất hiện, mấy tên kia lại lộ ra vẻ địch ý rồi. Hiển nhiên là vì thiên phú và tư chất của mình cũng sở hữu tư cách cạnh tranh nhất định. Một vị Thần đạo cường giả mười lăm mười sáu tuổi, chỉ bằng vào điểm ấy thôi, tìm khắp cả Thiên Huyền đại lục hôm nay đều không có ai. Đồng dạng, ánh mắt của Triệu Sang nhìn về phía Phong Linh Nhi cũng để Dương Thiên Lôi hiểu rõ, tuy là cảnh giới bản thân của Phong Linh Nhi cũng chưa bộc lộ rõ, nhưng sức chiến đấu của nàng thì e là ngay cả Thần đạo cao thủ cấp năm như Triệu Sang cũng phải sợ hãi.

Như thế lại khiến Dương Thiên Lô cảm thấy có chút hiếu kỳ với Phong Linh Nhi.

- Ha hả, nếu như Phong chương giáo làm như vậy thì ta đương nhiên không có ý kiến. Tất cả đều dùng thành tính để bàn! Ta bồi dưỡng ra nhiều Thần đạo thì chứng minh ta có năng lực này. Cũng chứng minh, nếu như ta đảm nhiệm chức đại chương giáo thì có thể bồi dưỡng ra càng nhiều cao thủ hơn nữa, để Trảm Không kiểm soát của chúng ta trở nên cường đại hơn! Thần sắc của Lý Tiêu vẫn thản nhiên như trước, nhưng lời nói ra lại lộ vẻ sắc bén. Hiển nhiên là chẳng hề sợ sự khiêu khích của Triệu Sang chút nào.

Mắt thấy Triệu Sang lại muốn nói gì đó, Phong Vô Kỵ đột nhiên ho nhẹ một tiếng, nói: - Để ta nói hết lời cái đã rồi hẵng tranh cãi cũng không muộn!

- Phong chương giáo, người cứ nói! Triệu Sang cố nén tâm tình của mình lại, trầm giọng nói.

- Thay đổi mà ta nói có ba điểm. Thứ nhất chính là đại chương giáo lần này không phải chỉ có một vị như lúc trước mà là hai vị, thứ hai là tiềm lực cá nhân, tu vi và mức độ cống hiến vẫn căn cứ theo yêu cầu chọn đại chương giáo như lúc trước, thứ ba chính là chuyện quan trọng nhất, đó là đại hội giao lưu của bát đại môn phái một tháng sau! Đôi mắt nguyên bản không có thần quang của Phong Vô Kỵ lúc này đây lại lấp lánh một cổ quang mang khiến người e ngại, thanh âm già nua kia cũng ẩn chứa một cổ lực lượng khiến cho người khác chấn động.

Hiển nhiên, ba điều mà hắn nói ra, không muốn bất kỳ kẻ nào có cơ hội phản bác.

389. Chương 374: Phương Thức Cạnh Tranh Mới Mẻ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 374: Phương thức cạnh tranh mới mẻ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cũng mãi cho tới lúc này, mấy người nguyên bản vì gương mặt già nua và cổ khí tức bình thản trên mặt Phong Vô Kỵ mà có điểm coi thường mới chính thức ý thức được, ai mới là chương khổng già ở đây!

Hơn nữa, ba điều mà Phong Vô Kỵ nói ra, điều thứ hai thật ra cũng chẳng có gì, nhưng điều thứ nhất lại khiến mấy người vốn rất tự tin là có thể giành được chức đại chương giáo khá bất mãn, dù sao đi nữa thì hai vị đại chương giáo cũng có nghĩa là một vị rong số đó rồi cuộc cũng bị loại.

Rất có thể sau mấy năm nỗ lực, rồi cuộc cũng như công dã tràng mà thôi.

Mà điều thứ ba, lại khiến mọi tìm đủ mọi cách xem xét, đại hội giao lưu của bát đại môn phái, bất quá chỉ là một sự kiện nhỏ mà thôi, làm sao có thể gộp chung lại với chuyện lớn như việc chọn ra đại chương giáo như thế này chứ?

Nhưng giờ khắc này đây, trên người Phong Vô Kỵ đột nhiên phát ra khí tức vô cùng cường đại, khiến cho mọi người chỉ dám ngậm miệng lại, không dám hó hé. Chỉ có thể đợi Phong Vô Kỵ giải thích.

- Điều thứ nhất, sở dĩ chọn hai người cũng là vì nghĩ cho tương lai của môn phái mà thôi. Có cạnh tranh thì mới có thể chọn ra vị chương giáo thích hợp nhất, giống như vừa rồi Lý Tiêu đã nói. Trong khoảng thời gian làm đại chương giáo này, thành tích của ai tốt thì người đó liền có thể trở thành chương giáo thật sự!

- Thành tích này bao gồm hai điểm, một là tình trạng phát triển của môn phái dưới sự lãnh đạo của người, hai là tình trạng tiến cảnh của bản thân người. Các người cũng đã biết, đại chương giáo sở hữu tư cách thối luyện truyền thừa đạo khí của bản môn. Mà trong truyền thừa đạo khí của bản môn, mỗi một kiện đều ẩn chứa sự linh ngộ về thiên địa pháp tắc và khí tức của chương giáo các đời, đồng thời cũng có khí linh cường đại chỉ đạo. Điểm ấy, ta sẽ đối đãi công bằng với hai vị sẽ được chọn làm đại chương giáo. Bất quá, tâm pháp tối cao của bản phái là NGự kiếm phi tiên thì khi đã chọn ra vị chương giáo thật sự thì mới truyền thụ!

- Điều thứ hai, ta sẽ không nói nhiều lời. các người đều rõ cả rồi! Điều thứ ba, cũng chính là điều quan trọng nhất. Đại hội giao lưu của bát đại môn phái, trong các người, ngoại trừ Thiên Lô ra thì đều đã tham gia cả rồi. Đối với các người bây giờ mà nói thì các người có thể coi nó là chuyện nhỏ không đáng kể. Nhưng sở dĩ ta lấy điểm này làm điểm trọng yếu nhất cũng là có nguyên nhân cả.

- E là các người còn chưa rõ lắm, tình huống cụ thể của Trảm Không kiếm phái của chúng ta mấy năm gần đây. Chúng ta đã xuống dốc rồi... khi xuống dốc thì sẽ bị gạt ra khỏi hàng ngũ bát đại môn phái! Ta không thể trốn tránh trách nhiệm. Cũng phải ở trước khi ta từ chức mà xoay chuyển cục diện này! Bằng không, ta tự nhiên không cần phải nói, chỉ là các người cũng sẽ không có mặt mũi nào mà đối diện với liệt tổ liệt tông của Trảm Không kiếm phái chúng ta!

- Mà đại hội giao lưu của bát đại môn phái lần này, chính là cơ hội tốt nhất! Là cơ hội trọng chấn Trảm Không kiếm phái của chúng ta! Phong Vô Kỵ nói tới đây, thanh âm đã trở nên vô cùng kích động, ngay cả gương mặt già nua kia cũng hiện lên một tia hồng quang.

- Mà cơ hội này chính là trận đấu giao hữu của người mới! Phong Vô Kỵ nói.

- Trận đấu giao hữu của người mới? Chúng ta có thể làm được gì? Một người trong số đó hỏi.

- Rất đơn giản! Còn có thời gian chuẩn bị là một tháng, mỗi người các người sẽ tự chọn ra mười đệ tử trong môn phái có tuổi nhỏ hơn sáu mươi tuổi, mặc kệ là các người dùng phương thức gì để tiến hành huấn luyện và bồi dưỡng, tới cuối tháng, môn phái của chúng ta sẽ tiến hành chọn thành viên tham gia trận thi đấu giao hữu của người mới, đệ tử mà các người huấn luyện được chọn càng nhiều thì thành tích càng cao. Đương nhiên, sau khi lựa chọn, nếu đạt được thứ tự càng cao trong trận đấu giao hữu thì điểm cộng cũng sẽ cao hơn. Các người đều có thể sử dụng Huyền Hoàng Kỳ. Bất quá, đan dược cần dùng thì các người phải tự bỏ ra. Cách tính toán cụ thể thì ta đã ghi tỉ mỉ ở đây rồi, các người cứ coi đi! Nếu như các người có ý kiến gì thì cứ nói với ta ngay bây giờ! Phong Vô Kỵ nói xong, hơn mười phần tư liệu đã sớm chuẩn bị xong liền chậm rãi bay tới trước mặt mỗi người ở đây.

Mấy phút đồng hồ sau, mọi người đã đọc được tư liệu trong tay.

Biểu tình của mỗi người đều khác nhau. Một số ít thì chỉ trở về xem trò hay, thuận tiện xem thử tình hình của mấy cao thủ Thần đạo trong môn mà thôi, đương nhiên không có bất kỳ ý kiến gì, tư liệu cũng chỉ là nhìn sơ qua vài cái mà thôi, vô luận là tranh kiểu nào đi nữa thì bọn họ cũng không cho là mình có đủ sức để tranh chức vị đại chưởng giáo được. Nhưng mấy gã cao thủ Thần đạo cấp năm cùng với Lý Tiêu và Phong Linh Nhi đều đọc kỹ lại tới mấy lần.

Lúc Dương Thiên Lô nhìn tới thì cũng chỉ là xem đại một chút thôi, dù sao đi nữa thì hắn cũng không muốn tranh chức đại chưởng giáo gì cả, những chuyện thế này, mặc kệ là tư cách hay kinh nghiệm đi nữa, hắn cũng không cho rằng mình đủ tư cách. Nhưng để hắn không ngờ được chính là lúc hắn vừa liếc sơ qua vài cái liền muốn đóng lại thì Phong Vô Kỵ đột nhiên lại truyền âm nói với hắn: - Xem cho kỹ đi!

- Ách, lão gia tử, ta chỉ là tới cho vui, coi náo nhiệt là đủ rồi. Dương Thiên Lô lại truyền âm nói lại.

- Cái gì mà tới cho vui? Người mau nhìn kỹ cho ta, ta muốn người cạnh tranh chức đại chưởng giáo!

- Không phải chứ? Lão gia tử, ta không hứng thú với chuyện này mà...

- Không có hứng thú? Người biết lên làm chưởng giáo có lợi thế nào không hả? Chỉ ít cũng để người khỏi phần đấu rất nhiều năm, chẳng có chút phiêu lưu gì cũng có thể tấn cấp tới Thần đạo cấp sáu!

- Nhưng đối với Trảm Không kiếm phái lại không có chỗ tốt gì hết, lão gia tử, người biết tính cách của ta là người thích tự do không muốn bị bó buộc bởi cái gì, cũng không muốn quần mấy chuyện linh tinh phiền phức rồi mà. Dương Thiên Lô nói.

- Người thì biết cái gì? Mặc kệ là đại chưởng giáo hay chưởng giáo, kỳ thực nhiệm vụ quan trọng nhất chính là tu luyện. Mấy chuyện tình trong môn phái đã có mấy vị thái thượng trưởng lão phụ trách cả rồi, chỉ có những chuyện thật sự trọng đại thì mới có thể để cho người định đoạt. Không phải ta có thể hóa phàm độ kiếp sáu mươi năm chẳng quản việc gì hay sao? Hơn nữa, người lên làm đại chưởng giáo thì mới có lợi cho Trảm Không kiếm phái chúng ta!

- Thật như vậy sao? Có lợi gì cho Trăm Không kiếm phái?
- Đương nhiên là như vậy rồi! Lợi ích sao, chỉ bằng vào thiên phú và tư chất của người thì đã là chiêu bài to nhất rồi, không có bất luận kẻ nào dám coi thường Trăm Không kiếm phái chúng ta nữa, đây là thứ nhất. Lấy quan hệ giauwx người và Vu gia bảo, nếu người làm chưởng giáo thì tất nhiên sẽ được u gia bảo giúp đỡ ít nhiều! Thứ ba sao, người khác thì ta không biết, nhưng ta biết rõ cái gì thì người không có chứ vấn đề tài lực thì lại không thành vấn đề. Người nói có đúng không?
- Không phải chứ? Lão gia tử, chuyện này mà người cũng tính cả rồi sao?
- Hắc hắc, mau xem kỹ đi, mấy điều kiện này ta ra đều tương đối có lợi cho người. Người cũng đừng cô phụ một phen tâm ý của ta! Ân, quan trọng nhất là người muốn nhanh chóng đề thăng tu vi, trở thành chưởng

- Lăng Hi, đây cũng là vì các nàng mà? Ca đây là nghĩa bất dung từ, liệu mình giúp người!

- Phi! Người đừng quên, người bây giờ một chút pháp lực cũng không có, cho dù là song tu đi nữa thì không có pháp lực chống đỡ, sợ là người cũng chẳng làm được gì đúng không? Lăng Hi tạt một chậu nước lạnh xuống, nhất thời để Dương Thiên Lôi tỉnh ra.

- Mẹ nó... sao ca lại quên chuyện này chứ? Bộ dáng vốn đang rất có lòng tin của Dương Thiên Lôi, nhất thời liền xù xuống.

- Đáng đời!

- Ách... Lăng Hi không phải vậy đi chứ? Ca thật sự là muốn đề thăng thực lực của mọi người mà thôi, không thể nhanh chóng bắt đầu tu luyện! Trước tiên đi gọi bọn Thiên Ngạo, Tiểu Phong và Đại Lang tới đây đã. Dù sao thì muốn khởi động thời không pháp tắc ít nhiều gì cũng phải nhờ bọn họ giúp đỡ! Dương Thiên Lôi nói xong liền bắt đầu hành động ngay.

Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu và Võ Đại Lang lúc còn ở Cát Ương đế quốc chỉ thủ hộ có vài ngày liền bị thập đại cao thủ gọi trở lại. Dù sao thì bọn họ có ở lại Dương gia cũng không giúp được chuyện gì, tuy là rất lo cho Dương Thiên Lôi, nhưng cũng không làm được gì. Cũng chỉ có thể trở về nỗ lực tu luyện.

Lúc Dương Thiên Lôi xuất hiện trước mặt Dương Thiên Ngạo, Võ Đại Lang, Phong Mã Ngưu và thập đại cao thủ thì mấy người căn bản còn không biết Dương Thiên Lôi đã thoát khỏi nguy hiểm nhất thời liền hưng phấn hò hét vui mừng, nhất là Phong Mã Ngưu kích động hò hét tới mức rơi lệ.

Sau khi kể lại tình hình sơ lược một lần, Dương Thiên Lôi liền trực tiếp mang theo Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu và Võ Đại Lang về thẳng tới Lăng Vân các, thu cả ba người vào trong Minh Huyền bảo khố.

Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu và Võ Đại Lang là lần đầu được bước vào Minh Huyền bảo khố, đương nhiên là khiếp sợ tới tột đỉnh. Đồng thời cũng vô cùng khiếp sợ tu vi của Dương Thiên Lôi ngày hôm nay.

Một lát sau, Dương Thiên Lôi liền gọi Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Lục Thanh Âm và Mộc Tử Vi ra, kể lại cho mọi người nghe chuyện trận đấu giao hữu của bát đại môn phái lần này. Lúc mấy người trước mặt nghe được Dương Thiên Lôi muốn cạnh tranh chức vụ đại chưởng lão thì nhất thời mở to hai mắt ra nhìn, ngay cả Trương Tử Hàm biết rõ thực lực của Dương Thiên Lôi nhất cũng cảm thấy không tin nổi.

- Cho nên, thời gian một tháng này, chúng ta cần phải nỗ lực tu luyện. Dương Thiên Lôi nói: - Thiên Ngạo ca, Tiểu Phong và Đại Lang, ta không có cách nào giúp các người được, lĩnh ngộ bí chưởng thì chỉ có thể trông cậy vào chính các người, cho nên ta sẽ cho ba người các người vào cùng một không gian, có thể đột phá được thì hay quá. Các người cũng không cần có áp lực lớn quá, chỉ cần đừng lãng phí đan dược dùng để khởi động thời không pháp tắc là được rồi.

- Ân! Dương Thiên Ngạo gật nhẹ đầu.

- Yên tâm đi, lão đại, chúng ta nhất định sẽ cố hết sức! Phong Mã Ngưu nói với vẻ hưng phấn. Võ Đại Lang thì cũng lên tiếng ủng hộ, ánh mắt cũng phát ra vẻ kiên định không gì sánh được.

- Tốt lắm, các người đi đi! Mấy thứ đan dược này các người để dùng lúc tu luyện. Dùng bao nhiêu thì cứ dùng. Dương Thiên Lôi thần niệm khẽ động, ba người Dương Thiên Ngạo nhất thời liền biến mất trước mặt mọi người, đồng thời bước vào một không gian khác.

Lúc này, ánh mắt của Dương Thiên Lôi mới chậm rãi đảo qua nhìn chúng nữ, nói: - Thực lực của Tử Hàm thì thu được một danh ngạch chắc cũng không thành vấn đề, chủ yếu là Hương Hương, nhị tỷ, Thanh Âm và Tiểu Vi, kỳ thực, ta căn bản không hy vọng mấy vào mấy người Thiên Ngạo, chủ yếu là để ý bốn người Hương Hương, nhị tỷ, Thanh Âm và Tiểu Vi các người thôi.

Bởi vì ta có cách giúp các người lĩnh ngộ được ảo diệu của bí chưởng, bắt quá phải chờ tới lúc pháp lực của ta khôi phục lại đã!

Nghe Dương Thiên Lôi nói vậy, Trương Tử Hàm giống như ý thức được gì đó, gương mặt nhỏ nhắn nhất thời liền ửng đỏ và có chút ý trách cứ. Nàng đã sớm dự liệu tới ngày này rồi, chỉ là thời gian sớm hơn một

chút, cũng nhiều người hơn một chút mà thôi.

- Lĩnh ngộ ảo diệu của bích chương? Đệ đệ, người có biện pháp nào? Dương Thiên Lê nhất thời ôm lấy cánh tay của Dương Thiên Lôi, đôi mắt mê chết người không đền mạng phát ra vẻ hưng phấn lấp lánh.

- Chuyện đó thì tới lúc đó các người tự nhiên sẽ biết, có thể làm được hay không thì còn phải xem pháp lực của ta có thể khôi phục được hay không. Được rồi, mấy đan dược này các người cầm đi, tạm thời bốn người nhị tỷ, Thanh Âm, Hương Hương, Tiểu Vi, các người ở một không gian riêng! Nếu như đã luyện tới đỉnh phong rồi mà ta vẫn còn chưa xuất hiện thì các người phải dựa vào sức của mình rồi. Dương Thiên Lôi nói xong thì cũng đưa bốn người tới một không gian khác.

Lúc tất cả mọi người đã đi hết rồi, chỉ còn lại mỗi mình Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm thì Trương Tử Hàm vốn đang giữ thể diện cho Dương Thiên Lôi trước mặt người khác đột nhiên vươn bàn tay non mềm ra nhéo cái lỗ tai của Dương Thiên Lôi: - Đại sắc lang, đừng nói là người muốn làm chuyện kia với các nàng đấy nhé?

- Ách... làm chuyện gì?

- Đương nhiên là cái đó! Trương Tử Hàm nói với vẻ xấu hổ và giận dữ.

391. Chương 376: Tự Hành Thôn Phệ!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 376: Tự hành thôn phệ!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thế này sao? Dương Thiên Lôi đột nhiên ôm lấy Trương Tử Hàm, hai bàn tay bắt đầu không thành thật mà sờ soạng khắp người Trương Tử Hàm.

- Hương Hương và nhị tỷ thật ra cũng không có gì, chỉ là Thanh Âm và Tiểu Vi... bọn họ còn nhỏ như vậy... hơn nữa Thanh Âm còn phải trùng kiến Thiên Âm môn, đệ tử Thiên Âm môn không được phép....

- Yên tâm đi, ca không nhất định phải làm như vậy mới khởi động được âm dương niết bàn kinh! Dương Thiên Lôi kề sát vào tai Trương Tử Hàm nói: - Tử Hàm, chúng ta thử trước xem, ta có thể khởi động được nó khi không có pháp lực hay không!

Trương Tử Hàm còn muốn nói tiếp gì đó, Dương Thiên Lôi liền trực tiếp che lấy cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng ta, bắt đầu ôn nhu ôn lên đó, chỉ một lát sau, Trương Tử Hàm liền ngừng giãy giụa, đắm chìm vào trong những nụ hôn say đắm.

Lăng Hi vẫn đang lén quan sát Dương Thiên Lôi vội vàng đỏ mặt thu hồi thần niệm của mình, trong nháy mắt liền thiêu đốt đan dược để khởi động thời không pháp tắc của Thanh Tinh Lưu Ly bình!

Hơn mười phút đồng hồ sau, Trương Tử Hàm dưới ma trảo của Dương Thiên Lôi cả người đã biến thành xích lôa, tiểu bạch dương, thân thể linh lung, mại, tản ra vô hạn hấp dẫn, da thịt trắng nõn như mỡ dê, dưới sự vuốt ve của Dương Thiên Lôi, trong trắng lộ hồng. Chỉ một lát sau, Trương Tử Hàm đã thở hổn hển, thân thể mềm nhũn, cả người càng ngày càng nóng rực.

Đối với nữ nhân thứ nhất trong đời mình, trong nội tâm Dương Thiên Lôi hoặc nhiều hoặc ít, nàng luôn là người hấn yêu thương, nhớ nhung nhất. Vô hạn ôn nhu, tâm thần hấn hoàn toàn dung nhập vào trong tấm thân thể hoàn mỹ của Trương Tử Hàm. Nhẹ nhàng vuốt ve từng tấc da thịt, dường như là đang thưởng thức món trân bảo tinh xảo nhất trên thế gian.

Thời gian dần qua, theo việc tiến hành khúc dạo đầu ôn nhu, tuy rằng còn chưa chính thức bắt đầu, nhưng tâm linh hai người đã hoàn toàn giao hòa với nhau. Hơn hai mươi phút đồng hồ sau, khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm đã trở nên hồng rực, kìm khộng được nhẹ nhàng rên rỉ mê người, khu rưng

rậm thần bí đã tràn đầy một luồng ấm áp cùng óng ánh. Rốt cục, hai người lại một lần nữa hòa hợp thành một. Sau nửa canh giờ, Dương Thiên Lôi cùng Trương Tử Hàm đồng thời gần như là đã đạt đến đỉnh vu sơn, Dương Thiên Lôi còn một tia thanh minh, rốt cục cũng quyết đoán, sắc sảo lại tràn ngập lo lắng cùng thấp thỏm khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh!

Chỉ là kỳ tích trong tưởng tượng cũng không hề xuất hiện, hai người tuy rằng linh nhục giao hòa. Nhưng bởi vì Dương Thiên Lôi không thể điều động một chút pháp lực nào, cho nên hắn và Trương Tử Hàm căn bản không thể hình thành vòng tuần hoàn năng lượng, mà bản thân năng lượng của Trương Tử Hàm thì căn bản không thể làm nên chuyện gì.

- Thiên Lôi!

Trương Tử Hàm phát hiện ra sự khác thường của Dương Thiên Lôi, ôm chặt lấy vòng eo hùng tráng của hắn, nhẹ giọng hô.

- Không sao đâu, thân ái, chúng ta tiếp tục..

Dương Thiên Lôi ôn nhu nói, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi mềm mại ngọt ngào của Trương Tử Hàm, tâm thần một lần nữa dung nhập vào vùng thần bí ấm áp, nhỏ hẹp, ướt át đang ôm chặt lấy... bắt đầu ôn nhu chuyển động.

- Không thành công sao?

Sau khi Dương Thiên Lôi đem Trương Tử Hàm đưa vào một cái không gian độc lập. Một đạo bạch quang hiện lên, Lăng Hi liền xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi nhẹ nói.

- Ủ! Khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh cần pháp lực của ta đảm nhiệm chủ đạo, nhưng hiện tại bản thân ta lại không có một chút pháp lực nào để sử dụng. Xem ra ta chỉ có thể khôi phục tu vi trước mới được.

Dương Thiên Lôi nói:

- Thời gian một tháng... Lăng Hi, sau khi khởi động thời không pháp tắc, đan dược của chúng ta còn có thể duy trì trong bao lâu?

Thời không điệp gia của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” cùng Minh Huyền bảo khổ phi thường biến thái. Nhưng nếu dựa vào việc thiêu đốt đan dược để duy trì, cũng cần tới một con số viễn siêu. Dương Thiên Lôi mặc dù là nhà giàu mới nổi, nhưng muốn một mực duy trì việc khởi động thời không pháp tắc của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” căn bản cũng không có cách nào làm được.

- Nếu như là toàn lực duy trì, đồng thời đem thời không điệp gia của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” giảm xuống mức một ngày bằng một tháng, cũng tương đương với chín mươi năm bên trong Minh Huyền bảo khổ, số đan dược còn lại của chúng ta đủ để duy trì trong vòng hai mươi ngày.

- Hai mươi ngày tức là một ngàn tám trăm năm! Có lẽ đã đủ?

Dương Thiên Lôi không quá chắc chắn nói. Tuy hắn rõ ràng cảm ứng được nguyên thần cùng cự kiếm bên trong đan điền đang chậm rãi cải biến. Nhưng không có cách nào xác định loại cải biến này sẽ kéo dài trong thời gian bao lâu. Hơn nữa dưới loại tình huống quỷ dị này, ngay cả thần niệm của hắn cũng không thể dung nhập vào bên trong. Việc bây giờ hắn có thể làm chỉ có thể là chờ đợi.

- Sao ngươi không thử tu luyện một chút xem sao, nói không chừng có thể đẩy cao tốc độ!

Lăng Hi nói.

- Vô dụng thôi. Ta có thể cảm nhận được, hơn nữa hiện tại ta căn bản không có cách nào điều động \ pháp lực, tu luyện như thế nào? Việc bây giờ ta có thể làm chỉ có thể là chờ đợi mà thôi!

Dương Thiên Lôi bất đắc dĩ nói:

- Được rồi! Lăng Hi, đã khởi động thời không pháp tắc, ngươi cũng đừng lãng phí thời gian nữa? Mau đi tu luyện đi! Ta cần thời gian để tìm biện pháp khác!

- Ta đã đạt đến cảnh giới Thần Đạo cấp bốn đỉnh phong, đã là cảnh giới cao nhất mà ta từng lĩnh ngộ rồi, muốn đột phá...chỉ có thể dựa vào ngươi.

- Chỉ có thể dựa vào ta?

- Ủ, bởi vì bây giờ ta là khí linh của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, mà ngươi là chủ nhân của nó, cũng chính là chủ nhân của ta. Trừ phi ta có thể ra ngoài tiến hành lịch luyện, nếu không cũng chỉ có thể chờ người đột phá đến Thần Đạo cấp năm, mở ra công năng mới của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, ta mới có thể từ đó lĩnh ngộ ảo diệu của cảnh giới Thần Đạo cấp năm... Nói cách khác, bất kể là ta hay là Tiểu Bạch, cảnh giới tu vi đều có quan hệ mật thiết cùng ngươi.

Lăng Hi nhẹ nói.

-Ặc...Còn có cả loại thuyết pháp này à? Lăng Hi, chúng ta ở đây tâm sự một chút? Nói không chừng tâm tình tốt ca lại có thể không phục trong chốc lát thì sao!

- Phi! Ai nói chuyện yêu đương cùng ngươi? Nếu không, ta giúp ngươi thử cắn nuốt năng lượng tinh thạch, cùng tinh thạch màu hồng thử xem?

Lăng Hi bỗng nhiên nghĩ đến, loại tình huống này của Dương Thiên Lôi rất có thể cần đến đại lượng pháp lực, nguyên thần của hắn đã đem pháp lực toàn thân hấp thu, cầm cố, tự nhiên là cần đến pháp lực mới để có thể hoàn thành chuyển biến.

- Tốt...

Nghe được lời Lăng Hi nói, Dương Thiên Lôi cũng lập tức nghĩ đến mấu chốt trong đó, gấp gáp nói.

Sau khi Lăng Hi dung nhập trở lại mi tâm Dương Thiên Lôi, thần niệm hai người vốn đã tương thông, Lăng Hi lại để cho Dương Thiên Lôi thúc dục pháp lực của bản thân, vô cùng dễ dàng như ý muốn, không chút trở ngại nào. Tâm thần khẽ động, một khối năng lượng tinh thạch màu trắng liền bị pháp lực bao vây, chậm rãi bay vào trong miệng Dương Thiên Lôi, chìm vào trong đan điền, bắt đầu thôi luyện.

Pháp lực cùng thần niệm của Lăng Hi trong đan điền của Dương Thiên Lôi không chịu bất luận ảnh hưởng nào, nhưng trong nháy mắt khi hai người bắt đầu thôi luyện khối năng lượng tinh thạch, tâm thần Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi lập tức chấn động, tràn ngập kích động cùng vui sướng!

Vừa mới thôi luyện ra một tia năng lượng, lại trực tiếp quỷ dị, vô thanh vô tức biến mất trong đan điền Dương Thiên Lôi!

Điều này chứng tỏ chuyện gì?

Hai người chỉ sợ là sẽ không có phản ứng, chỉ cần có một tia phản ứng, đã chứng minh việc này có hiệu quả. Tuy rằng Dương Thiên Lôi không biết được tia năng lượng được thôi luyện ra kia biến mất bằng cách nào. Hoặc giả có thể nói, rốt cuộc nó có bị cự kiếm hay nguyên thần của hắn hấp thu hay không, nhưng ít ra nó cũng đã biến mất. Hơn nữa, tuy rằng Dương Thiên Lôi không cảm ứng được đến tột cùng chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng có thể đoán được là có quan hệ cùng nguyên thần cùng cự kiếm của bản thân. Hai người lập tức toàn lực thôi luyện.

Loại năng lượng tinh thạch đến từ Càn Khôn Giới của Thiên Ma này, ẩn chứa thiên địa linh khí vô cùng sung túc. Nếu như Dương Thiên Lôi thôi luyện trong trạng thái đỉnh phong, hiệu quả tự nhiên sẽ nhanh hơn nhiều, tuy rằng Lăng Hi cũng có tu vi Thần Đạo cấp bốn đỉnh phong, nhưng trình độ pháp lực hùng hồn so với Dương Thiên Lôi còn kém xa. Hơn nữa sử dụng pháp lực của Lăng Hi, Dương Thiên Lôi căn bản không có cách nào khởi động Huyền Thiên Chân Kinh. Cho nên, tốc độ thôi luyện của hai người lúc này, cũng chỉ tương đương với tu luyện giả phổ thông mà thôi.

Một khối năng lượng tinh thạch, hai người dưới thời không pháp tắc, phải rèn luyện suốt một ngày mới hoàn thành. Tất cả năng lượng thôi luyện ra đều biến mất sạch sẽ, không sót lại một chút nào.

Tuy rằng tốc độ thôi luyện có chậm một chút, nhưng Dương Thiên Lôi cũng không có nóng lòng.

Dưới sự trùng điệp của thời không pháp tắc, hắn có được thời gian đầy đủ.

Hai người không chút dừng lại, trực tiếp lấy ra thêm một khối năng lượng tinh thạch. Lặp đi lặp lại, không ngừng nghỉ, tâm thần hai người đã hoàn toàn chìm đắm trong việc thôi luyện.

Một ngày, hai ngày ba ngày.....

Trong nháy mắt, dưới thời không pháp tắc, đã trôi qua ba năm. Hai người đã thối luyện hơn một ngàn khối năng lượng tinh thạch.

Nhưng ba năm qua đi, vẫn không có một chút động tĩnh, Dương Thiên Lôi không cảm thấy một chút khác thường nào. Bất quá, đúng lúc này, nguyên thần cùng cự kiếm từ lúc Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi bắt đầu thối luyện năng lượng tinh thạch năng lượng vẫn không có một chút động tĩnh nào chợt truyền ra một luồng ba động cực nhỏ, sau đó lập tức biến mất khỏi cảm ứng của hai người!

- Cẩn nuốt! Nó tự động cắn nuốt năng lượng tinh thạch!

Dương Thiên Lôi kinh hãi nói:

- Nhanh!

Hô xong, Dương Thiên Lôi tâm thần khẽ động, trong chớp mắt đồng thời xuất ra mười khối năng lượng tinh thạch, trực tiếp nuốt vào trong đan điền! Không có chút ngoài ý muốn nào, sau khi mười khối năng lượng tinh thạch tiến vào đan điền của Dương Thiên Lôi được hần cùng Lăng Hi thối luyện một lát, luồng ba động cực nhỏ kia lại truyền ra một lần nữa, mười khối khối năng lượng tinh thạch lập tức biến mất!

Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi trở nên vô cùng hưng phấn!

Dưới sự thăm dò của Dương Thiên Lôi, số lượng năng lượng tinh thạch mỗi lần cắn nuốt lần lượt gia tăng!

Một ngày, chỉ cần trải qua chưa tới một ngày, nguyên thần của hần cùng cự kiếm đã cắn nuốt sạch sẽ mấy ngàn khối năng lượng tinh thạch!

Loại này tiêu hao này không hề nghi ngờ chính là cực lớn, mặc dù tích trữ của Dương Thiên Lôi phong phú, trong di tích đã chém giết vô số Thiên Ma đoạt được vô số năng lượng tinh thạch nhưng nếu tiếp tục kéo dài như vậy, cũng không thể duy trì được.

Bất quá vô luận hần hay là Lăng Hi, đều không có chút gì do dự, vẫn tiếp tục không ngừng cắn nuốt năng lượng tinh thạch!

Mất thấy số lượng năng lượng tinh thạch nhanh chóng giảm xuống, nhưng nguyên thần cùng cự kiếm của Dương Thiên Lôi vẫn không khác gì một cái động không đáy liên tục không ngừng cắn nuốt. Nhưng mà trừ điều đó ra, Dương Thiên Lôi căn bản là không cảm ứng được nguyên thần cùng cự kiếm sinh ra cải biến kỳ dị nào, phẳng phất chuyện hần và Lăng Hi đang làm căn bản là vô dụng.

Chỉ là đã đến bước đường này, Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi căn bản là không còn biện pháp nào, chỉ có thể tiếp tục. Mấy ngày sau, số lượng năng lượng tinh thạch đã gần cạn kiệt, tâm tình Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi cũng đã dần trầm xuống, thậm chí đã bắt đầu có chút sa sút. Hai người thậm chí hòa nghỉ, hao phí hết mấy vạn khối năng lượng tinh thạch giá trị liên thành, đến cùng là hữu dụng hay vô dụng?

- Còn một trăm khối cuối cùng.... Thiên Lôi, vẫn không có chút phản ứng nào sao.

Lăng Hi trong đầu Dương Thiên Lôi nói.

- Không có, mẹ nó...Lăng Hi, chúng ta rất có thể đã mất không số năng lượng tinh thạch kia rồi. Nhiều tinh thạch năng lượng như vậy, đây chính là một số tài phú khổng lồ ah..

Dương Thiên Lôi có chút buồn bực nói.

- Đều tại ta, vốn cho là có hiệu quả...

- Không sao, ca cũng chỉ tùy tiện nói thế thôi, số năng lượng tinh thạch này tuy rằng không nhỏ, nhưng ca giàu như vậy, tiếc gì chút tài phú con con này? Hắc tùy tiện cầm một khối Thiên Tinh Thạch ra ngoài, cũng đủ để cho chúng ta tiêu xài một thời gian! Tốt rồi, Lăng Hi, chúng ta tiếp tục!

- Vẫn tiếp tục?

- Đương nhiên, chuyện tình đã sắp sửa hoàn tất, ca lại có thể để cho nó đỡ dang sao? Mẹ nó! Đã làm thì làm đến cùng! Huống chi chỉ còn một chút như vậy, lãng phí thì lãng phí! Sử dụng hết mới thôi!

Dương Thiên Lô nói. Đồng thời thúc dục thần niệm đem một trăm khối năng lượng tinh thạch cuối cùng nuốt vào trong đan điền.

Lăng Hi không biết, nhưng Dương Thiên Lô đến từ địa cầu lại có thể nhớ rất rõ cổ sự đào giếng. Đùng con mẹ nó đã sắp đào ra nước rồi, lại đổi sang chỗ khác, vậy thì khóc không ra nước mắt rồi!

Ít nhất cũng phải đem số tinh thạch này dùng hết rồi nói sau.

Chỉ là, sau khi đem một trăm khối năng lượng tinh thạch cho nguyên thần cùng cự kiếm cắn nuốt, kỳ tích cũng không có xuất hiện.

Chấm dứt bằng việc thất bại hoàn toàn.

392. Chương 377: Người Cũng Thử Xem.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 377: Người cũng thử xem.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Mẹ nó! Thôi, mặc kệ, hồi phục lúc nào thì tính sau, dù sao chúng ta vẫn có rất nhiều thời gian! Để cho Tiểu Bạch hóa thành bản thể, trợ giúp các nàng đột phá cảnh giới, nói không chừng lại thành!

Dương Thiên Lô nói.

Dương Thiên Lô, Lăng Hi cùng Tiêu Như Mộng tự nhiên là không thể ra mặt. Dù sao các nàng đều biết rõ đây là ở trong pháp bảo của Dương Thiên Lô. Vô luận là ai xuất hiện, đám người Dương Thiên Lệ cũng có thể khẳng định đây là người có quan hệ cùng với Dương Thiên Lô. Dưới trạng thái tâm lý này, muốn đột phá căn bản là không có khả năng, cũng giống như là Dương Thiên Lô lúc trước cùng mấy người Lăng Hi đại chiến, đối với việc lĩnh ngộ binh chương căn bản là không có hiệu quả gì.

Nhưng nếu để cho Tiểu Bạch hóa thành bản thể, Dương Thiên Lô chỉ cần thay đổi tâm tư, lập tức có thể khiến cho các nàng cảm nhận được uy hiếp chính thức, uy hiếp của tử vong! Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lô lập tức đem Tiểu Bạch triệu hoán đến bên người, triển khai hành động.

- Hương Hương, thứ ngươi sắp phải đối mặt chính là cơ quan khảo hạch cùng cấm chế của Minh Huyền bảo khổ. Một khi khởi động, cho dù là ta cũng không thể giúp ngươi một chút nào, sống hay chết, chỉ có thể dựa vào chính bản thân ngươi! Ngươi xác định muốn xâm nhập vào sao?

Dương Thiên Lô thần sắc nghiêm túc và trang trọng và trịnh trọng, trong ánh mắt thâm thúy phảng phất ẩn chứa một tia lo lắng, trầm giọng nói.

- Vâng! Ta muốn tiến vào!

Sở Hương Hương ánh mắt kiên định nói. Sâu trong nội tâm nàng thủy chung vẫn đang ngưỡng vọng Trương Tử Hàm. Hiện tại, Dương Thiên Lô có thể trở thành đại chương giáo đời tiếp theo hay không, hoàn toàn ký thác ở trên người các nàng. Mà Trương Tử Hàm đã đi tiên phong, với tu vi của nàng, nhất định có thể trở thành cánh tay đắc lực cho Dương Thiên Lô. Mà Sở Hương Hương biết rõ thực lực bản thân còn chưa đủ. Huống chi đột phá cảnh giới, bản thân phải trải qua sinh tử lịch luyện mới có thể lĩnh ngộ ra? Cho nên mặc dù Dương Thiên Lô nói rất nguy hiểm, nhưng Sở Hương Hương vẫn kiên định như trước nói.

- Tốt, ngươi phải tự mình cẩn thận! Nhất định phải còn sống trở ra! Ca không muốn mất đi ngươi đâu!

Dương Thiên Lô nói đồng thời nhẹ nhàng ôm Sở Hương Hương vào trong ngực, khẽ đặt một nụ hôn lên trên đôi mắt của nàng.

Khuôn mặt Sở Hương Hương lập tức trở nên hồng rực, nhưng ánh mắt nhìn Dương Thiên Lô đầy thâm tình, nói:

- Ta sẽ trở ra! Đưa ta đi thôi, Thiên Lô!

- Ủ!

Dương Thiên Lô lên tiếng, thần niệm khê động, Sở Hương Hương lập tức hóa thành một đạo bạch quang tiến vào bên trong một không gian khác.

NGAO.

Một tiếng thú gầm cực lớn vô cùng khủng bố trong nháy mắt truyền vào trong tai Sở Hương Hương, Dương Thiên Lô đã sớm tiến vào bên trong bố trí tốt. Dưới thần niệm thao túng của Lăng Hi, Sở Hương Hương cảm thấy mình thực sự đã tiến nhập vào một không gian cấm chế tràn ngập nguy hiểm. Sau khi Lăng Hi hoàn thành nhiệm vụ ngưng tụ bầu không khí khủng bố của mình liền xuất hiện bên người Dương Thiên Lô. Tâm thần hai người đều tỉ mỉ chú ý đến Sở Hương Hương đang ở trạng thái Tiên Thiên cấp bốn đỉnh phong.

- Thực không nghĩ tới, thân thể Tiên Thiên Ngũ Hành, lại có sức chiến đấu mạnh đến như vậy!

Sau khi Tiểu Bạch hóa thân thành mãnh thú cùng Sở Hương Hương chiến đấu, Lăng Hi nhẹ nói.

- Thân thể Tiên Thiên Ngũ Hành hoàn toàn chính xác là rất mạnh, nhưng người không biết đây chính là sức mạnh của tình yêu sao? Hắc hắc...

Dương Thiên Lô tràn ngập đắc chí nói, tự hào vì biện pháp anh minh thần võ của bản thân.

- Chán ghét! Giả mù sa mưa thủ thi một hai câu tâm tình, gần gũi một chút là có sức mạnh của tình yêu?

- Đương nhiên! Lăng Hi, nếu không...Người cũng thử xem!

- Phi! Ta cần đến chắc!

Mười năm, trăm năm..

Cũng gặp phải cùng một hoàn cảnh đó, phân biệt gồm có sáu người khác bao gồm Dương Thiên Lệ, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu cùng Vũ Đại Lang. Hành động của Dương Thiên Lô lộ hỏa thuần thanh, lúc gặp mặt sáu người đều không lộ ra bất cứ một chút sơ hở nào. Đồng dạng mỗi người, cho dù biết rõ nguy hiểm nhưng không chút do dự nào lựa chọn khiêu chiến!

Thấy có hiệu quả, Dương Thiên Lô cảm thấy phi thường hài lòng. Dưới thời không pháp tắc thời gian trăm năm cũng chỉ tương đương với một ngàn lẻ một giờ mà thôi, nhưng Sở Hương Hương bị Tiểu Bạch hung hãn tới luyện vài lần dĩ nhiên đã lĩnh ngộ bình chương của Tiên Thiên cấp năm, thành công tấn thăng lên Tiên Thiên cấp năm. Đồng dạng Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo đều thành công bước vào cấp ba, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Phong Mã Ngưu cũng đã bước vào Tiên Thiên cấp hai, Vũ Đại Lang thiếu một chút ngộ tính cho nên vẫn dừng tại Tiên Thiên cấp một.

Tốc độ tu luyện như thế này, ngay cả Dương Thiên Lô lúc xưa căn bản là cũng không có cách nào làm được.

Việc này khiến cho Dương Thiên Lô tràn đầy tin tưởng thời gian rất đầy đủ. Mặc dù Dương Thiên Lô vẫn chưa có cách nào khôi phục tu vi, nhưng hẳn có mười phần tin tưởng sẽ khôi phục lại được bốn phần! Đại công thần trong việc này đương nhiên chính là Tiểu Bạch, không ai có thể vượt qua nàng! Chỉ cần có người tu luyện đến bình chương, nàng sẽ hóa thân thành mãnh thú, trở lại loại bồi luyện trâu bò nhất.

Nàng đã bước vào Thần Đạo cho nên đủ thực lực để trợ giúp mọi người đề thăng. Ngoại lệ duy nhất chỉ có Trương Tử Hàm. Bởi vì khí tức trên thân thể Tiểu Bạch, căn bản không có cách nào thoát khỏi cảm ứng của Trương Tử Hàm, Trương Tử Hàm đạt được truyền thừa của Băng Tuyết Thế Giới, đã từng là chủ nhân của Tiểu Bạch. Bất quá thực lực của bản thân Trương Tử Hàm cũng đã đầy đủ, mặc dù không thể đề thăng, nhưng cũng sẽ không có vấn đề gì.

Dòng sông thời gian dài đằng đẵng chậm rãi chảy đi, ngoại trừ tu luyện vẫn chỉ là tu luyện, mấy người Dương Thiên Lệ đương nhiên là không có vấn đề gì. Dù sao thực lực các nàng đang được đề thăng, có được mục tiêu xác định, hơn nữa đang không ngừng cố gắng đạt được mục tiêu đấy. Nhưng Trương Tử Hàm cùng với Tiêu Như Mộng, Bách Lí Thiên Thiên, nếu còn tiếp tục kéo dài dưới thời không pháp tắc như vậy, có lẽ sẽ phát điên mất. Dương Thiên Lô không cách nào tu luyện đồng dạng cũng không hề ngoại lệ. Cho

nên, chỉ cần không nhàn rỗi, Dương Thiên Lô sẽ thuận tiên chu du cùng Trương Tử Hàm, Tiêu Như Mộng, Bách Lí Thiên Thiên, giải buồn bực của bản thân, cũng là tháo gỡ buồn bực của các nàng. Song tu tuy rằng không có tác dụng, nhưng ân ái bình thường vẫn không có bất cứ vấn đề gì!

Cùng Tiêu Như Mộng, đương nhiên vẫn chỉ thuần túy kiều diễm bên ngoài như trước, cùng Trương Tử Hàm đó là thể xác và tinh thần đều phi thường sung sướng, cùng Bách Lí Thiên Thiên đương nhiên là thân thể sung sướng, tâm thần đương nhiên là càng sung sướng hơn!

393. Chương 378: Thần Kiếm!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 378: Thần kiếm!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngoại trừ “độ sức” cùng tam nữ, Dương Thiên Lô vô cùng buồn chán, cũng bỏ ra một bộ phận tinh lực, mượn pháp lực của Lăng Hi, bắt đầu tu luyện đan đạo mà Đan Thanh Dương truyền thụ cho.

Với năng lực linh ngộ cùng thần niệm cường đại, khiến cho hắn rất nhanh đã có được nhận thức càng ngày càng sâu đối với đan đạo!

Tu luyện dài đằng đẳng! Trong nháy mắt đã trải qua một ngàn năm bên trong Minh Huyền bảo khố, cũng đã qua hơn mười ngày ngoài hiện thực.

Một ngày này, bên ngoài Thiên Đan Phong bỗng nhiên truyền đến một hồi ba động, Khương Kỳ được Đan Thanh Dương tạm thời ủy thác tiếp quản Thiên Đan Phong, vội vàng mở ra cấm chế của Thiên Đan Phong, khuôn mặt mỉm cười đầy kinh hỉ, nghênh đón hai người.

Vu Thanh Nhã tư thế hiên ngang, cùng Vu Tiểu Úc mặt đầy hưng phấn.

- Vu tiểu thư, Vu thiếu gia! Hoan nghênh, hoan nghênh! Ta biết ngay các người nhất định sẽ đến, ha ha ha!

Khương Kỳ cao hứng nói. Thời gian Giao lưu hội của bát đại môn phái đã gần tới, dùng quan hệ giữa Dương Thiên Lô cùng Vu gia, bắt luận như thế nào, Vu Thanh Nhã cùng Vu Tiểu Úc nhất định sẽ đến trợ uy.

- Khương thúc, đại ca ta đâu?

Vu Tiểu Úc vô cùng hớn hở hỏi thăm.

- Thiên Lô bọn hắn đều đang khổ tu tại Lăng Vân các, hai người mau tới tìm hắn đi!

Khương Kỳ nói.

- Tốt!

Vu Thanh Nhã cùng Vu Tiểu Úc lập tức nhanh chóng li khai. Khương Kỳ nhìn theo bóng lưng của hai người, trong tâm không nhịn được cảm thán, Vu gia bảo đúng là Vu gia bảo. Khí tức của Vu Thanh Nhã hiển nhiên, không hề nghi ngờ là đã bước vào cảnh giới hắn luôn mơ ước đạt tới, Thần Đạo cảnh. Mà Vu Tiểu Úc, từ khi chia tay tại di tích lần trước, trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, cũng đã từ Tiên Thiên cấp năm tấn thăng đến Tiên Thiên cấp bảy, tốc độ như vậy căn bản là đã vượt ra khỏi trí tưởng tượng của Khương Kỳ.

- Đại ca! Tỷ phụ!

Người chưa tới, Vu Tiểu Úc đã la lớn. Nhất là một tiếng “tỷ phụ” quả thực lớn đến mức chỉ sợ là cả Thiên Đan Phong không có người nào không nghe thấy. Khuôn mặt Vu Thanh Nhã lập tức trở nên đỏ bừng, bất quả bởi vì trải qua quá nhiều lần như vậy, nàng cũng cảm thấy trai sạn rồi. Cũng không có tỏ thái độ gì khác thường.

- Ồ?

Khi Vu Thanh Nhã cùng Vu Tiểu Úc đi đến trước cửa Lăng Vân các, ánh mắt Vu Thanh Nhã lập tức toát ra một tia nghi hoặc. Nàng rõ ràng cảm ứng được một kết giới cực kỳ cường hãn, bao vây toàn bộ Lăng Vân các lại.

- Thiên Lô?

Vu Thanh Nhã tâm thần khẽ động, lập tức minh bạch mấy người Dương Thiên Lô đang làm gì. “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” đối với nàng cùng Vu Tiểu Úc cũng không tính là bí mật gì, Khương Kỳ đã nói bọn hắn khổ tu, hiển nhiên là khởi động thời không pháp tắc trong “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”. Vu Thanh Nhã trực tiếp đem thân niệm của bản thân dung nhập vào bên trong kết giới, nhẹ hô.

Một lát sau, một đạo ngũ sắc quang hoa bay ra, kết giới trước mặt hai người lập tức biến mất, bạch quang lóe lên, Dương Thiên Lô đã xuất hiện ở trước mặt hai người.

- Thanh Nhã! Tiểu Úc!

- Đại ca!

Vu Tiểu Úc dường như là rất kích động dường như muốn bổ nhào lên trên người Dương Thiên Lô, chỉ là mới nhào đến một nửa, anh bạn này đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Vu Thanh Nhã nói:

- Tỷ, người trước!

Vu Tiểu Úc nói xong liền xoát một tiếng, nhảy thẳng về phía xa xa, tựa hồ đã sớm dự liệu được Vu Thanh Nhã có khả năng sẽ nổi giận. Chỉ là, lần này ngoài ý muốn chính là Vu Thanh Nhã cũng không có bất kỳ phản ứng nào, một đôi mắt đẹp, kinh ngạc cùng Dương Thiên Lô mặt đối mặt, khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm đã tràn đầy một rạng mây đỏ.

- Thần Đạo cấp hai?

- Hắc hắc, hình như là vậy!

Dương Thiên Lô đắc chí nói, nói xong trực tiếp bước về phía trước một bước, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của Vu Thanh Nhã nói:

- Chúng ta vào rồi nói! Tiểu Úc, đi thôi!

- Tuân mệnh đại ca! Tỷ phu!

Vu Tiểu Úc lớn tiếng nói.

Ngũ sắc quang hoa lóe lên, thân ảnh ba người liền biến mất. Thời điểm xuất hiện trở lại, dĩ nhiên là đã tiến vào bên trong Minh Huyền bảo khố.

Trong nháy mắt, từng đạo bạch quang hiện lên, mấy người Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ tất cả đều bị Dương Thiên Lô triệu hoán đến!

Khi Vu Thanh Nhã cùng Vu Tiểu Úc thấy được mọi người, trong ánh mắt Vu Thanh Nhã lập tức lộ ra một tia khiếp sợ, mà Vu Tiểu Úc thì trực tiếp tròn mắt nhìn, phi tới bên cạnh Phong Mã Ngưu cùng Vũ Đại Lang, mắt tròn xoe, vẻ mặt không thể tin tưởng nổi.

- Không phải chứ? Tam đệ, Tứ đệ.... Tiên Thiên Tứ đệ và Tam đệ,

lát, hơn nữa, rất hiển nhiên Dương Thiên Lôì cảm kiếm đồng thời đã xuất ra thần niệm, vậy mà hắn có thể đến tận bây giờ vẫn có thể cảm bảo kiếm không hề nhúc nhích trước, cái này biểu hiện điều gì?

Vu Thanh Nhã tuy rằng không rõ trên người Dương Thiên Lôì đã phát sinh sự tình gì, bất quá loại hiện tượng này khiến cho Vu Thanh Nhã biết rõ, bảo kiếm đã có phản ứng!

- Tỷ, chuyện gì xảy ra thế?

Vu Tiểu Úc khiếp sợ hỏi, bất quá rất nhanh ánh mắt đã đầy vẻ kinh hãi:

- Chẳng lẽ...Đại ca, hắn...

- Có khả năng ! Chúng ta nhanh lui lại!

Vu Thanh Nhã thanh âm mang theo một tia hưng phấn, thấp giọng nói, tựa hồ giống như là sợ quấy rầy đến Dương Thiên Lôì. Mấy người Trương Tử Hàm cũng vội vàng lui lại phía sau, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt lên trên người Dương Thiên Lôì.

394. Chương 379: Một Núi Không Thể Chứa Hai Hổ!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 379: Một núi không thể chứa hai hổ!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thời gian từng giây từng phút qua đi, một ngày, một tháng, một năm....

Nhưng Dương Thiên Lôì dường như thực sự đã hóa thành một pho tượng, tư thế, thần sắc, khí tức không có một chút biến hóa nào, vẫn không hề nhúc nhích đứng nguyên ở đấy.

Thời gian vẫn dần trôi đi, đảo mắt lại trôi qua thêm một năm.

Tâm tình mọi người cùng từ bắt đầu tràn ngập chờ mong, biến thành lo lắng.

Thoáng cái đã qua mười năm

Đúng lúc này Vu Thanh Nhã, Trương Tử Hàm, Vu Tiểu Úc, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, cùng Dương Thiên Ngạo vài người có tu vi Tiên Thiên cấp năm lập tức rõ ràng cảm ứng được thời không pháp tắc sinh ra biến đổi, vốn là một ngày bằng chín mươi năm biến thành một ngày bằng ba năm.

Lăng Hi đã bị giam cầm, căn bản không có cách nào thúc dục thần niệm thiêu đốt đan dược tiếp tục duy trì thời không pháp tắc. Chuyện này khiến cho mọi người càng thêm lo lắng.

Thời gian như thoi đưa, thoáng một cái đã qua đi ba mươi năm.

Mọi người càng ngày càng trở nên xao động, càng ngày càng lo lắng, bỗng dưng Dương Thiên Lôì giống như pho tượng đã ba mươi năm trôi qua vẫn không hề nhúc nhích, thân hình đột nhiên run rẩy kịch liệt, mọi người lập tức cảm thấy vui mừng, chẳng qua vừa vui mừng trong chốc lát bỗng...

- PHỐC..

Một ngụm máu tươi ẩn chứa đậm đặc sinh mệnh tinh nguyên đột nhiên phun ra từ trong miệng Dương Thiên Lôì!

- Thiên Lôì! Đệ đệ! Đại ca!

Nguyên một đám người lập tức kinh hồ, thời điểm mọi người muốn xông lên, Vu Thanh Nhã bỗng nhiên tản ra một luồng thần niệm cường đại, trực tiếp đem mọi người giam cầm, nói:

- Đừng khản trương! Thành công rồi! Thiên Lôì sắp thành công rồi!

- Thành công?

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, trừng lớn mắt nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi.

- Xoẹt xoẹt.

Ngum máu tươi Dương Thiên Lôi phun ra hoàn toàn rơi lên trên thanh bảo kiếm trong tay, ngay khi máu tươi chạm lên thân thanh bảo kiếm, thanh bảo kiếm này lập tức giống như bọt biển hút nước đem toàn bộ hấp thu không còn một giọt, phát ra thanh âm “xoèn xoẹt”!

Cùng lúc đó, từng đạo khí tức khủng bố mang đậm hoang vu, viễn cổ đột nhiên tràn ra từ trên thân kiếm!

Máu tươi như trước không ngừng phun ra, sắc mặt Dương Thiên Lôi càng ngày càng trở nên tái nhợt, giằng co hơn một phút đồng hồ sau mới ngừng lại. Đúng lúc này, thanh bảo kiếm bỗng nhiên tràn ra hào quang vô cùng chói mắt, trực tiếp thoát ly bàn tay Dương Thiên Lôi bay thẳng lên trời! Cũng cùng thời điểm này, Dương Thiên Lôi đột nhiên khoan chân ngồi xuống! Mà bảo kiếm bay lượn trên không trung, lập tức lượn vòng trên đầu Dương Thiên Lôi, quỹ tích vận hành dường như là đang vẽ ra từng đạo phù văn vô cùng kỳ dị, mỗi lần hoàn tất, lại có một đạo phù văn dung nhập vào bên trong mi tâm Dương Thiên Lôi!

Tất cả mọi người vừa khiếp sợ vừa vui mừng chăm chú nhìn một màn này. Giờ phút này, bọn hắn đã có thể chắc chắn rằng Dương Thiên Lôi tất nhiên đã nhận được bảo kiếm tán thành! Trang cảnh như vậy kéo dài trọn vẹn ba ngày mới chấm dứt, dưới sự chờ mong của mọi người, bảo kiếm hóa thành một đạo lưu quang chui vào mi tâm Dương Thiên Lôi.

Tất cả mọi người kể cả Vu Thanh Nhã đều nhin không được muốn hoan hô, chẳng qua thấy Dương Thiên Lôi vẫn ngồi yên không hề nhúc nhích, bọn họ lại cố nén kích động trong lòng, không dám lên tiếng, chỉ sợ ảnh hưởng đến Dương Thiên Lôi! Nhưng đúng lúc này, Dương Thiên Lôi đang ngồi xếp bằng bỗng nhiên kịch liệt run rẩy, gương mặt tái nhợt vì mất máu quá nhiều chợt hiện lên thần sắc vô cùng thống khổ!

Mọi người lập tức lại trở nên khẩn trương!

- Chuyện gì thế này?

Vu Tiểu Úc nhin không được khiếp sợ hỏi.

Vu Thanh Nhã đồng dạng cũng nhíu mày, không rõ đến cùng đã xảy ra chuyện gì, mà biểu lộ của Dương Thiên Lôi càng ngày càng trở nên thống khổ, càng thêm kinh hãi chính là thân thể của hắn càng ngày càng trở nên run rẩy thêm kịch liệt, nhất là khu vực đan điền vùng bụng. Khiến cho mọi người cảm thấy lo lắng, khẩn trương tới cực điểm!

Bụng của Dương Thiên Lôi không ngờ chợt phình to lên mấy lần, giống như là một quả bóng da bị thổi căng, trực tiếp chần nát đạo bào trên người. Càng kinh khủng hơn chính là dường như ở bên trong đó xuất hiện hai con chuột cực lớn không ngừng chạy qua chạy lại, vùng bụng vốn đã bị phình ra cực lớn, thỉnh thoảng lại có một vài chỗ đột nhiên phồng lên, đã cao nay lại càng lên thêm! Mọi người đều có thể chắc chắn rằng, nếu như đổi thành bản thân chỉ sợ là đã sớm bạo thể mà chết. Nhưng ba động lớn như thế, mỗi lần chứng kiến vùng tiểu phúc càng ngày càng lớn của Dương Thiên Lôi, mọi người đều cảm thấy hoảng sợ nhắm chặt hai mắt lại, hoàn hảo là mỗi lần qua đi đều có thể khôi phục lại như lúc ban đầu!

Ba ngày, mọi người tim treo trên cổ họng suốt ba ngày, vùng bụng bị thổi phồng của Dương Thiên Lôi rốt cuộc cũng chậm rãi co hẹp lại. Một lát sau đã khôi phục lại nguyên trạng, mà thần sắc thống khổ trên mặt Dương Thiên Lôi cũng dần dần rút đi, chuyển thành tường hòa. Cùng lúc đó, một luồng pháp lực bành trướng, chậm rãi tràn ra từ trên người. Khuôn mặt tái nhợt cũng chậm rãi trở nên hồng nhuận.

Rốt cuộc..

- Hô!

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng thở một hơi dài, dưới sự trông mong của mọi người, hắn chậm rãi mở mắt, hai đạo tinh quang bằng bạc lưu chuyển trong hai trong mắt màu đen vô cùng thâm thúy, như là một bảo kiếm quang vô cùng sắc bén, thời điểm Dương Thiên Lôi lơ đãng nhìn về phía mọi người, mặc dù cường giả Thần Đạo như Vu Thanh Nhã cũng tâm thần đại chấn!

Nhân thần như kiếm!

May mắn ánh mắt sắc bén đó của Dương Thiên Lô chỉ thoáng qua sau đó lập tức biến mất. Tuy rằng Vu Thanh Nhã vẫn có thể thừa nhận, nhưng những người khác chỉ sợ rằng tâm thần sẽ bị trong thương!

- Thiên Lô...Thành công rồi à?

Ánh mắt Vu Thanh Nhã đầy kích động hỏi.

- Thất bại...

Trên mặt Dương Thiên Lô hiện lên một tia ảm đạm, dường như là rất bị thương nói.

- Cái gì?

Vu Thanh Nhã cùng mọi người lập tức kinh hãi. Bảo kiếm đã biến mất, hiển nhiên là đã bị Dương Thiên Lô luyện hóa, sao lại có thể thất bại?

- Là chuyện không thể nào...Ha ha ha

Đúng lúc mọi người đang nghi hoặc, trên mặt Dương Thiên Lô hốt nhiên xuất hiện một nụ cười vô cùng hèn mọn, bỉ ổi, tràn ngập đắc ý nói, lời còn chưa hết, đã hưng phấn cười phá lên!

Sống sót sau tai nạn!

Thời gian hơn ba năm dưới thời không pháp tắc, không ai biết được Dương Thiên Lô cùng bảo kiếm đã phát sinh sự tình gì, nhưng Dương Thiên Lô lại biết rõ ràng, lần này hẳn đúng là sống sót sau tai nạn!

Thật sự là hắn đã đạt được bảo kiếm tán thành!

Trong chớp mắt đôi tay hắn chạm vào bảo kiếm, hoặc giả có thể nói, tại thời điểm bảo kiếm xuất hiện ửo bên trong Minh Huyền bảo khố, Dương Thiên Lô đã được kiếm linh cổ lão mà cường đại lập tức tán thành. Bởi vì kiếm linh bên trong thanh bảo kiếm đã tra xét qua toàn bộ Minh Huyền bảo khố, “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, cùng với bản thân Dương Thiên Lô một phen.

Giống như là Vu Thanh Nhã đã từng nói, Dương Thiên Lô tư chất biến thái cùng tiềm lực cực lớn đã nhận được kiếm linh tán thành!

Nguyên nhân chính là như thế, khi Dương Thiên Lô chạm vào bảo kiếm, hắn đồng thời cũng xuất ra thần niệm dò xét một phen, cho nên kiếm linh mới có thể đem thần niệm Dương Thiên Lô trực tiếp thôn phệ.

Kiếm linh vốn có được trí tuệ cực cao cùng thực lực cường đại này trong thời gian mấy vạn năm chưa từng lựa chọn một vị chủ nhân nào, có thể tưởng tượng nó kiệt ngạo bất tuân như thế nào? Cho nên, mặc dù đã đồng ý thiên phú cùng tiềm lực của Dương Thiên Lô, nó cũng muốn khảo sát Dương Thiên Lô có hay không có được tâm tính xứng tầm!

Tâm tính cùng thần niệm cường đại không hề có quan hệ với nhau. Mỗi một người trong quá trình trưởng thành sẽ gặp phải đủ loại khó khăn, có hay không có thể vượt qua khó khăn, nhân tố đóng vai trò mấu chốt nhất chính là tâm tính! Tâm tính có cứng cỏi, có thể thừa nhận được nghịch cảnh cùng cường độ áp lực hay không, đều là nhân tố chủ chốt để có thể trở thành cường giả chân chính.

Dưới khảo nghiệm của kiếm linh, tâm thần Dương Thiên Lô đã phải tiếp nhận kinh lịch thống khổ không gì so sánh được, nhưng hắn vẫn ngạnh sinh nhận lấy, đồng thời cũng chính thức nhận được kiếm linh tán thành. Chuyện này đối với Dương Thiên Lô mà nói chính là lần thứ nhất sống sót sau tai nạn!

Nhưng chân chính để hắn có cảm giác sống sót sau tai nạn, chính là sau khi bảo kiếm nhập thể!

Vô luận như thế nào, Dương Thiên Lô cũng không thể tưởng tượng được, kiếm linh bên trong bảo kiếm này lại cường đại đến như vậy. Sau khi nhìn thấy bảo kiếm, cự kiếm trong đan điền của hắn cùng nguyên thần tuôn ra ba động mãnh liệt, đủ để chứng minh nguyên thần của hắn cùng cự kiếm muốn đoạt được thanh bảo kiếm này.

Cho nên, sau khi bảo kiếm nhập thể liền phát sinh sự tình ngoài sự tưởng tượng của Dương Thiên Lô!

Cự kiếm, cự kiếm sáp nhập vào bên trong nguyên thần hắc, đích xác là muốn thôn phệ thanh bảo kiếm vừa mới nhập vào bên trong thân thể hắc. Vồng Dương Thiên Lô cũng cho rằng bảo kiếm cũng giống như vãn thạch màu hồng cùng màu đen, sẽ bị cự kiếm cùng nguyên thần bên trong thân thể mình dễ dàng thôn phệ. Nhưng ngoài ý muốn của Dương Thiên Lô chính là bảo kiếm cường đại, cơ hồ cùng lúc đó, cũng làm ra một sự tình giống như cự kiếm! Nó muốn thôn phệ ngược lại cự kiếm, bên trong thể nội Dương Thiên Lô!

sau đó trước mặt mấy chục vạn người đang tràn đầy nhiệt tình ôm quyền hỏi thăm! Lập tức khiến cho vô số thiếu nam thiếu nữ gào thét, sau đó mới chậm rãi đi tới bên cạnh Đan Thanh Dương, đắc chí ngồi xuống.

Biểu hiện trên mặt sư đồ hai người... Phong Vô Kỵ sáng láng Nhan Uyên đều không đành lòng nhìn lại!

Mà năm người Trương Tử Hàm thì thần thái sáng láng mang theo một tia xấu hổ nhàn nhạt, trước vạn chúng chú mục, đi đến hàng ghế tuyển thủ.

- Lợi hại! Không ngờ thực sự đều tăng lên tới trạng thái đỉnh phong!

Sau khi Dương Thiên Lôi ngồi xuống, Đan Thanh Dương truyền âm nói. Hai canh giờ trước hắn đã gặp mấy người Dương Thiên Lôi. Lúc ấy trình độ khiếp sợ của lão gia hỏa này so với Phong Vô Kỵ cùng Nhan Uyên tuyệt đối còn khoa trương hơn. Bởi vì lúc đó mấy người Trương Tử Hàm đã đạt đến cảnh giới như hiện tại, chỉ là chưa có đạt tới trạng thái đỉnh phong mà thôi. Nhưng không nghĩ tới hai canh giờ sau, các nàng không ngờ toàn độ đều đã tấn thăng đến trạng thái đỉnh phong của cấp bậc tương ứng.

- Đương nhiên! Nếu không phải là đan dược không đủ dùng, hắc hắc, sư phụ, có lẽ người nhìn thấy đã là năm cường giả Thần Đạo ah!

Dương Thiên Lôi đắc chí nói. Hắn sau khi thu phục được thần kiếm, khôi phục tu vi, thời gian còn thừa lại đã rất ít, nhưng thực lực mọi người hiển nhiên còn chưa đủ! Không còn biện pháp, Dương Thiên Lôi liền cùng Lăng Hi trực tiếp tăng thời không pháp tắc của “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” lên mức cực hạn! Tốc độ hao phí đan dược của chuyện này, quả thực chỉ có thể dùng hai từ khủng bố để hình dung. Lăng Hi ngay cả một chút thời gian nghỉ ngơi cũng không có, tâm thần hoàn toàn tập trung vào việc thiêu đốt đan dược.

Mà Dương Thiên Lôi thì rất vô sỉ, không ngờ thuyết phục chúng nữ cùng hắn song tu. Bất quá, khiến cho Dương Thiên Lôi phiền muộn chính là Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ Lục Thanh Âm cùng với Mộc Tử Vi tất cả đều đồng thời cự tuyệt! Nhất là Sở Hương Hương, Dương Thiên Lôi vốn thời cơ đã chín muồi rồi, thế nhưng Sở Hương Hương không ngờ lại giống mấy người Dương Thiên Lệ, kiên quyết cự tuyệt. Nguyên nhân rất đơn giản, hai từ “trình tiết” trong suy nghĩ của chúng nữ đều rất nặng, nếu như là lúc “không cầm nổi lòng”, “tình đến dạt dào”, các nàng cũng không có ý kiến gì, cho dù có ý kiến, cũng “không cầm nổi lòng” phải không? Nhưng hiện tại lại là vì tu luyện, vì đề thăng cảnh giới! Lý do trần trụi như vậy, các nàng sao có thể tiếp nhận được?

Đây không phải là điều các nàng mong muốn. Tuy nhiên khi không còn cách nào khác Dương Thiên Lôi liền toàn lực vận dụng công phu uốn ba tấc lưỡi của mình, trước tiên thuyết phục Sở Hương Hương chỉ tiến hành tâm hồn song tu cùng hắn. Sau khi Sở Hương Hương đi đầu, Dương Thiên Lệ, Lục Thanh Âm cùng Mộc Tử Vi cũng nhao nhao lập tức theo sau. Mặc dù không chân thật thực chiến, nhưng điều kiện khởi động của Âm Dương Niết Bàn Kinh thực sự khiến cho Dương Thiên Lôi đã tay, đã miệng, nếu muốn diễn tả tâm tình hắn lúc này, tuyệt đối chỉ có một chữ “khoái”.

396. Chương 381: Đổi Đan Dược.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 381: Đổi đan dược.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương Tử Hàm thì khỏi nói, hiển nhiên trở thành cửa chân chính để Dương Thiên Lôi khơi thông. Thân thể hoàn mỹ của tứ nữ Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi đã kích khởi dục vọng vô hạn trên người, hắn chỉ có thể thông qua Tử Hàm muội muội thân yêu, chính thức thả lỏng. Sở Hương Hương quý khí, Dương Thiên Lệ dụ hoặc chết người không thường mạng, thanh nhã, Mộc Tử Vi yêu kiều nhỏ nhắn, khiến cho kẻ được ôm ấp ở giữa chúng nữ Dương Thiên Lôi, cảm thấy so với thân tiên còn muốn sung sướng gấp trăm nghìn lần. Nếu như không phải là đan dược chưa dùng hết, hoặc là thời gian

còn dư giả, quả thực Dương Thiên Lô không hề nói quá, tấn cấp Thần Đạo cũng chẳng phải là chuyện gì khó khăn.

- Đã đến giờ! Bắt đầu đi!

Đúng lúc Dương Thiên Lô cùng Đan Thanh Dương còn đang đắc chí, Phong Vô Kỵ bỗng nhiên dùng thanh âm già nua, nhẹ nói. Thanh âm không lớn, nhưng lại có thể truyền rõ vào trong tai mấy chục vạn người, đám đông lập tức yên tĩnh trở lại.

- Thỉnh các vị tiên bối thông báo danh sách cuối cùng tên của các đệ tử tham gia thi đấu!

Thanh âm chưa dứt Phong Vô Kỵ thanh âm chưa dứt, phụ trách chương quản toàn bộ sự tình của Trảm Không Kiếm Phái Âu Dương Minh lập tức hô lớn. Ngắn ngủi chỉ qua vài phút, danh sách cuối cùng các vị đệ tử tham gia tranh tài đã được ghi chép hoàn tất. Ngoại trừ năm người Trương Tử Hàm ra, những cường giả Thần Đạo khác cuối cùng nhân số báo lên chỉ có mười bốn người. Hàng ghế tuyển thủ trọn vẹn hơn một trăm chiếc, không ngờ báo danh chỉ có mười bốn người. Hơn nữa mười bốn người này đều là đệ tử được Phong Linh Nhi, Lý Tiêu cùng với năm vị cường giả Thần Đạo cấp năm tự tay huấn luyện. Mặt khác vốn chỉ là đánh đấm giả bộ cho khí thế, cường giả Thần Đạo cũng không có hơi sức mà bỏ ra một cái đại giới để huấn luyện ra nhiều đệ tử hơn, mà những đệ tử bọn hắn lựa chọn bồi dưỡng đều có quan hệ với dòng chính của bọn hắn. Vốn còn muốn để bọn họ chiến đấu một vài trận, ma luyện thu lấy kinh nghiệm trong chiến đấu, nhưng với tình hình hiện tại cũng không còn tất yếu nữa.

Đương nhiên sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy hoàn toàn là vì sự xuất hiện của năm người Trương Tử Hàm.

Khi Phong Vô Kỵ tuyên bố chiếu theo chương trình mà làm việc, bắt đầu rút thăm quyết định thứ tự xuất chiến, Phong Linh Nhi, Lý Tiêu cùng năm vị cao thủ Thần Đạo cấp năm liếc nhìn nhau, tất cả đồng thời làm ra một quyết định, đó chính là năm người Trương Tử Hàm trực tiếp được đấu vòng kế tiếp mà không cần tham dự rút thăm. Làm như thế cũng có thể đẩy nhanh tiến trình chiến đấu, nhanh chóng tuyển ra được ba danh ngạch cuối cùng.

Phong Vô Kỵ, Dương Thiên Lô đương nhiên không có ý kiến, mặc dù nếu mấy người Trương Tử Hàm tham chiến, kết quả cũng sẽ không thay đổi chút nào. Rất nhanh tiến trình bốc thăm đã hoàn tất bắt đầu tranh tài.

Dĩ nhiên Dương Thiên Lô khiến cho địch nhân không chiến mà khuất, không có hứng thú với loại chiến đấu cấp bậc như thế này, với hắn mà nói những trận chiến đấu này đã không còn chút giá trị quan sát nào. Về phần ai đạt được thứ hai, Dương Thiên Lô đồng dạng cũng không có hứng thú, hiện tại tên khốn này chỉ muốn mau chóng gia tăng thực lực “thứ tính” của chúng nữ. Cho nên sau khi bắt đầu thi đấu, Dương Thiên Lô đã xin phép Phong Vô Kỵ, Nhan Uyên, Đan Thanh Dương cùng Phong Linh Nhi rất nhanh sẽ tiến vào Thần Đạo sau đó dẫn mấy người Trương Tử Hàm đã đi đến khu trung tâm lôi đài đi.

Trực tiếp xé rách hư không, trong chớp mắt đã đi tới Thiên Châu Thành.

Tĩnh được.

Mấy chục ức đan dược, trong ngăn ngủi có một tháng, Dương Thiên Lô đã thiêu đốt toàn bộ. Đôi khi trong ý thức của Dương Thiên Lô đã hoàn toàn quên đi giá trị của những đan dược phổ thông này, nhưng hắn hiểu được mặc kệ là hiện tại có cần hay không, hắn cũng phải dự trữ một số lượng lớn, nếu không một khi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cần đến đan dược, hắn sẽ thua lỗ lớn.

Đi vào Thiên Châu, Dương Thiên Lô trực tiếp xuất hiện ở Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội, một lần nữa tìm đến Chung Khuê. Không hề lãng phí thời gian, hắn trực tiếp nói thẳng ra mục đích của mình, đồng thời lấy ra một khối Thiên Tinh Thạch độ lớn nhỏ gần giống với khối mà hắn đã giao cho Phong Linh Nhi. Chung Khuê chỉ nhìn thoáng qua một cái sau đó lập tức rời đi chỉ chốc lát sau, hắn đã từng gặp qua một lần Vương Bán Nhân đã xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô. Khi hắn thấy được khối Thiên Tinh Thạch, lập tức vô cùng khiếp sợ trừng lớn hai mắt nhìn, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi. Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, Vương Bán Nhân trực tiếp thông qua phương thức liên lạc đặc thù đưa tin tới Vũ Văn Tinh Diệu tạm thời không có mặt ở Thiên Châu thành. Mười phút sau, Vũ Văn Tinh Diệu bộ dáng phong trần mỗi mặt, thông qua đường hầm tinh không đã trở về tổng bộ Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội.

Hai canh giờ về sau,, Dương Thiên Lô mang theo năm mươi tỷ Cửu Dương đan đi ra khỏi Tinh Diệu thương nghiệp hiệp hội.

Đây là tất cả số đan được mà thương hội trong thời gian ngắn có thể gom góp lại được.

Vũ Văn Tinh Diệu sau khi biết được Dương Thiên Lô muốn dùng Thiên Tinh Thạch đổi lấy đan được, hoàn toàn vô cùng khiếp sợ. Mà sau khi biết được Dương Thiên Lô không cần đấu giá, chỉ cần Tinh Diệu thương hội ra một cái giá hợp lý, Vũ Văn Tinh Diệu lập tức vô cùng hưng phấn. Bởi vì hắn biết rõ, giá trị của khối Thiên Tinh Thạch này, muốn đơn thuần dùng đan được mua được, cần đến một con số vô cùng khổng lồ, cho dù là Tinh Diệu thương hội, trong một thời gian ngắn cũng khó có thể gom góp được.

Nhưng Vũ Văn Tinh Diệu trực tiếp sáng khoái ra một cái giá khá là hợp lý, một trăm tỷ Cửu Dương đan!

Bất quá, trong một thời gian ngắn chỉ có thể trả trước năm mươi tỷ Cửu Dương đan!

Dương Thiên Lô sáng khoái nhận lấy năm mươi tỷ Cửu Dương đan, năm mươi tỷ còn lại sẽ hoàn trả trong vòng ba ngày. Dương Thiên Lô đương nhiên sẽ không để ý đến việc này, trực tiếp nhờ Vũ Văn Tinh Diệu giao cho Chung Bản tiếp quản là được, nếu có thời gian rảnh rỗi hắn sẽ đến lấy nốt chỗ còn lại. Thời điểm Dương Thiên Lô trở lại Thiên Đan Phong, so tài ở khu trung tâm lô đài còn chưa kết thúc, hắn một lần nữa trực tiếp tiến vào bên trong “Thanh Tinh Lưu Ly Bình”. Đã có được đại lượng đan được, Dương Thiên Lô đương nhiên tiếp tục khởi động thời không pháp tắc, bất quá trong quá trình chúng nữ tu luyện, hắn cũng không có quán thâm ảo diệu của bích chương cho chúng nữ.

Bởi vì dưới phương thức tấn cấp biến thái như thế này, biến thái thì biến thái, nhưng cũng tồn tại nhất định thiếu khuyết. Bởi vì, loại linh ngộ không làm mà hưởng này, trong một mức thỏa đáng thì sẽ mang lại lợi ích, nhưng nếu lạm dụng, đối với tu vi sau này của chúng nữ sẽ có một ảnh hưởng rất lớn. Bởi vì, các nàng không trải qua đủ khó khăn, tâm tính sẽ không có cách nào theo kịp tu vi. Trong ngắn hạn, loại thiếu khuyết này còn chưa bạo lộ, nhưng theo sự tăng trưởng của tu vi, loại thiếu khuyết trong tâm tính này sẽ càng lúc càng lớn.

397. Chương 382: Hành Vi Nảo Tàn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 382: Hành vi xảo tàn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cho nên, Dương Thiên Lô phải dừng lại đúng thời điểm. Sở dĩ vẫn cùng chúng nữ song tu, chẳng qua cũng chỉ là thỏa mãn thể xác và tinh thần của tên gia hỏa hèn mọn đầy bỉ ổi này mà thôi. Đương nhiên dưới loại thời không pháp tắc biến thái này, Dương Thiên Lô cũng đã hoàn thành thói luyện hạt sen vạn năm lấy được từ chỗ Nhan Uyên, cũng đã lĩnh ngộ ra ảo diệu của Thần Đạo cấp ba Đoạt Phách Cảnh. Chỉ là thể chất của hắn quá biến thái, nếu muốn tấn thăng lên Thần Đạo cấp ba, còn cần một thời gian tu luyện rất dài lâu.

Ngày hôm sau, sau khi xác định được danh sách cuối cùng sẽ tham gia bát đại môn phái giao lưu hội. Dương Thiên Lô, Phong Linh Nhi cùng với năm người Trương Tử Hàm chiếm cứ bảy danh ngạch. Mặt khác ba danh ngạch còn lại thông qua tranh đấu đạt được tư cách, một người là đệ tử của Phong Linh Nhi, một người là đệ tử của Lý Tiêu, người còn lại là đệ tử của cao thủ Thần Đạo cấp năm Triệu Sang.

Ngày thứ ba, Phong Vô Kỵ dẫn đầu, mang theo Dương Thiên Lô, Phong Linh Nhi, Trương Tử Hàm và những đệ tử tham gia giao lưu hội, cùng với Âu Dương Minh, vài vị thái thượng trưởng lão, trưởng lão lĩnh đội, tất cả các đại chủ phong cùng với đệ tử tương đối xuất sắc, hợp thành một đội ngũ mấy trăm người, chậm rãi hướng tới địa điểm tổ chức lần bát đại môn phái giao lưu hội này_ Tạo Hóa Môn, xuất phát!

Trong hàng ngũ những đệ tử này, có hai thân ảnh mà Dương Thiên Lô quen thuộc, còn đang mê mang tiểu la lị Hoàng Niếp Niếp cùng với Thiên Minh Phong Linh Lung. Đồng dạng còn có sư phụ của Trương Tử Hàm Vân DAO, sư phụ Mộc Tử Vi...Nói chung trưởng bối của mười vị đệ tử tham gia tranh tài cơ bản đều có mặt bên trong đội ngũ. Vu Thanh Nhã, Vu Tiểu Úc cùng với Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lang, Dương Thiên Ngạo đương nhiên cũng không ngoại lệ đều rời khỏi “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình”, ngự trên kiếm quang, hăng hái phi hành ở bên cạnh Dương Thiên Lô.

Thương Huyền phủ.

Thương Huyền Không trên mặt tràn đầy tự tin, thỏa mãn nhìn chín cao thủ trẻ tuổi trước mặt mà lão phải hao phí đại lượng đan dược cùng với thời gian ba mươi năm mới bồi dưỡng ra. Ấn nhần nhiều năm như vậy, lần bát đại môn phái giao lưu hội này lão muốn nhất cử kinh nhân, mặc dù không có khả năng vượt qua Tạo Hóa Môn nội tình thâm hậu, nhưng mấy đại môn phái khác lão có đủ tự tin.

Nhất là, cháu của lão Thương Huyền Bác, tất nhiên sẽ trong lần giao lưu hội này là một nhân vật đại phóng dị sắc!

Ngộ tính cùng tư chất của Thương Huyền Bác, ngay cả Thương Huyền Không trước đây đều cho rằng đã hiểu rõ người cháu này, cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Từ khi cùng Dương Thiên Lô ước hẹn ba năm, hắc Bát Diện Linh Lung cho dù lúc ấy, nếu mà so sánh cùng Dương Thiên Lô, hắc có được ưu thế tuyệt đối, thậm chí căn bản không cần để Dương Thiên Lô vào trong mắt. Nhưng hắc lại vô cùng rõ ràng, Phong Vô Kỵ thân là chủ đạo của một phái, đưa ra ước định chịu chết như thế, phi thường không hợp lý. Cho nên, hắc đối với Dương Thiên Lô triển khai điều tra vô cùng kỹ càng, mà ngay cả sự tình tại Cát Ương đế quốc cũng không qua khỏi mắt hắc. Lần điều tra này chính thức khiến cho hắc cả kinh. Đồng dạng, hắc càng tin tưởng vững chắc, trên người Dương Thiên Lô nhất định còn bí mật mà bản thân hắc không biết. Nếu không Phong Vô Kỵ đơn thuần chỉ dựa vào những điều kiện kia, sẽ không dễ dàng để cho Dương Thiên Lô cùng bản thân mình định ra ước chiến ba năm.

Điều này khiến cho Thương Huyền Bác cảm nhận được áp lực cực lớn áp lực cực lớn, cũng chính loại áp lực này khiến cho hắc từ trước đến nay nội tâm ngạo thế quần hùng, chính thức dốc lòng tu luyện! Thương Huyền Bác tấn cấp Thần Đạo, căn bản không phải do áp lực từ phía Dương Thiên Lô như trong tưởng tượng của ngoại giới, kể cả việc mua Lô Đan Kiếp cũng chỉ là hành vi che dấu tai mắt người khác mà thôi, hắc chân chính đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn, bất luận là nhục thân hay là niệm lực, đều đã được thôi luyện đến mức cực hạn mà bản thân hắc có thể đạt được, đối với hắc mà nói, đã không hề có thiếu khuyết nào.

Bước vào Thần Đạo, chẳng qua chỉ là nước chảy thành sông mà thôi!

Kể cả vượt qua lô kiếp, hắc cũng hoàn toàn dựa vào lực lượng bản thân, đừng nói là Lô Kiếp Đan, ngay cả nhuyển giáp cùng vũ khí, hắc cũng không mượn tới một chút nào! Dựa vào tâm tính cứng cỏi cùng với chấp niệm truy cầu vô đạo đỉnh phong, ngạnh sanh dùng lực lượng của bản thân vượt qua lô kiếp!

Thời điểm hắc còn chưa được truyền thừa đạo khí của Thương Huyền Phủ, tu vi của hắc đã sắp bước vào Thần Đạo cấp ba, khiến cho ngay cả Thương Huyền Không cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc! Cái này tuy rằng một phần nhờ vào Thương Huyền Không toàn lực bồi dưỡng, nhưng tối trọng yếu nhất vẫn là tiềm lực cùng ngộ tính của bản thân Thương Huyền Bác. Đây mới thực sự là nguyên nhân thúc đẩy việc Thương Huyền Không trực tiếp đem ngôi vị phủ chủ truyền thừa cho Thương Huyền Bác.

Cùng ngoại giới đồn đại bởi vì Dương Thiên Lô tấn thăng đến Thần Đạo là nguyên nhân khiến cho Thương Huyền Không sớm truyền ngôi, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau!

Mà Thương Huyền Bác lúc này đã nhận được truyền thừa Thương Huyền phủ, lúc này đã tấn thăng đến cảnh giới gì? Toàn bộ Thương Huyền phủ, ngoại trừ Thương Huyền Không ra không có bất luận người nào biết được.

- Xuất phát!

Thương Huyền Không hạ lệnh một tiếng, đồng dạng mấy trăm đệ tử Thương Huyền phủ dưới sự dẫn dắt của hắc, chậm rãi bay lên trên không trung, bắt đầu xuất hành hướng về Tạo Hóa môn, bồng bồng khí thế!

Thương Huyền Bác ngưng không phi hành bên cạnh người Thương Huyền Không, bạch y như tuyết, mặt như quan ngọc, khí tức trên thân mặc dù thanh đậm, nhưng so với ba năm trước đây còn khủng bố hơn vô số lần. Trên mặt của hắn vẫn tràn đầy nụ cười thản nhiên giống như trước kia. Nhưng hai con ngươi sống động của hắn, thỉnh thoảng lại tán ra hào quang, khiến cho tất cả cao thủ của Thương Huyền phủ đều cảm thấy kinh hãi!

....

Tạo Hóa Môn, đóng ở vùng đất trung ương Thiên Huyền đại lục, xung quanh bao bọc bởi vô số dãy núi, chiếm diện tích mấy ngàn dặm, môn hạ đệ tử trên trăm vạn, chỉ cần băng vào những điểm này, đã có thể hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu tu luyện giới đệ nhất môn phái! Bên trong những dãy núi, thiên địa linh khí vô cùng dồi dào, mây mù che phủ, tràn đầy kỳ hoa dị thảo. Trên sườn núi, đỉnh núi, chân núi có vô số kiến trúc, cung điện lớn nhỏ. Bề ngoài dường như không có chút quy luật nào, nhưng nếu là cao thủ trận pháp, liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra. Trong phạm vi mấy ngàn dặm đều được bao trong một trận pháp cực kỳ cường hãn và khổng lồ. Bất kỳ một lâu đài, lầu các nào đều là một trong những yếu tố cấu thành trận pháp. Từ xa quan vọng lại, dãy núi tổ hợp thành sơn mạch dường như vắt ngang qua một con thần long dài vài ngàn dặm, khiến cho cả Tạo Hóa Môn tản ra nhàn nhạt quang hoa.

- Tốt! Khí thế thực cường đại!

Dương Thiên Lôi ngưng không chậm rãi phi hành, đây là lần đầu tiên hắn tiến vào phụ cận Tạo Hóa Môn. Thời điểm tiếp cận ngoại vi Tạo Hóa Môn ngoài trăm dặm, hắn đã cảm ứng được cỗ khí tức cường đại vượt qua Trảm Không Kiểm Phái.

- Bất đại môn phái quả nhiên là không chỉ có hư danh.

Phong Vô Kỳ nhẹ thở ra một hơi nói, gương mặt già nua mang theo một tia ngưng trọng:

- Trảm Không Kiểm Phái chúng ta so với Tạo Hóa Môn, căn cơ còn quá mức nông cạn, nếu muốn đối kháng lại, cũng phải là trong một thời gian ngắn là có thể làm được! Cho nên, lần bất đại môn phái giao lưu hội này, tận lực không nên cùng với Tạo Hóa Môn phát sinh xung đột! Người chỉ cần chiến thắng Thương Huyền Bác, sau đó tiền tam có lẽ là không có vấn đề gì. Chỉ là xem người cùng Bộ Kinh Thiên ai có thể tranh đoạt được vị trí thứ hai!

- Ách, Lão gia tử, Phong Linh Nhi cường đại như vậy?

Nghe được lời nói của Phong Vô Kỳ, ánh mắt Dương Thiên Lôi không nhìn được liếc qua Phong Linh Nhi đang phi hành ở gần đó, truyền âm hỏi.

- Ủ! Phong Linh Nhi đạt được truyền thừa đạo khí phi thường cường đại. Tu vi bản thân người tuy rằng cùng nàng có cùng cảnh giới, nhưng người không thể tưởng tượng được sức chiến đấu của nàng đâu. Người không thấy mấy người cường giả Thần Đạo cấp năm Triệu Sang thời điểm tranh luận phương pháp lựa chọn đời chuyển giáo tiếp theo, chuyên môn cường điệu tu vi cá nhân sao? Nếu thực sự chiến đấu, chỉ sợ là ngay cả Triệu Sang cũng không phải là đối thủ của Phong Linh Nhi!

Phong Vô Kỳ truyền âm nói ra:

- Thời điểm nàng còn là Tiên Thiên cấp tám, đã có đủ thực lực để khiêu chiến Thần Đạo, sau ba mươi năm du lịch bên ngoài, tất nhiên là đã tấn cấp lên đến cảnh giới Thần Đạo cấp hai đỉnh phong, không nói Thần Đạo cấp hai, cho dù là Thần Đạo cấp một thôi, lực lượng nàng có thể xuất ra tất nhiên sẽ tăng lên trăm ngàn lần, người có thể tưởng tượng được thực lực của nàng mạnh đến cỡ nào!

- Quá ngu!

Dương Thiên Lôi có chút kinh ngạc nói, bất quá hắn cũng không biểu hiện ra chút nhụt chí nào.

Phong Vô Kỳ đương nhiên cũng đoán được suy nghĩ của Dương Thiên Lôi. Với hắn mà nói, Phong Linh Nhi cùng Dương Thiên Lôi đều là đệ tử Trảm Không Kiểm Phái, căn bản là không nên hình thành cạnh tranh, đối thủ chủ yếu của Dương Thiên Lôi vẫn như cũ, là Thương Huyền Bác cùng Bộ Kinh Thiên.

- Người đến là Trảm Không Kiểm Phái?

Khi Phong Vô Kỵ cùng mọi người vừa mới tiếp cận đến biên giới Tạo Hóa Môn, mấy đạo kiếm quang lập tức tiến tới, đi đầu là một lão giả, lớn tiếng hô. Lời nói tuy rằng không có bất cứ vấn đề gì, nhưng truyền vào trong tai mọi người lại cực kỳ chói tai. Bởi vì thanh âm của hắn không mang theo bất cứ một chút cung kính phát ra từ nội tâm nào.

Đội hình mọi người như thế, cho dù là ngu ngốc cũng biết là Chí Tôn cường giáo Phong Vô Kỵ dẫn đội đến, nhưng vài tên đệ tử Tạo Hóa Môn này ngay cả lễ nghi cơ bản cũng không có, không ngờ lại kiêu căng đến như vậy. Cái này khiến cho Phong Vô Kỵ khẽ nhíu mày, lão đã sớm biết rõ đệ tử Tạo Hóa Môn cuồng ngạo, nhưng lại không nghĩ rằng cuồng ngạo, ngang ngược đến trình độ này. Lão dù sao đường đường cũng là một vị cường giáo, hơn nữa lại là cường giả Thần Đạo đỉnh phong, nhưng không ngờ đối phương lại hoàn toàn không để vào trong mắt.

- Càn rỡ!

Phong Vô Kỵ còn chưa kịp nói gì, cao thủ Thần Đạo cấp năm Triệu Sang, đã giận tím mặt, uy áp bàng bàng lập tức từ trên người hắn tràn ra, trong chớp lát đã bao vây mấy tên đệ tử Tạo Hóa Môn lại:

- Các người mắt mù hay sao? Không thấy được Chí Tôn cường giáo của môn phái ta? Hay đây vốn là đạo đãi khách của các người?

Vài tên đệ tử dưới uy áp bàng bạc của Triệu Sang, thân hình lão đảo, thiếu chút nữa ngã từ kiếm quang xuống, sắc mặt tái nhợt, vội ổn định lại thân hình, nhưng không chút sợ hãi nào nói:

- Nguyên lai thật là Trảm Không Kiếm Phái Phong cường giáo Phong cường giáo giá lâm! Không từ xa tiếp đón thực thất lễ, mời!

Mặc dù nói ra đã gần giống tiếng người rồi, nhưng thanh âm vẫn như cũ không có chút cung kính nào.

Tính cách Triệu Sang vốn xúc động, nhịn không được muốn ra tay thêm một lần nữa, nhưng lại bị Phong Vô Kỵ ngăn lại.

Ẩn ẩn trong chuyện này, Phong Vô Kỵ đã cảm thấy một tia không ổn. Nếu như nói ngay từ đầu câu nói cùng bộ dạng kia là bệnh chung của đệ tử Tạo Hóa Môn, nhưng bây giờ dưới uy áp của Triệu Sang, bọn hắn vẫn không hề sợ hãi, lập tức Phong Vô Kỵ chắc chắn chuyện này không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Hiển nhiên đang có người dật dây mấy tên đệ tử này.

Chỉ là Phong Vô Kỵ không rõ Trảm Không Kiếm Phái đắc tội Tạo Hóa Môn khi nào, bất quá lúc này mà xảy ra chuyện, hiển nhiên là không lý trí.

Vài tên đệ tử nói xong, liền dẫn đầu phi hành. Phong Vô Kỵ lập tức mang theo mọi người đi theo. Nhưng sắc mặt của các đệ tử Trảm Không Kiếm Phái đã trở nên khó coi đến cực điểm. Hiển nhiên, nếu như không phải là bởi vì Phong Vô Kỵ trấn áp, chỉ sợ bọn họ đã sớm phân thân mấy tên gia hỏa này mang ra rồi.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi ngưng không phi hành bên người Phong Vô Kỵ, bề ngoài dường như thanh âm rất nhỏ, nhưng không ngờ lại có thể truyền rõ ràng vào trong tai mỗi người, nói:

- Tạo Hóa Môn quả nhiên danh bất hư truyền ah, đã sớm nghe danh đệ tử Tạo Hóa Môn, đều là loại cực ngu trong truyền thuyết, ban đầu còn không quá tin tưởng. Hôm nay tận mắt nhìn thấy quả nhiên là chiến đấu cơ trong những loại cực ngu ah!

- Chiến đấu cơ? Sư đệ, chiến đấu cơ là cái gì?

Phong Linh Nhi dường như rất nghi hoặc. Thực sự nàng không hiểu chiến đấu cơ là cái gì, nhưng cũng biết rõ những lời này chẳng tốt lành gì.

- Chiến đấu cơ ah, chính là dạng cực phẩm bên trong những loại cực ngu!

- Ah, đã minh bạch. Bất quá cái này cũng không có gì quá kinh ngạc, sư tử vào năm trước đã chứng kiến qua rồi. Tuy rằng sư tỷ chỉ cần một ngón tay cũng có thể bóp chết bọn chúng, nhưng không dám. Người ta chính là Tạo Hóa Môn, tu luyện giới đệ nhất phái, vô cùng lớn đây này!

Phong Linh Nhi nói tiếp.

- Ân, có đạo lý.

- Oa, trách không được ta nói mấy tên gia hỏa này sao lớn lên lại nảo nân như vậy, nguyên lại đều là chiến đấu cơ đệ nhất trong đệ nhất cực ngu..

Đằng sau Phong Mã Ngưu cũng lập tức rất kinh ngạc nói.

- Quả là được mở rộng tầm mắt nha? Bất quá ta xem mấy tên gia hỏa này không chỉ là cấp bậc chiến đấu cơ thô đầu? Đại ca, còn có loại nào cấp bậc cao hơn chiến đấu cơ không?

Vu Tiểu Ưc cũng không chịu kém phần, ở phía đề thấp thanh âm nói

398. Chương 383: Thế Lực Tạo Hóa Môn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 383: Thế lực Tạo Hóa Môn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cực phẩm chiến đấu cơ!

Dương Thiên Lôi nói.

Vài tên đệ tử Tạo Hóa Môn dẫn đường trên mặt lúc đỏ lúc trắng, ánh mắt cũng càng ngày càng trở nên âm trầm, hung ác, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, người ta chỉ là to nhỏ nghị luận, bọn hắn có thể làm như thế nào? Huống chi, với một điểm thực lực như cái rắm của bọn hắn, căn bản cũng chẳng làm nên trò gì. Bọn hắn sợ di “cực ngu” như vậy, hoàn toàn không để cho Trảm Không Kiếm Phái một chút mặt mũi nào, bất quá là vì bọn hắn muốn xả hận giúp Bộ Kinh Thiên mà bọn hắn kính ngưỡng, tôn kính mà thôi.

Phong Vô Kỵ không biết nguyên nhân, ngay cả Dương Thiên Lôi cũng cảm thấy kỳ quái, lại hoàn toàn không ngờ được, nguyên nhân chính là ở trên người Dương Thiên Lôi.

Vì sao?

Đương nhiên chính là vì Vu Thanh Nhã.

Bộ Kinh Thiên điên cuồng truy cầu Vu Thanh Nhã, chuyện này cả tu luyện giới đều biết, thế nhưng thời tiền vào di tích tại “Tĩnh Diệu Thương nghiệp hiệp hội”, Dương Thiên Lôi lại trước mặt vô số tu luyện giả, hung hăng trả đáp nên tôn nghiêm nam nhân của Bộ Kinh Thiên. Mà ở bên trong di tích, Dương Thiên Lôi không hề có kỵ cướp đi Trường Sinh Quả từ trong tay hai gã đệ tử Tạo Hóa Môn, sau đó lại cướp đi trận đồ Thiên Cương Quần Tinh Trận từ trong tay Bộ Kinh Thiên, việc này vô luận đối với Bộ Kinh Thiên hay là Tạo Hóa Môn, đều là sỉ nhục cực lớn.

Đích xác Bộ Kinh Thiên không có nhỏ nhen, cũng không dùng phương thức nảo nân này, nhưng Dương Thiên Lôi lại đánh giá thấp ảnh hưởng của Bộ Kinh Thiên bên trong Tạo Hóa Môn. So với lực ảnh hưởng của Dương Thiên Lôi bên trong Trảm Không Kiếm Phái không thua kém chút nào. Nhất là sau khi trở về từ di tích, Bộ Kinh Thiên càng dốc lòng điên cuồng tu luyện, thành tựu đạt được càng khiến cho địa vị của hắn bên trong Tạo Hóa Môn được đẩy tới đỉnh điểm, ẩn ẩn đã có phong phạm của một vị tiểu chủ giáo.

Cho nên, mấy tên nảo nân ngênh tiếp Trảm Không Kiếm Phái mới làm ra sự tình “cực ngu” như vậy!

- Đêm nay các người tạm thời nghỉ ngơi ở nơi này, buổi trưa ngày mai giao lưu hội sẽ chính thức bắt đầu, sáng ngày hôm sau chúng ta sẽ trở lại mang các người đến Linh Thử Phong!

Vài tên đệ tử mang đội ngũ Trảm Không Kiếm Phái đến một biệt viện dưới chân núi, lạnh lùng vứt lại một câu sau đó ly khai.

- Mẹ nó, khinh người quá đáng! Đây là có ý tứ gì? Chúng ta đường đường là một trong bát đại môn phái, tới tham gia giao lưu hội, sao lại an bài chúng ta ở nơi này?

Triệu Sang tức giận nói:

- Chẳng lẽ đây là ý tứ của Chứng giáo Tạo Hóa Môn?

Phong Vô Kỵ nhìn tòa biệt viện đơn sơ dị thường, ngay cả một trăm người cũng không dung nạp nổi, gương mặt già nua đã trở nên vô cùng khó coi rồi.. Vốn là xuất phát từ lễ tiết, lão đã nhẫn nhịn ẩn dấu đi tất cả khí tức, lúc này bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, một luồng thần niệm vô cùng khủng bố, trong nháy mắt cuồng bạo tản ra, bao phủ toàn bộ các ngọn núi trong phương viên mấy trăm dặm!

Tạo Hóa Môn, Tạo Hóa Tiên Cung!

Đúng lúc này, Tạo Hóa Tiên Cung, một lão giả khuôn mặt hồng hào, đột nhiên mở hai mắt!

- Phong chứng giáo? Người đây là...Ồ, các người sao lại ở đây?

Một đạo thanh âm nhàn nhạt xuất hiện bên cạnh Phong Vô Kỵ

- Cổ chứng giáo, ta cũng đang thắc mắc, tại sao môn hạ đệ tử của người lại an bài chúng ta ở chỗ này! Chẳng lẽ đại hội giao lưu lần này lại cử hành ở chỗ này sao?

Phong Vô Kỵ vốn cũng đang ẩn chứa một chút tức giận, nhưng lúc nghe chứng giáo chí tôn của Tạo Hóa Môn là Cổ Đức Nhân nói vậy thì ngữ khí cũng hòa hoãn lại một chút, bất quá sự bất mãn lại biểu lộ không sót chút nào qua lời nói.

Đường đường là một trong bát đại môn phái, mặc dù mấy năm nay cũng xuống dốc không ít, nhưng nếu chỉ đơn thuần là vì coi thường mà cứ nhiên an bài môn phái của mình ở loại địa phương như thế này thì cho dù Tạo Hóa Môn có cường đại hơn đi nữa thì đã sao chứ?

Đây đúng là một sự sỉ nhục!

Sự vô lễ của mấy tên đệ tử kia thì Phong Vô Kỵ có thể không để ý, nhưng hiện tại thì không thể nhịn được nữa. Đây có khác gì giáng cho Trảm Không kiếm phái một bạt tai trước mặt toàn thể tu luyện giới?

- An bài các người ở đây? Buồn cười! Phong chứng giáo, người chờ một lúc! Chắc chắn là có hiểu lầm gì đó!

Cổ Đức Nhân lúc cảm ứng được thần niệm của Phong Vô Kỵ thì còn có chút bất mãn, bởi vì loại hành vi

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đồng dạng hần cũng cảm ứng được sự tồn tại của Phong Linh Nhi, khí tức vẫn còn rất trẻ tuổi mà đã là cảnh giới Thần đạo cấp hai đỉnh phong, hơn nữa trong cơ thể của nàng còn mơ hồ ẩn chứa một cỗ lực lượng rất kinh khủng. Tuy là còn không thể xác định rốt cuộc là Phong Linh Nhi có phải là người dự thi hay không, nhưng đã đủ để khiến Cổ Đức Nhân cảm thấy rất bất an. Một Phong Linh Nhi chưa tới sáu mươi tuổi có nghĩa là gì?

Nghĩa là Trảm Không kiếm phái sẽ có hai tên Thần đạo cường giả!

- Tại sao? Lẽ nào đệ tử dự thi của bọn họ còn mạnh hơn cả chúng ta?

- Chờ ngày mai chính thức báo danh thì sẽ rõ ràng thôi. Nếu như bản tôn suy tính không sai thì bọn họ không phải mạnh hơn các ngươi mà còn mạnh hơn cả Tạo Hóa Môn chúng ta!

- Cái gì?

Nghe Cổ Đức Nhân nói vậy, ba người Lâm Kiếm Nam, Đông Phương Vũ, Hồ Cuồng Dao đều nhất thời kinh hãi:

- Điều này sao có thể chứ?

- Bọn họ có hai vị tuyển thủ là Thần đạo. Dương Thiên Lô thì các ngươi đã biết rồi, còn có một vị thiếu nữ Thần đạo cấp hai, hơn nữa thực lực tuyệt đối là rất mạnh! Tuy rằng hai người nhất định không phải là đối thủ của Kinh Thiên, nhưng chỉ cần không xảy ra chuyện gì bất ngờ thì thứ hạng thi đấu cá nhân, hai người đều có thể leo lên tới trên hạng năm, thậm chí cả hạng hai, hạng ba. Hơn nữa, có hai người bọn họ ở đây, người nghĩ thành tích thi đấu đoàn đội của bọn họ sẽ kém được sao?

Cổ Đức Nhân nói.

- Đây....

Sắc mặt của ba người nhất thời trở nên bối rối. Bọn họ che giấu thân phận thật sự mấy trăm năm nay, dưới sự chống đỡ âm thầm của Tạo Hóa Môn mới có thể đưa tầm môn phái lên tới mức gần với bát đại môn phái, mắt thấy chuyện tấn thăng lên tới bát đại môn phái sẽ trở thành sự thật thì Trảm Không kiếm phái đã xuống dốc mấy năm nay cứ nhiên lại bày ra thực lực cường đại như vậy, thử hỏi bọn họ làm sao không kinh hãi cho được?

- Các ngươi cũng không cần lo lắng quá. Cho dù thiếu nữ kia có là tuyển thủ dự thi đi nữa thì chỉ cần bản tôn giữ chút thủ đoạn là các ngươi sẽ có hi vọng ngay...

- Ý của chương giáo là?

- Đừng quên là trước khi cử hành giải đấu cá nhân thì Thương Huyền Bác của Thương Huyền Phủ và Dương Thiên Lô sẽ có cuộc chiến sinh tử! thực lực thật sự của Thương Huyền Bác chỉ sợ là ngay cả Kinh Thiên muốn thắng được hần cũng không dễ dàng gì. Phải biết là tính cách của Thương Huyền Không thì tuyệt đối sẽ không vì trận chiến lần này mà giao truyền thừa đạo khí của Thương Huyền Phủ cho Thương Huyền Bác, nếu như bản tôn đoán không sai thì tất nhiên là thực lực của Thương Huyền Bác đã đạt tới mức khiến cho ngay cả Thương Huyền Không cũng kinh hãi. Cho nên... Dương Thiên Lô nhất định sẽ chết thôi.

- Về phần thiếu nữ kia, ha hã... để Kinh Thiên làm ra chuyện gì ngoài ý muốn chẳng phải là được sao? Người chết thì sẽ không có thứ hạng.

- Chương giáo anh minh.

- Được rồi, các ngươi đi đi, trước khi đại hội kết thúc thì không nên trở lại đây gặp bản tôn.

- Vâng.

....

Ngày thứ hai, buổi trưa.

- Âm âm —

Trên đỉnh Linh Thứu Phong, ở giữa trường diễn võ, bỗng nhiên phát ra một tiếng nổ lớn, toàn bộ Linh Thứu Phong giống như rung lên dữ dội, từng đạo quang mạc bằng bạc nhất thời bay lên trời, tạo thành một cái kết giới năng lượng cực lớn, trong nháy mắt, trường diễn võ vốn đã cực lớn liền đột nhiên mở rộng, biến thành một trường diễn võ có thể dung nạp trăm vạn người, đầy rẫy từng cái lôi đài cực lớn.

Thanh âm của một gã cường giả Thần đạo của Tạo Hóa Môn chậm rãi vang vọng bên tai của mọi người, tuyên đọc từ các đại môn phái tới các môn phái nhỏ, rồi các đại thế gia, tổ chức, thương nghiệp hiệp hội tham gia đại hội lần này, mỗi lần đọc tới cái tên nào thì liền có một đám đệ tử Tạo Hóa Môn dẫn bọn họ tới ghế ngồi của mình.

Bát đại môn phái hiện tại cùng với Thái Vân tông, Âm dương tông, Phách Dao môn cùng với mấy môn phái cùng tham gia thi đấu khác dựa theo cấp bậc địa vị của môn phái mà được an bài vị trí gần với lôi đài chính.

Các nhân vật quan trọng của các đại thế gia, tổ chức cùng với các thương nghiệp hiệp hội nhận lời mời tới đây xem đại hội, cũng đảm nhận trách nhiệm trọng tài đều trực tiếp được an bài vị trí của các chủ tịch phía trên lôi đài cùng với chương giáo chỉ tôn của các phái.

Toàn bộ tu luyện giả của tu luyện giới tới đây góp vui đúng là số lượng khổng lồ nhất, đương nhiên cũng không phải bất kỳ kẻ nào cũng có thể lên Linh Thứu Phong được, chỉ có tu luyện giả từ Tiên thiên cấp năm trở lên mới có tư cách. Nhưng dù vậy đi nữa thì cũng phải hơn mười vạn người.

Đại hội còn chưa bắt đầu mà toàn bộ Linh Thứu Phong đã người ra kẻ vào tấp nập, đã sắp tới trăm vạn người.

- Vu gia bảo, gia chủ Vu Nhân Kiệt!

Theo thanh âm của cường giả Thần đạo Tạo Hóa Môn, Vu Nhân Kiệt vừa mới tới, ngừng không hưng độ chậm rãi đi tới vị trí trên đoàn ghế chủ tịch. Sau đó, mấy trăm đệ tử còn trẻ tuổi của Vu gia bảo cũng đi tới vị trí đã được an bài từ trước, lúc Vu Thanh Nhã và Vu Tiểu Úc bước vào trường diễn võ thì thấy đám người Dương Thiên Lôi ở khá xa, nên đành ngồi chờ đợi trên vị trí của Vu gia.

- Vu huynh, đã lâu không gặp.

Khi Vu Nhân Kiệt vừa ngồi xuống thì Phong Vô Kỵ ngồi gần đó liền mỉm cười nói với Phong Vô Kỵ. Hai người vốn căn bản chẳng có chút giao tình gì, nhưng bây giờ lại vì quan hệ với Dương Thiên Lôi mà lại liên hệ cả hai người với nhau, quan hệ tự nhiên cũng khác hẳn. Nhất thời giống như bạn già đã lâu không gặp, trò chuyện rất thân thiết.

Ánh mắt của Vu Nhân Kiệt thì thoáng lại nhìn về phía Dương Thiên Lôi đang ngồi trên ghế tuyến thủ, bất quá lại chưa cho Dương Thiên Lôi chút sắc mặt hòa nhã dễ coi nào, nhưng thật ra lại mỉm cười nhìn kỹ đám người Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương một lượt. Dương Thiên Lôi chỉ có thể cười theo mà thôi, hiển nhiên là Vu Nhân Kiệt đã sớm biết quan hệ giữa hắn và chúng nữ.

Sau nửa canh giờ, sau khi toàn bộ kết giới đã hoàn toàn phong bế, Cổ Đức Nhân đại biểu cho toàn bộ tu luyện giới hiện nay mới chậm rãi đi tới trước lôi đài, quanh thân phát ra khí tức cường đại siêu phàm thoát tục, giống như thần tiên, đọc diễn văn khai mạc. Trong nháy mắt khi hắn bắt đầu đọc thì trăm vạn người trong trường diễn võ nhất thời lặng ngắt như tờ, mỗi một tu luyện giả đều khoanh chân ngồi, tập trung tinh thần, điều chỉnh tâm thần của chính mình tới trạng thái tốt nhất. Bởi vì, mỗi người đều rõ ràng, nói chuyện nhìn qua có vẻ đơn giản là thể cũng là một cơ hội truyền đạo khó mà có được một lần. Hơn nữa còn là cơ hội truyền đạo do người đứng đầu của tu luyện giới cho.

Nội dung mà Cổ Đức Nhân nói chính là diễn văn ngàn bài một điệu, cũng chẳng có ý gì mới mẻ cả. nhưng thanh âm nhu hòa của hắn, mỗi một chữ đều giống như ẩn chứa cả vạn pháp tắc, rõ ràng truyền vào trong tai của mọi người ở đây.

Có Phong Vô Kỵ dẫn đầu, ngay cả Dương Thiên Lôi cũng không ngoại lệ, ngồi nghiêm chỉnh lại cảm ứng thiên địa pháp tắc ẩn chứa trong thanh âm của Cổ Đức Nhân.

- Hiện tại, bản tôn tuyên bố, đại hội giao hữu chính thức bắt đầu.

Thanh âm của Cổ Đức Nhân còn chưa dứt thì trong nháy mắt, toàn bộ trường diễn võ liền phát ra tiếng hoan hô cực lớn.

Người chủ trì, Thần đạo cường giả của Tạo Hóa Môn chậm rãi đi lên lôi đài, tuyên bố tiết mục mở đầu của đại hội giao lưu, biểu diễn tuyệt học.

Biểu diễn tuyệt học, bát đại môn phái ắt không thể thiếu được. Thứ hai, ngoài bát đại môn phái ra thì có những môn phái đứng từ hạng mười trở nên là có tư cách biểu diễn.

- Người đầu tiên lên sân chính là thiên tài đệ tử của Bạch Liên giáo Mạc Vũ, biểu diễn tuyệt học của Bạch Liên giáo là Bạch Liên tru ma đại pháp.

Thanh âm của người chủ trì còn chưa dứt thì khu vực của đệ tử Bạch Liên giáo liền phát ra tiếng hoan hô cực lớn, một tên đệ tử một thân bạch sắc nhuần nhuyễn, thoát nhìn còn tương đối trẻ tuổi, cười kiêu quang chậm rãi đáp xuống giữa lôi đài, cảnh giới Tiên thiên cấp tám đỉnh phong, thông qua kết giới phóng đại trên lôi đài, toàn bộ trăm vạn tu luyện giả ở trường diễn võ đều có thể nhìn thấy rõ bộ dạng của thiếu niên.

Biểu tình của thiếu niên tuy là khá trấn định, nhưng đối mặt với đông đảo cao thủ tiền bối của tu luyện giới, cùng với gần cả trăm vạn tu luyện giả của tu luyện giới, vô luận là thế nào đi nữa thì hắn cũng không thể trấn định nổi, pháp lực toàn thân không thể áp chế nổi nên phát ra từng chấn động nhỏ, sau khi quay người về phía chủ tịch đài khom người xong lại quay mặt sang trăm vạn khán giả ôm quyền hành lễ, hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cố gắng áp chế tâm tình kích động của mình xong, bỗng nhiên mở mắt, hai đạo quang ảnh giống như hoa sen đột nhiên xoay tròn trong mắt hắn, trong nháy mắt, toàn thân bắt đầu cử động, thi triển Bạch Liên tru ma đại pháp ra.

Theo từng động tác của thiếu niên, chân nguyên bằng bạc liền ngưng tụ thành từng đóa liên hoa không nhiễm một hạt bụi nhỏ, xoay quanh lơ lửng bên người, hoặc công, hoặc phòng thủ, tạo thành một trận pháp kỳ dị, tuy rằng chỉ là trình diễn một mình, không có đối thủ phụ trợ, nhưng uy lực ẩn chứa trong đó lại rất kinh người. đồng thời theo động tác diễn luyện của tên đệ tử này, thanh âm của giáo chủ Bạch Liên giáo cũng chậm rãi vang lên, giải thích cho mọi người biết uy lực ẩn chứa bên trong mỗi một chiêu một thức đó, bất quá quá đều là tới điểm liền dừng, chỉ là để mọi người hiểu được một chút về tuyệt học này mà thôi.

Sau khi thiếu niên này biểu diễn xong, dưới lôi đài liền vang lên âm thanh ủng hộ rất nhiệt liệt, bất quá mấy âm thanh ủng hộ này phần lớn cũng không phải của bát đại môn phái và mấy môn phái có thực lực mà là từ mấy tu luyện giả đi riêng lẻ gộp lại mà thôi.

Sau đó, mấy môn phái kia đều lần lượt phái ra mấy đệ tử tương đối xuất sắc lên diễn luyện, âm thanh ủng hộ và tiếng vỗ tay dưới lôi đài cũng trở nên càng lúc càng vang dội, tuyệt học của mỗi một phái đều có sở trường và đặc sắc riêng của chính mình, hơn nữa, mấy môn phái biểu diễn sau này càng lúc lại càng cường đại hơn, tuyệt học đương nhiên cũng càng lúc càng lợi hại.

Loại biểu diễn cỡ này, tuy là Dương Thiên Lôi đã bước vào Thần đạo đi nữa cũng chưa từng gặp được, khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy hứng thú với thứ tinh túy ẩn chứa trong đó, không ngừng xác minh tuyệt học mà mình đã tu luyện, cũng có thể học được một ít trong đó.

Nhưng vào lúc này, Dương Thiên Lôi đột nhiên cảm thấy giống như có một đạo thần niệm của ai đó đang cần thận tới gần hắn.

- Tra xét thực lực của ca sao?

Dương Thiên Lôi nghĩ thầm trong lòng, biểu tình trên mặt chẳng chút biến hóa, giống như căn bản không cảm ứng được thần niệm của đối phương vậy, ánh mắt vẫn sáng ngời như cũ, ra vẻ vô cùng hăng hái mà nhìn chăm chăm vào đệ tử đang biểu diễn tuyệt học trên lôi đài. Sau một lát, đạo thần niệm kia lại chậm rãi thối lui. Nhưng chẳng bao lâu sau, lại có thêm một đạo thần niệm cần thận dò xét tới. Dương Thiên Lôi vẫn làm như không biết như cũ. Chưa tới nửa canh giờ mà Dương Thiên Lôi đã cảm ứng được tới mười mấy đạo thần niệm trước sau đang tiến hành tra xét hắn, hắn đều làm như không biết gì cả.

Phong Linh Nhi cũng hưởng cùng đãi ngộ tương tự, bất quá nàng lại khác với Dương Thiên Lôi, chỉ cần cảm ứng được thì đôi mắt đẹp của nàng sẽ trừng lớn nhìn đối phương một cách quả đoán sắc bén không lưu tình

401. Chương 386: Hai Đại Thế Lực.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 386: Hai đại thế lực.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Sinh tử nhân, nhục bạch cốt. Đây bất quá chỉ là một trong những kỹ thuật nhỏ của Dược Vương Cốc mà thôi. Trong trận đấu giao hữu của người mới sắp tới, tử thương là chuyện chắc chắn không thể tránh khỏi, cho nên, hoan nghênh các đại môn phái tìm tới chỗ bọn ta trị liệu, hi hi... bất quá, quy định của Dược Vương cốc chúng ta thì chắc là mọi người đều rõ cả rồi, lấy vật đổi mạng, chỉ cần người xuất ra thứ gì đó khiến cho chúng ta cảm thấy hứng thú, vô luận là thiên tài hay địa bảo, công pháp đỉnh cấp gì đó đều có thể đổi lấy trị liệu của chúng ta. Chỉ cần còn một hơi thở thôi thì cho dùng tạng lục phủ đều đã bị hủy hết, Dược Vương cốc của chúng ta đều có thể khôi phục lại như lúc đầu.

Liễu Như Yên mỉm cười nói. Trong lúc nàng nói thì vị thiếu nữ bạch tuyết đứt tóc kia cứ nhiên lại nhẹ nhàng đứng lên, đồng thời bắt đầu biểu diễn một bộ tuyệt học có uy lực rất cường đại!

Khiếp sợ, hoan hô, ủng hộ trong nháy mắt lại dâng lên cao trào thêm lần nữa, Dương Thiên Lôi cũng cảm thấy bất ngờ:

- Mẹ nó, hiệu quả của loại quảng cáo kiểu này đúng là không tưởng! Trâu thật!

Cuộc thi đấu biểu diễn kết thúc, sau đó lần lượt đến Chương Giáo của các Đại Môn phái truyền đạo, giảng thuật một chút tâm đắc căn bản trên phương diện tu luyện, bao gồm cả phương thức lãnh ngộ diệu bích chương, phương pháp, bí quyết, cùng với các loại tâm ma trong lúc tu luyện có thể gặp phải, ngoại ma...v.v.v. Mỗi người khi giảng đều có đôi số chỗ bảo thủ, nhưng dù ít dù nhiều cũng giảng đến một số điểm hữu dụng. Nếu không sợ rằng sẽ bị người trong thiên hạ nhìn với ánh mắt khinh bỉ rồi.

Sau nửa ngày, đảo mất một cái, thời gian truyền đạo của các Chương Giáo cũng đã chấm dứt, ngoại trừ Liễu Thiên Âm môn, bảy vị Chương Giáo của bát đại môn phái cùng với Gia chủ của Ngũ đại thế gia được mời đến, còn có cả Hội trưởng của Tinh Diệu Thương hội trên Thiên Huyền Đại Lục, hợp thành tổ trọng tài của cuộc giao lưu giữa Bát đại môn phái lần này.

Chương Giáo của Tạo Hóa môn là Cổ Đức Nhân đảm nhiệm vai trò tổ trưởng, Bảo chủ của Đệ nhất Thế gia Vu Gia bảo là Vu Nhân Kiệt cùng với cốc chủ Long Tượng cốc Long Ngạo Thiên, hai người đảm nhiệm vai trò phó tổ trưởng.

Đồng thời đám đệ tử tham gia thi đấu của các Đại môn phái cũng tiến hành Cốt Linh trắc thí để ghi danh, cùng lúc cũng tiến hành thi đấu cá nhân, mỗi phái tham gia đều tuyển ra mười đệ tử, bao gồm cả Bát đại môn phái trong đó, tổng cộng tám mươi môn phái tham gia, liền có đến tám trăm tuyển thủ. Chia làm mười tổ, mỗi tổ tám mươi người, tiến hành thi đấu ba vòng vòng loại, mỗi tổ lựa ra mười người, tấn cấp Bách cường.

Lần này tất cả tuyển thủ tham gia, có đến chín cường giả Thần Đạo.

Tạo Hóa môn hai gã, Bộ Kinh Thiên và Bách Lý Tình Không. Bộ Kinh Thiên tự nhiên không cần nói đến nữa, Bách Lý Tình Không niên kỷ đã gần sáu mươi, cũng là thiên tài khó gặp, ở trong Tạo Hóa môn cũng có uy vọng cực kỳ cao. Chẳng qua là bị hào quang của Bộ Kinh Thiên làm lu mờ rất nhiều mà thôi. Mà quyền nữ Bách Lý Tình Thiên bị Dương Thiên Lôi giam giữ, chính là thân muội muội của Bách Lý Tình Không.

Trảm Không kiếm phái cũng phái ra hai người, Phong Linh Nhi và Dương Thiên Lôi.

Thương Huyền Phủ hai người, Thương Huyền Bác và Thương Mang Tử.

Thương Mang Tử và Bách Lý Tình Không tương đối giống nhau, đồng dạng đều là đệ tử xuất sắc nhất của Thương Huyền Phủ.

Long Tượng Cốc một người, Long Tĩnh.

Thiên Vũ Môn một người, Lý Thuần Dương. Lý Thuần Dương cũng chính là nhân vật mấu chốt bên trong thể hệ trẻ tuổi của Thiên Vũ Môn, là thân truyền đệ tử của Chương Giáo chí tôn, tuổi đã gần sáu mươi, khách quan mà nói, so với Bộ Kinh Thiên, Thương Huyền Bác và Long Tĩnh thì thua kém không ít. Nếu so với Dương Thiên Lôi, tước thiên phú chênh lệch lại càng lớn. Chẳng qua thời gian người này tấn cấp Thần Đạo so với mọi người thì sớm hơn rất nhiều. Hơn nữa còn là chân truyền của Chương Giáo chí tôn là Kiếm Vô Ngân, được truyền thừa đại bộ phận của Thiên Vũ Môn, hơn nữa tu luyện tuyệt học cao nhất của Thiên Vũ môn: “Vũ Hóa Phi Thăng Kinh”, cũng là một đối thủ tương đối mạnh mẽ. Xạ Thương Tông cử ra Mộ Dung Tiến, kẻ này trong Xạ Thương Tông nổi danh là một gã võ si, trong lòng chỉ có tiến, tiến và tiến, không lùi. Nếu như không phải như vậy, địa vị của hắn trong Xạ Thương Tông tuyệt đối sẽ không lớn như thế, dĩ nhiên, tu vi của hắn cũng rất cao. Nguyên do cũng vì tính cách của hắn, Chương Giáo của Xạ Thương Tông cũng căn bản không cách nào đưa hắn làm đối tượng bồi dưỡng để kế thừa. Cho nên hắn cũng không cách nào tu tập được tuyệt học cao nhất của Xạ Thương Tông: “Hậu Nghệ Tâm Quyết”, chứ đừng nói gì đến việc đạt được Đạo Khí truyền thừa của Xạ Thương Tông là Hậu Nghệ cung và Phá Diệt Thần Tiễn, nhưng dù thế, hắn cũng dựa vào ngộ tính cực cao của mình, vận khí may mắn, cùng với nỗ lực tu luyện điên cuồng, trở thành cường giả mạnh nhất trong lứa đồng niên ở Xạ Thương Tông!

Chín cường giả Thần Đạo đồng thời xuất hiện tại đại hội giao lưu giữa các tông phái, tình cảnh này trước nay tuyệt đối chưa từng có! Hơn nữa chín người cũng chính là nhân vật trọng yếu trong thể hệ trẻ của các Đại môn phái. Các đại hội trước đây mặc dù thịnh hành cũng xuất hiện cao thủ Thần Đạo, nhưng một hai tên cũng đã là khó thấy. Thế mà lần này thoáng cái đã xuất hiện chín tên. Chuyện này khiến cho Vu Nhân Kiệt được mới làm khách quý cũng cảm thấy kinh hãi, mà trên trăm vạn Tu Luyện Giả đối với đại hội giao lưu giữa các tân nhân lần này cũng ngập tràn mong đợi!

Trải qua sự thỏa thuận của tổ trọng tài, chín tuyển thủ Thần Đạo tham gia lần này dựa theo kế cũ không cần tiến hành đăng ký mà trực tiếp phân ra thành chín tổ, tránh trường hợp cường cường tương ngộ mà đào thải quá sớm. Về phần đám người trong các tiểu tổ kia, kẻ nào không may đụng phải chín người này cũng chỉ có thể tự trách vận khí mình quá kém. Nếu đã tranh tài thì không thể nào hoàn toàn công bằng được. Mà dĩ nhiên may mắn nhất chính là không có tổ thứ mười không có cường giả Thần Đạo ở trong.

Phong Linh Nhi và Dương Thiên Lôi phân biệt chia ra ở tổ Năm và tổ Sáu.

Tất cả các tuyển thủ tham gia ghi danh xong, người chủ trì tuyên đọc quy tắc xếp hạng cá nhân, nội quy thi đấu và phần thưởng. Quy tắc, đương nhiên là không có quy tắc, hạn chế duy nhất là không được cố ý giết chết đối thủ. Dĩ nhiên, nếu như song phương ước định sinh tử chiến thì chính là ngoại lệ. Ví dụ như ước định ba năm trước của Dương Thiên Lôi và Thương Huyền Bác, chỉ cần hai người gặp nhau tự nhiên sẽ biến thành sinh tử chiến.

Dĩ nhiên, nếu như hai người không có duyên, không gặp nhau trên sàn đấu thì nhất định sẽ tự mình thực hiện ước định. Chẳng qua, đất tiến vào vòng thi đấu vòng tròn giữa Thập cường, hai người chỉ cần không chết, tất sẽ phải gặp nhau. Nếu như trong đó có một người vô tình chết trận, vậy thì cũng hết cách.

Mà phần thưởng thì do hai phần tạo thành, một là phần thưởng do sáu Đại thương hội liên hiệp tài trợ, phần thưởng thứ nhất tất nhiên là vô cùng hậu hĩnh, đạt được tư cách khách quý cấp độ S của sáu Đại thương hội, đồng thời còn đạt được một Đạo Khí thượng phẩm! Thứ hai là tám mươi Tông Phái cùng đồng thời trao tặng, phần thưởng là một số lượng lớn các loại đan dược!

Đêm đó, ở trên Linh Thụ Phong, tại Vu gia sở tại.

- Đi thôi!

Ánh mắt Vu Nhân Kiệt chậm rãi lướt qua mười tên Tiên Thiên cấp bảy, cấp tám, cấp chín trước mặt, nhẹ giọng nói:

- Vì lần giao thủ này, gia gia ta coi như đã tận lực đi?

- Ân ân, gia gia, đại ca thế mà đồng thời lại có đến hai cái thân phận. Hắc hắc... Đúng thế, đúng thế!

Vu Tiểu Ưc cười nói.

Vu Thanh Nhã hung hăng liếc Vu Tiểu Ưc một cái, nàng đương nhiên hiểu được Vu Tiểu Ưc đang ám chỉ cái gì. Chẳng qua số lần nổi cáu cho tới giờ thực sự quá nhiều, đến bây giờ cũng chỉ còn cách im lặng.

Theo giọng nói của Vu Nhân Kiệt, đoàn người chậm rãi đi ra khỏi biệt viện vì Vu gia mà chuyên môn chuẩn bị sẵn, hướng về chỗ của Trảm Không kiếm phái đang lưu trú mà đi tới.

Dạ, Tư Không Hồi Ưc, Tôn Du Khâm rõ ràng cũng đi theo trong đó. Khí tức trên thân ba người lúc này, hiển nhiên lại tinh tiến.

- Vu huynh?

Khi Vu Nhân Kiệt mang theo chúng nhân vừa đến gần biệt viện của Trảm Không Kiếm phái, giọng nói của Phong Vô Kỵ nhất thời dẫ truyền ra, thân hình nhoáng một cái, trên mặt hiện lên một nụ cười mỉm mà bước ra đón.

- Đây là...?

Phong Vô Kỵ thấy Vu Nhân Kiệt mang đến mười mấy tên cao thủ, có chút nghi hoặc mà hỏi.

- Còn không phải là vì tiểu tử Thiên Lôi kia sao? Ừm, mười tên cao thủ trẻ tuổi lần này ta mang đến, đêm hôm nay với tiểu tử kia mà nói, có lẽ là rất dài a... Tiểu tử kia chắc là không có gì, mấy tiểu nha đầu cũng có thể ma luyện một chút, đủ để mài giữa mài giữa bọn chúng rồi.

Vu Nhân Kiệt khẽ mỉm cười, nói.

- Ha ha ha... Vẫn là Vu huynh suy nghĩ chu đáo! Mau, mời vào trong! Thiên Lôi bọn chúng đều ở trong phòng cả. Chúng ta mau tới gặp bọn hần!

Phong Vô Kỵ cảm kích, nói.

Trong lúc hai người Phong Vô Kỵ và Vu Nhân Kiệt mang theo chúng nhân hướng về phía phòng Dương Thiên Lôi mà tới, bên trong biệt viện của Tinh Diệu thương hội, đôi mắt đang khép lại của Vũ Văn Tinh Diệu chậm rãi mở ra, nói:

- Chúng ta tiếp tục đợi sao, Vu gia bảo vừa mới đi qua. Chung Khuê, người xác định là đã điều tra rõ ràng?

- Dĩ nhiên, Môn chủ yên tâm. Ba kẻ kia và Dương Thiên Lôi không có bất kỳ quan hệ nào, Trương Tử Hàm, Dương thiên Lệ, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, chỉ có năm người này là có quan hệ mật thiết với Dương Thiên Lôi, thuộc tính của các nàng cũng đã được điều tra rõ ràng, tuyệt đối không sai.

Chung Khuê mặt mũi hồng hào, nói.

Trong lòng hần vừa có chút lo lắng, vừa có chút cao hứng cho Dương Thiên Lôi. Lo lắng chính là vì sự cường đại của Thương Huyền Bác và Bộ Kinh Thiên, nhất là ước định sinh tử chiến giữa Thương Huyền Bác và Dương Thiên Lôi. Mà cao hứng chính là vì bất luận là Vũ Văn Tinh Diệu hay là Phó môn chủ Vương Bán Nhân cũng muốn trích tí máu, muốn phù trợ cho Dương Thiên Lôi. Đương nhiên, bản thân Dương Thiên Lôi bọn họ không cách nào giúp được, chỉ có thể giúp đỡ người bên cạnh hần mà thôi.

- Vậy thì tốt.

Vũ Văn Tinh Diệu nhẹ giọng nói.

- Gia gia?

Khi đám Phong Vô Kỵ và Vu Nhân Kiệt, Vu Thanh Nhã vừa mới tới trước cửa phòng Dương Thiên Lôi, một đạo hào quang ngũ sắc chợt lóe, Dương Thiên Lôi đã hiện ra ngay trước mặt mọi người, sau khi thấy Vu Nhân Kiệt, vẻ mặt thân thiết mà kêu lên.

- Ta đang muốn đi bái phỏng lão nhân gia ngài đây... ai ngờ người đã tự tới rồi?

- Bớt nói nhảm đi, đám đệ tử này là đặc biệt tuyển chọn cho ngươi, để chúng đi vào cùng rèn luyện với đám tiểu nha đầu kia đi! Còn nữa, mấy thứ đan dược này ngươi giao lại cho mấy tiểu nha đầu, coi như là lễ vật mà gia gia tặng các nàng. Trong lúc tranh tài sẽ có lúc dùng đến.

Vu Nhân Kiệt trực tiếp nói thẳng.

- Thiên Lô thiếu gia!

- Lão Đại!

Khi Dương Thiên Lô nhìn về phía chúng nhân của Vu gia bảo, đám người của Vu gia bảo nhất thời hô lên. Mà Dạ, Tư Không Hồi Ưc cùng Du Khâm thì đồng dạng giống như Vu Tiểu Ưc, hô lên một câu lão Đại chứ không phải thiếu gia. Mấy người này Dương Thiên Lô đều biết, bọn họ đều là hạch tâm của Vu gia. Nếu không Vu Nhân Kiệt cũng sẽ không đem tới đây.

- Tốt lắm, các ngươi đi đi!

Vu Nhân Kiệt phất phất tay, nhìn Phong Vô Kỵ một chút, hai người trực tiếp xoay người rời đi.

- Vu huynh, đến phòng ta hàn huyên một chút chứ?

- Không cần, ngươi hay là chuẩn bị đón tiếp vị khách tiếp đi.

Vu Nhân Kiệt cười cười, nói.

- Ha ha. Cũng tốt!

Phong Vô Kỵ cũng không khác khí, với tu vi của hai người đương nhiên là cảm ứng được sự dò xét của Vũ Văn Tinh Diệu. Phong Vô Kỵ mặc dù không rõ Dương Thiên Lô vì sao đạt được sự trợ giúp lớn đến như thế từ Tinh Diệu thương hội, nhưng mà nghĩ lại, Vũ Văn Tinh Diệu nhất định là muốn tới bãi phỏng, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Quả nhiên, Vu Nhân Kiệt vừa rời đi không bao lâu, Vũ Văn Tinh Diệu, Vương Bán Nhân cùng với Chung Khuê, ba người đã liền tới.

Lễ vật do Vũ Văn Tinh Diệu đưa ra, ngay cả Phong Vô Kỵ chưa gờchưa từng gặp qua khi nhìn thấy cũng khiếp sợ không thôi, năm bộnhuyễn giáp Đạo Khí hạ phẩm cùng với vũ khí Đạo Khí hạ phẩm! Hơn nữa, Phong Vô Kỵ chỉ nhìn thoáng qua liền hiểu được, thuộc tính của nộhuyễn giáp và vũ khí này hoàn toàn phù hợp với năm người Trương Tử Hàm! Đám Trương Tử Hàm thì không cần nói rồi, nhưng Ngũ Hành thuộc tính của Sở Hương Hương... là vô cùng khókiếm được!

Vậy mà Dương Thiên Lô khi thu nhận ngay cả chớp mắt cũng không chớp một cái, gọn gàng linh hoạt mà nhận lấy, thậm ngay cả một câu khách sáo cũng không nói!

Ba người này cũng không lưu lại, tặng lễ vật xong liền rời đi.

- Xem ra lần này muốn thu dọn Trảm Không Kiếm phái sợ rằng không dễ dàng như vậy nữa à... Vu Nhân Kiệt, Vũ Văn Tinh Diệu... Tiểu tử kia đúng là phúc nguyên thâm sâu... cho hắn thêm chút thời gian, tương lai trên Thiên Huyền Đại Lục, sợ rằng Kinh Thiên cũng khó mà chống lại a... Phong Linh Nhi kia tựa hồ cũng không chỉ đơn giản như bề ngoài vậy...

Tạo Hóa Tiên cung, Cổ Đức Nhân khê lắm lắm.

402. Chương 387: Bắt Đầu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 387: Bắt đầu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhất cử nhất động của cả Tạo Hóa Môn đều nằm dưới sự cảm ứng của Cổ Đức Nhân, cảm bản không cần đặc biệt vận dụng thần niệm cũng có thể thông qua trận pháp trải rộng trong Tạo Hóa Môn và truyền thừa Đạo Khí mà dễ dàng dò xét đến từng độc tác hành vi của mỗi người bên trong.

Bởi vậy, Vu Nhân Kiệt và Vũ Văn Tinh Diệu viếng thăm, căn bản không hề qua được ánh mắt của lão.

Vu Nhân Kiệt thì không sao, nhưng lễ vật của Vũ Văn Tinh Diệu thì lại khiến cho Cổ Đức Nhân nhức đầu.

Cho dù Dương Thiên Lô và Phong Linh Nhi ở bên trong đại hội bí giết chết, với thực lực của đám Trương Tử Hàm, liền có thể trong cuộc thi đấu đoàn đội mà lọt vào thứ hạng trước tám. Điều này cũng đồng nghĩa, muốn đem Trảm Không Kiếm phái loại bỏ ra khỏi Bát đại môn phái, căn bản là không có khả năng. Lão cũng không thể đối với đám Trương Tử Hàm mà tạo ra tình huống “ngoài ý muốn” được, liên tục “ngoài ý muốn” như vậy, vậy thì không phải là vô tình vô ý nữa rồi. Huống chi, thực lực của đám Trương Tử Hàm, cho dù đối diện với Bộ Kinh Thiên và Bách Lý Tinh Không, chênh lệch quá sức lớn, căn bản không thể xuất hiện tình huống “ngoài ý muốn” được. Mà đối với những người khác, tựa hồ như trường hợp “ngoài ý muốn” này cũng không có khả năng xảy ra.

Bên trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, trong khi mọi người tiến vào, Dương Thiên Lô lại rời khỏi thời không pháp tắc.

Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm cùng Mộc Tử Vi, năm người trước tiên thôi luyện nhuyễn giáp và vũ khí Đạo Khí mà Tinh Diệu thương hội tặng cho các nàng. Sau đó, chúng nhân Vu gia bảo lại bồi luyện cùng nhóm các nàng.

Dương Thiên Lô đem hết thấy toàn bộ mọi chuyện lớn nhỏ giao lại cho Lăng Hy ẩn trong bóng tối và Vu Thanh Nhã ở ngoài sáng xử lý. Còn hắn thì cùng Tiêu Như Mộng, Bách Lý Thiên Thiên ngốc ở chung một chỗ, ở trước mặt Bách Lý Thiên Thiên cũng không chút gì cố kỵ, kể lại mọi chuyện phát sinh gần đây cho Tiêu Như Mộng.

Bách Lý Thiên Thiên nghe tới Tạo Hóa Môn, trong mắt nàng liền xuất hiện hai đạo tinh quang gần như không thể phát hiện được.

Cơ hội, đây đối với nàng mà nói chính là cơ hội duy nhất thoát khỏi Dương Thiên Lô.

Mặc dù thân thể của nàng đã triệt để bị Dương Thiên Lô chinh phục, nhưng dù sao cũng là một cô gái kiêu ngạo, một thiên chi kiêu nữ được nâng niu chăm sóc như ở trên chín tầng trời như nàng, về mặt tâm lý há có thể bị khuất phục dễ dàng như vậy?

Nhất là nàng ở trước mặt Dương Thiên Lô, nói dễ nghe một chút thì là tù binh, nói khó nghe, thì chính là nữ nô, hơn nữa lại còn là nô lệ tình dục!

Mặc dù nàng chiếm được lợi ích không thể nào sánh bằng, giúp cho nàng trong một thời gian ngắn ngủi liền tấn thăng lên đến Thần Đạo, nhưng nàng rõ ràng, chỉ cần một ngày mình không thoát khỏi nơi này, như vậy bất luận tu vi nàng cao đến đâu thủy chung cũng chỉ là một nữ đầy tớ bị Dương Thiên Lô nhốt trong chuồng mà thôi!

Đây không phải cuộc sống mà nàng muốn.

Nàng muốn chính là được người mình yêu mến che chở bảo bọc cưng chiều sủng ái, chứ không phải là xếp sau vô số nữ nhân như vậy, kém người một bậc!

- Thiên Lô, đợi khi đại hội tân nhân so tài kết thúc, ngươi nói với Phong Chương Giáo một tiếng, kết thúc hết thấy mọi chuyện giữa ta và Trảm Không kiếm phái đi... Tiêu Như Mộng, sẽ mãi mãi biến mất đi...

Tiêu Như Mộng nhẹ giọng nói.

- Ừm.

Dương Thiên Lô đáp một tiếng, lần nữa tách ra khỏi hai nàng, một mình tiến nhập vào trong tu luyện.

Hắn phải cùng đám người Thương Huyền Bác giao thủ trước, chân chính quen thuộc cơ thể mình!

Đúng, chính là quen thuộc chính mình, quen thuộc với lực lượng tăng vọt bên trong thể nội, quen thuộc bảo kiếm cùng nguyên thần hào hợp làm một thể với chính mình, quen thuộc ba loại vô thượng thần thông mà trước khi đi, mẫu thân đã rót vào mi tâm hắn!

Đại hội tân nhân so tài, tại diễn võ trường đệ nhất trên ngọn Linh Thú Phong khổng lồ đã chia ra phân biệt thành mười lôi đài. Mỗi cái lôi đài chính là một tổ, mười tổ đồng thời bắt đầu tiến hành vòng loại.

Mỗi tổ đều có một tổ trọng tài, gồm hai trọng tài tạo thành.

Chiến đấu còn chưa bắt đầu, chung quanh mười lôi đài đã xuất hiện vô số người, dưới sự an bài của Phong Vô Kỳ, đệ tử Trảm Không Kiếm phái chia ra làm mười tổ, chia ra đến trước mười lôi đài mà chú ý mật thiết tới tình huống giao tranh của Dương Thiên Lôi và mười người khác.

Mười tên đệ tử của một môn phái trong lúc ghi danh cũng chia ra thành mười tổ, mười cá nhân, cho nên sẽ không phát sinh tình huống đệ tử cùng môn phái giao tranh cùng một tổ.

Bởi vì Dương Thiên Lôi và Phong Linh Nhi đã xác định trước là ở tổ Năm và tổ Sáu cho nên đám Trương Tử Hàm trong lúc ghi danh liền chọn tám tổ còn lại.

Trước khi các tổ tranh tài, đồng dạng cũng bốc thăm quyết định đối thủ của mình. Loại bốc thăm này dưới sự quản chế của tổ trọng tài, muốn ăn gian trừ phi là có thể mua chuộc được trọng tài rồi mới nói. Tình huống như thế ở trong thời điểm thi đấu đoàn đội có lẽ sẽ xuất hiện. Nhưng trong lúc thi đấu cá nhân, căn bản là không cần thiết.

Bởi vì thi đấu cá nhân có mục đích tối quan trọng chính là giúp cho một số đệ tử trẻ tuổi tích góp thêm chút kinh nghiệm chiến đấu mà thôi. Thực sự có thể ảnh hưởng tới sự xếp hạng của các môn phái chỉ có mười người đứng đầu.

Có thể vô địch thi đấu cá nhân, môn phái có thể tăng lên mười phần; thứ hai: chín phần; thứ ba: tám phần, theo thứ tự giảm dần, kẻ xếp thứ mười chỉ có một phần.

Mà căn bản có thể xác định mười người hàng đầu thì đã có tới chín gã cảnh giới Thần Đạo chiếm hết chín danh ngạch. Bấy trăm chín mươi một người còn lại, chẳng qua cũng chỉ cạnh tranh nhau một cái danh ngạch nữa mà thôi, hơn nữa trên căn bản là xếp thứ mười mà thôi.

Cho nên Phong Vô Kỳ vừa mới bắt đầu liền giao phó cho đám Trương Tử Hàm, nếu như vận khí không tốt, trong khi thi đấu gặp phải cao thủ Thần Đạo kia, liền trực tiếp nhận thua. Không cần thiết phải dấn thân động cốt, ảnh hưởng tới cuộc thi đoàn đội.

Trong nháy mắt, một ngày đã trôi qua.

Hết một ngày, mỗi tổ đều đã diễn ra hai đợt vòng loại, tám mươi còn bốn mươi, bốn mươi còn hai mươi. Quyết định ra nhóm hai mươi người mạnh nhất.

Dương Thiên Lôi, Phong Linh Nhi cùng với các cao thủ cảnh giới Thần Đạo khác tự nhiên không cần phải nói, căn bản chỉ cần leo lên lôi đài rồi đứng yên, đối thủ sẽ trực tiếp nhận thua. Cảnh giới Tiên Thiên cùng với cảnh giới Thần Đạo chính là hai cái khái niệm bất động, căn bản không cùng chung cấp bậc, cho nên không có ai ngu ngốc ngu ngốc mà tìm họa trên người cường giả Thần Đạo cả.

403. Chương 388: Tính Toán Của Phong Vô Kỳ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 388: Tính toán của Phong Vô Kỳ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đáng mừng chính là năm người Trương Tử Hàm vận khí khá tốt, không đụng phải cường giả Thần Đạo, mà đối thủ gặp phải trong hai lượt vòng loại cũng không phải là quá mạnh. Do đó cũng dễ dàng tiến vào trong nhóm hai mươi người mạnh nhất. Mà trong ba tên đệ tử lánh ngoại có một tên trong lượt vòng loại thứ nhất đã gặp phải Bộ Kinh Thiên của Tạo Hóa môn, trực tiếp bị loại. Còn có một tên ở vòng hai gặp phải Âm Dương Dong một thân cao thủ Tiên Thiên cửu cấp, cũng bị loại, người cuối cùng sau một trận chiến gian nan ở vòng loại thứ hai cũng miễn cưỡng chiến thắng mà tiến vào nhóm hai mươi người.

Bất quá, thành tích như vậy cũng đủ cho Phong Vô Kỵ vô cùng hài lòng.

Mặt khác, Phong Vô Kỵ xuất hiện, ánh mắt của Chuông Giáo các Đại môn phái khi nhìn về phía lão cũng phát sinh biến hóa vi diệu.

Đây cũng chính là hiệu ứng do thực lực mang lại.

Hai gã cường giả Thần Đạo cũng đủ để mọi người thay đổi cách nhìn về một Trảm Không Kiếm phái đang trên đà xuống dốc, hơn nữa hôm nay năm người Trương Tử Hàm ra sân trình diễn thực lực mạnh mẽ cùng trang bị, vũ khí, khiến tất cả mọi người rõ ràng, lần đại hội năm nay, tân nhân của Trảm Không Kiếm phái không những không khiến Trảm Không Kiếm phái tuột dốc, mà ngược lại còn có thể quật khởi!

- Ngày mai chính là lượt vòng loại hai mươi loại mười. Nếu như có thể tiến vào hạng trước mười, chính là Bách cường! Sau Bách cường sẽ hủy bỏ thi đấu theo tổ, chín cường giả Thần Đạo như Thiên Lô và Linh Nhi sẽ xếp hạng từ một đến chín. Mà chín mươi một người còn lại sẽ phải bốc thăm để quyết định đối thủ! Nếu như bất hạnh mà bốc phải số chín trở về trước, cũng chính là dừng bước ở Bách cường, trực tiếp nhận thua là được. còn như không gặp phải Thần Đạo, tranh thủ thể hiện ra thực lực của Trảm Không Kiếm phái chúng ta, để cho mọi người xem một chút!

Đêm đó, Phong Vô Kỵ gọi đám người Dương Thiên Lô vào phòng, nói.

- Nếu như có thể tiến nhập vào trong hàng ngũ của năm mươi người đứng đầu, liền có thể nhận được một phần thưởng không tệ. Dĩ nhiên, vô luận là người nào trong số các người, ta cũng không mong là liều mạng. Quan trọng nhất là .. thi đấu đoàn đội. Thi đấu cá nhân chỉ cần hai người Dương Thiên Lô và Linh Nhi là đủ. Hiểu chưa?

- Hiểu rõ.

- Ha ha. Biểu hiện của các người không tệ. Trảm Không Kiếm phái chúng ta lúc này cũng rất có thể diện a...

Phong Vô Kỵ nói.

- Lão gia tử, đợi đến khi bài danh sau cùng, người còn có thể diện hơn nữa kia. Không còn chuyện gì, chúng ta phải đi tu luyện! thời gian là tính mạng a, tranh thủ thời gian a...

Dương Thiên Lô nói.

- Tiểu tử thôi, bổn tôn cũng chỉ muốn khích lệ các người thì có sao? Chẳng lẽ chút thời gian này cũng khiến các người đợi không được?

- Khụ khụ... Đâu có, đâu có. Không có lâu... Lão nhân gia xin cứ tiếp tục!

- Đi đi đi đi! Cố gắng lên!

Phong Vô Kỵ phát phát tay, nói.

- Vâng!

Dương Thiên Lô không chút do dự đáp lại một tiếng, xoay một cái, liền dẫn năm người Trương Tử Hàm rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Dương Thiên Lô và chúng nữ rời xa, gương mặt mới rồi còn ngập tràn vẻ tươi cười của Phong Vô Kỵ sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, bất đắc dĩ lắc đầu, thở ra một hơi rất nhỏ...

- Chuông Giáo, người đang lo lắng cho hắn sao?

Phong Linh Nhi thu hồi ánh mắt của mình, nhìn về phía Phong Vô Kỵ mà hỏi.

- Ủm.

Tiểu tử thối này... Aizz, đều do ta ban đầu đánh giá quá thấp thiên phú của Thương Huyền Bác, nếu không cũng sẽ không trở thành cục diện không thể cứu hồi được như ngày hôm nay...

Phong Vô Kỵ nói tới đây phảng phất như nghĩ tới điều gì, trong đôi mắt già nua đột nhiên lấp lánh hai đạo tinh quang, nhìn về phía Phong Linh Nhi, nói:

- Linh nhi... Ta có thể nhờ con một việc được không?

Phong Linh Nhi khẽ nghi hoặc, nói:

- Chưởng Giáo cứ nói!

- Nếu như... Nếu như người giao thủ với Thương Huyền Bác trước...

Phong Vô Kỵ mặc dù biết như vậy là làm trái với quy củ của đại hội giao lưu lần này, nhưng vì bảo toàn Dương Thiên Lôi, lão không thể không làm như vậy.

- Ý của Chưởng Giáo là?

Phong Linh Nhi trong mắt mang theo một tia kinh ngạc, nhưng từ trong ánh mắt của Phong Vô Kỵ, nàng đã hiểu được ý của Phong Vô Kỵ trong đó, nhẹ nhàng đưa tay lên làm ra động tác cắt cổ.

- Không tệ! Chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn Dương Thiên Lôi! Tư chất và thiên phú của Dương Thiên Lôi người cũng rõ ràng, hắn mới chỉ có mười sáu tuổi, mười sáu tuổi đã là Thần Đạo cấp hai, ỷng hĩa như thế nào? Hơn nữa... Trên người hắn còn ẩn giấu một cái bí mật...

- Bí mật? Bí mật gì?

Phong Linh Nhi kinh ngạc hỏi.

Phong Vô Kỵ nếu muốn Phong Linh Nhi hỗ trợ, thì cũng không giữ lại chút nào, chuyện liên quan tới mẫu thân của Dương Thiên Lôi, chuyện mà chỉ có chúng nữ thân cận nhất với Dương Thiên Lôi và lão là biết được thôi. Bí mật này cho dù là lão cũng tràn đầy mong đợi, bởi vì chỉ cần là người truy cầu võ đạo đỉnh phong, tất sẽ phải mong đợi. Lão tin tưởng, chỉ cần nói cho Phong Linh Nhi thân phận chân thực của Dương Thiên Lôi, cho dù là Phong Linh Nhi cũng sẽ phải thật tình suy nghĩ tới đề nghị của lão, cũng vì chỉ cần giúp đỡ Dương Thiên Lôi thì cũng chính là “thiện duyên”, đối với nàng sau này khi bước vào hàng ngũ cường giả chân chính, có lợi ích vô cùng lớn.

Khi Phong Linh Nhi biết được thân phận chân chính của Dương Thiên Lôi rồi, cũng phải khiếp sợ mở to hai mắt mà nhìn.

Chẳng qua là, nàng hiểu rõ ràng, muốn “vô tình” giết chết Thương Huyền Bác, đối với nàng mà nói là chuyện tương đối khó, thậm chí nàng còn hoài nghi mình có năng lực chiến thắng được Thương Huyền Bác hay không, bởi vì nàng bằng vào cảm ứng đặc thù của khí linh, rõ ràng cảm ứng được bên trong thể nội của Thương Huyền Bác ẩn chứa một thứ lực lượng kinh khủng.

- Chưởng Giáo... Ta không biết ta có thực lực như vậy không...

Phong Linh Nhi do dự một lát, sau đó nói.

Phong Vô Kỵ nghe Phong Linh Nhi nói như thế, nhất thời liền yên lòng. Mặc dù lão là Chưởng Giáo một phát, nhưng cũng rất hiểu rõ tính cách Phong Linh Nhi. Loại chuyện như thế này hoặc ít hoặc nhiều đều có chỗ ám muội, thậm chí còn có hơi hướm hèn hạ trong đó, cho dù là bản thân lão cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Cho nên, lão căn bản không dám khẳng định Phong Linh Nhi sẽ đáp ứng hay không.

Mà lúc này, Phong Linh Nhi trả lời tức là đã cam chịu, chẳng qua là lão lắng thực lực của nàng có thể làm được hay không mà thôi.

- Ta có thể cảm ứng được bên trong thể nội Thương Huyền Bác có tồn tại khí linh không kém ta chút nào, muốn chiến thắng tựa hồ không dễ.

Phong Linh Nhi nói tiếp.

Phong Vô Kỵ do dự trong chốc lát, đi qua đi lại hai lượt, trong ánh mắt cuối cùng lại lộ ra một tia kiên định, nói:

- Ở đây ta còn mấy pháp bảo, dựa vào thiên phú truyền thừa đặc thù của ngươi, có thể luyện hóa trong hai ngày này hay không?

- Pháp bảo?

- Ừm!

Phong Vô Kỵ đáp một tiếng, trực tiếp xuất ra một kết giới cường đại, trong phút chốc, năm pháp bảo lấp lánh năng lượng kinh khủng đã liên bay tới trước mặt Phong Linh Nhi.

- Đây là...

Phong Linh Nhi nhất thời gương mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, hiển nhiên, nàng rất quen thuộc năm thứ pháp bảo này, không phải là Đạo Khí truyền thừa của Trảm Không Kiếm phái thì còn là cái gì?

- Lần này cơ hội để cho ngươi tấn chức Đại Chương Giáo rất lớn. Cho dù lúc đó có thất bại, thì giao lại ra được. Chuyện này không nên chậm trễ, ngươi mau chóng luyện hóa đi sao!

Phong Vô Kỵ nói:

- Có bọn chúng, cộng thêm truyền thừa đặc thù của bản thân ngươi, chắc là sẽ không có vấn đề gì.

Ngày thứ hai, lượt vòng loại thứ ba quyết định nhóm mười người mạnh nhất, tấn cấp Bách cường!

Đến lúc lượt vòng loại thứ ba kết thúc, gương mặt già nua của Phong Vô Kỵ giống như là biến thành một đóa hoa cúc đang nở rộ vậy. Thực lực, vận khí, thể mà Trảm Không Kiếm phái đều đã có được!

Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Trương Tử Hàm thì không cần nhắc tới, chỉ cần không đụng phải cường giả Thần Đạo, thăng cấp căn bản là không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng mà, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Lục Thanh Âm và Mộc Tử Vi, bốn người mặc dù bản thân có thực lực không kém, nhưng may mắn thể mà không gặp phải cao thủ của các Đại môn phái, chỉ đụng độ với những người có thực lực thấp trong tổ, cho nên cả bốn đều bình an无事.

Lôi Kiếp càng ngày càng lớn mạnh, mỗi một đạo đánh lên trên người Trương Tử Hàm, liền trực tiếp đánh nàng rớt xuống mặt đất, thế nhưng nàng liền mau chóng đứng lên. Trong đầu nàng chỉ có một cái tín niệm, đó chính là trở nên mạnh mẽ!

Ôn nhu như nước, nàng trong như nhu nhược, nhưng sâu trong nội tâm lại có sự bền bỉ mà Dương Thiên Lôi không thể nào tưởng tượng được, nhất là khi nàng nhìn thấy Dương Thiên Lôi càng lúc càng cường đại, mà tu vi của chúng nữ cũng ngày càng tiến sát nàng, còn có một Vu Thanh Nhã nữa, đây cũng chính là chấp niệm mong muốn ngày càng mạnh mẽ của nàng!

Dương Thiên Lôi vốn định ngăn cản không cho Trương Tử Hàm tiếp tục nữa, muốn vì nàng mà trực tiếp hủy diệt Kiếp Vân, nhưng lại rõ ràng cảm ứng được khí cơ bên trong thể nội Trương Tử Hàm, hắn mới nhẫn nại nhịn lại. Bởi vì hắn có liên lạc đặc thù với Trương Tử Hàm, khiến cho hắn có thể cảm ứng được năng lượng đến từ Thủy Nguyên Châu, cho đến giờ khắc này cũng hoàn toàn phong tỏa, căn bản không có mấy may xuất ra một tia bảo vệ nào cho Trương Tử Hàm

Điều này cũng đồng nghĩa là, Trương Tử Hàm thế mà có thực lực chống lại, khiêu chiến Lôi Kiếp càng cường đại hơn!

- Âm!

Lôi Kiếp thứ tám mang theo năng lượng hủy thiên diệt địa từ trên trời giáng xuống.

- Phốc.

Ngay khi Lôi Kiếp oanh kích trên người Trương Tử Hàm, nàng đột nhiên phun ra một búng máu, uy nghiêm của Thiên Địa như núi tựa biển, khiến tâm thần và nhục thân của nàng chịu phải thương tổn nghiêm trọng!

Cực hạn. Đây đã là cực hạn mà Trương Tử Hàm có thể thừa nhận.

Nhưng khiến Dương Thiên Lôi kinh ngạc là Trương Tử Hàm lại có thể lần nữa đứng lên, nhưng cũng không thừa dịp Kiếp Vân đang chuẩn bị phóng xuất Lôi Kiếp thứ chín mà hủy diệt Kiếp Vân, mà lại chậm rãi khép hờ đôi mắt, từng đạo năng lượng băng hàn, Thủy, Băng, Vụ, ba chủng năng lượng từ trong cơ thể nàng trào ra, cùng lúc, một cỗ quang mang sắc lam như băng giá trực tiếp tràn từ mi tâm nàng tới, một thứ chất lỏng sền sệt màu Băng Lam chậm rãi chảy từ mi tâm của nàng xuống, trong chớp lát, đã ở xung quanh thân thể gần như xích lô của nàng mà tạo thành một bộ hộ giáp thiếp thân phát tán từng tia sáng Băng Lam cho nàng!

Từng đạo phù văn kim sắc thần bí có phong cách cổ xưa trải rộng xung quanh hộ giáp, bao bọc xung quanh những đường cong hoàn mỹ của Trương Tử Hàm, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng thế mà lại thay đổi, ngập tràn quang mang như băng tinh đẹp mắt, khiến cho nàng phẳng phất cứ như hóa thân thành một nữ thần chân chính!

- Âm!

Kiếp Vân cuối cùng cũng tạo xong, đạo Lôi Kiếp thứ chín mang theo năng lượng hủy thiên diệt địa, phát tán Thiên uy đáng sợ từ trên trời có giáng xuống!

Đúng lúc này, Trương Tử Hàm đột nhiên mở mắt, năng lượng như một biển băng tuyết trong nháy mắt đã từ trên người nàng tràn ra, nhất thời, trong phạm vi trăm trượng tựa hồ như cũng bị ngưng kết thành một thế giới Băng Tuyết chân chính, phiến phiến Băng tinh, từng đợt hoa tuyết trắng xóa thế mà lại phiêu bồng quanh thân nàng, Băng tinh kia giống như cánh tay của nàng, nhanh như chớp mà kết xuất ra từng đạo Thủ ấn phức tạp kỳ dị, đột nhiên hướng tới Lôi Đình mà nghênh đón!

- PHÁ!

Theo một tiếng thét dài lạnh giá của Trương Tử Hàm, một kích ngưng tụ toàn bộ pháp lực của nàng cùng Thủy Nguyên Châu, đột nhiên phóng ra!

- Âm!

Không gian truyền tới từng đợt dao động kinh khủng, Trương Tử Hàm trực tiếp ngã xuống đất, nhưng sau tiếng nổ kinh khủng kia, Kiếp Vân rốt cuộc cũng tan biến!

- Chín đạo Lôi Kiếp, nàng tấn thăng đến Tiên Thiên cấp chín cũng chỉ trong một thời gian ngắn ngủn... Thế mà lại có thể chống lại chín đạo Lôi Kiếp!

Vẫn chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của Trương Tử Hàm, Lăng Hy không nhịn được mà cất giọng nói khiếp sợ.

Lăng Hy đang kinh hãi thì đồng thời, thân hình Dương Thiên Lôi thoảng cái đã tới bên cạnh Trương Tử Hàm, trực tiếp ôm lấy Trương Tử Hàm đã hư thoát, bằng bạc tinh thuần, năng lượng hoàn toàn đồng nguyên cùng với Băng Tuyết thể giới trong nháy mắt đã rót vào bên trong thể nội Trương Tử Hàm!

.....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, suốt ba ngày, Dương Thiên Lôi một chút cũng không hề ngừng lại, vẫn dùng pháp lực của mình mà tẩm bổ thân thể trọng thương nhưng đã hoàn toàn thoát thai hoá cốt của Trương Tử Hàm, từng tế bào vỡ vụn không ngừng gây dựng lại bên trong cơ thể Trương Tử Hàm, năng lượng đồng nguyên bên trong cơ thể hai người lúc này đã tạo thành một vòng tuần hoàn vô cùng vi diệu.

Thủy Nguyên Châu chống đỡ một đạo Lôi Kiếp sau cùng, lần nữa liền ẩn nấp bên trong thể nội Trương Tử Hàm, chậm rãi dùng năng lượng chí hàn ân cần săn sóc thân thể Trương Tử Hàm.

Nhưng Trương Tử Hàm phảng phất như hôn mê sâu, sau khi nhục thân khôi phục lại như ban đầu, nàng vẫn như cũ vẫn chưa có tỉnh lại, trên gương mặt không hề có chút biến hóa.

- Lúc nàng chống đỡ Lôi Kiếp hoàn toàn phóng xuất tinh thần, công kích tinh thần mà nàng phải chịu đựng ... Sợ rằng không chút thua kém so với người!

Lăng Hy ngừng mắt nhìn Trương Tử Hàm, nhẹ giọng nói với Dương Thiên Lôi.

- Ủm. Cho nên... Ca muốn bắt đầu. Lăng muội muội, người muốn tiếp tục xem tiếp sao?

Nghe Lăng Hy nói vậy, Dương thiên Lôi đang quán thân năng lượng cho Trương Tử Hàm bỗng nhiên ngừng mắt nhìn Lăng Hy mà nói:

- Ca không ngại đâu...

- Phi! Người có thể đứng đắn chút xíu được không? Ta mới không thèm nhìn!

Lăng Hy nhất thời đỏ bừng mặt, trong nháy mắt đã biến thành một đạo lưu quang biến mất khỏi bên cạnh Dương Thiên Lôi.

Sau khi Lăng Hy rời đi, ánh mắt Dương Thiên Lôi trở nên vô cùng yêu thương, ngừng mắt nhìn vào Trương Tử Hàm trong lòng. Hắn dĩ nhiên biết Trương Tử Hàm điên cuồng, nhưng không có ngăn cản. Bởi vì hắn tin tưởng chỉ cần Trương Tử Hàm vượt qua một ải này, thực lực của nàng sau khi tấn cấp Thần Đạo cũng sẽ trở nên cường đại! Hơn nữa Dương Thiên Lôi tin chắc Trương Tử Hàm có truyền thừa của Băng Tuyết thể giới, tất nhiên có thể vượt qua!

Chỉ cần nhục thân của nàng không bị hủy diệt, vậy thì sẽ không có bất cứ chuyện gì!

Bởi vì, còn có hắn!

Dần dần, đem y phục đã trở nên rách rưới trên người Trương Tử Hàm nhẹ nhàng trút bỏ, một đạo năng lượng ôn hòa nhất thời dắm hai người bao bọc vào bên trong.

Thôi luyện tinh thần.

Dương Thiên Lôi từng chịu qua sự kinh khủng của nó, uy áp cũng giống như hàng vạn hàng nghìn ma thần vậy, hắn dĩ nhiên hiểu rõ tình cảnh của Trương Tử Hàm lúc này. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn cũng sẽ không giúp Trương Tử Hàm loại trừ thứ uy áp này, nhưng có thể thông qua sự thần kỳ của Âm Dương Niết Bàn Kinh mà đem hai người dung hòa hoàn toàn thành một thể, như vậy hắn cũng có thể cảm ứng rõ ràng tình cảnh của Trương Tử Hàm, chí cần có bất kỳ nguy hiểm nào, hắn cũng có thể kịp thời xuất thủ!

Chẳng qua là, có thể khởi động Âm Dương Niết Bàn kinh hay không, Dương Thiên Lôi cũng không dám khẳng định!

Sau nửa canh giờ, Dương Thiên Lôi động hạ thân lại, khiến cho hắn vui mừng chính là thân thể Trương Tử Hàm rất cuộc cũng có phản ứng, thân thể giống như Băng tinh hoàn mỹ không tỳ vết kia thénhưng đã ứng hồng, một dải đất màu đen kia cũng đã hiện đầy ôn nhiệt ấm áp cùng ướat át!

Không do dự chút nào, Dương Thiên Lôi liền nhấc cao trường thương vốn đã sừng sững từ sớm, chậm rãi tiến vào trong cấm địa của Trương Tử Hàm.... Nơi ấm áp đó khắng khít quẩn quanh, còn chưa bắt đầu mà Dương Thiên Lôi đã sẵn khoái tới mức phát ra một tiếng rên trầm thấp. Hai mắt hắn ngập tràn yêu thương nhìn chăm chú vào nữ nhân đầu tiên của mình, nữ nhân chân chân chính chính hoàn toàn thuộc về hắn, mặc dù không nói, nhưng sâu trong nội tâm hắn cũng phải thừa nhận, Trương Tử Hàm trong lòng hắn vĩnh viễn vẫn là quan trọng nhất.

Nàng là người đầu tiên ở trong mắt mình, người đầu tiên trở thành mục tiêu của mình, người đầu tiên chân chính trở thành nữ nhân của mình...

Thứ dễ dàng có được thì càng không biết quý trọng, Nhưng mà, trong chúng nữ, người đầu tiên mà Dương Thiên Lôi chiếm trọn trái tim chính là Trương Tử Hàm, Trương Tử Hàm cũng không phải là nữ nhân duy nhất, nhưng hắn vẫn không mảy may chút nào, tình cảm hắn dành cho nàng vẫn không chút nào giảm bớt. Hơn nữa Dương Thiên Lôi cũng hiểu rõ, trong lúc lần lượt gặp phải tuyệt cảnh, người duy nhất hắn nghĩ đến, chính là Trương Tử Hàm!

405. Chương 390: Xếp Hạng Thập Cường.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 390: Xếp hạng thập cường.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một Trương Tử Hàm thuần khiết tựa Băng tinh.

Nàng không có khí chất cao quý tựa như Sở Hương Hương, không có động lòng người như Dương Thiên Lệ, không hoàn mỹ vôkhuyết như Lăng Hy, không có anh tư hào sảng như Vu Thanh Nhã, không thanh nhã thoát tục tựa Lục Thanh Âm, không tinh xảo đáng yêu như Mộc Tử Vi, không ngây ngây khả ái như Lâm Tâm Di, không thánh khiết trang nhã giống như Tiêu Như Mộng sau khi khôi phục diện mạo thật sự.... Nhưng mà nàng chính là cúi đầu mỹ lệ, ở trong lòng Dương Thiên Lôi vẫn xếp trên chúng nữ, gặp nàng càng nhiều, tiếp xúc càng nhiều, người sẽ phát hiện nàng càng đẹp...

Dương Thiên Lôi ôn nhu, tràn đầy yêu thương mà tiến vào trong Trương Tử Hàm, cho dù Trương Tử Hàm hoàn toàn lâm vào trong thôi luyện tinh thần, nhưng khi thân thể Dương Thiên Lôi tiến công, phản ứng của nàng cũng ngày càng mãnh liệt...

Dần dần, thân thể mềm mại của Trương Tử Hàm càng trở nên nóng ấm, hô hấp cũng càng lúc càng dồn dập....

Nổi tiếng khắp Tu Luyện giới, không hề thấp hơn các Chứng Giáo chí tôn của các đại môn phái, nhất là trong lòng của đám người trẻ tuổi chính là một tồn tại trong truyền thuyết, là bạch mã vương tử trong lòng vô số thiếu nữ!

Bộ Kinh Thiên, bề ngoài thô cuồng, thân hình cao lớn nhưng vẫn không mất anh dũng, toàn thân phát ra khí tức bàng bạc cường đại, song nhãn của hắn vẫn lóe lên khí tức cuồng ngạo không ai bì nổi!

Trận chiến còn chưa bắt đầu thì khí thế của Bộ Kinh Thiên đã hoàn toàn áp đảo Lý Thuần Dương!

Lý Thuần Dương, nhân vật đứng đầu trong số mấy đệ tử trẻ tuổi của Thiên Vũ môn. Bất quá tuổi tác thì lớn hơn Bộ Kinh Thiên khoảng chừng ba mươi tuổi, nhưng thoát nhìn cũng chỉ hơn hai mươi tuổi mà thôi. Thân hình của hắn tuy là cũng không quá nhỏ con, nhưng đứng trước mặt Bộ Kinh Thiên cao to thì lại có vẻ gầy yếu. Trong mắt của hắn cũng phát ra chiến ý rất cường liệt, bất quá lại có thêm dè dặt rất nhiều. Bởi vì hắn biết rõ là trận chiến này, hy vọng chiến thắng của hắn là rất nhỏ. Thực lực của Bộ Kinh Thiên quả thật là đứng hàng đầu trong số mười tuyển thủ Thần đạo, hắn và Thương Huyền Bác là người có hy vọng giành được giải quán quân nhất!

- Hai vị tuyển thủ, chuẩn bị xong chưa?

Bộ Kinh Thiên và Lý Thuần Dương nhìn nhau, cùng gật đầu.

- Được! Trận chiến bắt đầu!

Theo thanh âm của trọng tài, mấy người đang hò hét điên cuồng đột nhiên an tĩnh lại, ai cũng đều trợn to mắt nhìn lên lôi đài, tràn ngập mong chờ trận chiến của mười người mạnh nhất sớm bắt đầu!

Hai người đứng cách nhau cả trăm trượng, lúc trọng tài rời khỏi lôi đài thì khí tức trên thân hai người bắt đầu đồng thời tiêu thăng một cách điên cuồng!

- Bộ huynh, tiếp chiêu đi!

Trong nháy mắt khi Lý Thuần Dương đã đề thăng chiến ý tới cực hạn thì bỗng nhiên hét lớn một tiếng, công kích trước tiên!

- Tê tê...

Trong nháy mắt, năng lượng khủng bố liền bao trùm cả lôi đài!

Lý Thuần Dương biết rõ là thua chắc, nhưng cũng không sợ chút nào, từng đạo thần thông huyền ảo của Thiên Vũ môn nhanh chóng bắn ra từ trong tay hắn, chiến, chỉ có loại thực lực tương đương, dốc hết sức đánh thoải mái thế này, hắn mới có thể kiểm nghiệm và đề thăng thực lực của chính mình thật sự!

- Thiên Vũ nhất biến, cuồng phong khởi!

Thanh âm vang dội của Lý Thuần Dương truyền vào trong tai của mọi người, đạo khí bảo kiếm trong tay của hắn, cách xa Bộ Kinh Thiên cả trăm trượng, trước người lóe lên một đạo quang mạc, trong nháy mắt, vô số đạo kiếm quang giống như cuồng phong quét loạn đột nhiên bắn về phía Bộ Kinh Thiên!

Bộ Kinh Thiên quát nhẹ một tiếng, thân hình cao to sừng sững giống như tiêu thương bước lên phía trước nửa bước, bàn tay đột nhiên kết xuất một đạo thủ ấn, xuất ra một chuỗi lăng không!

- Rầm rầm....

Một tiếng nổ cực lớn nhất thời vang lên, chỉ một chuỗi cực kỳ đơn giản đã có thể chặn lại đợt công kích đầu tiên của Lý Thuần Dương!

- Thiên Vũ nhị biến, phong vân động!

Không hề dừng lại, Lý Thuần Dương liền xuất ra đạo công kích thứ hai ngay lập tức!

Lúc này, tuyệt học mà Lý Thuần Dương thi triển ra hiển nhiên chính là tuyệt học chí cao Thiên Vũ cửu biến chỉ thua mỗi tuyệt học tối cao của Thiên Vũ Môn là Vũ Hóa Phi Thăng Kinh mà thôi!

Theo tiếng nói của Lý Thuần Dương, bầu trời phía trên lôi đài bỗng nhiên truyền tới một cỗ năng lượng ba động rất khủng bố, phong vân biến sắc!

Công kích càng cường đại hơn lần thứ hai ngưng tụ lại hướng về phía Bộ Kinh Thiên!

Nhân thần cuồng ngạo của Bộ Kinh Thiên giống như chẳng động chút nào, vẫn cứ bước lên nửa bước như cũ, đột nhiên vung chưởng lần hai!

Chưởng lực cực kỳ khủng bố giống như một ngọn núi hùng vĩ ngưng tụ thành, dễ dàng chặn lại đạo công kích thứ hai của Lý Thuần Dương!

Hai tròng mắt của Dương Thiên Lôi phát ra quang mang bảy màu nhàn nhạt, tâm thần toàn thân giống như đã hoàn toàn dung nhập vào trong trận chiến của đối phương, ghi nhớ từng động tác và năng lượng nhỏ nhất của Bộ Kinh Thiên và Lý Thuần Dương vào trong đầu của mình!

Thương Huyền Bác cũng nhìn về phía lôi đài, bất quá tâm thần của hắn đều hoàn toàn tập trung lên người Bộ Kinh Thiên!

Ở trong lòng hắn, đợt thi đấu lần này, Bộ Kinh Thiên mới là đối thủ thật sự của hắn!

Bát diện linh lung tiểu bạch long Thương Huyền Bác, quân lâm thiên hạ tiểu hắc long Bộ Kinh Thiên! Hai người tuy là rất nổi danh ở tu luyện giới, nhưng Thương Huyền Bác biết rõ chính mình thủy chung đều ở dưới Bộ Kinh Thiên, không phải thực lực của Bộ Kinh Thiên mạnh hơn mà bởi vì hắn là đệ tử của Tạo Hóa Môn, là đệ tử của đệ nhất phái trong tu luyện giới hiện nay!

Cho nên, hắn đã chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi. Hắn muốn cho tất cả mọi người biết, hắn mạnh hơn Bộ Kinh Thiên, hắn mới là quân lâm thiên hạ!

Về phần Dương Thiên Lôi thì đúng là đã từng cho hắn áp lực rất lớn.

Nhưng hiện tại, hắn đã không thèm quan tâm tới Dương Thiên Lôi nữa. Trận chiến sinh tử, theo như hắn thấy, bất quá chỉ là đơn phương giết chóc mà thôi!

Đồng dạng, trăm vạn tu luyện giả, ngoại trừ mấy vị Thần đạo cao nhân ra thì mấy đệ tử có cảnh giới Tiên thiên đều ngơ ngác nhìn vào trận chiến, loại chiến đấu kinh khủng cỡ này để cho bọn rõ ràng cảm ứng được sự cường hãn của cảnh giới Thần đạo, đây là chuyện mà cảnh giới Tiên thiên căn bản không thể bằng được!

Theo những công kích càng ngày càng cường hãn của Lý Thuần Dương, vẻ mặt của Bộ Kinh Thiên vẫn không biến hóa chút nào, chỉ là khí tức trên người hắn lại ngày càng mạnh hơn mà thôi, mỗi khi Lý Thuần Dương công kích một lần thì hắn liền nhẹ nhàng bước lên trước nửa bước, sau đó lại xuất ra một chưởng để ngăn cản công kích của Lý Thuần Dương, hắn hoàn toàn có khả năng tấn công, thế nhưng hắn lại không làm, giống như đang muốn chờ đòn công kích tiếp theo của Lý Thuần Dương vậy!

Mấy người tu vi thấp không hiểu gì hết còn tưởng là Bộ Kinh Thiên đã hoàn toàn bị Lý Thuần Dương áp chế. Thế nhưng mấy người cảnh giới Thần đạo thì lại biết, công kích hiện tại của Lý Thuần Dương, thậm chí còn không ép được Bộ Kinh Thiên xuất vũ khí ra!

Lý Thuần Dương nhìn như đã khống chế được thế cục, kỳ thực mới chính là người bị động! Mọi người đều biết, Bộ Kinh Thiên không động thì thôi, một khi đã động thì nhất định là sẽ khiến trời long đất lở!

- Thật sự là rất mạnh... xem ra muốn từ trên người Lý Thuần Dương thấy được thực lực thật sự của hắn, e là không có khả năng rồi...

Thương Huyền Bác nghĩ thầm trong lòng, nhân thần chậm rãi thản nhiên hơn rất nhiều. hiển nhiên là hắn đã không trông mong vào việc Lý Thuần Dương có thể buộc Bộ Kinh Thiên xuất ra thực lực thật sự của mình. Nếu đã như vậy thì trận chiến này có xem nữa thì cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Bất quá, vẻ mặt của Dương Thiên Lôi vẫn chuyên chú như cũ, có khi còn lộ ra vẻ mặt suy tư nữa.

Thiên Vũ tam biến, Thiên Vũ tứ biến, Thiên Vũ ngũ biến...

Mãi cho tới lúc Lý Thuần Dương thi triển ra Thiên Vũ bát biến luôn rồi, đồng thời cũng bị Bộ Kinh Thiên xuất ra ba chưởng chống đỡ, Bộ Kinh Thiên vẫn luôn im lặng bỗng nhiên cuồng ngạo mà nói:

- Hy vọng là Thiên Vũ cửu biến có thể để ta cảm thụ được một chút uy hiếp!

- Như người mong muốn!

Lý Thuần Dương hét lớn một tiếng:

- Thiên Vũ cửu biến, ngã vi tôn!

Theo ba chữ ‘ngã vi tôn’ vang vọng đất trời của Lý Thuần Dương, thân thể của hắn chậm rãi bay lên trời, khí tức quanh thân trong nháy mắt liền điên cuồng tiêu thăng lần nữa, nhưng pháp lực vốn như núi như biển đột nhiên lại biến mất hoàn toàn, giống như dângưng tụ vào trong thân thể của hắn vậy, đúng lúc này, trong mắt Dương Thiên Lôi chưa từng nhìn thấy Thiên Vũ cửu biến đột nhiên lộ ra một tia kinh ngạc!

Mà đa số những tu luyện giả có mặt ở trường diễn võ này cũng chưa từng nhìn thấy Thiên Vũ cửu biến, nên cũng mở to hai mắt ra nhìn!

Trên hai vai của Lý Thuần Dương cứ nhiên phát ra hai tiếng ‘phốc phốc’ sau đó liền xuất hiện hai cái cánh dài khoảng ba thước thật lớn!

Cặp cánh kia trắng muốt, phát ra từng đạo quang mang màu trắng!

- Người chim?

Trong lòng Dương Thiên Lôi nhin không được mà hiện ra từ này, đây không phải là cánh thiên sứ mà hắn thường thấy trong trò chơi sao?

- Rầm rầm...

Đôi cánh thật lớn kia của Lý Thuần Dương đột nhiên huy động, trong nháy mắt đã giống như xé rách hư không, toàn thân hóa thành một đạo lưu quang, lấy tốc độ kinh khủng tới cực điểm, người kiếm hợp nhất tấn công về phía Bộ Kinh Thiên!

Trong nháy mắt này, đồng tử mắt của Bộ Kinh Thiên đột nhiên co lại, song chưởng trong nháy mắt cũng kết xuất từng đạo pháp quyết, chân trái bỗng nhiên bước một bước thật nhanh về phía trước, dưới chân phát ra một tiếng nổ vang, mặt đất đã dung hợp với kết giới cường hãn không gì sánh được cứ nhiên lại sụp xuống nửa thước, cùng lúc đó, Bộ Kinh Thiên hơi cung người lại, hóa chưởng thành quyền, xuất ra một quyền!

- Tê.

Một nắm đấm màu vàng cực lớn, phát ra âm thanh tê tê kinh khủng nhanh như chớp bay về phía Lý Thuần Dương người kiếm hợp nhất! Những nơi mà nắm đấm màu vàng cực lớn kia đi qua, đất trời bỗng nhiên tối sầm lại, hình thành một đạo quỹ đạo màu đen, giống như một con cự long màu đen đang rít gào!

Quyền phá hư không!

- Âm âm!

Một tiếng nổ vang trời, thân hình gấp lại của Bộ Kinh Thiên vẫn bất động như cũ. Nhưng Lý Thuần Dương hóa thành người chim lại bị bắn ngược về sau, mãi cho tới lúc đụng vào kết giới thì mới rơi thẳng xuống đất!

Khóe miệng trào ra máu tươi, đôi cánh cực lớn màu trắng trên vai cũng chậm rãi biến mất.

- Ta thua!

Lý Thuần Dương chậm rãi hít sâu vào một hơi, lau đi máu tươi trên miệng, trầm giọng nói. Hắn đã bị thương nặng rồi. Tuy là hắn vẫn còn khả năng chiến đấu, nhưng hắn lại dứt khoát chọn thua. Hắn không cần phải để lộ toàn bộ thực lực trước mặt Bộ Kinh Thiên làm gì. Bởi vì ngay từ đầu thì hắn đã biết, trận chiến này nhất định sẽ thua. Đã biết là không thể thắng được mà còn cố liều mạng thì đúng là không khôn ngoan. Tuyệt học tối cao của Thiên Vũ Môn là Vũ Hóa Phi Thăng Kinh, hắn cần phải giữ lại để chiến thắng được đối thủ có thực lực ngang với mình.

- Đa tạ.

Bộ Kinh Thiên ngạo nghễ nói. Nói xong liền lẳng không phi hành chậm rãi bay về phía ghế tuyển thủ. Thân hình cao to vĩ ngạn, thần tình lãnh khốc cuồng ngạo trong nháy mắt liền khiến cho vô số người điên cuồng hò hét.

Không thể nghi ngờ, thực lực cường hãn mà Bộ Kinh Thiên biểu hiện ra liền chinh phục được vô số tu luyện giả!

Còn Lý Thuần Dương lại không hề nổi giận chút nào, cũng lẳng không phi hành về phía ghế tuyển thủ.

- Trận đầu Bộ Kinh Thiên của Tạo Hóa Môn thắng, được ba phần! Xin mời tuyển thủ trận thứ hai là Phong Linh Nhi của Trảm Không kiếm phái và Thương Mang Tử của Thương Huyền Phủ lên đài!

Theo tiếng tuyên bố của trọng tài, một trận tiếng chuông réo rất trong nháy mắt liền vang lên trên bầu trời, thân ảnh mạn diệu lả lướt của Phong Linh Nhi ngưng không phi hành tới giữa lôi đài. Cùng lúc đó, Thương Mang Tử của Thương Huyền Phủ cũng đi lên giữa lôi đài với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Phong Linh Nhi tất thắng!

- Thương Mang Tử tất thắng!

Trong nháy mắt, dưới lôi đài, chỗ của Trảm Không kiếm phái, Vu gia bảo và Tinh Diệu thương hội liền bắt đầu hò hét điên cuồng để trợ úy. Đồng dạng, Thương Huyền Phủ cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế liền la lớn lên Thương Mang Tử tất thắng!

Thế nhưng, nháy mắt sau, liền bị nhấn chìm trong tiếng hò hét tên của Phong Linh Nhi.

Không thể không nói, mỹ nữ lúc nào cũng được hoan nghênh hơn nam nhân. Phong Linh Nhi nói thế nào đi nữa thì cũng có thể coi là đại mỹ nữ, thân thể mạn diệu lả lướt kia cùng với gương mặt xinh đẹp của nàng liền được vô số người tới góp vui ủng hộ!

Hơn nữa, khí tức cường đại của Phong Linh Nhi từ lâu đã được công nhận là hàng đầu trong số mười vị Thần đạo cao thủ. Tuy rằng không cao được như Thương Huyền Bác và Bộ Kinh Thiên, nhưng cũng đủ để ăn đứt Thương Mang Tử. sắc mặt ngưng trọng của Thương Mang Tử rất dễ phát hiện, hẳn căn bản không nắm chắc phần thắng trong trận chiến này!

Thế nhưng, lúc trận đấu của hai người chính thức bắt đầu thì lại khiến cho mấy tu luyện giả ở đây khá bất ngờ.

Phong Linh Nhi giống như cũng không cường đại như mọi người nghĩ. Ngay từ đầu đã bị Thương Mang Tử áp chế. Cư nhiên chỉ có thể ứng phó!

Hơn nữa loại áp chế này lại khác với áp chế trong trận đầu tiên của Bộ Kinh Thiên và Lý Thuần Dương, bởi vì lúc đó Bộ Kinh Thiên trấn tĩnh tự nhiên, căn bản là cố ý để bị như vậy.

407. Chương 392: Phản Kích Kinh Người.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 392: Phản kích kinh người.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mà hiện tại, Phong Linh Nhi lại có điểm đỡ trái hờ phải.

- Kỳ quái...

Trong lòng Dương Thiên Lôi âm thầm cảm thấy buồn bực:

- Tại sao nàng lại cố tình không bộc lộ thực lực của mình?

Đã sớm biết được bí mật của Phong Linh Nhi từ miệng mấy người Phong Vô Kỵ, Dương Thiên Lôi đương nhiên không tin là Phong Linh Nhi chỉ có chút thực lực ấy. Nhưng lại không rõ vì sao Phong Linh Nhi lại làm vậy.

Đồng dạng, hai người Triệu Sang và Lý Tiêu cũng chẳng rõ tại sao, đều kèm lòng không được mà nhìn về phía Phong Vô Kỵ đang ngồi ở chủ tịch đài, khi thấy vẻ mặt của Phong Vô Kỵ chẳng có bất kỳ dị dạng gì thì hai người mới yên lòng.

Đám người Dương Thiên Lôi thì không rõ lắm chuyện gì đang xảy ra, nhưng Phong Vô Kỵ lại biết rõ, bởi vì đây là kết quả sau khi hắn và Phong Linh Nhi thương lượng qua lúc này.

Thương Mang Tử là đệ tử của Thương Huyền Phủ.

Mặc dù không thể từ trên người của Thương Mang Tử lý giải được thực lực thật sự của Thương Huyền Bác, nhưng ít ra cũng có thể biết được chút ít.

Cho nên, Phong Vô Kỵ để cho Phong Linh Nhi làm ra vẻ yếu thế để kích ra thực lực thật sự của Thương Mang Tử. Để Phong Linh Nhi có thể nhận thức được rõ ràng hơn về tuyệt học của Thương Huyền Phủ. Như vậy thì lúc gặp phải Thương Huyền Bác. Nàng có thể tạo ra nhiều trường hợp ‘ngoài ý muốn’ hơn nữa để có cơ hội giết chết Thương Huyền Bác.

Thương Mang Tử vốn tưởng là trận đấu này chẳng có được mấy phần hy vọng thắng, cho nên ngay từ đầu liền không giữ lại gì. Trực tiếp thi triển ra tuyệt học của Thương Huyền Phủ là Thương Huyền Phệ Thần Quyết, hy vọng có thể khiến đối thủ trở tay không kịp, chiếm được tiên cơ.

Để hắn hưng phấn chính là hắn cứ nhiên đã làm được!

Điều này khiến cho Thương Mang Tử có thêm tự tin rất nhiều, trong nháy mắt, dũng khí liền tăng vọt, từng đạo thần thông pháp thuật nhẹ nhàng lưu loát phát ra từ trong tay của hắn, khiến cho Phong Linh Nhi ứng phó không kịp. Nguy hiểm gia tăng!

Nhưng mỗi lần thấy Phong Linh Nhi sẽ thua thì lại nàng lại kêu khēmột tiếng, phảng phất giống như một tiểu vũ trụ phát nổ vậy, trong nháy mắt pháp lực bản thân lại đề thăng hơn phân nửa, thoát được kết cục bại trận trong hiểm nghèo. Hơn nữa gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia lại lộ ra thêm một tia thống khổ, càng thêm trắng bệch.

Thương Mang Tử liền kết luận là Phong Linh Nhi cũng như đèn sắp cạn dầu mà thôi. Cho nên chiến ý lại tăng cao hơn nữa, sau khi thi triển xong Thương Huyền Phệ Thần Quyết thì lại không chút do dự mà xuất ra Thương Huyền Chiến Thần Quyết càng cường đại hơn nữa!

Trong nháy mắt, khí tức toàn thân càng trở nên cường đại hơn. Tuy rằng thân thể cũng không biến hóa chút nào. Nhưng lại có cảm giác giống như Chiến Thần hàng lâm. Thoáng cái đã vĩ ngạn hơn mấy lần, càng kinh khủng hơn mấy lần. Mỗi lần công kích đều mang theo uy lực như núi băng đổ sụp. Khiến cho Phong Linh Nhi né tránh càng thêm vất vả, tình thế càng lúc càng trở nên nguy cấp!

- Ha ha ha... Phong Linh Nhi. Người cũng chỉ biết rúc đầu trốn thôi sao? Có bản lĩnh thì đánh một trận đàng hoàng với Thương Mang Tử ta! Còn nếu không có bản lĩnh thì chịu thua sớm đi!

Mắt thấy Phong Linh Nhi đã sắp không chống đỡ nổi nữa. Thương Mang Tử liền cười một tràng rồi ngạo nghễ nói. Toàn thân dưới tác dụng của tâm pháp Thương Huyền Chiến Thần Quyết đều phát ra vẻ cuồng ngạo và phong phạm cường giả không ai bì nổi.

- Hừ, người chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao? Nếu như không có biện pháp đánh bại ta thật sự thì ai thắng ai thua vẫn còn chưa biết chắc đâu! Khụ khụ...

Thân hình của Phong Linh Nhi lướt nhanh tới. thanh âm thanh thúy mang theo một tia suy yếu nhưng lại nói rất quật cường. Vô luận là thanh âm hay khí tức của nàng cũng đều giống như đã tới cực hạn.

- Được lắm! Nếu đã như vậy thì để ta cho người xem công kích cực mạnh của Thương Mang Tử ta!

Thương Mang Tử lạnh giọng nói, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Chiến Thần là ta, ta là chiến thần! Phá!

Theo thanh âm của Thương Mang Tử, năng lượng thiên địa đột nhiên hội tụ lại chỗ hẩn với tốc độ rất kinh khủng. Theo như trăm vạn tu luyện giả ở đây xem thì mỗi người đều thấy rõ, thân thể của Thương Mang Tử cư nhiên lại bành trướng lên gấp đôi, cơ thịt, gân mạch, xương cốt toàn thân đều phát ra tiếng rầm rắc thanh thúy, giống như đã biến thành chiến thần thật sự vậy, ngay cả thanh kiếm lớn trong tay, trong nháy mắt cũng biến thành to lớn không gisánh được. Một kiếm chém ra, nhất thời, một đạo kiếm quang cực lớn phát ra khí tức hủy thiên diệt địa, chém về phía Phong Linh Nhi với tốc độ kinh người!

- Mạnh thật!

- Lợi hại thật!

- Mỹ nữ gặp nạn rồi!

Trong đám người nhất thời phát ra từng đợt kinh hô, tuyệt đại đa số người ở đây đều đã thấy được bộ dạng suy yếu của Phong Linh Nhi. Tâm của vô số đệ tử trong Trảm Không kiếm phái, Vu gia bảo, Tinh Diệu thương hội nhất thời liên giật thót lên. Hai mắt trừng lớn, khẩn trương tới cực điểm, trong lòng đông đảo đệ tử của Tinh Diệu thương hội chỉ là hơi thất vọng mà thôi, chứ không quan tâm thật sự như Trảm Không kiếm phái và Vu gia bảo.

Bản thân mấy đệ tử của Tinh Diệu thương hội chỉ là vãng mệnh ủng hộ Trảm Không kiếm phái mà thôi. Bọn họ cũng không hiểu, tại sao lại phải ủng hộ Trảm Không kiếm phái? Trong bát đại môn phái, thực lực của Trảm Không kiếm phái vô luận là thế nào đi nữa cũng chẳng phải mạnh nhất. muốn ủng hộ thì cũng có thể ủng hộ Tạo Hóa Môn, Thương Huyền Phủ hoặc Long Tượng cốc thì đúng hơn, nhưng lúc bọn họ vừa tới thì lại được lệnh là phải ủng hộ Trảm Không kiếm phái. Cũng may là Trảm Không kiếm phái cũng biểu hiện ra thực lực khá cường hãn, khiến cho trong lòng của bọn họ dễ chịu hơn rất nhiều. Nhưng hiện tại, Phong Linh Nhi cư nhiên lại không thắng nổi cả Thương Mang Tử, điều này thật sự khiến bọn họ thất vọng. Thế nhưng, đúng lúc này, trên người Phong Linh Nhi vẫn luôn bị áp chế đột nhiên vang lên tiếng chuông ngân thanh thúy uyển chuyển vô cùng êm tai!

Tiếng chuông kia phẳng phát như tạp loạn vô chương, thế nhưng mỗi hồi chuông lại vang vọng trong lòng tất cả tu luyện giả có mặt ở đây. Cũng chẳng tới lúc này, mọi người đột nhiên mới ý thức được một vấn đề, trong quá trình chiến đấu kịch liệt tới như vậy mà trên người Phong Linh Nhi vẫn không phát ra chút thanh âm nào, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy sẽ thất bại thì lại vang lên. Hơn nữa thanh âm đó lại còn chấn động nhân tâm như vậy!

Cùng lúc đó, mọi người cũng cực kỳ sửng sốt thấy được một màn!

Phong Linh Nhi mãi lo né tránh trong nháy mắt cư nhiên lại ổn định được thân hình, giống như là đối mặt với cỗ kiếm quang không thể né tránh kia vậy. Bàn tay như ngọc của nàng xẹt qua từng đạo tàn ảnh, nhìn như thông thả nhưng thật ra đã nhanh tới cực hạn mà xuất ra từng đạo thủ ấn!

408. Chương 393: Cửu Trọng Liên Châu, Xuyên Thấu Tiến!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 393: Cửu trọng liên châu, xuyên thấu tiến!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong mắt của Triệu Sang, Lý Tiêu, Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm nhất thời phát ra hai đạo tinh quang!

Theo thủ ấn của Phong Linh Nhi, thanh âm réo rắt âm tai của nàng cũng đột nhiên vang lên: - Thủ kiếm, ngưng kiếm, bách kiếm, hóa kiếm, cước kiếm, thiên sát, khai sơn, liệt địa, phá thiên!

Theo chữ Thiên ra khỏi miệng, một đạo kiếm quang bằng bạc, kinh khủng, cực lớn mang theo uy áp kinh người trong nháy mắt liền vượt xa khí thế của Thương Mang Tử. Tấn công về phía đạo kiếm quang của Thương Mang Tử!

- Oanh!

Một tiếng nổ vang trời, thân thể nguyên bản trông như chiến thần của Thương Mang Tử cư nhiên không chịu nổi một kích, trực tiếp bị hất bay như một con diều đứt dây! Người còn chưa rơi xuống đất thì hắn đã phun ra một ngụm tiên huyết đỏ tươi. Mãi cho tới lúc đụng vào kết giới thì mới rơi thẳng xuống bên lồi đài, hôn mê!

Còn Phong Linh Nhi nguyên bản nhìn có vẻ yếu thế, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị Thương Mang Tử đánh bại thì lúc này, gương mặt xinh đẹp kia lại mang theo vẻ hững hờ trong trẻo nhưng không kém phần lạnh lùng, trên người giống như phát ra ánh sáng, mỉm cười thản nhiên đứng đó!

Khiếp sợ, khiếp sợ tuyệt đối!

Ngay cả Lý Tiêu và Triệu Sang cùng với Trương Tử Hàm và đông đảo Thần đạo cao thủ đã biết rõ là Phong Linh Nhi sẽ không bại cũng vô cùng khiếp sợ!

Thậm chí ngay cả tên Dương Thiên Lôi biến thái cũng cảm thấy kinh ngạc!

Trảm Không Kiếm Quyết mà Phong Linh Nhi xuất ra bất quá chỉ tới tâm pháp tầng chín của Trảm Không kiếm quyết mà thôi, đệ tử Tiên thiên cấp chín là có thể làm được. Thế nhưng, sở dĩ có thể khiến cho mọi người khiếp sợ chính là trong nháy mắt, Phong Linh Nhi liền có thể thi triển hoàn tất từ tầng một tới tầng chín, hơn nữa còn ngưng tụ sức mạnh của chín tầng làm một. Đồng thời xuất ra rất oanh liệt!

Chính là ngay cả Thần đạo cấp bốn và Thần đạo cấp năm như hai người Triệu Sang và Lý Tiêu cũng không cho là mình có thể làm được như vậy!

Người ở đây, ngoại trừ mấy vị cao thủ tuyệt đỉnh ra thì chỉ sợ có mỗi mình tên biến thái Dương Thiên Lôi là làm được. Đương nhiên, Dương Thiên Lôi không chỉ có thể làm được, hơn nữa còn làm tốt hơn cả Phong Linh Nhi kia.

Bởi vì Huyền Thiên chân kinh thần bí trong cơ thể hắn sở hữu công năng biến thái là có thể thể hợp nhiều loại thần thông pháp thuật lại làm một. Dương Thiên Lôi căn bản không cần phải nhanh chóng thi triển ra từ tầng một tới tầng chín như Phong Linh Nhi. Hắn chỉ cần một chiêu mà thôi!

Nhưng Dương Thiên Lôi vẫn rất kinh ngạc, bởi vì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người có thể thi triển ra chín tầng tâm pháp trong một khoảng thời gian nháy mắt ngắn ngủi như vậy, đồng thời dưới sự khống chế của thần niệm, đồng thời xuất ra, đòn công kích chất chồng dữ dội như vậy!

Sau một thoáng khiếp sợ, toàn bộ trường diễn võ liền vang lên tiếng hoan hô và ủng hộ như sóng trào, tên của Phong Linh Nhi lại vang vọng toàn bộ trường diễn võ như cũ!

Một vị trọng tài nhanh chóng mang Thương Mang Tử bị trọng thương ra chỗ khác, giao lại cho Thương Huyền Phủ. Sắc mặt của Thương Huyền Không và Thương Huyền Bác đều trở nên cực kỳ khó coi, còn Liễu Như Yên của Dược Vương Cốc thì mỉm cười thản nhiên mà xuất hiện trước mặt đệ tử của Thương Huyền Phủ. Bởi vì nàng biết Dược Vương cốc có thể có được một vụ làm ăn. Vết thương của Thương Mang Tử mặc dù có thể dùng thời không pháp tắc để phục hồi, nhưng cũng không phải chỉ một hồi là có thể khỏi ngay. Qua giờ ngọ sẽ tiến hành hiệp hai, căn bản không thể nào kịp. Cho nên chỉ có Dược Vương cốc xuất thủ thì hắn mới có thể hồi phục tới trạng thái đỉnh phong trước giờ ngọ để tham gia trận tranh tài được!

- Trận thứ hai, Phong Linh Nhi của Trảm Không kiếm phái thắng!

Sau khi trọng tài vừa tuyên bố kết quả trận đấu xong thì thanh âm ủng hộ nhiệt liệt nhất thời lại càng lớn hơn!

- Xin mời tuyển thủ trận thứ ba là Trương Tử Hàm của Trảm Không kiếm phái và Mộ Dung Tiển của Xạ Thương tông lên đài!

Theo tiếng nói của trọng tài, cái tên Phong Linh Nhi đang vang vọng khắp trường diễn võ nhất thời giống như đã được hẹn trước, trong nháy mắt liền đổi thành tên của Trương Tử Hàm, hơn nữa càng kinh người hơn chính là cư nhiên lại càng trở nên điên cuồng, tâm tê liệt phê hơn, có tiếng thét chói tai xen lẫn tiếng hò hét trực tiếp vang vọng lên tận trời xanh, trong phạm vi cả trăm ngàn dặm cũng có thể nghe được!

Lúc Trương Tử Hàm biểu diễn liền bằng vào thực lực cường hãn và tuyệt thế phong tư mà thu được vô số sự ủng hộ và hâm mộ, mà trong vòng ba ngày ngắn ngủi, nàng cư nhiên lại vô thanh vô tức tấn thăng lên tới Thần đạo trong truyền thuyết, không thể nghi ngờ, mặc kệ là lần này nàng xếp hạng mấy trong thập cường đi nữa thì cũng được vô số người thừa nhận!

Không thể nghi ngờ, Trương Tử Hàm chính là người được hâm mộ nhất trong lòng của vô số tu luyện giả! Mặc dù tất cả mọi người đều rõ ràng là Trương Tử Hàm vừa mới bước vào Thần đạo rất có thể không thể thắng được bất kỳ đối thủ nào!

Mộ Dung Tiễn là võ si (người mê võ) của Xạ Thương Tông, trong lòng chỉ có tiền, duy nhất mỗi mình tiền!

Đối mặt với tiếng hoan hô như vỡ trời này, hầu như toàn hoàn chỉ gọi tên của Trương Tử Hàm, trong lòng của Mộ Dung Tiễn cũng không buồn chút nào, chỉ có chiến ý là càng cao hơn!

Chiến!

Đây là mục đích duy nhất của hắn khi tham gia đại hội thi đấu lần này, không có thắng bại, không có vinh nhục, chỉ có chiến ý dâng cao, những đối thủ gặp phải, đối với hắn mà nói chính là đối tượng để tôi luyện chính mình. Về phần thắng thua, hắn căn bản không quan tâm, bao gồm cả vinh dự của Xạ Thương Tông hắn cũng không thêm quan tâm chút xíu nào.

Lúc Mộ Dung Tiễn lên đài, Trương Tử Hàm cũng đồng thời hạ xuống.

Trận chiến còn chưa bắt đầu mà đôi mắt sáng lấp lánh như sao trời của Mộ Dung Tiễn đã tập trung nhìn chằm chằm vào thân ảnh tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm.

Đối mặt với Trương Tử Hàm khuynh quốc khuynh thành như nữ thần, bất luận đệ tử trẻ tuổi bình thường nào khác, hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ có một chút dị dạng, cho dù là kẻ địch cũng không ngoại lệ. Thế nhưng trong đôi mắt của Mộ Dung Tiễn lại khiến cho mọi người có cảm giác là hắn căn bản không giống như đang nhìn một nữ nhân mà chỉ là đang nhìn một đối thủ mà thôi!

Bởi trong nháy mắt khi ánh mắt của hắn nhìn về phía Trương Tử Hàm, trên người của hắn đã hiện lên chiến ý vô cùng cường liệt!

Mà Trương Tử Hàm đối diện với cái nhìn của đối phương thì khí tức toàn thân cũng nhanh chóng tăng lên, đôi mắt tuyệt mỹ của nàng nháy mắt cũng giống như ẩn chứa cả một thế giới băng tuyết, khiến nàng từ một tiểu bạch thỏ ôn nhu thuần khiết hóa thành một nữ thần băng tuyết phát ra khí tức băng hàn lạnh thấu xương, cực tuyệt người ngoài ngàn dặm!

Vô luận là khí tức hay chiến ý thì Trương Tử Hàm vừa mới bước vào Thần đạo cư nhiên không thua kém Mộ Dung Tiễn chút nào, thậm chí còn cường đại hơn!

Toàn bộ lôi đài tĩnh lặng nhất thời bị chiến ý cường đại của hai người bao trùm, trở nên lặng ngắt như tờ!

- Hai vị tuyển thủ đã chuẩn bị xong chưa?

Trọng tài trầm giọng hỏi.

Mộ Dung Tiễn và Trương Tử Hàm đều đồng thời gật đầu. Lúc thanh âm hô ‘Trận đấu bắt đầu’ của trọng tài vừa vang lên thì thân ảnh của Mộ Dung Tiễn nhất thời nhoáng lên, biến thành một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt liền bắt đầu xoay tròn quanh Trương Tử Hàm!

Cùng lúc đó, một đạo hoa quang hiện lên. Một cây cung lớn hình dạng cổ xưa cao gần bằng thân hình của Mộ Dung Tiễn liền xuất hiện trong tay hắn, sau lưng của hắn thì xuất hiện một bao cung tên thật lớn, trong đó đựng đầy những mũi tên nhọn phát ra hàn quang lấp lánh!

Ngay lúc Mộ Dung Tiễn nhanh chóng di chuyển thì cũng phát ra tiếng kêu khê, hai tay cố sức kéo dây cung, cung người dụng lực, cây cung lớn kia đột nhiên phát ra quang mang chói mắt!

Tên đã lên dây, cong như trăng tròn!

Phật!

Viu viu viu!

Trong nháy mắt liền phát ra từng tiếng xé gió, cả trăm ngàn đạo tiên quang mang theo khí tức kinh khủng không gì sánh được, lấy tốc độ kinh người lao về phía Trương Tử Hàm!

Trong cả trăm ngàn đạo tiên quang kia chỉ có duy nhất một cái làm mũi tên thật, còn lại tất cả đều là pháp lực của Mộ Dung Tiễn ngưng tụ thành!

Thế nhưng ngoại trừ bản thân Mộ Dung Tiễn và các cao thủ cấp cao ra thì căn bản không ai có thể nhận ra cái nào là thật, cái nào là giả! Hơn nữa Trương Tử Hàm có thể cảm ứng được, vô luận là thật hay giả, uy lực của mỗi đạo tiên quang cũng khó mà đo nổi!

Không chút do dự, Trương Tử Hàm liền quát nhẹ một tiếng, trong nháy mắt, hai tay liền kết xuất từng đạo thủ ấn, quanh thân nhất thời cũng phát ra trăm ngàn đạo kiếm quang bàng bạc, thần niệm dung nhập vào không gian xung quanh, huy động kiếm quang nghênh hướng về phía mấy đạo tiên quang của Mộ Dung Tiễn!

- Tiễn tùy tâm chí đấu phi long, nuốt cả đất trời phá cao xanh!

Để mọi người kinh ngạc chính là lúc thanh âm của hắn phát ra thì đồng tiên quang hắn bắn ra cứ nhiên lại giống như hóa thành từng đạo phi long nuốt hết cả đất trời, sở hữu linh tinh, cứ nhiên xoay quanh, bay lượn, né tránh kiếm quang của Trương Tử Hàm mà lao thẳng về phía Trương Tử Hàm lần nữa!

Một chiêu!

Chỉ một chiêu nhưng vô si Mộ Dung Tiễn đã bày ra thiên phú và thực lực kinh người của hắn!

Cho dù là tông chủ của Xạ Thương Tông, lúc thấy Mộ Dung Tiễn trực tiếp thi triển ra một chiêu cường hãn như vậy cũng thoáng kinh ngạc!

Trong mắt của Phong Vô Kỳ, Triệu Sang, Lý Tiêu, Dương Thiên Lô, Vu Thanh Nhã cùng với Vu Nhân Kiệt và đông đảo Thần đạo cao thủ cũng lộ ra một tia lo lắng.

Nhưng, đúng lúc này, trên người Trương Tử Hàm đột nhiên lại phát ra quang mang sáng chói, trong vòng mấy trăm trượng quanh người nàng, trong nháy mắt liền ngưng kết ra băng tuyết, ngay cả không khí cũng như đóng băng, ba loại năng lượng băng hệ, thủy hệ, vụ hệ đồng thời phát ra từ trên người của nàng, trong nháy mắt, không gian mấy trăm trượng xung quanh liền hình thành một kết giới băng tuyết vô cùng cường hãn, tạo thành một khối băng toàn thân bị che giấu trong sương mù dày rầy, mọi người căn bản không thể nhìn thấy thân ảnh của Trương Tử Hàm!

- Lĩnh vực không gian?

Phong Vô Kỳ và các Thần đạo cao thủ nhất thời nói với vẻ khiếp sợ.

Lĩnh vực không gian, nghiêm khắc mà nói thì cũng chẳng phải thần thông gì. Bởi vì loại năng lực này cũng không phải thứ mà tu luyện ít ngày mà có thể sở hữu. Dưới tình huống thông thường thì nó chỉ là một loại năng lực thiên phú, chỉ có thông qua truyền thừa mới có thể kế thừa năng lực này. Trong một trăm Thần đạo cao thủ thì có thể có được một người có thể có loại năng lực này, nhưng là nằm ngoài phạm trù năng lực nằm ngoài thần thông pháp lực. Cũng giống như khả năng tâm linh cảm ứng giữa Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm thuộc về một loại dị năng vậy.

Bát diện linh lung tiểu bạch long Thương Huyền Bác, một thân bạch y, phong thần tuấn lãng, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thản nhiên như cũ, nhưng so với ba năm trước đây thì đã thu liễm hơn nhiều. Hắn lúc này, mặc dù vẻ mặt cũng không khác gì. Nhưng khí tức toàn thân đã có biến hóa rất kinh người, giống như một thanh bảo kiếm chưa ra khỏi vỏ, mặc dù kiếm vẫn chưa ra khỏi vỏ nhưng vẫn phát ra phong mang kinh người!

Không ai hoài nghi, lúc gương mặt mỉm cười thản nhiên kia của Thương Huyền Bác mà đột nhiên biến sắc thì sẽ là một kích kinh thiên cỡ nào!

Đối mặt với mấy tiếng hư đó. Thương Huyền Bác chậm rãi quay người về phía đám đệ tử của Thương Huyền Phủ, ánh mắt chỉ là hững hờ phát ra một đạo hàn quang, toàn bộ đám đệ tử của Thương Huyền Phủ lập tức ngừng hô hét, nhìn vào Thương Huyền Bác đầy vẻ cung kính.

Thương Huyền Bác lại chậm rãi quay sang phía trăm vạn tu luyện giả hơi ôm quyền đầy lễ độ, giống như là tỏ vẻ áy náy với mọi người vậy.

Không hổ là bát diện linh lung, hầu như chỉ trong nháy mắt, từng đợt tiếng hư cũng liền chậm rãi biến mất. Đa số mọi người chỉ là không vừa mắt thái độ cuồng ngạo của đám đệ tử Thương Huyền Phủ mà thôi. Nhưng thực lực của Thương Huyền Bác thì đúng là một trong những người có thể tranh chức quán quân. Đối với cường giả, tại thế giới dĩ võ vi tôn thế này thì chẳng ai tiếc rẻ chút tôn kính của mình làm gì!

Nhất là một số nữ tu luyện giả còn trẻ tuổi, nhất thời bị dáng vẻ, khí độ và thực lực của Thương Huyền Bác chinh phục!

Trận chiến này còn chưa bắt đầu nhưng tất cả mọi người đều đã biết trước được kết cục.

Nhưng dù vậy đi nữa thì đây cũng là trận chiến mà đa số tu luyện giả vô cùng mong chờ, nguyên nhân là bởi vì Thương Huyền Bác!

Thậm chí ngay cả ba người Dương Thiên Lôi, Bộ Kinh Thiên và Phong Linh Nhi, trong nháy mắt khi Thương Huyền Bác bước lên đài, ánh mắt liền tập trung hoàn toàn vào hắn!

Bách Lý Tình Không tuy là không phải là đối thủ của Thương Huyền Bác, nhưng mọi người lại có thể từ trận đấu của cả hai người mà nhìn ra được một chút, lý giải được phần nào thực lực thật sự của Thương Huyền Bác!

Trong cảm nhận của Bộ Kinh Thiên thì Thương Huyền Bác chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của hắn!

Theo như cảm nhận của Phong Linh Nhi, nhận được sự ủy thác của Phong Vô Kỵ, vì mạng sống của Dương Thiên Lôi, Thương Huyền Bác cũng là một trong những đối thủ lớn nhất của nàng!

Còn theo như cảm nhận của Dương Thiên Lôi, Thương Huyền Bác có trận chiến sinh tử với hắn, Dương Thiên Lôi há lại có thể không quan tâm? Hắn tuy là sở hữu rất nhiều lợi thế, nhưng cũng không có nghĩa là Thương Huyền Bác không có lợi thế, không tới giây cuối cùng thì thắng thua, ai cũng khó mà đoán được! Cho nên, hắn phải cẩn thận!

- Bách Lý huynh, mời!

Sau khi trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu xong, khí tức trên người của Thương Huyền Bác cũng không hề biến hóa chút nào, ngược lại còn ôn tồn lễ độ quay sang nói với Bách Lý Tình Không, trên mặt của hắn vẫn tràn ngập ý cười thản nhiên. Hành động vô cùng đẹp mắt này nhất thời khiến vô số thiếu nữ thét lên chói tai.

- Con mẹ nó, tên này đúng là khiến người ta cảm thấy buồn nôn, cái loại ngụy quân tử này, thật không biết lúc bị đại ca đánh cho thành đầu heo thì còn giả bộ kiêu này được không?

Vu Tiểu Ưc bực bội nói. Trước đây nhìn bộ dạng ngụy quân tử của Thương Huyền Bác thì hắn đã muốn nôn rồi. Sau ba năm, lần thứ hai nhìn thấy người này, cư nhiên lại càng khiến hắn cảm thấy kinh tởm hơn.

Hầu như cùng một lúc với Vu Tiểu Ưc, mấy tên Phong Mã Ngưu ngồi chỗ Trảm Không kiếm phái cũng làm ra vẻ nôn mửa, giờ chân мэng chữi mấy tiếng.

- Vậy thì ta không khách khí nữa!

Ánh mắt của Bách Lý Tình Không lạnh lùng nhìn về phía Thương Huyền Bác, đối với mấy lễ nghi gì đó của Thương Huyền Bác, hẳn không có hảo cảm chút nào, ngược lại, thân là đương sự như hắn chỉ có một loại cảm giác đang bị sỉ nhục. Bởi vì bộ dạng này của Thương Huyền Bác, rõ ràng là không xem hắn ra gì, thậm chí có thể nói là căn bản không để ý tới hắn. Nếu như là Bộ Kinh Thiên thì hẳn có thể làm mấy trò này không? Còn có thể không thêm thay đổi khí tức chút nào như vậy hay không?

Bề ngoài cũng phong thần tuấn lãng, nhưng trên mặt lại đầy rẫy một cỗ tàn nhẫn, Bách Lý Tình Không có vài phần tương tự như Bách Lý Thiên Thiên trực tiếp xuất ra một đòn cường đại nhất của mình, phát tiết sự phẫn nộ khi bị coi thường của mình!

- Rầm rầm rầm!

Trong nháy mắt, từng đạo tiếng nổ vang kinh khủng liên vang vọng khắp trường diễn võ, Bách Lý Tình Không đang phẫn nộ liên phê bày ra thực lực vượt xa bình thường. Thế nhưng, dù hắn có điên cuồng công kích đi nữa thì Thương Huyền Bác lại có thể nhẹ nhàng hóa giải tất cả. Tuyệt kỹ mà hắn thi triển bất quá cũng chỉ là Thương Huyền Phệ Thần Quyết mà Thương Mang Tử đã thi triển mà thôi, nhưng cùng một loại thần thông, xuất ra từ trong tay Thương Huyền Bác lại phát ra uy năng vô thượng vô cùng thần kỳ. Căn bản không phải thứ mà Thương Mang Tử có thể sánh được!

Ngắn ngủi vài phút sau, bàn tay thon dài của Thương Huyền Bác trở nên phiêu hốt bất động như gợn sóng, chưởng ẩn nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng nhưng cư nhiên lại điên cuồng lao tới trước ngực của Bách Lý Tình Không!

Không hề có tiếng nổ gì, năng lượng toàn thân của Bách Lý Tình Không trong nháy mắt giống như hoàn toàn tan biến, nhẹ nhàng bay ra ngoài như một chiếc lá rụng bị gió cuốn đi. Chậm rãi rơi xuống đất, sau đó không đứng lên được nữa!

- Đa tạ đã nhường!

Thương Huyền Bác mỉm cười, thần nhiên ôm quyền nói.

410. Chương 394: Ngụy Quân Tử, Cường Đại.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 394: Ngụy quân tử, cường đại.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bởi vì bọn họ đương nhiên biết rõ chuyện của Mộ Dung Tiễn. Vô si Mộ Dung Tiễn đúng là người mạnh nhất trong số mấy đệ tử trẻ tuổi của Xạ Thương Tông. Đáng tiếc là tính cách của hắn đã định trước là không thể thu được chương giáo truyền thừa của tông chủ Xạ Thương Tông, nhưng dù vậy, lúc này đây, thực lực mà hắn phô bày ra cũng đã đủ kinh người rồi, nếu như Mộ Dung Tiễn có thể thu được truyền thừa của Xạ Thương Tông, tu luyện được tuyệt học tối cao của Xạ Thương Tông là Hậu giới tâm quyết, đồng thời luyện hóa được truyền thừa đạo khí Phá Diệt Thần Tiễn hậu duệ thần cung thì sẽ còn cường đại tới mức nào nữa?

Sợ là ngay cả Bộ Kinh Thiên và Thương Huyền Bác cũng không dám nói chắc là sẽ thắng được!

- Bùm!

Trong nháy mắt lúc chín tiếng nổ cực mạnh phát ra thì băng tuyết thế giới cường hãn không gì sánh được của Trương Tử Hàm cũng biến giống như một quả khí cầu bị Cừu trọng liên châu xuyên thấu tiến của Mộ Dung Tiễn rạch một đường, trực tiếp phát nổ!

Tâm của đám người Phong Vô Kỳ nhất thời giật thót. Bởi vì bọn họ biết rõ, một khi lĩnh vực không gian bị hủy diệt thì tâm thần của người thi pháp cũng sẽ bị thương tổn cực lớn, bởi vì lúc người thi pháp trở thành

chứa tế của không gian này thì không gian này cũng sẽ trở thành thân thể và tâm thần của kẻ đó, nếu như nó bị phá hủy thì có nghĩa là gì?

Mấy người Phong Vô Kỵ, Vu Nhân Kiệt, Vu Thanh Nhã, Triệu Sang, Lý Tiêu hầu như đều đã nhận định là Trương Tử Hàm thua rồi!

Trên mặt của tông chủ Xạ Thương Tông cũng đã nở ra nụ cười thắng lợi.

Trong số trăm vạn tu luyện giả, đa số đều không rõ lắm chuyện của lĩnh vực không gian nên chỉ mở to hai mắt, im lặng nhìn, nhưng dựa vào thần tình trên mặt của Mộ Dung Tiễn thì bọn họ giống như đã nhìn ra quang mang thắng lợi. Bởi vì sau khi Mộ Dung Tiễn bắn ra Xuyên thấu tiễn thì đã thu cung, ngang nhiên đứng đó, lặng lẽ nhìn về phía băng tuyết không gian đang tan vỡ!

Về mặt kia, giống như đã thấy được Trương Tử Hàm bị trọng thương, không còn sức chiến đấu nữa!

Chỉ có trên mặt của một người là mang theo nụ cười mỉm thản nhiên mà thôi!

Đó là Dương Thiên Lôi!

Người ở trong lôi đài đều bị kết giới che hết khí tức, cho dù là cao thủ hàng đầu như Phong Vô Kỵ cũng không cách nào truyền âm, không sao cảm ứng được tình hình cụ thể của Trương Tử Hàm. Nhưng Dương Thiên Lôi lại có thể thông qua tâm linh cảm ứng giữa hắn với Trương Tử Hàm mà cảm ứng được tất cả khí tức của Trương Tử Hàm một cách cực kỳ rõ ràng!

Băng tuyết không gian của Trương Tử Hàm thật ra là thần thông mà Thủy Nguyên Châu sở hữu, trong nháy mắt khi băng tuyết không gian tan biến thì Trương Tử Hàm thật sự đã bị ảnh hưởng một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi!

Căn bản không ảnh hưởng tới sức chiến đấu của nàng chút nào!

Mà trong nháy mắt khi băng tuyết không gian biến mất, Trương Tử Hàm cũng đã hóa thành một đạo sương khói, toàn thân đều hoàn toàn biến mất, giống như năng lượng tứ tán tản ra lúc băng tuyết không gian tan biến, vô thanh vô tức mà **Thoát O** thì

Đây giống như là trận chiến sau cùng mà Dương Thiên Lô giống như sao băng và hoa quỳnh chớm nở lưu lại trên đời này!

Mặc dù Dương Thiên Lô có chết đi thì tên của hắn nhất định cũng sẽ được người trong tu luyện giới nhớ kỹ, đồng thời lưu truyền mãi về sau!

Một Thần đạo cường giả mới mười lăm mười sáu tuổi, đây không phải huyền thoại thì là gì?

Long Tinh ngạo nghễ giáng xuống từ trên trời, khí tức cường đại và vô cùng kinh khủng tản ra từ trên người, thể hiện rõ mối thù đoạt bảo và giết chết ba đại cao thủ Thần đạo ra, không hề che giấu chút nào!

Ánh mắt của Phong Linh Nhi và vô số cao thủ Thần đạo cũng đều tập trung lên người Dương Thiên Lô, mấy kẻ đối địch với Trảm Không kiếm phái thì đương nhiên là có phần rất hả hê, còn những người có giao hảo với Trảm Không kiếm phái hoặc tới góp vui thì lại mang theo chút tiếc hận.

- Hai vị tuyển thủ đã chuẩn bị xong chưa?

Trọng tài trầm giọng hỏi.

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng gật đầu.

- Chờ một chút!

Đúng lúc này, Long Tinh đột nhiên nhìn trọng tài, hỏi:

- Nếu như ta nhớ không lầm thì trong trận đấu, chỉ cần hai bên đều đồng ý thì có thể tự tiến hành ước định vài điều có đúng không?

- Không sai!

Trong ánh mắt của trọng tài thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng lại đáp lại rất lưu loát.

Mọi người vốn tưởng là trận chiến sẽ bắt đầu ngay lập tức nhất thời liền an tĩnh lại, không rõ Long Tinh đang muốn làm trò gì, ánh mắt đều tập trung nhìn vào hắn.

- Dương Thiên Lô, ta muốn đánh cược với ngươi, thế nào? Yên tâm đi, ta sẽ không cược sống chết với ngươi, chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì.

Long Tinh nhìn Dương Thiên Lô, nói ra với khí thế hơn người.

- Đánh cược cái gì? Loại chân tiểu nhân như ngươi so với cái tên ngụy quân tử Thương gì gì đó ban này đáng yêu hơn nhiều, đánh cược cái gì thì nói ra xem nào? Để xem ca có hứng thú hay không!

Khóe miệng Dương Thiên Lô cong lên tạo thành một nụ cười, gương mặt suýt tới mức thiên địa bắt dung đầy rẫy một cỗ tà khí tự nhiên và phóng đảng không thêm che giấu, nhất là lời hắn nói ra lại càng khiến cho toàn bộ tu luyện giả có mặt ở đây mở to hai mắt ra nhìn. Kẻ nào có ngu si lắm thì cũng biết Thương gì gì đó mà Dương Thiên Lô nói chính là Thương Huyền Bác. Như vậy chẳng khác nào hắn ở giữa đông người, chẳng hề cố kỵ điều gì mà tát cho Thương Huyền Bác mấy bạt tai.

Cho dù lòng dạ của Thương Huyền Bác có thâm cơ nào đi nữa thì lúc này cũng giận sôi gan lên, nhưng chỉ có thể cố gắng nhịn xuống.

- Hừ, mấy cái chân tiểu nhân với ngụy quân tử gì đó ta không thèm quản, ngoài ra những chuyện khác ta cũng không truy cứu nữa. Ta chỉ muốn đánh cược Thiên Cương Quân Tinh Trận Đồ với ngươi thôi!

Long Tinh lạnh lùng nói:

- Không nói chuyện ngươi có dám hay không, chỉ là ngươi còn sống được mấy ngày còn chưa biết được, trước khi chết thì hãy tỏ ra chút khí khái nam nhi đi! Nếu như ngươi may mắn thắng được thì phần đặt cược của ta còn có thể tăng cường được chút thực lực cho ngươi, thế nào hả?

- Cũng có lý, ngươi muốn cược thứ gì? Nói cho ca nghe chút đi!

- Thượng phẩm truyền thừa đạo khí, Hỏa Long Lô!

Long Tĩnh nói, Hỏa Long Lô vốn là thượng phẩm truyền thừa đạo khí do hắc trong một lần tình cờ và vô cùng may mắn mà thu được, uy lực vô cùng cường đại, hơn nữa lại vừa vặn thích hợp với tuyệt học Long Tượng Thiên Ma Đại Pháp của Long Tượng Cốc hắc, có thể nói nó vẫn là chỗ dựa lớn nhất của hắc. Nhưng lúc này đây, hắc cư nhiên lại lấy ra đánh cược với Dương Thiên Lôi!

Theo như suy nghĩ của phần lớn người ở đây thì hiển nhiên là Long Tĩnh đã nắm chắc phần thắng rồi, bằng không thì đương nhiên sẽ không lấy Hỏa Long Lô ra để đánh cược. Không biết là, kỳ thực Long Tĩnh thông minh là thế thật ra cũng không nắm chắc phần thắng cho lắm.

Bởi vì hắc đã từng tiếp xúc qua với Dương Thiên Lôi cho nên hắc biết rõ sự biến thái của Dương Thiên Lôi. Tuy là tu vi của hắc hiện tại cũng đã đề thăng rất nhiều, hơn nữa cũng đã tu luyện xong tuyệt học tối cao của Long Tượng Cốc là Long Tượng Bàn Nhược kinh, khiến hắc cũng có khả năng thắng được Dương Thiên Lôi rất lớn, nhưng cũng không nắm chắc trăm phần trăm. Cho nên hắc mới dám xuất ra Hỏa Long Lô làm vật đặt cược, bởi vì hắc đã có được cực phẩm đạo khí, truyền thừa đạo khí Long Tượng Thiên Hỏa Lô còn cường đại hơn nữa của Long Tượng Cốc!

Truyền thừa đạo khí mà chỉ có cốc chủ của Long Tượng Cốc mới có thể sở hữu!

Cốc chủ Long Tượng Cốc, sau khi biết được Thương Huyền Bác đã thu được truyền thừa đạo khí của Thương Huyền Phủ thì đã bí mật đưa truyền thừa đạo khí Long Tượng Thiên Hỏa Lô cho Long Tĩnh!

Có chỗ dựa cường đại cỡ này, cho dù Long Tĩnh có thua đi nữa thì thực lực của hắc cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Nếu như thắng thì hắc sẽ có được Thiên Cương Quân Tinh Trận Đồ, nếu để Cương Quân Tinh Trận Đồ dung hợp với Long Tượng Thiên Hỏa Lô thì Long Tĩnh có thể khẳng định, cho dù là Bộ Kinh Thiên và Thương Huyền Bác thì hắc cũng không sợ!

- Được!

Dương Thiên Lôi trả lời rất dứt khoát, đã có người muốn dâng mỡ tận miệng thì tại sao hắc lại không ăn? Khí tức của Long Tĩnh lúc này tuy là cường đại, nhưng bất quá chỉ là Thần đạo cấp hai mà thôi. Cho dù trên người hắc còn che giấu thực lực thì đã làm sao? Mục tiêu của Dương Thiên Lôi chính là Thương Huyền Bác và Bộ Kinh Thiên, ngay cả một tên Long Tĩnh mà cũng không qua được thì còn nói làm gì.

- Có thể bắt đầu rồi!

Sau khi có được sự khẳng định của Dương Thiên Lôi thì Long Tĩnh quay sang nói với trọng tài.

- Được, trận so tài bắt đầu!

Trọng tài trực tiếp lớn tiếng tuyên bố.

Nói xong, thân hình của hắc nhoáng lên một cái liền rời khỏi kết giới, thanh âm của hai vị trọng tài còn chưa dứt thì hai người Long Tĩnh và Dương Thiên Lôi không hề do dự, cũng chẳng chút khách khí gì, liền đồng thời xuất thủ!

- Ngao ngao ngao!

Long Tĩnh xuất thủ chính là Long Tượng Thiên Ma đại pháp, chín đầu hỏa long cực kỳ kinh khủng, giống như ngưng tụ thành thực thể, gào thét thoát ra!

Hắc lúc này đây, cũng là Long Tượng Thiên Ma đại pháp, nhưng không phải thứ mà trước kia có thể bằng được, uy lực đã kinh khủng hơn gấp trăm ngàn lần!

Điều này khiến cho mọi người khiếp sợ!

Thế nhưng, thứ khiến cho mọi người khiếp sợ tới tột đỉnh cũng không phải thể chất cường hãn không gì sánh được của Long Tĩnh hay chín đầu hỏa long kia mà chính là Dương Thiên Lôi!

Đồng dạng, mọi người cũng không phải khiếp sợ công kích của Dương Thiên Lôi quá mức cường đại mà là khiếp sợ thần thông mà Dương Thiên Lôi thi triển ra!

Chương giáo chí tôn Cổ Đức Nhân của Tạo Hóa Môn và Bộ Kinh Thiên, cùng với Thương Huyền Không, Thương Huyền Bác của Thương Huyền Phủ cũng đều mở to hai mắt ra nhìn!

Phong Vô Kỵ, Vu Nhân Kiệt,... chờ một chút, tất cả những cường giả đức cao vọng trọng cùng với tất cả tu luyện giả có mặt ở đây đều lộ ra vẻ mặt không dám tin!

Chỉ có đám người Trương Tử Hàm là ung dung bình thản mà thôi, bởi vì bọn họ thật sự biết được rất nhiều chỗ biến thái của Dương Thiên Lôi, chút biến thái ấy, xảy ra trên người hắn thì cũng chẳng là gì cả!

Chỉ thấy, Dương Thiên Lôi cư nhiên đồng thời xuất ra hai loại thần thông!

Chỉ cần xuất ra hai loại thần thông cùng một lúc thì đã rất trâu bò rồi, nhưng cũng chưa tới mức khiến cho mấy vị cường giả khiếp sợ, sở dĩ mọi người khiếp sợ chính là tay trái của hắn cư nhiên lại thi triển ra một trong những tuyệt học của Tạo Hóa Môn là Bạt Sơn Đại Lực Kinh, tay phải lại thi triển ra Thương Huyền Phệ Thần Quyết của Thương Huyền Phủ!

Không ai hoài nghi thứ Dương Thiên Lôi thi triển ra có phải thật hay không, bởi vì trận pháp mà trong nháy mắt khi hắn ngưng tụ năng lượng thành cùng với ý nghĩa sâu xa ẩn trong đó, mặc dù hơi khác một chút, nhưng tuyệt đối là thật, không giả chút nào!

Hơn nữa, cái tên quyết tâm thể hiện phong tạo cư nhiên không hề kết mấy cái xuất thủ ẩn vớ vẩn gì đó, cứ thế trực tiếp xuất ra!

Khiếp sợ cực độ, tuyệt thể phong tạo!

Đây là cái khái niệm chó má gì đây?

Chẳng lẽ Tạo Hóa Môn và Thương Huyền Phủ đã truyền thụ tuyệt học cho Dương Thiên Lôi?

Chuyện này có thể sao?

Hiển nhiên là không thể nào!

Tạo Hóa Môn, chỉ bằng vào quan hệ vi diệu giữa Dương Thiên Lôi và Bộ Kinh Thiên liên tuyệt đối không thể nào truyền thụ cho Dương Thiên Lôi. Còn Thương Huyền Phủ thì lại càng không cần phải nói, một môn phái muốn giết hắn, lập ra trận chiến sinh tử với hắn sẽ truyền thụ tuyệt học cho hắn sao? Đây khác nào nào bịnhhũn?

Vậy lẽ nào là hắn học trộm?

Đây hiển nhiên cũng không thể nào. Bất luận là thần thông pháp thuật nào được truyền thụ cũng được coi là chuyện bí mật, đừng nói chuyện Dương Thiên Lôi không thể nào xuất hiện trong Tạo Hóa Môn và Thương Huyền Phủ, cho dù có xuất hiện đi nữa thì cũng không có tư cách được truyền thụ, cũng đừng mơ tới chuyện học trộm được chút nào.

Vậy thì tại sao hắn lại thi triển ra được?

Không ai biết cả, nghĩ tới vỡ đầu thì họ đều không thể biết được. Căn bản sẽ không ai tin, Dương Thiên Lôi chỉ cần nhìn người khác thi triển thì liền có thể từ đó lĩnh ngộ được tinh túy, bằng vào công năng cường hãn của Huyền Thiên Chân Kinh, có thể trực tiếp bắt chước được y hệt tuyệt học của người khác!

412. Chương 396: Hàng Long Cửu Chuyển, Thiên Sơn Quỷ Thủ!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 396: Hàng Long Cửu Chuyển, Thiên Sơn Quỷ Thủ!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bạt Sơn Đại Lực Kinh, Dương Thiên Lôi đã thấy được từ Bộ Kinh Thiên trong di tích, mà ở Thanh Tỉnh Lưu Ly bình đã chiến đấu với Bách Lý Thiên Thiên cả trăm ngàn lần, nên Dương Thiên Lôi lại càng quen thuộc hơn nữa, thi triển ra hoàn toàn không có bất kỳ áp lực nào!

Thương Huyền Phệ Thần Quyết thì vừa mới học được từ tên ngự quân tử Thương Huyền Bác kia, cho nên lúc thi triển ra cũng có chút không quen tay!

Lúc mọi người còn đang vô cùng khiếp sợ, năng lượng ào ạt phát ra từ tay trái của Dương Thiên Lôi trong nháy mắt liền hóa thành chín bàn tay lớn rất kinh khủng, mang theo lực lượng không gì sánh nổi, cứ nhiên trực tiếp chụp lấy chín con hỏa long cực lớn kia!

Chỉ một kích này đã phát huy được sự cường hãn của Bát Sơn Đại Lực Kinh tới cực hạn, cho dù là Bộ Kinh Thiên cũng phải khiếp sợ mở to mắt ra nhìn!

- Bùm bùm bùm bùm...

Chín tiếng nổ mạnh cực lớn vang lên, chín con hỏa long cường hãn không gì sánh được, đối mặt với chín bàn tay biến ảo của Dương Thiên Lôi, cứ nhiên giống như chín con bò sát nhỏ bé không là gì, trực tiếp bị bóp nổ.

Cùng lúc đó, Thương Huyền Phệ Thần Quyết mà tay phải hắn xuất ra liền hình thành một đạo tiểu thủ trong suốt, bị sương khói bao phủ, trong nháy mắt liền mất dạng, cứ như thần lai chi bút, mờ ảo nhẹ nhàng xuất hiện trước ngực Long Tinh đã bị khổng lồ, sừng sừng ẩn lên người của Long Tinh!

Trong nháy mắt, Long Tinh kinh hãi mở to hai mắt ra, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi!

Hắn rõ ràng cảm giác được, bàn tay nhìn như gầy yếu, không hề ẩn chứa bất kỳ khí tức cường đại gì của Dương Thiên Lôi lại giống như một ngọn núi cực lớn đè nặng lên trước ngực hắn, mặc dù khoe mẽ của Dương Thiên Lôi vẫn cứ nhếch lên mỉm cười, cũng không thật sự áp lên ngực của hắn, nhưng Long Tinh biết rõ, chỉ cần Dương Thiên Lôi muốn thì có lẽ chính mình sẽ không thể phản kháng được gì, thứ mà hắn sắp sửa đối mặt hiển nhiên chính là một kích không hề lưu tình chút nào của Dương Thiên Lôi!

Mọi thứ, lúc này đã hoàn toàn đứng hình.

Toàn bộ trăm vạn tu luyện giả của tu luyện giới đều hoảng sợ mở to hai mắt ra nhìn.

Toàn bộ trường diễn vô yên tĩnh tới mức đáng sợ, chỉ có tiếng hít thở gấp gáp là minh chứng cho tâm tình khẩn trương mong chờ của mọi người!

Long Tinh và Dương Thiên Lôi nhìn nhau một lúc, do dự một hồi, giây giục một lúc, quần ben thêm hồi nữa. nghiêm khắc mà nói thì lúc này đây, hắn vẫn chưa thua, chỉ cần hắn quyết không tiếc chuyện bị thương nặng lần nữa thì hắn có thể phát ra thực lực còn cường đại hơn nữa, bởi vì hắn vẫn còn chưa sử dụng tới Long Tượng Thiên Hỏa Lô, vẫn chưa thi triển Long Tượng Bàn Nhược Kinh ra! Thế nhưng, hắn cũng biết, Dương Thiên Lôi đang mỉm cười kia tuyệt đối còn che giấu uy năng và thực lực mà chính mình không thể nào tưởng tượng nổi!

Liên tưởng tới năng lực kinh khủng của Dương Thiên Lôi lúc còn ở cảnh giới Tiên thiên, lại nghĩ tới pháp lực kinh khủng và thiên phú kinh người mà Dương Thiên Lôi vừa phát ra lúc này...

Rốt cuộc, Long Tinh chậm rãi thu hồi khí tức của mình, nhìn vào Dương Thiên Lôi, nói:

- Ta thua rồi!

Đây là do Long Tinh nói a, đồng dạng, lúc hắn vừa nói xong câu đó thì Dương Thiên Lôi liền chậm rãi thu lại song chưởng, nhưng lúc này, ánh mắt của Long Tinh vẫn chăm chú nhìn vào Dương Thiên Lôi, đột nhiên truyền âm nói:

- Trận tranh tài lần này, nếu như ngươi không chết thì ta, Long Tinh, hy vọng có thể làm bằng hữu của ngươi chứ không phải kẻ thù! Những thứ lúc trước, bao gồm cả chuyện của Long Hùng, Tượng Trử, Tượng Hầu cũng qua hết! Thế nào hả?

- A?

Nghe Long Tinh nói vậy, Dương Thiên Lôi thoáng kinh ngạc:

- Ngươi nghĩ chúng ta có thể trở thành bằng hữu sao? Hơn nữa, có bỏ qua hay không, đại khái hắn là ta quyết định mới đúng mà?

- Đúng vậy, lúc trước là ta sai, xin người lượng thứ. Có thể trở thành bằng hữu hay không cũng không quan trọng, chỉ cần không trở thành kẻ thù của người là được rồi!

Long Tĩnh truyền âm nói. Nếu đã muốn nhượng bộ thì hắn không có lý gì lại tiếp tục ra vẻ cuồng ngạo trước mặt Dương Thiên Lôi nữa. Chân tiểu nhân, Long Tĩnh thật sự chính là tiểu nhân, cũng là kẻ kiêu hùng. Tư chất và tiềm lực của Dương Thiên Lôi để hắn khẳng định, chỉ cần lần tranh tài này Dương Thiên Lôi không chết dưới tay của Thương Huyền Bác, thì sẽ không ai có thể nắm được sống chết của hắn trong tay, càng không có bất kỳ kẻ nào có thể ngăn trở hắn lớn mạnh hơn nữa, có một kẻ thù biến thái cỡ đó, không phải là thứ hắn muốn.

- Không tệ, người thật sự đáng yêu hơn cái tên Thương Huyền Bác ngu đần kia. Bất quá, ta hy vọng nhìn thấy một tên nói một đằng làm một nẻo hơn. Bên ngoài thì giả vờ muốn làm bằng hữu với ta, sau lưng lúc nào cũng muốn hại ta!

- Yên tâm Long Tĩnh ta chính là tên chân tiểu nhân mà người nói. Ta hay giả âm mưu thật, nhưng đó là đối với những kẻ yếu. Hỏa Long Lô này cho người!

Long Tĩnh truyền âm nói. Vừa nói, trong tay đột nhiên lóe lên hồng quang, Hỏa Long Lô phát ra khí tức cường đại đã xuất hiện trên tay của hắn, thần niệm khẽ động, khí tức của hắn ẩn chứa trong Hỏa Long Lô lập tức bị hắn thu hồi hoàn toàn, trở thành vật vô chủ, hai tay đưa tới trước mặt Dương Thiên Lôi.

- Ha ha, vậy thì ta cũng không khách khí nữa.

Dương Thiên Lôi liền cầm lấy không chút do dự.

- Trận thứ năm, Dương Thiên Lôi của Trảm Không kiếm phái thắng!

Đúng lúc này, thanh âm của trọng tài vang lên, đánh vỡ sự yên lặng trong trường diễn võ.

Trong nháy mắt, tiếng hò hét tâm tê liệt phé và tiếng thét chói tai của vô số nữ đệ tử liền vang vọng khắp trường diễn võ!

Dương Thiên Lôi đặc ý quay sang phía cả trăm vạn tu luyện giả, hơi ôm quyền, vẻ mặt kia, tư thế kia, giống hệt như lúc hắn thu được sự tôn trọng và sùng bái của mấy trăm vị tu luyện giả trên Phá Lãng hào vậy, rất có phong phạm trâu bò!

Cũng chính vào lúc này, phía sau trăm vạn tu luyện giả, một vị trung niên nhân trong mắt phát ra vẻ kích động và hưng phấn nồng đậm, nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi đang ôm quyền chào mọi người!

- Mạc huynh... nhất định là Tiêu huynh đệ! Không thể nào sai được... thật sự không sai đâu! Tuy là hắn đã trở nên thành thực hơn, cũng cường đại hơn, nhưng vẻ mặt và tư thế của hắn....

Một nữ nhân trung niên, trên mặt cũng tràn đầy vẻ kích động, đứng bên cạnh trung niên nhân nói.

Trung niên nhân phong độ nhẹ nhàng này chính là Đông hải tán tu, Bách Hiểu Sinh Mạc Thương!

Còn nữ nhân trung niên kia chính là người đầu tiên được Dương Thiên Lôi cứu trên Phá Lãng hào!

Đồng dạng, bên cạnh Bách Hiểu Sinh Mạc Thương và nữ nhân trung niên kia còn có vài tu luyện giả đã từng thấy mặt Dương Thiên Lôi, hiển nhiên chính là mấy tu luyện giả đã từng cùng lịch luyện chung trên Phá Lãng hào ở Đông hải Bồng Lai!

- Chúng ta đừng để lộ, ta nghĩ... Dương Thiên Lôi mới chính là tên thật của Tiêu huynh đệ! Nếu hắn đã che giấu thân phận thật của mình thì tự nhiên là có lý do của hắn!

- Ân! Mạc huynh, tối nay chúng ta tới gặp Tiêu.... Dương huynh đệ có được không?

- Dương... huynh đệ.... Ta hiểu rồi!

Nghe nữ nhân trung niên nói vậy, song nhân của Bách Hiểu Sinh Mạc Thương nhất thời phát ra hai đạo tinh quang hưng phấn, chỉ là cố gắng đè ép sự kích động trong lòng mình xuống, không nói ra, bởi vì, kẻ có hiểu biết về tu luyện giới rõ ràng như lòng bàn tay của hắn bỗng nhiên ý thức được một vấn đề:

- Tiêu Thiên, Dương Mộng... nếu như ta đoán không lầm, Tiêu huynh đệ và đạo lữ Dương Mộng của hần chính là đổi họ cho nhau, cũng lấy thêm một chữ trong tên... Tiêu.... Mộng.... Tiêu NhưMộng... đây chẳng phải....

- Mạc huynh, người biết chuyện gì sao?

- Không có gì, không có gì, tối nay chúng ta cùng đi bái kiến Dương huynh đệ!

....

Năm trận tranh tài buổi sáng đã hoàn toàn kết thúc, người chủ trì đang chính thức trận tranh tài sẽ tiếp tục vào buổi chiều rồi tan cuộc. Khoảng cách chỉ có hai canh giờ, mục đích chủ yếu là cho mười tuyển thủ dự thi có thời gian điều dưỡng khôi phục. Cho nên, toàn bộ trường diễn võ, cả trăm vạn tu luyện giả đều đắm chìm trong mấy trận chiến vừa rồi, ai cũng hưng phấn thảo luận rất sôi nổi, hiển nhiên là sẽ không có ý định rời khỏi.

Lúc Dương Thiên Lô và Phong Linh Nhi đang định trở về đội ngũ của Trảm Không kiếm phái thì ánh mắt của hai người chững lại chỉ tôn của Tạo Hóa Môn và Thương Huyền Không của Thương Huyền Phủ cư nhiên đều tập trung vào Dương Thiên Lô cùng một lúc:

- Dương Thiên Lô, người chờ một chút!

- Sao?

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày.

Lúc thân ảnh của Cổ Đức Nhân và Thương Huyền Không nhoáng lên một cái, liền đi tới bên cạnh Dương Thiên Lô, thì Phong Vô Kỳ và Vu Nhân Kiệt cũng đồng thời đi tới trước mặt Dương Thiên Lô, sóng vai đứng cạnh Dương Thiên Lô. Cùng lúc đó, Vũ Văn Tinh Diệu của Tinh Diệu thương hội cũng mỉm cười, nhìn như vô tình đi tới vị trí chính giữa Dương Thiên Lô và Tạo Hóa Môn, Thương Huyền Phủ. Tuy rằng không tỏ rõ lập trường, nhưng người nào cũng biết là Vũ Văn Tinh Diệu đứng về phía bên kia.

- Có thể nói cho bản tôn biết, vì sao người học được Bạt Sơn Đại Lực Kinh không?

- Còn có Thương Huyền Phệ Thần Quyết nữa!

Thương Huyền Không cũng nói theo.

- Bạt Sơn Đại Lực Kinh với Thương Huyền Phệ Thần Quyết là cái gì? Ta có biết sao?

Nhìn ánh mắt như muốn nuốt sống người khác của hai lão gia hỏa này, Dương Thiên Lô nhất thời khó chịu, ra vẻ nghi hoặc mà hỏi ngược lại.

- Nếu người không biết thì tại sao lúc này lại thi triển ra được?

Thương Huyền Không vốn nóng tính nên nhất thời thối rìa mép, trừng mắt nói.

- A, hóa ra là các người nói cái kia sao...

Dương Thiên Lô làm ra vẻ như bình tĩnh đại ngộ, nói:

- Đó là tuyệt học Hàng Long Cửu Chuyển và Thiên Sơn Quỷ Thủ mà ta tình cờ thu được, không phải là cái gì mà Bạt Sơn... với Thương Huyền... gì đó được.

- Hàng Long Cửu Chuyển?

- Thiên Sơn Quỷ Thủ?

Nghe Dương Thiên Lô nói vậy, Cổ Đức Nhân và Thương Huyền Không nhất thời kinh hãi nói. Cảm thấy hai cái tên này rất hợp với hai đại tuyệt học, hơn nữa bộ dạng của Dương Thiên Lô dường như cũng không giống nói dối. Nhưng tại sao hai loại tuyệt học này lại giống với tuyệt học của môn phái mình như vậy?

Hơn nữa, hai người cũng cảm thấy, lúc Dương Thiên Lô thi triển ra, có chỗ gì đó không giống với tuyệt học của bản môn, nhưng cụ thể là không giống ở chỗ nào thì hai người cũng không thể nói ra được.

- Còn có chuyện gì nữa không? Nếu như không có thì ta muốn nghỉ ngơi một chút, buổi chiều còn phải chiến đấu nữa, không phải là các người cố ý gây ảnh hưởng với ta đấy chứ?

Khóe miệng của Dương Thiên Lôi hơi nhếch lên, nói không hề lưu tình.

Một câu nói này nhất thời khiến cho sắc mặt của hai đại cường giả trở nên khó coi, thế nhưng cũng không thể nói gì được, chỉ có thể phát tay áo bỏ đi.

.....

- Thiên Lôi, thật sự là Hàng Long Cửu Chương và Thiên Sơn Quỷ Thủ sao?

Lúc đám người Phong Vô Kỵ, Vu Nhân Kiệt và Dương Thiên Lôi đã cùng nhau trở lại trong tiểu viện của Trảm Không kiếm phái thì Phong Vô Kỵ nhất thời tạo ra một đạo kết giới, bao lấy hẳn Dương Thiên Lôi và Vu Nhân Kiệt lại.

- Hắc hắc... lão gia tử, cái tên ta đặt cũng không tệ chứ hả?

- Ách... tên tiểu tử ngươi làm sao học được?

Phong Vô Kỵ trong nháy mắt liền hiểu rõ ý tứ của Dương Thiên Lôi, trong ánh mắt lóe lên vẻ chấn kinh rồi hỏi.

- Đơn giản. Cái loại trận pháp đó cũng không khó gì, chỉ cần dùng pháp lực mô phỏng ra trận pháp thì chẳng phải là xuất ra được rồi sao?

- Lợi hại lắm! Ha ha ha...

Vu Nhân Kiệt vừa khiếp sợ vừa hưng phấn mà nói.

- Không có chi!

- Sớm biết ngươi có bản lĩnh này thì ta cũng không cần lo lắng quá làm gì! Được rồi, tiểu tử, lập tức khởi động thời không pháp tắc của ngươi đi, ta sẽ truyền Trảm Không Kiếm Quyết cho ngươi, lại truyền thêm cho ngươi một tuyệt học cường đại hơn nữa! Tranh thủ học xong trong hai canh giờ này đi!

Trong mắt Phong Vô Kỵ hiện lên một tia kiên định, nói.

- Tuyệt học gì vậy?

Dương Thiên Lôi thoáng nghi hoặc, tuyệt học cường đại hơn nữa, trong Trảm Không kiếm phái hình như cũng chỉ có Ngự Kiếm Phi Tiên mà chỉ có chương giáo chí tôn mới có tư cách học mà thôi!

- Quan tâm nhiều như vậy làm gì? Khả năng bịa tên của ngươi chẳng phải cao lắm sao? Ta thấy cái Hàng Long Cửu Chương và Thiên Sơn Quỷ Thủ kia hay hơn cái gì mà Bạt Sơn Đại Lực Kinh với Thương Huyền Phệ Thần Quyết nhiều!

Phong Vô Kỵ nói, cũng không cấm kỵ chuyện có Vu Nhân Kiệt ở đây. Dương Thiên Lôi sắp tới sẽ là cháu rể của hắn rồi, còn lo gì nữa?

Nghe Phong Vô Kỵ nói như vậy, Vu Nhân Kiệt và Dương Thiên Lôi rốt cuộc cũng hiểu rõ ý của Phong Vô Kỵ. Đương nhiên, cũng biết rõ thứ Phong Vô Kỵ muốn truyền thụ cho Dương Thiên Lôi là cái gì.

- Ân, Phong huynh nói không sai. Thiên Lôi, ngươi cứ việc chuyên tâm tu luyện là được, về phần tên thì tự mình nghĩ ra một cái tên mới để đặt hình như thú vị hơn đó... đương nhiên, trận so tài sắp tới, ngươi cần phải thể hiện thật tốt, nếu như còn có thể làm được tuyệt học của mấy môn phái khác thì cứ thi triển ra hết đi, nếu như vậy thì... ha ha, Phong huynh cũng sẽ không mặt như vậy.

Vu Nhân Kiệt nói.

413. Chương 397: Bốc Thăm.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 397: Bốc thăm.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ủ, đúng lắm, càng nhiều càng tốt!

- Không thành vấn đề! Bắt đầu ngay bây giờ sao?

Dương Thiên Lô nhìn Phong Vô Kỵ rồi hỏi.

- Ủ, bắt đầu ngay bây giờ!

Hai người nói xong, ánh mắt đều nhìn về phía Vu Nhân Kiệt.

Vu Nhân Kiệt mỉm cười, nói:

- Ta cũng vào xem, nếu như còn thừa thời gian thì gia gia cũng truyền cho người một chút tuyệt học Vu gia, người hiện tại cũng coi như là người của Vu gia, tuyệt học gì cũng đều có thể học! Nhưng chúng ta khác với mấy môn phái khác, gia gia nói một thì không ai dám nói hai, ta chính là lão đại! Ha ha ha!

- Được lắm, vậy thì tốt quá!

Phong Vô Kỵ nói vô cùng hưng phấn.

Vu gia bảo, đệ nhất thế gia ở tu luyện giới, tuy rằng có tiếng về luyện khí và luyện được, nhưng nói thế nào đi nữa thì cũng là đệ nhất thế gia ở tu luyện giới, tuyệt học sao có thể kém được?

Trường diễn võ náo nhiệt, trong hai canh giờ chờ đợi buổi trưa vẫn rất xôm tụ, tùm năm tùm ba lại cùng bản luận đủ loại tin tức về trận tranh tài lần này.

Bộ Kinh Thiên và Thương Huyền Bác chính là đối tượng được thảo luận nhiều nhất của mấy trăm vạn tu luyện giả trong mấy hôm nay. Nhưng lúc này đây, Dương Thiên Lô, trải qua một trận buổi sáng liền trở thành đề tài nghị luận của mọi người.

Một chiêu, hất một chiêu xuất ra hai tuyệt học của môn phái khác, đồng thời cũng đánh bại được Long Tinh xếp hàng bình bình trong số mười người, giống như một quả bom, đồng thời phát nổ giữa trăm vạn tu luyện giả, thay đổi suy nghĩ vốn có của mọi người, suy nghĩ là nhận định Dương Thiên Lô tất nhiên sẽ chết trong tay của Thương Huyền Bác!

Đồng thời một bước trở thành một trong những người có khả năng cạnh tranh ngôi quán quân!

Mà trận chiến sinh tử của Dương Thiên Lô và Thương Huyền Bác cũng trở đề tài vô cùng nóng sốt, trở thành trận chiến mà trăm vạn tu luyện giả mong chờ nhất.

Rốt cuộc thì ai mới là người chiến thắng sau cùng?

Buổi chiều.

Ánh mặt trời chói chang chiếu lên toàn bộ trường diễn võ, ánh mắt của cả trăm vạn tu luyện giả mấy phút trước đã tập trung vào lôi đài cực lớn ở giữa.

Đúng lúc này, từng đạo thân ảnh lẳng không phi hành tới trên lôi đài, lúc mỗi đạo thân ảnh tới đều đẩy lên một trận hoan hô dưới lôi đài.

Lúc ba người Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm và Phong Linh Nhi chậm rãi đáp xuống trên ghế tuyến thủ toàn bộ trường diễn võ liền vang lên tiếng hoan hô trước nay chưa từng có. Cho dù là thanh âm của cả Trảm Không kiếm phái, Vu gia bảo và Tinh Diệu thương hội cũng không thể nổi lên được, bởi vì, ngoại trừ mấy môn phái cá biệt ra thì trên cơ bản cả trăm vạn tu luyện giả đều đang hoan hô!

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Trảm Không kiếm phái đã bằng vào thực lực cường hãn của mình mà chinh phục được toàn bộ tu luyện giới!

Trong thập cường, Trảm Không kiếm phái đã có ba người, hơn nữa ba trận thắng buổi sáng, mỗi người đều thể hiện ra thực lực mà mọi người đều không thể ngờ được!

Phong Linh Nhi và Trương Tử Hàm một trái một phải ngồi ở bên cạnh Dương Thiên Lô. Trương Tử Hàm thật ra thì không sao, nhưng ánh mắt của Phong Linh Nhi thì thoảng lại liếc nhìn Dương Thiên Lô, thì thoảng alaij quay sang Phong Vô Kỵ và Vu Nhân Kiệt đang ngồi ngay ngắn trên chủ tịch đài.

Phong Linh Nhi đương nhiên biết chuyện Dương Thiên Lô, Phong Vô Kỵ và Vu Nhân Kiệt mật đàm, đồng thời cũng cùng nhau tiến nhập vào thời không pháp tắc trong đạo khí. Chỉ là Phong Linh Nhi không biết Phong Vô Kỵ và Vu Nhân Kiệt cũng cùng đi vào làm gì. Nhưng sau khi ba người đi ra, Phong Linh Nhi cảm giác được một chút khác lạ, đó chính là vẻ mặt của Phong Vô Kỵ và Vu Nhân Kiệt. Nhất là Phong Vô Kỵ, hai ngày nay bởi vì lo lắng cho chuyện sống chết của Dương Thiên Lô mà gương mặt già nua căn bản lúc nào cũng nhăn nhó, nhưng chưa tới hai canh giờ, trên mặt Phong Vô Kỵ liền tràn ngập vẻ vui sướng và hưng phấn mà hôm trước không hề có.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà Phong Vô Kỵ lại vui vẻ như vậy? Phong Linh Nhi nhin không được muốn suy đoán thử xem, tuy là không biết được đáp án cụ thể, nhưng Phong Linh Nhi lại có thể khẳng định là có liên quan tới Dương Thiên Lô. Hơn nữa tuyệt đối là phát triển theo hướng tốt.

Đồng dạng, kinh qua một trận lúc sáng, Phong Linh Nhi cũng dẫn nhận thức rõ ràng hơn về vị sự đệ của nàng, hấn tựa hồ cũng không đơn giản như nàng nghĩ, thực lực mà hấn thể hiện ra trong nháy mắt kia, tuyệt đối lại càng vượt xa tưởng tượng của Phong Linh Nhi!

- Hiện tại bắt đầu bốc thăm! Xin mời năm người thắng lên đài!

Người chủ trì cao giọng nói.

Lần bốc thăm này khác với lần đầu tiên, vì để tránh cho gặp phải cùng một đối thủ, cho nên năm người thắng phải lên đài bốc số trước, sau khi đã xác định thì năm người thua mới bắt đầu chọn đối thủ từ bốn người mà mình chưa giao thủ qua, rất nhanh, năm người thắng liền xác định được thứ tự lên đài, trận đầu là Thương Huyền Bác, trận thứ hai là Trương Tử Hàm, trận thứ ba là Bộ Kinh Thiên, trận thứ tư là Dương Thiên Lô, trận thứ năm là Phong Linh Nhi.

Sau đó lại tới năm người thua lên bốc số, xác định đối thủ của mình.

Thương Huyền Bác đấu với Mộ Dung Tiễn, Trương Tử Hàm đấu với Long Tĩnh, Bộ Kinh Thiên đấu với Thương Mang Tử, Dương Thiên Lô đấu với Bách Lý Tình Không, Phong Linh Nhi đấu với Lý Thuần Dương!

Trận đầu, Thương Huyền Bác đấu với Mộ Dung Tiễn.

Thương Huyền Bác không hề tốn sức liền thắng được Mộ Dung Tiễn, hấn vẫn cứ ‘nho nhã lễ độ’ như trước, tới mức khiến cho đám người Dương Thiên Lô, Vu Tiểu Ưc, Phong Mã Ngưu muốn nôn. Nhưng không thể không thừa nhận, thực lực của cái tên ngụy quân tử này thật sự rất cường hân.

Trận thứ hai, Long Tĩnh bằng vào ưu thế tuyệt đối của cảnh giới, nhưng phải sau khi xuất động Long Tượng Thiên Hỏa Lô xong thì mới đánh bại được Trương Tử Hàm!

Trận thứ ba, Bộ Kinh Thiên dễ dàng thắng được Thương Mang Tử, vẫn phô bày ra thực lực cường hân không gì sánh được như cũ!

Ba trận đấu, bởi vì thực lực của Thương Huyền Bác và Bộ Kinh Thiên quá mạnh, hơn đối thủ khá xa, căn bản không đánh quá lâu. Chỉ có trận chiến của Trương Tử Hàm và Long Tĩnh là tương đối đặc sắc, mặc dù Trương Tử Hàm thua, nhưng

Như Mộng phải giấu tên thật của mình chính là vì cấm kỵ này. Nhưng không ngờ, Dương Thiên Lô cứ nhiên lại trực tiếp nói thẳng ra trước mặt mọi người một cách rất sảng khoái. Lẽ nào hắn không quan tâm?

- Mạc huynh, còn nhớ rõ lúc huynh tới tìm ta, đã nói với ta chuyện đạo lữ của ta giống ai không?

Thấy Bách Hiểu Sinh Mạc Thương lộ ra vẻ khó xử, Dương Thiên Lô nhất thời ý thứ được Bách Hiểu Sinh Mạc Thương đang nghĩ tới ai, hiển nhiên là Bách Hiểu Sinh Mạc Thương cũng đoán rằng người đó là Tiêu Như Mộng, cho nên, Dương Thiên Lô không hề do dự, liền vội vàng nhắc nhở ngay.

- Thiếu nữ thiên tài bốn trăm năm trước... Nguyễn Hi Vũ? Lẽ nào đạo lữ của Dương huynh đệ thật sự có quan hệ với nàng ta?

- Hắc hắc... không phải có quan hệ. Kỳ thực Dương Mộng chính là Nguyễn Hi Vũ!

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói với vẻ rất kiên định. Hắn đã sớm nghĩ tới chuyện của Tiêu Như Mộng, mặc dù Tiêu Như Mộng muốn có thể vĩnh viễn đứng trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình mà quan sát mọi thứ. Nhưng Dương Thiên Lô lại không muốn làm vậy, không nói tới trên người Tiêu Như Mộng có bí mật không thể giải được, cho dù có giải được thì Dương Thiên Lô cũng không muốn để Tiêu Như Mộng sống cuộc sống thế này mãi được. Hắn muốn Tiêu Như Mộng cũng được sống ở thế giới thật sự như mấy người Trương Tử Hàm, chứ không phải tự phong bế mình. Mấy người Bách Hiểu Sinh Mạc Thương tới vừa đúng lúc, có thể để Tiêu Như Mộng có một cơ hội nhìn đời thật sự.

- Đây....

Bách Hiểu Sinh Mạc Thương khiếp sợ mở to hai mắt ra nhìn, quả thật không thể tin được vào tai của mình. Đồng dạng, những người khác cũng vô cùng kinh ngạc. Bọn họ tuy là chưa tận mắt nhìn thấy thiếu nữ thiên tài Nguyễn Hi Vũ trong truyền thuyết, nhưng cái tên này bọn họ cũng đã nghe nói qua rất nhiều lần. Vô luận là thế nào đi nữa thì bọn họ cũng không ngờ được, nữ nhân có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành tên Dương Mộng kia, đạo lữ của Dương Thiên Lô, cứ nhiên lại là thiếu nữ thiên tài Nguyễn Hi Vũ bốn trăm năm trước.

- Không cần kinh ngạc, Hi Vũ là sau khi bước vào cảnh giới Thần đạo, hóa phàm nhập thế mới quen biết với ta.

Dương Thiên Lô nói dối không ngượng miệng, nhìn không ra chút dị dạng nào.

- Hóa ra là vậy....

Bách Hiểu Sinh Mạc Thương liền bình tĩnh đại ngộ, nói.

Sau đó, mọi người lại nhiệt tình hàn huyên với Dương Thiên Lô thêm nữa canh giờ nữa, biết Dương Thiên Lô ngày mai còn phải thi đấu nên mọi người đành phải lưu luyến chia tay.

Sau khi thấy mọi người rời khỏi, trên mặt Dương Thiên Lô mới hiện lên vẻ đắc ý, nói:

- Không ngờ, ca và Mộng Mộng cứ nhiên lại thu được mỹ danh như vậy, hắc bạch song bích, thần tiên quyền lữ, hắc hắc...

- Bọn họ là ai?

Lúc đám người Bách Hiểu Sinh Mạc Thương rời đi rồi, mấy người Trương Tử Hàm, Vu Thanh Nhã, Dương Thiên Lô nhất thời đi tới trước mặt Dương Thiên Lô, nói có phần trách cứ.

- Là bằng hữu ta quen được lúc du lịch ở Đông Hải. Ân.... Đêm nay, ca chính thức tuyên bố một chuyện với các người! Khụ khụ... tới lúc đó, các người muốn xử đẹp ca thì làm ơn tạm thời giữ chút thể diện đi, sau này ca sẽ để tùy các người xử trí!

Nếu Dương Thiên Lô đã quyết định để Tiêu Như Mộng diện thế thì cũng không do dự nữa, hơn nữa, còn phải dùng cái tên thật của nàng là Nguyễn Hi Vũ nữa. Bởi vì, Dương Thiên Lô mơ hồ cảm thấy, chỉ có để cái tên Nguyễn Hi Vũ nhanh chóng xuất hiện tại tu luyện giới thì hắn mới có thể nhanh chóng vạch trần được bí mật ẩn giấu trên người nàng. Nữ nhân thần bí kia cùng với sư môn của Nguyễn Hi Vũ.

- Chờ đã, đệ đệ, người đang nói cái gì vậy?

Dương Thiên Lôi nghi hoặc hỏi.

Mà mấy người Trương Tử Hàm, Vu Thanh Nhã, Sở Hương Hương cũng nghi hoặc y hệt. bắt quá, mấy người Vu Tiểu Ưc, Phong MãNgưu thì không quan tâm lắm, bởi vì bọn họ biết, đây là chuyện giữa các vị tẩu tử và lão đại, không phải chuyện của họ.

- Tới lúc đó các người sẽ biết. được rồi, chúng ta vào đi thôi!

Dương Thiên Lôi nói xong thì trực tiếp thôi động Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, thu hết mọi người vào trong:

- Các người tu luyện một chút trước đi. Tới lúc đó, ta sẽ gọi các người!

415. Chương 399: Chúng Nữ Gặp Mặt!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 399: Chúng nữ gặp mặt!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi bước vào Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, Dương Thiên Lôi liền nói với mọi người, nói xong liền trực tiếp đưa mọi người vào trong Minh Huyền bảo khố. Còn hắn thì trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Tiêu Như Mộng.

- Thiên Lôi, trận tranh tài thế nào rồi?

Lúc Tiêu Như Mộng cảm ứng được Dương Thiên Lôi tới nhất thời kinh hỉ hỏi. Trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng đầy vẻ hiếu kỳ và quan tâm.

- Ta và Phong Linh Nhi thắng hai trận, Trương Tử Hàm thắng một trận, một trận thì thua dưới tay Long Tĩnh. Mộng Mộng.... kỳ thực người rất muốn ra ngoài xem có phải không?

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tiêu Như Mộng, ôn nhu nói.

- Có một chút... chỉ cần người kể cho ta nghe là được rồi.

Tiêu Như Mộng nói.

- Mộng Mộng, từ giờ trở đi, người chính là Nguyễn Hi Vũ! Đêm nay, ta sẽ để mấy người Trương Tử Hàm gặp mặt người! Ngày mai, ta muốn cho tất cả mọi người trong tu luyện giới biết, thiếu nữ thiên tài Nguyễn Hi Vũ bốn trăm năm trước vẫn còn sống trên thế giới này!

Thanh âm của Dương Thiên Lôi đột nhiên trở nên kiên định, nói.

- Thiên Lôi... không được... ta...

- Ta muốn người có được cuộc sống như người bình thường.

Dương Thiên Lôi cản Tiêu Như Mộng lại, nói:

- Cái tên Tiêu Như Mộng này, cứ để nó trôi vào quá khứ đi!

- Ta làm sao đối mặt với mấy người Trương Tử Hàm?

- Hắc hắc... chúng ta gặp nhau ở Đông Hải, người đã cứu ta một mạng, ca lấy thân báo đáp, người lại bị phong thái tuyệt thế của ca thu hút... sau đó, chúng ta vừa gặp đã yêu, không phải được rồi sao?

- Thế nhưng.... Ta không muốn dùng tên Nguyễn Hi Vũ!

- Cái dùng cái tên Nguyễn Hi Vũ này! Chỉ có như vậy chúng ta mới có thể nhanh chóng tra ra bí ẩn trên người người!

Kết quả là, không bao lâu sau, trong Minh Huyền bảo khổ, cái tên nào đó liền kể sinh động như thật, câu chuyện mỹ nữ cứu anh hùng rất kinh thiên động địa.

Câu chuyện, dưới sự miêu tả rất sinh động của người nào đó, vô cùng kinh tâm động phách, càng đậm chất khúc chiết kiều diễm, thuyết minh sự vĩ đại của nhân tính, dũng cảm hi sinh, và tinh thần hiệp nghĩa vô cùng nhuần nhuyễn. Nam chính trong câu chuyện đương nhiên là cái tên bỉ ổi này, nữ chính trong câu chuyện tự nhiên chính là Nguyễn Hi Vũ, một thiếu nữ thiên tài vốn là Thần đạo cường giả, hóa phạm nhập thể tu luyện một lần nữa. Cơ duyên xảo hợp tại Đông hải mệnh mông, lúc cái tên nam chính bỉ ổi này gặp phải yêu thú cực kỳ cường đại là thâm hải dịch long, mắt thấy sẽ mất mạng thì mỹ nữ xuất hiện đúng lúc, hợp lực chiến đấu cùng với tên nam chính bỉ ổi này, rốt cuộc, yêu thú cường đại không gisánh được đã bị hai người giết chết, nhưng tên nam chính bỉ ổi này đã bị âm khí ẩn chứa trong máu của thâm hải dịch long ảnh hưởng, khiến cho hắn bị kích thích, nếu không nhanh chóng phát tiết thì sẽ bị dục hỏa đốt người mà chết. Vì vậy, mỹ nữ vì để cứu cái tên nam nhân bỉ ổi này, liền dùng cảm hy sinh chính thân thể quý giá của mình... cái tên này rốt cuộc được cứu mạng, đành lấy thân ra báo đáp.

Lúc câu chuyện kể được một nửa thì chúng nữ đã ý thức được các nàng sắp có thêm tỷ muội rồi. Chỉ là cái tên nào đó đã xây dựng hình tượng mỹ nữ thật sự là vô cùng cảm động, khiến cho chúng nữ chẳng những không tức giận, ngược lại còn cảm kích nàng đã cứu cái tên bỉ ổi này...

Rốt cuộc, sau khi kể xong thì một đạo thân ảnh tuyệt mỹ, mang theo sự ngượng ngùng không gì sánh được, xuất hiện trước mặt các nàng.

Linh Thửu Phong, trong biệt viện của Thương Huyền Phủ.

Thương Huyền Không sau khi trở lại biệt viện liền một mình đi vào phòng, hai hàng chân mày nhíu chặt, vẻ mặt ngưng trọng đi qua đi lại trong phòng, giống như đang phân vân lựa chọn gì đó cực kỳ gian nan, do dự không định.

Ngày hôm nay, nguyên cả ngày hôm nay, thực lực kinh khủng mà Dương Thiên Lôi bày ra đã triệt để đánh tan sự coi thường của hắn với trận chiến sinh tử mà hắn vốn chẳng để trong lòng.

Mặc dù hắn biết rõ, cháu trai Thương Huyền Bác của mình còn che giấu thực lực rất cường đại, thế nhưng hắn lại mơ hồ cảm nhận được một cỗ uy hiếp cực lớn, là sự uy hiếp tới từ Dương Thiên Lôi.

Tuy rằng tự bản thân Thương Huyền Bác vẫn tràn ngập một cỗ tự tin tất thắng như cũ, thế nhưng tận sâu trong nội tâm của Thương Huyền Không, loại bất an này lại càng ngày càng trở nên mãnh liệt, nhất là khi thấy Phong Vô Kỵ càng ngày càng thêm yên lòng với Dương Thiên Lôi, lại càng khiến cho hắn thêm tin tưởng, trên người Dương Thiên Lôi tất nhiên là vẫn còn ẩn chứa lực lượng càng kinh khủng hơn nữa, thậm chí còn hơn cả sức mạnh của Thương Huyền Bác!

Thương Huyền Bác đại biểu cho Thương Huyền Phủ trong thời gian tới, là hi vọng của Thương Huyền Phủ, đã kế thừa chức vị phủ chủ của Thương Huyền Phủ, vô luận là thế nào đi nữa cũng không cho phép xảy ra bất kỳ sơ xuất gì, bằng không sẽ là sự tổn thất cực lớn mà Thương Huyền Phủ không thể chịu nổi!

Qua nửa canh giờ, Thương Huyền Không mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, trong ánh mắt lấp lánh vẻ kiên định, nói:

- Cứ quan sát thêm một ngày nữa, ngày mai chắc là Huyền Bác sẽ giao thủ với hắn...

.....

- A?

Lúc Tiêu Như Mộng, cũng chính là Nguyễn Hi Vũ xuất hiện trước mặt chúng nữ, ánh mắt của sáu người Trương Tử Hàm, Vu Thanh Nhã, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Dương Thiên Lê, Sở Hương Hương nhất thời đều nhìn về phía nàng, lúc mỗi người nhìn thấy nàng, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, Nguyễn Hi Vũ, Vu Thanh Nhã vốn có biết, còn mấy người Trương Tử Hàm thì thông qua ‘câu chuyện’ mà Dương Thiên Lôi kể

Cổ Đức Nhân cười nhẹ rồi nói.

- Ha ha, đại hội thế này, có bận mấy cũng phải tham gia, Cổ huynh, không cần tự trách!

Lâm Vô Kỵ thản nhiên nói. Bất quá cũng không ngồi xuống mà ánh mắt lại giống như vô tình chạm rai lướt qua ghế tuyền thủ, cuối cùng mới nhìn Phong Vô Kỵ rồi nói:

- Phong huynh, cháu gái của ta có ý muốn tìm đệ tử Dương Thiên Lôi của quý phái, bằng không thì các người an bài nàng tới Trảm Không kiếm phái của các người trước, có được không?

- A?

Phong Vô Kỵ vốn không nghĩ tới lão gia hỏa cùng tên khác họ, cũng đã nói chuyện qua vài lần này với mình cứ nhiên lại mở lời trước như vậy, hơn nữa lời nói ra lại trực tiếp khiến cho Phong Vô Kỵ với Vu Nhân Kiệt âm thầm đau đầu. Mẹ nó, cái tên xú tiểu tử này, đi tới Đông hải một chuyến thôi mà đã cuỗm được cháu gái của Đông hải lão đại rồi sao? Hơn nữa, vị đông hải lão đại này có vẻ như cũng cho phép nữa? Phải biết là, chuyện thế này, nếu như Lâm Vô Kỵ không cho phép thì nhất định sẽ không nói ra như thế này được, càng không thể nói với Phong Vô Kỵ là muốn tạm thời an bài cháu gái của hắn của hắn tới Trảm Không kiếm phái được!

Dương Thiên Lôi vẫn tập trung tâm thần vào chủ tịch đài, nhất thời hận không thể tìm một cái hố để chui vào. Bởi vì hắn rõ ràng cảm ứng được hai đạo ánh mắt của Phong Vô Kỵ và Vu Nhân Kiệt hầu như trong nháy mắt liền trùng mắt nhìn hắn.

Trương Tử Hàm cũng đang quan tâm tới chủ tịch đài đột nhiên vươn tay, trực tiếp đặt ở thắt lưng của Dương Thiên Lôi, dùng hết khí lực mà bắt đầu nhéo.

- Đây... được, được chứ.

Phong Vô Kỵ bất đắc dĩ nói.

Những người khác thì không sao, nhưng sắc mặt của Thương Huyền Không và Cổ Đức Nhân lại trở nên vô cùng khó coi.

- A, vậy thì ta xin làm phiền. Tiểu nha đầu, ra đi!

Lâm Vô Kỵ nói với vẻ sùng nịch, vừa nói, một đạo hồng quang liền hiện lên, tiểu nha đầu đáng yêu Lâm Tâm Di một thân hồng y đờ đẫn nhất thời xuất hiện trước mặt mọi người, đôi mắt to tròn, muốn đáng yêu bao nhiêu thì đáng yêu bấy nhiêu, lúc thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chăm vào mình, gương mặt của tiểu nha đầu nhất thời lại càng đỏ hơn, quay sang mọi người, thì lễ rất lễ phép:

- Xin chào các vị gia gia!

- Xú tiểu tử!

Phong Vô Kỵ xuất hiện ra một đạo thần niệm.

- KHụ khụ...

- Còn không mau qua đây nhận người? Lẽ nào người muốn bản tôn tự mình đưa nàng cho mấy người Hương Hương sao?

Phong Vô Kỵ một bên âm thầm truyền âm nói với Dương Thiên Lôi. Một bên hòa ái nói với tiểu nha đầu:

- Ngoan lắm!

- Mộng Mộng, Hi Vũ, giúp ta đi... Tiểu nha đầu Lâm Tâm Di tới rồi, ca thật sự không có ý gì hết, người mau tới chủ tịch đài đón tiểu nha đầu qua đây đi, ần, tạm thời đừng nói gì hết, cứ nói là người biết nàng thôi... Buổi tối ta sẽ giải thích với mấy người khác!

Dương Thiên Lôi vội vàng truyền âm nói với Nguyễn Hi Vũ.

Lúc truyền âm cho Tiêu Như Mộng, Dương Thiên Lôi cũng vội vàng truyền âm nói với tiểu nha đầu, để nàng đi tới Trảm Không kiếm phái cùng với Tiêu Như Mộng.

- Ân,

Nguyễn Hi Vũ ôn nhu đáp. Thanh âm còn chưa dứt thì nàng liền đứng dậy, nói với mấy người Dương Thiên Lệ là phải đi đón một người bằng hữu, sau đó liền bay lên trời, lẳng không bay về phía chủ tịch đài.

Trong nháy mắt, thân hình tuyệt mỹ của nàng liền trở thành tiêu điểm chú ý của hơn trăm vạn tu luyện giả. Mọi người đã chú ý tới dị dạng trên chủ tịch đài từ lâu, chỉ là không rõ lắm đang xảy ra chuyện gì mà thôi. Lúc này đây, thấy Trảm Không kiếm phái bỗng nhiên có một vị Thần đạo mỹ nữ lẳng không phi hành về phía chủ tịch đài, đương nhiên rất kinh ngạc.

- Tiểu Tâm Di! Tên thật của a di là Nguyễn Hi Vũ, đừng có gọi sai đó!

Lúc Nguyễn Hi Vũ bay về phía Lâm Tâm Di thì liền truyền âm nói với nàng.

- Ân, a di... người cũng đã tấn cấp Thần đạo rồi! Lợi hại quá!

Lúc Lâm Tâm Di nhìn thấy Tiêu Như Mộng chậm rãi bay tới, nhân thần tràn ngập ước ao, vui vẻ truyền âm nói.

- Người cứ gọi ta là tỷ tỷ là được.

Nguyễn Hi Vũ chậm rãi hạ xuống trên chủ tịch đài, lúc đông đảo Thần đạo cao thủ nhìn thấy Nguyễn Hi Vũ thì cũng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên và nghi hoặc.

Bất quá, Nguyễn Hi Vũ cũng không cần phải tự giới thiệu mình ở chỗ này, lúc bay lên, liền trực tiếp kéo bàn tay của Lâm Tâm Di, quay sang khẽ gạt đầu với Lâm Vô Kỳ, liền lẳng không phi hành đi.

Lúc Nguyễn Hi Vũ mang Lâm Tâm Di quay trở lại chỗ của Trảm Không kiếm phái thì mấy tên Thần đạo cường giả mới nhịn không được mà hỏi:

- Phong huynh, vị cô nương vừa nãy là?

- Ha ha, vị cô nương đó chính là tuyệt thế thiên tài thiếu nữ bốn trăm năm trước, Nguyễn Hi Vũ!

- Nguyễn Hi Vũ?

Nghe Phong Vô Kỳ nói vậy, mấy vị trưởng giáo chí tôn đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ khiếp sợ:

- Phong huynh, tại sao nàng lại ở Trảm Không kiếm phái của các người?

- Chuyện này... là hảo bằng hữu của Dương Thiên Lôi, qua đây cổ động mà thôi!

Phong Vô Kỳ mặt mày sáng láng, nhẹ giọng nói. Trên mặt tuy rằng không nhìn ra dị dạng gì, nhưng trong lòng lão gia hỏa này đã sớm phục Dương Thiên Lôi sát đất, chẳng thua gì đám người Phong MãNgưu cả. Phong Vô Kỳ mặc dù không phải người phong lưu, nhưng năm xưa thể nào đi nữa cũng có thể coi như nhân vật phong vân, thế nhưng so với Dương Thiên Lôi thì chính hắn cũng phải thừa nhận là mình chỉ là hạng tôm tép mà thôi, nào có thể sánh được phần nào chứ?

Một mình Vu Thanh Nhã của Vu gia bảo thôi thì cũng trâu bò lắm rồi, lại thêm một vị Nguyễn Hi Vũ, tuyệt thế thiên tài thiếu nữ, bốn trăm năm trước khiến bao nhiêu anh hùng theo đuổi! Hiện tại lại tới thêm một cô cháu gái của Lâm Vô Kỳ Bồng Lai thương hội của Đông hải.

Ánh mắt của Cổ Đức Nhân và Thương Huyền Phủ đều nhịn không được mà nhìn về phía Dương Thiên Lôi đang ngồi trên ghế tựa thoải mái.

417. Chương 401: Tinh Thần Cửu Biến, Sát Thần Chi Dực

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 401: Tinh thần cửu biến, sát thần chi dực

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cổ Đức Nhân thì không sao, lúc Trương Tử Hàm tấn cấp thần đạo thì hẳn liền từ bỏ âm mưu nhằm vào Trảm Không kiếm phái, chỉ có thể đợi lần tranh tài tiếp theo, xử lý các môn phái khác. Thứ hẳn muốn bắt quá chỉ là quyền quyết định tuyệt đối trong bát đại môn phái mà thôi. Dù sao đi nữa thì các loại đại sự trong tu luyện giới, đa phần đều là do bỏ phiếu quyết định mà thôi. Chỉ cần Phách Đạo Môn và Âm Dương Tông có thể vào được bát đại môn phái thì đó có nghĩa là, vô luận là có bỏ phiếu hay không, đều phải theo ý của hẳn.

Nhưng Thương Huyền Không thì sẽ không thần nhiên như vậy được. Hẳn giống như đã sớm ý thức được, trận chiến giữa Dương Thiên Lô và Thương Huyền Bác, cho dù là Thương Huyền Bác thắng đi nữa thì Thương Huyền Phủ của bọn họ cũng sẽ tổn thất cực lớn...

Bồng Lai liên minh, Vu gia bảo, Tinh Diệu thương hội, Trảm Không kiếm phái, bốn đại thế lực chống đỡ, này nghĩa là gì? Hơn nữa ở sau lưng đều lộ ra sự ủng hộ tuyệt đối?

Nếu Thương Huyền Bác thua thì Thương Huyền Phủ càng không thể chấp nhận được...

Giờ khắc này, Thương Huyền Không thật sự hối hận vì xúc động nhất thời của ba năm trước.

Rất nhanh, bốc thăm của mười người đứng đầu liền xong, vẫn là người thắng bốc số quyết định thứ tự trận đấu. Sau đó, người thua sẽ chọn từ những đối thủ mà mình chưa từng giao thủ qua.

Năm trận đấu, chia ra làm: Trận đầu, Phong Linh Nhi của Trảm Không kiếm phái đấu với Bách Lý Tình Không của Tạo Hóa Môn; trận thứ hai, Long Tinh của Long Tượng Cốc đấu với Lý Thuần Dương của Thiên Vũ Môn; Trận thứ ba, Dương Thiên Lô của Trảm Không kiếm phái đấu với Thương Mang Tử của Thương Huyền Phủ; Trận thứ tư, btl của Tạo Hóa Môn đấu với Mộ Dung Tiễn của Xạ Thương Tông; trận thứ năm, Thương Huyền Bác của Thương Huyền Phủ đấu với Trương Tử Hàm của Trảm Không kiếm phái!

Tiếng chuông thanh thúy của Phong Linh Nhi vang lên vài tiếng, trước sau chỉ dùng thời gian chưa tới ba phút, Bách Lý Tình Không liền bị kịch thảm bại lần hai.

Phong Linh Nhi ba trận thắng ba, dần dần, thu được chín phần, biểu hiện càng lúc càng bực hãn, người ủng hộ cũng nhanh chóng tăng vọt!

Trận thứ hai, Long Tinh lúc đấu với Trương Tử Hàm đã để lộ ra Long Tượng Thiên Hỏa Lô của hẳn, cho nên lần này cũng không cần che giấu nữa, trực tiếp chiến thắng Lý Thuần Dương của Thiên Vũ Môn một cách dễ dàng, đạt được sáu phần.

Kết quả của hai trận đầu cơ bản đều giống với dự liệu của mọi người. cho nên, độ chờ mong không cao lắm.

Nhưng trận thứ ba, trận chiến của Dương Thiên Lô và Thương Mang Tử của Thương Huyền Phủ, lúc trọng tài vừa mới tuyên bố tuyên thủ lên đài thì toàn bộ trường diễn võ liền lên cao trào lần nữa, hơn trăm vạn tu luyện giả, lúc trận đấu còn chưa bắt đầu mà đã hưng phấn kêu la hò hét rộn cả lên, càng khiến cho Dương Thiên Lô đặc ý chính là tiếng hét của mỹ nữ cư nhiên còn vang dội hơn cả mấy đại lão gia, kêu tới mức tâm tê liệt phế, hiển nhiên là cái tên bỉ ổi này đã bằng vào thực lực cường hãn và phong tạo độc nhất vô nhị mà chinh phục được phương tâm của cả ngàn cả vạn thiếu nữ!

Đồng dạng, trong nháy mắt khi Dương Thiên Lô lên đài, tiểu nha đầu Lâm Tâm Di vừa mới bước vào trong đám đệ tử Trảm Không kiếm phái cư nhiên không e sợ gì, trực tiếp đứng lên, hai tay đặt bên cái miệng anh đào nhỏ nhắn của mình, quay về phía lôi đài, dùng thanh âm lớn nhất, vang dội nhất của mình mà hô:

- Thúc thúc, a, thua đi! Thương Mang Tử thua chắc! Thiên Lô ca ca cố lên!

Một tiếng thúc thúc của tiểu nha đầu vừa gọi ra, may là phản ứng nhanh, vội vàng đổi giọng nhanh chóng, che đậy không để lộ chút vết tích nào. Nhưng giấu được mấy người khác, nhưng không thể gạt được Nguyễn Hi Vũ, lúc gọi xong, liền vỗ vỗ ngực nhỏ của mình, đỏ mặt quay sang Nguyễn Hi Vũ, thề lưỡi nói:

- Hi Vũ tỷ tỷ... tại sao Thiên Lô ca ca lại được hoan nghênh dữ vậy? Người xem mấy vị nữ đệ tử kia đi, nhiều người còn không biết xấu hổ mà gào lên ta yêu người nữa...

- Tỷ tỷ cũng là lần đầu tiên xem hẳn thi đấu, người hỏi thử Hương Hương với Thiên Lê đi...

Nguyễn Hi Vũ nhẹ giọng nói, ánh mắt vẫn không chuyển, nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôì mày mày hớn hở, mang theo nụ cười tà, nghe thấy vì Dương Thiên Lôì mà gần cả trăm vạn tu luyện giả đều điên cuồng, trong lòng nàng lại xuất hiện một tia tình tậkhông rõ là gì, giống như một màn này nàng đã từng sớm nghĩ tới, cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, thì thầm tự nói:

- Vô luận là đi tới đâu, hắn đều trở thành tiêu điểm của sự chú ý, trở thành trung tâm của mọi người...

Trận đấu của Dương Thiên Lôì và Thương Mang Tử, kết quả cũng đã sớm được mọi người dự liệu, chỉ là, thứ mà trăm vạn tu luyện giả muốn xem không phải là kết quả mà là quá trình chiến đấu của Dương Thiên Lôì và Thương Mang Tử, bọn họ chờ mong Dương Thiên Lôì sẽ mang tới kỳ tích lần nữa!

Lần này sẽ là kỳ tích dạng nào đây? Hắn sẽ thi triển ra tuyệt học gì?

- Trận đấu bắt đầu!

Theo một tiếng hét lớn của trọng tài, trường diễn võ đang lao xao không ngớt đột nhiên đồng loạt an tĩnh lại, bao gồm cả mấy vị cường gia trên chủ tịch đài, ánh mắt mọi người đều lấp lánh nhìn về phía Dương Thiên Lôì. Mỗi người đều muốn biết cái tên Dương Thiên Lôì biến thái này sẽ làm gì để đánh thắng Thương Mang Tử!

Thế nhưng, khiến mọi người ngạc nhiên chính là, sau khi thanh âm trận đấu bắt đầu của trọng tài vang lên xong, Dương Thiên Lôì lại nhìn chăm chăm vào Thương Mang Tử đang điên cuồng đề tụ năng lượng, không hề nhúc nhích, khóe miệng hơi nhếch lên, tạo thành một nụ cười tà khiến cho đám người Thương Huyền Không nhìn thấy liền ghét, nhưng lại khiến cho vô số thiếu nữ và người sùng bái hắn cảm thấy rất có mị lực!

- Oanh!

Lúc Thương Mang Tử đề thăng pháp lực tới cảnh giới đỉnh phong thì đột nhiên xuất ra công kích cường hãn nhất của mình!

Đùng lúc này, Dương Thiên Lôì rốt cuộc cũng động!

Cùng lúc đó, thanh âm đầy vẻ trêu tức của Dương Thiên Lôì đột nhiên vang lên:

- Tinh Thần cửu biến, ca vi tôn!

Lúc chữ tôn thốt ra, không hề có bất kỳ thủ ấn pháp quyết gì, nhưng trên hai vai của hắn đột nhiên truyền ra bốn tiếng thịch thật nặng nề, khiến cho mọi người khiếp sợ thiếu chút nữa trông mắt cũng rớt ra ngoài chính là, hai vai của tên này cư nhiên lại mọc ra bốn cái cánh, phía trên là hai cánh cực lớn, còn lớn hơn cánh thiên sứ của Lý Thuần Dương gấp hai, mà phía dưới hai cánh lớn còn có hai cái cánh nhỏ chồng lên một chỗ, càng tăng thêm vẻ uy mãnh, càng thêm kinh khủng, càng thêm trâu bò!

Sát thần bốn cánh!

Đúng vậy là sát thần, không phải thiên sứ!

Bởi vì bốn cánh này có màu đỏ tươi như màu máu, phát ra khí tức kinh khủng tới cực điểm!

Ngay cả khóe môi nhếch lên của Dương Thiên Lôì cũng bị nhuộm ánh hồng!

Chưởng giáo chí tôn của Thiên Vũ Môn quá sợ hãi tới mức đứng phắt dậy, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôì tràn ngập không dám tin và sự khiếp sợ cường liệt!

- Oanh!

Một tiếng nổ vang trời đột nhiên phát ra!

Dương Thiên Lôì chỉ đơn thuần là quay sang Thương Mang Tử xuất ra một quyền, nhưng một quyền này lại giống như xé rách cả hư không, hóa thành một đường màu đỏ hồng, trực tiếp phá hủy hoàn toàn đòn công kích của Thương Mang Tử, đồng thời dư thế không giảm liền khiến Thương Mang Tử văng xa, hung hăng đánh thật mạnh vào trên bích chương của kết giới, bốp một tiếng, rơi thẳng xuống đất giống như một con lợn chết, trực tiếp hôn mê!

Người anh em này chết thì chắc chắn là không chết được, nhưng nếu muốn tham gia trận tranh tài buổi chiều thì chỉ sợ là còn phải bỏ ra cái giá thật lớn để mời Được Vương cóc xuất thủ rồi.

Một chiêu, vẫn là một chiêu như cũ, mặc dù là Dương Thiên Lô hô lên là Tinh Thần Cửu Biến, nhưng tất cả mọi người đều biết thứ mà hắn thi triển ra chính là Thiên Vũ Cửu Biến! Bất quá là cường hãn hơn Thiên Vũ cửu biến của Lý Thuần Dương rất nhiều mà thôi.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn Dương Thiên Lô chậm rãi đáp xuống mặt đất, đôi cánh lớn đỏ như máu kia chậm rãi biến mất....

- Yếu quá, may là ca chỉ dùng có ba thành công lực thôi, nếu không thì người anh em này đã tiêu rồi.

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng.

- Dương Thiên Lô của Trảm Không kiếm phái thắng!

Lúc Thương Mang Tử bị khiêng đi rồi, thanh âm của trọng tài nhất thời liên vang vọng khắp trường diễn võ. Trong nháy mắt, hơn trăm vạn tu luyện giả liền lâm vào điên cuồng lẫn lộn.

Dương Thiên Lô đi trong vô số tiếng hét chói tai của các thiếu nữ, đặc ý đi về ghế tuyển thủ.

- Thúc thúc oách quá... a di, người ta thích thúc thúc chết mất...

Lâm Tâm Di kích động ôm lấy Nguyễn Hi Vũ, ghé vào tai của Nguyễn Hi Vũ mà nói.

- Nha đầu chết tiệt này, mau buông tay ra, tối nay rồi hãy ôm hân.

Nguyễn Hi Vũ vội vàng đẩy Lâm Tâm Di ra, nhưng Lâm Tâm Di vẫn ghé vào tay của nàng, thấp giọng nói.

- Hi hi... tối nay người ta đương nhiên là muốn ôm thúc thúc rồi, không chỉ ôm thôi đâu ... a di, người ta lại học được rất nhiều bản lĩnh đây....

Nghe Lâm Tâm Di nói vậy, Nguyễn Hi Vũ nhất thời đỏ mặt, nhịn không được lại nghĩ tới quang cảnh kiều diễm lúc ở cạnh Dương Thiên Lô, nhất là dụng miệng... không phải là học theo tiểu nha đầu này sao? Nàng hiện tại lại học bản lĩnh gì nữa? cái tên Dương Thiên Lô vô sỉ kia liệu có bắt mình học hay không?

Trận thứ tư, Bộ Kinh Thiên của Tạo Hóa Môn đấu với Mộ Dung Tiễn của Xạ Thương Tông, Không hề lo lắng, Bộ Kinh Thiên lại phô bày ra thực lực cường đại không gì sánh được của mình, chỉ trong vòng hai chiêu liền đánh bại Mộ Dung Tiễn!

Trận thứ tư, lúc trọng tài kêu tên của Thương Huyền Bác và Trương Tử Hàm, Trương Tử Hàm đang định bay lên trời thì lại bị Dương Thiên Lô kéo lại.

- Làm sao vậy?

Trương Tử Hàm nghi hoặc hỏi.

- Chịu thua đi, cái tên vương bát đản đó, ca sợ hân ngằm giở trò, ngươi tạm thời không phải đối thủ của hân, ta cũng không cần phải lý giải thực lực của hân, cho nên, cứ quyết đoán nhận thua đi!

Dương Thiên Lô nhìn Thương Huyền Bác đã mất đi phong độ trước giờ, ánh mắt mang theo một tia âm độc, trực tiếp nói với Trương Tử Hàm.

- Ủ, được rồi.

Trương Tử Hàm nhất thời thu liễm khí tức của mình, nói.

Dương Thiên Lô lại đột nhiên đứng lên, quay về phía trọng tài trên lôi đài, lớn tiếng nói:

- Trọng tài, sắc mặt của vị quân tử kia không dễ nhìn chút nào, trận này chúng ta chịu thua!

- Chịu thua?

Trọng tài giống như thoáng nghi hoặc, từ lúc bắt đầu trận chiến của mười người đứng đầu tới nay, mặc dù rất nhiều người biết rõ là đánh không lại nhưng cũng sẽ không chịu thua, dù sao đi nữa thì đây cũng coi như một lần tôi luyện. Hơn nữa, có nhiều vị cao thủ quân chế, căn bản sẽ không xảy ra chuyện mất mạng, nhưng

không ngờ Trương Tử Hàm cứ nhiên lại chịu thua. Thế nhưng, ngấm kỹ lại lời Dương Thiên Lôi đã nói, lúc trọng tài nhìn thấy Thương Huyền Bác từ trước tới nay chỉ mang theo nụ cười thản nhiên rất phong độ, vẻ mặt lúc này thật sự khác với lúc thường, nhất thời nghĩ tới trận chiến sinh tử của Dương Thiên Lôi và Thương Huyền Bác.

- Chịu thua hay lắm! Cái tên ngụy quân tử đó sẽ âm thầm gỡ trò đó!

Đúng lúc đó, đám người Phong Mã Ngưu và Vu Tiểu Úc cũng nhất thời lao nhao lên.

- Được, trận thứ năm, Thương Huyền Bác của Thương Huyền Phủ thắng!

Thương Huyền Bác tuy là không đánh mà thắng, nhưng thần tình trên mặt lại trở nên vô cùng khó coi, hẳn không nghĩ tới Dương Thiên Lôi cứ nhiên lại để ý tới như vậy, bất quá, hẳn thật sự ôm dự định sẽ đánh cho Trương Tử Hàm bị thương nặng để đả kích Dương Thiên Lôi, thế nhưng lại không thể làm được. Cho nên, giờ khắc này, vẻ phong phạm vẫn khinh, nhẹ nhàng thản nhiên của hắn đã sớm bị sự phẫn nộ thanh lý sạch sẽ, thoát nhìn thật sự khiến cho người ta có cảm giác rất âm ngoan hiểm ác!

Nhất là vô số ánh mắt của các tu luyện giả ở dưới lôi đài nhìn về hắn, cứ nhiên đều mang theo một tia khinh bỉ lại càng khiến hắn thêm phẫn nộ, lúc này đây, dường như hắn đã biết rõ, mặt nạ giả nhân giả nghĩa mà hắn khổ tâm gây dựng mấy nay, toàn bộ đều đã bị Dương Thiên Lôi vạch trần rồi!

- Hừ, Dương Thiên Lôi, ngươi chờ đó!

Thương Huyền Bác cũng bất chấp phong độ nữa, trực tiếp nhìn về phía Dương Thiên Lôi, nói với vẻ đầy âm ngoan.

- Ta đợi ấy à? Ca đã sớm đợi không nổi rồi, bằng không chúng ta xin đánh sớm một trận đi? Sao hả? Sớm tiễn ngươi đi, ca cũng đỡ thấy nhìn thấy ngươi một lần thì nôn một lần, cái tên đê tiện nhưng ngươi sao không nhìn Long Tinh người ta đi? Chân thật như vậy mới là nam nhân, có biết không?

Dương Thiên Lôi nói với vẻ đầy khinh thường. Mỗi câu mỗi chữ đều là khiêu khích thẳng!

- Đánh đi! Đánh đi!

Nghe Dương Thiên Lôi nói vậy, trong nháy mắt, dưới lôi đài liền vang lên vô số tiếng hò hét.

- Người...

Thương Huyền Bác tức giận, đang muốn xin đánh sớm một trận như Dương Thiên Lôi nói thì thanh âm của Thương Huyền Không liền trực tiếp truyền vào trong tai của hắn. Khiến hắn giống như một con rùa đen rụt đầu, buông lại một câu mạnh miệng rồi ảo não rời khỏi lôi đài.

- Hừ...

Dưới lôi đài nhất thời truyền tới vô số tiếng hừ, trực tiếp tỏ vẻ khinh thường đối với Thương Huyền Bác.

418. Chương 402: Thật Sự Là Quá Đào Hoa.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 402: Thật sự là quá đào hoa.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cô cô...

Dưới lôi đài, giữa muôn người, một tên thiếu niên đứng giữa vô số đệ tử Tạo Hóa Môn, trong mắt của hắn ẩn chứa sự không cam lòng và căm hận vô cùng cường liệt, nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi mang theo chúng nữ đang không đi mất, cuối cùng, ánh mắt của hắn liền dừng lại ở bóng lưng của Lục Thanh Âm

thanh nhấthoát tục, hồi lâu vẫn không đành lòng chuyển đi. Nhưng đúng lúc này, một thiếu phụ phong tư yếu diệu ngồi bên cạnh mới nhệnhàng kéo hẳn một cái, hẳn mới kêu lên đầy thống khổ.

- Đại Phú, quên đi... cam chịu số phận đi, người cũng thấy đó, thực lực hiện tại của hẳn, chỉ một chiêu đã đánh bại đương của người, thậm chí còn hơn nữa... hãy quên nằng đi! Hảo hảo tu luyện, sẽ có một ngày....

- Cô cô, đừng an ủi ta nữa. Ngày đó sợ là vĩnh viễn sẽ không có rồi...

Thiếu niên nói với vẻ mặt buồn bã, so với mấy năm trước thì hẳn dường như đã thành thực hơn rất nhiều, không còn vẻ cuồng ngạo và kiêu căng lúc trước nữa.

Thiếu niên này chẳng phải ai khác mà chính là Hải Đại Phú đã tuyên bố là muốn trở lại Trảm Không kiếm phái để khiêu chiến với Dương Thiên Lôi.

Mà thiếu phụ bên cạnh Hải Đại Phú chính là cô cô ruột Hải Thanh Thanh của hẳn ở Tào Hóa Môn. Đạo lữ của Hải Thanh Thanh trùng hợp thể nào mà lại chính là thủ hạ bại tướng dưới tay Dương Thiên Lôi, Bách Lý Tình Không. Nếu như hiện tại Dương Thiên Lôi biết được quan hệ vi diệu kiểu này của hẳn và Hải Đại Phú thì sợ rằng sẽ vui tới mức như hoa nở.

Đương nhiên, Dương Thiên Lôi không thể nào để cho họ biết được chuyện của Bách Lý Thiên Thiên, chí ít là hiện tại không thể được.

Dương Thiên Lôi làm đầu tàu gương mẫu phi hành ở phía trước, biểu tình trên mặt phải gọi là cực kỳ rối rắm, hẳn đã loáng thoáng cảm thụ được ánh mắt phát ra hàn khí lạnh lẽo của chúng nữ ở phía sau. Kỳ thực, lúc này đây, người anh em này thật sự rất muốn ngồi lại trên ghế tuyền thủ để trốn, nhưng Phong Vô Kỵ, Vu Nhân Kiệt và lão gia hỏa Lâm Vô Kỵ đã từng khảo nghiệm đồng thời cũng có chút khinh thường mình lại trực tiếp gọi hẳn và mọi người lập tức trở về.

Dương Thiên Lôi cũng biết, tránh được mừng một, không thoát được mười lăm.

Chỉ có thể bất chấp khó khăn, mang theo chúng nữ đi về phía biệt viện của Trảm Không kiếm phái.

Cũng may là có Nguyễn Hi Vũ cho nên tiểu nha đầu Lâm Tâm Di cũng không có biểu hiện ra động tác khoa trương gì. Bằng không thì đám cũng đã nhào vào trong lòng mình lắm rồi. Nhưng dù vậy đi nữa thì lấy ánh mắt của chúng nữ, đều có thể rõ ràng cảm ứng được quan hệ giữa Lâm Tâm Di và Dương Thiên Lôi nhất định không đơn giản.

- Đệ đệ?

Ngay lúc Dương Thiên Lôi đang vắt óc nghĩ phải làm thế nào mới lừa được chúng nữ thì thân hình của Dương Thiên Lệ nhoáng lên một cái liền cười trên kiếm quang bay tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, trực tiếp ôm lấy cánh tay của Dương Thiên Lôi, không hề e dè mà dán bờ ngực căng tròn, mềm mại của mình lên vai Dương Thiên Lôi, trừng lớn đôi mắt mê chết người không dè dặt lên, nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi, gọi.

- Ách...

Toàn thân Dương Thiên Lôi liền run lên.

- Đệ đệ, lần này là anh hùng cứu mỹ nhân hay là mỹ nhân cứu anh hùng vậy?

Hơi thở thơm tho như hoa lan của Dương Thiên Lệ phả vào mặt Dương Thiên Lôi, hỏi.

- Khụ khụ... nhị tỷ, không giống như người nghĩ đâu....

- Vậy thì là thế nào?

- Chuyện này... một lời khó nói hết, một lời khó nói hết...

Dương Thiên Lôi trả lời nhát gừng.

- Được rồi, vậy người cần phải nghĩ ra nhanh lên, phải thêm dặt cho hay vào, viết nên một câu chuyện thật hay rồi kể cho bọn ta nghe... Tỷ tỷ thì không sao, quan trọng là mấy người Tử Hàm đó... biết chưa hả?

Dương Thiên Lôi liền đổ một trận mồ hôi hột, không dám hó hé, kỳ thực thì nếu như tiểu nha đầu không tới ngay vào lúc này thì hay rồi, hoặc là tới muộn một chút nữa. Dương Thiên Lôi liền đỡ mệt hơn nhiều, nhưng vừa mới để Nguyễn Hi Vũ lên sân khấu, tiểu nha đầu này cũng trèo lên theo, mẹ nó, bịa chuyện cũng không thể chỉ trong một ngày liền bịa được tới hai câu chuyện chứ?

Ngay lúc Dương Thiên Lôi không biết phải giải thích thế nào thì thanh âm của tiểu nha đầu Lâm Tâm Di đột nhiên lại xuất hiện trong tai của hắn:

- Thúc thúc... để người ta giải thích với các nàng đi! Hi hi... thúc thúc, đợi lát nữa,... lúc không ở trước mặt gia gia, chỉ có mấy người chúng ta, người sẽ giả bộ đuổi người ta về...

- Ách... chuyện này sao được?

- Không sao hết, a di vừa mới nói, người ta sợ người gặp rắc rối, yên tâm đi, người đuổi người ta cũng không đi đâu, hi hi... người ta chính là thúc thúc thúc, chết cũng muốn ở cạnh thúc thúc...

- Khụ khụ... nhị tỷ, không phải như người nghĩ đâu, người cũng biết mà, lão đệ ta phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở... ai... có đôi lúc, ca từng nghĩ visao ông trời lại cho ta đẹp trai như vậy? Mỗi ngày soi gương đều cảm thấy mình lại đẹp hơn một chút...

Dương Thiên Lôi được tiểu nha đầu Lâm Tâm Di chỉ điểm và cho phép, tâm tình rồi rắm nhất thời liền mất sạch, cầm lấy bàn tay của Dương Thiên Lệ, nhìn chăm chăm vào gương mặt mê chết người không đèn mạng của Dương Thiên Lệ, nói với vẻ vô cùng đắc ý.

Mấy lời này, khiến thân thể mềm mại của Dương Thiên Lệ run lên một hồi, cứ nhin không được mà cười tới mức gập cả người lại, khiến cho mấy người Trương Tử Hàm nhìn thấy đều ngơ ngác, không biết hai tỷ đệ giả này đang làm trò gì.

Trở lại biệt viện của Trầm Không kiếm phái, Phong Vô Kỵ trực tiếp gọi Dương Thiên Lôi và chúng nữ vào trong phòng của hắn, đồng thời, trong phòng của hắn còn có Vu Nhân Kiệt và Lâm Vô Kỵ.

Phong Vô Kỵ xuất phát từ lễ tiết nên long trọng giới thiệu thân phận của Lâm Vô Kỵ cho chúng nữ biết, sau đó lại giới thiệu từng người trong chúng nữ cho Lâm Vô Kỵ. Dương Thiên Lôi cũng làm lễ văn bái với Lâm Vô Kỵ, bất quá cái tên này cũng không nói gì hết, hiển nhiên là vì vẫn còn ghi hận chuyện lúc trước Lâm Vô Kỵ không nể tình. Bất quá, Lâm Vô Kỵ cũng làm ra vẻ không để ý, chỉ là mỉm cười, nhìn Dương Thiên Lôi một chút rồi nói

- Tốt!

Sau đó, Phong Vô Kỵ không nói gì hết, liền để mọi người rời đi, giống như gọi mọi người qua đây chỉ là vì giới thiệu với Lâm Vô Kỵ mà thôi.

Bất quá, mấy người tâm tư tương đối kín đáo như Dương Thiên Lôi và Vu Thanh Nhã thì lại biết rõ là ba vị lão đầu trên mặt mỉm cười nhất định là có ý tứ muốn biểu đạt. Mặc dù Vu Nhân Kiệt và Phong Vô Kỵ đều nghĩ là Dương Thiên Lôi thật sự hơi đào hoa quá, nhưng cũng đều đã cam chịu loại quan hệ này rồi.

419. Chương 403: Tâm Trung Vô Tiền.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 403: Tâm trung vô tiền.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một là bởi vì thiên phú và tiềm lực của Dương Thiên Lôi thật sự là biến thái tới mức mấy vạn năm cũng khó mà gặp, người như vậy, nhất định sẽ là vương giả của toàn bộ tu luyện giới, có nhiều đạo lý một chút thì cũng không lạ chút nào. Thứ hai là bởi vì thông qua Dương Thiên Lôi mà Vu gia bảo, Bồng Lai thương hội,

Trảm Không kiếm phái và Tinh Diệu thương hội sẽ ngưng tụ thành một cỗ lực lượng cường đại, vô luận là bất cứ bên nào cũng sẽ có được lợi ích rất lớn.

Không hề nghi ngờ, Vu Thanh Nhã, Sở Hương Hương tâm tư kín đáo đều nhìn ra ý tứ muốn biểu đạt của ba lão gia hỏa này.

Lúc chúng nữ theo Dương Thiên Lô bước vào Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, cái tên Dương Thiên Lô vô sỉ này lần thứ hai hóa thành minh tinh tối trâu bò, diễn kịch trước mặt chúng nữ, biểu diễn một màn kịch đặc sắc, bị tiểu nha đầu đeo bám rất đáng thương, rất khó xử, rất bất đắc dĩ. Mà tiểu nha đầu Lâm Tâm Di cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế, đôi mắt to ầng ậc nước, muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương....

Thế nhưng, để Dương Thiên Lô và tiểu nha đầu không nghĩ tới chính là lúc hai người vừa mới diễn được một nữa thì Trương Tử Hàm cư nhiên ‘Phì’ một tiếng, nhin không được liền bật cười, sau đó chúng nữu rất cuộc cũng không nhin được nữa, tất cả đều ôm bụng, cười ra tiếng, khiến Dương Thiên Lô và Lâm Tâm Di tròn mắt ra nhìn...

- Khụ khụ, các người làm gì vậy?

- Đệ đệ, cái tên đại sắc lang như ngươi, ai sẽ tin chuyện Tâm Di muối muối theo đuổi ngươi, ngươi sẽ cự tuyệt chứ? Nếu là hai người các người đổi vai cho nhau thì còn được.... ha ha ha ha...

Dương Thiên Lệ cười tới mức gập cả người lại, cười tới mức đau cả bụng.

Gương mặt nhỏ nhắn của tiểu nha đầu Lâm Tâm Di cũng đỏ lên như quả cà chua, trốn sau lưng Nguyễn Hi

cũng bắn ra cả trăm ngàn đạo tiên quang, mỗi trận pháp ngưng tụ thành từng đạo tiên quang cũng giống hết của hắn!

Duy nhất không giống chính là trong tay Dương Thiên Lô không có cung tên, giống như hắn đã nói vậy, thân thể nhẹ nhàng di chuyển của hắn cũng giống như là cây cung cường đại nhẩy trong trời đất, mà thần niệm và pháp lực của hắn lại ngưng tụ thành từng mũi tên cường đại!

- Cửu tiên liên châu, xuyên thấu tiên.

Lúc Mộ Dung Tiên xuất ra chín đạo tiên quang xếp thành hàng dài, Dương Thiên Lô cũng quát nhẹ một tiếng, trong nháy mắt, hai tay của hắn liền hóa thành từng đạo huyền ảnh, trong nháy mắt cứ nhiên xuất ra cả trăm ngàn đạo tiên quang, cứ chín đạo tiên quang lại ngưng tụ thành một nhóm, giống hết như xuyên thấu tiên của Mộ Dung Tiên, nhưng Dương Thiên Lô lại xuất ra vô số xuyên thấu tiên cùng một lúc!

Càng kinh người hơn chính là, xuyên thấu tiên của Dương Thiên Lô bởi vì không có sự kèm hãm của bản thể, lúc xếp thành một hàng thì năng lượng của chín đạo tiên quang cứ nhiên hoàn toàn hợp lại làm một!

- Rầm rầm rầm...

Một đạo xuyên thấu tiên liền hủy diệt đòn tấn công của Mộ Dung Tiên, mà vô số tiên quang thì hóa thành từng hàng dài, xoay quanh bay lượn quanh người Mộ Dung Tiên, oanh một tiếng liền bắn vào kế bên Mộ Dung Tiên, phát ra một tiếng nổ kinh người, còn Mộ Dung Tiên thì trực tiếp ngã người ra, đứng đó không nhúc nhích, lấy thân thể hắn làm trung tâm, tạo thành một vòng tròn thật lớn trong bán kính người mét!

Mặt đất bằng nham thạch cứng rắn, dung hợp với năng lượng của kết giới, cứ nhiên liền xuất hiện thành một vòng tròn được tạo thành từ những hố nhỏ có kích cỡ và khoảng cách bằng nhau!

Trên chủ tịch đài, vô số đại nhân vật đều khiếp sợ đứng phắt dậy, nhân thần tràn ngập vẻ không dám tin nổi nhìn về phía vòng tròn cực lớn kia!

Trên ghế tuyển thủ, đám người Bộ Kinh Thiên, Thương Huyền Bác, cũng kinh hãi y hết!

Dương Thiên Lô đã sớm biết mọi người sẽ khiếp sợ, nhưng cũng không nghĩ là lại khiếp sợ tới mức này. Chẳng lẽ trâu bò lắm sao?

Theo như Dương Thiên Lô nghĩ thì hắn chỉ là muốn phong tạo thêm lần nữa thôi, thực lực bày ra mỗi lần lại cường hãn hơn trước một chút, nhưng hắn lại không biết, một chút cường hãn của hắn lại khiến cho toàn bộ cao thủ của tu luyện giới không thể nào tưởng tượng nổi!

Không nói tới chuyện làm thế nào mà hắn không có cung tên mà cũng có thể xuất ra loại công kích này, chỉ cần đồng thời xuất ra cả trăm ngàn đạo tiên quang đã đủ khiến cho mọi người động dung rồi, cần phải có pháp lực khổng lồ cỡ nào mới có thể đồng thời ngưng tụ thành trăm ngàn đạo, mỗi đạo đều không thua gì tiên quang của Mộ Dung Tiên? Càng kinh người hơn chính là, trăm ngàn đạo tiên quang cường hãn không gì sánh được kia cần phải có thần niệm kinh khủng cỡ nào mới có thể biến chúng giống nhau toàn bộ, oanh kích ra một đồ án hình tròn, cả kích thước và khoảng cách đều hoàn toàn đều nhau trên mặt đất giống như chơi đùa thế kia?

Trên chủ tịch đài, Thương Huyền Không chậm rãi thu hồi ánh mắt khiếp sợ không gì sánh được của mình, thoáng nhìn qua Thương Huyền Bác cũng đang sợ hãi trên ghế tuyển thủ, trong ánh mắt bỗng nhiên hiện lên một tia kiên định, chậm rãi ngồi

420. Chương 404: Ti Bĩ Vô Sĩ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 404: Ti bĩ vô sĩ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn biết, hắn biết chắc là chỉ bằng vào thực lực của Thương Huyền Bác lúc này, vô luận là thế nào đi nữa thì cũng không thể là đối thủ của Dương Thiên Lôi được!

Từ đầu trận tới bây giờ, Dương Thiên Lôi ngoại trừ sử dụng Hỏa Long Lô đã thắng được của Long Tinh ra thì không hề sử dụng tới bất kỳ pháp bảo gì, hắn không có pháp bảo sao?

Tuyệt đối không thể nào!

Cho nên, Thương Huyền Không có thể khẳng định là một khi Dương Thiên Lôi xuất ra pháp bảo truyền thừa của hắn thì có thể tấn công bất kỳ kẻ nào có thể ngăn cản hắn!

Thương Huyền Bác không thể, Bộ Kinh Thiên cũng không thể!

- Dương huynh, xin nhận một lạy của ta! Mộ Dung Tiễn đột nhiên ở trước mắt hơn trăm vạn tu luyện giả, trong ánh mắt tràn ngập một cỗ cung kính, đột nhiên quay sang phía Dương Thiên Lôi cúi người xuống!

- Ách... Trọng lễ của Mộ Dung Tiễn thật sự dọa cho Dương Thiên Lôi hết hồn, vội vàng xuất pháp lực ra, đột nhiên đỡ Mộ Dung Tiễn lên, nói: - Mộ Dung huynh, không cần khách khí!

- Dương Thiên Lôi của Trảm Không kiếm phái thắng! Đúng lúc này, trọng tài cũng tuyên bố.

Theo thanh âm của trọng tài, toàn bộ trường diễn võ bởi vì Dương Thiên Lôi mà lại dậy sóng! Tên của Dương Thiên Lôi, trong nháy mắt liền vang vọng khắp trường diễn võ.

Ánh mắt của bốn người Vu Nhân Kiệt, Lâm Vô Kỳ, Phong Vô Kỳ cùng với Vũ Văn Tinh Diệu đều tràn ngập vẻ không nói nên lời. Vu Nhân Kiệt và Phong Vô Kỳ đã sớm biết Dương Thiên Lôi rất biến thái, rất mạnh. Nhưng mãi cho tới lúc này, bọn họ mới phát hiện, ngay cả người tự cho rằng hiểu Dương Thiên Lôi nhất như họ cũng không nhìn thấu được thực lực thật sự của Dương Thiên Lôi.

Sở dĩ ngay từ đầu, Vũ Văn Tinh Diệu liền cao giọng biểu lộ ủng hộ Trảm Không kiếm phái, lập trường ủng hộ Dương Thiên Lôi là vì Vũ Văn Tinh Diệu lúc đó đang làm việc theo tôn chỉ 'lương tâm' của Tinh Diệu thương hội bọn họ, không vì cái gì khác, chỉ bởi vì Dương Thiên Lôi là khách quý của Tinh Diệu thương hội, chỉ vì Dương Thiên Lôi tùy tiện một chút liền ném thiên tinh thạch vô giá vào Tinh Diệu thương hội, hơn nữa chỉ lấy một nửa đan dược liền yên tâm rồi đi! Loại người hào hiệp, trọng tình trọng nghĩa thế này, toàn bộ tu luyện giới còn được mấy người?

Trận thứ tư, Long Tinh của Long Tượng Cốc đấu với Thương Mang Tử của Thương Huyền Phủ, lúc trận chiến bắt đầu, mọi người vẫn còn đắm chìm trong màn kinh thiên động địa ban nãy do Dương Thiên Lôi tạo ra, đang thảo luận vô cùng sôi nổi, để cho trận chiến của Long Tinh và Thương Mang Tử trở nên vô cùng nhàm chán, cuối cùng, lúc trọng tài tuyên bố Long Tinh thắng thì toàn bộ trường diễn võ mới truyền thối vài tiếng ủng hộ thừa thốt.

Mà trận thứ tư, btl của Tạo Hóa Môn đấu với Bách Lý Tinh Không thì không thi đấu mà liền trực tiếp tuyên bố Bộ Kinh Thiên thắng.

Năm trận thi đấu hoàn tất, Cổ Đức Nhân và Thương Huyền Không đều trực tiếp nhanh chóng rời khỏi, ngay cả tâm tình bắt chuyện với mọi người cũng không có. Còn Phong Vô Kỳ thì đặc ý phải nói, hưởng thụ sự chúc mừng và ánh mắt ước ao của mọi người.

Lúc Dương Thiên Lôi bên trái kéo tay của Trương Tử Hàm, bên phải có Phong Linh Nhi, đồng thời bay về phía nơi đệ tử Trảm Không kiếm phái hội hợp thì toàn bộ trường diễn võ liền phát ra từng đợt tiếng hoan hô vô cùng nồng nhiệt, thậm chí còn có vô số nữ đệ tử điên cuồng la lớn tên của Dương Thiên Lôi!

Ánh mắt của cái tên Dương Thiên Lôi vô sỉ này lóe lên, vô cùng đắc ý, bí mật quan sát mấy nữ đệ tử kêu tên của mình, trong lòng vô cùng sáng khoái, lúc này đây, người anh em này bỗng nhiên nghĩ, chí nguyện to lớn đầu tiên của mình là 'Khiến vô số muội muội điên cuồng' đã thực hiện được rồi...

Đáng tiếc, ngũ nhạc quy lai bất khán sơn.

Trong số mấy nữ đệ tử đó, mặc dù có người tư sắc cũng không tệ, nhưng so với mấy người Tử Hàm muội muội thì lại kém xa...

Đương nhiên, cũng không thiếu mấy người tuyệt sắc, nhưng Dương Thiên Lôi chỉ là đặc ý trong lòng một chút mà thôi, hắn hiện tại cũng không có tâm tình gì để phong lưu nữa. Kết quả hiện tại cũng đã vượt qua Vi tước gia mà hắn đã từng vô cùng sùng bái rồi.

Tạo Hóa Tiên Cung.

Trong mật thất cực lớn, chỉ có hai người Cổ Đức Nhân và Bộ Kinh Thiên. Trên mặt của Cổ Đức Nhân mang theo một tia ngưng trọng, cho tới bây giờ, hắn đều nghĩ là Bộ Kinh Thiên nhất định sẽ giành được ngôi vị đệ nhất trong trận đấu này, mặc dù hắn biết là Thương Huyền Bác đã kế thừa được truyền thừa đạo khí của Thương Huyền Phủ, thực lực của hắn nhất định cũng rất kinh khủng, nhưng hắn vẫn vô cùng tin tưởng là Bộ Kinh Thiên có thể đánh bại hắn.

Nhưng theo diễn biến của trận đấu thì thực lực của Thương Huyền Bác bày ra tuy là cường hãn, nhưng vẫn nằm trong dự liệu của hắn như cũ. Nhưng lại không nghĩ tới, Dương Thiên Lôi vốn tưởng là nhất định sẽ chết dưới tay Thương Huyền Bác cứ nhiên mỗi trận đấu đều gây cho hắn khiếp sợ cực độ, ba lần trước thì còn nằm trong phạm vi mà hắn có thể chấp nhận được, dù sao đi nữa thì chuyện có thể thi triển ra được tuyệt học của các đại môn phái khác, tuy là có biến thái, nhưng cũng không có nghĩa là thực lực rất cường hãn. Nhưng vấn đề hôm nay không phải là chuyện tuyệt học mà Dương Thiên Lôi thi triển ra, mà là pháp lực hùng hồn tới mức không thể tưởng tượng được cùng với thần niệm cực kỳ cường hãn của hắn!

Đây mới là thứ khiến hắn khiếp sợ!

Hắn biết rõ, bất kỳ cao thủ nào cũng vậy, mấu chốt để giành được thắng lợi chỉ có ba yếu tố, một là nhìn xem tuyệt học của tu luyện giả có cường đại hay không, hai là xem pháp bảo mà tu luyện giả sở hữu có cường đại hay không, ba chính là xem pháp lực và thần niệm của tu luyện giả nào cường đại hơn!

Mà trong ba điểm này, tối quan trọng nhất chính là điểm thứ ba, thực lực bản thân!

Trước sức mạnh tuyệt đối của bản thân thì bất kỳ pháp bảo hay tuyệt học gì cũng đều là phù vân!

Mà thực lực bản thân do Dương Thiên Lôi thi triển ra hiển nhiên đã vượt xa tưởng tượng của Cổ Đức Nhân, căn bản không phải thứ mà Bộ Kinh Thiên và Thương Huyền Bác có thể bằng được. Đương nhiên, cũng không phải nói thực lực của Dương Thiên Lôi trước mặt Bộ Kinh Thiên và Thương Huyền Bác là năng lực mạnh nhất. Cho dù có chênh lệch đi nữa thì còn chưa tới mức tuyệt học và pháp bảo đều là phù vân cả, sở dĩ Cổ Đức Nhân lo lắng là bởi vì hắn tin là trên người Dương Thiên Lôi tuyệt đối cũng sở hữu truyền thừa pháp bảo cực kỳ cường hãn!

Bằng không, thiên phú của Dương Thiên Lôi cho dù cường thịnh hơn nữa cũng không có khả năng mới mười sáu tuổi đã tấn chức tới cảnh giới này, càng không thể có được thực lực kinh khủng như vậy!

421. Chương 405: Đốn Ngộ Kinh Nhân

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 405: Đốn ngộ kinh nhân

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hơn nữa, từ biểu tình của Phong Vô Kỳ, Cổ Đức Nhân cũng mơ hồ phát hiện ra là giống như ngay cả Phong Vô Kỳ cũng không biết được thực lực thật sự của Dương Thiên Lôi. Bằng không thì hai ngày đầu tiên Phong Vô Kỳ cũng sẽ không mặt ủ mày chau, bây giờ mặt mày lại rạng rỡ như vậy được!

- Thiên Nhi có tự tin không? Cổ Đức Nhân im lặng một hồi, nhìn Bộ Kinh Thiên hỏi.

- Sư phụ, thắng bại kỳ thực không quan trọng nữa. Đệ tử thậm chí nghĩ đánh một trận hết sức với hắn! Vô luận là thắng hay thua, hắn đều là một đối thủ đáng để đệ tử tôn kính! Bộ Kinh Thiên cao to uy mãnh,

quanh thân đã tràn ngập khí tức cuồng ngạo, cũng giống như biệt danh của hắn, đã mang theo phong phạm quân lâm thiên hạ, nhưng trong mắt của hắn lại lấp lánh hai đạo chiến ý nồng đậm!

- Thế nhưng, nếu như chúng ta thua thì thể diện của Tạo Hóa Môn chúng... Cổ Đức Nhân nghe Bộ Kinh Thiên nói vậy, sắc mặt hơi đổi, nhú mày nói.

- Sư phụ, xin thứ cho ta nói thẳng, Tạo Hóa Môn của chúng ta là môn phái đứng đầu ở tu luyện giới, nội

Hầu như là cùng một lúc, bốn đạo thần niệm cường đại không gì sánh được của Phong Vô Kỵ, Lâm Vô Kỵ, Vu Nhân Kiệt, Vũ Văn Tinh Diệu liền trực tiếp điên cuồng áp về phía Thương Huyền Không, đồng thời phần nộ quá lớn một tiếng trong đầu hắn: - Câm miệng!

Ngay cả Cổ Đức Nhân cũng nhin không được mà nói, tuy là nhẹ giọng nhưng cũng rất kiên định: - Thương Huyền Không, ngươi có biết là ngươi đang làm gì không? Đừng để người trong thiên hạ khinh thường ngươi!

Nói tới đây, Cổ Đức Nhân đột nhiên xuất ra vô số đạo thần niệm. trong nháy mắt, toàn bộ tu luyện giả trong trường diễn võ liền nghe được thanh âm của Cổ Đức Nhân: - Ta Cổ Đức Nhân, đại diện cho tu luyện giới ở Thương Huyền Đại Lục, hiện tại nói rõ. Ai dám gây ra bất kỳ âm thanh gì, cắt đứt đốn ngộ của Dương Thiên Lôi thì kẻ đó chính là kẻ địch của tu luyện giả trong thiên hạ! Giết, không tha! Thần đạo cường giả Tạo Hóa Môn nghe lệnh, triệt hồi kết giới lôi đài! Để linh khí thiên địa di chuyển! Toàn bộ tu luyện giả nghe lệnh, tự hành cảm ngộ. Có thể lấy được nhiều ít gì cũng đều là phúc phần của các người!

Cổ Đức Nhân thân là người đứng đầu trường giáo chí tôn của bát đại môn phái, lúc này đây, lại mạnh tay tuyên bố và hạ lệnh. Thế nhưng, loại cường thế này, trong nháy mắt lại được trăm vạn tu luyện giả tôn trọng!

Bởi vì hắn đã bày ra phong độ ứng với môn phái đứng đầu!

Đồng dạng trong nháy mắt này, trong mắt của Bộ Kinh Thiên liền hiện lên một tia sùng bái và tôn kính từ sâu tận đáy lòng, nhìn về sự phụ của mình! Nỗi khó chịu tối hôm qua trong lòng rất nhanh liền biến mất sạch sẽ, còn Phong Vô Kỵ, Vu Nhân Kiệt, Lâm Vô Kỵ và Vũ Văn Tinh Diệu thì vô cùng cảm kích quay sang gật đầu với Cổ Đức Nhân. Vì có lời nói này của Cổ Đức Nhân cho nên cái tên Thương Huyền Không đề tiện vô sỉ muốn cắt đứt đốn ngộ của Dương Thiên Lôi cũng không dám hó hé gì nữa.

- Tê tê tê...

Lúc toàn bộ kết giới cường hãn bao phủ toàn bộ lôi đài bị triệt hồi, trong nháy mắt, linh khí thiên địa trong phạm vi trăm dặm thậm chí cả ngàn dặm đều sinh ra ba động kinh người, mà Dương Thiên Lôi giống như lão tăng nhập định, tiến nhập vào cảnh giới đốn ngộ lúc này đây cư nhiên lại chậm rãi tự động bay lên, trong nháy mắt liền bay lên cao cả trăm trượng, một cỗ khí tức huyền ảo không gì sánh được bao phủ quanh người hắn, khiến cho không gian chung quanh giống như đều đầy rẫy vô số thiên địa pháp tắc.

Giờ khắc này, không ai do dự nữa, mọi người đều tranh thủ nắm bắt cơ hội khó mà có được này, ngồi xếp bằng ngay tại chỗ.

Một người đắc đạo, gà chó thăng thiên.

Một người đốn ngộ, vô luận là tu luyện giả cảnh giới nào đốn ngộ, đều có thể khiến cho những người ở cạnh hắn thu được lợi ích không nhỏ!

Hai tên Thương Huyền Không và Thương Huyền Bác đề tiện vô sỉ, tuy là rất muốn cắt đứt đốn ngộ của Dương Thiên Lôi, nhưng cũng không thể không đành lòng, cũng ngồi xếp bằng xuống, lợi dụng đốn ngộ của Dương Thiên Lôi để chính mình cảm ngộ được thiên địa pháp tắc, thu được đề thăng!

Ngay lúc tất cả mọi người bắt đầu ngồi xuống, cảm ngộ đốn ngộ của Dương Thiên Lôi thì Dương Thiên Lôi đã bay lên cao cả trăm trượng đột nhiên phát ra một tiếng vang nhỏ, trong nháy mắt, khí tức mà hắn che giấu cư nhiên liền phát ra toàn bộ, cảnh giới Thần đạo cấp ba đỉnh phong!

Cùng lúc đó, thân thể hắn giống như phá kén thành bướm, tràn ngập một đạo quang mang bảy màu sáng chói, trên bầu trời âm u, chiếu sáng phạm vi vài dặm, toàn bộ tu luyện giả đều bị bao phủ trong quang mang bảy màu kia!

Hơn trăm vạn tu luyện giả thì không sao, dù sao thì vô luận là Dương Thiên Lôi thế nào đi nữa cũng không phải cảnh giới mà bọn họ có thể tưởng tượng được.

Thế nhưng, lúc mấy lão gia hỏa ngồi trên chủ tịch đài cùng với mấy người Phong Linh Nhi, Bộ Kinh Thiên ngồi trên ghế tuyến thủ cảm thụ được cỗ khí tức này, thì thân thể không kiềm được mà run nhẹ lên.

Trong lòng mỗi người tuy là vô cùng khiếp sợ, nhưng không được bao lâu liền áp cổ khiếp sợ này xuống, tiếp tục cảm ngộ đốn ngộ của Dương Thiên Lôi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mười phần chung, hai mươi phần chung, nửa canh giờ, một canh giờ...

Mặc dù tất cả mọi người dung nhập tâm thần vào trong cảm ngộ, vẫn khó có thể áp chế nổi khiếp sợ và hưng phấn trong lòng như trước.

Đốn ngộ, cái gọi là đốn ngộ chính là cảm ngộ trong nháy mắt. Là cảnh giới mà Tu Luyện Giả tha thiết ước mơ. Chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Tuyệt đại đa số Tu Luyện Giả cho dù cả đời cũng khó mà gặp được một lần.

Cho dù là gặp được, dưới tình huống bình thường cũng không kéo dài được bao lâu.

Nhưng mà Dương Thiên Lôi trước mặt hơn trăm vạn Tu Luyện Giả, ở trên lôi đài, thế mà lại có thể tiến vào trạng thái đốn ngộ, càng kinh khủng hơn chính là kéo dài mãi đến hơn một canh giờ rồi mà vẫn nhu trước, chưa có chút dấu hiệu là sẽ dừng lại. Điều này làm sao không khiến cho hơn trăm vạn Tu Luyện Giả khiếp sợ? Làm sao có thể không hưng phấn?

Bởi vì bọn họ đều rõ, ở trong thời gian Dương Thiên Lôi đốn ngộ càng dài, bọn họ cũng sẽ đạt được lợi ích vô cùng vô tận!

Kể cả các nhân vật được mọi người kính ngưỡng trên đài chủ tịch cũng không ngoại lệ!

- Rầm rầm rầm...

Theo thời gian trôi qua, trong hơn trăm vạn Tu Luyện Giả, đã có hiện tượng kinh người là đột phá chướng bích cảnh giới, một số Tu Luyện giả có ngộ tính cao ở bên trong trường cảm ngộ kéo dài hơn một canh giờ này, thế mà đã ngạnh sanh đột phá chướng bích cảnh giới!

Thế nhưng, dù đột phá chướng bích cảnh giới nhưng cũng không có ai dám lên tiếng, cũng không người nào nguyện ý lên tiếng, bọn họ không muốn lãng phí một phút một giây nào, mạnh mẽ áp chế nội tâm đang kích động của mình, lần nữa tiến nhập vào trong cảm ngộ!

Phong Linh Nhi, Bộ Kinh Thiên, Trương Tử Hàm, Long Tĩnh, Mộ Dung Tiến, Bách Lý Tình Không, Thương Mang Tử... Bầy đệ tử thiên tài đang ngồi trên đài tuyển thủ, ngoại trừ Thương Huyền Bác ra, thế mà đã thay phiên nhau tấn thăng!

Quan trọng nhất là Lý Thuần Dương thân đang ở trên lôi đài, cũng đang tấn chức!

Mà trong đám trăm vạn tên Tu Luyện Giả ở dưới lôi đài, cũng có vô số người đột phá chướng bích cảnh giới, tấn cấp!

Rốt cuộc, sau khi kéo dài thêm non nửa canh giờ, năng lượng thiên địa đang vận chuyển điên cuồng dần dần bắt đầu trở lại bình thường, khí tức huyền ảo cùng với thất thải quang mang đang bao phủ phạm vi mây dậm cũng dần dần co rút lại, lúc này, tất cả mọi người đang đắm chìm bên trong trạng thái cảm ngộ cũng chợt hiểu, quá trình đốn ngộ của Dương Thiên Lôi đã sắp kết thúc rồi.

Hơn trăm vạn Tu Luyện Giả đều chậm rãi mở mắt, trong ánh mắt chất đầy ánh sáng hưng phấn và cảm kích, ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lôi sắp hết đốn ngộ, vẫn còn đang huyền phù trên không trung, tản mát ra thất thải quang mang nhàn nhạt!

Phạm vi hơn hai trượng xung quanh thân hình cao lớn ấy đang được khí tức huyền ảo cùng với pháp tắc thiên địa vô cùng vô tận vờn quanh, gương mặt tuấn tú với đôi mắt vẫn nhắm chặt, khóe miệng hần vẫn khẽ nhếch lên, mang theo nụ cười tà đã trở thành “thương hiệu” của hắn!

Nhưng mà giờ phút này, nụ cười như thế lại khiến cho người ta có cảm giác hoàn toàn bất đồng!

Vô số người có tu vi khá thấp, thế mà ở sâu tận trong nội tâm bỗng sinh ra một tia cảm giác sùng bái!

- Thần Đạo cấp bốn đỉnh phong, cảnh giới Hóa Thân!

Trên đài chủ tịch, các nhân vật thuộc hàng Thái Đấu ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lôi mà thốt lên đầy khiếp sợ. Bọn họ mỗi người đều hiểu rõ, cho dù là đốn ngộ, dù trạng thái đốn ngộ đó có lợi hại đến cỡ nào, cũng không cách nào khiến cho một Tu Luyện Giả vượt qua hai tầng cảnh giới được, có thể tấn thăng một

cấp đã chính là cực hạn! Mà Dương Thiên Lôi lúc này là là cảnh giới Thần Đạo cấp bốn đỉnh phong, nói vậy cũng tức là trong lúc Dương Thiên Lôi đốn ngộ đã có cảnh giới Thần Đạo cấp ba. Nhưng đây cũng không phải nguyên nhân chính khiến cho họ phải khiếp sợ. Nguyên nhân thực sự khiến cho bọn họ khiếp sợ chính là, Dương Thiên Lôi chẳng qua chỉ có cảnh giới Thần Đạo cấp ba, nhưng thời gian đốn ngộ của hắn lại có thể kéo dài đến như thế, khiến cho rất nhiều Tu Luyện Giả trong thời gian đốn ngộ của hắn cũng có thể đề thăng cảnh giới, điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là, pháp lực và pháp tắc thiên địa cần để cho Dương Thiên Lôi tấn thăng lên một cấp cường đại gấp vô số lần so với Tu Luyện Giả bình thường!

Còn có nghĩa là thực lực của Dương Thiên Lôi vượt xa cấp bậc của hắn rất là nhiều!

- Hô! Cuối cùng, Dương Thiên Lôi dưới sự tập trung chú ý của trăm vạn Tu Luyện Giả cũng thở ra một hơi khẩu khí mà chậm rãi mở mắt ra, hai đạo thất thải quang mang thâm thúy và huyền ảo từ bên trong mắt hắn chợt lóe lên một cái rồi biến mất.

- Cảm tạ! Cổ Đức Nhân là người thứ nhất ôm quyền, ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lôi mà nói.

- Đa tạ! Đa tạ Dương huynh đệ! Trong phút chốc, tất cả các lão giả đều rít cảm ơn Dương Thiên Lôi. Ngay sau đó, cả diễn võ trường, hơn trăm vạn Tu Luyện Giả cũng đồng thanh hô lên lời cảm ơn vô cùng đối với Dương Thiên Lôi. Âm thanh mỗi người đều từ tâm can mà ra, vô cùng chân thành.

Chỉ có Thương Huyền Không là sắc mặt khó chịu dị thường. Còn Thương Huyền Bác thì mang theo ánh mắt lạnh lùng, thậm chí còn có một tia khinh thường bên trong ánh mắt chăm chú nhìn Dương Thiên Lôi!

- Cảnh giới Thần Đạo cấp bốn đỉnh phong, hừ! Trước mặt ta cũng vẫn chỉ có chết mà thôi! Thương Huyền Bác trong lòng thầm nói một câu hết sức âm tàn. Giờ này phút này, hắn đã luyện hóa nguyên thần của hai gã cường giả Thần Đạo cấp năm, đã hoàn toàn hấp thu thiên địa pháp tắc cùng với toàn bộ tu vi bên trong nguyên thần của hai người nọ, thực lực của hắn so với một ngày trước thì tăng lên gấp bao nhiêu lần? Lực lượng mệnh môn mãnh liệt kia khiến cho hắn có sự tự tin tuyệt đối có thể đem Dương Thiên Lôi biến thành một đám tro bụi!

- Ách..., các vị không cần phải cảm ơn ta, thật sự xin lỗi, thật không nghĩ tới lúc này thế mà lại đốn ngộ, cũng đã ảnh hưởng tới trận so tài rồi... Dương Thiên Lôi có chút chịu không nổi ánh mắt cảm kích của hơn trăm vạn Tu Luyện Giả như vậy, cho dù trong lòng có chút ý vị, nhưng vẫn cảm thấy dường như không tốt mà gãi gãi đầu, chậm rãi hạ xuống trung tâm của lôi đài.

- Tiếp tục so tài chứ? Khi Dương Thiên Lôi hạ xuống trung tâm của lôi đài, liền nhìn về phía người trọng tài vẫn còn đang mang vẻ mặt cảm kích mà hỏi.

- Đợi một chút! Đúng lúc này, Phong Vô Kỵ trên đài chủ tịch bỗng nhiên lại đứng dậy, trầm giọng nói. Thanh âm già nua, đầy rẫy uy nghiêm vô tận, gương mặt thương lão lúc này như càng thêm già. Nhưng mà ánh mắt của lão lại giống như là mặt trời chói chang, trở nên sáng loáng vô cùng!

- Hử? Dương Thiên Lôi khẽ nghi hoặc, không hiểu lão gia tử lúc này mà còn bỗng nhiên lại muốn nổi sóng gió cái gì?

Nhưng mà hơn trăm vạn Tu Luyện Giả vẫn còn đang đắm chìm trong sự kích động và vui sướng khi tu vi được đề thăng lúc này lại như nghĩ tới điều gì, cơ hồ trong nháy mắt, ánh mắt tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Phong Vô Kỵ!

- Phong huynh? Cổ Đức Nhân tựa hồ đã sớm biết Phong Vô Kỵ sẽ không chịu để yên, càng không thể cứ như vậy mà bỏ qua cho Thương Huyền phủ. Nhưng mà ngoài ý muốn của Cổ Đức Nhân chính là biểu hiện của Phong Vô Kỵ so với trong tưởng tượng của lão còn muốn kịch liệt hơn. Lấy hiểu biết của lão về Phong Vô Kỵ, thì Phong Vô Kỵ chính là người có thừa sự ẩn nhẫn, nhuệ khí không đầy, cao lắm thì cũng chỉ làm trò trước mặt trăm vạn Tu Luyện Giả, trước mặt mọi người mà chỉ trích Thương Huyền Không mấy câu mà thôi. Nhưng hiện tại, khí tức trên thân Phong Vô Kỵ thế mà lại phát tán ra chiến ý nồng nặc.

423. Chương 407: Thương Huyền Bác Cường Đại

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 407: Thương Huyền Bác cường đại

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cổ huynh, cảm tạ người đã đại biểu cho giới Tu Luyện, ngăn cản hành vi hèn hạ vô sỉ, gây tổn hại đến lợi ích của hơn trăm vạn Tu Luyện Giả! Nhưng mà cho dù hành vi bỉ ổi hèn hạ của người ta không đạt như ý, nhưng ta thân là Chủ Giáo của Trăm Không kiếm phái, ta muốn lấy lại công đạo cho môn hạ đệ tử mình! Giọng nói già nua của Phong Vô Kỳ lúc này thể mà mỗi một câu một chữ đều tản mát cơ nồng đậm! Mà trái ngược với khuôn mặt già nua, ánh sáng như ngọc lại lóe sáng bên trong mắt lão, lúc nói chuyện cũng đồng thời không hề cử động mà chăm chú nhìn vào sắc mặt khó coi đến dị thường của Thương Huyền Không!

- Đúng đúng đúng!”

- Hèn hạ vô sỉ!

- Lão căn bản không xứng trở thành Thái Đầu của giới Tu Luyện! Mau bắt lão lăn xuống! Theo sau thanh âm của Phong Vô Kỳ, trong phút chốc, cả diễn võ trường xôn xao như biển, ngập tràn tiếng hò reo giận dữ, ánh mắt tức giận của tất cả mọi người cũng đồng thời nhìn chăm chú vào Thương Huyền Không!

Lúc ấy Dương Thiên Lôi vừa mới tiến vào trong trạng thái đốn ngộ, hơn trăm vạn Tu Luyện Giả có mặt tại đây có người nào mà không nghe thấy được một tiếng cười lớn kia của Thương Huyền Không, một tiếng cười rõ ràng là muốn phá vỡ trạng thái đốn ngộ của Dương Thiên Lôi? Dụng tâm hèn hạ ấy, ghê tởm đến nhường nào?

Phải biết rằng, đốn ngộ chính là đại cơ duyên mà bất kỳ Tu Luyện Giả nào cũng chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, cho dù không có bút giấy nào quy định rõ ràng, nhưng giới Tu Luyện lại căn bản vạch sẵn một đường gọi là đạo đức, cho dù song phương đối địch, thời điểm thấy đối phương đốn ngộ cũng không thể quấy nhiễu. Dù sao, có lúc chỉ cần một lần đốn ngộ cũng có thể nhận được thành quả mà dù mấy chục hay mấy trăm năm khổ tu cũng không thể nào đạt được!

Đối diện với hơn trăm vạn Tu Luyện Giả thần tình phẫn nộ, Cổ Đức Nhân chậm rãi nhấc tay, hướng về phía dưới mà nhẹ nhàng phẩy xuống, trong tích tắc, cả diễn võ trường đã trở nên an tĩnh trở lại, Cổ Đức Nhân nói: - Phong huynh, muốn lấy lại công đạo như thế nào? Cổ Đức Nhân ta đại biểu cho hơn trăm vạn đệ tử của Tạo Hóa Môn, ủng hộ người! - Ta cũng đại biểu Long Tượng cốc, ủng hộ Phong huynh!

- Ta đại biểu cho Xạ Thương tông, ủng hộ Phong huynh

- Ta đại biểu Thiên Vũ môn, ủng hộ Phong huynh!”

- Ta đại biểu Yao Vương cốc, ủng hộ Phong huynh!”

- Ta đại biểu Phách Dao môn, ủng hộ Phong huynh!”

- Ta đại biểu Âm Dương tông, ủng hộ Phong huynh!”

Trong phút chốc, các Chí tôn Chủ Giáo của các đại môn phái theo sau thanh âm của Cổ Đức Nhân mà dồn dập dứt khoát tỏ vẻ ủng hộ Phong Vô Kỳ! Mục quang của mọi người trong tình cảnh lúc này đều nhìn thấy không cần phải cố kỵ cái gì nữa, chỉ cần đầu không bị ủng nước, hiển nhiên sẽ biết phải làm như thế nào! Ủng hộ Thương Huyền phủ? Đây mới chính là bị bại nào! Bởi vì đó cũng có khác gì tự bôi tro trét chấu lên mặt mình trước ánh mắt của hơn trăm vạn Tu Luyện Giả tinh anh nơi đây đâu chứ!

Ngàn người chỉ!

Vạn người khinh!

Tình cảnh như thế này, cho dù có trí tưởng tượng đến mức nào thì Thương Huyền Không cũng tuyệt không nghĩ ra được, trong lòng lão vô cùng hối hận vì sao trong tình thế cấp bách khi ấy mà lại làm ra hành động ngu xuẩn đến như vậy. Nhưng mà bây giờ cho dù có nói thế nào thì cũng đã muộn. Đã đến mức độ như vậy rồi, lão còn có thể nói gì đây?

Ba năm trước đây, lão muốn mượn chuyện tình Dương Thiên Lô giết chết Thương Kế Tùng mà nhân cơ hội để hung hăng chiếm đoạt Trảm Không kiếm phái đang trên đà xuống dốc một phen, nào ngờ Phong Vô Kỵ bỗng nhiên lại trở về, càng không biết sâu cạn thế nào mà ra tay ngăn cản, trong lúc tiến thoái lưỡng nan, Phong Vô Kỵ đành phải chấp nhận đáp ứng cái ước hẹn ba năm gần như nào tào kha, cũng cho thấy sự khuất nhục và nhẫn nhịn của lão ta. Vốn tưởng rằng sau ba năm, hôm nay là ngày gặt hái, lại không ngờ Dương Thiên Lô lại cường hãn như vậy, vạn bất đắc dĩ, lão mới lên cùng với Thương Huyền Bác làm ra sự tình mà nhân thần công phẫn, vốn tưởng sẽ lại nắm chắc thắng lợi, không nghĩ rằng Dương Thiên Lô lại có thể trước mặt trăm vạn Tu Luyện Giả mà đồn ngộ!

Khi ấy, lão nhìn không thấu cảnh giới của Dương Thiên Lô nên mới lo lắng sau khi Dương Thiên Lô đồn ngộ mà đề thăng lên, Thương Huyền Bác sẽ lại không phải là đối thủ của hắn, dưới tình thế nguy cấp mới làm ra chuyện tình thiếu não như thế.

Hối hận là chắc chắn rồi!

Bởi vì sau khi Dương Thiên Lô sau khi đồn ngộ chẳng qua cũng chỉ là Thần Đạo cấp bốn mà thôi, có gì mà phải sợ?

Nếu lão không có làm ra chuyện tình thiếu não như kia thì tốt rồi, chắc chắn là rất nhanh sẽ được thấy Dương Thiên Lô bị Thương Huyền Bác chém chết!

Nhưng mà, lão đã làm như vậy.

Đã không có đường lui nữa!

Với tính cách nóng nảy cuồng vọng của lão, thế mà cuối cùng cũng phải ngoan tâm làm trò trước mặt hơn trăm vạn Tu Luyện Giả, bỗng nhiên hướng về phía Phong Vô Kỵ mà khom mình một cái thật sâu, nói: - Vì hành vi vừa rồi của mình, ta xin hướng tới Trảm Không kiếm phái các người nói lời xin lỗi! Ta bởi vì lo lắng cho sinh tử của Thương Huyền Bác, dưới tình thế cấp bách, mới làm ra sự tình không thể chấp nhận được như vậy!

- Chẳng qua chuyện này cũng không có liên quan tới Thương Huyền phủ, chỉ là hành vi của cá nhân ta, hiện tại ta đây chẳng qua cũng chỉ là một gã đệ tử của Thương Huyền phủ mà thôi, Thương Huyền Bác mới chính là Chủ Giáo của Thương Huyền phủ! Cho nên, cá nhân ta nguyện ý gánh chịu hết thảy mọi hậu quả! Người nói đi, người muốn ta làm gì? Ta đều đáp ứng!

Mặt mũi mất sạch. Cho nên, Thương Huyền Không lựa chọn bảo toàn cho Thương Huyền Bác. Đây cũng chính là hy vọng duy nhất của Thương Huyền phủ!

- Tốt! Mời Cổ huynh cùng các vị huynh đài làm chứng, đợi đến sau khi thi đấu xếp hạng Thập cường xong, Phong Vô Kỵ ta cùng với Thương Huyền Không sẽ đánh một trận sinh tử! Phong Vô Kỵ lạnh giọng nói.

Lão ẩn nhẫn cũng đã nhiều năm, rốt cuộc hôm nay cũng phát tác một cách oanh oanh liệt liệt! Lão cũng không phải là vọng động, cũng không phải chỉ đơn giản là vì thành toàn cho Dương Thiên Lô, mà thân là Chủ Giáo nhiều năm của Trảm Không kiếm phái, lão thực sự đã ẩn nhẫn quá lâu. Lần Đại hội so tài này, lão thấy được Trảm Không kiếm phái chân chính quật khởi, cảm nhận được biến chuyển trong suy nghĩ của mọi người về Trảm Không kiếm phái, như vậy, trước khi lão thoái vị, phải thiêu đốt một phen, rèn cho Trảm Không kiếm phái sáng loáng hơn cả một viên ngọc!

Đánh một trận sinh tử!

Năm chữ như chém đinh chặt sắt này của Phong Vô Kỵ khiến cho Thương Huyền Không toàn thân chấn động, cũng khiến cho hơn trăm vạn Tu Luyện Giả vô cùng chấn kinh!

- Phong huynh... Người xác định là vậy sao? Cổ Đức Nhân trầm giọng hỏi.

- Xác định!

- Còn người? Ánh mắt Cổ Đức Nhân chuyển sang hướng Thương Huyền Không, mặt không biểu tình mà truy hỏi lại.

- Ta tiếp nhận! Thương Huyền Không hết cách cự tuyệt, chỉ có cách đánh một trận!

- Tốt! Đã như vậy, đợi thi đấu xếp hạng Thập cường kết thúc cũng chính là lúc các người đại chiến sinh tử! Cổ Đức Nhân quyết định dứt khoát, nói xong liền hướng về phía trăm vạn Tu Luyện Giả còn đang chấn kinh mà phát tay, đồng thời ý bảo người trọng tài tiếp tục cuộc thi đấu xếp hạng Thập cường.

- Dương huynh, đệ cũng không dám tự bêu xấu mình, ta nhận thua! Lý Thuần Dương cung kính, cảm kích hướng về phía Dương Thiên Lôi mà khom mình hành lễ, trầm giọng nói. Nói xong liền xoay người bay về phía đài tuyển thủ.

Năm trận tranh tài vào buổi sáng toàn bộ đã kết thúc, nhưng bởi vì Dương Thiên Lôi đồn ngộ, lúc này liền đã tới thời gian tranh tài buổi chiều. Cho nên Cổ Đức Nhân lệnh xuống, trọng tài hỏi qua ý của mười tuyển thủ xong cũng trực tiếp bắt đầu lượt tranh tài buổi chiều.

Trận thứ sáu, chính là cường – cường tỷ thí thực sự, chính thức bắt đầu.

Bốn tuyển thủ có tổng điểm cao nhất sẽ bốc thăm quyết định đối thủ của mình.

Sáu tuyển thủ có tổng điểm thấp hơn từ một mình bốc thăm chọn đối thủ.

Mạnh đấu mạnh, yếu đấu yếu, lần nữa quyết định chọn ra tổ thắng lợi và nhóm thất bại!

- Dương huynh đệ, nếu như người gặp phải Thương Huyền Bác ... cẩn thận một chút!

Khi trọng tài tuyên bố mười tuyển thủ lên đài, khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy ngoài ý muốn chính là Bộ Kinh Thiên thể mà lại truyền âm nói với hắn như vậy.

- Ừm!

- Người không phát hiện ra khí tức của hắn không giống với ngày thường sao? Mặc dù ta không dám xác định, nhưng rất có thể hắn đã đạt tới cảnh giới mà ta và người không cách nào tưởng tượng được! Khi các đại chiến sinh tử, nếu đúng là như vậy thì ta sẽ đứng ra! Người chỉ cần bảo vệ tốt chính mình là đủ! Thanh âm Bộ Kinh Thiên phi thường nghiêm túc, vừa nói chuyện hắn đồng thời vừa dẫn đầu phi hành lên trên, chậm rãi bay tới chính giữa đài.

Dương Thiên Lôi ngưng mắt nhìn bóng lưng to lớn kiêu ngạo của Bộ Kinh Thiên, mặc dù không hiểu Bộ Kinh Thiên đang muốn ám chỉ cái gì, nhưng trong lòng không thể không thừa nhận, Bộ Kinh Thiên mặc dù là tình địch nhưng cũng chính là một đối thủ đáng để tôn kính!

Khẽ lắc đầu, ánh mắt Dương Thiên Lôi nhẹ lướt qua, đồng dạng cùng bay lên không trung với Thương Huyền Bác, cũng cùng Trương Tử Hàm, Phong Linh Nhi đồng thời bay lên trên đài.

- Mời Long Tĩnh, Trương Tử Hàm, Bách Lý Tình Không, Mộ Dung Tiến, Thương Mang Tử, sáu người trước tiên bốc thăm quyết định đối thủ! Đệ tử đã giao thủ qua đến bốc thăm để chọn đối thủ cân sức! Vị trọng tài trăm giọng nói.

Rất nhanh, sáu người đã phân ra thành ba trận phân biệt là: Long Tượng cốc Long Tĩnh đấu với Xạ Thương tông Mộ Dung Tiến, Thương Huyền phủ Thương Mang Tử đấu với Tạo Hóa môn Bách Lý Tình Không, Trảm Không kiếm phái Trương Tử Hàm đấu với Thiên Vũ môn Lý Thuần Dương!

Ngay sau đó chính là bốn vị tuyển thủ cho tới bây giờ vẫn chưa bại trận nào, giờ phút này, cả diễn võ trường cũng an tĩnh lại, tâm tình cũng không kim được mà khẩn trương hẳn lên. Chính vì bốn người cho tới lúc này cũng chưa tung ra hết thực lực, đều cực kỳ mạnh mẽ. Bất luận là ai đấu với ai, cũng đều chính là một hồi Long tranh hổ đấu!

Chẳng qua là, tuyệt đại đa số người đều có khuynh hướng tin tưởng vào thực lực của Dương Thiên Lôi mà thôi.

Nhưng mà, từ khí tức trên người của cả bốn mà nhìn thì bất luận là người nào cũng không có chút ý gì gọi là sợ hãi. Điều này càng làm cho mọi người càng thêm mong đợi!

- Trận thứ tư, Trảm Không kiếm phái Phong Linh Nhi đấu với Thương Huyền phủ Thương Huyền Bác! Trận thứ năm, Trảm Không kiếm phái Dương Thiên Lôi đấu với Tạo Hóa môn Bộ Kinh Thiên! Thanh âm của trọng tài vang dội khắp cả diễn võ trường. Thứ tự của năm trận đấu lúc này đã được xác định toàn bộ, hơn trăm vạn Tu Luyện Giả nhất thời tuôn ra những tiếng hoan hô long trời lở đất!

So tài chính thức bắt đầu!

Trận đầu tiên, Long Tĩnh và Mộ Dung Tiến triển khai chiến đấu kịch liệt, kéo dài mãi hơn mười phút đồng hồ, rốt cuộc Long Tĩnh vẫn phải thi triển tuyệt học cao nhất của mình mới giành được thắng lợi, nắm thắng một bại!

Trận thứ hai, Thương Mang Tử cùng với Bách Lý Tình Không chiến đấu càng thêm kịch liệt, thực lực hai người tương đương nhau, dưới công kích của đối phương cũng phải xuất ra thực lực chân chính của mình, nếu như tâm cảnh của hai người hoàn toàn giống nhau mà nói... thực cũng không biết được là ai mới là kẻ thắng lợi cuối cùng. Nhưng mà, bởi vì Thương Huyền phủ hèn hạ vô sỉ, Thương Mang Tử mặc dù không có làm cái gì nhưng vẫn trở thành đối tượng liên đới cho mọi người khinh bỉ, mỗi lúc hắn xuất ra công kích mạnh mẽ thì đều nhận được một hồi chê bôi, mà Bách Lý Tình Không mỗi lần xuất ra công kích cường đại, liền lập tức nhận được vô số tiếng hoan hô hò reo hết cỡ. Không thể không nói, nhờ ảnh hưởng của loại khí thế này mà Thương Mang Tử không cách nào khiến cho tâm lặng như nước, dẫn đến hậu quả trực tiếp chính là, Bách Lý Tình Không càng đánh càng hăng, mà Thương Mang Tử thì vừa khéo lại ngược lại, cuối cùng tiếc thua dưới tay Bách Lý Tình Không!

Trận thứ ba, Trương Tử Hàm đấu với Lý Thuần Dương, nhưng trận này lại ẩn hàm ý vị sâu xa. Chính là vì dù Lý Thuần Dương có quá chú tâm, đầu nhập vào vòng chiến đấu nhưng tâm cảnh thì không có chút sát khí nào! Bản thân Trương Tử Hàm nhận được truyền thừa cường đại từ Băng Tuyết thế giới nên cũng không hề yếu hơn so với hắn, hơn nữa Lý Thuần Dương mang tâm cảnh như thế, cơ hồ toàn bộ tràng chiến đấu đều nằm dưới sự khống chế của Trương Tử Hàm, chưa đầy mười phút, Lý Thuần Dương liền bại trận.

Chẳng qua Lý Thuần Dương cũng không nhụt chí chút nào, cho dù là thua thì lúc rời khỏi lôi đài, biểu hiện đối với Trương Tử Hàm vẫn rất đủ tôn trọng!

Dĩ nhiên, bất kể là Trương Tử Hàm hay là hơn trăm vạn Tu Luyện Giả cũng đều hiểu rõ nguyên do trong đó.

Nguyên do này chính là quan hệ thân mật giữa Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm, Lý Thuần Dương kính nể mà cảm ân đối với Dương Thiên Lôi, làm sao có sát khí cho được?

- Sư tỷ, cẩn thận chút! Tên trâu điên này có chút quái dị! Khi trọng tài hô tên Phong Linh Nhi cùng Thương Huyền Bác, Dương Thiên Lôi bỗng truyền âm nói với Phong Linh Nhi.

424. Chương 408: Một Hòn Đá Ném Hai Con Chim

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 408: Một hòn đá ném hai con chim

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ừm, người cổ quan sát cho kỹ, sư tỷ sẽ cố dốc sức đánh một trận, dù không chắc chắn có thể chiến thắng được hay không, nhưng ít ra cũng có thể lôi ra được một số thứ mà hắn còn che giấu! Hy vọng có chút tác dụng đối với người... Phong Linh Nhi khẽ gật đầu, nhẹ giọng truyền âm lại. Nói xong, quanh thân bốc lên chiến ý mạnh mẽ, thân hình thoáng cái đã bay về phía trung ương của lôi đài!

Đồng thời, Thương Huyền Bác cũng mặt không đổi sắc mà lặng không bay lên!

- Thương Huyền Bác! - Đồ cặn bã!

- Đồ cận bã! - Thương Huyền Bác...

Trong nháy mắt Thương Huyền Bác ra sân, dường như Phong Mã Ngưu và Vu Tiểu Ưc đã sớm ước định từ trước vậy, hai gia hỏa này dưới quang huy của Dương Thiên Lôi cũng trở nên càng lúc càng hèn mọn, thế mà lại chia ra dần dần hai nhóm đệ tử Trảm Không kiếm phái và đệ tử của Vu Gia bảo, một bên vừa hô lên, bên kia đã hô nổi theo ngay tắp lự.

Chẳng mấy chốc, nhất thời cả trăm vạn Tu Luyện Giả thế mà cũng gia nhập hàng ngũ hò reo, thoáng cái cả diễn võ trường đã vang lên những tiếng rung trời, đều đặn, một bên hô, một bên ứng: Thương Huyền Bác, đồ cận bã! Đồ cận bã, Thương Huyền Bác...!!!

Thương Huyền Bác một thời từng là “bát diện linh lung”, thủy chung trên mặt luôn mang theo một tia mỉm cười lạnh nhạt, hấp dẫn sự sùng bái của vô số muội muội, thậm chí còn làm bạch mã hoàng tử, vô luận có thế nào cũng không hề nghĩ tới có một ngày hắn sẽ trở nên như thế, lại trở thành đối tượng bị trăm vạn đại biểu của cả giới Tu Luyện khinh bỉ!

Tiếng reo hò này ít nhiều cũng khiến cho hắn khí huyết quay cuồng, giống như từng mũi dao sắc nhọn đâm vào trong tim hắn! Khiến cho từ trong nội tâm của hắn sinh ra lửa giận cùng với phần hận vô hạn vô biên! Nếu như thực lực của hắn đủ cường đại mà nói, không nghi ngờ chút nào, hắn sẽ giết hết tất cả! Giết sạch mọi người!

Nhưng hắn không có thực lực như vậy, thứ duy nhất hắn có thể là đem tất cả lửa giận dồn hết lên nguyên họa của hết thảy mọi tội lỗi, cũng chính là trên người Dương Thiên Lôi!

Nhẫn, trước khi cùng đấu một trận sinh tử với Dương Thiên Lôi, hắn phải nhẫn!

- Hai vị tuyển thủ, có thể bắt đầu được chưa? Khi vị trọng tài trầm giọng hỏi, Phong Linh Nhi cùng Thương Huyền Bác trong nháy mắt đồng thời tập trung, hai cổ khí tức bàng bạc khủng bố liền từ trên người Phong Linh Nhi và Thương Huyền Bác đang cách xa nhau phải hơn trăm trượng mà tràn ra!

Khí tức bàng bạc mà kinh khủng đến như vậy nhất thời khiến cho cả diễn võ trường yên tĩnh trở lại, mỗi người đều trợn to mắt mà nhìn hai người Phong Linh Nhi và Thương Huyền Bác đang lặng yên đứng đó không nhúc nhích!

Đến giờ phút này, Long Tinh, Bách Lý Tinh Không và đám đệ tử mới hiểu rõ Phong Linh Nhi và Thương Huyền Bác mạnh mẽ đến nhường nào, đã là tồn tại mà bọn hắn căn bản không cách nào kháng cự được!

Suốt hơn nửa phút, khí thế hai người tựa hồ tăng lên tới đỉnh, một tiếng chuông thanh thủy bỗng nhiên vang lên vang dội khắp cả diễn võ trường, Phong Linh Nhi và Thương Huyền Bác đồng thời xuất thủ!

- Oanh long oanh long... Trong phút chốc, từng tiếng nổ mạnh kinh khủng liên vang dội trên diễn võ trường, tiếng chuông thanh thủy cùng với một tiếng kêu khê của Phong Linh Nhi xuyên thấu bên trong đó, biểu hiện cường hãn của nàng vượt xa sự tưởng tượng của Bộ Kinh Thiên, Thương Huyền Bác và ngay cả Dương Thiên Lôi!

Mặc dù chỉ vừa mới bắt đầu, nhưng Bộ Kinh Thiên lại rõ ràng, Phong Linh Nhi thế mà lại có thực lực sền sề như vậy!

Nhưng mà, thân ảnh Thương Huyền Bác không hề cao lớn, thế mà lại ngưng trọng như núi, từng đạo thần thông pháp thuật mang theo năng lượng như sơn như hải, đem hết thảy công kích bừa hãn mà cuồng bạo của Phong Linh Nhi ngăn chặn hết, thực lực mà hắn thể hiện ra hiển nhiên có thừa!

Thời khắc này, ngay cả các lão giả trên đài chủ tịch cũng phải lộ ra một tia kinh sợ!

Bọn họ cũng đã nghĩ tới Thương Huyền Bác rất mạnh, nhưng lại không nghĩ rằng lại mạnh đến không ngờ!

Ánh mắt Bộ Kinh Thiên dần dần co rút lại, nhưng vẫn nhìn không ra bất kỳ đầu mối nào. Bởi vì thực lực Thương Huyền Bác bày ra lúc này còn chưa đủ để nói lên cái gì cả. Mà cảnh giới của hắn ta vẫn ẩn nấp hết như trước, khiến cho không người nào có thể nhìn thấu được!

Giờ này phút này, cả diễn võ trường ngoại trừ tiếng nổ rầm rầm mạnh mẽ ra, tất cả Tu Luyện Giả cũng đã không còn cũ t c r g h , N

Nguyên bản hẳn cho rằng sau đại hội lần này. Cũng chỉ có một môn phái thuộc về Tạo Hóa Môn có thể thau thế được vị trí của Thiên Âm môn đã diệt môn, trở thành một trong bát đại môn phái. Nhưng hành vi ngu xuẩn của Thương Huyền Không cùng với trận quyết đấu sinh tử với Phong Vô Kỵ lại khiến cho hắn có dự định mới!

Thương Huyền Phủ trở thành đối tượng để hắn bỏ đá xuống giếng!

Tình trạng của Thương Huyền Bác, Bộ Kinh Thiên cũng có thể phát hiện, Cổ Đức Nhân há lại có thể không biết? Thế nhưng, hắn lại ngăn cản Bộ Kinh Thiên nói ra. Thứ nhất là hiện tại căn bản không có chứng cứ. Cho dù có chứng cứ đi nữa thì hắn cũng sẽ không để Bộ Kinh Thiên nói ra. Hắn chính là muốn một hòn đá ném hai con chim! Hiện tại mà nói ra thì há có thể thôn qua tay của Thương Huyền Bác để giết chết Dương Thiên Lôi sau này nhất định có thể ảnh hưởng tới cả tu luyện giới được? Giết được Dương Thiên Lôi thì Trảm Không kiểm phái kia sẽ không còn gì nữa, đây là một chim. Chờ sau khi Thương Huyền Bác giết chết Dương Thiên Lôi xong thì Cổ Đức Nhân tin là hắn cũng đã có thể thu thập đủ chứng cứ xác thực, tới lúc đó sẽ công bố hành vi dâm tiện của hai ông cháu Thương Huyền Không, đây sẽ là hiệu quả cỡ nào? Hơn nữa, trận chiến sinh tử của Phong Vô Kỵ và Thương Huyền Không lại là hiệu quả gì?

Cổ Đức Nhân tin là chỉ cần âm thầm hỗ trợ một chút, Thương Huyền Phủ từ nay về sau sẽ hoàn toàn biến mất tại tu luyện giới...

Đây đúng là một con chim béo bở!

Đáng tiếc, Bộ Kinh Thiên lại chịu thua, khiến cho kế hoạch hoàn mỹ của hắn xuất hiện một vết nứt. Bất quá, hắn cũng biết rõ tính cách quật cường của Bộ Kinh Thiên, cũng chỉ có thể mặc kệ hắn. Chỉ cần không phá hỏng kế hoạch của hắn thì tất cả cũng chỉ là chuyện nhỏ!

Một ngày thi đấu phức tạp, kinh tâm động phách rốt cuộc cũng đã kết thúc.

Bầu trời giống như cũng càng trở nên âm u hơn nữa, mây đen giăng kín, còn chưa tới chạng vạng mà bóng tối đã sớm bao phủ toàn bộ Tạo Hóa Môn, hơn trăm vạn tu luyện giả giống như đã bị khí trời ảnh hưởng, tâm tình chẳng hiểu tại sao đột nhiên trở nên vô cùng nặng nề...

Sau khi trọng tài trực tiếp tuyên bố Dương Thiên Lôi thắng cuộc thì mọi người cũng nhanh chóng trở về.

Trương Tử Hàm đỡ tay của Phong Linh Nhi, Dương Thiên Lôi thoảng cau mày, cùng mọi người trở về tiểu viện của Trảm Không kiểm phái...

Bộ Kinh Thiên hai lần nhắc nhở, hơn nữa trước trận chiến của mình và hắn lại trực tiếp chịu thua, phát áo bỏ đi, khiến Dương Thiên Lôi mơ hồ cảm thấy hơi bất an. Dương Thiên Lôi tin chắc là Bộ Kinh Thiên cũng sẽ không sợ gì thực lực của mình, cũng tin tưởng những gì Bộ Kinh Thiên nói, hắn muốn đánh một trận đường đường chính chính với mình. Cho nên, Bộ Kinh Thiên chịu thua lần này tất nhiên giống như lời hắn nói, hắn muốn mình giữ toàn lực ứng phó với Thương Huyền Bác!

Thế nhưng, tại sao Bộ Kinh Thiên lại làm vậy?

Dương Thiên Lôi không biết, nhưng chắc chắn là có liên quan tới Thương Huyền Bác.

- Sư muội, người bị thương thế nào? Lúc mọi người trở lại tiểu viện thì hai người Triệu Sang và Lý Tiêu liên nhìn Phong Linh Nhi đang bị trọng thương, trong ánh mắt đều tràn ngập quan tâm mà hỏi.

- Dùng đan dược chữa thương của Vu tiên bối rồi nên cũng đỡ. Tối nay khởi động thời không pháp tắc thì chắc... chắc là có thể khôi phục! Phong Linh Nhi giống như có điểm kinh ngạc với thái độ của hai người, nhưng vẫn khách khí nói.

- Vậy là tốt rồi, cần sư huynh hỗ trợ thì cứ nói! Sư muội, người đừng lấy làm lạ, ta và Triệu Sang sư huynh đã nghĩ thông suốt rồi, chức đại chương giáo này, chúng ta quyết định từ bỏ, chỉ có sư muội và Thiên Lôi mới là thích hợp nhất, có các người làm đại chương giáo, ta tin là chờ chúng ta du lịch về lần nữa, Trảm Không kiểm phái chúng ta nhất định sẽ có cảnh tượng khác! Chờ đại hội lần này kết thúc, ta và Triệu sư huynh sẽ trực tiếp rời khỏi! Lý Tiêu đương nhiên nhìn ra vẻ kinh ngạc của Phong Linh Nhi, nên nói ngay.

- Lý sư huynh, Triệu sư huynh...

- Được rồi, người nhanh chữa thương đi! Đừng nói nhiều! Triệu Sang nói xong liền cùng Lý Tiêu nhanh chóng bước ra ngoài. Ngày hôm nay, tâm tình của hai người thật sự có chuyển biến rất lớn. Đồn ngộ của Dương Thiên Lô, cơn giận của Phong Vô Kỵ cùng với thực lực cường hãn mà Phong Linh Nhi thể hiện ra, tất cả, đều đã khiến hai người thanh tỉnh nhận ra, để hai người Phong Linh Nhi và Dương Thiên Lô làm đại chưởng giáo mới là thứ mà mọi người mong muốn. Hơn nữa, người không khéo như Lý Tiêu, lúc này đây, thấy biểu hiện của Dương Thiên Lô và Phong Linh Nhi, lại liên tưởng tới một loạt tiêu chuẩn và yêu cầu của Phong Vô Kỵ, đã nhìn ra người mà Phong Vô Kỵ muốn là ai. Cho dù bọn họ có cạnh tranh tiếp nữa thì cũng không có nghĩa gì. Hơn nữa bọn họ quả thực cũng không bằng hai người đó.

- Sự tỷ, ý của người chính là khởi động thời không pháp tắc rồi thì ngày mai cũng khó mà khôi phục hoàn toàn đúng không? Đúng lúc này, Dương Thiên Lô đứng bên cạnh Phong Linh Nhi mới nhẹ giọng hỏi.

- Chúng ta vào rồi hãy nói! Phong Linh Nhi nhìn Dương Thiên Lô, nhẹ giọng nói.

- Ân! Dương Thiên Lô lên tiếng.

Đúng lúc này, ba người Phong Vô Kỵ, Vu Nhân Kiệt và Lâm Vô Kỵ cũng đồng thời xuất hiện bên cạnh Phong Linh Nhi, Phong Vô Kỵ chỉ nhìn thoáng qua một cái liền nói: - Tử Hàm, để Thiên Lô đỡ Linh Nhi! Ta và Vu huynh, Lâm huynh có chuyện cần nói với hai người bọn họ! Các người hãy lui ra đi! Sắc mặt của ba lão gia hỏa này đều mang theo một tia ngưng trọng.

426. Chương 410: Kết Cục Không Thể Thay Đổi

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 410: Kết cục không thể thay đổi

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ân. Trương Tử Hàm nhẹ giọng đáp. Vội vàng giao Phong Linh Nhi qua cho Dương Thiên Lô, liền cùng đám người Vu Thanh Nhã vội vàng rời khỏi. Tuy là mọi người không biết đó là chuyện gì, nhưng từ nét mặt của ba lão gia hỏa, cũng cảm giác được sự tình rất nghiêm trọng. Cho nên, không ai dám hỏi nhiều.

Lúc Dương Thiên Lô cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn nhưng lạnh lẽo của Phong Linh Nhi, Phong Linh Nhi giống như là do dự một lúc, cuối cùng bị Dương Thiên Lô nắm chặt. Năm người cùng nhau đi vào trong phòng của Phong Vô Kỵ.

Vừa mới bước vào, Phong Vô Kỵ liền xuất ra một đạo kết giới cường hãn, trực tiếp bao phủ toàn bộ gian phòng.

- Phong chưởng giáo... ta, ngày mai có khả năng là ta không thể đấu được! Lúc Phong Vô Kỵ vừa mới giăng kết giới thì Phong Linh Nhi liền nói, trên mặt có chút thống khổ.

- Ta biết. Phong Vô Kỵ giống như cũng không cảm thấy bất ngờ: - Các người ngồi xuống trước đi.

Dương Thiên Lô đỡ Phong Linh Nhi khoanh chân ngồi xuống, cái tên này giống như cũng không có ý định buông bàn tay nhỏ nhắn của Phong Linh Nhi ra, ngược lại còn nhẹ nhàng siết lại. Phong Vô Kỵ nói tiếp: - Trảm Không kiểm quyết Quy nhất cảnh, người đã cố hết sức rồi... đáng tiếc, sự cường đại của Thương Huyền Bác giống như đã vượt qua dự liệu của mấy người chúng ta. Hẳn thậm chí còn không dùng tới truyền thừa đạo khí của Thương Huyền Phủ nữa! Ngay cả cảnh giới tu vi của hắn cũng mwf mịt không rõ... nếu như ta đoán không lầm thì hẳn rất có thể đã bước vào Thần đạo cấp năm!

- Ân, hẳn nhất định đã tới Thần đạo cấp năm rồi! Cảnh giới hiện tại của ta, có thể vận dụng năng lượng của khí linh trong truyền thừa đạo khí là thực lực của Thần đạo cấp năm, đối với một kích toàn lực của ta như vậy vẫn không thể gây thương tổn cho hắn chút nào! Phong Linh Nhi nói.

- Khụ khụ... lão gia tử, sư tỷ, ngày mai tên gia hỏa kia sẽ chết rồi, các người còn bàn mấy chuyện này để làm gì? Hay là sư tỷ người đi chữa thương đi? Lúc mọi người ở đây đều mặt ủ mày chau thì Dương Thiên Lôi đột nhiên lại thình lình thốt ra một câu khiến cho ba lão đầu và Phong Linh Nhi đều trợn mắt lên nhìn. Nói trắng ra là ba lão đầu này thảo luận với Phong Linh Nhi là vì lo cho sống chết của Dương Thiên Lôi ngày mai, nhưng cái tên này lại ngược lại, nói một câu thiếu chút nữa khiến cho mọi người ghen hòng.

- Xú tiểu tử... người, người có nắm chắc không? Phong Vô Kỵ hơi khiếp sợ hỏi. Vu Nhân Kiệt và Lâm Vô Kỵ cũng giật mình nhìn Dương Thiên Lôi. Hiện tại, ba lão đầu này hiển nhiên là đã nói liền với nhau rồi, đối với mấy bí mật trên người Dương Thiên Lôi, cơ bản đều đã biết rõ. Nhưng nếu Dương Thiên Lôi nói như vậy thì tất nhiên là có nắm chắc, hơn nữa, lấy sự biến thái của Dương Thiên Lôi thì nói không chừng đúng là còn che giấu không ít. Bằng không thì hắn tại sao lại có thể nói ra mấy câu mà ngay cả ba lão đầu cũng đều cảm thấy thâm ảo khó lường?

- Hắc hắc... đương nhiên, cho dù hắn có là Thần đạo cấp sáu đi nữa, dám đả thương sư tỷ của ta, ta nhất định khiến hắn trả giá đắt, huống hồ gì ta và hắn còn có trận chiến sinh tử, lại thêm lão đầu đệ tiện kia còn muốn cắt đứt đốn ngộ của ta nữa? Dương Thiên Lôi nói với vẻ mặt cực kỳ thoải mái. Giống như không hề có chút áp lực nào vậy.

- Thần đạo cấp sáu... người có nắm chắc phần thắng không? Phong Vô Kỵ nhin không được liền hỏi. Ánh mắt của bốn người cũng đều nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi nắm chắc cái rắm ấy, bất quá là nhìn bộ dạng lo lắng của bốn người, không muốn để cho họ lo lắng nữa mà thôi. Đánh, nếu đã không thể tránh được thì lo lắng được quái gì? Cứ đánh một trận oanh oanh liệt liệt cho rồi, Thần đạo cấp sáu thì hắn thật sự không dám chắc, nhưng Thương Huyền Bác

- Ách... đương nhiên là được! Cái tên Dương Thiên Lô vô sỉ này, nghe Phong Linh Nhi nói trực tiếp như vậy thì vội vàng buông bàn tay của Phong Linh Nhi ra, xấu hổ gãi đầu nói.

- Phì... tiểu sư đệ, người thích sư tỷ sao? Phong Linh Nhi đang ngồi xếp bằng thản nhiên cười mỉm nhìn Dương Thiên Lô, nhin không được liền cười khẽ một tiếng rồi nói.

- Làm gì có? Sư tỷ, người không nên hiểu lầm, sư đệ ta đây chỉ là giúp người chữa thương mà thôi! Dương Thiên Lô vỗ ngực nói.

- Ha hã, tiểu sư đệ, nói thật, nếu như sư tỷ gặp được người sớm hơn thì nói không chừng cũng đã giống như mấy nàng Tử Hàm muối muối, bị người lừa tới tay rồi. Nhưng hiện tại thì không thể được! Phong Linh Nhi nói, Nói xong liền đứng lên, ánh mắt mang theo một tia ước ao và kinh ngạc đánh giá không gian rộng lớn không gì sánh được này. Nàng phải thừa nhận là pháp bảo này của Dương Thiên Lô vô cùng lợi hại, Hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của nàng, bởi vì trong quá trình chữa thương, nàng rõ ràng cảm ứng được, thời không pháp tắc ở đây gấp chín mươi lần pháp bảo của mình! Đây đúng là chuyện tuyệt đối không thể nào có, nhưng lại xuất hiện trước mắt nàng rất rõ ràng.

- Khụ khụ, sư tỷ, tuy là sư đệ ta không có ý kia, nhưng người nói như vậy, lại có điểm khơi dậy dục vọng chinh chinh phục của ta...

- Đừng có nói nhảm nữa, sư tỷ là người đã có đạo lữ! Người sẽ không có phần tâm tư này đâu! Nhiều mỹ nữ như vậy rồi mà còn chưa đủ sao? Người đúng thật là tham lam quá! Phong Linh Nhi tiếp tục đánh giá không gian, giống như muốn tìm cái gì đó, không để ý tới Dương Thiên Lô rồi nói. Nhưng nguyên nhân chính tạo ra loại thờ ơ này lại vừa vặn chứng minh, nàng thật sự không có ý gì với Dương Thiên Lô. Cũng chứng minh đạo lữ mà nàng nói thật sự có tồn tại. Bởi vì, Dương Thiên Lô có thể cảm ứng được Phong Linh Nhi cũng không phải là thuần âm chi thể.

Bất quá Dương Thiên Lô cũng không để ý, dù sao hắn cũng đã nói rồi, thật sự không có ý gì bậy bạ với Phong Linh Nhi. Chỉ là chữa thương với mỹ nữ, kèm lòng không đậu mà động chút tâm tư trêu đùa thôi.

- Sư tỷ, đạo lữ của người có suất như ta không? Hắn ở đâu vậy? Lúc nào đó gọi tới đây để sư đệ ta gặp với! Dương Thiên Lô nói đùa.

Thế nhưng, lúc Phong Linh Nhi nghe Dương Thiên Lô nói thì đôi mắt lại dần hiện lên một mặt ưu thương khó có thể che giấu được, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại bình thường nói: - Không nói chuyện này nữa! Sư đệ, cảm ơn người đã giúp ta chữa thương! Người mau tu luyện đi, ngày mai còn phải đấu với Thương Huyền Bác nữa! Ta ở đây tự tu luyện một chút!

- Ân! Dương Thiên Lô đáp, cũng không hỏi nhiều nữa. Trực tiếp hóa thành một đạo bạch quang, bước vào một không gian khác.

Đốn ngộ, đốn ngộ gần hai canh giờ, những thứ Dương Thiên Lô thu hoạch được, cũng không chỉ đơn giản là tấn cấp tới Thần đạo cấp bốn đỉnh phong như bề ngoài.

Một câu nói thuận miệng lừa gạt người khác của hắn lại để tâm thần của hắn dung nhập vào trong đó, tiến nhập trạng thái đốn ngộ, cũng bởi vì câu nói kia mà để hắn ở giữa ngàn vạn đại đạo có được nhận thức mới!

Cũng bởi vì câu nói kia, để Huyền Thiên chân kinh tiềm tàng trong đầu hắn, giống như đã mở rộng thêm một cánh cửa lớn, một cánh cửa đi tới kim quang đại đạo!

Hàng vạn hàng nghìn đại đạo, đủ kiểu biến hóa cũng không rời khỏi đó!

Giống hệt như là chân lý ẩn chứa bên trong Huyền Thiên chân kinh ~ muôn ngàn con đường, hòa quyện vào nhau thành một khối!

Hắn chậm rãi dung nhập tâm thần vào nguyên thần, vừa động thần niệm, ở trước mặt Dương Thiên Lô cư nhiên lại xuất hiện một hóa thân giống với Dương Thiên Lô như đúc!

Thần Đạo cấp bốn - Hóa thân cảnh -!

Đột phá được bích chương của Hóa thân cảnh, thành công thăng cấp lên Thần Đạo cấp năm Âm Dương Cảnh, Dương Thiên Lôi cư nhiên lại lĩnh ngộ được ảo diệu của Thần đạo cấp năm Âm dương cảnh.

Lúc này đây, việc đầu tiên hắn muốn chính là củng cố lại những thiên địa pháp tắc mà hắn đã lĩnh ngộ được lúc đang giác ngộ, sau khi đã hoàn toàn củng cố được, chính là lúc hắn bước sâu vào Thần Đạo cấp năm Âm dương cảnh!

Đối với sự biến thái của thân thể, Dương Thiên Lôi cũng biết rõ, muốn phá vỡ được bích chương của tầng này, cũng không phải là đơn giản như vậy. Nhưng hiện tại, hắn phải phá được nó trong đêm nay, trừ phi phải tiêu hao hết toàn bộ năm mươi ức Cửu Dương đan. Bằng không thì thời gian không cho phép!

Trong khi hai người là Thương Huyền Bác và Dương Thiên Lôi đang dùng biện pháp riêng của mình để tăng thực lực lên, thì ở trong Tạo Hóa Tiên Cung, Cổ Đức Nhân đứng trước mặt các đệ tử Thần đạo của Tạo Hóa Môn. Vì Bộ Kinh Thiên bỏ đi không nói lời nào mà nổi giận đùng đùng, chẳng còn tí phong độ!

Sáng sớm, tại trường diễn võ Linh Thứu Phong.

Bầu trời âm u không có lấy một tia nắng mặt trời như cũ, nhưng không cách nào ngăn được nhiệt tình của hơn trăm vạn tu luyện giả ở đây, sáng sớm, cả trường diễn võ người ra kẻ nào tấp nập, thảo luận vô cùng sôi nổi.

Hôm nay nhất định là ngày đặc sắc nhất từ khi bắt đầu thi đấu tới giờ!

Trận chiến hôm nay, đồng dạng cũng là trận mà hơn trăm vạn tu luyện giả ở đây mong chờ nhất!

Là trận chiến của Dương Thiên Lôi và Thương Huyền Bác!

Rốt cuộc là ai sẽ thắng?

Vốn là mấy biểu hiện có vẻ rất trâu bò và màu mè của Dương Thiên Lôi khiến cho phần lớn người đều cho rằng Dương Thiên Lôi tất nhiên sẽ là kẻ chiến thắng cuối cùng, chính thức trở thành vương giả trẻ tuổi nhất! Thế nhưng trận chiến của Thương Huyền Bác và Phong Linh Nhi ngày hôm qua đã khiến cho suy nghĩ đó thay đổi. Bởi vì năng lực mà Thương Huyền Bác thể hiện ra quả thực quá cường đại!

Phong Linh Nhi xuất ra tầng thứ mười bốn Quy Nhất cảnh của Trảm Không kiếm quyết mà chỉ có cường giả Thần đạo cấp năm mới có thể làm được, vậy mà chẳng thể gây ra chút thương tổn nào cho Thương Huyền Bác, chuyện này có ý nghĩa thế nào?

Lúc sắp tới giờ thì tất cả mấy nhân vật thuộc hàng Thái đấu hôm nay đều phá lệ tới sớm, ngồi vào trên ghế chủ tịch. Hiển nhiên là trận đấu hôm nay, không riêng gì hơn trăm vạn tu luyện giả ở đây mong chờ mà ngay cả mấy cao thủ này cũng rất mong chờ! Bất quá, trên ghế tuyển thủ chỉ vừa mới tới đủ phân nửa. Hơn nữa cũng không phải phân nửa người mà mọi người chờ mong nhất: Long Tinh Long của Tinh cốc, Mộ Dung Tiến của Xạ Thương Tông, Lý Thuần Dương của Thiên Vũ Môn, Bách Lý Tinh Không của Tạo Hóa Môn, Mang Thương Tử của Thương Huyền Phủ.

Mấy người mà hơn trăm vạn tu luyện giả ở đây chờ mong nhất chính là bốn người Dương Thiên Lôi, Thương Huyền Bác, Bộ Kinh Thiên, Phong Linh Nhi thì lại chưa tới. Ngay cả Trương Tử Hàm luôn cùng ra một lượt với Dương Thiên Lôi cũng không tới. Lúc chỉ còn vài phút nữa là bắt đầu trận đấu thì Dương Thiên Lôi, Phong Linh Nhi và Trương Tử Hàm mới xuất hiện trước mắt mọi người, Thương Huyền Bác cũng xuất hiện trên ghế tuyển thủ, nhưng thứ khiến mọi người ngạc nhiên chính là Thương Huyền Bác vừa xuất trận thì quanh thân liền phát ra khí tức cực kỳ lãnh liệt!

- Hôm nay, đệ tử Bộ Kinh Thiên của bản phái nhờ đệ tử Dương Thiên Lôi của Trảm Không kiếm phái ban tặng, đột nhiên lĩnh ngộ được tâm pháp chí cao của bản môn, bất đắc dĩ đã bế quan rồi. Trận đấu tiếp theo, hắn bỏ quyền! Đúng lúc này, Cổ Đức Nhân đột nhiên đứng dậy, cao giọng nói với hơn trăm vạn tu luyện giả ở đây. Về mặt bình thường mang theo nụ cười mỉm, vẻ mặt đó giống như đang chứng tỏ hắn chẳng hề tiếc hận vì Bộ Kinh Thiên đã bỏ quyền thi đấu mà là mừng rỡ vì Bộ Kinh Thiên đã lĩnh ngộ được tuyệt học chí cao của bản môn.

Chẳng ai biết, sâu trong lòng của lão gia hỏa lúc này đang vô cùng bức dọc. Màn vừa rồi chẳng qua chỉ là làm cho mọi người thấy mà thôi.

- Thương Huyền Bác, vì sao gia gia của ngươi còn chưa tới? Cổ Đức Nhân nói xong, ánh mắt liền nhìn về phía Thương Huyền Bác đang ngồi trên ghế tuyển thủ, trầm giọng hỏi.

Nghe được câu hỏi của Cổ Đức Nhân, Thương Huyền Bác quanh thân phát ra khí tức lãnh liệt, diện vô biểu tình. Đôi mắt đột nhiên nhìn về phía Cổ Đức Nhân, bất quá, tại trước mặt hơn trăm vạn tu luyện giả, hắn cũng chẳng trả lời ngay mà là trực tiếp truyền âm cho Cổ Đức Nhân nói: - Cổ chương giáo, vấn đề này, ngươi nên giữ lại tới sau khi trận chiến của ta và Dương Thiên Lôi kết thúc rồi hỏi thì càng hợp hơn chứ?

- Quên đi, trước tiên không nhắc. Đã tới lúc bắt đầu trận đấu rồi. Bắt đầu đi thôi! Cổ Đức Nhân hơi sững người trong nháy mắt, kẻ cũng khôn khéo chả kém gì ai như hắn lập tức phát tay, làm ra vẻ không cần Thương Huyền Bác trả lời, trực tiếp để trận đấu bắt đầu. Tức giận che giấu cảm giác xấu hổ vì Thương Huyền Bác không trả lời hắn. Ít nhất cũng có thể phát triển theo đúng ý đồ của hắn, ít nhất cũng giết chết tên Dương Thiên Lôi này trước đã.

Bất quá, từ trong mắt của Thương Huyền Bác, Cổ Đức Nhân cũng nhìn ra vài chỗ khác lạ. giống như là có chút gì đó khác với kế hoạch của hắn.

Sau khi mấy người trọng tài thảo luận vài phút. Trọng tài liền phi hành tới giữa lôi đài.

- Theo như quyết định của tổ trọng tài, cảnh giới của bốn người Dương Thiên Lôi, Thương Huyền Bác, Phong Linh Nhi, Bộ Kinh Thiên, vượt xa sáu vị đệ tử khác. Cho nên bốn người trực tiếp bước vào tứ kết. Các vị tuyển thủ có ý kiến gì không?

Sau khi trọng tài gọi hết các tuyển thủ lên giữa lôi đài thì liền trầm giọng thông báo.

- Ta không có!

- Ta cũng không có!...

Mấy người Long Tinh và Trương Tử Hàm liền nói ngay lập tức. Thực lực của bốn người Dương Thiên Lôi, bọn họ cũng đã nhìn thấy qua, căn bản không phải đẳng cấp mà họ có thể bằng được. Phải nói là đã hoàn toàn là một đẳng cấp khác. Có thể dị nghị được gì nữa chứ?

428. Chương 412: Quỷ Biện, Quyết Đấu!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 412: Quỷ biện, quyết đấu!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Sáu người các ngươi, Long Tinh của Long Tượng cốc, toàn bộ đều đã giao thủ qua, chiến tích toàn thắng. Xác định hạng năm, không cần tiếp tục đấu nữa.

Còn lại năm người, cùng sở hữu bảy trận tranh tài chính là: Trương Tử Hàm đánh với Thương Mang Tử, Lý Thuần Dương đấu với Bách Lý Tình Không, Trương Tử Hàm đấu với Bách Lý Tình Không, Lý Thuần Dương đấu với Thương Mang Tử, Mộ Dung Tiến đấu với Bách Lý Tình Không! Bảy trận đấu tiến hành liền nhau, do Dược Vương cốc tài trợ giúp xuất thủ, đảm bảo mọi người ở vào trạng thái đỉnh phong, từ hạng mười tới hạng năm! Các vị có ý kiến gì không? Trọng tài lại nói tiếp.

Trận chiến của mười người đứng đầu đã sắp tới hồi kết thúc, trận chiến của bốn người mạnh nhất tự nhiên là sẽ diễn ra cuối cùng, hơn nữa bởi vì Bộ Kinh Thiên vắng mặt nên kỳ thực chỉ còn lại hai trận mà thôi. Đó chính là Dương Thiên Lôi đấu với Thương Huyền Bác và Phong Linh Nhi mà thôi.

- Không có! Mọi người cùng kêu lên.

Trong nháy mắt, một buổi sáng cứ thế trôi vụt qua. Bảy trận quyết đấu cũng hoàn toàn kết thúc.

Trương Tử Hàm toàn thắng hai trận, thành tích gần bằng Long Tĩnh, đứng hàng thứ sáu. Mộ Dung Tiến xếp thứ bảy. Lý Thuần Dương đứng hàng thứ tám, Bách Lý Tình Không đứng thứ chín, Thương Mang Tử đều thua trắng nên xếp chót bảng.

Rốt cuộc, trận đại chiến quyết đấu sinh tử mà mọi người mong chờ nhất cũng đã gần tới rồi!

Lúc Dương Thiên Lôi, Phong Linh Nhi và Thương Huyền Bác được trọng tài gọi lên giữa lòi đài thì toàn bộ trường diễn võ đều yên lặng một cách thần kỳ. Ánh mắt của mỗi người đều chăm chú nhìn vào thân ảnh của Dương Thiên Lôi và Thương Huyền Bác.

- Trong bốn người đứng đầu, tổng cộng còn có ba trận đấu là: Dương Thiên Lôi đấu với Phong Linh Nhi, Thương Huyền Bác đấu với Dương Thiên Lôi và Phong Linh Nhi đấu với Bộ Kinh Thiên. Vì Bộ Kinh Thiên đã bỏ quyền cho nên trận đấu của Thương Huyền Bác và Bộ Kinh Thiên bị hủy bỏ, do đó Phong Linh Nhi thắng. Dương Thiên Lôi, mời quyết định đối thủ! Trọng tài trầm giọng nói.

- Không cần. Trận đấu của ta và sư đệ, ta chịu thua! Đúng lúc này, thanh âm êm tai như chuông ngân của Phong Linh Nhi đột nhiên vang lên.

Tuy là Phong Linh Nhi không thể khẳng định được thực lực thật sự của Dương Thiên Lôi. Nhưng nàng biết, lúc này chẳng phải thời điểm để tranh hơn thua với Dương Thiên Lôi, dù sao đi nữa thì trận đấu của Dương Thiên Lôi và Thương Huyền Bác cũng là quyết đấu sinh tử. Nàng chịu thua, chí ít cũng có thể giúp Dương Thiên Lôi bảo trì trạng thái đỉnh phong. Sẽ không để Thương Huyền Bác thông qua trận chiến của mình và Dương Thiên Lôi để nhìn ra thực lực thật sự của Dương Thiên Lôi được.

- Người có chắc không?

- Ta chắc chắn!

- Được! Trận đấu kế tiếp trong đại hội giao lưu của bát đại môn phái, trận cuối cùng, tranh giành vị trí quán quân!

Theo thanh âm vang vọng khắp trường diễn võ của trọng tài, trong nháy mắt, hơn trăm vạn tu luyện giả giống như đã đè nén quá lâu, rốt cuộc cũng bắt đầu hò hét tung hô vang trời. Tên của Dương Thiên Lôi lại một lần nữa vang dội khắp trường diễn võ, thậm chí còn vang dội hơn tất cả những lần trước!

Trận chiến sinh tử!

Không phải người chết thì chính là ta chết!

Dương Thiên Lôi khiến hơn trăm vạn tu luyện giả cảm kích, tự nhiên mục đích chung của tất cả mọi người đều hi vọng Dương Thiên Lôi sẽ là người chiến thắng sau cùng! Thế nhưng, thực lực của Thương Huyền Bác thể hiện ra trong trận chiến hôm qua lại khiến cho mọi người không ai dám khẳng định là Dương Thiên Lôi có thể thu được thắng lợi sau cùng hay không!

Nhưng vô luận kết quả là thế nào đi nữa thì hơn trăm vạn người đều phát ra tiếng trợ uy vang dội nhất của mình cho Dương Thiên Lôi!

- Ha ha ha ha...

Lúc tất cả mọi người ở đây hò hét trợ uy cho Dương Thiên Lôi thì vẻ mặt lãnh liệt của Thương Huyền Bác giờ đây rốt cuộc lại trở nên càng lúc càng dữ tợn, nhin không được mà ngửa mặt lên trời cuồng tiếu thành tiếng! Tiếng cười kia giống như tiếng gào khóc thảm thiết đốc càn cả đáy lòng, tràn ngập một cỗ khí tức khiến cho hơn trăm vạn tu luyện giả đều âm thầm kinh hãi. Giống như ẩn chứa quyết tuyệt, thê lương, bi thương, cao ngạo, phần nộ vô tận và một loại điên cuồng tới cực độ!

Cư nhiên lại lập tức đè bẹp tiếng hò hét trợ uy cho Dương Thiên Lôi của hơn cả trăm vạn tu luyện giả. Một cỗ khí giết chóc gần như điên cuồng, trong nháy mắt liền bao trùm toàn bộ trường diễn võ!

Vinh quang và quang huy vốn thuộc về Thương Huyền Bác hần, bát diện linh lung tiểu bạch long, Thương Huyền Bác!

Thế nhưng, danh sự, uy vọng mà hần khổ tâm và dốc sức gây dựng nhiều năm dưới nhiều lần phản kích của Dương Thiên Lôi, cư nhiên trở thành một tên bỉ ổi ngàn người có một, vạn người khinh bỉ!

Còn có thứ gì đau lòng hơn thế này nữa?

Hắn không cam lòng!

Vô cùng không cam lòng!

Nếu như, lúc này đây, hắn có được thực lực tuyệt đối thì hắn nhất định sẽ biến nơi đây thành địa ngục a tì. Giết, hắn muốn giết hết tất cả những người có mặt ở đây!

Huyết tẩy thiên hạ!

Mặc dù Thương Huyền Bác có thể tiếp tục nhịn, nhưng lúc này đây, hắn rốt cuộc cũng không muốn che giấu sự điên cuồng và sát ý của chính mình nữa!

Lại càng không muốn che giấu sự cường đại của mình!

Tiếng cười kinh khủng của Thương Huyền Bác tràn ngập sát khí nồng đậm. Cư nhiên khiến cho hơn trăm vạn tu luyện giả khiếp sợ mà ngậm miệng lại ngay!

Mà theo tiếng cười của hắn tắt dần, hai tròng mắt của hắn cư nhiên lại phát ra quang mang màu đỏ. Giống như đã bị ma hóa, nhìn về phía Dương Thiên Lôi cũng giống như đang khiếp sợ!

Cùng lúc đó, khí tức trên người của hắn lại bắt đầu tăng lên với tốc độ vô cùng điên cuồng và kinh khủng!

Khí tức vốn chẳng rõ là cảnh giới gì, lúc này đây rốt cuộc cũng không thềm che giấu nữa!

Thần đạo cấp bốn, thần đạo cấp năm, Thần đạo cấp sáu.

Khi cảnh giới của Thương Huyền Bác hiển lộ, khí thế tăng lên, cả diễn võ trường, hơn trăm vạn tên tu luyện giả vô cùng chấn động mở to mắt, dù trên đài hội nghị đều là các cự đầu, nhưng vẻ mặt vẫn khiếp sợ đứng lên!

Thần Đạo Lục cấp đỉnh phong chi cảnh, đây là khái niệm gì?

Luyện hóa nguyên thần!

Cơ hồ trong nháy mắt, những nhân vật cấp cự đầu này, trong đầu liền xuất hiện từ ngữ này, bởi vì khí tức của Thương Huyền Bác tuy đạt tới Thần Đạo Lục cấp đỉnh phong, nhưng lại tràn ngập một cổ chấn động kỳ dị! Về chấn động này, rõ ràng là căn cơ bất ổn, luyện hóa nguyên thần, còn chưa có triệt để dung hợp hoàn toàn để đạt tới cảnh giới đại viên mãn.

Trừ việc đó ra, dù thiên phú của Thương Huyền Bác có cao tới đâu, cũng không có khả năng đạt tới cảnh giới như thế!

Thời điểm này, tất cả mọi người đã hiểu, vì sao Thương Huyền Không không tới dự hợp, không phải hắn không đến, mà là không có khả năng đến, càng không có khả năng xuất hiện trên thế giới này!

Luyện hóa nguyên thần, đây chính là đạo đức mấu chốt trong tu luyện giới, ít nhất ở mặt ngoài là thế.

Tu luyện giả, khổ tu trăm ngàn năm, pháp lực, thần niệm, thiên địa pháp tắc, đều ngưng tụ trên nguyên thần. Một khi bị luyện hóa, pháp lực ẩn chứa trong đó, thần niệm và thiên địa pháp tắc sẽ bị người ta luyện hóa, cho dù không có vững chắc bằng tự thân tu luyện, nhưng đây cũng là một con đường tắt nghịch thiên!

Một bước lên trời!

Đương nhiên, loại hành vi này, trong tu luyện giới rất ít xảy ra. Bởi vì, không có tu luyện giả nào nguyện ý đem nguyên thần của mình cho đối phương luyện hóa chứ?

Cảnh giới thấp, muốn luyện hóa nguyên thần cảnh giới cao hơn, căn bản là không có khả năng, nếu không khi luyện hóa, sẽ bị cản trở, chuyện này và muốn chết không có gì khác nhau!

Mà tu luyện giả cảnh giới cao, luyện hóa tu luyện giả cảnh giới thấp, tuy cũng có thể lấy được nhiều lợi ích, giống như ăn bổ được, không có hiệu quả chân chính, căn bản không thể tăng cảnh giới của bản thân lên. Cho nên, không có tu luyện giả cảnh giới cao nào lại đi làm việc nhân thân cộng phần này, bởi vì chuyện này chỗ tốt không lớn!

Nhưng, nếu tu luyện giả bị ép tự nguyện, chủ động cho tu luyện giả cảnh giới thấp luyện hóa, thì đó là chuyện khác!

Giống như việc Thương Huyền Bác luyện hóa hai gã Thần Đạo Ngũ cấp vậy, hai gã cường giả này đúng là bị ép tự nguyện, đương nhiên, đó cũng là gian kế của Thương Huyền Không và Thương Huyền Bác.

Nếu ngay từ đầu biết rõ Thương Huyền không muốn luyện hóa bọn chúng hoàn toàn, đương nhiên bọn chúng sẽ không đáp ứng, bởi vì làm thế có nghĩa là thần hồn tiêu diệt!

Như vậy, dù Thương Huyền Không có lợi hại hơn cũng không có biện pháp, bởi vì hai người hoàn toàn có thể tự bạo, thậm chí đoạt phách Thương Huyền Bác!

Nhưng hai người không nghĩ tới, bọn chúng chủ động trợ giúp Thương Huyền Bác rèn luyện một nửa nguyên thần của mình, thời điểm tưởng rằng được thả ra, Thương Huyền Bác và Thương Huyền Không vi phạm hứa hẹn, tiếp tục cưỡng ép luyện hóa!

Thời điểm này, hai người muốn phản kháng, cũng không còn lực phản kháng, bởi vì Thương Huyền Bác luyện hóa một nửa nguyên thần của hai người, nguyên thần của hắn cường hãn hơn lúc trước gấp nhiều lần, tâm thần hai người đều bị trọng thương thì làm sao có thể chống lại chứ.

Cho nên, bị kịch chính là bọn chúng!

Thời điểm luyện hóa hai người này, Thương Huyền Bác đã tấn chức Thần Đạo Ngũ cấp!

Mà hèn hạ, vô sỉ, lãnh huyết Thương Huyền Bác, dưới tuyệt cảnh của Thương Huyền Phủ, lần nữa lợi dụng điểm mấu chốt chính là thân tình của Thương Huyền Không đối với hắn, làm cho Thương Huyền Không biết rõ không phải là đối thủ của Phong Vô Kỳ, chủ động thành toàn cho hắn, không có bất kỳ phản kháng trợ Thương Huyền Bác luyện hóa mình, tạo thành tu vi Thần Đạo Lục cấp đỉnh phong hiện giờ cho Thương Huyền Bác!

Vô số thần thông pháp tắc, tu vi mấy trăm năm của Thương Huyền Không và sự quen thuộc với truyền thừa đạo khí Thương Huyền Phủ, kinh nghiệm vận dụng, tất cả đều bị hắn đạt được!

Có thể tưởng tượng vào lúc này Thương Huyền Bác mạnh cỡ nào.

Phong Vô Kỳ, Vu Nhân Kiệt, Lâm Vô Kỳ, ba người đều cảm thấy nắm chắc, sắc mặt hiện giờ vô cùng khó coi, hoảng sợ đứng lên!

- Ha ha ha... Dương Thiên Lôi, Phong chương giáo, gia gia của ta làm sai, nhưng hắn chỉ lo lắng cho cháu trai là ta, lo lắng ta bị Dương Thiên Lôi chém giết! Nhất thời xúc động, lại bị các người bức vào tuyệt cảnh! Không có truyền thừa đạo khí, hắn là Thần Đạo Lục cấp, Phong Vô Kỳ, nếu không phải do người bức hắn chết, thì là gì?

- Thương Huyền Phủ của chúng ta truyền thừa ngàn năm, chẳng lẽ lại bị các người hủy diệt? Gia gia của ta không cam lòng! Hồn tình nguyện hi sinh chính mình, thành toàn cho ta! Thần Đạo Lục cấp đỉnh phong chỉ cảnh, không tệ, hiện tại ta đã là Thần Đạo Lục cấp đỉnh phong chỉ cảnh! Đây là gia gia thân ái của ta, đem tánh mạng của mình tạo thành tu vi cho ta, hắn làm tất cả chính là vì Thương Huyền Phủ!

- Như thế nào? Các người muốn ngăn cản ta chiến đấu với Dương Thiên Lôi sao?

Thương Huyền Bác nhìn thấy Phong Vô Kỳ, Vu Nhân Kiệt, bỗng nhiên khí tức tăng vọt, đột nhiên âm thanh lạnh lùng, giống như sớm đã nghĩ tới một màn này, làm ra vẻ không sợ, đột nhiên ánh mắt nhìn về phía Cổ Đức Nhân, nói ra:

- Cổ tiên bối, người thân là người đứng đầu bát đại phái, sẽ không mặc kệ à? Thương Huyền Bác ta, có vi phạm tôn chỉ trận đấu không? Không có!

Âm thanh của Thương Huyền Bác thê lương, nhưng lời lẽ tràn ngập ngạo ngữ khí chính nghĩa.

Hơn trăm vạn tu luyện giả trợn mắt há hốc mồm, mà các chương giáo các đại phái, ánh mắt lập lòe nhìn Cổ Đức Nhân.

Trong thời gian ngắn, Thương Huyền Bác vô sỉ quỷ biện, làm cho trăm vạn tu luyện giả sinh ra đồng tình với hành động vô sỉ hèn hạ của hắn. Mà tất cả chúng giáo đại môn phái, tâm niệm thay đổi nhanh chóng, bảo trì im lặng không nói.

Dương Thiên Lô cảm thụ được khí tức trên người Thương Huyền Bác, hai con ngươi lóng lánh bắn ra hào quang bảy màu, trong nháy mắt Cổ Đức Nhân muốn mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên trên người của hắn bộc phát ra khí tức khủng bố.

Cùng lúc đó, âm thanh của Dương Thiên Lô trong chốc lát vang vọng toàn trường, nói:

- Ăn nói rất khéo léo, lợi hại! Mấy câu nói đã làm cho người ta sinh ra lòng thương cảm... Loại người như người đứng là nhân tài! Đáng tiếc ah, người nghĩ rằng người thật sự giấu diếm được con mắt của người trong thiên hạ sao? Hừ, dù giấu diếm được người trong thiên hạ, người cũng đừng mơ tưởng giấu diếm được ta! Đến đây đi, ta sẽ thành toàn cho người, trước khi người chết, ta sẽ làm cho người trong thiên hạ hiểu ra, người là một tên cặn bã thế nào! Cũng không uổng công huynh đệ Bộ Kinh Thiên, hai lần nhắc nhở ta!

- Thiên Lô!

Phong Vô Kỳ, Vu Nhân Kiệt và tất cả người thân cận của Dương Thiên Lô, lập tức kinh hô một tiếng, thần tình trên mặt, rõ ràng là lo lắng cho Dương Thiên Lô. Nhưng mà, hiển nhiên không thể ngăn cản, cũng không thể ngăn cản hai người chiến đấu!

- Ha ha ha... Tốt lắm! Thương Huyền Bác ta từ trước đến nay quang minh lỗi lạc, ta lại muốn nhìn, trước khi người chết, có thể vạch trần ta cái gì? Hãy bớt sàm ngôn, đến đây đi!

Lời nói của Dương Thiên Lô, đã làm tâm thần của Thương Huyền Bác tăng lên, nhưng hắn nhanh chóng không hề lo lắng, dù sao có nguyên thần Thương Huyền Không che dấu, dù Tạo Hóa Môn biết hắn luyện hóa hai gã Thần Đạo Ngũ cấp thì thế nào? Bọn họ tự nguyện, cũng giống như Thương Huyền Không, cam nguyện hi sinh để thành toàn cho Thương Huyền Bác.

429. Chương 413: Nhất Kiếm Chi Uy, Ngạo Thế Thương Sinh!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 413: Nhất kiếm chi uy, ngạo thế thương sinh!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cho nên, Thương Huyền Bác không do dự, hắn lên tiếng, cũng lẳng không mà đứng, đem khí tức tăng lên tới cực hạn, phát tay đánh ra một đạo kiếm quang cực lớn có uy năng hủy thiên diệt địa.

Pháp lực bàng bạc như núi, dưới thần niệm cường hãn của Thần Đạo Lục cấp đỉnh phong, Thương Huyền Bác đã không cần thi triển ra tuyệt học của Thương Huyền Phủ, chỉ vô cùng đơn giản, một kiếm bình thường, cũng có thể chém giết Dương Thiên Lô!

Hắn muốn giết chết Dương Thiên Lô, nhưng cũng không muốn trong một chiêu liền giết Dương Thiên Lô.

Bởi vì, làm như thế không thể nào phát tiết ra hận ý ngập trời của hắn.

Cho nên, hắn muốn từ từ mài chết Dương Thiên Lô, làm cho Dương Thiên Lô ở trước mặt trăm vạn tu luyện giả, biến thành một trò hề trước lực uy hiếp của tử vong!

Nhưng mà, một kiếm vô cùng đơn giản này, trong mắt bọn người Trương Tử Hàm, lại tràn ngập sợ hãi!

Bởi vì lực lượng ẩn chứa trong một kiếm này, không phải các nàng có thể chống lại.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Dương Thiên Lô quát lên một tiếng, trong chốc lát ẩn chứa hào quang vô tận, cổ khí tức này ẩn chứa huyền ảo vô cùng vô tận, đột nhiên từ trên người hắn phát ra.

Dương Thiên Lôì lại đánh ra một quyền vô cùng đơn giản.

Một đám cực lớn, lóng lánh huyền lệ ẩn chứa hào quang bảy màu, đồng dạng ẩn chứa pháp lực bàng bạc như núi, âm âm nghênh đón kiếm quang cực lớn của Thương Huyền Bác.

Không có khủng bố như kiếm quang của Thương Huyền Bác, dù là pháp lực hay thần niệm thì cũng không cùng một cấp độ!

Nhưng mà, thời điểm Dương Thiên Lôì đánh ra một quyền này, tất cả các nhân vật cự đầu đều hoảng sợ mở to mắt, đúng là không thể tin vào những gì mà mình nhìn thấy.

Nắm đám tản ra hào quang bảy màu, không ngờ ẩn chứa ba mươi sáu đạo trận pháp vô cùng huyền ảo, đây là gì?

Ba mươi sáu loại thần thông!

Dương Thiên Lôì trong nháy mắt này, không cần kết thủ ấn và pháp quyết gì, liền đồng thời đánh ra ba mươi sáu loại thần thông kết hợp thành một thần thông mới.

Một quyền này làm cho tất cả mọi người khiếp sợ, còn hơn xa so với việc Dương Thiên Lôì thi triển các tuyệt học của môn phái khác.

- Oanh!

Đột nhiên có một tiếng nổ kinh thiên vang lên, Dương Thiên Lôì vẫn đứng đó, thân hình không động chút nào, mà Thần Đạo Lục cấp đỉnh phong chi cảnh Thương Huyền Bác, thân hình lại lắc lư một chút.

Cho dù rất tiểu, thậm chí không thể phát giác, nhưng mà theo một ý nào đó, tất cả cao thủ ở đây đều cảm nhận được!

Mỗi người đều hoảng sợ mở to mắt!

- Lợi hại!

Tuy Thương Huyền Bác khiếp sợ, nhưng không cảm thấy phật lòng, dù sao hắn cũng không ẩn chứa bất cứ trận pháp gì, chỉ thúc dục pháp lực một cách đơn thuần mà thôi, chỉ cần hắn tùy tiện thi triển ra một thần thông bí quyết, uy lực của nó sẽ tăng lên rất mạnh.

- Ta muốn nhìn xem ngươi có thể kiên trì đến lúc nào, hừ!

Thương Huyền Bác hừ lạnh một tiếng, lại đánh ra một đạo kiếm quang nữa.

Vẫn là một đạo kiếm quang đơn giản, nhưng có điểm khác, lần này hắn kết xuất ra một đạo pháp quyết.

Chỉ điểm khác nhau này, uy lực của kiếm quang đã tăng lên gấp mấy lần, mang theo thiên uy, chém về phía Dương Thiên Lôì!

- Chỉ bằng vào thứ này mà muốn giết ta sao?

Dương Thiên Lôì khinh thường nói.

Làm cho tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc là, Dương Thiên Lôì lại đánh ra một quyền giống hệt chiêu thứ nhất.

Đồng dạng là ba mươi sáu loại thần thông, nhưng cũng có chỗ khác biệt, đó là pháp lực trong đó đã tăng vọt lên gấp mấy lần!

Đơn thuần là pháp lực tăng vọt, điều này có nghĩa là gì?

Ý nghĩa, một quyền vừa rồi cũng Dương Thiên Lôì đã đạt tới cực hạn, nhưng lúc này hắn vẫn còn mạnh hơn nữa!

- Oanh!

Sau một tiếng nổ mạnh, Thương Huyền Bác vẫn không thể tạo thành thương tổn cho Dương Thiên Lô, lần này hẳn thực sự khiếp sợ. Đồng dạng, Dương Thiên Lô cũng không muốn tiếp tục loại công kích thăm dò nhằm chán này nữa.

Cơ hồ chỉ cùng một thời gian, thân hình hai người, nhanh như tia chớp, bắt đầu đại chiến chân chân chính chính!

- Rầm rầm rầm...

Từng tiếng nổ mạnh khủng bố. Trong chốc lát đã tràn ngập lôi đài, ngay cả kết giới vô cùng cường hãn, đang từ từ xuất hiện chấn động!

Thương Huyền Bác thu lại lòng khinh thị. Thực lực thể hiện ra, ngay cả tất cả chủng giáo chí tôn cũng vô cùng khiếp sợ, rất nhiều chủng giáo chí tôn không thể không thừa nhận, dù là bọn họ cũng không phải là đối thủ của Thương Huyền Bác!

Nhưng mà, trong mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, nhưng không người nào khiếp sợ vì Thương Huyền Bác!

Mà tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người siêu cấp biến thái Dương Thiên Lô!

Dù đối mặt với truyền thừa đạo khí Thương Huyền Phủ của Thương Huyền Bác, mà tên siêu cấp biến thái này lại tay không tác sát. Cũng không có thúc dục bất cứ pháp bảo nào, cả người lóe ra hào quang bảy mây, giống như Chiến Thần đang hàng lâm xuống nhân gian. Mỗi một quyền, mỗi một cước, đều ẩn chứa pháp lực bằng bạc trong đó, ẩn chứa vô số đạo thần thông pháp tắc!

Giống như thân thể của hắn chính là pháp bảo vô cùng cường hãn!

Bư hãn, còn cần lý do sao?

Lần đầu tiên Dương Thiên Lô bày ra thực lực chân chánh của mình trước mặt mọi người.

Không có giữ lại, bộc phát tất cả! Hơn nữa là bằng vào thực lực của chính mình! Không có mượn nhờ thực lực của Lăng Hi, tiểu Bạch và lực lượng của Bách Lý Thiên Thiên.

Hắn liên tục tấn cấp, hẳn cần một trận đại chiến oanh oanh liệt liệt, làm như vậy để củng cố cảnh giới tăng lên nhanh chóng của hắn!

Không hề nghi ngờ, chiến đấu sinh tử với Thương Huyền Bác, đối với hắn mà nói, chính là đá mài dao tốt nhất!

Đồng dạng, cũng làm cho Dương Thiên Lô chính thức thể nghiệm thân thể của mình rất cuộc mạnh mẽ như thế nào!

Dưới sự rèn luyện bằng Tam Muội Chân Hỏa của hai yêu nữ, hắn cũng hoàn hảo không tổn hao gì, hẳn sợ gì chứ?

Huống chi hiện tại hắn là Thần Đạo Ngũ cấp đỉnh phong, so sánh với loại rác rưởi Thần Đạo Lục cấp đỉnh phong Thương Huyền Bác, chênh lệch không chỉ một cấp bậc.

Loại chênh lệch này, ở trước mặt thể chất biến thái của Dương Thiên Lô, nó tuổi gì chứ?

Tất cả tu luyện giả ở trong diễn võ trường. Tất cả cao thủ đều bị sự biến thái của Dương Thiên Lô làm cho chấn kinh!

Cho đến lúc này, tuy chiến đấu chưa có kết quả. Nhưng tất cả mọi người, kể Cổ Đức Nhân, đều đã biết rõ kết quả.

Thương Huyền Bác chỉ là đồ chơi của Dương Thiên Lô mà thôi.

Thực lực mà hắn thể hiện, Thương Huyền Bác đã bộc lộ ra tất cả tuyệt học và cả truyền thừa đạo khí Thương Huyền Phủ, thế hắn còn có thể thi triển ra cái gì?

Không có!

Nhưng mà, Dương Thiên Lô thì sao?

Ngay cả một kiện pháp bảo hấn còn không lấy ra, thậm chí cả giáp mềm cũng không thềm mặc, con mẹ nó đây là khái niệm gì?

Biến thái!

Chỉ có biến thái, mới có thể hình dung sự bư hấn và cường đại của Dương Thiên Lô.

Đơn thuần bằng vào pháp lực và thần thông của bản thân, lại có thể hoàn toàn áp chết Thương Huyền Bác đã bộc phát ra toàn bộ thực lực.

Hơn nữa là hấn hung hấn đến độ chiến đấu cận thân, không sợ chết.

- Trong Thương Huyền đại lục đã không còn ai có thể ngăn cản sự phát triển của hấn rồi.

Lông mày Cổ Đức Nhân nhíu lại, hấn muốn ném một hòn đá hạ hai con chim, hiển nhiên đã không thể nào thực hiện được.

Dương Thiên Lô là con chim. Nhưng đã biến thành một con Hùng Ưng ngạo thị thiên địa, dù là hấn ra tay chính diện, cũng đừng mơ tưởng chém giết được hấn.

Mà một con chim khác, trước khi bắt đầu thi đấu, vô hình trung đã phá hủy tất cả mưu kết mà hấn bày bố.

Nhưng Dương Thiên Lô, dưới tình huống thần niệm không còn sót lại bao nhiêu, lại bộc phát ra một kiếm đủ để ngạo thị thiên địa.

Một kiếm chém giết!

Quan trọng hơn là, Dương Thiên Lô mới mười lăm mười sáu tuổi.

Ai có thể so sánh?

- Lần Tân nhân giao lưu này, toàn bộ chấm dứt, danh sách top 100, danh sách top 50 và bài danh thập cường, sẽ chính thức thông cáo toàn bộ tu luyện giới của Thiên Huyền đại lục...

...

Mười ngày sau.

Tân nhân giao lưu, thi đấu đoàn thể, Trảm Không Kiếm Phái chấm dứt, đoạt vị trí thứ nhất, biểu hiện ra thực lực cường hãn, Tạo Hóa Môn đành phải xếp thứ hai, Long Tượng Cốc thứ ba.

Bi kịch nhất chính là Thương Huyền phủ, căn bản không tham gia thi đấu đoàn thể. Sau Tân nhân giao lưu, Quần Long Vô Thủ, mà các đệ tử nhận rõ chân diện mục của Thương Huyền Không và Thương Huyền Bác, liền tự hành giải tán. Ngay cả tin tức Thương Huyền Không, Thương Huyền Bác tử vong, khi truyền tới Thương Huyền Phủ, một ít thái thượng trưởng lão và trưởng lão biết rõ tình thế, căn bản không chút do dự, đều dẫn theo đệ tử thân tín của mình, thoát ly Thương Huyền Phủ, khai tông lập phái cũng tốt, trở thành bá chủ một phương cũng tốt, nhưng từ đó về sau, không có người nào nhắc lại mình có chút liên quan nào tới Thương Huyền Phủ.

Thương Huyền Phủ truyền thừa ngàn năm, cứ như vậy biến mất khỏi võ đài tu luyện giới.

Về phần những cao thủ Thần Đạo của Thương Huyền Phủ rải rác bên ngoài, cũng vô lực ngăn cản khỏi tình huống này xảy ra.

Cổ Đức Nhân đã được như nguyện, hơn nữa Bá Đạo Môn và Âm Dương Động đã thay thế hai môn phái là Thương Huyền Phủ và Thiên Âm Môn, trở thành hai thành viên mới trong bát đại môn phái. Mà ngay cả khu vực quản lý của Thiên Huyền Phủ, tại Cổ Đức Nhân đại lục chủ trương, phân thành hai cho Bá Đạo Môn và Âm Dương Động.

Bất quá, Bá Đạo Môn và Âm Dương Động, cũng phải phân phối lợi ích tương xứng cho các môn phái khác. Trảm Không Kiếm Phái hoàn toàn xứng đáng lấy được lợi ích cao nhất.

Đồng dạng, sau khi giao lưu xong, Dương Thiên Lô, Phong Linh Nhi là những đệ tử có thành tích trâu bò, cũng đạt được ban thưởng rất phong phú từ các đại môn phái.

Sau khi giao lưu kết thúc, Trảm Không Kiếm Phái dựa vào ba lượt giao lưu mà tính điểm tích lũy cho nên bài danh không cao, chỉ là xếp hạng thứ tư. Nhưng cả tu luyện giới đều biết Trảm Không Kiếm Phái, đã đạt tới độ cao gần bằng với Tạo Hóa Môn, hơn nữa có thể ngồi ngang hàng với Tạo Hóa Môn!

431. Chương 415: Phiêu Miểu Cung

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 415: Phiêu Miểu Cung

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đoàn người Phong Vô Kỳ trở về Trảm Không Kiếm Phái, toàn phái chúc mừng suốt ba ngày, môn hạ đệ tử, đều được môn phái ban thưởng đan dược và trang bị, cả môn phái rực rỡ hẳn lên, chúc mừng bọn người Dương Thiên Lô tại Tân nhân giao lưu đạt được thành tích kinh người. Đồng thời ăn mừng thêm một

việc, đó chính là Dương Thiên Lô và Phong Linh Nhi đồng thời tấn thăng thành đại chưởng giáo của Trảm Không Kiếm Phái!

...

Trảm Không Kiếm Phái, Thiên Tịch Phong, Ngự Kiếm Tiên cung.

Phong Vô Kỳ, Đan Thanh Dương, Nhan Uyên, Phong Linh Nhi, tất cả thái thượng trưởng lão và trưởng lão của Trảm Không Kiếm Phái và tất cả đệ tử Thiên Đan Phong, đều ngẩng đầu nhìn lên, nhìn đạo thân ảnh đang bay trên trời.

- Lão đại...

Thân hình cao gầy của Phong Mã Ngưu, run rẩy rất nhỏ, con mắt hồng hồng, vậy mà khóc bù lu bù loa. Vũ Đại Lãng cũng không khá hơn chút nào, ngay cả Nhược Thủy vốn lạnh nhạt, Dương Thiên Ngạo vô cùng tỉnh táo, trong mắt đều ẩn chứa thủy quang.

- Ta chỉ đi du lịch, cũng không phải không trở về? Khóc cái gì mà khóc, không có tiền đồ!

Dương Thiên Lô truyền âm cho Phong Mã Ngưu và Vũ Đại Lãng.

- Sư đệ, cảm ơn!

Phong Linh Nhi truyền âm cho Dương Thiên Lô đang ở trên không trung.

- Sư tỷ, không cần khách khí! Cần muốn giúp đỡ lời nói, tựu dùng môn phái Triệu Tập Lệnh cho ta biết!

Dương Thiên Lô nhìn thân ảnh của Phong Linh Nhi, truyền âm nói:

- Còn có... Sư tỷ, Tiểu Phong, Đại Lãng và Thiên Ngạo, xin nhờ người chiếu cố, bọn họ đều là huynh đệ của ta, dù có chuyện gì, dù sai cái gì, chỉ cần sư tỷ có khả năng giúp đỡ, hi vọng người giúp bọn họ, nếu không thể giúp, nhớ rõ báo cho ta biết! Còn có tiểu Úc nữa, bảo với hắc Cửu Cung Tháp luôn mở rộng với hắc.

- Ân. Sư đệ, người yên tâm đi, Cửu Cung Tháp là của người mà, sư tỷ chỉ tạm thời bảo quản giúp người. Chỉ cần người nào người chỉ định, có thể sử dụng vĩnh viễn!

Âm thanh của Phong Linh Nhi mang theo một tia cảm kích.

Đại chưởng giáo, tuy hiện tại nàng và Dương Thiên Lô đều là đại chưởng giáo, nhưng Phong Linh Nhi hiểu, nếu Dương Thiên Lô không rời đi, mà ở lại cạnh tranh với nàng, nàng sẽ không có bất kỳ hi vọng nào. Nhưng mà, trở thành chưởng giáo chính là hi vọng duy nhất của nàng, bởi vì, chỉ có trở thành chưởng giáo, khống chế tất cả truyền thừa đạo khí của Trảm Không Kiếm Phái, nhất là “Tiểu Thiên Tịch Kiếm”, có thể tu luyện tuyệt học cao nhất của Trảm Không Kiếm Phái là Ngự Kiếm Phi Tiên, nàng phải nhanh chóng tu luyện, hơn nữa có thể trợ giúp nàng không gặp trở ngại gì tiến vào Thần Đạo Lục cấp, thậm chí Thất cấp!

Cũng chỉ có khi đó, nàng mới có thực lực tiến Thương Viêm Tinh khủng bố, bởi vì, chỗ đó là nơi nàng phải đi!

Thời điểm hai người cùng đạt được chức vị đại chưởng giáo, tuy Phong Linh Nhi cảm thấy không có ý tứ, trong lời nói với Dương Thiên Lô có ngụ ý bảo nàng muốn làm chưởng giáo, làm cho Phong Linh Nhi không nghĩ tới, Dương Thiên Lô lại thành toàn cho nàng. Càng làm cho nàng cảm kích chính là, Dương Thiên Lô lại khởi động thời không pháp tắc, cung cấp cho Phong Linh Nhi một số lượng Thiên Tinh Thạch khổng lồ, hơn nữa phối hợp với nàng, luyện chế ra một Cực phẩm Đạo khí Cửu Cung Tháp!

Cực phẩm Đạo khí biến thái có tác dụng thời không pháp tắc giống như Minh Huyền Bảo Khố.

Vốn Phong Linh Nhi tưởng rằng Dương Thiên Lô sẽ luyện chế cho mình. Nhưng không tới, sau khi luyện chế thành công, Dương Thiên Lô lại đưa cho nàng. Chỉ với một điều kiện duy nhất, đó là cho tất cả mọi người trong Thiên Đan phong, cùng với những người được Dương Thiên Lô Đan Thanh Dương chỉ định, đều có thể sử dụng nó để tu luyện.

Đây không phải là chuyện gì khó khăn, sau khi tấn thăng lên Thần Đạo Ngũ cấp đỉnh phong, hơn nữa sức chiến đấu có được, dù là Phong Vô Kỳ cũng không dám nói là có thể chiến thắng hắc, cho nên, Trảm Không

Kiểm Phái đã không cần hắn ở lại. Muốn tăng cảnh giới lên, muốn truy cầu võ đạo đỉnh phong, hắn muốn hoàn thành mong ước của mình, hắn phải đi ra ngoài du lịch, tìm kiếm cơ duyên lớn hơn để phát triển.

Trương Tử Hàm và chúng nữ, không có lý do gì mà Dương Thiên Lôi không mang theo, cũng không có khả năng bỏ các nàng ở lại được. Bởi vì, chúng nữ chỉ có ở bên cạnh hắn, tốc độ tu luyện mới nhanh nhất, cũng an toàn nhất. Nhưng Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lãng cùng Dương Thiên Ngạo thì lại không giống như vậy, Dương Thiên Lôi không có biện pháp giúp bọn họ tăng cảnh giới lên, bọn hắn muốn tấn cấp, chỉ có không ngừng chiến đấu và lịch lãm rèn luyện, lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, cảm ngộ bí chưởng ảo diệu, tìm kiếm thuộc đại cơ duyên đại khí vận thuộc về mình. Dương Thiên Lôi có thể chiếu cố bọn họ trong nhất thời, nhưng không thể chiếu cố bọn họ cả đời, đây chính là điểm khác nhau giữa huynh đệ và nữ nhân.

Cho nên, Dương Thiên Lôi chỉ có thể tạo ra một con đường sáng cho bọn họ đi.

Mà bây giờ, hắn đã làm tốt, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lãng cùng với Dương Thiên Ngạo, đã không cần mình lo lắng về trang bị và vũ khí. Dương Thiên Lôi đã lưu lại cho bọn họ tài phú cực lớn, con đường tu luyện sau này, chỉ có thể dựa vào chính bọn họ.

Sau khi xác định những gì nên bàn giao đã bàn giao rồi, Dương Thiên Lôi lại liếc nhìn mọi người một lần nữa, đột nhiên xé rách hư không, sau đó đi tới Vu gia bảo.

Ở lại Vu gia bảo ba ngày, mang theo Vu Thanh Nhã, chào tạm biệt mọi người, từ biệt Vu Tiểu Ưc đang khóc như mưa, lại xé rách hư không, đi vào Bồng Lai Tiên Đảo đón tiểu nha đầu đáng yêu Lâm Tâm Di.

...

Nam Hải.

Biển cả mênh mông bát ngát, rộng lớn khôn cùng.

Trên mặt biển, bỗng nhiên không gian xuất hiện một chấn động, thân hình Dương Thiên Lôi xuất hiện trên mặt biển. Sau khi Dương Thiên Lôi xuất hiện, bỗng nhiên trên mi tâm Dương Thiên Lôi xuất hiện một đạo ngũ sắc quang hoa, một thân hình tuyệt mỹ xuất hiện bên cạnh hắn.

- Thiên Lôi... Chúng ta đi đâu?

Thân hình tuyệt mỹ kia, âm thanh mang theo một tia run rẩy, hỏi.

- Đi! Đương nhiên phải đi! Mộng Mộng, trước khi chúng ta du lịch tinh không, ta không muốn lưu lại bất cứ tiếc nuối nào! Tuy sẽ trở về đây thường xuyên, nhưng phải đi bao nhiêu năm, ai biết? Đừng nói bao nhiêu năm... Dù có một ngày, ca cũng không thể nhẫn...

Dương Thiên Lôi nói xong, bàn tay lớn hèn mọn bĩ ổi ôm lấy vòng eo nhỏ bé của Nguyễn Hi Vũ. Tuy Nguyễn Hi Vũ đã biết thân phận lúc tiền thế, nhưng thời điểm chỉ có hai người, Dương Thiên Lôi vẫn có thói quen gọi nàng là “Mộng Mộng”, bởi vì cảm giác các gọi này rất thoải mái, thân thiết hơn.

Sắc mặt Nguyễn Hi Vũ hồng lên, nhẹ nhàng gật đầu.

Cái loại chỉ có thể xem, có thể sờ, có thể hôn, nhưng lại không thể quan hệ thì rất đau khổ, dù là Dương Thiên Lôi hay Nguyễn Hi Vũ, bề ngoài đều chịu đủ.

Tuy Nguyễn Hi Vũ vừa nghĩ tới là hoảng sợ, là hoảng sợ và khó chịu phát ra từ nội tâm, nhưng nàng biết rõ, nàng không thể không đối mặt.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Bọn họ đã chết từ rất lâu rồi!

Dương Thiên Lô ôm Nguyễn Hi Vũ vào lòng, nhẹ giọng nói. Trong nội tâm tràn ngập khiếp sợ, ánh mắt vừa rồi của Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lô biết rõ, lão già ngồi xếp bằng vừa rồi, chính là sư phụ nàng, bốn trăm năm trước, đã từng là cao thủ Thần Đạo Bát cấp Trụ Quang Cảnh! Nhưng mà, tồn tại cường đại như thế, hôm nay lại chết như vậy, hơn nữa không chỉ hấn chết, toàn bộ đệ tử Phiêu Miểu Tiên Cung cũng chết.

Điều này cần đại thần thông cỡ nào mới có thể làm được như vậy? Hơn nữa, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có?

Dương Thiên Lô có thể khẳng định, chuyện này cường giả Thần Đạo không ai có thể làm được!

Mặc dù là Thần Đạo Cửu cấp Hỗn Độn Cảnh đỉnh phong, cũng đừng mơ tưởng làm được!

Cường giả Thần Đạo Bát cấp, hơn nữa còn nhiều tu luyện giả như vậy, Dương Thiên Lô có thể khẳng định trong đó có không ít cao thủ Thần Đạo. Nếu như đối phương là cao thủ Thần Đạo Cửu cấp, bọn họ cũng không đến nỗi không có năng lực phản kháng mấy may!

Chỉ sợ chỉ có Chân Thần Cảnh, hơn nữa là Chân Thần Cảnh cường đại mới có thể làm được điểm này.

Tất cả việc này, phải chăng có quan hệ với Nguyễn Hi Vũ? Chẳng lẽ bọn họ chết vì Nguyễn Hi Vũ? Là ai làm? Vì sao lại làm thế?

Chẳng lẽ là nữ nhân thần bí kia sao?

Dương Thiên Lô trấn an Nguyễn Hi Vũ, trong nội tâm xuất hiện rất nhiều nghi vấn. Lúc trước phát hiện trên người Nguyễn Hi Vũ có cấm chế, Dương Thiên Lô đã phỏng đoán, sư phụ của Nguyễn Hi Vũ và nữ nhân thần bí đó có liên hệ rất mật thiết, nhưng bây giờ xem ra, bí mật này đã vượt xa sức tưởng tượng đơn giản của Dương Thiên Lô, càng ngày càng tối nghĩa khó hiểu.

Hơn nữa trực giác nói cho Dương Thiên Lô biết, Phiêu Miểu Tiên Cung bị diệt môn, rất có thể là vì Nguyễn Hi Vũ.

Đương nhiên, loại suy đoán này, Dương Thiên Lô không dám nói cho Nguyễn Hi Vũ biết.

...

- Thiên Lô, ta muốn đi vào xem...

Suốt nửa canh giờ, Nguyễn Hi Vũ mới bình phục khiếp sợ và khổ sở trong nội tâm, trong mắt ẩn chứa nước mắt, nhìn về phía cung điện, nhẹ giọng nói.

Dương Thiên Lô ứng một tiếng, cùng Nguyễn Hi Vũ rời khỏi diễn võ trường, đi về phía cung điện.

Thiên địa linh khí bàng bạc nồng đậm đến cực điểm, tuy vẫn còn ở bên ngoài cung điện, nhưng độ nồng đậm của nó đã vượt xa động thiên trong Trảm Không Kiếm Phái. So với Tạo Hóa Môn là môn phái đứng đầu, còn nồng đậm hơn nhiều.

Phiêu Miểu Tiên Cung, cả Thủy Nguyên Tinh, là tồn tại siêu nhiên, cường đại hơn cả Đông Tây đại lục. Phạm là thời điểm Đông Tây đại lục phân tranh, bình thường chỉ cần có Phiêu Miểu Tiên Cung ra mặt, mới có thể khuất phục trấn áp. Đúng là sự thật, giống như lời Nguyễn Hi Vũ nói, nó đại biểu cho vũ lực cao nhất của Thủy Nguyên Tinh.

- Thiên Lô, người nói... Tất cả những gì ta trải qua chỉ là ảo cảnh đúng không?

Vừa đi chậm chậm, khi mỗi bước chân tiến đến gần cung điện quen thuộc kia, bước chân của Nguyễn Hi Vũ càng ngày càng chậm, càng ngày càng nặng nề, rốt cục, thời điểm đi đến trước cửa cung, bỗng nhiên nàng dừng lại, trong ánh mắt mang theo một tia mê mang, nhìn Dương Thiên Lô hỏi.

- Không phải là khả năng, mà là khẳng định!

Dương Thiên Lô nói ra.

- Có thể hấn chết... Tất cả mọi người chết...

Nghe được Dương Thiên Lô khẳng định, trong mắt Nguyễn Hi Vũ xuất hiện thống khổ, nói ra. Nàng không biết nên hình dung tình cảm, lý trí của mình hiện giờ là như thế nào, Dương Thiên Lô đã mang lại cho nàng lý trí, làm cho nàng tin tưởng những kinh nghiệm mà nàng trải qua chỉ là ảo giác, nếu là ảo giác, nàng không có lý do gì để hận sư phụ. Trái lại còn muốn báo đáp ân tình của hấn, nhưng vừa rồi nhìn thi thể của hấn, cùng với vô số thi thể của đồng môn, thời điểm thi thể tiêu tán trong gió, tâm tình của nàng vô cùng mâu thuẫn, hấn đã chết, mang đến cho nàng cảm giác nhẹ nhõm, cộng thêm vô cùng thương cảm với vô số đồng môn, nhưng lý trí nói cho nàng biết, nàng không nên có loại cảm giác nhẹ nhõm này, bởi vì từ đầu đến cuối hấn vẫn là sư phụ mà nàng từng tôn trọng, kính ngưỡng.

- Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta vào xem, sau đó rời khỏi nơi này.

Dương Thiên Lô nói, hấn biết rõ, hiện tại muốn biết được đáp án, đó là chuyện không có khả năng. Trừ phi tìm được nữ nhân thần bí kia, mới có thể biết một chút. Nhưng tình không vô hạn, ngay cả tên, thậm chí dung mạo, Nguyễn Hi Vũ cũng không thể nào nhớ rõ, biết đi đâu tìm bây giờ?

Cho nên, chỉ có thể chờ đợi! Đợi đến lúc thực lực của Dương Thiên Lô trở nên cường đại, chờ hấn có năng lực phá vỡ cấm chế trên người Nguyễn Hi Vũ, cũng chỉ có khi đó, mới có thể nhìn ra một tia mảnh khoe!

Còn có một loại khả năng, nhưng Dương Thiên Lô không dám khẳng định, đó chính là bản thân Nguyễn Hi Vũ. Chỉ cần cảnh giới của nàng tăng lên, hai người không cần làm cái gì, sự thật cũng sẽ phơi bày.

...

Hi Vũ Lâu.

Một tòa biệt viện xinh đẹp như tiên cảnh, xuất hiện ở trước mặt Dương Thiên Lô. Nhìn ba chữ phiêu dật nhẹ nhàng trên bức hoành phi, Dương Thiên Lô liền biết rõ, đây chính là nơi ở cũ của Nguyễn Hi Vũ.

- Đây là biệt viện hấn thành lập cho riêng ta, ta ở chỗ này...

- Từ nhỏ đã ở tại chỗ này?

Nghe lời này của Nguyễn Hi Vũ, trong nội tâm Dương Thiên Lô khẽ động, hỏi.

- Ân!

Nguyễn Hi Vũ gật đầu, phát ra một đạo năng lượng nhu hòa, lập tức đẩy nhẹ đại môn. Nàng không phát giác, trong ánh mắt của Dương Thiên Lô xuất hiện một tia khác thường.

Vị trí Hi Vũ Lâu này, nằm bên cạnh cung điện cao nhất, rất gần với cung điện to lớn nơi sư phụ Nguyễn Hi Vũ ở. Không hề nghi ngờ, Hi Vũ Lâu tuyệt đối là tòa biệt viện tốt nhất giành cho các đệ tử.

Dựa theo hiểu biết của Dương Thiên Lô, nếu như Nguyễn Hi Vũ biểu hiện ra thiên phú tuyệt đối xuất chúng, thời điểm nàng trở thành thiếu nữ thiên tài kiệt xuất nhất Phiêu Miểu Tiên Cung, sư phụ của nàng thành lập nơi này, cũng không kỳ quái. Nhưng mà, thời điểm Nguyễn Hi Vũ còn bé đã thành lập riêng cho nàng!

Điều này nói rõ cái gì?

Nguyễn Hi Vũ đã có địa vị trong Phiêu Miểu Tiên Cung, thời điểm nàng chưa biểu hiện ra thiên phú tuyệt đối của mình, đã được xác lập!

Dương Thiên Lô nhìn bóng lưng tuyệt mỹ của Nguyễn Hi Vũ, trong ánh mắt xuất hiện hào quang suy tư...

...

Cảnh vật như trước, không nhiễm trần thế.

Trong cả biệt viện, thiên địa linh khí tràn ngập đến mức độ khó tin, kỳ hoa dị thảo trải rộng, ban công đình tạ, cầu nhỏ nước chảy, không thiếu thứ gì. Hơn nữa, cả bố cục biệt viện, lớn là cung điện, nhỏ là miếng

gạch lót đường, đều ẩn chứa một loại trận pháp kỳ dị và cường đại, có thể tưởng tượng lúc thành lập cái biệt viện này, hao phí bao nhiêu tâm huyết và tài lực.

433. Chương 417: Chiếm Cứ, Không Chế

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 417: Chiếm cứ, không chế

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nguyễn Hi Vũ đứng trên ngấm cảnh vật trong nội viện, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống.

Thái Thượng Vô Tình, chính là nhập tình, phá tình, tuyệt tình chi đạo. Dù là thời điểm này, cũng phải bảo trì tâm tình bình thản không sợ hãi, Thượng Thiện Nhược Thủy an hòa tâm tính. Nếu là Nguyễn Hi Vũ trước kia, quả quyết không đa sầu đa cảm như vậy, nhưng bây giờ, đã không phải là nàng trước kia. Thái Thượng Vô Tình đã hủy, đạo của nàng đã không còn là vô tình đạo.

Trong nháy mắt bước vào gian phòng trong cung điện trung tâm, tâm thần Dương Thiên Lôi chấn động!

Đối diện cửa phòng là một bình phong cực lớn.

Tài liệu chế tác bình phong, chính là Vạn Niên Bạch Ngọc Tinh vô cùng trân quý trong tu luyện giới, nhưng đó không phải là nguyên nhân Dương Thiên Lôi kinh ngạc, chính thức làm cho Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là đồ án được điêu khắc trên bình phong.

Đây không phải là Nguyễn Hi Vũ thì là ai chứ?

Dung nhan tuyệt mỹ thánh khiết, hoàn toàn giống với Nguyễn Hi Vũ, cái khác duy nhất chính là khí tức!

Tuy đó chỉ là đồ án được điêu khắc lên, nhưng khí tức ẩn chứa trong đôi mắt của nàng, làm cho Dương Thiên Lôi có cảm giác như cúi đầu nhìn chúng sinh, ngạo thị thiên địa, thời điểm ánh mắt Dương Thiên Lôi tập trung vào ánh mắt của nàng, ngay cả tâm thần của hắn cũng bị ảnh hưởng, nàng giống như nữ thần cao cao tại thượng, làm cho người ta có xúc động muốn quỳ bái!

- Mộng Mộng, bức bình phong này được làm ra khi nào?

Bỗng nhiên Dương Thiên Lôi hỏi.

- Được làm cùng lúc với Hi Vũ Lâu, nàng giống ta sao?

Nguyễn Hi Vũ nhìn ra vẻ kinh ngạc của Dương Thiên Lôi, nhẹ giọng hỏi.

- Giống?

- Ân, hẳn nói, bởi vì khi ta còn bé mỗi ngày đều nhìn nàng, mơ ước lớn lên sẽ được xinh đẹp như nàng, kết quả là ta có dung mạo giống nàng...

Nguyễn Hi Vũ nói, tuy trong lòng đã tha thứ cho sự phụ nàng, nhưng đó là lý trí, nếu muốn nàng gọi là sự phụ, đó là chuyện không có khả năng.

- Có lẽ a...

Dương Thiên Lôi trả lời hàm hồ một câu, cũng không nhiều lời. Mỗi ngày nhìn mỹ nữ thì lớn lên thành mỹ nữ? Nếu đúng là như vậy, trong thiên hạ làm gì có xú nữ?

Phỏng đoán của mình càng ngày càng rõ ràng, tuy Dương Thiên Lôi không muốn tin tưởng, nhưng sự thật vẫn như trước, đang từ từ tiến gần về phía phỏng đoán của hắn.

Vào lúc này, lần đầu tiên hắc sinh ra một tia hối hận, hối hận khi đến Phiêu Miểu Tiên Cung. Hắc tình nguyện không biết tất cả, hắc không muốn phỏng đoán, cũng không hối hận, cũng sẽ không có lo lắng như hiện giờ.

- Phụ thân, người nói xem, ta sẽ không gặp bi kịch như ngươi chứ?

Trong đầu Dương Thiên Lô hiện ra một thân quần áo đầy máu của Dương Huyền Phong. Tuy hắc không phải phụ thân ruột của mình, nhưng Dương Thiên Lô lại sinh ra một tia cảm giác đồng bệnh tương liên như phụ thân.

- Không! Nhất định sẽ không! Ta và phụ thân khác nhau... Cho dù là Vương Mẫu nương nương, nếu đã đi vào lòng của ta, thì sẽ trở thành nữ nhân của ta.

Thực lực, chỉ có thực lực mới biết được tất cả, cũng chỉ có thực lực tuyệt đối mới có thể chinh phục tất cả.

Dương Huyền Phong lụy tình cả đời, cuối cùng là bị xóa trí nhớ về quan hệ với Lục Diệu Âm, vì cái gì?

Bởi vì hắc chỉ là một kẻ phạm phu tục tử, chỉ có thọ nguyên hơn trăm năm, trong nháy mắt là hóa thành bụi đất giữa nhân gian, làm sao có thể xứng với một Chân Thần Cảnh như Lục Diệu Âm chứ!

Cội nguồn của tất cả mọi việc, chính là thực lực.

Tuy Dương Thiên Lô không dám khẳng định hoàn toàn, nhưng những kinh nghiệm mà Nguyễn Hi Vũ trải qua, tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy. Nếu như nàng chỉ là một nữ tử thiên tài bình thường, vì sao nữ nhân thần bí kia lại xuất hiện? Vì sao lại gieo xuống một loại ảo cảnh vào sâu trong linh hồn của Nguyễn Hi Vũ, đến lúc này Nguyễn Hi Vũ vẫn chưa thoát ra được? Nếu như nàng chỉ là một nữ tử thiên tài bình thường, vì sao thời điểm nàng vẫn chưa biểu lộ thiên phú thì sư phụ của nàng, lại thành lập một tòa Hi Vũ Lô hoành tráng như vậy? Vì sao lại đặt một bức bình phong có đồ án của một nữ tử như thần tiên hạ phàm này ở đây?

Ngay cả Phiêu Miểu Tiên Cung, tất cả sinh linh bị diệt vong, có liên hệ gì với việc Nguyễn Hi Vũ mất tích hay không?

Điểm đáng ngờ quá nhiều, ngay từ đầu, Dương Thiên Lô chỉ cho rằng Nguyễn Hi Vũ bị sư phụ nàng và nữ tử thần bí kia biến thành quân cờ, nhưng hiện tại, Nguyễn Hi Vũ tuyệt đối không phải là quân cờ của hai người, mà tất cả mọi thứ, giống như đang vận chuyển xung quanh nàng vậy!

- Thiên Lô, chúng ta đi thôi!

Sau nửa canh giờ, Nguyễn Hi Vũ nhẹ giọng nói.

- Mộng Mộng, hiện tại manh mối đã đoạn, ta muốn, chúng ta ở lại chỗ này một thời gian ngắn, xem xem nữ nhân thần bí kia có xuất hiện hay không.

Dương Thiên Lô nói ra.

- Ở lại chỗ này?

- Ân, thiên địa linh khí ở nơi đây rất nồng đậm, lại không có bất cứ sinh linh nào cả, chỉ còn lại chúng ta! Bọn Nhị tỷ, Thanh Âm vẫn chưa tấn chức Thần Đạo, chúng ta nhân cơ hội này, cho các nàng lịch lãm rèn luyện ở Nam Hải này một phen, đợi cảnh giới vững chắc, ta sẽ trợ giúp các nàng trở thành Thần Đạo, khi đó chúng ta sẽ bắt đầu đi du lịch chính thức! Nhưng mà, toàn bộ thân phận của chúng ta sẽ cải biến.

Trong mắt Dương Thiên Lô lóe ra hai đạo ánh sáng, hắc đã có suy đoán như vậy, cho nên hắc không thể không dùng tốc độ nhanh nhất biến thành cường đại. Huống chi nâng cao thực lực chẳng phải là chí nguyện to lớn của hắc sao? Thủy Nguyên Tinh, đã không thể thỏa mãn hắc nữa, hắc cần bầu trời rộng lớn hơn, thế giới cường đại hơn. Ngay từ đầu, đúng là hắc muốn giải quyết bí mật trên người Nguyễn Hi Vũ trước. Nhưng bây giờ, bí mật của Nguyễn Hi Vũ, không phải là lúc nên vạch trần. Nhưng lúc này, tu vi của chúng nữ vẫn chưa đủ.

Khi cảnh giới của hắc tăng lên, một khi tấn thăng đến Thần Đạo Lục cấp, Thất cấp, rất có thể sẽ giống như bọn người Phong Vô Kỵ, gặp được cổ chai không thể đột phá, khi đó có ý vị thế nào, đương nhiên Dương Thiên Lô biết rõ, rất có thể, hắc cũng phải trải qua kinh nghiệm gọi là hóa phàm!

Cảnh giới Thần Đạo hóa phàm còn khá tốt, dù sao, tuy phong ấn nguyên thần, nhưng trí nhớ vẫn còn. Nhưng lúc đó, hẳn không có năng lực bảo hộ chúng nữ. Cho nên, hẳn phải nhanh chóng đề thăng thực lực của chúng nữ.

Dù bước vào tình vực để lịch lãm rèn luyện, nhưng muốn đi thì thực lực của chúng nữ phải đạt tới Thần Đạo mới được! Lúc đó mới có thể đi lịch lãm rèn luyện cùng hẳn được, mà không phải như chim hoàng yến bị nhốt trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, không trải qua bất cứ mưa gió nào.

- Cải biến thân phận?

- Ân, mọi người chúng ta sẽ biến thành đệ tử Phiêu Miểu Tiên Cung! Mà ca ca ta... Hắc hắc, chính là cung chủ mới bổ nhiệm của Phiêu Miểu Tiên Cung.

Dương Thiên Lô nói đến đây, bỗng nhiên trong mi tâm xuất hiện hào quang lập lòe, trong chốc lát, Trương Tử Hàm, Vu Thanh Nhã, Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Lâm Tâm Di, và Bách Lý Thiên Thiên đều ngoa, đều xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô.

Dương nhiên, còn có em bé tiểu Bạch.

Bách Lý Thiên Thiên, thời điểm tử Tạo Hóa Môn trở về Trảm Không Kiếm Phái, đã đạt được tự do. Không thể không nói, thiếu nữ điêu ngoa này dưới sự dạy dỗ của Dương Thiên Lô, đã thật sự biến thành nữ nhân của Dương Thiên Lô. Khi Tạo Hóa Môn biết được chuyện này, Dương Thiên Lô tin tưởng nàng sẽ không “Xúc động” làm ra việc phải xin lỗi mình.

Sau khi chúng nữ đi ra, thân ảnh của Lăng Hi khuynh quốc khuynh thành, cũng xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô.

- Hi Vũ, phương thức liên lạc của Phiêu Miểu Tiên Cung trong phạm vi thể lực của mình..., đợi chút, người biết không?

- Biết rõ một ít.

Nguyễn Hi Vũ cảm thấy nghi hoặc nhìn Dương Thiên Lô nói ra.

- Vậy là tốt rồi! Từ hôm nay trở đi, chúng ta tạm thời ở lại đây! Hi Vũ, người Phiêu Miểu Lệnh mang theo các nàng Tử Hàm ra ngoài lịch lãm rèn luyện đi! Ta tạm thời ở lại đây khống chế cấm chế của Phiêu Miểu Tiên Cung.

Dương Thiên Lô nói ra:

- Tâm Di, Nhị tỷ, Thanh Âm, Tiểu Vi vẫn chưa tấn chức Thần Đạo, nàng nên xác định vùng biển thích hợp với các nàng, sau đó cho bọn họ đi lịch lãm rèn luyện! Mặt khác, các nàng phải dựa vào chính mình, nếu không phải thời điểm gặp sinh tử, không được hỗ trợ!

Tuy chúng nữ không biết Dương Thiên Lô có ý định gì, nhưng lại biết, các nàng phải mau chóng tăng cảnh giới lên, tăng thực lực lên. Nhất là Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm và Mộc Tử Vi, mấy đẳng cấp sau, đều phải nhờ Dương Thiên Lô sử dụng Âm Dương Niết Bàn Kinh thúc giục, căn cơ cũng không vững chắc lắm. Cho nên, sau khi Tân nhân giao lưu kết thúc, Dương Thiên Lô không có trợ giúp các nàng tăng cảnh giới. Nếu không, càng về sau, càng có khuynh hướng được nuông chiều thành hư. Nói không chừng sau khi bước vào Thần Đạo không bao lâu phải vào đời hóa phàm.

- Nhớ kỹ, gặp được bất cứ tu luyện giả nào, thân phận chúng ta là đệ tử Phiêu Miểu Tiên Cung!

Dương Thiên Lô nói đến chỗ này, bỗng nhiên truyền âm cho linh thú, nói:

- Tiểu Bạch, ca giao cho ngươi một nhiệm vụ gian khổ, vụng trộm bảo hộ các nàng, thời điểm cần, người phải xuất hiện! Không có vấn đề gì chứ?

- Chủ nhân, yên tâm đi! Tiểu Bạch cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, không để cho các nàng gặp tổn thương gì!

- Không phải bất cứ thương tổn gì, các nàng đi lịch lãm rèn luyện, bị thương là không thể tránh được, trừ phi tánh mạng của các nàng gặp nguy hiểm, thời điểm các nàng gặp được địch nhân không thể chống lại, người mới ra tay! Nhớ rõ, tùy thời liên hệ với ta!

- Minh bạch, thưa chủ nhân!

Sau khi Nguyễn Hi Vũ dùng Phiêu Miểu Lệnh đưa các nàng rời đi, cả Phiêu Miểu Tiên Cung chỉ còn lại một mình Dương Thiên Lô và Lăng Hi.

- Đại sắc lang, ngươi muốn làm gì?

Dương Thiên Lô kéo tay Lăng Hi, sau đó nhanh chóng mang Lăng Hi chạy vào cung điện của sư phụ Nguyễn Hi Vũ, trên mặt Lăng Hi đỏ ửng, hỏi.

- Làm chuyện nên làm!

Dương Thiên Lô vốn không có suy nghĩ này, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Lăng Hi, lập tức trong ánh mắt hiện ra một tia hèn mọn bỉ ổi, lời nói tràn ngập mập mờ.

- Phi! Ở tại chỗ này chỉ chậm trễ thời gian mà thôi, không có chỗ tốt gì cho việc tu luyện của ngươi.

- Cũng không phải, ngươi không cảm thấy cấm chế của Phiêu Miểu Tiên Cung rất cường đại sao? Nếu như không chế được cấm chế, ít nhất ca sẽ có được không ít đồ vật. Đây là thứ nhất! Thứ hai, có câu nói gọi là “Phòng ngừa chu đáo”, ta đã muốn dẫn lấy bọn Trương Tử Hàm đi du lịch tinh không, cũng không thể chỉ nhốt các nàng trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình a, trong thời gian ngắn dùng Âm Dương Niết Bàn Kinh trợ giúp các nàng tăng cảnh giới cũng không tệ, nhưng đó không phải kế lâu dài. Cho nên, phải là làm cho các nàng chính thức phát triển, đó là việc phải làm. Thứ ba, chúng ta nên dò xét Phiêu Miểu Tiên Cung, nói không chừng sẽ đưa tới nữ nhân thần bí kia! Thứ tư, thay vì ngồi lo lắng, không bằng không chế trong tay mình!

- Lo lắng, không bằng không chế trong tay mình? Có ý gì?

- Dương gia, Trảm Không Kiếm Phái, Vu gia bảo, Bồng Lai thương hội, đều có người của ta và các nàng lo lắng. Thanh Âm muốn trùng kiến Thiên Âm Môn, muốn truyền thừa đạo thống Thiên Âm Môn. Mà tu luyện giới gió nổi mây phun, một khi chúng ta chính thức rời đi, nói không chừng ngày nào đó bọn họ sẽ giống như Thương Huyền Phủ, biến mất trong tu luyện giới chỉ trong một đêm... Nếu đã như vậy, không bằng ta không chế cả tu luyện giới Thủy Nguyên Tinh trong tay của mình!

Trong ánh mắt của Dương Thiên Lô xuất hiện một tia tự tin và cuồng ngạo, nói:

- Muốn làm được chuyện này phải mượn nhờ danh tiếng trăm ngàn năm của Phiêu Miểu Tiên Cung, hắc hắc... So với việc chúng ta đi hoàn thành mục tiêu này, sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều!

- Còn nữa, Lăng Hi, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Cao thủ Thần Đạo của Thủy Nguyên Tinh đều đi ra ngoài du lịch, vì sao chúng ta chỉ thấy ngoài hai yêu nữ kia ra, chưa từng thấy cao thủ của các tinh cầu khác đến đây du lịch?

- Chuyện này không có gì kỳ quái, so sánh giữa Thủy Nguyên Tinh và các tinh cầu khác, giống như so sánh Cát ương đế quốc của người với Tạo Hóa Môn, Trảm Không Kiếm Phái, khác biệt như trời và đất, nếu đã ở trên bầu trời thì có ai muốn xuống dưới đất, có ai muốn đến tinh cầu căn cứ này chứ?

- Chuyện này không phải vậy.

Nghe được Lăng Hi nói, khóe miệng Dương Thiên Lô mỉm cười, nhẹ giọng nói.

- Tại sao không có thể?

- Đừng quên, đại lục chúng ta tên gì, Thiên Huyền đại lục! Mà tuyệt học mạnh nhất trên người ca không phải là Ngự Kiếm Phi Tiên, cũng không phải là tuyệt học của Vu gia bảo, đồng dạng, cũng không phải đủ loại thần thông của Thanh Tinh Lưu Ly Bình, Mà là Huyền Thiên Chân Kinh! Huyền Thiên, Thiên Huyền, cảm thấy rất trùng hợp a.

Lăng Hi cũng lộ ra một tia thần sắc suy tư.

- Được rồi, không nói những thứ này, trước tiên chúng ta toàn lực khống chế Phiêu Miểu Tiên Cung này a.

Dương Thiên Lô nói xong liền kéo tay Lăng Hi, sau đó chạy về phía tòa cung điện to lớn.

Còn một điều, hần vẫn chưa nói. Bởi vì, dù hần nói ra, Lăng Hi cũng không hiểu. Đó là có quan hệ với địa cầu, chỉ cần có một tia liên quan, Lăng Hi là một người rất tinh minh, đều sẽ biến thành nhở ngắn, không thể hiểu rõ.

434. Chương 418: Ba Ngày

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 418: Ba ngày

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đó chính là ngọn núi phía sau Cực Dương học viện, tại sao nó lại giống như đúc với đỉnh Hoa Sơn thế? Vì sao hần lại xuyên việt từ địa cầu tới thế giới này? Vì sao thời điểm thi đấu Tân nhân giao lưu, hần tùy tiện trích dẫn Đạo Đức Kinh, Dịch Kinh, muốn lừa dối người khác, nhưng lại làm cho chính hần lĩnh hội được rất nhiều?

Tất cả đều nói rõ, Thủy Nguyên Tinh, cũng không phải là tinh cầu cần cỗi đơn giản như Lăng Hi nói. Vận mệnh trường hà rất thần kỳ, nếu đã cho hần bắt đầu từ tinh cầu này, Dương Thiên Lô sẽ không cho rằng đây là việc ngẫu nhiên.

Khống chế tinh cầu này, hần sẽ nhanh chóng chạm tới chân tướng của mọi việc.

Một năm, hai năm, ba năm...

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lô đã đi vào Phiêu Miểu Tiên Cung được ba năm.

Trong ba năm này, Dương Thiên Lô và Lăng Hi đã có thể khống chế được toàn bộ cấm chế của Phiêu Miểu Tiên Cung, làm cho hai người cảm thấy hưng phấn chính là, khi bản thân bọn họ khống chế được cấm chế của Phiêu Miểu Tiên Cung, mới chính thức biết được sự cường đại của cấm chế trong Phiêu Miểu Tiên Cung.

Phiêu Miểu Tiên Cung không ngờ cực kỳ cường hãn, đường hầm tinh không cực lớn. Hơn nữa thông qua vô số tinh vực chủ yếu, còn cường đại hơn tất cả các thương hội trên Thiên Huyền đại lục. Phải biết rằng, tuyệt đại đa số thương hội, phải hao phí một cái giá cực lớn để mở một đường hầm tinh không, cơ bản chỉ mở một đầu để đi thông với tinh cầu cường đại mà thôi. Tu luyện giả của Thiên Huyền đại lục bình thường cũng chỉ đi tới các tinh cầu cường đại, làm trạm trung chuyển, mới có thể đi tới tinh vực mà mình muốn đi.

Phát hiện chuyện này, làm cho hai người kinh hãi, cũng chính thức cảm nhận được sự cường đại của Phiêu Miểu Tiên Cung.

Hai người trong suốt ba năm này, đại đa số thời gian đều dùng vào việc luyện hóa Phiêu Miểu Tiên Cung, nhưng vẫn tấn cấp đến Thần Đạo Lục cấp.

Lăng Hi thân là khí linh của Dương Thiên Lô, tấn chức sẽ chịu hạn chế từ Dương Thiên Lô, nhưng sau khi Dương Thiên Lô tấn chức, nàng cũng sẽ tự lĩnh ngộ mà tăng lên. Cho nên, Lăng Hi từ Thần Đạo Tứ cấp tăng lên Thần Đạo Lục cấp, không hao phí bao nhiêu thời gian và sức lực. Dù sao, lúc nàng còn sống cũng chỉ đạt tới Thần Đạo Tứ cấp mà thôi, nhưng trải qua hơn ngàn năm lắng đọng, tâm tính đã vượt xa người thường.

Đồng dạng, trong ba năm này, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi và Lâm Tâm Di, thông qua lịch lãm điên cuồng, củng cố cảnh giới vững chắc, đã đột phá tới Thần Đạo.

...

Ngày hôm đó, khi màn đêm buông xuống, Nguyễn Hi Vũ dẫn chúng nữ trở về sau khi lịch lãm rèn luyện suốt bảy ngày, rốt cục cũng tụ họp tại vùng biển. Ba năm, suốt ba năm, bởi vì Dương Thiên Lôi và Lăng Hi toàn tâm vùi đầu vào trong việc khổng chế Phiêu Miểu Tiên Cung, chúng nữ tu luyện toàn nhờ vào năng lực của mình, trong ba năm, số lần nhìn thấy Dương Thiên Lôi phi thường có hạn. Dù là Dương Thiên Lệ, Vu Thanh Nhã, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Dương Thiên Lôi vẫn chưa chính thức thân mật qua, có đôi khi Dương Thiên Lôi đùa giỡn hèn mọn bỉ ổi, trong nội tâm đều có cảm giác là lạ, chớ đừng nói chi việc Dương Thiên Lôi tiến hành quan hệ tương đối với Nguyễn Hi Vũ và Lâm Tâm Di.

Cũng chỉ có Trương Tử Hàm và Bách Lý Thiên Thiên đã bị Dương Thiên Lôi chiếm hữu.

...

- Ô?

Sau khi mọi người đi vào vùng biển của Phiêu Miểu Tiên Cung, Nguyễn Hi Vũ vừa muốn khởi động Phiêu Miểu Lệnh, chỉ vừa rút pháp lực vào trong, nàng liền kinh hô thành tiếng.

- Hi Vũ, thế nào?

Trương Tử Hàm nghi hoặc hỏi thăm.

- Phiêu Miểu Lệnh... Mất đi hiệu lực...

- Mất đi hiệu lực? Aaa...

Thời điểm chúng nữ đang kỳ quái và kinh ngạc, bỗng nhiên cả kinh kêu lên, một cỗ hấp lực cường hân vô thanh vô tức xuất hiện cắn nuốt các nàng vào trong.

- Ha ha ha... Ca đã đợi các người cả buổi!

Âm thanh vô sỉ của Dương Thiên Lôi, mang theo vẻ đắc ý và hưng phấn xuất hiện trong tai chúng nữ. Thời điểm lực cắn nuốt biến mất, chúng nữ tràn ngập kinh hãi phát hiện, các nàng đang đứng trong tòa cung điện cực lớn trong Phiêu miểu Tiên Cung.

Trong thời gian ba năm này Dương Thiên Lôi chỉ gặp các nàng mấy lần, thấy ánh mắt lớn mật, hèn mọn bỉ ổi quét tới quét lui trên người chúng nữ...

- Không tệ không tệ, thời gian ba năm, cảnh giới vững chắc, thể xác và tinh thần cô đọng thống nhất, chắc chắn... Hơn nữa, bề ngoài giống như đều...

Ánh mắt hèn mọn bỉ ổi của Dương Thiên Lôi không hề che dấu dụ hoặc trong đó. Suốt ba năm, bản thân của mình chỉ toàn thân toàn ý đầu nhập vào trong cấm chế của Phiêu Miểu Tiên Cung, vào lúc này, nhìn thấy gương mặt tuyệt mỹ và thân ảnh mê người của chúng nữ, làm sao mà nhịn được? Cơ hồ trong nháy mắt, kim thương dựng đứng, máu dồn lên não.

- Thiên Lôi!

- Đệ đệ!

- Thúc thúc!

Nhưng đối mặt với ánh mắt hèn mọn bỉ ổi như thế của Dương Thiên Lôi, không cần nghĩ cũng biết thẳng này muốn làm gì chúng nữ, nhưng không chút tức giận nào, ngược lại tràn ngập kinh hãi chạy tới trước mặt hắn, nhưng vẫn bảo trì khoảng cách một trượng, tràn ngập kinh hãi nhìn hắn.

- Sát!

Dương Thiên Lôi lập tức vung móng vuốt, nói:

- Ba năm, các người còn muốn trốn tránh, bảo vệ, phòng bị với ca ta sao?

- Thành công?

Thời điểm Dương Thiên Lôi muốn dùng móng vuốt điều hâu bắt gà, một đạo âm thanh phiêu miểu, giống như vượt qua vô số hàng rào không gian, bỗng nhiên xuất hiện trong đầu của Dương Thiên Lôi.

Nhưng Dương Thiên Lôi lại không kinh ngạc chút nào, thân thể dừng lại, vội vàng nói thầm trong đầu:

- Ân, đã luyện hóa xong! Cái Phiêu Miểu Tiên Cung này, về sau là được căn cứ địa của con, mẫu thân!

- Ân. Ba ngày sau, mẫu thân sẽ tới đón các nàng! Nhớ kỹ lời mẫu thân nói, về sau phải lấy tu luyện làm trọng, không được làm chuyện hồ đồ, biết không?

- Mẫu thân, cái này... Người biết, ta ở cùng một chỗ với các nàng, tuyệt đối không ảnh hưởng đến tu luyện...

Dương Thiên Lôi lập tức xấu hổ nói ra.

- Âm Dương Niết Bàn Kinh đúng là thần thông song tu không tệt, nhưng con đường tu luyện, không có bất cứ mưu lợi nào, nếu như chỉ thấy trước mắt, muốn đạt tới Chân Thần Cảnh, có lẽ người nên đặt tâm tư vào Huyền Thiên Chân Kinh thần kỳ kia đi.

Kỷ Nhạ Yên nói ra, nhưng trong âm thanh lộ ra ngữ khí kiên định không cho phép Dương Thiên Lôi trái lời.

Thời điểm Dương Thiên Lôi vừa mới tấn cấp Thần Đạo Lục cấp, thần niệm Kỷ Nhạ Yên lưu lại trong đầu của hắn lập tức được khởi động.

Tuy lúc trước Kỷ Nhạ Yên hoàn thành Bách Thế Luân Hồi, nhưng ở lại trong Thủy Nguyên Tinh không thể giúp ích gì cho con đường đi tìm đại đạo của nàng, cho nên nàng mới không hề lưu luyến mà rời đi, thậm chí tuyệt tình xóa đi trí nhớ của Dương Huyền Phong, nhưng đối với Dương Thiên Lôi, nàng lại không thể ra tay, cũng không thể không quan tâm và buông bỏ được.

Phải biết rằng, thời điểm cường giả Chân Thần Cảnh rơi vào trong luân hồi, dù có phong ấn linh hồn ấn ký và tất cả tu vi, nhưng trước khi luân hồi chuyển thế phải bố trí cấm chế trùng trùng điệp điệp, cũng không có khả năng mất đi nguyên âm, cả đời luân hồi của bọn họ, tuyệt đối không thể đơn giản như vậy, làm sao có thể sinh ra hài tử?

Có thể sinh Dương Thiên Lôi ra, dù là cấm chế trên người Kỷ Nhạ Yên, cũng không thể phòng bị. Trên người mang huyết nhục của nàng, làm sao nàng không chú ý. Hơn nữa, nếu không có Dương Thiên Lôi, Bách Thế Luân Hồi của nàng, không biết còn phải mất thêm bao nhiêu năm nữa mới có thể hoàn thành.

Cho nên, thời điểm nàng rời khỏi Thủy Nguyên Tinh, tuy Dương Thiên Lôi lên tiếng phản đối, nhưng nàng dùng thần niệm Chân Thần Cảnh, lưu lại trong cơ thể Dương Thiên Lôi, chỉ cần Dương Thiên Lôi có thể tấn thăng đến Thần Đạo Lục cấp, nàng sẽ cảm giác được.

...

- Ba ngày ah...

Vừa rồi Dương Thiên Lôi vô cùng hèn mọn bí ối, bỗng nhiên thần sắc nhìn chúng nữ vô cùng lưu luyến, hai con ngươi thâm thúy, giống tràn ngập ý muốn không thể buông bỏ và u sầu.

- Gần ba ngày... Ca không phải là người tốt lành gì, bản thân cũng không phải là chính nhân quân tử, ca không hiểu gì nhiều lắm, nhưng lại biết... Chỉ có gạo nấu thành cơm, mới là bảo đảm tốt nhất! Ba ngày dù ngắn, nhưng dưới thời không pháp tắc, đầy đủ...

- Đệ đệ, người làm sao thế?

Chúng nữ căn bản không biết trong đầu Dương Thiên Lôi đang nghĩ cái gì, đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Dương Thiên Lôi, còn tưởng rằng tất cả mọi người không cho hắn mất mũi, làm cho hắn mất hứng, cho nên, Dương Thiên Lôi là người đầu tiên không đành lòng, lập tức chủ động tới gần Dương Thiên Lôi, ôm lấy cánh tay của hắn, hỏi.

- Vẫn là Nhị tỷ tốt!

Dương Thiên Lôi nhìn đôi mắt giết người không đền mạng của Dương Thiên Lệ, cánh tay vô sỉ của hắn từ từ nhích lại gần bộ ngực của Dương Thiên Lệ, cảm giác được sự kiều diễm, no đủ, sẵn chắc, nói ra:

- Đi, tất cả vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình rồi nói sau!

- Đại sắc lang, quá tham lam rồi... Tiểu tâm nhỏ một chút, ba ngày sau, người nào đó sẽ càng thống khổ...
Ha ha ha... Phi, lưu manh đáng chết!

Thời điểm Dương Thiên Lô thu chúng nữ vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, âm thanh của Lăng Hi muội muội mang theo một tia trêu chọc, đặc ý nói. Nhưng chỉ nói được một nửa, liền bị một câu của Dương Thiên Lô làm nghẹn lại, trực tiếp “Phi” một tiếng, sau đó không để ý tới Dương Thiên Lô.

- Thời điểm thống khổ, ca không ngại bắt người nào đó ra khai đao! Cho người nếm thử hương vị cay roi của ca!

...

Trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

- Đây, Lăng Hi, sao ngươi không làm?

- Ta làm cái gì?

- Không phải ta bảo ngươi khởi động thời không pháp tắc trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình sao?

- Thiên Lô!

- Đệ đệ!

- Thúc thúc!

Nhưng đối mặt với ánh mắt hèn mọn bỉ ổi như thế của Dương Thiên Lô, không cần nghĩ cũng biết thằng này muốn làm gì chúng nữ, nhưng không chút tức giận nào, ngược lại trần ngập kinh hỉ chạy tới trước mặt hắn, nhưng vẫn bảo trì khoảng cách một trượng, trần ngập kinh hỉ nhìn hắn.

- Sát!

Dương Thiên Lô lập tức vung vẩy móng vuốt, nói:

- Ba năm, các ngươi còn muốn trốn tránh, bảo vệ, phòng bị với ca ca ta sao?

- Thành công?

Thời điểm Dương Thiên Lô muốn dùng móng vuốt điều hâu bắt gà, một đạo âm thanh phiêu miểu, giống như vượt qua vô số hàng rào không gian, bỗng nhiên xuất hiện trong đầu của Dương Thiên Lô.

Nhưng Dương Thiên Lô lại không kinh ngạc chút nào, thân thể dừng lại, vội vàng nói thầm trong đầu:

- Ân, đã luyện hóa xong! Cái Phiêu Miểu Tiên Cung này, về sau là được căn cứ địa của con, mẫu thân!

- Ân. Ba ngày sau, mẫu thân sẽ tới đón các nàng! Nhớ kỹ lời mẫu thân nói, về sau phải lấy tu luyện làm trọng, không được làm chuyện hồ đồ, biết không?

- Mẫu thân, cái này... Người biết, ta ở cùng một chỗ với các nàng, tuyệt đối không ảnh hưởng đến tu luyện...

Dương Thiên Lô lập tức xấu hổ nói ra.

- Âm Dương Niết Bàn Kinh đúng là thần thông song tu không tệt, nhưng con đường tu luyện, không có bất cứ mưu lợi nào, nếu như chỉ thấy trước mắt, muốn đạt tới Chân Thần Cảnh, có lẽ ngươi nên đặt tâm tư vào Huyền Thiên Chân Kinh thần kỳ kia đi.

Kỷ Nhạ Yên nói ra, nhưng trong âm thanh lộ ra ngữ khí kiên định không cho phép Dương Thiên Lô trái lời.

Thời điểm Dương Thiên Lô vừa mới tấn cấp Thần Đạo Lục cấp, thần niệm Kỷ Nhạ Yên lưu lại trong đầu của hắn lập tức được khởi động.

Tuy lúc trước Kỷ Nhạ Yên hoàn thành Bách Thế Luân Hồi, nhưng ở lại trong Thủy Nguyên Tinh không thể giúp ích gì cho con đường đi tìm đại đạo của nàng, cho nên nàng mới không hề lưu luyến mà rời đi, thậm chí tuyệt tình xóa đi trí nhớ của Dương Huyền Phong, nhưng đối với Dương Thiên Lô, nàng lại không thể ra tay, cũng không thể không quan tâm và buông bỏ được.

Phải biết rằng, thời điểm cường giả Chân Thần Cảnh rơi vào trong luân hồi, dù có phong ấn linh hồn ấn ký và tất cả tu vi, nhưng trước khi luân hồi chuyển thế phải bố trí cấm chế trùng trùng điệp điệp, cũng không có khả năng mất đi nguyên âm, cả đời luân hồi của bọn họ, tuyệt đối không thể đơn giản như vậy, làm sao có thể sinh ra hài tử?

Có thể sinh Dương Thiên Lô ra, dù là cấm chế trên người Kỷ Nhạ Yên, cũng không thể phòng bị. Trên người mang huyết nhục của nàng, làm sao nàng không chú ý. Hơn nữa, nếu không có Dương Thiên Lô, Bách Thế Luân Hồi của nàng, không biết còn phải mất thêm bao nhiêu năm nữa mới có thể hoàn thành.

Cho nên, thời điểm nàng rời khỏi Thủy Nguyên Tinh, tuy Dương Thiên Lô lên tiếng phản đối, nhưng nàng dùng thần niệm Chân Thần Cảnh, lưu lại trong cơ thể Dương Thiên Lô, chỉ cần Dương Thiên Lô có thể tấn thăng đến Thần Đạo Lục cấp, nàng sẽ cảm giác được.

...

- Ba ngày ah...

Vừa rồi Dương Thiên Lôi vô cùng hèn mọn bỉ ổi, bỗng nhiên thần sắc nhìn chúng nữ vô cùng lưu luyến, hai con ngươi thâm thúy, giống tràn ngập ý muốn không thể buông bỏ và u sầu.

- Gần ba ngày... Ca không phải là người tốt lành gì, bản thân cũng không phải là chính nhân quân tử, ca không hiểu gì nhiều lắm, nhưng lại biết... Chỉ có gạo nấu thành cơm, mới là bảo đảm tốt nhất! Ba ngày dù ngắn, nhưng dưới thời không pháp tắc, đầy đủ...

- Đệ đệ, ngươi làm sao thế?

Chúng nữ căn bản không biết trong đầu Dương Thiên Lôi đang nghĩ cái gì, đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Dương Thiên Lôi, còn tưởng rằng tất cả mọi người không cho hấn mặt mũi, làm cho hấn mất hứng, cho nên, Dương Thiên Lôi là người đầu tiên không đành lòng, lập tức chủ động tới gần Dương Thiên Lôi, ôm lấy cánh tay của hấn, hỏi.

- Vẫn là Nhị tỷ tốt!

Dương Thiên Lôi nhìn đôi mắt giết người không đền mạng của Dương Thiên Lệ, cánh tay vô sỉ của hấn từ từ nhích lại gần bộ ngực của Dương Thiên Lệ, cảm giác được sự kiều diễm, no đủ, sẵn chắc, nói ra:

- Đi, tất cả vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình rồi nói sau!

- Đại sắc lang, quá tham lam rồi... Tiểu tâm nhỏ một chút, ba ngày sau, người nào đó sẽ càng thống khổ... Ha ha ha... Phi, lưu manh đáng chết!

Thời điểm Dương Thiên Lôi thu chúng nữ vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, âm thanh của Lăng Hi muội muội mang theo một tia trêu chọc, đặc ý nói. Nhưng chỉ nói được một nửa, liền bị một câu của Dương Thiên Lôi làm nghẹn lại, trực tiếp “Phi” một tiếng, sau đó không để ý tới Dương Thiên Lôi.

- Thời điểm thống khổ, ca không ngại bắt người nào đó ra khai đao! Cho người ném thử hương vị cây roi của ca!

...

Trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

- Đây, Lăng Hi, sao ngươi không làm?

- Ta làm cái gì?

- Không phải ta bảo người khởi động thời không pháp tắc trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình sao?

- Một ngày chính là ba năm, ngươi có thời gian chín năm, còn chưa đủ? Đừng lãng phí đan dược!

Lăng Hi nói với ngữ khí bất thiện. Ngay cả cô ta cũng không rõ ràng, chúng nữ đều đã gặp và quen biết với nàng, biết rõ chúng nữ phải rời đi, trong lòng nàng không có chút lưu luyến, trái lại, trong nội tâm xuất hiện một cao hứng.

- Chưa đủ! Trước khi các nàng đi, ca muốn cho tất cả bọn họ đều lĩnh ngộ được ảo diệu bích chương của Thần Đạo Lục cấp!

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Không phải chứ? Thiên Lôi, như vậy không tốt lắm đâu? Căn cơ...

Nghe được Dương Thiên Lôi nói thế, Lăng Hi lập tức dứt bỏ đắc ý trong lòng, có chút kinh ngạc nên hỏi thăm.

- Không sao, chỉ cần các nàng đừng nóng vội đột phá bích chương là được rồi. Kỷ gia, còn cường đại hơn xa sức tưởng tượng của chúng ta, sở dĩ mẫu thân gọi bọn họ rời đi, thật ra là muốn giúp ta tu luyện, nhưng ta cảm thấy chuyện này lại không đơn giản như vậy. Ta không muốn các nàng chịu chút ủy khuất nào! Càng không muốn bị người Kỷ gia xem thường!

Nghe được Dương Thiên Lôi nói, Lăng Hi nao nao, lập tức nói:

- Ai làm mẫu thân của ngươi và ta chứ! Được rồi, ta khởi động là được!

...

- Mẫu thân nói... Mẫu thân, hay là người nói đi.

Thời điểm Dương Thiên Lô và chúng nữ đi vào trong Minh Huyền Bảo khố, chúng nữ thấy Dương Thiên Lô do dự cả buổi, không nói điều gì, làm cho mọi người ý thức được, khẳng định có chuyện quan trọng xảy ra. Nếu không với tính cách hèn mọn bỉ ổi của thằng này, quả quyết không do dự như hiện giờ.

Quả nhiên, Dương Thiên Lô mở miệng nói câu đầu tiên, liền làm cho nội tâm của chúng nữ cả kinh.

- Ân!

Càng làm cho mọi người khiếp sợ là, từ trong mi tâm của Dương Thiên Lô xuất hiện một cỗ năng lượng, trong khoảnh khắc đã ngưng tụ thành một thân ảnh hư vô mờ mịt, trừ Vu Thanh Nhã, Lâm Tâm Di, Nguyễn Hi Vũ và Bách Lý Thiên Thiên ra, tất cả mọi người đều quen thuộc thân ảnh này. Nhưng mà, bốn người sớm đã biết được tin tức mẫu thân Dương Thiên Lô là Chân Thần Cảnh, cho nên nghe được lời vừa rồi của Dương Thiên Lô, tự nhiên biết rõ, đây chính là mẫu thân của Dương Thiên Lô, mẫu thân Chân Thần Cảnh trong truyền thuyết! Dù thần niệm của nàng vượt qua vô số hàng rào không gian, vô số tinh cầu ngưng tụ thành hư ảnh, nhưng cỗ khí tức kia đã hoàn toàn siêu việt sức tưởng tượng của các nàng. Cũng không phải cỗ thần niệm này quá khủng bố, nghiêm chỉnh mà nói chỉ là một đám thần niệm của Kỷ Nhạ Yên mà thôi, cũng không xuất ra uy lực gì, nhưng bởi vì nguyên nhân cảnh giới, vẫn làm chúng nữ cảm thấy sợ hãi.

- Thiên Lô, ở đây tạm thời không có chuyện của ngươi, ngươi tránh ra ngoài một chút đi.

Kỷ Nhạ Yên nói ra.

- Ách, được rồi, con sẽ ra bên ngoài chờ.

Dương Thiên Lô ứng một tiếng, thân hình nhoáng một cái liền hóa thành một đạo bạch quang biến mất trước mặt chúng nữ.

Nửa canh giờ sau, Dương Thiên Lô xuất hiện lần nữa trước mặt các nàng. Nhưng mà, vào lúc này, biểu lộ trên mặt của chúng nữ vô cùng xoắn xuýt.

Ba ngày, thời gian chỉ còn lại ba ngày, các nàng phải ly biệt với Dương Thiên Lô, rời khỏi Thủy Nguyên Tinh. Bước vào Vô Cực tinh vực, Càn Nguyên Tinh, Kỷ gia! Tuy trong nội tâm chúng nữ không bỏ được, nhưng trước mặt vì bà bà Kỷ Nhạ Yên Chân Thần Cảnh này, các nàng không có lý do cự tuyệt, dù là vì tương lai của Dương Thiên Lô, hay là các nàng, các nàng đều phải đáp ứng!

- Chuyện này...

- Đừng lo lắng cho chúng ta. Nàng... Mẫu thân, cũng vì muốn tốt cho chúng ta...

Ánh mắt của Dương Thiên Lô quét qua chúng nữ, cuối cùng nhìn về phía Trương Tử Hàm, trong nội tâm của Trương Tử Hàm xuất hiện một cỗ nhu tình và cảm động, dù Dương Thiên Lô không nói ra, nhưng nàng vẫn nhìn ra, ít nhất trong suy nghĩ của Dương Thiên Lô, nàng là người nặng nhất trong lòng của hắn.

436. Chương 450: Ngẫm Lại Liền Kích Động Sao?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 450: Ngẫm lại liền kích động sao?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đúng lúc này, Phong Linh Nhi mở thả bàn tay nhỏ nhắn che trên mặt xuống. Khuôn mặt đỏ tươi, kiều diễm ướt át, cũng không bị mặc sắc trì thủy ảnh hưởng chút nào, tựa hồ nước ao này chỉ là biến thành màu đen, không ảnh hưởng gì đến da thịt cả

- Dựa theo bộ dáng của ta, huy động nhu hòa, tâm thần dung nhập vào trong đó, cảm thụ lực cản của nước, thậm chí sự chấn động của từng Thủy nguyên tố!

Dương Thiên Lôi đi đến bên người Phong Linh Nhi ôm đầu một cái, trầm giọng nói. Lúc nói chuyện thì mặt sắc trì thủy xung quanh hắn, dĩ nhiên lại phát ra chấn động rất nhỏ.

- Cái này... Sư đệ... Sư tỷ... Sư tỷ không nhìn thấy động tác của người a

- Cũng đúng... Ta ngược lại quên mất, nước ao biến thành đen, người không thể nhìn thấy gì cả...

Dương Thiên Lôi nói xong đột nhiên tới gần Phong Linh Nhi.

- A... Sư đệ...

- Vứt bỏ thanh kiếm nam nữ! Hiện tại, chúng ta chỉ là đang tu luyện! Tu luyện!

Dương Thiên Lôi nghiêm túc nói, quyết đoạn đi đến cạnh Phong Linh Nhi.

- Nhắm mắt lại, mở rộng tâm thần, hảo hảo cảm ngộ!

Dương Thiên Lôi dừng ở trước Phong Linh Nhi đang đỏ bừng cả mặt, thanh âm bình thản lại tràn ngập mê hoặc nói.

- Nha... Sư đệ... Người đừng sờ loạn có được không?

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Phong Linh Nhi đã dâng dựa nước mắt, bộ dạng này, thần sắc kia...

- Ách...

Dương Thiên Lôi có chút há hốc mồm, là thật hay giả đây? Cô gái ngốc này... Nhưng mặc kệ là thật hay giả, Phong Linh Nhi đã nói như vậy, lại làm ra biểu lộ thế này, khiến cho Dương Thiên Lôi vốn định thu hồi chút lợi tức, thuận tiện trừng phạt Phong Linh Nhi tội biến nước hồ thành đen cũng không dám quá đáng nữa.

- Nhắm mắt lại đi!

Dương Thiên Lôi nhẹ gạt đầu, thu hồi tâm tình hèn mọn bỉ ổi của mình lại, nói ra.

Linh Nhi chậm rãi nhắm mắt lại, buông lỏng tâm thần.

Đúng lúc này, bàn tay của Dương Thiên Lôi nhẹ chạm vào lưng ngọc trắng nõn mê người của Phong Linh Nhi, trực tiếp đặt tay lên mệnh môn của nàng, thân thể Phong Linh Nhi thoáng run rẩy, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

- Khương huynh đệ, người cứ việc nói! Lần này mời người tới, một là trợ quyền, hai là, để người bày mưu tính kế cho chúng ta. Người cũng biết đấy, Mạnh gia ta và Long gia thiên tính như thế, không e ngại bất cứ khiêu chiến chính diện nào của tam đại gia tộc, nhưng lại sợ ám chiêu của bọn họ.

- Tốt. Đã vậy ta cũng không khách khí nữa. Tiểu tử gọi là Dương Thiên Lô kia, có lẽ. . .

Khương Nhất Lang nói đến đây, ánh mắt nhìn bọn người Long Phỉ Phỉ và Mạnh Phàm Quang, nói ra:

- Không đơn giản như các người tưởng tượng đâu!

Khương Nhất Lang sợ dĩ nói ra vào đúng lúc này, là vì mọi người ở đây đều không xem trọng Dương Thiên Lô, dựa theo ý tứ của Mạnh Phàm Huy thì chỉ cần ngày mai Dương Thiên Lô dám khiêu chiến bất luận người nào trong bọn hắn thì đều tất phải bại.

Dù sao, Long Phỉ Phỉ là người yếu nhất trong mọi người, mà tình cảnh của Long Phỉ Phỉ lúc ấy thật ra đã chiến thắng Dương Thiên Lô, chẳng qua là bị Dương Thiên Lô cố ý làm ra vẻ hù dọa nên mới thất bại thôi. Mà Mạnh Phàm Huy sợ dĩ không để Mạnh Phàm Quang chuyên đi khiêu chiến Dương Thiên Lô là vì Mạnh Phàm Huy biết rõ tính cách nóng nảy của vị đệ đệ này, lúc chiến đấu chính thức, vạn nhất không thu tay lại được chém giết Dương Thiên Lô thì... hỏng hết chuyện rồi. Bởi vì lần này trước khi đến, tam đại gia tộc đã ước định với hai gia tộc bọn họ, vô luận là ai, có thể chiến, có thể trọng thương, nhưng lại không thể lấy tính mạng của bất cứ thành viên trực hệ nào của đối phương cả. Thái độ của Trần Thiển đã cho thấy, Dương Thiên Lô đã là con rể của Trần gia, cũng xem như thành viên trực hệ của Trần gia rồi.

Nhưng Mạnh Phàm Huy biệt danh “Kẻ đa mưu” lại phát hiện Dương Thiên Lô tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

- Ah? Chẳng lẽ Khương huynh đệ nhìn ra cái gì?

- Không sai! Thứ nhất. Các người nghĩ đi, lúc chúng ta quan sát Dương Thiên Lô chiến đấu, thực lực hẳn biểu hiện như thế nào?

- Hừ, trăm ngàn chỗ hở, ta xuất mã, có thể đánh bại hắn trong khoảnh khắc!

Mạnh Phàm Quang lạnh giọng nói.

- Không sai! Vô luận là pháp lực, thần niệm, hay là thần thông hẳn đều vận dụng không được hoàn mỹ, thậm chí tồn tại rất nhiều sơ hở, người như vậy có thể chiến cơ hồ ngang tay với Long Phỉ Phỉ tiểu thư sao? Đây là thứ nhất!

Khương Nhất Lang trầm giọng nói.

Sau khi nhìn thấy mọi người cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, Khương Nhất Lang nói tiếp:

- Thứ hai, Trần Thiển là ai? Nhân tài kiệt xuất của một đời tuổi trẻ Trần gia, là cháu gái mà Trần gia gia chủ Trần Phá Thiên sủng ái nhất trong số 163 tử tôn dòng chính! Những năm gần đây đệ tử thiên tài muốn truy cầu nàng có bao nhiêu? Lại có người nào nàng xem vào mắt? Kể cả siêu cấp thiên tài Thần Đạo cửu cấp Kỷ Tiêu Ngạo của Kỷ gia đã là, quần quít chặt lấy nhiều năm như vậy, nàng cũng hoàn toàn không để ý đến. Điều này nói rõ cái gì? . .

- Dương Thiên Lô kia, tuyệt đối không đơn giản như tưởng tượng! Cái gì mà Nguyên Thủy Tinh vực, ta hoài nghi cái này chỉ là để ngụy trang, để cho chúng ta khinh địch thôi! . . Khương Nhất Lang nhìn sắc mặt mọi người dần trở nên ngưng trọng, trực tiếp ném ra kết quả phỏng đoán của mình.

- Khương huynh đệ, chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Ngày mai hẳn tất nhiên sẽ khiêu chiến một vị trong Long gia. Nếu ta đoán không sai thì... hẳn là Long Phương Phương tiểu thư vốn thực lực hơi yếu một chút! Nếu Long Phương Phương tiểu thư thắng được thì tốt nhất, nếu không. . . , ta, Võ Tinh Hồn, Ngạo Bái, ba người thắng trận hôm nay, ngày mai liền do ba người chúng ta xuất mã, toàn lực đối phó hắn!

Khương Nhất Lang trầm giọng nói.

- Ba người các người?

Mạnh Phàm Huy lập tức có chút kinh ngạc nói. Những người khác cũng có chút khiếp sợ nhìn Khương Nhất Lang. Bởi vì bọn hắn đều rõ ràng thực lực của Khương Nhất Lang, Võ Tinh Hồn và Ngạo Bái. Ngày mai tuyệt đối có thể đào thải ba tên đệ tử của Kỷ gia! Nhưng Khương Nhất Lang lại muốn ba người xuất mã đối phó Dương Thiên Lôi, không quân bọn hắn đã biết rõ Dương Thiên Lôi không có đơn giản như trong tưởng tượng, nhưng vẫn có chút ngoài ý muốn.

- Dương nhiên, ta sẽ là người khiêu chiến đầu tiên. Nếu như ta có thể may mắn thủ thắng thì..., Vũ huynh đệ và Ngạo huynh đệ lại đi khiêu chiến những lời dài khác cũng không muộn! Mặc dù không cần được đệ tử của tam đại gia tộc, cũng không sao cả, dù sao ngày mai mới chỉ là trận thứ ba! Mà nếu như ta thất bại thì... có lẽ cũng sẽ khiến hắn trọng thương, mặc dù có thời không pháp tắc, trong vòng thời gian 15' hắn cũng tuyệt đối không cách nào khôi phục được, đến khi đó, Vũ huynh đệ xuất mã, liền có thể nhẹ nhõm hơn nhiều, nếu như. . . Loại khả năng này không lớn. Nhưng chúng ta cũng phải chuẩn bị tốt, chính là nếu Vũ huynh đệ cũng bại thì cũng chỉ có thể để Ngạo huynh lên sân khấu thôi! Tam trọng đảm bảo, ta tin rằng có thể khiến hắn hạ đài rồi!

438. Chương 452: Long Phương Phương.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 452: Long Phương Phương.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khương Nhất Lang nói:

- Còn bên phía Trương Chí Cao và Ngô Hải thì căn bản không cần phải để ý, bọn hắn nhiều nhất chỉ có thể thắng thêm hai người của các người, liền không có cơ hội thủ thắng nữa, đến cuối cùng, vẫn là Mạnh huynh người và Kỷ Tiêu Lam quyết định thắng bại!

- Ân, Khương huynh đệ nói rất có đạo lý, tốt! Vậy ngày mai cứ xử lý như vậy đi! Hừ, Kỷ Tiêu Lam, Mạnh Phàm Huy ta còn không thêm để vào mắt!

Một canh giờ, hai canh giờ. . .

Đến khi trọn vẹn ba canh giờ, Dương Thiên Lôi và Trần Thiển vẫn không thể phân ra thắng bại. Nhưng dù là bộ dạng của Trần Thiển hay là Dương Thiên Lôi thoát nhìn đều cực kỳ khô hài, bởi vì bọn hắn không mặc nhuyển giáp, đạo bào quanh thân dĩ nhiên lại xuất hiện rất nhiều lỗ thủng nhỏ, nhất là Trần Thiển, ngay cả nịt ngực cũng đều lộ cả ra ngoài. . .

Bất quá, đúng lúc này, Dương Thiên Lôi lại không có tâm tình cân nhắc cái gì mà Bóp Dú Long Trảo Thủ, lại càng không có thời gian quan sát xuân quang tiết ra ngoài của Trần Thiển.

Chiến đấu kịch liệt có thể nghĩ.

- Ngừng!

Đúng lúc này. Trần Thiển bỗng nhiên nói.

- Sao hả? Sợ? . .

- Ai sợ người? Nếu cứ đánh như vậy, căn bản không cách nào phân ra thắng thua, hay là cứ đợi đến khi tỷ thí lời dài kết thúc. Bỏ tiểu thư lại chính thức đánh với người một trận.

- Tốt! Ta cũng hiểu được, nếu không phải ca không dám ta tay độc ác. Sao có thể để người kiên trì đến giờ được? Sớm đã bóp bộ ngực của. . . , .

- Lưu manh! Nếu không phải ta không dám ra tay độc ác, đã sớm thiến người rồi! Tên biến thái chết tiệt, người có thể lẩn!

Trần Thiển nổi giận nói.

- Thỉnh thần thì dễ, tiễn thần mới khó. Ca trước tiên tắm rửa đã rồi đi! Bọn muối muối, bắt đầu... hầu hạ ca tắm rửa đi! . .

Càng khiến Trần Thiển giận sôi lên chính là. Dương Thiên Lô vậy mà lại phát ra hơn mười đạo thần niệm, trực tiếp cứu tỉnh những thiếu nữ như ăn mặc hở hang lúc này, vô cùng hèn mọn bỉ ổi nói.

- Người dám! Phòng tắm của ta, người không được đụng vào.

- Ha ha, . . Dương Thiên Lô lách người một cái, thân hình trực tiếp nhoáng lên liền từ phòng tu luyện, rất nhanh vọt vào phòng tắm, phù phù một tiếng liền khóa thân nhảy vào, còn la lớn ra bên ngoài:

- Bọn muối muối. Mau tới hầu hạ ca a!

- Đi, các người đều đi, cớ hết đi!

Trần Thiển cũng bất chấp tất cả, trực tiếp ra lệnh với chúng nữ.

- Vâng. . . Chủ nhân!

Chúng nữ tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng tuân thủ nghiêm chỉnh mệnh lệnh của chủ nhân, đó là việc phải làm. Cho nên, cơ hồ trong nháy mắt, hai mảnh nội khổ trên người chúng nữ liền được cởi xuống. Nổi đuôi nhau mà đi vào phòng tắm.

- Oa. . . bộ ngực thật lớn. . . So với Trần Thiển còn lớn hơn nữa.

- Ồ? Rất mềm a, cảm giác không tệ, không có căng cứng như Trần Thiển. . .

- Aaaa

Trần Thiển nổi điên lên phần nộ kêu một tiếng, nhưng cũng không dám xông vào phòng tắm, nhìn tên biến thái chết tiết Dương Thiên Lô này

- Có bản lĩnh thì người chơi các nàng đi! Chơi a, chơi a!

- Sao có thể vậy được? Tuyệt thế thần công của ca, không thể tùy tiện phá Nguyên Dương được, đương nhiên, nếu người dám đi vào để ca chơi người thì, ca cũng cố mà làm, bỏ qua thần công, cũng muốn người.

- Dương Thiên Lô!

- Tốt rồi, Trần đại tiểu thư, ca chỉ trêu chọc người cho vui thôi, gấp lại.

Ngay lúc Trần Thiển muốn nổi giận, Dương Thiên Lô lại bỗng nhiên hiện ra bên cạnh nàng, trên người vẫn là bộ đạo bào lam lũ kia, mỉm cười với Trần Thiển, sau đó xoay người rời khỏi gian phòng của nàng.

Việc này khiến cho Trần Thiển có chút sững sờ, ngay khi Dương Thiên Lô đóng cửa lại, Trần Thiển lập tức chạy vào phòng tắm. Không nghĩ tới toàn bộ phòng tắm vậy mà hiện lên năng lượng hắc ám nồng đậm, mà hơn mười thiếu nữ lại lần nữa bất tỉnh lả quay trên mặt đất

- Hừ, gia hỏa không có đảm lượng, hiển nhiên lại không dám nhìn, sợ bản thân không chịu được. . .

Bất quá ngay cả Trần Thiển cũng không tự ý thực được, khoe miệng của nàng vậy mà lại xuất hiện một vòng mỉm cười, sự nổi giận vừa rồi đã biết mất không thấy gì nữa, hơn nữa tựa hồ như lâm vào trong suy tư, sau trọn vẹn nửa phút đồng hồ, mới thì thào nói:

- Tên biến thái chết tiết này không ngờ lợi hại như vậy. . .

. . .

Lúc Dương Thiên Lô rời khỏi phòng Trần Thiển, trước sau cũng không có bao nhiêu thời gian, dù sao trong phòng tu luyện cũng có thời không pháp tắc, cho nên, sau khi trở lại phòng, Dương Thiên Lô cũng không đến phòng tắm xem Phong Linh Nhi mà trực tiếp bước chân vào phòng tu luyện. Vừa rồi đánh một trận với Trần Thiển, dù là hấn, cũng tiêu hao phi thường to lớn. Hơn nữa, cũng khiến cho Dương Thiên Lô nhận thức được, đệ tử của đại gia tộc, tuyệt không phải đơn giản như mình tưởng tượng. Mượn Long Phi

Phỉ hôm nay mà nói, nếu năng lượng ẩn chứa trong Long tức của nàng không phải là lỗi thuộc tính thì..., Dương Thiên Lô chỉ sợ không được dễ chịu rồi. Mà Long Phỉ Phỉ, lại là người yếu nhất trong Long gia.

Bất quá đã có phát hiện này, chẳng những không khiến Dương Thiên Lô khó chịu, mà ngược lại còn tràn đầy chờ mong!

Mục đích của hắn là được lịch lãm rèn luyện, nếu như đối thủ đều là rác rưởi, vậy còn lịch lãm rèn luyện cái lông ấy.

...

Sáng sớm, lúc sắc trời còn chưa sáng, sau khi Dương Thiên Lô lại lần nữa vào phòng tắm chỉ đạo Phong Linh Nhi, Phong Linh Nhi cũng không lập tức tiến vào trạng thái tu luyện, mà mang theo một tia thẹn thùng nhìn Dương Thiên Lô nói:

- Sư đệ, thời gian đã không sai biệt lắm, đợi buổi tối. . . Ta, ta tu luyện tiếp. Ta về phòng ta trước đã, miễn cho bọn hắn trông thấy lại hiểu lầm chúng ta. . .

- Không cần biết. Cứ ngoan ngoãn ở đây là được rồi. Sư đệ ta ở trong mắt bọn hắn, lại là công công trong truyền thuyết. . . Không thể nào làm chuyện kia! Đúng rồi, sư tỷ, người cũng không thể nói cho bọn họ chuyện giữa ta và Tử Hàm các nàng, nếu không thì lộ tẩy ta mất. . .

Dương Thiên Lô nói.

- Công công? Sư đệ, đây là chuyện gì?

- Ha ha. . . Người cũng đừng quan tâm nhiều, dù sao là một loại công pháp tu luyện của ta, không thể gần nữ sắc. Cho nên, mặc dù chúng ta ở cùng một chỗ, bọn hắn cũng không hoài nghi gì đây. Người tranh thủ tu luyện đi! Đến thời gian, chúng ta liền ra ngoài!

Dương Thiên Lô nói xong, ‘Rầm Æo Æo’ một tiếng, liền đạp trên nước ao, đi ra ngoài. Phong Linh Nhi thì nhanh chóng nhắm mắt lại.

Lại tu luyện nửa canh giờ, Phong Linh Nhi ngâm trong hồ tắm cả một đêm, giống như là hoa sen mới nở vậy, mặc một bộ đạo bào màu phấn hồng xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô, khuôn mặt đỏ bừng mang theo một tia vui sướng và thẹn thùng, khiến cho Dương Thiên Lô trông thấy mà có chút sững sờ.

Sư đệ, đi thôi!

Phong Linh Nhi thẹn thùng nói.

- Ân.

...

Khu lôi đài cực lớn, tràng cảnh hôm nay khác biệt rất lớn với hôm qua, tầng thứ ba, chung quanh 128 lôi đài vô tiền khoáng hậu chật kín cả người. Người khiêu chiến tấn cấp chỉ chiếm một bộ phận nhỏ, đa số là người vây xem.

Hôm nay, sau khi Dương Thiên Lô, Phong Linh Nhi tụ hợp với mọi người, khiến cho Dương Thiên Lô đặc biệt chính là, lúc Phong Linh Nhi nhìn Trần Thiển đang cười tủm tỉm mà đi về hướng Dương Thiên Lô, cô gái ngốc này vậy mà lại chủ động vén cánh tay Dương Thiên Lô lên. Tuy rằng ánh mắt nhìn về phía Trần Thiển cũng không có căm thù, nhưng lại đủ để nói rõ, hôm qua Trần Thiển và Kỷ Tiêu Lam đã gần như tuyên bố quan hệ giữa Trần Thiển và Dương Thiên Lô khiến cho Phong Linh Nhi có chút sợ Dương Thiên Lô sẽ vì Trần Thiển mà bỏ rơi nàng. Dù sao, trong số mọi người ở đây, chỉ có Dương Thiên Lô là “thân nhân” duy nhất của Phong Linh Nhi.

- Dương công công, vì cái mạng nhỏ của người, mấy ngày hôm nay bản tiểu tỷ tạm thời tiện nghi người một thời gian ngắn! Người đừng có mà tưởng bản tiểu tỷ thích người!

Trần Thiển truyền âm nói, cũng không để ý đến sự tồn tại của Phong Linh Nhi, trực tiếp khoát một cánh tay khác của Dương Thiên Lô.

Tuy rằng, tất cả mọi người đều rõ Trần Thiến và Dương Thiên Lôi chỉ là tạm thời làm bộ, nhưng khi nhìn thấy biểu lộ đặc chí của tên này, cùng với hai đại mỹ nữ làm bạn hai bên, vẫn khiến bọn người Kim Chính Thái và Triệu Nguyên ao ước.

- Ai, ca vì lấy đại cục làm trọng, cũng cố mà làm, cho người ăn đậu hủ vài ngày. Người kinh tài tuyệt diệu như ca, ở cùng một chỗ với người, ngược lại tô điểm cho người không ít. Trần đại tiểu tử, đợi đến khi xong chuyện, người nên bồi thường cho ta một chút phí tổn thất tinh thần a!

Biểu lộ trên mặt hai người đều là cười tủm tỉm, mang đến cho mọi người cảm giác như đùa giả làm thật, nhất khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ của Trần Thiến càng ngày càng đỏ, càng ngày càng đáng yêu, khiến cho loại cảm giác này của mọi người càng thêm cường liệt. Nhưng mọi người lại không biết, tiểu la lị đầy bi kịch Trần Thiến này, hoàn toàn là bị tên gia hỏa thối vô sỉ không biết xấu hổ Dương Thiên Lôi này làm cho ghen khuất. . .

Mặt Trần Thiến càng hồng, Dương Thiên Lôi càng đặc chí, bộ dạng như muốn nói ch Trần Thiến biết: Tiểu tử, đấu võ mềm với ca, người còn kém xa!

Kỳ thật không phải do Trần Thiến kém, mà là do người nào đó quá vô sỉ, quá hèn mọn bỉ ổi thôi. . .

Tên này căn bản không ý thức được, một hồi chiến đấu vừa gian nan vừa nguy hiểm đang chờ đợi hắn ở phía trước.

Bọn người Kỷ Tiêu Lam cũng cũng không nghĩ tới, Kẻ đa mưu Khương Nhất Lang đã xem Dương Thiên Lôi như người duy nhất có thể cải biến chiến cuộc mà chiếu cố trọng điểm

. . .

Sau khi đi vào khu lôi đài tầng thứ ba, mỗi người lại đi một ngã như trước, bốn gã đệ tử trợ quyền đã chiến bại hôm qua, bởi vì đã mất đi tư cách khiêu chiến nên phân biệt đi theo Trương Chí Cao và Ngô Hải tìm kiếm hai đệ tử thích hợp để khiêu chiến của Mạnh gia và Long gia. Mà Triệu Hổ cũng bị loại thì đi theo Triệu Nguyên, nhưng hai tiểu nha đầu Kỷ Tiêu Vân, Trần Đình lại lựa chọn đi theo Dương Thiên Lôi.

Không có biện pháp, suất ca lạ lắm mà thần bí, hơn nữa ánh mắt của siêu cấp suất cả có khả năng hấp dẫn thiếu nữ. Điểm ấy, Dương Thiên Lôi vẫn rất tự tin

May mắn là Kỷ Tiêu Vân và Trần Đình không giống như Trần Thiến, bằng không thì, Dương Thiên Lôi ngay cả trái ôm phải ấp vẫn còn thừa ấy chứ. Đương nhiên cho Dương Thiên Lôi mười lá gan, hắn cũng không dám, cũng không có tâm tình ôm Kỷ Tiêu Vân, bởi vì, Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, nha đầu kia ít nhất có thể xem là muội muội của hắn. Nhị tỷ nương hân Dương Thiên Lệ lúc trước đã đùa hắn xoắn xuýt ngàn vạn, may mắn sau này thân phận của mình chuyển biến, mới có thể rút lui hoàn mỹ, nhưng vận khí đâu phải lúc nào cũng tốt như vậy?

Rất nhanh trận đấu liên chính thức bắt đầu, chỉ sau chốc lát, nhị lão Ngân Hỏa, Ngân Thủy lại lần nữa chọn cho Dương Thiên Lôi đối thủ mà bọn họ cho là tốt nhất, không ngoài dự đoán của Khương Nhất Lang, đúng là Long gia Long Phương Phương!

Bọn người Dương Thiên Lôi cũng không có chú ý tới, ba cao thủ Thần Đạo thất cấp đỉnh phong ăn mặc điệu thấp, hôm qua còn đánh bại ba người Kỷ Tiêu Vân, Trần Đình, Triệu Hổ - ba người Khương Nhất Lang, Vô Tình Hồn và Ngạo Bái đang ẩn nấp khắp các ngõ ngách trong lôi đài

Lúc Dương Thiên Lôi đến nơi thì trận chiến đấu của Long Phương Phương đã bắt đầu rồi. Đối thủ của nàng là một gã tu luyện giả hôm qua thắng liên tiếp năm tràng, thực lực vậy mà lại không kém, dưới công kích cường hãn cuồng bạo của Long Phương Phương, vậy mà lại giữ vững được mấy phút đồng hồ mới trọng thương bị thua.

Bất quá, khiến cho bọn người Kim Chính Thái, Kỷ Tiêu Vân kinh ngạc chính là, Dương Thiên Lôi sau khi Long Phương Phương đạt được thắng lợi cũng không chen đến trước lôi đài, mà ánh mắt sáng ngời đứng nguyên tại chỗ, quan sát như trước.

- Lão đệ, không lên?

Kim Chính Thái nhin không được hỏi.

- Nhìn tiếp đã.

Dương Thiên Lôì nói:

- Nàng này bề ngoài có vẻ mạnh hơn người hôm qua một chút. . Đúng rồi, đạo công kích cuối cùng của Long Phỉ Phỉ hôm qua, là thần thông gì? Ngân lão, các người biết không?

- Long tức!

Đúng lúc này, Kỷ Tiêu Vân nói ra. Hôm qua, Kỷ Tiêu Vân mặc dù không trông thấy cuộc chiến giữa Dương Thiên Lôì và Long Phỉ Phỉ, nhưng sau khi trở về, lại nghe được Kim Chính Thái nói. Long gia, Mạnh gia là đối thủ mạnh nhất của gia tộc, bất kể là nàng, hay là Trần Đình, đương nhiên rất hiểu rõ.

- Đúng vậy, đúng là thiên phú thần thông cường đại nhất của Long tộc, Long tức!

Ngân Hỏa cũng nói.

- Long tức do mỗi người các nàng phát ra đều giống nhau sao?

Dương Thiên Lôì hỏi.

- Đương nhiên không giống, thiên phú thần thông của Long tộc, có mạnh có yếu, hơn nữa thuộc tính lại khác nhau, có quan hệ với thuộc tính bản thân của các nàng. Long tức của Long Phỉ Phỉ là lôi thuộc tính, mà Long Phương Phương này lại là hỏa hệ, mặc dù không cường đại như lôi thuộc tính, nhưng thực lực bản thân và thiên phú của Long Phương Phương so với Long Phỉ Phỉ thì mạnh hơn một chút. Nếu như ta gặp được nàng, chỉ có năm phần thắng. Bất quá, thực lực của nàng trong số sáu tên đệ tử của Long gia tới đây lần này, cũng chỉ hơn Long Phỉ Phỉ một chút thôi.

Trần Đình nói.

- Nha. Như vậy sao. . .

Dương Thiên Lôì tựa hồ đang suy nghĩ gì đấy.

. . .

- Tên tiểu tử này không phải sợ đấy chứ? Khương huynh, có phải người đoán sai rồi không?

Đúng lúc này, trong ba người đã sớm lưu ý Dương Thiên Lôì, nghe được Dương Thiên Lôì nói chuyện với mọi người - Võ Tinh Hồn không nhận được nói với Khương Nhất Lang ở bên cạnh.

439. Chương 453: Lâm Li Vui Sống.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 453: Lâm li vui sống.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Yên tâm. Hắn chỉ là muốn quan sát Long Phương Phương chiến đấu nhiều hơn một chút thôi. Đợi lát nữa hắn sẽ lên thôi. Đừng nóng vội!

Khương Nhất Lang cực kỳ khẳng định nói.

. . .

Rất nhanh, trận chiến đấu thứ hai của Long Phương Phương liền bắt đầu.

Trong hai tròng mắt Dương Thiên Lôì lóng lánh thất thải quang mang nhàn nhạt, trực tiếp sáp nhập vào trong chiến đấu của Long Phương Phương, cẩn thận cảm ngộ thần thông pháp tắc và trận pháp mà nàng

phát ra, cùng với phương thức chiến đấu và kỹ xảo của nàng. Nhưng tiếc là với thực lực của đối thủ, căn bản không thể bước ra toàn bộ thực lực của Long Phương Phương được.

Rất nhanh, trận thứ ba của Long Phương Phương đã chấm dứt.

Dương Thiên Lô biết rõ có nhìn nữa cũng không nhìn được gì, thân hình nhoáng một cái, liền đi về phía trước lôi đài, khiến cho Dương Thiên Lô không nghĩ đến chính là, thân hình của hắn vừa động, mọi người vậy mà lại tự động tách ra một lối đi, nguyên một đám ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn hắn.

Kỳ thật, rất nhiều tu luyện giả đã sớm chú ý đến bọn người Dương Thiên Lô, Long Phương Phương cũng thế. Nguyên nhân chính vì vậy nên Long Phương Phương mỗi lần chấm dứt chiến đấu, nàng vốn không cần phải nghỉ ngơi vẫn khởi động thời không pháp tắc, khôi phục đến trạng thái tốt nhất, chờ đợi Dương Thiên Lô lên sân khấu!

Lúc trọng tài mở ra lỗ khám, không có bất kỳ chuyện gì ngoại ý muốn, thân phận tạp của Dương Thiên Lô chuẩn xác cắm vào trong lỗ khám, khiến một số tu luyện giả muốn chiến đấu với Long Phương Phương phiền muộn không thôi. Đối với tu luyện giả mà nói, phương thức chiến đấu, thần thông pháp tắc cùng với thể chất của mỗi người bất đồng, cho nên, đối thủ quyết chiến, đối với bọn hắn chỉ mang lại sự trợ giúp rất nhỏ. Tự nhiên có không ít người rất hi vọng cùng chiến đấu với Long Phương Phương, bởi vì Long Phương Phương thích hợp cho việc lĩnh ngộ của bọn hắn hơn.

- Nguyên Thủy Tinh Vực, Dương Thiên Lô. . .

Sau khi trọng tài đọc lên tên của Dương Thiên Lô, trên mặt của ba gã trọng tài thậm chí có chút phiền muộn. Dương Thiên Lô cũng không rõ ràng lắm, lúc này đại danh của hắn đã truyền khắp trong tầng lớp quản lý, trọng tài nào gặp phải hắn, cũng có nghĩa là hôm nay sẽ bớt đi một phần thu nhập. Vì sao? Bởi vì tên này không sát sinh, 20% di sản, Hỗn Loạn thương hội cũng không chiếm được, mà những trọng tài này, lại phải trích phần trăm từ thu hoạch mỗi ngày, tuy rằng Dương Thiên Lô chỉ chiến đấu mười trận, đối với số trận đấu trong một ngày cũng không coi vào đâu, nhưng tiền nhỏ cũng là tiền a. Càng khiến những trọng tài này phiền muộn chính là, gã gia hỏa vô sỉ này còn mở ra một quy tắc ăn gian mà từ khi Hỗn Loạn thương hội mở ra đến nay chưa từng xuất hiện, hơn nữa Hỗn Loạn thương hội lại không cách nào ngăn cản. Ngăn cản thế nào đây? Người ta không có giao dịch trên lôi đài a, dưới lôi đài, bọn hắn có thể quản sau? Mặc dù hạn chế giao dịch dưới khu lôi đài thì người ta cũng có thể ra ngoài a, dù sao, phương thức hứa hẹn của bọn hắn, hoàn toàn là hứa hẹn xuất phát từ tín nhiệm.

Dương Thiên Lô mang theo một tia cười tà, bước lên lôi đài!

- Phóng ra khí tức của mình, đi.

Ngay lúc Dương Thiên Lô đạp chân lên lôi đài, trên mặt của Kẻ đa mưu Khương Nhất Lang lộ ra một vòng mỉm cười tự đắc, nhẹ nói. Trong chớp lát, thân hình ba người nhoáng một cái, liền từ trong góc đi về phía lôi đài, cùng lúc đó, khí tức trên thân cũng đồng thời phóng xuất ra.

Uy hiếp!

Đám người này sở dĩ bạo lộ bản thân, mục đích đương nhiên là để uy hiếp Dương Thiên Lô, từ đó nhiễu loạn tâm thần của hắn, khiến hắn sinh ra ý sợ hãi, tuy rằng không trông cậy vào làm thế có thể khiến Long Phương Phương thắng được Dương Thiên Lô, nhưng ít ra cũng có thể ảnh hưởng đến tâm cảnh của hắn.

- Là bọn hắn?

Kỷ Tiêu Vân lập tức cả kinh, nhíu mày, trầm nghĩ trong lòng không tốt.

- Sao có thể? Chẳng lẽ bọn hắn muốn đồng thời đối phó Dương huynh đệ sao?

Trần Đình cũng tràn đầy khiếp sợ nói.

- Bọn họ là ai?

Kim Chính Thái, Phong Linh Nhi đều lộ ra một tia nghi hoặc hỏi.

- Hai người trong đó chính là người hôm qua thắng ta và Tiêu Vân, người kia chính là người chiến thắng Triệu Hổ. Bọn họ đều là cao thủ trợ quyền của Mạnh gia, Long gia!

- Không phải chứ? Sao bọn hần đều tới đây? Chẳng lẽ đều muốn khiêu chiến Dương lão đệ sao?

Kim Chính Thái kinh ngạc nói.

- Dương huynh đệ sợ là...

Kỷ Tiêu Vân nhú mày nói. Câu nói kế tiếp tuy rằng chưa nói, nhưng mọi người cũng hiểu được, tư cách khiêu chiến của Dương Thiên Lôi chỉ sợ phải chấm dứt rồi.

- Dương huynh đệ, người cẩn thận một chút, sau mỗi cuộc tranh tài, nhất định phải điều tức đến trạng thái đỉnh phong!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi đang mang theo một tia cười tàn nhẫn Long Phương Phương đang khôi phục, chợt nghe thấy tiếng truyền âm của Kỷ Tiêu Vân.

- Ân?

Dương Thiên Lôi hơi kinh ngạc, hiển nhiên không hiểu được tại sao Kỷ Tiêu Vân lại nhắc nhở mình như vậy, chẳng lẽ có cao thủ? Trong nháy mắt lúc Dương Thiên Lôi xoay người, lập tức thấy được ba người Khương Nhất Lang, Vô Tình Hồn và Ngạo Bái đã chen đến trước lối đi!

- Người phía bên trái, gọi Khương Nhất Lang, trí dũng song toàn, được người xưng là Kẻ đa mưu, đệ tử thiên tài của Lưu Vân Điện. Chính giữa chính là Vô Tình Hồn, đệ tử thiên tài của Vũ Hồn Điện, vị phía bên phải là Ngạo Bái, đệ tử thiên tài của Thánh Quang Điện...

Đúng lúc này, Kỷ Tiêu Vân truyền âm cho Dương Thiên Lôi.

Tiếp xúc hai ngày này, Dương Thiên Lôi đã hơi hiểu rõ phân bố thế lực ở Vô Cực Tinh Vực, trong Vô Cực Tinh Vực vô cùng khổng lồ có vô số tinh cầu, ngũ đại gia tộc đương nhiên là tồn tại cường địa nhất Vô Cực Tinh Vực, nhưng cũng không có nghĩa là ngũ đại gia tộc có thể hoàn toàn khống chế nó. Thế lực ở Vô Cực Tinh Vực có thể khái quát là “Ngũ gia, bát điện, thập tông”. Ngũ gia tự nhiên là Mạnh gia, Long gia, Kỷ gia, Trần gia, Triệu gia. Mà bát điện chính là Vũ Hồn Điện, Hạo Thiên Điện, Toái Tinh Điện, Lưu Vân Điện, Thánh Quang Điện, Tinh Hỏa Điện, Tích Trúc Điện, Tà Vân Điện. Bát điện và ngũ đại gia tộc cũng giống nhau, làm theo ý mình, chiến lược liên minh. Thực lực của mỗi một điện, cũng không kém hơn bao nhiêu so với ngũ đại gia tộc, hơn nữa mỗi người lại không chế khu vực của mình, ở đó họ có quyền lên tiếng tuyệt đối, giống như phân chia quốc gia ở thế tục vậy.

Mà ngũ đại gia tộc quyết đầu lần này, người hỗ trợ và Kỷ gia và Mạnh gia mời tới đều đến từ bát đại điện. Bởi vì, cũng chỉ có đệ tử của bát điện, mới không e ngại sự uy hiếp của ngũ đại gia tộc. Về phần đệ tử của thập tông tương đối nhỏ yếu, mặc dù ngũ đại gia tộc có mời, bọn hần cũng không dám đến tham gia. Dù sao giờ vẫn chưa đến lúc vạch mặt khiêu chiến.

- Vũ Hồn Điện, Vô Cực Tinh Vực chỉ có một Vũ Hồn Điện sao?

Dương Thiên Lôi nghe được lời của Kỷ Tiêu Vân..., ánh mắt bỗng nhiên tản mát ra một loại hào quang lạnh lùng, nhìn về phía Vô Tình Hồn đứng giữa, truyền âm hỏi.

- Đương nhiên. Ngũ gia, bát điện, thập tông. Vũ Hồn Điện là tà ác nhất cũng cường đại nhất trong bát điện. Dương huynh đệ, người cứ cố hết sức đánh một trận là được, vô luận thắng thua, bọn hần cũng không dám lấy tính mệnh của người đâu, chẳng qua chỉ thua thôi. Người cũng không cần quá lo lắng! Thật không nghĩ tới, bọn hần vậy mà không đi khiêu chiến mấy người chúng ta, lại dốc toàn lực đối phó người! Xem ra, hôm qua người đánh bại Long Phỉ Phỉ, khẳng định đã có chỗ nào đấy khiến bọn hần chú ý rồi!

Kỷ Tiêu Vân nói.

Vô Tình Hồn cũng không hiểu tại sao ánh mắt của Dương Thiên Lôi lại khiêu khích nhìn về phía hă, còn tưởng rằng Dương Thiên Lôi cảm thấy hă là người cường đại nhất trong ba người. Việc này chẳng những không khiến Vô Tình Hồn sợ hãi mà ngược lại còn có chút đắc ý. Dù sao thực lực của hă cũng chỉ sần sần Ngạo Bái và Khương Nhất Lang.

- Đã có thể bắt đầu!

Đúng lúc này, Long Phương Phương đã khởi động thời không pháp tắc, điều chỉnh bản thân đến trạng thái tốt nhất, ánh mắt tản ra chiến ý cường đại dừng trên người Dương Thiên Lôi, nói với trọng tài. Lúc này chỉ cách cuộc tranh tài trước có 5' đồng hồ thôi, hiển nhiên vừa rồi Long Phương Phương căn bản không hao phí bao nhiêu năng lượng.

Theo thanh âm của Long Phương Phương rơi xuống, một đạo hào quang sáng chói màu bạc bỗng nhiên phát ra từ trên người Dương Thiên Lôi, từ lúc bắt đầu đến nay, Dương Thiên Lôi vốn chưa bao giờ mặc nhuyễn giáp, vào thời khắc này vậy mà lại trực tiếp mặc vào thượng phẩm đạo khí nhuyễn giáp mà Phong Linh Nhi chuyên môn chế tạo cho hắn.

Ngay cả đầu gối cũng không ngoại lệ, võ trang đầy đủ!

Người dựa vào ăn mặc, ngựa dựa vào yên. Dương Thiên Lôi vốn đã đẹp trai khiến Thiên địa không thể dung, giờ khắc này lại càng trở nên đẹp trai, nhất là, thần sắc trên mặt hắn, dĩ nhiên đã vứt đi vẻ lỗmãng vốn có, hai con ngươi đen láy lóng lánh chiến ý cường đại lạnh lùng, phối hợp ngân quang trong treo nhưng lạnh lùng của bộ đồ nhuyễn giáp kia, càng khiến khí tức trên người hắn xảy ra biến hóa kinh người!

Ba người Phong Linh Nhi, Kỷ Tiêu Vân, Trần Đình không có ngoại lệ, tất cả đều mở to mắt nhìn Dương Thiên Lôi!

Dương nhiên tâm cảnh của mỗi người cũng không giống nhau. Kỷ Tiêu Vân và Trần Đình tuy rằng cùng cảm thấy Dương Thiên Lôi lúc này tràn ngập một hương vị hấp dẫn không nói nên lời, nhưng chủ yếu vẫn chỉ là khiếp sợ sự chuyển biến khí tức trên người Dương Thiên Lôi thôi. Nhưng Phong Linh Nhi lại không giống thế, ấn tượng đầu tiên của hai là soái, ấn tượng thứ hai là đặc ý, nàng không ngờ sự đệ của mình lại xuất chúng như thế, đẹp trai như thế, đặc ý, nàng dựa theo yêu cầu của Dương Thiên Lôi tự tay luyện chế nhuyễn giáp, lại phù hợp với Dương Thiên Lôi thế!

Mà cùng lúc đó, càng khiến người khác khiếp sợ chính là, Long Phương Phương vậy mà lại trực tiếp hóa thành bản thể, một đầu Hỏa hồng Cự Long dài hơn mười trượng, tản ra nhiệt lực ngập trời!

Trận đấu còn chưa chính thức bắt đầu, tất cả mọi người đã biết, một khi bắt đầu tất phải long trời lở đất!

Đám người nhện không được phát ra từng tiếng hoan hô hưng phấn!

Hiển nhiên, cử động của Dương Thiên Lôi và Long Phương Phương đã khiến cho tất cả tu luyện giả quan chiến trở nên hưng phấn!

- Trận chiến bắt đầu!

Theo trọng tài hét lớn một tiếng, trận đấu chính thức bắt đầu!

Quả nhiên, đúng như mọi người dự đoán, thanh âm của trọng tài còn chưa dứt, Long Phương Phương liền phát ra một tiếng Long ngâm triệt Thiên địa, thân hình vô cùng khổng lồ kia, lập tức vung ra giống như trường tiên, Long vĩ cực lớn xẹt ra hồng quang khắp trời, mang theo khí tức hủy diệt thiên địa, cuồng bạo mà quét về phía Dương Thiên Lôi nhỏ bé như con sâu cái kiến!

Nhưng khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ chính là, Dương Thiên Lôi vậy mà không tránh né, hai tay đột nhiên chém ra, từng đạo thần thông pháp tắc ẩn chứa trong đó, trong nháy mắt, hai cánh tay của hắn vậy mà thẳng tắp dài ra vô hạn, hơn nữa song chưởng cũng toát ra hỏa v đ m

Đúng lúc này, lam sắc hỏa diễm đang mất đi sự khống chế của nàng, lập tức hoàn toàn bạo phá, liền bị năng lượng của Băng Tuyết Thế Giới bao phủ, Dương Thiên Lôi một thân ngân sắc nhuyển giáp thì mang theo ánh mắt lạnh lùng xuất hiện trước mặt mọi người!

- Nguyên Thủy Tinh vực, Dương Thiên Lôi thắng!

Lúc thanh âm của trọng tài vang lên, bốn người Kim Chính Thái, Phong Linh Nhi, Kỷ Tiêu Lam bộc phát ra tiếng hoa hô hưng phấn

Mà Dương Thiên Lôi thì trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, Ngân sắc nhuyển giáp tản mát ra hào quang bàng bạc, bao xung quanh hắn, hiển nhiên, hắn đã trực tiếp khởi động thời không pháp tắc của nhuyển giáp, tiến nhập trạng thái tu luyện.

Trận chiến đấu lâm li vui sướng này, Dương Thiên Lôi thu được rất nhiều lợi ích, nhưng tiêu hao cũng cực lớn, nếu như Long Phương Phương còn có thể kiên trì trong chốc lát nữa thì..., ai thua ai thắng, còn khó có thể đoán trước. Nhưng, điều kiện tiên quyết là Dương Thiên Lôi không thi triển ra công kích cường đại nhất của bản thân thôi. Bởi vì Dương Thiên Lôi rõ, hôm nay muốn giành được mười tràng thắng lợi, hắn còn phải đối mặt với ba tu luyện giả còn lợi hại hơn so với Long Phương Phương!

Trận đầu, hắn đã bộc phát ra công kích cường hãn nhất của mình, sao được? Dương Thiên Lôi cũng không phải sợ bọn họ sớm nhìn thấy tuyệt chiêu của mình thì sẽ tìm được cách phá giải, đó là chuyện không có khả năng. Dương Thiên Lôi chỉ lo lắng sau khi bọn họ nhìn thấy, thì còn có thể đi lên khiêu chiến hắn nữa không thôi!

Châm rãi điều chỉnh tâm thần đến trạng thái không minh, Dương Thiên Lôi tiến nhập vào sâu trong tu luyện.

Lần này, hắn không tiến vào gian phòng của Hỗn Loạn thương hội, bởi vì, hắn không thể khẳng định thời không pháp tắc trong đó có thể khiến hắn khôi phục đến trạng thái tốt nhất được hay không. Nhưng thời không pháp tắc của bộ Ngân sắc nhuyển giáp này, tuyệt đối có thể!

Bộ nhuyển giáp này, tuy rằng nhìn như bình thường, chỉ là thượng phẩm đạo khí, hơn nữa cũng không phải là đạo khí đã đào tạo ra khí linh, nhưng nó lại do Phong Linh Nhi chuyên môn luyện chế cho hắn, quan trọng nhất là, 80% tài liệu trong đó là Thiên Tinh Thạch cực kỳ trân quý trong tu luyện giới.!

Số lượng Thiên Tinh Thạch lớn như thế, khiến cho thời không pháp tắc của bộ nhuyển giáp này đã tăng vọt đến cảnh giới một ngày bằng hai năm!

- Tên tiểu tử đó nói không chừng có tinh cầu bổ sung năng lượng, nếu không thì năng lượng quyết không thể hùng hồn như thế được. Bất quá. . . Hắn và Long Phương Phương tiểu tử chiến đấu lâu như thế, sự tổn hao thần niệm dù cho có thời không pháp tắc thì cũng khó mà khôi phục đến trạng thái đỉnh phong. Ngạo huynh, trận này ngươi lên đi, tận lực kéo dài thời gian, hao tổn thần niệm của hắn!

Đúng lúc này, ánh mắt của Khương Nhất Lang bỗng lóng lánh tinh quang, vậy mà lại cải biến sách lược, để cho Ngạo Bái lên tràng trước.

Trong lòng Ngạo Bái có chút khó chịu, bởi vì hắn cũng nhìn ra được thực lực của Dương Thiên Lôi tuyệt đối không tầm thường, Long Phương Phương đã phát huy cực lớn, trong chiến đấu lĩnh ngộ Long tức tăng hai, thực lực mà nàng thể hiện ra, đã tuyệt đối không phải là đếm ngược thứ hai từ dưới lên ở Long gia, chỉ sợ đã là cao thủ thứ hai ngoài Long Vi Vi. Loại thực lực này, Ngạo Bái tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng lại biết, không phải hắn có thể chống lại. Mà lời của Khương Nhất Lang..., không thể nghi ngờ đã xem hắn như pháo hôi rồi.

- Hết thấy đều nghe theo Khương huynh đệ!

Đúng lúc này, Mạnh Phạm Huy trầm giọng nói ra.

Ngạo Bái chỉ có thể nhẹ gật đầu.

Rất nhanh, trận đấu thứ hai của Dương Thiên Lôi liền bắt đầu. Thân phận tạp của Ngạo Bái dưới sự trợ giúp của Vô Tình Hồn và Khương Nhất Lang liền đơn giản cướp được tư cách chiến đấu, đi lên lôi đài, lúc trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, Ngạo Bái lập tức sáp nhập vào trong chiến đấu!

Thứ hấn muốn không phải là thắng lợi, mà là tiêu hao thần niệm của Dương Thiên Lô!

Về phần thần niệm của Dương Thiên Lô đã khôi phục được bao nhiêu, cũng không phải là chuyện mọi người có thể nhìn ra được

Bọn người Kỷ Tiêu Lam đương nhiên đã suy đoán được dụng ý của Khương Nhất Lang, bọn hấn tự nhiên là hi vọng Dương Thiên Lô có thể tốc chiến tốc thắng, nhưng khiến cho bọn người Kỷ Tiêu Lam khó hiểu chính là, chiến đấu của Dương Thiên Lô và Ngạo Bái, tuy rằng kịch liệt, nhưng hai người đều không có ý tốc chiến tốc thắng, cũng không thi triển ra công kích mạnh nhất có thể trực tiếp phân thắng bại!

Loại tình huống này khiến cho bọn người Kỷ Tiêu Lam lo lắng. Nhưng lại vừa hợp ý của bọn người Mạnh Phàm Huy.

Nhưng. . .

Theo chiến đấu tiếp tục, Khương Nhất Lang vốn được gọi là Kẻ đa mưu dần dần nhũ lông mày lại.

- Khương huynh đệ. Có gì không ổn?

Chú ý tới sự khác thường của Khương Nhất Lang, Mạnh Phàm Huy khó hiểu hỏi thăm.

- Mạnh huynh, xem ra lần này chúng ta đã tính sai...

- Tính sai?

- Ta tin rằng hấn không phải là người ngu, nếu thần niệm của hấn tiêu hao cực lớn thì... hấn sẽ dùng loại phương pháp này đấu với Ngạo Bái sao? Điều này nói rõ ... Khương Nhất Lang rất là bất đắc dĩ và khiếp sợ nói:

- Hấn đối với sự tiêu hao thần niệm của mình vô cùng tự tin, rất có thể vừa rồi hấn đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong! . .

- Vậy làm sao bây giờ?

- Lánh mũi nhọn, ta và Võ huynh đệ chống lại hấn căn bản không nắm chắc tất thắng, hơn nữa rất có thể sẽ thất bại, thay vì mạo hiểm, không bằng lượng sức mà đi, ta và Vũ huynh hay là cứ tới lôi đài khác chiến đấu đi, ngày mai cũng đào thải được người của bọn hấn. Tên tiểu tử này, chỉ có thể giao cho các người đánh bại! Hơn nữa. . .

441. Chương 455: Hoàng Tước Núp Sau.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 455: Hoàng tước núp sau.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hơn nữa cái gì?

Mạnh Phàm Quang khẽ cau mày nói.

- Hấn rất có thể còn che giấu thực lực. Mạnh huynh, vô luận là ai, chống lại hấn, cũng ngàn vạn lần không được khinh thị!

- Hừ, chỉ cần hấn dám khiêu chiến lão tử, lão tử tuyệt đối đánh cho hấn ngay cả mẹ ruột cũng nhận không ra!

Nghe được Khương Nhất Lang đánh giá Dương Thiên Lô cao như thế, Mạnh Phàm Quang vốn hận Dương Thiên Lô đến thấu xương lập tức hung ác nói.

. . .

Sau nửa canh giờ, không ngoài dự liệu, Ngạo Bái bị Dương Thiên Lô đánh trọng thương, thua trận.

Dương Thiên Lô còn không rõ sự biến hóa của đối phương, ngay sau khi trọng tài tuyên bố hắn thắng lợi, đương nhiên phải lập tức tiến nhập vào trạng thái tu luyện rồi. Chỉ là, khiến cho hắn kỳ quái chính là, trận đấu tiếp theo, vậy mà lại không phải là Võ Tinh Hồn và Khương Nhất Lang như trong tưởng tượng. Lúc ánh mắt nghi hoặc của Dương Thiên Lô nhìn xuống lôi đài, hai tên gia hỏa kia vậy mà lại đi đến trước lôi đài, đứng cạnh người của Mạnh gia, Long gia.

Trận đấu sau đó, tuy rằng không phải là người Mạnh gia, Long gia, nhưng đối thủ cường đại hơn rất nhiều so với hai ngày trước. Dương Thiên Lô tuy rằng có thể thủ thắng, nhưng so với đối thủ hai ngày trước thì gian nan hơn rất nhiều. Hiển nhiên, tu luyện giác có thể tấn cấp đến tầng ba, thực lực chính thể đã cao hơn rất nhiều, thật ra cũng khiến Dương Thiên Lô lĩnh ngộ được không ít.

Sau khi giành được mười tràng thắng lợi, Dương Thiên Lô đắc chí đi xuống lôi đài, trong ánh mắt hung ác của Mạnh gia, Long gia, Dương Thiên Lô đắc chí trái ôm Trần Thiển, phải ấp Phong Linh Nhi và bọn người Kỷ Tiêu Lam, cùng nhau quay về Hồn Loạn khách sạn

Cuộc chiến hôm nay, tam đại gia tộc đại thắng mà về, không có một người bị đào thải. Mà Mạnh gia và Long gia, hôm nay nhất định là ngày bị kịch nhất của họ. Bởi vì, ngay cả Trương Chí Cao và Ngô Hải, cũng nhao nhao khiêu chiến thành công, lại đào thải hai người của đối phương, thuận lợi tấn cấp. Tăng thêm Dương Thiên Lô đào thải Long Phương Phương, Mạnh gia và Long gia đến giờ đã bị đào thải đến sáu người, chỉ còn lại có Mạnh Phàm Huy, Mạnh Phàm Quang, Mạnh Phàm Hỏa, Mạnh Phàm Băng và Long Vi Vi, Long Hiểu Hiểu.

Mà Kỷ gia, Trần gia, Triệu thì còn đến chín người!

Người trợ quyền của đối phương bị Dương Thiên Lô đào thải Ngạo Bái, chỉ còn lại Khương Nhất Lang và Võ Tinh Hồn.

Thực lực mà hôm nay Dương Thiên Lô thể hiện ra càng khiến cho bọn người Kỷ Tiêu Lam hưng phấn, dù là Trần Thiển đã tương đối hiểu rõ Dương Thiên Lô cũng không ngoại lệ.

Sau khi trở về, Dương Thiên Lô trực tiếp tiến nhập phòng tu luyện, mà Phong Linh Nhi thì tiếp tục đi vào trong hắc sắc trì thủy trần trụi tu luyện “Thái Cực”.

Đêm đó, mọi người hiển nhiên không tránh được một phen ăn mừng rồi.

...

Ngày hôm sau, tầng thứ tư, Dương Thiên Lô đại chiến với Long Hiểu Hiểu, đã có kinh nghiệm tác chiến với Long Phỉ Phỉ, Long Phương Phương, tên biến thái này đã học trộm thành công tuyệt học từ chỗ đệ tử Long gia, tuy rằng bởi vì nguyên nhân thân hình nên không sử dụng được, nhưng lúc tác chiến với cùng ~~Mạnh~~ **Long** Hiểu Hiểu ~~điều~~ **điều** đó thể biết trước được, hoàn toàn áp chế Long Hiểu Hiểu vốn cường đại hơn cả

Tiểu Bạch ủy khuất nói. Hiện giờ tâm tình của tiểu nha đầu này rất tốt. Bởi vì, trông thấy Lăng Hi và Dương Thiên Lô hóa giải mâu thuẫn, chút lo lắng trong lòng nàng liền biến mất. Lúc Dương Thiên Lô và Lăng Hi mâu thuẫn, nàng cảm giác như trời sập xuống, sợ xảy ra vấn đề gì đấy. Loại tâm tình này, giống như là tiểu hài tử trông thấy cha mẹ cãi nhau vậy, phi thường khó chịu, sợ hãi.

Mà bây giờ, mọi chuyện đều tốt rồi!

Rầm rầm rầm. .

Dưới công kích nàng càng cuồng bạo của Vô Tinh Hồn, Kỷ Tiêu Khánh từng bước lui về sau, hiển nhiên đã sắp không chống đỡ nổi nữa, vô luận là thân thể còn chưa khôi phục hoàn toàn, hay là thần niệm đều đã đến bên bờ sụp đổ.

Lập tức thời cơ chín muồi, Vô Tinh Hồn không chút do dự, hét lớn một tiếng, thiên thiên vạn vạn đạo sinh hồn, lập tức thiêu đốt, trực tiếp biến thành từng đạo khói xanh cô đọng dung nhập vào thân thể hắn, cùng lúc đó, hắn phát ra một tiếng gầm giận dữ, đánh ra một quyền!

Pháp lực phô thiên cái địa, hơn nữa ẩn chứa năng lượng kì dị trực tiếp đánh về phía Kỷ Tiêu Khánh!

Kỷ Tiêu Khánh rơi vào đường cùng, chỉ có thể liều mạng toàn lực thủ hộ bản thân, hắn đã rõ, trận chiến này, hắn phải thất bại!

Ầm ầm. . .

Một tiếng vang thật lớn, thân thể của Kỷ Tiêu Khánh đột nhiên xệt qua khoảng cách trăm trượng, đung vào trên kết giới, bịch một tiếng rơi trên mặt đất.

- Vô Cực Tinh Vực, Vô Tinh Hồn, thắng!

Lúc trọng tài tuyên bố sự thắng lợi của Vô Tinh Hồn, Vô Tinh Hồn lập tức khởi động thời không pháp tắc, tiến nhập vào trạng thái tu luyện. Hắn rất hưng phấn, bởi vì, tổn thương của kỷ tiêu khánh so với hắn tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, trận chiến đấu này chỉ diễn ra trong vài phút đồng hồ, hắn tiêu hao rất nhỏ, thậm chí không chịu chút tổn thương! Có sự trợ giúp của thời không pháp tắc, hắn hoàn toàn có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh phong!

- Nguyên Thủy Tinh Vực, Dương Thiên Lô!

Dương Thiên Lô thành công giành được tư cách khiêu chiến, nghe được thanh âm của trọng tài, lập tức lẳng không vọt lên lôi đài.

443. Chương 457: Thu!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 457: Thu!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một đạo ngân quang bàng bạc hiện lên, Dương Thiên Lô lại lần nữa mặc nhuyễn giáp, trận đấu còn chưa bắt đầu, trên người hắn đã tản mát ra chiến ý vô cùng cuồng dại.

Hắn khiêu chiến Vô Tinh Hồn lần này, kỳ thật không có bất kì áp lực nào cả, bởi vì hắn có Thanh Tịnh Lưu Ly Bình có thể khuất phục hết thảy tà ác, chỉ dựa vào cái này thì hắn đã khiến Vô Tinh Hồn đánh mất một bộ phận chiến lực rất lớn rồi, khiến hắn biến thành lão hổ không răng! Cho nên, hắn căn bản không cần phải mặc nhuyễn giáp vào. Nhưng sở dĩ mặc vào, nguyên nhân cũng rất đơn giản, chính là vì cô gái gốc Phong Linh Nhi nói hắn lúc mặc vào đẹp trai hơn bình thường rất nhiều!

Cho nên, tên này cố mà làm, hai ngày nay lúc chiến đấu đều mặc vào

Rốt cục, khi đủ 15' đồng hồ, Võ Tinh Hồn ánh mắt cuồng ngạo, tản ra chiến ý cường đại tỉnh lại từ trạng thái tu luyện.

- Tiểu tử, trong chốc lát ca sẽ đánh ngươi, ngay cả mẹ ngươi cũng nhận không ra đâu! Ngươi hung hăng càn quấy cái rắm à?

Khiến cho tất cả mọi người không nghĩ tới chính là, Dương Thiên Lô từ trước đến nay không nói lời nào trên lôi đài, nói chuyện cũng là đàm luận chuyện 80%, biểu hiện vô cùng thân mật, lại có chút tham tài, vậy mà hôm nay lại tràn ngập khiêu khích nói với Võ Tinh Hồn.

- Ha ha ha. . . chỉ bằng ngươi? Ngươi đừng tưởng rằng có thể thắng được hai trận đã là khó lường rồi, ngươi cho rằng lão tử sợ ngươi sao?

- Hai vị, phải bắt đầu rồi!

Trọng tài cũng có chút kinh ngạc nhìn hai người, nói.

- Lão tử sớm đã đợi không được!

Võ Tinh Hồn nộ khí xông thiên nói. Căn bản không rõ vì sao Dương Thiên Lô lại bỗng nhiên cuồng vọng như thế. Bất quá cuồng vọng này ngược lại đã triệt để chọc giận Võ Tinh Hồn.

- Đợi một chút!

Dương Thiên Lô lại khiến mọi người khiếp sợ nói.

- Nếu như ta nhớ không lầm, trong trận đấu song phương có thể ước định tiền cược phải không?

Dương Thiên Lô nói với trọng tài nói

- Dương nhiên có thể! Các ngươi muốn đánh bạc sao?

Trọng tài lập tức có chút ít vui vẻ nói. Dù sao cũng không thể sớm được chút tài phú nào từ trên người Dương Thiên Lô, việc này bọn hắn đều rõ, nhưng đúng lúc này lại muốn đánh bạc, vậy bọn họ tự nhiên có thể chốt lọc 2% tiền đánh cược. Hơn nữa, lấy thân phận của hai người, nếu muốn đánh bạc thì... số lượng tự nhiên cũng không nhỏ..

- Ngươi muốn đánh bạc với ta sao?

- Dám không? Coi như ngươi không dám. Ca cũng chỉ là bỗng nhiên nổi hứng thôi!

- Đánh bạc bao nhiêu? Tùy ngươi khai mở! Nguyên Thủy Tinh Vực nghèo kiệt xác, lão tử chả lẽ lại sợ ngươi?

- Tục! Ca là người tham chút tiền còm của ngươi sao?

- Vậy ngươi muốn đánh cược gì?

- Ai thua, mặc kệ bị tổn thương thành dạng gì, cũng phải cởi sạch quần áo, chạy một vòng quanh lôi đài, dám không?

Khoe miệng Dương Thiên Lô mang theo một tia cười tà nói.

Nghe được lời của Dương Thiên Lô... vô số tu luyện giả dưới lôi đài lập tức trợn tròn mắt, cái này là con mẹ nó tiền đặt cược gì chứ? Bất quá, tiền đặt cược mới là kích thích này, trong nháy mắt nhận được sự tán thành của vô số người, lập tức lớn tiếng kêu “Tốt”, “Đổ đổ đổ!” Từng tiếng hò hét, lập tức vang vọng toàn bộ khu lôi đài

- Ngươi. . . Lão tử không có bệnh, cũng không gánh nổi chuyện đó!

- A, nguyên lai ngươi đã biết rõ ngươi phải thua sao, quên đi. . .

Dương Thiên Lô mây trôi nước chảy nói.

- Đcmm! Ai nói lão tử phải thua?

- Vậy ngươi sợ cái gì?

- Ta. . . Tốt, lão tử đánh bạc với ngươi!

Võ Tinh Hồn tuy rằng đã khôi phục tới trạng thái đỉnh phong, nhưng cũng không chắc có thể thắng được Dương Thiên Lôi hay không, nhưng tên này lại quá mức đàn đông, dưới mấy lời khiêu khích của Dương Thiên Lôi đã triệt để phần nộ, đầu nóng lên liền đồng ý.

Bất quá, trong lòng của hắn cũng nổi lên hung ác, mặc dù phải hi sinh 10 tỷ sinh hồn, hắn cũng phải giành được thắng lợi trong trận đấu này, tuy rằng hắn mặc dù có thắng cũng chịu thiệt thòi lớn, nhưng bị buộc đến tình cảnh như thế, cũng không phải là do hắn!

- Trận đấu bắt đầu!

Theo thanh âm của trọng tài vang lên, Võ Tinh Hồn quyết định dù phải trả giá lớn thế nào cũng phải chiến thắng Dương Thiên Lôi đột nhiên hét lớn một tiếng, trong chốc lát, vô cùng vô tận sinh hồn thoát ra từ trên người hắn, trực tiếp thi triển ra tuyệt học của Vũ Hồn Điện - Vạn Hồn Phá tầng thứ ba, ngưng tụ lực lượng tà ác của 3000 vạn sinh hồn gào khóc thảm thiết ngưng tụ đến quanh thân, mặt của hắn, trở nên dữ tợn mà khủng bố, giống như Lệ Quỷ vậy, mang theo một tia ô thanh sắc đậm đặc, hai con ngươi cũng long lánh hào quang màu đỏ tươi, “Bành” một tiếng vang thật lớn, ngay cả lôi đài cũng bắt đầu run rẩy, đột nhiên đánh về phía Dương Thiên Lôi!

3000 vạn sinh hồn, là khái niệm gì chứ?

Phải biết rằng, những sinh hồn này là sinh hồn đã được luyện hóa, hoàn toàn khác với sinh hồn vừa mới hấp thu của hai ả yêu nữ lúc trước, bởi vì hai ả yêu nữ hấp thu 100 sinh hồn có thể luyện ra một sinh hồn như thế đã là khó khăn rồi, nói cách khác, 3000 vạn sinh hồn cường đại do Võ Tinh Hồn phát ra ít nhất phải cần ba tỷ sinh hồn mới có thể luyện chế được

Đây đã là gần một phần ba vốn liếng của hắn rồi! Phải tích lũy vài chục năm mới có thể luyện hóa ra 3000 vạn loại sinh hồn như vậy!

Hắn tổng cộng cũng chỉ có trăm vạn mà thôi!

Có thể thấy được tên này có bao nhiêu nhẫn tâm và đã phải trả cái giá lớn bao nhiêu. Phải biết rằng, loại sinh hồn này của hắn một khít ra, liền có nghĩa là hắn phải thiêu đốt để cung cấp năng lượng tà ác kia, mà một khi thiêu đốt, liền có nghĩa là tiêu vong, căn bản không có khả năng thu hồi!

Rầm rầm rầm. . .

Theo sự thiêu đốt của trăm vạn sinh hồn, cơ hồ trong nháy mắt liền khiến thực lực của Võ Tinh Hồn tăng lên mấy lần, năng lượng mà việc thiêu đốt sinh hồn mang mang lại cho hắn khiến hắn như là hóa thân tà ác nhất trong thiên địa, bộc phát ra sức chiến đấu vô cùng cường悍!

So với lúc hắn chiến đấu với Kỷ Tiêu Khánh thì cường đại hơn gấp mấy lần!

Dương Thiên Lôi ở chỗ sâu trong hạch tâm chiến đấu, lập tức cảm ứng được diệu dụng của những sinh hồn này, hắn nguyên bản vốn muốn Lăng Hi bắt đầu hấp thu, nhưng lúc này lại cải biến chủ ý, hoàn toàn sát nhập tâm thần vào trong chiến đấu với Võ Tinh Hồn, hắn muốn khống chế loại thần thông tà ác này của Võ Tinh Hồn!

Trong chốc lát, toàn bộ lôi đài phát ra tiếng nổ mạnh cực lớn, Dương Thiên Lôi tựa hồ bị đối phương hoàn toàn áp chế, khiến cho bọn người Kim Chính Thái vì Dương Thiên Lôi mà toát mồ hôi lạnh, trần trướng chạy a, ta kháo, tên này sao có thể nghĩ ra tiền đặt cược hèn mọn bỉ ổi như thế được? Nếu vạn nhất thất bại. . .

Bọn người Kim Chính Thái, Kỷ Tiêu Vân, Trần Đình nhìn Dương Thiên Lôi hoàn toàn bị áp chế thậm chí không biết xoay sở thế nào, cũng nhìn không được nghĩ đến tràng cảnh Dương Thiên Lôi lỏa chạy....

Chỉ có Phong Linh Nhi là tràn ngập tự tin với Dương Thiên Lôi, trong hai tròng mắt óng ánh thất thải quang mang nhàn nhạt.

- Hắn đang học trộm! Hắn đang học tập!

Phong Linh Nhi chính là người hiểu rõ Dương Thiên Lô nhất trong số mọi người, nàng cơ hồ có thể xác định, Dương Thiên Lô lúc này căn bản không ở trong trạng thái chiến đấu, mà là đang học tập.

- Tiểu tử, ngươi chỉ có chút bản sự đó thôi sao? Ủng hộ cho người là đệ tử thiên tài của Vũ Hồn Điện, ta kháo, chỉ một chút sinh hồn như vậy, đã muốn đánh bại ca sao?

Khiến cho mọi người không nghĩ đến chính là Dương Thiên Lô đang hoàn toàn ở trong hoàn cảnh xấu, vậy mà lại tràn ngập mỉa mai nói. Bề ngoài có vẻ như ghét bỏ đối phương vì khinh thị mình mà không xuất toàn lực vậy.

- Chỉ bằng những thứ này đủ để đối phó ngươi rồi!

Vô Tinh Hồn lạnh giọng nói, không chút nào thả chậm công kích của mình, giờ này khắc này, hắn đã hoàn toàn không chế chiến đấu, có lòng tin tuyệt đối đánh bại Dương Thiên Lô. Đương nhiên, 3000 vạn sinh hồn do hắn tế ra này chỉ sợ cũng sẽ tan thành mây khói. Không thể không nói, dù là hắn đạt được thắng lợi cuối cùng thì cũng phải phiền muộn đến thổ huyết.

- Vậy sao? Ca không phát uy, ngươi thật cho ca là con mèo bệnh à?

Dương Thiên Lô nói đến đây, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, đột nhiên phát ra một tiếng quát nhẹ:

- Thu!

Theo thanh âm của Dương Thiên Lô vang lên, từng đạo ngũ sắc quang hoa bàng bạc bỗng nhiên từ mi tâm hắn bắn ra, những sinh hồn còn chưa bị thiêu đốt vậy kín lời đài lập tức rất nhanh dung nhập vào mi tâm Dương Thiên Lô!

Vô Tinh Hồn lập tức chấn động, bởi vì mỗi tinh hồn đều tương liên với tâm thần hắn, nhưng khi dung nhập vào mi tâm Dương Thiên Lô liền hoàn toàn mất đi liên hệ!

Ngay lúc Vô Tinh Hồn muốn phát ra thần niệm trực tiếp thiêu toàn bộ sinh hồn thì bỗng nhiên Dương Thiên Lô lại phát ra một tiếng hét thẳm, bạch một tiếng rơi trên mặt đất, hai tay ôm lấy đầu bộ dạng có vẻ rất thống khổ, tức giận gào lên:

- Thu! Ta cũng không tin không thể thu được các ngươi! Thu!

- Ân?

Vô Tinh Hồn hơi sững sờ, tuy rằng không rõ đã xảy ra chuyện gì, bất quá thấy Dương Thiên Lô vẫn liều mạng thu lấy sinh hồn của hắn như trước, khiến cho Vô Tinh Hồn tâm thần khê động, “Tiểu tử này mới thu có chút sinh hồn như vậy đã không chịu được rồi. . . Ha ha ha, vậy lão tử liền cho ngươi ăn no đến bể bụng luôn! ”

Vô Tinh Hồn nghĩ tới đây, đột nhiên buông tha cho không chế sinh hồn chống cự ngũ sắc quang hoa của Dương Thiên Lô, khiến cho tốc độ hấp thu của Dương Thiên Lô lập tức nhanh hơn gấp mấy lần, vô số sinh hồn ùn ùn xông vào mi tâm Dương Thiên Lô, Vô Tinh Hồn chẳng những không ngăn cản mà ngược lại còn khu động để sinh hồn của hắn tự rót vào nữa!

- Ah ah - ”

Dương Thiên Lô phát ra từng tiếng thét thống khổ, cả người vậy mà lại quỷ dị vặn vẹo bành trướng, cứ như vậy, giống như vô số sinh hồn sắp khiến hắn no bể bụng vậy, Vô Tinh Hồn thấy như vậy hưng phấn không thôi, mà tất cả mọi người dưới đài cũng vì Dương Thiên Lô mà toát mồ hôi lạnh, mà ngay cả Phong Linh Nhi lúc này cũng đã bắt đầu lo lắng, bởi vì nàng cũng không biết, trên người Dương Thiên Lô lúc này đến cùng là xảy ra chuyện gì.

- Ha ha ha ha, thu đi, lão tử cho ngươi thu! Ngươi con mẹ nó nếu bị no chết, thì cũng không liên quan đến lão tử, đây là do ngươi tự tìm đấy, tất cả mọi người thấy không? Đây là do tự bản thân hắn muốn sinh hồn của lão tử!

Vô Tinh Hồn cười lớn một tiếng, thanh âm vang dội vang vọng toàn bộ khu đài nói.

Chỉ là, khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ chính là 3000 vạn sinh hồn mất thấy đã bị Dương Thiên Lôi thu hết, nhưng cơ thể đã bành trướng đến bốn năm lần, bộ dạng cơ hồ tùy thời đều có khả năng bạo phá kia, lại thủy chung thét vang chói tai mà kiên trì, trong miệng còn lẩm bẩm:

- Thu con mẹ ngươi. . . Lão tử dừng lại không được! Ah ah. . . Ha ha ha, thật tốt quá. . . Lập tức sẽ không còn gì nữa, nghèo kiệt xác, ngươi con mẹ nó thất bại trong gang tấc rồi. . . Trời cũng giúp ta!

Võ Tinh Hồn không nghĩ đến lúc này rồi mà Dương Thiên Lôi còn hung hăng càng quấy như thế, hắn đã tổn thất 3000 vạn sinh hồn, vô luận thế nào trở lại Vũ Hồn Điện đều phải bị trách cứ thậm chí trừng phạt, nhưng nếu tổn thất 3000 vạn, còn không thể thắng Dương Thiên Lôi vậy thì tình huống của hắn không thể nghi ngờ sẽ rất thảm, nhất là, sau khi thua còn phải lỏa thể chạy nữa. . . Việc này không chỉ khiến riêng hắn mất mặt, toàn bộ Vũ Hồn Điện cũng đều sẽ rất nhục nhã!

Còn do dự gì nữa? Đã đến hoàn cảnh này, cho dù phải trả giá lớn thế nào, hắn cũng phải chiến thắng Dương Thiên Lôi, mà tình huống hiện tại, hoàn toàn có thể chém giết Dương Thiên Lôi, bởi vì Dương Thiên Lôi vì hấp thu sinh hồn của hắn mà chết, không có bất cứ quan hệ nào với mình cả!

Nghĩ đến đây, Võ Tinh Hồn không do dự gì nữa, nhất là khi trông thấy thân hình bành trướng của Dương Thiên Lôi, ngay lúc sinh hồn không còn nữa, có dấu hiệu bắt đầu co rút lại, hắn càng không thể do dự, trong chớp lát, liền thi triển ra Vạn Hồn Phá tầng thứ ba một lần nữa, lại là 3000 vạn sinh hồn gào thét mà ra, hơn nữa còn trực tiếp thúc dục xông vào mi tâm Dương Thiên Lôi!

- Ah –

Dương Thiên Lôi lại phát ra một tiếng kêu kinh hoàng, thân thể của hắn lại lần nữa bắt đầu chậm rãi bành trướng, thần sắc và thân thể đã cho thấy tên này có vẻ đã thống khổ đến cực hạn, khuôn mặt đẹp trai khiến Thiên địa cũng không dung, lúc này vậy mà lại vặn vẹo biến hình, bộ dạng như vậy. . . thật sự là xấu đến không thể tưởng tượng nổi, tựa hồ ngay cả đầu cũng đều có khả năng tùy thời bạo tạc!

Mọi người ngày càng lo lắng, Phong Linh Nhi cũng như vậy, nhưng vào đúng lúc này Phong Linh Nhi nhìn vào nhuyển giáp đang không ngừng bành trướng theo thân thể Dương Thiên Lôi. . .

Bỗng nhiên, Phong Linh Nhi nhớ tới lúc Dương Thiên Lôi nhờ nàng luyện chế nhuyển giáp, cuộc đối thoại của hai người...

. . .

- Sư tỷ, nhuyển giáp ngươi giúp ta luyện chế, yêu cầu không nhiều lắm, nhưng phải có độ bành trướng siêu cao, tốt nhất là có thể bành trướng gấp mấy trăm lần!

- Ngươi muốn độ bành trướng cao như vậy để làm gì?

- Hắc hắc, sư đệ tu luyện một loại công pháp, lúc tu luyện, thân thể sẽ bành trướng lên rất rất nhiều. . . Hiện giờ tối đa có thể bành trướng lên gấp mấy chục lần, nói không chừng sau này theo tu vi tăng lên, sẽ thêm nữa...

. . .

444. Chương 458: Không Còn Lựa Chọn Nào Khác.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 458: Không còn lựa chọn nào khác.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hắn đang diễn trò!

Hai con người tuyệt mỹ tràn ngập lo lắng của Phong Linh Nhi, đúng lúc này bỗng nhiên lóng lánh ra một vòng kinh hỉ, thâm nói trong lòng. Lúc này mới có bao nhiêu? Đến tận giờ, thân thể của Dương Thiên Lôi chẳng qua chỉ mới bành trướng gấp bốn năm lần thôi! Loại bành trướng này, sao có thể khiến hắn bạo thể mà vong được?

Lúc này, liên tưởng đến lời nói ban nãy của Dương Thiên Lôi, Phong Linh Nhi lập tức tâm như gương sáng, hoàn toàn an tâm. Trong nội tâm đối với sự hèn mọn bỉ ổi của vị sư đệ này, càng dị thường im lặng, ai gặp phải địch nhân như vậy, chính là một chuyện bị ai a. . .

. . .

- Ah – ah – ”

Tiếng kêu của Dương Thiên Lôi càng lúc càng giống như hèo bị mổ, tiếng kêu đầy tê tâm phế liệt, đầy thống khổ. . . Nhưng thân thể càng lúc càng lớn của hắn, vẫn không bị nổ tung, chỉ là thoát nhìn tùy thời đều có thể nổ mà thôi!

- Lão tử bất chấp tất cả rồi!

Mắt thấy 3000 vạn sinh hồn vừa phát ra lần nữa cũng bị hút sạch, Vô Tinh Hồn rất sợ thân thể của Dương Thiên Lôi sẽ co rút lại nên, ngay lúc hắn còn chưa tiêu hóa hết sinh hồn liền trực tiếp té ra tất cả sinh hồn trong cơ thể, không thành công cũng thành nhân!

- Ah ah ah. . .

Tiếng kêu của Dương Thiên càng lúc càng lớn. Thân thể giờ khắc này cũng đã bành trướng ra gấp bảy tám lần, kinh khủng hơn chính là, bụng a, lồng ngực, thỉnh thoảng lại phồng lên một chút, tính hướng giống như đang có sinh hồn trùng kích trong thân thể vậy, mỗi một lần trùng kích liền khiến vô số người xem dưới đài phát ra một tiếng thét kinh hãi. Gia hỏa vô sỉ này, hoàn toàn là đang khiêu chiến sự thừa nhận cực hạn trong nội tâm của tất cả mọi người. . .

Nhưng thân thể của hắn vẫn không nổ tung, hắn vẫn kêu thảm như trước, kêu đến nỗi tất cả mọi người đều kinh hồn táng đảm.

Tràng cảnh Dương Thiên Lôi nổ tung giống như khí cầu, huyết nhục bay tứ tán thời thời khắc khắc sẽ xuất hiện trong đầu mọi người. . .

Rốt cục, mắt thấy tất cả sinh hồn đều đã bị Dương Thiên Lôi hút vào trong cơ thể, mà tên này vẫn không có bạo thể mà vong, tất cả mọi người đều khiếp sợ mở to mắt mà nhìn, còn vẻ mặt của Vô Tinh Hồn lại đầy sợ hãi.

- Ha ha ha. . . Tiểu tử nghèo kiết xác, còn nữa không cứ phóng đến đây đi, nếu lại đến thêm mấy ngàn vạn nữa, ca giờ liền nhận thua luôn. . .

- Người. . .

Vô Tinh Hồn nghe được lời của Dương Thiên Lôi... trong nội tâm cảm thấy vô cùng bị ai, đến lúc này, hắn nào còn có thể keo kiệt, hắn ngược lại cũng muốn phóng ra thêm nữa a, bởi vì hắn nhìn ra được, chỉ cần thêm một chút nữa, Dương Thiên Lôi nhất định sẽ xong đời, nhưng bị kịch chính là, hắn đã không còn nữa. Suốt một trăm triệu sinh hồn, ngoài trừ gần ngàn vạn hắn đã thiêu đốt ra, đều đã bị Dương Thiên Lôi hấp thu!

Thấy gương mặt Vô Tinh Hồn hoảng sợ, hối hận, bị ai, Dương Thiên Lôi đã có thể để xác định, tên này giờ ngay cả rắm cũng không có nữa rồi. Trong chốc lát, tên này cũng không thống khổ kêu la nữa, bỗng nhiên đứng lên, thân thể của hắn dưới ánh nhìn soi mói của tất cả mọi người, vậy mà lại co rút lại, rất nhanh liền khôi phục lại như cũ, lần nữa lộ ra khuôn mặt đẹp trai khiến Thiên Địa không dung, đúng lúc này, vẻ mặt hắn lãnh khốc, ánh mắt lạnh lùng dị thường dừng lại trên người Vô Tinh Hồn, lạnh giọng nói:

- Một trăm triệu sinh hồn, mỗi một cái đều từng là tánh mạng còn sống, bọn hắn có cha, có mẹ, có thân nhân, loại người cặn bã như ngươi. . . Lừa thể chạy đi!

Nghe được lời của Dương Thiên Lôì... tất cả mọi người khẽ giật mình, nhưng lập tức lại bộc phát ra tiếng hò hét như núi như biển:

- Nguyên đánh bạc thì phải nguyên chịu thua, chạy đi, chạy đi. . .

Đương nhiên, tiếng hò hét này đều phát do nam nhân và một số ít nữ nhân bư hân phát ra, về phần Phong Linh Nhi, Kỷ Tiêu Vân, Trần Đình và phần đông thiếu nữ thì xấu hổ đỏ mặt, chuyển khuôn mặt qua một bên.

- Lỏa thể chạy. . .

Võ Tinh Hồn toàn thân run rẩy dừng lại trên người Dương Thiên Lôì, giờ khắc này, tuy rằng lửa giận công tâm, nhưng hân vẫn biết rõ, nếu như quả thật lỏa thể mà chạy trước mặt vô số tu luyện giả thể này thì... hân chết chắc rồi. Dù cho hân là đệ tử thiên tài của Vũ Hồn Điện, Vũ Hồn Điện cũng sẽ vì danh dự mà không hề do dự chém giết hân. Vũ Hồn Điện, đệ tử thiên tài như hân có bao nhiêu? Người có ưu thế hơn so với hân cũng không ít, sớm đã bước vào Thần Đạo bát cấp cũng rất nhiều, thậm chí Thần Đạo cửu cấp cũng có. Hân tính là cái lông gì?

Nhưng là, nguyên đánh bạc phải nguyên chịu thua. Nhất là vào trường hợp này, hân lại há có thể trái với điều ước?

Nghĩ đến đủ loại hậu quả mà mình sắp sửa đối mặt, thân thể run rẩy của Võ Tinh Hồn vậy mà dần bình tĩnh lại, ánh mắt của hân, tại thời khắc này, ánh ra hào quang lạnh lùng, không biết sợ!

Hân không còn lựa chọn nào khác!

- Oanh –!

Khiến cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng được chính là, giờ khắc này, nhục thân của Võ Tinh Hồn vậy mà lại trực tiếp hóa thành bột mịn, lấy thân thể hân làm hạch tâm, trong phạm vi hơn mười trượng, trở thành một mảnh huyết vụ!

Cùng lúc đó, thanh âm của Võ Tinh Hồn truyền ra:

- Ta thua!

Hủy diệt nhục thân!

Tất cả mọi người sợ ngây người, nhưng tu luyện giả đa hô hào cũng đồng thời ngậm miệng lại, khiếp sợ nhìn nguyên thần đang phiêu phiêu mà ra của Võ Tinh Hồn!

Hân vậy mà lại tử hủy nhục thân của mình!

Cái này ý vị như thế nào?

Nếu không chuyển thể trọng sinh, thì cũng phải đoạt phách nhục thân, còn không thì phải cải tạo nhục thân, nhưng cho dù là cách nào thì tu vi của hân cũng sẽ tổn thất rất lớn!

- Sự nhục nhã ngày hôm nay, ngày khác, Võ Tinh Hồn ta tất sẽ hoàn trả gấp trăm lần!

Ngay lúc trọng tài khiếp sợ tuyển bố sự thắng lợi của Dương Thiên Lôì, hơn nữa mở ra kết giới, Võ Tinh Hồn lạnh giọng nói với Dương Thiên Lôì. Đồng thời lúc nói chuyện, nguyên thần hóa thành một đạo lưu quang, đi tới trước mặt đệ tử Mạnh gia tới cùng hân, đệ tử Mạnh gia trực tiếp thu hồi nguyên thần của Võ Tinh Hồn lại, phần nộ xoay người rời đi.

Kết quả như vậy, thật ngoài dự liệu của mọi người.

Dù là Dương Thiên Lôì cũng có chút khiếp sợ loại tâm tính tráng sị chặt tay của Võ Tinh Hồn.

Đương nhiên, nếu như Dương Thiên Lôì rõ tình cảnh của Võ Tinh Hồn thì cũng sẽ không cho rằng như vậy nữa. Bởi vì đây đã là lựa chọn tốt nhất của Võ Tinh Hồn rồi.

. . .

Sau một lát, trận đấu liền lần nữa bắt đầu. Dương Thiên Lôì rất nhanh đầu nhập vào trong chiến đấu mới.

Sau hơn hai canh giờ, Dương Thiên Lôi rốt cục cũng giành được thắng lợi mười trận, lại lần nữa giành được tư cách tấn cấp.

Lúc Dương Thiên Lôi hoàn thành trận đấu chỉ có Kỷ Tiêu Lam, Trần Thiển, Triệu Nguyên, Trần Cường là hoàn thành chiến đấu sớm hơn hẳn một chút

Mà Triệu Hưng vẫn đang chiến đấu gian nan như trước, hẳn hoàn toàn là căn răng kiên trì, nhưng hẳn đã bị Khương Nhất Lang đánh trọng thương, cuối cùng vẫn không tránh khỏi kết cục thất bại, lúc đấu trận thứ chín đã thua trên tay một gã tu luyện giả, bị đo đài trong sự tiếc nuối. . .

Chiến đấu tầng thứ năm chấm dứt, Kỷ gia, Trần gia, Triệu gia, chỉ còn lại bốn người Kỷ Tiêu Lam, Trần Thiển, Triệu Nguyên, Trần Cường. Mà Mạnh gia, Long gia lại toàn bộ tấn cấp, như cũ vẫn là năm người Mạnh Phàm Huy, Mạnh Phàm Quang, Mạnh Phàm Hỏa, Mạnh Phàm Băng và Long Vi Vi, ngược lại càng có ưu thế hơn so với tam đại gia tộc.

Bất quá, vì có Dương Thiên Lôi nên toàn bộ người trợ quyền của Mạnh gia trợ đều đã bị loại, cuối cùng lại khiến lực lượng của hai phe tạm thời ngang nhau

. . .

- Sư tỷ, hôm nay người cứ tu luyện trong phòng ta đi, ta còn có một chút việc, không thuận tiện lắm. . .

Lúc Phong Linh Nhi ôm cánh tay Dương Thiên Lôi cùng về Hỗn Loạn khách sạn trước mặt mọi người, muốn cùng hắn đi vào phòng thì Dương Thiên Lôi bỗng nhiên có chút xoắn xuýt nói.

- Nha. . .

Phong Linh Nhi có chút kinh ngạc, Dương Thiên Lôi có thể có chuyện gì chứ? Ngoại trừ tu luyện. . . Minh tu luyện trong phòng tắm, hẳn tu luyện trong phòng tu luyện, có vẻ như không ảnh hưởng gì đến nhau a? Làm gì phải. . . Phong Linh Nhi lập tức nghĩ đến hai mỹ thiếu nữ Hồ tộc trong phòng mình, chẳng lẽ sư đệ hẳn muốn. . . Nghĩ đến đây, sắc mặt Phong Linh Nhi đỏ lên, nàng vốn đã muốn xoay người đi đến gian phòng của mình, vậy mà ngừng lại, bỗng nhiên nói:

- Sư đệ, sư tỷ ảnh hưởng đến người sao? Ta. . . Ta tu luyện trong phòng tắm. . . Có lẽ không có vấn đề gì chứ? Hơn nữa. . . Sư tỷ hiện giờ đang ở vào giai đoạn lĩnh ngộ, tùy thời sẽ gặp phải vấn đề, cần sư đệ hỗ trợ. . .

- Phòng tắm?

Đúng lúc này, thanh âm của Lăng Hi xuất hiện trong óc Dương Thiên Lôi.

- Ách. . . Cái này, Lăng Hi, không phải như người nghĩ đâu. . .

- Cái gì mà không phải như ta nghĩ? Ta nghĩ gì hả? Trong lòng có quỷ, không đánh đã khai. . . Hừ, người muốn làm gì thì làm, về sau ta cũng không xen vào chuyện của người nữa! Người cũng không cần phải giải thích với ta!

Lăng Hi nói.

- Đi đi, đợi lát nữa người nhìn sẽ hiểu.

Dương Thiên Lôi cũng lời nói nhiều, che che lấp lấp cũng không phải là việc hẳn muốn, hơn nữa giữa hắn và Phong Linh Nhi thực sự không có gì, tuy rằng hẳn muốn có chút gì đó, nhưng dù sao cũng không có phát sinh, đúng không? Huống chi, hắn hiện giờ quả thật là đang truyền thụ cho Phong Linh Nhi tuyệt học 'Thái Cực'.

- Nếu đã vậy thì cứ thế đi, người cứ tu luyện ở chỗ ta!

Dương Thiên Lôi nói.

- Ân!

Phong Linh Nhi mặt sắc ửng đỏ nói. Kỳ thật vừa rồi nàng nói xong cũng đã hối hận. Dù sao, nàng chỉ là sư tỷ của Dương Thiên Lôi thôi, dựa vào gì mà can thiệp vào sinh hoạt của sư đệ chứ?

- Sư tỷ, đợi lát nữa dù người có làm gì, người cũng không cần nói chuyện có được không?

Sau khi hai người về đến phòng Dương Thiên Lô lần này đã có kinh nghiệm, không dám nói lời nào, mà truyền âm cho Phong Linh Nhi nói.

Phong Linh Nhi phi thường kỳ quái, không rõ Dương Thiên Lô đang giở trò gì, bất quá vẫn truyền âm lên tiếng.

- Sư tỷ, người tiên tiến vào trong nước đi, xong rồi thì kêu ta, ta nhìn tình huống, sau khi chỉ đạo người xong, ta lại bắt đầu tu luyện đây!

- Ân!

Phong Linh Nhi cảm giác Dương Thiên Lô hôm nay rất quy củ, cũng rất chính khí, loại quy củ và chính khí ngày hoàn toàn khác với sự lừa dối mình vứt bỏ cái gì mà nam nữ thành kiến hai hôm trước. Tuy rằng không biết hôm nay Dương Thiên Lô vì sao lại quái dị như thế, trong hồ lô bán thuốc gì. Nhưng đối với Phong Linh Nhi mà nói, đây cũng không phải là chuyện xấu. Cho nên, nàng mỉm cười đi vào phòng tắm, rất nhanh liền thoát hết y phục, chìm thân thể trần ngập hấp dẫn của mình vào trong hắc sắc trì thủy.

- Sư đệ, sư tỷ tốt rồi, người vào đi!

Lúc Phong Linh Nhi chỉ còn lại cái đầu nhô lên khỏi mặt nước liền hô lên

Thân hình Dương Thiên Lô nhoáng một cái liền đi tới trong phòng tắm, nói:

- Người bắt đầu đi, ta nhìn xem!

- Ân!

Phong Linh Nhi chậm rãi nhắm mắt lại, tâm thần chìm vào trong tinh yếu của ‘Thái Cực’, hai tay chậm rãi khoan tròn dưới nước, cảm thụ được lực cản của nước và trận pháp do mình ngưng tụ thành.

- Thấy được chưa? Tuy rằng là ở hồ tắm, nhưng ta đã sớm biến hồ tắm thành hắc sắc, căn bản không nhìn được gì cả. Mà tuyệt học ta truyền thụ cho nàng, chỉ có dùng da thịt tiếp xúc với nước, lĩnh ngộ ảo diệu trong đó, mới có thể chính thức nắm giữ được.

- Người truyền nàng tuyệt học gì

- Căn cứ vào Huyền Thiên Chân Kinh và Càn Khôn Như Ý Quyền của Trần gia, cộng thêm một chút lĩnh ngộ của bản thân mà sáng chế ra tuyệt học Thái Cực! Ta biểu diễn cho người xem!

Dương Thiên Lô nói xong với Lăng Hi, bỗng nhiên đi tới một nơi cách xa Phong Linh Nhi, bay bổng mà chém ra một chưởng, lập tức giống như lúc biểu diễn cho Phong Linh Nhi xem, nước hồ đen như mực một phân thành hai!

Lúc Lăng Hi thấy một màn như vậy, lập tức lộ ra một tia kinh ngạc, sau khi khiếp sợ trong ngăn ngủi, bỗng nhiên nói:

- Ta cũng muốn học!

- Ách. . . Lăng Hi, người nói thật?

- Dương nhiên!

- Tốt, để hôm nào đó ta dạy người! Cam đoan sẽ khiến người học được!

- Không, ta muốn học ngay bây giờ!

- Khục khục. . . Không phải chứ? Lăng Hi, sư tỷ của ta, nàng. . .

- Hừ, sớm muộn cũng phải biết, cần gì dấu diếm?

Nói đến đây, một đạo bạch quang bỗng nhiên từ mi tâm Dương Thiên Lô bật ra, Lăng Hi vậy mà lại trực tiếp xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô.

Thân ảnh tuyệt mỹ, khuynh quốc khuynh thành, hoàn mỹ không tỳ vết kia, nhất là nghĩ đến Lăng Hi nói

có vấn đề gì. Thứ hai, bọn hắc chiến đấu nhiều tràng như vậy vì sao vẫn một mực không có người tới khiêu chiến ta? Tùy ý để ta tấn cấp? Có một nguyên nhân là bọn hắc căn bản khinh thường để ý tới ta, nhưng hiển nhiên không phải. Ta không tin ta đã đào thải nhiều người của bọn hắc như vậy, bọn hắc còn cảm thấy ta không có gì quan trọng. Vậy thì chỉ có thể là nguyên nhân khác, bọn hắc lo lắng sẽ mất thêm người vào tay ta... từ đó ảnh hưởng đến thực lực chính thể của bọn hắc trong trận đấu cuối cùng này. Như vậy... Các người ngẫm lại đi, nếu như ngay từ đầu ta đã xuất hiện... mà lại chiến thắng Mạnh Phàm Hỏa hoặc là Mạnh Phàm Băng thì... bọn hắc sẽ làm thế nào? Khả năng lớn nhất là mặc kệ ta, tùy ý để ta thắng cả mười tràng! Nếu vậy thì ta không phát huy được bao nhiêu tác dụng cả. Cho nên, Kỷ huynh, ta cảm thấy, ta có lẽ nên xuất hiện sau. Hơn nữa, ta có nắm chắc!

- Ta đồng ý thuyết pháp của Dương công... Dương huynh đệ.

Trần Thiên nhìn ánh mắt tự tin của Dương Thiên Lô, nàng là người đứng lên đầu tiên, tỏ vẻ ủng hộ Dương Thiên Lô. Bất quá, nha đầu kia thiếu chút nữa đã không kiềm được, ở trước mặt mọi người, kêu lên ba chữ Dương công công.

- Kỷ huynh, ta cũng cảm thấy Dương lão đệ nói rất có đạo lý. Hơn nữa, hắc hắc, không đối gạt các người, ta tin tưởng thực lực của Dương lão đệ, tuyệt sẽ không khiến các người thất vọng!

Kim Chính Thái cũng nói.

Rất nhanh, Kỷ Tiêu Vân, Trần Đình và những người đã biết Dương Thiên Lô tương đối lâu, đều nhao nhao biểu thị ủng hộ.

- Được rồi, vậy Dương huynh đệ, tự người nắm chắc thời cơ ra tay đi.

Mọi người, thảo luận xong, liền từng người trở về phòng của mình chuẩn bị chiến đấu.

Không giống khẩn trương như bọn người Kỷ Tiêu Lam, Dương Thiên Lô ngoại trừ có chút hưng phấn cũng không có cảm giác gicả, sau khi lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Phong Linh Nhi trở lại phòng, liền bắt đầu chỉ đạo Lăng Hi và Phong Linh Nhi tu luyện ‘Thái Cực’

Không thể không nói, Lăng Hi có thể tâm thần tương thông với Dương Thiên Lô, tốc độ tiến cảnh hơn xa so với Phong Linh Nhi, đương nhiên, quan trọng nhất là, cảnh giới bản thân của Lăng Hi cũng cao hơn Phong Linh Nhi hai cấp bậc, vô luận là năng lực lĩnh ngộ hay là thần niệm đều cường đại hơn nhiều so với Phong Linh Nhi.

Đêm nay, lúc Dương Thiên Lô kiểm nghiệm tiến cảnh tu luyện của hai người, Lăng Hi đã có thể khai mở nước, bất quá khe hở so với cổ tranh chỉ lớn hơn một chút, mà lại có hiện tượng nước sóng dập dềnh. Phong Linh Nhi cũng có thể tách nước sóng ra, bất quá...

Bi kịch chính là, khe hở được tách ra thật sự quá lớn, hơn nữa... Dưới tình huống không cẩn thận, bởi vì dẫn phát chấn động khálớn, nên đã kích nổi lên vô số hắc sắc thủy hoa, vì vậy bị kịch bắt đầu, thân thể mềm mại trần trụi của Phong Linh Nhi vậy mà lại lộ ra khỏi mặt nước trong tích tắc...

Loại tràng cảnh đặc sắc này, Dương Thiên Lô vô sỉ há có thể bỏ qua?

Vì vậy, lúc Phong Linh Nhi che thân thể lại trong tiếng hét chói tai, Dương Thiên Lô phát ra tiếng cười rất cao minh và hèn mọn bỉ ổi, mà ngay cả Lăng Hi cũng buồn cười nhìn cô gái ngốc Phong Linh Nhi này, phát ra tiếng cười duyên khanh khách.

Bất quá, Lăng Hi mới cười đáp một nửa, liền im bất lại, bởi vì Dương Thiên Lô vô sỉ vậy mà lại học theo bộ dạng của Phong Linh Nhi, nhẹ nhàng vỗ nước hồ trước người Lăng Hi một cái, hất trung mặt của Lăng Hi còn không nói, ngay cả thân thể của nàng cũng bạo lộ ra khỏi mặt nước, cho dù nàng mặc đạo bào, nhưng thân thể lại ướt sũng, quần áo dính sát vào người, kỳ thật so với Phong Linh Nhi trần trụi cũng không khác hơn chút nào!

446. Chương 460: Biển Cốc.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 460: Biến cố.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Huyền Hải khách sạn, trong phòng của Mạnh Phàm Huy, cũng đã tiến hành mật đàm dài đến một canh giờ. Bất quá người nói chuyện chủ yếu lại không phải là Mạnh Phàm Huy, mà là Kẻ đa mưu Khương Nhất Lang!

- Ý là mặc kệ hắn?

- Không sai! Mạnh huynh, hiện giờ chúng ta là năm người, mà bọn hắn chỉ có bốn người. Thực lực của tên tiểu tử kia... Nói thật, tuy rằng biểu hiện thường thường, cũng không có chỗ nào đặc biệt cường hãn, nhưng các người ngẫm lại xem, người của chúng ta thua trên tay hắn đã có bao nhiêu? Nhất là trận chiến giữa Vũ huynh và hắn, đủ để chứng minh, người này chẳng những che giấu thực lực, hơn nữa còn phi thường giỏi về tâm kế, dẫn dắt Vũ huynh từng bước một rơi vào cạm bẫy của hắn! Mà mấy ngày nay, thông qua ta quan sát thì càng thấy được hắn... Thâm bất khả trắc!

- Không được! Khương huynh đệ, lần này vô luận cũng không thể nghe người được, nếu ta không tẩm quất hắn một trận, thì sao xả nổi nợ ác khí này? Huống chi hắn bức Vũ huynh đệ đến mức phải tự bạo nhục thân, chúng ta cứ vậy mà cho qua sao?

Mạnh Phàm Quang tức giận nói

- Câm miệng!

Mạnh Phàm Huy lập tức quát bảo ngưng lại với Mạnh Phàm Quang:

- Khương huynh đệ, người nói!

Mạnh Phàm Quang phiền muộn dị thường, nhưng hắn lớn lên từ nhỏ với đại ca Mạnh Phàm Huy này, hắn không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ người đại ca này, nên chỉ có thể ghen tỵ ngồi một chỗ, sinh hờn dỗi.

- Quân tử báo thù, mười năm không muộn. Sau này tính sổ cũng không muộn! Mạnh huynh đệ, hiện giờ chúng ta phải lấy đại cục làm trọng! Nếu như ta đoán không lầm, tiểu tử kia không chỉ che giấu thực lực với chúng ta, mà ngay cả bọn người Kỷ Tiêu Lam cũng không rõ ràng lắm. Cho nên, cuộc chiến ngày mai, Kỷ Tiêu Lam rất có thể sẽ dễ dàng khiêu chiến trước tiên. Nếu như hắn thất bại, thì đương nhiên rất tốt, còn nếu thắng, chúng ta liền bỏ mặc! Để cho những tu luyện giả khác khiêu chiến đi, cho dù hắn thắng liên tiếp mười tràng thì thế nào? Dù sao cũng không ảnh hưởng đến so đấu giữa chúng ta và tam đại gia tộc! Chúng ta nhiều nhất chỉ thua một người thôi, còn bốn người, tam đại gia tộc cũng chỉ có bốn người, mà thực lực của Mạnh huynh và Long tiểu tử ta tin rằng giành được thắng lợi, khẳng định không có vấn đề!

- Tốt, quyết định như vậy đi! Hết thấy bố trí của chiến đấu ngày mai, thống nhất do Khương huynh đệ đến an bài! Chúng ta dù là ai cũng đều phải tuân theo, Phàm Quang, đã nghe được chưa?

- Đã nghe

Phàm Quang phiền muộn nói.

...

Ngày thứ hai.

Lúc khu lôi đài vừa mở ra, vô số tu luyện giả đã chen chúc mà vào. Tuyệt đại đa số tu luyện giả đều trực tiếp xông đến tầng thứ 10, lôi đài trung ương!

Hôm nay, chính là quyết đấu đỉnh phong !

Đệ tử của ngũ đại gia tộc, Dương Thiên Lôi ngang trời xuất thế, đã trở thành đối tượng chú ý của tất cả tu luyện giả trong vài ngày ngay, bất quá, chín tầng trước còn may, dù sao đệ tử của ngũ đại gia tộc sẽ không mất đối mặt khai chiến. Nhưng hôm nay lại khác, bởi vì hôm nay đệ tử của ngũ đại gia tộc sẽ chính diện quyết đấu!

Không hề nghi ngờ, chiến đấu hôm nay, chính là việc trong đại chưa từng có ở tinh cầu Số 1 trong mấy trăm năm nay.

Quyết đấu đỉnh phong chính thức!

Cũng là chiến đấu mà vô số tu luyện giả mong chờ nhất!

Cho nên, khu lôi đài mới mở ra ngắn ngủi vài phút đồng hồ, chung quanh lôi đài trung ương đã chật kín người, hơn nữa theo thời gian trôi qua, nhân số trở nên ngày càng nhiều. Rất nhiều tu luyện giả có nhiệm vụ khiêu chiến tại thân, đều đi đến khu vực trước lôi đài trung ương, bởi vì bọn hắn không muốn bỏ qua trận chiến thiên cổ khó gặp này!

Loại tình hình này, cũng làm cho hơn trăm tên tu luyện giả tấn cấp đến tầng mười tinh thần vô cùng phấn chấn, chiến ý ngang nhiên, bởi vì vô luận thắng thua, chỉ cần bọn hắn chiến đấu hôm nay, tên của bọn hắn sẽ được tất cả tu luyện giả nhớ kĩ. Đây là cơ hội tuyệt hảo để bọn hắn dương danh lập vạn! Nếu như có thể may mắn hơn chút thì... càng không phải nói nữa!

Rất cục khi còn cách thời điểm bắt đầu chiến đấu 10' đồng hồ, đệ tử của ngũ đại gia tộc nhao nhao xuất hiện, mà tên Dương Thiên Lô này, dưới ánh nhìn của vạn chúng, vẫn bị Phong Linh Nhi và Trần Thiển thân mật khoát vai, trên mặt mang theo một tia mỉm cười đắc chí!

Ngay lúc trận đấu bắt đầu, một gã tu luyện giả hồ tộc hôm qua thắng liên tiếp sáu tràng trực tiếp bước lên lôi đài.

Bất quá đệ tử của ngũ đại gia tộc, cũng không cạnh tranh lên đài, mà là cùng đợi, bởi vì ai cũng không muốn lãng phí pháp lực và thần niệm, dù sao có thể tấn cấp đến tầng 10 thì không có ai là kẻ yếu cả. Đệ tử của ngũ đại gia tộc tuy rằng mạnh hơn một bậc, nhưng cũng không có ưu thế tuyệt đối, dù là ai cũng không thể cam đoan sau khi chiến đấu có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh phong. Kỷ Tiêu Lam, Mạnh Phàm Huy mặc dù có thực lực như vậy, nhưng bọn hắn tuyệt đối sẽ không giành lên đài trước.

Cho nên, chỉ có thể đợi sau khi có một gã tu luyện giả thắng liên tiếp mười tràng, hai phe phái trong ngũ đại gia tộc đồng thời gặt hái hai gã tuyển thủ, chỉ có vậy mới được xem là bắt đầu công bằng nhất.

Bất quá, đợi đến nửa canh giờ, tên hồ tộc kia lại bị kịch thua ở trận thứ mười, bị một gã tuyển thủ thực lực cường hãn đào thải.

Trận đấu lại lần nữa bắt đầu

- ần. Ta nghe lời người. Chỉ là... Cứ như vậy thua, ta, ta rất khổ sở. . .

Trần Thiển thần sắc xoắn xuýt nói, bắt quá ánh mắt nhìn Dương Thiên Lô lại hàm tình mạch mạch. . .

Tiếng nói của hai người rất nhỏ, nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa

Nhưng Khương Nhất Lang lại nghe được rành mạch, nhìn Dương Thiên Lô và Trần Thiển ôm nhau, ánh mắt lại thâm tình tràn ngập quan tâm, gia hỏa được xưng là Kẻ đa mưu này, bỗng nhiên hiện lên một tia kinh hãi, nội tâm thầm nghĩ: Thì ra là thế”

Đúng lúc này. Khương Nhất Lang đã hoàn toàn yên tâm nghi kỵ trong lòng. Trên mặt dào dạt ra một cổ tự tin, mỉm cười nói:

- Chúng ta thắng. Bọn hắc đã bỏ đi rồi, chẳng qua là đang vùng vẫy giấy chết thôi!

Thần niệm của Dương Thiên Lô cũng đang thủy chung lưu ý Mạnh Phàm Huy và Khương Nhất Lang nhìn như vô cùng âm hiểm, đúng lúc này trong hai tròng mắt lại hiện lên vẻ mỉm cười không thể phát giác. Tình huống hắc lo lắng, có lẽ sẽ không xảy ra.

Bởi vì, phương án mà Dương Thiên Lô thương định với hai người Kỷ Tiêu Lam, Trần Thiển tồn tại một lỗ thủng rất lớn. Nếu như đối phương nhìn thấu điểm sơ hở này thì dù thực lực của Dương Thiên Lô có mạnh hơn nữa, thì thắng lợi lần này cũng sẽ thuộc về đối phương.

Thử nghĩ một chút, nếu như Mạnh Phàm Quang chiến bại, người lên sân khấu không phải là Long Vi Vi mà là Mạnh Phàm Huy thì sẽ là kết quả gì?

Mạnh Phàm Huy tất nhiên có thể chiến thắng Kỷ Tiêu Lam, nhưng ai có thể thắng hắc? Trần Thiển căn bản không có thực lực đó, chỉ có Dương Thiên Lô lên sân khấu, mới có thể ngăn cản đối phương thắng liền mười tràng. Nhưng Dương Thiên Lô lên sân khấu, dù có đánh bại Mạnh Phàm Huy, thì người ta vẫn còn có Long Vi Vi chưa xuất hiện. Long Vi Vi làm gì phải để ý đến Dương Thiên Lô? Cứ để cho hắc giành được mười tràng thắng lợi rồi tự động xuống đài, khi đó. Long Vi Vi lại lên đài, ai có thể kháng cự? Trần Thiển đi lên, cũng không thể nào ngăn cản sự thắng lợi của đối phương được!

Kỷ Tiêu Lam, người mạnh nhất của tam đại gia tộc, lúc trọng tài vừa ra lệnh một tiếng, liền trực tiếp triển lộ ra thực lực chân chính!

Pháp lực vô cùng bàng bạc, thần niệm cường hãn kinh người, cùng với tuyệt học chiêu bài của Kỷ gia - Bất Tử Thần Công rốt cục cũng xuất hiện trước mắt mọi người!

Kỷ Tiêu Lam phong thần tuần lãng, da thịt cả người vậy mà biến thành màu vàng, giống như là kim nhân được đúc từ hoàng kim. Vậy mà tản ra đạo đạo kim mang mãnh liệt!

Rõ ràng là Bất Tử Thần Công tầng thứ ba, Bách luyện Kim Thân!

Bất Tử Thần Công, cảnh giới cao nhất, chính là Nhục Thân Bất Diệt, dù lực phủ ngũ tạng có bị chấn thành bột phấn, chỉ cần thần niệm vẫn còn, liền có thể tụ lại chân thân một lần nữa. Đây là chỗ đáng sợ chính thức của Kỷ gia, cũng là vốn để Kỷ gia đặt chân ở Vô Cực Tinh Vực

- Bành bành bành. . .

Trong chốc lát, trăm ngàn đạo quyền ảnh cực lớn màu vàng, một trọng tiếp một trọng, một quyền mạnh hơn một quyền mà đánh về phía Mạnh Phàm Quang!

Mạnh Phàm Quang tuy rằng cuồng vọng tự đại, cũng tràn ngập chiến ý cường đại, đó là vì hắc cho rằng Dương Thiên Lô hoặc là Trần Thiển sẽ lên sân khấu, nhưng lại không nghĩ đến lên sân khấu lại là người cường đại nhất của đối phương - Kỷ Tiêu Lam!

Loại tình huống hoàn toàn bất ngờ này, trực tiếp khiến cho lòng tin cường đại của Mạnh Phàm Quang nhân phải dả kích cực lớn. Bởi vì, lúc này tuy rằng thực lực của hắc tăng vọt, nhưng cũng không có nghĩa là có thể chiến thắng Kỷ Tiêu Lam. Bởi vì hắc rất rõ sự cường đại và thiên phú của Kỷ Tiêu Lam, ngoại trừ đại ca hắc Mạnh Phàm Huy ra, bên phía bọn hắc, dù là Long Vi Vi thực lực đã tăng vọt có lên sân khấu, cũng mơ tưởng giành được thắng lợi!

Loại sợ hãi từ sâu trong nội tâm này, khiến cho hắn ngay từ đầu đã lâm vào trạng thái bị động, nhưng huyết mạch Viễn Cổ Bửu Mông khiến hắn cắn răng, liều chết chống cự lấy, dù có bại, hắn cũng phải oanh oanh liệt liệt chiến một trận!

Đây có thể là cuộc chiến đấu cuối cùng của hắn, cho dù thế nào thì hắn cũng phải phát huy ra thực lực cường hãn nhất của bản thân!

- NGAO!

Mạnh Phàm Quang phát ra một tiếng gầm rú như dã thú, giống như là đang nổi giận, phát huy lực lượng thân thể biến thái đến cực hạn, cùng lúc đó, nắm đầm cực lớn ngưng tụ thành từng đạo đại khai đại hợp, thần thông tràn ngập cuồng dã và khí tức bực hân, dùng công đối công, va chạm với Kỷ Tiêu Lam!

Thời gian trôi qua từng phút giây, cuộc chiến của hai người trở nên càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng khủng bố, mà sau khi Dương Thiên Lôi tại yên lòng, cũng sáp nhập toàn bộ tâm thần vào trong chiến đấu của hai người, cảm ứng thần thông pháp thuật của từng người.

Nhưng đúng lúc này, ở chỗ sâu trong óc Dương Thiên Lôi bỗng nhiên truyền đến một hồi chấn động!

Dương Thiên Lôi cả kinh, vô luận thế nào hắn cũng không tưởng tượng được, vào đúng lúc này lại truyền đến loại chấn động quen thuộc này, bởi vì chấn động quen thuộc này, đúng là ấn ký của mẹ hắn - Kỷ Nhạ Yên lưu lại trong cơ thể hắn.

- Mẹ?

Dương Thiên Lôi cường chết tâm thần kích động, tận lực bảo trì cho thần sắc tự nhiên, trong đầu nói ra.

- Thiên Lôi, tuyệt học mẹ lưu lại trong đầu ngươi, đã tu luyện chưa?

Thanh âm phiêu miểu của Kỷ Nhạ Yên rõ ràng vang lên trong óc Dương Thiên Lôi.

- Tu luyện rồi, đã sớm nắm giữ. Mẹ, Tử Hàm các nàng, có khỏe không?

Dương Thiên Lôi không thể chờ được nữa mà hỏi, tuy rằng mới tách ra với chúng nữ không bao lâu, nhưng không hề nghi ngờ, chúng nữ vẫn là lo lắng lớn nhất trong lòng hắn. Hắn quả thật háo sắc, nhưng là đối với nữ nhân của mình, hắn không hề có mối nối cũ, trái lại, từng người các nàng, đều thường xuyên hiện ra trong đầu của hắn, tuy rằng nhiều là tránh cảnh không dành cho trẻ con, nhưng hơn nữa là sự tưởng niệm phát ra từ nội tâm với chúng nữa.

- Các nàng rất tốt, ngươi không cần phải lo lắng. Hiện giờ mẹ tìm ngươi là có chuyện muốn nói.

- Nha. . . Mẹ, ngươi hẳn là muốn nói chuyện của bọn Kỷ Tiêu Lam sao?

Dương Thiên Lôi nói.

Ngay từ đầu lúc gặp được bọn người Kỷ Tiêu Lam, Dương Thiên Lôi đã mơ hồ đoán được, mẹ của hắn sở dĩ hữu ý vô ý để hắn đến Hỗn Loạn Tinh Vực tuyệt không chỉ đơn giản là để cho hắn lịch luyện. Mà lúc này, mẫu thân bỗng nhiên xuất hiện, lại càng khẳng định điều đó.

- "ân. Bất quá biểu hiện của ngươi vẫn khiến mẹ ngoài ý muốn, mẹ thật không ngờ ngươi sẽ đi đến được bước này, mặc dù là. . .

Kỷ Nhạ Yên nói đến chỗ này bỗng nhiên ngừng lại, trực tiếp chuyển chủ đề, nói:

Thiên Lôi, chiến đấu tiếp theo, hãy thi triển ra tuyệt học mà mẹ truyền cho ngươi đi, đó là Tuyệt học Kỷ gia! Nếu như bọn người Kỷ Tiêu Lam có hỏi, thì ngươi cứ nói là được một vị cao nhân truyền thụ, không cần nói là mẹ, cũng không được nhắc tới mẹ, biết không?

448. Chương 462: Lộ Ra Về Yếu, Chấn Kinh Thủ Thắng!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 462: Lộ ra vẻ yếu, chấn kinh thủ thắng!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Rõ rồi. Mẹ. . . Người có phải có gì khổ tâm hay không?

- Người đừng quan tâm nhiều như vậy, hết thấy chờ sau khi người bước chân vào Chân Thần Cảnh hẳn nói. Tốt rồi, mẹ đi đây...

Kỷ Nhạ Yên có chút sững sốt một chút rồi nói tiếp. Nói xong liền trực tiếp thối lui khỏi óc Dương Thiên Lôi.

Thần niệm trao đổi chỉ là chuyện tình trong nháy mắt, mọi người căn bản không lưu ý đến sự khác thường của Dương Thiên Lôi, bất quá, sau khi thần thức của Kỷ Nhạ Yên rời đi, Dương Thiên Lôi lại nhú mày, rất nhanh hẳn liền minh bạch ý tứ chân chính của Kỷ Nhạ Yên.

Dùng Tuyệt học Kỷ gia đánh bại Mạnh Phàm Huy, việc này có nghĩa gì?

Nếu như Dương Thiên Lôi chỉ dùng thân phận người trợ quyền chiến thắng Mạnh Phàm Huy, sau đó để cho Trần Thiên đấu những trận kế tiếp, dành được thắng lợi cuối cùng nhất thì mặc dù thắng, thực lực chính thể của mười hai tên đệ tử tam đại gia tộc ở trong mắt mọi người, vẫn là thua bởi Mạnh gia và Long gia.

Nhưng nếu như Dương Thiên Lôi thi triển ra Kỷ gia tuyệt học thì... có thể nói rõ ràng cho tất cả mọi người, hẳn không chỉ là người trợ quyền, thân phận thật sự có quan hệ với Kỷ gia, cho dù mọi người suy đoán thế nào, thì cũng sẽ nghĩ đến việc có quan hệ với Kỷ gia!

Loại kết quả này có sự khác nhau rất lớn. Ít nhất có thể khiến cho tất cả mọi người rõ, Kỷ gia cũng không phải là dựa vào một người trợ quyền mới có thể giành được thắng lợi, thậm chí tuyệt đại đa số mọi người sẽ cho rằng, Dương Thiên Lôi, vốn là một quân cờ ẩn mà Kỷ gia ẩn dấu!

“Bất Tử Thần Công, ca bề ngoài có vẻ như đã tu luyện đến tầng thứ tư rồi. . . Rốt cục cũng có thể thi triển!” Dương Thiên Lôi thầm nghĩ trong lòng, đúng lúc này, hẳn đã không còn bất kỳ áp lực nào nữa. Bởi vì, cho dù hẳn chưa bao giờ thi triển ra Bất Tử Thần Công khi chiến đấu với người khác, nhưng hẳn vẫn rất rõ ràng sự cường đại của Bất Tử Thần Công, chỉ là, đây là một trong những chiêu bài tuyệt học của Kỷ gia, không có sự cho phép của Kỷ Nhạ Yên, hẳn không thể nào thi triển được, nếu không sẽ bại lộ thân phận của hẳn.

Nhưng hiện tại, đã nhận được sự cho phép của mẫu thân, vậy thì hẳn không cần phải cố kỵ!

- NGAO –!

Đúng lúc này, Mạnh Phàm Quang trên lôi đài bỗng nhiên phát ra một tiếng gào thét như dã thú, hẳn ngưng tụ lực lượng toàn thân, dưới sự áp chế hoàn toàn của Kỷ Tiêu Lam, rốt cục cũng xuất ra công kích cường đại nhất, trong chốc lát, năng lượng của cả sáu tinh cầu bắt đầu dùng một tốc độ kinh người hội tụ tới hẳn, pháp lực như núi như biển khiến thân thể của hẳn cao lớn lên, bành trướng lên một vòng, loại bành trướng này hoàn toàn là do pháp lực trong cơ thể quá mức hùng hồn gây nên!

Mà hai tay của hẳn, thì ngưng kết trước người đạo đạo thủ ấn cuồng bạo nhìn như đơn giản, nhưng lại ẩn chứa sự ảo diệu thích hợp nhất với hậu duệ Bỉ Mông, lúc năng lượng ngưng tụ đến mức hẳn không thể nào thừa nhận được nữa, Mạnh Phàm Quang đột nhiên đâm ra hai đâm!

Trong chốc lát, một cột sáng theo phương hướng của quyền ngưng tụ thành một cây trường thương sáng chói!

Mang theo Thiên Uy bàng bạc, đột nhiên đâm về Kỷ Tiêu Lam!

Kỷ Tiêu Lam tựa hồ đã sớm biết rõ đối phương sẽ xuất ra một kích hung hãn như thế, quanh thân đồng thời mở ra lực lượng tinh cầu, vận chuyển Bất Tử Thần Công đến cực hạn, quát nhẹ một tiếng, hai tay đồng thời kết xuất thủ ấn phức tạp cường đại, đột nhiên đánh ra!

- Rầm rầm rầm. . .

Trong nháy mắt lúc hai cổ lực lượng vô cùng kinh khủng tiếp xúc với nhau, toàn bộ trên lôi đài vang lên tiếng nổ mạnh khủng bố, mặt đất lôi đài vô cùng cứng rắn dưới cổ năng lượng này, vậy mà lại tán loạn đá vụn, trường thương cực lớn của Mạnh Phàm Quang không ngờ bị đứt gãy từng khúc, bị kiếm quang khủng bố do Kỷ Tiêu Lam phát ra, từng bước bức gần, tuy rằng gian nan, nhưng cuối cùng vẫn xé rách đầu trường thương, đánh lên người Mạnh Phàm Quang!

- PHỐC!

Thân thể khổng lồ của Mạnh Phàm Quang đột nhiên phun ra một dải máu tươi, bay ngược mà ra, thẳng đến khi đụng vào kết giới, mới rơi xuống trên mặt đất!

Hắn thất bại.

Bởi vì một kích kia đã ngưng tụ toàn bộ thần niệm và pháp lực của hắn! Pháp lực có thể bổ xung liên tục không ngừng, nhưng thần niệm đã tiêu hao hết! Mà Kỷ Tiêu Lam tuy rằng sắc mặt tái nhợt, tinh khí thần suy yếu, hiển nhiên cũng đã tiêu hao cực lớn, nhưng vẫn hiên ngang mà đứng, ánh mắt kiên định, tản mát ra chiến ý cường đại!

- Vô Cực Tinh Vực, Kỷ Tiêu Lam thắng!

Lúc trọng tài tuyên bố kết quả xong, Kỷ Tiêu Lam không chút do dự, quanh thân bỗng nhiên tản mát ra ngân quang sáng chói, trực tiếp tiến nhập vào trong trạng thái tu luyện. Hắn biết rõ, trận chiến tiếp theo sẽ càng thêm gian nan, chỉ có ở vào trạng thái đỉnh phong, hắn mới có sáu thành phần thắng! Đây là nhiệm vụ mà hắn phải hoàn thành!

Quả nhiên, sau khi Kỷ Tiêu Lam khởi động ngân sắc nhuyễn giáp mà Dương Thiên Lôi tạm thời cho mượn, lập tức trong nội tâm kinh hãi. Thời không pháp tắc một ngày bằng ba năm, mặc dù là đệ tử của Kỷ gia, hắn cũng không dám tưởng tượng tới, bởi vì hắn biết rõ, ngân sắc nhuyễn giáp nhìn như bình thường này, vậy mà cơ hồ được hoàn toàn luyện hóa từ Thiên Tinh Thạch cực kì trân quý trong tu luyện giới!

Bất quá, đối với sự thắng lợi của Kỷ Tiêu Lam, trên mặt của đệ tử cũng không có bất kì thần sắc vui mừng nào cả, bộ dạng của tất cả bọn hắn, giống như đã biết trước kết quả cuối cùng của trận đấu vậy.

Lúc trọng tài mở ra lỗ khám, Long Vi Vi, đệ nhất cao thủ trong số sáu người lần này của Long gia, trong lóe lắt liền phóng thân phẫn tạp vào lỗ khám, giành được tư cách khiêu chiến!

Tâm thần đang căng thẳng của Dương Thiên Lôi cũng triệt để yên tĩnh lại, bất quá, biểu lộ ngưng trọng xám xịt trên mặt, cũng không có cải biến, bởi vì trước khi Kỷ Tiêu Lam thì hắn không muốn trong nội tâm đối phương có bất kì sự chuẩn bị nào! Nếu không, sau khi biến rõ chân tướng, Long Vi Vi nói không chừng sẽ bạo phát, vậy chỉ khiến áp lực của Kỷ Tiêu Lam tăng lên mà thôi!

Chỉ khi nào Kỷ Tiêu Lam chính thức thắng được, đó mới là lúc thật sự yên tâm!

Mà Trần Thiên và những người cũng thở phào một hơi. Vô luận kết cục như thế nào, ít nhất bọn hắn cũng đã cố hết sức, tiến gần thêm một bước. Hiện giờ tất cả mọi người đã rõ ý định của Dương Thiên Lôi, hơn nữa, bọn hắn còn phối hợp với Dương Thiên Lôi để diễn kịch.

Diễn kịch, không tệ. giả hỏa vô sỉ và khôn khéo Dương Thiên Lôi này, lại lần nữa cùng diễn trò với bọn người Trần Thiên, cũng đã thành công lừa gạt Kẻ đa mưu Khương Nhất Lang!

- Mạnh huynh, nói không chừng, không cần người xuất hiện, chúng ta cũng sẽ giành được thắng lợi của cuộc chiến đấu này. Ha ha. . .

Khương Nhất Lang mỉm cười, tràn ngập tự tin nói. Kỷ Tiêu Lam vừa rồi tiêu hao thần niệm, bọn hắn trông thấy rất rõ ràng, mặc dù Kỷ Tiêu Lam là thiên tài, lại ở trong thời không pháp tắc nhưng cũng đừng mơ tưởng đến việc khôi phục đến trạng thái đỉnh phong. Cho nên, Long Vi Vi rất có thể sẽ giành được thắng lợi trong trận đấu này.

- Ha ha. Lần này may mắn có Khương huynh đệ cùng với chư vị trợ giúp. Đợi đến khi thi đấu xong, Mạnh gia chúng ta và Long gia tất có thâm tạ!

Mạnh Phàm Huy khẽ cười nói. Tâm tình vô cùng nhẹ nhõm. Vô luận là Long Vi Vi thắng hay bại, hắn đều có lòng tin tuyệt đối giành được thắng lợi trong trận đấu này. Bởi vì đối phương đã buông tay, mà còn bị dọa cho sợ vỡ mật nữa

- Đâu có đâu có, với giao tình giữa chúng ta thì cũng đừng nói cái gì mà cảm tạ hay không cảm tạ.

Khương Nhất Lang khẽ cười nói.

. . .

Sau 15', Kỷ Tiêu Lam mang theo một tia khí tức suy yếu, xuất hiện trước mặt mọi người. Sắc mặt của hắn dĩ nhiên lại mang theo một tia tái nhợt, tuy rằng không rõ ràng, nhưng ở đây ai lại không biết, hắn, căn bản chưa khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, thậm chí còn tiêu hao nhiều hơn so với tưởng tượng của mọi người!

Thấy một màn như vậy, người của Mạnh gia và Long gia, đã không có bất kỳ lo lắng nào nữa, mà ngay cả Long Vi Vi đang trên lôi đài cũng có chút thở ra một hơi. Bởi vì Kỷ Tiêu Lam dưới trạng thái này mà muốn chiến thắng nàng là chuyện không thể nào.

Bất quá, bọn hắn cũng không biết, trong nội tâm Kỷ Tiêu Lam lúc này đang tràn ngập hưng phấn. Hắn chỉ là đang quán triệt cách nói "Kỳ địch dĩ nhược" của Dương Thiên Lô mà thôi, trên thực tế, hắn đã khôi phục tới trạng thái đỉnh phong, thậm chí khi còn chưa tới 15' hắn cũng đã hoàn toàn khôi phục.

Lúc trọng tài nói một câu "Trận đấu bắt đầu", Long Vi Vi không nói hai lời, trực tiếp hóa thành bản thể, càn kinh người hơn chính là, ngay cả chút trình diễn cũng không có, mở ra Long khẩu cực lớn phun ra công kích cường đại nhất của nàng!

- Thừa dịp ngươi bệnh, muốn mệnh ngươi!

Long Vi Vi muốn một chiêu kết thúc trận đấu này, tránh cho việc Kỷ Tiêu Lam sử ra công kích mạnh nhất khiến nàng chịu tổn thương.

Nhưng, khiến cho mọi người không thể tưởng tượng được chính là, Kỷ Tiêu Lam phảng phất đã sớm dự liệu được Long Vi Vi sẽ làm như vậy, không ngờ cũng trực tiếp tuôn ra công kích mạnh nhất!

Bất quá, đây không phải là chuyện kinh người nhất, mà kinh người nhất là công kích lần này của Kỷ Tiêu Lam vậy mà so với lúc ở trạng thái đỉnh phong, đối mặt với Mạnh Phàm Quang còn cường đại hơn rất nhiều!

Ngay lúc cảm ứng được khí tức của Kỷ Tiêu Lam, Long Vi Vi tâm thần cả kinh, nàng vốn đang bảo lưu lại một tia thần niệm và pháp lực, lập tức mở ra toàn bộ tất cả các tinh cầu, điên cuồng ngưng tụ năng lượng, nhưng mà. . . vì khinh địch, nên giờ khắc này, đã muộn! Cho dù thế nào, nàng cũng không kịp phát huy một kích mạnh nhất của mình đến cực hạn!

- Âm âm. . .

Lôi đài run rẩy, đá vụn bay tán loạn, trên khắp lôi đài khói bụi cuồn cuộn, năng lượng tàn phá bừa bãi, nương theo một tiếng hét thảm thiết của Long Vi Vi, bỗng nhiên biến thành tĩnh lặng.

Lúc khói bụi tan hết, Kỷ Tiêu Lam, ngang nhiên mà đứng! Mà Long thể khổng lồ của Long Vi Vi đã không còn ở đó nữa, vậy mà lại khôi phục thành hình người, nằm té trên mặt đất không nhúc nhích!

Một chiêu, một phút đồng hồ, Kỷ Tiêu Lam thắng!

Tất cả mọi người khiếp sợ mà mở to hai mắt nhìn!

Kể cả Mạnh gia, Long gia và Kẻ đa mưu Khương Nhất Lang đều mở to hai mắt nhìn.

Lúc trọng tài tuyên bố Kỷ Tiêu Lam thắng lợi, Kỷ Tiêu Lam lại lần nữa dứt khoát khởi động thời không pháp tắc, tin tưởng của hắn lúc này đã tăng lên gấp trăm lần, vì sự chủ quan của Long Vi Vi nên khiến hắn thắng vô cùng dứt khoát, thậm chí tiêu hao còn không bằng với khi chiến với Mạnh Phàm Quang. Việc này có nghĩa là hắn có thể ở vào trạng thái đỉnh phong đánh một trận với Mạnh Phàm Huy, đối thủ lớn nhất của hắn!

Tuy rằng tỷ lệ thắng rất nhỏ, nhưng hấn vẫn nắm chặt nhịp điệu của trận đấu!

- Không có khả năng. . . Kỷ Tiêu Lam sao lại. . . Khương huynh đệ, đây là chuyện gì? Vì sao, so với lúc đối mặt với Phạm Quang còn mạnh hơn? Chẳng lẽ hấn. . .

Biểu lộ thần sắc tự nhiên, nắm vững tất cả của Khương Nhất Lang đã không còn nữa, mà chuyển biến thành một vòng khiếp sợ, hấn phảng phất như không nghe được câu hỏi của Mạnh Phạm Huy, đột nhiên nhìn về phía Dương Thiên Lôi!

Mọi người cũng theo ánh mắt của Mạnh Phạm Huynh nhìn sang, lúc bọn hấn trông thấy biểu lộ trên mặt Dương Thiên Lôi, lại khiếp sợ mà phát hiện, Dương Thiên Lôi cũng đang nhìn bọn hấn!

Càng khiến bọn hấn khiếp sợ thậm chí hoảng sợ chính là, Dương Thiên Lôi vốn sắc mặt xám xịt, ánh mắt lúc này vậy mà lại mang theo một tia khiêu khích, khóa miệng của hấn hơi nhếch lên, lại lần nữa khôi phục tia cười tà chiều bãi, nhất là lúc nhìn về phía Khương Nhất Lang, ánh mắt của tên này, giống như đang nhìn một người ngu ngốc vậy. . .

- Bị lừa rồi. . . Ta. . . Ta vậy mà bị lừa rồi. . .

Ánh mắt của Khương Nhất Lang có chút ngốc trệ, đối với sự xem thường của Dương Thiên Lôi phảng phất như không trông thấy, ngơ ngác nói. Kể đa mưu, thiên phú của hấn cũng không phải quá kinh người, nhưng là tại địa vị tại Vô Cực Tinh Vực lại không thua bất cứ một đệ tử thiên tài của đại gia tộc nào, vì sao? Bởi vì hấn có một cái đầu so với bất kỳ một đệ tử nào đều khôn khéo hơn, bày mưu nghĩ kế, quyết định thắng bại sau cùng, chưa bao giờ cúi đầu cúi đầu với người nào về mặt mưu kế cả!

Nhưng hôm nay, hấn vậy mà thất bại. . . Hơn nữa còn bị đối phương lừa gạt triệt để như thế!

Thấy ánh mắt của Khương Nhất Lang nhìn về phía Dương Thiên Lôi, đúng lúc này, Mạnh Phạm Huy đã minh bạch xảy ra chuyện gì rồi. Thần sắc trên mặt hấn, bỗng nhiên hiện lên một tia âm lãnh, lạnh lùng đưa mắt liếc nhìn Dương Thiên Lôi, thân hình nhoáng một cái, liền đi tới phụ cận lôi đài.

- Hừ, mưu trí. . . Mưu trí có thể quyết định thắng lợi sao? Hôm nay, ta liền để cho các người kiến thức được, trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy âm mưu quỷ kế, đều không chịu nổi một kích!

Mạnh Phạm Huy trong nội tâm lạnh lùng nói. Một đạo quang mang lóe lên, nhanh như thiểm điện.

Kỷ Tiêu Lam biểu hiện kinh người thì đã sao? Lão tử có thể đánh gục Kỷ Tiêu Lam! Dương Thiên Lôi đã lừa gạt Kể đa mưu Khương Nhất Lang thì thế nào? Không có thực lực tuyệt đối, chẳng lẽ hấn và Trần Thiên còn có thể ngăn cản bước chân của lão tử tiến đến thắng lợi cuối cùng sao? Thân hình bư hấn cao lớn của Mạnh Phạm Huy, đột nhiên bước lên lôi đài, quanh thân tản ra chiến ý cường đại, gào thét trong lòng.

449. Chương 463: Huyết Mạch Thức Tỉnh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 463: Huyết mạch thức tỉnh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chiến!

Hấn muốn dựa vào thực lực của mình, giành được thắng lợi cuối cùng!

Không ai có thể ngăn cản sự thắng lợi của hấn!

Chiến ý cường đại, khiến Mạnh Phạm Huy triệt để thiêu đốt lên huyết mạch Viễn Cổ Bì Mông chảy xuôi trong cơ thể, vào thời khắc này lại triệt để thức tỉnh! Một cỗ khí diễm cuồng bạo ngập trời, vây mà từ trên

người hần bay vút lên không, chiến đấu còn chưa bắt đầu, khí tức của hần, không ngờ lại không thể khổng chế mà tăng vọt!

Không ai biết xảy ra chuyện gì, nhưng lúc đệ tử Mạnh gia thấy một màn như vậy, ánh mắt của mọi người đều trở nên nóng rực, trở nên hưng phấn, bọn hần rõ ràng cảm ứng được huyết mạch sôi trào trong cơ thể Mạnh Phàm Huy, rõ ràng cảm ứng được một cỗ khí tức cao khí khiến bọn hần phải cúi đầu!

Đó là sự thức tỉnh huyết mạch Viễn Cổ Bĩ Mông!

- Oanh -

Một tiếng vang thật lớn bỗng phát ra từ trên người Mạnh Phàm Huy, lỗ tai, lỗ mũi, con mắt, thậm chí mà mỗi một tác da thịt bên ngoài cơ thể, vậy mà đều phun trào ra từng đạo huyết vụ!

Răng rắc. . . Răng rắc. . .

Thanh âm không ngừng truyền ra từ cơ thể hần, hần lúc này dĩ nhiên nhắm mắt lại, cảm thụ biến đổi lớn trong cơ thể, trong nội tâm tràn đầy kinh hỉ và hưng phấn! Hần biết rõ, trận chiến đấu này đối với hần mà nói, đã không còn bất cứ ý nghĩa nào nữa, thắng lợi? Bằng vào thực lực vốn có của hần, đã đủ để giành thắng lợi rồi, huống chi là hiện tại? Việc khiến hần chính thức hưng phấn chính là, bắt đầu từ giờ khắc này, hần đã trở thành đệ tử thiên tài chính thức của gia tộc, mà không chỉ là đệ nhất nhân trong Thần Đạo lục cấp đỉnh phong chi cảnh!

- Huyết mạch Viễn Cổ Bĩ Mông thức tỉnh?

Lúc cảm ứng được khí tức khủng bố bỗng nhiên tản mát từ trên người Mạnh Phàm Huy, Trần Thiển rốt cục đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ, thấp giọng nói.

- Có ý gì?

Dương Thiên Lô cũng cảm nhận được dị biến trên người Mạnh Phàm Huy, hơn nữa còn cảm nhận được Mạnh Phàm Huy lúc này so với ban nãy mạnh hơn rất nhiều, nhưng lại không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Cho nên, sau khi nghe được thanh âm phảng phất như thì thào mà lại cực độ khiếp sợ của Trần Thiển, liền quay đầu nhìn Trần Thiển hỏi.

Trần Thiển có chút mờ mịt nhìn Dương Thiên Lô, sau khi ngốc trệ một lát, mới tràn ngập khiếp sợ và thất lạc nói:

- Mạnh gia. . . Là là một trong những chủng tộc cường hãn nhất thời Viễn Cổ, là hậu duệ của Bĩ Mông Tộc, trong huyết mạch của bọn hần, đều chảy xuôi huyết mạch của tổ tiên. Cũng không phải mỗi người đều có thể chính thức thức tỉnh. . . Nhưng. . . Một khi thức tỉnh, thực lực của bọn hần sẽ tăng vọt lên gấp mấy lần! Vô luận là nhục thân, thần niệm hay là thiên phú. . . Đều tăng lên một cách kinh người! Chúng ta. . . Chỉ sợ là. . .

Nghe được lời của Trần Thiển..., Dương Thiên Lô cũng nhíu mày, ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía Mạnh Phàm Huy.

Khí tức của Mạnh Phàm Huy vẫn đang điên cuồng tăng vọt, cường đại, đây là cảm giác duy nhất của Dương Thiên Lô!

Dương Thiên Lô vốn nắm chắc tất thắng, lúc này rốt cục cũng cảm nhận được một cỗ áp lực chưa từng có, chỉ dựa vào loại khí tức vô thức phát ra này, đã cường hãn đến tình cảnh như thế, nếu là khi chiến đấu chân chính, hần sẽ mạnh bao nhiêu?

Loại áp lực cực lớn này, trầm trọng mà đặt ở trên người Dương Thiên Lô, so với năm đó khi chỉ ở vào cảnh giới Tiên Thiên, biết được Thương Huyền Bác tấn cấp Thần Đạo còn lớn hơn gấp trăm nghìn lần, bởi vì lúc kia, hần còn có thời gian, còn có thể vì mục tiêu mà phấn đấu, mà bây giờ, hần căn bản không có thời gian!

Việc duy nhất hần có thể làm chỉ là chờ đợi trong một thời gian ngắn ngủi, liền phải bắt đầu chiến đấu!

Bất quá áp lực cực lớn, cũng không khiến Dương Thiên Lô nản chí, ngược lại còn khiến hần chính thức trở nên hưng phấn!

Chiến!

Nếu hần đã là người chủ đạo trong trận chiến này, vậy thì hần phải kiên trì đến một khắc cuối cùng, vô luận kết quả như thế nào, hần cũng phải phát huy ra toàn bộ thực lực của mình để chiến, tuyệt không thêthoả thua! Dù bạo lộ tất cả át chủ bài của mình cũng thế!

Sau 15', Kỳ Tiêu Lam đi ra từ trong trạng thái tu luyện, hần đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, thần sắc hưng phấn, quanh thân tản ra chiến ý vô cùng cường đại, chỉ là vẻ mặt này chỉ xuất hiện trong chốc lát, liền tràn ngập khiếp sợ nhìn về phía Mạnh Phàm Huy!

Mạnh Phàm Huy phảng phất mỗi một lỗ chân lông đều phun ra huyết dịch, lúc này dĩ nhiên đã hoàn thành thức tỉnh, nhưng huyết dịch đỏ tươi kia, đã ngưng kết trên mỗi một tắc da thịt của hần, nhất là thất khiếu của hần, thoát nhìn cực kỳ khủng bố, nhưng bên ngoài khủng bố này, căn bản cũng chẳng làm gì được Kỳ Tiêu Lam, chính thức khiến Kỳ Tiêu Lam khiếp sợ chính là khí tức của Mạnh Phàm Huy!

Cơ hồ trong nháy mắt, Kỳ Tiêu Lam liền minh bạch đã xảy ra chuyện gì!

Hần mang theo tin tưởng cao ngất mà xuất hiện, vốn tưởng rằng có thể oanh oanh liệt liệt đánh với Mạnh Phàm Huy một trận, nếu như chiến thắng, không thể nghi ngờ chính là kết cục hoàn mỹ nhất, bởi vì hần dựa vào lực lượng một người, liền hạ gục ba cao thủ của đối phương, đây là khái niệm gì?

Ngăn cơn sóng dữ, lại có thể hiển lộ rõ ràng sự cường đại của Kỳ gia!

Thế nhưng, giờ khắc này hần biết rõ, loại hy vọng vốn đã không lớn này, đã triệt để tan thành bọt nước!

Sau khi khẩu lệnh “Trận đấu bắt đầu” của trọng tài vang lên, Kỳ Tiêu Lam bắt buộc bản thân tĩnh tâm lại, sáp nhập vào trong chiến đấu!

Thế nhưng, đối mặt với công kích cuồng bạo mang tính thăm dò của Kỳ Tiêu Lam, thân ảnh bự hăn to lớn của Mạnh Phàm Huy vậy mà lại hoàn toàn không thấy, chỉ đơn thuần dựa vào lực lượng của nhục thân, liền âm âm xông về phía Kỳ Tiêu Lam!

Công kích của Kỳ Tiêu Lam, mỗi một đạo đều đánh trúng lên người Mạnh Phàm Huy, nhưng khi lấp tức tiếp xúc với thân thể Mạnh Phàm Huy, thân thể của hần sẽ tản mát ra một cỗ huyết quang màu đỏ tươi, phảng phất như thần thông bị động đến từ huyết mạch truyền thừa vậy, căn bản không cần Mạnh Phàm Huy vận dụng tâm thần, liền hoàn toàn ngăn trở công kích của Kỳ Tiêu Lam!

Chênh lệch!

Chênh lệch cực lớn!

Kỳ Tiêu Lam vừa rồi còn dữ dội mà đánh bại hai viên đại tướng của đối phương, trong suy nghĩ của mọi người dựng lên một hình tượng vô cùng cường đại, giờ phút này thoát nhìn lại yếu đuối như thế!

Tất cả mọi người rõ, không phải là Kỳ Tiêu Lam yếu, mà là Mạnh Phàm Huy quá mạnh mẽ!

Một chiêu, Mạnh Phàm Huy chỉ phát ra một chiêu đơn giản, liền bức bách khiến Kỳ Tiêu Lam không thể không thi triển ra công kích cường đại nhất để chống lại!

450. Chương 464: Khiếp Sợ, Dung Hợp Hoàn Mỹ!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 464: Khiếp sợ, dung hợp hoàn mỹ vừa 450 khiết b Mạivôê4s La-iả: F i MÀ B ư H ư

Tất cả mọi người nhìn Dương Thiên Lô ngay cả tóc, da thịt, con mắt, mỗi một tất, mỗi một tế bào đều đã trở thành kim hoàng sắc, cả người ngưng kết giống như một kim nhân, tràn ngập không thể tưởng tượng nổi.

Kỷ Tiêu Lam đã khôi phục một tia tu vị bắt đầu quan sát chiến đấu của hai người, càng khiếp sợ tột đỉnh!

‘Bất Tử Thần Công’ mà ngay cả hắn cũng chỉ mới tu luyện đến tầng ba Bách Luyện Kim Thân thôi, nhưng con mắt và tóc của Dương Thiên Lô đều là kim hoàng sắc, đây chính là cảnh giới mà chỉ tầng thứ tư ‘Ngưng Luyện Như Một’, khiến mỗi một tác trên thân thể đều ngưng tụ thành Kim Thân, mới có thể đạt được!

- Kỷ gia tuyệt học ‘Bất Tử Thần Công’? Người. . . Người là người Kỷ gia?

Mạnh Phàm Huy khiếp sợ hỏi thăm.

- Ta là ai, người còn không có tư cách biết rõ! Ra tay đi!

Trên khuôn mặt kim sắc của Dương Thiên Lô mang theo một tia khí tức lãnh ngạo, mà ngay cả thanh âm phát ra tựa hồ cũng mang theo một tia thanh âm kim loại, nhưng vào lúc này, lại lần nữa khiến tất cả mọi người, nhất là Trần Thiển Trần đại tiểu tử khiếp sợ chính là, trên người Dương Thiên Lô vậy mà tản mát ra ba động của Trần gia tuyệt học ‘Càn Khôn Như Ý Quyền’, từng đạo ba động trận pháp thần bí, rõ ràng xuất hiện quanh thân hắn, vô luận là Trần Thiển hay là đệ tử của ngũ đại gia tộc, đều cơ hồ có thể khẳng định được, đây tuyệt đối là ‘Càn Khôn Như Ý Quyền’ chính tông mà không phải là ‘Thái Cực’ cực kỳ tương tự với ‘Càn Khôn Như Ý Quyền’!

Nếu mẫu thân đã muốn hắn chơi trò thần bí, vậy thì hắn không ngại đùa lớn một chút!

Ngay lúc ba chữ “Ra tay đi” phát ra từ miệng Dương Thiên Lô, hắn dĩ nhiên lại nhẹ nhàng đánh ra một quyền, mây trôi nước chảy, như gió nhẹ phật liễu, nhưng lại khiến cho Trần Thiển mở to hai mắt nhìn!

Tuy rằng là cùng một chiêu thức, cùng trận pháp, cùng thần thông, nhưng Trần Thiển lại rõ ràng cảm ứng được, một quyền nhẹ nhàng này của Dương Thiên Lô, vô luận lĩnh ngộ đối với chân lý của Càn Khôn Như Ý Quyền hay là cảnh giới, năng đã không thể nào bì kịp nữa!

- Hừ, không nghĩ tới người lại che giấu sâu như thế, nhưng chỉ vậy đã muốn đánh bại lão tử sao? Nằm mơ! Không cần biết người là ai, Mạnh Phàm Huy ta đều phải đánh gục người! NGAO –!

Mạnh Phàm Huy tức giận nói, đồng thời lúc nói chuyện đột nhiên phát ra một tiếng gầm giận dữ, trong chớp lát, một lực đạo vô cùng cuồng bạo, liên nghiêng hướng một quyền nhẹ nhàng kia của Dương Thiên Lô!

Một cái một cùng cuồng bạo uy mãnh, một cái nhẹ nhàng phiêu dật vô song, hai người vậy mà đều lựa chọn thiếp thân chiến đấu, thần thông pháp tắc quanh thân đều ngưng tụ đến nhục thân, quyền quyền đối nhau, chưởng chưởng thiếp thân, không thể nghi ngờ, loại chiến đấu này chính là hung hiểm nhất, nhìn như là một trận đấu bình thường nhất giữa các Tinh Giả, nhưng uy năng ẩn chứa trong từng chiêu thức, cũng tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của mọi người!

451. Chương 465: Ngã!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 465: Ngã!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cái này. . . Đây là biến thái đến mức nào chứ ?

Ánh mắt Trần Thiển có chút ngây ngốc nhìn về phía Kỷ Tiêu Lam, vẻ mặt của Kỷ Tiêu Lam cũng đang ngốc trệ. Nhất là khi nhìn thấy thân ảnh vô cùng nhẹ nhàng của Dương Thiên Lô, trong nội tâm dù thế nào cũng nghĩ không thông.

ánh mắt của người Kỷ gia và người Trần gia cơ bản đều giống với Kỷ Tiêu Lam và Trần Thiến, bởi vì bọn hắn rất rõ ràng tính đặc biệt của hai loại thần thông cường hãn ‘Bất Tử Thần Công’ và ‘Càn Khôn Như Ý Quyền’

‘Bất Tử Thần Công’ chỉ cương chỉ dương, chỉ khi nào tu luyện đến tầng cao nhất, mới có thể dương cực sinh âm, âm dương viện trợ, thành tựu Bất Tử Chi Thân. Nhưng cho dù là khi ở tầng thứ 9 sơ cấp vẫn là công pháp chỉ cương chỉ dương như trước!

Mà ‘Càn Khôn Như Ý Quyền’ lại là công pháp chỉ âm chỉ nhu, tuy rằng ẩn chứa công kích tương đối mạnh mẽ, sắc bén, nhưng chân ý của nó lại là chỉ âm chỉ nhu, lấy nhu thắng cương.

Nhưng Dương Thiên Lô vậy mà đồng thời thi triển hai loại thần công này trên thân mình, lại hoàn mỹ không chút tỳ vết!

Đây là con mẹ nó khái niệm gì? Theo Kỷ Tiêu Lam và Trần Thiến thì tuyệt đối là chuyện không thể, nhưng giờ nó lại chân chính phát sinh trước mặt bọn họ!

Khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ của Phong Linh Nhi thấy một màn như vậy tựa hồ không có bao nhiêu khiếp sợ, mà lộ ra vẻ tràn đầy vui sướng và tự ngạo, nhất là khi chứng kiến nguyên một đám lộ ra vẻ khiếp sợ, Phong Linh Nhi càng cảm thấy vô cùng tự hào, hân, bất cứ lúc nào cũng mang đến kinh hỉ cho bất cứ người nào, bất luận cái gì tiếp xúc với hắn!

Hắn, chưa bao giờ khiến người tin tưởng vào hắn phải thất vọng!

Đây cũng là Dương Thiên Lô!

Mà Vũ Văn Tinh Diệu đứng trong đám người, vốn là cũng vì mà đổ mồ hôi lạnh, lúc này trên mặt cũng lóng lánh một tia hào quang kích động và hưng phấn!

Rầm rầm rầm. . .

Thân hình của Dương Thiên Lô và Mạnh Phàm Huy, khi thì nhanh như tia chớp, khi thì ngưng trọng như núi cao, cho dù công kích của Mạnh Phàm Huy một lần mạnh hơn một lần nhưng Dương Thiên Lô ngoại trừ một chiêu phát ra lúc đầu kia, tựa hồ vẫn một mực phòng thủ, hơn nữa lại hoàn toàn theo tiết tấu công kích của Mạnh Phàm Huy mà thay đổi thân ảnh của mình và quyền pháp, nhưng hắn thủ đến một giọt nước cũng không lọt, mây trôi nước chảy. . . Mà ngay ánh mắt của hắn, cũng tựa hồ như hòa vào một thể với quyền pháp!

Mạnh Phàm Huy quả thật rất mạnh, cường đại đến mức vượt qua dự đoán của Dương Thiên Lô, ngay cả Dương Thiên Lô cũng không nghĩ tới, thiếp thân chiến đấu như thế, mình dung hợp hai loại thần thông thành một thể đánh ra, vậy mà khi công kích của Mạnh Phàm Huy đến, vẫn căn bản không cách nào hoàn thủ, chỉ có thể phòng ngự.

Dương Thiên Lô tuy rằng nhìn như nhẹ nhõm, nhưng thực tế hắn đã dốc toàn lực, hơn nữa hoàn toàn dung nhập bản thân vào trong chiến đấu, nhưng dù vậy, giờ này khắc này, hắn cũng chỉ có thể khiến mình ở vào thế bất bại thôi, muốn thủ thắng chỉ dựa vào hai loại thần thông này hiển nhiên là không được!

Bất quá Dương Thiên Lô cũng không vội mà bắt đầu dốc sức liều mạng ngay bây giờ, bởi vì loại chiến đấu áp lực cường đại này, chính là thứ hắn chờ mong!

Mạnh Phàm Huy sau một lát chiến đấu cường bạo, thấy hắn bản không cách nào khiến Dương Thiên Lô bị thương, liền làm xong chuẩn bị ổn thỏa, cũng hoàn toàn sáp nhập bản thân vào loại chiến đấu tương đương này, hắn vừa mới thức tỉnh huyết mạch Bì Mông cũng cần một trận chiến lâm li vui sướng để thể ngộ biến hóa mới trong cơ thể!

Thời gian trôi qua từng phút giây, tất cả mọi người thấy vui vẻ thoải mái mà lại tràn đầy khiếp sợ.

Sau nửa canh giờ, rốt cục vẫn là Mạnh Phàm Huy không nhịn được trước, đột nhiên hét lớn một tiếng, tuôn ra một đạo công kích cường đại, sau khi đánh về phía công hướng Dương Thiên Lô, thân hình nhoáng một cái, trong chớp lát liền bay ra trăm trượng, sau khi trong tay hiện lên một đạo hào quang sáng chói, một cây trường thương cực lớn liền hiện ra!

Dương Thiên Lôi cũng phát ra một tiếng quát nhẹ, trong tay ngưng tụ thành một thành Cự Kiếm!

Hai người giống như đã ước định từ trước, đồng thời ra tay!

Trong chốc lát, huy kiếm xuất thương, kiếm quang huy hoàng và đạo đạo thương ảnh lập tức quần cùng một chỗ, tuôn ra tiếng oanh minh vô cùng khủng bố, chiến đấu của hai người, rốt cục thăng cấp!

Pháp lực bàng bạc khủng bố, trong chốc lát liền tàn sát bữa bãi toàn bộ lôi đài, thân ảnh tương đối gầy yếu kia của Dương Thiên Lôi, giờ khắc này vậy mà lại bư hãn dị thường, mỗi một kiếm chém ra, đều khiến Thiên địa biến sắc, ẩn chứa uy lực vô cùng khủng bố, rốt cục đã bắt đầu dùng công đối công với Mạnh Phàm Huy!

Trong nháy mắt, lại là nửa canh giờ!

Chiến đấu kỳ phùng địch thủ như thế, khiến cả hai người đều lâm li vui sướng, Mạnh Phàm Huy tuy rằng rất muốn lại tiếp tục, nhưng hắn không dò được hư thật của Dương Thiên Lôi lại biết, cho dù thế nào cũng không thể tiếp tục như vậy nữa, bởi vì thần niệm của hắn đã tiêu hao rất nhiều, nếu cứ tiếp tục đông dài thì... hắn không thể nào phát ra một kích cường đại nhất của bản thân được!

- NGAO -

Mạnh Phàm Huy đột nhiên gào thét lên như vũ bão phát bất ngờ, khí tức cả người, trong chốc lát liền điên cuồng tăng lên, chín khóa hắn không chế trong nháy mắt khai mở toàn bộ, Thiên địa lập tức lấy hắn làm hạch tâm mà bắt đầu run rẩy, pháp lực vô cùng vô tận điên cuồng tràn vào thân thể hắn, thân thể cao lớn kia của hắn, vậy mà lại dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được điên cuồng bành trướng lên, đến khi trọn vẹn bành trướng lên gấp hai lần thì hai chân Mạnh Phàm Huy đột nhiên đạp xuống một cái, một tiếng ầm vang, một cái hố sâu cực lớn hiện ra dưới chân hắn, cùng lúc đó, hắn khom bước xoáy eo, hai tay đột nhiên

một người liền có thể đánh bại Trần Thiến, chỉ cần trọng thương là đã có thể có được ban thưởng phong phú khó có thể tưởng tượng, dù tử chiến thì ban thưởng này cũng sẽ tới đúng chỗ, việc này liền có ý nghĩa, rất nhiều người biết rõ là bại, căn bản không dốc hết toàn lực, sau khi đạt được tin tức này, tất nhiên sẽ dốc toàn lực, chỉ cần có một tia khả năng, liền có thể giành được ban thưởng phong phú này! Nhất là dù chết cũng trao ban thưởng cho thân nhân, đệ tử, lại càng vô cùng ngoan độc.

Thế nhưng, chiêu thức âm hiểm như thế của Khương Nhất Lang, bọn người Kỷ Tiêu Lam lại không có bất kỳ biện pháp nào, chẳng lẽ hẳn cũng đi treo giải thưởng lớn, giải thưởng lớn mà chỉ cần tùy tiện ứng phó Trần Thiến, khiến Trần Thiến đạt được thắng lợi, thì đạt được? Cái này hoàn toàn không phải là một khái niệm với âm chiêu của Khương Nhất Lang, Khương Nhất Lang chỉ là kích thích để mọi người phát huy ra chiến lực cường đại nhất, mà Kỷ Tiêu Lam nếu làm như vậy thì... chỉ có thể khiến người khác đàm tiếu, thắng lợi này của hắn là mua được, mà không phải là dựa vào thực lực.

Nhưng đúng lúc này, Dương Thiên Lô đang nói chuyện phiếm với Vũ Văn Tinh Diệu lại chợt bắt đầu cười to... tiếng cười kia chói lất đã bao phủ toàn bộ tiếng nghị luận hưng phấn của mọi người, cũng khiến cho ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía hắn.

- Lợi hại, thật sự là lợi hại, ban thưởng phong phú như thế, không hổ là Mạnh gia và Long gia, ta thậm chí còn nghĩ đến việc đi lên đánh một trận đấy, mọi người yên tâm, cứ đi lên dốc sức liều mạng đi, ta đến giờ cũng không phải là người hay mang thù, thật sự, các ngươi nhất định phải tin tưởng!

- Ta có thể làm chứng, sư đệ ta chưa bao giờ mang thù! Nói đúng ra thì, sư đệ ta chưa bao giờ mang thù vượt quá một ngày. Đến tận giờ, sư đệ ta cũng không có thù gì có thể nhớ được. . .

Cô gái gốc Phong Linh Nhi bỗng nhiên vượt ngoài dự đoán của mọi người nói.

- Ủ, vẫn là sư tỷ hiểu rõ ta. Nói thật, ban thưởng phong phú như thế tuyệt đối so với mạng của mình còn trọng yếu hơn a, Ân, mặc dù hi sinh người một nhà, tất cả mọi người của một môn phái, so ra đều kém cái ban thưởng này a. . . Tiểu Thiến, người cần phải dụng tâm chiến đấu! Chúng ta phải dựa vào thực lực để thắng lợi, không thể giống như người khác, dùng những âm mưu quỷ kế ngu xuẩn cộng thêm náo loạn thế này, có biết không? Ân, người còn phải phân biệt rõ, vì luận bàn mà chiến và vì lợi ích mà chiến đấy, cũng không thể giết loạn người được, người xem ta, cho đến giờ cũng không giết một người! Chỉ là thu 80% phí tổn thôi, 80% tài sản có thể đổi được tánh mạng của mình, nhưng đang tiếc rất nhiều người đều không rõ nỗi khổ tâm của ta a. . .

Dương Thiên Lô trịnh trọng lại thường nói với Trần Thiến trên đài

Khuôn mặt nhỏ của Trần Thiến bỗng hồng lên, giả hỏa vô sỉ này cả tiểu Thiến cũng nói ra, nhưng lúc này, Trần Thiến lại quyết không thể phát tác, bởi vì nàng biết rõ, chiêu này của Khương Nhất Lang quá độc ác. Đại chiến bình thường, luận bàn không có bất cứ vấn đề gì, nhưng lại có không ít người muốn dùng tử vong để đổi lấy ban thưởng có thể cải biến vận mệnh gia tộc này cho gia tộc và hậu bối, như vậy, bọn hắn đi lên liền dùng thiêu đốt nguyên thần v.. v.. đấu pháp liều chết, ai có thể thừa nhận được?

Tất cả người khiêu chiến nhìn khuôn mặt tuy rằng mỉm cười nhưng lại khiến bọn họ toàn thân rét run của Dương Thiên Lô, nhất là khi con mắt của Dương Thiên Lô quét về phía bọn hắn, loại cảm giác giống như bị độc xà theo dõi này một số người ôm tâm tư liều chết cũng phải nhận được ban thưởng khi này, lập tức tỉnh táo lại.

“Ban thưởng phong phú như thế tuyệt đối so với mạng của mình còn trọng yếu hơn a, Ân, mặc dù hi sinh người một nhà, tất cả mọi người của một môn phái, so ra đều kém cái ban thưởng này a. . .” Nghĩ đến những lời này của Dương Thiên Lô càng khiến toàn thân rét run

Tuy rằng Dương Thiên Lô nói rất hiền ngang lăm liệt, nhưng tất cả mọi người đã hiểu, đó chính là uy hiếp mãnh liệt, nhưng lại tràn ngập chính nghĩa!

Luận bàn chiến đấu bình thường, không có vấn đề, nhưng nếu mà vì tham tài mà không tiếc bất cứ giá nào làm tổn thương tiểu Thiến của ta... vậy các ngươi cứ đợi lão tử đến trả thù gấp trăm nghìn lần đi!

Đến khi ánh mắt của Dương Thiên Lô cuối cùng cũng nhìn về phía Khương Nhất Lang, ánh mắt của hắn bỗng nhiên dần hiện ra hai đạo tinh quang bàng bạc, lấy tu vị của Khương Nhất Lang, vậy mà trong chớp

lát mặt sắc tái nhợt, “Bành bành bành” liên lùi lại mấy bước, khóe miệng mang theo một tia run rẩy:

- Người. . . Người. . .

- Kẻ đa mưu Khương Nhất Lang? Ở trước mặt lão tử, người chó má cũng không phải, tốt nhất là đừng để lão tử gặp lại người, cú!

453. Chương 467: Nhật Thần Giáo.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 467: Nhật Thần Giáo.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ah -

Sau khi một chữ “cút” lạnh lùng của Dương Thiên Lôi phát ra, Khương Nhất Lang bỗng nhiên miệng sùi bọt mép, trực tiếp ngã lún xuống đất, sau một lát, giống như nổ điên phát ra một tiếng hét thảm, hai tay ôm đầu, trực tiếp bay lên trời, kêu thảm ly khai, thậm chí chưa từng nhìn về phương hướng bọn người Mạnh Phàm Huy.

Tất cả mọi người đều bị một màn này làm sợ đến ngây người, đây là chuyện gì? Không người nào rõ, nhưng khi tất cả mọi người nhìn về phía Dương Thiên Lôi, gia hỏa vô sỉ này cũng bày ra bộ dạng kinh ngạc, phảng phất tự nhủ nói:

- Cái này con mẹ nó là thế nào chứ, ca chỉ hù dọa hần một câu, đã điên rồi sao?

Trong tất cả mọi người, vốn chỉ có Vô Tinh Hồn mới có thể nhìn ra một tia huyền cơ, nhưng tiếc là gia hỏa đây bị kịch bị mất đi nhục thân kia, đã được Mạnh Phàm Huy phái người đưa về Vô Cực Tinh Vực, thỉnh cao thủ trong gia tộc trở giúp hần cải tạo nhục thân rồi.

Kỳ thật, Dương Thiên Lôi cũng thật không nghĩ đến cỗ lực lượng kia lại có uy lực như thế. Dưới sự gia nhập của chín trăm ngàn sinh hồn, hơn nữa bị Lục Tự Chân Ngón siêu độ, đã khiến Dương Thiên Lôi hoàn toàn nắm được cách vận dụng của loại năng lượng mới này, hơn nữa còn nghĩ ra hiệu quả trực tiếp nhất của loại năng lượng này chính là ảnh hưởng đến tinh thần của địch nhân, nhưng cũng không phải là thi triển với ai cũng được, chỉ có người tâm trí không kiên định hơn mình, hơn nữa thần niệm không cường đại bằng mình, mới có thể phát ra. Về phần loại năng lượng mà Vô Tinh Hồn nắm giữ, căn bản không cách nào làm được. Bởi vì, Vô Tinh Hồn là khổng chế tà ác, cần phải hao phí cực lớn thần niệm của bản thân để không chế, do đó phát huy ra uy lực cường đại trong chiến đấu. Mà những sinh hồn bị Dương Thiên Lôi siêu độ, lại chính nghĩa, thành kính mà còn chịu toàn bộ sự điều khiển của Dương Thiên Lôi, căn bản không cần Dương Thiên Lôi phải hao phí bao nhiêu thần niệm, liền có thể phát huy ra uy lực khó có thể tưởng tượng được rồi.

Tâm thần công kích, công kích trực chỉ linh hồn lạc ấn!

Kẻ đa mưu Khương Nhất Lang, từ nay về sau phỏng chừng sẽ trở thành nhân sĩ não tàn chính thức rồi...

Trận đấu rốt cục chính thức bắt đầu.

Chỉ có đường đường chính chính chiến, không có không muốn sống mà liều.

Cuối cùng, Trần Thiên thuận lợi dành được danh hiệu tổng quán quân.

Người của Mạnh gia, Long gia vô cùng phiền muộn rời đi, ngay cả quay lại khách sạn cũng miễn đi. Mà bọn người Kỷ Tiêu Lam thì cao hứng bùng bùng vây quanh người Dương Thiên Lôi trở về Hồn Loạn khách sạn. Bọn người Kỷ Tiêu Lam và Trần Thiên mặc dù có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Dương Thiên Lôi, nhưng trông

thấy Vũ Văn Tinh Diệu đang ở đây, hơn nữa hai người tựa hồ đang có việc gấp, liền ước định với Dương Thiên Lô buổi tối đến quán rượu hảo hảo chúc mừng một đêm, sau đó mỗi người trở về phòng mình.

Dương Thiên Lô thì mang theo Phong Linh Nhi và Vũ Văn Tinh Diệu về tới gian phòng của hắn.

- Vũ Văn tiên bối, ngồi, thật không nghĩ tới có thể gặp người ở đây, ha ha! Tôi đây mua sắm sao?

Sau khi ba người vào phòng, Dương Thiên Lô khách khí nói với Vũ Văn Tinh Diệu. Lúc ở dưới lôi đài, hai người chỉ đơn giản hàn huyên một chút, bởi vì nguyên nhân trận đấu nên cũng không nhiều lời lắm. Đối với tầm nhìn xa trông rộng của Vũ Văn Tinh Diệu, Dương Thiên Lô vẫn rất hâm mộ, hơn nữa ban đầu khi còn chưa xác định được trận chiến giữa mình và Thương Huyền Bác có thể sống sót được hay không, hắn liền không chút do dự lộ ra vẻ ủng hộ Dương Thiên Lô, thật ra khiến Dương Thiên Lô rất cảm kích. Tuy rằng cũng có quan hệ đến việc Dương Thiên Lô mang cho Tinh Diệu Thương Hội lợi ích cực lớn, nhưng tình huống ngay lúc đó, Vũ Văn Tinh Diệu dù không có ủng hộ hắn, cũng không có gì không hợp lý. Việc này đủ để chứng minh, Vũ Văn Tinh Diệu cũng không phải là một thương nhân chỉ chú trọng đến lợi ích trước mắt.

- Dương huynh đệ, hai chữ tiên bối, về sau cũng đừng nhắc đến nữa. Người bây giờ đã là nhân vật truyền kì ở Thủy Nguyên Tinh, tu vị cảnh giới tuy rằng chưa bằng ta, nhưng ta cũng không phải là đối thủ của người. Chúng ta cứ xưng là huynh đệ là được rồi.

Vũ Văn Tinh Diệu gấp gáp nói, ngay khi Dương Thiên Lô muốn nói gì đó, liền nói tiếp:

- Dương huynh đệ, đồ vật người nhờ ta đã tìm được!

- Đã tìm được?

Nghe được lời của Vũ Văn Tinh Diệu, Dương Thiên Lô đứng phắc lên, hiển nhiên rất hưng phấn:

- Ở đâu?

- Cái này... Dương huynh đệ, ta tuy rằng đã tìm được, nhưng cũng không thu vào tay. Người nên biết, loại đồ vật này, nếu như vô tình phát hiện, có thể mua được đến tay rất nhẹ nhàng, nhưng người lại nhờ ta tìm... ta không thể không phát ra tin tức với tất cả các thế lực được...

Vũ Văn Tinh Diệu có chút khó khăn nói.

Dù sao đồ vật Dương Thiên Lô nhờ hắn tìm, ngoại trừ có chút đặc biệt, chỉ sợ không có tu luyện giả nào coi trọng. Cho nên, mặc dù Tinh Diệu Thương Hội trải rộng toàn bộ Thủy Nguyên Tinh, mà ở Nguyên Thủy Tinh Vực cũng có không ít chi nhánh nhưng trong một thời gian ngắn cũng căn bản không thể nào tìm được. Cho nên, Vũ Văn Tinh Diệu chỉ có thể công bố tin tức này ra ngoài, thu mua với giá trên trời. Tinh Diệu Thương Hội có cử động lớn như thế, đương nhiên sẽ khiến mọi người chú ý, tìm kiếm loại vật này. Hơn nữa, cũng biết loại đồ vật này có giá trị cực lớn, nếu không Tinh Diệu Thương Hội quả quyết sẽ không làm như thế.

- Ta hiểu!

Nghe được lời của Vũ Văn Tinh Diệu..., Dương Thiên Lô lập tức rõ ràng nguyên do trong đó, nói:

- Đồ vật này đang ở trên tay ai? Không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải thu mua về! Vô luận bao nhiêu, ta đều trả!

- Nếu như chỉ là đan dược, thì vô luận bao nhiêu, ta sớm thu hồi rồi. Giá cả ta đưa ra, bọn hắn không có gì dị nghị, nhưng lại có một điều kiện, bọn hắn phải biết rõ thứ này làm được gì!

Vũ Văn Tinh Diệu nói.

- A? Cái này đơn giản, ta nói cho bọn hắn biết là được! Bọn họ là ai?

- Nguyên Thủy Tinh Vực, Thương Viêm Tinh, đệ tam thế lực, Nhật Thần Giáo, giáo chủ Phạm Quang Nhật!

Vũ Văn Tinh Diệu nói.

- À?

Nghe được lời của Vũ Văn Tinh Diệu... khi Dương Thiên Lô còn không có phản ứng thì Phong Linh Nhi bên cạnh vậy mà lại kinh hô một tiếng, đột nhiên bưng kín miệng của mình, trên mặt tựa hồ tràn đầy kinh ngạc, vội vàng nói:

- Sư đệ... Sư tỷ, không thoải mái, ta... Trở về phòng trước!

Dương Thiên Lô kỳ quái nhìn về phía Phong Linh Nhi:

- Không thoải mái? Không thoải mái chỗ nào?

Dương Thiên Lô nói xong liền kéo bàn tay nhỏ bé của Phong Linh Nhi, quan tâm mà phát ra một đạo năng lượng, trực tiếp thăm dò vào cơ thể Phong Linh Nhi, bất quá... Ngoại trừ trái tim có vẻ đập nhanh hơn một chút ra, cũng không có bất kỳ dị thường. Ngoại trừ lúc tu luyện xảy ra vấn đề, cường giả Thần Đạo tứ cấp đỉnh phong cảnh còn có lúc nào không thoải mái sao?

Trong lúc Dương Thiên Lô có chút nghi hoặc, lại phát hiện ánh mắt của Phong Linh Nhi có chút trốn tránh mình, việc này khiến Dương Thiên Lô lập tức ý thức được, đạo lý của sư tỷ chẳng lẽ có quan hệ với Thương Viêm Tinh Nhật Thần Giáo?

- Sư tỷ, lát nữa phải tu luyện, người đừng trở về. Tới phòng tu luyện trước đi!

Dương Thiên Lô bất động thanh sắc nói.

Phong Linh Nhi tuy rằng do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, trong nội tâm tâm thần bất định mà đi về hướng phòng tu luyện.

- Vũ Văn huynh, vậy ngay mai người đi cùng ta tới Viêm Tinh, được không?

- Tốt, không có vấn đề. Ta không quấy rầy các người nữa. Ngay mai chúng ta trực tiếp gặp nhau ở tinh không toại đạo của Hỗn Loạn Thương Hội đi!

Vũ Văn Tinh Diệu nhìn nhìn phương hướng phòng tu luyện, nhẹ giọng nói.

- Người đang ở nơi nào?

- Ở chỗ của sư huynh ta, Sở Chính Vũ, hẳn là người phụ trách tiêu thụ của Hỗn Loạn Thương Hội ở tinh cầu Số 1, ta đến đây cũng là vì tìm hắn mua chút đồ.

Vũ Văn Tinh Diệu nói.

- Vậy tốt rồi, buổi tối nếu người có thời gian thì... cứ đến đây chơi, ta sẽ giới thiệu đệ tử của Kỷ gia, Trần gia và Triệu gia cho người nhận thức!

Dương Thiên Lô nói ra.

- À? Cái này... Cái này có được không? Ta chỉ là một tiểu nhân vật...

Vũ Văn Tinh Diệu lập tức cả kinh, nhưng lại trong ánh mắt lại mang theo một tia vui sướng. Vô Cực Tinh Vực, tam đại gia tộc trong ngũ đại gia tộc, mặc dù đối phương cũng không phải là đại nhân vật của tam đại gia tộc, nhưng có thể kết bạn, đối với sự phát triển của Tinh Diệu Thương Hội hoặc nhiều hoặc ít đều có giá trị khó có thể đánh giá.

- Không có gì. Ta rất quen thuộc với bọn hắn!

Dương Thiên Lô nói.

- Đi, vậy thì xin đa tạ Dương huynh đệ rồi, ta đi trước!

- Ân.

Vũ Văn Tinh Diệu nói xong, liền ôm quyền với Dương Thiên Lô, quay người rời đi.

Sau khi Dương Thiên Lô đưa mắt nhìn Vũ Văn Tinh Diệu rời đi, ánh mắt liền nhìn về phía phòng tu luyện, chậm rãi đi tới.

- Sư tỷ?

- À?

Lúc Dương Thiên Lô vô thanh vô tức mà bước vào phòng tu luyện liền trông thấy Phong Linh Nhi tựa hồ đang ngẩn người, liền nhẹ giọng hô. Phong Linh Nhi cả kinh, vậy mà kêu lên:

- Sư đệ...

- Sư tỷ, ngày mai chúng ta cùng đi Thương Viêm Tinh, không có vấn đề gì chứ?

- Sư đệ... Ta... Ta không đi được không?

- Phải đi. Ta muốn đi lấy một đồ vật trọng yếu. Sư tỷ, Thương Viêm Tinh, người rất quen thuộc sao?

- Không quen...

Phong Linh Nhi xoắn xuýt nói, khuôn mặt nhỏ đã trở nên đỏ bừng, dù thế nào nàng cũng không nghĩ đến Vũ Văn Tinh Diệu sẽ nói ra Thương Viêm Tinh, càng không thể tưởng được, nói ra Thương Viêm Tinh thì cũng thôi đi, còn là Nhật Thần Giáo nữa chứ!

Trông thấy khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Phong Linh Nhi, Dương Thiên Lô lại yên lòng, dù sao, thẹn thùng và sợ hãi là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nếu là thẹn thùng, vậy thì càng chứng minh suy đoán của hắn, đạo lữ của Phong Linh Nhi, rất có thể đang ở Thương Viêm Tinh!

- Hắc hắc... Sư tỷ, người vẫn chưa được đâu, lúc nói dối, tốc độ tim đập nhanh hơn gấp ba lần, huyết mạch tuần hoàn trên mặt tăng lên gấp sáu, người xem, khuôn mặt xấu hổ này của người còn hơn cả quả táo rồi...

Gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lô sờ sờ khuôn mặt nhỏ có chút nóng lên của Phong Linh Nhi, nói ra.

- Sư đệ... Chúng ta không đi được không?

Chỉ là Phong Linh Nhi cũng không trốn tránh Dương Thiên Lô, ngược lại trừng trừng mắt, ánh mắt mang theo một tia khấn cầu, nói.

- Có quan hệ với hắn sao?

- Ta... Sư đệ, chờ đến khi ta đạt đến Thần Đạo lục cấp, cũng có thể là thất cấp, sư tỷ... Chủ động nói cho người biết, được không?

- Đi thì khẳng định phải đi, bởi vì vật kia đối với ta rất trọng yếu! Ta phải nhanh chóng thu vào tay! Cùng lắm thì... Sư đệ ta mặc kệ chuyện của người, vậy cũng không được sao? Người cứ đứng trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, không đi ra là được.

- Không... Không được đâu... Ta và hắn... Chỉ cần ở trong vòng ngàn dặm... Cho dù trốn ở địa phương nào, cũng đều có thể cảm ứng được đối phương!

Phong Linh Nhi đỏ mặt nói.

- Yên tâm! Ta sẽ không để cho người khác cảm ứng được người đâu, dù là ai cũng không có biện pháp! Tốt rồi, quyết định như vậy đi!

Dương Thiên Lô quyết đoán nói.

Phong Linh Nhi còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Dương Thiên Lô, rốt cục vẫn gật đầu. Có lẽ xuất phát từ sự tín nhiệm với Dương Thiên Lô khiến cho nàng hơi an tâm một chút. Chỉ là, nàng không biết, Dương Thiên Lô đã bắt được một tia manh mối, phải chờ đến khi Phong Linh Nhi tấn cấp đến Thần Đạo lục cấp, thất cấp tự mình đi giải quyết sao? Đạo lý nóng vội không ăn hết đậu hũ nóng Dương Thiên Lô đương nhiên hiểu rõ, nhưng chỉ là hắn chưa bao giờ thực hiện thôi. Hắn cũng không có kiên nhẫn để chờ đợi.

Hơn nữa, biểu hiện của Phong Linh Nhi khiến Dương Thiên Lô ngày càng hiếu kỳ. Đạo lữ của nàng đến cùng là dạng người gì? Phong Linh Nhi vì sao nhất định phải đột phát đến Thần Đạo lục cấp, thậm chí thất cấp trong vài năm? Phong Linh Nhi nếu là vì đạo lữ mà không tiếc hi sinh bản thân, vậy thì tình cảm

của các nàng phải kiên trì không đổi mới phải chứ, vì sao ngày đó trong lúc say rượu lại nói ra lời khiến mình rùng cả mình như vậy?

Trong đó tất nhiên có ẩn tình rất lớn. Phong Linh Nhi đã sống chết không chịu nói, cũng không để cho mình hỗ trợ, lý do duy nhất chính là liên quan đến “danh dự”. Đây là thứ mà Dương Thiên Lôi không coi trọng nhất, nhưng khi đạt được, lại đặc ý dè dặt.

Dương Thiên Lôi mặc dù biết nếu mình cưỡng ép can thiệp, rất có thể sẽ xúc phạm đến Phong Linh Nhi, nhưng hắn vẫn có lòng tin rất lớn.

- Tốt rồi, sư tỷ, người tu luyện Thái Cực đi!

Linh nhi nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi... có chút suy nghĩ viển vông mà lên tiếng. Sau đó liền trì hoãn bắt đầu cởi quần áo.

- Ách

Ngay khi đạo bào của Phong Linh Nhi đã cởi ra, Dương Thiên Lôi lập tức mở to hai mắt nhìn, nhìn da thịt trắng nõn của Phong Linh Nhi, thiếu chút nữa đã chảy ra nước dãi, không kìm lòng được phát ra một chút âm thanh.

- À?

Phong Linh Nhi lập tức bình tĩnh. Bỗng nhiên ôm lấy ngực mình, cứ như vậy mà mang nịt ngực và quần lót, thét lên chói tai trực tiếp vọt vào trong phòng tắm.

- Ha ha ha ha...

Nghe được tiếng cười to khoa trương của Dương Thiên Lôi, Phong Linh Nhi hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào, nàng sao lại trì hoãn mà cởi quần áo như vậy chứ?

- Đại sắc lang, người thật muốn đi lấy vật kia sao?

Đúng lúc này, thanh âm của Lăng Hi truyền vào trong óc Dương Thiên Lôi. Lăng Hi vẫn một mực lưu ý động tĩnh ở ngoại giới, đương nhiên thấy được một màn trì hoãn của Phong Linh Nhi, cũng cảm thấy rất buồn cười, mặc dù Dương Thiên Lôi không kìm lòng không được mà phát ra thanh âm thì Lăng Hi cũng muốn lên tiếng nhắc nhở, bất quá may mắn là Phong Linh Nhi đã kịp thời thanh tĩnh nên Lăng Hi mới không hành động.

454. Chương 468: Quang Thuộc Tính.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 468: Quang thuộc tính.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thẳng đến đúng lúc này, mới hỏi nói.

- Dương nhiên phải lấy rồi.

- Thế nhưng... hai người bọn họ vạn nhất không có hảo ý với người thì phải làm sao đây?

- Lăng Hi, yên tâm đi! Hai lão gia hỏa này, tuy rằng có hơi chút bướng bỉnh, ta không có cách nào khống chế, nhưng nếu nói bọn hắn muốn hại ta thì không thể nào. Giống như là quan hệ của chúng ta vậy, chính là chấu chấu trên sợi dây thừng! Chỉ là bọn hắn quá cường đại, ta tạm thời không cách nào khống chế thôi! Tăng lên thực lực của bọn hắn thật ra cũng là tăng lên thực lực của chúng ta, chúng ta có gì phải sợ?

- Nha. Nếu vậy thì không sao. . .

Đêm đó, Dương Thiên Lô mang theo Phong Linh Nhi và Vũ Văn Tinh Diệu đến quán rượu chén chén say sưa với bọn người Kỷ Tiêu Lam, Trần Thiển đến nửa đêm. Bọn người Kỷ Tiêu Lam và Trần Thiển nhao nhao truyền âm hỏi Dương Thiên Lô vì sao có thể thi triển ra tuyệt học của hai nhà, Dương Thiên Lô rất dứt khoát dựa theo ý tứ của mẫu thân, qua loa trả lời hai người.

Mọi người biết ngày mai Dương Thiên Lô phải cùng rời đi với Vũ Văn Tinh Diệu, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng đều nhao nhao đưa cho Dương Thiên Lô một mặt lệnh bài, mời hần khi nào đó nhất định phải đến Vô Cực Tinh Vực và Diêm Vương Tinh Vực tìm bọn hần.

Khiến Dương Thiên Lô có chút ngoài ý muốn chính là, Trần Thiển vậy mà lại không biểu hiện ra chút gì dị thường, cũng không truyền âm nói chuyện với mình. Tên này vốn tưởng rằng dựa vào mị lực của mình, hoặc nhiều hoặc ít cô nàng này cũng phải biểu hiện ra vẻ không bỏ được chứ? Nhưng bề ngoài có vẻ nhưng một chút cũng không có. Xem ra hần là vì thân phận công công của mình quả thật rất khó khiến bất cứ mỹ nữ nào động chân tình. Bất quá, Dương Thiên Lô cũng không quá để ý, dù sao, hần cũng không muốn làm gì với tiểu Thiển cả.

Sáng sớm hôm sau. Bọn người Kỷ Tiêu Lam, Trần Thiển cũng muốn quay lại Vô Cực Tinh Vực liền cùng đi với Dương Thiên Lô đến chủ tỉnh của Hỗn Loạn Tinh Vực, chính là tỉnh cầu Số 365.

- Lão đệ, nhớ rõ, nhất định phải đến Diêm Vương Tinh Cầu tìm ta!

Kim Chính Thái nói.

- Dương huynh đệ. Vô Cực Tinh Vực, ba nhà chúng ta tùy thời hoan nghênh ngươi! Nhất định phải tới!

Kỷ Tiêu Lam và Triệu Nguyên cũng nhao nhao nói.

- Yên tâm, ta nhất định sẽ đi! Tốt rồi, vậy thì tạm biệt

Dương Thiên Lô nhìn thoáng qua Trần Thiển vẫn giữ im lặng, ôm quyền nói với mọi người.

- Sau này gặp lại! Trần Thiển, ngươi cũng保重!

Đúng lúc này, Kỷ Tiêu Lam cũng ôm quyền nói với Dương Thiên Lô, bất quá một câu sau lại khiến cho Dương Thiên Lô có chút kinh ngạc nhìn về phía Trần Thiển.

- Nhìn cái gì vậy? Bốn tiểu thư chẳng lẽ không thể đi du lịch sao?

Trần Thiển lườm mắt liếc Dương Thiên Lô, nhưng trong lòng hận không thể lập tức nện Dương Thiên Lô một trận. Tên này chiếm được tiện nghi của mình, chính mình còn phải hy sinh danh tiết, nhưng lúc rời đi, ngay cả một câu cũng không mở miệng. Ngươi nói có giận hay không? Bất quá, bốn tiểu thư chẳng lẽ sẽ buông tha ngươi như vậy sao?

- "Ách... Nguyên lai tiểu Thiển muốn đi du lịch a. Một mình ngươi cũng phải cẩn thận một chút. . .

Dương Thiên Lô nói.

- Ai cần ngươi lo!

Trần Thiển có chút điêu ngoa nói. Bất quá bọn người Kỷ Tiêu Lam chỉ mỉm cười không nói gì cả, phát tay liền dẫn đầu bước chân vào tỉnh không toại đạo của Vô Cực Tinh Vực:

- Bảo trọng

Sau khi bọn người Kỷ Tiêu Lam và Kim Chính Thái nhao nhao rời đi, lập tức chỉ còn lại Dương Thiên Lô, Phong Linh Nhi, Vũ Văn Tinh Diệu cùng với Trần Thiển muốn đi du lịch. Bất quá, nha đầu kia hiển nhiên không có ý tứ muốn đi, mà ngược lại đứng cùng một chỗ với Phong Linh Nhi.

- Ngươi còn không đi?

- Gặp lại!

Trần Thiển hung dữ nói, nói xong liền đi vào truyền tống thông đạo. Khiến Dương Thiên Lô cảm thấy quý dị chính là, Trần Thiển vậy mà lại không nói gì, hình như đang truyền âm trao đổi với người phụ trách truyền tống. Nha đầu kia còn không muốn để mình biết nàng đi nơi nào, chẳng lẽ sợ mình đi tìm nàng sao?

Dương Thiên Lôì im lặng mà nhún vai. Cười cười với người phụ trách truyền tống, nói:

- Lão ca, Nguyên Thủy Tinh Vực, Thương Viêm Tinh!

Người phụ trách truyền tống này đúng là người mà Dương Thiên Lôì gặp được khi vừa đến Hỗn Loạn Tinh Vực. Lão giả mỉm cười nhẹ gật đầu với Dương Thiên Lôì.

- Ách, sao ngươi lại ở chỗ này?

Ngay khi Dương Thiên Lôì xuất hiện tại truyền tống trận trong tinh không toái đạo, khiến hấn ngoài ý muốn chính là, Trần Thiển vậy mà mang theo một tia ánh mắt đặc ý đứng ở đó. Phải biết rằng, lôì đi này nhất định là đi thông đến Thương Viêm Tinh, cũng chỉ có một đầu duy nhất, mà Dương Thiên Lôì chỉ là nói cho bọn người Trần Thiển là phải về Nguyên Thủy Tinh Vực, căn bản không nói đến Thương Viêm Tinh.

- Ta muốn đi đâu thì đi, sao ngươi lại đi theo bốn tiểu thư?

Trần Thiển đặc ý nói

- Trần tiểu thư, người đã đủ rồi, có thể đi được chưa?

Đúng lúc này, người phụ trách truyền tống thanh âm cung kích hỏi thăm.

- Có thể rồi!

Trần Thiển mặt đỏ lên nói, lời của người phụ trách truyền tống này... không thể nghi ngờ đã khiến nàng lòi đơ.

- Nhìn cái gì vậy, thiếu nợ bốn tiểu thư, muốn lên đi vậy sao? Hừ!

Dương Thiên Lôì nhìn nhìn Phong Linh Nhi và Vũ Văn Tinh Diệu, trông thấy Vũ Văn Tinh Diệu lập tức có chút ngượng ngùng tránh né ánh mắt hấn, hấn lập tức biết rõ tin tức của Trần Thiển là đến từ chỗ nào.

Ba ngày dài dòng buồn chán, trong tinh không toái đạo nhìn như bình tĩnh, Trần Thiển và Dương Thiên Lôì đã đấu võ mồm suốt cả ba ngày. Bất quá, theo Dương Thiên Lôì thỉnh thoảng hiện lên vẻ bĩ ốì, cùng với khuôn mặt thường xuyên đỏ bừng và ánh mắt phẫn nộ của Trần Thiển, liền biết rõ, nha đầu kia muốn dựa vào miệng lưỡi để báo thù, đối với Dương Thiên Lôì sớm đã phóng mắt vào trong túi áo mà nói, thật sự kém quá xa rồi.

Ngay khi sắp đến Thương Viêm Tinh, một đạo bạch quang hiện lên, trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Thiển, Phong Linh Nhi bị Dương Thiên Lôì thu vào trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình.

- Nhìn cái gì vậy? Bí mật trên người ca còn rất nhiều, nếu ngươi rơi vào thì, coi chừng sẽ thật sự yêu mến bản công công đấy!

Dương Thiên Lôì đặc chí mà truyền âm nói.

- Phi, không thể nào, người không tim không phổi nhần tâm như ngươi, có quỷ mới yêu mến.

- Đây cũng là Thương Viêm Tinh sao? ” .

Khi Dương Thiên Lôì và Trần Thiển đi theo Vũ Văn Tinh Diệu ra khỏi Truyền Tống Trận, lập tức cảm nhận được một cỗ sóng nhiệt, cả bầu trời tựa hồ cũng là một mảnh đỏ bừng, trong không khí tràn ngập tinh thần chi lực hỏa thuộc tính đậm đặc, hiển nhiên, hỏa thuộc tính trên tinh cầu này chiếm địa vị chủ đạo tuyệt đối!

455. Chương 469: Phạm Linh Nhi.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 469: Phạm Linh Nhi.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ân. Toàn bộ Nguyên Thủy Tinh Vực, ngoại trừ Thủy Nguyên Tinh có Ngũ Hành cân đối ra, cơ hồ mỗi một hành tinh đều có đặc sắc của riêng mình, Thương Viêm Tinh chủ hỏa, bên trong tinh thể là vô tận hỏa diễm, cũng tràn ngập vô số đại cơ duyên hỏa thuộc tính, đại khí vận. Mà trên tinh cầu này người bình thường căn bản không thể sinh tồn, cũng là do có một ít môn phái tu luyện đến cảnh rỗi ở đây ngàn vạn năm, mới xuất hiện thành thị, mà tu luyện giả trên khóa tinh cầu này đa số đều là thể chất hỏa thuộc tính, diễn sinh ra quang thuộc tính cũng rất nhiều. Bất quá, thực lực chính thể lại không bằng Thủy Nguyên Tinh, chỉ là cao thủ nhiều hơn Thủy Nguyên Tinh một chút.

Vũ Văn Tinh Diệu giải thích cho Dương Thiên Lôi và Trần Thiển.

- Địa phương hiện giờ của chúng ta là tổng bộ của Tinh Diệu Thương Hội ở Thương Viêm Tinh, tòa thành thị cũng là thành thị giao dịch lớn nhất Thương Viêm Tinh, Liệt Hỏa thành. Dương huynh đệ, chúng ta nghỉ ngơi một chút, hay là trực tiếp đi Nhật Thần Giáo?

- Trực tiếp đi thôi! Người đã trông thấy khỏa thạch đầu kia chưa?

Dương Thiên Lôi nói.

- Trông thấy rồi, hẳn là cùng một loại với thạch đầu mà Dương huynh đệ nói. Cho dù dùng phương pháp gì cũng không thể hủy hoại nó, hơn nữa hình dạng đại khái cũng giống với người nói. Chỉ là nhan sắc là thuần bạch sắc, tản ra bạch quang óng ánh, ta thấy hẳn là khí tức quang thuộc tính! . .

- Ân. Lên đường đi. Dẫn đường đi!

Dương Thiên Lôi nói.

- Thạch đầu gì? , . Trần Thiển có chút nghi hoặc hỏi thăm.

- Không nói cho người

- Bốn tiểu thư không thèm! Loại thạch đầu gì mà bốn tiểu thư chưa thấy qua? Hừ, nhà của chúng ta trên tầng rất nhiều thạch đầu, tinh hạch đủ loại cũng vô số kể

- À? Tiểu Thiển a, loại thạch đầu mà ca tìm, là có dạng này. .

Gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lôi này, nghe được Trần Thiển nói như thế. Liền lập tức bắt đầu nhiệt tình... một bên nắm tay Trần Thiển, đi theo Vũ Văn Tinh Diệu xé rách hư không, một bên làm người thủ hộ cho

Hai người vừa thấy đã hợp ý, hơn nữa, hai người đều có tình cảm không giống bình thường.

Phạm Linh Nhi, băng thanh thuần khiết, đừng nói là nữ nhân, cho dù là nam nhân, nàng cũng chưa từng động tâm, cũng không thể động tâm. Bởi vì vận mệnh của nàng nhất định phải là “Thánh Nữ” của Thương Viêm Phái, nàng phải bảo trì nội tâm tinh khiết.

Tính tính của Phong Linh Nhi cũng rất bình thường, càng không khả năng sẽ thích nữ nhân.

Thế nhưng, dưới sự an bài của vận mệnh, cũng là trong quá trình hai người cùng lịch lãm rèn luyện, đồng thời tiến nhập vào trong một cái di tích thần bí “Đại cơ duyên”, nhưng đối với hai người mà nói lại là “Đại nghiệt duyên”, do đó, thân bất do kỷ mà cải biến vận mệnh của hai người...

Nếu như lúc di tích tiêu tán, hai người có thể thuận lợi chạy ra Thương Viêm Tinh, nếu như các nàng có thể cùng rời khỏi trong mười năm, các nàng đã không phát sinh bất kỳ bi kịch nào rồi, bởi vì, chỉ cần thời gian mười năm, chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, các nàng liền có thể tu luyện đến cảnh giới xưng bá cả Thương Viêm Tinh!

Đáng tiếc, lúc các nàng vừa ra khỏi di tích, Nhật Thần Giáo đã nhiều ngày không có tin tức của Phạm Linh Nhi liền trực tiếp sử dụng Đại Triệu Hoán Thuật đặt trên người Phạm Linh Nhi triệu hồi nàng về

Phạm Linh Nhi đã phá vỡ nguyên âm chi thân sắp sửa phải đổi mặt với kết quả như thế nào, Phong Linh Nhi lúc đó cũng hiểu, nhưng nàng thực lực nhỏ yếu lại không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể vụng trộm mà tiềm ẩn trong vòng ngàn dặm, không ngừng trấn an Phạm Linh Nhi. Đúng như các nàng dự đoán trước, lúc nhìn thấy Phạm Linh Nhi lần đầu tiên, Phạm Quang nhất vốn đang tràn ngập lo lắng và sững nịch liền khiếp sợ ngồi phịch xuống đất.

Tràng cảnh lúc đó căn bản không cách nào hình dung được, Phạm Quang Nhật có nhiều khiếp sợ, nhiều sợ hãi, nhiều phần nộ, nhưng vô luận hấn bức hỏi thế nào, Phạm Linh Nhi cũng không nói một câu. Bởi vì nàng biết rõ, nói gì cũng vô dùng. Bởi vì ở đây không chỉ có gia gia nàng Phạm Quang Nhật, mà còn có chưởng giáo chí tôn của Thương Viêm Phái đang lo lắng cho an nguy của nàng - Diêm Trung Thiên!

Nếu như chỉ có gia gia nàng ở đây, nàng liền có thể nói rõ tất cả cho gia gia, chỉ cần cho nàng thời gian mười năm, liền không cần phải e ngại Thương Viêm Phái nữa. Nàng cũng tin tưởng, gia gia của nàng tất cũng sẽ tận lực mà giấu diếm bí mật này, hơn nữa còn đưa nàng và Phong Linh Nhi ra khỏi Thương Viêm Tinh.

Thế nhưng Diêm Trung Thiên dưới sự tức giận, đã trực tiếp hạ mệnh lệnh, vô luận thế nào cũng phải bức hỏi ra là ai dám khiêu khích Thương Viêm Phái bọn hắn, dám phá nguyên âm thân thể của Phạm Linh Nhi. Hơn nữa trực tiếp triệu hoán đến vô số cao thủ Thần Đạo phong tỏa hoàn toàn Nhật Thần Giáo.

Phạm Linh Nhi bị nhốt lại, mỗi ngày đều có người bức hỏi.

456. Chương 470: Đơn Thân Xâm Nhập.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 470: Đơn thân xâm nhập.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Phạm Quang Nhật nghĩ hết biện pháp, đạt được kỳ hạn và tự do trong mười năm. Đó chính là, trong vòng mười năm, cha mẹ thân sinh của Phạm Linh Nhi chuyện gì cũng không thể làm, nhiệm vụ duy nhất chính là sinh con, nhưng lại phải sinh ra một nữ hài thuần quang thuộc tính mới có thể khiến Nhật Thần Giáo miễn việc diệt môn, cũng có thể tha thứ cho tử tội của Phạm Linh, nhưng lại phải thú nhận là ai làm!

...

- Linh nhi, người làm sao vậy?

Lăng Hi đã phi thường quen thuộc với Phong Linh Nhi, hơn nữa cũng có chút thích cô gái ngốc này, trông thấy Phong Linh Nhi bỗng nhiên ngốc trệ rơi lệ đầy mặt, vội vàng hỏi.

- Lăng Hi tỷ... Sư đệ... Người gọi sư đệ giúp ta ... Chỉ có hắc mới có thể giúp ta thôi...

Phong Linh Nhi lo lắng nói. Thần niệm lại trấn an Phạm Linh Nhi đang cách ngoài trăm dặm.

- Sao vậy?

Lăng Hi có chút kinh ngạc hỏi thăm.

- Đợi lát nữa nhìn thấy sư đệ, ta sẽ nói cho các người biết, ta cái gì cũng sẽ nói cho các người...

Phong Linh Nhi khóc nói ra.

...

- Đợi một chút!

Ngay khi Vũ Văn Tinh Diệu muốn dẫn Dương Thiên Lôi và Trần Thiển bay về phía Nhật Thần Giáo, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nói. Sau khi dứt lời, hắc liền nhắm mắt lại. Một đạo thần niệm lập tức chui vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Sau nửa canh giờ, Dương Thiên Lôi về mặt ngây ngốc mở mắt, thì thào nói ra một câu khiến Trần Thiển và Vũ Văn Tinh Diệu cũng không hiểu thấu:

- Trong thiên hạ... Còn có công pháp thần kì như thế sao?

- Công pháp thần kì gì cơ?

Trần Thiển hỏi.

Nhưng Dương Thiên Lôi phảng phất như không nghe thấy lời của Trần Thiển... đột nhiên hỏi Vũ Văn Tinh Diệu:

- Tu vị của chưởng giáo chí tôn Thương Viêm Phái là gì? Môn phái bọn hắc có thực lực thế nào?

- Chưởng giáo chí tôn Diêm Trung Thiên của Thương Viêm Phái chính là cao thủ Thần Đạo thất cấp đỉnh phong chi cảnh, nếu như có sự phối hợp của thánh nữ thì có thể phát huy ra thực lực Thần Đạo bát cấp, là đệ nhất nhất ở Thương Viêm Tinh. Trong môn phái của hắc có 'Thánh Quang chấp pháp đoàn' là một cổ lực lượng cường đại nhất, có mười tên Thần Đạo lục cấp tọa trấn, trăm tên Thần Đạo ngũ cấp. Kỳ thật thực lực hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất thế lực của Thương Viêm Tinh. Trên thực tế, toàn bộ các môn phái ở Thương Viêm Tinh đều nằm dưới sự khống chế của hắc, kể cả toàn bộ thương hội ở Thương Viêm Tinh cũng chịu hắc thống nhất quản hạ, hằng năm đều phải giao nộp ra phí tổn rất lớn, Tinh Diệu Thương Hội chúng ta cũng không ngoại lệ.

Vũ Văn Tinh Diệu tuy rằng không biết vì sao Dương Thiên Lôi lại đột nhiên hỏi Thương Viêm Phái, nhưng vẫn giải thích xong, mới hỏi:

- Dương huynh đệ, sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?

- Không có gì. Chuyện tình thạch đầu, chúng ta tạm thời không vội. Tiểu Thiên, trước tiên người cứ đi theo Vũ Văn huynh dạo chơi Thương Viêm Tinh vài ngày. Ta phải giúp sư tỷ xử lý một ít chuyện. Đại khái khoảng mấy ngày. Sau khi xử lý xong, ta sẽ tìm người.

- Ta đi cùng với người không được sao.

- Không được, chuyện này chỉ có thể để ta và sư tỷ giải quyết.

Dương Thiên Lôi dừng ở Trần Thiển nói.

- Được rồi, người cũng đừng có mà vụng trộm chạy đi, sổ sách của chúng ta còn chưa tính toán rõ ràng đâu!

- Yên tâm đi.

Vũ Văn Tinh Diệu nhú nhú mày, có chút lo lắng nhìn Dương Thiên Lô, trong mơ hồ, hẳn đã suy đoán được chuyện mà Dương Thiên Lô và Phong Linh Nhi muốn làm tất nhiên có quan hệ với Thương Viêm Phái, nếu không vừa rồi sẽ không tự dừng hỏi chuyện của Thương Viêm Phái. Bất quá, nhìn biểu lộ rất nghiêm túc của Dương Thiên Lô, Vũ Văn Tinh Diệu cũng không nói thêm gì, liền dẫn theo Trần Thiển cùng quay về Liệt Hỏa Thành.

. . .

Sau khi Trần Thiển và Vũ Văn Tinh Diệu rời đi, thân hình Dương Thiên Lô nhoáng một cái liền bay lên trời, trực tiếp bay đến cung điện cách đó hơn trăm dặm.

- Tiền bối, xin dừng bước!

Sau khi Dương Thiên Lô phóng ra khí tức của mình, chỉ chớp lát liền có mấy người ngự kiếm phi hành bay đến trước mặt Dương Thiên Lô, sau khi chứng kiến bộ dạng của Dương Thiên Lô, hơi kinh ngạc, bất quá cũng không có xưng hô thất lễ, nhưng thanh âm lại không có chút ý cung kính, trầm giọng nói.

- Trong khoảng thời gian này Nhật Thần Giáo có chuyện trọng đại, không tiếp khách.

Một gã đệ tử đi đầu, trầm giọng nói.

- Các người là tân tấn đệ tử? Ngay cả bản tôn cũng không nhận ra sao?

Thần sắc Dương Thiên Lô hơi đổi, có chút ngạo nghễ nói.

- Xin hỏi tiền bối là. . ?

- Đệ tử Nhật Thần Giáo, tiền bối của các người, bản tôn nhận được triệu hoán lệnh của môn phái, mới gấp gấp trở về!

Dương Thiên Lô có chút bất mãn nói.

- A? Thịnh tiền bối xuất ra lệnh bài! Chúng ta đều là tân tấn đệ tử, không nhận biết tiền bối, xin thứ lỗi!

Nghe thấy Dương Thiên Lô nói thế, mấy tên cao thủ Tiên thiên, thần sắc hơi đổi, trong mắt hiện lên một tia hung ác không thể phát giác, tuy rằng xưng hô vẫn là tôn xưng, nhưng thanh âm đã trở nên tương đối lãnh đạm. Không thể không nói, mọi người đã xem Dương Thiên Lô như một tên quỷ chịu chết không may.

Giáo chủ Phạm Quang Nhật của Nhật Thần Giáo, mấy ngày trước dưới sự bức bách của chưong giáo chỉ tôn Thương Viêm Phái - Diêm Trung Thiên, đã phát ra Triệu Tập Lệnh của môn phái, mấy ngày nay đã có rất nhiều cao thủ Thần Đạo lục đục chạy về, không thể nghi ngờ, Diêm Trung Thiên muốn chính là trăm thảo trừ căn Nhật Thần Giáo. Nghe nói người lục đục trở về đều là quỷ chịu chết không mau, đệ tử không để ý đến Triệu Tập Lệnh của môn phái, ngược lại có thể tạm thời tránh thoát một kiếp.

Dương Thiên Lô xuất ra một mặt lệnh bài có được từ chỗ Phong Linh Nhi, quơ quơ trước mắt mọi người, liền thu vào. Lệnh bài kia chính là do Phạm Linh Nhi đưa cho Phong Linh Nhi lúc trước. Bất quá, cũng không phải là lệnh bài của đệ tử Nhật Thần Giáo, mà là khách quý bài.

Bộ dạng lệnh bài, khí tức, đích thật là đệ tử của Nhật Thần Giáo, những người này kỳ thật cũng chỉ qua loa thôi, thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn. Dù sao cũng là đi tìm đường chết, chẳng lẽ còn sợ giả dối sao?

- Mời đi theo ta!

Một gã đệ tử lập tức nói, dẫn đầu bay nhanh về phía cung điện.

Dương Thiên Lô theo sát phía sau, thần niệm lại cảm ứng khí tức trong phương viên trăm dặm. Từ chỗ Phong Linh Nhi, Dương Thiên Lô đã biết rõ tình huống cụ thể, Nhật Thần Giáo đã bị Thương Viêm Phái hoàn toàn khống chế, kể cả giáo chủ Phạm Quang Nhật, tất cả mọi người đều bị giam lỏng, mà Phạm Linh Nhi “tình nhân” của Phong Linh Nhi thì bị trói trên trụ đá, chuẩn bị nghiêm hình bức cung mấy ngày cuối cùng.

Bí mật có quan hệ đến chuyện Phạm Linh Nhi mất đi nguyên âm chi thân ở Nhật Thần Giáo và Thương Viêm Phái, chỉ có một số ít cao tăng biết rõ. Bởi vì tin tức này một khi bị truyền bá ra ngoài thì... ảnh hưởng đối với Thương Viêm Phái thật sự quá lớn.

Phải biết rằng, Thánh nữ chính là tín ngưỡng của Thương Viêm Phái, càng quan trọng hơn là, tuyệt học của Thương Viêm Phái chỉ dưới “Thánh Quang Phổ Chiếu” của Thánh nữ mới có thể tu luyện đến đại thành. Mà Phạm Linh Nhi lại là tâm huyết phải hoa phí hết mấy chục năm của Thương Viêm Phái hoa, hơn nữa cũng đã sáp nhập Thánh nữ truyền thừa ẩn ký vào trong cơ thể nàng, nhưng bây giờ, phạm Linh Nhi lại mất đi nguyên âm chi thân. . .

Một khi tu luyện giới biết rõ bí mật này, Thương Viêm Phái chỉ sợ sẽ gặp phải bạo động của toàn bộ tu luyện giới. Bởi vì Thương Viêm Phái không có thánh nữ, nhất định sẽ xuống dốc.

Vốn là ước định mười năm, sở dĩ bỗng nhiên hủy bỏ, chính là vì bí mật cha mẹ Phạm Linh Nhi sớm đã đoạn tuyệt công năng sinh dục bị bạo lộ, mấy năm này, mỗi năm một hài nhi tư chất tuyệt hảo nhưng lại không thể trở thành thánh nữ, không ngờ đều là do Phạm Quang Nhật đổi trắng thay đen mà có được.

L: úc Diêm Trung Thiên biết được tin tức này, sự tức giận trong lòng có thể nghĩ, cái này có nghĩa là một chút hy vọng cuối cùng cũng đã biến mất. Giờ chỉ có thể toàn lực tìm người thừa kế thánh nữ mới, lặng yên không một tiếng động mà diệt trọn Nhật Thần Giáo, hơn nữa lấy người của Thương Viêm Phái vụng trộm thay vào, tạm thời giấu diếm tin tức này. Nhưng khiến cho Diêm Trung Thiên lo lắng nhất chính là nam nhân đã trộm đi nguyên âm của Phạm Linh Nhi, chỉ cần nam nhân kia còn sống trên đời một ngày, vậy thì bí mật này, tùy thời đều có thể bị bạo lộ. Lúc đó, nếu như đã tìm được người thừa kế thánh nữ mới thì cũng may còn nếu như tìm không được thì Thương Viêm Phái toi rồi.

Đúng lúc này, theo sự thúc dục của Trần Thiến, đạo đạo sóng vùn lập tức tạo thành một màn sáng hình tròn bạch sắc, Dương Thiên Lô bởi vì đứng đối diện Trần Thiến, cho nên không cách nào trông thấy chính diện màn sáng, nhưng thoát nhìn từ mặt sau, chính là một cái bạch sắc viên bàn.

Đúng lúc này, Trần Thiến lại làm ra một tư thế hư thánh với Dương Thiên Lô, khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là, Trần Thiến vậy mà lại làm tóc của mình rối bời cả lên.

- Tiểu Thiến, làm sao vậy?

Một đạo thanh âm phiêu miểu bỗng nhiên truyền ra từ trong viên bàn.

- Gia gia. . . Nhanh tới cứu người ta a. . .

Trần Thiến vậy mà lại vểnh cái miệng nhỏ lên, vẻ mặt ủy khuất nói. Tư thái tiểu nữ nhi kia, khiến Dương Thiên Lô trông thấy mà có chút há hốc mồm. Thông qua ánh mắt của Trần Thiến, Dương Thiên Lô đoán được phương hướng đối diện của Trần Thiến, trong viên bàn tất nhiên có ảnh tượng của gia gia nàng, giống như Thông Linh Kính của Thiên Đan Phong vậy, nhưng pháp bảo này của Trần Thiến hiển nhiên cao cấp hơn Thông Linh Kính nhiều. Cách vạ thiên tình cầu cũng có thể liên lạc được.

- Làm sao vậy, cháu gái ngoan, tiểu tử kia khi dễ ngươi rồi sao? !

- À?

Nghe được lời của gia gia, Trần Thiến lập tức cả kinh, nói:

- Gia gia, ai nói cho ngươi? Ta không để yên cho hắn đâu!

- Tốt rồi tốt rồi, nói mau, chuyện gì? Nếu như là tiểu tử kia khi dễ ngươi, thì gia gia không quản được đâu, đó là chuyện riêng của ngươi. . .

Dương Thiên Lô nghe được cũng á khẩu, tiểu tử kia là ai? Rõ ràng là đang nói bản suất ca a!

- Cái gì a, gia gia ngươi cũng đừng có làm loạn, người ta chỉ là theo hắn ra ngoài lịch lãm rèn luyện thôi. . . Không thèm thích hắn đâu. Gia gia, ngươi mau phái người đến a, tôn nữ bảo bối của ngươi bị người khi dễ đến chết rồi. . .

- Ai dám khi dễ tôn nữ bảo bối của ta? Nói! Muốn bao nhiêu người, tu vị gì?

- Ngươi xem rồi xử lý đi, người ta đang ở Thương Viêm Tinh, môn phái lớn nhất ở đây muốn khi dễ ngươi ta! Bọn hắn có cao thủ Thần Đạo cửu cấp!

Trần Thiến nói.

- Tốt, một ngày liền đến! Tiểu Thiến, ngươi trước kiên nhẫn một chút a. . .

. . .

- Xong! Cảm tạ bản tiểu tỷ thế nào đây?

Sau khi Trần Thiến quyết đoán thu pháp bảo liên lạc, nhìn Dương Thiên Lô vẻ mặt ngốc trẻ, hỏi.

Dương Thiên Lô trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Thiến, bỗng nhiên toàn thân như đang run rẩy, khoa trương đến tận cùng mà run rẩy một hồi, dùng một loại thanh âm khiến Trần Thiến trực tiếp phát điên nói ra:

- Thiến Thiến, người ta bị khi phụ sỉ nhục rồi, ngươi bảo người ta phải cảm tạ người thế nào đây? Nếu không. . . Người ta lấy thân báo đáp được không. . . A... A.... . .

Dương Thiên Lô nói xong toàn thân lại khẽ run rẩy.

- Dương - Thiên - Lô! ! !

Trần Thiến lập tức giận dữ, gương nanh múa vuốt đánh về phía Dương Thiên Lô, tay tạo thành trảo, quơ đôi bàn tay trắng như phấn, trong miệng còn phẫn nộ kêu:

- Ngươi cái tên công công chết tiệt này, lại giểu cợt bản tiểu thư!

Trần Thiển đương nhiên biết rõ Dương Thiên Lô là giữu cột nàng làm nũng với gia gia. Theo Trần Thiển nghĩ thì chuyện này cũng không có gì, dù sao nàng cũng là cháu gái mà gia gia thương yêu nhất, đã quen làm nũng rồi. Chỉ là, đối với Dương Thiên Lô mà nói, cô nàng chính là loại “Tiểu la lị hung hãn” a, bộ dáng làm nũng này xuất hiện trên người Trần Thiển, quả thật khiến Dương Thiên Lô toàn thân run rẩy, nổi cả da gà!

Bởi vì sự tương phản này thật sự quá lớn.

Bất quá nói lại thì lúc cô nàng này làm nũng, quả thật khiến xương cốt người khác mềm nhũn.

- Tốt rồi tốt rồi, bản công công không cười nữa, người tới gần ta làm gì....

Lúc ly khai...

- Bộ ngực của người, đang nhảy a, ca sắp nhện không được nữa rồi...

Tên gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lô này, một bên trốn tránh công kích của Trần Thiển, một bên trừng mắt nhìn bộ ngực no tròn của Trần Thiển vì vận động kịch liệt mà nảy lên nảy xuống, nói ra.

- Người... cái tên hỗn đản này!

Khuôn mặt của Trần Thiển lập tức đỏ bừng, che lấy ngực của mình chạy vào trong phòng tắm.

- Thật là một tên đại sắc lang! Lúc nào cũng đùa giỡn nữ nhân! Linh nhi, đừng nhìn, hắn chính là cái đức hạnh này! Người thấy nhiều rồi sẽ qua!

Lăng Hi nói với Phong Linh Nhi chút ngắn người.

458. Chương 472: Lực Hiệu Triệu Cường Đại.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 472: Lực hiệu triệu cường đại.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Nha...

Phong Linh Nhi lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Bất quá cũng không có chút phản cảm nào, dù sao Dương Thiên Lô có bao nhiêu nữ nhân, Phong Linh Nhi đại khái cũng rõ. Hơn nữa Trần Thiển một mình đuổi theo Dương Thiên Lô đến đây, tuy rằng ngoài mặt là nói muốn báo thù, nhưng ai cũng nhìn ra được, Trần Thiển có hảo cảm với Dương Thiên Lô, nếu không sao có thể cùng tới đây được?

Hơn nữa, cuộc đối thoại vừa rồi của Trần Thiển và gia gia của nàng, tâm tình đang căng thẳng của Phong Linh Nhi cũng được htar lỏng, cao thủ của Trần gia Vô Cực Tinh Vực muốn dọn dẹp Thương Viêm Phái của Thương Viêm Tinh còn không phải dễ dàng sao?

- Lăng Hi tỷ, người nói vì sao sư đệ lại không cho ta tu luyện môn công pháp kia?

Phong Linh Nhi cũng thu hồi thần niệm của mình, nói với Lăng Hi.

- Việc này còn không đơn giản sao? Người ngấm lại đi, tên đại sắc lang như hắn có ý tốt với người sao? Đã sớm muốn ăn người rồi. Về phần Phạm Linh Nhi kia, bởi vì có quan hệ với người, nên hắn tự nhiên muốn thuận tiện thu luôn. Công pháp kia của người... Hắn không cho người tu luyện, khẳng định là không muốn các người làm những chuyện kia. Bằng không thì các người làm rồi thì hắn còn làm được gì nữa?

Lăng Hi nói:

- Bất quá... Linh nhi, người có nhớ rõ không?

- Đương nhiên nhớ rõ, chỉ là không đến Thần Đạo lục cấp thì không thể tu luyện thôi.

- Vậy là tốt rồi. Chờ khi người tấn thăng đến Thần Đạo lục cấp, chúng ta nhìn thấy Tử Hàm các nàng, mọi người chúng ta đều học! Ân... Linh nhi, trước tiên người truyền cho ta đi!

Lăng Hi thánh khiết, khoe miệng lại lộ ra một tia cười xấu xa, nói ra.

- Ân.

- Hồn dân, người ở trên giường của ta làm gì?

Sau khi Trần Thiển mặc quần áo tử tế, che phủ cực kỳ chặt chẽ đi ra thì trông thấy Dương Thiên Lô, vậy mà lại nằm trên giường nàng, còn quần nệm quanh người thì lập tức giận dữ hết.

- Nghỉ ngơi a, nơi ca vừa vụng trộm rồi khỏi, không có gian phòng, chỉ có thể nghỉ ngơi ở chỗ của người, mệt mỏi a... A, người muốn ngủ sao? Một nửa này tặng cho người này...

- Phi! Người chớ ép bốn tiểu thư, coi chừng phá thần công của người!

- Ách, thôi được, ca sợ nhất là nữ lưu manh, Tiểu Thiển, ca đi đây! Lúc bọn hần đến, người mang theo bọn hần đến phụ cận Nhật Thần Giáo chờ tin tức của ta là được rồi. Còn có, tu luyện giả của Thủy Nguyên Tinh cũng sẽ chạy đến, đến lúc đó đừng phát sinh xung đột với bọn họ!

- Đợi một chút, cầm cái này đi!

Thấy Dương Thiên Lô phải đi, Trần Thiển lập tức lấy ra một vật hình tròn cùng loại với Thông Linh Kính đưa cho Dương Thiên Lô, nói:

- Sau khi thôi luyện, trong vòng ngàn dặm liền có thể dùng thần niệm liên hệ với ta.

- Thứ tốt...

Dương Thiên Lô vội vàng nhận lấy, vừa cười vừa nói:

- Vẫn là tiểu Thiển xinh đẹp chu đáo.

- Đừng khiến bốn tiểu thư buồn nôn! Đến cùng là xảy ra chuyện gì, người cũng nên nói cho bốn tiểu thư biết đi chứ?

Trần Thiển có chút oán hận nói. Muốn mình hỗ trợ, mình đã giúp, nhưng đến giờ ngay cả chuyện gì cũng không biết, mà Dương Thiên Lô hiển nhiên cũng không có ý tứ muốn nói, sao lại khiến nàng không phiền muộn cho được?

- Việc này...

Nghe thấy Trần Thiển nói thế, Dương Thiên Lô ngược lại là có chút xoắn xuýt. Bản thân mình trong lòng nàng chính là công công “Không thể làm tình” a, nên nói thế nào đây? Hơn nữa Dương Thiên Lô đương nhiên biết rõ Trần Thiển đối với mình có ý tứ:

- Tiểu Thiển, đợi đến khi mọi chuyện xong xuôi, ta nói cho người, được không?

- Vì sao giờ không nói luôn?

- Nếu giờ mà nói, ta chỉ có thể nói lời lừa dối người, nhưng ta lại không muốn thế. Nếu sau này nói thì ta có thể nói cho người hai bí mật. Sao hả?

Dương Thiên Lô nghĩ nghĩ nói ra.

- Lại lừa gạt ta? Người có phải đã lừa gạt ta hay không?

- Ách... Lừa gạt thiện ý, gấp lại!

Dương Thiên Lô trông thấy Trần Thiển muốn nổi đóa, lập tức chạy ra ngoài nhanh như chớp, thoáng cái đã biến mất khỏi phòng khách.

Không lâu sau, Dương Thiên Lô liền lần nữa về lại Nhật Thần Giáo, hơn nữa dựa vào năng lực ẩn nấp cường hãn, hần vô thanh vô tức tiếm ẩn đến phụ cận của cung điện, chờ đợi cơ hội lên vào tiếp theo

Trọn vẹn đợi cả buổi, rốt cục cũng có một tên quỷ không may chạy về, bị dẫn vào trong cung điện, mà Dương Thiên Lô lại lần nữa vô thanh vô tức đi theo. Vô thanh vô tức về đến bên ảo ảnh do hấn năng lượng cấm chế của hấn ngưng tụ thành.

Chậm rãi mở mắt.

Khi tên tu luyện giả mới về đến kia còn sợ hãi đến mặt mũi trắng bệch không rõ đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt của Phạm Quang Nhật nhìn thật sâu về phía Dương Thiên Lô, bỗng nhiên truyền âm nói:

- Sao ngươi lại trở về hả?

- Ô, Phạm gia gia, sao ngươi biết ta rời đi?

- Đoán được.

- Đoán được?

Người thấy có người nào đang chờ chết mà lại ngồi tu luyện hơn nửa ngày không? Bất quá, người không nên trở về. Nếu có thể ly khai thì cứ ly khai đi, cơ hội đã không còn nhiều nữa rồi...

- Yên tâm. Lời mà ta đã nói... tất nhiên sẽ làm được Phạm gia gia, ngươi nói cho ta một chút chi tiết cụ thể tỉ mỉ, cần cần phải lựa chọn thời cơ thích hợp để ra tay.

- Người đi mời người giúp đỡ sao?

Phạm Quang Nhật nghe thanh âm của Dương Thiên Lô tự tin như thế, hai con ngươi sáng ngời, nói:

- Người còn chưa nói cho ta biết tên và gia thế của người.

Giờ khắc này Phạm Quang Nhật đã chính thức nhìn thấy được hy vọng. Nguyên lai sở dĩ không hỏi Dương Thiên Lô, là vì lúc trước hấn căn bản không nghĩ đến lực lượng sau lưng Dương Thiên Lô. Dù sao, nếu như bối cảnh của Dương Thiên Lô mà cường đại thì... đã tới cứu Phạm Linh Nhi từ sớm rồi, tuyệt sẽ không để nàng chịu khổ lâu như vậy, đúng lúc này mới chạy đến. Cho nên, suy nghĩ của hấn lúc ấy chính là, Dương Thiên Lô chỉ là một thiếu niên yêu cháu gái mình. Cho nên, trong khi mọi người mang theo ánh mắt phần nộ mà nhìn Dương Thiên Lô, trong mắt hấn cũng không có sự thù hận, ngược lại còn bảo Dương Thiên Lô dùng năng lực lớn nhất của mình đào tẩu đi. Mà thực lực của Dương Thiên Lô quả thật cũng khiến hấn khiếp sợ. Nếu như không phải dựa vào kinh nghiệm mà suy đoán ra Dương Thiên Lô đã ly khai, thì ngay cả hấn cũng không nhìn ra ảo ảnh do năng lượng cấm chế ngưng tụ thành của Dương Thiên Lô là giả dối. Bởi vì, thân ảnh kia tuy rằng thu liễm tất cả khí tức, nhưng lại tràn ngập tánh mạng tinh nguyên bàng bạc lưu động.

Mà bây giờ, khi Dương Thiên Lô đi mà quay lại, hơn nữa còn tự tin nói hấn sẽ thực hiện lời nói của mình Phạm Quang Nhật liền minh bạch, bối cảnh của Dương Thiên Lô cũng không phải đơn giản như vậy, bất quá, trong lòng Phạm Quang Nhật vẫn mãi không rõ, Dương Thiên Lô vì sao lại đúng lúc này mới tới cứu Phạm Linh Nhi.

459. Chương 473: Ngày Hành Hương.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 473: Ngày hành hương.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Dương Thiên Lô, Thủy Nguyên Tinh. Không có gia thế gì cả, bất quá ta vừa mới kết bạn được với rất nhiều bằng hữu lợi hại, ngươi yên tâm đi.

Dương Thiên Lô nói ra.

- Dương Thiên Lô? Thủy Nguyên Tinh?

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lô..., Phạm Quang Nhật vậy mà lộ ra ánh mắt khiếp sợ:

- Nguyên lai là người?

- Ách... Người biết ta?

- Dương nhiên biết rõ! Đệ nhất thiên tài của Thủy Nguyên Tinh!

Ánh mắt Phạm Quang Nhật nhìn về phía Dương Thiên Lô tràn đầy tán thưởng, nói:

- Trách không Linh Nhi vốn tâm tĩnh như nước lại... ... Tốt rồi, không nói những chuyện này nữa, nói tới chính sự trước!

- Cái gì? Ta lập tức tuyên bố môn phái triệu hoán lệnh! Tốt, ba ngày sau có thể tới nhiều bao nhiêu thì hay bấy nhiêu

Vu Gia Bảo, sau khi Vu Nhân Kiệt nhận được tin tức của Phong Vô Kỵ, lập tức giận dữ, không chút do dự, trực tiếp phát động triệu hoán lệnh của, tất cả cao thủ trên Thần Đạo ngũ cấp của Vu Gia Bảo, lập tức nhao nhao phản hồi từ các hành tinh.

Cùng lúc đó, Tạo Hóa Môn đã hoàn toàn cải biến phong mạo, lại giao hảo tâm đầu ý hợp với Trảm Không Kiếm Phái, cùng với Bồng Lai Thương Hội Long Vô Kị Long Tượng Cốc, Thiên Vũ Môn, Xạ Thương Tông, bát đại môn phái, cùng với Tinh Diệu Thương Hội, nhao nhao nhận được lời cầu viện của Phong Vô Kỵ, chỉ trong ba ngày thời gian, toàn bộ cao thủ đã ngoài Thần Đạo của tu luyện giới Thiên Huyền Đại Lục Thủy Nguyên Tinh liên tề tụ tại Thiên Tịch Phong.

Thiên Tịch Phong lúc này đã to hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, hơn nữa còn lập nên tinh không toại đạo của riêng mình.

Gần ngàn tên cao thủ ngoài Thần Đạo ngũ cấp, từng nhóm khởi động tinh không toại đạo, trực tiếp đập hướng Thương Viêm Tinh!

Chương giáo của các đại môn phái, hội trưởng của tất cả đại thương hội, ngoại trừ Vũ Văn Tinh Diệu đã ở Thương Viêm Tinh, toàn bộ đều đông đủ. Dù là Phong Vô Kỵ cũng không nghĩ đến lực hiệu triệu của mình lại cường đại như vậy. Hơn nữa nhìn người đã đến của các môn phái, hiển nhiên, mỗi một môn phái đều đã dốc hết sức lực của mình.

Không thể không nói, Thiên địa dị biến ở Trảm Không Kiếm Phái và Vu Gia Bảo, cùng với Dương Thiên Lô chính thức quật khởi, hơn nữa trở thành nhân vật truyền kỳ của cả tu luyện giới, sớm đã khiến cho tất cả tu luyện giả, dù là Tạo Hóa Môn cũng không ngoại lệ, đều đã xem Trảm Không Kiếm Phái vốn thực lực cũng cường đại lắm như long đầu. Dương nhiên, chỉ riêng cái này thì cũng không thể khiến tất cả mọi người dốc sức như thế được, mấu chốt nhất chính là, lúc Phong Vô Kỵ cầu viện, đã nói rõ Dương Thiên Lô ở Thương Viêm Tinh, muốn cứu người. Cần được trợ giúp!

Danh tự của Dương Thiên Lô chính là cờ xí, là truyền thuyết, là thần thoại! Là đối tượng bọn họ không thể không nịnh bợ và tổ thành ý!

Mà lúc Vũ Văn Tinh Diệu nhận được tin tức đến từ thương hội, cũng phi thường kinh ngạc, bất quá cũng không có chút do dự, khởi động triệu tập lệnh của Tinh Diệu Thương Hội.

Hơn ngàn tên cao thủ ngoài Thần Đạo ngũ cấp, thông qua tinh không toái đạo của Tinh Diệu Thương Hội, lặng yên không một tiếng động mà xuất hiện ở Thương Viêm Tinh.

Đây là cỡ lực lượng khổng lồ cỡ nào? Loại lực lượng này ngưng tụ cùng một chỗ, khiến nội tâm của tất cả mọi người đến đây hưng phấn, mỗi một người bọn hắn đều cảm thấy, nếu như có thể đoàn kết nhất trí lời mà nói... dù có là chinh phục toàn bộ Thương Viêm Tinh thì cũng không cần tốn quá nhiều công sức.

Chỉ là, khi bọn hắn đi vào đại sảnh chuyên dùng để tiếp khách quý của Tinh Diệu Thương Hội, chứng kiến tràng cảnh trước mắt, lại lập tức mở to mắt mà nhìn!

Về mặt của Phong Vô Kỵ cũng ngốc trệ, đây là con mẹ nó khái niệm gì?

Trong đại sảnh vậy mà có chừng hơn ngàn người, nhân số tương đương với bọn họ, nhưng thực lực chính thế. . .

Chúng cao thủ Phong Vô Kỵ, Vu Nhân Kiệt, Lâm Vô Kỵ, Cổ Đức Nhân, v... v, cơ hồ liếc mắt liền có thể khẳng định được, hơn ngàn người này của người ta, chỉ cần rút ra 100 người cũng đủ để tiêu diệt tất cả bọn họ rồi! Hơn nữa ngay cả chạy cũng chạy không thoát!

Thần Đạo bát cấp!

Trong đội ngũ hơn ngàn người kia, vậy mà lại không có người nào thấp hơn Thần Đạo bát cấp, không, theo đám người Phong Vô Kỵ thấy thì người ta bất kỳ ai cũng có tu vi cao hơn bọn hắn! Hơn nữa, kinh khủng hơn chính là, khoảng chừng hơn trăm tên cao thủ trong đó, thoát nhìn thì tuổi còn rất trẻ, nhưng tu vi lại khiến bọn hắn nhìn không thấu. Đó là khái niệm gì?

Thần Đạo cửu cấp!

Ít nhất cũng phải Thần Đạo cửu cấp, bọn người Phong Vô Kỵ mới có thể hoàn toàn nhìn không thấu!

- Tất cả mọi người tìm vị trí ngồi đi, đều là người một nhà cả!

Đúng lúc này, Vũ Văn Tinh Diệu mặt mũi tràn đầy tâm thần bất định mà nói với gần ngàn tên cao thủ đến từ Thủy Nguyên Tinh. Nói xong, liền dẫn một nữ hài xinh đẹp, đi tới trước mặt Phong Vô Kỵ gần như ngốc trệ nói:

- Đây cũng là chuông giáo của Trảm Không Kiếm Phái, Phong Vô Kỵ, Phong chuông giáo! Phong huynh, vị này chính là... bằng hữu của Thiên Lô - Trần Thiển, đại tiểu thư của Trần gia Vô Cực Tinh Vực .

Những cao thủ này. . . Đều là đệ tử Trần gia. . .

- Phong chuông giáo, người hảo. Thiên Lô muốn toàn bộ chúng ta chờ ở đây, chờ khi nào tin tức của hắn đến, chúng ta liền cùng nhau xuất phát!

Trần Thiển nhẹ nhàng nói với Phong Vô Kỵ, không kiêu ngạo không siểm nịnh, thể hiện ra đầy đủ phong phạm của một tiểu thư khuê các. Nhưng dù vậy, Phong Vô Kỵ và các vị nhân vật phong vân một cõi ở Thủy Nguyên Tinh đều tâm thần bất định dị thường, vội vàng nói:

- Hảo hảo, hết thầy đều nghe theo Trần tiểu thư an bài.

Kỳ thật Trần Thiển cũng tương đối im lặng, chỉ một câu nói tùy tiện của nàng, kết quả là gia gia của nàng liền vì nàng mà gọi tới một ngàn tên cao thủ ngoài Thần Đạo bát cấp. Trong đó Thần Đạo cửu cấp cũng có cả trăm tên

Đương nhiên, đây cũng là do lão gia tử cố ý gây nên. Dù sao, lão nhân gia hắn dù sao cũng biết được Trần Thiển hiện giờ đang ở cùng một chỗ với ai, nếu Trần Thiển đã xin giúp đỡ, vậy khẳng định là gặp phải chuyện cả hai người cũng không giải quyết được. Vừa vặn thừa dịp cơ hội này, ở trước mặt Dương Thiên Lô biểu hiện ra thực lực của Trần gia bọn hắn, ít nhất cũng khiến tiểu tử này không dám khi dễ cháu gái bảo bối của mình a?

Nhìn tràng diện kinh người này, khi biết được những người này đến cùng là vì trợ giúp Dương Thiên Lô, tâm tình của tất cả tu luyện giả đến từ Thủy Nguyên Tinh đã không biết hình dung thế nào nữa. Nhất là chuông giáo chí tôn của mấy thế lực lớn, càng may mắn vì mình cơ trí, xuất động toàn bộ lực lượng của bản thân.

Vũ Văn Tinh Diệu đã kiên trì muốn làm một lần coi tiền như rác, hảo tửu được cung cấp không ngừng. Bất quá đây tuy là rượu tốt nhất của Tinh Diệu Thương Hội ở Thương Viêm Tinh nhưng đối với người Trần gia mà nói, cũng chỉ là loại rượu mà bình thường bọn hắn đến liếc mắt cũng chẳng thèm mà thôi. Nhưng khiến Vũ Văn Tinh Diệu không nghĩ tới chính là, người của Trần gia chỉ vậy mà lại rượu để tùy người mang lên, sau khi mang lên liền trực tiếp trả đan dược theo giá thị trường, hơn nữa không thu cũng không được. Mà đa số người của Thủy Nguyên Tinh đều là hạng người quê mùa, thấy số lượng đan dược mà người ta trả, nguyên một đám chỉ dám nuốt nước miếng nhưng lại không dám uống. Ta khát, rượu trân quý như vậy, đối với bọn họ mà nói thật sự quá xa xỉ. . .

- Phong chuông giáo, bảo người của các người dừng câu thúc nữa, đều uống đi. Còn phải đợi thêm vài ngày nữa cơ mà, tất cả phí tổn. Ta trả

Trần Thiên sáng khoái nói.

- Như vậy sao được? Trần tiểu thư, bảo người của người dừng trả tiền nữa, trên địa bàn của ta thì cứ để ta làm chủ đi! Huống chi, thương hội chúng ta còn thiếu nợ Dương huynh đệ một số rất lớn đấy. Vậy là đủ rồi! Uống, đều uống đi!

- Coi như xong, sao ta có thể tham tài thế được, cứ để ta trả đi!

Dương Thiên Lô vốn là người khởi xướng giờ vẫn còn tính toán tỉ mỉ, phải làm sao mới có thể không chút sơ hở, xuất kích lúc nào mới có thể giảm thiểu tổn thương đến mức nhỏ nhất thật tình không biết, giờ khắc này, chỉ cần hấn ra lệnh một tiếng, cho dù có là dẹp yên toàn bộ Thương Viêm Tinh cũng không nói chơi, chứ đừng nói chỉ đến một cái Thương Viêm Phái nhỏ nhỏ

Đương nhiên, Trần Thiên căn bản cũng không muốn nói cho Dương Thiên Lô. Nếu gia gia đã phái đến nhiều người như vậy. Trần Thiên đương nhiên phải uy hiếp tên giả hỏa vô sỉ kia một chút. Xem hấn còn dám nhéo mimi của bốn tiểu thư nữa không!

Thời gian từng ngày trôi qua.

Cuối cùng đã tới ngày hành hương của Thương Viêm Phái.

Bầu trời phủ kín hồng vân, bên rìa của mỗi một đạo hồng quang đều tản ra bạch quang sáng chói, nhiệt độ cao hơn bình thường đến mấy lần. Năng lượng hỏa thuộc tính và quang thuộc tính tràn ngập trong không khí, ngày hành hương, chính là ngày mà thiên địa linh khí của Thương Viêm Tinh ngưng tụ nhất.

Nhật Thần Giáo, trên cung điện.

Bỗng nhiên truyền đến một hồi chấn động lớn. Trong chốc lát, bầu trời trong vòng ngàn dặm lập tức bày ra một đạo kết giới vô cùng cường đại, từng đạo hào quang nhũ bạch sắc bàng bạc lập tức bao phủ cả Nhật Thần Giáo.

Đúng lúc này, đệ tử khổng chết Nhật Thần Giáo hiện giờ, vô luận đang ở đâu, làm gì, cũng lập tức quỳ rạp xuống đất, cung kính thành kính mà hô:

- Cung nghênh chuông giáo chí tôn, cung nghênh Thánh nữ!

Theo bạch sắc quang mang kia, không gian bỗng nhiên vỡ ra ra, hai đạo thân ảnh sóng vai xuất hiện trong hư không. Một gã cao thủ tuổi trung niên, tản mát ra khí tức vương giả không gì bị kịp, mà bên cạnh của hấn. Chính là một nữ tử một thân như tuyết. váy dài, phiêu dật như tiên, quanh thân nữ tử tản ra khí tức thánh khiết, trong nháy mắt lúc nàng xuất hiện. Hào quang nhũ bạch sắc trên bầu trời trong chốc lát liền đậm đặc hơn gấp mấy lần!

Sau đó, trọn vẹn trăm tên cường giả Thần Đạo trẻ tuổi, cung kính theo đuôi hai người chậm rãi hạ xuống.

- Mang Phạm Linh Nhi, Phạm Quang Nhật cùng với tất cả cường giả Thần Đạo của Nhật Thần Giáo đến đây.

Trung niên nhân kia lạnh giọng nói ra, tản ra sát khí đậm đặc và tức giận. Trung niên nhân này chính là chuông giáo chí tôn của Thương Viêm Phái - Diêm Trung Thiên! Nghe được lời nói của Diêm Trung Thiên, Thánh nữ bên cạnh hấn trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng thủy chung không chút biến hóa.

- Vâng!

Trăm người cùng đáp lại. Một trăm người này chính là Thánh Quang chấp pháp đoàn khổng chế toàn bộ cung điện. Sau một lát. từng đạo nhân ảnh dưới sự bao vây cả cả trăm đạo thần niệm, bị dẫn tới diễn võ trường cực lớn. Thân ảnh của Dương Thiên Lô thành linh xuất hiện trong đó.

- Giờ động thủ luôn hay sao?

Đúng lúc này, Thánh nữ bên cạnh Diêm Trung Thiên đột nhiên hỏi. Thanh âm của nàng phẳng phất như không có bất kỳ chấn động nào, không ẩn chứa chút tình cảm nhân loại

- Đợi một chút! Cuối cùng dùng máu tươi của những người này để thử xem Phạm Linh Nhi có thú nhận người nọ là ai không! Hẳn một ngày không chết, đối với chúng ta chính là ụy hiếp.

Trong đám người, Dương Thiên Lô ánh mắt sáng ngời nhìn Diêm Trung Thiên và Thánh nữ, truyền âm nói với Phạm Quang Nhật bên người:

- Quả nhiên không có nhân tính. . . Phạm gia gia. Sao lúc trước ngươi lại nhẫn tâm để Linh Nhi làm Thánh nữ chứ?

- Ta không đáp ứng có được không? Ta không đáp ứng, cả nhà ta sẽ trực tiếp bị diệt, Linh Nhi cũng phải bị bọn hắc cướp đi, đáp ứng thì còn có thể cứu vớt được toàn bộ gia tộc. Vô luận thế nào, Linh Nhi cũng phải hy sinh cả! Ngươi. . . chuẩn bị sao rồi?

- Mọi sự đã chuẩn bị, khi nào Linh Nhi đến chính là lúc ra tay! Bất quá, ngươi ổn định người của các người, ta muốn kiến thức Thánh Quang Phổ Chiếu của Thánh nữ!

- Ngươi điên rồi sao? Thánh Quang Phổ Chiếu có thể giúp môn hạ đệ tử của bọn hắc tu luyện, nhưng nếu thi triển với người lại có thể hoàn toàn luyện hóa người, nguyên thần, thân thể, thậm chí là tánh mạng lạc ấn cũng sẽ đều bị luyện hóa, hóa thành thiên địa pháp tắc tinh khiết, tánh mạng tinh nguyên và pháp lực. Bị bọn hắc hấp thu. . .

- Yên tâm, ta có nắm chắc!

Dương Thiên Lô tự tin nói.

Ngay khi Dương Thiên Lô và Phạm Quang Nhật trao đổi với nhau, thanh âm ầm ầm vang lên, một cây trụ lớn vậy mà lại phá tan cung điện, lẳng không chậm rãi bay tới diễn võ trường.

Mà trên cây cột cực lớn kia, Phạm Linh Nhi người đầy vết roi và máu đen, đang bị một cái xiềng xích cực lớn trói lên người, kinh khủng hơn chính là, hai cái xiềng xích đen nhánh vậy mà lại xuyên qua xương tỳ bà của nàng...

- Linh Nhi. Lúc trông thấy một màn như vậy, dù Phạm Quang Nhật biết Phạm Linh Nhi đã nhận lấy thống khổ cực lớn, nhưng thanh âm vẫn run rẩy mà hô lên, mà cha mẹ của Phạm Linh Nhi trong đám người càng đau nhức hô ra tiếng!

- Ha ha ha, Phạm Linh Nhi, thấy không? Những tên này đều là người của Nhật Thần Giáo các người, có sư huynh i, sư tỷ, có gia gia của người, cha mẹ, đều là tinh anh của Nhật Thần Giáo các người a, đương nhiên, đệ tử cấp thấp của Nhật Thần Giáo các người đều đã hồn phi phách tán. Đều vì người, vì người mà chết!

Diêm Trung Thiên dừng ở Phạm Linh Nhi trên cây trụ, cười lớn nói, ánh mắt tràn đầy tàn nhẫn và ngoan độc.

460. Chương 474: Thiên Cương Luyện Thần Trận.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 474: Thiên Cương Luyện Thần Trận.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhưng Phạm Linh Nhi lại giống như không hề nghe thấy, ánh mắt vẫn trong suốt như trước chậm rãi đảo qua những gương mặt quen thuộc đang bị nhốt ở trung ương, giống như là đang muốn tìm kiếm người nào đó vậy..

Lúc nàng trông thấy Dương Thiên Lô bên người Phạm Quang Nhật thì hơi dừng lại, liền chậm rãi thu hồi ánh mắt. Làm rất kín kẽ, dù là Diêm Trung Thiên cũng không nhìn ra gì khác thường.

- Là hắc sao?

- Linh Nhi, đúng vậy, ta đang ở trên người sư đệ, hắc chính là sư đệ ta!

- Phạm Linh Nhi, từ giờ trở đi, chỉ cần ngươi thú nhận người nọ là ai, ta có thể buông tha bọn hắc, nếu như ngươi không khai, ta sẽ ở trước mặt mọi người, chém giết nguyên một đám bọn chúng, khiến chúng thần hồn câu diệt! Thẳng đến ngươi chịu khai mới thôi.

Diêm Trung Thiên lạnh giọng nói.

- Chiếu! Sư tỷ, bảo nàng khai đi, cứ nói là ta!

Dương Thiên Lô trong đầu nói với Phong Linh Nhi. Giờ này khắc này, Dương Thiên Lô và mọi người dĩ nhiên bị nhốt trong tầng tầng kết giới được bày ra bởi thần niệm của trăm tên cao thủ, Dương Thiên Lô tuy rằng có thể phá tan được, nhưng làm vậy sẽ khiến bọn hắc chú ý, chỉ có thể thông qua cảm ứng đặc thủ của hai người Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi để liên hệ Phạm Linh Nhi thôi.

- Sư đệ. . . Ngươi thật muốn thử?

- Yên tâm đi. . . Dương Thiên Lô cực kỳ khẳng định nói. Dương Thiên Lô tự tin mười phần như vậy là vì đã nhận được sự khẳng định của nhị lão

Bởi vì bọn hắc nói một câu:

- Chỉ bằng vào hai người bọn họ, cho dù có thi triển ra thần thông của Chân Thần Cảnh cũng mơ tưởng có thể luyện hóa được ngươi. Xem hai người chúng ta như không tồn tại sao?

- Nói đi. Không có chuyện gì đâu

Lăng Hi cũng nói.

- Ta khai!

- À? Tốt! Vậy mới đúng mà, nói, là ai?

- Ngươi thả ta xuống trước đã!

Phạm Linh Nhi nói.

- Không có vấn đề.

Diêm Trung Thiên vung tay lên, thần niệm lập tức sáp nhập vào trong xiềng xích, trong chốc lát xiềng xích hắc sáng lóng lánh móc vào trong xương bả vai của Phạm Linh Nhi tức biến mất, mà thân thể Phạm Linh Nhi thì chậm rãi tụt xuống cây trụ lớn.

Ánh mắt của Phạm Linh Nhi chậm rãi quét qua đám người bị trăm tên cao thủ vây quanh.

Cùng lúc đó, ánh mắt của đám người Diêm Trung Thiên cũng theo Phạm Linh Nhi nhìn sang, đúng lúc này, căn bản không cần Phạm Linh Nhi nói, Diêm Trung Thiên liền nhìn ra mảnh khốe. Bởi vì đệ tử của Nhật Thần Giáo ở đây, đã sớm biết rõ người nọ là Dương Thiên Lô. Chỉ là, trước khi Phạm Linh Nhi không muốn nói, bọn họ cũng sẽ không lộ ra mà thôi, dù sao, tất cả mọi người đều rõ, vô luận Phạm Linh Nhi khai hay không khai, bọn họ đều chỉ có con đường chết. Trước khi chết, việc gì phải làm 'Tiểu nhân' chứ?

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt của mọi người tuy nhiên cũng hữu ý vô ý mà nhìn về phía Dương Thiên Lô.

- Là hắc? Vậy mà ở chỗ này? Phạm Quang Nhật a Phạm Quang Nhật, thật không nghĩ đến ngươi lại chỉ dạy đệ tử lợi hại như vậy, thời gian vài năm cũng không lộ ra chút phong thanh nào. . .

Diêm Trung Thiên nói ra.

- Bẩm chủồng giáo, tiểu tử này chính là người vừa mới phản hồi Nhật Thần Giáo mấy hôm trước!

Thủ lĩnh của Thánh Quang chấp pháp đoàn, vội vàng cung kính nói.

- A?

Diêm Trung Thiên có chút ngoài ý muốn, nói:

- Nói như vậy, bọn hắn cũng là vừa mới biết được? Rất tốt! Dẫn tiểu tử này ra đây cho ta!

- Vâng, chưởng giáo!

Hai gã cao thủ Thần Đạo lục cấp, trực tiếp thần sắc âm hung ác đi về phía Dương Thiên Lô, một trái một phải, dẫn Dương Thiên Lô tới cạnh Phạm Linh Nhi.

Ánh mắt của Dương Thiên Lô sáng ngời đối mặt với Phạm Linh Nhi cũng đang đánh giá hắn, tuy rằng đây là lần đầu tiên gặp được Phạm Linh Nhi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thanh tịnh tinh khiết và vết thương đầy người của Phạm Linh Nhi, nhất là xương tỳ bà lộ cả ra ngoài kia, khiến Dương Thiên Lô trông thấy mà giật cả mình.

- Quỳ xuống!

Hai gã cao thủ Thần Đạo lục cấp, đột nhiên phát ra pháp lực bàng bạc, nói.

Nhưng khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc chính là, trên người Dương Thiên Lô bỗng nhiên phát ra hai đạo năng lượng càng thêm cường đại, quỳ xuống, đích thật là quỳ xuống, nhưng lại không phải là Dương Thiên Lô, mà là hai gã cường giả* làB là-

- Ân. Trần gia đệ tử, chỉ khi nào gặp phải người có tội ác tày trời, mới sử dụng loại trận pháp này. Cái này sẽ trực tiếp luyện hóa bọn chúng thành năng lượng Thiên địa tinh khiết, ngay cả tính mạng lạc ấn cũng sẽ biến mất. Mà năng lượng luyện hóa ra thì có thể bị tu luyện giả hấp thu, có thể hấp thu bao nhiêu thì có quan hệ với tu vị bản thân của tu luyện giả. Nhưng thiên địa pháp tắc và thần niệm ẩn chứa trong đó thì không thể bị hấp thu được. Tựa như người khác thối luyện nguyên thần vậy, tuy rằng có thể tăng lên cảnh giới trong thời gian ngắn, nhưng cơ hồ đều bị các đại gia tộc cấm. Bởi vì dựa vào việc này để tăng lên cảnh giới, khi nào từ Thần Đạo bước vào Chân Thần Cảnh, muốn vượt qua ‘Thần kiếp’ thì càng xa vời!

Trần Thiển nói ra.

- Tiểu Thiển, người biết không ít. . .

Trần Thiển trợn trắng mắt liếc Dương Thiên Lô:

- Thương Viêm Phái tuy rằng bị diệt, nhưng Nhật Thần Giáo chỉ còn lại những người này. . . Người định làm thế nào?

- Cái này đơn giản, đợi chút nữa bưng luôn cả hang ổ của Thương Viêm Phái trở thành tổng bộ của Nhật Thần Giáo, mấy người chúng ta ngây ngốc ở đây thêm hai ngày nữa, bảo Phạm Quang Nhật thông tri toàn bộ các môn phái ở Thương Viêm Tinh tới xem lễ một chuyến, tin rằng sẽ không còn người nào dám ý kiến nữa.

Dương Thiên Lô nói ra.

Trần Thiển nhẹ gật đầu.

Đúng lúc này, Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi nắm tay đi tới bên người Dương Thiên Lô và Trần Thiển, Phạm Linh Nhi sắc mặt ửng đỏ, nhìn xem Dương Thiên Lô nói ra:

- Sư đệ, cảm ơn người!

- Không cần khách khí. Chuyện của sư tỷ, cũng là chuyện của ta.

Dương Thiên Lô khẽ mỉm cười nói.

. . .

Sau nửa canh giờ, từng tiếng kêu thảm thiết trước sau vang lên, dện hết thế lực của Thương Viêm Tinh, trong chốc lát tất cả tinh nhuệ đều bị hủy hết, hóa thành năng lượng Thiên địa tinh khiết, mà cường giả Thần Đạo còn sót lại của Nhật Thần Giáo thì nguyên một đám tiến nhập vào trạng thái tu luyện, hấp thu những tinh nguyên bằng bạc kia và lực lượng thiên địa.

Sau khi hoàn thành xong hết thấy, thân hình Dương Thiên Lô nhoáng một cái liền đi vào trong trận pháp, xuyên thẳng qua vô số pháp bảo còn lưu lại, bất quá hắn cũng không nhặt một kiện pháp bảo nào cả, chỉ là thu hồi một khối thạch đầu lông lánh bạch sắc tinh quang, liền đi ra.

Ba ngày sau đó, Nhật Thần Giáo oanh động toàn bộ tu luyện giới Thương Viêm Tinh, hang ổ của Thương Viêm Phái dưới sự trợ giúp của Trần gia đệ tử và tu luyện giả Thủy Nguyên Tinh trở thành tổng bộ của Nhật Thần Giáo. Cũng chiếu cáo toàn bộ tu luyện giới, cử hành một hồi nghi thức long trọng. 2000 tên cao thủ ngoài Thần Đạo ngũ cấp trực tiếp uy hiếp toàn bộ tu luyện giới.

Sau khi Dương Thiên Lô lại chúc mừng một hồi với tu luyện giả Thủy Nguyên Tinh cùng với Trần gia đệ tử liền dẫn theo Trần Thiển, Phong Linh Nhi cùng với Phạm Linh Nhi rời khỏi Nhật Thần Giáo.

Tất cả cao thủ cũng ly khai vào hôm sau

. . .

- Người của Trần gia, ngoại trừ Trần Thiển vẫn đi cùng với hắn ra, những người khác đều rời đi cả rồi!

Trên đỉnh một ngọn núi lửa đỏ thẫm ngoài Liệt Hỏa thành ngàn dặm, mấy tên tu luyện gia thu liễm tất cả khí tức, đứng trên đỉnh núi, một vị ở chính giữa, thu hồi thông tấn pháp bảo trong tay, cung kính nói với tu luyện giả đứng bên bờ vực, phẳng phất đang dõi mắt nhìn về phía xa.

- Hẳn không ly khai Thương Viêm Tinh?

Người rõ ràng là người cầm đầu của đám người, chậm rãi thu hồi ánh mắt, thanh âm lạnh lùng hỏi thăm.

- Không có, Hẳn mang theo Trần Thiến, còn có sư tỷ của hẳn Phong Linh Nhi cùng với người được gọi là Phạm Linh Nhi được bọn hẳn cứu ra kia, đi về phương hướng ‘ Tử Vong Hỏa Hải ’, xem ra hẳn là muốn đi vào trong đó lịch lãm rèn luyện. . . Trần Thiến không rời khỏi. . . Sư huynh, chúng ta sợ là không cách nào động thủ được!

- Hừ, Nhất Lang bị hẳn phế bỏ bên ngoài trận đấu, có gì không dám? Chỉ cần không làm bị thương Trần Thiến là được. Huống chi, bọn hẳn nếu là lịch lãm rèn luyện, thì không có khả năng lúc nào cũng ở cùng một chỗ được, tiếp tục theo dõi!

- Sư huynh, tên tiểu tử này rất có thể là người của Kỷ gia, hơn nữa còn có quan hệ với Trần Thiến. . . Chúng ta phải làm thật cẩn thận, tuyệt không thể để cho Trần Thiến phát giác mới được h. . . Nếu không chúng ta. . .

- Yên tâm, hết thấy hậu quả do ta gánh chịu, các người chỉ cần để ý nghe mệnh lệnh của ta là đủ.

- Được rồi.

. . .

- Tử Vong Hỏa Hải, là cửa vào đi thông vào Dung Nham Hỏa Vực dưới lòng đất, năm đó, sư tỷ vì muốn lĩnh ngộ ảo diệu của Thiên Hỏa nên mới đến nơi đây du lịch, trùng hợp ở trong Hỏa Vực gặp được đại cơ duyên với Linh Nhi, bị kéo vào trong di tích. . .

Quay mắt về phía Tử Vong Hỏa Hải đỏ thẫm giống hỏa diễm, Phong Linh Nhi nhẹ giọng nói.

Nàng vốn là dùng luyện khí nhập đạo, nếu như có thể lĩnh ngộ ảo diệu của Thiên Hỏa, đối với nàng không thể nghi ngờ là có lợi ích cực lớn. Bất quá, đến bây giờ Phong Linh Nhi cũng không thể nào lĩnh ngộ được ảo diệu của Thiên Hỏa. Thiên Hỏa, là một loại hỏa diễm so Tam Muội Chân Hỏa còn cường đại hơn, có thể đốt cháy thiên hạ vạn vật, một khi khống chế, không chỉ có trợ giúp cực lớn với luyện khí, mà còn có thể ngưng tụ thành công kích vô cùng cường đại.

Phạm Linh Nhi ôm cánh tay Phong Linh Nhi, từ khi bốn người cùng rời đi, nàng liền không nói một tiếng, tựa hồ như đang thẹn thùng vậy. Dương Thiên Lô tuy rằng biết rõ nàng và Phong Linh Nhi cũng không có phân chia “Công thụ”, sở dĩ phá vỡ nguyên âm chi thân, hoàn toàn là do môn song tu công pháp kì lạ kia, nhưng Phạm Linh Nhi tương đối gây yếu một chút kia nhìn thể nào cũng bị Dương Thiên Lô cảm thấy cô gái ngọc Phong Linh Nhi là tiểu công, mà Phạm Linh Nhi chính là tiểu thụ..

Thông qua sự giải thích của Phong Linh Nhi, Dương Thiên Lô và Trần Thiến cũng đã sự nhận thức khá khá với Dung Nham Hỏa Vực.

Dung Nham Hỏa Vực, càng sâu nhập độ ẩm liền càng cao. Ở bên trong hỏa vực giống như là nham thạch nóng chảy, tràn ngập vô số yêu thú hỏa thuộc tính cường đại và đại cơ duyên, đại khí vận, cũng là nơi lịch lãm rèn luyện tốt nhất của tu luyện giả Thương Viêm Tinh, rất nhiều thương hội cũng mở ra khu vực rèn luyện thích hợp với từng tu luyện giả đẳng cấp khác nhau lịch lãm rèn

Dương Thiên Lô sở dĩ đến đây, hoàn toàn là vì hai lão già trong cơ thể này.

Khống chế Thương Viêm Tinh!

Dương Thiên Lô lúc này đương nhiên không có loại thực lực này, càng không biết phải làm thế nào mới có thể khống chế một tinh cầu, nhưng hai lão già này, lại có được năng lực như vậy. Nhất là sau khi Dương Thiên Lô hấp thu thạch đầu quang thuộc tính, thực lực của lão đầu thần bí kia càng cường hãn hơn rất nhiều, bởi vì Hiên Viên kiếm hồn rõ ràng không có khoa trương như trước kia

Hơn nữa Dương Thiên Lô cũng từ chỗ của lão đầu thần bí kia nhận được một chút tin tức.

Mười một khối thạch đầu các loại thuộc tính năng lượng, trên thực tế cũng không phải là tinh hạch gì cả, mà là bản thể của lão đầu thần bí kia bị phân liệt thành mười một khối tàn phiến, lưu lạc trong Nguyên

Thủy Tinh Vực, nhưng cụ thể ở hành tinh nào, dù là hần cũng không biết, chỉ khi nào ở khoảng cách không xa thì hần mới cảm ứng được.

Mà muốn khống chế Thương Viêm Tinh, chỉ có thể tiếp xúc với tinh hạch của Thương Viêm Tinh, xóa tinh thần ẩn ký trong tinh cầu đi.

Dương Thiên Lô không biết là việc đó Hiên Viên kiếm hồn có thể đơn giản làm được. Nếu không Thủy Nguyên Tinh cũng sẽ không bị Dương Thiên Lô khống chế rồi. Chỉ là, lão đầu thần bí kia không cho Hiên Viên kiếm hồn xử lý mà thôi.

Bởi vì lão đầu thần bí hiểu rõ, quỹ tích phát triển của Dương Thiên Lô đã thoát ly khỏi sự khống chế của tất cả mọi người bọn hần. Cho nên, hần mới một lần tiếp một lần, liên tiếp ba lần ngăn cản lão gia hỏa nào tàn Hiên Viên kiếm hồn.

. . .

Phù phù. . .

Bốn người Dương Thiên Lô trực tiếp nhảy vào trong Tử Vong Hỏa Hải, rất nhanh đi xuống phía dưới.

Tử Vong Hỏa Hải, tuy rằng là trạng thái lỏng, nhưng vẫn là hỏa diễm ở trạng thái dịch, lập tức khi vừa tiến vào, Dương Thiên Lô và Trần Thiển vốn là lần đầu tiên bước vào trong nội tâm hơi chút kinh hãi, chỉ là nhiệt độ ở mặt ngoài thì Tinh Giả bình thường liền tuyệt đối không thể nào thừa nhận được rồi, hơn nữa theo cửa bọn hần không ngừng xâm nhập, nhiệt độ cũng tăng lên một cách nhanh chóng

Phong Linh Nhi bản thân vốn chủ tu hỏa thuộc tính ngược lại không hề có cảm giác, Phạm Linh Nhi là thân thể quang thuộc tính tinh khiết đối với hỏa diễm cũng có kháng tính trời sinh. Mà tu vị của Trần Thiển so với nhị nữ cao hơn rất nhiều, tuy rằng có chút kinh ngạc hỏa hải thần kỳ này, bất quá đối với nàng cũng không ảnh hưởng chút nào. Về phần tên biến thái Dương Thiên Lô thì không cần phải nói nữa.

Cho nên bốn người sau khi tiến vào liền không dừng lại chút nào, rất nhanh lặn xuống phía dưới. Một ít yếu thú hỏa thuộc tính cấp thấp căn bản không thể ngăn cản bọn hần chút mấy may.

Bất quá, theo không ngừng xâm nhập, tốc độ của bốn người cũng trở nên càng ngày càng chậm, thứ bọn hần phải chống cự không phải chỉ là nhiệt độ ngày càng cao, mà còn có cả áp lực ngày càng khủng bố nữa.

Vốn mỗi tế bào của hần chỉ là hình thức ban đầu của đại thể giới, mà bây giờ, lại mọc rễ nảy mầm, theo không gian pháp tắc dung nhập, nguyên một đám “Âm âm” khai mở, giống như hóa thành nguyên một đám không gian pháp bảo, hơn nữa còn là không gian có được Ngũ Hành thuộc tính diễn sinh toàn bộ! Đại thể giới chính thức dĩ nhiên được hình thành, bất quá, tiếc nuối chính là, tất cả các thể giới đều là thể giới bất động, có thể cảm ứng được, nhưng Dương Thiên Lô muốn bắt, lại không có cách nào. Càng không có khả năng mang những thể giới này ra dùng.

Nhưng Dương Thiên Lô lại rõ ràng, theo cảnh giới của hần tăng lên, những thể giới này cuối cùng cũng sẽ bị hần sử dụng!

Mỗi một thể giới, tựa như một ngôi sao đồng nhất. Hơn nữa còn là ngôi sao do bản thân hần diễn sinh ra, đây là khái niệm gì?

Khi tế bào toàn thân hoàn thành dị biến, thời gian đã qua đi suốt một năm!

Sau khi Dương Thiên Lô thanh tỉnh, trực tiếp bước chân vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, khởi động thời không pháp tắc, một ngày chính là chín mươi năm!

Thời gian mấy ngàn năm lập tức trôi qua.

Hần cắn nuốt vô cùng vô tận đan dược và Thiên địa linh vật, thậm chí ngay cả một ít pháp bảo không có tác dụng cũng bị Dương Thiên Lô luyện hóa thành năng lượng tinh khiết, rốt cục cũng rèn luyện đến Thần Đạo thất cấp đỉnh phong chi cảnh!

Lúc đi ra, thời gian Dương Thiên Lô bước vào Tử Vong Hỏa Hải đã qua đi suốt một năm rưỡi.

Nửa năm trước, Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi cũng đi ra từ trong di tích, sau khi từ chỗ Lăng Hi biết được tình huống của Dương Thiên Lô hai người liền cùng quay về Nhật Thần Giáo, đợi đến sau khi Dương Thiên Lô đi ra lại tính tiếp.

Mà những gia hỏa ôm cây đợi thỏ ở chỗ sâu trong Tử Vong Hỏa Hải, từ lúc ba tháng trước, liền phiên muện rời đi, bọn hần căn bản không cho rằng Dương Thiên Lô có thể kiên trì ở sâu trong Hỏa Hải trong vòng ba tháng, một loại tình huống là Dương Thiên Lô khẳng định đã phát hiện ra bọn hần, đào tẩu từ đằng xa. Tình huống khác chính là Dương Thiên Lô đã tắng thân trong Hỏa Hải. Nhưng vô luận là tình huống nào, bọn hần cũng không thể chờ thêm được nữa, dù sao bọn họ cũng là vụng trộm trốn đi.

Mà khi Dương Thiên Lô tấn cấp đến Thần Đạo thất cấp, vẫn không đình chỉ, tiếp tục xâm nhập xuống dưới!

. . .

Ba năm sau.

- Lăng Hi tỷ. . . Sư đệ, hiện giờ ra sao?

Phong Linh Nhi lợi dụng cảm ứng đặc thù với Lăng Hi, hỏi.

Ba năm thời gian, hai người Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi sự vào “Song tu” kỳ dị, đã khiến các nàng tiến cảnh thần tốc, giờ này khắc này, dĩ nhiên lại song song bước chân vào Thần Đạo lục cấp.

- Có lẽ nhanh thôi Thiên Lô đã không chế được Thiên Hỏa, tuy rằng vẫn là Thần Đạo thất cấp đỉnh phong chi cảnh, nhưng thực lực của hần. . . Các người đừng nóng lòng, nhiều nhất không quá ba năm, có lẽ sẽ hoàn thành thôi! Đúng rồi, Linh nhi, công pháp kia, người không được tu luyện nữa. . . Linh Nhi, người cũng không thể tu luyện, biết không?

- Lăng Hi tỷ, người không phải cũng tu luyện sao?

- Ta đã sớm đình chỉ rồi, công pháp kia rất khó luyện thành, nếu như tu luyện được một nửa mà không cách nào lĩnh ngộ chính thức thì. . . Thiên Lô sẽ rất tức giận đấy. Cho nên, chúng ta không nên tu luyện nữa, đến khi gặp được Tử Hâm các nàng, nhiều nhất cũng chỉ như ta thôi, tu luyện quyền thứ nhất, đủ để giúp chúng ta liên lạc với nhau dễ dàng thôi.

- Nha, đã biết.

Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi lên tiếng, Lăng Hi chặt đứt liên hệ giữa ba người. Ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi lửa thể ngồi trong dung nham.

Dương Thiên Lôi lúc này cùng với ba năm trước đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, chiều cao tròn vẹn tăng lên một nửa, thân hình cũng không bự hân, nhưng cũng không gầy nhỏ, mỗi một khối cơ nhục đều ẩn chứa lực lượng cường hân đến cực điểm, cho dù là dùng cương cân thiết cốt cũng không đủ để hình dùng, bởi vì, hân lúc này, chỉ dựa vào lực lượng thuần túy của thân thể, chống cự với Thiên Hỏa gần hạch tâm Thương Viêm Tinh!

464. Chương 478: Thần Đạo Bát Cấp.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 478: Thần Đạo bát cấp.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ba năm qua, phương thức tu luyện gần như điên cuồng của Dương Thiên Lôi, khiến Lăng Hi cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm, giờ này khắc này, Lăng Hi có thể khẳng định, tuy rằng nàng cũng đã theo sự tấn cấp của Dương Thiên Lôi, rất nhanh liền lĩnh ngộ được bí quyết ảo diệu, cũng thành công tấn cấp đến Thần Đạo thất cấp, nhưng nếu như nàng muốn ra khỏi Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình thì.... tuyệt đối sẽ bị trực tiếp thiêu thành tro bụi!

Lúc này, Lăng Hi tuy rằng nhìn Dương Thiên Lôi lửa thể, nhất là gia hỏa thủy chung vẫn ngang nhiên kia, tìm liên đập nhanh hơn, nhưng nhìn trộm nhiều Lăng Hi cũng dần dần thành thói quen, chỉ là không dám để cho Dương Thiên Lôi biết mà thôi. Dương nhiên, gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lôi này mặc dù biết rõ, cũng căn bản không có gì.

. . .

- Hô -

Dương Thiên Lôi thả ra một hơi thật dài, chậm rãi mở mắt, trong ánh mắt lóng lánh một tia hưng phấn đậm đặc. Đó là sự hưng phấn chỉ khi nào thực lực tăng lên mới xuất hiện ở hân!

Tu luyện, điên cuồng mà tu luyện, Dương Thiên Lôi điên cuồng như vậy, hoặc nhiều hoặc ít, đều có một chút quan hệ với Trần Thiển. Bởi vì thân phận của Trần Thiển, bởi vì địa vị của nàng, tựa như lời Lăng Hi nói, yêu nàng thì cứ thu nàng, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên cũng muốn làm thế, nhưng lại phải cân nhắc thân phận của Trần Thiển, bởi vì nàng là đại tiểu thư của Trần gia trong ngũ đại gia tộc Vô Cực Tinh Vực! Không thể để nàng làm cả, muốn thu nàng... chỉ có thể khiến vị trí của mình cao hơn ngũ đại gia tộc thôi!

Dựa vào cái gì? Chỉ có dựa vào thực lực của bản thân!

Mặc dù mục tiêu này Dương Thiên Lôi thấy thì cũng không thể chạm đến, giống như là việc sờ vào bốn nguyên chân tướng vậy, nhưng hân vẫn có lòng tin thực hiện, vấn đề chỉ là sớm hay muộn thôi!

Dương nhiên, điều kiện tiên quyết là Trần Thiển có thể đợi được đến thời khắc đó!

- Lợi hại. . . Nhanh như vậy có thể không chế Thiên Hỏa. . . Tiểu tử, người có thể phát ra lần đột kích cuối cùng rồi! Nhớ kỹ, đừng phản kháng, phạm vi của nó chỉ có một chút như vậy, người phải dùng thiện niệm dẫn động nó, mới có thể tiếp cận, nếu không người căn bản không cách nào chống lại nó đâu!

Đúng lúc này, thần bí lão giả nói trong đầu Dương Thiên Lôi.

- Ân!

Dương Thiên Lôi lên tiếng, ánh mắt ánh lên sự tự tin mãnh liệt, lại lần nữa lặn xuống.

Tinh hạch thủ hộ thú của Thương Viêm Tinh, tồn tại cường đại Chân Thần Cảnh, Chương Không Giả cường đại nhất, tinh khiết nhất - Thiên Hỏa.

Đây là tin tu ước Dương Thiên Lôi có được từ chỗ hai lão đầu kia, bất luận tinh cầu nào cũng đều có thủ hộ thú, hơn nữa, tinh cầu càng cường đại, tinh hạch thủ hộ thú của nó càng mạnh. Mặc dù là tinh hạch thủ hộ thú cấp thấp nhất cũng là tồn tại Chân Thần Cảnh. Đây cũng là nguyên nhân vì sao, muốn khống chế tinh cầu, cường giả cấp bậc Thần Đạo căn bản không thể nào tự làm được. Chỉ có Chân Thần Cảnh, hơn nữa là siêu cấp cao thủ trong Chân Thần Cảnh mới có thể bước vào hạch tâm của tinh cầu, dựa vào thực lực cường đại đánh bại tinh hạch thủ hộ thú, hoặc là phục tùng, chém giết, mới có thể đạt được tấc mạng lạc ấn của tinh cầu, từ đó khống chế được tinh cầu.

Mà bọn người Kỷ Tiêu Lam là được gia tộc trực tiếp trao cho tinh cầu.

Thương Viêm Tinh kỳ thật chẳng qua chỉ là một tinh cầu cần cỗi ngay cả Thủy Nguyên Tinh cũng không bằng thôi, vô luận là Hiên Viên kiếm hồn, hay là lão giả thần bí không được trọn vẹn cũng có thể đơn giản dựa vào khí tức cảnh giới của mình và thần cách cường đại, bắt thủ hộ thú của Thương Viêm Tinh phải phục tùng, nhưng bọn hắn lại không làm như vậy, mà là muốn Dương Thiên Lôi dựa vào thực lực của hắn để hoàn thành!

Dương Thiên Lôi chậm rãi đến gần hạch tâm của Thương Viêm Tinh, thần niệm nhu hòa mà tuôn ra, không ngừng mà tản ra khí tức hữu hảo. . .

Lúc này dĩ nhiên đã bước chân vào trong phạm vi cách tinh thạch vạn mét, Dương Thiên Lôi xích lửa nhục thân, chậm rãi tiến đến Thiên Hỏa trong dung nham. Hiện giờ, hắn đã hoàn toàn thích ứng được nhiệt độ của Thiên Hỏa, căn bản không cần phải hao phí tâm thần để chống cự, cứ như là đang ở trong nước ấm vậy. Bất quá, hắn chỉ có thể tiếp cận từng chút một.

- Rất tốt, nó đã chú ý tới người rồi, hơn nữa còn không công kích. . . Tiếp tục!

. . .

- Không phải chứ? Nhẹ nhàng như vậy?

Ba canh giờ sau, lúc Dương Thiên Lôi đến trước tinh hạch tản mát ra nhiệt lực khủng bố, hai lão đầu tràn ngập không thể tưởng tượng nổi. Dựa theo sự lý giải của bọn hắn, Dương Thiên Lôi muốn đạt được sự tán thành của con tinh hạch thủ hộ thú này, ít nhất cũng phải trải qua trùng trùng điệp điệp khảo nghiệm, nhận thấy hắn có tiềm lực trở thành “Tinh Chủ” của Thương Viêm Tinh mới có thể thành công. Thật không nghĩ đến, tinh hạch thủ hộ thú chỉ là dùng thần niệm một mực quan sát Dương Thiên Lôi, căn bản không phát ra chút Thiên Hỏa công kích, liền để cho Dương Thiên Lôi thuận lợi đi đến trước mặt tinh hạch.

- Con mẹ nó, chẳng lẽ thể chất của tiểu tử này đã vượt qua cảnh giới của Thiên Hỏa?

- Người biết cái đêch gì! Tinh hạch thủ hộ thú này. . . Khẳng định là con mẹ nó con cái! Tên tiểu tử này chính là khắc tinh của bất cứ sinh vật mẫu tính nào. . . Lão tử bảo hắn phát ra khí tức hữu hảo, người không thấy thần sắc của hắn vừa rồi sao?

- Ách. . . Không thể nào chứ?

- Có gì mà không thể? Ta dám cam đoan, tiểu tử này vừa rồi khẳng định là đang nghĩ đến nguyên một đám nữ nhân, biểu lộ mới có thể ám muội, hèn mọn bỉ ổi như vậy. . .

. . .

- Ca đã đến, đến phiên các người rồi!

Ngay khi hai lão đầu này đang vì Dương Thiên Lôi mà đầu vô mồm, Dương Thiên Lôi đắc chí đưa tâm thần vào trong đan điền nói.

- Lão tử đột nhiên cảm giác, hay là người tự thử xem đi! Cũng giống như luyện hóa pháp bảo vậy, người cứ theo đó làm là được, chỉ cần hấp thu tấc mạng lạc ấn của tinh cầu ở trong đó, liền thành công rồi. Nếu không được thì lão tử lại ra tay! Ah, đúng rồi. nếu người có bốn sự thì... không ngại câu dẫn luôn tinh hạch

thủ hộ thú đi! Mẹ nó, đây chính là cao thủ Chân Thần Cảnh, người câu dẫn tới thì tạm thời so với lão tử còn lợi hại hơn đây

Lão đầu thần bí nói

- Người đánh rắm sao? Lão tử vất vả lắm mới theo lời người lết được đến đây, người bảo lão tử tự mình động thủ? Ta chỉ là Thần Đạo thất cấp, luyện hóa tinh hạch phải Chân Thần Cảnh, người cũng quá dễ mất đến ta đây?

Dương Thiên Lôi lập tức tức giận nói.

- Ách. . . Đừng kích động, lão tử là vì muốn tốt cho người mới tạm thời cải biến sách lược, chỉ cần nó chịu trợ giúp người, luyện hóa tinh hạch là chuyện rất đơn giản, nếu nó không giúp người, lão tử lại ra tay!

Thần bí lão đầu nói.

- Tốt. Đây là do người nói đất, nếu lại lừa gạt lão tử, ta cam đoan sẽ ném người đi!

Dương Thiên Lôi nói xong, thân hình lại lần nữa tới gần tinh hạch.

Lão đầu muốn tiếp tục kêu gào, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại, tú tài gặp được bình, có lý nói không rõ. Huống chi lão gia hỏa này cũng không phải tú tài, mà Dương Thiên Lôi ở trong nội tâm của hai lão đầu này, căn bản chính là một tên vô lại vô sỉ tới cực điểm, xuất lực làm việc với hắn, còn con mẹ nó không thể ở trước mặt hắn lên mặt!

. . .

Theo thân thể của Dương Thiên Lôi ngày càng gần với tinh hạch, mỗi lần nhích lên một chút, lực bài xích sẽ gia tăng lên vô số lần, nhiệt lực bằng bạc khổng lồ cũng sẽ điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi, bất quá, hắn đã chính thức không chế được Thiên Hỏa nên vẫn không phát ra năng lượng chống cự nào cả, mặc cho cỗ nhiệt lực này rèn luyện một một tế bào trong thân thể. Khoảng cách ngắn ngủi mấy bước, Dương Thiên Lôi vậy mà phải dùng thời gian ba ngày ba đêm, mới đi được một nửa. Cho dù là tốc độ của ốc sên, cũng nên lết đến từ sớm rồi, nhưng Dương Thiên Lôi lại không có chút nào không kiên nhẫn, bởi vì hắn vậy mà dưới loại tình huống này, cảm ngộ được một tia ảo diệu vận động và bất động, phảng phất như sờ đến được thời gian pháp tắc vậy!

Ba mét, hai mét, một mét. . .

Dương Thiên Lôi di động càng ngày càng chậm, cả người nếu quan sát trong thời gian ngắn thì tựa như một pho tượng vậy, căn bản vẫn không nhúc nhích, nhưng trên thực tế lại đang tiếp cận từng chút một.

Một nửa khoảng cách trước đã mất ba ngày ba đêm, một nửa khoảng cách sau lại khiến hai lão đầu kia ngoài ý muốn, khiến Lăng Hi cảm thấy nôn nóng, nhưng cũng không dám quấy rầy hắn, chính là... vậy mà lại mất suốt một năm

Tê tê tê híz-khà-zzz. . .

Rất cực, trong nháy mắt lúc song chưởng của Dương Thiên Lôi chạm vào tinh hạch, toàn bộ năng lượng Thiên địa của Thương Viêm Tinh bỗng nhiên bắt đầu xói trào... vô số cao thủ của toàn bộ tu luyện giới đều khiếp sợ lắng không mà lên, nhìn ba động năng lượng khổng lồ trong Thiên địa, không rõ xảy ra chuyện gì.

Mà Dương Thiên Lôi thân ở trong hạch tâm của Thương Viêm Tinh vậy mà lại vào thời khắc này tiến nhập vào trạng thái đồn ngộ, tinh hạch lớn chừng quả tạ vậy mà đang bị hắn hấp thu bằng một tốc độ kinh người, tính cả năng lượng Thiên Hỏa trong phạm vi vạn mét quanh tinh hạch cũng điên cuồng dũng mãnh tiến vào cơ thể hắn, cùng lúc đó, một ảo ảnh vô cùng lớn, phảng phất do vô số dung nham tạo thành cũng tiến nhập vào trong thân thể Dương Thiên Lôi, nhưng nó cũng không tiến vào trong đầu hắn, mà là tiến nhập vào mỗi một tế bào, ghé qua rất nhanh, phảng phất như đang tìm kiếm nơi ở tốt nhất cho mình vậy...

- Thần Đạo thất cấp, Trụ Quang Cảnh!

Lăng Hi khiếp sợ nói. Bởi vì nàng rõ ràng cảm ứng được Dương Thiên Lôi đột phá bích chương.

- Ta kháo. . .

Vẻ mặt của hai lão đầu này cũng là khiếp sợ cộng thêm ngốc trệ, thứ mà bọn hắn trông thấy còn khiếp sợ hơn cả Lăng Hi. Cái này là con mẹ nó khái niệm gì? Tánh mạng lạc ấn của Thương Viêm Tinh hiển nhiên đã theo tinh hạch hoàn toàn tiến nhập vào trong cơ thể Dương Thiên Lô, nhưng khiến hai cái lão đầu khiếp sợ chính là, vậy mà không phải dung nhập vào trong thần thức của Dương Thiên Lô, mà lại cùng với tinh hạch thủ hộ thú vận chuyển một vòng trong cơ thể Dương Thiên Lô, sau đó tiến nhập vào trong trái tim hạch tâm của Dương Thiên Lô!

Tâm chủ hỏa.

tinh hạch Thương Viêm Tinh và thủ hộ thú hỏa thuộc tính cuối cùng lựa chọn một nơi thích hợp nhất cho chúng, trái tim hạch tâm!

Hơn nữa, khiến Dương Thiên Lô kinh hỉ chính là, ngay lập tức khi nó tiến vào, hắn liền rõ ràng cảm ứng được liên hệ giữa mình và Thương Viêm Tinh, loại liên hệ này đã hoàn toàn siêu việt với liên hệ mà tinh cầu Kỷ Tiêu Lam tặng hắn, cùng Thủy Nguyên Tinh độc nhất vô nhị, hắn, là chủ nhân chân chính! Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô cũng lần đầu niệm nhận được thiện niệm hưng phấn của Tinh Hà thủ hộ thú tánh mạng lạc ấn của Thương Viêm Tinh phát ra

. . .

Ngay khi Dương Thiên Lô vẻ mặt vui sướng thu tay lại, trước mặt của hắn vậy mà lại lần nữa tạo thành một cái tinh hạch. Mà năng lượng của toàn bộ Tử Vong Hỏa Hải cũng bắt đầu điên cuồng hội tụ quanh tinh hạch, tựa hồ chỉ tron chốc lát, liền lại tạo thành một tinh hạch thủ hộ thú toàn thân đều là dung nham

Nhưng chỗ bất đồng chính là, Dương Thiên Lô đã khống chế hành tinh này, có thể rõ ràng cảm ứng được, trong tinh hạch mới hoàn thành đã không còn tánh mạng lạc ấn nữa, nó chỉ đang duy trì sự vận chuyển và hệ thống năng lượng của Thương Viêm Tinh thôi.

- Hô -

Dương Thiên Lô thở phào một hơi dài:

- Thời gian hơn bốn năm. . . Rốt cục cũng hoàn thành!

- Tiểu tử, ngươi làm sao làm được?

- Thiên Lô, tốt rồi?

Đúng lúc này, trong óc Dương Thiên Lô hiện lên thanh âm của hai lão đầu cùng với thanh âm tràn ngập kinh hỉ của Lăng Hi.

- Không biết.

Dương Thiên Lô trực tiếp quăng cho hai lão đầu một câu, liền tràn ngập mừng rỡ mà chui vào trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, kích động dị thường hét lên một tiếng dài, trực tiếp ôm Lăng Hi đang đổ bưng cả mặt vào ngực.

- Mau buông ta ra, đại sắc lang!

Lăng Hi nhắm mắt lại, khuôn mặt khuyh quốc khuyh thành dùng sức đưa ra sau, tránh né cú hôn của Dương Thiên Lô, hờn dỗi nói.

- Chủ nhân!

tiểu bạch muốn vươn lên hùng mạnh, cố gắng lớn lên, thông qua điên cuồng bế quan tu luyện, bộ dáng lúc này đã là thiếu nữ mười một mười hai tuổi, thoát nhìn óng ánh sáng long lanh, đáng yêu đến cực điểm, trực tiếp bay nhào một cái liền nhảy lên lưng Dương Thiên Lô, hai cánh tay nhỏ óng ánh ôm lấy cổ Dương Thiên Lô.

- Ách. . .

Cảm nhận được sự đè ép của hai điểm nhô lên trước ngực tiểu Bạch, Dương Thiên Lô liền buông tha Lăng Hi, núi lầy cổ của tiểu Bạch ở phía sau, đưa đến trước mặt:

- Lớn vậy rồi sao?

- Hì hì, đúng vậy a, chủ nhân, tiểu Bạch chỉ cần tấn thẳng đến Thần Đạo thất cấp, thì còn có thể lớn hơn nữa đấy! Hiện giờ. . . còn không lớn bằng Lăng Hi tỷ tỷ các nàng. . .

Tiểu bạch đắc ý nhìn nhìn ngực của mình, nói

- Sát. . . Ca nói là thân người cao, chứ không phải nói đến chỗ đó!

Dương Thiên Lôì một hồi im lặng.

- Tranh thủ mặc quần áo đi.

Lăng Hi đỏ mặt nói ra.

- Khục khục, sợ cái gì, ca không phải không biết, người đã nhìn lên nhiều năm rồi, có gì mà phải ý tứ. . .

Dương Thiên Lôì đắc chí nói, bộ da mặt kia quả thật đã dày đến một cảnh giới nhất định. Bất quá, nhìn bộ dạng muốn nổi đóa của Lăng Hi, Dương Thiên Lôì vẫn mặc quần áo vào.

465. Chương 479: Nhật Thần.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 479: Nhật Thần.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Nô tài tham kiến chủ nhân, tham kiến Lăng Hi tỷ tỷ, tham kiến tiểu Bạch tỷ tỷ!

Đúng lúc này, bạch quang lóe lên, hai thiếu nữ Thiên Nga tộc lập tức xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôì, cung kính quỳ lên mặt đất nói.

- Mau đứng lên, không phải đã nói là không được hành lễ sao?

Dương Thiên Lôì trông thấy hai nữ hài này, toàn thân một hồi rung động, gấp gáp nói.

- Vâng, chủ nhân!

Bạch Tổ Tổ và Bạch Trinh Trinh lập tức cung kính đứng lên, nhưng sắc mặt lại đỏ bừng, không dám ngẩng đầu, tựa hồ mang theo một tia bất an, nhìn mũi chân của mình.

- Đúng vậy, Thần Đạo tứ cấp đỉnh phong chi cảnh, Lăng Hi, cảm ơn!

Sau khi Dương Thiên Lôì cảm ứng được cảnh giới của nhị nữ, xoay người nói với Lăng Hi. Hai người bọn họ có thể tới, hiển nhiên là do Lăng Hi triệu hoán. Không thể không nói, sau khi nhị nữ bị Dương Thiên Lôì đưa vào trong thời không pháp tắc của Minh Huyền Bảo Khố, bởi vì bị Lăng Hi ngăn cản, cộng thêm khoảng thời gian này mọi chuyện cứ đổ tới dồn dập, nên căn bản chưa kịp căn nhắc nhị nữ.

- Thiên Lôì, người tu luyện trong khoảng thời gian này, ta và Tổ Tổ, Trinh Trinh hàn huyên rất nhiều, tộc nhân của các nàng thật sự rất đáng thương. . .

Sau khi Lăng Hi nhìn nhìn Bạch Tổ Tổ và Bạch Trinh Trinh, dừng ở Dương Thiên Lôì nhẹ giọng nói.

Dương Thiên Lôì nghe được lời của Lăng Hi liền nao nao, bất quá cũng không lên tiếng, mà là dùng thần niệm nói với Lăng Hi:

- Lăng Hi, đừng nói vô số tinh vực, vạn thiên tinh cầu, chỉ cần Thủy Nguyên Tinh, Thương Viêm Tinh đã có bao nhiêu người đáng thương? Chúng ta không phải là chúa cứu thế, gặp, cứu được, thì cũng thôi đi. Có thể làm được như vậy, chúng ta cũng không thẹn với lương tâm rồi. Chúng ta cũng không phải là người nhà của Tổ Tổ và Trinh Trinh, chúng ta cũng đừng có quản. . .

- Ta không phải có ý này, Thiên Lô, ngươi không phát hiện sao? Hiện giờ Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, đã trở thành đại thế giới chính thức! Lần trước ngươi hấp thu chín trăm ngàn đạo sinh hồn của Vô Tinh Hồn, lực lượng thần bí được sinh ra, phi thường cường đại, ta cảm thấy đây chính là một đường đi đúng để chúng ta tăng lên thực lực của mình, nếu như. . . Nếu như chúng ta đem cải tạo không gian của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình một phen, cứu vớt một ít người đáng thương, để bọn hắn sinh hoạt trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, ngươi ngẫm lại sẽ có hiệu quả gì?

Lăng Hi nói ra.

- Ý của ngươi là. . .

Ánh mắt của Dương Thiên Lô đột nhiên sáng ngời, lập tức minh bạch ý đồ của Lăng Hi.

- Đúng vậy, chúng ta không cần dùng Lục Tự Chân Ngôn siêu độ bọn hắn, nhưng chúng ta đã cứu được bọn hắn, bọn hắn nhất định sẽ chủ động thành kính, ta nghĩ, tuyệt đối có thể sinh ra lực lượng càng cường đại hơn!

Đi ra Tử Vong Hỏa Hải, Dương Thiên Lô trực tiếp xé rách hư không, lúc xuất hiện lại lần nữa, đã đi tới trên không Nhật Thần Giáo.

Suốt hơn bốn năm, Dương Thiên Lô lại trở về, hắn giờ đã xưa đầu bằng này, vô luận thân hình, tướng mạo, hay là tu vị, tâm tình, đều đã có biến hóa kinh người.

Trong thời gian bốn năm, Nhật Thần Giáo cũng đã có biến hóa rất lớn. Vô số đệ tử trẻ tuổi mới, đều trào vào trong Nhật Thần Giáo. Cho dù Nhật Thần Giáo hiện giờ ngoại trừ hơn trăm tên cao thủ ngoài Thần Đạo đương đối lợi hại ra cũng không có gì đặc biệt, nhưng lại trở thành đệ nhất thế lực về mặt danh dự ở Thương Viêm Tinh. So với Thương Viêm Phái lúc trước càng có uy tín hơn. Bởi vì, ai cũng biết thế lực sau lưng Nhật Thần Giáo mạnh cỡ nào.

Ngay khi Dương Thiên Lô vừa mới đến trên không Nhật Thần Giáo, hai đạo lưu quang liền nhanh như thiểm điện đến trước mặt Dương Thiên Lô.

- Sư đệ!

Phong Linh Nhi vốn đã hơn bốn năm không nhìn thấy Dương Thiên Lô, khi nàng nhìn thấy thân ảnh anh tuấn, càng thêm thành thực của Dương Thiên Lô, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo một tia đỏ ửng, hưng phấn hô lên.

- Sư đệ. . .

Phạm Linh Nhi cũng ngượng ngùng mà nhẹ giọng hô. Đối với Dương Thiên Lô, nàng hiện giờ đã hoàn toàn hiểu rõ, hiểu biết cũng ngang ngửa với Phong Linh Nhi. Chỉ có điều, hai người cũng chưa từng chính thức tiếp xúc quá, cho nên, còn có ngăn cách rất lớn.

- Sư tỷ, để sư đệ xem giờ ngươi mập hay gầy nào!

Dương Thiên Lô nhìn xem bộ dáng muốn nhào lên phía trước nhưng lại có chút do dự của Phong Linh Nhi, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười tà chiều bãi, vẫy tay một cái Phong Linh Nhi liền trực tiếp bị tên này ôm vào ngực.

Phong Linh Nhi lập tức vô cùng thẹn thùng vùng vẫy hai cái, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhúc nhích được, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào vòng tay Dương Thiên Lô.

Phạm Linh Nhi thấy một màn như vậy ánh mắt trong suốt vội vàng tránh đi. Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, tim đập còn nhanh hơn Phong Linh Nhi ba phần.

- Linh Nhi, ngươi cũng tới chút đi?

Phong Linh Nhi cảm thụ được lòng ngực nở nang của Dương Thiên Lô và cái ôm thật chặt của hắn, thẹn thùng vậy mà dần dần rút đi, trong nội tâm tràn ngập một cổ ấm áp vì được che chở và sủng ái. Loại cảm giác này, vô luận thế nào cũng không xuất hiện giữa nàng và Phạm Linh Nhi. Đúng lúc này nàng vốn tâm thần tương thông với Phạm Linh Nhi, cảm ứng được tâm cảnh của Phạm Linh Nhi liền lập tức nói trong đầu Phạm Linh Nhi.

- Không muốn đâu...

Phạm Linh Nhi gấp gáp nói.

- Người không phải nói chúng ta phải báo đáp sư đệ sao?!

- Thế nhưng cũng không thể ở chỗ này a. . . Có rất nhiều người đang nhìn đấy.

Phạm Linh Nhi nhìn vô số đệ tử Nhật Thần Giáo dưới thân, thậm chí kể cả các cao thủ Thần Đạo như Phạm Quang Nhật, đều đang ngẩng đầu nhìn vào hư không. Thẹn thùng vô hạn nói.

- À?

Phong Linh Nhi lập tức cả kinh. Đột nhiên từ trong vòng tay Dương Thiên Lôi nhảy ra ngoài.

- Nhật Thần Giáo Phạm Quang Nhật, cung nghênh Nhật Thần trở về!

Đúng lúc này, Phạm Quang Nhật bỗng nhiên cao giọng lớn tiếng nói vào hư không. Thanh âm vang vọng trong vòng ngàn dặm! Trong lúc nói chuyện, vậy mà lại khom người quỳ gối xuống!

Trong chốc lát, hơn trăm vị cao thủ Thần Đạo ở lại Nhật Thần Giáo, cũng cung kính quỳ gối nói:

- Cung nghênh Nhật Thần trở về!

- Cung nghênh Nhật Thần trở về!

Vô số thiếu nam thiếu nữ trẻ tuổi tân tấn, nguyên một đám quỳ xuống đất, thần sắc vô cùng kích động như được trông thấy Thần Đế chính thức vậy.

Mà thân thể của Dương Thiên Lôi lại khẽ run rẩy, thiếu chút nữa đã không đứng vững được trong hư không. . . Vải luyện, Nhật Thần, ca từ lúc nào lại trâu bò như vậy, quả thật là một xưng hô phong tao từ sâu trong xương cốt a?

Nhật Thần a, trời ạ! Cái này cũng con mẹ nó quá mức a?

- Phạm Linh Nhi, cung nghênh Nhật Thần trở về!

Đúng lúc này, Phạm Linh Nhi vậy mà cũng trần ngập cảm kích làm ra tư thế quỳ lạy trong hư không

Những người khác có thể mặc kệ, nhưng Phạm Linh Nhi lại chính là nữ hài nhất định phải có một chân trong số nữ nhân của hắn. Dương Thiên Lôi không thể mặc kệ thế được, vội vàng phát ra một đạo năng lượng trực tiếp nâng Phạm Linh Nhi dậy, kéo đến bên cạnh hắn.

- Linh Nhi, sư tỷ, ta trở thành Nhật Thần từ khi nào thế? Xưng hô này. . .

Dương Thiên Lôi xoắn xuýt vô cùng nói. Xưng hô này nếu phóng tới địa cầu. . . , con mẹ nó, chỉ sợ sẽ bị nước miếng dìm chết mất!

- Ba năm trước đây, ngày hành hương, Nhật Thần Giáo liên tôn sư đệ thành Nhật Thần rồi, sư đệ người cũng đừng có từ chối, bảo bọn hắn đứng lên đi!

Phong Linh Nhi nói ra.

- Sư đệ

Phạm Linh Nhi cũng trừng ánh mắt trong suốt nhìn Dương Thiên Lôi kêu một tiếng.

- Ách. . . Được rồi, xưng hô thế này. . . Được rồi, cũng đã định rồi, vậy ta liền cố mà tiếp nhận a. . .

Con bà nó, Nhật Thần a. Cái này không phải con mẹ nó nói trúng tim đen sao? Quả thực phát huy hình dung của ca một cách vô cùng tinh tế a... Sát!!!

Dương Thiên Lôi kêu gào trong lòng, nhưng thần sắc lại trở nên trâu bò mà bắt đầu cảm nhận loại cảm giác được hơn mấy chục vạn người quỳ lạy, khiến Dương Thiên Lôi không nhịn được nghĩ tới sự uy phong khi Phong Vô Kỳ trở về Trảm Không Kiếm Phái lúc trước, cái kia cũng gọi là trâu bò rồi, nhưng hôm nay, có vẻ ca so với Phong lão đầu còn trâu bò hơn a?

Đã bị tôn sùng là Nhật Thần, cũng nên biểu hiện ra phong độ tương ứng mới phải

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lô bỗng nhiên truyền âm nói với Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi:

- Các người đợi một tí.

Liên dưới ánh mắt của mấy chục vạn người, mang theo thần sắc kiêu ngạo đến ngay trên không Nhật Thần Giáo. Thân ảnh của mọi người quỳ lạy cũng chậm rãi theo thân ảnh của Dương Thiên Lô cải biến phương hướng.

Đúng lúc này, trên người Dương Thiên Lô bỗng nhiên tản mát ra hào quang bàng bạc, cả người lập tức như là một vòng mặt trời đỏ, vậy mà lại khiến ánh sáng mặt trời chính thức cũng lập tức thất sắc, cùng lúc đó một cổ hạo nhiên chính khí mênh mông và nhiệt lực vậy mà lại sáp nhập vào trong trái tim mọi người!

Dương Thiên Lô bất quá đang tận dụng cơ hội ‘trang Bức’, nếu không làm vậy thì nội tâm quả thật phải xin lỗi bản thân, nhưng đúng lúc này. . .

- Thiên Lô, chúng ta có thể bắt đầu từ bọn họ! Thử xem đi!

Thanh âm của Lăng Hi mang theo một tia hưng phấn nói.

- Ách, phải làm thật còn thật sao?

Dương Thiên Lô kỳ thật đã lý giải nguồn gốc của loại lực lượng này rồi, giống như là “Tín ngưỡng” của một ít giáo hội trên địa cầu vậy. Đối với loại lực lượng này, Dương Thiên Lô cũng không có gì ác cảm. Dù sao, đối với một người, có thể có được một loại Tín ngưỡng, kỳ thật cũng là vì linh hồn cô tịch tìm kiếm một nơi kí thác. Khi có được nơi kí thác, tâm tình sẽ trở nên an tường hơn, thân thể tự nhiên cũng sẽ khỏe mạnh, kỳ thật đây chỉ là một loại ám chỉ tâm ls. Nhưng hiện tại, đã không thuộc phạm trù của người bình thường nữa, Dương Thiên Lô vốn đã hoàn toàn hủy diệt thuyết vô thần, lại biết, cổ lực lượng mà hắn và Lăng Hi khống chế kia, chính là đến từ sự thành kính ngấm xương của chín trăm vạn sinh hồn.

Một loại lực lượng tinh khiết của thần! Lực lượng có thể trở thành công kích cường đại với linh hồn của địch nhân!

Dương Thiên Lô do dự một lát, cuối cùng vẫn nghe theo lời Lăng Hi.

- Tin Nhật Thần, được vĩnh sinh!

Trong lúc cả người Dương Thiên Lô như hóa thân thành mặt trời sáng chói, ngay trong nháy mắt này, Lăng Hi đồng thời thúc dục Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, ngũ sắc quang hoa bàng bạc, phát ra từ trong mi tâm Dương Thiên Lô trực tiếp bao trùm trong vòng ngàn dặm, Dương Thiên Lô mặc dù không nói bất cứ câu gì, nhưng trong lòng của mỗi người đều có một cảm giác huyền diệu, một chuỗi phù văn dài dòng, huyền ảo nương theo phạm âm sáp nhập vào trong trái tim mỗi người

- Tin Nhật Thần, được vĩnh sinh!

Sáu chữ này, phảng phất giống như lạc ấn, sáp nhập vào trong nội tâm của mỗi người.

- Một lần trước kia tu luyện, ngấm xương ba lượt. Càng thành kính thì sẽ thu được lợi ích càng lớn. Đến lúc đó người lại tuyên bố a

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô trực tiếp nói trong đầu Phạm Quang Nhật.

Dương Thiên Lô nói xong, cũng không có đình chỉ. Mà lại thúc dục thần niệm lần nữa, muốn tất cả mọi người thành kính, hiển nhiên chỉ đơn thuần cái này thì cũng không đủ. Hắn trực tiếp khởi động năng lực khống chế với Thương Viêm Tinh, trong chốc lát, trong vòng ngàn dặm Nhật Thần Giáo, liền bắt đầu biến hóa kinh người, giống như Trảm Không Kiếm Phái lúc trước Thiên địa linh khí điên cuồng ngưng tụ, năng lượng hỏa thuộc tính và quang thuộc tính bàng bạc kinh người tới cực điểm, từng tòa sơn mạch hỏa hồng sắc, lăng không rút lên, ngưng tụ thành nguyên một đám trận pháp. . .

Tất cả mọi người sợ ngây người, kim lòng không được liên ngấm theo phạm âm. Thanh âm của mấy chục vạn người hóa thành một cổ lực lượng vô cùng cường hãn. Vậy mà lại điên cuồng hội tụ vào mi tâm Dương Thiên Lô!

Phản hồi, nhanh như vậy liền thu được hiệu quả!

Tuy rằng có chênh lệch rất lớn với chín trăm ngàn sinh hồn, hoàn toàn không phải một cấp bậc, nhưng là Dương Thiên Lôi tin tưởng. Chỉ cần Nhật Thần Giáo truyền bá loại tin ngưỡng này ra, khi toàn bộ tu luyện giả ở Thương Viêm Tinh đều bị cảm hóa thì nó sẽ là một cổ lực lượng vượt ngoài sự tưởng tượng, bất quá, việc này cần có thời gian. Dương Thiên Lôi cũng không gấp, dù sao đây chỉ là thu hoạch ngoài ý muốn mà thôi.

Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi ngưng lực trên không trung, có chút ngây ngốc nhìn Dương Thiên Lôi như một vị thần chính thức, quả thực không thể tin được. Đây là thật đấy, tuy rằng hai người cũng biết, mục tiêu trong bốn năm nay của Dương Thiên Lôi chính là không chế Thương Viêm Tinh, nhưng chính thức trông thấy loại uy năng không tưởng này của Dương Thiên Lôi, vẫn nhìn đến ngây dại. . .

- Tất cả đứng lên đi, các người là nhóm tín đồ thứ nhất của Nhật Thần ta, mang ánh sáng chói lọi của Nhật Thần truyền đến từng nơi hẻo lánh, lan truyền càng nhiều, các người sẽ được che chở càng lớn.

Dương Thiên Lôi dưới sự thúc dục của Lăng Hi. Dùng thanh âm khoáng đạt chậm rãi nói ra.

- Tin Nhật Thần, được thần trợ! Tin Nhật Thần, được vĩnh sinh!

Trong chốc lát, mấy chục vạn người vang lên tiếng hò hét gần như điên cuồng, nguyên một đám giống như bị ma nhập, thần sắc vô cùng kích động, bọn hắn đã tận mắt trông thấy thần tích, giờ khắc này, triệt để điên cuồng.

Dương Thiên Lôi giờ iệt @

hóa kinh người, giống như Trảm Không Kiếm Phái lúc trước Thiên địa linh khí điên cuồng ngưng tụ, năng lượng hỏa thuộc tính và quang thuộc tính bằng bạc kinh người tới cực điểm, từng tòa sơn mạch hỏa hồng sắc, lừng không rút lên, ngưng tụ thành nguyên một đám trận pháp. . .

Tất cả mọi người sợ ngây người, kim lòng không được liền ngâm theo phạm âm. Thanh âm của mấy chục vạn người hóa thành một cổ lực lượng vô cùng cường hãn. Vậy mà lại điên cuồng hội tụ vào mi tâm Dương Thiên Lô!

Phản hồi, nhanh như vậy liền thu được hiệu quả!

Tuy rằng có chênh lệch rất lớn với chín trăm ngàn sinh hồn, hoàn toàn không phải một cấp bậc, nhưng là Dương Thiên Lô tin tưởng. Chỉ cần Nhật Thần Giáo truyền bá loại tin ngưỡng này ra, khi toàn bộ tu luyện giả ở Thương Viêm Tinh đều bị cảm hóa thì nó sẽ là một cổ lực lượng vượt ngoài sự tưởng tượng, bất quá, việc này cần có thời gian. Dương Thiên Lô cũng không gấp, dù sao đây chỉ là thu hoạch ngoài ý muốn mà thôi.

Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi ngưng lực trên không trung, có chút ngây ngốc nhìn Dương Thiên Lô như một vị thần chính thức, quả thực không thể tin được. Đây là thật đấy, tuy rằng hai người cũng biết, mục tiêu trong bốn năm nay của Dương Thiên Lô chính là không chế Thương Viêm Tinh, nhưng chính thức trông thấy loại uy năng không tưởng này của Dương Thiên Lô, vẫn nhìn đến ngây dại. . .

- Tất cả đứng lên đi, các ngươi là nhóm tín đồ thứ nhất của Nhật Thần ta, mang ánh sáng chói lọi của Nhật Thần truyền đến từng nơi hẻo lánh, lan truyền càng nhiều, các ngươi sẽ được che chở càng lớn.

Dương Thiên Lô dưới sự thúc dục của Lăng Hi. Dùng thanh âm khoáng đạt chậm rãi nói ra.

- Tin Nhật Thần, được thần trợ! Tin Nhật Thần, được vĩnh sinh!

Trong chốc lát, mấy chục vạn người vang lên tiếng hò hét gần như điên cuồng, nguyên một đám giống như bị ma nhập, thần sắc vô cùng kích động, bọn hắn đã tận mắt trông thấy thần tích, giờ khắc này, triệt để điên cuồng.

Dương Thiên Lô giờ khắc này, đã có chút lý giải những người khác vì sao lại phát cuồng đến không nói lý như vậy rồi.

467. Chương 481: Bốn Năm Lễ Mười Tám Ngày.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 481: Bốn năm lễ mười tám ngày.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bởi vì mặt thông tân pháp bảo này, chính là phương pháp duy nhất để hắn có thể nhanh chóng liên hệ với bọn người Kỷ Tiêu Lam.

- Nếu không muốn buông, ta cần gì phải xoắn xuýt? Nàng muốn quên ta, ta liền làm cho nàng không thể quên được!

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lô không do dự nữa, chậm rãi nhắm mắt lại, mi tâm lập tức tản mát ra thất thải quang mang bằng bạc, chậm rãi sáp nhập vào trong truyền tấn pháp bảo.

Từng vòng phù văn kỳ dị huyền ảo, lập tức vượt qua thời không. . .

Phong Linh Nhi, Phạm Linh Nhi cùng với Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh, cũng không rõ Dương Thiên Lô đang làm gì, bất quá thông qua thần tình biến ảo trên mặt Dương Thiên Lô, các nàng không ai dám lên tiếng quấy rầy cả, bởi vì các nàng biết rõ, Dương Thiên Lô tất nhiên đang làm ra một lựa chọn phi thường trọng đại.

Người duy nhất tình tường xảy ra chuyện gì là Lăng Hi, khi nàng nhìn thấy Dương Thiên Lôi rút thần niệm vào trong truyền tấn pháp bảo, cũng nhẹ nhẹ thở phào một cái.

. . .

Vô Cực Tinh Vực, Khôn Tử Tinh

Chủ tinh của Trần gia. Khôn Tử Tinh cực lớn tròn vẹn gấp ngàn vạn lần Thủy Nguyên Tinh, thế tục giới càng có cả ngàn tỷ nhân khẩu, tu luyện giới cũng tràn ngập vô số môn phái lớn nhỏ, bất quá chính thức không chế tinh cầu này chỉ có một, chính là Trần gia.

Dãy núi cao lớn nguy nga vô tận, cung điện hùng vĩ được phủ trong mây mù như là Thần Chi Thiên Quốc, tràn ngập Thiên địa linh khí bàng bạc.

Bóng lưng hơi điu hiu của một thiếu nữ, đứng trên đỉnh núi, nhìn về xa xa, ánh mắt phẳng phất như vượt qua vô tận hư không. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra một tia cô đơn và thống khổ vô luận thế nào cũng không che dấu được.

Bốn năm lẻ mười tám ngày.

Cho dù trong bốn năm nay nàng không ngừng lịch lãm rèn luyện, thông qua tu luyện gần như điên cuồng, muốn quên hẳn, nhưng một khi dừng lại, trong đầu nàng lại hiện ra khoảng thời gian giữa nàng và hắn. Tu luyện không tuế nguyệt, bốn năm chẳng qua chỉ là một cái nháy mắt thôi, nhưng bốn năm này đối với nàng lại dài đằng dặt như thế. . .

Quên một người biết rõ là không thể, vì sao lại khó như thế?

Nửa năm trước, trong một lần lịch lãm rèn luyện, nàng đã từng kề cận với tử vong, thậm chí thấy được tử thần triệu hoán, trong một khắc đó, người duy nhất nàng trông thấy là một người khó có thể tiêu tan, khó có thể buông tay, vì sao lại là hắn?

Nếu như không phải ẩn ký mà gia gia lưu lại trên người nàng được khởi động, vượt qua vô số thời không, không tiếc hao tổn trăm năm tu vị, cứu nàng trở về từ trong tay tử thần, thì nàng lúc này đã bị chết rồi.

Một năm rồi, trở lại Trần gia đã một năm rồi. Nhưng là, người trong mắt người của Trần gia, nàng như hoàn toàn thay đổi thành một người khác vậy. Nàng vốn đã từng hoạt bát, đáng yêu yêu, thỉnh thoảng lại làm nũng trước mặt cha mẹ và gia gia, giờ đã không còn nữa. Vô số ban đêm, nàng đều đứng trên đỉnh núi, một người lặng yên đứng đó

Dưới sự truy vấn liên tục của gia gia, nàng rốt cục cũng nói ra nguyên nhân.

. . .

- Hắn có rất nhiều nữ nhân?

- Vậy gia gia giúp người giết tất cả nữ nhân của hắn được không?

- Vậy gia gia trước hết giết ta đi.

- Tiểu Thiên, kỳ thật nam nhân ưu tú, tam thê tứ thiếp cũng không có gì, chỉ cần hắn thật sự thích người.

Nghe được lời của gia gia, ánh mắt của Trần Thiên nhìn về phía gia gia, nói:

- Ta không thể làm cả.

Ánh mắt của nàng kỳ thật tràn đầy chờ mong, chỉ là trông thấy gia gia bỗng nhiên nhíu mày, thậm chí gương mặt mang theo một tia nộ khí, nàng biết rõ, đúng như nàng đoán trước, địa vị của nàng trong suy nghĩ của gia gia, cuối cùng vẫn không sánh bằng vinh dự của Trần gia.

- Biện pháp tốt nhất để quên một người, là bắt đầu một đoạn tình cảm mới, tiểu Thiên, nghe lời của mẹ. . .

Đây là lời mà mẹ nàng nói với nàng một năm trước

. . .

- Hôm nay hắn là người thứ mười chín nha?

Trần Thiển tự nhủ nói ra.

Tám năm, mẫu thân đã vì nàng mà tìm ra mười tám người, mỗi một người đều là thiếu niên thiên tài nhất lưu ở Vô Cực Tinh Vực, hơn nữa mặc dù không phải là đệ tử của các thế lực cường đại như “Ngũ gia, bát điện, thập tông”, nhưng cũng không kém là bao. Nhưng Trần Thiển ngay cả một người cũng không thêm nhìn, toàn bộ đều đóng cửa không tiếp. Bất quá, mẹ của nàng cũng không buông tha, hôm nay lại mang đến một người.

Người thứ 19

Bất quá, mẫu thân tinh minh cũng cải biến sách lược, lần này không phải là một mình gặp mặt với Trần Thiển nữa, mà là hẹn mười mấy thiếu nam nữ thiên tài của Vô Cực Tinh Vực đến Trần gia cử hành một lần yến hội giao lưu.

Trần Thiển mặc dù biết rõ tâm tư của mẫu thân, nhưng lại không có lý do gì để cự tuyệt. Bởi vì những người giao hảo tốt với nàng như Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên, Kỷ Tiêu Vân, đều ở trong đó.

- Tiểu tử, đã đến giờ rồi, phu nhân đang thúc dục. . .

Đúng lúc này, nha hoàn vẫn không nhúc nhích đứng sau lưng Trần Thiển nhẹ giọng nói với nàng.

- Đi thôi.

Trần Thiển lên tiếng, chậm rãi thu hồi ánh mắt, hai người hóa thành một đạo lưu quang, rất nhanh liền chui vào trong một cung điện rất lớn

Bọn người Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên, Kỷ Tiêu Vân thành linh đều ở trong đó. Trong toàn bộ đại sảnh, chừng hơn ba mươi tên thiếu nam thiếu nữ, khi thấy mọi người như những vây quanh một thiếu niên như vì sao vây quanh mặt trăng, đang nói đùa với nhau, Trần Thiển nao nao.

Hạ Quân Trúc, thân truyền đệ tử của điện chủ Hạ Tiếc Trúc “Tiếc Trúc Điện” thuộc một trong bát điện. Hạ tiếc trúc, là nữ tính duy nhất trong số những người đứng đầu các thế lực lớn, không tranh quyền thế, chỉ lo thân mình. Nhưng lại bằng vào một thân thực lực cường hoành tự lập ra “Tiếc Trúc Môn”, chỉ dùng thời gian trăm năm, liền đưa môn phái lên đến hàng ngũ bát đại điện, thay tên thành “Tiếc Trúc Điện”. Mà Hạ Quân Trúc là đệ tử thiên tài của Tiếc Trúc Điện, cũng là đệ tử mà Hạ Tiếc Trúc sủng ái nhất. Chỉ mới ba mươi tuổi, dĩ nhiên đạt đến Thần Đạo cửu cấp đỉnh phong chi cảnh, chỉ thiếu chút nữa đã có thể tiến vào Chân Thần Cảnh mà các tu luyện giả đều thiết tha mơ ước.

- Nói bậy, sau lưng người làm gì phải ở Thương Viêm Tinh?

- Ách. . . Ồ, Kỷ huynh, Triệu huynh, tiểu Vân, tiểu Đình. . . các người đều ở đây à?

Nghe được lời của Trần Thiển..., đúng lúc này, Dương Thiên Lôi phân ra tâm thần dò xét chung quanh Trần Thiển, vốn hẳn tuy rằng có chú ý tới, nhưng cũng không lưu ý chút nào, dù sao, Trần Thiển khóc lóc như mưa, hẳn cũng không có công phu để ý tới những người khác.

- Dương huynh đệ!

Kỷ Tiêu Lam và Triệu Nguyên lập tức thần sắc kích động ôm quyền nói với Dương Thiên Lôi. Mà Kỷ Tiêu Vân, Trần Đình thì sắc mặt đỏ lên, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn vào thân ảnh Dương Thiên Lôi.

- Kỷ huynh, Triệu huynh, cái kia. . . Các người giúp ta một chút có được không?

Tâm niệm Dương Thiên Lôi lập tức thay đổi thật nhanh, đã có biện pháp, nói ra.

- Dương huynh đệ, người cứ việc nói!

- Mang tiểu Thiển tới tìm ta! Thông tấn khi này quá mức hao tổn thần niệm, cứ như vậy đã hao phí một nửa thần niệm của ta rồi, trong lúc nhất thời không nói rõ được. . . Tiểu Thiển, người cũng đừng không đến, đợi khi nào người đến, ta lại giải thích với người. . . Kỷ huynh, Triệu huynh, phiền toái các người rồi, tiểu Thiển có đáp ứng hay không các người cũng phải nghĩ biện pháp khiến nàng đáp ứng, ta đang ở Huyền Hải Tinh Vực, Hải Thiên Tinh!

Dương Thiên Lôi nói ra.

Hắn cũng không có nói sự tình của Thiên Nga tộc, cho nên, khi Trần Thiển và mọi người đều đang lắng nghe, Dương Thiên Lôi sở dĩ bảo Kỷ Tiêu Lam và Triệu Nguyên mang Trần Thiển đi, là vì giải thích chuyện năm đó với Trần Thiển.

Bất quá, câu “hao phí một nửa thần niệm của ta” kia của Dương Thiên Lôi lại lần nữa khiến tất cả mọi người khiếp sợ.

- Người hỗn đản, vì sao người lại không thể tới Vô Cực Tinh Vực tìm ta?

Trần Thiển phảng phất sống lại, tức giận nói.

- Trước khi đạt đến Chân Thần Cảnh, ta không thể bước vào Vô Cực Tinh Vực nửa bước, nếu không ta đã sớm đi rồi! Tiểu Thiển, người nhất định phải tới a, nếu người không đến, ta. . . Ta từ nơi này nhảy xuống! Người nhìn xem, rất cao đấy. . . Kỷ huynh, Triệu huynh, xin nhờ rồi, các người nhất định phải mang theo tiểu Thiển đến a! Hơn bốn năm không gặp, ta rất tưởng niệm các người, lập tức, lập tức, hiện giờ lên đường luôn đi, xin nhờ. . .

Dương Thiên Lôi nói xong liền trực tiếp chặt đứt liên hệ.

Mà Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên, Trần Thiển cùng với tất cả mọi người đều im lặng. . .

Ta khát, từ nơi ấy nhảy xuống, còn rất cao, rất cao thì sao? Đường nói là hẳn có thể khởi động Tinh Không Thông Linh Kính cả nửa tiếng, dù là cường giả Thần Đạo bình thường, nếu từ trên một ngọn núi cao nhảy xuống, ngay cả cái rầm tổn thương cũng không chịu a. . .

Kỷ Tiêu Lam và Triệu Nguyên nhìn nhau, lại nhìn về phía Trần Thiển có chút sững sờ cảm Tinh Không Thông Linh Kính, nói:

- Trần Thiển, chúng ta đi chứ?

- Không đi! Ta không muốn thấy hắn đâu!

Trần Thiển đỏ bừng cả khuôn mặt nói. Hiện tại, xem như đã triệt để xong đời, chuyện giữa nàng và Dương Thiên Lôi, vốn chỉ là tin đồn thất thiệt, bây giờ tất cả mọi người ở trong tràng đều rõ ràng, Trần Thiển nàng “không coi ai ra gì” ở trước mặt mọi người vừa khóc vừa mắng hỗn đản, lại hàn huyên nhiều như vậy, còn ai không biết chứ? Đúng lúc này, sau khi Dương Thiên Lôi chặt đứt liên hệ thì nàng mới bừng tỉnh lại, vô cùng thẹn thùng.

Kỷ Tiêu Lam và Triệu Nguyên tuy rằng đều là nhân vật thiên tài, nhưng không có phương pháp xử lý nào với nữ nhân cả, lập tức không biết nên làm sao cho phải.

- Ai nha, Thiển nhi, ngươi không đi sao? Cô nương kia thay ngươi đi, xem hấn giải thích thế nào, nếu mẹ không hài lòng liền làm thịt hấn, miễn cho bảo bối tâm can của mẹ khóc đến thương tâm như vậy! Tiểu Lam, tiểu Nguyên, đi một chút đi, bá mẫu cùng đi với các ngươi!

Đúng lúc này, một mỹ phụ xinh đẹp có tương mạo tương tự vào Trần Thiển, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, nổi giận đùng đùng nói với hai người Kỷ Tiêu Lam và Triệu Nguyên. Khí tức cường đại kia, lập tức khiến bọn người Kỷ Tiêu Lam và Triệu Nguyên câm như hến.

- Mẹ, ai nói ta không đi? Không cần ngươi quan!

Nghe được lời của mẫu thân, trong nội tâm Trần Thiển lập tức lộp bộp thoáng một phát, nào còn chú ý đến thẹn thùng? Sự bực hấn của lão nương nàng rất rõ, lão tía của nàng cũng bị thu thập một cách dễ dàng, là nhân vật mà ngay cả gia gia nàng cũng phải nể ban phần, ở Kỷ gia lại nổi danh là "Không nói đạo lý nhưng không người nào dám không phục", để cho nàng đi còn không phải lật trời sao?

Dương Thiên Lôi cho dù không chết sợ rằng cũng phải bị lột da!

Không ai hiểu con bằng mẹ!

Mẫu thân Trần Thiển sao lại không nhìn ra Trần Thiển đang tự dối lòng mình? Bất quá, nói lại thì, ngay lần đầu nàng trông thấy Dương Thiên Lôi thì đã thích người con rể nàng rồi, đẹp trai thì khỏi phải bàn tay. Thực lực lại không cần phải nói, hơn nữa, nàng nhìn ra được tình cảm của Dương Thiên Lôi đối với Trần Thiển tuyệt đối không phải là giả, dựa vào ánh mắt ôn tồn của hấn là có thể biết được. Hơn nữa trở mặt nhìn con gái vốn vui vẻ hoạt bát, từ khi trở về đến giờ cứ như người mất hồn, trong nội tâm nàng không khỏi đau nhói.

Mà bây giờ, Trần Thiển tuy rằng vừa khóc vừa mắng, nhưng một người từng trải như nàng, sao lại không cảm nhận được tình cảm của con gái đối với Dương Thiên Lôi đến trình độ nào chứ.

- À? Thiển nhi, ngươi không phải không đi sao?

- Ta hiện giờ đổi ý rồi, ta muốn tự mình giáo huấn hấn! Chúng ta đi! Mẹ, ngươi đừng có đi cùng đấy!

Trần Thiển nói xong liền đi ra ngoài.

- Các vị, xin lỗi, các ngươi cứ tiếp tục đi.

Kỷ Tiêu Lam và Triệu Nguyên nói với mọi người một tiếng, liền nhanh chóng đi theo Trần Thiển.

- Ta cũng muốn đi!

Kỷ Tiêu Vân, Trần Đình cũng lập tức đuổi theo

.....

- Hô...

Dương Thiên Lôi thở phào nhẹ nhõm, thu hồi Tinh Không Thông Linh Kính.

- Sư đệ, bọn hấn có đến không?

Phong Linh Nhi cũng trông thấy bọn người Trần Thiển và Kỷ Tiêu Lam lên tiếng hỏi. Đối với việc Trần Thiển ly khai, Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi sớm đã thông qua Lăng Hi biết được, hơn nữa Lăng Hi cũng không dấu diếm họ chuyện gì cả. Cho nên, khi thấy đối thoại giữa Dương Thiên Lôi và Trần Thiển cũng không có gì ngoài ý muốn cả.

- Nhất định sẽ đến.

Đi thôi, chúng ta tìm nơi ở trước đã! Các ngươi hay là cứ vào trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình đi! . .

- Không cần, Tổ Tổ và Trình Trình vào là được rồi, ta và Linh Nhi ở bên ngoài.

Phong Linh Nhi nói ra, đồng thời lúc nói chuyện vậy mà lại khoát cánh tay của Dương Thiên Lô, Phạm Linh Nhi do dự một chút, vậy mà cũng đỏ mặt đứng bên người Dương Thiên Lô, khoát cánh tay còn lại.

Chương 483: Mượn đao giết người. (Hạ)

Một đạo ngũ sắc hoa quang hiện lên, Bạch Tổ Tổ và Bạch Trinh Trinh lập tức bị Lăng Hi thu vào trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình.

Dương Thiên Lô mặc dù có chút kỳ quái, nhưng lại lơ đãng.

Thật tình không biết, Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi chủ động như vậy hoàn toàn là chịu sự sai sử của Lăng Hi. Thật sự là vì tên Dương Thiên Lô này số đào hoa quá lớn, hơn nữa lại quá hoa tâm. Nếu đã không thể nào ngăn cản thì biện pháp tốt nhất là sớm ngăn cản hết tất cả các nguy hiểm. Hai đại mỹ nữ Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi thân mật khoát hai bên trái phải, ít nhất cũng có thể sớm bóp chết một ít điểm ngộ.

Đây là "kinh nghiệm" mà Lăng Hi ở cùng một chỗ với Dương Thiên Lô lâu như vậy mới tổng kết ra, tuyệt đối không thể để thời gian hấn xuất hiện một mình quá nhiều, nếu không, sẽ không biết có bao nhiêu nữ nhân bỗng dưng xuất hiện nữa.

- Xin hỏi, khách sạn tốt nhất ở đây là chỗ nào?

Ngay khi Dương Thiên Lô nhĩ nữ lại lần nữa tiếng vào nội thành vô cùng phồn hoa, nhìn nhìn vô số cung điện cực lớn, có chút khó có thể lựa chọn, liền hỏi một gã tu luyện giả cấp thấp lạ lẫm.

Tu luyện giả này hiển nhiên là nhân vật bản thổ, nếu không cấp thấp như vậy, quả quyết không thể xuất hiện ở chỗ này được.

- Khách sạn tốt nhất đương nhiên là Hải Thiên Thương Hội, Hải Thiên Cung rồi, ở bên kia!

Tu luyện giả cảm ứng được khí tức của Dương Thiên Lô, lập tức nhiệt tình nói.

- Đa tạ!

Dương Thiên Lô nói xong liền dẫn theo nhị nữ biến mất, sau một lát liền xuất hiện trong đại sảnh của Hải Thiên Cung.

Đã định là phải xuất huyết nhiều rồi, gia hỏa keo kiệt Dương Thiên Lô này cũng không hảo phóng một lần, trực tiếp muốn thuê mười phòng để vương xa hoa. Bất quá câu trả lời của phục vụ viên, lại khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc.

- Người nói là, Kỷ gia, Trần gia và Triệu gia của Vô Cực Tinh Vực bao hết?

- Đúng vậy, tiên sinh, thật sự thật có lỗi. . .

Phục vụ viên cung kính nói.

Nhưng vào lúc này, một đạo thân ảnh lại rất nhanh mà đến, mang theo vẻ mặt cung kính xuất hiện giữa Dương Thiên Lô và phục vụ viên, ôm quyền hành lễ với Dương Thiên Lô nói:

- Kỷ tiên sinh, thật có lỗi, phục vụ viên không biết là ngài, đã đắc tội nhiều. . .

- Ách

Dương Thiên Lô có chút kỳ quái, bởi vì người hiện ra trước mặt hắn chính là một trong hai người hắn gặp phải khi vừa bước vào Hải Thiên Tinh.

- Kỷ tiên sinh, tin tức ta đã bẩm báo cho hội trưởng, biết được Kỷ gia, Trần gia, Triệu gia các người muốn tới, cho nên các gian phòng đều để lại cả cho các người. Hơn nữa, toàn bộ các giao dịch và đấu giá nô lệ Thiên Nga tộc của các thương hội ở Huyện Hải Tinh Vực đều đã tạm dừng, xin ngài yên tâm!

Nghe được lời của tu luyện giả này..., Dương Thiên Lô không thể không cảm thán lực uy hiếp của tam đại gia tộc. Vượt qua tinh vực, cũng có thể có được lực ảnh hưởng mạnh như thế! Cái này là con mẹ nó khải niệm gì?

- Tốt, Đa tạ!

Dương Thiên Lôì vội vàng khách khí nói.

- Không khách khí, Kỷ tiên sinh, ta gọi là Tử Dương, ngài xem lúc nào thuận tiện, ta liền mời hội trưởng tự mình tới đây bái kiến ngài!

Tu luyện giả cung kính nói. Kỳ thật cung kính như vậy, hơn nữa ngay cả hội trưởng cũng tự mình đến bái kiến Dương Thiên Lôì, nguyên nhân cũng không phải vì Dương Thiên Lôì là người của Kỷ gia, cũng không phải vì lực uy hiếp của tam đại gia tộc cao bao nhiêu. Mà là vì Dương Thiên Lôì nói tam đại gia tộc muốn thu mua toàn bộ nô lệ Thiên Nga tộc!

Vô Cực Tinh Vực Kỷ gia, Trần gia và Triệu gia có danh tiếng tuyệt hảo trong các thương hội của tu luyện giới, chỉ cần là đồ vật bọn họ nhìn trúng, cho dù là không thông qua đấu giá cũng tuyệt đối sẽ khiến mọi người vừa ý, chưa từng có tình huống ý thế ép người. Điều này cũng có nghĩa là, mặc kệ chất lượng của những nô lệ Thiên Nga tộc này có bao nhiêu, bọn hắn cũng có thể bán ra, hơn nữa còn là một lần trao tay dứt khoát, đây tuyệt đối là một mua bán cực lớn. Hơn nữa lợi nhuận mà bọn hắn đạt được, tuyệt đối cao hơn nhiều so với bọn hắn bán đi với cách thông thường.

Đối với khách quý, bọn hắn đương nhiên muốn thể hiện ra đầy đủ tôn kính và thành ý.

Hơn nữa, ngay khi tin tức của Dương Thiên Lôì được đưa đến hội trưởng của tất cả các thương hội, bọn họ chẳng những đình chỉ tiêu thụ nô lệ Thiên Nga tộc, thậm chí còn tăng lớn độ mạnh yếu, chủ động triệu hồi các nhóm nô lệ Thiên Nga tộc đang vận chuyển đến các hành tinh trong Huyền Hải Tinh Vực về.

- Đợi người của chúng ta tới đã, bọn hắn vừa xuất phát từ Vô Cực Tinh Vực, rất nhanh liền có thể đuổi tới. Khi đó, chúng ta bàn bạc lại!

Dương Thiên Lôì nói.

- Tốt, vậy không làm phiền ngài nghỉ ngơi nữa. Kỷ tiên sinh, mời! Mang Kỷ tiên sinh tới phòng đi.

Tử Dương cung kính nói. Nói xong liền phân phó phục vụ viên.

- Cái gì? Người nói là tiểu tử kia đang ở Hải Thiên Tinh Huyền Hải Tinh Vực sao?

Lưu Vân Điện, trong một tòa cung điện, Khương Thiển Khâu đang ngồi xếp bằng tu luyện bỗng nhiên nhận được tin tức, lập tức đứng bật dậy, nói.

- Không sai! Tin tức hoàn toàn chính xác, hôm nay ta vừa vận được mời tới tham gia yến hội của Trần gia, tận mắt thấy hắn và Trần Thiên liên lạc! Đám người Trần Thiên, Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên đã xuất phát đi tìm hắn rồi! Tiểu tử kia phi thường lợi hại, khởi động Tinh Không Thông Linh Kính, lại có thể kiên trì hơn mười phút đồng hồ, hơn nữa theo như lời hắn thì thần niệm mới hao phí có một nửa! Khương huynh, nếu như người muốn báo thù thì... phải tăng thêm lực lượng đi! Đương nhiên, ta cũng thông tri cho Vô Tinh Hồn của Vũ Hồn Điện! Nếu các người mà liên hợp lại thì... có lẽ có thể! Bất quá tốc độ phải nhanh, tốt nhất là trước khi bọn người Trần Thiên đến! Trả một cái giá lớn đi, sau khi chuyện thành công, ta sẽ dựa theo ước định trọng thưởng cho các người! Đương nhiên, các người tuyệt đối không thể để lộ ra tin tức của ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!

Một gã thiếu niên phong thần tuấn lãng trên mặt mang theo một tia âm tàn, hiển hiện trên Tinh Không Thông Linh Kính, nói với Khương Thiển Khâu.

- Yên tâm, mục tiêu của chúng ta giống nhau, đừng nói là người khen thưởng cho chúng ta, cho dù không làm vậy, ta cũng sẽ không bỏ qua hắn! Tốt rồi, ta sẽ lập tức xuất phát! Khởi động tinh không toại đạo gấp 10 lần! Gặp lại!

Khương Thiển Khâu trực tiếp chặt đứt liên hệ, thân hình nhoáng một cái liền biến mất ở trong phòng.

Cùng lúc đó, một gã cao thủ Thần Đạo cửu cấp của Vũ Hồn Điện cũng đồng thời biến mất.

470. Chương 484: Bảo Khố Tầng Hai Bị Quên Lãng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 484: Bảo khố tầng hai bị quên lãng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thiếu niên nói tin tức của Dương Thiên Lô cho Khương Thiển Khâu và Võ Tinh Hồn đã có được thân thể nhưng tu vị tụt mấy bậc, chính là một trong hơn ban người thiếu niên tham gia Trần gia yến hội hôm nay. Hơn ba mươi tên thiếu niên tham gia yến hội hôm nay, đều là đệ tử thiên tài của tất cả các thế lực lớn trong Vô Cực Tinh Vực tất, trong đó có mười tám người là những người từng bị Trần Thiển cự tuyệt gặp mặt, người thứ mười chín chính là Vô Cực Tinh Vực đệ nhất mỹ thiếu niên - Hạ Quân Trúc. Ngoại trừ những người đó ra, đều là Trần Thiển mời đến tham gia náo nhiệt

Hạ Quân Trúc ngược lại không có gì, mà mười tám người kia đều là người cuồng nhiệt theo đuổi Trần Thiển. Hơn nữa, trong đó có không người biết đến chuyện của Trần Thiển và Dương Thiên Lô ở Hỗn Loạn Tinh Vực.

Lợi ích đã khiến một gia hỏa giỏi về tâm kế nào đó trong bọn hắn đã cùng cấu kết với Khương Thiển Khâu, Võ Tinh Hồn. Mượn đao giết người!

Khương Thiển Khâu dùng tốc độ nhanh nhất liên hệ với mười tên cường giả Thần Đạo bát cấp và hai gã Thần Đạo cửu cấp, cộng thêm hắn là một Thần Đạo cửu cấp nữa, trọn vẹn mười ba người. Trực tiếp không tiếc hao phí vận lần đan được, tăng tốc độ của tinh không toại đạo lên đến gấp 10 lần, đập hướng về phía Huyền Hải Tinh Vực.

Mà cùng một thời gian, cha mẹ của Võ Tinh Hồn Vũ Hồn Điện, hai gã cường giả Thần Đạo cửu cấp đỉnh phong cũng mang theo mười tên cao thủ Thần Đạo bát cấp đỉnh phong tăng tinh không toại đạo lên đến cực hạn, tiến đến Huyền Hải Tinh Vực.

Hai cỗ thế lực, cao thủ Thần Đạo cửu cấp trọn vẹn năm tên, cao thủ Thần Đạo bát cấp thì hai mươi tên.

Mục tiêu của bọn hắn giống nhau, chém giết Dương Thiên Lô!

Lúc này, so sánh với bốn năm trước, Khương Thiển Khâu đã buông xuống cổ kị, bởi vì trong thời gian bốn năm nay, hắn đã thám thính rõ ràng, Dương Thiên Lô ngoại trừ có quan hệ không rõ ràng với Trần Thiển ra, căn bản vốn không phải là đệ tử của tam đại gia tộc. Cho nên, mặc dù có quang minh chính đại chém giết, thì cũng sẽ không khiến cho tam đại gia tộc chính thức vạch mặt với Lưu Vân Điện.

Cho nên, lần này vô luận thế nào, hắn cũng phải bắt Dương Thiên Lô tới tay, trước tiên để hắn cứu chữa cho Khương Nhất Lang đã si ngốc bốn năm. Nếu cứu trị không hết, đương nhiên là chết, nếu cứu được thì cũng phải chết!

Mà cha mẹ của Võ Tinh Hồn, Võ Đạo Viễn, Nghê Dung, bốn năm trước cũng muốn đối phó với Dương Thiên Lô, chỉ là vì cổ kị thế lực sau lưng Dương Thiên Lô nên tạm thời mới nhịn lại. Hơn nữa, mấy năm gần đây, thế lực của Vũ Hồn Điện luôn đứng phải cao thủ không rõ tập kích và diết sát khiến bọn hắn không dám bảo nổi trong lúc này, mà bốn năm sau, chính là hôm nay, bọn hắn cũng giống như Khương Thiển Khâu, cũng đã buông xuống cổ kị.

Mục đích của bọn hắn rất đơn giản, chính là luyện hóa Dương Thiên Lô, đoạt lại chín trăm ngàn sinh hồn, trở thành thuốc bổ cho con của họ, Võ Tinh Hồn!

Song phương ai cũng tự tin có thể bắt được Dương Thiên Lô, căn bản không có khả năng hợp tác như lời của thiếu niên kia.

...

Trần Thiên, Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên cùng với Kỷ Tiêu Vân, Trần Đình quả thật dựa theo lời của Dương Thiên Lô mà lên đường, trực tiếp tiến nhập vào trong tinh không toại đạo của Trần gia, xuất phát đến Huyền Hải Tinh Vực. Chỉ là, bọn cũng không làm cho tinh không toại đạo trở nên nhanh hơn nữa, dù sao bọn họ cũng không biết Dương Thiên Lô gặp nguy hiểm, nếu như mà biết thì, cũng không phải là chỉ mấy người bọn họ đi.

Thực lực của bọn hắn, cũng chỉ có Trần Thiên tu luyện điên cuồng trong ba năm, thời khắc đều kề cận sinh tử mới bước vào Thần Đạo bát cấp thôi. Mặc dù là người mạnh nhất lúc trước, Kỷ Tiêu Lam, lúc này chẳng qua chỉ là Thần Đạo thất cấp đỉnh phong chi cảnh mà thôi. Triệu Nguyên vừa bước vào Thần Đạo thất cấp, Kỷ Tiêu Vân và Trần Đình thì vẫn như trước dừng lại ở Thần Đạo lục cấp đỉnh phong chi cảnh, tuy rằng hai người đã lĩnh ngộ ảo diệu của bích chương, nhưng vì củng cố cảnh giới, nên cũng không có đột phá.

Đối với hai cổ thể lực Khương Thiển Khâu và Vô Đạo Viễn, xa xa chưa đủ!

. . .

- Kỷ tiên sinh, đây là gian phòng an bài cho ngài và đạo lữ, mời!

Sau khi phục vụ viên dẫn Dương Thiên Lô đi vào gian phòng để vương xa hoa ở tầng cao nhất liền cung kính nói.

Nghe được lời của phục vụ viên... sắc mặt của Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi lập tức đỏ bừng, bất quá hai người cũng không mở miệng giải thích. Dương Thiên Lô biến thành Kỷ tiên sinh rồi, hắn cũng không có giải thích, các nàng giải thích cái gì? Huống chi, các nàng thân mật dựa sát vào cánh tay Dương Thiên Lô như vậy, chính là tuân theo ý nguyện của Lăng Hi, đương nhiên sẽ không giải thích.

- Kỷ tiên sinh, ngài có cái gì cần cứ tùy thời phân phó, chúng ta sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của ngài! “

. . .

Gian phòng xa hoa cực lớn, đầy đủ mọi thứ, giống như Hỗn Loạn khách sạn, cũng có hai phục vụ viên xinh đẹp. Chỗ bất đồng chính là, hai phục vụ viên này chính là nhân loại thuần túy, hơn nữa còn là thuần âm thân thể Thần Đạo cấp hai.

Dựa theo ý tứ của Lăng Hi, Phong Linh Nhi vốn định quát lưu hai thiếu nữ, bất quá lại bị Dương Thiên Lô lưu lại.

Ba người ngồi cạnh bàn, Dương Thiên Lô nhìn như nhàn nhã thích thú uống vào rượu mang tên Hải Thiên Tinh, “Hải Thiên”, Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi lại không biết Dương Thiên Lô lưu hai gã phục vụ viên lại làm gì.

- Các người có biết từ Vô Cực Tinh Vực đi thẳng tới Hải Thiên Tinh phải mất thời gian bao lâu không?

Dương Thiên Lô bỗng nhiên hỏi hai phục vụ viên

- Chúng ta rất ít khi đi ra lịch lãm rèn luyện. Lần này cũng là quần qua rất nhiều nơi rồi mới tới đây.

- Bẩm chủ nhân, nếu như mà đi thẳng thì... bình thường phải cần sáu ngày.

Một thiếu nữ trong đó cung kính nói.

- Lâu như vậy? Xem ra phải đợi rất lâu a. . . Hải Thiên Tinh có nơi nào thú vị không?

Sau khi Dương Thiên Lô khẽ nhún mày liền hỏi hai nàng phục vụ viên xinh đẹp.

- Hải Thiên Tinh là chủ tinh của Huyền Hải Tinh Vực, tập trung mười đại thương hội và vô số tiểu thương hội của Huyền Hải Tinh Vực, nếu chủ nhân cần Thiên địa linh vật và các loại tài liệu luyện khí đặc sản của Huyền Hải Tinh Vực thì trong nội thành cũng có thể mua được. Nơi náo nhiệt nhất của các thương hội chính là phòng đấu giá, đánh cuộc tràng và. . . Biểu diễn tràng.

Thiếu nữ xinh đẹp kia nói tiếp. Bất quá khi nói tới biểu diễn tràng, ánh mắt vụng trộm liếc nhìn Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi, hiển nhiên biểu diễn tràng chính là Thiên địa của nam nhân.

- Đánh cuộc tràng? Đánh bạc sao? Cụ thể ra sao?

Trong mắt Dương Thiên Lô lập tức lóng lánh ra hai đạo tinh quang, hiển nhiên rất có hứng thú. Mục đích thật sự khi hắn hỏi hai thiếu nữ này chính là muốn biết ở đây có con đường phát tài hay không thôi. Dù sao, tên này tuy rằng rất “giàu có”, nhưng nếu muốn mua toàn bộ nô lệ Thiên Nga tộc thì chính là phải siêu cấp xuất huyết nhiều, hơn nữa còn không biết có đủ hay không nữa.

Mượn tam danh tự của đại gia tộc đã là bất đắc dĩ rồi, nếu lại vay tiền bọn người Kỷ Tiêu Lam, Trần Thiển, Triệu Nguyên thì thì quá xấu hổ rồi.

Cho nên, nếu là có con đường tắt để phát tài thì... trong sáu ngày này, bao nhiêu cũng phải kiếm một chút.

Nghe được Dương Thiên Lô hỏi đánh cuộc tràng, thần sắc của hai thiếu nữ buông lỏng, liền nói tiếp:

- Đánh cuộc tràng có hai cấp bậc, sòng bạc bình thường và sòng bạc hào phú, song phương lên lời dài đều là nô lệ của các đại thương hội, tiến hành cuộc chiến sinh tử. Khách hàng có thể đặt cuộc lên người họ, nếu đánh bạc thắng thì... dựa theo tỉ lệ đặt cược trước đó mà nhận tiền.

- Khách hàng không thể tham chiến sao?

- Không thể!

- Không có ý nghĩa. Còn có những thứ khác, ví dụ như một loại khiêu chiến thì sao?

- Không có, chủ nhân.

- Nha, Quên đi, có các loại tư liệu chi tiết về Huyền Hải Tinh Vực thì lấy cho ta một phần, ngoài ra không có việc gì nữa, các người lui ra đi.

Dương Thiên Lô có hơi thất vọng nói.

- Có chủ nhân!

Thiếu nữ lên tiếng, trực tiếp lấy ra một phần tư liệu dày đặc trong trữ vật, đưa cho Dương Thiên Lô, liền khom người lui ra.

. . .

- Sư đệ, nếu không thì khởi động thời không pháp tắc đi, ta sẽ luyện chế một ít đạo khí. . . Có lẽ sẽ kiếm được không ít. . .

Phong Linh Nhi đã nhìn ra ý đồ của Dương Thiên Lô, liền cũng muốn nói ra biện pháp.

- Cái đó thì có thể lợi nhuận bao nhiêu? Được rồi, ta còn cách khác, cùng lắm thì mang tất cả Thiên Tinh Thạch trong Minh Huyền Bảo Khố. . .

Dương Thiên Lô nói tới chỗ này bỗng nhiên mở to hai mắt, đứng phắc dậy, trên mặt mang theo một tia kinh hãi đậm đặc, tựa hồ nghĩ đến điều gì đó.

- Sư đệ?

- Oa ha ha ha. . . Chà mẹ nó. . . Ca vậy mà đã quên mất Minh Huyền Bảo Khố tầng hai! Cảnh giới Thần Đạo cấp năm là đã có thể mở ra tầng hai rồi!

Dương Thiên Lô hưng phấn nói:

- Sư tỷ, Linh nhi, đi!

Đồng thời khi nói chuyện, mi tâm Dương Thiên Lô bỗng nhiên phát ra ngũ sắc quang hoa vây lấy Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi thu vào trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, mà bản thân hắn cũng hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong đó.

Lúc trước cảnh giới quá thấp, mà muốn mở ra tầng hai của Minh Huyền Bảo Khố phải cần tu vị Thần Đạo ngũ cấp, nhưng Dương Thiên Lô hiện giờ đã bước chân vào Thần Đạo bát cấp, đã sớm có thể mở ra. Chỉ là hắn vốn giàu chảy cả mỡ nên đã quên mất chuyện trọng đại đó, nếu không phải hiện giờ cần đại lượng tài phú, hắn còn căn bản không muốn mở ra nữa!

Sau khi bước vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Dương Thiên Lô gọi bọn người tiểu Bạch, Bạch Tố Tố, Bạch Trinh Trinh và Lăng Hi vẫn tu luyện trong Minh Huyền Bảo Khố ra nói với bọn họ một tiếng, liền trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong Minh Huyền Bảo Khố, lần nữa đi tới cửa vào tầng hai của Minh Huyền Bảo Khố.

Thần niệm bàng bạc và thiên địa pháp tắc lập tức sáp nhập vào trong lỗ khảm của cửa tầng hai!

Nguyên Thần, Xuất Khiếu, Đoạt Phách, Hóa Thân, Âm Dương, Càn Khôn, Vũ Không, Trụ Quang. . .

Đủ loại thiên địa ảo diệu tử Thần Đạo nhất cấp đến bát cấp, trong chốc lát liền điên cuồng trào vào trong đó, không đến thời gian một cái hô hấp, từng đạo hào quang sáng chói bỗng nhiên bay lên từ trong lỗ khảm, lỗ khảm vốn nhỏ nhỏ, hóa thành bạch sắc quang mang, giống như là thời không chi môn, chậm rãi biến lớn, sau nửa phút đồng hồ, rốt cục hoàn toàn mở rộng!

Dương Thiên Lô hưng phấn gào lên một tiếng, trong chốc lát liền biến thành một đạo lưu quang, chui vào trong đó!

Minh Huyền Bảo Khố tầng hai!

- . . .

Ngay lập tức khi Dương Thiên Lô bước vào liền thét lên kinh hãi, hắn vốn tưởng rằng ở đây phải có vô cùng vô tận tiên đan pháp bảo mới không phụ lòng mình, nhưng con mẹ nó. . . ngay lập tức khi tiến vào, Thiên địa dĩ nhiên là một mảnh đỏ thẫm, luận luận thế nào Dương Thiên Lô cũng không thể tưởng tượng được, trong tầng hai này dĩ nhiên lại là Thiên Ma vô cùng vô tận!

Trong nháy mắt này, tin tức ẩn chứa trong Minh Huyền Bảo Khố cũng chui vào trong óc Dương Thiên Lô. Toàn bộ tầng hai vậy mà lại phân thành năm tầng nhỏ. Mà tầng nhỏ thứ nhất chính là không gian thích hợp với tu luyện giả Thần Đạo ngũ cấp, Thiên Ma vô cùng vô tận có các hình dạng khác nhau kia, dĩ nhiên là vô số Thiên Ma Thần Đạo Tam cấp, tứ cấp cùng số ít Thần Đạo ngũ cấp!

Trừ phi hoàn toàn chém giết những thiên ma này, mới có thể tiến nhập vào trong tầng nhỏ thứ hai!

- NGAO... OOO. . .

Từng tiếng kêu khủng bố vang lên, ngay khi Dương Thiên Lô xuất hiện trong một kết giới nhỏ, mấy con Thiên Ma kia liền gầm hét lên với Dương Thiên Lô, khiến Dương Thiên Lô da đầu run cả lên!

Cũng không phải sợ hãi, mà là buồn nôn. . .

Dương Thiên Lô cũng lập tức minh bạch dụng ý của Ngô Minh Huyền. Nếu như mình lúc này thật là tu luyện giả Thần Đạo ngũ cấp thì..., không hề nghi ngờ, tầng nhỏ thứ nhất này chính là nơi thích hợp để lịch lãm rèn luyện nhất. Hơn nữa có thể không hề cố kỵ, chiến đấu điên cuồng, căn bản không cần phải lo lắng mình sẽ chết dưới tay Thiên Ma, vấn đề duy nhất là có thể không thể thông qua được!

Bởi vì, chỉ cần Dương Thiên Lô bị trọng thương, hắn thân là chủ nhân của Minh Huyền Bảo Khố sẽ bị trực tiếp triệu hồi ra khỏi không gian này. Hơn nữa, ở nơi này Thiên Ma vô cùng vô tận, nó còn sẽ căn cứ theo sự tăng trưởng thực lực của Dương Thiên Lô mà trở nên mạnh mẽ hơn, trừ phi Dương Thiên Lô bước chân vào Thần Đạo lục cấp, vượt qua được Thiên Ma Thần Đạo ngũ cấp mạnh nhất ở đây, hắn mới có thể thông qua tầng nhỏ thứ nhất, tiến vào đến tầng nhỏ thứ hai cho Thần Đạo lục cấp.

Minh Huyền Bảo Khố tầng thứ hai, chính thức muốn hoàn toàn mở rộng ngũ tiểu tầng, cái kia liền chỉ có Thần Đạo cửu cấp Hồn Độn cảnh cao thủ mới có thể làm được!

- Ngô Minh Huyền. . . Tên này rốt cục là tồn tại gì đây?

Trong lòng Dương Thiên Lô có chút khiếp sợ. Nếu như nói vô số Thiên Ma gặp phải trong di tích chỉ là chuyện ngẫu nhiên thì... bây giờ tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên rồi. Hiên nhiên tên Ngô Minh Huyền này tuyệt đối là khắc tinh của Thiên Ma, hơn nữa lại có thể ngưng luyện ra Minh Huyền Bảo Khố mạnh mẽ hung hãn như thế, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

471. Chương 485: Vạch Trần Thân Phận.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 485: Vạch trần thân phận.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Phải biết rằng, Dương Thiên Lô đã không phải là tên nhà quê không biết gì như lúc trước nữa, hẳn dĩ nhiên đã là Thần Đạo bát cấp, hiện giờ càng cảm giác được sự khủng bố của Ngô Minh Huyền!

Không nói tới nơi lịch lãm rèn luyện thần kỳ này chỉ sợ toàn bộ tộc nhân của Kỷ gia, Trần gia cũng không thể ngưng luyện ra, chỉ với số Thiên Ma vô cùng vô tận này thôi, hẳn bắt được từ nơi nào? Hơn nữa tin tức mà Dương Thiên Lô đạt được chính là, những Thiên Ma này sẽ vĩnh viễn giết không hết!

Chẳng lẽ một mực có bổ sung? Chẳng lẽ hẳn vẫn có liên hệ với Minh Huyền Bảo Khố?

Ngoại trừ những chuyện đó ra, còn có bản thân Minh Huyền Bảo Khố nữa, đây chính là Thiên Tinh Thạch trân quý nhất! Hẳn làm sao mà có được số lượng Thiên Tinh Thạch khổng lồ như thế?

Vô cùng vô tận Thiên Ma, đối với Dương Thiên Lô mà nói, ý vị như thế nào?

Nó có nghĩa là tài phú vô cùng khổng lồ!

Chỉ cần dùng Thanh Tịnh Lưu Ly Bình cô đọng nó thành hồng sắc Thiên Ma Tinh Thạch, chính là tài phú! Phải biết rằng, hồng sắc tinh hạch do Thiên ma cảnh giới Tiên thiên ngưng tụ thành lúc trước, ngay cả Phong Vô Kỵ đều thêm thường, mà bây giờ, cấp thấp nhất trong tầng nhỏ thứ nhất cũng là Thiên Ma Thần Đạo Tam cấp, tứ cấp và ngũ cấp chớ đừng nói chi tới, còn có bốn tầng không gian nhỏ càng cường đại hơn nữa

Những thứ này nếu bị Thanh Tịnh Lưu Ly Bình luyện hóa, sẽ có giá trị như thế nào chứ?

Minh Huyền Bảo Khố sớm đã liên thành một thể với Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, Dương Thiên Lô chỉ cần khẽ động thần niệm, liền có thể chuyển ngũ sắc quang hoa của Thanh Tịnh Lưu Ly Bình đối phó với những Thiên Ma cảnh giới so với hẳn còn thấp hơn này, căn bản không cần tốn nhiều sức!

Đương nhiên, nếu là vì tu luyện thì... tự nhiên không thể dùng Thanh Tịnh Lưu Ly Bình rồi, nếu không thì cũng sẽ không thu được hiệu quả xứng đáng. Thanh Tịnh Lưu Ly Bình dịch thật là khắc tinh của Thiên Ma, luyện hóa Thiên Ma cao hơn hai ba cấp cũng không thành vấn đề chứ đừng nói chi đến Thiên Ma cấp thấp hơn.

Loại tình huống này, mặc dù là Ngô Minh Huyền cũng sẽ không nghĩ tới.

Cường chế sự kích động trong nội tâm, Dương Thiên Lô hóa thành một đạo lưu quang, thần sắc hưng phấn xuất hiện trước mặt bọn người Lăng Hi và Phong Linh Nhi.

- Thế nào rồi?

Lăng Hi hỏi.

- Hai chữ, phát tài! Ha ha ha. . . Lăng Hi, Ngô Minh Huyền này so với tưởng tượng của chúng ta trước kia thì mạnh hơn nhiều lắm, thật không biết là tồn tại gì nữa, quá trâu bò rồi!

Sau khi Dương Thiên Lô nói tình huống của tầng hai cho bọn người Lăng Hi thì cả đám đều vô cùng chấn động, kinh hỉ dị thường.

Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh đương nhiên là cao hứng vì Dương Thiên Lô đã nói, mua toàn bộ mấy chục vạn nô lệ Thiên Nga tộc cũng không có vấn đề

472. Chương 486: Chênh Lệnh Chỉ Là Cảnh Giới Thôi.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 486: Chênh lệnh chỉ là cảnh giới thôi.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nếu đã không có lý do gì, vậy thì chỉ có thể nói rõ, đúng như lời hắn nói, hắn sợ dĩ che giấu thân phận, chỉ là muốn nhờ tam đại gia tộc ra mặt, giúp hắn thu mua nô lệ mà thôi!

Mắt thấy Dương Thiên Lôi nói xong liền vừa chạy vừa đánh qua bên trái nhanh như thiểm điện, rất nhanh tất cả mọi người liền biến mất không còn bóng dáng, Huyền Chấn biết rõ, lúc này muốn nhúng tay vào đã không còn khả năng nữa. Nếu là ở trong khách sạn thì hắn còn có thể không chế được cục diện, nhưng ra khỏi khách sạn, chính là ân oán cá nhân của bọn hắn.

Lưu Vân điện, cũng không phải là chỗ hắn có thể đắc tội được. Hắn chỉ có thể tiến nhanh về tổng bộ của Hải Thiên thương hội.

...

Ngay khi Dương Thiên Lôi và bọn người Khương Thiển Khâu xông ra khỏi phòng, đã khiến cho vô số tu luyện giả chú ý, thấy hơn mười tên cao thủ Thần Đạo bát cấp và cửu cấp vậy mà không cách nào vây khốn Dương Thiên Lôi, tất cả mọi người liền cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đối thoại giữa Huyền Chấn và Dương Thiên Lôi cũng khiến cho không ai không biết cái tên Nguyên Thủy Tinh Vực Dương Thiên Lôi.

Mà ngay lúc Dương Thiên Lôi một bên điên cuồng phát ra công kích cường hãn nhất của bản thân, một bên bay ra khỏi thành, vô số tu luyện giả cũng bay theo lên trời, muốn xem náo nhiệt.

Trên thực tế, Dương Thiên Lôi vừa rồi tuy rằng biểu hiện cực kỳ cuồng ngạo và cường đại, mọi người cùng đấu với hắn cũng chính thức cảm nhận được sự biến thái của Dương Thiên Lôi, nhưng có khổ tự biết, mười tên cường giả Thần Đạo bát cấp, thậm chí còn có ba tên cường giả Thần Đạo cửu cấp trong đó nữa, hắn căn bản không sợ, nhưng đối mặt với vô số người vây xem Dương Thiên Lôi tuyệt đối không thể bạo lộ quá nhiều được!

Át chủ bài, chỉ có thể khiến cho người khác chết!

Trong tu luyện giới mạnh được yếu thua này, vĩnh viễn không thể nào bạo lộ hoàn toàn át chủ bài của mình được, nếu không sẽ chết rất nhanh. Muốn bạo lộ, cũng chỉ có thể bạo lộ cho người chết thôi!

Cho nên, mỗi một lần công kích, Dương Thiên Lôi đều phải dốc hết toàn lực, nhưng làm thế lại phải chịu thương tích, nếu như không phải thể chất của hắn biến thái, hơn nữa có cổ năng lượng thần bí kia chữa thương thì..., Dương Thiên Lôi chỉ sợ chỉ có thể ngoan ngoãn bị bắt rồi!

Kỳ thật, Dương Thiên Lôi sợ dĩ hiện giờ không có việc gì, quan trọng nhất là vì đối phương muốn bắt Dương Thiên Lôi, mà không phải là chém giết hắn.

Bằng không thì dưới sự bao vây của mọi người, mười ba người một khi bộc phát ra công kích cường đại nhất, thì cho dù Dương Thiên Lôi có biến thái hơn nữa sợ rằng cũng phải bị đánh thành cặn bã mất thôi!

Mà Dương Thiên Lôi cũng chính vì nắm chắc tâm lý còn phải trông cậy vào mình để cứu trợ Khương Nhất Lang của Khương Thiển Khâu nên mới dùng công kích lấy mạng đổi mạng, tạm thời khiến đối phương thức thủ vô sách thôi.

Nhưng Dương Thiên Lôi rõ, nếu tiếp tục bị vây quanh công kích như vậy... không qua bao lâu nữa, hắn sẽ biến thành vật trong tay của đối phương mất thôi, đến khi đó thì dù không lộ ra át chủ bài cũng không được!

Cho nên, hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất, bỏ rơi những tu luyện giả theo xem náo nhiệt, hơn nữa còn phải phân tán sự liên thủ công kích của đối phương, từ đó tiêu diệt từng bộ phận!

Ầm ầm. . .

Dương Thiên Lô lại lần nữa thi triển ra tuyệt học cường đại nhất “Kim Cương Toàn” công phá điểm yếu nhất của đối phương, trực tiếp xé rách hư không, bỏ chạy về phía hoang dã.

Sưu sưu sưu. . .

Trong chốc lát bọn người Khương Thiển Khâu cũng xé rách hư không, đuổi theo không bỏ.

Những tu luyện giả xem náo nhiệt kia, biết rõ đã không thể xem được gì nữa. Dù sao, trừ phi đã sớm tập trung vào khí tức của bọn người Dương Thiên Lô, nếu không một khi xé rách hư không, bọn hắn căn bản không biết đối phương chạy đi đâu cả..

- Tiểu tử, ngoan ngoãn chịu trời đi, nếu không ngươi sẽ chết vô cùng thảm!

Khương Thiển Khâu điên cuồng thúc dục pháp lực, trong không gian hỗn loạn hô to với Dương Thiên Lô đang chạy đi với tốc độ kinh người.

Dương Thiên Lô không nói tiếng nào, chạy như bay, trong nháy mắt đã vượt qua nghìn dặm trong không gian hỗn loạn, thoáng cái đã ở ngoài mây vạn dặm!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô đột nhiên chui ra khỏi không gian hỗn loạn.

Sưu sưu sưu. . .

Ba đạo thân ảnh theo sát sau lưng Dương Thiên Lô, cũng lập tức theo sát mà ra, trong chốc lát liền tạo thành hình tam giác, lại lần nữa bao vây Dương Thiên Lô vào giữa.

- Chỉ bằng ngươi cũng muốn thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta sao? Hỗn Độn Tam Nguyên Trận!

Khương Thiển Khâu lạnh giọng nói, đồng thời lúc nói chuyện lại cùng ra tay với hai gã cao thủ Thần Đạo cử cấp khác

Trong chốc lát, khoảng cách được rút ngắn vô hạn, thời gian bỗng nhiên trở nên chậm chạp, ba đạo năng lượng hỗn độn ngũ sắc, lập tức theo ba phương hướng đè xuống Dương Thiên Lô!

Dương Thiên Lô hừ lạnh một tiếng, giờ khắc này, rốt cục không cố kỵ gì nữa, mi tâm trong chốc lát liền bộc phát ra thất sắc quang mang như núi như biển, thiên vạn đạo kiếm quang khủng bố, lóng lánh thất sắc quang mang, lại dung hợp thêm hơn mười loại thần thông, phân thành ba đường, nghênh hướng công kích của ba gã cường giả Thần Đạo cử cấp!

Khi còn ở Thần Đạo lục cấp, hắn đã có được thực lực đấu với Thần đạo bát cấp, hẳn lúc này đã là Thần Đạo bát cấp, đối mặt với ba gã cường giả Thần Đạo cử cấp thì sao chứ?

Thần niệm, thần niệm của hắn còn kinh khủng hơn xa ba gã cường giả Thần Đạo này, cho nên, uy áp của bọn hắn hoàn toàn có thể bỏ qua. Pháp lực, pháp lực của hắn tuyệt đối hùng hồn hơn xa pháp lực của bất luận một Thần Đạo cử cấp nào!

Chênh lệch chỉ là cảnh giới thôi!

Hỗn Độn cảnh, các loại thuộc tính quanh thân dung làm một thể, hóa thành hỗn độn năng lượng, đây là một loại năng lượng siêu việt Ngũ Hành năng lượng và diễn sinh năng lượng. Bất quá, cái được gọi là Hỗn Độn Cảnh của Thần Đạo cử cấp, cũng không phải là Hỗn Độn chính thức. Bởi vì, mỗi một trạng thái Hỗn Độn của tu luyện giả, đều vô cùng giống nhau, cái này vốn tương quan với thuộc tính năng lượng của thân thể bọn họ, chỉ là năng lượng của bản thân hắn lại hòa hợp thành một thể.

Ví dụ như, Khương Thiển Khâu, trước Thần Đạo cử cấp, hắn là hỏa thuộc tính và kim thuộc tính, cùng với thuộc tính diễn sinh, quang thuộc tính, là một tu luyện giả chính thức không chế ba loại năng lượng này, vậy khi hắn bước vào Thần Đạo cử cấp trở thành Hỗn Độn cảnh, năng lượng quanh thân sẽ trở thành Hỗn Độn năng lượng của chính hắn, nhưng dưới bất kỳ thời khắc này, dưới trạng thái tùy ý, có thể tùy ý chuyển đổi thành hỏa, kim, quang ba loại thuộc tính năng lượng!

Loại Hỗn Độn năng lượng này, chỉ có thể xưng là "Tiểu Hỗn Độn" .

Hỗn Độn năng lượng chính thức, phải ẩn chứa tất cả các loại thuộc tính năng lượng, có thể chuyển hóa thành bất luận loại năng lượng nào trong bất kỳ thời khắc nào!

Việc này ý vị như thế nào?

Có nghĩa là Dương Thiên Lô mặc dù chưa bước vào Hỗn Độn Cảnh, nhưng năng lượng mà hắn khống chế so với tu luyện giả Hỗn Độn Cảnh còn cường đại hơn, Hỗn Độn năng lượng chính thức !

Nghiêm chỉnh mà nói, loại cao thủ Thần Đạo cửu cấp này, ở trước mặt hắn cũng không có bất kỳ ưu thế nào cả!

Hắn còn gì phải sợ?

- PHÁ...!

Ngay khi thiên vạn đạo kiếm quang đung vào một chỗ với Hỗn Độn Tam Nguyên Trận đang nhanh chóng thu về phía Dương Thiên Lô do ba gã cường giả Thần Đạo cửu cấp bố trí xuống, Dương Thiên Lô đột nhiên phát ra một tiếng hét lớn, kiếm quang tốc độ vốn đã kinh người, vậy mà lại lần nữa nhanh hơn!

Rầm rầm rầm. . .

Tiếng nổ mạnh khùng bố, lập tức vang vọng trong vòng ngàn dặm, dãy núi nổ vang, năng lượng tàn sát bừa bãi, đá vụn bay tán loạn! Vô số vết nứt không gian lóe lên rồi biến xuất, xuất hiện trong không gian phạm vi vài dặm!

Khương Thiển Khâu ngưng lập trong hư không cùng hai gã cường giả Thần Đạo cửu cấp khác vậy mà thân hình có chút nhoáng một cái, lui về sau nửa bước, trong mắt ba người đều xuất hiện một vòng khiếp sợ!

Hỗn Độn Tam Nguyên Trận do tám phần công lực của ba người ngưng tụ thành, lại bị Dương Thiên Lô một chiêu đánh bại!

- Sư huynh, tiểu tử này. . . . Sợ là nếu chúng ta muốn bắt giữ thì... không dễ xử lý lắm! Tu vị chỉ là Thần Đạo bát cấp, không ngờ hắn lại mạnh như vậy!

Một gã cao thủ Thần Đạo cửu cấp trong đó mang theo một tia hoảng sợ truyền âm nói với Khương Thiển Khâu.

- Thử lại lần nữa đi, mười người bọn hắn lập tức tới ngay rồi, chúng ta bố trí xuống “Lưu Vân Thiên Huyền Trận” tất nhiên có thể bắt được hắn! Đến khi đó nếu như còn không được nữa, thì cũng chỉ có thể. . . . Ồ?

Khi Khương Thiển Khâu nói chuyện nhưng cùng đồng thời không đình chỉ công kích, ba người vẫn vây quanh Dương Thiên Lô như trước, hơn nữa công kích trở nên càng ngày càng mạnh, bất quá, ngay khi hắn nói được một nửa, bỗng nhiên cả kinh, nhú mày:

- Vũ Hồn Điện, Võ Đạo Viễn, Nghê Dung?

Ngay khi mười tên mười tên cao thủ Thần Đạo bát cấp phe Khương Thiển Khâu xé rách không gian bật ra ngoài từ không gian hỗn độn, vậy mà lại đồng thời xuất hiện mười hai tên tu luyện giả khác, hai người

Ngay khi năm người bị Dương Thiên Lô thu vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, trong ngọn lửa đậm đặc, Dương Thiên Lô vậy mà tả hữu vật nhau, giống như bị điên vậy, bản thân không ngừng biến hóa thanh âm phát ra từng tiếng hét lớn, tiếng nổ mạnh khủng bố vẫn tiếp tục như trước, phảng phất như vẫn đang đại chiến với năm người vậy

Mà cùng lúc đó, thần niệm của Dương Thiên Lô và Lăng Hi vẫn hợp lại một chỗ như trước, thuyên chuyển tất cả năng lượng trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, phát ra từng đạo công kích Lục Tự Chân Ngôn cường đại nhất!

Siêu độ!

Lực lượng thần côn Dương Thiên Lô phát ra không ngừng, tuyệt đối không thể để cho năm người khôi phục thanh tỉnh, đồng thời Lục Tự Chân Ngôn cũng điên cuồng ngưng tụ lại. . .

Một phút đồng hồ, hai phút. . . 10 phút. . .

Trộn vụn qua một nửa thời thân, ngẫu khi sắc mặt của Dương Thiên Lô và Lăng Hi đã vô cùng tái nhợt, thần niệm cơ hồ hao hết, trong đầu năm tên cường giả Thần Đạo cửu cấp trước sau phát ra năm đạo gầm vang. . .

Một tia thần niệm cuối cùng của Dương Thiên Lô, rốt cục vô cùng thông thuận tiến nhập vào trong đầu năm người!

Siêu độ thành công!

Khống chế!

Một lần duy nhất, cũng là lần đầu tiên, Dương Thiên Lô và Lăng Hi thử siêu độ người sống, hơn nữa còn là cao thủ Thần Đạo cửu cấp!

Thần sắc của năm người trong nháy mắt này, đều xuất hiện một tia mờ mịt, sau đó vậy mà nguyên một đám vô cùng thành kính cúi đầu với thân ảnh yếu đuối của Lăng Hi, liền chậm rãi theo phạm âm rộng lớn, bắt đầu ngân hát. . .

Theo sự gia nhập của năm tên cường giả Thần Đạo cửu cấp, Dương Thiên Lô rõ ràng cảm ứng được năng lượng thần côn vậy mà theo sự xuất hiện của năm người đã xảy ra cải biến kinh người, ngân xương của chín trăm ngàn sinh hồn, phảng phất như tìm được người dẫn đầu, trở nên càng thêm thành kính mà chỉnh tề, vừa rồi cơ hồ tiêu hao gần như không còn, lúc này liền băng vào tốc độ kinh người khôi phục lại!

- Sao lại nhanh như vậy?

Mặc dù là Dương Thiên Lô lúc này cũng có chút khiếp sợ. Bất quá, hắn rất nhanh liền minh bạch, bởi vì mi tâm của hai người Võ Đạo Viễn và Nghê Dung vậy mà bắt đầu điên cuồng bật ra thiên thiên vạn vạn sinh hồn cường đại, so chín trăm ngàn sinh hồn của Võ Tinh Hồn còn cường đại hơn rất nhiều!

Chỉ gần nửa phút thời gian, toàn bộ số lượng sinh hồn trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình vậy mà đạt đến tám trăm triệu chín trăm ngàn!

Hai người Võ Đạo Viễn và Nghê Dung vậy mà mỗi người đều có bốn trăm triệu sinh hồn!

Ngân hồn nào vừa mới đi ra đều bị độ, gia nhập vào đại quân ngân xương

Dương Thiên Lô cơ hồ đã tiêu hao hết sạch pháp lực sớm đã khởi động Thủy Nguyên Tinh, Thương Viêm Tinh cùng với tinh cầu vô danh Kỷ Tiêu Lam tặng hắn, theo năng lượng của tam đại tinh cầu điên cuồng rót vào, pháp lực của Dương Thiên Lô rất nhanh liền khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, thần niệm còn thừa lại không nhiều lắm, tại thời khắc này, đột nhiên thức dục Thiên Hỏa!

- Oanh -!

Một tiếng nổ vang cực lớn, Thiên Hỏa hùng hực vốn chỉ bao phủ trong phạm vi trăm trượng, trong chốc lát ẩn chứa vô số trận pháp, đột nhiên tăng vọt, cùng lúc đó, năng lượng thần côn dùng một tốc độ nhanh hơn, càng kinh người hơn trông chốc lát sáp nhập vào mi tâm cao thủ Thần Đạo bát cấp

Thần Đạo bát cấp, tu luyện giả có cảnh giới ngang nhau, tuy rằng là hai mươi tên, hơn nữa Dương Thiên Lô đã không còn nhiều thần niệm lắm, nhưng Dương Thiên Lô tâm tính cứng cỏi, thần niệm tinh thuần căn bản không phải những người này có thể so sánh được, huống chi, việc Dương Thiên Lô phải làm chỉ là thúc dục năng lượng thần côn thôi, cơ hồ trong nháy mắt liền biến hơn hai mươi tên tu luyện giả thành hình dáng si ngốc!

- Thu!

Dương Thiên Lô lại lần nữa hét lớn, thần niệm của hắn và Lăng Hi quán quanh cùng một chỗ, đột nhiên lại lần nữa khởi động Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

Lần này, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình trực tiếp lắng không bay ra, lập tức biến ảo thành một cái bình cực lớn, ngũ sắc quang hoa vô cùng bàng bạc, trực tiếp bao vây phạm vi mấy chục ngàn mét, hoàn toàn bao phủ hơn hai mươi tên tu luyện giả, trong chốc lát, hai mươi tên tu luyện giả này giống như loài bò sát, hóa thành từng đạo lưu quang, không thể kháng cự mà chui vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

475. Chương 488: Trở Về. (hạ)

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 488: Trở về. (Hạ)

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tám mốt chín trăm ngàn sinh hồn và năm tên cường giả Thần Đạo cửu cấp ngân xướng phạm âm khoáng đạt, lập tức nổi lên tầng tầng công kích với hai mươi tên tu luyện giả, trong khoảnh khắc, liền bị hoàn toàn đánh tan, trở thành một chiến tướng cường đại trong đại quân của thần côn Dương Thiên Lô!

Làm xong đây hết thấy, Dương Thiên Lô cũng không dừng lại chút nào, trực tiếp chui vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình bình, mặc cho Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình tự mình ngã xuống về phía dưới, ngay lập tức khi tiến vào, hắn đột nhiên khởi động thời không pháp tắc trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, xuất thần niệm, trực tiếp mang Lăng Hi đã thoát lực lại bị trọng thương, Phong Linh Nhi, Phạm Linh Nhi và tiểu Bạch vào trong Minh Huyền Bảo Khố!

. . .

- Ha ha ha ha. . .

Một lúc lâu sau, bên trong hoang sơn dã lĩnh, bỗng nhiên tuôn ra một tiếng cười to vô cùng đắc chí. Trong vòng ngàn dặm, vô số yêu thú nhỏ yếu, lập tức hoảng sợ né ra tứ tán.

Bên trong dãy núi vờn quanh, tiếng cười kia kéo dài không dứt, hồi âm không ngừng.

Người phát ra tiếng cười đắc chí này không phải là ai khác, mà đúng là Dương Thiên Lô đã toàn thắng!

Giờ này khắc này, Lăng Hi, Phong Linh Nhi, Phạm Linh Nhi, Bạch Tố Tố, Bạch Trinh Trinh cùng với tiểu Bạch, đều về mặt ngây ngốc nhìn pháp bảo, đan dược và Thiên địa linh vật chất đóng dưới đất, trách không được Dương Thiên Lô lại đắc chí như vậy, mặc dù là chúng nữ vốn không tham tài, trông thấy thu được một khoản tài phú lớn như vậy, đều mở to hai mắt nhìn, tràn đầy kinh hỉ, chớ đừng nói chỉ đến tên Dương Thiên Lô, tham tài, keo kiệt, mà lại lúc nào cũng giả nghèo!

- Lăng muội muội. . . Lần chiến đấu này, ngươi có công rất lớn, tới đây, ca ban thưởng cho ngươi một nụ hôn. . .

Dương Thiên Lô cười to đi qua, đột nhiên ôm lấy Lăng Hi bên người, đang ở trước mặt chúng nữ, liền vô sỉ mà vươn miệng, muốn hôn khuôn mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết, khuynh quốc khuynh thành kia của Lăng Hi.

- Lưu manh!

Lăng Hi lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt mà dùng tay chặn đầu Dương Thiên Lôi lại.

- Ai. . . Lăng muội muội là người tốt, vậy mà lại không muốn ca khen thưởng. . . Sư tỷ, công lao của sư tỷ cũng không nhỏ, đến đây, ca ban thưởng người!

Dương Thiên Lôi biết rõ không thể chiếm tiện nghi gì của Lăng Hi, rồi đột nhiên xông về phía Phong Linh Nhi.

Bất quá, hiển nhiên Phong Linh Nhi đã sớm có chuẩn bị, thân hình nhoáng một cái liền vọt tới sau lưng Lăng Hi, ngay khi Dương Thiên Lôi muốn xông về phía Phạm Linh Nhi, nha đầu kia lập tức cũng nhanh nhẹn vọt tới sau lưng Lăng Hi.

- Đều tới đây đi!

Lăng Hi ra lệnh một tiếng, mà ngay cả Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh sau khi liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi, liền chạy tới sau lưng Lăng Hi.

Chỉ có tiểu Bạch đứng tại nguyên chỗ không có động, con mắt to ngập nước, dừng ở Dương Thiên Lôi nói:

- Chủ nhân, công lao của tiểu Bạch cũng gần với Lăng Hi tỷ tỷ, người ban thưởng cho tiểu Bạch đi!

Vừa nói đã leo lên cổ Dương Thiên Lôi, hai cái đôi chân cân xứng, cũng được xem như thon dài kẹp chặt eo Dương Thiên Lôi, mặt ngẩng lên, nhắm mắt lại, đỏ bừng mà đợi Dương Thiên Lôi tặng “nụ hôn” !

- PHỐC. . . Ha ha ha. . .

Trông thấy thần sắc xoắn xuýt của Dương Thiên Lôi, cùng với sự đáng yêu của tiểu Bạch, Lăng Hi và bọn người Phong Linh Nhi lập tức nhin không được phù một tiếng, yêu kiều cười ra tiếng.

- Ách. . . tiểu Bạch, người có vẻ lại lớn hơn một chút a? Ta khát, còn trở nên xinh đẹp như vậy. . . Được rồi, ca liền phá lệ một lần, thưởng cho người!

Dương Thiên Lôi nhìn khuôn mặt nhắm mắt lại, tinh xảo đến cực điểm như tinh linh, nhất là hàm ra xinh xắn lộ ra khỏi miệng kia, còn có hàng lông mi dài cong vút, vậy mà nhin không được xao động một hội, may mắn là nghĩ đến bộ dạng trước kia của tiểu Bạch, khiến Dương Thiên Lôi không có “Kích động”, nhưng ý nghĩ tuyệt không thể thân mật với tiểu Bạch trong nội tâm kia, đã có buông lỏng, “Bẹp” một tiếng, liền hôn lên khuôn mặt trắng nõn một cái.

Ôn nhu, non nớt, thơm ngon. . .

Cảm giác vậy mà lại tốt như vậy!

- Chủ nhân. . . Hôn ở đây cơ. . .

Khiến Dương Thiên Lôi toàn thân run rẩy chính là, tiểu Bạch bị hôn một cái, vậy mà lại không mở to mắt, tựa hồ không hài lòng với việc Dương Thiên Lôi hôn khuôn mặt này vậy, vậy mà duỗi ra một tay, chỉ vào cặp môi của mình, nũng nịu nói với Dương Thiên Lôi

- Chà mẹ nó. . .

Dương Thiên Lôi liền xoắn xuýt.

- Ha ha ha. . .

Bọn người Lăng Hi và Phong Linh Nhi nghe được lời này của tiểu Bạch, nhất là trông thấy biểu lộ của Dương Thiên Lôi và bộ dáng nũng nịu kia của tiểu Bạch, cả người đều cười đến gãy lưng!

Vèo —!

Dương Thiên Lôi trực tiếp ném tiểu Bạch ra ngoài dư một quả bóng da, thân hình nhoáng một cái lập tức hóa thành một đạo lưu quang, Lăng Hi trong chớp lát đắc ý quên hình, cười đến há miệng ra, lập tức cảm thấy cái gì đó mềm mại chui vào trong miệng của mình nhanh hơn chipws, chỉ là, Lăng Hi còn chưa kịp

nổi bão, Dương Thiên Lô đã biến mất như gió, tiếp cận với Phong Linh Nhi, Phạm Linh Nhi, Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh, đều không ngoại lệ bị gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lô này thừa dịp giở trò!

- Ha ha ha ha. . .

Giống như gió thu cuốn lá rụng vãn, Dương Thiên Lô đã hoàn thành nhiệm vụ lập tức ngửa mặt lên trời đắc chí cười to!

Chỉ là, tên này vừa mới cười được một nửa, lại đột nhiên “A...” một tiếng, im bật lại, mở to hai mắt nhìn, nhìn tiểu Bạch như thiểm điện lại lần nữa kẹp chặt eo của mình, hơn nữa trực tiếp bư hân ụy mãnh mà ấn miệng mình vào miệng của hắn!

Càng khiến Dương Thiên Lô bi ai chính là, đầu lưỡi trắng nõn, ngon ngọt của tiểu Bạch, vậy mà lại điên cuồng công kích trong miệng Dương Thiên Lô, giống như là máy trộn bê tông vậy, một hồi quấy mãnh liệt, sau đó rời khỏi như tia chớp chạy tới sau lưng Lăng Hi.

Dương Thiên Lô vẻ mặt ngốc trệ!

- Ha ha ha ha. . .

Giờ khắc này, Lăng Hi vốn muốn bão nổi và bọn người Phong Linh Nhi lại lần nữa khoa trương nở nụ cười, mà tiểu Bạch thì trốn ở sau lưng Lăng Hi, ôm vòng eo mảnh khảnh của Lăng Hi, vẻ mặt đắc ý cười mờ ám, xoa xoa cái miệng đỏ tươi của mình, nhìn Dương Thiên Lô!

- Tiểu Bạch. . . Lần sau phải nhớ biến thành bản thể. . . Hôn hắn, có biết không?

Lăng Hi một bên cười to, vừa nói.

- Bà mẹ nó! Lăng Hi, người người người. . . Có thể đừng tà ác như vậy có được không?

Dương Thiên Lô lập tức bó tay rồi, vốn đang có chút dư vị bị tiểu Bạch cưỡng hôn, kết quả bị Lăng Hi nói như vậy, lập tức toàn thân lạnh buốt.

476. Chương 489: Huyền Thiên, Nguyễn Hi Vũ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 489: Huyền Thiên, Nguyễn Hi Vũ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Năm tên cường giả Thần Đạo cử cấp và hai mươi tên cường giả Thần Đạo bát cấp.

Chỉ cần là từ trên người những người của Vũ Hồn Điện, liền khiến Dương Thiên Lô lấy được thu hoạch khó có thể tưởng tượng nổi, lúc này trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình có chừng hai mươi tám ức chín trăm ngàn sinh hồn! Hơn nữa còn là sinh hồn vô cùng cường đại!

Lực lượng thần côn không biết đã tăng lên gấp bao nhiêu lần!

Hơn nữa, ban thân năm tên Thần Đạo cử cấp và hai mươi tên Thần Đạo bát cấp cũng trở thành nhóm gia hỏa còn sống đầu tiên trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Bọn hắn vô cùng thành kính, hơn nữa có được tư tưởng của mình, mặc dù Dương Thiên Lô có thả bọn họ ra ngoài, ra lệnh cho bọn họ tự sát, cũng không có chút do dự!

Đây là khái niệm gì?

Tương đương với Dương Thiên Lô có được hai mươi lăm tên thủ hạ cường đại, hung hãn không sợ chết! Hơn nữa tùy thời đều có thể bị Dương Thiên Lô vận dụng, vì hắn mà dốc sức liều mạng!

Ngoại trừ những thứ đó ra, còn có thu hoạch Dương Thiên Lô không thể tưởng được, đồng thời không thể không bội phục sự giàu có của đệ tử trong các thế lực cường đại ở Vô Cực Tinh Vực...

Cực phẩm đạo khí nhuyễn giáp hai mươi lăm bộ, cùng với truyền thừa đạo khí pháp bảo bọn hắn chủ động lấy ra, còn có vô số đan dược và Thiên địa linh vật nữa!

Chỉ cần những vật này, tuyệt đối có thể mua được mười vạn, thậm chí còn nhiều hơn nữa nô lệ Thiên Nga tộc rồi!

Bất quá, Dương Thiên Lô cân nhắc liên tục, vẫn mang toàn bộ cực phẩm đạo khí nhuyễn giáp và truyền thừa đạo khí, bảo hai mươi lăm người toàn bộ thu hồi, chỉ để lại đan dược và Thiên địa linh vật.

Dù sao, từ nay về sau, những người này cũng coi như là lực lượng của mình rồi!

...

- À?

Ngay khi Dương Thiên Lô mang theo thần tình lạnh nhạt, nghênh ngang xuất hiện trong đại sảnh của Hải Thiên thương hội, mấy tên phục vụ viên sớm đã nhận thức hắn liền lập tức kinh hô.

- Dương tiên sinh!

Đúng lúc này, tên tu luyện giả gọi là Tử Dương kia, vô cùng kích động nhanh chóng đi đến bên người Dương Thiên Lô. Giờ này khắc này, có thể lại lần nữa nhìn thấy Thiên Lô, sự kích động trong lòng hắn quả thật không thể nào hình dung được nữa, bởi vì, nếu như Dương Thiên Lô có thể trở về, mạng của hắn coi như được bảo trụ rồi. Nếu như không trở về, vậy thì hắn sắp phải đối mặt với một kết quả duy nhất, chết!

- Dương tiên sinh. . . Cảm ơn! Cảm ơn! Huyền Chấn phó hội trưởng đã bẩm báo tình huống cụ thể cho hội trưởng, bọn hắn lựa chọn tin tưởng ngài, ngài yên tâm, tất cả nô lệ của Thiên Nga tộc, vẫn dựa theo ước định của chúng ta mà chấp hành, đều giữ lại cho ngài!

Tử Dương lo lắng sao nói, mặc kệ Dương Thiên Lô là người nào, chỉ cần hắn còn sống trở về rồi, cũng đủ để chứng minh lời hắn nói không ngoa.

Dưới sự vây công của mười tên Thần Đạo bát cấp, ba gã Thần Đạo cửu cấp, mà chỉ có hắn, một tên Thần Đạo bát cấp còn sống sót trở về, cái này cần loại thực lực nào mới làm được? Bất kể là Dương Thiên Lô tự mình giải quyết, hay là do cao thủ hắn cất giấu sau lưng, giúp hắn giải quyết, đều đủ để nói rõ thực lực của Dương Thiên Lô.

Thiên Lô nhẹ gật đầu, nói:

- Gian phòng của ta vẫn còn chứ?

- Còn, còn! Tất cả các gian phòng để vương xa hoa, vẫn giữ lại cho ngài như trước! Dương tiên sinh, mời!

Tử Dương gấp gấp nói.

- Ở chỗ ta còn một ít loại vật này, làm phiền người mang đi đánh giá giá cả hộ ta, ân, tốt nhất là để cho tất cả các đại thương hội đều nhìn xem, nếu như các người cần, đến lúc đó ta có thể trực tiếp dùng loại vật này giao dịch với các người. Nếu như không cần, ta sẽ dùng đan dược.

Thiên Lô nói xong lấy Càn Khôn Giới đặt trăm khóa Thiên Ma Tinh Thạch Thần Đạo Tam cấp, tứ cấp, năm cấp ra, đưa tới trước mặt Tử Dương.

- Tốt, ta sẽ làm ngay.

Tử Dương nói xong, cung kính hành lễ với Dương Thiên Lô, liền bước nhanh mà đi.

Dương Thiên Lô cũng trực tiếp đi tới gian phòng của mình.

Hắn gấp gấp trở về như vậy, là vì lo lắng tất cả các đại thương hội sẽ giải trừ ước định với hắn. Tuy rằng khi đối mặt với bọn người Khương Thiển Khâu, Dương Thiên Lô đã nói rất rõ ràng, nhưng cũng không dám cam đoan là đối phương có tin hay không. Mà hiện giờ xem ra, đã không cần lo lắng nữa.

Trong đại sảnh không ít tu luyện giả sau khi thấy Dương Thiên Lô rời đi, lập tức bắt đầu nghị luận nhiệt liệt.

Mà một ít tu luyện giả vốn tìm hiểu tin tức, thì bước nhanh ly khai.

Dương Thiên Lô bình an trở về, Lưu Vân Điện ba gã cao thủ Thần Đạo cửu cấp và mười tên Thần Đạo bát cấp, không biết tung tích.

Tin tức này, cơ hồ trong một lát liền truyền khắp cả các đại thương hội và Hải Thiên Thành.

Tử Dương sau khi rời khỏi, trước tiên liền đến tìm phó hội trưởng của Hải Thiên Thương Hội, Huyền Chấn.

- Phó hội trưởng, đây là vật mà Dương tiên sinh đưa cho ta nhờ thương hội định giá, nói là, nếu như chúng ta cần, hẳn sẽ dùng loại đồ vật này giao dịch với chúng ta.

Tử Dương lấy ra Càn Khôn Giới mà Dương Thiên Lô giao cho hẳn, nói.

- Vật gì thế?

- Thuộc hạ còn chưa kịp xem.

Huyền Chấn theo tiếp nhận từ trong tay Tử Dương, thần niệm rót vào Càn Khôn Giới, lập tức từng đạo ánh sáng màu đỏ phiêu dật mà ra, trăm khóa Thiên Ma Tinh Thạch liền lơ lửng đến trước mặt hẳn?

- Cái này... Thiên Ma ngưng tinh?

Huyền Chấn kiến thức rộng rãi lập tức trừng lớn con mắt, ánh mắt nhìn về phía Tử Dương:

- Hẳn nói muốn dùng loại đồ vật này để giao dịch với chúng ta sao?

- Đúng vậy phó hội trưởng. Chỉ cần chúng ta cần, hẳn có thể trực tiếp dùng loại đồ vật này để giao dịch với chúng ta, hơn nữa còn bảo chúng ta cáo tri cho mấy thương hội khác.

- Trước không cần nói, người lập tức quay lại khách sạn chờ, ta liên hệ với hội trưởng đã, rồi mới quyết định!

Huyền Chấn nói.

- Vâng, phó hội trưởng!

Thiên Ma Ngưng Tinh, hơn nữa còn là Thiên Ma Ngưng Tinh của Thần Đạo tam cấp, tứ cấp và ngũ cấp, trong toàn bộ tu luyện giới cũng không gặp được nhiều. Bởi vì Thiên Ma có được thể chất biến thái, trời sinh thuộc tính liên siêu việt hơn xa nhân loại và những sinh vật khác, có được từ sinh mang tuyên cổ và thiên phú tuyệt học, mặc dù là cường giả Thần Đạo nhân loại gặp được Thiên Ma cảnh giới Tiên Thiên, nếu như muốn chính thể cô đọng thành tinh thạch cũng vô cùng khó khăn. Bởi vì Thiên Ma ngay lập tức khi tử vong, bình thường đều sử dụng Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, chớ đừng nói chi tới Thiên Ma cảnh giới Thần Đạo.

Mà ở trong loại Thiên Ma Ngưng Tinh cấp bậc Thần Đạo, ẩn chứa tánh mạng tinh nguyên bàng bạc, thiên địa pháp tắc cùng với thuộc tính năng lượng của bản thân Thiên Ma, là vật phẩm tuyệt hảo để tu luyện giả rèn luyện nhục thân, tâm thần. Giá trị của nó phi thường cao, hơn nữa, mặc dù là cùng loại cấp bậc, cũng bởi vì thuộc tính bất đồng mà giá cả bất đồng.

Huyền Chấn đương nhiên rõ loại vật phẩm này nếu xuất hiện sẽ có ý vị như thế nào, tuyệt đối sẽ trở thành đối tượng tranh đoạt của cường giả Thần Đạo cửu cấp.

Thần Đạo cửu cấp, muốn vượt qua đại thiên kiếp thì tỉ lệ phi thường thấp, trừ phi là tu luyện giả thiên phú, căn cơ, tâm tính, nhục thân đều tương đối khá, mới có thể thông qua, bước chân vào hàng ngũ cường giả chính thức, Chân Thần Cảnh. Mà cường giả Thần Đạo cửu cấp đỉnh phong, dù có linh ngộ bích chương ảo diệu, nhưng lúc nào cũng phải thu liễm khí tức của mình, không dám dẫn động đại thiên kiếp. Bởi vì bọn hắn muốn làm hết biện pháp, rèn luyện nhục thân, tâm thần của mình lên đến cực hạn.

Ngoại từ tự mình không ngừng lắng đọng, tinh lọc nhục thân và tâm linh ra, còn có thể nhờ vào một ít Thiên địa linh vật có tác dụng rèn luyện nhục thân và tâm thần.

Bất quá loại vật này, đều phi thường trân quý, hơn nữa số lượng cũng rất thưa thớt.

Mà Thiên Ma Tinh Thạch lại có hiệu quả như vậy!

Thần Đạo cử cấp đỉnh phong chi cảnh, mà Huyền Chấn đã lĩnh ngộ bích chương ảo diệu, sao lại không biết giá trị của nó chứ? Cho nên, ngay trong nháy mắt, Huyền Chấn liền có ý định thu toàn bộ số Thiên Ma Ngưng Tinh này về tay Hải Thiên Thương Hội, ngay sau khi Tử Dương rời khỏi, Huyền Chấn trực tiếp khởi động Tinh Không Thông Linh Kính, bắt đầu liên hệ với hội trưởng của Hải Thiên Thương Hội

Hai canh giờ sau.

Tử Dương mang theo Huyền Chấn tự mình đến cửa hỏi thăm, Huyền Chấn thân là phó hội trưởng, lúc này lại biểu thị ra sự áy náy chân thành với Dương Thiên Lôi, cũng mời Dương Thiên Lôi đến tổng bộ Hải Thiên Thương Hội một chuyến, hội trưởng Hải Thiên Thương Hội - “Huyền Thiển”, tự mình định ngày hẹn.

Dương Thiên Lôi khi nghe đến cái tên “Huyền Thiển” thì hơi chút sững sờ, chẳng lẽ hội trưởng của thương hội này là nữ nhân? Đối với sự áy náy của Huyền Chấn, Dương Thiên Lôi cũng không tỏ vẻ bất mãn gì cả, dù sao quả thật là do mình che dấu thân phận trước, biểu hiện ngay lúc đó của Huyền Chấn cũng chỉ bình thường thôi.

Tổng bộ của Hải Thiên Thương Hội, ở khu vực trung ương của khu buôn bán phồn hoa nhất Hải Thiên Thành, chiếm diện tích trăm dặm, vô cùng to lớn. Huyền Chấn tự mình dẫn đầu, cùng Dương Thiên Lôi chậm rãi phi hành trên không trung. Một bên phi hành, một bên hướng Dương Thiên Lôi giới thiệu tổng bộ của Hải Thiên Thương Hội và những tòa cung điện cực lớn kia.

Ngay khi hai người đến một tòa cung điện ở chính giữa nhất, cũng khổng lồ nhất, Huyền Chấn nói:

- Đã đến rồi. Dương tiên sinh, mời! Hội trưởng muốn một mình nói chuyện với người, ta không tiến vào đâu!

- Tốt!

Dương Thiên Lôi lên tiếng, liền đi đến trong cung điện.

- Dương tiên sinh, ngài hảo! Mời theo ta!

Ngay khi Dương Thiên Lôi vừa bước chân vào cung điện, một thiếu nữ xinh đẹp Thần Đạo bát cấp đỉnh phong chi cảnh liền xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi, mặt mỉm cười, thần sắc cung kính nói, tuy rằng thiếu nữ này cực lực che dấu, nhưng trong ánh mắt vẫn mang theo một tia kinh ngạc.

Dương Thiên Lôi khẽ gật đầu, liền đi theo thiếu nữ đi vào chỗ sâu trong cung điện.

- Dương tiên sinh, mời đến. Hội trưởng đang đợi ngài ở bên trong!

Ngay khi thiếu nữ mang theo Dương Thiên Lôi đi vào chỗ sâu nhất trong cung điện, liền xoay người cung kính nói với Dương Thiên Lôi, cũng nhẹ nhàng đẩy cửa một cái, làm ra tư thế mời với Dương Thiên Lôi.

Lúc Dương Thiên Lôi đạp chân vào giữa phòng, khiến hần kinh ngạc chính là, trong cả gian phòng vô cùng xa hoa này, vậy mà lại không có một bóng người! Ngay khi Dương Thiên Lôi kinh ngạc muốn xoay người hỏi thăm thiếu nữ vừa rồi, cửa phòng vậy mà lại tự động đóng lại, cùng lúc đó, một chiếc đèn treo cực lớn hoàn toàn do bạch sắc dạ quang thạch tạo thành trên nóc nhà, bỗng nhiên tản mát ra hào quang nhũ bạch sắc bàng bạc, một đám thân ảnh xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi!

Lúc nhìn thấy thân ảnh kia, Dương Thiên Lôi trừng lớn hai mắt, thiếu chút nữa đã ngã nhào xuống đất... sự khiếp sợ trong lòng quả thật không thể nào hình dung được!

Nữ nhân, không tê, đích thật là nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân tuyệt mỹ, nhưng việc khiến Dương Thiên Lôi khiếp sợ hoàn toàn không có quan hệ gì với nàng đẹp hay xấu cả!

Mà là vì bộ dáng của nàng!

Bất quá, Dương Thiên Lôi chỉ trong nháy mắt đã xác định, khí tức của nữ nhân này, cũng không phải là thứ hần quen thuộc, hần chỉ quen thuộc với bộ dạng của nàng thôi, cơ hồ là dung nhan hoàn toàn giống nhau!

- Dương tiên sinh?

Trong nháy mắt lúc thân hình của nữ tử xuất hiện, hai con người tuyệt mỹ nhìn về phía Dương Thiên Lôi đang ngơ ngác nhìn mình, khẽ nhủ thầm, nói.

- Ách...

Thật có lỗi, Huyền hội trưởng, người rất giống với bằng hữu của ta, nhất thời thất thần, thỉnh chớ trách móc!

Dương Thiên Lôi phục hồi tinh thần lại, có chút xấu hổ nói. Ta khát, bộ dáng vừa rồi của mình, khẳng định đã bị nữ nhân này nhận định là sắc lang rồi. Đây chính là cường giả Chân Thần Cảnh, Dương Thiên Lôi cho dù là sắc đảm bao thiên cũng không dám nghĩ gì tới, dù sao, hấn đến đây là để nói chuyện làm ăn, cũng không phải đến để tán gái. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi vừa rồi quả thật không phải sắc, chỉ là khiếp sợ. Hai người hoàn toàn không có khả năng có quan hệ gì với nhau, sao lớn lên lại hoàn toàn giống nhau như đúc vậy? Nếu như khí tức của nữ nhân này đã là của cường giả Chân Thần Cảnh mà Dương Thiên Lôi căn bản không thể nào kháng cự được..., Dương Thiên Lôi chỉ sợ đã nhận lầm người.

- A?

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi... Huyền Thiên hơi sững sờ, bắt quá trên mặt lập tức lộ ra một vòng mỉm cười, nói:

- Rất nhiều người lần đầu trông thấy ta, đều nói như vậy. Ngồi đi, Dương tiên sinh!

- Khục khục... . . . ta không giống với bọn họ, ta nói là sự thật. Nếu như người không phải là cường giả Chân Thần Cảnh, mà là Thần Đạo Cảnh thì... ta nói không chừng sẽ nhận lầm người...

Dương Thiên Lôi có chút im lặng nói.

- Vậy sao?

Nghe được Dương Thiên Lôi nói như thế, trong ánh mắt Huyền Thiên lóng lánh lên một vòng hào quang không thể phát giác, nói:

- Dương tiên sinh, người thật sự đến từ Nguyên Thủy Tinh Vực sao?

- Đúng vậy.

- Nguyên Thủy Tinh Vực ta đã từng đi qua mấy lần, không biết Dương tiên sinh đến từ hành tinh nào?

Huyền Thiên nhìn như không đếm xỉa tới mà hỏi thăm.

- Thủy Nguyên Tinh.

- Thủy Nguyên Tinh?

Huyền Thiên trong nội tâm cả kinh, bắt quá trên mặt lại không biểu hiện chút nào, nói:

- Thủy Nguyên Tinh ngược lại chưa đi qua... Dương tiên sinh, bằng hữu của người quả thật rất giống ta sao?

- Ngoại trừ khí tức, quả thực giống như đúc!

Dương Thiên Lôi lơ đãng nói. Đối với sự hiếu kỳ của Huyền Thiên, hoàn toàn có thể lý giải được, dù sao người nào nghe được có người khác giống mình như đúc, đều sẽ có chút hiếu kỳ.

477. Chương 490: Trần Thiển Đến Nơi.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 490: Trần Thiển đến nơi.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ah? Nếu có cơ hội thì... Dương tiên sinh không ngại mang đến cho chúng ta nhìn một chút chứ? Nàng tên là gì, là cảnh giới Thần Đạo sao? Cấp mấy? Cùng ta lớn lên giống như đức, ta quả thật muốn nhận thức một phen!

- Ha ha... nàng là đạo lữ của ta, gọi Nguyễn Hi Vũ, hiện tại có chừng Thần Đạo bốn năm cấp, cũng có thể là lục cấp a, ta cũng đã lâu không có gặp nàng. Sau này nếu có cơ hội thì... ta tất nhiên sẽ mang đến, để cho nàng cũng trong thấy người một phen!

Dương Thiên Lô nói.

Ngay khi Dương Thiên Lô nói ra ba chữ Nguyễn Hi Vũ, trong nội tâm Huyền Thiên đã “Lộp bộp” thoáng một phát, nhất là Dương Thiên Lô nói, là đạo lữ của hắn... Điều này sao có thể?

- Tốt! Một lời đã định, bất kể là người đến lúc nào, chỉ cần bảo Huyền Chấn liên hệ với ta là được, mặc dù ta không ở đây, cũng sẽ trở về ngay lập tức!

Dương Thiên Lô và Huyền Thiên mặt đàm suốt ba canh giờ, đạt thành rất nhiều điều kiện

Trước khi gặp mặt Huyền Thiên, Dương Thiên Lô đã ý thức được tất nhiên là vì giá trị của Thiên Ma Ngưng Tinh, đã khiến Hải Thiên Thương Hội hứng thú cực lớn, nếu không hội trưởng của bọn hắn đã không tự hèn gặp mình. Mà sự thật cũng đúng như thế, giá trị của một khối Thiên Ma Ngưng Tinh Thần Đạo Tam cấp tâm tám mươi vạn đến một trăm vạn Cửu Dương Đan, tương đương với tám tỷ đến mười tỷ Thuần Dương Đan! Thiên Ma Ngưng Tinh Thần Đạo tứ cấp thì chừng 500 vạn Cửu Dương Đan, Thần Đạo ngũ cấp có thể đạt tới 1000 vạn Cửu Dương đan, thậm chí còn cao hơn!

Cái này ý vị thế nào chứ? Hai khối Thiên Ma Ngưng Tinh Thần Đạo ngũ cấp liền có thể vì hai tỷ muội Bạch Tố Tố và Bạch Trinh Trinh Thần Đạo Tam cấp lúc trước chuộc thân!

Phải biết rằng, Bạch Tố Tố và Bạch Trinh Trinh đều là cực phẩm trong Thiên Nga tộc, không chỉ có dung mạo vạn người tuyển một, tu vi, tư chất cũng đều là cực phẩm.

Dương Thiên Lô tuy rằng đã sớm biết gỗ Thiên Ma Ngưng Tinh cấp bậc Thần Đạo có giá trị kinh người, nhưng không nghĩ tới lại kinh người như thế. Hắn hiện giờ luyện ra gần trăm vạn Thiên Ma Ngưng Tinh, đã đủ để thu hồi hơn mười vạn nô lệ Thiên Nga tộc rồi!

Cuối cùng, Dương Thiên Lô và Huyền Thiên đạt thành hiệp nghị, đan dược để thu mua tất cả các nô lệ Thiên Nga tộc do Hải Thiên Thương Hội gánh chịu toàn bộ. Dương Thiên Lô thì dựa giao tỉ lệ Thần Đạo tam cấp một trăm vạn Cửu Dương Đan, Thần Đạo tứ cấp 500 vạn Cửu Dương đan, Thần Đạo ngũ cấp 1000 vạn Cửu Dương đan trả tiền cho Hải Thiên Thương Hội/

Hải Thiên Thương Hội sẽ hoàn toàn giữ bí mật.

Tuyệt sẽ không tiết lộ tin tức của Thiên Ma Ngưng Tinh

Bất quá, khi Huyền Thiên đưa ra ý kiến muốn giao dịch ngay trong ngay, Dương Thiên Lô lại thoái thác. Lấy cớ Thiên Ma Ngưng Tinh ở trên người của đệ tử tam đại gia tộc, phải chờ khi nào bọn hắn đến mới có thể bắt đầu giao dịch.

Thông qua trao đổi với Huyền Thiên, Dương Thiên Lô cũng đã minh bạch hàm nghĩa của “Cửu Thiên” .

Sau khi bước vào Thần Đạo, nhất là sau Thần Đạo thất cấp, Dương Thiên Lô cơ bản đều dựa vào tự mình lực lợi, nhận thức đối với tu luyện giới vẫn còn rất nông cạn. Cho nên, thật vất vả mới tìm thấy một tu luyện giả Chân Thần Cảnh, Dương Thiên Lô đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội. Ngay khi Huyền Thiên nói ra “Cửu Thiên” thì hắn đã hiểu kỳ rồi, cho nên sau khi giao dịch xong xuôi, Dương Thiên Lô liền bắt đầu hỏi những “vấn đề” mà Huyền Thiên cho là rất ngu ngốc.

Ví dụ như, thương hội các người là đệ nhất đại thương hội của Huyền Hải Tinh Vực, sao hội trưởng chỉ là một cao thủ Thần Đạo cửu cấp? Cửu Thiên là chỉ ở đâu? Bên ngoài Cửu Thiên là gì? Vì sao cao thủ Chân Thần Cảnh, lại có vẻ ít như vậy? V... v Một loạt kiến thức đối với đệ tử đại gia tộc mà nói chỉ là những kiến thức thông thường.

Bất quá, tuy rằng im lặng, nhưng Huyền Thiển vẫn trả lời hần từng câu một, cũng khiến cho Huyền Thiển xác định Dương Thiên Lô đích thật là đến từ Nguyên Thủy Tinh Vực, cũng càng tin tưởng Nguyễn Hi Vũ theo như lời của Dương Thiên Lô quả thật chân chính tồn tại

Lúc ly khai, Huyền Thiển lại cố ý nói với Dương Thiên Lô phải mang Nguyễn Hi Vũ đến gặp nàng.

- Mẹ!

Ngay sau khi Dương Thiên Lô rời khỏi, Huyền Thiển trực tiếp khởi động thông tấn pháp bảo so với Tinh Không Thông Linh Kính càng cường đại hơn, thần niệm của Chân Thần Cảnh trọn vẹn thực dục sau mấy phút đồng hồ, trước mặt của nàng mới xuất hiện một đạo ảnh tượng, Huyền Thiển lập tức quỳ rạp xuống đất, cung kính và kích động mà hô lên.

- Thiển nhi, đã rất lâu không có liên hệ với mẹ rồi. Có chuyện gì? Phân tranh trong Cửu Thiên, mẹ cũng không thể giúp ngươi được.

Một đạo thân ảnh phiêu miểu dần dần rõ ràng. Một mỹ phụ trung niên có vẻ rất hiền lành, phẳng phất đang khoanh chân ngồi trong đám mây, hào quang vạn đạo, vô số ngôi sao vờn quanh, chỉ là một cái ảnh

Trong khi Dương Thiên Lôi và bọn người Trần Thiển đi ra tỉnh không toại đạo đứng trước cửa lớn truyền tống, trong đám người lập tức truyền ra trập trập tiếng nghị luận, giống như là có người nổi tiếng xuất hiện vậy, không ngờ lại đưa đến vậy xem, ánh mắt của nguyên một đám khi nhìn về phía Dương Thiên Lôi đều có chút cực nóng, đồng thời cũng đang đánh giá bọn người Trần Thiển.

Giờ này khắc này, tên gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lôi này, vẻ mặt mỉm cười, mặc cho Trần Thiển một tay dùng sức vặn véo trên người hắn, có vẻ như người bị nhéo không phải là hắn vậy, ngược lại nắm thật chặt tay kia của Trần Thiển, khiến Trần Thiển muốn giãy cũng giãy không được.

Nghe được tiếng nghị luận của mọi người chung quanh, cùng với trông thấy mọi người vây xem đông như vậy, Trần Thiển lập tức đình chỉ động tác, và Kỷ Tiêu Lam bọn người đang mang theo vẻ mỉm cười, đều giật mình mà nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Lưu Vân Điện vậy công?

Trần Thiển lập tức hỏi, bọn người Kỷ Tiêu Lam cũng khẽ nhú mày.

- Về rồi hắn nói! Đi!

Dương Thiên Lôi nhẹ giọng nói, nói xong trực tiếp lôi kéo Trần Thiển dẫn đầu xé rách hư không, bọn người Kỷ Tiêu Lam mang một tia khiếp sợ và tò mò, theo sát Dương Thiên Lôi, trong khoảnh khắc liền biến mất trước mặt mọi người.

...

- Dương huynh đệ, đến cùng là xảy ra chuyện gì, Lưu Vân điện vậy công người? Còn có ba gã cao thủ Thần Đạo cứu cấp?

Sau khi trở lại Hải Thiên khách sạn, mọi người đi thẳng tới phòng Dương Thiên Lôi, Kỷ Tiêu Lam liền không thể nhịn được nữa mà hỏi thăm.

- Không riêng gì Lưu Vân Điện, còn có Vũ Hồn Điện.

Dương Thiên Lôi nói.

- Còn có Vũ Hồn Điện?

Trần Thiển lúc này cũng không quản gì bực bội nữa, có chút kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lôi hỏi. Nếu không phải tên gia hỏa hèn mọn bỉ ổi Dương Thiên Lôi này vẫn đang tốt lành đứng trước mặt nàng..., Trần Thiển chỉ sợ phải ngã nhào xuống đất rồi.

- Ân, không biết mấy tên gia hỏa này làm sao mà biết được ta ở đây, vậy mà lại đến cùng một ngày, muốn thay nhĩ tử ngu ngốc của bọn họ báo thù.

Dương Thiên Lôi nói.

- Bọn hắn hiện giờ đang ở đâu?

Kỷ Tiêu Lam nhú mày hỏi, hiển nhiên là lo lắng cho sự an toàn của Dương Thiên Lôi.

- Hiện tại... Không cần phải lo lắng, ta đã giải quyết rồi!

Dương Thiên Lôi nói.

- Giải quyết? Người... giết bọn họ?

Trần Thiển có chút kinh ngạc hỏi thăm.

- Giết thì ngược lại là không có, chỉ là không khác gì với chết thôi...

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Là những người nào? Những tu luyện giả vừa rồi không phải nói có ba gã cao thủ Thần Đạo cứu cấp hay sao?

Kỷ Tiêu Lam hỏi.

- Ân, Lưu Vân Điện chính là cha của Khương Nhất Lang và mười tên cao thủ Thần Đạo bát cấp cao thủ, còn có hai gã Thần Đạo cửu cấp. Bọn họ muốn bắt ta, có vẻ nhưng muốn ta cứu trị cho Khương Nhất Lang? Còn đám ngu ngốc Vũ Hồn Điện kia, hình như là cha mẹ của Vô Tình Hồn và mười tên cao thủ Thần Đạo bát cấp. Hai nhóm người này như đã có hẹn từ trước... Bất quá, may mắn là hai nhóm người này ở cùng một chỗ đấy, bằng không thì ta đã xong đời rồi. Người của Vũ Hồn Điện, quả thật chính là tổng nãi (?) ... Hắc hắc.

Dương Thiên Lô cũng không muốn giấu diếm Trần Thiển và bọn người Kỷ Tiêu Lam, dù sao thì thân phận của hắn mặc dù chưa bại lộ, nhưng cuối cùng cũng phải trở thành người của Kỷ gia, mà lấy quan hệ giữa Trần Thiển và hắn tự nhiên cũng không cần phải dấu diếm

- Không phải chứ?

Nghe được lời của Dương Thiên Lô... bọn người Trần Thiển, Kỷ Tiêu Lam và Triệu Nguyên đồng thời mở to hai mắt nhìn.

- Ta chỉ là có chút kỳ quái, bọn hắn sao lại biết được ta đến chỗ này, ta đến Hải Thiên Tinh căn bản sẽ không bại lộ ra thân phận chân chính, cũng không có bất kỳ người nào biết cả...

Dương Thiên Lô khẽ nhú mày nói.

Dương Thiên Lô sớm đã ý thức được vấn đề này, nếu chỉ có mỗi người của Lưu Vân Điện đến tìm hắn, còn có thể lý giải là ngẫu nhiên đụng phải, nhưng Vũ Hồn Điện cũng đồng thời xuất hiện, thì cũng quá không có đạo lý rồi. Dù sao, Dương Thiên Lô cũng không nghĩ đến mình đã đến tình trạng “Thiên hạ không người không nhận ra quân” hơn nữa hắn đi vào Huyền Hải Tinh Vực chẳng qua mới được một buổi chiều thôi, chẳng lẽ bọn hắn đã sớm thôi diễn ra mình muốn đến Huyền Hải Tinh Vực, mà chờ ở chỗ này?

- Bọn hắn đến đây lúc nào?

Nghe được lời của Dương Thiên Lô... Kỷ Tiêu Lam lập tức nhú mày, hỏi.

- Ta đến nơi này còn không được một ngày, ân, chính là sau khi ta liên hệ với tiểu Thiên, qua bảy tám canh giờ đã đến rồi!

Dương Thiên Lô nói.

- Bảy tám canh giờ...

Kỷ Tiêu Lam bỗng nhiên nhìn về phía Trần Thiển, nói:

- Chẳng lẽ trong số bọn hắn có người tiết lộ tin tức?

Bọn người Trần Thiển, Triệu Nguyên cũng lập tức có chút hiểu được, nói:

- Nhất định là thế rồi!

- Có ý tứ gì?

Dương Thiên Lô có chút khó hiểu mà hỏi thăm. Tên này căn bản không biết, tình không toại đạo của đại gia tộc, có thể tăng lên tới tăng tốc độ lên gấp 10 lần so với tình không toại đạo bình thường. Cho nên, tuy rằng sớm đã nghĩ đến tin tức bị tiết lộ khi liên hệ với Trần Thiển, nhưng lại bị trực tiếp bác bỏ, bởi vì theo Vô Cực Tinh Vực đến đây, ít nhất phải cần sáu ngày thời gian, bọn hắn vô luận thế nào cũng không thể chạy đến nhanh như vậy được, hơn nữa, người ở cùng một chỗ với Trần Thiển, Dương Thiên Lô tuy rằng không biết, nhưng có lẽ đều là đệ tử của tam đại gia tộc, không lý nào chơi hắn được.

- Nhất định là vậy rồi, Dương huynh đệ, lúc người liên hệ với tiểu Thiên, còn có thêm hơn ba mươi đệ tử của tất cả các thế lực ở Vô Cực Tinh Vực ở đây, tất nhiên trong số bọn chúng có người tiết lộ tin tức!

Kỷ Tiêu Lam nói.

- Tất cả các thế lực? Bọn hắn sao lại ở cùng một chỗ với các người?

Dương Thiên Lô nghi hoặc hỏi thăm.

Chương 491: Tiểu nhân lộ mặt. (Hạ)

- Cái này...

Kỷ Tiêu Lam lập tức tắt lửa rồi, mà Trần Thiển thì lập tức khuôn mặt ửng đỏ nói, nói:

- Ai cần người lo! Nhất định là trong số những người bọn hần có người tiết lộ ra! Hừ, để ta liên hệ với gia gia!

- Sợ là không thể nào đâu? Các người đừng nhầm lẫn chứ, từ Vô Cực Tinh Vực đến nơi này phải mất sáu ngày, sau khi ta liên hệ với các người, qua mấy canh giờ là bọn chúng đã đến đây rồi, có lẽ không phải là bọn họ đâu.

Dương Thiên Lôi nói.

- Đồ dân! Tinh không toại đạo của gia tộc bọn ta có thể tăng tốc độ lên gấp mười lần! Bấy tám canh giờ, bọn hần vừa vặn có thể đuổi tới rồi!

Trần Thiển nói ra.

- Ách... Vậy thì khẳng định rồi. Bất quá, tiểu Thiên, đừng liên hệ với gia gia người nữa, ta có thể hỏi ra là ai.

Dương Thiên Lôi có chút bội phục sự náo nức của mình, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu cũng là do hần không coi trọng việc này mà thôi, chỉ là bây giờ bắt đầu nói tới..., Dương Thiên Lôi mới nghĩ đến, đám gia hỏa ngu xuẩn kia hiện giờ chính là tín đồ của thần côn hần, từ trong miệng bọn hần hỏi một chút, không phải cái gì cũng biết sao?

- Người có thể hỏi được?

Bọn người Trần Thiển có chút khó hiểu.

Dương Thiên Lôi cũng không giải thích, lập tức phóng xuất thần niệm, trong chớp lát, liền bày ra chung quanh mọi người một tầng kết giới vô cùng cường hãn, cùng lúc đó, một đạo ngũ sắc hoa từ mi tâm của hần phóng ra, khiến cho bọn người Trần Thiển, Kỷ Tiêu Lam khiếp sợ chính là, một đạo thân ảnh vậy mà lại quỷ dị xuất hiện trước mặt bọn họ.

Khương Thiển Khâu!

Khương Thiển Khâu Thần Đạo cửu cấp!

- Tham kiến chủ nhân!

Trong nháy mắt lúc Khương Thiển Khâu xuất hiện, liền trực tiếp vô cùng thành kính mà quỳ rạp xuống đất, cung kính nói, thanh âm nhu hòa, phảng phất mang theo một tia nhưng khí tức thánh khiết, khác với lúc trước một trời một vực.

- Cái này...

Nhìn bộ dáng khiếp sợ của bọn người Trần Thiển, trên mặt Dương Thiên Lôi lộ ra vẻ tươi cười đắc chí, nói:

- Còn không tham kiến Trần Thiển, Trần chủ mẫu và các vị thúc thúc a di đi?

- Tham kiến Trần chủ mẫu, tham kiến các vị thúc thúc, a di...

Vốn chứng kiến tràng cảnh trước mắt, tất cả mọi người đã cảm thấy đại não của mình có chút ngẫn, mà nghe được những lời này của Dương Thiên Lôi, càng trực tiếp không biết nói gì... Nhưng khiến bọn hần không nghĩ tới chính là, Khương Thiển Khâu vậy mà lại vô cùng cung kính chiếu vào lời của Dương Thiên Lôi mà làm, nhao nhao quỳ lạy mọi người.

Trần Thiển tròn tròn mắt cả buổi, bỗng nhiên khuôn mặt đỏ bừng, nắm chặt lấy eo của Dương Thiên Lôi, giận dữ đập Dương Thiên Lôi hai quyền, nói:

- Hồn dân, ai muốn làm chủ mẫu chứ... Đây rốt cục là xảy ra chuyện gì!

- Kỳ thật cũng không có gì, bọn hắc chính là ngưỡng mộ thực lực và tiềm lực của ca ca, không làm nô lệ của ta thì không được, cho nên... ca liền cố mà đáp ứng bọn hắc, Ân, Khương Thiển Khâu, lúc trước là ai nói cho người biết, ta đang ở Hải Thiên Tinh?

- Bẩm chủ nhân, là ‘Tiểu Kiến Nhân’ nói cho tại thuộc hạ, đồng thời cũng nói cho Võ Đạo Viễn, hắc muốn mượn tay của chúng ta, giết chết chủ nhân!

- Tiểu Kiến Nhân?

Nghe được lời của Khương Thiển Khâu... Trần Thiển và bọn người Kỷ Tiêu Lam lập tức có chút giật mình nói.

- A? Hắc sao phải giết chết ta?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Tiểu Kiến Nhân ưa thích Trần chủ mẫu, khi chủ nhân và Trần chủ mẫu ở Hỗn Loạn Tinh Vực, hắc đã nhận được tin tức, mà Trần chủ mẫu trong bốn năm này đối với chủ nhân nhớ mãi không quên, càng khiến cho hắc ghi hận trong lòng, cho nên mới muốn diệt sát chủ nhân, cắt đứt tâm lòng của Trần chủ mẫu...

Khương Thiển Khâu không biết không nói, biết gì nói vậy không lừa gạt, căn bản không chút dấu diếm và cố kỵ, hắc chỉ biết là, Dương Thiên Lô hỏi, hắc liền phải trả lời thật chi tiết, mặc dù “chủ mẫu” Trần Thiển này đang ở đây, hắc cũng không chút do dự.

Trần Thiển liền đỏ hồng cả mặt, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào. Khương Thiển Khâu mở miệng một tiếng Trần chủ mẫu đã khiến nàng thẹn thùng dị thường, lại nói ra bản thân nhớ mãi không quên gì đây cái tên hỗn đản kia, bảo nàng làm sao mà chịu nổi?

- Tiểu Kiến Nhân là người nào?

Sau khi Dương Thiên Lô trực tiếp thu hồi Khương Thiển Khâu vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, mang theo một tia mỉm cười đắc chí và vô sỉ, dừng ở Trần Thiển mặt đỏ bừng, hỏi.

- Là một người điên cuồng theo đuổi tiểu Thiển, đệ tử thiên tài nhất của Trảm Ma Tông, một trong Vô Cực Tinh Vực thập tông!

Trần Đình trông thấy bộ dạng ghen tuyệt kia của Trần Thiển, hiển nhiên là không có ý định để ý đến Dương Thiên Lô, liền cố ý nói.

- Đúng vậy a, Dương huynh đệ, ba mươi người người trông thấy hôm đó, trừ mấy người chúng ta ra, đều là

Dương Thiên Lô cũng hiểu được phải có chừng mực. Một là, nếu quá phóng túng bản thân, thì không có cách nào hướng bọn người Trương Tử Hàm giao phó được; hai là, sự tha thứ của Lăng Hi, cũng không có nghĩa là mình muốn làm gì thì làm.

Hơn bốn năm rồi, Dương Thiên Lô cảm giác mình lại trở thành xử nam, tuy rằng trong lòng vẫn như trước, nhưng lại biết phải có chừng mực.

Chuyện chung quy phải tới, cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

. . .

Gọi Tử Dương đang ở khách sạn chờ lệch, sau khi Dương Thiên Lô an bài tốt giao dịch sáng mai, liền lại chui vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, bước vào tầng nhỏ thứ tư, dựa vào thực lực của mình tiến hành săn giết điên cuồng, pháp lực thần niệm hao hết, liền dừng lại trong tầng một tu luyện “Huyền Thiên Chân Kinh”, rèn luyện Thiên Ma Ngưng Tinh.

Dương Thiên Lô phát hiện, Thiên Ma Ngưng Tinh, vô luận là đối với tâm thần hay là nhục thân, cũng có tác dụng rất nhỏ với mình, ngược lại cùng chiến đấu với bầy Thiên Ma, tương đối mà nói thì còn thu được lợi ích nhiều hơn rất nhiều. Dù sao không có sự trợ giúp của ngũ sắc quang hoa trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Thiên Ma quả thật phi thường khó đối phó, mặc dù thực lực của Dương Thiên Lô siêu việt Thần Đạo bát cấp, nhưng đối mặt với sự công kích điên cuồng hung hãn không muốn sống kia của bầy Thiên Ma, vẫn nguy hiểm hơn gấp mấy lần so với khi đối mặt với bọn người Khương Thiển Khâu.

Chúng nữ Lăng Hi, Phong Linh Nhi đều đang tu luyện điên cuồng. Nhất là Lăng Hi, trong số chúng nữ, Lăng Hi là một tồn tại tương đối đặc thù, tuy rằng tấn cấp không có bất cứ vấn đề gì, nhưng muốn lịch lãm rèn luyện cũng rất khó, dù sao nàng cũng không có biện pháp một mình rời khỏi Dương Thiên Lô quá xa, nhưng hiện giờ đã có tồn tại trâu bò là Minh Huyền Bảo Khố tầng hai này, lại khiến cho Lăng Hi như cá gặp nước, trình độ tu luyện điên cuồng, khiến Dương Thiên Lô cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

480. Chương 493: Chủ Nhân Rộng Lượng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 493: Chủ nhân rộng lượng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngày hôm sau, Huyền Chấn tự mình mang theo mấy tên cao thủ Thần Đạo cửu cấp, sáng sớm liền đi tới Hải Thiên khách sạn, đón bọn người Dương Thiên Lô đi.

Bất quá, ngay khi tiến vào nô lệ giao dịch tràng của tất cả các thương hội, Dương Thiên Lô lại lui về tuyến hai, giống như chỉ là người đi cùng vậy, hết thấy công việc đều do ba người Kỷ Tiêu Lam, Trần Thiển và Triệu Nguyên xuất mã. Mỗi khi tiến vào một thương hội, chỉ cần thỏa đàm giá cả, Huyền Chấn liền sẽ lập tức trả đũa được, cũng có hộ vệ của các thương hội, hộ tống nô lệ Thiên Nga tộc đến Hải Thiên Thương Hội, chuyên môn vì giao dịch lần này mà dọn ra không gian thật lớn.

Mỗi một lần, Bạch Tổ Tổ và Bạch Trinh Trinh đều xuất hiện, dùng ngôn ngữ đặc thù của Thiên Nga tộc giao tiếp với những nô lệ trong chốc lát. Dương Thiên Lô tuy rằng không biết bọn hắn nói gì, nhưng nhìn thấy ánh mắt cảm kích của mấy nô lệ kia khi nhìn về phía mình, liền rõ Bạch Tổ Tổ và Bạch Trinh Trinh tất nhiên đã nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện cho người của Thiên Nga tộc.

Suốt cả một ngày, thẳng đến khi trời tối, mới đi hết tất cả các thương hội.

Tất cả các nô lệ Thiên Nga tộc cũng tập trung đến Hải Thiên Thương Hội.

Sau khi do Kỷ Tiêu Lam ra mặt trả Thiên Ma Ngưng Tinh cho Hải Thiên Thương Hội, Kỷ Tiêu Lam, Trần Thiển, Triệu Nguyên, Kỷ Tiêu Vân và Trần Đình, nhao nhao tể ra không gian đạo khí cường đại, trực tiếp thu toàn bộ cả chín mươi vạn nô lệ Thiên Nga tộc vào trong đó.

Bất quá, sau khi bọn hắn thu nô lệ Thiên Nga tộc vào trong pháp bảo, liền chỉ có thể cầm pháp bảo trong tay, giống như là phòng tu luyện có thời không pháp tắc vậy, không cách nào thu vào trong cơ thể, nếu không những nô lệ Thiên Nga tộc này sẽ tan thành mây khói.

Dương Thiên Lôi đương nhiên có thể trực tiếp thu, nhưng bí mật của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, người một nhà biết được thì cũng thôi đi, nhưng quả quyết không thể bạo lộ trước mặt những ngoại nhân này được, cho nên chỉ có thể do bọn người Kỷ Tiêu Lam ra mặt, làm ra bộ dáng.

Khi trở về khách sạn, đã là đêm khuya, mọi người đi thẳng vào phòng của Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi trực tiếp tể lên Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, trước ánh mắt ao ước của bọn người Kỷ Tiêu Lam, đưa nô lệ Thiên Nga tộc trong không gian đạo khí của bọn họ, thu toàn bộ vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

- Muội phu tương lai, ta vào trong pháp bảo của người nhìn một chút có được không?

Đúng lúc này, Trần Đình tràn ngập tò mò nói, tu vị của Trần Đình mặc dù không bằng Trần Thiển, nhưng niên kỷ so với Trần Thiển thì lớn hơn mấy tuổi, cho nên xưng hô này hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

Chỉ là Trần Thiển lại mang theo vẻ mặt phẫn hận nhìn nàng, hiển nhiên đối với xưng hô của nàng rất có hứng thú.

- Muội phu, ta cũng muốn vào xem!

Kỷ Tiêu Vân cũng nói.

- Khục khục, tiểu Vân, người đừng có gọi theo Trần Đình, người cứ gọi ta là Thiên Lôi là được rồi. . .

Dương Thiên Lôi gấp gáp nói

- Vì sao?

- Không vì gì cả, người cứ gọi ta là Thiên Lôi đi, các người muốn vào thì cứ vào!

Dương Thiên Lôi hàm hồ nói.

- Khục khục, cái kia, Thiên Lôi, dứt khoát để cho chúng ta đều tiến vào xem đi! Pháp bảo này của người, thật sự thần kỳ, dù là gia tộc của bọn ta cũng không có, trừ phi bước vào Chân Thần Cảnh, dùng thần thông ngưng tụ thành Đại Thế Giới, mới có được công năng như vậy. . .

Triệu Nguyên cũng mang theo vẻ mặt ao ước nói, theo quan hệ của mọi người dần trở nên khăng khít hơn, Triệu Nguyên cũng không gọi bằng kính xưng Dương huynh đệ nữa

Nếu như nói Dương Thiên Lôi lúc ở Hỗn Loạn Tinh Vực, mang lại cho bọn hắn chính là sự khiếp sợ thì... Dương Thiên Lôi ngày hôm qua một người thu phục hơn hai mươi tên tu luyện giả tu vị so với hắn còn cao hơn, còn gọi về Khương Thiển Khâu được xem như là nô lệ của hắn cùng với xuất ra nhiều Thiên Ma Ngưng Tinh như vậy, mang đến cho bọn hắn chính là sự ao ước, thậm chí ghen ghét.

- Tốt, bất quá các người ngàn vạn lần phải giữ bí mật giúp ta.

- Yên tâm! Mau mau, để cho chúng ta vào luôn đi!

Trần Đình nói.

Từng đạo ngũ sắc quang hoa lập tức vây quanh đám đông, sau một khắc, mấy người đồng thời xuất hiện trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Ngay khi mọi người trông thấy tràng cảnh trước mắt, lập tức kinh ngạc mà mở to hai mắt nhìn.

Gần chín mươi vạn nô lệ Thiên Nga tộc, cũng giống với bọn người Kỷ Tiêu Lam, nguyên một đám tràn ngập khiếp sợ và ngây ngốc nhìn tràng cảnh trước mắt, đây là ở trong pháp bảo sao? Quả thật chính là

một cái thế giới chân thật, không, phải nói là so với thế giới thực sự còn trâu bò hơn, bởi vì, Thiên địa linh khí trong đó vậy mà lại dày đặc, nồng nặc đến không thể tưởng tượng nổi!

Sông núi, dòng sông, cung điện. . . Tất cả tất cả, đầy đủ mọi thứ!

Cho dù là Trần Thiển đã từng tiến vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, cũng mở to hai mắt nhìn!

- Sao hả? Cũng không tệ lắm phải không?

Dương Thiên Lôi đắc chí nói.

- Ta. . . kháo. . .

Triệu Nguyên vốn có dấu hiệu sắp bạo phát vậy mà lại kích động phun ra một câu nói tục, nhìn tròng cảnh trước mắt nói:

- Đây quả thật là trong pháp bảo sao? Không phải là khởi động tinh không toại đạo đi đến một thế giới khác đây chứ?

- Ha ha. . . Đây thật là pháp bảo, bất quá, ta đã sớm thu Phiêu Miểu Tiên Cung trên Thủy Nguyên Tinh chúng ta vào trong này mà thôi, sông núi, dòng sông, cung điện, hoa cỏ, đều là được chuyển vào thôi!

Dương Thiên Lôi nói.

- Cái này cũng quá khoa trương đi? Lớn như vậy. . . Người làm sao mà thu được thế?

- Ách. . . Thu từng chút một, trọn vẹn phải thu nhiều năm mới hoàn thành, sau khi thu vào, lại khởi động thời không pháp tắc, cải tạo thật lâu, mới thoát nhìn nguyên vẹn như vậy.

Dương Thiên Lôi lúc này cũng cảm giác có chút khoa trương, vội vàng lừa dối nói.

- Đa tạ chủ nhân đại ân đại đức!

Đúng lúc này, Bạch Tổ Tổ và Bạch Trinh Trinh trông thấy Dương Thiên Lôi vào đây lập tức nước mắt lưng tròng, kích động quỳ gối với Dương Thiên Lôi.

- Đa tạ chủ nhân, đại ân đại đức!

Đúng lúc này, chín mươi vạn nô lệ thiên nga tộc, toàn bộ quỳ xuống đất, kích động hô lên.

- Tất cả đứng lên đi!

Dương Thiên Lôi phát phát tay, lập tức vô số đạo ngũ sắc quang hoa sáng chói, liền nâng tất cả mọi người lên:

- Về sau nơi này chính là nhà của các người, có cần gì, các người cứ nói là Tổ Tổ và Trinh Trinh là được! Các người bây giờ không phải là nô lệ, đều là người tự do! Ta sẽ không can thiệp vào cuộc sống của các người!

481. Chương 494: Chu Giác Thuần.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 494: Chu Giác Thuần.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi tuy rằng rất muốn lại giả bộ, nhưng bọn người Trần Thiển, Kỷ Tiêu Lam đang ở đây nên hắn không có ý đó nữa, nói xong liền vội vàng thu nạp khí tức của mọi người, phảng phất như biến mất, thần còn đại nghiệp kế tiếp chỉ có thể giao cho Bạch Tổ Tổ và Bạch Trinh Trinh đi làm.

- Các người còn muốn nhìn sao? Ta là người làm chuyện tốt cho tới giờ vẫn không lưu danh, không chịu nổi nhất chính là người khác quỳ lạy. . . Nếu không nhìn nữa, chúng ta nhanh đi ra ngoài a?

Bọn người Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên vẻ mặt ngây ngốc nhìn Dương Thiên Lô, phảng phất như muốn nhìn ra chút gì đó vậy, nhưng căn bản không phát hiện được gì cả. Tuy rằng Dương Thiên Lô nói như thế, nhưng là vừa vặn lúc Dương Thiên Lô phát tay nói chuyện, tâm thần bọn hắn đều trở nên run rẩy, bởi vì có một cỗ lực lượng thần kỳ, phảng phất như muốn bọn hắn phải quỳ bái Dương Thiên Lô vậy.

- Không không không. . . Không nhìn nữa, huynh đệ. . . Tranh thủ thời gian để chúng ta ra ngoài đi!

Triệu Nguyên là người đầu tiên nhận không được nói gấp. Ta khát, nếu lại ở thêm nữa, Triệu Nguyên rất lo lắng mình sẽ biến thành Khương Thiển Khâu thứ hai, hắn nào dám đợi thêm nữa?

- Tốt. Vậy thì đều đi ra ngoài!

Dương Thiên Lô căn bản không biết cảm giác vừa rồi của mọi người, trực tiếp phát ra thần niệm, mọi người lập tức về tới trong phòng.

- Hô. . .

Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên, Trần Đình và Kỷ Tiêu Vân lập tức thở dài một hơi, thậm chí ngay cả Trần Thiển, cũng mang theo vẻ mặt quái dị nhìn Dương Thiên Lô.

- Các người đây là làm gì?

Dương Thiên Lô có chút khó hiểu hỏi thăm.

- Thiên Lô, pháp bảo này của ngươi. . . Chỉ sợ không phải chỉ là đạo khí nữa rồi, thật sự quá cường đại. Nếu ngươi mà nhắm vào chúng ta thì, phỏng chừng chúng ta đều trở thành giống như Khương Thiển Khâu rồi. . .

Kỷ Tiêu Lam lòng còn sợ hãi nói.

- Ách. . . Không có khoa trương như vậy chứ, hơn nữa, chúng ta là huynh đệ, ta sao có thể biến các người thành như vậy được. . .

Dương Thiên Lô nói.

- Vậy cũng được, may mắn chúng ta là huynh đệ, huynh đệ, người thật đúng là. . . Biến thái a. . .

Triệu Nguyên rốt cục nhận không được nói

- Vẫn là một tên sắc lang biến thái! Hừ, nói trung thực đi, những nữ nhân kia của ngươi có phải đều ở trong đó không?

Trần Thiển bỗng nhiên truyền âm nói. Vừa rồi trông thấy một màn kia, Trần Thiển có thể khẳng định, pháp bảo này của Dương Thiên Lô tuyệt đối không chỉ có một chút không gian như vậy, bởi vì lúc trước nàng đi vào, căn bản có cảm giác hoàn toàn bất động, thậm chí còn không có cảm giác lớn như vậy.

Rất hiển nhiên, Dương Thiên Lô còn ẩn tàng rất nhiều.

- Không có, chờ bọn hắn đi rồi, ca nói toàn bộ với người, tiểu Thiển, không tin ca sao! Ca đối với nữ nhân của mình, cho đến giờ đều là dốc hết tâm can. . . Ách, thành thật với nhau, tuyệt đối không có nửa điểm che giấu!

Dương Thiên Lô truyền âm nói

- Phi, người là ai là nữ nhân của ngươi hả? Ta không phải!

- Ân, hiện giờ còn không phải, chờ chúng ta cái kia cái kia rồi, là được thôi. . . Hắc hắc!

- Lưu manh!

Trần Thiển trừng mắt liếc Dương Thiên Lô nói, nhưng bởi vì có mọi người ở đây, nên cũng không dám phát tác.

- Triệu huynh, người ngàn vạn lần không nên nói như vậy, lại đây nào, không nói những chuyện này nữa, lần này may mà có các người hỗ trợ, chúng ta phải hảo hảo uống vài chén mới được!

Dương Thiên Lô nói.

- Tốt! Hơn bốn năm không cùng nhau uống rượu rồi, hôm nay chúng ta phải uống cho thật tận hứng! Chúng ta ra quán rượu sao?

Triệu Nguyên có chút hưng phấn nói, muốn an ủi a, Dương Thiên Lô cái tên biến thái này đã hù chết hẳn rồi, hâm mộ ghen ghét đố kỵ thì cũng không cần phải nói nữa.

- Đừng đi quán rượu, chúng ta ở đây tâm sự là được rồi.

Kỷ Tiêu Lam nói:

- Thiên Lô, tiếp theo có tính toán gì không?

- Đã đi tới Huyền Hải Tinh Vực, đương nhiên phải ở chỗ này lịch lãm rèn luyện một phen rồi.

- Ha ha... Huynh đệ, người muốn đi Mộng Huyền Tinh sao? Mấy người chúng ta sau khi lên đường đã thương lượng tốt rồi, cùng nơi cả, cùng nơi cả!

Triệu Nguyên nói.

- Mộng Huyền Tinh?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Ách... Huynh đệ, chẳng lẽ người muốn đi những tinh cầu khác?

- Cũng không phải thế, ta còn chưa quen thuộc Huyền Hải Tinh Vực lắm, nên còn chưa quyết định đi nơi nào!

- Người có vẻ như đối với tinh vực nào cũng đều không quen thuộc a?

Trần Thiển nhìn Dương Thiên Lô không chút nể tình nói.

- Ha ha, vậy cũng được... Mộng Huyền Tinh có địa phương lịch lãm rèn luyện nào tốt?

Dương Thiên Lô nói.

- Huyền Hải Tinh Vực, sự tồn tại của cái tên này chính là vì Hải Thiên Tinh và Mộng Huyền Tinh, Hải Thiên Tinh là chủ tinh của Huyền Hải Tinh Vực, cũng là nơi giao dịch chủ yếu. Mà Mộng Huyền Tinh lại là nơi lịch lãm rèn luyện của đa số tu luyện giả khi đến Huyền Hải Tinh Vực. Mộng Huyền, từ hai chữ này, người mới có thể nhìn ra, lịch lãm rèn luyện ở tinh cầu này, quan trọng nhất chính là rèn luyện tâm thần, hơn nữa trong tất cả các tinh vực, đây là nơi rèn luyện tâm thần tốt nhất, phi thường hung hiểm, nhưng không có nguy hiểm đến tánh mạng, hơn nữa phi thường thú vị!

Triệu Nguyên nói.

- Không phải chứ? Cái này mà cũng gọi là lịch lãm rèn luyện sao?

Kỷ Tiêu Lam cũng nói:

- Thiên Lô, nơi này đối với người mà nói, tuyệt đối là nơi tốt. Bởi vì tuổi tác và tu vị của người, tiến cảnh của người thật sự quá nhanh. Tuy rằng nguyên nhân là do thiên phúc của người kinh người, nhưng đối với việc độ kiếp trong tương lai lại không có lợi lắm. Mấy người chúng ta cũng tồn tại vấn đề như vậy, trên thực tế, tất cả những người có thiên phú cao, đều hoặc nhiều hoặc ít có vấn đề như vậy. Mà Mộng Huyền Tinh chính là nơi tốt nhất để giải quyết vấn đề này. Dù có là Vô Cực Tinh Vực cũng không có địa phương như vậy. Cho nên, về cơ bản hàng năm đều có một lượng lớn đệ tử thiên tài của các vực dừng chân tiến về đây. Đây cũng là nguyên nhân thực sự khiến thực lực của Huyền Hải Tinh Vực trở nên cường đại.

- Vậy sao lại không nguy hiểm đến tánh mạng, còn là nơi chơi vui nữa?

- Việc này không dễ giải thích lắm, chờ khi nào chúng ta đến nơi, người tự nhiên sẽ biết. Ngày mai chúng ta liền xuất phát! Kỷ gia, Trần gia, Triệu gia chúng ta có không ít cao thủ trẻ tuổi hiện cũng đang ở đó!

Kỷ Tiêu Lam cũng có chút hưng phấn nói.

- Hắc hắc... Hồn dân, đến lúc đó, xem bốn tiểu thư chà đạp người thế nào!

Trên mặt Trần Thiển cũng lộ ra vẻ hưng phấn, bỗng nhiên truyền âm nói với Dương Thiên Lôi.

Chương 494: Chu Giác Thuần. (Hạ)

- Chỉ bằng người? Người đứng ở bên ngoài bị ca chà đạp là được rồi, vạn nhất người bây giờ là nữ nhân của ca... Cũng không dễ giao phó a, Trần đại tiểu thư?

- Phi, đồ lưu manh, trong đầu đầy như tư tưởng hạ lưu, đến lúc đó xem bốn tiểu thư có cắt người không!

...

- Đình...

Mọi người ở đây đang nói chuyện về Mộng Huyền Tinh một cách hưng phấn, bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Dương Thiên Lôi thân là chủ nhân vội vàng mở cửa ra:

- Chuyện gì?

- Dương tiên sinh, thật có lỗi, có một số tu luyện giả đến từ Vô Cực Tinh Vực muốn tìm Trần tiểu thư, Kỷ tiên sinh và Triệu tiên sinh bọn hắn...

Phục vụ viên xinh đẹp vội vàng cung kính nói.

- Ah?

Dương Thiên Lôi quay đầu lại nhìn nhìn bọn người Trần Thiển, Kỷ Tiêu Lam.

- Tìm chúng ta? Sẽ không phải là đám người bọn hắn đấy chứ?

Kỷ Tiêu Lam lập tức nhìn về phía Trần Thiển nói. Bởi vì lúc bọn hắn tới nơi này, cũng chỉ có đám người kia biết rõ mà thôi. Trừ bọn họ ra thì còn có thể là ai nữa?

- Đám người kia là ai?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Ha ha ha... Muội phu, rất có thể là tình địch của người đấy!

Trần Đình vừa cười vừa nói, nha đầu kia rất muốn xem nào nhiệt, nàng ngược rất hi vọng muốn thấy bộ dạng của Dương Thiên Lôi khi đối mặt với phần đông tình địch là như thế nào.

- Nói bậy bạ gì đó!

Trần Thiển lập tức nổi giận nói.

- Nhất định là bọn hắn rồi. Có bảo bọn họ lên đây không?

Kỷ Tiêu Lam nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Gọi lên đi! Ta ngược lại muốn nhìn ai dám đoạt tiểu Thiển xinh đẹp của ta, tên gọi là Tiểu Kiến Nhân có lẽ cũng ở trong đó chứ hả? Ân, các người cứ xem như cái gì cũng không biết, để ta hảo hảo chơi đùa hắn!

Dương Thiên Lôi không sợ chút nào nói.

...

- Trần tiểu thư, Kỷ huynh đệ, Triệu huynh đệ, các vị tốt!

Sau một lát, hơn mười tên cao thủ trẻ tuổi, mỗi người phong thần tuấn lãng, từng cái khí độ, nhìn vào liền thấy được phong phạm của đệ tử thế gia, đi tới gian phòng của Dương Thiên Lôi, nguyên một đám mỉm cười ôm quyền thi lễ với mọi người

Ánh mắt của mỗi người đều hữu ý vô ý nhìn về phía Dương Thiên Lôi ngồi trên mặt ghế, thần sắc kiêu căng, ngay cả đứng cũng không có đứng lên.

Kỷ Tiêu Lam, Trần Thiển, Triệu Nguyên ngược lại đều nhao nhao đứng lên hàn huyên với mọi người.

- Ngồi một chút, ngồi xuống nói, các người sao lại đều đến đây thế?

Kỷ Tiêu Lam nói ra.

- Ha ha, chúng ta thật vất vả mới hợp với nhau một lần, Trần tiểu thư và các người bỗng nhiên ly khai, thật sự là ảnh hưởng đến sự hào hứng của chúng ta, nếu các người đi tới Huyền Hải Tinh Vực, về sau mọi người chúng ta nhất trí quyết định, thừa dịp cơ hội lần này, chúng ta cùng đi Mộng Huyền Tinh chơi đùa.

Sau khi mọi người nhao nhao ngồi xuống, một gã thiếu niên khề cười nói, ánh mắt lại mang theo một tia khiêu khích nhìn nhìn về phía Dương Thiên Lôi ngồi cùng một chỗ với Trần Thiển, nói:

- Vị này là chính là Nguyên Thủy Tinh Vực Dương Thiên Lôi a?

Những thiếu niên này, dưới sự phỏng đoán sơ qua của Dương Thiên Lôi, thực lực của mỗi người, vẫn mà đều so với Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên mạnh rất nhiều. Hiển nhiên, chính là như lời của Trần Đình nói, những người này đều là nhân vật đứng đầu của các thế lực lớn. Tuy rằng thế lực bản thân không bằng tam đại gia tộc, nhưng địa vị của những người này hiển nhiên so với địa vị của bọn người Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên trong gia tộc thì cao hơn rất nhiều. Nguyên một đám vậy mà đều là tồn tại Thần Đạo cửu cấp.

Lần tụ hội kia, hiển nhiên lão nương của Trần Thiển thật sự muốn chọn rẽ.

Nghe được lời của thiếu niên kia, Trần Thiển, Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên, Trần Đình và Kỷ Tiêu Vân lập tức khề nhịu mày, ngay cả bọn họ cũng không nghĩ tới, mới vừa gặp mặt vậy mà lại xuất hiện loại tình huống đối chọi gay gắt này.

Nhấn mạnh Nguyên Thủy Tinh Vực như vậy, rất rõ ràng là đang giễu cợt Dương Thiên Lôi.

Kỳ thật, đám người này đi vào Hải Thiên Tinh đã được nửa này, sớm đã hiểu rõ tình huống, hơn nữa cũng nghe được chuyện Dương Thiên Lôi bị đông đảo cao thủ Lưu Vân Điện vây công, mà bây giờ, Dương Thiên Lôi vẫn còn đang yên lành ở chỗ này, ít nhất nói rõ một điểm, thực lực của Dương Thiên Lôi tuyệt không đơn giản. Tuy rằng bọn người Khương Thiển Khâu đối với loại đề tử thiên tài đỉnh cấp như bọn họ mà nói, chẳng quá chỉ là đám cỏ dại, bất cứ người nào trong số bọn họ bị vây công, cũng đều có năng lực tuyệt đối, đánh bại hoàn toàn bọn người Khương Thiển Khâu, nhưng tu vị của Dương Thiên Lôi chỉ có Thần Đạo bát cấp, có thể làm được điểm ấy, cũng đã phi thường khó khăn rồi. Huống chi, bọn hắn cũng đã kiến thức được thần niệm của Dương Thiên Lôi có bao nhiêu kinh người.

Tuy rằng bọn họ đều thêm thường mỹ sắc và thiên phú của Trần Thiển, càng quan trọng hơn là thêm thường địa vị của Trần Thiển trong gia tộc, chỉ cần có thể đạt được Trần Thiển, không thể nghi ngờ chính là một sự trợ giúp không thể tưởng tượng nổi cho tương lai của bọn hắn, nhưng vậy cũng không có nghĩa là bọn hắn ngốc nghếch. Vừa đứng ra, đã đối chọi gay gắt, mà lại mang theo khiêu khích, hiển nhiên là một hành vi rất náo loạn, nhưng không có cách nào, đây là sách lược do hơn mười người bọn hắn thương lượng trên đường đi, chính là sẽ chén ép Dương Thiên Lôi không chút lưu tình, khiến bị Trần Thiển đang bị mê hoặc triệt để xem thường Dương Thiên Lôi, liền đạt được mục đích của bọn hắn.

Mà thiếu niên này chỉ bắt hạnh trở thành con chim đầu đàn thôi.

- Tên điều nhân này tên gì? Không phải là tên Tiểu Kiến Nhân kia đấy chứ?

Dương Thiên Lôi không có lập tức trở về lời nói, mà là truyền âm đối với Trần Thiển hỏi.

- Chu Giác Thuần! Đệ nhất thiên tài đệ tử của Ngọa Tiên Tông, người cũng đừng chấp nhặt với bọn họ. Dù sao bốn tiểu thư đối với bọn họ cũng không có hứng thú!

Trần Thiển lúc này cũng bất chấp náo loạn với Dương Thiên Lôi, chỉ có thể lui một bước, khiến tên gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lôi này đắc chí thoáng một phát.

- Tên rất hay! Hắc hắc. Tiểu Thiển xinh đẹp, có một số việc nữ nhân các người không hiểu, người cũng đừng quản.

Dương Thiên Lôi truyền âm nói.

Nói xong, trên mặt của tên này đột nhiên lộ ra vẻ mỉm cười hơi chút nịnh nọt, nhìn về phía thiếu niên nói chuyện, nói:

- Đúng vậy a, huynh đệ, người chính là thiên tài của ‘ Vô Cực Tinh Vực ’ sao? Chắc chắn, Thần Đạo cửu cấp, nhưng lại lớn lên lại dạng chó hình người... Ách, không có ý tứ, ý của ta là, người lớn lên thật có dạng man nhân, thật sự lợi hại, ở Nguyên Thủy Tinh Vực cần cỗi chúng ta, vị suy ca thiên tài này, chỉ cần vừa xuất hiện, ca cam đoan, tựu là lão mẫu trĩ đều gọi bằng (? bản gốc không rõ) ... Huynh đài, xin hỏi đại danh?

482. Chương 495: Mộng Huyền Tinh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 495: Mộng Huyền Tinh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Người...

Dương Thiên Lô nói cả buổi, lập tức khiến cho Chu Giác Thuần đỏ mặt tía tai, mọi người nào biết đâu rằng Dương Thiên Lô đã biết rõ tên của tên này, còn tưởng rằng Dương Thiên Lô cố ý châm chọc, nhưng cũng thật con mẹ nó trùng hợp a?

- PHỐC...

Hai người Trần Đình, Kỷ Tiêu Vân lập tức nhin không được, cười phun ra tiếng, bắt quá lại tranh thủ thời gian bưng kín miệng của mình, nhưng bộ ngực sữa cao vút kia...

- Khục khục...

Trong phòng mọi người đều phát ra tiếng ho khan, biểu lộ trên mặt, phải gọi là đang cố gắng nhin lại.

- Huynh đệ?

Dương Thiên Lô nhìn Chu Giác Thuần sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, làm ra vẻ như rất kỳ quái và vô tội nói:

- Xin hỏi đại danh?

- Chu Giác Thuần!

- Trư Khiếu (?) ?

Dương Thiên Lô lớn tiếng nói, thần tình trên mặt liền biến, bề ngoài có vẻ như cực độ khiếp sợ.

- Chu Giác Thuần! ! !

- Rõ rồi, Trư Khiếu (?) ... Tên rất hay, tên rất hay, thật không ngờ danh phủ kỳ thực... Như sấm bên tai, như sấm bên tai... Duyên phận, đến đây nào, lần đầu tiên gặp Trưhuynh, chúng ta liền làm 50 bình! Nếu không cứ như vậy người lại xem thường ta, xem thường ta cũng không có sao, ta chỉ là một tiểu nhân vật của Nguyên Thủy Tinh Vực thôi, mấu chốt nhất là, tiểu Thiên xinh đẹp xem thường nhất là nam nhân không uống được rượu, cho nên, ta phải uống ah, vì tiểu Thiên xinh đẹp của ta, liều chết cũng phải uống! Đến!

Đồng thời khi nói chuyện, Dương Thiên Lô phát phát tay, lập tức từ trên ngăn tủ bày đầy rượu quý, Kim Ô Liệt Nhật liền chậm rãi bay lên, rơi xuống bàn:

- Kỷ huynh, làm phiền người gọi phục vụ viên mang chừng một ngàn bình Kim Ô Liệt Nhật lên đây, chừng này không đủ! Uống rượu khác thì lại khó con, đàn ông thì phải uống Kim Ô Liệt Nhật mới đủ đô!

- Tiểu Thiên xinh đẹp, phối hợp với ca một chút a, cho dù là một ánh mắt ám muội cũng được... Ca cho người xem ca làm thế nào chơi chết bọn hần!

- Thiên Lôi, người thật có thể uống nhiều như vậy sao? Có được hay không đây?

Trần Thiên tuy rằng im lặng, nhưng vẫn rất phối hợp, vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Đi! Đàn ông chân chính, sao có thể nói không được? Chết cũng được!

Dương Thiên Lôi hào khí lãng vân nói.

50 bình Kim Ô Liệt Nhật.

Chu Giác Thuần bị Dương Thiên Lôi khích tướng, nên bề ngoài lộ ra đầy đủ khí chất của đàn ông chân chính, bởi vì hần nhìn kiểu gì cũng thấy Dương Thiên Lôi là vì làm Trần Thiên vui nên mới làm vậy, hần không tin Dương Thiên Lôi có thể uống liền với mình 50 bình Kim Ô Liệt Nhật.

Trên thực tế, khi hai người bắt đầu lộ ra vẻ mãnh liệt, Dương Thiên Lôi quả thật biểu hiện ra bộ dạng lung lay sắp đổ, không ngừng làm cho Chu Giác Thuần tin tưởng, nhưng sau 50 bình, tên rất có khí chất này lại thực sự giống như một con heo, bò lăn ra bàn ngủ.

Nhìn bộ dạng mất mặt kia, không cần phải nói nữa, càng bị kịch chính là, mọi người trông thấy ánh mắt chán ghét của Trần Thiên, thậm chí ngay cả nâng người hần lên cũng không có

- Đên đây đi, để cho đàn ông chân chính của Nguyên Thủy Tinh Vực ta, nhận thức những đệ tử thiên tài của các đại gia tộc các ngươi đi! Kỷ huynh, người theo ta giới thiệu mọi người đi, uống xong với một người, ta nhận thức một người! Mỗi một người người mời 50 bình, kính hết mới thôi! Các ngươi đều không có ý kiến gì chứ?

Dương Thiên Lôi bề ngoài có vẻ như mơ mơ màng màng, nhưng lại hào khí lãng vân nói.

- Đương nhiên không có ý kiến!

Một thiếu niên có thần sắc bình tĩnh trong số mọi người, dẫn đầu nói.

- Người... Các ngươi thì sao?

Dương Thiên Lôi lại mất say lơ đãng mông lung nhìn về phía những người khác, lớn giọng nói.

- Không có!

- Chúng ta cũng không có ý kiến! Chỉ cần người có thể kiên trì thì không vấn đề!

Một thiếu niên khác trong mắt mang theo một tia khinh thường nói. Tuy rằng không thể không bội phục tửu lượng của Dương Thiên Lôi, nhưng theo hần thấy thì đây chính là một tên ngu xuẩn hết chỗ nói, rõ ràng đã uống quá chén, lại còn giả làm anh hùng, cuối cùng sẽ trở thành một nhân vật cầu hùng thôi.

- Vậy tốt, thiên tài của Vô Cực Tinh Vực quả nhiên sáng khoái, Thiên Thiên, ca tỏ vẻ áp lê (?) rất lớn, bắt quá vì ngươi, ta liều chết cũng phải uống! Ân, các ngươi đều đã đáp ứng, ai đổi ý, thì cứ ngoan ngoãn ra khỏi hàng ngũ, tránh xuất hiện việc xấu hổ, ý của ta các ngươi hiểu chứ?

- Yên tâm, không phải chỉ là say một trận thôi sao? Kẻ hèn này tên Tần Nghị, đến đây đi!

Lúc này, Tần Nghị sớm đã quyết định trình tự thoái mái đứng ra, nói với Dương Thiên Lôi. Hần không nghĩ còn có thể chịu được thêm Dương Thiên Lôi 50 bình nữa mà không ngã!

Những người được sắp xếp ở sau lại càng lực lượng mười phần, xa luân chiến, nếu còn không thể thắng được Dương Thiên Lôi, còn lẫn lộn cái rắm à? Bọn hần có hơn mười người, để vài người no bể bụng là đã có thể biến Dương Thiên Lôi thì hắc hùng rồi!

Nhưng nguyên một đám tràn đầy tin tưởng đi lên, sau đó lại nguyên một đám bị kịch biến thành heo dưới mặt bàn

Sau năm người liên tục, sự tin tưởng của những người này cũng bắt đầu dao động

Nhưng vì Dương Thiên Lô ngay từ đầu đã gom bọn họ thành một thể, đã làm ra hứa hẹn, lúc này đã đàm lao thì đành theo lao, phải chiến đấu đến cuối cùng thôi!

Kết quả là, đại quân suốt mười tám người, vậy mà lại oanh oanh liệt liệt ngã lẫn ra đất, cuối cùng, chỉ còn lại một “Mỹ nhân” từ đầu đến cuối vẫn bảo trì một vẻ tươi cười nhàn nhạt, Hạ Quân Trúc!

- Ta cũng không uống rượu, nếu bọn hắc đã đáp ứng người, ta liền theo người uống 50 bình vậy! Ta gọi là Hạ Quân Trúc, hạ trong Thiên hạ, quân trong quân tử, trúc trong cây trúc! Dương huynh đệ, mời!

Ánh mắt Hạ Quân Trúc lóng lánh quang mang nhàn nhạt, nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lô tựa hồ càng uống càng tỉnh nói.

Tích Trúc Điện, không tranh quyền thế. Hắc tuy rằng được mời đến Trần gia, cũng biết cần phải làm chuyện gì, nhưng mục đích của hắc cũng không phải là Trần Thiển, chỉ là ứng phó mẫu thân của Trần Thiển thôi. Mà lần này đi theo mọi người, mục đích của hắc cũng chỉ là vì đi Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện mà thôi.

Cho nên, khi mọi người rút thăm quyết định trước sau xuất hiện chèn ép Dương Thiên Lô, hắc căn bản không có tham gia, cũng biểu lộ bản thân không có ý cùng bọn họ tranh đoạt Trần Thiển.

Cho nên, từ đầu đến cuối, hắc thủy chung vẫn là người thanh tỉnh nhất

Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.

Hạ Quân Trúc rất rõ ràng, từ đầu tới cuối, tên gia hỏa này chẳng qua là bị Dương Thiên Lô chơi mà thôi, chỉ là muốn làm được việc ấy, cũng không phải ai cũng có thể làm được, mười bảy người, tám trăm năm mươi bình Kim Ô Liệt Nhật, đây là khái niệm gì chứ?

Chương 495: Mộng Huyền Tinh. (Hạ)

- Hạ Quân Trúc? Người... Thì miễn đi, nữ nhân có thể ngoại lệ!

Dương Thiên Lô phát phát tay, hào phóng nói.

Chỉ là, câu nói kia của Dương Thiên Lô, lại khiến bọn người Kỷ Tiêu Lam, Trần Thiển thiếu chút nữa đã không nhận được phun cả ra ngoài.

Mà Hạ Quân Trúc thì cười nhạt một tiếng, nói:

- Dương huynh đệ, người hiểu lầm rồi, ta là nam nhân, chỉ là trời sinh tướng mạo như thế, cũng không phải là ta muốn vậy, thật khiến người chê cười rồi!

- Nam nhân?

“Khanh khách... Thiên Lô, hắc chính là đệ nhất mỹ nam tử của Vô Cực Tinh Vực mà chúng ta đã nói với người đấy!

Trần Đình nhin không được vừa cười vừa nói. Nàng và Kỷ Tiêu Vân ngược lại đã bị khí độ của Hạ Quân Trúc chinh phục, ánh mắt nhìn về phía Hạ Quân Trúc cũng mang theo một tia kính nể.

- Trần tỷ quá khen, Dương huynh đệ mới thật sự là nhân trung long phượng, được xưng tụng là ‘mỹ nam’ chính thức. Thực không dám dấu diếm, tướng mạo này của ta cũng là việc mà bình sinh ta tiếc nuối nhất. Giang hồ đồn đãi, các người cũng đừng điều cốt ta nữa.

Hạ Quân Trúc thản nhiên nói:

- Dương huynh đệ, nào, ta mời người!

- Cao thủ!

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, lời nói cử chỉ của Hạ Quân Trúc này, quả thật khiến cho người khác căn bản không thể nào công kích được, hơn nữa theo ánh mắt của bọn người Trần Thiển cũng có thể nhìn ra là họ rất có hảo cảm với người này.

- Thật có lỗi, thật có lỗi... Không nghĩ tới lại là ‘huynh đệ’, nào, Móa!

- Đi khu vực nào?

Dương Thiên Lô quay đầu nhìn Trần Thiển.

- Ngân Tuyết!

Trần Thiển nói thẳng.

- Tốt. Mời giao nạp 1000 vạn Cửu Dương Đan, cảm ơn!

- 1000 vạn Cửu Dương đan?

Dương Thiên Lô run rẩy, con mẹ nó, đây rốt cuộc là gì tích gì? Thật không ngờ giá cao như vậy, đây chính là 100 ức Thuần Dương Đan a.

- Chúng ta có sáu người, đều đến khu vực Ngân Tuyết!

Trần Thiển im lặng nhìn Dương Thiên Lô, trực tiếp móc ra sáu miếng 1000 vạn Cửu Dương đan trong Càn Khôn Giới ra, đưa cho phục vụ viên.

- Cảm ơn!

Phục vụ viên cung kính nói, sau đó lấy ra sáu cái tạp cùng nhãn hiệu, trên nhãn hiệu ngoài dấu hào mã ra, còn điêu khắc một đồ án hình băng tuyết.

Sau khi đi vào, phục vụ viên trực tiếp lần nữa mở “Thiên” ra, Trần Thiển kéo Dương Thiên Lô tiến vào trong “Thiên”, lần này Dương Thiên Lô được đại khai nhãn giới, không ngờ là một cung điện trên bầu trời, khí tức trên mỗi cung điện, đều phi thường khủng bố, hiển nhiên đều có thủ hộ vô cùng cường đại.

- Đây là gian phòng của các vị, chúc các vị may mắn!

Phục vụ viên mỉm cười khom mình hành lễ, nói xong liền quay người rời đi.

- Gian phòng?

- Đừng hỏi, người đi vào sẽ biết rõ.

Trần Thiển trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, nói:

- Đây là cửa người, người vào đi thôi! Đến lúc đó, chúng ta sẽ gặp nhau ở cửa thành trấn đầu tiên.

Dương Thiên Lô còn muốn nói gì đó, đã bị Trần Thiển đẩy vào giữa phòng. Làm cho Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là, cả gian phòng, chỉ có một cái hồ tắm lớn, nước trong bồn tắm, đều ẩn chứa thiên địa linh khí bằng bạc, so với bất cứ nước trong bồn nào mà Dương Thiên Lô từng nhìn thấy, đều cường đại hơn mấy lần, kinh người hơn chính là, từng đạo năng lượng thần kỳ, tản ra hào quang óng ánh, bao phủ cả nhà tắm công cộng!

Ồn ào!

Bỗng nhiên có một chuỗi âm thanh giống như tiếng chuông vang lên, sau đó là có vô số quang điểm, phiến trên nhà tắm công cộng xuất hiện một đạo hư ảnh mỹ nữ như mộng như ảo.

- Tiên sinh tôn quý, chào mừng ngài tham gia hành lịch lâm rèn luyện trình Mộng Huyền Tinh, mời tiên sinh tiến vào nhà tắm công cộng.

- Cha mẹ nó, lịch lâm rèn luyện lần này chính là cùng ngâm trong bồn tắm với mỹ nữ sao?

Dương Thiên Lô trừng mắt nhìn mỹ nữ đang im lặng:

- Không đúng, chắc chắn không đơn giản như vậy, nếu không tiểu Thiển sẽ không bảo gặp nhau ở cửa thành trấn đầu tiên?

- Tiên sinh, có phải ngài tham gia lịch lâm rèn luyện Mộng Huyền Tinh lần đầu tiên phải không?

Nhìn thấy Dương Thiên Lô ngẩn người, mỹ nữ như mộng như ảo lên tiếng hỏi.

- Ân, lần đầu tiên, rốt cột có đang có chuyện gì xảy ra ở nơi lịch lãm rèn luyện này thế? 1000 vạn Cửu Dương đan, mẹ nó mắc như vậy, chẳng lẽ chỉ tắm bong bóng thôi sao?

- Tiên sinh, 1000 vạn Cửu Dương đan đã là rất rẻ. Tham gia lịch lãm rèn luyện Mộng Huyền Tinh của chúng ta, có thể sẽ không có quá nhiều kinh nghiệm trắc trở, thiên tài tu luyện có tiến cảnh quá nhanh sẽ tránh được Hóa Phàm Độ Kiếp, dù là tâm thần hay thân thể cũng được rèn luyện tốt, nhất là tâm thần, dù tổn thất tu vi, đều trăm lợi mà không có một hại.

- Không phải chứ? Người nói cụ thể xem, lần đầu tiên ta tới đây, căn bản không biết chuyện gì xảy ra!

Dương Thiên Lô nói.

- Tốt, tiên sinh. Cái ao nước này, đã được chủ thần tinh vực Vân Mông Tiên Tử dung nhập rất nhiều thiên địa linh vật ngoài cửu thiên, có hiệu quả rất lớn trong việc rèn luyện thân thể. Sau khi tiên sinh tiến vào trong nhà tắm công cộng này cũng cảm nhận được, hơn nữa, sau khi tiến vào, ẩn ký tính mạng và nguyên thần của ngài sẽ được tập trung, còn nguyên thần sẽ được tiến vào không gian mộng ảo, sẽ được trải qua vô số lần sinh sinh tử tử, khảo nghiệm tử vong, chờ người tiến vào trong đó, sẽ hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Chương 496: Tử vong, ngược đãi. (Hạ)

- Ách... Trâu như vậy? Phải cởi quần áo sao?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Không cần. Tiên sinh sẽ đi vào chứ?

Mỹ nữ khẽ cười nói. Đây là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy loại người như Dương Thiên Lô. Dù sao, người tới nơi đây, đều là đệ tử đại gia tộc, người bình thường muốn xuất ra 1000 vạn Cửu Dương Đan, không đơn giản như vậy. Cho nên, đều tinh tường tình huống nơi đây. Hơn nữa, nàng chưa bao giờ nghe người tiến vào đây chê đắt, càng không hỏi có nên cởi quần áo ra hay không, hỏi vấn đề này tí mỉ.

- Được!

Nghe mỹ nữ giải thích, Dương Thiên Lô cũng có chút chờ mong. Lập tức nhảy vào nhà tắm công cộng.

Nhảy vào nhà tắm công cộng, thiên địa linh khí cường đại trong nước ao tiến một cách dũng mãnh vào thân thể của hắn, đúng như lời của mỹ nữ nói, nước ao này, phi thường trân quý.

- Thỉnh tiên sinh buông lỏng tâm thần, dung nhập thần niệm vào bên trong, quá trình lịch lãm rèn luyện sẽ nhanh chóng bắt đầu!

Mỹ nữ nói ra.

Thiên Lô ứng một tiếng, từ từ nhắm mắt lại, tâm thần tiến vào trạng thái không minh, thúc dục một tia thần niệm từ từ dung nhập vào trong.

Thời điểm thần niệm của Dương Thiên Lô tiến vào trong đó, hào quang phía như mộng như ảo hắt vào người của hắn, trong chốc lát, Dương Thiên Lô cảm thấy trời đất như quay cuồng, thời điểm mở mắt ra, hắn khiếp sợ, hiện giờ hắn đã xuất hiện trên một hành tinh mới!

Hắn lúc này, đang đứng trên một diễn võ trường có phương viên trăm mét, có trên trăm tên tu luyện giả, có người đang ngồi xếp bằng tu luyện, có người đang đi ra ra bên ngoài diễn võ trường.

- Chào mừng ngài bắt đầu hành trình mộng ảo, thời gian lịch lãm rèn luyện là một năm. Dưới pháp tắc thời không, là 365 năm. Ngài ở nơi đây hiện giờ là một cuộc đời mới! Hiện tại ngài không có bất kỳ tu vi nào, chỉ là người bình thường, thành công tấn cấp Tinh Giả, sẽ tự truyền tống đến một tòa thành trấn đầu tiên, Ngã Tuyết thành! Mỗi lần tử vong, tu vi giảm xuống một cấp. Chúc ngài thành công!

Âm thanh của nữ tử kia lại vang lên trong óc của Dương Thiên Lô, nói xong thì không còn bất kỳ khí tức nào.

- Trời ạ... 1000 vạn Cửu Dương đan, con mẹ nó tuyệt đối có giá trị!

Lúc này, Dương Thiên Lôi đã hiểu sự cường đại của lần lịch lãm rèn luyện này. Không hề nghi ngờ, đây là một lần hóa phàm! Dù không cường đại như chính thức hóa phàm, nhưng lại thắng ở việc lặp đi lặp lại vô hạn.

- PHỐC!

Ngay lúc Dương Thiên Lôi vô cùng hưng phấn, đi ra diễn võ trường, thời điểm muốn nhìn thế giới bên ngoài, bỗng nhiên cảm thấy ngực đau xót, là một thanh đao bén nhọn đâm xuyên qua tim hắc, Dương Thiên Lôi ngơ ngác mở to mắt, nhìn người đâm hắc một đao, trước mặt là một thiếu niên đang cười đắc ý, Dương Thiên Lôi cảm thấy tính mạng của mình đang trôi đi một cách rõ ràng.

Dương Thiên Lôi lập tức tức giận mắng lên tiếng, một chữ vừa ra, liền phun ra vô số máu tươi, trong lòng suy nghĩ, đây là cảm giác tử vong sao?

- Ha ha ha... Dương huynh đệ, thật là tình cờ, không nghĩ tới chúng ta lại ở cùng một thôn trang. Nơi lịch lãm rèn luyện này, chúng ta sẽ luận bàn một chút, sẽ không chết thật đâu!

Thiếu niên đắc chí nói, vừa nói, hắc lại huy động thanh đao bén nhọn kia, “Phốc phốc” một tiếng, lại đâm vào thân thể Dương Thiên Lôi, ác hơn là, sau khi đâm mấy đao, hắc nhìn thấy Dương Thiên Lôi đang trừng mắt nhìn hắc, cả người đầy máu đen, hắc lại vung đao lên đầu Dương Thiên Lôi.

- Phốc!

Một cảm giác đau nhức từ trên cổ truyền tới, tư duy của Dương Thiên Lôi mất đi, đầu hắc rơi xuống mặt đất, văng ra xa mấy mét.

- Ha ha ha... Thoải mái!

Thiên niên kia hưng phấn kêu lên. Tên này chính là một trong mười tám thiên tài, bị Dương Thiên Lôi đạp dưới chân, mặt như gan heo ngã xuống trước mặt mọi người, người của một trong mười tám tông, “Vô Tướng tông” Tiêu Ngạn!

Mười tám người bọn họ, trừ Hạ Quân Trúc không tranh quyền đoạt lợi, mười bảy người còn lại đã thương nghị tốt, đã biết rõ Dương Thiên Lôi chưa từng trải qua lịch lãm rèn luyện trên Mộng Huyền Tinh lần nào, cho nên lúc đi vào sẽ trì hoãn thời gian, cho nên, bọn họ đã ước định, sau khi hàng lâm vào khu vực Ngân Tuyết, nhất định phải đợi một thời gian ngắn, xem xét cẩn thận, chỉ cần thấy Dương Thiên hàng lâm thôn trấn của mình, sẽ bắt đầu hành hạ đến chết.

Tuy tỷ lệ không cao, nhưng rất may mắn là, Tiêu Ngạn lại gặp được. Nhất thấy ánh mắt phẫn nộ của Dương Thiên Lôi khi đầu hắc bị cắt xuống, trong lòng của hắc rất sáng khoái, nếu hắc có thể giết 365 năm liên tục, không tu luyện cũng đáng. Ít nhất cũng nở ra một ngụm ác khí.

Một đạo bạch quang hiện lên, Dương Thiên Lôi lại khôi phục tri giác, hắc lại hàng lâm tại diễn võ trường, trọng sinh tại chỗ.

- Thời gian một tháng đã qua. Tử vong một lần. Người bình thường, không có cấp bậc để hạ.

Âm thanh của mỹ nữ lại vang lên, sau đó biến mất không thấy.

- Bà mẹ nó... Con mẹ nó chứ, cái gì mà một tháng?

Dương Thiên Lôi phì cười.

Lần này Dương Thiên Lôi học khôn ra, không lập tức đi ra ngoài, mà hắc cảm ứng thân thể của mình.

Suy yếu, cho dù thân thể hắc cao lớn, nhưng hình thể và tướng mạo không biến hóa chút nào, nhưng Dương Thiên Lôi có cảm giác vô cùng suy yếu, ngay cả thời điểm hắc mới trở thành “Dương Thiên Lôi” cũng không bằng, hắc chỉ là một người bình thường nhất.

Thính lực, cảm giác, thể lực, lực lượng, lại không có gì khác lúc trên địa cầu, không khác bao nhiêu. Nói cách khác, hắc đã trở lại là một người bình thường.

Ánh mắt Dương Thiên Lô quét qua diễn võ trường, chỉ thấy ở đó không xa có một tảng đá cực lớn, phía trên tảng đá có chi chít văn tự, ở trước nó có một ít tu luyện giả quan sát. Hiển nhiên là những người mới tiến vào như Dương Thiên Lô, tiến vào đây không bao lâu.

Dương Thiên Lô vội vàng đi qua.

- Cô Hàn Thôn diễn võ trường, chỉ có nơi này là an toàn... Trong thôn có bán vũ khí cấp thấp... Tên vương bát đản kia chắc chắn tiến vào trước lão tử, sau đó mua vũ khí đợi sẵn a? Ở bên ngoài thôn có yêu thú cấp thấp...

Dương Thiên Lô đọc suốt 10 phút, sau khi đã xem thuyết minh thật kỹ, lúc này mới nhận thức rõ ràng về nơi lịch lãm rèn luyện này, cũng nhận thức được sự cường đại của Mộng Huyền Tinh, cũng kính nể không thôi. 1000 vạn Cửu Dương đan là phí nhập môn, chỉ sợ chỉ là chút tiêu phí mà thôi. Ở đây lợi dụng đại thần thông làm cho tâm thần của tu luyện giả dung nhập vào trong thế giới này, tất cả đều giống như thật, giống như đúc, dù là tiêu phí ở đây, cũng sẽ được ghi rõ trong tạp, tiêu phí không khác gì trong hiện thực, chẳng qua sau khi rời khỏi nơi đây phải hoàn trả mà thôi.

484. Chương 497: Một Năm.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 497: Một năm.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thế giới chân thật, cảm giác chân thật. Chỉ có một thứ ngoại lệ duy nhất, Dương Thiên Lô biết rõ đang tiến hành một lần lịch lãm rèn luyện mà thôi.

Thời điểm Dương Thiên Lô nhìn bình phong, có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào hắn, trong ánh mắt đầy đắc chí và hung ác, đôi mắt này, chính là Tiêu Ngạn, người đã giết Dương Thiên Lô một lần!

Lúc này, hắn đã tu luyện một tháng, tuy chưa bước vào hàng ngũ Tinh giả, nhưng cường độ thân thể và lực lượng, không phải là người mà Dương Thiên Lô có thể so sánh. Hiện tại, hắn có thể khẳng định, dù hắn không sử dụng vũ khí, cũng có thể nhẹ nhàng giết chết Dương Thiên Lô!

Hắn đang đợi, chỉ cần Dương Thiên Lô đi ra khỏi diễn võ trường, đó chính là lúc hắn sẵn sàng giết!

Đương nhiên, nếu như Dương Thiên Lô bắt đầu tu luyện, hắn sẽ không chút do dự tiến vào tu luyện. Hắn tin tưởng, bằng vào tâm tình Thần đạo cứu cấp của mình, cộng với thiên phú siêu việt thường nhân, hơn nữa hắn nắm giữ tiên cơ, tuyệt đối sẽ có thể đè đầu Dương Thiên Lô, chỉ cần giết mấy lần, Dương Thiên Lô sẽ không còn chỗ để xoay người được nữa.

Dù Dương Thiên Lô không phát hiện ra Tiêu Ngạn từ sớm, nhưng khi bị hắn nhìn chăm chăm, hắn đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, đương nhiên hắn sẽ không ngu ngốc đi ra ngoài. Trực tiếp tìm một nơi còn trống trên diễn võ trường, khoanh chân ngồi xuống. Hắn muốn việc đầu tiên làm là cảm ngộ Tinh Thần Chi Lực.

Tiêu Ngạn nhìn Dương Thiên Lô bắt đầu tu luyện, hắn cũng lập tức tu luyện.

...

Ngộ tính, tâm tình, kinh nghiệm vẫn còn, cho nên, tuyệt đại đa số tu luyện giả đều trong thời gian ngắn đã cảm ngộ được Tinh Thần Chi Lực, thành công dẫn động Tinh Thần Chi Lực nhập thân, rèn luyện cơ thịt!

Dương Thiên Lô dùng mấy canh giờ, đã làm được chuyện này. Kế tiếp là dùng nó rèn luyện cơ thịt.

Nhưng mà, lúc này Dương Thiên Lô lại không tu luyện Hùng Vương Đoán Cơ Công như lúc trước đã từng tu luyện, không nhìn ra bất luận cái gì khác thường, cũng không có động tác gì, vẫn khoanh chân ngồi tu luyện như trước, hắn bắt đầu tu luyện đệ nhất thiên trong Huyền Thiên Chân Kinh.

...

Một tháng, hai tháng, ba tháng...

Tiêu Ngạn nhìn về phía Dương Thiên Lô ánh mắt đang ngậy ngốc, mẹ kiếp, chẳng lẽ bị giết một lần liền không ra khỏi cửa sao? Ngồi ngậy ngốc tu luyện được cái rắm gì? Rèn luyện cơ thịt, phải kết hợp với hành động, nhưng Dương Thiên Lô vẫn ngồi không nhúc nhích ở chỗ kia suốt hai tháng!

Thời điểm này, Tiêu Ngạn đã hoàn tất quá trình rèn luyện cơ thịt toàn thân, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào hàng ngũ Tinh giả, chính thức bắt đầu tu luyện!

Thời gian ba tháng, Tiêu Ngạn rốt cuộc cũng nhịn không được, không thể đợi Dương Thiên Lô, ai biết tên ngu ngốc này ngồi tới khi nào? Ở đây ngoại trừ tử vong và trọng sinh ra, điểm đặc thù duy nhất chính là không đói khát. Cho nên, nếu Dương Thiên Lô ngồi ở chỗ này tu luyện 365 năm, ngay cả biện pháp để đánh rắm cũng không có.

Mà bây giờ, hắn cần đại chiến một hồi, liền có thể tăng cảnh giới lên!

Thời gian từng ngày trôi qua, trong nháy mắt đã được 11 tháng, Tiêu Ngạn đã tấn thân! Thời điểm bước vào Tinh giả, hắn đã có thể khởi động truyền tống đi Ngải Tuyết thành, nhưng vì muốn chà đạp Dương Thiên Lô, hắn lại đợi một lát nữa, nhưng đợi một lát lại thành một năm, Dương Thiên Lô vẫn ngồi ở chỗ cũ, thật tức chết, ngay cả việc nhúc nhích một cái đơn giản cũng không có, mỗi lần Tiêu Ngạn đi ra ngoài săn giết yêu thú, thậm chí chém giết các tu luyện giả khác trở về, đều nhìn thấy bộ dáng chết tiệt này của Dương Thiên Lô.

Thời gian 11 tháng, đã làm cho hắn mất hết kiên nhẫn, bởi vì chung quanh thôn, dù là ma thú hay tu luyện giả, đã không còn ai tạo ra uy hiếp gì với hắn. Dù sao yêu thú ở đây chỉ cấp thấp, chung đẳng cấp yêu thú quá thấp, mà tu luyện giả khi bước vào Tinh giả, đều chọn truyền tống đến Ngải Tuyết thành.

Nhìn từng đám người rời đi, lòng kiên nhẫn của hắn đã nhanh chóng biến mất.

- Đợi thêm một tháng nữa, mẹ kiếp, nếu không ra, lão tử đánh phải vào thành.

Tiêu Ngạn phiền muộn. Đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện, ở lại diễn võ trường không thể phát tiết, tôi luyện các loại tinh kỹ và kỹ xảo cấp thấp, nhiều lần rèn luyện cơ thịt.

...

- Còn lại ba ngày, lịch lãm rèn luyện cũng được một năm. Người đã thành công tấn cấp Tinh Giả tứ cấp, người có thể tiến vào Truyền Tống Trận, bước Ngải Tuyết thành cao cấp hơn.

Âm thanh của mỹ nữ, lần thứ tư xuất hiện trong óc của Dương Thiên Lô. Mỗi lần tấn cấp, sẽ có nhắc nhở một lần. Dương Thiên Lô muốn tiếp tục, nhưng mỹ nữ đã nói từ một năm trước, chột nhót tới lời hẹn gặp bọn người Trần Thiển ở cửa thành đầu tiên. Tinh giả cấp một đã có thể đi, Dương Thiên Lô có thể khẳng định, bọn người Trần Thiển đã đến từ sớm, chỉ sợ đã chờ mình rất lâu rồi.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lô từ từ mở mắt, cuối cùng cũng từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại.

Thiên thứ nhất của Huyền Thiên Chân Kinh có hiệu quả rèn luyện thân thể, Dương Thiên Lô tu luyện tới lúc này, đã thành thói quen, hắn có thể khẳng định, tốc độ tu luyện của hắn càng lúc càng nhanh.

Bởi vì, Huyền Thiên Chân Kinh rèn luyện cơ thịt, không giống như Hùng Vương Đoán Cơ Công, Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh các loại, các loại công pháp này chỉ phân biệt rèn luyện mỗi bộ phận của cơ thể, mà không phải rèn luyện chỉnh thể!

Khi vừa bắt đầu chỉ rèn luyện cơ thịt, gân mạch, cốt cách, da, huyết dịch, cốt tủy, nội tạng... Nhưng mà, mỗi lần rèn luyện thành công có quan hệ tới thành tựu sau này, Tinh giả khi tấn cấp chủ cần dựa theo trình tự này mà hoàn thành.

Lúc này, Dương Thiên Lô đã là Tinh giả tứ cấp, cơ thịt, gân mạch, cốt cách, da đã rèn luyện xong, hơn nữa đều là trăm phần trăm!

- Tỉnh lại?

Thời điểm Dương Thiên Lôi đứng lên, ở trong một góc, Tiêu Nhận không còn ôm hi vọng gì đã phát hiện ra, trên mặt hắn xuất hiện một tia thần thái hưng phấn khó che dấu, thân hình nhanh chóng biến mất trong diễn võ trường, đang chờ đợi ở cửa ra vào của diễn võ trường.

...

Thời điểm Trần Thiển tấn cấp Tinh giả, đã nhanh chóng chọn truyền tống đi Ngải Tuyết thành, nhưng khi đợi ở Ngải Tuyết thành một tháng, không nhìn thấy bóng dáng của Dương Thiên Lôi, ngược lại chỉ nhìn thấy Kỷ Tiêu Lam, Trần Đình, Triệu Nguyên, Kỷ Tiêu Vân và Hạ Quân Trúc đã đợi ở đây mười ngày. Cuối cùng, sau khi mấy người này nói chuyện với nhua xong, đều không nhìn thấy hai người Tiêu Nhận và Dương Thiên Lôi.

Điều này làm cho Trần Thiển lo lắng, nhất là những tên “Thiên tài” đều hữu tâm vô ý tiến lại gần Trần Thiển, hơn nữa còn tiết lộ, rất có thể Tiêu Nhận và Dương Thiên Lôi xuất hiện cùng một thôn xóm, hơn nữa đang luận bàn với nhua, càng làm cho nàng phiền muộn.

485. Chương 498: Sát Vai Tiểu Bạch Hoa, Mỹ Nữ Bưu Hãn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 498: Sát vai Tiểu Bạch Hoa, mỹ nữ bưu hãn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cuối cùng được bọn Kỷ Tiêu Lam khuyên bảo, hơn nữa dùng tiền thuê người hầu chờ đợi Dương Thiên Lôi, Trần Thiển mới bắt đầu chú tâm vào việc tu luyện.

Tuy ngoài miệng Trần Thiển nói muốn nhìn thấy bộ dáng Dương Thiên Lôi bị khi phụ, nhưng khi chuyện này phát sinh, trong lòng nàng rất không thoải mái, khi dễ thì khi dễ nàng đi, tại sao lại khi dễ người khác? Nhưng bây giờ không có cách nào, chỉ có thể vừa tu luyện vừa đợi Dương Thiên Lôi đến.

Không nghĩ tới, đã bắt đầu lịch lãm rèn luyện một năm qua đi. Nhưng Tiêu Ngạn và Dương Thiên Lôi, vẫn không xuất hiện.

Về phần ai chà đạp ai, mọi người không rõ ràng, nhưng mà, mọi người đều hiểu rằng, chắc chắn Dương Thiên Lôi bị chà đạp. Dù sao, đây là lần đầu tiên Dương Thiên Lôi tiến vào Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện, cho nên cái gì cũng không hiểu. Mà bọn người Tiêu Ngạn lại rất quen thuộc, hơn nữa mang tâm lý trả thù, cho nên phải âm Dương Thiên Lôi một trận.

...

Có thể dùng truyền tống trận tới Ngải Tuyết thành, rồi khỏi Cô Hàn thôn này. Dương Thiên Lôi bước vào thế giới này, vẫn chưa ra khỏi thôn, càng không đi ra ngoài chém giết bất cứ con yêu thú nào, nhưng mà, một năm đã qua đi, Dương Thiên Lôi cũng không muốn đi chém giết ma thú, hơn nữa cấp bậc của hắn, đã không thích hợp tại đây.

Hết thấy đều rất thoải mái, nhưng chỉ khó chịu là bị Tiêu Ngạn chà đạp một lần. Nhưng mà, Dương Thiên Lôi biết rõ, tên này đã sớm rời khỏi Cô Hàn thôn, cho nên, muốn chà đạp trở lại, phải đợi tới khi đến được Ngải Tuyết thành mà thôi.

Rất nhanh đi khỏi diễn võ trường, Dương Thiên Lôi muốn cảm giác thể nghiệm lực lượng của mình, so với chính mình lúc mới tiến vào đây rất suy yếu, đã hoàn toàn khác nhau. Loại cảm giác có được lực lượng này, làm cho Dương Thiên Lôi có được cảm giác rất trân quý và vô cùng hưng phấn.

Nhưng mà, thời điểm hắn rời khỏi thôn, một đạo hàn quang, không hề dấu hiệu đánh về phía hắn.

- Đi chết đi! Ha ha ha...

- Dừng...

- A...

Khi Tiêu Ngạn nhìn thấy Dương Thiên Lô, lợi kiếm trong tay nhanh như thiểm điện, đâm về phía Dương Thiên Lô, hắn là Tinh giải nhị cấp, cường đại hơn lần ám sát đầu tiên nhiều, dù là tốc độ, thời cơ và lực lượng, đều nắm chắc, đây là kinh nghiệm của Thần đạo cửu cấp, một kiếm này, ở thế giới chính thức, dù là Tinh giả tứ cấp, cũng phải mất mạng dưới một kích này!

Nhưng mà, hắn không nghĩ tới, thời điểm kiếm quang sắp đâm xuyên qua trái tim của Dương Thiên Lô, thân thể của Dương Thiên Lô đã vận vẹo, cùng lúc đó, một bàn tay mạnh mẽ bắt tới, giống như một khóa sắt, nắm lấy cổ tay của hắn, Tinh Thần Chi Lực bàn bạc, trực tiếp “Răng rắc” một tiếng, niết gãy tay của hắn, mà tay kia của Dương Thiên Lô, lại bộc phát ra một đạo công kích cường hãn, “Bành” một tiếng, đánh hắn nắm lên mặt đất.

- Vậy mà lại chờ lão tử suốt một năm sao?

Dương Thiên Lô chỉ dựa vào bản năng để đánh trả tên gia hỏa đánh lên mình. Sau khi đánh ra một quyền, không nghĩ tới chính là Tiêu Ngạn.

Dương Thiên Lô trước này chưa bao giờ mang thù. Lần này lại hưng phấn như gà chọi, đoạt lợi kiếm trên tay, xuất hiện quỷ mị bên cạnh Tiêu Ngạn.

Cái mũi của Tiêu Ngạn đã bị Dương Thiên Lô nện gãy, biến thành đầu heo, máu me đầy mặt, hoảng sợ nhìn Dương Thiên Lô, hắn không thể nào tưởng tượng được, Dương Thiên Lô chỉ ngồi ngắn người một chỗ suốt một năm lại có tu vi vượt qua hắn!

Ý thức được không ổn, tuy trên mặt vẫn còn đau nhức kịch liệt, nhưng suy nghĩ của hắn tỉnh táo dị thường, lập tức bỏ dậy, làm ra phản ứng nhanh nhất, lập tức tiến vào trong diễn võ trường.

- Muốn chạy, Tiêu huynh đệ, chúng ta vẫn chưa luận bàn xong mà.

Thân hình Dương Thiên Lô biến mất, cơ thịt gân mạch toàn thân. Lập tức ngưng tụ lại, nhanh chóng xuất ra một cước đá vào Tiêu Ngạn.

- Bành bành bành...

Tiếng quyền cước vang lên, Tiêu Ngạn đau nhức kêu lên thảm thiết, làm cho không ít người vây xem, nhưng không ai đồng tình với hắn. Thời gian một năm này, ý vào tu vi cao, Tiêu Ngạn đã quá nổi danh ở nơi này, Tinh giả cấp hai không đi Ngải Tuyết thành, lại ở chỗ này khi dễ người tu luyện mới đến.

Người như vậy, ai đồng tình với hắn?

Ngược lại còn kêu lên một tiếng “Tốt”!

- Thoải mái ah, luận bàn với Tiêu huynh đệ, đúng là sướng khoái!

Dương Thiên Lô hưng phấn, nói một câu rất đắc ý. Từ đầu đến cuối Tiêu Ngạn không đánh lại. Vì sao? Bởi vì hắn đã ngất đi, không còn tri giác.

- Dương Thiên Lô, thống khoái thì giết ta đi!

Tiêu Ngạn nói rất hung ác.

- Sao lại thế được? Nói thế nào thì chúng ta cũng có quen biết, ta sẽ không làm như vậy, người đã chém đứt đầu cậu ta, còn đợi ở nơi này một năm, người đã kiên nhẫn như vậy, tại sao lại không luận bàn với ta tiếp chứ. Chém đứt quá nhanh, chẳng phải không còn ý nghĩa sao? Yên tâm, ta sẽ không giết người!

Dương Thiên Lô nói rất đắc chí, ánh mắt của hắn biến đổi.

Phi thường tà ác, khỏe miệng và ánh mắt đầy câu dẫn, làm cho Tiêu Ngạn cảm thấy tim đập nhanh.

- Phốc!

Dương Thiên Lô đã sử dụng kiếm, một kiếm đâm vào đũng quần của Tiêu Ngạn, làm cho mọi người ở xung quanh nghen hống trên trời, nhin không được khép hai chân lại, Dương Thiên Lô đang ngang dọc một hồi trong đũng quần của Tiêu Ngạn.

- Aaaaaaaa....

Tiếng kêu thảm thiếu như heo bị chọc tiết từ trong miệng Tiêu Ngạn phát ra, đúng lúc này, Dương Thiên Lô nắm cổ hần như nắm cổ gà, bóp cổ Tiêu Ngạn, Tinh Thần Chi Lực quán chú vào trên người hần, dùng sức ném lên trời.

- Ta sẽ không giết ngươi, cho nên tạm tha cho ngươi. Đây cũng là nguyên tắc từ trước tới nay của ta, gặp lại!

Nhìn thấy thân thể của Tiêu Ngạn bay lên không trung, Dương Thiên Lô khẽ cười, thanh âm chưa dứt, Tinh Thần Chi Lực của hần rót vào thân kiếm, cắm thanh kiếm xuống đất, mũi kiếm hướng lên trời.

Làm xong động tác này, Dương Thiên Lô mới quay người rời đi. Ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn.

Người vây quanh mở to mắt, đồng loạt rút lui!

- Phốc!

Bị Tinh Thần Chi Lực của Dương Thiên Lô hành hạ, bờ mông hướng xuống, thân thể Tiêu Ngạn cứng đờ, không một chút sai lệch, một màn bạo cục hoa xuất hiện.

Lúc Tiêu Ngạn sắp chết ánh mắt của hần đầy phẫn nộ, sợ hãi, thống khổ, biến thành một đạo bạch quang. Trọng sinh!

- Đi Ngải Tuyết thành, xác định muốn truyền tống?

Lúc Dương Thiên Lô đi vào trong truyền tống trận, trong đầu xuất hiện âm thanh của mỹ nữ.

- Xác định.

Một đạo bạch quang hiện ra, thân hình Dương Thiên Lô biến mất trong Cô Hàn thôn.

Dương Thiên Lô không thể tưởng được, Tiêu Ngạn bắt đầu trải qua kinh nghiệm thống khổ. Tinh giả nhị cấp, sau khi tử vong sẽ bị hạ xuống hai cấp, khôi phục lại bộ dáng thường nhân như ban đầu, Mà những tên bị hần chèn ép, ức hiếp. Lúc này nắm lấy cơ hội. Khoảng chừng năm sáu người. Rõ ràng đã tấn cấp Tinh Giả, nhưng lại không rời khỏi Cô Hàn thôn.

Chương 498: Sát vai Tiểu Bạch Hoa, mỹ nữ bưu hãn. (Hạ)

Không rời khỏi Cô Hàn thôn, bởi vì muốn trả thù.

Mà Tiêu Ngạn bị diệt sát mấy lần, hơn nữa mấy gia hỏa này trả thù, không ngoài dự tính của Dương Thiên Lô, chính là phương thức làm cho người ta sợ hãi, mà phương thức này đặc biệt thoải mái, phương thức “Bạo cục hoa”!

- Ngải Tuyết thành!

Thời điểm Dương Thiên Lô đi ra khỏi truyền tống trận, cũng là một cái diễn võ trường cực lớn, nhưng không có người lưu lại, đi ra khỏi truyền tống trận, đi vào trong thành thị. Ở đây cũng có một tảng đá cực lớn, tình huống rất quen thuộc. Những người ở đây cũng giống như Dương Thiên Lô, đều là lần đầu tiên tham gia lịch lãm rèn luyện Mộng Huyền Tinh.

Dương Thiên Lô xem xong phần giới thiệu về Ngải Tuyết thành, cho nên cũng có nhận thức tương đối về Ngải Tuyết thành này.

Tinh giả. Trước khi tiến vào Tiên Thiên, chỉ có thể ở lại xung quanh Ngải Tuyết thành để tu luyện. Phạm vi xung quanh ngoài thành chính là nơi lịch lãm rèn luyện, có vô số khu, phân biệt thành các đẳng cấp thích hợp với tu luyện giả. Cả phạm vi Ngải Tuyết thành, có phương viên mấy vạn dặm. Trừ người có đại cơ duyên, đại khí vận mới có thể vài thứ đặc thù, có khi có thể tìm được Chân độc nhất vô nhị trong không gian lịch lãm rèn luyện này.

Trong Ngải Tuyết thành, chiếm diện tích mấy ngàn dặm vuông, vô số khách sạn, cửa hàng và nơi giải trí. Tu luyện giả có thể lựa chọn ở lại diễn võ trường, muốn ở khách sạn phải trả tiền. Nhưng người tiến vào trong Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện, đều là những nhân vật có máu mặt ở các tỉnh vực, cũng có ít người không có tiền, nhưng tất cả đều chọn nghỉ lại ở khách sạn.

Mà cũng có loại người thích đứng ở diễn võ trường, bởi vì ở đây cũng có thể tu luyện.

Dương Thiên Lô chưa từng dừng lại, trực tiếp đi tới cửa thành.

Đã một năm, Dương Thiên Lô đoán Trần Thiển không có khả năng đứng một chỗ ở cửa thành để chờ mình, mà có khả năng đã đi tu luyện. Nhưng cũng phải đi thử thời vận, xem có thể tìm được hay không.

Người đi trong nội thành và các loại cửa hàng mọc lên san sát. Đường đi rộng lớn, tầm mắt không giới hạn, trên đường cái và ở phụ cận đều có truyền tống trận, người nào cũng có lựa chọn của mình, muốn đi đâu thì xuất tiền ra. Dương Thiên Lô nhìn thấy người ở đây cường đại hơn so với Cực Dương thành nhiều.

Diễn võ trường cách cửa thành một đoạn, dùng thực lực Dương Thiên Lô bây giờ, cũng không phải đi một lát là tới, cho nên Dương Thiên Lô lựa chọn dùng truyền tống trận. Mỗi loại phí đều có ghi chép. Đây chính là chân kim bạch ngân, khi lịch lãm rèn luyện thì phải trả. Nhưng mà, những hiện tại Dương Thiên Lô đã mở được hai tầng Minh Huyền Bảo khố, tuyệt đối được xem là đại phú hào, hơn nữa hẳn rất có tiền, không còn quan tâm chút tiền này.

Một đạo bạch quang xuất hiện, Dương Thiên Lô xuất hiện ở đông môn.

- Hiếu, Long Trảo Thủ, chính là ta!

Khi Dương Thiên Lô đi tới công thành cực lớn, nhìn thấy một người trung niên dựng cái bảng cực lớn, chữ trên cái bảng, đã làm cho con mắt của Dương Thiên Lô sáng lên.

- Ta hiếu.

- Xin hỏi tiên sinh họ gì?

Trung niên nhân này chính là người mà Trần Thiển thuê, đợi ở đây đã vài tháng, nhưng không có ai hỏi một tiếng, khi nghe Dương Thiên Lô nói, lập tức đứng dậy hỏi.

- Dương! Là Trần tiểu thư cho người chờ ta à?

Dương Thiên Lô trực tiếp hỏi.

Đối phương không hỏi danh tự của Dương Thiên Lô, Dương Thiên Lô cũng chỉ nói họ của bản thân. Lịch lãm rèn luyện ở Mộng Huyền Tinh, tuy Dương Thiên Lô lần đầu tiên tới, biết rõ người ở đây rất ít khi báo ra danh tính thật sự. Dù sao, người lịch lãm rèn luyện ở chỗ này, đều hung tàn hơn người ở thế giới chân thực nhiều lần. Dù là ở đây luôn cũng có người khiêu chiến hoặc săn giết người tu luyện khác.

Người tu luyện ở đây cũng rất nhiều, rất dễ xuất hiện tình huống kết thù. Giống như Dương Thiên Lô và Tiêu Ngạn, tuy không thật sự giết chết đối phương. Nhưng loại thù hận này, sẽ còn mãi đến khi trở về hiện thực. Nhưng chém giết ở trong hiện thực không khoa trương như ở đây.

- Đúng rồi, rốt cuộc cũng đợi được Dương tiên sinh đến, Tinh giả tứ cấp? Kỳ quái, Dương tiên sinh, ngày tới đây đã được bao lâu rồi? Trần tiểu thư đã đứng ở đây đợi người một tháng, nhưng đợi không được, cho nên mới thuê nhân viên phục vụ ta đến đây.

- Có chút việc trì hoãn. Trần tiểu thư đang ở trong thành sao?

Dương Thiên Lô cười nói.

- Ta không rõ lắm, không biết có đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện hay không. Nàng bảo ta ở đây đợi người, sau đó đưa người đến khách sạn. Dương tiên sinh, đi theo ta!

Trung niên nhân nói khách khí.

Tuy khí tức của trung niên nhân này là một Tinh giả nhất cấp. Nhưng chân thân chắc chắn không đơn giản, chắc hẳn là nhân viên phục vụ được Mộng Huyền Tinh đưa vào.

Hai người nhanh chóng thông qua truyền tống trận, đi vào một khách sạn cực lớn ở vị trí trung ương Ngải Tuyết thành.

- Đây là Ngải Tuyết Khách Duyên, Dương tiên sinh, có lẽ Trần tiểu thư đã đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện. Đây là gian phòng của ngài. Gian phòng của các vị bằng hữu của ngài đều ở chỗ này. Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, cáo từ.

Trung niên nhân hoàn thành chuyện của Trần Thiên giao phó, sau khi nói xong, liền ôm quyền cáo lui.

- Được rồi, đa tạ!

Dương Thiên Lô nói xong liền đi vào gian phòng mà Trần Thiên phân cho mình.

Gian phòng rất đơn giản, một phòng ngủ, một phòng tu luyện bình thường, còn có một phòng tắm nhỏ. Dù đơn giản như thế, nhưng một ngày cần phải hao phí một vạn Thuần Dương đan.

Hiện giờ trời vẫn chưa tối. Dương Thiên Lô liền bước vào phòng tu luyện, bắt đầu tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh.

Dương Thiên Lô không biết, lúc hắn mới vừa theo trung niên nhân kia đi qua đại sảnh, trở lại gian phòng, có một thiếu nữ thân mặc đạo bào màu trắng, thiếu nữ này thuần khiết như Tiểu Bạch Hoa, cả hai chỉ thoáng qua nhau. Nếu Dương Thiên Lô chậm vài giây đồng hồ nữa, nói không chừng hai người sẽ gặp lại nhau.

Đêm tối dần buông xuống, trong khách sạn đơn giản, đã trở nên náo động, bởi vì tu luyện giả ra ngoài đã trở về.

Tinh giả Ngũ Lục cấp, Thất Bát cấp đều tùy ý gặp được. Tam Tứ cấp cũng không ít. Thấp như Nhất Nhị cấp cũng có. Hiển nhiên là vì những người này tiến vào sớm hay muộn. Cho nên chênh lệch rất rõ ràng. Nhưng mà, dù cao hay thấp đều ở cùng một chỗ. Cũng không có biểu hiện kiêu căng, dù sao, chân thân mỗi người bên ngoài đều là Thần đạo cảnh.

Chân thân còn ở bên ngoài, không biết ai cao ai thấp, cho nên ai dám kiêu căng chứ?

- Vị tiểu thư này, tại hạ có thể làm quen hay không?

Trong đại sảnh có không ít người tu luyện trẻ tuổi. Nam nam nữ nữ, đều ngồi chung bàn uống rượu nói chuyện phiếm, vừa uống rượu vừa cười nói. Có một gã thân hình cao gầy, toàn thân áo đỏ, thời điểm nhìn thấy cái chân thon dài của thiếu nữ, cặp mắt một gã trẻ tuổi lập tức sáng lên, hắn đã lưu ý đến nàng.

486. Chương 499: Xảo Ngộ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 499: Xảo ngộ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn nhìn mỹ nữ này rất lâu rồi, hôm nay rốt cục nhìn không được tiến lên chào hỏi.

- Lão nương không có hứng thú với người, tránh qua một bên!

Thân hình thiếu nữ không ngừng lớn lên, bư hần đến cực điểm.

Một câu “Lão nương” đã làm tên thiếu niên kia run lên, sau đó ánh mắt trở nên hưng phấn, khí tức trên người thiếu nữ này tuyệt đối là thân thể thuần âm, mà lại xưng hô là lão nương, đúng là nữ nhân bư hần, đúng là có hương vị.

- Tiểu thư, có thể nói cho ta biết tên thật của người không?

Thiếu niên này đuổi theo không buông tha, mặt dày mày dạn nói.

- Người lại lải nhải, có tin lão nương đánh người quy linh hay không?

Lông mày mỹ nữ bư hân nhú lại, con người câu hồn đoạt phách giết người không đèn mạng, tản ra khí tức cường đại. Khí tức này chứng tỏ nàng đã tiến vào Tinh giả Bát cấp đỉnh phong mới có.

Mà tên thiếu niên mặt dày mày dạn này, chẳng qua là Tinh giả Lục cấp đỉnh phong mà thôi, chênh lệch giữa cả hai không ít.

- Ách...

Thiếu niên này cảm ứng được khí tức cường đại của Tinh giả Bát cấp trên người nữ nhân bư hân này, lập tức xấu hổ dừng bước, trở mắt nhìn đôi chân thon dài kia, từ từ rời đi.

Sau một lát trong ánh mắt của hắn hiện ra một tia cuồng nhiệt, nói:

- Chẳng cần biết nàng là ai, lão tử nhất định muốn nàng!

- Thiếu chủ, có muốn ta đi ra ngoài hay không?

Đúng lúc này, một lão giả đi đến bên cạnh thiếu niên, thấp giọng nói.

- Không vội, nàng mới đạt tới Tinh giả Bát cấp, còn sớm. Nếu tới thời điểm, ngươi sẽ đi. Không tiếc bất cứ giá nào, lấy được thân phận chân thật của nàng! Mẹ nó, cô nàng này rất có hương vị... Càng có hương vị càng hấp dẫn, đây là lần đầu tiên ta động tình! Xem ra lần lịch lãm rèn luyện này, quả nhiên là tình kiếp của ta! Ha ha ha!

Thiếu niên cũng thấp giọng nói, sau khi nói xong bỗng nhiên la lớn:

- Phục vụ viên, đến 30 bình Kim Ô Liệt Nhật... Ách, quên, thật có lỗi, đem rượu mạnh nhất đến là được rồi.

Kim Ô Liệt Nhật, ẩn chứa thiên địa linh khí bằng bạc, là rượu tu luyện mạnh nhất. Tinh giả bình thường không cách nào thừa nhận, hơn nữa trong Ngải Tuyết thành không có bán.

Ở chỗ này, kẻ có tiền, thứ có thể mua được trang bị bình thường và đan dược Bách Thảo đan, Thuần Dương đan cơ bản nhất. Muốn đan dược và trang bị cao cấp, chỉ có thể tự luyện chế, hoặc mua sắm từ trong tay tu luyện giả lịch lãm rèn luyện giống mình, hơn nữa là lấy vật đổi vật. Dùng đan dược mình mang theo vào Mộng Huyền Tinh mua đan dược.

Nói cách khác, ở chỗ này không có tuyệt đối công bằng, cũng tương đối công bằng. Tất cả chỉ có thể dựa vào mình!

Chỉ có loại lịch lãm rèn luyện như vậy, mới có thể chính thức rèn luyện tâm tính của người lịch lãm.

- Thiếu gia cứ việc yên tâm! Đợi thời cơ thích hợp, ta sẽ đi ra ngoài.

Lão giả ứng một tiếng. Lão giả này chính là bảo tiêu của hắn.

...

Dương Thiên Lôi thấy thời điểm không sai biệt lắm, cũng rời khỏi căn phòng của mình, gõ cửa phòng Trần Thiển, thấy nàng chưa trở về, liền đi về phía đại sảnh.

Không biết có phải vận khí của hắn quá kém hay không, lại gặp được mỹ nữ có đôi chân dài giết người không đèn mạng.

Thời điểm Dương Thiên Lôi xuất hiện, vô số ánh mắt tu luyện giả nhìn qua, nhất là ánh mắt của nữ nhân, thời điểm nhìn về Dương Thiên Lôi, cũng nhịn không được nhìn thêm vài cái.

Dáng người thon dài cao lớn, đẹp trai đến độ thiên địa không dung, khí tức nam tử tràn vào mặt, đúng là dễ dàng hấp dẫn ánh mắt người ngoài. Dương nhiên, cũng có một ít nữ tử không thèm ngó tới. Tuyệt đại đa số nữ nhân đều nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi, người trẻ tuổi này ở đây, nhưng không biết chân thân của hắn đã gây bao tai kiếp cho bao nhiêu thiếu nữ thiên tài.

Lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, chủ yếu là rèn luyện tâm thần, trừ chiến đấu sinh tử ra, còn phóng thích cả thất tình lục dục, cho nên, tuyệt đại đa số người ở đây, trong nơi rèn luyện lịch lãm này, hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan đến hiện thực rất lớn.

Không cố kỵ, tùy tâm mà làm!

Thời điểm Dương Thiên Lô đi đến giữa đại sảnh, có rất nhiều thiếu nữ và bà già vây quanh Dương Thiên Lô, còn đứng tại chỗ nói chuyện. Kỳ thật, chỉ nói chuyện trong vài giây mà thôi, sau đó hất bỏ qua.

Không thể không nói, rất khổ sở.

- Người...

- Ta cào!

Thời điểm thiếu niên và lão già kia nhìn về phía Dương Thiên Lô, thiếu niên kia lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc, nhìn Dương Thiên Lô, nhưng không dám khẳng định.

Mà Dương Thiên Lô đang từ từ chen ra ngoài.

- Dương lão đệ?

Thiếu niên nhìn thấy biểu lộ của Dương Thiên Lô, Dương Thiên Lô kinh ngạc, trong đôi mắt hiện ra một tia vui mừng, sau đó vọt tới trước mặt Dương Thiên Lô.

- Kim huynh! Sao trùng hợp như vậy? Người cũng tới nơi này sao?

Dương Thiên Lô mừng rỡ. Từ biệt mấy năm, nhưng ngờ lại gặp Kim Chính Thái ở nơi này.

Đúng vậy, thiếu niên mặt dày mày dạn vừa rồi chính là Kim Chính Thái. Mặt dày cũng là thủ đoạn tán gái, trước kia, Thú Tộc Độc Giác Tộc dùng bư hãn, nghĩa khí, hào sảng mà trừ danh, hơn nữa huyết mạch Kim Giác của Kim Chính Thái tuyệt đối không làm được, dù lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, cũng tuyệt đối làm không được, nhưng bây giờ Kim Chính Thái lại làm được, điều này, hoàn toàn là do Dương Thiên Lô ban tặng!

Tuy hai người tiếp xúc không dài, nhưng Kim Chính Thái hèn mọn bỉ ổi, vô sỉ, lại khắc sâu trong lòng Dương Thiên Lô. Bốn năm nay, biến hóa của tên này tuyệt đối rất kinh người!

- Ta đến nơi đây đã mười năm! Ách, đúng rồi, hẳn là mười ngày! Lão đệ ah, vi huynh buồn bực muốn chết a, hơn bốn năm rồi, vi huynh đợi người bốn năm mà không có bất cứ tin tức gì! Người ở nơi nào? Tình giả Tứ cấp? Chỉ sợ người đã tới được hai năm rồi nhỉ?

Thần sắc Kim Chính Thái kích động nói:

- Đi một chút đi, ta vừa kêu rượu lên, không nghĩ tới bộ dáng của người lại biến hóa lớn như thế, thiếu chút nữa vi huynh cũng không nhận ra.

- Ách... Mười ngày... Trách không được. Ngân lão!

Dương Thiên Lô nói ra, đồng thời mỉm cười gọi Ngân Hỏa ở bên cạnh.

...

- Lão đệ, vi huynh nói cho người biết một tin tức tốt!

Khi Dương Thiên Lô nhìn Kim Chính Thái và Ngân Hỏa ngồi xuống, sau khi ba người uống hết một bình rượu mạnh, Kim Chính Thái mới hưng phấn nói ra.

- Tin tức gì tốt?

- Hắc hắc... Trong khoảng thời gian này vi huynh gặp được một nữ nhân hung hãn, rất hợp với khẩu vị của vi huynh, nói thực, vi huynh chưa bao giờ yêu thích một người như vậy.

- Ách... Ở chỗ này sao?

- Đúng vậy!

- Đã tới tay?

Dương Thiên Lôi nhìn bộ dáng hưng phấn của Kim Chính Thái, nhin không được hời. Dù vị huynh đệ tốt này của hần không có tâm tán gái, nhưng thân là tuần kiệt, chẳng lẽ chưa từng gặp qua mỹ nữ sao? Nói thực, mỹ nữ ở đây rất nhiều. Thời điểm ở Cô Hàn thôn, đã nhìn thấy không ít. Đương nhiên, không phải Dương Thiên Lôi vừa gặp đã thương. Dù sao, hần đã có rất nhiều mỹ nữ lão bà, cho nên sức miễn dịch với nữ nhân đã thuộc loại trâu bò.

487. Chương 500: Sát Trạch Chi Đạo.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 500: Sát Trạch Chi Đạo.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đến tay thì tốt rồi. Nữ nhân này quá bư hần, trước khi gặp được người, vị huynh nhin không được chủ động đến gần, người đoán xem thế nào?

- Thế nào? Có đáp ứng hay không?

- Khục khục, không nhanh như vậy, người cũng biết, tướng mạo vị huynh nam tử đường đường, nhưng cũng không kém lão đệ chút nào, nhưng phải cố gắng mới thành! Nhưng mà nữ nhân kia quá bư hần, vị huynh rất thích...

- Bư hần thế nào...

- Hắc hắc... Tướng mạo, dáng người, làm cho ta hồn xiêu phách lạc, tính cảm giác vô song, nhất là đôi chân thon dài... Máu chốt nhất, thời điểm vị huynh tới gần nâng, nâng có thân thể thuần âm, lại còn xưng lão nương! Người nói xem có bư hần hay không?

- Không phải chứ? Bề ngoài như vậy chính là loại hình mà ta ưa thích...

Nghe được Kim Chính Thái miêu tả, trong đầu Dương Thiên Lôi lập tức xuất hiện nhị tỷ Dương Thiên Lệ bư hần. Kim Chính Thái nói qua, đúng là phiên bản của nhị tỷ a, Dương Thiên Lôi nhin không được nuốt vài ngụm nước bọt. May mắn, Dương Thiên Lôi biết rõ Kim Chính Thái nói là một người hoàn toàn khác. Dương Thiên Lệ đang ở Vô Cực tinh vực, bên cạnh mẫu thân, không có khả năng xuất hiện ở đây.

- Ách... Lão đệ, người không tranh đoạt với vị huynh chứ!

Nghe Dương Thiên Lôi nói như thế, Kim Chính Thái nói gấp.

- Làm sao lại làm thế? Vợ của huynh đệ, không thể đụng. Người cứ việc yên tâm, ta đã có hồng nhan tri kỷ của mình, đoạt với người làm gì chứ.

Dương Thiên Lôi đắc chí, trong đầu không ngừng nhớ lại đặc điểm của nhị tỷ, toàn thân nổi da gà, nghĩ đến Dương Thiên Lệ, tự nhiên lại nghĩ đến Tử Hàm muội muội thuần khiết như là tiểu bạch hoa, và nhiều hồng nhan tri kỷ đang ở bên cạnh mẫu thân. Hơn bốn năm, không biết hiện tại các nàng có tốt không? Còn mẫu thân, không biết đang làm gì?

Trong lúc bất tri bất giác, Dương Thiên Lôi lại thất thần.

- Đây, lão đệ?

Kim Chính Thái nhin không được lắc lắc tay trước mặt Dương Thiên Lôi, kêu lên.

- Ách... Kim huynh, vừa rồi người nói gì, vừa rồi ta đang nhớ đến đám tiểu tức phụ của ta... Thật có lỗi thật có lỗi! Đúng rồi, người đã ở chỗ này, có nhìn thấy bọn người Trần Thiên, Kỷ Tiêu Lam hay không?

- Bọn họ cũng ở đây sao?

Kim Chính Thái rất điểm nghi hoặc và kinh hỉ, hỏi:

- Trong một tháng nay ta vẫn ở bên ngoài tu luyện, trong mấy ngày gần đây mới trở về nghỉ ngơi. Không có nhìn thấy!

- Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên, Trần Thiến, Kỷ Tiêu Vân, Trần Đình, ta và còn có một đám ngốc ở Vô Cực tinh vực.

Dương Thiên Lôi nói ra:

- Ồ?

Dương Thiên Lôi nói đến đây, chợt thấy nhìn thấy một đạo thân ảnh quen thuộc.

- Kim huynh, chờ một lát!

Dương Thiên Lôi nói xong, thân hình nhoáng đi về phía đạo thân ảnh kia.

...

- Dương huynh đệ?

Khi Dương Thiên Lôi xuất hiện trước mặt đạo thân ảnh kia, thân ảnh kia nao nao, nhìn về phía Dương Thiên Lôi với ánh mắt mang theo một tia khiếp sợ, lập tức nói ra.

Tinh giả Tứ cấp, khí tức của Dương Thiên Lôi còn cao hơn Hạ Quân Trúc một cấp! Đương nhiên hắn khiếp sợ.

- Hạ huynh, sao ngươi ở nơi này?

Dương Thiên Lôi khẽ mỉm cười. Nhìn thiếu niên xinh đẹp như hoa này, Dương Thiên Lôi không có ác cảm, ít nhất hiện tại Dương Thiên Lôi biết rõ, hắn không có bất cứ địch ý nào với mình, đồng thời cũng không có ý tứ muốn đoạt Trần Thiến với mình. Mà khí chất phong độ của hắn, Dương Thiên Lôi cũng có thể cảm ứng ra được, hắn không phải là loại người giả dối.

- Ân, ta và mọi người đều ở nơi này. Trần tiểu thư chờ ngươi rất lâu, tại sao giờ này ngươi mới đến?

Hạ Quân Trúc mỉm cười nói.

- Ha ha, gặp được tên Tiêu Ngạn, luận bàn mấy lần, cho nên mới đến tới nay. Trần Thiến đi nơi nào lịch lãm rèn luyện, ngươi biết không?

Dương Thiên Lôi hỏi.

Nghe Dương Thiên Lôi nói thế, trong nội tâm Hạ Quân Trúc càng là khiếp sợ, nói:

- Hơn hai mươi người chúng ta đi đông thành: Phiêu Tuyết Sơn Mạch lịch lãm rèn luyện, bọn họ cũng ở tại đó, đoán chừng còn ở lại một thời gian ngắn, vận khí ta tốt, vừa mới lĩnh ngộ bí chưởng, cho nên ta mới trở về.

- Thì ra là thế, chắc cũng phải trong thời gian ngắn bọn họ mới trở về. Hạ huynh, uống với ta hai chén chứ?

Dương Thiên Lôi nói ra.

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, Hạ Quân Trúc có chút do dự, nói:

- Được! Nhưng ta không uống được rượu, ngồi bên cạnh là được rồi.

- Rượu gặp tri kỷ ngàn chén thiếu, không uống rượu sao được? Uống một chút là được rồi.

Dương Thiên Lôi nói ra.

Thời điểm Dương Thiên Lôi dẫn Hạ Quân Trúc đi về phía Kim Chính, Kim Chính vội vàng đứng dậy, ánh mắt nhìn vào Dương Thiên Lôi và Hạ Quân Trúc, nói:

- Vị tiểu tử này có phải...?

- Ách... Kim huynh, vị này là nam nhân, Vô Cực tinh vực, Hạ Quân Trúc!

Dương Thiên Lôi vội vàng nói, nói xong lơ đãng nhìn về phía Hạ Quân Trúc.

- Hạ huynh, không cần để tứ, tượng mạo của ngươi, đúng là dễ dàng làm người ta hiểu lầm, ha ha... Vị này chính là hảo hữu của ta, Kim huynh, Diêm Vương tinh vực, Kim Chính Thái.

- Khục khục... Hạ huynh, thật sự có lỗi, cửu ngưỡng đại danh.

Kim Chính Thái áy náy nói.

- Không sao, ta quen rồi. Lần đầu tiên Dương huynh đệ gặp ta cũng vậy mà.

Hạ Quân Trúc khẽ cười nói.

Lúc này, Hạ Quân Trúc ngồi xuống vị trí mà Dương Thiên Lôi vừa mới ngồi, mà lưng của Dương Thiên Lôi đưa về phía đại sảnh, mà Hạ Quân Trúc ngồi ở bên cạnh. Cho nên... Đây chính là bi kịch, vài tuyệt sắc mỹ nữ ở phía sau lưng hắn, cho nên lần lượt nhìn qua.

Ba người trò chuyện suốt một giờ, chủ yếu là về chuyện lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, Hạ Quân Trúc và Kim Chính Thái vô cùng quen thuộc.

Thông qua nói chuyện, Dương Thiên Lôi cũng biết được, bước vào Thần đạo, mới có thể bắt đầu đi vào Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện, mà trình độ tàn khốc và điên cuồng của nơi đây, đều gây cho Dương Thiên Lôi cảm giác hưng phấn.

Sau khi tan cuộc, Dương Thiên Lôi đứng dậy cáo biệt Hạ Quân Trúc và Kim Chính Thái, sau khi lưu lại dấu vết trên cửa phòng Trần Thiển, hắn lại đi cửa hàng mua sắm một bộ trang bị và vũ khí của Tinh giả, một ít đồ dùng trong nơi này đều có giá trăm vạn Thuần Dương đan, rời khỏi khách sạn, đi về hướng Phiêu Tuyết Sơn Mạch.

Đi được một lúc, Lưu Chính Thái được sự cổ vũ nhiệt tình đã đi tìm mỹ nữ chân dài, cuối cùng cũng gặp được, nhưng lại làm cho Kim Chính Thái gặp phải bi kịch.

- Bành một tiếng, mỹ nữ chân dài đóng cửa phòng lại, trên mặt còn mang theo một tia nộ khí.

- Nhị tỷ, có gì sao?

- Gặp được một hoa si, đang muốn theo đuổi ta, đây là lần thứ tám mươi ba, phiền muốn chết!

- Khanh khách...Nhị tỷ, điều này chứng minh mị lực của ngươi lớn.

- Vậy cũng phải! Bất mà... Tử Hàm, không phải chúng ta không có tiền, hay là chúng ta đi đến cửa hàng mua một ít trang bị và đồ dùng đi, chúng ta cũng đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện, không trở về thành. Quá phiền, khá tốt đệ đệ không ở đây, nếu hắn có ở đây, không biết sẽ đưa đến bao nhiêu cừu nhân.

Chương 500: Sát Trạch Chi Đạo. (Hạ)

Mỹ nữ chân dài xuất hiện thành linh đúng là Dương Thiên Lệ nhị tỷ bưu hãn của Dương Thiên Lôi, mà Dương Thiên Lôi gặp thoáng qua tiểu bạch hoa, chẳng phải là muội muội thân ái Tử Hàm của hắn sao?

- Nhị tỷ, những đan dược này là do mẫu thân cho, chúng ta vẫn nên tiết kiệm a, phí nhập môn cao như vậy... Lại nói, lần này lịch lãm rèn luyện, mẫu thân muốn chúng ta phải tôi luyện tâm tính của mình, cho nên tất cả đều phải dựa vào bản thân mới tốt.

Trương Tử Hàm nói.

Lần này, trừ Nguyễn Hi Vũ ra, Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Vu Thanh Nhã, Lâm Tâm Di, Bách Lý Thiên Thiên, toàn bộ đi vào Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện. Bởi vì, tốc độ tấn cấp của tám người này quá nhanh, tâm tính đã trở thành nhân tố lớn nhất chế ước các nàng, cho nên, mới được Kỷ Nhạ Yên an bài đi vào Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện. Mà Nguyễn Hi Vũ cũng tấn cấp quá nhanh, nhưng tâm tính của nàng cường đại hơn người khác rất nhiều. Trải qua kinh nghiệm trắc trở, cả đời sẽ thay đổi rất nhanh, biến thành phi phạm, nhưng với tâm tính của mình, ít nhất là hiện tại, Nguyễn Hi Vũ sẽ không cần tới nơi này lịch lãm rèn luyện.

- Đều là tại đệ đệ, lần trước tiễn chúng ta đi, ngay cả đan dược cũng không cho chúng ta một chút. Lại nói, tại sao lâu như vậy vẫn chưa trở về chứ...

Dương Thiên Lệ nói ra.

Thời gian hơn bốn năm, tuy chúng nữ bước vào Vô Cực tinh vực, nhưng vẫn chưa tiến vào Kỷ gia. Bởi vì có Kỷ Nhạ Yên dạy bảo các nàng, hơn nữa thường xuyên đưa các nàng tới một ít tinh cầu hoang vu để lịch lãm rèn luyện. Cho nên, các nàng trừ tu luyện cơ bản, vẫn chưa từng tiếp xúc với những chuyển khác, chứ đừng nói tiếp xúc với người của Vô Cực tinh vực.

Cũng chính vì như vậy, với trình độ nhận thức về tài phú vẫn còn ở mức độ nguyên thủy như các nàng. Lần đầu tiên bước vào Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện, phải giao nộp 1000 vạn Cửu Dương đan đã làm cho bọn họ khiếp sợ, mà những thứ đồ vật cần mua sau khi tiến vào, giá cả đều cao đến mức các nàng không thể tiếp nhận được.

Ngay cả khách sạn, các nàng đều lựa chọn khách sạn cấp thấp nhất, mấy người ở cùng một phòng. Bởi vì đan dược do Kỷ Nhạ Yên cung cấp, cũng không phải là của các nàng, các nàng không muốn lưu lại ấn tượng không tốt với Kỷ Nhạ Yên. Cho nên, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Không thể không nói, tâm tư của các nha đầu này quá đơn thuần. Tuy lúc tiến vào Kỷ Nhạ Yên bảo các nàng phải dựa vào chính mình, nhưng không phải không cho các nàng tiêu dùng. 1000 vạn Cửu Dương đan? Đối với Chân Thần Cảnh, hơn nữa còn là tối cường trong Chân Thần Cảnh, chẳng khác gì một sợi lông trên chín con trâu.

Nếu không phải các nàng không dùng đan dược, không mua trang bị và đồ dùng để lịch lãm rèn luyện, cho nên mỗi lần đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện cứ một hai ngày phải quay trở về để điều chỉnh, chỉ sợ đến Tiên Thiên cảnh cũng có thể.

Phiêu Tuyết Sơn Mạch, kéo dài mấy ngàn dặm, ngàn dặm đóng băng, vạn dặm tuyết phiêu. Một năm bốn mùa, đều bao phủ bởi tuyết trắng dày đặc, tuyết đọng thành tầng băng dày, trong chỗ sâu của sơn mạch đầy rẫy ma thú cường đại.

Ma thú cấp thấp nhất bên ngoài cũng đạt tới Tinh giả Tam cấp, hơn nữa còn là rất nhiều, trong phạm vi của Ngải Tuyết thành mới là nơi tu luyện tốt nhất.

Sau khi Dương Thiên Lô tiến vào truyền tống trận, nhìn thấy ánh sao sáng chói mắt, nơi đây chính là thế giới băng tuyết, Phiêu Tuyết Sơn Mạch, kim lòng không được nhớ tới kinh nghiệm lần trước ở trong thế giới băng tuyết, thời gian cũng đã trôi qua hơn mười năm rồi.

Mà bây giờ, hai người trời nam đất bắc, tách ra cũng hơn bốn năm.

- Chân Thần Cảnh, chỉ có mau chóng đạt tới Chân Thần Cảnh, khi đó sẽ được gặp lại các nàng!

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng. Bị Kim Chính Thái làm nhớ lại, làm cho Dương Thiên Lô nhớ lại kỷ niệm với bọn người Trương Tử Hàm.

Tâm tính của Dương Thiên Lô thế nào, chính hắn cũng không biết. Nhưng lại biết, lần này hắn tiến vào Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện, tuyệt đối đáng giá!

Bởi vì, đến bây giờ, hắn không tu luyện bất cứ công pháp nào, chỉ tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh, dù tâm tính không được đề cao, nhưng đối với linh ngộ Huyền Thiên Chân Kinh, có thu hoạch rất lớn.

Chỉ tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh, tấn thăng đến Tiên Thiên cảnh, thì sẽ thế nào. Cảm giác?

Dương Thiên Lô rất chờ mong.

Hiện tại, cơ thể của hắn không khác gì những người khác quá lớn, cũng không phải Tinh giả cảnh đều có Huyền Thiên thân thể biến thái như vậy, trong thể nội cũng không còn cổ năng lượng thần bí kia nữa. Nhưng ưu thế hơn xa người khác của hắn, chính là ngộ tính và sự cường đại của Huyền Thiên Chân Kinh.

Lúc này, hắn muốn dựa hoàn toàn vào lực lượng bản thân của mình để tấn chức, sẽ không sử dụng Âm Dương Niết Bàn Kinh. Đương nhiên, hắn cũng không có đối tượng để thi triển.

Dương Thiên Lô thu liễm khí tức của mình, cảm thụ không khí lạnh giá, thân hình nhoáng một cái, bắt đầu chạy băng băng.

Một giờ, hai giờ...

Dương Thiên Lô không ngừng khiêu chiến cực hạn của mình, xuyên thẳng qua cánh đồng tuyết cô tịch, không có thể chất biến thái, sau khi chạy liên tục vài giờ, Dương Thiên Lô đã kiệt sức, nhưng hắn vẫn cần rằng kiên trì như trước, bởi vì hắn không thể yếu như vậy.

Rốt cục, sau ba giờ, bầu trời đã sắp sáng Dương Thiên Lô cũng hao hết tất cả lực lượng, sử dụng lều vải an toàn dùng ngàn vạn Thuần Dương đan để mua được, chui vào bên trong, bắt đầu tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh.

Lều vải an toàn, tương đương với phòng tu luyện di động, có được tác dụng phòng hộ cường đại. Chỉ cần đi vào trong đó, ma thú có tu vi Tinh giả, không có biện pháp quấy phá người bên trong tu luyện.

Nhưng mà, thời gian sử dụng của nó chỉ có một tháng. Tu luyện giả sử dụng lều vải và ở bên trong rất an toàn. Nhưng mà, cũng chỉ an toàn với ma thú, đối với tu luyện giả thì không có bất kỳ tác dụng gì. Đây chính là nguyên nhân vì sao Hạ Quân Trúc khi tấn cấp Tinh giả Tứ cấp lại trở về khách sạn tu luyện.

Thời điểm trời sáng rõ, tu luyện hai canh giờ, Dương Thiên Lô đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Đi ra khỏi lều vải an toàn, lúc này, ma thú ẩn nấp trong các tầng băng đã bắt đầu hoạt động, Dương Thiên Lô chỉ chạy một lát, liền phát hiện mấy cái ma thú Tam cấp. Nhưng mà, tuy là Tam cấp, Dương Thiên Lô không dám xem thường, dù sao, lúc này, đã không còn thể lực biến thái, một khi bị vây công, mặc dù là Tam cấp, chỉ sợ hắn lãnh đủ.

Khá tốt, những con ma thú này không tụ tập thành đàn, chỉ có mấy con tụ tập một chỗ, vẫn còn trong phạm vi Dương Thiên Lô thừa nhận được.

488. Chương 501: Chết Lành Thứ Hai.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 501: Chết lành thứ hai.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lịch lãm rèn luyện chính thức bắt đầu!

- Tinh giả tứ cấp?

Vào đúng thời điểm Dương Thiên Lô muốn xông lên chém giết mấy con ma thú Tam cấp, một gã tu luyện giả thân hình cao lớn, mang theo một cái mặt nạ bảo hộ tối sẫm, xuất hiện gần Dương Thiên Lô, dùng bên cạnh Dương Thiên Lô thì hắn phát ra khí tức cuồng bạo, thân thể lại rất nhẹ nhàng, trong ánh mắt lóe lên một tia chiến ý mãnh liệt!

Khiêu chiến!

Trong Mộng Huyền Tinh, rất nhiều người lịch lãm rèn luyện đều lựa chọn Sát Trạch Chi Đạo, dựa vào việc không ngừng khiêu chiến tu luyện giả để đột phá, đến để thắng thực lực của mình. Việc này so với việc chiến đấu với ma thú thì đơn giản mà nói, thì kích thích hơn nhiều, đây cũng là một phương thức để tu luyện.

Mà người vừa xuất hiện chính là người lựa chọn Sát Trạch Chi Đạo.

Chỉ có điều, thời điểm Tinh giả cảnh, rất ít người làm như vậy. Nhưng cũng không phải là không có. Vạn khí Dương Thiên Lô rất tốt, vừa tới không bao lâu đã gặp được.

- Người chuẩn bị đi, chúng ta sẽ chiến đấu một trận công bình!

Đợi sau khi Dương Thiên Lô diệt sát mấy con ma thú này, nam nhân mang mặt nạ lạnh giọng nói.

- Tinh giả Tứ cấp? Tốt! Ta chiến!

Dương Thiên Lô sớm đã nhìn thấy nam nhân này xuất hiện, nhưng không có bất cứ kinh hoàng nào, ngược lại cũng tỏ ra chiến ý cường đại, nói:

- Hiện tại bắt đầu đi! Ta không cần chuẩn bị!

Dương Thiên Lô vừa dứt lời, nam nhân mang mặt nạ không nói thêm bất cứ lời nào, trực tiếp ra tay!

Kiểm quang nhanh như thiểm điện, tinh khí thần hợp nhất hoàn mỹ!

Chân thân có cảnh giới Thần đạo, tuy lúc này chỉ có cảnh giới Tinh giả Tứ cấp, nhưng dù là chiến kỹ, thời cơ và kinh nghiệm, đều không phải Tinh giả Tứ cấp bình thường có thể so sánh được.

Trong chốc lát, hai người đã chiến đấu với nhau, làm cho Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là, mỗi chiêu của đối phương đều là chỗ hiểm, mỗi chiêu mỗi thức, đều đơn giản, trực tiếp, sắc bén và xảo trá, trong thời gian ngắn, Dương Thiên Lô đã rơi vào thế bị động hoàn toàn.

Dương Thiên Lô cảm nhận được áp lực càng lúc càng lớn, trong nội tâm khiếp sợ, không có lòng khinh thị, mà dung nhập vào trong chiến đấu!

Thời gian hần sẵn giết ma thú rất lâu, cho nên trạng thái hiện tại không đạt tới đỉnh phong, tuy nam nhân mang mặt nạ cho hần thời gian, nhưng hần lại cự tuyệt. Đến lúc này, Dương Thiên Lô mới hiểu được, tên này rất cường hãn, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hần!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chiêu thức Tinh kỹ của nam nhân này, giống như không có điểm tận cùng, không ngừng không ngừng, chưa từng có chiêu thức nào lặp lại.

Dương Thiên Lô không có cơ hội đánh trả lại một lần, toàn tâm vùi đầu vào việc phòng ngự!

Tuy hần biết rõ phòng thủ tốt nhất chính là tấn công, nhưng lúc này, hần không có cơ hội để tấn công, bởi vì ngay từ đầu nam nhân mang mặt nạ đã chiếm hết tiên cơ, mỗi lần công kích đều không có sơ hở, Dương Thiên Lô trừ phòng thủ, không còn biện pháp nào khác!

Hần là Thần đạo Bát cấp, từ khi đi vào thế giới này, hần chưa bao giờ cảm thấy bị nghẹn như bây giờ, mỗi lần chiến đấu, dù đối mặt với ai, dù thời điểm hai yêu nữ nhân lúc hần bị thương đưa hần vào trong hồ lô, hần cũng không có cảm giác bị nghẹn như lúc này, bởi vì khi đó cảnh giới của hần thấp, dù bị chém giết, cũng là vì tu vi của hần không đủ. Nhưng bây giờ, đối mặt với Tinh giả cùng cấp, hần không có cả cơ hội hoàn thủ, lúc nào cũng ở vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Thời gian trôi qua, thể lực và Tinh Thần Chi Lực của hần dần dần có dấu hiệu không chống đỡ nổi, nhưng trong nội tâm nghẹn khuất làm cho hần cắn chặt răng, tâm thần vẫn tập trung ứng phó công kích của nam nhân mang mặt nạ này.

Lợi kiếm của nam nhân che mặt, từ khi vừa mới bắt đầu, không phát ra bất cứ âm thanh nào, giống như một con sói hung ác, mà Dương Thiên Lô chính là con mồi trong mắt hần.

Nhưng là, cả hai đều nhập vào trong chiến đấu nửa canh giờ, mỗi lần sắp đánh bại Dương Thiên Lô, nhưng mỗi lần như thế đều bị Dương Thiên Lô tránh được rất xảo diệu, ánh mắt của hần bắt đầu của biến hóa.

Một giờ!

Chiến đấu suốt một giờ, tâm thần tập trung cao độ của Dương Thiên Lô, thể lực, Tinh Thần Chi Lực, tâm thần, hoàn toàn tiêu hao hết, hần có thể kiên trì đến bây giờ là vì tín niệm trong lòng của hần, nhưng mà, dù tín niệm của hần kiên định thế nào, khi thể lực và Tinh Thần Chi Lực hao hết, hần cũng không còn biện pháp tiếp tục chèo chống!

Cảm giác mệt mỏi cực độ, làm cho hô hấp của hần càng ngày càng khó khăn, còn kiểm quan sắc bén kia, vào bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi tánh mạng của hần.

Trên người của hần phủ đầy máu tươi, các miệng vết thương lớn nhỏ nhiều vô số kể.

Rốt cuộc nam nhân đeo mặt nạ kia cũng trở nên khiếp sợ.

Hắn không nghĩ tới Dương Thiên Lôi lại ương ngạnh như vậy, hơn nữa tính toán chu toàn của hắn, thời điểm hắn cho rằng sẽ đánh gục được Dương Thiên Lôi, thì Dương Thiên Lôi lại có thể hóa giải khỏi chết, dùng tổn thất nhỏ nhất, cho dù thân bị tổn thương, nhưng vẫn còn năng lực chiến đấu.

Hắn không nghĩ tới Dương Thiên Lôi thật không ngờ ương ngạnh, hơn nữa tính toán thật không ngờ tinh mật, mỗi một lần hắn đều cho rằng muốn đem Dương Thiên Lôi đánh gục, thế nhưng mà Dương Thiên Lôi lại tổng có thể hóa giải mất tử vong, dùng nhỏ nhất tổn thất, cho dù là thân thể bị tổn thương, nhưng vẫn có năng lực tiếp tục chiến đấu.

Tê....

Rốt cục, kiếm của nam nhân mang mặt nạ cũng bị kiếm của Dương Thiên Vân phá được, cánh tay run lên, bảo kiếm trong tay xệt qua một đạo lưu quang, không ngờ nó lại có thể xoay tròn, cắt về phía cổ Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi muốn né tránh, nhưng đã không kịp.

Trên thực tế, hắn còn chưa kịp phản ứng, cũng không có cảm nhận được uy hiếp tính mạng, bảo kiếm của nam nhân che mặt, vờn quanh cổ của hắn một vòng, kiếm trên tay của nam nhân che mặt đã dừng lại.

Cảm nhận được hàn ý lạnh buốt, làm cho Dương Thiên Lôi cảm nhận được tử thần đang ở trước mặt của hắn.

- Người đã chết.

Nam nhân mang mặt nạ lạnh giọng nói. Trong âm thanh không có bất kỳ tình cảm nào, lạnh đến cực điểm.

- Không giết ta?

Dương Thiên Lôi hỏi đối phương.

- Lúc đạt tới Tinh Giả Cửu cấp đỉnh phong, ta sẽ ở phía tây Ngải Tuyết thành chờ người! Người muốn chết, cứ đến! Nhưng mà, đừng làm chúng ta đợi quá lâu.

Nam nhân che mặt đang nói, đi cũng rất nhanh, Tinh Thần Chi Lực và thể lực vẫn bảo trì ở trạng thái dồi dào.

Dương Thiên Lôi nhìn bóng lưng của hắn rời xa, trong ánh mắt vẫn toát ra chiến ý cường đại, nam nhân che mặt này che dấu dung mạo của mình, ngay cả lời nói cũng lạnh như băng, giống như đang đè ép âm thanh trong cổ họng.

Chương 501: Chết lần thứ hai. (Hạ)

Nhưng Dương Thiên Lôi không nghĩ nhiều, dù sao, tu luyện giả lựa chọn Sát Trắc Chi Đạo để lịch lãm rèn luyện, đại đa số đều làm như thế này. Miễn cho việc đắc tội quá nhiều người.

Cổ nén cảm giác đau nhức và tình trạng kiệt sức, Dương Thiên Lôi lại khởi động lều vải an toàn, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

...

- Nha đầu ngốc, còn không xuống tay?

Dương Thiên Lôi không biết là, sau khi nam nhân mang mặt nạ rời khỏi tầm mắt của Dương Thiên Lôi, có một đạo thân ảnh ẩn nấp bên cạnh hắn, lập tức xuất hiện trước mặt nam nhân che mặt, nói ra.

- Ta... Ta muốn bằng vào lực lượng của mình thắng hắn!

Nam nhân che mặt khôi phục lại bản âm, nhưng không phải là giọng nói của đàn ông. Nếu Dương Thiên Lôi thấy cảnh này, chắc chắn sẽ chấn động.

- Dù hắn chưa từng chính thức ngăn trở chúng ta, nhưng hiện tại cũng không phải thời điểm mềm lòng! Người đi về trước đi!

Âm thanh kia lại nói.

Nói xong hắn liền biến mất nhanh như thiểm điện, nam nhân che mặt, nói đúng hơn, phải là nữ nhân che mặt, hơi kinh hãi, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ xoay người rời đi. Dù biết rằng muốn tốt cho hắn, cho nên cuối cùng nữ nhân che mặt này vẫn không xuống tay. Bởi vì nàng biết rõ, nếu giết Dương Thiên Lô thì hậu quả sẽ là gì. Dương Thiên Lô sẽ rơi xuống Tinh giả Nhị cấp. Nếu như chỉ như thế, cũng không có gì. Mấu chốt là, nàng biết rõ, rất nhiều người muốn đối phó Dương Thiên Lô. Đây là điều nàng không đành lòng nhìn thấy.

Nhưng kết quả cuối cùng cũng không cải biến.

Sau khi Dương Thiên Lô tiến vào trong lều vải an toàn điều tức một chút, bỗng nhiên có một đạo kiếm quang xuất hiện, trực tiếp xé rách lều vào an toàn.

Dương Thiên Lô bừng tỉnh!

Hắn chưa kịp khiếp sợ, đạo kiếm quang kia nhanh như thiểm điện, đâm xuyên qua trái tim của hắn.

Dương Thiên Lô mở to mắt, ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy, Tinh Thần Chi Lực bàng bạc phá vỡ trái tim của hắn, ngay cả lực phủ ngũ tạng, bị bị xoắn nát! Trước mắt tối sầm, liền mất đi tri giác!

Chết!

Mẹ nó!

Một đạo bạch quang hiện lên ở Ngải Tuyết thành, Dương Thiên Lô lại xuất hiện ở diễn võ trường của Ngải Tuyết thành lần nữa. Lúc này, đã qua một tháng. Nhưng Dương Thiên Lô không lập tức bỏ đi, khi hắn vừa xuất hiện, liền chỉ lên trời mắng. Mẹ khiếp, tại sao lại gặp bị kịch? Ngay cả chết cũng không biết mình chết như thế nào, chẳng lẽ látên nam nhân che mặt giết mình?

Trong lòng Dương Thiên Lô cảm thấy phiền muộn. Vất vả lắm tu luyện tới Tinh giả Tứ cấp, hiện tại tốt rồi, biến thành Tinh giả Nhị cấp.

Một đạo thân ảnh trốn ở nơi hẻo lánh trên diễn võ trường, thời điểm nghe được Dương Thiên Lô ngửa mặt lên trời mắng, đột nhiên thân thể run lên, khuôn mặt giấu dưới mặt nạ, xoắn xuyết một hồi.

...

Khách sạn trong Ngải Tuyết thành, Trần Thiển, bọn người Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc và 17 tên “Thiên tài” đều đã từ trong lịch lãm rèn luyện trở về, tu luyện trong phòng nửa tháng. Lần trước bọn họ lịch lãm trở về, Trần Thiển đã nhận được tin tức, người được thuê tìm người đã hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa nàng cũng nhận được dấu hiệu lưu lại của Dương Thiên Lô, biết rõ Dương Thiên Lô đã đến, Trần Thiển rất vui mừng, bọn người Kỷ Tiêu Lam cũng thở ra một hơi, nhưng đợi vài ngày, Dương Thiên Lô vẫn không trở lại. Nhưng mà, sợ bỏ qua lần nữa, cho nên mọi người vẫn kiên nhẫn chờ đợi, dù sao, đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện thì lều vải an toàn chỉ có tác dụng trong một tháng mà thôi. Sau khi bọn họ trở về, Dương Thiên Lô đã đi ra ngoài được mười ngày, cộng thêm mấy ngày này, Dương Thiên Lô sẽ trở về tiếp tế.

Trần Thiển và bọn người Kỷ Tiêu Lam, tuy không muốn ở cùng một chỗ với 17 tên thiên tài kia, mà là vì bọn chúng muốn ở cùng một chỗ với họ, bọn hắn cũng không thể cự tuyệt. Mà ý muốn trả thù của bọn họ quá mãnh liệt, cho dù cự tuyệt, cũng sẽ theo cùng, cho đến khi Dương Thiên Lô xuất hiện mới thôi.

...

- Ai nha, đây không phải Dương huynh đệ sao? Ồ, Tinh giả Nhị cấp? Mới đến Ngải Tuyết thành một tháng, đã đạt đến Nhị cấp?

Thời điểm Dương Thiên Lô phiền muộn trở về Ngải Tuyết khách sạn, Dương Thiên Lô đã trở về khách sạn được hai ngày, và gặp được 17 tên thiên tài, hai ngày này hắn thỉnh thoảng ngồi chờ đợi trong đại sảnh. Cơ hội tuyệt hảo như thế, bọn họ làm sao bỏ qua, Chu Giác Thuần là người đầu tiên, bề ngoài giống như kính ngạc nói.

- Đúng vậy a, ở Cô Hàn thôn chơi với Tiêu Ngạn suốt một năm, hắn chết sống cũng không chơi với ta, ta đã chơi một năm, muốn chơi tiếp tục, nhưng sợ các người không chờ được, cho nên ta đi trước. Chắc chắn, các người đều là Tinh giả Tứ cấp a, lợi hại...

Dương Thiên Lôi và Hạ Quân Trúc liếc mắt nhìn nhau, tuy trong nội tâm rất ghen ghét, nhưng sự thật đúng là như vậy, ghen tuyệt cũng vô dụng. Lại gặp được Chu Giác Thuần ngu ngốc khiêu khích, đương nhiên Dương Thiên Lôi muốn đả kích lại một chút.

- Tiêu Ngạn đâu? Hắn vẫn không tới?

- Hắn? Đoán chừng hắn rất muốn đến đây chơi, nhưng hắn không tới được, ta đoán rằng hiện giờ hắn đang cố gắng trở thành Tinh giả lắm đấy.

Dương Thiên Lôi nói, bước chân không dừng lại, không nhìn vào đám rác rưởi này, đi vào trong phòng.

Bọn họ đã trở về, chắc bọn người Trần Thiển cũng ở trong phòng.

Nhìn Dương Thiên Lôi rời đi, sắc mặt Chu Giác Thuần có chút khó khăn, nói:

- Tiêu Ngạn là đồ con lợn, tại sao không chơi được hắn chứ?

- Đi, lưu một người trông coi, đừng cho hắn lạng lẽ xuất phát. Chúng ta đi lên thương lượng, Tinh giả Nhị cấp, hừ, thừa dịp Tiêu Ngạn không làm được, chúng ta sẽ giết hắn trước. Đi!

Gã Nhị Hóa nói ra. Tên Nhị Hóa này là đệ nhất thiên tài của Tinh Hỏa Điện.

- Được rồi, ta lưu lại quan sát, các người thảo luận đi! Dù sao nhìn bộ dáng của Trần Thiển và tiểu tử kia, chúng ta sẽ không có hi vọng, trở mặt cũng không sao, dù sao là lịch lãm rèn luyện! Thiên hạ nơi nào mà không có cỏ thơm, mấy ngày nay, ta cũng phát hiện được vài mỹ nữ không kém Trần Thiển chút nào, chơi đùa cũng không tệ!

Chu Giác Thuần nói ra.

- Ha ha ha... Chu huynh, đồng cảm đồng cảm, nhưng mà, chúng ta cố gắng tăng tu vi lên một chút mới được, nếu không, sẽ không có biện pháp phục thù đâu!

Một tên thiếu niên khác lên tiếng. Tuy tên thiếu niên này không phải ngũ gia, bát điện, thập tông, nhưng cũng không thua gì bát điện, thập tông, gia tộc của hắn là Lý gia, LýKiếm phong.

...

Mười phút trước.

- Cốc cốc...

Đang nhắm mắt lại, Trần Thiển đang ngâm mình trong bồn tắm, chợt nghe có tiếng gõ cửa, lập tức mở mắt ra, cọ rửa thân thể trơn bóng một chút rồi bước ra, thân thể uyển chuyển mềm mại dụ người kia, hoàn toàn bạo lộ ra không khí, bộ ngực không lớn không nhỏ, hai điểm đỏ tươi mê người, vòng eo nhỏ nhắn, kiều đồn tròn trịa, lại thêm hơi nước ra sức che đậy thân thể nõn nà, làm tản ra sức dụ hoặc kinh người. Chỉ tiếc, không có ai thưởng thức.

489. Chương 502: Rùa Đen Rút Đầu?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 502: Rùa đen rút đầu?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trần Thiển dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo tử tế, vội vàng bước ra cửa phòng, tóc còn ướt sũng, khuôn mặt đỏ bừng.

- Ai?

Trần Thiển mang theo một tia mong chờ, hỏi.

- Tiểu Thiên xinh đẹp, là ca ca đây.

Người bên ngoài cửa nói vọng vào, âm thanh rất thấp, là âm thanh của nam nhân.

- Thiên Lôi?

Trần Thiên lập tức vui mừng. Nha đầu đã đoán là Dương Thiên Lôi, tuy cảm thấy âm thanh có chút kỳ quái, nhưng có thể nói ra những lời này chỉ có Dương Thiên Lôi, liền không thể chờ đợi được mở cửa ra, thời điểm nhìn thấy người trước mắt, lập tức biểu đổi sắc mặt:

- Trần Đình? Nha đầu chết tiệt, lại dám gạt ta!

- Khanh khách... Nhìn bộ dáng kích động của ngươi, ồ, mới tắm xong à? Ta còn tưởng rằng ngươi đang đợi muối phu, đứng ngồi không yên, cho nên đi tìm ngươi! Thôi, ngươi cứ tiếp tục ngâm mình đi, ta cũng trở về đây!

Trần Đình vừa cười vừa nói:

- Tại sao hán vẫn chưa trở về? Ta còn tưởng rằng hán đã trở lại, ai muốn thân mật trong phòng với ngươi... Ai nha, gặp lại...

Trần Thiên lập tức nổi bão muốn đuổi theo, Trần Đình đã dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào trong phòng của mình, “Bành” một tiếng đóng cửa lại.

- Cốc cốc...

Mười phút sau, lại có âm thanh gõ cửa.

- Ai?

Trần Thiên hỏi.

- Tiểu Thiên xinh đẹp, ca ca đã trở lại! Mau mở cửa ra!

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Trần Đình, nha đầu chết tiệt, ngươi còn chưa thôi à?

Trần Thiên mở cửa một cái thật mạnh, chưa thềm nhìn đã nói ra, hai bàn tay nhỏ bé nhanh chóng đuổi ra, chuẩn bị ra tay giáo huấn Trần Đình, nhưng đã bị hai bàn tay khác bắt lấy:

- Trần Đình? Ở nơi nào?

- À?

Trần Thiên cả kinh, lập tức ngẩng đầu nhìn Dương Thiên Lôi:

- Tại sao là ngươi? Tinh Giả Nhị cấp? Ha ha ha... Đại sắc lang, vào đi!

Trong lòng Trần Thiên kinh hãi, nhìn thấy Dương Thiên Lôi Tinh Giả Nhị cấp, mà không phải là Nhất cấp, đây mới là điểm làm nàng kinh hãi. Ít nhất trong một tháng hán đã tăng lên được một cấp, như vậy cũng đã rất nhanh rồi. Hơn nữa, tu vi hiện tại của nàng, nàng tuyệt đối có tư cách “Khi dễ” tên gia hỏa bỉ ổi hèn mọn này.

- À? Tiểu Thiên xinh đẹp... Ngươi muốn làm gì? Không muốn ah...

Dương Thiên Lôi hoảng sợ hét lớn, nhưng đột nhiên đánh về phía Trần Thiên, hai người đồng loạt lao về phía chiếc giường trong phòng, ngay cả cửa cũng chưa kịp đóng lại.

Đúng lúc này, một nữ hài che mặt đi qua, nghe được âm thanh của Dương Thiên Lôi, nàng cảm thấy rất quen thuộc, cũng không phải âm thanh quen thuộc, mà là lời nói vàngữ khí của nam nhân này rất quen thuộc. Thời điểm đi qua cửa, nhìn không được liếc vào bên trong một cái, chỉ nhìn thấy bóng lưng của Dương Thiên Lôi bổ nhào về phía Trần Thiên. Nhưng mà, bóng lưng của Dương Thiên Lôi đã lớn hơn bốn năm trước rất nhiều, tuy nữ hài này cảm thấy quen thuộc nhưng lại không nhận ra. Nhìn nữa thì phi lễ, nên vội vàng đi nhanh.

- Ngay cả cửa còn chưa đóng, bị người ta nhìn thấy kia!

Ánh mắt của Trần Thiển nhìn ra cửa, nhìn thấy một nữ hài che mặt đi qua, nhìn thấy bọn họ.

Mà nữ hài che mặt này chính là một trong những lão bà của Dương Thiên Lô, Mộc Tử Vi. Từ khi Dương Thiên Lô và Kim Chính Thái gặp mặt ngày đó, bọn người Trương Tử Hàm đều mang mặt nạ bảo hộ, cũng không phải do các nàng nhút nhát nên mang vào, bởi vì có người làm cho các nàng mang.

- Sợ cái gì, chúng ta còn chưa bắt đầu mà!

Dương Thiên Lô đắc chí, nhưng vội vàng nhảy xuống giường, đóng cửa lại.

Người muốn bắt đầu cái gì ah, Dương công công?

Trần Thiển là Tinh Giả Tứ cấp bị Dương Thiên Lô làm trở tay không kịp, tuy mặt mũi đỏ bừng, nhưng cũng không trì hoãn quá lâu, làm sao mà nàng để cho Dương Thiên Lô có cơ hội đắc chí chứ?

- Ách... Tiểu Thiển xinh đẹp, có câu ngạn ngữ nói thế này: Có lần đầu tiên, thì có mười lăm, người cũng đừng quá mức a!

- Phi, người chết đi, lần đầu tiên, bây giờ bốn tiểu thư sẽ là mười lăm!

Trần Thiển không chút lưu tình, chỉ vào phòng tu luyện môn, nói ra:

- Đi vào!

- Được rồi, đánh là thương, mắng là yêu, ca sẽ cho người được một lần làm mười lăm! Người muốn thương, muốn yêu thế nào thì tùy người!"

Dương Thiên Lô nói xong liền đi vào phòng tu luyện, tên gia hỏa này rất vô sỉ, hần nằm xuống mặt đất thành hình chữ "Đại". Bộ dáng mặc cho người ta xử trí.

Trần Thiển xinh đẹp rất phiền muộn, một chút cảm giác thành tựu cũng không có, oán hận nhìn Dương Thiên Lô, ngay cả tâm tư chà đạp hần cũng không có.

- Ô? Tiểu Thiển xinh đẹp, đến không?

- Phi, không có ý nghĩa, đợi đến khi tu vi của người ngang ta thì đến lúc đó giáo huấn người sau... Tại sao lâu như vậy người mới tới đây? Chẳng lẽ gặp phải Tiêu Ngạn sao?

Trần Thiển nói ra.

- Ân. Gặp được, lúc ca vừa xuất hiện trên diễn võ trường, liền bị thằng khốn kiếp này đánh lén, trực tiếp bị treo. Trì hoãn suốt một tháng, nhưng mà, tên kia thảm hại hơn!

Dương Thiên Lô đứng dậy, cầm chặt bàn tay nhỏ bé của Trần Thiển, nói ra.

- Tại sao lại thảm hại hơn?

- Đầu tiên ca cắt tiểu đệ đệ của hần, sau đó cho một thanh kiếm bạo cú hần! Đương nhiên hần thảm hại hơn rồi, bởi vì hần muốn giết ta, cho nên sau khi trở thành Tinh Giả, hần ở lại Cô Hàn thôn đợi một năm, hình như đã đắc tội không ít người, lúc đó ca giết hần, nhiều người đã đại khoái nhân tâm a, xem ra người bị hần khi dễ cũng không ít, chắc chắn sẽ lấy lại danh dự.

Trần Thiển nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, mặt mũi đỏ bừng, bởi vì thằng này quá sức thô tục.

- Người chó đắc ý quá sớm, đám gia hỏa kia đều đợi người ở đây, hiện tại đã là Tinh Giả Tứ cấp.

- Sợ cái gì, ta không ra khỏi phòng là được. Đợi đến khi ca tu luyện đến cấp bậc không kém hơn bọn chúng bao nhiêu, sẽ ra ngoài! Ai dám đến, ca sẽ biến hần thành Tiêu Ngạn thứ hai.

Dương Thiên Lô nói ra.

- Không ra ngoài? Không đi ra ngoài tu luyện thì làm sao người có thể đuổi kịp bọn chúng?

- Người chờ xem!

Dương Thiên Lô nói rất tự tin. Trong ánh mắt ló ra một đạo tinh quang. Nhưng mà, mục tiêu của hắn không phải là mười bảy tên nào tàn kia, mà hắn muốn tăng cấp, sẽ đi chiến đấu với nam tử che mặt đã đánh bại hắn, còn muốn tìm hiểu xem vì sao hắn lại ra tay giết hắn. Dương Thiên Lô nghĩ mãi cũng không rõ, vì sao lại chém giết mình. Đồ tài? Ở chỗ lịch lãm rèn luyện này chỉ có rắm tài, sau khi chết sẽ biến thành đạo bạch quang, sau đó trọng sinh. Không hao tổn một sợi tóc. Vì lịch lãm rèn luyện? Nhưng nếu lịch lãm rèn luyện thì không ai đi giết kẻ không có lực hoàn thủ? Nếu không phải đồ tài, cũng không phải lịch lãm rèn luyện, vậy chỉ có một nguyên nhân, trả thù!

490. Chương 503: Người Muốn Khiêu Chiến Lúc Nào Cũng Được.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 503: Người muốn khiêu chiến lúc nào cũng được.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nếu là trả thù, có lần thứ nhất, sẽ có lần thứ hai, dù thế nào, người này chắc chắn sẽ xuất hiện nữa.

- Đi thôi, tụ họp với bọn Kỷ Tiêu Lam thôi.

Hình như Trần Thiển bị chiến ý cường đại của Dương Thiên Lô làm ảnh hưởng, cũng không hỏi nhiều, nói ra.

- Ừ!

Ngày hôm sau, sáng sớm, bọn người Kỷ Tiêu Lam, Trần Thiển rời phòng, lại đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện. Mà mười mấy tên “Thiên tài” đã đợi trong đại sảnh từ sớm, nhưng khi không thấy Dương Thiên Lô đi ra, có chút kỳ quái. Ngay cả Hạ Quân Trúc, cũng có chút kỳ quái.

- Kỷ huynh đệ, sao Dương huynh đệ không đi cùng?

Hạ Quân Trúc hỏi.

- Ân. Hắn nói tu vi của mình quá thấp, muốn tự mình lịch lãm rèn luyện. Không muốn đi theo cùng chúng ta!

Kỷ Tiêu lam nói.

- Tu vi quá thấp?

Hạ Quân Trúc có chút nghi hoặc. Làm sao có thể? Phải biết rằng thời điểm mình nhìn thấy Dương Thiên Lô, hắn đã là Tinh Giả Tứ cấp, mà lúc đó mình vừa tấn cấp lên Tinh Giả Tứ cấp, còn không bằng Dương Thiên Lô. Nhưng mà, Hạ Quân Trúc không có đem tin tức Dương Thiên Lô là Tinh Giả Tứ cấp nói cho bất cứ kẻ nào biết, bởi vì đám gia hỏa này có ý đồ với Dương Thiên Lô rất rõ ràng, đối với bọn họ, Hạ Quân Trúc cũng không có bất cứ tia hảo cảm nào. Dương nhiên sẽ không tiết lộ chuyện gì.

- Đúng vậy a, hắn chỉ là Tinh Giả Nhị cấp. Đi theo chúng ta đúng là không thích hợp. Chúng ta đi thôi!.

Kỷ Tiêu Lam nói ra.

- Không có ý tứ, hôm nay ta cảm thấy không thoải mái, muốn nghỉ ngơi một chút, cho nên không thể đi cùng các người được!

Chu Giác Thuần lập tức nói ra, nói xong liền đi vào trong đại sảnh uống rượu nói chuyện phiếm.

- À? Chu huynh, người uống một mình rất nhàm chán, huynh đệ ta sẽ uống cùng người.

Lý Kiếm phong cũng nói.

- Khục khục... Các người đã nói như vậy, ta cũng muốn uống hai chén rồi nghỉ ngơi một chút!

Tinh Hỏa Điện Khổng Ngôn Dụ cũng hòa theo.

Kỳ thật ý đồ của bọn họ có chung mục đích. Khi biết không có hi vọng gì với Trần Thiển, cũng không thêm quan tâm nữa.

- Chúng ta đi!

Trần Thiển lạnh nhạt. Nói xong liền dẫn đầu mọi người rời đi.

Bọn người Kỷ Tiêu Lam cũng đi ra ngoài. Hạ Quân Trúc cũng đi theo.

Chỉ có mười bảy tên gia hỏa kia lưu lại.

- Ồ? Tại sao yên tâm như vậy nhỉ? Xem ra quan hệ của bọn họ không tốt như trong tưởng tượng a, ngay cả tin tức cũng không thông báo một tiếng.

Nhìn bọn người Trần Thiển rời đi, Chu Giác Thuần nói ra.

- Như cũng hay. Chúng ta mau tản ra, miễn cho việc bị tiểu tử kia phát hiện, sợ tới mức không dám ra khỏi cửa. Mẹ nó, khi đó thì chúng ta sẽ tức mà chết.

Lý Kiếm Phong nói ra.

- Có đạo lý, chờ hẩn đi ra, chúng ta sẽ có cơ hội chà đạp hẩn, chúng ta ra tay nên kiếm chế một chút, không thể cạo chết hẩn trong một lần.

Trong ánh mắt Khổng Ngôn hiện ra tinh mang hung ác, nói.

Rất nhanh những tên này liền tản ra, ẩn nấp.

Nhưng mà, đợi trái đợi phải, đợi cho đến khi trời tối, cũng không nhìn thấy thân ảnh của Dương Thiên Lôi.

Cuối cùng những tên này lo lắng Dương Thiên Lôi sẽ lợi dụng buổi tối vụng trộm rời đi, sau khi thương nghị tốt, thay phiên gác đêm.

Nhưng làm cho bọn chúng phiền muộn chính là, hình như Dương Thiên Lôi biết rõ cử động của bọn họ, liên tiếp vài ngày không có động tĩnh gì.

Đồng thời, một đạo thân ảnh bình thường, lặng lẽ chú ý nơi đây vài ngày, trong lòng nghi hoặc dị thường, thân ảnh này chính là cao thủ đã chém giết Dương Thiên Lôi.

- Chẳng lẽ hẩn sợ? Hình như ra tay hơi sớm, chênh lệch giữa Nhị cấp và Tứ cấp rất lớn. Hơn nữa hiện giờ hẩn không có ưu thế thể chất... Lại nói, đành phải đợi thôi.

- Mẹ kiếp, đồ con rùa rút đầu, ta nhịn không được rồi, ta đi xem!

Đợi liên tiếp bảy ngày, tính nhẫn nại của Chu Giác Thuần mất hết, trực tiếp đi đến gian phòng của Dương Thiên Lôi.

- Bành bành... Mở cửa, mau mở cửa!

Lúc này, Dương Thiên Lôi đang tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh, bảy ngày, thời gian bảy ngày, lại làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy kinh hỉ, bởi vì hẩn đã tấn cấp Tinh Giả Tam cấp, hơn nữa Dương Thiên Lôi biết rõ ràng, chỉ cần cho hẩn thêm một tháng, hẩn chắc chắn là mình sẽ khôi phục lại cảnh giới Tinh Giả Tứ cấp.

Nhưng Dương Thiên Lôi không nghĩ tới, nhanh như vậy, chỉ dùng thời gian năm ngày là đã đột phá Tinh Giả Tứ cấp, gần bảy ngày, liền tấn thăng một cấp, chuyện này hoàn toàn là nhờ Huyền Thiên Chân Kinh ban tặng.

Bởi vì, Huyền Thiên chân kinh rèn luyện là chính thể rèn luyện, Dương Thiên Lôi tại bị giết về sau, tuy từ Tinh Giả Tứ cấp giáng cấp còn Tinh Giả Nhị cấp, mà Tinh Giả Tam cấp đều chỉ rèn luyện bì mô và cốt cách, Tinh Giả ngoài Ngũ cấp mới có thể rèn luyện nội tạng, cốt tủy, huyết dịch, kỳ kinh bát mạch, và khiếu huyệt, chỉ có như vậy mới được xem là rèn luyện xong.

Loại tình huống quỷ dị này, làm cho Dương Thiên Lô lại bắt đầu tu luyện lại Huyền Thiên Chân Kinh, hấp thu Tinh Thần Chi Lực, dung nhập vào trong cơ thể, bổ sung chỗ thiếu hụt, nếu ví von Dương Thiên Lô là một cái mặt phẳng, thì bì mô, cốt cách là những cái hố lồi lõm, thời điểm dẫn Tinh Thần Chi Lực vào cơ thể, nó sẽ chảy vào những cái hố này, loại tình huống này, không thể nghĩ ngờ đã làm cho quá trình rèn luyện bì mô, cốt cách của Dương Thiên Lô được nhanh hơn!

- Mở cửa, mau mở cửa!

Chu Giác Thuần mở miệng kêu to, tiếng gọi Dương Thiên Lô dồn dập.

Loại phòng tu luyện này chỉ là một gian phòng bình thường, không có pháp tắc thời không, ngay cả hiệu quả cách âm cũng kém cỏi như vậy. Tuy Dương Thiên Lô tu luyện rất thoải mái, nhưng cũng không thể không mở to mắt.

Chỉ cần nghe âm thanh, Dương Thiên Lô đã biết là lũ ngu ngốc kia gõ cửa, chuyện này đã sớm nằm trong dự liệu của hắn, nếu như lúc này, hắn chỉ là Tinh Giả Nhị cấp, có khả năng sẽ nhịn một chút, nhưng đã tấn cấp đến Tinh Giả Tam cấp, Dương Thiên Lô không cần phải nhịn nữa.

Két một tiếng, Dương Thiên Lô đứng dậy, khuôn mặt hiện ra một tia sắc bén, chiêu chiêu đều là công kích trí mạng, ánh mắt tản ra tinh quang, đi ra mở cửa.

- Dương Thiên Lô, ngay cả cửa cũng không dám ra à?

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Dương Thiên Lô, Chu Giác Thuần không sợ chút nào, mang theo một tia xem thường, lạnh giọng nói ra:

- Rùa đen rút đầu, không phải ngươi rất có năng lực sao? Có dám cùng ta... Ah!

- Bốp!

Dương Thiên Lô đấm thẳng một cái, không nói một tiếng, một cú đấm thẳng thật mạnh vào mặt của Chu Giác Thuần, Chu Giác Thuần kêu to một tiếng, bay ra xa vài mét, trên gương mặt tuấn lãng, đã phủ đầy máu đen.

- Tiên sinh, trong khách sạn cấm ẩu đả!

Ngay trong nháy mắt, một đạo thân ảnh quỷ dị xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô, nói ra.

Chương 503: Người muốn khiêu chiến lúc nào cũng được. (Hạ)

- Mẹ khiếp! Đánh lén lão tưP? Có dám cùng ta ra ngoài!

Chu Giác Thuần lau máu đen trên mặt, ánh mắt phẫn nộ và hung ác nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lô nói. Hắn không nghĩ tới Dương Thiên Lô sẽ ra tay ở nơi này.

- Tốt, ngươi đã muốn đi chịu chết, ca sẽ thanh toán cho ngươi! Vị tiên sinh này, ngươi cũng nhìn thấy chứ? Đây là phòng ta! Tên điếu nhân này đến gây chuyện, ta được phép tự vệ chứ?

- Các ngươi muốn quyết đấu, đi ra ngoài khách sạn mà giải quyết. Cảm ơn hợp tác!

Đạo thân ảnh kia không nóng không lạnh. Hiển nhiên đã tinh tường lời nói của Dương Thiên Lô là sự thật.

- Không có vấn đề.

Dương Thiên Lô nói xong liền đi ra ngoài. Chu Giác Thuần hừ lạnh một tiếng, cũng nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhưng đúng vào lúc này, trong lòng của Chu Giác Thuần vô cùng khiếp sợ, trên người của Dương Thiên Lô đã tản ra khí tức của Tinh Giả Tam cấp, thẳng này ngay cả cửa phòng cũng không ra, chỉ gần bảy ngày, đã có thể tấn thăng thành Tinh Giả Tam cấp? Nhưng mà, hắn chỉ khiếp sợ mà thôi, nhưng không có sợ hãi, bởi vì lúc này hắn là Tinh Giả Tứ cấp, hơn nữa có ngộ tính của Thần Đạo Cửu cấp, tâm tình và kiến thức, còn đâu không lại Dương Thiên Lô sao? Huống chi, mười mấy người bọn họ ẩn tàng ở xung quanh? Chỉ cần Dương Thiên Lô đi ra khỏi đại môn của khách sạn, Chu Giác Thuần có thể khẳng định, mười mấy

người kia sẽ xuất hiện, một cục thịt to như vậy, trước sau giáp công, hơn nữa bọn họ đã sớm thương nghị tốt với nhau, lúc đó có thể hung hăng chà đạp Dương Thiên Lôi!

...

Bên ngoài khách sạn Ngải Tuyết, là đường cái náo nhiệt phồn vinh, người đến người đi, đều là tu luyện giả đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện.

Thời điểm Dương Thiên Lôi đi ra khỏi đại môn khách sạn Ngải Tuyết, thì Chu Giác Thuần đã sớm không nhìn được, hét lớn một tiếng, lập tức ra tay, Tinh Thần Chi Lực cuồng bạo quán trú quanh thân, một quyền đánh về phía Dương Thiên Lôi!

Cùng lúc đó, mười sáu người xung quanh khách sạn Ngải Tuyết xuất hiện nhanh như thiểm điện.

Trong chốc lát đã bao vây Dương Thiên Lôi vào trong, phòng ngừa Dương Thiên Lôi trốn về khách sạn.

- Ha ha ha. . . Rùa đen rút đầu, rốt cục đã đi ra! Chu huynh, người cần phải kiềm chế, tuy người có công, nhưng cũng phải cho chúng ta có cơ hội! Tiểu tử này rất lợi hại, không ngờ nhanh như vậy đã tấn thăng thành Tinh Giả Tam cấp!

Tinh Hỏa Điện Khổng Ngôn Dụ nói ra.

- Mười bảy tên đều ở đây?

Dương Thiên Lôi đã rèn luyện 100% cơ thịt, gân mạch, bì cơ ngưng tụ thành một thể, thân hình nhanh chóng tránh né công kích của Chu Giác Thuần, trong nội tâm nhìn không được mắng một tiếng. Đối với đám ngu ngốc đến cực điểm này. Một mình Tiêu Ngạn đã ngốc đến tận cùng, dám ở lại Cô Hàn thôn đợi mình một năm, mà những tên ngốc này, ngu ngốc không kém Tiêu Ngạn là bao, ngay cả tu luyện cũng không đi, tất cả đều lưu lại! Xem ra tâm lý của đám “Thiên tài” này quá méo mó rồi. Mẹ kiếp, đúng là ủy khuất không chịu nổi mà.

Chỉ một mình Chu Giác Thuần, Dương Thiên Lôi tuyệt đối có lòng tinh ứng phó, dù là hai, Dương Thiên Lôi cũng không sợ, nhưng con mẹ nó, lại có đến mười bảy tên.

Lúc này, Dương Thiên Lôi biết rõ, ngày hôm nay, dù là thế nào thì cũng là bi kịch của mình, nói không chừng, thật đúng là con mẹ nó bị đánh trở về Cô Hàn thôn. Lần đầu tiên và mười lăm, thật là con mẹ nó chuyển quá nhanh!

- Quân hần khí gió gì, có Huyền Thiên Chân Kinh, lão tử không bai lâu sẽ trở lại! Giết một tên đủ vốn, giết hai tên có lời!

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lôi liền dung nhập tâm tình vào chiến đấu, ánh mắt bắn ra một đạo tinh quang lóng lánh, đột nhiên rút bảo kiếm trong tay ra, nam nhân che mặt hung ác, chiêu chiêu đều là công kích trí mạng, lập tức xuất hiện trong đầu Dương Thiên Lôi, kiếm quang giống như độc xà khát máu, đánh về phía quyền cước, mà Chu Giác Thuần muốn hung hăng chà đạp nhưng không muốn làm Dương Thiên Lôi mất mạng.

Khi Dương Thiên Lôi đang tránh trái né phải phòng ngự, bỗng nhiên chuyển biến thành sắc bén, công kích hung ác, Chu Giác Thuần nhanh chóng cảm nhận được trong kiếm quang hàn khí bức người.

Không thể không nói, tuy Chu Giác Thuần trong mắt Dương Thiên Lôi là đồ ngu ngốc, nhưng hần thân là đệ nhất thiên tài của Ngọa Tiên Tông, nhưng thật ra, dù là tâm tính hay kinh nghiệm, đều phi thường cường hãn, cũng không vì Dương Thiên Lôi chuyển biến mà kinh hoàng, đồng thời cũng rút kiếm ra, thúc dục tinh thần lực đến cực hạn, chiến đấu với Dương Thiên Lôi.

...

Hai người chiến đấu càng lúc càng kịch liệt, đã làm cho rất nhiều người vây xem, kể cả mười sáu tên “Thiên tài” cũng ở bên trong, ánh mắt nhìn về Dương Thiên Lôi xảy ra biến hóa, kém một cấp, nhưng Dương Thiên Lôi không rơi vào thế hạ phong chút nào, từ khi trận chiến bắt đầu, Chu Giác Thuần đã bị lâm vào trạng thái phòng ngự bị động, nếu như không phải Tinh Thần Chi Lực của Chu Giác Thuần cao hơn Dương Thiên Lôi, cảnh giới cao hơn một cấp, chỉ sợ đã bị Dương Thiên Lôi giết chết từ sớm.

- Tinh kỹ thật cường đại!

Hai mắt của tu luyện giả vậy xem tỏa sáng, đều nhìn Dương Thiên Lôi công kích, không có phòng ngự, nhưng toàn thân lại không có bất kỳ sơ hở nào, kiếp pháp sắc bén đến cực điểm, liên miên không dứt, trong nội tâm tràn ngập khiếp sợ.

Đồng dạng, trong đám người có hai thân ảnh đang ẩn dấu, một đạo thân ảnh trong đó nhìn Dương Thiên Lôi tràn ngập khiếp sợ và vui mừng, mà ánh mắt của đạo thân ảnh khác không có chút ngạc nhiên nào, còn có một cổ tình ý nồng đậm! Người có ánh mắt kinh ngạc chính là cao thủ đã giết Dương Thiên Lôi, mà người không kinh ngạc chính là nữ nhân che mặt chiến đấu với Dương Thiên Lôi lúc trước.

Vào!

Hai người chiến đấu được mười phút, trong nội tâm Dương Thiên Lôi có cảm giác vô cùng khoái ý, vui vẻ đến mức tận cùng, nhìn biểu hiện nào tàn của Chu Giác Thuần, đã làm cải biến cách nhìn của hắn về tên ngu ngốc này, không thể không nói, chỉ cần nhìn biểu hiện của hắn, cũng đủ để chứng minh, thằng này là thiên tài chính cống, cũng không phải là một bao cỏ rác rưởi. Tuy Dương Thiên Lôi rất muốn tiếp tục chiến đấu với Chu Giác Thuần, nhưng hắn lại biết, thể lực, Tinh Thần Chi Lực và tâm thần của mình, đã sắp tiêu hao đến mức không chịu nổi, cho nên, vào lúc này, kiếm trong tay Dương Thiên Lôi, đột nhiên ra tay, giống như một thanh phi đao, xoay tròn trong khoảng cách gần.

Một chiêu quỷ dị này, chính là chiêu mà nữ nhân che mặt đánh bại Dương Thiên Lôi, ngay lúc ấy Dương Thiên Lôi không kịp phản ứng, đồng dạng, Chu Giác Thuần cũng không kịp phản ứng!

Vào lúc này, tất cả mọi người khiếp sợ há hốc mồm khi nhìn thấy một chiêu huyền ảo tinh xảo, quỷ dị đến cực điểm này.

491. Chương 504: Một Câu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 504: Một câu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Kiểm quang rét lạnh, âm thanh sừ sừ, xoay chung quanh cổ của Chu Giác Thuần, sau khi xoay xong, liền quay trở lại tay Dương Thiên Lôi!

- Tiếp theo!

Dương Thiên Lôi lạnh giọng, ánh mắt không thèm nhìn Chu Giác Thuần.

Thấy một màn này, nữ nhân che mặt tình ý nồng đậm cũng sững sờ, hình như cảm thấy ngoài ý muốn. Bởi vì dựa theo lý giải của nàng về Dương Thiên Lôi, một chiêu này, Dương Thiên Lôi sẽ không chút do dự cắt đầu của đối phương, nhưng làm cho nàng không nghĩ tới, Dương Thiên Lôi lại làm giống như lúc trước, chỉ vòng quanh cổ Chu Giác Thuần một vòng, cắt đi một lớp da!

Sắc mặt Chu Giác Thuần tái nhợt, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi, nói:

- Người... Không giết ta?

- Thân thủ của ngươi không tệ. Giết ngươi, ta sẽ thiếu đi một đối thủ tôi luyện. Ta không phải Tiêu Ngạn nào tàn, lưu lại trong thôn suốt một năm. Có ý nghĩa sao? Lão tư H tới đây lịch lãm rèn luyện! Ngươi muốn khiêu chiến ta lúc nào cũng được.

Lúc này Dương Thiên Lôi đã buồn bỏ sát tâm trong lòng, bởi vì biểu hiện và thực lực của Chu Giác Thuần không phải là một bao cỏ, cho nên hắn mềm lòng một lần, lúc ra tay lại hạ thủ lưu tình. Đương nhiên, hắn

nói cũng là sự thật. Hắn tới lịch lãm rèn luyện, nếu mình đánh chết đám “Thiên tài” này thành một đám gia hỏa cấp thấp hơn mình, thì sẽ mất đi niềm vui thú. Lưu bọn họ lại, sẽ có trợ giúp trong quá trình lịch lãm rèn luyện của mình.

Chu Giác Thuần nghe Dương Thiên Lôi nói như vậy, đôi mắt kinh ngạc tản ra tinh mang nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi, sau khi ngáy ngốc nửa phút, những tên “Thiên tài” khác lúc này cũng không ra tay.

- Được! Ta chắc chắn sẽ quang minh chính đại đến khiêu chiến người!

Bỗng nhiên Chu Giác Thuần trầm giọng nói ra. Sau khi nói xong, hắn liền lui ra một bên, lúc này, ánh mắt Chu Giác Thuần nhìn về phía Dương Thiên Lôi, đã phát sinh một tia biến hóa vi diệu.

Bị Dương Thiên Lôi chiếm vị trí đệ nhất, hắn cảm thấy nhục nhã, không hề nghi ngờ, trong đám người ở đây, hắn hận nhất chính là Dương Thiên Lôi.

Trước khi bước vào Mộng Huyền Tinh, dù là Chu Giác Thuần hay đám thiếu niên thiên tài, trong đáy lòng rất xem thường Dương Thiên Lôi, rất cừu thị, dù sao, bọn họ là những thiên chi kiêu tử trong mỗi tinh cầu của Vô Cực tinh vực, tuổi còn trẻ đã có thực lực Thần Đạo Cửu cấp, là đệ nhất thiên tài của các thế lực lớn, bọn họ ở trước mặt Trần Thiển, lại bị một tiểu tử ở một tinh cầu xa xôi đánh bại, làm sao chịu phục? Bọn họ nhìn thấy, Dương Thiên Lôi chính là con cóc, nhưng lại không biết dùng thủ đoạn gì lừa gạt được tâm hồn thiếu nữ của Trần Thiển.

Vốn mang tâm tình như vậy, cho nên phải chèn ép con cóc này một chút, làm cho Trần Thiển biết được, bọn họ mới là người thích hợp nhất cho Trần Thiển chọn lựa. Nhưng không nghĩ tới, lần gặp mặt đầu tiên, bị Dương Thiên Lôi làm không trở mình được, trước mặt Trần Thiển và bọn người Kỷ Tiêu Lam mất hết mặt mũi. Nếu bại bởi thực lực của Dương Thiên Lôi thì bỏ đi, nhưng bọn họ bị bại trong việc uống rượu, bọn họ làm sao chịu phục chứ? Sao không ghi hận?

Nhưng mà, lần đầu tiên ra tay với Dương Thiên Lôi, tuy không phải chân thân, hơn nữa chỉ có cảnh giới Tinh Giả, nhưng Dương Thiên Lôi với thực lực Tinh Giả Tam cấp, lại làm cho tất cả mọi người khiếp sợ, Chu Giác Thuần là người có cảm thụ sâu nhất, nhất là chiêu cuối cùng của Dương Thiên Lôi, đã làm cho Chu Giác Thuần cảm thấy tử thần đã đứng ở trước mặt mình, lúc đó, trong lòng của hắn đã không còn dám xem thường Dương Thiên Lôi nữa, mà đã xem Dương Thiên Lôi là đối thủ chính thức!

Bởi vì lúc đầu hắn đã xem thường gia hỏa này, khi hắn bại, hắn nghĩ sẽ dùng thực lực chân chính của chân thân chiến thắng Dương Thiên Lôi!

Nhưng làm cho hắn không nghĩ tới là, Dương Thiên Lôi lại không chém giết hắn!

Nhất là câu nói của Dương Thiên Lôi, tuy hung hăng càn quấy, nhưng lại làm cho Chu Giác Thuần tỉnh ngộ, nói nói đúng, đây là nơi lịch lãm rèn luyện.

...

- Ta lên!

Tinh Hỏa Điện Khổng Ngôn Dụ nhìn Dương Thiên Lôi, trong ánh mắt xuất hiện chiến ý cường đại, đột nhiên nói ra. Vừa nói, hắn bước lên một bước, rời khỏi đám người vây xem.

- Người có thể thắng ta, ân oán trước kia sẽ xóa sạch!

Khổng Ngôn Dụ lạnh giọng nói ra:

- Ta sẽ không hạ thủ lưu tình!

Nhìn thấy trong mắt Khổng Ngôn Dụ xuất hiện chiến ý cường đại, Dương Thiên Lôi cảm thấy có chút ngoài ý muốn, bởi vì trong ánh mắt của đối phương đã không còn một tia xem thường nào, chẳng lẽ những tên ngu ngốc này đã đổi tính? Bộ dạng lúc này mới chân chính là mặt người, không phải là loại mặt mũi kiêu ngạo không xem ai ra gì.

Hơn nữa lời nói, khí tức và chiến ý của Khổng Ngôn Dụ, đã làm cho Dương Thiên Lôi hưng phấn!

- Ra tay đi!

Dương Thiên Lôì lạnh giọng nói ra. Vừa nói, từ từ nâng trường kiếm trong tay lên chỉ vào Khổng Ngôn Dụ, nói ra.

- Sặc!

Từng tiếng kiếm minh, Khổng Ngôn Dụ cũng không lưu tình, hấn công kích đầu tiên, bởi vì hấn biết rõ, một khi bị Dương Thiên Lôì thi triển ra kiếm kỹ tuyệt học vừa rồi, thực lực của bản thân mình và Chu Giác Thuần tương đương, tuyệt đối sẽ lâm vào hoàn cảnh xấu, cho nên, hấn phải chiếm tiên cơ, bức Dương Thiên Lôì phải phòng thủ, khi đó mới có thể tránh được kiếm kỹ liên miên không dứt của hấn.

Cho dù trên người Dương Thiên Lôì không có bất kỳ sơ hở nào, nhưng hấn vẫn đánh về phía trước, tuyệt đối là cường công!

Tinh Thần Chi Lực bàng bạc rót vào kiếm thể, tinh khí thần, đều dung hợp hoàn mỹ, kiếm pháp tỏa ra tinh quang chói mắt, trong chớp lát đã xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôì.

- Phốc!

Lại cho tất cả mọi người kinh ngạc, Dương Thiên Lôì mất đi tiên cơ, vậy mà không tránh không né, giống như không nhìn thấy kiếm pháp của Khổng Ngôn Dụ, Tinh Thần Chi Lực quanh thân đều bị thu lại hoàn toàn, cơ thịt, gân mạch, cốt cách đều phát ra âm thanh lớp lớp, thân thể vận vẹo điên cuồng, nhưng không ngăn cản ở mũi kiếm đâm vào thân thể.

Kiếm của Khổng Ngôn Dụ đâm xuyên qua bả vai của Dương Thiên Lôì!

Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người khi nhìn thấy cảnh này, khiếp sợ không nói nên lời, không phải khiếp sợ mũi kiếm của Khổng Ngôn Dụ đâm xuyên qua bả vai của Dương Thiên Lôì, mà là khiếp sợ kiếm của Dương Thiên Lôì đã đâm vào cổ Khổng Ngôn Dụ nửa thốn.

- Ông ông...

Thân ảnh hai người dừng lại, nhưng bảo kiếm của Khổng Ngôn Dụ lại phát ra tiếng kiếm ngâm "Ông ông"!

- Cơ thịt, gân mạch, cốt cách sai chỗ, Tinh Thần Chi Lực ngưng tụ, giảm thương tổn của bản thân xuống mức thấp nhất, chuyện này...

Ở đây chân thân của ai không phải là Thần Đạo cảnh chứ? Tuy lúc này tu vi không cao, nhưng ánh mắt vẫn như trước, lập tức biết rõ Dương Thiên Lôì đang làm gì.

Chương 504: Một câu. (Hạ)

Một chiêu, Khổng Ngôn Dụ liền thua!

Một chiêu này của Dương Thiên Lôì nhìn thì giống như lấy mạng đổi mạng, nhưng lại tứ lạng bạt thiên cân! Lấy bản thân bị thương nhỏ nhất, đổi lấy cái đầu của đối phương!

Hai đạo thân ảnh ẩn nấp trong đám người, lúc này đây, cũng đang khiếp sợ.

- Ta nói sẽ giữ lời!

Khổng Ngôn Dụ liền thu hồi Tinh Thần Chi Lực của mình, nhìn Dương Thiên Lôì nói ra. Tuy thua có chút nghẹn khuất, nhưng với đấu pháp nguy hiểm đến cực điểm của Dương Thiên Lôì, đấu pháp sai một ly đi nghìn dặm, hấn thua không oán. Thu hồi trường kiếm, Khổng Ngôn Dụ đi đến bên cạnh Chu Giác Thuần.

- Hoan nghênh người đến khiêu chiến vào bất cứ lúc nào! Tiếp theo.

Dương Thiên Lôì lại nói ra, tuy đã dùng Tinh Thần Chi Lực ngăn cản huyết dịch từ trong vết thương tràn ra, nhưng tổn thương như thế, nhìn thấy liền giết mình. Nhưng giống như Dương Thiên Lôì không hề có cảm giác gì.

Làm cho da đầu của tất cả mọi người run lên, dù biết Dương Thiên Lôì không tổn thương bao nhiêu, nhưng mỗi người ở đây đều biết rõ vết thương như thế này, đau nhức trong đó không phải nửa lần hay một lần, nhất là trong tình huống dùng Tinh Thần Chi Lực tác động đến vết thương, sẽ càng đau nhức hơn.

- Người xác định không cần nghỉ ngơi sao?

Một tên thiếu niên, chậm rãi đi ra, dừng ở trước người Dương Thiên Lôi, âm thanh tĩnh tảo. Lúc này, tất cả các “Thiên tài”, đã quên ước định chà đạp Dương Thiên Lôi lúc trước như thế nào.

Một trong Bát Tông, “Tam Hoa Tông”, Hoa Kiến Sầu!

- Không cần,

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Ra tay đi!

Hoa Kiến Sầu trực tiếp rút kiếm ra, chỉ vào Dương Thiên Lôi nói ra, khí tức toàn thân liên tục phát ra như nước chảy mây trôi, tản ra bốn phía.

Dương Thiên Lôi không khách khí, trong chớp lát, huy kiếm lên xuống, lại thi triển ra chiêu thứ của nữ nhân che mặt.

Trận đại chiến này, lại làm cho mọi người khiếp sợ. Hoa Kiến Sầu ngay từ đầu đã buông tha công kích, khí tức quanh thân như nước chảy mây trôi, nhưng đối mặt với công kích sắc bén khủng bố của Dương Thiên Lôi, lại có thể hậu phát chế nhân, thân thể của mình không lộ ra chút sơ hở nào!

Làm cho Dương Thiên Lôi kinh hãi không thôi, bởi vì biểu hiện của Hoa Kiến Sầu, đã siêu việt năng lực phòng thủ của hắn lúc đối mặt với nữ nhân che mặt, làm cho Dương Thiên Lôi có cảm giác như tất cả công kích của mình đã bị chế ước hoàn toàn, giống như công kích ở đâu cũng đều nằm trong dự liệu của đối phương.

Đối mặt với âm thanh không ngừng ủng hộ xung quanh, hai người không hề có cảm giác, tâm thần của bọn họ đều dần nhập vào trong chiến đấu!

Quên đi thời gian, quên hết mọi thứ.

Dương Thiên Lôi quên luôn đằng sau có rất nhiều đối thủ, Hoa Kiến Sầu cũng quên luôn ước định giáo huấn Dương Thiên Lôi lúc ban đầu.

Toàn bộ tâm thần của hai người đều đắm chìm trong chiến đấu!

Mà tất cả mọi người cũng nhìn như mê như say, không thể không nói, đây là một trận chiến của công kích đỉnh phong và phòng ngự đến mức tận cùng!

Nửa canh giờ, một canh giờ...

Tốc độ của hai người lúc này trở nên càng ngày càng chậm, lực lượng công kích và phòng ngự càng ngày càng yếu. Hiển nhiên thể lực và Tinh Thần Chi Lực của hai người đều bắt đầu tiêu hao.

Rốt cục hai canh giờ trôi qua, sau một lần công kích và phòng ngự quỷ dị, thân ảnh hai người tách ra.

Dương Thiên Lôi và Hoa Kiến Sầu, đều thở ồ ồ, một kích này, đã rút đi toàn bộ năng lực tái chiến của hai người, ánh mắt đều nhìn đối phương, trong ánh mắt của Hoa Kiến Sầu lộ ra một tia tĩnh tảo và kính nể.

- Ta thua.

Làm cho tất cả mọi người ngoài ý muốn, không ngờ Hoa Kiến Sầu lại nói như vậy.

- Ngang tay mà thôi, ta cũng không còn lực lượng để chiến đấu tiếp.

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Người đã chiến ba tràng.

Hoa Kiến Sầu nói ra:

- Ta sẽ lại khiêu chiến người!

- Ta cũng thế! Dương Thiên Lôi, ân oán trước kia, xóa bỏ! Các người nói thế nào?

Đúng lúc này, người vừa rồi âm ỉ nhất Lý Kiếm Phong, lúc này nhìn Dương Thiên Lôi nói. Sau khi nói xong lại nhìn những người xung quanh.

- Chỉ là một việc nhỏ thôi! Nếu như ngươi ngay từ đầu đã dùng thực lực chiến thắng ta, ta cũng không nhàm chán như vậy!

Một thiếu niên khác nhìn Dương Thiên Lôi nói ra.

- Ý gì? Hiện tại các người không khiêu chiến?

Thần sắc của Dương Thiên Lôi không còn lạnh như băng như vừa rồi. Bởi vì lúc này, hắn cảm thấy tên gia hỏa này là một con người.

- Trong suy nghĩ của ngươi, chúng ta rất vô sỉ sao?

Một tên thiếu niên nói ra.

- Không có chuyện yêu ai một cách vô duyên vô cớ, cũng không có chuyện hận ai một cách vô duyên vô cớ! Không xem thường bất cứ ai, bởi vì ta là một người phàm tục!

Dương Thiên Lôi đem thanh kiếm cắm vào vỏ kiếm sau lưng, ánh mắt từ từ quét qua mười bảy tên thiên tài, ném lại một câu, sau đó lê thân thể nặng nề, dùng tay che lấy miệng vết thương trên vai, quay người đi vào trong khách sạn, bước từng bước vào trong.

Tuy mười bảy thiếu niên này tán thành thực lực của Dương Thiên Lôi, nhưng lại không thừa nhận sai lầm về phía mình, mà ném cho Dương Thiên Lôi.

Nhưng mà, một câu của Dương Thiên Lôi, cũng không phải đang tranh luận với bọn họ, nhưng mười bảy tên thiếu niên nhìn bóng lưng tùy thời sắp ngã của Dương Thiên Lôi, đang từ từ cắn nuốt những lời này của Dương Thiên Lôi, sắc mặt lại đỏ lên.

- Thiên...

Ẩn nấp trong đám người, một đạo thân ảnh nhìn bóng lưng nặng nề của Dương Thiên Lôi, nhìn không được hô lên, nhưng vừa nói ra chữ Thiên, đã bị người bên cạnh che miệng lại.

- Nha đầu ngốc, ngươi muốn làm gì? Hắn chỉ bị thương nhẹ, mệt mỏi mà thôi.

Người bên cạnh, nhẹ giọng nói, cũng nhìn bóng lưng Dương Thiên Lôi, nói tiếp:

- Hắn thành thực hơn tưởng tượng của ta... Đi thôi, ngươi phải nắm chắc việc tu luyện, nếu không sẽ không phải là đối thủ của hắn. Ân, ngươi đi thông tri cho mấy nha đầu kia trước, bảo các nàng đổi khách sạn đi, một người một gian, bảo các nàng cố gắng tu luyện, không được tiết kiệm đan dược! Ta cảm thấy được, hiện tại không nên cho bọn họ gặp mặt. Miễn cho việc hắn làm chuyện không đáng hoàng...

Thương thế không nặng, nhưng không có thể chất biến bá và năng lượng thần bí, Dương Thiên Lôi muốn khôi phục nhanh chóng là chuyện không có khả năng, sau khi rất gian nan trở về phòng. Dương Thiên Lôi tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Cuộc chiến hôm nay, đã làm cho Dương Thiên Lôi được lợi rất nhiều, nhất là trận chiến của Hoa Kiến Sầu, làm cho Dương Thiên Lôi chính thức nắm giữ kiếm kỹ của nữ nhân che mặt.

Sau khi Dương Thiên Lôi trở về, Chu Giác Thuần và Hoa Kiến Sầu cũng kiệt sức, cái gọi là mười bảy thiên tài, trầm mặc, sau đó cùng trở về khách sạn.

- Ngồi một chút?

Thời điểm đi vào trong đại sảnh. Bỗng nhiên Hoa Kiến Sầu nhẹ giọng nói.

492. Chương 505: Mệnh Cục, Túc Mệnh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 505: Mệnh cục, túc mệnh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ánh mắt của mọi người nhìn về Hoa Kiến Sầu.

- Kỳ thật, ta đã nghĩ từ sớm, nhưng bây giờ mới hiểu được.

Nhưng khi nói tới đây thì ánh mắt Hoa Kiến Sầu đảo qua mọi người đang nghi hoặc.

- Hoa huynh, người đang nói cái gì?

Chu Giá Thuần nghi hoặc nên hỏi thăm.

Tam Hoa Tông, Hoa Kiến Sầu, ngay từ đầu mọi người đã chén ép Dương Thiên Lô. Hắn thuộc loại người nước chảy bèo trôi, không đề nghị gì, chỉ cần mọi người định ra, hắn sẽ tham gia. Lời nói không nhiều lắm. Nhưng hôm nay hắn thể hiện thực lực, làm cho hắn trở thành hạch tâm trong mười bảy người. Bởi vì mọi người ở đây. Không có người nào cho rằng mình có khả năng công phá lực phòng ngự của Hoa Kiến Sầu, bởi vì bọn họ cũng không nghĩ ra cách nào để phá hủy.

Ngay cả công kích sắc bén của Dương Thiên Lô cũng không được.

- Vào phòng đi, lúc đó chúng ta từ từ nói chuyện.

- Được.

Mọi người nói xong, liền đi vào trong đại sảnh, sau đó chọn gian phòng trang nhã uống rượu nói chuyện phiếm.

- Các người có nghĩ tới hay không, tại sao chúng ta đồng thời được mẫu thân của Trần Thiển mời tham gia yến hội kia không?

Sau khi mọi người ngồi xuống, Hoa Kiến Sầu nói.

- Vì sao? Có chuyện gì sao? Không phải là muốn cho Trần Thiển nhìn xem có người nào hợp ý của nàng hay sao?

Chu Giác Thuần nói ra.

- Vậy người nghĩ lại xem, địa vị của chúng ta trong thế lực của mình thế nào? Chỉ riêng môn phái, gia tộc và quan hệ giữa ngũ đại gia tộc thế nào?

Hoa Kiến Sầu nói.

Sau khi cau mày, mọi người bắt đầu suy nghĩ.

Bọn họ đều là đệ nhất thiên tài của các thế lực lớn. Cũng là đối tượng mà các thế lực lớn toàn lực bồi dưỡng. Tuổi còn trẻ đã đạt tới Thần Đạo Cửu cấp. Tuy tấn chức Chân Thần cảnh có lẽ cần thời gian rất lâu, nhưng với tuổi bọn họ, ưu thế tư chất, thiên phú, tuy không thể nắm chắc mười phần bước vào Chân Thần cảnh, nhưng tỷ lệ thành công cao hơn những Thần Đạo Cửu cấp bình thường. Sau này rất có thể bọn họ chính là nhân vật đầu não của các thế lực.

Thế lực của bọn họ tranh đấu với nhau, ngũ đại gia tộc đều bảo trì thái độ trung lập.

Nhưng mà, tuy bọn họ nghe được Hoa Kiến Sầu nói như thế, nhưng vẫn chưa rõ huyền cơ trong đó. Dù sao, nếu mẫu thân Trần Thiển chọn rể, cũng không thể chọn người của thế lực đối địch chứ? Mà Trần Thiển lại là cháu gái mà gia chủ Trần gia sủng ái nhất, mà thiên phú, tư chất, dung mạo, của nàng đều siết việt nhất lưu. Lại thêm địa vị trong Trần gia, cũng chỉ có những tuyệt đỉnh thiên tài trong thế lực của bọn họ, mới có thể so sánh.

Nhìn mọi người vẫn mê mang như trước, Hoa Kiến Sầu nói tiếp:

- Các người nên suy nghĩ xem. Tuy chúng ta là đệ nhất thiên tài trong thế lực của mình, nhưng so sánh với thiên tài của ngũ đại gia tộc thì sao? Kỷ gia, Kỷ Tiêu Lam, Triệu gia, Triệu Nguyên, tuổi bọn họ nhỏ hơn chúng ta bao nhiêu? Nhưng bọn họ chỉ là đệ tử nhất lưu trong gia tộc của bọn họ thôi, còn chưa đạt tới

đỉnh cấp! Tu luyện giả vài chục năm, vài trăm năm, thậm chí hơn một ngàn năm thì chênh lệch này sẽ lớn bao nhiêu, vì sao mẫu thân của Trần Thiển lại không chọn thiên tài đỉnh cấp của Kỷ gia và Triệu gia.

- Hoa huynh, ý người nói... Người của tam đại gia tộc muốn lôi kéo chúng ta?

Lý Kiếm phong khẽ nhíu mày, hỏi.

Hoa Kiến Sầu gật đầu, nói:

- Không tệ. Nhưng mà, tam đại gia tộc, chỉ phái ra Trần Thiển, Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên, Trần Thiển là đối tượng chúng ta cạnh tranh, nhưng bây giờ muốn tranh đoạt nàng là chuyện không thể nào. Mà Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên lại càng không thể nào, bởi vì bọn họ còn không bằng cả chúng ta, làm sao chúng ta có thể tin phục đây?

- Ý người là...

- Dương Thiên Lôi! Hắn có đầy đủ mọi thứ. Tất cả đều hướng về hắn, ta không dám chắc chắn, nhưng bố cục ngay từ đầu, đã nhắm vào hắn! Trần Thiển vì hắn mà điên cuồng tu luyện suốt bốn năm, tấn cấp đến Thần Đạo cảnh Bát cấp đỉnh phong, bởi vì quen biết hắn, cho nên khi tu luyện tấn cấp rất thuận lợi, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao gia chủ Trần gia lại sủng ái nàng, dù biểu hiện của nàng không xuất sắc. Mà chúng ta nhìn bề ngoài thì tụ tập một chỗ vì Trần Thiển. Kỳ thật, nguyên nhân căn bản là vì Dương Thiên Lôi! Chúng ta trở thành địch nhân của hắn cũng tốt. Bằng hữu cũng được, tam đại gia tộc sẽ quan tâm sao? Sẽ không! Cho nên. Dù kết quả như thế nào, Dương Thiên Lôi cũng có được chỗ tốt! Trở thành địch nhân, chúng ta sẽ trở thành đối tượng tôi luyện cho hắn. Trở thành bằng hữu, thì địa vị của chúng ta, sẽ trở thành vốn liếng của hắn khi bước vào Vô Cực tinh vực.

- Còn nhớ rõ thời điểm Dương Thiên Lôi và Trần Thiển thông qua Thông Linh Kính trò chuyện nói cái gì hay không? Trước Chân Thần Cảnh hắn không được bước vào Vô Cực tinh vực nữa bước! Còn các người nhìn biểu hiện của Dương Thiên Lôi trong Hỗn Loạn tinh vực, vì sao hắn trợ giúp tam đại gia tộc chiến thắng Mạnh gia và Tam gia, vì sao hắn có thể thi triển ra tuyệt học của Kỷ gia Bát Tử Thần Công và trấn gia tuyệt học Càn Khôn Như Ý Quyền?

- Chính là vì có hắn nên tam đại gia tộc mới bố trí những quân cờ là chúng ta!

- Hoa Kiến Sầu, sao người có thể khẳng định như vậy?

Tuy Chu Giác Thuần minh bạch ý tứ của Hoa Kiến Sầu, nhưng vẫn lọt vào sương mù như trước, cảm thấy mơ hồ đến cực điểm.

- Đừng quên sư phụ của ta lấy cái gì để nổi danh. Bởi vì ta được sư phụ làm phép, trước khi tham gia yến hội Trần gia, sư phụ đã bảo ta lưu tâm, nhưng làm ta khó hiểu nên ta hỏi sư phụ vì sao. Sư phụ nói là mệnh trung chú định, có cao nhân nhúng tay. Nhưng chính thức, vẫn là mệnh cục, không ai có thể sửa đổi, dù là cao nhân, cũng chỉ có thể trợ giúp, đẩy tiến trình diễn ra nhanh hơn mà thôi! Chúng ta chỉ có thể trợ giúp mà thôi!

Hoa Kiến Sầu nói ra.

Còn có một câu, Hoa Kiến Sầu không nói, câu đó chính là: “Cửu Thiên đại kiếp nạn không còn xa.”

- Mệnh cục.

Hoa Kiến Sầu, hai chữ mệnh cục, làm cho tất cả mọi người lâm vào trầm tư. Mệnh cục là gì? Bọn hắn đều hiểu rõ, dù là tuyệt đỉnh cao thủ Chân Thần cảnh, vẫn luôn mơ tưởng nhảy ra khỏi Vận Mệnh Trường Hà, không ai có thể can thiệp vào vận mệnh của người. Mệnh do ta không do trời, chỉ có tu luyện giả có được tinh thần nghịch thiên mới chính thức thay đổi được vận mệnh. Dù là tuyệt đỉnh cao thủ Chân Thần cảnh, có thể nhảy ra ngoài Cửu Thiên thì thế nào? Cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ trong Tam Thập Tam Thiên, dù là Nhật Nguyệt Tinh, cũng không thể nhảy ra khỏi Vận Mệnh Trường Hà, đạt tới cảnh giới: “Thiên Địa phá mà ta tồn, vũ trụ diệt mà ta Vĩnh Sinh... Cảnh giới như vậy mới có thể nhảy ra khỏi Vận Mệnh Trường Hà chân chính.

493. Chương 506: Mười Năm.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 506: Mười năm.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Sở dĩ ta nói những lời này với mọi người. Là vì ta muốn rời khỏi, ta không muốn trở thành địch nhân của hần, tạm thời cũng không thể làm bằng hữu, mà là đối thủ!

Hoa Kiến Sầu lại nói ra:

- Về phần các người, phải xem quyết định của các người thế nào, ma luyện lẫn nhau, ít nhất ta thấy, lần này ta và các người gặp được hần, chính là may mắn của chúng ta! Dù là hần hay là các người, đều trở thành đối tượng khiêu chiến của ta! Bởi vì ở chỗ này không có tử vong chân chính!

- Ta rời khỏi, các người đều là đối thủ của ta.

Lý Kiếm Phong nói ra.

- Giải tán thôi, chúng ta sẽ vì mình, không cần phải nhắm vào hần nữa.

- Hần nói đúng, không có chuyện yêu ai một cách vô duyên vô cớ, cũng không có chuyện hận ai một cách vô duyên vô cớ, là chúng ta xem thường trào phúng hần trước! Đối lại là ta, cũng sẽ làm như hần! Hơn nữa, hôm nay hần không giết ta. Ta cũng không còn khả năng tiếp tục làm thế, tiểu nhân, ta không làm được.

Chu Giác Thuần nói.

- Được! Đã như vậy, chúng ta sẽ bắt đầu một lần lịch lãm rèn luyện đích thực.

Dương Thiên Lô không biết, cuộc chiến hôm nay, đã xảy ra những chuyện này, tính tình của đám gia hỏa nào tàn đã cải biến. Dương nhiên đối với chuyện này, cao nhân trợ giúp mệnh cục cũng không ngờ, Hoa Kiến Sầu cũng trở thành một trong những người trợ giúp.

Sư phụ Hoa Kiến Sầu, Hoa Minh Tính, chính là tông chủ Tam Hoa Tông, là một trong những người ít ỏi trong Vô Cực tinh vực tu luyện Đại Thôi Diễn Thuật.

Sư phụ Hạ Quân Trúc, Hạ Tích Trúc. Chính là người sáng lập Tích Trúc Điện, cũng tu luyện một môn thần công cường đại Túc Mệnh Thuật, không chênh lệch bao nhiêu với Đại Thôi Diễn Thuật, Đại Thôi Diễn Thuật có khả năng thôi diễn thiên địa vạn vật của Vạn Mệnh Trường Hà, có thể nắm bắt được quỹ tích thiên địa vạn chuyển. Mà Túc Mệnh Thuật, dù không có loại năng lực này, hơn nữa không thể thi triển lên bản thân mình, nhưng quý ở chỗ tinh thần, có thể thôi diễn ra số mệnh của một đối tượng trong mười năm. Hơn nữa độ chính xác của nó đạt tới trình độ Đại Thôi Diễn Thuật không thể sánh bằng.

Nguyên nhân chính là như thế, dù Hạ Quân Trúc không biết rõ như Hoa Kiến Sầu, nhưng hần lại biết mình nên làm thế nào. Cho nên, ngay từ đầu, hần đã tách ra khỏi mười tám người!

Gặp người trong số mệnh, thời điểm Hạ Quân Trúc uống xong năm mươi bình Kim Ô Liệt Nhật, hần đã xác định.

Nhưng mà, không biết khi Hạ Quân Trúc tới dự yến hội Trần gia, sư phụ hần Hạ Tích Trúc không thi triển Túc Mệnh Thuật.

Bởi vì đây là việc con người làm ra: túc mệnh.

Thành thì có số mệnh chân chính, không thành, chính là không có số mệnh.

Có một số việc cần dùng Túc Mệnh Thuật thôi diễn, có một số việc lại không cần.

Nghe thì giống như thần côn lừa dối người khác, nhưng sự thật đúng là vậy.

Vận Mệnh Trường Hà, không ai có thể nắm chắc.

Ngày hôm sau, Hoa Kiến Sầu và bọn người Chu Giác Thuần không đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện, mà tụ tập trong đại sảnh từ sáng sớm. Nhưng lại không nhìn thấy Dương Thiên Lôi rời phòng đi lịch lãm rèn luyện, Chu Giác Thuần lại trở thành người gõ cửa, nhưng lần này không giống lần trước đập cửa rầm rầm, mà là gõ cửa nhẹ nhàng.

Dương Thiên Lôi đang tu luyện, có chút nghi hoặc, chẳng lẽ bọn người Trần Thiển trở lại?

Nhưng mà, thời điểm Dương Thiên Lôi mở cửa, lại nhìn thấy gương mặt của Chu Giác Thuần.

- Dương huynh đệ, nhất tiểu ân cừu, tuy chúng ta không phải bằng hữu, nhưng cũng không phải địch nhân. Ngày hôm qua chúng ta đã thương lượng, ở nơi đây, lịch lãm rèn luyện mới là trọng yếu nhất! Ngày hôm qua người nói, chúng ta có thể tùy thời khiêu chiến người, đúng không?

Ngữ khí Chu Giác Thuần bình thản, trong mắt đã không còn vẻ khinh thường và hung hăng càn quấy như trước.

- Đúng, thế nào, hiện tại muốn khiêu chiến sao?

- Không tệ! Chúng ta thuê một diễn võ trường luận bàn đi! Có hứng thú không?

- Rất hợp ý ta! Đi thôi!

Dương Thiên Lôi cười nói.

Hai mươi hai ngày sau, Dương Thiên Lôi và Hoa Kiến Sầu, Chu Giác Thuần và mười bảy tên gia hỏa luận bàn suốt hai mươi hai ngày, khiêu chiến với nhau. Không đến mười ngày, Dương Thiên Lôi đã thành công tấn thăng thành Tinh Giả Tứ cấp.

Dương Thiên Lôi và mười bảy tên này giao thủ, khó có một bại. Dùng thực lực chân chính, chiến thắng tất cả mọi người.

Mà trong chiến đấu lần lượt thế này, Dương Thiên Lôi đã tu luyện kiếm kỹ của nữ nhân che mặt đến mức lô hỏa thuần thanh.

Khi trời tối, bọn người Kỷ Tiêu Lam trở về, cũng không phát hiện cái gì. Khi nhìn thấy Dương Thiên Lôi tấn thăng thành Tinh Giả Tứ cấp cũng chỉ kinh ngạc bỏ đi, cho đến sáng hôm sau, Dương Thiên Lôi đáp ứng tu luyện cùng một chỗ với bọn họ. Thời điểm đi tới đại sảnh, Trần Thiển, Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc, bọn người này mới kinh ngạc, khi nhìn thấy không giống tưởng tượng. Mười bảy tên thiếu niên, lại cười nói với Dương Thiên Lôi, hơn nữa xưng hô cũng biến thành: Dương huynh đệ. Thần sắc và ngữ khí của bọn họ không còn chút ngụy trang nào, giống như biến thành một người khác.

- Đây là chuyện gì?

Trần Thiển, Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên, Trần Đình, Kỷ Tiêu Vân và Hạ Quân Trúc đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Dương Thiên Lôi cùng Chu Giác Thuần, bọn người Hoa Kiến Sầu, trong nội tâm nghi hoặc.

- Oan gia nên giải không nên kết, các người đừng nhìn ta như vậy, chúng ta và Dương huynh đệ đã vứt bỏ hiềm khích trước kia rồi, trong khoảng thời gian này mười tám người chúng ta, vẫn luôn luận bàn tu luyện với nhau, thu được rất nhiều lợi ích.

Chu Giác Thuần khẽ cười nói.

- Đi thôi, đi thôi! Từ khi đi tới nơi này ta vẫn chưa chính thức lịch lãm rèn luyện qua, bây giờ nên bắt đầu thôi!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói.

- Tốt! Xuất phát, lần này chúng ta nên đi khiêu chiến ma thú Lục cấp thôi.

Kỷ Tiêu Lam cao hứng nói ra, kết quả như vậy, không thể nghi ngờ là tốt nhất. Dương Thiên Lôi đã xem bọn họ là bằng hữu chân chính, thời điểm Dương Thiên Lôi và mười bảy tên thiên tài đối địch, Kỷ Tiêu Lam cũng bất mãn với bọn họ, nhưng lại không có biện pháp can thiệp quá nhiều. Đầu tiên, thực lực của

hắn không bằng người ta, thứ hai, thân phận của những người ở đây không phải bình thường, không tới lúc trọng yếu, sẽ không trở mặt. Mà bây giờ Dương Thiên Lôi và bọn họ đã vứt bỏ hiểm khích lúc trước, đây chính là kết quả tốt nhất.

Nháy mắt đã tới tháng tư.

Diễn võ trường trong Ngải Tuyết Thành, một đạo bạch quang hiện lên. Chính là Tiêu Ngạn bị cắt tiểu đệ đệ, hắn đã xuất hiện trong diễn võ trường, Tinh Giả Nhất cấp.

Sau khi Dương Thiên Lôi chém giết hắn một lần. Đến bây giờ đã trôi qua nửa năm. Kinh nghiệm mà hắn trải qua trong nửa năm này, chỉ cần nhớ lại, cũng làm toàn thân của hắn lạnh buốt, bạo cúc hoa. Trong nửa năm này, hắn lại bị chém giết ba lượt. Hơn nữa đều dùng phương thức của Dương Thiên Lôi lúc trước, cắt tiểu đệ đệ, bạo cúc!

Chương 506: Mười năm. (Hạ)

Những người từng bị hắn chà đạp trước kia, thời điểm rời khỏi Cô Hàn thôn, hắn mới tấn cấp Tinh giả, mới có cơ hội đi Ngải Tuyết thành, trong nội tâm hắn rất hận Dương Thiên Lôi, hắn thề, nhất định phải làm cho Dương Thiên Lôi ném thử hương vị khi bị cắt tiểu đệ đệ và bạo cúc.

- Mẹ kiếp, chỉ sợ bọn họ đã là Tinh Giả Ngũ cấp, lão tử đi tìm bọn họ, chỉ sợ sẽ bị chế nhạo đến chết, mất hết mặt mũi! Ta nên tu luyện tăng tu vi lên, sau đó mới đi tìm bọn họ! Chênh lệch một năm rưỡi, ta chẳng xem vào đâu!

Trong nội tâm Tiêu Ngạn nói những lời này.

Cảnh giới Tinh Giả, thời điểm trước Ngũ cấp, đối với những Thần Đạo như hắn mà nói, tốc độ tu luyện sẽ rất nhanh. Nhưng muốn tấn thăng thành Tinh Giả Lục cấp, dù là bọn họ cũng phải mất sáu bảy năm, thậm chí dài hơn. Giống như Kim Chính Thái, thời điểm Dương Thiên Lôi tiến vào đây, hắn đã tiến vào đây không tới mười năm, cũng chỉ đạt tới Lục cấp đỉnh phong mà thôi.

Tốc độ tu luyện ở nơi này, tốc độ tu luyện thua xa chân thân ở bên ngoài. Bởi vì, bước vào Mộng Huyền Tinh lịch lâm rèn luyện. Thể chất của mỗi người đều giống nhau, không có ai đặc thù, hơn nữa, không có đại cơ duyên, đại khí vận, cũng không có vô số đan dược và thiên địa linh vật bồi dưỡng, hoàn toàn phải dựa vào chính mình để tu luyện từng bước, so với chân thân, chắc chắn không bằng, thứ duy nhất bọn họ đề cao chính là tâm tình, kinh nghiệm và ngộ tính.

Cho nên thể chất biến thái của Dương Thiên Lôi ở chỗ này cũng không phát huy ra tác dụng gì.

Nếu không, dù là nam nhân che mặt kia, lần trước dùng hòng mơ tưởng thắng được hắn. Mà lần đầu tiên chiến đấu với mười bảy tên thiên tài, thời điểm chiến đấu với Hoa Kiến Sầu, thể lực và Tinh Thần Chi Lực bị tiêu hao hết.

Thân hình Tiêu Ngạn đứng đưa, đi vào trong Ngải Tuyết thành, trực tiếp đi vào cửa hàng, mua sắm lều vải an toàn, vô số đan dược và trang bị, vũ khí. Dương nhiên, còn phải mua một cái mặt nạ hắc sắc che mặt. Không có cách nào, tiểu tử này đã bị giết đến mức sợ hãi, nếu gặp lại mấy tên cừu nhân kia, khó bảo đảm sẽ không bị chém giết lần nữa.

Hắn chỉ có thể bắt đầu như vậy.

Dương Thiên Lôi và bọn người Trần Thiển, cũng đang tu luyện một cách điên cuồng.

Từ khi quan hệ với mười bảy tên thiên tài tốt lên, thể xác và tinh thần của mọi người đều dần nhập vào trong tu luyện. Tuy không phải đối địch, nhưng bị bại bởi Dương Thiên Lôi, bọn họ sẽ cam chịu cúi đầu chịu thua sao? Cho nên, trừ khi bước vào Phiêu Tuyết Sơn Mạch để tu luyện điên cuồng ra, thì mỗi lần trở về tiếp tế, tất cả mọi người sẽ đi diễn võ trường, đường đường chính chính khiêu chiến. Không chỉ khiêu chiến Dương Thiên Lôi, mà tất cả mọi người đều khiêu chiến lẫn nhau.

Loại hình thức tu luyện này, làm cho mỗi người bọn họ được lợi rất nhiều.

Nhưng mà, so với việc Dương Thiên Lôi, bọn họ còn kém quá xa. Dương Thiên Lôi có Huyền Thiên Chân Kinh biến thái. Hơn nữa lại có năng lực linh ngộ biến thái, bọn người Trần Thiển, Hạ Quân Trúc đều trở

thành đối tượng mà Dương Thiên Lôi học trộm, hơn nữa Dương Thiên Lôi phát hiện, sau khi học trộm, hẳn học được rất nhiều thứ, thời điểm lúc trước hẳn tu luyện tới cảnh giới này, có thể học tập và thi triển Tinh Kỹ, so sánh với bọn họ lúc này, chẳng khác gì là rác rưởi, không thể đánh đồng. Mà Dương Thiên Lôi giống như một miếng bọt biển khô ráo, đang điên cuồng hấp thu Tinh Kỹ của những người này...

Không thể không nói, đối với Thần Đạo cảnh có thần thông pháp tắc, trận pháp... Một chút Tinh Kỹ cấp thấp này, nhìn thì chỉ có tác dụng với Tinh Giả. Nhưng khi tâm tình, lý niệm tăng lên. Dương Thiên Lôi không phải học Tinh Kỹ của bọn họ, mà lĩnh ngộ từ trong những Tinh Kỹ cấp thấp này những chân ý ẩn trong nó.

Điều này cũng làm cho Dương Thiên Lôi trở thành trung tâm của mọi người, chính thức biến thành khiêu chiến cuồng. Thời điểm đến khiêu chiến, hẳn biến thành một cột máy không biết mệt mỏi, điên cuồng đến trình độ đáng xấu hổ, bởi vì đối tượng mà hắn khiêu chiến là tất cả mọi người, kể cả Trần Đình, Kỷ Tiêu Vân yếu nhất. Ngay cả Trần Thiển thân mật với hắn, cũng không bỏ qua. Càng làm cho tất cả mọi người khó hiểu, hắn thường thường sẽ lặp lại khiêu chiến cũ.

Diễn biến càng về sau, tất cả mọi người đều có cảm giác tương đối quen thuộc, không có kỳ chút nào, hẳn lại muốn khiêu chiến hai người, thậm chí ba người.

Cho đến khi toàn thân bị chà đạp không còn bộ dáng gì, vết thương chõng chĩa, mới thu liễm.

Tất cả mọi người cảm thấy, tên này bị ngược đãi riết thành cuồng.

Phương thức tu luyện điên cuồng như thế, chẳng khác nào tự tàn phá bản thân. Nhưng mọi người thấy Dương Thiên Lôi tiến bộ rất nhanh, lại không thể không thừa nhận. Loại phương thức tu luyện tự tàn phá mình thế này, đúng là tăng lên rất nhanh chóng. Nhưng mà, thời điểm mọi người tưởng tượng trình độ điên cuồng giống như Dương Thiên Lôi, lại phát hiện, mình không cách nào thừa nhận, bị chà đạp như thế, mất mặt như thế, bọn họ sợ được không bù nổi mất, thống khổ sau khi bị thương thì không nói. Mấu chốt chính là, bọn hắn không có cách khôi phục nhanh chóng như Dương Thiên Lôi, bị thương sẽ trì hoãn việc tu luyện.

Cho nên, sau khi mọi người nếm thử một lần, thì không có ai muốn nổi điên giống như Dương Thiên Lôi nữa.

Chỉ có thể nói Dương Thiên Lôi là: Dị loại, biến thái, không thuộc về người...

Nhưng mà, Dương Thiên Lôi tăng lên nhanh chóng, cũng không phải cảnh giới, mà là sức chiến đấu. Cảnh giới hắn tăng lên, không khác hơn mọi người chút nào.

Thời điểm bọn họ bước vào Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện suốt mười năm, trừ Dương Thiên Lôi ra, tất cả mọi người đều bước vào hàng ngũ Tinh Giả Thất cấp, mà Dương Thiên Lôi chỉ đạt tới Lục cấp! Mỗi lần đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện, có đôi khi khiêu chiến với ma thú có tu vi cao hơn bọn họ, nhưng đại đa số thời điểm, sau khi hạ bại, một mình tách ra tu luyện. Vào thời điểm đó, Dương Thiên Lôi luôn chờ mong người bịt mắt đến lần nữa. Cho tới bây giờ, Dương Thiên Lôi cũng không rõ, người chém giết mình là người nào, nhưng Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, có lẽ không phải là người bịt mắt, bởi vì hắn có thực lực chém giết mình. Không cần phải chờ sau khi mình tiến vào lều vải an toàn, lại đến đánh lén.

Nhưng mà, Dương Thiên Lôi nghĩ mãi không ra là ai đã làm, nhưng càng nghĩ, cảm thấy chắc chắn có quan hệ với người bịt mắt. Dù sao, khi đó mình vừa chiến đấu xong với người bịt mắt, liền bị chém giết, cho nên, rất có thể người chém giết mình có quan hệ với người bịt mắt.

Nhưng mà, suốt mười năm, người bịt mắt vẫn không xuất hiện.

Dương Thiên Lôi chỉ có thể chờ đợi, bởi vì người bịt mắt từng nói qua, lúc đạt tới Tinh Giả đỉnh phong chỉ cảnh, hãy đến phía tây Ngải Tuyết thành chờ hắn.

494. Chương 507: Bi Kịch Của Kim Chính Thái, Ca Bồi Luyện Với Người.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 507: Bi kịch của Kim Chính Thái, ca bồi luyện với người.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khách sạn Ngải Tuyết.

Thời điểm Dương Thiên Lôi, Trần Thiển và mọi người lịch lãm rèn luyện trở về, vừa bước vào đại sảnh khách sạn, một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi.

- Lão đệ!

- Kim huynh! Thời gian dài không gặp người, người chạy đi đâu? Không phải đang tán gái sao? Có theo đuổi được không?

Dương Thiên Lôi dùng một quyền đánh vào trên ngực Kim Chính Thái, trong mắt hiện ra một tia hèn mọn bỉ ổi.

Từ lần trước gặp mặt đã qua mười năm, Dương Thiên Lôi không gặp lại Kim Chính Thái.

Nhưng mà, bởi vì biết rõ cảnh giới của Kim Chính Thái, Dương Thiên Lôi mới không để ý, dù sao Kim Chính Thái đến đây sớm hơn hẳn rất nhiều. Không có khả năng cùng lịch lãm rèn luyện cùng một chỗ.

- Ách, đứng nói. Kỷ huynh, Triệu huynh, Trần tiểu thư...

Kim Chính Thái phiên muộn theo sát Dương Thiên Lôi nói, sau đó ôm quyền chào bọn người Kỷ Tiêu Lam.

- Mấy vị này là?

- Đi một chút, chúng ta ngồi xuống nói, uống vài chén đi, lâu rồi không buông lỏng.

Dương Thiên Lôi nói ra:

- Cùng một chỗ sao? Yên tâm, lần này sẽ không để các người rớt.

Nhìn thấy bộ dáng của bọn người Chu Giác Thuần nghe nói đến uống rượu liền biến thành quái dị, Dương Thiên Lôi vừa cười vừa nói.

Đi vào trong gian phòng trang nhã, Dương Thiên Lôi giới thiệu mười bảy tên thiên tài cho Kim Chính Thái.

- Lão đệ, ta lần này ta đến để nói tạm biệt với người. Nếu không như thế, vi huynh cũng không ở chỗ này chờ người.

Trên gương mặt của Kim Chính Thái lộ ra một tia ngượng ngùng, ở trước mặt mọi người không nói rõ, liền hàm hồ cho qua chuyện.

Nghe Kim Chính Thái nói thế, bọn người Dương Thiên Lôi cũng chẳng nghĩ nữa, bởi vì thời điểm nhìn thấy Kim Chính Thái, mọi người đã cảm ứng được khí tức của Kim Chính Thái, đã vượt xa bọn họ. Giờ tay nhắc chân, phát ra khí tức của Tiên Thiên cảnh.

- Kim huynh, người thật sự động tình sao? Nàng cũng bước vào Tiên Thiên cảnh?

- Ba năm trước đây, nàng và mấy người của nàng cũng tiến vào Tiên Thiên.

Kim Chính Thái nói ra:

- Mẹ kiếp, ta muộn hơn nàng vài ngày, hiện tại mới đột phá! Nhưng mà, đến Tiên Thiên cảnh, chỉ cần ta cố gắng một chút, mới có thể theo kịp! Hắc hắc...

- Kim huynh đệ, đó là nữ hài gì, sao người lại dụng tâm như vậy?

Bọn người Kỷ Tiêu Lam nhìn bộ dáng hoài xuân của Kỷ Tiêu Lam liền cảm thấy không thích ứng, nhin không được hỏi.

- Ách... Chuyện này... Khó mà nói... Tóm lại rất hợp với khẩu vị của ta. Những nữ hài ở cùng với nàng, đều xinh đẹp phi phàm... Đúng rồi, có lẽ các người cũng nhìn thấy a? Các nàng cũng ngụ trong khách sạn Ngải Tuyết đấy, tám người cùng ngụ một chỗ, mỗi ngày đều có mấy nữ hài trở về.

- Ồ? Kim huynh đệ, thì là người đang nói các nàng sao? Không nói gạt người... Đoạn thời gian trước chúng ta nhìn thấy Dương huynh đệ... Khục khục, chính là thời điểm, ta cũng phát hiện...

Chu Giác Thuần lập tức nói ra.

- Không tệ. Ha ha ha, xem ra ánh mắt của huynh đệ chúng ta không có khác nhau, Dương huynh đệ, nếu người... Ách, Trần tiểu thư... Thật có lỗi thật có lỗi, Dương huynh đệ có người, sẽ không vừa ý người khác... Ha ha, nhưng mấy nữ hài tử kia, cũng không tệ. Nhưng mà, sau này không gặp...

Lý Kiếm Phong cũng nói.

- Hình như ta đã gặp... Nhưng hình như sau này không còn ở đây nữa?

Kỷ Tiêu Lam nhin không được nói.

- Một đám sắc quỷ!

Trần Thiển nhìn biểu lộ của mọi người, lập tức nói ra.

- Ách... Ta đoán là các nàng tránh né chúng ta... Sau đó dời đi đến một khách sạn khác, cách nơi này khá xa, hơn nữa, càng quá phận là, các nàng đều mang mặt nạ bảo hộ, đoán chừng là bị người ta quấy nhiễu quá nhiều... Các huynh đệ, chúng ta phải nói trước, phải có thứ tự trước sau, các người đừng nên đoạt với ta...

- Không có.

Chu Giác Thuần vừa cười vừa nói.

- Không phải đâu? Thực sự rất thoải mái, ngay cả Kỷ huynh cũng lưu ý?

Dương Thiên Lôi nhin không được hỏi.

- Người muốn làm gì?

Nghe được Dương Thiên Lôi nói, Trần Thiển lập tức liếc hẩn, nhưng Trần Thiển cũng đã gặp qua những nữ hài kia, hơn nữa thời điểm Trần Thiển bị Dương Thiên Lôi đè xuống giường, còn bị một người trong số đó nhìn thấy, đúng là mỗi người đều xinh đẹp phi thường. Tư sắc không kém mình chút nào.

- Khục khục... Ta chỉ khoác lác thôi, có thể làm gì chứ? Người mà Kim huynh ưa thích, cũng có thể... Là tỷ muội của nàng...

Dương Thiên Lôi nhin không được nói vào tai của Trần Thiển.

- Người gặp rồi?

Trần Thiển hỏi.

- Chưa, nhưng Kim huynh miêu tả quá giống mà thôi, đáng tiếc vẫn chưa gặp qua. Ân, khi Kim huynh theo đuổi được, sẽ có cơ hội nhìn thôi! Đến lúc đó ca cũng muốn nhìn được chân tướng thế nào?

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Nhàm chán.

Trần Thiển liếc Dương Thiên Lôi. Nói xong trực tiếp đứng dậy, nói:

- Một đám sắc lang, tiểu Đình, tiểu Vân, chúng ta đi thôi!

- Ân. Được! Bọn họ đã quên đi sự tồn tại của tam đại mỹ nữ chúng ta rồi sao?

Trần Đình và Kỷ Tiêu Vân cũng đứng dậy, mọi người đều cười lên, sau đó đi về phòng của mình.

- Vẫn là Trần tiểu thư hiểu chuyện. Dương huynh đệ, ta đã nói với người, mấy nữ hài kia, nói thực, đều cùng một cấp bậc với Trần Thiên nhà người! Đáng yêu, thanh thuần, cao nhã, tính cảm giác... Chắc chắc... Kim huynh đệ, người ưa thích thể nào?

Chu Giác Thuần nói ra.

- Nàng "tiểu Lệ" cho ta cảm giác bưư hân! Là của ta, các người đừng đoạt! Yên tâm, ta tới Bằng Tinh thành trước, sẽ đi tiền trạm cho các người, thám thính nơi hạp lạc trước cho các người!

Kim Chính Thái nói ra.

- Ha ha ha... Tốt. Huynh đệ ta ưa thích chính là nàng gọi là "tiểu Âm".

Chu Giác Thuần nói ra.

- Không phải đâu? Nàng này ta thích!

Lý Kiếm phong nói ra.

Trong chúng nữ, tuy nàng xinh đẹp, nhưng đã không còn nguyên âm, chắc là đã có đạo lữ. Chỉ có "tiểu Lệ" bưư hân và cao nhã thoát tục "tiểu Âm" vẫn còn nguyên âm.

Nhưng mà, mọi người đang nói hưng phấn, thấy con mắt Dương Thiên Lôi mở to ra, vẻ mặt này bị Kim Chính Thái, Chu Giác Thuần, Lý Kiếm Phong... Nhìn thấy.

Trong nội tâm Dương Thiên Lôi chấn động, từ kinh hỉ, biến thành phiền muộn... Con me nó trùng hợp như vậy? Nếu như thời điểm Kim Chính Thái nói tên của mỹ nữ bưư hân là "tiểu Lệ", Dương Thiên Lôi đã bắt đầu hoài nghi, nhưng không thể xác định, thời điểm Chu Giác Thuần nói tới "tiểu Âm", Dương Thiên Lôi biết rõ, đây không thể dùng trùng hợp để hình dung, lúc này mới đầy bi kịch.

- Dương huynh đệ, biểu lộ của người là gì?

Chu Giác Thuần nhin không được hỏi.

Dương Thiên Lôi hít sâu, dùng ánh mắt tràn đồng tình nhìn Chu Giác Thuần, lại nhìn Kim Chính Thái và Lý Kiếm Phong, nhin không được ngẩng đầu nhìn bầu trời, vô cùng buồn bã, chậm rãi nói ra:

- Trong cuộc sống, bi kịch có rất nhiều, nữ nhân âm yếm bên người, lại bị người xuất hiện bên cạnh, nhưng không thể gặp nhau, càng bi kịch là, nữ nhân mình âu yếm, lại bị huynh đệ nhìn thấy, lại động tâm... Kim huynh, Chu huynh, Lý huynh, huynh đệ đồng tình với các người trăm vạn lần, cộng thêm áy náy... Các người nên buông tha đi...

Chương 507: Bi kịch của Kim Chính Thái, ca bồi luyện với người. (Hạ)

- Ách... Lão đệ, người... Đây là ý gì? Vì huynh khó khăn lắm mới động tình...

- Tiểu Lệ, tên đầy đủ là Dương Thiên Lệ, nữ nhân của ta. Tiểu Âm, tên đầy đủ là Lục Thanh Âm, nữ nhân của ta. Những người khác là Tiểu Hàm, Hương Hương, Tiểu Di, Tiểu Nhã, Thiên Thiên, Tiểu Vũ? Đúng hay không? Tiểu Hàm, tên đầy đủ là Trương Tử Hàm, nữ nhân của ta, Hương Hương, tên đầy đủ là Sở Hương Hương, nữ nhân của ta, tiểu Di, tên đầy đủ là Lâm Tâm Di, nữ nhân của ta...

Nghe Dương Thiên Lôi nói, Chu Giác Thuần, Lý Kiếm Phong, Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc... Đều mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi nói không ra lời, Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc khá tốt, chỉ là khiếp sợ nữ nhân của Dương Thiên Lôi lại nhiều như vậy, con mẹ nó may mắn như vậy... Chu Giác Thuần và Lý Kiếm Phong từ khiếp sợ biến thành bi kịch, nhưng lập tức biến mất không còn.

Nhưng bi kịch nhất chính là Kim Chính Thái, gia hỏa bưư hân này, ngay cả tâm muốn khóc cũng có... Đây là chuyện gì? Ca ca rất khó khăn mới động tình một lần... Thế mà... Lại chính là nữ nhân của huynh đệ mình, chơi ca sao?

- Huynh đệ, nén bi thương đi... Chuyện này, thực không thể trách ta, thật sự là... Ngay cả ta cũng không biết các nàng đã tới đây.

Dương Thiên Lôì dùng ánh mắt đồng tình nhìn Kim Chính Thái đang đắm chìm trong bi kịch, vỗ vỗ vai Kim Chính Thái, tràn ngập bất đắc dĩ.

- Lão đệ... Vì huynh muốn khóc... Vì huynh rất được tổn thương... Ah ah ah...

Kim Chính Thái và đám người khác cũng ôm Dương Thiên Lôì, sau đó vỗ vai Dương Thiên Lôì, kêu lên đầy thê lương.

- Đối với tao ngộ của ngươi, huynh đệ đều đồng tình... Tục ngữ nói tốt, huynh đệ như tay chân, nữ người như quần áo...

- Lão đệ, ngươi muốn cho ta?

Nghe được Dương Thiên Lôì nói những lời này, Kim Chính Thái lập tức buông Dương Thiên Lôì ra, tràn ngập vui mừng nói.

Dương Thiên Lôì sững sờ, hít sâu một hơi, nói tiếp:

- Ai động tới y phục của ta, ta chặt tay người đó... Chuyện này, không còn cách nào... Kim huynh, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, người cố nén bi thương...

- Móa!

Kim Chính Thái phiền muộn ngồi xuống ghế, hần nhen lời, nhưng hần tin tưởng, lần đầu tiên mình động tình, còn chưa bắt đầu, thì đã chết non. Vợ huynh đệ, không thể chiếm. Đúng là Kim Chính Thái ưa thích, không còn khả năng tiếp tục nữa. Điểm giác ngộ này hần vẫn có, chỉ hơi phiền muộn mà thôi.

- Chuyện này... Dương huynh đệ, hiện tại ta muốn dẹp người.

Chu Giác Thuần nhện không được nói ra.

- Ta cũng muốn!

Lý Kiếm Phong cũng nói.

- Phi thường hoan nghênh, tùy thời phụng bồi!

Dương Thiên Lôì có chút đắc chí nhìn hai người nói, trong nội tâm đã không bình tĩnh được. Có loại cảm giác xúc động muốn lập tức tấn thân lên Tiên Thiên. Các lão bà thân ái, lại đang ở bên cạnh mình, tuy đã bốn năm không gặp, nhưng có pháp tắc thời không tồn tại, làm cho Dương Thiên Lôì lúc này, cảm thấy rất nhớ các nàng. Cũng không phải tưởng nhớ sự kiêu diễm của các nàng, mà là nhớ thương da diết.

Các nàng, chỉ có thể nhìn mà không thể làm, nhưng chỉ trò chuyện cũng tốt.

- Kháo... Lý huynh, chúng ta có nên đi nói cho Trần Thiển không?

- Đúng! Nhất định phải nói cho Trần Thiển!

Về mặt Kim Chính Thái cũng xoắn xuýt nhìn Dương Thiên Lôì.

Bất quá Dương Thiên Lôì nhìn ra được, trúng độc sâu nhất chính là Kim Chính Thái, đã điều chỉnh tâm tình của mình rồi.

- Không có ý tứ, tiểu Thiển đã biết rõ từ sớm. Chỉ chưa gặp nhau thôi, chờ chúng ta đến Tiên Thiên cảnh, chính là thời điểm các nàng gặp mặt, Kim huynh, người tranh thủ thời gian đi thôi, đi tiền trạm cho huynh đệ, nói cho các nàng biết, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại nhau.

Dương Thiên Lôì khê cười nói.

- Không!

Kim Chính Thái trả lời rất dứt khoát, nói:

- Ta đời này, sẽ không gặp lại nàng. Miễn cho, nhìn một lần lại thương tâm một lần.

- Ách... Không cần khoa trương như vậy chứ?

- Có! Lão đệ, không phải vì huynh đã nói sẽ luận bàn với ngươi sao? Nhưng vẫn không có cơ hội, hiện tại vì huynh rất muốn luận bàn với ngươi một chút! Đi một chút nào! Ủng hộ ta một tay!

Kim Chính Thái nói ra.

Kim Chính Thái lên tiếng, chỉ thoáng một cái, ngay cả Hạ Quân Trúc cũng giơ tay.

- Bà mẹ nó... Ngươi là Tiên Thiên cảnh!

- Bởi vì ta là Tiên Thiên cảnh nên mới cùng ngươi luận bàn! Lần này, không có thương lượng!

Kim Chính Thái nói xong liền lôi kéo Dương Thiên Lôi ra ngoài, mọi người cười vang đi theo, trực tiếp bắt cóc, áp giải Dương Thiên Lôi ra khỏi khách sạn.

- Sát... Các ngươi định làm thật sao?

Dương Thiên Lôi phì cười nói.

- Dương nhiên là thật! Ca ca ta không đi, chuyên môn ở chỗ này chà đạp ngươi, một đám đệ muội xinh đẹp, không tranh thủ thời gian tấn thăng Tiên Thiên, ngươi thế nào mà yên tâm được? Ca ca ta đang ngứa tay, sẽ bồi luyện miễn phí với ngươi.

Lời lẽ của Kim Chính Thái đầy chính nghĩa, nói rất nghiêm chỉnh.

Băng Tinh thành, thời điểm tu luyện giả đạt tới Tiên Thiên cảnh, sẽ có thể bước vào đây. Bọn người Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ vào ba năm trước đã bước vào Tiên Thiên cảnh, đã tiến vào Băng Tinh thành. Thành thị này lớn hơn Ngải Tuyết thành gấp nhiều lần. Tụ tập tu luyện giả cũng nhiều hơn. Nhưng mà, cũng không có người từ bên ngoài đến.

Phàm là những tu luyện giả chọn Ngân Tuyết Khu ngay từ đầu, thời điểm bắt đầu tiến vào Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện, toàn bộ đều xuất hiện trong các thôn xóm, sau khi tấn chức Tinh Giả. Ngải Tuyết thành chính là thành thị cao cấp duy nhất, đồng dạng, sau khi bước vào Tiên Thiên, Băng Tinh thành là địa phương mà bọn họ phải đến. Chỉ có điều sau Thần Đạo, tất cả tu luyện giả mới được phép tiến vào một không gian rộng lớn hơn, như lịch lãm rèn luyện trong Tinh vực, có thể đi địa phương mà mình muốn đi. Hơn nữa, Mộng Huyền Tinh có ba mươi sáu đại khu tu luyện, lúc này sẽ giao hòa với nhau.

Cho nên, chỉ có sau Thần Đạo, Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện, mới là đặc sắc nhất, kích thích và hung hiểm nhất.

Thời gian một năm, mỗi tu luyện giả đều có thời gian tương đương 365 năm trong Mộng Huyền Tinh. Nhưng mà, sau khi tấn chức đến cảnh giới của chân thân, muốn tấn chức sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Tuyệt đại đa số nhiều nhất ở đây chính là tu luyện đến cảnh giới của chân thân bên ngoài, không tiến thêm một tấc nào cả.

Ba năm.

Trong nháy mắt đã ba năm qua đi, ngay từ đầu, Dương Thiên Lôi đã gặp thê thảm, lịch lãm rèn luyện thì đừng nói, nhưng mỗi lần mọi người trở về, bắt đầu khiêu chiến lẫn nhau, Dương Thiên Lôi dù là một đấu một, hay một đấu hai, thậm chí một đấu ba, đấu bốn, Dương Thiên Lôi cũng không sợ, có thể nói, trong mắt mọi người, hắn chính là tồn tại vô địch. Nhưng mà, mỗi lần Dương Thiên Lôi hoàn thành khiêu chiến, Tiên Thiên cao thủ Kim Chính Thái sẽ ra tay, lúc này mới là thời điểm mọi người vui vẻ nhất, cũng là thời điểm Dương Thiên Lôi thê thảm nhất. Kim Chính Thái, bằng vào cảnh giới Tiên Thiên cường hãn, mỗi lần như thế là lúc Dương Thiên Lôi thê thảm nhất. Tuy Kim Chính Thái cũng giúp đỡ và chà đạp người khác lúc tu luyện, nhưng thời điểm tên này chà đạp Dương Thiên Lôi, không có chút cổ kị, cho nên Dương Thiên Lôi rất thê thảm.

495. Chương 508: Không Thừa Nhận.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 508: Không thừa nhận.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đương nhiên, đó là vì Kim Chính Thái phát hiện Dương Thiên Lô có năng lực kháng đòn và năng lực khôi phục siêu việt mọi người nên mới làm vậy. Nhưng chân tướng lại không như lời hắn nói, hắn muốn giáo huấn Dương Thiên Lô.

Nhưng mà, thời điểm ba năm này, bản thân Dương Thiên Lô có cảnh giới thấp nhất, đã đuổi kịp mọi người, trước sau đã bước vào Tinh Giả Cửu cấp.

Vì vậy, mọi người vốn rất vui vẻ khi Dương Thiên Lô bị chà đạp. Bởi vì Kim Chính Thái vốn làm Tiên Thiên cao thủ, đối mặt với Tinh Giả Cửu cấp như Dương Thiên Lô, tuy có thể chiến thắng, nhưng muốn chà đạp đã không còn khả năng, lại phải thi triển toàn bộ thực lực, mới miễn cưỡng đánh bại Dương Thiên Lô.

Nửa năm sau, Dương Thiên Lô đã bước vào Tinh Giả Cửu cấp đỉnh phong.

Thời điểm này, Kim Chính Thái vẫn chỉ dừng lại ở cảnh giới Tiên Thiên Nhất cấp, cuối cùng chỉ có thể đánh ngang tay với Dương Thiên Lô.

Loại thực lực vượt qua cảnh giới này, lúc này mọi người mới chính thức biết được sự biến thái của Dương Thiên Lô.

- Hô!

Dương Thiên Lô thở dài một hơi, từ trong trạng thái tu luyện tỉnh táo lại. Tinh Giả Cửu cấp đỉnh phong, hắn đã cảm thấy mình đã điều chỉnh được trạng thái đỉnh phong.

Hôm nay, tất cả mọi người đã đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện, mà khi hắn bước vào cảnh giới Tinh Giả Cửu cấp đỉnh phong, đã lấy cố lưu lại.

Vì hắn đang làm chuẩn bị cho cuộc chiến hắn mong chờ từ lâu!

Thời điểm người bị mặt đồng cấp với mình, đã có năng lực chém giết mình, không thể không nói, đây chính là người duy nhất mà Dương Thiên Lô chính thức xem là đối thủ. Càng trọng là một người trí mưu như một con sói lão luyện lại chiến đấu với một người nào tàn như hắn, trước kia hắn nghĩ mãi không ra. Nhưng lúc này đã phát hiện ra một ít dấu vết.

Cho nên hắn rất chờ mong!

Đi ra khỏi khách sạn Ngải Tuyết, Dương Thiên Lô đi vào truyền tống trận xuất hiện tại cửa tây của Ngải Tuyết thành.

Bầu trời bên ngoài thành, có hoa tuyết đang phiêu đảng bông bành trong không khí, băng thiên tuyết địa. Ngọc thụ quỳnh chi, con sông đào rộng trăm mét bảo vệ thành, cũng đã đông thành băng. Có một ít tu luyện giả lui tới ở cửa thành, Dương Thiên Lô sau khi từ truyền tống trận đi ra, đã đứng trước cây cầu lớn bắt qua con sông bảo vệ thành, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt đánh giá người đi đường.

Tinh Giả Cửu cấp đỉnh phong, cửa tây, lúc nào thì xuất hiện? Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, lời ước định lúc trước thật mơ hồ, không có thời gian cụ thể. Chỉ có địa chỉ cụ thể, tuy Dương Thiên Lô rất nóng vội, nhưng cũng chỉ còn cách kiên nhẫn đứng ở nơi này đợi, may mắn. Thỉnh thoảng có mỹ nữ đi qua, hắn được no mắt, cho nên không cảm thấy nhàm chán.

Ngày đầu tiên, không có tung tích.

Ngày hôm sau, như cũ trừ việc ngắm mỹ nữ ra, không có thu hoạch nào.

Ngày thứ ba, khi sắc trời đang chuyển dần về đêm, đúng lúc hắn không còn ôm bất cứ hi vọng gì, thì nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Khăn trùm đầu màu đen, con mắt sáng ngời lộ ra ngoài.

Trong mắt của Dương Thiên Lô lộ ra một tia hưng phấn, con mắt nhìn thẳng vào đối phương, hơn nữa quan sát tỉ mỉ mỗi chi tiết của đối phương, muốn xác minh suy đoán trong lòng.

- Tinh Giả Cửu cấp đỉnh phong, không nghĩ tới nhanh như vậy mà người đã xuất hiện ở đây.

Người đến dùng âm thanh trầm thấp nói ra.

- Ta biết rõ người là ai.

Bỗng nhiên Dương Thiên Lô lộ ra nụ cười, ánh mắt nhìn vào đôi mắt của đối phương, nói ra.

- Dương nhiên người biết rõ, ta tha cho người một mạng.

Người tới lập tức sững sờ, nhưng nhanh chóng lạnh nhạt.

- Ta nói, ta biết mặt nạ đang che mặt của người.

Dương Thiên Lô nở nụ cười sáng lạn, cười rất gian tà.

- Chúng ta rất quen thuộc, quen đến nỗi không thể tưởng tượng, đúng không?

- Người đang nói cái gì?

Người tới đã không thể bảo trì sự bình tĩnh vốn có.

- Nếu như chúng ta không quen biết nhau. Người cũng không cần dùng âm thanh này để nói chuyện? Chỉ cần mang mặt nạ bảo hộ, ta sẽ không biết người là ai. Nếu như chúng ta không quen biết nhau, người làm gì đi giày tử, để giày dây như vậy? Còn nữa, y phục của người, mặc mấy lớp? Mặc nhiều như vậy, lưng có mệt không?

- Người...

Con mắt ôn tồn của người che mặt chấn động kịch liệt.

- Tiểu Mộng mộng, Tiểu Vũ đồng học, người còn muốn giả bộ tới khi nào?

Dương Thiên Lô bỗng nhiên đắc chí nói ra, vừa nói, vừa đi tới người trước mặt giang rộng hai tay, muốn ôm đối phương vào lòng.

- Dù hắn nói cái gì, cũng không cần để ý, lập tức chiến đấu!

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói truyền vào trong tai người bịt mặt.

Đang lúc người bịt mặt không biết nên làm thế nào, bỗng nhiên lui hai bước, rút kiếm ra chỉ vào Dương Thiên Lô. Khí tức quanh người, tăng lên một cách điên cuồng!

- Còn không thừa nhận?

Dương Thiên Lô cảm thấy kỳ quái, bỗng nhiên ánh mắt bắn ra tinh quang, đột nhiên quay người đánh giá chung quanh, nhưng không phát hiện ra điều gì. Thế nào lại không thừa nhận? Chẳng lẽ mình đoán sai?

Chín lão bà của mình, đã đến tám, chỉ có Nguyễn Hi Vũ là không ở trong đó, chuyện này không có đạo lý. Bởi vì tu vi của Nguyễn Hi Vũ, cũng cần phải lịch lãm rèn luyện, nếu mẫu thân đã cho bọn Trương Tử Hàm tới đây lịch lãm rèn luyện, sẽ không để Nguyễn Hi Vũ ở lại một mình. Thời điểm Dương Thiên Lô biết bọn người Trương Tử Hàm đã đến, mới suy đoán người bịt mặt chính là Nguyễn Hi Vũ, mà người chém giết mình, có lẽ chính là mẫu thân.

Nếu không cũng không còn cách giải thích nào, sợ dĩ mẫu thân chém giết mình, bởi vì Dương Thiên Lô phỏng đoán, là vì muốn đả kích tôi luyện mình, làm cho tâm tình của mình được đề cao.

Nếu diễn ra như vậy, tất cả đều hợp lý cả.

Nhưng mà lúc này, dù mình đã biết, vì sao Nguyễn Hi Vũ không thừa nhận? Hơn nữa, thông qua con mắt của người bịt mặt, Dương Thiên Lô biết rõ. Có lẽ hắn nói đúng, ít nhất, ánh mắt của nàng, thân thể chấn động, đã chứng minh tất cả.

- Mẫu thân, là người sao? Không cần chơi trò này, không có ý nghĩa đâu.

Dù Dương Thiên Lôi không nhìn thấy kẻ nào, nhưng vẫn dùng chiêu xao sơn chấn hổ nói với một người hư không, nhìn về phía có khả năng mẫu thân tàng hình nhất nói ra.

- Công kích!

Đúng là bị Dương Thiên Lôi đoán đúng địa phương tàng hình, trực tiếp truyền âm cho người bịt mắt. Nhưng trong lòng đã quy cho Dương Thiên Lôi hai chữ "Yêu nghiệt". Nàng không thể hiểu nổi, tại sao Dương Thiên Lôi lại đoán ra được, nhưng biểu hiện của Dương Thiên Lôi, đã làm cho nàng hiểu được, Dương Thiên Lôi chỉ suy đoán, nhưng không dám xác định. Nếu không Dương Thiên Lôi cũng không cần thăm dò, mà trực tiếp phát hiện ra mình? Chuyện này không có khả năng, chỉ bằng điểm này, nàng đã biết rõ, Dương Thiên Lôi không khẳng định.

496. Chương 509: Chối Bỏ, Không Thừa Nhận.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 509: Chối bỏ, không thừa nhận.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cho nên, dù là thế nào cũng không thể thừa nhận, bởi vì lúc này nàng mới bắt đầu tập luyện cho Dương Thiên Lôi, nếu chỉ ở Tinh Giả cảnh đã bị vạch trần, thì Tiên Thiên cảnh, thần Đạo cảnh, chẳng phải là uống phí hay sao?

Nguyễn Hi Vũ, đã không phải là Nguyễn Hi Vũ trước đây. Dương Thiên Lôi vẫn không cách nào vạch trần bí mật đang che giấu trên người Nguyễn Hi Vũ, dù không cách nào chối bỏ, nhưng mà, thời điểm Nguyễn Hi Vũ thăng thăng đến Thần Đạo Lục cấp, chính nàng đã minh bạch rất nhiều. Nàng cũng giống như Nguyễn Hi Vũ, là cao thủ Chân Thần Cảnh bách thể luân hồi!

Nhưng mà, tuy nàng minh bạch, nhưng vẫn chưa hoàn thành bách thể luân hồi, nàng vẫn dừng lại ở cảnh giới hiện tại, nhưng tâm tình, tu vi, thần niệm, của nàng đã tăng lên mức kinh người, sau khi biết được chân tướng, chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi, nàng đã tấn thăng đến Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, siêu việt bọn người Trương Tử Hàm. Hơn nữa, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể dẫn phát Đại Thiên Kiếp, nhưng thành công hay không nàng không biết.

Nhưng mà, thông qua phỏng đoán, chỉ cần Nguyễn Hi Vũ dẫn động Đại Thiên Kiếp, dù thất bại. Nàng sẽ hoàn thành bách thể luân hồi, khôi phục tu vi Chân Thần cảnh. Nếu như nàng thành công, nàng sẽ là cường giả Chân Thần cảnh. Hơn nữa nếu tiếp tục bảo trì trạng thái hiện tại, sẽ không thể hoàn thành bách thể luân hồi.

Nguyễn Hi Vũ không có chút do dự, một kiếm đánh về phía Dương Thiên Lôi, thi triển ra Tinh kỹ cường đại!

- Chẳng lẽ là mình đoán sai?

Dương Thiên Lôi cũng bắt đầu hoài nghi, nếu như đây là Nguyễn Hi Vũ và lão nương, mình đã nói đến nước này, chẳng lẽ còn không thừa nhận.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể nghênh chiến!

Bởi vì, Dương Thiên Lôi cảm giác thực lực của người bịt mắt. Dù người bịt mắt chỉ có thực lực Tinh Giả Cửu cấp đỉnh phong, nhưng vẫn giống lần đầu tiên, Dương Thiên Lôi cảm thấy một cỗ nguy hiểm cực độ.

- Bang bang...

Âm thanh bảo kiếm va vào nhau, khi Dương Thiên Lôi và người bịt mắt đại chiến, hai người nhảy lên không trung vài chục trượng, trong nháy mắt ở trên không trung đã đánh ra mấy trăm kiếm, kiếm khí nhanh chóng đánh xuống cửa thành.

Tuyết rơi tán loạn nếu như là lông ngỗng, thì dưới công kích khủng bố của hai người, bị năng lượng kiếm khí cường đại chấn nát không còn gì, nhưng khi kiếm quang đâm xuyên qua hoa tuyết thì nó tiêu tán một cách quye dị.

Mà người thi triển kiếm kỹ, không có gì khác nhau, không ai làm gì được, không có ai công kích được ai, chỉ có tiếng kiếm va chạm nhau, Tinh Thần Chi Lực của mỗi người dung nhập làm một với thiên địa. Trừ mỗi lần phát ra công kích, không có chút năng lượng thừa và lãng phí mảy may.

Trong khoảng thời gian ngắn, không ai làm gì được ai!

Người bịt mắt, Nguyễn Hi Vũ, có được tâm tính của Chân Thần cảnh, ngộ tính và kiến thức, thi triển ra Tinh Kỹ, khi nàng tấn thăng đến Thần Đạo Lục cấp, biết rõ thân thể của mình là bách thể luân hồi, đạt được kiếm kỹ truyền thừa, đều phát huy ra kiếm kỹ đến mức tận cùng.

Dùng cảnh giới Tinh Giả khiêu chiến vượt cấp rất dễ dàng, khiêu chiến đồng cấp, cơ bản là vô địch!

Nhưng mà, khi Dương Thiên Lô lĩnh ngộ loại chân lý kiếm kỹ này, đã không rơi vào thế hạ phong chút nào!

Hơn nữa, chiến đấu diễn ra, tốc độ xuất kiếm của hai người càng lúc càng nhanh, nhanh đến trình độ không thể tưởng tượng nổi, càng kinh người hơn là, hai người xuất kiếm được một nửa, liền nhanh chóng đổi chiêu, giống như biết trước được, dù có thi triển kiếm chiêu ra. Cũng không thể làm gì được đối phương, cho nên, bọn họ không thể không biến chiêu!

- Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ so đấu chính là thể lực và Tinh Thần Chi Lực!

Dương Thiên Lô và Nguyễn Hi Vũ đều tinh tường, nhưng cả hai người lúc này, không ai dám cải biến phương án tác chiến, bởi vì một khi dừng lại một chút, sẽ phải đối phó với công kích liên miên không dứt của đối phương, sẽ tạo cơ hội cho đối phương!

Một giờ!

Hai người chiến đấu suốt một giờ, đột nhiên thân hình Dương Thiên Lô đình trệ một chút, nhưng sơ hở này lập tức bị Nguyễn Hi Vũ nắm bắt, bỗng nhiên hai người nổ ra hai đạo tinh quang, rốt cuộc nàng cũng thi triển ra một chiêu cường hãn nhất của kiếm kỹ.

Lần này không giống lần trước, cùng một chiêu, nhưng lại ẩn chứa khí lực và lực lượng, cường đại hơn lần trước gấp cả trăm lần, khi bảo kiếm rời tay, trong nháy mắt này, bộc phát ra hào quang chói mắt, thời gian như dừng lại, nó trở thành trung tâm, tác động tới vô số ngôi sao, giống như quần tinh ủng nguyệt, vờn quanh cổ Dương Thiên Lô.

Nhưng mà, trong nháy mắt này, nhìn thì giống như không thể tránh né, Dương Thiên Lô sắp thua trong tay Nguyễn Hi Vũ, hần liền huy động bảo kiếm trên tay. Nhìn thì giống như rất chậm chạp, nhưng thực tế lại nhanh đến kinh người. Bắt đầu xoay tròn, kiếm dừng ở trước mặt, mũi kiếm hướng xuống, dùng thân là trục, không ngờ lại có thể ngăn cản kiếm quang của Nguyễn Hi Vũ.

- Cái gì?

Một tiếng kinh hô, kiếm trong tay Dương Thiên Lô, giống như có keo dính, nó đang xoay tròn với kiếm của Nguyễn Hi Vũ, càng kinh người là, đúng vào đó, đột nhiên Dương Thiên Lô thúc dục Tinh Thần Chi Lực, huy kiếm, quán quanh, tá lực đả lực, đánh văng bảo kiếm của Nguyễn Hi Vũ ra. Đánh về phía Nguyễn Hi Vũ, phát ra công kích!

Một kích nhanh như thiểm điện!

Trong lòng Nguyễn Hi Vũ khiếp sợ, mà người ẩn núp ở gần đó cũng vậy, cũng bị chấn động. Tuy biết rõ Dương Thiên Lô học trộm tuyệt chiêu của Nguyễn Hi Vũ, nhưng không nghĩ tới Dương Thiên Lô lại luyện đến cảnh giới không kém hơn Nguyễn Hi Vũ chút nào, hơn nữa, thời điểm này, hai người cũng đã hiểu, lúc Dương Thiên Lô dừng lại một chút kia, vốn không phải là sơ hở, mà là đào một cái hố, chờ Nguyễn Hi Vũ nhảy vào!

Hắn đã nghĩ ra cách phá giải, nhưng không nhìn ra cách phá giải như thế nào!

Phải biết rằng, một chiêu này không chỉ đơn thuần là nắm bắt thời cơ bảo kiếm xoay tròn, mà trong đó có ẩn chứa trận pháp rất phức tạp, dù đối thủ muốn ngăn cản cũng không cách nào nắm được quỹ tích của nó, thời điểm ngăn cản, phải hoàn toàn không chệch trận pháp lưu chuyển, không sai số một chút nào, mới có thể ngăn cản được!

Hơn nữa các loại biến hóa ẩn chứa trong đó, hoàn toàn là tùy tâm của người phát chiêu. Tuy cũng là một chiêu giống nhau, nhưng lần này Nguyễn Hi Vũ thi triển ra trận pháp hoàn toàn khác trước, cao hơn sâu hơn và phức tạp hơn vô số lần, nhưng vẫn bị Dương Thiên Lôi ngăn cản.

Điều này cũng có ý nghĩa, Dương Thiên Lôi đã nắm được trận pháp, trong nháy mắt đã khống chế được trận pháp lưu chuyển, hơn nữa còn không xuất hiện chút sai lầm nào!

Càng khủng bố hơn là, Dương Thiên Lôi còn lợi dụng một chiêu này, không để bảo kiếm của mình rời tay, mượn nhờ bảo kiếm của Nguyễn Hi Vũ, thi triển một chiêu thức giống như trước!

Chương 509: Chối bỏ, không thừa nhận. (Hạ)

Nhưng mà, Dương Thiên Lôi không muốn chém chết Nguyễn Hi Vũ, dù đối phương không thừa nhận, Dương Thiên Lôi cũng khôn dám xác định 100%, nhưng cuối cùng cũng nhận định đối phương là Nguyễn Hi Vũ, hơn nữa lần đầu tiên, nàng đã bỏ qua cho mình. Dù nàng không phải là Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lôi cũng không ra tay giết chết, chỉ dùng cách gây ông đập lưng ông mà thôi!

Nhưng mà...

Làm cho Dương Thiên Lôi không ngờ được, khoảng cách hai người gần như vậy, vốn tưởng Nguyễn Hi Vũ tất bại, vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc, trên bầu trời có vô số hoa tuyết bay xuống, Dương Thiên Lôi nhìn thấy hoa tuyết như mộng như ảo, bỗng nhiên sống lại... tê tê tê vài cái... Lại phát ra tiếng xé gió, đánh bay bảo kiếm đang xoaytròn.

Hoa tuyết, hơn nữa tuyết rơi nhiều như lông ngỗng, có thể có bao nhiêu uy lực?

Ngàn vạn lần không ngờ tới, hoa tuyết không có ý nghĩa gì, lại được Tinh Thần Chi Lực điều khiển, thời điểm đụng vào bảo kiếm, lại làm cho bảo kiếm dừng lại một phần ngàn giây, nhưng một phần ngàn giây này, thân hình của Nguyễn Hi Vũ đã hóa thành một đạo lưu quang, duỗi ngón tay thon dài thành chưởng, nắm chặt một cái, bắt lấy vềphía bảo kiếm, giống như Hỏa Trung Thủ Lật (mình làm người khác hững), lông tóc không tổn thương bắt lấy chuỗi kiếm.

Vào lúc Dương Thiên Lôi khiếp sợ, phương viên vài trượng trên bầu trời xuất hoa tuyết, hóa thành vô số đạo lưu quang, giống như vô số chuỗi phi đao nhỏ bé, dùng tốc độ khủng bố đánh về phía Dương Thiên Lôi.

- Sau khi đến Tiên Thiên cảnh, ta sẽ tìm người!

Thân hình người bịt mặt nhoáng một cái, nhanh như thiểm điện chạy vào thành.

Vô số đạo hoa tuyết, bị Dương Thiên Lôi nắm thành quả cầu tuyết, ngơ ngác nhìn về phương hướng người bịt mặt chạy đi. Rốt cuộc trận chiến hôm nay là thắng hay bại?

Không có kết quả.

Dương Thiên Lôi không biết vì sao người bịt mặt lại rời đi vào lúc này, vì sao lại không thừa nhận thân phận của mình?

- Chẳng lẽ ta đoán sai?

Dương Thiên Lôi đứng bất động trên tuyết, nhìn hoa tuyết rơi như mạn thiên hoa vũ, trong nội tâm suy nghĩ.

Trong lòng của hắn biết rõ, tuy phỏng đoán của hắn không thể chệch vào đâu được, nhưng lại thiếu hụt một điểm trí mạng.

Đó chính là, hắn cho rằng mình hiểu rất rõ Nguyễn Hi Vũ. Mà tu vi của Nguyễn Hi Vũ, cảnh giới, tâm tính, dù đang ở chỗ này lịch lãm rèn luyện, cũng không thể đạt tới cảnh giới mạnh mẽ hung hãn như vậy,

nếu như bộ kiếm kỹ này do mẫu thân truyền thụ, nhưng tâm tình, tâm tính, kinh nghiệm của một người lại không thể nào truyền thụ.

Hai lần chiến đấu, Dương Thiên Lôi đều cảm ứng được, người bịt mặt này ở phương diện nào, cũng không kém với mình, thậm chí còn mạnh hơn nữa!

Nguyễn Hi Vũ làm sao có được?

Không thể.

Suy đoán này lâm vào ngõ cụt, lần này cũng không có thêm đầu mối.

Thở dài một tiếng, Dương Thiên Lôi để mặc cho gió tuyết thổi qua mặt mình, giống như Tây Môn Xuy Tuyết xoắn xuýt cô đơn, Dương Thiên Lôi từ từ bước về phía cửa tây, trở về Ngải Tuyết thành.

Đã không đoán ra, có đoán tiếp cũng không còn ý nghĩa gì.

Dù sao người bịt mặt không có ác ý với mình, hơn nữa, Dương Thiên Lôi tin tưởng, sau khi bước vào Tiên Thiên, Thần Đạo cảnh, cuối cùng sẽ có một ngày, mình sẽ tìm ra đáp án. Đến lúc đó sẽ biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Dương Thiên Lôi cũng không biết, ngay từ đầu hắn đã đoán ra chân tướng. Đáng tiếc, hắn không biết trong thời gian bốn năm này, Nguyễn Hi Vũ phát sinh biến hóa. Do hắn không biết, cho nên chối bỏ suy đoán của mình.

Trong nháy mắt, lại ba năm trôi qua.

Dương Thiên Lôi cùng bọn người Trần Thiển, Kỷ Tiêu Lam đã ở chỗ này lịch lãm rèn luyện và khiêu chiến như cũ, đến bây giờ, bọn họ bước vào Mộng Huyền Tinh mười sáu năm.

Hơn mười năm khiêu chiến lẫn nhau, cùng trao đổi và lịch lãm rèn luyện cùng một chỗ, đã làm cho mọi người ở đây và Dương Thiên Lôi đạt tới mức độ hảo hữu.

Thời điểm ở gần nhau, sớm đã nhao nhao chửi mắng và nói chuyện ầm ĩ. Nói giỡn là chuyện thường ngày, nhất là Dương Thiên Lôi và Trần Thiển vui đùa, làm cho mọi người vui cười không thôi.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, đó là Hạ Quân Trúc. Độ nhất mỹ nam này, tuy quan hệ với mọi người thân mật khăng khít, nhưng từ đầu tới cuối vẫn bảo trì khí chất phong độ ôn hòa. Trong mọi người, trừ Kim Chính Thái ra, có thực lực gần bằng Dương Thiên Lôi, ngay cả phòng thủ mạnh mẽ như Hoa Kiến Sầu, cũng không phải đối thủ của hắn.

Thời điểm năm thứ sáu, Dương Thiên Lôi đã đi trước mọi người, tiến vào Tiên Thiên. Nhưng mà, tuy hắn vội vã muốn đi gặp các lão bà của mình, nhưng vẫn nhịn xuống, nếu chỉ đơn thuần là bọn người Kỷ Tiêu Lam hắn sẽ bỏ đi, nhưng mấu chốt chính là Trần Thiển. Nếu hắn cứ như vậy mà đi, chỉ sợ Trần Thiển không nổi bão một cách đơn giản.

Hơn nữa Trần Thiển cũng biết tám nữ nhân kia là lão bà của Dương Thiên Lôi, đã làm cho nàng kinh hãi, cũng hiểu được vì sao vị trí chính thất Dương Thiên Lôi không cho nàng làm, bởi vì luận dung mạo của các nữ tử, nàng không chiếm được ưu thế. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi đã nói cho Trần Thiển rõ tất cả, Trần Thiển biết rõ, những cô gái kia đều đến với Dương Thiên Lôi sớm hơn cả nàng, nhất là Dương Thiên Lệ, Trương Tử Hàm, một là Nhị tỷ của Dương Thiên Lôi, một là thời điểm Dương Thiên Lôi là Tinh Giả Nhất cấp, đã làm bạn với hắn. Trần Thiển hiểu, dù là trong suy nghĩ hay địa vị trong lòng Dương Thiên Lôi, dù là ai cũng nặng hơn nàng rất nhiều, Huống chi Dương Thiên Lôi cũng không cho rằng ai nặng hơn ai, hơn nữa từ đầu tới cuối Dương Thiên Lôi không bỏ mình rời đi.

Rốt cuộc, kém hơn Dương Thiên Lôi nửa năm, mọi người trước sau cũng tiến vào Tiên Thiên.

Trần Đình là người bước vào Tiên Thiên cuối cùng, mọi người cùng bước vào truyền tống trận ở trung ương Ngải Tuyết thành, tiến vào Băng Tinh thành.

- Các lão bà, ca đã đến rồi đây.

Dương Thiên Lôi nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Trần Thiển, tâm tình kích động kêu lớn trong lòng.

Trong hào quang lóng lánh, bốn người Dương Thiên Lô cũng tiến vào Tiên Thiên, đi tới Băng Tinh thành. Băng Tinh thành, đúng như tên của nó, rất đẹp, khắp nơi đều có băng tinh lóng lánh phát ra hào quang, mà các cung điện và công sự trong thành đều được xây bằng băng tinh, ánh sáng mặt trời chiếu xuống, chúng phát ra hào quang lóng lánh bảy màu như mộng như ảo.

- Đẹp quá.

Thời điểm mọi người xuất hiện trong diễn võ trường cực lớn, Trần Thiển, Trần Đình, Kỷ Tiêu Vân đều kích động khi nhìn thấy thế giới băng tinh này giống như trong cổ tích.

Sở dĩ lúc trước Trần Thiển chọn khu vực Ngân Tuyết, là vì muốn được thưởng thức thành thị như mộng như ảo này. Trong gia tộc của nàng có rất nhiều đệ tử chọn Mộng Huyền Tinh làm nơi lịch lãm. Bởi vì bọn họ bị khu vực Ngân Tuyết này chinh phục.

497. Chương 510: Băng Tinh Thành.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 510: Băng Tinh thành.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đi một chút đi. Chúng ta tìm nơi nghỉ ngơi trước đã!

Dương Thiên Lô có chút hung ác khi kéo mọi người từ trong cảm xúc hưng phấn ra.

Mọi người đương nhiên biết rõ vì sao Dương Thiên Lô lại hung ác như vậy, tám lão bà đại mỹ nữ đang ở trong Băng Tinh thành, nếu là người khác, có ai không hưng phấn chứ?

Trong mọi người trừ Hạ Quân Trúc ra, biểu lộ của mỗi người đều xoắn xuýt, kể cả Trần Đình và Kỷ Tiêu Vân cũng không ngoại lệ. Mười năm nay, Dương Thiên Lô và Trần Thiển anh anh em em. Đã làm cho một đám người độc thân cảm thấy ghen ghét. Nếu hắn tìm được tám lão bà, chẳng phải sẽ làm cho mọi người phiền muộn sao?

- Ta quyết định. Ở chỗ này, không có đại cơ duyên, đại khí vận, không có thời không pháp tắc, không có tiên đan pháp bảo, tất cả đều dựa vào mình tự lĩnh ngộ, đoán chừng chúng ta phải ngây ngốc ở chỗ này bảy tám chục năm, thậm chí trên trăm năm, dù sao nơi này chỉ yếu là lịch lãm rèn luyện tâm tính, cho nên... Hắc hắc, ta muốn nghỉ ngơi vài năm, tìm một cô bé, học hỏi kinh nghiệm tình kiếp, cho nên không thể ở cùng một chỗ với các người được, nhất là Dương huynh đệ, tuyệt đối không thể ở cùng một chỗ với hắn!

Chu Giác Thuần trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô nói ra.

- Đồng cảm, ta cũng muốn tự mình đi vài năm!

Lý Kiếm Phong nói ra.

- Lão đệ, ta cũng không thể ở cùng với người được. Ta sợ nhìn thấy tiểu Lệ, sẽ làm chuyện có lỗi với lão đệ...

Kim Chính Thái là một gia hỏa bưng hằm, lúc này vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi, nhìn Dương Thiên Lô nói.

- Móa!

Dương Thiên Lô đá Kim Chính Thái một cước.

Mà Kim Chính Thái cũng không sợ chút nào, không nhúc nhích lấy một cái. Mặc cho Dương Thiên Lô đá bay, ngay cả một cái rầm phản ứng cũng không có.

Vì sao? Đây là diễn võ trường, cho nên không cần phải sợ.

- Cho nên, ca ca cũng đi một mình! Tranh thủ kiếm nữ thần của đời ta.

Kim Chính Thái nói tiếp.

- Đúng đúng. Ta cũng nghĩ như vậy.

Những người khác cũng nhao nhao lên. Hiển nhiên đám gia hỏa chỉ biết tu luyện này, bị Dương Thiên Lôi và Trần Thiên kích thích, cho nên không chịu nổi.

- Tiểu Đình, hai chúng ta đi chung nhé?

Đúng lúc này, Hoa Kiến Sầu cố lấy hết dũng khí nói ra, ánh mắt sáng ngời nhìn Trần Đình, nói ra.

Mặt mũi Trần Đình lập tức đỏ bừng, bộ dáng nhăn nhó tràn đầy hạnh phúc, cúi đầu không đáp ứng, cũng không cự tuyệt, nhưng biểu lộ này, tất cả mọi người biết rõ, đó là đáp ứng.

- Bà mẹ nó...

Dương Thiên Lôi lập tức mở to mắt, nhìn Trần Đình, lại nhìn Hoa Kiến Sầu, lập tức nổi bão với hai người:

- Các người cầu kết lúc nào?

Mọi người cười vang, Hoa Kiến Sầu và Trần Đình đồng thời ra tay, công kích về phía Dương Thiên Lôi. Nhưng mà, Dương Thiên Lôi thuộc dạng trâu bò nên không nhúc nhích. Mặc cho hai người đánh lên người, ngay cả rầm cũng không có. Trong miệng còn lẩm bẩm:

- Chắc chắc. Nhìn không ra a, ngay dưới mắt của chúng ta, ngay cả hỏa nhãn kim tinh của ca cũng nhìn không ra. Ồ, sao các người không kinh ngạc?

- Chúng ta kinh ngạc cái gì? Người chỉ biết anh anh em em với Trần Thiên xinh đẹp, đương nhiên không biết...

Lý Kiếm Phong nói ra.

- Ách... Cũng chẳng trách...

Dương Thiên Lôi bưng tỉnh đại ngộ nói.

- Đã như vậy, tạm thời chúng ta sẽ tách nhau ra, mười năm sau, chúng ta sẽ tụ họp tại khách sạn Băng Tinh. Thế nào?

Hạ Quân Trúc cười nói.

- Tốt, mười năm sau, chúng ta sẽ quyết cao thấp! Đi thôi, chuyện này cứ định như vậy! Giải tán!

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Giải tán!

Mọi người cùng kêu lên.

Dương Thiên Lôi kéo Trần Thiên, bước nhanh ra khỏi diễn võ trường, bọn người Kim Chính Thái nhìn thấy bộ dáng của Dương Thiên Lôi, im lặng một hồi. Nhưng mà, cũng có thể hiểu được, bởi vì bọn họ biết Dương Thiên Lôi có kinh nghiệm với gái, tuy không biết rõ ràng, nhưng cũng biết đại thể. Nhưng trong lòng mọi người đều cảm thán Dương Thiên Lôi đào hoa, đồng thời cũng rất hiếu kỳ với Nguyên Thủy tinh vực, nơi đó quả là một nơi thừa thãi mỹ nữ a, nếu không, chỉ là một tiểu tinh cầu nguyên thủy, vì sao lại có nhiều mỹ nữ có thiên phú tốt như vậy?

Nhưng mà, bọn họ không biết, tuy thiên phú của chúng nữ không tồi, nhưng so với những thiên tài ở đây, không thể nào so sánh, cũng không có biện pháp, các nàng đều gặp được Dương Thiên Lôi biến thái này. Tuy thiên phú không tốt, cũng biến thành tốt. Trải qua sự cường đại của Âm Dương Niết Bàn Kinh, chỉ cần không phải là người bình thường đều biến thành tốt. Dù là Dương Thiên Lôi hiện giờ, cũng cảm thấy sự cường đại và thần kỳ của Âm Dương Niết Bàn Kinh, dù công pháp này không chính thống bằng Huyền Thiên Chân Kinh, nhưng Dương Thiên Lôi dám khẳng định, thần thông của nó tuyệt đối sánh ngang với Huyền Thiên Chân Kinh.

Trình độ huyền bí của nó không thể so với Huyền Thiên Chân Kinh, nhưng công pháp này cũng chỉ có Dương Thiên Lô mới có thể tu luyện, điều này làm cho Dương Thiên Lô cũng cảm thấy mê hoặc.

- Tiểu Vân, chúng ta đi cùng nhé?

Khi Dương Thiên Lô và Trần Thiển rời khỏi, Triệu Nguyên đi đến bên cạnh Kỷ Tiêu Vân, nhẹ giọng nói.

Kỷ Tiêu Vân gật đầu, dù có một chút ngượng ngùng, nhưng cũng không rõ ràng, nàng và Triệu Nguyên tương giao nhiều năm, nhưng vẫn bảo trì quan hệ hữu nghị, cũng chưa có dấu hiệu phát triển thành tình yêu. Nhưng lần lịch lãm rèn luyện này, có lẽ là do Dương Thiên Lô và Trần Thiển kích thích, cảm tình nhiều năm của hai người, từ tình bạn, bắt đầu biến thành tình yêu, giống như nước chảy thành sông.

Chỉ có điều, Dương Thiên Lô và Trần Thiển không thể tin được, khi hai người bọn họ rời đi. Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc lại thành công ghép đôi bốn người, mọi người không rời đi, mà sau khi nói chuyện bí mật với nhau mấy phút, lúc này mới hưng phấn rời đi.

Một năm!

Trừ Dương Thiên Lô và Trần Thiển ra, mọi người hẹn với nhau gặp nhau tại khách sạn Băng Tinh một năm một lần, nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ điên cuồng luận bàn, khiêu chiến điên cuồng, tu luyện điên cuồng. Tranh thủ khi mười năm sau gặp mặt Dương Thiên Lô và Trần Thiển, bởi vì khi Dương Thiên Lô ở cảnh giới Tinh Giả quá hung hăng cần quấy, lại chà đạp bọn họ, lúc này tâm tình bị Dương Thiên Lô kích thích.

Tất cả mọi người không có ý kiến gì.

Bởi vì, tất cả mọi người muốn nhìn thấy bộ dáng Dương Thiên Lô bị ngược đãi, chứ không phải nghe hân đắc chí cười to, mà hân lại là cao thủ lẫn lộn tình trường, làm sao mà bọn họ không ghen ghét chứ?

Dương Thiên Lô hưng phấn kéo Trần Thiển rời đi, đầu tiên là đến khách sạn Băng Tinh.

Khách sạn Băng Tinh, là khách sạn lớn nhất Băng Tinh thành, tu luyện giả đều lựa chọn khách sạn đầu tiên, bình thường đều chọn khách sạn Băng Tinh. Đầu tiên hai người muốn ổn định nơi ở trước, sau đó mới tìm người.

498. Chương 511: Gặp Lại.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 511: Gặp lại.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tiên sinh, tiểu thư, cần ở trọ sao?

Dương Thiên Lô và Trần Thiển đi vào quầy phục vụ ở đại sảnh, một gã phục vụ viên mặt mỉm cười, cung kính hỏi.

- Ân, một gian phong!

Dương Thiên Lô nói thẳng, trên mặt mỉm cười đắc chí.

- Hai gian!

Trần Thiển phản đối không chút do dự.

- Ách! Vậy thì hai gian!

Dương Thiên Lô nói ra.

Sau khi thuê xong phòng trọ, hai người cũng không vào phòng, mà rời khỏi khách sạn Băng Tinh, đi tới Băng Tinh thương hội.

Băng Tinh thương hội là thương hội duy nhất trong Băng Tinh thành, vô cùng to lớn, vô số chi nhánh. Bao trùm cả Băng Tinh thành, mà tất cả dân được, trang bị, lều vải an toàn, chỉ có thể mua được ở Băng Tinh thương hội, mà thương hội này cũng cho thuê một ít người hầu.

Lịch lãm trong Mộng Huyền Tinh, hoàn toàn khác với thế giới thật, bởi vì có rất nhiều người tu luyện lựa chọn con đường Sát Trạc Chi Đạo, cho nên, trừ người quen, mọi người đều không lộ ra tính dạn dặt và thân phận. Hơn nữa, tất cả khách sạn trong Mộng Huyền Tinh, kiếm được rất nhiều tiền, nhưng sẽ không để lộ ra bất cứ tin tức của kẻ nào, cho nên, muốn tìm người lịch lãm rèn luyện trong này, phi thường khó khăn. Trừ chính người nghe ngóng, tìm kiếm ra, còn lại không thể tra cứu ở bất cứ nơi nào.

Nhưng mà, may mắn là có thể thuê người hầu.

Cho nên, muốn tìm bọn người Trương Tử Hàm cũng không quá khó khăn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn Trương Tử Hàm nguyện ý bị tìm được. Nếu không, trừ phi Dương Thiên Lô tự mình gặp được các nàng.

Thuê tám người, mỗi người một ngày giá ngàn vạn Thuần Dương đan, một người gởi một nhãn hiệu, giống như lúc trước Trần Thiển tìm được Dương Thiên Lô, canh giữ ở các cửa thành của Băng Tinh thành.

Trên mỗi nhãn hiệu có một câu:

- Các lão bà, bốn năm không thấy, ca rất nhớ các ngươi, chứng kiến nhanh chóng liên hệ MP thần điều đại hiệp, Dương.

- Thần điều đại hiệp là có ý gì? Tên hiệu của ngươi?

Trần Thiển nhìn Dương Thiên Lô tự tay viết xuống mấy chữ, nghi hoặc nên hỏi.

- Các nàng đều hiểu, chỉ cần nhìn thấy, có lẽ sẽ liên hệ với ta! Hắc hắc! Cái tên hiệu này cũng là một câu chuyện, chờ ngươi và các nàng gặp mặt, các nàng sẽ giải thích cho ngươi nghe.

Dương Thiên Lô nói ra.

Trần Thiển liếc Dương Thiên Lô, trong lòng âm trầm bất định. Gặp mặt nhiều tỷ muội như vậy, làm cho nàng có cảm giác bất lực và âm trầm bất định, mấy người các nàng là thân nhân như tỷ muội, giống như một thể, mà mình là người mới tới, không biết có bị áp chết, khi dễ không?

Thần là đệ tử gia tộc, đương nhiên nàng tình tường các tình huống này, nếu như những tỷ muội này giống như lời của Dương Thiên Lô nói thì tốt, sẽ không có vấn đề lớn.

Nhưng mà, vạn nhất các nàng không tiếp thu nàng, nàng bị xa lánh thì sao?

- Tiểu Thiển xinh đẹp, thế nào?

Dương Thiên Lô phát giác Trần Thiển khác thường, hỏi.

- Ta chưa chuẩn bị tốt để gặp các nàng, tử công công. Ngươi có nghĩ kỹ khi gặp các nàng thì sẽ thế nào không? Nếu các nàng cùng nhau khi phụ ta thì làm sao bây giờ?

- Yên tâm đi, đến lúc đó, ta sẽ đem kinh nghiệm bốn năm nay, kể từ đầu đến cuối với các nàng, nói cho các nàng biết, người và sự tỷ của ta Linh Nhi, cũng sẽ nói cho các nàng biết.

Tối hôm đó, một đạo thân ảnh, lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước người của tên được Dương Thiên Lô thuê, sau khi liếc nhìn chữ trên nhãn hiệu, khóe miệng lộ ra nụ cười, tự nhủ:

- Thuận theo tự nhiên thôi, gặp lại, cũng không phải chuyện xấu, mấy nha đầu kia cũng là Tiên Thiên Tam Tứ cấp, hơn nữa các nàng ở cùng một chỗ, quá gây chú ý.

Trong Mộng Huyền Tinh, nguy hiểm kích thích vượt xa ngoại giới rất nhiều, tu luyện giới không thể so sánh. Bởi vì tu luyện giả ở trong này có đảm lượng hơn bình thường vô số lần, dù là cảm xúc chính diện, hay cảm xúc mặt trái, đều có thể phóng thích, hơn nữa, bởi vì tu luyện giả tiến vào đây thường là Thần Đạo

Cửu cấp, cũng có một ít Thần Đạo trẻ tuổi tiến vào đây, nhiều thiên tài tụ tập như thế, cho nên, ruồi ở đây nhiều hơn ở ngoài rất nhiều.

Tuy bọn người Trương Tử Hàm là do nàng an bài, lúc này đã đeo mặt nạ, nhưng nhiều thân ảnh uyển chuyển tụ tập cùng một chỗ như thế, vẫn làm nhiều người chú ý, nhất là những người muốn lịch lãm rèn luyện tình kiếp, càng có lực hấp dẫn.

Cho nên, trong khoảng thời gian này, tám nữ nhân bước vào Băng Tinh thành vài năm, chưa từng có thời gian thanh tĩnh. Luôn luôn có một ít con ruồi quấy nhiễu.

Khá tốt, trong Mộng Huyền Tinh này, không cho phép bất cứ tu luyện giả nào cưỡng ép nữ nhân quan hệ sinh dục. Nếu không có quy định này, thật không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Giống như lúc trước Kim Chính Thái đã nói, tám lão bà như tiên như hoa ở cùng một chỗ, làm sao có thể yên tâm được?

...

Dương Thiên Lô và Trần Thiên phát tin tức cho bọn Trương Tử Hàm, cho nên tạm thời ở lại khách sạn tu luyện, nhưng trong ba ngày liên tiếp không có tin tức gì.

- Ba ngày rồi, ngàn vạn lần đừng phải lúc chúng ta mới tới, các nàng cũng vừa vặn ra ngoài lịch lãm rèn luyện!

Dương Thiên Lô bắt đầu ở trong phòng của mình tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh, từ từ mở to mắt, trầm nghĩ:

- Vậy thì đợi một tháng...

...

Tờ mờ sáng ngày thứ tư.

Tám người mang theo mặt nạ bảo hộ đi tới khách sạn Băng Vân, nhưng vẫn không che dấu được tám thân ảnh uyển chuyển, có không ít tu luyện giả nhìn theo, đi ra khỏi đại sảnh, trực tiếp đi vào truyền tống trận đến Băng Tinh thương hội, sau khi mua sắm các nhu yếu phẩm, tám người cùng truyền tống đến cửa đông nam của Băng Tinh thành.

Tám đạo thân ảnh uyển chuyển này, chính là các lão bà của Dương Thiên Lô bốn năm nay không gặp.

- Ô? Thần điều đại hiệp, Dương?

Thời điểm tám người đi tới cầu hộ thành, bọn người Trương Tử Hàm nhìn thấy bảng hiệu, chính là một trung niên nhân đứng gần truyền tống trận.

- Thiên Lô! Là Thiên Lô!

Trương Tử Hàm và chúng nữ lập tức kích động, tuy Dương Thiên Lô không kể câu chuyện thần điều đại hiệp cho tất cả nữ nhân nghe, nhưng đối với câu chuyện này, giữa chúng nữ cũng không phải là bí mật gì. Tất cả mọi người đều xác định, đây tuyệt đối là tên đại sắc lang bốn năm nay không gặp lưu lại.

Dương Thiên Lô nhìn một chút, sau đó vọt tới bên người trung niên nhân, nói:

- Chúng ta là người mà ngươi tìm! Hắn ở nơi nào?

- Tiểu thư, xin hỏi các người họ gì?

Trung niên nhân nhìn tám nữ nhân đeo mặt nạ, hỏi.

- Dương, Trương, Sở, Lục, Mộc, Vu, Bách Lý, Lâm!

Dương Thiên Lô nói gọn gàng:

- Ta là nhị tỷ của hắn!

- Chính là các người, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tìm đến. Đi theo ta!

Trung niên nhân mỉm cười nói ra.

Chương 511: Gặp lại. (Hạ)

- Cốc cốc cốc...

Dương Thiên Lô đang ngồi xếp bằng tu luyện trong phòng, chợt nghe có tiếng đập cửa, lập tức mở to mắt, thân hình xuất hiện bên cạnh cửa phòng.

Không tới bốn ngày, Dương Thiên Lô không nghĩ tới bọn Trương Tử Hàm đã tới, còn tưởng rằng là Trần Thiển, cho nên, khi mở cửa phòng ra, trong nội tâm không có bất cứ sự chuẩn bị nào.

- Thiên Lô?

- Đệ đệ?

Khi Dương Thiên Lô nhìn thấy tám cái mặt nạ, giống như đang nhìn thấy tám gương mặt xinh đẹp, lập tức mở to mắt, thiếu chút nữa hưng phấn kêu to.

Thời điểm bọn người Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ, nhìn thấy Dương Thiên Lô, cũng có chút không dám xác định, bởi vì lúc này Dương Thiên Lô đã cao hơn bốn năm trước, lại thêm gương mặt rất đẹp trai, lúc này lại toát ra một cỗ hương vị thành thực của nam nhân.

Dương Thiên Lô hưng phấn xoa xoa tay, ánh mắt quét qua chúng nữ, tuy rất muốn ngay lập tức ôm chúng nữ vào trong lòng, nhưng thật bị kịch, hắn chỉ có hai cánh tay. Hơn nữa, đang có người ngoài ở bên cạnh, không thể không cường ép nhịn xuống.

- Dương tiên sinh, nhiệm vụ củ ta đã hoàn thành, cáo từ.

Đúng lúc này, trung niên nhân đứng bên cạnh ôm quyền nói với Dương Thiên Lô. Thời điểm Dương Thiên Lô nhìn thấy chúng nữ, trung niên nhân không cần hỏi nhiều, liền biết rõ nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, nói xong, liền trực tiếp quay người rời đi.

- Các lão bà thân ái.

Dương Thiên Lô nói xong, liền đến gần Trương Tử Hàm, nắm cái bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương kia, Dương Thiên Lô cảm giác huyết dịch của mình sôi trào, hắn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng chưa từng tưởng tượng ra tràng diện lại như thế này, thời điểm chân chính nhìn thấy chúng nữ trước mắt, bỗng nhiên Dương Thiên Lô có cảm giác xoắn xuýt.

Hơn bốn năm, thời gian hơn bốn năm, lại thêm thời không pháp tắc, đây là thời gian dài cỡ nào? Tuy đa số thời gian Dương Thiên Lô đều đầu nhập vào trong tu luyện, nhưng nếu nói không nhớ bọn người Trương Tử Hàm là chuyện không thể nào. Lúc này, khi nhìn thấy những gương mặt quen thuộc xinh đẹp tuyệt mỹ, trong nội tâm kích động, không cách nào hình dung được, nhất là khi cầm chặt bàn tay nhỏ bé của Trương Tử Hàm, cảm giác này chính là tiền biệt thăng tâm hôn, làm cho Dương Thiên Lô hận đến mức không thể ngay lập tức tiến lên ôm toàn bộ chúng nữ vào lòng.

Tâm tình của chúng nữ cũng kích động, trong ánh mắt kích động còn phát ra hào quang óng ánh, dù không nói bất cứ lời nào, nhưng tất cả đều ngơ ngác nhìn khuôn mặt quen thuộc và xa lạ của Dương Thiên Lô.

- Nhanh, vào phòng đi!

Dương Thiên Lô kéo Trương Tử Hàm tiến vào phòng, sau đó lần lượt kéo từng người, dồn chúng nữ vào một phòng.

...

- Đệ đệ, nói đi!

Dương Thiên Lô nhìn ánh mắt dò xét nhìn phòng Trần Thiển gian bên cạnh, lúc này mới đóng cửa lại, lùi vào gian phòng.

- Ách... Các người muốn làm gì?

Khi Dương Thiên Lôi quay người lại nhìn thấy chúng nữ đang phân ra mấy hướng, trên giường, phòng tu luyện, phòng tắm, tháo chạy ra khắp nơi, như đang tìm kiếm cái đônên hỏi.

- Khanh khách... Đệ đệ, lần này là một người?

Đúng lúc này, Dương Thiên Lệ đi đến bên cạnh Dương Thiên Lôi, theo thói quen ôm cánh tay của Dương Thiên Lôi, ngẩn khuôn mặt nhỏ nhất đỏ bừng lên nói ra. Lần này thân thể của Dương Thiên Lôi đã cao bằng nàng, lúc này, nàng sắp phải ngẩn đầu nhìn Dương Thiên Lôi rồi.

- Ách... Thật ra có rất nhiều người.

Dương Thiên Lôi xấu hổ nhìn Dương Thiên Lệ, nói ra.

Một người? Hấn dám nói một người sao? Bởi vì trong một giây lát, hấn sẽ mang Trần Thiển đến gặp mặt chúng nữ. Thời điểm này, nói đơn giản cho chúng nữ biết một chút, làm cho trong lòng của chúng nữ có chút chuẩn bị, cũng không làm Trần Thiển xuất hiện sẽ xấu hổ.

Chúng nữ tìm kiếm một lần, nhưng không phát hiện điều gì, sau đó ngồi nghiêm chỉnh lên giường. Không có biện pháp, gian phòng của Dương Thiên Lôi, là gian phòng bình thường, cũng không còn xa hoa như phòng để vương lúc trước, cho nên, chúng nữ đánh phải ngồi trên giường, không có ngoại lệ, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng vào Dương Thiên Lôi, nhìn biểu lộ này, trong ánh mắt bắt đầu có hương vị thắm vấn.

Kỳ thật, một màn này, chúng nữ vốn đã thương lượng tốt với nhau, lần đầu tiên gặp lại Dương Thiên Lôi phải dọn dẹp hấn một chút, nhưng bởi vì vừa rồi tâm tình kích động, cho nên sanh non.

- Thật nhiều người?

Dương Thiên Lệ buông Dương Thiên Lôi ra, hỏi.

- Hai mươi mấy người...

Dương Thiên Lôi nói rất quyết đoán.

- Hai mươi mấy?

Dương Thiên Lệ lập tức kinh ngạc mở to mắt, thần sắc chúng nữ nhìn về phía Dương Thiên Lôi, cũng lập tức biến đổi, bộ dáng sắp nổi bão.

- Khục khục... Các người đừng hiểu lầm, không phải ca nói nữ nhân. Dù mấy năm nay ca có chút chuyện, nhưng vẫn “Thủ thân như ngọc”! Không cho ai đụng một lần...

Dương Thiên Lôi trả lời rất gấp gáp.

- Một chút chuyện là cái gì? Nói chi tiết đi! Ân, chắc là chuyện phong lưu chứ gì, nói kỹ càng một chút! Không được bỏ sót!

Dương Thiên Lệ nói ra, vừa nói vừa ngồi xuống giường.

- Khục khục. . . Tốt, ca sẽ nói!

Dương Thiên Lôi cũng không muốn giấu diếm, cho nên, rất dứt khoát nói ra, vừa nói vừa mang một cái ghế ngồi trước chúng nữ, nói:

- Nói về thời gian bốn năm ba tháng trước...

- Không được cải biên câu chuyện!

Nhìn thấy bộ dáng của Dương Thiên Lôi, chúng nữ trầm miệng một lời. Bốn năm nay, chúng nữ vẫn ở cùng một chỗ, cho nên, những nữ nhân có quan hệ bí mật với Dương Thiên Lôi, đều bị vạch trần, trong nội tâm chúng nữ, thẳng này vốn đã không còn bí mật gì đáng nói.

- Tuyệt đối không!

Dương Thiên Lôi trả lời rất khẳng định.

Thời điểm Dương Thiên Lôi rất muốn giải thích...

- Cốc cốc cốc...

Có tiếng đập cửa truyền đến.

Trong nội tâm Dương Thiên Lô nảy lên một cái, ánh mắt của những nữ nhân này đều nhìn về phía hắn, lại nhìn về phía cửa phòng.

Dương Thiên Lô vội vàng đứng lên, nói:

- Các lão bà thân ái, các người chờ một lát!

Vừa nói, Dương Thiên Lô đi tới cửa, dùng thân thể ngăn trở ánh mắt chúng nữ, mở ra một khe hở nhỏ, không phải Trần Thiển thì là ai?

- Lén lút làm gì?

Trần Thiển nhìn thấy bộ dạng của Dương Thiên Lô giống như đang lén lút làm gì đó, có chút ngoài ý muốn, lập tức nói ra, sau đó xuất một cước, đá văng cửa phòng.

- A...

Trần Thiển cũng không ngờ, cửa mở ra, lại nhìn thấy một đám nữ nhân, hơn nữa nữ nhân phi thường xinh đẹp, nàng đã từng ngẫu nhiên gặp được hai người, lập tức có chút kinh ngạc há hốc mồm, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức biến thành đỏ bừng, đi cũng không được, tiến vào cũng không xong, đứng ở chỗ này cũng không phải.

Đồng dạng, ánh mắt của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ và các nữ nhân, cũng kinh ngạc nhìn về phía Trần Thiển.

- Là người? Người là...?

Nữ nhân xinh đẹp nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp, trên cơ bản đều lưu ý vài lần. Trần Thiển đã nhìn thấy chúng nữ, cho nên có ấn tượng sâu sắc với chúng nữ, đồng dạng, chúng nữ cũng có ấn tượng sâu sắc với Trần Thiển. Dù sao, mọi người đều ở cùng khách sạn một thời gian ngắn, dù không quen biết, nhưng cũng quen mặt.

499. Chương 512: Con Ruồi, Long Cao Thiên!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 512: Con ruồi, Long Cao Thiên!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ta...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Thiển, chưa tự giới thiệu mình là ai, cả khuôn mặt đã đỏ bừng, vô cùng bối rối nhìn Dương Thiên Lô. Bởi vì, bởi vì người vừa hỏi là người đã bắt gặp Dương Thiên Lô đẩy ngã nàng lên giường, Mộc Tử Vi.

- Nàng là Trần Thiển, đệ tử Trần gia ở Vô Cực tinh vực, sau này sẽ là tỷ muội của các người. Trần Thiển, theo ta!

Dương Thiên Lô nói xong liền giữ chặt tay Trần Thiển, đi về hướng chúng nữ. Lúc này, Dương Thiên Lô muốn che dấu cũng không được, cho nên đành phải nói ra. Hơn nữa dẫn dắt Trần Thiển gọn gàng linh hoạt, làm cho tâm thần của Trần Thiển đang bất an cũng từ từ bình tĩnh trở lại.

Cuối cùng Trần Thiển cũng gặp mọi người, hơn nữa trong lòng đã sớm có chuẩn bị, tưởng tượng ra vô số hoàn cảnh khi gặp chúng nữ. Cho nên, lúc Dương Thiên Lô cầm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, đã làm cho nàng bình tĩnh trở lại, tuy vẫn thận trọng như trước, nhưng cũng gật đầu chào thân mật với chúng nữ.

- Trần Thiến?

Sau khi chúng nữ nghe được tên của nàng, thần sắc cũng có chút buông lỏng.

Dương Thiên Lô giới thiệu từng người một cho Trần Thiến làm quen. Lúc này Trần Thiến mới yên lòng, chúng nữ cũng không có biểu hiện địch ý với nàng, hơn nữa, Dương Thiên Lô giới thiệu đến ai, người đó sẽ mỉm cười với Trần Thiến, biểu hiện phi thường thân mật.

Dương Thiên Lô vốn cũng lo lắng là chúng nữ sẽ nổi bão, lúc này cũng yên lòng. Còn âm thầm đặc chí mình dạy dỗ có phương pháp, nhưng thật ra không biết, sợ dĩ chúng nữ có biểu hiện thân mật như thế, hoàn toàn là vì các nàng đã sớm biết sự tồn tại của Trần Thiến.

Hơn bốn năm thời gian, dù bọn họ không gặp mặt Dương Thiên Lô, cũng không có bất cứ liên hệ nào, nhưng những tin tức có liên quan tới Dương Thiên Lô, Kỷ Nhạ Yêu sẽ tiết lộ cho các nàng.

- Tốt rồi, đệ đệ, hiện tại bắt đầu đi, Tiểu Thiến, đến ngồi với nhị tỷ! Nếu hấn dám lừa dối, người không được lưu tình!

Dương Thiên Lệ nói xong liền kéo Trần Thiến đến bên người, nói ra.

Nói từ trời sáng đến lúc chạng vạng tối, Dương Thiên Lô mới đem chuyện xảy ra trong bốn năm nói hết, nói từ đầu đến cuối.

Lần này cũng không có giấu diếm gì, cũng không khuyếch đại. Hơn nữa, dưới sự truy vấn của mọi người, bất đắc dĩ, Trần Thiến cũng phải nói ra, Trần Thiến cũng rất xấu hổ, nhưng Dương Thiên Lô cũng cho nàng mặt mũi, cũng không nói ra lần đầu gặp mặt liền “Trao Nãi Long Trao Thủ” với nàng.

Sau khi Dương Thiên Lô nói xong, trong nội tâm cũng có nghi vấn, tại sao chúng nữ lại chắc chắn như vậy, Nguyễn Hi Vũ và mẫu thân không có ở đây, hơn nữa Dương Thiên Lô nhìn biểu lộ của chúng nữ, cũng không nhìn ra chuyện gì khác thường, giống như không có gì giấu diếm.

Điều này làm cho Dương Thiên Lô không thể xác định người bịt mắt và người chém giết mình là ai.

Tuy Dương Thiên Lô còn nhiều lời muốn hỏi, nhưng có Trần Thiến ở đây, hấn không thể nói ra, nhất là chuyện của mẫu thân, càng không thể tiết lộ.

Dù sao, thời điểm mẫu thân không cho phép hấn làm bại lộ thân phận, hấn sẽ không nói mình có quan hệ gì với Kỷ gia.

Khi bọn họ đi đến khách sạn Phi Tuyết thì trời đã tối, Dương Thiên Lô và Trần Thiến đi theo bọn Trương Tử Hàm trở về khách sạn.

Lúc này, bọn người Trương Tử Hàm vì có Dương Thiên Lô xuất hiện, cho nên đã cởi mặt nạ ra, lộ ra gương mặt tuyệt mỹ. Thời điểm bọn họ đi vào đại sảnh khách sạn, lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

-Ồ?

Trong đại sảnh truyền ra vài tiếng kêu nhẹ, ánh mắt của rất nhiều người đều mang theo một tia nghi hoặc và khiếp sợ, chúng nữ ở khách sạn Phi Tuyết nhiều năm như vậy, tuy nhiên không kết bạn với ai, nhưng những tu luyện giả ở nơi này đã sớm quen thuộc thân hình của các nàng, bọn hấn nghi hoặc chính là, buổi sáng chúng nữ vừa ra ngoài, tại sao lại trở về? Khiếp sợ là, chúng nữ đã bỏ mặt nạ xuống.

- Bà mẹ nó... Tại sao lại thế? Ta đã nói nhất định là mỹ nữ mà.

Một tu luyện giả nói với bằng hữu cùng bàn của hấn.

- Như thế nào lại thành chín? Tiểu tử kia là ai?

Tiếng nghị luận truyền vào trong tai của Dương Thiên Lô và chúng nữ. Chúng nữ thì làm như không nghe thấy, không để ý chút nào. Dương Thiên Lô cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại có vẻ đắc ý. Dù sao, ở loại địa phương này, người muốn lịch lãm rèn luyện tình kiếp rất nhiều, không nói đến ai khác, chính là Kim Chính Thái, Chu Giác Thuần, Lý Kiếm Phong, những tên này đều là người mắt cao hơn trán, thời

điểm nhìn thấy chúng nữ, đều động xuân tâm, hướng chi những người khác? Nếu không có mặt dày mày dạn dây dưa, Dương Thiên Lôi cũng không quan tâm.

Mọi người lấy cho Dương Thiên Lôi và Trần Thiển hai phòng, thời điểm vừa muốn trở về phòng, một thiếu niên có vẻ mặt hưng phấn đi tới.

Trương Tử Hàm khẽ nhíu mày, thần sắc lạnh lẽo. Loại tình huống này các nàng gặp rất nhiều, nhưng mỗi lần như thế, dù đối phương nói gì, đều không để ý, trực tiếp trở về phòng. Nhưng vẫn có người dây dưa không dứt, lúc ở Ngải Tuyết thành đã thế, ở Băng Tinh thành cũng thế.

Nhưng mà, chủ yếu bị dây dưa chính là Lục Thanh Âm và Dương Thiên Lệ, bởi vì bọn họ vẫn còn thuần âm.

Nhưng mà, bọn người Trương Tử Hàm cũng không thoát khỏi. Dù sao có một ít người mang tâm tư đùa giỡn, trước kia có thể không để ý tới, nhưng các nàng biết rõ tính cách của Dương Thiên Lôi, xử lý không tốt, hẳn sẽ nổi giận xung thiên.

Dương Thiên Lôi khẽ nhíu mày, tuy sớm biết rõ sẽ có ruồi, nhưng không nghĩ tới ruồi đến nhanh như vậy. Nhưng mà, Dương Thiên Lôi cũng không có phát hiện, thời điểm Trần Thiển nhìn thấy đối phương, cũng khẽ nhíu mày. Thiếu niên này, Trần Thiển có biết! Ba mươi năm trước, thời điểm nàng là tiểu hài tử, đã gặp qua. Ba mươi năm đã qua, bộ dáng của đối phương không chút biến hóa, mà Trần Thiển đã biến thành một thiếu nữ duyên dáng, cho nên đối phương không biết Trần Thiển.

Chẳng lẽ đúng là không phải oan gia không đụng đầu?

Trần Thiển trầm nghĩ trong lòng, vốn định nhắc nhở Dương Thiên Lôi, nhưng lại nhịn xuống. Bởi vì Trần Thiển muốn biết, Dương Thiên Lôi có thể tiếp tục bảo trì vô địch, dẫm nát đối phương dưới chân hay không! Hơn nữa, dù thất bại, trong nơi lịch lãm rèn luyện này, cũng có thể xem là một lần ma luyện không tệ cho Dương Thiên Lôi.

- Đây, đúng như ta nghĩ, người quả nhiên là người trong mộng của ta, nghĩ sao? Tại sao ta lại quen thuộc như vậy?

Bộ dáng người tới rất quen thuộc, ánh mắt cực nóng nhìn Dương Thiên Lệ, nói ra. Còn sự tồn tại của bọn Trương Tử Hàm, bị hắn bỏ qua.

- Bà mẹ nó... Tại sao lại có người không biết xấu hổ như vậy?

Dương Thiên Lệ còn chưa lên tiếng, Dương Thiên Lôi liền kinh ngạc nói ra.

500. Chương 513: Đã Có Người.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 513: Đã có người.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuy Dương Thiên Lôi sớm biết chúng nữ sẽ thu hút một ít con ruồi, nhưng không nghĩ con ruồi này lại không biết xấu hổ là gì, da mặt còn dày hơn loại trâu bò như mình gặp mấy lần. Hắn không biết, mắt không thấy tâm không phiền, nhưng bây giờ nhìn thấy, hơn nữa người này lại theo đuổi nữ nhân của mình trước mặt mình, Dương Thiên Lôi liền không nhịn được. Dù tu vi của đối phương là Tiên Thiên Tứ cấp, nhưng Dương Thiên Lôi lại không sợ chút nào.

- Đệ đệ, không cần để ý đến hắn! Chúng ta đi!

Dương Thiên Lệ ôm cánh tay Dương Thiên Lôi một cách thân mật, nói ra.

Thanh niên kia vốn nghe được lời nói của Dương Thiên Lô nên vẻ mặt lộ ra vẻ âm tàn, nhưng sau khi nghe được Dương Thiên Lệ nói thế, vẻ mặt lập tức biến đổi, mỉm cười, nói ra:

- Nguyên lai là đệ đệ ah, ngài khỏe! Có thể làm quen với tại hạ không? Ta là đệ tử Long gia của Vô Cực tinh vực, Long Cao Thiên. Ta thích tỷ tỷ của người rất thật tình!

Long Cao Thiên trực tiếp báo ra nhà của mình, trên mặt mang theo vẻ kiêu căng. Long Cao Thiên, tên hắc ở Vô Cực tinh vực vô cùng vang dội. Cao hơn bọn Kỷ Tiêu Lam không chỉ nửa lần một lần, bởi vì hắc là thiên tài đỉnh cấp của Long gia, tuy không phải đệ nhất, nhưng tuyệt đối là đỉnh cấp!

Tuy Long gia và Mạnh gia là liên minh, một người một con rồng, ghép đôi với nhau. Nhưng dù là nam nhân Long gia, hay là nam nhân Mạnh gia, ba vợ bốn nàng hầu là chuyện rất bình thường.

Long Cao Thiên là thiên tài đỉnh cấp, lại thêm chiến lực của hai đại gia tộc, phòng lớn đương nhiên là nữ nhân bưu hãn của Mạnh gia rồi, nữ nhân Mạnh gia là cái dạng gì? Xấu! Thân hình gấp hai lần nữ nhân bình thường, tuy nhiên cũng có xinh đẹp, lớn vẫn là lớn, nhưng tỉ lệ nữ nhân bình thường, quan điểm thẩm mỹ của họ so với nhân loại và những chủng tộc khác, không cùng một khái niệm. Cho nên, trừ phòng lớn của nam nhân Long gia ra, trên cơ bản đều là phối ngẫu với Long tộc, sinh sôi nảy nở hậu đại làm một phương diện, nhu cầu càng tăng là một phương diện.

Long tính vốn dâm, cho nên thường theo đuổi nữ nhân của nhân loại và các chủng tộc khác.

- Long gia, Long Cao Thiên?

Dương Thiên Lô hơi sững sờ, tựa hồ rất kinh ngạc, quay người liếc mắt nhìn Trần Thiển.

Trần Thiển lắc đầu, cái gì cũng không nói.

- Không tệ.

Long Cao Thiên khẽ cười nói, sau khi nói xong, sau đó truyền âm cho Dương Thiên Lô nói ra:

- Lão đệ, ta quen tỷ tỷ của người rất lâu rồi, nhưng nàng vẫn chưa từng nói tính danh cho ta biết, cả tinh vực nữa, có thể nói cho ta biết không? Yên tâm, chỉ cần người giúp ta theo đuổi tỷ tỷ người, ta cam đoan người có chỗ tốt vô cùng lớn!

Long Cao Thiên nói như vậy, cho rằng Dương Thiên Lô sẽ không do dự giúp mình. Dù sao, chỉ cần báo ra Long gia Vô Cực tinh vực, chỉ mấy chữ này cũng đã làm cho vô số tu luyện giả ghen ghét và hâm mộ, huống chi hắc là Long Cao Thiên? Bộ đáng phi phạm, lại còn là thiên tài tuyệt đỉnh của Long gia? Hắc tin tưởng, chỉ cần là người có kiến thức, sẽ nói cho hắc biết.

Đáng tiếc, hắc đã gặp một thằng đến từ Nguyên Thủy tinh vực, dù Dương Thiên Lô đã lưu lạc tinh vực hơn bốn năm, cũng đã tiếp xúc với rất nhiều thiên tài, nhưng vẫn chưa nghe nói tới thằng này. Mà bọn người Dương Thiên Lệ bọn sớm đã nghe nói, nhưng chỉ nghe nói thôi, cũng không có bất kỳ khái niệm gì. Càng không biết Long Cao Thiên thuộc loại trâu bò gì.

Chỉ có một mình Trần Thiển biết rõ, nhưng lại không có ý nói ra.

Nhưng mà, làm cho Long Cao Thiên cảm thấy ngoài ý muốn, bộ dáng của Dương Thiên Lô vốn có chút kinh ngạc, lúc này biến thành lạnh lùng, nhất là ánh mắt nhìn hắc, tràn ngập xem thường, giống như không nghe hắc truyền âm, lạnh giọng nói ra:

- Nguyên lai là một con bò sát... Lăn được bao xa thì lăn đi, đệ đệ, người thật sự cho rằng ta là đệ đệ của nàng sao? Đây chỉ là cách chúng ta gọi nhau thôi, hiểu chưa? Nàng là đạo lữ của lão tử!

- Người... Người nói cái gì?

Long Cao Thiên lập tức dùng lời lẽ âm tàn với Dương Thiên Lô, quả thực hắc không thể tin vào lỗ tai của mình, truyền âm hỏi:

- Chẳng lẽ người đang cho rằng ta đang lừa người sao?

Chỉ số thông minh của Long tộc đúng là có vấn đề, bản tính vốn cao ngạo, bọn họ cảm thấy, chỉ cần báo ra tên của bản thân, tất cả mọi người đều phải ngưỡng mộ, tôn kính. Hơn nữa, lần nào cũng đúng, cũng có

khi xuất hiện tình huống ngoài ý muốn. Cho nên, thời điểm nghe Dương Thiên Lôi nói, phản ứng đầu tiên của hắn là phản nộ, phản ứng thứ hai chính là, Dương Thiên Lôi không tin lời hắn nói, cho rằng mình giả mạo người Long gia.

- Ta lập lại lần nữa, hắn là đệ đệ của ta, không phải là thân đệ đệ, chúng ta là đạo lữ! Ta không có chút hứng thú với người, người đừng dây dưa nữa! Đệ đệ, không cần để ý đến hắn, chúng ta đi!

Dương Thiên Lệ nói xong liền kéo Dương Thiên Lôi đi vào phòng.

Long gia Vô Cực tinh vực, Dương Thiên Lệ và chúng nữ đều biết được phân lượng của Long gia tại Vô Cực tinh vực. Cho dù chúng nữ đều biết, nhưng thời điểm Dương Thiên Lôi trở về Kỷ gia, tất nhiên sẽ đối địch với đối phương, nhưng bây giờ Dương Thiên Lôi có xung đột với đối phương, là chuyện không ổn. Dù sao, chúng nữ đều biết rõ, hiện tại Dương Thiên Lôi là một người cô đơn, không có chút quan hệ nào với Kỷ gia, cũng không được Kỷ gia che chở.

- Ta thật tâm thích người, Long Cao Thiên ta, thân là thiên tài tuyệt đỉnh của Long gia, chẳng lẽ còn không xứng với người?

Long Cao Thiên nhìn Dương Thiên Lệ nói ra.

- Nào tàn đáng thương! Người không hiểu tiếng người sao? Sao Long gia lại sinh ra thứ nào tàn như người thế? Đừng để ca nhìn thấy mặt người nữa!

Dương Thiên Lôi vừa đi, vừa quay đầu nhìn Long Cao Thiên, khinh thường nói.

Nghe được Dương Thiên Lôi nói thế, Long Cao Thiên là đồ con lợn cũng biết được, không phải Dương Thiên Lôi hoài nghi thân phận của hắn, mà đang nói hắn!

Khí tức âm lãnh, từ trên mặt hắn tràn ra, nhìn bóng lưng Dương Thiên Lôi và chúng nữ rời đi, hiển nhiên đã phản nộ tới cực điểm!

- Không cần biết người là ai, tiểu tử, người chết chắc rồi!

Long Cao Thiên lạnh giọng nói ra, sau khi nói xong, lại truyền âm nói:

- Không trong lịch lãm rèn luyện, chân thân của người đừng hòng mơ tưởng thoát được! Hiện tại quỳ xuống cầu xin lão tử tha thứ, đem hai tay dâng tặng nàng cho ta, còn có thể vãn hồi!

- Ta chờ! Nào tàn!

Dương Thiên Lôi nói thẳng.

Dương Thiên Lôi ghét nhân loại này, không nhìn được liền lôi gia tộc ra, đều bày ra mình trâu cõ nào. Không nói lời này, Dương Thiên Lôi nhiều nhất chỉ cảm giác đối phương ở mặt không biết xấu hổ rất cao thâm mà thôi, cũng không phải loại người cần lo lắng, dù sao, có người theo đuổi nữ nhân của mình, chứng minh nữ nhân của mình có mỹ lực, cũng chứng minh hắn tinh mắt. Chỉ cần cảnh báo xong, không dây dưa nữa, Dương Thiên Lôi cũng không quan tâm.

Chương 513: Đã có người. (Hạ)

Vừa mở miệng là dùng Long gia để uy hiếp chính mình, Long gia thì thế nào? Chu Giác Thuần, Lý Kiếm Phong và mười tám tên gia hỏa ngu ngốc, còn sợ Long gia sao? Mười tám người Dương Thiên Lôi cũng dám khiêu khích, huống chi là một Long gia! Hơn nữa Long gia lại là địch nhân!

Cho nên, Dương Thiên Lôi không có chút do dự, trực tiếp khiêu khích.

...

- Thiên ca!

Sau khi Dương Thiên Lôi rời đi, mấy tên thiếu niên xuất hiện bên người của Long Cao Thiên!

- Giúp ta trông giữ tất cả truyền tông trận ở các cổng thành. Gặp một lần giết một lần! Giết đến khi hắn rời khỏi Mộng Huyền Tinh mới thôi! Cao Thăng, người rời khỏi nơi lịch lãm rèn luyện, không tiếc bất cứ giá nào, tra rõ thân phận của bọn họ cho ta!

Long Cao Thiên lạnh giọng nói ra.

- Vâng, Thiên ca!

Mấy tên thiếu niên lập tức đáp lời. Một tên trong đó nhanh chóng biến mất khỏi khách sạn, rời khỏi Mộng Huyền Tinh.

...

- Đệ đệ, người không cần để ý tới hắn, chọc giận hắn làm gì? Dù sao hắn cũng không thể làm gì được chúng ta!

Trước mặt mọi người cùng bước vào trong gian phòng mới thuê, Dương Thiên Lệ dùng ánh mắt giết người không đèn mạng, nói ra. Hiển nhiên, tuy nữ nhân hung hãn này ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng rất vui mừng.

- Ai bảo hắn là người Long gia chứ? Lịch lãm rèn luyện rất buồn chán, tìm một người chơi đùa cũng tốt, đúng không, tiểu Thiên xinh đẹp?

Dương Thiên Lôi nói ra, nhìn về phía Trần Thiển hỏi. Vừa rồi Trần Thiển không nói, nhưng khôn khéo như Dương Thiên Lôi đương nhiên không cho rằng Trần Thiển không biết người này. Tên ngu ngốc kia, hắn là thiên tài tuyệt đỉnh của Long gia, thiên tài tuyệt đỉnh là gì? Đối với các đại gia tộc Dương Thiên Lôi cũng có chút lý giải. Cho nên, chút tâm tư của Trần Thiển, đương nhiên hắn cũng nhìn thấy.

- Ân. Ta cũng có ý này, cần giới thiệu tình huống với hắn sao?

Trần Thiển nói ra.

- Không cần! Từ hôm nay trở đi, ca sẽ là hộ hoa sứ giả của các người, dù là con ruồi gì, ca đuổi chúng đi cho các người, nếu con ruồi không biết xấu hổ, ca không ngại đập chết!

Dương Thiên Lôi đắc chí nói.

- Thúc thúc... Có phải người đang chúng ta đang lịch lãm rèn luyện hay không? Tu vi bây giờ của người, người ta cũng có thể chơi chết người đấy.

Đúng lúc này, tiểu nha đầu Lâm Tâm Di lên tiếng, bỗng nhiên cọ đến vào ngực Dương Thiên Lôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Lúc này, Dương Thiên Lôi và Trần Thiển chỉ là Tiên Thiên Nhất cấp, mà chúng nữ đều là Tiên Thiên Tam Tứ cấp. Hơn nữa Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện có tính đặc thù, chúng nữ cũng không cho rằng Dương Thiên Lôi có thể vượt cấp khiêu chiến, nhất là vượt qua hai ba cấp, chuyện này không có khả năng.

- Người có thể chơi ta? Tốt, tiểu nha đầu, chúng ta thử xem?

Dương Thiên Lôi nhìn Lâm Tâm Di trong ngực trong mắt hiện ra một tia hèn mọn bỉ ổi không thể phát giác, nói ra.

- Được!

Lâm Tâm Di không chút do dự, nói ra.

Bộ dáng của chúng nữ giống như chim sẻ tung tăng, muốn gặp được một vài tên gia hỏa hèn mọn bỉ ổi, xem còn có thể sáng tạo được kỳ tích hay không.

Nhưng mà, Trần Thiển lại im lặng. Lâm Tâm Di gọi Dương Thiên Lôi “Thúc thúc”, làm cho nàng không hiểu cho nên im lặng, mà Tiên Thiên Tam Tứ cấp như Lâm Tâm Di muốn chơi đùa Dương Thiên Lôi, có thể chơi sao?

Những người khác không biết, nhưng Trần Thiển rất tin tưởng, sự biến thái Dương Thiên Lôi không có giới hạn. Tiên Thiên Nhất cấp thì thế nào? Thời điểm Tinh Giả, hắn đã có thể làm cho Tiên Thiên Nhất cấp Kim Chính Thái bị nghẹn khuất, bây giờ hắn tấn thăng lên Tiên Thiên, vượt qua hai cấp khiêu chiến không phải rất nhẹ nhàng sao? Huống chi Trần Thiển tinh tường, thiên phú của bọn Lâm Tâm Di rất bình thường mà thôi, cũng không có ưu thế gì đáng nói.

- Các người đâu rồi? Không phải muốn chơi sao?

Ánh mắt của Dương Thiên Lô nhìn về phía bọn người Vu Thanh Nhã, Lục Thanh Âm, Bách Lý Thiên Thiên, hỏi.

Lúc này, tu vi cao nhất trong bọn họ là Trương Tử Hàm và Vu Thanh Nhã, Tiên Thiên Tứ cấp. Mà bọn người Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương chỉ là Tiên Thiên Tam cấp, hơn nữa còn dựa vào thực lực của mình để tăng lên, còn ngộ tính của Trương Tử Hàm và Vu Thanh Nhã thì mạnh hơn bọn họ một chút. Tuy chênh lệch không lớn, nhưng cuối cùng vẫn khác nhau không nhỏ.

- Thắng Tiểu Di rồi nói sau!

Vu Thanh Nhã nhìn Dương Thiên Lô nói ra.

- Cũng tốt, các người ai thắng ca, đêm nay ca theo người đó, Ân, ca thắng ai, đêm nay người đó phải theo ca!

Dương Thiên Lô nói rất vô sỉ.

Thằng này đúng là vô sỉ, đối mặt với chúng nữ, thế mà còn lo được cái này mất cái khác, loại tình hình này, không bằng đối mặt một lần cho thoải mái. Nếu chỉ nói một lời, nói không chừng thời điểm này đã làm chuyện nên làm. Cùng lúc chiến đấu với chúng nữ, phần lớn là nhieu, cũng không có biện pháp ra tay a. Nếu có Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, thần niệm khê động, liền có thể tách chúng nữ ra, khởi động thời không pháp tắc, lúc đó rất sáng khoái. Nhưng bây giờ mất đi pháp bảo biến thái như Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Dương Thiên Lô chẳng khác nào lão hổ không răng, có năng lực cũng không thi triển được.

- Nghĩ hay lắm!

Trương Tử Hàm nói không chút khách khí:

- Hôm nay đã trì hoãn một ngày, sáng sớm ngày mai chúng ta phải đi Thủy Nguyệt Thiên lịch lãm rèn luyện! Lần này lịch lãm rèn luyện này, mẫu thân nói, chúng ta phải dùng tốc độ nhanh nhất tấn cấp, tranh thủ thời gian 365 năm này, tấn thăng đến Thần Đạo Cửu cấp, hơn nữa dẫn động Đại Thiên Kiếp!

- Không phải chứ?

Nghe được chúng nữ nói, Dương Thiên Lô và Trần Thiển đều cả kinh.

Lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, bị chém giết bỏ mình, cũng không có tổn thất gì, chỉ là mất hai cấp mà thôi. Nhưng mà, Mộng Huyền Tinh cũng có giới hạn, Đại Thiên Kiếp lại hoàn toàn bất đồng. Dù sao, Đại Thiên Kiếp là mộng tưởng chung cực của Thần Đạo, dù là cao nhân tạo ra nơi lịch lãm rèn luyện kỳ diệu như Mộng Huyền Tinh này, cũng phải hao phí năng lượng và thần thông mới có thể tạo ra Đại Thiên Kiếp, nếu không trả một cái giá lớn, chẳng phải tất cả tu luyện giả đều điên cuồng hay sao? Ở chỗ này nếm thử hương vị của Đại Thiên Kiếp, sẽ đạt được kinh nghiệm rất quý giá, gia tăng tỷ lệ vượt qua Đại Thiên Kiếp. Cũng chính vì thế, lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, dẫn động Đại Thiên Kiếp, nếu thành công vượt qua, đương nhiên sẽ không có bất cứ trừng phạt nào, nhưng mà, nếu thất bại, chân thân sẽ bị cản trở cực kỳ nghiêm trọng, hơn nữa còn là cái giá không cách nào thừa nhận nổi, bị hạ xuống một cảnh giới.

Nói cách khác, cao thủ có chân thân là Thần Đạo, mặc kệ người là Thần Đạo mấy cấp, một khi thất bại, sẽ rơi xuống cảnh giới Tiên Thiên.

501. Chương 514: Hai Chữ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 514: Hai chữ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đây là do Dương Thiên Lô tiên vào Mộng Huyền Tinh lịch lãm thời gian rất lâu mới từ miệng của cư dân nơi đây nói cho biết, thời điểm hần vừa bắt đầu vào, đã muốn dẫn động Đại Thiên Kiếp, ném thử một chút. Sau này nhìn thấy có nhiều tu luyện giả giống như Vu Thanh Nhã, đến hết thời gian tôi luyện tâm tính của bản thân, thời điểm nói ra nghi hoặc của bản thân, bọn người Trần Thiển, Kỷ Tiêu Lam mới nói cho hần biết.

Dương nhiên, nếu như Dương Thiên Lô ở chỗ này tấn thăng đến Thần Đạo Cửu cấp, hơn nữa có được năng lực dẫn động Đại Thiên Kiếp, hần cũng sẽ được “Mỹ nữ” nhắc nhở.

- Mẫu thân nói, dù sao có người. Thất bại cũng chẳng là gì, chỉ cần khởi động thời không pháp tắc, sẽ nhanh chóng khôi phục...

Sắc mặt Trương Tử Hàm biến thành hồng, nhẹ nhàng nói ra.

- Ta...

Nghe được Trương Tử Hàm nói thế, Dương Thiên Lô lập tức sững sờ, sau đó biến thành kinh hãi cực độ, hần vô đầu, tại sao mình lại không nghĩ ra chuyện này?

Trần Thiển nghe mà không hiểu, mẫu thân trong miệng của Trương Tử Hàm là ai, lúc mọi người nói ra, nàng mới biết rõ, chính là mẫu thân của Dương Thiên Lô, nhưng không biết mẫu thân của hần là dạng tồn tại gì. Lúc ấy, Dương Thiên Lô cũng chỉ nói, mẫu thân là cường giả Chân Thần cảnh ở Vô Cực tinh vực, còn thể lực cụ thể, lại không nói ra. Nhưng mà, cảnh giới bị tổn thất, làm sao lại nhờ thời không pháp tắc khôi phục nhanh chóng?

n

Nếu đơn giản như vậy, ai còn sợ chứ. Tổn thất một cảnh giới, không có khác gì việc tu luyện lại. Tất cả thiên địa pháp tắc, bình chương và lĩnh ngộ cần phải làm lại. Đây không phải là chuyện mà thời không pháp tắc có thể bù đắp.

- Được! Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ tu luyện điên cuồng! Đan dược, pháp bảo, ca sẽ lo! Tiểu Thiển, người và các nàng Tử Hàm, chỉ cần tu luyện tới Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, sẽ dẫn động Đại Thiên Kiếp! Trời sập xuống, còn cũng có ca chống lên cho.

Dương Thiên Lô nói rã trâu bò. Dương Thiên Lô không hề xem Đại Thiên Kiếp là cái gì cả, thể chất của hần, hần tinh tường, không dám nói khoáng cổ tuyệt kim. Nhưng ít có người nào trâu bò như hần, thứ hần thiếu duy nhất chính là tâm tình, nhưng mà, Dương Thiên Lô tin tưởng tâm tình của hần, đây không phải là việc dùng lẽ thường để suy đoán. Hần là người của hai thế giới, bây giờ hần đã dung hợp hoàn toàn, tâm tình của hần hiện giờ thế nào? Chỉ sợ không ai biết được đáp án, nhưng sau khi chính thức nghênh đón Đại Thiên Kiếp, lúc đó mới có kết quả.

- Tử Hàm, Thiên Lô, có phải các người làm hay không? Thời không pháp tắc có thể khôi phục tu vi nhanh chóng sao? Đại Thiên Kiếp ở đây, một khi thất bại, chân thân sẽ rơi xuống Tiên Thiên, Tiên Thiên cảnh chân chính, thiên địa pháp tắc và bình chương do các người lĩnh ngộ, sẽ biến mất toàn bộ, phải tu luyện lại một lần nữa.

- Hắc hắc, tiểu Thiển xinh đẹp, chúng ta không có làm. Người cứ việc yên tâm, tiểu Di đến đây, chơi đùa với thúc thúc nào, nếu thua, thì nên ngoan ngoãn một chút, cho tiểu Thiển nhìn cho biết, năng lực đặc thù của chúng ta! Dương nhiên, lần này là người giúp ca!

Dương Thiên Lô nói với Lâm Tâm Di.

Thần sắc Lâm Tâm Di đỏ bừng, ánh mắt nhìn chúng nữ, nhất là nhìn Trương Tử Hàm, phát hiện chúng nữ không có ý phản đối, lập tức cổ lầy hết dũng khí nói ra:

- Tốt! Nhưng mà, mặc kệ thắng thua, cũng nên để... Tử Hàm giúp người!

Nghe Lâm Tâm Di nói thế, Trương Tử Hàm lập tức liếc Lâm Tâm Di, nhưng cũng không nói thêm cái gì, hơn bốn năm, ai không muốn Dương Thiên Lô? Kỳ thật chúng nữ cũng có tâm tư như Dương Thiên Lô,

thậm chí nên cùng Dương Thiên Lôî ngâý ngổc một chút, cho dù ôm nhau một lát cũng tốt.

Dù chúng nữ không phân lớn nhỏ, nhưng thân là nữ nhân đầu tiên của Dương Thiên Lôî, cho nên chúng nữ đều biết trong suy nghĩ của Dương Thiên Lôî nàng là nặng nhất. Cho nên, Lâm Tâm Di mới nói như thế, cho nên không có ai có ý kiến.

- Vậy không được, người đã dám khiêu chiến ca, cho nên phải trừng phạt một chút, như vậy đi, người thắng thì Tử Hàm, nếu người thua, hắc hắc... Cả hai cùng một chỗ?

Dương Thiên Lôî vô cùng hèn mọn bỉ ổi, không nói đến thì khá tốt, một khi nói đến, sắc tâm của thằng này đại động, hơn nữa, hấp dẫn của Đại Thiên Kiếp, thằng này vốn không có tâm tư tu luyện Âm Dương Niết Bàn Kinh trong đầu. Dù sao, ném thử Đại Thiên Kiếp, hơn xa việc tôi luyện tâm tình, bởi vì Đại Thiên Kiếp khảo nghiệm toàn bộ bản thân, nếu cảnh giới giảm xuống mà không có cách nào khôi phục lại thì tổn thất quá lớn, nhưng nếu có thể nhanh chóng khôi phục, loại hiệu quả tôi luyện này, còn hơn xa việc bản thân từ từ tôi luyện rất nhiều.

Lâm Tâm Di không nói gì, vẻ mặt đỏ bừng nhìn về phía Trương Tử Hàm. Tiểu nha đầu này đương nhiên không có gì, dù sao, loại chuyện song phi này, nàng đã có kinh nghiệm từ sớm. Cho nên mới nhìn về phía Trương Tử Hàm, chuyện như vậy, hiển nhiên chỉ cần Trương Tử Hàm đồng ý, thì bản thân nàng sẽ không có vấn đề gì.

Tử Hàm muội muội thân yêu sẽ đồng ý sao?

- Đại sắc lang, ta không làm.

Trương Tử Hàm giận dữ nhìn Dương Thiên Lôî, cả khuôn mặt đỏ bừng.

- Vậy thì kẻ trước người sau a, cứ định như vậy! Đi một chút đi!

Dương Thiên Lôî nói xong liền kéo Lâm Tâm Di đi vào phòng tu luyện.

Tuy đây là phòng tu luyện bình thường nhất, nhưng cũng là phòng tu luyện của Tiên Thiên cao thủ. Cho nên, có dụng cụ không gian pháp tắc, còn lớn hơn cả khách sạn Ngải Tuyết nhiều lắm. Hơn nữa phòng tu luyện này có bố trí kết giới cường đại, đủ để cho Dương Thiên Lôî và Lâm Tâm Di sử dụng.

Trần Thiển nhìn bộ dáng hưng phấn của chúng nữ, thời điểm này, tuy không biết Dương Thiên Lôî gọi đó là gì, nhưng dùng lịch duyệt của nàng, cũng biết rõ, dù biết rõ, đây tuyệt đối là chuyện mập mờ, rất có thể chuyện này chính là song tu, nhưng song tu có thể giúp cho người ta lĩnh ngộ bí chưởng sao?

Trần Thiển là đệ tử gia tộc, cho nên biết rất rõ về các loại công pháp song tu, bởi vì người trong gia tộc, một khi có đạo lý đều có cơ hội tu luyện, nhưng lại chưa từng nghe nói có loại công pháp song tu nào có thể giúp người ta lĩnh ngộ bí chưởng.

Chuyện này không có khả năng!

Một hồi đại chiến vượt qua tưởng tượng của chúng nữ.

Nhưng chỉ có Trần Thiển là không có gì ngoài ý muốn.

Dương Thiên Lôî, Dương Thiên Lôî mới đạt tới Tiên Thiên Nhất cấp, đã bằng vào kiếm kỹ cường hãn, triệt để đánh bại Tiên Thiên Tam cấp như Lâm Tâm Di.

Càng vô sỉ là, quần áo của tiểu nha đầu nhanh chóng bị Dương Thiên Lôî cắt bỏ, toàn bộ đạo bào đều bị có hang hốc lớn nhỏ, lộ ra da thịt trắng như tuyết, xuân quang tiết ra ngoài!

Chương 514: Hai chữ. (Hạ)

Nhưng từ trước tới nay nha đầu này vốn có gan rất lớn, cho nên không chút thẹn thùng, sau khi thua, chỉ dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Dương Thiên Lôî, trước mặt mọi người xung quanh, thoải mái cởi bỏ đạo bào rách rưới của mình ra, thay một bộ mới tinh. Thấy nước miếng của Dương Thiên Lôî chảy ra, trong lòng lộ ra sắc tâm.

Sau khi Lâm Tâm Di đổi quần áo, Dương Thiên Lệ và chúng nữ hét lớn, lôi kéo Trần Thiển, lập tức giải tán, chỉ lưu lại một mình Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm. Trương Tử Hàm vốn thuần khiết, thẹn thùng và e sợ, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng Dương Thiên Lôi, không chút trốn tránh.

Hơn bốn năm, nam nữ đang yêu nhau cuồng nhiệt bị tách nhau ra hơn bốn năm là khái niệm gì? Hơn nữa có thời không pháp tắc là bao nhiêu năm?

Trong lòng của họ đều nhớ đối phương.

Lúc này, rốt cục cũng có cơ hội ở chung, nỗi nhớ nhưng hơn bốn năm, khó có thể áp chế, vậy cũng không cần áp chế.

- Thân ái...

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng ôn nhu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm lên, ngưng mắt nhìn dung nhan mà mình khắc cố mình tâm, trong nội tâm tràn ngập ý nghĩ yêu thương.

- Thiên Lôi... Ta... Muốn người!

Trương Tử Hàm nói, bàn tay mềm mại nhỏ bé không xương, đã ôm lấy eo của Dương Thiên Lôi.

Hai người nhìn không nhau không chớp mắt, cũng không muốn nói lời nào, càng không có đồ lời ngon ngọt nhẹ nhàng ôn nhu, cho nên muốn ăn nằm với nhau cùng một chỗ.

Hôn nhau tràn ngập yêu thương, sau đó mới ăn nằm với nhau, thân thể hai người dính sát vào nhau, cảm thụ khí tức quan thuộc, hương vị quen thuộc, độ ẩm thân thể quen thuộc mà suốt bốn năm nay không gần nhau.

Hôn môi càng ngày càng mãnh liệt, làm cho nội tâm của Trương Tử Hàm tràn đầy hạnh phúc say mê, thể xác và tinh thần của hai người, dù chưa chính thức bắt đầu, đã giao hòa với nhau rồi.

Rốt cục, phải đến mười phút sau hai người mới hôn nhau xong, đột nhiên Dương Thiên Lôi ôm lấy Trương Tử Hàm, bước nhanh về phía bồn tắm.

Đạo bào phiêu đảng trong nước hồ, hai người lẫn lộn điên cuồng trong nước hồ ấm áp, thân thể hai người quấn vào nhau như keo như sơn, hô hấp trở nên càng ngày càng dồn dập, Trương Tử Hàm đã sớm nhắm mắt lại, môi son hé mở, để mặc cho Dương Thiên Lôi hôn hít vuốt ve, hơi thở gấp gáp, da thịt óng ánh như ngọc, lúc này biến thành hồng hồng...

Vòng eo thon nhỏ, cặp mông trắng trẻo đầy đặn ngạo nghễ, bộ ngực sữa no đủ mê người, làm cho áp lực dục vọng đã lâu của Dương Thiên Lôi, bộc phát ra không cách nào ngăn cản được!

Bàn tay lớn, bờ môi, cảm thụ từng tác da thịt của Trương Tử Hàm.

- Ta muốn...

Mà Tử Hàm muội muội cũng bị dục hỏa thiêu đốt, dưới sự đùa giỡn của Dương Thiên Lôi, rốt cục ánh mắt mê ly, không chút rụt rè, nói ra.

- Oanh...

Dương Thiên Lôi liền ôm lấy thân thể trắng nõn mê người kia, nhảy ra khỏi bồn tắm, tiến về phía mặt giường rộng rãi kia.

Rừng rậm màu đen phủ trên khe hồng, thân thể mềm mại đã trở nên nóng hổi, Dương Thiên Lôi tiến vào, Tử Hàm muội muội hạn hán hơn bốn năm nay, phát ra tiếng rên rĩ làm say mê lòng người, hình như có một chút đau đớn, nhưng lại bị khoái cảm bao trùm lý trí, lúc này, che dấu đã không còn ý nghĩa gì cả...

Trắng nõn, ấm áp, bao dung, làm cho toàn thân Dương Thiên Lôi run rẩy, hơn bốn năm, Dương Thiên Lôi chưa từng gần gũi lần nào, lúc này, hắn có cảm giác kích động giống như đêm đầu tiên!

Không có dừng lại chút nào, chỉ công kích đơn giản trực tiếp!

Một lần, hai lần... Trăm lần... Nghìn lần...

Tử Hàm muội muội thân ái bị Dương Thiên Lô đưa lên đỉnh nhiều lần, cuối cùng, Trương Tử Hàm mới nhúc nhích được thân thể, toàn thân run rẩy, cả hai dính cùng một chỗ, hấp lực, thời điểm này Dương Thiên Lô nhấp lên xuống càng điên cuồng hơn, Dương Thiên Lô phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp, rốt cục cũng đạt tới đỉnh!

Âm Dương Niết Bàn Kinh cường hãn biến thái, vào lúc này đã khởi động.

Linh hồn hai người, thân thể, lại giao hòa lần nữa.

Pháp lực bàng bạc, ngang dọc trong cơ thể hai người, tạo thành một vòng đại tuần hoàn.

Căn bản không cần Dương Thiên Lô điều khiển, Trương Tử Hàm Tiên Thiên Tứ cấp, thiên địa pháp tắc và bích chương ảo diệu tràn vào thân thể Dương Thiên Lô, bắt đầu dung nhập vào trong đầu Dương Thiên Lô, hai canh giờ sau, rốt cuộc hai người cũng hoàn thành một chu thiên tuần hoàn.

Trương Tử Hàm mềm nhũn giống như con cừu nhỏ, cuộn người vào lồng ngực an toàn ấm áp của Dương Thiên Lô.

- Lão bà thân ái, ngươi biết nam nhân thích nhất ở nữ nhân cái gì hay không?

Dương Thiên Lô vuốt ve da thịt trắng nõn của Trương Tử Hàm, bóp lấy bộ ngực sữa mềm mại, hỏi.

- Ta yêu ngươi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm dán vào lồng ngực của Dương Thiên Lô, trong lòng tràn ngập yêu thương, nói ra.

- Hai chữ!

- Yêu ngươi!

- Không phải!

- Thế là cái gì?

- Ta muốn!

Dương Thiên Lô rất hèn mọn bỉ ổi nhìn chăm chăm vào Trương Tử Hàm.

- Sắc lang, không muốn, Tâm Di đang chờ đấy, trời sắp sáng rồi...

Trương Tử Hàm đánh Dương Thiên Lô hai cái, nói ra.

- Được rồi.

Dương Thiên Lô có chút không bỏ được, nhưng lại biết, Trương Tử Hàm nói là sự thật, tuy hấn muốn lần nữa, nhưng Dương Thiên Lô phải chiều cố những nữ nhân khác.

Kỳ thật, thời điểm Dương Thiên Lô nói những lời này, hấn cũng cảm thấy bội phục mình, bởi vì hấn biết. Nam nhân còn sợ nhất nữ nhân nói câu này, chính là câu: “Ta còn muốn”, nhưng Dương Thiên Lô lại không sợ, mặc dù có nói “Ta còn muốn” thì với hấn cũng chả có vấn đề gì.

Mặt trời lên cao.

Lên cao hơn ba sào, vốn triền miên với Trương Tử Hàm quá lâu, cho nên tiểu nha đầu Lâm Tâm Di đứng ngồi không yên, thời điểm còn một giờ nữa là hừng đông, rốt cuộc Dương Thiên Lô mới đi vào gian phòng của nha đầu Lâm Tâm Di.

Lâm Tâm Di nhiệt tình như một đoàn hỏa diễm thiêu đốt hừng hực, không cần đợi Dương Thiên Lô chủ động, nàng liền chiếm thế chủ động...

Ba giờ sau, Dương Thiên Lô và Lâm Tâm Di mới từ từ mở mắt.

Thời điểm mọi người bước vào Tiên Thiên đi Bằng Tinh thành. Dương Thiên Lô đã tu luyện tới Tiên Thiên Nhất cấp đỉnh phong. Mà thông qua Trương Tử Hàm đã thành công lĩnh ngộ Tiên Thiên Nhất cấp, Nhị cấp, Tam cấp bích chương, chỉ cần có thời gian, hấn sẽ dễ dàng tu luyện tới Tiên Thiên Tứ cấp. Nhưng

mà, ở chỗ này không có thời không pháp tắc trợ giúp, rèn luyện pháp lực cũng cần thời gian rất lâu, cho nên, thời điểm Dương Thiên Lô và Lâm Tâm Di chấm dứt song tu, hẳn chỉ đột phát được bích chương Tiên Thiên Nhất cấp, bước vào Tiên Thiên Nhị cấp.

Sau khi Lâm Tâm Di mặc quần áo xong, cảm thấy mỹ mãn, dung quang toả sáng hôn Dương Thiên Lô, sau đó ra khỏi phòng, mọi người đã ở bên ngoài đợi rất lâu rồi.

502. Chương 515: Vây Quanh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 515: Vây quanh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tiên Thiên Nhị cấp?

Thời điểm Trần Thiển nhìn thấy Dương Thiên Lô, trong lòng lập tức cả kinh.

- Hắc hắc, tiểu Thiển, thế nào? Nơi này không có thời không pháp tắc, đan dược, thiên địa linh vật đâu nhé, nếu có thêm thời gian, hiện tại ca đã là Tiên Thiên Tứ cấp.

Dương Thiên Lô đặc chí nói:

- Từ hôm nay trở đi, thời điểm chúng ta lịch lãm rèn luyện, phải toàn lực vơ vét thiên địa linh vật! Yêu thú nội đan cũng không được buông tha. Hương Hương và ta sẽ luyện chế đan dược! Chúng ta mang theo lều vải an toàn, trực tiếp lên đường! Đợi các người bước vào Thần Đạo, ta sẽ luyện chế ra đạo khí thời không pháp tắc.

- Người biết luyện đan và luyện khí?

Trần Thiển có chút không thể tưởng tượng nổi. Võ đạo chuyên tấn công, muốn trở thành người nổi bật trong võ đạo, phải toàn tâm đầu nhập vào trong võ đạo, mới có thể có sở thành tựu. Đan đạo, khí đạo, cũng giống như vậy. Đều phải hao phí rất nhiều thời gian, cho nên, ở Trần gia, võ đạo, đan đạo và khí đạo. Đều được tách ra, không ai được đồng thời tu luyện hai loại, chớ đừng nói chỉ là ba loại.

- Học được chút da lông, cũng đủ cho chúng ta dùng rồi!

Dương Thiên Lô đặc chí nói.

- Được rồi, chúng ta bắt đầu xuất phát!

Chúng nữ ứng một tiếng.

Băng Tinh thành, cửa thành đông nam.

Hai đạo thân ảnh ẩn nấp ở gần truyền tống trận, bọn họ đã đợi năm canh giờ, nhưng vẫn không gặp được người muốn gặp. Hai đạo thân ảnh này có tu vi Tiên Thiên Tứ cấp, tuy nhiên ẩn nấp khí tức của mình, nhưng tinh quang trong hai mắt lóng lánh, không cách nào che giấu sự cường đại của mình, hai người này không phải là người khác, đều là thủ hạ của Long Cao Thiên, đi theo Long Cao Thiên lịch lãm rèn luyện. Long Cao Thiên cần độ tinh kiệp. Cho nên, dù thiên phú của hắn siêu việt những người này, nhưng lúc này cảnh giới không mạnh hơn người khác bao nhiêu, chỉ có năng lực cường đại hơn mà thôi.

Long Cao Thiên có thiên phú ngộ tính siêu cường, nhưng lúc này tu vi chỉ đạt Tiên Thiên Tứ cấp, nhưng đối mặt với cao thủ Tiên Thiên Ngũ cấp, chỉ cần đối thủ không ngụy kiếm phi hành chạy trốn, hẳn có đầy đủ tự tin đánh bại đối phương.

Đúng lúc này, bỗng nhiên cảm giác có một hồi chấn động do thông tin phù truyền tới.

- Đi rồi!

- Chúng ta phải yên lặng.
- Còn không rõ lắm, chuẩn bị đi!

Hai người truyền âm nói chuyện với nhau xong, lập tức ẩn nấp khí tức của mình.

Bằng Tinh thành, tổng cộng có tám cửa thành, mỗi cửa thành đều có hai tên cao thủ Tiên Thiên Tứ cấp ẩn nấp, mục đích rất đơn giản, đó chính là chém giết Dương Thiên Lôi, đương nhiên kể cả chúng nữ!

Dương Thiên Lôi cuồng ngạo và xem thường, đã triệt để kích thích lửa giận của Long Cao Thiên. Hiện tại hắn muốn bọn người Dương Thiên Lôi, chém giết đến mức bọn họ không cách nào lịch lãm rèn luyện, rời khỏi Mộng Huyền Tinh mới thôi, khi đó, Long Cao Thiên đã nói, dù bọn họ là ai, cũng khó có thể chạy ra khỏi sự khống chế của hắn, chắc chắn bọn họ rời khỏi Mộng Huyền Tinh, sẽ an bài người bắt bọn họ lại.

Dương Thiên Lệ gọi cảm xinh đẹp, hắn muốn dùng sức mạnh chiếm được.

Nữ nhân hắn nhìn trúng, chưa từng có ai chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn!

Tuy hắn biết rõ, làm như vậy, tình kiếp hoàn toàn không có ý nghĩa, nhưng hắn không quan tâm. Hắn sẽ làm lại, hắn muốn chiếm đoạt nữ nhân này.

Từng đạo bạch quang hiện lên, Dương Thiên Lôi và chúng nữ xuất hiện ở truyền tống trận phía đông nam.

- Thủy Nguyệt Động Thiên tổng cộng có chín tầng, chúng ta đã đi tầng thứ tư, trong đó có không ít pháp lực cô đọng ra thiên địa linh vật, lần này chúng ta sẽ đi chỗ này.

Trương Tử Hàm vừa đi ra khỏi truyền tống trận, vừa nói với Dương Thiên Lôi.

- Cửa đông nam!

Thời điểm bọn người Dương Thiên Lôi xuất hiện ở cửa đông nam, bảy tên cao thủ ẩn nấp khác, nhanh chóng đi vào truyền tống trận, thời gian không đến ba mươi giây, đã đi tới truyền tống trận phía đông nam, nhanh chóng đi ra cửa thành.

- Rầm rầm...

Thời điểm bọn người Dương Thiên Lôi từ trong truyền tống trận đi ra ngoài thành, hai tên cao thủ ẩn nấp gần truyền tống trận đã bộc phát ra khí tức cường hãn, hai người đều cầm bảo kiếm trong tay, ngăn cản trước mặt Dương Thiên Lôi.

- Ha ha ha ha... Tiểu tử. Ta nói rồi, ngươi phải chết! Ngươi cho rằng lời nói của lão tử là không quan trọng đúng không?

Bọn người Dương Thiên Lôi dừng bước, nhìn rõ mặt hai tên tu luyện giả trước mặt, sau lưng truyền đến tiếng cười to của Long Cao Thiên.

Chúng nữ lập tức đứng thành một vòng, lưng tựa lưng tạo thành trận hình phòng ngự, mà Dương Thiên Lôi quay đầu lại nhìn Long Cao Thiên sau lưng.

Tiên Thiên Tứ cấp, khoảng chừng hơn hai mươi tên, trong chốc lát, bọn người này đã bao vây người của Dương Thiên Lôi lại, trên người mỗi người, đều tỏa ra khí tức cường đại.

Chúng nữ thấy một màn như vậy, lập tức kinh hãi dị thường, các nàng không ngờ Long Cao Thiên lại có nhiều cao thủ Tiên Thiên Tứ Cấp như vậy.

Dương Thiên Lôi cũng có chút khiếp sợ, chỉ cần một mình Long Cao Thiên là Tiên Thiên Tứ cấp, hắn sẽ không quan tâm, có thể thắng hay không Dương Thiên Lôi không biết, từ trong miệng Trần Thiên, hắn đã biết rõ, thắng này là một thiên tài tuyệt đỉnh của Long gia, cùng tên Long gia lần trước chúng nữ nhìn thấy ở Hỗn Loạn tinh vực không cùng cấp bậc, người như vậy, chắc chắn sẽ có thực lực cường đại, cũng không phải Dương Thiên Lôi có thể tưởng tượng ra. Tuy Dương Thiên Lôi và Hạ Quân Trúc, Chu Giác Thuần, Lý Kiếm Phong rất quen thuộc với các thiên tài của các thế lực lớn, nhưng Dương Thiên Lôi tinh tường, nhưng đệ nhất thiên tài này, trong ngũ đại gia tộc, cũng chỉ có thể xem là thiên tài nhất lưu mà thôi, cũng không phải đỉnh cấp, nhưng mà, dù không có cách nào chiến thắng, chạy trốn không được sao?

Nhưng tình hình bây giờ, làm cho Dương Thiên Lôi cảm nhận được áp lực chưa từng có. Nếu chỉ có hắn thì không sao cả, cùng lắm là chết, nhưng bây giờ nhiều nữ nhân ở bên cạnh hắn, làm sao bây giờ?

- Tiên Thiên Nhị cấp? Ha ha ha... Vừa vặn, giết người một lần, người sẽ trở về Ngải Tuyết thành! Hối hận sao? Hối hận cũng vô dụng! Đã vạch mặt, tình kiếp của lão tử bị hủy, đương nhiên, chèn người các người, nếu hầu hạ lão tử thoải mái, người, sẽ làm lục phòng của lão tử!

Long Cao Thiên chỉ vào Dương Thiên Lệ nói ra.

- Người, còn người nữa, ân, hai thân thể thuần âm, cũng có thể làm như thất phòng, bát phòng của lão tử!

Long Cao Thiên hung hăng càn quấy nói ra:

- Về phần các người, sẽ trở thành đối tượng phát tiết của lão tử! Tuy các người cũng không tệ, nhưng ai bảo các người không còn thân thể thuần âm chứ?

- Ta cuốn lấy Long Cao Thiên, các người giết ra một con đường, lao ra, trở về thành chờ ta.

Dương Thiên Lôi truyền âm cho chúng nữ, thần sắc trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, thân thể đang run rẩy nhìn về mặt đắc ý của Long Cao Thiên.

503. Chương 516: Ngăn Cản Chân Chính.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 516: Ngăn cản chân chính.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Vậy người làm sao?

- Không cần lo cho ta, ta sẽ trở về sau, các người ở lại khách sạn tu luyện đi!

Dương Thiên Lôi truyền âm nói:

- Hành động!

Âm thanh của Dương Thiên Lôi rất đáng tin, toàn thân của hắn đang run lên, bỗng nhiên ngưng tụ pháp lực toàn thân, hóa thành một đạo kinh hồng, phát ra công kích cường hãn nhất, đánh về phía Long Cao Thiên đang đắc ý!

- Chết thì cùng chết!

Trương Tử Hàm ôn nhu như nước, vào thời điểm này thể hiện ra mặt bưng bít của nàng, lại nói ra như vậy. Trong chốc lát, khí tức toàn thân, biến thành lạnh lẽo, nàng vẫn là Thuần Thủy Chi Thể, đã sớm lĩnh ngộ Băng và Vực. Thời điểm nàng đạt tới Tiên Thiên Tứ cấp, trong chốc lát, làm giống Dương Thiên Lôi, ngưng tụ một đạo kiếm quang khủng bố, chém về phía Long Cao Thiên!

- Cùng chết! Theo chân bọn họ, liều mạng!

Dương Thiên Lệ kêu lên.

Chúng nữ lập tức kêu lên, đều phát ra công kích về phái đám Tiên Thiên Tứ cấp khác.

Trần Thiên là người có tu vi yếu nhất trong mọi người, Tiên Thiên Nhất cấp. Hơn nữa vừa mới bước vào Tiên Thiên Nhất cấp, tuy thiên phú của nàng rất cao, nhưng đối mặt với Tiên Thiên Tứ cấp, lại bất lực, nhưng mà, nàng không sợ chút nào.

- Muốn chết!

Long Cao Thiên hừ lạnh một tiếng, một quyền đánh ra, bàn tay trong suốt như ngọc. Lúc đánh ra, bàn tay bao phủ một tầng Long lân kim quang lóng lánh.

Pháp lực vô cùng cường hãn, giống như trời như biển đánh về phía Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm!

- Rầm rầm...

Trong chốc lát, truyền tống trận xung quanh phát ra tiếng nổ mạnh, thần thông pháp tắc bay múa, pháp lực tàn sát bừa bãi làm cho băng tuyết vỡ vụn.

Long Cao Thiên, thiên tài tuyệt đỉnh của Long gia, thực lực của hắn lúc này phát ra vô cùng tinh tế.

Một quyền, đồng thời bức lui Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm!

Trương Tử Hàm Tiên Thiên Tứ cấp cảm thấy huyết khí cuộn cuộn, tuy Dương Thiên Lô biến thái, nhưng cảnh giới chênh lệch với Long Cao Thiên là hai cấp, mà Long Cao Thiên cũng là tồn tại biến thái, lúc này, Dương Thiên Lô mới chính thức cảm nhận được sự cường đại của Long Cao Thiên, nhưng điều này lại làm cho chiến ý của Dương Thiên Lô bùng cháy, chớ đừng nói chi hắn đánh chủ ý lên nữ nhân của mình, cũng không có trốn đi, hắn muốn chiến đấu với đối thủ, điều này làm cho kích thích chiến ý và lửa giận vô cùng vô tận của Dương Thiên Lô dâng cao.

Kiểm kỹ cường hãn, dung hợp vô số thần thông pháp tắc của Dương Thiên Lô, nghênh tiếp Long Cao Thiên!

Long Cao Thiên vốn tưởng rằng một chiêu này có thể làm Dương Thiên Lô trọng thương. Nhưng không nghĩ tới Dương Thiên Lô lại bừ hãn như vậy, công kích, thần thông pháp tắc, pháp lực, lúc này lại biến thành cường hãn như vậy, phảng phất không có bị thương! Tình huống lúc này rất quý dị, làm cho Long Cao Thiên khiếp sợ. Thực lực của hắn, hắn biết rõ, tuy ở trong này không thể nào phát ra thực lực chân chính, nhưng hắn là thiên tài đỉnh cấp, kết hợp với thể chất cường hãn của Long tộc, cộng thêm ngộ tính, kinh nghiệm, thần thông pháp tắc, người bình thường không cách nào so sánh được! Cao thủ Tiên Thiên Tứ cấp bình thường, chỉ trúng một chiêu của hắn là bại lui, nhưng chừa Tiên Thiên Nhị cấp, hơn nữa Dương Thiên Lô chỉ vừa mới bước vào Tiên Thiên Nhị cấp, lại biểu hiện ra thiên phú kinh người như thế, làm sao hắn không khiếp sợ chứ!

Nhưng mà, khiếp sợ thì khiếp sợ, Dương Thiên Lô muốn thắng hắn, là chuyện không có khả năng!

Long Cao Thiên gầm lên giận dữ, đột nhiên hai tay hắn bạo phát ra một Long trảo kim quang chói mắt, giống như không nhìn thấy kiếm kỹ không có sơ hở của Dương Thiên Lô, ngang nhiên nghênh tiếp!

- Thiên ca, muốn chết sao?

Đúng lúc này, chúng nữ hoàn toàn bị đám cao thủ Tiên Thiên Tứ cấp vây quanh, đột nhiên hỏi.

- Giết! Giết tất cả!

Long Cao Thiên vừa chiến đấu với Dương Thiên Lô, ánh mắt vừa nhìn qua chúng nữ đang dốc sức liều mạng, lạnh giọng nói ra.

Nghe lời này của Long Cao Thiên, Dương Thiên Lô phát ra một tiếng rống giống như dã thú, hắn biết rõ, chuyện hôm nay khó lòng có người nào thoát khỏi, đây là lần đầu tiên trong đời hắn chịu khuất nhục như vậy, khuất nhục vì không có khả năng phản kháng, khuất nhục vì bản thân không có khả năng bảo hộ nữ nhân của mình, dù đây là nơi lịch lãm rèn luyện, nhưng loại khuất nhục này, lại ăn sâu vào trái tim của hắn!

- Ah!

Trần Thiển có thực lực yếu nhất, bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi, bị kiếm khí của một tên Tiên Thiên Tứ cấp xuyên thủng cổ họng, khí tức tử vong tràn ngập thể xác và tinh thần của Trần Thiển, thời điểm sắp chết, ánh mắt của Trần Thiển nhìn về phía Dương Thiên Lô.

- Tiểu Thiển!

Dương Thiên Lô liều tất cả lực lượng, vọt tới bên cạnh Trần Thiển, muốn ôm lấy thân thể của nàng, nhưng Trần Thiển hóa thành đạo bạch quang biến mất tại chỗ!

Trần Thiên là Tiên Thiên Nhất cấp tử vong, ý vị như thế nào? Ý nghĩa là nàng đã rời khỏi Băng Tinh thành.

- Ha ha ha... Nhóc con, Không thể không thừa nhận, thực lực và thiên phú của ngươi, tuyệt đối lợi hại hơn một đám gọi là thiên tài ở Vô Cực tinh vực, nhưng ở trước mặt lão tử, ngươi chỉ có chết! Lão tử sẽ để cho ngươi nhìn các nàng chết! Ha ha ha ha...

Lúc này, Long Cao Thiên nhìn thấy Dương Thiên Lôi đang thống khổ, phần nộ, bỗng nhiên cảm thấy không nên giết Dương Thiên Lôi quá nhanh, phải giết những nữ nhân này trước, chơi như vậy mới tốt, chơi như vậy mới thoải mái!

Cốt khí? Ở trước mặt lão tử chỉ có khuất nhục và thuận theo! Nếu đám nữ nhân này không để hấn vào mắt, vậy hấn sẽ giết hết.

Đương nhiên, bởi vì đây là Mộng Huyền Tinh, hấn mới làm như vậy. Trong hiện thực, hấn tuyệt đối sẽ không lạt thủ tồi hoa như vậy, dù muốn tồi hoa, cũng không phải loại phương thức này. Hấn sẽ phóng thích cái gọi là Long tộc chí dâm ra hoàn toàn.

- Aa...

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, huyết dịch của Dương Thiên Lôi như đang bị thiêu đốt, hấn không đánh về phía Long Cao Thiên, mà đánh về phía tên tu luyện giả vừa giết chết Trần Thiên!

- Ha ha ha... Cầm tặc tiên cầm vương, tại sao không bắt ta?

Long Cao Thiên cười lớn, thân hình nhoáng một cái. Xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi, hai cái long trảo trong chớp lát hóa thành hai cái cự trảo khủng bố, tiếp tục chiến đấu với Dương Thiên Lôi.

- Giết! Các ngươi không cần lưu tình, giết hết cho ta!

Long Cao Thiên cuốn lấy Dương Thiên Lôi, lạnh giọng nói với người của hấn, thực lực của Dương Thiên Lôi, thủ hạ của hấn không ai có thể chống lại, nói không chừng hấn sẽ giết được mấy tên. Đây là việc hấn không muốn nhìn thấy nhất, hấn phải toàn thắng. Chỉ có như vậy, đối phương mới càng thống khổ, càng bị thúc, càng phần nộ!

Hậu quả của việc khiêu khích mình, không ai có thể sống tốt.

- Phốc!

Một kiếm quang xuyên thủng tim của Mộc Tử Vi!

Chương 516: Ngăn cản chân chính. (Hạ)

- Phốc phốc...

Lục Thanh Âm, Lâm Tâm Di, Bách Lý Thiên Thiên và Sở Hương Hương, lần lượt nằm trong vũng máu, hóa thành một đạo bạch quang.

Trong nháy mắt, cả chiến trường chỉ còn lại Trương Tử Hàm, Vu Thanh Nhã, Dương Thiên Lệ tam nữ đều bị thương, mỗi người đang bị bốn năm tên vây quanh, hoàn toàn không có sức hoàn thủ.

- Giết!

Long Cao Thiên đắc ý ra lệnh, Vu Thanh Nhã và Trương Tử Hàm lập tức bị thủ hạ của hấn đâm xuyên tim!

Chỉ còn lại Dương Thiên Lôi và Dương Thiên Lệ.

- Đệ đệ...

Lại một đạo kiếm quang, đâm thủng trái tim của Dương Thiên Lệ. Nàng buông tha cho giây dựa, ánh mắt nhìn người đầy máu đen, điên cuồng giống như Dương Thiên Lôi, hô. Trong nội tâm của nàng đau đớn, không cách nào có thể hình dung.

Nàng nhìn Dương Thiên Lôi lớn lên, sao không biết tính cách của Dương Thiên Lôi chứ? Sáu năm thừa nhận xem thường, trào phúng và thống khổ, mười một tuổi, hấn chính thức quật khởi, từ đó về sau không

bị ăn ngăn cản, tất cả địch nhân, đều bị hấn biến thành đá kê chân, không có ngoại lệ! Nhưng bây giờ, đối mặt với Long Cao Thiên, dù Dương Thiên Lôi có dốc toàn lực, nhưng lại không thể làm đối phương bị thương, lại nhìn nữ nhân mình yêu mến, từng người một bị chém chết trước mặt, cho dù đây là nơi lịch lãm rèn luyện, thì Dương Thiên Lệ cũng biết, loại đả kích này với Dương Thiên Lôi, tuyệt đối là trước nay chưa từng có.

Không có kỳ tích!

Đối mặt với mười mấy tên Thiên Thiên Tứ cấp, lại đối mặt với sự biến thái của Long Cao Thiên, Dương Thiên Lôi cũng chỉ có thể thất bại trong đau đớn!

- Ha ha ha... Tiểu tử, tư vị dễ chịu chứ? Lúc này mới chỉ là lịch lãm rèn luyện! Thời điểm các người rời khỏi Mộng Huyền Tinh, sẽ còn rất nhiều trò hay chờ người, ha ha ha...

Thời điểm Long Cao Thiên cuồng tiếu, đột nhiên thân hình của Dương Thiên Lôi ngưng tụ thành một đường, xoay quanh, thi công kích cường hãn nhất của hắn, Kim Cương Toàn, đồng thời kíp nổ toàn bộ năng lượng trong cơ thể.

- Mày lợi hại! Nhưng mà, ở trước mặt Long Cao Thiên ta, ngay cả chó má cũng không bằng!

Nhưng lại làm cho tâm của Dương Thiên Lôi lạnh đi, Long Cao Thiên lạnh lùng nói, sau đó thân thể của hắn biến thành một đầu Long cực lớn.

- Bành!

Cái đuôi rồng cực lớn, giống như trường tiên, dùng tốc độ và năng lượng khủng bố, quét vào người Dương Thiên Lôi.

Một tiếng nổ mạnh kinh hồn, Thân thể Dương Thiên Lôi không còn cái gì, liền biến thành tro bụi!

Chết!

Chết ba lần!

Chết thê thảm!

Đây là khuất nhục lớn nhất từ trước đến nay, ngay cả nữ nhân của mình cũng chết!

Gió lạnh gào thét, tuyết bay đời trời, thối lất phát qua khuôn mặt đắc ý ngạo nghễ của Long Cao Thiên, toàn thảng!

Chiến đấu kịch liệt, đã sớm làm cho nhiều người tu luyện chú ý, nhưng không ai dám can dự. Đối với bọn họ mà nói, chẳng qua là một cuộc chiến đặc sắc mà thôi. Nhất là lúc Long Cao Thiên và Dương Thiên Lôi chiến đấu, dù Dương Thiên Lôi không làm đối thủ bị thương, nhưng mà, người ở đây đều tinh tường, Dương Thiên Lôi chỉ dung tu vi Tiên Thiên Nhị cấp, biểu hiện ra thực lực, siêu việt tưởng tượng của mọi người.

Long Cao Thiên, thiên tài tuyệt đỉnh của Long gia.

Dù Long Cao Thiên không nói ra tên của hắn, nhưng người vây xem đều biết, người này nhất định là đệ tử Long gia của Vô Cực tinh vực, hơn nữa tuyệt đối là đệ tử thiên tài. Thời điểm Long Cao Thiên nói ra tên của mình, trong lòng người ở đây đều phát lạnh, vì Dương Thiên Lôi và nữ nhân của hắn phát lạnh. Chẳng quản khí gió là quen biết hay không, nhưng trong lòng của họ có chút đồng tình.

Tên của Long Cao Thiên, chỉ cần là người có chút kiến thức sẽ biết rõ.

Thiên tài tuyệt đỉnh của Long gia, cuồng vọng, hắn có vốn liếng để cuồng vọng, đối với địch nhân phải tàn khốc, dù là người nào dám đắc tội hắn, kết cục đều cực kỳ thê thảm.

Tuy ở chỗ này không ai biết, đây là chỗ lịch lãm rèn luyện, nhưng nhìn biểu lộ tàn khốc của Long Cao Thiên vừa rồi, bọn họ tinh tường, chỉ sợ chuyện này không chỉ diễn ra ở trong chỗ lịch lãm rèn luyện này.

Trong hiện thực, bọn người Dương Thiên Lôi cũng phải xong đời!

- Ca chưa bao giờ mang thù, nhưng đã mang thù thì sẽ báo!

Một tháng sau, thời điểm Dương Thiên Lôi phục sinh ở diễn võ trường Ngải Tuyết thành, trong mắt không có phần nộ, không có khuất nhục, chỉ có tự giễu.

Có cừu oán mà không thể báo, không phải tự giễu thì làm gì? Thực lực, chỉ có thực lực tuyệt đối, mới có tư cách nói chuyện, hắn có tư cách chưa?

- Thiên Lôi!

Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc truyền vào trong tai Dương Thiên Lôi, thân ảnh tuyệt mỹ của Trần Thiển xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi, bổ nhào vào trong ngực của hắn.

- Thật xin lỗi!

Trần Thiển nói ra.

- Xin lỗi cái gì?

Dương Thiên Lôi hơi kinh ngạc, không rõ câu xin lỗi này của Trần Thiển là có ý gì. Người phải nói, chỉ có thể là nam nhân như hắn không có năng lực bảo vệ nữ nhân của mình mà thôi.

- Nếu ngay từ đầu ta nói cho người biết, hắn là loại người gì, có lẽ...

Trần Thiển nói ra.

- Kết quả cũng giống như thôi.

Dương Thiên Lôi nắm vòng eo của Trần Thiển nói:

- Chỉ bị mất hai cấp thôi, tiểu Thiển. Đi thôi, tu luyện đi! Thời điểm chúng ta trở lại Băng Tinh thành, chính là lúc bắt đầu báo thù! Đáng tiếc, lần này phải để người chịu ủy khuất, ta thề, sau này nhất định sẽ không có tình huống như vậy nữa!

- Rất có thể hắn sẽ điều tra chúng ta trong hiện thực, thời điểm chúng ta bước vào Thần Đạo, chúng ta nhất định phải tìm tộc nhân của tam đại gia tộc, bảo bọn họ truyền tin ra ngoài.

Trần Thiển nói ra.

- Không cần! Ta muốn đích thân giết hắn! Còn có những người bên cạnh của hắn!

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Thiên Lôi, hắn là thiên tài đỉnh cấp của Long gia, thiên phú rất cao, chỉ sợ... Ba mươi năm trước, hắn đã sớm tiến vào Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong rồi!

- Không cần lo lắng, chỉ cần hắn không phải Chân Thần Cảnh, ta sẽ không sợ!

Dương Thiên Lôi nói ra:

- Tốt rồi, tiểu Thiển. Chúng ta tới khách sạn trước, chuẩn bị một chút, bắt đầu lịch lãm rèn luyện.

Trần Thiển ứng một tiếng, hai người liền dắt tay nhau, đi ra khỏi diễn võ trường.

Nhìn thành cảnh quen thuộc, trong nội tâm Dương Thiên Lôi ghen ngào, hắn lo lắng cho bọn người Dương Thiên Lệ lúc này.

Dương Thiên Lôi biết rõ, Long Cao Thiên sẽ không bỏ qua cho Dương Thiên Lệ và bọn người Trương Tử Hàm. Nhưng hắn lúc này, cũng không có biện pháp nào, không nói đến thực lực, muốn quay lại Băng Tinh thành cũng không có cách nào.

Hắn có thể làm, chính là mau chóng tăng thực lực lên, trừ việc đó ra, không còn biện pháp nào khác.

- Ha ha ha... Tư vị tử vong thế nào? Hiện tại ngoan ngoãn thuận theo Long Cao Thiên ta, sau này cam đoan không có bất kỳ người nào có thể khi dễ các ngươi, tiểu tử kia có cái gì tốt? So sánh với lão tử, cái rã Ỗm cũng không bằng!

504. Chương 517: Một Gian Phòng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 517: Một gian phòng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi bọn người Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lệ phục sinh ở diễn võ trường Bằng Tinh thành, đã sớm tính toán tốt thời gian, Long Cao Thiên chờ đợi ở diễn võ trường, nhìn chúng nữ cười nói.

- Chúng ta đi theo hần, được không?

Ánh mắt Trương Tử Hàm nhìn chúng nữ, nói khẽ.

- Phốc!

Trương Tử Hàm còn chưa nói xong, Dương Thiên Lệ lấy bảo kiếm trong tay đâm vào trái tim của mình.

Tự sát!

Trong diễn võ trường, không ai có thể động thủ, nhưng tự sát thì không ai có thể ngăn cản. Dương Thiên Lệ cũng không nghĩ sẽ dừng lại tại Bằng Tinh thành chờ đợi Dương Thiên Lôi. Bởi vì nàng lo lắng cho đệ đệ của mình, bởi vì đệ đệ đang chịu đựng đau đớn quá lớn.

- Phốc, phốc, phốc...

Tất cả mọi người đều tự đâm vào trái tim của mình như trả lời cho Trương Tử Hàm.

Nhìn thấy chúng nữ không chút do dự, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm cũng hiện ra nụ cười, cầm chặt bảo kiếm trong tay, cũng đâm vào trái tim của mình.

Ánh mắt của Long Cao Thiên nhìn thấy chúng nữ quyết tuyệt và quyết đoán như thế, đã làm cho Long Cao Thiên cảm nhận được một cổ lạnh ý và khiếp sợ.

Tự sát, tuy đây là trong lịch lãm rèn luyện, không chân chính chết đi, nhưng thống khổ do tự sát, cảm giác lúc đó là độc nhất vô nhị, nhưng những nữ nhân nung nấu này, không ngờ gọn gàng linh hoạt như thế, ngay cả nhú mày một cái cũng không có.

Đây là cái khái niệm gì?

- Thiên ca, đám nữ nhân này, chỉ sợ dù chết cũng sẽ không khuất phục.

Một gã tu luyện giả đứng bên cạnh Long Cao Thiên, nhìn chúng nữ hóa thành hào quang rồi biến mất, nói khẽ:

- Không biết tiểu tử kia có thân phận gì, cũng không biết hần đã làm gì mà chúng nữ lại khẳng khái một mực như thế, chẳng lẽ là người của tam đại tộc nhân?

- Không có khả năng, thiên tài tuyệt đỉnh của tam đại gia tộc sao chúng ta không biết? Nhưng mà, dù là tam đại gia tộc thì thế nào? Khiêu khích ta, chỉ có chết.

Long Cao Thiên cuồng ngạo, nói:

- Đi thôi! Năm sau, các ngươi liền thay phiên nhau thủ ở chỗ này, tới một lần giết một lần trừ phi bọn hần rời khỏi nơi lịch lãm rèn luyện!

- Dạ, Thiên ca!

Dựa theo suy đoán của Long Cao Thiên, chỉ cần bọn người Dương Thiên Lôi không rời khỏi nơi lịch lãm rèn luyện này, lần tiếp theo sẽ lại đến Bằng Tinh thành. Hơn nữa tốc độ tu luyện của bọn họ, nhanh nhất cũng muốn nửa năm. Điều này vẫn chưa cần nhắc đến người có thực lực thấp nhất là Trần Thiển, bởi vì dù

là Long Cao Thiên cũng phải mất nửa năm mới có thể từ Tinh Giả Cửu cấp đỉnh phong tấn thăng tới Tiên Thiên!

Khách sạn Ngải Tuyết.

Dương Thiên Lô và Trần Thiển lại lần nữa quay về cái khách sạn đã ở lại nhiều năm này.

- Cho hai phòng!

Thời điểm Dương Thiên Lô cầm tay Trần Thiển đến đại sảnh khách sạn, nói ra.

- Một phòng!

Đúng lúc này Trần Thiển lại nói.

- Một gian?

Dương Thiên Lô cảm thấy nghi hoặc nên hỏi lại Trần Thiển, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Thiển đỏ lên, Dương Thiên Lô lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nếu là trước đây, Trần Thiển sẽ nói lời này sao? Nhưng lúc này, lúc này trong lòng của hắn chỉ có tu luyện tăng thực lực, nào nghĩ đến chuyện hương diễm và tu luyện Âm Dương Niết Bàn Kinh chứ.

- Ừ, một gian!

Trần Thiển nói rất kiên định, dù khuôn mặt đỏ bừng, nhưng lại không chút do dự.

Lúc tử vong, nàng nhìn thấy ánh mắt và tiếng gầm rú tê tâm liệt phế của Dương Thiên Lô, nhìn thấy Dương Thiên Lô không hề để ý tới công kích của Long Cao Thiên, điên cuồng phóng tới về phía mình. Yêu, đã khắc cốt铭 tâm như vậy, không cách nào quên đi, vậy mình cần phải cố kỵ điều gì? Gia tộc ngăn cản thì thế nào? Dù trong nháy mắt ngán ngùi, điều đã nàng mất ngủ hàng đêm, lúc này đã có quyết định. Dù có bỏ qua vinh quang và địa vị của gia tộc, nàng cũng muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Dương Thiên Lô!

Lúc Dương Thiên Lô song tu với Trương Tử Hàm, sau đó liền tấn cấp, nàng đã đoán được là do song tu.

Nhưng nàng vốn do dự rất cuộc nên đáp ứng hay cự tuyệt Dương Thiên Lô, bởi vì loại chuyện góp gạo thổi cơm chung tiền trăm hậu tẩu này, tuyệt đối sẽ làm cho Trần gia giận dữ! Kết quả này, nàng thừa nhận thế nào?

Hiện tại, nàng đã quyết định.

Không oán không hối!

- Ta... Ta đi tắm trước.

Sau khi hai người đi vào phòng, Dương Thiên Lô đã sớm hiểu chuyện gì đang xảy ra, tuy thất bại vừa rồi rất tàn khốc, nhưng lúc này vẫn cực kỳ hưng phấn, nắm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Trần Thiển, ánh mắt đã trở nên nóng bỏng. Đúng lúc này, mặt mũi Trần Thiển đỏ bừng.

- Cùng tắm nào.

- Không muốn... Ta ngưỡng...

Trần Thiển đẩy Dương Thiên Lô ra, sau khi nói xong, liền đi vào phòng tắm, đóng cửa lại. Dù Trần Thiển biết việc sau đó chuyện này sẽ không tránh khỏi, nhưng lúc này, nàng cần điều chỉnh tâm tình đang khẩn trương của mình, cho nên dù thế nào cũng không dám để cho Dương Thiên Lô tắm chung.

- Ách...

Dương Thiên Lô im lặng, nhưng cũng hiểu, lần đầu tiên thân cận xác thịt với nam nhân, các cô nương chưa biết mùi đời sẽ ngưỡng ngùng, dám trần trụi trước mặt đối phương, dám cùng tắm sao?

Dù là nữ nhân đã quan hệ nhiều lần, có đôi khi cũng không bỏ được tính rụt rè này.

Dương Thiên Lô không nhìn lên, mà nằm yên trên giường, ánh mắt nhìn trần nhà, vốn trong lòng nên tràn ngập kích động và hưng phấn mới đúng, nhưng trong đầu của hắn chỉ tràn ngập hình ảnh chúng nữ bị chết thảm, tuy biết rõ không phải là tử vong chân chính, nhưng vẫn làm Dương Thiên Lô vô cùng đau đớn, lúc

này, hấn cảm chưa từng cừ hận một ai như thế, dù là Lôi Hoành lúc trước, Thương Huyền Bác cũng kém hơn rất nhiều.

- Long gia, Long Cao Thiên!

Từ trong kẽ răng của Dương Thiên Lôi phát ra những lời này, nhưng trong đầu lần lượt hiện ra thân ảnh của chúng nữ, hấn muốn đem tướng mạo, khí chất, thân hình hoàn toàn khắc sâu vào lòng.

Chết.

Mỗi người đều phải chết!

Không chỉ bên trong nơi lịch lãm rèn luyện này, trong hiện thực cũng phải chết!

Cho tới bây giờ Dương Thiên Lôi chưa từng cảm thấy mình là người tốt, tâm lý của hấn đầy cừ hận, thậm chí còn mạnh hơn bất cứ tên thiếu gia ăn chơi nào tàn nào gấp trăm ngàn lần, có thù tất báo, hơn nữa phải gấp mười lần, gấp trăm lần! Đó mới là bản tính của hấn!

Nhưng hấn khác những người đó một điều lớn nhất, Dương Thiên Lôi luôn thờ phụng tôn chỉ: “Người không phạm ta ta không phạm người”, cũng chưa bao giờ xem thường bất cứ người nào, nhục nhã bất cứ kẻ nào.

Nhưng mà, “Nếu người phạm ta”, hấn lại tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn!

Đạo lý người hiền bị khi, ngựa hiền bị cười, hấn hiểu rất rõ!

Nhẫn nhịn, chỉ là biểu hiện nhu nhược cầu an ổn! Nếu bị người khác ỉa trên đầu, còn nhẫn nhịn được sao? Có ít người có thể làm được, nhưng Dương Thiên Lôi hấn tuyệt đối làm không được!

505. Chương 518: Trần Thiển Câu Dẫn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 518: Trần Thiển câu dẫn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Aaaaaaaa....

Hét lớn một tiếng xả giận, Dương Thiên Lôi phát tiết toàn bộ oán hận trong lòng của mình ra, hấn biết rõ, lúc này, cần phải tỉnh táo mới được, tu luyện tăng thực lực mới là vương đạo.

Từ từ đem lực chú ý chuyển dời lên người Trần Thiển, một lát sau, thằng này mới chính thức hưng phấn, nhin không được muốn đi nhìn lên.

- Ta xong rồi.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm có tiếng vang nhỏ, bộ dáng tươi cười uyển chuyển của Trần Thiển xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi, nói.

- Ta lập tức xong ngay!

Dương Thiên Lôi hưng phấn, nói xong liền xông vào trong nhà tắm, không đến hai phút, thằng này đã từ trong phòng tắm đi ra, ánh mắt nóng bỏng, ngay cả y phục cũng không thèm mặc, chỉ khoác một cái khăn tắm, dù sao mặc vào cũng sẽ cởi ra. Da mặt của hấn siêu dày, cũng không có thẹn thùng như Trần Thiển, cần gì chứ?

Nhưng mà, hấn thấy Trần Thiển ăn mặc chỉnh tề đi ra, hấn không có ý kiến, bởi vì từ từ cởi quần áo nữ nhân, cũng là một việc hưởng thụ.

- Đợi một chút...

Như không ngờ Dương Thiên Lô lại đi ra, hơn nữa nhìn bộ dáng giống như muốn ngay lập tức nhảy bổ vào người mình, Trần Thiến xinh đẹp vươn tay ra, ngăn cản.

- Ách, thế nào?

- Người phải dạy ta trước... Chính là công pháp song tu kia!

Âm thanh của Trần Thiến nhỏ như ruồi, Dương Thiên Lô đã nhìn thấy bộ dáng bư hân của Trần Thiến lúc chiến đấu, lúc này có nửa điểm bư hân sao? Hoàn toàn là bộ dáng nũng nịu, đúng là lần đầu tiên của mình, tâm tình của nữ nhân nào cũng âm trầm bất định!

- Không cần dạy, nó sẽ tự khởi động!

Dương Thiên Lô nói xong liền tiến lên, đột nhiên ôm Trần Thiến vào ngực, động tác tay của hắn, kéo cái khăn tẩm trên người xuống, gia hỏa này có thói quen khóa thân, ngay từ đầu hắn đã hoàn toàn trần trụi.

Cảm thụ được da thịt trần trụi của Dương Thiên Lô đang ôm mình, toàn thân Trần Thiến run rẩy.

- Tử lão công... Như thế này... Người nhẹ một chút... A...

Trần Thiến nhìn bộ dáng của Dương Thiên Lô, có chút sợ hãi nói ra. Mới nói xong, Dương Thiên Lô đã cường thế hôn lên đôi môi của nàng.

Không phải lần đầu tiên hôn, nhưng lần hôn này khác nhau rất lớn. Bởi vì Trần Thiến biết rõ, kế tiếp chính là đêm đầu tiên cả đời khó quên của nàng.

Tâm thần bất định, có bất an, có kích động sợ hãi, nhưng đã quyết định, nàng sẽ không hối hận!

Rất nhanh hai người liền lâm vào hôn sâu, như mê như say, tay của Dương Thiên Lô, đã bắt đầu du động lên thân thể của Dương Thiên Lô, tuy còn cách một làn quần áo, nhưng hắn vẫn cảm nhận được dưới lớp quần áo là một thân thể mềm mại trắng nõn, đường cong lung linh như ẩn như hiện.

Một lát sau, Trần Thiến cảm thấy toàn thân của mình như mất đi lực lượng, tim đập nhanh đến đáng sợ, ngay cả hô hấp cũng phi thường dị thường, lỗ chân lông toàn thân như mở ra, thân thể nóng bức.

Móng vuốt hèn mọn của Dương Thiên Lô, đã xuyên qua quần áo, thời điểm bóp lên bộ ngực no đủ, Trần Thiến a một tiếng, né tránh nụ hôn của Dương Thiên Lô, thò tay cầm chặt tay của Dương Thiên Lô.

Đã từng vô số lần bị long trảo thủ của Dương Thiên Lô sờ qua, đã nắm, niết qua, nhưng trong trạng thái chiến đấu lúc này, cũng có cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Thời điểm ngón tay cái của Dương Thiên Lô dầy vò hai điểm đỏ tươi của nàng, Trần Thiến cảm thấy tim đập nhán, toàn thân như bị điện giật.

Một lát sau, Dương Thiên Lô không chịu được quần áo ngăn cách, bắt đầu cởi đạo bào của Trần Thiến đi, cái cổ tuyết trắng mê người, lộ ra tận vai, chỉ lộ một chút, thời gian trôi qua, liền lộ ra bộ ngực no đủ.

Trần Thiến cảm nhận từng động tác của Dương Thiên Lô rất rõ ràng, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Dương Thiên Lô đang nhìn chăm chăm vào thân thể của mình, nhưng mà, tuy vô cùng thẹn thùng, nàng không hề dừng lại, chỉ có thể nhắm mắt lại, che dấu vẻ thẹn thùng của mình...

Ngực lộ ra, kế tiếp là bờ eo nhỏ nhắn, bằng phẳng, cái bụng không chút mỡ thừa, hiện ra trước mặt Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật kích động nhân tâm, ánh mắt cực nóng nhìn chăm chăm, đến khi đạo bào rơi xuống đất, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, nhìn qua vòng eo thon nhỏ, lộ ra một cái quần lót màu trắng, trong màu trắng ẩn hiện một tia màu đen, ẩn ẩn có thể thấy được, còn có một chút ướt át nóng bỏng... Hiển nhiên, khi bị Dương Thiên Lô vuốt ve, Trần Thiến lần đầu được vuốt ve như thế, tự nhiên có phản ứng...

Rốt cục, Trần Thiến dưới động tác ôn nhu chậm rãi của Dương Thiên Lô, biến thành trần trụi hoàn toàn.

Thân thể hoàn mỹ mềm mại, từng nơi từng chỗ hiện ra trước mặt Dương Thiên Lô.

Cao thẳng, tuyết trắng, không tính là lớn, nhưng bộ ngực cũng không phải là nhỏ, tuy đã sờ cách lớp quần áo nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên được nhìn thấy, làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy hưng phấn dị thường.

Nhất là hai điểm đỏ tươi phần nộn, rất khác biệt với màu trắng xung quanh, quần vú màu phần hồng lớn hơn chúng nữ một chút, càng làm toát ra một hương vị khác.

Eo nhỏ, cặp hông đầy đặn, cặp đùi đẹp, khu vực màu đen thần bí hấp dẫn... Không nơi nào không xinh đẹp.

Dương Thiên Lôi cũng không nhịn được nữa, thời điểm dè lên thân thể trần truồng của Trần Thiển, Trần Thiển thẹn thùng vô hạn, đột nhiên ôm chặt lấy lưng của Dương Thiên Lôi, thân thể hai người, lần đầu tiên, không bị bất kỳ trói buộc nào dán chặt vào nhau.

Dương Thiên Lôi tham lam, thuần thực vuốt ve và hôn hít, nội tâm thẹn thùng của Trần Thiển dần dần được cởi ra, toàn thân như bị điện giật, một cảm giác không biết tên xuất hiện. Trần Thiển không cách nào hình dung, nhưng đã hoàn toàn mất phương hướng đắm chìm trong loại cảm giác kích thích khác thường này.

Thân thể và linh hồn thư sướng, đó là cảm giác nàng không cách nào tưởng tượng được, lần đầu tiên, nàng cảm thấy mình và Dương Thiên Lôi ở gần nhau như thế.

Nàng sắp trở thành nữ nhân của hắn!

Song tu trong Mộng Huyền Tĩnh. Dù không phá vỡ thân thể thuần âm của Trần Thiển, dù hai người thực sự phát sinh quan hệ, ở trong hiện thực, thủ cung sa của nàng vẫn hoàn hảo không bị hao tổn gì, nhưng nàng lúc này, là linh hồn lạc ấn, bất cứ cảm giác gì cũng không khác gì thân thể thật. Trong tâm linh sẽ bị phá đi, là phá đi chân chính. Chỉ khác biệt một điểm, sau khi bị phá, chân thân của nàng trong hiện thực vẫn là thân thể thuần âm.

Nhưng chuyện này với Trần Thiển mà nói, không có gì khác nhau.

Tâm linh phá, mới thật sự là phá...

Hắn là nam nhân đầu tiên của mình, cũng là nam nhân duy nhất trong cuộc đời này!

Không oán không hối.

Nhưng mà, thời gian qua đi, Trần Thiển đã bị Dương Thiên Lôi triệt để khơi dậy dự vọng nguyên thủy nhất trong lòng, Dương Thiên Lôi vẫn làm động tác rời rạc bên ngoài, làm Trần Thiển như nằm trên đồng lửa, tâm thần bất định và xấu hổ, có ý sợ hãi, làm cho nàng cảm thấy mâu thuẫn, nơi tư mật nhất, vẫn chỉ ma sát một chút rồi dừng.

Chương 518: Trần Thiển câu dẫn. (Hạ)

- Ô...

Đúng lúc này, bỗng nhiên Dương Thiên Lôi dùng miệng áp vào bộ ngực no đủ của Trần Thiển.

Tay của Dương Thiên Lôi, đang du động khắp nơi.

Làm cho Trần Thiển nhanh chóng lâm vào trạng thái bị kích thích, rốt cục cũng không chịu nổi nữa, cái miệng anh đào mở ra, hàm răng hơi lộ ra, phát ra tiếng rên rỉ động lòng người, ngay từ đầu Trần Thiển còn tận lực đè nén, nhưng khi Dương Thiên Lôi hết hôn rồi lại vuốt ve, rốt cuộc Trần Thiển không chịu nổi kích thích, bắt đầu rên rỉ thỏa thích... Bỗng nhiên Dương Thiên Lôi cắn nhẹ vào nhũ hoa phần nộn đỏ tươi, đồng thời cả bàn tay, đang chăm chăm ma sát lên xuống nơi tư mật của nàng, bỗng nhiên thân thể Trần Thiển căng cứng, phát ra tiếng ngân cao...

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi cũng không nhịn được nữa, ôm lấy Trần Thiển, hôn lên đôi môi căng mọng của nàng, khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh.

Một loại cảm giác huyền diệu, trong chốc lát dung nhập vào tâm linh của Trần Thiển, linh hồn hai người giao hòa cùng một chỗ, rốt cuộc cũng không phân rõ lẫn nhau, đây là giao hòa chính thức, làm cho Trần Thiển cảm thấy mình và Dương Thiên Lôi không có bất kỳ khoảng cách nào.

Hơn nữa năng lượng trong thể nội hai người, vào lúc này, bỗng nhiên hình thành một vòng đại tuần hoàn quỹ dị, luân chuyển trong cơ thể không ngừng!

Trần Thiển cũng không còn đầu nhập vào trong cảm giác say đắm lòng người vừa rồi, nàng cảm ứng được pháp lực của mình, tâm thần đang dùng tốc độ kinh người tăng lên, cùng lúc đó, một đạo thiên địa pháp tắc và ảo diệu của bích chương, từ sâu trong linh hồn Dương Thiên Lôi rót vào trong linh hồn của Trần Thiển.

Một giờ, hai giờ, ba giờ.

Rốt cục, thời điểm cổ năng lượng trong cơ thể hai người hoàn thành một vòng đại chu thiên, ánh mắt nóng bỏng của Dương Thiên Lôi mở to, mà khuôn mặt thẹn thùng của Trần Thiển thì khiếp sợ, ánh mắt hai người nhìn nhau, đều tràn ngập vẻ hưng phấn, một lần, chỉ một lần, hai người đã tấn thăng đến Tinh Giả Cửu cấp đỉnh phong.

Điều này nói rõ tâm linh và thân thể thuần âm của Trần Thiển vẫn tinh khiết, vẫn có được thiên phú cường đại.

Trong ánh mắt khiếp sợ của Trần Thiển về tiến cảnh kinh người, còn có một tia tiếc nuối không thể tưởng tượng nổi.

Không thể tưởng tượng nổi là, trên đời này có công pháp song tu như thế, nàng vẫn bảo trì thân thể hoài bích và tâm linh!

Tiếc nuối là, nàng đã làm tốt chuẩn bị, quyết định trở thành nữ nhân của Dương Thiên Lôi, quyết định giao bản thân mình cho hắn, có thể cùng hắn hoàn thành song tu!

- Tiểu Thiển xinh đẹp... Giúp ta!

Tiểu đệ đang căng cứng, đột nhiên Dương Thiên Lôi bắt lấy tay của Trần Thiển, ý bảo nàng giúp hắn một tay.

Tuy Dương Thiên Lôi rất muốn Trần Thiển có thể như Lâm Tâm Di, nhưng hắn biết rõ, muốn Trần Thiển dùng tay, đây đã là chuyện vô cùng thẹn thùng, dù sao, đây là lần đầu tiên của Trần Thiển, còn cần thời gian dài dạy dỗ, mới có thể từ từ tiếp nhận loại song tu kiểu khác này.

Nhưng đối với Trần Thiển, Dương Thiên Lôi sẽ không làm.

Không phải không dám, mà là không thể.

Dương Thiên Lôi cũng hiểu, cho dù nơi này là Mộng Huyền Tinh, có thể kết hợp linh hồn lạc ấn, không có gì khác nhau với việc song tu chính thức, chỗ chênh lệch chính là một tấm màng mỏng và thủ cung sa vẫn còn mà thôi.

Hắn không muốn làm lần đầu tiên với Trần Thiển ở chỗ này, nhưng hắn cũng không muốn ở thế giới thực chiếm hữu Trần Thiển.

Bởi vì, Trần Thiển khác với chúng nữ, chỗ khác nhau này, không phải vì Dương Thiên Lôi không xem trọng Trần Thiển, mà là thân phận của Trần Thiển.

Thân phận của Trần Thiển, không cho phép hắn làm như vậy.

Trần Thiển, là người Trần gia, tuy mối quan hệ giữa hai người rất rõ ràng, thật tâm yêu thương lẫn nhau. Nhưng hai người bọn họ chỉ đến mức đó mà thôi, tương lai, hai người muốn chính thức ở cùng một chỗ, sẽ phải đối mặt với đủ ngoại cảnh cản trở, trừ phi Dương Thiên Lôi giống như lời của hắn nói, đó là đạt đến độ cao siêu việt Trần gia, nếu không, Trần gia có thể đáp ứng sao?

Dương Thiên Lôi có rất nhiều nữ nhân, đây là việc mà Trần gia khó tiếp nhận, huống chi họ không thể bỏ kiêu ngạo của mình?

Loại tình huống này, đừng nói việc Dương Thiên Lôi đến từ Nguyên Thủy tinh vực, dù là thiên tài tuyệt đỉnh của Kỷ gia, Trần gia cũng không đồng ý. Bởi vì chuyện này liên quan đến mặt mũi của Trần Thiển, Trần gia.

Dù là đại gia tộc nào cũng chú ý nhất chính là vấn đề này, đồng thời, cũng muốn từ quan hệ thông gia đạt được lợi ích tối đa. Tất cả đều là vì phục vụ lợi ích gia tộc, hi sinh người khác cũng là chuyện bình thường.

Mà Trần Thiển là cháu gái mà gia chủ Trần gia yêu thương nhất, nếu như Dương Thiên Lôi chỉ có thể cho Trần Thiển loại đãi ngộ này, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Người có thể hèn mọn bỉ ổi, nhưng tuyệt đối không được làm thương tổn đến nữ nhân mà người yêu thích.

Trừ phi Dương Thiên Lôi đứng ở độ cao tuyệt đối, làm cho Trần gia gả Trần Thiển cho Dương Thiên Lôi là một việc về vãng.

Tuy Dương Thiên Lôi tự tin, nhưng cũng biết, ngày đó đến sẽ mất không biết bao nhiêu thời gian. Nhất là sau khi giao thủ với Long Cao Thiên, Dương Thiên Lôi càng không dám khăng định.

Đây không phải là đả kích tự tin, mà tự biết mình, hẳn muốn đánh nát lòng tự phụ của mình mà thôi.

Cho nên, hẳn muốn chính thức ở cùng Trần Thiển, cần phải có thời gian, thậm chí là thời gian khá dài!

Chỉ cần Trần Thiển không buông bỏ, hẳn sẽ có mục tiêu tiến lên. Mười năm, trăm niên, ngàn năm thì thế nào?

Đối với người tu luyện mà nói, thời gian đó chẳng qua là một cái nháy mắt.

Khi Trần Thiển bị Dương Thiên Lôi kéo tay, thời điểm cầm chặt khúc côn cực lớn và nóng bỏng kia, tim của nàng lập tức đập nhanh hơn, chẳng lẽ song tu còn chưa kết thúc? Lúc này mới thật sự bắt đầu?

Trần Thiển cảm thấy một tia tâm tình tiếc nuối, lập tức biến mất, tuy rất xấu hổ, tâm thần rất bất định, nhưng cũng từ từ nhắm mắt lại, nhú mày, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương, nắm lấy khúc côn cực nóng của Dương Thiên Lôi một cách kiên quyết, kéo nó về nơi riêng tư của mình.

Trần Thiển không ngờ, động tác này của nàng, làm cho Dương Thiên Lôi mở to mắt.

Nha đầu này làm gì?

Đúng là Dương Thiên Lôi không thể tin được, chẳng lẽ Trần Thiển còn muốn mình tiến vào?

Lúc này hẳn rất kích động, Trần Thiển làm động tác câu dẫn người như thế, không thể nghi ngờ làm một thanh kiếm sắc bén, nếu không phải tâm chí Dương Thiên Lôi kiên định, chỉ sợ đã trực tiếp đâm thủng điểm thủ hộ máu chốt trong nội tâm của Dương Thiên Lôi.

Rốt cục, thời điểm tiểu đệ của Dương Thiên Lôi dừng lại phía trước động thiên thai kia, hẳn cương quyết dừng lại, đột nhiên Dương Thiên Lôi cầm chặt tay Trần Thiển, nói:

- Tiểu Thiển?

- Ân...

506. Chương 519: Mười Năm Sau, Không Biết Chúng Ta Phải Chờ Hay Hẳn Không Đến.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 519: Mười năm sau, không biết chúng ta phải chờ hay hẳn không đến.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trần Thiển ứng một tiếng, dùng bé không thể nghe thanh âm nói:

- Người đừng... Ta... Ta có chút sợ... Đợi tí nữa người làm nhẹ nhàng được không?

Nghe được Trần Thiển nói, Dương Thiên Lôi đã xác định, Trần Thiển thật sự muốn mình tiến vào.

Dương Thiên Lô cảm động nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Trần Thiến, nhưng vẫn cần chặt tay của Trần Thiến, tuy nhiên rất muốn rất muốn, thế nhưng mà hắn lại biết, không thể!

- Tiểu Thiến, ý ta là... Người dùng tay giúp ta!

Dương Thiên Lô nói.

- Ta... Không phải muốn ta dùng tay giúp người tiến vào sao?

Trần Thiến nghi ngờ.

- Ách... Ý ta là, không đi vào. Dùng tay động!

Dương Thiên Lô có cảm giác mình làm nguy quân tử quá hồ thẹn, tiểu nha đầu Trần Thiến này, chỉ sợ còn không chiêu “Sóc lộ”.

- Cứ như vậy...

Bất đắc dĩ, đột nhiên Dương Thiên Lô dùng tay nắm tay Trần Thiến tay, hèn mọn bị ổi lên xuống vài cái.

Lúc này, Trần Thiến mở to mắt, nhìn Dương Thiên Lô, nói:

- Vì cái gì? Người... Không muốn ta sao?

Nhìn thấy thần sắc của Trần Thiến, Dương Thiên Lô hơi sững sờ, thần sắc của nha đầu này là bất đắc dĩ và u oán!

- Ta ngàn muốn vạn muốn! Nhưng mà, Trần gia của người...

...

- Không ai có thể ngăn cản việc chúng ta ở cùng một chỗ! Dù Trần gia có trục xuất ta ra khỏi gia tộc!

Trần Thiến lúc này cũng biểu hiện ra vẻ cường thế, nói rất kiên định:

- Ta muốn làm nữ nhân của người!

Lúc Trần Thiến nói, bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, vẫn kiên định dùng sức đẩy tay Dương Thiên Lô.

Nam nhân dưới tình hình kiêu diễm như vậy, có thể sử dụng đại não để suy nghĩ, đây là điều đáng quý, lúc này có thể chóng lại việc Trần Thiến chủ động xuất kích sao?

Hướng chi, Trần Thiến kiên định như thế, kiên định đến nỗi “Thà phụ Trần gia, không phụ phu quân”.

Một đêm triền miên, một đêm kiêu diễm...

...

Thời gian cực nhanh, đảo mắt đã qua một tháng.

Dương Thiên Lô và Trần Thiến lịch lãm rèn luyện suốt một tháng, xuất hiện ở truyền tống trận bên ngoài thành.

Ban ngày điên cuồng săn giết, buổi tối triền miên hết sức.

Thời gian gần một tháng, Dương Thiên Lô đã có dấu hiệu đột phá, chiếu theo tốc độ này, chỉ một tháng, Dương Thiên Lô sẽ có thể lại tấn cấp Tiên Thiên.

- Tiểu Vi, Thanh Âm?

Dương Thiên Lô dù có nghĩ thế nào cũng không ra, mới bước ra khỏi truyền tống trận, đã nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc, đang đứng ở trên cầu hộ thành.

Dương Thiên Lô lập tức kéo Trần Thiến, bước nhanh về hướng nhị nữ, chờ đợi ở chỗ này chính là Mộc Tử Vi và Lục Thanh Âm, cả hai nhảy tới, một trái một phải ôm lấy Dương Thiên Lô.

- Các người lại bị những tên vương bát đản kia giết sao?

Dương Thiên Lô ôm chặt lấy nhị nữ, âm thanh lạnh xuống.

- Bọn họ canh giữ ở diễn võ trường, toàn bộ chúng ta đều tự sát.

Mộc Tử Vi ôm Dương Thiên Lô thật chặt, nói ra, nước mắt trong mắt trào ra.

Tự sát.

Dương Thiên Lô nghe Mộc Tử Vi nói vậy, lửa giận toàn thân, cơ hồ không chế không nổi. Nữ nhân của mình, toàn bộ tự sát.

- Đừng khóc, ủy khuất của các người, ta sẽ trả lại cho hần gấp trăm ngàn lần.

Âm thanh cầu Dương Thiên Lô lạnh lùng. Thời gian một tháng, Dương Thiên Lô và Trần Thiển tu luyện một cách điên cuồng, đơn giản chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng gặp lại chúng nữ.

Không nghĩ tới, chúng nữ lại tự sát trở về...

Đương nhiên hần cũng biết được cách nghĩ của chúng nữ.

...

Bốn người nhanh chóng thông qua truyền tống trận đi tới những cửa thành khác, sau khi gặp được chúng nữ, toàn bộ đều trở về khách sạn Ngải Tuyết.

Trương Tử Hàm và Vu Thanh Nhã vốn là Tiên Thiên Tứ cấp, lúc này trở thành Tinh Giả Cửu cấp, bọn người Dương Thiên Lệ giống như Trần Thiển lúc trước, biến thành Tinh Giả Bát cấp.

Suốt một ngày đêm, Dương Thiên Lô mấy lần đè nén cừu hận trong nội tâm xuống, sử dụng Âm Dương Niết Bàn Kinh làm cho bọn người Dương Thiên Lệ lĩnh ngộ bíchương Tinh Giả Bát cấp.

Ngày hôm sau, liền cùng nhau đi Phiêu Tuyết Sơn Mạch, bắt đầu điên cuồng lịch lãm rèn luyện.

...

Không đến một tháng, Dương Thiên Lô đã thành công đột phá đến Tiên Thiên Nhất cấp.

Dưới sự trợ giúp của Âm Dương Niết Bàn Kinh, chúng nữ không cần lo lắng lĩnh ngộ bíchương, chỉ cần không ngừng rèn luyện pháp lực và tâm thần, sẽ tăng cấp không có trở ngại.

Nhưng dù vậy, ở đây không có thời không pháp tắc, không có thiên địa linh vật trợ giúp, toàn bộ chúng nữ muốn toàn tăng lên Tiên Thiên Nhất cấp cần thời gian một tháng. Dù sao, tuy Âm Dương Niết Bàn Kinh có thể giúp bọn họ tu luyện nhanh hơn, nhưng cũng cần thời gian, hoàn thành một lần chu thiên cần ba giờ. Cả đêm, Dương Thiên Lô chỉ có thể giúp hai người tu luyện.

Nhưng mà, làm cho chúng nữ khiếp sợ là, sau khi Dương Thiên Lô bước vào Tiên Thiên Nhất cấp, lại đi thương hội Ngải Tuyết, mua luyện khí lô, tuy cùng đi lịch lãm rèn luyện với chúng nữ, nhưng hần không hề sẵn giết yêu thú, mà ở trong lầu vải an toàn, buổi tối giúp chúng nữ thay phiên tu luyện Âm Dương Niết Bàn Kinh, ban ngày hoàn toàn đắm chìm trong luyện khí và luyện đan.

Ma hạch của ma thú cấp thấp và thiên địa linh vật mà chúng nữ thu thập được, vào tay Dương Thiên Lô liền biến thành đan dược tăng tiến pháp lực.

Mà khoáng thạch Dương Thiên Lô chỉ luyện hóa chiết xuất, cũng không bắt đầu luyện khí, bởi vì hần biết Linh khí bình thường, không có bao nhiêu uy lực, cho nên hần chuẩn bị tài liệu.

Có Dương Thiên Lô luyện chế đan dược trợ giúp, tốc độ tu luyện của chúng nữ tăng lên rõ rệt, tuy bọn người Trương Tử Hàm khiếp sợ, nhưng cũng không khiếp sợ thái quá, dù sao thiên phú của Dương Thiên Lô biến thái, tuy bọn họ biết Dương Thiên Lô tiếp xúc với đan đạo không bao lâu, nhưng thiên phú học trộm cường đại trong chiến đấu, làm được điểm này cũng không kỳ quái.

Nhưng mà, người hiểu biết về đan đạo rất nhiều là Sở Hương Hương, nhưng trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ. Không nói xác suất Dương Thiên Lô luyện chế đan dược cao đến kinh người, mà thiên địa linh vật cùng cấp bậc, đan dược hần luyện chế ra lại cao hơn Sở Hương Hương, thậm chí Thanh Dương Đan nâng thành thạo nhất, cũng không theo kịp. Nhưng đó không phải chuyện kinh người nhất, kinh người nhất chính là, đan dược Dương Thiên Lô luyện chế ra, Sở Hương Hương chưa từng thấy qua cách điều chế này bao giờ.

Điều này nói rõ cái gì?

Điều này nói rõ bản thân hẳn nghiên cứu ra cách điều chế mới.

Chỉ khi cực kỳ quen thuộc thuộc tính và cách phối trí của mỗi loại thiên đại linh vật, hơn nữa khống chế hỏa hầu tinh chuẩn, hơn nữa cần thiên chuy bách luyện mới có thể nghiên cứu thành công một cách điều chế đan dược mới.

Dương Thiên Lô làm thế nào được?

Sở Hương Hương không hiểu, bởi vì điều này hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của nàng.

Chương 519: Mười năm sau, không biết chúng ta phải chờ hay hẳn không đến. (Hạ)

Ba tháng sau, chúng nữ trước sau đều tiến vào Tiên Thiên Nhất cấp, hơn nữa rèn luyện đến tình trạng Tiên Thiên Nhất cấp đỉnh phong.

...

- Thiên Lô, hiện tại đi Bằng Tinh thành sao?

Trong khách sạn Ngải Tuyết, mọi người tụ trong một gian phòng, Trần Thiển nhìn Dương Thiên Lô nói ra.

- Hôm nay, ta sẽ đi Bằng Tinh thành, sau đó các ngươi mỗi người cách nhau một đoạn thời gian hãy đi. Không được cùng đi, cũng không được mặc quần áo mà các ngươi vẫn thường mặc.

Dương Thiên Lô nói xong liền từ trong Càn Khôn Giới lấy ra chín đôi giày, nói:

- Đây là thứ ta luyện chế riêng cho các ngươi, chỉ là Linh khí, không có gì dùng, nhưng có thể cải biến chiều cao của các ngươi.

- Cải biến chiều cao?

- Các ngươi mang vào thì biết rõ.

Dương Thiên Lô mỉm cười nói. Nhìn bề ngoài thì đôi giày này không có gì khác thường, nhưng sau khi mang vào, thân thể sẽ cao hơn 15 cm. Đây chính là phúc tinh của người bị lùn trên trái đất, chính là giày cao gót liền quần, nhưng nhìn bề ngoài thì không phát hiện chút nào.

Chúng nữ lập tức nhao nhao nhận thứ của mình, mang vào. Dương Thiên Lô vốn cao gầy mang vào, lại có thể cao hơn Dương Thiên Lô một chút. Nhưng lại không nhìn ra chút khác thường nào, giống như chiều cao vốn có của bản thân vậy.

- Các ngươi mặc trang phục nam nhân vào đi, cải trang một chút. Sau đó mang mặt nạ vào, chỉ cần lúc xuất hiện không giống lúc trước, tựu định không làm bọn chúng chú ý đâu.

Dương Thiên Lô nói ra:

- Sau khi các ngươi đến nơi, liền tập trung tại khách sạn Bằng Tinh nhé, ta sẽ ở đại sảnh chờ các ngươi dưới bộ dạng như vậy,

Dương Thiên Lô vừa nói, thân hình của hắn vang lên tiếng răng rắc, cơ nhục, gân mạch, cốt cách bị áp súc rất quỷ dị, một lát sau, thân hình biến nhỏ lại một vòng, biến thành người gầy nhỏ, dung mạo của hắn nếu vào trong đám người, sẽ không ai tìm ra, bởi vì gương mặt này bình thường đến cực điểm.

Nhưng mà, đây không phải là chuyện kinh người nhất, chuyện kinh người nhất là khí tức của Dương Thiên Lô, cảm giác không có gì khác thường, giống như trời sinh đã lành như vậy.

Nếu như không phải bọn người Trương Tử Hàm tận mắt nhìn thấy Dương Thiên Lô biến thành như vậy, dù bọn họ có đôi mắt, tuyệt đối không nhận ra Dương Thiên Lô.

Tu luyện giả, cải biến dung mạo và hình thể đơn giản, nhưng loại cải biến này, sẽ bị người ta nhìn ra dễ dàng, nguyên nhân là vì khí tức của bản thân không thể nào thay đổi, cho nên Dương Thiên Lô mới luyện chế đôi giày cho chúng nữ.

Nhưng mà, Dương Thiên Lô có được Huyền Thiên Chân Kinh thì không cần, chỉ cần vận chuyển công pháp là được, hơn nữa không ai có thể cảm ứng được trong Huyền Thiên Chân Kinh lại có ẩn chứa trận pháp kỳ dị.

...

Băng Tinh thành.

Một đạo bạch quang hiện ra, một thân hình nhỏ gầy, toàn thân mặc hắc bào, tu luyện giả có tướng mạo cực kỳ bình thường xuất hiện trong truyền tống trận.

Ánh mắt mang theo một tia kinh hỉ, đánh giá diễn võ trường, giống như lần đầu tới vậy, sau đó vọt tới tầm bình phong trước mặt, cẩn thận nhìn giới thiệu về Băng Tinh thành. Hơn mười phút sau, hắn mới nhanh chóng đi ra khỏi cửa diễn võ trường, một cách không ngờ là, không có bất cứ người nào nhận ra lạc ẩn trong đầu của hắn.

Thân ảnh cẩn thận từng li từng tí ấy chính là Dương Thiên Lô.

- Chẳng lẽ thằng này buông tha rồi?

Dương Thiên Lô cảm thấy khó hiểu, thật tình không biết, tại sao Long Cao Thiên lại buông tha? Chỉ qua Long Cao Thiên tính toán thời gian sai lầm mà thôi. Hắn không ngờ bọn người Dương Thiên Lô tấn cấp nhanh như vậy. Đồng dạng, bọn người Dương Thiên Lô cũng không ngờ chính mình tấn cấp nhanh như vậy, dù có dùng tướng mạo vốn có đi hiện ngang trên đường, cũng không bị ai chặn đường. Dương Thiên Lô vất óc làm ra chín đôi giày, hoàn toàn là lãng phí tinh lực.

Nhưng mà, Dương Thiên Lô cũng không dám chủ quan, không khôi phục thân hình, mà đi tới khách sạn Băng Tinh, hơn nữa chỉ lấy một phòng. Lúc này, bọn họ cần lẳng lặng tu luyện không gây chú ý cho ai, vụng trộm tăng thực lực lên. Sau đó mới đi tìm bọn Long Cao Thiên báo thù.

Bọn người Long Cao Thiên đã cảnh báo, hắn cũng phải chuẩn bị đối mặt với kết cục sắp sửa xảy ra, hắn không muốn giống như lần trước. Loại tình huống này, Dương Thiên Lô không muốn xuất hiện lần thứ hai.

...

Không sai biệt lắm một ngày sau, toàn bộ chúng nữ đều an toàn đi đến khách sạn Băng Tinh, hơn nữa cũng lấy một căn phòng cho mình.

Sau khi toàn bộ đông đủ, không dừng lại chút nào, mọi người liền đi đến nơi ước định tập hợp, trước sau đều tới, tiến vào trong Thủy Nguyệt Động Thiên.

Tầng một Thủy Nguyệt Động Thiên.

Bởi vì nó thích hợp cho Tiên Thiên Nhất cấp lịch lãm rèn luyện, trong tầng một, ma thú cao cấp nhất chỉ đạt tới Tiên Thiên Tam cấp. Đại đa số đều là Tiên Thiên Nhất cấp, một số ít là Tiên Thiên Nhị cấp. Sau khi mọi người ước định địa điểm nghỉ ngơi, toàn bộ phân tán.

Nơi này, trừ Dương Thiên Lô và Trần Thiển ra, chúng nữ đều đã tới, sau đó tìm nơi thích hợp cho mình tu luyện. Cho nên, Dương Thiên Lô cũng không quá lo lắng, một mình đi vào sâu bên trong, mục tiêu của hắn chính là ma thú Tam cấp bên trong.

Hắn muốn làm chỉ lịch lãm rèn luyện, săn giết yêu thú, mà muốn thu thập thiên địa linh vật và khoáng thạch. Báo thù, đây là nhiệm vụ trong thời gian ngắn, mục tiêu của hắn là trong thời gian nhanh nhất, dẫn theo chúng nữ tấn thăng Thần Đạo Cửu cấp, dẫn động Đại Thiên Kiếp.

...

Trong nháy mắt, đã bảy tháng sau.

Bọn người Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc đã tiến vào Băng Tinh thành suốt một năm.

Trong đại sảnh khách sạn Băng Tinh, bọn người Kỷ Tiêu Lam lần lượt xuất hiện. Thời gian một năm, mọi người đã tấn thăng đến Tiên Thiên Nhị cấp.

- Ha ha ha... Chắc chắn Dương lão đệ không nghĩ tới chúng ta lại tụ tập với nhau trong một năm, thời điểm mười năm, chúng ta sẽ cho hắn đẹp mặt.

Kim Chính Thái đắc ý, phải biết rằng, mọi người đều luận bàn với nhau, dù không có khả năng biến thái học trộm như Dương Thiên Lôi, nhưng mọi người đều tự mình lịch lãm rèn luyện lên đến mức cao nhất, nhất là năng lực thực chiến, dù sao mỗi cảnh giới của mọi người ở đây, đều có thần thông và tuyệt học cường đại của mình.

- Mười năm sau, không biết chúng ta phải chờ hay hắn không đến.

Đúng lúc này, sau khi nhìn biểu lộ dị thường của Hạ Quân Trúc, bỗng nhiên nhẹ nói khẽ, thần sắc của bọn họ mang theo một tia lo lắng.

- Hạ huynh, lời này của ngươi là có ý tứ gì?

Chu Giác Thuần nghi hoặc hỏi thăm.

- Ta ở tại khách sạn Phi Tuyết.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hạ Quân Trúc, mang theo một tia sầu lo, nói ra một câu làm cho mọi người khó hiểu, nhưng hắn nhanh chóng nói tiếp:

- Trong lúc vô tình nhìn thấy một người, cũng nghe được một ít lời, chắc là nói về Dương huynh đệ, Trần Thiên và những nữ nhân của hắn.

507. Chương 520: Gà Chó Không Yên.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 520: Gà chó không yên.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Người nào, nói cái gì?

Về mặt mọi người biến đổi, từ biểu lộ và lời nói của Hạ Quân Trúc, mọi người đã ý thức được, Dương Thiên Lôi và bọn người Trần Thiên đã xảy ra vấn đề, nếu Hạ Quân Trúc không nói, mười năm sau, có thể không gặp được Dương Thiên Lôi rồi.

Hơn mười năm tu luyện chung với nhau, đã làm bọn người Hạ Quân Trúc xem Dương Thiên Lôi là bằng hữu. Không nói đến mệnh cục, tính cách hèn mọn bí ối, nhưng tính tình và thiên phú cường hãn của Dương Thiên Lôi, đã thăng được sự hữu nghị và tôn trọng của bọn họ. Cho nên, lời của Hạ Quân Trúc, đã làm cho mọi người ở đây nhú mày.

- Long gia, Long Cao Thiên.

Hạ Quân Trúc nói ra.

- Long Cao Thiên? Ba mươi năm trước, Thần Đạo thập cường Long Cao Thiên của Vô Cực tinh vực?

Hoa Kiến Sầu lập tức cả kinh, nói ra.

- Ân, là hắn. Tình huống cụ thể thì ta không rõ lắm, nhưng đêm đó hai ba mươi người của bọn họ uống say nói chuyện phiếm, đàm luận là bọn họ vừa chém giết một nam chín nữ, lúc ấy bọn họ đều là Tiên Thiên Tứ cấp đỉnh phong, cũng hơn hai mươi người.

Hạ Quân Trúc nói ra:

- Lúc ấy ta liền hoài nghi có thể là bọn người Dương huynh đệ, dù sao, đội ngũ một nam chín nữ không nhiều lắm. Cho nên, cách thời điểm bọn họ bị chém giết một tháng, tadã canh giữ ở cạnh diễn võ trường.

- Đúng như ta suy đoán, một tháng sau, bọn người Long Cao Thiên cũng đến diễn võ trường.

Hạ Quân Trúc nói ra, nói những gì mình thấy cho mọi người nghe.

Tám nữ hài xinh đẹp, vào lúc trọng sinh, liền quyết tuyệt lựa chọn tự sát.

Hạ Quân Trúc chưa từng gặp qua bọn người Trương Tử Hàm, nhưng lần trước được nghe mọi người miêu tả, cho nên, có thể khẳng định, những nữ hài xinh đẹp kia, chính là nữ nhân xinh đẹp của Dương Thiên Lôi. Dù là hiện tại, Hạ Quân Trúc nghĩ đến cảnh chúng nữ tự sát cũng còn động dung.

Nhất là nữ hài thuần khiết như tiểu bạch hoa kia, nói ra câu kia:

- Chúng ta đi cùng hắn được không?

Khi nữ hài này chưa nói xong, thì nữ nhân cao gầy đã tự sát.

Nghe tới đây, người có tính cách táo bạo nhất là Kim Chính Thái, Hoa Kiến Sầu, Chu Giác Thuần đều bóp nát chén rượu trong tay, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ.

Trầm mặc.

Dù là Hoa Kiến Sầu, Chu Giác Thuần, hay những người khác, vào lúc này, đều bảo trì trầm mặc, giống như đang giấy dựa trong tâm linh. Chỉ có Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên, Trần Đình, Kỷ Tiêu Vân và Hạ Quân Trúc, Kim Chính Thái dùng ánh mắt kiên định nhìn mọi người.

Long Cao Thiên, ba mươi năm trước chính là Thần Đạo thập cường của Vô Cực tinh vực.

Trong lòng của mọi người hắn tuyệt đối là một tòa núi cao, hướng chi hắn còn là người của Long gia?

Bốn người Kỷ Tiêu Lam và Triệu Nguyên, không sợ Long gia. Dù bọn họ không địch lại Long Cao Thiên, cũng sẽ không chùn bước mà đi theo Dương Thiên Lôi, Trần Thiển kẻ vai chiến đấu.

Hạ Quân Trúc, là người không tranh quyền thế của Tích Trúc Điện, Tích Trúc Điện không thể đối kháng với Long gia, nhưng hắn lúc này không có chút do dự nào.

Kim Chính Thái, hắn là người kết huynh đệ sớm nhất với Dương Thiên Lôi, trong nội tâm Kim Chính Thái nặng nhất chính là huynh đệ, Vô Cực tinh vực Long gia thì thế nào? Gia tộc của hắn không cường đại bằng Long gia sao? Hắn là thiếu chủ của Diêm Vương tinh vực, tương lai hắn chính là chương khổng giả của Độc Giác Tộc Kim Giác Vương của Diêm Vương tinh vực, dù là Long gia cũng đừng hòng đến Diêm Vương tinh vực làm mưa làm gió.

Mà Hoa Kiến Sầu, Chu Giác Thuần và bọn người Lý Kiếm Phong đang giấy dựa lựa chọn huynh đệ và môn phái.

- Đùng đùng...

Bỗng nhiên Hoa Kiến Sầu và Chu Giác Thuần đột nhiên đập bàn, cơ hồ đồng thời nói ra:

- Lão tửP sẽ theo bọn họ liều mạng.

- Liều thì liều.

Lý Kiếm Phong cũng đứng dậy, những người khác thấy cảnh này, lập tức đứng dậy, không hề do dự.

Bọn người Kỷ Tiêu Lam cũng buông lỏng một hơi, mà Hạ Quân Trúc, vào lúc này, giống như đang nhìn thấy cảnh chúng nữ tự sát, khóe miệng mỉm cười, nói:

- Thực lực chúng ta, hiện tại còn chưa đủ, phải mau chóng tăng cao hơn nữa, chỉ có như vậy mới có thể giúp Dương huynh đệ. Hơn nữa, chúng ta cũng không cần bạo lộ thân phận.

Hạ Quân Trúc vừa nói, bạch quang lóe lên, từ trong Càn Khôn Giới lấy ra hai mươi hai cái mặc nạ màu đen, nhưng ở trước mặt mọi người, hắn lấy ra rồi cầm lên, mang vào mặt mình.

- Ách... Hạ huynh, sao ngươi không nói sớm? Làm hại ta do dự cả buổi.

Chu Giác Thuần oán trách.

- Huynh đệ tỷ muội chân chính, mới có thể đi cùng nhau. Mặt nạ bảo hộ chỉ có tác dụng nhất thời, không dùng được lâu dài. Nếu chúng ta đã lựa chọn đứng về phía Dương huynh đệ, thì sau này thế nào cũng phải xuất hiện cùng nhau, trong nơi lịch lãm rèn luyện này là thế, chân thân cũng thế.

Hạ Quân Trúc nói.

- Hạ huynh nói đúng.

Chu Giác Thuần có chút hổ thẹn, cầm lấy mặt nạ bảo hộ mang vào mặt mình.

Lúc này, mọi người đều cầm lấy mặt nạ bảo hộ, mang vào.

- Long Cao Thiên đã tấn thăng thành Tiên Thiên Ngũ cấp. Hơn nữa thiên phú của hắn, chỉ sợ còn cao hơn Dương huynh đệ, bây giờ chúng ta không phải là đối thủ, thủ hạ dưới tay của hắn cũng có mấy người bước vào Tiên Thiên Ngũ cấp, những người khác đều là Tiên Thiên Tứ cấp đỉnh phong. Cho nên, bây giờ chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất tăng cảnh giới lên, lúc đó mới có khả năng giúp được Dương huynh đệ.

Hạ Quân Trúc nói tiếp.

- Ân, đi thôi, đi diễn võ trường, chúng ta lại bắt đầu hình thức tu luyện như lúc còn là Tinh Giả đi.

Kỷ Tiêu Lam nói ra.

- Được.

...

Mọi người không biết Dương Thiên Lô đã trở lại Băng Tinh thành, càng không biết bọn người Dương Thiên Lô cũng lựa chọn mặt nạ và cải biến hình dạng. Đồng dạng, Dương Thiên Lô cũng không biết, ở nơi này, hắn và bọn người Hạ Quân Trúc chân chính hội tụ thành một, ngưng tụ thành một cỗ lực lượng khổng lồ.

Có ba mươi hai tên tu luyện giả lựa chọn Sát Trạc Chi Đạo vừa sinh ra ở Băng Tinh thành.

...

Trong nháy mắt lại một năm sau.

Khách sạn Phi Tuyết, hai phòng trong đại sảnh.

- Thiên ca, đã đợi một năm rồi, đến bây giờ vẫn không thấy tiểu tử kia và chín nữ nhân của hắn, chẳng lẽ hắn rời khỏi nơi lịch lãm rèn luyện rồi?

Một người trong đó nói ra.

- Không cần đợi nữa.

Lúc này, khí tức trên người Long Cao Thiên đã cường đại hơn, hiển nhiên đã tấn thăng đến Tiên Thiên Ngũ cấp đỉnh phong, lạnh giọng nói ra:

- Từ hôm nay trở đi, mọi người chúng ta đều bắt đầu chính thức tu luyện, toàn lực tăng cảnh giới lên, nếu không rời khỏi nơi lịch lãm rèn luyện thì ta đã ra được, bọn họ đã bước vào trong Băng Tinh thành rồi, như vậy cũng tốt, lão tử sẽ đợi hắn đến tìm chết.

508. Chương 521: Một Chọi Năm.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 521: Một chọi năm.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Long Cao Thiên, tuy ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng không có chút khinh thị nào. Lúc trước, Dương Thiên Lô chỉ là vừa bước vào Tiên Thiên Nhị cấp, tuy bị Long Cao Thiên chém giết dễ dàng, nhưng Long Cao Thiên tinh tường, thực lực Dương Thiên Lô thể hiện ra, nếu thời điểm đó hắn là Tiên Thiên Nhị cấp, ai thắng ai thua còn khó nói. Nếu cảnh giới đối phương và hắn ngang nhau, chỉ sợ lần sau gặp lại, thất bại chính là bọn họ.

Đây không phải là việc hắn muốn thấy.

- Vâng, Thiên ca.

Mọi người cùng đáp.

...

- Rầm rầm rầm...

Sâu trong tầng bốn Thủy Nguyệt Động Thiên, có một thân ảnh hắc sắc, xuyên thẳng qua vô số đàn yêu thú Tiên Thiên Tứ cấp, pháp lực bàng bạc, ngưng tụ thành đạo đạo thần thông cường hãn, đang điên cuồng chiến đấu với đàn yêu thú. Mà khí tức của hắn, chỉ có Tiên Thiên Tam cấp.

Nhưng mà khi đối mặt với đàn yêu thú Tiên Thiên Tứ cấp, hắn rất thành thạo, đang không ngừng xâm nhập vào trong.

Thân ảnh ấy chính là Dương Thiên Lô cải biến thân hình.

Khiêu chiến, điên cuồng khiêu chiến cực hạn của mình, thời gian ba năm, hắn và chúng nữ đều đắm chìm trong loại tu luyện điên cuồng này, ban ngày săn giết yêu thú, ngắt lấy thiên địa linh vật và đào móc mạch khoáng, buổi tối tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh, luyện chế đan dược. Chỉ có thời điểm đột phá cảnh giới, mới có thể cùng chúng nữ tu luyện Âm Dương Niết Bàn Kinh, trợ giúp các nàng lĩnh ngộ bích chương, hơn nữa tận lực dùng tốc độ nhanh nhất để tăng cảnh giới của mình cấp bậc đỉnh phong.

Sau lần trở lại Băng Tinh thành, thời gian gần ba năm, Dương Thiên Lô đã đạt tới Tiên Thiên Tam Cấp đỉnh phong, lần này, hắn một mình một người bước vào tầng bốn Thủy Nguyệt Động Thiên, là nơi thích hợp với Tiên Thiên Tứ cấp lịch lãm rèn luyện.

Thực lực cường hãn, Dương Thiên Lô căn bản không sợ yêu thú Tiên Thiên Tứ cấp. Tuy Dương Thiên Lô rất muốn tiến vào tầng năm, khiêu chiến yêu thú cao cấp hơn, nhưng Tiên Thiên Ngũ cấp và Tứ cấp chênh lệch quá lớn, dù Dương Thiên Lô tiến vào tầng năm, cũng chỉ chịu chết mà thôi. Dù sao, một khi phi hành yêu thú xuất hiện, nếu chỉ một hai con thì khá tốt, nếu quá nhiều, chỉ sợ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. Cho nên, Dương Thiên Lô đành phải xâm nhập tầng bốn.

- Rầm rầm...

Thời điểm Dương Thiên Lô xâm nhập vào sâu bên trong, chợt thấy một gã tu luyện giả Tiên Thiên tứ cấp đỉnh phong, đang chiến đấu với một đàn yêu thú.

Thời điểm Dương Thiên Lô nhìn thấy gương mặt đối phương, trong hai mắt đột nhiên bắn ra tinh quang bàng bạc và sát khí lạnh lùng.

Sát Trắc Chi Đạo, tuy đây là phương thức tấn cấp nhanh nhất, nhưng cuối cùng Dương Thiên Lô vẫn không làm được. Nhưng mà, người tu luyện này lại làm cho Dương Thiên Lô hưng phấn.

Oan gia ngõ hẹp, người tu luyện này chính là một trong những người lúc trước vây công bọn họ.

Mộc Tử Vi chết trên tay người này.

Thủ hạ của Long Cao Thiên.

Từng đạo thông tin phù lập tức bị Dương Thiên Lô bóp nát, cáo tri chúng nữ coi chừng, ngàn vạn lần không nên bạo lộ chân thân của mình, thân hình nhỏ gầy của Dương Thiên Lô từ từ khôi phục lại như cũ, lần đầu tiên trong ba năm nay khôi phục lại tướng mạo sẵn có.

Chém giết.

Hắn muốn dùng bộ mặt thật của mình chém giết đối phương.

Chỉ có như thế, mới có thể phát tiết lửa giận trong lòng, cũng chỉ có như thế, mới có thể làm cho bọn chúng hiểu ra, lão tử đã trở lại.

Tuy Dương Thiên Lô biết rõ, thực lực của mình lúc này không thể nào đối kháng với Long Cao Thiên, nhưng Dương Thiên Lô không sợ, địch minh ta ám, việc hắn muốn làm chính là chém giết từng tên một.

Long Cao Thiên, hắn chính là mục tiêu cuối cùng.

Hắn muốn Long Cao Thiên nhìn thấy, từng người bên cạnh của hắn chết đi.

Kể từ hôm nay, lão tử sẽ làm cho các người gà chó không yên, Dương Thiên Lô dừng lại, sau đó thân thể nhanh như thiểm điện lao tới, thân hình trở thành hư vô mờ mịt, nhúc nhích trong nước, vô cùng linh động xuyên thấu qua đàn yêu thú trước mặt, vô thanh vô tức, tiếp cận tên tu luyện giả kia.

Tu luyện giả đang đại chiến với đàn yêu thú, ba năm trước hắn đã là Tiên Thiên Tứ cấp, nhưng vì muốn giết bọn người Dương Thiên Lô, cho nên ba năm này, hắn chỉ chính thức tu luyện lại vào một năm trước đây, muốn trong một thời gian ngắn đột phá đến Tiên Thiên Ngũ cấp là việc không có khả năng, Tiên Thiên Tứ cấp tấn chức Tiên Thiên Ngũ cấp, không thể nghĩ ngờ là gian nan hơn ba tầng trước rất nhiều, ở trong hiện thực cũng thế, trong Mộng Huyền Tinh cũng thế. Dưới tình huống bình thường, trừ thiên tài cực kỳ biến thái ra, đại đa số mọi người dùng thời gian ba đến năm năm mới có thể thành công đột phá. Dương Thiên Lô người lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, đều là cao thủ Thần Đạo, ngộ tính và kinh nghiệm của bản thân hơn xa người tu luyện Tiên Thiên ở bên ngoài rất nhiều.

- Phốc...

Tu luyện giả này có chút kinh ngạc khi nhìn thấy bên trong đàn yêu thú Tiên Thiên Tứ cấp đang vây công mình, bỗng nhiên xuất hiện một đại gia hỏa, đang phóng tới phía mình, giống như muốn dùng thân thể to lớn của mình đụng chết hắn, yêu thú ngu xuẩn như vậy, lần đầu tiên hắn nhìn thấy, cho nên, hắn không có bất kỳ kinh hoàng nào, đánh ra một đạo kiếm quang khủng bố, trực tiếp đâm xuyên qua đầu yêu thú, trong chớp lát, huyết tương bay múa, thân hình khổng lồ của yêu thú ngã xuống.

Nhưng là, đúng lúc này, đột nhiên đồng tử của tên tu luyện giả co rút lại, mở to mắt khiếp sợ, không có chút do dự nào, trong chớp lát, đánh ra công kích cường hãn nhất của mình, đánh về phía gương mặt quen thuộc kia.

Dương Thiên Lô.

Đây chính là thiếu niên không xuất hiện hơn một năm nay.

- Âm âm.

Một tiếng vang thật lớn, giấu ở sau lưng yêu thú, Dương Thiên Lô đá tung yêu thú bay về phía tu luyện giả, ngưng tụ một kiếm cường hãn sớm hơn cả tu luyện giả, ngưng tụ pháp lực toàn thân, dung hợp vô số thần thông vào một kiếm, tên tu luyện giả kia còn chưa kịp kêu lên thảm thiết, mi tâm đã bị Dương Thiên Lô đâm xuyên qua.

- Một!

Dương Thiên Lô nhìn đầu của tu luyện giả với yêu thú bạo liệt, óc máu bắn ra tứ phía, nói một chữ thật lạnh lùng.

Tuy hắn rất muốn chà đạp thằng này, nhưng không thể. Tiên Thiên cảnh giới đã có được phù năng lực sử dụng thông tin phù, sở dĩ Dương Thiên Lô ẩn nấp sau lưng yêu thú, là vì muốn làm một kích trí mạng.

Làm cho hắn không có thời gian sử dụng thông tin phù, chết trong tay của mình.

Đương nhiên, trước khi chết hắn cũng nhìn thấy bộ dáng của mình.

- Nếu đã có một ở chỗ này, chắc chắn là kết bạn mà đến.

Dương Thiên Lôĩ thầm nghĩ trong lòng, tu luyện giả vừa bị mình giết sẽ phục sinh vào một tháng sau. Cho nên, ít nhất trong một tháng hẳn không cần lo lắng. Hơn nữa, Dương Thiên Lôĩ tin tưởng trong tầng bốn này, sẽ còn có người của Long Cao Thiên.

Chương 521: Một chọi năm. (Hạ)

Cho nên, Dương Thiên Lôĩ không dừng lại chút nào, lần nữa biến thành thân ảnh cao gầy, bắt đầu đi khắp tầng bốn, tìm kiếm con mồi tiếp theo.

Hai giờ sau, quả nhiên giống như sở liệu của Dương Thiên Lôĩ, hắn lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc của một gã nữ. Nhưng lần này, Dương Thiên Lôĩ không chém giết, mà lẳng lặng không một tiếng động nhìn chằm chằm vào tu luyện giả này.

Trời cũng dần dần chuyển thành đen.

Rốt cục, rốt cuộc Dương Thiên Lôĩ đã đợi được thời cơ, tu luyện giả này cũng định chỉ sẵn giết yêu thú, bắt đầu bỏ chạy.

Dương Thiên Lôĩ giống như bóng ma, vẫn bám sát sau lưng tên tu luyện giả này, vẫn bảo trì khoảng cách cố định, đi theo.

Rốt cục, tu luyện giả chạy vội gần nửa canh giờ, đi sâu vào bên trong tầng bốn, đến một khu vực yêu thú tương đối thưa thớt, mấy cái lều vải an toàn xuất hiện trước mắt Dương Thiên Lôĩ, tên tu luyện giả đi tới đây, liền kêu to:

- Ta đã trở lại, hôm nay vận khí thật kém, không gặp được một tên tu luyện giả nào.

Lúc này, có hai tên gia hỏa khác đang khởi động lều vải an toàn, còn chưa kịp tiến vào, cũng phàn nàn rằng vận khí quá kém, thời gian cả ngày chỉ sẵn giết yêu thú, đã khó có thể giúp bọn họ tăng thêm kiến thức lịch duyệt, còn tiến vào tầng năm đối mặt với yêu thú Tiên Thiên Ngũ cấp, hiển nhiên không đủ, nhưng ở tầng bốn lại rất nhẹ nhõm, hiệu quả lịch lãm rèn luyện cũng không phải biện pháp tốt nhất, chỉ có thể chậm rãi lĩnh ngộ bích chương.

- Còn thiếu Kim Cương chưa trở về? Xem ra vận khí của tiểu tử này không kém nha, xem ra đã gặp được đối thủ.

Tên tu luyện giả nhìn qua các lều vải xung quanh, nói ra.

- Hâm mộ cũng vô dụng, trong khoảng thời gian này chúng ta ở tầng bốn giết chết không ít người, chắc đã truyền ra rồi a. Mẹ kiếp, mà người càng ít càng tốt, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, kiên trì thêm vài ngày, đợi tháng này chấm dứt, chúng ta sẽ theo quy củ cũ, người chờ Kim Cương trở lại là vừa.

- Nếu đã đông đủ, các người có thể chết rồi.

Làm cho ba tên tu luyện giả này khiếp sợ chính là, đúng lúc này, có một âm thanh lạnh lùng truyền tới, mà từ gần đó truyền ra. Ba người lập tức quay người về hướng phát ra âm thanh.

- Là người?

Ba người có chút khiếp sợ nói, dù thế nào cũng không nghĩ tới, ở chỗ lại nhìn thấy Dương Thiên Lôĩ. Thiên phú của Dương Thiên Lôĩ, bọn họ rất rõ ràng, tuy lần trước bị Long Cao Thiên giết chết, bởi vì thực lực lúc đó của Dương Thiên Lôĩ chỉ là Tiên Thiên Nhị cấp, bọn họ tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi, đến bây giờ, khí tức của Dương Thiên Lôĩ lại là Tiên Thiên Tam cấp.

Dương Thiên Lôĩ là Tiên Thiên Tam cấp, tuyệt đối có thực lực chiến thắng bất kỳ người nào trong bọn họ, hơn nữa vừa rồi Dương Thiên Lôĩ nói, không thể nghi ngờ rằng, Kim Cương đã chết trong tay hắn.

- Tử Nhật, Thanh Vân, mau ra đây.

Khí tức của ba tên tu luyện giả nhanh chóng tăng vọt, cùng lúc đó một tên la lớn.

- Sưu sưu!

Một lát sau, trong lều vải có hai tên tu luyện giả lao ra, thời điểm nhìn thấy Dương Thiên Lô đứng ngạo nghễ, cũng có chút khiếp sợ, năm người này ăn ý, bao vây xung quanh Dương Thiên Lô.

Vốn có thể ra tay từ sớm, nhưng Dương Thiên Lô vẫn không nhúc nhích, tùy ý để đối phương vây mình lại, tạo thành trận hình.

- Tiểu tử, tuy ngươi rất mạnh, nhưng cũng không nên không để chúng ta vào mắt chứ? Chỉ bằng ngươi, có thể đồng thời giết năm người chúng ta sao?

Thời điểm năm tên này tạo thành trận hình, một tên trong đó, nhìn Dương Thiên Lô, nói rất lạnh lùng. Nếu ngay từ đầu Dương Thiên Lô công kích, có lẽ bọn họ phải thừa nhận cái giá rất lớn, nhưng Dương Thiên Lô lại cuồng vọng đến mức cho bọn họ tạo thành trận hình, dù thực lực lại biến thái, nhưng chỉ bằng Tiên Thiên Tam cấp có thể giết chết năm Tiên Thiên Tứ cấp sao, hơn nữa năm người này đã chuẩn bị sẵn sàng? Huống chi, những người này có vốn liếng để kiêu ngạo. Tuy thiên phú không bằng Dương Thiên Lô, nhưng cũng không phải người bình thường có thể so sánh.

- Còn thời gian thì nói nhảm đi, tranh thủ thời gian báo tin cho tên Long Cao Thiên ngu ngốc kia, lão tử đã trở lại, từ bây giờ trở đi, các ngươi sẽ đối mặt với sự trả thù của lão tử.

Dương Thiên Lô lạnh giọng nói ra, khí tức trên người bắt đầu tăng lên một cách điên cuồng.

Hắn cần đại chiến một cách oanh oanh liệt liệt, nếu một kích giết bọn họ, Dương Thiên Lô có thể làm được. Nhưng đối với tu luyện của hắn lại không có bất cứ tác dụng nào, thời điểm giết tên đầu tiên, Dương Thiên Lô có chút hối hận. Bởi vậy, lần này, hắn sẽ không ra tay.

Tuy đồng thời đối mặt với năm Tiên Thiên Tứ cấp đã chuẩn bị, Dương Thiên Lô không có chút nắm chắc, nhưng Dương Thiên Lô cần loại chiến đấu này, cho dù chết, cũng không sao cả, bởi vì chúng nữ đều ở đây, hắn có thể trong thời gian sớm nhất đạt tới Tiên Thiên Tam cấp đỉnh phong, huống chi mục tiêu của hắn là Long Cao Thiên.

Chỉ cần mau chóng tấn thăng thành Tiên Thiên Tứ cấp, dù có đối mặt với Tiên Thiên Ngũ cấp hắn cũng có thực lực khiêu chiến.

Bởi vậy, Dương Thiên Lô cần đám ngu ngốc này làm đối tượng lịch lãm rèn luyện cho hắn.

- Ha ha ha... Báo tin? Yên tâm, sau khi chúng ta giết ngươi, nhất định sẽ nói cho Thiên ca biết.

Một tên hét lên, năm người đồng thời ra tay, trong chớp lát, pháp lực và thần thông cường hãn với khí thế bàng bạc, đồng thời đánh về hướng Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô hừ lạnh một tiếng, cũng ra tay.

Trong chớp lát, thân ảnh năm người như tạo thành một trận pháp hình tròn, theo đó là công kích cường hãn liên tục đánh ra, tạo thành áp lực rất lớn cho Dương Thiên Lô.

- Rầm rầm rầm...

Các tiếng cổ khủng khiếp vang lên, Dương Thiên Lô cảm thụ được áp lực rất lớn, toàn thân hứng phần, toàn tâm chìm đắm trong chiến đấu.

Một giờ, chiến đấu suốt một giờ, toàn thân trên dưới của Dương Thiên Lô đầy vết thương, máu tươi đã ướt đầm đạo bào, mà năm người kia, cũng không thoải mái, trên người của mỗi người đều có vài đạo vết thương, nhưng chiến đấu đến bây giờ, tuy năm người khiếp sợ thực lực cường hãn của Dương Thiên Lô, nhưng tâm của năm người càng mạnh.

Bởi vì thương thế của Dương Thiên Lô nghiêm trọng hơn bọn họ rất nhiều, tiếp tục đông dài, thắng lợi cuối cùng nhất định thuộc về bọn họ.

- Đi chết đi!

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Dương Thiên Lô nhanh như thiểm điện xuyên qua công kích của năm người, trên người của hắn lập tức xuất hiện năm miệng vết thương khủng bố, thân ảnh của hắn bị trì hoãn một

chút, năm người nắm chặt cơ hội tuyệt hảo này, đột nhiên hét lớn một tiếng, đánh ra công kích cường hãn nhất của bản thân.

- A...

Dưới áp lực khủng bố của tử vong, Dương Thiên Lôi gào thét một tiếng kinh thiên, pháp lực, niệm lực toàn thân sôi trào, trong chốc lát đem toàn bộ tuyệt học mà mình lĩnh ngộ ngưng tụ thành nhất thể, triệt để bạo phát ra.

509. Chương 522: Không Chết.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 522: Không chết.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một phương không tiếc trọng thương phòng thủ, một phương toàn lực công kích.

- Rầm rầm rầm...

Tiếng nổ khủng bố vang lên liên tiếp, quanh thân Dương Thiên Lôi nổ tung, Dương Thiên Lôi cố nén đau đớn, một tiếng hét thảm vang lên.

- Phốc.

Toàn bộ bàn tay của Dương Thiên Lôi, đâm vào mi tâm của một gã tu luyện giả.

- Ầm!

Tên tu luyện giả này hét thảm một tiếng, cái đầu nổ tung như dưa hấu, bàn tay cuồng bạo của Dương Thiên Lôi được pháp lực chống đỡ.

Bốn tên tu luyện giả khác lập tức hoảng sợ, nhưng không chút do dự, đồng thời nuốt rất nhiều đan dược, tiếp tục công kích Dương Thiên Lôi đang bị thương nặng.

Lúc này, Dương Thiên Lôi cảm nhận được cổ suy yếu và mệt mỏi chưa từng có, nhưng hắn vẫn cắn chặt răng chịu đựng.

Sau khi đánh chết một tên, Dương Thiên Lôi bắt đắc dĩ, đồng thời cũng nuốt đại lượng Thuần Dương đan.

Trong hiện thực, sau khi từ trong tay của hai yêu nữ Vũ Hồn Điện thoát ra, trong chiến đấu Dương Thiên Lôi vẫn không nuốt bất cứ đan dược nào, nhưng lúc này, dưới tuyệt cảnh, không thể không nuốt.

Bởi vì, hắn không muốn chết, dù sau khi chết có thể nhanh chóng khôi phục đến Tiên Thiên Tam cấp, nhưng thời gian lịch lãm rèn luyện trong thời gian này sẽ uống phí, hưởng chi, lúc này, đối mặt với uy hiếp tử vong cực lớn, hắn sắp lĩnh ngộ bích chương, sau lần chiến đấu này, hắn có thể sẽ đột phá lên Tiên Thiên Tứ cấp.

Chiến đấu thảm thiết đến trình độ này, đã vượt xa tưởng tượng của Dương Thiên Lôi, lại qua một canh giờ, rốt cục năm tên tu luyện giả đều hóa thành bạch quang.

Mà Dương Thiên Lôi đánh ra đạo công kích cuối cùng, cũng triệt để mất đi lực lượng.

Trực tiếp hôn mê trên mặt đất, thậm chí khí lực bò vào lều vải an toàn cũng không có.

Sau khi ngất đi, nội tâm bị thúc trong lòng Dương Thiên Lôi, vẫn không thể nào hình dung được, không nghĩ tới kết cục cuối cùng, dù không chết trong tay địch nhân, lại chết dưới yêu thú xung quanh.

Dĩ ngoại hoang vu, dù nơi này yêu thú rất ít ỏi, nhưng tràng chiến đấu vừa rồi, đã có không ít yêu thú chú ý, chỉ có điều, yêu thú có được trí tuệ, không dám tới gần mà thôi, mà bây giờ, có gì phải sợ?

Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, mình xong đời rồi.

...

Dương Thiên Lôi không biết là, khi hắn té xỉu, một đạo thân ảnh quỷ dị xuất hiện cách đó không xa, nhanh như thiểm điện xuất hiện trước mặt hắn.

Mà đạo thân ảnh này, chính là cao thủ đã chém giết Dương Thiên Lôi lần đầu tiên khi hắn còn là Tinh Giả.

Trong con người lạnh lùng mang theo một tia tán thưởng, nhìn thân thể đầy máu đen của Dương Thiên Lôi, lại phát ra một ít khí tức, lập tức làm cho một ít yêu thú muốn tới gần run rẩy dừng lại, hơn nữa nhanh chóng quay người bỏ trốn.

Ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lôi vài phút, trên mặt do dự liên tục, nhưng cuối cùng vẫn không làm gì, đưa mắt nhìn địa hình xung quanh, trong chốc lát, trong chốc lát không gian xung quanh xuất hiện một cái hồ quỷ dị, nửa phút sau, người này vẫn không làm bất cứ điều gì, trực tiếp biến mất bên cạnh Dương Thiên Lôi.

...

- Làm thế có sao không?

Sau khi người này rời đi một khoảng cách mấy trăm trượng, một đạo thân ảnh khác bỗng nhiên từ nơi ẩn nấp đi ra, nhìn người che mặt nói. Mà đạo thân ảnh vừa mới xuất hiện này chính là người chiến đấu với Dương Thiên Lôi hai lần, Nguyễn Hi Vũ.

- Trước khi hắn tỉnh, sẽ không có yêu thú nào dám tới gần đâu, nha đầu người, thời gian 365 năm vẫn còn nhiều, nếu bọn họ có thể đạt tới Thần Đạo Cửu cấp, thời điểm bọn người Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ dẫn động thiên kiếp sẽ có kinh nghiệm ứng phó kiếp nạn trong Đại Thiên Kiếp, không biết tâm tình sẽ nâng cao ra sao đây? Ta cho rằng khi bọn họ đạt tới Thần Đạo thì sẽ gặp lại, lúc đó cũng không muộn...

- Ta không cho là như vậy, ta cảm thấy, ngay từ đầu chúng ta không nên can thiệp, thuận theo tự nhiên mới là tốt nhất.

Nguyễn Hi Vũ nói ra.

- Bọn họ thuận theo tự nhiên, vậy chúng ta cũng thuận theo tự nhiên, trước khi Thiên Địa Đại Kiếp Nạn đến, bọn họ phải gặp nhiều trắc trở hơn mới được, đi thôi, chúng ta tạm thời không can thiệp, đến khi cừu oán của bọn họ với Long Cao Thiên chấm dứt, người ra tay cũng không muộn.

...

Ngày hôm sau, khi sắc trời sáng rõ, con mắt của Dương Thiên Lôi động dậy, khôi phục tri giác, nhưng hắn cảm thấy kỳ quái, toàn thân truyền đến cảm giác thống khổ tê tâm liệt phế, suy yếu đến cực độ, rốt cuộc là chuyện gì? Sau khi phục sinh, dù cảnh giới giảm xuống, nhưng tất cả phải khôi phục lại mới đúng, đây là suy nghĩ của Dương Thiên Lôi vào thời điểm này, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, đột nhiên mở to mắt

- Vậy mà ta không bị yêu thú giết sao?

Trong nội tâm Dương Thiên Lôi khiếp sợ, vừa rồi nghi hoặc, tuy thống khổ không chịu nổi và bị suy yếu đến cực điểm, nhưng hắn cũng cảm ứng được, cảnh giới của mình vẫn là Tiên Thiên Tam cấp như cũ, hơn nữa thông qua đại chiến với năm người hắn đã lĩnh ngộ ra ảo diệu của Bích Chương, lời giải thích duy nhất cho tình huống này chính là hắn vẫn chưa chết. Lập tức mở mắt, hắn nhìn thấy cảnh trước mặt, lập tức kinh hãi.

Đúng, không chết.

Hắn không bị yêu thú giết chết.

Tràng cảnh chung quanh chính là chiến trường tối qua, vài trăm mét bên cạnh chính là lều vải an toàn, bình yên vô sự.

Vận khí của hắn quá tốt sao? Dương Thiên Lôi cảm thấy không thể tin nổi.

Mê man hai ba canh giờ trong một nơi trần ngập yêu thú mà hắn không bị yêu thú chém giết, đây là chuyện không có khả năng.

Nhưng sự thật đúng là như thế.

Duy nhất giải thích, chính là vận khí của mình quá tốt.

Trong lúc hôn mê Dương Thiên Lô đã khôi phục một chút pháp lực và thể lực, gian nan đứng lên, kéo thân hình nặng nề, bước nhanh về phía lều vải an toàn cách đó mấy trăm mét.

Hắn không tin vận khí của mình vẫn còn tốt như trước, cho nên, dưới tình huống trọng thương, hắn chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất tiến về phía lều vải an toàn cách đó mấy trăm mét. Về phần lều vải an toàn của hắn, lúc này hắn không có khả năng khởi động nó.

Từng bước lại từng bước, khoảng cách trăm mét, dùng hai ba phút, rốt cuộc Dương Thiên Lô cũng thành công bước vào lều vải an toàn.

Không có chút gì do dự, hắn liền ngồi xuống, bắt đầu tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh.

Từ đầu đến cuối, Dương Thiên Lô vẫn không cảm thấy chung quanh có bất kỳ điều gì dị thường, cũng không biết, hắn cảm thấy đây không phải do may mắn, mà là người che mặt cứu hắn.

...

Bốn giờ sau, lúc này là trời đêm, cuối cùng Dương Thiên Lô cũng từ trạng thái tu luyện tỉnh táo lại, dù thương thế vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng là pháp lực, niệm lực, thể lực đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong. Hơn nữa, thông qua lần đại chiến lần này, lúc này hắn cảm giác được, thực lực của mình đã tăng lên.

510. Chương 523: Khiêu Chiến.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 523: Khiêu chiến.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thân hình nhoáng một cái, Dương Thiên Lô biến mất nhanh như thiểm điện, lao ra ngoài ngàn mét, mới nhìn thấy có yêu thú qua lại, nhưng mà, lúc này Dương Thiên Lô không có hứng thú chém giết đám yêu thú Tiên Thiên Tứ cấp nữa, mà dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi tầng bốn.

Hai canh giờ sau, Dương Thiên Lô cũng đi vào trong Thủy Nguyệt Động Thiên tầng ba, tốc độ không giảm, lao nhanh về phía trước.

Lại nửa canh giờ sau, rốt cuộc Dương Thiên Lô đi vào một chỗ ẩn nấp an toàn trong tầng ba, nhìn thấy chín cái lều vải an toàn.

Có một nam nhân tu luyện giả che mặt, đang ngồi bên ngoài, chú ý động tĩnh chung quanh.

- Ai?

Dương Thiên Lô cũng không có che dấu khí tức của mình, dùng tốc độ kinh người tiếp cận lều vải, người tu luyện đứng dậy, dùng âm thanh giả nói ra.

- Thân ái!

Dương Thiên Lô nói một câu hèn mọn bỉ ổi, thân hình lắc lư, ôm “Nam nhân” đó vào lòng.

- Thiên Lô, người đã trở lại? À? Người...

Người “Nam nhân” này chính là Trương Tử Hàm, thời điểm này, vừa vặn đến phiên nàng thủ hộ, thời điểm nghe được âm thanh hèn mọn bỉ ổi của Dương Thiên Lôi, nàng liền buông bỏ cảnh giác, vui mừng nói. Chỉ nói được một nửa, nhìn thấy trên người Dương Thiên Lôi đầy máu đen và miệng vết thương, lập tức khiến sợ hãi thối.

- Không sao, vết thương nhỏ mà thôi, ca lĩnh ngộ bích chưởng.

Dương Thiên Lôi hưng phấn nói ra.

Thời điểm chúng nữ đang tu luyện, nghe Trương Tử Hàm nói “Ai”, đã chậm rãi thu công, lúc này, đều kinh hãi đi tới.

- Đi thôi, chúng ta đi suốt đêm trở về khách sạn, sau khi tấn thăng Tiên Thiên Tứ cấp sẽ đi ra.

- Ân!

Chúng nữ nhìn thấy vết thương trên người Dương Thiên Lôi, ứng một tiếng. Chúng nữ biết rõ, Dương Thiên Lôi đã trải qua một trận chiến đấu thảm thiết, hơn nữa những vết thương kia, hiển nhiên không phải do ma thú tạo thành.

- Đệ đệ, người giao thủ với tu luyện giả nào?

Dương Thiên Lôi nhin không được hỏi.

- Hắc hắc, cừu nhân của chúng ta.

Tâm tình Dương Thiên Lôi phiền muộn đã lâu, bởi vì chém giết mấy tên điều nhân này, rốt cục cũng có chút khoan khoái dễ chịu.

- À? Người bạo lộ thân phận sao?

Trần Thiên lập tức nhíu mày hỏi. Chúng nữ cũng có chút lo lắng, bởi vì, hiện tại Dương Thiên Lôi làm như vậy, không thể nghi ngờ là đánh rắn động cỏ. Mà bây giờ, bọn họ vẫn chưa có năng lực chém rắn.

- Các người không cần lo lắng. An tâm tu luyện là được rồi, chúng muốn làm như lần trước với ta, đã không còn dễ dàng như vậy.

Dương Thiên Lôi tràn ngập tự tin nói:

- Tốt, đi thôi!

...

Sau khi trở về khách sạn Băng Tinh, Dương Thiên Lôi dùng thời gian vài ngày, đem thiên địa linh vật sưu tập được, luyện chế đại lượng đan dược. Sau đó bắt đầu ăn đan dược, rèn luyện pháp lực, dùng thời gian ba tháng, rốt cục thành công bước vào Tiên Thiên Tứ cấp. Dương Thiên Lôi vốn định tới diễn võ trường chờ đợi, giết sáu tên gia hỏa kia lần nữa, nhưng nghĩ lại, cuối cùng vẫn buông cho. Dù sao, tuy lúc ấy sáu người không có sử dụng thông tin phù, nhưng khi đến kỳ hạn một tháng tụ hợp, bọn họ vẫn không phục sinh, khi đó, bọn người Long Cao Thiên sẽ biết bọn người này gặp chuyện không may. Nếu mình đi diễn võ trường chờ đợi, nói không chừng sẽ bạo lộ thân phận, thậm chí gặp được Long Cao Thiên, lúc này hắn vẫn chưa chống lại được hắn.

Cho nên, chỉ có thể chịu đựng.

Sự thật đúng là như thế, lúc Dương Thiên Lôi chém giết sáu người này, bọn họ đã lịch lãm rèn luyện được hai mươi ngày, mười ngày sau là lúc phải trở về Băng Tinh thành gặp lại bọn người Long Cao Thiên. Nhưng những tên thủ hạ của Long Cao Thiên đợi hai ngày, cũng không thấy sau người bọn họ trở về, khi đó, Long Cao Thiên đã ý thức được, xảy ra vấn đề, hơn nữa có thể là do Dương Thiên Lôi gây ra. Dựa theo suy đoán của Long Cao Thiên, Dương Thiên Lôi đã tiến vào Băng Tinh thành được một năm, rất có thể đã tấn thăng đến Tiên Thiên Nhị cấp. Dùng thiên phú của Dương Thiên Lôi, nếu bí mật tập sát, sáu người khó có khả năng tránh khỏi độc thủ của Dương Thiên Lôi. Trừ việc đó ra, không có khả năng toàn bộ sáu người đều gặp phải cao thủ Sát Trach Chi Đạo.

Cho nên, Long Cao Thiên không chút do dự, liền trực tiếp phái ra mười tên Tiên Thiên Tứ cấp và một gã Tiên Thiên Ngũ cấp, ầm nấp xung quanh diễn võ trường. Bởi vì dựa theo suy đoán của Long Cao Thiên, Dương Thiên Lô sẽ ruột ruột báo thù, nhất định sẽ giết bọn họ lần nữa.

May mắn Dương Thiên Lô ầm nấp, nếu không hậu quả sẽ là bi kịch.

Sau khi Dương Thiên Lô tại tấn thăng đến Tiên Thiên Tứ cấp, bắt đầu cùng chúng nữ tu luyện Âm Dương Niết Bàn Kinh, đem ảo diệu bí chưởng, sau khi truyền thụ thành công, Dương Thiên Lô và chúng nữ tiếp tục tu luyện ở khách sạn suốt một năm, đem pháp lực tăng lên Tiên Thiên Tứ cấp đỉnh phong.

Sau đó, Dương Thiên Lô lại luyện chế đan dược, giúp cho chúng nữ đột phát trong tu luyện, liền lấy cơ đi Thủy Nguyệt Động Thiên tăng năm lịch lãm rèn luyện, nên rời đi trước.

Trên thực tế, Dương Thiên Lô không rời khỏi Băng Tinh thành, hắn biến thành một người nhỏ gầy, mang theo mặt nạ bảo hộ, tiến vào khách sạn Phi Tuyết.

Hóa thân thích khách, triển khai kế hoạch sẵn giết diên cuồng.

Một tháng sau, sáu tên gia hỏa Kim Cương bị Dương Thiên Lô giết lần nữa, vất vả lắm mới tấn thăng lên Tiên Thiên Nhị cấp đỉnh phong, lại bị chém giết, sau đó liền rời khỏi Băng Tinh thành.

Nửa năm sau, một tổ năm tên Tiên Thiên Tứ cấp thủ hạ của Long Cao Thiên, chết.

Một năm sau, thủ hạ của Long Cao Thiên, năm tên cao thủ này lại chết lần nữa, đồng thời có thêm bốn gã Tiên Thiên Tứ cấp chết.

Thời gian trôi qua, thủ hạ Long Cao Thiên liên tục chết đi, ngay cả cao thủ Tiên Thiên Ngũ cấp cũng không ngoại lệ.

...

Mười năm.

Trong nháy mắt đã đến thời gian ước định mười năm với bọn người Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc.

Lúc này, Dương Thiên Lô đã bước vào Tiên Thiên Ngũ cấp đỉnh phong.

Liên tục vài năm sống kiếp “Thích khách”, Dương Thiên Lô giống như bóng ma, làm cho bọn người Long Cao Thiên gà chó không yên, trừ Long Cao Thiên tấn thăng đến Thất cấp đỉnh phong ra, mọi người bên cạnh hắn, hiện tại có cảnh giới gì?

Hết thấy đều cút ra khỏi Băng Tinh thành.

Dương Thiên Lô ám sát xuất quỷ nhập thần, khó lòng phòng bị, chẳng quản mưu kế khí gió gì của bọn chúng, hơn nữa mấy lần còn thiết kế bẫy, nhưng Long Cao Thiên không cách nào gặp mặt Dương Thiên Lô.

Nhưng mà, dưới tay hắn, lần lượt có người bị chém giết.

Điều này làm cho Long Cao Thiên tức giận, những tên bị giết chết, cũng không phải do một mình Dương Thiên Lô giết, có mấy chục người che mặt khác, giống như bóng ma, trừ phi bọn họ ở lại trong khách sạn, còn nếu đi ra ngoài, hơn nữa rời khỏi Long Cao Thiên, sẽ gặp phải tập kích khủng bố, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Chương 523: Khiêu chiến. (Hạ)

Dù bọn họ che dấu dung mạo, mang mặt nạ bảo hộ, nhưng cũng không tránh được việc đối phương tập sát.

Nhìn thấy người bên cạnh mình cảnh giới càng lúc càng thấp, bị ép trở lại Ngải Tuyết thành, Long Cao Thiên phần nộ tới đỉnh, hận không thể bóp chết Dương Thiên Lô, nhưng hắn lại không có cơ hội nhìn thấy Dương Thiên Lô.

Nhưng mà, Long Cao Thiên cũng không đình chỉ việc tu luyện của mình, tu luyện càng thêm điên cuồng.

Bởi vì hắn biết rõ, mục tiêu cuối cùng của đối phương chính là hắn, dù mình không đi tìm, nhất định sẽ có một ngày gặp được.

Hắn đang đợi ngày này đến.

...

Đồng thời, Dương Thiên Lôi cảm thấy kỳ quái, bởi vì nhiều lần ám sát, hắn đều vô huyệt, bị những người khác vượt lên trước, điều này đã làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy phiền muộn, bọn người Long Cao Thiên đặc biệt quá nhiều người. Xem ra người muốn giết bọn họ, không chỉ có một mình Dương Thiên Lôi.

...

Khách sạn Băng Tinh, trong đại sảnh.

Kỷ Tiêu lam, Triệu Nguyên, bọn người Hạ Quân Trúc, rốt cuộc lần đầu tiên trong mấy năm nay mới khôi phục lại tướng mạo vốn có, tụ tập lại với nhau.

Ước định mười năm, Dương Thiên Lôi có đến không?

Đây chính là nghi hoặc trong lòng của mọi người ở đây, mấy năm nay, hai mươi hai người đều tu luyện một cách điên cuồng, chỉ trong hai ba năm này, bọn họ đã tấn thăng lên Tiên Thiên Tứ cấp, lúc này mới bắt đầu triển khai trả thù người của Long Cao Thiên, tuy thực lực không cách nào chống đỡ chính diện với Long Cao Thiên, nhưng ít ra cũng hủy diệt được nanh vuốt của hắn.

Nhưng mà, nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn không nhìn thấy thân ảnh của Dương Thiên Lôi và Trần Thiển, dựa theo phán đoán của bọn họ, Dương Thiên Lôi và Trần Thiển cũng che dấu tướng mạo sẵn có của mình.

Thời điểm mọi người tập sát thủ hạ của Long Cao Thiên, cũng gặp được một nhóm người khác nhắm vào người của Long Cao Thiên, nhưng đối phương không có nữ nhân, hơn nữa cảnh giới cũng cao hơn bọn họ, cho nên, không có hoài nghi đó chính là chín nữ nhân của Dương Thiên Lôi.

Thời gian mười năm, Dương Thiên Lôi và chín nữ như biến mất, không có bất kỳ tin tức nào.

- Hạ huynh, người nói bọn người Dương huynh đệ vẫn còn ở Ngải Tuyết thành hay không? là đã rời khỏi nơi lịch lãm rèn luyện rồi?

Chu Giác Thuần hỏi.

- Chắc có lẽ không đâu, với tính cách của Dương huynh đệ... Ta nghĩ, có lẽ hắn đã sớm lên quay lại, đã tiến vào Băng Tinh thành rồi. Hiện tại chắc hắn chỉ che dấu tướng mạo sẵn có, cố gắng tu luyện... Đột một chút sẽ biết rõ thôi, nếu còn ở Băng Tinh thành, Dương huynh đệ sẽ tới gặp chúng ta.

Hạ Quân Trúc nói ra.

- Không tệ. Dù sao đám rác rưởi kia cũng bị chúng ta thanh lý rồi, không chỉ chúng ta, còn những người khác nữa, có lẽ bọn người Dương lão đệ được an toàn hơn rất nhiều rồi.

Triệu Nguyên nói ra.

Mấy năm hai mươi hai người bọn họ khôi phục lại cách tu luyện như lúc ở Ngải Tuyết thành, tuyệt đại đa số thời gian đều dùng để tu luyện, tu luyện điên cuồng, hai mươi hai người, giúp nhau khiêu chiến, bởi vì thường xuyên khiêu chiến, do đó nhanh chóng lĩnh ngộ được bí chương hơn, thời điểm ra ngoài lịch lãm rèn luyện, cũng sâu sắc lĩnh ngộ linh vật, hoàn toàn vì tu luyện và tu luyện, đem toàn bộ tâm trí đầu nhập vào việc lịch lãm rèn luyện.

Thì ra là hai năm qua, bọn họ nhao nhao tấn thăng đến Tiên Thiên tứ cấp về sau, mới bắt đầu đối với Long Cao Thiên thuộc hạ tập sát.

Một canh giờ trôi qua, mọi người không nhìn thấy thân ảnh của Dương Thiên Lôi và chúng nữ.

Hai canh giờ trôi qua, trong lòng mọi người rất lo lắng. Chẳng lẽ Dương Thiên Lôi thực sự rời khỏi lịch lãm rèn luyện rồi sao?

Nhưng vào lúc này, trong đại sảnh chỉ còn một ít người tu luyện, bỗng nhiên có người đứng lên, nói:

- Có trò hay xem này, Long gia Long Cao Thiên, nghe nói đã biến thành một tư lệnh không quân, có người khiêu chiến Long Cao Thiên.

Tuy người tu luyện này nói với mấy bằng hữu ngồi bên cạnh, nhưng âm thanh rất lớn. Cơ hồ người ở đại sảnh đều nghe được.

- Cái gì?

Lập tức, người trong đại sảnh đều đứng lên.

Long Cao Thiên, lúc này Long Cao Thiên đã tấn thăng đến Tiên Thiên Thất cấp, hơn nữa hắn có thiên phú và ngộ tính biến pháp của Long tộc, thời điểm Tiên Thiên Lục cấp, đã có tu luyện giả Tiên Thiên Cửu cấp tằng thân tại dưới tay hắn, lúc này Tiên Thiên Thất cấp thì khủng bố cỡ nào?

Thậm chí còn có người khiêu chiến hắn, điều này làm cho người ta khiếp sợ.

- Chuyện gì xảy ra? Là người nào khiêu chiến?

Đúng lúc này, tên tu luyện giả ngồi cùng tên đang nói, hỏi.

- Vừa mới nhận được tin tức thôi, ha ha ha... Long Cao Thiên ah, rất lợi hại ah, những năm này, không ít tu luyện giả chết trong tay thủ hạ của hắn, Mara sa mạc, rất hung hăng càn quấy, tu luyện Sát Trạc Chi Đạo, là một thiếu niên và chín mỹ nữ, đang ở khách sạn Phi Tuyết, xem hắn là thứ trâu bò gì, lại dám khiêu chiến tên biến thái này.

Lời người tu luyện này chưa dứt, người trong đại sảnh như muốn nổ tung, lao nhanh ra khỏi khách sạn Băng Tinh.

Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc, Triệu Nguyên, Kim Chính Thái hoảng sợ mở to mắt, không có chút do dự, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra truyền tông trận, muốn nhanh chóng tới cửa khách sạn Phi Tuyết.

Thời điểm bọn họ tới của khách sạn Phi Tuyết, người đứng chung quanh tấp nập. Vô số Tiên Thiên Ngũ cấp, thậm chí ngự kiếm phi hành trên không trung, quan sát phía dưới.

Những năm này, trong Băng Tinh thành, Long Cao Thiên là một danh nhanh nổi tiếng về sự kiêu ngạo và hung hăng càn quấy. Bởi vì thân phận của hắn, không có bao nhiêu Tiên Thiên Bát cấp, Cửu cấp dám đắc tội với hắn. Nếu là người bình thường mà dám kiêu ngạo như thế, sớm đã bị cao nhân giết chết rồi. Dù sao, trong Băng Tinh thành có rất nhiều Tiên Thiên Bát cấp, Cửu cấp, nào đến phiên hắn hung hăng càn quấy chứ?

Đương nhiên, Long Cao Thiên và thủ hạ của hắn chỉ hung hăng càn quấy với đối thủ tương đối mà thôi. Nếu không, dù thân phận của hắn, cũng sẽ bị người tu luyện Sát Trạc Chi Đạo chém giết.

Mà bây giờ, một truyền mười, mười truyền trăm, có người biết tin tức có người khiêu chiến Long Cao Thiên, không bao lâu đã truyền khắp Băng Tinh thành, chung quanh khách sạn Phi Tuyết tấp nập người xem, ngay cả người nào muốn chen vào, lách người vào cũng không lọt.

Nhìn đầu người cao thấp nhấp nhô, Kim Chính Thái nóng nảy, lập tức mắng một tiếng, trong ánh mắt ra một tia kiên định, đột nhiên rống lớn:

- Phiền toái nhường một chút, người khiêu chiến là huynh đệ của ta.

Vừa nói, Kim Chính Thái vạch cái khăn chít che kim giác trên đầu xuống.

Người chung quanh, dù không biết Kim Chính Thái, nhưng nhìn kim giác trên đầu Kim Chính Thái một lượt, cộng thêm thần sắc trên mặt lạnh lùng, lập tức nhường đường.

Bọn người Hạ Quân Trúc không chút do dự, nhìn kim giác và bóng lưng cao lớn của Kim Chính Thái, thần sắc trên mặt lạnh lùng đi theo.

511. Chương 524: Ta Cảm Thấy Ta Nên Gọi Người Là Mẫu Thân.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 524: Ta cảm thấy ta nên gọi người là mẫu thân.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hai mươi hai người, lúc này đều dùng chân diện mục, tuy cảnh giới không cao, nhưng thần sắc, khí tức của bọn họ, làm cho bất cứ kẻ nào cũng không dám khinh thường. Nhất là Kim Chính Thái bại lộ thân phận, càng không người nào dám khinh thường.

Rốt cục, Kim Chính Thái, Hạ Quân Trúc và đám người Kỷ Tiêu Lam đi vào trung tâm, thần sắc tràn ngập kinh hãi, khiếp sợ và hưng phấn.

Dương Thiên Lôi.

Không phải Dương Thiên Lôi thì là ai chứ?

Dương Thiên Lôi đứng ngạo nghễ, thần sắc lạnh lùng nhìn Long Cao Thiên phía đối diện.

Mà Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ, Trần Thiển và chúng nữ, đứng ở sau lưng Dương Thiên Lôi, từng dung mạo tuyệt mỹ hiện ra, tuyệt đối kích thích con mắt của mọi người.

Cơ hồ tất cả ánh mắt của nam tu luyện giả đều nhìn chăm chăm vào phong tư tuyệt thế của chúng nữ, một nữ nhân đã có thể làm cho ánh mắt mọi người bị hấp dẫn, hướng chỉ là chín? Hơn nữa những mỹ nữ này đều có hương vị và khí chất khác nhau nữa chứ.

Mà Dương Thiên Lôi chính là tâm điểm chú ý của tất cả nữ tu luyện giả.

Thần sắc lạnh lùng, gương mặt đẹp trai đầy phong độ đến mức thiên địa bất dung, cộng thêm khí tức cuồng ngạo từ trên người hắt tràn ra, hai con ngươi đen nhánh giống như hai ngôi sao, không thứ gì không tỏa ra mị lực câu dẫn tâm hồn thiếu nữ.

Nhưng đây không phải điều trọng yếu nhất, trọng yếu nhất là, hắn chỉ đạt tới Tiên Thiên Ngũ cấp đỉnh phong, đã đi khiêu chiến với Long Cao Thiên.

Đây mới là nguyên nhân hấp dẫn người khác nhất.

Dùng khí như vậy, ai có?

Đừng nói Tiên Thiên Ngũ cấp, dù là người cùng cảnh giới Tiên Thiên Thất cấp với Long Cao Thiên, thậm chí cường đại như Tiên Thiên Bát cấp, Cửu cấp, có ai dám khiêu chiến hắn?

Không có!

Ít nhất, vô số tu luyện giả ở đây, không có một ai dám.

Hạ Quân Trúc, Kỷ Tiêu Lam, Kim Chính Thái, Hoa Kiến Sầu, Chu Giác Thuần... Mỗi người nhìn thấy màn này, trong nội tâm khiếp sợ đến tột đỉnh.

Thời điểm biết Dương Thiên Lôi và chúng nữ khiêu chiến Long Cao Thiên, bọn họ đã chấn kinh, đồng thời đoán được cảnh giới của Dương Thiên Lôi cao hơn bọn họ, nhưng đến lúc nhìn thấy, vẫn khiếp sợ đến tột đỉnh như cũ, không phải khiếp sợ Dương Thiên Lôi đạt đến Tiên Thiên Ngũ cấp đỉnh phong, dù sao Dương Thiên Lôi biến thái, bọn họ cũng biết, cảnh giới này, tuy không thể tưởng tượng nổi, nhưng vẫn trong phạm vi thừa nhận của bọn họ, nhưng mà... Chúng nữ sau lưng Dương Thiên Lôi, toàn bộ đều là Tiên Thiên Ngũ cấp.

Điều này quá khoa trương a?

Thiên phú của Trần Thiển tương xứng với bọn họ, nhưng lại bị chém giết một lần, làm sao có thể đạt đến Tiên Thiên Ngũ cấp chứ? Đồng dạng, những nữ nhân của Dương Thiên Lôi, tuy bọn họ không hiểu, nhưng đại thể vẫn biết rõ một ít, vì sao các nàng tấn chức nhanh như vậy.

- Lão đệ.

Tuy mọi người khiếp sợ, nhưng mà, vào lúc này không có bất kỳ do dự nào, thần sắc hưng phấn, vọt tới bên cạnh Dương Thiên Lôi.

- Vương tộc Độc Giác Tộc?

Long Cao Thiên đứng đối diện Long Cao Thiên và chúng nữ, thời điểm nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của hai mươi hai tên thiếu niên nam nữ lao tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, liếc mắt liền nhận ra huyết mạch truyền thừa của Kim Chính Thái, thầm nghĩ trong lòng. Khi nhìn về phía bọn người Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc thì ánh mắt co rút lại.

Cảnh giới mỗi người không cao, nhưng khí tức của bọn họ, làm cho Long Cao Thiên hiểu ra, những người này, không một ai đơn giản. Nhất là tướng mạo tuyệt mỹ như nữ nhân của Hạ Quân Trúc, làm cho hắn nghĩ ra điều gì đó.

- Thiếu chủ Diêm Vương tinh vực?

Ánh mắt Long Cao Thiên nhìn Kim Chính Thái nói.

- Không tệ!

Kim Chính Thái không sợ chút nào.

- Vô Cực tinh vực Tích Trúc Điện Hạ Quân Trúc?

- Đúng!

Hạ Quân Trúc trả lời đầy lạnh nhạt.

Thời điểm Long Cao Thiên nói câu này, đám người đã sôi trào, ánh mắt nhìn về phía Long Cao Thiên đầy hiếu kỳ. Mọi người nhìn bọn người đang đứng cùng Kim Chính Thái và Hạ Quân Trúc, vừa nhìn đã nhận ra, bọn họ có giao tình với Dương Thiên Lôi. Nếu không, vào lúc này, có ai dùng thân phận chân chính xuất hiện chứ?

Nhưng mà, dùng thân phận hai người bọn họ, còn chưa đủ chống lại Long gia a, vì sao bọn họ vẫn đứng ra?

Cho nên, trong nháy mắt, mọi người đã minh bạch, người đi đến bên cạnh Dương Thiên Lôi, có lẽ không ai là người đơn giản, điều này làm cho mọi người càng hiếu kỳ về thân phận của Dương Thiên Lôi.

- Các người là ai? Đã có đảm lượng đi ra, chắc có lẽ đã không sợ hãi lão tử đúng không?

Long Cao Thiên khinh thường nói

- Tam Hoa Tông, Hoa Kiến Sầu.

- Lý gia, Lý Kiếm Phong.

- Ngọa Tiên Tông, Chu Giác Thuần.

...

- Triệu gia, Triệu Nguyên.

- Trần gia, Trần Đình.

- Kỷ gia, Kỷ Tiêu Vân.

- Kỷ gia, Kỷ Tiêu Lam.

...

Thời điểm bọn người Kỷ Tiêu Lam báo danh, vô số tu luyện giả vây xem, đều phát ra âm thanh thán phục, không nghĩ tới, ở chỗ này lại có thể gặp được nhiều đệ tử của các thế lực cường đại trong Vô Cực tinh vực, hơn nữa những tên này, rất nhiều người không còn xa lạ gì.

Thần sắc của Long Cao Thiên khi nghe mọi người báo ra thân phận, càng trở nên lạnh lùng và cao ngạo.

Sau khi Kỷ Tiêu Lam báo danh, đột nhiên ánh mắt của Long Cao Thiên nhìn về Dương Thiên Lô, ngửa mặt lên trời cười to một tiếng, cười suốt nửa phút, đột nhiên nhìn về phía Dương Thiên Lô, nói:

- Tiểu tử, ngươi là ai? Chẳng lẽ hiện tại còn không có đảm lượng nói ra? Nếu như ta đoán không sai, ngươi chính là Kỷ Tiêu Thiên nổi danh nhất của Kỷ gia trong thời gian gần đây, đúng không?

- Kỷ Tiêu Thiên?

Dương Thiên Lô nhìn Long Cao Thiên với bộ dạng ngây ngốc và nghi hoặc.

- Không phải? Chẳng lẽ là Trần gia Trần Xán, hoặc Triệu gia Triệu Truyền?

Long Cao Thiên hỏi tiếp.

Dương Thiên Lô cường hân và trả thù một cách điên cuồng, hơn nữa Kỷ gia, Trần gia, Triệu gia và bọn người Hạ Quân Trúc xuất hiện, làm cho Long Cao Thiên cho rằng, Dương Thiên Lô là người của tam đại gia trong tộc, năm nay đến vừa mới tiệm đủ tài giỏi thiên tài đệ tử. Hắn theo như lời kỷ tiêu thiên, Trần rục rở cùng Triệu Truyền.

Đây là tên tuổi của ba gã đệ tử trẻ tuổi cường đại của tam đại gia tộc trong thời gian gần đây. Nhưng mà, dù là ba người, Long Cao Thiên vẫn không đặt vào mắt, bởi vì hắn thành danh sớm hơn bọn họ ba mươi năm, dù là vào ba mươi năm trước bọn họ gặp mình, cũng sẽ bị mình chà đạp thế nào thì chà đạp.

- Thật có lỗi, ta không biết bọn họ.

Dương Thiên Lô nói đầy cuồng ngạo, bỗng nhiên mang theo một tia cảnh giác nhìn về phía Kim Chính Thái, Hạ Quân Trúc và bọn người Kỷ Tiêu Lam, ánh mắt đảo qua mỗi người, nói ra:

- Các huynh đệ tỷ muội, chắc các ngươi vẫn chưa biết hắn là ai a? Là Long gia Long Cao Thiên, là tuyệt đỉnh thiên tài mà mọi người đều biết, nhưng chuyện của ta không thể liên lụy đến các ngươi, các ngươi đừng quản.

Chương 524: Ta cảm thấy ta nên gọi ngươi là mẫu thân. (Hạ)

Dương Thiên Lô thấy bọn người Kim Chính Thái đứng ra, tự nhiên rất cảm động. Nhưng mà, hắn cũng không biết mọi người đã biết rõ thân phận của Long Cao Thiên. Dù sao, Kỷ Tiêu lam, Triệu Nguyên không sợ, nhưng bọn người Hạ Quân Trúc và thế lực của bọn họ không thể chống lại Long gia. Vạn nhất bị liên lụy, đó là điều mà hắn không muốn nhìn. Hơn nữa, Dương Thiên Lô không sợ quân tử, chỉ sợ tiểu nhân. Cho nên, hiện tại hắn vẫn chưa báo ra tên của bản thân.

- Chúng ta biết, hơn nữa biết từ sớm.

Đúng lúc này, bọn người Kỷ Tiêu Lam nói ra một cách kiên định.

- Không sai, Dương huynh đệ, hôm nay huynh đệ chúng ta sẽ sống vai người tác chiến, cùng lắm là chết!

Hoa Kiến Sầu nói ra.

- Ách... Các ngươi biết rõ còn đứng ra?

Dương Thiên Lô nghe mọi người nói thế, hơi kinh hãi. Dù bọn họ không đứng ra, Dương Thiên Lô cũng không trách bọn họ, dù sao mỗi người đều có nỗi khổ tâm, đối mặt Long gia cường đại, liên quan đến sự an nguy của thế lực, cũng không thể dị nghị. Nhưng hiện tại, bọn họ biết đối phương là Long Cao Thiên, vẫn đứng bên cạnh mình, hơn nữa còn bạo lộ thân phận chân thật.

- Huynh đệ như tay chân.

Mọi người lặp lại lời Dương Thiên Lô từng nói qua.

- Hiện giờ ngươi còn là muội phụ của ta a.

Trần Đình nói ra.

- Muội phụ? Dương?

Long Cao Thiên từ trong miệng của mọi người biết được chút ít tin tức, nhìn về phía Dương Thiên Lô nói:

- Người chính là người trợ giúp tam đại gia tộc chiến thắng hai nhà Long Mạnh chúng ta?
- Cái gì gọi là trợ giúp? Hai nhà các người, ta chỉ giúp đỡ tiểu Thiên xinh đẹp của ta ra tay thôi.

Dương Thiên Lôi khinh thường nói.

- Ha ha ha... Đủ cuồng vọng, hôm nay lão tử sẽ thành toàn cho mười tên Tiên Thiên Ngũ cấp, hai mươi hai tên Tiên Thiên Tứ cấp các người, trong mắt lão tử, các người chẳng khác gì con sâu cái kiến.

Long Cao Thiên ngửa mặt lên trời cười dài, nói ra. Hắn là Tiên Thiên Thất cấp đỉnh phong, căn bản không để bọn người Dương Thiên Lôi vào lòng.

Về phần hai mươi hai tên mấy thế lực lớn đệ tử, tuy hắn không thể trực tiếp giết chết trong hiện thực, nhưng ở chỗ này, không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng muốn như thế thì đāsao, còn gì phải sợ? Nếu như Dương Thiên Lôi tấn thăng đến Tiên Thiên Thất cấp, thì đúng là hắn khó phân thắng bại, nhưng hiện tại Dương Thiên Lôi chỉ là Tiên Thiên Ngũ cấp mà thôi.

Những người này, ngược lại thành toàn uy danh cho hắn. Long Cao Thiên một mình chiến thắng đệ tử của tam đại gia tộc, dù cảnh giới cao hơn bọn họ, cũng chẳng có bất cứ vấn đề gì, ngược lại làm cho danh dự của Long Cao Thiên hắn cao hơn.

...

- Dương Thiên Lôi, hắn chính là Dương Thiên Lôi?

Trong đám người có không ít tu luyện giả biết đến chuyện ở lần trước, ánh mắt khiếp sợ. Biểu hiện lần trước của Dương Thiên Lôi, đã được lưu truyền rộng rãi ở tu luyện giới, thật sự thì, tên của Dương Thiên Lôi còn vang dội hơn bọn người Kỷ Tiêu Lam rất nhiều.

Thiếu niên đi ra từ Nguyên Thủy tinh vực, có được thiên phú cao như thế, mới làm oanh động như vậy, huống chi trận chiến cuối cùng hắn còn thắng được Mạnh Phàm thức tỉnh huyết mạch của Mạnh gia chứ? Hơn nữa phương thức chiến đấu đặc biệt của Dương Thiên Lôi ở Hồn Luân tinh vực, chính là tuyệt học Thái Cực.

Cùng với cuối cùng hắn thi triển ra hai đại tuyệt học của Kỷ gia, điều này càng nhuộm thêm màu sắc huyền bí cho hắn.

...

- Chỉ bằng người? Còn chưa đủ tư cách nói với ta, hôm nay ta muốn khiêu chiến người.

Dương Thiên Lôi nói rất cuồng ngạo.

Âm thanh còn chưa dứt, bọn người Trương Tử Hàm lập tức lui về phía sau, không có ý tứ chiến đấu. Mà Trần Thiên, thì trực tiếp lui về bên cạnh đám người Kỷ Tiêu Lam, nói:

- Chúng ta chỉ cần xem là được rồi.

- Ách...

Mọi người nghe được lời Trần Thiên nói, lập tức chóng mặt. Chẳng lẽ Dương Thiên Lôi có thực lực Tiên Thiên Ngũ cấp có thể chiến thắng Long Cao Thiên Tiên Thiên Thất cấp?

Tuy mọi người nghi hoặc, nhưng nhìn biểu lộ của Trần Thiên và chúng nữ, không thể không lui về phía sau, trong nội tâm có chút chờ mong.

...

Trong đám người, có hai đạo thân ảnh, đang nhìn tất cả. Hai thân ảnh này chính là Nguyễn Hi Vũ và mẫu thân của Dương Thiên Lôi Kỷ Nhạ Yên.

Trong mắt Nguyễn Hi Vũ trừ Dương Thiên Lôi thì vẫn là Dương Thiên Lôi, thời điểm xuất hiện, đã nhìn Dương Thiên Lôi, lúc này nhìn thấy Dương Thiên Lôi muốn chiến đấu một mình với Long Cao Thiên, trong nội tâm hơi kinh hãi, nhưng không có vượt qua dự đoán của nàng. Trong suy nghĩ của nàng, Dương Thiên Lôi như vậy, mới đúng là Dương Thiên Lôi.

Mà Kỹ Nhạ Yêu lại khác, nàng nhìn thấy màn này cảm xúc cũng nhiều hơn. Lúc này, dù Dương Thiên Lô thất bại hay thắng lợi, nàng cũng biết, con mình đã thành thực, đã trưởng thành. Bởi vì hắn thắng được sự hờnghị của hai mươi hai người này, điều này làm hắn có vốn luyện bước vào Vô Cực tinh vực.

- Người nói Thiên Lô có thể thắng sao?

Đúng lúc này, Kỹ Nhạ Yêu hỏi.

- Hắn sẽ thắng.

Nguyễn Hi Vũ nói.

- Nha đầu kia, sao dám khẳng định? Ta không nhìn ra hắn làm sao mà thắng được, hắn chỉ là Tiên Thiên Ngũ cấp mà thôi.

- Người vẫn không hiểu hắn sao?

Nguyễn Hi Vũ nói.

- A? Thế nào?

- Hắn chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc, chuyện bị giết một lần, tính cả việc bọn Tử Hàm cũng bị giết, hắn đã chịu khuất nhục, người biết nghịch lân của hắn là gì không? Nữ nhân, ta và bọn Tử Hàm, bất luận là ai, đều là đối tượng mà hắn sẽ sống chết thủ hộ cho bằng được, không ai được xúc phạm. Cho nên, lần này hắn khiêu chiến, Thiên Lô sẽ không muốn chịu thất bại trước Long Cao Thiên nữa, dù là chém giết trong hiện thực. Mà Thiên Lô cũng chẳng bỏ qua cho hắn trong hiện thực. Tuy thực lực Thiên Lô còn yếu, nhưng nếu gặp địch nhân không địch lại, hắn cũng không bao giờ chịu sống trong khuất nhục. Đây chính là nguyên nhân ta không rời khỏi, bởi vì, hắn chính là nam nhân của ta, cho dù có bỏ qua tất cả, bỏ qua cả tu vi Chân Thân cảnh ta cũng muốn được yêu hắn, cùng phát triển với hắn.

Ánh mắt Nguyễn Hi Vũ nhìn Dương Thiên Lô, âm thanh trầm thấp, nhưng lại toát ra một tia kiên định và cường liệt.

Dù là Kỹ Nhạ Yên cũng cảm thấy kinh hãi.

- Cho nên, ta cảm thấy ta nên gọi người là mẫu thân.

Bỗng nhiên ánh mắt của Nguyễn Hi Vũ nhìn Kỹ Nhạ Yên, nói tiếp.

- Nha đầu, cho tới bây giờ ta có nói không cho người gọi ta là mẫu thân sao? Nếu người đã hiểu ra, còn câu nệ làm gì?

Kỹ Nhạ Yên mỉm cười vỗ vỗ vai Nguyễn Hi Vũ, trong ánh mắt tràn ngập vui sướng. Trong nội tâm nàng hiểu rõ, Nguyễn Hi Vũ vì Dương Thiên Lô mà bỏ ra bao nhiêu và lớn đến không cách nào tưởng tượng được.

512. Chương 525: Hóa Long.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 525: Hóa Long.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bởi vì Chân Thần cảnh có thể luân hồi muôn đời, không có là sẽ vì một đời, mà buông tha cho chân thân đã từng có của mình chứ?

Không ai làm thế.

Ít nhất Kỹ Nhạ Yên không nhìn thấy người nào làm như vậy.

Hơn nữa Kỷ Nhạ Yên cũng không làm được, nếu không, nàng cũng không để cho Dương gia quên nàng, nếu không cũng không rời khỏi Nguyên Thủy tinh vực.

Nhưng Nguyễn Hi Vũ làm được.

Nàng có thể buồn tha cho chân thân luân hồi muôn đời của mình vì Dương Thiên Lô, nàng muốn dùng cả đời này, làm người của hắn.

- Đúng thế.

Nghe được Kỷ Nhạ Yên nói thế, Nguyễn Hi Vũ cười dưới lớp mặt nạ đang đẹp, khoác vào tay của Kỷ Nhạ Yên.

...

- Chỉ bằng người? Tiên Thiên Ngũ cấp, khiêu chiến Long Cao Thiên ta? Đúng là không biết trời cao đất rộng, dù tư chất của người không tệ, nhưng trước mặt lão tử chó má cũng không bằng, lão tử sẽ thanh toán cho người.

Long Cao Thiên bị sự cuồng ngạo của Dương Thiên Lô làm nổi giận, âm thanh lạnh lùng, lúc nói chuyện, ánh mắt nhìn vào bọn Kỷ Tiêu Lam, nói ra:

- Nếu như ta đoán đúng, các người cũng có phần trong việc chém giết thủ hạ của ta? Sau khi lão tử giết hắn, không ngại khiêu chiến với các người.

Thời điểm bọn người Kỷ Tiêu Lam xuất hiện vì Dương Thiên Lô, hắn đã đoán được mấy lần hắn vỗ huyệt là do bọn Kỷ Tiêu Lam làm, lúc này nghe Long Cao Thiên nói thế, Dương Thiên Lô nói thẳng:

- Người không có cơ hội.

Vừa nói, bỗng nhiên khí tức của Dương Thiên Lô tăng lên, cùng lúc đó, một đạo hào quang chói mắt từ trên người hắn phát ra, bao quanh thân thể của hắn như một bộ áo giáp mềm bằng hào quang.

Đồng thời, trong tay của hắn xuất hiện một thanh bảo kiếm.

Cực phẩm Linh khí.

Giáp mềm và bảo kiếm đều là cực phẩm Linh khí, không phải là Đạo khí. Nhưng thứ này, nếu ở trong hiện thực, tu luyện giả ở đây có ai không phải là Thần Đạo sao? Chính là rác rưởi, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái. Nhưng mà, nơi này là Mộng Huyền Tinh, cực phẩm Linh khí, trong Băng Tinh thành, có thể nhìn thấy, đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi, bởi vì các hiệp hội buôn bán không bao giờ bán bảo kiếm và giáp mềm có cấp bậc Linh khí, đều là cấp bậc Pháp khí. Thời điểm Tinh Giả, có lẽ còn dùng một chút. Nhưng sau cảnh giới Tiên Thiên, không có bao nhiêu tác dụng, chủ yếu dựa vào niệm lực và pháp lực của bản thân.

Hơn nữa, tu luyện giả tới đây để lịch lãm rèn luyện, cũng khinh thường phí công phu đi làm loại vật này. Từ người của đan đạo và khí đạo, mới có thời gian rồi đi làm.

Nhưng Dương Thiên Lô lại võ trang đầy đủ.

Chỉ cần có được cực phẩm Linh khí đã làm mọi người cảm thấy ngoài ý muốn, càng ngoài ý muốn là, trên bộ cực phẩm Linh khí này có phù văn phức tạp, nhưng không người nào nhìn thấy.

- Ha ha ha... Cực phẩm Linh khí? Người cho rằng nhờ những thứ này thì có khả năng đánh với ta một trận sao? Ngây thơ!

Long Cao Thiên cuồng vừa cười vừa nói, khí tức trên người cũng tăng vọt, tu vi Tiên Thiên Thất cấp đỉnh phong, vào lúc này, thể hiện ra ưu thế tuyệt đối, hơn nữa, rất nhiều Tiên Thiên Cửu cấp vây xem cảm nhận được khí tức trên người của Long Cao Thiên, đều khiếp sợ không thôi.

Long Cao Thiên trả lời cho Dương Thiên Lô là công kích cuồng bạo.

Một kiếm vô cùng đơn giản được đánh ra. Nhưng mà, lúc xuất kiếm, sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

Từ trong bảo kiếm cực phẩm Linh khí tràn ra vô số đạo thần thông pháp tắc cường hãn, mang theo thiên uy, trong nháy mắt như biến thành trời, Trong mắt mọi người chỉ còn lại kiếm quang của Dương Thiên Lôi, tất cả mọi người cảm thấy, lúc này, dù là kẻ nào, dù là vật gì cũng biến mất đi ánh sáng, chỉ còn lại kiếm quang.

Hai chữ ngậy thơ của Long Cao Thiên vừa ra khỏi miệng, thần sắc cuồng ngạo lập tức biến đổi, thay vào đó là khiếp sợ và ngưng trọng.

Không có chút do dự, đột nhiên hai tay của Long Cao Thiên biến thành Long trảo, chụp vào kiếm quang của Dương Thiên Lôi.

- Rắc rắc.

Thời điểm kiếm quang cách Long Cao Thiên hai trượng, bỗng nhiên lại sinh biến hóa, bảo kiếm nhanh như thiểm điện hóa thành một cái Lục Mang Tinh cực lớn, lập tức tự điều động thiên địa linh khí trong phương viên vài dặm, biến thành một đạo lôi điện vô cùng cường hãn.

- Tê tê oanh...

Dưới đạo lôi điện này, dù Long Cao Thiên muốn tránh, cũng không kịp, nhưng hắn không sợ chút nào, hừ lạnh một tiếng, thể trảo thay đổi, ngang nhiên chụp vào kiếm quang, khi bắt được kiếm quang, phát ra âm thanh tê tê rồi nổ mạnh.

Thân hình Long Cao Thiên lui lại một bước, vẫn đứng thẳng tắp, thần sắc không chút biến đổi, hắn gầm lên một tiếng, trong chốc lát kết xuất vô số đạo thủ ấn, pháp lực trong từng đạo Long trảo như trời như biển, đánh về hướng Dương Thiên Lôi.

Người trong nghề vừa ra tay, liền biết được hay không.

Cánh tay khê vậy, mọi người cảm nhận được thực lực hai người cường hãn, nhất là Dương Thiên Lôi chỉ đạt tới Tiên Thiên Ngũ cấp, một chiêu này không hề rơi vào thể hạp phong chút nào.

Long Cao Thiên bắt đầu công kích ngược lại, Dương Thiên Lôi quát nhẹ một tiếng, không có bất kỳ pháp ấn thủ quyết nào, chỉ vung vậy bảo kiếm trong tay, từng đạo kiếm quang khùng bố đánh vào Long trảo của Long Cao Thiên.

- Rầm rầm rầm...

Tiếng nổ mạnh khùng bố, vang vọng cả thiên địa, mọi người vây thành vòng tròn, bắt đắc dĩ phải mở rộng ra, nếu không sẽ bị vạ lây.

- Tê...

Dương Thiên Lôi đem ngăn cản toàn bộ Long trảo của đối phương, không dừng lại chút nào, Nhân Kiếm Hợp Nhất, cộng với khí tức cuồng bạo lao tới Long Cao Thiên.

- Chiến đấu cận thân?

Thấy một màn này, trong lòng tất cả tu luyện giả đều cả kinh, không nghĩ tới Dương Thiên Lôi lại bư hãn như vậy.

- Tới rất tốt!

Long Cao Thiên hét lớn một tiếng, y phục vỡ vụn, cả người được che phủ một tầng lân phiến phát ra kim quang lóng lánh, ngay cả mặt cũng không ngoại lệ.

Bán Long Nhân.

Lúc này, Long Cao Thiên đã không còn khinh thị như ban đầu, thể hiện ra nhục thân cường hãn của Long tộc.

Tất cả mọi người tinh tường, trạng thái Bán Long Nhân hiện tại của Long Cao Thiên, vẫn chưa phải toàn bộ thực lực của hắn, nhưng nhục thân trong trạng thái này, tuyệt đối còn cường hãn hơn giáp mềm cực phẩm Linh khí của Dương Thiên Lôi rất nhiều.

Tất cả mọi người không rõ, tại sao Dương Thiên Lô lại lựa chọn chiến đấu cận thân, đây rõ ràng không phải là chỗ mạnh của hắn.

Nhưng mà, màn chiến đấu kế tiếp, làm cho tất cả mọi người trợn mắt há mồm, Dương Thiên Lô không chỉ có kiếm chiêu sắc bén, ngay cả quyền cước và nhục thân của Dương Thiên Lô, cũng có thể ngạnh kháng Long Cao Thiên.

Mỗi lần đập nện, giáp mềm của Dương Thiên Lô phát ra tinh quang lóng lánh.

Trận pháp phía trên giáp mềm, giống như có thể biến hóa, lại có thể hợp thể với Dương Thiên Lô, đạt tới trạng thái tinh khí thần hợp nhất.

513. Chương 526: Đồng Quy Vu Tận?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 526: Đồng quy vu tận?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Rầm rầm...

Năng lượng khủng bố, hai người đánh nhau, bay múa tàn sát bờ bãi, nham thạch cứng rắn trên mặt đất vỡ vụn bay tán loạn.

...

- Một Tiên Thiên Ngũ cấp rất mạnh, bằng vào một bộ cực phẩm Linh khí, lại có chiến lực cỡ này sao?

- Lợi hại!

Chiến đấu tiếp tục, trong đám người không ngừng phát ra âm thanh khen ngợi Dương Thiên Lô, không người nào nghĩ tới Tiên Thiên Ngũ cấp như Dương Thiên Lô lại cường đại như vậy. Nếu như đối thủ chỉ là Tiên Thiên Thất cấp bình thường, nhưng đối thủ của hắn là Long Cao Thiên, có khả năng chém giết Tiên Thiên Cửu cấp bình thường, là tồn tại cường đại.

Nhưng mà, từ khi Dương Thiên Lô bắt đầu đến giờ, dù là trình độ pháp lực hùng hậu, hay vận dụng thần thông, không chênh lệch chút nào với Long Cao Thiên, thậm chí việc vận dụng thần thông, còn mạnh hơn Long Cao Thiên.

Bởi vì, từ khi bắt đầu đến giờ, không có người nào nhìn thấy Dương Thiên Lô niết pháp quyết và thủ ấn, chỉ phát ra đủ loại thần thông.

Hơn nữa, ánh mắt mọi người đều là của cao thủ Thần Đạo, làm sao mà không nhìn ra quỷ dị trên người Dương Thiên Lô chứ?

Tuy là chiến đấu cận thân, nhưng lúc Dương Thiên Lô giơ tay nhắc chân đều có rất nhiều thần thông quán quanh, đem pháp lực tăng lên vô số lần.

Nếu không như thế, chỉ sợ đã bị Long Cao Thiên chém giết từ sớm.

...

Một giờ sau, chiến đấu của hai người vẫn không yếu bớt chút nào, ngược lại càng thêm lăng lệ ác liệt, tăng lên kinh khủng, giống như pháp lực, thể lực của hai người đều là vô cùng vô tận.

Long Cao Thiên lúc này, đã triệt để dung nhập trong chiến đấu, tuy hắn không thừa nhận, nhưng lại biết, lúc trước hắn đã đánh giá thấp thiên phú của Dương Thiên Lô, nếu Dương Thiên Lô là Tiên Thiên Thất cấp, chỉ sợ hắn phải thi triển ra công kích cường hãn của bản thân, chỉ sợ khó tránh khỏi thất bại.

Nhưng mà, dưới tình huống như vậy, thân là tuyệt đỉnh thiên tài của Long gia, Long Cao Thiên có kinh nghiệm chiến đấu vô số, cũng chỉ đánh ngang tay với Dương Thiên Lô.

- Ngao...

Bỗng nhiên Dương Thiên Lô biến thành vô số thân ảnh, từ bốn phương tám hướng, công kích rất sắc bén vào chỗ hiểm của Long Cao Thiên, trong tiềm thức của Long Cao Thiên cảm nhận được nguy hiểm trí mạng, không chút do dự, đột nhiên phát ra một tiếng Long ngâm vang vọng thiên địa.

Rốt cục, Long Cao Thiên cũng không giữ lại, biến thành chân thân.

Hóa Long.

- Rầm rầm rầm...

Lập tức hóa Long, tất cả công kích cường hãn của Dương Thiên Lô, đều bị Long thể cường hãn của hấn hóa giải.

- Tê...

Cuồng phong bốc lên, thiên địa biến sắc, Long Cao Thiên quất cái đuôi rồng cực lớn, mang theo khí tức khủng bố thái sơn áp đỉnh, đánh về hướng Dương Thiên Lô, giống như xé rách hư không, phát âm thanh tê tê khủng bố.

Làm cho rất nhiều người kinh hô, đối mặt với cái đuôi rồng cực lớn từ trên trời đánh xuống, Dương Thiên Lô vẫn không trốn tránh, đứng nguyên tại chỗ, điên cuồng xoay tròn, thân thể xoay tròn như bông vụ.

Bảo kiếm và giáp mềm cực phẩm Linh khí của Dương Thiên Lô lúc này, hoàn toàn dung hợp, rốt cuộc cũng không còn phân ra, giống như thân thể của Dương Thiên Lô, không còn bảo kiếm và giáp mềm nữa.

Bảo kiếm và giáp mềm bao phủ toàn thân của Dương Thiên Lô, chỉ có mũi kiếm lú ra ngoài, mà thân thể Dương Thiên vụn vụn, biến thành một con bọ cánh cam xoay tròn như đinh ốc.

- Bành!

Cái đuôi rồng cực lớn vỗ xuống Dương Thiên Lô, đại địa rung lên.

Nham thạch cứng rắn trên mặt đất bị lõm xuống một cái hố to mấy trượng.

Không còn thấy tung tích của Dương Thiên Lô, chẳng lẽ bị đập thành mây khói rồi sao?

Mọi người đều mở to mắt tìm kiếm.

- Ngao!!!

Bỗng nhiên, Long Cao Thiên rống một tiếng Long ngâm rất to.

Đầu cự long rống lên giống như đang hưng phấn cho thắng lợi vừa rồi, cái đuôi khủng bố, dù trong hố sâu không có thân ảnh của Dương Thiên Lô, nhưng vẫn điên cuồng nện xuống thêm mấy cái, điều này làm cho những người nhìn thấy lạnh cả người.

- Ngao ngao ngao...

Nhưng mà, đúng lúc này, một tiếng Long ngâm âm dương quái khí vang lên, Long thân cực lớn của Long Cao Thiên đang vụn vụn điên cuồng trên không trung, không ngừng rú lên.

Trong chốc lát, huyết vụ bay đầy trời.

Huyết vụ từ cái đuôi của Long Cao Thiên bắn ra.

Lúc này, tất cả mọi người đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Dương Thiên Lô chui vào Long thân cực lớn của Long Cao Thiên.

- Ngao...

Đúng lúc này, bỗng nhiên Long Cao Thiên lại rống lên một tiếng thật dài, khủng bố, tru đến mức khàn cả giọng, năng lượng khủng bố tràn ngập toàn thân, bỗng nhiên ngưng kết lại trong cơ thể, trong chốc lát có một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, điều này làm tất cả mọi người kinh ngạc, đuôi rồng cao vài trượng của Long Cao Thiên, lại bị nổ tung, huyết nhục, Long lân bắn ra bốn phương tám hướng, cùng lúc đó, một đạo thân ảnh tràn ngập hào quang sáng chói, từ trong huyết vụ bay đầy trời, rơi xuống đất.

- Phốc...

Dương Thiên Lô cũng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó hần nuốt vô số đan dược vào bụng, dù là thế nào thì Dương Thiên Lô cũng không ngờ Long Cao Thiên tàn nhẫn quyết đoán như vậy.

Đúng là Dương Thiên Lô tiến vào cơ thể của Long Cao Thiên, hơn nữa, hần còn khẳng định là mình cầm chắc thắng lợi, bởi vì, hần đang ở trong cơ thể Long Cao Thiên, đang chiến được ưu thế tuyệt đối.

Nhưng mà, lúc Dương Thiên Lô cách đuôi rồng một khoảng cách nhỏ, Long Cao Thiên điên cuồng ngưng tụ pháp lực đến trước mặt Dương Thiên Lô, làm nổ tung thân thể của mình, làm cho Dương Thiên Lô và đuôi rồng biến mất.

Loại thủ đoạn tàn nhẫn quyết đoán này, không thể nghi ngờ càng gọn gàng linh hoạt hơn việc tráng sĩ chặt tay.

Năng lượng khủng bố kia nổ tung làm cho cái đuôi của Long Cao Thiên biến mất, đồng thời cũng tạo thành thương tổn khủng bố cho Dương Thiên Lô.

Trọng thương.

Dương Thiên Lô tinh tâm chuẩn bị hơn mười năm, rèn luyện vô số mạch khoáng, cũng như dung hợp trận pháp đã lĩnh ngộ trong Huyền Thiên Chân Kinh vào trong giáp mềm, nhưng nó đã bị rạn nứt hoàn toàn, mất đi tác dụng phòng hộ, bảo kiếm thì gãy thành năm bảy đoạn.

- Ngao...

Dương Thiên Lô gãy dựa đứng lên, nuốt đại lượng đan dược, Long Cao Thiên cũng giống vậy, hần bay múa trên không trung, Long thân trên không trung đang bị mất cân đối ổn định, đột nhiên mở cái miệng khổng lồ về phía Dương Thiên Lô, toàn lực rống lên giận dữ, một đạo Long tức cường hần bay ra, mang theo năng lượng hủy thiên diệt địa đánh về phía Dương Thiên Lô.

Chết!

Long Cao Thiên biết rõ, đây là một kích cuối cùng của hần, cũng là một kích duy nhất, hần mất đi cái đuôi, đã không còn khả năng sống sót, nói trắng ra, hần tự bạo cái đuôi, chính là muốn đồng quy vu tận với Dương Thiên Lô, nhưng hần không nghĩ tới, Dương Thiên Lô chỉ bị trọng thương và rơi xuống đất, lúc này vẫn đứng lên được, hơn nữa còn nuốt rất nhiều đan dược.

Chương 526: Đồng quy vu tận ? (Hạ)

Cho nên, lúc này, Long Cao Thiên không chút do dự, dốc toàn bộ lực lượng của mình, trước khi chết, đánh ra một kích cường hần nhất.

Long tức.

Chỗ có sinh mạng tinh nguyên, tất cả pháp lực, tất cả niệm lực ngưng tụ toàn bộ vào trong một kích này, làm cho đạo Long tức này của Long Cao Thiên, phát ra một kích mạnh hơn cả thời kỳ đỉnh phong của hần.

Một kích phải chết.

Long Cao Thiên tin tưởng, dù Dương Thiên Lô cường hần hơn nữa, cũng phải chết.

Loại kết quả này, đối với Long Cao Thiên mà nói đã là sỉ nhục, hần thân là thiên tài tuyệt đỉnh của Long gia, chưa từng bị sỉ nhục như vậy, lại bị Dương Thiên Lô bức thấp hơn mình hai cấp bậc đến trình độ đồng quy vu tận, đây không phải sỉ nhục thì là gì? Hơn nữa, còn có rất nhiều tu luyện giả vậy xem.

Long Cao Thiên biết, qua hôm nay, trong đời của hắn đã xuất hiện vết bản lớn nhất, trừ phi chém giết Dương Thiên Lô, bằng không, hắn không cách nào nuốt trôi cục nghẹn này được.

Một tháng sau, lúc hắn trọng sinh, đó là thời điểm hắn bắt đầu sẵn giết, khi đó, hắn là Tiên Thiên Ngũ cấp, mà Dương Thiên Lô sẽ biến thành Tiên Thiên Tam cấp, Tiên Thiên Ngũ cấp là một ranh giới, chênh lệch giữa Ngũ cấp và Tam cấp, cũng không đơn giản như giữa Tiên Thiên Ngũ cấp và Tiên Thiên Thất cấp.

Cho nên, thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về hắn, nếu hắn có thể giết chết Dương Thiên Lô, kể cả bọn người Kỷ Tiêu Lam cũng đừng hòng đào thoát.

Sau một kích Long tức, thân thể khổng lồ của Long Cao Thiên bắt đầu từ trên không trung rơi xuống đất, nhưng bằng vào ý chí của hắn, hắn muốn nhìn thấy Dương Thiên Lô chết, lúc đó hắn mới yên lòng nhắm mắt.

Vô số tu luyện giả ngơ ngác nhìn màn này, tất cả mọi người đều nhìn thấy kết cục, đó chính là hai người đồng quy vu tận.

Lúc này, con mắt thông dong trần định của Nguyễn Hi Vũ cũng mất đi trần định, đồng dạng, chúng nữ cũng bị Dương Thiên Lô đến mức mù quáng, cũng mở to mắt.

Kỷ Nhạ Yên tiến lên giữ chặt Nguyễn Hi Vũ, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Chết!

Đạo Long tức trong chốc lát đã bao phủ Dương Thiên Lô, trong đầu Dương Thiên Lô điên cuồng gầm rú, cảm giác lúc sắp chết, rõ ràng như thế, mãnh liệt như thế, nhưng hắn vẫn không cam lòng, bị Long Cao Thiên chém giết một lần, hắn đã khó chịu được, chẳng lẽ còn muốn hắn nhìn thấy màn Long Cao Thiên chém giết chúng nữ lần nữa sao? Đương nhiên Dương Thiên Lô biết rõ, lần này hắn và Long Cao Thiên đồng quy vu tận, hậu quả sau đó là gì.

- Không, ta tuyệt đối không thể chết được!

Dương Thiên Lô nuốt đại lượng đan dược, chấp niệm trong nội tâm rất mãnh liệt, chấp niệm không muốn chết lần nữa, vào lúc này hắn triệt để bạo phát, giống như đang nhìn thấy cảnh chúng nữ đang bị chém giết thể thảm lần trước, nhìn thấy hình ảnh chúng nữ trước khi chết, thống khổ vô hạn trong ánh mắt, hắn nhớ kỹ từng chi tiết lúc đó.

Không thể chết.

Tuyệt đối không được chết.

Long tức cường hãn, rốt cục cũng hoàn toàn đánh xuống Dương Thiên Lô, nhưng vào lúc này, trong óc của Dương Thiên Lô, dưới chấp niệm mãnh liệt và không cam lòng, giống như nổ tung một cái, vô số kim sắc phù văn huyền ảo, trong chốc lát bay ra, bao phủ toàn thân của Dương Thiên Lô.

- Rầm rầm rầm...

Trong chốc lát, lấy thân thể Dương Thiên Lô làm trung tâm, giống như đạn hạt nhân, phát ra từng tiếng nổ khủng bố, năng lượng tản ra xung quanh, giống như sóng gầm, từng đợt từng vòng, lan ra bốn phía, mười trượng, trăm trượng, điều này làm cho tất cả tu luyện giả vây xem, hoảng sợ lui về phía sau.

Tuy Long Cao Thiên rất muốn nhìn Dương Thiên Lô tan thành mây khói, nhưng khi Long thân khổng lồ của hắn bị năng lượng trùng kích lan đến, đã không còn bất kỳ lực lượng nào, Long Cao Thiên chèo chống hơi tàn đến lúc này hoàn toàn nhờ vào tinh thần và ý chí, lúc này hóa thành một đạo bạch quang.

Hai phút sau, cách trăm trượng quanh trung tâm, đã bình thường trở lại, khói bụi tan hết.

- Thiên Lô!

Từng tiếng la lên, vang lên bốn phía. Trương Tử Hàm, Trần Thiển, bọn người Dương Thiên Lệ tiến đến nhanh như thiểm điện. Đồng dạng, bọn người Kỷ Tiêu Lam, Kim Chính Thái cũng tiến lên.

Chỉ là, mọi người chỉ tiến lên mười trượng, liền kinh hãi dừng bước, mỗi người sau khiếp sợ ngần ngại, sau đó liền vui mừng.

Lúc này, ánh mắt của tất cả tu luyện giả, đều nhìn về cái hố sâu mười trượng ở trung tâm vụ nổ, lúc nhìn thấy, tất cả đều hít một lạnh, bọn họ nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng nổi.

Không phải thân ảnh của Dương Thiên Lô, mà là vô số kim sắc phù văn huyền ảo đang bay múa xung quanh.

Hình thành một hình người, do kim sắc phù văn tạo thành thân thể.

- Âm âm...

Đúng lúc này, trong hố sâu cũng tuôn ra một tiếng nổ, một cỗ khí tức huyền ảo, bỗng nhiên tràn ngập phương viên mấy trăm trượng.

Trong chốc lát, thiên địa linh khí bàng bạc trong thiên địa, đã bắt đầu xao động, dùng tốc độ kinh người hội tụ lại.

- Đồn ngộ!

Một màn này, làm cho tất cả mọi người vây xem tràn ngập khiếp sợ và không thể tưởng tượng nổi, tràng cảnh và khí tức như thế, làm sao mà bọn họ không biết là đồn ngộ chứ.

Lúc này, dù là bọn người Kỷ Nhạ Yên cũng khiếp sợ.

Khiếp sợ do không biết con mình là tồn tại “Biến thái” cỡ nào.

Trong chiến đấu sinh tử tồn vong, lại xuất hiện tình huống đồn ngộ?

Sau khiếp sợ ngắn ngủi, tất cả tu luyện giả ở đây, trong nháy mắt liền nhắm mắt lại, dung nhập tâm thần vào bên trong thiên địa pháp tắc quỷ dị này.

Cho dù đây là Mộng Huyền Tinh, nhưng có thể cảm ngộ sự đồn ngộ của người khác, bất kể là hiện tại hay chân thân của bọn họ, đều có được hiệu quả không thể tưởng tượng nổi. Đồn ngộ, không phân cảnh giới, lúc đồn ngộ, sẽ lĩnh ngộ được vô cùng vô tận thiên địa pháp tắc, tu vi bất đồng, ngộ tính bất đồng, lĩnh ngộ cũng bất đồng.

Nhưng không hề nghi ngờ, đồn ngộ là trạng thái chí cao mà bất cứ tu luyện giả nào cũng mơ ước thiết tha.

Mọi người ở đây, có ai không phải là Thần Đạo? Nhưng có rất nhiều người, trong cả cuộc đời dài đằng dặc, có thể đồn ngộ ba bốn lần đã là đáng quý rồi.

Trong Mộng Huyền Tinh có thể xuất hiện đồn ngộ đã ít càng thêm ít. Dù sao, Mộng Huyền Tinh là nơi lịch lãm rèn luyện, tuy có thể làm cho người ta cảm nhận được cảm giác tử vong, tốc độ tu luyện cũng rất nhanh, nhưng mà, trong lòng mỗi người, hoặc nhiều hoặc ít đều tồn tại ý nghĩ, sau khi chết sẽ được trọng sinh, có rất nhiều người muốn bài trừ ý nghĩ này ra khỏi đầu, nhưng dù là trạng thái chân thân đi nữa, chính thức có thể làm được điều này lại không có mấy.

Dù là Dương Thiên Lô cũng không thể.

Nếu không phải trong lòng của hắn có thương tiếc và yêu thương chúng nữ, nếu không phải hắn không muốn nhìn thấy chúng nữ chịu bất cứ nhục nhã gì, chỉ sợ Dương Thiên Lô cũng không thể nào sinh ra chấp niệm mãnh liệt đến thế, càng không thể dưới Long tức cường hãn của Long Cao Thiên, phá tan cực hạn của công xiềng, bạo phát ra chấp niệm, sau đó đồn ngộ.

514. Chương 527: Rời Khỏi Nơi Lịch Lãm Rèn Luyện.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 527: Rời khỏi nơi lịch lãm rèn luyện.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nguyễn Hi Vũ, Kỷ Nhạ Yên cũng kinh ngạc nhìn kim sắc phù vân vờn quanh Dương Thiên Lôi, trong nội tâm tràn ngập kinh hãi và khiếp sợ. Kỷ Nhạ Yên là Chân Thân cảnh chân chính, tuy chân thân của Nguyễn Hi Vũ là cao thủ Thần Đạo, nhưng tâm tình, kiến thức, của nàng đã là Chân Thân cảnh, nhưng khi hai người nhìn thấy kim sắc phù vân vờn quanh người của Dương Thiên Lôi, trong nội tâm lại tràn ngập khiếp sợ.

Bởi vì, dù là các nàng cũng không hiểu nổi đây là cảnh giới thần thông bậc nào, bên trong từng đạo kim sắc phù vân, ẩn chứa vô số thiên địa pháp tắc mà các nàng cũng không thể nào lý giải nổi.

Nhưng là, hai người bọn họ cũng biết, đây nhất định là Huyền Thiên Chân Kinh mà Dương Thiên Lôi từng nói qua cho các nàng nghe.

...

Cùng một thời gian, bọn người Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc, Kim Chính Thái, Hoa Kiến Sầu... Đều ngơ ngác nhìn Dương Thiên Lôi.

Nhất là Hạ Quân Trúc, trong hai con người “Tuyệt mỹ” tản ra hào quang sáng chói.

...

Tiên Thiên Lục cấp.

Tiếp tục được nửa canh giờ, Dương Thiên Lôi dưới trạng thái đốn ngộ, đã phá tan bích chương Tiên Thiên Ngũ cấp, thời điểm tấn thăng đến Tiên Thiên Lục cấp đỉnh phong, khí tức trên người, dần dần thu liễm, hai con mắt từ từ mở ra.

Hai con người rực rỡ như sao trời, mang theo một tia may mắn sau khi sống sót qua tai nạn và hưng phấn do thực lực tăng lên.

Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ, Trần Thiển, Vu Thanh Nhã, Sở Hương Hương... Đều vui sướng hưng phấn lao về phía Dương Thiên Lôi, nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi một chút.

Đồng dạng, bọn người Kỷ Tiêu Lam, Kim Chính Thái cũng đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, Kim Chính Thái là người hưng phấn nhất đi tới bên người Dương Thiên Lôi, sau khi dùng một quyền đụng vào ngực của Dương Thiên Lôi, đột nhiên mở hai tay ra, ôm lấy Dương Thiên Lôi một cái.

Ngay sau đó Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên, Chu Giác Thuần, Hoa Kiến Sầu, Lý Kiếm Phong..., đều lao tới ôm lấy Dương Thiên Lôi, như muốn thổ lộ sự khiếp sợ và hưng phấn trong lòng.

Ngay cả hai nha đầu Kỷ Tiêu Vân, Trần Đình cũng không ngoại lệ, nhao nhao ôm “Hữu nghị” với Dương Thiên Lôi.

Hình như mọi người muốn dùng phương thức này biểu lộ sự chúc mừng Dương Thiên Lôi thành công chém giết Long Cao Thiên.

Tất cả mọi người đều ôm một cái, cuối cùng nhất chỉ còn lại một mình “Mỹ nam tử” Hạ Quân Trúc đang lưỡng lự với thần sắc khác thường, cuối cùng vẫn đi đến trước mặt Dương Thiên Lôi, giống như Kim Chính Thái, hào sảng dùng “Bàn tay nhỏ bé” đâm vào Dương Thiên Lôi, hơn nữa mở hai tay ra, ôm Dương Thiên Lôi một cái.

Dương Thiên Lôi sớm đã xem bọn họ là huynh đệ chính thức, cũng tinh tường tâm tình của mọi người, cho nên, cho dù bản thân ôm một nam nhân, trong lòng của không cự tuyệt. Hạ Quân Trúc, tên “Mỹ nam tử” này hẳn cũng không cự tuyệt. Nhưng mà, lúc Hạ Quân Trúc ôm hắn, Dương Thiên Lôi lại cảm thấy thân thể của hắn, đang run lên nhẹ nhẹ, hơn nữa khi Dương Thiên Lôi ôm hắn, “Eo” của Hạ Quân Trúc, lại nhỏ bé giống như nữ nhân vậy, hơn nữa thân thể cách một lớp áo rất mềm mại, mềm mại tinh tế một cách đáng sợ...

Dù định lực của Dương Thiên Lôi thâm hậu, cũng nhịn không được nổi da gà, vội vàng đẩy Hạ Quân Trúc ra, đùa giỡn nói:

- Hạ huynh... Nếu ca nhắm mắt ôm người, đúng là có khả năng ta sẽ nghĩ người là nữ nhân của ta a... A.....

Dương Thiên Lôi vừa nói lại vừa run rẩy.

Một màn này mọi người nhìn thấy cũng nhin không được cười vang một tiếng.

Khuôn mặt Hạ Quân Trúc đỏ bừng, nhưng thần sắc lại biểu hiện vẻ lạnh nhạt, nói:

- Thân thể do phụ mẫu sinh ra, ta cũng không còn cách nào. Dương huynh đệ, người đừng nên giễu cợt ta.

- Ha ha ha... Hạ huynh, đến đây cho ta ôm một cái nào, không biết cảm giác có khoa trương như Dương huynh đệ nói hay không...

Kim Chính Thái cũng cười lớn, vừa nói vừa mở hai tay ra, muốn cho Hạ Quân Trúc ôm một cái.

Nhưng mà, Hạ Quân Trúc lại tránh né, nói:

- Ta không thích nam nhân.

- Hắc hắc... Hạ huynh, người xem, nếu ở đây lớn một chút, ở đây vênh lên một chút... Chắc chắc, tuyệt đối là đại mỹ nữ a...

Mặt mũi Chu Giác Thuần tràn đầy khí tức dâm dục, nhìn Hạ Quân Trúc, hai tay của hắn một chỉ vào hông một chỉ vào ngực, làm cho mọi người cười lên.

Vô số tu luyện giả vây xem, nhìn thấy Dương Thiên Lôi và đám thiên tài rời đi, cũng từ từ tán đi.

Trong đám người, Kỷ Nhạ Yên dừng lại trước bóng lưng của Hạ Quân Trúc, khóe miệng mang theo nụ cười quỷ dị.

- Mẫu thân, người cười cái gì?

Nguyễn Hi Vũ cảm thấy nghi hoặc.

- Không có gì, chúng ta đi thôi!

Kỷ Nhạ Yên vội vàng thu liễm tâm tình, nói.

...

Suốt một tháng kế tiếp, Dương Thiên Lôi và chúng nữ đều luận bàn với bọn Kỷ Tiêu Lam. Vốn bọn người Kỷ Tiêu Lam cho rằng, lúc này Dương Thiên Lôi đã là Tiên Thiên Lục cấp đỉnh phong, hoàn toàn không cần luận bàn với họ, nhưng Dương Thiên Lôi, lại khống chế pháp lực và cảnh giới xuống ngang bằng họ, so chiêu với bọn họ. Cứ như thế, còn lại để cho bọn người Trương Tử Hàm luận bàn với đám thiên tài.

Bọn người Kỷ Tiêu Lam thê thảm không chịu nổi, nhưng trong lòng có chút cảm động, trong cách nghĩ của bọn họ, Dương Thiên Lôi đang trợ giúp bọn họ tu luyện. Nhưng trên thực tế không hoàn toàn như thế, ít nhất Dương Thiên Lôi vẫn còn một mục đích khác, đó chính là học trộm. Tất cả mọi người đều là đệ tử thiên tài của các thế lực lớn, mà trong mỗi thế lực cường đại đều có tuyệt học của riêng mình, tuy cảnh giới của Dương Thiên Lôi, những tuyệt học này không tính là gì, nhưng hắn lại rất cần, hắn không muốn học những tuyệt học này, mà là muốn lĩnh ngộ chân lý và trận pháp trong mỗi tuyệt học, do đó thông qua Huyền Thiên Chân Kinh dung hợp, để dễ thăng lĩnh ngộ về kiến thức và tinh túy của thần thông pháp tắc.

Tập trung vào thân, rèn luyện chính mình.

Cho nên, mỗi tên gia hỏa chiến đấu với Dương Thiên Lôi, bọn họ đều rất vui vẻ nhưng lại ức nghẹn dị thường. Bởi vì, mỗi một lần, Dương Thiên Lôi đều bức bọn họ vào tuyệt cảnh, do đó không thể không liều mạng, đem tất cả vốn luyện của mình ra để thi triển.

...

- Đã đến giờ, các người tiếp tục, ta đi đồ Long.

Sau khi dùng một quyền bức lui Kim Chính Thái, bỗng nhiên Dương Thiên Lôi dừng lại, nói ra.

- Cần chúng ta đi cùng một.

Mọi người lập tức nói ra.

- Không cần, lần này ta cũng không cần chiến đấu quy củ với hắn, chó, một khi điên lên sẽ cắn người, các người cứ tiếp tục tu luyện ở nơi này cho tốt, ta đi một chút sẽ trở lại.

Dương Thiên Lô nói xong, không để cho mọi người nghi vấn, nhanh chóng rời khỏi.

...

Hôm nay, là ngày Long Cao Thiên sống lại. Dựa theo suy đoán của Dương Thiên Lô, Long Cao Thiên cũng không biết Dương Thiên Lô chưa chết. Cho nên, Dương Thiên Lô tin tưởng, một khi Long Cao Thiên phục sinh, hắn sẽ triển khai kế hoạch săn giết điên cuồng, dùng cách này phát tiết nội tâm cừ hận của mình.

515. Chương 528: Cửu Thiên Tinh, Tam Thiên Đại Đạo.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 528: Cửu Thiên tinh, Tam Thiên Đại Đạo.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lô không thể không sợ, dù Long Cao Thiên đã chết một lần, nhưng cũng là cao thủ Tiên Thiên Ngũ cấp, tuyệt đối không phải là kẻ mà chúng nữ và bọn Kỳ Tiêu Lam có thể chống lại. Cho nên, tuyệt đối không thể để con chó điên này chạy ra, làm du kích. Nếu như vậy, dù là Dương Thiên Lô cũng cảm thấy đau đầu, giống như lúc trước, Dương Thiên Lô làm với thủ hạ của Long Cao Thiên.

Rất nhanh, Dương Thiên Lô đã tới diễn võ trường, lập tức thu liễm khí tức của mình, đứng im chờ đợi.

Hắn đã là Tiên Thiên Lục cấp, đối với không chế thời gian rất chính xác, quả nhiên, mấy phút sau, một đạo bạch quang từ truyền tống trận phát ra, thân hình Long Cao Thiên lập tức xuất hiện trong diễn võ trường.

Thấy một màn như vậy, thân hình Dương Thiên Lô lóe lên một cái, nhanh chóng chạy ra bên ngoài diễn võ trường, không dám để lộ ra khí tức và bóng dáng, muốn nhanh chóng rời khỏi diễn võ trường. Nhưng mà, hắn vốn đứng trước truyền tống trận, chỉ cần Long Cao Thiên không phải mù lòa, sẽ nhìn thấy hắn.

Quả nhiên, Long Cao Thiên nhìn thấy thân ảnh của Dương Thiên Lô, hắn nghĩ, Dương Thiên Lô chỉ sống lại sớm hơn hắn một chút, nói cách khác, thời điểm Long tức của mình đánh vào hắn, thăng này đã sớm treo rồi.

- Muốn chạy?

Long Cao Thiên nói thầm trong lòng rất hung ác, không nói bất cứ tiếng nào, cũng ẩn nấp khí tức của mình, nhanh như thiểm điện đuổi theo. Bởi vì hắn sợ một khi Dương Thiên Lô nhận ra hắn đã sống lại, sẽ lập tức dừng bước, không rời khỏi diễn võ trường, khi đó, muốn hắn cứ ở lại chỗ này, hắn cũng không có biện pháp. Cho nên, hắn phải đợi Dương Thiên Lô ra khỏi diễn võ trường, lúc đó hắn mới có thể nổi bão.

Làm cho Long Cao Thiên hưng phấn là, Dương Thiên Lô đã lao ra khỏi diễn võ trường.

- Ha ha ha...

Long Cao Thiên cười lên một tiếng điên cuồng, sau đó đi ra, nhưng mà, thời điểm hắn bước ra khỏi diễn võ trường, một đạo thân ảnh nhanh chóng ra tay với hắn.

- Oanh...

Năng lượng vô cùng cường hãn, như trời như biển tập trung vào Long Cao Thiên, ngay cả cơ hội phản kháng hắn cũng không có, trực tiếp bị đánh bay, phốc, một ngụm máu tươi từ miệng của hắn phun ra.

Hai con mắt của hắn chấn động, nhìn về phía Dương Thiên Lôi đang đứng ngạo nghễ.

Dương Thiên Lôi là Tiên Thiên Lục cấp.

- Đi chết đi, ngu ngốc, một tháng sau, ta vẫn đến chỗ này đợi ngươi.

Dương Thiên Lôi nói tràn ngập đắc chí, vừa nói, hai tay biến ảo thành một bàn tay cực lớn, một trái một phải, “Ba” một tiếng thật lớn, Long Cao Thiên mở to mắt, ngay cả nói cũng không kịp nói, bị đánh thành bánh thịt.

Chết!

Thời điểm Tiên Thiên Thất cấp, hắn đã không phải là đối thủ của Dương Thiên Lôi Tiên Thiên Ngũ cấp, mà lúc này là Tiên Thiên Ngũ cấp, Dương Thiên Lôi lại là Tiên Thiên Lục cấp, điều này hoàn toàn không cùng cấp bậc. Dương Thiên Lôi giết hắn nhẹ nhàng như giết con sâu cái kiến, huống chi là đánh úp?

Khuất nhục, khuất nhục chưa từng có từ trước đến nay.

Đáng tiếc, ý thức của Long Cao Thiên đã biến mất.

...

Lại một tháng sau, Dương Thiên Lôi đúng giờ xuất hiện tại diễn võ trường. Kỳ thật, Dương Thiên Lôi không giết hắn, lúc này Long Cao Thiên cũng chẳng thể làm được gì, bởi vì Tiên Thiên Ngũ cấp như chúng nữ cần phải sợ Tiên Thiên Tam cấp như hắn sao? Ngay cả bọn người Kỷ Tiêu Lam Tiên Thiên Tứ cấp đỉnh phong cũng không sợ, tuy thiên phú của họ không bằng Long Cao Thiên, nhưng bọn họ cũng không phải người thường, hơn nữa sau khi giết chết Long Cao Thiên hai lần, hắn đã bị giảm bốn cấp bậc, Long Cao Thiên muốn giết bọn họ còn khó hơn lên trời.

Nhưng mà, Dương Thiên Lôi biết rõ đạo lý diệt cỏ tận gốc, lấy thiên phú của Long Cao Thiên, nếu hắn lặng lẽ ẩn nấp khổ tu, chắc chắn sau một thời gian, tro tàn lại cháy. Khỉo, chỉ sợ bọn người Kỷ Tiêu Lam sẽ gặp tai nạn, thời gian sau đó, ngay cả bọn Trương Tử Hàm cũng không phải là đối thủ của hắn.

Đây là việc mà Dương Thiên Lôi không muốn nhìn thấy nhất.

Nhưng mà, lần này sau khi Long Cao Thiên phục sinh, hắn chỉ nói một câu đầy lạnh lùng, sau đó biến mất trong diễn võ trường.

- Ngươi chờ, lúc ta tiến vào Thần Đạo sẽ giết chết các ngươi.

Rời khỏi nơi lịch lãm rèn luyện.

Hắn đã rời khỏi nơi lịch lãm rèn luyện.

...

- Cái gì? Hắn rời khỏi nơi lịch lãm rèn luyện?

Thời điểm Dương Thiên Lôi trở lại với mọi người, sau khi nói cho bọn họ biết tình huống của Long Cao Thiên, cho nên bọn họ khiếp sợ và hỏi lại.

- Đúng vậy, hắn nói đến cảnh giới Thần Đạo sẽ tìm chúng ta tính sổ, chẳng lẽ hắn muốn bắt đầu lại từ một khu vực khác sao?

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Nhất định là ở chỗ này hắn đã hoàn toàn không có cơ hội. Nếu như ta là hắn, đồng dạng chọn rời khỏi lịch lãm rèn luyện, một lần nữa lựa chọn một khu vực bắt đầu

hoa gặp buồn nói ra:

- Bắt đầu lại lần nữa, chênh lệch chỉ vài chục năm thôi, sau khi đến cảnh giới Thần Đạo, chênh lệch này không tính là gì.

- Thần Đạo Cảnh, tất cả tu luyện giả đều tiến vào cùng một thành thị sao?

Dương Thiên Lôì hỏi.

- Không phải một thành thị, mà là cùng một tinh cầu, hoàn toàn khác với Tiên Thiên, đến Thần Đạo, lúc đó mới chính thức biết được sự cường đại của Mộng Huyền Tinh này.

Kỷ Tiêu Lam nói ra.

- Nói cụ thể xem, cường đại đến cỡ nào?

Trong mắt Dương Thiên Lôì xuất hiện một tia chờ mong. Đến bây giờ, Dương Thiên Lôì hiểu biết của hắn về Mộng Huyền Tinh, chỉ giới hạn trong những nơi hắn đi qua mà thôi, tình huống sau Thần Đạo thế nào thì hắn không rõ. Nếu không có Long Cao Thiên nói, Dương Thiên Lôì cũng lờ mờ, chỉ cần mình đến Thần Đạo thì sẽ rõ, có thể vì Long Cao Thiên, cho nên Dương Thiên Lôì phải đề phòng một cách chu đáo.

Dù Long Cao Thiên bắt đầu lại một lần nữa, nhưng cũng chỉ chênh lệch với bọn hắn ba mươi năm mà thôi, chênh lệch này đối với Tinh Giả, Tiên Thiên có lẽ còn rõ ràng, nhưng khi tiến vào Thần Đạo, mắc kẹt ở một bích chương ba mươi năm là chuyện bình thường, cho nên, loại chênh lệch này hoàn toàn không đáng nhắc tới.

- Tất cả các khu vực lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, sau khi tu luyện giả bước vào Thần Đạo, đều tiến vào Cửu Thiên tinh, đây cũng không phải là tinh cầu chân chính, người ta chỉ dùng cái tên Cửu Thiên để gọi nó mà thôi. Mà chung quanh Cửu Thiên tinh có ba ngàn tinh cầu cung cấp cho tu luyện gia lịch lãm rèn luyện, mỗi một tinh cầu đều có một loại thần thông pháp tắc, những thần thông pháp tắc này được gọi là Tam Thiên Đại Đạo, nhưng có thể lĩnh ngộ được hay không, phải xem người thế nào.

Kỷ Tiêu Lam nói ra.

- Một khi lĩnh ngộ trong nơi lịch lãm rèn luyện này, cho dù rời khỏi Mộng Huyền Tinh, chân thân cũng nắm giữ được loại phương pháp tu luyện này, nhưng có thể luyện thành hay không, vẫn phải xem vào người, nhưng đây cũng chính là chỗ cường đại của Mộng Huyền Tinh, có thể trong 365 năm lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, nếu có thể khống chế toàn bộ đại đạo, dù ở chỗ này dẫn động Đại Thiên Kiếp thất bại, chân thân cũng không chịu bất cứ ảnh hưởng nào, từ khi vạn năm trước Chí Cao Thần liên thủ sáng tạo ra Cửu Thiên nơi lịch lãm rèn luyện thần kỳ này, vẫn chưa có bất kỳ ai trong vòng 365 năm có thể khống chế toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo.

Chương 528: Cửu Thiên tinh, Tam Thiên Đại Đạo. (Hạ)

- Chí Cao Thần của vô số tinh vực?

- Ân, Thiên Lôì, người không biết, trong tất cả các tinh vực của chúng ta, đều có Chí Cao Thần. Nhưng mà, bọn họ sẽ không tham dự vào bất kỳ cuộc chiến đấu của các thế lực. Những Chí Cao Thần này, trên thực tế mới chính thức là chúa tể của Cửu Thiên chúng ta.

- Thì ra là thế, thế Tam Thiên Đại Đạo là cái gì? Rất lợi hại phải không?

Dương Thiên Lôì hỏi tiếp.

- Rất lợi hại, bao hàm toàn diện, nếu ở cảnh giới Thần Đạo mà người luyện thành Tam Thiên Đại Đạo, chỉ sợ thực lực không thua gì cường giả Chân Thần Cảnh.

Hạ Quân Trúc cũng nói với vẻ chờ mong.

Bọn họ có không ít người tới đây rất nhiều lần, nhưng thời điểm tham gia những lần trước, chân thân không tấn thăng đến Thần Đạo Cửu cấp. Cho nên, lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh 365 năm, cũng không thể thăng lên Thần Đạo Cửu cấp, chứ nói chi là đi lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo.

Tuy Dương Thiên Lôì cường hãn, nhưng chân thân của hắn chỉ là Thần Đạo Bát cấp mà thôi, thời điểm đạt tới Thần Đạo Bát cấp trong Mộng Huyền Tinh, muốn tăng lên tới Thần Đạo Cửu cấp, Chân Thân là chuyện quá khó khăn.

- Tam Thiên Đại Đạo, vạn năm qua không có người khống chế, vậy hãy để ca làm người đầu tiên.

Trong nội tâm của Dương Thiên Lôi hưng phấn nói ra. Tam Thiên Đại Đạo là thế nào, Dương Thiên Lôi không rõ, nhưng từ ánh mắt của mọi người, hẳn là biết, tuyệt đối không đơn giản. Điều này làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy rất chờ mong, nếu có thể khống chế Tam Thiên Đại Đạo, hơn nữa dung hợp với Huyền Thiên Chân Kinh thì đó là khái niệm gì?

Tu luyện, dùng tốc độ nhanh nhất để tấn cấp.

Long Cao Thiên là bại tướng dưới tay, đã làm cho Dương Thiên Lôi mất đi hứng thú. Mục tiêu lúc đầu của hắn là cùng chúng nữ đạt tới Thần Đạo Cửu cấp, dẫn động Đại Thiên Kiếp.

Nhưng mà, mục tiêu của hắn là làm cho chúng nữ dẫn động Đại Thiên Kiếp trước, mà hắn thì không thể. Nếu một khi chân thân của chúng nữ bị bị trừng phạt, không có khả năng đề thăng nhanh chóng, nếu là vậy thì được không bù được mất.

Nhưng hiện tại từ miệng của bọn người Kỷ Tiêu Lam lấy được tin tức Tam Thiên Đại Đạo, làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy hi vọng.

Hơn nữa, quan trọng hơn là, Dương Thiên Lôi sẽ mở ra được một cánh cửa lớn hơn.

Chí Cao Thần.

Là chúa tể chân chính là Cửu Thiên.

Cửu Thiên thuộc về Tam Thập Tam Thiên, ngoài Tam Thập Tam Thiên là?

...

Thời gian hai mươi năm, đảo mắt là qua.

Dương Thiên Lôi tu luyện điên cuồng, mọi người cũng không dám xem nhẹ, toàn bộ đều toàn tâm vùi đầu vào trong tu luyện.

Rất cực, thời điểm hai mươi năm, Dương Thiên Lôi là người đầu tiên tấn thăng đến Tiên Thiên Cửu cấp đỉnh phong, sau đó dẫn động Thiên Kiếp khủng bố trước mặt bọn người Kỷ Tiêu Lam, thành công tấn cấp Thần Đạo.

Bọn người Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc rất hâm mộ, Trương Tử Hàm, Trần Thiển, Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương, Vu Thanh Nhã... Chúng nữ chỉ dùng thời gian một năm, toàn bộ đã tấn thăng đến Thần Đạo.

Mà lúc này, tu vi cao nhất chính là Hạ Quân Trúc cũng chỉ đạt tới Tiên Thiên Bát cấp đỉnh phong.

Thời gian hai mươi năm, Dương Thiên Lôi và chúng nữ có công pháp song tu quý dị, đã không còn là bí mật gì với mọi người. Ngay cả Kim Chính Thái, cũng phải hận sao mình không phải là nữ nhân, nếu có thể biến thành nữ nhân, hi sinh chút nhan sắc, hẳn cũng muốn song tu với Dương Thiên Lôi để đột phá cảnh giới. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Dương Thiên Lôi phải nguyện ý mới được.

Đám đàn ông thì có ghen ghét nhất định, kể cả Kỷ Tiêu Lam cũng thế, đều cảm thấy, sở dĩ Dương Thiên Lôi có thể thu phục tâm hồn chúng nữ, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút quan hệ với công pháp song tu này.

Đương nhiên sự thật không phải như vậy, dù sao, sau khi chúng nữ có tình cảm với Dương Thiên Lôi, mới biết được Dương Thiên Lôi có được công pháp song tu biến thái như vậy.

Đương nhiên, nếu Dương Thiên Lôi sớm công bố công pháp song tu này ra ngoài, đoán chừng sẽ có vô số mỹ nữ xếp hàng phía sau để được làm đạo侣 của hắn.

Tuy Trần Đình, Kỷ Tiêu Vân có chỗ thích, nhưng trong nội tâm hoặc nhiều hoặc ít còn có chút ghen ghét với bọn người Trần Thiển.

Nhưng mà, tuy Dương Thiên Lôi có ý nghĩ tiến vào Cửu Thiên tinh sớm, nhưng cũng không thể vứt bỏ bọn người Hạ Quân Trúc, nên rời đi trước. Cho nên hắn phải giày vò mọi người một cách tàn khốc, làm cho bọn họ tu luyện không ngừng, tăng lên điên cuồng.

Rốt cục, năm năm sau, Hạ Quân Trúc bước vào Thần Đạo, sau đó khoảng ba năm, mọi người trước sau đều bước vào Thần Đạo.

...

Giữa Bằng Tinh thành.

Ba mươi hai người Dương Thiên Lôi, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng trong truyền tống trận cực lớn, trừ Dương Thiên Lôi và chúng nữ ra, trong lòng mỗi người tràn ngập cảm giác không nói nên lời.

Sáu mươi năm, chỉ gần sáu mươi năm, bọn họ không có đại cơ duyên, đại khí vận, không có thời không pháp tắc, không tiên đan linh dược, chỉ có một chút may mắn, bằng vào khổ tu, bước vào cảnh giới Thần Đạo.

Không nói Dương Thiên Lôi và chúng nữ mới tới đây lịch lãm rèn luyện lần đầu, nhưng mỗi người ở đây có ai không tới trên hai lần chứ, có lần nào không dùng thời gian trên trăm năm? Dù không có toàn tâm toàn ý tu luyện như lần này, nhưng trong lòng mỗi người đều có tin tưởng, lúc này, bọn họ không chỉ tu luyện, hơn nữa tâm cảnh cũng được đề cao kinh người.

Những điều này đều do Dương Thiên Lôi mang lại.

Dương Thiên Lôi và các lão bà của hắn thì không nói, hai mươi hai người bọn họ, lấy Dương Thiên Lôi làm hạch tâm, ngưng tụ thành một cỗ lực lượng. Kể cả Kỷ Tiêu Lam và Hạ Quân Trúc ở bên trong, đều lần đầu tiên được thể nghiệm chân chính loại cảm giác huynh đệ tình nghi, thành thật, vạch mặt, thường xuyên đánh chửi nhau.

Thứ tình cảm này trước kia, không có khả năng tồn tại trên người bọn họ.

Bởi vì bọn họ, bây giờ xưng hô với nhau đều là kính xưng, nói ra câu gì, đều phải cân nhắc xem có phù hợp với thân phận của mình không, nhưng hiện tại thì sao? Bởi vì Dương Thiên Lôi là gia hỏa hèn mọn bỉ ổi và vô sỉ, xé toang cái mặt nạ này của mọi người, thân phận cái răWm, mặt mũi cái răkm, tất cả đều đi gặp quỷ đi.

Thời gian hơn hai mươi năm này, càng làm cho mọi người im lặng và thường xuyên cười bản thân mình, Dương Thiên Lôi thẳng này thỉnh thoảng lại đùa giỡn “Mỹ nam tử” Hạ Quân Trúc, mà mỹ nam tử như Hạ Quân Trúc lại thường xuyên “Thẹn thùng”, nhiều khi còn đỏ mặt với Dương Thiên Lôi.

Đến bây giờ, xưng hô “Hạ huynh” bây giờ đã không còn, toàn bộ đều gọi hắn theo cách của Dương Thiên Lôi là “Hạ muội”.

Từ trước đến nay Hạ Quân Trúc kháng nghị nhiều lần nhưng không có hiệu quả, cuối cùng không thể không thần nhiên thừa nhận.

516. Chương 529: Nguyên Tuyết Thành, Thế Giới Bằng Tuyệt?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 529: Nguyên Tuyết thành, thế giới bằng tuyệt?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tùng đạo bạch quang lóe lên, Dương Thiên Lôi và mọi người biến mất trong truyền tống trận của Bằng Tinh thành.

...

Còn Long Cao Thiên ghen khuất, sau khi bị ép rời khỏi Mộng Huyền Tinh, hắn không có lập tức lựa chọn khu vực, bắt đầu một lần nữa. Mà hắn trực tiếp khởi động Tinh Không Thiên Linh Kính, triệu hoán tới ba mươi tên Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong tới, đồng thời, trong những cao thủ này, còn có nhân vật cấp Đại Tông Sư đan đạo và khí đạo.

Chênh lệch vài thập niên có là gì?

Có những nhân vật này, bọn họ có thể nhanh chóng đuổi theo.

Một khi bước vào cảnh giới Thần Đạo, đó là lúc hắn đòi lại những khuất nhục trước kia.

Đồng thời, có vài chục tên cao thủ Thần Đạo Cửu cấp, chờ đợi tại Mộng Huyền Tinh và đứng tại Tinh Không Truyền Tống Trận. Chỉ cần Dương Thiên Lôi từ nơi lịch luyện đi ra, hắn trăm phần trăm nắm chắc hành tung của Dương Thiên Lôi, khi đó, chính là thời điểm Dương Thiên Lôi và chúng nữ của hắn hình thành câu diệt, trở thành đối tượng phát tiết của Long Cao Thiên hắn.

Sau khi làm tốt tất cả, Long Cao Thiên mang theo ba mươi tên Thần Đạo Cửu cấp, lựa chọn khu vực Xích Hỏa mà hắn quen thuộc, tiếp tục bước vào Mộng Huyền Tinh.

Có Luyện Đan Sư cùng Luyện Khí Sư trợ giúp, bọn người Long Cao Thiên tấn chức với tốc độ kinh người, thời điểm bọn người Dương Thiên Lôi tấn chức Thần Đạo, Long Cao Thiên đã thành công tấn thăng Tiên Thiên Thất cấp, dựa theo tốc độ tu luyện của hắn, chỉ mười năm nữa, liền thành công bước vào Thần Đạo.

...

To lớn vô cùng, lớn khoảng một vạn lần Nguyên Thủy tinh vực. Sở dĩ có tên là Cửu Thiên, bởi vì trong Cửu Thiên tinh, có vô số thành trì có tên trong Cửu Thiên tinh vực, như Vô Cực thành, Hồn Luân thành, Minh Vương thành, Huyền Hải thành..., cơ hồ tất cả thành trì nổi danh trong tất cả tinh vực đều có tên ở đây.

Tất cả cao thủ Thần Đạo truyền tống tới từ Băng Tinh thành, đều hàng lâm tại Ngân Tuyết thành, Ngân Tuyết thành là thành trì nổi danh trong Nguyên Tuyết tinh vực ở hiện thực.

Ngân Tuyết tinh vực, vài vạn năm trước, đã bị Đại Băng Diệt, biến mất trong Cửu Thiên, hóa thành cát bụi vũ trụ. Điều này cũng có ý nghĩa, Chí Cao Thần của Ngân Tuyết tinh vực, cũng đã vắng mặt. Nhưng mà, Chí Cao Thần trong Cửu Thiên, thời điểm sáng tạo hợp lực sáng tạo ra nơi lịch lãm rèn luyện thần kỳ Mộng Huyền Tinh này, cũng có Chí Cao Thần của Ngân Tuyết tinh vực lưu lại thần niệm, tham dự trong đó, hơn nữa lưu lại tòa thành thị xinh đẹp này, trở thành một nơi lưu giữ sự tồn tại trước đây của Ngân Tuyết tinh vực.

Từng đạo bạch quang hiện lên, Dương Thiên Lôi và mọi người nhao nhao xuất hiện trong một diễn võ trường vô cùng lớn.

Lúc xuất hiện, thần sắc Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm hơi đổi!

Một cỗ khí tức quen thuộc, vào lúc này, tràn ngập trong nội tâm Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm, tuy cảnh vật xung quanh, hoàn toàn lạ lẫm, nhưng cỗ khí tức quen thuộc này, vẫn còn rất rõ ràng, làm cho Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm có cảm giác như mình một lần nữa bước vào thế giới băng tuyết!

Ánh mắt Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm nhìn không được đều nhìn nhau.

Nhẹ nhàng cầm chặt bàn tay nhỏ bé của Trương Tử Hàm, hai người không để ý đến sự kinh ngạc của người khác, bước nhanh tới một bức bình phong cực lớn, trên bình phong có văn tự chằng chịt.

Thời điểm hai người đi tới trước bình phong, Dương Thiên Lôi nhìn từng dòng chữ xinh đẹp trên bình phong, trong nội tâm tràn ngập khiếp sợ, những chữ viết này hoàn toàn giống với chữ viết trên tất cả cung điện ở thế giới băng tuyết, là hoàn toàn giống nhau! Dương Thiên Lôi lập tức xác định, chủ nhân của thế giới băng tuyết chắc chắn có liên quan đến Ngân Tuyết tinh vực.

Thời điểm Dương Thiên Lôi nhìn thấy dòng giới thiệu văn tắt trên bình phong, cũng không lưu ý đến sự khác thường của Trương Tử Hàm, vào lúc này, tuy ánh mắt tuyết mù của Trương Tử Hàm dừng lại trên bình phong, nhưng tâm thần lại lâm vào một cảnh giới kỳ diệu, trên bình phong kia, có một tia thần niệm mà không có người nào cảm ứng được, không ngừng dung nhập vào trong tâm thần của Trương Tử Hàm.

Cùng lúc đó, dù là Trương Tử Hàm cũng không biết là, chân thân của nàng trong hồ nước khi ngoài Mộng Huyền Tinh, đã phát sinh biến hóa kỳ dị, bề ngoài không có chút dị thường, nhưng tánh mạng lạc ẩn, nguyên thần, khí tức của nàng đã phát sinh biến hóa kinh người.

Trương Tử Hàm đắm chìm trong cảm xúc kỳ diệu kia, hoàn toàn quên mình, quên thời gian, chỉ có một tia trí nhớ kỳ diệu và truyền thừa, đang không ngừng dung nhập vào trong tâm thần của nàng, giống như đã trải qua trăm vạn năm, lại giống như trong nháy mắt, thời điểm Trương Tử Hàm khôi phục thanh tỉnh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bình phong tràn ngập khiếp sợ và không thể tưởng tượng nổi, náng cảm giác được tay của mình vẫn nắm lấy tay của Dương Thiên Lôi như cũ, nhưng nàng vẫn cảm nhận được thời gian rất chính xác, vừa rồi nàng ngây người không đến hai giây!

Dù là Dương Thiên Lôi bên cạnh cũng không có chút cảm giác nào, đừng nói đến việc người khác phát hiện.

Nhưng mà, Trương Tử Hàm lại biết, mình đã phát sinh biến hóa cực lớn. Nàng vẫn là nàng, nhưng trong đầu của nàng lại tràn ngập những thứ không thuộc về nàng. Ngân Tuyết thành này, chỉ cần nàng khẽ động thần niệm, là có thể cảm ứng tất cả những gì đang diễn ra trong thành trì này.

Giống như nàng chính là chương không giả của tòa thành này!

Lúc này, rốt cuộc nàng đã hiểu mình thu được truyền thừa trong thế giới băng tuyết, nhưng không biết là truyền thừa thế nào, lúc này cũng hiểu chủ nhân của thế giới băng tuyết là tồn tại thế nào.

Cũng hiểu được chủ nhân của thế giới băng tuyết mạnh bao nhiêu!

Một tia hưng phấn và kích động, làm cho bàn tay nhỏ bé của Trương Tử Hàm đang nắm tay Dương Thiên Lôi, nhịn không được dùng sức nắm chặt tay Dương Thiên Lôi, hiện tại Trương Tử Hàm rất muốn nói cho Dương Thiên Lôi biết tất cả, nhưng mà, lại mạnh mẽ nhịn xuống.

Dương Thiên Lôi cũng lơ đãng, cho rằng Trương Tử Hàm cũng giống như mình, tất nhiên đã liên hệ được sự kỳ dị và cách bố trí ở nơi đây.

- Đệ đệ, Tử Hàm, cái này có gì đẹp mắt sao?

Dương Thiên Lôi đã nhìn hết nội dung trên bình phong, có chút kỳ quái nhìn Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm đang hưng phấn.

- Chữ thật đẹp!

Lúc Dương Thiên Lôi muốn nói chuyện, bỗng nhiên Trương Tử Hàm nắm chặt tay Dương Thiên Lôi, nói thẳng:

- Ở đây thật đẹp, ta thích thành thị này...

Dương Thiên Lôi kinh ngạc nhìn Trương Tử Hàm, tuy không rõ vì sao Trương Tử Hàm không cho mình nói, nhưng cũng không nghi ngờ Trương Tử Hàm muốn giấu diếm Dương Thiên Lôi cái gì, liền nhìn mọi người, nói ra:

- Nếu Tử Hàm đã thích nơi này, chúng ta liền ở lại Ngân Tuyết thành nhé?

Chương 529: Nguyên Tuyết thành, thế giới băng tuyết? (Hạ)

- Được! Ta không có ý kiến, ở nơi nào cũng giống nhau, dù sao mỗi một thành trì đều có đường hầm đi thông qua tất cả các nơi lịch lãm rèn luyện.

Kim Chính Thái nói.

Những người khác đều gật đầu.

Kỷ Tiêu Lam nói ra:

- Ngân Tuyết tinh vực vốn là một tinh vực cường đại trong Cửu Thiên, nhưng mà, vài vạn năm trước đã bị sụp đổ, Ngân Tuyết thành này, nghe nói là do Chí Cao Thần của Nguyên Tuyết tinh vực lưu lại thần niệm hoàn thành! Trong hiện thực đã không còn nhìn thấy.

- Đúng vậy a, hơn nữa nghe nói Ngân Tuyết tinh vực trước đây có cảnh sắc đẹp nhất trong số các tinh vực. Những người trong gia tộc của chúng ta đã từng tới Ngân Tuyết tinh vực, đều nói đó là nơi đẹp nhất mà bọn họ từng được đi! Nguyên nhân chính là như thế, cho nên lúc đầu ta mới lựa chọn khu vực Ngân Tuyết làm nơi lịch lãm.

Trần Thiên cũng nói tiếp:

- Đi thôi, chúng ta ở lại nơi này!

- Được!

Mọi người ứng một tiếng, liền rời khỏi diễn võ trường cực lớn, tiến vào trong một thành trì xinh đẹp như mộng như ảo.

Trên mặt đất đầy tuyết trắng, không nhiễm bụi trần thế, tất cả các kiến trúc ven đường đều giống như lúc ở Băng Tinh thành, đều do băng tinh sáng chói tạo thành, nhưng hình dạng lúc này càng thêm mỹ lệ xinh đẹp, thực vật ở ngã tư đường, đều giống như được làm ra từ băng tinh, điều này làm cho Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm nhớ đến tràng cảnh lúc xông cửa ở thế giới băng tuyết.

- Thân ái, vừa rồi ngươi làm sao thế?

Lúc mọi người đang thưởng thức phong cảnh xinh đẹp, cũng không đi vào truyền tống trận, thời điểm đi bộ vào thành, Dương Thiên Lôi truyền âm hỏi Trương Tử Hàm.

- Đêm nay ngươi theo ta, cùng giúp ta một tay! Ta sẽ nói cho ngươi biết...

Thần sắc Trương Tử Hàm không thay đổi, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết mỹ phát ra một tia hào quang long lánh và hưng phấn, truyền âm trả lời.

- Được! Đêm nay ca để mặc cho ngươi chà đạp! Có phải có quan hệ với thế giới băng tuyết hay không?

Dương Thiên Lôi nói có chút “Gà động”. Tử Hàm muội muội thân ái, lần đầu tiên có yêu cầu thuộc loại trâu bò là “Cùng” Dương Thiên Lôi, bá đạo yêu cầu một đêm! Làm sao mà Dương Thiên Lôi không hưng phấn chứ? Đương nhiên, Dương Thiên Lôi rất rõ ràng, Trương Tử Hàm có chút dị thường, tuy Dương Thiên Lôi quen thuộc thế giới băng tuyết, nhưng người đạt được truyền thừa lại là Trương Tử Hàm, nếu bảo quen thuộc, hẳn cũng không quen thuộc bằng Trương Tử Hàm. Mà tòa thành thị này, Dương Thiên Lôi có thể khẳng định nó có liên hệ chặt chẽ với thế giới băng tuyết.

Tử Hàm ứng một tiếng.

...

- Ba mươi một gian phòng.

Lúc mọi người đi tới khách sạn Ngân Tuyết lớn nhất nơi đây, Kỷ Tiêu Lam nói với nhân viên phục vụ.

- Chúng ta ba mươi hai người!

Chu Giác Thuần cho rằng Kỷ Tiêu Lam nói sai, vội vàng sửa lại.

- Thiên Lôi không cần, thêm một phòng là lãng phí a.

Kỷ Tiêu Lam khẽ cười nói.

- Ách... Hình như là vậy! Tiểu Lam Lam, không có ý tứ ah, nói ra thói quen của ca rồi!

Chu Giác Thuần xấu hổ gãi đầu, học theo ngữ khí của Dương Thiên Lôi.

- Thói quen, tiểu trư trư, ngươi không cần ý tứ làm gì.

Kỷ Tiêu Lam trả lời không chút khách khí. Vô cùng bi phẫn với ngoại hiệu này, tất cả đều cho rằng do thằng Dương Thiên Lôi làm ra.

Dương Thiên Lôi rất im lặng, nhưng không thể không thừa nhận là tên gia hỏa này càng ngày càng hiểu mình, cũng càng ngày càng giúp mình. Cần mình mở miệng sao?

Sau khi mọi người trở về phòng, Dương Thiên Lôi nói với chúng nữ một tiếng, đêm nay muốn tu luyện với Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi nói xong liền kéo tay Trương Tử Hàm, xông vào trong gian phòng. Nhìn bộ dáng gấp gáp kia, làm cho chúng nữ xem thường hẳn một hồi.

...

- Thân ái, nói xem có gì nào?

Khi hai người đã vào phòng, Dương Thiên Lô liền ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm, có chút vội vàng hỏi thăm.

- Chúng ta trước...

Vượt qua dự đoán của Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm lại nũng nịu, mặt mũi đỏ bừng, nói.

Đây quả là việc không thể tưởng tượng nổi a, điều này đã vượt qua nhận thức của Dương Thiên Lô, phong sao bất cứ, Tử Hàm muội muội thuần khiết như tiểu bạch hoa, lúc này lại có thể phong tình vạn chủng như thế, dù có ngàn vạn lời muốn nói, Dương Thiên Lô cũng rất hưng phấn, hẳn chưa bao giờ kích động nhiều như hiện giờ.

Không có chút do dự, liền ôm ngang thân thể mềm mại uyển chuyển của Trương Tử Hàm, sao đó ôm nàng đi tới cái giường rộng.

- A... A...

Trương Tử Hàm không nghĩ tới mình nói một câu bất đắc dĩ, Dương Thiên Lô lại điên cuồng như thế, không nói hai lời, liền đè mình xuống dưới, sau đó hôn mình một cách điên cuồng, hai cái móng vuốt hèn mọn bỉ ổi đã xé rách đạo bào của mình, ngay cả nội y cũng không ngoại lệ, lập tức, thân thể hai người hoàn toàn xích lõa, đang quần lấy nhau.

May mắn Dương Thiên Lô không có khoa trương, không có trực tiếp “Trực đảo hoàng long”, nếu như vậy, Trương Tử Hàm không bao nổi mới là lạ.

- Thân ái, ca thích nhất người như vậy! Sau này người nên thường xuyên như vậy! Ca yêu chết người!

Dương Thiên Lô hôn hít cái miệng nhỏ thơm ngát, sau khi hôn hít hết hai phút, nói ra rất hưng phấn. Vừa nói, hai cái móng vuốt, không ngừng chạy tới chạy lui trên người của Trương Tử Hàm, chạm đến chỗ nào cũng cảm thấy da thịt óng ánh, cảm thụ được đường cong uyển chuyển lung linh.

- Phi, ta không muốn! Người phải khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh đi, như vậy ta mới nói cho người biết...

Trương Tử Hàm then thùng vô hạn, thân thể dưới sự đùa giỡn của Dương Thiên Lô, đã trở nên nóng hổi, nhưng cố nén lại, nói ra.

- Có ý gì?

Dương Thiên Lô cảm thấy kinh ngạc.

- Sau khi người khởi động thì biết rõ!

Trương Tử Hàm nói ra.

- Được rồi...

Dương Thiên Lô ứng một tiếng, hai người lập tức chú tâm vào làm việc chính. Một lát sau, Trương Tử Hàm liên tục thở gấp, tiếng rên rỉ vang lên, thời điểm này, Dương Thiên Lô đã không còn chờ được, trực tiếp điều chỉnh một chút, chuẩn xác không sai một li, tiến vào nơi bao dung hẳn.

Sau khi tiến vào, hẳn liền phát động công kích nhẹ nhàng, khi công kích liền phát ra tiếng vang say đắm lòng người, tâm thần của hai người chìm đắm vào trong đó, lúc này ý nghĩ yêu thương sâu trong nội tâm được phóng thích một cách thỏa thích.

Rốt cục, lúc linh nhục của hai người đạt tới trạng thái đỉnh phong, đột nhiên Dương Thiên Lô khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh.

Trong chớp lát, tâm tình của hai người đều dung nhập với nhau.

Đúng lúc này, một cảm giác kỳ diệu, không giống cảm giác ngày xưa, bỗng nhiên xuất hiện trong trái tim Dương Thiên Lô!

Cung điện, đường đi, thực vật như băng tuyết, trời xanh, mây trắng, tu luyện giả...

Giống như một tấm gương, xuất hiện trong đầu của Trương Tử Hàm, cùng lúc đó, tâm linh hoàn toàn dung hợp với Dương Thiên Lôi, hẳn cũng cảm nhận được cảm giác huyền diệu này.

517. Chương 530: Đại Minh Tâm Thuật.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 530: Đại Minh Tâm Thuật.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Loại cảm giác này, Dương Thiên Lôi không xa lạ gì, giống như lúc hắn khống chế Thanh Tinh Lưu Ly Bình, khống chế Thủy Nguyên Tinh, Thương Viêm Tinh, cảm giác độc nhất vô nhị, nhưng điều này vẫn làm Dương Thiên Lôi khiếp sợ dị thường.

Thân ái Tử Hàm muội muội, không ngờ có thể khống chế cả Ngân Tuyết thành!

Đây là khái niệm gì?

Tuy Dương Thiên Lôi đoán được Ngân Tuyết thành này có quan hệ với thế giới băng tuyết, nhưng không ngờ lại khoa trương đến tình trạng này.

Quý dị hơn là, Dương Thiên Lôi cảm ứng được một cỗ năng lượng đang dung hợp với hai người, tuy tuân hoàn theo quỹ tích của Âm Dương Niết Bàn Kinh, nhưng lại khác với dĩ vãng rất lớn, thời điểm tuần hoàn, có một cỗ thần niệm thần kỳ đang từ từ dung nhập vào trong.

Ba giờ sau, thời điểm Âm Dương Niết Bàn Kinh tuần hoàn xong, Dương Thiên Lôi hoảng sợ mở to mắt!

Mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết mỹ của Trương Tử Hàm, lại tràn ngập cảm giác mừng rỡ và thẹn thùng!

Trương Tử Hàm muốn thông qua Âm Dương Niết Bàn Kinh dung hợp linh hồn, làm cho Dương Thiên Lôi cảm ứng được năng lực mới của mình, nhưng mà, nàng không nghĩ tới, trước khi hai người hoàn thành tuần hoàn, Trương Tử Hàm cũng biết Dương Thiên Lôi có thể nhìn thấy như nàng, ngay từ đầu Trương Tử Hàm vốn muốn mang theo Dương Thiên Lôi, nhưng cuối cùng, Dương Thiên Lôi lại chủ động mang nàng “Xem”, điều này có ý nghĩ gì?

Ý nghĩa, Dương Thiên Lôi cũng có được năng lực như nàng!

- Chí cao Thần! Thân ái, Băng Tuyết Nữ Thần, chắc chắn là Chí Cao Thần của Ngân Tuyết tinh vực! Người đã nhận được truyền thừa của nàng!

Dương Thiên Lôi hưng phấn ôm lấy thân thể mềm mại của Trương Tử Hàm.

- Ân, hình như ta còn nhận được nhiều tin tức, nhưng hiện tại ta chỉ có thể khống chế được bên ngoài Ngân Tuyết thành, những thứ khác ta không biết...

Trương Tử Hàm cảm thấy nghi ngờ, thời điểm nhìn bình phong ở diễn võ trường, nàng biết được mình nhận được rất nhiều thứ, nhưng không cách nào hiểu được, rốt cuộc nó là cái gì.

- Chuyện này không cần lo lắng, chờ cảnh giới của ngươi đạt tới sẽ biết. Hắc hắc... Thân ái, không biết nàng có cảm nhận được có một cỗ thần niệm đang dung nhập vào cơ thể chúng ta hay không?

Trương Tử Hàm gật đầu.

- Nếu như ta đoán không sai, thời điểm cỗ thần niệm này hoàn toàn dung nhập vào đầu của nàng, thì cái Ngân Tuyết thành này sẽ dung nhập vào trong óc của nàng! Lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, sẽ không còn Ngân Tuyết thành nữa!

Tinh quang trong mắt Dương Thiên Lôi lóng lánh.

- Không thể nào đâu?

Trương Tử Hàm cảm thấy kinh ngạc.

- Ý ta không phải là mô hình của Ngân Tuyết thành, mà nó sẽ hoàn toàn chuyển đổi thành thần niệm và bị nàng hấp thu. Nàng phải biết rằng, Mộng Huyền Tinh này, bản thân nó chính là một thể giới hư ảo, nó là do thần niệm của Chí Cao Thần tạo thành, mà nàng đạt được truyền thừa của Chí Cao Thần, cho nên, thời điểm nàng bước vào, nơi này vốn là thần niệm của nàng, nó sẽ dung nhập vào trong tâm thần của nàng! Ta cảm thấy chỉ cần chúng ta cố gắng tu luyện, cảnh giới càng cao thì tốc độ hấp thu càng nhanh!

- Nha...

- Đến đây đi! Cố gắng tu luyện!

Khóe miệng của Dương Thiên Lôi hiện ra một tia hèn mọn bỉ ổi, đột nhiên ôm lấy thân thể mềm mại của Trương Tử Hàm, kéo nàng nằm lên người hắn, nói rất vô sỉ:

- Thân ái, lần này nàng làm chủ công!

...

Mọi người dùng thời gian ba ngày để đi dạo quanh Ngân Tuyết thành xinh đẹp này.

Dương Thiên Lôi không biết rằng, thời điểm hắn mang theo chúng nữ và bọn người Kỷ Tiêu Lam đi dạo, hai đạo thân ảnh đang đứng bất động trên không trung Ngân Tuyết thành.

Hai đạo thân ảnh này chính là Kỷ Nhạ Yên và Nguyễn Hi Vũ.

Lúc này, thần sắc của Kỷ Nhạ Yên có chút nghi hoặc, nhìn Ngân Tuyết thành dưới chân, thần niệm bàng bạc, giống như hóa thành thực chất tuôn ra từ mi tâm của nàng.

- Mẫu thân, có gì sao?

Nguyễn Hi Vũ mang theo một tia nghi hoặc, hỏi.

- Không có gì, không biết có phải là ta có ảo giác hay không, ta cảm thấy khí tức của Ngân Tuyết thành, hình như đang từ từ yếu đi.

Kỷ Nhạ Yên nói ra.

- Yếu đi?

Kỷ Nhạ Yên kinh hãi, nói:

- Chắc không đâu? Mẫu thân, Mộng Huyền Tinh này, không phải do thần niệm của Chí Cao Thần ngưng tụ ra sao? Làm sao có thể yếu đi?

- Cho nên ta mới cảm thấy kỳ quái, có lẽ... Nguyên nhân là do Chí Cao Thần của Ngân Tuyết tinh vực vẫn lạc sao? Hay do cảm giác của ta là sai?

Kỷ Nhạ Yên không dám khẳng định, nhưng loại cảm giác này vào ba ngày trước, phi thường cường liệt, nhưng chỉ diễn ra trong nháy mắt, khi đó, nàng và Nguyễn Hi Vũ đang đứng ở hư không, cẩn thận cảm ứng, nhưng cảm ứng ba ngày liên tục, loại cảm giác này càng lúc càng yếu đi, thậm chí Kỷ Nhạ Yên không dám khẳng định.

Chân Thần Cảnh như nàng và Nguyễn Hi Vũ có được tâm tính của Chân Thần Cảnh, đi vào Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện, không có bất cứ hạn chế gì, bởi vì linh hồn lạc ấn của các nàng, sớm đã thoát khỏi sự trói buộc của Mộng Huyền Tinh, các nàng ở chỗ này, có được tự do hoàn toàn. Dù cũng giống như những tu luyện giả khác, thời điểm mới vào là thôn xóm, nhưng các nàng không bị trói buộc cảnh giới, có thể thông qua truyền tống trận đi bất cứ đâu. Cho nên, thời điểm bọn người Dương Thiên Lôi tấn chức Thần Đạo, Kỷ Nhạ Yên và Nguyễn Hi Vũ đã sớm đến Ngân Tuyết thành.

Thời điểm Kỷ Nhạ Yên cảm thấy cảm giác này mãnh liệt nhất, chính là thời điểm Trương Tử Hàm đứng trước bình phong.

Vào lúc này, bọn người Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lô đi thông qua đường hầm tinh không, rời khỏi Ngân Tuyết thành.

...

- Ba ngàn khóa tinh cầu, Tam Thiên Đại Đạo, chúng ta bắt đầu từ tinh cầu nào?

Sáng sớm ngày thứ ba, mọi người đứng trước Tinh Không Truyền Tống Trận, trước khi bước vào đường hầm tinh không, Kỷ Tiêu Lam nhìn mọi người, hỏi.

- Minh Tâm tinh!

Kỷ Tiêu Lam vừa nói xong, Hoa Kiến Sầu và bọn người Chu Giác Thuần lập tức nói ra.

Minh Tâm tinh, tên như ý nghĩa, Minh Tâm Thuật, Đại Minh Tâm Thuật là có tác dụng rất lớn cho tu luyện giả trong Tam Thiên Đại Đạo, lần này mọi người tới lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh chính là vì muốn đi Minh Tâm tinh, bởi vì bọn họ chưa chính thức lĩnh ngộ ra Đại Minh Tâm Thuật, bởi vì bọn họ chỉ lĩnh ngộ một chút thì đã có tác dụng rất lớn cho chân thân. Dưới tình huống bình thường, tu luyện giả có kinh nghiệm, đều chọn Minh Tâm tinh làm nơi đầu tiên.

- Vậy đi Minh Tâm tinh!

Thần sắc Dương Thiên Lô mang theo một tia hưng phấn.

Ba ngày này, Dương Thiên Lô cũng có chút lý giải đối với Tam Thiên Đại Đạo, Minh Tâm tinh đúng là lựa chọn của tất cả tu luyện giả. Hơn nữa, tràng cảnh lịch lãm rèn luyện trong Minh Tâm tinh rất quý dị, điều này làm cho Dương Thiên Lô cảm thấy có chút chờ mong.

Hắn biết tâm tình của mình, không có chút mê mang nào. Minh tâm sẽ thấy bản tính, điểm ấy, thời điểm Dương Thiên Lô xuyên việt đến thế giới này, hắn đã tinh tường, nhưng không biết có tinh tường không nữa?

Chỉ cần lĩnh ngộ Đại Minh Tâm Thuật là biết!

518. Chương 531: Thần Đạo Tam Cấp, Lĩnh Ngộ Năm Loại!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 531: Thần Đạo Tam cấp, lĩnh ngộ năm loại!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đi liên tục một ngày trong đường hầm tinh không, rốt cuộc mọi người cũng đi vào Minh Tâm tinh.

Minh Tâm tinh, dù được gọi là "Tinh", nhưng chỉ là một cung điện hình tròn có diện tích ngàn dặm thôi, tổng cộng có chín tầng. Phạm là tu luyện giả bước vào tầng chín, hơn nữa còn thanh tĩnh, liền có thể lĩnh ngộ chân lý của Đại Minh Tâm Thuật, đương nhiên, đây chỉ là lĩnh ngộ trong Mộng Huyền Tinh, không phải chân thân. Chân thân muốn lĩnh ngộ, cần phải rời khỏi Mộng Huyền Tinh, tiến hành tu luyện.

Căn cứ theo lời bọn Kỷ Tiêu Lam, bọn họ đã đi vào đó không ít lần, tuy cũng từng lĩnh ngộ Đại Minh Tâm Thuật ở đây, nhưng với chân thân, không ai trong mọi người có thể tu luyện hoàn toàn. Cho nên, bọn họ lựa chọn thể ngộ lần nữa. Chỉ có nhiều lần như vậy, chân thân của bọn họ mới có thể luyện thành.

- Đại Minh Tâm Thuật không phải là thần thông công kích hay phòng ngự, nhưng có tác dụng đề cao ngộ tính và tâm tính, do đó trên con đường tu luyện, tinh tiến dũng mãnh, thuộc về thần thông phụ trợ.

- Đi thôi, đến lúc đó chúng ta gặp lại ở khách sạn Ngân Tuyết!

Thời điểm mọi người đi ra khỏi đường hầm, Kim Chính Thái nói ra.

Một khi bước vào cung điện, quá trình lịch lãm rèn luyện chính thức bắt đầu, hơn nữa mọi người sẽ tách rời nhau ra, không can dự lẫn nhau. Nhưng mà, tâm tính mỗi người khác nhau, cho nên thời gian ở trong đó cũng khác nhau, ngắn thì hai ba tháng, dài thì hai ba năm cũng có. Ai cũng không biết rõ mình sẽ ở bao lâu, cho nên, Kim Chính Thái mới nói gặp lại ở khách sạn Ngân Tuyết.

Mọi người gật đầu, sau đó bước vào trong cung điện.

Trong nháy mắt tiến vào, từng đạo bạch quang bao trùm đám đông, mọi người cảm giác hai mắt tỏa sáng, sau đó xuất hiện một mình trong một gian phòng, tầng một!

Trong chốc lát, từng đạo phù văn huyền ảo dung nhập vào mi tâm của mọi người, mọi người đều ngơ ngác đứng trong không gian của mình, lâm vào trạng thái lịch lãm rèn luyện.

Nhưng mà, không ai giống ai, thời điểm phù văn huyền ảo dung nhập vào mi tâm của Dương Thiên Lô, phù văn kim sắc bằng bạc quay chung quanh Dương Thiên Lô, Huyền Thiên Chân Kinh, vào lúc này nó tự khởi động!

- Oanh...

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu Dương Thiên Lô, phù văn tiến vào trong mi tâm của Dương Thiên Lô lại bị Dương Thiên Lô khống chế.

- Tầng một của Đại Minh Tâm Thuật! Đạt được đơn giản như vậy sao?

Dương Thiên Lô kinh ngạc mở to mắt, thăng này vẫn ở trong trạng thái thanh tĩnh!

Tâm thần khẽ động, phù văn huyền ảo lập tức vận chuyển trong đầu của hắn, trừ việc ý nghĩ càng thêm thanh tĩnh ra, Dương Thiên Lô không cảm thấy nơi này có gì trâu bò cả!

Nhưng mà, lúc này, trước mắt hắn đã xuất hiện một cánh cửa khác!

Tầng thứ hai!

Giống như tầng thứ nhất, Huyền Thiên Chân Kinh tự khởi động, lập tức lĩnh ngộ!

Hiện tượng quỷ dị này, làm cho Dương Thiên Lô cảm thấy khiếp sợ, tuy đã sớm biết mục tiêu của mình là lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, tuyệt đối phải trâu bò hơn người khác, bởi vì hắn là loại trâu bò trong việc học trộm, nhưng cũng không trâu bò đến cảnh giới này, thế như chẻ tre, chỉ vài phút đã bước vào tầng thứ chín.

Hơn nữa, không có bất cứ ràng buộc nào, thành công khống chế Đại Minh Tâm Thuật!

Tam Thiên Địa Đạo, tu thành một đạo!

Thời điểm này, Dương Thiên Lô mới cảm giác được sự cường đại của Đại Minh Tâm Thuật!

Đầu óc của hắn thanh tĩnh dị thường, không có bất kỳ ràng buộc và hoang mang, trực chỉ bản tâm! Hơn nữa Đại Minh Tâm Thuật không cần thi triển, nó luôn luôn vận hành trong đầu óc, không hao tổn chút thần niệm nào!

Dương Thiên Lô có thể khẳng định, khống chế được môn thần thông này, dù là trong tình huống nào, cũng có thể trong thời gian nhanh nhất đưa ra quyết định chính xác nhất.

Sau khi Dương Thiên Lô lĩnh ngộ tầng thứ chín, hắn liền xuất hiện ở vừa cung điện, đưa mắt nhìn cung điện lớn này, Dương Thiên Lô không dừng lại chút nào, bước vào đường hầm tinh không!

Bọn người Trương Tử Hàm chắc phải ở lại đây mấy tháng hoặc mấy năm, Dương Thiên Lô không muốn ngây ngốc ở chỗ này, Tam Thiên Đại Đạo, Tam Thiên tinh, đây là mục tiêu của Dương Thiên Lô, đến bây giờ mới thôi, thời gian hắn còn thừa, chỉ khoảng 300 năm mà thôi. Bình quân hàng năm phải hoàn thành mười một tinh cầu mới được.

Cộng thêm thời gian hao phí trong đường hầm tinh không, nói cách khác, Dương Thiên Lô phải hoàn thành một tinh cầu trong vòng một tháng mới được.

Đây không thể nghi ngờ là một khiêu chiến cực lớn. Dù Dương Thiên Lôi biết mình thuộc loại trâu bò, nhưng muốn làm được, chỉ sợ rất khó. Dương Thiên Lôi không nhận ra, không phải tinh cầu nào cũng hoàn thành một cách đơn giản như Minh Tâm tinh, đa số tinh cầu, đều cần phải chiến đấu điên cuồng và lĩnh ngộ, hơn nữa, nếu thực lực Dương Thiên Lôi không đủ, chỉ sợ không lĩnh ngộ được, sẽ bị quái vật cảnh giới Thần Đạo giết chết!

Trở lại truyền tống trận ở Ngân Tuyết thành, Dương Thiên Lôi không dừng lại, bước vào Trí Tuệ tinh!

Trong Tam Thiên Đại Đạo, tu luyện giả có năm tinh cầu cơ bản, Minh Tâm tinh, Trí Tuệ tinh, Dũng Khí tinh, Nghị Lực tinh, Ngộ Tính tinh, phân biệt thành đối ứng trong Tam Thiên Đại Đạo là: Đại Minh Tâm Thuật, Đại Trí Tuệ Thuật, Đại Dũng Khí Thuật, Đại Nghị Lực Thuật, Đại Ngộ Tính Thuật!

Đây cũng chính là những đức tính mà tu luyện giả cần phải có: tâm tính, trí tuệ, dũng khí, nghị lực và ngộ.

Trí Tuệ tinh, Dương Thiên Lôi cũng dễ dàng không chế Đại Trí Tuệ Thuật, nhưng mà hắn cực kỳ thất vọng, bởi vì Đại Trí Tuệ Thuật không có tác dụng với hắn. Nguyên nhân rất đơn giản, Đại Trí Tuệ Thuật có tác dụng rèn luyện não vực, công pháp khai mở não vực, Dương Thiên Lôi đã dung hợp linh hồn hai đời, não vực không cần phải khai mở thêm nơi nào nữa, sớm đã được công pháp Huyền Thiên Chân Kinh biến thái kích hoạt toàn bộ tế bào não, còn khai mở cái rã? Công pháp dù tốt, nhưng đối với Dương Thiên Lôi mà nói, chính là gân gà!

Sớm biết như thế, Dương Thiên Lôi đã không cần đi Trí Tuệ tinh, không công lãnh phí hai ngày truyền tống qua lại.

Nơi thứ ba, Dương Thiên Lôi lựa chọn Dũng Khí tinh.

Đến nơi, Dương Thiên Lôi phải dùng một tháng mới hoàn thành, thu hoạch to lớn vượt qua tưởng tượng của Dương Thiên Lôi. Nhưng không phải thu hoạch trong việc lĩnh ngộ Đại Nghị Lực Thuật, mà là lĩnh ngộ trong quá trình thu hoạch!

Điều này cũng làm cho Dương Thiên Lôi hiểu được sự cường đại của Chí Cao Thần khi cô động ra hành trình lịch lãm rèn luyện này.

Thời điểm hắn tiến vào Dũng Khí tinh, trong nháy mắt tiến vào, hắn liền quên mình đang trong quá trình lịch lãm rèn luyện, hắn xuất hiện trong đủ loại hiểm cảnh phải chết!

Nếu là người nhát gan, chỉ sợ dưới hiểm cảnh, không thể nào bộc phát ra chiến lực cường đại nhất, nhưng Dương Thiên Lôi là loại càng bị áp chế càng dũng mãnh, vào thời điểm nguy hiểm tiểu vũ trụ của hắn lại bạo phát, làm cho hắn phát huy ra sức chiến đấu cường đại, một tháng, thời gian một tháng, Dương Thiên Lôi từ trong đủ loại hiểm cảnh mà đột phá, bước vào Thần Đạo Nhị cấp!

Chương 531: Thần Đạo Tam cấp, lĩnh ngộ năm loại! (Hạ)

Tuy Dương Thiên Lôi rất muốn tiếp tục, nhưng sau khi lĩnh ngộ chân lý của Đại Dũng Khí Thuật, liền bị ép rời khỏi Dũng Khí tinh.

Trải qua Dũng Khí tinh, đã làm cho Dương Thiên Lôi có cái nhìn quá trình lịch lãm rèn luyện kế tiếp, tràn ngập chờ mong!

Không dừng lại chút nào, hắn bước vào Nghị Lực tinh!

Nghị Lực tinh, được xưng là hành trình vạn dặm, dù bất cứ tu luyện giả nào bước vào, sẽ mất đi năng lực phi hành, chỉ bằng vào hai chân, đối mặt với vô số quái vật tập sát, từng bước tiến về phía trước! Cảnh giới quái vật không cao, hoàn toàn căn cứ vào thực lực của tu luyện giả mà sản sinh, chỉ cần tu luyện giả đạt được yêu cầu khảo nghiệm, tuyệt đối có thể thành công, nhưng khi tu luyện giả bước vào trong đó cũng không biết mình đang ở trong quá trình lịch lãm rèn luyện!

Dương Thiên Lôi cũng không ngoại lệ, nhưng mà, từ trước tới nay đối với việc tu luyện, Dương Thiên Lôi rất tàn nhẫn với bản thân mình, lại cẩn thận, dưới tình huống không có nghỉ ngơi bổ sung, cường ngạo tiến lên, bằng vào ý chí kiên cường, kiên trì suốt bảy ngày, chém giết vô số quái vật, cuối cùng cũng vượt qua hành trình vạn dặm, đến điểm cuối cùng.

Khổng chế Đại Nghị Lực Thuật!

Nơi thứ năm, Ngộ Tính tinh. Dương Thiên Lôi ngây ngốc trong đó suốt nửa năm!

Thời điểm hần đi ra, hần đã tấn thăng Thần Đạo Tam cấp!

Ngộ tính? Dương Thiên Lôi cường hãn nhất chính là ngộ tính!

Chỉ trong tám tháng ngắn ngủi, hần thành công thông qua năm quá trình lịch lãm rèn luyện trụ cột.

Đây tuyệt đối là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì, 99.99% người, dù bước vào năm tinh trụ cột, cũng đừng mơ tưởng thông qua toàn bộ. Hơn nữa, dù lặp lại vô số lần, cũng khó có thể làm được. Bởi việc này quan hệ tới bản thân của mỗi người, nếu đã không thông qua điều kiện, thì tuyệt đối không có cách nào để thông qua. Giống như quá trình lịch lãm rèn luyện của bọn người Kỷ Tiêu Lam, đừng nói thông qua toàn bộ năm tinh trụ cột, thông qua một đã là đáng quý. Nhưng Dương Thiên Lôi lại thông qua toàn bộ, hơn nữa chỉ dùng không đến tám tháng.

Thời điểm Dương Thiên Lôi trở về khách sạn Ngân Tuyết, hần cảm giác mình đã khác với trước đây rất lớn.

Thần đạo Tam cấp, thực lực của hần tăng lên, nhưng là minh tâm, trí tuệ, dũng khí, nghị lực, ngộ tính, không chế năm loại đại đạo, làm cho hần trong bất cứ thời khắc nào cũng đạt tới trạng thái đỉnh phong, ngay cả khí tức của hần cũng biến hóa kinh người.

Không thể không thừa nhận, Dương Thiên Lôi nhìn những thứ hần vốn cho rằng không có tác dụng, vào lúc này, khi không chế năm loại đại đạo, hòa tan vào một thân, hơn nữa tự hành sinh sinh bất tức không ngừng, Dương Thiên Lôi lại biết, thực lực của mình bây giờ, người ngang cảnh giới với hần, mình tuyệt đối cường hãn hơn không chỉ một bậc!

Bởi vì, hần vào bất cứ lúc nào cũng đạt tới trạng thái đỉnh phong!

- Thiên Lôi!

Thời điểm Dương Thiên Lôi bước vào khách sạn Ngân Tuyết, lập tức nghe một âm thanh quen thuộc.

- Hạ muội?

Dương Thiên Lôi nhìn thấy Hạ Quân Trúc “Xinh đẹp”, lập tức cười, đi tới, ngồi ở bên cạnh Hạ Quân Trúc, nói ra:

- Sao chỉ có một mình ngươi trở lại?

Lần đầu tiên nhìn thấy Dương Thiên Lôi, Hạ Quân Trúc không nghĩ nhiều, liền kêu lên, nhưng vào lúc này, thời điểm Dương Thiên Lôi ngồi bên cạnh, hần mới cảm ứng được khí tức của Dương Thiên Lôi phát sinh biến hóa kinh người, loại biến hóa này không chỉ vì cảnh giới của Dương Thiên Lôi tăng lên, còn có một cổ “Ý chí” mà Hạ Quân Trúc không cách nào rõ được!

- Ách... Hạ muội, ngươi đừng dùng loại ánh mắt nhìn ca, người không rõ còn tưởng rằng ngươi là nữ nhân của ca đấy.

Dương Thiên Lôi nhìn thấy hai con mắt xinh đẹp của Hạ Quân Trúc nhìn thẳng vào hần, lập tức rùng mình. Không thể không cảm thán, nếu thẳng này không phải là nam nhân, hần tuyệt đối là một đại mỹ nữ, đúng là ông trời lãng phí tài nguyên mà.

- Thiên Lôi... Ngươi, đã đạt tới Thần Đạo Tam cấp? Không phải ngươi mới từ Minh Tâm tinh trở về sao?

Sắc mặt Hạ Quân Trúc đỏ lên, nhưng đã trấn định lại.

- Ta đã trở về từ sớm, sau đó đi Trí Tuệ tinh, Dũng Khí tinh, vừa lịch lãm rèn luyện xong, mà bọn họ đâu hết rồi?

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Trí Tuệ tinh, Dũng Khí tinh? Ngươi đã thành công?

Hạ Quân Trúc lại ngạc nhiên, hỏi.

- Hắc hắc, còn có Nghị Lực tinh, Ngộ Tính tinh, cả năm tinh cầu trụ cột ca đều đi hết! Hạ muội, ca vừa hỏi người, sao người hỏi ngược lại ca?

Dương Thiên Lôi nhìn thần sắc kinh ngạc của Hạ Quân Trúc, có chút đắc chí.

Nhưng mà, nghe được Dương Thiên Lôi nói đi Trí Tuệ tinh và Dũng Khí tinh trở về Hạ Quân Trúc đã chấn kinh, nhưng lời nói kế tiếp của Dương Thiên Lôi, đã làm đôi mắt tuyệt mỹ của Hạ Quân Trúc nhìn thẳng vào Dương Thiên Lôi, đôi môi mềm mại nở nà trắng nõn, lúc này hơi mở ra, hàm răng lộ ra, trực tiếp ngáy ngốc!

Hắn còn hồn vía đâu mà nghe lời nói tiếp theo của Dương Thiên Lôi chứ?

Thành công năm tinh trụ cột, hơn nữa còn thành công trong thời gian rất ngắn, điều này sao có thể?

- Bà mẹ nó...

Dương Thiên Lôi duỗi hai bàn tay ra, che con mắt và miệng của Hạ Quân Trúc lại, cái này nha, nếu là nữ nhân cũng bình thường. Có thể mặt đối mặt, khoảng cách gần như vậy, lộ ra loại “Trạng thái đáng yêu” này, dù Dương Thiên Lôi biết rõ đây là nữ nhân của hảo hữu, hắn cũng phải hôn một cái, nhưng nếu không che lại, chỉ sợ Dương Thiên Lôi sẽ nổi da gà toàn thân, bởi vì hắn sẽ thực sự cho rằng người trước mặt mình là nữ nhân.

- Người làm gì thế?

Thời điểm này Hạ Quân Trúc mới thanh tỉnh lại, đột nhiên thò tay đẩy tay Dương Thiên Lôi ra.

Thời điểm Hạ Quân Trúc đụng vào tay của Dương Thiên Lôi, làm cho bản thân mình run rẩy một chút, vội vàng né tránh, phiên muộn nói:

- Hạ muội, người có thể đàn ông một hay không? Tướng mạo là trời sinh, còn người a, không thể có chút khí chất được sao? Ở cùng một chỗ với người, ca rất sợ, nếu lúc nào đó xem người là nữ nhân... Hạ muội, người nên mang mặt nạ che mặt a. Nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ ca sẽ mang bệnh mất...

Hạ Quân Trúc nghe những lời nói vô sỉ của Dương Thiên Lôi làm đỏ cả mặt, nhưng lại nói:

- Là người quá háo sắc, không liên quan đến ta.

- Bà mẹ nó... Ta sắc cũng là sắc với nữ nhân, người thì cả rắm cũng không hứng thú, bộ dáng của người này... Được được được, ca phải tránh người xa một chút, người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ca? Bọn họ đi đâu cả rồi?

- Bọn họ đều trở về rồi, bây giờ đều đi Trí Tuệ tinh.

Hạ Quân Trúc khôi phục bình tĩnh, tuy sắc mặt vẫn đỏ bừng như trước, nhưng ánh mắt nhìn thẳng vào Dương Thiên Lôi, nói với vẻ lạnh nhạt.

- Tại sao người không đi?

519. Chương 532: Đại Thiên Nhân Thuật

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 532: Đại Thiên Nhân Thuật

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Chân thân của ta đã luyện thành Đại Trí Tuệ Thuật rồi, không cần đi.

Hạ Quân Trúc nói.

- Ách... Nào vực của người đã được kích hoạt 100% chưa? Không giống lắm, Hạ muội, bề ngoài của người không thông minh bằng ca a.

Dương Thiên Lôi trêu chọc.

- 100%? Làm sao có thể! Sau khi tu luyện Đại Trí Tuệ Thuật thành công, chỉ có được năng lực kích hoạt nào vực, nhưng muốn kích hoạt 100%... Người là 100%?

Bỗng nhiên Hạ Quân Trúc nghĩ đến lý do vì sao Dương Thiên Lôi nói “Cũng”. Thần sắc lộ ra vẻ cả kinh.

- Ách, người đừng như vậy được không?

Dương Thiên Lôi bị nhìn mà toàn thân run rẩy.

- Người...

Hạ Quân Trúc không muốn dây dưa, nói:

- Người đừng như vậy được không? Ta có làm gì đâu, chỉ kinh ngạc thôi! Người thật sự là 100%?

- Hình như là vậy, không nói chuyện này, bọn họ đi Trí Tuệ tinh cần bao nhiêu thời gian?

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Không rõ ràng lắm, dưới tình huống bình thường cần mấy tháng.

Hạ Quân Trúc nhìn Dương Thiên Lôi, trong lời nói có chút do dự.

- Mấy tháng sao... Lần này đi ngôi sao thứ hai, sẽ còn thứ ba. Chỉ sợ phải mất thời gian hai ba năm a?

- Là ít nhất a, nếu năm ngôi sao trụ cột người đã lịch lãm xong, ta muốn đi Dũng Khí tinh một chút.

Hạ Quân Trúc nói ra.

- Ân, đi thôi, ta cũng muốn đi tinh cầu khác lịch lãm rèn luyện một chút!

Dương Thiên Lôi nói ra.

Hai người nói xong liền đứng dậy, cùng tiến vào trong đường hầm tinh không.

Nhưng mà, khi hai người đứng trong truyền tống trận, muốn tách ra, bỗng nhiên Hạ Quân Trúc dừng lại, nhìn Dương Thiên Lôi, giống như có điều do dự, nói:

- Nếu không... Cái gì? Hạ muội, thần sắc này của người... Không nên nhìn ca a!

- Nói bậy bạ gì đó!

Hạ Quân Trúc bị câu này của Dương Thiên Lôi làm đỏ cả mặt, nói:

- Người là Thần Đạo Tam cấp, đám lão bà của người thì không sợ, nhưng đám người chúng ta... Lại sợ chênh lệch giữa chúng ta càng lúc càng lớn, ta nghĩ... Nếu không, tadi lịch lãm rèn luyện cùng người được không? Sau khi đi lịch lãm rèn luyện này, ta mới đi Dũng Khí tinh, lúc đó cơ hội thông qua sẽ lớn hơn một chút.

- Cũng được, nhưng người tốt nhất nên mang mặt nạ bảo hộ, còn nữa, Hạ muội, người phải cho ta biết trước, giới tính của người có bình thường hay không a? Nghe nói loại hình nam nhân giống người, dưới tình huống bình thường... Tâm lý hơi bị méo mó một chút... Nếu là như vậy, ca không dám đi một mình với người đâu.

Dương Thiên Lôi trêu chọc.

- Ta rất bình thường, chỉ thích khác phái! Còn việc này nữa...

Hạ Quân Trúc nói, vừa nói, đã mang mặt nạ bảo hộ lên, nói tiếp:

- Ta thì lại sợ người không được bình thường, phi lễ ta!

- Sát! Người rất xinh đẹp, nhưng là nam nhân, ca mà phi lễ người?

- Đi thôi!

Hạ Quân Trúc không muốn dây dưa chuyện này với Dương Thiên Lôi, hắn phát hiện hình như Dương Thiên Lôi thực sự sợ mình. Nguyên nhân rất đơn giản, thằng này ưa thích dùng mạo của mình, nhưng khi nghĩ tới mình là nam nhân, toàn thân của hắn sẽ nổi da gà run lên cầm cập.

Đường hầm tinh không.

Tất cả thành trì trong Cửu Thiên tinh, khoáng cách của các tinh cầu đều bằng nhau, cho nên, dù là xuất phát ở bất cứ tinh cầu nào, nhưng thời gian đi đến tinh cầu khác, chỉ mất đúng một ngày.

Dương Thiên Lôi và Hạ Quân Trúc chọn Thiên Nhân tinh.

Thiên Nhân tinh, đối ứng trong Tam Thiên Đại Đạo là một thần thông phụ trợ cực kỳ cường đại, Đại Thiên Nhân Thuật, một khi lĩnh ngộ không chế được nó, nếu so sánh với kính viễn vọng của Dương Thiên Lôi, thì nó còn trâu bò hơn vô số lần, có thể nói, cả hai không cùng một cấp bậc! Đại Thiên Nhân Thuật, gần có thể quan sát tỉ mỉ, xa có thể vượt qua tinh không, nó còn trâu bò hơn kính thiên văn vô số lần! Hơn nữa tu luyện tới cảnh giới cao nhất, thậm chí có thể nhìn rõ thiên cơ!

Nhưng mà, dù người lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, người có thể tu luyện thần thông này tới cảnh giới cao nhất chỉ rải rác không có mấy, chớ đừng nói chỉ là trong hiện thực. Đương nhiên đây chỉ tính là cao thủ Thần Đạo thôi. Dù sao, lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, cao nhất chỉ nhắm vào cảnh giới Thần Đạo, còn về Chân Thần Cảnh, có cả khối người tu luyện loại thần thông này.

Sở dĩ Hạ Quân Trúc chọn Thiên Nhân tinh, bởi vì Thiên Nhân tinh đơn giản, trong Tam Thiên tinh thì nó thuộc loại tương đối thích hợp với người vừa mới bước vào Thần Đạo như hắn và Dương Thiên Lôi. Về phần lĩnh ngộ không chế Đại Thiên Nhân Thuật, Hạ Quân Trúc không nghĩ tới.

Lúc này, hai người đã bắt đầu Tinh Không Truyền Tống Trận.

Dương Thiên Lôi và Hạ Quân Trúc ngồi mặt đối mặt nhau trong đường hầm tinh không, đây là lần đầu tiên hai người ở chung với nhau, không có chúng nữ và bọn Kỷ Tiêu Lam, hai người đều cảm giác có chút quỷ dị.

Về phần quái dị như thế nào, trong lòng của mỗi người mới biết rõ.

- Hạ muội, hình như từ trước tới giờ người không mọc râu đúng không?

- Ai nói ta không có râu? Ta chỉ cạo đi mà thôi!

Hạ Quân Trúc nói.

- Ah, ta khuyên người đừng nên cạo nó, để chút râu cho ra dáng đàn ông, ân, lông mi của người, tốt nhất nên cắt đi một nửa, còn nữa, tay của người... Tốt nhất mỗi ngày không nên dùng bất cứ pháp lực nào, dùng nó đánh lên đồ vật cứng, cho đến khi chai cứng thì thôi, nếu bộ dạng của người cứ như bây giờ, mỗi lần ca nhìn thấy người, đều cảm thấy người không phải là nam nhân a.

- Trời sinh nên ta cứ để vậy!

Hạ Quân Trúc nói, nói xong liền nhắm mắt lại, mặc cho Dương Thiên Lôi trêu chọc, cũng không để ý tới sự vô sỉ của Dương Thiên Lôi.

Rất cực cũng qua được một ngày, hai người đã tới Thiên Nhân tinh.

Tiếp điểm của Tinh Không Truyền Tống Trận nằm trên một đỉnh núi to lớn, thời điểm hai người đi ra, liền nhìn thấy có mây trắng tên tu luyện giả, đi tới đi lui, có rời khỏi, có vừa mới tới.

Đưa mắt nhìn lại, dãy núi trọng điệp, liên miên không dứt, thiên địa linh khí tràn ngập thiên địa.

Hai người không dừng lại, liền trực tiếp lao xuống đỉnh núi.

Lúc từ đỉnh núi đi xuống, Dương Thiên Lôi và Hạ Quân Trúc tròn mắt, trước mắt ngoài sương mù ra, không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa!

Nhưng thần niệm của hai người, cũng chỉ cảm nhận được cảnh vật trong phương viên trăm dặm, chỉ có thị lực bị hạn chế mà thôi.

Trong chốc lát, hai người lẳng không phi hành, chỉ một lát liền bay được một khoảng cách ngàn dặm, từng đạo khí tức khủng bố xuất hiện trong cảm ứng của hai người.

- Thần Đạo Tam cấp?

Trong lúc Dương Thiên Lô và Hạ Quân Trúc đang tiếp tục bay vào chỗ sâu, thì một người mang mặt nạ bảo hộ xuất hiện trước mặt, Dương Thiên Lô nghĩ thầm trong lòng.

Sát Trạc Chi Đạo.

Đây là tu luyện giả Sát Trạc Chi Đạo mới tìm người có thực lực ngang mình làm mục tiêu, tu vi của hắn cũng là Thần Đạo Tam cấp, nhưng hắn đã hoàn thành Đại Thiên Nhân Thuật tầng thứ nhất! Trong phương viên vạn dặm tầng thứ nhất, không ảnh hưởng đến thị lực của hắn.

520. Chương 533: Nữ Nhân, Tuyệt Đối Là Nữ Nhân.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 533: Nữ nhân, tuyệt đối là nữ nhân.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ánh mắt sáng ngời nhìn Dương Thiên Lô, sau khi cẩn thận cảm ứng khí tức Dương Thiên Lô, tên tu luyện giả này tấn mất ra chiến ý cường đại.

Trong chốc lát đã bay nhanh về phía Dương Thiên Lô.

Àn?

Thời điểm tên tu luyện giả này bắt đầu tiếp cận, khi còn cách khoảng trăm dặm, Dương Thiên Lô đã cảm ứng được, lập tức nhíu mày.

- Tiểu thư mỹ lệ, mời người tránh ra! Ta muốn giao thủ với hắn!

Thời điểm tên tu luyện giả này còn cách trăm trượng, đã nhìn Hạ Quân Trúc bên cạnh Dương Thiên Lô, nói ra.

- Sát Trạc Chi Đạo?

Dương Thiên Lô nói ra.

- Không tệ!

- Chúng ta vừa mới đến, vẫn chưa lĩnh ngộ Đại Thiên Nhân Thuật!

Hạ Quân Trúc không giải thích mình không phải nữ nhân, nói thẳng. Bởi vì đối phương đã có thể ở trong này nhìn thấy dung mạo của hắn, điều này chứng tỏ người này đã lĩnh ngộ Đại Thiên Nhân Thuật tầng một.

- Đúng là chưa lĩnh ngộ, mới thích hợp với ta. Huynh đệ, đến đây đi, khí tức của người rất cường đại, chờ đến lúc người lĩnh ngộ, ta chắc chắn không phải đối thủ của người! Nhưng hiện tại, cũng sà sà nhau! Sinh tử do mệnh! Thịnh thông cảm! Đường nhiên, ta sẽ tận lực không giết người!

Tu luyện giả này nói rất khách khí.

- Người...

Hạ Quân Trúc lập tức tức nổi giận muốn nói, nhưng Dương Thiên Lô vỗ vai hắn, truyền âm nói ra:

- Hạ muội, người đừng khoa trương như vậy có được không? Đừng vĩnh viễn lên được không?

- À?

Hạ Quân Trúc theo thói quen nhìn về phía Dương Thiên Lôi, nhưng Dương Thiên Lôi ở bên cạnh hắn, sao hắn không nhìn thấy chứ.

- Khục khục... Người vẫn vững miệng lên sao?

Dương Thiên Lôi nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Hạ Quân Trúc, tâm thần khê động, giống như phát hiện một chuyện kinh thiên vội vàng truyền âm tiếp.

Trên thực tế, Dương Thiên Lôi là một gia hỏa biến thái, hai mắt hắn nhìn một vòng, liền dung nhập vào trong khối đen đầy trời, thời điểm tên tu luyện giả này tới gần, hắn đã thuộc loại trâu bò vì hắn đã lĩnh ngộ được tầng thứ nhất của Đại Thiên Nhân Thuật! Hai con mắt sớm đã xem được cảnh vật xung quanh, vì sợ Hạ Quân Trúc lo lắng, thời điểm hắn nói ra câu đầu tiên, chính là nói cho Hạ Quân Trúc là hắn đã nhìn thấy, nhưng mà, hắn lại nhìn thấy thần sắc hoảng sợ của Hạ Quân Trúc, sau đó là nhìn thấy gương mặt thẹn thùng, quan trọng hơn là lúc Hạ Quân Trúc kinh hãi, thì một tiếng “A” hoàn toàn khác với âm thanh lúc bình thường, điều này làm cho Dương Thiên Lôi cải biến chủ ý.

- Ai vững lên miệng? Nói bậy!

May mắn là Dương Thiên Lôi không có chính thức nhìn thấy, mà đang trêu chọc mình, Hạ Quân Trúc truyền âm lại, nhưng tâm thần rất bất định, bởi vì hắn phát giác dưới sự sợ hãi, đã không khống chế âm thanh tốt.

- Huynh đệ, có thể chứ? Tiểu thư mỹ lệ, mời người tránh ra! Tránh cho bị ngộ thương!

Tên tu luyện giả kia nói rất lễ phép.

- Hạ muội, người lui qua một bên đi, người ta đã tìm tới tận cửa, ca đánh phải tiếp chiêu thôi, yên tâm đi!

Dương Thiên Lôi phát phát tay, phát ra một đạo năng lượng, đẩy Hạ Quân Trúc ra ngoài ngàn mét.

- Thần Đạo Tam cấp, kỳ thật, người đang đi tìm chết! Nhưng mà, người đã nói sẽ tận lực không giết ta, ta cũng tha cho người một mạng!

Sau khi Hạ Quân Trúc tránh ra, hai con mắt Dương Thiên Lôi lóng lánh tinh quang, nói với tên tu luyện giả kia.

- Ha ha, cũng không nhất định, người cẩn thận một chút!

Tu luyện giả vừa nói, hai tay hắn đã kết xuất vài đạo thủ ấn, lời còn chưa dứt, đã đánh về phía Dương Thiên Lôi.

- Đánh lén là vô dụng!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói, trong chốc lát, vô số đạo thần thông, từ song chưởng của hắn phát ra!

- Rầm rầm rầm...

Tiếng bạo tác vang lên không dứt, hoàn toàn ngăn cản được đòn đánh lén của đối phương.

Tên tu luyện giả này vốn định lợi dụng việc đánh lén làm cho Dương Thiên Lôi bị trọng thương, hắn có tư cách chiến đấu với Dương Thiên Lôi, nhưng không nghĩ tới cảm ứng của Dương Thiên Lôi lại nhạy cảm như vậy.

Nhưng mà, nếu đã thỉnh chiến, hắn cũng không còn tư cách hối hận!

Hạ Quân Trúc nghe được âm thanh rầm rầm, tuy con mắt đã mở lớn, đáng tiếc là không nhìn thấy gì, hơn nữa hắn lúc này, chỉ có tu vi Thần Đạo Nhất cấp, muốn tham dự trận chiến đấu của hai người là việc không có khả năng, chỉ có thể đứng bất bình, lo lắng tràn ngập tâm thần.

Dù biết Dương Thiên Lôi cường hãn, nhưng lúc này, mắt Dương Thiên Lôi không nhìn thấy, hơn nữa chỉ dùng thời gian nửa năm đã tấn thăng từ Thần Đạo Nhất cấp lên Tam cấp, hắn có thể luyện thành bao nhiêu thần thông? Uy lực lớn bao nhiêu chứ?

- A...

Đối mặt với người theo Sát Trắc Chi Đạo, Dương Thiên Lôi không cảm thấy chút áp lực, linh ngộ khổng lồ chế ngự đại đạo, tuy không phải thần thông công kích, nhưng thực lực chính thể của Dương Thiên Lôi tăng lên rất nhiều. Nhưng tên gia hỏa vô sỉ này, mỗi chiêu mỗi thức đánh lên người đối phương, đều phát ra từng tiếng kêu to khàn cả giọng, ánh mắt vung trộm liếc nhìn nhất cử nhất động của Hạ Quân Trúc.

- Âm âm...

Lại một tiếng nổ thật lớn, tên theo Sát Trắc Chi Đạo phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, nhưng mà, cùng thời gian, thân hình Dương Thiên Lôi nhìn về phía Hạ Quân Trúc, phát ra tiếng kêu thống khổ, Hạ Quân Trúc không thể nhìn thấy tình hình nên cho rằng cả hai đều bị đánh trúng, cảm ứng thấy thân thể của Dương Thiên Lôi đang bay về phía mình, thân hình nhoáng một cái, nghênh đón rất nhanh, đồng thời phát ra pháp lực bằng bạc, bao phủ thân thể Dương Thiên Lôi, lúc này mới tiếp được Dương Thiên Lôi.

- Thiên Lôi, ngươi không sao chứ?

Hạ Quân Trúc nói với vẻ khấn trương, pháp lực bằng bạc nhanh chóng rót vào thân thể Dương Thiên Lôi.

- Hạ xuống... Trước tìm nơi tu dưỡng... Tên kia còn bị thương nặng hơn ta, có lẽ đã đào tẩu...

Dương Thiên Lôi dùng ngữ khí cố hết sức nói ra, ánh mắt chăm chăm vào Hạ Quân Trúc đang khấn trương ôm lấy mình.

- Ân... Ngươi làm gì? Tay chân chớ lộn xộn!

Hạ Quân Trúc nói một câu, bất thời điểm bắt đầu hạ xuống dưới, Dương Thiên Lôi ôm ngang, không ngờ thò tay ôm eo của hắn.

- Sát, hạ muội, ngươi không phải nữ nhân, kích động cái gì? Nếu ca không bị thương, còn lâu mới ôm ngươi!

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Ôm thì ôm, ngươi sờ loạn cái gì? Xem ta là nữ nhân sao?

- Hắc hắc... Ca nhìn eo của ngươi cũng không mảnh như nữ nhân... Đúng là eo thùng nước!

Khóe miệng của Dương Thiên Lôi mang theo nụ cười tà ác, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Hạ Quân Trúc nói ra.

Hạ Quân Trúc không ngờ Dương Thiên Lôi lại có thể không biết hổ thẹn đến trình độ này, cho rằng Dương Thiên Lôi nhìn không thấy, giận dữ trừng mắt về phía Dương Thiên Lôi, càng bị kích là, sau đó còn làm mặt quỷ, lúc này mới trấn định, nói:

- Ngươi mới eo nhỏ mông bự! Ta chỉ có mặt mũi như nữ nhân thôi! Thật không biết, lúc nào thì ngươi mới nghiêm túc được, đến lúc bị thương, còn trêu chọc ta, có ý gì?

Chương 533: Nữ nhân, tuyệt đối là nữ nhân. (Hạ)

Dương Thiên Lôi có chút há hốc mồm, dù có chút hoài nghi, nhưng thời điểm sờ thấy eo của Hạ Quân Trúc là to như thùng nước, đã cảm thấy mình đa nghi, dù sao Hạ Quân Trúc là đệ tử thiên tài của Tích Trúc Điện, cũng được xem “Đệ nhất mỹ nam” của Vô Cực tinh vực, chắc không phải là nữ giả nam trang đâu. Cho nên, khi biết eo của hắn như thùng nước, toàn thân Dương Thiên Lôi nổi da gà, muốn từ trong tay của Hạ Quân Trúc nhảy xuống nhưng không nghĩ tới Hạ Quân Trúc lại đỏ bừng mặt, còn nhăn mặt nữa chứ, khốn khiếp, nam nhân có biểu lộ này sao?

Vừa nói, hai người đã đáp xuống phía trên một đỉnh núi, tuy mắt không thể nhìn thấy, nhưng thần niệm phát ra, lại có thể cảm ứng được đại khái địa hình và tình huống chung quanh, Hạ Quân Trúc phát ra pháp lực bằng bạc, tạo ra một sơn động đủ cho hai người, lúc này mới buông Dương Thiên Lôi ra, hơn nữa dùng cự thạch chặn cửa động lại, bố trí kết giới ẩn nấp.

- Ngươi tranh thủ thời gian khôi phục đi, chúng ta ở đây vài ngày, xem có thể linh ngộ Đại Thiên Nhân Thuật tầng thứ nhất hay không.

Hạ Quân Trúc nói.

- Người giúp ta khôi phục gân mạch bị thương đi, vừa rồi bị thương rất nặng, nếu tự mình khôi phục cần thời gian rất lâu a!

Dương Thiên Lô nói không chút khách khí, ánh mắt không kiên nhẫn gì nhìn chăm chăm vào Hạ Quân Trúc, muốn tìm ra chút sơ hở. Nhưng hiển nhiên, dựa vào mắt nhìn thì không được.

Hạ Quân Trúc không chút nghi ngờ, liền đi tới trước mặt Dương Thiên Lô, ngồi xếp bằng xuống, bàn tay hai người nắm chặt vào nhau.

Thần niệm của Hạ Quân Trúc khẽ động, từ từ đem pháp lực tinh thuần dung nhập vào trong thể nội của Dương Thiên Lô, cảm ứng thấy kinh mạch của Dương Thiên Lô không được trật tự, bắt đầu chãi vuốt lại.

Hắn không biết, Dương Thiên Lô là một gia hỏa vô sỉ, hắn vốn không có bất kỳ tổn thương nào, kinh mạch mất trật tự, bởi vì hắn cố ý làm ra vẻ trọng thương mà thôi. Thời điểm pháp lực của Hạ Quân Trúc tiến vào thể nội, cảnh giới của Dương Thiên Lô cao hơn Hạ Quân Trúc hai cấp, thần niệm ngưng tụ pháp lực không phát ra một tia, lặng yên không một tiếng động thăm dò thể nội Hạ Quân Trúc.

Hai canh giờ qua đi, trên gương mặt của Hạ Quân Trúc đầy mồ hôi, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, giống như vừa làm xong một hồi vận động ác liệt, làm cho người ta nhìn thấy sẽ liên tưởng đến một mỹ cảnh xinh đẹp nào đó.

Thần niệm của Dương Thiên Lô dung nhập vào trong thể nội Hạ Quân Trúc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hạ Quân Trúc, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Có đúng hay không? Đến bây giờ Dương Thiên Lô không dám xác định, bởi vì thần niệm của hắn, không thể nào thông suốt được, bởi vì có một số nơi bị trở ngại, đó là eo, hạ thân, bộ ngực, Dương Thiên Lô không thể nào lý giải được, bởi vì những nơi này có một cỗ năng lượng thần bí, làm cho Dương Thiên Lô không thể nào thâm nhập vào đó để dò xét.

Tuy Dương Thiên Lô không dám hoàn toàn khẳng định Hạ Quân Trúc là nữ nhân chân chính, nhưng lại biết, trên người của hắn có bí mật cực lớn, hơn nữa có đến 99% hắn là nữ nhân. Nếu không thì làm sao lại có năng lượng thủ hộ ở ba nơi thần bí kia?

Nhưng mà, nếu Hạ Quân Trúc là nữ nhân, thì Dương Thiên Lô cũng hiểu nổi. Dù sao, một người giả trang thành nam nhân trong thời gian ngắn, không có gì cả. Nhưng lại giả trang thành nam nhân từ nhỏ đến giờ, thì đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

- Hô!

Rốt cuộc Hạ Quân Trúc cũng thở ra, thu hồi hai bàn tay, nói:

- Tốt rồi, ta còn tưởng rằng người chỉ bị thương nhẹ, nhưng không nghĩ tới kinh mạch lại bị tổn thương nghiêm trọng như vậy.

- Đa tạ, Hạ muội! Một mối sao? Đến đây, ca giúp người lau mồ hôi!

- Đừng làm chuyện buồn nôn nầy. Ta không phải nữ nhân, ai cần người xum xoe chứ!

Hạ Quân Trúc gạt móng vuốt của Dương Thiên Lô ra.

- Ai, không có biện pháp a, ai bảo người lớn lên có bộ dạng này, ca chỉ tỏ vẻ quan tâm thôi, luôn kìm lòng không được xem người là nữ nhân a, nhưng khi nghĩ đến eo thùng nước, ngực phẳng, cộng thêm giữa hai chân của người...

- Người đừng lưu manh như vậy được không?

Dương Thiên Lô còn chưa nói xong, Hạ Quân Trúc đã nổi giận, thằng này đúng là không biết giữ miệng mà. Eo thùng nước, ngực bằng phẳng, Hạ Quân Trúc có thể nhận, nhưng khi nhắc đến thứ đồ chơi kia, Hạ Quân Trúc đã không nhịn được được nữa.

Đừng nói Dương Thiên Lô, ngay cả bản thân hắn cũng...

- Hắc hắc, Hạ muội, người kích động cái gì? Nam nhân đều có đồ chơi, đừng nói người không có nhé.

- Người... Ta không để ý tới người!

Hạ Quân Trúc tức giận đến mức bờ môi run run, không biết nói cái gì cho phải, chỉ nói được một câu, cũng không để ý tới hắn.

- Ủ, tu luyện, tu luyện!

Dương Thiên Lôí đắc chí, nói xong liền không lên tiếng nữa, giống như đang lâm vào trong tu luyện.

Mà Hạ Quân Trúc thì đang nhe răng nhếch miệng, giương nanh múa vuốt “Phát tiết” mấy lần với Dương Thiên Lôí, từ từ ổn định tâm tình trong lòng, tiến vào trong trạng thái tu luyện.

- Hạ muội a, tuyệt đối là nữ nhân a, sát, không ngờ giấu diếm dưới hỏa nhãn kim tinh của ca lâu như vậy... Nhưng mà, vì sao nàng phải giấu diếm như vậy?

Dương Thiên Lôí mở to mắt, sau khi nhìn thấy Hạ Quân Trúc tiến vào trong trạng thái tu luyện, thầm nghĩ trong lòng.

Tuy không vạch mặt Hạ Quân Trúc, nhưng Dương Thiên Lôí lại cảm giác được lần đi lịch lãm rèn luyện với Hạ muội, không được bình thường.

Một tháng sau.

Hạ Quân Trúc tu luyện ở một khu vực thích hợp cho Thần Đạo Nhất cấp, dựa theo thần niệm cảm ứng, lần lượt săn giết quái vật Thần Đạo Nhất cấp, Nhị cấp. Thời điểm lịch lãm rèn luyện cả ngày một mỏi, nàng liền trở về hang động để nghỉ ngơi, muốn lĩnh ngộ Đại Thiên Nhân Thuật tầng thứ nhất.

Lúc này Dương Thiên Lôí đã xâm nhập vào trong đến mấy ngàn dặm, gần khu vực vạn dặm để khiêu chiến quái vật cao hơn, hắn tu thành năm loại đại đạo, chiến lực xuất ra, tương đối khủng bố. Hơn nữa, Dương Thiên Lôí là một tên biến thái, đối với việc lĩnh ngộ đại đạo, không có gì khó khăn, lúc này, khu vực hắn xâm nhập, cần phải lĩnh ngộ Đại Thiên Nhân Thuật đến tầng ba mới vào được. Hơn nữa, Dương Thiên Lôí có thể khẳng định, nếu không phải thực lực bản thân còn hạn chế, không dám tiếp tục xâm nhập, bằng không hắn dám khẳng định bản thân mình có thể lĩnh ngộ Đại Thiên Nhân Thuật.

Đương nhiên, mặc kệ mỗi ngày Dương Thiên Lôí đi bao xa, hắn luôn trở về hang động cùng tu luyện với Hạ Quân Trúc, hơn nữa còn thu thập thiên địa linh vật, luyện chế thành đủ loại đan dược cực phẩm, sau đó nuốt vào.

Dương Thiên Lôí cùng tu luyện với mọi người vài thập niên, hiện tại, mặc kệ là người này, cũng không lãng phí một chút thiên địa linh vật nào, chỉ cần gặp được, sẽ thu thập giao cho Dương Thiên Lôí. Đương nhiên, cũng có các loại mạch khoáng.

521. Chương 534: Giúp Nhau Giấu Diếm, Quân Trúc Đan!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 534: Giúp nhau giấu diếm, Quân Trúc Đan!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bất quá, thời điểm trở về trong huyết động, đùa giỡn Hạ Quân Trúc, mà Hạ Quân Trúc cũng không biết rằng Dương Thiên Lôí đã lĩnh ngộ Đại Thiên Nhân Thuật, cho nên, tuy ngoài miệng nói Dương Thiên Lôí vô sỉ, nhưng nha đầu này thường xuyên biểu hiện ra thần sắc và động tác của nữ nhân, điều này càng càng cố suy đoán vững chắc nàng là nữ nhân, tâm tình rất sáng khoái.

Tuy Dương Thiên Lôí không vạch mặt nàng, nhưng cũng làm ra những động tác hạ lưu, chọc cho Hạ Quân Trúc hô lên.

Trong nháy mắt đã qua hai tháng.

Sau khi Hạ Quân Trúc rất gian nan chém giết ba con quái vật Thần Đạo Nhị cấp, đã tấn thăng đến Thần Đạo Nhất cấp đỉnh phong, đã lĩnh ngộ ảo diệu của bích chương, cho nên sớm trở về huyết động.

Nuốt đại lượng đan dược do Dương Thiên Lôi luyện chế, bắt đầu trùng kích bình chương.

Rốt cục trước khi trời tối, thành công bước vào Thần Đạo Nhị cấp! Càng làm cho Hạ Quân Trúc hưng phấn chính là, lúc phá tan bích chương, đã làm cho hắn lĩnh ngộ được Đại Thiên Nhân Thuật tầng thứ nhất, bị mù lòa suốt hai tháng, rốt cục cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh vật chung quang.

- Hạ muội, ca đã trở lại!

Nửa canh giờ sau, toàn thân Dương Thiên Lôi đầm máu, đạo bào rách nát, khắp toàn thân phủ kín vết thương, ngay cả gương mặt cũng chảy máu đầm đìa, đi vào trong huyết động. Nhưng mà, âm thanh nói chuyện của thằng này, không giống bị thương chút nào, ngược lại còn rất hưng phấn.

Hạ Quân Trúc muốn hỏi Dương Thiên Lôi là có chuyện gì xảy ra, nhưng khi nhìn thấy đạo bào của Dương Thiên Lôi rách nát, đã làm cho Hạ Quân Trúc ngậm miệng lại, vội vàng nhắm mắt lại, làm bộ như không nhìn thấy, nói:

- Bị thương? Mùi máu tươi thật nồng!

- Ồ? Đột phá? Rất nhanh mà! Vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại!

Tuy Dương Thiên Lôi đau nhức khó chịu, nhưng không biểu hiện ra điều gì dị thường, sau khi cởi đạo bào ra, máu tươi ướt đầm cả quần đùi, cũng trực tiếp cởi ra, sau đó trần truồng ngồi xếp bằng xuống đất, sau đó nhắm mắt lại, làm bộ không nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Hạ Quân Trúc, nói:

- Hôm nay ca phát đạt, hái được mấy trăm quả Huyền Tham Tinh. may mắn là thần thông của ca quần đại, chỉ chịu một ít vết thương nhỏ, ta chữa thương trước.

Dương Thiên Lôi nói xong, liền tiến vào trạng thái tu luyện. Trong khoảng thời gian này hắn ở cùng Hạ Quân Trúc, cho nên Dương Thiên Lôi không có tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh, dù sao, tuy Hạ Quân Trúc nhìn không thấy, nhưng động tĩnh của mình quá lớn, cuối cùng không sẽ ổn. Huống chi, hiện tại Dương Thiên Lôi cũng không mặc giáp mềm, cho nên đành phải trần trụi như vậy mà tu luyện, bởi vì lúc tu luyện dù có mặc bao nhiêu đạo bào cũng không thể chống đỡ nổi.

Nhưng tình huống bây giờ, dù ngoài miệng Dương Thiên Lôi nói thì nhẹ nhõm, nhưng thân thể của hắn bị thương vô cùng nghiêm trọng, vì hái Huyền Tham Tinh, thiếu chút mạng của thằng này cũng không còn.

Huyền Tham Tinh, là một loại thiên địa linh vật vô cùng trân quý, dù là Đan Thanh Dương đắm chìm trong đan đạo, cũng không có nhìn thấy qua. Tuyệt đối là một loại thánh vật chữa thương, nếu không vì thế, Dương Thiên Lôi cũng không mạo hiểm xông vào nơi có mấy trăm đầu quái vật Thần Đạo Tứ cấp, xông vào hang ổ một đầu quái vật Thần Đạo Ngũ cấp, quan trọng hơn là, Huyền Tham Tinh còn có một loại diệu dụng khác, cho nên Dương Thiên Lôi đạt được thu hoạch không tưởng.

Nguyên nhân là vì thế, sau khi Dương Thiên Lôi trở về, mới không có đùa giỡn Hạ Quân Trúc, mà trực tiếp tiến vào tu luyện. Hơn nữa, chỉ có Huyền Thiên Chân kinh, mới làm cho hắn dưới tình huống trọng thương này, dùng tốc độ nhanh nhất để khôi phục lại.

Thời điểm Dương Thiên Lôi tiến vào trong trạng thái tu luyện, một cỗ khí tức huyền ảo, bỗng nhiên tản mát ra cả huyết động.

Hạ Quân Trúc hơi kinh hãi, loại khí tức huyền ảo này, lần đầu tiên hắn cảm ứng được. Hiển nhiên, lúc này Dương Thiên Lôi đang tu luyện một loại công pháp chưa từng thấy qua, hơn nữa trong khoảng thời gian này, Dương Thiên Lôi cũng chưa bao giờ tu luyện qua loại công pháp này, điều này làm cho Hạ Quân Trúc mở to mắt, lúc này Hạ Quân Trúc đã lĩnh ngộ được Đại Thiên Nhân Thuật tầng thứ nhất, thời điểm nhìn Dương Thiên Lôi, thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, lập tức biến thành kiều diễm ửng ửng, khuôn mặt đỏ bừng, bàn tay che kín miệng mình.

Trong nội tâm Hạ Quân Trúc hỗn loạn, tâm thần bất định, phần nộ, im lặng... Đủ loại cảm xúc phức tạp, lúc này không cách nào hình dung nổi, hận không thể lập tức mắng Dương Thiên Lôi, nhưng hắn không

ngiht tới, Dương Thiên Lô cỡi đạo bào cũng không tính, ngay cả nội khổ duy nhất cũng cỡi ra, không mặc gì cả, thân thể trần trụi ngồi xếp bằng đối diện với hắn.

Nhưng mà, lúc này Hạ Quân Trúc không thể không nhin xuống. Dù sao, hắn là "Nam nhân", dù sao, trong nội tâm của Dương Thiên Lô, mình không thể nhìn thấy gì.

Hạ Quân Trúc dời ánh mắt, thân thể run rẩy, nhưng không cách nào bình tĩnh trở lại. Hơn nữa thời gian trôi qua, làm cho khí tức trên người Dương Thiên Lô càng ngày càng lớn mạnh, thời điểm khí tức huyền ảo kia trở nên dày đặc, rốt cuộc Hạ Quân Trúc cũng nhin không được, từ từ mở mắt ra, vụng trộm liếc nhìn Dương Thiên Lô.

Từng đạo phù văn kim sắc huyền ảo quay chung quanh Dương Thiên Lô, những đạo vết thương dù ai nhìn thấy cũng giệt mình, lúc này dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, nhanh chóng khôi phục. Càng làm Hạ Quân Trúc khiếp sợ hơn là, thân thể Dương Thiên Lô, đang từ từ bành trướng, cả người như biến thành một quả khí cầu.

Trong lòng mỗi người đều có dự vọng ẩn núp muốn rình coi, Hạ Quân Trúc cũng không ngoại lệ, nhất là việc hắn là "Nam nhân" đặc thù, trên thực tế đã lớn như vậy, vẫn chưa từng nhìn thấy thân thể của nam nhân. Hơn nữa, Dương Thiên Lô không thể không biết hắn "nhìn thấy", cho nên, vì Hạ Quân Trúc tò mò, cũng vì công pháp của Dương Thiên Lô quá mức huyền ảo, làm cho lá gan của Hạ Quân Trúc lớn lên, thời điểm thân thể Dương Thiên Lô bành trướng gấp hai ba lần, bắt đầu nhìn xuống phía dưới.

Khuôn mặt của Hạ Quân Trúc đỏ bừng, thời điểm ánh mắt nhìn xuống ngực Dương Thiên Lô, xoắn xuýt cả buổi, cuối cùng cố lấy hết dũng khí, tiếp tục nhìn xuống!

Nhìn xem thì thế nào? Dù sao hắn cũng không biết, mình chỉ muốn nhìn xem công pháp của hắn là loại công pháp nào mà thôi.

Mang theo chút an ủi như vậy, kỳ thật, trọng yếu nhất vẫn là hiếu kỳ, Hạ Quân Trúc phải tìm một cái cớ. Rốt cuộc cũng nhìn thấy toàn bộ thân thể trần trụi của Dương Thiên Lô.

Tuy đã sớm có chuẩn bị, nhưng thiếu chút nữa Hạ Quân Trúc kinh hô lên một tiếng, sau khi nhìn toàn bộ thân thể của Dương Thiên Lô, bắt đầu nhắm mắt lại, tim đập nhanh hơn không biết bao nhiêu lần!

Chương 534: Giúp nhau giấu diếm, Quân Trúc Đan! (Hạ)

- Trách không được hắn phải thoát y, dù không thoát y, cũng bị chắn vờ.

Hạ Quân Trúc nghĩ thầm trong lòng, thời điểm này, Hạ Quân Trúc biết rõ, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được để cho Dương Thiên Lô biết là mình đã lĩnh ngộ được tầng thứ nhất của Đại Thiên Nhân Thuật. Nếu không, tên gia hỏa vô sỉ này, đến lúc đó sẽ cuốn lấy mình, đòi xem lại mới được. Ở chung vài thập niên, Hạ Quân Trúc hiểu rất rõ tính cách vô sỉ của Dương Thiên Lô, hắn là người không chịu ăn bất cứ thiệt thòi nào.

- Hô!

Ba giờ sau, Dương Thiên Lô cũng thở ra một hơi, từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại, những vết thương toàn thân đã biến mất, khôi phục như ban đầu. Từng khối cơ bắp hình giọt nước, thân thể này của hắn là tuyệt đối là hình mẫu của nam nhân, làm nữ nhân mộng tưởng.

- Thế nào?

Đúng lúc này, Hạ Quân Trúc giống như đang nhắm mắt tu luyện, nói rất lạnh nhạt, hơn nữa không có mở mắt, chỉ hé ra một khe nhỏ. Hắn đã nhìn thấy hết, chung quy không thể nào không nhìn thấy, cái gọi là có tật giật mình, chỉ sợ chính là đạo lý này. Dương Thiên Lô nhìn Hạ Quân Trúc, lúc này, tuy đã bình tĩnh không ít, nhưng không thể không thừa nhận, Dương Thiên Lô khôi phục nguyên trạng, tản ra mị lực không nữ nhân nào có thể kháng cự. Cũng không phải thân thể hoàn mỹ, mà chính là khí tức của Dương Thiên Lô.

- Ân. Tốt rồi! Hạ muội, một chút nữa ca sẽ luyện chế một ít đan dược, cam đoan ngươi chỉ trong mấy ngày sẽ tăng lên đến Thần Đạo Nhị Cấp đỉnh phong!

Dương Thiên Lô nói đầy đặc chí, vừa nói, đứng dậy, không có chút ý tứ nào, càng làm khuôn mặt Hạ Quân Trúc đỏ bừng, thiếu chút nữa đã bạo phát, Dương Thiên Lô làm một gia hỏa vô sỉ, tuy âm thanh bình thường, nhưng khi đứng lên, tiểu đệ cũng đứng lên, làm cho Hạ Quân Trúc không dám nhìn, điều này làm cho Hạ Quân Trúc mắng thầm hán hai tiếng vô sỉ.

Chuyện này không gọi là vô sỉ thì gọi là gì?

Hạ Quân Trúc vào lúc này, đã muốn đứng lên dọn dẹp Dương Thiên Lô, nhưng lại không thể, bởi vì hắn không muốn để cho Dương Thiên Lô biết hắn nhìn thấy. đành phải làm bộ không nhìn thấy, hơn nữa Hạ Quân Trúc có thể khẳng định, lúc trước mình đã làm một ít chuyện vụng trộm mờ ám với hắn, thằng này tuyệt đối sẽ làm lại với mình, không biết tên lưu manh này còn làm thêm bao nhiêu động tác nữa đây.

Nhưng mà, làm cho Hạ Quân Trúc khó hiểu, mình rõ ràng là "Nam nhân", chẳng lẽ thằng này còn "Nam nhân" hơn mình? Thậm chí tục tĩu sao?

Nghĩ đến đây, Hạ Quân Trúc lại nghĩ tới Dương Thiên Lô và Kim Chính Thái, bọn người Kỷ Tiêu Lam, lập tức nổi da gà.

Biến thái! Thằng này tuyệt đối là biến thái!

Nhưng mà... Hạ Quân Trúc lại nghĩ tới, với dung mạo của mình, Dương Thiên Lô đã từng nói, nếu ở chung với thằng này thì ngày nào đó cũng biến thành biến thái, chẳng lẽ hắn như vậy là do Hạ Quân Trúc tạo thành sao?

Hai người đều chơi tư tâm với nhau, nhưng tất cả đều cho rằng đối phương không hiểu, cho nên, ai cũng có cảm giác mình có được ưu thế tuyệt đối.

Tình huống như vậy, cuối cùng sẽ có kết quả gì?

Đương nhiên Hạ Quân Trúc không biết được, đáng tiếc, dù Hạ Quân Trúc có nhìn thấy hay không, Dương Thiên Lô là một gia hỏa hèn mọn bỉ ổi, vẫn sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối!

Bởi vì, hắn đã khẳng định, Hạ Quân Trúc là nữ nhân!

Chỉ bằng điểm ấy, Dương Thiên Lô sẽ ăn thiệt thòi sao?

Đáp án đương nhiên là không!

Đương nhiên, đó là dưới tình huống Hạ Quân Trúc thật sự là nữ nhân, nếu không, bị kịch sẽ là Dương Thiên Lô. Khi đó, nếu hắn phát hiện người mà mình cho rằng là nữ nhân giả trang, lại chính là nam nhân, tròng cảnh thế nào?

Chỉ sợ Dương Thiên Lô sẽ tìm khối đậu hủ đâm đầu vào chết cho rồi!

- Đan được gì?

Hạ Quân Trúc cố tỏ vẻ bình tĩnh, hỏi thăm, nhưng trong lòng đã mắng Dương Thiên Lô vô số lần. Bởi vì Dương Thiên Lô đã khôi phục bình thường mà không chịu mặc quần áo, vẫn cưỡi chuồng như trước, từ trong Càn Khôn Giới, lấy ra một loạt thiên địa linh vật, đang không ngừng lựa chọn. Hơn nữa ánh mắt sáng ngời hữu thần, giống như đã tìm thấy.

Nhưng mà, Hạ Quân Trúc cho rằng Dương Thiên Lô vẫn chưa nhìn thấy, bộ dạng như dùng thói quen mà lựa chọn. Hắn nhìn ra, Dương Thiên Lô đang dùng thần niệm lựa chọn mà thôi.

- Quân Trúc Đan! Dùng Huyền Tham Tinh làm chủ dược, phụ dược dùng Lăng Hương, Mạn Đà, Huân Toa, Liên Kiều, Bạch Cấp, Bạch Vi, Bạch Tiên, Long Nham Ấn, tạm thời ca chỉ có vài loại phụ dược tương sinh với nhau!

Dương Thiên Lô nhìn Hạ Quân Trúc, trên mặt mang theo vẻ hèn mọn bỉ ổi.

Hạ Quân Trúc giống như đang nhắm mắt lại, nhưng Dương Thiên Lô cũng lơ đãng, dù sao cũng không nhìn, mở mắt làm gì?

- Sao lại gọi là Quân Trúc Đan?

Hạ Quân Trúc nói.

- Bởi vì ca giúp người luyện chế, cho nên dùng tên người đặt cho đan dược, cũng không có gì!

Dương Thiên Lô nói ra.

Hạ Quân Trúc cũng không nói gì, trong thời gian vài thập niên này, phương diện đan đạo của Dương Thiên Lô rất biến thái, hẳn và kỹ bọn người Kỷ Tiêu Lam đã sớm lĩnh giáo qua. Rất nhiều đan dược, thăng này không cần thí nghiệm, hẳn dựa vào cảm ứng và lý giải thuộc tính của dược thảo, đã có thể tổ hợp ra vô số đan phương, hơn nữa, tuyệt đối đều là đan phương kinh người!

Hạ Quân Trúc nhìn chằm chằm không rời mắt, cõi chuông, nhưng Dương Thiên Lô lại toàn tâm dung nhập vào luyện đan.

Đan lô rất nhỏ, chỉ bằng một bằng ba đan lô bình thường. Nhưng mà, trên đan lô phủ kín phù văn,, bọn người Hạ Quân Trúc trước giờ chưa từng nhìn thấy. Cái đan lô này, giống như Dương Thiên Lô tự luyện chế mà thành.

Thần niệm Dương Thiên Lô không chế lò lửa, cả sơn động được chiếu sáng, hai người đều nhìn thấy đối phương, nhưng lại cảm thấy đối phương không thể nhìn thấy mình. May mắn, Dương Thiên Lô đang đắm chìm trong việc luyện đan, cho nên lúc này không chú ý tới Hạ Quân Trúc, nếu không sẽ nhìn thấy thần sắc biến ảo bất định của Hạ Quân Trúc, nhất định sẽ nhìn ra một tia mảnh khẻ.

Thời gian trôi qua, nhiệt độ trong sơn động càng ngày càng cao. Nếu là người bình thường ở đây, nhất định sẽ đổ mồ hôi đầm đìa, nhưng với hai Thần Đạo mà nói, không bị ảnh hưởng chút nào.

Dương Thiên Lô đem toàn bộ thiên địa linh vật phụ trợ để trước mặt, tâm thần hoàn toàn đắm chìm trong đan lô, mỗi một lần đều có thể làm cho tánh mạng tinh nguyên của linh dược phát huy đến mức tận cùng, sau đó lại dung nhập với một loại khác, làm cho hiệu dụng của đan dược, không bị lãng phí chút nào.

Lại một giờ trôi qua, Dương Thiên Lô đã đem chủ dược Huyền Tham Tinh gia nhập vào trong.

Thần niệm của Dương Thiên Lô, pháp lực đều được không chế đến cảnh giới nhập vi, ánh lửa biến hóa không ngừng, rốt cục, lại nửa giờ sau, mùi thơm động lòng người từ trong đan lô phát ra.

522. Chương 535: Rốt Cuộc Cũng Hiểu Rõ Nam Nhân Hèn Mọn Bỉ Ổi!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 535: Rốt cuộc cũng hiểu rõ nam nhân hèn mọn bỉ ổi!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong lò có loạt đan dược màu đỏ tươi kiểu diễm lớn nhỏ như hạt đào, đang phiêu phù trên đan lô, bay lơ lửng đến trước mặt Dương Thiên Lô!

- 365 khóa!

Dương Thiên Lô nói:

- Quả nhiên vẫn là đại viên mãn, ca đúng là thiên tài, hắc hắc... Hạ muội, tốt rồi!

- Cho ta toàn bộ?

Hạ Quân Trúc nói ra, thần niệm của hắn cũng cảm ứng được đan dược này rất cường đại, tuy vẫn chưa phục dụng, nhưng thiên địa linh khí ẩn chứa trong đó, đã làm cho Hạ Quân Trúc hiểu ra, Dương Thiên Lô vừa mới nói có thể làm cho mình trong thời gian ngắn tăng lên cảnh giới Thần Đạo Nhị cấp đỉnh phong là không ngoa!

- Ân, cho người toàn bộ! Ca còn hơn trăm Huyền Tham Tinh, còn đủ cho mọi người sử dụng!

Dương Thiên Lô nói ra.

- Một lần ăn mấy khóa?

Hạ Quân Trúc hỏi.

- Nhìn người thôi, nếu là ca thì một lần năm mươi khóa cũng không thành vấn đề, nhưng là người... Không thể nào so sánh với ca được, đúng là quá yếu mà, miễn cưỡng cũng ăn được mười khóa? Không được, năm khóa thì tốt hơn... Nếu không, người chịu không nổi!

Dương Thiên Lô đắc chí, ánh mắt chăm chăm vào biến hóa trên mặt của Hạ Quân Trúc!

- Hừ!

Sao mà Hạ Quân Trúc không nghe ra được Dương Thiên Lô đang coi thường chứ? Lập tức phát ra thần niệm, thu lấy 365 khóa đan được, trực tiếp lấy ra hai mươi khóa, nói:

- Ta ăn hai mươi khóa cũng không có việc gì!

- Ách... Người không thoải mái, nên ăn năm khóa thôi! Ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng!

- Ta tự quyết định!

Hạ Quân Trúc lập tức há mồm nuốt hai mươi khóa đan được vào miệng, sau đó ngồi xuống, từ từ nhắm mắt lại.

- Được rồi, cái cũng tu luyện đây. Gặp lại!

Dương Thiên Lô nói xong, cũng ngồi xếp bằng đối diện với Hạ Quân Trúc, nhưng ánh mắt híp lại, mang theo nụ cười quỷ dị, thu liễm khí tức của mình, giống như tiến vào trạng thái tu luyện.

Một lát sau, quả nhiên giống như suy nghĩ của Dương Thiên Lô, toàn thân Hạ Quân Trúc run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đầy mồ hôi, ngay cả đạo bào, chỉ trong chốc lát, giống như dầm mưa, bị ướt đầm.

Dược lực khủng bố, giống như một đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt, muốn từ trong đan điền của Hạ Quân Trúc xuất ra.

Dược hiệu đã làm cho Hạ Quân Trúc cảm thấy khiếp sợ, nhưng mà, tốt thì tốt, Hạ Quân Trúc chưa bao giờ cảm thấy nóng thế này, loại cảm giác nóng này không giống như nhiệt độ của lửa, mà là oi bức, cảm thấy toàn thân bị trói buộc, hần nhẹn không được muốn cởi toàn bộ quần áo ra, như thế mới thoải mái!

Hơn nữa loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức Hạ Quân Trúc không thể nào tĩnh tâm luyện hóa dược hiệu!

Rốt cuộc Hạ Quân Trúc mở mắt!

Hạ Quân Trúc tròn tròn mắt, Dương Thiên Lô phản ứng theo quán tính, con mắt híp lại nhìn coi, đây là phản ứng tự nhiên!

Hạ Quân Trúc nhìn Dương Thiên Lô cả buổi, xác định Dương Thiên Lô đã tiến vào trạng thái tu luyện, rốt cục cũng lén lút, nhanh đến mức không một tiếng động, cởi đạo bào của mình ra!

Làm cho Dương Thiên Lô thất vọng là, Hạ Quân Trúc cởi đạo bào xuống, vẫn mặc một cái nội y nam, cũng không phải là khóa ngực và quần đùi mini.

Chẳng lẽ là nam nhân sao?

Nhưng mà, đúng lúc này, Dương Thiên Lô lại phát hiện, vòng eo của Hạ Quân Trúc rất nhỏ, tuyệt đối không phải eo thùng nước như lúc mới gặp!

Đây là chuyện gì?

Chỉ trong nháy mắt, bỗng nhiên Dương Thiên Lô nghĩ đến lần đầu tiên ôm Hạ Quân Trúc, bề ngoài cũng cảm thấy eo của đối phương hết sức nhỏ nhắn, hơn nữa cách một lớp đạo bào cũng cảm thấy da thịt đối phương trắng nõn nà! Đây phải là eo thùng nước như mình sờ thấy?

- Có quý! Tuyệt đối có quý! Sát, vừa rồi sao ca lại quên eo của hắc thốn chứ? Hiện tại tốt rồi! Chắc sau khi ca ôm nha đầu này, sợ lại bị phát hiện, mới làm thành eo thùng nước!

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lô càng khẳng định Hạ Quân Trúc là nữ nhân!

Cái eo thùng nước tuyệt đối là giả!

Khi Hạ Quân Trúc cởi đạo bào xuống, chỉ mặc một bộ nội ý màu trắng, tiếp tục ngồi xuống tu luyện, tuy cảm giác khô nóng rất khó ngăn cản như trước, hắc không muốn trần trụi trước mặt Dương Thiên Lô, dù Dương Thiên Lô không nhìn thấy, hắc cũng làm không được. Loại chuyện này, cũng chỉ có gia hỏa có da mặt dày như Dương Thiên Lô mới có thể làm ra. Hơn nữa, thằng này bây giờ vẫn không mặc bất cứ y phục nào.

Không thể không nói, đây thật sự là thói quen của bạn thân chúng ta, nhất là ở trước mặt nữ nhân.

Dương Thiên Lô nhìn Hạ Quân Trúc không chuyển mắt, theo thời gian trôi qua, con mắt Dương Thiên Lô càng lúc càng mở lớn, ở giữ hai chân, trong lúc vô tình, tiểu đệ bắt đầu cứng lên...

- Ha ha ha...

Dương Thiên Lô hưng phấn cười to trong lòng, hắc không nghĩ tới, lúc này, rốt cuộc Hạ Quân Trúc cũng lộ ra nguyên hình.

Nếu không eo thùng nước biến thành eo nhỏ, ngay cả bộ ngực bằng phẳng, theo thời gian trôi qua, giống như khí cầu được bơm căng, bộ ngực sữa dần dần lộ ra, rõ ràng có thể thấy được, tuyệt đối không phải đồ giả.

Trong hưng phấn Dương Thiên Lô cũng nhận không được thu liễm khí tức của chính mình, lặng yên không một tiếng động biến đổi góc độ, chạy trong động, lấy ra một nội y đơn bạc, hơn nữa toàn thân ướt đẫm mồ hôi, hoàn toàn dính sát vào người. Cho nên, đường cong lưng linh uyển chuyển của Hạ Quân Trúc, đã có thể thấy được, dưới bờmông, bởi vì ngồi xếp bằng, càng lộ ra nguyên hình, không che lấp chút nào, bộ ngực sữa đã nhô cao, có thể nhìn thấy hai điểm nhỏ nhô ra.

Lúc này, còn có nghi vấn nào sao?

Dù Hạ Quân Trúc không cởi tất cả như trong tưởng tượng của Hạ Quân Trúc, nhưng đã đầy đủ. Dương Thiên Lô mới không tin, giữa hai chân của Hạ Quân Trúc không phải là tiểu meo meo.

Đầy đủ!

Dương Thiên Lô tiến tới gần ba thước, rình coi thật lâu, thời điểm này tiểu đệ đệ đã bị thiêu đốt triệt để, thằng này không thể không nén dục vọng trong nội tâm xuống, vội vàng mặc nội y và đạo bào vào, ngồi xếp bằng trên mặt đất, mắt liền mũi, mũi liền tâm, làm cho dục hỏa đang bốc lên, không thể không bị dập tắt.

Không có cách nào, tuy phát hiện ra bí mật của Hạ Quân Trúc, nhưng lại không thể vạch trần. Dù sao, từ nhỏ tới lớn, Hạ Quân Trúc tự biến mình thành nam nhân, chắc là có điều không muốn cho người ta biết, bên trong chắc có ẩn tình, đương nhiên hắc không thể vạch trần, nếu không rất có thể là tuyệt giao, thậm chí trở mặt.

Huống chi, dù là vạch trần, Dương Thiên Lô phải làm thế nào đây?

Hạ Quân Trúc là nữ nhân, cố nhiên là chuyện tốt, ít nhất có thể lịch lãm rèn luyện cùng một chỗ vừa ngắm mỹ nữ. Nhưng không có nghĩa là Dương Thiên Lô muốn thế nào thì thế nào, bởi vì Dương Thiên Lô cũng phải cân nhắc thân phận hiện tại của mình, bên người của hắc còn rất nhiều nữ nhân.

523. Chương 536: Ca Nhịn Không Được.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 536: Ca nhện không được.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhưng mà, có một điểm làm cho Dương Thiên Lôï buông lỏng.

Giới tính của ca không có vấn đề, không phải sao?

Nam nữ tương hấp, đây là chuyện không bình thường, sợ dĩ mỗi lần mình nhìn thấy Hạ Quân Trúc đều xoắn xuýt không thôi, cũng bởi vì trực giác của hắn luôn xem hắn là nữ nhân, nhưng lý trí lại cho hắn biết, thằng này là nam nhân.

Mà bây giờ, mâu thuẫn này không còn, đương nhiên là thư thái!

Sau này lại cảm giác này sẽ không còn tồn tại.

...

- Này, Hạ muội, cảm giác thế nào? Đến đây, cho ca ca sờ xem, thân thể có bị phỏng không?

Ngày hôm sau, rốt cuộc Hạ Quân Trúc cũng luyện hóa toàn bộ được hiệu, thở phào nhẹ nhõm, vừa mới mở to mắt, đã nghe được tiếng nói của Dương Thiên Lôï. Không kịp né tránh, móng vuốt của Dương Thiên Lôï đã sờ lên trán của Hạ Quân Trúc.

Hạ Quân Trúc vội vàng đẩy bàn tay của Dương Thiên Lôï ra, nói:

- Hai mươi khóa mà thôi, ta còn thừa nhận được!

- Lợi hại như vậy? Đã như vậy, hôm nay lịch lãm rèn luyện xong, người trực tiếp ăn ba mươi khóa đi! Dù sao hiệu quả của loại đan dược từ số lần mà người ăn sẽ yếu bớt. Ba mươi khóa, Ân, bốn mươi khóa chắc cũng không thành vấn đề!

Dương Thiên Lôï đắc chí nói.

Làm cho Hạ Quân Trúc cảm thấy may mắn alf, tên gia hỏa vô sỉ này, cuối cùng đã mặc quần áo, nếu không lúc này, đứng ở trước mặt mình, không biết Hạ Quân Trúc sẽ chịu đựng được không.

- Đến lúc đó rồi nói sau.

Lần này Hạ Quân Trúc không dám cậy mạnh, hai mươi khóa thiếu chút nữa đã làm cho hắn cởi sạch quần áo, bốn mươi khóa? Dù hiệu quả có yếu bớt, nhưng cũng không giảm tới trình độ còn một nửa.

- Vậy thì tốt, nếu người đã là Thần Đạo Nhị cấp, hôm nay ca sẽ mang người đi một nơi thích hợp với người.

Dương Thiên Lôï nói xong liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hạ Quân Trúc, không cho Hạ Quân Trúc phản kháng, đi ra ngoài cửa động.

Hắn là đồ hèn mọn bỉ ổi, có tiện nghi không chiếm, đó không phải là Dương Thiên Lôï.

Nhưng mà, dù Hạ Quân Trúc có giấy dựa cỡ nào, Dương Thiên Lôï cũng không buông tay. Điều này làm cho Hạ Quân Trúc kinh ngạc, chẳng phải thằng này sợ mình “Thân mật” sao? Tại sao hiện giờ lại không sợ? Chẳng lẽ lại... “Giới tính” của hắn có vấn đề sao?

Nghĩ đến đây, toàn thân Hạ Quân Trúc run rẩy, nói:

- Mau buông ta ra, hai đại nam nhân kéo tay làm gì? Ta không thích nam nhân!

- Không có, ca chỉ cần xem như đang nắm bàn tay nữ nhân là được. Chắc chắn, nói cũng đúng, sờ bề ngoài bàn tay nhỏ bé này rất thoải mái a.

- Lưu manh! Buồn nôn!

Rốt cuộc Hạ Quân Trúc cũng nhịn không được, đột nhiên phát ra pháp lực, cường ngạnh rút bàn tay của mình lại, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng.

...

Ngày qua ngày.

Trong nháy mắt, hai người đã lịch lãm rèn luyện ở Thiên Nhân tinh hơn nửa năm, thời gian nửa năm, tên Dương Thiên Lôi hèn mọn bỉ ổi này đã ăn đủ đậu hủ của Hạ Quân Trúc, nhưng mà, nhưng cũng chỉ là đùa giỡn trong lúc tu luyện mà thôi.

Nhưng mà, vào một tháng cuối cùng, bỗng nhiên Dương Thiên Lôi lại trung thực rất nhiều. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn không còn năng lực đùa giỡn. Hơn mười ngày liên tục, trên người thằng này đã đầy vết thương, thời điểm trở lại huyết động, là hoàn toàn nhờ vào ý chí chống đỡ, loại tu luyện điên cuồng không muốn sống này, cũng làm cho Hạ Quân Trúc kinh hồn táng đảm.

Vào nửa tháng cuối cùng, Dương Thiên Lôi càng là khoa trương khi không trở về huyết động, nếu không có thông tin phù liên hệ, biết rõ hắn không chết, Hạ Quân Trúc còn tưởng rằng thằng này đã chết trong tu luyện.

Thẳng cho đến mười lăm ngày sau, Dương Thiên Lôi mới trở lại huyết động, hơn nữa đặc chí nói cho Hạ Quân Trúc nghe, hắn đã lĩnh ngộ khổng chế Đại Thiên Nhân Thuật!

Một khắc này, đã làm cho Hạ Quân Trúc ngây người. Bởi vì Dương Thiên Lôi nói không phải lĩnh ngộ tăng một, tăng hai, mà là hoàn toàn lĩnh ngộ!

May mắn, Dương Thiên Lôi nói trong mười lăm ngày này bỗng nhiên thông suốt, sau đó, liền ẩn nấp, tránh đi khỏi một số tồn tại cường đại mà hắn không cách nào chống nổi, vọt tới nơi sâu nhất trong nơi lịch lãm rèn luyện, lúc này mới lĩnh ngộ toàn bộ Đại Thiên Nhân Thuật.

Tuy Hạ Quân Trúc nghi hoặc, nhưng nghĩ đến Dương Thiên Lôi biến thái, cũng lựa chọn tin tưởng.

Thời gian hơn nửa năm, tuy Dương Thiên Lôi lịch lãm rèn luyện rất điên cuồng, nhưng vẫn không tấn chức, chỉ là tăng lên tới Thần Đạo Tam cấp đỉnh phong, chỉ cần lĩnh ngộ bích chương, hắn sẽ đột phá. Kể cả Hạ Quân Trúc dưới sự trợ giúp của Quân Trúc Đan, cũng thành công tăng lên Thần Đạo Nhị cấp đỉnh phong.

Xác thực, nhiệm vụ trọng yếu nhất hiện giờ không phải là tăng tu vi lên, mà là lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, cho nên, trong khoảng thời gian này, hắn đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện, sợ dĩ bị thương, hoàn toàn là vì hắn bước vào những khu vực mà hắn không thể chống lại, ẩn nấp khí tức của mình, vắt hết trí tuệ, dùng khí, nghị lực... Khiêu chiến cực hạn của mình, không ngừng xâm nhập!

Cuối cùng, tiến vào chỗ sâu nhất, lúc đó hắn có thể thoải mái lĩnh ngộ Đại Thiên Nhân Thuật.

Điều này cũng có nghĩa là hành trình lịch lãm rèn luyện ở Thiên Nhân tinh của hắn đã hoàn thành.

Dùng tu vi Thần Đạo Tam cấp, hoàn thành nhiệm vụ Thần Đạo Cửu cấp mới có một tia khả năng hoàn thành.

...

Trở về đường hầm tinh không.

- Người thật sự đã tu luyện Đại Thiên Nhân Thuật tới cảnh giới cáo nhất?

Hạ Quân Trúc ngồi đối diện Dương Thiên Lôi, hỏi.

- Đương nhiên là thật, chỉ vì cảnh giới của ca quá thấp, thần niệm không cách nào chèo chống, nếu không, ca đã có thể vượt qua tinh không rất đơn giản, chỉ cần nơi đó ca nhìn thấy thì sẽ tới được! Hắc hắc... Hạ muội, nếu ca nguyện ý thì, hoàn toàn có thể nhìn thấy bộ dáng trần truồng của người đấy...

Dương Thiên Lôi đặc chí, nói xong liền nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Quân Trúc.

- Nói bậy! Đại Thiên Nhân Thuật, không thể thấu thị! Nhưng mà, ngươi là một tên biến thái, ta là nam nhân thì có gì đẹp mắt chứ?

Hạ Quân Trúc tức giận, may là nửa năm qua, Hạ Quân Trúc đã có chút miễn dịch với lời nói đùa giỡn của Dương Thiên Lô, nếu không thời điểm này, không biết hắn có thể khống chế được mình hay không.

- Nguyên lai ngươi cũng biết a, nhưng mà, nói thực, Đại Thiên Nhân Thuật này, đúng là không tệ, trừ việc không thể thấu thị ra, cận thị, viễn thị, nhìn ban đêm, đúng là quá cường đại!

- Đợi ngươi đến Thần Đạo Cửu cấp thì còn cường đại hơn. Đương nhiên, nếu như tại trong hiện thực ngươi cũng có thể tu luyện nó đến mức đỉnh phong, một khi bước vào Chân Thần Cảnh, có thần niệm cường đại chống đỡ, thậm chí có thể thấy rõ thiên cơ!

Hạ Quân Trúc nói tới đây, trong nội tâm không thể không bội phục Dương Thiên Lô có thiên phú biến thái.

- Ân, khi đó, ca hội thấy rõ, ca muốn xem trên đời này có ai bị sai thai hay không, rõ ràng là nam nhân, lại sinh ra bộ dáng nữ nhân, đúng là quá đáng tiếc...

Chương 536: Ca nhịn không được. (Hạ)

Hạ Quân Trúc liếc Dương Thiên Lô, liền nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa. Suốt nửa năm qua hắn đã lục lọi ra biện pháp đối phó với sự hèn hạ vô sỉ của Dương Thiên Lô chính là không để ý đến hắn, nếu không, chỉ cần nói tiếp, hắn sẽ không ngừng trêu đùa, hơn nữa còn không có giới hạn, cũng không hề để ý tới cảm thụ của mình.

...

Một ngày sau, hai người đã trở lại Ngân Tuyết thành.

Sau khi đi vào khách sạn Ngân Tuyết, trong đại sảnh vẫn không có thân ảnh của bọn người Kỷ Tiêu Lam. Hai người đi trở về phòng của mình, nhưng cũng không có ai. Hiển nhiên, mọi người vẫn đang lịch lãm rèn luyện trong năm tinh cầu trụ cột.

- Kế tiếp ngươi muốn chờ bọn họ, hay muốn tiếp tục lịch lãm?

Thời điểm hai người trở về phòng, Hạ Quân Trúc hỏi.

- Tiếp tục lịch lãm rèn luyện, mới hơn nửa năm một chút, chắc bọn họ còn lâu mới trở về, chờ, hoàn toàn là lãng phí thời gian!

Dương Thiên Lô nói ra.

- Tốt, ngươi đi lịch lãm rèn luyện đi, ta nghỉ ngơi một ngày, ngày mai ta sẽ đi Dũng Khí tinh.

Hạ Quân Trúc nói ra.

- Hạ muội, không đi cùng ca sao?

- Lại đi theo ngươi, ta sẽ nổi điên! Ngươi muốn biến thái ưa thích nam nhân sao?

Hạ Quân Trúc liếc nhìn Dương Thiên Lô, nói không khách khí. Nói xong liền bước nhanh về gian phòng của mình.

Dương Thiên Lô đắc chí địa nhìn thân ảnh Hạ Quân Trúc rời đi, ánh mắt hèn mọn bỉ ổi, thầm nghĩ trong lòng:

- Nữ nhân a nữ nhân, quá coi thường hoả nhãn kim tinh của ca rồi... nếu ca thực sự muốn thì sẽ trêu chọc nàng cả đời...

...

Gian phòng của Trương Tử Hàm và chúng nữ, Dương Thiên Lô có thể tự do xuất nhập.

Lịch lãm rèn luyện hơn nửa năm liên tục, đúng là cần thời gian để buông lỏng thần kinh căng cứng. Tu luyện giả, đến Chân Thần Cảnh, có thể không ăn không uống, cũng có thể vĩnh viễn không ngủ được, nhưng lúc thích hợp nên buông lỏng tâm tình cũng là việc nên làm.

Dương Thiên Lô bước vào phòng Trương Tử Hàm, cởi đạo bào và nội y, trực tiếp tiến vào trong nhà tắm, ngâm trong đó.

Đồng dạng, sau khi Hạ Quân Trúc vào phòng, cũng giống như Dương Thiên Lôi, cũng bước vào nhà tắm..

Tháo khăn chít che đầu xuống, mái tóc xanh mềm mại, lập tức xỏa xuống sau lưng, lúc này, Hạ Quân Trúc nhắm mắt lại, cảm thụ dòng nước ấm áp, bộ ngực bằng phẳng phát sinh biến hóa vi diệu, lồi lõm hấp dẫn, thân thể mềm mại mê người, lúc này hiện ra hoàn toàn, bóng loáng tinh mĩ, da thịt giống như mỡ dê, cộng thêm việc cởi bỏ y phục của nam nhân, toàn thân tản ra mị lực và vẻ vũ mị của nữ nhân.

Hạ Quân Trúc vùng nước tắm lên, tùy ý vuốt ve thân thể mềm mại của mình, trong đầu hiện lên hình ảnh vô sỉ của Dương Thiên Lôi, đùa giỡn chính mình.

- Đúng là lưu manh, ngay cả ta là "Nam nhân" cũng không buông tha!

Khóe miệng Hạ Quân Trúc hiện ra nụ cười, nhin không được nghĩ đến lúc Dương Thiên Lôi trần truồng, lại làm các tư thế hèn mọn bỉ ổi với mình, nhin không được "Phốc" một tiếng, lại cười thành tiếng. Hiện tại Dương Thiên Lôi cũng không biết, Hạ Quân Trúc cũng không có nói cho Dương Thiên Lôi biết việc mình đã lĩnh ngộ tầng hai của Đại Thiên Nhân Thuật.

- Ta làm "nam nhân" đã bao lâu rồi? Sư phụ nói số mệnh, hẳn phải là "Huynh đệ" mới đúng chứ?

Hạ Quân Trúc tự nhủ.

Trong lúc suy nghĩ miên man, bất tri bất giác, Hạ Quân Trúc không biết mình đã ngâm trong bồn tắm thời gian rất lâu.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng đập cửa.

Không cần nghĩ, Hạ Quân Trúc cũng biết đó là Dương Thiên Lôi.

- Đợi một chút!

Hạ Quân Trúc nói gấp, nhanh chóng nhảy ra khỏi bồn tắm, bộ ngực lớn, eo nhỏ, mông bự, tràn ngập sức hấp dẫn, đáng tiếc không ai có thể nhìn thấy. Rất nhanh, những đường cong uyển chuyển này biến mất không thấy, Hạ Quân Trúc đã ăn mặc chỉnh tề, nàng cũng cột khăn chít lên đầu lại.

- Người làm gì thế?

Sau khi Hạ Quân Trúc mở cửa, nhìn Dương Thiên Lôi tinh thần sáng khoái liền biết vừa mới ngâm trong bồn tắm bước ra, sắc mặt không tốt hỏi.

- Uống rượu ah, thời gian còn cả ngày, ở không nhàm chán... Hạ muội, đi đại sảnh uống rượu với ta, thuận tiện ngắm mỹ nhân!

Dương Thiên Lôi vừa nói, vừa cầm chặt bàn tay nhỏ bé của Hạ Quân Trúc. Động tác này, Hạ Quân Trúc đã trải qua rất nhiều lần, bây giờ tập mãi thành quen.

- Ta không uống rượu.

Hạ Quân Trúc vừa đi vừa nói.

- Vậy thì nói chuyện phiếm, ngắm mỹ nhân. Người đừng nói là người không có hứng thú với nữ nhân a?

- Người đã có chín lão bà như hoa như ngọc, chẳng lẽ sắc tâm còn không đủ?

- Ngắm mỹ nữ trước mắt, lão bà nhớ trong nội tâm. Đây là Chí Cao Thần nghiên cứu phát hiện ra a, mỗi ngày ngắm mỹ nữ, sẽ làm cho người ta vui vẻ thoải mái, tốc độ tu luyện tăng gấp đôi, đây là phương thức buông lỏng tuyệt hảo của tu luyện giả a. Cho nên, mỗi lần ca đều tưởng tượng người là "Mỹ nhân", nhưng người lại cho rằng ca chính là người có hứng thú với đàn ông!

- Nói không sai, đợi đám người Kỷ Tiêu Lam và lão bà của người trở về, ta sẽ nói cho bọn họ biết. Nguyên lai cũng có cách làm tốc độ tăng lên nhanh như vậy, cũng không trách được vì sao người lại biến thái như vậy, thế mà không nói cho chúng ta biết từ sớm!

Hạ Quân Trúc bất động thanh sắc, nói.

- Ách... Hạ muội, huynh đệ chúng ta biết là được rồi, không nên nói cho lão bà của ta và mọi người biết!

- Bà mẹ nó...

Thời điểm hai người đang trêu đùa đi tới đại sảnh, trước mặt đã xuất hiện một đạo thân ảnh, nhìn thấy Hạ Quân Trúc và Dương Thiên Lôi, khoa trương hét lớn, còn mắt nhìn chăm chăm vào việc Dương Thiên Lôi đang nắm tay Hạ Quân Trúc kéo đi.

Đây là thói quen, nhưng lúc này Hạ Quân Trúc cũng biết được không đúng, khuôn mặt liền đỏ bừng, bàn tay rút lại nhanh hơn điện.

- Không phải các người? Lão đệ, chẳng lẽ người xem Hạ muội thành lão bà của mình rồi à? A..... Ca nhìn không được...

Kim Chính Thái vừa nói, toàn thân run rẩy, bộ dáng cực kỳ khoa trương, bộ dáng muốn ói, điều này nói rõ hẳn học được từ Dương Thiên Lôi.

- Hâm mộ ghen ghét sao? Người nhìn xem, tay của Hạ muội, giống nữ nhân sao? Không tin người cứ sờ xem!

Dương Thiên Lôi không chút phật lòng nói.

- Kháo... Ca không có hứng thú với nam nhân!

Kim Chính Thái nói, nhìn về phía Dương Thiên Lôi và Hạ Quân Trúc với ánh mắt kỳ lạ, nói:

- Lão đệ, người không phải là cái dạng kia chứ?

- Sát, người muốn chạy đi đâu? Ca rất bình thường! Ta vất vả lắm mới trở về, không có người uống rượu, ca chết sống mới kéo được Hạ muội ra đây! Đúng lúc người trở lại!

Tuy Dương Thiên Lôi không muốn giải thích, nhưng nhìn Kim Chính Thái với bộ dáng hãi hùng lo lắng và hèn mọn bỉ ổi, nhưng không thể không giải thích cho Kim Chính Thái, chẳng lẽ ca lại đi thích đàn ông thô kệch sao?

524. Chương 537: Thời Không Pháp Tắc.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 537: Thời không pháp tắc.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thì ra là thế ah, khá tốt, khá tốt... Đi uống rượu!

Lúc này Kim Chính Thái mới động tâm hưng phấn nói.

Ba người ngồi trong đại sảnh, vừa uống vừa trò chuyện.

Lúc này Kim Chính Thái đã hoàn thành ba khóa tinh cầu trụ cột, nhưng chỉ lĩnh ngộ hoàn toàn Đại Dĩnh Khí Thuật, Minh Tầm và Trí Tuệ, chỉ học được chút da lông. Thời điểm nhìn thấy Dương Thiên Lôi và Hạ Quân Trúc, Kim Chính Thái đã cảm nhận ra Dương Thiên Lôi có cấp bậc là Thần Đạo Tam cấp, rất khiếp sợ, cũng là thói quen, thời điểm biết được Dương Thiên Lôi lĩnh ngộ năm tinh cầu trụ cột, trong nội tâm xuất hiện một cảm giác hâm mộ và ghen ghét!

Vừa uống vừa trò chuyện rất lâu, ba người mới trở về phòng tu luyện của mình.

Ngày hôm sau, ba người đứng trong Tinh Không Truyền Tống Trận, mỗi người đi một ngã. Kim Chính Thái đi Nghị Lực tinh, Hạ Quân Trúc đi Dĩnh Khí tinh, mà Dương Thiên Lôi thì theo đề nghị của Hạ Quân Trúc, lựa chọn Túc Mệnh tinh!

Sở dĩ Hạ Quân Trúc đề nghị Dương Thiên Lôi đi Túc Mệnh tinh, cũng không phải do Dương Thiên Lôi thích hợp với Túc Mệnh tinh, mà là có ẩn tình khác, nhưng lại không nói cho Dương Thiên Lôi.

Túc Mệnh tinh, đối ứng trong Tam Thiên Đại Đạo là Đại Túc Mệnh Thuật, dưới tình huống bình thường gọi là Túc Mệnh Thuật. Là tuyệt học sở trường của sư phụ Hạ Quân Trúc điện chủ Tích Trúc Điện. Dù lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, người có thể học được Túc Mệnh Thuật cũng như phương mao lân giác, rất khó gặp, chớ đừng nói chỉ trong hiện thực. Trong hiện thực, trong tu luyện giới, người có thể học được Đại Túc Mệnh Thuật chỉ có một mình Hạ Tích Trúc mà thôi.

Dương Thiên Lôi cho rằng mình lĩnh ngộ Đại Túc Mệnh Thuật không mất bao nhiêu sức lực, nhưng làm cho Dương Thiên Lôi phiền muộn chính là, hần lịch lãm rèn luyện trong Túc Mệnh tinh mất nửa năm, không tìm được bất kỳ đầu mối nào, chớ đừng nói chỉ là lĩnh ngộ! Mỗi lần, chỉ cần hần dung nhập tâm thần vào trong hơi thở huyền ảo trong thiendịa, Huyền Thiên Chân Kinh trong thể nội hần tự động vận chuyển, đem tất cả khí tức, hoàn toàn che dấu, giống như Huyền Thiên Chân Kinh cố ý cản trở Dương Thiên Lôi lĩnh ngộ.

Loại tình hình này rất quý dị, làm cho Dương Thiên Lôi phi thường phiền muộn, kiên trì nửa năm, nhưng không cải biến được chút nào, không thể không buông tha.

Đại Túc Mệnh Thuật, tu luyện tới cảnh giới cao nhất, có thể nhìn thấy quá khứ, hiện tại và tương lai, xu cát tị hung vô thượng thần thông, vì sao mình không thể tu luyện?

Nguyên nhân là vì trên người có Huyền Thiên Chân Kinh, Dương Thiên Lôi cũng đoán được một chút gì đó, cho nên khi trở lại Ngân Tuyết thành, hần chọn ngay Thôi Diễn tinh, Dương Thiên Lôi chỉ ở trong đó nửa tháng, liền quyết đoán lựa chọn rời khỏi.

Giống như hần phỏng đoán, Đại Thôi Diễn Thuật hần vẫn không thể lĩnh ngộ được.

Bởi vì bản thân hần không cách nào lĩnh ngộ đượ vận mệnh, hay nói cách khác, có bàn tay đang điều khiển vận mệnh, không muốn cho hần không chế?

Dương Thiên Lôi không biết.

Nhưng chắc chắn, cuối cùng có một ngày hần sẽ biết!

Thời gian ba năm đảo mắt là qua.

Dương Thiên Lôi thành công bước vào Thần Đạo Tứ cấp, hần lại hoàn thành lịch lãm rèn luyện ở năm tinh cầu. Đến bây giờ mới thôi, Dương Thiên Lôi đã khống chế được mười một loại Tam Thiên Đại Đạo. Thời gian hần bước vào Cửu Thiên tinh đến giờ đã năm năm, tấn chức ba cấp, hoàn toàn khống chế mười một loại thần thông.

Tốc độ này, tuyệt đối sẽ làm cho bất cứ kẻ nào cũng cảm thấy khiếp sợ. Hơn nữa Dương Thiên Lôi cũng tương đối thỏa mãn, dù chỉ hoàn thành mười một loại Tam Thiên Đại Đạo, hoàn thành lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo rất ít, hơn nữa dựa vào tốc độ này thì không cách nào hoàn thành nhiệm vụ được, nhưng vẫn làm Dương Thiên Lôi thỏa mãn.

Bởi vì, thực lực của hần theo không kịp. Theo tu vi tăng lên, tốc độ lĩnh ngộ sau này sẽ càng nhanh hơn, thời điểm tấn chức Thần Đạo Cửu cấp, Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, mình không dùng thời một tháng, có thể khống chế lĩnh ngộ một loại đại đạo.

Từ lúc bắt đầu lịch lãm rèn luyện đến bây giờ, trừ Túc Mệnh và Thôi Diễn hần không cách nào lĩnh ngộ ra, các loại đại đạo khác, không có cái nào quá khó khăn, cái khó duy nhất, hần thường xuyên đụng phải vô số quái vật có tu vi hơn xa mình, lúc đó mới có thể lĩnh ngộ được một tầng, đây mới là nhân tố thực sự làm trì hoãn thời gian.

Một đạo bạch quang hiện lên, Dương Thiên Lôi xuất hiện trong Ngân Tuyết thành. Tu luyện ba năm làm hần rất quen thuộc nơi này, mỗi lần trở lại Ngân Tuyết thành, Dương Thiên Lôi không rời khỏi truyền tống trận, hần lựa chọn phương hướng rồi rời đi. Lần này, hần đoán có thể là mọi người đã lĩnh ngộ toàn bộ năm ngôi sao trụ cột, rốt cuộc lần đầu tiên trong suốt ba năm qua Dương Thiên Lôi mới trở lại khách sạn Ngân Tuyết.

- Thiên Lô đã trở về!

Trong Ngân Tuyết thành, Trương Tử Hàm cùng chúng nữ và bọn người Kỷ Tiêu Lam, đang ở trong một cái diễn võ trường cực lớn, đang bàn luận và giúp nhau tu luyện, bỗng nhiên Trương Tử Hàm reo lên một cách vui sướng.

Tất cả mọi người hơi sững sờ.

- Tử Hàm, người nói thật? Đệ đệ thật sự trở về?

Dương Thiên Lệ lập tức kinh hãi. Những người khác, trừ những người đang chiến đấu ra, lập tức vây quanh Trương Tử Hàm.

- Ân, ta vừa mới dùng thông tin phù liên hệ một chút, không nghĩ tới hẳn thật sự trở về!

Trương Tử Hàm nói, nàng giấu diếm chuyện nàng có liên hệ đặc thù với Ngân Tuyết thành. Lúc này, đúng là Dương Thiên Lô vừa mới từ Tinh Không Truyền Tống Trận trở về mà thôi, nàng đã có khả năng khống chế cả Ngân Tuyết thành, cho nên chỉ trong nháy mắt nàng đã phát hiện ra. Hơn nữa, theo như lời của Dương Thiên Lô, khi tu vi của nàng tăng lên, liên hệ giữa nàng và Ngân Tuyết thành càng ngày càng chặt chẽ, thần niệm dung nhập vào trong thể nội của nàng, cũng càng lúc càng nhanh.

Lúc này, đại đa số mọi người đã bước vào Thần Đạo Nhị cấp đỉnh phong. Chỉ có tốc độ Hạ Quân Trúc khá nhanh, lúc này đã tấn thăng đến Thần Đạo Tam cấp.

- Đi! Chúng ta trở về khách sạn!

Dương Thiên Lệ nói ra.

Thời điểm chạy về khách sạn, Trương Tử Hàm đã thân mật với Dương Thiên Lô, trò chuyện với hắn. Bởi vì có năng lượng đặc thù giống như Trương Tử Hàm, tuy Dương Thiên Lô không lợi hại như Trương Tử Hàm, nhưng vì thần niệm của Dương Thiên Lô có liên kết với Trương Tử Hàm, hơn nữa cũng không hao tổn cái gì, cho nên hai người mặt đối mặt trò chuyện với nhau.

Trừ Hạ Quân Trúc và Kim Chính Thái ra, Dương Thiên Lô đã không gặp những người còn lại suốt năm năm. Lần này gặp lại, đương nhiên rất hưng phấn, nhưng mà, hưng phấn nhất đương nhiên là chúng nữ của Dương Thiên Lô.

Về phần, Dương Thiên Lô bước vào Thần Đạo Tứ cấp đỉnh phong, mọi người không có kinh ngạc. Dù sao, bọn họ từ trong miệng của Kim Chính Thái và Hạ Quân Trúc, sớm đã biết rõ, ba năm trước, Dương Thiên Lô đã tiến vào Thần Đạo Tam cấp.

525. Chương 538: Định Nhân Của Định Nhân Chính Là Bằng Hữu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 538: Định nhân của định nhân chính là bằng hữu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tốc độ tu luyện biến thái này làm cho bọn họ hâm mộ và ghen ghét không thôi. Đương nhiên, đây cũng là thói quen mà thôi.

Một tháng, Dương Thiên Lô và bọn người Kỷ Tiêu Lam, Kim Chính Thái nô đùa suốt một tháng, còn bọn Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ rất thoải mái, suốt một tháng, đem tu vi Thần Đạo Tứ cấp quán thân cho chúng nữ. Rốt cục lại bắt đầu kiếp sống và tu luyện điên và phong phú như lúc trước.

Trong nháy mắt lại qua ba năm, thời gian ba năm này, Dương Thiên Lô và mọi người lịch lãm rèn luyện ba tinh cầu, chính hắn đã khống chế được thêm ba loại Tam Thiên Đại Đạo. Hơn nữa cùng mọi người thu thập được vô số mạch khoáng và thiên địa linh vật.

Thời điểm mọi người trở về Ngăn Tuyết thành, Dương Thiên Lôi để mọi người tiếp tục luận bàn tu luyện ở diễn võ trường, còn hẩn ngồi trong phòng bế quan suốt ba tháng.

Ba tháng sau, Dương Thiên Lôi đi tìm mọi người.

Xuất ra các bộ đồ lóng lánh tràn ngập tinh quang cùng Đạo khí cường đại, cộng với vô số bình đan dược!

- Người bế quan ba tháng chính là vì luyện chế những thứ này?

Thời điểm mọi người nhìn thấy đồ vật trước mặt, cảm thấy kinh ngạc. Lúc trước Dương Thiên Lôi nói muốn bế quan tu luyện một thời gian ngắn, bọn họ còn tưởng Dương Thiên Lôi bế quan để lĩnh ngộ ra cái gì đó, cả ân tâm bế quan, cho nên không hỏi nhiều, nhưng không nghĩ rằng, thời điểm này, Dương Thiên Lôi lại xuất ra nhiều thứ như vậy, Dương Thiên Lôi trong thời gian này, hoàn toàn là vì luyện chế đan dược và giáp mềm.

- Không tệ!

Tâm thần Dương Thiên Lôi khẽ động, trong chớp lát, mỗi bộ giáp mềm đều bay tới mặt mọi người, nói:

- Mỗi một bộ giáp mềm đều có thời không pháp tắc, một ngày tu luyện bằng một năm một tháng! Chênh lệch một chút ít, chủ yếu Thiên Tinh Thạch chúng ta thu thập được, không đủ để ca phát huy thiên phú luyện khí của mình, nhưng đối với chúng ta là đủ a!

- Ách... Chuyện này, bề ngoài cũng rất trâu bò a?

Kim Chính Thái nói, thần sắc của chúng nữ cũng khẽ biến, dù sao, Đạo khí trong hiện thực, cũng chỉ đạt tới một ngày bằng một năm đã là cực hạn, nhưng Dương Thiên Lôi lại có thể làm ra một ngày bằng một năm một tháng, loại thời không pháp tắc quý dị này, đúng là rất trâu bò.

Kim Chính Thái nói xong liền nhỏ máu và dung nhập thần niệm vào trong đó, những người khác cũng nhao nhao làm theo, chỉ có Hạ Quân Trúc là cau mày, tràn đầy oán khinh nhìn Dương Thiên Lôi.

Hạ Quân Trúc rất uất ức, Dương Thiên Lôi luyện chế cho hẩn giáp mềm, dù là nhan sắc hay kiểu dáng, hoàn toàn là cho nữ nhân dùng!

- Thiên Lôi, có phải ngươi nhầm hay không?

Tuy Hạ Quân Trúc rất muốn nổi bão, nhưng ở trước mặt mọi người, cũng không thể không cho Dương Thiên Lôi mặt mũi.

- Hạ muội, cái gì lầm?

- Giáp mềm của ta giống với nữ nhân!

- Bà mẹ nó! Rất đẹp trai!

Đúng lúc này, mọi người đã mặc giáp mềm vào, sau đó nhìn lẫn nhau, vẻ mặt của mọi người rất hưng phấn, Dương Thiên Lôi luyện chế giáp mềm, mặc trên người, có cảm giác rất ngứa bức, hơn nữa tương đối đẹp mắt, giống như được sắp xếp sẵn cho mỗi người vậy, hoàn toàn phù hợp tới cảnh giới hoàn mỹ!

- Nghe được chưa? Bất kể ngươi là nữ nhân hay nam nhân, mặc vào rồi nhìn xem, ca hao phí rất nhiều tế bào não, thiết kế cho phù hợp với các ngươi! Ta cam đoan, giáp mềm này rất phù hợp với các ngươi.

Dương Thiên Lôi đắc chí, nói:

- Bộ này cầu ngươi, ca hao phí thời gian rất lâu để luyện chế đấy.

- Ta không muốn! Ta lớn lên tuy giống nữ nhân, nhưng khi mặc bộ này vào, ta dám gặp mặt người khác sao?

Hạ Quân Trúc tức giận đỏ cả mặt.

Mọi người buồn cười nhìn Hạ Quân Trúc và Dương Thiên Lôi, cũng không nói thêm gì, thuần túy là xem náo nhiệt.

- Trước tiên ngươi mặc vào thử xem, nếu ngươi thực sự không muốn, ca sẽ luyện chế lại một lần cho ngươi!

Dương Thiên Lôi mỉm cười rất tự tin!

- Đúng vậy a, Hạ muội, người mặc vào thử xem!

Mọi người cũng nói chen vào, trên mặt đàn ông biểu lộ trêu tức, năm phần chờ mong, hiển nhiên, tuy nữ nhân cũng đang mỉm cười, hiển nhiên, tất cả mọi người cho rằng Dương Thiên Lôi đang đùa giỡn Hạ Quân Trúc.

- Không cần, mặc kệ có phù hợp hay không, nhưng muốn ta mặc vào thì không được! Các người đừng nhìn ta như vậy, ta là nam nhân, làm sao ta lại mặc giáp mềm kiêu diễm như vậy được?

Hạ Quân Trúc nói rất quật cường và phiến muộn, hẳn biết rõ, nhất định là do Dương Thiên Lôi cố ý. Hạ Quân Trúc có thể khẳng định, tên chết tiệt này nhất định có vấn đề về giới tính, hẳn đã thích "Nam nhân xinh đẹp" là mình rồi. Cho nên, trong mấy năm này, dù ở trước mặt lão bà của hắn, hắn cũng đùa giỡn chính mình, hơn nữa, càng đùa càng quá lố. Khi không có ai, sờ sờ bàn tay nhỏ bé của mình, đúng là làm cho Hạ Quân Trúc khó lòng phòng bị.

- Hạ muội, người đã cô phụ tâm huyết của ca, được rồi, nếu đã như vậy, ca sẽ cho người nhìn năng lực của bộ giáp mềm này!

Dương Thiên Lôi nói ra, ánh mắt đảo qua chúng nữ, cuối cùng nhìn Dương Thiên Lệ, nói:

- Nhị tỷ, người mặc nó thử xem!

- Được!

Dương Thiên Lệ lập tức trả lời, cởi giáp mềm của mình ra, cầm giáp mềm của Hạ Quân Trúc trong tay, Dương Thiên Lệ luyện hóa, sau đó mặc bộ giáp mềm này lên người mình. Dương Thiên Lệ vốn xinh đẹp diễm lệ không gì sánh nổi, thời điểm mặc bộ giáp mềm này vào, dung nhan giống như thiên thần, làm cho rất nhiều đàn ông, thấy kinh hồn táng đảm, không dám nhìn gần. Làm cho lão bà của Dương Thiên Lôi, càng thêm xinh đẹp, làm cho bọn họ ghen ghét và tiếc hận không thôi, sao dám nhìn nhiều? Nhất là Kim Chính Thái vốn "Chung tình" với Dương Thiên Lệ, hắn đang nghiêng đầu sang chỗ khác, không dám nhìn nhiều, sợ trong đầu sinh ra ý nghĩ xin lỗi huynh đệ.

- Oa... Nhị tỷ, người thật xinh đẹp a!

Lâm Tâm Di lập tức chạy đến bên người Dương Thiên Lệ, vây quanh Dương Thiên Lệ một vòng, hâm mộ.

- Đệ đệ, tại sao luyện chế bộ giáp của chúng ta không xinh đẹp như thế?

Dương Thiên Lệ nhìn bộ giáp mềm này, lập tức bất mãn.

- Ách... Nhị tỷ, các người đã rất đẹp rồi, đương nhiên ta không thể làm cho các người xinh đẹp hơn, nếu không sẽ bị trêu hoa ghẹo nguyệt, rất phiền a... Người nói có đúng hay không? Cho nên, ta cố ý làm xấu một chút! Vì thế ta mới làm cho mọi người bộ giáp xấu một chút, người nhìn xem, có ai không đẹp sao? Chính Thái và bọn người Kỷ Tiêu Lam có đẹp trai không?

- Đúng vậy!

- Ha ha ha... Hay vẫn là lão đệ hiểu chúng ta! Lão đệ, đợi đến lúc lịch lãm rèn luyện chấm dứt, người sẽ dựa theo hình dạng này mà luyện chế một cái!

Kim Chính Thái đắc chí, những người khác cũng nói tương tự!

- Không có vấn đề.

Dương Thiên Lôi nói sáng khoái.

Chương 538: Định nhân của định nhân chính là bằng hữu. (Hạ)

- Loại này người làm cho ta mặc sao? Luyện lại lần nữa!

Hạ Quân Trúc nhìn Dương Thiên Lệ kiêu diễm vô song, rất phiến muộn, nói.

- Hạ muội, người gấp cái gì? Nhị tỷ, biến biến!

Dương Thiên Lôi tự tin nói.

- Biến biến?

Mọi người nghi hoặc.

Vào lúc này, Dương Thiên Lệ nghe Dương Thiên Lôi nói, tuy cũng nghi hoặc, nhưng cũng đem tâm thần dung nhập vào trong giáp mềm, trong chốc lát, một tia khí tức kỳ dị, từ trong giáp mềm tuôn ra, làm cho tất cả mọi người kinh ngạc, trên giáp mềm tản ra phù văn huyền ảo kỳ bí!

Sau một lát, khi hào quang dần tắt đi, tất cả mọi người vẫn không thể tin được vào mắt mình!

Trong này còn Dương Thiên Lệ không?

Không riêng gì kiểu dáng giáp mềm mỏng đang phát sinh biến hóa kinh người, ngay cả dung mạo và thân hình của Dương Thiên Lệ, cũng bị cải biến hoàn toàn!

Biến thành một thiếu niên tuấn tú!

- Ách...

Mọi ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi mỉm cười, nói:

- Hạ muội mặc bộ giáp mềm này vào, cũng không phát sinh biến hóa gì lớn, nhưng có thể cải biến dung mạo nhu hòa xinh đẹp, trở thành đàn ông chính thức, ít nhất, người xa lạ gặp được, sẽ không cho rằng hần là nữ nhân. Đương nhiên, nếu như sử dụng biến hóa kiểu dáng trước kia, Hạ muội sẽ biến thành bộ dạng nữ nhân chân chính! Đây là bộ giáp mềm trâu bò mà ca đã vắt hết óc chế tạo ra, đối với Hạ muội mà nói, tuyệt đối là lợi khí giết người cướp của, xuất quỷ nhập thần, ẩn nấp bộ dạng! Hạ muội, ngươi muốn hay không?

Sắc mặt Hạ Quân Trúc biến thành màu hồng, do dự một chút, nói:

- Muốn!

Dương Thiên Lệ xóa thần niệm của mình, bề ngoài hình như có chút không nỡ khi giao giáp mềm cho Hạ Quân Trúc.

Chỉ là lúc này, giáp mềm khôi phục lại bộ dáng dành riêng cho nữ nhân. Hạ Quân Trúc do dự một chút, nhưng vẫn nhỏ máu và rót thần niệm vào, luyện hóa nó. Trong khoảnh khắc, một đạo hào quang sáng chói hiện lên, giáp mềm liền mặc lên người Hạ Quân Trúc.

Chỉ trong nháy mắt, Kim Chính Thái, bọn Chu Giác Thuần đều cười lên điên cuồng, Hạ muội lúc này, đã biến thành nữ nhân chân chính, hần chưa kịp biến hóa, đứng ở trước mặt mọi người, đã biến thành đại mỹ nữ cùng cấp bậc với các lão bà của Dương Thiên Lôi.

Nhưng mà, trong lúc mọi người vừa cười, Hạ Quân Trúc đã khởi động công năng biến hóa của giáp mềm, lúc này, vốn là Hạ muội, đã biến thành một thiếu niên tuấn lãng!

Tướng mạo cải biến cũng không lớn, nhưng những đường cong nhu hòa, lúc này đã có thêm phần dương cương, có vài phần tư thái oai phong凛冽!

- Tốt lắm, bắt đầu từ ngày mai, các ngươi sẽ cùng lịch lãm rèn luyện. Thời điểm trở lại Ngân Tuyết thành, các ngươi cẩn thận một chút. Long Cao Thiên tiểu nhân kia, trong suốt mấy năm nay không xuất hiện. Đến lúc đó giao cho các ngươi giải quyết, không có vấn đề gì chứ?

- Không có vấn đề, nhưng mà, Thiên Lôi, ngươi không đi cùng chúng ta sao?

Kỷ Tiêu Lam hỏi.

- Ta muốn lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo! Thời gian cấp bách, mỗi tinh cầu đều không được dừng lại quá vài ngày! Mỗi mười năm chúng ta gặp lại một lần! Nhớ rõ phải thu thập thiên địa linh vật và mạch khoáng! Các ngươi tận lực tăng cảnh giới lên, sau khi tấn chức Thần Đạo Cửu cấp, ta sẽ truyền thụ cho các ngươi Tam Thiên Đại Đạo, ta nghĩ nhất định sẽ có hiệu quả!

Dương Thiên Lô nói ra.

...

Sau khi mọi người thương nghị tốt, liền đi trở về phòng của mình, Đạo khí giáp mềm chỉ mới được rèn luyện bằng hình thức ban đầu thôi, ở chỗ này, bọn họ không có truyền thừa Đạo khí, cho nên, bọn họ phải dùng thần niệm luyện hóa, dung nhập vào thân thể, lúc đó mới được xem là hoàn thành. Mỗi người đều tinh tường, thu hoạch trong quá trình lịch lãm rèn luyện lần này, tuyệt đối lớn nhất từ trước đến nay, điều này toàn do Dương Thiên Lô mang lại. Dương Thiên Lô lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, sau đó truyền thụ lại cho bọn họ, nghe thì khó tin nhưng có thể khẳng định, Dương Thiên Lô có thể làm được. Bởi vì, Dương Thiên Lô không giấu diếm bọn họ thiên phú lĩnh ngộ biến thái của mình. Sau khi tấn cấp Thần Đạo Cửu cấp, Dương Thiên Lô truyền thụ cho bọn họ, tuy chân thân không thể lĩnh ngộ toàn bộ, nhưng ít ra cũng lĩnh ngộ được một chút, sướng tự mình tu luyện.

Loại thu hoạch này nhiều không?

Mỗi người có thể khẳng định, dù là thể lực sau lưng của bọn họ, cũng không làm được điểm này, nhưng Dương Thiên Lô lại làm rất đơn giản.

Mọi người không biết, khi bọn họ rời khỏi đại sảnh, thời điểm đi về gian phòng của mình, có một đạo thân ảnh mang mặt nạ, ánh mắt ghen tỵ và âm thầm nhìn bóng lưng bọn họ, nắm đấm nắm chặt, giữa ngón tay, có máu chảy xuống, có thể tưởng tượng, thăng này phần nộ bao nhiêu!

Người này, không phải người khác, chính là Tiêu Ngạn bị Dương Thiên Lô chém giết lúc ở thôn xóm!

Cô Hàn thôn, hần bị bạo súc và cắt tiểu đệ bốn lần liên tiếp, thể xác và tinh thần phải thừa nhận sự thống khổ chưa bao giờ có, căn nguyên của loại thống khổ này, đều được quy lên người Dương Thiên Lô. Mang theo cừu hận mãnh liệt, bước vào Ngải Tuyết thành, vốn tưởng rằng sẽ tìm được bọn người Chu Giác Thuần, cùng tính sổ với Dương Thiên Lô, nhưng hần không nghĩ tới, thời điểm hần tới Ngải Tuyết thành, lại nhìn thấy Dương Thiên Lô và đám chiến hữu của hần, cho rằng bọn họ đang đấu đá với Dương Thiên Lô, nhưng không ngờ bọn họ lại thân mật với Dương Thiên Lô, những cừu hận trước kia không còn lại chút nào.

Điều này làm hần rất khó hiểu, cũng phi thường phần nộ!

Chẳng lẽ, hần đang đùa giỡn tất cả mọi người sao?

Trải qua bốn lần bị cắt tiểu đệ và bạo súc, làm cho hần không thể thỏa hiệp, nếu không thì hần không thể phát tiết cừu hận trong nội tâm của mình!

Hần vốn định tiến lên hỏi bọn Chu Giác Thuần vì sao lại như vậy, nhưng sau khi quan sát hơn nửa năm, hần buông tha cho ý định này. Hần yên lặng, điên cuồng tu luyện, hơn nữa mang theo mặt nạ, biến thành người theo đuổi Sát Trạch Chi Đạo.

Nhưng dù vậy, hần đến muộn gần mười năm, lúc này mới đi tới Ngân Tuyết thành.

Thời điểm này, hần phát hiện cảnh giới của bọn người Dương Thiên Lô không phải là người như hần có thể chống lại. Nhưng mà, hần cũng hiểu được một đạo lý, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, hần cũng tu luyện điên cuồng, hần đang đợi Long Cao Thiên tới. Hần rời khỏi Ngải Tuyết thành, đương nhiên hần biết rõ xung đột giữa Dương Thiên Lô và Long Cao Thiên.

...

- Có lẽ là do nha đầu Tử Hàm kia...

Trên không trung của Ngân Tuyết thành, hai đạo thân ảnh che mặt, đang đứng trên hư không, chính là Kỷ Nhạ Yên và Nguyễn Hi Vũ, thời điểm này, Kỷ Nhạ Yên lên tiếng nói.

- Ân. Tử Hàm đã đạt được truyền thừa trong một di tích, chính là thể giới băng tuyết. Không nghĩ tới đó lại là truyền thừa của Chí Cao Thần ở Ngân Tuyết tinh vực!

526. Chương 539: Nữ Thần.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 539: Nữ thần.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong mắt Nguyễn Hi Vũ vui mừng và hâm mộ, nàng là nữ nhân của Dương Thiên Lô, cho nên nàng hiểu được địa vị của Trương Tử Hàm trong nội tâm của Dương Thiên Lô. Trương Tử Hàm, là nữ nhân đầu tiên của Dương Thiên Lô. Tuy Nguyễn Hi Vũ tự tin dung mạo của mình, nhưng không thể làm ảnh hưởng đến địa vị của Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ biết, kể cả nàng, trong chúng nữ không có ai có thể làm lay chuyển địa vị của nàng. Nếu như có thể so sánh, chỉ sợ chỉ có Nguyễn Hi Vũ nàng mới có khả năng so sánh một chút. Nhưng mà, Nguyễn hi vũ không ghen ghét. Thứ tự đến trước và sau, nhất là đến đầu tiên, đối với bất kỳ người nào, đều là trọng yếu nhất. Nàng vô duyên trở thành nữ nhân đầu tiên của Dương Thiên Lô, chuyện này không thể nghịch chuyển, cũng không thể sửa đổi, chỉ cần Dương Thiên Lô yêu nàng, cần gì phải so đo bên này bên nọ?

Dưới tình huống Nguyễn Hi Vũ luân hồi muôn đời, cho rằng mình còn rõ phương diện này hơn Trương Tử Hàm, nhưng bây giờ, phát hiện chuyện ở Ngân Tuyết thành, nàng đã đánh mất ưu thế này.

- Tiểu Vũ, đột nhiên ta cảm giác được, người nói đúng, hiện tại, hình như đã vượt qua khả năng can thiệp của chúng ta, ta làm mẫu thân, bản thân cho rằng mình là cao thượng, muốn điều khiển quỹ tích của hắc, không nghĩ tới, cuối cùng ta vẫn đánh giá thấp con của mình...

- Vận mệnh của hắc, không ai có thể điều khiển! Ta khẳng định!

Nguyễn Hi Vũ nói, kiên định dị thường, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Kỷ Nhạ Yên, nói:

- Mẫu thân, ta muốn đi cùng hắc!

- Mẫu thân sẽ trở về, sau khi lịch lãm rèn luyện xong, nhắc nhở Thiên Lô cẩn thận một chút, người đi đi... Kỷ Nhạ Yên nói.

- Ân. Mẫu thân, người yên tâm đi, không có việc gì đâu.

Nguyễn Hi Vũ nói, nói xong hai người nhìn nhau, liền biến mất trong hư không.

Một ít mảnh vỡ quần áo màu đen, bay lả tả ở trên hư không, từ từ rơi xuống.

Rốt cuộc, Nguyễn Hi Vũ khôi phục chân thân.

Thân ảnh khuynh quốc khuynh thành!

Dung nhan tuyệt mỹ, hai con mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, toàn thân tản khí tức siêu nhiên, tản ra khí tức bất kỳ cường giả Thần Đạo nào cũng không thể phá ra được!

Thời điểm nàng bước vào khách sạn Ngân Tuyết, liền hấp dẫn ánh mắt của vô số người trong đại sảnh. Mỗi người nhìn về phía nàng đều kinh ngạc và rung động.

Đẹp, không phải phong độ tư thái và dung mạo tuyệt thế, mà là cái đẹp siêu nhiên, cái đẹp thoát tục, giống như thiên thần hàng lâm!

Tất cả nữ nhân, khi nhìn thấy nàng, đều sinh ra một tia cảm giác tự ti và mặc cảm!

Tất cả nam nhân, khi nhìn thấy nàng, hô hấp dừng lại, ánh mắt ngốc trệ, đầu óc trống rỗng!

Thần sắc của nàng lạnh nhạt, tùy tiện tìm một cái bàn không có ai, liền ngồi xuống, từ từ nhắm mắt lại!

Cả đại sảnh đều lâm vào trong tĩnh lặng, ánh mắt của mọi người đều ngơ ngác nhìn về vị "Nữ thần" vừa mới xuất hiện!

Nguyễn Hi Vũ, vốn đã đẹp đến mức khuynh quốc khuynh thành!

Vào lúc này, tuy quá trình luân hồi muôn đời hoàn thành viên mãn, nhưng nàng vẫn chưa khôi phục tu vi, nhưng lại có trí nhớ và tâm tình của Chân Thần cảnh, điều này làm cho khí tức của nàng phát sinh biến hóa kinh người.

- Thiên Lô, ta đã đến!

Theo Nguyễn hi vũ chậm rãi nhắm mắt lại, tâm tình của nàng lúc này rất khẩn trương.

Thời gian hơn bốn năm, trải qua vô số kinh nghiệm thời không pháp tắc, trên người nàng, phát sinh biến hóa kinh tâm động phách hơn chúng nữ gấp nghìn lần.

Có thể khôi phục chân thân, trở thành Chân Thần Cảnh, nàng vẫn muốn lưu lại với Dương Thiên Lô.

Vì Dương Thiên Lô mà buông tha cho chính mình!

Vì Dương Thiên Lô mà bước vào Mộng Huyền Tinh!

Trơ mắt nhìn nam nhân đã làm mình buông tha tất cả, luôn giấu kín mình ở nơi bí mật nào đó, tâm tình đó như thế nào?

Nàng không thể không kích động.

Vừa mới cùng chúng nữ đi vào phòng, đang chuẩn bị đêm nay "Cày cấy" một phen, ngày mai Dương Thiên Lô sẽ bắt đầu hành trình tu luyện mười năm, bỗng nhiên tâm thần khê động.

Trong ánh mắt tràn ngập hưng phấn!

- Các người đợi chút!

Dương Thiên Lô nói xong, không để ý tới chúng nữ đang kinh ngạc, liền khoanh chân ngồi xuống, tâm thần dung nhập vào thể nội!

- Mẫu thân?

Dương Thiên Lô mang theo một tia kinh hãi.

Hắn không ngờ, ở chỗ này vẫn có thể cảm nhận được chấn động thần niệm do mẫu thân lưu lại, tuy đã hoài nghi hai người bịch mặt chính là lão nương và Mộng Mộng lưu lại, nhưng cuối cùng lại không thể chứng minh. Nhưng bây giờ lại cảm ứng được mẫu thân đang kêu gọi, phải biết rằng đây không phải là hiện thực, đây là Mộng Huyền Tinh, Dương Thiên Lô lúc này chỉ là tánh mạng lạc ấn, thế nào mà không khiếp sợ chứ?

Nhưng mà, điều này cũng làm Dương Thiên Lô khẳng định, mẫu thân lưu lại ấn ký khí tức, đã lưu lại trên tánh mạng lạc ấn của mình, nếu không như thế thì không thể nào kêu gọi được hắn.

Nhưng mà, làm cho Dương Thiên Lô cảm thấy ngoài ý muốn, hắn cảm thấy một cảm giác quen thuộc, nhưng không phải là giọng nói của mẫu thân!

- Thiên Lô, là ta...

Âm thanh của Nguyễn Hi Vũ rơi vào trong óc của Dương Thiên Lô, nói:

- Ta đang ở trong đại sảnh...

- Mộng Mộng? Đúng là người?

- Ân!

- Đợi ta!

Đột nhiên Dương Thiên Lô chặt đứt liên hệ, hắn hưng phấn nhảy lên, nói:

- Tiểu Vũ, ta đến đây!

Nói xong, liền lao tới đại sảnh.

Trong nội tâm chúng nữ cả kinh, làm sao Nguyễn Hi Vũ tới được đây? Không phải nàng không tới sao? Trong lòng mỗi người đều cảm thấy nghi hoặc, bởi vì các nàng không biết Nguyễn Hi Vũ đã tới, thời điểm các nàng lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, mẫu thân chỉ phải tới một cao thủ thần bí. Thời điểm ở Ngải Tuyết thành, đúng là có một cao thủ thần bí bảo các nàng đổi chuyển ra khỏi khách sạn Ngải Tuyết, hơn nữa còn mang mặt nạ bảo hộ, đồng dạng cao thủ thần bí kia bảo các nàng không thể tiết kiệm được. Trừ hai lần đó ra, cao thủ thần bí không còn liên hệ với các nàng.

Hiện tại, tại sao Nguyễn Hi Vũ lại xuất hiện?

Tuy trong lòng chúng nữ cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn đi theo Dương Thiên Lôi ra ngoài.

Nhân vật mới như Trần Thiển, đã sớm biết sự tồn tại của Nguyễn Hi Vũ, chỉ chưa gặp nhau mà thôi. Trong khoảng thời gian lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, Trần Thiển đã hòa cùng chúng nữ, chưa bao giờ xuất hiện tình cảnh chen ép và xa lánh như trong tưởng tượng của nàng.

- Tiểu Vũ, Mộng Mộng!

Thời điểm Dương Thiên Lôi dùng tốc độ nhanh nhất lao ra đại sảnh, nhìn thấy dung mạo khuynh quốc khuynh thành, Nguyễn Hi Vũ đang ngóng nhìn hắn.

Dung nhan như trước, nhưng khí tức trên người nàng, đã làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy không thể tin được!

Cả đại sảnh tĩnh lặng, bị Dương Thiên Lôi xuất hiện đánh vỡ, tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn theo thần sắc kích động của Nguyễn Hi Vũ, nhìn về phía Dương Thiên Lôi!

Chương 539: Nữ thần. (Hạ)

Làm cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng nổi, giống như không ăn khói lửa nhân gian, “Nữ thần” bàng quang, lại ngóng trông Dương Thiên Lôi đi tới, càng làm cho tất cả nam nhân ghen ghét và tiếc hận, hai người ôm lấy nhau!

- Ân!

Thời điểm chúng nữ muốn đi qua, bỗng nhiên Dương Thiên Lôi vươn hai tay ra, ngăn cản mọi người, nhẹ giọng nói:

- Đêm nay, thuộc về đệ đệ và Hi Vũ! Tử Hàm, chúng ta về phòng thôi!

- Ân!

- Là người, thật sự là người?

Dương Thiên Lôi và Nguyễn Hi Vũ gặp nhau rất xúc động, ôm nhau trước mặt mọi người. Dương Thiên Lôi không có gì, nhưng một lát sau, Nguyễn Hi Vũ giống như thiên thần hạ phàm, khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn đỏ ửng, nhất là khi nhìn thấy sau lưng của Dương Thiên Lôi, chúng nữ đang mỉm cười nhìn mình, Nguyễn Hi Vũ càng không có ý tứ, tách ra khỏi Dương Thiên Lôi, cũng vào lúc này, Dương Thiên Lôi nhẹ giọng hỏi.

Đương nhiên Nguyễn Hi Vũ biết Dương Thiên Lôi hỏi cái gì, gật đầu.

- Mẫu thân đâu?

Dương Thiên Lôi hỏi lần nữa.

- Mẫu thân đã trở về.

- Không ma luyện ca sao?

- Mẫu thân nói, người quá biến thái, không cần người can thiệp...

Nguyễn Hi Vũ nhìn gương mặt hèn mọn bỉ ổi của Dương Thiên Lôi, khóe miệng nhếch lên, nói.

- Người nói đi, tiểu Mộng Mộng?

- Được, ở đây không tiện, vào phòng nói sau!

Nguyễn Hi Vũ truyền âm.

Chúng nữ vây quanh Nguyễn Hi Vũ và Dương Thiên Lôi cùng trở lại một gian phòng.

Trần Thiến có kiến thức rộng rãi, vừa nhìn Nguyễn Hi Vũ đã biết chỗ khác biệt của Nguyễn Hi Vũ, tuy nàng không rõ có chuyện gì đang xảy ra, khí tức của Nguyễn Hi Vũ, tuyệt đối không phải là Thần Đạo cảnh có thể phát ra. Loại khí tức này, nàng chỉ cảm nhận được trên người mẫu thân và cao thủ Chân Thành Cảnh mà thôi. Chẳng lẽ Nguyễn Hi Vũ chính là cao thủ Chân Thần Cảnh? Điểm này chính là điểm khác biệt với chúng nữ, hơn nữa, cao thủ Chân Thần Cảnh tới đây làm gì? Linh ngộ Tam Thiên Đại Đạo?

Trừ nguyên nhân này ra, Trần Thiến không nghĩ ra lý do khác.

- Tiểu Vũ, đây là Trần Thiến, có lẽ ngươi đã biết a?

Dương Thiên Lôi nhìn Trần Thiến đang ngẩn người, liền giới thiệu cho Nguyễn Hi Vũ.

- Ân, tiểu Thiến!

Nguyễn Hi Vũ mỉm cười gật đầu với Trần Thiến.

- Vũ tỷ!

Trần Thiến mang theo một tia thẹn thùng nói ra, dù sao chúng nữ đều đến trước nàng, hơn nữa từ khí tức của Nguyễn Hi Vũ cũng làm Trần Thiến mang theo kính ý, trực tiếp gọi là Vũ tỷ.

- Gọi Hi Vũ là được rồi, có thể xưng tỷ, thì gọi ta là nhị tỷ!

...

Dương Thiên Lệ đặc ý nói:

- Hảo hảo, đêm nay đệ đệ thuộc về Hi Vũ, chúng tỷ muội, chúng ta tránh ra! Hi Vũ, ngươi nhớ nhỏ giọng một chút, cách âm của gian phòng không được tốt lắm...

Mặt mũi Nguyễn Hi Vũ lập tức đỏ bừng, nhưng lại mỉm cười, duỗi bàn tay nhỏ bé ra, tóm lấy vạt áo của Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Lệ mỉm cười bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Nguyễn Hi Vũ.

- Không cần đi! Nhìn xem đây là cái gì?

Dương Thiên Lôi đặc chí, vừa nói, trên tay hắn xuất hiện một đạo bạch quang, thứ trên tay hắn là một cái bình.

- Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình?

Chúng nữ lập tức khiếp sợ.

- Hắc hắc... Bộ đáng mà thôi, chỉ là Đạo khí bình thường, nhưng mà, nó cũng có dung nạp thời không pháp tắc!

Dương Thiên Lôi nói liền kéo Nguyễn Hi Vũ đi vào một gian phòng tu luyện cực lớn, thần niệm khởi động Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, nó nhanh chóng biến lớn, xuất hiện một cái cửa lớn!

- Sau khi đi vào, có động thiên khác!

Dương Thiên Lôi đặc chí nói.

Thần sắc chúng nữ lập tức biến thành hưng phấn, tuy Nguyễn Hi Vũ đến, chúng nữ đều cam tâm tình nguyện đem đêm nay nhường lại cho nàng và Dương Thiên Lôi, nhưng dù sao, ngày mai bọn họ phải tách ra để đi tu luyện, thời gian quý giá như thế, ai không muốn ở cùng Dương Thiên Lôi chứ?

Bây giờ, có Đạo khí này, đương nhiên chúng nữ rất cao hứng.

Một không gian cực lớn xuất hiện trước mặt mọi người, phương viên trùng mấy trăm trượng, thiên địa linh khí trong này rất dày đặc, bốn vách tường và đỉnh, đều phủ kín phù văn rậm rạp, tuy không thể nào so sánh với Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, nhưng lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tĩnh, có Đạo khí như thế này là rất trâu bò, rất khó có được.

- Một ngày bằng một năm một tháng, thời gian cả đêm, chúng ta có thể ngủ ngốc trong này cả nửa năm, tốt rồi, các người đều tu luyện trước đi! Ca muốn ôn chuyện với Hi Vũ... Hắc hắc...

Dương Thiên Lôì là gia hỏa hèn mọn bỉ ổi, ôm trọn vòng eo nhỏ bé của Nguyễn Hi Vũ, hơn bốn năm không thân mật với Nguyễn Hi Vũ, làm cho Dương Thiên Lôì rất hưng phấn, nhất là lúc này, Nguyễn Hi Vũ biến hóa quá nhiều, khí tức trên người, đã làm cho Dương Thiên Lôì cảm thấy kinh ngạc, chẳng khác này “Thần nữ” cả!

là Thần nữ mà không có bất cứ nam nhân nào dám khinh nhờn.

Nhưng mà, Dương Thiên Lôì lại ngoại lệ! Hắn là gia hỏa vô sỉ, ngay cả Thần nữ hoàn mỹ không thể khinh nhờn của Nguyễn Hi Vũ, hắn cũng dám khinh nhờn!

Dương Thiên Lôì lên tiếng, chúng nữ một hóa thành một đạo lưu quang, cách ly với Dương Thiên Lôì ra, tiến vào tiểu không gian.

- Tiểu Mộng mộng, vì sao trên người của người lại phát sinh biến hóa nhiều như vậy?

Sau khi chúng nữ tách ra, Dương Thiên Lôì ôm trọn vòng eo nhỏ bé mê người của Nguyễn Hi Vũ, nói.

- Có sao? Biến hóa ở đâu?

Nguyễn Hi Vũ ngẩn đầu mỉm cười nhìn Dương Thiên Lôì gần trong gang tấc, hắn là kẻ đã làm cho nàng buông tha tất cả, nói ra.

- Khí tức! Thân thể có biến hóa hay không, ca phải kiểm tra rồi mới biết!

Dương Thiên Lôì vừa nói, móng vuốt hèn mọn bỉ ổi đặt lên đạo bào của Nguyễn Hi Vũ, đụng chạm da thịt trắng nõn nà như mỡ dề.

- Không thay đổi, ta vĩnh viễn là Tiêu Như Mộng trong lòng người, là Nguyễn Hi Vũ...

Đột nhiên thân thể của Nguyễn Hi Vũ run rẩy, ôm chặt lấy Dương Thiên Lôì, nói:

- Lần này... Ta... Có thể... Hoàn toàn thuộc về người...

- Cái ... Cái gì?

Dương Thiên Lôì hoài nghi mình nghe lầm, điều này sao có thể? Bí mật trên người Nguyễn Hi Vũ, vẫn chưa được phá bỏ, hơn nữa Chân Thần Cảnh như mẫu thân cũng không thể, chẳng lẽ hiện giờ đã cởi bỏ?

Duyên Thiên Lôì nắm lấy hai vai của Nguyễn Hi Vũ, kích động nói:

- Mộng mộng, người nói thực?

- Ân! Cấm chế... Thời điểm ta tấn thăng lên Thần Đạo Lục cấp, đã cởi bỏ!

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Như Mộng đã đỏ ửng, nhưng hai con ngươi vẫn nhìn thẳng vào Dương Thiên Lôì, nói ra.

- Đến cùng là chuyện gì đã xảy ra?

- Cái cấm chế kia... Chính là cấm chế mà bất kỳ nữ nhân nào bắt đầu Bách Thế Luân Hồi đều làm...

- Bách Thế Luân Hồi?

Trong mắt Dương Thiên Lôì lóe lên một tia tinh quang lóng lánh, khiếp sợ nói:

- Mộng Mộng, người... Người là thân thể Bách Thế Luân Hồi?

- Ân.

- Người... Có phải cũng giống như mẫu thân...

527. Chương 540: Chính Thức Có Được.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 540: Chính thức có được.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ý nghĩa của Bách Thế Luân Hồi là gì? Dương Thiên Lôi rất rõ, mẫu thân hắn cũng Bách Thế Luân Hồi, phụ thân trên danh nghĩa của hắn, chính là bị kịch khi mẫu thân trải qua Bách Thế Luân Hồi, tuy bọn họ đã quên, nhưng nó vẫn là bi kịch. Ít nhất, Dương Thiên Lôi quyết không để chuyện này phát sinh trên người của mình. Cho nên, thời điểm Tiêu Như Mộng khẳng định, tất cả ý niệm kiêu diễm trong nội tâm Dương Thiên Lôi đã biến mất, mà biến thành một cổ hào khí, hai tay nắm chặt bả vai của Nguyễn Hi Vũ! Chân Thần Cảnh thì thế nào? Dù là Chí Cao Thần, Dương Thiên Lôi cũng không buông tha!

- Thiên Lôi, ngươi nhẹ một chút...

Nguyễn Hi Vũ lại ôm chặt lấy Dương Thiên Lôi, nói ra:

- Ta vừa mới nói, ta vĩnh viễn là Tiêu Như Mộng trong lòng của ngươi, Nguyễn Hi Vũ... Là ta đã chặt đứt luân hồi, hiện tại ta chính là ta.

- Chặt đứt?

Tâm tình khẩn trương của Dương Thiên Lôi buông lỏng một hơi, trong lòng tràn ngập yêu thương ôm lấy Nguyễn Hi Vũ, nói:

- Vì sao chặt đứt? Ngươi khôi phục chân thân, chính là Chân Thần Cảnh! Chỉ cần cảm tình chúng ta còn, tu vi cao thấp có là gì? Chẳng lẽ ta lại là người tự ti sao?

- Thiên Lôi, ngươi không hiểu... Nếu như... Nếu như khôi phục chân thân, ta đúng là Chân Thần Cảnh, nhưng trí nhớ đời này, sẽ biến thành một đoạn kinh nghiệm trong dòng chảy luân hồi, nó sẽ không thể chiếm vị trí chủ đạo, thậm chí... Thậm chí sẽ bị xem là một đoạn ký ức nhiễu loạn và cần bị xóa đi...

- Ta hiểu!

Dương Thiên Lôi ngốc trệ đứng một phút, ôm lấy Nguyễn Hi Vũ vào lòng.

Lúc này, tâm tình của Dương Thiên Lôi cảm động đến không cách nào hình dung được.

Tiêu Như Mộng, đã từng là sư phụ, là sư phụ đã từng muốn luyện hóa mình. Nhưng trong quá trình hai người tiếp xúc, trùng hợp, mình rất háo sắc, ngay từ đầu, hắn không biết tình huống này, bị sư phụ mỹ nữ làm như vô tình ý, nhưng lại cố tình trêu đùa, sau đó sinh ra dục vọng chinh phục rất mãnh liệt, chính loại dục vọng này, cho nên dù ở đâu Dương Thiên Lôi cũng nghĩ tới Tiêu Như Mộng, sau khi Tiêu Như Mộng chết bốn trăm năm, thiện tâm tỉnh lại, dù sống hay đã chết, cảm tình của hai người biến hóa một cách vi diệu, làm cho Dương Thiên Lôi chính thức yêu nàng...

Không hề nghi ngờ, tình cảm của Dương Thiên Lôi và Tiêu Như Mộng, là khúc triết nhất trong chúng nữ. Có thể nói, cũng vì Dương Thiên Lôi trả giá tối đa, lo lắng tối đa, thương cảm tối đa. Đã biến thành kinh nghiệm đau đớn nhất đời nàng, thậm chí nếu không cho Dương Thiên Lôi thì hắn sẽ biến thành đau lòng.

Hào khí trùng thiên!

Lúc này, Dương Thiên Lôi đã hiểu, nếu Nguyễn Hi Vũ không buông tha luân hồi, mà khôi phục chân thân, chỉ sợ hắn sẽ đối mặt với tình cảnh mất đi Tiêu Như Mộng vĩnh viễn! Dù tương lai có một ngày, hắn đạt tới độ cao, đạt được Nguyễn Hi Vũ lần nữa, thì đó cũng là một đoạn cảm tình khác, hoàn toàn khác với Nguyễn Hi Vũ lúc này!

Điều này đã không còn ý nghĩa!

Mà bây giờ, Nguyễn Hi Vũ đã vì hấn mà buông tha tu vi Chân Thần Cảnh mà bất cứ tu luyện giả này cũng ước mơ, buông tha cho tất cả, vì nàng lựa chọn chặt bỏ Bách Thế Luân Hồi!

Có thể không cảm động sao?

Nguyễn Hi Vũ lo lắng Dương Thiên Lôi tiếp tục hỏi tiếp, cho nên, nàng chủ động hôn lên môi của Dương Thiên Lôi.

Một lát sau, hai người lâm vào màn hôn nhau thắm thiết.

Đã từng vô số lần va chạm tại biên giới, nhưng vì cấm chế, cho nên hai người chưa bao giờ giao hòa chính thức, hỏa diễm trong nội tâm, lập tức bị đốt lên một cách triệt để!

Đạo bào, nội y, nhanh chóng được cởi ra, nằm vương vãi trên mặt đất.

Dương Thiên Lôi như ngựa quen đường cũ, hai tay du động trên da thịt bóng láng như mỡ dê của Nguyễn Hi Vũ, cảm thụ được thân thể ấm áp mềm mại và tràn đầy mị hoặc này, hôn hít hai điểm đỏ tươi trên kiêu đồn cao vút.

Chỉ một lát sau, Nguyễn Hi Vũ liên tục thở gấp, bao nhiêu năm, mỗi lần đều trận trụi, mỗi lần như thế đều bị dục hỏa thiêu đốt, nàng còn khát vọng hơn cả Dương Thiên Lôi!

Nữ nhân cũng là người, cho nên cũng có dục vọng.

Nhất là, vô số lần chơi lửa với Dương Thiên Lôi, nhưng vẫn không cách nào làm thỏa mãn nàng, có thể không khát vọng sao?

Lúc này, cái gì khí tức nữ thần, tất cả đều là vô nghĩa!

Trước mặt nam nhân mà mình yêu mến, nàng chỉ muốn giao chính mình cho hấn!

Dương Thiên Lôi tiếp tục khiêu khích, làm cho Nguyễn Hi Vũ bị thiêu đốt một cách triệt để, Nguyễn Hi Vũ xoay người đè Dương Thiên Lôi xuống, cưỡi người Dương Thiên Lôi!

Cầm chặt khúc côn nóng hổi như bị lửa thiêu đốt kia, lông mày nàng khê nhú, đặt trước nơi hoài bích (còn trình) của mình, nhấn xuống!

Dương Thiên Lôi hưng phấn khi nhìn thấy Nguyễn Hi Vũ còn điên cuồng hơn cả mình.

Nhìn hai ngọn núi tuyết trắng đang lắc lư trước mặt của mình, lại nhìn vòng eo nhỏ nhắn, nhìn cặp mông tròn trịa và vùng rừng rậm nhiệt đới đang ở trước mặt.

Rốt cục, Dương Thiên Lôi cảm thấy rất ấm áp, nhẹ nhàng mâu thuẫn, từ từ ẩn xuống!

Lúc này, trong đầu Dương Thiên Lôi hiện ra hình ảnh mỗi lần thăm dò ngày xưa, đều bị cái cấm chế chết tiệt kia cản trở, hiện giờ, nó xuất hiện không?

Không có!

Nguyễn Hi Vũ cau mày, thời điểm dùng sức ẩn xuống, rốt cục, Dương Thiên Lôi mình như bị một cái chặn ấm áp bao phủ!

Lúc này!

Hấn đã chính thức có được nàng!

Rốt cuộc nàng đã chính thức trở thành nữ nhân của hấn!

Sau khi dừng lại khoảng một phút đồng hồ, lúc này Nguyễn Hi Vũ mới từ từ dùng sức vận vẹo bờ eo của mình.

Thời gian qua đi, Nguyễn Hi Vũ càng ngày càng đầu nhập vào trong đó, vòng eo lên xuống càng lúc càng nhanh, Dương Thiên Lôi cũng nhịn không được mà phát ra tiếng rên rỉ, cùng trăng cảnh Nguyễn Hi Vũ thở gấp tạo thành một hình ảnh kiều diễm!

Rốt cục, Dương Thiên Lô vẫn không thỏa mãn được dù Nguyễn Hi Vũ đang điên cuồng, nghiêng người đè Nguyễn Hi Vũ xuống dưới.

Nam nhân, phải là người nắm thế chủ động tuyệt đối, mới có thể đưa cuộc vui đến điểm cực khoái!

Trong chốc lát, bị Dương Thiên Lô công kích liên tục, Nguyễn Hi Vũ đã cất ra tiếng rên rỉ động lòng người!

Không có bất cứ hoa mỹ nào, chỉ có công kích đơn giản và trực tiếp nhất.

Một lần, lại lặp lại một lần!

Không có khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh, bọn họ cứ như thế, làm đối phương đạt tận cùng của khoái cảm!

Không biết tiếp tục bao lâu, Nguyễn Hi Vũ đã co rút nhiều lần, cuối cùng cũng kiệt sức, cho đến lúc này, Dương Thiên Lô không thể không khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh!

Sau khi tuần hoàn một chu thiên, Dương Thiên Lô thành công lĩnh ngộ ảo diệu bích chương Thần Đạo Tứ cấp đỉnh phong từ Nguyễn Hi Vũ!

Không thể không nói, từ khi không chế Âm Dương Niết Bàn Kinh đến nay, chỉ có Nguyễn Hi Vũ mới là đối tượng giúp Dương Thiên Lô tăng cảnh giới. Còn với chúng nữ còn lại, đều là đối tượng mà Dương Thiên Lô quán thâm ảo diệu bích chương!

528. Chương 541: Dẫn Động Đại Thiên Kiếp.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 541: Dẫn động Đại Thiên Kiếp.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một ngày, hai ngày, một tháng...

Hai người cứ tiếp tục tu luyện bằng phương thức nguyên thủy nhất này, lúc kiệt sức thì khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh, sau khi khôi phục, liền dùng phương thức nguyên thủy dung nhập thể xác và tinh thần với nhau.

Ai cũng vui vẻ!

Rốt cục, thời điểm hai tháng, Dương Thiên Lô không cần bất kỳ sự trợ giúp nào của đan dược, thành công đột phá bích chương, bước vào Thần Đạo Ngũ cấp!

Dưới thời không pháp tắc, nửa năm sau, Dương Thiên Lô cũng đi tìm chúng nữ.

Lại một cuộc chiến sảng khoái tâm thần!

Sáng sớm, Dương Thiên Lô và Nguyễn Hi Vũ xuất phát sớm, bọn người Trương Tử Hàm thì cùng lịch lãm rèn luyện với Kim Chính Thái và Kỷ Tiêu lam.

Tuy chúng nữ cũng muốn đi cùng Dương Thiên Lô, nhưng tu vi các nàng thấp, dù lĩnh ngộ bích chương, nhưng vẫn chưa đột phá. Hơn nữa, bọn người Kỷ Tiêu Lam cần các nàng trợ giúp. Nguyễn Hi Vũ lúc này đã không còn là Nguyễn Hi Vũ trước kia, dù chiến đấu với Dương Thiên Lô, ai thua ai thắng cũng không nói trước được. Cho nên, hai người đi cùng nhau, cũng không ảnh hưởng đến Dương Thiên Lô.

Thời gian trôi qua cực nhanh, đảo mắt đã được năm năm.

Truyền tống trận trong Ngân Tuyết thành, từng đạo bạch quang hiện lên, một đội ngũ có hơn mười người, đồng thời xuất hiện tại Ngân Tuyết thành.

- Chia nhau hành động, tạm thời không được bại lộ hình dạng, sau khi phát hiện bọn họ, liền báo cho ta biết!

Một đạo thân ảnh mang mặt nạ đứng trong bạch quang, âm thanh rất lạnh lùng.

- Vâng!

Những kẻ khác cũng mang mặt nạ, đồng thanh trả lời.

- Thần Đạo Tam cấp! Chỉ trong bốn năm ngắn ngủi đi vào Cửu Thiên tinh, ta đã bước vào Thần Đạo Tam cấp! Dương Thiên Lôi, ta sẽ cho ngươi nếm mùi bị chém giết lần như thế nào!

Nhìn mọi người nhanh chóng rời đi, cho thấy người bị mặt này là thủ lĩnh, lạnh giọng nói ra.

Người này không phải người khác, chính là người bị Dương Thiên Lôi chém giết, bất đắc dĩ rời khỏi nơi lịch lãm rèn luyện, chính là Long Cao Thiên!

Đan được, pháp bảo, hiện tại hẳn không thiếu cái gì, cộng thêm thiên phú kinh người, tốc độ tăng cấp của hẳn nhanh khủng khiếp, lần này hẳn quay trở lại, cảnh giới đã đuổi kịp bọn người Kỷ Tiêu Lam!

Thần Đạo Tam cấp, Long Cao Thiên đoán Dương Thiên Lôi tối đa chỉ ngang cảnh giới với hắn, nhưng không dám khẳng định, bởi vì hắn nhớ rõ thời điểm Dương Thiên Lôi chiến đấu với mình đã sử dụng giáp mềm và vũ khí, hiển nhiên trong đám người Dương Thiên Lôi có cao thủ luyện khí và luyện đan.

Hơn nữa, thiên phú của Dương Thiên Lôi, Long Cao Thiên không có nắm chắc!

Cho nên, hắn mới lựa chọn ẩn nấp hình dạng, cẩn thận làm việc!

Gậy ông đập lưng ông!

Đợi thực lực đủ mạnh, đó mới là thời điểm hắn khiêu chiến Dương Thiên Lôi!

Tuyết rơi đầy trời.

Trong nháy mắt, đám người Dương Thiên Lôi đã lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh được hơn ba trăm năm, sắp đến kỳ hạn ba trăm sáu mươi lăm năm.

Hơn trăm năm trước mọi người đã bước vào cảnh giới Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, sau đó bắt đầu đi theo Dương Thiên Lôi du lịch Tam Thiên tinh, lĩnh ngộ đại đạo.

Dương Thiên Lôi trong ba trăm năm qua, đã đem Tam Thiên Đại Đạo, ngoài Đại Túc Mệnh Thuật và Đại Thôi Diễn Thuật ra, hẳn đã khống chế toàn bộ. Chiến lực một người, dù bọn người Kỷ Tiêu Lam liên thủ, cũng không phải đối thủ của hắn, biến thái đến cảnh giới như thế, quả thực không thể tưởng tượng.

Nhưng mà, sự biến thái của Dương Thiên Lôi mọi người đã biết từ sớm, tuy khiếp sợ, nhưng vẫn nằm trong dự liệu, dù sao một cường giả khống chế Tam Thiên Đại Đạo, đó là chuyện điên cuồng. Nhưng mà, làm cho mọi người kinh ngạc, trong đám nữ nhân của Dương Thiên Lôi, chiến lực của Nguyễn Hi Vũ và Trương Tử Hàm, đã vượt qua tưởng tượng của mọi người. Nguyễn Hi Vũ còn khá tốt, dù sao bọn họ đã sớm cảm nhận được khí tức siêu việt Thần Đạo từ trên người nàng, dù Dương Thiên Lôi không nói cho mọi người biết, nhưng mọi người cũng có thể đoán ra được một hai. Nhưng việc Trương Tử Hàm trở nên cường đại, bọn họ lại không hiểu được.

Nhưng mà, nhưng làm cho bọn Dương Thiên Lôi cảm thấy kỳ quái là, sau khi bước vào Ngân Tuyết thành, đã không còn thấy bóng dáng của bọn người Long Cao Thiên, giống như thăng này đã quên việc báo thù.

Đương nhiên, Dương Thiên Lôi biết rõ, Long Cao Thiên sẽ không quên việc báo thù, mà là không muốn ở chỗ này rước lấy nhục thêm lần nữa.

...

Ngân Tuyết thành, ở trên một tòa núi băng to lớn cách thành mười mấy vạn dặm, Dương Thiên Lôi cùng chúng nữ và bọn người Hạ Quân Trúc, Kỷ Tiêu Lam đứng bất động trên đỉnh núi, trừ Dương Thiên Lôi và chúng nữ ra, biểu lộ của mỗi người đều ngưng trọng.

Tuy lúc này Dương Thiên Lô và mọi người đều là Thần Đạo Cửu cấp, nhưng trong lòng mọi người, khí tức của hắn giống như một người bình thường, cao thấp toàn thân, không cảm nhận thấy chút khí tức thuộc về cường giả nào, nhưng ánh mắt của mọi người nhìn về phía hắn thì đã khác trước rất nhiều.

- Ta bắt đầu trước!

Bỗng nhiên Nguyễn Hi Vũ nói ra.

- Ân!

Dương Thiên Lô gật đầu, nắm chặt tay Nguyễn Hi Vũ, nói:

- Tiểu Vũ, dù thành công hay thất bại, cũng không sao cả! Thành công thì tốt, nếu thất bại, ở trong phòng chờ ta, nên nên đi ra ngoài.

- Ân! Yên tâm đi!

Nguyễn Hi Vũ ôm Dương Thiên Lô một cái, đột nhiên thân hình bay lên, trong chớp lát đã đi được trăm dặm!

- Có thể thành công không?

Trong lòng mỗi người tràn ngập chờ mong và lo lắng.

- Chúng ta vây quanh Tiểu Vũ, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, thì lĩnh ngộ bấy nhiêu!

Dương Thiên Lô quay người nhìn mọi người.

Đại Thiên Kiếp, có thể tận mắt nhìn thấy uy lực của Đại Thiên Kiếp, đối với bất cứ tu luyện giả nào mà nói, đều là kinh nghiệm hữu ích. Uy lực của Đại Thiên Kiếp, bao trùm mấy vạn dặm, nhưng mọi người chỉ đứng cách mấy trăm dặm mà thôi, đương nhiên sẽ bị Đại Thiên Kiếp ảnh hưởng, nhưng mà, dù là Đại Thiên Kiếp hay là Tiểu Thiên Kiếp khi bước vào Thần Đạo, đều nhằm vào người độ kiếp, nếu như tới quá gần, nó sẽ gây ra tổn thương nhất định, nhưng sẽ yếu đi gấp trăm ngàn lần. Bọn họ cũng là Thần Đạo Cửu cấp, muốn chống cự, có lẽ không thành vấn đề. Hơn nữa đây là trong Mộng Huyền Tinh, chỉ cần không phải bọn họ dẫn động Đại Thiên Kiếp, mặc dù có chết, cũng không ảnh hưởng gì đến chân thân.

Mọi người ứng một tiếng, trong chớp lát, vây quanh Nguyễn Hi Vũ khắp bốn phương tám hướng, trên đỉnh núi, mỗi người đều khoanh chân ngồi xuống, nhìn Nguyễn Hi Vũ giống như nữ thần.

Sở dĩ Nguyễn Hi Vũ dẫn động Đại Thiên Kiếp trước tiên, bởi vì nàng có tâm tính và trí nhớ của Chân Thần Cảnh, so với bọn người Dương Thiên Lô, khả năng thành công lớn nhất.

Nguyễn Hi Vũ hít sâu một hơi, pháp lực toàn thân, thần niệm bắt đầu vận chuyển điên cuồng, khí tức Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, lúc này được phóng ra toàn bộ!

Chương 541: Dẫn động Đại Thiên Kiếp. (Hạ)

- Oanh!!!

Khi tinh khí thần của Nguyễn Hi Vũ đạt tới đỉnh phong, biến thành một thẳng tắp, khí tức này biến thành bạo động, thoắt liền bay thẳng lên trời, bầu trời xuất hiện một tiếng nổ vang, trong chớp lát, trên không trung cách đỉnh đầu nàng ngàn trượng xuất hiện một cái lỗ đen cực lớn!

Thiên địa linh khí trong phương viên mấy vạn dặm, bỗng nhiên chuyển động điên cuồng!

- Rầm rầm rầm...

Sau đó, từng tiếng sét vang lên, vang lên liên tục, từng tòa băng sơn dưới lực lượng của thiên địa, bắt đầu nổ tung, lúc này phát sinh trận tuyết lở kinh thiên động địa, thiên địa biến sắc, tất cả đều hóa thành thiên địa linh khí tiến vào trong lỗ đen.

Đại Thiên Kiếp còn chưa bắt đầu, đã có thể tạo ra cảnh tượng thiên băng địa liệt, thể hiện ra khí tức khủng bố đến cực điểm!

Dù mọi người đều là Thần Đạo Cửu cấp cũng không thể không vận năng lượng thủ hộ toàn thân!

Đại Thiên Kiếp, tổng cộng cửu trọng, mỗi một trọng đều khảo nghiệm thần niệm, thân thể, tâm tình, một trọng mạnh hơn một trọng, có thể thành công vượt qua, thì một bước lên trời, bước vào Chân Thần Cảnh mà bất cứ tu luyện giả nào cũng ước mơ! Thất bại thì hình thần câu diệt, ngay cả ẩn kỹ tính mạng cũng bị tiêu diệt! Đương nhiên đó là Đại Thiên Kiếp chân chính. Còn bên trong Mộng Huyền Tinh, thất bại, liền có nghĩa là lập tức rời khỏi Mộng Huyền Tinh, hơn nữa tu vi chân thân giảm xuống một cảnh giới! Nói cách khác, nếu Nguyễn Hi Vũ thất bại, dù nàng có tâm tình và trí nhớ của Chân Thần Cảnh, cũng sẽ từ Thần Đạo cảnh biến thành Thiên Thiên cảnh, hơn nữa tất cả bình chương thần thông pháp tắc của Thần Đạo cảnh sẽ biến mất, không lưu lại chút dấu vết!

- Răng rắc!

Mười phút sau, khi cái hố đen khổng lồ này bao trùm phương viên trăm dặm, nó bắt đầu xoay tròn với tốc độ điên cuồng, Đại Thiên Kiếp đệ nhất trọng bộc phát!

Nguyễn Hi Vũ phát ra tiếng kêu khê, vô số đạo thần thông pháp tắc, lập tức ngưng tụ quanh thân!

Vào thời khắc này, sắc mặt Trương Tử Hàm, Trần Thiên và tất cả mọi người đều dung nhập vào bên trong đạo lôi đình kia, cảm ngộ uy năng ẩn chứa trong đó!

Linh hồn của Dương Thiên Lôi giống như đang xuất khiếu, thời điểm thiên kiếp hình thành, nó đã tiến vào trong lỗ đen tìm kiếm, cảm ngộ vô số đạo khí tức khổng lồ trong lỗ đen, cảm ngộ phương thức vận chuyển của lỗ đen, tâm thần của hắn tiến vào trạng thái không minh, thần niệm dung nhập vào trong đó đều bị xoắn nát tan thành mấy khối, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn cứ dung nhập vào trong đó!

- Âm âm...

Thời điểm lôi đình khổng lồ oanh kích lên người Nguyễn Hi Vũ, trong thiên địa bộc phát ra tiếng nổ cực lớn, ánh sáng rất mạnh, từ trên người Nguyễn Hi Vũ bộc phát ra, mất đến một phút sau, đạo lôi đình đầu tiên biến mất, mà thân ảnh như nữ thần của Nguyễn Hi Vũ, vẫn đứng ngạo nghễ như trước!

Đệ nhất trọng, vượt qua!

...

Đệ nhị trọng, đệ tam trọng, đệ tứ trọng, đệ ngũ trọng... Đệ bát trọng!

Thời gian trôi qua, Nguyễn Hi Vũ thể hiện ra thực lực tuyệt đối, liên tục vượt qua tám đạo lôi kiếp, lông tóc của nàng cũng bị chút ít tổn thương! Càng kinh người hơn là, Đại Thiên Kiếp vì điều này nên càng phần nộ, tức giận không yếu bớt mà càng ngày càng lớn mạnh hơn!

Đệ cửu trọng!

Đạo lôi kiếp thứ chín kinh khủng nhất, rốt cục đã đến!

- Răng rắc...

Lỗ đen bao phủ phương viên trăm dặm, bỗng nhiên phát ra một đạo lôi đình màu đen như muốn thôn phệ tất cả, nó oanh kích lên người Nguyễn Hi Vũ!

Sơn băng địa liệt!

Tất cả các tòa băng sơn, không chỉ băng sơn mà cả nham thạch dưới đất cũng nổ tung, bị lỗ đen khổng lồ không ngừng cắn nuốt, đạo lôi đình màu đen đánh lên người Nguyễn Hi Vũ càng ngày càng mãnh liệt!

Lỗ đen cực lớn giống như biến thành một cái đập nước, mà lôi đình màu đen tuôn ra như dòng nước vỡ đê!

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, âm thanh kêu rên của Nguyễn Hi Vũ từ trong lôi đình màu đen truyền ra, lỗ đen càng lúc càng nhỏ lại.

Rốt cục, đạo lôi kiếp thứ chín tiếp tục đến một giờ, cái lỗ đen cực lớn mới biến mất hoàn toàn!

Giống như nó bị Nguyễn Hi Vũ hấp thu hoàn toàn!

Cùng lúc đó, trên người Nguyễn Hi Vũ bộc phát quang mang chói mắt, bao phủ phương viên trăm ngàn dặm, một tia khí tức huyền diệu, từ trên người nàng phát ra!

Chân Thần Cảnh!

- Tiểu Vũ!

Dương Thiên Lô hóa thành đạo lưu quang đầu tiên, vọt tới trước mặt Nguyễn Hi Vũ, đột nhiên hưng phấn ôm Nguyễn Hi Vũ vào ngực.

- Thành công...

Tiếng hoan hô mang theo vẻ hưng phấn từ miệng mọi người phát ra!

Dù chỉ thành công trong Mộng Huyền Tinh, cũng không phải là vượt qua Đại Thiên Kiếp chân chính, nhưng mà, Nguyễn Hi Vũ vượt qua rất nhẹ nhõm, là việc mọi người đã đoán trước, dù mọi người ở cách đó trăm dặm, nhưng dưới dư uy của Đại Thiên Kiếp, đều có cảm giác phi thường khủng bố, hướng chỉ Nguyễn Hi Vũ tự mình chống cự lại uy lực của Đại Thiên Kiếp?

...

Thời điểm mọi người hưng phấn, vô số ánh mắt đều xuyên việt tầng tầng hàng rào không gian và thời không, đang quan sát Nguyễn Hi Vũ!

Trong đó có một đạo, chính là của Chí Cao Thần Huyền Hải tinh vực, Vân Mộng Tiên Tử!

Khi Vân Mộng Tiên Tử nhìn thấy bộ dáng của Nguyễn Hi Vũ, thời điểm cảm ứng được khí tức của Nguyễn Hi Vũ, nàng đang đứng bên ngoài Cửu Thiên, trong mắt phát ra hào quang hưng phấn và vui mừng!

- Là nàng! Tiểu nha đầu này, không ngờ làm ra lựa chọn như vậy...

...

- Chúc mừng, Hi Vũ!

Mọi người vây quanh Nguyễn Hi Vũ, tràn ngập vui sướng.

Nguyễn Hi Vũ mỉm cười gật đầu với mọi người, nàng lúc này, giơ tay nhắc chân, đều tán phát ra khí tức chỉ có Chân Thần Cảnh mới có, cộng thêm dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nàng chẳng khác gì tiên tử chân chính!

- Tốt rồi, bắt đầu thôi! Ai là người tiếp theo?

Dương Thiên Lô nhìn chúng nữ hỏi, lúc này nội tâm của Dương Thiên Lô rất thoải mái, Nguyễn Hi Vũ vượt qua thành công, hẳn cũng không còn cố kỵ, tuy chân thân của Nguyễn Hi Vũ là Thần Đạo Thất cấp, thấp hơn chân thân của hắn một cấp, nhưng như vậy đã đủ, bởi vì, tâm tính Nguyễn Hi Vũ cường hãn, chân thân sẽ không mất bao lâu sẽ tiến vào Thần Đạo Cửu cấp.

- Ta đến đây!

Bách Lý Thiên Thiên nhìn Dương Thiên Lô, nói ra!

- Được!

Dương Thiên Lô nắm tay Bách Lý Thiên Thiên, nói:

- Đi thôi!

...

Sau Bách Lý Thiên Thiên, Mộc Tử Vi, Lục Thanh Âm, Sở Hương Hương, Lâm Tâm Di, Vu Thanh Nhân, Trần Thiển, Dương Thiên Lệ, đều lần lượt dẫn động Đại Thiên Kiếp, nhưng mà, trong bát nữ không xuất hiện tình huống bất ngờ, mạnh nhất là Trần Thiển cũng chỉ đạt tới đạo lôi kiếp thứ bảy, liền tan thành mây khói.

Tám người, trước sau đều rời khỏi lịch lãm rèn luyện, chân thân tĩnh lại trong phòng Mộng Huyền Tinh, trở thành Tiên Thiên cảnh!

Nếu như không có Âm Dương Niết Bàn Kinh, chắc chắn chúng nữ sẽ buồn muốn chết.

529. Chương 542: Hoàn Thành Lịch Lãm Rèn Luyện.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 542: Hoàn thành lịch lãm rèn luyện.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dù biết rõ chỉ cần khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh, sau đó cùng Dương Thiên Lô tiến vào trong thời không pháp tắc một thời gian ngắn, sẽ nhanh chóng khôi phục lại cảnh giới cũ, thậm chí siêu việt. Nhưng trong nội tâm hoặc nhiều hoặc ít đều cảm thấy tiếc nuối, bởi vì, thân thể thật sự quá nhỏ yếu, cảm giác suy yếu cực độ này, làm cho người ta cảm thấy rất khó chịu.

Trong chúng nữ, chỉ còn lại Trương Tử Hàm.

- Tử Hàm, trước tiên thu Ngân Tuyết thành, sau đó bắt đầu!

Lúc này, bỗng nhiên Dương Thiên Lô truyền âm cho Trương Tử Hàm.

Có quan hệ tới bí mật của Trương Tử Hàm, hai người không nói cho bất cứ ai biết. Cho nên, trừ Kỷ Nhạ Yên và Nguyễn Hi Vũ biết ra, những người khác không biết vì sao Trương Tử Hàm lại trở nên lợi hại như thế.

Ngân Tuyết thành, vào trăm năm trước, tất cả thần niệm đã bị nàng hấp thu, nhưng không muốn oanh động, tạm thời Trương Tử Hàm không thu Ngân Tuyết thành vào trong đầu của mình. Tuy nàng và Dương Thiên Lô làm như vậy, sau khi rời khỏi Mộng Huyền Tinh, không biết có tồn tại trong chân thân hay không, nhưng nếu lúc này thu nó vào thần nội, đối với việc vượt qua Đại Thiên Kiếp sẽ có trợ giúp rất lớn!

- Được!

Trương Tử Hàm truyền âm một tiếng, lập tức thúc dục thần niệm!

Làm cho tất cả mọi người kinh ngạc, nơi bằng thiên tuyết địa này lấy Trương Tử Hàm làm hạch tâm, từ bốn phương tám hướng truyền ra tiếng âm ầm cực lớn, âm thanh nổ tung khủng bố đến cực điểm, tiếng vang dội nặng nề, âm thanh nặng nề từ trong lòng đất truyền ra, vang dội khắp mặt đất.

- Chuyện gì đang xảy ra?

Mọi người nhìn thấy Trương Tử Hàm lấy bản thân ngưng tụ thành lỗ đen, trong lòng không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng càng không thể tưởng tượng nổi là, bên ngoài Ngân Tuyết thành mười mấy vạn dặm, đang bắt đầu sụp đổ, một số tu luyện giả không biết chuyện gì đang xảy ra, liền sợ hãi bay lên bầu trời.

Nếu lúc này từ trên Cửu Thiên nhìn xuống, sẽ phát hiện, cả khu vực Ngân Tuyết thành, đang bắt đầu sụp đổ hoàn toàn, cả khu vực Ngân Tuyết đang dùng tốc độ kinh người hội tụ vào chính giữa!

Nếu ví von khu vực Ngân Tuyết thành là một cái hồ lớn, bốn phía của khu vực này là một khối lục địa, vậy thì lúc này cả khối lục địa đó đang đè ép hồ nước, làm cho hồ nước biến mất.

Cả Cửu Thiên tinh đang run rẩy kịch liệt!

- Người thừa kế?

Cửu Thiên tinh có động tĩnh lớn như thế, trong chốc lát liên kinh động vô số đạo thần niệm cường đại, từng đạo thần niệm, vô thanh vô tức hàng lâm, tập trung vào Trương Tử Hàm, kẻ gây ra biến đổi lớn. Cùng lúc đó địa chấn đã biến mất, có lẽ vì ngăn Ngân Tuyết thành sụp đổ, dưới tác dụng của rất nhiều thần niệm, liền khôi phục bình thường. Nhưng mà, tốc độ Trương Tử Hàm hấp thu truyền thừa chẳng những không chịu ảnh hưởng, ngược lại đều hóa thành thần niệm tinh khiết, chui vào trong đầu Trương Tử Hàm.

Cảm giác sụp đổ lúc này giống như ảo giác, đến và đi nhanh như tia chớp.

Ngân Tuyết thành vẫn tồn tại như cũ, khu vực Ngân Tuyết, khôi phục nguyên vẹn. Nhưng mà, Ngân Tuyết khu đã không giống Ngân Tuyết khu trước đây.

Hai con mắt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm tràn ngập cảm giác tự tin và cường đại, dẫn động Đại Thiên Kiếp!

Cũng như Nguyễn Hi Vũ, vượt qua rất nhẹ nhàng!

Bọn người Hạ Quân Trúc và Kỷ Tiêu lam kích động nhưng cũng có điều suy nghĩ.

Dù sao, Đại Thiên Kiếp khủng bố trong này và bên ngoài không có gì khác nhau, nhưng thực lực bản thân của bọn họ, ở bên ngoài cao hơn trong này.

Vạn nhất thất bại sẽ rơi xuống Tiên Thiên cảnh, loại tổn thất này bọn họ không gánh nổi và cũng không chịu nổi, hơn nữa lấy tư chất của bọn họ, nếu tôi luyện thêm ít năm nữa thì tỷ lệ tiến vào Chân Thần Cảnh rất cao, cho nên không cần thiết phải mạo hiểm làm cho chân thân rơi xuống cảnh giới Tiên Thiên.

Sau đó, Dương Thiên Lô là người dẫn động Đại Thiên Kiếp cuối cùng!

Không thể không nói, hôm nay là ngày mà vô số Chí Cao Thần kinh hãi nhất, ngàn vạn năm, người đủ can đảm dẫn động Đại Thiên Kiếp ở trong này, chỉ đếm được trên một bàn tay, nhưng không có ai vượt qua cả, nhưng hôm nay lại có đến mười một người dẫn động Đại Thiên Kiếp, càng kinh người là có ba người thông qua!

Nguyễn Hi Vũ và Trương Tử Hàm thì không có gì, bất cứ thần niệm của Chí Cao Thần nào dò xét cũng phát hiện hai người này là đặc thù, nhưng mà, Dương Thiên Lô lại là người làm cho bọn họ khiếp sợ.

Trên người của Dương Thiên Lô không có bất kỳ khí tức của cường giả Chân Thần Cảnh nào, càng không có truyền thừa trợ giúp, hẳn bằng vào lực lượng của chính mình, chân chân chính chính vượt qua Đại Thiên Kiếp.

Trong hiện thực, biển tinh hải, một tháng trước.

Bọn người Long Cao Thiên đang ngự trong phòng để vương xa hoa nhất trên tầng cao nhất của khách sạn, không nói một lời, trên cái bàn cực lớn bày đầy mỹ tửu và mỹ thực, nhưng không có ai ngồi xuống, ngay cả Long Cao Thiên cũng không ngoại lệ, tất cả đều đưa mắt nhìn ra cửa, đứng không nhúc nhích, nhìn thần sắc và tư thái chắc là đợi đại nhân vật.

- Tiểu Thiên, thúc thúc đến rồi đây!

- À? Thúc thúc, tầng cao nhất khách sạn Hải Tinh! Ta không thể ra ngoài nghênh đón người được!

Một khắc sau, một đạo thân ảnh vô thanh vô tức đi tới tầng cao nhất khách sạn Hải Tinh, đi vào gian phòng của Long Cao Thiên.

- Tiểu Thiên tham kiến thúc thúc!

Long Cao Thiên khom người hành lễ, những người khác đều trực tiếp quỳ xuống đất.

- Đứng lên đi, tiểu Thiên, đã có chuyện gì, sao cần đến thúc thúc hỗ trợ?

Tướng mạo người này rất tuấn lãng, nếu không phải ăn mặc như trung niên nhân, chỉ vẻ bên ngoài, chỉ là một thiếu niên mà thôi, mà khí tức của người này. Cũng không cường đại, giống như khí tức của Thần Đạo mà thôi, nhưng mà, nhìn thần sắc cung kính của bọn người Long Cao Thiên, tu vi của người này tuyệt đối không chỉ đơn giản là Thần Đạo cảnh, lên tới tới đây, đơn giản là vì Long Cao Thiên đã thông báo, muốn hấn che dấu khí tức của mình.

- Thúc thúc, việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Tiểu thiên chỉ là sợ vạn nhất có việc ngoài ý muốn, cho nên mới mời thúc thúc đến hỗ trợ, thúc thúc, người ngồi trước đi!

Long Cao Thiên cung kính nâng cánh tay của người trước mặt lên, dẫn hắn ngồi lên vị trí chủ vị, Long Cao Thiên thì ngồi ở dưới tay của hắn.

- Các người đều ngồi đi.

Trung niên nhân nói.

- Đa tạ Thất gia!

Mọi người cung kính nói, nom nóp lo sợ ngồi vào vị trí của mình.

- Nói nói xem!

Ánh mắt mang theo một tia cứng chiều nhìn Long Cao Thiên nói ra.

Trung niên nhân này chính Thất thúc của Long Cao Thiên, bối phận cao hơn Long Cao Thiên một bậc trong Long gia, cũng là một tuyệt đỉnh thiên tài, Long Cửu Tinh, mấy trăm năm trước hắn đã bước vào Chân Thần Cảnh!

530. Chương 543: Dẫn Xà Xuất Động.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 543: Dẫn xà xuất động.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Long Cao Thiên bắt đầu nói dối, từ từ kể cho Long Cửu Tinh nghe. Sở dĩ nói dối, đơn giản là vì hắn làm chuyện vô sỉ, lại thêm bớt phần Dương Thiên Lôi coi rẻ Long gia, nói đại khái chuyện lần này, hắn không sửa đổi thêm điều gì nữa. Dù sao hắn và Dương Thiên Lôi chiến đấu oanh động cả Ngải Tuyết thành, vô số tu luyện giả nhìn thấy, mặt mũi đã ném đi, muốn che miệng mồm mọi người, đó là chuyện không thể nào.

Mà Long Cao Thiên lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, sau khi bước vào Thần Đạo, nhưng hắn không đi tìm bọn người Dương Thiên Lôi trả thù, hoàn toàn là vì tên Tiêu Ngạn, Long Cao Thiên từ chỗ Tiêu Ngạn biết được tiền cảnh của bọn người Dương Thiên Lôi, hắn biết rõ có đi tìm cũng tự rước lấy nhục, cho nên, chỉ có thể buông tha chuyện trả thù trong Mộng Huyền Tinh, tập trung tinh lực trả thù trong hiện thực.

Hơn nữa, từ trong miệng Tiêu Ngạn biết được vị trí gian phòng của bọn người Dương Thiên Lôi trong Mộng Huyền Tinh. Hơn nữa, Tiêu Ngạn đã trở thành nội ứng, chỉ cần bọn người Dương Thiên Lôi rời khỏi Mộng Huyền Tinh, hắn sẽ biết được hành tung của bọn người Dương Thiên Lôi. Hơn nữa, hắn cũng sớm sắp xếp một mưu kế chém giết Dương Thiên Lôi.

- Làm tốt lắm!

Sau khi nghe Long Cao Thiên nói xong, Long Cửu Tinh lập tức tán dương:

- Không ngờ thiên phú của tiểu tử này lại mạnh như vậy, nếu lúc này không gạt bỏ hắn, chỉ mấy trăm năm sau, hắn nhất định sẽ trở thành đại trợ lực cho Trần gia, cứ làm theo lời người nói đi!

- Đa tạ thúc thúc!

Sau khi Dương Thiên Lôi thành công vượt qua Đại Thiên Kiếp, cảm ứng được lực lượng và thần niệm tăng vọt, cứng như bàn thạch, tâm tình của hắn thanh minh, làm cho Dương Thiên Lôi có cảm giác như mình có thể không chế cả thiên địa!

Thần niệm hơi động một chút liền có thể vượt qua ngàn vạn dặm, lực cảm giác tăng lên không biết bao nhiêu lần, mà Tam Thiên Đại Đạo, tùy tâm mà động! Lý giải với Thần Đạo rất rõ, linh ngộ thiên địa pháp tắc, tăng lên mấy lần!

Loại cải biến này, tuyệt không phải Thần Đạo có thể làm được!

Cho nên, sau khi tấn chức Chân Thần Cảnh, Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, ba người đều tiến vào thời không pháp tắc, dung nhập cảnh giới huyền diệu và cảm ngộ trong đó.

Mà bọn người Hạ Quân Trúc, Kỷ Tiêu Lam, Kim Chính Thái cũng khởi động thời không pháp tắc trong giáp mềm, dù bọn họ không khởi động Đại Thiên Kiếp, nhưng bọn người Dương Thiên Lôi vượt qua Đại Thiên Kiếp, tuy bọn họ tận mắt nhìn thấy, cũng có được không ít cảm ngộ.

Sau khi cũng cố cảnh giới hoàn tất, mọi người muốn chấm dứt lịch lãm rèn luyện, rời khỏi Mộng Huyền Tinh.

- Chúc mừng tiên sinh trở về!

Sau khi tâm thần của Dương Thiên Lôi trở lại chân thân, có âm thanh của mỹ nữ vang lên bên tai của Dương Thiên Lôi.

- Hô... Thay đổi thật nhanh, Thần Đạo Bát cấp, không ngờ lại yếu như vậy.

Dương Thiên Lôi từ từ mở to mắt, thầm nghĩ trong lòng, trong quá trình lịch lãm rèn luyện, hắn đã trở thành cường giả Chân Thần Cảnh, mà lúc này, khôi phục chân thân, hắn biến thành Thần Đạo Bát cấp đỉnh phong, cảm giác mình có chút nhỏ yếu.

Điều này cũng làm cho Dương Thiên Lôi ý thức được tâm tình của bọn người nhị tỷ, Trần Thiển, chỉ sợ đang chìm trong bi thương.

Dương Thiên Lôi không dừng lại, phát ra mười đạo thông tin phù, đội bộ quần áo, sau đó rời khỏi phòng. Đi vào gian phòng của Trần Thiển, Trần Thiển nhanh chóng đi ra, trên mặt tràn ngập ủy khuất, vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên, Trần Thiển lúc này quả nhiên là Tiên Thiên Cửu cấp.

- Thiên Lôi.

Trần Thiển bổ nhào vào ngực Dương Thiên Lôi, khóc rất thương tâm.

- WOW, đừng khổ sở, sẽ nhanh chóng khôi phục thôi! Người đi vào trước đi! Ca phải đi đón bọn người nhị tỷ mới được.

Dương Thiên Lôi nói xong, mi tâm phát ra một đạo bạch quang, đem Trần Thiển kéo vào trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình.

Dương Thiên Lôi dùng tốc độ nhanh nhất tìm được chúng nữ, sau đó cho các nàng vào Thanh Tinh Lưu Ly Bình, lúc này, Dương Thiên Lôi đã gặp lại tất cả nữ nhân của mình, đây là lần đầu tiên có một cuộc đại đoàn viên trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình.

Sau đó, Dương Thiên Lôi cải biến khí tức của mình, ngay cả dung mạo và thân hình cũng cải biến, hơn nữa không nhìn ra chút dấu vết của việc vận chuyển pháp lực, hắn rời khỏi Mộng Huyền Tinh.

Mà mà bọn người Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc tụ tập cùng một chỗ, nghênh ngang, cười cười nói nói, từ từ đi đến Tinh Không Truyền Tống Trận, trong đó cũng có tên ngu ngốc Tiêu Ngạn.

Nhưng mà, thần sắc của Tiêu Ngạn lúc này cực kỳ đặc sắc.

Dương Thiên Lôi và Trần Thiển tại sao không xuất hiện? Mà chuyện này đối với tất cả mọi người chẳng có gì ngoài ý muốn, hiển nhiên bọn họ biết Trần Thiển đi cùng Dương Thiên Lôi, cho nên mới rời đi trước?

- Chu huynh, tiểu tử Dương Thiên Lôi kia đâu rồi?

Rốt cuộc Tiêu Ngạn cũng truyền âm hỏi Chu Giác Thuần.

- Dương huynh đệ à? Tiêu huynh đệ, chúng ta đã trở thành bằng hữu của Dương huynh đệ rồi, người còn không biết sao? Hắn đã rời khỏi lịch lãm rèn luyện từ sớm. Thời điểm lịch lãm rèn luyện, Dương huynh đệ và Long Cao Thiên có xung đột, chắc chắn, chuyện này chỉ xảy ra trong Mộng Huyền Tinh. Ai, đáng tiếc Long Cao Thiên nói muốn chém giết Dương huynh đệ trong hiện thực, Không còn cách nào, Long gia có quá nhiều trâu bò a, đừng nói Dương huynh đệ, ngay cả chúng ta cũng không dám chống lại, có thể làm gì đây? đành phải lén lút rời đi từ sớm rồi a!

Chu Giác Thuần truyền âm lại cho Tiêu Ngạn.

- Lén lúc rời đi khi nào?

- Hắn chỉ lịch lãm rèn luyện hai trăm năm thôi, sau đó rời đi.

Chu Giác Thuần trả lời không chút đắn đo, tuy biểu lộ không có chút khác thường, nhưng thần sắc Tiêu Ngạn biến hóa, điều này đã rơi vào trong mắt mọi người.

Một màn này, đúng là nằm trong dự liệu của Dương Thiên Lôi.

Bây mưu nghĩ kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm, lúc trước Tiêu Ngạn vẫn không xuất hiện, Dương Thiên Lôi sao không biết có vấn đề chứ? Dương Thiên Lôi định ra ngoài làm lớn một phen, quản hửn khí gió là Tiêu Ngạn hay Long Cao Thiên, chém chết con mẹ nó rồi nói sau. Nhưng bọn người Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc ngăn lại.

Đệ tử đại gia tộc đều có cao thủ Thần Đạo lưu lại thần niệm trên người, một khi gặp nguy hiểm tính mạng, sẽ có cao thủ Chân Thần Cảnh xuất hiện, vượt qua thời không xuất hiện trong thời gian cực ngắn, giống như việc Trần Thiển lúc trước đi lịch lãm rèn luyện gặp phải uy hiếp tính mạng cực lớn, gia gia của nàng lập tức cưỡng ép kéo nàng trở về Vô Cực tinh vực. Cho nên, tuy Dương Thiên Lôi cường hãn, nhưng nếu muốn chém giết đệ tử đại gia tộc, nhất là loại thiên tài đỉnh cấp như Long Cao Thiên, tuyệt đối là không được, cường giả Chân Thần Cảnh, không phải là tồn tại mà hắn có thể chống lại!

Mà đối phương cũng không hề cố kỵ việc giết chết Dương Thiên Lôi!

Chương 543: Dẫn xà xuất động. (Hạ)

Nói trắng ra, hiện tại Dương Thiên Lôi thiếu địa vị.

Tuy quan hệ của hắn và Trần Thiển đã được xác định, nhưng vẫn chưa được Trần gia tán thành. Cho nên, dù Long gia chém giết Dương Thiên Lôi, Trần gia sẽ không nói gì.

Mà bọn người Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc muốn giúp Dương Thiên Lôi nhưng lực bất tòng tâm. Bởi vì bọn họ có thể thể lực của mình, nhưng không có quyền nói chuyện. Hơn nữa, bây giờ chưa phải lúc vạch mặt với hai nhà Long Mạnh.

Cho nên, Dương Thiên Lôi đành phải nhẫn nại, tạm lánh mũi nhọn.

- Cái gì? Đã rời đi từ một trăm ngày trước?

Sau khi Tiêu Ngạn biết được tin tức này liền dùng thông tin phù truyền tin cho tên tu luyện giả ẩn nấp của Long gia tại Mộng Huyền Tinh, tên tu luyện giả Long gia lập tức khởi động Tinh Không Thông Linh Kính, truyền tin tức này cho Long Cao Thiên đang ôm cây đợi thỏ, Long Cao Thiên tức giận đứng dậy.

- Làm sao có thể? Chúng ta đã đợi ở tất cả thông đạo hơn nửa năm, tại sao lại không nhìn thấy tiểu tử này?

Long Cao Thiên tức giận nói ra:

- Các ngươi làm ăn cái gì thế? Lập tức thông tri tin tức này cho các thông đạo, một khi biết được tin tức của tiểu tử kia, mặc kệ ở địa phương nào, lập tức báo cho ta biết, kể cả nữ nhân của hắn!

- Thế nào? Chạy trốn rồi sao?

Long Cửu Tinh cau mày nói.

- Chuyện này... Thúc thúc, ta nên nghĩ ra sớm mới đúng, công phu ẩn nấp của tiểu tử này rất lợi hại, không chỉ có thể cải biến khí tức và dung mạo, hơn nữa không thể nhìn ra bất cứ khí tức pháp lực đang vận chuyển, điều này làm cho người ta không thể nào phòng bị được... Nhưng mà, kỳ quái, làm sao mà hắn và nữ nhân của hắn lại vô thanh vô tức trốn thoát sự giám thị của chúng ta?

- Ah?

Long Cửu Tinh nghe Long Cao Thiên nói những lời này thì rất kinh ngạc, cảnh giới Thần Đạo muốn ẩn nấp giấu diếm khí tức của mình trước mặt cao thủ Thần Đạo khác, là chuyện không có khả năng. Điểm ấy hắn biết rõ, nếu bảo Dương Thiên Lôi là Chân Thần Cảnh, giấu diếm được Long Cao Thiên, chuyện này sẽ không kỳ quái, nhưng Dương Thiên Lôi chỉ là Thần Đạo Bát cấp đã có thể làm được điểm ấy, tuyệt đối không đơn giản. Sau khi suy tư, Long Cửu Tinh nói:

- Đã như vậy, đành phải dẫn xà xuất động!

- Dẫn xà xuất động?

Long Cao Thiên khó hiểu.

Nhưng mà, thời điểm Long Cửu Tinh từ từ nói ra cụ thể làm như thế nào, trong đôi mắt Long Cao Thiên lấp lánh tinh quang, nói:

- Chất nhi đã hiểu, đúng là gừng càng già càng cay, đa tạ thúc thúc!

Đường hầm tinh không!

Trong đường hầm tinh không đi tới Nguyên Thủy tinh vực, Dương Thiên Lô khoanh chân ngồi một mình, trong đầu hồi tưởng lại từng quá trình lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, mỗi một khóa tinh cầu, đều là một chủng Tam Thiên Đại Đạo, hồi tưởng những nơi đã đi qua, sau khi từ quá trình lịch lãm rèn luyện trở về, Dương Thiên Lô mới nghiệm chứng lời nói của mọi người, Tam Thiên Đại Đạo đã luyện thành, toàn bộ biến mất, nhưng mầm mống của Tam Thiên Đại Đạo hần tu luyện thành đã nằm trong tâm của hần, hiện tại, Dương Thiên Lô muốn tu luyện lần nữa, chỉ có thể dựa vào linh ngộ của mình, bắt đầu tu luyện lại.

Nhưng mà, trải qua một năm lịch lãm rèn luyện, Dương Thiên Lô có được thu hoạch rất lớn, lớn nhất chính là dẫn động Đại Thiên Kiếp, sau khi cảm ngộ được năng lực cường hãn của Chân Thần Cảnh, đã làm cho Dương Thiên Lô được lợi rất nhiều.

Mặt khác, hần đã cảm ngộ được ảo diệu bí chương của Thần Đạo Bát cấp!

Lúc này, Dương Thiên Lô tin tưởng, chỉ cần bế quá một thời gian ngắn, hần sẽ đột phá Thần Đạo Cửu cấp rất dễ dàng!

Mấy ngày sau.

Dương Thiên Lô xuất hiện ở Nguyên Thủy tinh quen thuộc, hần không trở về Trảm Không Kiếm Phái, mà mang chúng nữ quay về nơi hần sống từ nhỏ đến lớn, Cát Ương đế quốc. Không làm kinh động bất cứ người này, Dương Thiên Lô xuất hiện ở đỉnh núi phía sau Cực Dương học viện, tâm thần có chút dao động, sau khi hần đứng trên đỉnh núi liền xuất hiện một tia biến hóa quỷ dị, phía sau núi xuất hiện một cái hang động cực lớn, Dương Thiên Lô đi vào trong đó.

Sở dĩ Dương Thiên Lô đi tới đây, dù hần đã khống chế cả Nguyên Thủy tinh này, nhưng vẫn cảm thấy ngọn núi phía sau Cực Dương học viện có tồn tại cái gì đó, nếu không nó cũng không giống đỉnh Hoa Sơn như vậy? Nếu không thì làm sao xuất hiện tảng đá cải biến vận mệnh của mình?

Cho dù Dương Thiên Lô không thể phát hiện, nhưng vẫn lựa chọn nơi này để bế quan, nói không chừng sẽ phát hiện điều gì ngoài ý muốn.

Từ từ lấy Thanh Tinh Lưu Ly Bình ra, Dương Thiên Lô hóa thành một đạo bạch quang chui vào trong đó, mà lúc này, Thanh Tinh Lưu Ly Bình bắt đầu phóng lớn, giống như đang dung nhập vào trong lòng núi, dần dần dung hợp với lòng đất, một lát sau, không cần Dương Thiên Lô thiêu đốt đan dược, Thanh Tinh Lưu Ly Bình bắt đầu hấp thu thiên địa linh khí khổng lồ từ Nguyên Thủy tinh, được Thiên Cương Quân Tinh Trận ngưng tụ, biến thành động lực khởi động thời không pháp tắc trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình.

Một ngày chín mươi năm!

Bế quan, Dương Thiên Lô muốn làm cho toàn bộ chúng nữ bước vào Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, có Thiên Ma trong Minh Huyền Bảo Khố để rèn luyện, có được Âm Dương Niết Bàn Kinh trợ giúp, có thời không pháp tắc biến thái, tiến bộ của bọn họ nhanh như thế nào?

Trăm năm, ngàn năm...

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lô và chúng nữ ở trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình hơn ngàn năm. Trong hiện thực, chỉ mới hơn mười ngày mà thôi. Thời gian ngàn năm, có vô cùng vô tận ngưng tinh của Thiên Ma và thiên địa linh vật, lại có vô cùng vô tận Thiên Ma để lịch lãm rèn luyện, trừ thời điểm Dương Thiên Lô

mới tiến vào, sau khi trợ giúp chúng nữ lĩnh ngộ ảo diệu của bích chương, hần liền bắt đầu bế quan, nhưng dù vậy, chúng nữ giống như ngàn năm trước, tất cả đều tấn thăng lên tới Thần Đạo Bát cấp đỉnh phong.

Mà Dương Thiên Lôi thành công tấn cấp Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, cộng thêm thể chất biến thái của hần, đương nhiên có thể ngay lập tức dẫn động Đại Thiên Kiếp, bước vào Chân Thần Cảnh. Nhưng Dương Thiên Lôi không làm vậy, vì hần muốn tu luyện lại Tam Thiên Đại Đạo, làm cho tâm thần và thân thể của mình viên mãn, làm cho bản thân khi bước vào Chân Thần Cảnh không gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Trảm Không Kiếm Phái Thiên Tịch Phong, cao vút trong mây, nhìn bao quát cả dãy núi. Cả Trảm Không Kiếm Phái, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, đã mở rộng gần mười lần, phương viên mấy vạn dặm đều là phạm vi của Trảm Không Kiếm Phái. Đệ tử lúc trước vốn chỉ hơn mười vạn, hiện giờ đã tăng lên trăm vạn, hiện tại, dù là thực lực hay thế lực, đã trở thành đệ nhất môn phái trên Thiên Huyền đại lục.

531. Chương 544: Bày Mười Nghĩ Kế.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 544: Bày mười nghĩ kế.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Điều này làm cho Tạo Hoa Môn Cổ Đức Nhân không thể chống lại, tất cả đều là do Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi mang đến ảnh hưởng và danh dự chính là nguyên nhân rất quan trọng, chỉ bằng điểm ấy, liền hấp dẫn vô số tán tu và đệ tử thiên tài từ khắp nơi đến gia nhập Trảm Không Kiếm Phái, nhưng trọng yếu nhất, phương viên mấy vạn dặm của Trảm Không Kiếm Phái cải biến kinh người, thiên địa linh khí vô cùng dày đặc, còn cường đại hơn cả vô số động thiên phúc địa trong truyền thuyết, tu luyện giầu luyện trong đó có tốc độ nhanh gấp mười lần bên ngoài, đây là khái niệm gì?

Ngày hôm đó, thời điểm Dương Thiên Lôi bế quan tu luyện hơn mười ngày, hơn mười đạo thân ảnh xé rách hư không, xuất hiện trên không trung của Trảm Không Kiếm Phái mấy vạn mét!

Bọn họ vẫn ẩn nấp khí tức của mình, nhìn Trảm Không Kiếm Phái ở dưới.

- Thiên địa linh khí rất nồng đậm! Không nghĩ tới tinh cầu cần cỗi này lại có bảo địa như thế!

Một đạo thân ảnh trong đó nói ra.

- Đúng là không tệ, nếu chúng ta đã đến Nguyên Thủy tinh này, thì mượn nơi này tu luyện một chút cũng được, đây là lựa chọn không tệ! Hơn nữa... Nữ nhân của tiểu tử kia, đả số đều đến từ Nguyên Thủy tinh này, xem ra nơi này mỹ nhân rất thừa thãi a.

Lại một đạo thân ảnh nói ra, đạo thân ảnh này chính là Long Cao Thiên.

- Hắc hắc, Thiên ca nói đúng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, Thiên ca nên cho chúng ta ở lại nơi này sung sướng! Tinh cầu này đúng là không tệ, Ngũ Hành đều đủ, núi sông thanh tú, trọng yếu nhất chính là có nhiều mỹ nhân, khuyết điểm duy nhất chính là quá nhỏ!

- Được rồi, các người thu liễm khí tức của mình đi, ẩn nấp ở gần đây, chờ tin tức của ta!

Long Cao Thiên nói ra, nói xong thân hình của hần hạ xuống dưới, khí tức toàn thân, dần dần phóng xuất ra.

- Không biết vị đạo hữu nào tới chơi?

Khí tức của Long Cao Thiên rất cường đại, thời điểm cố ý tản mát ra một ít, bỗng nhiên âm thanh của Phong Vô Kỵ từ Ngự Kiếm Tiên Cung phát ra, một cỗ khí tức cường hãn và uy áp coi rẻ thiên địa, vào lúc này, phương viên mấy vạn dặm quanh Ngự Kiếm Tiên Cung đều chấn động.

Loại khí tức này, làm cho tâm thần của Long Cao Thiên run lên, đột nhiên trong mắt lóe lên một tia thần sắc không thể tưởng tượng nổi, trong tư liệu, Trảm Không Kiếm Phái làm môn phái đệ nhất trên Nguyên Thủy tinh này, hơn nữa mới quật khởi trong mấy năm gần đây, hẳn là cường giáo chí tôn cũng chỉ là Thần Đạo Thất cấp đỉnh phong mà thôi, mà lúc này tản ra khí tức, vì sao lại làm cho Long Cao Thiên cảm thấy một tia khủng bố?

Giống như Long Cao Thiên, trong lòng của Phong Vô Kỵ cũng khiếp sợ, khí tức người tới, dù chỉ phóng ra một tia, nhưng Phong Vô Kỵ đã cảm ứng được, cảnh giới của đối phương hẳn không thể nào so sánh nổi. Hơn nữa đối phương vô thanh vô tức xuất hiện trên đỉnh đầu, không biết là địch hay là bạn?

Cho nên, Phong Vô Kỵ liền điều động cấm chế của Trảm Không Kiếm Phái trong phương viên mấy vạn dặm, dung hợp với bản thân, lên tiếng hỏi.

- Phong Vô Kỵ sao?

Long Cao Thiên không trả lời Phong Vô Kỵ, trên mặt tản ra khí tức cuồng ngạo, hỏi lại.

- Không sai, xin hỏi đạo hữu là?

Phong Vô Kỵ vừa nói, thân hình bay lên đỉnh Ngự Kiếm Tiên Cung, ngẩng đầu nhìn lên trên không trung, Long Cao Thiên từ phía trên hạ xuống, hỏi lại. Thần sắc người tới, cộng với âm thanh cuồng ngạo, đã làm cho Phong Vô Kỵ cảm thấy không ổn.

- Ta tìm Dương Thiên Lô! Không bị diệt môn, lập tức thông tri cho hắn tới gặp ta! Cho người kỳ hạn mười ngày, nếu Dương Thiên Lô vẫn chưa xuất hiện, lão tử sẽ san bằng Trảm Không Kiếm Phái của các người thành bình địa, gà chó không tha!

Long Cao Thiên vừa nói, khí tức toàn thân tản ra, khí tức của siêu cấp cao thủ Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, lúc này, dù Trảm Phong Kiếm Phái có cấm chế cường đại, phải thừa nhận áp lực chưa từng có từ trước tới nay trên người Long Cao Thiên tản ra.

Nhưng mà, thời điểm Phong Vô Kỵ nghe được lời nói của đối phương, thần sắc biến thành lạnh lùng, lạnh giọng nói ra:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

- Hừ, ta là ai? Lão tử là Long gia Vô Cực tinh vực, Long Cao Thiên! À đúng rồi, ngàn vạn lần đừng nói ta tìm hắn, nếu không, hắn sẽ không dám trở về! Khi đó, các người chỉ có con đường chết! Không cần ta dạy người làm cách nào thông tri cho hắn chứ? Hừ! Mười ngày sau, ta sẽ đến đúng giờ! Sống hay chết, người nên nghĩ kỹ! Dương nhiên, các người muốn chạy trốn, cũng có thể thử xem! Ha ha ha...

Long Cao Thiên lạnh lùng nói, nói xong phất tay xuống dưới.

- Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, kết giới thủ hộ vô cùng cường hãn của Trảm Không Kiếm Phái, lại bị Long Cao Thiên đánh nát.

Cùng lúc đó, thân ảnh của Long Cao Thiên biến mất trong hư không, lưu lại Phong Vô Kỵ đang khiếp sợ!

Long gia, Long Cao Thiên!

Phong Vô Kỵ không biết Long Cao Thiên là ai, nhưng lại biết Long gia Vô Cực tinh vực! Vô Cực tinh vực có năm đại gia tộc, cường hãn nhất chính là Long tộc, chỉ điều này đã làm Phong Vô Kỵ khiếp sợ rồi, đối phương chỉ cần phất tay là đánh vỡ kết giới của Trảm Không Kiếm Phái, loại năng lực này, tuyệt không đối không phải là tồn tại mà Phong Vô Kỵ có thể đối kháng, dù Phong Vô Kỵ có thể điều động cấm chế của Trảm Không Kiếm Phái, muốn chiến thắng đối phương cũng chỉ là mộng tưởng.

- Chẳng lẽ Thiên Lô đắc tội Long gia?

Trong lòng Phong Vô Kỵ khiếp sợ, hơn bốn năm, cảnh giới và thực lực của Dương Thiên Lô, Phong Vô Kỵ không biết, nhưng chỉ sợ cũng không cách nào siêu việt Long Cao Thiên, khí tức Long Cao Thiên tản ra, tuyệt đối đã đạt tới đỉnh phong của Thần Đạo, đây là tồn tại mà Dương Thiên Lô không thể chống lại.

- Sưu sưu...

Một lát sau, từng đạo thân ảnh nhanh như thiểm điện đi vào Ngự Kiếm Tiên Cung, có lẳng không phi hành, có ngự kiếm quang, thậm chí có mấy tên cường giả Thần Đạo và mười cao thủ Tiên Thiên Cửu cấp.

Nhưng người này, có Đan Thanh Dương Thần Đạo Nhị cấp và Nhan Uyên Thần Đạo Tam cấp, còn có truyền nhân chương giáo mới tấn thăng lên Thần Đạo Lục cấp Lý Tiêu, có cả huynh đệ thân mật nhất của Dương Thiên Lô là Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lãng và Dương Thiên Ngạo, cùng với mười đại cao thủ lúc trước của Thiên Đan Phong.

- Long gia Long Cao Thiên...

Lý Tiêu từng du lịch không ít tinh cầu, trong mắt lóe lên hào quang khiếp sợ.

Thần sắc mọi người rất ngưng trọng nhìn Phong Vô Kỵ, sau đó nhìn kết giới thủ hộ.

- Phong chương giáo, làm sao bây giờ?

Lý Tiêu hỏi.

Vừa rồi Phong Vô Kỵ và Long Cao Thiên đối thoại, sớm đã kinh động phương viên ngàn dặm quanh Thiên Tịch Phong, các trưởng lão và cao thủ của Trảm Không Kiếm Phái, đều nghe được rành mạch. Đối phương cường đại, tuyệt đối không phải là tồn tại mà bọn họ có thể chống lại.

Chương 544: Bày mưu nghĩ kế. (Hạ)

- Đi vào rồi nói!

Ánh mắt Phong Vô Kỵ đảo qua mọi người, như thiểm điện tiến vào Tiên Kiếm Tháp, mọi người cũng đi vào theo.

Sau khi bước vào Tiên Kiếm Tháp, Phong Vô Kỵ lập tức khởi động cấm chế thủ hộ Tiên Kiếm Tháp, ánh mắt nhìn mọi người, nói:

- Việc này, tuyệt đối không thể nói cho Thiên Lô!

- Thanh Dương, người lập tức đi Kỷ gia Vô Cực tinh vực, tìm Kỷ Nhạ Yên, nói rõ tình huống!

- Tiểu Uyên, người đi Trần gia Vô Cực tinh vực, tìm Trần Thiển, nói rõ tình huống!

- Vâng!

Ba người cung kính, nói xong liền rời khỏi Tiên Kiếm Tháp, ngự kiếm phi hành bay về phía đường hầm tinh không.

Trong nội tâm Phong Vô Kỵ rất rõ, thực lực đối phương, không phải tu luyện giả Nguyên Thủy tinh có thể chống lại, chỉ có thể mượn thể lực của các đại gia tộc ở Vô Cực tinh vực. Trừ phi hai đại gia tộc chịu ra mặt, nếu không, chỉ sợ Trảm Không Kiếm Phái sẽ bị đối phương tiêu diệt. Phong Vô Kỵ cũng không tin đối phương chỉ đến một người.

- Lý Tiêu, lập tức tuyên lệnh cho đệ tử bốn phái, không cho kẻ nào đi ra ngoài. Hiện tại, xem ra đối phương đang ở gần Trảm Không Kiếm Phái, trừ đường hầm tinh không...

- Chương giáo!

Đúng lúc này, Nhan Uyên và Đan Thanh Dương lập tức có vẻ mặt hoảng sợ quay trở về, nói:

- Đường hầm tinh không... Không thể nào khởi động được!

- Cái gì?

Thần sắc Phong Vô Kỵ lúc này mới thật sự chấn kinh, nói:

- Làm sao có thể? Chẳng lẽ bọn họ có thể không chế đường hầm tinh không của chúng ta?

- Ha ha ha... Lão tử đã từng nói qua, không nên đi cầu viện, càng không nên chạy trốn! Không muốn chết, thì nên làm theo lời của lão tử! Chỉ cần Dương Thiên Lô trở lại, lão tử sẽ không làm khó các người! Hừ!

Đúng lúc này, âm thanh của Long Cao Thiên rất quý dị truyền vào trong tai của mọi người, sau khi hừ lạnh một tiếng, liền lần biến mất vô ảnh vô tung, dù là Phong Vô Kỵ cũng không cảm ứng được cái gì!

- Chơi người...

Phong Mã Ngưu chỉ là Thiên Thiên Cửu cấp nhện không được ngửa mặt lên trời mắng một tiếng, nhưng mới nói ra hai chữ, liền bị Phong Vô Kỵ ngăn lại, nói:

- Tiểu Phong, đừng xúc động!

- Sẽ có một ngày nào đó lão tử sẽ trả thù cho lão đại!

Phong Mã Ngưu phẫn nộ nói:

- Thằng này có bao nhiêu lợi hại? Mấy trăm vạn đệ tử của chúng ta, mỗi người tiểu một bãi nước tiểu cũng ngâm chết nó.

- Người biết cái gì? Thực lực của hắn, một chiêu đã có thể chém giết ta! Thần Đạo Cửu cấp... Hơn nữa là còn là Long gia Thần Đạo Cửu cấp!

Phong Vô Kỵ chán nản ngồi xuống, khuôn mặt nhăn nhó, trong nháy mắt hiện ra vẻ già nua. Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, Trảm Không Kiếm Phái quật khởi đến một trình độ trước nay chưa từng có, tất cả đều do Dương Thiên Lôi ban cho, nhưng mà, lúc này, lại bỗng nhiên đổi mặt nguy cơ như thế, hơn nữa không có khả năng hóa giải, làm cho tâm tình đặc chí của Phong Vô Kỵ, tâm tình từ trên trời rớt xuống vực sâu.

- Chưởng giáo, không bằng...

Đúng lúc này, Lý Tiêu cau mày, trong ngữ khí mang theo vẻ âm trầm bất định, nhìn Phong Vô Kỵ nói ra.

Vẫn chưa nói xong, Phong Vô Kỵ liền phát tay ngăn cản:

- Tuyệt đối không được! Trảm Không Kiếm Phái chúng ta có hôm nay, đều do Thiên Lôi ban cho! Dù có chết, cũng không được bảo Thiên Lôi trở về! Người cho rằng hắn sẽ bỏ qua chúng ta sao? Nếu như ta đoán đúng, Thiên Lôi trở về, lúc đó cũng là ngày chết của chúng ta!

- Chưởng giáo, người hiểu lầm, ý của ta là khởi động triệu tập lệnh môn phái, mới có thể giải cứu chúng ta. Với tính cách của Thiên Lôi thì hắn sẽ không mặc kệ chúng ta, nhưng ta tin tưởng, Long gia đi tìm hắn, Thiên Lôi sẽ hiểu trong lòng, dùng trí tuệ của Thiên Lôi, sẽ tự đi tìm chết sao? Lần trước ở Thương Viêm tinh chúng ta đã nhìn thấy, ta tin nói rõ tình huống cho Thiên Lôi nghe, hắn sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết!

Lý Tiêu trầm giọng nói ra.

- Không được! Ta biết tính cách của đại ca, nếu nghĩ không ra biện pháp, hắn sẽ quay trở về, khi đó làm sao bây giờ? Chúng ta chết thì thôi, ai giúp chúng ta báo thù? Ta phản đối!

Phong Mã Ngưu lập tức tức giận nhìn Lý Tiêu nói ra.

Mà Vũ Đại Lãng, Dương Thiên Ngạo cũng nói ra lời phản đối.

- Phản đối không có hiệu quả! Lý huynh nói đúng! Lão gia tử, Tiểu Phong, các người rất cổ hủ! Còn nhớ ta nói gì không? Ta chưa bao giờ đánh những trận chiến mà mình không nắm chắc! Các người vẫn chưa tín nhiệm ta a...

Làm cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng nổi, lúc này có một giọng nói lọt vào trong tai của mọi người. Cho dù là lão nhân Phong Vô Kỵ cũng bị nói là cổ hủ, nhưng lúc này, bỗng nhiên thần sắc của mọi người biến đổi, mà Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lãng, thậm chí Nhược Thủy Dương Thiên Ngạo có tính cách lạnh nhạt cũng bị kích động.

Một đạo thân ảnh rất quý dị, vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt mọi người.

- Lão đại!

- Lão đại!

- Thiên Lôi!

Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng, Dương Thiên Ngạo và Đan Thanh Dương, Nhan Uyển... Đều kích động hô lên. Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, Dương Thiên Lôi lại xuất hiện, hơn nữa, càng làm cho bọn họ khiếp sợ là, Dương Thiên Lôi xuất hiện không phải là bản thể, mà là một loại thần niệm ngưng tụ thành ảo ảnh, điều này cần phải có thần thông cường đại như thế nào mới làm được?

Chỉ có Phong Vô Kỵ tinh tường, loại năng lực này của Dương Thiên Lôi, đã có được từ hơn năm năm trước, nhưng mà, thời điểm ở Thương Viêm tinh, cảnh giới của Dương Thiên Lôi không cao như hiện giờ.

Cái gì gọi là bày mưu nghĩ kế?

Lúc lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh, Dương Thiên Lôi đã khống chế Tam Thiên Đại Đạo đến trình độ trâu bò, cho dù đi ra, Tam Thiên Đại Đạo đã biến mất tất cả, cảnh giới cũng khôi phục đến Thần Đạo Bát cấp, nhưng trí tuệ của hắn đã tăng lên đến trình độ không thể tưởng tượng, làm sao mà không biết được chút thủ đoạn này của Long Cao Thiên chứ?

Nếu không như thế, Dương Thiên Lôi cũng không quay về Nguyên Thủy tinh để bề quan.

Tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn.

Thời điểm Long Cao Thiên phá vỡ kết giới thủ hộ của Trảm Không Kiếm Phái, Dương Thiên Lôi đã phát giác, nhưng mà, hắn không xuất hiện ngay, sau khi đợi Long Cao Thiên rời khỏi, mới lợi dụng năng lực khống chế Nguyên Thủy tinh của mình, dùng thần niệm ngưng tụ thành thân ảnh của mình trong Tiên Kiếm Tháp, chuyện này đối với Dương Thiên Lôi mà nói rất đơn giản.

Thủy Nguyên tinh, chỉ cần bước vào Thủy Nguyên tinh. Dù là cường giả Chân Thần Cảnh, Dương Thiên Lôi cũng có đủ thực lực đối kháng, đây chính là năng lực cường đại của việc khống chế tinh cầu, trong Thủy Nguyên tinh, Dương Thiên Lôi chính là Sáng Thế Thần.

Loại tình huống này, Long Cao Thiên tuyệt đối không nghĩ tới.

- Mười ngày sau lão tử sẽ đến đúng giờ, các người yên tâm đi.

532. Chương 545: Đại Thiên Kiếp Chân Chính.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 545: Đại Thiên Kiếp chân chính.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi hiện giờ càng càng tự tin và cường đại hơn năm năm trước, trong ánh mắt phát ra tự tin cường đại, nói:

- Đúng rồi, lão gia tử, người giúp ta lựa chọn trong môn phái một ngàn thiếu nữ có thiên phú âm ba! Thanh Âm muốn tổ kiến lại Thiên Âm Môn, đem đạo thống Thiên Âm Môn truyền thừa xuống.

- Được!

Phong Vô Kỵ đáp ứng không chút do dự, lúc này, cả mấy trăm vạn đệ tử Trảm Không Kiếm Phái, đại đa số thiếu niên nam nữ đều có tư chất rất tốt, muốn chọn ra một ngàn thiếu nữ có thiên phú âm ba rất dễ dàng.

- Thiên Lôi, bây giờ người đã đạt tới cảnh giới gì?

- Hắc hắc... Mười ngày sau sẽ rõ.

Nghe được câu hỏi của Phong Vô Kỵ, Dương Thiên Lôi nói rất đắc chí!

- Tên Long Cao Thiên kia đã đạt tới Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, hơn nữa, người của hắn chắc là không ít, Thiên Lôi, người không nên chủ quan, nhanh chóng đến Vô Cực tinh vực, bảo tiểu tức phụ Trần Thiên của người, hoặc là mẹ của người đến hỗ trợ!

- Trần Thiên đang ở chỗ ta, lão nhân gia yên tâm, được rồi, mười ngày sau gặp lại!

- Lão đại!

Phong Mã Ngưu kích động hô lên, mở hai tay ra muốn ôm Dương Thiên Lô, nhưng thân ảnh của Dương Thiên Lô hiện giờ chỉ là thần niệm ngưng tụ ra ảo ảnh mà thôi, có thể ôm được sao?

- Tiên Thiên Cửu cấp, đến bây giờ mà các người mới đạt tới Tiên Thiên Cửu cấp!

Một câu ngắn gọn, không nặng không nhẹ, nhưng làm cho thần sắc Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lãng và Dương Thiên Ngạo âm trầm, cúi đầu xuống. Xa cách mấy năm, tuy Dương Thiên Lô an bài cho bọn họ nơi tu luyện tuyệt hảo, nhưng mà, ba người không còn tâm trạng như lúc ở cùng Dương Thiên Lô, kiếp sống tu luyện buồn tẻ này, ngoài truy cầu đỉnh cao của võ đạo ra, không còn nhac thú gì cả, thời gian mấy năm, tâm của bọn họ vẫn chỉ dừng lại ở thời điểm ở cùng với Dương Thiên Lô mà thôi.

Nhưng mà, thời gian mấy năm nay, kể cả lần trước Dương Thiên Lô có hành động lớn ở Thương Viêm tinh, Dương Thiên Lô không truyền tin tức gì cho bọn họ, giống như đã quên đi.

Ba người không trách Dương Thiên Lô, bởi vì bọn họ biết rõ cảnh giới của mình quá thấp, hơn nữa chênh lệch giữa hần và bọn họ, dù bọn họ có tu luyện điên cuồng, nó càng ngày càng lớn. Bọn họ có cảm giác, chỉ sợ cả đời này không còn cơ hội ở cùng một chỗ với Dương Thiên Lô, không còn khả năng kề vai sát cánh chiến đấu.

Điều này làm cho bọn họ hoặc ít hoặc nhiều có cảm giác cam chịu, tuy cũng tận lực tu luyện, nhưng không còn trí tiến thủ và kích tình như trước nữa.

Mà bây giờ, một câu của Dương Thiên Lô, giống như búa tạ đập vào lòng của bọn họ.

- Lần này ta sẽ dẫn các người đi!

Dương Thiên Lô truyền âm cho ba người, sau đó biến mất trước mặt mọi người.

Mà Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lãng và Dương Thiên Ngạo, thần sắc bỗng nhiên tràn ngập hưng phấn và vui mừng!

Trong ngọn núi phía sau Cực Dương học viện.

Dương Thiên Lô lại chui vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, lúc này, cho dù Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình có Minh Huyền Bảo Khố điệp gia nên đạt tới trình độ một ngày bằng chín mươi năm, nhưng Dương Thiên Lô lại thiêu đốt vô cùng vô tận đan dược, dưới sự điệp gia của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình và Minh Huyền Bảo Khố, trực tiếp tăng lên trình độ một ngày bằng một ngàn năm.

Một ngày một ngàn năm!

Đây là khái niệm gì? Đương nhiên, đây vẫn không phải là cực hạn của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Bởi vì dưới sự điệp gia khủng bố của thời không pháp tắc, tiêu hao đan dược đạt tới con số kinh người, dù Dương Thiên Lô sớm có chuẩn bị, nhưng thần niệm của hần khổng chế thiêu đốt chỉ đạt tới con số này mà thôi, cho nên không có khả năng đề cao hơn nữa!

Nhưng như vậy là đủ rồi!

Hần và chúng nữ đều đắm chìm trong việc tu luyện điên cuồng!

Tam Thiên Đại Đạo, Dương Thiên Lô vừa đột phá, Huyền Thiên Chân Kinh cường hãn, làm cho Dương Thiên Lô lý giải Tam Thiên Đại Đạo vượt qua sức tưởng tượng của mọi người, dù đã rời khỏi quá trình lịch lãm, nhưng vẫn còn chút ít tâm cảnh và khí tức của Tam Thiên Đại Đạo tồn tại, nhưng Dương Thiên Lô bằng vào Huyền Thiên Chân Kinh và thiên phú cường hãn, đã có thể tu luyện các loại đại đạo mà vô số tu luyện giả ước mơ đến cảnh giới đỉnh phong, dùng tốc độ kinh người hoàn thành!

Một ngàn năm, hai ngàn năm, ba ngàn năm, bốn ngàn năm...

Suốt sau ngàn năm, Dương Thiên Lô hoàn toàn đắm chìm trong việc tu luyện Tam Thiên Đại Đạo, rốt cục đã đem Tam Thiên Đại Đạo, trừ Đại Túc Mệnh Thuật và Đại Thôi Diễn Thuật ra, lần nữa đạt tới cảnh giới chân chính nắm giữ!

So với thời điểm lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh nhanh hơn cả trăm ngàn lần, bởi vì có thời không pháp tắc biến thái, cho nên tốc độ tu luyện của Dương Thiên Lô, nhanh hơn lúc ở trong Mộng Huyền Tinh vô số lần. Lúc này, Dương Thiên Lô đã cảm giác được, tu vi của mình, tuyệt đối cường hãn hơn cảnh giới Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong lúc lịch lãm rèn luyện trong Mộng Huyền Tinh rất nhiều.

Trong Mộng Huyền Tinh, thể chất chênh lệch với hiện tại rất lớn, huống chi hiện tại Dương Thiên Lô còn có được hai chủng thuộc tính siêu việt Ngũ Hành chứ?

Một loại chính là năng lượng thần bí trong đan điền của Dương Thiên Lô, một loại chính là mấy chục ức sinh hồn cộng với mấy trăm vạn sinh linh của Thiên Nga Tộc được Khương Thiển độ hóa sinh ra năng lượng thần bí! Nhất là loại thứ hai, mấy năm qua giả dạng thần côn truyền giáo ở Thương Viêm tinh, cùng với Bạch Tố Tố, Bạch Trinh Trinh cố gắng dẫn đạo Thiên Nga Tộc, đã cường đại hơn trước rất nhiều lần!

Sáu ngàn năm, Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ đồng thời đạt tới cảnh giới vô cùng khủng bố, thực lực của hai người và Dương Thiên Lô, tuyệt đối là cường hãn hơn lúc còn là Thần Đạo Cửu cấp trong Mộng Huyền Tinh gấp mấy lần.

Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ, ba người đều có thể tùy thời mà dẫn động Đại Thiên Kiếp, hơn nữa thành công bước vào Chân Thần Cảnh!

Mà Trần Thiển, Dương Thiên Lệ và chúng nữ rút xuống cảnh giới Tiên Thiên, đã sớm cô đọng ra vô số ngưng tinh của Thiên Ma, hơn nữa còn chuyên tâm ở trong Minh Huyền Bảo Khố tầng hai lịch lãm rèn luyện đến Thần Đạo Ngũ cấp, tu luyện mấy ngàn năm, các nàng không chỉ khôi phục tu vi, mà toàn bộ đều bước vào cảnh giới Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong! Phong Linh Nhi, Phạm Linh Nhi, Bạch Tố Tố, Bạch Trinh Trinh, còn có tiểu gia hỏa tiểu Bạch, đồng thời bước vào cảnh giới Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, nhưng các nàng muốn bước vào Chân Thần Cảnh, phong hiểm rất lớn.

Mà lúc này, sau khi tiểu Bạch bước vào Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, đã trở mã thành một cô nàng không kém gì chúng nữ, nhưng tính cách vẫn như trước kia, không cải biến chút nào.

533. Chương 546: Dị Biến, Chân Thần Cảnh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 546: Dị biến, Chân Thần Cảnh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hô!

Dương Thiên Lô thở ra một hơi, từ từ mở mắt ra.

Sáu ngàn năm, vẫn còn thời gian bốn ngàn năm, đến ngày ước định với Long Cao Thiên.

Ba đạo bạch quang hiện lên, Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ, ba người tiến ra khỏi Thanh Tinh Lưu Ly Bình.

- Lãng muội muội, ngươi ở chỗ này, ta và Tử Hàm, tiểu Vũ, tiến vào không gian hỗn loạn dẫn động Đại Thiên Kiếp.

Trong đầu của Dương Thiên Lô nói với Lãng Hi.

- Ân! Đi đi, cẩn thận một chút!

Lãng Hi nói, lúc này Lãng Hi biết rõ, tuy ba người có thể dẫn động Đại Thiên Kiếp trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình, nhưng sẽ làm cho Thủy Nguyên tinh bị ảnh hưởng rất lớn, sinh ra chấn động khủng bố là chắc chắn. Nếu như vậy, sẽ kinh động đến đám người Long Cao Thiên, cho nên, bọn họ phải rời khỏi Thủy Nguyên tinh, không thể nghỉ ngơi, bước vào không gian hỗn loạn là tốt nhất. Hơn nữa, tạm thời để Lãng Hi

và Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình ở lại Thủy Nguyên tinh, Dương Thiên Lô bước vào trong không gian hỗn loạn sẽ không bị lạc mất phương hướng.

- Yên tâm đi! Chờ ta trở về!

Dương Thiên Lô nói xong, liền giữ chặt tay của Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ, trực tiếp xé rách hư không, nhanh chóng tiến vào chỗ sâu trong không gian hỗn loạn.

- Ta trước!

Ba người lập tức đi được hơn ngàn vạn dặm, sau khi phi hành trong không gian hỗn loạn được một giờ, rốt cục dừng lại, Dương Thiên Lô trầm giọng nói ra.

- Ta tới trước!

Trương Tử Hàm nhìn Dương Thiên Lô nói ra.

- Hay vẫn là ta tới trước! Ta so các ngươi tinh tường!

Nguyễn hi vũ đồng dạng nói ra.

- Không nên tranh với ca! Tuy các ngươi đều có truyền thừa, nhưng hai người các ngươi chiến lực thêm cũng không bằng ca. Không phải sao? Nghe lời! Ta cũng không muốn các ngươi có bất kỳ sơ xuất!

Dương Thiên Lô chân thật đáng tin nói” nắm thật chắc nắm hai nữ bàn tay nhỏ bé. Đột nhiên rời xa hai nữ, trong chớp lát liền đến ở ngoài ngàn dặm!

Dương Thiên Lô tinh tường, chỉ cần hần bước vào Chân Thần Cảnh, hần thi triển Âm Dương Niết Bàn Kinh, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có trợ giúp cho nhị nữ. Như vậy, tỷ lệ bọn họ vượt qua Đại Thiên Kiếp tăng lên một chút, điểm này nhị nữ đương nhiên hiểu rõ, cho nên mới phải tranh giành với Dương Thiên Lô.

Nhưng mà, Dương Thiên Lô không cho bọn họ cơ hội a.

Đại Thiên Kiếp, Đại Thiên Kiếp chân chính.

Dương Thiên Lô đứng bất động trong không gian phong bạo khủng bố, trong đôi mắt ẩn chứa tín niệm và tự tin cường đại, Chân Thần Cảnh, rốt cuộc hần cũng nghênh đón thời khắc này.

Tuy ở trong Mộng Huyền Tinh hần đã bước vào Chân Thần Cảnh, cũng cảm nhận được sự cường đại của Chân Thần Cảnh, nhưng đó chỉ là trong quá trình lịch lãm, mà bây giờ, hần muốn chân thân bước vào Chân Thần Cảnh!

Từng tiếng sấm rít gào, bỗng nhiên khí tức trên người Dương Thiên Lô tăng vọt, linh khí thần bạo động, bay thẳng lên trên, không gian phong bạo khủng bố, cũng không thể cải biến được cổ tinh khí này của Dương Thiên Lô, thậm chí không tạo ra được một tia chấn động nào.

Cùng lúc đó, khí tức toàn thân Dương Thiên Lô tăng vọt, không gian phong bạo quay chung quanh người hần, trong chớp lát bị bức ra ngoài trăm ngàn dặm, lấy Dương Thiên Lô làm hạch tâm, cả phạm vi này biến thành trạng thái chân không tuyệt đối.

Cực lớn, lỗ đen khủng bố, đang nhanh chóng hình thành trên đầu Dương Thiên Lô.

Đại Thiên Kiếp, rốt cuộc cũng dẫn động nó!

Đại Thiên Kiếp chân chính và Đại Thiên Kiếp trong Mộng Huyền Tinh có gì giống nhau?

Dương Thiên Lô có thành công vượt qua không?

Lúc này, dù Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ có thể khẳng định, nhưng tâm tình rất khẩn trương.

Không gian phong bạo tàn sát bừa bãi, năng lượng cuồng bạo, vô số tàn phiến của tinh cầu, đang bị lỗ đen cực lớn cắn nuốt.

Lúc này, tâm thần của Dương Thiên Lô hoàn toàn dung nhập vào trong lỗ đen.

- Răng rắc...

Đạo lôi đình thứ nhất hàng lâm!

Lôi đình của Đại Thiên Kiếp, hoàn toàn khác với Tiểu Thiên Kiếp, nó không đơn thuần là Lôi thuộc tính, mà dung hợp đủ loại huyền ảo, nếu không năng lượng thuộc tính biến hóa rất tùy ý, nhưng nó cũng ẩn chứa, ý chí, tinh thần, thất tình lục dục và khảo nghiệm với thân thể, nếu có mặt nào tương đối yếu ớt, đều phải trả giá bằng tính mạng!

Nhưng mà, nhìn đạo lôi đình đầu tiên, Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ cũng buông lỏng.

Đại Thiên Kiếp hiện tại và Đại Thiên Kiếp trong Mộng Huyền Tinh không có gì khác nhau quá lớn, uy lực cũng tương đương. Loại tình huống này, Dương Thiên Lôi sẽ vượt qua rất nhẹ nhàng.

Nhưng mà, làm cho các nàng và Dương Thiên Lôi không nghĩ tới, thời điểm đạo lôi đình đầu tiên đánh xuống, thanh thân kiếm dung hợp với đan điền của Dương Thiên Lôi, bắt đầu phát ra chấn động cường đại, tản ra từng đạo khí tức khủng bố, trong chốc lát có một đạo hào quang xuyên việt tầng tầng không gian bích chương, dung nhập vào hư không vô tận.

- Lão bất tử, ngươi muốn làm gì?

Trong đan điền của Dương Thiên Lôi, nhìn Hiên Viên Kiếm Hồn mà hoảng sợ, tức giận nói ra.

- Câm miệng, ngoan ngoãn nhìn cho lão tử!

Một lão già khác đang điên cuồng thúc dục khí tức của mình, nổi giận với Hiên Viên Kiếm Hồn.

- Tiểu tử, đang độ Đại Thiên Kiếp, lúc này ngươi loạn làm gì.

Hiên Viên Kiếm hồn tức giận nói ra.

- Ngươi bao che cho hần chả khác gì mẹ bao che cho con cả, còn lải nhải, lão tử sẽ luyện hóa ngươi.

- Âm âm...

Lúc lão già nói, một đạo kim quang chói mắt, bỗng nhiên phá vỡ tầng tầng hàng rào không gian, tiến vào không gian hỗn loạn, trong chốc lát đã dung nhập vào trong đạo lôi đình đầu tiên!

Biến hóa đột ngột này, làm cho đạo lôi đình phát ra tiếng nổ khủng bố, biến lớn hơn gấp đôi, uy lực cũng tăng lên gấp đôi, đánh vào người Dương Thiên Lôi.

- A!

Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ và Dương Thiên Lôi đồng thời kêu lên.

Ba người nhìn thấy lôi đình biến hóa, đều kêu lên, đạo kim quang kia là gì? Vì sao lại làm cho đạo lôi đình đầu tiên của Đại Thiên Kiếp bỗng nhiên mạnh lên gấp đôi như vậy?

Loại biến hóa đột ngột này, làm cho Dương Thiên Lôi không thể không tăng pháp lực và thần niệm lên, tăng cường lực phòng hộ toàn thân lên gấp đôi.

Đạo lôi đình đầu tiên qua đi, lỗ đen trên đỉnh đầu Dương Thiên Lôi mở rộng gấp hai, thôn phệ năng lượng trong thiên địa càng thêm khủng bố.

Thấy một màn như vậy, Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ đều nắm chặt tay, đổ mồ hôi lạnh toàn thân, trong tâm mỗi người tràn ngập hoảng sợ, tại sao lại như vậy? Mới bắt đầu, đã xảy ra dị biến, thời điểm đến cửu trọng, Dương Thiên Lôi có thể chịu nổi không?

Nhưng mà lúc này, hai người không thể ngăn cản.

Một khi dẫn động Đại Thiên Kiếp, dù tu luyện giả có làm gì cũng đừng mơ nó ngăn cản nó lại. Dù là Chân Thân Cảnh hoặc Chí Cao Thần, cũng đừng hòng ngăn cản được!

Chương 546: Dị biến, Chân Thần Cảnh. (Hạ)

Đạo lôi đình Đại Thiên Kiếp thứ hai đã tới!

Làm cho tâm tình khấn nguyện của Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ có chút buông lỏng, Lôi Đình lôi đình này cũng không có thay đổi bao nhiêu! Giống như đạo lôi đình Đại Thiên Kiếp thứ hai trong Mộng Huyền Tinh.

Nhưng mà, thời điểm đạo lôi đình thứ hai đánh lên người Dương Thiên Lôi, lại một đạo hào quang lục sắc, vượt qua vô tận hư không dung nhập vào lôi đình, làm cho uy lực của lôi đình tăng lên gấp đôi!

Đạo thứ ba, hào quang màu thủy lam sắc!

Đạo thứ tư, hào quang thổ hoàng sắc!

...

Đạo thứ tám, hào quang hắc sắc!

Lại để cho Trương Tử Hàm cùng Nguyễn hi vũ khiếp sợ là, mỗi một đạo Lôi Đình đều có một đạo khủng bố năng lượng dung nhập trong đó, ngay từ đầu hai người vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng là vài đạo về sau, hai người đã phát hiện, mỗi một đạo hào quang là đượC một loại thuộc tính năng lượng!

Chuyện gì đang xảy ra?

Đạo thứ chín!

Thời điểm đạo lôi đình Đại Thiên Kiếp thứ chín hàn lâm, cái lỗ đen cực lớn kia, phát ra một đạo lôi đình hắc sắc khủng bố tới cực điểm, đánh xuống!

Mà vào lúc này, toàn thân Dương Thiên Lôi phát ra hào quang bảy màu chói mắt, cả người của hắn xuất hiện ảo ảnh một thanh cự kiếm.

Khí tức Nhân Kiếm Hợp Nhất, trong chớp lát, nó cường đại vô số lần, khí tức này va chạm với đạo lôi đình hắc sắc kia!

Cứ tiếp tục qua ba giờ, cái lỗ đen cực lớn biến mất, Dương Thiên Lôi ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rống sung sướng!

Tiếng kêu gào của hắn như tiếng sấm mùa xuân, làm cho không gian phong bạo cũng phải nổ tung, khí tức của hắn, theo tiếng kêu càng ngày càng vang dội, đang tăng lên liên tục, tiếp tục hơn mười phút, cuối cùng đã đạt tới cực hạn!

Lúc này, Dương Thiên Lôi mới từ từ nhắm mắt lại, thu liễm khí tức toàn thân, cuối cùng, Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ không còn cảm nhận được chút khí tức cường đại nào trên người Dương Thiên Lôi, đột nhiên Dương Thiên Lôi mở to mắt!

Hai đạo hào quang bảy màu chói mắt, như hóa thành thực chất, mang theo vẻ hưng phấn nhìn nhị nữ.

Chân Thần Cảnh!

Rốt cuộc Dương Thiên Lôi cũng bước vào Chân Thần Cảnh!

- Thiên Lôi!

Nhị nữ kinh hỉ hóa thành một đạo lưu quang, đồng thời nhào vào lồng ngực Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi phát tay phát ra một kết giới cường hãn, tạo thành một không gian đủ để dung nạp ba người, trái ôm phải ấp, hưng phấn hôn lên đôi môi của Trương TửHàm, tiếp tục hôn lên môi Nguyễn Hi Vũ.

Thành công!

Chẳng những bước vào Chân Thần Cảnh, hơn nữa tám tảng đá trong thể nội đều được thần kiếm hấp thu hoàn toàn, mười một khóa đã tề tụ, thần kiếm biến thành nguyên vẹn!

Thời điểm đạo lôi đình đầu tiên, Dương Thiên Lôi đã hiểu ý đồ của lão già trong đầu, lúc ấy, hắn toàn tâm dung nhập vào trong thiên kiếp, cũng vô lực ngăn cản, hơn nữa hắn cũng không muốn ngăn cản! Hai người đầu đã làm như vậy, Dương Thiên Lôi biết bọn họ sẽ không làm hại mình.

- Thiên Lô, có một chuyện quan trọng, tại sao các loại năng lượng thuộc tính, không ngừng dung nhập vào trong Đại Thiên Kiếp của ngươi?

Sau một hồi hưng phấn, Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ nhin không được nên hỏi.

- Hắc hắc, lần này có tổng cộng tám loại năng lượng thuộc tính, trước kia ca đã hấp thu ba đạo! Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Quang, Âm, Băng, Vụ, mười một loại năng lượng, mười một tầng đá, thần kiếm trong thể của ta đã nguyên vẹn! Hiện tại thần kiếm đã ngưng tụ thành công!

Dương Thiên Lô nói ra:

- Tốt rồi, thân ái, chúng ta bắt đầu đi! Cùng một chỗ?

- Không muốn!

Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ đồng thời đỏ mặt, nói ra.

- Hi Vũ, người trước!

Trương Tử Hàm đỏ mặt nói ra, nói xong liền xoay người, nhìn cái không gian nhỏ hẹp này, đương nhiên Trương Tử Hàm biết rõ tên gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lô muốn làm gì.

- Tử Hàm, hay là người trước đi!

Khuôn mặt Nguyễn Hi Vũ đỏ bừng.

- Điều khách khí làm gì? Cùng một chỗ thì cùng một chỗ, thân ái, đến đây đi!

Thần niệm Dương Thiên Lô khẽ động, đạo bào trên người Nguyễn Hi Vũ và Trương Tử Hàm lập tức vỡ vụn, trong chốc lát, hai người trước mặt gia hỏa vô sỉ này, biến thành trần trụi.

- A a...

Nhị nữ hét lên hai tiếng, hai người đồng thời khép hai chân lại và bảo vệ bộ ngực sữa.

- Ha ha...

Dương Thiên Lô hưng ác nhìn chằm chằm vào thân thể của nhị nữ, kích động dị thường, trong chốc lát ôm nhị nữ vào lòng, đè xuống đất.

Nhưng Trương Tử Hàm “Ưm” một tiếng, thoát khỏi ma trảo của Dương Thiên Lô, nói:

- Đại sắc lang, Hi Vũ trước.

- Tử Hàm trước.

Nguyễn Hi Vũ cũng giãy dụa, nói với Dương Thiên Lô.

Kỷ thật Dương Thiên Lô chỉ muốn đùa giỡn chúng nữ mà thôi, song phi đúng là tốt, nhưng không thể đồng thời khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh cùng một lúc với nhị nữ, dù sao, linh kiện chỉ có một, cũng không thể vận dụng thần thống biến thành phân thân a? Như vậy thì mất đi ý nghĩa, loại chuyện này, phải toàn tâm toàn ý mới được.

Nếu làm vậy, đó không phải là chiến đấu.

- Tử Hàm, người trước!

Dương Thiên Lô nói thẳng.

- Không muốn a...

Trương Tử Hàm mới mở miệng, Dương Thiên Lô đã ôm nàng vào lòng, nhưng Trương Tử Hàm vẫn không cam lòng, nói:

- Hi Vũ, người... Người có thể đi ra ngoài trước không, đừng nhìn... Lát nữa, lúc tới lượt của người, ta cũng không nhìn...

- Không thể! Không thương lượng, thân ái, người là của ca... Tiểu Vũ, không nhìn không được đâu, người cần phải hiểu, nếu người không nhìn thì lát nữa sẽ bị nhìn... Ha ha ha ha...

Dương Thiên Lôi nói xong, liền nổ tung đạo bào của mình, toàn thân trần trụi, áp Trương Tử Hàm xuống, cái miệng của hắn phong bế cái miệng Trương Tử Hàm đang phản kháng.

Thủ pháp của Dương Thiên Lôi tiến công rất thuần thực, Trương Tử Hàm nhanh chóng buông bỏ chống cự, đến lúc này, nàng biết rõ, có phản kháng cũng vô dụng, cho nên để mặc cho gia hỏa vô sỉ như Dương Thiên Lôi muốn làm gì thì làm, nhưng mà, bị Dương Thiên Lôi kích tình, Trương Tử Hàm biết rõ Nguyễn Hi Vũ đang ở bên cạnh, cho nên, nàng nghĩ hết cách để không phát ra lớn tiếng, nhưng càng như vậy, thể xác và tinh thần lại không chịu được, càng rên rỉ lớn tiếng!

Chỉ mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, Trương Tử Hàm thuần khiết đã bất chấp tất cả, nhắm mắt lại, phát ra tiếng rên rỉ say lòng người!

Nguyễn Hi Vũ vốn quay lưng lại, nhưng trong đầu không ngừng xuất hiện lời nói lúc nãy của Dương Thiên Lôi:

- Nếu người không nhìn thì sẽ bị nhìn...

Rốt cục bị âm thanh của hai người hấp dẫn, nhìn không được quay đầu lại, một màn này không phải lần đầu Nguyễn Hi Vũ nhìn thấy, nhưng lúc trước là nhìn tiểu nha đầu Lâm Tâm Di, cũng không phải Trương Tử Hàm, hơn nữa lúc trước Dương Thiên Lôi và Lâm Tâm Di không có đại chiến một cách chân chính, nhưng giờ...

534. Chương 547: Quyết Đấu Với Long Cao Thiên.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 547: Quyết đấu với Long Cao Thiên.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn Dương Thiên Lôi hung mãnh chạy nước rút, nhìn Trương Tử Hàm xoay người thể hiện ra vẻ điên cuồng, nghe hai người phát ra tiếng rên rỉ say lòng lúc được lúc mất, toàn thân Nguyễn Hi Vũ khô nóng, thân thể mềm mại nhìn không được vắn vẹo.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Dương Thiên Lôi phát ra một đạo năng lượng, đột nhiên bao phủ cả Nguyễn Hi Vũ ở bên cạnh hắn, thân thể hai người dính vào nhau.

Nguyễn Hi Vũ không có bao nhiêu tâm tư phản kháng, đem bộ ngực sữa ma sát vào lưng của Dương Thiên Lôi.

Đây chính là chỗ khôn khéo của Dương Thiên Lôi!

Sở dĩ lựa chọn Trương Tử Hàm bắt đầu, mà không phải Nguyễn Hi Vũ, bởi vì Dương Thiên Lôi kết luận, phòng tuyến trong lòng của Nguyễn Hi Vũ yếu hơn Trương Tử Hàm nhiều, mà sự thật đúng là thế.

Được móng vuốt của Dương Thiên Lôi không ngừng vuốt ve, Nguyễn Hi Vũ nhanh chóng đầu nhập vào trong đó, cùng phát ra tiếng rên rỉ say lòng người như Trương Tử Hàm!

Lúc này, dục hỏa trong thể nội Dương Thiên Lôi đã bị thiêu đốt triệt để.

Hình ảnh tiêu hồn thực cốt, tràng cảnh kiều diễm mê người, không ngừng xuất hiện...

Nguyễn Hi Vũ gia nhập, Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi nhanh chóng đạt đến cực khoái, cả hai run rẩy một hồi, hai người liền đầu nhập vào trong Âm Dương Niết Bàn Kinh!

Cùng lúc đó, thân thể Nguyễn Hi Vũ sớm đã dán lên người Dương Thiên Lôi, không ngờ rất thần kỳ tiến vào trong Âm Dương Niết Bàn Kinh với hai người, tâm thần ba người giao hòa với nhau, quỷ dị hơn là, dưới sự dẫn dắt của Âm Dương Niết Bàn Kinh, thân thể trần trụi của ba người, dùng một tư thế quỷ dị quấn vào nhau, năng lượng trong thân thể, ba người đồng thời tuần hoàn cùng một vòng đại tuần hoàn.

Loại tình cảnh này, Dương Thiên Lôi chưa từng nghĩ tới.

- Rầm rầm rầm...

Lúc hình thành đại tuần hoàn, trong óc ba người đồng thời nổ vang một tiếng, từng đạo phù vân huyền ảo từ trên người ba người phát ra.

Làm cho ba người khiếp sợ là, tâm thần giao hòa của bọn họ còn cường hãn hơn lúc hai người gặp mấy lần, linh hồn hoàn toàn dung làm một thể, ngay cả tâm tình, kinh nghiệm thậm chí có quan hệ đến đủ loại cảm ngộ của riêng mỗi người đều như sóng lớn tràn vào thân thể mỗi người.

Lúc này, Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ, đều chân chân chính chính biết rõ đối phương!

Phát hiện kinh người này, Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ khá tốt, Dương Thiên Lôi thì hưng phấn đến mức khó kiềm được, không biết ý vị thế nào?

Dương Thiên Lôi đè nén nội tâm kích động, bắt đầu dung nhập tâm thần vào việc tu luyện!

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, sau khi qua hai canh giờ, rốt cuộc Âm Dương Niết Bàn Kinh cũng hoàn thành một vòng tuần hoàn.

Nhị nữ từ từ mở to mắt, hơn nữa vô cùng xấu hổ, thời điểm muốn tách ra, Dương Thiên Lôi dùng sức kéo cả hai lại, bắt đầu đổi vị trí, rút tiểu đệ ra khỏi người Trương Tử Hàm, lần này Nguyễn Hi Vũ là đối tượng chủ yếu.

Lần này Trương Tử Hàm không muốn là người đứng nhìn, liền nâng gia nhập vào trong, một lát sau, lại xuất hiện cảnh ba người cùng diễn.

Lại qua hai canh giờ, rốt cuộc Dương Thiên Lôi cũng thở ra một hơi, hôn lên môi mềm của nhị nữ một cái, đứng dậy.

Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ đều nhìn thân thể mềm mại xích lô hoàn toàn của đối phương, sau đó đứng dậy, mặc đạo bào vào.

- Oanh!

Không gian Dương Thiên Lôi ngưng tụ thành nổ tung, ba người lại đứng bất động trong không gian hỗn loạn.

- Tử Hàm, ta tới trước!

Nguyễn Hi Vũ nói, nói xong thân hình biến mất, trong chớp lát liền xuất hiện cách đó ngàn dặm.

- Đại sắc lang!

Lần này Trương Tử Hàm không tranh đoạt, khi Nguyễn Hi Vũ rời đi, đột nhiên bị Dương Thiên Lôi nắm chặt eo, dùng sức ôm lấy mặt nàng đỏ bừng, đến lúc này, nàng đã bình tĩnh trở lại.

- Ha ha, thân ái, không nghĩ tới lại có thể hình thành đại tuần hoàn cho ba người, xem ra...

Trong ánh mắt Dương Thiên Lôi hiện ra vẻ mặt vui mừng.

- Đừng mà! Đây đã là cực hạn! Người muốn nữa... Ta sẽ không để ý tới người!

Trương Tử Hàm mân mê cái miệng nhỏ nhắn, hờn dỗi. Sao nàng không biết Dương Thiên Lôi muốn gì? Ba người cùng một chỗ đã làm nàng thẹn thùng đến cực điểm, nếu hắn còn bắt nàng gia nhập, lúc đó nàng sẽ xấu hổ muốn chết.

- Ách... Hảo hảo, tạm thời ca sẽ nghe người! Nhưng mà, thân ái, người hãy nhìn bọn nhị tỷ độ kiếp thất bại, tan thành mây khói sao?

Bỗng nhiên Dương Thiên Lô nghiêm túc nói với Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng phản bác.

- Tiểu Vũ sắp bắt đầu rồi!

Trong mắt Dương Thiên Lô xuất hiện vẻ hưng phấn mãnh liệt, trực tiếp đổi chủ đề, quay người nhìn về phía Nguyễn Hi Vũ.

Tâm thần của Trương Tử Hàm cũng dung nhập vào trong cảnh Nguyễn Hi Vũ dẫn động Đại Thiên Kiếp!

Mấy giờ sau, ba người hưng phấn ôm lấy nhau!

Nguyễn Hi Vũ và Trương Tử Hàm, trước sau thành công bước vào Chân Thần Cảnh!

Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, lúc Dương Thiên Lô bước vào Chân Thần Cảnh, tâm thần khí tức của Lăng Hi tập trung vào Dương Thiên Lô, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, ngũ quang hoàn mỹ không tỳ vết, sau đó khoanh chân ngồi xuống, khí tức toàn thân, càng ngày càng mãnh liệt, hơn nữa giống như không có giới hạn, tăng lên điên cuồng, cùng lúc đó, trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, một tia phù văn huyền ảo ngủ say cả trăm vạn năm, đang từ chỗ sâu trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình chảy ra, trong không gian vô biên vô hạn, bắt đầu lưu chuyển!

Một giờ, hai giờ, ba giờ...

Thời điểm Dương Thiên Lô mang theo Nguyễn Hi Vũ và Trương Tử Hàm trở về ngọn núi phía sau Cực Dương học viện, rốt cuộc thần sắc Lăng Hi mang theo một tia thần sắc hưng phấn, đột nhiên mở mắt ra!

Chân Thần Cảnh!

Lăng Hi không cần dẫn động Đại Thiên Kiếp, chỉ cần Dương Thiên Lô tăng lên, trong thời gian ngắn nàng cũng bước vào Chân Thần Cảnh!

Lúc này, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình đang biến hóa kinh người, ngũ sắc quang hoa càng ngày càng mãnh liệt, âm thanh phạn âm chuông chiều, càng trở nên dày đặc, kinh Văn Hòa huyền ảo hiện ra, chỉ có tính ngưỡng lực cường đại mới có thể thúc dục thần thông, nhân quả, luân hồi, độ hóa, tiên liên, xá lợi, phật quang, kim thân... Tin tức vô cùng vô tận, đang rót vào trong đầu Lăng Hi.

Dưới thời không pháp tắc, còn lại hơn hai nghìn năm, Dương Thiên Lô và chúng nữ cùng tu luyện, bằng vào Huyền Thiên Chân Kinh biến thái, hắn đem Tam Thiên Đại Đạo dung hợp thành một, căn cứ thể chất và thiên phú của chúng nữ, sáng tạo ra đủ loại thần thông pháp tắc thích hợp với chúng nữ, nhất là Lục Thanh Âm, hướng có Đại Thiên Túc Thuật trong Tam Thiên Đại Đạo, tạo ra thần thông còn cường hơn đạo thống của Thiên Âm Môn gấp mấy lần.

Thực lực mỗi người đều tăng vọt, hơn nữa tất cả mọi người đều tu luyện thành Đại Ẩn Nặc Thuật!

Chương 547: Quyết đấu với Long Cao Thiên. (Hạ)

Nhưng mà, Dương Thiên Lô không cho bọn người Dương Thiên Lệ, Trần Thiển dẫn động Đại Thiên Kiếp. Bởi vì hiện tại không có nắm chắc tuyệt đối, cần phải có thời gian cô đọng, cũng cần Dương Thiên Lô sử dụng Âm Dương Niết Bàn Kinh như vừa làm với Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, sau khi vận dụng trên người chúng nữ, lúc đó mới nắm chắc càng lớn!

Sáng sớm ngày thứ mười!

Mấy ngày nay ẩn nấp chung quanh phương viên mấy vạn dặm Trảm Không Kiếm Phái, gần trăm tên cao thủ Thần Đạo Cửu cấp và Long Cao Thiên luôn luôn giám thị nhất cử nhất động của Trảm Không Kiếm Phái, lúc này mới đem khí tức của mình phát huy đến mức tận cùng. Thời gian mười ngày đã tới, Long Cao Thiên bước vào Trảm Không Kiếm Phái lần nữa, làm cho hắn đặc ý là, biểu hiện của Phong Vô Kỵ tương đối ngoan ngoãn và sợ hãi, hoàn toàn dựa theo lời của hắn mà làm, đổi lấy điều kiện duy nhất là buông tha Trảm Không Kiếm Phái.

Hôm nay, chính là kỳ hạn Long Cao Thiên đưa ra, hơn nữa Phong Vô Kỵ cũng lên tiếng xác nhận với Long Cao Thiên, nói rằng hôm nay Dương Thiên Lô sẽ trở về.

Cho nên, lúc này Long Cao Thiên rất hưng phấn, chém giết Dương Thiên Lô, rửa sạch sỉ nhục trong Mộng Huyền Tinh, càng làm cho hắn hưng phấn chính là, nữ nhân của Dương Thiên Lô, trừ Trần Thiển ra, hắn có thể tự do chà đạp!

Chỉ có như thế, mới có thể phát tiết khuất nhục trong lòng của hắn!

Trong Tiên Kiếm Tháp, Phong Vô Kỳ, Lý tiêu, Nhan Uyên và các cao thủ của Trảm Không Kiếm Phái, đều tụ tập cùng một chỗ, không có tiếng động, không có lời nói, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ ngưng trọng, tuy đã được Dương Thiên Lô khẳng định, nhưng cuối cùng mọi người vẫn cho rằng Dương Thiên Lô quá tự phụ.

Thời gian trôi qua tâm tình của mọi người càng trở nên lo lắng.

Bỗng nhiên, trên bầu trời mấy vạn mét trên Tiên Kiếm Tháp, truyền ra chấn động không gian cực lớn.

Trong nháy mắt, thần niệm của Long Cao Thiên và vô số cao thủ Thần Đạo Cửu cấp tập trung vào đó.

Chấn động biến mất, trong hư không xuất hiện một màn không thể tưởng nổi.

- Lão gia tử, sư phụ, các vị sư huynh sư đệ, các sư muội xinh đẹp, ta đã trở lại...

Âm thanh của Dương Thiên Lô không có chút dị thường nào, phi thường nhẹ nhõm, truyền vào tai của mọi người.

Nhưng tất cả mọi người, Phong Vô Kỳ và Long Cao Thiên, thời điểm nhìn thấy Dương Thiên Lô, tâm tình chấn động đến cực điểm!

Phong Vô Kỳ nhìn thấy, khí tức của Dương Thiên Lô phi thường cường đại, nhưng vẫn không bằng Long Cao Thiên. Bởi vì khí tức của hắn, chỉ là Thần Đạo Bát cấp đỉnh phong! Bên cạnh Dương Thiên Lô, xuất hiện mười lăm thiếu nữ xinh đẹp tới cực điểm!

Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Vu Thanh Nhã, Lâm Tâm Di, Bách Lý Thiên Thiên, Phong Linh nhi, Phạm Linh Nhi, Trần Thiển, mười hai người, đó là những người mà Phong Vô Kỳ biết.

Một nàng đang cười trên cổ Dương Thiên Lô, mặt mũi tràn đầy hưng phấn là một nữ hài nghịch ngợm xinh đẹp, còn có hai nữ nhân trên lưng mọc ra hai cánh, Phong Vô Kỳ không biết bọn họ.

Nhưng mà... Tu vi mười lăm người này, Phong Vô Kỳ không thể nhìn thấy, trừ Trần Thiển và Thần Đạo Bát cấp ra, những người khác đều là Thần Đạo Thất cấp đỉnh phong!

Thế này thì làm sao chống lại Long Cao Thiên?

Thấy một màn như vậy, bọn người Phong Vô Kỳ, Đan Thanh Dương, Nhan Uyên, tâm thần sa sút đến cực điểm, bọn họ cho rằng cảnh giới của Dương Thiên Lô phải rất cao cho nên lúc trước rất thần bí, có thể vì muốn làm cho bọn họ kinh hãi, ít nhất cũng phải là Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, hơn nữa còn mang rất nhiều cao thủ đến đây, nhưng lúc này, nó là bị kịch!

Chuyện này chẳng khác gì đi chịu chết?

- Ha ha ha...

Thần sắc bọn người Dương Thiên Lô bình tĩnh, từ từ đáp xuống Tiên Kiếm Tháp, rốt cuộc Long Cao Thiên không đè nén được nội tâm đang hưng phấn, ngửa mặt lên trời cười to.

Hắn vốn cho rằng trừ Trần Thiển ra chỉ có mười nữ nhân mà thôi, nhưng không ngờ lần này lại đến mười lăm người!

Càng làm hắn kinh hãi là, trong mười lăm người, Dương Thiên Lệ, Lục Thanh Âm và tiểu nữ hài đang cười trên cổ của Dương Thiên Lô ra, còn có hai thiếu nữ cực phẩm của Thiên Nga Tộc, không ngờ đều còn thuần âm! Chuyện lần này con mẹ nó thật phát đạt.

Về phần Trần Thiển cũng còn thân thể thuần âm, nhưng Long Cao Thiên không đánh chủ ý lên người Trần Thiển.

- Tiểu tử không nghĩ tới à? Ha ha ha ha... Không thể tin được người lại lừa cả chúng giáo và sư phụ của mình à? Ha ha ha... Lão tử đã từng nói qua, đắc tội Long Cao Thiên ta, người chỉ có chết!

Thân hình Long Cao Thiên nhoáng cái xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi và chúng nữ hơn trăm trượng, thần niệm Thần Đạo Cửu cấp, tập trung lên mọi người, cùng lúc đó vô số cao thủ Thần Đạo Cửu cấp, từ bốn phương tám hướng bao vây bọn người Dương Thiên Lôi.

- Thật không nghĩ tới có đến mười lăm cô nàng xinh đẹp! Trần Thiển, người chính là đại tiểu thư Trần Thiển của Trần gia? Thúc thời thì mau rời khỏi đây.

Long Cao Thiên lạnh giọng nói ra, tuy thẳng này cuồng ngạo, nhưng chém giết Trần Thiển hẳn không dám, nếu giết Trần Thiển không thể nghĩ ngờ Trần gia sẽ vạch mặt với Long gia.

...

Ánh mắt Trần Thiển trong trẻo và lạnh lùng, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Long Cao Thiên.

- Ta sợ quá.

Đột nhiên thân hình Dương Thiên Lôi lui về phía sau hai bước, bề ngoài nói như rất hoảng sợ, nhưng vừa nói, lại phát tay về phía Tiên Kiếm Tháp cách đó mấy vạn mét. Kết giới vô cùng cường hãn của Trảm Không Kiếm Phái, bỗng nhiên phát ra một tia hào quang bảy màu.

- Lão gia tử, các người không cần lo lắng, chỉ cần nhìn là được rồi! Hắc hắc...

Cùng lúc đó, một đám thần niệm của Dương Thiên Lôi truyền vào trong tai của mọi người, đem những người liều lĩnh muốn lao về phía Dương Thiên Lôi, ngăn bọn họ lại.

- Có thể hòa giải không?

Bề ngoài Dương Thiên Lôi rất xoắn xuýt nhìn đám Thần Đạo chung quanh, nhìn gương mặt đắc của của đám Thần Đạo, nói.

- Hoà giải? Người muốn hòa giải? Người muốn hòa giải thế nào?

Long Cao Thiên khinh thường nhìn Dương Thiên Lôi nói ra.

- Chín mươi sáu tên cao thủ Thần Đạo Cửu cấp, hoặc là chết toàn bộ, hoặc làm nô bộc cho ca, người nha, thiển, làm tọa kỵ cho ca, thế nào?

Bỗng nhiên Dương Thiên Lôi mỉm cười, nói như hành vân lưu thủy, Dương Thiên Lôi không giết Long Cao Thiên là vì từ trong miệng của Trần Thiển biết được một tin tức, giống như Long Cao Thiên không dám chém giết Trần Thiển.

Đệ tử thiên tài của đại gia tộc, một khi tánh mạng bị uy hiếp, hoặc là tử vong, thần niệm lưu trong thể nội của bọn họ được khởi động. Khi đó, dù Dương Thiên Lôi bước vào Chân Thần Cảnh, cũng không thể chống lại. Dương Thiên Lôi biết kết quả này, cho nên mới thương lượng.

535. Chương 548: Ưu Thế Áp Đảo.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 548: Ưu thế áp đảo.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghe Dương Thiên Lôi nói, Long Cao Thiên và tất cả thủ hạ đều buồn cười, tại sao trong thiên hạ lại có người vô tri như vậy? Sắp chết đến nơi, không ngờ lại nói ra những lời ngu ngốc như vậy.

- Ha ha ha...

Đúng lúc này, một tiếng cười to vang vọng thiên địa, bỗng nhiên từ hư không truyền ra, một đạo thân ảnh mang theo thiên uy, từ trên trời giáng xuống, trong chớp lát, uy áp vô cùng vô tận, sau đó là một đạo kết giới có phương viên mấy trăm dặm cấm cố không gian, nói:

- Tiểu Thiên, tên đối thủ của ngươi, đúng là buồn cười, thúc thúc cũng không nhịn cười được, đúng rồi, tiểu cô nương kia, thúc thúc muốn, thế nào?

Người tới là cao thủ Chân Thần Cảnh, Long Cửu Tinh!

Hắn tự tay chỉ vào tiểu Bạch đang cười trên cổ của Dương Thiên Lô, tiểu Bạch vô cùng xinh đẹp, bộ dáng nghịch ngợm tinh khiết không nhiễm chút bụi trần, đây là loại hình Long Cửu Tinh yêu nhất, hơn nữa hắn là Chân Thần Cảnh, có thể cảm ứng ra khí tức trên người tiểu cô nương này thuộc về trời sinh đất dưỡng.

- Thúc thúc thích, đương nhiên không thành vấn đề!

Long Cao Thiên đáp ứng rất sảng khoái.

- Ân, vậy là tốt rồi. Các ngươi động thủ đi, thúc thúc sẽ không ra tay với Trần gia đại tiểu thư, ta chỉ tiễn nàng đi thôi!

Long Cửu Tinh khẽ cười nói, không có chút cảm giác nguy hiểm nào, bỗng nhiên thò tay chỉ vào Trần Thiển.

Nhưng mà, vào lúc này, trong mắt Dương Thiên Lô lóe lên ánh sáng bảy màu, khoe miệng nở nụ cười ta ác, trong chớp lát, hắn đưa tay điểm về phía Long Cửu Tinh một cái!

- Các lão bà, động thủ đi! Quả nhiên có dê béo, làm tọa kỵ rất tốt a!

Dương Thiên Lô lên tiếng, làm cho tất cả mọi người cảm thấy khiếp sợ là, hắn và mười lăm nữ nhân tuyệt sắc, vào lúc này, khí thế tăng lên một cách điên cuồng!

- Rầm rầm rầm...

Từ khí tức cuồng bạo, trong chớp lát bao trùm khắp thiên địa, từng tiếng phát ra, Nguyễn Hi Vũ lao về phía Long Cao Thiên, Trương Tử Hàm không nhúc nhích, thần niệm bao trùm chúng nữ. Mà Trần Thiển, Dương Thiên Lệ và các nữ nhân khác đều đánh về phía chín mươi sáu tên cao thủ Thần Đạo.

Mà Dương Thiên Lô hóa thành một đạo lưu quang phóng về phía Chân Thần Cảnh Long Cửu Tinh!

- Chân Thần Cảnh! Thật sự là Chân Thần Cảnh?

Lúc này, Long Cửu Tinh và bọn người Long Cao Thiên khiếp sợ, lúc Dương Thiên Lô và chúng nữ bộc phát ra khí tức, Long Cửu Tinh và bọn người Long Cao Thiên đã cảm thấy không ổn, bọn họ nghĩ mãi cũng không ra, đối phương có đến ba Chân Thần Cảnh, điều này sao có thể?

Mấy ngày trước hắn từ chỗ Tiêu Ngạn biết được tin tức của Dương Thiên Lô, biết được Dương Thiên Lô chỉ đạt tới Thần Đạo Bát cấp mà thôi, mà nữ nhân của hắn có tu vi còn thấp hơn, chỉ có mình Dương Thiên Lô là có năng lực chiến đấu khủng bố mà thôi, hơn nữa Long Cao Thiên cũng đã nhìn thiên phú khủng bố của Dương Thiên Lô, chính nguyên nhân này, Long Cao Thiên mới lo lắng Dương Thiên Lô chạy trốn, nếu đúng như vậy, Long Cao Thiên muốn không sợ cũng không được, cho nên mới phải mời Chân Thần Cảnh Long Cửu Tinh đến trợ giúp.

Nhưng bây giờ, Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ đều là cường giả Chân Thần Cảnh.

Bọn họ bước vào Chân Thần Cảnh lúc nào?

Đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi, nếu không tận mắt nhìn thấy, có đánh chết Long Cao Thiên cũng không tin tưởng!

- Ngao!

Nhưng mà, Long Cao Thiên không có thời gian khiếp sợ, uy áp và thần niệm của Nguyễn Hi Vũ, đã tập trung vào hắn, trong nháy mắt này, đột nhiên Long Cao Thiên biến thành chân thân!

- Ngao!

Cùng lúc đó, Long Cửu Tinh cũng khiếp sợ đến cực điểm, liền biến thành chân thân! Hắn là Chân Thần Cảnh, trong chốc lát đã biến thành một đầu Long to lớn khủng bố dài mấy trăm trượng, mà hắn cũng cảm thấy khí tức áp bức đến từ Dương Thiên Lôi! Lúc này, hắn không còn khả năng chú ý tới Long Cao Thiên!

- Loài bò sát!

Nguyễn Hi Vũ hét lớn lạnh lùng, bàn tay thon dài, bỗng nhiên mở ra, vô số đạo thần thông pháp tắc cường hãn, trong chốc lát biến thành một bàn tay cực lớn, một tay bắt Long Cao Thiên dài chừng mười trượng trong lòng bàn tay! Nếu muốn giết Long Cao Thiên, Nguyễn Hi Vũ chỉ cần niết một cái, lúc đó Long Cao Thiên sẽ bị nghiền nát thành một đồng thệ nhão.

Nguyễn Hi Vũ và Trương Tử Hàm nhìn nhau cười cười, đưa mắt nhìn lên hư không, không ra tay nữa, tập trung thần niệm quan sát chúng nữ. Về phần Dương Thiên Lôi, các nàng không lo lắng. Tuy Dương Thiên Lôi vừa bước vào Chân Thần Cảnh, nhưng thiên phú biến thái của hắn người thường không thể tưởng tượng được.

Huống chi hắn đã cô đọng Tam Thiên Đại Đạo, còn có Huyền Thiên Chân Kinh gia thân, lại có Chân Thần Cảnh Lăng Hi làm bạn, cộng thêm Thanh Tinh Lưu Ly Bình cường hãn đến mức không thể tưởng tượng và thần kiếm biến thái!

Phương viên mấy trăm dặm trên bầu trời, năng lượng tàn sát bừa bãi, thần thông pháp tắc cường hãn đến mức kinh người.

Phong Vô Kỳ, Đan Thanh Dương, và trăm vạn đệ tử Trảm Không Kiếm Phái, đều đang khiếp sợ, đều ngây ngốc nhìn lên không trung, không ai nghĩ tới cục diện lại biến hóa nhanh như vậy!

Trừ Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ ra, mười ba lão bà của Dương Thiên Lôi, đều thể hiện ra thực lực khủng bố đến cực điểm, mười ba người lại có thể áp chế chín mươi sáu tên Thần Đạo Cửu cấp, mỗi lần có người bị đánh trọng thương, Nguyễn Hi Vũ sẽ giam cầm hắn lại, chín mươi sáu tên Thần Đạo Cửu cấp, trong vài phút ngắn ngủi đã tổn thất hai mươi tên! Hơn nữa, số lượng đang gia tăng thêm.

Mà Dương Thiên Lôi bằng vào sức mình, đang chiến đấu với một con cự Long dài mấy trăm trượng.

Ba mươi phút sau, hư không hỗn loạn, chỉ còn Dương Thiên Lôi và Long Cửu Tinh chiến đấu với nhau. Chúng nữ đứng bất động một chỗ, đưa mắt nhìn Dương Thiên Lôi chiến đấu, mà Long Cao Thiên và chín mươi sáu tên Thần Đạo Cửu cấp, đã bị trúng nữ đánh trọng thương, bắt làm tù binh.

Tiếng hoan hô của trăm vạn đệ tử Trảm Không Kiếm Phái vang vọng thiên địa, đây hoàn toàn là một thắng lợi tuyệt đối!

Bây giờ kẻ địch duy nhất cũng đang bị Dương Thiên Lôi áp chế, thân thể mấy trăm trượng, nhưng không cách nào công phá được bàn tay nhỏ bé của con sâu cái kiến như Dương Thiên Lôi!

Hơn nữa, lúc này Dương Thiên Lôi không mượn nhờ bất cứ lực lượng gì! Hoàn toàn bằng vào thực lực của chính mình!

Long Cửu Tinh chưa bao giờ nghẹn khuất như vậy, nhất là sau khi nhìn thấy chúng nữ bắt toàn bộ người của hắn, hắn đã không còn dũng khí tiếp tục chiến đấu với Dương Thiên Lôi, hắn muốn chạy trốn! Nhưng mà, dù hắn có trốn tới phương hướng nào, thân ảnh của Dương Thiên Lôi sẽ lập tức xuất hiện trước mặt hắn.

Tam Thiên Đại Đạo, Đại Thuần Di Thuật!

Là thuần di chân chính, không phải xé rách hư không!

Mà Long Cửu Tinh muốn xé rách hư không cũng không làm được!

536. Chương 549: Ta Muốn Cùng Người, Có Thể Chứ?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 549: Ta muốn cùng người, có thể chứ?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tam Thiên Đại Đạo, Đại Phong Ấn Thuật!

Phong ấn không gian phương viên trăm dặm, trừ phi Long Cửu Tinh là Chân Thần Cảnh có thực lực siêu việt Dương Thiên Lôi, hoặc pháp lực đủ để xé rách phong ấn của Dương Thiên Lôi, bằng không, hẳn không thể nào xé rách hư không!

Long Cửu Tinh biết rõ, nếu tiếp tục kéo dài, chỉ sợ hắn sẽ bị đối phương làm một chết.

- Ngao!

Bỗng nhiên Long Cửu Tinh phát ra tiếng Long ngâm vang vọng thiên địa, Long thân cực lớn, trong chốc lát phát ra một tiếng nổ đùng đùng, năng lượng toàn thân, bắt đầu ngưng tụ một cách điên cuồng, tiếng Long ngâm khủng bố lập tức biến thành thực chất, công kích về phía Dương Thiên Lôi!

Long Khiếu Cửu Thiên!

Vào thời khắc này, Trương Tử Hàm phát tay phát ra một đạo kết giới thủ hộ chúng nữ.

- Hô!

Long thân mấy trăm trượng, sau mấy lần vận eo, một quả cầu năng lượng cường đại từ trong thể nội hắn hiện ra, cái miệng mở lớn, một đoàn năng lượng vô cùng cường đại, đột nhiên bắn ra! Trong chốc lát ngưng tụ thành một đạo khí tức hủy thiên diệt địa, nương theo âm ba công kích khủng bố, đánh về phía Dương Thiên Lôi.

Một kích cường đại nhất!

Long Khiếu Cửu Thiên là chiêu thức kết hợp Long tức của Chân Thần Cảnh, hai hợp thành một.

Thời gian lúc này như dừng lại, một kích mạnh mẽ như thế, dù là Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ cũng biến sắc!

Hai người biết rõ, Dương Thiên Lôi nhất định phải xuất tuyệt chiêu, ít nhất cũng phải vận dụng Lăng Hi và thần kiếm!

Nhưng mà, nhị nữ không tưởng tượng được, tròng mắt của Dương Thiên Lôi hiện ra một tia cuồng nhiệt, trong chốc lát, hai tay của hắn khoanh tròn trước người, hình thành một đạo hào quang đen kịt!

Thời điểm nhìn thấy đạo hào quang đen kịt này, Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ đều nhìn về phía đối phương, trong ánh mắt mang theo một tia thần sắc không thể tưởng tượng nổi!

Lỗ đen!

Dương Thiên Lôi khoanh tròn hai tay để hình thành lỗ đen như Đại Thiên Kiếp.

Lỗ đen bắt đầu thành hình, lúc đầu chỉ có đường kính một mét, nhưng Dương Thiên Lôi càng xoay tròn vòng tay, lỗ đen cũng bắt đầu xoay tròn, xoay tròn một cách điên cuồng, đường kính lỗ đen không ngừng mở rộng ra.

Đường kính lỗ đen biến thành mấy trăm trượng!

Một vòng xoáy khủng bố.

Giống như muốn thôn phệ toàn bộ thiên địa.

Thời điểm công kích khủng bố của Long Cửu Tinh va chạm vào lỗ đen, không hề có âm thanh nào phát ra!

Một màn này, giống như lỗ đen bắt đầu hình thành Đại Thiên Kiếp, thời điểm hấp thu năng lượng trong thiên địa, giống như đúc.

- Răng tặc...

Sau khi thôn phệ toàn bộ năng lượng trong công kích của Long Cửu Tinh, lỗ đen biến thành lớn hơn, bỗng nhiên phát ra một đạo lôi đình khủng bố, lôi đình đen như mực, nếu đây là hắc sắc lôi đình của Đại Thiên Kiếp thật sự, Long Cửu Tinh sẽ không kịp phản ứng, dù phản ứng kịp thời, cũng vô lực phản kháng, đánh lên thân thể khổng lồ của hắn!

- Âm âm!

- Phốc! Rắc...

Sau đó tất cả mọi người nghe được một tiếng nổ rất lớn, miệng của Long Cửu Tinh phun ra một ngụm máu, Long lân toàn thân, rơi ra vô số mảnh.

- Thu!

Đúng lúc này, trong miệng của Dương Thiên Lôi phát ra từng tiếng uống nước, một đạo ngũ sắc quang hoa bao quanh Long Cửu Tinh đang trọng thương, trong nháy mắt thân thể mấy trăm trượng biến mất vô ảnh vô tung!

- Thiên Lôi, bọn này!

Đúng lúc này, bỗng nhiên Nguyễn Hi Vũ dẫn theo chín mươi sáu tên Thần Đạo Cửu cấp và Long Cao Thiên tới trước mặt Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi mỉm cười, ngũ sắc hoa quang lại xuất hiện.

Toàn thắng!

Chúng nữ không bị bất cứ tổn thương nào.

Sau khi thu tất cả kẻ địch vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Dương Thiên Lôi nhìn thấy chúng nữ không ai bị thương nên liền thờ ra.

Không thể giết không sao, lợi dụng lũ phế vật này còn thoải mái hơn cả giết chúng.

- Hi hi...

Tiểu Bạch đã trở mã thành một thiếu nữ tuyệt mỹ, nhưng tính cách vẫn không biến hóa chút nào. Sau khi thấy Dương Thiên Lôi hoàn thành nhiệm vụ, liền cười một tiếng, bỏ nhào lên người Dương Thiên Lôi, thân thể của nàng lúc này quá lớn, cho nên muốn ngồi lên vai Dương Thiên Lôi là chuyện không có khả năng, cho nên nha đầu này cải biến phương thức, cười lên cổ Dương Thiên Lôi.

Vì tư thế này, Dương Thiên Lôi muốn dọn dẹp nha đầu này, nhưng chúng nữ nhất trí ủng hộ tiểu Bạch, thời điểm mới bắt đầu Dương Thiên Lôi còn có chút kinh diễm và khiếp sợ.

Nhưng bây giờ, Dương Thiên Lôi thấy như vậy mới có phong cách!

Dương Thiên Lôi phát tay mở kết giới Trảm Không Kiếm Phái ra, trong chốc lát tiếng hoan hô không còn bị kết giới ngăn cản liền vang vọng trong thiên địa.

Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lãng, Dương Thiên Ngạo đều ngự kiếm quang, nhanh như thiểm điện xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi và chúng nữ.

- Lão đại khỏe, các vị chị dâu khỏe!

Phong Mã Ngưu tràn ngập kinh hỉ gọi. Vũ Đại Lãng chất phác nhưng trong ánh mắt hắn tràn ngập kích động và mừng rỡ, Dương Thiên Ngạo vô thanh vô tức, nhưng ánh mắt cũng nóng bỏng như Vũ Đại Lãng.

- Còn không mau tới đây, bá kiến lão đại và các chị dâu?

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi không thể tin nổi, nhìn thấy Phong Mã Ngưu quay đầu lại hô lớn.

Trong chốc lát hai đạo thân ảnh quen thuộc nhanh như thiểm điện, cười kiêu quang bay đến bên cạnh Phong Mã Ngưu và Dương Thiên Ngạo, chính là bào hao nữ Tăng Cách La Mẫu và tiểu la lị Hoàng Niếp Niếp.

Tầng Cách La Mẫu, khuôn mặt đỏ bừng, bộ ngực lớn mông bựM. Nhất là bờ mông phi thường hấp dẫn, đang xấu hổ và e sợ đứng bên cạnh Phong Mã Ngưu, nhìn Dương Thiên Lôi đầy cung kính, nói:

- Bái kiến lão đại, bái kiến các chị dâu!

Tiểu mỹ nữ mới trở mã Hoàng Niếp Niếp cũng đỏ mặt, con mắt xinh đẹp nhìn Dương Thiên Lôi mấy giây. Trong mắt hiện lên một tia u oán, hướng tới gần Dương Thiên Ngạo một chút, nhẹ nhàng gật đầu với Dương Thiên Lôi và chúng nữ.

Bỏ qua thôi, ban đầu Dương Thiên Lôi nhiệt tình thân cận nàng, nàng không hiểu, cũng không có bất kỳ tình yêu nam nữ nào. Bây giờ Dương Thiên Lôi càng tiến càng cao, thời điểm khoảng cách càng ngày càng xa, nàng có nghĩ đến nhưng đành bất lực. Mà những năm này cùng Dương Thiên Ngạo, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng tu luyện cùng một chỗ, nàng cảm thấy Dương Thiên Ngạo bị động nhưng nhiệt tình như lửa, Phong Mã Ngưu hèn mọn bỉ ổi kích động, khoảng cách giữa hai người càng gần, nhưng hai người vẫn chưa xác lập thái độ.

Nhưng hôm nay, ở trước mặt Dương Thiên Lôi, nhất là nhìn thấy nhiều mỹ nữ ở bên cạnh Dương Thiên Lôi, và cường đại đến mức không thể tưởng tượng được, nội tâm của nàng giãy dụa mấy giây, rốt cục đã làm ra lựa chọn!

Cho dù Dương Thiên Ngạo hiện giờ có tu vi không bằng nàng, cho dù Dương Thiên Ngạo có rất nhiều điểm chưa phù hợp với yêu cầu của nàng, cho dù Dương Thiên Ngạo vẫn chưa nói yêu thích mình, nhưng nàng vẫn đưa ra quyết định.

Chương 549: Ta muốn cùng người, có thể chứ? (Hạ)

Đối với Dương Thiên Lôi bắt đầu sinh ra kinh ngạc và sùng bái, nhưng đã lén lút che giấu trong nội tâm, ít nhất, nàng và Dương Thiên Ngạo ở cùng một chỗ, cuộc sống sau này của nàng, nàng vẫn còn cơ hội nhìn thấy hắn, nhìn thấy hắn huy hoàng, nhìn thấy sự tích truyền kỳ của hắn.

Chỉ như vậy là đủ rồi!

- Khốn kiếp...

Dương Thiên Lôi mở to mắt, ánh mắt mang theo một tia hèn mọn bỉ ổi nhìn Phong Mã Ngưu và Tầng Cách La Mẫu đang đứng bên cạnh hắn, nhất là bờ mông mê người của Tầng Cách La Mẫu, Dương Thiên Lôi lập tức hiểu ra nguyên nhân hai người ở cùng một chỗ, Phong Mã Ngưu thẳng này thích nhất là nữ nhân mông lớn, dung mạo chỉ là phụ. Không hề nghi ngờ, Tầng Cách La Mẫu rất thỏa mãn tình nhân của thẳng này.

Mà Dương Thiên Ngạo và Hoàng Niếp Niếp có thể đi cùng một chỗ, điều này đã làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy kinh ngạc, nhất là ánh mắt Hoàng Niếp Niếp nhìn mình, làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy khác thường, nhưng mà, hắn giả bộ như không biết. Đúng như suy nghĩ của Hoàng Niếp Niếp, sai thì bỏ qua, huống chi lúc trước Dương Thiên Lôi không tiếp thu được cách nghĩ của Hoàng Niếp Niếp, lúc trước tiếp cận Hoàng Niếp Niếp là vì hắn phát hiện ra Lăng Hi.

Nhưng mà, đúng lúc này, Dương Thiên Ngạo đập nhẹ vào tay cầu Hoàng Niếp Niếp, lui ra sau hai bước, truyền âm cho Hoàng Niếp Niếp:

- Niếp Niếp, đừng cảm lên, người không thích ta,ta biết.

- Đại Lăng, người thế nào?

Dương Thiên Lôi nhìn Vũ Đại Lăng chất phác, tươi cười hỏi.

- Ta và Đại Lăng vẫn một mình, Tâm Phong thì đang tu luyện!

Vũ Đại Lăng vẫn không nói gì, Dương Thiên Ngạo đi lên mỉm cười nói ra.

- Thiên Ngạo ca...

Phong Mã Ngưu muốn nói cái gì đó, nhưng Dương Thiên Ngạo truyền âm cho hắn, làm cho Phong Mã Ngưu ngậm miệng lại.

- Đừng hồ đồ, Niếp Niếp thích Thiên Lôi!

Tuy Dương Thiên Ngạo không nói nhiều lắm, nhưng ánh mắt và tâm tình lại vượt xa Phong Mã Ngưu và Vũ Đại Lăng. Từ khi Hoàng Niếp Niếp theo chân bọn họ đi tu luyện, dù hai người có rất nhiều thời gian ở chung, nhưng đa số thời gian, Hoàng Niếp Niếp chỉ hỏi về tin tức của Dương Thiên Lô, trước kia, Phong Mã Ngưu vui đùa thì được, nhưng hiện tại, nhìn thần sắc của Hoàng Niếp Niếp, Dương Thiên Ngạo đã hiểu, lúc này, tuyệt đối không được vui đùa.

- Cái ngươi nên cố sức a, vẫn là tiểu Phong lợi hại!

Dương Thiên Lô sao không nhìn ra Dương Thiên Ngạo và Hoàng Niếp Niếp có mờ ám? Nhưng mà, vẫn giả bộ như không thấy mà thôi.

- Đâu có đâu có, có lợi hại cũng không bằng lão đại, lão đại, ngươi vẫn chưa giới thiệu bọn ta về các vị chị dâu mới a?

Về mặt Phong Mã Ngưu sùng bái nhìn Dương Thiên Lô, nói.

- Xuống rồi nói sau, lão gia tử và sư phụ đang nhìn kia.

Dương Thiên Lô đánh nhẹ vào ngực Phong Mã Ngưu một quyền, nói.

Nói xong, mọi người đi trong tiếng hoan hô rung trời, từ từ đáp xuống Tiên Kiếm Tháp.

Hoàng Niếp Niếp nhìn bóng lưng Dương Thiên Lô từ từ hạ thấp xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, dừng cảm sao? Hắn sẽ tiếp nhận sao? Không có lời nói của Dương Thiên Ngạo, nàng tưởng tượng được, chỉ sợ sau này mình sẽ ít có cơ hội nhìn thấy hắn, mình thật sự thích hắn không? Hay chỉ là sùng bái, ngưỡng mộ? Hoàng Niếp Niếp vẫn không hiểu nổi mình, nhưng mà, những năm này nàng đã thành thực, thân ảnh của Dương Thiên Lô cứ quanh quẩn trong trái tim của nàng.

Lần đầu tiên, lúc đi ra ngoài bị hắn đè xuống, thời điểm Trương Tử Hàm ngoài ý muốn bước vào di tích và gặp lại, Dương Thiên Lô đại chiến với Hải Đại Phú, tràng cảnh của Lô Hoàn, bên trong di tích, nhân vật bất đại môn phái tới thi đấu trao đổi. Dương Thiên Lô biểu hiện đã làm cho nàng động tâm, không lúc nào mà nàng không nhớ đến hắn.

Trước kia bỏ qua, hiện tại sẽ bỏ qua không?

Rốt cuộc Hoàng Niếp Niếp cố lấy hết dũng khí, dù hắn không tiếp thụ, nàng sẽ cảm thấy, nàng đã làm hết sức!

Thân hình nhoáng một cái, Hoàng Niếp Niếp nhanh chóng đi tới bên người Dương Thiên Lô, chúng nữ nhìn soi mói, Dương Thiên Lô kinh ngạc, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Dương Thiên Lô, đỏ bừng cả mặt, tim đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập, nhưng rất kiên định hỏi:

- Ngươi đã từng nói, nếu có người khi dễ ta, ngươi sẽ giúp ta, đúng không?

- Ách... Đúng! Ai khi dễ ngươi? Ca sẽ giúp ngươi dẹp hắn.

Đúng là Dương Thiên Lô đã từng nói thế.

- Tạm thời không có, nhưng mà... Ta sợ sau này sẽ có, cho nên... Ta muốn đi cùng ngươi, có thể chứ?

Hoàng Niếp Niếp ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn Dương Thiên Lô nói ra. Đây là lần duy nhất nàng nói, cũng là lần duy nhất làm, chỉ cần có thể đi theo Dương Thiên Lô, sẽ có cơ hội, không phải sao?

Nhưng mà, Dương Thiên Lô nghe thấy lời này của Hoàng Niếp Niếp, cũng rất xoắn xuýt, nhất là còn chúng nữ ở bên cạnh, hắn nên trả lời thế nào?

Nhưng mà, đúng lúc này, một đạo thân ảnh bạch quang sáng chói bỗng nhiên từ mi tâm Dương Thiên Lô xuất hiện, chính là Lăng Hi khuyên quốc khuyên thành, thân ảnh hoàn mỹ không tỳ vết, vào lúc này, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Có thể.

Làm cho chúng nữ và tất cả mọi người không thể tưởng tượng được, Hoàng Niếp Niếp cũng không thể ngờ được lại có một mỹ nữ như thiên tiên xuất hiện đột ngột như vậy, thân thiết đứng bên cạnh nàng, nói thay cho Dương Thiên Lôi.

- Người... Người là?

Ánh mắt Hoàng Niếp Niếp ngây ngốc nhìn dung mạo khuynh quốc khuynh thành hoàn mỹ không tỳ vết của Lăng Hi, trong nội tâm xuất hiện một cảm giác quen thuộc, nhưng nàng có thể khẳng định, nàng chưa từng gặp qua Lăng Hi, cũng không biết vì sao Lăng Hi lại có thể xuất hiện từ mi tâm của Dương Thiên Lôi. Hơn nữa khí tức của Lăng Hi, Hoàng Niếp Niếp có thể cảm ứng được, tu vi của nàng tuyệt đối cùng cảnh giới với Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ.

- Lăng Hi! Niếp Niếp, sau này người sẽ biết rõ ta là ai!

Lăng Hi mỉm cười thân thiết, nói.

Lăng Hi không giải thích, làm cho Hoàng Niếp Niếp càng ngày càng nghi hoặc.

Tuy chúng nữ kinh ngạc, nhưng Lăng Hi đã nói vậy, các nàng cũng không có lý do để phản đối, hơn nữa Lăng Hi không giải thích, nhưng chúng nữ đã nghĩ ra một chút gì đó.

...

Sau khi Dương Thiên Lôi bọn và mọi người bước vào Ngự Kiếm Tiên Cung, cả Trảm Không Kiếm Phái vang lên tiếng hoan hô điên cuồng, mấy trăm vạn đệ tử mới nhập môn, trong đó tuyệt đại đa số đều vì thần tượng Dương Thiên Lôi mà gia nhập môn phái. Ngày hôm nay, khi nhìn thấy chân thân của Dương Thiên Lôi, hơn nữa lại xuất hiện trong tràng diện cực kỳ rung động, làm cho bọn họ lâm vào điên cuồng!

Cường đại, trước tình hình nhìn giống như không thể chống cự, nhưng lại bị Dương Thiên Lôi và chúng nữ hóa giải dễ dàng. Hơn nữa đối phương chính là người Long gia Vô Cực tinh vực, điều này có ý nghĩa gì? Lúc này mọi người lâm vào trạng thái hưng phấn, dù là mặt mo như Phong Vô Kỳ cũng cảm thấy kích động.

537. Chương 550: Mẫu Thân, Con Đã Bước Vào Chân Thần Cảnh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 550: Mẫu thân, con đã bước vào Chân Thần Cảnh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chân Thần Cảnh, đây là cảnh giới mà bất cứ tu luyện giả nào cũng mơ ước, kể cả Phong Vô Kỳ cũng không ngoại lệ, đây là cảnh giới trong truyền thuyết, không ngờ Dương Thiên Lôi lại đạt tới, không chỉ Dương Thiên Lôi đạt tới, mà những nữ nhân bên người của Dương Thiên Lôi cũng có ba người đạt tới.

Phong Vô Kỳ, Nhan Uyên, Lý Tiêu, Đan Thanh Dương, trước kia bọn người Trương Tử Hàm đứng trước mặt bọn họ vô cùng nhỏ yếu, nhưng bây giờ đã biến thành tồn tại cường đại mà bọn họ phải ngược nhìn lên, trong lòng xuất hiện cảm giác hâm mộ, ghen ghét, tiếc hận, tương phản cực lớn, đã làm tất cả mọi người cảm thán, trong nội tâm xuất hiện một tia mê loạn, tất cả điều này, đều do Dương Thiên Lôi ban cho!

Dưới sự yêu cầu của Phong Vô Kỳ và Lý Tiêu, Dương Thiên Lôi bắt buộc phải tiến hành truyền đạo ba ngày một lần cho mấy trăm vạn đệ tử Trảm Không Kiếm Phái.

Cái gọi là truyền đạo, giống như tám đại Thái Thượng trưởng lão Âu Dương Minh ngày trước vẫn làm, chỉ có điều, lần trước có thời không pháp tắc của Huyền Hoàng Kỳ, mà bây giờ, số lượng đệ tử rất khổng lồ, Huyền Hoàng Kỳ không thể nào thừa nhận nổi, Dương Thiên Lôi cũng không sử dụng Thanh Tinh Lưu Ly Bình, mà bảo mấy trăm vạn đệ tử vây chung quanh Thiên Tịch Phong, dùng thần thông cường đại của Chân Thần Cảnh, ngưng tụ thời không pháp tắc ở phương viên mấy trăm dặm chung quanh, đem đủ loại thiên

địa pháp tắc dung nhập vào trong đó, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, phải xem ngộ tính và thiên phú của từng người.

Nhưng mà, Dương Thiên Lô vốn không muốn lợi dụng Trảm Không Kiếm Phái, nhưng dựa theo đề nghị của Lăng Hi, khởi động ngũ sắc quang hoa, ngâm xướng phạm âm huyền ảo, dung nhập vào trong tâm thần của mấy trăm vạn đệ tử, làm như giao phó một loại công pháp thần kỳ cho mọi người.

Hơn nữa tuyên dương sự lừa dối thần côn của hắn.

Ba ngày này, thần công Dương Thiên Lô lấy Trảm Không Kiếm Phái làm hạch tâm, đem cả Thiên Huyền đại lục, thậm chí cả Thủy Nguyên tinh, bắt đầu truyền đạo!

Ba ngày sau, từ chỗ Dương Thiên Lô mà Phong Vô Kỵ mới biết được hiệu quả chân chính của loại ngâm xướng thành kính và tín ngưỡng này, lúc này Trảm Không Kiếm Phái đưa tin và thông tri cho tất cả môn phái và gia tộc trên Thủy Nguyên tinh, kể cả Bồng Lai Tiên Đảo, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, đã hoàn toàn thần phục Tây Phương đại lục nằm ở phía dưới Thiên Huyền đại lục.

Vô số chưong giáo, gia chủ trên Thủy Nguyên tinh biết được tin tức Dương Thiên Lô trở về, liền dẫn đầu môn hạ tinh anh, nhanh chóng đi tới Trảm Không Kiếm Phái.

Vu Gia Bảo, Vu Tiểu Úc, Dạ Đằng Nhân, càng là hưng phấn, dùng tốc độ nhanh nhất tiến về Trảm Không Kiếm Phái.

Tất cả những người từng quen biết Dương Thiên Lô, đều chạy đến!

...

Có thể có tư cách bước vào Ngự Kiếm Tiên Cung, đều là đại nhân vật cấp bậc chưong giáo, ngoài tám ngọn núi chúng của Trảm Không Kiếm Phái, ba mươi sáu ngọn núi, còn vô số ngọn núi khác, những được đại trưởng giáo Lý Tiêu và Âu Dương Minh an bài thỏa đáng.

Nhưng mà, những người có giao tình với Dương Thiên Lô và bọn người Trương Tử Hàm, đều được bước vào Ngự Kiếm Tiên Cung.

May mắn, Ngự Kiếm Tiên Cung hiện tại đã được Dương Thiên Lô dùng thần thông khuếch trương đến trăm lần, dung nạp mấy chục vạn người cũng không thành vấn đề.

- Đại ca, tỷ phụ, tỷ tỷ...

Không gian chấn động một chút, bọn người Vu Tiểu Úc và Dạ Đằng Nhân hưng phấn đến cực hạn, trực tiếp xuất hiện trong Ngự Kiếm Tiên Cung, người vẫn chưa xuất hiện, Vu Tiểu Úc đã tru lớn giống như sói tru, nhưng mà, âm thanh của hắn run run, tròng mắt của hắn tràn ngập kích động và hưng phấn.

Thời gian mấy năm, Vu Tiểu Úc đã thành thực, nhưng lúc này vẫn không thể kiềm chế được nước mắt đang chảy ra của mình.

- Tiểu Úc!

Thân hình của Dương Thiên Lô và Vu Thanh Nhã xuất hiện trước mặt Vu Tiểu Úc, Vu Tiểu Úc nhìn tỷ tỷ, lại nhìn Dương Thiên Lô, đột nhiên bổ nhào vào người Dương Thiên Lô, khóc rống lên, mặt mũi đầy nước mắt:

- Đại ca tỷ phụ... Tà nhớ người muốn chết.

- Nhị ca, lần này lão đại sẽ mang chúng ta đi! Đừng khóc, đúng có giống như đàn bà thể chứ.

Đúng lúc này, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng và Dương Thiên Ngạo đã xuất hiện, Phong Mã Ngưu nở nụ cười rất tà dị, vỗ vai Vu Tiểu Úc nói ra.

- Đại ca, thật sao?

- Dương nhiên là thật!

Trong nội tâm Dương Thiên Lô xuất hiện một cảm động.

- Quá tốt!

Nước mắt của Vu Tiểu Ưc lập tức biến mất, vẻ mặt hưng phấn, đột nhiên ôm lấy Vu Thanh Nhã, nói:

- Tỷ, ta cũng nhớ người người...

- Tỷ tỷ cũng nhớ người!

Vu Thanh Nhã nói, thấy Vu Tiểu Ưc ôm lão bà của mình, Dương Thiên Lô không để ý, hắn có thể cảm nhận được Vu Thanh Nhã và Vu Tiểu Ưc tràn ngập tình tỷ đệ. Sở dĩ Dương Thiên Lô có thể đến được với Vu Thanh Nhã, công lao của Vu Tiểu Ưc không thể bỏ qua. Hoàn toàn có thể là vì Vu Tiểu Ưc, hai người mới có hôm nay.

...

Vài ngày sau, Vu Thanh Nhã và người Vu Gia Bảo gặp lại nhau, Lâm Tâm Di và Bồng Lai thương hội, Bách Lý Thiên Thiên thì ở cùng với Tào Hóa Môn, mà Trương Tử Hàm, Mộc Tử Vi thì gặp lại sư phụ của mình, bọn người Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ thì ở cùng một chỗ với Đan Thanh Dương và mười đại cao thủ, về phần Trần Thiển thì hoàn toàn rồi vô sự, chỉ có Dương Thiên Lô thì biến thành thần công, lần lượt truyền đạo, lần lượt lừa dối... Hơn nữa, nói không cần cân nhắc đúng sai, nhưng trong nội tâm của mọi người, khi nghe những lời hắn nói, đều cho rằng là Đạo!

Liên tục mười ngày sau, tất cả thế lực lớn đều ám chỉ với Phong Vô Kỳ, đều lựa chọn ra mười thiếu niên thiếu nữ có tư chất tuyệt hảo trong thế lực của mình, trở thành tùy tùng của Dương Thiên Lô.

Đương nhiên, đây là ý của Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô biết rõ, lần này rời khỏi, hắn sẽ bước vào Vô Cực tinh vực. Tuy không biết cụ thể việc mẫu thân an bài thế nào, nhưng hắn biết rõ, mặc kệ mẫu thân an bài thế nào, hắn đều muốn thành lập thế lực của mình, lớn mạnh lực lượng của mình. Mà tu luyện giả của Thủy Nguyên tinh vực, mới được biến thành của cải của hắn, tuy bọn họ nhỏ yếu, nhỏ yếu đến mức không có chút tác dụng với Dương Thiên Lô, nhưng đó là tạm thời, có được Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình biến thái và Minh Huyền Bảo Khố, cộng với thần thông cường đại của Tam Thiên Đại Đạo, Dương Thiên Lô muốn dùng lực lượng của mình, bồi dưỡng một đám cao thủ chân chánh.

Lực lượng một người có cường đại tới đâu, cuối cùng cũng có hạn!

Cho nên, lần này, hắn không chỉ dẫn theo Phong Mã Ngưu, Vu Tiểu Ưc và những người thân cận của mình, hắn còn muốn dẫn đi vô số thiếu niên thiếu nữ có tư chất tuyệt hảo.

538. Chương 551: Kỷ Gia, Kỷ Thiên Xuyên.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 551: Kỷ gia, Kỷ Thiên Xuyên.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một ngày này, kể cả Phong Vô Kỳ vì Lục Thanh Âm chọn ra một ngàn thiếu nữ có thiên phú âm ba, cộng với tất cả thiếu nam thiếu nữ có tư chất tuyệt hảo của các thế lực, còn có Vu Tiểu Ưc, Phong Mã Ngưu, Dương Thiên Ngạo, Dạ Tư Không, Dương Thiên Lô thu tất cả bọn họ vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Nhóm đầu tiên độ hóa Khương Thiển Khâu, Vũ Đạo Viễn, Nghê Dung, cộng thêm vừa độ hóa Long Cao Thiên và gần trăm tên cao thủ Thần Đạo Cửu cấp, tạm thời làm giáo đầu cho đám thiếu niên thiếu nữ này, toàn bộ đều tiến vào Phiêu Miểu Tiên Cung, cùng sinh hoạt với thành viên của Thiên Nga Tộc.

Đương nhiên, Vu Tiểu Ưc, Phong Mã Ngưu, Dương Thiên Ngạo, Vũ Đại Lăng, Tăng Cách La Mẫu và Hoàng Niếp Niếp do các lão bà của Dương Thiên Lô dạy dỗ.

Được ngàn vạn tên tu luyện giả cung kính, Dương Thiên Lô và chúng nữ xé rách hư không, rời khỏi Trảm Không Kiếm Phái, nhưng bọn họ vẫn không rời khỏi Thủy Nguyên tinh vực, mà lặng lẽ tiến vào thế tục, Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngạo, Sở Hương Hương, Mộc Tử Vi, đều trở về đoàn tụ với người nhà một hồi, Vũ Đại Lăng cũng trở về nhà mình ở vài ngày.

...

Trong lòng núi phía sau Cực Dương học viện.

Dương Thiên Lô ngồi khoanh chân một mình, tâm thần từ từ dung nhập vào trong đan điền.

Niệm lực cường đại của Chân Thần Cảnh, một tia nguyên thần dung nhập vào bên trong, bắt lấy khí tức tánh mạng lạc ấn.

Một lát sau, Dương Thiên Lô liền bắt được ấn ký mà mẫu thân lưu lại.

...

Vô Cực tinh vực, Càn Nguyên tinh, Kỷ gia, một sườn núi xinh đẹp tĩnh mịch rời xa khu vực trung tâm, từng đóa hoa trắng nở ra, ẩn trong mây mù, một tiểu viện tao nhã lịch sự và tịch mịch, tiểu viện được dựng lên sát rìa vách núi dựng đứng, vách núi bóng lưỡng như được người ta đánh bóng, trong tiểu viện chỉ có một bờ đoàn loạn nhỏ.

Một thân mặc đạo bào màu xám, đầu đội đạo quan, trang phục cho thấy người này là một người trung niên, chính là nữ tử có dung mạo mỹ lệ, khoanh chân ngồi ở đó, ngồi ở bên cạnh vách núi tùy thời có thể sụp đổ, giống như đang dung nhập vào thiên địa.

- Mẫu thân!

Đúng lúc này, tâm tình của nữ tử như nước hồ thu, bỗng nhiên bị đánh phá, một âm thanh quen thuộc xuất hiện trong óc nàng, trong nháy mắt, trên mặt nữ tử hiện ra một tia kinh hãi và khiếp sợ.

- Chân Thần Cảnh?

Nữ tử này không phải người khác, chính là mẫu thân của Dương Thiên Lô, Kỷ Nhạ Yên. Chuyển đi Mộng Huyền Tinh, nàng đã có nhận thức rất sâu về con trai của mình, nhưng lúc này vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Mộng Huyền Tinh mới chấm dứt bao lâu? Tại sao hiện giờ hắn đã tiến vào Chân Thần Cảnh?

Dù thiên phú Dương Thiên Lô cường đại, Kỷ Nhạ Yên vẫn không ngờ Dương Thiên Lô lại có thể bước vào Chân Thần Cảnh. Trong suy nghĩ của nàng, nhanh nhất cũng phải hơn mười năm, thậm chí vài chục năm. Dù sao, Đại Thiên Kiếp rất khủng bố, không có người nào dám thử.

Nhưng bây giờ, Dương Thiên Lô lại thông qua lạc ấn liên lạc với nàng, đây là việc chỉ có Chân Thần Cảnh mới có thể làm được.

- Ân, mẫu thân, ta đã bước vào Chân Thần Cảnh!

Tâm thần Dương Thiên Lô có chút kích động nói.

Vô Cực tinh vực, là tinh vực cường đại nhất trong Cửu Thiên.

Vô Cực, tên như ý nghĩa, vô biên vô hạn, không có cực hạn. Nó ẩn chứa số lượng tinh cầu vô cùng khổng lồ, khoáng thạch và thiên địa linh vật vô cùng vô tận, đồng thời cũng có vô số cao thủ và hiểm địa.

Vô Cực tinh vực trong thiên địa, có địa vị ngang với Hải Thiên Tinh, Mộng Huyền Tinh và Huyền Hải tinh vực, nó là tinh vực duy nhất không có chủ nhân tinh vực.

Không có chân trời, ngay bên trong Vô Cực tinh vực, muốn muốn đi ra thiên không, phải đi xuyên Vô Cực tinh vực. Có thể nói, Vô Cực tinh vực không có chân trời. Cũng chính vì cao thủ Chân Thần Cảnh mới dám tiến vào hiểm địa để lịch lãm rèn luyện.

Dương Thiên Lô và Kỷ Nhạ Yên trao đổi trong nháy mắt, Kỷ Nhạ Yên phát ra pháp lực và thần niệm vô cùng vô tận, lập tức xuyên qua vô số hàng rào không gian, một đạo Thiên Môn, hình thành trước mặt Dương Thiên Lô!

Thiên Môn, dùng thần niệm của bản thân, hóa vô hình thành hữu hình, thần niệm ngưng tinh, quán thông không gian bích chương, hình thành Thiên Môn cường đại hơn đường hầm tinh không vô số lần. Khoảng cách xa bao nhiêu, hao phí thần niệm và pháp lực càng nhiều. Nhưng mà, mặc kệ bao xa, cũng chỉ có Chân Thần Cảnh Địa giai mới có thể hoàn thành. Bởi vì, chỉ có bước vào Địa giai, mới có thể đem thần niệm ngưng tinh.

Nhìn Thiên Môn trước mặt, Dương Thiên Lô hưng phấn hóa thành một đạo lưu quang, chui vào trong đó!

- Thiên Môn? Là ai tới?

Ba giờ sau, Kỷ Nhạ Yên vẫn thúc dục thần niệm như trước, chèo chống cho Dương Thiên Lô nhanh chóng bước vào Vô Cực tinh vực, một đạo thân ảnh ngự không phi hành đến tiểu viện Kỷ Nhạ Yên, trong ánh mắt toát ra vô cùng oán hận và tức giận, lạnh giọng nói ra.

Kỷ Thiên Xuyên, kẻ đã từng là đạo lữ của Kỷ Nhạ Yên.

Kỷ Nhạ Yên không phải là dòng chính Kỷ gia, mà là đại cao thủ được Kỷ gia bồi dưỡng từ nhỏ, được mang họ Kỷ.

Kỷ Thiên Xuyên là nhi tử trong số đông nhi tử của lão gia tử Kỷ gia. Hai người từng tu luyện cùng một chỗ, cùng kề vai sát cánh chiến đấu, cũng từng yêu nhau, cuối cùng trở thành đạo lữ, hơn nữa còn có bảy con trai, ba con gái.

Đương nhiên đây là chuyện của một vạn năm trước kia, thiên phú kinh người như Kỷ Thiên Xuyên đã bước vào Chân Thần Cảnh Thiên giai.

Chân Thần Cảnh chia làm Thiên Địa Nhân tam giai, Thiên giai cao nhất, Nhân giai thấp nhất.

Kỷ Nhạ Yên hiện giờ vẫn dừng lại ở Địa giai đỉnh phong, không có tiến thêm. Khi đó, thọ nguyên của nàng không còn đủ ba vạn năm.

Chân Thần Cảnh, khi tu luyện giả bước vào Chân Thần Cảnh, thọ nguyên sẽ đạt tới Nhất Nguyên, chính là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm! Mà bước vào Chân Thần Cảnh Địa giai, tắc sẽ có được nhị nguyên thọ nguyên, chính là hai mươi lăm vạn chín ngàn lượng bách niên. Mà Kỷ Nhạ Yên không còn đủ ba vạn năm thọ nguyên. Điều này có ý nghĩa, Chân Thần Cảnh Địa giai đỉnh phong như Kỷ Nhạ Yên đã sống được gần hai mươi ba vạn năm.

Nếu Dương Thiên Lô biết rõ, chắc chắn sẽ kinh ngạc. Bởi vì, hiện tại Dương Thiên Lô vẫn chưa tới ba mươi tuổi, tổng thời gian tu luyện, chỉ hơn hai mươi năm mà thôi, nhưng đã là Chân Thần Cảnh Nhân giai!

Chẳng lẽ thiên phú giữa hắn và Kỷ Nhạ Yên chênh lệch như vậy sao?

Sự thật không phải vậy.

Tuy Kỷ Nhạ Yên không phải dòng chính Kỷ gia, nhưng cũng là thiên tài của Kỷ gia.

Trên thực tế, sau khi bước vào Chân Thần Cảnh, muốn tăng tiến rất khó khăn. Tu luyện chi đạo, trước dễ sau khó. càng về sau, tấn cấp chậm hơn. Hơn nữa, mỗi tu luyện giả đều có cực hạn cổ chai của mình, một khi đạt đến cực hạn cổ chai, rất nhiều tu luyện giả không thể nào tăng lên nữa. Chân Thần Cảnh Địa giai, đã là cổ chai của tất cả tu luyện giả.

Chương 551: Kỷ gia, Kỷ Thiên Xuyên. (Hạ)

Chỉ có những thiên tài đỉnh cấp, mới có thể thuận lợi vượt qua.

Mà Kỷ Thiên Xuyên chính là một trong những thiên tài đỉnh cấp đó.

Đại đa số người tu luyện, một khi gặp phải cổ chai này, trừ phi lựa chọn thủ đoạn cực đoan Bách Thế Luân Hồi, nếu không cả đời chỉ đạt tới Địa giai mà thôi.

Kỷ Nhạ Yên cũng không ngoại lệ.

Cho nên, dưới sự cổ vũ của Kỷ Thiên Xuyên, khi Kỷ Nhạ Yên chỉ còn ba vạn năm cuối cùng, bước vào Bách Thế Luân Hồi

Bách Thế Luân Hồi, phải ném trải muôn màu của Luân Hồi, ném nhân tình ấm lạnh, tôi luyện tâm tính.

Bách thế, chỉ là con số cơ bản. Trên thực tế, đại đa số tu luyện giả luân hồi nhiều hơn trăm lần. Khi đã tôi luyện tâm tính đến cực hạn, sau khi thỏa mãn yêu cầu, Bách Thế Luân Hồi sẽ đi vào khâu cuối cùng, thời điểm này, chỉ cần tu vi của người Luân Hồi đạt được năm sáu phần của tiền thế, thì có thể hoàn thành Bách Thế Luân Hồi.

Bách Thế Luân Hồi cần bao nhiêu năm? Đây là chuyện không thể nói rõ, đại đa số là cần thời gian ngoài ba vạn năm!

Mà Kỷ Nhạ Yên, bởi vì ngoài ý muốn sinh ra Dương Thiên Lôi, cho nên sớm hoàn thành Bách Thế Luân Hồi, phá tan bích chương, bước vào Chân Thần Cảnh Thiên giai!

Nhưng mà, Thiên Môn mở rộng, Kỷ Nhạ Yên mang theo tưởng niệm với mười nhi tử và Kỷ Thiên Xuyên nên trở về Càn Nguyên tinh, làm cho nàng không thể tưởng được, nam nhân chân thân nàng yêu, bởi vì nam nhân mà chân thân nàng yêu tha thiết, vốn hấn đang tràn ngập vui sướng và kích động, sắc mặt lại trở thành khó coi.

Không cho Kỷ Nhạ Yên bất cứ cơ hội giải thích nào, liền phẩy tay áo bỏ đi!

Càng làm cho trái tim Kỷ Nhạ Yên băng giá là, ngay cả những nữ nhi mà nàng âu yếm, cũng bị Kỷ Thiên Xuyên mang đi!

Bởi vì sao?

Bởi vì khi nàng từ Bách Thế Luân Hồi trở về không hoài bích (còn trinh)!

Mang tâm tình mừng rỡ kích động trở về, lúc trở lại Càn Nguyên tinh, phải thừa nhận đã kích rất lớn. Vốn nàng tin tưởng, nam nhân yêu mình, sẽ không chú ý, càng tin tưởng, hấn sẽ xem Dương Thiên Lôi như con mình, xem bọn Trương Tử Hàm như con dâu của mình.

Nhưng mà, dù có tưởng tượng cỡ nào cũng không thể nghĩ ra kết quả lại như vậy!

Kỷ Nhạ Yên cố gắng, giả vờ, hô hào kỷ tên của Kỷ Thiên Xuyên, nói ra vô số lần “Nghe ta giải thích”. Nhưng trả lời cho Kỷ Nhạ Yên chính là bóng lưng phản nộ của Kỷ Thiên Xuyên, cộng với thần niệm phong tỏa đầy lạnh lùng.

Vì sao nàng lại để bọn Trương Tử Hàm rời đi?

Bởi vì trái tim của Kỷ Nhạ Yên đã băng giá, sau khi nàng trở về, liền thu hưu thư(bỏ vợ) của Kỷ Thiên Xuyên! Nếu không phải lão gia tử Kỷ gia ra mặt, lúc này, Kỷ Nhạ Yên đã bị trục xuất khỏi Kỷ gia.

- Người tới làm gì? Ta tiếp ai quan hệ gì tới người?

Kỷ Nhạ Yên nghe được âm thanh quen thuộc ôn nhu sủng nịch trước kia nhưng hiện giờ nó lại ẩn chứa đầy lạnh lùng và phẫn nộ, tâm thần xuất hiện chấn động mãnh liệt, gương mặt tuyệt mỹ xuất hiện vẻ quật cường, nhưng nước mắt lại rơi xuống, nhìn gương mặt phẫn nộ của Kỷ Thiên Xuyên, âm thanh run run nói.

- Người... Kỷ Nhạ Yên đừng tưởng phụ thân ta che chở cho người, ta sẽ không làm gì được người! Người ở lại Kỷ gia đã là sỉ nhục của ta! Người còn muốn dẫn tên vương bát đần kia tới sao?

Sắc mặt Kỷ Thiên Xuyên phi thường khó coi, gần như điên cuồng, nói.

Kỷ Nhạ Yên chính là đạo lữ Kỷ Thiên Xuyên yêu nhất, chân ái, cũng là người hấn yêu không hơn bất cứ thứ gì trên đời.

Thời gian hơn một vạn năm, không lúc nào hấn không ngóng trong lúc Kỷ Nhạ Yên hoàn thành Bách Thế Luân Hồi, sớm ngày trở về. Nhưng mà, thời điểm nữ nhân mà hấn yêu nhất, lại không còn hoài bích. Trong nháy mắt đó, trong nháy mắt đó, hấn không thể nào hình dung tâm tình của mình. Trong mắt nam nhân

không cho phép có bất cứ hạt cát nào, dù là nữ nhân mà mình thương yêu nhất, cũng không được phép có bất cứ khuyết điểm nhỏ nào. Dù là Kỷ Nhạ Yên thất thân, hấn vẫn không thể nào tiếp nhận được.

Bởi vì hấn tinh tường, Luân Hồi chi thân, trước khi hoàn thành Bách Thế Luân Hồi, bất cứ kẻ nào cũng không thể phá vỡ phong ấn trình tiết của nàng. Dù là chết, cũng không thể phá vỡ, thế tại sao Kỷ Nhạ Yên lại mất thuần âm chi thể?

Điều này nói rõ sau khi Kỷ Nhạ Yên hoàn thành Bách Thế Luân Hồi, cũng không lập tức liên hệ với mình, mở ra Thiên Môn, mà sao khi biết rõ chân thân, đã cùng nam nhân làm chuyện đó!

Đây là sự phản bội toàn diện, cả thể xác và tinh thần!

Làm sao hấn có thể tiếp nhận?

Nhưng mà, thời gian Kỷ Nhạ Yên trở về hơn năm năm, Kỷ Thiên Xuyên cũng không cách nào quên được nàng, một tờ hưu thư, đã hóa giải sỉ nhục của hấn, nhưng không cách nào hóa giải tình cảm gần hai mươi ba vạn năm với Kỷ Nhạ Yên.

Thời điểm lão gia tử lên tiếp cho phép Kỷ Nhạ Yên tiếp tục ở lại Kỷ gia, hấn đã nén giận rời khỏi Vô Thiên, cũng ở trong Vô Thiên vô cùng vô tận lịch lãm rèn luyện một cách điên cuồng, lúc này, sau khi trở về Càn Nguyên tình mấy tháng, dù không tới tiểu viện của Kỷ Nhạ Yên một lần, nhưng lại có vô số lần đứng xem.

Đây là một cảm giác vừa yêu vừa hận, nếu khúc mắc này không được hóa giải, nó sẽ biến thành tâm ma.

Nhưng hấn vẫn chịu đựng, bởi vì khi hấn nhìn thấy Kỷ Nhạ Yên, hấn không thể khống chế cảm xúc của mình.

Nhưng mà, hôm nay, bỗng nhiên tiểu viện của Kỷ Nhạ Yên truyền ra chấn động cường đại, làm cho tâm ma của hấn bị giày vò. Hấn đến, nhìn thấy Kỷ Nhạ Yên khởi động Thiên Môn.

Nàng tiếp dẫn tên nam nhân đã phá vỡ thuần âm chi thể của nàng sao?

- Người dám! Kỷ Thiên Xuyên, người cút cho ta! Ta không muốn nhìn...thấy người nữa! Lập tức cút! Kỷ Thiên Xuyên.

Kỷ Nhạ Yên nghe được lời nói của Kỷ Thiên Xuyên, nước mắt không thể khống chế được, rơi xuống không ngừng, tâm thần chấn động kịch liệt, gần như làm cho nàng sập đổ, làm cho Thiên Môn xuất hiện chấn động, nhưng nàng phải khắc chế lại, nếu không khi Thiên Môn sập đổ, Dương Thiên Lô sẽ lâm vào trong thời không ngược dòng, đó là tồn tại khủng bố gấp trăm ngàn lần không gian hỗn loạn, dù Dương Thiên Lô là Chân Thần Cảnh, cũng đừng mơ tưởng rời khỏi.

Loại thống khổ và áp lực cực lớn này, đầu tóc xanh trên đầu của Kỷ Nhạ Yên, lúc này phát sinh biến hóa kinh người, chỉ trong nháy mắt biến thành bạc trắng.

- Hai mươi ba vạn năm, người không tín nhiệm ta, cũng bỏ đi, ngay cả cơ hội giải thích người cũng không cho. Ha ha ha... Kỷ Thiên Xuyên! Cút đi.

Toàn thân Kỷ Nhạ Yên run rẩy, nhắm mắt lại.

- Tín nhiệm, ta làm thế nào để tín nhiệm? Phong ấn trình tiết, không ai có thể phá vỡ! Rõ ràng đang hoàn thành Bách Thế Luân Hồi vì sao lại ngưng lại? Hơn một vạn năm, ta chưa bao giờ không ngóng trông người về! Người lại làm chuyện như vậy! Người bảo ta làm thế nào để tin người? Ngươi ngốc sao? Tình cảm hai mươi ba vạn năm, người cũng biết là tình cảm hai mươi ba vạn năm mà? Giết người, ta làm không được! Nhưng ta muốn mời người cút khỏi Kỷ gia! Cút càng xa càng tốt! Người tiếp dẫn trong Thiên Môn là hấn sao? Mang theo hấn cút đi! Nếu ta không gặp hấn thì thôi, nếu gặp ta sẽ giết chết hấn!

- Tốt! Tốt lắm! Kỷ Thiên Xuyên, người đừng hối hận!

Kỷ Nhạ Yên nghe được lời nói của Kỷ Thiên Xuyên, nhất là nhắc lại chuyện cũ, tâm của nàng đã lạnh như băng.

539. Chương 552: Mẫu Thân.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 552: Mẫu thân.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lão gia tử Kỷ gia bảo vệ nàng, hơn năm năm trước, không đuổi nàng ra khỏi Kỷ gia, nhưng trong thời gian năm năm này, nếu không có Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lệ và các con dâu khác, làm cho tâm tình của nàng dễ chịu một chút, nàng thực sự không biết nên vượt qua thế nào.

Tất cả mọi người đều tưởng nàng phụ bạc Kỷ Thiên Xuyên, cho nên không để ý.

Không ai cho nàng cơ hội giải thích, ngay cả các nhi tử thân yêu của nàng cũng không cho nàng cơ hội giải thích.

Nhưng nàng không rời khỏi Kỷ gia.

Bởi vì Kỷ gia bồi dưỡng nàng từ nhỏ đến lớn, Kỷ gia cho nàng tất cả, cho dù chịu đả ngộ như vậy, nhưng nàng vẫn là cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai, chỉ cần lão gia tử không đuổi nàng đi, nàng sẽ ở lại Kỷ gia, hoàn trả ân tình cho Kỷ gia.

Nhưng bây giờ, nàng biết rõ, nàng phải đi.

Nhìn thấy thần sắc dần dần lạnh như băng và mái tóc bạc trắng của Kỷ Nhạ Yên, giống như cương châm đâm vào lòng của Kỷ Thiên Xuyên. Nhưng hắn không quay đầu lại, cũng không tha thứ cho Kỷ Nhạ Yên. Dù thần sắc của hắn có một tia biến hóa, nhưng hắn không nói một câu, chỉ nhìn Kỷ Nhạ Yên và Thiên Môn trên không trung, nhìn nét mặt Kỷ Nhạ Yên, hắn biết rõ, lúc này đây, có lẽ đây là lần cuối hắn gặp nàng.

Một lần cuối cùng!

Hắn muốn nhìn, người trong Thiên Môn rốt cuộc ưu tú thế nào, mạnh hơn hắn bao nhiêu, lại có thể làm cho Kỷ Nhạ Yên phá bỏ tình cảm hai mươi ba vạn năm với hắn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, rốt cuộc nửa canh giờ sau, Thiên Môn sinh ra chấn động kịch liệt, một đạo thân ảnh bước ra Thiên Môn!

- Mẫu thân!

Ánh mắt Dương Thiên Lô sáng chói như ngôi sao, trong mắt lóe lên kích động và kinh hãi, trong nháy mắt từ Thiên Môn đi ra, kích động hô lên.

Dương Thiên Lô kêu một tiếng “Mẫu thân”, giống như sấm sét giữa trời quang, Kỷ Thiên Xuyên vốn thống khổ không chịu nổi thì trong đầu hiện giờ như nổ tung, trong mắt hắn toát ra vẻ thống khổ nồng đậm, nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang ôm Kỷ Nhạ Yên.

Ngay cả hài tử cũng có! Đã có hài tử!

- Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, người phun máu là Kỷ Thiên Xuyên, hắn che ngực mình, phát ra tiếng cười to nhưng ẩn chứa trong đó thê lương và oán hận nồng đậm, trong tiếng cười cũng có cả tuyệt vọng và cô đơn, cả người lão đảo, trên mặt đất lưu lại một bãi máu tươi!

- Mẫu thân, người thế nào?

Dương Thiên Lô đang vui sướng, thời điểm ôm lấy thân hình gầy yếu của mẫu thân, đã cảm thấy khác thường, vì sao mẫu thân lại khóc? Vì sao thần sắc của mẫu thân lại thê lương như muốn chết thế này, giống

như mất đi linh hồn? Người nọ là ai? Vì sao lại cười thê lương như vậy? Vì sao sau khi nhìn thấy mình, phun ra một ngụm máu tươi? Visao lão đảo?

- Kỷ Nhạ Yên, còn không mau mang nghiệt chủng này cút đi? Cút đi! Xuyên ca yêu ngươi thắm thiết như vậy, ngươi lại làm ra chuyện thấp hèn như thế! Kỷ gia chúng ta không có loại người như ngươi!

- Cút nhanh lên! Nếu không dù có bị phụ thân và Xuyên ca trách tội, ta cũng muốn giết ngươi và tên nghiệt chủng này!

- Chúng ta không có mẫu thân như vậy! Từ nay về sau, chúng ta không có bất cứ quan hệ nào với ngươi! Kỷ Nhạ Yên!

- Kỷ Nhạ Yên!

- Kỷ Nhạ Yên!

Từng đạo thân ảnh sớm đã ẩn nấp trong hư không lúc này hiện lên, ánh mắt mỗi người nhìn về phía Dương Thiên Lô và Kỷ Nhạ Yên, đều tràn ngập vô tận xem thường và phẫn nộ, mỗi ánh mắt như một thanh kiếm đâm vào lòng của Kỷ Nhạ Yên, làm cho sắc mặt của nàng càng thêm tái nhợt!

Đây đều là những người thân mật nhất ngày xưa, nhưng mà, nhưng bây giờ không có người nào đứng về phía nàng. Ngày xưa thân thiết đều gọi nàng một tiếng “Đại nương”, tuy không phải thân sinh của nàng, nhưng nàng lại đối đãi với họ như thân sinh ruột thịt, nhưng lúc này lại nói lời quyết tuyệt như thế.

Dương Thiên Lô không thể tưởng tượng nổi, vừa mới nhìn thấy mẫu thân đã gặp một màn như vậy, tuy không biết đã phát sinh chuyện gì, nhưng lửa giận trong lòng ngút trời, lúc này từ người hắn bạo phát ra.

Nhưng mà, Dương Thiên Lô còn chưa kịp bạo nổi, tu vi Chân Thần Cảnh Thiên giai cường đại của Kỷ Nhạ Yên đã giam cầm Dương Thiên Lô lại, nhìn Dương Thiên Lô, lắc đầu, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào mỗi người ở đây.

Nhưng đối lại là một tiếng hừ lạnh, kể cả hai đạo lữ khác của Kỷ Thiên Xuyên, ánh mắt bọn họ lạnh lùng vô tình, thậm chí còn mang theo một tia đắc ý!

Cuối cùng, ánh mắt nàng nhìn về phía mười đứa con thân sinh của nàng!

- Các ngươi thì sao? Các ngươi... Cũng không nhận mẫu thân sao?

Âm thanh của Kỷ Nhạ Yên run rẩy hỏi thăm.

Nhưng mà, trả lời nàng, mười đứa con thân sinh, không người nào dám nhìn thẳng ánh mắt của nàng, về mặt thống khổ quay đầu sang chỗ khác.

- Ta hiểu...

Kỷ Nhạ Yên thì thào, thu hồi ánh mắt, nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng của Dương Thiên Lô, bỗng nhiên nói ra:

- Thiên Lô, ngươi nhìn thấy không? Vừa rồi rời khỏi đây, chính là đạo lữ của mẫu thân, đạo lữ sống chung suốt hai mươi ba vạn năm, đời này của mẫu thân, chỉ yêu một mình hắn. Bọn họ là thân sinh nhi tử của mẫu thân, giống như ngươi vậy. Hắn là đại ca ngươi Kỷ Tiêu Dao, Thiên Lô, nghe mẹ lời nói! Hắn là nhị ca ngươi Kỷ Tiêu Hành, hắn là Tam ca của ngươi Kỷ Tiêu Mưu, nàng là Tứ tỷ của ngươi Kỷ Tiêu Hạ...

Âm thanh của Kỷ Nhạ Yên bình tĩnh đến đáng sợ, chỉ về phía cốt nhục thân sinh của mình, giới thiệu từng người cho Dương Thiên Lô, nhưng mà, tất cả mọi người cảm thấy một tia khí tức khác thường, đó là khí tức quyết tuyệt, khí tức không muốn sống!

Lúc này, Dương Thiên Lô chưa từng sợ hãi như bây giờ, hắn điên cuồng thúc dục năng lượng trong người mình, muốn đột phá cấm chế của mẫu thân, nhưng hắn chỉ là Chân Thần Cảnh Nhân giai, làm sao có thể đột phá cấm chế của Chân Thần Cảnh Thiên giai?

- Các ngươi đều là nhi tử mẫu thân yêu thương nhất... Thiên Lô, mẫu thân xin lỗi ngươi, mẫu thân không giúp được ngươi, ngươi lại giúp mẫu thân vượt qua Bách Thế Luân Hồi... Ngươi nhớ kỹ lời mẫu thân nói, không nên trách bất cứ ai, không có Kỷ gia, sẽ không có mẫu thân, cũng không có ngươi, biết không? Nhưng

mà, từ nay về sau, mẫu tử chúng ta sẽ không còn thiếu nợ Kỷ gia. Mẫu thân, chỉ có người là nhi tử! Người đừng sợ, mẫu thân sẽ vĩnh viễn ở cùng người...

Âm thanh Kỷ Nhạ Yên tới đây, ánh mắt sùng nịch, nhìn ánh mắt bất an của Dương Thiên Lô, tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hoảng sợ của Dương Thiên Lô. Âm thanh chưa dứt, trong cơ thể của nàng truyền ra tiếng nổ, hai con mắt, lỗ mũi, lỗ tai và miệng chảy máu tươi.

- Mẫu thân!

- Mẫu thân...

Lúc này, Kỷ Tiêu Dao, Kỷ Tiêu Hành và những người con khác cũng hoảng sợ kêu lên một tiếng. Dù biết Kỷ Nhạ Yên không đúng, nhưng nàng vẫn là mẫu thân thân sinh của bọn họ.

540. Chương 553: Thần Cách, Địa Cầu!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 553: Thần cách, địa cầu!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ánh mắt phần nộ của những người khác lúc này biến thành ngốc trệ. Bọn họ không nghĩ tới Kỷ Nhạ Yên lại làm như vậy!

- Mẫu thân rất vui, các người vẫn còn gọi ta là mẫu thân, đáng tiếc, tình mẫu tử của chúng ta đã hết...

Hai mắt đang đổ máu tươi của Kỷ Nhạ Yên, vào lúc này, ánh lên một tia vui vẻ.

Cùng lúc đó, bỗng nhiên mi tâm của nàng phát ra ánh sáng chói mắt, tính mạng tinh nguyên khổng lồ, thiên địa pháp tắc và thần niệm vô cùng vô tận, phân thành mười đạo bao phủ bọn người Kỷ Tiêu Dao, trực tiếp tiến vào mi tâm của bọn họ, nhanh chóng dung nhập vào trong.

- Không!

Tất cả mọi người hoảng sợ, trong lòng bọn người Kỷ Tiêu Dao hò hét điên cuồng, kể cả Dương Thiên Lô cũng vậy, không có bất kỳ tác dụng gì. Mẫu thân vẫn là mẫu thân, bọn họ lựa chọn phụ thân nhưng không có nghĩa là bọn họ bỏ mẫu thân, mắt thấy Kỷ Nhạ Yên tự hủy diệt mình, dùng tu vi cả đời của mình thành toàn cho bọn họ, bọn họ hối hận, đáng tiếc là đã muộn.

Mắt nhắm mười phút đồng hồ, “Bành” một tiếng thật lớn, thân thể Kỷ Nhạ Yên phân thành mười mảnh huyết v và một tánh mạng lạc ấn và một đám thần niệm, chui vào đan điền của Dương Thiên Lô.

Hơn nữa lập tức thúc dục năng lượng của Dương Thiên Lô, xé rách hư không, biến mất trước mặt mọi người!

Hủy diệt thân thể, tê liệt nguyên thần, đem tu vi năng lượng vô cùng vô tận của Chân Thần Cảnh Thiên giai, thần niệm và thiên địa pháp tắc cưỡng ép dung nhập vào thể nội bọn người Kỷ Tiêu Dao, nàng đã hoàn trả mọi thứ của Kỷ gia cho Kỷ gia. Nàng chỉ lấy đi linh hồn lạc ấn thuộc về mình!

Yêu càng sâu, hận càng sâu, nhưng nàng không hận Kỷ gia. Nhưng mà, không bao giờ có khả năng yêu nữa.

Yêu nhau hai mươi ba vạn năm, yêu sâu thế nào? Ngay cả tín nhiệm cũng không có, thế có yêu không? Kỷ Thiên Xuyên không cho nàng cơ hội giải thích, nàng đã cố gắng nhưng cuối cùng vẫn vô ích, tới thời điểm nàng tự hủy diệt mình vẫn không giải thích. Bởi vì nàng biết rõ, bọn họ đã không tín nhiệm thì giải thích cũng không có tác dụng gì.

Ai sẽ tin tưởng, Dương Thiên Lô không có phụ thân, là một mình mình sinh hạ thôi sao?

Ai sẽ tin tưởng?

Lựa chọn quyết tuyệt hủy diệt mình, trong đầu Kỷ Nhạ Yên không xuất hiện thời gian hai mươi ba vạn năm sống chung với Kỷ Thiên Xuyên, mà là Dương Thiên Lôi yên lặng trả giá của nửa đời người, xóa đi trí nhớ huyết hồng thân ảnh của nàng.

Thế gian này, có lẽ chỉ có hắn là người vớ vẩn duy nhất tin tưởng mình.

- Mẫu thân!

- Rầm rầm rầm...

Kỷ Nhạ Yên dùng một tia thần niệm cuối cùng khống chế thân thể Dương Thiên Lôi, phi hành trong không gian hỗn loạn suốt ba ngày ba đêm, xé rách hàng rào không gian, đi vào một khoảnh khắc cầu hoang vu. Dù đang thanh tỉnh, nhưng Dương Thiên Lôi không cách nào phá vỡ cấm chế trên người mình, lúc trời buốt thân thể tiêu tán, hắn hét lên một tiếng tê tâm liệt phế, tiếng hét thống khổ đến cực điểm, Dương Thiên Lôi hét đến mức khản cả giọng.

Thê lương, vô tận phần nộ, vô tận không cam lòng, vô tận cô độc, vô tận bàng hoàng, vang vọng cả tinh cầu!

Một tiếng “Mẫu thân” tê tâm liệt phế, oanh tạc từng ngọn núi lớn xung quanh.

Dãy núi gào thét, thiên địa run rẩy!

Năng lượng cuồng bạo tàn sát bờ bãi, trong chớp lát hủy diệt cả ngàn vạn dặm.

Một giờ, hai giờ, Dương Thiên Lôi giống như con dã thú bị tổn thương, điên cuồng hủy diệt tinh cầu hoang vu này!

Cô nhi, hắn từng là cô nhi, vô cùng mong mỗi thân tình. Hắn đi tới thế giới này, chỉ có một thân nhân duy nhất, mẫu thân!

Nhưng mà, hắn không có thời gian ở chung với mẫu thân được bao lâu, vốn tưởng lần này gặp lại, sẽ được làm bạn bên cạnh mẫu thân, làm cho mình được ở bên cạnh thân nhân duy nhất, để cho mẫu thân nhìn thấy mình huy hoàng, nhìn thấy mình phát triển, nhưng khi hắn mang tâm tình kích động và ước mơ đến, chỉ nhìn thấy mẫu thân một lần, thậm chí chưa kịp nói câu thứ hai, đã trở mắt nhìn mẫu thân hủy diệt!

- Thiên Lôi, đừng khóc, mẫu thân đã nói, vĩnh viễn ở cùng người...

Ngay lúc Dương Thiên Lôi quỳ trên mặt đất, nước mắt rơi như mưa, thời điểm thống khổ nghẹn ngào, một âm thanh quen thuộc, tuy rất yếu ớt, nhưng rất rõ ràng xuất hiện trong óc Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi đang điên cuồng, dù Kỷ Nhạ Yên kêu thế nào, Dương Thiên Lôi cũng không cảm ứng được, bởi vì Kỷ Nhạ Yên đã quá suy yếu, tu vi hơn hai mươi hai vạn năm, Chân Thần Cảnh Thiên giai cường đại, đã hoàn trả lại cho Kỷ gia, lúc này còn sót lại chỉ là một tia linh hồn suy yếu mà thôi.

Lạc ấn, lúc này, Dương Thiên Lôi đã ngừng phát tiết, thời điểm quỳ trên mặt đất khóc rống, âm thanh yếu ớt của Kỷ Nhạ Yên mới truyền vào trong óc của hắn.

- Mẫu thân... Người...

Dương Thiên Lôi mở to mắt. Lúc này, hắn cảm nhận được một tia linh hồn lạc ấn của Kỷ Nhạ Yên, đang ở trong đan điền của hắn.

- Mẫu thân đã nói sẽ ở cùng người, mẫu thân không có gì cho người, chỉ có thể đem linh hồn lạc ấn và trí nhớ cho người, người là kiều ngạo của mẫu thân, mẫu thân tin tưởng, cuối cùng sẽ có một ngày người có thể siêu việt Cửu Thiên...

- Không, không! Mẫu thân, ta không muốn, cái gì ta cũng không muốn, ta chỉ muốn người còn sống, chỉ cần người ở trong thân thể của con...

- Đứa nhỏ ngốc, mẫu thân chỉ là linh hồn lạc ấn, chỉ cần dung nhập hoàn toàn vào nguyên thần của người, mẫu thân sẽ vĩnh viễn ở cùng người...

- Ta không muốn! Ah! Đi ra, các người đi ra cho ta.

Dương Thiên Lô cắt đứt tia liên hệ yếu ớt của Kỳ Nhạ Yên, đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu to một tiếng, điên cuồng thúc dục thần niệm và pháp lực, hào quang bảy màu và ngũ sắc quang hoa bùng bạc, lập tức từ mi tâm của hắn phát ra, Lăng Hi, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ và Trần Thiến từ trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình hiện ra.

- Thiên Lô...

Lăng Hi, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Trần Thiến, tứ nữ khóc lớn, quỳ rạp bên người Dương Thiên Lô, trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, chúng nữ cũng đang khóc lớn. Những gì đã xảy ra, các nàng cũng nhìn thấy rõ, tuy không có bất kỳ năng lực nào để hỗ trợ, thời điểm nhìn thấy Dương Thiên Lô điên cuồng phát tiết, lần đầu tiên các nàng nhìn thấy hắn rơi nước mắt, các nàng chỉ có thể khóc cùng Dương Thiên Lô mà thôi.

- Làm thế nào để cứu mẫu thân? Làm thế nào để cứu? Lăng Hi, người nói đi... Chúng ta đã là Chân Thần Cảnh, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình còn thần thông nào chưa phát hiện không? Người nói đi...

- Tử Hàm, người có truyền thừa của Chí Cao Thần, người biết đúng không? Nói đi, biện pháp nào? Linh hồn mẫu thân đang ở trong đang điên của ta, có biện pháp, nhất định có biện pháp đúng không?

Dương Thiên Lô hoàn toàn mất đi lý trí, hắn ôm lấy bả vai của chúng nữ, các nàng khóc nhưng không thể hỗ trợ được gì, hắn giống như một hải tử đang mê mang, lên tiếng hỏi.

Nhưng mà, tứ nữ trừ thút thít nỉ non ra, có thể làm gì?

Linh hồn lạc ấn, nếu tu luyện giả chỉ còn lại linh hồn lạc ấn, sẽ tử vong. Linh hồn lạc ấn sẽ trực tiếp dung nhập vào trong luân hồi. Tuy chúng nữ không biết, tại sao Kỳ Nhạ Yên lại đem linh hồn lạc ấn dung nhập vào trong đan điền của Dương Thiên Lô, nhưng lại biết, linh hồn lạc ấn không phải nguyên thần, chỉ có luân hồi, nếu không không thể sống lại.

Bởi vì linh hồn lạc ấn quay về luân hồi, sẽ mất đi tất cả trí nhớ, không cùng một khái niệm với Bách Thế Luân Hồi của Chân Thần Cảnh, đó là một tinh tảo mạng mới, không thể là mẫu thân của Dương Thiên Lô.

- Tiểu Thiến, gia gia của người có biện pháp, đúng không?

- Ta tìm gia gia!

Trần Thiến khóc, nói ra.

- Tìm hắn cũng vô dụng!

Đúng vào lúc này, một đạo kiếm quang từ trong mi tâm Dương Thiên Lô bật ra, hào quang chói mắt, trong chốc lát bao phủ Dương Thiên Lô và chúng nữ vào trong.

- Mẫu thân của người không phải nguyên thần, chỉ là linh hồn lạc ấn, không có tình, khí, thần cho nên không thể đoạt phách, không thể tu luyện, trừ tiền vào luân hồi.

Âm thanh già nua từ trong thần kiếm phát ra.

- Biện pháp! Ta cần biện pháp!

Dương Thiên Lô nhìn thần kiếm, gằm gú.

- Biện pháp thì có một, nhưng cái giá rất lớn, người chịu không?

- Dù là chết, ta cũng chịu!

Dương Thiên Lô trả lời không chút do dự.

- Được!

Tứ nữ không nghĩ tới, thanh thần kiếm lơ lửng trên hư không, phát ra kiếm quang huy hoàng, bỗng nhiên “Phốc” một tiếng, đâm vào đỉnh đầu của Dương Thiên Lô.

- Thiên Lô!

Bốn tiếng gào to từ trong miệng chúng nữ truyền ra.

- Chớ khần trương, tiểu tử này không chết dễ dàng như vậy đâu! Tiểu Quan Âm, đem tu vi Thần Đạo Bát cấp phóng ra đi, hộ pháp cho ta! Thủ hộ ở tinh cầu này!

Âm thanh già nua tràn ngập uy nghiêm nói ra.

- Tiểu Quan Âm?

Nghe thần kiếm nói thế, Lăng Hi và Trương Tử Hàm có chút bình tĩnh, nhưng không biết thần kiếm nói là ai.

- Ách, Lăng Hi, nói người đấy!

Lại một đạo ngũ sắc quang hoa từ trong mi tâm phát ra, hiển nhiên nàng và Dương Thiên Lô liên hệ không gián đoạn, một lát sau, chúng nữ, Long Cửu Tinh, Long Cao Thiên và bọn người Khương Thiển Khâu từ trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình hiện ra.

- Trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày, không được cho kẻ nào quấy rầy ta!

Thần kiếm nói xong, thân thể Dương Thiên Lô phát ra hào quang chói mắt, cả người như biến thành một thanh kiếm khổng lồ, phá vỡ mặt đất, chui vào trong mặt đất.

Tinh cầu hoang vu này, rất nhỏ, không bằng một phần vạn Thủy Nguyên tinh. Hơn nữa, không có chút khí tức sinh mệnh nào, thiên địa linh khí cũng mỏng manh đến cực điểm.

Thần kiếm và thân thể Dương Thiên Lô hai hợp làm một, không ngừng tiến vào hạch tâm của tinh cầu.

- Vạn nhất thất bại thì làm sao bây giờ?

Hiên Viên Kiếm Hồn nói ra.

- Có lựa chọn sao?

Lão giả nói, đây là lần đầu tiên hắn không lên tiếng thóa mạ Hiên Viên Kiếm Hồn, hỏi ngược lại.

Chỉ bốn chữ, đã làm Hiên Viên Kiếm Hồn ngậm miệng lại.

Đúng, không có lựa chọn. Nếu Kỷ Nhạ Yên không sống lại, hắn biết kết quả sẽ là gì. Nếu không phải Dương Thiên Lô chết, thì tất cả những người bức tử Kỷ Nhạ Yên, tất cả sẽ chết! Trừ kết quả này ra, không có bất cứ khả năng nào khác, mà thực lực của Dương Thiên Lô chỉ là Chân Thần Cảnh Địa giai mà thôi.

Tuy chiến lực siêu việt Địa giai, nhưng đối mặt với Kỷ gia, đừng nói tất cả mọi người, chỉ một mình Kỷ Thiên Xuyên thôi, cũng đủ để hủy diệt bọn người Dương Thiên Lô.

Nhẫn? Bọn họ nghĩ Dương Thiên Lô sẽ nhẫn sao, nếu bọn họ không xuất hiện, Dương Thiên Lô sẽ lâm vào trong tâm ma giết chóc, còn hiểu được chữ nhẫn sao?

- Nhưng mà, chỉ sợ hai chúng ta...

- Nên hiểu, số trời là thế...

Khi thanh thần kiếm cắm vào trong óc của Dương Thiên Lô, Dương Thiên Lô đã mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu, Dương Thiên Lô cảm giác mình xuất hiện ở một nơi trắng xóa, một phiến không gian hư vô. Không có có thân thể, chỉ có một cố ý niệm phiêu phù trong không gian kỳ dị này.

- Ta chết rồi sao?

Dương Thiên Lô đánh giá không gian hư vô này, trong lòng nói ra.

- Mẹ thì sao?

Dương Thiên Lô không biết, muốn ngưng tụ lực lượng và thần thông của mình, nhưng không ngưng tụ ra cái gì, hắn không biết trạng thái của mình hiện tại là gì.

- Bắt đầu đi!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi nghe được âm thanh của lão già.

Một tiếng ứng quen thuộc.

- Các người làm gì với Thiên Lôi? Các người làm gì với ta?

Lúc này âm thanh của Kỷ Nhạ Yên truyền vào trong óc của Dương Thiên Lôi.

- Mẫu thân!

Dương Thiên Lôi la lớn, tuy không phát ra bất kỳ âm thanh nào, lúc này hắn chỉ là một cố ý niệm mà thôi!

- Người yên tâm, Thiên Lôi không có việc gì, chỉ tạm thời hút ý thức của hắn vào thân thể, phong ấn trong cơ thể. Hắn không muốn người chết, nếu linh hồn lạc ấn của người cũng biến mất, hắn sẽ rơi vào tâm ma, không cách thể nào tự kiểm chế, cho nên, người đừng nên phản kháng, cũng không cần đưa ý thức dung nhập vào nguyên thần của hắn, chúng ta sẽ ngưng tụ ba hồn bảy vía của người, đúc thành nguyên thần cải tạo thân thể!

- Làm sao có thể?

Kỷ Nhạ Yên hoảng sợ nói ra.

- Tất cả đều có khả năng! Đợi Thiên Lôi tỉnh lại, nói cho hắn biết, hai lão già chúng ta không thể đi cùng hắn, thần cách của chúng ta ở trên địa cầu, nếu như... Mà thôi, nói chuyện này cho người cũng không hiểu...

Lão già nói đến đây, liền nói tiếp:

- Bắt đầu đi!

- Bọn họ đang làm cái gì? Mẫu thân có thể phục sinh sao? Thần cách, địa cầu...

Dương Thiên Lôi mang theo một tia kinh hãi và nghi hoặc nói ra. Nhưng vẫn không có âm thanh nào như trước, nhưng cố niệm lực của hắn lúc này chấn động mãnh liệt, năng lượng thần bí trong đan điền lúc trước, lúc này lại xuất hiện, xoay tròn một cách điên cuồng.

- Luyện!

Dương Thiên Lôi cảm giác tâm thần của mình như muốn nổ tung, lập tức bành trướng gấp trăm vạn lần, trong chốc lát hắn nhìn thấy không gian hư vô vô biên vô tận.

Hắn nhìn thấy mình, mẫu thân và hai người khác.

Hai người này và mẫu thân, chẳng qua là ba cỗ năng lượng tinh khiết, mà mình thì ngồi xếp bằng giữa ba người, là thật thể chân chính.

Mẫu thân là một đoàn ánh sáng yếu ớt, hai người còn lại là hai đoàn ánh sáng màu vàng. Trong đó là tiểu bất điểm không chịu thua, chính là Hiên Viên Kiếm Hồn, mà đoàn ánh sáng còn lại, chính là lão già mà đến tận bây giờ Dương Thiên Lôi không biết tên.

Đúng lúc này, bỗng nhiên hai điểm màu vàng xoay tròn quanh điểm trắng và thân thể của Dương Thiên Lôi.

541. Chương 554: Tiểu Túc Phụ Của Chủ Nhân.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 554: Tiểu túc phụ của chủ nhân.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cùng lúc đó có vô số đạo phù văn huyền ảo truyền ra, Dương Thiên Lôi nhìn thấy cảnh này liền khiếp sợ.

Thân thể của hắn phân liệt vỡ vụn thành một tế bào, không ngừng tụ tập lên điểm sáng của mẫu thân! Cùng lúc đó, nguyên thần, thần niệm, pháp lực trong thân thể của hắn nhanh chóng phân liệt thành một phần nhỏ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Dương Thiên Lô cũng cảm ứng được, hai đạo ánh sáng màu vàng càng ngày càng suy yếu, thân thể của mình cũng càng ngày càng nhỏ, nhưng mà, làm cho Dương Thiên Lô vui mừng, màu sắc của mẫu thân từ từ biến thành màu vàng, hơn nữa vô số tế bào của Dương Thiên Lô đang từ từ ngưng hình.

Một ngày, hai ngày...

Bốn mươi hai ngày sau, Hiên Viên Kiếm Hồn càng ngày càng yếu ớt, bỗng nhiên phát ra một giọng nói:

- Lão bất tử, lão ca... Ta đi trước...

- Đi thôi, lão đệ, lão ca sẽ tới sau...

Âm thanh của hai người rất bình tĩnh, nhưng rơi vào trong tai Dương Thiên Lô, hắn biết cái gì đó, hắn biết rõ, hai người này hắn chưa bao giờ tôn kính, thậm chí thường xuyên áp chế lão giả, vì mẫu thân mình, lựa chọn cái gì.

- Thần cách, địa cầu...

Dương Thiên Lô thì thào nói ra, hắn sớm biết rõ hai người này chắc chắn có quan hệ với địa cầu, mà lúc này, hắn càng xác định. Tuy nhiên, hắn có rất nhiều điều muốn hỏi hai người này, nhưng hắn biết rõ, bây giờ đã không còn hi vọng.

- Đợi ta cường đại! Chờ ta cường đại!

Dương Thiên Lô hét lên điên cuồng.

Thân thể là do phụ mẫu ban cho.

Mà Dương Thiên Lô chỉ có mẫu thân, thân nhân duy nhất.

Mẫu thân cho hắn tánh mạng, cho hắn huyết nhục.

Mà lúc này, huyết nhục của Dương Thiên Lô, hai lão đầu tiêu hao hết thần niệm, pháp lực, thì triển ra thần thông, từ từ ngưng tụ linh hồn lạc ấn của Kỷ Nhạ Yên.

Giống như Phượng Hoàng Niết Bàn, dục hỏa trùng sinh!

Linh hồn lạc ấn của Kỷ Nhạ Yên, phù văn huyền ảo quay chung quanh, từ từ ngưng tụ ra ba hồn bảy vía, sau đó ngưng tụ thành nguyên nhân, đan điền kinh mạch, lục phủ ngũ tạng, da, đang từ từ hình thành.

Thời gian qua đi, phù văn màu vàng càng ngày càng yếu ớt, thân thể Dương Thiên Lô càng ngày càng nhỏ, mà thân hình của Kỷ Nhạ Yên càng ngày càng rõ ràng...

...

Bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Lúc tất cả phù văn huyền ảo biến mất hoàn toàn, bỗng nhiên không gian hư vô đột nhiên sụp đổ, một cỗ hấp lực cực lớn, lập tức đẩy Dương Thiên Lô trở về bản thể.

Không gian đã sụp đổ, kiếm thể của thần kiếm, lập tức hóa thành một đoàn năng lượng khổng lồ, bắt đầu hội tụ vào thân thể của Dương Thiên Lô.

Chỉ trong nháy mắt, Dương Thiên Lô đã khôi phục ý thức, nhưng vẫn không thể khống chế thân thể mình, tuy không còn đắm chìm trong thần thông của hai người kia, hắn nhanh chóng hấp thu năng lượng của thần kiếm, cùng lúc đó, huyết nhục, pháp lực, thần niệm hắn mất đi, lúc này đang khôi phục với tốc độ rất nhanh, thân thể được gây dựng lại, tế bào bị phân liệt nhanh chóng sinh trưởng lại, thân thể bị nhỏ đi, dùng tốc độ kinh người khôi phục lại.

- Thiên Lô...

Thời điểm Dương Thiên Lô bắt đầu khôi phục, Kỷ Nhạ Yên cũng tỉnh táo lại, nàng khiếp sợ nhìn cảnh trước mặt, cảm thụ được thân thể mới tinh thuộc về nàng, lúc này, nàng phát hiện liên hệ giữa mình và nhi tử, càng thêm chặt chẽ, cảm giác huyết nhục tương dung, nguyên thân của nàng ở trong đan điền của Dương Thiên Lô, vào lúc này, đậm đặc hơn lúc trước!

Càng làm cho nàng kinh ngạc là, tu vi của nàng đã khôi phục lại cảnh giới Chân Thần Cảnh Thiên giai, tuy lúc này còn rất yếu, nhưng nàng biết rõ, chỉ cần tu luyện một thời gian ngắn, nàng sẽ khôi phục tất cả tu vi, bất đồng duy nhất là, tâm tình của nàng, vô cùng thanh minh, thân thể hiện giờ còn cường đại hơn lúc trước rất nhiều lần, điều này sao có thể?

Trong nội tâm Kỷ Nhạ Yên khiếp sợ đến cực điểm, nàng nhớ kỹ âm thanh già nua kia, tuy không biết làm sao bọn họ làm được như vậy, nhưng Kỷ Nhạ Yên lại biết, cao thủ Chân Thần Cảnh tuyệt đối không làm được, nhi tử của mình, rốt cuộc là tồn tại thể nào?

Còn hai người kia là tồn tại thể nào?

Bọn họ nói địa cầu là ở đâu?

Thần cách, bọn họ từng nói qua thần cách, đối với thần cách, Kỷ Nhạ Yên biết được một hai, nhưng đó không phải thứ cao thủ trong Cửu Thiên có được, trạng thái Chân Thần Cảnh Thiên giai đỉnh phong, cũng không có khả năng có được thần cách, thậm chí tồn tại như Chí Cao Thần, cũng không có khả năng có được thần cách, mà hai lão già này lại là người có được thần cách.

Bọn họ vì mình, không, nói trắng ra là vì Dương Thiên Lô, thế mà cam tâm tình nguyện biến mất một cách triệt để, ít nhất là tạm thời biến mất trong Cửu Thiên, biến mất trong thế giới này!

Kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lô khôi phục thân hình, hốc mắt Kỷ Nhạ Yên lóng lánh nước mắt.

Nàng sống.

Khống chế tinh cầu, pháp lực, thần niệm, thiên địa pháp tắc, hết thảy trả lại cho Kỷ gia, nhưng lúc này, nàng còn cường đại hơn cả trước kia.

Thân hình của nàng, bộ dáng vẫn là nàng như cũ, nhưng nàng đã không còn là nàng trước kia!

Nhất là tâm tình, cải biến hoàn toàn.

Rửa sạch, xóa sạch, không nhiễm bụi trần thế!

Kinh nghiệm trước kia, đã từng yêu hận, lúc này thoáng qua như mây khói, rốt cuộc nhắc lên một hồi rung động không dậy nổi.

Tân sinh.

Nàng im lặng nhìn Dương Thiên Lô, trong ánh mắt tràn ngập ý nghĩ yêu thương và sủng nịch, đang đợi nhi tử của mình tỉnh lại...

...

Tinh cầu hoang vu, lúc Dương Thiên Lô trở về bản thể, bọn người Lăng Hi lo lắng chờ đợi bảy bảy bốn mươi chín ngày, lập tức cảm ứng được sự tồn tại của Dương Thiên Lô. Nàng có liên hệ tâm thần đặc thù với Dương Thiên Lô, vào lúc này, đã khôi phục lại.

Biết được tin vui đến phát khóc này, Lăng Hi vội vàng báo cho chúng nữ.

Trong chớp lát, thân hình của chúng nữ nhanh như thiểm điện tiến đến gần Lăng Hi.

- Lăng Hi tỷ, hiện tại Thiên Lô thể nào rồi?

Người đến bên người Lăng Hi nhanh nhất chính là Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ, vội vàng hỏi.

- Đang trong trạng thái tu luyện, vẫn chưa thức tỉnh, rất suy yếu...

Lăng Hi nói ra cảm ứng của mình.

Bốn mươi chín ngày, đối với chúng nữ mà nói đây là trận giày vò, bao giờ cũng không tại dày vò lấy. Mà lúc này, rốt cục biết được tin tức Dương Thiên Lô an toàn, tâm tình của chúng nữ cũng an ổn lại.

- Mẫu thân đâu rồi, mẫu thân thế nào?

- Các người đợi một tý, ta vào xem trước đã!

Lăng Hi nói, lập tức biến thành một đạo lưu quang, chui vào trong vỏ tinh cầu, tuy nàng đã có được hình thể của mình, nhưng cuối cùng vẫn khác với chúng nữ, nàng không cần thi triển bất cứ thần thông gì, không cần bất cứ tia pháp lực nào, trực tiếp tiến vào trong đầu Dương Thiên Lô.

Nàng đã là tồn tại độc lập, là khí linh của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

...

Lăng Hi dung nhập vào đầu Dương Thiên Lô, lập tức nhìn thấy tràng cảnh chung quanh Dương Thiên Lô.

Nhìn thấy Kỷ Nhạ Yên đang còn sống sờ sờ trước mặt của nàng, cuối cùng Lăng Hi cũng yên lòng. Nàng biết rõ, chỉ cần Kỷ Nhạ Yên sống lại, Dương Thiên Lô mới không có việc gì, nếu không, phát sinh chuyện gì, Lăng Hi không dám tưởng tượng.

- Lăng Hi sao?

Ngay lúc Lăng Hi nhìn thấy Kỷ Nhạ Yên, không biết có nhìn thấy hay không, bỗng nhiên Kỷ Nhạ Yên lên tiếng hỏi.

Lăng Hi từng nhìn thấy qua Kỷ Nhạ Yên, nhưng lúc đó Kỷ Nhạ Yên chính là Lộ Miểu Ân, thời điểm Kỷ Nhạ Yên hoàn thành Bách Thế Luân Hồi, Lăng Hi đang ẩn nấp trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, không dám dò xét. Hiện tại dám dò xét, tâm thần bất định không biết nên đối mặt với Kỷ Nhạ Yên thế nào, không biết nên nói gì.

Thời điểm Lăng Hi phát ra thần niệm tiến vào trong mi tâm Dương Thiên Lô thì Kỷ Nhạ Yên đã phát hiện, cũng đã phát hiện. Cho nên, liền cười nói. Lăng Hi, nàng đã từ trong miệng của chúng nữ biết từ sớm, chỉ chưa từng gặp mà thôi, nàng vẫn muốn biết nữ nhân luôn làm bạn với nhi tử của mình là dạng tồn tại gì. Nhưng, tuy chưa từng nhìn thấy, nàng cũng từ lời nói của chúng nữ hiểu ra, Lăng Hi tuyệt đối là người rất trọng yếu của nhi tử mình.

Nghe Kỷ Nhạ Yên nói tên của mình, Lăng Hi biết rõ, không đi ra không được, một đạo ngũ sắc quang mang hiện ra, thân ảnh khuynh quốc khuynh thành của Lăng Hi hiện ra trước mặt Kỷ Nhạ Yên.

Lăng Hi lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, khom lưng hành lễ với Kỷ Nhạ Yên, âm thanh nhỏ như muỗi kêu:

- Mẫu thân!

Lăng Hi biết rõ, may mắn Dương Thiên Lô đang trong trạng thái tu luyện, nếu không, nàng gọi một tiếng “Mẫu thân” này, tên kia chắc chắn sẽ đắc ý tới chết.

Lúc Lăng Hi xuất hiện, Kỷ Nhạ Yên đã khiếp sợ mở to mắt, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lệ trong mắt nàng đều là tuyệt thế mỹ nữ, nhưng Lăng Hi trước mặt, con mắt của nàng đã tỏa sáng, hoàn mỹ không tỳ vết, giống như, chỉ có hai chữ “Xinh đẹp” mới có thể hình dung Lăng Hi.

Kỷ Nhạ Yên sùng nịch cầm bàn tay nhỏ bé của Lăng Hi, ánh mắt dò xét tỉ mỉ Lăng Hi, khóe miệng vui vẻ, sắc mặt rất hưng phấn.

- Mẫu thân... Người không có chuyện gì chứ?

Lăng Hi bị Kỷ Nhạ Yên cầm tay thì rất thẹn thùng, nhưng trong lòng như điềm mật, rất ngọt ngào, ít nhất từ trong mắt Kỷ Nhạ Yên nhìn thấy được, nàng rất thích mình, vội vàng bình ổn tâm tình bất định lại, nhẹ giọng hỏi.

- Ân, mẫu thân rất tốt, chưa bao giờ tốt như hiện tại.

Kỷ Nhạ Yên vừa nói vừa cười.

- Hô!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô đang ngồi, bỗng nhiên thở ra một hơi.

Lăng Hi lập tức cả kinh, trong chốc lát biến thành một đạo lưu quang, chui vào mi tâm Dương Thiên Lô, cùng lúc đó, nha đầu này truyền âm cho Kỷ Nhạ Yên, nói:

- Mẫu thân, đừng nói cho hắn biết, ta gọi người là mẫu thân được không?

Kỷ Nhạ Yên hơi sững sờ, không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn ứng một tiếng.

- Mẫu thân!

Dương Thiên Lô mở mắt ra, trong mắt hiện ra vẻ hưng phấn, vọt tới trước mặt mẫu thân, nắm tay nàng, con mắt nhìn mẫu thân, rốt cục xác định mẫu thân vẫn còn sống, hơn nữa vẫn là cường giả Chân Thần Cảnh, tâm tình đang bên bờ sụp đổ của hắn, rốt cục ổn định lại.

Mẫu tử hai người ôm nhau.

- Thiên Lô, hai vị tiền bối kia...

Sau khi ôm suốt mấy phút, Kỷ Nhạ Yên mới tách Dương Thiên Lô ra, có chút áy náy nói.

- Không sao, bọn họ... Chỉ tạm thời biến mất, chờ ta thời điểm cường đại, chắc chắn sẽ báo đáp ân tình của bọn họ!

Dương Thiên Lô nói ra.

- Rốt cuộc bọn họ là tồn tại thể nào?

- Ta cũng không biết, nhưng tuyệt đối không phải là tồn tại mà chúng ta có thể tưởng tượng, tạm thời là vậy.

- Vị tiền bối kia nhờ mẫu thân nói cho người biết, thần cách của bọn họ đang ở trên địa cầu, địa cầu là ở đâu? Sao mẫu thân chưa từng nghe tới.

- Ta biết rồi, mẫu thân, người biết không? Ta có một nửa là đến từ địa cầu.

Dương Thiên Lô nói ra.

- Một nửa đến từ địa cầu?

Dương Thiên Lô ứng một tiếng, bỗng nhiên nói ra:

- Mẫu thân, chúng ta đi ra ngoài rồi nói, chắc các nàng Tử Hàm đang chờ!

- Ân!

Dương Thiên Lô nói xong, liền cầm tay mẫu thân, hai người thúc dục thần niệm, trong chốc lát liền phá vỡ tầng dung nham, xuất hiện trên mặt đất.

- Mẫu thân!

- Thiên Lô!

Bọn người Trương Tử Hàm kinh hỉ địa vọt tới trước mặt Dương Thiên Lô và Kỷ Nhạ Yên. Kỷ Nhạ Yên tươi cười, nhưng mà, nàng nhìn thấy vài gương mặt lạ lẫm. Phong Linh Nhi, Phạm Linh Nhi, tiểu Bạch cùng Bạch Tố Tố, Bạch Trinh Trinh, nàng vẫn chưa từng gặp qua.

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của mẫu thân, Dương Thiên Lô gãi gãi đầu, nói:

- Mẫu thân, chuyện này... Nhi tử sẽ nói cho người biết, đây là sư tỷ của ta Phong Linh Nhi cũng là người con dâu, đây là Phạm Linh Nhi, cũng thế, đây là...

- Mẹ, con là tiểu Bạch, tiểu tức phụ của chủ nhân, hi hi...

Thời điểm Dương Thiên Lô giới thiệu tới tiểu Bạch, tiểu Bạch dùng vẻ mặt tinh nghịch nhu thuận cười, chủ động ôm tay Kỷ Nhạ Yên, tự giới thiệu mình.

Dương Thiên Lô im lặng, ánh mắt chúng nữ nhìn tiểu Bạch lộ ra vẻ sủng nịch và yêu thương.

- Tốt lắm, tiểu Bạch thật đáng yêu.

Kỷ Nhạ yên vuốt cái đầu nhỏ của tiểu Bạch.

- Đây là Thiên Nga Tộc Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh.

- Nô tài tham kiến lão phu nhân!

Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh lập tức cung kính hành lễ.

Tuy Dương Thiên Lô chưa bao giờ xem các nàng như người hầu, nhưng nhị nữ lại nhận định mình là nô tài của Dương Thiên Lô, cho nên lúc này, các nàng cho thấy lập trường với Kỷ Nhạ Yên, chỉ có điều biểu đạt phương hướng khác với tiểu Bạch mà thôi.

- Lăng Hi, còn không ra bái kiến mẫu thân?

Dương Thiên Lô nói ra.

- Mẫu thân vừa mới gặp Lăng Hi.

Thời điểm Lăng Hi vừa mới hiện thân, Kỷ Nhạ Yên khẽ cười nói:

- Thiên Lô, những cao thủ Long gia vừa rồi là chuyện gì?

- Hắc hắc, mẫu thân, hiện tại bọn họ là người của chúng ta!

Dương Thiên Lô nói rất đặc ý, hiển nhiên với tu vi của Kỷ Nhạ Yên, đối với chuyện này vẫn cảm thấy ngạc nhiên.

- Người xem!

Dương Thiên Lô nói xong, bỗng nhiên mở rộng cấm chế của Thanh Tinh Lưu Ly Bình, trong chốc lát, toàn bộ Thanh Tinh Lưu Ly Bình hiện ra trong óc của Kỷ Nhạ Yên, điều này làm Kỷ Nhạ Yên nhìn thấy cũng cảm thấy khiếp sợ đến tột đỉnh.

Sau khi Kỷ Nhạ Yên nhìn thấy nội tình của Dương Thiên Lô, Kỷ Nhạ Yên cũng không nhớ rõ mình khiếp sợ bao nhiêu lần.

Đến bây giờ mới thôi, nàng đã hiểu vì sao các con dâu lại tính nhiệm nhi tử của mình như thế.

542. Chương 555: Vô Tình, Cơ Hội.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 555: Vô tình, cơ hội.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này đã hiểu được Lăng Hi và Thanh Tinh Lưu Ly Bình trọng yếu với Dương Thiên Lô thế nào, có Minh Huyền Bảo Khố biến thái, đây chẳng khác gì thánh địa bồi dưỡng cao thủ Thần Đạo đỉnh cấp!

Thời điểm Dương Thiên Lô mang chúng nữ và Kỷ Nhạ Yên vào trong Minh Huyền Bảo Khố, lần đầu tiên Dương Thiên Lô thân mật với chúng nữ và mẫu thân như thế này, lại còn công khai thân phận chân chính của mình.

Hơn nữa còn nói về điểm khác biệt giữa địa cầu và nơi đây.

Dương Thiên Lô trước đây, hẳn ở trên địa cầu chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, lý giải về địa cầu phi thường hữu hạn. Nhưng mà, đến sau này, lại làm Dương Thiên Lô tin tưởng, những câu chuyện vốn là thần thoại, có lẽ không phải là hư ảo, mà là chân thật.

Lăng Hi, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, hai lão đầu bảo nàng là Tiểu Quan Âm, hơn nữa thần thông pháp tắc của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Lục Tự Chân Ngôn, đều là thần thoại trên địa cầu của Dương Thiên Lô, đây là điểm thứ nhất.

Hai lão già trong đàn điền của Dương Thiên Lô, hẳn biết rõ một là Hiên Viên Kiếm Hồn. Hiên Viên Kiếm, theo hiểu biết của Dương Thiên Lô, là một câu chuyện xưa trong thần thoại Trung Quốc, đứng đầu trong thập đại thần kiếm thượng cổ, có được uy lực vô cùng mạnh mẽ và sát trạch chi khí! Đây là điểm thứ hai.

Nhưng mà, cho tới bây giờ, Dương Thiên Lô không biết vì sao Hiên Viên Kiếm Hồn lại cường đại hơn lão già, và cũng biết bọn họ là tồn tại trâu bò thế nào.

Tru Tiên Kiếm Kiếm Hồn?

Hình như chỉ có Tru Tiên Kiếm mới có thể.

...

- Nghiệp chương! Nghiệp chương! Đại ca nói nhiều chuyện như vậy, các người xem là gió thoảng bên tai sao?

Trong đại điện Kỷ gia, một gã tiên phong đạo cốt, tóc bạc mặt hồng hào, lão già tràn ngập uy nghiêm và trí tuệ, tức giận nói ra.

- Tam thúc... Ta cũng không nghĩ tới nàng sẽ...

Kỷ Thiên Xuyên quỳ trên mặt đất, biểu lộ thống khổ nói.

- Câm miệng!

Lão già tức giận quát lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn mười tên đệ tử Kỷ gia quỳ trên mặt đất, là những kẻ đã bức tử Kỷ Nhạ Yên, kể cả mười thân sinh nhi tử của Kỷ Nhạ Yên.

- Kỷ Nhạ Yên, chính là một tay Kỷ gia bồi dưỡng nên, rất trung thành và tận tâm với Kỷ gia, hôm nay hoàn thành Bách Thế Luân Hồi, bước vào hàng ngũ cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai, Kỷ gia chúng ta có bao nhiêu người như thế? Chỉ không đến trăm người mà thôi! Mà các người lại bức tử nàng... Thật sự làm ta thất vọng mà! Nhất là người!

Lão già nhìn chằm chằm vào Kỷ Thiên Xuyên.

- Thân là người cầm lái Kỷ gia đời sau, lại không vượt qua được một chữ “Tình”! Bởi vì nàng, lại sinh ra tâm ma! Vì sao đại ca bảo vệ Kỷ Nhạ Yên? Ta muốn, không có gì hơn, thời điểm Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn, nàng sẽ xuất một phần lực cho Kỷ gia chúng ta, đây là chuyện thứ nhất! Thứ hai, nàng tồn tại, là tôi luyện tâm tính của người, có thể phá chữ “Tình”! Nhưng người lại không nhìn thấy một chút gì! Nếu như không phải Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn sắp tới, chẳng phải sẽ đánh người vào luân hồi hay sao?

- Còn có các người! Đều là cao thủ Thiên giai, đi theo hấn hồ đồ làm gì?

Lão già nhìn đám cao thủ đang quỳ, nói ra:

- Ta quá thất vọng đối với các người! Các người, tất cả chú ý đến Ma Sát Hải cho ta! Trong vòng ba mươi năm, có chết cũng không được trở lại! Cút!

Lão già vừa nói, vừa phát ra một đạo năng lượng khủng bố, lập tức đánh Kỷ Thiên Xuyên và đám cao thủ đang quỳ, cuốn vào trong đó, phát tay, liền xuất hiện một Thiên Môn màu đen có lực cắn nuốt vô cùng khủng bố, hút bọn người Kỷ Thiên Xuyên vào trong đó.

Thời điểm lão già làm ra quyết định như vậy, những tên Thiên giai khác có mặt trong đại sảnh, trong mắt hiện ra một tia mừng thầm.

- Các người có hối hận không?

Đúng lúc này, lão già nhìn mười nhi tử thân sinh của Kỷ Nhạ Yên, lạnh giọng hỏi.

- Tam gia gia...

- Người Kỷ gia chúng ta, dù đúng hay sai, tuyệt đối không được hối hận. Kỷ Nhạ Yên đã chết, đã không thể vẫn hồi, các người là thành viên trung tâm của Kỷ gia, đều có hi vọng trở thành thành viên cầm lái gia tộc, nếu không có một chút ánh mắt nhìn đại cục, làm sao cầm lái Kỷ gia? Lần này sẽ không trừng phạt các người, nhưng ta hi vọng các người có một chút cái nhìn đại cục! Trước khi chết mẫu thân của các người mang theo một người, là đệ đệ của các người, đúng không?

- Vâng...

- Có thể tiến vào Thiên Môn, hẳn phải là cao thủ Chân Thần Cảnh. sau khi mẫu thân của các người vượt qua luân hồi, mới có thể sinh ra hẳn, hẳn là một thiên tài tuyệt đỉnh! Người như vậy, một khi phát triển...

Âm thanh của lão già biến thành âm trầm, nhìn đám người Kỷ Tiêu Dao nói ra, làm cho đám toàn thân đám người Kỷ Tiêu Dao run rẩy, cảm như hén. Ma sát Hải, là tồn tại kinh khủng, không phải là nơi Chân Thần Cảnh Địa giai như bọn họ tiến vào, nếu bọn họ cũng bị đưa vào chỗ đó như phụ thân, vậy bọn họ chết chắc.

- Các người biết nên làm gì không?

- Biết... Biết rõ...

Âm thanh của Kỷ Tiêu Dao mang theo một run rẩy.

- Biết rõ là tốt rồi. Đi xuống đi!

Lão giả nói xong, phất phất tay, bọn người Kỷ Tiêu Dao lập tức bị tổng ra khỏi đại điện.

- Các người cũng đi xuống đi!

Lão giả nhìn đám cao thủ Thiên giai trong đại điện, nói ra.

- Phụ thân anh minh!

Đúng lúc này, bỗng nhiên trong đám người đó có một người truyền âm với lão già, biểu hiện trên mặt không có chút khác thường, nhưng sâu trong ánh mắt hiện ra một tia vui sướng, đi ra khỏi đại sảnh.

Sau khi tất cả mọi người lui ra ngoài, thần sắc trên mặt lão già hiện ra một nụ cười âm trầm.

Lão giả nhìn là nhị đương gia của Kỷ gia, chỉ dưới mỗi gia chủ Kỷ gia, là tồn tại dưới một mà trên vạn người, cũng chính là tam đệ của gia chủ Kỷ gia Kỷ Trùng Tiêu, Kỷ Trùng Kiền. Năm đó cạnh tranh vị trí gia chủ, thua trong tay Kỷ Trùng Tiêu, nhưng không phải thua tu vi, mà hẳn thua vì hẳn là tam đệ. Tu vi của hẳn tương đương với đại ca, khó phân thắng bại. Hơn nữa, hẳn biết, nếu như nếu là cuộc chiến sinh tử chân chính, người đạt được thắng lợi cuối cùng chính là hẳn, mà không phải là Kỷ Trùng Tiêu. Cho nên, cho nên hẳn đạt được vị trí gia chủ, điều này vẫn canh cánh trong lòng. Bất quá, hẳn chưa bao giờ thể hiện ra mách khéo gì, dù sao, tất cả đều lấy lợi ích Kỷ gia làm hạch tâm.

Nhưng mà, hơn một vạn năm trước, thời điểm Kỷ Thiên Xuyên tấn thăng đến Thiên giai, đã triệt để kích thích lửa giận của hẳn. Bởi vì đại ca Kỷ Trùng Tiêu đã chỉ định Kỷ Thiên Xuyên làm người cầm lái gia tộc đời sau. Mà con cháu của hẳn, ngay cả tư cách cạnh tranh công bằng cũng không có.

543. Chương 556: Thương Minh Tinh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 556: Thương Minh Tinh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhưng mà, gia chủ quyền lợi tuyệt đối, hẳn cũng không còn cách nào. Nhưng hiện tại, Kỷ Thiên Xuyên xảy ra tranh chấp tình cảm với Kỷ Nhạ Yên, làm cho hẳn nắm được cơ hội. Sở dĩ bắt được, nguyên nhân lớn

nhất là do đại ca của hắn bước ra ngoài Cửu Thiên để trùng kích cảnh giới Chí Cao Thần, đem đại quyền Kỷ gia giao cho hắn.

Nếu Kỷ Trùng Tiêu vẫn ở lại Càn Nguyên tinh, bị kịch của Kỷ Nhạ Yên sẽ không diễn ra.

Đáng tiếc...

...

- Nói như vậy. . . Thiên Lôi, người có thể khống chế Thủy Nguyên tinh?

Trong Minh Huyền Bảo Khố, Kỷ Nhạ Yên là mẫu thân, lúc này vừa trọng sinh, đương nhiên muốn biết hết về con trai của mình, cho nên, Dương Thiên Lôi còn ẩn tàng năng lực biến thái nào, đều bị Kỷ Nhạ Yên bóc ra hết, cho nên tra khảo hắn, mới biết được hắn không chế được ba tinh cầu, một tinh cầu do Kỷ Tiêu Lam tặng, hai tinh cầu còn lại là Thủy Nguyên tinh và Thương Viêm tinh, hơn nữa là khống chế hoàn toàn, chính vì điều này đã làm Kỷ Nhạ Yên khiếp sợ.

- Đúng vậy, mẫu thân, chẳng lẽ các người khống chế tinh cầu không giống với việc ta khống chế tinh cầu sao?

Dương Thiên Lôi chỉ hỏi điều hắn nghi hoặc, nói ra hắn khống chế Thương Viêm tinh và Thủy Nguyên tinh có khác nhau, nhưng không nghĩ tới mẫu thân lại kinh ngạc như vậy.

- Tuyệt đối không thể, Tinh Hà Thủ Hộ Thú, đều là cao thủ Chân Thần Cảnh, hơn nữa đó chính là nhiệm vụ và chấp niệm duy nhất của Tinh Hà Thủ Hộ Thú, chúng ta muốn khống chế thì phải chém giết nó, rèn luyện tinh hạch mới có thể khống chế, nhưng dù làm thế cũng không cách nào khống chế hoàn toàn được.

Trong ánh mắt Kỷ Nhạ Yên chỉ có khiếp sợ và vui sướng, giải thích cho Dương Thiên Lôi nghe.

- Nha, xem ra con của người, đúng là không phải trâu bò bình thường mà. . . Hắc hắc!

Dương Thiên Lôi đắc chí nhìn Kỷ Nhạ Yên nói ra, chúng nữ trợn trắng mắt, Kỷ Nhạ Yên chỉ mỉm cười nhìn Dương Thiên Lôi, trong mắt tràn ngập sùng nịnh.

Đúng vậy, con mình thì làm sao mà là người bình thường được? Cả Cửu Thiên, dù hắn không có phụ thân, thời điểm mình còn hoài bích, nhưng vẫn mang thai hắn?

Chỉ việc hắn được sinh ra là chuyện thần bí không thể lý giải nổi, huống chi trên người con mình còn đủ loại huyền bí chưa khám phá ra?

Huyền Thiên Chân Kinh, Âm Dương Niết Bàn Kinh, năng lượng thần bí, hai lão già thần bí, Lăng Hi và Thanh Tinh Lưu Ly Bình cường đại, Minh Huyền Bảo Khố biến thái, dù là bất cứ loại nào cũng là Đại Cơ Duyên, Đại Khí Vận mà tu luyện giả ước mơ! Nhưng hắn chỉ trong vòng ba mươi năm, tất cả đều tập trung trên người hắn.

Hơn nữa, con mình đến từ một nơi được gọi là “Địa cầu”! Loại linh hồn xuyên việt này, tất cả những chuyện này tập trung cùng một chỗ, đừng nói Kỷ Nhạ Yên, dù là cao thủ đỉnh cấp trong Cửu Thiên cũng chưa từng nghe nói.

Kỷ Nhạ Yên cũng không biết rốt cuộc con mình là tồn tại thế nào nữa, mà có được truyền thừa như vậy. Nhưng nàng biết, tương lai con mình, tuyệt đối siêu việt sức tưởng tượng của mình.

Cửu Thiên, với hắn mà nói, chỉ là một đoạn kinh nghiệm cần phải vượt qua mà thôi!

- Nương, người có tính toán gì không? Nếu không cứ ở lại Thanh Tinh Lưu Ly Bình? Như vậy mỗi ngày ta có thể nhìn thấy nương! Dương Thiên Lôi mang theo một tia chờ mong nói rằng.

Thế nhưng Kỷ Nhạ Yên lại nhẹ nhàng lắc đầu: - Nương nếu khôi phục tu vi, ở cùng một chỗ với người, sẽ ảnh hưởng người tu luyện!

- A, vậy nương, người muốn đi đâu?

- Vô Thiên Chi Nội đến đó du lịch thôi. Người không cần lo lắng cho nương. Vả lại ở Vô Thiên Chi Nội, chúng ta vẫn có thể liên lạc được. Thiên Lôi, Vô Cực Tinh Vực có rất nhiều địa phương để lịch lãm, cũng

đầy cao thủ, nơi này rất thích hợp với người! Bất quá...không có môn phái bảo hộ cũng không được. Nương vốn định cho người gia nhân... Nói đến đây, Kỷ Nhạ Yên hơi ngừng lại một chút, mới nói tiếp: - Nhưng hiện tại, chỉ có thể dựa vào chính người. Nhớ kỹ lời nương nói, chúng ta và Kỷ gia đã không còn quan hệ gì nữa. Ta biết người có ý kiến, nhưng nếu nương đã phục sinh, tất cả đều bỏ qua đi. Người không được trả thù bọn họ. Nghiêm khắc mà nói, bọn họ cũng không sai. Tình huống của chúng ta, trong thiên hạ e là trừ Huyền Phong tin tưởng ra, thì cũng không còn bất kỳ ai tin tưởng cả! Nương chỉ là yêu làm một người.

- Ta biết, nương. Người yên tâm đi. Chỉ cần Kỷ gia không chọc tới ta, ta sẽ không tính toán nữa. Dương Thiên Lô nói rằng.

Dương nhiên, Kỷ Nhạ Yên phục sinh, Dương Thiên Lô mới có thể “thông suốt” như vậy. Tựa như lời của Kỷ Nhạ Yên, Kỷ gia đối với mẫu bọn họ có ân. Mà hấn xuất thế, phá mất thuần âm chi thân của mẫu thân, cũng xác thực không thể tưởng tượng nổi. Mặc dù trong lòng Dương Thiên Lô vô cùng khinh bỉ Kỷ Thiên Xuyên và những vị “ca ca, tỷ tỷ” kia, nhưng nếu mẫu thân phục sinh, cũng đành bỏ đi.

- Vậy là tốt rồi. Thiên Lệ các nàng dẫn động đại thiên kiếp phải thận trọng. Đến lúc đó nhớ kỹ phải thông báo cho nương trước, biết không?

- Ân. Yên tâm, không có nắm chắc, ta sẽ không để các nàng dẫn động đại thiên kiếp đại thiên kiếp! Dưới thời không pháp tắc, Dương Thiên Lô và mẫu thân có thời gian cả nghìn năm để tu luyện, mới khôi phục đến cảnh giới đỉnh phong của bản thân. Dương Thiên Lô thì không có gì, nhưng tu vi của Kỷ Nhạ Yên tuy rằng vẫn là Chân Thần Cảnh Thiên Giai. Nhưng thực lực so với ban đầu đề thăng thêm mấy lần. Nhục thân, tâm tình của nàng cũng không phải ban đầu có thể bằng được.

Tuy rằng Kỷ Nhạ Yên không muốn, nhưng cuối cùng vẫn phải thôi động Thiên Môn, đem Dương Thiên Lô và chúng nữ đưa đến Thương Minh Tinh tại Vô Cực Tinh Vực.

Thương Minh Tinh, tên như ý nghĩa, đây là một trong những giao dịch tinh cầu phồn hoa nhất của Vô Cực Tinh Vực. Không lệ thuộc bất kỳ thế lực nào, thuần túy do các đại thương hội cấu thành. Ngũ gia, bát điện, thập tông, cùng với rất nhiều thế lực của Vô Cực Tinh Vực, rất nhiều giao dịch đều lựa chọn nơi này để cử hành.

Kỷ Nhạ Yên sở dĩ đem Dương Thiên Lô đưa đến Thương Minh Tinh, bởi vì nơi này có vô số thế lực tổ chức chiêu thu đệ tử.

Tại Vô Cực Tinh Vực, không có gia tộc, tông môn, các thế lực che chở, có thể nói là nửa bước khó đi. Tựa như mấy người, Trần Thiên, Long Cao Thiên, mặc dù Kỷ gia, Triệu gia, Trần gia và Long Mạnh lương gia là quan hệ đối địch. Nhưng không ai dám đơn giản chém giết bọn họ. Một ngày đem bọn họ chém giết, sẽ dẫn động cao thủ Chân Thần Cảnh xuất động.

Thế như nước với lửa!

Nếu như là mấy vạn năm trước còn tốt, chiến thì chiến. Mà hiện tại, Vô Thiên Đại Kiếp sắp tới, ai dám ác chiến? Các thế lực lớn cơ bản đều là tụ tập lực lượng, làm chuẩn bị cho Vô Thiên Đại Kiếp.

Dưới hiểm cảnh sẽ tạo nên “đoàn kết”.

Thương Minh Tinh, trên đại hải vô biên, bỗng nhiên truyền đến một trận ba động kịch liệt, một đạo Thiên Môn dĩ nhiên xuất hiện.

- Hô...đây là cái tinh cầu gì? Dương Thiên Lô một cước từ Thiên Môn bước ra, dừng ở đại hải vô b Thương Minh Thành yên vô hạn, mệnh mông sâu thẳm, nhẹ giọng nói, tựa như lẩm bẩm. Khi Kỷ Nhạ Yên vì hấn mở ra Thiên Môn, cũng không có nói cho hấn biết sẽ truyền tống tới đâu.

- Chủ nhân, đây Thương Minh Tinh, một trong những giao dịch tinh cầu lớn nhất của Vô Cực Tinh Vực. Các thế lực lớn trong Thương Minh Thành đều có địa điểm chiêu thu đệ tử. Trong đầu Dương Thiên Lô truyền ra thanh âm của Long Cửu Tinh.

Long Cửu Tinh, Chân Thần Cảnh Nhân Giai đỉnh phong cao thủ. Đối với Vô Cực Tinh Vực so với mấy người Trần Thiên quen thuộc hơn nhiều.

Mà Dương Thiên Lôi lần đầu tiên bắt đầu xông pha ở Vô Cực Tinh Vực, đương nhiên phải đem hắc thành hướng dẫn viên du lịch.

- A! Người nghĩ ta nên tham gia vào thế lực nào? Dương Thiên Lôi hỏi.

- Chủ nhân, hiện tại thực lực của người tuy rằng cường đại, nhưng chung quy cảnh giới vẫn quá thấp. Ta nghĩ... chủ nhân vẫn nên gia nhập trong thế lực lớn. Như vậy có thể tự do lịch lãm.

- Vậy gia nhập thế lực nào mới tốt?

- Dạ... chủ nhân, có muốn gia nhập Long gia chúng ta hay không? Dù sao Long gia cũng là gia tộc của ta, ta tương đối quen thuộc. Hơn nữa, chủ nhân gia nhập mà nói... Long Cửu Tinh nói tới đây tựa hồ có chút xấu hổ, nên dừng lại.

- Làm sao?

- Có thể sớm ngày giải cứu người của Long gia cứu chúng ta đến dưới trướng chủ nhân. Một có thể tăng thêm thực lực của ngài, hai có thể để chủ nhân có hậu thuẫn cường đại. Chỉ cần chủ nhân có thể tấn chức đến Thiên Giai Cảnh, liền có thể để cả Long gia thoát ly khổ hải! Hi vọng chủ nhân thành toàn! Long Cửu Tinh khom người quỳ gối nói rằng.

- Ách... Dương Thiên Lôi nghe được Long Cửu Tinh nói, rất là bối rối. Không thể không cảm thán năng lực độ hóa của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình là quá trâu bò. Người này, rõ ràng đã tay chân của mình, dĩ nhiên còn tưởng chính mình bước vào thiên đường.

Thân là người của Long gia, dĩ nhiên nghĩ để chúng sinh Long gia thoát ly “khổ hải”, thần côn uy lực thật sự có chút biến thái.

Bất quá, Dương Thiên Lôi lại tạm thời không muốn đi Long gia. Dù sao Long gia là một trong gia tộc cường đại nhất. Giờ khắc này, Dương Thiên Lôi đối với thực lực các đại gia tộc của Vô Cực Tinh Vực, dưới Kỷ Nhạ Yên giới thiệu đã có nhận thức cơ bản. Lực Tự Chân Ngôn của hắc độ hóa cao thủ Nhân Giai còn được. Thế nhưng gặp phải Địa giai cao thủ e là có chút nguy hiểm.

Chân Thần Cảnh tuy rằng chỉ có tam giai, nhưng mỗi một giai đều có ba tầng. Trên thực tế tựa như Thần Đạo Cảnh Giới và Tiên Thiên Cảnh, Tinh Giả Cảnh cũng là chín tầng thứ.

Dương Thiên Lôi là Chân Thần Cảnh Nhân Giai sơ cảnh, cùng Địa giai tuy rằng chỉ kém một giới. Nhưng là chênh lệch tới ba tầng thứ. Đây không phải là Dương Thiên Lôi có thể chống lại được.

Nhưng Long Cửu Tinh nói lại khiến Dương Thiên Lôi nghĩ đến một nơi rất tốt để đi.

Vũ Hồn Điện!

Vũ Hồn Điện mới là “thiên đường” của Dương Thiên Lôi!

Thứ nhất, Vũ Hồn Điện là tồn tại thập phần tà ác, hơn nữa đã từng diệt Thiên Âm Môn. Thu phục bọn họ, bằng với báo thù, vừa “Thay trời hành đạo”.

Thứ hai, tu luyện giả của Vũ Hồn Điện, mỗi một người đối với Dương Thiên Lôi mà nói đều là đại bổ hoàn. Tu luyện giả bản thân không có gì, then chốt là bọn hắc mỗi người đều có vô số sinh hồn. Giải cứu những sinh hồn này, biến thành một thành viên trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, có thể sản sinh bao nhiêu tín ngưỡng chi lực thần kỳ? Tuy rằng không thể bang trợ Dương Thiên Lôi để thắng cảnh giới, nhưng có thể rất nhanh tăng cường thực lực của hắc.

- Long gia tạm thời chưa tính, cao thủ Thiên Giai của Long gia các người đều có gần trăm, Địa giai càng đếm không xuể. Năng lực hiện tại của ta làm không được. Bất quá, người yên tâm, chờ sau này thực lực của ta cường đại hơn, tất sẽ cứu Long gia các người khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng. Dương Thiên Lôi trong lòng nói với Long Cửu Tinh.

- Vô Đạo Viễn, Nghê Dong! Các người ra đi! Dương Thiên Lôi nói xong, trực tiếp thần niệm khê động, đem phụ phụ Vô Đạo Viễn triệu hồi ra.

- Chủ nhân! Hai người nhất thời cung kính hành lễ với Dương Thiên Lôi.

Càn Nguyên Tinh, Kỷ gia.

Trong một tòa cung điện thật lớn, hơn mười nam nữ tụ tập với nhau. Chính là đám người Kỷ Tiêu Dao, Kỷ Tiêu Hành, Kỷ Tiêu Mưu, Kỷ Tiêu Hạ, sắc mặt nặng nề mà thống khổ.

Kỷ Nhạ Yên dù sao cũng là mẫu thân thân sinh của bọn họ. Tuy rằng bọn họ đứng về phía phụ thân Kỷ Thiên Xuyên. Nhưng cũng tuyệt đối không ngờ Kỷ Nhạ Yên lựa chọn dĩ nhiên dứt khoát như vậy. Hơn nữa lúc chết còn đem tất cả tu vi của bản thân truyền thụ cho bọn họ. Bọn họ hối hận, trong lòng vô cùng hổ thẹn. Hiện tại càng khiến cho bọn họ nghĩ không ra là đại gia chủ, tam gia gia dĩ nhiên ra lệnh để bọn họ trăm thảo trừ căn.

Làm, hay là không làm?

Trong đại sảnh, còn có mấy nam nữ cũng là tỷ muội cùng cha khác mẹ cùng bọn họ bức tử Kỷ Nhạ Yên. Bọn họ khó xử đến cực điểm. Mấy người Kỷ Tiêu Dao vốn là đã bị bọn họ chia rẽ. Mục đích của bọn họ rất đơn giản, có đại nương Kỷ Nhạ Yên này ở đây, tâm tình phụ thân bọn họ không thể yên tĩnh. Hơn nữa ở Kỷ gia thủy chung sẽ trở thành tiêu điểm nghị luận của mọi người. Đây là điều là bọn họ không muốn thấy. Thứ hai, đem Kỷ Nhạ Yên bức đi, để nàng và phụ thân mâu thuẫn vĩnh viễn không thể hợp lại. Mẫu thân bọn họ ở bên cạnh góp lời, địa vị của bọn họ trong cảm nhận của phụ thân sẽ tăng lên. Lợi ích đối với bọn họ tuyệt đối là thật lớn.

Thế nhưng, bọn họ lại không nghĩ rằng, cuối cùng ngược lại được tam gia gia đồng lõa. Phụ thân thành “tội nhân” không biết đại thể, không có cái nhìn đại cục, bị sung quân đến Ma Sát Hải.

Loại kết quả này không phải điều bọn họ muốn. Nhưng hiện tại đã không còn dư địa để hối hận. Trừ phi gia gia bọn họ trở lại mới vẫn hồi được một ít.

Nhưng hiện tại, bọn họ lại phải dựa theo tam gia gia phân phó mà làm, hơn nữa phải làm thật tốt.

- Bộ dáng của tiểu tử kia, chúng ta đều thấy, rất tốt...không, Kỷ Nhạ Yên sau khi nói chuyện với hắn, cũng nhắc tới tên Thiên Lôi! Chỉ cần hắn còn ở Vô Cực Tinh Vực, chúng ta muốn tìm được hắn cũng không khó! Hơn nữa, tuổi của hắn còn nhỏ, đã là Chân Thần Cảnh Nhân Giai cao thủ. Người như vậy tại Cửu Thiên Chi Nội vẫn có chút danh khí! Chúng ta chia nhau hành động đi thôi! Người này phải tru sát! Đại ca, người nói sao? Kỷ Tiêu Hoa chăm chú nhìn Kỷ Tiêu Dao hỏi.

544. Chương 557: Lựa Chọn Của Kỷ Tiêu Lam.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 557: Lựa chọn của Kỷ Tiêu Lam.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Kỷ Tiêu Hoa là trưởng tử của nhị tước phụ Kỷ Thiên Xuyên. Cũng là người khởi xướng gây chia rẽ đám người Kỷ Tiêu Dao, tính tình âm hiểm giả dối, giỏi về tâm kế.

- Theo người nói đi, Yên Nhiên đã đến nông nổi này... Tiêu Hành, chúng ta chỉ có thể làm như vậy. Kỷ Tiêu Dao nhìn thân huynh đệ tỷ muội của mình bất đắc dĩ nói.

- Vậy là tốt rồi. Tiêu Hạ, người cùng Kỷ gia Tiêu tự bồi đích hệ tiếp xúc tương đối nhiều. Người không ngại thăm dò những thiếu niên kia. Bọn họ trăm năm nay hắn là ở các tinh vực khác lịch lãm nhiều chút. Kỷ Tiêu Hoa nói rằng.

Kỷ Tiêu Dao và bọn họ đều là Chân Thần Cảnh Địa giai sơ cảnh cao thủ. Hết thấy bước vào Chân Thần Cảnh mới tấn tu luyện giả, dưới tình huống thông thường đều sẽ thoát ly sự vụ hằng ngày của gia tộc. Toàn thân tâm đầu nhập trong tu luyện. Đây là nhiệm vụ lớn nhất của bọn họ. Tựa như cùng Tiên Thiên Cảnh thoát ly thế tục, Chân Thần Cảnh đến Thần Đạo Cảnh đối với tục sự cũng rất ít tham dự.

- Đến Tình Báo Đường của gia tộc chúng ta điều ta. Lấy thiên phú của tiểu tử kia, khẳng định đã sớm rơi vào tầm ngắm của các đại gia tộc. Kỷ Tiêu Lâu nói rằng.

Kỷ Tiêu Lâu, trưởng tử của tam tức phụ của Kỷ Thiên Xuyên. - Tiểu tử kia khẳng định không phải người của Vô Cực Tinh Vực, Tình Báo Đường của gia tộc không nhất định điều tra được. Bất quá thử xem cũng không sao. Chúng ta chia nhau đến Trần gia, Triệu gia, cùng với thể lực khác điều tra.

- Được!

- Chân Thần Cảnh, Thiên Lô? Không có nghe nói qua.

Khi Kỷ Tiêu Hạ đem cao thủ Thần Đạo Cảnh của Kỷ gia ở Càn Nguyên Tinh đều triệu tập đến trong đại điện của mình, nói ra tình huống của Dương Thiên Lô hỏi mọi người.

- Thiên Lô hẳn chỉ là tên của hắn, không có họ. Các người nghĩ xem, trăm năm nay có từng xuất hiện qua hay không? Hẳn là vừa mới bước vào Chân Thần Cảnh. Kỷ Tiêu Hạ lại hỏi.

Lúc này, sự tình liên quan đến Kỷ Nhạ Yên từ lâu đã truyền khắp Kỷ gia. Dù sao động tĩnh lớn như vậy, chớ cần là người của Kỷ gia không có ở trạng thái tu luyện, muốn không cảm ứng được cũng khó. Mọi người cũng minh bạch, người Kỷ Tiêu Hạ yêu cầu chính là đệ đệ cùng mẹ khác cha của nàng.

Trong đám người, có một đạo thân ảnh Dương Thiên Lô quen thuộc, không ngờ chính là Kỷ Tiêu Lam. Lúc này Kỷ Tiêu Lam nhíu mày, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thấp thỏm và bất an. Sự tình này hẳn đương nhiên cũng nghe nói. Lúc đó nghe nói thiếu niên kia gọi là Thiên Lô, hẳn đã có chút kinh ngạc. Thế nhưng biết được thiếu niên kia là Chân Thần Cảnh, lại thoáng yên tâm. Dù sao, Dương Thiên Lô từ Mộng Huyền Tinh lịch lãm đi ra, bất quá là Thần Đạo bát cấp mà thôi. Muốn Chân Thần Cảnh không phải trong thời gian ngắn là có thể hoàn thành.

Thế nhưng, giờ khắc này, không biết vì sao, Kỷ Tiêu Lam nhìn mặt mày Kỷ Tiêu Hạ, nhất là nghĩ đến dáng dấp của Kỷ Nhạ Yên lại khiến hắn có một loại dự cảm cực kỳ bất hảo.

Kỷ Tiêu Lam tuy rằng chỉ trên dưới bốn mươi tuổi. Nhưng cùng Kỷ Tiêu Hạ lại có quan hệ đường tỷ đệ. Phụ thân hắn là đệ đệ Kỷ Thiên Xuyên. Gia gia của bọn họ đều là Kỷ gia lão gia tử Kỷ Phá Thiên!

- Cái này ngược lại có, Tiêu Lam này rõ ràng nhất, đúng không? Đúng lúc này, nổi bật trong đám thiếu niên, một gã thiếu niên có uy tín cực cao nhìn Kỷ Tiêu Lam nói rằng. Thiếu niên này chính là Kỷ gia siêu cấp thiên tài, điên cuồng theo đuổi Trần Thiên Kỷ Tiêu Ngạo, tu vi Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong chi cảnh.

- A! Tiêu Lam, người biết? Kỷ Tiêu Hạ ánh mắt chuyển hướng Kỷ Tiêu Lam hỏi.

- Ta xác thực có một bằng hữu, gọi là Dương Thiên Lô. Vừa mới xa nhau hơn một tháng. Bất quá, khi hắn rời khỏi, hắn mới chỉ là tu vi Thần Đạo bát cấp mà thôi. Tiêu Hạ tỷ nói hẳn không phải là hắn. Kỷ Tiêu Lam cương chế ba động trong lòng mình, giả vờ bình tĩnh nói. - Hơn nữa...hắn giúp Kỷ gia giúp chúng ta rất nhiều, cũng là con rể tương lai của Trần gia. Hắn và tôn nữ Trần Thiên được Trần gia lão gia tử thương yêu nhất lịch lãm cùng một chỗ. Còn có...

Kỷ Tiêu Lam rõ ràng phát giác trong ánh mắt của Kỷ Tiêu Ngạo lấp lánh phần nộ. Thế nhưng lúc này, hắn phải nói ra, chỉ cần đối với Dương Thiên Lô có lợi, hắn sẽ phải nói. Hiện tại tuy rằng Kỷ Tiêu Lam còn không dám khẳng định “Thiên Lô” kia chính là Dương Thiên Lô. Nhưng nghĩ đến dáng dấp của Kỷ Nhạ Yên và giữa mi vũ của Dương Thiên Lô chung quy có chút giống nhau. Hơn nữa, Dương Thiên Lô thiên phú biến thái cũng không phải không có loại khả năng này. Bởi vì Kỷ Tiêu Lam nghĩ đến thời không pháp tắc siêu cấp biến thái của Dương Thiên Lô, cùng với hắn tại Mộng Huyền Tinh lịch lãm đã vượt qua đại thiên kiếp.

- Còn có...Năm đó Kỷ gia chúng ta, Trần gia, Triệu gia đến Hỗn Loạn Tinh Vực cùng Mạnh gia Long gia giao đấu, gia gia đã từng nói qua với ta. Ta sẽ gặp được quý nhân! Mà quý nhân này chính là Dương Thiên Lô huynh đệ! Kỷ Tiêu Lam đem lời của lão gia tử đưa ra. Tuy rằng Kỷ Tiêu Lam tại đông đảo đích hệ của Kỷ gia không phải nhân vật gì cả. Hiện tại Kỷ Tiêu Lam tin tưởng hẳn đã không phải là hắn trước đây. Mà tất cả điều này đều là hảo huynh đệ Dương Thiên Lô ban cho.

Dương Thiên Lô dành cho hần đầy đủ Thiên Ma Ngưng Tinh để ngưng luyện nhục thân và rèn luyện tâm thần cường đại; dành cho hần Tam Thiên Đại Đạo chứa nhiều phương thức tu luyện và lĩnh ngộ bí quyết cơ bản nhất. Lần này hần cùng Dương Thiên Lô chia tay, sở dĩ trở lại Kỷ gia, mà không phải đi lịch lãm, đó là muốn bế quan tu luyện. Hần tin tưởng, chính mình không cần bao nhiêu thời gian, tất có thể bước vào Chân Thần Cảnh.

- A, nói như vậy, hần là không phải Dương Thiên Lô. Kỷ Tiêu Hạ nhẹ giọng nói rằng. Thần Đạo bát cấp tấn chức đến Chân Thần Cảnh, cũng không phải một hai tháng là có thể làm được, đây là thứ nhất. Thứ hai, nếu quý nhân theo lời gia gia nói là Dương Thiên Lô, vậy thì càng không có khả năng.

- Được rồi, các người nhớ kỹ hình dáng của hần. Nếu có bất kỳ tin tức gì, nhớ kỹ lập tức liên lạc với ta. Kỷ Tiêu Hạ vừa nói, bỗng nhiên phát sinh thần niệm bàng bạc, vô số quang điểm nhất thời hội tụ trước mặt nàng. Sau một lát, một đạo thân ảnh hư huyền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Những người ở đây chưa có gặp qua Dương Thiên Lô, đương nhiên không sao.

Thế nhưng, Kỷ Tiêu Lam khi vừa nhìn đến thân ảnh ấy, trong lòng lại “lộp bộp” một cái. Thân ảnh quen thuộc kia không phải Dương Thiên Lô thì là ai?

Kỷ Tiêu Hạ ngưng tụ ra bộ dáng chính là Dương Thiên Lô.

Nhưng chính vì hình dạng này, trong lòng Kỷ Tiêu Lam mới càng khó chịu. Dương Thiên Lô kia ánh mắt phần nộ, thần tình lãnh liệt khiến trong lòng Kỷ Tiêu Lam, vốn quen thuộc hần phải khiếp sợ.

Những người khác không biết tính cách của Dương Thiên Lô, thế nhưng Kỷ Tiêu Lam lại rõ ràng!

Hai người tương giao tuy rằng không có bao nhiêu thời gian, nhưng tại Mộng Huyền Tinh lại ở chung mấy trăm năm, loại thần tình này có ý nghĩa gì?

Trái tim Kỷ Tiêu Lam đau nhói phảng phất như bị đâm.

Không có bất kỳ ngôn ngữ gì, quay người đi!

Kỷ Tiêu Lam dùng tốc độ nhanh nhất trở lại trong tiểu viện của mình, đồng thời trực tiếp bước vào mật thất, mở ra Tinh Không Thông Linh Kính!

Hần biết, lúc này, đưa quyết định quan trọng nhất trong nhân sinh của mình!

Tuy rằng không biết Kỷ Tiêu Hạ vì sao tìm Dương Thiên Lô, nhưng Kỷ Tiêu Lam đã mơ hồ đoán được, đối với Dương Thiên Lô mà nói tất nhiên không phải chuyện tốt.

Hơn nữa, từ trong ánh mắt và thần tình của Dương Thiên Lô kia, Kỷ Tiêu Lam biết. E là sẽ cùng những người bức tử Kỷ Nhạ Yên không chết không thôi!

Không ai có thể ngăn trở Dương Thiên Lô trả thù, cho dù bọn họ đều là Chân Thần Cảnh Địa giai, Thiên Giai cao thủ. Điểm này, Kỷ Tiêu Lam lại rõ ràng.

Lựa chọn!

Lựa chọn Dương Thiên Lô, huynh đệ chính mình tín phục thậm chí sùng bái, hay lựa chọn huynh đệ tỷ muội bá phụ Kỷ gia, Kỷ Tiêu Lam tại giờ khắc này biểu hiện tuyệt đối kiên định!

Vô luận như thế nào, hần tuyệt không thể để Kỷ gia và Dương Thiên Lô trở thành địch nhân!

Kỷ Tiêu Lam cũng tin tưởng, nếu như gia gia lúc này ở Kỷ gia mà nói, cũng tuyệt đối không phát sinh sự tình như vậy.

Hai ngày, Kỷ Tiêu Lam dùng thời gian hai ngày, liên hệ với Triệu Nguyên, Kỷ Tiêu Vân, cùng với mấy người Hạ Quân Trúc cùng nhau lịch lãm tại Mộng Huyền Tinh.

Có thể ngăn trở một khắc là một khắc. Chỉ cần chờ Kỷ gia lão gia tử trở lại, tất cả đều có dư địa vấn hồi!

Ngày thứ ba, Kỷ Tiêu Lam trực tiếp rời khỏi Kỷ gia, đi Trần gia. Kỷ Tiêu Lam biết, lấy lực lượng của bọn họ muốn ngăn cản mấy người Kỷ Tiêu Đạo hành động, căn bản không có bao nhiêu khả năng. Chân Thần Cảnh Địa giai, căn bản không phải bọn họ có thể chống cự. Mà hi vọng duy nhất đó là Trần gia xuất thủ.

Trần Thiển và Dương Thiên Lôi cùng một chỗ đó là lợi thế lớn nhất.

Vừa mới bước vào Thương Minh Tinh, Dương Thiên Lôi vẫn không biết. Bởi vì hắn đã nhắc lên một hồi cự đại phong ba ở Vô Cực Tinh Vực.

May mà khi hắn bước vào Thương Minh Tinh, lệnh truy tìm của mấy người Kỷ Tiêu Hoa còn chưa phát động. Bằng không, hậu quả thực khó mà tưởng tượng.

Buông tha đám người Kỷ Thiên Xuyên đã cực hạn Dương Thiên Lôi có thể thừa nhận. Nếu như bọn Kỷ Tiêu Dao còn muốn giết hắn mà nói, vậy thì hắn cũng không thể nhẫn thêm nữa.

Thương Minh Thành chiếm diện tích mấy trăm vạn dặm, tuyệt đối là thành phố lớn nhất, phồn hoa nhất mà Dương Thiên Lôi từng gặp qua. Vô số thương hội san sát trong đó, liên miên không ngừng. Ở chỗ này chỉ cần tài lực sung túc, tuyệt đối có thể thu thập được bất cứ đồ vật gì mà người muốn.

Nhìn như chỉ có Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, Dương Thiên Lôi bước vào một cự đại khách sạn, trước sắp xếp ổn thỏa. Hắn muốn sưu tập rất nhiều tài liệu trân quý, vì chúng nữ luyện chế nhuyễn và pháp bảo, tăng thêm tỷ lệ để các nàng vượt qua đại thiên kiếp. Khi chuyện này xong xuôi là lúc hắn trà trộn vào Vũ Hồn Điện.

Tấn cấp đến Chân Thần Cảnh, bước vào Vô Cực Tinh Vực, mới Dương Thiên Lôi chân chính nhận thức được sự cường đại của nó. Bất quá, nếu Kỷ Thiên Xuyên và những Thiên Giai cao thủ kia năm đó mất hết nhân tính, muốn chém giết hắn mà nói, e là hắn không có bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Thực lực mới là tất cả.

Theo Dương Thiên Lôi từ từ trở nên mạnh hơn. Đạo lý này hắn nhận thức càng thêm sâu sắc. Nam nhân, trong xương cốt bất kỳ một nam nhân nào đều tiềm tàng một trái tim muốn tranh giành thiên hạ. Nam nhân dựa vào chinh phục thế giới để chinh phục nữ nhân. Nữ nhân dựa vào chinh phục nam nhân để chinh phục thế giới. Đây là chân lý ở bất kỳ thế giới nào cũng không thay đổi. Địa cầu là như vậy, Cửu Thiên Chi Nội ngàn vạn tinh cầu cũng là như vậy. Không có năng lực chinh phục thế giới, lấy cái gì bảo vệ nữ nhân mà mình yêu quý?

Thực lực tuyệt đối chính là tất cả!

Bảo vệ tôn nghiêm, bảo vệ vinh quang, nam nhân nhất thiết bảo vệ!

Hôm nay, hắn còn quá yếu, yếu đến mức tại Vô Cực Tinh Vực lịch lãm phải đầu nhập vào trong thế lực lớn.

Bước vào gian phòng thật lớn, Dương Thiên Lôi trực tiếp phát sinh thần niệm, đem đám cao thủ Long Cửu Tinh, Long Cao Thiên Khương Thiển Khâu, Vô Đạo Viễn, Nghê Dong hết thấy triệu hồi ra!

- Ở đây các người so với ta quen thuộc hơn. Hiện tại ta cần các người xử lý chuyện cho ta.

- Chủ nhân, xin mời phân phó.

- Đi các đại thương hội, giúp ta sưu tập tất cả Thiên Địa linh vật và quặng mạch trân quý! Càng nhiều càng tốt! Long Cửu Tinh, người đại diện người của Long gia một tổ, Khương Thiển Khâu người dẫn người của Lưu Vân Điện các người một tổ; Vô Đạo Viễn, Nghê Dong, hai người các người dẫn người của Vũ Hồn Điện một tổ! Những Thiên Tinh Thạch này dùng để trao đổi hay mua bán! Các người tự mình xử lý đi sao! Dương Thiên Lôi trực tiếp lấy ra một đồng lớn Thiên Tinh Thạch, nói với mọi người.

- Chủ nhân, chúng ta có thể trở về về đến gia tộc sưu tập một ít, bản thân chúng ta cũng cất giữ không ít đồ vật. Lấy thân phận của chúng ta trong gia tộc cũng có thể lấy được một ít, người thấy thế nào? Long Cửu Tinh cung kính nói rằng. Những người khác hiển nhiên rất tán thành lời nói của hắn, đều gật đầu, cung kính nhìn Dương Thiên Lôi.

- Cũng tốt, các người cẩn thận hành sự, trước khi ta công khai, không được biểu lộ ra quan hệ giữa chúng ta, hiểu chưa? Dương Thiên Lôi nói rằng.

- Chủ nhân cứ yên tâm! Long Cửu Tinh nói rằng.

- Cần bao nhiêu thời gian?

- Ba ngày là đủ.
- Đi. Ta sẽ ở chỗ này chờ các người. Có bất kỳ tình huống gì tùy thời liên lạc về. Dương Thiên Lô nói rằng.
- Rõ, chủ nhân!

Dương Thiên Lô không chút nào lo lắng về đám gia hỏa này. Lục Tự Chân Ngôn độ hóa phi thường thần kỳ. Chỉ cần Dương Thiên Lô thần niệm khẽ động, chỉ cần có thể cảm ứng được rõ ràng trong linh hồn lạc ấn của bọn họ có bất kỳ ba động gì. Hơn nữa, từ trên người bọn họ, trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình lúc nào cũng đều tiếp thu tín ngưỡng chi lực vô cùng thành kính của bọn họ. Một khi bọn họ có bất kỳ trốn tránh cùng ý nghĩ bất trung gì đều dừng hòng giấu diếm được Dương Thiên Lô cảm ứng.

Cả người xích lõa nhảy vào bồn tắm, Dương Thiên Lô thần niệm dung nhập đến trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình tra xét một lần. Chúng nữ đều đang chìm đắm trong tu luyện, ngay cả Lăng Hi, Trương Chương Hàm và Nguyễn Hi Vũ cũng không ngoại lệ, tu luyện Tam Thiên Đại Đạo do Dương Thiên Lô truyền thụ.

545. Chương 558: Mẫu Thân Của Trần Thiển.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 558: Mẫu thân của Trần Thiển.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mà đám người Vu Tiểu Ưc, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lăng, Dương Thiên Ngạo, cùng với Tăng Cách La Mẫu, Hoàng Niếp Niếp thì tại Thiên Nga Tộc Thần Đạo tam cấp cao thủ công kích, điên cuồng tu luyện.

Trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, tất cả cùng đi vào quỹ đạo. Dương Thiên Lô tin tưởng, không cần bao nhiêu năm, sẽ có một nhóm cao thủ từ trong đó sinh ra. Thế lực lớn? Hẳn bằng vào lực lượng một người liền có thể thành lập một thế lực lớn hoàn toàn lấy hắn làm hạch tâm! Chỉ là còn cần một chút thời gian mà thôi.

Quan trọng nhất là tự thân thực lực của hắn hiện tại còn chưa đủ mạnh.

Ngâm mình ở trong bồn nước ấm, trong óc Dương Thiên Lô nhanh chóng vận chuyển, suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo.

Mất nửa canh giờ sau cũng hóa thành một đạo lưu quang tiến vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Ngày thứ hai, khi Dương Thiên Lô đang ở trong Minh Huyền Bảo Khố tu luyện, bỗng nhiên truyền đến tiếng hô hoán của Trần Thiển.

- Thế nào, tiểu Thiển? Nhớ ca sao? Thân hình Dương Thiên Lô nhoáng lên liền xuất hiện bên cạnh Trần Thiển, một tay ôm lấy nàng vào lòng, nhẹ giọng nói.
- Thiên Lô...được rồi...nương đang gọi ta! Trần Thiển có chút bất an nói. Bởi vì vừa rồi khi nàng đang tu luyện, đột nhiên cảm ứng được trong tâm thần truyền đến ba động của mẫu thân. Nàng biết đây là mẫu thân đang triệu hoán nàng. Thế nhưng nàng cũng không dám trả lời. Từ Mộng Huyền Tĩnh lịch lãm trở về, Trần Thiển đã quyết định tạm thời không trở lại Trần gia. Bằng không, một khi người nhà biết được quan hệ giữa nàng và Dương Thiên Lô tiến triển, rất có thể sẽ đem nàng nhốt lại. Đây là điều nàng không thể chịu được.
- Nương? Dương Thiên Lô có chút kinh ngạc nói.
- Là nương của ta! Trần Thiển nói.
- A! Vậy thì trả lời đi sao, không phải sợ. Dương Thiên Lô nói rằng.
- Nếu như gọi ta trở về thì làm sao bây giờ? Trần Thiển có chút lo lắng nói.

- Người cứ nói đang ở một địa phương thần kỳ lịch lãm, tạm thời ra không được! Sợ cái gì, cùng lắm chúng ta thực đem gạo nấu thành cơm, ca cùng người trở lại xem là xong. Dương Thiên Lôi vừa nói, móng vuốt hèn mọn đã đi qua đạo bào của Trần Thiến, đặt trên bộ ngực sữa kiêu diễm mềm mại của nàng.

Hai người mặc dù khi ở trong Mộng Huyền Tinh lịch lãm phát sinh quan hệ. Nhưng trong hiện thực Dương Thiên Lôi cũng chưa có phá mất thuần âm chi thể của Trần Thiến. Đây cũng là vì Dương Thiên Lôi cố kỵ cảm thụ của nàng, sợ rằng Trần Thiến bị tổn thương gì. Một nữ nhân có thể bởi vì bản thân mà buông tha gia tộc của mình, Dương Thiên Lôi không muốn nàng phải chịu bất kỳ thương tổn gì. Có thể đường đường chính chính đem Trần Thiến lấy về mới là chính đạo.

- Vậy người còn không buông ra trước? Bàn tay nhỏ bé của Trần Thiến trực tiếp biến thành móng vuốt, bỗng nhiên tại giữa hai chân của Dương Thiên Lôi đánh một trảo, nhưng Dương Thiên Lôi lại không thèm tránh né, ngược lại còn phát ra một tiếng tràn ngập hèn mọn. Khiến khuôn mặt Trần Thiến trở nên đỏ bừng, vội vàng buông ra đồ vật cứng rắn kia, đem Dương Thiên Lôi đẩy ra, nói: - Người tránh ra một chút, đừng để nường thấy!

Trần Thiến nói xong, liền trực tiếp khởi động Tinh Không Thông Linh Kính, trong nhũ bạch quang mang lập lòe, thân ảnh mẫu thân nàng hiện lên.

Khiến Trần Thiến vô cùng kinh ngạc là đứng ở bên cạnh mẫu thân nàng dĩ nhiên có hơn hai mươi thân ảnh quen thuộc!

- Nường... Các người sao đều ở đây?

- Tiểu Thiến, nữ nhi bảo bối của ta, hiện tại người không có việc gì chứ? Mẫu thân Trần Thiến thấy nàng rõ ràng hiện lên trong Thông Linh Kính, nhất thời có chút kích động nói.

- Nường, ta khỏe a, người đừng lo lắng...

- Con rể bảo bối đâu? Không cùng ở một chỗ với người sao? Nhanh để hân đi ra, có chuyện lớn rồi... Mẫu thân Trần Thiến có chút lo lắng nói.

Trần Thiến đang nhìn đến mấy người Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc, đã ý thức được có chuyện gì. Dù sao, bọn họ vừa mới chia tay không lâu, sao lại tụ tập cùng một chỗ, còn cùng lão nường của mình? Hơn nữa, thần tình mỗi người tựa hồ đều mang theo một tia ngưng trọng.

- Thiên Lôi. Trần Thiến vội vàng nhìn Dương Thiên Lôi đứng ở phía sau Thông Linh Kính,

- Ách... Dương Thiên Lôi cũng không nghĩ tới lúc này, mẫu thân Trần Thiến dĩ nhiên điểm tướng. Bất quá may là hân da mặt vốn rất dày, hơn nữa đối với barnt hân cũng tương đối tự sướng. Dương Thiên Lôi không sợ gặp mẫu thân, do đó, trực tiếp mang theo vẻ mỉm cười, đi tới bên cạnh Trần Thiến, ôm quyền vãn an. Nhưng còn chưa kịp mở miệng, đã thấy mấy người bên cạnh mẫu thân Trần Thiến, trong lòng hơi sững sốt, nhưng vẫn nói tiếp: - Thiên Lôi bái kiến mẫu thân đại nhân!

Dương Thiên Lôi vẫn là lần đầu tiên gặp mẫu thân Trần Thiến. Giữ mi vũ cùng Trần Thiến có bảy phần tương tự, đồng dạng là tuyệt sắc mỹ nữ, hơn nữa tuổi tác căn bản nhìn không ra so với Trần Thiến lớn hơn bao nhiêu. Nếu như hai người đứng chung một chỗ, tuyệt đối giống như tỷ muội. Dương Thiên Lôi đây là từ tướng mạo mà nói. Tu luyện giả thanh xuân kéo dài, xác thực là không phải thường nhân có thể tưởng tượng.

- Tiểu tử thôi, lừa gạt nữ nhi bảo bối của ta bỏ trốn. Lúc này mới dám ra gặp lão nường? Khi mẫu thân Trần Thiến thấy Dương Thiên Lôi, trực tiếp nói. Chỉ là mới nói những lời này, thần tình liền lộ ra một tia đau thương khó có thể che giấu, nói: - Sự tình của người tại Kỷ gia phát sinh, chúng ta đều đã biết...

- Kỷ gia? Nghe được mẫu thân Trần Thiến nói, trên nét mặt Dương Thiên Lôi dần hiện ra một tia lãnh liệt nói. Tuy rằng đã đáp ứng mẫu thân không đi tìm mấy gia hỏa kia báo thù, nhưng chỉ cần nghĩ đến một màn tại Kỷ gia kia, Dương Thiên Lôi vẫn là lửa giận công tâm. Mẫu thân vì sao lại lựa chọn thủ đoạn dứt khoát như vậy? Dương Thiên Lôi so với bất kỳ ai đều hiểu sâu sắc loại cảm thụ này. Thử nghĩ mà xem, trượng phu mà mình yêu hai mươi ba vạn năm không có bất kỳ tín nhiệm gì đối với mình không nói, bỏ nàng, đã là sỉ nhục lớn nhất của nữ nhân. Còn muốn đuổi nàng ra khỏi Kỷ gia. Càng quá đáng hơn là cốt

nhục thân sinh cũng đoạn tuyệt quan hệ với nàng, loại cảm giác chúng bạn xa lánh này, cho dù ai cũng khó mà chịu được?

Kỷ Nhạ Yên năm năm trước sở dĩ không có rời khỏi Kỷ gia, một là vì báo ân. Nhưng nguyên nhân quan trọng nhất, Dương Thiên Lô rõ ràng là vì hắn cùng những vị huynh đệ tỷ muội kia. Nhưng bọn hắn ngay cả nương thân sinh cũng không cần, Kỷ Nhạ Yên còn có cái lạc thú gì?

Kỷ Tiêu Lam, Kỷ Tiêu Vân thấy biểu tình của Dương Thiên Lô, nhất thời bối rối cúi đầu. Tuy rằng không phải do bọn họ làm, nhưng chung quy cũng là do người của Kỷ gia làm.

- Nương người mà...ai, đừng nghĩ mãi nữa. Sau này lão nương chính là thân nương của ngươi, yêu thương ngươi giống như tiểu Thiên. Sự tình này có ẩn tình, ngươi còn chưa rõ ràng lắm. Do đó, hiện tại nghìn vạn lần không thể cùng bọn họ phát sinh xung đột. Lại càng không nên báo thù, biết không? Tiểu Lam, ngươi tới nói đi! Mẫu thân Trần Thiên thần tình có điểm buồn bã nói.

546. Chương 559: Phá Hủy Đường Hầm Tinh Không

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 559: Phá hủy đường hầm tinh không

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Kỷ Nhạ Yên cùng nàng là tỷ muội tốt, nàng so với người khác càng rõ ràng hơn, đám người Hạ Quân Trúc, Chu Giác Thuần năm đó vì sao lại được nàng mời? Biết rõ Dương Thiên Lô có rất nhiều nữ nhân, nhưng lại không thể cho Trần Thiên kiều ngạo, nàng và gia gia Trần Thiên vì sao còn dung túng Trần Thiên đi Huyền Hải Tinh Vực tìm hắn?

Những điều này đều là Dương Thiên Lô và Trần Thiên nghĩ không ra.

Dương nhiên, Kỷ Nhạ Yên và mẫu thân Trần Thiên cũng sẽ không nói cho hắn và Trần Thiên biết.

- Thiên Lô... Xin lỗi! Kỷ Tiêu Lam thần tình mang theo một tia ngưng trọng và xấu hổ nói.

- Tiểu Lam, không liên quan tới ngươi và tiểu Vân. Bọn họ là bọn họ, cũng không có nghĩa là Kỷ gia các ngươi. Ngươi cứ yên tâm, chúng ta vẫn là huynh đệ tốt! Khi Dương Thiên Lô cùng Kỷ gia phát sinh xung đột đã sớm nghĩ đến Kỷ Tiêu Lam và Kỷ Tiêu Vân.

Một câu nói của Dương Thiên Lô để gánh nặng trong lòng Kỷ Tiêu Lam và Kỷ Tiêu Vân nhất thời buông xuống, trong lòng tràn ngập cảm động.

Kỷ Tiêu Lam bình phục kích động trong lòng, nói: - Thiên Lô, chờ gia gia ta trở lại! Tin tưởng ta, nếu có gia gia ở đây, bá mẫu mà... Gia gia vào ba năm trước đây tạm thời rời khỏi Kỷ gia, do tam gia gia làm chủ, mới để xảy ra loại chuyện này. Chờ gia gia trở lại, nhất định sẽ vì ngươi lấy lại công đạo! Thiên Xuyên bá phụ bọn họ đều đã bị tam gia gia sung quân đến Ma Sát Hải... Mà mấy người Kỷ Tiêu Dao tại tam gia gia bày mưu đặt kế muốn gây bất lợi với ngươi. Thiên Lô, ngươi nhất định phải nhẫn nại. Hiện tại ngươi không phải là đối thủ của bọn hắn, phải nhẫn nại a, ta...

- Đối với ta bất lợi? Nghe được Kỷ Tiêu Lam nói, trong hai tròng mắt Dương Thiên Lô nhất thời lấp lánh lửa giận cuồng liệt, lạnh giọng nói: - Tiểu Lam, ta hiểu rõ. Hạ Nữ, tiểu Trư, tiểu Sư... Dương Thiên Lô gọi tên mỗi người ở đây. Nhưng lúc này mọi người nghe được, lại thần thiết vô cùng. - Các ngươi đều không cần lo cho ta, mẫu thân, ngươi cũng không cần lo lắng. Trần gia cũng không cần lo lắng! Ta biết nên làm như thế nào! Các ngươi đều rõ ràng, ta cũng không phải người làm việc không có nắm chắc. Do đó, không cần lo lắng cho ta bị họ làm gì.

- Chờ gia gia trở lại được không? Ánh mắt Kỷ Tiêu Lam mang theo khẩn cầu, lại nói.

- Cụ thể tình huống ta tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng lại biết, đây khẳng định là do Kỷ Trùng Kiền làm khó dễ. Kỷ Trùng Kiền cũng chính là tam gia gia của Tiểu Lam. Do đó, lão nương lấy thân phận nhạc mẫu ra lệnh cho người, lập tức đến Trần gia, tạm thời ở Trần gia chúng ta tu luyện! Mẫu thân Trần Thiển nói rằng.

- Nhạc mẫu, thứ ta không thể tòng mệnh. Ta biết người là lo lắng cho an nguy của ta và tiểu Thiển. Bất quá người yên tâm, ta không muốn để cho bọn họ tìm được, ai cũng đừng hòng tìm được ta. Ta đáp ứng các người tạm thời nhẫn nại. Chờ Kỷ gia lão gia tử trở lại rồi nói. Được rồi, cứ như vậy, các người cần làm gì thì làm cái đó đi. Gặp lại sau!

- Chờ một chút, Thiển Lôi! Kỷ Tiêu Minh vội vàng gọi.

Thế nhưng Dương Thiên Lôi đã quyết định để Trần Thiển chặt đứt liên hệ.

- Trảm thảo trừ căn sao?

Ánh mắt Dương Thiên Lôi lạnh lùng mà nói. Tuy rằng biết Kỷ Tiêu Lam còn muốn dẫn dò bản thân, nhưng Dương Thiên Lôi cho rằng đã không cần thiết nữa. Bên trong bất kỳ đại gia tộc nào cũng tồn tại tranh đấu. Điểm này Dương Thiên Lôi Dương Thiên Lôi rõ ràng, thế nhưng muốn đem những tội nghiệt này quy hết về trên người vị tam gia gia Kỷ Trùng Kiền kia, Dương Thiên Lôi cũng không thể chấp nhận được. Đối với hành vi của đám người Kỷ Thiên Xuyên, Kỷ Tiêu Dao, cho dù là đã bị chia rẽ, cũng không thể tha thứ.

Thê tử chính là thê tử, mẫu thân chính là mẫu thân. Chỉ vì một chút mâu thuẫn là có thể đem tình cảm hai mươi ba vạn năm buông bỏ sao?

Đây là chuyện mà Dương Thiên Lôi tuyệt đối không thể đồng tình.

Hơn nữa, Dương Thiên Lôi cũng không có nói cho mọi người biết mẫu thân hắn đã phục sinh. Tin tức mẫu thân phục sinh cũng không phải lúc này có thể tiết lộ. Tuy rằng hắn buông tha trả thù đối với những người kia của Kỷ gia, cũng không có nghĩa là Dương Thiên Lôi để cho bọn họ sống tốt như vậy. Nhất định có một ngày, hắn phải cho Kỷ Thiên Xuyên và mười tên huynh đệ tỷ muội lãnh huyết kia quỳ gối sám hối trước mặt mẫu thân, để cho bọn họ xấu hổ vô cùng!

- Thiên Lôi, làm sao bây giờ? Trần Thiển có chút lo lắng mà hỏi thăm.

- Nhẫn nại a, còn có thể làm sao bây giờ? Chân Thần Cảnh Địa cấp cao thủ, thật muốn tìm được ta, e là thật sự đối phó không nổi. Tiểu Thiển, người đi vào tiếp tục tu luyện. Chúng ta đổi sang khách sạn khác. Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Trần Thiển một cái, rồi nói rằng.

Nói xong liền đem Trần Thiển đưa vào trong Minh Huyền Bảo Khố. Còn hình dạng của hắn trong nháy mắt hoàn toàn biến thành một người khác, nghiêng ngàng đi ra khỏi khách sạn.

- Con gái còn chưa có xuất giá, đã dám không nghe lời lão nương... Cùng lúc đó, mẫu thân Trần Thiển dương nanh múa vuốt nhìn ảnh tượng tiêu thất nói, khiến đám người Kỷ Tiêu Lam đổ mồ hôi.

- Bá mẫu, người yên tâm đi. Thiên Lôi nếu đã đáp ứng chờ Kỷ gia gia chủ trở lại, thì sẽ không cùng bọn họ phát sinh xung đột. Hơn nữa, đám người Kỷ Tiêu Dao muốn tìm được Thiên Lôi, hắn là không có khả năng. Trừ phi Thiên Lôi muốn để cho bọn họ tìm được. Vào lúc này, Hạ Quân Trúc nhẹ giọng nói rằng.

- Người khẳng định như vậy?

- Đương nhiên! Trả lời mẫu thân Trần Thiển không phải một mình Hạ Quân Trúc, mà là tất cả mọi người ở đây.

Mẫu thân Trần Thiển có chút kinh ngạc, nhìn những khuôn mặt tràn đầy tự tin, trong lòng phải khiếp sợ. Bởi vì loại tự tin này của bọn họ đúng là tín nhiệm gần như mù quáng đối với Dương Thiên Lôi.

Đám gia hỏa kia, có ai không phải là đệ nhất thiên tài Thần Đạo Cảnh Giới của các thế lực lớn? Nhưng một thiên tài kiệt ngạo bất tuân, nội tâm kiêu ngạo dĩ nhiên đều bị Dương Thiên Lôi chinh phục, trở thành huynh đệ chân chính. Mà nữ nhi bảo bối của nàng càng là trở về cũng không thêm, đây chính là bỏ trốn một cách trần trụi a. - Hiện tại đã liên hệ được với Thiên Lôi, không cần lo lắng nữa. Bá mẫu, người cũng không cần phải người. Chỉ hi vọng gia gia có thể sớm trở lại một chút. Kỷ Tiêu Lam nói rằng. Giờ khắc

này, hẳn nhớ kỹ năm đó gia gia nói qua “quý nhân”. Hẳn tin tưởng, chỉ cần gia gia trở lại, khẳng định có thể giải quyết chuyện này.

Thương Minh Tinh, Võ Hồn Khách Sạn.

Võ Hồn Khách Sạn là sản nghiệp của Võ Hồn Điện. Ở đây cũng là một trong những địa điểm Võ Hồn Điện chiêu thu thành viên mới.

Chương 559: Phá hủy đường hầm tinh không. (Hạ)

Một thiếu niên tướng mạo bình thường, thân hình lộ vẻ gầy yếu, tu vi Thần Đạo Cửu cấp, mở một gian phòng bình thường, vào trọ. Thiếu niên này chính là Dương Thiên Lôi cải biến hình dạng. Khách sạn ban đầu hẳn là lấy chân thân tiến vào. Do đó, Dương Thiên Lôi tin tưởng, lấy mạng lưới tin tức của Kỷ gia muốn tìm được hẳn cũng không phải việc gì khó.

Nếu đáp ứng đám người Kỷ Tiêu Lam. Hơn nữa Dương Thiên Lôi xác thực là tạm thời không có thực lực đối kháng đám Chân Thần Cảnh Địa giai cao thủ Kỷ Tiêu Đạo. Do đó, hẳn thay đổi hình dạng, để chính mình ẩn nấp.

Ba ngày sau, đám người Long Cửu Tinh liền lần lượt trở lại Thương Minh Tinh. Trong nháy mắt bọn họ trở lại, Dương Thiên Lôi đã cảm ứng được.

Bất quá, lần này Dương Thiên Lôi cũng không có gọi đám người Long Cửu Tinh tới khách sạn, mà là ước định địa điểm, trực tiếp xé rách hư không, xuất hiện bên ngoài hoang dã.

Đám người Long Cửu Tinh thấy Dương Thiên Lôi cải biến bộ dáng, không hề kỳ quái chút nào. Đối với chủ nhân Dương Thiên Lôi này, bọn họ nhận thức là khí tức và cảm giác. Cũng chỉ có bọn họ mới cảm ứng được khí tức.

- Chủ nhân, đây là tất cả trân tàng của ta, hi vọng đối với chủ nhân có trợ giúp! Long Cửu Tinh cung kính đem một Cực phẩm đạo khí không gian pháp bảo, giao cho Dương Thiên Lôi.

- Chủ nhân đây là của ta! Đám người Long Cao Thiên cũng đều giao ra tài sản của bản thân.

Dương Thiên Lôi thần thức dung nhập bên trong, sau khi liếc mắt nhìn, nói: - Pháp bảo các ngươi đều tự mình giữ lại, đan dược và những Thiên Tinh Thạch này dùng để thu mua Thiên Địa linh vật và quảng mạch trân quý. Các ngươi chia nhau hành động, đi thôi!

- Dạ, chủ nhân! Mọi người đáp ứng một tiếng, rồi xé rách hư không, tiến nhập Thương Minh Thành.

Dương Thiên Lôi cũng trở lại trong phòng Võ Hồn Khách Sạn, bước vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, bắt đầu bế quan tu luyện.

Trong nháy mắt, đã là một tháng sau.

Trong thời gian một tháng này, Thương Minh Thành, thậm chí cả Thương Minh Tinh đều phát sinh oanh động. Sự kiện oanh động đầu tiên là vài Chân Thần Cảnh cao thủ Kỷ gia ra giải thưởng trên trời, truy tìm một người tên là Thiên Lôi, Chân Thần Cảnh Nhân Giai sơ cảnh cao thủ. Đồng thời tuyên bố tướng mạo của hắn.

Khách sạn ban đầu Dương Thiên Lôi đến ở, đương nhiên cũng không có buông tha. Hơn nữa đám người Kỷ gia cũng phải đến xác thực tin tức, theo bức họa Thiên Lôi mà bọn họ muốn tìm giống nhau như đúc, nhưng đã là Thần Đạo Cửu cấp cao thủ, đã từng vào ở, nhưng đã sớm lặng lẽ rời khỏi.

Cường giả Chân Thần Cảnh có thể ẩn giấu cảnh giới của bản thân, cũng không đáng ngạc nhiên. Do đó mấy người Kỷ gia nhận định người nọ tất nhiên là Thiên Lôi mà bọn họ muốn tìm.

Do đó, cả Thương Minh Tinh hầu như đều bị trở mình một lần, bao gồm mỗi một gian phòng, hay mỗi một khách sạn đều tìm qua. Nhưng vẫn không có tìm được Dương Thiên Lôi.

Nhưng thu thập được tin tức, Thiên Lôi mà bọn họ muốn tìm chính là Dương Thiên Lôi!

Dương Thiên Lôi, tại Thần Đạo Cảnh Giới cũng coi là người phi thường có danh tiếng. Nhất là khi ở Mộng Huyền Tinh lịch lãm xung đột với Long Cao Thiên đã tạo ra oanh động. Có vô số tu luyện giả, sau khi bọn

họ đi ra, tự nhiên đem tin tức này truyền ra. Cộng thêm biểu hiện của Dương Thiên Lôi tại Hỗn Loạn Tinh Vực, nghĩ không ra gã thực sự quá khó khăn.

Do đó, mạng lưới tin tức của Kỷ gia xác định thân phận chân chính của Dương Thiên Lôi thật sự là quá đơn giản.

Trước khi xác định thân phận của Dương Thiên Lôi, đám người Kỷ Tiêu Hoa liền có được phần lớn tư liệu về hắn. Bao gồm tư liệu lúc ở Hỗn Loạn Tinh Vực và Mộng Huyền Tinh lịch lãm. Điều này làm cho Điều này làm cho Kỷ Tiêu Hạ rất kỳ quái, bởi vì năm đó từng hỏi qua Kỷ Tiêu Lam. Nhưng Kỷ Tiêu Lam lại phủ định/ Bất quá, Kỷ Tiêu Hạ không có để lộ ra, lặng lẽ đem bí mật này giấu đi.

Gian phòng của Dương Thiên Lôi cũng bị kiểm tra. Người kiểm tra, Dương Thiên Lôi cũng không quen biết, chỉ là Thân Đạo Cửu cấp cao thủ, là đệ tử Kỷ gia. Hiển nhiên những người này là do mấy người Kỷ Tiêu Đạo và Kỷ Tiêu Hoa phái ra. Dương Thiên Lôi cũng không có xuất thủ, miễn cho dả thảo kinh xà. Huống chi những người này chỉ là phụng mệnh hành sự. Dương Thiên Lôi còn không đến mức khó dễ bọn họ.

Thế nhưng khiến Dương Thiên Lôi khó chịu là lúc kiểm tra hắn, đối phương đã xác định tên và thân phận của hắn.

Đây có ý nghĩa gì?

Ý nghĩa, xuất thân của mình đã hoàn toàn nằm trong tay đối phương!

Dương Thiên Lôi tinh minh sao lại nghĩ không ra. Nếu đối phương muốn trăm thảo trừ căn, hơn nữa nhận định mẫu thân là sau chuyện kia, mới sinh ra mình. Vậy bọn họ há có thể buông tha phụ thân của mình?

Hắn chung quy không phải lực bình không gốc rễ. Nếu như đối phương cũng Long Cao Thiên năm đó đến Thủy Nguyên Tinh tìm hắn làm phiền thì làm sao bây giờ?

Dưới bất đắc dĩ, Dương Thiên Lôi trực tiếp thôi động thần niệm.

- Chỉ có đem tất cả đường hầm tinh không giữa Thương Viêm Tinh và Thương Viêm Tinh cùng ngoại giới hoàn toàn phá hủy mới được. Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng. Hiện tại để hắn trở lại Thủy Nguyên Tinh, trông coi hiển nhiên không phải lúc, hơn nữa lấy năng lực của hắn, tạm thời cũng trông giữ không nổi.

Thần niệm bàng bạc, trong sát na hoàn toàn thôi động, Dương Thiên Lôi lợi dụng đối với Thủy Nguyên Tinh hoàn toàn nắm trong tay. Nhất thời để Thủy Nguyên Tinh phát sinh biến hóa kinh người. Tất cả đại môn phái, thương hội, phạm là bất kỳ địa phương nào cùng ngoại giới có đường hầm tinh không đều phát sinh bạo nổ kinh khủng. Trong sát na, vô số đường hầm tinh không đều bị phá hủy!

- Thiên Lôi?

Để Dương Thiên Lôi nghĩ không ra là đúng lúc này, thanh âm của mẫu thân dĩ nhiên xuất hiện ở trong óc hắn.

- Nương? Chờ chút rồi nói, ta đang vội! Dương Thiên Lôi vội vàng đáp.

- Vội vàng cái gì? Kỷ Nhạ Yên cũng không có chặt đứt liên hệ, mà là hỏi tiếp.

- Nương, người đừng quẩn. Đúng rồi, nương, hiện tại ngươi đã là người chết, tận lực đừng để bại lộ thân phận của mình, biết chưa? Dương Thiên Lôi nói rằng. Tuy rằng biết mẫu thân là tu vi Chân Thần Cảnh Thiên Giai. Chỉ bằng vào đám người Kỷ Tiêu Đạo đương nhiên không thể làm gì được nàng. Nhưng chung quy vẫn có chút lo lắng. Nếu như hiện tại để Kỷ gia biết Kỷ Nhạ Yên sống lại mà nói. Không chừng Kỷ Trùng Kiền sẽ ra tay, khi đó, e là mẫu thân cũng vô pháp tránh được truy sát.

- Thiên Lôi, ngươi có phải là tại Thủy Nguyên Tinh làm cái gì không? Kỷ Nhạ Yên mơ hồ đã hiểu ra cái gì, cũng không suy đoán nữa, mà là trực tiếp hỏi.

- Ách...nương, sao ngươi biết? Dương Thiên Lôi có chút kinh ngạc nói.

- Nương hiện tại ở ngay Thủy Nguyên Tinh. Kỷ Nhạ Yên nhẹ giọng nói rằng.

547. Chương 560: Thủy Nguyên Tinh Vực Dị Biển.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 560: Thủy Nguyên Tinh Vực dị biển.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghe được Kỷ Nhạ Yên nói, Dương Thiên Lôi nhất thời phi thường kinh ngạc, mẫu thân đi Thủy Nguyên Tinh làm cái gì?

- Nương, sao người lại ở đó?

- Người đừng quản vì sao nương ở đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao phải phá hủy tất cả đường hầm tinh không? Kỷ Nhạ Yên không có trả lời Dương Thiên Lôi, mà hỏi ngược lại: - Không nên giấu diếm nương! Có phải là người của Kỷ gia không buông tha người?

Nghe được Kỷ Nhạ Yên nói, Dương Thiên Lôi biết, muốn giấu diếm đã không quá khả năng, liền nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, nói: - Nương, bọn họ khẳng định cùng Thủy Nguyên Tinh không có bất kỳ ẩn ký liên hệ gì. Do đó, phá hủy những đường hầm tinh không này, ta lại đem Thủy Nguyên Tinh giấu kín. Bọn họ khẳng định sẽ không tìm được. Ta sợ bọn họ như Long Cao Thiên sẽ đến Thủy Nguyên Tinh tìm ta, thì phiền phức rồi.

- Có nương ở đây, bọn họ đừng hòng tạo thành bất kỳ tổn hại gì đối với Thủy Nguyên Tinh! Trừ phi Kỷ gia gia chủ, hoặc Kỷ Trùng Kiền xuất thủ! Bất quá như vậy cũng tốt, Thiên Lôi, người cẩn thận một chút, đề thăng thực lực mới là quan trọng nhất biết không? Kỷ Nhạ Yên nói rằng.

- Ủm, nương yên tâm đi. Ta biết phải làm thế nào mà. Nương, người đến Thủy Nguyên Tinh...có phải là... Dương Thiên Lôi trong lòng mang theo một tia chờ mong hỏi.

Đối với Dương gia, tuy rằng Dương Thiên Lôi cũng không phải là người của Dương gia chân chính, thế nhưng hẳn là do Dương gia nuôi lớn. Gia gia Dương Hồng Toàn, phụ thân Dương Huyền Phong, thậm chí hai vị bá phụ năm đó đều biết hẳn không phải nhi tử thân sinh của Dương Huyền Phong. Dương nhiên, đây cũng là Dương Thiên Lôi sau này từ trong miệng Dương Thiên Lệ mà biết được.

Nhưng dù vậy, vô luận gia gia hay là phụ thân đều chưa từng ghét bỏ mẫu thân và hắn. Dương Thiên Lôi nhớ rõ ràng, khi chính mình đang đột phá Tinh Giả, gia gia và phụ thân đã hưng phấn ra sao. Cũng nhớ rõ, chính mình trọng thương trong trận đấu, gia gia đã lo lắng ra sao.

Loại thân tình nồng đậm này, dưới tiền đề biết rõ không phải thân sinh, càng trở nên trân quý.

Do đó, năm đó mẫu thân xóa đi ký ức về Dương gia, Dương Thiên Lôi ít nhiều có chút khó chịu. Tuy rằng không có trách mẫu thân, nhưng chung quy có một tia tiếc nuối.

Hơn nữa, ngoài điểm ấy ra, Dương Thiên Lôi mơ hồ nhớ đến chính mình trên địa cầu gọi là Dương Thiên Lôi. Mà đời này cũng gọi là Dương Thiên Lôi, đây lẽ nào chỉ là trùng hợp? Cùng Dương gia không có quan hệ gì?

Hiện tại, mẫu thân trở lại Thủy Nguyên Tinh, vì sao?

Là vì Dương gia sao?

Nếu quả là như vậy, đương nhiên là chuyện mà Dương Thiên Lôi nguyện ý nhìn thấy nhất.

- Nương...chỉ là muốn...ở trong tinh cầu người cường khổng bế quan tu luyện, được rồi...người nhanh xử lý Thương Viêm Tinh đi sao. Nơi đó nương nhìn không thấy. Kỷ Nhạ Yên nói xong liền trực tiếp chặt đứt liên hệ với Dương Thiên Lôi.

Khóe miệng Dương Thiên Lô lộ ra một tia mỉm cười rõ ràng. Từ trong lời nói của mẫu thân, Dương Thiên Lô nghe ra một tia dị dạng, cũng không như đơn giản như mẫu thân nói. Nhưng về phần mẫu thân muốn làm thế nào, Dương Thiên Lô sẽ không biết. Bất quá, nói chung là hướng phía mà hấn hy vọng tiến bước.

Dương Thiên Lô hoàn toàn phá hủy đường hầm tinh không ở Thủy Nguyên Tinh, lại đem khí tức ẩn nấp đồng thời đem thần niệm thôi động đến mức tận cùng, bắt đầu thôi động Thủy Nguyên Tinh vận chuyển.

Thế nhưng, ngay trong nháy mắt Dương Thiên Lô làm ra cử động này, khiến Dương Thiên Lô nghĩ không ra là, Thủy Nguyên Tinh Vực thủy chung ở trạng thái cân bằng, dĩ nhiên bắt đầu biến hóa vi diệu. Hầu như là trong sát na, một viên tinh cầu nguyên bản cùng Thủy Nguyên Tinh có tinh không dẫn lực, không ngờ dưới Thủy Nguyên Tinh liên hệ, cân bằng bị đánh vỡ, dẫn lực tăng cường mấy lần. Nhất thời, tinh cầu trong Thủy Nguyên Tinh Vực bắt đầu Thủy Nguyên Tinh theo Thủy Nguyên Tinh.

Dẫn một mà động trăm!

Thủy Nguyên Tinh di động, tựa như hòn đá rơi xuống mặt hồ yên lặng. Cả Thủy Nguyên Tinh Vực đều dâng lên tầng tầng rung động, đồng thời trở nên càng lúc càng kịch liệt!

- Cái này... Trong lòng Dương Thiên Lô hơi kinh hãi, nghĩ không ra dĩ nhiên sẽ phát sinh sự tình quỷ dị như vậy. Chỉ một lát sau, căn bản không cần hấn lại thôi động, tất cả tinh cầu liền cải biến trạng thái ổn định ban đầu, bắt đầu vận chuyển. Cùng lúc đó, trên mỗi một tinh cầu đường hầm tinh không vững chắc dĩ nhiên toàn bộ đổ nát, bị phá hủy!

Dương Thiên Lô ngơ ngác thông qua Thủy Nguyên Tinh và Thương Viêm Tinh, cảm ứng được cả Thủy Nguyên Tinh Vực biến hóa đủ hai canh giờ, mới thu hồi thần niệm của bản thân.

Loại biến hóa này vẫn duy trì liên tục, Dương Thiên Lô cũng không biết sẽ kéo dài bao lâu, cũng không biết, cuối cùng dẫn đến kết quả tốt hay xấu. Nhưng hiện tại muốn ngăn cản đã không kịp. Dương Thiên Lô có thể cải biến chỉ là Thủy Nguyên Tinh và Thương Viêm Tinh mà thôi. Nếu như lúc này, lại thôi động hai tinh cầu mà nói, sẽ phát sinh cái gì?

Dương Thiên Lô cũng không dám thôi động nữa. Chỉ ít trạng thái hiện tại cũng không có tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với tinh cầu của bản thân. Vận chuyển chỉ là tinh cầu và phần bên ngoài tinh cầu mà thôi.

Cũng trong một tháng này, còn phát sinh chuyện oanh động thứ hai, cả Thương Minh Tinh, thậm chí Vô Cực Tinh Vực.

Ba cổ thể lực thần bí, trên trăm tên cao thủ dĩ nhiên tại thành điền cuồng mua Thiên Địa linh vật và quáng mạch trân quý. Ngay từ đầu còn tốt, tuy rằng sức mua rất lớn, nhưng đều là thông qua đấu giá hội dùng đan dược mua được. Nhưng gần gũi vài ngày sau, ba thế lực lớn dẫn đệ tử, dĩ nhiên toàn bộ phát ra tuyên bố, bọn họ có thể dùng Thiên Tinh Thạch tối trân quý giao dịch với bất kỳ thương hội nào. Chỉ cần đối phương có đủ Thiên Địa linh vật và quáng mạch trân quý, có thể đổi lấy Thiên Tinh Thạch giá trị tương đương.

Tin tức này không thể nghi ngờ là khiến cho tất cả thương hội rung động.

Thiên Tinh Thạch là quáng mạch khan hiếm nhất, nhưng lại cần thiết nhất trong cả Vô Thiên Chi Nội. Bất kỳ đạo khí pháp bảo gì chỉ cần muốn có thời không pháp tắc, tất nhiên phải có thêm Thiên Tinh Thạch mới có thể có được công năng này.

Điều này làm cho tất cả thương hội đều lung lay.

Trong một tháng gần gũi, liền để đám người Long Cửu Tinh thu thập được số lượng Thiên Địa linh vật và quáng mạch trân quý khổng lồ, thẳng đến không còn gì đáng chú ý, bọn họ mới trở lại bên cạnh Dương Thiên Lô.

Sau đó, Dương Thiên Lô đưa bọn họ toàn bộ trở về trong thế lực của mình, trở thành cơ sở ngầm trung thành của hấn. Sở dĩ Dương Thiên Lô làm như vậy, là bởi vì hấn rõ ràng, muốn vững bước ở Vô Cực Tinh Vực, chỉ có thành lập thế lực của chính mình.

Mà đám người Long Cửu Tinh, không thể nghi ngờ có thể trở thành nội ứng trung thành nhất của hắn. Sự tập các loại tin tức của Tu Luyện Giới, đem Vô Cực Tinh Vực biến thành bàn cờ lớn, Dương Thiên Lô hạ xuống quân cờ đầu tiên! Còn có một nguyên nhân là đám người hạ xuống dù sao cũng là đệ tử của các thế lực lớn. Tuy rằng không có bị Dương Thiên Lô chém giết, tạm thời không có khiến cho các thế lực lớn chú ý. Nhưng thời gian lâu, chung quy sẽ bị các thế lực lớn phát hiện manh mối. Do đó, biện pháp tốt nhất đó là đưa bọn họ trả về, âm thầm phát triển.

Làm tốt tất cả chuyện này, Dương Thiên Lô lại một lần nữa thay đổi hình dạng, đồng thời đem tu vi ẩn giấu đến Thần Đạo Lục cấp, hăng hái đi tới Võ Hồn Khách Sạn.

- Tiên sinh, người cần phục vụ gì không? Một phục vụ viên lễ phép nói với Dương Thiên Lô.

- Ta muốn gia nhập Võ Hồn Điện, trở thành một gã đệ tử! Nên làm như thế nào? Dương Thiên Lô trực tiếp nói.

Nghe được Dương Thiên Lô nói, phục vụ viên nhất thời lộ ra một tia mỉm cười, nói: - Tiên sinh mời điền vào tờ phiếu này, sau đó cầm theo nó đi qua phòng khách của khách sạn, quẹo trái ba trăm dặm, đến Thương Minh Đường là được.

- Được rồi, đa tạ. Dương Thiên Lô tiếp nhận tấm phiếu, điền vào tư liệu, vốn đã thương lượng xong với Võ Đạo Viễn.

Tên Tiêu Thiên, giới tính nam, tuổi một trăm ba mươi lăm tuổi, xuất thân Bạch Hồn Tinh, đệ tử Phiêu Vũ Lâu.

Bạch Hồn Tinh chính là một trong tinh cầu mà Võ Đạo Viễn nắm trong tay. Mà Phiêu Vũ Lâu lại là đệ nhất thế lực ở đó. Chút chuyện ấy, Võ Đạo Viễn đương nhiên có thể làm được thỏa đáng, sẽ không lưu lại bất kỳ sơ hở gì.

Ba trăm ba mươi lăm tuổi, Thần Đạo Lục cấp. Tại các đại gia tộc, đại thế lực chỉ có thể coi là đệ tử bình thường nhất, cùng lớp đệ tử thiên phú trung đẳng không thể so sánh, càng không nói tới thiên tài đệ tử. Thế nhưng, đây cũng không có nghĩa là Tiêu Thiên có thiên phú kém.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn chỉ là đệ tử của Bạch Hồn Tinh, loại tinh cầu bị nắm trong tay mà thôi, không có thế lực lớn chống đỡ, không có hoàn cảnh tu luyện như các đại gia tộc, lại có thể ở một trăm ba mươi lăm tuổi có thực lực Thần Đạo Lục cấp đã là tương đối hiếm có rồi.

Lúc này Dương Thiên Lô tướng mạo bình thường, chỉ có đôi mắt tương đối đặc biệt, đáng dấp khoảng ba mươi, nhưng vẫn tràn đầy khí tức trầm ổn và thành thực.

Dựa theo lời nói của phục vụ viên, Dương Thiên Lô rất nhanh đi tới Thương Minh Đường.

Hai gã hộ vệ Thần Đạo Bát cấp, một tả một hữu đứng ở trước cửa đại điện thật lớn. Nhìn thấy Dương Thiên Lô đến, ánh mắt nhất thời tập trung trên người hắn, thần niệm càng không kiêng nể gì cả thăm dò hắn một phen.

- Là muốn gia nhập Võ Hồn Điện sao? Khi Dương Thiên Lô đi tới cửa, một gã hộ vệ trong đó mới lên tiếng hỏi hắn, thanh âm kiêu căng, không có chút khách khí.

- Dạ, hai vị tiền bối, đây là phiếu đăng ký! Hai gã hộ vệ liếc mắt nhìn phiếu đăng ký của Dương Thiên Lô, lạnh lùng thốt nói: - Đi vào thôi!

- "Đa tạ tiền bối! Dương Thiên Lô cung kính nói.

Lúc đi tới phòng khách, Dương Thiên Lô ánh mắt nhìn quét một vòng, chỉ thấy phòng khách rộng ngàn thước. Ở giữa có một lối dài thật lớn. Bốn phía lối dài có hơn mười gã Tu Luyện Giả Thần Đạo Lục cấp, Thất cấp, có nam có nữ. Ngồi co lại với nhau, không lên tiếng, mà trên lối dài có một gã Tu Luyện Giả Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, tướng mạo trẻ trung, quanh thân tản mát ra khí tức cường đại. Thần tình mang theo ba phần ngạo khí và bảy phần uy nghiêm.

Dương Thiên Lô biết, người này hắn là phụ trách tuyển nhận đệ tử. Vội vàng bước nhanh về phía trước.

Trong nháy mắt Dương Thiên Lô tiến nhập phòng khách, thần niệm của tên Tu Luyện Giả kia đã ngưng tụ trên người hắn, bất quá cũng không có mở miệng.

- Tiền bối, ta muốn gia nhập Võ Hồn Điện, đây là phiếu đăng ký! Dương Thiên Lô đi tới phụ cận lôi đài, ôm quyền hành lễ, nói với Tu Luyện Giả trên lôi đài, vừa nói thần niệm thôi động phiếu đăng ký, chậm rãi bay tới trước mặt Tu Luyện Giả.

- Tiêu Thiên, Bạch Hồn Tinh, Phiêu Vũ Lô? Tu Luyện Giả lãnh ngạo tiếp nhận phiếu đăng ký liếc mắt nhìn, rồi nói.

- Dạ. Xin hỏi tiền bối, ta phải làm thế nào mới có thể gia nhập? Dương Thiên Lô hỏi.

- Lên đài thử! Thông qua khảo nghiệm, chỉ cần thân phận không có vấn đề, là có thể gia nhập Võ Hồn Điện chúng ta. Một trăm ba mươi lăm tuổi, Thần Đạo Lục cấp, ừm, cũng được! Tu Luyện Giả thấy Dương Thiên Lô là Tu Luyện Giả trong phạm vi Võ Hồn Điện nắm trong tay, thần tình hơi hòa hoãn rồi nói.

- Được rồi! Thân hình Dương Thiên Lô nhoáng lên liền đi tới trên lôi đài.

Võ Đạo Viên đã nói qua bất kỳ chi tiết gì, do đó, trong lòng Dương Thiên Lô rõ ràng chính mình nên làm như thế nào. Đi tới trên lôi đài, ánh mắt hắn mang theo một tia nghi vấn, cùng đợi Tu Luyện Giả phân phó!

- Thi triển một bộ thần thông cường đại nhất của ngươi. Tu luyện giả nói rằng, vừa nói trực tiếp khởi động kết giới trên lôi đài, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Dương Thiên Lô.

Dưới lôi đài, tu luyện giả ngồi xếp bằng cũng vừa mở mắt. Những tu luyện giả này cũng là người muốn gia nhập Võ Hồn Điện. Hơn nữa đã thông qua trắc thí. Chỉ cần thân phận được xác định là không có vấn đề, bọn họ liền có thể trở thành đệ tử Võ Hồn Điện,

- Tốt! Dương Thiên Lô đáp ứng một tiếng, ôm quyền hơi khom người với tu luyện giả, cả người tức trong nháy mắt phát sinh cải biến. Theo Dương Thiên Lô nhanh chóng ngưng xuất đạo thủ ấn thứ nhất, trong sát na trong lôi đài, cuồng phong nhanh chóng bốc lên. Từng đạo hắc yên vụ dày đặc bị cuồng phong thổi bay tựa như biến thành mây đen, bao trùm cả lôi đài!

Ngay cả tên Tu Luyện Giả Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong chi cảnh cũng hoàn toàn bị bao phủ vào trong!

- Thần niệm thật tinh thuần! Trong nháy mắt này, trong ánh mắt tên Tu Luyện Giả kia lấp lánh ra tinh quang bàng bạc. - A! Thế nhưng càng khiến hắn kinh hãi là khi Dương Thiên Lô tản mát ra thần niệm và pháp lực rõ ràng đạt đến Thần Đạo Lục cấp đỉnh phong chi cảnh, không ngờ vẫn điên cuồng tăng lên!

Dưới lôi đài tất cả Tu Luyện Giả quan khán, trong mắt lộ ra thần tình coi thường, tiểu tử này là ngu ngốc sao? Trắc thí chủ yếu khảo hạch đó là trình độ thần niệm và pháp lực. Nhưng người này dĩ nhiên phát ra năng lượng hắc ám khiến cả lôi đài đều bị che giấu hoàn toàn. Ngay cả thân ảnh của hắn cũng nhìn không thấy, đây lại có tác dụng rắm gì?

- Đại Phong Ấn Thuật?

Trong kết giới, Tu Luyện Giả Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong chi cảnh, thân lâm kỳ cảnh, cảm xúc hơn xa Tu Luyện Giả ở ngoài kết giới. Lấy tu vi và kiến thức của hắn, hầu như tại lúc Dương Thiên Lô vượt qua Thần Đạo Lục cấp đỉnh phong chi cảnh. đã cả, giác được một cỗ thần thông huyền ảo và kinh khủng vô cùng, đem hắn hoàn toàn bao phủ! Khiến hắn kinh hãi không hiểu là Dương Thiên Lô thi triển ra không ngờ là Đại Phong Ấn Thuật trong truyền thuyết.

548. Chương 561: Tiêu Viễn Sơn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 561: Tiêu Viễn Sơn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Giờ khắc này, hắn đã biết Tiêu Thiên này tuyệt không phải muốn gia nhập Tu Luyện Giả của Võ Hồn Điện, mà là siêu cấp cao thủ ngay cả hắn căn bản cũng không thể chống lại..

Thế nhưng, đã muộn, biến cố bất ngờ này đã khiến hắn bị Dương Thiên Lôi hoàn toàn phong ấn, ngay cả miệng cũng không mấp máy được chút nào.

- Thu!

Dương Thiên Lôi phong bế cả lời đài, thanh âm trong trẻo truyền ra, Tu Luyện Giả nhất thời cảm thấy cổ hấp lực kinh khủng, hoàn toàn đem hắn bao vây. Cùng lúc đó, càng làm cho hắn kinh ngạc là không gian xung quanh dĩ nhiên xuất hiện khí tức thời không pháp tắc!

Chân Thần Cảnh!

Giờ khắc này, hắn biết chính mình xong đời. Chỉ có cao thủ Chân Thần Cảnh mới có thể ngưng tụ thành thời không pháp tắc. Chỉ có cao thủ Chân Thần Cảnh mới giấu diếm được ánh mắt của hắn.

- Rầm...

Bỗng nhiên trong mây đen tràn ngập cả lời đài tựa như mưa to đổ xuống!

- Tê chi!

Ngay trong nháy mắt này, một đạo kiếm quang rực rỡ, mang theo thiên uy huy hoàng, trong sát na phát sinh tiếng xé gió kinh khủng. Trong lời đài đang mưa to tựa như thiểm điện xẹt qua, cuối cùng đánh lên trên kết giới, bộc phát ra tiếng nổ kinh khủng.

- Phiêu Vũ Lâu tối cao tuyệt học, Kinh Hồn Nhất Kiếm!

Khi tất cả mây đen biến mất, Dương Thiên Lôi khom mình hành lễ, khoe miệng mang theo một tia mỉm cười tự tin. Hướng về Tu Luyện Giả vẫn ngồi trên đài chủ tịch, căn bản nhìn không ra bất kỳ dị dạng gì.

Từ lúc Dương Thiên Lôi bắt đầu phát chiêu đến bây giờ, bất quá là khoảng một phút ngắn ngủi mà thôi. Dưới lời đài Tu Luyện Giả căn bản không có phát hiện bất kỳ manh mối gì. Nhưng bọn hắn lại không biết lúc này Tu Luyện Giả Thần Đạo Cửu cấp kia đã trở thành người của Dương Thiên Lôi.

- Không sai! Thần niệm cùng pháp lực đều đạt yêu cầu! Thông qua đi sao! Đến dưới lời đài chờ.

Tu Luyện Giả nói rằng, nói xong liền trực tiếp nhắm mắt lại, không hề để ý tới Dương Thiên Lôi, thần tình vẫn kiêu ngạo như trước, không nhìn ra bất kỳ dị thường gì.

- Được! Đa tạ tiền bối!

Dương Thiên Lôi khom mình hành lễ, dưới ánh mắt của các Tu Luyện Giả khác, cũng đi tới dưới lời đài, tựa như bọn họ mà ngồi xếp bằng.

- Bẩm báo đường chủ, Á Sát Tinh Lưu Minh, Bích Thủy Tinh Thủy Xích Hà,..., Bạch Hồn Tinh Tiêu Thiên thông qua kiểm tra!

Khi bầu trời hoàn toàn về đêm, một gã Tu Luyện Giả Thần Đạo Bát cấp bước nhanh tới trong phòng khách cung kích nói.

- Tốt, tổng cộng mười một vị, dẫn bọn chúng đi Vạn Hồn Các đi sao!

- Dạ, đường chủ! Mọi người đi theo ta!

Đám người Dương Thiên Lôi theo tên Tu Luyện Giả kia, phi hành mấy trăm dặm, bước vào một cung điện ngầm u ám.

Cung điện ngầm này chính là Vạn Hồn Các theo như lời nói vừa rồi của đường chủ.

Là một đạo trình tự mà bất kỳ thành viên mới gia nhập nào cũng phải thông qua. Giờ khắc này, đám người Dương Thiên Lô tuy rằng thu được tư cách trở thành đệ tử Võ Hồn Điện. Nhưng vẫn chưa chính thức thông qua, bọn họ. Bọn họ cần tu tập đủ một nghìn gã tân đệ tử, đồng thời đưa vào Vạn Hồn Điện. Đồng thời trước năm trăm chương không thần thông cơ bản nhất của Võ Hồn Điện là Thiên Hồn Dẫn, mới có thể chính thức trở thành đệ tử Võ Hồn Điện. Năm trăm gã khác trong vòng ba tháng, nếu như có thể tu luyện thành công, thì trở thành ngoại môn đệ tử. Nếu như không thể tu luyện thành công thì bị đào thải.

Người bị đào thải là kết quả gì?

Chết!

Hóa thành sinh hồn, trở thành một Khôi Lỗi cho đệ tử Võ Hồn Điện tu luyện.

Đây cũng không phải bí mật gì cả, hầu như mỗi một Tu Luyện Giả muốn gia nhập Võ Hồn Điện đều rõ ràng.

Đối với Dương Thiên Lô, đệ tử nửa đường gia nhập này, bất kỳ thế lực lớn nào cũng dựa vào nguyên tắc cùng có lợi. Thế lực lớn vì những Tu Luyện Giả này cung cấp bảo hộ. Nhưng Tu Luyện Giả cũng phải vì bọn họ mà làm ra cống hiến. Gặp phải lúc môn phái xung đột, dù là bị đem làm pháo hôi, cũng không thể chống lại chút nào. Ngoài ra, thế lực lớn cũng sẽ dựa vào cống hiến của Tu Luyện Giả cung cấp một ít lợi ích mà chỉ có ở đó mới có thể thu được.

- Tốt rồi, các người cứ ở chỗ này chờ đi.

Tu Luyện Giả dẫn đám người Dương Thiên Lô tiến nhập nói xong, liền xoay người rời khỏi. Phía trên cung điện tràn đầy vô số cấm chế cường đại. Đại môn kết một tiếng liền đóng lại.

Ánh mắt Dương Thiên Lô chậm rãi đảo qua bốn phía. Trong lòng cũng kinh ngạc không thôi. Tuy rằng đối với mỗi một lưu trình đều rất rõ ràng, nhưng lúc này kiến thức đến chỉ là thực lực một đường của Võ Hồn Điện vẫn khiến hắn kinh hãi. Không nói cái khác, chỉ riêng Vạn Hồn Điện này, Dương Thiên Lô cho dù có bại lộ tu vi Chân Thần Cảnh, muốn phá vỡ tầng tầng cấm chế đi ra ngoài, cũng khó khăn vô cùng. Bởi vì những cấm chế này hiển nhiên là do tuyệt đỉnh cao thủ bày ra. Hơn nữa, Dương Thiên Lô biết, ở phía dưới, còn có một không gian cường đại. Trong đó đầy rẫy những linh hồn khổng lồ.

Chờ nghìn người tề tựu đủ, cũng là lúc bọn hắn bước vào bên trong. Khi đó, người của Võ Hồn Điện sẽ truyền thụ cho bọn họ tuyệt học bắt buộc Thiên Hồn Dẫn.

Thiên Hồn Dẫn là kỹ năng chuẩn bị cho mỗi một đệ tử Võ Hồn Điện. Bởi vì chỉ có tu luyện thành loại thần thông này, mới có thể vì Võ Hồn Điện thu thập luyện hóa sinh hồn, cường đại thực lực của Võ Hồn Điện. Bất quá, môn thần thông này cũng không có bất kỳ năng lực công kích phòng ngự gì. Nhưng phi thường khó tu luyện, cần thiên phú nhất định, tâm tính tương đối cứng cỏi, bằng không căn bản không thể tu luyện thành công, tự thân sẽ rơi vào tâm ma, không thể tự kiềm chế.

- Chủ nhân, người kiên trì chờ một đoạn thời gian. Hiện tại tổng cộng tám trăm ba mươi bốn vị, còn cần khoảng một tháng nữa mới có thể tề tựu đủ một nghìn gã. Chủ nhân nếu như buồn chán, trong những Tu Luyện Giả này không ít nữ nhân. Chỉ cần chủ nhân thích, có thể tìm vài tên thủ vệ. Ta đã báo cho bọn họ rồi.

Đúng lúc này, thân ảnh tên Tu Luyện Giả vừa phụ trách tuyển nhận kia hiện lên trong óc Dương Thiên Lô.

Tu Luyện Giả này chính là đường chủ Võ Hồn Điện Thương Minh Đường Võ Triệu Phi. Hắn vốn họ Triệu, bất quá có công lao thật lớn đối với Võ Hồn Điện. Khi trở thành đường chủ Thương Minh Đường được Võ Hồn Điện ban thưởng họ. Trở thành đệ tử hạch tâm của Võ Hồn Điện, cùng thành viên đích hệ được đãi ngộ tương đương. Chỉ bất quá, hiện tại đã một quân cờ bị Dương Thiên Lô độ hóa. Không chế hắn, kỳ thực cũng chẳng khác nào nắm trong tay nửa Thương Minh Đường. Sở dĩ nói nửa, là vì hắn cũng chỉ có quyền lực nhất định mà thôi. Trong tầng dưới chót của Vạn Hồn Điện có vô số sinh hồn, cũng không phải hắn có thể tùy ý chi phối.

549. Chương 562: Khôi Lỗi Vương.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 562: Khôi Lỗi Vương.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Không cần. Nhớ kỹ sự tình ta dặn dò, mau chóng làm tốt!

Dương Thiên Lô lạnh giọng nói rằng.

- Dạ, chủ nhân. Xin yên tâm!

Võ Triệu Phi cung kính nói rằng.

Khi Dương Thiên Lô và Võ Triệu Phi dùng thần niệm trò chuyện, vài cao thủ Thần Đạo Cửu cấp thủ hộ tại cửa đại điện, ánh mắt đều cung kính nhìn về phía Dương Thiên Lô. Như vậy rõ ràng là muốn đi tới bái kiến, nhưng bị hắc truyền âm ngăn lại.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lô ở trong mắt những người này là “đại nhân vật”, tuyệt đối là đối tượng bọn hắc cần nịnh bợ. Tiêu Thiên là ai? Dựa theo tin tức đường chủ tiết lộ, hắc chính là đệ tử đích hệ đỉnh cấp thiên tài của Võ Hồn Điện. Sở dĩ tới đây gia nhập Võ Hồn Điện hoàn toàn làm chuẩn bị cơ sở, dựa vào thực lực của chính mình đi lên. Theo đường chủ Võ Triệu Phi dặn dò, thiên phú của Tiêu Thiên này tương đối cao. Tương lai tuyệt đối sẽ trở thành nhân vật ngư bức của Võ Hồn Điện. Hướng chỉ phía trên hắc có người?

- Tiểu tử, ngươi tên gì? Ở tinh cầu nào?

Ngay khi Dương Thiên Lô ngăn lại mấy thủ vệ qua đây bái kiến, một thiếu niên Thần Đạo Thất cấp ở bên cạnh hắc, nhìn Dương Thiên Lô kiêu ngạo nói rằng.

Thanh âm này đương nhiên không thể không thể gạt được mấy hộ vệ đang quan tâm không thể gạt được. Nghe hắc nói như thế, nhất thời lại muốn xông qua, đây chính là cơ hội biểu hiện a, có thể nào buông tha?

Thế nhưng cố cường đại thần niệm cố cường đại, lại bỗng nhiên ngăn bọn họ lại. Cái này khiến cho để cho bọn họ nhất thời trong lòng khiếp sợ, càng hoàn toàn tin tưởng lời nói của đường chủ. Phải biết rằng, bọn họ đều là cao thủ Thần Đạo Cửu cấp. Nhưng thần niệm của Tiêu Thiên kia dĩ nhiên khiến bọn họ sinh ra cảm giác không thể chống cự.

- Ta không muốn bại lộ thân phận. Các ngươi không cần làm gì cả. Yên tâm, ta nếu từ nơi này bắt đầu, tất nhiên sẽ không bạc đãi các ngươi.

Thanh âm của Dương Thiên Lô mang theo một tia cuồng ngạo vang vọng trong tai mấy hộ vệ.

Cùng lúc đó, trên mặt Dương Thiên Lô lộ ra một tia khiêm tốn, mỉm cười nói:

- Tại hạ gọi Tiêu Thiên, đến từ Bạch Hồn Tinh. Vị tiên bối này, ngươi là?

- Tiêu Thiên? Dĩ nhiên cùng họ với ta. Tiêu Viễn Sơn! Gọi ta là đại ca đi sao! Tiểu tử ngươi Thần Đạo Lục cấp, lớn lên lại có một bộ mặt bị người khi dễ, cũng dám đến gia nhập Võ Hồn Điện?

- Trừ Võ Hồn Điện, ta có chút lòng tin, thực lực lớn khác, ta không có khả năng thông qua trắc thì a...

Dương Thiên Lô có vẻ bất đắc dĩ nói.

- Môn phái kém hơn Võ Hồn Điện rất nhiều, sao không có khả năng? Ngươi ở đây hắc phải chết không thể nghi ngờ, nhân lúc còn chưa bước vào Vạn Hồn Điện. Hiện tại ngươi rời khỏi còn kịp, nhanh lên đi thôi!

Tiêu Viễn Sơn dĩ nhiên truyền âm nói với Dương Thiên Lô.

- Vì sao?

Dương Thiên Lô có chút kinh ngạc nói.

- Đừng hỏi vì sao, nói chung người đi vào khẳng định chết! Tin ta, nhanh rời khỏi! Qua một đoạn thời gian nữa, ta có thể giới thiệu người gia nhập môn phái khác.

Tiêu Viễn Sơn nhìn như hung ác truyền âm nói với Dương Thiên Lô.

- Không cần, ta thấy Vô Hồn Điện tốt. Nếu quyết định gia nhập, không có đạo lý bỏ dở giữa chừng. Huynh đài, người vì sao nói ta nhất định chết? Ở đây rất nhiều người có cảnh giới không khác biệt ta lắm. Huống chi, ta cũng không cho rằng ngộ tính của mình kém bọn hắn!

Dương Thiên Lô nói rằng.

- Ta thấy người tướng mạo hàm hậu, một thân chính khí hào nhiên. Tâm tính của người không thích hợp ở đây. Phương thức tu luyện của Vô Hồn Điện người hắn là không biết đi sao? Người đã muốn tìm chết, tù người vậy...

Tiêu Viễn Sơn nhún nhún vai, thu hồi ánh mắt của mình, vẻ mặt cuồng ngạo và khí tức hoàn khổ đệ tử, nhìn quét đại sảnh. Khiến Dương Thiên Lô hơi kinh ngạc là, người này dĩ nhiên thần không biết quỷ không hay mà từ bên cạnh hắn rời khỏi, chạy đến bên cạnh một Tu Luyện Giả khác.

- Người này rốt cuộc là ai?

Dương Thiên Lô trong lòng hơi kỳ quái, tâm thần khẽ động, Đại Thiên Nhân Thuật đã không một tiếng động phát ra, chậm rãi tập trung về phía Tiêu Viễn Sơn. Chỉ là, khi Đại Thiên Nhân Thuật của Dương Thiên Lô vừa mới tiếp xúc đến Tiêu Viễn Sơn, trong nháy mắt, Tiêu Viễn Sơn không ngờ tựa như có điều phát hiện. Bỗng nhiên xoay người nhìn về phía Dương Thiên Lô.

Trong lòng Dương Thiên Lô cả kinh, dùng tốc độ nhanh nhất thu liễm khí tức của mình, mang theo một tia mỉm cười hàm hậu, nhìn Tiêu Viễn Sơn.

Tiêu Viễn Sơn nhíu mày nhìn Dương Thiên Lô, sau nửa phút, mới truyền âm lạnh giọng nói rằng:

- Người thăm dò ta? Người rốt cuộc là ai?

- Huynh đài, đừng hiểu lầm, ta chỉ là nghĩ huynh đài phi thường cường đại, muốn cảm ứng khí tức của huynh đài thôi.

Khóe miệng Dương Thiên Lô lộ ra một tia mỉm cười hàm hậu, thanh âm chân thành nói rằng.

- Không nghĩ tới thần niệm của người dĩ nhiên tinh thuần như vậy. Bất quá, chỉ bằng như vậy, còn xa xa chưa đủ, người đi vào mà nói, chỉ có một con đường chết! Người vẫn nên suy nghĩ lời ta nói đi sao!

Tiêu Viễn Sơn truyền âm nói rằng. Lúc này đây, nói ngữ khí đã khách khí ba phần, bởi vì vừa rồi Dương Thiên Lô dò xét. Nếu không phải thần hồn của hắn phi thường cường đại, căn bản không thể phát hiện. Để hắn minh bạch, thực lực của Dương Thiên Lô cũng không phải Thần Đạo Lục cấp cao thủ bình thường.

- "Đa tạ hảo ý của huynh đài!

Dương Thiên Lô cảm kích nói rằng. Nhưng hiển nhiên cũng không có nghe theo kiến nghị của Tiêu Viễn Sơn.

Đối với Tiêu Viễn Sơn, Dương Thiên Lô cũng rất kỳ quái. Vừa rồi, từ lời nói của hắn tuy cuồng ngạo, hơn nữa thần tình nhìn cũng tương đối hoàn khổ. Nhưng nhân thần của hắn lại rõ ràng dị thường. Cùng về âm ngoan thủ lạt trên người các Tu Luyện Giả khác trong đại sảnh hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa, Dương Thiên Lô cũng phát hiện, hắn vừa mới tiếp cận Tu Luyện Giả, khí tức trên người cũng tương đối ôn hòa, không có chút sát khí. Hiển nhiên cũng là đang khuyên những người đó rời khỏi.

Chỉ cần từ phương diện này phán đoán, Dương Thiên Lô liền biết mục đích của Tiêu Viễn Sơn cũng không phải gia nhập Vô Hồn Điện tà ác. Huống chi, Dương Thiên Lô vừa dùng Đại Thiên Nhân Thuật dò xét, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng để hắn phát hiện tu vi đối phương dĩ nhiên là cường giả Chân Thần Cảnh!

Hơn nữa cảnh giới so với Dương Thiên Lôi cũng phải cao hơn hai tầng, đạt được Chân Thần Cảnh Nhân Giai đỉnh phong chi cảnh!

Dương Thiên Lôi bất quá là Chân Thần Cảnh Nhân Giai sơ cảnh mà thôi!

Hắn đến tột cùng là ai? Lấn vào nơi đây là vì sao? Trong lòng Dương Thiên Lôi suy nghĩ, thế nhưng lại vẫn không hiểu rõ, chỉ có thể tạm thời suy đoán mà thôi. Chậm rãi nhắm mắt lại, một缕 thần niệm vô thanh vô tức dung nhập trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, bắt đầu rèn luyện vô cùng vô tận quảng mạch.

Chương 562: Khôi Lỗi Vương. (Hạ)

Gần hai tháng sau, Tu Luyện Giả trong đại sảnh rốt cục tề tụ đủ một nghìn gã..

Vô Hồn Điện Thương Minh Đường đường chủ Vô Triệu Phi, trăm tên Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong chi cảnh cao thủ cùng đi xuống, nhất tề xuất hiện trong đại sảnh.

- Các vị, chúng ta lập tức mở ra Vạn Hồn Không Gian. Quy củ của Vô Hồn Điện tin tưởng chư vị đều đã nghe nói qua, năm trăm gã tu luyện thành Thiên Hồn Dẫn đầu tiên có thể trực tiếp tấn chức đệ tử chính thức của Vô Hồn Điện! Kỳ hạn là ba tháng, chỉ cần trong ba tháng có thể tu luyện thành, đều có thể sống sót. Thế nhưng trong thời gian đó vẫn không thể tu luyện thành, xin lỗi, các người sẽ trở thành một Khôi Lỗi trong Vạn Hồn Không Gian!

Vô Triệu Phi chậm rãi nhìn quét nghìn gã Tu Luyện Giả, lạnh giọng nói rằng:

- Phát xuống phía dưới!

- Dạ!

Theo Vô Triệu Phi, trăm tên Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong cao thủ đứng ở phía sau hắn, nhất thời hiện ra một pháp bảo hình hồ lô và một quyển bí tịch lấp lánh kim quang, cùng với một đạo hoàng sắc Chu Sa Phù Văn, lơ lửng trước mặt toàn bộ Tu Luyện Giả.

- Sau khi các người tiến nhập Vạn Hồn Không Gian, Âm Dương Hồ sẽ tự động ngưng tụ thành thủ hộ quang quyển, để các người không bị sinh hồn Khôi Lỗi công kích. Bất quá cứ cách một ngày đêm, sẽ có một sinh hồn Khôi Lỗi tiến nhập sinh hồn quang quyển của các người. Khi chưa tu luyện thành Thiên Hồn Dẫn chỉ có bị chém giết. Tu luyện thành Thiên Hồn Dẫn liền có thể đem nó thu phục. Lúc thu phục, thủ hộ quang quyển sẽ tự động biến mất. Khi đó, các người cần dùng tốc độ nhanh nhất, đem sinh hồn Khôi Lỗi mình thu phục đưa vào trong phù văn của các người. Như vậy sẽ được tự động truyền tống ra khỏi Vạn Hồn Không Gian! Nhớ kỹ, nhất định phải nhanh! Bằng không các người chỉ có thể bị vạn hồn thôn phệ! Quyển sách kia chính là phương thức tu luyện cùng tinh yếu của Thiên Hồn Dẫn! Chúc các người thuận lợi hoàn thành khảo nghiệm! Mở ra!

Trung ương đại sảnh bỗng nhiên truyền ra tiếng nổ ầm ầm, một đạo động khẩu ngậm chậm rãi mở ra. Cùng lúc đó, tràn đầy tiếng quỷ khóc sói gào khùng bố tựa như từ trong địa vực truyền vào tai mọi người. Mặc dù mỗi người sớm đã rõ ràng, bọn họ phải đối mặt với cái gì, nhưng vẫn cảm thấy cả người phát lạnh, sờn cả gai ốc!

- Vào đi thôi!

Theo Vô Triệu Phi nói, nhất thời mỗi một Tu Luyện Giả đều cảm thụ được một cỗ lực lượng không thể chống cự, trong sát na đưa thân hình bọn họ bao vây, đưa tới động khẩu.

- Sưu sưu sưu...

Trong chớp mắt, cả đại sảnh liền vắng vẻ, tất cả mọi người bị đưa vào trong Vạn Hồn Không Gian. Lúc này, cái động khẩu lại phát ra tiếng nổ lớn ầm ầm, trong chốc lát liền hoàn toàn khép lại.

Cửu Âm Chi Địa!

Trong nháy mắt Dương Thiên Lôi bước vào Vạn Hồn Không Gian, liền cảm ứng được bàng bạc âm hàn không gì sánh được kia, thần niệm bàng bạc nhất thời phát ra. Nhất thời dĩ nhiên căn bản chạm không đến giới hạn, ngay cả khí tức của một nghìn gã Tu Luyện Giả kia cũng hoàn toàn biến mất. Xung quanh chỉ có

vô tận âm lãnh và khí tức của Khôi Lỗi. Hơn nữa khí tức của những Khôi Lỗi này, hiển nhiên so với Dương Thiên Lôi

Dương Thiên Lôi rõ ràng, những sinh hồn Khôi Lỗi này tựa như cùng một nghìn Tu Luyện Giả vừa mới tiến nhập giống nhau, chính là tích lũy tháng ngày mà thành. Lúc này, trong một nghìn gã Tu Luyện Giả đồng dạng đem không ít người trở thành một trong những sinh hồn Khôi Lỗi này.

Mà trấn áp những sinh hồn Khôi Lỗi cường đại này, trừ Chân Thần Cảnh đỉnh cấp cao thủ bầy không gian cấm chế cường đại, quan trọng nhất là Khôi Lỗi Vương trong chỗ sâu nhất của Vạn Hồn Không Gian.

Khôi Lỗi Vương có thể trong chém giết cùng thôn phệ rất nhiều Khôi Lỗi sinh tồn. Đồng thời nắm trong tay cả Vạn Hồn Không Gian, mới có thể trở thành Khôi Lỗi Vương. Dưới tình huống thông thường, Khôi Lỗi Vương bình thường nhất cũng là tu vi Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong. Hơn nữa chiến lực muốn vượt xa Thần Đạo Cửu cấp cả trăm ngàn lần. Bởi vì nó nắm trong tay không gian vô cùng vô tận Khôi Lỗi này, nên dù là cao thủ Chân Thần Cảnh tiến nhập bên trong, e là cũng phải bị giết chết, luyện hóa!

Mà Vạn Hồn Không Gian của Vô Hồn Điện Thương Minh Đường trọng đại như vậy, Khôi Lỗi Vương càng bước vào cường giả Chân Thần Cảnh. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi từ chỗ Vô Đạo Viễn và Vô Triệu Phi đã hiểu rõ tình huống cụ thể. Khôi Lỗi Vương ở đây đó là tu vi Chân Thần Cảnh Nhân Giai đỉnh phong chi cảnh. Theo Vô Triệu Phi nói, trăm năm nữa, Khôi Lỗi Vương này liền có thể tấn chức đến Chân Thần Cảnh Địa giai. Khi đó, Vô Hồn Điện chuông giáo sẽ tự mình thu hồi mang đi. Lại bồi dưỡng Khôi Lỗi Vương tiếp theo.

Vô Hồn Điện, thế lực tà ác như vậy, sở dĩ còn có thể tồn tại ở Vô Cực Tinh Vực, ngoài tai họa của bọn họ đều là ngoại nhân phổ thông, còn có một nguyên nhân trọng yếu đó là Vô Hồn Điện có Khôi Lỗi Vương tồn tại.

Đây là một chỗ dựa thật lớn của Vô Hồn Điện.

Khôi Lỗi Vương vạn năm. Khôi Lỗi Vương mười vạn năm, thậm chí Khôi Lỗi Vương trăm vạn năm đều tạo thành thực lực cường đại của Vô Hồn Điện. Do đó, không có bất kỳ thế lực lớn nào nguyện ý cùng Vô Hồn Điện chân chính phát sinh xung đột.

Mà mục tiêu lần này của Dương Thiên Lôi đó là nắm trong tay Khôi Lỗi Vương còn chưa bị Vô Hồn Điện chuông giáo khống chế, đồng thời đem tất cả sinh hồn Khôi Lỗi trong Vạn Hồn Không Gian độ hóa!

Bất quá bây giờ còn chưa phải lúc.

Dương Thiên Lôi trước tiên phải làm đó là phá tan thủ hộ quang hoàn trong phương viên vài trăm thước này.

Muốn phá tan chỉ có tu luyện thành Thiên Hồn Dẫn.

Chậm rãi đem bí tịch Thiên Hồn Dẫn mở ra, một đạo kim quang chói lọi bỗng nhiên từ trong bí tịch hiện ra, trực tiếp ngưng tụ thành từng đạo phù văn, dung nhập mi tâm của Dương Thiên Lôi.

Bí tịch Thiên Hồn Dẫn này dĩ nhiên là thần niệm ngưng tụ thành. Nhưng lại khiến hắn hơi kinh ngạc, mà cảm thán. Thế lực lớn chung quy là thế lực lớn, chỉ cần chế tác những bí tịch này, không có tu vi Thần Đạo Cửu cấp, thì căn bản không thể làm được. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tu Luyện Giả trên Thủy Nguyên Tinh cho tới bây giờ đều là cần sự phụ thân truyền, mà không có bí tịch tự động tu luyện.

Hầu như trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi liền biết phương thức tu luyện Thiên Hồn Dẫn. Bất quá, Dương Thiên Lôi cũng không có lập tức bắt đầu tu luyện, mà là đem thần niệm dung nhập trong bí tịch, tỉ mỉ thăm dò. Không có biện pháp, loại này đối với Vô Đạo Viễn và Vô Triệu Phi mà nói, căn bản là việc nhỏ không đáng nhắc tới. Ngược lại khiến Dương Thiên Lôi có loại cảm giác được ” mở rộng tầm mắt”.

550. Chương 563: Đột Biến.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 563: Đột biến.

Nhóm dịch Dунnhì

Nguồn: Vipvandan.vn

Qua nửa canh giờ, Dương Thiên Lô rốt cục đem bí tịch Thiên Hồn Dẫn nghiên cứu thấu triệt. Bí tịch này cũng không phải là duy nhất. Mà là chỉ cần đem thần niệm rót vào trong đó, bổ sung đủ thời gian liền có thể sử dụng lại. Trong đó dung hợp phương thức tu luyện cùng tinh yếu của Thiên Hồn Dẫn, dùng trận pháp kỳ dị kết nối với nhau, sẽ hình thành thần niệm, dung nhập mi tâm của Tu Luyện Giả, có thể biết rõ ảo diệu ẩn chứa trong đó..

Thiên Hồn Dẫn đối với Dương Thiên Lô mà nói không có bất kỳ lịch lực gì, từ lúc cùng Vô Tình Hồn chiến đấu, hắn đã từ trên người đối phương học được điều khiển sinh hồn thần thông. Hơn nữa Dương Thiên Lô ưu thế may mắn, chỉ dùng hai canh giờ liền dễ dàng đem Thiên Hồn Dẫn tu luyện thành công!

Kiên chờ đợi vài thời thần, thủ hộ quang quyển bỗng nhiên hiện lên một tia ba động, một con Khôi Lỗi Khôi Lỗi Thần Đạo Lục cấp xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô.

Trong sát na, vô số khí tức kinh khủng đủ để nhiễu loạn tâm trí liền tràn đầy trong quang quyển. Dương Thiên Lô không hề do dự, liền phát ra mấy đạo Thiên Hồn Dẫn như thiểm điện, trong nháy mắt đem chúng hàng phục không chế!

Trong nháy mắt hàng phục, thủ hộ quang quyển “ầm” một tiếng hủy diệt. Lúc này, Dương Thiên Lô chỉ cần cấp tốc đem sinh hồn Khôi Lỗi hàng phục đưa vào phù văn, liền có thể đi ra Vạn Hồn Không Gian!

Thế nhưng, Dương Thiên Lô không có làm như vậy, mà là hung hãn từ bốn phương tám hướng vọt tới trong vô số sinh hồn Khôi Lỗi!

Thần Đạo Lục cấp, Thất cấp, Bát cấp thậm chí Cửu cấp sinh hồn vô cùng vô tận, dù là Dương Thiên Lô sớm có chuẩn bị cũng thất kinh!

Vô cùng âm trầm, tà ác đủ để lay động bất kỳ kẻ nào thần khí tà ác. Trong nháy mắt liền mạnh mẽ quán nhập trong óc Dương Thiên Lô. Loại cảm giác này khác xa so với lúc trước hắn tiến nhập Địa Ma Không Gian tu luyện, phải nói là kinh khủng hơn gấp trăm nghìn lần.

- Ầm ầm ầm...

Thế nhưng, khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc là trong nháy mắt hắn xuất hiện tại Vạn Hồn Không Gian, liền nghe được xa xa truyền đến tiếng chém giết kinh khủng. Ngoài ra, Dương Thiên Lô có thể cảm ứng được rõ ràng, trong vòng phương viên trăm dặm, một quang quyển huyền phù. Quang quyển này hiển nhiên là Tu Luyện Giả khác, nhưng tiếng chém giết kinh khủng kia là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ là hắn?

Giờ khắc này, Dương Thiên Lô nghĩ đến Tiêu Viễn Sơn.

Vốn định lập tức thôi động Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Dương Thiên Lô hơi do dự, tạm thời không thể lấy ra Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, mà là sử dụng Thiên Hồn Dẫn và các loại thần thông cùng sinh hồn Khôi Lỗi chiến đấu. Cùng lúc đó, thân hình lại rất nhanh hướng phía tiếng nổ mạnh di động tới. Bất quá, khiến Dương Thiên Lô hơi kinh ngạc là, lúc này Thiên Hồn Dẫn đối với những sinh hồn Khôi Lỗi này căn bản không có bất kỳ hiệu quả gì. Trong đầu bọn chúng tồn tại một cỗ thần niệm điều khiển càng cường hãn hơn, Khôi Lỗi Vương thần niệm! Hơn nữa Dương Thiên Lô dĩ nhiên không thể lay động chút nào!

- Khôi Lỗi Vương thật cường đại, chẳng lẽ là Chân Thần Cảnh Địa giai?

Loại tình huống này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Dương Thiên Lô. Từ chỗ Vô Triệu Phi có được tin tức, Khôi Lỗi Vương nắm trong tay Vạn Hồn Không Gian này hẳn là Chân Thần Cảnh Nhân Giai đỉnh phong mới đúng, Nhưng chênh lệch hai cấp, Dương Thiên Lô không mượn dùng lực lượng của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, dĩ nhiên không thể cùng nó chống lại. Phải biết rằng Dương Thiên Lô thần niệm biến thái, luôn có thể vượt qua hai cấp không thành vấn đề.

- Khắc khắc khắc...hai, thật không nghĩ tới. Võ Thanh, lão ngoan cố kia không ngờ phải tới hai cao thủ! Đáng tiếc a, tất cả đều nằm trong sự khống chế của Điện Chủ! Khắc khắc khắc...

Bỗng nhiên một thanh âm vô cùng cuồng ngạo dĩ nhiên vang vọng trong cả Vạn Hồn Không Gian. Một đạo khí tức kinh khủng tản ra, Tu Luyện Giả dĩ nhiên quỷ dị trực tiếp xuất hiện ở trong đó. Tiếng cười lớn kia vô cùng âm trầm, tựa như từng đạo sấm sét, nổ vang trong Vạn Hồn Không Gian. Một thủ hộ quang quyển bộc phát ra tiếng nổ thật lớn, rồi vỡ vụn.

Vô số Tu Luyện Giả muốn đi vào Võ Hồn Điện đều kêu thảm, bị vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi vây quanh, trong nháy mắt liền bị bao phủ bên trong.

Biến cố bất ngờ này khiến Dương Thiên Lôi khiếp sợ vô cùng, trong lòng thầm hô không xong. Trong nháy mắt liền minh bạch đại khái chuyện gì đang xảy ra!

Kế hoạch của Dương Thiên Lôi vốn dĩ thiên y vô phùng, không có khả năng bị cao thủ Võ Hồn Điện xem thấu, nhưng tình huống hiện tại khiến Dương Thiên Lôi minh bạch. Tất nhiên là Tu Luyện Giả tên gọi Tiêu Viễn Sơn kia đã khiến hắn cũng thành kẻ bị hại!

Địa giai cao thủ!

Trách không được Dương Thiên Lôi sử dụng Thiên Hồn Dẫn trong Vạn Hồn Không Gian lại vô pháp hàng phục được bất kỳ một Khôi Lỗi nào.

- Sao có khả năng? Sao người có thể biết chúng ta?

Đúng lúc này thanh âm của Tiêu Viễn Sơn từ trong vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi truyền ra mang theo một tia kinh sợ.

- Chút trò xiếc nhỏ ấy của các người cũng muốn giấu diếm được Điện Chủ thần thông quảng đại? Nằm mơ đi sao! Hơn mười vạn năm trước, Võ Thanh, lão ngoan cố kia đâu không lại Điện Chủ. Hiện tại hắn càng đâu không lại! Lúc này, các người đi gặp Điện Chủ thôi! Ha ha ha...Hai Chân Thần Cảnh Nhân Giai có thể luyện hóa ra hai Khôi Lỗi Vương!

Theo Địa giai cao thủ lên tiếng, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên cảm giác vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi xung quanh dĩ nhiên hư không tiêu thất. Chỉ trong chốc lát, không gian phương viên hơn mười dặm, liền vắng vẻ trống rỗng, chỉ còn lại có hắn và Tiêu Viễn Sơn. Cùng lúc đó, cả Vạn Hồn Không Gian bỗng nhiên bắt đầu thu nhỏ lại!

- Nhanh!

Đúng lúc này, Tiêu Viễn Sơn bỗng nhiên vọt tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, lớn tiếng nói với Dương Thiên Lôi rằng:

- Để cho người dùng thần niệm giúp ta, chỉ cần có thể chống đỡ thời gian một ngày đêm, chúng ta còn hi vọng sống sót rời khỏi!

Vừa nói, thần niệm của hắn đã đề thăng tới cực hạn, hóa thành từng đạo kim quang đem chính mình và Dương Thiên Lôi hoàn toàn vây quanh.

Trong nháy mắt, khí tức âm trầm nhất thời biến mất, Dương Thiên Lôi cảm giác quanh thân nhẹ nhàng.

- Thần niệm của ta tối đa chống đỡ hai canh giờ. Đến lúc đó người dùng thần niệm giúp ta, chỉ cần chúng ta luân phiên khôi phục, chống đỡ được một ngày đêm, sư huynh ta sẽ tiếp ứng!

Tiêu Viễn Sơn truyền âm nói với Dương Thiên Lôi.

- Hữu dụng sao? Vạn Hồn Không Gian là thần khí Điện Chủ tự mình luyện chế, chỉ bằng vào hai tên Nhân Giai nhỏ nhỏ các người cũng muốn phản kháng? A, ta hiểu rồi, người là muốn chờ người tiếp ứng đi sao! Cái đó cũng đừng hòng, ngược lại bị luyện hóa đi sao... Ha ha ha.. Các người chậm rãi hưởng thụ!

Địa giai cao thủ thanh âm đặc ý vang vọng ở bên tai Tiêu Viễn Sơn và Dương Thiên Lôi. Tất cả đều đã nằm trong tay đối phương. Hắn nói ra những lời này, thấy trên mặt Tiêu Viễn Sơn hiện lên vẻ tuyệt vọng, nhất thời đắc ý cười lớn.

Chương 563: Đột biến. (Hạ)

Thần tình Tiêu Viễn Sơn trở nên khó coi dị thường, thế nhưng cũng không có buông tha chống lại, vẫn thôi động thần niệm của mình, chống đỡ áp lực kinh khủng vô cùng. Hắn rõ ràng, một ngày buông tha chống lại, không bao lâu, hắn và Dương Thiên Lôi đều sẽ biến thành Khôi Lỗi của đối phương, hơn nữa còn là Khôi Lỗi Vương!

- Huynh đệ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người cùng Võ Hồn Điện có quan hệ gì?

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên không chút sợ hãi cái chết, truyền âm nói với Tiêu Viễn Sơn.

- Sớm nói qua cho người rời khỏi, hiện tại tốt rồi, theo ta chôn cùng.

- Ách, nhưng ta không muốn chết?

- Theo ý người được sao? Trừ phi đợi được cứu viện, bằng không chúng ta chết chắc, không, không phải chết chắc, chết chắc còn thảm hơn. Chúng ta sẽ trở thành Khôi Lỗi Vương của Võ Hồn Điện, trói buộc linh hồn ẩn ký, trọn đời không được siêu sinh.

Tiêu Viễn Sơn nói rằng.

- Có ý tứ gì?

- Nói cho người cũng vô dụng. Ta vốn tên là Võ Viễn Sơn. Sư phụ ta Võ Thanh mới là Võ Hồn Điện chính tông! Võ Hồn Điện Điện Chủ hiện tại là thân đệ đệ của sư phụ ta, Võ Cương. Hơn mười vạn năm trước, Võ Hồn Điện cũng không phải là môn phái tà ác. Chúng ta tu luyện các loại tuyệt học của Võ Hồn Điện, cường đại thần hồn của bản thân. Do đó phát huy ra các loại thần thông pháp tắc đặc thù. Nhất là đối với phương diện thần hồn công kích, cường đại vô cùng.

Thế nhưng, tên bại hoại Võ Cương kia, lại đi đường tắt, lấy thôn phệ luyện hóa sinh hồn để cường đại thần hồn của bản thân. Lấy vô thượng tà công chém giết phụ thân thân sinh của hắn. Đồng thời luyện hóa thành Khôi Lỗi Vương cường đại vô cùng, cướp được vị trí Điện Chủ! Sư phụ ta được biết âm mưu của hắn, may mắn chạy thoát. Đồng thời bí mật cường đại Võ Hồn Điện chính tông, chờ mong một ngày kia, đem tên bại hoại tru sát, chấn chỉnh Võ Hồn Điện! Sư phụ nghĩ hiện tại thời cơ đã thành thực, sư huynh đệ chúng ta mấy trăm liền bắt đầu hành động. Không nghĩ tới lần đầu tiên hành động đã bại lợi, các sư huynh đệ theo ta hành động e là... Huynh đệ, có phải cũng nên nói cho ta biết thân phận thật sự của người? Thật không nghĩ tới, người ẩn nấp công phu dĩ nhiên lợi hại như vậy. Vốn ta chỉ nghĩ người không phải loại người tà ác, không nên gia nhập Võ Hồn Điện. Bất quá hiện tại xem ra, mục đích của người sợ rằng chỉ sợ cũng không phải gia nhập Võ Hồn Điện đi sao?

- Dương nhiên không phải. Ta chỉ là tới báo thù mà thôi, thân phận chân chính sao? Sau này người sẽ biết!

- Sau này? Huynh đệ, chúng ta đều là người sắp chết, đâu còn có sau này nữa?

- Ha ha, chết không được!

Dương Thiên Lôi nói, bỗng nhiên mạnh mẽ bước ra khỏi Võ Viễn Sơn thủ hộ, trực tiếp lấy nhục thân trực tiếp tiến nhập khí tức kinh khủng đến cực điểm, đủ để khiến bất kỳ kẻ nào tâm thần hoàn toàn bị phá hủy luyện hóa.

- Không nên!

Võ Viễn Sơn rống lớn nói nói thế nhưng Dương Thiên Lôi lại không hề để ý tới. Ngay sau đó liền một màn khiến Võ Viễn Sơn khiếp sợ. Mi tâm Dương Thiên Lôi dĩ nhiên lấp lánh ra ngũ sắc hoa. Khí tức kinh khủng kia tựa như yên vụ điên cuồng dũng mãnh đi vào!

Võ Viễn Sơn lại hiểu rõ, khí tức đen đặc này là tinh nguyên của vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi, bao gồm cả Khôi Lỗi Vương bên trong. Bất kỳ Tu Luyện Giả nào bị nhiễm phải, tâm tình đều trong nháy mắt mê thất, tiến tới rất nhanh bị luyện hóa!

Thế nhưng, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên chủ động hấp thu những khí tức kinh khủng đến cực điểm này.

Hơn nữa thần tình Dương Thiên Lôi dĩ nhiên không có chút biến hóa nào. Khóe miệng còn mang theo một tia mỉm cười nhàn nhạt. Nếu như ngũ sắc quang hoa tản ra chính khí hạo nhiên kia đã không bị ảnh hưởng chút nào!

- Điều này sao có thể?

Trong lòng Võ Viễn Sơn khiếp sợ tột đỉnh, nhưng cũng tràn ngập kinh hi. Trong lòng hẳn phải chết, cũng không hề sợ hãi, bởi vì trước khi chấp hành nhiệm vụ, hắn đã chuẩn bị để hy sinh. Nhưng lúc này, Dương Thiên Lôi bày ra năng lực, lại bỗng nhiên cho hắn hi vọng sinh tồn, sao hắn có thể không kinh hi?

Trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Lăng Hi, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Long Cửu Tinh, tứ đại Chân Thần Cảnh cao thủ. Mấy người Dương Thiên Lôi, Trần Thiển, Sở Hương Hương, Vu Thanh Nhã đều là Thần Đạo Cửu cấp cao thủ, cùng với trăm vạn tộc nhân của Thiên Nga Tộc và vô số sinh hồn chưa độ hóa. Dưới tác động của Dương Thiên Lôi và Lăng Hi, kết hợp đem thần niệm thôi động đến cực hạn, để Dương Thiên Lôi và Lăng Hi đem Lục Tự Chân Ngôn phát huy đến mức tận cùng. Trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình vang vọng phạm âm, ngũ sắc quang hoa tràn ngập mỗi một thốn không gian, điên cuồng độ hóa sinh hồn Khôi Lỗi vô cùng cường đại kia.

Khi Dương Thiên Lôi gặp nạn, liền không có chút kinh hoảng. Bởi vì trong lòng hắn chắc chắn Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình tuyệt đối là khắc tinh của tà ác.

Nhưng lúc này, dù vậy cũng để Dương Thiên Lôi kinh hãi không thôi. Bởi vì sinh hồn Khôi Lỗi trong Vạn Hồn Không Gian thật sự là quá cường đại. Nhất là còn có một con Khôi Lỗi Vương Nhân Giai đỉnh phong.

Không thể không nói đây đối với Dương Thiên Lôi và Lăng Hi mà nói một lần khiêu chiến!

Vạn Hồn Không Gian, thần khí cấp bậc pháp bảo, Khôi Lỗi Vương Chân Thần Cảnh Nhân Giai đỉnh phong chỉ cảnh, đó là dưới tình huống không có chủ nhân điều khiển, không chế mọi thứ ở đây.

Trong nháy mắt Dương Thiên Lôi đi ra khỏi thủ hộ quang hoàn của Võ Viễn Sơn, Khôi Lỗi Vương liền điều khiển vô số sinh hồn Khôi Lỗi biến ảo khí tức, muốn đem Dương Thiên Lôi trực tiếp bao phủ. Thế nhưng, trong cơ thể Dương Thiên Lôi bỗng nhiên lưu chuyển Hạo Nhiên Chính Khí, lại đem khí tức của vô số sinh hồn Khôi Lỗi hoàn toàn ngăn ở bên ngoài, căn bản không thể thương tổn tâm thần của hắn chút nào. Hơn nữa càng kinh người là còn bắt đầu lấy tốc độ kinh người thôn phệ vô cùng vô tận Khôi Lỗi!

Khôi Lỗi Vương tựa như Khôi Lỗi, từ lâu đánh mất nhân tính, càng không có trí tuệ, chính mình chỉ là thực lực cường đại, mà trong lòng tràn đầy hủy diệt.

Khi cảm ứng được sinh hồn Khôi Lỗi thôn phệ, Dương Thiên Lôi thôi động vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi, điên cuồng mà nhập trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, cùng Dương Thiên Lôi đối kháng!

Loại tình hình này cùng tràng cảnh năm đó Võ Tinh Hồn muốn đem Dương Thiên Lôi đánh chết hoàn toàn giống nhau, Chỉ khác là lực lượng năm đó của Võ Tinh Hồn thực sự quá yếu, hoàn toàn là nằm trong mưu kế của Dương Thiên Lôi. Hiện tại, Khôi Lỗi Vương cường đại lại khiến Dương Thiên Lôi dốc hết sử dụng lực lượng. Cả Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình đều nằm trong ranh giới sắp bị tan vỡ.

Theo thời gian chuyển dời Võ Viễn Sơn Võ Viễn Sơn thấy Dương Thiên Lôi vốn thần tình cực kỳ thoải mái, dần dần trở nên ngưng trọng vô cùng. Ngũ sắc hoa ở mi tâm cũng trở nên càng cường liệt. Cùng lúc đó, tốc độ hắc sắc yên vụ dung nhập cũng càng lúc càng nhanh!

551. Chương 564: Khôi Lỗi Vương.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 564: Khôi Lỗi Vương.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thiên Lô, còn như vậy nữa thì không được! Mau đi vào thôi..

Lăng Hi cảm ứng được sinh hồn Khôi Lỗi càng lúc càng kinh khủng. Dưới Lục Tự Chân Ngôn và ngũ sắc quang hoa của nàng dĩ nhiên khó có thể độ hóa, vội vàng giục nói.

- Bại lộ thì bại lộ chứ sao!

Dương Thiên Lô vốn không muốn trước mặt Võ Viễn Sơn bại lộ chân thân của mình. Võ Viễn Sơn tuy rằng nói rõ nội tình với hắn, hơn nữa đối với Dương Thiên Lô cũng coi như có thiện tâm. Nhưng thân phận của Dương Thiên Lô bởi vì người của Kỷ gia chung quy không thích hợp bại lộ. Thế nhưng hiện tại hiển nhiên không có lựa chọn nào khác. Chỉ có hắn tiến nhập trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, mới có thể phát ra uy lực lớn nhất.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lô bỗng nhiên hét lớn một tiếng, cả người hình nhất thời hoàn toàn cải biến. Cùng lúc đó, mi tâm hắn chui ra một ngũ sắc quang hoa ngọc bình, đồng thời rất nhanh lớn lên.

- Theo ta đi vào!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên nhìn Võ Viễn Sơn nói rằng, thần niệm bằng bạc nhất thời xuất, trước đem Võ Viễn Sơn sớm đã kinh ngạc đến ngây người bao bọc. Võ Viễn Sơn cũng không có phản kháng, hai người trong sát na liền dung nhập trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

- Ừm.

Trong nháy mắt Dương Thiên Lô bước vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, đã khôi phục tướng mạo vốn có của hắn. Bỗng nhiên cùng Lăng Hi hai hợp làm một, một thanh âm vang lên khiến cả Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình rộng lớn nổ lớn. Ừm một tiếng, biến ảo thành một đạo phù văn thật lớn. Trong sát na một phân thành hai, hai hóa thành bốn, trong nháy mắt thành vô số đạo kim sắc phù văn, dũng mãnh lao tới vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi.

- Ma!

Ngay sau đó từ Ma phát ra, thanh âm càng thêm kinh hồn!

- Ni!

- Bá Mễ Hồng!

Theo Dương Thiên Lô Lăng Hi Nhân Khí Hợp Nhất, uy lực của Lục Tự Chân Ngôn nhất thời đề thăng mấy lần. Nguyên bản Lăng Hi căn bản không thể nhất thời luyện hóa sinh hồn Khôi Lỗi. Tại giờ khắc này, tru lên tê tâm liệt phế, cả người run rẩy, bị kim sắc phù văn dung nhập thân thể. Không đến một phút, những sinh hồn này liền từ trong điên cuồng gãy vỡ dừng lại, kể đó, để Võ Viễn Sơn kinh ngạc là những sinh hồn Khôi Lỗi này, khí tức tà ác trên người dĩ nhiên biến mất.

- Ừm Ma Ni Bá Mễ Hồng!

Lục Tự Chân Ngôn của Dương Thiên Lô và Lục Tự Chân Ngôn vẫn không ngừng hiện lên, đồng thời trở nên càng lúc càng gấp gấp, uy lực cũng càng lúc càng lớn!

- Ngao!

Đúng lúc này, một tiếng rống giận ngập trời, bỗng nhiên vang vọng trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Khôi Lỗi Vương cảm thụ được chiến cuộc chuyển biến, dĩ nhiên cuồng bạo nhảy vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Tu vi Chân Thần Cảnh Nhân Giai đỉnh phong chi cảnh trong sát na gây cho Dương Thiên Lô và Lăng Hi áp lực thật lớn!

Tà bất thắng chính!

Thế nhưng, đây chung quy là ở trình độ nhất định mà nói. Đạo cao một thước, ma cao một trượng thì không phải Dương Thiên Lô và Lăng Hi có thể chống lại!

Khôi Lỗi Vương trong sát na đem vô cùng vô tận vô cùng vô tận Khôi Lỗi nhất thời hóa thành của mình, năng lượng tà ác cũng ngưng tụ đầy thân. Thực lực của hắn trong sát na lại đề thăng một đẳng cấp, có thực lực Chân Thần Cảnh Địa giai!

Khí tức tà ác vô biên vô hạn, âm trầm đến cực điểm kia dĩ nhiên đem ngũ sắc quang hoa bàng bạc bức ra!

Phù văn Lục Tự Chân Ngôn của Dương Thiên Lô và Lăng Hi đều bị Khôi Lỗi Vương phát tay đánh nát bấy!

Không thể độ hóa!

Siêu việt đủ ba cấp, hơn nữa là Chân Thần Cảnh, loại chênh lệch này thật sự là quá mức to lớn. Dù là Dương Thiên Lô và Lăng Hi đem Lục Tự Chân Ngôn thôi động đến cực hạn. Nhưng ngay cả thân thể đối phương cũng không thể tới gần, càng không nói tới dung nhập trong đó đem độ hóa!

- Sát!

Dương Thiên Lô gầm lên giận dữ, đồng thời thôi động thần niệm đem Dương Thiên Lệ, Trần Thiển đám cao thủ Thần Đạo Cảnh Giới, hết thấy đưa vào trong Minh Huyền Bảo Khố. Đồng thời trực tiếp phong ấn không gian chỗ Khôi Lỗi Vương. Hắn, Lăng Hi, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Long Cửu Tinh, cùng với Vô Viễn Sơn, sáu gã Chân Thần Cảnh cao thủ thì xuất hiện cùng một chỗ!

Vô Viễn Sơn đến bây giờ đều như lọt vào trong sương mù, trong lòng chỉ toàn là khiếp sợ. Nghe được một tiếng “Sát” lạnh liệt kia của Dương Thiên Lô, nhìn lại tràng cảnh trước mắt, hắn biết, giờ khắc này chỉ có đem Khôi Lỗi Vương chém giết. Bọn họ mới hi vọng tìm được đường sống!

- Huynh đệ, cùng ta xuất thủ! Các người lui ra phía sau!

Vô Viễn Sơn gầm lên một tiếng. Mục tiêu của hắn là chém giết Khôi Lỗi Vương. Mà trong mọi người, Vô Viễn Sơn cảnh giới hiển nhiên cũng là cao nhất. Hơn nữa, Vô Viễn Sơn cũng đang ở trong pháp bảo kỳ dị này, Khôi Lỗi Vương mất đi Vạn Hồn Không Gian cường đại cấm chế thủ hộ. Cái này tương đương với lúc hắn vừa mới tiến nhập Vạn Hồn Không Gian. Đây nằm trong phạm vi năng lực của hắn.

- Sao?

Dương Thiên Lô hơi kinh ngạc, nhưng thấy khí tức trên người Vô Viễn Sơn bỗng nhiên đề thăng gấp trăm lần, khiến hắn cảm thấy một tia kinh ngạc. Rốt cục xuất thần niệm, đem Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ và Long Cửu Tinh ngăn lại. Còn hắn thì hung hãn cùng Vô Viễn Sơn song song công hướng Khôi Lỗi Vương!

Thấy Dương Thiên Lô xông lên cùng bản thân kẻ vai chiến đấu, trong mắt Vô Viễn Sơn lóe ra hai đạo tinh quang. Bỗng nhiên phát ra một đạo kim quang chói lọi, tựa như hóa thành du long quán lấy Khôi Lỗi Vương!

- Huynh đệ, mi tâm là kẻ hớ duy nhất của hắn! Đây là thần khí pháp bảo Khốn Yêu Tỏa sư phụ ban thưởng cho ta. Có thể trói buộc hắn mấy phút đồng hồ! Ta là chuyên môn dùng để đối phó hắn, người không cần xuất thủ, ta liền có thể đem hắn hủy diệt!

- Ngao ngao ngao...

Khi Vô Viễn Sơn và Dương Thiên Lô vừa nói, kim quang như du long kia đã quán lên người Khôi Lỗi Vương. Thân thể khổng lồ của hắn phẳng phất như do vạn sinh hồn Khôi Lỗi cấu thành, dĩ nhiên bị kim quang quán chặt, phát ra tiếng gầm rống giận ngập trời. Thân hình điên cuồng vặn vẹo, gãy dựa, tựa hồ cực kỳ thống khổ.

- Chờ một chút!

Ngay hai tay Vô Viễn Sơn rất nhanh tiếp xúc từng đạo phù văn, đồng thời một thanh bảo kiếm phát ra khí tức kinh khủng xuất hiện trong tay hắn, Dương Thiên Lô bỗng nhiên ngăn cản nói.

- Huynh đệ, loại yêu nghiệt này chỉ có chém giết mới được!

- Để ta thử xem, nếu như không thể độ hóa, người lại chém giết không muộn! Lăng Hi, xuất thủ!

Dương Thiên Lô cũng không nghĩ tới Khôi Lỗi Vương kinh khủng như vậy. Dưới Khổn Yêu Tỏa của Vô Viễn Sơn dĩ nhiên không thể đột phá, vừa rồi người này một bộ dáng chờ chết, hiện tại lại ngưu bức như vậy? Dương Thiên Lô có chút không hiểu. Bất quá, hiển nhiên lúc này không phải lúc để hỏi. Theo hấn lên tiếng, hấn cùng Lăng Hi lại hai hợp làm một.

552. Chương 565: Thu Phục!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 565: Thu phục!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Úm Ma Ni Bá Mễ Hồng!

Lục Tự Chân Ngôn cùng với Phạm Âm to lớn, vạn sinh hồn cùng vô số cao thủ ngâm xương, lại bao phủ tới Khôi Lỗi Vương!

Từng đạo kim sắc Lục Tự Chân Ngôn phù văn, rót cực tiếp xúc đến thân thể Khôi Lỗi Vương, không ngừng mà dung nhập trong đó!

Dương Thiên Lô và Lăng Hi điên cuồng mà thôi động, đem Lục Tự Chân Ngôn thôi động đến cực hạn!

Một phút đồng hồ, hai phút...

Khôi Lỗi Vương đang điên cuồng giãy dụa dĩ nhiên dần dần chậm chạp lại, một tiếng rống giận tựa hồ yếu bớt.

- Nhanh, nhanh a! Khổn Yêu Tỏa chỉ có thể chống đỡ vài phút thôi! Một khi không thể thành công, bị nó phá tan, chúng ta sẽ xong đời!

Vô Viễn Sơn lớn tiếng quát. Theo ý của hấn, đương nhiên là trực tiếp xuất sư bảo kiếm thần khí do phụ ban cho hấn chuyên môn đối phó Khôi Lỗi Vương, đem hấn chém giết. Nhưng Dương Thiên Lô lại phải độ hóa nó. Tuy rằng Vô Viễn Sơn lần đầu tiên nghe nói độ hóa, bất quá thấy vừa rồi vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi, dưới thần thông thấy của Dương Thiên Lô chuyển biến. Hấn cũng rõ ràng, chỉ cần Dương Thiên Lô và Lăng Hi có thể đem Khôi Lỗi Vương “độ hóa”, ý nghĩa với thu phục. Đây xác thực so với chém giết thu được lợi ích lớn hơn.

Thế nhưng, một khi Khổn Yêu Tỏa biến mất, Dương Thiên Lô còn chưa thể hoàn thành. Khi đó cho dù hấn có xuất thủ, cũng đừng hòng đem Khôi Lỗi Vương bắt lại!

Giờ khắc này, tâm tình Vô Viễn Sơn khẩn trương tới cực điểm.

- Tử Hàm, Hi Vũ, Đại Phong Ấn Thuật!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên la lớn.

Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ, hai người nhất thời phát ra tiếng kêu khê, đồng thời xuất thủ.

Trong sát na, hai người ngọc thủ nhanh như thiểm điện kết xuất từng đạo pháp quyết huyền ảo vô cùng, một cỗ khí tức kinh khủng phô thiên cái địa, bỗng nhiên từ trên người hai người ra chụp xuống Khôi Lỗi Vương!

- Đại Phong Ấn Thuật...

Vô Viễn Sơn khiếp sợ nhìn hai mỹ nhân Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ, hiển nhiên hai người xuất Đại Phong Ấn Thuật tương đương kinh khủng. Hơn nữa đã đến Đại Phong Ấn Thuật cảnh giới cao nhất! Phải biết rằng, lúc này tu vi của hai nàng chỉ là Chân Thần Cảnh Nhân Giai sơ cảnh mà thôi. Nhưng các nàng dĩ nhiên đem Đại Phong Ấn Thuật trong tam đại đạo tu luyện đến cảnh giới cao nhất!

- Ngao ngao...

Theo Đại Phong Ấn Thuật của Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ hai người khiến Khôi Lỗi Vương gãy dựa nhất thời yếu bớt ba phần.

- Đại Phong Ấn Thuật!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi lại lớn tiếng quát lên, hai người Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ lại xuất thủ!

Từng đạo lực sắc quang mang phô thiên cái địa trong tay Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ ngưng tụ thành, cuồng bạo đánh vào thân thể Khôi Lỗi Vương.

- Âm âm âm...

Ngay giờ khắc này, Khổn Yêu Tỏa rốt cục cũng chống đỡ không được nữa bị Khôi Lỗi Vương phá tan!

- Ngao ngao...

Khôi Lỗi Vương rống lên một tiếng, rồi đột nhiên đề thăng mấy lần, khí tức cuồng bạo trong sát na phát ra. Âm âm hai tiếng, Đại Phong Ấn Thuật của Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ cũng bị hoàn toàn phá hủy. Chỉ là thân thể hắn đã biến thành mặc lực sắc, trong ánh mắt vô số người chảy ra hắc sắc ô huyết tanh hôi!

Nhưng hắn đã đạt đến tu vi Địa giai, giờ khắc này, lại tràn ngập khí tức hủy thiên diệt địa kinh khủng!

- Lăng Hi, kết hợp!

Dương Thiên Lôi và Lăng Hi sóng vai mà chiến. Tuy rằng hắn nói vậy, thân thể đột nhiên kéo dài, tựa như biến thành một con thủy xà, đem Lăng Hi hoàn toàn quấn lấy. Cùng lúc đó, thân thể hai người bắt đầu kinh khủng xoay tròn, hóa thành một đạo lưu quang, tựa như thiểm điện nhằm phía mi tâm của Khôi Lỗi Vương!

Nói thì dài, kỳ thực những động tác này của Dương Thiên Lôi hoàn toàn là hoàn thành trong nháy mắt. Hắn và Lăng Hi dĩ nhiên quấn lấy nhau trực tiếp nhào vào trong đầu Khôi Lỗi Vương!

- Úm Ma Ni Bá Mễ Hồng!

Lục Tự Chân Ngôn to lớn cùng với quang hoa bàng bạc, tại giờ khắc này bỗng nhiên từ trong đầu Khôi Lỗi Vương xuất!

- Ngao ngao...

Khôi Lỗi Vương tru lên như dã thú. Thế nhưng, theo thanh âm của Dương Thiên Lôi và Lăng Hi trở nên càng lúc càng lớn, thanh âm của hắn lại càng lúc càng suy yếu. Cuối cùng vô số kim sắc phù văn, ngũ sắc quang hoa từ trong thân thể hắn phát ra. Tất cả khí tức tà ác rốt cục trong nháy mắt hồi phi yên diệt. Một cổ Hạo Nhiên Chính Khí trùng thiên dĩ nhiên từ trên người Khôi Lỗi Vương tràn ra!

Mà thân ảnh Dương Thiên Lôi và Lăng Hi cùng từ mi tâm Khôi Lỗi Vương hiện ra. Hai người ôm lấy nhau, sắc mặt tái nhợt sắc mặt tái nhợt chậm rãi đáp xuống bên cạnh Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ.

Vô Viễn Sơn khiếp sợ nhìn một màn này, chậm rãi thu hồi kế tỳ thời xuất thủ trong tay.

- Huynh đệ, người ở chỗ này chờ một chút!

Dương Thiên Lôi có chút suy yếu nói với Vô Viễn Sơn. Nói xong, hắn cùng Lăng Hi, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ cùng với Long Cửu Tinh nhất thời hóa thành một đạo lưu quang biến mất trước mặt Vô Viễn Sơn, bước vào Minh Huyền Bảo Khố.

Vô Viễn Sơn ngây ra một lát, ánh mắt nhìn quét không gian quỷ dị này, đến bây giờ vẫn tựa như trong giấc mộng, không thể tin được vừa rồi là thật!

- Dương Thiên Lôi...Hắn chính là người Kỷ gia muốn tìm!

Vô Viễn Sơn thì thào nói, tướng mạo Dương Thiên Lôi, hiện tại cả Vô Cực Tinh Vực sợ rằng cũng không phải là bí mật gì. Tuy rằng mấy người Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm cảnh giới cũng không có cao

hơn hẳn. Thế nhưng biểu hiện ra chiến lực tuyệt không phải hẳn có thể tưởng tượng. Lục Tự Chân Ngôn thần kỳ không nói, chính là Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ thì triển ra Đại Phong Ấn Thuật và Đại Kịch Độc Thuật cũng không phải hẳn có thể làm được. Hơn nữa, vẫn còn một cao thủ Chân Thần Cảnh Nhân Giai sơ cảnh chưa có cơ hội xuất thủ. Tuy rằng Võ Viễn Sơn không biết, nhưng lại thấy trên người hẳn hiện lên kim sắc Long Vân, cùng khí tức cường đại, đây là khí tức chỉ có người của người mới có. Long gia cao thủ sao lại cùng Dương Thiên Lôi đi chung?

Đối với Long gia, Võ Viễn Sơn cũng không có hảo cảm gì. Thế nhưng, vừa rồi Long Cửu Tinh lại cùng người của Long gia có điều khác biệt, bởi vì trên người hẳn còn phát ra chính khí hạo nhiên. Hơn nữa ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi và chúng nữ rất cung kính, tựa như một người hầu.

Ngay khi Võ Viễn Sơn cũng tiến nhập trong trạng thái tu luyện, bắt đầu khôi phục, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên xuất hiện ở trước mặt hẳn. Từ lúc Dương Thiên Lôi rời khỏi đến bây giờ bất quá hai thời thần ngắn ngủi. Thế nhưng khi Dương Thiên Lôi quay lại, khí tức hiển nhiên đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong. Hơn nữa càng làm cho Võ Viễn Sơn kinh ngạc là Dương Thiên Lôi dĩ nhiên đề thăng tới Chân Thần Cảnh Nhân Giai đại thành chi cảnh!

Chương 565: Thu phục! (Hạ)

- Dương huynh đệ?

Võ Viễn Sơn nhìn Dương Thiên Lôi mang theo một tia thấp thỏm hồ.

- Người biết rồi? Xem ra mấy gia hỏa Kỳ gia kia năng lực đúng là đủ mạnh! Viễn Sơn huynh, người cứ tu luyện, chờ người khôi phục, chúng ta liền ra ngoài, nghĩ biện pháp phá vỡ Vạn Hồn Không Gian!

Dương Thiên Lôi nói rằng.

- Dương huynh đệ.

Nghe được Dương Thiên Lôi nói, Võ Viễn Sơn tâm thần ổn định, vừa suy nghĩ một hồi, hẳn chung quy vẫn là không thể hiểu được Dương Thiên Lôi đến tột cùng là người như thế nào. Hiện tại, hẳn đã biết rất nhiều bí mật của Dương Thiên Lôi. Nếu như Dương Thiên Lôi muốn ở chỗ này chém giết hẳn mà nói, khả năng so với chém giết Khôi Lỗi Vương đều phải dễ dàng hơn nhiều. Dẫu đó, mặc dù đang tu luyện khôi phục, nhưng vẫn duy trì đủ cảnh giác. Hiện tại thấy biểu tình cùng khí tức của Dương Thiên Lôi, cũng không có dự định giết người diệt khẩu, nhưng chung quy vẫn còn chút thấp thỏm!

- Viễn Sơn huynh, cứ an tâm tu luyện khôi phục. Ở chỗ này, ta muốn giết người, có cảnh giác nữa cũng vô dụng. Huống chi ta cũng không giết người tốt. Chỉ bất quá, sau khi ra ngoài người cần phải thay ta bảo mật. Không nói cái khác, Võ Hồn Điện là mục tiêu của ta, chúng ta hẳn là bằng hữu mới đúng!

Dương Thiên Lôi tựa hồ hiểu rõ suy nghĩ của Võ Viễn Sơn, mỉm cười nói rằng.

- Dương huynh đệ nói đúng!

Võ Viễn Sơn nghe được Dương Thiên Lôi nói, vội vàng mang theo một tia áy náy nói rằng. Kỳ thực, hẳn cũng hiểu rõ, không có Dương Thiên Lôi, lúc này hẳn sợ rằng đã trở thành Khôi Lỗi, sao còn có thể ở đây?

- Viễn Sơn huynh, ta chút kỳ quái, người đã có Khổn Yêu Tỏa và thần kiếm do sư phụ ban tặng, vì sao ngay từ đầu đem Khôi Lỗi Vương chém giết?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Dương huynh đệ có điều không biết, sư phụ tặng ta Khổn Yêu Tỏa tuy rằng lợi hại. Nhưng phải nhằm lúc Khôi Lỗi Vương triển lộ thực thể mới phát huy uy lực. Vừa rồi chúng ta ở trong Vạn Hồn Không Gian, mà cấm chế cường đại đã khởi động. Vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi và Khôi Lỗi Vương đều biến ảo thành âm sát luyện hóa chi khí khủng bố, ta căn bản không thể làm được.

- Thì ra là thế! Bất quá...rất kỳ quái, gia hỏa kia lẽ nào không cảm giác được chúng ta thu phục Khôi Lỗi Vương sao? Thế nào bên ngoài một chút động tĩnh cũng không có?

Dương Thiên Lôi nói tiếp.

- Vạn Hồn Không Gian là thần khí, mà tên bại hoại Võ Cương kia vận dụng mười tám tầng Võ Hồn Điện, truyền thừa cấm chế luyện chế mà thành. Mặc dù gia hỏa kia muốn vận dụng cũng cần phù văn đặc chế của Võ Cương. Lúc này, hắn đã khởi động luyện hóa cấm chế của Vạn Hồn Không Gian, phỏng chừng chờ hai ngày nữa. Khi hắn cho rằng chúng ta đã bị luyện hóa, mới lại mở ra!

Võ Viễn Sơn hiển nhiên đối với Võ Hồn Điện quen thuộc vô cùng.

- Như vậy a, xem ra còn muốn chờ một ngày nữa. Viễn Sơn huynh, ý tứ là hiện tại chúng ta ở trong đó làm cái gì, hắn căn bản không cảm ứng được sao?

- Không sai!

- Tốt lắm, khi người khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, ta lập tức ra trước xem sao!

- Ừm, cũng được!

Dương Thiên Lôi chưa dứt lời, nhất thời hóa thành một đạo lưu quang, từ trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình nhảy ra, xuất hiện trong Vạn Hồn Không Gian.

Lúc này, Vạn Hồn Không Gian đã một mảnh thanh minh, vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi và Khôi Lỗi Vương đã thành đại quân dưới trướng Dương Thiên Lôi. Cùng Khôi Lỗi Vương đại chiến, cộng với độ hóa Khôi Lỗi Vương và vô cùng vô tận vô cùng vô tận Khôi Lỗi, Dương Thiên Lôi dù không dễ thắng tới Nhân Giai đại thành chỉ cảnh, chính thể thực lực càng dễ thắng rất nhiều. Nhất là tín ngưỡng lực thần kỳ tốc độ ngưng tụ càng so với dĩ vãng nhanh gấp đôi! Có thể tưởng tượng, Dương Thiên Lôi lần này độ hóa sinh hồn Khôi Lỗi có bao nhiêu!

Đương nhiên, bởi vậy cũng có thể tưởng tượng được, thực lực của Võ Hồn Điện có bao nhiêu kinh khủng. Phải biết rằng, Vạn Hồn Không Gian này chỉ là một đường của Võ Hồn Điện mà thôi. Dương Thiên Lôi rất rõ ràng, Thương Minh Đường bất quá là tổ chức nhỏ nhất của Võ Hồn Điện. Tại cả Vô Cực Tinh Vực, loại phân đường như vậy chỉ ít trên vạn, thực lực Võ Hồn Điện sẽ kinh khủng?

Có thể tề danh một trong bát đại điện, cũng không phải Dương Thiên Lôi tưởng tượng đơn giản như vậy.

Thế nhưng, thần niệm của Dương Thiên Lôi vừa mới đụng chạm đến bích chương, liền bị một cỗ phù văn huyền ảo trực tiếp oanh tạc, dĩ nhiên không thể rút vào chút nào!

- Thần khí, siêu việt đạo khí tồn tại, quả nhiên lợi hại!

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng, trong hai mắt lấp lánh ra tinh quang bàng bạc.

Ngắn ngủi hai thời thân, Dương Thiên Lôi liền nhìn thấy một kiện thần khí so với Khổn Yêu Tỏa và thần kiếm của Võ Viễn Sơn, cùng với Vạn Hồn Không Gian tựa hồ càng cường đại hơn!

Thần niệm của Dương Thiên Lôi lại xuất, lúc này càng thêm cẩn thận, nhưng kết quả vẫn giống như trước!

Cái này ngược lại kích khởi hứng thú lớn hơn nữa của Dương Thiên Lôi, nhất thời chủ tâm chìm đắm trong nghiên cứu cấm chế của Vạn Hồn Không Gian.

Huyền Thiên Chân Kinh đã tự nhiên mà được Dương Thiên Lôi vận chuyển tới cực hạn. Mỗi một lần thần niệm bị phá hủy, Dương Thiên Lôi linh ngộ liền nhiều hơn chút, điều này làm cho Dương Thiên Lôi hưng phấn dị thường, hắn biết không bao lâu nữa, liền có thể đem cấm chế trận pháp tìm hiểu rõ ràng. Khi đó, là lúc thần niệm của hắn thông suốt quán nhập bên trong.

Một thời thần, hai thời thần...

Liên tục thử nghiệm mấy trăm lần, thần niệm của Dương Thiên Lôi đã nhập đến trong bích chương của Vạn Hồn Không Gian. Một cỗ huyền ảo thần kỳ phức tạp tràn đầy, Dương Thiên Lôi căn bản không thể lý giải. Mặc dù là có biến Huyền Thiên Chân Kinh có biến, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên cũng không thể lý giải. Đây phẳng phất như là một cỗ ý chí, dung nhập trận pháp. Mỗi lần chỉ cần thần niệm của Dương Thiên Lôi đụng chạm đến trong nháy mắt, cấm chế trận pháp của Vạn Hồn Không Gian sẽ gặp phát sinh cải biến kinh người, hoàn toàn đem thần niệm của Dương Thiên Lôi xé nát!

Điều này làm cho Dương Thiên Lô kinh ngạc không gì sánh được, trận pháp dung nhập ý chí là cái khái niệm gì?

Trí tuệ của mình tựa như người máy, đây cũng không phải cảnh giới hiện tại Dương Thiên Lô có thể chạm đến!

Dương Thiên Lô rất rõ ràng, thần niệm của mình muốn hoàn toàn đi qua Vạn Hồn Không Gian, phải cố ý chí hoàn toàn siêu việt cảnh giới của hắn phá hủy, mới có thể làm được!

Thế nhưng, Dương Thiên Lô thử nghiệm mấy lần, đồng thời lần lượt đem thần niệm của bản thân tăng cường, nhưng cuối cùng kết quả vẫn bị hoàn toàn xé nát!

- Dương huynh đệ!

Đúng lúc này, Vô Viễn Sơn rốt cục khôi phục đến trạng thái đỉnh phong. Từ trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình gọi Dương Thiên Lô. Trong mi tâm một đạo bạch quang hiện lên Vô Viễn Sơn xuất hiện bên cạnh Dương Thiên Lô.

553. Chương 566: Luyện Hóa Vạn Hồn Không Gian.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 566: Luyện hóa Vạn Hồn Không Gian.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Viễn Sơn huynh, trận pháp cấm chế trong Vạn Hồn Không Gian này tựa hồ được một cố ý chí dẫn dắt, tùy thời đều có thể chuyển hoán. Thần niệm của ta chỉ cần chạm đến cố ý chí kia sẽ trong nháy mắt bị phá hủy. Người có biết cố ý chí kia rốt cuộc là cái gì không? Làm sao mới có thể đem nó phá hủy?

Mi tâm của Dương Thiên Lô lấp lánh ra thất thải quang mang, hỏi.

Lời nói của Dương Thiên Lô khiến Vô Viễn Sơn trợn trừng mắt, ngây ra một lát, mới nói:

- Dương huynh đệ, cố ý chí kia là cái gì, ta chỉ biết đại khái. Vừa rồi ta đã nói với người, Vạn Hồn Không Gian này là mượn dùng lực lượng truyền thừa của mười tám tầng Vô Hồn Điện mới luyện chế thành công. Cố ý chí kia tất nhiên là lực lượng truyền thừa! Nhưng làm sao để phá hủy, e là chúng ta căn bản không thể làm được. Lực lượng truyền thừa của mười tám tầng Vô Hồn Điện là ý chí của lão tổ Vô Hồn Điện, là siêu việt ý chí Chân Thần Cảnh! Dương huynh đệ, thần niệm của người có thể chạm đến cố ý chí kia?

- Ừm. Ngay từ đầu trận pháp ta cơ bản đã muốn tìm hiểu rõ. Nhưng cố ý chí này ở hạch tâm bí chướng, mỗi lần thần niệm của ta chạm đến nó, tất cả trận pháp trong nháy mắt sẽ gặp cải biến, căn bản không kịp phản ứng sẽ bị xé nát!

- Đây... Dương huynh đệ, nếu không người thử luyện hóa một chút?

Vô Viễn Sơn khiếp sợ, đồng thời trong óc linh quang chợt lóe, có chút kích động nói rằng.

- Luyện hóa?

- Không sai. Vạn Hồn Không Gian này căn bản là vật vô chủ. Mặc dù người luyện chế nó là Vô Cương, cũng là mượn lực lượng siêu việt Chân Thần Cảnh. Mỗi lần mở ra và sử dụng, đều cần dung nhập lực lượng truyền thừa của mười tám tầng Vô Hồn Điện mới làm được. Hơn nữa theo ta được biết, không có thần niệm của bất kỳ kẻ nào có thể tìm hiểu rõ được trận pháp ẩn chứa bên trong, càng không nói chạm tới ý chí của lão tổ ở hạch tâm bí chướng. Do đó...

Vô Viễn Sơn nói rằng.

- Không có chủ nhân! Được, để ta thử xem!

- Chờ một chút!

Võ Viễn Sơn bỗng nhiên còn nói thêm.

- Sao vậy?

- Dương huynh đệ, cố ý chí này là lực lượng truyền thừa của lão tổ Võ Hồn Điện. Nếu muốn luyện hóa thành công, ta nghĩ, nếu người có thể tại thần niệm dung nhập thần thông pháp tắc của Võ Hồn Điện chính tông, tỷ lệ tự nhiên càng cao hơn! Hiện tại tu luyện khăng định không kịp. Dương huynh đệ, hay người dùng thanh thần kiếm này đi sao! Người chỉ cần đem thần niệm quán nhập trong đó, lại xuất ra, tự nhiên ẩn chứa thần thông pháp tắc của Võ Hồn Điện chính tông!

Võ Viễn Sơn nói, trực tiếp lấy ra thần kiếm, hai tay đưa tới trước mặt Dương Thiên Lôi, thần niệm khẽ động, liền đem lạc ấn bên trong xóa bỏ, nói:

- trước mặt Dương huynh đệ, ta vốn dĩ phải chết không thể nghi ngờ, ân cứu mạng, không thể báo đáp. Thần kiếm này hi vọng Dương huynh đệ người nhận lấy! Chỉ có người chân chính nắm trong tay thần kiếm, thần niệm của người mới có thể cùng nó hòa hợp làm một thể. Như vậy tỷ lệ luyện hóa Vạn Hồn Không Gian tự nhiên lớn hơn nữa!

- Tốt, vậy ta tạm thời nhận nó, lát nữa cho dù thành công hay thất bại đều trả lại cho người!

Dương Thiên Lôi nói rằng.

- Trả lại cho ta cũng vô dụng. Thần khí linh khí phi thường kiệt ngạo. Ta nếu đã từ bỏ nó, không có khả năng lại luyện hóa. Dương huynh đệ chớ nên khách khí, thần kiếm này ở trong tay người mới phát huy ra uy lực lớn hơn nữa, giúp người chính là giúp ta. Bởi vì mục tiêu của người cũng là mạo danh Võ Hồn Điện!

Võ Viễn Sơn lắc đầu nói rằng.

- Ách...cái này không tốt cho lắm!

Nghe được Võ Viễn Sơn nói. Dương Thiên Lôi có chút xấu hổ nói rằng.

- Cứ nhận lấy đi!

Võ Viễn Sơn kiên định đem thần kiếm đặt vào trong tay Dương Thiên Lôi:

- Dương huynh đệ, nhanh lên bắt đầu đi. Thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm! Nếu như có thể sớm luyện hóa Vạn Hồn Không Gian, cùng lực lượng của chúng ta, mới có thể cùng cao thủ Địa giai kia chống lại, tối thiểu bảo mệnh hẳn là không thành vấn đề!

- Được rồi, vậy ta không khách khí nữa!

Dương Thiên Lôi nói xong, đầu ngón tay bỗng nhiên nhỏ ra một giọt máu lên thần kiếm.

Cùng lúc đó, thất thải quang mang ở mi tâm của Dương Thiên Lôi cũng theo máu tươi dung nhập trong thần kiếm.

Theo động tác của Dương Thiên Lôi lại khiến Võ Viễn Sơn khiếp sợ một phen. Thần kiếm khi tiếp xúc với tiên huyết và thần niệm của Dương Thiên Lôi dĩ nhiên phát ra tiếng kiếm ngâm. Thanh âm kia tựa như mang theo một loại hưng phấn và kích động mà Võ Viễn Sơn chưa bao giờ thấy.

Tuy rằng hắn đã nắm trong tay thần kiếm từ lâu, nhưng chưa từng cảm nhận được linh khí của thần kiếm hưng phấn như thế.

Đây có ý nghĩa gì?

Võ Viễn Sơn nhìn không có cảm giác, Dương Thiên Lôi đã đem tâm thần hoàn toàn dung nhập trong thần kiếm, ánh mắt trở nên cực nóng mà lại hưng phấn. Hắn biết quyết định của mình tuyệt đối là chính xác. Cho dù sự phụ biết mình đem thần kiếm tặng cho Dương Thiên Lôi, cũng tuyệt không trách tội hắn.

Phá hủy, Dương Thiên Lôi và bọn họ có cùng một mục tiêu, đó chính là phá hủy giả Võ Hồn Điện. Mà Dương Thiên Lôi bày ra xuất lực lượng và cường đại, đã đến để Võ Viễn Sơn khiếp sợ. Nhất là Dương Thiên Lôi không gian pháp bảo thần kỳ kia.

Võ Viễn Sơn không biết không gian kia còn có ai. Nhưng lại biết, chỉ cần Dương Thiên Lôi nguyện ý, hắn tùy thời đều có thể mang theo một quân đoàn di động! Hơn nữa, trong pháp bảo kia tràn ngập ngũ sắc và Hạo Nhiên Chính Khí, tuyệt không phải người tà ác có thể nắm trong tay!

Điểm này, Võ Viễn Sơn có thể khẳng định. Vạn Hồn Không Gian, tại sao người của Võ Hồn Điện, thậm chí Võ Cương đều không thể luyện hóa? Bởi vì bọn họ hết thấy đều là người tà ác. Mà ý chí của lão tổ Võ Hồn Điện, cũng là Hạo Nhiên Chính Khí! Chỉ bằng điểm ấy, bọn họ liền không có khả năng luyện hóa!

Non nửa canh giờ, thần kiếm trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang nhập vào mi tâm của Dương Thiên Lôi!

Đại công cáo thành!

- Viễn Sơn huynh, đây mới là thần thông của Võ Hồn Điện chính tông sao?

Dương Thiên Lôi chậm rãi mở mắt, trong hai mắt lấp lánh ra thất thải quang mang dày đặc. Trên đỉnh đầu hắn dĩ nhiên hiện ra một đạo thân ảnh rõ ràng. Thần hồn ngưng tụ thành thân ảnh hời Võ Viễn Sơn.

Thấy một màn như vậy, Võ Viễn Sơn thật không biết làm sao hình dung tâm tình của mình.

Võ Hồn Điện chính tông, lấy rèn luyện linh hồn lạc ấn, cường đại thần hồn tự thân. Từ đó ngưng tụ thành các loại thần thông công kích tâm thần. Hắn tu luyện mấy vạn năm, mới có thể đem linh hồn lạc ấn hiện hình, ngưng tụ thành thực chất. Thế nhưng, Dương Thiên Lôi gặt gao đem thần kiếm luyện hóa, liền đem thần thông ẩn chứa trong thần kiếm thi triển ra. Hơn nữa Võ Viễn Sơn thấy rõ, Dương Thiên Lôi tuyệt đối không có mượn lực lượng trong thần kiếm. Mà là lợi dụng linh hồn lạc ấn và thần niệm bản thân, ngưng ra linh hồn thực thể pháp thân!

554. Chương 567: Nắm Trong Tay Thương Minh Đường.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 567: Nắm trong tay Thương Minh Đường.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ách... Viễn Sơn huynh, người không cần kinh ngạc, ta trời sinh có thiên phú đối với thần thông pháp tắc vượt xa thường nhân..

Thấy bộ dáng khiếp sợ của Võ Viễn Sơn, Dương Thiên Lôi mỉm cười, thản nhiên nói:

- Không mượn lực lượng của thần kiếm, ta nghĩ hiệu quả hẳn là rất tốt.

Dương Thiên Lôi nói xong, mười ngón xòe ra, trong sát na phun ra mười đạo máu tươi. Cùng lúc đó, linh hồn thực thể pháp thân trên đỉnh đầu hắn bỗng tràn ra các loại khí tức vô cùng huyền ảo. Đại Minh Tâm Thuật, Đại Trí Tuệ Thuật, Đại Dũng Khí Thuật, Đại Trí Tuệ Thuật, Đại Ngộ Tính Thuật, năm loại cơ sở đại đạo, dĩ nhiên trong nháy mắt thi triển hoàn tất, dung nhập linh hồn thực thể pháp thân. Lúc này, mới hóa thành mười đạo lưu quang, dung nhập trong tiên huyết, chia làm mười phương hướng, đồng thời vọt tới trên bích chương của Vạn Hồn Không Gian!

- Xích xích xích xích...

Tiên hồng huyết cùng với thần niệm của Dương Thiên Lôi ẩn chứa thần thông pháp tắc của Võ Hồn Điện chính tông, trong nháy mắt dung nhập đến bích chương, phát ra tiếng xích xích thật lớn.

Thần niệm cường hãn cyar Dương Thiên Lôi nhất thời nhất tâm sở dụng, đem tiên huyết thần niệm ngưng tụ thành trận pháp trong bích chương. Đồng thời vận chuyển thần thông pháp tắc của Võ Hồn Điện chính tông, không ngừng mà hướng hạch tâm bích chương tiếp cận.

- Âm ầm ầm...

Tiên huyết và thần niệm của Dương Thiên Lô rốt cục lại tiếp cận đến cổ ý chí kia. Mười đạo tiếng nổ mạnh kinh khủng bỗng nhiên vang vọng trong óc Dương Thiên Lô. Cùng lúc đó, Võ Viễn Sơn lại thấy một màn kinh ngạc. Cả Vạn Hồn Không Gian bỗng nhiên tràn ra quang mang chói lọi. Phù văn như sơn như hải, trong nháy mắt liền tràn ngập trong Vạn Hồn Không Gian. Đồng thời quỹ dị bay tới Dương Thiên Lô, một phù văn tựa như hồ điệp, không ngừng mà dung nhập đến trong mi tâm của Dương Thiên Lô.

- Thành công!

Võ Viễn Sơn tràn ngập khiếp sợ và vui sướng chăm chú nhìn một màn này. Tuy rằng còn đang tiến hành, nhưng Võ Viễn Sơn đã xác định, Dương Thiên Lô thành công!

Tiếng nổ lớn vang lên trong óc Dương Thiên Lô. Trong nháy mắt Dương Thiên Lô liền cảm ứng được một cỗ thần niệm tinh thuần, cường hãn, hoàn toàn siêu việt tưởng tượng của mình. Cũng chính là cổ ý chí kia, lại cải biến trận pháp của Vạn Hồn Không Gian. Thế nhưng lúc này cũng không có đem thần niệm của Dương Thiên Lô cắn xé. Mà là trong nháy mắt cải biến, Dương Thiên Lô đã nắm trong tay cả trận pháp vận chuyển, tâm thần thông suốt bên trong!

Luyện hóa thành công, nắm trong tay Vạn Hồn Không Gian!

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô trong kinh hỉ, thần niệm nhất thời đi qua Vạn Hồn Không Gian, lặng yên kéo dài về phía bên ngoài!

Khi thần niệm của hắn cảm ứng được khí tức ngoại giới nhất thời một vài bức họa dung nhập đến trong óc hắn.

Vạn Hồn Không Gian, Thương Minh Đường, Vạn Hồn Điện dĩ nhiên hoàn toàn là Vạn Hồn Không Gian phát ra. Giờ khắc này, trong Vạn Hồn Điện tất cả nhất thời hoàn toàn bị hắn nắm trong tay.

Đại sảnh vẫn như lúc ban đầu. Bên trong lại tụ tập hai ba mươi gã Tuy Luyện Giả. Hiển nhiên, những người này là đệ tử muốn gia nhập Vạn Hồn Điện. Hơn mười gã thủ vệ kia vẫn đứng nguyên vị trí. Hiển nhiên tất cả những gì phát sinh trong Vạn Hồn Không Gian, bọn họ căn bản là không biết.

- Võ Triệu Phi!

Thần niệm của Dương Thiên Lô bỗng nhiên đi qua Vạn Hồn Điện, đi tới đại sảnh trắc thì tuyển nhận đệ tử, trực tiếp tiến nhập trong đầu Võ Triệu Phi.

- Chủ nhân! Thành công rồi sao?

Trên nét mặt Võ Triệu Phi nhất thời dần hiện ra tia kinh hỉ, nói rằng.

- Tạm thời rất cuộc thành công, có phải là đến một Chân Thần Cảnh Địa giai cao thủ?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Vâng, chủ nhân! Hắn không biết làm cái gì đối với Vạn Hồn Điện. Chủ nhân, ta rất lo lắng người có gì ngoài ý muốn.

Võ Triệu Phi vội vàng nói rằng.

- Yên tâm, ta không có việc gì. Người nọ hiện tại ở đâu?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Hắn ở trong phòng khách quý trên tầng cao nhất của khách sạn nghỉ ngơi. Ta sợ chủ nhân có gì ngoài ý muốn, tìm trăm kéo dài tuần âm chi thể, kéo dài hắn...

- Đúng rồi, chủ nhân...người đi ra chưa?

Võ Triệu Phi hỏi.

- Không có. Người không cần phải để ý nhiều như vậy. Chỉ cần làm tốt sự tình ta dặn dò. Gia hỏa tên gọi là gì?

Dương Thiên Lôi nói rằng.

- Võ Đạo Dương!

- Tốt, cứ như vậy đi sao!

Dương Thiên Lôi nói xong liền thu hồi thần niệm của mình.

Võ Triệu Phi lại kinh ngạc vô cùng. Dương Thiên Lôi nếu không đi ra, thần niệm làm sao có thể cùng chính mình liên lạc? Chỉ là, dù hẳn nghĩ vỡ đầu cùng nghĩ không ra, Dương Thiên Lôi đã đem Vạn Hồn Không Gian luyện hóa.

- Hô!

Dương Thiên Lôi thở dài một hơi, chậm rãi mở mắt.

- Chúc mừng Dương huynh đệ!

Võ Viễn Sơn thần tình kích động nói rằng.

- Gia hỏa kia đang tiêu sái trong khách sạn!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói rằng.

- A? Cái kia... Dương huynh đệ, nếu đã luyện hóa Vạn Hồn Không Gian, không bằng chúng ta hiện tại nhân cơ hội này lặng lẽ bỏ trốn?

Võ Viễn Sơn vội vàng nói rằng.

Theo hẳn thấy, đối phương là cao thủ Chân Thần Cảnh Địa giai, chống lại mà nói, thật là phiền phức lớn. Khi chân chính chiến đấu, một khi đối phương liên lạc cao thủ, có thể kịp thời chạy tới, bọn họ chính là muốn chạy cũng khó.

Thế nhưng, để hẳn không nghĩ tới là Dương Thiên Lôi dĩ nhiên mỉm cười nói rằng:

- Ta tiến người đi trước!

- Vậy còn người?

- Ta muốn lẫn vào Võ Hồn Điện, đương nhiên không thể rời khỏi...

Dương Thiên Lôi nói rằng:

- Bất quá... Viễn Sơn huynh, người có thể giúp ta...không?

- Không thành vấn đề!

Dương Thiên Lôi nhất thời đem suy nghĩ của mình nói với Võ Viễn Sơn. Tuy rằng cũng không nói gì quá rõ ràng, nhưng Võ Viễn Sơn đã hiểu ý nghĩ của hắn. Sau khi trao đổi thông tin phù, Dương Thiên Lôi trực tiếp đem Võ Viễn Sơn đưa ra Vạn Hồn Không Gian, không có kinh động bất kỳ kẻ nào.

Khi tiến Võ Viễn Sơn ra, một đạo quang mang thôi xán từ mi tâm Dương Thiên Lôi hiện lên. Vô số sinh hồn Khôi lỗi xuất hiện trong Vạn Hồn Không Gian, bao gồm cả Khôi Lỗi Vương cũng không ngoại lệ. Nhất thời cả Vạn Hồn Không Gian lại khôi phục tràng cảnh âm sát chi khí tràn ngập.

Khôi Lỗi Vương và vô số sinh hồn Khôi Lỗi đương nhiên là thật. Nhưng âm sát chi khí cũng được thần niệm của Dương Thiên Lôi thôi động huyền hóa ra.

Làm xong tất cả việc này, Dương Thiên Lôi chỉ còn phải làm đó là chờ đợi.

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi bước vào Vạn Hồn Không Gian đã tròn hai ngày.

Một ngày này, Võ Đạo Dương chìm đắm trong mỹ sắc, trong vòng vây của đám cao thủ Thần Đạo Cửu cấp lại đi tới Vạn Hồn Điện.

Võ Đạo Dương rất đắc ý, rất thỏa mãn.

Lúc này đây bí mật hành động, chính là theo dặn dò của Điện Chủ Võ Hồn Điện Võ Cương. Theo lời dặn dò của Điện Chủ, lần này Võ Thanh phái ra mấy trăm gã Chân Thần Cảnh Nhân Giai đỉnh phong cao thủ, đồng thời tiến hành công kích đối với mấy trăm chỗ ở Võ Hồn Điện.

Chương 567: Nằm trong tay Thương Minh Đường. (Hạ)

Mục tiêu là các sinh hồn Khôi Lỗi và Khôi Lỗi Vương trà trộn vào các phân đường. Những Chân Thần Cảnh Nhân Giai Khôi Lỗi Vương này tuy không tính là cái gì. Nhưng Võ Hồn Điện tương lai lực lượng thật sự bị Võ Thanh phá hủy, không thể nghi ngờ là đối với Võ Hồn Điện thiệt hại nghiêm trọng. May là động tác của Võ Thanh không hề giấu diếm được Võ Cương, mà hắn là Địa giai cao thủ được Điện Chủ phái tới phụ trách Thương Minh Đường..

Hơn nữa, khiến hắn kinh hãi là hắn bắt được không phải là một Chân Thần Cảnh Nhân Giai, mà là hai! Tuy rằng ngoài dự liệu của Võ Cương, nhưng với hắn mà nói cũng là chuyện tốt. Bởi vì luyện hóa hai Nhân Giai cao thủ thành Khôi Lỗi Vương đủ để tấn chức đến Địa giai. Đây chính là phần thưởng lần hành động này của hắn. Thêm một thủ hạ là Địa giai Khôi Lỗi Vương, ý nghĩa gì? Đồng nghĩa với chiến lược của hắn có thể dễ dàng gấp đôi có thừa!

Do đó, hắn đương nhiên đắc ý, đương nhiên hưng phấn.

Võ Đạo Dương chậm rãi bước vào trong Vạn Hồn Điện.

- Các người hết thảy lui ra ngoài!

Võ Đạo Dương liếc mắt nhìn quét mọi người trong đại sảnh rồi nói.

Đồng đảo hộ vệ căn bản không rõ chuyện gì xảy ra, thế nhưng không ai cãi lại mệnh lệnh, nhất thời mang theo mười mấy tên Tu Luyện Giả rời khỏi Vạn Hồn Điện.

- Người cũng đi ra ngoài đi sao!

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi, Võ Đạo Dương xoay người nhìn Võ Triệu Phi bên cạnh nói rằng.

- Được!

Võ Triệu Phi nói. Mặc dù Võ Đạo Dương không nói, hắn cũng muốn lui ra ngoài. Tuy rằng hắn không biết Dương Thiên Lôi cụ thể hành động là cái gì. Nhưng hai ngày này, Dương Thiên Lôi đã dặn dò hắn rất chi tiết, chỉ cần hắn xem thời cơ liền hành sự. Cái “thời cơ” này chính là chỉ lệnh của Dương Thiên Lôi.

Ngay sau khi Võ Triệu Phi cũng rời khỏi Vạn Hồn Điện, cả nơi này nhất thời chỉ còn lại một mình Võ Đạo Dương.

- Ha ha ha... Địa giai Khôi Lỗi Vương, lợi hại có thể sánh bằng trăm vạn sinh hồn cường đại.

Võ Đạo Dương trầm nghĩ trong lòng, đồng thời thôi động thần niệm, một đạo phù văn tán ra khí tức huyền ảo, nhất thời xuất hiện ở trong tay hắn.

- Chơi đùa!

Khi Võ Đạo Dương đem thần niệm dung nhập phù văn, bỗng nhiên hét lớn một tiếng. Trong sát na, phù văn “âm” một tiếng nổ tung, hóa thành huyền ảo quang mang huyền ảo dung nhập trong Vạn Hồn Điện.

- Âm âm âm...

Tiếng âm âm thật lớn vang lên, Vạn Hồn Không Gian tại giờ khắc này lại mở ra. Trong sát na Võ Đạo Dương liền cảm ứng được khí tức của Vạn Hồn Không Gian.

Thế nhưng, ngay khi hắn muốn dựa vào tạm thời chưởng khống Vạn Hồn Không Gian, thu Khôi Lỗi Vương và vô số sinh hồn Khôi Lỗi, một tiếng cười lớn vang lên tựa như từ trên chín tầng trời truyền đến!

- Ha ha ha... Võ Đạo Dương, ngươi nhất định chết, giả Võ Hồn Điện, thực cho rằng thủ đoạn của chúng ta chỉ có chút đó sao? Chân Thần Cảnh Địa giai?

- Âm âm âm...

Theo thanh âm cuồng ngạo kia, tiếng nổ lớn kinh khủng nhất thời vang vọng trong Vạn Hồn Điện, hiển nhiên người tới đã bắt đầu công kích Vạn Hồn Điện!

- Thiên Giai? Rõ ràng là Nhân Giai, cũng muốn lừa gạt lão tử? Chờ lão tử nắm trong tay Khôi Lỗi Vương lại diệt người!

Trong lòng Võ Đạo Dương cả giận nói. Giờ khắc này, hắn đã khởi động phù văn. Đây chính là tối hậu hiện ra, do đó, hắn phải trong thời gian hạn chế phù văn, dùng tốc độ nhanh nhất thu Khôi Lỗi Vương và sinh hồn Khôi Lỗi mới thành. Bằng không phần thưởng thật lớn cho nhiệm vụ lần này của hắn sẽ ngâm nước nóng.

Thế nhưng, để hắn không nghĩ tới là, đúng lúc này, quanh thân bỗng nhiên lấp lánh ra quang mang vô cùng rực rỡ. Một cỗ hấp lực thật lớn, hắn căn bản không thể chống cự hấp lực, dĩ nhiên hoàn toàn bao phủ hắn. Hơn nữa càng kinh người là, cả Vạn Hồn Điện đều phát sinh biến hóa long trời lở đất, hầu như trong nháy mắt chân thân của hắn dĩ nhiên rơi vào trong Vạn Hồn Không Gian!

Vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi, cùng với Khôi Lỗi Vương vô cùng cường hãn. Giờ khắc này dĩ nhiên không có hắn không chế liền hiện ra chân thân, điên cuồng mà nhắm vào hắn.

Nhưng đây không phải điều khiến hắn khiếp sợ nhất. Khiếp sợ nhất là khí tức của vô số sinh hồn Khôi Lỗi và Khôi Lỗi Vương này, trong nháy mắt dĩ nhiên sản sinh biến hóa hoàn toàn thuộc về cực đoan. Khí tức tà ác trong nháy mắt biến mất, trở thành chính khí hạo nhiên cuộn cuộn.

Cùng lúc đó, một đạo ngũ sắc quang hoa rực rỡ phẳng phất như xẹt qua vô cùng vô tận không gian, trực tiếp bao phủ trên người hắn.

- Ứm Ma Ni Bá Mễ Hồng!

Dương Thiên Lô và Lăng Hi, Trương Chương Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Long Cửu Tinh cùng với tất cả sinh hồn trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình cùng phát ra một thanh âm hủy diệt thiên địa. Trong nháy mắt Võ Đạo Dương còn chưa từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, liền xuất công kích cường đại nhất!

Dương Thiên Lô và Lăng Hi trực tiếp chuyển vô cùng vô tận tín ngưỡng lực, cùng với hắn có thể sử dụng tất cả lực lượng.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lô xuất Lục Tự Chân Ngôn, muốn so với lúc đối phó Khôi Lỗi Vương càng cường đại hơn mấy lần. Lúc này Khôi Lỗi Vương và vô số sinh hồn Khôi Lỗi cũng là một trong nguyên tuyền lực lượng của hắn.

Đây là cái khái niệm gì?

Không thành công, liền thành nhân! Đương nhiên, Dương Thiên Lô tuyệt không muốn thành nhân. Tuy rằng trút hết toàn lực, thế nhưng nếu như không thành công mà nói, Dương Thiên Lô vẫn có thể chậm rãi diệt chết. Phải biết rằng, lúc này trong Vạn Hồn Không Gian, hắn đã là chúa tể thực sự. Trong Vạn Hồn Không Gian, dù là Chân Thần Cảnh Địa giai thì thế nào?

Đừng mơ tưởng nhắc lên bất kỳ sóng gió gì.

- Âm!

Theo Lục Tự Chân Ngôn lan tràn kim sắc phù văn thật lớn đánh vào trong óc Võ Đạo Dương. Võ Đạo Dương Chân Thần Cảnh Địa giai, tâm thần cường hãn dĩ nhiên không thể chịu nổi, trực tiếp nổ tung!

Lập tức Phạm Âm rộng lớn vang vọng trong óc hắn. Trong tâm thần của hắn một ít khí tức tà ác dĩ nhiên rất nhanh biến mất, một cỗ tín ngưỡng chỉ lực tinh thuần sinh ra trong óc hắn.

Qua mấy phút đồng hồ sau, điên cuồng giãy dụa trong tiềm thức của Võ Đạo Dương dần dần ổn định. Ánh mắt cũng dần dần rõ ràng. Thấy Dương Thiên Lô, bỗng nhiên cung kính quỳ gối:

- Chủ nhân!

Cùng lúc đó, ở ngoài Vạn Hồn Điện, vang lên hét lớn một tiếng:

- Thu!

Trong sát na, Vạn Hồn Điện dĩ nhiên vô hạn thu nhỏ lại, ngưng tụ thành một đạo lưu quang, trực tiếp bị người tới nắm trong tay.

- Ha ha ha..., thần khí Vạn Hồn Không Gian, không gì hơn cái này! Vô Đạo Dương, lão tử cũng cho người nếm thử cảm giác bị luyện hóa thành Khôi Lỗi Vương. Ha ha ha...các người những tên tiểu lâu la này, còn chưa đặt trong mắt của lão tử. Giữ lại cái mạng chó của các người, cùng tên hồn đản Vô Cương kia báo tin đi sao! Ha ha ha...

Theo tiếng cười lớn cuồng ngạo, không gian bỗng nhiên bị xé rách, người tới trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, biến mất trong mắt đường chủ Vô Triệu Phi cùng rất nhiều hộ vệ.

555. Chương 568: Thần Khấp Chi Môn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 568: Thần khấp chi môn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Rất nhiều hộ vệ ngoài khiếp sợ, cũng chẳng nói nổi nửa câu. Mà Vô Triệu Phi đồng dạng sắc mặt trắng bệch. Nhưng sắc mặt trắng bệch này là do hấn cố ý làm ra. Tuy rằng hấn không rõ ràng cụ thể chuyện gì xảy ra. Nhưng hấn biết, tất cả đều là do chủ nhân hấn an bài. Bao gồm cả lúc người tới oanh một kích vào Vô Hồn Điện, hấn cũng rống lớn kêu mọi người rút lui. Bởi vì đối phương là Chân Thần Cảnh cao thủ, căn bản không phải loại con tôm nhỏ như bọn họ có thể chống lại.

- Sưu!

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên hiện ra một đạo thân ảnh mạnh mẽ mà đến.

Vô Triệu Phi nhất thời trờng, cả tiếng nói:

- Tiêu Thiên huynh đệ?

- Đường chủ, nhanh cứu ta!

Trong hư không Dương Thiên Lôi hét thẳm một tiếng.

Vô Triệu Phi nhất thời xuất thần thông pháp tắc bàng bạc, đem Dương Thiên Lôi đỡ lấy.

- Tiêu Thiên huynh đệ... Người...

- Vừa xảy chuyện gì? Ta vừa mới nắm trong tay Thiên Hồn Dẫn, phúc...

Dương Thiên Lôi hoảng sợ nói, đồng thời phun ra phun ra một ngụm tiên huyết.

- Tiêu huynh đệ, phúc lớn mạng lớn... Chúc mừng người trở thành đệ tử Vô Hồn Điện! Người trước không cần nói nữa, chữa thương đã! Phó đường chủ, thông tri cho các đệ tử của bản đường, lập tức tới đại điện. Nhớ kỹ, mọi người, không được thiếu một ai! Cho dù là đánh cũng phải toàn bộ trình diện!

Vô Triệu Phi cả tiếng mệnh lệnh nói. Đây cũng là mệnh lệnh của Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi và Vô Viễn Sơn hải hồn chứa nhiều sơ hở, có thể giấu diếm mọi người. Nhưng muốn giấu diếm tất cả mọi người ở đây, có chút khó khăn. Do đó, hấn phải đem toàn bộ nhưng tên này độ hóa mới xong.

- Dạ, đường chủ!

Rất nhiều đệ tử thấy Dương Thiên Lôi trong lòng vô cùng kinh ngạc, thế nhưng nếu đường chủ không có nói, bọn họ đương nhiên không tiện hỏi lại. Vội vàng phân công nhau liên lạc tất cả thành viên của Thương Minh Đường.

Tin tức Thương Minh Đường bị Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao niên tập kích, đem Võ Đạo Dương bắt đi. Đồng thời phá hủy Vạn Hồn Không Gian đã truyền đến Võ Hồn Điện.

Mà cùng ngày, mấy vạn đệ tử Võ Hồn Điện Thương Minh Đường, thì hết thấy bị Dương Thiên Lôi độ hóa. Độ hóa đệ tử Võ Hồn Điện, loại môn phái tà ác này, Dương Thiên Lôi không có bất luận áp lực gì. Môn phái, không dám nói trăm phần trăm tà ác, nhưng muốn tìm ra một người tốt, cũng rất khó.

Đêm đó, Dương Thiên Lôi đã đem mấy vạn đệ tử Thương Minh Đường, hết thấy thu nhập trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình, mang đi toàn bộ tài phú của Thương Minh Đường, trực tiếp rời khỏi Thương Minh Tinh.

Sở dĩ làm như vậy, bởi vì Thương Minh Đường tổn thất lần này, một là Vạn Hồn Không Gian bị phá hủy, tương đương với phá hủy căn cơ Thương Minh Đường. Mặc kệ là nguyên nhân gì, lấy Võ Triệu Phi, đường chủ dẫn đầu Thương Minh Đường, khẳng định phải bị nghiêm phạt. Hơn nữa còn tương đối nghiêm phạt thảm trọng. Dẫn bọn họ đi, là tăng cường thực lực của chính mình, hai là cũng coi như giải cứu bọn họ.

Còn có một điểm, đó là kết quả hấn cùng Võ Viễn Sơn thương lượng, để hấn minh bạch, muốn từ Thương Minh Đường trà trộn vào trong Võ Hồn Điện, đã không quá khả năng.

- Dương huynh đệ!

Khi Dương Thiên Lôi xuất hiện tại tinh không truyền tống trận ở Thương Minh Thành, Võ Viễn Sơn đã ở địa điểm ước định. Về mặt hưng phấn xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi.

- Đi thôi.

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói rằng. Nhìn đoàn người đông đúc, trong lòng có chút kỳ quái. Ngày hôm nay tinh không truyền tống trận so với dĩ vãng tuyệt đối náo nhiệt hơn gấp trăm lần, dòng người lớn đến kinh người.

Hơn nữa, tuyệt đại đa số đều là cao thủ ngoài Thần Đạo Cửu cấp. Chân Thần Cảnh Nhân Giai cao thủ cũng tùy ý có thể thấy được. Hơn nữa biểu tình tựa hồ đều mang theo một tia hưng phấn, một bộ dáng vội vã, ngay cả Võ Viễn Sơn cũng không ngoại lệ.

Dương Thiên Lôi từ lâu đã cùng Võ Viễn Sơn ước định xong. Nguyên bản Dương Thiên Lôi thật là muốn trở thành đệ tử Võ Hồn Điện, đánh vào trong đó. Nhưng biết được Võ Viễn Sơn cùng mấy trăm gã sư huynh đệ hành động. Ngoài hấn ra, toàn bộ thất bại. Vả lại khiến cho Võ Hồn Điện coi trọng, dưới Võ Viễn Sơn kiến nghị, tạm thời không thích hợp động thủ. Bằng không rất có thể rơi vào trong bẫy của đối phương. Hơn nữa bởi vì chuyện này, sư phụ hấn Võ Thanh đã nhận thấy được một tia mảnh khốc. Đó là nội bộ bọn hấn khẳng định có gina tế. Hơn nữa gian tế này khẳng định là cao tầng. Bằng không, lần này bọn họ bí mật hành động, có thể nói là tuyệt đối cơ mật, nhưng hoàn toàn nằm trong tay của Võ Hồn Điện, hầu như toàn quân bị diệt. Nếu như không phải Dương Thiên Lôi, biến số này xuất hiện, dù là không phải, e là lúc này sớm đã thành Khôi Lỗi Vương của Võ Hồn Điện.

Rất nhanh hai người liền đi tới tinh không truyền tống trận.

Thương Minh Tinh là một trong những tinh cầu giao dịch lớn nhất của Vô Cực Tinh Vực, tinh không truyền tống trận vốn là so với tinh cầu bình thường lớn hơn vô số lần. Tinh không đường hầm càng số lượng khổng lồ, nhưng khi hai người tới, dĩ nhiên cần xếp hàng chờ. Đây quả thực là sự tình không thể tưởng tượng.

Hai người chờ đủ một thời thần, mới cùng bước vào.

Hơn nữa để Dương Thiên Lôi vô cùng kinh ngạc là lần này dĩ nhiên không thể hưởng thụ đơn độc truyền tống. Trong tinh không đường hầm, trừ hấn và Võ Viễn Sơn ra, còn có mười tám gã Tu Luyện Giả Thần Đạo Cửu cấp.

- Viễn Sơn huynh, hiện tại có thể nói rõ đi sao? Ma Vân Tinh... Lẽ nào là thế lực lớn Trảm Ma Tông theo như lời của Viễn Sơn huynh.

Dương Thiên Lôi và Võ Viễn Sơn ngồi xếp bằng cạnh nhau, truyền âm nói.

Nghe được Dương Thiên Lôi nói, Võ Viễn Sơn gật đầu, nói:

- Là Trảm Ma Tông. Dương huynh đệ, thực không dám đầu điểm, Trảm Ma Tông chính là Gia sư âm thầm sáng chế. Dương nhiệm tông chủ Tiểu Thượng, vốn tên là Võ Thượng, là đệ tử thân truyền của sư phụ. Do đó, người gia nhập Trảm Ma Tông, không có bất kỳ vấn đề gì. Chờ thêm một thời gian, sóng gió qua đi. Lại đối phó với Võ Hồn Điện không muộn. Người xem những Tu Luyện Giả hai bên trái phải chúng ta hẳn đều là đệ tử của Trảm Ma Tông. Bất quá bọn họ không nhận thức ta. Cả Trảm Ma Tông, trừ tông chủ và nhân vật hạch tâm ra, không ai biết Trảm Ma Tông kỳ thực là thế lực ngầm của Gia sư.

Dương Thiên Lô ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người, hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn là nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Viễn Sơn huynh, Trảm Ma Tông có phải là có đệ tử gọi Tiểu Kiến Nhân?

- Dương huynh đệ và Kiến Nhân quen biết?

Nghe được Dương Thiên Lô nói, Võ Viễn Sơn hơi chút kinh ngạc mà hỏi. Tuy rằng Võ Viễn Sơn tướng mạo còn trẻ, nhưng là sư phụ của Tiểu Kiến Nhân. Tiểu Kiến Nhân là thân tôn tử của Tiểu Thượng. Nếu không có thiên phú kinh người, hơn nữa trí mưu thao lược không chỗ nào không tinh, cũng là đệ nhất thiên tài trong Trảm Ma Tông. Tại Trảm Ma Tông có uy tín và địa vị cực cao. Mặc dù là Võ Thanh đối với Tiểu Kiến Nhân cũng phi thường coi trọng. Võ Viễn Sơn đương nhiên rõ ràng.

Chương 568: Thần khắp chi môn. (Hạ)

- Chỉ là nghe nói qua. Đúng rồi, Viễn Sơn huynh, người không có nói cho những người khác, thân phận chân chính của ta chứ?

- Đương nhiên không có. Cho dù là sư phụ ta cũng không có. Khi ta hội báo, chỉ nói trùng hợp gặp được đạo hữu có cừu oán với Võ Hồn Điện. Tên là Tiêu Thiên. Do đó, người cứu yên tâm đi.

Võ Viễn Sơn vội vàng nói rằng.

- Vậy là tốt rồi. Bất quá, Viễn Sơn huynh, ta không có thể thực gia nhập Trảm Ma Tông như vậy. Chỉ là muốn một thân phận mà thôi.

Dương Thiên Lô thờ phào nói.

- Cái này ta hiểu rõ. Yên tâm đi.

- Ngày hôm nay tựa hồ rất kỳ quái, tinh không truyền tống trận sao nhiều người như vậy? Còn có, những đệ tử Trảm Ma Tông này sao cũng muốn chạy trở về? Xem ra có hỉ sự gì chăng?

Dương Thiên Lô rốt cục vẫn nhịn không được hỏi.

- Ha hã, Dương huynh đệ, ta đang muốn nói cho người. Ta vừa mới nhận được tin tức sư phụ truyền đến. Trong vòng chín ngày, Thần Khấp Chi Môn thần bí nhất sắp mở ra!

Ánh mắt Võ Viễn Sơn mang theo một tia cực nóng nói rằng.

- Thần Khấp Chi Môn? Là vật gì vậy?

Dương Thiên Lô nghi hoặc hỏi.

- Thần Khấp Chi Môn là thông đạo duy nhất đi thông tiên cảnh không gian. Không gian không gian, trong vòng chín ngày Thánh Địa tu luyện thần bí nhất. Bất quá cũng không phải lúc nào cũng có thể tiến vào bên trong, mà là chỉ có vào lúc Thần Khấp Chi Môn mở ra, trong chín ngày, Tu Luyện Giả ngoài Thần Đạo Cửu cấp mới có cơ hội tiến nhập. Phàm là Tu Luyện Giả được Thần Khấp Chi Lộ lựa chọn, đều có thể đi vào trong đó, thu được thu được thu hoạch phi thường to lớn. Chỉ bất quá, lúc Thần Khấp Chi Môn mở ra lại hay thay đổi. Cho tới nay, đã hơn mười vạn năm không có mở ra.

Ngũ đại gia tộc, bát đại điện, thập đại tông, cùng với một ít đại gia tộc và thế lực lớn, hết thảy bắt đầu hành động. Chỉ cần là lúc Thần Khấp Chi Môn chuẩn bị mở ra, trong vòng chín ngày sẽ thấy chín tinh cầu thật lớn tượng trưng cho cửu thiên. Hiện tại cửu tinh đã xuất hiện. Một ngày Cửu Tinh Liên Châu Cửu Tinh Liên Châu, là lúc Thần Khấp Chi Môn mở ra! Chỉ cần chúng ta đến Thần Khấp Tinh, có thể thu được Thần Khấp Chi Lộ, liền có thể đi vào!

Võ Viễn Sơn giải thích nói:

- Đây cũng là lần đầu tiên gặp được Thần Khấp Chi Môn mở ra!
- Thần Khấp Chi Lệ là vật gì vậy?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Khi Cửu Tinh Liên Châu, trên Thần Táng Sơn tại trung ương Thần Khấp Tinh liền gặp được Thần Khấp Chi Lệ, đó là một loại kết tinh trong suốt như nước mắt của nhân loại! Phàm là Tu Luyện Giả có thể đạt được Thần Khấp Chi Lệ, đều là người được tiên cảnh không gian lựa chọn. Tại một khắc cuối cùng của Cửu Tinh Liên Châu, Thần Khấp Chi Môn sẽ mở ra. Khi đó Tu Luyện Giả có Thần Khấp Chi Lệ có thể đi vào trong đó!

- Vậy Tu Luyện Giả không có Thần Khấp Chi Lệ không thể tiến nhập sao?

- Ừm, Một viên Thần Khấp Chi Lệ chỉ có thể để một người tiến nhập.

- Viễn Sơn huynh, pháp bảo của ta người đã biết, nếu như ta thu được Thần Khấp Chi Lệ tiến nhập tiên cảnh không gian, có thể đem các nàng triệu hồi ra hay không?

Dương Thiên Lô lại hỏi.

- Không thể. Tại tiên cảnh không gian, bất kỳ không gian pháp bảo gì cũng đều bị phong ấn. Dương huynh đệ, pháp bảo của người tuy rằng là thần khí đỉnh cấp, cũng không có bất kỳ tác dụng gì. Do đó... Dương huynh đệ nếu như muốn cho bằng hữu người tiến nhập bên trong. Đến lúc đó trước thời gian triệu hồi các nàng ra, chỉ cần bọn họ có thể thu được Thần Khấp Chi Lệ, thì không có vấn đề.

- Chỉ có Tu Luyện Giả đã ngoài Thần Đạo Cửu cấp mới có thể sao?

- Ừm. Chỉ có Thần Đạo Cửu cấp, linh ngộ hỗn độn cảnh ảo diệu, mới có thể.

- Đã như vậy... Vậy thì cần phiền phức Viễn Sơn huynh. Hơn mười người đó đều là nữ nhân của ta, có thể gia nhập Trảm Ma Tông kiếm thân phận hay không?

- Cái này...nếu đều là lão bà của Dương huynh đệ, hẳn là không thành vấn đề.

Võ Viễn Sơn tựa hồ có chút bối rối nói. Không có biện pháp, hẳn không thể không làm như vậy. Dù sao, hẳn biết được trong pháp bảo của Dương Thiên Lô không hề thiếu cao thủ. Tuy rằng hẳn chỉ thấy được mấy người, nhưng cả Võ Hồn Điện Thương Minh Đường mấy vạn người đồng thời biến mất. Hẳn tự nhiên biết là Dương Thiên Lô đã làm. Hơn nữa Võ Viễn Sơn cũng khẳng định mấy vạn Tu Luyện Giả Thương Minh Đường là bị Dương Thiên Lô thu nhập trong không gian. Thương Minh Đường, tuy rằng chỉ là đường, nhưng Thần Đạo Cửu cấp cao thủ chỉ ít mấy trăm gã. Nếu như Dương Thiên Lô đều để hẳn đối phó, hiển nhiên không có khả năng. Cho nên mới có chút bối rối.

Khi Dương Thiên Lô và Võ Viễn Sơn còn đang nói chuyện. Trong vòng chín ngày, Tu Luyện Giả Tu Luyện Giả Thần Đạo Cửu cấp đồng dạng dùng tốc độ nhanh nhất trở về thế lực của mình. Dương nhiên, những thế lực này tất nhiên là thế lực lớn. Một ít thế lực nhỏ mặc dù muốn, cũng không dám đi đòi chén canh này. Bằng không, khẳng định tại Thần Táng Sơn của Thần Khấp Tinh phỏng chừng sẽ bị người của thế lực lớn tiêu diệt.

Đám người Hạ Quân Trúc, Hứa Kiến Sầu, Chu Giác Thuần từ lâu là Thần Đạo Cửu cấp. Dương nhiên cũng là lần này bước vào thành viên của Thần Khấp Tinh. Nếu không như vậy, dù là Kỳ Tiêu Lam, Kim Chính Thái cũng đều không có bước vào thiên tài đệ tử Thần Đạo Cửu cấp của các đại gia tộc. Giờ khắc này, tại gia tại gia tộc trưởng ra mệnh lệnh, cũng bất chấp tôi luyện tâm tính, mà cùng khởi động thời không pháp tắc, đồng thời dưới sự trợ giúp của cao thủ gia tộc, muốn tại trước Cửu Tinh Liên Châu đột phá đến Thần Đạo Cửu cấp.

Hơn mười vạn năm cũng khó gặp được một lần, tiên cảnh không gian, một ngày tiến nhập trong đó, thu hoạch tuyệt đối là siêu việt tưởng tượng của bất kỳ kẻ nào. Cũng là bất luận lịch lãm nào cũng không thể có được. Cho dù là Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ cũng đều không chút do dự lựa chọn tiến nhập!

Thủy Nguyên Tinh Vực, Kỷ Nhạ Yên Chân tu vi Thần Cảnh Thiên Giai, thần niệm bằng bạc, ngơ ngác cảm ứng khí tức vận chuyển trong cả Thủy Nguyên Tinh và các tinh cầu xung quanh, quả thực không thể tin được chính mình thấy là thật.

Kỷ Nhạ Yên? Sở dĩ đi tới Thủy Nguyên Tinh, đơn giản là muốn ở trong tinh cầu mà nhi tử chúng không, tinh tâm tiềm tu một đoạn thời gian, thuận tiện cũng bang trợ nhi tử điểm hóa chúng sinh, vì hấn tăng cường thực lực, làm một chút chuyện.

Sau khi sống lại, nàng đã đến cảnh giới Thượng Thiện Nhược Thủy, tất cả tâm ma, tất cả ràng buộc, hết thấy đều tiêu tan thành mây khói, càng không thể còn có ái tình gì đáng nói. Nàng đã thu được tân sinh, dù là ai cũng không thể tạo nên bất kỳ rung động gì trong lòng nàng. Trong lòng nàng chỉ còn lại có nhi tử và tu luyện.

556. Chương 569: Trăm Ma Tông.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 569: Trăm Ma Tông.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi đi tới Thủy Nguyên Tinh, nàng liền ở trong Tu Luyện Giới của Thủy Nguyên Tinh, âm thầm chỉ điểm cho một vài Tu Luyện Giả mà nàng xem trọng, truyền thụ cho họ một ít tuyệt học thần thông càng cao cấp. Đồng thời thủ hộ cho tinh cầu này. Tuy rằng Thủy Nguyên Tinh so với đại tinh cầu trong Vô Cực Tinh Vực, thiên địa linh khí vẫn vô pháp đánh đồng. Nhưng đối với nàng có tu vi Chân Thần Cảnh Thiên Giai mà nói đã không có ý nghĩa quá lớn. Tâm thần của nàng trong nháy mắt liền có thể dung nhập đến vô hạn tinh không, đồng thời kéo dài đến hỗn loạn không gian hấp thu năng lượng mà nàng cần.

Khi Dương Thiên Lôi hủy diệt tinh không đường hầm, nàng mới cùng hấn đạt được liên hệ. Thế nhưng hiện tại, nàng không làm sao nghĩ ra, lúc Dương Thiên Lôi thôi động Thủy Nguyên Tinh vận hành, tất cả tinh cầu trong Thủy Nguyên Tinh Vực quỹ tích vận hành đều phát sinh biến hóa. Mà trong thời gian ngắn, thần niệm của nàng cảm ứng được cải biến vận hành vi diệu của tinh cầu. Tự thân tu vi dĩ nhiên phát sinh đề cao kinh người. Nàng vốn là Thiên Giai sơ cảnh, đã tấn chức đến Thiên Giai đại thành chỉ cảnh!

Dưới tình huống thông thường, đây chính là chuyện cần trăm nghìn năm mới có thể làm được. Thế nhưng nàng bước vào Chân Thần Cảnh mới bao lâu?

Quả thật là tâm tình của nàng đã đến cảnh giới cao nhất của Tu Luyện Giả là Thượng Thiện Nhược Thủy. Nhưng nguyên nhân quan trọng nhất, Kỷ Nhạ Yên rõ ràng, vẫn là thông qua quỹ tích vận chuyển của Thủy Nguyên Tinh Vực, từ đó lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc càng cao cấp, càng cường hãn hơn, mới thu được hiệu quả kinh người như vậy.

Mà hiện tại, tinh cầu của Thủy Nguyên Tinh Vực vận chuyển, dĩ nhiên lại khiến nàng cảm ứng được một tia không thể tưởng tượng, hoàn toàn vượt quá biến đổi lớn!

Cửu tinh!

Nàng dĩ nhiên cảm ứng được chín khỏa tinh cầu thần bí sinh ra, từ một tia năng lượng một tia, đã từ từ trở nên cường đại. Cuối cùng hoàn toàn siêu việt bất kỳ tinh cầu nào của Thủy Nguyên Tinh Vực, trở thành tinh cầu mà Kỷ Nhạ Yên không thể không thể cảm xúc.

Đây tất cả đều là phát sinh trong Thủy Nguyên Tinh Vực, đồng thời lấy Thủy Nguyên Tinh làm hạch tâm.

Đương nhiên, chỉ có lúc ban đầu cửu tinh sinh ra, Kỷ Nhạ Yên mới có thể cảm ứng được loại liên hệ huyền ảo này. Nhưng theo cửu tinh cường đại lên, Kỷ Nhạ Yên cũng vô pháp cảm ứng được.

Vị trí của cửu tinh đã phát sinh cải biến quỷ dị. Cửu tinh vận chuyển hạch tâm cũng di chuyển đến xa vô cùng.

- Cửu tinh, cửu tinh...lẽ nào...

Kỷ Nhạ Yên thần tình ngơ ngác, giờ khắc này bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, hai mắt tuyệt mỹ lấp lánh ra tinh quang rực rỡ nói:

- là Cửu Tinh Liên Châu đã hơn mười vạn năm chưa xuất hiện trong truyền thuyết?

Cửu Tinh Liên Châu, Thần Khấp Chi Môn mở ra!

Những cái này, Kỷ Nhạ Yên biết rõ. từ nhỏ lớn lên trong đại gia tộc, nàng đối với Vô Cực Tinh Vực thậm chí hệ thống tu luyện cùng tài liệu ghi chép của Cửu Thiên Chi Nội đều vô cùng am hiểu. Tuy rằng nghĩ không quá khả năng, nhưng nàng vẫn liên tưởng đến Cửu Tinh Liên Châu!

Thủy Nguyên Tinh Vực, tại ghi chép ghi chép của Tu Luyện Giới cho tới bây giờ chưa có ai coi trọng. Ở đây chính là một tinh vực nghèo túng, Tu Luyện Giả cũng không muốn đến. Thiên địa linh khí ít, quang mạch trần quý nghèo, ai lại muốn quan tâm? Mà nếu cửu tinh kia thực là nguồn gốc của Cửu Tinh Liên Châu thì chứng tỏ cái gì?

Dù là tâm tình của tâm tình đã đến Thượng Thiện Nhược Thủy. Giờ khắc này cũng không thể bình tĩnh được.

Bởi vì nếu như tất cả đều là sự thật, nhi tử của nàng đến tột cùng sẽ là tồn tại thế nào?

Thủy Nguyên Tinh chủ, Thương Viêm Tinh, Dương Thiên Lô hoàn toàn nắm trong tay, đồng thời thôi động Thủy Nguyên Tinh vận hành, khiến tất cả tinh cầu trong Thủy Nguyên Tinh Vực vận chuyển phát sinh cải biến. Mà chính sự cải biến này mới dẫn sinh ra cửu tinh, đồng thời khí tức ban đầu biểu hiện ra đó là lấy Thủy Nguyên Tinh làm hạch tâm.

Kỷ Nhạ Yên do dự hơn nửa tháng cũng cảm thụ không được cửu tinh và Thủy Nguyên Tinh có liên hệ gì, nàng rốt cục nhìn không được thôi động thần niệm trong cơ thể.

Trong đường hầm tinh không, Dương Thiên Lô yên lặng ngồi xếp bằng. Thông qua lời kể của Võ Viễn Sơn, lúc này, hắn đối với tiên cảnh không gian đã có hiểu biết sơ bộ. Hơn nữa cũng biết phải mượn thân phận thể lực lớn, bằng không ngay cả tư cách đến Thần Táng Sơn cũng không có, càng không nói tới thu được Thần Khấp Chi Lệ.

Giờ khắc này, tâm thần của tâm thần đang ở trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình cùng Lăng Hi, Trương Chương Hàm, Nguyễn Hi Vũ cùng với chúng nữ nói chuyện về dự định kế tiếp.

Đúng lúc này trong óc bỗng nhiên truyền đến một cỗ ba động quen thuộc.

Nhất thời nhất thời đem thần niệm dung nhập trong ba động, nói:

- Nương?

- Thiên Lô, hiện tại thế nào?

- Hiện tại tốt, nương ngươi không cần lo lắng. Võ Hồn Điện Thương Minh Đường đã bị ta thu phục, chỉ đi tới điểm biến cố, không có tiếp tục lấn vào Võ Hồn Điện.

Dương Thiên Lô nói rằng.

Dưới Kỷ Nhạ Yên truy vấn, Dương Thiên Lô đem kinh lịch Võ Hồn Điện nói ra, cũng nói từ đầu đến cuối Võ Hồn Điện chân chính phân liệt ra thành hai cổ chính tà thể lực.

- Nương, vừa mới có được tin tức, nói Thần Khấp Chi Môn sắp mở ra, do đó, hiện tại ta và Võ Viễn Sơn đi gia nhập Trảm Ma Tông. Nương, Thần Khấp Chi Môn, ngươi biết không?

Khai báo hoàn tất, Dương Thiên Lô hỏi.

- Nương biết.

Kỷ Nhạ Yên cường chế kích động trong lòng, giả vờ bình tĩnh nói rằng. Lần này tìm Dương Thiên Lô, nàng quan tâm nhất chính là việc này. Không nghĩ tới, nàng còn chưa hỏi, Dương Thiên Lô đã nói ra.

- Nương, có người nói cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên Giai tiến nhập trong đó đều có thể thu được thu hoạch thật lớn, nương, người cũng đến? Ta dự định để Tử Hàm, Hi Vũ còn có nhị tỷ các nàng đều cùng nhau đi vào!

Dương Thiên Lô nói rằng.

- Không cần, nương thăm nghĩ một mình tĩnh tu. Người và các nàng cẩn thận một chút. Đừng để cho Chương Hàm các nàng bại lộ diện mục, biết không?

- Biết rồi, nương!

- Thiên Lô, tới lúc đó, người nhớ kỹ đem tâm thần dung nhập Thủy Nguyên Tinh, tỉ mỉ cảm ứng một chút tình huống của tinh cầu xung quanh. Tuy rằng nương không biết vì sao, nhưng trong khoảng thời gian này nương lĩnh ngộ rất nhiều Thiên Địa pháp tắc. Lúc này đã tấn chức đến Thiên Giai đại thành chi cảnh. Lấy người cường không đối với Thủy Nguyên Tinh, hẳn là có thể lĩnh ngộ càng nhiều.

- Ách... Chúc mừng nương! Nương, ta cũng tấn chức đến Nhân Giai đại thành chi cảnh, hắc hắc! Ta sẽ cảm ứng!

Nghe được mẫu thân nói, Dương Thiên Lô hơi kinh ngạc, sau đó mừng rỡ nói rằng.

- Ủm, còn có, khi Thiên Lệ các nàng tiến nhập tiên cảnh không gian là lúc tốt nhất để có thể vượt qua đại thiên kiếp... Ta biết người lo lắng các nàng sẽ thất bại...

Chương 569: Trảm Ma Tông. (Hạ)

- Ha hả, nương, các nàng hẳn là sẽ không thất bại. Ta đang có dự định này. Chờ ta vì các nàng luyện chế thành nhuyễn giáp, liền dẫn động đại thiên! Người yên tâm đi!

Dương Thiên Lô nói rằng.

- Vậy là tốt rồi!

- Nương, người tại Thủy Nguyên Tinh có phải là bởi vì...bởi vì cha không? Ta nói là Dương gia?

Dương Thiên Lô chung quy vẫn nhịn không được hỏi.

- Hải tử ngọc, người nghĩ đi đâu rồi? Cha người đối với mẫu chúng ta có ân, nhưng hẳn chung quy là phạm nhân. Vả lại, một đời kia chỉ là một trong muôn đời luân hồi của nương. Nương biết tâm tư của người. Nhưng nương đã không còn tình ái chi tâm, cái gì đã qua thì để nó qua đi... Nương tới nơi này, chỉ là muốn ở trong tinh cầu người nắm trong tay an tâm tĩnh tu thôi. Được, không nói nữa...

Kỷ Nhạ Yên nói xong liền trực tiếp chặt đứt liên hệ với Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng mà trong lòng thở dài một tiếng. Có một số việc, nhất là chuyện của nữ nhân, chung quy không phải chính mình có thể can thiệp. Dương Thiên Lô cũng biết rõ, mẫu thân suốt đời sợ rằng chỉ từng yêu một người, chính là người đem nàng bức tử kia. Người mình coi là cha, Dương gia, đối với nàng mà nói chỉ là một đoạn kinh lịch nhỏ mà thôi.

Hơn nữa Dương Thiên Lô cũng hiểu rõ. Mẫu thân là hoàn thành bách thể luân hồi. Tựa như Nguyễn Hi Vũ vì chính mình buông tha bách thể luân hồi. Bởi vì một ngày nàng hoàn thành bách thể luân hồi, nàng và Dương Thiên Lô e là cũng chỉ biến thành một đoạn kịch lịch không đáng kể.

- Hai vị tiền bối, các người cũng là đi Ma Vân Tinh sao?

- Đúng rồi. Không biết hai vị tiền bối là...?

- Chúng ta là tới gia nhập Trảm Ma Tông. Tiểu Biệt Ly, Tiêu huynh mấy vạn năm trước đã mời chúng ta gia nhập. Chỉ là khi đó cảnh giới quá thấp, sợ cô phụ kỳ vọng của Tiêu huynh, hôm nay huynh đệ chúng ta đều bước vào Chân Thần Cảnh, vừa vặn gặp phải Thần Khấp Chi Môn chuẩn bị mở ra. Lúc này gia nhập Trảm Ma Tông cũng thuận tiện đền đáp ân tri ngộ của Tiêu huynh.

Võ Viễn Sơn thần tình tự nhiên, chậm rãi mà nói.

Tiểu Biệt Ly chính là phụ thân Tiểu Kiến Nhân, trưởng tử của tông chủ Tiểu Thượng. Tu vi Chân Thần Cảnh Thiên Giai, tại Trảm Ma Tông xác định tông chủ.

Đồng đảo đệ tử Trảm Ma Tông nghe được Võ Viễn Sơn nói như thế, trong ánh mắt ý cung kính càng thêm đặc hơn, đều chủ động hướng Võ Viễn Sơn và Dương Thiên Lôi tự giới thiệu một lần. Đồng thời toàn bộ dùng lễ với trưởng bối. Bất quá từ đầu đến cuối, Dương Thiên Lôi thân hình lộ vẻ nhỏ gầy, tướng mạo bình thường lại không nói gì. Đều là Võ Viễn Sơn ứng phó. Chỉ là từ ngữ khí cung kính của Võ Viễn Sơn lúc giới thiệu Dương Thiên Lôi. Mọi người không dám khinh thị Dương Thiên Lôi chút nào.

Đương nhiên, lúc này Dương Thiên Lôi tên là Tiêu Thiên, mà Võ Viễn Sơn lại tên là Dương Viễn Sơn.

Không đến nửa canh giờ, mọi người rốt cục đi ra tinh không đường hầm.

Trong nháy mắt Võ Viễn Sơn và Dương Thiên Lôi bước ra khỏi đường hầm tinh không. Một tiếng cười to sang sảng liền truyền vào trong tai mọi người. Một đạo thân ảnh trực tiếp xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Tham kiến phó tông chủ!

Tại phía sau Võ Viễn Sơn và Dương Thiên Lôi, hơn mười gã Thần Đạo Cửu cấp cao thủ nhất thời quỳ lạy trên mặt đất, cung kính vô cùng nói.

- Hoan nghênh Dương huynh đệ, Tiêu huynh đệ!

Một gã Tu Luyện Giả mặt mỉm cười, nhìn hòa ái dễ gần, thân hình tựa như hình cầu, vô cùng nhiệt tình nói. Bất quá khí tức trên người hắn khiến không có bất kỳ kẻ nào dám khinh thị khối thịt cầu này. Vừa nói, quay về phía hơn mười vị Tu Luyện Giả phát tay.

- Tiêu huynh, đã lâu không gặp!

Võ Viễn Sơn vẻ mặt mỉm cười nói rằng, đồng thời truyền âm nói với Dương Thiên Lôi rằng:

- Đây chính là Tiểu Biệt Ly.

- Tiêu huynh xin chào!

Dương Thiên Lôi cũng lộ ra một tia mỉm cười hàm hậu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Võ Viễn Sơn và Dương Thiên Lôi đều không nghĩ tới Tiểu Biệt Ly dĩ nhiên lại tự thân đến tinh không truyền tống trận nghênh tiếp bọn họ. Phải biết rằng bọn họ bất quá là Chân Thần Cảnh sơ giai mà thôi. Loại tu vi này đã siêu việt tuyệt đại đa số Tu Luyện Giả, nhưng trong thế lực lớn đã không tính là gì.

- Hảo, hảo! Tiêu huynh đệ, Dương huynh đệ, đi, đi, tông chủ đã chờ các người!

Tiểu Biệt Ly nhiệt tình vô cùng nói, nhất là ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Lần này Tiêu huynh đệ là đại ân nhân của chúng ta. Có thể có người gia nhập, thật sự là vinh hạnh của chúng ta!

Tiểu Biệt Ly truyền âm nói với Dương Thiên Lôi.

Hiển nhiên, Dương Thiên Lôi tại Thương Minh Tinh và Vô Hồn Điện chiến đấu đã truyền vào trong tai hắn.

- Nào có nào có, Tiêu huynh khách khí.

Dương Thiên Lôi cũng truyền âm nói rằng, đồng thời truyền âm cho Võ Viễn Sơn, nói:

- Viễn Sơn huynh, xem ra ngoài dự liệu của chúng ta a, chờ gia nhập, ta tới ở trong khách sạn trước.

- Ừm, ta cùng người đi sao. Đến lúc đó ta tới nói.

Võ Viễn Sơn nói rằng. Hắn đương nhiên minh bạch suy nghĩ của Dương Thiên Lôi, nguyên bản bọn họ dự định sau khi đi tới Ma Vân Tinh, trước để mấy người Trương Tử Hàm triệu hồi ra, cùng gia nhập Trảm Ma Tông. Nhưng Tiểu Biệt Ly trực tiếp tự mình tới đón tiếp, lại phá rồi kế hoạch của bọn họ. Dù sao, pháp bảo thần bí kia của Dương Thiên Lôi, Võ Viễn Sơn biết là tuyệt đối không thể bại lộ. Mặc dù là khi hắn

cùng sự phụ hội báo, cũng không có nói ra. Dương Thiên Lôi để chính mình biết đã là dưới tình huống bất đắc dĩ mới làm như vậy. Đừng nói là Dương Thiên Lôi, dù là Võ Viễn Sơn, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng đem con bài chưa lật bại lộ. Đây thuộc về bí mật tuyệt đối.

...

Ba người xé rách hư không, trong chớp lát, liền phi hành hơn mười vạn dặm, đi tới sào huyệt của Trảm Ma Tông.

Ma Vân Tinh, Trảm Ma Tông là đệ nhất thế lực. Hơn nữa là tuyệt đối đệ nhất. Mặc dù có rất nhiều môn phái, gia tộc. Bất quá đều là ở dưới trướng của Trảm Ma Tông. Địa vị của họ cũng tương đương với võ lâm minh chủ, hơn nữa là võ lâm minh chủ nắm quyền chưởng khống tuyệt đối.

Sào huyệt của Trảm Ma Tông ở trong đại hải vô biên vô hạn của Ma Vân Tinh, là một quần đảo lớn có diện tích nghìn vạn cây số tựa như Đông Hải Bồng Lai tiên đảo ở Thủy Nguyên Tinh, bất quá so với Bồng Lai tiên đảo còn lớn hơn vô số lần.

Một ngọn núi nguy nga sừng sững trong biển rộng, liên miên không ngừng. Thiên địa linh khí dư thừa dị thường, xung quanh sườn núi, trên đỉnh núi, mây mù lượn lờ, tựa như tiên cảnh. Trong đó từng tòa cung điện san sát nhau, so với Kiền Nguyên Tinh của Kỷ gia không kém bao nhiêu.

557. Chương 570: Bị Theo Dõi.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 570: Bị theo dõi.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hư không một trận ba động, Tiểu Biệt Ly dẫn theo Dương Thiên Lôi và Võ Viễn Sơn xuất hiện tại phía trên cung điện hạch tâm của Trảm Ma Tông.

Một đạo quang mang rực rỡ hiện lên, cấm chế kết giới của Trảm Ma Tông mở ra, ba người liền chậm rãi đi vào bên trong.

- Cha, tôi gặp Viễn Sơn và Tiêu Thiên huynh đệ!

Khi Tiểu Biệt Ly dẫn theo hai người bước vào đại môn cung điện, liền vẻ mặt nồng đậm tiểu ý nói rằng.

- Nhanh, mau vào!

Một thanh âm vô cùng uy nghiêm, lại đầy vui mừng từ trong cung điện vang lên, tựa như ở ngay bên tai ba người, rõ ràng không gì sánh được.

- Tiêu huynh đệ, không cần lo lắng, tất cả mọi người trong cung điện này đều là thành viên trung tâm của chúng ta. Ha ha.

Tiểu Biệt Ly nói rằng.

- Không hổ là đứng đầu thập tông, thực sự là lợi hại!

Thần niệm của Dương Thiên Lôi cũng không địa tản mát ra, vẻ hàm hậu trên mặt mang theo khiếp sợ cường liệt nói rằng.

- Đây đều là tổ sư gia bí mật kinh doanh, Trảm Ma Tông mới có địa vị hôm nay.

Ba người đang khi nói chuyện, liền đi tới sâu trong đại sảnh của cung điện.

Trong đại sảnh, hơn trăm người tề tụ một đường, Dương Thiên Lôi chỉ là cảm ứng một chút, liền phát hiện hơn trăm người này dĩ nhiên toàn bộ là cao thủ đã ngoài Chân Thần Cảnh, hơn nữa Địa giai cao thủ nhiều

nhất. Thiên Giai cao thủ cũng có bốn năm mươi. Loại thế lực này xác thực không phải trâu bình thường. Từ chỗ mẫu thân lý giải, Thiên Giai cao thủ của Kỷ gia cũng bắt quá trăm người mà thôi. Trảm Ma Tông có thể trở thành đứng đầu thập tông, xác thực có chỗ bất phàm của nó. Dương Thiên Lôi tin tưởng, nếu như có thêm Võ Thanh suất lĩnh lực lượng ngầm, e là tề thân đến đứng đầu bát đại điện. Thậm chí cùng ngũ đại gia tộc cũng tuyệt đối có thực lực chống lại.

- Hoan nghênh hoan nghênh, Viễn Sơn, vị này chính là Tiêu Thiên đạo hữu đi sao?

- Hồi tông chủ, đúng ạ.

Võ Viễn Sơn cung kính nói rằng.

- Vãn bối Tiêu Thiên, tham kiến tông chủ! Tông chủ cứ gọi Tiểu Thiên là được.

Dương Thiên Lôi vội vàng khom mình hành lễ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cung kính, phối hợp với vẻ hàm hậu trên mặt, nhìn không hề có chút làm ra vẻ nào.

- Tốt tốt. Một thân chính khí hạo nhiên, trách không được cùng Viễn Sơn liên thủ có thể chiến thắng Địa giai cao thủ. Đây chính là khắc tinh tà đạo a, không sai, không sai. Tiểu Thiên a, nhanh nhanh! Biệt Ly, Viễn Sơn, giới thiệu chư vị đồng môn cho Tiểu Thiên nhận thức!

Tiểu Biệt Ly và Võ Viễn Sơn dẫn theo gần trăm tên cao thủ ở đây dựa theo thân phận địa vị, từ cao đến thấp, trước sau giới thiệu cho Dương Thiên Lôi. Tuy rằng Dương Thiên Lôi không thích loại chuyện này, nhưng hiện tại muốn ăn nhờ ở đậu, cũng chỉ có thể biểu hiện phi thường nhiệt tình. Nhất là lúc giới thiệu một vị cuối cùng, Dương Thiên Lôi càng nhiệt tình vô cùng, vẻ hàm hậu trên mặt, tràn ngập kinh ngạc, phảng phất như phi thường hâm mộ người này.

Người này không phải ai khác, chính là Tiểu Kiến Nhân cùng Dương Thiên Lôi có một chút quen biết.

Dù là Dương Thiên Lôi cũng không nghĩ tới, Tiểu Kiến Nhân nguyên bản chỉ là Thần Đạo Cửu cấp, lúc này dĩ nhiên tấn chức đến Chân Thần Cảnh. Niên kỷ người này và đám người Hạ Quân Trúc tương đương. Nhưng hiện tại, khẳng định đã đi ở phía trước mấy người Hạ Quân Trúc. Hơn nữa, rất hiển nhiên, lần này hần mao hiểm tấn chức là vì tiên cảnh không gian.

Dương Thiên Lôi nắm chặt tay Tiểu Kiến Nhân, từ ngữ hâm mộ và tán dương không chút nào keo kiệt cấp cho Tiểu Kiến Nhân. Người này tuy rằng không có chút kiêu căng, nhưng ngạo khí trong lòng lại căn bản không thể che giấu. Nhưng nghe được Dương Thiên Lôi tán dương, để hần khiếp sợ là, người này dĩ nhiên không có biểu hiện ra chút đắc ý nào. Mà là dùng một loại thanh âm tao nhã, không kiêu không nóng, khiêm tốn nói với Dương Thiên Lôi, biểu hiện đủ phong cách quý phái.

Dương Thiên Lôi phải thừa nhận, người này thật đúng là một nhân tài giỏi về tâm kế. Loại biểu hiện này còn hơn Khương Nhất Lang năm đó cao minh hơn nhiều.

Võ Viễn Sơn hiển nhiên rất quen thuộc với tất cả mọi người ở đây. Gần trăm tên cao thủ cùng Dương Thiên Lôi giới thiệu xong, Tiểu Thượng còn nói một ít về Cửu Tinh Liên Châu lần này. Thần Khấp Chi Môn mở ra.

Dựa theo lời nói của Tiểu Thượng, thời gian cách Cửu Tinh Liên Châu còn có bốn mươi tám ngày. Tại cuối tháng, giờ tỵ, đó là lúc Cửu Tinh Liên Châu. Khi đó, Trảm Ma Tông bọn họ tất cả Thần Đạo Cửu cấp đệ tử đem toàn bộ đến Thần Tảng Sơn! Hơn nữa, bao gồm đám đệ tử ẩn nấp cũng sẽ lần vào giữa đám đệ tử của Trảm Ma Tông, cùng nhau đi qua.

Sau đó, tại Tiểu Biệt Ly vì hai người an bài nơi ở xong. Võ Viễn Sơn hướng Tiểu Biệt Ly nói ra hơn mười đạo lữ và tỷ muội của Dương Thiên Lôi cũng muốn gia nhập Trảm Ma Tông. Tiểu Biệt Ly một ngụm đáp ứng. Sau đó, hai người liền cùng nhau rời khỏi Trảm Ma Tông, đi Ma Vân Thành. Đường nhiên, mượn có là Dương Thiên Lôi và rất nhiều tỷ muội, đạo lữ sẽ gặp nhau ở Ma Vân Thành.

...

Dương Thiên Lôi cũng không biết, khi hần và Võ Viễn Sơn vừa mới rời khỏi, liền có một gã Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ cũng biến mất tại Trảm Ma Tông.

Dương Thiên Lô đồng dạng cũng không biết. Trong Bạch Hồn Tinh, hắn để Võ Đạo Viễn ở lại ứng phó Võ Hồn Điện điều tra nhằm vào Tiêu Thiên. Nếu như không phải Võ Đạo Viễn đã bị Dương Thiên Lô độ hóa, nếu như không phải Võ Viễn Sơn giữ vững lời hứa, không có bán đứng chân thân của Dương Thiên Lô, cũng không có bán đứng bất kỳ tin tức bí mật gì của Dương Thiên Lô, e là thân phận của hắn đã sớm bị Võ Hồn Điện vạch trần.

Điểm này, đừng nói Dương Thiên Lô nghĩ không ra, dù là Võ Viễn Sơn cũng nghĩ không ra. Đương nhiên, chính là Võ Thanh cũng không nghĩ tới. Bọn họ thông qua chuyện Dương Thiên Lô tại Thương Minh Tinh cứu Võ Viễn Sơn, biết được cao tăng có quý. Nhưng đối tượng bọn họ hoài nghi, lại phát sinh hoàn toàn sai lầm. Dẫn đến Võ Viễn Sơn đối với Võ Thanh hồi báo, nguyên bản bắt động truyền tới Võ Hồn Điện.

...

Khi Dương Thiên Lô và Võ Đạo Viễn đi tới Ma Vân Thành, tiêu chí của Trảm Ma Tông đeo trước ngực đạo bào của hai người, hơn nữa là kim sắc tiêu chí của cao thủ Chân Thần Cảnh mới có.

Ma Vân Khách Sạn là khách sạn tốt nhất của Ma Vân Thành, lệ thuộc Trảm Ma Tông.

Khi hai người vừa mới xé rách không gian xuất hiện tại đại môn Ma Vân Khách Sạn, Dương Thiên Lô hơi nhíu mày lại, thần niệm nhất thời vô thanh vô tức hướng bốn phương tám hướng tản mát ra. Bất quá cũng không có phát hiện bất kỳ dị thường gì.

- Dương huynh đệ, thế nào?

Cảm giác được thần niệm của thần niệm bắt đầu khởi động bắt đầu khởi động, Võ Viễn Sơn truyền âm hỏi.

558. Chương 571: Võ Thanh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 571: Võ Thanh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Không có gì, lần đầu tiên đến Ma Huyền Tinh, chỉ là hiếu kỳ thôi. Nơi này xác thực không sai, ha ha... Đi thôi!

Ánh mắt Dương Thiên Lô mang theo một tia hưng phấn nhìn thẳng bầu trời Ma Vân Khách Sạn, lên tiếng nói:

- Viễn Sơn huynh, ta e là phải ở đây chờ khoảng một tháng. Nếu không người về trước tông môn tu luyện? Nơi đó hoàn cảnh so với ở đây tốt hơn nhiều..

Vừa nói, Dương Thiên Lô đã dùng thần niệm truyền âm cho Võ Viễn Sơn:

- Cảm giác hình như có người theo dõi chúng ta.

Trong lòng Võ Viễn Sơn hơi nghi hoặc, bất quá cũng hiểu được Dương Thiên Lô lớn tiếng nói, nên cũng lớn tiếng nói theo:

- Không quan hệ, đạo lữ và bọn tỷ muội của Tiêu huynh đệ, ta còn chưa gặp qua. Cũng không thể thất lễ... Hơn nữa, ta ở đây cũng có thể cùng người uống chút rượu tâm sự, một tháng mà thôi, cũng không có gì...

Khi hai người nói chuyện, đã đi vào trong khách sạn, tổng đài phục vụ viên thấy huy chương trước ngực hai người, nhất thời vô cùng cung kính chạy ra nói:

- Tham kiến hai vị tiền bối!

- An bài cho chúng ta hai gian phòng!

Võ Viễn Sơn nói thẳng.

- Được, tiền bồi đi theo ta!

Phục vụ viên trực tiếp nói. Cao thủ Chân Thần Cảnh của Trảm Ma Tông, ở tất cả khách sạn, thương hội dưới trướng, đều được hưởng quyền miễn phí, hơn nữa đều là phục vụ đỉnh cấp. Đương nhiên, cơ hội Chân Thần Cảnh cao thủ xuất hiện tại khách sạn cũng rất ít.

- Không cần, phòng tạp cho chúng ta là được. Hai huynh đệ chúng ta tại phòng khách uống một chút rượu!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói rằng.

- Tốt!

...

- Dương huynh đệ, sao ta không có cảm ứng được?

- Ta cũng không xác định, chỉ là có loại cảm giác bị giám thị.

Lúc Dương Thiên Lôi và Võ Viễn Sơn ngồi vào chỗ của mình, vừa nói chuyện, thần niệm cũng đồng thời giao lưu.

- Viễn Sơn huynh, người nói các người lần này hành động bị Võ Hồn Điện nắm trong tay rõ ràng. Tất nhiên là có gian tế đứng không?

- Không sai.

- Gian tế kia không có khả năng là người của Trảm Ma Tông chứ?

- Điều đó không có khả năng! Dương huynh đệ, Trảm Ma Tông tông chủ Tiểu Thượng là thân truyền đệ tử của gia sư. Hơn nữa là đại đệ tử, tương lai y bát khẳng định là hắn. Trảm Ma Tông vừa mới nhìn thấy gần trăm vị Tu Luyện Giả đều thành viên hạch tâm của chúng ta. So với ta đều đáng tin cậy. Do đó, dù có gian tế, cũng là ẩn nấp trong đám thành viên mới.

Võ Viễn Sơn nói rằng.

- Biến mất?

Sau khi trở lại phòng, loại cảm giác bị giám thị này rốt cục hoàn toàn biến mất, khiến Dương Thiên Lôi thở phào một hơi.

- Chủ nhân, nô tỳ Thúy Thúy!

- Nô tỳ Lan Lan, tham kiến chủ nhân!

Hai nữ phục vụ viên xinh đẹp, thanh âm cung kính nói.

- Các người lui ra đi sao, ta không cần bất kỳ phục gì.

Dương Thiên Lôi phát tay, trực tiếp nói.

- Dạ, chủ nhân.

Hai người ứng một tiếng, rồi rời khỏi. Nhưng vào lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nói rằng:

- Chờ một chút! Ta bỗng nhiên lại có hứng thú, hai người các người vào đi! Hầu hạ ta tắm rửa thay y phục!

- Dạ, chủ nhân!

Hai nàng lại ứng một tiếng, rồi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng tắm ra, vẻ mặt tươi cười, nhưng hơi ửng đỏ, một tả một hữu, ôm cánh tay Dương Thiên Lôi, chậm rãi đi vào phòng tắm.

- Trước cởi quần áo!

Ánh mắt Dương Thiên Lôi mang theo một tia hèn mọn, nhìn hai nàng nói.

Hai nàng nhẹ nhàng ứng một tiếng, rồi xoay người đưa lưng về phía Dương Thiên Lô, định cởi ra lụa mỏng trên người.

Nhưng vào lúc này, hai đạo ngũ sắc quang hoa rực rỡ lại bỗng nhiên đem các nàng vây quanh. Sau đó, hai nàng chỉ có Thần Đạo tam cấp, liền khom người, quỳ gối xuống đất, nói:

- Chủ nhân!

- Ai phái các người đến? Có mục đích gì?

Dương Thiên Lô trực tiếp hỏi.

- Tổng quản an bài, chỉ là để chúng ta hầu hạ chủ nhân cho tốt.

Hai nàng nhẹ giọng nói rằng, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lô đã tràn ngập một cổ cung kính phát ra từ nội tâm.

- A? Không được động tay chân a. Các người hiện ở chỗ này chờ ta.

Dương Thiên Lô nói xong liền trực tiếp đi ra ngoài, hắn cần kiểm tra một chút.

Vừa mới ra khỏi phòng, trong lòng Dương Thiên Lô liền lộp bộp một chút, cảm giác bị giám thị kia dĩ nhiên lại xuất hiện. Hiển nhiên, chỉ cần Dương Thiên Lô ra khỏi phòng, hắn liền bị đối phương giám thị. Bất quá, thần tình Dương Thiên Lô lại không chút nào biến hóa, trực tiếp đi tới cửa phòng Võ Viễn Sơn. Đập cửa thùng thùng.

- Tiêu huynh đệ? Sao vậy?

Võ Viễn Sơn rất nhanh liền ra mở cửa.

- Mời vào!

- Không cần, ta chỉ muốn nói với người một tiếng. Các nàng hẳn là còn có rất nhiều ngày nữa mới đến được. Ta ở trong phòng bế quan tu luyện vài ngày.

Khóe mắt Dương Thiên Lô lộ ra một tia dâm đãng của nam nhân, hạ giọng nói rằng:

- Gian phòng của ta có hai cô gái rất khá, thừa dịp lão bà còn chưa đến, điên cuồng chơi vài ngày, hắc hắc...

- Được được, ha ha ha... Ta đây cũng bế quan tu luyện vài ngày! Ta là thực sự tu luyện!

...

Lần thứ hai trở lại phòng, cũng không quá lâu, gọi nữ hài Lan Lan, liền đi ra khỏi phòng của Dương Thiên Lô, bước nhanh tới hậu viện khách sạn.

- Lan Lan, sao người lại đi ra?

Khi Lan Lan mới vừa đi đi ra khỏi khách sạn, một đạo thân ảnh đã quỷ dị xuất hiện trước mặt nàng, nói rằng.

- Tiêu tiên sinh muốn uống Trúc Diệp Phiêu Hương, trong phòng không có loại rượu này, Lan Lan đi thương khó lấy.

- Tiền thia không phải có sao?

- Tiêu tiên sinh nói ở thời gian dài, hẳn muốn lấy nhiều. Tiền thai không đủ.

Lan Lan nói rằng.

- Như vậy a. Vậy người tới lấy đi sao! Đi nhanh về nhanh, đây chính là Chân Thần Cảnh cao thủ của Trảm Ma Tông chúng ta, phải hầu hạ cho tốt!

Chủ quản nói rằng.

- Chủ quản xin yên tâm.

Lan Lan nói xong, liền xé rách hư không, hướng thượng khổ ngoài mấy trăm dặm đi tới.

Thế nhưng, không ai biết là, khi Lan Lan vừa mới tiến nhập không gian hỗn loạn, một đạo ngũ sắc quang hoa dĩ nhiên từ mi tâm của nàng hiện ra, trong không gian hỗn loạn biến thành hai Lan Lan.

Lan Lan lúc đầu kia, nói rằng:

- Được rồi, người mau đi đi! Ta trở về trước, bất kỳ kẻ nào tìm ta, đều nói ta đang bế quan, biết không?
- Chủ nhân xin yên tâm.

Lan Lan thật vẻ mặt không thể tưởng tượng nhìn chính mình trước mặt, vô cùng cung kính nói. Nói xong xuất hiện tại phía trên thương khố.

Mà Dương Thiên Lô thì trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, dùng tốc độ nhanh nhất bắt đầu phi hành trong không gian hỗn loạn.

Hơn mười phút sau, Dương Thiên Lô đi tới cách Ma Vân Thành ngoài mấy trăm vạn dặm, xuất hiện trong sa mạc mênh mông, không người.

- Hô -.

Dương Thiên Lô thở dài một hơi, không còn cảm ứng được cái loại cảm giác bị giám thị nữa.

Kim thiên thoát xác!

Dương Thiên Lô dùng Đại Dịch Dung Thuật đem chính mình biến thành Lan Lan. Đồng thời ngay cả cảnh giới cùng tức đều trở nên hoàn toàn giống nhau. Cho dù là tổng quản quen thuộc Lan Lan đều không nhận ra. Trong nháy mắt hần ra khỏi phòng, dù hần là “Lan Lan”, loại cảm giác bị giám thị vẫn lại xuất hiện. Chỉ là trong nháy mắt liền biến mất mà thôi. Đương nhiên, trước khi ra khỏi phòng, Lan Lan chân chính đã bị Dương Thiên Lô thu nhập trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình..

Mà ở trong không gian hỗn loạn, lại đem Lan Lan phóng xuất. Còn mình thì trực tiếp rời khỏi khách sạn.

Thần niệm bàng bạc từ trong mi tâm Dương Thiên Lô lóe ra, Đại Thiên Nhân Thuật nhất thời khởi động. Trong sát na, tràng cảnh trong phương viên mấy nghìn dặm đều xuất hiện trong đầu Dương Thiên Lô. Tuy rằng hần có thể tra xét xa hơn, thế nhưng cũng không dám quá khoa trương. Chỉ cần phương viên mấy nghìn dặm không có gì uy hiếp, cũng đủ rồi.

Xác định không có vấn đề gì, mi tâm Dương Thiên Lô tản mát ra thất thải quang mang thôi xán. Trong sát na, chúng nữ đều xuất hiện ở bên cạnh hần.

- Thiên Lô, làm sao bây giờ? Hiện tại bọn họ chỉ là giám thị người. Nếu như thực hạ thủ đối với người...

Vừa xuất hiện, Lăng Hi đã hơi nhú mày, nhìn Dương Thiên Lô hỏi.

Lời nói của Lăng Hi, Dương Thiên Lô sớm đã nghĩ đến, đây chính là chuyện khó nhất. Chỉ cần cao thủ giám thị mình, cũng không phải Dương Thiên Lô có thể chống lại. Điểm ấy, Dương Thiên Lô rất rõ ràng. Nếu như không phải hần có thể chất đặc thù và thiên phú kỳ dị, hần căn bản không có khả năng cảm ứng được đối phương giám thị. Bởi vì thần niệm của đối phương tuyệt đối hoàn toàn siêu việt cảnh giới của hần. Khẳng định là Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ.

- Hiện tại bọn họ chỉ là giám thị, ta nghĩ... Sở dĩ không có xuất thủ, đại khái là do tên sư phụ hồ đồ Vô Thanh của Viễn Sơn cũng sẽ đến. Lúc này, bọn họ xuất thủ căn bản không thể khai báo. Đây là thứ nhất. Thứ hai, hần là còn chưa có làm rõ thân phận của ta. Hiện tại, chỉ có Viễn Sơn biết. May là lúc đó để Viễn Sơn giữ bí mật cho ta. Bằng không... phỏng chừng tất cả mọi người đều biết. Nội quý a... Trảm Ma Tông, khẳng định mẹ nó là nội quý! Long sinh long, phượng sinh phượng, nhi tử của con chuột sẽ đào thành hang động. Năm đó Tiểu Kiến Nhân vì tiểu Thiên cũng muốn mượn phụ phụ Vô Đạo Viễn cùng với Khương Thiên Khâu lấy mạng ta? Tên vô sỉ như vậy, lão tử hần có thể tốt chỗ nào? Tiểu Biệt Ly, Tên mập kia khẳng định là kẻ dè tiện, tiểu lí tàng đao. Lão tử hần Tiểu Thượng, tuy rằng không nhìn ra cái gì, nhưng khẳng định càng cao minh hơn.

- Nói đúng lắm!

Để Dương Thiên Lô và chúng nữ thất kinh là đúng lúc này, dĩ nhiên có một đạo thanh âm bỗng nhiên xuất hiện trong tai mọi người. Thanh âm kia dĩ nhiên là từ dưới thân Dương Thiên Lô truyền ra.

- Ai?

Dương Thiên Lô và chúng nữ nhất thời bay lên không trung, vây thành một vòng, nhìn chăm chăm sa mạc hoang vu dưới thân. Thần niệm bàng bạc nhất thời tản mát ra, thế nhưng khiến mọi người kinh ngạc là vẫn không cảm ứng được bất kỳ sinh mệnh khí tức gì cả.

- Không cần khẩn trương, ta chính là sư phụ hồ đồ Võ Thanh của Viễn Sơn mà người nói.

Thanh âm kia lại truyền ra, lúc này đây, theo tiếng nói của hắn, sa mạc yên tĩnh hoang vu bỗng nhiên xuất hiện một dòng xoáy cát chảy. Một lão giả người đầy bùn cát, râu tóc bạc trắng, phía sau đeo một hồ lô lớn, vẻ mặt mỉm cười từ trong dòng xoáy chậm rãi hiện ra, nhìn cực kỳ lôi thôi.

- Võ Thanh? Là người một mực giám thị ta?

- Ta cũng không có thời gian rồi như vậy. Chỉ các người đến địa phương quá khéo. Đại mạc hoang vu này là nơi ta ẩn thân. Chỉ là nghe được người nói, mới đi ra gặp người mà thôi. Tiểu huynh đệ, nghe người vừa nói, người hẳn là Tiêu Thiên đã cứu Viễn Sơn đi sao?

Lão giả nhìn Dương Thiên Lô nói rằng.

Dương Thiên Lô thở phào một hơi, chậm rãi hạ xuống trước mặt lão giả. Đến bây giờ, Dương Thiên Lô tuy rằng đứng trước lão giả, nhưng vẫn không hề cảm thấy chút khí tức nào của hắn. Loại tu vi thâm bất khả trắc này chính là mẫu thân và thâm bất khả trắc đều xa xa không bằng. Hiển nhiên, thực lực của lão giả này e là đã đạt tới cảnh giới đỉnh phong của Cửu Thiên Chi Nội, Chân Thần Cảnh Thiên Giai đỉnh phong Đại viên mãn!

Người như thế nếu như sẽ đối phó với mình mà nói, e là ngay cả chạy cũng khó có một chút cơ hội.

- Người làm sao chứng minh người là Võ Thanh tiên bối?

Dương Thiên Lô nói rằng.

- Cái này đơn giản.

Lão giả mỉm cười nói rằng. Vừa nói, cánh tay đầy cát kia của hắn nhẹ nhàng vung lên, một mặt Tinh Không Thông Linh Kính nhất thời xuất hiện trước mắt mọi người.

- Sư phụ!

Hình ảnh bên trong, Võ Viễn Sơn kích động hô lên, rồi quỳ xuống mặt đất. Thế nhưng vừa mới quỳ xuống lay, lại bỗng nhiên ngừng đầu, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Dương Thiên Lô, nói:

- Dương... Tiểu huynh đệ, sao người lại ở cùng một chỗ với sư phụ? Người không phải đang bế quan tu luyện sao?

- Ách... Viễn Sơn huynh, cái này... Người tạm thời coi như ta đang bế quan tu luyện. Ngày hôm nay nói với người có người giám thị ta. Cái khác...

Dương Thiên Lô đang định nói, lão giả bỗng nhiên ngắt lời, nói rằng:

- Cái khác chờ sư phụ qua đó lại nói. Người coi như cái gì cũng không biết là được.

- Dạ, sư phụ!

Võ Viễn Sơn cung kính nói rằng.

- Hiện tại tin tưởng ta chính là sư phụ hồ đồ Võ Thanh đi sao?

Lão giả mỉm cười nhìn Dương Thiên Lô hỏi.

- Ách...Cái này đương nhiên tin tưởng rồi!

Dương Thiên Lô có chút xấu hổ nói rằng.

- Đi thôi, xuống mặt đất lại nói!

Võ Thanh nói rằng. Vừa nói lại phất tay một cái, trên sa mạc hoang vu lần thứ hai xuất hiện dòng xoáy cát chảy. Trong chốc lát liền hình thành một sa động sâu không thấy đáy đủ một người rơi xuống. Võ Thanh trước nhảy vào.

Dương Thiên Lô liếc mắt nhìn chúng nữ, nói:

- Đi, xuống dưới xem sao!

Lúc mọi người nhảy vào sa động, mặt đất rất nhanh liền khôi phục bình thường, từng đạo bạch quang hiện lên, Dương Thiên Lô và chúng nữ xuất hiện trong một không gian hình tròn. Trong đó tràn ngập thiên địa linh khí nồng hậu và một mùi thơm kỳ dị. Mùi thơm này khiến Dương Thiên Lô và chúng nữ ngửi một chút, liền cả người có cảm giác phiêu diêu dục tiên, nhất thời trở nên thân thanh khí爽.

- Đây là cái gì?

Dương Thiên Lô nhất thời khiếp sợ nhìn một cái cây tản ra quan mang nhàn nhạt trong suốt, ở hạc tâm của không gian, hời. Không hề nghi ngờ, đây là Thiên Địa linh vật kinh người nhất mà Dương Thiên Lô và chúng nữ từng gặp qua. Chỉ ngửi hương khí tỏa ra cũng khiến Dương Thiên Lô cảm giác khiếp sợ, càng không nói tới đem nó luyện chế thành đan dược sẽ có hiệu quả ra sao.

559. Chương 572: Hoa Nở, Dị Biến.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 572: Hoa nở, dị biến.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hồng Nhan Hoa. Kịch độc chi vật?

Võ Thanh vừa cười vừa nói:

- Ngồi đi.

- Hồng Nhan Hoa? Kịch độc?

Dương Thiên Lô có chút kinh ngạc nói, đồng thời chậm rãi đi về phía trước, nói:

- Nếu gọi Hồng Nhan Hoa, sao không có hoa nở?

- Giờ tý nở hoa, mỗi ngày chỉ nở một thời thần, còn nửa canh giờ nữa, sẽ nở.

- A! Như vậy a, ta nhìn thế nào cũng không giống bộ dáng có độc? Mùi thơm này ngược lại khiến ta thấy thân thanh khí爽, ở chỗ này tu luyện mà nói, khẳng định hiệu quả tốt!

- Xác thực như vậy. Nó tản mát ra mùi thơm có thể để Tu Luyện Giả thân thanh khí爽. Hiệu quả tu luyện tăng gấp bội. Chờ khi nở hoa, nhất định phải tránh đi. Khi đó chính là kịch độc. Hơn nữa, khi đó, bất kỳ Tu Luyện Giả nào thấy, nếu như tâm trí hơi không kiên định một chút, sẽ bị nó nuốt chửng. Dù là Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ, cũng sẽ trúng độc bỏ mình. Đây cũng là ý nghĩa tên gọi của nó...

Võ Thanh nói đến chỗ này bỗng nhiên ý thức được đồng đạo nữ nhân bên cạnh Dương Thiên Lô, nhất thời ngậm miệng không nói.

- Hồng nhan họa thủy, có ý tứ, Võ tiên bối, một hồi nên cho chúng ta kiến thức!

Dương Thiên Lô mỉm cười nói rằng.

- Không thành vấn đề. Chỉ cần ngươi chịu được. Các nàng lại không có vấn đề gì. Hoa này chỉ có ảnh hưởng đối với nam nhân.

Võ Thanh nói rằng, hơi ngừng một chút lại nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ, nghe các người vừa nói. Nếu như ta đoán không sai. Người hấn chính là Dương Thiên Lô, người mà Kỷ gia đang tìm kiếm đi sao?

- Vâng. Người đã biết ta cũng không có gì giấu diếm, chính là ta. Còn hy vọng tiền bối giúp ta giữ bí mật. Ta cũng không muốn bị gian tế của các người biết.

- Yên tâm đi. Vì sao người hoài nghi người của Trảm Ma Tông là gian tế? Có thể lý giải tỷ mỉ cho ta nghe được không? Hành động lần trước, ta tổn thất bốn trăm ba mươi hai đệ tử Chân Thần Cảnh sơ đỉnh phong chỉ cảnh. Nếu như không phải người bang trợ Viễn Sơn chạy thoát. Ta còn tưởng rằng thực lực của bọn họ hoàn toàn siêu việt suy nghĩ của ta. Phỏng chừng lại phải ẩn nhẫn rất nhiều năm...

- Ý tứ là, tiền bối hiện tại không cần ẩn nhẫn nữa?

- Nếu như Trảm Ma Tông không có vấn đề, sẽ không cần ẩn nhẫn.

- Vậy người còn cần tiếp tục ẩn nhẫn! Trảm Ma Tông trăm phần trăm có vấn đề! Ta vừa nói người đã nghe được, đó là một phương diện. Còn có, ta và Viễn Sơn huynh đi tới Ma Vân cũng chính là sự tình ngày hôm nay, vì sao ra khỏi Trảm Ma Tông đã bị giám thị? Tuy rằng thần niệm của ta không thể tra ra đối phương, nhưng cảm ứng của tuyệt sẽ không sai.

- Chỉ bằng hai điểm này người có thể khẳng định Trảm Ma Tông có vấn đề? Phải biết rằng, Tiểu Thượng là do ta một tay bồi dưỡng, cũng là đệ tử đặc ý nhất của ta. Không có đạo lý phản bội ta nhất cũng là hấn.

- Ha hã, ta cũng hi vọng không phải, chỉ bằng hai điểm này là vô đoán một chút. Đây chỉ là trực giác của ta. Bất quá, Võ tiền bối người không ngại suy nghĩ lại hành động trước đây. Nói không chừng sẽ có phát hiện. Chủ yếu ngấm lại mỗi lần hành động, ai được coi trọng, ai hy sinh, kết quả là gì, sau đó ra sao, lại có ai đưa ra kiến nghị gì không. Nếu như vẫn không hề có sơ hở, khả năng đó là trực giác của ta sai lầm.

Dương Thiên Lô nói rằng.

Nghe được Dương Thiên Lô nói, Võ Thanh rơi vào trong rơi vào, thần tình trên mặt cũng dần dần phát sinh biến hóa. Hơn mười phút sau, phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhẹ, nói:

- Hơn mười vạn năm... Không nghĩ tới ta chưa từng chạy thoát khỏi bàn tay của Võ Cương...

Hấn dựa theo lời nói của Dương Thiên Lô, tỉ mỉ hồi tưởng lại những hành động hơn mười vạn năm qua nhằm vào Võ Hồn Điện, trong đầu người xuất hiện nhiều nhất chính là Tiểu Thượng tức trí đa mưu. Trước đây mỗi một lần thất bại, đều cho rằng thực lực của Võ Hồn Điện cường đại quá nhanh, siêu việt tưởng tượng của bọn họ. Nhưng hiện tại rõ rệt minh bạch, mỗi một lần hành động của mình đều nằm trong tay đối phương. Mỗi một lần đều không tạo được tổn thất cho Võ Hồn Điện, ngược lại còn tăng cường thực lực của bọn chúng. Tựa như lúc này đây, hấn tổn thất bốn trăm ba mươi hai đệ tử đều thành Khôi Lỗi của Võ Hồn Điện.

- Đây e là nguyên nhân Võ Cương vẫn không có hạ thủ đối với ta đi sao? Bởi vì, trong mắt hấn, ta căn bản không đáng coi là đối thủ!

Trong lòng Võ Thanh bi ai nghĩ đến. Nhưng đau lòng nhất là đệ tử hấn tín nhiệm nhất cũng từ đầu đến cuối không phải người của hấn.

- Tiền bối, cố nén bi thương đi sao! Loại súc sinh này không cần phải khổ sở vì hấn. Đáng tiếc, bọn họ hiện tại đã bắt đầu giám thị ta. Bằng không ta còn có thể trà trộn vào giúp người. Hiện tại khẳng định không được, ta không thể trở lại Trảm Ma Tông nữa.

Dương Thiên Lô nói rằng.

Khiến Dương Thiên Lô vô cùng kinh ngạc là Võ Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hấn, nhưng không có nói gì, phẳng phẳng như đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

- Tiền bối?

- Thiên Lô... Ta là Thiên Lô người thì có thể đi sao?

Võ Thanh bỗng nhiên nói rằng.

- Tất nhiên có thể.

- Nghe Viễn Sơn nói, người luyện hóa thần kiếm ta ban cho hần. Đồng thời ngay lúc đó nắm trong tay thần thông pháp tắc trong thần kiếm đúng không?

- Ách...Đúng là có chuyện như vậy.

Dương Thiên Lô nói rằng.

- Viễn Sơn cũng, người một thân chính khí hạo nhiên, vừa vặn là khắc tinh của tà ác, mới chiến thắng Khôi Lỗi Vương. Bất quá cũng không phải giết chết, mà là bị người thu phục, đúng không?

- Đúng.

- Viễn Sơn còn nói, người luyện hóa Vạn Hồn Không Gian do Võ Cương luyện chế, đúng không?

- Đúng. Lão tiên bối, người có cái gì cứ nói thẳng ra đi. Ta có thể giúp người thì sẽ tận lực. Lại nói ta cùng Võ Hồn Điện dù không có cừ oán, thì loại môn phái tà ác này, ta chính là thuận tiện làm người tốt một lần, thay trời hành đạo một lần. Ta nghĩ...chỉ cần thực lực của ta đủ mạnh, nhất định để cho bọn họ tiếp tục tồn tại.

Dương Thiên Lô sáng khoái nói rằng.

- Còn có, Địa giai cao thủ kia, người cũng là thu phục không có chém giết. Võ Hồn Điện Thương Minh Đường mấy vạn Tu Luyện Giả đồng thời thu phục. Còn có...các nàng...

Võ Thanh vừa nói tới đây, ánh mắt nhìn mấy người Trương Tử Hàm, nói tiếp:

- Đều là ở trong pháp bảo của người đúng không?

Nghe được Võ Thanh nói như thế, Dương Thiên Lô khẽ nhú mày. Tuy rằng không rõ Võ Thanh có mục đích gì, nhưng chung quy có chút không tự nhiên. Cũng may, ánh mắt của Võ Thanh cũng không có bất kỳ tham lam gì.

- Thiên Lô, người đừng hiểu lầm. Võ Thanh ta quang minh lỗi lạc, người của Võ Hồn Điện chân chính, ai này đều quang minh lỗi lạc. Bởi vì chúng ta tu luyện thần thông là cường đại thần hồn của mình. Chỉ có lòng dạ ngay thẳng, một thân chính khí, mới đạt được huyết khí phương cương chân chính, vạn tà bất xâm. Thần hồn mới có thể không ngừng lớn mạnh! Sản sinh các loại thần thông. Ta chỉ là muốn nhờ người một việc!

Võ Thanh thấy Dương Thiên Lô nhú mày, vội vàng nói rằng.

560. Chương 573: Mười Tám Đại Điện Chủ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 573: Mười tám đại Điện Chủ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tiên bối, người nói đi!

- Tiếp tục trở lại Trảm Ma Tông!

- Ách... Tiên bối, đây không phải ta không muốn giúp, mà là không có năng lực trợ giúp. Nếu như trở lại nói, tuy rằng tạm thời sẽ không đối phó ta. Nhưng ta còn muốn thoát khỏi khống chế của bọn, e là rất khó. Hơn nữa, ta tin tưởng, bọn họ không bao lâu nữa sẽ đối phó ta. Hiện tại sở dĩ chỉ là giám thị, còn không có động thủ, ta nghĩ, nguyên nhân chủ yếu là vì người!

- Ta biết. Ta sẽ không cho người chịu chết, thu phục ta!

- Thu phục người?

Nghe được Võ Thanh nói, Dương Thiên Lô thiếu chút nữa không nhận được.

- Cùng với tất cả đệ tử mà ta tin được. Để chúng ta tiến nhập trong pháp bảo của người! Ta sẽ truyền cho người tất cả tuyệt học chính tông của Võ Hồn Điện. Đồng thời đem vị trí Đại Điện Chủ thứ mười tám của Võ Hồn Điện chính tông truyền cho người. Sau đó, ta và các đệ tử của ta, đều nghe theo người chỉ huy. Chỉ cần người đáp ứng ta, đem Võ Cương, tên nghịch tặc này cùng toàn bộ đám bại hoại của Võ Hồn Điện hiện tại thu phục hoặc tru sát, trừng kiến thu phục chân chính!

Võ Thanh để ý tới Dương Thiên Lô khiếp sợ, ngược lại ánh mắt kiên định nói tiếp.

- Ách... Tiền bối, ta tuy không phải người tốt, lại càng không phải người quang minh lỗi lạc...

Dương Thiên Lô vừa mới nói tới đây, bỗng nhiên trong cả huyết động, mùi thơm trở nên nồng hậu, một cổ cảm giác cảm giác khiến hắn ngừng nói. Ánh mắt mang theo một tia cực nóng nhìn về phía Hồng Nhan Hoa.

- Hồng Nhan Hoa muốn nở. Thiên Lô, nhìn một cái, chúng ta đến một huyết động khác nói tiếp! Tâm tình của người khẳng định chịu không nổi...

Võ Thanh nhất thời cũng cảm ứng được, vội vàng nói. Võ Thanh từ lâu cảm thụ được chính khí trên người Dương Thiên Lô, chỉ là bên cạnh hắn rất nhiều mỹ nhân, cũng là nhược điểm trí mạng của hắn. Chỉ bằng vào điểm này, Võ Thanh kết luận Dương Thiên Lô khẳng định chịu không nổi Hồng Nhan Hoa mê hoặc.

Thế nhưng để Võ Thanh ngoài ý muốn là lúc này, Hồng Nhan Hoa còn không có nở, chỉ là có dấu hiệu sắp nở. Dương Thiên Lô dĩ nhiên thần sắc cực nóng xoay người, đồng thời trực tiếp đứng lên, thanh âm run rẩy nói:

- Tiền bối, Hồng Nhan này...ta có thể nuốt chửng! Tặng ta đi, ta đáp ứng điều kiện của người!

- Người nói cái gì? Người muốn chết sao? Đừng nói là người, cho dù là ta nuốt vào, cũng sẽ bị độc chết! Không ai có thể chịu nổi!

- Ta có thể!

Dương Thiên Lô kiên định nói, một cổ khí tức huyền ảo đã từ trên người hắn phát ra, vô số kim sắc ký hiệu, tại lúc này dĩ nhiên xoay quanh người hắn. Đó là Huyền Thiên Chân Kinh!

Giờ khắc này, trong đan điền Dương Thiên Lô năng lượng thần bí đã tự hành bắt đầu vận chuyển điên cuồng, tựa như lần đầu tiên hắn thấy hắc sắc vân thạch, khiến hắn sản sinh ra một loại khát vọng cường liệt, khát vọng muốn Hồng Nhan Hoa nuốt chửng! Loại khát vọng này căn bản không ngăn trở, càng không thể khống chế!

Dương Thiên Lô tình tường cảm ứng được, tại trong nháy mắt Hồng Nhan Hoa nở rộ, hắn sợ rằng ngay cả chính mình đều không thể khống chế bản thân!

Thế nhưng, sau nhiều lần kinh lịch, Dương Thiên Lô biết, cỗ năng lượng thần bí kia tuyệt đối sẽ không tổn hại mình.

Do đó, một khắc này, hắn phải vận chuyển Huyền Thiên Chân Kinh huyền ảo, hắn muốn thuyết phục Võ Thanh, bằng không hắn ngăn cản bản thân, hắn liền căn bản không thể nuốt chửng thành công.

- Tiền bối, tin tưởng ta! Ta không giống với những người khác, mỗi lần gặp phải thứ ta cần. Ta căn bản không thể khống chế bản thân! Tình huống như vậy đã không phải một hai lần, do đó...khẩn cầu tiền bối thành toàn!

Lúc này chúng nữ cũng khẩn trương đứng dậy. Bất quá bọn họ không có ngăn cản Dương Thiên Lô tới gần Hồng Nhan Hoa.

Các nàng tin tưởng Dương Thiên Lô!

Mà Võ Thanh lại hoảng sợ trợn trừng mắt, nhìn kim sắc ký hiệu xoay quanh Dương Thiên Lô, cùng với một cỗ năng lượng lưu chuyển trong cơ thể hắn. Cỗ năng lượng kia, tuy rằng rất ít, tựa hồ cũng rất yếu ớt. Thế nhưng lấy tu vi Chân Thần Cảnh Thiên Giai Đại viên mãn chi cảnh của hắn cũng không thể nhìn thấu. Đây tuyệt đối là một năng lượng cảnh giới càng cao hơn!

Thế nhưng, dù vậy, Võ Thanh lại vẫn không dám đáp ứng Dương Thiên Lô. Bởi vì hắn biết rõ độc tính của Hồng Nhan Hoa là rất cường đại. Đó là kịch độc ngay cả thần hồn cũng phải bị đầu độc. Đừng nói Chân Thần Cảnh, chính là tinh thần chí cao siêu việt Chân Thần Cảnh, e là cũng không thể chịu nổi. Huống hồ Dương Thiên Lô chỉ là Chân Thần Cảnh Nhân Giai?

- Không được! Thiên Lô, người có thể không đáp ứng ta, nhưng người thôn phệ Hồng Nhan Hoa, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Võ Thanh lớn tiếng nói, vừa nói một cỗ thần niệm vô cùng cường hãn đã phát ra, trực tiếp đem Dương Thiên Lô hoàn toàn trời buột.

Thế nhưng, ngay trong nháy mắt này, trong đan điền Dương Thiên Lô cỗ năng lượng thần bí huyền ảo kia, lại bỗng nhiên xuyên thấu đan điền, đồng thời không chút trở ngại dung nhập trong cấm chế của Võ Thanh. Trong sát na liền đem cấm chế của Võ Thanh hoàn toàn phá hủy!

- A!

Cùng lúc đó, Hồng Nhan Hoa nở, Dương Thiên Lô bỗng nhiên hé miệng, quay về phía Hồng Nhan Hoa kêu lên một tiếng kinh thiên động địa, tiếng kêu liên miên không dứt!

Mà Võ Thanh trong hoảng sợ đang chuẩn bị lần thứ hai ngăn cản Dương Thiên Lô, lại bỗng nhiên dừng lại. Hắn quả thực không thể tin được vào mắt mình. Hồng Nhan Hoa lúc này đây nở rộ, hoàn toàn thoát ly nhận thức của Võ Thanh. Dĩ nhiên tản mát ra từng đạo thất thải quang mang chói lọi, tràn đầy một cỗ khí tức vô cùng huyền ảo. Cỗ khí tức kia phảng phất như khí tức của Dương Thiên Lô. Dĩ nhiên để nó nở rộ, tốc độ tăng lên mấy lần. Đồng thời so với dĩ vãng đều phải hơn gấp vài lần. Nguyên bản chỉ là cánh hoa phấn hồng sắc, lần này biến thành thất thải sắc!

Tựa như một nữ nhân yêu một nam nhân, bày ra vẻ huyền lệ, mê hoặc nhất của nó!

Võ Thanh trợn trừng mắt, ngơ ngác nhìn một màn không thể tưởng tượng này, giờ khắc này, hắn rốt cục tin tưởng lời nói của Dương Thiên Lô, bằng không Hồng Nhan Hoa sao lại phát sinh dị biến như vậy?

- Đủ...!

Dương Thiên Lô trong tiếng kêu to, khi Hồng Nhan Hoa nở rộ đến cực hạn, trực tiếp nhổ tận gốc, hóa thành một đạo lưu quang, tiến vào trong miệng Dương Thiên Lô!

Lúc này, Dương Thiên Lô mới đình chỉ kêu dài, chậm rãi khép miệng lại, trực tiếp khoanh chân ngồi dưới đất.

Dương Thiên Lô hầu như hoàn toàn mất đi lý trí, đem Hồng Nhan Hoa hoàn toàn nuốt vào trong bụng, đã khôi phục trong sáng. Năng lượng thần bí trong cơ thể đã đem Hồng Nhan Hoa bao quanh, bắt đầu luyện hóa. Dương Thiên Lô cũng đem tâm thần của mình hoàn toàn dung nhập bên trong!

Hắn cũng không có cảm thụ được bất kỳ khó chịu nào. Chỉ có một cỗ lửa nóng trong đan điền, huyết dịch trong cơ thể phi nhanh không thôi, tốc độ vận chuyển đề thăng gấp trăm ngàn lần. Đồng thời, theo luyện hóa tiến hành, năng lượng thần bí cũng không có tăng cường chút nào. Nhưng pháp lực và thần niệm của Dương Thiên Lô lại lấy tốc độ kinh người đề thăng..

Một phút đồng hồ, hai phút đồng hồ...

Chúng nữ và Võ Thanh đều nhìn chằm chằm Dương Thiên Lô. Ngay từ đầu các nàng đã tin tưởng vững chắc Dương Thiên Lô không có việc gì. Bởi vì bọn họ rõ ràng thể chất biến thái của Dương Thiên Lô, càng rõ ràng hơn năng lượng thần bí trong cơ thể hắn. Nhưng thật ra, thần niệm của Võ Thanh vô cùng cường hãn từ lâu đề thăng tới cực hạn, con mắt mở lớn, rất quan tâm thần tình biến hóa của Dương Thiên Lô.

Bất quá, tại hơn mười phút vẫn thấy Dương Thiên Lôi huyết khí tăng mạnh, khí tức cũng trở nên càng ngày càng cường đại, Võ Thanh rốt cục triệt để yên lòng. Về mặt khiếp sợ nhìn Dương Thiên Lôi vừa khôi phục chân thân.

Giờ khắc này, càng kiên định quyết tâm lựa chọn Dương Thiên Lôi của hắn!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua từng giây từng phút trôi qua, trong nháy mắt đã tròn một ngày một đêm. Đúng lúc này, trong óc Dương Thiên Lôi bỗng nhiên phát sinh một tiếng nổ “ầm ầm”. Hắn đã đề thăng thần niệm và pháp lực tới cực hạn. Giờ khắc này, rốt cục phá tan bình chướng, bước vào Chân Thần Cảnh Nhân Giai đỉnh phong chi cảnh!

Bất quá, vẫn không có đình chỉ, còn đang điên cuồng tăng nhanh!

Hai ngày sau, khí tức trên người Dương Thiên Lôi rốt cục khôi phục bình ổn, chậm rãi mở mắt, thất thải quang mang thôi xán trong mắt hắn chợt lóe rồi biến mất. Chân Thần Cảnh Nhân Giai đỉnh phong Đại viên mãn!

- Hô!

Dương Thiên Lôi thở ra một hơi thật dài. Khóe miệng mang theo một tia mỉm cười, nhìn liếc chúng nữ và Võ Thanh đang chìm trong khiếp sợ.

- Tiền bối, ta đáp ứng điều kiện của ngươi! Bất quá, thu phục thì không dùng.

- Tốt tốt!

Võ Thanh nhìn Dương Thiên Lôi, thanh âm kích động nói. Đồng thời bỗng nhiên phát tay phát ra một đạo thần niệm, nhất thời ở trước mặt mọi người liền xuất hiện một pho tượng. Đó là một lão giả hạc phát yển nhan, tuy rằng chỉ là một pho tượng, nhưng tản ra uy nghiêm vô tận. Trước pho tượng bày đặt tế đàn. Võ Thanh trực tiếp quỳ gối với pho tượng, trầm giọng nói:

- Tổ sư gia ở trên, Đại Điện Chủ thứ mười bảy của Võ Hồn Điện Võ Thanh, hiện thu Dương Thiên Lôi làm thân truyền đệ tử, truyền thừa tuyệt học của Điện ta.

Võ Thanh liên tục liên tục bái ba cái, đứng dậy đối diện với Dương Thiên Lôi, đem một tấm lệnh bài đưa đến trước mặt hắn, nói:

- Dương Thiên Lôi, từ giờ trở đi, ngươi là thân truyền đệ tử của Võ Hồn Điện, Đại Điện Chủ thứ mười bảy Võ Thanh! Ngươi có bằng lòng hay không?

- Ta đồng ý!

Dương Thiên Lôi tiếp nhận lệnh bài, trực tiếp tại ngón giữa bức ra một giọt tiên huyết, dung nhập trong đó. Đồng thời quỳ gối trước pho tượng. Sau đó lại quay về phía Võ Thanh bái ba cái, làm lễ bái sư.

Võ Thanh thần tình kích động, thần nhiên nhận Dương Thiên Lôi quỳ lạy, đi tới bên cạnh hắn, đưa một đám tóc của hắn gỡ xuống. Ngay sau đó Võ Thanh lại xoay người, quay về phía pho tượng quỳ gối:

- Tổ sư gia ở trên, Võ Hồn Điện Đại Điện Chủ thứ mười bảy Võ Thanh, hiện đem Điện Chủ chi vị truyền cho thân truyền đệ tử Dương Thiên Lôi, bổ nhiệm Đại Điện Chủ thứ mười tám của Điện ta... Dương Thiên Lôi, ngươi có bằng lòng hay không?

Dương Thiên Lôi hơi do dự, nhìn ánh mắt kiên định của Võ Thanh, cuối cùng vẫn trầm giọng nói:

- Ta đồng ý.

- Tiếp lệnh!

Hai tay Võ Thanh đang cầm tấm lệnh bài điều khắc giả phù văn huyền ảo. Hơn nữa tản ra khí tức cổ xưa đưa tới trước mặt Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi lại trích ra một giọt tiên huyết, dung nhập trong lệnh bài.

Điện Chủ lệnh, khi thần niệm của Dương Thiên Lô vào bên trong, nhất thời cảm ứng được một không gian vô cùng rộng lớn. Trong đó vô số thiên địa linh vật, vô số truyền thừa pháp bảo, hiển nhiên là toàn bộ dự trữ của Võ Thanh hơn mười vạn năm qua.

Sau đó, Võ Thanh muốn khởi động thời không pháp tắc truyền thụ tuyệt học Võ Hồn Điện cho Dương Thiên Lô. Bất quá, Dương Thiên Lô đã dẫn theo Võ Thanh và chúng nữ lần thứ hai tiến nhập trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Khi Võ Thanh bước vào Minh Huyền Bảo Khố, cảm thụ được thời không pháp tắc của nó. Vị Chân Thần Cảnh Thiên Giai đỉnh phong Đại viên mãn đỉnh tiêm cao thủ này cũng vẫn bị sự biến thái của Dương Thiên Lô làm cho khiếp sợ.

Nhất nhật thiên mưu.

Chỉ dùng thời gian nửa ngày, ở trong Minh Huyền Bảo Khố cũng chính là năm trăm năm. Dương Thiên Lô liền đối với liền đối với Võ Hồn Điện có nhận thức toàn diện. Đồng thời đem hết thấy tuyệt học của Võ Hồn Điện học được. Tuy rằng những tuyệt học này không bằng Tam Thiên Đại Đạo, nhưng nắm giữ công kích thần hồn đặc sắc! Đây là thần thông không có trong Tam Thiên Đại Đạo! Cái này cũng khiến Dương Thiên Lô đối với vận dụng tín ngưỡng lực có nhận thức rõ ràng hơn!

Võ Thanh tuy rằng sớm đã từ trong miệng Võ Viễn Sơn biết được thiên phú siêu quần của Dương Thiên Lô. Nhưng sự biến thái của Dương Thiên Lô vẫn khiến vượt quá dự liệu của hắn. Nghiêm khắc mà nói, Dưới thời không pháp tắc chỉ là năm trăm năm, thời gian Dương Thiên Lô chân chính học tập tuyệt học Võ Hồn Điện, ngay cả một năm cũng không tới. Tuyệt đại đa số đều là Võ Thanh và Dương Thiên Lô so chiêu đối luyện, giảng giải kinh nghiệm chiến đấu kinh nghiệm chiến đấu hơn mười vạn năm của chính mình, cùng với cách vận dụng các loại tuyệt học ở trong chiến đấu. Bất kỳ tuyệt học nào, đơn thuần học tập mà nói, Dương Thiên Lô đều có thể đơn giản lĩnh ngộ. Đồng thời tu luyện rất nhanh đến trạng thái đỉnh phong. Đây quả thực là sự tình không thể tưởng tượng. Nhưng càng kinh ngạc hơn là Dương Thiên Lô dĩ nhiên có thể tùy ý cải biến phương thức vận chuyển trận pháp ẩn chứa trong tuyệt học.

Nếu như không phải cảnh giới của Võ Thanh vượt qua Dương Thiên Lô nhiều lắm, hắn có thể khẳng định, nếu hắn là Nhân Giai đỉnh phong cũng không phải đối thủ của Dương Thiên Lô. Chính là Địa giai đại thành chi cảnh, e là cũng đừng mơ tưởng tạo thành bất kỳ thương tổn gì với hắn. Hơn nữa, tiền đề vẫn là Dương Thiên Lô chú ý dựa vào tu vị bản thân.

Nếu như Dương Thiên Lô đưa lực lượng hắn ẩn dấu sử dụng ra, e là gặp phải Tu Luyện Giả Địa giai Địa giai đỉnh phong chi cảnh, Dương Thiên Lô cũng có thực lực đánh một trận!

Năm trăm năm, trên thực tế chỉ là thời gian nửa ngày. Võ Thanh liền phát giác chính mình không còn gì để truyền thụ cho Dương Thiên Lô.

Đồ đệ quá biến thái này khiến hắn có chút xấu hổ.

561. Chương 574: Âm Dương Niết Bàn Kinh Thăng Cấp

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 574: Âm Dương Niết Bàn Kinh thăng cấp

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Sự phụ, lần này người có dự định gì?

Trong Minh Huyền Bảo Khố, khi Võ Thanh nói để Dương Thiên Lô tự hành tu luyện, Dương Thiên Lô hỏi.

- Hiện tại ngươi là Điện Chủ, không cần hỏi ta. Ta hết thấy đều nghe theo ngươi an bài! Thành viên của Trảm Ma Tông, thực lực cùng với tình huống của tên bại hoại Vô Cương kia, ngươi đều đã rõ ràng! Ngươi nghĩ làm sao bây giờ?

- Nếu sư phụ tin tưởng ta. Vậy thì tại tiên cảnh không gian cùng bọn họ quyết chiến đi sao! Bất quá hiện tại, chúng ta vẫn không nên bại lộ! Vẫn lấy thân phận Trảm Ma Tông tiến nhập! Dương Thiên Lôi nói.

- Tiên cảnh không gian cũng không phải ai cũng có thể đi vào được. Trong mười người chỉ có một người hữu duyên đi vào được đã là hiếm có. Vô Thanh nói.

- Có thể tiến vào bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Bất quá, sư phụ, ngươi ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình đi sao. Ngươi nói cho Tiểu Thượng biết ngươi không đi tiên cảnh không gian, mà là muốn nhân cơ hội Vô Cương tiến nhập tiên cảnh không gian, đối phó Vô Hồn Điện! Dương Thiên Lôi nói.

- Không sai, lúc đó ta muốn ngươi thu phục ta, cũng là ý này! Ta nói như thế, chỉ cần Tiểu Thượng tiết lộ tin tức, Vô Cương tự nhiên không dám tiến nhập tiên cảnh không gian!

- Đúng rồi! Hẳn không tiến nhập, chúng ta lại xen lẫn trong Trảm Ma Tông, liền có thể phục kích! Có sư phụ bang trợ, ta nghĩ, thực lực của chúng ta như quả cầu tuyết, cấp tốc lớn mạnh! Cho dù là Tiểu Thượng Tiểu Thượng cũng có thể bị ta độ hóa! Một khi rời khỏi tiên cảnh không gian là lúc chúng ta phát động tổng tiến công đối với Vô Cương! Bất quá, sư phụ thu được Thần Khấp Chi Lệ, tựa hồ phải đợi Thần Táng Sơn xuất hiện mới được. Ngươi không có vấn đề chứ?

- Dương nhiên không thành vấn đề. Lấy tu vi của ta, lại dùng thêm thể lực bảo hộ của mình? Yên tâm đi! Chờ ta thu được Thần Khấp Chi Lệ, sẽ cùng ngươi hội hợp.

- Vậy là tốt rồi.

- Được rồi, đưa ta ra ngoài thôi. Ta sẽ đem toàn bộ đệ tử tin được triệu tập tới trước, đến lúc đó ngươi đem bọn họ độ hóa! Vô Thanh nói. Lúc này, Vô Thanh đã minh bạch Dương Thiên Lôi Vô Đạo Dương cùng với mấy vạn đệ tử của Vô Hồn Điện Thương Minh Đường.

- Ừm. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Tạm thời độ hóa bọn họ trước, chờ khi thành công, lại giải khai cho bọn họ cũng được. Dương Thiên Lôi nói.

Sau khi Vô Thanh rời khỏi. Dương Thiên Lôi vẫn ở huyết động dưới sâu của sa mạc. Huyết động là hạch tâm của cả sa mạc, bị Vô Thanh bày trọng trọng cấm chế vô cùng cường hãn. Cho dù là cao thủ cấp bậc Vô Thanh cũng khó phát hiện chỗ ẩn thân này.

Dương Thiên Lôi và chúng nữ ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình khởi động thời không pháp tắc cường hãn. Dương Thiên Lôi bởi vì Hồng Nhan Hoa mà tấn chức đến Nhân Giai đỉnh phong Đại viên mãn chỉ cảnh, lại cùng chúng nữ kiều diễm triển miên ba ngàn năm.

Khiến Dương Thiên Lệ, Trần Thiển, Sở Hương Hương, Vu Thanh Nhã càng tiến bộ. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi còn không ngừng dùng thần hồn công kích của Vô Hồn Điện, cường hóa thần hồn của chúng nữ. Khiến nhục thân, tâm thần của nàng đều có đề cao kinh người.

Đương nhiên, khi khởi động thời không pháp tắc, Hoàng Niếp Niếp, Vu Tiểu Úc, thời gian, Vũ Đại Lăng, Dương Thiên Ngạo cùng với một nghìn gã đệ tử Thiên Âm Môn cũng hết thấy bị Dương Thiên Lôi đưa vào tu luyện trong tầng một của Minh Huyền Bảo Khố. Hơn nữa, mỗi người đều được phân phối cao thủ Thần Đạo của Thiên Nga Tộc tới bồi luyện, tốc độ tiến bộ tuyệt đối là kinh người.

Bất quá, bởi vì tầng hai của Minh Huyền Bảo Khố cần Thần Đạo ngũ cấp trở lên mới có thể bước vào. Do đó, bọn họ tạm thời phải lĩnh ngộ ảo diệu của bích chương. Nhưng không có phương thức lịch lãm tốt hơn, chỉ có dựa vào phương thức cùng cao thủ Thiên Nga Tộc chiến đấu để lĩnh ngộ, cộng thêm vô số sinh hồn Khôi Lỗi cũng thành một trong không gian lịch lãm tốt nhất của bọn họ.

- Hô! Dương Thiên Lôi thở dài một hơi, ôm trọn nhị tỷ. Tuy rằng vừa mới lại một lần hoàn thành Âm Dương Niết Bàn Kinh, nhưng trong đan điền Dương Thiên Lôi vẫn là nhiệt huyết đầu la. Cho tới bây giờ, hắn và Dương Thiên Lệ vẫn chưa bước ra một bước cuối cùng. Không phải Dương Thiên Lôi không muốn,

hắn từ lâu đã muốn cùng nhị tỷ mê chết người không đền mạng này chân chính đại chiến mấy nghìn hiệp, nhưng Dương Thiên Lệ lại thủy chung không chịu.

Cho đến bây giờ, trong chúng nữ, nghiêm khắc mà nói chỉ có hai người Lục Thanh Âm và Dương Thiên Lệ vẫn còn duy trì tuyệt đối thuần âm chi thể. Tuy rằng Trần Thiên cũng là thuần âm chi thể, nhưng ở trong Mộng Huyền Tinh lịch lãm, hai người dù sao cũng là cũng đã thực sự đại chiến qua. Mà Lục Thanh Âm, chỉ ít phải chờ tới đêm Thiên Âm Môn đạo thống hoàn toàn truyền thừa xuống mới được. Do đó chỉ có Dương Thiên Lệ mới là Dương Thiên Lôi trước mắt ao ước nhất.

- Nhị tỷ, ta không được a...đền làm thực đi sao? Không được ghé vào trên người Dương Thiên Lệ, mặt đối mặt, nhìn khuôn mặt tràn ngập mê hoặc kia của nàng. Một bàn tay to nắm chặt bộ ngực sữa no đủ, rất tròn, cứng chắc kia của Dương Thiên Lệ. Không thể không nói, Dương Thiên Lệ cùng nữ nhân khác có khác nhau rất lớn. Thân hình nàng so với chúng nữ cao gầy, thon dài hơn. Nếu như đơn thuần so sánh chân mà nói, không hề nghi ngờ, đây là đôi chân mê hoặc nam nhân nhất mà Dương Thiên Lôi từng nhìn thấy. Mà bộ ngực sữa của nàng cũng mềm mại, co dãn hơn chúng nữ không ít. Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ tuy rằng tu vi cao hơn nàng, nhưng Dương Thiên Lệ cho Dương Thiên Lôi một loại cảm giác càng kiên mỹ hơn. Tựa như loại nữ hài vận động trong xã hội hiện đại. Khắp người đều lộ ra vẻ khỏe đẹp, hơn nữa toàn thân trên dưới không chút sọc, vòng eo tinh tế, hông phình rất tròn, chân ngọc thon dài...

Xác thực, Dương Thiên Lôi hiện tại chỉ cần cùng Dương Thiên Lệ song tu, khẳng định là dục hỏa thiêu đốt nhanh nhất, cũng là kịch liệt nhất. Tuy nhiên có ăn không được, bao giờ cũng là tốt nhất, hoặc nhiều hoặc ít có tác dụng. Thế nhưng Dương Thiên Lôi rõ ràng, từ cái đêm giông tố ở Dương lần đầu tiên nhìn lên Dương Thiên Lệ gợi cảm vô song, đáy lòng hắn đã bị châm lửa, chỉ là khi đó. Bởi vì Dương Thiên Lôi chưa biết thân phận thật sự của mình nên chỉ có thể đem nó áp chế dưới đáy lòng. Mà hiện tại, đã không còn nhiều cố kỵ như vậy, thời gian cách nhiều năm như vậy, loại ham muốn này đã lớn tới mức nào?

Lúc này đây, Dương Thiên Lôi lại khẩn cầu đến mức ánh mắt nóng bỏng dị thường.

Bất quá, thấy Dương Thiên Lệ chỉ là mang theo nụ cười mỉa hoặc như hoa đào, chẳng những không có trả lời hắn, ngược lại dùng ngọc thủ thon dài của nàng nhẹ nhàng du động hỏa nhiệt cứng rắn giữa hai chân Dương Thiên Lôi. Hắn lại nói: - Nếu như ngươi không đáp ứng. ta sẽ dùng sức mạnh a!

- Phốc... Đệ đệ, tỷ tỷ còn tưởng rằng ngươi vẫn muốn loại xuống phía dưới như vậy... Là ngươi vẫn không yêu cầu đấy chứ?

- Ách... Ngươi không phải nói nương không cho phép sao?

- Nương không cho phép, nhưng là sau khi chúng ta rời khỏi Thủy Nguyên Tinh, thì không quản nữa. Mà ngươi...a... Dương Thiên Lệ còn muốn nói nốt. Nhưng đã bị Dương Thiên Lôi trong nháy mắt hưng phấn đến cực hạn trực tiếp chặn miệng nàng lại. Trong sát na, thân thể hai người liền quấn lấy nhau, trở nên nóng rực như lửa.

Dương Thiên Lệ nói đúng là sự thật. Từ lúc gặp lại, Dương Thiên Lôi mỗi một lần cùng nàng song tu. Hai người đều là biểu diễn giả tạo, Dương Thiên Lôi cho rằng mẫu thân không cho phép, cũng không có yêu cầu. Dương Thiên Lệ tuy rằng vô cùng mỉa hoặc, khiến bất cứ nam nhân nào cũng muốn. Nhưng trên thực tế, nàng cũng như rất nhiều nữ tử, bưng hãn, chỉ là đối với những người khác, đối với Dương Thiên Lôi, nàng vẫn chung quy không chịu tự mình yêu cầu Dương Thiên Lôi làm thật!

Mà hiện tại, Dương Thiên Lôi rốt cục mở miệng. Nàng đâu còn có thể cự tuyệt?

Một chút rút rè, bị Dương Thiên Lôi chọc, đã man và cuồng đã tiềm tàng trong cơ thể nàng nhất thời bày ra. Cùng nữ nhân khác hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Trong sát na liền cùng Dương Thiên Lôi quay cuồng một chỗ. Đôi chân thon dài, trong suốt quấn lấy thắt lưng Dương Thiên Lôi, để hắn cày đến hưng phấn, gần ngủ hai phút sau, Dương Thiên Lệ đã phát ra tiếng rên rỉ say lòng người. Khu rừng đen nhanh chưa từng bị xâm nhập đã biến thành một mảnh ngập nước.

Dương Thiên Lôi phát ra một tiếng thú rống trầm thấp. Bỗng nhiên đem Dương Thiên Lệ đặt ở dưới thân.

- Nhị tỷ, ta đến đây!

Phá dựa, Dương Thiên Lôi đã phi thường có kinh nghiệm, mỗi một lần đều khiến hân kích động dị thường. Bởi vì hân rõ ràng, bắt đầu từ lúc này, nàng đã chân chính là của mình.

Nhẹ nhàng mà chậm rãi, thất lưng Dương Thiên Lôi dần dần ép xuống, cây gậy lửa nóng, cứng rắn kia không ngừng mà tiếp cận đào nguyên thần bí. Khi chạm đến cấm địa utor át, thân thể mềm mại của Dương Thiên Lệ run rẩy, khẩn trương, xác thực rất khẩn trương. Tuy rằng hai người đã vô số lần quần lấy nhau, nhưng tràng cảnh hôm nay cũng là lần đầu tiên.

Rốt cục, khi Dương Thiên Lôi thuần thực ở giữa nhụy hoa, thâm nhập một chút...

Khiến Dương Thiên Lôi nghĩ không ra là Dương Thiên Lệ đang ôm eo Dương Thiên Lôi, lại bỗng nhiên có sức đè ép, đồng thời thân thể mềm mại của nàng mạnh mẽ ưỡn lên!

- A! Dương Thiên Lệ phát ra tiếng thét chói tai, vừa hưng phấn vừa đau khổ. Nhị tỷ bư hân này dĩ nhiên lựa chọn một loại dã man hoàn toàn khác với chúng nữ.

Lần đầu tiên, nàng dĩ nhiên đã bư hân như vậy, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên nhin không được ôn nhu một chút thẳng tiến.

Xiết chặt!

Gắt gao quần lấy, lửa nóng bao bọc, trắng mịn bao dung.

Khoái cảm trong nháy mắt này khiến Dương Thiên Lôi cũng có chút không khống chế được mình. May là kinh nghiệm chiến trường, không có xuất hiện cục diện vừa bắt đầu đã kết thúc, nộ vũ khí đầu hàng.

Hai tay Dương Thiên Lệ như kìm sắt gắt gao ôm lấy thất lưng Dương Thiên Lôi, đình chỉ một phút đồng hồ, nàng nhịu mảy, mới dần dần giãn ra, tản mát ra một cỗ cuồng dã, dĩ nhiên nhìn Dương Thiên Lôi, nói:
- Thiên Lôi, đến đây đi!

- Ách... Nhị tỷ, sao không gọi ta là đệ đệ?

- Từ hôm nay trở đi, tỷ sẽ không thể gọi ngươi là đệ đệ! Ngươi cũng không thể gọi nhị tỷ!

- Vậy gọi ngươi là gì? Tiểu Lệ Lệ? Dương Thiên Lôi vừa nói, đã bắt đầu di động thất lưng, Dương Thiên Lệ nhin không được phát ra tiếng rên rỉ động lòng người, nói ngất quăng: - Tốt...a...tốt... Dương Thiên Lôi căn bản không nghĩ tới thân thể Dương Thiên Lệ dĩ nhiên mẫn cảm như vậy. Mỗi một lần nhẹ nhàng lên xuống, chỗ lửa nóng trắng mịn đang bao bọc kia đều chặt đáng sợ, phảng phất như Dương Thiên Lệ thủy chung ở vào trạng thái co giật. Loại trạng thái cực phẩm này, chúng nữ hoàn toàn không ai có. Hơn nữa Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, Dương Thiên Lệ căn bản không phải cố ý làm thế, càng không dùng tới bất kỳ năng lực gì của Tu Luyện Giả. Mà chỉ là do phản ứng tự nhiên của nhục thân.

Điều này làm cho Dương Thiên Lôi kìm lòng không được, đẩy nhanh tiết tấu. Hai người nhất thời căn bản không còn tinh lực nói chuyện, hoàn toàn dung nhập loại kiểu diễn cùng linh nhục giao dung...

Hai mươi phút, vừa vặn hai mươi phút, trong lòng Dương Thiên Lôi kích động, nhưng lại hoảng sợ phát hiện, nhị tỷ còn chưa tới triều hoan trong truyền thuyết. Mà mình thì đã giữ không được. Hơn nữa cũng không muốn giữ. Trong sát na, hân tựa như đã thú, bắt đầu chạy nước rút. Còn Dương Thiên Lệ dĩ nhiên không có chút rụt rè và đau đớn của lần đầu tiên, điên cuồng mà đón nhận Dương Thiên Lôi công kích.

Không phải nàng không đau, mà là nàng bư hân, đau nhức cũng vui vẻ. Đã là một đóa hoa nở rộ đến mức tận cùng, một đóa hoa chín đủ. Giờ khắc này, vì Dương Thiên Lôi, vì để hân cảm thụ được nàng không giống với nữ nhân khác, Dương Thiên Lệ không có chút rụt rè. Tuy rằng đây là lần đầu tiên của nàng, thể nhưng nàng cũng không phải chưa thấy qua Dương Thiên Lôi và người khác đến...

Do đó, nàng biết làm sao để Dương Thiên Lôi thoải mái.

- A! Cả người Dương Thiên Lôi căng thẳng phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp, Dương Thiên Lệ cũng phát ra một tiếng thét chói tai. Thân thể hai người tựa như đồng thời co rút. Giờ khắc này, rốt cục để Dương Thiên Lôi vui mừng là hai người cùng đạt tới triều hoan trong truyền thuyết.

- Ấm ầm... Hai tiếng nổ vang bỗng nhiên xuất hiện trong óc Dương Thiên Lôi và Dương Thiên Lệ. Lúc này đây, Dương Thiên Lôi căn bản không có nghĩ khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh, thế nhưng, giờ khắc này dĩ nhiên tự hành khởi động!

Giống như lần đầu tiên của hắn và Trương Tử Hàm căn bản không bị Dương Thiên Lôi khống chế, liền tự hành khởi động!

Một cổ khí tức càng huyền ảo để năng lượng trong cơ thể hai người liên kết với nhau làm một. Trong sát na liền ở trong cơ thể hai người tuần hoàn mở ra!

Khiến Dương Thiên Lôi ngạc nhiên là, hắn dĩ nhiên cảm giác được lúc này Âm Dương Niết Bàn Kinh phẳng phát như có khác biệt rất lớn so với quá khứ. Bởi vì chẳng những thần niệm, pháp lực của hai người giao hòa với nhau. Mà ngay cả tâm cảnh cùng suy nghĩ trong lòng cũng hoàn toàn giao dung. Giờ khắc này, bọn họ có thể cảm ứng được rõ ràng suy nghĩ của đối phương.

- Thăng cấp sao?

Trong lòng Dương Thiên Lôi khiếp sợ nói, hắn căn bản không ngờ, Âm Dương Niết Bàn Kinh vốn là biến thái còn có thể thăng cấp! Tựa như đệ nhất thiên và đệ nhị thiên của Huyền Thiên Chân Kinh đã phát sinh biến hóa kinh người!

Trong lòng Dương Thiên Lệ cũng là khiếp sợ! Nguyên bản nàng vẫn cho rằng Âm Dương Niết Bàn Kinh chơi đùa hay thực chiến, hiệu quả hắn là không lớn lắm. Thế nhưng giờ khắc này, nàng cảm giác cùng lúc song tu hoàn toàn khác nhau.

562. Chương 575: Tiểu Bạch Ủy Khuất Và Xung Động.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 575: Tiểu Bạch ủy khuất và xung động.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhất là Dương Thiên Lôi dẫn đạo nàng dung nhập đến các loại cảm ngộ thiên địa pháp tắc.

Một vòng chu thiên kết thúc, Dương Thiên Lôi tựa như đói khát, Dương Thiên Lệ ý như chưa tận.

Dương Thiên Lôi đem Dương Thiên Lệ kéo qua, nắm úp sấp trước mặt hắn, thấy dưới chân ngọc thon dài và eo thon tinh tế là kiều đồn màu mỡ, mê hoặc, Dương Thiên Lôi nhất thời lại biến thành dã thú.

Một lần lại một lần, hai người tựa như chìm đắm trong điên cuồng ân ái, tu luyện đã hơn một năm mới kết thúc.

Nàng đã đến Thần Đạo Cửu cấp Đại viên mãn cực hạn!

Vô luận thần niệm, pháp lực hay nhục thân, tâm cảnh, Dương Thiên Lệ đều có đều cao hơn lúc trước. Giờ khắc này, nàng tin tưởng. Cho dù không có duyên gặp chuyên dụng do Dương Thiên Lôi luyện chế, nàng vẫn có thể dựa vào lực lượng của bản thân vượt qua đại thiên kiếp!

Loại tự tin này là từ việc nàng đối với linh ngộ thiên địa pháp tắc tiến thêm một bước, cùng với pháp lực hùng hồn trong cơ thể.

Âm Dương Niết Bàn Kinh thăng cấp, Dương Thiên Lôi Dương Thiên Lệ không thể không trì hoãn luyện chế pháp bảo, để cùng chúng nữ triển miên bên nhau. Trong nháy mắt đã qua hơn mười năm.

Bất quá, hơn mười năm này chính là dưới thời không pháp tắc biến thái, căn bản không tính là gì.

Thăng đến chúng nữ toàn bộ có loại tự tin tuyệt đối có thể vượt qua đại thiên kiếp, Dương Thiên Lôi mới một mình bắt đầu bế quan, đem vô số Thiên Địa linh vật và quán mạch tập trung lại bên cạnh mình.

Đương nhiên, cũng bao gồm cả vô số Thiên Địa linh vật cùng quảng mạch do hần được truyền thừa từ Võ Thanh khi trở thành Điện Chủ Vô Hồn Điện chính tông.

Từng bộ nhuyển giáp căn cứ theo thể chất biến thái của chúng nữ cùng đan dược sinh ra trong tay Dương Thiên Lôi. Khi vì chúng nữ luyện chế hoàn tất, Dương Thiên Lôi tiếp tục vì đám người Hạ Quân Trúc, Kim Chính Thái, Kỷ Tiêu Lam bắt đầu luyện chế. Đây là lúc lịch lãm tại Mộng Huyền Tinh đã hứa hẹn với mọi người.

Khi nhìn thấy tên âm hiểm Tiểu Kiến Nhân đã bước vào Chân Thần Cảnh kia, Dương Thiên Lôi liền biết, rất có thể đám người Hạ Quân Trúc cũng muốn trước khi Cửu Tinh Liên Châu bước vào Chân Thần Cảnh.

Tiên cảnh không gian hơn mười vạn năm cũng khó gặp được một lần. Mà ở trong đó có thể thu được thu hoạch tuyệt đối so với bất kỳ lịch lãm bảo địa nào tại Cửu Thiên Chi Nội đều hậu hĩnh hơn. Thần Đạo Cửu cấp tuy rằng cũng có thể tiến nhập, nhưng cùng Chân Thần Cảnh thu được lợi ích còn kém quá xa. Do đó, chỉ cần có hi vọng bước vào Chân Thần Cảnh lại tiến nhập, tuyệt đối không ai muốn lãng phí cơ hội này.

Thân tình, ái tình, hữu tình, không ai biết ba loại tình cảm này có phận lượng ra sao trong lòng Dương Thiên Lôi. Tại Tu Luyện Giới, dưới tình huống thông thường, theo tu vi đề thăng trên cơ bản tất cả Tu Luyện Giả đều trở nên vô tình. Kỳ thực đây cũng không phải là vô tình. Mà là bởi vì cảnh giới, địa vị, kiến thức của hần đã không cách nào cùng so sánh với những người tu vi thấp hơn mình. Tựa như đám người Vu Tiểu Ưc, Phong Mã Ngưu đổi thành những người khác, căn bản không có khả năng có thể cùng bọn chúng có bao nhiêu liên hệ. Nhiều nhất cung cấp cho bọn họ một ít chiếu cố đã là đủ. Thế nhưng Dương Thiên Lôi lại nhiều lần dẫn bọn họ bên cạnh. Đương nhiên, đây cũng là vì có Thanh Tinh Lưu Ly Bình. Bất quá, cho dù không có, Dương Thiên Lôi cũng không có khả năng buông bỏ tình huynh đệ giữa bọn họ. Từ nay về sau không quan tâm.

Truy cầu võ đạo đỉnh phong, chạm đến chân tướng bốn nguyên, cố nhiên là chấp niệm của hần. Nhưng những thân tình, ái tình và hữu tình này, hần vẫn không cách nào gạt bỏ.

Loại tình cảm này đối với Dương Thiên Lôi đã từng là cô nhi mà nói, đủ trân quý. Không có bất kỳ thứ gì có thể siêu việt!

Do đó, một ngày được Dương Thiên Lôi coi là huynh đệ, tỷ muội, Dương Thiên Lôi cơ bản không bảo lưu cái gì. Cho dù năm đó chưa cùng đám người Hạ Quân Trúc ước định, hần cũng sẽ vì mọi người đặc chế nhuyển giáp và đan dược. Bởi vì hần Bởi vì hần không muốn mọi người tại đại thiên kiếp có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Lại một nghìn năm qua đi, Dương Thiên Lôi rốt cục chuẩn bị hoàn tất.

Lăng Hi tồn tại đặc thù, cùng với Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ đã bước vào Chân Thần Cảnh vẫn ở trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình. Còn Dương Thiên Lôi thì dẫn theo chúng nữ trực tiếp xé rách hư không bước vào trong hỗn loạn không gian.

Đại thiên kiếp!

Hôm nay, chúng nữ dẫn động đại thiên kiếp, bước vào Chân Thần Cảnh.

Dương Thiên Lôi một thân nhuyển giáp mê hoặc chúng sinh, đem vẻ đẹp mỹ lệ của nàng phô bày đến mức tận cùng, hơn nữa từ khi cùng Dương Thiên Lôi đâm thủng một tầng ngăn cách cuối cùng. Nhị tỷ xinh đẹp bươm bướm này có vẻ càng phát ra mê hoặc kinh nhân. Cho dù là Dương Thiên Lôi mỗi lần thấy nàng, cũng kim lòng không được kích động. Nhất là nghĩ đến toàn bộ chúng nữ phảng phất như lúc nào cũng chìm trong gút gao bao bọc co rút.

- Ta đến trước! Dương Thiên Lôi tràn ngập tự tin trực tiếp xẹt qua trăm nghìn dặm, thần niệm pháp lực nhẹ nhàng thôi động. Trong sát na liền dẫn động đại thiên kiếp!

Thuận lợi thông qua!

Thậm chí ngay cả một chút thương tổn cũng không bị!

Điều này làm cho Dương Thiên Lôi chân chính yên lòng. Bởi vì Dương Thiên Lôi và chúng nữ thực lực đều sần sần như nhau, cũng không có bao nhiêu ưu thế, hay yếu thế hơn.

Nếu Dương Thiên Lệ có thể dễ dàng vượt qua như vậy, chúng nữ hân là cũng đều rất rất nhẹ nhàng.

Kế tiếp, Trần Thiển, Vu Thanh Nhã, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi, Lâm Tâm Di, Bách Lý Thiên Thiên, Bạch Tố Tố và Bạch Trinh Trinh toàn bộ thuận lợi tấn cấp!

Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi, hai người lúc trước cùng Dương Thiên Lôi thân mật, đã không còn là thuần âm chi thể. Bất quá đó cũng là thân bí truyền thừa, cũng không phải hai nàng cùng nam nhân phát sinh quan hệ gì. Đối với Phong Linh Nhi, nữ hài ngốc này, Dương Thiên Lôi đương nhiên không có chướng ngại gì trong lòng. Bất quá, cho tới bây giờ, hân cũng không có chân chính “ăn” nàng. Nhưng cũng không phải hân không muốn, hay là do nàng không muốn, mà bởi vì Phạm Linh Nhi. Bởi vì phạm là lúc song, Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi đều cùng ra trận. Bởi vì hai người tu luyện cái loại công pháp kỳ dị này, tâm cảnh của các nàng thông suốt với nhau. Dương Thiên Lôi vô luận cùng ai trong các nàng song tu, đối phương đều có thể cảm ứng rõ ràng, tựa như chính nàng bị. Dương nhiên, còn có một người Dương Thiên Lôi không biết, đó là Lăng Hi len lén tu luyện công pháp của Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi.

Sở dĩ, Lăng Hi âm thầm phá rối, đó là tất nhiên. Hơn nữa Phạm Linh Nhi và Dương Thiên Lôi nói trắng ra thực không có gì cộng đồng kinh lịch. Bọn họ có thể ở bên nhau, cũng hoàn toàn là vì Phong Linh Nhi. Do đó, Lăng Hi và Phạm Linh Nhi hai tăng nguyên nhân, khiến Dương Thiên Lôi cho tới bây giờ vẫn chưa thể chân chính có được Phong Linh Nhi.

563. Chương 576: Ca Nói Là Tự Nhiên Lớn Lên!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 576: Ca nói là tự nhiên lớn lên!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Chúng ta cùng nhau! Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi nắm tay nhau nói.

- Cẩn thận một chút! Dương Thiên Lôi căn dặn nói. Nhẹ nhàng hôn Phong Linh Nhi, sau đó lại hôn Phạm Linh Nhi. Phong Linh Nhi thì không có gì. Nhưng Phạm Linh Nhi lại về mặt đỏ bừng.

Dung mạo Phạm Linh Nhi không chút nào kém chúng nữ. Khí tức trên người tràn đầy kiều mỵ. Bất cứ lúc nào, cũng đều có vẻ động nhân, người thấy mà yêu. Chỉ là, hơi rụt rè. Hơn nữa Dương Thiên Lôi cũng phát hiện, nha đầu kia đối với Phong Linh Nhi cực kỳ quyến luyến, thậm chí có khuynh hướng có chút vấn đề. Đây cũng là nguyên nhân khiến Dương Thiên Lôi đến bây giờ cũng không có chân chính động thủ.

Bất quá, Dương Thiên Lôi cũng biết, theo số lần song tu tăng nhanh, nha đầu kia đã phát sinh cải biến rất lớn. Một chút chán ghét ban đầu, bây giờ đã là xuân thủy nhộn nhạo, thậm chí có chút thích thú. Không bao lâu nữa, hoàn toàn chinh phục cũng không có bất kỳ vấn đề gì. Hơn nữa là cùng nữ hài ngốc Phong Linh Nhi cùng nhau “song phi”.

- Ừm! Hai người cùng đáp ứng một tiếng, trong nháy mắt cũng chạy như bay đến trăm nghìn dặm. Khí tức cả hai nhất thời kết thành một thể, dẫn động đại thiên kiếp!

Bao gồm chính các nàng cũng không biết đồng thời dẫn động đại thiên kiếp sẽ có tình huống thế nào. Thế nhưng, tại sát na đại thiên kiếp bắt đầu ngưng tụ thành, tất cả mọi người minh bạch tựa hồ cùng người khác cũng không có gì khác nhau.

Bởi vì trong hư không xuất hiện là hai hắc động khổng lồ, duy nhất khác biệt là hai hắc động tựa như luyện thành nhất thể!

Hơn nữa, uy lực so với lúc chúng nữ dẫn động hơi lớn hơn chút.

Thấy một màn như vậy, mọi người cũng yên lòng.

Kết quả, nằm trong mọi người dự liệu, không có xuất hiện bất kỳ nguy hiểm gì, thành công vượt qua đại thiên kiếp.

Tối hậu chỉ còn lại có Tiểu Bạch vẻ mặt mất hứng, chu môi lên.

Tiểu nha đầu này biểu tình cực kỳ đáng yêu, lại cực kỳ ủy khuất. Bởi vì, ngày hôm nay nàng sợ dĩ theo đi ra, cũng không phải muốn dẫn động đại thiên kiếp. Không phải nàng không muốn, mà là Dương Thiên Lô không cho. Bởi vì hấn lo lắng Tiểu Bạch không thể vượt qua. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì đến bây giờ Dương Thiên Lô cũng không có cùng Tiểu Bạch song tu. Do đó có thể tấn chức đến Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong, Tiểu Bạch hoàn toàn là dựa vào thiên phú siêu cấp của linh thú, và điên cuồng tu luyện.

- Chủ nhân thôi, chủ nhân đáng chết...ô...ô... Tiểu Bạch cũng muốn dẫn động đại thiên kiếp! Tiểu Bạch nhìn biểu tình mừng rỡ của chúng nữ, trong con mắt khả ái nước mắt vòng quanh, quay về phía Dương Thiên Lô nói. Sau đó, dĩ nhiên trực tiếp lao ra, đồng thời đã đem khí tức và thần niệm của bản thân hoàn toàn phóng xuất ra!

Một cử động này hoàn toàn là điên cuồng. Dương Thiên Lô muốn ngăn cản đã không kịp. Bởi vì khí tức của Tiểu Bạch đã phát ra, đại thiên kiếp đã khởi động!

- Tiểu Bạch, ngươi điên rồi...

- Tiểu Bạch... Chúng nữ hoảng sợ hét lớn. Các nàng đều biết, lúc này Tiểu Bạch hoàn toàn không có đến cực hạn của nàng. Hơn nữa, tình huống không có Dương Thiên Lô song tu, tâm cảnh của nàng và linh ngộ đối với Thiên Địa pháp tắc càng không bằng các nàng, như vậy có thể thành công sao?

- Tiểu Bạch muốn! Chủ nhân ghét bỏ nhân gia...hu...hu... Tiểu Bạch khóc nức nở nói.

- Cầm! Dương Thiên Lô thiếu chút nữa tức nổ phổi. Hấn không cùng Tiểu Bạch song tu, thứ nhất là nghĩ đến bộ dáng lúc trước của nàng ít nhiều có chút phóng không ra. Thứ hai, hiện tại Tiểu Bạch cho hấn cảm giác tựa như một tiểu cô nương không hiểu chuyện, hấn đâu có tâm tình cùng nàng huyên náo? Nhưng hiện tại Tiểu Bạch thương tâm như vậy, điên cuồng mà như vậy điên cuồng mà dẫn động đại thiên kiếp, Dương Thiên Lô có tức cũng vô dụng.

Tức giận mắng một tiếng, Dương Thiên Lô nhất thời hóa thành một đạo lưu quang vọt tới bên cạnh Tiểu Bạch. Lúc này, đại thiên kiếp đã hình thành, chỉ cần vài phút ngắn ngủi, đạo đại thiên kiếp thứ nhất sẽ đánh xuống!

Thời không pháp tắc!

Trong sát na Dương Thiên Lô liền trực tiếp ngưng tụ thành thời không pháp tắc, đưa hấn và Tiểu Bạch hoàn toàn vây quanh. Tuy rằng tuy rằng một ngày bình thường, đó là một năm thời không pháp tắc, thế nhưng vài phút thời gian nhân với ba trăm sáu mươi lăm lần cũng đủ để cho Dương Thiên Lô và Tiểu Bạch khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh hoàn thành mấy vòng chu thiên. Tuy rằng chỉ vài cũng không thể tạo ra tác dụng mang tính quyết định gì, nhưng ít ra có thể để thăng tâm cảnh đối với linh ngộ đối với Thiên Địa pháp tắc của Tiểu Bạch một chút, ít nhiều có trợ giúp.

Thế nhưng, khiến Dương Thiên Lô không nghĩ tới là trong nháy mắt khởi động thời không pháp tắc, tốc độ thiên kiếp hình thành ở trong cảm giác của hai người không có cải biến chút nào. Mà đám người Dương Thiên Lê ở ngoài thời không pháp tắc, cảm giác chỉ là trong nháy mắt, đạo thiên kiếp thứ nhất đã âm âm một tiếng từ trên trời giáng xuống!

Đây có ý nghĩa gì?

Bất cứ ngoại lực nào cũng đều không thể ảnh hưởng chút nào đến đại thiên kiếp!

Giờ khắc này, thời không pháp tắc căn bản không có bất kỳ tác dụng gì.

- Tiểu Bạch, chờ ngươi thành công vượt qua đại thiên kiếp, ca sẽ cùng ngươi song tu! Dưới thời không pháp tắc, vẫn chỉ có vài phút, Dương Thiên Lô biết căn bản vô dụng, chỉ có thể gắt gao ôm lấy Tiểu Bạch, nói.

- Thật không? Tiểu Bạch chính là nữ nhân của chủ nhân, cùng Tử Hàm các nàng như nhau, đúng không?

- Đúng rồi! Vô luận như thế nào, ngươi nhất định phải chống đỡ! Dương Thiên Lô trầm giọng nói.

- Ủm! Chủ nhân, nhân gia nhất định sẽ vượt qua! Tiểu Bạch vốn quá đỗi thương tâm, giờ khắc này, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, khả ái kia lấp lánh hưng phấn quang huy, vô cùng kiên định nói. Vừa nói, khí tức trên người nàng bỗng nhiên điên cuồng mà tăng nhanh!

- Răng rắc!

Đạo thiên kiếp thứ nhất rốt cục oanh kích lên thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch chỉ là hơi rung động, cũng không có bất kỳ thương tổn gì. Thậm chí ngay cả con mắt to khả ái kia cũng không chớp lấy một cái.

Đại thiên kiếp, rèn luyện không chỉ là nhục thân, quan trọng hơn còn có thần niệm và tâm cảnh. Tuy rằng đạo đại thiên kiếp thứ nhất là một đạo uy lực nhỏ nhất. Nhưng cho dù là chúng nữ khi thừa thụ nó, tâm thân cũng gặp phải ba động. Hơn nữa cơ bản đều nhắm mắt lại, đem lực lượng nhiễu loạn tâm thần bài trừ. Thế nhưng Tiểu Bạch dĩ nhiên không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Thấy một màn như vậy, Dương Thiên Lôi cũng hơi kinh ngạc. Bất quá tâm tình khẩn trương cũng giảm bớt một chút. Chỉ ít, biểu hiện của Tiểu Bạch cũng không yếu đuối như hắc tướng tượng.

Tiểu cô nương không hiểu chuyện, đây là điều mà Dương Thiên Lôi lo lắng nhất. Bởi vì theo hắc tướng thấy, cho dù nhục thân của nàng có thể thừa thụ đại thiên kiếp, tâm thần của nàng khẳng định không đủ. Bất quá, Dương Thiên Lôi chung quy vẫn đánh giá thấp Tiểu Bạch!

Nàng không có kinh lịch gì, cũng thật sự là một tiểu cô nương không hiểu chuyện, nhưng nàng là linh thú thiên sinh địa dưỡng. Nàng chính là một trái tim vô cùng tinh thuần, không nhiễm bụi trần. Trong thế giới của nàng chỉ có Dương Thiên Lôi và Lăng Hi chúng nữ, không có kinh lịch qua bất kỳ loại tình cảm nhân loại phức tạp nào. Nhưng cũng chính vì thế trong lòng nàng không có bất kỳ tâm ma gì cả.

Do đó, công kích tâm tính ẩn chứa trong đại thiên kiếp đối với Tiểu Bạch căn bản không có tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì.

Ngay sau đó, từng đạo đại thiên kiếp không ngừng đánh xuống.

Thế nhưng Tiểu Bạch thủy chung trợn trừng mắt, lấp lánh quang mang hưng phấn mà kiên định. Mặc dù miệng nàng sớm đã chảy ra tiên huyết, còn thân thể thì bị thương nặng, nhưng khí tức của nàng lại trở nên càng ngày càng lớn mạnh.

Tiểu nha đầu chẳng qua là bởi vì một câu nói của Dương Thiên Lôi, liền thiêu đốt hỏa diễm trong lòng nàng, để tiểu vũ trụ thuộc về nàng triệt để bạo phát!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Dương Thiên Lôi cùng chúng nữ không hề nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn của Tiểu Bạch, trong lòng tràn ngập lo lắng!

Rốt cục, lúc đạo đại thiên kiếp thứ chín đến oanh kích lên người Tiểu Bạch, nàng phát ra một tiếng kêu lớn. Giờ khắc này tất cả lực lượng của nàng đã bạo phát.

- Âm ầm...

Sau tiếng nổ kinh khủng, thân thể Tiểu Bạch hóa thành một đạo lưu quang, bị phản chấn bay ngược ra.

Dương Thiên Lôi sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, nhất thời dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới vọt tới bên cạnh Tiểu Bạch, ôm lấy thân thể mềm mại đang bị thương nặng của nàng.

Giờ khắc này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bạch đã tuôn ra từng đạo huyết hồng. Lục phủ ngũ tạng, kinh mạch, thậm chí mỗi một tế bào của nàng đều bị trọng thương. Thế nhưng đôi mắt to của nàng lại mang theo một tia mỉm cười đắc ý mà ngọt ngào, vô cùng khấn trương nhìn Dương Thiên Lôi!

Nàng đã thành công!

Cho dù đã bị trọng thương, nhưng nàng cảm ứng được rõ ràng năng lượng trong cơ thể chuyển biến, cùng với thần niệm, tâm cảnh đề cao. Khi cảm thụ được lực lượng thần kỳ của Dương Thiên Lôi dung mãnh truyền vào cơ thể mình, Tiểu Bạch hoàn toàn không để ý thân thể đau nhức, mang theo mỉm cười, nhắm mắt lại.

- Thành công? Tiểu Bạch sao rồi? Chúng nữ lo lắng hỏi.

- Thân thể bị thương nặng, tâm thần không bị bất cứ ảnh hưởng gì, Dương Thiên Lô thương tiếc ôm Tiểu Bạch, nói rằng: - Đi thôi, trước tiên quay về đã!

Lần thứ hai trở lại hạch tâm sa mạc, Dương Thiên Lô trực tiếp cùng tiến nhập Minh Huyền Bảo Khố. Dưới thời không pháp tắc, dùng trọn thời gian nửa tháng, mới hoàn toàn chữa trị thân thể của Tiểu Bạch.

Khiến Dương Thiên Lô đổ mồ hôi chính là. Khi Tiểu Bạch hoàn toàn khôi phục, trước tiên dĩ nhiên trực tiếp cởi bỏ hoàn toàn nhuyễn giáp cùng nội y, trần truồng nhào vào lòng Dương Thiên Lô, nói: - Chủ nhân, bắt đầu đi...!

Dương Thiên Lô cứng ngắc đủ hai phút, không nói được câu nào.

- Chủ nhân! Tiểu Bạch đáng thương chu cái miệng nhỏ nhắn, nói: - Người là gạt nhân gia sao?

- Khụ khụ, Tiểu Bạch, cái này ca không có lừa ngươi. Nếu đã đáp ứng ngươi, khẳng định sẽ cùng ngươi song, nhưng ngươi hiện tại... Dương Thiên Lô vừa nói, cố nén dục vọng bị thân thể mềm mại của Tiểu Bạch gây ngô kích khởi, đem Tiểu Bạch trần truồng đang ôm ấp, tách ra, nói: - Người xem xem, chỗ này của ngươi so với Tử Hàm, Hi Vũ các nàng nhỏ hơn bao nhiêu? Còn cả chỗ này cũng nhỏ. Tiểu Bạch a, ngươi bây giờ còn chưa có phát dục xong. Chờ ngươi trưởng thành cùng Tử Hàm các nàng không sai biệt lắm, ca nhất định cùng ngươi song tu, có được hay không?

Dương Thiên Lô chỉ vào bộ ngực cùng tiểu thí thí của Tiểu Bạch nói rằng.

Trên thực tế Tiểu Bạch mặc dù nhỏ chút, nhưng đã có hình dáng, lá lốt, xinh xắn vô cùng. Không thể không nói, tuy nhỏ nhưng thoát nhìn vẫn phi thường mê người.

Bất quá, nếu hiện tại Tiểu Bạch đã bình an vô sự, Dương Thiên Lô muốn thực sự cùng Tiểu Bạch phát sinh quan hệ mà nói. Thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, cái này cũng không phải bởi vì đáng đáp ban đầu của Tiểu Bạch, mà là bởi vì Tiểu Bạch thật sự là quá nhỏ nhắn xinh xắn, để Dương Thiên Lô cảm giác nàng còn chưa có trưởng thành, vẫn là một nữ hài.

La lị có thể yêu thích, nhưng chung quy không thể cùng nàng nhắc lên quan hệ tình ái. Chỉ ít Dương Thiên Lô vẫn còn làm không được.

- Ách. Đừng khóc, nhanh mặc y phục vào! Tiểu Bạch xinh đẹp như vậy, ca sao lại lừa ngươi? Chờ ngươi lại lớn lên chút nữa, ca nhất định muốn ngươi! Dương Thiên Lô nói rằng.

- Vậy hiện tại có thể chứ? Tiểu Bạch nước mắt vòng quanh, nhưng khiến Dương Thiên Lô cứng họng chính là, tiểu gia hỏa này dĩ nhiên trực tiếp dùng pháp lực cùng thần niệm làm bộ ngực cùng hông của mình lớn lên. Trong sát na tựa như thổi bóng bay, nguyên bản chỉ như hai cái màn thầu, trong nháy mắt biến thành đại màn thầu tuyết trắng, cái hông cũng cao đủ ba thốn!

- Kháo! Ca nói là lớn lên tự nhiên! Không phải để ngươi dùng pháp lực! Mặc y phục vào! Dương Thiên Lô đỏ mặt cười nói rằng, vừa nói, liền vỗ một cái vào hông của Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch trưởng thành, ngoại trừ cùng tu vi cảnh giới có quan hệ, còn có liên quan tới sau khi nàng trở thành hình người. Đó cũng là phát hiện sau mấy năm qua quan sát của Dương Thiên Lô. Lần này, Tiểu Bạch tấn chức đến Chân Thần Cảnh, tin tưởng không cần bao lâu nữa, thân thể sẽ lại tăng trưởng thêm ít. Hơn nữa theo thời gian trôi đi, cho dù cảnh giới không tăng, nàng cũng đã trưởng thành đến hình dạng của thiếu nữ bình thường.

Thật vất vả mới thuyết phục được Tiểu Bạch Tiểu Bạch, Dương Thiên Lô mới đưa Trần Thiển triệu hoán đến bên cạnh, cùng ra khỏi Thanh Tinh Lưu Ly Bình, để nàng khởi động Tinh Không Thông Linh Kính, liên hệ với mẫu thân của nàng.

Quang mang rực rỡ hiện lên, mẫu thân Trần Thiển nhất thời hiện tại trong Tinh Không Thông Linh Kính.

- Thiên Lô, Tiểu Thiển, nương đã nói mấy ngày nữa liên hệ các người đó, các người hiện tại đang ở đâu?

- Nương, chúng ta đang ở Ma Vân Tinh. Để Thiên Lô nói cho người đi. Trần Thiển trông thấy mẫu thân, vẻ mặt kinh hỉ, trong lòng âm ập nói.

- Nhạc mẫu đại nhân. Ha hả, nói ngắn gọn thôi, người giúp ta liên hệ với đám người Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc, Chu Giác Thuần, Hứa Kiến Sâu. Còn có đến lúc đó bọn họ hẳn là có thể liên lạc với Kim Chính Thái, người bảo bọn họ tạm thời không nên dẫn động đại thiên kiếp, tới chỗ ngài chờ. Chờ lấy được những thứ ta làm cho bọn họ, lại động đại thiên kiếp!

- Tiểu Thiên, người đã là Chân Thần Cảnh? Mẫu thân Trần Thiên nghe được Dương Thiên Lôi nói hơi kinh hãi, tự nhiên biết Dương Thiên Lôi đã nói như vậy.

564. Chương 577: Gặp Mặt.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 577: Gặp mặt.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thì những thứ hắn đưa cho đám người Kỷ Tiêu Lam nhất định là những thứ hữu dụng với vượt qua đại thiên kiếp. Mà lúc này, nàng đã qua Tinh Không Thông Linh Kính thấy khí chất của Trần Thiên biến hóa. Loại biến hóa này, là do bên trong mà phát ra bên ngoài. Bất cứ một Tu Luyện Giả nào khi bước vào Chân Thần Cảnh, tuy rằng dung mạo cũng không biến hóa, nhưng khí chất cùng hòa khí sẽ tạo ra cảm giác bất đồng. Đó chính là cảnh giới dễ thăng mang đến cải biến rất lớn.

- Đúng vậy, nương! Trần Thiên mang theo một tia mừng rỡ cùng đắc ý nói.

- Nhà đầu chết tiệt kia, người, chuyện tình lớn như vậy cũng không nói cho nương, nếu như vạn nhất thất bại... Mẫu thân Trần Thiên tuy rằng biết rõ Trần Thiên đã thành công bước vào Chân Thần Cảnh, nhưng vẫn lo lắng máng nàng: - Lần này Cửu Tinh Liên Châu, Thần Khấp Chi Môn sẽ mở ra, Thiên Lôi, người cùng Tiểu Thiên, còn có những nữ hài này đều đến Trần gia đi? Các người yên tâm, ở tại Trần gia, mấy gia hỏa của Kỷ gia đừng hòng làm khó dễ các người. Đến lúc đó, chúng ta cùng đi Thần Táng Sơn!

- Nhạc mẫu đại nhân, qua vài ngày nữa, đám người Hạ Quân Trúc đến chỗ người, ta cũng chuẩn bị ổn thỏa, người lại khởi động Thiên Môn, ta sẽ dẫn bọn Tiểu Thiên cùng qua đó! Đến lúc đó lại nói tỉ mỉ, được chứ?

- Được, chỉ cần trở về là được!

Cắt đứt liên lạc với mẫu thân Trần Thiên, Dương Thiên Lôi hiện tại phải làm là chờ sự phụ Võ Thanh dẫn toàn bộ đệ tử hắn tín nhiệm triệu tập tới. Sau đó hắn sẽ cùng Trần Thiên và chúng nữ đi tới Trần gia cùng mấy người Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc gặp mặt.

Dương Thiên Lôi sớm đã cùng chúng nữ thương lượng xong. Lần này nếu muốn cùng Trảm Ma Tông và Võ Hồn Điện chiến đấu, đương nhiên không thể để chúng nữ gia nhập nữa. Nhưng cũng không thể gia nhập Trần gia. Một khi Trần Thiên trở về gia tộc, tất nhiên sẽ bị mấy gia hỏa Kỷ gia kia biết được. Do đó Dương Thiên Lôi dự định tìm Hạ Nữ, để nàng đưa chúng nữ tới Tích Trúc Điện. Bởi vì Hạ Nữ tuyệt đại đa số đều là nữ nhân. Chúng nữ gia nhập cũng không gặp gì ngoài ý muốn cả.

Hơn nữa, Tích Trúc Điện không tranh giành với đời, càng thích hợp để chúng nữ tiến vào.

- Cái gì? Sự phụ... Người không dự định tiến nhập tiên cảnh không gian?

- A! Sự phụ đã đến Thiên Giai Đại viên mãn, sẽ không có tiến bộ gì thêm, do đó...

- Sự phụ, sao người có thể nói như vậy? Tiên cảnh không gian, hơn mười vạn năm cũng chưa từng xuất hiện một lần. Cơ hội lần này, sự phụ chỉ cần tiến nhập, nhất định có thể thu được thu hoạch không tưởng được.

- Có thu hoạch lớn cũng chỉ là mệnh bên ngoài, ha hả... Lần này Thần Khấp Chi Môn mở ra, ta tin tưởng Võ Cương khẳng định sẽ suất lĩnh đệ tử tiến nhập. Mà đó cũng là lúc ta xuất thủ. Tuy rằng tuy rằng không thể tạo thành thương tổn đối với chủ lực của bọn chúng. Nhưng có thể đem tổng bộ cùng toàn bộ phân

đường phá hủy! Người khác không thể công phá thủ hộ của Võ Hồn Điện, ta còn không thể sao? Chỉ cần hấn không ở đó, ta liền có thể!

Trảm Ma Tông, trong cung điện thật lớn, Tiểu Thượng chăm chú nhìn một đạo thân ảnh trong Thông Linh Kính. Thân ảnh ấy chính là sư phụ hấn Võ Thanh.

- Cái này...được rồi, ý ta đã quyết. Người không cần nói nữa. Nửa tháng sau, chúng ta sẽ tiến nhập Trảm Ma Tông, người an bài thân phận cho bọn hấn. Võ Thanh nói xong trực tiếp chặt đứt liên hệ, vừa cường chế thần tình trấn định. Giờ khắc này có vẻ vô cùng cô đơn và thất vọng. Tiểu Thượng, vốn tên là Võ Thượng, là đệ tử đặc ý nhất của hấn, tương lai truyền thụ y bát. Hấn đã hoài nghi bất cứ kẻ nào, nhưng chưa bao giờ hoài nghi tới hấn. Thế nhưng hiện tại hấn lại biết, Dương Thiên Lôi nói không sai. Bởi vì vừa rồi nói chuyện, hấn phát hiện thần tình Tiểu Thượng có biến đổi vi diệu. Hấn tin tưởng, sau một lát, Võ Cương hấn là sẽ thu được tin tức.

Võ Thanh khởi động Thiên Môn, ba ngày sau, toàn bộ đệ tử mà hấn tin được, đều đã xuất hiện bên cạnh hấn.

Tám gã Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ, ba mươi hai gã Chân Thần Cảnh Địa giai cao thủ, một trăm bảy mươi hai gã Chân Thần Cảnh Nhân Giai cao thủ. Đây là toàn bộ lực lượng hiện tại của hấn, Nguyên bản lực lượng cường đại thuộc về hấn, sớm đã trở thành thành viên Trảm Ma Tông. Nếu như không phải Dương Thiên Lôi thì hấn đến chết cũng không biết mìm bị dần dần cô lập, làm cái giá áo cho người khác...

- Còn có hơn một tháng nữa là Cửu Tinh Liên Châu, sư phụ tại trước khi các người tiến nhập Thần Táng Sơn, truyền thụ một loại thần thông cường đại. Đi thôi, theo sư phụ đến Ma Vân Tinh! Ánh mắt Võ Thanh chậm rãi đảo qua hơn hai trăm người, trầm giọng nói.

- Dạ, sư phụ.

Nhìn những gương mặt thành kính này, chính bản thân Võ Thanh cũng không rõ, bọn họ rốt cuộc có bị Tiểu Thượng mua chuộc hay không? Bất quá hiện tại đã không còn quan trọng, chỉ cần đem bọn họ độ hóa là xong!

Phất tay phát ra một đạo thần niệm, nhất thời đem tất cả mọi người thu vào Càn Khôn Tự, lần thứ hai xuất hiện đã đi tới sa mạc vô biên.

Võ Thanh sau khi trở lại hạch tâm sa mạc đã cùng Dương Thiên Lôi giao lưu thần niệm. Sau đó từng Chân Thần Cảnh cao thủ lần lượt bị Võ Thanh dẫn nhập Thanh Tinh Lưu Ly Bình. Đương nhiên lúc này bọn họ đều không biết Thanh Tinh Lưu Ly Bình tồn tại, đều tưởng rằng đây là thượng pháp bảo Võ Thanh mới luyện chế. Những đệ tử được dẫn vào trước là những Chân Thần Cảnh Thiên Giai.

Sau khi tiến nhập trong đó, Võ Thanh liền để đệ tử thả lỏng tâm thần, không hề chống cự. Trên danh nghĩa là truyền thụ vô thượng thần thông, trên thực tế lại là thần niệm của hấn bị Dương Thiên Lôi mượn dùng cùng với Lăng Hi thi triển ra Lục Tự Chân Ngôn đem tên đệ tử kia độ hóa.

Nhưng dù vậy, Dương Thiên Lôi và Lăng Hi độ hóa cũng dị thường cật lực. Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ tâm cảnh phi thường kiên định. Nếu như không phải không có phản kháng mặc cho Dương Thiên Lôi độ hóa, thì sợ rằng căn bản không thể thành công. Đương nhiên đây là dưới tình huống chỉ có Dương Thiên Lôi và Lăng Hi. Bất quá hiện tại có thần niệm của Võ Thanh chống đỡ, cho dù bọn họ phản kháng, chỉ là tăng thêm thời gian và khó khăn khi độ hóa mà thôi, thành công vẫn là không có vấn đề gì.

Bất quá độ hóa hai ba gã Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ xong, sau đó độ hóa càng dễ dàng hơn. Bởi vì mỗi lần độ hóa là một lần gia tăng lực lượng cho Dương Thiên Lôi.

Một thời thần ngắn ngủi, tám gã Chân Thần Cảnh Chân Thần Cảnh cao thủ đều bị độ hóa. Để Võ Thanh thống khổ bất kham là tám gã Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ này, sau khi bị độ hóa, Dương Thiên Lôi hỏi vài câu, liền nói ra tất cả. Bọn họ đều là người của Tiểu Thượng.

May là, kế tiếp độ hóa Địa giai và Nhân Giai cao thủ cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Dùng vài thời thần rốt cuộc đem mọi người độ hóa hoàn tất.

Thẳng đến lúc này, Võ Thanh mới tuyên bố thân phận của Dương Thiên Lôi với chúng nhân, cùng với nhiệm vụ của hành trình Thần Táng Sơn lần này.

- Được rồi, hiện tại các người chia nhau đi Trảm Ma Tông đưa tin đi sao! Nên làm như thế nào, các người rõ ràng rồi chứ? Ánh mắt Dương Thiên Lôi đảo qua hơn hai trăm Chân Thần Cảnh cao thủ, nói.

- Biết, Điện Chủ! Mọi người cùng kêu lên.

- Đi thôi! Dương Thiên Lôi phát tay, mọi người nhất thời hóa thành lưu quang, biến mất ở hạch tâm sa mạc.

Trong không gian hỗn loạn.

Trần Thiển khởi động Tinh Không Thông Linh Kính, liên hệ với mẫu thân, sau đó một đạo Thiên Môn trực tiếp xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi và Trần Thiển, hai người nắm tay, bước vào trong đó!

Không đến nửa canh giờ, Thiên Môn một trận ba động, Dương Thiên Lôi và Trần Thiển rốt cục xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Thiên Lôi! Đám người Hạ Quân Trúc, Kỷ Tiêu Lam, Chu Giác Thuần nhất thời tràn ngập vui sướng và kích động hô lên.

- Tiểu Thiển!

- Nương!

Mẫu thân Trần Thiển thì trào và Trần Thiển trực tiếp ôm lấy nhau.

Mà Dương Thiên Lôi cũng là tâm tình vui sướng, lại có một tia kích động ôm lấy mấy người Chu Giác Thuần. Bất quá, khi thấy Dương Thiên Lôi muốn ôm lấy mình, Hạ Quân Trúc vốn đang đứng trước nhất, lại tựa như chuột lùi sang một bên. Mà Dương Thiên Lôi cũng không hề phật lòng, mà cùng Chu Giác Thuần, Kỷ Tiêu Lam, Hoa Kiến Sầu, Triệu Nguyên, thậm chí Trần Đình cũng bị hấn ôm chặt lấy. Khi mọi người ôm nhau xong, khoe miệng Dương Thiên Lôi mang theo một tia hèn mọn mỉm cười đi tới bên cạnh Hạ Quân Trúc, nói: - Hạ Nữ, sợ ca ca đùa giỡn người sao?

Vừa nói, đã đem Hạ Quân Trúc ôm vào trong lòng.

Nhìn biểu tình bối rối của Hạ Quân Trúc, mọi người nhất thời bộc phát ra một trận cười vang. Còn Dương Thiên Lôi, tên vô sỉ này ôm thì ôm, tay còn không thành thật, ở trên miệng Hạ Quân Trúc hung hăng niết một cái, mới cười ha hả buông ra.

Biểu hiện vô sỉ này của Dương Thiên Lôi, mọi người cũng không lưu tâm. Dù sao, khi ở Mộng Huyền Tinh lịch lãm, chuyện Dương Thiên Lôi thích nhất chính là đùa giỡn Hạ Quân Trúc. Ai bảo hấn lớn lên giống nữ nhân như vậy? Bất quá, trong mọi người cũng chỉ có Dương Thiên Lôi, tên biến thái này mới đùa giỡn thành công mà thôi. Tuy rằng mọi người cũng muốn học Dương Thiên Lôi đùa giỡn, nhưng thực lực của Hạ Quân Trúc lại là bọn hấn không thể hàng phục.

- Biến thái! Hạ Quân Trúc đỏ mặt thấp giọng nói.

Nhưng khi mẫu thân Trần Thiển thấy Dương Thiên Lôi ôm Hạ Quân Trúc, biểu tình có chút quái dị, bất quá khoe miệng lại xuất hiện một tia hài hước.

- Nhạc mẫu đại nhân tại thượng, xin nhận của tiểu tử một bái!

Thấy mẫu thân Trần Thiển nhìn qua, Dương Thiên Lôi đâu còn dám thờ ơ. Đây chính là lần đầu tiên gặp mặt mẫu thân Trần Thiển, vội vàng khom người quỳ gối, hơn nữa còn là hai đầu gối chạm đất, vái tam bái.

Thấy Dương Thiên Lôi long trọng như vậy, Trần Thiển tự nhiên là đỡ bưng mặt. Còn mẫu thân như vậy lại thần nhiên nhận lấy, nói: - Đứng lên đi, còn không để bọn tử muội của tiểu Thiển triệu hồi ra, để lão nương làm quen?

- Ách... Tuân mệnh! Dương Thiên Lôi vội vàng đáp, vừa nói, mi tâm tản mát ra ngũ sắc quang hoa rực rỡ, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lệ, từng người cùng xuất hiện trong đại sảnh. Mẫu thân Trần Thiển tuy rằng sớm biết Dương Thiên Lôi có rất nhiều nữ nhân. Thế nhưng lúc này thấy nhiều như

vậy vẫn cảm thấy nữ nhân không ngớt. Nhưng khiếp sợ nhất không phải là số lượng nhiều, mà là chất lượng quá con mẹ nó tốt. Nguyên bản mẫu thân Trần Thiển cho rằng, tiểu Thiển kế thừa ưu điểm của phu phụ hai người, nói thế nào trong đám nữ nhân của Dương Thiên Lô tư sắc sẽ là số một. Thế nhưng thấy những khuôn mặt tuyệt mỹ cùng thân ảnh khuynh quốc khuynh thành, khí chất cao nhã, thuần khiết, nghịch ngợm, ngây thơ, mị hoặc, ...không ai kém hơn Trần Thiển.

Đây vẫn là dưới tình huống Lăng Hi không có xuất tràng. Nếu như Lăng Hi có ở đây, mẫu thân Trần Thiển chỉ sợ cũng không chỉ có chút kinh ngạc ấy.

Dương nhiên, đồng dạng kinh ngạc còn có đám người Hạ Quân Trúc, Chu Giác Thuần.

Bởi vì, chính là bọn họ cũng không có thấy toàn bộ lão bà của Dương Thiên Lô. Lúc này đây mới rốt cuộc miễn cưỡng thấy toàn bộ. Bất quá bọn họ không biết là còn thiếu hai vị, đó là Lăng Hi và Tiểu Bạch. Lăng Hi đương nhiên cần phải đi ra. Tiểu Bạch thì bởi vì quá nhỏ, miễn cho bị mọi người khinh bỉ, Dương Thiên Lô đương nhiên cũng không lôi ra giới thiệu.

Bởi vì, mẫu thân Trần Thiển nói là muốn thấy tỷ muội của Trần Thiển, tự nhiên đó là nữ nhân của Dương Thiên Lô.

- Còn có một là muội muội của ta, ừm. Dương Thiên Lô nói lại đem Tiểu Bạch triệu hồi ra.
- Hi hi, bá mẫu xin chào! Tiểu Bạch xuất hiện trong nháy mắt nhất thời quay về phía mẫu thân Trần Thiển hành lễ, nhu thuận đến cực điểm. Thế nhưng vừa xong, tiểu nha đầu này lại nhảy lên người Dương Thiên Lô. Để mọi người thấy mà há hốc mồm.
- Được rồi, mẫu thân đại nhân, chúng ta nói chính sự đi sao, ta còn phải vội vã chạy trở về nữa. Dương Thiên Lô nói.
- Chạy về làm gì? Mọi người nghi hoặc hỏi.
- Theo ta trở lại. Ta đã lẫn vào Trảm Ma Tông, do đó lúc đi Thần Táng Sơn, ta sẽ lấy thân phận Trảm Ma Tông tiến nhập. Mọi người tuy rằng đều là huynh đệ tỷ muội của Dương Thiên Lô. Nhưng chuyện này vẫn không thể sớm tiết lộ, chỉ đành nói: - Ý của ta như thế này, lần này tiểu Thiển vẫn không lấy thân phận Trần gia xuất hiện, miễn cho mấy gia hỏa kia đánh hơi tới Trần gia. Do đó tiểu Thiển các nàng, ta nghĩ để các nàng theo Hạ Nữ, lấy thân phận Tích Trúc Điện tiến nhập! Hạ Nữ, được chứ?
- Ngược lại cũng không có vấn đề gì, chỉ là...vì sao người không cùng đi? Hạ Quân Trúc nói.
- Đúng vậy, Thiên Lô, lấy công phu ẩn nấp của ngươi, cũng sẽ không bại lộ thân phận, sợ cái gì? Hoa Kiến Sầu cũng nói.
- Ta không phải sợ bọn họ, mà là có việc cần hoàn thành. Các người yên tâm đi. Nhạc mẫu đại nhân, Như vậy được chứ? Dương Thiên Lô trực tiếp nhìn về phía mẫu thân Trần Thiển, xuất phát từ tôn trọng, hỏi.
- Người đã quyết, lão nương nói cũng không được, người đi? Mẫu thân Trần Thiển liếc mắt nhìn Dương Thiên Lô. Bất quá đối với con rể này càng nhìn càng vừa mắt. Tuy rằng hoa tâm một chút, nhưng mẫu thân Trần Thiển có thể cảm thụ được ẩn ý giữa chúng nữ. Cùng với tình nghĩa của đám người Kỷ Tiêu Lam, Hạ Quân Trúc đối với Dương Thiên Lô. Hơn nữa quan trọng hơn là, lúc này chúng nữ đứng ở trước mặt nàng, mỗi một người đều là Chân Thần Cảnh cao thủ. Tuy rằng nàng không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng lại biết khẳng định có liên quan tới Dương Thiên Lô.

565. Chương 578: Thân Phận Tiêu Thiên Bại Lộ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 578: Thân phận Tiêu Thiên bại lộ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Vậy là tốt rồi, đa tạ nhạc mẫu đại nhân. Dương Thiên Lô vừa cười vừa nói, đồng thời từng đạo quang mang từ mi tâm hắt ra, đi tới trước mặt mấy người Hạ Quân Trúc và Kỷ Tiêu Lam. - Đây là nhuyễn giáp và đan dược của các người, đã rèn thành công. Hơn nữa hoàn toàn nằm trong tay, lấy tu vi của các người, hẳn là có thể thành công vượt qua, đại thiên kiếp! Mặc vào xem có vấn đề gì không?

- Người luyện chế? Mẫu thân Trần Thiên cảm ứng khí tức từ những bộ nhuyễn giáp, trong ánh mắt mang theo một tia khiếp sợ, hỏi.

- Đúng vậy, bá mẫu, công phu luyện khí, luyện đan của Thiên Lô tuyệt đối là xưa nay chưa từng có...hắc hắc! Dương Thiên Lô còn chưa nói, Chu Giác Thuần liền hưng phấn đáp thay, vừa nói đã bức ra tiên huyết, bắt đầu rèn luyện nhuyễn giáp, đan dược thì trực tiếp thu lại.

- Tiểu Lam, Chính Thái có tới hay không?

- Kim huynh đệ còn có một ngày nữa mới tới. Kỷ Tiêu Lam nói.

- A, nhuyễn giáp và đan dược của hẳn, người trước bảo tồn thay hẳn, chờ hẳn tới thì đưa ra.

- Âm ỉm ỉm...

Sau một lát, trong đại sảnh phát ra từng tiếng nổ, đủ loại quang mang rực rỡ tràn ngập. Mọi người đều vội vàng đem áo giáp của mình luyện hóa.

Thế nhưng, tuy rằng mọi người sớm đã tại lúc lịch lãm trong Mộng Huyền Tinh nói ra thuộc tính cùng với đặc điểm của mình. Đồng thời cảm thụ được Dương Thiên Lô luyện chế nhuyễn giáp cường đại, nhưng giờ khắc này, khi thần niệm của bọn hắn dung nhập trong nhuyễn giáp, vẫn chấn động kinh hãi trọn tròng mắt.

Thời không pháp tắc, chín lần của một ngày là một năm.

Vô số trận pháp, phòng ngự, công kích, phụ trợ...vô cùng huyền ảo, Chỉ cần những trận pháp cường đại này đã không thể tưởng tượng, nhưng càng không ngờ được là, tác dụng của chúng dĩ nhiên ẩn chứa vô số Tam Thiên Đại Đạo.

Cái này phải hao phí bao nhiêu quang mạch trân quý, thần niệm cùng với thời gian mới hoàn thành được?

- Những nhuyễn giáp này chỉ là công cụ để các người vượt qua đại thiên kiếp. Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, ta không hi vọng các người sử dụng. Bất luận cái pháp bảo, đan dược gì, theo ý ta đều là đồ vật trở ngại Tu Luyện Giả đề thăng. Càng là ý lại, đối với bản thân càng bất lợi. Đương nhiên, ta nói là lúc đối địch. Thời không pháp tắc là tùy thời có thể sử dụng, hơn nữa trong đó ẩn chứa trận pháp, các người cũng có thể chậm rãi lĩnh ngộ. Tốt nhất là bản thân nắm giữ, mà không phải dựa vào pháp bảo phát ra! Ánh mắt Dương Thiên Lô đảo qua mọi người, nhẹ giọng nói.

- Đại thiên kiếp, các người phải thành công! Các người chết không, nhưng phụ nhuyễn giáp của ta, ta sẽ không để các người được yên! Dương Thiên Lô chợt đùa giỡn nói: - Tốt rồi, ta phải đi đây!

Dương Thiên Lô nói xong, đem Tiểu Bạch trên người kéo xuống, ném cho Trương Tử Hàm, nói: - Tiểu Bạch, không được gây sự, không được nghịch ngợm, lại càng không được chạy đi linh tinh, phải nghe lời các tỷ tỷ, biết không?

- Biết rồi, ca ca... Tiểu Bạch ôm cổ Trương Tử Hàm, làm mặt quỷ với Dương Thiên Lô, nũng nịu nói.

- Chờ một chút, Thiên Lô, Kỷ Tiêu Dao bọn họ có thể đã đi Nguyên Thủy Tinh Vực. Kỷ Tiêu Lam bỗng nhiên nhú mày nói.

- Không quan hệ, bọn họ có thể tìm được Thủy Nguyên Tinh, đó là bản lĩnh của bọn họ. Dương Thiên Lô mỉm cười nói: - Đúng rồi, gia gia người hẳn là sắp trở về đi sao? Thần Khấp Chi Môn mở ra, sự tình lớn như vậy, ta tin tưởng lão nhân gia hẳn hẳn là không thể không biết chứ?

- Ừm, khẳng định sẽ trở lại!

- Vậy là tốt rồi, bằng không ta có lẽ không nhìn được nữa. Dương Thiên Lô nói xong quay về phía mọi người ôm quyền, lại quay ra cung kính hành lễ với mẫu thân Trần Thiên, trực tiếp xé rách hư không.

Sau khi Dương Thiên Lô rời khỏi, mọi người cũng không có rời khỏi Trần gia, mà là dưới an bài của mẫu thân Trần Thiên đều tự khởi động thời không pháp tắc, bắt đầu bế quan luyện hóa nhuyễn giáp. Còn rèn luyện đan dược Dương Thiên Lô luyện chế cho bọn hắn.

Ngày thứ hai, Kim Chính Thái đến sau, cũng bắt đầu bế quan.

Mười ngày, chín mươi năm, mọi người rốt cục rèn luyện hoàn tất. Đồng thời cùng nhau đến một địa phương vắng vẻ không người, trước sau dẫn động đại thiên kiếp!

Hạ Quân Trúc thực lực mạnh nhất, là người đầu tiên dẫn động!

Do đó tụ tập cùng nhau dẫn động đại thiên kiếp có thể cho mọi người có thêm linh ngộ đối với đại thiên kiếp.

Dương Thiên Lô sau khi bước vào hỗn loạn không gian, trực tiếp phi hành nghìn dặm, mới thôi động liên hệ cùng sư phụ Võ Thanh để hắn trực tiếp khởi động Thiên Môn.

Không đến nửa canh giờ, Dương Thiên Lô liền trở lại hạch tâm sa mạc.

Sau khi cùng Võ Thanh thương lượng xong, hai người trực tiếp xé rách hư không, đi tới Ma Vân Thành. Bất quá sau khi đến đó, cũng không rời khỏi không gian hỗn loạn, mà là để Võ Thanh trực tiếp liên hệ với Võ Viễn Sơn.

Kế tiếp Võ Viễn Sơn gõ cửa phong của Dương Thiên Lô, khi Lan Lan đi ra nói Dương Thiên Lô đang bế quan, Võ Viễn Sơn trực tiếp truyền âm nói với nàng: - Chủ nhân người trở lại, bảo người lại đi lấy rượu.

Thế là lại trình diễn một màn thay đổi người, đem Võ Thanh và Lan Lan cùng thu vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Dương Thiên Lô biến thành Lan Lan đi lấy rượu, thành công trở lại phòng của mình.

- Hảo tiểu tử, quả nhiên đang giám thị người! Thần niệm cường hãn của Võ Thanh không chút tiếng động ẩn nấp trong hư không.

- Là người của Trảm Ma Tông đi sao! Dương Thiên Lô hỏi.

- Không sai, là Tiểu Biệt Hận, con trai thứ ba của Tiểu Thượng. Võ Thanh nói.

- Được rồi, sư phụ, đừng phẫn nộ, Thiên Giai cao thủ tuy rằng có thể độ hóa, nhưng nếu phản kháng, khẳng định sẽ tạo ra động tĩnh lớn, dẫu thảo kinh xà, được không bù nổi mất. Đợi đến tiên cảnh không gian lại ra tay cũng không muộn! Dương Thiên Lô nói xong liền trực tiếp chặt đứt liên hệ với Võ Thanh, cũng đem liên hệ giữa Võ Thanh và ngoại giới chặt đứt. Tuy rằng cùng Võ Thanh tiếp xúc chưa nhiều, thế nhưng Dương Thiên Lô hiểu tính cách của lão nhân này. Chính theo như lời hắn, suốt đời quang minh lỗi lạc, nhưng cũng vì thế mà dẫn đến kết cục ngày hôm nay. Nếu như Võ Thanh lại phát hiện chuyện gì không thể nhẫn nhịn được mà nói, sẽ phá hỏng cả hành động lần này.

Bạch Hồn Tinh.

Võ Hồn Điện, tổng bộ Bạch Hồn Đường. Trong cung điện thật lớn, một lão giả sắc mặt âm trầm, ngồi ngay ngắn tại chủ vị, quanh thân tỏa ra khí tức kinh khủng đến cực điểm. Lão giả này dĩ nhiên là Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ.

Mà đường chủ Bạch Hồn Đường thì quỳ rạp xuống đất, cả người run rẩy!

- Cứ nói đúng sự thật! Ai cho người làm như vậy? Bằng không bản sứ sẽ đem tất cả thành viên trong gia tộc người luyện thành nhân tính Khôi Lỗi! Lão giả nhìn chằm chằm đường chủ Bạch Hồn Đường, vô cùng hung ác nói.

566. Chương 579: Tiểu Thượng, Thân Phận Chân Chính!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 579: Tiểu Thượng, thân phận chân chính!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghe được lão giả nói, đường chủ Bạch Hồn Đường nhất thời sắc mặt trắng bệch. Nhân tính Khôi Lỗi là cái gì? Hình phạt tàn khốc nhất của Võ Hồn Điện không gì hơn cái này. Dem người luyện hóa thành Khôi Lỗi không nói, nhưng không làm mất đi tư tưởng của người, thủy chung vẫn duy trì thanh tỉnh, thừa thụ thống khổ vô biên, hơn nữa suốt kiếp không được siêu sinh. Đây vô luận thể nào cũng đều là hấn không muốn thừa thụ, huống chi còn có tất cả thân nhân của hấn?

- Ta nói... Ta nói... Đường chủ Bạch Hồn Đường rốt cục lựa chọn khuất phục: - Là Võ Đạo Như giao phó!

Đường chủ Bạch Hồn Đường bỗng nhiên chỉ vào lão giả bên cạnh Võ Đạo Viễn nói.

- Cái gì? Nghe được đường chủ Bạch Hồn Đường nói, thần tình lão giả nhất thời biến đổi, nói: - Đạo Viễn, cho phép người làm?

Võ Đạo Viễn là ai? Là Võ Hồn Điện đích hệ, một trong thân nhi tử của Võ Cương. Tuy rằng tư chất thường thường, nhưng chung quy là thân nhi tử của Võ Cương. Mấy năm trước Võ Tinh Hồn không có xảy ra chuyện gì, phụ dĩ tử quý, Võ Đạo Viễn lại một trận phong quang. Bất quá, sau khi Võ Tinh Hồn xong đời, Võ Đạo Viễn mới biến mất trong tầm mắt của mọi người. Nhưng sao hấn lại an bài tất cả?

- Gọi hấn đến!

- Dạ.

Võ Đạo Viễn đã tận lực, vốn Võ Hồn Điện phái ra mấy người tới điều tra Tiêu Thiên, đều bị hấn ứng phó qua, hấn cho rằng đã không có việc gì, lúc này, hấn đã ở tổng bộ Võ Hồn Điện.

Thế nhưng Võ Đạo Viễn căn bản không nghĩ tới, lần này Võ Hồn Điện dĩ nhiên chấp nhất như vậy, trực tiếp phái tới một vị Thiên Giai cao thủ. Hơn nữa chỗ đầu tiên đi đến cũng không phải Bạch Hồn Đường, mà là Phiêu Vũ Lâu.

Uy áp của Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ, ai có thể chống lại? Căn bản không cần tốn nhiều sức, liền đem tiểu tử Tiêu Thiên này vạch trần.

Sau đó đến Bạch Hồn Đường, liền xuất hiện một màn vừa rồi.

Chỉ là lão giả kia từ lời nói trong miệng của đường chủ Bạch Hồn Đường biết được do Võ Đạo Viễn an bài tất cả chuyện này. Vì sao an bài, hấn lại không biết. Lão giả kia không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao Võ Đạo Viễn không phải hấn nói bắt là bắt được. Do đó, trực tiếp đem toàn bộ Tu Luyện Giả ở đây thu vào Càn Khôn Tụ. Đồng thời trói buộc, sau đó nhanh chóng trở về Võ Hồn Điện, không chút phong thanh gì, càng không thể đem tin tức truyền cho Võ Đạo Viễn.

Lão giả trực tiếp gặp mặt Điện Chủ Võ Hồn Điện Võ Cương, kể lại tình huống, thỉnh Võ Cương định đoạt.

Sau đó Võ Đạo Viễn và phụ phụ Nghê Dong còn chưa biết tình hình đã bị Võ Cương bắt đi.

Bề ngoài hai người tuy rằng vẫn là khí tức tà ác của Võ Hồn Điện, thế nhưng khi thần niệm của hấn quán nhập trong cơ thể muốn bọn họ nói ra sự thực, phát hiện trong cơ thể dĩ nhiên tràn đầy hạo nhiên chính khí!

Hơn nữa, tuy rằng cũng có vô số sinh hồn, nhưng những sinh hồn này hoàn toàn không phải do Võ Hồn Điện luyện chế!

Võ Cương biết được Võ Đạo Viễn và Tiêu Thiên là một hỏa nhân.

Ngày đó Võ Viễn Sơn hướng sư phụ Võ Thanh hội báo, chỉ nói ra tên và thân phận của Tiêu Thiên, lại nói hấn có một thân chính khí hạo nhiên, vừa lúc là khắc tinh của Võ Hồn Điện.

Tin tức này đương nhiên không thể thoát khỏi nội quỷ của Tiểu Thượng. Do đó, Võ Hồn Điện trực tiếp phái người đến Bạch Hồn Tinh điều tra vài lần, nhưng bởi vì Võ Đạo Viễn cản trở, cũng không có tra ra cái gì. Nhưng Võ Cương tin tưởng vững chắc Tiêu Thiên là có vấn đề.

Bạch Hồn Tinh, Phiêu Vũ Lâu sao có thể có cao thủ như vậy?

Hơn nữa, đối phương là trà trộn vào Thương Minh Đường thì sao có thể là thật?

Nhưng vì sao tra ra kết quả lại là thật?

Đây là sự tình căn bản không có khả năng, Võ Cương khôn khéo đương nhiên biết khẳng định có ẩn tình, rất có liên quan tới Bạch Hồn Đường. Do đó, một lần cuối cùng mới trực tiếp phái Thiên Giai cao thủ đi tới Bạch Hồn Đường điều tra.

Lúc này mới phát hiện một màn này.

Cẩn thận mấy cũng có sơ sót, Dương Thiên Lôi chung quy không đến thân phận giả tạo của hắn, sẽ khiến Võ Hồn Điện coi trọng. Dù sao, theo hắn thấy, hắn bất quá là một thân một mình. Cho dù đối phương biết thân phận của hắn là giả, cũng không tạo thành ảnh hưởng gì. Bởi vì, hắn đã là đối tượng mà đối phương tất sẽ đối phó, vô luận thật hay giả đều không quan trọng. Thế nhưng Dương Thiên Lôi lại quên Võ Cương cẩn thận. Võ Cương cũng không cho rằng Dương Thiên Lôi là một người.

Theo Võ Cương thấy, Dương Thiên Lôi tất nhiên là thuộc về một thế lực nào đó. Tạm thời, Dương Thiên Lôi là vật trong bàn tay của hắn. Bởi vì quan hệ giữa hắn và Trảm Ma Tông, tuyệt đối là Võ Thanh ngu ngốc kia không thể nhìn thấu. Do đó hắn mới có thể từ thân phận của Tiêu Thiên xuất thủ tìm hiểu nguồn gốc, trả ra thân phận chân chính của Dương Thiên Lôi.

Đáng tiếc, Võ Đạo Viễn và Nghê Dong, thân sinh nhi tử, con dâu của hắn, vô luận hắn có thăm vấn ra sao, ngay cả rắc cũng không phóng một cái. Một bộ dáng dấp thấy chết không sờn. Rơi vào đường cùng, Võ Cương chỉ có thể thi triển Nhiếp Hồn Đại Pháp tà ác đối với Nghê Dong, từ đó thu được tin tức hắn cần!

- Dương Thiên Lôi! Rất tốt! Võ Cương thanh âm âm lãnh nói. Dương Thiên Lôi, cái tên này, hắn sao lại không biết?

Trong đầu trong nháy mắt liền nghĩ ra một âm mưu tuyệt diệu.

Sau khi Dương Thiên Lôi trở lại khách sạn, tiếp tục ở trong phòng tu luyện hơn mười ngày, mới cùng Võ Viễn Sơn trở về Trảm Ma Tông.

Ai cũng có tính toán của riêng mình, phần thắng cuối cùng sẽ thuộc về ai, ở trong lòng song phương, tự nhiên là thuộc về chính mình.

Cảm giác bị giám thị vẫn tồn tại, bất quá, sau khi trở lại Trảm Ma Tông liền biến mất không thấy.

Lúc này, những đệ tử bị Dương Thiên Lôi độ hóa đều trước sau đến cửa Trảm Ma Tông.

- Tiêu huynh đệ, Viễn Sơn, trở lại rồi sao? Khi Dương Thiên Lôi và Võ Viễn Sơn vừa mới đi tới Trảm Ma Tông, đạo thân ảnh đạo thân ảnh liền nhanh như thiểm điện xuất hiện bên cạnh bọn họ, mang theo một tia nhiệt tình và mừng rỡ nói.

- Đã trở lại! Võ Viễn Sơn và Dương Thiên Lôi ôm quyền nói.

Người đến chính là thịt cầu Tiểu Biệt Ly.

- Tiêu huynh đệ, người không phải có hơn mười bằng hữu muốn gia nhập Trảm Ma Tông của chúng ta sao? Sao giờ không tới? Tiểu Biệt Ly vẻ mặt phì nhúc, mỉm cười hỏi.

- Tới thời gian hẹn, cũng không thấy tới. Phỏng chừng các nàng bé quan đến thời khắc mấu chốt đi sao. Hắn là sẽ không đến. Dương Thiên Lôi mỉm cười nói. Lý do này tuy rằng rất miễn cưỡng, nhưng Dương Thiên Lôi biết, đối phương sẽ không quan tâm, nên hắn cũng không cần phải giải thích gì nhiều.

- A! Thì ra là thế, vậy thực đáng tiếc a! Thần Khấp Chi Môn hơn mười vạn năm cũng khó gặp...

- Không có biện pháp a, tu vi của các nàng yếu kém, cho dù có đến, phỏng chừng cũng rất khó thu được Thần Khấp Chi Lệ. Không sao cả, làm phiền Tiêu huynh quan tâm...

- Nào có, Tiêu huynh đệ, Viễn Sơn, chúng ta còn có thời gian ba ngày, cơ bản sẽ tề tựu đông đủ, gia phụ định ba ngày sau xuất phát! Đến lúc đó, chúng ta tập hợp tại Trảm Ma Điện! Tiểu Biệt Ly nói.

Khi ba người đang nói chuyện, một đạo lưu quang bỗng nhiên nhanh chóng lao đến. Trong nháy mắt liền xuất hiện bên cạnh Tiểu Biệt Ly, tựa hồ có chút mờ mờ, ánh mắt lấp lánh nhìn Dương Thiên Lô, nói: - Tiêu Thiên huynh đệ!

- Tiểu Tình tiểu thư, xin chào! Dương Thiên Lô mỉm cười nói.

Người đến chính là Địa giai cao thủ khi Dương Thiên Lô lần đầu tiên đi tới Trảm Ma Tông đã gặp qua, Tiểu Tình. Tư sắc nhất lưu, hơn nữa vẫn còn là thuần âm chi thể. Lúc đó giới thiệu, Tiểu Tình nhìn về phía Dương Thiên Lô ánh mắt có chút nóng. Lúc này cũng không ngoại lệ, hoàn toàn không nhìn Võ Viễn Sơn tồn tại.

- Gọi Tiểu Tình là được rồi,... Biệt Ly sư huynh, hành trình Thần Táng Sơn lần này, ta và Tiêu huynh đệ đi cùng nhau, có thể chứ? Để Dương Thiên Lô và Võ Viễn Sơn không nghĩ tới là Tiểu Tình dĩ nhiên nũng nịu nói, ngữ khí kia, thần tình kia rõ ràng là thiếu nữ phát xuân.

Bất quá, Dương Thiên Lô lại không chút phật lòng, nghe được đối phương nói chỉ là mang theo một nụ cười hàm hậu.

- Thế nào, Tiểu Tình hẳn là có ý tứ gì với Tiêu huynh đệ đi sao? Người cũng không thể hại Tiêu huynh đệ a. Người nhiều người theo đuổi như vậy, vạn nhất làm khó dễ Tiêu huynh đệ thì sao? Tiểu Biệt Ly nói.

- Bọn chúng dám! Nam nhân ta coi trọng...a...không, ý của ta là ta chỉ có hứng thú đối với Tiêu huynh đệ mà thôi!

- Ha ha...Nha đầu người..nam nữ hoan ái, sư huynh đương nhiên không có ý kiến, chỉ cần Tiêu huynh đệ không ngại là được... Tiểu Biệt Ly nói.

Hành động của hai người đều cực kỳ cao minh, rất tự nhiên, cũng rất rõ ràng. Đương nhiên, tiền đề là Dương Thiên Lô không biết bọn họ sẽ đối phó với mình. Nhưng hiện tại, Dương Thiên Lô lại thấy rõ ràng, mà hắn vẫn giữ nụ cười hàm hậu, giả vờ len lén nhìn Tiểu Tình, sắc mặt đỏ bừng, nói: - Tiểu Tình tiểu thư...nếu nguyện ý, tiểu đệ...tự nhiên...tự nhiên là cam tâm tình nguyện.

- Hì hì, tốt lắm, Viễn Sơn, người tự trở về đi, ta cùng Tiêu huynh đệ làm quen một chút. Tiểu Tình nhất thời lộ ra một tia mỉm cười đắc ý, dĩ nhiên trực tiếp kéo tay Dương Thiên Lô rất nhanh bay về phía xa.

Võ Viễn Sơn cảm giác hơi chút không thích hợp. Lúc này, tuy rằng hắn không có bị Dương Thiên Lô độ hóa, nhưng đã biết tình hình thực tế. Tiểu Tình làm như vậy, khẳng định là Trảm Ma Tông an bài, vội vàng cố lấy giọng hô: - Tiêu huynh đệ, chư vị sư huynh đệ của ta còn chờ gặp người đó.

- Không có việc gì, ta chỉ là dẫn Tiêu huynh đệ đi làm quen một chút. Chúng ta sẽ kề vai chiến đấu, ba ngày sau, các người gặp lại là tốt nhất..hi hi...hi hi... Tiểu Tình cười đáp.

- Không cần lo lắng, sư phụ ở cùng một chỗ với ta, người sợ gì? Đừng để cho đối phương nhìn ra sơ hở, trở về phòng đi sao! Dương Thiên Lô cũng truyền âm nói.

Nghe được Dương Thiên Lô nói, Võ Viễn Sơn ý thức được biểu hiện của mình hơi quá, vội vàng thấp giọng nói thầm một câu: - Trọng sắc khinh bạn...Nào có cùng ta đêm nay luận bàn...

Võ Viễn Sơn cáo biệt Tiểu Biệt Ly, trở về phòng của mình. Trong ánh mắt của Tiểu Biệt Ly lộ ra một tia quang mang âm hàn, thân hình nhoáng lên liền biến mất ở trong hư không, đi tới Trảm Ma Điện.

- Được rồi?

- Ừm, tiểu tử kia thật là sắc phối. Nhìn thấy Tiểu Tình liền ánh mắt mập mờ, cái loại ánh mắt đó...nam nhân chúng ta đều hiểu.

- Vậy là tốt rồi. Người lại an bài hai mươi gã Địa giai đỉnh phong thuần âm chi thể để lão gia hỏa thực lực mạnh hơn hai mươi gã Địa giai đỉnh phong cao thủ đối phó. Đợi đến khi tiên cảnh không gian, sẽ là lúc Trảm Ma Tông là chúng ta chân chính quật khởi! Ha ha ha ha... Võ Hồn Điện? Thật thật giả giả, đều phải bị lão tử đùa giỡn! Võ Thanh, Võ Cương, hai tên ngu ngốc này, cứ để cho bọn chúng tại Võ Hồn Điện quyết một trận thắng bại đi sao! Chờ từ tiên cảnh Võ Hồn Điện đi ra, mọi người đều đã là người của chúng ta, ha ha...

- Phụ thân anh minh! Ha ha...phụ thân, người hiện tại có nắm chắc?

- Hừ, cha chưa bao giờ làm chuyện không có nắm chắc; thời gian hơn mười vạn năm này, Vô Thanh và Vô Cương, hai tên ngu ngốc đã thay Trảm Ma Tông Vô Thanh bồi dưỡng cao thủ! Lực lượng chân chính của chúng ta chính là bất cứ một trong ngũ đại gia tộc nà cũng có lực chống đỡ. Mà ta...hắc hắc, cha đã vượt qua tu vi ngày trước, không uổng công ta chuyển thể sống lại một lần! Ha ha... Tiểu Thượng trên mặt tràn đầy hưng phấn cường liệt nói: - Chờ chúng ta không chế được Vô Hồn Điện, cũng là lúc gia là chúng ta lại quật khởi! Vô Cực Tinh Vực, hừ! Là thiên hạ do Tiểu gia chúng ta độc chiếm.

Tiểu gia, hiện nay Vô Cực Tinh Vực có Tiểu gia sao?

Không có, chỉ có đại gia tộc danh dương cửu thiên. Thế nhưng, trăm vạn năm trước, Vô Cực Tinh Vực còn lại là lục đại gia tộc. Trong đó thực lực cường đại nhất đó là Tiểu gia. Đáng tiếc, trăm vạn năm trước, bởi vì Tiểu gia quá mức bá đạo. Tại Vô Cực Tinh Vực nói một không hai, cho dù là ngũ đại gia tộc khác cũng không cũng không có quyền được phát biểu. Loại tư thái mạnh mẽ, rốt cục tại trăm vạn năm trước Tiểu gia tuyệt đối là cường hãn. Sau khi rời khỏi cửu thiên, có chút giảm bớt, thế nhưng tiếp nhận chức vụ gia chủ, vô luận năng lực lãnh đạo hay tu vi vô đạo so với ngũ đại gia tộc đã không có ưu thế tuyệt đối.

Tiểu gia, trực tiếp bị ngũ đại gia tộc liên thủ, giết tới không còn một mảnh giáp. Tiểu gia gia chủ cũng bị thần hồn câu diệt. Bất quá, một tôn tử của hắn lại ở trước khi thần hồn câu diệt rời khỏi Vô Cực Tinh Vực. Tránh được kiếp nạn này.

Tôn tử đó chính là Tiểu Thượng.

Nhưng hắn biết, muốn dựa vào thực lực một mình hắn báo thù, đó là sự tình căn bản không có khả năng. Gia chủ ngũ đại ngoài mỗi người đều là biến thái, tu luyện hơn trăm vạn năm, cùng hắn có thể chống lại.

Do đó, hắn có trí tuệ thượng và thiên phú lại lựa chọn Vô Hồn Điện. Pháp môn tu luyện tà ác của Vô Cương chính là hắn căn cứ theo tuyệt học Vô Hồn Điện sáng chế. Đồng thời truyền thụ cho Vô Cương, để Vô Cương thu được ghế gia chủ. Nhưng đồng thời, hắn âm thầm buông tha Vô Thanh, để Vô Hồn Điện hình thành hai cổ thế lực. Mà hắn lại đưa ra một quyết định điên cuồng.

567. Chương 580: Tất Cả Đều Mang Ý Xấu!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 580: Tất cả đều mang ý xấu!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chuyển thể sống lại!

Chuyển thể sống lại khác với bách thể luân hồi. Chỉ cần có thể lấy được phong ấn của mình, liền có thể khôi phục chân thân, đồng thời đột phá cảnh giới ban đầu. Nhưng chuyển thể sống lại chỉ có thể bảo trì ngộ tính, tư chất, tất cả ký ức đều sẽ bị phong ấn. Chỉ khi nào bản thân tu luyện đến tu vi ngày trước, lúc đó mới mở ra được. Đây là tồn tại phiêu lưu thật lớn. Nếu sau khi chuyển thể, không thể đạt được tu vi ban đầu, sẽ phát sinh tử vong ngoài ý muốn. Đó là tử vong thật sự, không bao giờ có khả năng sống lại nữa.

Tiểu Thượng điên cuồng mà lựa chọn như vậy, chuyển thể sống lại là bởi vì cả đời này, hắn kinh lịch thực sự lặn lội. Tuy rằng ngộ tính, thiên phú đều là siêu nhất lưu, nhưng bởi vì mất đi Tiểu gia chân truyền, thậm chí không ở Vô Cực Tinh Vực, tu luyện cũng đều là một ít tam lưu thần thông tạp nham. Do đó, hắn kết luận, cả đời này đều khó có thể đạt được thực lực giống như gia chủ Tiểu gia, lại càng không nói tới chuyện báo thù.

Vì thế hắn phải làm như vậy. Hơn nữa, ngay từ đầu hắn đã lựa chọn một con đường này. Vô Cương và Vô Thanh đều là quân cờ của hắn. Hắn lấy thân phận thần bí khai báo cho Vô Thanh nơi và giờ sinh. Đồng thời công bố, đây là người có thể cứu vớt Vô Hồn Điện!

Phải biết rằng, năm đó Võ Thanh sở dĩ có thể tránh được độc thủ của Võ Cương, đó là bởi vì Tiểu Thượng, cao thủ thần bí này âm thầm bang trợ. Võ Thanh đương nhiên đối với hắn tin tưởng, không chút nghi ngờ.

Đây cũng là nguyên nhân chân chính Võ Thanh không có hoài nghi qua Tiểu Thượng và Trảm Ma Tông.

Trước Tiểu Thượng bước vào Thiên Giai đỉnh phong chi cảnh, thật sự đối với Võ Thanh trung thành và tận tâm, không hoài hai lòng. Thế nhưng khi giải được phong ấn ký ức, hết thấy đều bất đồng.

- Tiểu Tình a, ngươi đây là...dẫn ta đi đâu? Trong hư không, Dương Thiên Lôi bị Tiểu Tình kéo tay, vẻ mặt hàm hậu tựa hồ mang theo vẻ e thẹn và thấp thỏm của xử nam, hỏi.

- Đã bảo gọi là Tiểu Tình... Ngươi không phải có vài nữ nhân sao? Thế nào vẫn còn xấu hổ? Ánh mắt Tiểu Tình mang theo một tia đắc ý và khiêu khích nhìn chăm chú Dương Thiên Lôi nói.

- Không giống nhau, Tiểu Tình tiểu thư...ngươi...ngươi so với các nàng...đẹp hơn.. Dương Thiên Lôi rất hàm hậu xấu hổ nói. Tuy rằng biểu tình nhìn không ra bất cứ dị dạng gì. Nhưng trong lòng hắn lại nổi da gà, Tiểu Tình này xác thực là một đại mỹ nhân nhất đẳng, cũng đủ phong tao, ngực lớn, eo nhỏ, kiều đồn, vóc người khỏe mạnh, lại thanh thuần, gọi cảm không kém Dương Thiên Lệ, chính thể càng không cách nào so sánh với chúng nữ.

Huống chi, Dương Thiên Lôi sớm đã biết mục đích của Tiểu Tình?

Bất quá, nếu như chỉ là phát tiết một chút dục vọng nhục thân đương nhiên coi như là Cực phẩm.

Tám gã thủ hạ Thiên Giai cao thủ của Võ Thanh đều là người của Tiểu Thượng, làm thế nào để hắn chinh phục bọn họ? Dương Thiên Lôi đương nhiên sớm đã rõ ràng.

Do đó, hắn chỉ có thể tương kế tựu kế.

- Khanh khách lạc...vậy..ta để ngươi làm đạo lữ được không? Tiểu Tình nghe được Dương Thiên Lôi nói, nhất thời mất hạnh hàm xuân, tràn ngập khiêu khích nói.

- Tốt...tốt! Chỉ là...ngươi là Địa giai cao thủ, ngươi sẽ không khinh ta chứ?

- Sao có thể, tuy rằng ngươi là Nhân Giai, nhưng đã có thể chiến thắng Địa giai cao thủ, tiền đồ tương lai càng không thể tính toán. Ta sao có thể ghét bỏ ngươi được? Tiểu Tình vừa nói thân thể đã cộ lên người Dương Thiên Lôi. Lúc này Dương Thiên Lôi biến ảo thân hình vốn là nhỏ gầy, không cao hơn Tiểu Tình bao nhiêu, bị nàng tới gần như vậy, hai gần như dán vào nhau. Bất quá, lần này Tiểu Tình lại là nói thật. Tuy rằng mục đích của nàng là đem Dương Thiên Lôi thu làm dưới trướng của Tiểu Thượng. Nhưng nguyên nhân chi thân của nàng bảo trì gần hai mươi vạn năm, cũng sẽ bị Dương Thiên Lôi đạt được. Chờ Dương Thiên Lôi quy thuận, bọn họ sẽ chân chính là đạo lữ.

Tiểu Thượng nếu đã phái ra nàng, đủ thấy đối với Dương Thiên Lôi coi trọng. Bởi vì, trong đám Địa giai nữ tính cao thủ, nàng vô luận tướng mạo hay tư chất đều tuyệt đối là tiền tam của Trảm Ma Tông. Tuy rằng nàng còn không biết thân phận chân chính của Dương Thiên Lôi là gì. Nhưng lại biết một khi hắn bị nàng thu phục, như vậy lấy thiên phú và thuộc tính của Dương Thiên Lôi khẳng định sẽ trở thành nhân tài được Tiểu Thượng trọng dụng. Tuy rằng đối với tướng mạo của Dương Thiên Lôi không phải anh tuấn tiêu sái như nàng muốn nhưng cũng coi là đoan chính.

- Tốt, đến đây!

Hai người đang nói chuyện, đã phi hành hơn ngàn dặm, đi tới trên một cung điện thật lớn.

- Đây là cái địa phương gì?

- Đây là cung điện của ta. Tất cả mọi người bên trong đều là đệ tử và người hầu của ta. Sau này...cũng là của ngươi, khanh khách... Tiểu Tình kéo cánh tay Dương Thiên Lôi, bộ ngực sữa no đủ kia cố ý cộ vào Dương Thiên Lôi, khiến hắn có chút rục rịch. Đương nhiên, cũng chỉ là một chút mà thôi, nhưng biểu hiện của Dương Thiên Lôi cũng tuyệt đối là “rục rịch”,

Khi hai người chậm rãi đáp xuống cung điện, vô số Thần Đạo Cảnh Giới nữ tính Tu Luyện Giả và số ít nam tử nhất thời cung kính quỳ xuống đất.

Tiểu Tình không chút e dè, vẫn vô cùng thân thiết ôm cánh tay Dương Thiên Lô, trực tiếp tiến nhập cung điện.

Bất quá, cũng không có như Dương Thiên Lô tưởng tượng, trực tiếp kéo hắn lên giường, mà là đi tới phòng tu luyện thật lớn, xa hoa.

- Chúng ta đây là... Dương Thiên Lô nghi hoặc hỏi.

- Thiên ca...sau này ta gọi ngươi như vậy được không? Lần đầu tiên thấy ngươi, ta đã thích ngươi rồi. Ngươi chính là nam nhân ta đợi gần hai mươi vạn năm qua! Lần thứ hai ngoài dự liệu của Dương Thiên Lô là, Tiểu Tình dĩ nhiên cởi bỏ vẻ phong tao, thâm tình chân thành nhìn Dương Thiên Lô, ôn nhu nói.

Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lô cả người run rẩy, không phải run rẩy vì vẻ mỹ lệ và thâm tình của Tiểu Tình, mà vì hành động của nàng. Đương nhiên, nếu như không biết tình huống, Dương Thiên Lô nói không chừng thật sự là bị mê hoặc. Dù sao, hắn chính là háo sắc. Đối với nữ nhân mỹ lệ luôn luôn không đủ sức chống cự. Hơn nữa ít nhiều cũng ôm lòng nhân từ. Tựa như Bách Lý Thiên Thiên điều ngoa năm đó. Bất quá, hôm nay Dương Thiên Lô tuy rằng bản tính không thay đổi, nhưng sức chống cự đối với nữ nhân ít nhiều cũng dễ dàng một chút.

Dương Thiên Lô hít sâu một hơi, cố nén dục vọng, nói: - Có thể! Tiểu Tình, ngươi biết không, lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi, cũng đã rất yêu ngươi...

- Thực không?

- Thực!

- Tốt lắm, chúng ta bắt đầu. Tiểu Tình bỗng nhiên ánh mắt cực nóng nói.

- Làm ở đây?

- Đương nhiên, nếu chúng ta muốn thành đạo lữ, đầu tiên phải làm đó là quen thuộc tu vi và phương thức chiến đấu của đối phương, chúng ta mới có thể chân chính song kiếm hợp bích! Tiểu Tình lộ ra một tia mỉm cười quyến rũ, nói.

568. Chương 581: Tà Bất Thắng Chính.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 581: Tà bất thắng chính.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Được! Dương Thiên Lô đáp ứng một tiếng, thân hình hai người nhất thời tách ra, trong sát na, khí tức cả hai liền điên cuồng đề thăng.

Quanh thân Dương Thiên Lô tản mát ra Hạo Nhiên Chính Khí bàng bạc, trong sát na liền bao phủ phòng tu luyện.

Giờ khắc này, thân thể cũng không cao lớn của hắn, dĩ nhiên khiến Tiểu Tình có một loại cảm giác đỉnh thiên lập địa, ngạo nghễ giữa thiên địa!

Bất quá, cảnh giới của Dương Thiên Lô chung quy thấp hơn Tiểu Tình một cảnh giới. Hơn nữa kém ba tầng thứ, Tiểu Tình là Địa giai đỉnh phong chi cảnh trong nháy mắt liền để khí tức của mình hoàn toàn ngăn chặn Dương Thiên Lô.

- Ta xuất thủ! Dương Thiên Lô trầm giọng nói, đồng thời, cả người nhất thời phát ra tiếng hét lớn, bỗng nhiên công hướng Tiểu Tình.

Dương Thiên Lôi vẫn là lần đầu tiên cùng Địa giai đỉnh phong chi cảnh cao thủ chiến đấu. Lần này, Dương Thiên Lôi đã biết mục đích của Tiểu Tình, do đó không hề dùng bất cứ lực lượng gì khác, mà là muốn dựa vào lực lượng tự thân cùng nàng đánh một trận.

- Ấm ấm.. Sau một lát, trong phòng tu luyện liên tục phát ra một tiếng nổ kinh khủng. Thân ảnh hai người khó khăn xê dịch, năng lượng lan tràn khắp không gian. Từng đạo thần thông pháp tắc không ngừng từ giữa hai người phát ra. Đối mặt với Tiểu Tình siêu việt bản thân ba tầng, Dương Thiên Lôi đem thể xác và tinh thần đều dung nhập trong chiến đấu.

Thế nhưng dù vậy, trên pháp lực, Dương Thiên Lôi vẫn bị Tiểu Tình hoàn toàn áp chế. Chỉ có thần niệm biến thái của Dương Thiên Lôi miễn cưỡng có thể đạt được trình độ cùng Tiểu Tình chống lại. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi không có chút cổ kỹ, Tam Thiên Đại Đạo, các loại thần thông pháp tắc đều hạ bút thành văn.

Tiểu Tình tuy rằng bằng vào ưu thế cảnh giới chiếm thượng phong tuyệt đối. Thế nhưng càng đánh càng kinh ngạc, nàng cũng càng cao hứng. Bởi vì, Dương Thiên Lôi càng cường đại, địa vị sau này của nàng cũng càng cao. Hơn nữa, nàng tin tưởng vào cấm chế cường đại mà sư phụ Tiểu Thượng bày trên người mình, chỉ cần cùng Dương Thiên Lôi giao hợp. Như vậy hẳn sẽ giống như tám gã thủ hạ Thiên Giai cao thủ của Võ Thanh, hoàn toàn quy thuận dưới trướng Tiểu Thượng.

- Đại Phong Ấn Thuật, Đại Kịch Độc Thuật, Đại Thuần Di Thuật Đại Quang Minh Thuật...

Tiểu Tình đã kinh hãi trợn trừng mắt, thế nhưng thần thông pháp tắc của Dương Thiên Lôi vẫn cuộn cuộn không ngừng phát ra. Lúc này, cho dù nàng đã đem thực lực đề thăng tới thập thành, muốn bắt được Dương Thiên Lôi cũng không dễ dàng. Thực lực như vậy, nếu tấn chức tới Địa giai sẽ là khá niệm gì?

Thế lực phía sau hẳn, rốt cuộc là môn phái nào? Vì sao lại biến thái như vậy?

Tiểu Tình tuy rằng cũng là thành viên trung tâm của Trảm Ma Tông, nhưng bí mật của Trảm Ma Tông nàng biết hữu hạn. Lúc này, Tiểu Thượng đương nhiên sớm đã biết thân phận chân chính của Dương Thiên Lôi. Nhưng Tiểu Tình lại không biết. Mà chỉ biết thân phận Tiểu Thiên của hắn là giả mà thôi.

- Hô... Khi hai người đại chiến đủ hai canh giờ, Tiểu Tình và Dương Thiên Lôi mới thở dài một hơi. Dương Thiên Lôi đương nhiên thoải mái, còn Tiểu Tình cũng đạt được mục đích. Hai canh giờ ngắn ngủi, Tiểu Tình ở trên người Dương Thiên Lôi dĩ nhiên thấy trên trăm loại Tam Thiên Đại Đạo. Đây quả thực là sự tình có ý tứ. Điều này làm cho Tiểu Tình đối với đạt được Dương Thiên Lôi càng khát vọng, chỉ cần có được hắn, hai người trở thành đạo侶. Sau này nàng có thể từ trên người hắn học được rất nhiều. Điểm ấy không thể nghi ngờ.

- Thiên ca, người thật lợi hại, chờ người tấn chức đến Địa giai, ta khẳng định không phải đối thủ của người... Thiên ca... Chúng ta hôm nay liền trở thành chân chính đạo侶...được không? Tiểu Tình đã đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, ôm lấy hắn, dựa đầu vào ngực hắn, ôn nhu nói. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng giờ khắc này dĩ nhiên mang theo một tia đỏ ửng.

Tuy rằng rõ ràng là đang chấp hành nhiệm vụ, nhưng Tiểu Tình chung quy vẫn bảo trì tâm thân xử nữ gần hai mươi vạn năm, khi chân chính muốn phát sinh, ít nhiều vẫn có chút thiếu nữ e thẹn.

- Tốt...tốt.. Móng vuốt hèn mọn của Dương Thiên Lôi đã run rẩy ôm lấy eo nhỏ tinh tế của Tiểu Tình.

- Ôm ta đi phòng tắm... Tiểu Tình tựa đầu trong lòng Dương Thiên Lôi, thấp giọng nói.

- Hắc. Dương Thiên Lôi ứng một tiếng, ôm lấy Tiểu Tình bước nhanh đi đến phòng tắm. Cùng lúc đó, ở trong đầu nói: - Lãng Hi, sư phụ, các người chuẩn bị xong chưa?

- Đã xong. Người có phải chờ tới cùng nàng, mới xuất thủ? Thanh âm của Lãng Hi mang theo một tia bất mãn nói.

Khi tiến nhập phòng tu luyện, bọn họ xuất thủ cũng không có bất cứ vấn đề gì. Có thần niệm của Võ Thanh chống đỡ, Thiên Giai cao thủ bọn họ đều có thể độ hóa, càng không nói tới chỉ là Địa giai đỉnh phong cao thủ. cho dù đối phương có phản kháng, cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì. Thế nhưng Dương Thiên Lôi dĩ nhiên vẫn không xuất thủ, còn cùng nữ nhân này đại chiến một hồi. Lúc này, càng quá phận nói ra những

câu buồn nôn kia. Bây giờ còn ôm như nhân kia, Lăng Hi đương nhiên bất mãn. Bất quá, Lăng Hi cũng không có ngăn cản, nàng biết Dương Thiên Lôi cũng muốn mượn cơ hội kiểm nghiệm thực lực của mình.

- Ha hả, Lăng muội muội, đừng ghen mà. Ca sao có thể làm như vậy? Người phải biết rằng chúng ta độ hóa những đệ tử kia của sư phụ, bọn họ cũng không có phản kháng. Độ hóa yêu nữ này, nàng sẽ không phản kháng sao? Có thể tổn ít sức liên tiết kiệm một chút, tập kích bất ngờ, chúng ta liền dễ dàng thành công. Vạn nhất nếu như làm ra động tĩnh quá lớn, e là kết cục không tốt...được rồi, chờ nàng bắt đầu cởi quần áo, chúng ta liền đồng thời xuất thủ! Dương Thiên Lôi nói.

Nửa canh giờ sau, Tiểu Tình chỉ còn lại có nội y, đã ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, quỳ rạp xuống trước mặt Dương Thiên Lôi.

Nữ nhân tại e then vô hạn, từng kiện y phục cởi ra, Dương Thiên Lôi tựa như bị mê hoặc tới thần hồn điên đảo hung hãn xuất thủ!

Tiểu Tình chưa kịp phản ứng liền bị thu nhập trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Có thần niệm cường hãn của Võ Thanh Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, tuy rằng Tiểu Tình dưới kinh khủng cực lực chống lại. Nhưng chung quy vẫn bị ba người liên thủ, thành công độ hóa.

- Nô tỳ, tham kiến chủ nhân! Tiểu Tình quỳ gối trước mặt Dương Thiên Lôi, cung tiếng nói. Về e then tràn ngập trên mặt, lúc này tuy rằng đã bị Dương Thiên Lôi độ hóa, nhưng nàng vẫn là nữ nhân. Hơn nữa còn không mặc y phục, há có đạo lý không e then. Nhất là, ở bên cạnh Dương Thiên Lôi còn có một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành, hoàn mỹ đến mức tận cùng, chính nàng cũng phải nhìn không rời mắt.

- Mặc y phục vào, đứng lên đi! Dương Thiên Lôi ánh mắt len lén liếc nhìn bộ ngực sữa run rẩy của Tiểu Tình, cương quyết nói.

- "Đa tạ chủ nhân! Tiểu Tình vội vàng lấy ra đạo bào, dùng tốc độ nhanh nhất mặc vào.

- Cấm chế trong cơ thể người, đã biến mất! Tiểu Thượng không thể ra lệnh cho người. Hành trình Thần Táng Sơn lần này có an bài gì? Dương Thiên Lôi hỏi.

- Chủ nhân, Tiểu Thượng kỳ thực là người của Võ Hồn Điện, nhiệm vụ cụ thể lần này còn chưa có nói ra! Nhưng ta đoán là sẽ hạ thủ đối với Võ Thanh. Còn có tám gã thủ hạ Thiên Giai cao thủ của Võ Thanh cũng là người của Tiểu Thượng... Bọn họ cùng ta đối phó chủ nhân cũng bị hạ Linh Hồn Gia Tỏa.

- Cái này ta biết.

- A! Tiểu Thượng hiện tại hẳn là đã phái ra không ít người đi câu dẫn, thủ hạ Địa giai đỉnh phong cao thủ của Võ Thanh.

- Cái gì? Trong lòng Dương Thiên Lôi hơi kinh hãi, thần niệm khẽ động nhất thời mở ra Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, đem Võ Thanh phóng xuất. Dương Thiên Lôi và Tiểu Tình nói chuyện, chỉ là không có hiện thân mà thôi. Hiện tại nếu như Tiểu Thượng cũng muốn thông qua nữ sắc và Linh Hồn Gia Tỏa đối phó đệ tử của hắn, hắn cũng không nhất định biết được. Bởi vì Dương Thiên Lôi cũng không thể khẳng định, người bị mình độ hóa, có lại bị Linh Hồn Gia Tỏa của đối phương hay không. Nếu như thực bị áp chế, hành động của Dương Thiên Lôi và Võ Thanh hiện tại sẽ hoàn toàn bị lộ ra dưới ánh sáng. Như vậy kết quả tương đối nghiêm trọng.

- Còn có cái gì, người hết thấy nói ra! Dương Thiên Lôi nói.

- Tạm thời không có, chủ nhân! Tiểu Tình cung kính nói, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi vẫn tồn tại một tia quái dị. Bất quá Dương Thiên Lôi cũng không có phát hiện, nhưng Lăng Hi lại mơ hồ nhận thấy. Bởi vì ánh mắt của Tiểu Tình ẩn hàm một tia ý tứ hàm xúc mà chỉ có nữ nhân mới biết.

- Người tạm ở đây. Dương Thiên Lôi nhẹ giọng nói, nói xong liền trực tiếp bước ra Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, đi tới bên cạnh Võ Thanh,

- Đã thông tri cho bọn họ. Võ Thanh nói.

- Sư phụ, như vậy cũng không phải biện pháp, sẽ bị đối phương nhìn ra vấn đề. Ta thấy như vậy, trước để các đệ tử toàn bộ bế quan tu luyện. Chỉ để lại một người cho bọn hắn cơ hội! Chúng ta ngầm tiến nhập,

nhìn xem rốt cuộc kết quả thế nào! Dương Thiên Lôi nói.

- Tốt. vậy cứ làm theo ý người! Võ Thanh đáp.

- Sự phụ, những người khác ta có thể liên hệ, người liên hệ Viễn Sơn là được. Để hấn cũng lập tức bắt đầu giả vờ bề quan. Viễn Sơn tuy rằng chỉ là tu vi Nhân Giai, nhưng Tiểu Thượng tự nhiên biết hấn là quan hệ gần với chúng ta nhất, nói không chừng sẽ hạ thủ đối với hấn. Vậy thì không xong. Dương Thiên Lôi nói.

Sau khi Võ Thanh và Võ Viễn Sơn giao phó xong, Dương Thiên Lôi mới đưa thu nhập thu nhập Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, đồng thời đem Tiểu Tình triệu hồi ra.

- Tiểu Tình, những nữ nhân chuẩn bị để đối phó với chúng ta, người đại khái biết là ai chứ? Dương Thiên Lôi hỏi.

- Biết. Đều là tỷ muội ta quen thuộc. Tiểu Tình nói.

-Người hiện tại có thể liên hệ với các nàng không.

- Mấy người thân thiết nhất thì có thể.

- Liên hệ một người người thân thiết nhất, hỏi thử xem mục tiêu của nàng là ai! Sẽ đem cho nàng một gã người hầu lừa gạt đến, là được!

- Dạ, chủ nhân! Tiểu Tình lập tức phát ra Thông Tin Phù.

Hơn mười phút sau, một nữ tử Thần Đạo Cửu cấp rất nhanh đi tới trong cung điện của Tiểu Tình. Vài phút sau, vẫn là nữ tử này rất nhanh rời khỏi cung điện của Tiểu Tình.

Bất quá, nữ tử này đã không phải nữ tử ban đầu, mà là Dương Thiên Lôi dùng năng lực biến ảo của mình.

Tiêu Hồng chính là tỷ muội Tiểu Tình vừa mới liên hệ. Mục tiêu của nàng là Võ Viễn Đăng, một đệ tử Chân Thần Cảnh Địa giai đỉnh phong của Võ Thanh.

Khi Tiểu Tình liên hệ Tiêu Hồng, các nàng cũng là vừa mới nhận được mệnh lệnh mà thôi, còn chưa có cơ hội thực thi hành động. Bọn họ phải chờ tới buổi tối chuyên môn an bài yến tiệc.

Tiểu Kiến Nhân, tên gốc này được Tiểu Biệt Ly ủy thác, tự thân xuất mã mời hai mươi gã Địa giai đỉnh phong cao thủ đã được chỉ định. Đối với Tiểu Kiến Nhân, các đệ tử của Võ Thanh, hấn đều rất quen thuộc. Hơn nữa những người này vốn cũng rất chiếu cố, sủng nịnh Tiểu Kiến Nhân, dù sao, đây cũng là tôn tử mà đại sư huynh Tiểu Thượng của bọn họ sủng ái nhất. Mục đích Tiểu Kiến Nhân đi mời cũng rất đơn giản chính là cùng các vị tiền bối tụ họp.

Thế nhưng, để Tiểu Kiến Nhân không giải thích được là liên tục đi mấy tiểu viện, lại toàn bộ đang bề quan tu luyện. Cũng may khi tới gặp Võ Viễn Đăng, rốt cục mời được một người, kế tiếp cũng toàn là đang bề quan cả. Chỉ đành phiền muộn mà trở lại phục mệnh,

Thời gian buổi tối đã tới, Võ Viễn Đăng ứng ước đi tới cung điện của Tiểu Kiến Nhân, kết quả đương nhiên là bị Tiêu Hồng sớm được an bài xong làm cho thần hồn điên đảo, đồng thời đi tới cung điện của nàng.

Dương Thiên Lôi sớm đã ẩn nấp toàn bộ khí tức, trốn ở trong phòng của Tiêu Hồng, thấy tên kia nhiệt huyết sôi trào, cũng không có biện pháp a, chỉ đành để hai người thực thương thực chiến, hấn mới biết được chính mình độ hóa sẽ không bị Linh Hồn Gia Tỏa của đối phương áp chế. Tiêu Hồng lớn lên so với Tiểu Tình hơi chút tổn sắc, nhưng vẫn là đại mỹ nữ. Đồng dạng là Địa giai đỉnh phong chỉ cảnh cao thủ. Nữ tử phong tao này lại chủ động biểu hiện căn bản không giống như là thuần âm chi thể, hiển nhiên, vì trông Linh Hồn Gia Tỏa, nên nữ nhân này đã trải qua bồi tài.

Chỉ là, khi hai người chơi đùa xong, Tiêu Hồng đang muốn kiểm nghiệm chiến quả, hai người lại cùng bị một đạo ngũ sắc quang hoa bàng bạc thôn phệ, trực tiếp dung nhập đến Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình của Dương Thiên Lôi.

Việc đầu tiên Dương Thiên Lôi muốn làm đương nhiên đem Tiêu Hồng hoàn toàn xích lõa độ hóa. Về phần Võ Viễn Đăng cũng đang xích lõa, thì về mặt đồ ửng rất nhanh mặc vào y phục, cung kính đứng ở đó không nhúc nhích. Dương Thiên Lôi căn bản không muốn thăm vấn. Đến lúc này Võ Viễn Đăng bình yên vô sự,

bởi vì hần và Võ Viễn Đăng vẫn tồn tại liên hệ, cũng có thể cảm ứng được rõ ràng tín ngưỡng lực trong đầu hần. Linh hồn cũng không có bị bất kỳ trói buộc gì.

Lúc độ hóa Tiêu Hồng, Dương Thiên Lô rốt cục thở dài một hơi.

Đồng thời phát ra mấy trăm đạo thần niệm, truyền vào trong tai các đệ tử của Võ Thanh. Chỉ chốc lát sau, nhất tề từ trong “bể quan” tỉnh lại, hầu như là cùng lúc mở cửa phòng tu luyện, nói với người hầu: - Có người tìm ta không?

- A? Kiến Nhân tìm ta tham gia yến hội? Sao không nói sớm, mau mau, lập tức thông tri Kiến Nhân, ta hiện tại sẽ đi!

569. Chương 582: An Bài Của Lãng Muội Muội.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 582: An bài của Lãng muội muội.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Kế tiếp, dưới Dương Thiên Lô an bài, linh hồn của Võ Viễn Đăng bày một đạo khí tức giống với Linh Hồn Gia Tỏa của Tiểu Thượng, trở thành người của Tiểu Thượng. Điểm ấy, trên người tám gã Thiên Giai cao thủ, Dương Thiên Lô đã sớm sử dụng qua. Do đó tuyệt đối không xa lạ. Bằng không, Tiểu Thượng nếu như không cảm ứng được cỗ khí tức kia, khẳng định sẽ phát hiện ra vấn đề.

Tràng cảnh kế tiếp gọi là kích thích.

Ngoài Võ Viễn Đăng ra, mười chín tên Địa giai đỉnh phong cao thủ khác đều chạy tới trong cung điện của Tiểu Kiến Nhân. Trong đêm lần thứ hai cử hành yến hội. Mà mười chín nữ nhân đã được an bài từ trước cũng vừa lúc chạy tới.

Bất quá, khi chúng nữ đều dẫn theo một người đã bị me hoặc tới thần hồn điên đảo, sắc tâm nổi lên trở về cung điện của mình, một gia hỏa trong đó lớn tiếng nói: - Không được, nếu các ngươi muốn thành đạo lữ của chúng ta, sao có thể đến cung điện của các người? Huynh đệ chúng ta đều là đàn ông, nếu không như vậy, các người đều theo chúng ta về phòng đi sao!

- Đúng đó, đúng đó! Viễn Hạ sư huynh nói đúng!

- Ha ha, tùy các người. Tiểu Kiến Nhân mỉm cười, nói.

Cái này có gì khác nhau, ở đâu mà không bị gieo nhập Linh Hồn Gia Tỏa?

Kết quả là toàn bộ nữ nhân đều theo đám người này trở lại chỗ ở của họ.

Những đệ tử này của Võ Thanh đều được an bài trong một tòa cung điện thật lớn, chủ ý này đương nhiên là của Dương Thiên Lô. Bằng không, một cung điện chạy qua chạy lại, nếu thật gặp chuyện không may. Không nói Dương Thiên Lô không kịp, hơn nữa rất dễ bị phát hiện.

Trong lúc nhất thời, Dương Thiên Lô ôm Tiểu Tình đã mê đắm, lãng không phi hành, trở về phòng của mình.

- Chờ một chút, chờ một chút, ta thích làm nóng người trước hai canh giờ, chỉ có chân chính nhiệt huyết sôi trào, mới có thể kích phát toàn bộ dục vọng trong cơ thể ta... Người nam về mặt chăm chú nói.

Đồng dạng một màn, trên cơ bản tại gian phòng khác, những nam nhân khác đều đã nhận không được, nhưng vẫn phải nhận a. Bởi vì, Dương Thiên Lô ngay cả thời gian bọn họ bắt đầu đều chỉ thị xong. Chờ sau khi bắt đầu mười năm phút phải kết thúc chiến đấu.

Cứ như vậy nhìn một màn xuân cung đại hí, độ hóa từng người một. Sau khi độ hóa xong người thứ mười chín, sắc trời đã gần sáng, mọi người theo ước hẹn, đều tới tìm Tiểu Biệt Ly tạ ơn. Đương nhiên, bọn họ đều tỏ vẻ đã trở thành người của Trảm Ma Tông.

...

Dương Thiên Lô vì an toàn cũng đem cả Vô Viễn Sơn độ hóa. Không có cách nào, muốn ngăn trở linh hồn lạc ấn của đối phương, chỉ có thể làm như vậy. Chờ sự tình qua đi lại giải trừ là được. Đối phó tất cả xong, Dương Thiên Lô lại thần không biết quỷ không hay trở lại trong cung điện của Tiểu Tình.

- Chủ nhân, ta... Tiểu Tình thấp thỏm nhìn Dương Thiên Lô muốn nói lại thôi.

- Có cái gì, người cứ nói.

- Ngày hôm nay chúng ta phải tới chỗ Tiểu Biệt Ly phục mệnh...thế nhưng...ta vẫn là...thuần âm chi thể...mà chủ nhân cũng... Tiểu Tình sắc mặt khê biến thành đỏ ửng nói.

- Cái này đơn giản, người cứ nói không có hoàn thành nhiệm vụ là được. Nguyên nhân là năng lực của ta quá mạnh mẽ, không có mười tám nữ Địa giai cộng thêm một Thiên Giai căn bản không dám bắt đầu. Bằng không không thể chân chính phát tiết a... Nếu như hần muốn chứng thực lời ta nói, vậy thì cứ dẫn qua đây. Nếu không làm như vậy, người cứ nói là phải chờ nữ nhân của ta đều ở đây, mới có thể nhận người. Khóe miệng Dương Thiên Lô mang theo một tia cười gian nói.

- Như vậy...có thể được chứ?

- Đương nhiên có thể. Người yên tâm đi, cứ làm theo lời ta nói, không có vấn đề gì đâu. Đi thôi! Ngoại trừ người ra, không cho bất cứ kẻ nào một mình tiến nhập gian phòng này. Dương Thiên Lô nói xong, liền đi phòng tu luyện, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang tiến nhập Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Dương Thiên Lô biết, có Vô Thanh uy hiếp, Tiểu Thượng lúc này khẳng định sẽ không cùng mình trở mặt. Tiên cảnh không gian mới là lúc hần ra tay đối phó mình và các đệ tử của Vô Thanh. Do đó, Dương Thiên Lô nói với Tiểu Tình như vậy. Tuy rằng rất vô lý, nhưng Tiểu Thượng khẳng định chỉ biết chịu đựng. Đương nhiên, Dương Thiên Lô cũng biết, Tiểu Thượng sẽ không bởi vì một Nhân Giai nho nhỏ như mình, chôn vùi nhiều cao thủ thuần âm chi thể như vậy. Đương nhiên, Dương Thiên Lô nói như vậy cũng là trên cơ sở đối phương không biết thân phận chân chính của mình, kiêu ngạo như vậy cũng có thể mê hoặc Tiểu Thượng.

Thế nhưng, để Dương Thiên Lô nghĩ không ra là Tiểu Thượng sớm đã biết thân phận chân chính của hần. Hơn nữa, Tiểu Thượng sẽ không tiếc tất cả đại giới, đem Dương Thiên Lô thu vào dưới trướng. Bởi vì thiên phú và thân phận của Dương Thiên Lô sẽ là một quân cờ rất then chốt của hần. Tương lai có thể phát huy tác dụng tuyệt đối là không thể tưởng tượng. Đây là cơ hội để hần đột phá phòng tuyến ngũ đại gia tộc.

...

- Lăng Hi...

Dương Thiên Lô bước vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, trực tiếp xuất hiện trước mặt Lăng Hi. Dương Thiên Lô sớm đã sắc tâm nổi lên, tuy rằng biết rõ Lăng Hi không có khả năng để hần làm gì. Thế nhưng một chút đùa giỡn, cho đỡ thêm, lại không thành vấn đề. Chỉ là, khi hần xuất hiện trong nháy mắt, biểu tình hèn mọn trên mặt nhất thời động lại, móng vuốt cũng vội vàng lùi về. Bởi vì trong lúc nhất thời, Lăng Hi cũng đem một người triệu hoán đến bên cạnh nàng.

Hoàng Niếp Niếp.

- Đại sắc lang! Lăng Hi mang theo một tia đắc ý đắc ý, nhìn Dương Thiên Lô nói: - Niếp Niếp hiện tại Thần Đạo nhị cấp, còn kém hai cấp là có thể khôi phục toàn bộ ký ức. Tâm cảnh, nhục thân của nàng hần là đều không có vấn đề, do đó...tiện nghi cho người một lần, giúp Niếp Niếp tấn chức một chút đi sao!

Hoàng Niếp Niếp vẻ mặt đỏ bừng, hiển nhiên sớm đã biết tấn chức là tiến hành như thế nào.

- Ách...cái này không tốt đi sao? Dương Thiên Lô liếc mắt nhìn Hoàng Niếp Niếp, gãi đầu nói. Đương nhiên hần cũng chỉ là nói như vậy mà thôi, biểu tình trên mặt lại là hèn mọn.

Hoàng Niếp Niếp có thể theo tới, ngay từ đầu cũng đã cho thấy thân phận, đồng thời có Lăng Hi bang trợ, sớm đã được chúng nữ tán thành. Dương Thiên Lô có rắc gì để phóng nữa? Hơn nữa, Hoàng Niếp Niếp đã phát dục thành thực, sớm trở mã thành một thiếu nữ mỹ lệ. Dương Thiên Lô và nàng lần đầu tiên gặp mặt đã đem tiểu nha đầu này đặt dưới thân, đây coi như là một loại duyên phận. Tiếp xúc tuy rằng không nhiều lắm, nhưng Dương Thiên Lô hèn mọn lại xác thực cảm tù phương tâm của Hoàng Niếp Niếp, bằng không tại Thủy Nguyên Tinh, nàng cũng không có lấy dũng khí, làm trò trước mặt chúng nữ, muốn đi theo mình.

Quan trọng hơn là thân phận chân chính của Hoàng Niếp Niếp đã từng là tỷ muội tốt nhất của Lăng Hi. Chỉ bất quá khi thọ nguyên tới gần, cùng Lăng Hi lựa chọn khác nhau mà thôi. Hoàng Niếp Niếp sớm biết chính mình là chuyển thể sống lại, nhưng cũng không biết mình đã từng là ai. Ký ức của nàng chỉ khi tấn chức đến Thần Đạo tứ cấp mới có thể lại mở ra.

- Nghĩ một đằng nói một nẻo. Nhìn bộ dáng mê đắm kia của ngươi? Bất quá... Trước khi Niếp Niếp đạt tới Thần Đạo tứ cấp, ngươi cũng không thể làm được! Lăng Hi nói xong, liền trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, bỏ đi. Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, hảo tỷ muội của mình, nếu đã thích Dương Thiên Lô. Vậy Lăng Hi chỉ có thể tiện nghi cho tên đại sắc lang này. Ít nhiều có thể bù đắp tiếc nuối vì mình và Dương Thiên Lô không thể chân chính ở bên nhau.

Hơn nữa, Lăng Hi biết bản tính của Dương Thiên Lô, có chúng nữ ở đây còn được. Nếu như chúng nữ không ở đây, bản tính của tên sắc lang này, chuyện gì cũng có thể làm ra. Lăng Hi dám khẳng định, nếu không có mình ước thúc đối với hắn một chút, Tiểu Tình kia khẳng định là bị hắn phá mất thuần âm chi thể sau đó làm bộ hoàn thành nhiệm vụ.

- Hắc hắc... Lăng muội muội càng lúc càng hiểu chuyện... Niếp Niếp, đi, ca giúp ngươi tu luyện đi! Dương Thiên Lô nhất thời chạy đến bên cạnh Hoàng Niếp Niếp, trực tiếp cầm lấy bàn tay mềm mại không xương của nàng, nói. Hai người biến thành một đạo lưu quang tiến nhập Minh Huyền Bảo Khố.

Trước Thần Đạo tứ cấp không thể tới làm thật, vậy ca sẽ dùng tốc độ nhanh nhất cho ngươi tấn chức đến Thần Đạo tứ cấp!

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô cũng đem Thiên Nga Tộc thiếu nữ Bạch Tố Tố và Bạch Trinh Trinh triệu hoán tới Minh Huyền Bảo Khố. Hai nàng tuy rằng không có bị Dương Thiên Lô phát mất thuần âm chi thể, nhưng hai nàng cái gì nên làm đều đã làm cả rồi. Chỉ kém một tầng lá mỏng mà thôi, lúc này, các nàng đã là Chân Thần Cảnh cao thủ. Dương Thiên Lô sớm đã coi các nàng trở thành nữ nhân của mình. Đồng dạng, chúng nữ cũng không ai coi các nàng trở thành nha hoàn.

Do đó, Dương Thiên Lô thừa dịp chúng nữ không ở đây, hơn nữa chính mình lại bị kích khởi dục vọng, quyết định thẳng thần đem hai nàng cũng chân chính thu lấy.

Đương nhiên, tạm thời Dương Thiên Lô sẽ không nói, chỉ là để hai nàng bắt đầu tu luyện dưới thời không pháp tắc, còn hắn thì cùng Hoàng Niếp Niếp tiến nhập không gian đơn độc.

- Niếp Niếp, ngươi biết ca làm thế nào giúp các nàng tu luyện không?

- Biết!

- Vậy ngươi có sợ hãi không?

- Sợ hãi... Nhưng ta nguyện ý... Về mặt Hoàng Niếp Niếp đồ bưng nói, vừa nói đã e thẹn vô hạn đem khuôn mặt nhỏ nhắn nấp trong lòng Dương Thiên Lô.

Hai tay Dương Thiên Lô nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Niếp Niếp lên, nàng tránh né ánh mắt của hắn, tim đập hô hấp đều nhanh hơn mấy lần. Rất cục vắn là nhắm mắt lại, thở cũng không dám thở mạnh. Mà Dương Thiên Lô, tên hèn mọn này lại từng chút hôn lên bờ môi trong suốt của nàng.

Không quá lâu sau đó, tại Dương Thiên Lô đến cực điểm khiêu khích, Hoàng Niếp Niếp mới nếm thử tư vị ái tình đã thổ gấp liên tục, thân thể mềm mại trở nên nóng hổi, y phục bị móng vuốt hèn mọn của Dương Thiên Lô cởi ra từng kiện, biến thành hoàn toàn xích lỏa.

Da thịt trong suốt ngọc, đường cong lả lướt mạn diệu, bộ ngực sữa không lớn không nhỏ, nụ hoa hơi chút ngậy ngô, tràn đầy mùi thơm thiếu nữ, khiến Dương Thiên Lôi ” kê động” Hàng vạn hàng nghìn lần.

Rốt cục, tại thời cơ thành thực, Dương Thiên Lôi lập tức khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh, đem chương Thần Đạo nhị cấp và tam cấp hết thầy quán thân cho Hoàng Niếp Niếp. Đồng thời lần lượt bang trợ Hoàng Niếp Niếp đề thăng pháp lực và thần niệm. Liên tục mấy tháng sau, Dương Thiên Lôi thủy chung không có chân chính phát tiết, khi chính mình dục hỏa thiêu thân, rốt cuộc rời khỏi Hoàng Niếp Niếp, cả người trần truồng đi tới bên cạnh Bạch Tố Tố và Bạch Trinh Trinh.

Nhị nữ nhu nhuận, không có nhiều lời, liền bắt đầu vì Dương Thiên Lôi ”phục vụ”. Bất quá để nhị nữ ngạc nhiên là khi bờ môi của Bạch Tố Tố ngậm lấy cái lửa nóng kiên quyết kia của Dương Thiên Lôi, hần lại đưa tay ngăn cản, xoay người đem Bạch Tố Tố đặt ở dưới thân, nhân thần cực nóng nhìn Bạch Tố Tố và Bạch Trinh Trinh đang ngạc nhiên, nói: - Ngày hôm nay, ca sẽ để các ngươi biến thành nữ nhân chân chính của ca.

- Chủ nhân...chủ mẫu các nàng...

- Các nàng sẽ không để ý... Dương Thiên Lôi vừa nói, đã đâm thẳng vào.

Bạch Tố Tố nhìn Dương Thiên Lôi đủ nửa phút, mới chậm rãi nhắm mắt lại, khóe mắt lưu lại nước mắt hạnh phúc trong suốt. Cùng với cảm giác dưới thân đau nhức, cái miệng nhỏ nhắn của nàng hơi mở, nhũ mào lại. Mà Bạch Trinh Trinh cũng là nước mắt trong suốt, chăm chú quán trên lưng Dương Thiên Lôi. Chân chính trở thành nữ nhân của chủ nhân, ngày này chỉ có trong tưởng tượng của các nàng, chưa bao giờ dám cầu mong hơn. Khi Dương Thiên Lôi chuộc thân cho các nàng, bọn họ đã khẳng khẳng một mực, hướng chỉ Dương Thiên Lôi còn cứu vớt tộc nhân của các nàng? Vô luận Dương Thiên Lôi làm gì đối với các nàng, đều không oán không hối, thậm chí giao phó sinh mạng của bản thân cũng không tiếc. Quãng đời còn lại chỉ vì chủ nhân mà sống.

Mà hiện tại, Dương Thiên Lôi lại khiến trảng cảnh các nàng không dám hy vọng xuất hiện. Trong lòng hai người không có rứt rề, chỉ có cảm động.

Dưới thời không pháp tắc, Dương Thiên Lôi và Bạch Tố Tố, Bạch Trinh Trinh triển miên hơn mười ngày, trong lòng kích khởi dục hỏa, mới tựa như bọt khí trong ốc nổ tung, tiêu tan thành mây khói. Tâm thần rốt cục khôi phục đến sự yên lặng và không nhiễm bụi trần.

Lúc rời khỏi nhị nữ, Dương Thiên Lôi cũng không có tới cùng Hoàng Niếp Niếp song tu, mà là triệu hoán sư phụ Vô Thanh, bắt đầu đầu nhập trong tu luyện.

Dục hỏa tiêu tán, nguyên bản bức thiết muốn đem Hoàng Niếp Niếp đề thăng tới Thần Đạo tứ cấp, lúc này hần đã tỉnh táo lại. Bích chương ảo diệu đã truyền thụ cho Hoàng Niếp Niếp. Dưới thời không pháp tắc, cho dù nàng tự hành tu luyện, cũng không mất bao nhiêu thời gian là có thể tấn chức đến Thần Đạo tứ cấp. Khi đó, nàng sẽ khôi phục lại ký ức trước kia, trở thành Hoàng Niếp Niếp chân chính.

Trong Tân Ma Điện.

Tiểu Thượng về mặt âm trầm, đi qua đi lại. Tiểu Biệt Ly đứng ở phía dưới cũng đang trầm tư.

- Ngươi đi ra ngoài chờ trước! Tiểu Biệt Ly quay về phía Tiểu Tình đang quỳ trên mặt đất, phân phó nói.

- Dạ! Tiểu Tình vội vàng khom mình hành lễ, bước nhanh rời khỏi cung điện, đến bên ngoài chờ đợi mệnh lệnh. Từ đầu chí cuối nàng đều làm theo lời của Dương Thiên Lôi, bẩm báo cho Tiểu Thượng và Tiểu Biệt Ly. Vốn tưởng rằng hai người khẳng định sẽ tức giận mắng chửi, nhưng không ngờ là, cả hai dĩ nhiên tựa như rất đau đầu về vấn đề này.

570. Chương 583: Mười Lăm Người Thuần Âm Chi Thể.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 583: Mười lăm người thuần âm chi thể.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khi Tiểu Tình đang kiên trì chờ đợi, một đạo lưu quang rất nhanh xuất hiện ở cửa đại điện, sau khi thấy Tiểu Tình, đối phương khẽ nhú mày, nói: - Tiểu Tình, ngươi sẽ không làm nhiệm vụ thất bại chứ?

- Tiểu thiếu gia, ta đã bấm báo tông chủ, đang chờ tông chủ định đoạt. Tiểu Tình thấp giọng nói.

- A, ta chỉ biết tiểu tử kia không đơn giản như vậy. Năm đó Võ Đạo Viễn và Khương Thiển Khâu hai người cũng không đối phó được hắn, ngược lại... Người đến hung ác nói, chỉ là nói được phân nửa bỗng nhiên ý thức được cái gì, liền im bật, nhìn Tiểu Tình, nói: - Những gì vừa mới nghe được, quyết không thể tiết lộ cho bất cứ kẻ nào nữa câu! Biết không?

- Dạ, thiếu gia! Tiểu Tình vội vàng cung kính nói.

Người đến không phải ai khác, chính là Tiểu Kiến Nhân. Hắn đa mưu túc trí, từ lâu đã trở thành phụ tá đắc lực của Tiểu Thượng và Tiểu Biệt Ly, phàm là có đại sự quan trọng, hay khi hai người gặp phải nan đề đều sẽ tìm Tiểu Kiến Nhân thương lượng. Một là để rèn đúc Tiểu Kiến Nhân. Hai là cũng có thể cho bọn hắn một ít kiến nghị hay. Do đó, hạch tâm cơ mật, Tiểu Kiến Nhân đều biết rõ ràng.

Sau khi Tiểu Kiến Nhân đi vào cung điện, Tiểu Tình biểu tình tuy rằng vẫn không có bất kỳ biến hóa gì, nhưng trong lòng lại nghĩ đến lời nói vừa rồi của Tiểu Kiến Nhân. Đương nhiên, nàng cũng không biết lời này có vấn đề gì.

Nửa canh giờ sau, Tiểu Tình được triệu hoán, vội vàng lại bước vào trong cung điện. Cùng lúc đó, hơn mười mỹ nữ ngay cả Tiểu Tình cũng chưa từng gặp qua, xuất hiện trong cung điện.

- Tiểu Tình, đáp ứng yêu cầu của hắn! Các ngươi mười lăm người cũng đủ rồi chứ? Tiểu Tình, ngươi là người đầu tiên, Tiểu Vân, ngươi là Thiên Giai cao thủ, sẽ là người cuối cùng! Mặc kệ là ai, chỉ cần Linh Hồn Gia Tỏa thành công, lập tức ngừng lại, không cần lãng phí vô ích. Tiểu tử này, chúng ta phải bắt được! Biết không? Tiểu Thượng lạnh giọng nói.

- Dạ! Chúng nữ cùng lên tiếng đáp.

- Tốt! Tiểu Tình, nói cho hắn, ta đối với hắn phi thường coi trọng, cũng phi thường cảm kích hắn cứu Võ Viễn Sơn, cùng với tương lai còn có thể giúp chúng ta đối phó Võ Hồn Điện! Đêm nay, mấy người các nàng toàn bộ đến cung điện của ngươi, được rồi. Người đi trước đi sao! Tiểu Thượng phân phó nói.

Sau khi Tiểu Tình rời khỏi, Tiểu Thượng trực tiếp mang theo chúng nữ đi vào mật thất.

Những nữ đệ tử này, đều là cao thủ do hắn bí mật huấn luyện ra. Do đó, tạm thời trên người các nàng cũng không có hạ Linh Hồn Gia Tỏa. Vì thế, hắn muốn trước buổi tối, đem Linh Hồn Gia Tỏa dung nhập thuần âm chi thể của các nàng. Sở dĩ để Tiểu Vân là người cuối cùng, bởi vì hắn cũng không muốn Thiên Giai cao thủ này bị Dương Thiên Lôi lãng phí.

Tiểu Thượng trực tiếp khởi động thời không pháp tắc, hắn vô cùng cường hãn, thậm chí đã siêu việt linh hồn lực lượng của Võ Thanh. Tại giờ khắc này, hoàn toàn bạo phát, ngưng tụ thành vô số ký hiệu huyền ảo, một vòng dung nhập đến mi tâm của chúng nữ.

Duy trì liên tục mấy tháng thời gian, Tiểu Thượng mới thở ra một hơi thật dài, chậm rãi thu liễm khí tức của mình, nói: - Linh Hồn Gia Tỏa là một loại linh hồn thần thông cực kỳ thâm ảo. Nó cùng thuần âm chi thể của các ngươi hoàn toàn dung hợp, chỉ có trong nháy mắt linh nhục dung hợp cao trào, các ngươi mới có thể đem nó quán nhập đến trong cơ thể nam nhân! Do đó, nhưng chiêu thức để kích thích nam nhân này, các ngươi phải học được, có thể một lần thành công đương nhiên hay nhất! Biết không?

- Đã rồi!

Tiểu Thượng nói xong, quyền đầu nhẹ nhàng vung lên, trong sát na, trong đầu chúng nữ cùng hiện ra một màn nam nữ hoan ái kiều diễm, để chúng nữ thấy mà mặt ngọc ửng hồng, cả người khô nóng.

Cùng lúc đó, thanh âm của Tiểu Thượng còn đang vì chúng nữ giảng giải trọng điểm và yếu lĩnh của từng chiêu thức. Những chiêu thức tục tĩu như vậy, lão gia hỏa này dĩ nhiên mặt không đổi sắc, ngược lại như đang truyền thụ tuyệt học chí cao, còn tràn ngập uy nghiêm.

- Chủ nhân... Khi Tiểu Tình trở lại phòng của mình, đi vào phòng tu luyện, quay về phía hư không, nhẹ giọng gọi.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lô tuy rằng đang ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, nhưng khí tức của nó đã bị Lăng Hi hoàn toàn ẩn giấu, người bình thường căn bản không thể cảm ứng được. Nhưng Tiểu Tình là Địa giai cao thủ, lại có thể cảm ứng được rõ ràng. Dương nhiên nguyên nhân chủ yếu là bởi vì giữa Tiểu Tình và Dương Thiên Lô có liên hệ với nhau.

Một đạo bạch quang hiện lên, Dương Thiên Lô cả người mồ hôi nhễ nhại, hơn nữa không ít thương tích, xuất hiện trước mặt Tiểu Tình. Thấy như vậy một màn, Tiểu Tình nhất thời trợn trừng mắt.

- Không cần khẩn trương, ta chỉ là đang tu luyện mà thôi. Nói như thế nào?

- Chủ nhân, Tiểu Thượng muốn dựa theo lời người làm, đêm nay bao gồm cả ta sẽ có mười lăm người qua đây, trong đó có một Thiên Giai cao thủ. Bất quá, nàng là người cuối cùng cùng chủ nhân... Ta là người đầu tiên. Về mặt Tiểu Tình ứng đồ nói.

- Không phải chứ? Đây...con mẹ nó cũng có thể đáp ứng được sao? Nghe được Tiểu Tình nói, Dương Thiên Lô cả người một trận run rẩy, có chút kinh ngạc nói. Kết quả như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn. Lão gia hỏa này lẽ nào nào tàn rồi sao? Hiển nhiên không phải! Vậy chính mình có chỗ nào khiến hắn coi trọng như vậy?

Dương Thiên Lô mơ hồ phát giác có một tia không thích hợp. Tiểu Thượng làm như vậy, tựa hồ hoàn toàn là nào tàn, căn bản là được không bù nổi mất. Khẳng định có chỗ mà mình nhìn không thấu.

- Kỳ quái... Thật sự là quá kỳ quái! Dương Thiên Lô nhíu mày, suy tư nói.

- Chủ nhân, làm sao bây giờ?

- Chờ ta ngẫm lại, mục đích nó, Tiểu Thượng, Tiểu Biệt Ly, thật đúng là mẹ nó như tên Tiểu Kiến Nhân, đều là tiểu tiện nhân a...Đây mẹ nó là cái chiêu gì? Sao lại vì ta mà hy sinh nhiều như vậy? Không đúng a... Dương Thiên Lô tự nhủ nói.

Người nói vô ý, người nghe hữu tâm. Ba chữ “tiểu tiện nhân” của Dương Thiên Lô đã nhắc nhở Tiểu Tình, nghĩ đến Tiểu Kiến Nhân trong lúc vô ý nói ra. Đồng thời dặn nàng không được tiết lộ cho bất kỳ ai. Thế nhưng nàng đã nghĩ không ít, lại vẫn không phát hiện ra câu nói kia có ý nghĩa gì. Nhưng lúc này, nghe được Dương Thiên Lô nói, lại bỗng nhiên phát hiện một tia mảnh khé.

- Chủ nhân...

- Đừng nóng vội, chờ ta ngẫm lại! Dương Thiên Lô ngăn cản Tiểu Tình nói.

- Không phải, chủ nhân, vừa rồi ta trong lúc vô tình nghe được một câu nói của Tiểu Kiến Nhân, không biết đối với chủ nhân có tác dụng hay không...?

- A? Hắn nói cái gì? Dương Thiên Lô nhất thời nhìn về phía Tiểu Tình hỏi.

- Lúc đó ta gặp phải hắn, hắn thấy ta vẫn còn là thuần âm chi thể, liền nói ”ta chỉ biết tiểu tử kia không đơn giản như vậy. Năm đó Võ Đạo Viễn và Khương Thiển Khâu hai người cũng không đối phó được hắn, ngược lại...”

Nói đến đây bỗng nhiên ngừng lại, còn dặn dò ta không được tiết lộ cho bất kỳ ai...

571. Chương 584: Xăng Bậy.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 584: Xăng bậy.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Không phải chứ? Nghe được Tiểu Tình nói, Dương Thiên Lô nhất thời trợn trừng mắt. Lần này khiếp sợ hiển nhiên so với vừa rồi càng thêm cường liệt. Bọn họ sao có thể biết được thân phận của mình?

Trong óc Dương Thiên Lô nhất thời bay nhanh vận chuyển, các loại tin tức hiện lên. Sau một lát, trong mắt hắn bỗng nhiên lóe ra một đạo tinh quang, nói: - Các người chờ ta! Nói xong liền trực tiếp tiến vào Thanh Tinh Lưu Ly Bình.

- Sư phụ, ngày đó Tiểu Thượng nhận được tin tức của Tiêu Thiên, cụ thể là cái gì? Nói cho ta biết không sót một chữ! Dương Thiên Lô có chút lo lắng hỏi.

- Chỉ biết người cứu Viễn Sơn nói, hơn nữa còn có một thân Hạo Nhiên Chính Khí! Vô Thanh nói.

- Hết rồi? Lai lịch thân phận của Tiêu Thiên này có phải là cũng biết?

- Cái này đương nhiên biết. Thế nhưng Viễn Sơn đã nói là đệ tử của Bạch Hồn Tinh Phiêu Vũ Lâu...

Nghe được Vô Thanh nói, Dương Thiên Lô nhất thời vỗ một cái vào đầu mình. Cẩn thận mấy, cũng có điểm sơ sót, hiện tại xem ra hiện tại xem ra Vô Đạo Viễn và Nghê Dong đã xong đời. Bạch Hồn Tinh Phiêu Vũ Lâu, nếu như chính mình chỉ là Thần Đạo lục, thất cấp cao thủ, còn được. Thế nhưng Chân Thần Cảnh cao thủ... Dương Thiên Lô e rằng chính mình cũng không tin.

- Sao vậy? Vô Thanh thấy bộ dáng phiền muộn của Dương Thiên Lô, vội vàng hỏi.

- Tiểu Thượng đã biết thân phận chân chính của ta! Tiểu Thượng đi qua đi lại, rơi vào trầm tư.

Chỉ bất quá, Dương Thiên Lô càng thêm mê hoặc. Hiện tại, hắn căn bản nghĩ không ra Tiểu Thượng đến tột cùng làm sao biết được, càng không rõ mục đích của hắn là gì.

- Ý của người là nói... Thân phận Bạch Hồn Tinh Phiêu Vũ Lâu đã bị bại lộ, cùng với Vô Đạo Viễn an bài thân phận cho người đã...

- Ủm, phỏng chừng Vô Đạo Viễn và Nghê Dong đã... Dương Thiên Lô nhíu mày nói. Thông qua Vô Thanh, Dương Thiên Lô đã biết, hắn độ hóa, cho dù là Vô Thanh muốn giải trừ cũng không có khả năng. Sở dĩ, Dương Thiên Lô tin tưởng, Vô Đạo Viễn và Nghê Dong không có khả năng làm phản, vậy kết quả duy nhất đó là ký ức của hai người e là đã bị Thiên Giai cao thủ sử dụng Sư Hồn Đại Pháp tà ác, đã xong đời.

Tuy rằng Vô Đạo Viễn và Nghê Dong đều là người độ hóa quy thuận, nhưng cũng theo hắn một đoạn thời gian, ít nhiều có cảm tình. Kết quả như vậy, Dương Thiên Lô không muốn thấy, thế nhưng đã không thể vãn hồi.

- Sư phụ, người nói, bọn họ nếu thân phận của ta, cũng không động thủ đối với ta, ngược lại đáp ứng yêu cầu vô lý của ta, quyết định phái mười lăm người thuần âm chi thể cho ta hưởng dụng. Hơn nữa trong đó còn có một Thiên Giai cao thủ, đây là cái đạo lý gì? Ta có giá trị lớn như vậy sao? Dương Thiên Lô hỏi.

- Có! Để Dương Thiên Lô không nghĩ tới là, Vô Thanh nhíu mày suy tư trong chốc lát, dĩ nhiên trầm giọng nói.

- Có sao?

- Linh Hồn Gia Tỏa, nếu như không phải thiên phú kỳ dị của người, chính ta cũng không thể giải trừ. Cái này có ý nghĩa gì? Chỉ cần người bị trúng Linh Hồn Gia Tỏa, sẽ trở thành người khác! Bọn họ nếu biết thân phận chân chính của người, tự nhiên sẽ biết tất cả về người. Lấy thiên phú và tốc độ tấn chức của người, nếu thành người của bọn họ, sẽ mang đến cái gì? Chỉ là hơn mười nữ đệ tử thuần âm chi thể mà thôi, cũng không phải tử vong, các nàng vẫn là lực lượng của Tiểu Thượng! Nhưng có được người, bồi dưỡng thiên phú, chiến lực đều siêu cấp cường hân! Vô Thanh nói.

- Ta đã hiểu. Nghe được Võ Thanh nói, trong hai tròng mắt của Dương Thiên Lôi bỗng nhiên dần hiện ra một tinh quang nói: - Bọn họ không phải đơn thuần bởi vì ta! Mà là bởi ta có thể vì bọn họ vì bọn họ bồi dưỡng ra càng nhiều cao thủ!

Thông qua lời nói của Võ Thanh, Dương Thiên Lôi trong nháy mắt nghĩ đến chỗ then chốt. Võ Đạo Viễn và Nghê Dong theo hần lâu như vậy, đối với một ít bí mật của Dương Thiên Lôi đều biết. Tốc độ tấn chức của bọn Trương Tử Hàm, công pháp song tu thần kỳ của hần đều là rõ ràng. Nếu hai người rõ ràng, như vậy cũng ý nghĩa với tin tức này đã sớm truyền tới chỗ Tiểu Thượng. Hơn nữa bao gồm cả Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, pháp bảo biến thái này cũng không ngoại lệ.

Mà hiện tại, bọn họ bắt quá là tổn thất mười lăm nữ đệ tử thuần âm chi thể mà thôi. Đối lấy một siêu cấp biến thái có thể vì bọn họ bồi dưỡng càng nhiều cao thủ hơn, loại buôn bán này sao không đáng làm?

- Hiện tại ngươi dự định làm sao bây giờ? Sau một lát, Võ Thanh nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Còn chưa nghĩ ra. Dương Thiên Lôi có chút khó khăn nói.

- Theo ta thấy...không bằng, ngươi cứ chơi giả làm thật? Công pháp song tu thần kỳ kia của ngươi nếu như có thể cùng nữ đệ tử Thiên Giai...

- Khụ khụ... Sư phụ, ta không phải người tùy tiện. Dương Thiên Lôi vội vàng nói.

- Đúng vậy, ngươi tùy tiện không phải người! Đúng lúc này, thân ảnh Lăng Hi bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hai người, chế nhạo nói.

- Ách, Lăng muội muội, ngươi thế nào có thể nói như vậy? Ca là người như vậy sao? Ca là vì các người thủ thân như ngọc, chưa bao giờ xằng bậy...

- Phi! Ta lại tình nguyện cho ngươi xằng bậy, bằng không, mỗi một lần đều để Trương Hàm các nàng có thêm một tỷ muội! Lăng Hi trừng mắt với Dương Thiên Lôi nói.

- Ách... Lăng muội muội, vậy ngươi nói làm sao bây giờ? Dương Thiên Lôi đành nói.

- Còn có thể làm sao bây giờ? Người thành đại sự, không câu nệ tiểu tiết, ta hiểu! Tương kế tựu kế đi sao, cho đại sắc lang ngươi xằng bậy một lần. Nói như vậy, một là có thể giấu diếm được Tiểu Thượng; hai là có thể tăng cường thực lực của chúng ta. Ba là ngươi có thể từ trên người các nàng lĩnh ngộ rất nhiều. Nhưng ngươi nhớ kỹ là xằng bậy! Lăng Hi nói.

- Khụ khụ... Dương Thiên Lôi xấu hổ gãi gãi đầu. Kỳ thực hần sớm đã nghĩ thông suốt. Muốn lừa dối, trừ phi phá hết thuần âm chi thể của mấy người Tiểu Tĩnh. Đây cũng không phải là đại sự gì. Ở thế giới này, cho dù đám người Kỷ Tiêu Lam, Triệu Nguyên, Kim Chính Thái, mỗi lần vào khách sạn, đều có nữ nhân hầu hạ. Đối với bọn họ mà nói căn bản là chuyện tối bình thường. Thế nhưng Dương Thiên Lôi chung quy có chút phóng không ra. Lăng Hi nói như vậy, xằng bậy một lần liền vì đám Trương Tử Hàm tìm một tỷ muội. Nếu như tiếp tục làm loạn nữa, hậu cung giai lệ ba nghìn nàng e là cũng không dừng lại.

Hơn nữa, Dương Thiên Lôi sau khi cùng Bạch Tố Tố, Bạch Trinh Trinh hoan hảo. Khi tâm thần yên tĩnh cũng đã phát hiện một vấn đề, yêu một người, chung quy là có hạn. Cho dù năng lực của hần có cường thịnh trở lại, cũng vô pháp phân ra quá nhiều.

Hiện tại đã có hơn mười nữ nhân. Tuy rằng không có để ai phải cô quạnh, cũng không quá sủng nịnh ai, nhưng Dương Thiên Lôi đã cảm giác được hần căn bản không thể toàn bộ chú ý, cũng không phải nói phương diện kia không thể thỏa mãn, mà là tâm hồn không thể làm được. Nhất là khi chúng nữ đều ở cùng một chỗ, loại cảm giác này càng rõ ràng.

Bởi vì, hần đã tìm không được cái loại nhạc thú năm đó đơn độc ở cùng chúng nữ, cùng nhau tu luyện, lịch lãm...

Cái gì là ái tình? Ái tình không phải bồi dưỡng. Mà là hai người cùng nhau trải qua những mưa gió. Nhưng hiện tại, hần với ai kinh lịch mưa gió? Với ai đơn độc ở chung?

Yêu, thực ra không thể phân ra nhiều lắm.

Hiện tại đã đủ.

Mà hiện tại Lăng Hi rộng rãi, càng khiến Dương Thiên Lôi cảm kích trong lòng.

Mặc dù không phải thấy một người yêu một người. Nhưng sức chống cự đối với mỹ nữ xác thực rất kém cỏi. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi cũng biết, loại bản tính này tựa hồ căn bản không thể thay đổi. Bằng không sản sinh hậu quả sẽ càng nghiêm trọng.

Cái gọi là tâm ma, đó là ý niệm trong đầu không hiểu rõ, có vướng mắc mới có thể sản sinh.

Tình kiếp, cũng không phải vong tình mới có thể vượt qua. Tuyệt đại đa số đều là để tình đạt được viên mãn, tâm thần luyện đạt, ý niệm trong đầu thông suốt, mới có thể đem tâm ma thanh trừ. Cái gọi là vô dục vô cầu, cũng không phải là chân chính vô dục vô cầu, mà là dục vọng và sở cầu đều đã được thỏa mãn. Toàn bộ khiếm khuyết tâm thần đều được bù đắp. Cũng chỉ có như vậy mới có thể đạt được tâm thần đại viên mãn chân chính. Mà đến bây giờ, Dương Thiên Lôi vẫn không có bất kỳ tâm ma ràng buộc gì. Bởi vì chúng nữ tồn tại, tựa như năm đó Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương hai người gây mâu thuẫn, đó là lúc tâm ma của Dương Thiên Lôi sinh ra. Cho dù đang ở Ma vực lịch lãm, để Dương Thiên Lôi tạm thời đem tâm ma hiểu rõ. Nhưng trên thực tế cũng không phải là chân chính thanh trừ, mà chỉ là tạm thời áp chế. Chỉ cần hắn không thể chân chính từ bỏ Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương, thì thủy chung vẫn tồn tại. Chỉ khi ba người viên mãn dung hợp với nhau, tâm ma mới chính thức biến mất.

Bóng đêm chậm rãi phủ xuống, những vì sao rực rỡ dần dần hiện rõ, một vầng trăng tròn sáng tỏ tỏa ra lãnh nguyệt quang, chiếu xuống dãy cung điện thật lớn.

Đúng lúc này, hơn mười đạo thân ảnh rất nhanh đi tới trước cung điện.

Dẫn đầu chính là Chân Thần Cảnh Thiên Giai Thiên Giai cao thủ Tiểu Vân, cùng với mười ba nữ đệ tử Chân Thần Cảnh Địa giai đỉnh phong cao thủ.

Các nàng mỗi người đều mặc đạo bào, làm tôn lên vẻ đẹp mỹ miều của mình. Mục đích chỉ có một, đó là chinh phục một Nhân Giai cao thủ.

Mười bốn nữ cao thủ này, ngay cả diện mạo chân chính của Dương Thiên Lôi cũng không có thấy qua. Hiện tại các nàng chỉ biết hắn tên là “Tiêu Thiên”, tướng mạo cũng chỉ biết qua huyền ảnh mà Tiểu Thượng cho các nàng xem qua. Hơn nữa cũng không phải là hình dáng của Dương Thiên Lôi. Nếu nói các nàng không có ý kiến, đó là không thể nào. Chỉ là không dám phản kháng mà thôi, chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh. Nhất là Chân Thần Cảnh Thiên Giai Tiểu Vân, càng nghĩ càng ủy khuất. Lấy tư sắc và thiên phú của nàng, mặc kệ ra sao, đối tượng chinh phục đều nên là một Thiên Giai cao thủ. Nhưng lúc này, đối tượng của các nàng chỉ là một Nhân Giai. Càng quá đáng là hắn không có chút anh hùng khí khái, càng không cần nói tới anh tuấn tiêu sái.

Do đó, Tiểu Vân chỉ có thể cầu khẩn, mười bốn Địa giai cao thủ bọn Tiểu Tình có thể đem Dương Thiên Lôi đối phó. Vậy nàng có thể thoát ly khổ hải.

- Vân tỷ, các vị tỷ muội, hoan nghênh các người... Khi mọi người tới cửa đại điện, Tiểu Tình đã đứng ở cửa nghênh tiếp.

- Hắn đâu? Tiểu Vân nhàn nhạt hỏi, tuy rằng trong lòng rất không tình nguyện, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài.

- Đang ở trong phòng chờ chúng ta, Tiểu Tình nói.

- Tiểu tử này thật ghê tởm! Một nữ đệ tử trong đó bất mãn nói: - Bọn tỷ muội, Tiểu Tình và và Tiểu Vân tỷ, tông chủ đã chỉ định là người đầu tiên và người cuối cùng ra tràng, chúng ta rút thăm quyết định trước sau được chứ?

- Tốt, dám chơi dám chịu a, mặc kệ là ai xếp phía trước đều phải tận lực, ta cũng không muốn bị hắn làm bẩn. Tu vi thì thấp, lớn lên lại xấu xí...

- Đúng đó, ta cũng không muốn, đi một chút, chúng ta đi vào rút thăm trước đã! Chúng nữ nhất thời đáp.

Tiểu Tình không có hé răng nửa lời, mà là lẳng lặng dẫn chúng nữ đi vào cung điện. Tiểu Tình bị độ hóa, đã biết thân phận chân chính của Dương Thiên Lôi, cũng đã nhìn thấy dung mạo thật của hắn. Nhân Giai?

Nhân Giai thì thế nào? Lấy thiên phú của hần, cho dù là nàng cũng bị chinh phục ngoan ngoãn! Dung mạo? Chỉ ít ở trong lòng Tiểu Tình, nàng còn chưa có gặp qua nam nhân có mi lực lớn hơn Dương Thiên Lôi.

Dương nhiên loại cảm giác này, ít nhiều có liên quan với việc nàng bị độ hóa. Thế nhưng Tiểu Tình tin tưởng, cho dù nàng không có bị hần độ hóa, e là cũng cho ra kết luận như nhau.

Sau khi tiến vào cung điện, chúng nữ rất nhanh liền rút thăm hoàn tất. Người rút phải thăm thăm phía trước thì về mặt khổ sở, người rút được thăm thăm phía sau thì lại thở phào một hơi, mỗi người đều là cổ vũ một câu " hảo tỷ muội"...

Bất quá, kết quả Tiểu Tình sớm đã biết, sẽ không có bất cứ kẻ nào có thể chạy thoát khỏi bản tay của Dương Thiên Lôi, chỉ là nàng không thể nói rõ.

- Được rồi, đi thôi, hần đang chờ, các người nhìn thấy hần, cũng không được biểu lộ dị dạng gì. Nếu như để hần mất hứng, đuổi các người trở về, sợ rằng tông chủ sẽ trách tội... Tiểu Tình nhắc nhở nói.

Chúng nữ gật đầu, cố gắng ấn dấu vẻ bất mãn trong lòng.

Dưới Tiểu Tình dẫn đường, chúng nữ đi tới cửa phòng của nàng, nhẹ nhàng gõ cửa nói: - Tiêu huynh đệ, bọn tỷ muội chúng ta đã đến.

- Tiến vào đi, mau vào, để ca nhìn xem! Bên trong cánh cửa truyền đến thanh âm hưng phấn mà đặc ý dị thường của Dương Thiên Lôi. Thanh âm kia tựa như của một khách làng chơi, về mặt hèn mọn lại khấn trương.

Loại cảm giác này lại khiến trong lòng chúng nữ cảm thấy khinh bỉ.

- Xin chào Tiêu huynh đệ! Khi Tiểu Tình dẫn theo chúng nữ nối đuôi nhau đi vào. Chúng nữ đều làm bộ vẻ mặt tươi cười, phòng tình vạn chủng quay về phía Dương Thiên Lôi khom mình hành lễ.

- Tốt, tốt...chắc chắc, không sai a,, Tiểu Thượng không hổ là tông chủ, dĩ nhiên bồi dưỡng ra nhiều mỹ nhân cao thủ như vậy, hắc hắc..Các mỹ nữ, nếu không chúng ta cùng nhau đi thôi? Ánh mắt Dương Thiên Lôi nóng bỏng du động trên người chúng nữ. Hơn nữa, còn khiến các nàng cảm thấy mình như đang hoàn toàn xích lôa, cả người cảm thấy không được tự nhiên.

572. Chương 585: Âm Dương Niết Bàn Vs Thiên Giai!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 585: Âm Dương Niết Bàn vs Thiên Giai!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ha ha ha...Ca thật muốn tất cả cùng nhau, đáng tiếc, ca sợ tình tấn thân vong a, vẫn là từng người một đi sao!

Dương Thiên Lôi như là tên du thủ du thực tên du thủ du thực, ngồi bắt chéo chân nói.

Nghe được Dương Thiên Lôi nói, chúng nữ nhất thời lui về phía sau một bước, đem Tiểu Tình cô lập ở phía trước.

- Hảo tỷ muội,, người cần phải toàn lực hầu hạ Tiêu huynh đệ cho tốt a...Đi thôi, đi thôi...

Chúng nữ nhất thời thúc giục Tiểu Tình đi đến bên cạnh Dương Thiên Lôi.

Tiểu Tình nhất thời về mặt đỏ bừng, nhưng không có phản kháng. Nàng bị đẩy trực tiếp ngã vào lòng Dương Thiên Lôi. Đủ kiểu e thẹn, muôn vàn quyến rũ, lại khiến chúng nữ cảm giác ngắc ngứ, trong lòng đều ngoài phòng bội phục hành động của Tiểu Tình. từng người vui vẻ rời khỏi phòng.

- Chủ nhân... Các nàng...

Tiểu Tình truyền âm nói, ánh mắt nhìn về phía cửa phòng.

- Không có việc gì, để các nàng nghe là tốt rồi.

Dương Thiên Lô nói, hẳn tuy rằng nhìn như rất phóng dăng. Nhưng chân chính muốn cưỡng bức Tiểu Tình, hơn nữa chỉ là chơi đùa, trong lòng chung quy vẫn có chút gì đó. Dù sao, cho tới nay cho tới nay, Dương Thiên Lô tại phương diện này thật đúng là không có tùy tiện. Chỉ duy nhất một lần tùy tiện, vì phát tiết dục vọng bản thân đó là cùng nữ nhân điêu ngoa Bách Lý Thiên Thiên, nhưng cuối cùng vẫn sản sinh tình cảm, thu nàng vào dưới trướng. Mà hiện tại, Dương Thiên Lô đối với mấy người Tiểu Tình cũng không có chút tình cảm nào, cũng biết mình chỉ vì đối phó Tiểu Thượng. Nhưng độ hóa Tiểu Tình, ánh mắt nhìn về phía mình đã hoàn toàn khác biệt, sau đó, các nàng cũng sẽ như vậy, đều trở thành thủ hạ của hắn. Còn phải tiếp xúc, hơn nữa khẳng định rất nhiều cơ hội. Nếu như lại sản sinh tình cảm thì làm sao?

- Quần con mẹ nó làm gì, lúc này, liền không cần để ý nhiều, chỉ khi làm thủ hạ, không lo nữ nhân nhìn!

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lô đem Tiểu Tình ôm vào trong lòng, “tê tê” hai tiếng, liền đã man đem đạo bào của nàng xé nát vụn.

Tiểu Tình căn bản không nghĩ tới chủ nhân sẽ đã man như vậy. Dưới khăn trương sợ hãi kêu lên, che lại bộ ngực của mình.

- đừng sợ, ca sẽ hảo hảo yêu thương ngươi, he he...

Dương Thiên Lô phát sinh một tiếng cười dâm dăng, nói. Vừa nói dùng mắt hội ý với Tiểu Tình, ý bảo chúng nữ bên ngoài đang nghe. Tiểu Tình tuy rằng vẻ mặt đỏ bừng, hơn nữa rất thấp thỏm, nhưng chung quy buông thả rụt rè, chính mình sắm vai thành muốn chinh phục Dương Thiên Lô. Chỉ có như vậy mới không để lộ sơ hở, bị các nữ nhân khác phát hiện.

- Oa, không sai, no đủ, có co dãn...Tốt, vòng eo thật nhỏ, kiểu đồn thật gợi cảm..chắc chắc...

Dương Thiên Lô tuy rằng phóng dăng, trên thực tế trong lòng xác thực cũng “kê động”. Không có biện pháp, hẳn thật sự là sắc quỷ. Nếu như không phải cho hắn định nghĩa, chỉ có thể nói là một hữu tình. Nhưng quần không được lão nhị của mình.

Nam nhân, khi nhìn thấy mỹ nữ, dưới tình huống thông thường đều nửa thân dưới là động vật. Dương Thiên Lô cũng không ngoại lệ.

Dương Thiên Lô vừa không ngừng phát ra tiếng tán thán khiến Tiểu Tình e thẹn vô hạn, móng vuốt hèn mọn vừa làm nhiều việc cùng lúc, du động khiêu khích khắp thân thể mềm mại, mê người kia của nàng. Chỉ một lát sau, đã khiến Tiểu Tình thở gấp liên tục, cả người nóng hổi, tê dại, dục vọng cũng bị kéo lên từng chút.

Rốt cục, khi giải đất tam giác thần bí của Tiểu Tình một mảnh ướt át, trường thương của Dương Thiên Lô mới tiến thẳng vào.

Đương nhiên, mặc dù Dương Thiên Lô không muốn có bất cứ cảm tình gì, chỉ là phát tiết dục vọng nhục thân. Nhưng Tiểu Tình dù sao cũng là lần đầu tiên, trong nháy mắt Dương Thiên Lô tiến nhập vẫn làm chậm tiết tấu, đồng thời lo lắng cảm thụ của nàng, đẩy mạnh từng chút. Khi đâm thủng tầng lá mỏng cuối cùng, Tiểu Tình kêu lên một tiếng, hai người rốt cục hoàn toàn kết hợp với nhau.

Từ dịu dàng thông thả đến cuồng dã gấp gáp, sau một lát, cả gian phòng đã xuân sắc vô biên, tiếng rên rỉ trầm thấp của Dương Thiên Lô và tiếng rên rỉ ngân cao của Tiểu Tình, âm dương trầm bổng, tương hỗ hô ứng, khiến chúng nữ ngoài cửa nghe được đều nhiệt huyết sôi trào. Tuy rằng nghĩ đến bộ dáng của hắn, vẫn giảm bớt hăng hái, nhưng loại kinh lịch kiểu diễm này, đối với các nàng thủ thân hơn vạn năm mà nói, tuyệt đối là không thể đánh giá!

Hơn mười phút, nửa canh giờ, một thời thần...

Đủ một canh giờ, chúng nữ mới nghe được Dương Thiên Lô phát ra một tiếng trầm thấp thoải mái cực độ như dã thú, còn Tiểu Tình thì không ngừng thét chói tai. Trong lòng chúng nữ nhất thời đại hỉ, bởi vì thanh âm này của Dương Thiên Lô rất có thể là đã phóng xuất, vậy Tiểu Tình hẳn là đã thành công rồi?

Đồng dạng, ngay trong nháy mắt này, một đạo thời không pháp tắc cường hân bỗng nhiên trống rỗng đem Dương Thiên Lô và Tiểu Tình vây quanh. Thời không pháp tắc này đương nhiên không phải Dương Thiên Lô và Tiểu Tình phát ra, mà là Lăng Hi sớm đã chuẩn bị xong.

Thế nhưng, tại chúng nữ nghe trộm, trong phòng cũng chỉ là an tĩnh mấy phút đồng hồ, Tiểu Tình liền đỏ mặt đi ra. Về mặt e thẹn, nhưng cả người lại bị kiều diễm ướt át, so với trước khi tiến vào xinh đẹp hơn rất nhiều. Bất quá, trên mặt lại mang theo một tia tiếc nuối.

- Thất bại... Hẳn dĩ nhiên không có việc gì...

Tiểu Tình phảng phất thất lạc truyền âm đối với chúng nữ.

- Đến đến, một người nữa!

Đúng lúc này trong gian phòng truyền đến tiếng hô lớn của Dương Thiên Lô.

Nữ tử bốc phải tám thăm thứ hai xuất tràng, nhất thời vẻ mặt bối rối, nhưng vẫn bị chúng nữ cản dận, đẩy mạnh đi, rồi trực tiếp đóng cửa phòng lại.

- Tự mình cởi ra, nhanh lên một chút, ca chờ không nổi!

Trong nháy mắt nữ đệ tử này đi vào phong, Dương Thiên Lô đã lớn tiếng nói.

Nữ đệ tử này tuy rằng bối rối, nhưng chung quy không dám cãi lời, đã chơi dăm chịu. Nàng biết mình đã không có đường lui. Do đó, nội tâm thúc giục, thấp thỏm, vẻ mặt đỏ bừng không dám nhìn thân thể xấu xí bị nàng khinh bỉ kia, mà cúi đầu bắt đầu cởi ra đạo bào của mình. Cả người nàng đều bắt đầu run rẩy.

Thế nhưng, đúng lúc này, một đạo thần niệm cường hân vô cùng, bỗng nhiên đem nàng trói buộc. Cùng lúc đó, mi tâm của Dương Thiên Lô phát ra ngũ sắc quang hoa chói lọi, trực tiếp đem nàng thu nhập Thanh Tinh Lưu Ly Bình. Đồng thời đưa đến Minh Huyền Bảo Khố, khởi động thời không pháp tắc cường hân dùng tốc độ nhanh nhất độ hóa.

Đương nhiên, trong lúc đó, Bạch Tổ Tổ cũng xuất hiện trong phòng, đem y phục của mình đã cởi ra phân nửa mặc vào, sau đó lại cởi ra phân nửa, nhưng cố ý phát ra thanh âm khá lớn.

Chương 585: Âm Dương Niết Bàn vs Thiên Giai! (Hạ)

- Cởi y phục nhanh lên một chút được không? Không thấy ca đã sắp không chờ nổi nữa ak?

Gần một phút đồng hồ sau, thanh âm của Dương Thiên Lô liền truyền vào trong tai chúng nữ, ngay sau đó “tê tê”, y phục của nữ đệ tử kia đã bị xé nát bấy, đồng dạng một màn trình diễn thứ hai.

Những người này đều là Địa giai đỉnh phong cao thủ, từ Âm Dương Niết Bàn Kinh thăng cấp, Dương Thiên Lô chỉ cần khởi động, liền có thể từ đó thu được lợi ích rất lớn. Tâm cảnh, ý thức, kinh lịch, kinh lịch, thần thông pháp tắc cùng với chú thuật ảo diệu và linh ngộ đối với Thiên Địa pháp tắc của chúng nữ đều có thể được Dương Thiên Lô cảm ứng rõ ràng. Mà lúc này, Dương Thiên Lô bất quá là Nhân Giai đỉnh phong. Đây vẫn là lần đầu tiên từ khi hắn bước vào Thần Đạo Cảnh Giới, cùng nữ nhân có tu vi cao hơn mình song tu. Độ hóa nữ nhân, Dương Thiên Lô cũng không lo lắng không thể thỏa mãn điều kiện khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh. Bởi vì Dương Thiên Lô pử trong cảm nhận của các nàng chính hoàn mỹ nhất, sao có thể không đem hết toàn lực?

Trên cơ bản cứ một thời thần qua đi, bao gồm cả Tiểu Tình, mười bốn Địa giai cao thủ hoàn toàn hoàn thành, đã qua hơn một ngày đêm, tất cả đều lần lượt thất bại. Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ Tiểu Vân sắc mặt cũng trở nên càng ngày càng khó coi, thế nhưng không có cách nào, hiện tại đã đến nàng. Nếu như nàng còn không có thành công, mười lăm người các nàng sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hơn nữa sẽ bị Tiểu Thượng nghiêm phạt.

- Vân tỷ đều dựa vào người...

Chúng nữ đáng thương nhìn Tiểu Vân nói. Tiểu Vân kiên định gật đầu, nàng là Thiên Giai chẳng lẽ còn không thể chinh phục một tên Nhân Giai sao? Hơn nữa hắn đã liên tục mười bốn người, chính mình nếu vẫn không làm được, thì quá không đúng rồi.

Chỉ là Tiểu Vân không biết, mười bốn người này sớm đã không còn là người của Tiểu Thượng.

...

Tiểu Vân bước vào phòng của Dương Thiên Lô, mười bốn nữ nhân Tiểu Tình liếc mắt nhìn nhan, cùng thủ hộ ở cửa. Độ hóa thần kỳ khiến các nàng tìm được còn đường chính xác nhất trong cuộc đời. Do đó, không ai trách đối phương giấu diếm sự thực.

Hơn nữa các nàng tin tưởng, Tiểu Vân cũng sẽ là vật trong bàn tay chủ nhân.

Trong nháy mắt Tiểu Vân bước vào gian phòng, không đợi Dương Thiên Lô phân phó, liền trực tiếp cởi ra y sam của mình. Đồng thời bưng hân bước nhanh tới bên cạnh hắn. Nàng biết không thể lại để cho Dương Thiên Lô chờ đợi thêm nữa, nhân lúc hắn còn đang chìm trong dư vị của chúng nữ, rèn sắt khi còn nóng, nàng mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Mà Dương Thiên Lô lần này cũng không có lập tức đem Tiểu Vân thu nhập Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Bởi vì Tiểu Vân là người cuối cùng, hắn muốn nghiên cứu một chút. Loại Linh Hồn Gia Tỏa tà ác này của Tiểu Thượng đến tốt làm thế nào lợi dụng thuần âm chi thể của nữ nhân tới hoàn thành.

Thế nhưng, Tiểu Vân “đói khát” và ” khấn cấp” lại khiến trong lòng Dương Thiên Lô hơi kinh ngạc. Bất quá, hắn đương nhiên hiểu suy nghĩ của nàng, do đó thần nhiên đón nhận!

Trong đầu Tiểu Vân nhớ lại các loại “tuyệt học” mà Tiểu Thượng truyền thụ, ngay cả tán tính cửu ban cũng miễn, trực tiếp nằm lên người Dương Thiên Lô, dùng thể Quan Âm Tọa Liên, mạnh mẽ chịu đau, đem trường thương của Dương Thiên Lô hoàn toàn bao dung! Đồng thời không chút dừng lại, mặc cho lạc hồng xử nữ cuộn cuộn chảy ra, mà bắt đầu điên cuồng uốn éo vòng eo!

Loại điên cuồng tới mức này, khiến Dương Thiên Lô đã ngự mười bốn nữ nhân, cũng trở nên kích tình, vừa hưởng thụ Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ đặc biệt, cũng đem tâm thần của mình dung nhập trong cơ thể Tiểu Vân. Cảm ứng từng chút biến hóa trong cơ thể nàng, Dương Thiên Lô tra xét không chút kiêng nể. Tiểu Vân đương nhiên phát giác, bất quá nàng biết, Dương Thiên Lô căn bản không thể nhìn ra bất cứ manh mối gì. Bằng không, Linh Hồn Gia Tỏa của Tiểu Thượng cũng quá kém rồi.

Sự thực chứng minh Dương Thiên Lô cũng không có phát bất cứ dị dạng gì.

Theo thời gian tiến hành, Tiểu Vân tuy rằng là hoàn thành nhiệm vụ. Đau đớn khi vừa mới bắt đầu đã mất, nàng cũng chìm trong cảm giác vận động giữa nam và nữ, điều này khiến nàng càng thêm điên cuồng. Hơn nữa đem “tuyệt học” Tiểu Thượng truyền thụ phát huy đến mức tận cùng, biến hóa tiết tấu và tư thế, điên cuồng mà vận chuyển thân thể mềm mại của mình.

Thân là nam nhân, Dương Thiên Lô đương nhiên không cam lòng tỏ ra yếu kém, bị khơi mào dục vọng, cũng bắt đầu điên cuồng...

Cả gian phòng đều đầy rẫy tiếng tiết tấu cự hưởng, không đến một thời thần, Tiểu Vân đều đã co rút hai lần, nhưng Dương Thiên Lô vẫn kiên định dị thường.

Tiểu Vân không cam lòng bại trận, tuy rằng thân thể đã hoàn toàn thỏa mãn, nhưng vẫn châm ngòi chiến hỏa, điên cuồng mà uốn éo vòng eo...

Sau một thời thần, Dương Thiên Lô bỗng nhiên phát sinh tần suất công kích cực hạn. Lúc này, tuy rằng Dương Thiên Lô đã triệt để rơi vào dục vọng, nhưng tâm thần vẫn duy trì một tia thanh minh, thần niệm vẫn ở trong cơ thể Tiểu Vân cảm ứng từng chút biến hóa.

Rốt cục, khi Dương Thiên Lô bỗng nhiên ôm chặt Tiểu Vân, phát ra một tiếng gầm rú trầm thấp, phún xuất ra, Tiểu Tình cũng đồng dạng đạt được cao triều.

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô rõ ràng cảm ứng được, khi tinh nguyên của hắn tiến nhập cơ thể của Tiểu Vân, trong nháy mắt dĩ nhiên tựa như “thuốc dẫn” khiến nhục thân của nàng sản sinh ra một cổ trận pháp huyền ảo, phức tạp hơn nữa kỳ dị vô cùng. Đồng thời điên cuồng mà dung nhập trong cơ thể Dương Thiên Lô, hình thành một cổ lực lượng cường hãn, trực tiếp công tới não hải của hắn!

Tất cả đều là vô thanh vô tức, nếu như không phải tâm thần của Dương Thiên Lô thanh tỉnh, thủy chung lưu ý mà nói, e là cổ năng lượng này đánh vào não hải của hắn, hắn cũng không phát giác được.

Ngay khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông này, tín ngưỡng lực cường hãn vô bì của Dương Thiên Lô bỗng nhiên khởi động, hình thành một đạo kết giới, trong sát na liền đem cổ lực lượng này hoàn toàn phong tỏa!

Tuy rằng Dương Thiên Lô muốn nghiên cứu Linh Hồn Gia Tỏa này đến tột cùng là cái gì. Nhưng cũng không có nghĩa là hắn dám để cho cổ năng lượng này đánh vào não hải. Tuy rằng hắn có thể độ hóa người, nhưng chính mình cũng không thể bị mình độ hóa, nếu như thực bị cổ năng lượng này tiến nhập, đồng thời hình thành Linh Hồn Gia Tỏa, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Phong ấn cổ năng lượng này, đồng dạng trong nháy mắt, Dương Thiên Lô cũng lại khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh!

Tiểu Vân thành công đem Linh Hồn Gia Tỏa thực nhập trong cơ thể Dương Thiên Lô, hơn nữa thể xác và tinh thần đều đạt được cực độ thỏa mãn. Loại trạng thái này khiến Âm Dương Niết Bàn Kinh thành công khởi động!

573. Chương 586: Không Phải Tiêu Diệt Mà Là Chinh Phục.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 586: Không phải tiêu diệt mà là chinh phục.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Năng lượng trong cơ thể hai người liền hòa hợp nhất thể tựa như thao thao giang thủy, liên miên không dứt, bắt đầu vân hải bông đăng lưu chuyển. Trong nháy mắt, Tiểu Vân cảm giác linh hồn của mình cũng thoát ly khỏi cơ thể, dĩ nhiên cùng Dương Thiên Lô hình thành linh nhục giao hòa!

Âm Dương Niết Bàn Kinh thần kỳ, căn bản để Tiểu Vân không kịp khiếp sợ, liền chìm đắm trong cảm giác vô cùng huyền ảo.

Nàng không biết mình đang nằm mơ, hay đang làm gì, chỉ biết là, giờ khắc này tâm linh, nhục thân của nàng cùng Dương Thiên Lô đã toàn toàn hợp làm một thể. Đồng thời đồng thời dung nhập các loại Thiên Địa pháp tắc và khí tức vô cùng huyền ảo, hơn nữa có thể tinh tường cảm ứng được tâm quý của Dương Thiên Lô...

Đây là có chuyện gì?

Ý niệm này chỉ là chợt lóe trong đầu rồi biến mất, cả người Tiểu Vân liền chìm đắm trong đó.

Mà Dương Thiên Lô cũng có được thu hoạch vượt xa so với cùng mấy người Tiểu Tình song tu, ảo diệu của Chân Thần Cảnh Thiên Giai, Tiểu Vân linh ngộ đối với Thiên Địa pháp tắc, trong cơ thể nàng ẩn chứa các loại các loại thần thông pháp tắc, cùng với tâm cảnh của nàng toàn bộ bị Dương Thiên Lô điên cuồng mà tiếp thu, vượt qua hai cảnh giới, mấy cấp bậc, để Dương Thiên Lô cảm giác Tiểu Vân giống như là một hồ chứa nước thật lớn, còn mình tuy rằng có thể từ đó hấp thụ nguồn nước, nhưng dung lượng tự thân thực sự quá nhỏ, tốc độ hấp thụ cũng thực sự quá chậm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đương nhiên, tại Dương Thiên Lô thành công khởi động Âm Dương Niết Bàn, Lăng Hi đã lại bày ra thời không pháp tắc.

Dưới thời không pháp tắc, lần này, Âm Dương Niết Bàn Kinh vận hành hai canh giờ liền hoàn thành một vòng chu thiên. Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lô tiên phát chế nhân, vận dụng lực lượng của Vô Thanh, cùng Lăng Hi liên thủ đem Tiểu Vân thu nhập Thanh Tinh Lưu Ly Bình, còn chìm đắm trong huyền ảo của Âm Dương Niết Bàn Kinh, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, Dương Thiên Lô đã bắt đầu độ hóa!

Tiêu Vân thấy chân thân của Dương Thiên Lô, đồng thời thấy Lăng Hi, cùng với một lão giả nhắm mắt lại điên cuồng thôi động thần niệm.

Trong mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc, tuy rằng không biết Dương Thiên Lô nghĩ gì, nhưng thứ này, nàng dĩ nhiên không có phản kháng, mà ngược lại thuận theo hắn, mặc cho hắn đem nàng độ hóa!

Âm Dương Niết Bàn Kinh vận chuyển, đã để Dương Thiên Lô chinh phục linh hồn của nàng.

Nửa canh giờ sau, Dương Thiên Lô trong vòng vây của chúng nữ, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Trảm Ma Điện.

Lúc này, trong đầu Dương Thiên Lô đã ngưng tụ thành một đạo khí tức giống với Linh Hồn Gia Tỏa.

- Thuộc hạ tham kiến tông chủ, phó tông chủ, tiểu thiếu gia!

Khi Dương Thiên Lô và chúng nữ đi tới Trảm Ma Điện, ngừng lại, cung tiếng quỳ gối, trầm giọng nói.

- Ha ha ha ha... Tiểu tử ngươi thật lợi hại, dĩ nhiên thật muốn mười lăm người các nàng mới miễn cưỡng thành công! Được rồi, Tiểu Vân, Tiểu Tình, từ nay về sau, các ngươi chính là đạo lữ của Tiêu Thiên, các ngươi trước tiên lui ra!

Tiểu Thượng ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lô, vừa cười vừa nói.

- Dạ, tông chủ!

Mười lăm nữ nhân nhất thời cung kính đáp, bước nhanh rời khỏi Trảm Ma Điện.

Tiểu Kiến Nhân thì ánh mắt sáng ngời không có ý tốt ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lô. Trong lòng ước ao đồ kị là tự nhiên, nam nhân có thể cường hãn đến cảnh giới này, vậy không phải Tiểu Kiến Nhân hắn có thể bằng được. Liên tiếp ngự mười lăm nữ nhân, hơn nữa đều là mười bốn Địa giai đỉnh phong, một Thiên Giai cao thủ, đây là cái khái niệm gì?

- Còn không hiện ra chân thân?

Khi chúng nữ vừa lui ra, ánh mắt Tiểu Thượng tràn ngập uy nghiêm ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lô nói.

- Dạ, tông chủ!

Dương Thiên Lô trầm giọng đáp, vừa nói, quanh thân bỗng nhiên tản mát ra quang mang rực rỡ, hình dáng hàm hậu, nhỏ gầy nhất thời khôi phục nguyên bản.

Mây kiếm mắt sáng, thân hình vĩ ngạn, quanh thân tản mát ra mị lực động lòng nữ nhân khiến nam nhân phải đổ kỵ. Cho dù là Tiểu Thượng và Tiểu Biệt Ly nhìn thấy, cũng nhận không được thắm khen ngợi, phải thừa nhận Dương Thiên Lô thật là thiên tài khó gặp.

- Lợi hại! Dĩ nhiên là Đại Dịch Dung Thuật trong Tam Thiên Đại Đạo! Trách không được ngay cả ta cũng nhìn không ra được...ngươi đã tu luyện đến cảnh giới đỉnh phong?

Thấy Dương Thiên Lô trực tiếp hiện ra chân thân, Tiểu Thượng cũng yên lòng, xác định Linh Hồn Gia Tỏa đã thành công. Bất quá trong lòng lại tràn ngập khiếp sợ, nhận không được hỏi.

- Dạ tông chủ!

Dương Thiên Lô thẳng thắn nói.

- Tam Thiên Đại Đạo, ngươi còn có gì nữa?

Tiểu Thượng hỏi.

- Cơ sở năm loại đại đạo, cùng với Đại Thiên Nhân Thuật, Đại Kịch Độc Thuật, Đại Thuần Di Thuật, Đại Quang Minh Thuật, Đại Hắc Ám Thuật...tổng cộng ba mươi sáu loại thần thông, thuộc hạ đều đã lĩnh ngộ đến cảnh giới đỉnh phong.

Dương Thiên Lô cung kính nói, mỗi một loại nói ra, Tiểu Thượng, Tiểu Biệt Ly và Tiểu Kiến Nhân đều run rẩy một chút. Giờ khắc này, bọn họ mới biết được người này có bao nhiêu biến thái. Cho dù là Tiểu Thượng cũng bất quá lĩnh ngộ hơn mười loại Tam Thiên Đại Đạo mà thôi. Cái khác không phải hắn không

muốn lĩnh ngộ, cũng không phải không có thời gian lĩnh ngộ, mà là căn bản không lĩnh ngộ được. Tam Thiên Đại Đạo, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu còn phải phụ thuộc vào người đó. Không được chính là không được. Đi chính là đi. Căn bản không thể cưỡng cầu. Mà Dương Thiên Lô dĩ nhiên lĩnh ngộ hơn ba mươi sáu loại. Thiên phú như vậy thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

- Tốt, tốt! Chờ người bước vào Thiên Giai sẽ là đệ nhất chiến tướng của Trảm Ma Tông ta! Ha ha ha... Nhớ kỹ, chỉ cần người có bất kỳ hành vi gì trái ý ta, Linh Hồn Gia Tỏa sẽ trực tiếp đem linh hồn lạc ấn của người hủy diệt!

- Thuộc hạ hiểu rõ, có thể vì tông chủ dốc sức, là phúc của thuộc hạ. Thuộc hạ nhất định một lòng đi theo tông chủ, tiêu diệt Võ Hồn Điện! Đây nguyên bản chính là mục tiêu của thuộc hạ!

Dương Thiên Lô tuy rằng sớm đã biết Tiểu Thượng và Võ Hồn Điện cấu kết, nhưng làm bộ không biết, cố ý nói.

- Ha ha ha...tốt! Bất quá không phải tiêu diệt Võ Hồn Điện, mà là chinh phục! Không ngại nói với người, hiện tại thủ hạ cao thủ của Võ Cương, cùng với thủ hạ cao thủ của Võ Thanh người biết đều đã là người của Tiểu Thượng ta! Chờ tiến nhập tiên cảnh không gian, đó là lúc ta nhất thống Võ Hồn Điện và hạ thủ với Võ Thanh! Thuận ta thì sống, chống ta thì chết.

Để Dương Thiên Lô nghĩ không ra là Tiểu Thượng dĩ nhiên nói như thế.

- Bất quá, tạm thời ta biểu hiện ra vẫn là thủ hạ của Võ Thanh, âm thầm là thủ hạ của Võ Cương. Nếu không phải Võ Cương truyền đến tin tức, nói cho ta biết thân phận chân chính của người, ta vẫn chưa hay biết gì. Nhân Giai đỉnh phong, ha ha, người mới ba mươi tuổi đi sao?

574. Chương 587: Thần Táng Sơn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 587: Thần Táng Sơn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Dạ, tông chủ!

Dương Thiên Lô cung kính đáp.

- trách không được Võ Cương muốn bắt người đưa đến chỗ hắn. Sau khi đến tiên cảnh không gian, ta sẽ có chỉ thị cho người hành động! Còn có, thân phận chân chính của người đến lúc đó, ta sẽ tiết lộ cho người của Kỷ gia muốn tìm người. Không thuộc về lực lượng của ta, cứ để cho bọn họ cùng Kỷ gia sống mái với nhau đi sao! Khôi phục bộ dáng của Tiêu Thiên, xuống phía dưới đi sao! Ngày mai chúng ta liền xuất phát!

Tiểu Thượng nói.

- Dạ, tông chủ!

- Chờ một chút!

Đúng lúc này, Tiểu Kiến Nhân lại bỗng nhiên nói:

- Dương Thiên Lô, Trần Thiển người còn không có đoạt được đi sao?

- Tiểu thiếu gia nhận thức tiểu Thiển?

Dương Thiên Lô xoay người nhìn Tiểu Kiến Nhân, nghi hoặc hỏi. Tuy rằng trên mặt không có biểu hiện ra bất cứ dị dạng gì, nhưng trong lòng đã trở nên lạnh lẽo.

- Đương nhiên! Người sau này không nên cùng nàng lui tới nữa!

Tiểu Kiến Nhân lạnh giọng nói.

- Xin lỗi, tiểu thiếu gia, tiểu Thiên là nữ nhân của ta!

Dương Thiên Lôi nói thẳng.

- Là nữ nhân của người cũng không quan hệ. Chỉ cần Trần gia còn không có chiếu cáo thiên hạ là được! Đây là cơ hội để là chúng ta đánh vào Trần gia!

Tiểu Biệt Ly dĩ nhiên tiếp nhận lời nói của Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi nhú mày lại, thần tình biểu hiện ra một tia khó chịu, nhìn về phía Tiểu Thượng. Tiểu Thượng cũng gật đầu.

- Đã biết!

Dương Thiên Lôi nói xong, liền xoay người rời khỏi, rõ ràng đối với quyết định này cảm thấy khó chịu. Nhưng lại không nói gì thêm.

Thẳng đến sau khi Dương Thiên Lôi rời khỏi, Tiểu Thượng mới gật đầu, nói:

- Tiểu tử này coi như biết nghĩ tới đại cục. Sau này tất sẽ trở thành một đại lực của chúng ta! Kiến Nhân, ta biết người thật tình thích Trần Thiên. Nhưng người phải nhớ kỹ, nàng chỉ là công cụ lợi dụng của chúng ta! Hơn nữa đã Dương Thiên Lôi đạt được, một chiếc hài rách mà thôi. Hiện tại Dương Thiên Lôi đã là người của chúng ta, người không nên nhắm vào hắn.

- Ta biết, gia gia...

Tiểu Kiến Nhân nói.

Dương Thiên Lôi rời khỏi Trảm Ma Điện, hội họp đám người Tiểu Vân, Tiểu Tình, trực tiếp xé rách hư không, trở lại trong phòng của hắn. Lúc này, nhân thần của hắn trở nên lãnh liệt dị thường.

Cùng mấy người Tiểu Thượng nói chuyện, để Dương Thiên Lôi cảm giác được rõ ràng mọi phán đoán của bản thân đều sai cả. Dã tâm của Tiểu Thượng dĩ nhiên to lớn như vậy.

Hơn nữa, hiển nhiên Vô Hồn Điện Vô Cương cũng không có đem toàn bộ tin tức của hắn báo cho Tiểu Thượng biết. Bằng không, hắn không thể không hỏi tới Âm Dương Niết Bàn Kinh Âm Dương Niết Bàn Kinh, loại năng lực bồi dưỡng cao thủ biến thái này, càng không thể không hỏi tới Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Vô Cương muốn bắt giữ mình, hơn nữa không có tiết lộ quá nhiều tin tức, hiển nhiên hắn mới là chân chính biết được toàn bộ tin tức của mình. Mà Tiểu Thượng trong mắt Vô Cương cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Nhưng trên thực tế, Vô Thanh và Vô Cương đều là quân cờ của Tiểu Thượng.

Tiểu Thượng đến tốt cùng là ai?

Tuy rằng chỉ là nói chuyện ngắn với nhau, nhưng Dương Thiên Lôi đã, Tiểu Thượng tuyệt đối âm hiểm tới cực điểm. Nếu như chính mình không có xuất hiện, Vô Cương và Vô Thanh hiển nhiên hiển nhiên đều bị Tiểu Thượng nắm trong tay. Mà hiện tại, Tiểu Thượng lại đem chính mình trở thành con mồi lớn, dụ người của Kỷ gia đến bình định Vô Hồn Điện và thủ hạ của Vô Thanh chưa quy thuận dưới trướng của hắn, làm ngư ông đắc lợi.

Hơn nữa, còn muốn lợi dụng Trần Thiên để Tiểu Kiến Nhân tiến vào Trần gia.

Lẽ nào Tiểu Thượng là người của Long Mạch hai nhà.

Dương Thiên Lôi và Vô Thanh thảo luận nửa ngày cũng không tìm ra chút manh mối nào, chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

Sáng sớm hôm sau.

Trên diễn võ trường bên ngoài Trảm Ma Điện đã tập trung đội ngũ mấy vạn người. Tu Luyện Giả đã ngoài Chân Thần Cảnh cũng có mấy nghìn người. Còn lại toàn bộ đều là Tu Luyện Giả Thần Đạo Cửu cấp.

Không hề nghi ngờ, ngoại trừ hơn hai trăm thủ hạ của Võ Thanh, còn lại đều là toàn bộ thực lực của Trảm Ma Tông.

Đội ngũ khổng lồ như vậy, dưới Tiểu Thượng đài lĩnh, trùng trùng điệp điệp bước vào đường hầm tinh không, hướng Thần Khấp Tinh xuất phát!

Thần Khấp Tinh, cự đại vô bì, là một tinh cầu không thua kém bất cứ đại tinh cầu nào của Vô Cực Tinh Vực Vô Cực Tinh Vực. Thế nhưng Thế nhưng, trên Thần Khấp Tinh, dưới tình huống bình thường lại không có bất cứ sinh mệnh nào tồn tại. Bởi vì, cả Thần Khấp Tinh, bất cứ sinh mệnh phổ thông nào cũng vô pháp sinh tồn, không có nước ngọt, không có không khí, không có ngày đêm. Quanh năm suốt tháng đều là một mảnh âm u. Quan trọng nhất là không hề có chút thiên địa linh khí. Tu Luyện Giả mặc dù không cần nước và dưỡng khí, nhưng không có thiên địa linh khí, Tu Luyện Giả lại không thể tu luyện.

Mà Thần Táng Sơn lại ở đại lục hạch tâm của Thần Khấp Tinh. Ngọn núi này liên miên mấy trăm vạn dặm. Quý dị nhất là, những ngọn núi đó ngoại trừ kích cỡ khác nhau, hình dáng lại giống đến kinh người. Từ xa nhìn lại, tựa như từng tấm bia mộ thật lớn, nơi đó có khí tức cổ xưa. Hơn nữa càng gần hạch tâm, núi càng lớn.

Chân Thần Cảnh cao thủ chỉ cần phóng xuất thần niệm tỉ mỉ quan sát, là có thể phát hiện, cả ngọn núi ở hạch tâm của Thần Táng Sơn tựa như một vị quân vương, mà những ngọn ở bốn phương tám hướng lại như thần tử, biểu hiện ra đẳng cấp đẳng cấp chế độ sâm nghiêm. Khoảng cách tới hạch tâm cùng với kích cỡ ngọn núi có thể biểu hiện rõ ràng ra ngoài.

Cái tên Thần Táng Sơn cũng là vì vậy mà có.

Cấu thành những ngọn núi hình bia mộ là nham thạch, cứng rắn vô cùng, ngay cả Chân Thần Cảnh cao thủ cũng không thể làm hư hao chút nào.

Không hề nghi ngờ, Thần Táng Sơn là địa phương thần bí nhất trong Vô Cực Tinh Vực.

Cửu Tinh Liên Châu hình thành, trước khi Thần Khấp Chi Môn mở ra, tại phương viên mấy nghìn dặm trên Thần Táng Sơn sẽ có mưa lớn, bất quá cũng không phải là giọt mưa thật, mà là Thần Khấp Chi Lệ so với nước mưa lớn hơn nhiều.

Tu Luyện Giả trên Thần Đạo Cửu cấp đều có thể thu được.

Tiểu Thượng dẫn theo đội ngũ lớn đi tới tinh cầu gần với Thần Khấp Tinh nhất, liền ra lệnh một tiếng, dẫn đầu xé rách hư không, tiến nhập không gian hỗn loạn.

Sau đó, mấy vạn cao thủ đã ngoài Thần Đạo Cửu cấp cũng đuổi theo. Bọn họ phải phi hành trong không gian hỗn loạn ba ngày, mới có thể đến được Thần Khấp Tinh.

Trên Thần Khấp Tinh không có bất cứ đường hầm tinh không nào, chỉ có thể dựa vào tinh không ẩn ký, từ trong không gian hỗn loạn tiến nhập.

Trong không gian hỗn loạn liên tục phi hành ba ngày, Chân Thần Cảnh cao thủ đương nhiên không có vấn đề nhưng cao thủ Thần Đạo Cửu cấp căn bản không thể kiên trì thời gian dài.

Do đó, lúc tiếp nhập, mấy vạn cao thủ Thần Đạo Cửu cấp, nhất thời dựa theo phân tổ trước đó, cấu thành mười người một tiểu đội, một người dẫn chín người phi hành, thay phiên ra trận.

Dương Thiên Lô lại căn bản không cần tự mình cố sức, mười lăm người Tiểu Vân, Tiểu Tình trên danh nghĩa là “đạo lý” đem hầu hạ thoải mái. Hơn nữa, căn bản không cần lãng phí ba ngày. Tuy rằng bọn họ căn bản không cần phải thay phiên phi hành, nhưng dưới Dương Thiên Lô an bài, mười lăm nữ nhân vẫn thay phiên. Trừ người có trách nhiệm ra, Dương Thiên Lô và những người khác tiến nhập Càn Khôn Tự. Đương nhiên chỉ là biểu hiện ra tiến nhập Càn Khôn Tự mà thôi, trên thực tế đều đã tiến nhập Thanh Tinh Lưu Ly Bình.

Đồng thời khởi động thời không pháp tắc, bắt đầu tu luyện. Đám Địa giai đỉnh phong cao thủ Tiểu Tình cũng không phải khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh một lần, là có thể để Dương Thiên Lô hoàn toàn lĩnh ngộ, càng không nói tới Thiên Giai cao thủ Tiểu Vân.

Do đó, thời gian ba ngày, Dương Thiên Lô liên hoàn toàn chìm đắm trong tu luyện. Thẳng đến lúc tới được Thần Khấp Tinh, hắn mới thần thanh khí爽 ra ngoài.

Lúc này, hắn đã học được mọi thứ trên người chúng nữ và Tiểu Vân. Đồng thời đột phá Nhân Giai đỉnh phong chỉ cảnh, bước vào Địa giai sơ cảnh!

Bất quá, Dương Thiên Lô đã ẩn giấu đi, những người khác căn bản nhìn không ra.

- Âm âm...

Từng đột ba động không gian kịch liệt, mọi người rốt cục đi tới Thần Khấp Tinh trong truyền thuyết.

- Đây chính là hạch tâm của Thần Khấp Tinh, Thần Táng Sơn!

Khi mọi người từ trong không gian hỗn loạn đi ra, thanh âm của Tiểu Thượng truyền vào trong tai mọi người.

- Còn cách Cửu Tinh Liên Châu vài ngày. Một khi Cửu Tinh Liên Châu hình thành, Thần Khấp Chi Lệ liền rơi xuống! Bất quá, các ngươi nhớ kỹ chỉ có trên đỉnh núi mới gặp được Thần Khấp Chi Lệ. Đến lúc đó tất là cục diện tranh đoạt. Do đó, có thể đạt được không, phải dựa vào bản thân các ngươi! Còn có, trừ ngũ gia, bát điện, thập tông cùng với đệ tử của mấy thế lực lớn của Vô Cực Tinh Vực ra, những người khác giết không cần hỏi! Thêm một ngoại nhân, các ngươi liền mất đi một cơ hội! Mười đại đoàn phân vùng tiến nhập đi sao! Có chuyện gì, trước tiên cho ta biết! Phân tán ra đi!

Theo tiếng nói của Tiểu Thượng, mấy vạn cao thủ Thần Đạo Cửu cấp, nhất thời chia làm mười đội ngũ, rất nhanh hướng các khu vực ở Thần Táng Sơn tản ra. Mà hơn nghìn gã Chân Thần Cảnh cao thủ thì đều bất động tại chỗ, chờ đợi mệnh lệnh của Tiểu Thượng.

- Ngọn núi ở hạch tâm của Thần Táng Sơn, trong phương viên mười vạn dặm là khu vực của Chân Thần Cảnh. Có đạo lữ thì cùng đạo lữ một tổ, không có thì hai ba người một tổ. Nhớ kỹ, các ngươi đều là đệ tử của Trảm Ma Tông. Bất kỳ ai gặp nạn đều phải hội báo cho ta trước tiên! Còn có, ngọn núi cao nhất ở hạch tâm, các ngươi ai cũng không được bước vào! Bằng không ngay cả ta cũng không thể bảo trụ tính mệnh của các ngươi được! Đi thôi!

- Chủ nhân, chủ nhân!

Nghe được Tiểu Thượng nói, chúng nữ nhất thời nhìn về phía Dương Thiên Lô. Thế nhưng khiến các nàng kỳ quái là lúc này Dương Thiên Lô dĩ nhiên ngẩn ngơ nhìn dưới Thần Táng Sơn. Trong ánh mắt tràn ngập kinh hoàng, sắc mặt tái nhợt, hơn nữa còn đầy mồ hôi lạnh. Tiểu Vân và Tiểu Tinh vội vàng lớn tiếng gọi. Mà Tiểu Vân cũng đồng thời nắm lấy tay Dương Thiên Lô Dương Thiên Lô, thần niệm của Chân Thần Cảnh Thiên Giai cường hãn quán trong não hải của hắn.

- Âm...

Một tiếng nổ vang trong não hải của Dương Thiên Lô, khiến hắn giật mình một cái, rốt cuộc tỉnh táo lại. Nhưng trong ánh mắt vẫn tràn ngập kinh hoàng.

- Chủ nhân...ngươi làm sao vậy? Đi, chúng ta đi trước lại nói!

Tiểu Vân truyền âm hỏi.

- Đi?

- Tiểu Thượng đã ra lệnh cho chúng ta xuất phát! Trong vòng mười vạn dặm xung quanh ngọn núi cao nhất, tùy tiện chúng ta đi lại!

Lúc này, Dương Thiên Lô Dương Thiên Lô cũng thấy rất nhiều Chân Thần Cảnh cao thủ đã tản ra. Vội vàng đáp ứng một tiếng, cũng cùng mười lăm đạo lữ hóa thành một đạo lưu quang, hướng khu vực mười vạn dặm quanh hạch tâm của Thần Táng Sơn đi tới.

Giờ khắc này, trong lòng Dương Thiên Lô khiếp sợ vô cùng. Vừa rồi sở dĩ thất thần, hoàn toàn là vì trong nháy mắt hắn bước vào Thần Khấp Tinh, liền rơi vào trong một loại ảo cảnh ảo cảnh quỷ dị. Nguyên bản hắn chỉ là nhìn những ngọn núi tựa như bia mộ, cảm ứng khí tức cổ xưa mà mê mẩn. Chỉ là hắn vừa nhìn

đến, trong não hải liên xuất hiện một vài bức họa quỷ dị, khiến hắn hoàn toàn chìm đắm trong đó. Nếu như không phải chúng nữ nhắc nhở, hơn nữa Tiểu Vân phát ra thần niệm, Dương Thiên Lô e rằng còn chưa tỉnh táo lại được.

Nhưng hiện tại ngẫm lại toàn bộ, cũng khiến trong lòng Dương Thiên Lô khiếp sợ.

Khắp bầu trời thần ma bay lượn, đại chiến hủy thiên diệt địa, cường hân khiến Dương Thiên Lô trợn mắt há mồm. Thiên uy vô thượng cùng đủ loại thiên địa tạo hóa pháp bảo, đó là loại kinh tâm động phách thể nào? Phải biết rằng, lúc này Dương Thiên Lô đã Chân Thần Cảnh Địa giai sơ cảnh cao thủ. Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ hắn cũng kiến thức qua, thể nhưng so sánh với ảo cảnh vừa mới nhìn được, hắn có thể khẳng định, nếu mình ở trong đó, e là trong nháy mắt sẽ hồn phi yên diệt!

Đó căn bản không phải không gian Chân Thần Cảnh cao thủ có thể sinh tồn, trước mặt thần ma, bọn họ ngay cả con kiến hôi cũng không bằng!

Thần Táng Sơn, Thần Táng Sơn!

Lẽ nào những ngọn núi như bia mộ kia thực sự là mộ địa của thần ma?

Thần Khấp Chi Môn, tiên cảnh không gian kia lại là cái gì, cùng thần ma có quan hệ gì không?

Ngay khi Dương Thiên Lô theo chúng nữ phi hành, trong đầu lại hiện lên nghi hoặc, bỗng nhiên, một cổ khí tức kỳ dị xuất hiện trong lòng hắn. Khiến Dương Thiên Lô dừng lại!

Triệu hoán!

Khí tức triệu hoán kỳ dị, cổ khí tức cổ xưa từ rất xa phẳng phất như đang triệu hoán Dương Thiên Lô.

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô cảm ứng được rõ ràng, , Minh Huyền Bảo Khố trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình dĩ nhiên quỷ dị bắt đầu run rẩy!

- Minh Huyền Bảo Khố!

Dương Thiên Lô bị hiện tượng thần bí làm cho khiếp sợ tột đỉnh, lẽ nào Minh Huyền Bảo Khố và Thần Táng Sơn có liên quan? Hay là nói, Ngô Minh Huyền và Thần Táng Sơn có liên quan?

- Chủ nhân, sao vậy?

Tiểu Tình hỏi.

- Đi theo ta!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên xé rách hư không, mang theo chúng nữ rất nhanh hướng một phương hướng bay tới.

Hơn mười phút, Dương Thiên Lô xuất hiện ở ngoài trăm vạn dặm, tràng cảnh phía dưới hiển nhiên đã đến sát biên giới của Thần Táng Sơn.

Nửa ngọn núi này chính là nơi phát ra cổ triệu hoán kia. Lực triệu hoán càng trở nên rõ ràng, mà cả Minh Huyền Bảo Khố Minh Huyền Bảo Khố rung động cũng càng thêm kịch liệt.

575. Chương 588: Kim Sắc Hải Dương.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 588: Kim sắc hải dương.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lô căn bản không biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì. Thể nhưng đối với loại lực lượng thần bí viễn siêu phạm trù lý giải của bản thân này, hắn cũng không cự tuyệt.

Trong sát na thần niệm phát động, trực tiếp đem Võ Thanh, Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh, Hoàng Niếp Niếp cùng với Vu Tiểu Úc, Phong Mã Ngưu đang tu luyện trong Minh Huyền Bảo Khố đi ra.

- Sư phụ!

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô ở trong não hải nói với Võ Thanh:

- Thần niệm của người cảm ứng, trong phương viên vạn dặm xung quanh có cao thủ hay không?

- Được!

Võ Thanh, thần niệm Thiên Giai Đại viên mãn chỉ cảnh nhất thời tản mát ra, sau một lát, nói:

- Nơi này là giải đất sát biên giới Thần Táng Sơn, tạm thời trong phương viên vạn dặm còn chưa có tu luyện giả đến. Thiên Lô, vừa rồi xảy ra chuyện gì? Minh Huyền Bảo Khố tựa hồ phát sinh dị biến!

- Ta chính là vì vậy mà đến, sư phụ, ngọn núi này, người có biết không?

Dương Thiên Lô hỏi.

Võ Thanh năm đó đã từng tới Thần Táng Sơn, đồng thời cũng từng một lần tiến nhập thần kinh không gian. Bất quá khi đó vừa mới bước vào Thần Đạo Cảnh Giới mà thôi.

- Bán tiệt sơn phong? Cái này có nghe nói qua, nhưng không biết khi nào thì có.

Bán tiệt sơn phong này cũng không phải bí mật gì. Từ trăm vạn năm trước, tiên cảnh không gian đã từng mở ra hai lần. Theo Võ Hồn Điện ghi chép, tại một lần Cửu Tinh Liên Châu Cửu Tinh Liên Châu vào mấy trăm vạn năm trước, đã có người phát hiện ngọn núi kỳ dị này. Lúc đó đã tạo ra oanh động. Bởi vì toàn bộ ngọn núi trong Thần Táng Sơn, cho dù là Chân Thần Cảnh Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ cũng không thể tổn hại chút nào. Nhưng ngọn núi này rõ ràng là bị người ta cắt bỏ một nửa! Một nửa khác ở đâu, căn bản không có ai biết!

Võ Thanh nói, hơi ngừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Thiên Lô, sao ngươi lại đến nơi này?

- Minh Huyền Bảo Khố và bia mộ này tựa hồ có liên hệ? Ta cảm ứng được khí tức triệu hoán của nó nên mới tới đây!

Dương Thiên Lô trong lòng khiếp sợ nói.

Ngày đó lần đầu tiên thấy Minh Huyền Bảo Khố, bởi vì kiến thức và cảnh giới, Dương Thiên Lô và Lăng Hi chỉ coi Ngô Minh Huyền là một Thần Đạo Cửu cấp cao thủ trăm nghìn vạn năm đều khó gặp của Thủy Nguyên Tinh mà thôi. Nhưng theo cảnh giới đề thăng, Dương Thiên Lô lại biết, Ngô Minh Huyền căn bản không hề đơn giản như vậy. Minh Huyền Bảo Khố đừng nói Thần Đạo Cửu cấp cao thủ, cho dù là Chân Thần Cảnh Thiên Giai đỉnh phong cao thủ cũng vô pháp luyện chế ra được.

Hơn nữa, Thiên Tinh Thạch trân quý chính là thứ Chân Thần Cảnh cao thủ cũng rất cần. Nếu như Ngô Minh Huyền chỉ là Chân Thần Cảnh cao thủ, có thể thu được số lượng Thiên Tinh Thạch khổng lồ như vậy sao? Hiển nhiên không có khả năng!

- Khí tức triệu hoán?

Võ Thanh hơi kinh hãi, Lăng Hi nghe được cũng là khiếp sợ trợn trừng mắt.

- Sư phụ, người và Tiểu Vân các nàng giúp ta thủ hộ trong phương viên nghìn dặm! Ta và Lăng Hi trèo lên ngọn núi này nhìn thử!

Dương Thiên Lô trầm giọng nói. Vừa nói Võ Thanh đã hóa thành một đạo lưu quang từ mi tâm của hắn hiện ra,

Võ Thanh gật đầu, nói:

- Tiểu Vân thủ hộ ở gần hạch tâm của Thần Táng Sơn, mười bốn người các ngươi phân biệt thủ hộ ở xung quanh, ta sẽ ở chỗ này phong ấn toàn bộ khí tức!

- Dạ!

Chúng nữ cùng lên tiếng đáp. Nói xong liền trực tiếp tứ tán ra. Còn thần niệm vô cùng hùng hậu của Vô Thanh trong sát na bao phủ ra. Vô thanh vô tức liền hình thành một thủ hộ tráo thật lớn, đem phương viên trăm dặm của bán tiết sơn phong này đều bao trùm ở bên trong.

Vô Thanh là nhân vật đỉnh phong ở cả Vô Cực Tinh Vực, muốn bảo vệ cho hạch tâm Thần Táng Sơn đương nhiên không thể, nhưng muốn thủ hộ ở địa phương chỉ có Thần Đạo Cửu cấp, loại Tu Luyện Giả cấp thấp này, mới có thể đến thì lại dư dả. Hơn nữa sẽ không để bất cứ động tĩnh nào lộ ra ở đây!

Dương Thiên Lô cưỡng chế kích động trong lòng, chậm rãi hạ xuống bán tiết sơn phong. Đỉnh núi thanh sắc bị san bằng dị thường, tựa như bị một thanh bảo kiếm sắc bén chém ra. Theo Dương Thiên Lô dần dần tới gần, nguyên bản đỉnh núi nhìn cũng không lớn, lại trở nên càng lúc càng lớn. Trên thực tế chiếm phương viên hơn nghìn thước. Hơn nữa, Minh Huyền Bảo Khố run rẩy càng thêm kịch liệt, phảng phất như muốn phá ra khỏi Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

- Ông ông đặc...

Khi Dương Thiên Lô còn cách đỉnh núi chỉ có trăm trượng, cả bán tiết sơn phong dĩ nhiên phát ra tiếng ông ông không ngừng, nguyên bản là thanh sắc. Lúc này dĩ nhiên bắt đầu tản mát ra từng đạo ngân sắc quang hoa!

- Chờ một chút, Thiên Lô, lực lượng càng ngày càng mạnh, ta sắp không áp chế nổi nữa.

Đúng lúc này, Lăng Hi bỗng nhiên ở trong não hải của Dương Thiên Lô nói. Minh Huyền Bảo Khố rung động càng lúc càng kịch liệt, hơn nữa lực lượng trở nên càng lúc càng lớn.

- Minh Huyền Bảo Khố và ngọn núi này tựa hồ có tương hỗ hấp dẫn! Lăng Hi, mở rộng Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình ra! Chúng ta thử xem!

- Không được, nếu như Minh Huyền Bảo Khố bị ngọn núi này hút đi thì sao? Không có, chúng ta...

- Người không thấy ngọn núi này cũng rung động sao? Chúng ta hợp lực đem nó thu vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình thử xem!

Dương Thiên Lô trong ánh mắt lấp lánh tinh quang rực rỡ nói:

- Thứ thuộc về chúng ta sẽ là của chúng ta. Không phải của chúng ta, thì có cường cầu cũng không được, đến đây đi!

Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, trong sát na cùng Lăng Hi hợp hai thành một. Ngũ sắc quang hoa bàng bạc bàng bạc nhất thời từ mi tâm của Dương Thiên Lô lóe ra. Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình trong sát na xuất hiện trước mặt hắn. Đồng thời dưới tác dụng của thần niệm của hắn và Lăng Hi, trong nháy mắt trong nháy mắt bắt đầu điên cuồng lớn lên, mười trượng, trăm trượng, nghìn trượng.

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô và Lăng Hi cảm thụ được cổ hấp lực kinh khủng giữa bán tiết sơn phong và Minh Huyền Bảo Khố sản sinh. Hơn nữa Dương Thiên Lô dù đã sớm dự liệu đến khả năng này, cũng không ngờ rằng, lực lượng của hai người bọn hắn căn bản không tạo ra nổi một chút phảng kháng nào. Dương Thiên Lô và Minh Huyền Bảo Khố liền trực tiếp hóa thành lưu quang, lấy tốc độ kinh khủng lao tới đỉnh núi đỉnh núi!

Minh Huyền Bảo Khố đã thoát ra khỏi Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

- Không tốt!

Dương Thiên Lô và Lăng Hi trong lòng đồng thời sợ hãi, Lăng Hi trước tiên liền thôi động Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình tiến nhập mi tâm của Dương Thiên Lô. Còn Dương Thiên Lô thì trong sát na phát ra vô số đạo thần thông pháp tắc cường hãn vô cùng đem bản thân hoàn toàn thủ hộ!

Tất cả ngọn núi trong Thần Táng Sơn cứng rắn vô bì, cho dù là Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ cũng không thể làm tổn thương mấy may. Điểm ấy Dương Thiên Lô rõ ràng, mà hiện tại loại hấp lực kinh khủng này, hắn căn bản không thể chống đối.

576. Chương 589: Lỡ Miệng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 589: Lỡ miệng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Không hề nghi ngờ nhục thân của Dương Thiên Lô bị biến thành viên đạn trực tiếp bắn lên đỉnh núi.

Nhục thân cho dù có cường hãn, Dương Thiên Lô cũng không cho rằng mình có thể chống đỡ được một kích của Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ. Mà đánh lên trên nam thạch cứng rắn như vậy, thì đầu mình chẳng phải sẽ nổ tung như quả dưa hấu sao?

Sợ hãi đó là chắc chắn, khi gần kề nguy hiểm, tiểu vũ trụ bạo phát cũng là khẳng định!

Nhưng tất cả chỉ như điện quang hỏa thạch trong nháy mắt!

...

Tới quá nhanh, cực kỳ nhanh!

Khoảng cách trăm trượng ngắn ngủi, chợt lóe mà qua!

Dương Thiên Lô chỉ biết há hốc miệng, mà không nói được gì. Thân thể hắn và Minh Huyền Bảo Khố đã đánh đến đỉnh núi!

Thế nhưng Dương Thiên Lô còn chưa cảm nhận được cảm giác va chạm kinh khủng, càng không có cảm thụ đau đớn thân thể, mà là “xẹt” một tiếng, cả người tựa như từ trên cao rơi xuống nước, dĩ nhiên tiến vào bên trong nam thạch cứng rắn!

Cùng lúc đó, từng đạo năng lượng khủng bố trực tiếp dũng nhập não hải của Dương Thiên Lô tựa như quả bom bạo nổ trong não hải của hắn, trực tiếp khiến Dương Thiên Lô rơi vào hôn mê!

Đạo bào trên người Dương Thiên Lô bị hủy sạch, hoàn toàn xích lõa, tứ chi mở ra, nằm ngửa tại hạch tâm hải dương, bị từng đoàn kim sắc hải dương bao quanh. Trong nháy mắt hắn hôn mê, thân thể vẫn là màu sắc bình thường, thế nhưng sau một lát liền biến thành đậm kim sắc. Đồng thời theo thời gian trôi qua, màu sắc thân thể của hắn trở nên càng lúc càng giống kim sắc hải dương!

Rất cực, không biết qua bao lâu, liền không thể phân biệt được thân thể Dương Thiên Lô bên trong kim sắc hải dương nữa, phẳng phất như thân thể hắn đã dung nhập bên trong đó. Mà Minh Huyền Bảo Khố cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Giờ khắc này, Lăng Hi ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình vẫn duy trì thanh tĩnh, thế nhưng liên hệ giữa nàng và Dương Thiên Lô đã bị hoàn toàn ngăn cách. Vô luận nàng gọi thế nào, cũng không có tiếng đáp lại. Càng quỷ dị là thần niệm của Lăng Hi Lăng Hi căn bản không thể ra khỏi Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, nên nàng không hề biết trên người Dương Thiên Lô rốt cuộc phát sinh cái gì!

Võ Thanh vốn ở gần bán tịet sơn phong cũng thấy một màn quỷ dị này. Lấy tu vi của hắn là Chân Thần Cảnh Thiên Giai Đại viên mãn, trong nháy mắt cũng không thể ngăn cản Dương Thiên Lô và đỉnh núi tiếp cận. Bởi vì tốc độ như vậy hoàn toàn siêu việt phản ứng của hắn. Bất quá, khi nhìn thấy Dương Thiên Lô và Minh Huyền Bảo Khố biến mất quỷ dị trên đỉnh núi, Võ Thanh lại hơi yên tâm một chút.

Tuy rằng không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng Võ Thanh tin tưởng, đây là một lần đại cơ duyên của Dương Thiên Lô!

Tại Thần Táng Sơn gặp được đại cơ duyên, hơn nữa có liên quan với bán tịet sơn phong, đây là khái niệm gì?

Võ Thanh cũng không dám nghĩ nữa.

Bởi vì chưa từng có ai có thể ở Thần Táng Sơn thu được chút cơ duyên nào. Càng không thể dung nhập nham thạch trong Thần Táng Sơn.

Võ Thanh cũng nỗ lực dùng thần niệm liên hệ giữa hần và Dương Thiên Lô. Thế nhưng lại căn bản cảm ứng không được, chỉ có thể chờ đợi.

Trong nháy mắt thời gian ba ngày đã trôi qua, đỉnh núi yên ổn, không chút biến hóa. Mà Tu Luyện Giả tiến nhập Thần Táng Sơn cũng trở nên càng ngày càng nhiều, Cửu Tinh Liên Châu còn có hai ngày nữa sẽ hình thành. Lúc này, Võ Thanh và chúng nữ cũng trở nên càng lúc càng lo lắng!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giờ khắc này, bên trong bán tiết sơn phong, màu sắc nhục thân của Dương Thiên Lô trở nên càng lúc càng phát sáng, kim sắc kim sắc quang mang kia đã hoàn toàn siêu việt kim sắc hải dương ở xung quanh.

Đồng thời, theo thời gian trôi qua, màu sắc của kim sắc hải dương trở nên càng lúc càng mờ nhạt, phẳng phát như toàn bộ kim sắc đều bị thân thể Dương Thiên Lô hấp thu.

Ngày thứ tư Dương Thiên Lô tiến nhập tiến nhập kim sắc hải dương, tất cả kim mang đã toàn bộ tập trung trên người hần. Còn dịch thể bao quanh Dương Thiên Lô thì biến thành hoàn toàn trong suốt. Đồng thời bắt đầu ngưng tụ thành một khối kim loại, tản ra quang mang trong suốt, còn trên người Dương Thiên Lô vẫn phát sinh biến hóa vi diệu.

Đầu tiên là bắt đầu từ tay chân, không ngừng kéo dài ra khắp thân thể, khôi phục màu sắc da thịt bình thường. Sau đó, toàn bộ kim sắc đều bắt đầu hội tụ trên đầu Dương Thiên Lô, đến cuối cùng hội tụ tới mi tâm, hình thành phù văn tản ra kim sắc hoàn toàn viên siêu nhận thức của Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ, đọng lại ở mi tâm của hần.

Thẳng tới lúc này, Dương Thiên Lô mới khôi phục ý thức.

Dương Thiên Lô cũng không biết, trong nháy mắt hần khôi phục ý thức, đúng lúc Cửu Tinh Liên Châu hoàn thành!

- Âm âm...

Một tiếng nổ kinh khủng không ngừng từ bán tiết sơn phong truyền ra. Lúc này, mắt thấy Cửu Tinh Liên Châu hoàn thành, Thần Khấp Chi Lệ rơi xuống, Võ Thanh càng vội vàng, Tiểu Vân, Tiểu Tinh và chúng nữ cũng vậy. Dùng lực lượng cường hãn nhất của mình công kích tới bán tiết sơn phong. Thế nhưng, mặc cho bọn họ cố sức ra sao, đều là vô ích, đành phải buông tha.

- Tiền bối, làm sao bây giờ?

Ánh mắt Chúng nữ nhìn Võ Thanh nói.

Võ Thanh lắc đầu, , tâm tình cũng trở nên cô đơn vô cùng.

Nguyên bản, tất cả kế hoạch đều là tại tiên cảnh không gian không gian mở ra, nhưng hiện tại mắt thấy Thần Khấp Chi Lệ sắp rơi xuống, Dương Thiên Lô lại tựa như thật sự biến mất. Loại kết quả này vô luận làm thế nào Võ Thanh cũng không muốn thừa nhận.

Đồng dạng lo lắng lo lắng không chỉ có Võ Thanh và Tiểu Vân chúng nữ, còn có đám người Trương Tử Hàm đã thông qua Tích Trúc Điện đi tới Thần Táng Sơn. Vốn dĩ đi tới Thần Táng Sơn, các nàng đều nghĩ rằng liền có thể gặp được Dương Thiên Lô. Hơn nữa chúng nữ đều theo Lăng Hi bày mưu đặt kế, tu luyện các loại công pháp thần kỳ của Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi. Do đó, các nàng biết, chỉ cần Dương Thiên Lô đến Thần Táng Sơn, cho dù hần không liên hệ với các nàng, các nàng cũng có thể cùng Lăng Hi đạt được liên hệ.

Nhưng các nàng đã đến ba ngày rồi, cũng không có cảm ứng được chút khí tức nào của Lăng Hi.

Hiện tại, mắt thấy Thần Khấp Chi Lệ sắp rơi xuống, các nàng vẫn không có cảm ứng được khí tức của Lăng Hi.

Cái này có thể không cấp bách sao?

- Thiên Lôì?

Khi Dương Thiên Lôì vừa tỉnh lại, thanh âm vừa khẩn trương, vừa vui mừng của Lăng Hi nhất thời xuất hiện trong não hải của hắn.

- Lăng Hi!

Dương Thiên Lôì cũng kinh hãi hô lên, thần niệm bùng bạc nhất thời phát ra, trong sát na, cả bán tiệt sơn phong bỗng nhiên hư không tiêu thất. Mà Võ Thanh và đám người Tiểu Vân đang vẻ mặt buồn bã đứng đó, thân hình nhất thời đập khoảng không, vội vàng thôi động pháp lực, lăng không bay lên. Biến hóa bất ngờ này khiến trong lòng mọi người tràn ngập kinh hãi. Bởi vì, điều này chứng tỏ có động tĩnh, có động tĩnh cũng chứng tỏ Dương Thiên Lôì vẫn tồn tại.

Quả nhiên, khi Võ Thanh và chúng nữ căng thẳng nhìn xuống phía dưới, một đạo thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong mắt bọn họ.

Dương Thiên Lôì!

- Chủ nhân!

Chúng nữ nhất thời gọi về phía Dương Thiên Lôì.

Võ Thanh cũng là vẻ mặt già nua kích động, hắn rõ ràng cảm ứng được cảm ứng được cảnh giới của Dương Thiên Lôì lúc này dĩ nhiên đã đề thăng tới Địa giai đỉnh phong chi cảnh. Hơn nữa, trên người Dương Thiên Lôì tựa hồ tản ra một cỗ lực lượng khiến hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

- Thiên Lôì. Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Hi và Võ Thanh hầu như đồng thời lên tiếng hỏi.

- Minh Huyền Bảo Khố và bán tiệt sơn phong hai hợp làm một! Chúng vốn là...một thể!

Dương Thiên Lôì nói. Vừa nói, một đạo kim mang bỗng nhiên từ mi tâm của hắn lóe ra. Ngay sau đó ngũ sắc quang hoa rực rỡ đem kim mang vây quanh, rồi lại tiến nhập mi tâm của Dương Thiên Lôì. Khiến Lăng Hi khiếp sợ là Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình trong sát na phát sinh biến hóa kinh thiên động địa. Kim sắc quang mang hùng hậu vô bì tràn ngập cả không gian, trực tiếp dung nhập Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, ngưng tụ thành từng đạo từng đạo kim sắc phù văn. Giờ khắc này Lăng Hi rõ ràng cảm giác được, Minh Huyền Bảo Khố đã không còn tồn tại nữa. Thế nhưng, cả Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình lại có lực lượng mới. Đó là lực lượng vốn có của Minh Huyền Bảo Khố.

Chân chính hòa hợp một thể!

- Cửu Tinh Liên Châu đã bắt đầu! Sư phụ đừng hỏi vội, chúng ta bắt đầu phân ra hành động! Sau khi có được Thần Khấp Chi Lệ, chúng ta lại trở về chỗ này, rồi nói chuyện.

- Được!

- Xuất phát!

Dương Thiên Lôì ra lệnh một tiếng, mọi người nhất thời hướng phía hạch tâm của Thần Táng Sơn rất nhanh phóng đi!

Thần Khấp Chi Lệ, trong mười người có một người đạt được đã là hiếm có. Tuy rằng từ trên bầu trời rơi xuống vô số Thần Khấp Chi Lệ. Nhưng chín thành đều là hạt mưa lớn bình thường, nói trắng ra cũng chính là huyền ảnh. Thần Khấp Chi Lệ chân chính phi thường ít ỏi. Ở sát ngọn núi rất có khả năng ngay một giọt cũng không chắc thấy được. Những ngọn núi cách chủ phong trăm vạn dặm trung bình có thể xuất hiện trăm giọt, hơn nữa vẫn là có nhiều có ít. Còn ở ngoài trăm vạn dặm đến mấy trăm vạn dặm sát khu, mỗi ngọn núi cũng không có nhiều hơn mười giọt.

Thần Táng Sơn kéo dài mấy trăm vạn dặm, thế nhưng khoảng cách giữa mỗi ngọn núi với nhau đều vô cùng lớn. Hơn nữa đều là rải rác, tất cả ngọn núi cộng lại chỉ là mười vạn tám ngàn ngọn. Mà các môn phái tới đây ngoại trừ ngũ gia, bát điện, thập tông ra còn có gần trăm thế lực lớn. Chỉ riêng số lượng những người này cũng đã trên vạn, huống chi còn có các thế lực của các tinh vực cường đại khác gia nhập?

Do đó, trong phạm vi chỉ mấy trăm vạn dặm, hội tụ Tu Luyện Giả đã ngoài Thần Đạo Cửu cấp cũng có mười mấy vạn người. Có thể tưởng tượng cạnh tranh có bao nhiêu khốc liệt!

Chiến đấu căn bản không thể tránh khỏi, không phải đệ tử của thế lực lớn, cho dù thu được Thần Khấp Chi Lệ, cũng sẽ bị đệ tử của các thế lực khác tranh cướp.

Dương Thiên Lô, Vô Thanh cùng với đám người Tiểu Vân đương nhiên không thể ở cùng một ngọn núi, bằng không căn bản không có đủ Thần Khấp Chi Lệ cho bọn hắn. Chỉ có thể lựa chọn những ngọn núi tương đối gần nhau, phân ra tiến nhập, cũng tiện để thu được Thần Khấp Chi Lệ. Vạn nhất bị cướp đoạt, cũng có thể chiêu ứng. Bất quá, loại này tỷ lệ đối với đệ tử của ngũ gia, bát điện, thập tông tương đối vừa phải. Bởi vì không có bao nhiêu môn phái dám đắc tội những môn phái cường đại nhất cả Cửu Thiên Chi Nội.

- Răng rắc...

Lôi đình khủng bố rồi cuộc bạo phát trong phương viên mấy trăm vạn dặm ở Thần Táng Sơn, từng đạo thiểm điện tàn sát bờ bãi, chạm khắc lên bầu trời âm u. Vô số Tu Luyện Giả thần tình cũng trở nên khẩn trương. Thần niệm mỗi người đều tập trung trên ngọn mình đứng, cùng đợi Thần Khấp Chi Lệ rơi xuống.

Lúc này, đám người Dương Thiên Lô đều đã bước vào khu vực của Chân Thần Cảnh. So với Thần Đạo Cửu cấp cao thủ mà nói, Tu Luyện Giả Chân Thần Cảnh cơ bản đều có thể thu được Thần Khấp Chi Lệ. Bởi vì khu vực của họ, cao thủ Thần Đạo Cửu cấp căn bản không dám tiến nhập, đây là thứ nhất. Thứ hai, khu vực của Chân Thần Cảnh các ngọn chủ phong của Thần Táng Sơn gần nhất. Thần Khấp Chi Lệ cũng rơi xuống nhiều nhất. Bất quá, cho dù có nhiều, bất cứ Tu Luyện Giả nào đã có được một giọt Thần Khấp Chi Lệ, liền không còn cơ hội lấy được giọt thứ hai. Đây là pháp tắc của tiên cảnh giông gian, không có bất cứ ai có thể vi phạm.

Dương Thiên Lô trên một ngọn núi hình bia mộ, cũng đang ngẩng đầu ngón nhìn hư không vô tận. Thần niệm đã tập trung trong không gian phương viên trăm dặm xung quanh. Đương nhiên, Dương Thiên Lô cũng phát hiện, các Tu Luyện Giả ở cùng một ngọn núi với hắn đồng dạng đã phóng xuất thần niệm.

Những Tu Luyện Giả này đại khái có bảy, tám mươi gã.

- Rẹt rẹt...

Cùng lúc đó, trên tất cả các ngọn núi lại bạo phát một đạo lôi đình khủng bố, trong sát na cuồng phong đột khởi, vô số hạt mưa trong suốt từ trong hư không phiêu đảng rơi xuống.

Mỗi hạt mưa kia đó là hình dạng của Thần Khấp Chi Lệ.

Giờ khắc này, vô số Tu Luyện Giả đều muốn đề thăng khí tức tới cực hạn, hầu như trong nháy mắt, hơn mười đạo thân ảnh nhanh như thiểm điện phát ra thần thông cường hãn nhất nhằm về cùng một hướng.

Dương Thiên Lô đương nhiên cũng không ngoại lệ, hắn cũng trong nháy mắt đó, tập trung về một giọt Thần Khấp Chi Lệ!

- Ta!

Một tiếng kêu khê truyền đến, một đạo thân ảnh dĩ nhiên thi triển ra Đại Thuấn Di Thuật trong Tam Thiên Đại Đạo, vượt qua mọi người phát ra thần thông, trực tiếp đem giọt Thần Khấp Chi Lệ khí tức khắc hẳn hạt mưa thu vào trong túi!

Dương Thiên Lô cũng thi triển Đại Thuấn Di Thuật, chỉ là so với đối phương chậm hơn vài giây mà thôi, thân thể hai người hầu như va chạm với nhau.

- Huyền Thiển?

Khi Dương Thiên Lô thấy bộ dáng của đối phương, nhin không được có chút kinh ngạc nói.

- Thật ngại, là của ta!

Huyền Thiển quay về phía Dương Thiên Lô mỉm cười, nói:

- Người là...

Huyền Thiên là Chân Thần Cảnh Thiên Giai Đại viên mãn chi cảnh, lấy tu vi như thế đương nhiên sẽ tiến nhập vào ngọn núi gần với ngọn chủ phong nhất, bất quá nàng lại không có tư cách. Bởi vì mấy ngọn núi gần nhất đều đã bị tuyệt đỉnh cao thủ và đích hệ của ngũ gia, bát điện, thập tông chiếm lấy, thân là người ngoài tới, nàng có thể đi vào đây đã rất tốt rồi.

- Người không biết ta. Ta chỉ là thấy qua bức họa của người mà thôi.

Dương Thiên Lô lúc này cũng ý thức được mình lỡ miệng. Lúc này hẳn không phải Dương Thiên Lô, mà là “Tiêu Thiên”. Do đó, Dương Thiên Lô nói xong, liền lần thứ hai thi triển Đại Thuần Di Thuật trong nháy mắt biến mất trước mặt Huyền Thiên.

577. Chương 590: Huyền Thiên Khiếp Sợ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 590: Huyền Thiên khiếp sợ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Bức họa của ta!

Trong mắt Huyền Thiên hiện lên một tia mơ hồ, thần niệm trong nháy mắt tập trung tại chỗ Dương Thiên Lô vừa xuất hiện, hơi nhú mảy:

- Đệ tử Trảm Ma Tông sao lại thấy qua bức họa của ta? Kỳ quái...

Huyền Thiên tuy rằng cùng thế lực của Vô Cực Tinh Vực cũng có lui tới. Nhưng chưa từng cùng Trảm Ma Tông có liên hệ. Huyền Thiên lắc đầu, cảm ứng được hơn mười đạo khí tức nhìn nàng chăm chú, nhất thời đem khí tức Thiên Giai Đại viên mãn chi cảnh của mình tản mát ra, thân hình nhoáng lên liền biến mất tại chỗ.

Lúc này hơn mười đạo khí tức lại phủ về phía Dương Thiên Lô.

- Chân Thần Cảnh Nhân Giai đỉnh phong, đệ tử Trảm Ma Tông, tiểu tử này dĩ nhiên tu luyện thành Đại Thuần Di Thuật?

Hầu như mỗi Tu Luyện Giả trong lòng đều nói thầm. Trên ngọn núi này có bảy tám mươi cao thủ Chân Thần Cảnh, hơn nữa đại bộ phận đều là tu vi Địa giai. Tuy rằng không có gì bất ngờ xảy ra mỗi người đều có cơ hội thu được Thần Khấp Chi Lệ. Nhưng đó là dưới tình huống không có gì bất ngờ xảy ra, hiện tại, đạo Thần Khấp Chi Lệ thứ nhất đánh xuống, dĩ nhiên chỉ có một hạt là thật, lại khiến mọi người có chút lo lắng.

Tuy rằng khu vực này bình quân mỗi ngọn núi đều có khoảng trăm giọt, nhưng đó là bình quân!

Thần Khấp Chi Lệ chỉ có chín đạo.

Mà đạo thứ nhất chỉ có một giọt Thần Khấp Chi Lệ chân chính, điều này làm cho tất cả Tu Luyện Giả trên ngọn núi này cảm thụ được áp lực thật lớn. Nếu như không phải Huyền Thiên bỗng nhiên đem khí tức của mình phất ra, khiến mọi người biết nàng vượt xa bọn họ, e là đã sớm lao lên tranh đoạt. Khu vực của Chân Thần Cảnh tuy rằng tình huống tranh cướp không nhiều lắm, hơn nữa cơ bản mỗi cao thủ Chân Thần Cảnh đều có thể thu được Thần Khấp Chi Lệ. Nhưng đó là tình hình chung, vận khí thấp, gặp phải ngọn núi thiếu Thần Khấp Chi Lệ, tranh đoạt đó là tất nhiên.

Hơn nữa tất cả Tu Luyện Giả lúc này cũng căn bản không thể đến các ngọn núi khác. Bởi vì khi Thần Khấp Chi Lệ bắt đầu rơi xuống, toàn bộ các ngọn núi đều đã hình thành phong ấn cường đại, bất cứ ai cũng không thể bước ra!

Điều này làm cho tất cả Tu Luyện Giả đều muốn đem khí tức của mình đề thăng tới cực hạn, chuẩn bị nghênh tiếp lần Thần Khấp Chi Lệ thứ hai.

Mấy phút đồng hồ sau, bầu trời lại bộc phát ra một đạo lôi đình thật lớn.

Đạo Thần Khấp Chi Lệ thứ hai đến!

- Âm ầm...

Hầu như trong nháy mắt, gần tám mươi gã Chân Thần Cảnh cao thủ liền bay lên trời, trong sát na chia làm ba hướng, lao tới Thần Khấp Chi Lệ chân chính gần với mình nhất.

Ba giọt!

Chỉ có ba giọt. Số lượng ít ỏi như vậy khiến Tu Luyện Giả thúc giục, đồng thời không có bảo trì bất cứ phong độ gì, các loại thần thông pháp tắc nhất thời tràn ngập bầu trời, tranh đoạt!

Dương Thiên Lô cũng lại thi triển ra Đại Thuần Di Thuật. Lúc này đây, không có Thiên Giai Đại viên mãn Huyền Thiển, hơn nữa cũng nắm trong tay Đại Thuần Di Thuật, hẳn dễ dàng vượt qua đông đảo Tu Luyện Giả, đồng thời đem một giọt Thần Khấp Chi Lệ chân chính bắt được trong tay!

Bất quá, trong nháy mắt hẳn nắm được Thần Khấp Chi Lệ, vô số đạo thần thông pháp tắc liền bùng nổ về phía hắn!

- Muốn cướp!

Dương Thiên Lô hừ lạnh một tiếng, khí tức quanh thân bỗng nhiên tiêu thăng, thần niệm và pháp lực hùng hậu khùng bố ngưng tụ thành từng đạo thần thông pháp tắc trực tiếp ngạnh đỡ từng đạo năng lượng tấn công về phía mình. Cùng lúc đó cũng thi triển ra Đại Thuần Di Thuật!

- Âm ầm...

Từng tiếng nổ mạnh vang lên, Dương Thiên Lô thành công chạy ra khỏi vòng vây của mọi người.

Dương Thiên Lô bề ngoài chỉ có thực lực Nhân Giai đỉnh phong, khi bày ra lực lượng tuyệt đối, khiến rất nhiều Tu Luyện Giả trong lòng khiếp sợ, đồng thời trong nháy mắt đưa ra quyết định không có truy kích hắn, mà đều lao về phía hai giọt Thần Khấp Chi Lệ còn lại.

Khác với Dương Thiên Lô, hai Tu Luyện Giả kia cũng không có bất kỳ ai có thể đạt được Thần Khấp Chi Lệ chân chính. Bởi vì tốc độ của bọn họ không thể đạt được như Thần Khấp Chi Lệ. Do đó mắt thấy sắp tới gần Thần Khấp Chi Lệ, Tu Luyện Giả đều gặp phải vô số đạo công kích, so với tính mệnh, thì tất nhiên là tính mệnh quan trọng hơn!

Hỗn chiến, tranh đoạt!

- Chúc mừng!

Để Dương Thiên Lô ngoài ý muốn là khi hắn thuần di đến sát ngọn núi, Huyền Thiển dĩ nhiên xuất hiện ở bên cạnh, mỉm cười nói.

- Cảm ơn!

Dương Thiên Lô cũng mỉm cười nói.

Lần thứ hai gặp được Huyền Thiển, thật là trùng hợp. Tuy rằng Huyền Thiển và Nguyễn Hi Vũ tướng mạo vẫn giống nhau kinh người, nếu như đơn thuần nhìn tướng mạo bên ngoài, hai đứng chung với nhau, Dương Thiên Lô cũng không thể phân ra ai là Nguyễn Hi Vũ, ai là Huyền Thiển. Bất quá vừa rồi trong nháy mắt nhìn thấy Huyền Thiển, hắn đã biết nàng là Huyền Thiển, mà không phải Nguyễn Hi Vũ. Bởi vì khí tức của nàng hắn nhớ kỹ.

- Người là đệ tử Trảm Ma Tông? Không biết phải xưng hô ra sao?

Huyền Thiển ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lô hỏi.

Khi Dương Thiên Lôi gọi tên nàng, Huyền Thiển đã bắt đầu chú ý tới hắn. Nhất là Dương Thiên Lôi nói từng xem qua bức họa của nàng, càng khiến Huyền Thiển kỳ quái. Đương nhiên, nàng cùng Trảm Ma Tông không có giao tiếp là một, hai là thanh âm cùng với nhãn thần của Dương Thiên Lôi, nàng dĩ nhiên cảm thấy vô cùng quen thuộc. Nhưng nàng tin tưởng mình căn bản chưa từng gặp Dương Thiên Lôi, hơn nữa lấy thực lực Chân Thần Cảnh Thiên Giai Đại viên mãn cũng không nhìn ra hắn có bất cứ nguy trạng gì.

Nhưng cảm giác quen thuộc này là chuyện gì xảy ra?

- Đúng, ta là Tiêu Thiên! Huyền tiền bối, thật cao hứng nhìn thấy chân nhân của ngươi!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói.

- Thật là kỳ quái! Thanh âm và nhãn thần của ngươi rất giống một người quen của ta, chỉ là tướng mạo khác nhau, tu vi của hắn cũng kém hơn ngươi rất nhiều.

Huyền Thiển nói.

- A? Trùng hợp đi sao, rất nhiều mỹ nữ nhìn thấy ta, tựa hồ cũng đều nói như vậy...ha ha. Bất quá ta tin tưởng Huyền tiền bối hẳn là nói thật.

Nghe được Huyền Thiển nói, Dương Thiên Lôi nhin không được nghĩ đến tràng cảnh năm đó hắn gặp Huyền Thiển, liền trừu chọc nàng.

- Ngươi tu vi không thấp, hắn vẫn còn ẩn giấu đi, ngọn núi này khẳng định thiếu Thần Khấp Chi Lệ, đến lúc đó, phải cẩn thận một chút.

- Không sao, Trảm Ma Tông chúng ta rất nhiều đệ tử đều ở xung quanh đây. Đa tạ nhắc nhở!

Dương Thiên Lôi nói.

- Đúng rồi, ngươi biết Dương Thiên Lôi không?

Huyền Thiển ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lôi, hỏi.

- Dương Thiên Lôi? Nghe nói qua, chỉ là không nhận thức.

Dương Thiên Lôi nói:

- Ta giống hắn sao?

- Ừm, nhất là ánh mắt!

Huyền Thiển mỉm cười nói, nói xong liền biến mất ở trước mặt Dương Thiên Lôi.

- Rẹt rẹt...

Đạo Thần Khấp Chi Lệ thứ ba đến! Cả thủy có mười lăm giọt!

Lần này dĩ nhiên có hơn mười lăm giọt, ngược lại ngoài dự liệu của mọi người, điều này làm cho đông đảo Tu Luyện Giả nhất thời hưng phấn, lại lao tới!

Còn Dương Thiên Lôi lại bỗng nhiên trợn trừng mắt!

- Sao có khả năng?

Dương Thiên Lôi kinh ngạc thầm nghĩ, giờ khắc này, hắn dĩ nhiên cảm ứng được mười lăm giọt Thần Khấp Chi Lệ tồn tại.

Phát hiện này khiến Dương Thiên Lôi cực kỳ khiếp sợ. Bởi vì dựa theo lời nói của Vô Thanh, mỗi Tu Luyện Giả sau khi thu được Thần Khấp Chi Lệ, liền không có khả năng lại thu được Thần Khấp Chi Lệ, cũng vô pháp cảm ứng được bất kỳ Thần Khấp Chi Lệ chân chính nào nữa. Nhưng hiện tại, sao hắn vẫn cảm ứng được?

- Lặng Hi!

Dưới kinh ngạc, Dương Thiên Lôi nhất thời quay về phía Lặng Hi đang chơi đùa với Thần Khấp Chi Lệ trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình nói.

- Sao?

- Nhanh, các người đều phóng xuất thần niệm xem người có thể cảm ứng được Thần Khấp Chi Lệ tồn tại hay không?

Dương Thiên Lô quay về phía Lăng Hi và Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh nói.

- Sao cơ?

Lăng Hi nghi hoặc hỏi, nhưng vẫn làm theo lời đem thần niệm phóng xuất, nói:

- Không cảm ứng được.

- Cảm ứng được!

Bạch Tổ Tổ và Bạch Trinh Trinh nói.

- Ha ha ha... Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình dĩ nhiên có thể hoàn toàn chặt đứt liên hệ giữa ta và Thần Khấp Chi Lệ, Lăng Hi giọt Thần Khấp Chi Lệ này là của người!

Dương Thiên Lô hưng phấn nói.

Trong tiên cảnh không gian, bất cứ pháp bảo nào cũng không thể sử dụng, điều này đồng nghĩa với tất cả mọi thứ trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, bao gồm Lăng hi và Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh cũng không thể xuất hiện ở đây. Lăng Hi bởi vì cùng Dương Thiên Lô có liên hệ đặc thù, có vào tiên cảnh không gian hay không đều như nhau. Nàng cùng tu vi của Dương Thiên Lô đề thăng mà nước lên thì thuyền lên. Nhưng Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh thì khác.

Năm đó Dương Thiên Lô sở dĩ không có để hai nàng cùng tiến nhập Tích Trúc Điện, là bởi vì hai người đặc thù quá rõ ràng. Đôi cánh tuyết bạch căn bản không thể ẩn dấu. Nhưng hiện tại, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình thần kỳ lại có thể cho các nàng bước vào tiên cảnh không gian.

Quanh thân Dương Thiên Lô bỗng nhiên tản mát ra từng đạo khí tức quỷ dị, thân hình trong trong nhảy mất phát sinh công biến, lại thi triển ra Đại Thuần Di Thuật nhằm phía đoàn người đang tranh đoạt.

- Lại là Đại Thuần Di Thuật?

Khi Dương Thiên Lô lại vượt qua năm sáu Tu Luyện Giả vây quanh, dễ dàng cướp được một viên Thần Khấp Chi Lệ, năm sáu Tu Luyện Giả này vô cùng phiền muộn nói. Trong lòng đều oán giận mình vận khí kém. Có thể thấy một lần Đại Thuần Di Thuật đã khó có được, nhưng trong số mười Tu Luyện Giả bọn hắn dĩ nhiên đã xuất hiện ba. Từ bao giờ Tam Thiên Đại Đạo trở nên mất giá như vậy?

Huyền Thiên cũng đang chú ý đám Tu Luyện Giả điên cuồng tranh đoạt Thần Khấp Chi Lệ, khi nhìn thấy có người thi triển ra Đại Thuần Di Thuật, cũng lộ vẻ chấn kinh. Thần niệm nhất thời lảng lạng tập trung về phía Dương Thiên Lô. Tuy rằng hắn đã cải biến thân hình và dung mạo, nhưng lại quên mất Huyền Thiên tồn tại. Sau khi đạt được một giọt Thần Khấp Chi Lệ lập tức thuần di đến sát ngọn núi, hơn nữa vẫn là chỗ hắn vừa xuất hiện.

- Là hắn? Tam Thiên Đại Đạo Đại Dịch Dung Thuật! Sao có khả năng?

Trong lòng Huyền Thiên khiếp sợ, nhưng không phải vì hắn luyện thành Đại Dịch Dung Thuật, mà là khiếp sợ Dương Thiên Lô sao có thể đạt được Thần Khấp Chi Lệ thứ hai?

Giờ khắc này, Huyền Thiên đem toàn bộ tâm thần dung nhập trên người Dương Thiên Lô.

Trực giác nhạy cảm nói cho nàng biết Tiêu Thiên, tuyệt đối không phải thân phận chân chính. Hơn nữa trên người Dương Thiên Lô tuyệt đối cất dấu đại bí mật. Hắn biết nàng, mà không phải chỉ là từng nhìn thấy bức họa đơn giản như vậy!

Huyền Thiên cũng muốn đem Tiêu Thiên và Dương Thiên Lô liên hệ với nhau. Nhưng ngày đó gặp Dương Thiên Lô, hắn bắt quả là Thần Đạo Cảnh Giới. Mặc dù thiên phú của Dương Thiên Lô cao hơn nàng tưởng tượng, nàng cũng không cho rằng hắn có thể trong thời gian ngắn như vậy tấn chức đến Chân Thần Cảnh Địa giai đỉnh phong! Đúng lúc này dung mạo Dương Thiên Lô lại thay đổi, tuy chỉ là trong nhảy mắt, nhưng Huyền Thiên lại trợn mắt há hốc mồm!

- Dĩ nhiên...thực sự là hần!

Huyền Thiên khiếp sợ vô cùng thâm nghĩ trong lòng.

Dương Thiên Lô cải biến thân hình và dung mạo trong nháy mắt tự nhiên có một quá trình, đầu tiên là khôi phục chân thân, sau đó lại biến thành một người khác.

Lúc này, Dương Thiên Lô cũng không nhận thấy có người chú ý tới hần. Hơn nữa chuyển biến cũng chỉ là sự tình trong nháy mắt, trong lúc hưng phấn hần đã sớm quên mất Huyền Thiên, hơn nữa là Huyền Thiên có tu vi Thiên Giai Đại viên mãn.

Đạo Thần Khấp Chi Lệ thứ tư đã đến, Dương Thiên Lô lại xuất thủ.

Lúc này khiến toàn bộ Tu Luyện Giả hưng phấn là dĩ nhiên có hai mươi tám giọt.

Số lượng tăng nhanh kinh người khiến tranh đoạt trở nên không còn kịch liệt như ban đầu. Hơn nữa Tu Luyện Giả có được Thần Khấp Chi Lệ cũng đều như Huyền Thiên ẩn nấp một bên. Nhân số tranh đoạt đã ít lại càng ít.

Còn Dương Thiên Lô lại một lần nữa thu được một giọt.

Sau đó, lần thứ năm, số lượng dĩ nhiên lại tăng thêm thành ba mươi sáu giọt, lần này qua đi chỉ còn có ba Tu Luyện Giả chưa có. Thế nhưng không ai nóng ruột, bởi còn lần thứ bảy, vô luận ra sao cũng có thể đạt được một giọt.

Đạo thứ sáu, có hai mươi bốn giọt, ba người dễ dàng thu được một giọt. Mà đúng lúc này, Dương Thiên Lô khôi phục bộ dáng của Tiêu Thiên, bay lên bầu trời, trong ánh mắt lấp lánh quang mang hưng phấn, phát ra thần niệm bàng bạc đem toàn bộ Thần Khấp Chi Lệ thật giả đều thu về bên người, trong miệng còn không ngừng nói:

- Đẹp quá a! Thật xinh đẹp a!

Rất nhiều Tu Luyện Giả đương nhiên không có ý nghĩa gì, chỉ có Huyền Thiên biết Dương Thiên Lô chân chính đang làm gì.

Mãi cho đến đạo Thần Khấp Chi Lệ thứ chín rốt xuống. Kết giới của ngọn núi cũng theo đó biến mất, Dương Thiên Lô mới trực tiếp xé rách hư không.

- Đại Dịch Dung Thuật?

- Ách...

Để Dương Thiên Lô nghĩ không ra là ở trong nháy mắt hần tiến nhập không gian hỗn loạn, thanh âm của Huyền Thiên dĩ nhiên xuất hiện trong tai Dương Thiên Lô. Hần nhất thời giật mình một cái, có chút bối rối, nhìn về phía Huyền Thiên đã bay đến bên cạnh hần.

- Dương huynh đệ?

- Khụ khụ... Huyền tiên bối, ta có nỗi khổ, thực sự không có ý tứ, trong lòng Dương Thiên Lô phiền muộn nói. Đã vậy còn quá sơ ý, quên mất Huyền Thiên. Lúc này, cho dù không thừa nhận cũng vô dụng. Bởi vì Dương Thiên Lô biết, Huyền Thiên khẳng định đã thấy hần.

578. Chương 591: Tiên Cảnh Không Gian.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 591: Tiên cảnh không gian.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ta biết.

Huyền Thiên ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lô nói:

- Người đáp ứng mang đạo lữ Nguyễn Hi Vũ của người tới gặp ta, đến bây giờ còn không có cho ta gặp. Nàng có tới không?

- Đã tới. Chỉ là cũng che giấu tung tích, tạm thời không ở chung với ta.

Dương Thiên Lô nói.

- A, lưu cho ta một tia thần niệm được chứ? Ta sẽ liên hệ với người.

Huyền Thiên ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lô nói, tuy rằng Huyền Thiên rất muốn hỏi hắn làm sao có thể thu được nhiều Thần Khấp Chi Lệ. Nhưng chung quy vẫn không hỏi ra miệng. Đây hiển nhiên liên quan đến bí mật của Dương Thiên Lô. Câu hỏi của nàng có chút giao thiển ngôn thâm.

- Có thể. Chờ rời khỏi tiên cảnh không gian, người lại liên hệ với ta. Đến lúc đó sẽ để Hi Vũ gặp người. Chỉ là Huyền tiên bối, ta không hi vọng người quấy rối tới quá khứ của Hi Vũ.

Dương Thiên Lô nói.

- Ý người là?

Huyền Thiên hơi sững sốt.

- Ta biết người và Hi Vũ khẳng định có quan hệ. Bởi vì nàng là thân thể bách thể luân hồi. Nàng đã buông tha quá khứ của mình. Nàng hiện tại là Chân Thần Cảnh Nhân Giai.

Nghe được Dương Thiên Lô nói, Huyền Thiên lộ ra một tia kinh ngạc, gật đầu, trực tiếp đem thần niệm ngưng tụ thành một đạo tinh mang tựa như thực chất, giao cho Dương Thiên Lô. Còn hắn thì thu vào mi tâm.

Cáo biệt Huyền Thiên, Dương Thiên Lô trở lại Bán Tiệt Sơn Phong. Bất quá lúc này nó đã không còn tồn tại, biến thành một thâm cốc.

Khi Dương Thiên Lô đến, Võ Thanh cùng với chúng nữ Tiểu Vân đã ở đó chờ đợi.

Dương Thiên Lô liên hệ với Trương Tử Hàm và Trần Thiển, đồng thời để Trần Thiển liên hệ với đám người Kỷ Tiêu Lam, Kim Chính Thái, Hoa Kiến Sầu, Chu Giác Thuần, xác định mỗi người đều thu được Thần Khấp Chi Lệ, Dương Thiên Lô mới yên lòng, để Võ Thanh liên hệ với đệ tử của hắn. Bọn họ cũng đã thu được Thần Khấp Chi Lệ.

Sau đó, Dương Thiên Lô trực tiếp đem Võ Hồn Điện Thương Minh Đường đường chủ Võ Triệu Phi, hơn mười gã cao thủ Thần Đạo Cửu cấp triệu hồi ra. Đồng thời phân phát cho mỗi người một giọt Thần Khấp Chi Lệ. Để Võ Thanh dùng Tụ Lý Càn Khôn, đem bọn họ thu lại.

Hai canh giờ sau, trong vòng nghìn dặm xung quanh ngọn chủ phong ở hạch tâm của Thần Táng Sơn tụ tập trên mười vạn Tu Luyện Giả đã ngoài Thần Đạo Cửu cấp. Số lượng này tuyệt đối là không tiền khoáng hậu, hiển nhiên, lúc này đây số lượng Thần Khấp Chi Lệ rơi xuống, vượt xa dự liệu của toàn bộ Tu Luyện Giả, dĩ nhiên có trên mười vạn người thu được Thần Khấp Chi Lệ.

Rốt cục, tại một khắc cuối cùng của Cửu Tinh Liên Châu, trên ngọn chủ phong bỗng truyền đến năng lượng ba động thật lớn, Thần Khấp Chi Môn tại vạn chúng mong chờ mở ra!

- Thần Khấp Chi Môn!

Dương Thiên Lô nhìn thấy kim môn dài mấy nghìn thước, cao mấy nghìn thước, tản ra kim quang dày đặc, rộng lớn vô cùng đầy rẫy hàng vạn hàng nghìn đại đạo pháp tắc kia, cũng trở nên hưng phấn dị thường.

- Xuất phát!

- Xuất phát!

Trong nháy mắt, vô số thanh âm uy nghiêm vang lên, trên mười vạn Tu Luyện Giả nhất thời đem thần niệm dung nhập trong Thần Khấp Chi Lệ, dùng tốc độ nhanh nhất nhằm phía Thần Khấp Chi Môn!

Dương Thiên Lô và chúng nữ cùng với Võ Thanh đã sớm ẩn nấp cũng theo dòng người tiến lên!

Trong nháy mắt Dương Thiên Lô đi đến Thần Khấp Chi Môn, thừa dịp hỗn loạn trực tiếp mở rộng Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình để Lăng Hi, Bạch Tổ Tổ, Dương Thiên Lô hoàn toàn phóng xuất ra. Dương Thiên Lô cũng chỉ có thể làm như thế. Về phần sau khi tiến nhập tiên cảnh không gian từ Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình đi ra hay không, sẽ không phải Dương Thiên Lô có thể biết được.

Dù sao, Lăng Hi là tuyệt đối không thể cùng hấn tách ra, còn Bạch Tổ Tổ và Bạch Trinh Trinh, hai nàng lại không thể đơn độc hành động. Một khi rời khỏi Dương Thiên Lô, các nàng không có bất cứ thân phận gì. Hơn nữa còn là nô lệ Thiên Nga Tộc được Tu Luyện Giới thích nhất, khẳng định sẽ bị cao thủ để ý.

- Âm âm...

Trong nháy mắt tiến nhập Thần Khấp Chi Môn, Dương Thiên Lô cảm giác như tiến nhập tinh không toại đạo cường đại vô bì. Hơn nữa tất cả mọi người đều là mỗi người một cái, hoàn toàn không cùng xuất hiện.

Lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên thôi động thần niệm, để hấn kinh hỉ là Lăng Hi và Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh xuất hiện ở trước mặt hấn!

Điều này khiến cho Dương Thiên Lô thở phào nhẹ nhõm.

Mà Võ Thanh thi triển Tụ Lý Càn Khôn mang theo đám Thần Đạo Cửu cấp Võ Triệu Phi khi thông qua thiên môn, cũng cùng bọn họ tiến nhập thông đạo khác nhau.

- Thiên Lô, người thử xem những người khác có thể đi ra hay không?

Trên mặt Lăng Hi mang theo một tia hưng phấn nói. Khi đi ra thông đạo tới tiên cảnh không gian, bọn họ phải kinh lịch đủ một tháng, cũng là thời gian tốt nhất để tu luyện. Bởi vì trong thông đạo này tràn ngập Thiên Địa pháp tắc vô cùng vô tận.

- Ừ!

Dương Thiên Lô đáp ứng một tiếng, trực tiếp triệu hoán các Thần Đạo Cửu cấp cao thủ khác trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, nhưng đều tại cửa Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình bị một cổ thần bí kết giới cổ thần bí ngăn trở, không thể chui ra.

Còn Lăng Hi, Bạch Tổ Tổ và Bạch Trinh Trinh thu được Thần Khấp Chi Lệ lại không có vấn đề.

Hiển nhiên, Thần Khấp Chi Lệ mới là then chốt.

- Không được. Xem ra chỉ có thu được Thần Khấp Chi Lệ mới có thể tự do ra vào.

Dương Thiên Lô nói.

- A, vậy nhanh chóng tu luyện đi sao, đừng lãng phí thời gian!

Lăng Hi nói.

Dương Thiên Lô đáp ứng một tiếng, bốn người liền khoanh chân ngồi xuống, đem tâm thần dung nhập trong Thiên Địa pháp tắc vô cùng vô tận.

Khác với ba người Lăng Hi, ngộ tính cường hãn và Huyền Thiên Chân Kinh biến thái của Dương Thiên Lô để hấn tựa như thùng nước điên cuồng hấp thu Thiên Địa pháp tắc. Dương Thiên Lô cũng không biết, sau khi bọn họ tiến nhập trạng thái tu luyện, ở mi tâm của hấn xuất hiện một kim sắc điện nào phóng ra phù văn, Tựa như hoạt vật chậm rãi xoay tròn ở mi tâm của hấn.

Một tháng sau, một đạo bạch quang hiện lên, bốn người Dương Thiên Lô đồng thời xuất hiện tại tiên cảnh không gian trong truyền thuyết!

Hào quang vạn đạo, sông núi nổi liền, tiên thảo linh vật, tràn ngập một cổ Tiên Linh Chi Khí và Viễn Cổ Khí Tức, bốn người Dương Thiên Lô cảm thụ được trong không khí tràn ngập thiên địa chi lực cường đại, trong lòng hưng phấn dị thường. Tiên cảnh không gian trong truyền thuyết xác thực vượt qua bất luận một

động tiên nào của Vô Thiên Chi Nội. Bởi vì, trong không khí ở đây tràn ngập linh khí nồng hậu. Đó là thiên địa chi lực tối tinh thuần vượt qua năng lượng do ngũ hành sản sinh ra.

Mỗi lần hô hấp đều thở ra, hít vào thiên địa chi lực kinh khủng. Ở đây, Tu Luyện Giả cho dù là mỗi ngày du ngoạn, thậm chí căn bản không cần tu luyện, tu vi cũng có thể tinh tiến nhanh chóng!

579. Chương 592: Đại Hải Vô Lượng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 592: Đại hải vô lượng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi đưa mắt nhìn không gian xung quanh, bỗng nhiên cùng Lăng Hi liếc mắt nhìn nhau, thần niệm hai người nhất thời hai hợp làm một, trong sát na thôi động Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Để Dương Thiên Lôi và Lăng Hi kinh hỉ là ngũ sắc quang hoa bằng bạc đã không chút trở ngại phát ra.

- Thu!

Dương Thiên Lôi hét lớn một tiếng, thiên địa chi lực nồng đậm nhất thời điên cuồng mà dưng nhập Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Giờ khắc này, Dương Thiên Lôi rốt cục hưng phấn cười lớn.

Bất cứ pháp bảo nào cũng không thể khởi động, thế nhưng, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình quả nhiên không bị bất kỳ ảnh hưởng gì. Ngoại trừ không thể đem người phóng ra ngoài, thì thu vào mọi thứ đều không có vấn đề gì. Điều này đồng nghĩa, Dương Thiên Lôi vẫn có thể thông qua Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình thì triển ra Lục Tự Chân Ngôn!

- Thiên Lôi!

Đúng lúc này, trong tâm thần của Dương Thiên Lôi truyền đến một trận ba động, thanh âm của Vô Thanh đã vang lên.

- Sư phụ, người cũng đến?

- Đã đến, Thiên Lôi, ta mở ra Thiên Môn, chúng ta cùng nhau hội hợp.

Thiên Lôi vội vàng đáp.

Trước khi tiến đến, hắn đã cùng Vô Thanh thương lượng xong, phải dùng tốc độ nhanh nhất để hội hợp. Bằng không Tiểu Thượng rất nhanh sẽ liên hệ với Dương Thiên Lôi. Về phần Tiểu Thượng rốt cuộc hạ cờ ra sao, Dương Thiên Lôi cũng không rõ. Nhưng hắn lại biết, mình khẳng định sẽ trở thành quân cờ để Tiểu Thượng đối phó Vô Hồn Điện và thủ hạ của Vô Thanh, hơn nữa sẽ có Kỷ gia gia nhập.

Vô Thanh lấy tu vi Chân Thần Cảnh Thiên Giai Đại viên mãn chi cảnh thôi động Thiên Môn, sau đó Dương Thiên Lôi trực tiếp thu hồi Lăng Hi Lăng Hi tam nữ bước vào Thiên Môn!

Khi Dương Thiên Lôi vừa mới bước vào Thiên Môn không bao lâu, tâm thần lại truyền đến một trận ba động.

- Tiểu Thượng!

Dương Thiên Lôi hơi kinh hãi, không nghĩ tới Tiểu Thượng cũng muốn liên hệ với hắn nhanh như vậy. Hơi do dự chút, Dương Thiên Lôi vẫn thôi động thần niệm, nói:

- Tông chủ!

- Chuyện gì xảy ra? Vị trí của người thay đổi nhanh như vậy, đang ở trong Thiên Môn?

Tiểu Thượng thanh âm lãnh liệt nói.

- Dạ, tông chủ. Ta đang cùng Tiểu Vân hội họp.

Dương Thiên Lô trầm giọng nói. Tiểu Vân cũng là tu vi Thiên Giai, có thể phát động Thiên Môn.

- A! Vậy chờ các người hội họp xong, ta sẽ tập trung vị trí của người. Thủ hạ Thiên Giai cao thủ của Vô Thanh sẽ đem hơn hai trăm Địa giai cao thủ hội họp với người. Đương nhiên, ta cũng sẽ nói cho đám gia hỏa Vô Hồn Điện vị trí của người. Không phải người của ta, liền bọn họ hết thấy đi tìm chết! Chính người cẩn thận một chút, nếu như gặp phải nguy hiểm chân chính, cứ liên hệ với ta. Ta sẽ cứu người! Không nên vội vàng tu luyện, trước giải quyết đám dư nghiệt này đã. Vô Hồn Điện sẽ là của chúng ta, biết không?

- Ta biết nên làm như thế nào, tông chủ!

Dương Thiên Lô trầm giọng nói.

Sau khi chặt đứt liên lạc, trong ánh mắt Dương Thiên Lô lóe ra lưỡng đạo tinh quang, khóe miệng nhếch lên một nụ cười. Lưỡng bại câu thương? Tiểu Thượng e rằng nằm mơ cũng không nghĩ đến, âm mưu của hắn sớm đã bị Dương Thiên Lô nhìn ra. Mà Thiên Giai cao thủ đệ tử của Vô Thanh giống với hắn đa xkhooong còn là người của Vô Hồn Điện. Có Vô Thanh ở đây, chứng tỏ bọn họ đến bao nhiêu cũng sẽ bị mình độ hóa! Trở thành lực lượng của chính mình!

Tiên cảnh không gian cũng không phải là tinh cầu, mà chỉ là một không gian. Bất quá diện tích so với đại tinh cầu của Vô Cực Tinh Vực đều phải tương đương. Khi Vô Thanh mở ra Thiên Môn, Dương Thiên Lô mất nửa canh giờ mới đến bên cạnh hắn. Thiên Môn, nửa canh giờ là cái khái niệm gì? Nếu như Dương Thiên Lô tự mình xé rách hư không phi hành mà nói, chí ít phải mất thời gian một tháng, nhưng lại không ngừng nghỉ.

Chỗ của Vô Thanh, Tiên Linh Chi Khí càng thêm nồng hậu, hiển nhiên Vô Thanh thu được Thần Khấp Chi Lệ so với Dương Thiên Lô thu hoạch càng cường đại hơn nhiều.

- Sư phụ, Tiểu Thượng lão gia hỏa kia vừa mới liên lạc với ta.

- Hắn nói như thế nào?

- Hắn hắn là đã tập trung phương vị của ta, lúc này, phỏng chừng đã nói cho Vô Hồn Điện. Sư phụ, ta đã thông tri cho bọn Viễn Sơn không nên tới đây, tự hành tu luyện. Người của Vô Hồn Điện sẽ do chúng ta đối phó!

Dương Thiên Lô nói.

- Cũng tốt, tiên cảnh không gian mở ra chỉ có một năm. Chúng ta phải nhanh chóng giải quyết hết mới được, không thể mất quá nhiều thời gian, ở đây tu luyện một năm, có thể thu được thu hoạch bằng mấy trăm năm ở Cửu Thiên Chi Nội. Hơn nữa có thể lĩnh ngộ đến Thiên Địa pháp tắc mà ở Cửu Thiên Chi Nội không thể lĩnh ngộ được! Người cũng đừng kéo dài thời gian, trước tu luyện đi sao, ta sẽ ẩn nấp ở gần đây phòng thủ. Đúng rồi, ở đây Thiên Địa linh vật rất nhiều, người có thể tìm một ít hương phục. Không cần phí tâm luyện chế đan dược, căn bản vô dụng, ở đây tất cả đều không thể mang đi. Còn có, bất cứ Thiên Địa linh vật nào cũng đều có kết giới thủ hộ. Khi phá vỡ kết giới là lúc tôi luyện tâm tính và ngộ tính. Đi thôi...

Vô Thanh nói.

- Ừm. Ta sẽ hoạt động trong phương viên vạn dặm.

Dương Thiên Lô đáp ứng một tiếng, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, thần niệm đã hoàn toàn phóng xuất. Dương Thiên Lô cũng cảm ứng được tu luyện ở đây hiệu quả tuyệt đối vượt qua Cửu Thiên Chi Nội vô số lần. Nhất là thiên địa chi lực trong không khí và vô cùng vô tận Thiên Địa pháp tắc, căn bản là ở Cửu Thiên Chi Nội không thể thu được. Do đó, tuyệt không thể lãng phí quá nhiều thời gian trên người Tiểu Thượng. Thời gian một năm chung quy là quá ngắn.

Chân Thần Cảnh Địa giai đỉnh phong thần niệm tản mát ra, nhất thời bao trùm trong phương viên vài dặm. Thiên Địa linh vật rất nhiều hoàn toàn vượt qua Dương Thiên Lô tưởng tượng. Hơn nữa, cảm ứng được khí tức, mỗi một đạo đều vô cùng cường đại. Bất quá Dương Thiên Lô rõ ràng, mỗi người truyền tống đến tiên cảnh không gian sẽ không cùng một địa phương, mà có khoảng cách rất lớn. Tuy rằng tạm thời sẽ không

gặp phải Tu Luyện Giả, nhưng không bao lâu nữa, địa phương có thiên địa linh khí càng dày đặc, Tu Luyện Giả sẽ càng nhiều.

- Thiên Lô, Trương Hàm các nàng muốn qua đây.

Thanh âm của Lăng Hi bỗng nhiên vang lên trong não hải của Dương Thiên Lô.

- Trương Hàm các nàng muốn qua đây? Sao người biết được?

Dương Thiên Lô có chút kinh ngạc.

Tiên cảnh không gian này vô cùng rộng lớn, thế nhưng không cách nào khởi động bất cứ pháp bảo gì, bao gồm cả Tinh Không Thông Linh Kính cũng không thể sử dụng. Dương Thiên Lô muốn liên lạc với người bị hấp độ hóa còn tương đối đơn giản. Nhưng muốn liên lạc với chúng nữ, chỉ có thông qua cảm ứng đặc thù cùng với Tiểu Bạch, hay tâm linh cảm ứng cùng với Trương Hàm.

Bởi vì, loại cảm ứng này chỉ cần không có vượt qua không gian chướng thì không thành vấn đề. Nhưng Lăng Hi sao có thể cùng Trương Hàm liên lạc được? Trừ phi hai người có một đạt được Thiên Giai, lưu lại một tia thần niệm cho đối phương, mới làm được.

Tựa như hắn và Võ Thanh, Tiểu Thượng, mẫu thân liên lạc. Chỉ cần thôi động thần niệm liền có thể xuyên thấu không gian bích chương, đem tâm thần nối liền.

- Người còn nhớ công pháp thần bí của sư tỷ người và Phạm Linh Nhi kia không?

Trên mặt Lăng Hi lộ ra một tia đặc ý hỏi.

- công pháp biến thái kia á? Người đã tu luyện rồi?

- Không chỉ ta tu luyện, Trương Hàm các nàng cũng đều tu luyện, bất quá người đừng lo lắng, chúng ta chỉ là tu luyện đệ nhất trọng mà thôi. Bởi vì ngày đó ta buồn chán nên mới tu luyện. Dĩ nhiên phát hiện cùng Phong Linh Nhi, Phạm Linh Nhi có cảm ứng đặc thù. Chỉ cần xuất hiện trong cùng một không gian, mặc kệ xa thế nào cũng tùy thời đều có thể cảm ứng được khí tức và tâm cảnh của đối phương.

Dương Thiên Lô nhìn Lăng Hi không nói gì. Lúc này, hắn rốt cục minh bạch một việc, trách không được ngày đó trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình cùng chúng nữ tu luyện Âm Dương Niết Bàn Kinh, mỗi một lần thay đổi người, đều phát hiện đối phương sớm đã dục hỏa tăng vọt, mặt phấn má đào. Hắn còn tưởng rằng mị lực của mình càng ngày càng trâu bò, thì ra căn bản không phải như vậy. Mà là chúng nữ đều có thể cảm ứng được tâm cảnh biến hóa, tựa như ngày đó Dương Thiên Lô đùa giỡn Phong Linh Nhi, Phạm Linh Nhi sẽ có phản ứng rất lớn.

- Mau chóng thông báo cho các nàng, chớ nên qua đây, tự hành tu luyện. Chờ ta giải quyết Tiểu Thượng xong, lại hội hợp cũng không muộn.

Dương Thiên Lô vội vàng nói.

- Đã nói.

Lăng Hi nói:

- Thiên Lô...người có cảm giác được không?

- Cái gì?

Dương Thiên Lô bị Lăng Hi hỏi.

- Kỳ quái... Thiên Lô, hình như ta cảm ứng được có thứ gì đó rất hấp dẫn ta. Sao người lại không cảm ứng được?

- Có thứ gì đó hấp dẫn người? Triệu hoán chi lực?

Dương Thiên Lô hơi kinh hãi, nói.

- Ủm, tựa như mỗi lần người không thể kiềm chế bản thân, ta cũng có chút...Bất quá, rất yếu ớt.

Lăng Hi nói.

- Chẳng lẽ là Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình?

Dương Thiên Lô khẽ nhú mày, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình xác thực quá thần bí. Tiên cảnh không gian này lẽ ra là không thể khởi động bất cứ pháp bảo gì. Nhưng Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình lại là ngoại lệ. Chẳng những có thể liên tục từ trong tiên cảnh không gian hấp thụ đại lượng thiên địa chi lực, hơn nữa thời không pháp tắc trong đó cũng có chút bị ảnh hưởng. Điều này làm cho cả Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình đều phát sinh biến hóa kinh người. Nhất là Tiên Linh Chi Khí ẩn chứa trong đó đã chậm rãi tăng trưởng. Để tất cả Tu Luyện Giả trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình đều thu được hiệu quả tu luyện cực lớn.

- Hẳn là không phải...

Lăng Hi không dám khẳng định nói. Đối với Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Dương Thiên Lô tuy rằng là chủ nhân, nhưng Lăng Hi là khí linh, so với Dương Thiên Lô, đương nhiên cùng nó càng thân mật hơn. Do đó, nàng có thể cảm ứng được, mà Dương Thiên Lô lại không thể, cũng không có gì kỳ quái.

- Đi! Nhất định phải đi! Bất quá vẫn phải chờ giải quyết Tiểu Thượng xong đã!

Dương Thiên Lô có chút hưng phấn nói.

Nói xong trực tiếp đem Lăng Hi và Bạch Tố Tố, Bạch Trinh Trinh triệu hồi ra. Bốn người cùng nhau nhằm phía một thâm cốc.

- Sao rồi?

Tiên cảnh không gian, quần sơn vây quanh, tiên vụ lượn lờ, Tiên Linh Chi Khí nồng hậu đến mức tận cùng. Hiển nhiên so với chỗ của Vô Thanh càng nhiều hơn. Lúc này, một trung niên mỹ phụ ngưng mắt nhìn một nữ hài, mặc một thân bạch sắc đạo bào hời. Đương nhiên, trung niên mỹ phụ này chỉ là ăn mặc như trung niên, đơn thuần từ vóc dáng và khuôn mặt mà nói, căn bản là đáng dấp thiếu nữ.

Giữa mi vũ của trung niên mỹ phụ cùng Hạ Quân Trúc có chín phần tương tự. Nàng không phải ai khác, mà chính là sư phụ của Hạ Quân Trúc, Tích Trúc Điện Điện Chủ Hạ Tích Trúc! Mà tuyệt mỹ nữ hài kia đương nhiên là muội muội của Trương Hàm. Lúc này, Nguyễn Hi Vũ, Tiểu Bạch, Dương Thiên Lệ cũng ở đây. Hạ Quân Trúc đương nhiên cũng không ngoại lệ.

- Di nương, hẳn để chúng ta tự hành tu luyện, chờ giải quyết xong Tiểu Thượng mới có thể cùng chúng ta hội hợp.

- Như vậy a, vậy thì nghe hẳn đi sao. Quân Trúc, các người tạm thời ở trong phương viện mấy vạn dặm tu luyện. Khu vực này trong cả tiên cảnh không gian đều thuộc đỉnh cấp, có Vô Thanh ở đó, hẳn hẳn sẽ không có vấn đề gì đâu.

Hạ Tích Trúc mang theo mỉm cười nhàn nhạt, nói.

- Dạ, sư phụ!

Hạ Quân Trúc đáp.

Trương Hàm, Nguyễn Hi Vũ khi đến Tích Trúc Điện, khiến các nàng không ngờ là, vốn chỉ muốn trà trộn vào đây, nhưng Điện Chủ Hạ Tích Trúc lại đối với các nàng sủng ái có thừa. Hơn nữa, để chúng nữ nghỉ hoặc là nàng dĩ nhiên để các nàng gọi là di nương. Nguyên nhân là nàng cùng Kỷ Nhạ Yên tương giao khá sâu, thân như tỷ muội.

Sau khi tiến nhập tiên cảnh không gian, Hạ Tích Trúc khởi động Thiên Môn, đem chúng nữ và Hạ Quân Trúc đều triệu tập đến bên cạnh. Hành động này càng khiến các nàng cảm kích trong lòng, bởi vì không gian chỗ Hạ Tích Trúc tương đối đỉnh cấp.

Cùng lúc đó, Trần Thiển và mẫu thân của nàng cùng vài Thiên Giai cao thủ cũng được Trần gia lão gia tử Trần Phá Thiên triệu hoán đến đỉnh cấp không gian. Trần gia lão gia tử cũng hỏi thăm tình huống của Dương Thiên Lô, đáp án tương tự như Dương Thiên Lô nói với Trương Hàm.

Trần Phá Thiên khác với Hạ Tích Trúc, hẳn thấy vấn đề càng nhiều. Trần Thiển là tôn nữ mà hẳn sủng ái nhất. Hẳn há có thể không biết giữa nàng và Dương Thiên Lô phát sinh sự tình? Tuy rằng hẳn chưa đáp ứng Trần Thiển và Dương Thiên Lô trở thành đạo侶, đó là có nguyên nhân, cũng không phải là vấn đề thể

diện gia tộc, mà là thời cơ chưa đến. còn Kỷ gia, thân là người đầu lĩnh của Trần gia, Triệu gia, tình huống hiện tại, Trần Phá Thiên cũng rất rõ ràng. Chỉ bất quá, tạm thời hấn và Triệu gia gia chủ không thể nhúng tay vào mà thôi.

- Trận pháp thật cường hãn!

Khi Dương Thiên Lô đi tới thâm cốc, nhất thời tựa như tiến nhập một thế giới khác. Bọn họ dĩ nhiên xuất hiện trong đại hải mệnh mông, nộ lãng trùng thiên, hơn nữa bốn người đều là Chân Thần Cảnh cao thủ.

- Trận pháp?

Lăng Hi và Bạch Tổ Tố, Bạch Trinh Trinh nghi hoặc hỏi.

- Không sai! Là trận pháp! Thế giới này có thể nói là ảo cảnh, trận pháp ngưng ra. Khổ hải vô nhai, đại hải vô lượng. Chúng ta muốn đạt được thiên địa linh vật, chỉ có phát tan trận pháp này mới được.

Mi tâm Dương Thiên Lô lấp lánh thất thải quang mang thôi xán, trầm giọng nói. Lúc này, Dương Thiên Lô đã khiếp sợ mà phát ra thực lực Địa giai đỉnh phong.

580. Chương 593: Lĩnh Ngộ Huyền Hải Vô Nhai.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 593: Lĩnh ngộ Huyền Hải Vô Nhai.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhưng thần niệm hùng hồn vẫn vượt qua tất cả Địa giai đỉnh phong, hơn nữa Dương Thiên Lô lĩnh ngộ đối với trận pháp càng cao hơn bất cứ Tu Luyện Giả nào. Dương nhiên, đây chỉ là ngộ tính và thiên phú của hấn, quan trọng nhất vẫn là Huyền Thiên Chân Kinh biến thái.

- Hợp lực bốn người chúng ta, cường ép phá vỡ là được.

Lăng Hi nói.

- Lăng muội muội thân ái, vậy không có ý nghĩa.

Khóe miệng Dương Thiên Lô lộ ra một tia mỉm cười, nói. Vừa nói, tâm thần bỗng nhiên khẽ động, nhất thời đem thần thức của mình cùng ba người Lăng Hi hòa hợp một thể. Trong sát na, thần niệm của tam nữ liền dưới Dương Thiên Lô đài lĩnh dung nhập trong đại hải vô tận.

Trận pháp là tất cả thần thông pháp tắc căn bản. Bất kỳ thần thông pháp tắc cường đại nào, bao gồm cả Tam Thiên Đại Đạo đều là thông qua một trận pháp huyền ảo tổ hợp ngưng tụ thành. Những trận pháp này có thể khiến thần niệm và pháp lực của Tu Luyện Giả phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Thế nhưng, Dương Thiên Lô hiện tại đối mặt với trận pháp, cũng một lĩnh vực hoàn toàn mới. Nó không phải đề thăng lực công kích và lực phòng ngự, giúp thực lực của Tu Luyện Giả tăng nhanh mà là xây dựng một ảo cảnh.

Đây là “thuật” trong pháp thuật. Loại ” thuật ” này thuộc về phạm trù công kích linh hồn, cũng không tạo thành thương tổn chân chính đối với nhục thân của Tu Luyện Giả. Thậm chí căn bản là không có chút lực lượng công kích nào. Tất cả đều là ảo thuật. Thế nhưng trong chỗ sâu của huyền thuật Tu Luyện Giả căn bản không cảm giác được mình trong huyền thuật. Tựa như Dương Thiên Lô, tuy rằng hấn biết chính mình ở trong trận pháp, thế nhưng nộ lãng thao thiên, bên trong ẩn chứa lực lượng kinh khủng, vẫn khiến hấn không thể ổn định thân hình. Đồng thời cảm thụ được công kích thật lớn. Biết là một chuyện, nhưng có thể thoát khỏi loại huyền thuật này không lại là chuyện khác.

Đương nhiên, điều này cũng dễ Dương Thiên Lô nhận thức được, tâm thần tu vi của mình vẫn là xa xa chưa đủ. Nếu như tâm thần của hấn có thể đạt được Thượng Thiện Nhược Thủy chân chính, vô

dục vô cầu, không có chút kẻ hở nào mà nói, như vậy tất cả huyền cảnh đều sẽ tự sụp đổ, đạt đến chân chính “Bách tà bất xâm”.

Dương Thiên Lô tại khí tức Huyền Thiên Chân Kinh dung nhập trong thần niệm của mình, mang theo thần niệm của tam nữ, dò xét đại hải vô tận, bất kỳ một tia dị dạng gì cũng bị hấp dẫn nhập não hải, không ngừng mà dung hợp linh ngộ.

Còn tam nữ dưới Dương Thiên Lô hướng dẫn cũng dần dần cảm ứng được một tia dị dạng, tâm thần hoàn toàn chìm đắm bên trong đó.

...

Cả tiên cảnh không gian e là cũng chỉ có mình Dương Thiên Lô làm loại chuyện này. Tiên cảnh không gian vốn cũng chỉ có một năm, cơ hội tu luyện quý giá như vậy, ai lãng phí trong lĩnh ngộ trận pháp, có thể cần tiêu hao mấy năm, thậm chí cả trăm năm cũng không thể được? Lĩnh ngộ bất kỳ trận pháp nào, ngoại trừ được sự phụ sự phụ truyền thụ đều là phí thường gian nan. Cho dù là trận pháp đơn giản, đối với Tu Luyện Giả mà nói đều tương đối không dễ dàng, càng không nói tới loại trận pháp phức tạp này. Do đó, căn bản tất cả Tu Luyện Giả đều lựa chọn phương thức mà Lăng Hi nói lúc đầu, trực tiếp dùng sức mạnh phá hủy trận pháp, đoạt lấy Thiên Địa linh vật thủ hộ.

Thế nhưng, đối với Dương Thiên Lô mà nói lại căn bản không cần cố kỵ nhiều như vậy. Theo hắn thấy, nếu tiên cảnh không gian này ẩn chứa loại trận pháp Cửu Thiên Chi Nội chưa từng xuất hiện, vậy hắn liền muốn nhân cơ hội này lĩnh ngộ. Hơn nữa, hắn cũng tin tưởng chính mình dùng không bao nhiêu thời gian, thậm chí so với cố sức phá hủy còn nhanh hơn.

Xác thực như vậy, chỉ gần nửa canh giờ, Dương Thiên Lô bỗng nhiên hưng phấn mà phát ra tiếng quát nhẹ. Trong lúc phát tay, từng đạo quang mang thôi xán liền từ trong tay hắn phát ra, trong sát na, dung nhập đại hải vô tận!

Đúng lúc này, tràng cảnh trước mắt Lăng Hi, Bạch Tố Tố và Bạch Trinh Trinh bỗng nhiên biến đổi. Đại hải vô lượng dĩ nhiên biến mất, mà thân thể các nàng ngay cả một giọt nước cũng không có. Đồng thời bản thân còn đang không ngừng vũ động, trong nháy mắt này, các nàng nhất thời minh bạch, tất cả mọi thứ đều là giả. Bọn họ từ đầu đến giờ đều đứng trong phạm vi mấy trượng mà thôi.

- Dễ dàng phá giải như vậy?

- Đương nhiên! Không xem ca là ai?

Dương Thiên Lô đắc ý nói. Vừa nói nhìn về phía Thiên Địa linh vật bị một đoàn sương trắng bao vây.

Giờ khắc này, mùi hương ngát ngào nhàn nhạt đã bay vào trong mũi bốn người. Chỉ cần cổ hương khí này đã khiến Dương Thiên Lô cảm giác được so với Hồng Nhan Hoa của Võ Thanh ngày đó còn mê người hơn.

Khi bốn người cẩn thận đi qua sương mù, thấy đồ vật trước mặt, nhất thời ai nấy đều tròn tròn mắt!

- Cửu Cửu Bát Thập Nhất Diệp...Sao có thể là nó?

Dương Thiên Lô khiếp sợ nói. Trước mắt dĩ nhiên là một tiên liên cao lớn, trong trắng lộ hồng, tản ra quang mang trong suốt, tròn tám mươi một cánh hoa cấu thành! Cửu Diệp Tiên Liên đã là loại tiên liên tốt nhất trong nhận thức của hắn, đồng thời đã là vô cùng hiếm có, thông thường phải hơn vạn năm mới trưởng thành. Thế nhưng trước mắt dĩ nhiên là Bát Thập Nhất Diệp Tiên Liên, còn lớn tới kinh người như vậy!

Cái này cần bao nhiêu năm?

Dương Thiên Lô không biết là nếu như hắn dùng võ lực phá vỡ huyền cảnh mà nói, thấy Thiên Địa linh vật sẽ hoàn toàn khác nhau. Bởi vì, khi đó hắn đã hủy diệt chín chín thành Tiên Linh Chi Khí của tiên liên.

- Phát tài rồi...

Dương Thiên Lô kích động nói:

- Đáng tiếc, sư phụ nói mọi thứ ở đây đều không thể mang đi. Tiên liên này phẩm cấp rất cao. Mẹ nó, e là mấy vạn năm mới có thể trưởng thành như vậy, hấp thụ được bao nhiêu thiên địa chi lực? Nếu có thể mang ra ngoài...ta có thể luyện chế ra đại lượng tiên đan, a a a...

Dương Thiên Lôì phiến muộn gọi:

- Lăng Hi, Tổ Tổ, Trinh Trinh, chúng ta ra ăn! Một lần đừng ăn quá nhiều, luyện hóa xong lại ăn tiếp!

- Không nên a.... Đừng ăn ta...

Để bốn người Dương Thiên Lôì khiếp sợ là, lúc này, bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm của nữ hài, tràn ngập hoảng sợ nói.

- Là người?

- Là ta... Ta tu luyện hơn mười vạn năm mới khôi phục đến cảnh giới bây giờ, vạn cầu người nghìn vạn lần đừng ăn ta. Chỉ cần người có thể Huyễn Hải Vô Nhai liền có thể dẫn ta đi. Cứ trăm năm ta sẽ có một khóa tiên liên tử thành thực, tuyệt đối so với ăn ta có lời hơn...

Thân thể tiên liên thật lớn tựa hồ run rẩy nói.

- Ách...ý của người là ta có thể dẫn người đi?

- Ừm. Người vừa mới lĩnh ngộ Huyễn Hải Vô Nhai, chỉ cần người ở trong đầu thi triển ra Huyễn Hải Vô Nhai là có thể đem ta thu nhập trong đó. Sự tình mổ gà lấy trứng, người ngàn vạn lần chớ nên làm a. Hơn nữa tác dụng của ta rất lớn, cả tiên cảnh không gian ta đều quen thuộc...

Tiên liên nói.

581. Chương 594: Võ Cương.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 594: Võ Cương.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- A? Người nói thật chứ?

- Đương nhiên là thật.

Tiên liên khẳng định nói.

- Vậy...ta thi triển ra Huyễn Hải Vô Nhai được chưa?

Tâm thần Dương Thiên Lôì khẽ động nhất thời đem Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình mở ra, nói.

- A? Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình?

Để Dương Thiên Lôì không nghĩ tới là khi tiên liên thấy Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, dĩ nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi, trực tiếp gọi ra tên của nó. Lần này, thật sự khiến đám người Dương Thiên Lôì và Lăng Hi khiếp sợ.

- Có thể có thể, quá tốt rồi...

Tiên liên tràn ngập kinh hỉ nói.

- Người...biết Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình?

- Đương nhiên biết. Linh Yêu Nhất Tộc chúng ta có ai không biết Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình? Nhanh, thi triển Huyễn Hải Vô Nhai, thu ta vào đi thôi!

Tiên liên lúc này đâu còn sợ hãi, quả thực hưng phấn đến cực điểm.

- Khụ khụ...tốt!

Dương Thiên Lô cũng bị kỳ ngộ bất ngờ này làm cho choáng váng, thần niệm khẽ động, nhất thời tại Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình thi triển ra Huyền Hải Vô Nhai. Đồng thời mở ra Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Trong sát na, tiên liên trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang tiến vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

- Người tên là gì? Ta là tiểu Liên.

Khi bốn người Dương Thiên Lô và Lăng Hi cũng tiến nhập Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, đồng thời xuất hiện tại bên cạnh tiên liên, nó tràn ngập vui sướng nói với Dương Thiên Lô.

- Dương Thiên Lô! Vậy, tiểu Liên, người nói cho ta biết, tiên cảnh không gian này là chuyện gì xảy ra?

- Cái này a, đây là chủ thần trong Tam Thập Tam Thiên, vì thu được vĩnh sinh bất diệt, sau khi liên thủ trùng kích Tiên Cảnh Chi Môn thất bại, hợp lực ngưng tụ thành không gian. Bọn họ tuy rằng thất bại, nhưng đem tiên giới mở ra một cái khe, mà tiên cảnh không gian chính là nơi giao tiếp với tiên giới. Có thể từ tiên giới thu lấy lượng nhỏ tiên khí. Đồng thời tụ tập tất cả Thiên Địa linh vật và Thiên Địa phá tắc trong Tam Thập Tam Thiên.

- Tam Thập Tam Thiên? Đây rõ ràng là sự tình ở Cửu Thiên Chi Nội, sao lại là Tam Thập Tam Thiên?

- Không phải, tiên cảnh không gian, Tu Luyện Giả trong Tam Thập Tam Thiên đều có cơ hội tiến nhập.

- Ý của người là trong Tam Thập Tam Thiên cũng có Thần Táng Sơn và Thần Khấp Chi Lệ?

- Đúng vậy. Hơn mười vạn năm trước, cũng chính là lần trước, trong tám ngày Tu Luyện Giả tiến nhập, ta bị một tên gia hỏa phá hủy Huyền Hải Vô Nhai, tổn thất chín chín thành năng lượng. Ngay cả nói cũng không nói được, bị hấn ăn, May là hấn không thể diệt trừ linh căn của ta. Hơn mười vạn năm nay, ta mới khôi phục được đến như bây giờ.

Tiên liên nói.

- Vậy người sao lại biết Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình? Người từng thấy qua sao?

- Không có thấy qua a, nhưng trưởng bối Linh Yêu Nhất Tộc chúng ta đều biết. Ta nghe nói, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình có năng lực để chúng ta phục sinh, rất nhiều tiên bối được nó phục sinh rồi. Bất quá là tiên giới thượng vị Bồ Tát chưởng quản. Sao nó lại ở trong tay người?

- Không biết.

Nghe được tiên liên nói, Dương Thiên Lô hơi nhú mày lại. Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình là đồ vật của tiên giới. Sao lại lưu lạc đến Cửu Thiên Chi Nội bị chính mình thu được? Tam Thập Tam Thiên chủ thần là cái gì? So với thần chí cao càng ngực bức hơn sao? Chủ nhân của những ngọn núi hình bia mộ ở Thần Táng Sơn là ai? Ai đã lập cho bọn hấn? Nếu tiên giới bị mở ra một cái khe, vậy vì sao lại không chữa trị? Mặc cho tiên cảnh không gian không ngừng từ đó hấp thu tiên khí?

Khi liên tưởng đến hai lão đầu thần bí đã rời khỏi mình, Dương Thiên Lô tựa hồ tìm được chút manh mối, bèn vội vàng hỏi:

- Người hiểu biết đối với tiên giới thế nào?

- Biết không nhiều lắm. Đều là cùng tiên bối tiên giới thu được tin tức, người muốn biết cái gì? Ta có thể hỏi bọn họ a.... Ta rất hữu dụng Hì hì...

Tiên liên nói.

- Tiên giới cùng Tam Thập Tam Thiên của chúng ta có gì khác nhau?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Cái này ta biết. Một là, thời gian ở tiên giới cùng chúng ta khác nhau, Giờ đó một ngày đêm, trong Tam Thập Tam Thiên chính là một vạn năm. hai là, tiên giới so với Tam Thập Tam Thiên cường đại hơn nhiều. Tiên giới đều là Chân tiên tồn tại, chỉ cần không bị đánh chết, đều có thể vĩnh sinh bất diệt.

Dưới thời không pháp tắc, đủ cùng tiên liên nói chuyện vài canh giờ, quả nhiên không ngoài dự đoán của Dương Thiên Lô, tiên giới sớm đã phát sinh biến đổi lớn. Lúc này cả tiên giới Chân Tiên, Thượng Tiên, Kim Tiên, Thiên Tiên, Tiên Tôn, hết thảy đều đã biến mất. Tuy rằng vẫn tràn ngập tiên khí nồng hậu, nhưng sinh mệnh thể tồn tại chỉ có một ít linh yêu. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tam Thập Tam Thiên chủ thần tạo thành cái khe vẫn không được chữa trị.

Cái gọi là linh yêu đó là Thiên Địa linh vật giống như tiên liên, trải qua quanh năm hấp thụ tiên khí, dựng dựng ra trí tuệ sinh mệnh thể. Những linh yêu này không có ngoại lực căn bản không có khả năng di động. Bất quá, chúng lại có phương thức giao lưu so với Tu Luyện Giả càng đơn giản hơn. Tiên khí liên môi giới thông của chúng.

Bản thân linh yêu có thể ngưng tụ Tiên Linh Chi Khí hùng hậu, thế nhưng ngoài huyền thuật trận pháp, cũng không có bất kỳ năng lực công kích chân chính nào. Tu Luyện Giả một khi đột phá trận pháp, linh yêu liền chỉ có bị luyện hóa.

Dương Thiên Lô cũng từ tiên liên biết được, dựa vào vũ lực phá hủy huyền thuật kết giới mà nói, tương đương với phá hủy toàn bộ tu vi của linh yêu. Cuối cùng Tu Luyện Giả có thể thu được Thiên Địa linh vật chỉ là một chút năng lượng của linh yêu mà thôi. Trong phạm vi mấy trăm vạn dặm, Bát Thập Nhất Diệp Tiên Liên đó là tồn tại cường đại nhất, cũng là linh yêu duy nhất. Các Thiên Địa linh vật khác tuy rằng cũng ngưng tụ thành trận pháp thủ hộ, nhưng bản năng trời sinh cũng không có sản sinh trí tuệ.

Mấy canh giờ sau, bốn người Dương Thiên Lô và Lăng Hi, Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh lại phát tan trận pháp, thu được vài loại Thiên Địa linh vật. Bất quá Dương Thiên Lô không trực tiếp nuốt chửng, mà chọn biện pháp tương tự, hết thảy đem chúng thu vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Đương nhiên, đây cũng là tiên liên kiến nghị, bởi vì dựa theo tiên liên nói. Tiên Linh Chi Khí trong tiên cảnh không gian chính là hấp thụ từ cái khe thông với tiên giới. Dương Thiên Lô thu nhập Thiên Địa linh vật càng nhiều, như vậy Tiên Linh Chi Khí trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình sẽ càng dày đặc. Hơn nữa, mặc dù Dương Thiên Lô rời khỏi tiên cảnh không gian, cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Chỉ cần tại Tam Thập Tam Thiên, chúng đều có thể cùng tiên giới duy trì liên thông.

Đây không thể nghi ngờ khiến bốn người Dương Thiên Lô hưng phấn dị thường.

Thiên đại, địa đại, lấy Thiên Địa linh vật mới là lớn nhất. Một năm mặc dù toàn bộ dùng để tu luyện cũng có chút ngắn ngủi.

Chương 594: Vô Cương. (Hạ)

Thế nhưng Dương Thiên Lô có thể đem vô số Thiên Địa linh vật cùng với linh yêu hướng tiên liên thu vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Vậy Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình sẽ trở thành tiên cảnh không gian thứ hai!

Hiển nhiên, đây mới là điều hấp dẫn nhất!

Bốn người căn bản không có nghỉ ngơi chút nào, liên tục chiến đấu hăng hái một ngày đêm, đem Thiên Địa linh vật trong phương viên mười vạn dặm quét sạch.

Thẳng đến buổi trưa ngày thứ hai, ba động thần niệm của Vô Thanh bỗng nhiên xuất hiện trong tâm của Dương Thiên Lô.

- Nhanh như vậy đã đến?

Dương Thiên Lô vội vàng hỏi.

- Ừm, đã đến, hiên Lô, tình huống tựa hồ sai, chờ ta!

Vô Thanh có chút lo lắng nói. Vừa nói đã tập trung vị trí của Dương Thiên Lô trực tiếp xé rách hư không, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới bên cạnh hắn.

- Sai? Sao lại vậy?

Dương Thiên Lô hơi kỳ quái.

- Thu chúng ta vào, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi đây!

Võ Thanh lo lắng nói.

Dương Thiên Lô tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy bộ dáng lo lắng của Võ Thanh, cũng không dám do dự, trực tiếp đem Võ Thanh và tam nữ thu vào Thanh Tinh Lưu Ly Bình. Trong sát na thần niệm và pháp lực của mấy người liền ngưng thành một thể, trực tiếp xé rách hư không, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi.

- Võ Cương đến!

Lúc này, Võ Thanh mới dùng thần niệm nói.

- Cái gì? võ Cương? hắn sao lại tiến đến?

Dương Thiên Lô nhất thời kinh ngạc nói.

- Ta cũng kỳ quái rõ ràng thông qua Tiểu Thượng truyền ra ta sẽ đối phó Võ Hồn Điện. Lẽ ra hắn sẽ không dám tiến đến mới đúng. Nhưng hiện tại, không chỉ cảm ứng được khí tức của Võ Cương, còn có rất nhiều Thiên Giai cao thủ ở bên trong, dĩ nhiên còn có người của Mạnh gia và Long gia! Đối phó Võ Cương ta chỉ có năm thành nắm chắc, nhưng nếu thêm cả người của Long gia và Mạnh gia...căn bản không phải hai chúng ta có thể chống lại.

Võ Thanh ngưng trọng nói.

Hắn vốn là ẩn nấp toàn bộ khí tức của mình, thần niệm thủy chung tìm kiếm trong phương viên vạn dặm, do đó, khi mấy người Võ Cương bước vào khu vực này, nõ Thanh đã cảm ứng được. Mà hiện tại trong phương viên mấy vạn dặm, căn bản không có mấy Tu Luyện Giả. Khu vực này là thuộc về khu vực Võ Thanh truyền tống. Các Tu Luyện Giả khác dừng nhập, Tít nhiều cũng là chuyện của mấy ngày sau.

Do đó, Võ Thanh rõ ràng, lấy thực lực của Võ Cương lúc này muốn tìm đến Dương Thiên Lô mà nói, quả thực quá dễ dàng. Nên đâu còn dám dừng lại?

- Võ Thanh, dĩ nhiên là Võ Thanh, tốt, đuổi theo!

Khi Võ Thanh xé rách hư không đi tìm Dương Thiên Lô, một lão giả khuôn mặt âm trầm bỗng nhiên nhìn về phía đó nói, đồng thời trực tiếp xé rách hư không dẫn đầu đi. Cùng lúc đó, thủ hạ của Võ Cương hơn mười gã Thiên Giai cao thủ cùng với hai mươi gã Thiên Giai cao thủ của Long Mạnh hai nhà cũng xé rách hư không theo.

Khi Dương Thiên Lô vừa mới tới không gian hỗn loạn, đám Võ Cương đã xuất hiện tại chỗ của hắn, đồng thời lại xé rách hư không:

- Đuổi theo!

- Là tiểu tử kia, thật không ngờ, Võ Thanh dĩ nhiên ở cùng tiểu tử kia.

Trong lòng Võ Cương cả giận nói, đồng thời đem pháp lực đề thăng tới cực hạn, truy theo khí tức của Dương Thiên Lô, rất nhanh phi hành trong không gian hỗn loạn.

Võ Cương vốn là tiểu nhân âm hiểm, chưa bao giờ chân chính tin tưởng bất kỳ ai. Tiểu Thượng xác thực cùng hắn ngầm hợp tác. Thế nhưng hắn cũng không như Võ Thanh đối với Tiểu Thượng tin tưởng. Cũng chưa bao giờ coi Tiểu Thượng chân chính trở thành hạch tâm của Võ Hồn Điện. Có thể nói, Tiểu Thượng và Võ Cương chính là kẻ cấp gặp bà già, ai cũng có thủ đoạn riêng. Chỉ là Võ Cương tính cách hung tàn ngoan, so với Tiểu Thượng càng đa nghi hơn. Khi liên tục mười thủ hạ của hắn tiếp xúc với Tiểu Thượng, đều có được đạo lữ cùng cảnh giới. Hơn nữa đều là người của Tiểu Thượng, hắn đã bắt đầu nghi kỵ. Đồng thời lặng lẽ khống chế một người trong đó, tiến hành kiểm tra. Lấy tu vi của Võ Cương đương nhiên rất nhanh liền phát hiện linh hồn lạc ẩn tồn tại. Bất quá hắn cũng không có lộ ra, trực tiếp đem tên đệ tử kia phong ấn, bất quá lại không thể giải khai linh hồn lạc ẩn.

Cuối cùng không còn biện pháp, hắn xin gia chủ Long Mạnh hai nhà giúp đỡ. Võ Hồn Điện sớm đã dựa vào Long Mạnh hai nhà, điểm ấy cả Tu Luyện Giới đều rõ ràng. Bằng không năm đó Võ Tinh Hồn cũng sẽ không trở thành trợ quyền của Long Mạnh hai nhà. Dưới sự trợ giúp của gia chủ Long gia cùng gia chủ Mạnh gia, hai cao thủ đỉnh tiêm của Võ Cực Tinh Vực, Võ Cương rốt cục đem linh hồn lạc ẩn của Tiểu

Thượng nghiên cứu thấu triệt, cũng thành công đem tất cả đệ tử bị hạ linh hồn lạc ấn trở thành phản gián điệp.

Tiên cảnh không gian lần này, Tiểu Thượng muốn đem Vô Hồn Điện tiêu diệt, hẳn đương nhiên biết được. Do đó, một bên là Tiểu Thượng truyền ra tin tức, Vô Thanh muốn nhân cơ hội hẳn tiến nhập tiên cảnh không gian đến phá hủy Vô Hồn Điện, một bên là Tiểu Thượng muốn tại tiên cảnh không gian đem tinh anh của Vô Hồn Điện hủy diệt, đây đối với Tiểu Thượng mà nói quả thực là sự tình nhất cử lưỡng tiện. Bởi vì Vô Cương cũng biết, Vô Thanh cũng là đối tượng Tiểu Thượng muốn diệt trừ.

Do đó, Vô Cương suy nghĩ mãi vẫn lựa chọn tiến nhập tiên cảnh không gian. Là không thể tiện nghi cho tên đệ tiện vô sỉ Tiểu Thượng, mình ở ngoài cùng Vô Thanh liều mạng, ngược lại để Tiểu Thượng thu lợi. Hai là tầm quan trọng của Dương Thiên Lô, chỉ có hẳn biết. Bắt được Dương Thiên Lô, mười tám tầng Vô Hồn Điện có mất đi cũng không sao. Bởi vì khi hẳn rời đi, hoàn toàn có thể lưu lại một cái xác, mặc cho Vô Thanh phá hủy. Thế nhưng, lúc này, hẳn dĩ nhiên thấy Vô Thanh và Dương Thiên Lô ở cùng nhau, xác thực khiến hẳn vô cùng bất ngờ.

Lẽ nào Vô Thanh cũng phát hiện âm mưu của Tiểu Thượng?

Vô Cương nghĩ tới nghĩ lui, tại vấn đề của Vô Thanh, Tiểu Thượng không có lý do gì lừa gạt mình. Bởi vì mình không tiến nhập tiên cảnh không gian, chính là kết quả Tiểu Thượng muốn. Trừ phi Vô Thanh lừa gạt Tiểu Thượng nói không tiến nhập tiên cảnh không gian, thực không còn nguyên nhân nào khác.

- Như vậy cũng tốt, giải quyết hết thấy.

Trong lòng Vô Cương tàn bạo nói. Hẳn sớm biết Tiểu Thượng không đơn giản, bởi vì có thể ngưng luyện ra linh hồn lạc ấn ác độc vô bì kia, ngoài tu vi không như hẳn biểu hiện ra. Do đó, trước khi tiến nhập Thần Táng Sơn, qô Cương đã hướng Long gia và Mạnh gia thỉnh cầu trợ giúp. Hiện tại, hai mươi gã cao thủ Long Mạnh hai nhà bên cạnh hẳn là do hẳn mời tới giúp đỡ. Đều là Thiên Giai đỉnh phong chi cảnh, uy rằng không có đạt được Đại viên mãn, nhưng hai mươi người này tổ hợp thành mười đội, chính là Long Kỵ Sĩ cường hãn vô song. Chiến lực của mình tuyệt đối không phải chuyện đùa.

582. Chương 595: Bị Tính Kế.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 595: Bị tính kế.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tuyệt đối không thể để cho bọn họ chạy! Các vị, dựa vào các người!

Trong đầu Vô Cương vừa suy nghĩ, vừa lớn tiếng truyền âm cho cao thủ của Long Mạnh hai nhà.

Long Kỵ Sĩ, một khi kết hợp thành công, thần niệm pháp lực của hai người sẽ hợp thành một thể, có tốc độ phi hành nhanh nhất trong thiên hạ.

- Được!

Đệ tử Long Mạnh hai nhà nhất thời cùng lên tiếng đáp. Trong sát na, hai người một đôi, người của Long gia nhất thời hóa long, mà người của Mạnh gia thì trực tiếp nhảy lên lưng rồng. Giờ khắc này, mười tám Long Kỵ Sĩ sinh ra, tốc độ của bọn họ trong nháy mắt tiêu thăng đến cực hạn, ngay cả Thiên Giai Đại viên mãn chi cảnh Vô Cương cũng bị bỏ lại phía sau.

- Không tốt! Tốc độ thật nhanh, bọn chúng đang đuổi theo!

Vô Thanh nhất thời khiếp sợ nói.

- Đây là Long Kỵ Sĩ?

Dương Thiên Lô và Võ Thanh, Lăng Hi thần niệm hợp nhất, do đó cũng rõ ràng cảm ứng được thân ảnh đuổi theo rất nhanh phía sau.

- Thiên Lô, thả ta ra đi!

Đúng lúc này, Võ Thanh bỗng nhiên trầm giọng nói.

- Làm gì? Người đi ra chúng ta chạy càng chậm, sẽ bị đuổi kịp mất!

- Ta biết, các người chạy đi, ta ở lại, chí ít có thể ngăn cản bọn chúng một phen!

Võ Thanh nói.

- Sự phụ, còn chưa tới mức đó, người quá coi thường đồ đệ của người!

Để Võ Thanh không nghĩ tới là, giờ khắc này Dương Thiên Lô dĩ nhiên cuồng ngạo nói. Vừa nói, Võ Thanh nhất thời cảm ứng được thần niệm của mình điên cuồng tiêu hao. Lăng Hi, Bạch Tố Tố, Bạch Trinh Trinh cũng không ngoại lệ, một vô tình trận pháp huyền ảo trong sát na rất nhanh ngưng tụ thành!

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô cũng không đẩy nhanh tốc độ, mà ngược lại dừng lại, mắt thấy mười tên Long Kỵ Sĩ sắp đuổi kịp, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, đem trận pháp phát ra.

Huyền Hải Vô Nhai!

Dương Thiên Lô thi triển ra huyền thuật trận pháp học được từ trên người tiên liên, thế nhưng, hiện tại Dương Thiên Lô phát ra so với tiên liên cường đại hơn gấp trăm nghìn lần. Bởi vì, Dương Thiên Lô là dung hợp thần niệm của Chân Thần Cảnh Thiên Giai Đại viên mãn Võ Thanh cùng với thần niệm của mấy người Lăng Hi và cả của hắn.

Lúc phát ra Huyền Hải Vô Nhai, Dương Thiên Lô trực tiếp đem Thanh Tinh Lưu Ly Bình mở ra, hai tay nắm chặt, dùng ra Nhân Gian Đại Pháo đã lâu rồi không sử dụng.

- Âm...

Một tiếng nổ kinh khủng bỗng nhiên bạo phát, Dương Thiên Lô toàn lực thôi động thần niệm, chân ngòi vô cùng vô tận đan được, gia tăng tốc độ của bản thân. Nhất thời lấy tốc độ khiến Võ Thanh khiếp sợ bắt đầu phi hành, đồng thời tốc độ trở nên càng lúc càng nhanh, chỉ chớp lát liền tăng lên tới cảnh giới không thể tưởng tượng!

Tuy rằng Võ Thanh chỉ kịp liếc mắt nhìn mười tên Long Kỵ Sĩ, thần niệm của hắn trong Huyền Hải Vô Nhai, hắn khiếp sợ phát hiện, mười tên Long Kỵ Sĩ dĩ nhiên ở trong vòng phương viên vài dặm trên dưới trái phải nghiêng ngả, tựa như gặp phải cái sự tình gì kinh khủng.

Trong nháy mắt ngăn ngừa, Dương Thiên Lô triển hiện ra năng lực quỷ dị, để Võ Thanh nguyên bản dự định cùng đối phương liều mạng khiếp sợ tột đỉnh.

Đồng dạng, mấy người Võ Cương chạy tới sau đó từ xa liền phát hiện mười tên Long Kỵ Sĩ khác thường. Tuy rằng cảm ứng được khí tức của trận pháp, nhưng bọn hắn vẫn chạy vọt đi, trong nháy mắt liền rơi vào đại hải vô tận, nộ lãng thao thiên.

Khi đám người Võ Cương phá hủy Huyền Hải Vô Nhai, trong không gian hỗn loạn đã mất đi khí tức của Dương Thiên Lô.

...

Khi Dương Thiên Lô khởi động Nhân Gian Đại Pháo, cũng trực tiếp đem thần niệm của Tiểu Thượng đế để lại trong cơ thể hắn phá hủy.

Tuy rằng Dương Thiên Lô không rõ đến tột cùng chuyện gì xảy ra. Thế nhưng hắn lại biết, tình huống hiện tại đã vượt qua phạm vi hắn và Võ Thanh nắm trong tay. Lần này bọn họ may mắn đào tẩu, tiếp theo sẽ thế nào? Nếu như Tiểu Thượng đế lại đem vị trí của hắn lộ ra, e là nguy hiểm càng nhiều. Hơn nữa, Dương Thiên Lô tin tưởng, Võ Cương và Long Mạnh hai nhà xuất hiện, Tiểu Thượng đế tuyệt đối không rõ ràng lắm. Bởi vì, điều này hoàn toàn không phù hợp lợi ích của Tiểu Thượng đế.

- Tiểu Vân, Tiểu Tình... Các người lập tức phá hủy thần niệm cuar Tiểu Thượng, cùng ta hội hợp!
- Lăng Hi, thông tri cho mấy người Tử Hàm cùng chúng ta hội hợp!
- Sư phụ, người cũng thông tri cho người của chúng ta toàn bộ qua đây.

Nửa canh giờ sau, Dương Thiên Lô lại xuất hiện tại tiên cảnh không gian, nhất thời phát sinh mấy đạo thần niệm truyền lệnh. nếu đã đến mức này vậy không cần phải giấu diếm gì nữa. Võ Cương xuất hiện khiến hấn khẳng định Võ Cương cũng không phải ngọn đèn cạn dầu. Nguyên bản Võ Cương không có nói cho Tiểu Thượng biết bí mật của mình, Dương Thiên Lô đã ý thức được Võ Cương đối với Tiểu Thượng cũng không phải là hoàn toàn tín nhiệm. Hiện tại, Võ Cương và người của Long Mạnh hai nhà xuất hiện càng chứng minh điểm này.

Long Cửu Tinh theo Dương Thiên Lô thu phục Võ Hồn Điện Thương Minh Đường, đồng thời hấn từ chỗ Võ Viễn Sơn biết được tiên cảnh không gian sắp mở ra, liền để Long Cửu Tinh trở lại Long gia.

Do đó, lúc này Dương Thiên Lô cũng lợi dụng liên hệ đặc thù, trực tiếp thông tri cho đám người Long Cửu Tinh, Long Cao Thiên cùng với Khương Thiển Khâu. Về phần mấy người của Võ Hồn Điện là Võ Đạo Viễn và Nghê Dong, Dương Thiên Lô lại không thông tri, bởi vì ở chỗ này căn bản không cảm ứng được khí tức của bọn họ, hiển nhiên đều bị Võ Cương khống chế.

...

- Thiên Lô, trong thời gian hai ngày, bọn Viễn Sơn hấn là đều có thể chạy tới đây.

Sau một lát, Võ Thanh nói.

- Tử Hàm, Hi Vũ các nàng không sai biệt lắm cũng phải mất hai ngày!

Lăng Hi cũng nói.

...

- Nương, Thiên Lô gọi ta qua!

Tại một chỗ trong tiên cảnh không gian, Trần Thiển nói với mẫu thân.

- Được!

Mẫu thân Trần Thiển đáp, trực tiếp phát ra mấy đạo thần niệm, vài thời thần sau, mười tên Thiên Giai cao thủ của Trần gia xuất hiện ở bên cạnh nàng. Cùng lúc đó, mẫu thân Trần Thiển lại phát ra gần hai mươi đạo thần niệm. Trần Thiển, Trần Đình, Kỷ Tiêu Lam, Kim Chính Thái cùng đám người Chu Giác Thuần, Hoa Kiến Sầu đã ước định xong, tại tiên cảnh không gian cùng Dương Thiên Lô hội hợp. Do đó, hơn hai mươi người tại Trần gia vượt qua đại thiên kiếp, đều đã lưu lại thần niệm với mẫu thân Trần Thiển để khi tới tiên cảnh không gian có thể liên lạc với bọn họ.

Tuy rằng Dương Thiên Lô chưa nói cho bọn họ biết tình huống cụ thể, nhưng bọn hấn lại biết lại biết, tình cảnh của Dương Thiên Lô phi thường nguy hiểm. Do đó, bọn họ khi tiến nhập Thần Táng Sơn cũng đã thương lượng xong. Đám người Kim Chính Thái, Chu Giác Thuần đều là đệ nhất thiên tài trong các thế lực, đương nhiên sẽ không một mình cùng Dương Thiên Lô hội hợp, mà còn có trưởng bối thân cận.

Vài thời thần sau, mẫu thân Trần Thiển dẫn theo Trần Thiển, Trần Đình cùng với mười tên Thiên Giai cao thủ chạy tới chỗ Dương Thiên Lô.

...

Cùng lúc đó, chúng nữ Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ nhận được tin tức cũng báo cho Tích Trúc Điện Chủ Hạ Tích Trúc biết. Hạ Tích Trúc không nói hai lời, trực tiếp điều động ba mươi gã Thiên Giai cao thủ, tự mình dẫn đường cùng mấy người Hạ Quân Trúc cùng nhau theo chúng nữ xé rách hư không!

...

Đám người Kim Chính Thái, Hoa Kiến Sầu, Chu Giác Thuần sau khi nhận được tin tức cũng dẫn theo vài Thiên Giai cao thủ xuất phát!

Duy nhất không có dẫn người theo đó là Kỷ Tiêu Lam và Kỷ Tiêu Vân. Hai người chỉ là đơn độc đi tới chỗ của Dương Thiên Lô. Nhưng không có kinh động bất kỳ kẻ nào trong gia tộc. Bởi vì bọn họ không dám. Lúc này Kỷ gia đã không phải là Kỷ gia của ngày trước. Hành trình Thần Táng Sơn lần này khiến bọn họ không ngờ tới là Kỷ gia gia chủ dĩ nhiên không có trở lại. Tuy rằng trong gia tộc không ai dám nghị luận, thế nhưng đã có rất nhiều có dự cảm không lành.

Bởi vì nhị gia chủ Kỷ Trùng Kiền đã nắm quyền, hơn nữa từ sau sự kiện Kỷ Nhạ Yên, một loạt thủ đoạn dồn dập, lớn mật, không chút cố kỵ đem quyền lợi của Kỷ gia tiến hành phân phối lại. Bất cứ một ai dám khiêu khích uy nghiêm của hắn đều bị sung quân đến Ma Sát Hải.

Kỷ gia gia chủ Kỷ Trùng Tiêu đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?

Không ai biết.

Bất có, cho dù Kỷ Tiêu Lam và Kỷ Tiêu Vân không dẫn theo bất cứ một cao thủ nào tới, nhưng đám người Trần Thiển, Chu Giác Thuần, Kim Chính Thái, Hạ Quân Trúc hai mươi đều dẫn theo cao thủ tới. Nhất là Tích Trúc Điện càng xuất động một phần tư cao thủ, hội tụ cùng nhau tuyệt đối là một cỗ lực lượng đáng sợ!

...

Tất cả chuyện này, Dương Thiên Lô căn bản không ngờ tới. Càng không biết, cỗ lực lượng này ngưng làm một thể có bao nhiêu kinh khủng. Hơn một trăm vị Chân Thần Cảnh Thiên Giai Thiên Giai cao thủ, còn có Võ Thanh, Hạ Tích Trúc, hai vị Thiên Giai Đại viên mãn này tồn tại, cùng mẫu thân Trần Thiển, Thiên Giai đỉnh phong cao thủ ở đây, đó là cái khái niệm gì?

Chính là tương đương với ngũ đại gia tộc cũng có đủ thực lực chống lại!

Dương Thiên Lô vốn chỉ muốn đem lực lượng lực lượng của mình ngưng làm một thể thể, đến lúc đó chỉ cần lợi dụng Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, hoàn toàn có thể phát huy lực lượng vượt xa tưởng tượng. Cho dù gặp phải Võ Cương và Tiểu Thượng bao vây, hắn cũng có đủ năng lực đào tẩu. Cùng đối phương chơi trò chiến đấu du kích. Tuyệt đối là một chuyện vô cùng đáng để chờ mong. Hơn nữa. Dương Thiên Lô có thể khẳng định không ngừng làm suy yếu đối phương, cường đại bản thân.

...

- Chuyện gì xảy ra?

Khi đám người Dương Thiên Lô và Tiểu Vân đều phá hủy thần niệm của Tiểu Thượng trong cơ thể của mình, Tiểu Thượng nhất thời cũng có cảm ứng, trong ánh mắt ngoan lóe ra một tia nghi hoặc nồng đậm.

- Lẽ nào bọn chúng muốn chết?

Tiểu Thượng lạnh giọng nói, bỗng nhiên thôi động thần niệm, đem năng lượng Linh Hồn Gia Tỏa giữa mình và Dương Thiên Lô phát động. Thế nhưng giờ khắc này để hắn kinh ngạc là, căn bản không thể bắt được khí tức của Dương Thiên Lô, mà ngay cả đám người Tiểu Vân, Tiểu Tình cũng không có!

Lần này để Tiểu Thượng triệt để mất bình tĩnh, Linh Hồn Gia Tỏa Linh Hồn Gia Tỏa là kiệt tác đặc ý nhất của hắn. Nhưng hiện tại sao lại tiêu thất? Lẽ nào...đám người Dương Thiên Lô đã bị chém giết? Ngoại trừ điều đó ra, Tiểu Thượng căn bản không thể nghĩ thông suốt.

Ngay khi Tiểu Thượng chuẩn bị liên hệ với gian tể Vô Hồn Điện, trong tâm thần dĩ nhiên truyền đến một trận ba động.

- Đạo Tình, ta ta đang muốn liên lạc với các người, tìm được đám người Dương Thiên Lô không? Các người không phải đã đem bọn hắn chém giết rồi chứ?

Tiểu Thượng vội vàng hỏi.

- Chém giết? Không thể nào, tông chủ, có chúng ta ở đây, cùng lắm chỉ cùng đám người Võ Thanh lưỡng bại câu thương, Dương huynh đệ không có khả năng xảy ra chuyện, người yên tâm đi. Chỉ là... Tông chủ, chúng ta đến nơi đây cũng không có tìm được Dương huynh đệ, còn thỉnh tông chủ một lần nữa tìm kiếm vị trí của hắn, chúng ta có thể an bài.

Vũ Đạo Tình cung kính nói.

- Có vấn đề. Dương Thiên Lôi và Tiểu Vân khẳng định có vấn đề, linh hồn lạc ấn đều đã biến mất! Ta căn bản không thể liên lạc với hắn. Chính là vị trí ta nói cho người, tìm cho ta, phát hiện bất cứ cao thủ gì lập tức báo cho ta biết! Dám phá hỏng đại sự của ta...

Tiểu Thượng tức giận nói.

- Cái này...

Vũ Đạo Tình hơi trầm ngâm,, xoay người nhìn về phía Võ Cương vẻ mặt âm trầm lãnh liệt đang đứng bên cạnh hắn, truyền âm nói:

- Điện Chủ, Tiểu Thượng nói đã cùng Dương Thiên Lôi mất đi liên hệ, linh hồn lạc ấn cũng đã biến mất! Rất có thể đã bị chém giết! Muốn chúng ta tìm kiếm tại đây!

- Ngươi ngu ngốc, còn không nhanh chóng tuân lệnh!

Võ Cương tức giận nói/

Vũ Đạo Tình vội vàng cung kính tại thần niệm nói:

- Dạ... Tông chủ Tông chủ!

Nói xong liền vội vàng chặt đứt liên lạc.

- Ba!

Một tiếng bạt tai thanh thúy, nhất thời để Vũ Đạo Tình gương mặt đỏ bừng. Võ Cương tức giận nói:

- Ngươi ngu ngốc, do dự cái gì? Tiểu Thượng trời sinh đa nghi, khi ra lệnh cho người, người còn ấp a ấp úng, linh hồn lạc ấn biến mất. Hắn nếu như phát hiện vấn đề muốn thử người thì sao?

- Điện chủ, ta...

....

Khi Vũ Đạo Tình chủ động chặt đứt liên lạc cùng mình, Tiểu Thượng vốn đang tức giận, xác thực đối với Vũ Đạo Tình do dự có chút phần nộ. Hiện tại lại bị trực tiếp chặt đứt liên hệ, càng phần nộ hơn. Bất quá Tiểu Thượng vốn dĩ tâm tình kín đáo, rất nhanh nhú mảy, trong sát na liền thôi động thần niệm. Lúc này. Tiểu Thượng chân chính khiếp sợ, bởi vì vừa mới liên hệ Vũ Đạo Tình, Linh Hồn Gia Tỏa của hắn, Tiểu Thượng cũng cảm ứng không được!

Ngay sau đó Tiểu Thượng liên tục liên lạc, dĩ nhiên toàn bộ thất bại, tất cả người của hắn, dĩ nhiên không có một ai thành công thôi động Linh Hồn Gia Tỏa!

Điều này làm cho vẻ mặt Tiểu Thượng trở nên càng lúc càng âm trầm, tràng cảnh ngày xưa rất nhanh hiện lên trong óc hắn, khiến hắn càng lúc càng phần nộ!

- Võ Cương! Võ Cương! Không nghĩ tới Tiểu Thượng ta dĩ nhiên bị tên ngu xuẩn này tính kế! Đã như vậy, thì không cần ẩn dấu nữa!

Tiểu Thượng tức giận nói, khí tức quanh thân tại giờ khắc này xuất hiện biến ảo kinh người, một khí tức cổ kinh khủng đến cực điểm trong nháy mắt bao phủ phương viên nghìn dặm!

Tuy rằng Tiểu Thượng biết bị Võ Cương tính kế, nhưng đối với tình huống hiện tại vẫn không thể nhìn thấu. Bởi vì hắn căn bản giải thích không thông. Dương Thiên Lôi và Tiểu Vân vì sao phá hủy thần niệm của hắn?

583. Chương 596: Chúng Nữ Đến.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 596: Chúng nữ đến.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nếu như Dương Thiên Lô và Tiểu Vân vốn cũng là người của Vô Cương, đây chẳng phải là đả thảo kinh xà? Do đó, chỉ có chém giết mới hợp lý. Thế nhưng, Tiểu Thượng lại rõ ràng, nếu như chém giết Dương Thiên Lô nói đã làm từ sớm, đâu cần chờ tới bây giờ. Tựa như ngày đó Vô Cương giao phó, nhất định phải bắt sống! Đã như vậy, Dương Thiên Lô và Tiểu Vân vì sao làm như vậy, Linh Hồn Gia Tỏa của bọn họ khi nào phá vỡ? Bị ai phá vỡ? Tiểu Thượng cũng không cho rằng Linh Hồn Gia Tỏa của mình, đám người Vũ Đạo Tinh lại có năng lực phá vỡ.

Do đó, tuy rằng Tiểu Thượng tức giận, thế nhưng cũng không có loạn trận cước, hẳn muốn làm rõ ràng rốt cuộc chuyện gì xảy ra mới xuất thủ.

...

- Chính là nó, đây là Kim Lạc Quả, Dương Thiên Lô, người người cần phải phá giải phá giải Lạc Hà Huyền Trận...

Lúc Dương Thiên Lô thông tri cho mọi người cũng không có nhân rồi, mà tiếp tục thu thập Thiên Địa linh vật. Lúc này, trong phương viên hơn mười vạn dặm chỉ có linh yêu, Kim Lạc Quả. Dương Thiên Lô chính là dựa theo tiên liên chỉ dẫn mới dùng tốc độ nhanh nhất đến đây. Đồng thời tiên liên sớm đã cùng Kim Lạc Quả câu thông. Chỉ là, Kim Lạc Quả tuy rằng rất muốn tiến nhập Thanh Tinh Lưu Ly Bình, loại bảo vật có năng lực phục sinh đối với linh yêu trong truyền thuyết này, nhưng phải Dương Thiên Lô nắm trong tay huyền trận của nó mới được.

- Yên tâm đi! Ca chính là phá trận tiểu vương tử trong truyền thuyết! Dương Thiên Lô đặc ý nói, người này tại bất cứ lúc nào cũng có thể đặc ý, Tiểu Thượng, Vô Cương Vô Cương mang đến áp lực thật lớn căn bản không để trong lòng. - Đến đến đến, các người tiếp tục học một chút, chờ khi xuất sư có thể đơn độc hành động,, không phải một mình ca lực lượng quá hữu hạn!

Dương Thiên Lô nói, lại đem thần niệm của Lăng Hi, Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh hòa hợp nhất thể, trực tiếp bước vào trong kết giới, bắt đầu phá trận!

...

Gần một ngày đêm, không chỉ có Kim Lạc Quả đã thành công tiến nhập Thanh Tinh Lưu Ly Bình,, chính là Thiên Địa linh vật trong phương viên mấy vạn dặm hơn phân nửa đều đã bị Dương Thiên Lô thu nhập Thanh Tinh Lưu Ly Bình.

- Thiên Lô, Tử Hàm các nàng đã đến! Ngay khi Dương Thiên Lô ngựa không dừng vó muốn tiếp tục, Lăng Hi bỗng nhiên nói.

- Nhanh như vậy? Không phải nói mất hai ngày sao? Dương Thiên Lô kỳ quái hỏi.

- Tích Trúc Điện Điện Chủ dẫn các nàng đến! Lăng Hi nói.

- Không phải chứ? Dương Thiên Lô hơi kinh hãi, Tích Trúc Điện Điện Chủ Hạ Tích Trúc, Dương Thiên Lô sớm đã biết. Đây chính là nữ tử truyền kỳ trong Vô Cực Tinh Vực, dựa vào thực lực bản thân, thành lập môn phái cũng cấp tốc quật khởi đến hàng ngũ bát đại điện, ngoài thiên phú, ngộ tính cũng là tồn tại siêu nhất lưu. Hơn nữa hiện tại sớm đã bước vào Thiên Giai Đại viên mãn chỉ cảnh.

Đúng lúc này, không gian truyền đến ba động thật lớn, từng đạo lưu quang xẹt qua, xuất hiện phía trên Dương Thiên Lô.

- Không tốt! Vô Thanh vẫn chú ý trong phương viên vạn dặm, nhất thời nhất thời cảm ứng được không gian ba động, hơn nữa khí tức của mười mấy tên Thiên Giai cao thủ để hấn kinh hãi, nhất là một vị trong đó càng đạt đến Thiên Giai Đại viên mãn cảnh giới. Nhưng đây không phải nguyên nhân lớn nhất, mà là địa phương đối phương xuất hiện dĩ nhiên là chỗ của Dương Thiên Lô.

Võ Thanh căn bản không kịp kiểm tra tỉ mỉ, liền trực tiếp xé rách hư không, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ Dương Thiên Lôi.

Thế nhưng, khi hắn xuất hiện ở bên cạnh Dương Thiên Lôi, để hắn kinh ngạc là dĩ nhiên thấy đám người Trương Tử Hàm cùng với một đạo thân ảnh mà hắn biết, còn có ba mươi nữ tử Thiên Giai cao thủ.

- Cái này... Khí tức cuồng bạo trên người Võ Thanh dần dần thu liễm, nhìn mọi người, có chút xấu hổ cười cười.

- Khụ khụ... Đây là sư phụ ta, Võ Thanh. Hạ tiền bối, không biết...

- Gọi di nương! Võ huynh, nghe danh đã lâu, cảm tạ người đối với Thiên Lôi chiếu cố! Để Dương Thiên Lôi vô cùng kinh ngạc là Hạ Tích Trúc dĩ nhiên không chút kiêu ngạo, cùng Võ Thanh nói chuyện, biểu hiện ra quan hệ với Dương Thiên Lôi còn gần hơn Võ Thanh. Hạ Tích Trúc vừa nói, trực tiếp đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, vỗ vỗ vai hắn, lại quan sát trái phải, một bộ dáng dấp sủng ái, nói: - Đại Dịch Dung Thuật quả nhiên không đơn giản, bất quá, bộ dáng này thật xấu, còn không hiện ra chân thân để di nương nhìn?

- Khụ khụ... Dương Thiên Lôi xấu hổ nhìn về phía mấy người Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lệ, thấy chúng nữ vẻ mặt mỉm cười, còn Hạ Quân Trúc lại là dáng dấp thản nhiên, ngay cả nhìn hắn cũng không nhìn, bất quá trên mặt hiện ra ứng đo, lại bại lộ, tên rõ ràng giả bộ, nhìn thấy ca có thể không kích động sao?

Tuy rằng Hạ Tích Trúc là trang phục trung niên mỹ phụ, nhưng dáng dấp lại không khác gì thiếu nữ. Nhất là con mắt đẹp kia rất giống với Hạ Quân Trúc, hơn nữa tu vi của nàng là Thiên Giai Đại viên mãn, thấy vậy, Dương Thiên Lôi vội vàng thôi động thần niệm, khôi phục tướng mạo sẵn có của mình.

Không khôi phục còn tốt, vừa khôi phục, càng khiến cho Dương Thiên Lôi khó xử là, Hạ Tích Trúc dĩ nhiên xoa bóp trên mặt hắn, tràn ngập cảm thán nói: - Không sai, lúc này mới xứng đôi...Nhiều cháu dâu xinh đẹp như vậy sao...

Dương Thiên Lôi vội vàng lui ra phía sau vài bước, thoát khỏi “ma trảo” của Hạ Tích Trúc, nói: - Cái này... Người là sư phụ của Hạ Nữ, sao lại bắt ta gọi là di nương đây?

- Hạ Nữ? Nghe được Dương Thiên Lôi nói, thần tình Hạ Tích Trúc hơi đổi.

- Sư phụ, đây là biệt hiệu mà hắn đặt cho ta. Chỉ có hắn gọi thích thú nhất, Tử Hàm các nàng cũng sẽ không gọi. Hạ Quân Trúc vội vàng giải thích.

Nghe được Hạ Quân Trúc nói, vẻ ngạc nhiên trên mặt Hạ Tích Trúc chậm rãi biến mất, nói: - Thì ra là như vậy a, vậy di nương liền cho người biết vì sao, bởi vì ta với mẫu thân Nhạ Yên của người là tỷ muội tốt!

- Tiểu Thiên đến đây! Đúng lúc này, đám người Hạ Tích Trúc vừa mới đến, Lăng Hi đã trở lại Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, ở trong não hải của Dương Thiên Lôi nói.

- Có người đến! Võ Thanh nhất thời ngẩng đầu nhìn phía hư không, nói. Bất quá lúc này, lão nhân này tuyệt không kinh hoảng, không có biện pháp a, Tích Trúc Điện đến nhiều cao thủ như vậy, hiện tại cho dù gặp phải Võ Cương và cao thủ Long Mạnh hai nhà, cũng không sợ chút nào.

- Là tiểu Thiên các nàng. Dương Thiên Lôi nói.

Từng đạo lưu quang xuất hiện phía trên mọi người.

- Thiên Lôi! Trần Thiên, nha đầu kia nhất thời kích động hô, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang nhắm phía Dương Thiên Lôi. Bất quá thấy người nhiều như vậy, nàng lại không dám lao vào lòng Dương Thiên Lôi, mà là vọt tới giữa chúng nữ Trương Tử Hàm và Nguyễn Hi Vũ. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập hưng phấn. Trong khoảng thời gian này Trần Thiên không có ở cùng chúng nữ, cho nên mới có vẻ hưng phấn như vậy. Trần Đình đương nhiên cũng trực tiếp đi vào giữa chúng nữ, bắt đầu lú lo.

584. Chương 597: Nhiệm Vụ Quan Trọng Hơn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 597: Nhiệm vụ quan trọng hơn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ách... Nhạc mẫu đại nhân, các người...sao cũng nhiều người như vậy? Khi nhìn thấy mẫu thân Trần Thiển cũng mang theo mười tên Thiên Giai cao thủ, Dương Thiên Lô lên tiếng hỏi.

- Không phải sợ người gặp chuyện không may sao? Bất quá vẫn là không so được với đại tỷ a. Đại tỷ, sao người không đem cả Tích Trúc Điện đến luôn đi?

Để Dương Thiên Lô không nghĩ tới là mẫu thân Trần Thiển dĩ nhiên cười đi tới trước mặt Hạ Tích Trúc, có điểm “khiêu khích” nói.

- Thế nào? Tiểu Hinh đồ kị tỷ tỷ?

Càng làm cho Dương Thiên Lô nghĩ không ra là Hạ Tích Trúc dĩ nhiên thi triển ra Vô Ảnh Thủ, trực tiếp gõ trên đầu nàng mấy cái, đắc ý nói.

Mẫu thân Trần Thiển vốn tên là Trần Hinh. Cùng tình huống của Kỷ Nhạ Yên không sai biệt lắm, từ nhỏ lớn lên tại Trần gia. Nhưng cũng không phải là huyết mạch của Trần gia.

- Đồ kị cái gì a, tiểu muội hiện tại đã là nhạc mẫu của người ta...

- Tốt tốt, đi, tỷ muội chúng ta hàn huyên một chút, không thể mất mặt trước tiểu bối được! Hạ Tích Trúc trừng mắt với Trần Hinh, nói. Nói xong xoay người nhìn ba mươi Thiên Giai cao thủ do nàng dẫn đến, nói:

- Các người ở phụ cận tự hành tu luyện, đi thôi!

- Các người cũng đi đi sao! Trần Hinh cũng giao phó với mười tên Thiên Giai cao thủ, nói xong nhìn Vô Thanh: - Vô huynh, làm phiền người chiếu cố Thiên Lô!

- Thiên Lô là đồ đệ của ta, nên làm! Vô Thanh có chút khó hiểu nói. Ngày đó thu Dương Thiên Lô làm đồ đệ, hắn cũng không biết Dương Thiên Lô có năng lượng lớn như vậy. Trần gia thì hắn vẫn còn biết một chút, nhưng Tích Trúc Điện, nhất là Hạ Tích Trúc mà nói, cùng với mẫu thân của Dương Thiên Lô thì hắn lại không biết.

Sau khi mọi người rời khỏi, Vô Thanh cũng trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, hóa thành một đạo lưu quang, không muốn làm bóng đèn.

Về phần Hạ Quân Trúc, tuy rằng thật là bóng đèn, nhưng không ai để ý hắn tồn tại, dù sao, chúng nữ rất quen thuộc với hắn. Do đó, sau khi mọi người rời khỏi, Tiểu Bạch hưng phấn hét ra một tiếng, ôm lấy cổ Dương Thiên Lô, còn chúng nữ cũng đều vây lấy hắn.

Hạ Quân Trúc có chút khó xử nhìn chúng nữ và vẻ mặt đắc ý của Dương Thiên Lô, chấp tay nhìn về phía xa, lựa chọn không để ý. Thế nhưng cũng không có rời khỏi. Loại tràng cảnh này, khi lịch lãm tại Mộng Huyền Tinh đã trải qua nhiều, hắn cũng không phải lần đầu tiên như vậy.

Bất quá, Hạ Quân Trúc vừa mới xoay người, liền phát ra một tiếng hét chói tai.

Dương Thiên Lô, tên vô sỉ này, dĩ nhiên lao ra khỏi chúng nữ, trực tiếp từ phía sau Hạ Quân Trúc, một phát ôm lấy hắn, càng quá phận là còn sau khi sờ nhanh hai cái, liền đem Hạ Quân Trúc ném lên không trung, ngã xuống lại đỡ lấy. Khi đỡ được lại sờ hai cái, trong miệng còn nói: - Hạ Nữ, người thực sự là quá ra sức, dĩ nhiên dẫn nhiều cao thủ tới như vậy, ca có thể thư thái rồi a... Ha ha ha...

- Oa, thất lực của Hạ Nữ lại biến thành eo nhỏ, chắc chắc.

- Tên biến thái, mau buông ta ra! Tử Hàm, Hi Vũ, các người không quản sao? Giới tính của hần có vấn đề! Hạ Quân Trúc tức giận nói, vẻ mặt đỏ bừng. Muốn phản kháng cũng không thành, Dương Thiên Lô, tên biến thái này đã là tu vi Địa giai đỉnh phong chi cảnh, hơn nữa thần niệm sớm đã đem hần trời buộc, thật sự là quá khinh người. Quang trọng là móng vuốt hèn mọn kia lại tập kích lên hông, và eo của hần. Hạ Quân Trúc há lại chịu được?

- Khanh khách...

Chúng nữ ôm bụng cười lớn, thế nhưng không có bất cứ ai ra ngăn cản. Tròng cảnh như vậy, chúng nữ cũng là thấy nhiều rồi. Đùa giỡn Hạ Quân Trúc tựa hồ là một trong lạc thú lớn nhất của Dương Thiên Lô.

- Dương Thiên Lô, ngươi còn không buông ta ra. Ta thực tức giận! Hạ Quân Trúc phiền muộn vô bì nói. Khuôn mặt đẹp sớm đã biến thành quả táo hồng, cả người khô nóng, tim đập nhanh hơn, còn thiếu mỗi rên rỉ lên.

- Ha ha ha... Thấy bộ dáng ngượng ngùng của Hạ Quân Trúc, Dương Thiên Lô đắc ý triệt tiêu thần niệm, thả Hạ Quân Trúc ra.

Sau đó một ngày đêm, đám người Chu Giác Thuần, Hoa Kiến Sầu, Kim Chính Thái, Kỷ Tiêu Lam, Kỷ Tiêu Vân, Lý Kiếm Phong đều chạy tới. Tiểu Vân, Tiểu Tình chúng nữ, đệ tử của Võ Thanh cũng đều đến.

Bất quá, đám người Long Cửu Tinh, Long Cao Thiên, cùng với đám người của Lưu Vân Điện Khương Thiển Khâu, Dương Thiên Lô lại lệnh cho họ tạm thời không nên qua đây. Dù sao nhiều người quá hỗn tạp. Tuy rằng đều là người chư vị huynh đệ tin được, nhưng cũng không phải Dương Thiên Lô tin được. Bí mật Thanh Tinh Lưu Ly Bình nhất là bí mật có thể độ hóa người tuyệt không thể bại lộ ra trước mặt quá nhiều người. Bởi vì năng lực này thật sự quá biến thái.

Dù vậy, bao gồm cả cao thủ Tích Trúc Điện và Trần gia, tổng cộng đã dẫn đến hơn một trăm Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ!

Con mẹ nó đây là cái khái niệm gì?

Đừng nói Võ Thanh, ngay cả Dương Thiên Lô cũng căn bản không ngờ lại nhiều người như vậy!

Cảm giác nguy hiểm? Hiện tại e là cảm giác an toàn quá lớn. Đội ngũ cường hãn như vậy, đừng nói Tiểu Thượng và Võ Cương không biết Dương Thiên Lô ở đâu, cho dù biết cũng dám đến sao?

Trừ phi Võ Cương và Tiểu Thượng liên thủ, bằng không, mặc kệ là Võ Hồn Điện, hay Trảm Ma Tông đều chỉ có chịu đòn.

Thế nhưng, loại tình huống này lại khiến Dương Thiên Lô khó xử. Hần căn bản không ngờ đám người Kỷ Tiêu Lam, Chu Giác Thuần, Hoa Kiến Sầu, Kim Chính Thái cũng tới, hơn nữa còn dẫn theo cao thủ.

Lúc này, tất cả mọi người tụ tập với nhau, đều đang nhìn Dương Thiên Lô, chờ hần định đoạt, bao gồm cả Võ Thanh, Hạ Tích Trúc và Trần Hình cũng không có can thiệp, đương nhiên cũng cho hần một vài kiến nghị. Võ Thanh đương nhiên không cần phải nói, mà Hạ Tích Trúc và Trần Hình cũng biểu thị thừa dịp tiên cảnh không gian đem Tiểu Thượng và Võ Cương tiêu diệt.

- Ta thấy tính như vậy, dù sao tiên cảnh không gian chỉ có một năm, các người có thể đi vào một lần cũng không phải dễ dàng. Vẫn nên lấy tu luyện làm trọng. Về phần Tiểu Thượng và Võ Cương, diệt khẳng định là phải tiêu diệt, nhưng hiện tại không thích hợp để xử lý. Thứ nhất, chúng ta đã phá hủy thần niệm của Tiểu Thượng, hần muốn tìm được chúng ta không dễ dàng, đồng dạng, chúng ta muốn tìm được hần cũng không dễ dàng. Về phần Võ Cương càng không dễ tìm. So với lãng phí thời gian, chi bằng dùng để tu luyện. Thứ hai, Võ Cương nếu có thể mời cao thủ Long Mạnh hai nhà đến, thì họ sẽ khoanh tay đứng nhìn sao? Khẳng định sẽ không. Tại Vô Cực Tinh Vực, giả Võ Hồn Điện của Võ Cương sớm đã là người của Long Mạnh hai nhà. Điểm ấy có thể khẳng định. Do đó, một khi chân chính động thủ, e là gây ra oanh động nằm ngoài dự liệu của chúng ta. Nhất là thân phận của các người. các người nên nhớ đây không phải các thế lực lớn của Vô Cực Tinh Vực đại chiến? Quan trọng hơn là các người không giống Hạ Nữ... Àch, không giống di nương nói. Thế lực cầu các người liệu có cho phép các người theo ta gây rối?

Dương Thiên Lô nhìn mọi người nói.

- Cái này... Dương huynh đệ nói cũng đúng. Tuy rằng Kiến Sầu là người được Tam Hoa Tông chúng ta chọn làm tông chủ trong tương lai, nhưng hiện tại vẫn còn quá sớm. Thiên Giai cao thủ do Hoa Kiến Sầu gọi tới nói.

Đám cao thủ do mấy người Chu Giác Thuần dẫn đến cũng gập đầu. Hiển nhiên, Dương Thiên Lôi dẫn Long Mạnh hai nhà để tất cả mọi người có điều cố kỵ. Nếu như thực khai chiến, hơn nữa theo như lời Dương Thiên Lôi biến thành đại chiến giữa các thế lực lớn của Vô Cực Tinh Vực, vậy không phải là bọn hắn có thể nắm trong tay.

- Di nương, nhạc mẫu, các người thấy sao? Dương Thiên Lôi nhìn Hạ Tích Trúc và Trần Hình hỏi.

- Người nói cũng có lý. Vậy cứ làm theo lời người nói đi sao. Lấy tu luyện làm trọng. Nếu như bọn hắn tìm tới đây, vậy thì chẳng cần phải quản nhiều. Hạ Tích Trúc khẽ nhủ mà nói, Trần Hình cũng gập đầu.

- Khụ khụ... Di nương, ý của ta là chúng ta không nên tụ tập cùng một chỗ. Người và nhạc mẫu chỉ cần lưu lại thần niệm cho ta là được, vạn nhất gặp phải bọn họ trực tiếp mở ra Thiên Môn, để ta bỏ chạy là được. Không thể làm mọi người bị đình chỉ tu luyện a... Dương Thiên Lôi nói, đồng thời đã truyền âm cùng Võ Thanh.

- Thiên Lôi nói đúng. Ân tình của chư vị, chúng ta tâm lĩnh. Nhưng tất cả lấy tu luyện làm trọng. Các người xin yên tâm, có ta theo Thiên Lôi, không có vấn đề! Võ Thanh vội vàng nói.

- Thiên Lôi, chúng ta từ xa tới đây, người sẽ không đuổi chúng ta đi chứ? Chu Giác Thuần nói.

- Không phải, huynh đệ tỷ muội chúng ta tu vi thấp, ở cùng một chỗ là tốt rồi. Về phần chư vị tiền bối các người dẫn đến, đều tự hành tu luyện đi thôi! Dương Thiên Lôi nói, đồng thời cũng truyền âm cho mọi người. Bởi vì hắn có việc quan trọng hơn cần hoàn thành.

Tại Dương Thiên Lôi khuyên bảo nửa ngày, rốt cục để đám Thiên Giai cao thủ mời đi. Còn hai người Hạ Tích Trúc và Trần Hình thì lưu lại một lũ thần niệm, rồi cũng theo mọi người rời khỏi.

- Hô! Dương Thiên Lôi thở dài một hơi, vẻ mặt phiền muộn mọi người nói: - Các người thật phiền phức, dẫn nhiều cao thủ tới như vậy để làm gì?

- Ách... Dương Điện Chủ, các huynh đệ còn không phải vì người sao? Chu Giác Thuần nói: - Điện Chủ đại nhân, nói mau, có chuyện gì quan trọng?

- Kháo...Đừng có ác tâm như vậy được không? Ca, vị Điện Chủ này chỉ có sư phụ biết mà thôi, chờ Võ Hồn Điện bị diệt, lại gọi cũng không muộn!

- Được rồi, trước nói xem có chuyện gì quan trọng?

- Tạo một tiên cảnh không gian! Dương Thiên Lôi còn chưa nói gì, Hạ Quân Trúc đã thay hắn nói.

- Cái gì? Ánh mắt mọi người tập trung trên mặt Hạ Quân Trúc.

- Đừng nhìn ta, ta không có cái bản lĩnh đó. Chỉ có Điện Chủ đại nhân, tên biến thái này mới có! Hạ Quân Trúc trừng mắt với Dương Thiên Lôi nói.

- Thiên ca, Lôi ca, Điện Chủ đại nhân thân ái... Hắc hắc, ta chỉ biết theo lão nhân gia người khẳng định có đặc sắc, oa ha ha ha... Làm như thế nào, làm như thế nào? Tiểu đệ dù nước sôi lửa bỏng, cũng không chối từ! Chu Giác Thuần nhất thời vẻ mặt nịnh nọt nhìn Dương Thiên Lôi nói.

- Đi vào trước đi! Dương Thiên Lôi trực tiếp mở rộng Thanh Tinh Lưu Ly Bình, đem tất cả mọi người thu nhập bên trong. Bao gồm cả Võ Thanh, cùng với đám đệ tử Võ Viễn Sơn cũng tiến nhập theo.

- Ách, cái này... Còn có thể dùng?

- Tiên Linh Chi Khí?

Ngoại trừ Trần Thiển, Hạ Quân Trúc cùng với chúng nữ sớm đến ra, mấy người Kim Chính Thái, Kỷ Tiêu Lam trong nháy mắt tiến nhập Thanh Tinh Lưu Ly Bình, ai nấy đều khiếp sợ.

- Sau này, đây chính là tiên cảnh không gian thứ hai! Bất quá, các người đều phải xuất lực! Ca trước huấn luyện các người, sau khi xuất sư, phải dựa vào các người rồi! Phóng xuất thần niệm của các người đi! Dương Thiên Lô nói, đồng thời nhất thời phát ra thần niệm, rất nhanh cùng thần niệm của mọi người hợp làm một thể: - Dùng tâm cảm ngộ, xem ca làm thế nào lĩnh ngộ ảo diệu của trận pháp!

Dưới thời không pháp tắc, Dương Thiên Lô dẫn theo thần niệm của mọi người, tiến nhập trong một ảo cảnh trận pháp, trước dễ sau khó. Đồng thời không ngừng giảng thuật kỹ xảo và ảo diệu phá trận. Dương Thiên Lô nói, đồng thời nhất thời phát ra thần niệm, rất nhanh cùng thần niệm của mọi người hợp làm một thể: - Dùng tâm cảm ngộ, xem ca làm thế nào lĩnh ngộ ảo diệu của trận pháp!

Ngày đó, Dương Thiên Lô sở dĩ triệu hoán chúng nữ cùng với các đệ tử của Vô Thanh, còn có bọn người Long Cửu Tinh qua đây, nguyên nhân đầu tiên đương nhiên là muốn hợp lực mọi người, để cường đại năng lực chạy trốn của mình. Thứ hai cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, đó là tập hợp lực lượng của mọi người, bắt đầu vơ vét Thiên Địa linh vật trong tiên cảnh không gian. Gần một năm, tiên cảnh không gian thật lớn này chỉ cần linh yêu cường đại, Dương Thiên Lô cũng không có biện pháp thu thập hoàn tất, càng không nói tới rất nhiều loại Thiên Địa linh vật. Do đó, phải đem tất cả lực lượng mình có xuất động mới được.

Đương nhiên, những người này phải là người hấn tìn nhiệm nhất cùng người bị hấn độ hóa.

Không bao lâu, đám người Long Cửu Tinh, Long Cao Thiên cùng với Khương Thiển Khâu cũng đều đến, đồng dạng gia nhập Thanh Tinh Lưu Ly Bình.

Dương Thiên Lô đem thời không pháp tắc khởi động cực hạn, một ngày ngàn năm!

Dùng thời gian nửa ngày, cũng chính là năm trăm năm rất cực để mọi người đem toàn bộ huyền thuật trận pháp do Thiên Địa linh vật trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình ngưng tụ thành hoàn toàn nắm giữ thấu triệt, năng lực lĩnh ngộ và phá giải của mọi người đối với trận pháp cũng đề thăng vô số lần.

Lúc này, Dương Thiên Lô mới dưới tiên liên chỉ dẫn xé rách hư không, trực tiếp phi hành ngàn vạn dặm.

- Sư phụ, an toàn của mọi người phải dựa vào người. Mọi người ở trong phương viên mười vạn dặm hành động, nhớ kỹ, bất kỳ Thiên Địa linh vật nào cũng không thể dùng bạo lực phá hủy, phải lĩnh ngộ trận pháp. Lúc lĩnh ngộ lập tức thông tri Lăng Hi thu lấy!

- Được! Mọi người hưng phấn đáp. Trong sát na, ai nấy đều phân tán ra.

Còn Dương Thiên Lô thì trực tiếp dựa theo tiên liên chỉ dẫn bay về phía một gốc linh yêu. Linh yêu cường đại căn bản không phải mọi người có thể phá giải, chỉ có thể Dương Thiên Lô tự mình hành động. Về phần mọi người có thể phá giải bao nhiêu Thiên Địa linh vật, phải xem thực lực của bọn họ. Dương Thiên Lô chỉ cần đem linh yêu trong khu vực này toàn bộ thu lấy. Nhất định phải mau chóng đổi địa phương, linh yêu mới là quan trọng nhất!

- Tiểu Chu, Dương Thiên Lô đến thu người!

Khi Dương Thiên Lô bay đến một đỉnh núi có hỏa hồng sắc dung nham, tiên liên đã thông qua phương thức liên hệ đặc thù nói với Hỏa Chu Quả.

585. Chương 598: Huyết Mạch Tương Liên.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 598: Huyết mạch tương liên.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Quá tốt, vẫn là tiểu Liên người nhanh như vậy đã đến thu ta, ha ha... Hỏa Chu Quả hưng phấn nói.

- Cái này đương nhiên rồi, ai bảo quan hệ giữa chúng ta tốt nhất chứ! Tiểu Liên nói.
- Ủ, bất quá Dương Thiên Lôì kia có thật lợi hại như người nói không? Vạn nhất nếu như không thể lĩnh ngộ Thiên Hỏa Luyện Ngục thì không xong a. Hẳn không ra được sẽ phá hủy ta...
- Người yên tâm đi, Huyền Hải Vô Nhai hẳn chỉ dùng nửa canh giờ liền lĩnh ngộ, Thiên Hỏa Luyện Ngục nho nhỏ không nói chơi!
- Tiểu Liên, bằng hữu là bằng hữu, nhưng người cũng không thể hạ thấp ta a, Thiên Hỏa Luyện Ngục so với người cường đại hơn nhiều.
- Nào có a, khẳng định không lợi hại bằng ta, hừ! Người xem đi sao, Dương Thiên Lôì khẳng định chưa đến nửa canh giờ là có thể lĩnh ngộ! Tiểu Liên không phục nói, đồng thời nó vội vàng nói với Dương Thiên Lôì:
- Dương Thiên Lôì, ta van người dùng tốc độ nhanh nhất phá giải Thiên Hỏa Luyện Ngục của tiểu Chu a, không ta sẽ thật mất mặt...
- Được! Ca khẳng định dùng tốc độ nhanh nhất! Dương Thiên Lôì ngưng mắt nhìn ngọn núi tựa như núi lửa kia nói.

Ngọn núi này hiển nhiên có sẵn dung nham hình thành. Đứng ở trên nhìn xuống tựa như một hang động rộng rãi, sâu vô cùng.

Dương Thiên Lôì thả người khiêu ngọc, trực tiếp tiến nhập trận pháp!

Thiên Hỏa Luyện Ngục như Huyền Hải Vô Nhai đều là huyền cảnh trận pháp ngưng tụ thành. Bất quá biết rõ là huyền cảnh, Dương Thiên Lôì cũng phải đem thần niệm và pháp lực đề thăng tới cực hạn. Bởi vì huyền cảnh cũng có thể giết người. Chỉ là để người tiến nhập trận pháp dùng lực lượng của mình giết chết chính mình mà thôi.

Nhìn thấy, nghe được đều là giả. Đều là huyền cảnh do trận pháp ngưng tụ thành xâm nhập trong tâm thần của Tu Luyện Giả. Thế nhưng, nếu ở trong huyền cảnh, người cũng không đủ lực lượng chống đỡ, bị giết chết, đồng thời chân thân của người cũng sẽ hồn phi phách tán.

Đây là do tinh thần công kích!

Trong nháy mắt Dương Thiên Lôì bước vào Thiên Hỏa Luyện Ngục, khí tức cực nóng tựa như một con hỏa long đang rít gào, với khí thế phô thiên cái địa lao về phía hắn.

Dương Thiên Lôì cảm giác nhiệt độ của hỏa diễm so với lúc rèn luyện tinh hạch ở Thương Viêm Tinh cũng phải cao hơn rất nhiều.

Là thiên hỏa chân chính, hơn nữa còn là thiên hỏa phẩm cấp phi thường cao.

- Đại Thủ Hộ Thuật! Dương Thiên Lôì hét lớn một tiếng, quanh thân nhất thời bộc phát ra từng đạo khí tức huyền ảo, đem bản thân hoàn toàn thủ hộ. Lúc này, nếu như đứng ở ngoài trận quan khán sẽ phát hiện, Dương Thiên Lôì thi triển ra Đại Thủ Hộ Thuật là thật. Nhưng con hỏa long đang rít gào lại căn bản không có. Nói cách khác, tinh thần của Dương Thiên Lôì đã chìm đắm trong huyền cảnh của trận pháp. Trong đó, hắn đã thi triển ra Đại Thủ Hộ Thuật, đồng dạng chân thân cũng thi triển ra Đại Thủ Hộ Thuật.

Trong huyền cảnh, nếu như có thể chống đỡ Hỏa Long công kích, Dương Thiên Lôì sẽ được bình yên vô sự. Nhưng nếu không thể chống đỡ, tâm thần và linh hồn của hắn cũng sẽ bị thiêu chết.

- Hảo một Thiên Hỏa Luyện Ngục! Tiểu Liên, cái này so với Huyền Hải Vô Nhai của người kinh khủng hơn nhiều! Dương Thiên Lôì nói với tiểu liên trong não hải.
- Nào có a? Bất quá là công kích mạnh một chút mà thôi. Phá vỡ khẳng định so với Huyền Hải Vô Nhai của ta đơn giản hơn nhiều! Dương Thiên Lôì, người đừng phân tâm, nhanh phá trận đi sao! Tiểu liên bất mãn nói.
- Được! Dương Thiên Lôì đáp ứng một tiếng, thần niệm nhất thời hóa thành hàng nghìn hàng vạn đạo rất nhanh dung nhập trong hỏa hải vô tận.

Khiến Dương Thiên Lô vô cùng kinh ngạc là Tinh Hà Thủ Hộ Thú thu phục được tại Thương Viêm Tinh, nguyên bản vẫn yên lặng trong não hải của hắn. Lúc này bỗng nhiên lung lay, thần niệm dĩ nhiên cũng theo Dương Thiên Lô dung nhập trong thiên hỏa vô cùng vô tận, hơn nữa biểu hiện tựa hồ rất hưng phấn!

Tuy rằng Dương Thiên Lô không biết chuyện gì xảy ra. Nhưng cũng không suy nghĩ, chỉ cần nó không ảnh hưởng tới mình phá trận là được.

Dương Thiên Lô tập trung tinh thần, từng đạo thần niệm đi qua trận pháp, không ngừng lĩnh ngộ ảo diệu của nó. Theo thời gian trôi qua, Dương Thiên Lô lĩnh ngộ càng ngày càng nhiều. Thế nhưng, muốn trong nửa canh giờ lĩnh ngộ hoàn thành, hiển nhiên rất khó làm được. Ngay khi tiên liên càng lúc càng lo lắng, bỗng nhiên trong não hải của Dương Thiên Lô bộc phát ra một tiếng rống to hưng phấn!

Tinh Hà Thủ Hộ Thú dĩ nhiên tự hành chui ra khỏi não hải, trong sát na từng đạo thần niệm lửa nóng liền cùng thần niệm của Dương Thiên Lô kết hợp làm một, đồng thời trong nháy mắt vượt qua thần niệm của hắn, điên cuồng dung nhập trong trận pháp.

- Di?

Dương Thiên Lô khiếp sợ phát hiện, thần niệm của Tinh Hà Thủ Hộ Thú dĩ nhiên không chút trở ngại đưa thần niệm của hắn tới hạch tâm trận pháp. Từ lúc Tinh Hà Thủ Hộ Thú xuất hiện đến kết thúc chỉ mất nửa phút ngắn ngủi. Thiên Hỏa Luyện Ngục liền bị Dương Thiên Lô phá giải. Đồng thời chân chính lĩnh ngộ!

- Phá!

Dương Thiên Lô không chút do dự, bỗng phát ra một tiếng hét lạnh lùng, trong chớp lát, thiên hỏa vô cùng vô tận liền “ầm ầm” một tiếng, biến mất toàn bộ. Ở trước mặt hắn xuất hiện một cây đại thụ hỏa hồng sắc cao ngất. Trên đại thụ lấp ló tử sắc quả thực tản ra hỏa hồng quang mang, lớn cỡ trái dưa.

Trong mỗi tử sắc quả thực tựa hồ có một đoàn hỏa diễm thiêu đốt, không ngừng chớp động.

- Ha ha ha...tiểu Chu, thế nào? Ta đã nói ngươi không mạnh bằng ta mà, ngươi xem, Dương Thiên Lô chỉ dùng chưa tới nửa canh giờ đã phá giải được Thiên Hỏa Luyện Ngục của ngươi! Tiên liên hưng phấn mà nói với Hỏa Chu Quả.

- Thu!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô lại phát ra một tiếng quát nhẹ, mi tâm bỗng nhiên tản mát ra ngũ sắc quang hoa chói lọi, mở ra Thanh Tinh Lưu Ly Bình, đồng thời trong nháy mắt ở trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình ngưng tụ thành Thiên Hỏa Luyện Ngục. Còn Hỏa Chu Quả nhất thời hóa thành một đạo lưu quang tiến nhập bên trong.

- Không đúng, không đúng! Rõ ràng mới phá giải chưa đến một nửa, sao bỗng nhiên phá được toàn bộ? Ta cảm giác được một cỗ thần niệm không thuộc về Dương Thiên Lô! Là nó hỗ trợ phá giải!

- Ngao! Đúng lúc này, một tiếng rống to lại truyền đến, một đạo hỏa hồng quang mang, trong sát na cũng dung nhập trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình, đồng thời trực tiếp tiến nhập trong Thiên Hỏa Luyện Ngục.

- Thiên Hỏa Luyện Ngục, mộng ảo hiện thực! Ha ha ha... Lúc này, Dương Thiên Lô đắc ý cười to, nói: - Tiểu Chu, ngươi lợi hại không kém tiểu Liên. Ừm, nhưng hiện tại tiểu Liên không lợi hại bằng ngươi rồi! Đây không còn là huyền cảnh đơn giản nữa!

- Chu yêu trở lại sao? Tiểu Liên bắt mãi nói.

- Ca có một Tinh Hạch Thủ Hộ Thú, ừm. Tiểu Hỏa đồng học đã cùng Thiên Hỏa Luyện Ngục của tiểu Chu đồng học kết hợp làm một thể. Thật thật giả giả, giả giả thật thật, cũng không còn là huyền cảnh đơn giản như vậy nữa.

- Khi dễ người. Không được, Dương Thiên Lô, ta cũng muốn! Ngươi cũng phải tìm cho ta một Tinh Hạch Thủ Hộ Thú! Tiên liên tức giận nói.

- Được, sau này nhất định tìm cho người! Yên tâm đi! Bảo đảm không để người thua kém tiểu Chu! Dương Thiên Lô mỉm cười nói. Hắn đã phát hiện, tiên liên và Hỏa Chu Quả tuy rằng sinh mệnh vô tận, nhưng tâm tính lại đều đơn giản như Tiểu Bạch, tựa như tiểu hài tử chưa trưởng thành.

- Tiến hành thế nào?

Khi Dương Thiên Lô từ sào huyết của Hỏa Chu Quả phi hành ra, Lăng Hi phát ra thần niệm hỏi. Lúc này, chân thân của nàng đã rời khỏi Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, bất quá lúc nào cũng có thể từ trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình điều động năng lực của nàng tới thu thập Thiên Địa linh vật do mọi người phá giải được.

- Người nhanh như vậy đã đạt được rồi? Lăng Hi có chút kinh ngạc hỏi.

- Dương nhiên, còn không xem ca là ai? Bọn họ sao rồi?

- Bình quân một người thu được một khóa. Lăng Hi vừa nói, Dương Thiên Lô đã đi tới bên cạnh nàng, Lăng Hi nhất thời phát ra ngũ sắc quang hoa rực rỡ, một Thiên Địa linh vật bị thần niệm của nàng bao vây, xuất hiện xung quanh Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô vội vàng mở Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình ra đem toàn bộ thu thập vào bên trong.

- Sau khi thu thập xong, chúng ta liền xuất phát đi địa điểm tiếp theo! Dương Thiên Lô nói với Lăng Hi, chính hắn cũng bắt đầu thu thập. Thiên Địa linh vật bình thường, Dương Thiên Lô chỉ cần một hai phút là có thể thu được. Tốc độ cực nhanh căn bản không phải chúng nhân có thể bằng được.

Dương Thiên Lô vẫn một mình hành động, còn Lăng Hi lại chạy tới chỗ mọi người.

Hơn mười phút sau, giữa lúc Dương Thiên Lô vẫn đang điên cuồng thu thập, thanh âm của Vô Thanh truyền đến não hải của hắn: - Không tốt, Thiên Lô!

- Sao vậy? Dương Thiên Lô hơi kinh hãi.

- Vô Cương sử dụng Huyết Mạch Tương Liên Thuật!

- Huyết Mạch Tương Liên Thuật? Lần đầu tiên Dương Thiên Lô nghe được Huyết Mạch Tương Liên Thuật này, liền hỏi: - Có tác dụng gì?

- Có thể cảm ứng được đồng nhất huyết mạch truyền thừa! Cái này cần tiêu hao mười vạn năm tu vi, nhưng hiệu quả thực tế chỉ có nửa tháng! Xem ra hắn quyết tâm muốn cùng chúng ta sống chết trong tiên cảnh không gian.

- Còn tưởng rằng chúng ta thực sợ bọn chúng? Không phải có hai mươi Thiên Giai cao thủ của Long Mạch hai nhà sao? Nếu bọn họ muốn chết, chúng ta liền thỏa mãn. Dương Thiên Lô lạnh giọng nói.

Lấy tính cách của Dương Thiên Lô, nếu như không phải muốn thu linh yêu, sợ bỏ lỡ thời gian, căn bản sẽ không để Hạ Tích Trúc và Trần Hình rời khỏi. Lúc đó tuy rằng Dương Thiên Lô nói ra hai nguyên nhân, nhưng chỉ có nguyên nhân thứ nhất không tiện tìm đối phương là thật. Về phần nguyên nhân thứ hai, Dương Thiên Lô có rất nhiều biện pháp, thần không biết quỷ không hay đem Vô Cương và cao thủ Long Mạch hai nhà đối phó. Há lại để xảy ra đại chiến giữa các thế lực lớn của Vô Cực Tinh Vực.

Nói trắng ra chính là Dương Thiên Lô lừa dối Hạ Tích Trúc và Trần Hình mà thôi.

- Vạn nhất cao thủ Long Mạch hai nhà lại tới thì sao? Vô Thanh có chút lo lắng nói.

- Không sợ, chỉ cần tuyệt đỉnh cao thủ của Long Mạch hai nhà không có tới, ta có biện pháp! Sư phụ. Huyết Mạch Tương Liên Thuật này, người có thể cảm ứng được hắn tồn tại không?

- Không thể, chỉ có tại lúc hắn vừa bắt đầu thi triển mới cảm ứng được. Lúc này chỉ có hắn cảm ứng được ta, còn ta lại không thể cảm ứng được hắn. Vô Thanh nói: - Bất quá, trong nháy mắt vừa rồi, ta đã tìm được vị trí của hắn, muốn tới chỗ của chúng ta, không có Thiên Môn phải mất ít nhất hai ngày!

- Vậy là tốt rồi! Chúng ta liền ở chỗ này chờ hắn! Trong mắt Dương Thiên Lô lóe ra một tia tinh quang nói. Vừa nói liền trực tiếp thôi động thần niệm do Hạ Tích Trúc và Trần Hình lưu lại. Vài phút sau, Dương Thiên Lô hơi do dự, lại thôi động một đạo thần niệm khác.

- Dương huynh đệ?

Bọn họ càng cần nữa là lĩnh ngộ Thiên Địa pháp tắc ẩn chứa trong tiên cảnh không gian.

Hơn nữa, tuyệt đại đa số Tu Luyện Giả muốn phá giải trận pháp thủ hộ của Thiên Địa linh vật, tiêu hao thời gian cần bản là được không bù nổi mất. Do đó không ai nghiên cứu phá giải trận pháp, mà đều là trực tiếp bằng vào thực lực cường hãn phá hủy trận pháp, thu lấy Thiên Địa linh vật. Nhưng như vậy bọn họ thu được Thiên Địa linh vật hiệu quả giảm xuống chín thành. Nói trắng ra, cũng chỉ là Thiên Địa linh vật giống như trong Cửu Thiên Chi Nội mà thôi. Ai lại lãng phí thời gian như vậy?

- Huyền tiên bối, có thể hỗ trợ hay không? Dương Thiên Lô trực tiếp nói.

- Hỗ trợ? Hiện tại? Huyền Thiển nghi hoặc hỏi.

- Đúng, hiện tại! Dương Thiên Lô trực tiếp nói, cũng không có giải thích.

Võ Thanh, Tiểu Vân hai gã Thiên Giai cao thủ, trực tiếp lợi dụng thần niệm của Hạ Tích Trúc và Trần Hinh, khởi động Thiên Môn. Không bao lâu, hai người đã đi tới bên cạnh Dương Thiên Lô. Còn Dương Thiên Lô thì đem thần niệm của Huyền Thiển lấy ra, giao cho Trần Hinh, để nàng lại vì Huyền Thiển khởi động Thiên Môn.

Hai Thiên Giai đỉnh phong Đại viên mãn, một Thiên Giai đỉnh phong, toàn bộ đến đông đủ,

Hạ Tích Trúc và Trần Hinh còn tốt, đều biết Dương Thiên Lô có chuyện gì. Thế nhưng Huyền Thiển lại tràn ngập nghi hoặc, bởi vì Dương Thiên Lô vừa mới liên hệ với nàng, còn chưa nói gì, chỉ nói muốn nàng hỗ trợ. Đồng thời nói cho nàng để một Thiên Giai cao thủ khác dùng thần niệm của nàng mở ra Thiên Môn.

Huyền Thiển mặc dù có một chút do dự, nhưng vẫn không có cự tuyệt. Đương nhiên, đây cũng không phải vì Dương Thiên Lô, mà là bởi vì Nguyễn Hi Vũ.

Đồng dạng, Dương Thiên Lô sở dĩ gọi Huyền Thiển cũng là có nguyên nhân. Huyền Thiển là Thiên Giai Đại viên mãn cao thủ duy nhất mà hiện tại hắn có thể liên lạc đến. Hơn nữa bởi vì quan hệ giữa nàng và Nguyễn Hi Vũ, lần này gặp lại Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lô đã hỏi qua, sớm biết quan hệ giữa hai người. Do đó, Huyền Thiển cũng được coi là "người một nhà". Chỉ ít so với Thiên Giai cao thủ mọi người dẫn đến tin cậy hơn nhiều.

Dù sao, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình thật sự là quá biến thái. Nhất là tại tiên cảnh không gian, loại tình huống quỷ dị này một khi tiết lộ ra ngoài, e là sẽ khiến tất cả Tu Luyện Giả điên cuồng. Khi đó sẽ không phải Dương Thiên Lô có thể ứng phó.

Đương nhiên, vậy cũng không phải nói Dương Thiên Lô không tín nhiệm đối với cao thủ do mọi người dẫn đến, chỉ là bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Trong nháy mắt Huyền Thiển xuất hiện liền lộ ra thần tình kinh ngạc, theo nàng nghĩ, Dương Thiên Lô tất nhiên gặp phải phiền phức gì nên mới tìm tới nàng, nhưng đây là cái tình huống gì?

586. Chương 599: Tỷ Muội Gặp Lại.

Huyền Thiển

Tác giả: Ô Sơn

Chương 599: Tỷ muội gặp lại.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hai cao thủ Thiên Giai đỉnh phong Đại viên mãn, còn có một cao thủ Thiên Giai đỉnh phong chi cảnh, hơn nữa khí tức không hề kém nàng chút nào!

Hơn nữa bộ dáng của bọn họ hiển nhiên không phải tìm Dương Thiên Lô gây phiền phức, có họ ở đây, còn tìm mình làm gì?

- Huyền tiền bối, thật xấu hổ a, làm trì hoãn người tu luyện... Thấy biểu tình kinh ngạc của Huyền Thiển, Dương Thiên Lô mỉm cười nói.

- Không sao, chỉ là...người gọi ta tới đây, rốt cuộc có chuyện gì?

- Ha hả, từ từ ta sẽ nói cho người, trước giới thiệu với người đã! Dương Thiên Lô đem Võ Thanh, Hạ Tích Trúc, Trần Hình đều giới thiệu một lần. Sau đó, mới đem nguyên nhân lần này gọi nàng tới nói ra.

Huyền Thiển sớm đã nghe nói sẽ đối phó Võ Hồn Điện Võ Cương, còn có chút kinh ngạc. Dù sao, cái này liên quan đến thế lực lớn của Vô Cực Tinh Vực. Còn nàng chỉ là hội trưởng của một đại thương hội mà thôi. Nghĩ thế nào cũng thấy mình gia nhập cũng có chút không thích hợp, huống chi còn có thể liên quan tới Long Mạch hai nhà? Đó là nàng không thể đắc tội.

- Huyền tiền bối, người yên tâm đi. Sở dĩ ta gọi người đến hỗ trợ, là bởi vì quan hệ giữa người và Hi Vũ, ta tin tưởng được. Bởi vì liên quan đến bí mật của ta. Đương nhiên, ta khẳng định sẽ không để người bại lộ thân phận! Không đến lúc tất yếu, cũng sẽ không để người xuất thủ! Hơn nữa, ta cũng sẽ không để người giúp đỡ không công! Di nương, nhạc mẫu, các người cũng vậy, đều sẽ không để mọi người bại lộ thân phận, cũng không để các người làm việc không công!

- A, nói như vậy, chúng ta còn có thù lao? Hạ Tích Trúc nhìn Dương Thiên Lô nói.

- Nhạc mẫu, di nương và con rể, có gì phải khách khí, bất quá, Thiên Lô này, thù lao của người là gì? Nói để nương nghe một chút! Còn có, người làm thế nào để chúng ta không bị bại lộ thân phận?

- Không bại lộ thân phận rất đơn giản! Dương Thiên Lô vừa nói trực tiếp mở ra Thanh Tinh Lưu Ly Bình, trong sát na ngũ sắc quang hoa thôi xán liên bao phủ lấy mọi người: - Chúng ta đi vào rồi nói!

- Không phải chứ? Ở đây vẫn có thể khởi động? Tiểu tử người ngay từ đầu đã gạt chúng ta? Hạ Tích Trúc nhất thời kinh ngạc nói. Thanh Tinh Lưu Ly Bình, nàng và Trần Hình đương nhiên đã biết từ lâu, thế nhưng tại tiên cảnh không gian vẫn có thể khởi động, các nàng lại không biết.

Các nàng và Dương Thiên Lô hội hợp, tiểu tử này căn bản không nói cho các nàng biết.

- Ha hả... Chớ trách, chớ trách, lúc đó quá nhiều người, không tiện nói. Nhiều người phức tạp...Trước đi vào đã, các người sẽ biết thù lao ta nói là cái gì? Dương Thiên Lô thấy hai vị trưởng bối có chút tức giận, vội vàng nói.

Đương nhiên, khiếp sợ nhất vẫn là Huyền Thiển. Nàng căn bản không hề biết Thanh Tinh Lưu Ly Bình tồn tại, chỉ riêng việc tản mát ra Hạo Nhiên Chính Khí cùng với khí tức cường hãn vô song đã khiến nàng kinh ngạc, càng không nói tới có thể tại tiên cảnh không gian khởi động.

Khi Huyền Thiển tiến nhập Thanh Tinh Lưu Ly Bình, trong lòng càng kinh ngạc. Đây đâu còn là không gian pháp bảo? Rõ ràng là một đại thế giới. Càng đáng sợ là trong đó còn tràn ngập Tiên Linh Chi Khí tương tự như tiên cảnh không gian, chỉ là yếu hơn rất nhiều thôi.

Dương Thiên Lô không có trì hoãn chút nào, trực tiếp đem thời không pháp tắc khởi động đến cực hạn, một ngày nghìn năm!

Thời không pháp tắc biến thái, Hạ Tích Trúc và Trần Hình cũng biết rõ, nhưng tự mình trải qua, vẫn khiến các nàng phải kinh hãi.

Còn Huyền Thiển đã không biết phải hình dung sự khiếp sợ của mình như thế nào.

Chỉ vài phút liên tục khiếp sợ vài lần, hơn nữa còn là lần sau cường liệt hơn lần trước!

- Không bại lộ thân phận rất đơn giản, chờ lúc đối địch, ta chỉ cần mượn thần niệm và pháp lực của các người thôi động Thanh Tinh Lưu Ly Bình là được! Thù lao của ta chính là các người có thể tu luyện trong pháp bảo này bất cứ lúc nào! Đương nhiên, hiện tại Tiên Linh Chi Khí còn yếu, nhưng chờ tiên cảnh không gian kết thúc, bảo đảm sẽ trở nên rất mạnh. Không dám nói nhất định mạnh được như tiên cảnh không gian, nhưng chúng ta chỉ có thể ở đây một năm a. Mà các người chỉ cần đồng ý, tùy thời đều có thể ở lại đây. Trăm nghìn vạn năm cũng không có vấn đề gì. Thế nào?

- Thành giao! Hạ Tích Trúc nói trước: - Cùng đi nương còn khách khí cái gì, ta cũng sẽ không cho người khách khí...

- Thành giao! Mẫu tử chúng ta lại càng không thể khách khí, dù không có thù lao, nương còn có thể không đáp ứng không đáp ứng người?

- Thành...giao! Huyền Thiên cũng nói theo, con mắt trợn lớn, hiển nhiên vẫn chưa thể từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại.

- Vậy là tốt rồi! Dương Thiên Lôi nói với mọi người, đồng thời truyền âm cho Võ Thanh ở bên ngoài, nói: - Sư phụ, vẫn là người thủ hộ, ta đem bọn Trương Hàm toàn bộ triệu hồi trước! Chờ khi Võ Cương đến, cho ta biết!

Dương Thiên Lôi dùng tốc độ nhanh nhất đem tất cả mọi người thu vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Khi Võ Cương đến, lấy tu vi của mọi người ngay cả lực lượng chiến đấu cũng không có. Do đó, phải đem bọn họ thu vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình trước, tự hành tu luyện. Tuy rằng không có Tiên Linh Chi Khí nồng hậu như tiên cảnh không gian, nhưng lại có thời không pháp tắc bù đắp. Hơn nữa Dương Thiên Lôi mở ra Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, ngoại trừ linh yêu và Thiên Địa linh vật hấp thụ, thì tốc độ hấp thụ của bản thân Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình cũng vô cùng kinh người, hiệu quả tu luyện tuyệt đối so với tiên cảnh không gian còn tốt hơn.

- Muội...muội...?

Khi Nguyễn Hi Vũ cũng tiến nhập Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Huyền Thiên liếc mắt liền thấy một nữ hài giống y hệt mình. Không, phải nói là nữ nhân, bởi vì khí tức của nàng đã không còn là thuần âm chi thể, nhất thời kích động hô, ngay cả thanh âm cũng mang theo một tia run rẩy.

Nguyễn Hi Vũ đồng dạng cũng nhìn thẳng về phía Huyền Thiên. Bất quá, thần tình của nàng hiển nhiên không có kích động như vậy. Buông thả chân thân, lựa chọn bách thể luân hồi, tuy rằng Nguyễn Hi Vũ thu được toàn bộ ký ức của chân thân, nhưng chung quy tâm cảnh vẫn vô pháp hoàn toàn khôi phục đến chân thân. Tất cả đều là lấy cuộc sống hiện tại của nàng làm chủ.

Bất quá, Nguyễn Hi Vũ vẫn ngây ra, sau một lát mới nhẹ nhàng hô: - Tỷ...

Huyền Thiên trực tiếp vọt tới bên cạnh Nguyễn Hi Vũ, gắt gao ôm nàng vào trong lòng, nói: - Muội muội... Tỷ tỷ... Rốt cục lại gặp được người. Người biết không? Khí tức của người bỗng nhiên biến mất, tỷ tỷ...

Huyền Thiên tâm tình kích động, vừa nói nước mắt liền chảy xuống, thanh âm nghẹn ngào dĩ nhiên không thể nói thêm gì nữa.

587. Chương 600: Nuốt Chửng Hỏa Chu Quả.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 600: Nuốt chửng Hỏa Chu Quả.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tỷ muội tình thâm. Huyền Thiên và Nguyễn Hi Vũ đã từng là tỷ muội tốt của nhau. Hơn nữa, trong đám tỷ muội tuy đều là tướng mạo tương tự, nhưng chỉ có hai người không chút khác biệt.

Nguyễn Hi Vũ ngay từ đầu không có kích động, thậm chí biểu hiện vô cùng bình tĩnh. Thế nhưng khi Huyền Thiên ôm chặt lấy nàng. Cảm thụ được thân thể Huyền Thiên đang run rẩy, cùng với cái loại tình cảm chân thành tha thiết phát ra từ nội tâm, để nàng cũng nhịn không được mà rơi nước mắt.

- Tỷ, ta tất cả đều tốt cả, người đừng lo lắng.

- Tỷ biết, nương nói, đây là đại kiếp nạn cũng là cơ duyên của người, kiếp nạn đã qua đi...

Huyền Thiên vượt ve khuôn mặt của Nguyễn Hi Vũ, trong mắt tràn ngập nước mắt sung ái và vui sướng, nói.

Khóe miệng Dương Thiên Lô lộ ra một tia mỉm cười, thấy tất cả mọi người nhìn không chuyển mắt vào hai Nguyễn Hi Vũ giống nhau như đúc, nhất thời phát ra thần niệm đem đám người Kim Chính Thái bay ra ngoài.

- Tự mình tu luyện đi!

- Các người cũng đi tu luyện!

Dương Thiên Lô cũng để chúng nữ Trương Tử Hàm bay ra.

- Di nương, nhạc mẫu, toàn bộ cấm chế của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình đều cho các người mở ra, các người tùy tiện ngắm nhìn,...

Dương Thiên Lô đưa mọi người đi rồi, tự mình cũng trực tiếp phong bế một không gian, bắt đầu tu luyện.

Địa giai đỉnh phong chi cảnh, hơn nữa đã thông qua Tiểu Vân lĩnh ngộ bí chướng. Hiện tại Dương Thiên Lô còn kém chỉ là pháp lực và thần niệm, bởi vì, bản thân Địa giai và Thiên Giai chênh lệch quá lớn. Hơn nữa Dương Thiên Lô có thể chất biến thái từ Địa giai tấn chức đến Thiên Giai, cần pháp lực và thần niệm, thật sự là cường đại vô số lần. Do đó, cho dù Dương Thiên Lô lĩnh ngộ bí chướng, có thể tưởng tượng muốn tấn chức đến Thiên Giai vẫn cần một khoảng thời gian khổ tu. Còn hiện tại, có vô số Thiên Địa linh vật chống đỡ, cộng thêm thời không pháp tắc tồn tại, Dương Thiên Lô tin tưởng trước khi đám người Vô Cương đến, bước vào Thiên Giai!

Chân Thần Cảnh Thiên Giai!

Vô Thiên Chi Nội cường đại nhất tồn tại, đó là Chân Thần Cảnh Thiên Giai đỉnh phong Đại viên mãn!

Đương nhiên đây chỉ là cao thủ tại Vô Thiên Chi Nội. Về phần thần chí cao đương nhiên càng cường đại hơn. Lúc đó tự mình nắm giữ pháp tắc chế ước. Bằng không tùy tiện một thần chí cao đến Vô Thiên Chi Nội gây loạn một phen, e là cũng có thể tiêu diệt bất kỳ thế lực lớn nào. Loại tình huống này ai cũng không muốn nhìn thấy.

- Vô Thanh còn rất sáng suốt, dĩ nhiên không có bỏ chạy!

Nửa ngày sau, Vô Cương suất lĩnh sáu bảy mươi gã Thiên Giai cao thủ của Vô Hồn Điện, cùng với hai mươi gã Thiên Giai cao thủ của Long Mạnh hai nhà rất nhanh phi hành trong không gian hỗn loạn, nói.

- Chạy cũng không thoát, đương nhiên sẽ không chạy nữa. Khẳng định là chờ chúng ta xuất hiện, hắn mới có thể chạy!

Một gã cao thủ Mạnh gia nói.

- Không sai,, Dương Thiên Lô, tiểu tử kia thực sự quý dị, dĩ nhiên có thể thi triển ra huyền cảnh trận pháp. Lần trước nếu không có trận pháp kia cản trở, bọn họ khẳng định chạy không thoát!

Tên còn lại nói.

- Yên tâm, lần này, bọn họ có chạy đằng trời!

Trong hai mắt Vô Cương lóe ra tự tin cùng âm ngoan cường liệt, lạnh giọng nói.

- Dương Thiên Lô!

Khi Dương Thiên Lô đang chìm đắm trong tu luyện, thanh âm của tiên liên xuất hiện trong não hải của hắn.

- Sao?

- Sao không tiếp tục a?

Tiên liên nói.

- Đúng a, chúng ta còn rất nhiều bằng hữu đang chờ người đấy! Người nhanh bắt đầu đi!

Hỏa Chu Quả và Kim Lạc Quả cũng thúc giục.

- Tạm thời không được, gặp phải phiền phức, có cừu nhân tìm tới cửa, ca phải mau chóng đề thăng tới Thiên Giai, bằng không ca sẽ xong đời...

Dương Thiên Lô nói.

- Cừu nhân? Rất lợi hại sao?

- Thiên Giai Đại viên mãn chỉ cảnh, còn có mười tên Thiên Giai Long Kỳ Sĩ. Người nói có lợi hại hay không? Được rồi, các người kiên trì đợi, đừng ảnh hưởng ca tu luyện, bằng không, đến lúc đó các người cũng xong đời.

Dương Thiên Lô nói.

- A? Vậy làm sao bây giờ? Ta không muốn chết!

Tiên liên nhất gan nhất trong ba linh yêu nhất thời lo lắng nói.

- Chỉ cần trước khi bọn chúng đến, ca tấn chức đến Thiên Giai, thì không thành vấn đề. Yên tâm đi, có thời không pháp tắc, hơn nữa ca đã lĩnh ngộ bí chương, chỉ cần đề thăng pháp lực và thần niệm mà thôi, hẳn là không có vấn đề gì...

Dương Thiên Lô vốn định dọa tiên liên, không ngờ nó đã sợ hãi như vậy, vội vàng nói.

- Nếu như vạn nhất đề thăng không đến Thiên Giai thì sao?

- Hẳn là có thể, bọn họ tới đây còn cần hai ngày, hai nghìn năm hẳn là đủ.

- Nếu là bọn chúng tới sớm thì sao?

- Sát, tiểu Liên đồng học, người không thể suy nghĩ tích cực được à? Ca...

Dương Thiên Lô đang muốn nói, mặc dù tấn chức không đến Thiên Giai cũng không sao, đã bị tiểu Liên cắt đứt.

- Cổ gia gia nói, mọi việc đều phải đề phòng trường hợp xấu nhất, đây gọi là chuẩn bị chu đáo. Dương Thiên Lô, người không hiểu. Tiểu Chu à, trong ba người chúng ta, người lớn lên đẹp trai,...

- Tiểu Liên, người tốt cực cũng nói thật...

Hỏa Chu Quả kích động nói.

- Đúng vậy, ta đang nói thật đó. Người vừa đẹp trai, lại thích giúp người... Hỏa Chu Quả của người không phải đã thành thực rồi sao? Vả lại người có nhiều như vậy, cho Dương Thiên Lô ăn mấy quả đi sao. Vì sinh mệnh của chúng ta, lấy lòng trắc ẩn của người đối với tiên liên nhân khẳng định sẽ không cự tuyệt chứ?

- Đúng!

Hỏa Chu Quả bị tiểu Liên nịnh nọt hai câu, sớm đã lâng lâng, một câu nói phía sau còn chưa có lý giải rõ ràng, đã kích động nói. Chỉ là sau khi nói xong, trong nháy mắt phản ứng lại đã quá muộn!

- Dương Thiên Lô, hái đi, mười quả, ta thay tiểu Chu làm chủ. Hỏa Chu Quả của tiểu Chu ẩn chứa tiên khí và thần niệm tinh thuần, còn có Thiên Địa pháp tắc hỏa thuộc tính đỉnh cấp, khẳng định có thể bang trợ người rất nhanh đột phá đến Thiên Giai!

Tiểu Liên trực tiếp nói với Dương Thiên Lô.

- Ách...cái này không ảnh hưởng tiểu Chu hấp thu Tiên Linh Chi Khí chứ?

- Dương nhiên không ảnh hưởng, hẳn quả thực đều đã thành thực, chỉ có thể tăng thêm uy lực Thiên Hỏa Luyện Ngục Thiên Hỏa Luyện Ngục của hẳn mà thôi! Nhanh hái, nhanh hái!

Tiểu Liên giục nói.

Còn Hỏa Chu Quả lại là vẻ mặt bi ai, rõ ràng là bị tiểu Liên chơi xỏ.

Mười quả Hỏa Chu Quả. Mỗi quả đều cỡ trái dừa, tản mát ra tử sắc quang mang trong suốt, hiển nhiên ẩn chứa Tiên Linh Chi Khí cực kỳ nồng hậu!

Dương Thiên Lôĩ cần bản thật không ngờ phải mượn Thiên Địa linh vật trợ giúp nhanh chóng đề thăng. Dù sao, có thời không pháp tắc, hẳn tự tin dựa vào lực lượng bản thân, trước khi Vô Cương tới cũng có thể tấn chức đến Thiên Giai. Hơn nữa, hiện tại Thiên Địa linh vật đang vì hấn ngưng tụ tiên cảnh không gian thứ hai, sao có thể mỗ gà lấy trứng được?

Nhưng nếu không ảnh hưởng hấp thu Tiên Linh Chi Khí, Dương Thiên Lôĩ há có đạo lý cự tuyệt?

Mười quả Hỏa Chu Quả tại trước mặt Dương Thiên Lôĩ sắp xếp, tản ra mùi thơm ngát mê người. Dương Thiên Lôĩ sớm đã không chịu nổi, nâng lên một quả, há mồm cắn, nuốt vào một miếng, nhất thời đầy miệng sinh hương, ngọt mát lạnh, theo đó một lửa nóng tựa như liệt tửu, dọc theo yếu hầu chạy thẳng đan điền!

- Sảng!

Dương Thiên Lôĩ hưng phấn kêu một tiếng, nhất thời từng ngum từng ngum cắn nuốt. Cả quá trình, Dương Thiên Lôĩ cũng không có sử dụng thần thông trực tiếp đem Hỏa Chu Quả nuốt vào, mà là tựa như phàm nhân, ăn từng miếng, bởi vì tư vị kia thật thích!

Trong nháy mắt Hỏa Chu Quả lớn cỡ quả dừa hầu liền hoàn toàn tiến nhập trong bụng Dương Thiên Lôĩ.

Hỏa diễm hùng lực đã thiêu đốt trong đan điền Dương Thiên Lôĩ.

Tuy rằng còn không có đã nghiền, nhưng Dương Thiên Lôĩ cũng không lập tức tiến nhập trạng thái tu luyện, bắt đầu luyện hóa!

- Là nàng?

Trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Huyền Thiển và Nguyễn Hi Vũ ngồi dựa vào nhau. Dưới Huyền Thiển truy hỏi, Nguyễn Hi Vũ cuối cùng vẫn nói ra vì sao khí tức phát sinh biến hóa hoàn toàn, kể cả sinh mệnh lạc ấn và linh hồn lạc ấn đều phát sinh cải biến triệt để. Khi Huyền Thiển nghe được nữ nhân thần bí che mặt kia, nhất thời vẻ mặt phần nộ nói.

- Muội muội, chờ rời khỏi tiên cảnh không gian, tỷ sẽ vì ngươi đòi lại công đạo!

- Tỷ, ngươi không cần lo lắng cho...

- Sao có thể mặc kệ? Ta là đại tỷ của ngươi, có quyền được quản! Nàng là nhị tỷ của ngươi, có tỷ tỷ đối đãi với tiểu muội của mình như vậy sao?

Huyền Thiển ngưng mắt nhìn Nguyễn Hi Vũ lạnh giọng nói, trên mặt lệ ngân chưa khô, trong lòng phần nộ dị thường. Nàng thế nào cũng không ngờ tới, dĩ nhiên là tỷ muội của nàng hại Nguyễn Hi Vũ.

Huyền Thiển, Nguyễn Hi Vũ tổng cộng có tám tỷ muội. Huyền Thiển là đại tỷ, Nguyễn Hi Vũ là tiểu muội nhỏ nhất. Tám tỷ muội niên kỷ cách nhau rất ít, chỉ khoảng hai mươi năm. Khi Nguyễn Hi Vũ từ sinh mệnh lạc ấn ngưng tụ thành, biến thành trẻ con, đó là thủ đoạn của đại tỷ Huyền Thiển. Lúc đó nàng cũng chỉ có hai mươi tuổi mà thôi. Do đó, Huyền Thiển đối với Nguyễn Hi Vũ cảm tình không chỉ đơn giản là tỷ muội như vậy, càng mang theo tình yêu như mẫu thân. Chênh lệch hai mươi tuổi, đối với Tu Luyện Giả mà nói, căn bản là không là gì, thế nhưng khi ngươi tự tay đem nàng nuôi lớn, lại là hai khái niệm khác nhau.

Ngày đó cảm ứng không được khí tức của Nguyễn Hi Vũ, Huyền Thiển có bao nhiêu lo lắng? Có bao nhiêu đau lòng? E là ngay cả mẫu thân các nàng cũng xa xa không bằng.

Hiện tại, nghe được, kinh lịch hơn bốn trăm năm trước của Nguyễn Hi Vũ càng khiến nàng đau lòng tột đỉnh, hận không thể trả thù. Mà đem Nguyễn Hi Vũ Nguyễn Hi Vũ hại thành như vậy dĩ nhiên là nhị muội của nàng, Huyền Hồng!

Trước khi Nguyễn Hi Vũ bách thế luân hồi, vốn tên là Huyền Vũ

đều là đệ tử của Huyền Hải Cung, thế lực cường đại nhất Huyền Hải Tinh Vực. Tám tỷ muội tại Huyền Hải Cung đều có địa vị độc nhất vô nhị. Bởi vì các nàng là hài tử do thần chí cao của Huyền Hải Tinh Vực Văn Mộng tiên tử, dùng thần thông cường đại nhất của nàng là Sinh Mệnh Chi Quang ngưng luyện ra,

hàng lâm đến đây. Đây là năng lực mà thần chí cao phổ thông của Cửu Thiên Chi Nội căn bản không có, chỉ khi đạt được Cửu Thiên Chủ Thần cảnh giới, chứng không sinh mệnh pháp tắc mới có năng lực này.

- Tỷ, ta biết, thế nhưng nàng chung quy vẫn là tỷ muội của chúng ta, lẽ nào muốn giết nàng?

Nghe được Nguyễn Hi Vũ nói, Huyền Thiên nao nao, xác thực, Huyền Hồng cũng là tỷ muội của nàng, giận thì giận, nhưng muốn chém giết nàng, vẫn là làm không được.

- Chờ ta và và Thiên Lô tu vi cũng đủ, khẳng định sẽ đi tìm nàng, để nàng quỳ lạy nghìn vạn sinh linh của Phiêu Miểu Tiên Cung, vì hành vi ngỗ ngược của mình sám hối.

Nguyễn Hi Vũ nói.

Đối với Huyền Hồng hăm hại mình, nếu như đơn thuần là nhằm vào nàng mà nói, Nguyễn Hi Vũ có thể lý giải, cũng sẽ không tìm nàng. Dù sao, hiện tại Nguyễn Hi Vũ đã minh bạch, yêu có thể làm cho bất kỳ ai điên cuồng. Tựa như nàng vì Dương Thiên Lô buông tha chân thân bách thể luân hồi. Huyền Hồng sợ dĩ không để ý tình cảm tỷ muội, cũng là như vậy. Một người mà Huyền Hồng phi thường thích nhưng lại thích Nguyễn Hi Vũ. Nếu không phải Huyền Hồng đem mọi người trong Phiêu Miểu Tiên Cung hại chết, nàng căn bản sẽ không trách nàng. Nếu như không có nàng, Nguyễn Hi Vũ đâu thể nào gặp được Dương Thiên Lô? Lại có thể nào có ngày hôm nay?

- Nàng làm tất cả chuyện này đều là vì Hải Thanh mà thôi.

Nguyễn Hi Vũ nói tiếp.

- Nhưng Hải Thanh thích là người!

- Nhưng ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thích hắn, tỷ, người biết không? Trước bách thể luân hồi. Ta ghét nhất chính là bị hắn quấy rầy... Nếu không phải Huyền Hồng hại mọi người trong Phiêu Miểu Tiên Cung, ta...căn bản sẽ không trách nàng. Không có nàng, ta cũng sẽ không gặp được Thiên Lô, cũng sẽ không có ngày hôm nay!

Nguyễn Hi Vũ nói.

- Muội muội... Hắn nhiều nữ nhân như vậy...

- Chỉ cần hắn thích ta là tốt rồi. Ta không để ý...

Hai người dưới thời không pháp tắc trò chuyện hai ngày, sau đó Huyền Thiên mới bắt đầu bang trợ Nguyễn Hi Vũ tu luyện. Hai tỷ muội tựa như trở lại quá khứ, tâm tình đều trở nên thoải mái. Hơn nữa, lúc này Huyền Thiên cũng rất cực minh bạch, vì sao Dương Thiên Lô lại biến thái như vậy, Nguyễn Hi Vũ vì sao có thể trong khoảng thời gian ngắn lấy thân bách thể luân hồi, tấn chức đến Chân Thần Cảnh!

Trong nháy mắt dưới thời không pháp tắc, tám trăm năm nhanh chóng trôi qua!

Thế nhưng, để Dương Thiên Lô phiền muộn là thôn phệ luyện hóa mười quả Hỏa Chu Quả, dĩ nhiên vẫn không thể phá tan bích chương, tựa hồ pháp lực và thần niệm đều chưa đạt tới bích ảnh, vô luận thế nào cũng không thể dễ dàng chút nào.

Dương Thiên Lô biết, loại tình huống này chỉ có lịch lãm và và và điên cuồng chiến đấu, để pháp lực và thần niệm trở nên càng tinh thuần hơn, mới có thể có thể đột phá ràng buộc bản thân!

Nhưng hiện tại hiển nhiên không thể lịch lãm. Thời gian cũng không cho phép lịch lãm, hắn có thể làm chỉ có cùng cao thủ chiến đấu.

Lấy tu vi Thiên Giai của Tiểu Vân vốn là có thể có thể, nhưng Tiểu Vân đã bị mình độ hóa, nếu cùng mình chiến đấu, căn bản phát huy không ra uy lực, bởi vì nàng căn bản không thể sinh ra bất cứ ý niệm hung ác nào trong đầu.

Do đó, Dương Thiên Lô chỉ có thể tại Hạ Tích Trúc, Huyền Thiên và Trần Hình lựa chọn.

- Huyền tiên bối! Hi Vũ!

Giữa lúc Huyền Thiên cùng Nguyễn Hi Vũ chiến đấu, Dương Thiên Lôi Dương Thiên Lôi bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh các nàng, kêu lên.

588. Chương 601: Nhục Thân Tấn Hủy.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 601: Nhục thân tấn hủy.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Còn gọi ta là tiền bối? Gọi tỷ tỷ đi sao! Huyền Thiên thấy Dương Thiên Lôi, mỉm cười nói.
- Được, Huyền tỷ, pháp lực và thần niệm của ta đều đã đến trạng thái bình cảnh, cần đại chiến, người giúp ta được không? Dương Thiên Lôi nói.
- Dương nhiên có thể! Huyền Thiên mỉm cười nói.

...

Huyền Thiên tu vi Chân Thần Cảnh Thiên Giai Đại viên mãn, cho dù Dương Thiên Lôi lại biến thái, Huyền Thiên cũng có thể dễ dàng ứng phó. Đồng thời không chế hỏa hậu tương đối đúng chỗ, thủy chung khiến Dương Thiên Lôi làm cho luống cuống tay chân. Mỗi một lần đại chiến, đều khiến Dương Thiên Lôi phát huy thoải mái, sáng khoái. Dương nhiên, hắn cũng vô cùng thâm hiểm vô cùng thâm hiểm, không đến tình trạng kiệt sức, Huyền Thiên tuyệt không đình chỉ, càng không có chút thương hại. Bởi vì Huyền Thiên mình bạch, pháp lực và thần niệm đạt đến bình cảnh chỉ có thông qua điên cuồng chiến đấu lịch lãm, để thần niệm và pháp lực của bản thân mỗi một lần đều phát huy đến cực hạn, mới có thể từ từ đề thăng.

Một lần tu luyện này liền luyện hết hơn hai trăm năm.

Thế nhưng Huyền Thiên tựa như không hề không kiên nhẫn, ngược lại hứng thú càng ngày càng đậm. Bởi vì, so với Dương Thiên Lôi thu được lợi ích mà nói, nàng thu được lợi ích càng lớn hơn!

Pháp lực và thần niệm của Dương Thiên Lôi không bằng nàng, nhưng tại lĩnh ngộ thần thông pháp tắc không ngờ siêu việt nàng, càng kinh người là bản năng chiến đấu của hắn càng vượt qua nhận thức của Huyền Thiên. Lần lượt chiến đấu, Huyền Thiên cơ bản đều dựa vào thần niệm và pháp lực cường hãn áp chế hắn, đơn thuần thần thông pháp tắc, nàng căn bản là không bằng Dương Thiên Lôi!

Mỗi một lần, Dương Thiên Lôi ngã nhào trên mặt đất trở thành một khối bùn nhão, nàng mới có thể đình chỉ công kích. Lúc này, nàng thuận tiện tự hành tu luyện, lĩnh ngộ lợi ích thu hoạch được trong quá trình chiến đấu với Dương Thiên Lôi. Chờ khi Dương Thiên Lôi khôi phục pháp lực và thần niệm, thì lựa chọn Âm Dương Niết Bàn Kinh biến thái. Bởi vì Âm Dương Niết Bàn Kinh tại tốc độ khôi phục vượt xa Dương Thiên Lôi tự mình tu luyện. Dương nhiên, đối tượng tự nhiên là Nguyễn Hi Vũ kiên trì muốn ở bên cạnh quan khán. Sau khi dùng Âm Dương Niết Bàn Kinh khôi phục, Dương Thiên Lôi sẽ lại rèn luyện thần niệm và pháp lực một khoảng thời gian, đến trạng thái tràn đầy, lại cùng Huyền Thiên đại chiến.

Nhiều lần như vậy, tròn hơn hai trăm năm, Dương Thiên Lôi rốt cục kinh hỉ phát hiện bí chương xuất hiện rung động!

Rốt cục, khi tu luyện được tròn một nghìn ba trăm năm, Dương Thiên Lôi hưng phấn phát ra một tiếng tru!

Thiên Giai!

Hắn rốt cục đột phá bí chương tấn chức đến Thiên Giai sơ cảnh!

Dương Thiên Lôi phát ra tiếng tru, đồng thời cả Thanh Tinh Lưu Ly Bình cũng sản sinh động tĩnh thật lớn, trong nháy mắt ngũ sắc quang hoa thôi xán chiếu sáng mỗi thốn không gian, vô số Thiên Địa pháp tắc và

Phạm Âm to lớn tự hành vang vọng trong cả không gian. Toàn bộ Tu Luyện Giả đều khiếp sợ ngẩng đầu lên, đắm chìm trong Thiên Địa pháp tắc vô cùng vô tận kia!

- Âm âm âm...!

Từng tiếng nổ lớn không ngừng truyền vào trong tai mọi người, đại địa dưới chân dĩ nhiên tựa như sống động, điên cuồng mà tăng trưởng. Nguyên bản Phiêu Miểu Tiên Cung càng là quỷ dị mà vô số sơn xuyên, đại hải, hà lưu, hoa thảo, thụ mộc tự hành sinh ra. Thậm chí bao gồm cả Thiên Địa linh vật Dương Thiên Lôi thu vào, đều tựa như phục sinh điên cuồng tăng trưởng. Sau một lát, tất cả mọi người cảm giác được biến hóa quỷ dị này, đều bị khiếp sợ trợn trừng mắt!

Thiên Nga Tộc gần trăm vạn thành viên, ai nấy đều vô cùng kích động, cung kính quỳ bái trên mặt đất, dùng thanh âm vang dội nhất, bắt đầu cầu khẩn. Đồng thời, vô cùng vô tận sinh hồn cùng với mấy vạn thành viên của Võ Hồn Điện Võ Hồn Điện Thương Minh Đường cũng gia nhập trong đội ngũ!

Còn Dương Thiên Lôi đang hưng phấn tru lên cũng khiếp sợ trợn trừng mắt!

- Thiên Lôi?

Lăng Hi và chúng nữ cảm ứng được biến hóa thần kỳ này nhất thời đều tràn ngập khiếp sợ truyền ra thần niệm. Mà Lăng Hi thì trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Dương Thiên Lôi.

Thế nhưng, Dương Thiên Lôi lại căn bản không kịp đáp lại chúng nữ, khí tức toàn thân, trong sự khiếp sợ của hắn mà điên cuồng tiêu thăng.

- Thiên Giai... Thiên Lôi, ngươi tấn chức Thiên Giai? Lăng Hi tràn ngập kinh hỉ hỏi, thế nhưng để Lăng Hi kỳ quái là Dương Thiên Lôi dĩ nhiên vẫn không có đáp lại.

- Âm!

Khi Lăng Hi muốn đến bên cạnh Dương Thiên Lôi, cho hắn một chút thời gian để từ trong hưng phấn thanh tỉnh lại. Một cỗ khí tức kinh khủng bỗng từ trên người Dương Thiên Lôi bạo phát, trực tiếp làm Lăng Hi bắn bay ra ngoài.

- Âm âm...

Bạo tác liên tiếp từ trên người Dương Thiên Lôi phát ra, mỗi một tiếng bạo tác đều có vô số kim sắc phù văn huyền ảo lóe ra, tràn ngập Thiên Địa pháp tắc vô cùng vô tận!

Thế nhưng, Lăng Hi lại trợn trừng mắt, phát ra một tiếng thét tràn ngập sợ hãi, tuyệt vọng thậm chí như đứt từng khúc ruột: - Thiên Lôi...Không!

Giờ khắc này, những người khác còn tốt, dù sao Dương Thiên Lôi tự mình phong ấn không gian trùng kích bích chương, không ai biết trên người hắn rốt cuộc phát sinh cái gì, chỉ là cảm ứng được trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình biến hóa kinh thiên động địa. Bọn họ chỉ biết là pháp bảo thần kỳ này hiện tại trở nên càng cường đại hơn, phẳng phát tất cả không gian đều được mở rộng, hơn nữa mỗi một thốn bên trong đều tựa như biến thành đại thể giới thực thể!

Thế nhưng, chúng nữ Trương Tử Hàm tại giờ khắc này cảm ứng được tinh tường tâm cảnh của Lăng Hi, cũng thấy tràng cảnh xung quanh, các nàng cũng giống như Lăng Hi điên cuồng thét lên, ai nấy đều tràn ngập hoảng sợ và tuyệt vọng.

Các nàng đã thấy điều gì?

Một tiếng bạo tác kia, nhục thân của Dương Thiên Lôi dĩ nhiên trong nháy mắt vỡ vụn, hóa thành một đoàn huyết vụ, đây là cái khái niệm gì?

Nhục thân tấn hủy!

Tràng cảnh kia rõ ràng là pháp lực và thần niệm trong cơ thể không thể khống chế khiến cho tự bạo!

- Không...!

Một tiếng kêu tê tâm phế liệt, chúng nữ đều hóa thành một đạo lưu quang, băng vào liên hệ đặc thù với Lăng Hi điên cuồng mà nhắm phía Dương Thiên Lôi!

Thế nhưng, không gian trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình lại phảng phất trở nên vô cùng lớn, mặc cho chúng nữ đem pháp lực thần niệm thôi động đến cực hạn vẫn không thể nhanh chóng đến nơi được.

Lăng Hi liễu lĩnh muốn vọt tới trong Dương Thiên Lôi đã tứ phân ngũ liệt biến thành một đoàn huyết vụ, nhưng vừa mới tới gần lại bị bắn ra!

- Âm âm âm...

Những tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, rốt cục ngay cả huyết vụ của Dương Thiên Lôi cũng hoàn toàn biến mất!

- Âm âm âm!

Đúng lúc này, cả Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình chấn động cùng cực hưởng càng mãnh liệt, trời mở rộng vô hạn, đất kéo dài vô tận.

589. Chương 602: Đại Chiến.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 602: Đại chiến.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khi chúng nữ đang cực kỳ bi thương, không gian trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình bỗng nhiên xuất hiện vô số kim sắc phù văn tựa như một đạo lưu tinh xẹt qua bầu trời, từ bốn phương tám hướng bắt đầu hội tụ về một phía!

- Thiên Lôi không có việc gì! Thiên Lôi không có việc gì!

Trong nháy mắt, Lăng Hi và Dương Thiên Lôi đã mất đi liên hệ, dĩ nhiên lại khôi phục, nàng cảm ứng được rõ ràng Dương Thiên Lôi tồn tại!

Vô số kim sắc phù văn không ngừng hội tụ đến một chỗ, dần dần một đạo thân ảnh ngồi xếp bằng, xuất hiện tại trước mặt Lăng Hi.

- Thiên Lôi!

Lăng Hi nhất thời vui mừng tới mức bật khóc, chạy về phía Dương Thiên Lôi. Còn hấn lại một tay ôm nàng vào lòng, rồi tru lên hưng phấn. Cùng lúc đó, cảm ứng được thần niệm của chúng nữ, Dương Thiên Lôi nhất thời đem các nàng triệu hoán đến bên cạnh mình.

- Các lão bà thân ái, khóc cái gì? Ca đây là tấn chức, tấn chức Thiên Giai sơ cảnh! Ha ha ha...Không ngờ Thiên Giai và Địa giai chênh lệch dĩ nhiên to lớn như vậy! Trách không được khó khăn đến thế!

- Hừ chết chúng ta, ngươi còn cười được? Lăng Hi đầu tiên cho Dương Thiên Lôi một quyền, nói: - Tấn chức Thiên Giai sẽ tự bạo sao? Há có đạo lý này?

- Hắc hắc... Ca tương đối đặc thù mà, nhục thân Đại viên mãn! Nhất diệt nhất bỏ đề, nhất hoa nhất thể giới, mỗi một tế bào trên người ca... Ha ha ha...các người nhìn này! Dương Thiên Lôi vừa nói, bỗng nhiên thôi động thần niệm, chúng nữ còn chưa kịp phản ứng, liền biến thành từng đạo lưu quang, sau một trận thiên toàn địa chuyển các nàng nhìn thấy một hình ảnh đáng sợ. Phảng phất như tiến nhập một tiểu tinh cầu, thần niệm khẽ động liền có thể đem cả tinh cầu bao phủ, đây là một tiểu tinh cầu đường kính chỉ cỡ trăm dặm! Mà xung quanh tinh cầu có vô số tinh cầu.

- Ha ha ha...các người đoán mình đang ở đâu?

Thanh âm của Dương Thiên Lô đồng thời xuất hiện trong não hải của chúng nữ.

- Ở trong cơ thể ca! Trong tế bào! Thấy biểu tình nghi hoặc của chúng nữ, Dương Thiên Lô vô cùng đắc ý nói. Tế bào sớm đã thu được hình thức đại thể giới, khi hần bước vào Chân Thần Cảnh Thiên Giai, rốt cục hình thành đại thể giới chân chính. Tuy rằng tạm thời thể giới này còn phi thường nhỏ, phi thường yếu, nhưng đối với Dương Thiên Lô mà nói đã là phi thường chấn kinh. Bởi vì, nếu như để Dương Thiên Lô phóng xuất thần niệm và pháp lực, như vậy nguyên bản hần chỉ là một cái chén nhỏ, còn hiện tại hần đã như một cái thùng lớn có thể chứa cả thiên địa.

Mỗi một tế bào có thể dung nạp năng lượng đều đề thăng nghìn vạn lần!

Đem chúng nữ phóng xuất, Dương Thiên Lô lại nói: - Đi theo ta, Lãng muội muội, chúng ta thần niệm hợp nhất, để các lão bà thấy năng lực càng ngưu bức hơn của ca!

Lãng Hi sớm đã ngây người, thậm chí ngay cả tiến nhập thân thể Dương Thiên Lô vẫn chưa tỉnh táo lại, bởi vì Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình truyền thừa lại vì nàng mở ra thần thông pháp tắc cường đại vô bì!

Khi thần niệm của Dương Thiên Lô và Lãng Hi hợp nhất, mang theo chúng nữ trực tiếp phi hành đến trước mặt một Thiên Địa linh vật thật lớn. Hần tựa như phát điện trực tiếp phát ra mấy đạo năng lượng, đem Thiên Địa linh vật còn chưa có ý thức oanh kích thành mảnh vụn!

- Người làm cái gì vậy? Đám người Trương Tử Hàm nghi hoặc hỏi. Dù sao, Thiên Địa linh vật này tuy rằng không phải cấp bậc linh yêu, nhưng cũng là do mọi người phá giải trận pháp, thiên tân vạn khổ mới thu được. Cho dù mọi người muốn thôn phệ, Dương Thiên Lô cũng không cho, càng không nói tới trực tiếp hủy diệt lãng phí. Nhưng hần muốn làm gì đây?

- Hắc hắc! Thiên linh linh, địa linh linh...Ca ca ta hiện tại hiển linh, biến!

Theo một từ “biến” của Dương Thiên Lô, thần niệm của Lãng Hi nhất thời cùng Dương Thiên Lô hòa hợp nhất thể, trong sát na, từng đạo ngũ sắc quang hoa ngưng tụ thành quang vũ từ trên trời giáng xuống rơi lên những mảnh vụn của Thiên Địa linh vật kia.

Khiến chúng nữ kinh ngạc là mảnh vụn của Thiên Địa linh vật kia rất nhanh ngưng tụ, đồng thời mọc rễ nảy mầm, vài phút ngắn ngủi, liền khôi phục đến dáng dấp ban đầu. Ngay cả khí tức cũng không có chút khác biệt!

- Đáng tiếc a, năng lượng không đủ, bằng không ca có thể trực tiếp biến ra Thiên Địa linh vật vô cùng vô tận! Ha ha ha...

- Âm âm âm âm...

Võ Thanh đang dùng thần niệm quản chế phương viên vạn dặm, bỗng nhiên cảm ứng được bốn phương tám hướng đồng thời truyền đến không gian ba động kịch liệt, cùng với những tiếng nổ lớn, một đạo khí tức cường đại xuất hiện tại tiên cảnh không gian!

- Thiên Lô, đến rồi! Võ Thanh biến sắc, vội vàng truyền âm cho Dương Thiên Lô. Chỉ riêng cỗ khí thể này của đối phương đã khiến hần kinh hãi, bởi vì lần này rất nhiều cao thủ đến, hơn nữa toàn bộ là Thiên Giai cao thủ.

- Đến rồi? Một đạo lưu quang lướt tới, Dương Thiên Lô nhất thời xuất hiện bên cạnh Võ Thanh, khi Dương Thiên Lô cảm ứng được khí tức xung quanh, cũng lộ ra thần tình kinh ngạc, bất quá cũng không có chút do dự gì, thần niệm trong nháy mắt cuồng bạo tiêu thăng.

- Vút vút...

Trong nháy mắt trên trăm đạo thân ảnh liền từ bốn phương tám hướng rất nhanh tới gần, khi tới gần phạm vi nghìn dặm, bỗng nhiên hai tiếng hét lớn đồng thời truyền ra!

Một tiếng tự nhiên là của Võ Cương, một tiếng còn lại là của Dương Thiên Lô!

Bất quá khiến đám người Võ Cương kinh ngạc là Dương Thiên Lô dĩ nhiên giống với hần đều hét ra “Đại Phong Ấn Thuật”.

Trong sát na, hai cổ khí tức huyền ảo vô bì, đồng thời sinh ra trong phương viên mấy nghìn dặm, tựa như hai đạo thiên võng thật lớn, trong nháy mắt liền đem mọi người bao phủ ở bên trong.

- Ha ha ha ha... Tốt, tốt! Dĩ nhiên giống lão tử suy nghĩ! Chỉ bằng vào hai người các ngươi cũng dám phong ấn không gian? Ha ha ha... Kinh ngạc ngẩn ngui, Vô Cương bộc phát ra một trận cuồng tiếu, vô cùng kiêu ngạo nói.

Lần này hấn xuất động toàn bộ Thiên Giai cao thủ của Vô Hồn Điện, còn mời hai mươi gã cao thủ của Long Mạnh hai nhà. Vô Cương cảm ứng được, phía Vô Thanh bất quá chỉ có hai người mà thôi.

- Vô Cương, tên nghiệp chướng này, ngươi không thấy có lỗi với liệt tổ liệt tông sao?

- Liệt tổ liệt tông? Thiên phú, tu vi của Vô Cương ta đều mạnh hơn ngươi, dựa vào cái gì để Điện Chủ vị truyền cho ngươi? Bởi vì ngươi là trưởng tử thôi sao? Vô Cương thần tình cao ngạo, lạnh giọng nói, đồng thời khí tức quanh thân cuồng bạo tiêu thăng, một cổ khí tà ác thông thiên triệt địa trong nháy mắt phủ xuống!

- Dương Thiên Lôi lưu lại! Vô Thanh sát! Theo Vô Cương lên tiếng, gần bảy mươi gã Thiên Giai cao thủ của Vô Hồn Điện nhất thời hét lớn một tiếng!

- Ngao ngao...

Theo đó hàng tỉ sinh hồn Khôi Lỗi trong nháy mắt tràn ngập giữa thiên địa. Càng kinh khủng là một Khôi Lỗi Vương vô cùng cường đại cũng xuất hiện, khiến phương viên nghìn dặm tựa như biến thành địa ngục nhân gian, đầy rẫy khí tức tà ma thao thiên!

Chương 602: Đại chiến. (Hạ)

- Khôi Lỗi thiên hạ? Vô Thanh biến sắc: - Dĩ nhiên...nhiều Khôi Lỗi Vương như vậy?

- Ha ha ha...sợ rồi sao? Lão tử vốn là cùng tạp chủng âm hiểm Tiểu Thượng kia chuẩn bị, không nghĩ tới ngươi dĩ nhiên tiến nhập tiên cảnh không gian chịu chết, vậy chỉ đành đối phó với ngươi trước! Ha ha ha...

- Ngu ngốc! Sư phụ, giết đi! Dương Thiên Lôi lạnh giọng nói, tuy rằng đối phương cường đại hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn, thế nhưng Dương Thiên Lôi cũng không sợ hãi, ngược lại trở nên càng hưng phấn!

Vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi, còn có mấy trăm Địa giai Khôi Lỗi Vương, hơn mười Thiên Giai Khôi Lỗi Vương, đây con mẹ nó là cái khái niệm gì?

Trâu bò!

Không so với trâu bò còn mạnh mẽ hơn!

Dương Thiên Lôi vốn đang ẩn dấu khí tức, giờ khắc này thần niệm pháp lực nhất thời điên cuồng tiêu thăng, khí tức Thiên Giai cường hãn, hoàn toàn bại lộ!

Có hắn và Vô Cương song trọng Đại Phong Ấn Thuật kết hợp, song phương giờ khắc này ai cũng dừng hòng chạy thoát, càng không thể cùng ngoại giới có bất cứ liên hệ gì.

Đây là cơ hội giết người phóng hỏa tuyệt hảo!

- Thiên Giai? Dĩ nhiên tấn chức đến Thiên Giai? Hảo tiểu tử! Khi Vô Cương cảm ứng được khí tức của Dương Thiên Lôi, tuy rằng trong lòng khiếp sợ, thế nhưng trong mắt lại trở nên càng thêm hưng phấn. Bởi vì hắn đã từ trên người Nghê Dong rõ ràng tất cả về Dương Thiên Lôi, chỉ cần thu được vô thượng bảo vật Thanh Tinh Lưu Ly Bình, Vô Cương hắn liền trở thành Vô Cực Tinh Vực đệ nhất nhân!

- Ầm ầm ầm... Gần bảy mươi Thiên Giai cao thủ thủ hạ của Vô Cương thao túng Khôi Lỗi thiên hạ cường đại vô song, đem lực lượng tà ác của vô cùng vô tận Khôi Lỗi và Khôi Lỗi Vương ngưng tụ thành một cổ công kích tới Vô Thanh và Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi và Vô Thanh kề vai chiến đấu, ngũ sắc quang hoa chói lọi đã ngưng tụ ở quanh thân hai người, hình thành thủ hộ kết giới cường đại tràn ngập Hạo Nhiên Chính Khí.

Võ Thanh phát tay phát ra từng đạo quang mang vô cùng chói mắt, trực tiếp đem phương viên trăm trượng xung quanh hắn và Dương Thiên Lôi biến thành một mảnh sáng sủa, lấy lực lượng một người ứng phó vô cùng vô tận công kích!

Mi tâm của Dương Thiên Lôi tản mát ra ngũ sắc quang mang kinh khủng điên cuồng thôn phệ sinh hồn xung quanh, cùng lúc đó thần niệm của tất cả cao thủ trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình đã cùng Dương Thiên Lôi hòa hợp nhất thể!

- Án Ma Ni Bá Mễ Hồng! Án Ma Ni Bá Mễ Hồng! Án Ma Ni Bá Mễ Hồng... Lục Tự Chân Ngôn cuộn cuộn to lớn, nhanh chóng vang dội trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi trong nháy mắt liền bị ngũ sắc quang hoa vây quanh, bị Lục Tự Chân Ngôn độ hóa, chỉ có Khôi Lỗi Vương cường hãn độ hóa tương đối khó khăn. Thế nhưng trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, cho dù là Khôi Lỗi Vương cũng không gây ra được bất cứ sóng gió gì, độ hóa chỉ là vấn đề thời gian!

- Bất hảo, tiểu tử này quả nhiên thần thông, là khắc tinh của Võ Hồn Điện ta! Các vị, ra tay đi! Muốn bắt liên thủ đối phó Võ Thanh, tiểu tử kia giao cho ta! Ta muốn bắt sống! Sau một lát, Võ Cương liền nhìn ra mảnh khỏe, vội vàng nói.

- Được! Cao thủ Long Mạnh hai nhà trầm giọng đáp, người của Long gia trong nháy mắt liền biến ảo thành phi long cùng đệ tử Mạnh gia Hợp Thể, biến thành Long Kỵ Sĩ cường hãn vô song!

- Sát!

Theo đầu lĩnh Mạnh gia hét lớn một tiếng, mười tên Long Kỵ Sĩ trong sát na từ mười phương hướng, lướt qua sinh hồn Khôi Lỗi, công hướng Võ Thanh!

Mười đạo quang mang màu sắc khác nhau, ngưng tụ thành mười cây trường thương, nhanh như thiểm điện, tạt như lưu tinh!

Cùng lúc đó, Võ Cương cũng phát ra một tiếng hét lớn, quyền đầu bỗng biến ảo thành độc thủ đen sẫm mang theo vô cùng vô tận Thiên Địa pháp tắc và địa lực hủy thiên diệt địa mạnh mẽ đem vô số Khôi Lỗi phá vỡ, chụp vào Dương Thiên Lôi!

Võ Thanh và Dương Thiên Lôi đồng thời cả kinh!

Giờ khắc này, Dương Thiên Lôi cũng bất chấp thu phục sinh hồn Khôi Lỗi, bỗng nhiên ngưng tụ thành vô số trận pháp huyền ảo, nghênh độc thủ của Võ Cương!

Đối mặt với mười tên Long Kỵ Sĩ công kích, Võ Thanh cũng vô pháp phân thân trợ giúp Dương Thiên Lôi, đồng dạng đem pháp lực và thần niệm đề thăng tới cực hạn cùng mười tên Long Kỵ Sĩ quần chiến.

- Âm âm âm... Một tiếng nổ lớn vang lên, thân hình Võ Thanh nhất thời thối trầm dậm, còn mười tên Long Kỵ Sĩ thì từng bước tới gần!

Thế nhưng, Võ Cương vốn tưởng rằng có thể dễ dàng đem Dương Thiên Lôi bắt lấy, lại hoảng sợ trợn trừng mắt, hấn phát ra độc thủ dĩ nhiên dưới một kích của Dương Thiên Lôi hoàn toàn nát bấy!

Điều này sao có thể?

Tuy rằng Võ Cương đối với Nghê Dong thi triển Sư Hồn Đại Pháp, đã có nhận thức đáng kể về Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, cũng biết Dương Thiên Lôi có thể mượn thần niệm và pháp lực của mọi người trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Nhưng đã bị cảnh giới của bản thân hấn chế ước, chung quy cũng có hạn. Nhưng hiện tại Dương Thiên Lôi chỉ là Chân Thần Cảnh Thiên Giai sơ cảnh vì sao lại cường hãn như vậy? Vừa thi triển Hắc Âm Tả Thủ là cầm nã tuyệt học cường hãn nhất của hắn, hơn nữa cũng thi triển ra thập thành công lực, dĩ nhiên bị Dương Thiên Lôi nhất chiêu chấn vỡ!

- Thiên Giai Đại viên mãn thì thế nào? Ngày hôm nay ca đại biểu thương sinh thiên hạ, đem người oanh sát thành từng mảnh nhỏ! Dương Thiên Lôi cuồng ngạo nói, đồng thời phát tay phát ra một đạo thần niệm bàng bạc, trong sát na, bầu trời tựa như bị một phân thành hai, một đạo kim sắc Thiên Hà từ hư không lao xuống!

Lạc Hà Huyền Trận!

Huyền trận cường đại lĩnh ngộ từ Kim Lạc Quả!

Trong nháy mắt, vô số sinh hồn Khôi Lỗi bay quay chung quanh Dương Thiên Lôi liền bị kim sắc Thiên Hà gột rửa, kêu thảm từ không trung rơi xuống!

- Huyền trận nho nhỏ, đừng hòng làm khó dễ được ta! Vô Cương oanh ra một quyền, nhất thời trăm nghìn đạo quyền ảnh gào thét ra, mỗi đạo quyền ảnh đều ngưng tụ thành một khôi lỗi to lớn.

Quyền ra, hôn thiên ám địa, Khôi Lỗi rít gào!

Bất quá Dương Thiên Lôi lại không chút nào trì hoãn, ngay gần Lạc Hà Huyền Trận, bày bố Huyền Hải Vô Nhai và Thiên Hỏa Luyện Ngục!

Ba loại huyền trận này đồng loạt phát ra, thần niệm của Dương Thiên Lôi điên cuồng vận chuyển, nhất thời từng đạo kim sắc phù văn từ mi tâm hắc chui ra, dung nhập trong ba trận pháp. Khi quyền ảnh của Vô Cương còn chưa oanh kích đến thiên hà, ba huyền trận đã xoay tròn quỹ đạo, đồng thời trong nháy mắt tổ hợp một huyền trận!

Huyền Thiên Chân Kinh cường hãn dung hợp năng lực mạnh mẽ đem ba huyền trận ngưng làm một thể, uy lực đề thăng gấp trăm lần!

- Âm âm âm...

Một tiếng nổ lớn vang lên, Dương Thiên Lôi đã biến mất trước mặt Vô Cương, còn Vô Cương lại rơi vào một không gian kinh khủng!

590. Chương 603 : Xuyên Thủng Trái Tim.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 603 : Xuyên thủng trái tim.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thiên Hà rít gào, cự lãng cuộn cuộn, thiên hỏa tàn sát bừa bãi hùng hực thiêu đốt!

- Án Ma Ni Bá Mễ Hồng!

Khi Vô Cương tạm thời bị nhốt, Dương Thiên Lôi hóa thành một đạo lưu quang, nhắm phía Vô Thanh đang khó khăn ứng phó mười tên Long Kỳ Sĩ, người chưa đến, Lục Tự Chân Ngôn đã cuồng bạo từ miệng Dương Thiên Lôi phát ra, từng đạo ngũ sắc quang hoa ngưng tụ thành phù văn, tạo thành một quang quyển thật lớn bủa tới mười tên Long Kỳ Sĩ.

Cùng lúc đó, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình bỗng nhiên xuất hiện phía trên mười tên Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, trở nên vô cùng to lớn, chỉ riêng miệng bình đã bao trùm phương viên trăm dặm!

- Nhiếp!

Hàng tỉ sinh linh đồng thời phát ra Phạm Âm, Dương Thiên Lôi tích súc vô cùng vô tận tín ngưỡng lực, tại giờ khắc này, điên cuồng mà bạo phát, theo một từ “nhiếp” phát ra, tựa như một cổ thần chung trực tiếp nổ tung trong não hải của mười tên Long Kỳ Sĩ khiến chúng trong nháy mắt ngất ngốc!

Tâm thần công kích!

Ngoại trừ Vô Tĩnh Hồn ngày đó ra, Dương Thiên Lôi lần đầu tiên thi triển ra tâm thần công kích cường hãn gấp trăm nghìn lần lúc trước!

Thế nhưng, Dương Thiên Lôi rõ ràng, dù vậy, muốn thông qua tâm thần công kích làm trọng thương mười tên Long Kỵ Sĩ hiển nhiên không có khả năng, bởi vì đến Thiên Giai đỉnh phong chi cảnh, tâm thần đã tiếp cận Đại viên mãn Đại viên mãn, rất khó bị dao động, phá hủy!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Thiên Giai cao thủ phi thường khó có thể độ hóa. Đồng dạng, Dương Thiên Lôi cũng biết, cao thủ Thiên Giai Đại viên mãn trừ phi tự nguyện, bằng không Dương Thiên Lôi và Lăng Hi cho dù cường hãn hơn nữa, cũng khó có thể độ hóa, bởi vì Tu Luyện Giả Thiên Giai đỉnh phong Đại viên mãn vô luận chính tà, đều đã đạt đến tâm thần Đại viên mãn, không có chút kẽ hở!

Độ hóa, là một loại tâm thần công kích, dưới tình huống tâm thần đối phương Đại viên mãn tựa như kiến đốt voi căn bản không thể há miệng!

Bất quá, để cho bọn họ trong nháy mắt ngày ngốc cũng đã đạt được mục đích của Dương Thiên Lôi!

Long Kỵ Sĩ vô cùng to lớn trực tiếp chụp xuống, đem mười tên Long Kỵ Sĩ cùng với sinh hồn Khôi Lỗi và thủ hạ của Vô Cương trong phương viên trăm dặm trực tiếp nuốt vào bên trong!

Đồng thời. Vô Thanh cũng tiến nhập trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

- Pháp bảo...Sao có khả năng? Sao vẫn có thể vận dụng pháp bảo?

Tại giờ khắc này giờ khắc này, mười tên Long Kỵ Sĩ thấy pháp bảo tản ra ngũ sắc quang hoa hạo nhiên, khiến bọn họ cảm thấy khiếp sợ tột đỉnh!

- Pháp bảo thật cường đại! Nhanh, né tránh!

Khi Dương Thiên Lôi tập hợp thần niệm của mọi người, lần thứ hai thôi động Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình nhằm phía vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi và mười mấy tên Thiên Giai đệ tử của Vô Cương, một người trong đó lớn tiếng ra lệnh.

Trong sát na, mười mấy tên Tu Luyện Giả và vô số sinh hồn Khôi Lỗi cùng với Khôi Lỗi Vương liền phân tán ra, tránh khỏi Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, liên thủ công hướng Dương Thiên Lôi!

Dù là Dương Thiên Lôi đã sớm có chuẩn bị, nhưng dưới đám cao thủ và Khôi Lỗi Vương cùng với vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi công kích, vẫn khiến hắn cảm thụ được áp lực thật lớn. Chỉ cần thần niệm chồng chất kia cũng khiến Dương Thiên Lôi có loại cảm giác bị trói buộc.

- A!

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên hét lớn một tiếng, quanh thân nhất thời ngưng tụ thành từng đạo trận pháp kinh khủng, lại một lần nữa hóa thành một thanh kim cương toàn vô cùng sắc bén, phá tan vòng vây.

Hư không bay lượn, truy đuổi kích phá! Thôn phệ hấp thu từng mảnh nhỏ!

- Dĩ ngô tinh huyết, tế ngô vương giả!

Khi Dương Thiên Lôi bắt đầu du kích chiến đấu, Vô Cương bị nhốt trong huyền trận dung hợp, quanh thân tinh hồng huyết quang xoay tròn, hai tay không ngừng kết xuất từng đạo pháp quyết vô cùng phức tạp. Tám đạo hắc hồng huyền ảnh rất nhanh ngưng tụ, khí tức tà ác thao thiên, tại giờ khắc này triệt để bạo phát!

- Chân Vũ Khôi Lỗi, Ngưng Vũ Ngô Thần, phá!

Khi cổ khí tức tà ác đề thăng tới cực hạn, tám đạo huyền ảnh trong nháy mắt cùng chân thân của Vô Cương dung hợp. Cùng lúc đó, Vô Cương hét lớn một tiếng kinh thiên động địa!

Một thanh liêm đao to lớn màu đỏ tươi, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa ở quanh thân Vô Cương xẹt qua một đạo hắc hồng quang mạc!

- Thành thịnh!

- Độc âm âm...!

Quang mạc lấy thân thể Võ Cương làm hạch tâm, tựa như quang trảm, tứ tán ra, đồng thời phát ra âm thanh kinh khủng. Tam trọng huyền cảnh dung hợp của Dương Thiên Lô rốt cục bị Võ Cương cuồng bạo phá hủy!

Thế nhưng, khi Võ Cương vừa mới bước ra khỏi huyền cảnh, thấy tràng cảnh xung quanh, lại nhất thời lửa giận công tâm, song trọng Đại Phong Ấn Thuật vẫn hoàn hảo không chút hao tổn. Thế nhưng cả không gian không hề nhìn thấy bóng dáng của mười tên Long Kỵ Sĩ cùng với đệ tử của hắn. Ngay cả vô cùng vô tận sinh Khôi Lỗi cũng biến mất không còn một mảnh. Chỉ có một đạo thân ảnh tràn ngập lãnh liệt nhìn hắn!

Dương Thiên Lô!

- Phốc!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, thế nhưng trong hai mắt hắn vẫn lấp lánh thất thải quang mang, khí tức toàn thân dĩ nhiên lại tiêu thăng.

- Ta muốn ngươi phải chết! Giờ khắc này Võ Cương triệt để điên cuồng. Vốn tưởng rằng chiến đấu dễ dàng, không ngờ diễn biến thành thảm trọng như vậy. Không nói mười tên Long Kỵ Sĩ, nhưng chúng đệ tử của hắn cũng bị Dương Thiên Lô thu phục, điều này nghĩa là gì? Ý nghĩa toàn bộ thiên giai cao thủ của Võ Hồn Điện đều đã xong đời, chỉ còn lại một mình hắn!

- A!

Khi Võ Cương tựa như thiểm điện phóng về phía Dương Thiên Lô. Dương Thiên Lô lại thét lên một tiếng vang vọng thiên địa. Bỗng nhiên dị thường bư hãn nghiêng hướng Võ Cương!

Giờ khắc này, tình cảnh của Dương Thiên Lô nhìn như chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng trên thực tế, Dương Thiên Lô chịu đựng thống khổ vượt xa Võ Cương vô số lần. Võ Cương phá hết huyền cảnh do hắn ngưng tụ thành. Đã khiến thần niệm và pháp lực của Dương Thiên Lô bị trọng thương. Cùng lúc, trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình cũng bạo phát chiến đấu dị thường kinh khủng, bởi vì, Dương Thiên Lô và Lăng Hi căn bản không còn chút tinh lực để độ hóa nào nữa. Thế nhưng Dương Thiên Lô vì muốn triệt để đem đối phương đuổi tận giết tuyệt, không bại lộ bí mật của bản thân, vừa rồi tựa như rắn nuốt voi, điên cuồng đem toàn bộ Tu Luyện Giả và sinh Khôi Lỗi, Khôi Lỗi Vương đều thôn phệ.

Thế nhưng, khi Dương Thiên Lô làm xong tất cả chuyện này, Võ Cương lại phá hủy huyền trận, khiến hắn căn bản vô lực thôi động thần niệm, đem địch nhân thu nhập phong ấn vào một không gian.

Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Dương Thiên Lô và Lăng Hi tuy rằng là chúa tể tuyệt đối. Có thể ở trong đó tùy ý đem người khác phong bế tới một không gian đơn độc.

Chương 603 : Xuyên thủng trái tim. (Hạ)

Nhưng tiền đề là người của hắn, bởi vì bọn họ không có phản kháng thần niệm của Dương Thiên Lô. Nhưng hiện tại khác nhau, mười tên Long Kỵ Sĩ và Thiên Giai cao thủ của Võ Cương, cùng với toàn bộ sinh hồn, trong nháy mắt thu vào đều đã điên cuồng thôi động thần niệm, chống đỡ lực lượng của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

Lúc này, Hạ Tích Trúc, Huyền Thiển, Trần Hình, Võ Thanh, chúng nữ Trương Tử Hàm, đám người Kim Chính Thái, Chu Giác Thuần cùng với hơn hai trăm Chân Thần Cảnh đệ tử của chúng nữ, đám người Long Cửu Tinh, Long Cao Thiên, Khương Thiển Khâu hết thảy cùng người của Võ Cương chiến đấu!

Chân chính hỗn chiến!

Hạ Tích Trúc và Võ Thanh hai người đối phó mười tên Long Kỵ Sĩ, Huyền Thiển và Trần Hình thì chém giết Thiên Giai cao thủ của đối phương. Còn những người khác thì đối phó Khôi Lỗi Vương và vô cùng vô tận sinh hồn Khôi Lỗi.

- Âm ầm ầm...

Dương Thiên Lô không để ý tâm thần mệt mỏi, điên cuồng phát ra từng đạo thần thông pháp tắc, chống đỡ Võ Cương.

Thế nhưng, đến lúc này đã vô pháp thuyên chuyển thần niệm và pháp lực của đám người Hạ Tích Trúc cho Dương Thiên Lôi, vậy hắn sao có thể là đối thủ của Võ Cương đã phát điên?

Mặc dù lúc này, chỉ có thần niệm của Lăng Hi cùng hấn dung hợp, nhưng chung quy vẫn chênh lệch quá lớn.

- Thành thịnh!

Thân hình Võ Cương tựa như một thanh lợi kiếm, trực tiếp đem toàn bộ công kích của Dương Thiên Lôi phá tan, một quyền oanh kích đến ngực hắn!

Theo tiếng nổ nặng nề vang lên, quyền đầu của Võ Cương trực tiếp xuyên thủng thân thể Dương Thiên Lôi, tiên huyết bắn ra, một khối huyết nhục đỏ tươi trực tiếp nổ thành bụi phấn. Khối huyết nhục kia là gì?

Trái tim của Dương Thiên Lôi!

Còn nhục thân của Dương Thiên Lôi tại lực lượng trùng kích cực đại đánh vào, trực tiếp bay ngược ra nghìn dặm, đánh lên trên kết giới!

Võ Cương đang điên cuồng, lại hóa thành một đạo lưu quang lao về phía Dương Thiên Lôi.

- Phong Hồn Tỏa Linh, do ta sử dụng!

Khi Võ Cương đi tới gần Dương Thiên Lôi, trong cuồng nộ hắn cũng không có công kích, mà là phun ra một búng máu tươi vấy lên người Dương Thiên Lôi, phát ra thanh âm tà ác tựa như đến từ Cửu U Địa Ngục.

Cùng lúc đó, mi tâm của hắn một đạo huyết quang ngưng tụ thành phù văn huyền ảo, trực tiếp dung nhập mi tâm của Dương Thiên Lôi!

Luyện chế Khôi Lỗi!

Võ Cương nguyên bản muốn giam giữ Dương Thiên Lôi, buộc hắn giao ra Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, nhưng Dương Thiên Lôi bày ra thực lực khiến hắn minh bạch, muốn bắt giữ căn bản không có khả năng.

Tuy rằng Võ Cương tức giận, nhưng ý nghĩ vẫn thanh tỉnh. Do đó, khí công tới Dương Thiên Lôi, cũng không có đánh nát đầu hắn, hay khiến cả thân thể hắn bạo nổ, mà chỉ đơn thuần đánh nát trái tim của hắn. Bởi vì hắn phải đem Dương Thiên Lôi luyện hóa thành một Khôi Lỗi Vương cường hãn!

Chỉ cần trở thành Khôi Lỗi Vương, hắn liền có thể điều khiển Dương Thiên Lôi, tự nhiên có thể thu được Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

- Khởi!

Võ Cương hét lớn một tiếng, thân thể Dương Thiên Lôi nhất thời huyền phù, bay tới trước mặt hắn. Cùng lúc đó, thần niệm của Võ Cương trong sát na liền điên cuồng thông qua mi tâm của Dương Thiên Lôi dung nhập thân thể.

Luyện hóa, chỉ cần nửa thời thần, hắn liền có thể đem Dương Thiên Lôi luyện hóa thành một Khôi Lỗi Vương cường đại!

Cho dù là Chân Thần Cảnh Thiên Giai cao thủ, trái tim bị chấn nát, nhục thân liền bị hủy diệt, bởi vì, không ai có thể sống mà không có trái tim. Đương nhiên, đây cũng chỉ là nhục thân hủy diệt mà thôi. Chỉ cần nguyên thần bất diệt, linh hoạt lạc ẩn vẫn ở đó, liền không phải tử vong chân chính.

Võ Cương chính là thừa dịp nhục thân Dương Thiên Lôi bị trọng thương, rơi vào hôn mê. Trong nháy mắt thi triển Phong Hồn Tỏa Linh, do đó, Võ Cương xác nhận lúc này tuy rằng tổn thất thảm trọng, nhưng mục đích cuối cùng của hắn vẫn là đạt được. Hắn thu được pháp bảo cường hãn nhất của Dương Thiên Lôi là Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

Có Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, món pháp bảo gần như biến thái này, Võ Cương tin tưởng, trăm năm, nghìn năm qua đi, hắn tất có thể thành lập một thế lực so với Võ Hồn Điện hiện tại càng cường đại hơn.

Theo thời gian trôi qua, Võ Cương trở nên càng lúc càng hưng phấn!

Nhưng hắn cũng không có lưu ý đến, trái tim bị chấn vỡ của Dương Thiên Lô ở ngoài nghìn dặm, dĩ nhiên hóa thành một hạt bụi lấy mắt thường không thể nhận ra, dung nhập trong thiên địa, đồng thời rất nhanh tới gần Dương Thiên Lô.

Lúc này, Dương Thiên Lô nhìn như hoàn toàn bị Vô Cương trói buộc, tâm thần vẫn thanh tĩnh vô cùng, từng đạo kim sắc phù văn huyền ảo, tại mỗi tế bào trong nhục thân rất nhanh chóng lưu chuyển. Đồng thời, cỗ năng lượng thần bí trong đan điền của hắn càng ngừng tụ thành một đoàn vô cùng nhỏ bé, dung nhập trong nhục thân.

Dương Thiên Lô cảm ứng được rõ ràng pháp lực và thần niệm của bản thân dĩ nhiên nhanh chóng khôi phục. Đồng dạng, hắn cảm ứng được thân thể đang bị Vô Cương rất nhanh ngừng luyện. Bất quá, Dương Thiên Lô lại không hề chống cự, đây cũng không phải hắn không muốn, mà là không thể chống cự. Bởi vì giờ khắc này, Dương Thiên Lô căn bản không thể phân tâm quản Vô Cương đang làm cái gì.

Toàn bộ tâm thần của hắn đều chìm đắm trong biến hóa của thân thể mình, cùng với đạo kim sắc phù văn huyền ảo ở mi tâm.

Tuy rằng Dương Thiên Lô không biết từ khi nào trong não hải của mình có thêm một đạo kim sắc phù văn, nhưng lúc này lại cảm ứng được rõ ràng sự cường đại của nó.

Bởi vì, Vô Cương phát ra huyết sắc phù văn, trong nháy mắt dung nhập mi tâm của hắn đã bị kim sắc phù văn hoàn toàn bao vây. Đồng thời luyện hóa, chỉ là bao gồm cả kim sắc phù văn, kể cả cỗ năng lượng thần bí trong cơ thể hắn đều bị thần niệm của Vô Cương lưu chuyển, khiến hắn không phát hiện ra chút nào.

Thần niệm của Lăng Hi vốn cùng Dương Thiên Lô hòa hợp nhất thể. Lúc này đương nhiên rõ ràng tình huống của hắn. Hơn nữa cũng cảm ứng được biến hóa vi diệu trong cơ thể Dương Thiên Lô. Do đó, Lăng Hi cũng không có quấy rối hắn, mà đã sớm đem thần niệm của mình thu hồi vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Đồng thời lập tức đem thời không pháp tắc của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình khởi động đến cực hạn, gia nhập trong chiến đấu kinh khủng!

Lăng Hi vốn là khí linh của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Tuy rằng chỉ là vừa mới tấn chức Thiên Giai. Thế nhưng có năng gia nhập, đối với mọi người mà nói, lại như có sức mạnh. Mỗi khi gặp phải nguy hiểm, sẽ được Lăng Hi trực tiếp truyền tống đến chỗ an toàn. Hơn nữa Lăng Hi còn có thể lợi dụng việc không chế Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, tạo ra áp chế rất lớn đối với địch nhân.

591. Chương 604: Kim Sắc Ấn Ký Phát Uy.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 604: Kim sắc ấn ký phát uy.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lần này, mọi người vốn đang bị vô số sinh hồn Khôi Lỗi và Khôi Lỗi Vương áp chế, nhất thời hoàn toàn đảo ngược.

Còn hai người Hạ Tích Trúc và Võ Thanh vốn là hoàn toàn áp chế mười tên Long Kỳ Sĩ, lại được Lăng Hi giúp sức. Chỉ vài phần chung, trận pháp của bọn chúng đã bị phá hủy, trước sau bị Hạ Tích Trúc và Võ Thanh đánh trọng thương, nhân long chia lìa, chiến lực giảm xuống. Chỉ dùng hơn mười phút, hai mươi người liền bị Hạ Tích Trúc và Võ Thanh hoàn toàn trói buộc!

Hai đại Thiên Giai Đại viên mãn cao thủ không ngừng tay, liền trực tiếp hóa thành lưỡng đạo lưu quang, nhằm phía thủ hạ của Vô Cương!

Lúc này, Huyền Thiên và Trần Hình đã trói buộc được hơn mười gã Thiên Giai cao thủ. Mỗi lần trói buộc, sinh hồn Khôi Lỗi sẽ bị biến mất rất nhiều, Khôi Lỗi Vương cũng sẽ mất đi một con!

Hiện tại, Võ Thanh và Hạ Tích Trúc gia nhập, nhất thời khiến đối phương binh bại như núi đổ, một Thiên Giai cao thủ lấy xu thế lá rụng mùa thu, bị trời buộc!

Từ đầu đến cuối, bốn người không hề chém giết bất cứ một Thiên Giai cao thủ nào, mà chỉ đánh trọng thương rồi trời buộc.

Đương nhiên, điều này đã sớm được Dương Thiên Lôi an bài tốt.

Cả quá trình chiến đấu, trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình liên tục duy trì mấy thời thần. Nhưng trên thực tế, dưới thời không pháp tắc biến thái lại chỉ là chốc lát ngắn ngủi mà thôi. Chiến đấu đã kết thúc!

....

Toàn thân tâm thần đều dung nhập đến cảm ngộ biến hóa của bản thân. Dương Thiên Lôi căn bản không biết sau một lát Võ Cương bắt đầu luyện hóa hắc, tất cả mọi người trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình đã đạt tới trạng thái đỉnh phong, cùng đợi mệnh lệnh của hắc.

....

- Thành công, thành công, ha ha ha...

Thối luyện tròn nửa canh giờ, Võ Cương rốt cục ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng cười dài. Bỗng nhiên nhìn về phía Dương Thiên Lôi đã hoàn toàn là bộ dáng Khôi Lỗi nói:

- Người chính là Dương Thiên Lôi cường đại nhất của Võ Cương ta! Lấy Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình ra!

- Dạ!

Dương Thiên Lôi đáp lời, không hề có chút cảm tình gì, phảng phất như thực sự trở thành một Khôi Lỗi Vương không có tư tưởng.

Ngũ sắc quang hoa rực rỡ chậm rãi từ mi tâm của Dương Thiên Lôi lóe ra, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình tản ra khí tức cuộn cuộn, xuất hiện ở trước mặt hắc!

Võ Cương thấy ngọc bình tràn đầy phù văn huyền ảo, thần tình kích động tột đỉnh, nói:

- Xóa bỏ thần niệm cùng ấn ký của người!

- Dạ!

Dương Thiên Lôi lại ngây ngốc đáp.

Vừa nói, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình chậm rãi phóng lên không trung, đồng thời bắt đầu hóa lớn rất nhanh, ngũ sắc quang hoa rực rỡ không chút uy lực bao phủ trên người Võ Cương.

- Ta bảo người xóa bỏ ấn ký, người lại mở ra làm gì?

- Cần khôi phục lại nguyên dạng, ta mới có thể xóa bỏ.

Thanh âm của Dương Thiên Lôi vẫn khô khốc dị thường, không chút cảm tình nói.

Khi Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình bao phủ không gian cả trăm dặm, ngũ sắc quang hoa bỗng nhiên cường liệt gấp trăm nghìn lần! Cùng lúc đó, bốn đạo thân ảnh phân biệt từ bốn hướng bỗng nhiên nhảy xuống, trực tiếp phát ra thần thông pháp tắc vô cùng cường hãn công tới Võ Cương!

Mà Dương Thiên Lôi giả bộ như Khôi Lỗi lại trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, Võ Cương căn bản không kịp phản ứng, đã tiến nhập Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

Hạ Tích Trúc, Võ Thanh, Huyền Thiển, Trần Hình xuất hiện trong nháy mắt liền ngưng tụ thành một trận pháp vô cùng cường hãn. Bốn họ phát ra công kích cũng không phải để chém giết Võ Cương, mà là một cấm chế kinh khủng!

Tất cả tới quá bất ngờ, cũng quá nhanh, đồng dạng cũng ngoài dự liệu của Võ Cương. Hắc vẫn còn đang hưng phấn, căn bản không có bất cứ chuẩn bị gì cả. Bất quá, thực lực Thiên Giai Đại viên mãn cũng t trong thời gian ngắn nhất đề thăng tới cực hạn. Đáng tiếc vẫn chậm một bước, lực trời buộc của bốn người đã bao vây lấy hắc!

Tuy rằng không thể làm gì được Võ Cương, nhưng hấn muốn phá vỡ, cũng không phải là chuyện trong chốc lát.

Do đó, hấn trực tiếp bị Thanh Tinh Lưu Ly Bình chụp xuống, thu vào bên trong!

- Sao có thể, sao có thể chứ?

- Âm âm âm...

Võ Cương tru lên tê tâm liệt phế, năng lượng cuồng bạo nhất thời điên cuồng oanh kích cầm chế do bốn người bày ra. Trong lòng tràn ngập phẫn nộ và không hiểu, Dương Thiên Lôi rõ ràng đã bị hấn thối luyện thành Khôi Lỗi, sao có thể phản bội.

- Ngu ngốc, nếu như ca dễ dàng bị người giết như vậy, sao có thể ở đây chờ người? Chỉ là không nghĩ tới người dĩ nhiên dẫn toàn bộ cao thủ của Võ Hồn Điện đến, khiến cho ca có chút khó khăn. Bất quá, như vậy cũng bớt phiền phức, một lần đối phó cho xong.

- Dương Thiên Lôi, người rốt cuộc là ai?

Võ Cương khiếp sợ nói rằng. Hấn rõ ràng cảm ứng được, trong nháy mắt Dương Thiên Lôi nói chuyện, một cỗ khí tức huyền ảo cường hấn dĩ nhiên dung nhập trong trận pháp đến trời buộc hấn. Trong nháy mắt, áp lực của hấn đề thăng mấy lần, còn có một cỗ lực lượng khiến hấn sợ hãi tràn ngập trong đó.

- Võ Hồn Điện Điện Chủ đời thứ mười tám!

Đúng lúc này, Võ Thanh ngạo nghễ đi tới trước mặt Võ Cương, thay Dương Thiên Lôi trả lời.

- Thiên Lôi, hiện tại giải quyết thế nào?

Hạ Tích Trúc hỏi.

- Chúng ta hợp lực đem hấn độ hóa thử xem. Nếu như thực sự không được...liền dùng gây ông đập lưng ông!

Khóe miệng Dương Thiên Lôi mang theo một tia cười tà, nói rằng.

- Có ý gì?

Trần Hình hỏi.

- Hấn không phải muốn đem ta luyện chế thành Khôi Lỗi Vương sao? Nếu như độ hóa không được, ta liền đem hấn luyện chế thành một Khôi Lỗi Vương có nhân tính. Sau đó lại độ hóa! Chỉ ít cũng có thể trở thành một đại trợ lực của ta, Thiên Giai Đại viên mãn chi cảnh a, hắc hắc...

- Nằm mơ! Tâm thần, tâm thần của lão tử đều đạt tới Thiên Giai Đại viên mãn chi cảnh, chỉ dựa vào người cũng muốn đem ta luyện hóa thành Khôi Lỗi? Ha ha ha...Ta lại muốn xem các người có thể vây khốn ta được bao lâu?

Võ Cương lúc này đã buông tha oanh kích phong ấn, mà là thu hồi thần niệm và pháp lực, thủ hộ bản thân.

- E là không được!

Võ Thanh khẽ nhún mày nói rằng.

- Nguyên thần của hấn chúng ta cũng vô pháp tiêu diệt. Thiên Giai Đại viên mãn, sinh mệnh lạc ấn cùng nguyên thần đã hợp làm một, đạt thành Bất Tử Nguyên Thần. Trừ phi đạt tới cảnh giới Thần Chí Cao, mới có thể dựa vào thần niệm và pháp lực siêu việt, cưỡng ép công phá, tiến tới luyện hóa! Chúng ta nhiều nhất chỉ có thể hủy diệt nhục thân của hấn mà thôi!

- Hắc hắc, thử xem thì biết!

Dương Thiên Lôi lại mỉm cười, trên nét mặt tràn ngập tự tin. Nói xong trực tiếp phát ra thần niệm, nhất thời hấn và Lăng Hi cùng với thần niệm của Võ Thanh, Hạ Tích Trúc hợp làm nhất thể. Trong sát na Thanh Tinh Lưu Ly Bình liền tản mát ra ngũ sắc quang hoa bằng bạc đem Võ Cương bao phủ!

592. Chương 605: Chưa Từng Khiêu Chiến Trước Đó.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 605: Chưa từng khiêu chiến trước đó.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuy rằng mấy người Hạ Tích Trúc, Võ Thanh không biết cổ tự tin này của Dương Thiên Lô đến từ nơi nào. Hơn nữa cũng gần như khẳng định hẳn sẽ thất bại, nhưng vẫn thôi động thần niệm và pháp lực của mình!

Sau một lát, trước mặt mọi người thần niệm toàn bộ hội tụ đến trên người Dương Thiên Lô và Lăng Hi, hai người đồng thời hét lớn, Lục Tự Chân Ngôn liên tục phát ra, mỗi lần đều hạo hãn hơn!

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô thôi động năng lượng thần bí trong đan điền, chậm rãi dung nhập trong não hải của bản thân. Cổ năng lượng thần bí kia cũng dung nhập trong kim sắc ấn ký. Hai mắt Dương Thiên Lô lấp lánh ra thất thải quang mang rực rỡ, trực tiếp dung nhập trong ngũ sắc quang hoa, cùng với Lục Tự Chân Ngôn không ngừng lao tới Võ Cương!

Võ Cương tràn ngập khinh thường, bởi vì Lục Tự Chân Ngôn của Ngay từ đầu chẳng đáng không thể bước vào tâm cảnh của hắn nữa bước, càng không nói tới muốn độ hóa. Tâm cảnh Đại viên mãn căn bản không có chút kẽ hở nào!

Thế nhưng, khi năng lượng thần bí trong đan điền Dương Thiên Lô được thôi động, trong tâm cảnh của Võ Cương ấn ký phảng phất như một hòn đá rơi xuống. Một đạo rung động rất nhỏ, chậm rãi lan ra khiến Võ Cương nhất thời thất kinh!

Nửa ngày ngẩn ngui, không biết giật mình bao nhiêu lần, hết thảy sự tình hẳn cho rằng không có khả năng, đều biến thành có thể, còn hiện tại...

- Không, ta tuyệt không thể trở thành Khôi Lỗi!

Võ Cương trong Lục Tự Chân Ngôn hạo hãn, đan cuồng hét lớn, đồng thời thôi động toàn bộ thần niệm, bắt đầu chống đỡ thần niệm của Dương Thiên Lô đang không ngừng xâm lấn!

...

Kim sắc ấn ký kia là cái gì?

Lúc này Dương Thiên Lô đã rõ ràng, chính là sau khi hắn hấp thu Bán Tiệt Sơn Phong tại Thần Táng Sơn thu được. Bởi vì khí tức trong kim sắc ấn ký chính là khí tức của kim sắc hải dương. Chỉ là lúc đó hắn tỉnh táo lại căn bản không có cảm ứng được mà thôi. Vừa rồi Võ Cương đem hắn thói luyện thành Khôi Lỗi, mới tự hành khởi động. Lúc đó Dương Thiên Lô phát hiện, kim sắc ấn ký ẩn chứa một cổ ý chí hoàn toàn siêu việt nhận thức của hắn. Nếu muốn kích phát ra, chỉ có cổ năng lượng thần bí trong đan điền mới làm được. Pháp lực và thần niệm của tự thân Dương Thiên Lô lại căn bản vô dụng.

Một khi kích phát ra, nó sẽ gặp một loại thần niệm và năng lượng siêu việt Chân Thần Cảnh!

Tuy rằng rất yếu ớt, nhưng chỗ dựa duy nhất để Dương Thiên Lô hóa Võ Cương!

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã là ba ngày!

Dương Thiên Lô vẫn điên cuồng thôi động, Võ Cương nguyên bản tựa hồ không có chút động tĩnh, để mấy người Hạ Tích Trúc và Võ Thanh khiếp sợ là hiện tại đã gần như điên cuồng chống đỡ lực lượng của bọn họ. Tuy rằng mọi người không biết chuyện gì xảy ra, nhưng lại rõ ràng, tất nhiên là Dương Thiên Lô rèn luyện sản sinh hiệu quả vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

- Sư phụ, di nương, nhạc mẫu, Huyền tỷ, các người thay phiên nghỉ ngơi, có lẽ cần thời gian rất dài!

Đúng lúc này, thanh âm của Dương Thiên Lô truyền vào trong đầu bốn người.

...

Một năm, hai năm, ba năm.

Trong nháy mắt bốn người thay phiên nghỉ ngơi, không gián đoạn cung cấp thần niệm và pháp lực cho Dương Thiên Lô và Lăng Hi đã qua tròn trăm năm.

Thế nhưng, Dương Thiên Lô lại không hề có ý đình chỉ.

Vô Cương sớm đã ngừng giãy dụa, cũng buông tha thủ hộ nhục thân, đem thần niệm, pháp lực nguyên thần ngưng tụ thành một đoàn, tự hành lưu chuyển không ngừng chống đỡ Dương Thiên Lô độ hóa!

...

Nghìn năm, sau một nghìn không trăm tám mươi năm, một tiếng nổ bùng vang lên trong nguyên thần của Vô Cương. Thiên Giai Đại viên mãn, một tia chấp niệm cuối cùng vẫn không thể chống đỡ thần niệm và pháp lực siêu việt cảnh giới kia của Dương Thiên Lô.

Độ hóa thành công!

Sau đó, trong sự khiếp sợ của mấy người Vô Thanh, Hạ Tích Trúc, Vô Cương, nhân vật tà ác kiệt ngạo bất tuân này khom người khom người quỳ gối đối với Dương Thiên Lô, thần tình, khí tức thành kính vô bì.

...

Mọi người, có Vô Cương gia nhập, Dương Thiên Lô lại liên hợp thần niệm của mọi người bắt đầu độ hóa hai mươi gã Thiên Giai cao thủ của Long Mạch hai nhà. Hai mươi người này so với Vô Cương sẽ dễ dàng hơn nhiều. Khi xác nhập thành Long Kỵ Sĩ, chiến lực của bọn họ tuy rằng kinh khủng, nhưng cảnh giới của bản thân căn bản không đạt được Đại viên mãn, tâm thần tồn tại kẽ hở. Hơn nữa, có kinh nghiệm độ hóa Vô Cương, ngăn ngừa một trăm năm đã đem hai mươi gia hỏa này độ hóa hoàn tất.

Thủ hạ của Vô Cương gần bảy mươi Thiên Giai cao thủ, càng yếu hơn, tổng cộng dùng ba mươi năm liền toàn bộ độ hóa thành công!

...

Hoàn thành tất cả, tổng cộng tiêu tốn thời gian trên thực tế cũng chỉ hơn một ngày đêm.

- Di nương, nhạc mẫu, Huyền tỷ, các người sẽ tự mình tu luyện, hay vẫn giúp ta?

- Giúp người sao? Người còn muốn đối phó với ai nữa? Tiểu Thượng ư?

Hạ Tích Trúc nói rằng.

- Không phải. Tiểu Thượng, tên cáo già này, không làm rõ tình huống, khẳng định sẽ không cùng ta liều mạng. Ý của ta là giúp ta thu thập Thiên Địa linh vật! Chúng có thể hấp thu Tiên Linh Chi Khí từ tiên giới, nên thu thập càng nhiều. Sau này, Tiên Linh Chi Khí trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình càng dày đặc. Đệ nhị tiên cảnh không gian không thể dễ dàng tạo ra như vậy a, hắc hắc...

Dương Thiên Lô nói.

- Con rể quái, ý của người là để chúng ta làm cu li cho người a?

- Ách...Ta sao dám để các người làm cu li? Đây không phải đang trưng cầu ý kiến sao? Bất quá có các người hỗ trợ, ta nghĩ sau này, đệ nhị tiên cảnh không gian của chúng ta sẽ lợi hại hơn một chút?

- Nói đi, làm như thế nào?

Hạ Tích Trúc nói rằng.

Thấy mọi người hiển nhiên đều đã đáp ứng, Dương Thiên Lô rất nhanh nói ra tình hình bên dưới.

Sau đó, Dương Thiên Lô dẫn theo mọi người, bắt đầu điên cuồng hành động!

Có bốn gã Thiên Giai Đại viên mãn cùng với một gã cao thủ tiếp cận Đại viên mãn gia nhập, cộng thêm hai mươi gã cao thủ Long Mạnh hai nhà, còn có gần bảy mươi Thiên Giai cao thủ thủ hạ của Võ Cương, tốc độ thu thập của mọi người nhanh hơn rất nhiều.

...

Một tháng, hai tháng, ba tháng.

Theo thời gian trôi qua, mọi người đối với huyền trận lý giải càng lúc càng sâu sắc. Lĩnh ngộ cũng càng lúc càng nhanh. Dương Thiên Lôi dẫn theo mọi người cứ đến một khu vực liền tựa như gió thu cuốn lá vàng, một mảnh giáp cũng không để lại.

Hơn nữa, dưới Dương Thiên Lôi an bài, thủy chung có một gã Thiên Giai cao thủ khi mọi người thu thập liền sớm đến địa điểm hẩn chỉ định. Còn Dương Thiên Lôi sau khi đem một khu vực càn quét sạch sẽ, liền trực tiếp khởi động Thiên Môn, ngay cả thời gian phi hành cũng đều tiết kiệm.

Trong nháy mắt, tiên cảnh không gian đã mở ra được tròn một tháng. Dù là Dương Thiên Lôi suất lĩnh mọi người liều mạng đem hết toàn lực, nhưng muốn đem toàn bộ tiên cảnh không gian toàn bộ chuyển dời lại căn bản không có khả năng. Dựa theo lời của tiên liên, đến bây giờ Thiên Địa linh vật do mọi người thu thập chỉ chưa đến một phần ba mà thôi.

- Thiên Lôi, hình như sắp đến, ta cảm giác càng lúc càng rõ ràng...

Khi Dương Thiên Lôi bước ra Thiên Môn, lại đi tới một khu vực khác, Lăng Hi ở trong đầu hẩn nói.

- Ừm, còn có một tháng nữa, chúng ta trước tiên thu lấy Cổ gia gia mà tiểu Liên nói, rồi đi.

Dương Thiên Lôi nói rằng.

Lăng Hi khi tiến nhập tiên cảnh không gian, liền cảm ứng được một cỗ triệu hoán lực. Trong thời gian mười một tháng này, Dương Thiên Lôi suất lĩnh mọi người vừa thu thập Thiên Địa linh vật, vừa đi tới phương vị mà Lăng Hi cảm ứng được. Hôm nay, năng cảm giác càng lúc càng rõ ràng, càng ngày càng mãnh liệt. Hiển nhiên, rất nhanh sẽ tới gần.

- Dương Thiên Lôi, lại đi ra mười vạn dặm nữa, đem Cổ gia gia thu lấy, sẽ theo người!

Đúng lúc này, tiên liên cũng truyền âm nói với Dương Thiên Lôi.

Tiên liên nói như vậy, là vì Dương Thiên Lôi đã sớm muốn hoàn thành nhiệm vụ của Lăng Hi, rồi lại tiếp tục thu thập. Chỉ là đám linh yêu kiên trì muốn hẩn đi theo, để tránh lãng phí thời gian. Mà Dương Thiên Lôi cũng đồng ý, dù sao vẫn còn thời gian.

- Tiểu Liên, Cổ gia gia mà người nói, rốt cuộc là cái gì? Lúc này nên nói cho ca đi sao?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Không phải không nói cho người a, Dương Thiên Lôi, chúng ta thật không biết Cổ gia gia rốt cuộc là cái gì? Chỉ là, chúng ta được Cổ gia gia giúp đỡ và giáo huấn. Chúng ta có thể có được linh trí cũng là do ngài dẫn đạo. Nhưng Cổ gia gia cho tới bây giờ cũng không nói cho chúng ta biết hẩn là cái gì. Chúng ta chỉ có thể cùng Cổ gia gia giao lưu mà thôi.

Tiểu Liên nói rằng.

- Được rồi.

Dương Thiên Lôi đáp ứng một tiếng, thôi động thần niệm, nhất thời tất cả mọi người từ trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình hiện ra, đồng thời không cần hẩn phân phó liền rất nhanh tứ tán ra.

- Rốt cuộc đến rồi... Tiểu gia hỏa này có thể thành công sao?

Ngoài mười vạn dặm, một thanh âm già nua, chậm rãi nói. Thanh âm già nua kia tựa như lúc ở trong lục sắc hải dương, không gian xung quanh tràn ngập Tiên Linh Chi Khí nồng hậu vô cùng.

...

Khi Dương Thiên Lô và Lăng Hi phi hành cực nhanh trên hư không, hướng vị trí mà Tiên Liên nói tiếp cận, một đạo quang mang xanh nhạt trong suốt, chậm rãi từ hạch tâm lục châu phát ra.

Dương Thiên Lô cũng không biết, khí hấn tiếp cận vị trí mà tiên liên nói, nếu các Tu Luyện Giả khác đến đây, căn bản sẽ không phát hiện bất cứ cái gì. Bởi vì, đây đã là biên giới kết giới của cảnh không gian, không còn đường để đi.

Trên thực tế bao gồm cả đám linh yêu Tiên Liên cũng không biết, càng không nói tới Dương Thiên Lô.

Thế nhưng, Dương Thiên Lô khi đến sát biên giới, lại căn bản không cảm ứng được kết giới tồn tại, trực tiếp tiến nhập một mảnh lục châu tràn ngập Tiên Linh Chi Khí!

- Chính là ở đây, chính là ở đây...

- Thiên Lô, địa phương ta muốn tìm chính là ở đây.

Khiến Dương Thiên Lô nghĩ không ra là, Tiên Liên và Lăng Hi dĩ nhiên cùng nói ra.

- Không phải chứ?

Dương Thiên Lô có chút kinh ngạc nói:

- Lăng Hi ngươi cùng tiểu Liên nói không ngờ là cùng một chỗ? Khó trách...người triệu hoán là Cổ gia gia phát ra?

- Xảo hợp như vậy sao?

Lăng Hi cũng có chút kinh ngạc.

- Tiểu Liên, hiện tại ngươi có thể liên hệ với Cổ gia gia không?

- Có thể a, thế nào?

Tiểu Liên nói rằng.

- Ngươi hỏi hấn một chút, có phải hấn triệu hoán Lăng Hi?

- Triệu hoán Lăng Hi?

Tiểu Liên hơi kỳ quái nói, nhưng vẫn cùng Cổ gia gia đạt được liên hệ, sau một lát, lại nói:

- Cổ gia gia nói cảm ứng được khí tức của Thanh Tinh Lưu Ly Bình, nên tiến hành triệu hoán đối với nó...

- Ách...Vậy khẳng định là hấn. Tìm nửa ngày, nguyên lai cùng một mục tiêu.

Dương Thiên Lô nói rằng.

- Dương Thiên Lô, ngươi biết vì sao ta không cho ngươi trực tiếp đến chỗ Cổ gia gia không?

- Vì sao?

- Bởi vì đây là do Cổ gia gia yêu cầu. Hi hi... Ngươi hiện tại tổng cộng thu được chín trăm chín mươi tám linh yêu. Mỗi người chúng ta đều có huyền trận khác nhau. Mà huyền trận của Cổ gia gia là dung hợp chín trăm chín mươi tám huyền trận của chúng ta mà thành. Nếu ngươi trực tiếp đến đây, căn bản không thể lĩnh ngộ huyền trận của Cổ gia gia. Nhưng có kinh nghiệm lĩnh ngộ huyền trận của chúng ta, ngươi lĩnh ngộ liền dễ dàng hơn chút! Được rồi, ngươi mau vào đi thôi! Chỉ có thời gian một tháng, ngươi phải nhanh lên, bằng không sẽ không kịp.

- Ta kháo...

Dương Thiên Lô có chút khiếp sợ, thì ra tất cả đều do vị “Cổ gia gia” kia an bài. Khiếp sợ vì hấn dĩ nhiên có thể đem chín trăm chín mươi tám huyền trận khác nhau dung hợp nhá thể. Đây con mẹ nó là cái khái niệm gì?

Người khác có thể không biết hòa hợp nhất thể ý nghĩa là gì, nhưng Dương Thiên Lô lại vô cùng rõ ràng. Đây căn bản không phải chồng chất đơn giản như vậy.

Hiện tại, lấy tu vi Thiên Giai của Dương Thiên Lôi, nhiều nhất có thể dung hợp hơn mười trận pháp đã là cực hạn, càng không nói tới đây là chín trăm chín mươi tám.

Hít một hơi thật sâu, hai tròng mắt Dương Thiên Lôi lấp lánh tinh quang, bỗng nhiên bước vào lục châu!

Dương Thiên Lôi rõ ràng, hần sắp sửa đối mặt với khiêu chiến trước đó chưa từng có/

Không phải chiến đấu, mà là ngộ tính, trí tuệ tu vi cùng với trình độ chưởng khống trận pháp.

Mặc kệ có thể thành công không, đối với Dương Thiên Lôi đã không còn quan trọng, chỉ cần đột phá cực hạn của bản thân đã là tiến bộ.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lôi biểu hiện ra chăm chú trước đó chưa từng có, Tam Thiên Đại Đạo, ngũ đại thần thông cơ sở, trực tiếp vận chuyển tới cực hạn, đồng thời cùng thần niệm của Lăng Hi rất nhanh hòa hợp nhất thể!

- Ầm...!

Trong nháy mắt Dương Thiên Lôi bước vào lục châu, trong đầu bộc phát ra một tiếng nổ kịch liệt, cả người nhất thời tiến nhập một huyễn trận khủng bố. Ngũ sắc quang hoa bàng bạc và Đại Thủ Hộ Thuật bao phủ toàn thân hắn, đem các loại ảo giác ngăn cản ở bên ngoài.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lôi cũng không có lập tức đem thần niệm dung nhập trong trận pháp, mà là rất nhanh thanh trừ tất cả tạp niệm trong não hải của mình. Thẳng đến minh tâm kiến tính, trong não không còn chút rung động tựa như một tờ giấy trắng, hần mới chậm rãi mở mắt, thất thải quang mang nhất thời hóa thành hàng nghìn hàng vạn đạo, chấm rãi tỏa ra bốn phía!

593. Chương 606: Sụp đổ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 606: Sụp đổ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chín trăm chín mươi bát linh yêu vì Hoa Chu Quả mà vô cùng khấn trương, tâm thần luôn luôn chú ý tới Dương Thiên Lôi. Hiện tại khoảng cách tới ngày Không Gian Tiên Cảnh đóng cửa càng ngày càng gần, bọn hắn càng ngày càng khấn trương hơn!

Ba ngày!

Suốt ba ngày qua, Dương Thiên Lôi bằng vào năng lực dung hợp trận pháp cường hãn của Huyền Thiên Chân Kinh, cùng với ngộ tính kinh người của chính hắn rốt cuộc cũng lĩnh ngộ được ảo trận của Cổ gia gia. Ảo trận bị phá, phía trước mặt hắn xuất hiện một gốc cây đại thụ.

Chỉ nhìn bằng mắt thường, Dương Thiên Lôi không thể nào nhận ra được xuất xứ của cây đau thụ trước mắt. Bởi vì nhìn lên trên không thấy đỉnh, mà bề rộng của cây đại thụ cũng rất kinh người.

Càng kinh người hơn nữa là cho dù Dương Thiên Lôi thả ra toàn bộ thần niệm thì cũng không thể nào bao trùm được toàn bộ đại thụ khổng lồ trước mắt. Mà hắn chỉ có thể cảm ứng được đây là một gốc đại thụ vô cùng lớn!

- Tiểu tử, người gọi là Dương Thiên Lôi?

Ngay tại thời điểm Dương Thiên Lôi ngăn người thì một đạo thanh âm già nua vang lên trong đầu Dương Thiên Lôi.

- Người là.....Cổ gia gia?

- Ân! Chính là Ta! Thật không có nghĩ tới chỉ cần ba ngày mà ngươi có thể lĩnh ngộ được. Không tệ! Coi như không tệ!

Thanh âm già nua mang hòa ái mang theo một tia tán thưởng. Dựa theo phán đoán của hắn thì sau khi trải qua chín trăm chín mươi tám ảo trận khảo nghiệm, Dương Thiên Lôi muốn lĩnh ngộ trận pháp cũng không khó khăn. Nhưng theo tính toán của hắn thì Dương Thiên Lôi ít nhất cũng phải mất trên dưới nửa tháng mới lĩnh ngộ được. Thật không ngờ Dương Thiên Lôi lại chỉ cần ba ngày là đủ.

- Cái này.....Cổ gia gia, người... rốt cuộc là cái gì?....Ách, ý ta là, người là.....

- Ha ha! Ta là do chủ thần của Tam Thập Tam Thiên tại thời điểm trùng kích lên Tiên Giới ngưng tụ thành Thông Thiên Cổ Thụ. Gốc rễ nằm trong Tam Thập Tam Thiên, đỉnh xuyên qua khe hở Tiên Giới.

Thông Thiên Cổ Thụ nói.

- Bên trên là khe hở nối liền với Tiên Giới?

- Ân! Thân của Thông Thiên Cổ Thụ đúng là kẹp ở trong khe hở Tiên Giới. Cho nên Không Gian Tiên Cảnh này mới có thể tồn tại. Bất quá....

- Bất quá cái gì?

Trong nội tâm Dương Thiên Lôi vô cùng khiếp sợ, tuy nhiên hắn cũng đã sớm biết rõ Cổ gia gia không đơn giản. Nhưng hắn cũng không có ngờ được Cổ gia gia lại ngưu bức đến như vậy, ngay cả gốc rễ cũng nằm trong Tam Thập Tam Thiên. Ngưu bức đến nỗi hắn cũng không thể nào hình dung nổi, dĩ nhiên thân của Thông Thiên Cổ Thụ này còn tiếp nối với Tiên Giới

- Trong mấy trăm vạn năm qua, khoảng thời gian Không Gian Tiên Cảnh này mở ra càng ngày càng dài, ngươi có biết rõ vì sao không? Bởi vì khe hở Tiên Giới đang một mực không ngừng tự hành chữa trị, mặc dù thân thể cổ thụ của ta vẫn còn bị kẹp ở trong đó nhưng điều này cũng không thể ngăn cản được. Bất quá, ta vẫn có thể chờ đến lúc ngươi xuất hiện...

- Đợi ta đến?

Dương Thiên Lôi kinh ngạc khi Thông Thiên Cổ Thụ nói vậy.

- Xác thực mà nói thì ta đợi người có trong tay Thanh Tinh Lưu Ly bình. Tốt, người tốt nhất nên tranh thủ thời gian thu ta vào trong bình. Những cái khác sau này hẵng nói....

Thông Thiên Cổ Thụ bình thản trả lời.

- Hảo!

Dương Thiên Lôi đáp lại một tiếng, trực tiếp tế xuất Thanh Tinh Lưu Ly bình. Trong chớp lát, Thanh Tinh Lưu Ly bình nhanh chóng bành trướng, mà thần niệm Dương Thiên Lôi dung nhập vào trong bình. Hắn khổng chế không gian bên trong Lưu Ly bình trực tiếp chuyển năng lượng bắt đầu ngưng tụ ảo trận ở hạch tâm của Thanh Tinh Lưu Ly bình.

Ảo trận to lớn như thế nào thì cũng chỉ có mình Dương Thiên Lôi mới biết được, nếu như hắn thi triển ảo trận này ở bên ngoài thì cho dù có trăm tên Thiên giai đại viên mãn hợp lực công kích thì cũng không thể nào phá vỡ được ảo trận. Mà ở trong Lưu Ly bình thì lại càng thuận lợi hơn, bởi vì Dương Thiên Lôi chính là chủ thể khổng không gian.

Nhưng dù cho vậy đi nữa thì Dương Thiên Lôi cũng phải mất đến ba ngày mới có thể hoàn thành được ảo trận. Mà tại thời điểm Dương Thiên Lôi hoàn thành ảo trận, Thông Thiên Cổ Thụ liên tục động tản mát ra hào quang màu xanh óng ánh. Rồi thân hình to lớn của cổ thụ không ngừng hóa thành lực quang, giống như thực thể hóa khí bay vào trong Thanh Tinh Lưu Ly bình.

Cả quá trình này diễn ra trong vòng mười ngày mới kết thúc. Lúc này Thông Thiên Cổ Thụ rốt cục cũng hoàn toàn dung nhập vào bên trong Thanh Tinh Lưu Ly bình!

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lôi cảm thấy trời đất quay cuồng, cả ốc đảo cũng biến mất trong nháy mắt. Lúc này hắn lại xuất hiện trong Không Gian Tiên Cảnh.

Giờ khắc này, Tiên Linh Chi Khí ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình nồng đậm hơn trước tới trăm lần.

- Phù!.....Rất cực cũng hoàn thành!

Dương Thiên Lô kích động nói.

- Tiểu tử, tiếp tục mở Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, sau đó lại để ta giúp ngươi thu....

Đúng lúc này thanh âm già nua của Thông Thiên Cổ Thụ lại vang lên một lần nữa.

- Giúp ta thu?

- Ân! Còn hơn mười ngày nữa thôi, dựa vào một mình ngươi thì không kịp, ha ha....

Thông Thiên Cổ Thụ mỉm cười, Dương Thiên Lô lập tức cảm ứng được không gian trong Lưu Ly bình bắt đầu nhúng tụt ảo trận. Chỉ trong chốc lát, vô số ảo trận được phân bố ở khắp mọi nơi trong bình. Cùng lúc đó Không Gian Tiên Cảnh lại xuất hiện chấn động quỷ dị, từng đạo lưu quang ẩn chứa Tiên Linh Chi Khí tinh thuần như xé rách không gian, dùng tốc độ kinh người bay vào trong Lưu Ly bình.

Một màn này khiến cho Dương Thiên Lô phải há mồm, đứng bất động mà nhìn. Đồng dạng cùng lúc đó trong Không Gian Tiên Cảnh có vô số tu luyện giả cũng hoảng sợ nhìn lên trời.

Mà chúng nhân hơn mười ngày qua vẫn toàn lực phá giải ảo trận, chỉ đợi đến khi Dương Thiên Lô đi ra liền rời đi, lúc này cũng khiếp sợ. Bọn họ cật lực phá giải ảo trận hơn mười ngày qua, đến khi thành công, chưa kịp thu thiên địa linh vật vào tay thì toàn bộ thiên địa linh vật đều biến mất một cách quỷ dị.

...

Ngay tại thời điểm tất cả mọi người ở trong Không Gian Tiên Cảnh khiếp sợ thì Thần Khấp Chi Lệ bắt đầu xuất hiện chấn động kịch liệt, tự động bay lượn phía trên đầu mọi người, tán phát ra từng đạo quang sáng chói rồi trực tiếp biến mất khỏi Không Gian Tiên Cảnh!

- Tại sao lại kết thúc? Rõ ràng còn vài ngày nữa mà?

Trong lòng mỗi một vị tu luyện giả đều kinh ngạc không thôi, nhưng bọn họ không có cách nào để phản kháng, liền xuất hiện ở Thần Táng Sơn. Kể cả bọn người Trương Tử Hàm cũng không ngoại lệ, hết thấy đều trở lại Thần Táng Sơn.

Lúc này ở bên trong Không Gian Tiên Cảnh cũng chỉ còn có một mình Dương Thiên Lô đang ngây ngốc đứng một chỗ. Mà Dương Thiên Lô rất cuộc cũng mình bạch, Thông Thiên Cổ Thụ chính là chương khổng giả của Không Gian Tiên Cảnh. Toàn bộ thiên địa linh vật vô cùng vô tận cùng với thời gian Không Gian Tiên Cảnh mở ra đều là do hắn khống chế!

594. Chương 607: Tiểu Tiệp Nhân Khôn Khéo.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 607: Tiểu tiệp nhân khôn khéo.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Rầm rầm rầm.....

Đúng lúc này toàn bộ Không Gian Tiên Cảnh bắt đầu sụp đổ.

- Hảo! Chúng ta cũng nên đi thôi...

Thanh âm của Thông Thiên Cổ Thụ có phần suy yếu vang lên. Theo lời nhắc nhở của cổ thụ, Dương Thiên Lô cũng bị Thần Khấp Chi Lệ đưa hất rời đi. Địa phương mà Dương Thiên Lô xuất hiện chính là cửa lớn của Thần Khấp Điện. Mà lúc này trên Thần Táng Sơn cũng có vô số tu luyện giả đang đứng đó.

- Thiên Lôi, Thiên Lôi....

Cơ hồ trong nháy mắt, thanh âm của chúng nữ cùng với bọn người Hạ Tích Trúc dừng mãnh tấn công lỗ tai của Dương Thiên Lôi.

Nhất thời Dương Thiên Lôi truyền ra vô số đạo thần niệm. Chỉ là hắn cũng không phải tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được thần niệm của hắn. Đám người Kim Chính Thái, Kỷ Tiêu Lam, Chu Giác Thuần hiện giờ đều tự trở lại thể lực của mình. Hai nhà Long Mạnh, và đám người Khương Thiển Khâu cũng đồng dạng như vậy. Chỉ có đám đệ tử Vũ Thanh, Vũ Cương, cùng với chúng nữ Trương Tử Hàm, Tiểu Vân, Tiểu Tình cùng đám người Trần Hình, Huyền Thiển mới cảm nhận được mà cùng hắn hội hợp. Sau đó tất cả mọi người đều bị Dương Thiên Lôi thu vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình. Mà sau đó Dương Thiên Lôi cũng hòa mình vào trong đội ngũ của Vũ Hồn Điện.

Lần này dẫn đội của Vũ Hồn Điện là một gã cao thủ Thiên giai đỉnh phong nhưng cuối cùng lại bị Dương Thiên Lôi thu phục, tên là Vũ Đạo Không.

Vào thời điểm Dương Thiên Lôi muốn xé rách hư không thì thanh âm của Thông Thiên Cổ Thụ bỗng nhiên vang lên trong đầu khiến cho Dương Thiên Lôi khẽ giật mình, thiếu chút nữa thì hỏng chuyện. Tên thủ hạ Vũ Cương là cao thủ Thiên giai đỉnh phong phụ trách hành trình Thần Táng Sơn lần này, vội vàng nói:

- Đợi một chút!

- Sao thế, chủ nhân?

Vũ Đạo Không truyền âm hỏi. Lúc này, nhân số của Vũ Hồn Điện có tới mấy vạn người, trừ đám cao thủ Thiên giai bị Dương Thiên Lôi thu phục ra thì còn vô số cao thủ Thần Đạo cửu cấp cùng Chân Thần Cảnh Nhân giai, Địa giai.

Dương Thiên Lôi cũng không có trả lời Vũ Đạo Không mà hắn trực tiếp thi triển Ẩn Nặc Thuật, rồi triệu hoán Vũ Cương, nói:

- Người quay trở về trà trộn vào trong hàng ngũ đệ tử của Vũ Hồn Điện, cẩn thận che dấu một chút, đừng để Tiểu Thượng phát hiện. Tạm thời không cần phải có bất cứ hành động nào. Hết thấy chờ ta trở về rồi nói.

- Chủ nhân, người không cùng chúng ta trở về sao?

Vũ Cương nghi hoặc hỏi.

- Ta tạm thời phải ở chỗ này vài ngày, sau đó mới trở về!

Dương Thiên Lôi trầm giọng nói:

- Các người đi thôi!

...

Dương Thiên Lôi đợi khi tất cả mọi người xé rách hư không rời đi, cũng không có ly khai ngay lập tức. Dương Thiên Lôi thu liễm khí tức của mình rồi mới phi hành tới sát biên giới Thần Táng Sơn, nhẹ nhàng đáp xuống đất mà không gây ra tiếng động.

- Thiên Lôi, như nào còn chưa có đi?

Đến lúc này thì Lăng Hi cùng với chúng nữ mới hỏi.

- Hắc hắc, lộc trời ban, không ăn quả thật quá đáng tiếc.

Dương Thiên Lôi cường chế sự hưng phấn trong lòng mình mà trả lời chúng nữ.

- Lộc trời ban? Lộc gì mới được cơ chứ?

- Cả Thần Táng Sơn này sẽ là của ta! Ha ha ha.....

Dương Thiên Lôi đắc chí nói.

Dương Thiên Lô đã có dự cảm từ trước, Không Gian Tiên Cảnh chỉ sợ đã sụp đổ, từ nay về sau sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Nhưng hiện tại hắn mới xác định được suy đoán của mình là chính xác. Bởi vì mới vừa rồi Thông Thiên Cổ Thụ đã cùng với hắn trao đổi. Không Gian Tiên Cảnh đã hoàn toàn sụp đổ, Thần Táng Sơn này cùng chung số phận, rất nhanh cũng sẽ tan vỡ. Đương nhiên điều này chỉ xảy ra khi mà Dương Thiên Lô rời đi thì điều đó mới xảy ra.

Thần Táng Sơn thực chất là mộ sơn. Năm xưa chủ thần của Tam Thập Tam Thiên trừng phạt Tiên Giới đã lưu lại. Mỗi một ngọn núi đều có di tích của một vị chủ thần. Tuy nhiên những chủ thần này đã bị pháp tắc của Tiên Giới hủy diệt, đặc biệt hơn nữa bên trong những di tích này lưu lại chính là ý chí của chủ thần. Cũng chính vì lẽ đó mà tu luyện giả cho dù có cảnh giới Thiên giai đại viên mãn đi chăng nữa thì cũng không thể nào làm tổn hại đến Dương Thiên Lô được.

Mà Thông Thiên Cổ Thụ chính là do thần niệm của vị chủ thần kia ngưng tụ mà thành, hắn chèo chống Không Gian Tiên Cảnh nên mới có thể tồn tại đến bây giờ!

Có Thông Thiên Cổ Thụ thì Dương Thiên Lô hoàn toàn có thể khống chế Thần Táng Sơn này, đem cả ngọn núi thu vào trong Thanh Tinh Lưu Ly bình!

Mười lăm phút sau, Thông Thiên Cổ Thụ lại truyền âm nói chuyện với Dương Thiên Lô:

- Hảo! Tất cả mọi người đều đã ly khai, chúng ta cũng nên bắt đầu thôi!

- Tốt!

Dương Thiên Lô đáp một tiếng, chân thân lập tức hóa thành một đạo lưu quang tiến vào bên trong Thanh Tinh Lưu Ly bình. Cùng lúc đó thần niệm của hắn và Lăng Hi dung hòa làm một thể, bắt đầu điên cuồng thúc dục Thanh Tinh Lưu Ly bình!

Một lát sau, Thanh Tinh Lưu Ly bình liền bao trùm cả ngàn dặm!

Bất quá Dương Thiên Lô vẫn chưa có đình chỉ. Huyền Thiển, Trần Hình, Trương Tử Hàm giờ phút này cũng đang ở trong Thanh Tinh Lưu Ly bình phóng xuất ra thần niệm trợ giúp Dương Thiên Lô thúc dục Thanh Tinh Lưu Ly bình không ngừng biến lớn.

Cùng lúc đó một đạo quang mang lục sắc sáng chói từ trong miệng bình bắn ra, một ngọn núi ngay lập tức xuất hiện ở trong bình!

Ma Vân Tinh, Trảm Ma Tông.

Ba ngày sau, Tiểu Thượng dẫn theo đệ tử Trảm Ma Tông trở về tông môn.

Lần này Tiểu Thượng vốn tưởng rằng có thể khống chế hết thảy mọi thứ. Nhưng thật không ngờ ở trong Không Gian Tiên Cảnh đại sự chưa thành thì đã bị bại lộ, thế cục thay đổi trở nên vô cùng rối loạn. Tuy không thể nói là bốn bề thọ địch thế nhưng ít ra quyền khống chế đã thoát khỏi tay hắn.

Ấn ký mà Tiểu Thượng lưu trên linh hồn của Dương Thiên Lô cùng với đám đệ tử của Vũ Thanh, đệ tử của Vũ Hồn Điện đồng loạt biến mất khiến cho hắn bất ngờ. Nhưng Tiểu Thượng cũng nhanh chóng xác định, âm mưu của bản thân đã bị bại lộ.

Hơn nữa trong mơ hồ, Tiểu Thượng còn cảm nhận được tất cả những chuyện xấu này cùng với Dương Thiên Lô có quan hệ. Bởi vì Tiểu Thượng đối với Vũ Thanh có hiểu biết nhất định. Ít nhất có thể khẳng định tại thời điểm mấy trăm tên đệ tử Vũ Thanh tập kích phân đường Vũ Hồn Điện thì đám đệ tử Vũ Thanh này tuyệt đối còn nằm trong tầm khống chế của hắn. Nếu không với tính cách của Vũ Thanh cũng sẽ không hi sinh mấy trăm tên đệ tử Chân Thần Cảnh?

Cho nên, tiêu điểm của mâu thuẫn chỉ có Dương Thiên Lô!

Mà đối với Vũ Cương, Tiểu Thượng thật ra cũng đã đánh giá thấp người này. Từ lúc vừa mới bắt đầu đến giờ, Tiểu Thượng luôn âm thầm hành động, hắn vẫn luôn cho rằng Vũ Cương vẫn còn là “thủ hạ” của mình.

Thủy chung vẫn nằm trong sự khống chế. Nhưng trải qua một loạt các sự kiện ở trong Không Gian Tiên Cảnh, sau khi hồi tưởng lại một lượt, Tiểu Thượng rút cuộc cũng minh bạch, Vũ Cương sớm đã giải trừ ấn ký trên linh hồn. Hết thảy từ đầu đến cuối Vũ Cương đã tương kế tựu kế hắn.

Nhưng đệ tử của Vũ Thanh cùng với Dương Thiên Lôi làm sao lại có thể giải trừ được ấn ký mà hẩn lưu lại trên linh hồn bọn họ?

Đây chính là điều mà Tiểu Thượng không thể nào nghĩ ra được. Mặc dù âm mưu của Tiểu Thượng bị Dương Thiên Lôi nhìn thấu, cũng đã nói cho Vũ Thanh biết. Nhưng Tiểu Thượng vẫn cảm thấy điều này không có khả năng xảy ra. Bởi vì thời gian quá ngắn, quá cấp bách. Với tu vi của Vũ Thanh cùng Dương Thiên Lôi muốn giải trừ ấn ký của hẩn thì không phải trong thời gian ngắn có thể hoàn thành. Chỉ riêng điểm ấy thôi Tiểu Thượng có đủ tự tin để xác định.

- Chẳng lẽ Vũ Thanh cùng Vũ Cương liên thủ thi pháp?

Trong Trảm Ma Điện, sắc mặt Tiểu Thượng âm trầm, lông mày nhíu lại, bản thân hẩn đi qua đi lại không ngừng tự nhủ nói.

- Không có khả năng! Nếu như bọn hẩn liên thủ với nhau thì đệ tử của Vũ Cương cần gì phải ở trong Không Gian Tiên Cảnh tổn hao khí lực mà đuổi bắt Dương Thiên Lôi?

- Gia gia!

Đúng lúc này, thanh âm của Tiểu Kiến Nhân bỗng nhiên vang lên.

Giờ khắc này, trong đại điện có ba người cả thấy, là ba đời tổ tôn Tiểu Thượng gồm Tiểu Thượng, Tiểu Biệt Ly cùng Tiểu Kiến Nhân.

- Ân?

- Tôn nhi cảm thấy hết thấy mọi việc xảy ra đều có liên quan đến Dương Thiên Lôi!

Tiểu Kiến Nhân nói.

- Nói rõ thử xem!

- Ngay từ đầu tôn nhi muốn mượn Khương Nhất Lang và Vũ Tinh Hồn để giải quyết ân oán với Dương Thiên Lôi. Đồng thời lại để cho vợ chồng Khương Thiển Khâu và Vũ Đạo Viễn diệt trừ Dương Thiên Lôi. Với thực lực của Khương Thiển Khâu và Vũ Đạo Viễn muốn chém giết Dương Thiên Lôi tuyệt đối không có vấn đề gì xảy ra. Thế nhưng kếu quả lại không như mong đợi. Dương Thiên Lôi vẫn bình yên vô sự mà vợ chồng Khương Thiển Khâu cùng Vũ Đạo Viễn lại không có truyền ra bất cứ tin tức gì.

- Cái này cùng chúng ta có quan hệ gì?

Tiểu Thượng nghe Tiểu Kiến Nhân nói vậy thì nhíu mày hỏi.

- Gia gia, người hãy nghe ta nói!

Tiểu Kiến Nhân đối với sự bất mãn của Tiểu Thượng cũng không để ý, ngược lại nói tiếu:

- Rồi sau đó, Dương Thiên Lôi cùng với Trần Thiển, mẫu thân của Trần Thiển là Trần Hinh, đám thiếu niên thiên tài Chu Giác Thuần, Hoa Kiến Sầu, Hạ Quân Trúc đi tới Mộng Huyền Tinh lịch lãm rèn luyện. Lúc ấy ta vốn tưởng rằng Dương Thiên Lôi sẽ bị Khương Thiển Khâu cùng Vũ Đạo Viễn giết chết rồi nên không có đi. Bất quá ta vẫn chú ý tới tin tức của đám người này. Những thiếu niên thiên tài này trước kia vẫn luôn chèn ép Dương Thiên Lôi, nhưng sau khi lịch lãm rèn luyện ở Mộng Huyền Tinh trở về thì Dương Thiên Lôi cùng với đám đệ tử thiên tài này lại kẻ vai sát cánh trở thành chiến hữu. Mà ở bên trong Mộng Huyền Tinh, nữ nhân của Dương Thiên Lôi kết tũ kết quán với tuyệt đỉnh thiên tài Long Cao Thiên của Long gia Thần Đạo Cảnh. Đồng thời dưới tình huống thấp hơn hai cấp bậc mà hẩn đã ở trước mặt mọi người đánh bại Long Cao Thiên!

- Với tính cách của Long Cao Thiên há sẽ bỏ qua cho Dương Thiên Lôi? Thế nhưng khi đi ra khỏi Mộng Huyền Tinh, Dương Thiên Lôi vẫn bình yên vô sự!

- Người nói những lời này thì có làm được cái gì?

Tiểu Biệt Ly thấy Tiểu Thượng nhíu mày khó chịu thì vội vàng ra hiệu với Tiểu Kiến Nhân, đồng thời cũng lên tiếng giải vây cho hẩn.

- Nói tiếp đi!

Nhưng lại khiến cho Tiểu Biệt Ly bất ngờ là Tiểu Thượng ra hiệu cho hần trật tử, còn Tiểu Kiến Nhân thì tiếp tục nói tiếp.

- Mà lần này, ở Thương Minh Tinh, sau khi Dương Thiên Lô cứu Vũ Viễn Sơn trở về. Chúng ta đồng dạng đều nói hết tin tức của Dương Thiên Lô cho Vũ Cương biết. Lúc ấy thân phận của Dương Thiên Lô chính là “Tiêu Thiên” đệ tử Phiêu Vũ Lôu, Bạch Hồn Tinh.

Ánh mắt Tiểu Kiến Nhân lóe lên hào quang, nhìn thẳng Tiểu Thượng nói.

- Bạch Hồn Tinh...Tốt! Tốt!

Trong nội tâm Tiểu Thượng nghe được ba chữ Bạch Hồn Tinh thì bỗng nhiên sáng ngời, rốt cuộc thì hần cũng đã nắm bắt được điểm mấu chốt. Bạch Hồn Tinh không phải là thể lực mà Vũ Đạo Viễn không chế hay sao.

- Còn gì nữa không?

Tiểu Thượng nói.

- Còn có Thương Minh Tinh. Thì ra khoảng thời gian ngắn trước khi Dương Thiên Lô cứu Vũ Viễn Sơn, thương hội chúng ta không phải cùng với ba thể lực làm một cuộc giao dịch, dùng đại lượng Thiên Tinh Thạch đổi lấy Thiên Địa Linh Vật cùng khoáng mạch sao? Mà ba cổ thể lực kia, chúng ta cũng đã điều tra qua. Trong đó một là đám người Long Cao Thiên của Long gia Long Cửu Tinh. Thứ hai là Lưu Vân Điện của Khương Thiển Khâu. Thứ ba chính là vợ của Khương Thiển Khâu - Vũ Đạo Viễn. Cả ba thể lực này cùng muốn đối phó với Dương Thiên Lô. Chẳng lẽ tất cả chỉ là trùng hợp?

- Còn có. Ngay từ đầu, Vũ Cương sau khi có được tin tức từ chúng ta thì cũng không có nói gì thêm. Nhưng về sau vì sao lại muốn đi vào Không Gian Tiên Cảnh. Chẳng lẽ hần muốn bắt Dương Thiên Lô?

- Ý ngươi là...

- Trên người Dương Thiên Lô tuyệt đối có một bí mật kinh thiên cùng với năng lực cường đại! Một bí mật mà có thể sai khiến được tu luyện giả cao cấp! Tất nhiên là Vũ Cương đã từ Vũ Đạo Viễn mà biết được tình hình cụ thể. Chính vì thế mà hần muốn tiến vào Không Gian Tiên Cảnh mà bắt sống Dương Thiên Lô! Đồng thời hần cũng không muốn chúng ta bắt được Dương Thiên Lô, bởi vì hần sợ chúng ta cũng biết được bí mật này.

- Tốt! Tốt! Kiến Nhân, ngươi cũng đã chính thức trưởng thành. Điều này ngay cả gia gia cũng không thể nào hiểu thấu, vậy mà ngươi lại có thể phân tích rõ ràng đạo lý trong đó! Rất tốt!

Tiểu Thượng kích động, tán thưởng Tiểu Kiến Nhân.

- Gia gia. Người chỉ là chưa từng có chú ý đến hần mà thôi. Nhưng hần là địch nhân của chúng ta, cũng là địch nhân cường đại nhất. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Đây không phải là do gia gia dạy bảo tôn nhi hay sao.

Tiểu Kiến Nhân không kiêu ngạo mà khiêm nhường trả lời. Hần cũng đạt được mục đích của mình. Càng về sau lời nói của hần càng khiến cho Tiểu Thượng lưu tâm hơn. Cuối cùng Tiểu Thượng lập tức để cho Tiểu Biệt Ly truyền lệnh xuống, cùng một lúc phát ra ba đạo mệnh lệnh. Hơn nữa cũng tản mát ra tu luyện giới một bí mật.

Đạo mật lệnh thứ nhất chính là đột nhập vào Kỷ gia. Dĩ nhiên đối tượng chính là nhị gia chủ Kỷ gia Kỷ Trùng Kiển. Vốn Tiểu Thượng muốn châm một mối lửa khiến cho Dương Thiên Lô cùng Kỷ gia xảy ra xung đột. Nhân cơ hội đó hần nhanh chóng thống nhất hai đại thể lực sau lưng Vũ Thanh và Vũ Cương. Nhưng hiện tại Không Gian Tiên Cảnh lại có biến hóa, hần đâu còn ý định trêu chọc Kỷ gia? Đương nhiên nội dung mật lệnh truyền đi hoàn toàn bất động với dự định ban đầu.

595. Chương 608: Phần Nộ, Muốn Bộc Phát!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 608: Phần nộ, muốn bộc phát!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Còn có hai đạo phân biệt hướng tới Long gia cùng Lưu Vân Điện của Khương Thiển Khâu.

Mà tin tức truyền tới ba đại thế lực cũng không có khác nhau là mấy. Cùng lúc đó Trảm Ma Tông lặng lẽ lan truyền ra một bí mật. Chỉ trong vòng ba ngày, tu luyện giới vì tin tức này mà dậy sóng.

Thần Táng Sơn.

Quang mang lục sắc chói lọi, chiếu sáng cả thiên địa. Lúc này Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi điên cuồng chuyển chuyển, mượn thần niệm của tất cả các tu luyện giả ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình để khởi động Lưu Ly bình đến trạng thái cực hạn. Trộn vụn mười tám vạn ngọn Thiên Sơn Phong cùng Thần Táng Sơn đều được thu vào bên trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình!

Hưng phần! Đây là điều không thể nghi ngờ. Đối mặt với ý chí của chủ thần lưu lại thì ai có thể giữ được bình tĩnh cơ chứ. Một mỗi cùng vui sướng, đây chính là tâm trạng của Dương Thiên Lôi cùng chúng nữ ở thời điểm hiện tại.

Đương nhiên, hết thảy những thứ này đều là do Thông Thiên Cổ Thụ ban cho. Nếu như không có Thông Thiên Cổ Thụ thì Dương Thiên Lôi cũng không có khả năng thu lấy Thần Táng Sơn này. Đây chính là thần sơn lưu lại ý chí của chủ thần không phải chỉ nói suông mà có thể thu được. Mà lúc trước đi vào Thần Táng Sơn, Dương Thiên Lôi đã từ hiếu kỳ thử qua nhưng kết quả không thể nào rung chuyển được ngọn núi này một chút nào.

Bây giờ, Thần Táng Sơn đã bị thu vào bên trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình, trở thành tài sản riêng của Dương Thiên Lôi.

Một tháng, dưới sự trợ giúp của Thông Thiên Cổ Thụ, Dương Thiên Lôi cũng phải mất trọn vẹn một tháng mới có thể thu được cả ngọn Thần Táng Sơn này!

- Hô.....!

Ngay sau khi thu được Thần Táng Sơn, Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi lập tức ôm nhau sung sướng.

Một tháng qua, thần niệm cùng pháp lực của hai người cũng sớm đã tiêu hao hết sạch. Đại bộ phận đều phải dựa vào chúng nữ cùng với những cao thủ ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly bình không ngừng hiệp trợ, cung cấp thần niệm cùng pháp lực để hai người khởi động Thanh Tĩnh Lưu Ly bình thi pháp. Đương nhiên, nếu như không có Thời Không Pháp Tắc thì cho dù có sự trợ giúp của mọi người đi chăng nữa, Dương Thiên Lôi cũng không thể nào có được kết quả mỹ mãn này.

- Tiểu gia hỏa! Trước hãy rời khỏi đây rồi hẵng tính đến chuyện nghỉ ngơi! Thần Táng Sơn biến mất, Thần Khấp Tinh cũng sắp sửa sụp đổ.

Thông Thiên Cổ Thụ cũng không có cho Dương Thiên Lôi thời gian nghỉ ngơi mà không ngừng thúc dục hắn.

- Hảo!

Dương Thiên Lôi nhanh chóng thoát khỏi trạng thái kích động của bản thân, Lăng Hi cũng đang trong tình trạng kiệt sức nhưng cũng phụ giúp hắn một lần nữa chuyển thần niệm cùng pháp lực của mọi người trực tiếp xé rách hư không tiến vào trong không gian hỗn loạn.

Ngay sau đó, cả Thần Khấp Tinh bắt đầu rung chuyển kịch liệt. Chẳng mấy chốc mà nổ tung thành từng mảnh vỡ. Thần Khấp Tinh đã tồn tại qua vô số năm, vậy mà bây giờ cũng biến thành cát bụi, trở thành một bộ phận của không gian hỗn loạn.

Trong không gian hỗn loạn, Thanh Tinh Lưu Ly bình tùy ý trôi nổi. Bỗng nhiên một đạo hào quang từ trong bình bay ra. Chính là Huyền Thiên, cao thủ Thiên giai đại viên mãn Chân Thần Cảnh. Nàng nhanh chóng thu lấy Lưu Ly bình rồi bay đi.

Không có biện pháp nào khác, cả thể xác lẫn tinh thần của Dương Thiên Lôi đều quá mệt mỏi, cần phải hảo hảo nghỉ ngơi thật tốt. Dương nhiên cũng có vài phần lười biếng. Nhưng trọng yếu nhất chính là hắn mới tấn cấp lên Thiên giai, cũng chưa có nắm giữ tinh cầu ẩn ký. Cho nên đành phải để cho Huyền Thiên đảm đương chức vụ ô-sin tạm thời.

- Mười vạn bảy ngàn 999 tòa... Hắc hắc.

Bên trong Thanh Tinh Lưu Ly bình, Dương Thiên Lôi mang theo chúng nữ cùng nhạc mẫu Trần Hinh, nhảy múa trên Thần Táng Sơn, mọi người vô cùng sung sướng. Lúc này, Dương Thiên Lôi đã có thể cảm ứng được mối liên hệ giữa mình về Thần Táng Sơn.

- Tiểu gia hỏa. Còn một tòa nữa, ngươi vì sao không thu được?

Đúng lúc này, Thông Thiên Cổ Thụ lại lên tiếng.

- Cổ lão gia tử a, ta muốn thương lượng với ngươi một chuyện, ngươi có thể đừng gọi ta là tiểu gia hỏa có được không?

Dương Thiên Lôi có chút không thích, nói ra.

Thời điểm Thông Thiên Cổ Thụ gặp được Dương Thiên Lôi đã gọi hắn là tiểu gia hỏa. Tuy lúc ấy Dương Thiên Lôi không thích, nhưng vì còn không quen, khó mà nói cái gì, dù sao Thông Thiên Cổ Thụ là nhân vật đồ cổ sống không biết bao nhiêu năm tháng, gọi hắn là tiểu gia hỏa cũng không sai. Nhưng bây giờ, tiếp xúc một thời gian ngắn, sau khi quen thuộc, Dương Thiên Lôi không thể chịu được nữa. Nói thế nào thì mình cũng là nam nhân phong lưu phóng khoáng a? Sao có thể gọi mình là tiểu gia hỏa chứ? Chỉ một chữ “Tiểu” kia, đây chính là chữ kiêng kỵ của nam nhân.

- Tiểu gia hỏa này... Được rồi, ta sẽ gọi ngươi là Thiên Lôi, nói đi, ngươi muốn thế nào?

- Cái này... Chẳng phải lão nhân gia rõ ràng hơn ta sao?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Ta không rõ ràng lắm, các Chủ Thần ở trong không gian tiên cảnh cô đọng ra ta, dù ta có cảm ứng với Thần Táng Sơn, nhưng ta nhờ dung hợp ý chí của Chủ Thần mới cảm ứng được.

Thông Thiên Cổ Thụ nói ra.

- A! Nơi ta đang tọa lạc chính là một nửa toàn núi lửa, ngươi biết không?

- Một nửa?

Dương Thiên Lôi nghe được như thế, Thông Thiên Cổ Thụ cũng có chút kinh ngạc, hiển nhiên hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Không sai, trước kia nơi đây chính là Thần Táng Sơn, ta đến được đây là nhờ một bảo vật, Minh Huyền Bảo Khố. Sau khi đi vào Thần Táng Sơn, đúng lúc đó Minh Huyền Bảo Khố phát sinh dị thường, cho nên ta đạt được một nửa Thần Táng Sơn, ngươi biết Ngô Minh Huyền không?

- Không biết, mười vạn tám ngàn Chủ Thần, ta cũng không biết tên của họ. Chỉ cảm được trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình đã dung hợp một tia ý chí của Chủ Thần.

- Nha. Ta thu được nửa ngọn núi kia, có lẽ là nhờ ý chí của Ngô Minh Huyền. Mà Minh Huyền Bảo Khố, chính là một nửa khác của hắn biến ảo ra.

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Kỳ quái...

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, Thông Thiên Cổ Thụ nghi ngờ.

- Kỳ quái cái gì?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Vị trí ngọn núi kia, theo như lời người nói, chính là biên giới của Thần Táng Sơn. Hiển nhiên, địa vị của hắc trong phần đông Chủ Thần cũng là rất thấp, cho nên sau khi hắc cô động ra không gian tiên cảnh, mới có thể ngăn được ý chí của mình, ngưng luyện ra Minh Huyền Bảo Khố? Hơn nữa, ta cũng có thể cảm ứng được cổ ý chỉ dung hợp trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, phi thường cường đại. Còn thời không pháp tắc cũng vô cùng cường đại, cũng là do hắc sinh ra, loại năng lực này... Nói như thế nào cũng không phải là yếu kém.

- Ách... Cổ gia gia, ý của người... Những ngọn núi này, vẫn chưa phải là do Ngô Minh Huyền cường đại?

Chương 608: Phần nộ, muốn bộc phát! (Hạ)

Dương Thiên Lô hỏi.

- Theo như ta cảm ứng... Trừ ngọn núi chính ra, không có gì cường đại hơn so với hắc. Dù là ngọn núi chính... Có lẽ cũng chỉ sà sà với nhau mà thôi.

- Chủ nhân, rốt cục cũng cảm ứng được người!

Thời điểm Dương Thiên Lô đang kinh ngạc trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, bỗng nhiên thần niệm Vũ Cương lưu lại xuất hiện chấn động. Lúc này, nguyên nhân là do thời không pháp tắc của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, trên thực tế Dương Thiên Lô chỉ vừa mới bước vào Thần Táng Sơn mà thôi, sau đó thu được tin tức của Vũ Cương.

- Như thế nào?

Dương Thiên Lô nhận ra âm thanh lo lắng của Vũ Cương, nghe ra một tia không ổn.

- Có đại sự, Kỳ gia, Lưu Vân Điện, hai nhờ Long Mạnh đang vây quanh Vũ Hồn Điện, nói là...

- Nói cái gì?

- Kỳ gia nói người là... Rất khó nghe, tóm lại muốn đích thân chém giết người. Lưu Vân Điện và Long gia, nói ra Khương Thiển Khâu, Long Cửu Tinh và Long Cao Thiên... Cũng muốn đích thân chém giết người!

- Đcmm!

Dương Thiên Lô lập tức tức giận mắng một tiếng, lời nói của Vũ Cương đã làm cho Dương Thiên Lô biết được Khương Thiển Khâu, Long Cửu Tinh và Long Cao Thiên đã tiến xa trên con đường vô đạo, xuất hiện vấn đề lớn. Nhưng, làm sao bọn họ biết? Chắc chắn là có người đang giở trò quỷ.

- Vây bọn họ vây quanh Vũ Hồn Điện làm cái gì?

Dương Thiên Lô nén lửa giận xuống, hỏi.

- Bọn họ tìm ta đòi người, nói là chủ nhân bắt. Ta đoán nhất định là do tên gia hỏa vô sỉ Tiểu Thượng làm ra! Hơn nữa, hiện tại tu luyện giới đã truyền ra tin tức ở trên người của chân nhân có pháp bảo cường đại vượt ra khỏi Cửu Thiên và có thể hiệu lệnh thiên hạ! Lúc này, tất cả tu luyện giả chung quanh, tất cả thế lực lớn đều có... May mắn là Tích Trúc Điện, Trần gia, Triệu gia đều ra mặt, cục diện tạm thời vẫn ổn định, chủ nhân, làm sao bây giờ?

- Tiểu Thượng, rất tốt! Con mẹ nó! Người ra kiên trì một chút, ổn định cục diện, chờ tin tức của ta!

Âm thanh của Dương Thiên Lô rất lạnh lùng

- Vâng, chủ nhân!

Vũ Cương vội vàng đáp.

Chặt đứt liên hệ với Vũ Cương, trong đôi mắt của Dương Thiên Lô lửa giận tràn ra, lạnh giọng nói ra:

- Đại khai sát giới! Lần này lão tử muốn đại khai sát giới!

- Có chuyện gì thể Thiên Lô?

Lăng Hi và chúng nữ hỏi.

- Là tên gia hỏa hèn hạ vô sỉ Tiểu Thượng muốn mượn đao giết người, lôi tất cả bí mật của chúng ta ra ánh sáng! Con mẹ nó! Lăng Hi, thúc dục thời không pháp tắc lên cực hạn! Tử Hàm, các người bắt đầu bế quan tu luyện! Sư phụ và Huyền tỷ giúp ta tu luyện!

Trong lồng ngực của Dương Thiên Lô đang có lửa giận bốc cháy.

Cho tới nay Dương Thiên Lô vẫn thuận buồn xuôi gió, trừ thời điểm mẫu thân giải thể, hắn chưa từng tức giận như vậy. Lần này, hiển nhiên là tên gia hỏa Tiểu Thượng khôn khéo như hồ ly, đã nhìn thấu mình. Tuy Dương Thiên Lô không biết hắn làm thế nào mà nhìn thấy, nhưng cũng có thể nhìn từ hàng loạt hành động của Tiểu Thượng, hắn đã khống chế mình đến 99%!

Ngay cả Thanh Tinh Lưu Ly Bình là con át chủ bài cường đại nhất của mình cũng bị lôi ra ánh sáng, hơn nữa còn chiêu cáo thiên hạ, điểm này đã chọc giận Dương Thiên Lô.

Hơn nữa Kỷ gia tạm thời bị Kỷ nhị gia khống chế, hai nhà Long Mạch, Lưu Vân Điện, đã biến thành công địch của Dương Thiên Lô.

Chuyện đã đến nước này, Dương Thiên Lô cũng không cần ẩn nhẫn.

Bộc phát.

Lúc này, ta đã nổi giận một cách triệt để.

- Các người bắt đầu tu luyện đi, ta đi ra ngoài một chút!

Dương Thiên Lô nói xong, liền đi ra khỏi Thanh Tinh Lưu Ly Bình, sau khi nhìn thấy Huyền tỷ, nói:

- Huyền tỷ, chúng ta nên tìm kiếm một tinh cầu hoang vu rồi đáp xuống.

- Như thế nào? Huyền Thiên nhìn Dương Thiên Lô đang nổi giận, dừng lại, cảm thấy kinh ngạc hỏi.

- Ta sẽ nói cho người biết.

Dương Thiên Lô nói ra.

Huyền Thiên ứng một tiếng, trên đầu xuất hiện rất nhiều ẩn ký, nhanh chóng bay về một hướng, nửa canh giờ sau, trực tiếp xé rách hư không, tiến vào một tinh cầu hoang vu.

Sau khi tiến vào tinh cầu, Dương Thiên Lô đã cho Huyền Thiên tiến vào Thanh Tinh Lưu Ly Bình, hắn liền thúc dục thần niệm, liên lạc với mẫu thân, sau khi trao đổi trong ngắn ngủi, Dương Thiên Lô đã tiến vào Thiên giai, trực tiếp khởi động Thiên Môn.

Mấy giờ sau, mẫu thân Kỷ Nhạ Yên không gặp trong thời gian ngắn đã xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô, cùng tiến vào trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình.

Dưới thời không pháp tắc cường đại, Dương Thiên Lô đã nói tất cả mọi chuyện cho mẫu thân nghe, cuối cùng cũng nói ra hoàn cảnh hiện tại.

Kỷ Nhạ Yên nghe được tin tức Dương Thiên Lô nói mà hoảng sợ, đến bây giờ cũng không biết mình đã chấn kinh bao nhiêu lần, thời điểm này Dương Thiên Lô nói ra hoàn cảnh hiện tại và ý định, Kỷ Nhạ Yên không phản đối chút nào!

Đương nhiên Huyền Thiên, Vũ Thanh và bọn Trương Tử Hàm, cùng với Tiểu Vân đã đợi ở đây.

Nghe đến Dương Thiên Lô muốn lợi dụng thời không pháp tắc biến thái của Thanh Tinh Lưu Ly Bình, lúc này cộng với Tiên Linh Chi Khí không chút thua kém không gian tiên cảnh, còn có Thần Táng Sơn cường hãn, muốn nhanh chóng trùng kích Thiên giai đại viên mãn, thời điểm này hắn lại muốn mình và Vũ Thanh trợ giúp hắn tu luyện, Huyền Thiên không chút do dự gật đầu, nhưng sau khi gật đầu, lại có điều suy nghĩ.

- Cổ gia gia, bắt đầu đi!

Dương Thiên Lôi trầm giọng nói ra.

Vào lúc này, Vũ Thanh, Huyền Thiên là hai đại Thiên giai đại viên mãn, cộng thêm Kỷ Nhạ Yên đã lĩnh ngộ Thiên giai đại thành chỉ cảnh lúc ở tinh cầu trong Nguyên Thủy tinh vực, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ và chúng nữ, Tiểu Vân, Tiểu Tình, Vũ Thanh và thủ hạ đều là cao thủ Chân Thần Cảnh, đã tạo cho Dương Thiên Lôi chỗ đứng rất vững chắc, lúc này đều nhìn Thông Thiên Cổ Thụ trước mặt.

Thông Thiên Cổ Thụ ứng một tiếng, bỗng nhiên có nhiều đạo ánh sáng màu lục quang từ trên trời giáng xuống, phân thành mấy trăm đạo hạ xuống mọi người. Vào lúc này, tâm thần của mọi người đều được thả lỏng, hơn nữa điều chỉnh tiến vào trạng thái không minh.

Mà Thông Thiên Cổ Thụ cũng muốn dựa vào khí tức của mọi người, lựa chọn công pháp trong Táng Thần Sơn thích hợp nhất với thiên phú và thể chất của bọn họ.

Sau khi trôi qua mấy canh giờ, Thông Thiên Cổ Thụ đem kết quả mà mình dò xét truyền vào trong đầu Dương Thiên Lôi.

Mà Dương Thiên Lôi trực tiếp thúc dục thần niệm, trong chốc lát, mọi người hóa thành một đạo tinh quang, chui vào trong Thần Táng Sơn, tìm một mộ bia trên núi thích hợp với bọn họ.

- Cổ gia gia, ta thì sao?

Sau khi mọi người đã tiến vào, Dương Thiên Lôi hỏi.

- Người à... Công pháp thích hợp người đã có được, hiện tại, không còn thứ thích hợp với người, đành phải dựa vào chính người! Nhưng mà...

596. Chương 609: Tất Cả Thể Lực Lớn Tụ Tập.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 609: Tất cả thể lực lớn tụ tập.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thông Thiên Cổ Thụ nói ra:

- Người có thể tiến vào thể nội của ta, Tiên Linh Chi Khí đậm đặc, ý chí Chủ Thần, thiên địa pháp tắc đều ẩn chứa trong thể nội của ta, người có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu phải nhìn người rồi...

- Ách... Tốt!

Dương Thiên Lôi nói ra.

Dương Thiên Lôi vừa nói, Thông Thiên Cổ Thụ đã phát ra một đạo hào quang màu xanh nhạt bao phủ Dương Thiên Lôi, đem Dương Thiên Lôi thu vào thể nội của hắn.

Sau khi Dương Thiên Lôi tiến vào, lập tức mở to mắt, không gian chung quanh cực lớn, giống như một cái biển màu xanh lá, Tiên Linh Chi Khí nồng đậm, giống như thác nước từ trên đầu đổ xuống, còn nồng đậm hơn cả Thanh Tinh Lưu Ly Bình cả trăm lần, hơn nữa thiên địa pháp tắc vô cùng nồng đậm. Tại đây, Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, còn cường đại hơn so với không gian tiên cảnh cả trăm lần! Hơn nữa không gian pháp tắc cũng không kém Thanh Tinh Lưu Ly Bình.

Con mẹ nó, đây là khái niệm gì?

Dương Thiên Lôi ngây ngốc một chút, từ từ điều chỉnh tâm tình kích động, ngồi xếp bằng xuống.

Thiên giai sơ cảnh, hắn muốn dùng thời gian nhanh nhất, đụng tới bích chương.

Đầu tiên phải giải quyết đó chính là đem thần niệm và pháp lực tăng lên mức Thiên giai sơ cảnh đỉnh phong, chuyện này đối với thể chất biến thái của Dương Thiên Lôì mà nói, số lượng cần thiết quá lớn, nhất là hiện giờ mỗi tế bào của hắn đã ngưng tụ thành “Đại Thế Giới”, tuy cái “Đại Thế Giới” rất nhỏ, nhưng toàn thân có bao nhiêu tế bào? Mỗi một tế bào đều tràn ngập năng lượng, cần bao nhiêu mới đủ?

Dưới thời không pháp tắc, thời gian ba ngàn năm đảo mắt là qua.

Rốt cuộc Dương Thiên Lôì rèn luyện hoàn thành, đem thân thể, pháp lực, thần niệm, tất cả đều rèn luyện đạt tới Thiên giai sơ cảnh đỉnh phong, hơn nữa còn đụng chạm Bích chương.

Đi ra khỏi thể nội của Thông Thiên Cổ Thụ, Dương Thiên Lôì lập tức tản thần niệm ra, dò xét trạng thái Thần Tảng Sơn, làm cho hắn kinh hãi là, mười vạn bảy ngàn chín trăm chín mươi chín ngọn núi, mộ bia trên Thần Tảng Sơn, Phong, không ngờ lại thiếu đi hai mươi chín cái.

Chuyện này có ý nghĩa gì? Ý nghĩa là có hai mươi chín người đạt được ý chí của Chủ Thần.

Nhưng mà, lúc kinh hãi, Dương Thiên Lôì đã vứt bỏ tâm tình xoắn xuýt, cảm thấy nghi hoặc, bởi vì đạt được ý chí của hai mươi chín Chủ Thần, không ngờ đều là người thân thiết của hắn.

Mẫu thân Kỷ Nhạ Yên cũng thành công đạt được.

Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Mộc Tử Vi, Vu Thanh Nhã, Bách Lý Thiên Thiên, Lâm Tâm Di, Nguyễn Hi Vũ, Trần Thiển, Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh, Lục Thanh Âm, tiểu bạch, tổng cộng mười ba người, thành công đạt được.

Tiểu Vân, Tiểu Tình là mười lăm người, thành công đạt được.

Nhưng tại sao Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi lại không đạt được?

Đồng dạng, Huyền Thiển, Vũ Thanh là Thiên giai đại viên mãn và những tu luyện giả khác, vì sao không đạt được.

- Kỳ quái, tại sao lại như vậy?

Dương Thiên Lôì tự nhủ nói ra, có chút khó hiểu. Hiển nhiên, trong hai mươi chín người đạt được, trừ Kỷ Nhạ Yên là mẫu thân mình ra, những người khác đều là nữ nhân có qua hệ với mình. Nhưng vì sao Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi đều không đạt được?

- Chẳng lẽ là Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi vẫn chưa chính thức trở thành nữ nhân của mình là nguyên nhân? Nhưng cũng không đúng, Lục Thanh Âm, tiểu Bạch cũng chưa có phát sinh quan hệ với mình. Còn có mẫu thân...

Dương Thiên Lôì nghĩ tới đây thì trong nội tâm sáng lên, nói ra:

- Ta hiểu rồi

Mẫu thân và mình có quan hệ huyết thống, trừ Lục Thanh Âm và tiểu Bạch ra, những người còn lại đều có quan hệ với mình, dung nhập máu huyết của mình. Mà tiểu Bạch và mình có quan hệ chủ tớ khế ước, đồng thời cũng có được huyết mạch của mình. Về phần Lục Thanh Âm, lúc ban đầu đi lịch làm rèn luyện ở Cát Ương đế quốc bị Kim Tuyết Xà Vương cắn trúng độc, không phải đã uống máu của mình sao?

Nói cách khác chỉ cần có liên hệ huyết mạch với mình là được, những người còn lại đều không có!

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lôì lập tức phát ra thần niệm, trong chớp lát, tất cả mọi người đều biến thành một đạo lưu quang xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôì!

Lúc mọi người xuất hiện đã làm cho Dương Thiên Lôì kinh ngạc, mẫu thân đã đến cảnh giới Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn!

Mà chúng nữ và bọn Tiểu Tình đạt được ý chí đều tấn thăng lên Thiên giai sơ cảnh, hiển nhiên các nàng thông qua Dương Thiên Lôì lĩnh ngộ Bích chương, ở trong không gian tiên cảnh suốt ba ngàn năm, mới làm được điểm ấy, cũng không kỳ quái.

Nhưng Tiểu Vân vốn là Thiên giai sơ cảnh, không ngờ tấn thăng đến Thiên giai đại thành chi cảnh! Giống như mẫu thân, nàng cũng đột phá một tầng bích chương.

- Ta hiểu rồi, chính là được sự trợ giúp của ý chí Chủ Thần nên đã giúp tu luyện giả lĩnh ngộ và đột phá bích chương!

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lô cảm thấy hưng phấn, đem ánh mắt cực nóng quăng về phía Tiểu Vân, Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi, ba người này sẽ giúp mình đạt tới Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào gương mặt âm trầm bất định của Dương Thiên Lô, không biết thăng này đang suy nghĩ cái gì.

Đang nhìn đến Dương Thiên Lô trở nên hưng phấn thời điểm, Trương Tử Hàm mới hỏi nói:

- Thiên Lô, có chuyện gì?

- Ca muốn cho máu, ha ha ha...

Dương Thiên Lô cười lớn nói ra, bỗng nhiên hai tay bắn ra vô số giọt máu tươi, xoay quanh bay múa xung quanh người hắn, nói:

- Muốn đạt được ý chí Chủ Thần, phải có máu của ta mới được, Huyền tỷ, sư phụ, các người vẫn chưa đạt được ý chí của Chủ Thần, mỗi người hấp thu một giọt máu của ta, sau đó đi thử xem!

Mọi người thấy Dương Thiên Lô bức máu tươi của mình ra đã kinh ngạc, nhưng khi nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, lập tức hiểu ra. Vì vậy không chút do dự, liền hấp thu giọt máu của Dương Thiên Lô trước mặt nuốt vào trong miệng.

- Thiên Lô, của ta và Linh Nhi đâu?

Phong Linh Nhi nhìn thấy mình và Phạm Linh Nhi không có, mở to mắt hỏi Dương Thiên Lô.

- Người và Linh Nhi trước tiên tu luyện tới Thiên giai đại thành chi cảnh hãy đi nhận ý chí Chủ Thần! Một lát nữa ta sẽ nói cho các người sau.

Dương Thiên Lô mỉm cười nói ra, nói xong liền phát thần niệm ra, đưa tất cả mọi người chưa đạt được ý chí Chủ Thần trở lại trong Thần Táng Sơn.

- Mẫu thân nên đi tu luyện! Tiểu Vân, sư tỷ, Linh Nhi, các người nên đi theo ta! Tử Hàm, Hi Vũ các người cũng đi luôn!

Dương Thiên Lô nói xong, trực tiếp mang theo chúng nữ và mẫu thân biến thành một đạo lưu quang biến mất.

Dương Thiên Lô mang chúng nữ vào một không gian phong bế cực lớn, sau khi lĩnh ngộ ảo diệu của Thiên giai đại thành chi cảnh, liền để cho Tiểu Vân tự tu luyện, hắn thì cùng Phong Linh Nhi, Phạm Linh Nhi song tu, sau khi đem ảo diệu bích chương truyền cho hai người, trực tiếp liên hệ với Thông Thiên Cổ Thụ, đem hai người này đưa vào trong thể nội Thông Thiên Cổ Thụ, làm cho các nàng dùng tốc độ nhanh nhất tu luyện tới Thiên giai đại thành. Sau đó, Dương Thiên Lô cùng Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ song tu, sau khi truyền tất cả ảo diệu bích chương cho các nàng, hắn bắt đầu tu luyện cho mình.

Chương 609: Tất cả thế lực lớn tụ tập. (Hạ)

Một trăm năm sau, không có bích chương ngăn cản, lại thêm Tiên Linh Chi Khí cường đại, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ đều tấn thăng lên Thiên giai đại thành. Hai trăm năm sau, Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi tu luyện trong thể nội Thông Thiên Cổ Thụ cũng thành công tấn thăng đến Thiên giai đại thành!

Mà Dương Thiên Lô cũng tu luyện trong thể nội Thông Thiên Cổ Thụ, phải dùng suốt một ngàn năm, mới tấn thăng đến Thiên giai đại thành chi cảnh đỉnh phong.

Sau khi Dương Thiên Lô đi ra, liền cho Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi cắn nuốt máu huyết của hắn, lại tiến vào Thần Táng Sơn!

Vũ Hồn tinh, Vũ Hồn Điện.

Sau khi Vũ Cương liên hệ Dương Thiên Lô ba ngày trước, Tích Trúc Điện, Trần gia, Triệu gia, và Kỷ gia, hai nhà Long Mạnh và Lưu Vân Điện gây áp lực, Trần gia, Triệu gia và Kỷ gia ngưng tụ thành một thể, nhưng là vì Kỷ gia gia chủ Kỷ Trùng Tiều biến mất, Kỷ Trùng Kiền lên làm gia chủ tạm thời, dù không phá hư quan hệ với hai nhà kia, nhưng cũng không còn thân mật như trước, nhất là sau chuyện của Dương Thiên Lô, là cho Trần gia, Triệu gia và Kỷ gia đứng ở mặt đối lập!

Tích Trúc Điện biết rõ mọi việc, đương nhiên tận lực gia trì Vũ Hồn Điện. Nhưng Trần gia và Triệu gia chỉ tạm thời giữ gìn, nếu thật sự xảy ra đại chiến, chỉ sợ hai đại gia tộc này cũng khó mà kẻ vai sát cánh với Vũ Hồn Điện. Cho nên, Vũ Cương và Hạ Tích Trúc phải thừa nhận áp lực rất lớn.

Nhưng làm cho tất cả thế lực ngoài ý muốn đó là, bắt đầu từ ngày thứ ba, có rất nhiều chứng không giả tất cả thế lực lớn trong Vô Cực tinh vực đều chạy tới, kể cả Ngoại Tiên Tông của Chu Giác Thuần, Tam Hoa Tông của Hoa Kiến Sầu, Lý gia của Lý Kiếm Phong... gần hai mươi thế lực!

Càng kinh người là, nhưng thế lực này đều có lập trường đứng về phía Vũ Hồn Điện.

Những thế lực này, tuy tuy không cách nào so sánh với Ngũ gia, Bát Điện, Thập Tông, nhưng cũng không phải là tiểu thế lực, trọng yếu nhất là số lượng bọn họ rất nhiều, dù là hai nhà Long Mạnh cũng không dám khinh thường.

Nhưng làm cho nhị gia chủ Kỷ gia Kỷ Trùng Kiền nhìn thấy cảnh này, lại không có chút biểu hiện gì, nội tâm còn trở nên hưng phấn!

Đây chính là việc hắn muốn thấy.

Lúc này, đã là ngày thứ mười sau khi Vũ Cương liên hệ với Dương Thiên Lô, trong diễn võ trường cực lớn của Vũ Hồn Điện, rất nhiều chứng không giả phân thành mấy phái, ngồi đối diện nhau, tụ hợp gần như toàn bộ thế lực lớn của Vô Cực tinh vực.

- Đã gần nửa tháng, không nghĩ tới tất cả thế lực lớn trong Vô Cực tinh vực chúng ta đều muốn nhúm chàm trong vũng nước đục này, đúng là náo nhiệt a.

Bỗng nhiên vào lúc này kỷ Trùng Kiền đứng dậy, ánh mắt quét mắt mọi người nói ra, bỗng nhiên ánh mắt trầm xuống, nói:

- Ta biết rõ, đại đa số các người vì pháp bảo trên người Dương Thiên Lô mà tới đây, nhưng mà, pháp bảo trọng yếu, hay tính mạng trọng yếu hơn, ta hi vọng các người nên tỉnh tưởng!

- Không sai! Kỷ Trùng Kiền, người cũng nên suy nghĩ kỹ đi! Lão tử cũng không phải vì pháp bảo chó má gì, môn hạ Long Cửu Tinh, Long Cao Thiên hơn mười người của gia tộc ta bị Dương Thiên Lô bắt đi, ta phải lấy lại công đạo! Cho nên, Dương Thiên Lô là người ta bắt buộc phải có! Ai muốn đoạt với ta, nên nghĩ tới trọng lượng của mình trước! Nếu như không thì cũng không cần phải chờ đến lúc Đại Kiếp Nạn tới đâu.

Mạnh gia gia chủ Mạnh Hạ Huy cũng đứng dậy, tràn ngập khiêu khích nhìn Kỷ Trùng Kiền nói ra.

Nếu như Kỷ Trùng Tiều nói, Mạnh Hạ Huy sẽ nhịn xuống, nhưng không có Kỷ Trùng Tiều của Kỷ gia, Mạnh Hạ Huy không để người khác vào mắt.

- Ha ha ha, Mạnh Hạ Huy, cho rằng lão tử sợ người sao? Nếu người đã nói, Đại Kiếp Nạn của Cửu Thiên đã sắp tới, mà bây giờ...

Ánh mắt Kỷ Trùng Kiền từ từ quét qua mọi người, lạnh giọng nói ra:

- Tất cả thế lực lớn đều ở đây, chúng ta cũng không ngại quyết cao thấp, tuyển ra một vị minh chủ, dẫn dắt mọi người chống lại Đại Kiếp Nạn sắp tới, thế nào?

- Đúng là phải có minh chủ, nhưng mà, phải đợi đại ca Kỷ Trùng Tiều mới được! Ngũ gia chúng ta, Bát Điện, Thập Tông cũng phải tham gia, như vậy mới có thể phục chúng!

- Trùng Kiền, tuy chúng ta là đồng minh, quyết định của người quá buồn cười.

Đúng lúc này, Trần gia gia chủ Trần Phá Thiên cũng đứng ra, nhú mày nói ra.

- Kỷ Trùng Tiêu trở về? Trần Phá Thiên, chẳng lẽ người không nhìn ra? Tuy chúng ta có quan hệ đối địch, nhưng lúc này, ta không ngại nhắc nhở người, nhìn địa vị của hần, chẳng phải hần chỉ là nhị gia chủ thôi sao? Chỉ sợ là đại ca hần, sớm đã bị hần dùng thủ đoạn hèn hạ hại rồi!

Long gia gia chủ Long Tường Vân, ánh mắt mang theo một tia khinh thường, nói ra.

Nghe được lời này của Long Tường Vân, sắc mặt của Trần Phá Thiên và Triệu gia gia chủ đều có chút khó coi. Điểm ấy, làm sao mà bọn họ không nghĩ tới chứ? Nhưng lúc này không phải là lúc trở mặt, tuy hiện giờ trên lập trường bọn họ không đứng cùng lập trường, nhưng đó là chuyện của Dương Thiên Lôi, bọn họ vẫn là đồng minh như cũ, một khi quan hệ đồng minh bị phân liệt, vậy thì không còn đủ lực lượng chống lại hai nhà Long Mạnh.

- Nói láo! Đại ca ta đã từng nói qua, lần này rời khỏi Cửu Thiên để trừng kích cảnh giới Chí Cao Thần, hiện giờ Kỷ gia do ta làm chủ! Hiện tại ta chính là gia chủ Kỷ gia!

Kỷ Trùng Kiên lạnh giọng nói ra:

- Muốn giằng co sao? Chọn mình chủ, bất cứ kẻ nào trong Vô Cực tinh vực đều có thể tham gia! Nếu không dù ta có khai chiến, cũng phải có được Dương Thiên Lôi, giết chết tên nghiệt chủng này! Đương nhiên, ai trở thành minh chủ, thì người đó có quyền lợi xử lý Dương Thiên Lôi, nếu như ta không đạt được vị trí gia chủ này, ta sẽ không oán hận bất cứ câu nào!

- Được! Chẳng lẽ lão tử sợ người? Ta đồng ý!

Mạnh Hạ Huy lạnh lùng nói.

- Ta cũng đồng ý!

Long gia gia chủ Long Tường Vân cũng nói.

- Đồng ý, đồng ý, ủng hộ tuyển mình chủ!

Đúng lúc này, tất cả chuông khổng giả của các thế lực lớn đều lớn tiếng kêu gào.

Có thể có tư cách đi vào trong diễn võ trường này, đều là chuông khổng giả của các thế lực có thực lực, đương nhiên biết rõ Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn, một khi Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn hàng lâm, dùng thực lực của mọi người hiện giờ, dù là bọn họ cũng khó có năng lực bảo vệ mình, chớ đừng nói chi đến thủ hạ là tu luyện giả cấp thấp.

Trừ phi tất cả cao thủ trong Cửu Thiên tụ tập lại thành một khối, liên hợp chống cự Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn, mới có thể làm cho tổn thất do Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn hàng lâm xuống mức nhỏ nhất. Cho nên, tuy mọi người đều tinh tường biến cố của Kỷ gia, cũng rất chán ghét Kỷ Trùng Kiên cường hoành bá đạo, nhưng đề nghị này của hần, lại đạt được tán thành của đại đa số tu luyện giả.

597. Chương 610: Lựa Chọn Minh Chủ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 610: Lựa chọn mình chủ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tốt lắm! Ngũ đại gia tộc đã ba nhà đồng ý, Trần Phá Thiên, Triệu Tự Long, các người thì sao?

Mạnh Hạ Huy phản khách làm chủ, ngược lại còn nhiệt tình hơn cả người đưa ra đề nghị là Kỷ Trùng Kiên, nhìn Trần Phá Thiên và Triệu Tự Long hỏi.

Ánh mắt Trần Phá Thiên và Triệu Tự Long đảo qua đám người, hai người liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên Trần Phá Thiên trầm giọng nói ra:

- Chọn mình chủ ta không có dị nghị gì, dù sao, Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn hàng lâm, đây là chuyện tất yếu. Nhưng mà, Kỷ Trùng Kiền, Mạnh Hạ Huy, Long Tường Vân, các người cho rằng chọn ra được mình chủ, có ý nghĩa sao? Mình chủ, không chỉ có vũ lực siêu quần, hơn nữa phải có đức cao vọng trọng, tin phục thiên hạ! Các người có tư cách gì? Kỷ Trùng Kiền, trước khi đại ca người trở về, người không xứng làm gia chủ Kỷ gia! Tất cả dòng chính của đại ca người đã bị cưỡng ép xung quân, chỉ bằng hành vi này của người, người cảm thấy xứng cạnh tranh vị trí mình chủ sao?

- Ha ha ha... Trần Phá Thiên, nếu người đã vạch mặt, thứ cho ta nói thẳng, ta xứng hay không, không phải người nói là được! Là nắm đầm! Nắm đầm lớn chính là đạo lý mạnh nhất! Ta nói, ai cũng có thể cạnh tranh, thì tất cả mọi người ở đây đều có thể cạnh tranh! Dù là ai cạnh tranh thành công, mọi người chúng ta sẽ phục tùng! Chỉ có thiết huyết và phục tùng, mới có thể liên thủ chống cự Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn, cái gì chó má đức cao vọng trọng, hoàn toàn là nhắm nhĩ! Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, đây chính là đạo lý tốt nhất.

- Đúng vậy!

Mạnh Hạ Huy lập tức tán thành nói:

- Trần Phá Thiên, Triệu Tự Long, các người chỉ cần nó đồng ý hay là không thôi, mọi người ở đây chỉ cần biết thế là đủ.

Thời điểm đang đấu võ mồm kịch liệt, Vũ Cương lại tiếp tục liên hệ với Dương Thiên Lôi, lần liên hệ trước với Dương Thiên Lôi, đã qua mười ngày.

Tuy Vũ Cương không biết Dương Thiên Lôi đang làm gì, nhưng lại biết rõ, lần này Dương Thiên Lôi chắc chắn không tránh được, bởi vì Vũ Cương biết rõ, có sự tương trợ của Chu Giác Thuần, Hoa Kiến Sâu và rất nhiều cường khổng giả của các thế lực lớn tương trợ, tất nhiên không biết Dương Thiên Lôi đã dùng điều kiện gì mà khiến cho các cường khổng giả này tin phục.

Nếu không làm được, với sự bá đạo của hai nhà Long Mạnh, lại có Kỷ gia phản bội, tuyệt không phải Trần gia, Triệu gia và Tích Trúc Điện có thể ngăn cản được. Chỉ sợ cả Vũ Hồn Tinh này sẽ lâm vào một cuộc chiến khùng bố.

- Chủ nhân...

- Như thế nào? Nhanh vậy đã không xong rồi à?

Dưới thời không pháp tắc Dương Thiên Lôi đã tu luyện được một vạn năm, cảm ứng được chấn động của Vũ Cương, trực tiếp hỏi. Trước khi Dương Thiên Lôi bắt đầu tu luyện đã liên hệ với bọn Chu Giác Thuần, bảo bọn họ bạo lộ bí mật của mình cho trưởng bối của họ biết, mục đích chỉ có một, đó là giúp đỡ Vũ Cương chống đỡ.

Không cần bọn họ đối mặt với hai nhà Long Mạnh và Kỷ gia, chỉ cần uy hiếp là được. Nhưng chỗ tốt mà bọn họ đạt được, cũng đã làm cho trưởng bối của bọn Chu Giác Thuần động tâm.

- Không phải, chủ nhân, tạm thời không có nguy hiểm, nhưng Kỷ gia Kỷ Trùng Kiền và hai gia chủ của hai nhà Long Mạnh đưa ra đề nghị tuyển ra mình chủ! Ai đạt được vị trí mình chủ, liền hiệu lệnh thiên hạ, cùng chống cự Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn hàng lâm, đồng thời... Cũng có được quyền lợi xử lý chủ nhân!

- Trần gia, Triệu gia đáp ứng.

Dương Thiên Lôi có chút trầm ngâm, sau đó hỏi.

- Theo chiều hướng phát triển, ta thấy không đáp ứng cũng không được, bởi vì lúc này trong Vũ Hồn Điện đã tụ tập rất nhiều cường khổng giả của các thế lực lớn trong Vô Cực tinh vực, bọn họ cũng phải ủng hộ! Bát Điện, Thập Tông, trừ Tích Trúc Điện không tổ thái độ, Lưu Vân Điện phản đối, những người khác đều ủng hộ.

Vũ Cương nói ra. Tuy nhiên Bát Điện, Thập Tông đứng về phía Vũ Hồn Điện, nhưng vừa rồi bọn họ đã tán thành.

Hiển nhiên, bọn họ chỉ đáp ứng chèo chống cho Dương Thiên Lô một thời gian ngắn, bảo chứng Vũ Hồn Điện không gặp chuyện không may. Nhưng đối với việc Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn hàng lâm, không thể nào phản đối đề nghị này được. Đây là chuyện sớm muộn, hiện tại, cử hành vào lúc này, chẳng những có tác dụng kéo dài thời gian cho Dương Thiên Lô, còn có thể tuyển ra minh chủ nhanh chóng.

Đệ tử Tích Trúc Điện trước này không tranh giành quyền thế, không tỏ thái độ là hợp lý, sở dĩ Lưu Vân Điện phản đối, đơn giản là vì Dương Thiên Lô là người có quyền quyết sách, Lưu Vân Điện sẽ hi vọng có minh chủ sao?

- Cách thức lựa chọn thế nào?

Dương Thiên Lô lạnh giọng hỏi.

- Trên danh nghĩa thì bất cứ kẻ nào cũng có thể báo danh, nhưng trên thực tế... Chắc chỉ có người của Ngũ đại gia tộc đấu với nhau.

- Được rồi! Giúp ta báo danh, thành lập môn phái mới, Huyền Thiên Phái! Chương giáo, Mộc Dịch Đình! Mười ngày sau, ta sẽ đi ra.

Dương Thiên Lô nói, làm cho Vũ Cương cực kỳ khiếp sợ, thiếu chút nữa đã chặt đứt liên lạc giữa hai người, làm cho liên hệ bị gián đoạn trong hai tức, Vũ Cương tâm thần bất định, nói:

- Chủ nhân... Gia chủ của Ngũ đại gia tộc, kỳ thật thì thực lực không cách nào tưởng tượng được, tuy đều là Thiên giai đại viên mãn, nhưng sức chiến đấu của bọn họ, cường đại gấp mấy lần! Nhất là Mạnh gia Mạnh Hạ Huy và Kỷ gia Kỷ Trùng Tiêu, hiện tại Kỷ Trùng Tiêu không ở đây, nhưng Kỷ Trùng Kiên không phải yếu.

- Theo lời ta nói mà làm.

Dương Thiên Lô trầm giọng nói, trực tiếp chặt đứt liên hệ với Vũ Cương.

Cả buổi sau.

Ma Vân Tinh, Trảm Ma Điện.

- Cái gì? Lựa chọn minh chủ?

Tiểu Thượng nhận được tin tức cấp báo của Thập Vạn Hỏa, lập tức khiếp sợ đứng dậy. Hắn là người khởi xướng, rất sáng suốt không đi Vũ Hồn Điện, bởi vì hắn tinh tường, nếu hắn đi, có khả năng là Vũ Cương sẽ lập tức trở mặt với hắn, vạch trần âm mưu.

Tuy Tiểu Thượng có một vạn loại biện pháp thoát khỏi, nhưng có ưa thích cảm giác tọa sơn quan hổ đấu. Đây là thủ đoạn mà hắn am hiểu nhất, đem tu luyện giả trong thiên hạ đùa giỡn trong tay, còn gì dễ chịu bằng chứ? Nhưng mà, Tiểu Thượng không nghĩ tới, lần này lại xuất hiện loại chuyện tuyển minh chủ.

- Vâng, điện chủ. Ngũ gia, Bát Điện, Thập Tông và vô số chủng không giả của các thế lực lớn, liên danh bố cáo thiên hạ, vào nửa tháng sau sẽ tuyển chọn minh chủ ở Vũ Hồn Tinh, thời gian báo danh là mười ngày.

Sau khiếp sợ ngẩn ngui, gương mặt âm tàn của Tiểu Thượng bắt đầu vắn vẹo, tản mát ra ma khí ngập trời, bỗng nhiên ra mệnh lệnh, nói:

- Biệt Ly, lập tức dẫn đội chạy tới Vũ Hồn Tinh, báo danh cho ta!

Sau khi Biệt Ly nhận lệnh rời đi, Tiểu Thượng trực tiếp tiến vào chỗ sâu nhất trong ma điện, đi vào một nơi chỉ có hắn mới có thể tiến vào, hắn tiến vào mật thất, nơi mà suốt cả ngàn năm nay hắn không tiến vào nửa bước!

598. Chương 611: Việc Trọng Đại Trăm Vạn Năm.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 611: Việc trọng đại trăm vạn năm.

Nhóm dịch Dунnhì

Nguồn: Vipvandan.vn

Đi thông qua vô số sơn động đen kịt, Tiểu Thượng bước từng bước đi vào, khí tức âm trầm khủng bố và tà ác càng ngày càng đậm, mỗi khi bước một bước, Tiểu Thượng đều phải dừng lại một chút, giống như đang giầy dụa, nhưng đây là cơ hội báo thù tuyệt hảo, càng làm cho Tiểu Thượng trở nên âm tàn độc ác, mỗi bước chân tiến lên càng làm cho hắn kiên định, rốt cục, hắn không dừng lại chút nào, nhanh chóng đi xuống.

Rốt cục, Tiểu Thượng đi vào đáy động, bốn phía đều là nham thạch cứng rắn, thời điểm này không có bất cứ thứ gì, hai con mắt của Tiểu Thượng phát ra hào quang đỏ tươi, ngực phập phồng kịch liệt, nhìn thẳng vào vách nham thạch trước mặt, đột nhiên bộc phát ra thần niệm vô cùng bàng bạc, ngưng tụ thành từng đạo phù văn huyền ảo, đánh vào trong nham thạch!

- Rầm rầm rầm...

Một loạt tiếng nổ mạnh, nham thạch nhìn không có bất kỳ dấu vết gì, bắt đầu tách ra chậm chạp, một cổ ánh sáng chói mắt màu đỏ tươi, cổ hào quang tràn ngập khí tức tà ác kia đang từ trong khe hở tràn ra, chiếu rọi khuôn mặt âm tàn của Tiểu Thượng biến thành đỏ như máu.

Sau khi cảm ứng được cổ hơi thở này, Tiểu Thượng lập tức cả kinh, thân hình nhanh như thiểm điện xông vào trong mật thất, thời điểm hắn nhìn trằng cảnh trong mật thất, lập tức mở to mắt:

- Làm sao có thể?

Chính giữa gian mật thất, một đạo phù văn màu vàng đã hóa thành vô số phiến, mà cái pháp bảo bảo tháp cao bằng một người, cũng chia năm xẻ bảy!

Trong mật thất trừ khí tức tà ác thao thiên ra, không còn lại bất cứ vật gì.

- Tất cả đều có khả năng!

Đúng lúc này, một đạo âm thanh âm lãnh từ sau lưng Tiểu Thượng truyền tới, với tu vi Thiên giai đại viên mãn của Tiểu Thượng, không ngờ bị đối phương xuất hiện sau lưng, lại không cảm ứng được chút gì. Làm sao mà không khiếp sợ chứ? Tiểu Thượng hoảng sợ quay người lại, năng lượng toàn thân được thúc dục đến cực hạn.

- Không nên khấn trương!

Dù Tiểu Thượng có nghĩ thế nào cũng không dám tưởng tượng, người xuất hiện trước mặt hắn chính là một người đã chết, Tiểu Kiến Nhân!

Khóe miệng của Tiểu Kiến Nhân xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt, nếu không phải Tiểu Thượng nhìn thấy hắn, Tiểu Thượng sẽ không tin có người ở trước mặt của mình, bởi vì Tiểu Thượng không cảm ứng được chút khí tức nào từ người của Tiểu Kiến Nhân, không có một tia!

- Người... Là ai?

Tiểu Thượng không thể tin nổi, lúc này đầu đầy mồ hôi lạnh, nhìn Tiểu Kiến Nhân, trong âm thanh mang theo một tia run rẩy. Sợ hãi, chính là sợ hãi, bởi vì tu vi của đối phương siêu việt bản thân của hắn, quỷ dị hơn là, hắn có hình dạng của Tiểu Kiến Nhân.

- Có thể ta là Tiểu Kiến Nhân cháu ngoại của ngươi, cũng có thể nói không phải, ha ha, thân hình này không tệ, càng nghĩ ta càng ưa thích.

Tiểu Kiến Nhân nhìn Tiểu Thượng, nói:

- Ba ngàn tám trăm năm trước, may mắn ngươi nhìn dục vọng xuống, nếu không ta đã bỏ qua tiểu tử thích hợp hơn rồi... Tiểu Thượng, ngươi vẫn không biết ta là ai sao?

- Vâng... Phải.. ... Là người?

Tiểu Thượng hoảng sợ nhìn phù văn và pháp bảo hoàn toàn vỡ vụn.

- Đúng vậy, đem vị trí tông chủ Trảm Ma Tông truyền cho ta. Yên tâm, ta vẫn là cháu ngoan của người, hắc sẽ rất tốt, hơn nữa, ta có thể giúp đỡ người hoàn thành tâm nguyện của mình. Đương nhiên, chỉ cần người nghe lời của ta! Thế nào?

Tiểu Kiến Nhân khẽ cười nói.

- Gia gia, đáp ứng chủ nhân đi, ta khá tốt. Chủ nhân sẽ giúp gia tộc chúng ta báo thù, hoàn thành tâm nguyện của chúng ta! Gia gia...

Làm cho Tiểu Thượng kinh ngạc là, thời điểm này Tiểu Kiến Nhân lúc này, đã khôi phục lại, khí tức, âm thanh, thần sắc, toàn bộ đều là Tiểu Kiến Nhân không thể nghi ngờ, ôm cánh tay của Tiểu Thượng, nói.

- Cảm ứng được chứ? Khí tức linh hồn lạc ấn, sẽ không sai a?

Đúng lúc này, Tiểu Kiến Nhân lại biến thành một người khác, rời khỏi người Tiểu Thượng, khẽ cười nói.

- Người thực sự có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện?

Sau khi Tiểu Thượng do dự một chút, nhìn Tiểu Kiến Nhân hỏi.

- Đương nhiên, chỉ cần người làm theo lời ta nói.

- Tốt lắm, ta đáp ứng người!

Tiểu Thượng suy nghĩ một lát rốt cục trầm giọng trả lời.

...

Tiểu Thượng là người khôn khéo, dù đối phương tao nhã, cũng không dùng sức mạnh, nhưng hắc không có chỗ trống để lựa chọn. Dù mình có đáp ứng hay không, kết quả cuối cùng cũng giống nhau, bởi vì đối phương quá cường đại. Cường đại đến mức Tiểu Thượng không có khả năng phản kháng. Tiểu Thượng biết, một khi đáp ứng, ý nghĩa là Trảm Ma Tông được hắc kinh doanh trong nhiều năm như vậy đã trở thành danh nghĩa, mà tất cả mọi người trong Tiểu gia đã biến thành khôi lỗi bị người ta lợi dụng, nhưng hắc vẫn lựa chọn.

Bởi vì, trước khi vào mật thất, hắc đã quyết định. Chỉ có điều, hắc muốn tự mình vạch trần đạo phù văn kia.

Bảo tháp, phù văn, từ mấy vạn năm trước, trong một lần hắc đi du lịch ngoài Cửu Thiên, ngoài ý mà có được.

Thời điểm vừa có được, trên bảo tháp có dán phù văn huyền ảo kia, mà trong bảo tháp tản mát ra khí tức tà ác thao thiên.

Phù văn dán trên bảo tháp tỏa ra hào nhiên chính khí, áp chế nó.

Lúc ấy Tiểu Thượng biết rõ, đạo phù văn dán trên bảo tháp có công dụng phong ấn cổ khí tức tà ác này.

Chỉ cần từ khí tức mà phán đoán, Tiểu Thượng liền biết rõ dù là bảo tháp hay phù văn đều là vật phong ấn cổ khí tức tà ác này, mà thứ bị phong ấn là tồn tại cường đại siêu việt nhận thức của hắc. Chuyện này đã làm Tiểu Thượng vô cùng hưng phấn, hắc mang về Trảm Ma Tông.

Nhưng mà, lúc ấy Tiểu Thượng nhận xuống không xé phù văn, bởi vì hắc không biết sau khi xé xuống, sẽ có kết quả gì. Nhưng dù vậy, Tiểu Thượng vẫn từ bảo tháp phù văn và khí tức tà ác cảm nhận được rất nhiều lợi ích, nhất là cổ khí tức tà ác, càng làm cho Tiểu Thượng linh ngộ công ngộ linh hồn trong khí tức tà ác, làm cho tu vi và chiến lực tăng lên rất nhiều.

Nhưng ba ngàn tám trăm năm trước, Tiểu Thượng ngồi xếp bằng tu luyện trước bảo tháp, hơn nữa thời điểm hấp thu khí tức tà ác, thiếu chút nữa hắc không khống chế được, xé phù văn xuống. Chuyện này làm cho Tiểu Thượng hiểu ra, chính là gia hỏa bị phong ấn trong bảo tháp, muốn điều khiển hắc.

Đây chính là nguyên nhân mà Tiểu Thượng suốt ba ngàn tám trăm năm nay không dám tiến vào trong mật thất tu luyện.

Hôm nay, thời điểm hần nhận được tin tức tuyển chọn minh chủ, Tiểu Thượng lại tới đây, hần quyết định gia tăng tu vi cho mình, hơn nữa đã tu luyện ba ngàn tám trăm năm, tâm thần và cảnh giới của hần không còn bất ổn gì. Nếu hần khởi động thời không pháp tắc, hấp thu khí tức tà ác trong bảo tháp, chỉ có như thế, chiến lực của hần sẽ tăng mạnh hơn nữa.

Chương 611: Việc trọng đại trăm vạn năm. (Hạ)

Tiểu Thượng lúc này, dù có nắm chắc rất lớn quyết cao thấp với gia chủ Ngũ đại gia tộc, nhưng cuối cùng là do chính thể thực lực của Trảm Ma Tông quá yếu, cho nên, hần nhất định phải có ưu thế tuyệt đối, mới có thể ngồi lên ghế minh chủ, một khi đạt được vị trí minh chủ, mới hận diệt tộc của Tiểu Thượng, sẽ được báo! Đây chính là mục tiêu lớn nhất của người người thế giới như Tiểu Thượng.

Cho nên, hần không tiếc mạo hiểm gặp nguy hiểm, một lần nữa tiến vào trong mật thất.

Nhưng tình huống bây giờ hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hần.

Thời điểm hần mở rộng cửa phòng mật thất, liền phát hiện dị thường, bởi vì chỉ có khí tức tà ác, mà không có hạo nhiên chính khí phát ra từ phù văn.

Khí tức tà ác, đã phá vỡ phong ấn, hơn nữa chiếm cứ thân hình của Tiểu Kiến Nhân.

Rốt cuộc khí tức tà ác này là gì? Vì sao lại bị phong ấn? Tiểu Thượng không dám hỏi. Hiện tại, hần đã không còn đường lui, chỉ có phục tùng. Chỉ cần giúp hần hoàn thành tâm nguyện, dù cái giá lớn thế nào hần cũng chịu, hần là người khôn khéo, cho nên không hỏi tới.

...

- Biệt Ly, báo cáo hai người!

Tiểu Thượng và Tiểu Kiến Nhân rời khỏi mật thất, Tiểu Thượng trực tiếp thúc dục thần niệm liên hệ với Biệt Ly đang xuất phát đi Vũ Hồn Điện.

- Hai người? Phụ thân, chẳng lẽ... Người muốn ta tham gia?

- Không phải người, là Kiến Nhân!

- Kiến Nhân? Phụ thân... Người có chuyện gì thế? Kiến Nhân chỉ vừa mới bước vào Chân Thần Cảnh thôi...

Tiểu Biệt Ly lập tức khiếp sợ nói. Gương mặt béo như heo, thịt mỡ rung lên, hiển nhiên hần đã khiếp sợ với quyết định của lão ba của mình.

- Kiến Nhân vừa mới đốn ngộ, hơn nữa nhìn thấy Thiên Cơ, lúc này... Tu vi của hần không thua gì phụ thân. Biệt Ly ah, vị trí tông chủ, hiện tại ta muốn truyền cho Kiến Nhân. Lần này ta tham gia, chỉ trợ giúp Kiến Nhân quét dọn chướng ngại mà thôi. Tốt rồi, người làm theo lời ta, nhớ kỹ, tông chủ Trảm Ma Tông là Tiểu Kiến Nhân, tiền nhiệm tôn chủ Tiểu Thượng! Hai người, không được làm sai!

Tiểu Thượng trầm giọng nói ra, trực tiếp chặt đứt liên hệ.

Tiểu Biệt Ly ngây ngốc mấy phút, tin tức này đúng là quá đột ngột, quá khiếp sợ... Cũng quá con mẹ nó hưng phấn. Tiểu Kiến Nhân là con của hần, tuy bị hần cướp đi vị trí tông chủ, nhưng hần không nói cái gì. Nhất là, tài thao lược của Tiểu Kiến Nhân lại vượt qua hần.

Thịt mỡ của Tiểu Biệt Ly run rẩy mấy phút, lập tức tiến vào trong Thiên Môn truyền tống trận, hưng phấn mà ngửa mặt lên trời cười to.

...

Vũ Hồn Tinh, Tiên Hồn Thành.

Trong chủ thành lớn nhất của Vũ Hồn Tinh. Chiếm diện tích ngàn vạn dặm, thời điểm này Vũ Hồn Điện đang cử hành việc rất trọng đại. Nhưng vào lúc này, đã thoát ly khỏi sự khống chế của Vũ Hồn Điện, bị tất cả thể lực lớn của Vô Cực tinh vực chiếm cứ.

Lúc này, Vũ Hồn Điện đã được nhiều chưởng khống giả của các thế lực lớn bố trí cấm chế xuống, dù là kẻ nào cũng không được tự do xuất nhập. Làm như vậy, hiển nhiên là lo lắng Vũ Cương dẫn Dương Thiên Lôi chạy trốn.

Tiên Hồn Thành, vốn là sân bãi cực lớn để tiến hành thi đấu trao đổi trong Vô Cực tinh vực, lúc này đã sớm biến thành sân khấu cạnh tranh chọn minh chủ. Sau khi chiêu cáo thiên hạ, cao thủ của cả Vô Cực tinh vực, đều nhao nhao tiến vào Vũ Hồn Tinh, trong nhất thời Tiên Hồn Thành chiếm diện tích ngàn vạn dặm cũng có cảm giác chật chội. Các loại khách sạn, thương hội, đều biến thành địa phương sống nhờ của các tu luyện giả.

Ba ngày sau, các cao thủ cường đại trong Cửu Thiên đều được mời, nhao nhao tiến vào Vũ Hồn Tinh, trở thành thượng khách của Vô Cực tinh vực.

Huyền Hải tinh vực, thế lực cường đại nhất Huyền Hải cung, cung chủ Hải Thanh, phó cung chủ Huyền Hồng, hai đại cao thủ Thiên giai Đại viên mãn chi cảnh, có chiến lực vô cùng cường hãn. Dù so sánh với năm đại gia chủ Vô Cực tinh vực, đều không thua kém bao nhiêu. Hơn nữa, dùng thực lực của Huyền Hải cung trong Huyền Hải tinh vực, bọn họ không cần lựa chọn, cũng chính là minh chủ Huyền Hải tinh vực.

Dương Thiên Lôi cũng không biết, hần và hai vị này có rất uyên nhân sâu đậm. Nhưng mà, dù Nguyễn Hi Vũ đã nói tình huống cơ bản, nhưng không nói cho Dương Thiên Lôi biết chuyện ở Huyền Hải cung. Bởi vì Nguyễn Hi Vũ lo lắng với tính cách của Dương Thiên Lôi. Trọng yếu nhất là, thực lực của Dương Thiên Lôi không thể nào làm rung chuyển đối phương được.

Diêm Vương tinh vực, Kim gia, thủ lĩnh Độc Giác Tộc. Chưởng khống giả chân chính của Diêm Vương tinh vực. Kim gia gia chủ, Kim Khiếu Thiên! Gia gia của Kim Chính Thái.

Hỗn Loạn tinh vực, hội trưởng Hỗn Loạn thương hội, một trong những tồn tại có địa vị vô thượng trong Cửu Thiên.

...

Tất cả nhân vật trâu bò của các tinh vực, tổng cộng hai mươi người. Mỗi một người đều là cảnh giới Thiên giai đại viên mãn, đều là những cự đầu trong tinh vực của mình.

Những người này tới đây để làm trọng tài giả cho lần cạnh tranh chức vị minh chủ của Vô Cực tinh vực.

Đương nhiên, theo sau những người này, là một đám đệ tử tinh nhuệ. Từ Thần Đạo Cảnh cho tới Chân Thần Cảnh đều có, hiển nhiên đều là nhân vật thiên tài được bọn họ nhìn trúng.

...

Lần này, bởi vì Dương Thiên Lôi, cộng thêm âm mưu của Tiểu Thượng, lại dẫn xuất ra sự việc long trọng như thế này, dù là ai cũng không nghĩ tới. Dù đây là việc ngẫu nhiên nhưng không có người thôi động, nó sẽ không xảy ra.

Mà bây giờ, chính vì có người thôi động, mới đưa đến việc trọng đại oanh động cả Cửu Thiên này.

Việc trọng đại chưa từng có trong trăm vạn năm qua!

Vô Cực tinh vực rất cường đại, đây là chuyện không phải nghi ngờ trong cả Cửu Thiên. Đồng dạng, cũng vì Vô Cực tinh vực cường đại, cho nên, trong Vô Cực tinh vực không có một bá chủ chân chính.

Mà lần này, là việc trọng đại quyết định ra bá chủ!

...

- Chủ nhân, chúng ta đã bị phong ấn trong Vũ Hồn Điện... Kể cả ta cũng không được phép xuất nhập!

Ba ngày trước, dưới sự liên danh chiêu cáo thiên hạ của các chưởng khống giả, hơn nữa còn phong ấn cả Vũ Hồn Điện, Vũ Cương liền dùng thần niệm truyền âm cho Dương Thiên Lôi, báo cáo tình hình.

- Chỉ cần không động thủ với người là được, lúc nào thì bắt đầu thi đấu?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Thời gian báo danh là trong mười ngày, mười lăm ngày sau chính thức bắt đầu! Chủ nhân, ta phó thác Hạ điện chủ báo danh, nàng đã đoán được là người.

Vũ Cương nói ra.

- Người một nhà biết rõ cũng không sao. Ta sẽ tự mình đến, không tới mười ngày ta sẽ đi tới.

Dương Thiên Lôi nói xong liền chặt đứt liên hệ, hơn nữa trực tiếp thúc dục thần niệm với Hạ Tích Trúc:

- Di nương?

- Xú tiểu tử, vì sao di nương không thể liên lạc được với người? Không biết di nương rất lo lắng sao?

599. Chương 612: Phái.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 612: Huyền Thiên Phái.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thời điểm thu được thần niệm chấn động của Dương Thiên Lôi, Hạ Tích Trúc lập tức nói liên miên không dứt. Trong khoảng thời gian này, Hạ Tích Trúc mấy lần muốn liên hệ với Dương Thiên Lôi, nhưng không có bất cứ hồi âm nào, đương nhiên nàng không thể như Vũ Cương kiên nhẫn dùng thần niệm dò xét được.

- Ách... Di nương, mấy ngày nay ta vẫn luôn bế quan tu luyện, cho nên...

Dương Thiên Lôi vội vàng nói.

- Vũ Cương nói Huyền Thiên Phái Mộc Dịch Đình chính là người?

Hạ Tích Trúc hỏi.

- Làm sao người đoán được?

- Nguyên Thủy tinh vực, Thiên Huyền đại lục, không phải là Huyền Thiên sao? Mộc Dịch, không phải là Dương? Đình, không phải là Lôi Đình sao? Lôi Đình không phải là Thiên Lôi sao? Người đã muốn che dấu, cũng không cần chơi chữ như vậy? Còn nữa, người thật sự cho rằng thực lực của năm gia chủ đều không kém Vũ Cương sao?

Hạ Tích Trúc nói ra.

- Khục khục... Di nương, chỉ sợ người cũng có thể đoán được rồi, bởi vì người biết rõ Vũ Cương muốn ghi danh, ta cũng nghĩ tới. Đương nhiên, dù người khác đoán được cũng không có gì. Cho bọn họ nhìn thấy thực lực... Hắc hắc, di nương, ta lập tức sẽ trở thành Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn, người nói ta sẽ sợ sao? Người yên tâm tốt! Chuyện báo danh, ta sẽ tự mình tới, người đừng quan tâm, miễn cho việc trên chọc phiền toái không cần thiết!

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Người... Người nói người sẽ tấn thăng Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn?

Lần này Hạ Tích Trúc thực sự khiếp sợ. Dù nàng biết Thanh Tinh Lưu Ly Bình hiện tại đã không thua kém không gian tiên cảnh chút nào, hơn nữa còn có thời không pháp tắc biến thái, nhưng việc lĩnh ngộ bích chương cũng không dễ dàng như vậy. Hạ Tích Trúc vừa mới nói chuyện này, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó.

- Xú tiểu tử, không lẽ người cũng thu luôn cả Huyền Thiên?

- Khục khục khục... ... Di nương, sao người lại nghĩ vậy? Không có, đây là chuyện tuyệt đối không có!

Dương Thiên Lô bị lời nói của Hạ Tích Trúc làm cho nội tâm của hắn nhảy lên, đúng là không nói, biện pháp này Dương Thiên Lô vẫn chưa nghĩ tới, nhưng hắn chỉ dám tưởng tượng ra mà thôi, nào dám nói ra? Tỷ muội họ dù tốt, nhưng vẫn có kỵ cảm xúc của Nguyễn Hi Vũ, đồng dạng, Dương Thiên Lô lúc này không thể còn kiêu “Khao khát” không hề có kỵ như Dương Thiên Lô trước đây. Đã có hơn mười nữ nhân, hắn còn dám cố ý đi trên hoa gheo nguyệt nữa sao?

- Vậy ngươi làm cách nào lĩnh ngộ bích chương?

Nghe lời này của Dương Thiên Lô, Hạ Tích Trúc cảm thấy kỳ quái nên hỏi thăm. Dựa theo suy đoán của nàng, trừ việc phát sinh quan hệ với Huyền Thiển ra, không có khả năng nhanh như vậy.

- Cái này... Sau này ta sẽ nói cho người biết. Di nương, trước tiên cứ biết như vậy...

Dương Thiên Lô nói xong, nhanh chóng chặt đứt liên hệ với Hạ Tích Trúc.

- Thế nào?

Vào lúc này, Huyền Thiển đang tu luyện cùng với Dương Thiên Lô, nhìn thấy Dương Thiên Lô rất bối rối, cho nên mở miệng hỏi.

Thời gian mấy ngày nay, đúng như Dương Thiên Lô phán đoán, Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi đều tấn thăng lên Thiên giai đại thành, sau khi nhận được ý chỉ Chủ Thần trên Thần Táng Sơn, tấn thăng Thiên giai đỉnh phong chi cảnh. Sau đó Dương Thiên Lô thành công trong việc lĩnh ngộ ảo diệu bích chương của Thiên giai đỉnh phong chi cảnh. Mà bây giờ, Dương Thiên Lô đã tấn chức lên Thiên giai đỉnh phong, hơn nữa rèn luyện trạng thái của mình lên cực hạn, cho nên, Vũ Thanh, Huyền Thiển, mẫu thân, Trần Hình bốn người đều là đối tượng bồi luyện của Dương Thiên Lô.

Mà thời điểm Dương Thiên Lô và Hạ Tích Trúc liên hệ, đúng là lúc Huyền Thiển và Dương Thiên Lô đang chiến đấu với nhau.

- Ách... Không có gì. Huyền tỷ, chúng ta tiếp tục!

Hạ Tích Trúc vẫn chưa nói xong, nhưng hiện tại bị nàng nói ra, Dương Thiên Lô tiến đến gần nhìn Huyền Thiển, ngược lại giống như trong lòng có quỷ, toàn thân không được tự nhiên, vội vàng tránh né ánh mắt của Huyền Thiển, nói ra.

- Ngươi làm gì mà lạ thế? Có gì sao!

Huyền Thiển liếc nhìn Dương Thiên Lô, nói ra.

- Khục khục... Huyền tỷ, vừa rồi ta đang đùa giỡn với di nương. Tốt rồi, chúng ta bắt đầu đi!

Nhìn thấy biểu lộ bất mãn của Huyền Thiển, Dương Thiên Lô vội vàng giải thích.

- Nói nghe một chút, vừa rồi ngươi nói đùa giỡn là có ý gì?

Huyền Thiển lập tức mỉm cười nói ra. Dưới thời không pháp tắc, hai người cũng xem như đã tiếp xúc với nhau một vạn năm. Tính cách hèn mọn bỉ ổi và da mặt dày của Dương Thiên Lô, Huyền Thiển sao không biết chứ? Đương nhiên, hai người cũng rất quen thuộc lẫn nhau. Phát sinh chiến đấu với Dương Thiên Lô, không phải chỉ một hai lần.

- Không thể nói!

Dương Thiên Lô lập tức cự tuyệt.

- Phải nói! Không nói, tỷ sẽ không để ý đến ngươi.

Huyền Thiển quyết đoán ép hỏi.

- Ta nói, ngươi cũng không cần dây dưa với ta, ngươi thật sự muốn nghe sao?

- Đương nhiên muốn nghe, ngươi nói đi!

Huyền Thiển khó hiểu nói ra.

- Ta cùng di nương nói, ta lập tức muốn tấn thăng đến Thiên giai đỉnh phong Đại viên mãn.

Dương Thiên Lô là gia hỏa vô sỉ, nhìn kỹ biểu lộ của Huyền Thiên, nói ra:

- Di nương cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lập tức nghĩ đến, ta với người...

Nghe đến đây, khuôn mặt vốn đang hiêu kỳ của Huyền Thiên lập tức đỏ bừng, nói:

- Nói bậy!

Vừa nói, một tay đẩy Dương Thiên Lô đang nhìn chằm chằm vào mình ra.

- Thấy chưa, bởi vậy ta mới không nói cho người nghe.

Duyên Thiên Lô là tên vô sỉ, nói rất nghiêm trang.

- Bắt đầu đi!

Huyền Thiên không muốn nói nhảm với Dương Thiên Lô, trực tiếp ngưng tụ thần thông vô cùng cường hãn, đánh về phía Dương Thiên Lô. Nếu như Vũ Cương, Hạ Tích Trúc mà nhìn thấy, tất nhiên sẽ phi thường kinh ngạc, bởi vì Huyền Thiên ra chiêu, trong mi tâm xuất hiện một phù văn màu vàng huyền ảo, khí tức của phù văn này, ẩn chứa một cỗ khí tức vô cùng cường hãn, làm cho lực công kích của Huyền Thiên tăng lên gấp đôi.

- Rầm rầm rầm...

Trong chốc lát, hai người lại điên cuồng chiến đấu với nhau.

Dương Thiên Lô cũng không biết, sở dĩ Huyền Thiên xấu hổ, đòi bắt đầu chiến đấu ngay... Chính là vì trong nội tâm của nàng có xoắn xuýt với Dương Thiên Lô, nên hiện giờ đang thẹn thùng. Chỉ có điều, nguyên nhân chỉ có nàng mới biết.

Cửu Thiên.

Vũ Hồn Tinh, đứng trong tinh không truyền tống trận của Tiên Hồn Thành, từng đạo bạch quang hiện lên, sáu đạo thân ảnh đứng trong tinh không truyền tống trận xuất hiện.

Chính giữa là một lão già tiên phong đạo cốt, tóc bạc mặt hồng hào, râu bạc trắng tung bay. Toàn thân tản ra một cỗ khí tức phiêu dật siêu phàm, dù là kẻ nào lần đầu nhìn thấy lão già này, đều nhận không được sợ hãi thán phục, bởi vì, lão đầu tiên phong đạo cốt này, đúng là quá đẹp trai, nhất là hai con ngươi màu đen thâm thúy, thâm thúy giống như bầu trời đêm, làm cho người ta cảm thấy mơ màng, ai cũng phải ghé mắt mà nhìn.

Chương 612: Huyền Thiên Phái. (Hạ)

Mà bên cạnh lão già này, có một người gây chú ý ánh mắt của mọi người. Một thân gầy như là cây trúc, chính là một thiếu niên, chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi bay thân hình của hắn, còn có một thiếu niên to lớn khổng lồ như một chiếc xe tăng. Hai thiếu niên này một trái một phải đứng hai bên của lão già, mà sau lưng lão già, chính là hai thiếu niên phong lưu phóng khoáng, rất anh tuấn tiêu sái.

Chỉ cần tổ hợp như thế cũng đủ gây chú ý ánh mắt của người khác, nhưng càng gây chú ý ánh mắt của người khác chính là, trên bờ vai của lão già có một tiểu cô nương xinh đẹp đến cực điểm đang ngồi.

Sáu người xuất hiện, liền hấp dẫn lực chú ý của rất nhiều người.

Đúng lúc này, thiếu niên gầy và thiếu niên to lớn khổng lồ, bỗng nhiên phát thần niệm ra, làm cho mọi người kinh ngạc chính là, hai gia hỏa này, có một người cầm một đại kỳ cao hơn mười mét, trên đại kỳ đỏ tươi, có chín đạo phù văn huyền ảo làm nền, giống như chín ngôi sao, hơn nữa có ba chữ cứng cáp hữu lực, đồng dạng cũng tràn ngập khí tức huyền ảo, mà trong ba chữ Huyền Thiên Phái này ẩn chứa thiên địa pháp tắc vô cùng vô tận.

Một màn quỷ dị này, lập tức làm cho vô số người nhìn chăm chú, nhưng không có bất kỳ ai dám tiến lên khiêu khích. Bởi vì, chỉ cần phù văn trên hai mặt đại kỳ, đã đủ trấn nhiếp nhiều người rồi. Ở đây có ai không phải là cao thủ? Mỗi người đều có thể cảm ứng được khí tức khủng bố đang ẩn chứa trên cờ xí.

Người có thể làm ra cờ xí này, tuyệt đối là người có vốn liếng để khai tông lập phái.

- Huyền Thiên Phái, đây là môn phái gì?
- Cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe qua a... Thuộc Vô Cực tinh vực chúng ta sao?
- Tu vi của lão già kia rất cao... Tuyệt đối cao hơn cường giáo của chúng ta một bậc!

Một lát sau, trong đám người truyền ra âm thanh nghị luận.

Sáu người này không phải người khác, chính là tên gia hỏa hèn mọn bỉ ổi Dương Thiên Lôi. Đương nhiên, hắn chính là lão già tiên phong đạo cốt kia. Mà tiểu cô nương ngồi trên cổ của hắn chính là tiểu Bạch. Bốn người khác, chính là bốn huynh đệ lúc ban đầu của Dương Thiên Lôi, Phong Mã Ngưu, Vũ Đại Lãng, Dương Thiên Ngạo, Vu Tiểu Úc.

Lúc này, Phong Mã Ngưu đều không phải là kẻ cùi bắp như trước kia, có Thanh Tình Lưu Ly Bình là pháp bảo thuộc hàng trâu bò như thế, cộng thêm nhiều cao thủ bên cạnh Dương Thiên Lôi tài bối, tu vi của bốn người đều nước lên thuyền lên, tăng lên Chân Thần Cảnh Nhân giai đại thành! Đương nhiên, đây là kết quả của việc đạt được ý chí Chủ Thần trên Thần Tảng Sơn.

- Vị tiểu ca này, xin hỏi báo danh ở nơi nào?

Đúng lúc này, thân hình Dương Thiên Lôi nhoáng một cái xuất hiện trước mặt một tu luyện giả, ôm quyền mỉm cười, hòa ái dễ gần mà hỏi thăm.

- Báo... Báo danh?

Tên tu luyện giả kia bất quá chỉ đạt tới Thần Đạo Bát cấp mà thôi, bị loại tuyệt thế cao thủ như Dương Thiên Lôi đi đến gần, lập tức nói chuyện cũng cà lăm, đại não như đình chỉ lại.

- Đúng, chính là báo danh cạnh tranh chức minh chủ!

Dương Thiên Lôi lập lại lần nữa.

Tất cả tu luyện giả ở đây đã sớm chú ý nhất cử nhất động của mọi người, nghe Dương Thiên Lôi nói báo danh liền khiếp sợ, không ngờ Dương Thiên Lôi trực tiếp nói ra sẽ cạnh tranh chức minh chủ, lập tức xông xao. Không thực lực, ai dám cạnh tranh chứ? Cơ hồ trong nháy mắt, mọi người không thể không lần nữa ước định lại thực lực của lão đầu này.

- Tại... Tại đại sảnh khách sạn Tiên Hồn.

Sau khi tên tu luyện giả này hít sâu một hơi, mới trầm giọng nói ra.

- Đa tạ!

Dương Thiên Lôi lưu lại âm thanh, sau đó thân hình của bọn họ biến mất trước mặt tất cả mọi người.

- Ca, sao lại có nhiều nữ nhân nhìn chăm chăm vào người như vậy?

Thời điểm mọi người đi đến khu vực hạch tâm phần hoa của Tiên Hồn Thành, lại trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Lúc này, tiểu Bạch không dám ngồi trên vai của Dương Thiên Lôi nữa, mà như con chim nhỏ rúc vào bên cạnh Dương Thiên Lôi, ôm cánh tay Dương Thiên Lôi, truyền âm nói ra.

- Ca đã sớm nói, ca biến thành bộ dáng gì đi nữa, cũng không che được phong tư tuyệt thế của ca, còn nữa, người đi theo làm phiền thêm, bộ dạng của người như vậy, người khác nhìn thấy đều cho rằng người là tôn nữ của ta.

- Không phải đâu, Lăng Hi tỷ tỷ và các nàng Tử Hàm tỷ tỷ đều cảm thấy tiểu Bạch xinh đẹp nhất, cho nên mới phái ta ra đi bên cạnh người, nhìn tiểu Bạch xem, người nhìn lại những người quái dị ở đây, sẽ không có hứng thú, hi hi...

- Tĩnh lại đi, muốn mộng không có mộng, muốn ngực không có ngực...

- Hi hi, nói mà không có ai tin, không phải người cọ vào người ta rất thoải mái sao?

- Bà mẹ nó, ai cọ người? Là người cố ý cho ta cọ đúng không?

Dương Thiên Lôi im lặng nói ra.

- Nào có, Hi Vũ tỷ tỷ nói, chỉ cần ôm người, người khẳng định sẽ không thành thật... Quả nhiên đúng là như vậy.

Nghe được tiểu Bạch nói, Dương Thiên Lôi hận không thể ngay lập tức nghiêm trị tiểu nha đầu này, nhưng khi nhìn thấy vẻ hạnh phúc say mê của tiểu Bạch, khuôn mặt đỏ bừng, cuối cùng vẫn nhìn xuống. Kỳ thật Dương Thiên Lôi cũng tinh tường, sợ dĩ lần này chúng nữ muốn cho tiểu Bạch đi ra theo bên cạnh mình, cũng không phải phòng ngừa mình sẽ hoa tâm, mà là chiếu cố tiểu Bạch. Dưới thời không pháp tắc biến thái của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, hơn một vạn năm, Phong Linh Nhi, Phạm Linh Nhi kể cả Lục Thanh Âm hoàn tất truyền thừa đạo thống, toàn bộ đều trở thành nữ nhân của Dương Thiên Lôi. Chỉ có tiểu Bạch, Dương Thiên Lôi chết sống cũng không ra tay được, làm cho tiểu Bạch thương tâm không thôi.

- Đợi người lại lớn thêm một chút, ca sẽ không để người đau lòng!

Dương Thiên Lôi ngơ ngác nhìn tiểu Bạch một lát, sờ sờ đầu tiểu Bạch, tràn ngập nhu tình nói ra.

- Thực sao? Nhưng mà... Tiểu Bạch vẫn chưa trưởng thành, hiện tại đã là Thiên giai đỉnh phong chi cảnh...

- Sẽ lớn lên, người hóa thành nhân hình cũng không bao lâu, chỉ cần đợi một hai chục năm, nhất định sẽ lớn lên.

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Không muốn! Một hai chục năm quá lâu, tiểu Bạch chờ không được. Ba năm, tối đa ba năm, chủ nhân... Người phải muốn tiểu Bạch a...

- Sau này hãy nói! Đến đây!

Dương Thiên Lôi đang nói chuyện với tiểu Bạch, nhìn thấy đại môn của khách sạn Tiên Hồn, hai con người màu đen bắn ra hai đạo tinh quang, nói ra.

- Tiền bối, khách sạn Tiên Hồn không mở cửa tiếp khách.

Thời điểm Dương Thiên Lôi dẫn theo mọi người đi tới cửa khách sạn Tiên Hồn, hai gã thủ hộ đại môn khách sạn Tiên Hồn là Thần Đạo Cửu cấp, chấp tay nói với Dương Thiên Lôi. Ánh mắt nhịn không được nhìn Phong Mã Ngưu và Vũ Đại Lãng đang cầm cờ xí, hiển nhiên phi thường tò mò với hành vi cổ quái của đám người Dương Thiên Lôi.

600. Chương 613: Đắc Chí.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 613: Đắc chí.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ta tới báo danh!

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Báo danh?

Nghe được Dương Thiên Lôi nói thế, hai người hơi sững sờ, tuy cảm ứng được Dương Thiên Lôi tuyệt đối là cao thủ tuyệt thế, nhưng người tới báo danh có ai không phải là nhân vật trâu bò chứ? Nhìn ba chữ Huyền Thiên Phái trên cờ xí kia, bọn họ chưa từng nghe qua. Nhưng mà, xét thấy quy tắc báo danh lần này, hai người không dám lãnh đạm, chỉ là kinh ngạc một lát, sau đó cung kính, nói:

- Tiền bối, mời!

Dương Thiên Lôi bước vào trong đại môn, mấy đạo thần niệm vô cùng cường hãn tập trung vào người của hắn, hiển nhiên sự xuất hiện của hắn đã hấp dẫn sự chú ý của bọn họ. Khóe miệng của Dương Thiên Lôi

hiện ra nụ cười tà, chòm râu trắng như tuyết vểnh lên, bỗng nhiên khí tức toàn thân ngưng tụ thành vô số đạo lốc xoáy, ngăn cản tất cả đạo thần niệm đang dò xét ở bên ngoài thân thể, cất bước đi vào trong đại sảnh!

- Không biết là vị cao nhân nào giá lâm, không thể tiếp đón từ xa!

Đúng lúc này, một giọng nói từ trong đại sảnh truyền ra, cùng lúc đó một đạo thân ảnh nhanh như thiểm điện xuất hiện trước cửa đại sảnh, mang theo nụ cười cung kính trên mặt.

- Cao nhân thì không dám nhận, tại hạ là chủ đạo giáo Huyền Thiên phái, Mộc Dịch Đình, đến đây báo danh!

Dương Thiên Lô từ từ đi về phía trước, hai con ngươi phát ra hai đạo tinh quang lóng lánh, nói ra.

- Huyền Thiên Phái?

Người tới cũng nhìn tới Vũ Đại Lăng và cờ xí của Phong Mã Ngưu, thần sắc lộ ra một tia khiếp sợ, vội vàng cung kính nói:

- Mời!

Sau khi tiến vào đại sảnh, vô số đạo ánh mắt đều mang theo một tia kinh ngạc nhìn về phía Dương Thiên Lô, vừa rồi Dương Thiên Lô hóa giải thần niệm của mọi người rất đơn giản, hiển nhiên tu vi cao thâm mật trắc, thời điểm nhìn thấy toàn thân của Dương Thiên Lô tản ra khí tức vô cùng cường đại, càng không dám khinh thường. Tất cả cao thủ ở đây, cũng không phải là người của Vô Cực tinh vực, mà là trọng tài giả của tất cả đại tinh vực được mời đến đây.

- Thứ cho tại hạ cô lậu quả văn, xin hỏi Mộc chủ đạo giáo, Huyền Thiên Phái... Thật sự là môn phái trong Vô Cực tinh vực sao?

Thời điểm Dương Thiên Lô từ từ đi tới điểm ghi danh dưới sự soi mói của mọi người, tên cao thủ Thiên giai phụ trách ghi danh, trầm giọng hỏi.

- Đương nhiên! Chúng ta mới thành lập môn phái!

Dương Thiên Lô nói ra.

- Xin hỏi môn phái các ngươi ở tinh cầu nào?

- Như thế nào? Chuyện này cũng phải đăng ký sao?

Dương Thiên Lô gầy nhẹ lông mi trắng, hỏi.

- Vâng, bởi vì quý phái mới thành lập, chúng ta phải xác định Mộc chủ đạo giáo là người của Vô Cực tinh vực mới được!

Tên kia tu luyện giả kia cung kính nói.

- Ồ? Đây không phải Mộc chủ đạo giáo sao? Như thế nào? Lần này lão nhân gia nhện không được muốn ra tay sao?

Đúng lúc này, một âm thanh nhẹ nhàng truyền vào trong tai mọi người, thân ảnh Hạ Tích Trúc như quỷ mị xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô, bề ngoài giống như rất quen thuộc nói.

- Dù lão phu lánh đời tiêu dao, nhưng Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn liên quan đến trăm họ, sao có thể ngồi yên không để ý đến? Hiền muội, mấy chục vạn năm không thấy, phong thái ngươi vẫn như xưa, càng ngày càng mê người...

Dương Thiên Lô mỉm cười nhìn Hạ Tích Trúc nói ra.

Tuy Hạ Tích Trúc nhận được tin cầu cứu của Dương Thiên Lô, lập tức xuất hiện, nhưng không nghĩ tới tên tiểu tử này dám trêu chọc cả nàng, truyền âm nói ra:

- Xú tiểu tử, qua vụ này di nương sẽ tính sổ với ngươi, Thiên Mạc Tinh, Vô Tận Cốc.

Đồng thời ngoài miệng lại nói:

- Mộc huynh quá khen, người thì càng già càng minh mẫn...

- Vi huynh báo danh trước, sau đó nói chuyện với người!

Dương Thiên Lô mỉm cười, quay người nói với người báo danh, nói:

- Thiên Mạc Tinh, Vô Tẩn Cốc. Còn cần tư liệu gì nữa không?

- Đủ rồi. Mộc chương giáo, đây gian phòng của ngài! Hai ngày sau sẽ bắt đầu tranh cử, chúc người thành công!

Tu luyện giả cung kính nói.

- Xú tiểu tử, người đúng là biết biến, biến thành lão già làm gì? Còn nữa, hai người các người chọn lá cờ kia làm cái gì?

Khi Dương Thiên Lô và Hạ Tích Trúc cười cười nói nói đi vào gian phòng, trong nháy mắt đóng cửa lại, Hạ Tích Trúc trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, nói ra.

- Ách... Môn phái mới thành lập, đương nhiên phải cao điệu, tạo thế, tạo thế mà thôi... Hắc hắc.

Dương Thiên Lô nói ra:

- Di nương, báo danh đều thế sao?

- Ngũ gia, Bát Điện, Thập Tông, trừ ta không báo danh ra, còn lại đều báo danh rồi. Hơn nữa mỗi thế lực không chỉ báo một, mà những thế lực lớn khác cũng báo danh không ít.

Hạ Tích Trúc nói ra.

- Tỷ phụ, chúng ta đi ra ngoài chơi một lát được không?

Đúng lúc này, Vu Tiểu Ưc nhìn Dương Thiên Lô nói ra.

- Lão đại, ta cũng muốn đi ra ngoài chơi.

Phong Mã Ngưu cũng nhanh chóng hòa theo, hai tên gia hỏa này, từ trước đến nay đều thích náo nhiệt, ngây ngốc trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình lâu như vậy, hơn nữa dưới thời không pháp tắc biến thái, đã sớm buồn bực muốn chết.

- Ca... Ta cũng muốn đi!

Tiểu Bạch nghe nói đi chơi, lập tức hưng phấn.

- Đi thôi, đi thôi! Đừng gây chuyện là tốt rồi!

- Tuân mệnh!

Vu Tiểu Ưc và Phong Vô Kỵ càng hưng phấn, lôi kéo Vũ Đại Lãng và Dương Thiên Ngạo, cùng tiểu Bạch đang hưng phấn đi ra ngoài.

- Di nương, mẫu thân ta đã tới!

Dương Thiên Lô nói ra.

- À? Nhạ Yên đến? Ở bên trong?

Nghe được Dương Thiên Lô nói thế, Hạ Tích Trúc lập tức vui mừng. Nàng cùng Kỷ Nhạ Yên, Trần Hình vốn là hảo tỷ muội, trước đều có liên hệ bằng thân niệm với nhau, nhưng sau khi Kỷ Nhạ Yên “Bỏ mình”, liên lạc mất. Lúc này nghe Kỷ Nhạ Yên đến, sao mà không kích động?

- Ân!

- Nhanh, để ta đi vào!

Hạ Tích Trúc lập tức nói ra, sau đó liếc nhìn phòng tu luyện của mình, bề ngoài giống như không thèm đếm xỉa tới:

- Quân Trúc đều biết rồi, ngươi hỏi hần đi, hần đang tu luyện trong phòng, đừng nhìn lên ah, chờ hần đi ra. Thiên Lô nói xong liền thúc dục thần niệm, đem Hạ Tích Trúc thu vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, hơn nữa đưa đến trước mặt mẫu thân.

- Nơi đây không có ai, di nương lại bảo ta không được nhìn lên... , hắc hắc! Chẳng lẽ nàng cố ý muốn tác hợp cho ta với Hạ muội?

Dương Thiên Lô đắc chí nghĩ thầm trong lòng, hóp lưng lại như mèo, lặng yên không một tiếng động đi vào phòng tu luyện. Tuy bạn thân đã đạt tới Thiên giai chỉ cảnh đỉnh phong, hơn nữa tiếp cận Đại viên mãn, thời điểm này, bộ dáng của hần vẫn lén lút như trước.

Đắc chí, đó là khẳng định. Kể cả Hạ Quân Trúc ở bên trong, tất cả mọi người không biết tên gia hỏa hèn mọn bỉ ổi này, đã sớm biết bí mật của Hạ Quân Trúc.

Sau khi đi tới cửa, Dương Thiên Lô phát ra một đám thần niệm, vô thanh vô tức mở cửa phòng tu luyện, hai con mắt mở lớn, nhìn về phía phòng tu luyện. Khi thấy bộ dáng Hạ Quân Trúc, bạn thân kích động chà xát hai tay, cái miệng mở lớn, còn thiếu là nước miếng chưa chảy ra.

601. Chương 614: Thực Lực, Uy Vọng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 614: Thực lực, uy vọng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chỉ thấy Hạ Quân Trúc mặt cái đạo bào rộng thùng thình, quanh thân tràn ngập một cỗ khí tức huyền ảo, nhưng lúc này giống như nàng đang đột phá quan khẩu, đỏ mồ hôi đầm đìa, đạo bào sớm đã ướt nhẹp, dán chặt lên thân thể của nàng. Bộ ngực sữa nhô lên” hai điểm mơ hồ có thể thấy được, mồ hôi che kín gương mặt tuyệt mỹ, mái tóc rối bời, trên tóc có vài giọt mồ hôi rơi xuống, làm cho nàng càng thêm vũ mị.

Hiển nhiên, trong quá trình khấn yếu quan đầu nàng đâu thể quan tâm đến Dương Thiên Lô chứ.

Trong căn phòng tu luyện này tràn ngập một cỗ thiên địa linh khí vô cùng nồng đậm, hơn nữa thời không pháp tắc là một ngày bằng một năm.

- Sao mà khéo như vậy chứ?

Dương Thiên Lô nhin không được thầm nghĩ trong lòng, từ khi hần hướng Hạ Tích Trúc cầu cứu, đến bây giờ đã được hai mươi phút, đương nhiên, hai mươi phút này, còn là vì thời điểm Hạ Tích Trúc mang theo hần lên lầu, vẫn luôn trò chuyện với hần, lúc ấy, Dương Thiên Lô còn tưởng rằng Hạ Tích Trúc cố ý muốn nhìn thấy quan hệ quen thuộc của hai người, nhưng hiện tại xem ra hoàn toàn không phải là chuyện quan trọng. Bởi vì dưới thần niệm cường hãn của Dương Thiên Lô đã dò xét ra được Hạ Quân Trúc đã phục dụng một loại đan dược vô cùng cường hãn, căn cứ theo phán đoán của Dương Thiên Lô, cộng với khí tức lưu chuyển trên người Hạ Quân Trúc, hần có thể kết luận, trên thực tế Hạ Quân Trúc mới tu luyện được hơn mười phút đồng hồ mà thôi. Chỉ có điều nguyên nhân là dưới thời không pháp tắc, nàng đã tu luyện được mấy ngày rồi.

- Ta hiểu rồi.

Sau khi Dương Thiên Lô cẩn thận quan sát khí tức lưu chuyển trong thể nội Hạ Quân Trúc, lập tức hiểu ra nguyên nhân. Nguyên lai đúng là Hạ Quân Trúc đã tu luyện một loại công pháp ẩn nấp khí tức và giới tính của mình.

Hiển nhiên, biết mình đã đến, nha đầu kia đang dốc sức liều mạng biến mình thành “Nam nhân”!

Mà Hạ Tích Trúc nhắc nhở mình không được nhìn lên, điều này cũng không phải muốn tác hợp cho mình, cũng có khả năng là thật sự không muốn Dương Thiên Lôi nhìn thấy. Nhưng dù thế nào, Hạ Tích Trúc cũng không quan tâm Dương Thiên Lôi có nhìn thấy hay không nhìn thấy. Nếu không muốn hắn nhìn thấy, nàng cũng không tiến vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, bỏ Dương Thiên Lôi ở đây một mình.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, khóe miệng Dương Thiên Lôi lộ ra nụ cười hèn mọn bỉ ổi, hắc lạnh yên không một tiếng động rời khỏi phòng tu luyện, vừa uống rượu, vừa chờ đợi.

Mất hơn mười phút sau, cửa phòng tu luyện không một tiếng động mở ra một cái khe hở nhỏ, đương nhiên Dương Thiên Lôi phát giác ra, nhưng hắn giả như không thấy, vẫn như trước, tự rót tự uống.

- Người là ai? Sư phụ ta đâu?

Vào thời điểm này, vẻ mặt Hạ Quân Trúc đầy lạnh nhạt đi tới, nhìn lão già trước mặt hỏi. Kỳ thật, Hạ Quân Trúc cảm ứng khí tức trong phòng, đã biết rõ lão già trước mặt này chính là Dương Thiên Lôi, đương nhiên cũng không phải từ cảm ứng khí tức mà phát hiện được, mà là nàng biết rõ Dương Thiên Lôi đã đến, mà bây giờ sư phụ không ở đây, trừ Dương Thiên Lôi thì có thể là ai?

Dương Thiên Lôi âm thầm tán thưởng cô nàng này hành động cao siêu, cũng dùng vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Hạ Quân Trúc, nói:

- Lão phu là bằng hữu của sư phụ ngươi, Ân, người chính là Hạ Quân Trúc à? Người có thể gọi ta là sư bá!

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, trong nội tâm Hạ Quân Trúc vô cùng xoắn xuýt, tên gia hỏa vô sỉ này lừa dối mình thì bỏ đi, còn muốn giả mạo sư bá của mình? Rõ ràng là biết mình, hiện tại còn giả bộ, chẳng lẽ hắn thật sự cho rằng mình không biết hắn là ai sao? Nhưng Hạ Quân Trúc lại không thể bạo lộ là mình biết hắn. Chỉ có thể nói:

- Sư phụ ta chưa bao giờ nói cho ta nghe có bằng hữu nào như người ra, được rồi, ta đi hỏi sư phụ là xong.

Hạ Quân Trúc nói xong liền tản ra một cỗ thần niệm chấn động, giả bộ như đang liên hệ với sư phụ, sau một lát, lập tức giậm dữ trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lôi, nói:

- Dám gạt ta?

- Ha ha ha...

Dương Thiên Lôi bật cười lớn, nói:

- Hạ muội, ca vẫn cho rằng, ca rất xứng đáng khi nhận được giải thưởng xuất sắc cho diễn kịch, không nghĩ tới người còn lợi hại hơn cả! Bội phục, bội phục! Đến đây, cho ca ôm một cái!

Dương Thiên Lôi là đồ hèn hạ vô sỉ, vừa nói thân hình nhoáng một cái, nhanh như thiểm điện ôm Hạ Quân Trúc vào lòng, làm cho Hạ Quân Trúc không thể phản ứng kịp, móng vuốt hèn mọn bỉ ổi đang dùng sức niết cặp mông của Hạ Quân Trúc.

- Buông ra! Đồ biến thái!

Hạ Quân Trúc đỏ bừng cả khuôn mặt, một tay đẩy Dương Thiên Lôi ra.

- Hắc hắc...

Dương Thiên Lôi cười cười rất hèn mọn bỉ ổi, nhìn bộ ngực bằng phẳng của Hạ Quân Trúc, nói:

- Hạ muội, nói cho ca rõ tình hình cụ thể trong lần cạnh tranh chức minh chủ xem nào.

- Người thật sự muốn tham gia?

- Đương nhiên là muốn, ta đã báo danh rồi!

- Người làm thế nào mà tấn chức Thiên giai đỉnh phong? Làm sao mà nhanh như vậy?

Hạ Quân Trúc hỏi.

- Đợi lát nữa đem người vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình thì biết rõ. Hai ngày sau người sẽ tấn thăng lên Nhân giai đỉnh phong rất dễ dàng, đương nhiên, nếu người là nữ nhân, ca sẽ làm cho người nhanh chóng tấn thăng lên Thiên giai đỉnh phong. Đáng tiếc ah... Được rồi, nói tình huống cụ thể đi.

Dương Thiên Lôi nói ra.

Hạ Quân Trúc bạch Dương Thiên Lôi liếc, nói:

- Trọng tài giả trong lần cạnh tranh này đều là cao thủ tuyệt đỉnh đến từ các đại tinh vực, mà những cao thủ tham gia cạnh tranh lần này, sư phụ nói, mạnh nhất chính là gia chủ Mạnh gia Mạnh Hạ Huy. Nếu như gia chủ Kỷ gia Kỷ Trùng Tiều không tới trong hai ngày sau, vị trí minh chủ chắc sẽ bị Mạnh Hạ Huy đoạt được! Nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

- Chuyện gì cũng không có tuyệt đối, sư phụ nói, tên Kỷ Trùng Kiền đã đề nghị đề cử cạnh tranh chức minh chủ, rất có thể sẽ không đơn giản như bề ngoài, hơn nữa... Tình huống báo danh lần này rất quỷ dị.

- Quỷ dị? Quỷ dị như thế nào?

- Nói ví dụ như người! Đối với những người khác mà nói, người là tồn tại quỷ dị. Trừ người ra, còn một người rất quỷ dị, Trảm Ma Tông báo danh hai danh ngạch, trong đó một là Tiểu Thượng cũng không kỳ quái, nhưng một người khác... Người đoán thử xem?

- Tiểu Biệt Ly? Hẳn không phải, với tu vi của hắn thì chỉ đi tìm chết mà thôi, chẳng lẽ Trảm Ma Tông còn ẩn giấu cao thủ nào khác sai?

- Là Tiểu Kiến Nhân!

- Cái gì? Tiểu Kiến Nhân?

Nghe được Hạ Quân Trúc nói, Dương Thiên Lôi lập tức kinh ngạc nói ra:

- Chỉ bằng hắn?

- Rất nhiều người cũng kỳ quái. Hiện tại Tiểu Kiến Nhân còn chưa xuất hiện nên chưa có kết luận gì, nhưng, Tiểu Thượng đã đem vị trí tông chủ truyền cho Tiểu Kiến Nhân. Sư phụ phỏng đoán, rất có thể Tiểu Kiến Nhân có chỗ nào đó hơn người...

- Một tên vừa mới bước vào Chân Thần Cảnh thì có gì đáng sợ, dù hắn có trâu bò, có thể hơn cả sao? Làm sao có thể... Cũng không đúng, Tiểu Thượng là tên tiện nhân, gian xảo như hồ ly, đã quyết định như vậy... Nói không chừng có chút tà môn.

Dương Thiên Lôi nhíu mày nói ra.

- Hơn nữa lần chọn minh chủ này, trừ người có vũ lực cường đại chiếm ưu thế ra, trọng điểm tương ứng với thực lực là thể lực, cộng với uy tín tại Vô Cực tinh vực.

- Cụ thể những cái đó là thể nào?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Nếu người không có thể lực phải tiến được vào top 5, tiến được vào top 5 mới có tư cách cạnh tranh chức minh chủ. Sau đó căn cứ thể lực tương ứng của người đó, bài trừ cả hai.

- Cuối cùng là phải thông qua cuộc bỏ phiếu của các chương giáo các thể lực bài danh top 50 của Vô Cực tinh vực, lúc này mới chọn ra minh chủ! Nhưng mà dù thế nào, Ngũ đại gia tộc đều chiếm cứ ưu thế tuyệt đối! Nhất là Mạnh gia Mạnh Hạ Huy! Tuy Long gia được xếp ngang hàng với Mạnh gia, nhưng trên thực tế ai cũng biết, quan hệ giữa Long gia và Mạnh gia, Long gia không thể sánh bằng. Cộng thêm ảnh hưởng của hai nhà Long Mạnh trong Vô Cực tinh vực, thể lực top 50, có không ít thể lực phụ thuộc vào hai nhà này. Dựa theo sư phụ suy đoán, trừ phi Kỷ gia gia chủ Kỷ Trùng Tiều xuất hiện, nếu không, rất khó có người cạnh tranh được với Mạnh Hạ Huy!

- Mặt khác, còn có tin tức gì trọng yếu hơn không?

Hạ Quân Trúc nói xong, Dương Thiên Lô đã biết rõ, nguyên lai cạnh tranh mình chủ lần này không đơn giản như vậy, trầm giọng hỏi.

- Chuyện khác thì tạm thời không có, Thiên Lô, tuy bây giờ ngươi đã tấn thăng lên Thiên giai đỉnh phong, trên mặt vũ lực còn có hi vọng, nhưng ở thể lực môn phái và danh vọng...

Hạ Quân Trúc nói ra.

- Ta biết rõ, tốt rồi, Hạ muội, ngươi nên tiến vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình tu luyện a!

Dương Thiên Lô nói xong, liền thu Hạ Quân Trúc vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Sau đó hắn từ từ đi vào trong đại sảnh khách sạn.

Khách sạn Tiên Hồn, lúc này biến thành nơi báo danh. Trừ tuyển thủ báo danh có tư cách ở ra, các thành viên trọng tài mới có tư cách trú ngụ, chỉ còn lại chương giáo của các thể lực top 50 mới có tư cách này. Cho nên, người ở nơi đây đều là cao thủ. Nhưng mà, nhưng tụ tập trong đại sảnh đại đa số đều là đệ tử các thể lực, không có đại nhân vật ở đây. Hiển nhiên những người này đều là người dò xét tin tức của các thể lực khác.

Thời điểm Dương Thiên Lô báo danh, Huyền Thiên Phái và cái tên Mộc Dịch Đình, đã truyền vào tai tất cả thể lực lớn.

Nhưng mà, cũng không phải một ít cao thủ tuyệt đỉnh khiếp sợ cái môn phái mới thành lập này, cũng không phải Mộc Dịch Đình, mà là khiếp sợ Mộc Dịch Đình có quan hệ với Hạ Tích Trúc, mà địa phương của Huyền Thiên Phái, chính là Thiên Mạc Tinh, Vô Tận Cốc.

Ngàn Mạc Tinh, chính là một trong những tinh cầu nằm dưới sự khống chế của Tích Trúc Điện, mà Vô Tận Cốc chính là một trong những hiểm địa của Thiên Mạc Tinh, nó rất nổi danh trong Vô Cực tinh vực. Sương mù lượn lờ quanh năm, thâm bất khả trắc, trong sương mù còn ẩn chứa kịch độc mà tu luyện giả cũng sợ hãi, dù là cao thủ Chân Thần Cảnh, tiến vào trong đó cả buổi, đã phải nhanh chóng chạy ra. Cho nên, trên cơ bản không có ai biết, trong Vô Tận Cốc rốt cuộc là có cái gì. Mà ở sau khi Tích Trúc Điện khống chế tinh cầu này, cũng không có ngoại nhân nào tiến vào.

Mà Huyền Thiên Phái lại đến từ Vô Tận Cốc, mà lại có quan hệ giao hảo với Hạ Tích Trúc, không thể không khiến người ta khiếp sợ và nghi kỵ.

Nhưng mà, cũng chỉ là nghi kỵ mà thôi, cũng không ai hoài nghi thân phận của Mộc Dịch Đình. Điều cho rằng hắn là cao thủ tuyệt đỉnh ẩn cư tại Vô Tận Cốc.

Thời điểm Dương Thiên Lô bước vào trong Vô Tận Cốc, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hắn, nhao nhao ôm quyền thăm hỏi, nhưng trong lòng lại kinh ngạc, Dương Thiên Lô tới làm cái gì. Dù sao, làm người dự thi, vào thời điểm này đều đang điều chỉnh trạng thái của mình, chiến đấu kế tiếp, tất nhiên là cuộc chiến mạnh nhất trong đời, mặc dù là Mạnh Hạ Huy cũng không dám xem thường. Mà Dương Thiên Lô là cao thủ lãnh đời, lúc này lại thảnh thơi đi ra đây, mỉm cười nhìn một bàn có ba người, nói ra:

- Lão phu có thể ngồi ở đây không?

- Dương nhiên có thể! Tiền bối, mời!

Tên ngồi giữa trong ba tên này, chấp tay nói ra.

- Đa tạ.

Dương Thiên Lô từ từ ngồi xuống, nói:

- Không biết ba vị là môn hạ của vị cao nhân nào? Hậu sinh khả ỷ a, lão phu không hành tẩu giang hồ cả trăm vạn năm rồi, người trẻ tuổi như các người đều đã tấn thăng Chân Thần Cảnh...

- Văn bối Hoa Kiến Sầu, đệ tử Tam Hoa Tông!

- Văn bối Lý Kiếm Phong, đệ tử Lý gia!

- Văn bối Chu Giác Thuần, đệ tử Ngọa Tiên Tông!

Ba người nhao nhao nói ra, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lô, đều mang theo một tia kinh ngạc.

Trăm vạn năm không hành tẩu giang hồ, đây là cái khái niệm gì? Càng kinh người là trên người lão nhân trước mặt lại tản ra khí tức phiêu miểu hư vô, cả thân người như đám mây trên trời, tuy đang ngồi ở trước mặt, lại làm cho người ta cảm giác vô câu vô thức, tạo ra cảm giác bằng bạc tiêu sái. Loại khí tức này, ngay cả gia gia của ba người bọn họ, cũng không có được. Bởi vậy có thể thấy được, thực lực lão nhân này mạnh bao nhiêu.

- Xin hỏi tiền bối... Có phải là trưởng giáo Huyền Thiên Phái vừa mới báo danh, Mộc tiền bối?

- Đúng vậy!

Dương Thiên Lô khẽ vuốt râu dài, mỉm cười nói. Trong lòng thằng này vô cùng đắc chí, thời điểm này Dương Thiên Lô muốn đi vào trong đại sảnh tìm hiểu tin tức, nhưng không nghĩ tới lại gặp ba tên gia hỏa này ngồi ở đây. May mắn là thời điểm mình tiến đến, ba người này không có mặt, nếu không, Dương Thiên Lô khẳng định sẽ bị ba tên gia hỏa này nhìn thấy. Dù không nhận ra Dương Thiên Lô đang nguy trang, thì tiểu nha đầu tiểu Bạch, bọn họ đã gặp qua rồi, nói:

- Các người cảm thấy, lão phu có mấy thành nắm chắc đạt được vị trí minh chủ?

- Ách... Tiền bối, làm sao lại hỏi thế?

Ba người không nghĩ tới Dương Thiên Lô lại hỏi vấn đề này, trong thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào. Nhưng mà, sau khi suy nghĩ một lúc, trong đầu của Chu Giác Thuần hiện ra một đạo tinh quang, nói:

- Tuy tu vi của tiền bối cao thâm mạt trắc... Nhưng ngài nên biết, lần cạnh tranh chức minh chủ này, không riêng gì vũ lực, còn phải nhìn thế lực và uy vọng của môn phái trong Vô Cực tinh vực. Thứ cho tại hạ cả gan...

Chu Giác Thuần nói đến chỗ này, có chút dừng lại, nhìn Dương Thiên Lô, giống như sợ Dương Thiên Lô trách móc.

602. Chương 615: Đáng Tiếc, Khiếp Sợ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 615: Đáng tiếc, khiếp sợ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ân, cứ việc nói! Lão phu thích nhất nghe lời nói thật!

Bỗng nhiên Chu Giác Thuần hạ giọng, truyền âm nói:

- Tiền bối tiên phong đạo cốt, chắc chắn là cao nhân ẩn sĩ, ta tin tưởng luận vũ lực, tiền bối không có vấn đề, nhưng vấn đề là, chính là Huyền Thiên Phái chưa từng lộ mặt trong Vô Cực tinh vực, cho nên... Tiền bối muốn đạt được vị trí minh chủ, phải tính toán lại cho cẩn thận.

- Tính toán? Tính toán thế nào? Nói nghe một chút!

Dương Thiên Lô vô cùng quen thuộc Chu Giác Thuần, sao mà không nhìn ra trong lòng của thằng này có bằng cớ chương chứ?

- Thứ cho vãn bối nói thẳng, thực lực tổng hợp mạnh nhất hiện giờ chính ba nhà trong Ngũ đại thế gia, Mạnh gia, Long gia và Kỷ gia, trừ ba nhà này ra, còn có một thế lực có thể cạnh tranh chức minh chủ, chính là Trảm Ma Tông! Cho nên, tiền bối muốn có được vị trí minh chủ, trừ phi thời điểm quyết đấu, nghĩ biện pháp làm cho người của mấy nhà này, không thể nào tiến vào top 5 vũ lực, mới có một tia hi vọng, nếu có thể làm thế... Hi vọng sẽ rất lớn.

Chu Giác Thuần nói ra.

- Bọn họ có cừu oán với người sao?

- Ách...

Làm cho Chu Giác Thuần không nghĩ tới, lão già trước mặt đã lâu không hành tẩu luyện giới này, lại nói ra một câu thiếu chút nữa làm cho Chu Giác Thuần ngã quỵ, trực chỉ chỗ hiểm:

- Chuyện này... Thực không dám dấu diếm, có một chút. Nhưng văn bối nói là sự thật, tiền bối, ngài ngẫm lại xem, bọn họ đều là thể lực có ảnh hưởng rất mạnh ở Vô Cực tinh vực, nếu bọn họ tiến vào top 5, chỉ với sức ảnh hưởng của tiền bối ở Vô Cực tinh vực, làm sao mà so với bọn họ được? Đương nhiên, chủ yếu là vì tiền bối lãnh đời không ra nên có chút không bằng.

Chu Giác Thuần nói đến chỗ này, bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn cửa đại sảnh. Cùng lúc đó, ánh mắt của Dương Thiên Lôi cũng nhìn ra cửa theo bọn họ.

- Trảm Ma Tông!

- Tiểu Kiến Nhân?

- Thiên giai đỉnh phong... Không ngờ thực lực của hắn là Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn!

Vào lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh đều mang theo một tia kinh ngạc, không phải kinh ngạc Tiểu Thượng và Tiểu Biệt Ly, mà là kinh ngạc Tiểu Kiến Nhân!

Nhất là ba người Chu Giác Thuần, Hoa Kiến Sầu và Lý Kiếm Phong, càng khiếp sợ tới đỉnh. Dù sao, bọn họ đã từng là tồn tại cùng cấp bậc với Tiểu Kiến Nhân, mà bây giờ, bởi vì bọn họ được sự trợ giúp của Dương Thiên Lôi mà có được tiến bộ vượt bậc, nhưng mà, vào lúc này khí tức Tiểu Kiến Nhân tản mát ra, đã siêu việt sức tưởng tượng của bọn họ. Hơn nữa làm cho ba người khiếp sợ nữa là, lúc Tiểu Kiến Nhân bước vào đại sảnh, ánh mắt giống như thanh lợi kiếm, trực tiếp đâm vào bọn họ!

Không, nói đúng hơn, là đâm về phía Dương Thiên Lôi!

- Lợi hại!

Dù là Dương Thiên Lôi cũng phải giật mình, không khỏi run lên, tuy hắn biết có thể Tiểu Kiến Nhân đã đạt được thứ gì đó khó có thể tưởng tượng, nhưng không ngờ lại cường đại đến mức này. Hiển nhiên, Tiểu Kiến Nhân cũng cảm ứng được Dương Thiên Lôi đang nhìn hắn, hơn nữa cũng xác định Dương Thiên Lôi là tồn tại cường đại nhất trong đại sảnh.

- Cao thủ!

Tiểu Kiến Nhân nhìn đến Dương Thiên Lôi, trong nội tâm cũng lộ ra một chút kinh ngạc, đương nhiên chỉ là một chút mà thôi. Từ từ thu hồi ánh mắt, Tiểu Kiến Nhân, Tiểu Thượng và Tiểu Biệt Ly, trực tiếp đi lên lầu.

- Hô... Khí tức thật cường đại, hắn chính là Tiểu Kiến Nhân? Nghe nói lúc đi Thần Táng Sơn hắn đã đột phá Chân Thần Cảnh, như thế nào hiện tại...

- Đúng vậy, chắc chắn là đạt được đại cơ duyên, đại khí vận, hình như khí tức của hắn còn mạnh hơn cả Tiểu Thượng...

- Đó là khẳng định, người không thấy sao? Bộ pháp của Tiểu Thượng luôn rút lại sau hắn nửa bước... Hắn đã là tông chủ Trảm Ma Tông!

Sau khi Tiểu Kiến Nhân và Tiểu Thượng rời khỏi, trong đại sảnh truyền ra tiếng nghị luận.

- Tiền bối, sao thế? Ba người vừa rồi là Trảm Ma Tông, lão già và tên trẻ tuổi đi báo danh. Lão chính là tiền nhiệm tông chủ của Trảm Ma Tông! Người này hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, tên trẻ tuổi là tôn nhi của hắn, chính là tông chủ Tiểu Kiến Nhân, thằng này vào một năm trước tiến vào không gian tiên cảnh cũng chỉ ngang bằng với chúng ta, không biết đập phải vận khí cực chó gì, bây giờ lại cường đại như thế!

Chu Giác Thuần tranh thủ thời cơ truyền âm với Dương Thiên Lôi, nói ra:

- Tiền bối, ngươi có nắm chắc không?

- Hẳn rất mạnh!

Dương Thiên Lô nói ra, nói xong liền đứng dậy, nói:

- Ta đi ra ngoài làm ít chuyện, cáo từ!

Dương Thiên Lô nói xong, liền biến mất trong đại sảnh, thời điểm xuất hiện, đã đến Tiên Hồn Thành.

- Lão già vừa rồi là ai?

Sau khi Tiểu Kiến Nhân đi vào phòng và ngồi xuống, tư thế ưu nhã nâng chén rượu lên, không chút đếm xỉa mà hỏi thăm.

- Là cao nhân ẩn thế, chưởng giáo Huyền Thiên Phái Mộc Dịch Đình!

Biệt Ly đã tới Tiên Hồn Thành từ sớm, vội vàng nói ra.

- Huyền Thiên Phái Mộc Dịch Đình... Không tệ, không nghĩ tới lại gặp được người có Chủ Thần Ấn! Đáng tiếc ah...

Tiểu Kiến Nhân uống cạn chén rượu, trong hai tròng mắt hiện ra một tia tiếc hận.

- Đáng tiếc cái gì?

- Không nên hỏi thì đừng hỏi!

Tiểu Kiến Nhân lạnh giọng nói ra:

- Ta muốn bế quan hai ngày, dù là kẻ nào cũng không được quấy rầy ta!

- Vâng!

Gương mặt thịt mỡ của Tiểu Biệt Ly run lên, mang theo một tia sợ hãi, trầm giọng đáp. Mà Tiểu Thượng cũng cung kính gật đầu.

Sau khi Tiểu Kiến Nhân đi vào trong phòng tu luyện ngồi xuống, thì thảo nói ra:

- Đáng tiếc không gặp được tên này từ sớm... Nếu không, đạt được thân thể của hắn ta thì chiến lực của ta sẽ tăng lên gấp mấy lần! Khí tức linh hồn thật cường đại... ...

Chiếm cứ thân thể của Tiểu Kiến Nhân là tồn tại cường đại, lúc nhìn thấy Dương Thiên Lô, đúng là rất khiếp sợ, cũng không phải khiếp sợ tu vi của Dương Thiên Lô cao bao nhiêu, mà là khiếp sợ khí tức linh hồn và thân thể của Dương Thiên Lô, cộng với Chủ Thần Ấn trong thể nội Dương Thiên Lô. Đối với Chủ Thần Ấn, hắn cũng không xa lạ gì, đây là khí tức chỉ có nhân tài có được ứ chỉ Chủ Thần mới có được. May mắn, cảnh giới hiện tại của Dương Thiên Lô chỉ là Chân Thần Cảnh, nếu không, lúc này đã trở thành người uy hiếp đến hắn. Sở dĩ hắn đáng tiếc, là vì lúc này hắn và cơ thể Tiểu Kiến Nhân đã dung làm một thể, muốn thoát ly ra ngoài là chuyện không có khả năng, nếu như hắn gặp Dương Thiên Lô từ sớm, khi đó hắn sẽ đoạt xá Dương Thiên Lô, đương nhiên đây là lựa chọn rất tốt.

- Phụ thân, Kiến Nhân... Hình như...

Sau khi Tiểu Kiến Nhân bước vào phòng tu luyện, Tiểu Biệt Ly vốn phi thường đặc ý, bỗng nhiên cảm giác vô cùng khổ sở, truyền âm nói chuyện với Tiểu Thượng.

- Chỉ cần giúp Tiểu gia chúng ta báo thù, tất cả đều không quan trọng! Biệt Ly, hắn đáp ứng sẽ hoàn thành tâm nguyện cho chúng ta! Ngươi yên tâm đi...

Giờ phút này lão hồ ly Tiểu Thượng cau mày, truyền âm nói cho Tiểu Biệt Ly nghe.

- Phụ thân... Ý của ngươi là gì? Hẳn... Chẳng lẽ không phải là Kiến Nhân sao?

Nghe được Tiểu Thượng nói thế, Tiểu Biệt Ly vô cùng khiếp sợ.

- Đúng, cũng không phải. Kiến Nhân vẫn còn, chỉ là hắn không thể khống chế thân thể... Biệt Ly, biết rõ vì sao mà phụ thân cảm người tiến vào mật thất không?

- Biết rõ, không phải phụ thân nói người đã phong ấn một đại sinh vật tà ác trong đó sao?

- Không sai, nhưng không phải là phụ thân phong ấn, mà là một pháp bảo cường đại và lực lượng của phù văn phong ấn hắn, hắn chính là sinh vật tà ác kia! Cụ thể là cái gì, phụ thân không biết, nhưng mà... Không biết vì sao hắn lại có thể đột phát phong ấn, chiếm được thân thể Kiến Nhân.

- Phụ thân lựa chọn thỏa hiệp...

Tiểu Thượng nói ra.

- Vậy Kiến Nhân...

- Chúng ta không có lựa chọn. Phản kháng, không bằng quy thuận, bởi vì hắn có thể giúp chúng ta hoàn thành tâm nguyện! Chỉ cần chúng ta tận tâm tận lực phục tá hắn, xưng bá Vô Cực tinh vực, thậm chí cả Cửu Thiên, cũng không có vấn đề gì! Được rồi, người chiếu theo lời ta nói, đi ra ngoài hành động đi! Có hi vọng lôi kéo thì lôi kéo!

Biệt Ly ứng một tiếng, tâm sự nặng nề đi ra ngoài. Hắn biết rõ, nhi tử Tiểu Kiến Nhân mà hắn yêu mến nhất không còn tồn tại nữa.

Dương Thiên Lô đi trong đám người, tập trung tìm kiếm khí tức tiểu Bạch, nhanh chóng tìm ra năm người đang du ngoạn trong phố xá sầm uất.

- Đi theo ta!

Dương Thiên Lô nói xong liền kéo theo tiểu Bạch xé rách hư không, Phong Mã Ngưu, Vu Tiểu Úc cũng nhanh chóng đuổi kịp, sau khi tiến vào không gian hỗn loạn, Dương Thiên Lô nói ra:

- Tạm thời các người không thể lộ diện, đi vào tu luyện đi!

- Có chuyện gì sao, lão đại?

- Tình huống có biến, thân phận của ta tạm thời không thể để cho kẻ nào biết được. Tốt rồi, đi vào thôi!

Dương Thiên Lô nói xong liền thu năm người vào trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình. Hắn dùng thần niệm câu thông với Vũ Cương, trực tiếp vay vào Vũ Hồn Điện.

Ẩn nấp tất cả khí tức của mình, sau khi phi hành nửa giờ, Dương Thiên Lô đã đi vào bên ngoài Vũ Hồn Điện, nhưng mà, lúc này, hắn thả chậm tốc độ, hóa thần niệm thành vô số sợi tơ nhện.

- Chủ nhân, người cẩn thận một chút, đây là phong ấn của Kỷ Trùng Kiền, Mạnh Hạ Huy, Long Tường Vân và hơn ba mươi tên cao thủ tuyệt đỉnh liên thủ tạo ra, một khi có bất cứ ba động gì, bọn họ sẽ biết!

Vũ Cương truyền âm cho Dương Thiên Lô.

- Yên tâm!

Dương Thiên Lô ứng một tiếng, bắt đầu vận chuyển Huyền Thiên Chân Kinh trong thể nội, cùng lúc đó, thần niệm của hắn từ từ xâm nhập vào trong phong ấn vô cùng cường hãn kia.

Dù Dương Thiên Lô là chuyên gia phá trận, cũng phải dùng nửa canh giờ, mới hóa thành một đạo lưu quang, vô thanh vô tức xuất hiện trong Vũ Hồn Điện.

- Chủ nhân!

Vũ Cương và đám thủ hạ Chân Thân Cảnh được Dương Thiên Lô độ hóa cũng đợi ở đây, lập tức kích động quỹ gối trước mặt Dương Thiên Lô.

- Đem các đệ tử, triệu tập tới đây!

Dương Thiên Lô phân phó.

- Vâng, chủ nhân!

Hai canh giờ sau, cả Vũ Hồn Điện đã biến thành một tòa thành trống, ngay cả mười tám tầng Vũ Hồn Điện lúc này, cũng tiến vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

Mà sau đó Dương Thiên Lôi nghênh ngang tiến vào gian phòng của mình trong khách sạn Tiên Hồn.

Sau khi đi vào phòng, Dương Thiên Lôi tiến vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Hai ngày sau, sắc trời hơi sáng, khu vực hạch tâm cực lớn của Tiên Hồn Thành có phương viên mấy vạn dặm, đã bị vô số tu luyện giả che kín.

Cuộc quyết đấu của cao thủ đỉnh phong trong Vô Cực tinh vực, không phải tất cả mọi người đều có tư cách tiến vào trong diễn võ trường. Nhưng mà, cũng không ảnh hưởng tới sự quan sát của tu luyện giả. Bởi vì, cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai đỉnh phong quyết đấu, tuyệt đối không có bất cứ diễn võ trường nào có thể chứa được. Nơi diễn ra cuộc tỷ thí này, không phải diễn võ trường, mà là khu vực phong ấn ở hạch tâm Tiên Hồn Thành có phương viên mấy vạn dặm, mà chiến trường chính là trên hư không mấy vạn dặm.

Đương nhiên, những người có thể tiến vào trong diễn võ trường để quan sát phong thái của những cao thủ trước khi chiến đấu, nhìn phong thái của các cao thủ tuyệt đỉnh.

- Tuyển thủ dự thi lần này, có một trăm hai mươi người. Phân biệt từ Mạnh gia gia chủ Mạnh Hạ Huy, nhị gia chủ Mạnh Hạ Trảm, Kỷ gia nhị gia chủ Kỷ Trùng Kiền, Long gia gia chủ Long Tường Vân, nhị gia chủ Long Tường Không, Trần gia gia chủ Trần Phá Thiên, nhị gia chủ Trần Phá Địa, Triệu gia gia chủ Triệu Tụ Long...

Một đạo âm thanh to lớn, vang vọng trong phương viên mấy vạn dặm, rất rõ ràng truyền vào trong lỗ tai của tất cả mọi người trong phương viên mấy vạn dặm.

Dù đại bộ phận tu luyện giả không thể nhìn thấy tình cảnh trong diễn võ trường, nhưng vì lòng ngưỡng mộ những cao thủ tuyệt đỉnh này nên hoan hô rung trời.

Trong diễn võ trường cực lớn, âm thanh này là của trọng tài, mỗi khi giới thiệu một người, thì có một thân ảnh từ trên không trung hạ xuống, hạ xuống phía trên lôi đài trung tâm, cùng lúc đó, chung quanh lôi đài không còn chỗ ngồi, hơn nữa còn dựa theo môn phái mà phân chia khu vực, liền bộc phát ra tiếng hoan hô như sấm. Đương nhiên, những đệ tử của các thế lực này, toàn bộ đều là cao thủ đã ngoài Chân Thần Cảnh.

Hiển nhiên những đệ tử này, đều là tinh anh chính thức của các môn phái, cũng tượng trưng cho thực lực mỗi môn phái.

Chỉ cần theo phương diện này mà so sánh, Ngũ gia, Bát Điện, Thập Tông, trừ không dự thi, nhưng vì nguyên nhân đặc thù, ngoài khu vực của Tích Trúc Điện ra, hiển nhiên chiếm cứ ưu thế tuyệt đối. Mà một khu vực kém cỏi nhất vẫn còn nhiều chỗ trống, có một cái nhãn hiệu phía trước khu vực này, trên đó ghi là Huyền Thiên Phái!

Đáng thương, không có một bóng người.

Loại tình huống quỷ dị này, đã sớm bị những người chung quanh cười vang và khinh bỉ. Tuy tuyệt đại đa số người người ở đây đều đã nghe thực lực chương giáo Huyền Thiên Phái Mộc Dịch Đình thâm bất khả trắc, nhưng chỉ là nghe nói mà thôi, giữa cao thủ tuyệt đỉnh chân chính, chỉ có Tiểu Thượng và Tiểu Kiến Nhân nhìn thấy qua. Cho nên, không có bao nhiêu người cho rằng Mộc Dịch Đình mạnh bao nhiêu. Dù vũ lực có thể tiến vào top 5, cuối cùng cũng đừng mơ tưởng đạt được vị trí minh chủ.

Nguyên nhân rất đơn giản, thực lực Huyền Thiên Phái? Không có?

Uy vọng ? Lần đầu tiên tất cả mọi người nghe thấy, nói gì đến uy vọng? Ai sẽ chọn hắn?

603. Chương 616: Không Để Trong Lòng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 616: Không để trong lòng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Chương giáo Huyền Thiên Phái, Mộc Dịch Đình!

Đúng lúc này, tổ trưởng tổ trọng tài đọc đến tên Dương Thiên Lôi. Dương Thiên Lôi đã chờ đợi từ sớm, lập tức từ trên không trung đáp xuống.

Tóc trắng, râu bạc trắng, áo bào trắng, tiên phong đạo cốt, khí tức nhu hòa, giống như thu liễm rất nhiều.

- Nghe danh không bằng gặp mặt, loại người này cũng đến nơi này để tham gia náo nhiệt.

Lập tức trong đám người truyền ra tiếng nói. Trừ Tích Trúc Điện không tham gia náo nhiệt ra, gần ngàn vạn cao thủ ở diễn võ trường, chỉ bộc phát ra tiếng vỗ tay thừa thốt, cũng nhao nhao nghị luận, chỉ cần so sánh, không thể nghi ngờ Huyền Thiên Phái đã trở thành kẻ cuối cùng. Chính vì thế nên mới có tràng diện này.

- Căn cứ theo tổ trọng tài quyết định, trận đấu sẽ tổ chức theo hình thức lôi đài.

Sau khi hoàn tất công việc đọc tên các tuyển thủ, tổ trưởng tổ trọng tài, Huyền Hải Cung cùng chủ Hải Thanh, tiếp tục lên tiếng, kế tiếp giới thiệu hình thức và quá trình thi đấu.

Trận đấu phân thành năm tổ.

Vô Cực tinh vực cử Ngũ đại thế gia, cử ra năm tên cao thủ đi rút thăm, trước khi tiến hành rút thăm, phân biệt thành những tổ khác nhau, do đó tránh cho việc Ngũ cường gặp nhau. Mà còn thừa, sẽ do những tên cao thủ khác bắt thăm, xác định chỗ đứng cho tổ của mình. Mỗi tổ đều có hai mươi bốn tên tuyển thủ tiến hành thi đấu khiêu chiến lôi đài.

Cuối cùng nhất, mỗi tổ sẽ có được lôi chủ tiến vào Ngũ cường.

Đương nhiên, ngũ cường cũng phải tiến hành chiến đấu phân bài danh, quyết định xem người nào có thực lực mạnh nhất.

Rất nhanh, năm tên cao thủ của ngũ đại gia tộc đi lên rút thăm phân tổ.

Triệu gia gia chủ Triệu Tự Long tổ 1, Mạnh gia gia chủ Mạnh Hạ Huy tổ 2; Trần gia gia chủ Trần Phá Thiên tổ 3; Long gia gia chủ Long Tường Vân tổ 4; Kỷ gia nhị gia chủ Kỷ Trùng Kiền tổ 5.

- Hiện tại còn tổng cộng một trăm mười lăm tuyển thủ, thỉnh dựa theo thứ tự vừa rồi xuất trận, tiến lên rút thăm!

Tiếng Hải Thanh vang lên, một tu luyện giả nhao nhao lên đài, rất nhanh liền đến Dương Thiên Lôi cuối cùng, lúc này, chỉ còn lại một chỗ, tổ 1!

- Vận khí đúng là con mẹ nó quá kém...

Thời điểm nhìn thấy tổ 1, Dương Thiên Lôi cũng không cần đi trở lại vị trí tuyển thủ.

Bởi vì dựa theo quy tắc chế định thi đấu lôi đài, tuyển thủ báo danh lên lôi đài dựa theo thực lực môn phái mà quyết định trước sau. Mặc kệ Dương Thiên Lôi rút thăm ở tổ nào, hắn cũng là người đầu tiên lên lôi đài. Bởi vì Huyền Thiên Phái không có bài danh.

Đương nhiên, vì công bình, thi đấu khiêu chiến còn có quy định, chỉ cần tuyển thủ trên lôi đài chiến thắng một lần, sẽ được nghỉ ngơi, thất bại sẽ đào thải, hai vị tuyển thủ bài danh thấp nhất đi lên, thời điểm vòng thứ nhất hoàn tất, sẽ tuần hoàn trở lại.

- Hiện tại bắt đầu từ tổ 1, thi đấu khiêu chiến lôi đài đầu vòng thứ nhất! Thỉnh tổ 1 chương giáo Huyền Thiên Phái Mộc Dịch Đình, chương giáo Kim Cương Phái Tôn Sấm lên đài! Thời gian thi đấu là mười lăm phút.

Lúc này một tên trọng tài từ từ đáp xuống lôi đài trung ương, âm thanh nhu hòa hữu lực vang vọng phương viên mấy vạn dặm.

Lấy mười lăm phút làm hạn định, nói cách khác, trong thời gian mười lăm phút quyết chiến phải sử dụng tuyệt chiêu, phân ra thắng bại.

Mà Dương Thiên Lô nhìn đối thủ của mình, thần sắc nao nao, trong ánh mắt hiện ra một tia quang mang cường liệt.

Trọng tài chính là phó cung chủ Huyền Hải Cung Huyền Hồng!

- Chẳng lẽ là nàng?

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, tướng mạo Huyền Hồng cực kỳ giống với Nguyễn Hi Vũ, nhưng khí chất cực kỳ khác biệt. Nhưng mà lúc này Nguyễn Hi Vũ đang tu luyện một cách điên cuồng, hiện tại không phải là lúc nguyên cứu vấn đề này.

- Kim Cương Phái, tất thắng! Kim Cương Phái, tất thắng!

Thời điểm Dương Thiên Lô và Tôn Sấm đang thi lễ trên lôi đài, trận doanh Kim Cương Phái dưới lôi đài, đã bộc phát tiếng hò hét trợ uy như sấm.

- Mộc huynh, mời chỉ giáo!

Tôn Sấm ôm quyền thi lễ.

- Mời!

Dương Thiên Lô khẽ cười nói, hai người lập tức lẳng không bay lên, trong chớp lát lên không trung ngàn trượng. Cùng lúc đó, một đạo phong ấn vô cùng cường hãn, bao phủ trong phạm vi ngàn dặm, bảo hộ chung quanh diễn võ trường. Mỗi người đều ngẩn đầu nhìn lên bầu trời.

Kim Cương Phái, bài danh chín mươi hai, tất cả tuyển thủ đều đánh giá địa vị cao hơn Huyền Thiên Phái. Hắn chứng giáo Tôn Sấm, so sánh với Ngũ gia, Bát Điện, Thập Điện và các đại môn phái, đương nhiên thấp hơn rất nhiều. Hắn sợ dĩ tham gia, đơn giản là mượn cơ hội này tôi luyện mà thôi, về phần vị trí mình chủ hân không nghĩ tới.

Trên thực tế tuyệt đại đa số người dự thi đều ôm mục đích này. Đương nhiên, cũng phải vì thể diện của môn phái.

Thời điểm hai người bay lên cao ngàn trượng, bỗng nhiên khí tức của Tôn Sấm tăng lên điên cuồng, oanh một tiếng thật lớn, bỗng nhiên đạo bào của hắn hóa thành tro bụi, da thịt của hắn, cả con mắt cũng hóa thành màu vàng.

Kim Cương Phái có tuyệt học mạnh nhất là Bách Chiến Kim Cương!

- Ra chiêu đi!

Hét lớn một tiếng, phương viên không gian vạn dặm vang vọng tiếng sấm, cả người của hắn ngưng tụ ra một đạo kim quang, thể công nhanh như thiểm điện đánh về phía Dương Thiên Lô các đố trăm trượng!

Dương Thiên Lô tóc trắng, râu bạc trắng, áo bào trắng, tiên phong đạo cốt, cũng quát lên một tiếng, không dám khinh thường, pháp lực toàn thân, thần niệm tuôn ra, ngưng tụ thành từng đạo thần thông pháp tắc, ngang nhiên nghênh tiếp!

Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn, tuy Dương Thiên Lô đã là tồn tại Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn, nhưng hắn tỉnh táo, lúc này hắn vẫn chưa đạt tới đại viên mãn, sợ dĩ hắn tham gia lần cạnh tranh mình chủ, trừ đối phó với tên hèn hạ vô sỉ Tiểu Thượng và tên Kỷ Trùng Kiên không biết xấu hổ ra, quan trọng hơn là ma luyện chính mình, hắn cần đại chiến, cần dùng lực lượng của mình, tiến hành chiến đấu để củng cố cảnh giới của mình, viên mãn tâm thần của mình!

Dương Thiên Lô không cần mượn nhờ bất cứ lực lượng của bất cứ kẻ nào, hoàn toàn bằng vào tu vi của mình để xông chiến.

- Rầm rầm rầm...

Tiếng nổ khủng bố vang vọng không trung, thân hình hai người nhanh như điện, chiêu thức cuồng bạo, ép sát bốn phía, mà từng chiêu từng thức của Dương Thiên Lô vô cùng cương mãnh, một đạo thần thông pháp tắc ẩn chứa hạo nhiên chính khí, đại khai đại hợp trầm trọng nặng nề đến cực điểm.

Dương Thiên Lô thi triển thần thông pháp tắc, không có người nào nhìn thấy. Chưa từng có người nào nghe được Huyền Thiên Phái và đại danh của Mộc Dịch Đình. Nhưng mà, một ít cao thủ chân chánh đã nhìn ra được, thực lực của Mộc Dịch Đình này, tuyệt đối không đơn giản!

Dương nhiên, đối với Tôn Sấm mà nói, cộng thêm tuyệt đại đa số cao thủ dự thi đều không để Dương Thiên Lô trong lòng.

604. Chương 617: Lão Thần Tiên Cái Thế.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 617: Lão thần tiên cái thế.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhưng mà, chỉ có một người biết rõ, Dương Thiên Lô sẽ là người cạnh tranh Ngũ cường!

Tiểu Kiến Nhân!

Người có được Chủ Thần Ấn có người nào đơn giản?

Chỉ thông qua quan sát Dương Thiên Lô chiến đấu, Tiểu Kiến Nhân cũng tinh tường, Dương Thiên Lô không đủ làm hấn sợ hãi, bởi vì thời gian hấn khống chế Chủ Thần Ấn trong thời gian quá ngắn, còn không chính thức dung nhập vào trong thần thông pháp tắc của mình, nếu không, uy lực khẳng định sẽ tăng lên mấy lần!

Sau hơn mười phút, đột nhiên bộc phát ra hét lớn một tiếng, thi triển ra công kích cường hấn nhất của hấn, một nắm đấm màu vàng hóa thành một tòa núi cực lớn, ẩn chứa từng đạo phù văn huyền ảo khủng bố, công về phía Dương Thiên Lô.

Hai tay của Dương Thiên Lô ngưng tụ thành một thủ ấn vô cùng phức tạp, một đạo phù văn khủng bố, nhưng lại tản ra hạo nhiên chính khí, một đạo kiếm quang hóa thành thực chất, nhanh chóng ngưng tụ trước mặt hấn, đâm về cự quyền màu vàng!

- Âm âm!

Năng lượng khủng bố nổ tung rất lớn, trực tiếp xé rách hư không, ngưng tụ thành một đạo hắc điểm cực lớn.

Nắm đấm màu vàng chia năm xẻ bảy, hóa thành từng đạo năng lượng loạn lưu, đánh ra bốn phương tám hướng, bị Dương Thiên Lô chặn vỡ!

- Phốc...

Ngưng tụ pháp lực suốt đời, thần niệm và kim sắc quang mang tán loạn ra bốn phía, phun ra một ngụm máu tươi. Mà kiếm quang của Dương Thiên Lô tuy nhỏ yếu hơn rất nhiều, nhưng vẫn hóa thành một đạo ánh sáng chói mắt theo quỹ tích cũ ngừng ở trước mặt Tôn Sấm.

- Ta thua, đa tạ Mộc huynh hạ thủ lưu tình!

- Đa tạ!

Dương Thiên Lô ôm quyền nói ra, bỗng nhiên kiếm quang của hấn hóa thành ánh sáng, bao phủ Tôn Sấm, làm cho Tôn Sấm đang bị thương cảm thấy vô cùng thoải mái, Tôn Sấm dùng ánh mắt cảm kích nhìn Dương Thiên Lô, hai người hóa thành một đạo lưu quang đáp xuống lôi đài.

- Huyền Thiên Phái Mộc Dịch Đình thắng!

Huyền Hồng tuyên bố kết quả trận đấu nhanh chóng gọn gàng.

Kế tiếp là hai gã tuyển thủ tổ 2 thi đấu, theo thứ tự suy ra, cho đến khi năm tổ hoàn thành, là đến tổ 1, thời điểm hoàn thành vòng đấu, cũng tương đương với việc hoàn thành vòng đấu loại. Người thắng thì đi tiếp, người mất đi cơ hội.

Thời gian suốt một tháng, vòng thứ nhất rốt cục hoàn thành, mỗi tổ hai mươi bốn người, mười hai cuộc tranh tài, năm tổ có sáu mươi người thắng, đào thải sáu mươi người. Mỗi tổ còn thừa lại mười hai tên tuyển thủ.

Tuy hôm nay Dương Thiên Lô biết rõ cuộc tranh tài của hắn sẽ diễn ra sớm, nhưng sau khi thi đấu hoàn thành, hắn không rời đi, mà ngồi trên ghế tuyển thủ, quan sát cuộc tranh tài. Nhất trận đấu của Tiểu Kiến Nhân, năm trận cuối cùng, năm tên cao thủ ngũ đại gia tộc và các cường giả đấu với nhau.

Thực lực của năm đại cao thủ đúng là đã làm Dương Thiên Lô khiếp sợ, nhất là Mạnh Hạ Huy và Kỷ Trùng Kiền, trong vòng ba phút đã đánh bại đối thủ vô cùng cường đại của mình. Nhưng mà, làm cho Dương Thiên Lô khiếp sợ nhất chính Tiểu Kiến Nhân, một chiêu, hắn chỉ dùng một chiêu, đánh đối thủ bị trọng thương.

Hơn nữa, dùng thiên phú vô cùng kinh người của Dương Thiên Lô, năng lực học trộm cường đại, một chiêu của Tiểu Kiến Nhân bộ phát ra một chiêu hủy thiên diệt địa ẩn chứa rất nhiều ảo diệu, nhưng lại không bắt được một tia nào!

Không thể không nói, lúc Tiểu Kiến Nhân xuất hiện, liền chấn nhiếp tất cả cao thủ, dù là Mạnh Hạ Huy và Kỷ Trùng Kiền cũng không ngoại lệ!

Khách sạn Tiên Hồn, trong phòng Trần Phá Thiên, Trần gia, Triệu gia bốn gã cao thủ gồm: Trần Phá Thiên, Trần Phá Địa, Triệu Tự Long, Triệu Tự Vượng ngồi cùng một chỗ.

- Chỉ có Long Tường Không là có chút uy hiếp đã bị ta đào thải, trong tổ của ta đã không còn cao thủ, chiếm được vị trí lõi chủ hắn không thành vấn đề.

Triệu Tự Long nói đến chỗ này, nhíu mày nhìn Trần Phá Thiên, nói:

- Ngược lại Trần huynh... Thực lực của Tiểu Kiến Nhân, không nghĩ tới lại mạnh như vậy, đúng là không thể tưởng tượng được... Trần huynh, ngươi có nắm chắc không?

- Khó mà nói, phải nhìn Tự Long thôi, người không được xem nhẹ ai, dù thực lực của tên Mộc Dịch Đình kia cũng không có biểu hiện ra thực lực tuyệt đối, nhưng với chiêu thức vừa rồi, lộ ra một cổ trầm trọng ngưng thực và nặng nề, chỉ cần như thế, không ai có thể xem nhẹ hắn, nhưng người có phát hiện hay không, hắn biến chiêu hoàn toàn không nhìn đến khoảng cách? Nếu ta không đoán sai, chắc chắn hắn vẫn còn ẩn dấu thực lực...

Trần Phá Thiên nhíu mày nói ra.

Triệu Tự Long ở tổ 1, mà Dương Thiên Lô cũng ở tổ 1. Trận chiến hôm nay, với nhãn lực của bọn họ cũng nhìn ra được thực lực đại khái của mọi người, trong tổ 1, đúng như Triệu Tự Long nói, có uy hiếp lớn nhất chính là Long Tường Không, bởi vì thứ tự xuất trận chiến đấu, hôm nay đã đào thải được Triệu Tự Long, cho nên, Triệu Tự Long thắng là chuyện không có gì lo lắng.

Nhưng mà, không ngờ xuất hiện Mộc Dịch Đình, hắn làm cho người ta không nhìn thấy sâu cạn.

Mà Trần Phá Thiên cho rằng sau khi phân tổ xong, còn tưởng rằng sẽ không có áp lực gì đáng nói, bởi vì tổ 3 của hắn, chỉ có hắn và Triệu gia nhị gia chủ Triệu Tự Vượng là mạnh nhất. Thực lực Triệu Tự Vượng không sánh bằng Trần Phá Thiên, hơn nữa đều là người một nhà, hôm nay tiến hành trận đấu, Triệu Tự Vượng bị loại bỏ.

Nhưng một vòng chiến đấu qua đi, tình thế lại không hề lạc quan chút nào.

Bởi vì thực lực Tiểu Kiến Nhân thể hiện ra quá cường hãn, một chiêu liền đánh trọng thương một gã cao thủ Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn, hơn nữa rất hơi hợt, đây là khái niệm gì?

Dù là Trần Phá Thiên, muốn làm được như thế cũng phải cố hết sức.

- Nếu có đại ca là tốt rồi, Kỷ Trùng Kiền là người vô tình vô nghĩa, ai... Tình thế của chúng ta không lạc quan, dù có tiến vào Ngũ cường, muốn đạt được thắng lợi cuối cùng... Cũng rất xa vời...

Trần Phá Thiên nói ra:

- Thực lực môn phái, hai gia tộc chúng ta không sánh bằng ba nhà còn lại. Về phần danh vọng... Đại ca bị Kỷ Trùng Kiền ám hại, càng không thể nào so sánh với hai nhà Long Mạnh. Ba cửa này, cuối cùng có thể đạt được vị trí minh chủ, chỉ sợ sẽ là Mạnh Hạ Huy!

- Đại ca, Trần huynh, các người có thể liên lạc với Kỷ đại ca sao?

Trần gia nhị gia chủ Trần Phá Địa hỏi thăm.

Trần Phá Thiên và Triệu Tự Long đều nhũm mày lắc đầu.

...

- Tông chủ, tất cả mọi người đã chỉ định địa điểm!

Âm thanh Tiểu Thượng cung kính nói với Tiểu Kiến Nhân.

- Rất tốt, Tiểu Biệt Ly, truyền thủ dụ của ta, lệnh cho tất cả bọn họ ở bên ngoài cách Tiên Hồn Thành ngàn vạn dặm chờ lệnh, ẩn nấp cẩn thận, quyết không thể bị phát hiện!

Tiểu Kiến Nhân nói ra.

- Vâng, tông chủ.

- Tiểu Thượng, trước khi tìm ra minh chủ, người phải chịu đựng, không thể giết, chỉ có thể trọng thương! Chờ ta leo lên vị trí minh chủ! Đại khai sát giới cũng không muộn, biết không?

Sau khi Tiểu Biệt Ly nhanh chóng rời đi, Tiểu Kiến Nhân nhìn Tiểu Thượng nói ra.

- Hiểu.

Tiểu Thượng cung kính đáp:

- Thuộc hạ cáo lui.

...

Sau khi Tiểu Thượng rời khỏi, Tiểu Kiến Nhân tự hỏi tự đáp, giống như bản thân của hắn đang sắm vai nhân vật đang diễn kịch. Hiển nhiên, đối tượng nói chuyện phiếm chân chính là Tiểu Kiến Nhân.

Hai người nói chuyện với nhau hơn mười phút đồng hồ, Tiểu Kiến Nhân mới tiến vào trạng thái tu luyện.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, bắt đầu lượt thi đấu thứ hai.

Sau khi tiến vào lượt thứ hai, thời gian hạn chế biến thành nửa canh giờ.

Dương Thiên Lôi vẫn là người xuất hiện đầu tiên, quá trình chiến đấu và kết quả, vẫn bình bình đạm đạm, khi trận đấu diễn ra được hai mươi phút, gần đến thời gian giới hạn, Dương Thiên Lôi mới giành được thắng lợi.

Biểu hiện của những người khác, đều không có bất cứ dị thường nào, thắng bại đều nằm trong dự liệu.

Nhưng biểu hiện hôm nay của Tiểu Kiến Nhân làm cho tất cả mọi người khiếp sợ.

Một chiêu, hắn vẫn dùng một chiêu đánh đối thủ trọng thương.

Ngày hôm qua, Trần Phá Thiên vẫn còn nắm thành nắm chắc chiến thắng Tiểu Kiến Nhân, dù sao, tuyệt học trí cao của Trần gia, tại Vô Cực tinh vực cũng là chí cao. Nhưng trận chiến đấu hôm qua, Trần Phá Thiên lại biết, hắn nắm chắc không còn đủ ba thành.

Mà Mạnh Hạ Huy và Kỷ Trùng Kiền cũng chính thức xem Tiểu Kiến Nhân là đối thủ.

Lượt thứ hai qua đi, mỗi tổ chỉ còn lại sáu người.

...

Ngày thứ ba, thời gian hạn chế là một canh giờ, sau khi chiến đấu kết thúc, mỗi tổ sẽ còn lại ba người.

Tổ 1, Triệu gia gia chủ Triệu Tự Long, Tà Vân điện phó Điện Chủ Ngạo Tà Phong, Huyền Thiên Phái Mộc Dịch Đình!

Tổ 2, Mạnh gia gia chủ Mạnh Hạ Huy, Lưu Vân Điện phó Điện Chủ Khương Vạn Đông, Vô Tướng Tông tông chủ Tiêu Trường Vũ!

Tổ 3, Trần gia gia chủ Trần Phá Thiên, Hạo Thiên điện phó Điện Chủ Trương Hồng Phong, Trảm Ma Tông tông chủ Tiểu Kiến Nhân!

Tổ 4, Long gia gia chủ Long Tường Vân, Trảm Ma Tông tiền nhiệm tông chủ Tiểu Thượng, Độc Sát Giáo trưởng giáo Đường Độc Tâm!

Tổ 5, Kỷ gia phó gia chủ Kỷ Trùng Kiền, Tam Hoa Tông tông chủ Hoa Minh Tính, Bộ gia gia chủ Bộ Hành Hiệp!

Trong năm tổ, trừ xếp hạng đệ nhất vẫn là năm gia chủ của Ngũ đại gia tộc, dựa theo quy tắc thi đấu, mỗi tổ còn thừa hai vị, thực lực chắc chắn hai mươi bốn người mỗi tổ cũng không phải là mạnh nhất. Nói ví dụ tổ 1, Long Tường Không là cường giả cùng cấp độ với Triệu Tự Long, nhưng vào vòng thứ nhất, bởi vì quy tắc trận đấu, đã bị Triệu Tự Long đào thải. Tình huống này cũng giống như mấy tên đại diện chủ, và hàng loạt tông chủ, cũng bị loại bỏ. Cho nên, có thể lưu lại đều là người đã thắng ba trận.

Nhưng tình huống bây giờ, đã có chút không ngờ, nguyên nhân chính là Trảm Ma Tông và Huyền Thiên Phái quật khởi.

Nhất là Trảm Ma Tông Tiểu Kiến Nhân, từ khi chiến đấu đến giờ, đều là một chiêu định thắng bại! Mà Tiểu Thượng cũng biểu hiện ra thực lực vô cùng cường hãn!

Dương Thiên Lô biểu hiện vẫn như trước, nhưng có thể đi đến bây giờ, đều khiến cho vô số cao thủ chú ý.

Chuyện xấu, đã xuất hiện.

Hơn nữa, không ai có thể ngăn cản.

...

Ngày thứ tư, chỉ còn lại năm cuộc tranh tài, cao thủ hạt giống của Ngũ đại gia tộc đều nghỉ ngơi. Hai cao thủ còn lại của mỗi tổ phải có một bị đào thải, sau đó chọn ra người chiến đấu với Ngũ đại gia tộc để cạnh tranh vị trí lõi chủ.

Trận đầu, Dương Thiên Lô đấu với Tà Vân Điện phó điện chủ Ngạo Tà Phong.

Dương Thiên Lô lại biểu hiện rất bình thường, nhưng vẫn giành được thắng lợi cuối cùng.

Trận thứ hai, Khương Vạn Đông thắng.

Trận thứ ba, Tiểu Kiến Nhân vẫn như cũ, một chiêu phân thắng bại làm rung động toàn trường.

Từ khi Tiểu Kiến Nhân xuất hiện đến nay, giống như hành vân lưu thủy, khóe miệng luôn luôn mang theo nụ cười nhạt, không nói bất kỳ lời nào, nhưng thực lực và phong độ vô cùng cường hãn, điều này đã làm hắn đạt được uy vọng tuyệt đối, lúc này đây, sau khi dùng một chiêu đánh bại Trương Hồng Phong, cả diễn võ trường, thậm chí cả Tiên Hồn Thành, đều bộc phát âm thanh hoan hô ủng hộ vang vọng trời đất.

Mà trận thứ tư, Tiểu Thượng lại bộc phát ra chiến lực kinh người, sau khi đánh bại Đường Độc Tâm, địa vị của Trảm Ma Tông trong suy nghĩ của vô số tu luyện giả tăng lên rất cao.

Không hề nghỉ ngơi, Mộc Dịch Đình và Triệu Tự Long, Tiểu Thượng và Long Tường Vân, Tiểu Kiến Nhân cùng Trần Phá Thiên, đây là ba trận đấu mà vô số tu luyện giả mong muốn được xem nhất! Bởi vì, Mộc

Dịch Đình, Tiểu Thượng, Tiểu Kiến Nhân, nhất là Mộc Dịch Đình và Tiểu Kiến Nhân, đều là hắc mã quật khởi rất cường thế. Không biết bọn họ có thể chiến thắng tồn tại thần thoại như gia chủ của Ngũ đại gia tộc không?

Khách quan mà nói, Mạnh Hạ Huy và Kỷ Trùng Kiền là hai trận đấu không có bao nhiêu người quan tâm, bởi vì thắng lợi của bọn họ không có gì phải bàn.

...

Ngày thứ năm, cuộc chiến lôi chủ, không có hạn chế thời gian. Lên lôi đài đầu tiên chính là Dương Thiên Lôi và Triệu Tự Long.

Lúc này, trừ Hạ Tích Trúc ra, không có ai biết được Mộc Dịch Đình chính là Dương Thiên Lôi. Mà biểu hiện của Dương Thiên Lôi, thông qua mấy cuộc chiến đấu, Triệu Tự Long đã thu hồi lòng khinh thị. Trận chiến này, không chỉ liên quan đến danh dự của Triệu gia, đồng dạng cũng liên quan đến sinh tử tồn vong của Vô Cực tinh vực, thậm chí là cả Cửu Thiên. Tuy Mộc Dịch Đình là cao nhân lánh đời, nếu hắn đạt được vị trí minh chủ thì cũng bỏ đi, dù sao, toàn thân của Mộc Dịch Đình đều tỏa ra khí tức hạo nhiên chính khí, hơn nữa, hắn cũng biết, sở dĩ vị cao nhân lánh đời này rời nói, là vì Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn, muốn cứu vớt muôn dân trăm họ.

Vấn đề mấu chốt là, dù Mộc Dịch Đình đạt được vị trí lôi chủ, tiến vào top 5, tại Triệu Tự Long và Trần Phá Thiên phân tích với nhau, cũng không có bất kỳ hi vọng nào đạt được vị trí minh chủ, dù trong cuộc chiến bài danh hắn có thể đạt được vị trí đệ nhất, cũng không có hi vọng. Huống chi hắn có thể đạt được vị trí đệ nhất sao?

Nếu như Triệu Tự Long có thể tiến vào, ít nhất còn có một đường hi vọng. Dùng lực ảnh hưởng của Triệu gia tại Vô Cực tinh vực, nói không chừng sẽ có cơ hội lật bàn. Đương nhiên, trọng yếu nhất vẫn là tình huống bài danh top 50 của Vô Cực tinh vực.

Cho nên, Triệu Tự Long phải đánh trận toàn lực, đạt được vị trí lôi chủ, tấn cấp top 5.

Bởi vì đây là hi vọng duy nhất của hắn.

Trần Phá Thiên muốn chiến thắng Tiểu Kiến Nhân có lẽ là chuyện không có khả năng. Điểm ấy, ngay cả Trần Phá Thiên cũng biết rõ. Đến bây giờ, hắn không còn nắm chắc vượt quá hai thành!

605. Chương 618: Vẫn Là Một Chiêu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 618: Vẫn là một chiêu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thịnh Triệu gia gia chủ Triệu Tự Long, Huyền Thiên Phái chương giáo Mộc Dịch Đình lên đài!

Âm thanh của một trọng tài hô lớn, cả diễn võ trường bộc phát ra tiếng hoan hô rung động trời đất.

Thân hình của Dương Thiên Lôi và Triệu Tự Long nhoáng một cái đã xuất hiện trên lôi đài.

Hai người ôm quyền thi lễ, về mặt Triệu Tự Long ngưng trọng, Dương Thiên Lôi tiên phong đạo cốt lại mang theo một tia kính ý, ôm quyền khom người một chút với Triệu Tự Long, nói:

- Triệu gia chủ, nghe qua đại danh, hôm nay có thể đấu một trận với Triệu gia chủ, đúng là vinh hạnh!

- Mộc huynh khách khí, tâm của người lo lắng cho trăm họ, tiến vào thế tục, đúng là làm cho người ta kính nể, ai, đáng tiếc... Lực lượng một người có hạn, thực lực và uy vọng của quý phía, chỉ sợ... Cho nên, hôm nay ta sẽ cố hết sức chiến một trận với Mộc huynh!

Triệu Tự Long nhìn Dương Thiên Lôi, ôm quyền nói ra.

- Đa tạ Triệu gia chủ nhắc nhở, cái gọi là, người đắc đạo sẽ giúp đỡ nhiều người mất đạo. Tà không thể thắng chính, người chớ làm lo lắng quá nhiều, ta sẽ toàn lực đấu với người một trận, nhưng mà... Ta hy vọng điểm đến là dừng! Mời!

Bỗng nhiên Dương Thiên Lôi nói rất thâm ý. Nói xong, liền lẳng không bay lên, vào lúc này, khí tức của Dương Thiên Lôi lúc này đã khác trước, thân hình hắn lúc này, tản mát ra một cỗ hạo nhiên chính khí vô cùng vô tận bay thẳng đến chân trời.

Tóc trắng, râu bạc trắng, áo bào trắng, vào lúc này, hắn giống như một lão thần tiên cái thế, chỉ cần cổ hơi thở kia, đã làm cho mấy ngàn vạn cao thủ Chân Thần Cảnh ở trong diễn võ trường, mở to mắt!

Một cỗ hạo nhiên chính khí bao phủ, tâm linh của mình giống như được tinh lọc, trở nên vô cùng tường hòa yên tĩnh!

Càng kinh người là, trong đó còn ẩn chứa một cỗ tiên linh chi khí nhàn nhạt!

Dưới sự quan sát của Hạ Tích Trúc, trong ánh mắt lúc này cũng lộ ra một tia khiếp sợ. Cũng không phải nàng khiếp sợ việc Dương Thiên Lôi tản ra hạo nhiên chính khí và tiên linh chi khí. Mà tâm thần của Dương Thiên Lôi lúc này đã chính thức đạt tới cảnh giới đại viên mãn.

Mấy ngày qua, Hạ Tích Trúc thấy rõ ràng, Mạnh Hạ Huy thì không cần phải nói, Dương Thiên Lôi muốn chiến thắng rất khó, mà Tiểu Kiến Nhân cường thế quật khởi cùng Kỷ Trùng Kiền vô cùng tự tin, bình tĩnh và tự nhiên, đều xem Dương Thiên Lôi là kinh địch! Thời điểm buổi tối, Hạ Tích Trúc còn muốn nhắc nhở Dương Thiên Lôi, bảo hắn phải phân tích tình thế, nhưng Dương Thiên Lôi không cho nàng cơ hội. Mỗi lần trở về, hắn đều nhanh chóng tiến vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình bế quan tu luyện.

Dù có thời không pháp tắc biến thái, nhưng muốn tâm thần chân chính đạt tới đại viên mãn, đây là một chuyện không dễ dàng, nhưng Dương Thiên Lôi đã làm được.

Vào lúc này, Hạ Tích Trúc vốn lo lắng trong mấy ngày nay đã lộ ra vẻ mỉm cười.

...

Mà Tiểu Kiến Nhân đang ngồi xếp bằng trên ghế lúc này cũng lộ ra vẻ mỉm cười, hai con ngươi bắn ra hai đạo tinh quang mãnh liệt nhìn Dương Thiên Lôi!

Trong đôi mắt của Kỷ Trùng Kiền hiện ra một tia âm tàn và chiến ý mãnh liệt.

...

- Mạnh thật... Không ngờ Mộc Dịch Đình lại mạnh như vậy, đúng là không thể tưởng tượng nổi...

- Thì ra hắn vẫn dấu kín thực lực của chính mình.

- Đúng vậy a, thật không nghĩ tới. Chỉ sợ lần này Triệu Tự Long sẽ gặp phải nguy hiểm.

- Người đắc đạo sẽ giúp đỡ người mất đạo... Đúng là rất tốt, các ngươi xem, toàn thân của hắn tản ra chính khí, nếu như hắn có thể trở thành minh chủ, ta tin tưởng hắn sẽ thật sự suy nghĩ cho mọi người! Cao nhân lánh đời chân chính, không tranh quyền thế...

Vào lúc này, âm thanh nghị luận và tán thưởng của vô số tu luyện giả ở dưới đài nhao nhao lên.

Triệu Tự Long ngây ngốc trong giây lát, nhưng thần sắc trên mặt của hắn nhanh chóng kiên định, đột nhiên thân hình lẳng không bay lên, nhanh chóng bay lên không trung!

Lúc này phong ấn đã đem trọn phạm vi ngàn dặm của diễn võ trường bao phủ vào bên trong, nhưng làm cho Triệu Tự Long không thể ngờ tới là, hắn lại nghe được một âm thanh lạ lẫm, một âm thanh tươi trẻ và tràn ngập tôn kính!

- Triệu gia gia!

Triệu Tự Long dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Mộc Dịch Đình trước mặt, mà ánh mắt sáng ngời của Mộc Dịch Đình cũng đang nhìn hắn, thần sắc trên mặt của hắn không chút khác thường, hơn nữa khí tức toàn thân bắt đầu tăng vọt.

- Triệu gia gia, đừng biểu hiện ra vẻ dị thường.

Dương Thiên Lô lần nữa nói ra.

- Người... Người là ai? Vì sao lại gọi ta là gia gia?

Triệu Tự Long không thể tưởng tượng nên hỏi, nhưng lão là người lão luyện, nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, biểu hiện trên mặt lập tức khôi phục lại bình thường, khí tức toàn thân cũng tăng lên nhanh chóng.

- Ta là Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô nói thẳng.

- Ân, ngài có thể từ tên và môn phái của ta, có lẽ đã biết rõ. Triệu gia gia, buổi tối ta sẽ tìm ngài và Trần gia gia, đến lúc đó sẽ nói tỉ mỉ a... Chúng ta điểm đến là dừng, chiến một hồi!

Dương Thiên Lô nói ra.

Triệu Tự Long nghe được Dương Thiên Lô nhắc nhở, lập tức từ trong tên gọi Huyền Thiên Phái và Mộc Dịch Đình tìm ra manh mối, nhưng trong mắt lại khiếp sợ đến tột đỉnh, Dương Thiên Lô, hắn đã biết từ lâu. Nhưng dù có thể nào cũng không nghĩ tới, Dương Thiên Lô lại có thể che dấu sâu như vậy, ngay cả hắn và Trần Phá Thiên cũng bị giấu diếm. Càng kinh người là, vì sao tu vi của Dương Thiên Lô lại tăng lên nhanh chóng như vậy?

Triệu Tự Long cường chế khiếp sợ trong nội tâm, nhìn Dương Thiên Lô, hai tay nhanh chóng ngưng tụ ra thủ ấn!

- Rầm rầm rầm...

Từng tiếng nổ mạnh vang lên, nhanh chóng vang vọng khắp bầu trời, hai người đại chiến, bắt đầu đáp ứng sự chờ mong của vô số tu luyện giả!

Triệu Tự Long, chính là cao thủ đứng đầu trong Vô Cực tinh vực, thời điểm biết được đối phương là Dương Thiên Lô, trong lòng của hắn đã không còn chút áp lực nào, ai thua ai thắng đã không còn trọng yếu, nhưng hắn vẫn không chút nhường nhịn. Bởi vì, đây đã không còn là một trận đấu, cuộc chiến bài danh ngũ cường, bằng vào thực lực mà có! Đối với hắn và Dương Thiên Lô mà nói, đương nhiên dựa vào thực lực tấn cấp là tốt nhất.

Hơn nữa, Triệu Tự Long cũng tinh tường đại đa số tình huống của Dương Thiên, lúc này cho rằng Huyền Thiên Phái của Dương Thiên Lô chỉ có vài người.

Triệu Tự Long đem toàn bộ thần thông pháp tắc mà mình có đánh ra mà không hề giữ lại, hơn nữa còn đem linh ngộ kỹ xảo chiến đấu của bản thân, phát huy vô cùng tinh tế!

Không có thời gian hạn chế, hai người cũng không vội phân ra thắng bại, lúc này hoàn toàn đắm chìm trong chiến đấu!

Triệu Tự Long có ý truyền thụ, Dương Thiên Lô có tâm học tập. Lúc này, tuy Dương Thiên Lô tinh tường Triệu Tự Long không phải là đối thủ của hắn, nhưng lại biết, dưới tình huống chiến đấu không hề giữ lại này, đã làm cho hắn lĩnh ngộ được rất nhiều điều.

Một giờ trôi qua, trên bầu trời vẫn phát ra tiếng nổ mạnh như trước, thân ảnh của hai người bay múa khắp nơi trong phạm vi ngàn dặm, chiến đấu rất nhẹ nhàng vui vẻ, người xem cũng vui vẻ thoải mái!

Đây không chỉ là cuộc độ sức thần thông pháp tắc, đồng thời cũng là cuộc chiến kỹ xảo.

Rốt cục, hai canh giờ trôi qua, Triệu Tự Long nhìn Dương Thiên Lô, bỗng nhiên gật đầu một cái mà không ai có thể phát giác, thi triển ra tuyệt chiêu cường đại nhất của hắn.

Một đạo ẩn chứa vô số trận pháp, ngưng tụ ra vô số thần thông pháp tắc và ảo diệu, bỗng nhiên từ trên người Triệu Tự Long tỏa ra.

Thời điểm Dương Thiên Lôi cảm ứng được công kích này, trong hai tròng mắt xuất hiện một tia ngạc nhiên và hưng phấn, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rít gào, đột nhiên ngưng tụ thành đạo đạo thần thông, trực tiếp đón đỡ!

Lúc Triệu Tự Long hoàn thành chiêu thức, trên đỉnh đầu của Dương Thiên Lôi, như là bỗng nhiên bị xé nứt, xuất hiện một lỗ đen khổng lồ, từ trong lỗ đen tỏa ra khí tức hủy thiên diệt địa, nện xuống một quả cầu hỏa diễm đỏ thẫm, quả cầu lửa kia, giống như muốn đốt cháy cả tinh cầu, nhanh chóng đánh về phía Dương Thiên Lôi.

- Rầm rầm rầm...

Tiếng nổ khủng khiếp vang lên liên tiếp, Dương Thiên Lôi như con cá bơi trong nước, công kích về phía hỏa cầu, hoặc cường công, quyền đâm cước đá, nhanh như thiểm điện, toàn thân tỏa ra hào quang sáng chói, công kích cường hãn và thành thạo, không chút sơ hở.

Trong diễn võ trường, ngoài diễn võ trường, tất cả tu luyện giả đều khiếp sợ và mở to mắt, khiếp sợ Triệu Tự Long không hổ là cao thủ đứng đầu Vô Cực tinh vực, tuyệt học lại khủng bố như vậy! Đồng thời cũng khiếp sợ thực lực của Huyền Thiên Phái Mộc Dịch Đình, không ngờ hẳn lại chọn phương thức này để chống đỡ.

Rốt cuộc...

Tiếp tục khoảng mấy phút, công kích của Triệu Tự Long biến mất hoàn toàn, mà Dương Thiên Lôi vẫn đứng ngạo nghễ như trước, hạo nhiên chính khí quán thông thiên địa, tiên linh chi khí lượn lờ quanh thân.

- Ta thua...

Âm thanh của Triệu Tự Long truyền xuống, ôm quyền chào Dương Thiên Lôi, khuôn mặt vô hỉ vô bi, từ từ đáp xuống.

Dương Thiên Lôi cũng ôm quyền đáp lễ, cũng theo Triệu Tự Long từ trên không trung đáp xuống.

Mà Trần Phá Thiên, Trần Phá Địa, Triệu Tự Vượng, tâm tình lúc này sa sút thở dài.

Bọn họ biết rõ, Triệu Tự Long bị đào thải, cũng có nghĩa là Triệu gia cũng bị đào thải.

...

Trận thứ hai, Mạnh gia gia chủ Mạnh Hạ Huy đối chiến Lưu Vân Điện phó Điện Chủ Khương Vạn Đồng!

Mạnh Hạ Huy dùng ưu thế tuyệt đối, chỉ dùng thời gian vài phút đánh Khương Vạn Đồng bị trọng thương.

Từ khi Mạnh Hạ Huy khai chiến đến bây giờ, ngay cả huyết mạch Viễn Cổ Bể Mông cũng chưa từng thúc dục lần nào, liền nhẹ nhàng trở thành lời chủ tổ 2, bước vào Ngũ cường!

Nhưng mà, lúc này Mạnh Hạ Huy cũng không dám buông lỏng. Bởi vì hắn cảm nhận được uy hiếp cực lớn, vốn chỉ có Tiểu Kiến Nhân cường thế quật khởi, bây giờ lại nhiều thêm một người, Mộc Dịch Đình! Về phần Kỷ Trùng Kiền và Tiểu Thượng, hắn không để trong lòng. Tuy Tiểu Thượng có thực lực cường hãn, nhưng khoảng cách của hắn vẫn kém hơn một bậc, mà Kỷ Trùng Kiền, hắn càng không để trong lòng, bởi vì hắn lý giải với Kỷ gia rất sâu, nếu như là Kỷ Trùng Tiêu, hắn sẽ không khinh thị, nhưng tu vi của Kỷ Trùng Kiền và Kỷ Trùng Kiên sần sần nhau, nhưng tính cách của hắn vội vàng xao động, hung ác, cho nên trong lúc chiến đấu hắn đã đánh mất rất nhiều ưu thế! Mạnh Hạ Huy tuyệt đối tin tưởng, chiến thắng dễ dàng!

...

Trận thứ ba, Trần Phá Thiên điều chỉnh trạng thái của bản thân, tâm tình của mình đến mức cao nhất, đối với hắn đây là cơ hội cuối cùng, chỉ có đập nổi chìm thuyền, tử chiến đến cùng!

Trần Phá Thiên đấu với Tiểu Kiến Nhân.

Trận chiến đấu này, không hề nghi ngờ là Mạnh Hạ Huy, Long Tường Vân, Kỷ Trùng Kiền, Dương Thiên Lôi chú ý nhất.

Bởi vì thực lực Tiểu Kiến Nhân thể hiện ra quá mạnh mẽ, hoàn toàn có thể nói là thâm bất khả trắc. Hơn nữa Tiểu Kiến Nhân bỗng nhiên quật khởi, cho nên mọi người không hiểu gì về hắn, không giống Trần Phá Thiên, tất cả mọi người biết rõ rất kỹ càng.

Cho nên trận chiến đấu này, rất trọng yếu!

Bất kể là Mạnh Hạ Huy, Long Tường Vân hay là Kỷ Trùng Kiền, vào lúc này đều hi vọng Trần Phá Thiên có thể chiến thắng Tiểu Kiến Nhân. Dù không thể chiến thắng, cũng mong thực lực Trần Phá Thiên cường hãn một chút, lúc đó mới có thể bức Tiểu Kiến Nhân lộ ra thực lực chân chính, làm cho mọi người có chút chuẩn bị.

Nhưng mà, làm cho mọi người khiếp sợ, hai người vừa mới bắt đầu đại chiến, ngay sau đó liền chấm dứt!

Một chiêu!

Chỉ một chiêu!

Vẫn là một chiêu!

Tiểu Kiến Nhân đánh Trần Phá Thiên trọng thương.

Lúc này, dù là ai cũng không thể động dung. Trần Phá Thiên là ai? Theo bài danh, hắn cũng là đệ tam cao thủ trong Vô Cực tinh vực! Mạnh Hạ Huy và Kỷ Trùng Kiền vẫn không nghĩ tới! Hắn không thể tiếp được một chiêu của Tiểu Kiến Nhân.

Nếu không thể tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không có người nào tin tưởng đây là sự thật.

Nhưng mà, may là, tuy Trần Phá Thiên bị một chiêu đánh trọng thương, thời điểm này Tiểu Kiến Nhân đã hạ xuống lôi đài, thần sắc hắn không còn lạnh nhạt như lúc trước, hiển nhiên một chiêu này, hắn cũng bị thương, chỉ có điều nhẹ hơn Trần Phá Thiên mà thôi. Điều này cũng làm cho mọi người biết rõ, Tiểu Kiến Nhân cũng không phải khủng bố đến cực điểm, hắn vẫn muốn dùng một chiêu phân thắng bại mà thôi! Dù là bản thân mình bị thương, hắn cũng không tiếc!

...

Thứ tư tràng, Tiểu Thượng đấu Long Tường Vân!

Lần nữa làm cho tất cả mọi người kinh ngạc là, trong lòng mọi người đều cho rằng Long Tường Vân sẽ chiến thắng, Tiểu Thượng sẽ thua.

Vào lúc này, hai người chiến đấu suốt hai canh giờ, mà cuối cùng, Tiểu Thượng tản ra tà khí thao thiên, cả người như biến thành một con dã thú tà ác, đánh bại Long Tường Vân.

Trận thứ năm, có lẽ là bị Tiểu Kiến Nhân kích thích, Kỷ Trùng Kiền vừa mới bắt đầu chiến đấu, đã dùng công kích cường hãn nhất, trong vòng hai phút đánh bại tông chủ Tam Hoa Tông Hoa Minh Tính!

...

Đã chọn ra được năm lôi chủ, Mộc Dịch Đình, Mạnh Hạ Huy, Tiểu Kiến Nhân, Tiểu Thượng cùng Kỷ Trùng Kiền năm người, trở thành lôi chủ các tổ, thành công tấn cấp Ngũ cường. Kết quả như vậy, đã vượt qua phán đoán ngay từ đầu của mọi người. Ngũ đại gia tộc, chỉ có hai người tấn chức Ngũ cường. Mà thực lực Trảm Ma Tông kém xa Ngũ đại gia tộc, không ngờ lúc này đã có hai người tấn cấp Ngũ cường! Đây là việc ngay từ đầu, không ai nghĩ tới.

...

Đêm đó, Dương Thiên Lôi dựa ước định với Triệu Tự Long, đi thẳng vào phòng Triệu Tự Long, thời điểm hắn đi vào, Trần Phá Thiên, Trần Phá Địa và Triệu Tự Vượng đều đã chờ đợi từ lâu.

- Dương Thiên Lôi... Người chính là Dương Thiên Lôi?

Sau khi Dương Thiên Lôi bước vào phòng, Trần Phá Thiên lập tức đứng dậy, thần sắc mang theo một tia kích động, hỏi.

606. Chương 619: Sáu Thành Công Lực.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 619: Sáu thành công lực.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Gia gia, là ta!

Dương Thiên Lôi tóc trắng râu bạc trắng mỉm cười, vừa nói, khí tức toàn thân tản mát ra một cổ huyền ảo, hần khôi phục lại bộ dáng chân chính của mình, khí tức toàn thân cũng bắt đầu cải biến.

Cùng lúc đó, bỗng nhiên mi tâm của hắn tản ra hào quang ngũ sắc quang hoa, Trần Hình, Trần Thiển, Triệu Nguyên ba người, xuất hiện trước mặt mọi người.

- Phụ thân! Nhị thúc, Triệu đại thúc, Triệu nhị thúc!

Trần Hình lập tức khom người hành lễ nói.

- Các vị gia gia khỏe!

Trần Thiển và Triệu Nguyên cũng nhanh chóng hành lễ.

Kể cả Trần Phá Thiên, bốn người chỉ thấy hình ảnh của Dương Thiên Lôi mà thôi. Nhất là Trần Phá Địa, Triệu Tự Long, Triệu Tự Vượng chỉ nhìn thấy ảnh của Kỷ gia truy nã Dương Thiên Lôi. Cho nên, Dương Thiên Lôi vì để bốn người yên tâm, liền đem ba người Trần Thiển ra ngoài.

- Tốt... Tốt!

Trần Phá Thiên nhìn phong thái tuần lãng của Dương Thiên Lôi, mà Trần Thiển lúc này cũng là Thiên giai đỉnh phong chi cảnh, thần sắc kích động nói:

- Thật không nghĩ tới, các người phát triển nhanh như vậy... Đi, chúng ta vào phòng tu luyện nói chuyện.

- Gia gia, hay là vào trong pháp bảo của ta nói đi.

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói ra, mi tâm lập tức phát ra hào quang ngũ sắc quang hoa bao phủ đám đông, bốn người Trần Phá Thiên hơi sửng sốt một chút, không có phản kháng, trực tiếp bị Dương Thiên Lôi thu nhập vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

...

Lúc tiến vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, thần tình bốn lão giả rất chấn kinh.

Thời không pháp tắc biến thái, đã làm bốn người khiếp sợ đến tột đỉnh, chớ đừng nói chi là, ở trong này, không thua kém không gian tiên cảnh chút nào!

- Trần thúc, Triệu thúc!

Làm cho bốn lão giả cảm thấy ngoài ý muốn, Hạ Tích Trúc lại ở nơi này.

- Trách không được tiểu nha đầu ngươi lại quen thuộc Huyền Thiên phái như vậy, thì ra ngươi đã biết rõ từ sớm a, Dương Thiên Lôi, nói đi, làm sao lại gạt mấy lão gia hỏa chúng ta?

Sau khi khiếp sợ một lúc, Trần Phá Thiên lại nhìn Dương Thiên Lôi hỏi. Tuy lúc này tu vi của Dương Thiên Lôi không thua kém hắn, thậm chí rất cao, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn là cháu rể của hắn, cho nên, trong nội tâm của lão nhân này rất không công bằng.

- Chuyện này... Gia gia, không riêng gì gạt các người, trừ Hạ di ra, ta không nói cho bất cứ người nào. Bởi vì ngay từ đầu ta vẫn không nắm chắc, sợ các người lo lắng.

- Tiểu tử ngươi rõ ràng là không xem gia gia là người một nhà mà, muốn dựa vào thực lực của mình trở thành minh chủ, đúng hay không? Như vậy, giống như nói lúc trước, trở thành tồn tại siêu việt Trần gia chúng ta, sau đó làm cho đám lão già như chúng ta khuất phục, sau đó ngoan ngoãn gả Trần Thiên cho ngươi, dù không thể làm lớn, cũng không bôi nhọ danh dự Trần gia...

Trần Phá Thiên trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi nói ra.

- Ách...

Nghe được lời này của Trần Phá Thiên, Dương Thiên Lôi lập tức xấu hổ gãi gãi đầu, hắn không nghĩ tới Trần Phá Thiên lại nói như vậy. Nhưng mà, những lời này giống như khảm vào trong tâm của Dương Thiên Lôi. Mặc dù Dương Thiên Lôi biết mình không nên nói ra những lời này, lúc trước hắn không có nói cho thế lực sau lưng bọn Chu Giác Thuần, chính là vì sợ lộ tin tức, dù là Triệu gia cũng vậy, nhưng mà Trần gia, dù Trần Hinh và Trần Thiên đã nói qua với hắn, hắn vẫn lựa chọn giấu diếm các nàng, không nói cho Trần Phá Thiên. Lúc ấy trong tiềm thức của hắn chỉ nghĩ là không nói, nhưng cũng không nghĩ vì cái gì lại không nói, mà lúc này Trần Phá Thiên lại nói thẳng ra những thứ trong tiềm thức của hắn.

Trên thực tế đúng là như vậy. Dương Thiên Lôi muốn bằng vào lực lượng của mình, đứng trên đỉnh của Vô Cực tinh vực. Mà không phải dựa vào Trần gia ủng hộ thượng vị. Hôm nay, nếu như không phải Triệu Tự Long thể sống thể chết phải đoạt được vị trí lồi chủ, chỉ sợ Dương Thiên Lôi vẫn không nói cho hai nhà này biết.

- Người tính toán thế nào?

Trần Phá Thiên nhìn bộ dáng xấu hổ của Dương Thiên Lôi, cũng không nói thêm lời nào, trực tiếp đi vào chính đề.

- Còn có thể tính thế nào, liệu là được!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói ra, khi thẳng này khôi phục bộ dáng vốn có, trừ bỏ đẹp trai ra, trên người của hắn lúc này mang theo một tia tà khí. Đương nhiên, đây không phải là nói hắn tà ác, mà là một loại “Tà” đặc biệt. Tà siêu nhiên, tà không bị trói buộc, giống như tất cả lực lượng trước mặt của hắn chỉ là gà đất chó kiếng, không chịu nổi một kích. Xác thực mà nói, đây là một cỗ ngạo khí phát ra từ trong lòng.

- Cũng không phải là liệu là được. Hôm nay người và Triệu thúc thúc chiến đấu đã dùng hết mấy thành công lực?

Trần Phá Thiên hỏi.

Nghe được Trần Phá Thiên nói, Dương Thiên Lôi nhìn xem Triệu Tự Long, nói:

- Mười thành a...

- Mười thành! Nếu là mười thành thật sự, chỉ sợ ngươi chỉ có thể chiến thắng Tiểu Thượng!

- Thiên Lôi, nói thật đi, bại bởi ngươi, Triệu thúc không mất mặt. Ngươi càng mạnh, ta càng có mặt mũi! Rốt cuộc là mấy thành?

Đúng lúc này, bỗng nhiên Triệu Tự Long nhìn Dương Thiên Lôi nói ra. Hôm nay chiến đấu với Dương Thiên Lôi, hắn có thể cảm giác được, Dương Thiên Lôi vẫn chưa dùng toàn lực.

- Nếu như ta không đoán sai, hắn là sáu thành!

Hạ Tích Trúc nhìn Dương Thiên Lôi không có ý định nói, quyết đoán nói ra. Không hề nghi ngờ, Hạ Tích Trúc là người hiểu Dương Thiên Lôi nhất. Hơn nữa, nàng cũng quan sát cả cuộc chiến, đương nhiên cũng đoán được đại khái.

- Sáu thành?

Nghe được lời của Hạ Tích Trúc, sau khi bốn lão già khiếp sợ nhìn Hạ Tích Trúc, lại nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Không sai biệt lắm... Chính là như vậy.

Dương Thiên Lô không có ý tứ nói.

Khi được Dương Thiên Lô khẳng định, bốn người đều hít một hơi lạnh, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lô cũng biến dạng. Sáu thành công lực, chiến thắng Triệu Tự Long là cao thủ tuyệt đỉnh, đây là khái niệm gì?

Thở sâu, bình phục khiếp sợ trong lòng, Trần Phá Thiên hỏi tiếp:

- Trận đấu của Mạnh Hạ Huy, Kỷ Trùng Kiền và Tiểu Kiến Nhân người đã xem qua, nắm chắc được bao nhiêu phần?

- Mạnh Hạ Huy có 100% nắm chắc, hai người khác không biết.

Dương Thiên Lô khẽ nhún mày nói ra.

- Cái gì?

Đáp án của Dương Thiên Lô đã làm cho tất cả mọi người cả kinh. Bởi vì trong lòng của mọi người, thực lực của Mạnh Hạ Huy có thể xếp vào vị trí đệ nhất, tối đa là đệ nhị, bởi vì thực lực của Tiểu Kiến Nhân thể hiện ra quá mạnh mẽ, đó là vẫn chưa thể xác định được hai người ai mạnh ai yếu. Dù sao Tiểu Kiến Nhân chỉ dùng một chiêu đánh bại đối thủ, cho nên không ai nhìn ra sâu cạn của hắn.

- Trên thực tế ta không nhìn thấy thực lực chân chính của Mạnh Hạ Huy, nhưng mà, ta biết, chênh lệch giữa các gia gia và hắn không lớn. Cho nên, kết luận là có thể chiến thắng hắn! Nhưng mà, Kỷ Trùng Kiền và Tiểu Kiến Nhân lại là ngoại lệ!

Dương Thiên Lô trầm giọng nói ra.

607. Chương 620: Rốt Cuộc Tiểu Thượng Là Ai?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 620: Rốt cuộc Tiểu Thượng là ai?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ngoại lệ thể nào?

Mấy người đồng thời hỏi.

- Kỷ Trùng Kiền đưa ra đề nghị tuyển mình chủ, nói rõ hắn có nắm chắc tuyệt đối. Nhìn biểu hiện của hắn lúc này, vẫn không có cường đại, đây là chuyện không hợp lý. Chứng minh hắn vẫn còn ẩn giấu thực lực của mình. Còn nữa, Kỷ gia gia chủ giống như lời đồn, rất có thể đã bị Kỷ Trùng Kiền làm hại, hắn trăm phương ngàn kế cũng muốn làm gia chủ, cho nên hắn là người che giấu rất sâu. Cho nên, ta không dám khẳng định, hắn mạnh như thế nào!

Dương Thiên Lô nhún mày, từ từ nói ra.

Dương Thiên Lô nói, đã làm mọi người ở đây lâm vào trầm tư, Dương Thiên Lô phân tích đã điểm tính bọn họ. Kỷ Trùng Kiền tuyệt đối không đơn giản như những gì hắn biểu hiện.

- Người nói có đạo lý, còn Tiểu Kiến Nhân kia thì sao?

Trần Phá Thiên hỏi lần nữa.

- Tiểu Kiến Nhân thâm bất khả trắc!

Dương Thiên Lô trầm giọng nói ra, nhìn thấy vẻ nghi hoặc của mọi người, nói ra:

- Chỉ sợ cảnh giới của hắc đã siêu việt Chân Thần Cảnh! Nếu như ta đoán đúng, Tiểu Kiến Nhân này, không phải là Tiểu Kiến Nhân vốn có.

- Có ý gì?

- Cách đây không lâu Tiểu Kiến Nhân mới vừa bước vào Chân Thần Cảnh, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, hắc đã tấn thăng lên Chân Thần Cảnh Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn? Ta đã biến thái đến mức người ta lộn ruột, không phải ta tự tin, mà là ta thật sự nghĩ không ra, trong Cửu Thiên, còn có không gian tiên cảnh nào có thời không pháp tắc biến thái, công pháp song tu cường hãn hơn ta cả! Quan trọng hơn là, trực giác nói cho ta biết... Hắc không phải là Tiểu Kiến Nhân.

- Các người cũng nhìn thấy Tiểu Thượng! Hôm nay Tiểu Thượng đánh ra một chiêu cuối cùng, bộc phát ra khí tức tà ác, các người từng nhìn thấy chưa? Loại khí tức này, không phải là tu luyện giả trong Cửu Thiên có thể có được! Mà cổ hơi thở kia, dù ta không cảm ứng được trên người của Tiểu Kiến Nhân, nhưng trực giác đã nói cho ta hai người này có liên hệ với nhau! Hơn nữa, Trảm Ma Tông, ta đã từng đánh vào tổng bộ của bọn họ, đó là lúc trước khi Tiểu Kiến Nhân quật khởi, Tiểu Thượng chiếm cứ địa vị thống trị tuyệt đối, lúc ấy Tiểu Thượng là người có dã tâm cực lớn, hắc còn muốn đem Vũ Hồn Điện nhét vào dưới trướng, còn muốn cho Tiểu Kiến Nhân lợi dụng tiểu Thiên đánh Trần gia các người, hơn nữa lợi dụng mâu thuẫn giữa ta và Kỷ gia, đối phó Kỷ gia!

Mỗi câu của Dương Thiên Lôi, đều làm cho bọn họ vô cùng kinh hãi.

- Cho nên, Tiểu Thượng và Tiểu Kiến Nhân vẫn còn che dấu một âm mưu kinh thiên! Chỉ là, ta nghĩ mãi không ra...

Dương Thiên Lôi nói ra.

Lúc này toàn bộ mọi người lâm vào trầm mặc, chau mày suy nghĩ sâu xa. Hiển nhiên đang tự hỏi lời nói của Dương Thiên Lôi.

Đúng lúc này, Vũ Thanh một mực không nói gì, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhìn về phía Dương Thiên Lôi, nói ra:

- Thiên Lôi, Trảm Ma Tông vốn là do ta lệnh cho Tiểu Thượng thành lập nên, mà Tiểu Thượng... Người biết, trước khi người xuất hiện, vì sao sư phụ lại tình huống hắc không nghi ngờ hay không?

- Vì sao?

Con mắt Dương Thiên Lôi sáng ngời, hỏi. Chuyện này Vũ Thanh chưa từng nói với hắc, hắc cũng chưa từng nghĩ tới trong đó vẫn còn ẩn tình, vốn hắc chỉ cho rằng Vũ Thanh tình huống đại đệ tử của mình mà thôi.

Vũ Thanh nhìn Vũ Cương đứng bên cạnh, nói:

- Năm đó Vũ Cương tu luyện công pháp tà ác, đi vào tà đạo, cướp vị trí điện chủ của ta, cũng đuổi giết ta, bức ta đến tuyệt cảnh...

- Đại ca... Thực xin lỗi! Ta...

Nghe được lời nói của Vũ Thanh, Vũ Cương áy náy cúi đầu xuống, nói ra:

- Ta cũng bị người ta hấp dẫn... Cho nên...

Vũ Thanh đưa tay ngăn Vũ Cương nói tiếp, nói:

- Bây giờ người đã cải tà quy chính, cho nên vì huynh không trách cứ người, hiện tại ta nói như thế, là vì có quan hệ tới Tiểu Thượng!

- Cám ơn đại ca.

Vũ Cương hổ thẹn nói ra.

- Vào lúc ta bị trọng thương, thời điểm sắp phải chết, xuất hiện một gã cao thủ thần bí cứu ta, hắc cũng khuyên bảo ta âm thầm bồi dưỡng thực lực của mình, thời điểm đợi lực lượng đầy đủ, lại đi tìm Vũ Cương

tính số. Nhưng mà, lúc ấy ta tuổi trẻ khí thịnh, sau khi tu dưỡng tốt thân thể, không nghe cao thủ thần bí ấy khuyên bảo, lại giết đến Vũ Hồn Điện, muốn chém giết Vũ Cương... Đáng tiếc, Vũ Hồn Điện đã nằm dưới sự khống chế của Vũ Cương, ta không phải là đối thủ. Tiếp tục bị bức vào tuyệt cảnh, mà lần này, lại được cao thủ thần bí cứu giúp, sau ba lượt cứu ta, ta đã hiểu ra, với thực lực của một mình ta, dù là làm thế nào cũng không thể cướp lại Vũ Hồn Điện, cho nên nghe theo lời khuyên bảo của cao thủ thần bí kia, tạm thời ẩn nhẫn, thành lập thế lực của mình...

Vũ Thanh giống như lâm vào trầm tư, từ từ nói ra:

- Mà khi đó, vị ân nhân cứu mạng ta bốn lần nói cho ta biết, có một phúc tinh sắp được sinh ra sẽ giúp ta cướp đoạt lại Vũ Hồn Điện, bảo ta thu hấn làm khai sơn đệ tử, dốc lòng dạy bảo, hơn nữa nói cho ta biết cụ thể địa điểm, danh tự và ngày sinh tháng đẻ, sau đó, vị cao thủ thần bí đó trao cho ta món tài phú cực lớn, từ nay về sau không còn xuất hiện nữa...

- Ba năm sau, ta dựa theo lời nói của cao nhân đó tìm đến, hơn nữa còn tìm được con hấn vừa mới sinh ra, chính là Tiểu Thượng.

- Thiên phú của Tiểu Thượng cực kỳ kinh người, tiến bộ thần tốc, ta vẫn cho là, hấn đúng là phúc tinh của ta...

- Chuyển thể trọng sinh!

Đúng lúc này, bỗng nhiên Trần Phá Thiên, Triệu Tự Long đồng thời nói ra:

- Tiểu Thượng chính là vị cao nhân thần bí kia chuyển thể trọng sinh!

Vũ Thanh liếc nhìn hai người, gật gật đầu. Cho tới bây giờ, hấn mới có thể đoán ra được chuyện này. Chỉ có điều không hiểu vì sao vị cao nhân đó lại lựa chọn phương thức chuyển thể trọng sinh, vạn kiếp bất phục này.

- Đại ca, lúc hấn cứu người, người có nhìn thấy chân diện mục của hấn hay không?

Vào lúc Vũ Thanh nói ra, Vũ Cương sớm đã nhíu mày, lúc này vội vàng hỏi.

- Không có, từ đầu đến cuối, hấn vẫn mặc toàn thân áo đen, mang theo mặt nạ bảo hộ...

- Vậy hấn có đặc điểm gì hay không?

Vũ Cương lần nữa hỏi.

- Đặc điểm... Đúng rồi, lúc hấn nói chuyện với ta có thói quen đưa tai ra sau lưng, ta nhớ rõ, ngón tay của hấn thon dài, hơn nữa thói quen tay phải...

- Ngón trỏ ngón giữa bung qua lại? Đúng không?

Thần sắc của Vũ Cương mang theo một tia kích động, nói ra.

- Đúng! Làm sao người biết?

Vũ Thanh kinh ngạc nhìn Vũ Cương nói ra.

- Đại ca

Sau khi được Vũ Thanh khẳng định, thần sắc của Vũ Cương lập tức mang theo hối hận, kích động nói:

- Là hấn, chính là hấn đã truyền công pháp tà ác cho ta.

- Hấn truyền cho người công pháp tà ác?

Vũ Thanh mở to mắt nói ra, hấn không ngờ vị cao thủ thần bí này lại có quan hệ với Vũ Cương.

Vũ Cương gật đầu một cách khổ sở, từ từ chìm vào trong ký ức, nhớ lại chuyện năm đó.

Trời sinh Vũ Cương có tính hiếu thắng, thiên phú, tư chất, tu vi và đại ca Vũ Thanh tương xứng, nhưng hấn không có hi vọng đạt được vị trí điện chủ, bởi vì phụ thân bọn họ nhìn trúng tính cách của Vũ Thanh, cho nên hấn không cam lòng. Trên phương diện võ lực Vũ Thanh không chiến thắng hấn, có thể nói là ngang

tay, nhưng phụ thân lại lựa chọn Vũ Thanh trở thành người kế tiếp nhiệm điện chủ. Vũ Cương chỉ có nhện, trong tiệc rượu chúc mừng hân tận lực khắc chế mình, nhưng sau khi uống rượu say mềm thì xé rách hư không, chạy đến một ngọn núi hoang vu không người, gào thét khóc lớn, giống như muốn phát tiết nghẹn tuyệt trong lòng ra.

Mà khi đó, một vị cao thủ thần bí xuất hiện nói rất thường thức thiên phúc của hân, muốn thu hân làm đồ đệ, hơn nữa còn giúp hân đoạt vị trí điện chủ. Dưới lợi ích điều khiển, cuối cùng tham niệm của Vũ Cương chiếm cứ vị trí thượng phong.

Sau khi hai người nói chuyện xong, chân tướng đã rõ ràng. Tiểu Thượng chính là vị cao nhân thần bí, không chỉ truyền thụ công pháp tà ác cho Vũ Cương, hủy diệt đạo thống chân chính của Vũ Hồn Điện, hơn nữa bồi dưỡng Vũ Thanh trở thành sự phụ của hân sau khi chuyển thể sống lại, sau đó lợi dụng cừu hận giữa hai người, hân từ giữa hai người, đạt được lợi ích lớn nhất. Cuối cùng nhất, Vũ Hồn Điện, Trảm Ma Tông và Vũ Thanh sẽ trở thành lực lượng của hân.

Đáng tiếc, dù là có âm mưu gì, đúng là không thể chèn vào đâu được. Nếu như không có Dương Thiên Lôi xuất hiện, Tiểu Thượng cũng khó mà thành công, bởi vì Vũ Cương cũng là người âm tàn và giỏi về tâm kế, cho tới bây giờ hân vẫn ôm thái độ hoài nghi, cho nên, hân đã sớm phát hiện gông xiềng linh hồn của Tiểu Thượng, chẳng qua là tương kế tựu kế thôi.

Hơn nữa Dương Thiên Lôi ngang trời xuất thế, đã làm cho âm mưu của Tiểu Thượng bị bại lộ hoàn toàn.

- Hảo thủ đoạn... Vậy tên Tiểu Kiến Nhân đã xảy ra chuyện gì?

Đúng lúc này, Trần Phá Thiên hỏi ra những nghi hoặc trong lòng. Nếu như Tiểu Thượng là cao thủ tuyệt thế kia chuyển sinh, vậy Tiểu Kiến Nhân thì sao?

- Tiểu Kiến Nhân có quan hệ với Tiểu Thượng, tuy ta không rõ tình huống lắm, nhưng ta cảm thấy được, Tiểu Thượng đã có một loại lực lượng từ sớm, có thể là do hân không thể nào khống chế được, cho nên không dám sử dụng. Mà bây giờ, âm mưu của Tiểu Thượng đã bị bại lộ, hơn nữa vấn đề cạnh tranh chức vị minh chủ xuất hiện, hân lựa chọn loại phương thức đường đường chính chính này, nhưng mà, phải hi sinh Tiểu Kiến Nhân chân chính!

Dương Thiên Lôi đưa ra suy đoán lớn mật.

Bởi vì Tiểu Kiến Nhân quật khởi, hoàn toàn là chuyện xảy ra sau khi đi vào không gian tiên cảnh. Mà dã tâm của Tiểu Thượng tương đối lớn, nhưng thực lực của hân muốn cạnh tranh vị trí minh chủ vẫn còn kém rất nhiều, nhưng vì sức hấp dẫn của vị trí minh chủ, đối với hân chẳng khác gì một bước lên trời, cho nên, hân lựa chọn phương thức đập nổi chìm thuyền!

- Rốt cuộc Tiểu Thượng là người như thế nào? Tại sao dã tâm của hân lại lớn như vậy, chẳng lẽ hân muốn đối phó Ngũ đại gia tộc? Mục đích là cái gì? Nhất thống Vô Cực tinh vực?

Dương Thiên Lôi tự nhủ nói ra.

- Thiên Lôi, mặc kệ hân có âm mưu gì, nhưng vị trí minh chủ lần này tuyệt đối không thể để cho Tiểu Kiến Nhân và Tiểu Thượng đạt được, dù thế nào người cũng phải lấy nó cho bằng được! Kỳ huynh không ở đây, hai chúng ta cũng mất đi tư cách, hiện tại... Chỉ có thể nhìn người!

Trần Phá Thiên nói ra.

- Ta sẽ cố hết sức!

Trần Phá Thiên và Triệu Tự Long bốn người, đang cùng Dương Thiên Lôi thảo luận, sau khi thương lượng xong liền ra khỏi Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Dương Thiên Lôi cũng không biết là, bốn người đã phân thành bốn đường, không tiếc hạ mình, đi tìm chứng không giả của các thế lực top 50 của Vô Cực tinh vực. Đây là việc duy nhất bọn họ có thể làm hiện giờ cho Dương Thiên Lôi.

Bài danh Ngũ cường, Dương Thiên Lôi chỉ có thể dựa vào chính mình, thực lực môn phái cũng phải dựa vào Dương Thiên Lôi. Tuy bốn người không biết trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình có bao nhiêu cao thủ đã ngoài Thiên giai, nhưng lại tinh tường, Vũ Thanh, Vũ Cương đã trở thành người của Dương Thiên Lôi, ít nhất trên phương diện thực lực môn phái, chênh lệch của Dương Thiên Lôi cũng không lớn.

Vũ lực và thực lực môn phái, hai vấn đề này chỉ có thể tự dựa Dương Thiên Lôi.

Tình huống cụ thể, điểm tối đa của vũ lực là 100 điểm. Xếp hàng thứ nhất là 100 điểm, xếp hạng thứ hai 80 điểm, chênh lệch mỗi vị trí là 20 điểm, người đứng cuối cùng được 20 điểm. Thực lực môn phái cũng như thế. Chỉ cần hai hạng mục này, chỉ cần lọt vào top 3 sẽ tiến vào danh sách tuyển cử cuối cùng.

Mà hạng mục tuyển cử, tổng cộng năm mươi người bỏ phiếu, mỗi được là 2 điểm. Cuối cùng là cộng điểm của cả ba hạng mục, người có điểm cao nhất chính là minh chủ.

Nhưng mà, làm cho người ta không thể tin được là, các môn phái vốn thân cận với tam đại gia tộc, không ngờ đều sập cửa vào mặt bọn họ. Dương nhiên không phải là không thấy, mà là sau khi thấy, lại nghe bọn họ nói bỏ phiếu cho chương giáo Huyền Thiên Phái, lại bị cự tuyệt rất dứt khoát, lý do rất đầy đủ, tam đại gia tộc lấy Kỷ gia cầm đầu, mà bây giờ Kỷ Trùng Kiền tiến vào top 5, đương nhiên bọn họ sẽ bỏ phiếu cho Kỷ Trùng Kiền. Cho dù bốn người đều nói ra Kỷ Trùng Kiền đã hại chết huynh trưởng của mình, nhưng không có người nào để ý tới.

Hiển nhiên, Kỷ Trùng Kiền đưa ra đề xuất chọn minh chủ đã sớm làm ra chuẩn bị, về phần thuyết phục thế nào, cũng không phải bọn họ có thể biết rõ.

Kết quả như vậy, đã làm cho bọn Trần Phá Thiên không thể tưởng tượng được, đành thuận theo ý trời.

Tiểu Kiến Nhân ở trong phòng.

- Tông chủ, cần ta đi ngoại giao không?

Tiểu Thượng nói ra.

- Ngoại giao? Ngoại giao thì làm gì chứ.

- Thuyết phục một ít chương giáo, đến lúc đó bỏ phiếu cho tông chủ!

- Không cần đâu! Đứng trước thực lực tuyệt đối, ai dám không chọn ta? Đi xuống đi!

Hai con mắt của Tiểu Kiến Nhân xuất hiện hào quang cuồng ngạo, lạnh giọng nói ra.

- Dạ, thông chủ!

Sáng sớm hôm sau. Quy mô cả diễn võ trường vô tiền khoáng hậu, phương viên trăm dặm quanh diễn võ trường, dù lên trên trời dưới đất cũng tụ tập vô số tu luyện giả.

Hôm nay, cuộc chiến bài danh Ngũ cường chính thức bắt đầu!

Tiểu Kiến Nhân, Tiểu Thượng, Mạnh Hạ Huy, Kỷ Trùng Kiền và Dương Thiên Lôi, năm người đồng thời xuất hiện trên ghế tuyển thủ, lúc năm người xuất hiện, cả diễn võ trường liền bộc phát ra tiếng hoan hô vang vọng thiên địa.

608. Chương 621: Tạo Vật Pháp Tắc.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 621: Tạo vật pháp tắc.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khóe miệng của Tiểu Kiến Nhân xuất hiện một tia cười nhạt, tên gia hỏa tà ác này, lúc chiến đấu từ đầu đến cuối, đều thể hiện ra tu vi và cuồng ngạo không ai sánh nổi, dù là thời điểm gì, bộ dáng của hắn đều bình thản ung dung, bộ dạng tiêu sái đến cực điểm, vì thế hắn có nhân khí rất cao, hắn đã trở thành thần tượng sùng bái của nhiều người.

Cho nên, tiếng hoan hô Tiểu Kiến Nhân là mạnh mẽ nhất!

Tuy Dương Thiên Lô vô cùng đẹp trai, nhưng bộ dáng là một lão già, tương đối mà nói, hẳn thua kém rất nhiều. Cho dù toàn thân Dương Thiên Lô toát ra hào nhiên chính khí, tiên phong đạo cốt, nhưng trong suy nghĩ của đại đa số tu luyện giả, Tiểu Kiến Nhân chính là một ngôi sao mới nổi, hơn nữa phát ra hào quang, lấn át hết những đối thủ khác trong Ngũ cường, người như vậy, nếu cho hắn thêm một thời gian, sẽ đạt tới trình độ nào? Tuyệt đối đạt tới độ cao không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, hoan hô thì hoan hô, nhưng quyền quyết định bỏ phiếu chỉ nằm trong tay chúng khổng giả các thể lực lớn.

- Cuộc chiến bài danh Ngũ cường, dùng thể thức chiến đấu vòng tròn, mỗi ngày sẽ có bốn cuộc tranh tài, sau hai trận sẽ nghỉ ngơi hai canh giờ, sau đó tiến hành hai trận kế tiếp! Mời năm vị tuyển thủ tiến vào bàn, bắt đầu rút thăm!

Âm thanh của cung chủ Huyền Hải Cung Hải Thanh, năm người Dương Thiên Lô đồng thời xuất hiện trên lôi đài.

Năm người rút thăm, mỗi người một lần. Nhưng mà, chuyện này đối với năm người không có gì trọng yếu, bởi vì không như vòng loại, mà là thi đấu vòng tròn, mỗi người đều phải giao thủ với nhau một lần. Trình tự trước sau, cộng thêm thời gian nghỉ ngơi hai canh giờ sau hai trận đấu, chỉ cần không bị thương rất nghiêm trọng, không phục sẽ rất nhanh. Nhất là Dương Thiên Lô có Thanh Tinh Lưu Ly Bình, cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Nhanh chóng có kết quả rút thăm, Dương Thiên Lô cảm thấy may mắn, hẳn bắt được trận đầu.

- Trận đầu là hai vị tuyển thủ, Huyền Thiên Phái Mộc Dịch Đình, Trảm Ma Tông...

Thời điểm nghe đến Trảm Ma Tông, mấy người Hạ Tích Trúc, Trần Phá Thiên cảm thấy trong nội tâm nhảy lên một cái, tuy mỗi người phải giao thủ với nhau một lần, nhưng bắt đầu thất bại, đó là điềm không tốt, hoặc nhiều hoặc ít sẽ ảnh hưởng đến tâm tình. Cho nên, bọn người Hạ Tích Trúc rất lo lắng cho Dương Thiên Lô gặp được Tiểu Kiến Nhân.

- Tiền nhiệm tông chủ, Tiểu Thượng.

Sau khi Hải Thanh nói xong, bọn người Hạ Tích Trúc mới thở ra một hơi. Tiểu Thượng, tuy trong trận đấu bộc phát ra khí tức cực kỳ tà ác, nhưng không hề nghi ngờ, trong lòng mọi người, gặp Tiểu Thượng vẫn còn tốt hơn gặp được Tiểu Kiến Nhân rất nhiều.

- Trận thi đấu thứ hai là hai tuyển thủ Mạnh gia gia chủ Mạnh Hạ Huy, Kỷ gia gia chủ Kỷ Trùng Kiền! Trảm Ma Tông tông chủ, Tiểu Kiến Nhân luân không! Thịnh các tuyển thủ chuẩn bị!

Sau khi Hải Thanh tuyên bố hết liền trở về vị trí của trọng tài, từ từ ngồi xuống.

Từ khi thi đấu đến nay, Dương Thiên Lô vẫn dùng bộ dáng tiên phong đạo cốt, chưa từng biểu hiện ra chút tình cảm mãnh liệt nào, nhưng lúc này, lúc hắn đối mặt với Tiểu Thượng, đột nhiên hai con ngươi tản mát ra hào quang mạnh mẽ, một cổ khí tức lạnh lùng khắc nghiệt, từ trên người hắn phát ra!

Dương Thiên Lô biểu hiện khác thường như thế, làm cho tất cả mọi người, kể cả Tiểu Thượng cũng phải thất kinh.

Trận đầu Tiểu Thượng đụng phải Dương Thiên Lô, trong lòng của hắn nổi lên bất an, bởi vì Tiểu Kiến Nhân đã từng nói qua, trong tất cả tuyển thủ thì Dương Thiên Lô, là người uy hiếp hắn lớn nhất. Tuy Tiểu Thượng không nhìn ra, nhưng hắn vẫn tin tưởng lời nói của Tiểu Kiến Nhân. Dù sao, thực lực của Tiểu Kiến Nhân đã siêu việt sức tưởng tượng của hắn.

- Yêu nghiệt!

Làm cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng được là, vẫn chưa khai chiến, Dương Thiên Lô đã lạnh lùng nhìn Tiểu Thượng nói ra hai chữ làm cho mọi người cảm thấy kinh ngạc.

- Người nói cái gì?

Tiểu Thượng lập tức nổi giận nói ra, bởi vì hắn cảm thấy Dương Thiên Lôi cải biến, cảm thấy kỳ quái, nhưng không nghĩ tới Dương Thiên Lôi lại nhục mạ hắn, hơn nữa vô cùng hung hăng càn quấy, dù người mạnh mẽ thì thế nào? Tiểu Thượng sao có thể chịu đựng chứ?

- Tuy lão phu không nhìn thấu người tà tà vật gì, nhưng từ khí tức tà ác trên người của gnuoiw, sao có thể giấu diếm được lão phu chứ? Loại nghiệp chương như ngươi cũng muốn giành được vị trí minh chủ sao, độc hại thiên hạ, tai họa muôn dân trăm họ, đúng là buồn cười!

- Nói bậy! Tà ác cái gì? Thần thông trong thiên hạ, trăm sông đổ về một biển, chỉ có cảnh giới mới quyết định tất cả! Thế nào là tà, thế nào là chính? Chỉ cần trong lòng còn tình người, đó là chính! Lão gia hỏa, ít giả dối chút đi, chẳng lẽ muốn làm lão thần tiên cứu thế? Chiến thắng ta rồi nói sau!

Tiểu Thượng lạnh giọng nói ra, âm thanh đông đặc, lão hồ ly này đúng là không đơn giản, không ngờ lại đem cái gọi là yêu nghiệt của Dương Thiên Lôi hóa giải, khí tức toàn thân nhanh chóng tăng vọt, nhanh như thiểm điện bay lên trời, hắn không muốn nói nhảm với Dương Thiên Lôi.

Nhưng mà, hắn vốn cho rằng Dương Thiên Lôi sẽ tiếp tục nói cái gì đó với mọi người, lại phát hiện Dương Thiên Lôi không nói thêm câu gì, nhưng hắn vẫn không trực tiếp lẳng không bay lên, hắn chỉ quay người nhìn Tiểu Kiến Nhân, mỉm cười, nụ cười kia ẩn chứa một cổ ý tứ hàm xúc.

Chỉ là mọi người không rõ.

- Mộc chương giáo, mời bắt đầu!

Đúng lúc này, Hải Thanh mở miệng nhắc nhở.

Dương Thiên Lôi gật gật đầu, trực tiếp lẳng không bay lên.

Dương Thiên Lôi không nói thêm gì nữa, nhưng mục đích của hắn đã đạt được, xao sơn chấn hổ. Hắn không nhắm vào Tiểu Thượng, hơn nữa sở dĩ Dương Thiên Lôi nói ra, đơn giản là nhắc nhở cho mọi người, lưu ý đến bọn họ. Bởi vì, lần này, hắn muốn bức ra Tiểu Thượng dùng tất cả thực lực, làm cho mọi người cảm ứng, cổ khí tức tà ác này, đến cùng là vật gì!

- Khôi lồ! Ha ha ha... Đến đây đi, làm cho lão phu được mở mang kiến thức, ta muốn xem khôi lồ đáng thương như ngươi có bao nhiêu lợi hại!

Thời điểm Dương Thiên lẳng không bay lên nhìn thẳng vào Tiểu Thượng, hắn lại nói ra một câu làm cho mọi người không thể hiểu thấu, nhưng làm sắc mặt của Tiểu Thượng phi thường khó coi.

Nhưng mà, lần này Tiểu Thượng không phản kích, hắn trực tiếp hừ lạnh một tiếng, mi tâm bỗng nhiên từ trong mi tâm phát ra một đạo huyết hồng chi quang khủng bố, không có bất kỳ pháp lực gì, nhưng thần niệm của hắn đã ngưng tụ ra một thần thông vô cùng cường hãn.

Tâm thần công kích.

Tâm thần công kích, đây mới là năng lực cường đại nhất của Tiểu Thượng. Dù lấy trong mấy trận chiến trước, hắn cũng chưa từng sử dụng qua. Nhưng mà, hôm nay đối mặt với cao nhân ẩn thế như Dương Thiên Lôi, hơn nữa còn là cao nhân nhìn thấu tất cả, Tiểu Thượng không thể không thể hiện ra thực lực cường hãn của hắn.

- Ma cao một thước, đạo cao một trượng, thiên địa vạn vật, ngưng vi khí cương!

Làm cho Tiểu Thượng kinh ngạc là, vào lúc này, thân hình Dương Thiên Lôi bỗng nhiên biến thành hư vô mờ昧, cùng lúc đó, âm thanh của hắn rộng lớn khôn cùng, như có ma lực xuyên thấu nhân tâm, vang vọng trong vòng ngàn dặm!

- Hạo nhiên chính khí!

Khi Dương Thiên Lôi phát ra âm thanh rộng lớn khôn cùng kia, Dương Thiên Lôi hét lớn một tiếng, bốn chữ hạo nhiên chính khí vừa dứt, bỗng nhiên hư không phát ra hào quang vô cùng vô tận, nhanh như thiểm điện ngưng tụ lên người Dương Thiên Lôi!

Vào lúc này, hắn như hóa thành một lão thần tiên chân chính, toàn thân xuất hiện hào quang sáng chói!

- Hách!

Vào lúc Tiểu Thượng phát ra thần niệm ngưng tinh màu đỏ, lập tức phát ra một tiếng nổ mạnh. Lại cho mọi người kinh ngạc, từng đạo thần niệm màu đỏ của Tiểu Thượng phát ra tiếng kêu la thảm thiết ghê người, trong chốc lát, xung quanh Dương Thiên Lô xuất hiện vô số yêu vật khủng bố.

- Quả nhiên là yêu nghiệt!

Dương Thiên Lô trầm giọng hét lớn, đột nhiên hai tay kết xuất thủ ấn, không ngưng tấn công về phía Tiểu Thượng.

Một màn này khiến sợ hãi tất cả mọi người trong diễn võ trường, kể cả Tiểu Kiến Nhân cũng không ngoại lệ, thần sắc Tiểu Kiến Nhân lạnh nhạt, vào lúc này hần nhú mảy, trong hai tròng mắt lóng lánh một tia âm tàn, nhìn lên không trung!

- Tạo vật! Không ngờ linh ngộ tạo vật pháp tắc!

Trong lòng Tiểu Kiến Nhân nói thầm. Nhưng Tiểu Kiến Nhân tinh tường, chắc chắn Dương Thiên Lô đã đoán được hần tuyệt không phải Tiểu Kiến Nhân chân chính, bởi vì Dương Thiên Lô mới vừa nói Tiểu Thượng nhưng thật ra là nói hần, mà trước khi chiến đấu, hần gọi Tiểu Thượng là khô lỗ, càng chứng minh điểm ấy. Nhưng mà, hần không nghĩ tới Dương Thiên Lô đã linh ngộ tạo vật pháp tắc, hơn nữa cùng dùng pháp tắc này biết rõ Tiểu Thượng chính là tà ác.

Đồng dạng, Kỷ Trùng Kiền đang quan sát chiến đấu, trên nét mặt của hần lộ ra một tia ngưng trọng và âm tàn.

- Yêu pháp, người dùng yêu pháp!

Trong hư không Tiểu Thượng đang phẫn nộ, hần chỉ phát động tâm thần công kích mà thôi, tuy thần niệm của hần tà ác, nhưng làm sao là yêu nghiệt được chứ? Nhưng Dương Thiên Lô đã hóa thần niệm của hần thành yêu nghiệt! Hần không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng biết rõ, vào lúc này, chỉ sợ người trong thiên hạ sẽ coi hần là sinh vật tà ác chân chính, chính là yêu vật!

- Rầm rầm rầm...

Dương Thiên Lô không ngừng phát thủ ấn ra, hần và Tiểu Thượng chiến đấu với nhau. Công kích cuồng bạo, năng lượng tàn sát bừa bãi, trong chốc lát trong phương viên mấy trăm trượng! Thực lực hai người thể hiện ra, đã làm cho tất cả cao thủ khiếp sợ. Không người nào nghĩ đến, Dương Thiên Lô cường đại như thế, càng không ai nghĩ tới, Tiểu Thượng lại cường đại như thế.

Nhưng àm, trừ Tiểu Kiến Nhân, Kỷ Trùng Kiền nhìn ra mách khéo, cũng hiểu ra vì sao Tiểu Thượng lại bị oan uổng như thế, nhưng tuyệt đỉnh cao thủ như hần và tu luyện giả khác đều sợ Tiểu Thượng, bởi vì tạo vật pháp tắc của Dương Thiên Lô, đã làm bọn họ không ngờ tới, cho nên, đều cho rằng Tiểu Thượng là yêu nghiệt. Nhất là lúc Dương Thiên Lô phát ra hạo nhiên chính khí như một lão thần tiên, bọn họ càng tin tưởng, Dương Thiên Lô là thể ngoại cao nhân, là cao thủ tiền bối trong tám mang tình thương đến muôn dân trăm họ. Cộng thêm Dương Thiên Lô quen biết với Tích Trúc Điện không tranh giành quyền thế, càng xác định điểm này.

Cho nên, vào lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía Tiểu Kiến Nhân đều mang theo một tia khác thường. Nếu Tiểu Thượng là yêu nghiệt, chẳng lẽ Tiểu Kiến Nhân cường đại hơn là bình thường sao? Tuy không có ai cảm ứng được trên người Tiểu Kiến Nhân có bất cứ khí tức tà ác nào, nhưng bọn họ không dám tin tưởng vào con mắt của mình đang nhìn.

Trong nội tâm Dương Thiên Lô vô cùng đắc chí, hai tay nhanh chóng kết pháp ấn như trước, đương nhiên, thắng này chỉ giả vờ giả vịt thôi, bởi vì hần có được Huyền Thiên Chân Kinh, căn bản không cần quá trình này, hần có thể trực tiếp phát ra ra thần thông pháp tắc, tạo vật pháp tắc, đúng là Dương Thiên Lô đã linh ngộ, hơn nữa vừa linh ngộ không bao lâu. Đương nhiên, hần chỉ vận dụng được da lông mà thôi, sở dĩ có thể linh ngộ, hoàn toàn là do ý chí trong Chủ Thần Ấn ban tặng. Nhưng chỉ cần chút da lông này đã đủ rồi, ít nhất có thể giấu diếm được người trong thiên hạ, làm cho mọi người hoài nghi Tiểu Thượng, làm như vậy, mọi người sẽ hoài nghi Trảm Ma Tông không phải là nhân loại, mà là yêu nghiệt tà ác.

Sở dĩ Dương Thiên Lô làm như vậy, bởi vì hắn không xác định mình có thể chiến thắng Tiểu Kiến Nhân hay không. Một khi bị Tiểu Kiến Nhân đạt được vị trí mình chủ hiệu lệnh thiên hạ, khi đó đúng là bị kịch.

- Mộc chuông giáo, cố gắng lên!

- Mộc chuông giáo, cố gắng lên!

...

Trong diễn võ trường, không biết là ai đã dẫn đầu trước hò hét trợ uy cho Dương Thiên Lô, nhưng một lát sau, cả diễn võ trường và tu luyện giả bên ngoài diễn võ trường, đều bộc phát ra âm thanh hoan hô vang vọng thiên địa. Mộc chuông giáo, ba chữ này, đã biến thành âm thanh vang vọng nhất trong trận đấu này.

Xu thế diễn biến như thế, đúng là làm cho Dương Thiên Lô bất ngờ, trong lòng có chút không ý tứ, dù sao hắn đang đùa giỡn thủ đoạn, đương nhiên chỉ một chút mà thôi, bởi vì đây là thủ đoạn thiện ý. Tiểu Thượng, Tiểu Kiến Nhân là tà ác đích thực.

- Thiên Mạc Tinh, thiên mạc trùng trùng điệp điệp! Vô Tẫn Cốc, đạo pháp vô tận! Ngưng!

Dương Thiên Lô rất đặc chí, bỗng nhiên tiếp tục lẩm bẩm, đột nhiên hét lớn một tiếng, từ trong giọng nói của cửa, sương mù cuộn cuộn vô cùng vô tận tản mát ra, thần thông pháp tắc vô cùng vô tận đang bay múa, trong chốc lát đã bao phủ Tiểu Thượng vào trong.

- Thiên Mạc Tinh, Vô Tẫn Cốc! Thì ra chuông khổng giả chân chính lại là Mộc chuông giáo sao?

Vô số tu luyện giả nghe được tiếng hét lớn của Dương Thiên Lô, lại nhìn thấy Dương Thiên Lô đang thi triển thần thông pháp tắc, trong nội tâm vô cùng khiếp sợ. Bởi vì trong sương mù này ngưng tụ đủ loại thần thông pháp tắc, đây không phải là tràng cảnh của Thiên Mạc Tinh Vô Tẫn Cốc hay sao?

- Tiểu tử thú này...

Hạ Tích Trúc thấy màn này cũng phải lộ ra nụ cười, thầm nghĩ trong lòng. Lúc ấy nàng nói cho Dương Thiên Lô Thiên Mạc Tinh Vô Tẫn Cốc làm trụ sở của Huyền Thiên Phái, đương nhiên cũng giải thích vì sao lại bảo Dương Thiên Lô chọn Vô Tẫn Cốc. Nhưng nàng không nghĩ rằng, Dương Thiên Lô vào thời điểm này, lại ngưng tụ ra tràng cảnh của Vô Tẫn Cốc, những người khác không rõ, nhưng Hạ Tích Trúc hiểu Dương Thiên Lô làm như vậy là để che dấu thân phận chân chính của mình. Hiện tại hắn phát ra thần thông pháp tắc, chính là vì gia hỏa biến thái này dung hợp Tam Thiên Đại Đạo suy diễn ra mà thôi. Hơn nữa, Hạ Tích Trúc tin tưởng, hiện giờ Dương Thiên Lô thi triển ra thần thông này trước mặt mọi người cũng không phải vì mục đích đơn giản như vậy.

609. Chương 622: Kỷ Trùng Kiền Cuồng Ngạo.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 622: Kỷ Trùng Kiền cuồng ngạo.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trên thực tế đúng là như thế, sương mù vô cùng vô tận hiện giờ chỉ là chương nhân pháp của Dương Thiên Lô mà thôi, tràng cảnh hiện giờ chính là, hắn đã ngưng tụ chung quanh Tiểu Thượng rất nhiều trận pháp ảo cảnh cường hãn mà thôi.

- Trừ ma vệ đạo, nhất mạch Tam Thanh, Đạo Tôn Kim Thân, quyền toái trụ tà... Phá!

Dương Thiên Lô nói ra nhưng từ ngữ rất chính nghĩa và tương đối trâu bò, sau đó lại hét lớn một tiếng. Không có biện pháp, một khi đã tìm được cảm giác trâu bò này, tên gia hỏa hèn mọn bỉ ổi này sẽ dừng lại như vậy sao?

Sau khi tuyên truyền giác ngộ, một chữ “Phá” của hắn giống như một tiếng chuông buổi sáng, một quyền của Dương Thiên Lôi đã đánh tới.

Một nắm đấm màu vàng cực lớn, ngưng tụ thần thông pháp tắc vô cùng vô tận, cộng với uy năng vô thượng hủy thiên diệt địa, lúc này bành trướng gấp trăm ngàn lần, một quyền đánh vào sương mù vô cùng vô tận.

- Âm âm...

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên, đột nhiên nổ tung giữa hư không, trừ Tiểu Kiến Nhân và Kỷ Trùng Kiền trong ánh mắt phát ra hào quang lóng lánh ra, tất cả mọi người khiếp sợ há hốc mồm, kể cả Mạnh Hạ Huy và vô số cao thủ tuyệt đỉnh cũng không ngoại lệ.

Một quyền kinh thiên của Dương Thiên Lôi, chân chân chính chính chấn nhiếp tất cả mọi người!

- Chủ thần Ân ý chí dung nhập vào trong thần thông pháp tắc...

Cùng một thời gian, Tiểu Kiến Nhân và Kỷ Trùng Kiền đều cùng nói thầm trong lòng.

...

Sau khi tiếng nổ mạnh kinh thiên biến mất, Dương Thiên Lôi ngạo nghễ đứng đó, nhìn vào màn sương mù không có bất cứ tiếng động nào, vào lúc này, tất cả tu luyện giả đều yên tĩnh, mỗi một người đều nhìn lên hư không, ngừng thở!

Thời điểm sương mù tán đi, thân ảnh của Tiểu Thượng xuất hiện trước mặt mọi người, bộ dáng của hắn lúc này thâm trầm không chịu nổi, tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt, khoe miệng xuất hiện một dòng máu tươi, thở hào hển, ánh mắt của hắn giống như dã thú nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi, hiển nhiên hắn còn muốn tiếp tục chiến đấu, nhưng thương thế của hắn rất nghiêm trọng, làm cho thân thể của hắn cứng đờ không thể khống chế, từ trên không trung rơi xuống mặt đất.

Tiểu Kiến Nhân ngồi ngay ngắn trên ghế tuyến thủ, bỗng nhiên phát tay một cái nhẹ nhàng, một cỗ pháp lực tinh thuần và thần niệm, trực tiếp xuyên thấu phong ấn vô cùng cường hãn, nâng Tiểu Thượng lên!

Những người khác không có phát hiện cái gì, nhưng hai mươi tên trọng tài đều là cao thủ tuyệt đỉnh liên thủ bố trí phong ấn, lại khiếp sợ nhìn chằm chằm vào vẻ mặt lạnh nhạt của Tiểu Kiến Nhân.

Kể cả tổ trưởng tổ trọng tài là Hải Thanh cũng phải hít một ngụm lạnh khí, vừa rồi Dương Thiên Lôi thể hiện ra thực lực chấn nhiếp tất cả mọi người, nhưng bây giờ nhìn một chiêu hơi hợt của Tiểu Kiến Nhân, càng làm cho bọn họ khiếp sợ tột đỉnh. Phải biết rằng, hai mươi người bọn họ liên thủ bố trí phong ấn, nhưng thủ hộ xung quanh diễn võ trường đều là tồn tại cường đại, cái gọi là thủ hộ, có ý nghĩa là, dù song phương có chiến đấu và công kích lên phong ấn mạnh như thế nào, cũng không thể nào xuyên thủng phong ấn, cũng không thể làm phong ấn bao quanh diễn võ trường hư hao mảy may. Nhưng mà, Tiểu Kiến Nhân làm rất đơn giản, không làm phong ấn chấn động mà có thể xuyên thủng phong ấn, nâng Tiểu Thượng lên.

Mạnh!

Cao thủ tuyệt đỉnh của Vô Cực tinh vực không phải là người mà bọn họ có thể so sánh được.

- Huyền Thiên Phái, chương giáo Mộc Dịch Đình thắng.

Khi triệt hồi phong ấn, thời điểm Dương Thiên Lôi từ từ đáp xuống diễn võ trường, một người trong tổ trọng tài, đã từ trong khiếp sợ tỉnh lại, tuyên bố Dương Thiên Lôi thắng lợi.

- Mộc chương giáo! Mộc chương giáo.

Vào lúc này, uy vọng của Dương Thiên Lôi tăng vọt lên mức chưa từng có, cả trong lẫn ngoài của diễn võ trường, bộc phát tiếng hoan hô cực lớn.

- Hiện tại bắt đầu trận thứ hai, mời Mạnh gia gia chủ Mạnh Hạ Huy, Kỷ gia nhị gia chủ Kỷ Trùng Kiền lên lôi đài!

Theo tiếng trọng tài hét lớn, Kỷ Trùng Kiền mặt không biểu tình nhanh như một đạo lưu quang xuất hiện trên lôi đài, mà Mạnh Hạ Huy hít sâu một hơi, thần sắc lạnh lùng, chiến ý dâng cao đáp xuống lôi đài.

Đương nhiên, Mạnh Hạ Huy chỉ ngưng trọng, nhưng không phải là vì Kỷ Trùng Kiền, mà là Dương Thiên Lô và Tiểu Kiền Nhân đã mang tới áp lực rất lớn cho hắn.

Tại Vô Cực tinh vực, thậm chí cả Cửu Thiên, Mạnh Hạ Huy khó cúi đầu trước ai! Cho tới nay, hắn vẫn được công nhận là đệ nhất cao thủ, dù là Kỷ gia gia chủ Kỷ Trùng Tiêu cũng không mạnh hơn hắn. Nhưng bây giờ cao thủ lánh đời Mộc Dịch Đình và Tiểu Kiền Nhân cường thế quật khởi xuất hiện, làm cho hắn cảm nhận được cổ uy hiếp cực lớn.

Tuy dù thua hai người bọn họ, vị trí minh chủ hắn cũng có nắm chắc rất lớn, dù sao thực lực tổng hợp của Mạnh gia hắn hoàn toàn có thể đứng thứ nhất, mà các thế lực lớn bài danh top 50, hắn cũng có được ủng hộ rất lớn, nhưng mà, hắn không cho phép mình thất bại! Nhất là trên phương diện vũ lực, tuyệt đối không thể!

...

- Mạnh gia chủ, sợ hãi sao?

Khóe miệng Kỷ Trùng Kiền mang theo một nụ cười âm hiểm, nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Mạnh Hạ Huy, hắn bắt đầu khiêu khích.

- Sợ hãi? Trong từ điển Mạnh Hạ Huy ta, chưa bao giờ có hai chữ sợ hãi, huống chi, chỉ bằng loại tiểu nhân như ngươi, căn bản không xứng!

Mạnh Hạ Huy lạnh giọng nói ra.

- Vậy sao? Đáng tiếc ah... Thần thoại bất bại của ngươi, hôm nay sẽ được ta kết thúc! Ha ha ha...

Kỷ Trùng Kiền cuồng ngạo, nói xong liền cười lớn lẳng không bay lên, khí tức toàn thân tăng vọt một cách điên cuồng!

Cuồng ngạo, coi rẻ, tự tin, Kỷ Trùng Kiền mang đến cho người ta cảm giác hắn không để Mạnh Hạ Huy, cao thủ đệ nhất Vô Cực tinh vực vào mắt.

Tuyệt đại đa số tu luyện giả đều cho rằng Kỷ Trùng Kiền đang cố ý chọc tức Mạnh Hạ Huy, nhưng mà, Dương Thiên Lô cũng hiểu được, đúng là Kỷ Trùng Kiền không để Mạnh Hạ Huy vào mắt.

- Được lắm! Ta muốn nhìn ngươi làm cách nào để kết thúc nó.

Mạnh Hạ Huy cũng cho rằng Kỷ Trùng Kiền đang muốn dùng lời lẽ của con nít này để chọc giận mình, cho nên, hắn không để trong lòng, trực tiếp lẳng không bay lên!

...

- Đại ca, nhìn thấy chưa? Đây là đối thủ mà ngươi cho là một mất một còn đấy, ha ha... Đây chính là đối thủ mà đến chết ngươi vẫn không thể chiến thắng, ngươi mở to mắt ra mà nhìn, huynh đệ ngươi sẽ đánh ngã hắn! Kỷ gia, hừ, dưới sự lãnh đạo của ta, mới có thể xưng bá Vô Cực tinh vực, thậm chí cả Cửu Thiên!

Kỷ Trùng Kiền dừng lại trong hư không, Kỷ Trùng Kiền cô đọng một ý nghĩa truyền sâu vào trong óc, nói ra.

- Vậy sao? Ta muốn nhìn xem người có thể đắc ý được bao lâu?

- Vậy ngươi hãy chờ xem! Một ngày nào đó, ta sẽ luyện hóa ngươi! Hừ!

Kỷ Trùng Kiền lạnh giọng nói ra.

610. Chương 623: Một Kiếm Đáng Sợ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 623: Một kiếm đáng sợ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đừng nằm mơ, cho dù tu vi của người cao thì sao, người vĩnh viễn không thể nào luyện hóa ta được...

Không ai biết, âm thanh đối thoại với Kỷ Trùng Kiền chính là gia chủ Kỷ gia Kỷ Trùng Tiêu. Càng không ai biết, Kỷ Trùng Kiền đã dùng thủ đoạn hèn hạ hại Kỷ Trùng Tiêu như thế nào.

Nhưng mà, Kỷ Trùng Tiêu cũng không vì tao ngộ của mình lúc này mà tức giận, tất cả những chuyện này, giống như hắn đã biết rõ. Đây chính là chuyện làm cho Kỷ Trùng Kiền phiền muộn nhất. Nhất là, Kỷ Trùng Kiền nhân lúc Kỷ Trùng Tiêu suy yếu nhất, bỗng nhiên hủy diệt thân thể Kỷ Trùng Tiêu, hơn nữa thời điểm Kỷ Trùng Kiền thôn phệ linh hồn lạc ấn và nguyên thần của Kỷ Trùng Tiêu, Kỷ Trùng Tiêu nói ra một câu, càng làm cho hắn ức nghẹn trong lòng.

- Thì ra là người.

Lúc ấy Kỷ Trùng Tiêu chỉ nói bốn chữ, liền buông tha chống cự, mặc cho Kỷ Trùng Kiền luyện hóa nguyên thần của hắn, mà hắn chỉ thủ hộ linh hồn lạc ấn của mình, không làm ra phản kháng. Loại chuyện thuận lợi gấp trăm ngàn lần này, cũng không có làm cho Kỷ Trùng Kiền hưng phấn, ngược lại biến thành tâm bệnh của hắn. Thời gian mấy năm sau đó, hắn dùng đủ mọi biện pháp, nhưng không cách nào luyện hóa được linh hồn lạc ấn của Kỷ Trùng Tiêu. Nhưng mà, tu vi của hắn lại tăng lên gấp trăm ngàn lần, tất cả đều do Kỷ Trùng Tiêu ban tặng, nhưng mà, trong đó còn ẩn chứa đại bí mật.

Nếu không chỉ bằng vào việc luyện hóa Kỷ Trùng Tiêu, thực lực của hắn nhiều nhất chỉ tăng lên mấy lần là chống đỡ hết nổi.

- Vậy người nhìn xem!

Kỷ Trùng Kiền lạnh lùng nói một tiếng, liền chặt đứt liên hệ với Kỷ Trùng Tiêu, tản mát ra pháp lực cuồng bạo, ngưng tụ thành vô số đạo thần thông pháp tắc vô cùng cường hãn, trực tiếp phát động công kích về phía Mạnh Hạ Huy.

- Rầm rầm rầm...

Người trong nghề vừa ra tay liền biết có được hay không, Kỷ Trùng Kiền chỉ đánh một chiêu, nhưng thể hiện ra thực lực vượt qua suy nghĩ của Mạnh Hạ Huy. Bởi vì vào lúc này, thần niệm và pháp lực của hắn đã mạnh hơn Kỷ Trùng Tiêu rất nhiều.

- Ngao...

Trong nháy mắt này, Mạnh Hạ Huy không chút do dự, trực tiếp phát ra một âm thanh gào thét vang vọng thiên địa, hắn không cho phép mình thất bại, hắn trực tiếp thúc dục huyết mạch viễn cổ Bỉ Mông trong cơ thể.

- Rắc rắc...

Một âm thanh nặng nề từ trên người Mạnh Hạ Huy phát ra, thân hình của hắn vốn cao lớn, vào lúc này, đột nhiên bắt đầu tăng vọt, đạo bào biến thành bột mịn, toàn thân là chiến giáp lông lánh, giống như Long lân, che khuất bộ vị mấu chốt, cơ bắp toàn thân tràn ngập lực lượng và tính bùng nổ, giống như sắt thép!

Vào lúc này, khí tức của Mạnh Hạ Huy tăng vọt vô số lần!

Giống như Chiến Thần hàng lâm, không ai địch nổi.

- Rất mạnh...

Vô số tu luyện giả ngửa mặt lên trời nhìn một màn trên hư không, đối với tuyệt đại đa số người mà nói, đây là lần đầu tiên được nhìn thấy Mạnh Hạ Huy trực tiếp thúc dục huyết mạch truyền thừa của Bỉ Mông. Trái lại Kỷ Trùng Kiền, vào lúc này so sánh với Mạnh Hạ Huy, đúng là con sâu cái kiến!

Nhưng làm cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng được là, con sâu cái kiến này lại không chút sợ hãi, trực tiếp lao tới không lùi bước, phóng về phía Mạnh Hạ Huy!

- Âm âm...

Một tiếng nổ thật lớn, thân hình của Mạnh Hạ Huy và Kỷ Trùng Kiền đều lui về phía sau, trong chốc lát đã lui lại hơn trăm trượng, lúc này mới ổn định thân hình!

- Không nghĩ tới người lại ẩn dấu thực lực, rất tốt! Nhưng người cho rằng như vậy là có thể thắng ta được sao? Nằm mơ!

Hai con người của Mạnh Hạ Huy phát ra hào quang lóng lánh, giống như có vài đạo kim tuyến lóe ra!

Kỷ Trùng Kiền thấy tình cảnh này, kinh thường hừ lạnh một tiếng, trong hai mắt bắn ra hai đạo tinh quang đỏ thẫm.

- Xoẹt xoẹt...

Hai đạo tinh quang trong mắt hai người xuyên qua khoảng cách trăm trượng đụng nhau, song song hóa thành vô hình!

Thân hình to lớn của Mạnh Hạ Huy, lúc này cũng động, lui về phía sau một bước. Long mày của Kỷ Trùng Kiền nhảy lên, trong ánh mắt lại xuất hiện một tia kinh thường.

Dù một màn này xuất hiện cực nhanh, nhưng vô số cao thủ tuyệt đỉnh đều bị khiếp sợ, không ai nghĩ tới thần niệm của Kỷ Trùng Kiền lại mạnh hơn Mạnh Hạ Huy.

- Thương Vương Chi Vương, tề!

Mạnh Hạ Huy gầm lên một tiếng, đột nhiên tiến lên một bước, xung quanh thân xuất hiện dị biến, gió nổi mây phun, không gian trăm trượng xung quanh chấn động dị thường, giống như thời không thác loạn, một cây kim thương cực lớn, nhanh chóng ngưng tụ trước mặt Mạnh Hạ Huy.

- Kim Thương Phá!

Mạnh Hạ Huy uy phong lẫm lẫm, một thương đâm ra, thế thương ngập trời, pháp lực và thần niệm bàng bạc khúng bố, giống như càn khôn điên đảo, đảo loạn âm dương, bao phủ Kỷ Trùng Kiền vào bên trong.

- Tề...

Thương pháp, chính là tuyệt học mạnh nhất của Mạnh gia, bởi vì đây chính là vũ khí có uy lực mạnh nhất khi hóa thân thành Long kỵ sĩ. Mà một chiêu thương pháp này của Mạnh Hạ Huy, cho dù không có Long tộc phối hợp, cũng cực kỳ lợi hại, ẩn chứa vô thượng thần thông của Mạnh gia, một kích giết địch, đơn giản trực tiếp, không chút hoa mỹ nào.

Kỷ Trùng Kiền sớm đã có chuẩn bị, thời điểm đối phương ngưng tụ kim thương đánh ra, pháp lực đã tuân ra, các loại thần thông đã được thi triển ra.

Hắn ngưng tụ chiêu bài tuyệt học của Kỷ gia là Bất Tử Thần Công, từng đoàn từng đoàn phong bạo đen như mực, ẩn chứa vô số thần thông pháp tắc, đang gào thét chung quanh.

- Rầm rầm rầm...

Tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, làm cho kim thương của Mạnh Hạ Huy càng ngày càng chậm, còn chưa tới trước mặt Kỷ Trùng Kiền, đã hóa thành bột mịn, cùng lúc đó, Kỷ Trùng Kiền phát ra phong bạo đen như mực bao phủ toàn bộ Mạnh Hạ Huy vào trong.

- Muốn vây khốn ta? Nằm mơ!

Mạnh Hạ Huy thúc dục thần niệm, thương mang trùng trùng điệp điệp đánh vỡ hắc phong, vào thời điểm này thân thể to lớn của hắn lóe lên, thi triển Đại Thuấn Di Thuật, lập tức biến mất tại chỗ.

- Đại Thuấn Di Thuật?

Kỷ Trùng Kiền hơi kinh hãi, dựa theo lý giải của hắn về Mạnh Hạ Huy, cũng không biết Mạnh Hạ Huy đã tu luyện thành Đại Thuấn Di Thuật, hơn nữa còn tu luyện tới cảnh giới đỉnh phong, tốc độ cực nhanh, đây là điều mà hắn không tưởng tượng nổi, hừ lạnh một tiếng, thân hình Kỷ Trùng Kiền run rẩy, trong chốc lát

biến hóa ra ngàn vạn đạo thân ảnh, không phân biệt được đâu là thật đâu là giả, đây cũng là một loại thần thông trong Tam Thiên Đại Đạo Đại Huyền Ảnh Thuật.

Mạnh Hạ Huy vốn đang tiếp cận Kỷ Trùng Kiền, hơi kinh hãi, trong chốc lát khởi động Đại Thuần Di Thuật, ngay vào lúc hắc biến mất, trong hư không, trên chín tầng trời, bỗng nhiên tản mát ra ngàn vạn đạo thương mang khủng bố, mỗi một đạo thương mang đều đánh xuống một đạo ảo ảnh của Kỷ Trùng Kiền.

- Rầm rầm rầm...

Chỉ trong nháy mắt, liền tan thành mây khói, tất cả ảo ảnh biến mất.

- Lợi hại! Xem ra ta đã đánh giá thấp thực lực của Mạnh Hạ Huy rồi.

Dương Thiên Lô đang đứng trên không trung, trong nội tâm nhin không được thầm khen. Hai người chiến đấu, dù là thần thông pháp tắc hay pháp lực, thần niệm, đến cả kỹ xảo chiến đấu, đều đạt tới đỉnh phong, tuy nói thì dài, nhưng lúc hai người giao thủ, căn bản không có thời gian suy nghĩ, hoàn toàn là công kích liên tục. Không thể không nói, đây chính là một cuộc chiến đặc sắc.

- Ha ha ha... Tốt lắm! Không hổ là kẻ đã từng là đệ nhất nhân! Hiện tại ta sẽ cho người được nhìn thấy thực lực chân chính của Kỷ Trùng Kiền ta.

Kỷ Trùng Kiền cũng không nghĩ tới thực lực của Mạnh Hạ Huy lại tăng lên nhiều như vậy, hắn vốn không muốn bạo lộ thực lực của mình, vào lúc này, nhưng hắn không thể không bộc lộ một tia. Đương nhiên, chỉ một tia là đủ rồi!

Theo lời của Kỷ Trùng Kiền, khí tức quanh thân của hắn, không ngờ lập tức cải biến, trên tay của hắn xuất hiện một thanh cự kiếm phát ra hào quang bí lục, khí tức lạnh lùng khắc nghiệt phát tán ra, trong chốc đã bao trùm thiên địa, trực tiếp bao trùm Mạnh Hạ Huy vào bên trong.

Đám một kiếm ra.

- Tê...

Kiểm quang tràn ngập sinh cơ vô tận, mọc lên như nấm sau mưa, tản ra sinh cơ nồng đậm, thể nhanh như thiểm điện đánh về phía Mạnh Hạ Huy.

Bỗng nhiên Mạnh Hạ Huy có cảm giác như cả thiên địa được cổ sinh cơ này bao trùm, như tắm trong gió xuân, bản thân của hắn như đang ở một ốc đảo tràn ngập sinh cơ, sức sống tràn trề tản ra khắp nơi, tâm thần thư giãn, kim lòng không được muốn đắm chìm vào trong đó.

- Không tốt!

Trong nháy mắt này, trực giác nhạy cảm, trong chỗ sâu nhất trong nội tâm của hắn xuất hiện một cảm giác nguy cơ mãnh liệt, đột nhiên mở to mắt!

Một đạo kiếm quang!

Nếu như ánh mặt trời, từ từ mở rộng ra trước mặt, kiếm quang vô cùng khủng bố, lập tức bao phủ hắn, muốn chém giết hắn!

Kiểm đạo thần thông như thế, đúng là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần.

Mạnh Hạ Huy lần đầu tiên nhìn thấy kiếm đạo thần thông mạnh như thế này, trong nội tâm hoảng sợ, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn là người thân kinh bách chiến, tinh thần tập trung cao độ, thúc dục huyết mạch viễn cổ toàn thân lên mức tận cùng, pháp lực toàn thân, thần niệm ngưng tụ một cách điên cuồng, tạo thành từng đạo thần thông pháp tắc vô cùng cường hãn ở trước mặt.

- Phá... Phá... Phá...

Mạnh Hạ Huy liên tục hét lớn, mỗi một tiếng hét lớn, liền bộc phát ra tiếng lôi minh kinh thiên động địa, trong chớp mắt, thân hình lui về phía sau, luân phiên biến hóa, nhưng dù vậy, kiếm quang kinh thiên của Kỷ Trùng Kiền vẫn bám sát thân thể của hắn càng ngày càng gần.

- Âm âm...

Làm cho mọi người không nghĩ tới là, một kiếm này của Kỷ Trùng Kiền lại không bị tiếng kinh hô tê tâm liệt phế của Mạnh Hạ Huy phá vỡ, nó đã xuyên thấu phòng ngực của Mạnh Hạ Huy, đánh vào thân thể của Mạnh Hạ Huy.

Mạnh Hạ Huy trọng thương, bại!

Vô cùng nhục nhã.

Thất bại lần này đối với Mạnh Hạ Huy mà nói, tuyệt đối là thiên đại nhục nhã! Dù thế nào hắn cũng không tưởng tượng được, Kỷ Trùng Kiền lại có thực lực mạnh đến mức như vậy.

...

Trần Phá Thiên, Triệu Tự Long cũng không thể tin nổi vào những gì mà mình nhìn thấy, không ngờ Kỷ Trùng Kiền lại lợi hại như thế!

Vốn hai người còn ôm một tia hi vọng Kỷ Trùng Tiêu vẫn còn sống, nhưng bây giờ nhìn thấy thực lực của Kỷ Trùng Kiền, bọn họ biết rõ, khả năng Kỷ Trùng Tiêu còn sống quá nhỏ bé.

...

- Có nhìn thấy gì không? Đệ nhất nhân trong Vô Cực tinh vực, chính là đệ nhất nhân đề lên đầu của ngươi! Hắn không thể chịu nổi một kích trong tay ta! Ha ha ha...

Kỷ Trùng Kiền hưng phấn nói với người trong chỗ sâu của óc, nhưng biểu hiện của hắn không chút thay đổi, từ từ đáp xuống lôi đài.

- Đó là lực lượng của ngươi? Dù ngươi có tâm thuật bất chánh, nhưng cuối cùng ngươi vẫn là đệ đệ của ta, ta nhìn thấy kết cục, nhưng không nhìn thấy quá trình... Hiện tại thu tay vẫn còn kịp, nếu không...

- Nếu không thì thế nào? Làm ta sợ sao? Ha ha ha... Kỷ Trùng Tiêu, ta phải cảm tạ ngươi mới đúng, nếu không có ngươi sẽ không có ta hiện giờ! Đương nhiên, ta càng cảm tạ ngươi đã làm mai mối cho ta! Ha ha ha...

Chiến thắng Mạnh Hạ Huy càng làm kích phát ngọn lửa cuồng ngạo và hưng phấn trong lòng của Kỷ Trùng Kiền, cũng làm cho hắn tin tưởng, lực lượng của hắn bây giờ, đã có thể chiến thắng bất kỳ kẻ nào! Không ai có thể ngăn cản bước chân hắn xưng bá Cửu Thiên được! Không có người nào!

Đây là tất cả những gì mà hắn nhìn thấy trước mắt.

Gần trăm vạn năm, hắn nhẫn nhịn gần trăm vạn năm. Hơn nữa, nhìn thấy thực lực Kỷ Trùng Tiêu càng ngày càng mạnh, Kỷ Trùng Kiền vẫn cho rằng bản thân không còn cơ hội, cả đời hắn phải sống dưới ánh hào quang của Kỷ Trùng Tiêu, làm lão Nhị. Nhưng mà, một cơ hội ngẫu nhiên, hắn lại phát hiện bí mật của Kỷ Trùng Tiêu, cũng rất cục hiểu tư chất, thiên phú của hắn không chênh lệch bao nhiêu với Kỷ Trùng Tiêu, vì sao chênh lệch với Kỷ Trùng Tiêu càng ngày càng lớn.

Đối với phát hiện này làm cho hắn hưng phấn!

Mà bây giờ, Kỷ Trùng Tiêu khổ tu vài vạn năm, bế quan vô số lần, thật vất vả hoàn thành bí mật kia, lúc này lại làm mai mối cho hắn.

...

- Khí tức rất quen thuộc... Bảo kiếm rất cường đại...

Dương Thiên Lô ngơ ngác đứng trên hư không, trong đầu vẫn đang đắm chìm trong kiếm quang của Kỷ Trùng Kiền. Quen thuộc, là vì khí tức trong một kiếm vừa rồi của Kỷ Trùng Kiền đã làm cho cảm thấy vô cùng quen thuộc. Cường đại, là vì một kiếm của Kỷ Trùng Kiền có uy lực kinh thiên động địa, thời điểm lúc trước hắn có được thần kiếm, loại lực lượng này, tuyệt đối siêu việt phạm trù Cửu Thiên!

Đồng dạng, trong nội tâm Dương Thiên Lô cũng cảm thấy kinh ngạc, vốn hắn cho rằng Kỷ Trùng Kiền cũng giống như Tiểu Kiền Nhân, ít nhất là đạt được lực lượng tà ác, mới dám ngang ngược can rở như thế. Nhưng mà, vừa rồi Kỷ Trùng Kiền bộc phát thực lực cường hãn, lại không ẩn chứa bất cứ khí tức tà ác nào, trái lại, hắn cảm nhận được ý cảnh của đại đạo!

Rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra?

Kỷ Trùng Kiền ngưng tụ thành bảo kiếm, hiển nhiên không phải là thần niệm thuần túy và pháp lực, mà là bảo kiếm chân chính!

Bởi vì sau khi đánh Mạnh Hạ Huy bị trọng thương, đạo kiếm quang kia cũng không biến mất, mà là phản hồi mi tâm của Kỷ Trùng Kiền. Hiển nhiên, bảo kiếm kia đã bị Kỷ Trùng Kiền luyện hóa thành truyền thừa pháp bảo.

- Chẳng lẽ bảo kiếm này có liên hệ sâu xa với bảo kiếm của ta?

Trong nội tâm Dương Thiên Lô nghĩ đến.

611. Chương 624: Thủy Tổ Kim Thương.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 624: Thủy Tổ Kim Thương.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Kỷ gia nhị gia chủ, Kỷ Trùng Kiền, thắng!

Âm thanh của Hải Thanh rất lớn, đánh gãy suy nghĩ của Dương Thiên Lô.

- Kết thúc hai trận tranh tài, nghỉ ngơi hai canh giờ, bắt đầu hai trận đấu kế tiếp.

Âm thanh Hải Thanh chưa dứt, Mạnh Hạ Huy đang trọng thương liền xé rách hư không rời đi, ngay sau đó Long Tường Vân cũng rất cao tay, đi theo Mạnh Hạ Huy. Mà Tiểu Kiến Nhân thì liếc nhìn Kỷ Trùng Kiền hung hăng càn quấy, sau đó cùng với Tiểu Thượng xé rách hư không rời đi.

Hiển nhiên không có người muốn lãng phí thời gian, hai canh giờ, đủ cho bọn họ khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, tiếp tục khiêu chiến.

Dương Thiên Lô cũng không ngoại lệ so với Kỷ Trùng Kiền, trước sau xé rách hư không rời đi. Hạ Tích Trúc, Trần Phá Thiên, Triệu Tự Long cũng đi theo Dương Thiên Lô rời đi. Đã đến lúc này, không có cần che dấu vẻ thân cận của mình.

...

Sau khi trở về khách sạn, Dương Thiên Lô liền mang mọi người vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

- Bốn vị gia gia, vừa rồi Kỷ Trùng Kiền thi triển một kiếm kia, là tuyệt học Kỷ gia đúng không? Còn nữa, lai lịch của bảo kiếm kia là gì?

- Không phải. Thiên Lô, theo chúng ta biết, Kỷ gia căn bản không có loại tuyệt học này. Nếu không, Kỷ đại ca làm sao đứng dưới Mạnh Hạ Huy được chứ, bài danh thứ hai? Về phần bảo kiếm kia... Chúng ta chưa từng nhìn thấy qua!

- Xem ra Kỷ Trùng Kiền này đúng là không đơn giản.

Dương Thiên Lô nói ra.

- Ân! Xem ra Kỷ đại ca hiện giờ, đã bị hấn hại, Thiên Lô, dù thế nào cũng phải ngăn cản hấn ạt được vị trí minh chủ, Kỷ gia hiện giờ không còn là Kỷ gia ngày trước, không ngờ lại diệt tuyệt nhân tính như vậy, một khi có được vị trí minh chủ, đó chính là tai nạn của Cửu Thiên...

Trần Phá Thiên có chút lo lắng nên nói ra.

- Ta sẽ cố hết sức.

- Có nắm chắc không?

Trần Phá Thiên nhìn Dương Thiên Lôi, cảm thấy lo lắng nên hỏi thăm.

Bọn người Hạ Tích Trúc cũng lo lắng nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Khó mà nói!

Dương Thiên cũng có chút bất an, bởi vì dù là Kỷ Trùng Kiền hay là Tiểu Kiến Nhân, rốt cuộc còn che dấu bao nhiêu thực lực, hắn không thể nhìn thấu.

Đồng dạng, vào lúc này, tình huống của Tiểu Kiến Nhân và Kỷ Trùng Kiền cũng không tốt hơn Dương Thiên Lôi bao nhiêu.

Bởi vì, lúc này Tiểu Kiến Nhân cũng không cách nào nhìn thấu Kỷ Trùng Kiền, nhất là khi Kỷ Trùng Kiền thi triển kiếm đạo thần thông, thanh bảo kiếm mà hắn sử dụng tuyệt đối đã siêu việt đạo khí, đến cùng là tồn tại thể nào?

Dù Tiểu Kiến Nhân nắm chắc phần thắng, nhưng bây giờ hắn cũng không dám khinh thường Kỷ Trùng Kiền.

Mà Kỷ Trùng Kiền cũng đã xem Dương Thiên Lôi và Tiểu Kiến Nhân là đối thủ lớn nhất.

Hai canh giờ, đảo mắt là qua.

Dưới thời không pháp tắc, năm tuyển thủ thi đấu, đã sớm khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, lúc này đều xuất hiện trên ghế tuyển thủ của mình.

Làm cho tất cả mọi người kinh ngạc chính là, thần thoại bất bại, nhưng Mạnh Hạ Huy bị bại bởi Kỷ Trùng Kiền, cảm xúc của hắn lúc này không bị ảnh hưởng chút nào, trái lại, khí tức của hắn càng thêm cô đọng. Giống như trong hai canh giờ ngắn ngủi đã có đột phá kinh thiên động địa.

Nhất là bốn người ngồi bên cạnh Mạnh Hạ Huy, càng cảm ứng được một cách rõ ràng, lúc này Mạnh Hạ Huy tuyệt đối đã mạnh hơn hai canh giờ trước rất nhiều.

- Chủ tổ khế ước?

Kỷ Trùng Kiền nhìn Mạnh Hạ Huy khiếp sợ nói ra.

Chủ tổ khế ước, là một loại khế ước cường đại và không công bằng. Tuy Mạnh gia và Long gia giao hảo tâm đầu ý hợp, cho nên Long kỵ sĩ đều thành lập dựa trên cơ sở ngang hàng, hơn nữa đều là quan hệ đạo lữ, chưa bao giờ xuất hiện qua chủ tổ khế ước. Bởi vì một khi thành lập chủ tổ khế ước, Long tộc sẽ vĩnh viễn không thể khôi phục nhân hình, biến thành triệu hoán thú của Mạnh gia. Cũng chính vì thế, trong trận đấu chính thức này, hai nhà Long Mạnh, Long kỵ sĩ sẽ không xuất hiện, bởi vì đó là hai người, nhưng một khi hoàn thành chủ tổ khế ước, bọn họ chính là một chỉnh thể, hơn nữa là chỉnh thể vĩnh viễn không tách rời nhau. Điều này cũng có ý nghĩa, bọn họ hai đã hợp thành một, trở thành một người.

- Hảo nhân lực, đáng tiếc tiện nghi cho người một hồi.

Trong hai mắt Mạnh Hạ Huy bắn ra hai đạo hào quang lạnh lùng, nhìn thẳng vào Kỷ Trùng Kiền, nói ra.

- Mời năm vị tuyển thủ lên lôi đài rút thăm!

Đúng lúc này, một gã thành viên trong tổ trọng tài đứng lên tuyên bố.

Mạnh Hạ Huy trừng mắt hừ lạnh với Kỷ Trùng Kiền, sau đó là người đầu tiên bay lên lôi đài. Kỷ Trùng Kiền nhìn bóng lưng của Mạnh Hạ Huy, trong mắt hiện ra một tia khinh thường, cũng bay lên lôi đài.

- Mời Trảm Ma Thông tông chủ Tiểu Kiến Nhân rút thăm!

Sau khi năm người đã lên lôi đài, trọng tài lớn tiếng nói ra.

Trận đấu thứ hai Tiểu Kiến Nhân luân không, đương nhiên trận này phải tham chiến. Cho nên, thời điểm hắn rút thăm, chỉ có thể đấu trận thứ ba hoặc thứ tư.

Tiểu Kiến Nhân rút được trận đấu thứ tư.

- Mời Kỷ gia nhị gia chủ Kỷ Trùng Kiền rút thăm!

Thời điểm Kỷ Trùng Kiền rút thăm, trong rương chỉ còn trận thứ ba hoặc thứ tư, cộng thêm một trận luân không (Không đấu). Kỷ Trùng Kiền rút thăm được trận thứ ba, trong nội tâm thở ra một hơi. Bởi vì, tạm thời hắn không muốn đụng phải Tiểu Kiến Nhân thâm bất khả trắc. Bởi vì cho tới bây giờ, vẫn chưa có người nào bức Tiểu Kiến Nhân lộ ra tuyệt chiêu. Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng, tuy Kỷ Trùng Kiền tự tin nhưng hắn không mù quáng, ít nhất sau khi rõ một chút về Tiểu Kiến Nhân thì hắn mới cảm thấy nắm chắc.

- Mời Huyền Thiên Phái chương giáo Mộc Dịch Đình rút thăm!

Dương Thiên Lô và Kỷ Trùng Kiền có tâm lý giống nhau, hắn không muốn gặp Tiểu Kiến Nhân và Kỷ Trùng Kiền vào lúc này, nhưng bây giờ hai người đã rút được trận thứ ba hoặc thứ tư, trừ phi là luân không, nếu không hắn phải đối mặt với một trong hai người bọn họ.

- Mẹ nó, không ngờ vận khí của hai tên gia hỏa này rất tốt.

Trong lòng Dương Thiên Lô thầm nhủ, trong đầu của hắn lúc này đang kêu to “Luân không”, hắn nhanh chóng rút ra.

- Luân không!

Làm cho Dương Thiên Lô kinh hỉ chính là, không ngờ hắn thật sự rút được luân không.

- Huyền Thiên Phái Mộc chương giáo luân không, bởi vì Mạnh gia gia chủ Mạnh Hạ Huy và Kỷ gia nhị gia chủ Kỷ Trùng Kiền tổ 3 đã giao thủ, cho nên không cần rút thăm! Tổ 3, Kỷ Trùng Kiền đấu với Tiểu Thượng; tổ 4, Tiểu Kiến Nhân đấu với Mạnh Hạ Huy!

Tuy ngoài mặt Dương Thiên Lô không quan tâm đến hơn thua, nhưng trong lòng hắn vô cùng đặc chí, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang xuất hiện trên ghế tuyến thủ, tọa sơn quan hổ đấu!

Chương 624: Thủy Tổ Kim Thương. (Hạ)

Trong lòng Mạnh Hạ Huy cảm thấy phiền muộn, tuy đạo lý của hắn đã bỏ qua nhân hình, từ nay về sau biến thành triệu hoán thú của hắn, làm cho thực lực của hắn tăng lên kinh người, nhưng khi biết mình đối mặt với Tiểu Kiến Nhân thâm bất khả trắc, hắn cảm thấy không muốn.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác, chỉ trong nháy mắt đã bị đè xuống, chiến, trong suy nghĩ của hắn lúc này chỉ có chiến, chiến đấu điên cuồng, chỉ có như thế mới vặn vẹo hồi tâm chuyển ý của hắn! Hiện tại, hắn đã không phải là hắn của hai giờ trước kia, nếu hắn lại thua trận, hắn phải quỳ xuống xin lỗi đạo lý của mình.

Kỷ Trùng Kiền không cảm thấy áp lực mà cười to một trận, đột nhiên lẳng không bay lên!

Tiểu Thượng vẽ mặt âm trầm, hắn cũng bay lên trời. Nhưng mà, trong lòng của hắn, hiện giờ đang giận dữ, Tiểu Thượng đã không còn nhuệ khí, nhất là lúc chiến đấu với Mạnh Hạ Huy, Kỷ Trùng Kiền đã xuất ra một kiếm kinh thiên, một kiếm kinh thiên kia, đã làm cho hắn nhụt chí.

Năm phút đồng hồ, chỉ năm phút, Kỷ Trùng Kiền đã gọn gàng linh hoạt đánh ra một kiếm kinh thiên, đánh Tiểu Thượng bị trọng thương, thu được thắng lợi!

Xảy ra việc này, bởi vì hắn đã bại lộ chiêu này, bại lộ thêm lần nữa cũng không là gì. Dứt khoát, gọn gàng chấm dứt chiến đấu, giữ tinh lực lại quan sát trận đấu của Tiểu Kiến Nhân và Mạnh Hạ Huy mới là việc quan trọng.

Nhưng mà, hắn không rõ ràng lắm, lúc này đây, một cỗ thần niệm rất nhỏ, dưới tình huống tất cả mọi người không phát giác, vượt qua cả phong ấn của tổ trọng tài bố trí xuống, dung nhập vào trong một kiếm kinh thiên kia.

Cùng lúc đó, một tia năng lực thần bí rất nhỏ, trực tiếp dung nhập vào bên trong thanh bảo kiếm kia!

Bỗng nhiên Dương Thiên Lô ngẩn đầu trừng to mắt nhìn lên không trung.

Kinh ngạc, đúng, chính là kinh ngạc!

Dương Thiên Lô vốn chỉ muốn dùng một tia thần niệm này để quan sát trận pháp bên trong một kiếm của Kỷ Trùng Kiền, hắn cũng muốn cảm ứng khí tức của bảo kiếm, nhưng hắn không nghĩ tới, lúc thần niệm của hắn tiếp xúc với bảo kiếm, năng lượng thần bí trong đan điền của hắn, lại tự phân thành một đám, trực tiếp dung nhập vào trong bảo kiếm.

Dung nhập lặng yên không một tiếng động!

Tuy Dương Thiên Lô có thể cảm ứng được năng lượng của mình, nhưng hắn không thể khống chế. Hơn nữa sau khi Kỷ Trùng Kiền dung nhập bảo kiếm vào trong thân thể, liên hệ giữa đạo năng lượng thần bí và Dương Thiên Lô đã bị ngăn cách với nhau.

Trận thứ tư, Tiểu Kiến Nhân đấu với Mạnh Hạ Huy.

Đối mặt với sự châm chọc và chèn ép một cách hèn mọn bỉ ổi của Dương Thiên Lô, tuy lúc này Tiểu Kiến Nhân vẫn lạnh nhạt như trước, toàn thân không có một chút khí tức tà ác nào, vẫn biểu lộ không quan tâm như trước, nhưng thời điểm hắn lên lời dài, âm thanh hò hét trợ uy đã yếu đi rất nhiều, hiển nhiên rất nhiều tu luyện giả đã đặt dấu chấm hỏi lên lai lịch của hắn.

Ngược lại âm thanh hò hét trợ uy cho Mạnh Hạ Huy lúc này rất mạnh mẽ.

Hai người lập tức bay lên không trung, Mạnh Hạ Huy không chút do dự, liền thúc dục khí tức toàn thân lên mức cực hạn, bỗng nhiên mi tâm tản mát ra kim quang vô cùng vô tận, bộc phát ra một tiếng Long ngâm vang vọng thiên địa.

Một đầu cự long màu vàng dài mấy trăm trượng vắt ngang hư không, mà thân hình của Mạnh Hạ Huy lúc này bành trướng gấp mấy lần, đứng trên đầu Long.

Tay cầm trường thương màu vàng.

Long kỵ sĩ!

Là Long kỵ sĩ chân chính, hắn và đạo lữ của hắn đạt thành chủ tớ khế ước, tâm linh hoàn toàn dung hợp với nhau, đã không còn chút khuyết điểm nào, loại dung hợp này, vượt xa lúc hai người còn là đạo lữ vô số lần. Bởi vì, thần niệm của bọn họ đã không còn tách ra nữa, pháp lực đã nhập lại làm một, ngay cả tâm thần cũng dung hợp làm một, loại dung hợp này, đã làm cho một người một rồng phối hợp càng thêm hoàn mỹ, dễ sai khiến.

Đây mới chính là Long kỵ sĩ thật sự.

Hơn nữa một người một rồng còn là siêu cấp cao thủ Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn!

Ngay từ đầu Mạnh Hạ Huy, đã tản mát ra khí tức cường đại, đã chấn nhiếp vô số tu luyện giả, dù Tiểu Kiến Nhân đứng cách đó trăm trượng cũng phải lộ ra một tia ngưng trọng.

Mạnh Hạ Huy đã thúc dục lực lượng của mình lên đến mức mạnh nhất, là vì Tiểu Kiến Nhân thâm bất khả trắc, vì từ khi vừa bắt đầu đến giờ, hắn vẫn dùng một chiêu đánh bại địch nhân. Cho nên, hắn hiểu rõ, có lẽ ngay từ đầu hai người sẽ lâm vào chiến đấu thảm thiết, không có khởi động, chỉ có chém giết hung hãn nhất!

- Long kỵ sĩ chân chính, đúng là rất mạnh! Thương tốt!

Thần niệm của Dương Thiên Lô bắt tri bất giác xuyên thấu qua kết giới, cảm ứng được khí tức của Tiểu Kiến Nhân và Mạnh Hạ Huy, thầm nghĩ trong lòng.

- Thủy Tổ Kim Thương!

Sau khi có tu luyện giả Mạnh gia nhìn thấy trường thương trong tay của Mạnh Hạ Huy, lập tức chấn động hoảng sợ mở to mắt, hiển nhiên lúc này, mới biết Mạnh Hạ Huy đã lấy truyền gia chi bảo của Mạnh gia, Thủy Tổ Kim Thương!

Thủy Tổ Kim Thương, là tồn tại siêu việt đạo khí, là biểu tượng quyền lực của Mạnh gia, nhưng mà, mấy trăm vạn năm nay, không có đời gia chủ Mạnh gia nào có thể thúc dục, chớ đừng nói chỉ là đem nó trở thành vũ khí của mình! Tuyệt học truyền thừa của Mạnh gia, đều ẩn chứa bên trong Thủy Tổ Kim Thương, dưới

tình huống bình thường, chỉ có gia chủ tiếp xúc, hơn nữa còn lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc và ảo diệu thần thông bên trong đó.

Nhưng hiện tại, Mạnh Hạ Huy lại sử dụng Thủy Tổ Kim Thương!

Chuyện này có ý nghĩa gì? Ý nghĩa là thực lực của Mạnh Hạ Huy lúc này, đã siêu việt lịch đại gia chủ, trở thành đệ nhất nhân sau Thủy Tổ Mạnh gia.

Thực lực hắn thế nào?

Một thương xuất, núi sông vạn dặm sẽ hóa thành bụi phấn! Một thương run, càn khôn âm dương bị nghiền nát.

Tất cả tu luyện giả Mạnh gia, Long gia đều hưng phấn, hiển nhiên, Mạnh Hạ Huy đạt tới cảnh giới như vậy, là do đạo lý của hắn, đệ nhất phu nhân ban tặng!

Vào lúc này, trên gương mặt lạnh nhạt của Tiểu Kiến Nhân, đã xuất hiện một tia ngưng trọng.

Không riêng gì Tiểu Kiến Nhân, dù là Mạnh Hạ Huy cũng không nghĩ tới.

Thủy Tổ Kim Thương, hắn đã thử qua vô số lần, nhưng trước đó hắn trừ việc lĩnh ngộ tuyệt học và thiên địa pháp tắc ra, hắn không cách nào khống chế. Mà bây giờ, thời điểm hắn và đạo lý của hắn hai hợp thành một, trở thành Long kỵ sĩ chân chính, Thủy Tổ Kim Thương tự hành câu thông dung hợp với hắn, tế luyện thành công!

Một thương nơi tay, quỷ thần không lưu, uy lực mạnh mẽ, tuyệt đối vượt quá tưởng tượng, đối với Mạnh Hạ Huy mà nói, không thể nghi ngờ là như hổ thêm cánh!

- Ông ông ông ông ông...

Quán chú pháp lực vào trong đó, còn chưa khai chiến, Thủy Tổ Kim Thương đã tản mát ra sát khí ngập trời, trường thương màu vàng sắc bén vô cùng, phát ra tiếng ông ông, phát ra âm thanh chấn động!

612. Chương 625: Xuất Thủ Cứu Giúp.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 625: Xuất thủ cứu giúp.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cùng lúc đó, một cổ ý chí vô kiên bất tồi, từ trong Thủy Tổ Kim Thương tản mát ra, dung nhập vào trong ốc của Mạnh Hạ Huy!

- Ha ha ha... Thủy Tổ Kim Thương, do ta sử dụng, trên trời dưới đất, duy ta độc tôn! Tiểu Kiến Nhân, hôm nay ta sẽ mượn ngươi tế thương! Thương Phá Càn Khôn!

Cảm ứng được ảo diệu và chiến ý vô cùng cường đại của Thủy Tổ Kim Thương, Mạnh Hạ Huy hét lớn một tiếng, thương mang sáng chói, mang theo năng lượng hủy thiên diệt địa, công kích cuồng bạo sắc bén đánh về phía Tiểu Kiến Nhân!

- Hừ, không biết trời cao đất rộng!

Khóe miệng của Tiểu Kiến Nhân nổi lên nụ cười lạnh:

- Chỉ bằng ngươi, còn không xứng!

Tiểu Kiến Nhân lạnh lùng lên tiếng, một đạo ma khí kinh thiên, từ trên người của hắn bộc phát ra.

Vào lúc này, rốt cuộc Tiểu Kiến Nhân cũng bộc phát ra thực lực chân chính, không hề che giấu!

Cổ khí thể tà ác phô thiên cái địa này, giống như cuộn cuộn không dứt, phóng lên trời, quán thông thiên địa, giống như một cây cột chống trời, mà thân ảnh của Tiểu Kiến Nhân mở hai tay ra, tà quang cuộn cuộn, nghênh đón thương mang của Mạnh Hạ Huy!

- Lợi hại! Tu luyện giả này còn là Chân Thần Cảnh sao?

Thời điểm tất cả tu luyện giả này nhìn thấy một màn như vậy, đều bị suy nghĩ trong lòng của mình làm khiếp sợ. Dù là Tiểu Kiến Nhân hay Mạnh Hạ Huy, vào lúc này thể hiện thực lực của mình, đã cường đại đến mức không thể tưởng tượng. Trong nhận thức của mọi người, tuyệt đối không phải cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn có thể làm được!

Thực lực mạnh mẽ hung hãn như thế, làm cho hai mươi tên cao thủ tuyệt đỉnh của các đại tinh vực khác cũng cảm thấy lạnh mình, vốn những cường giả này, trước kia Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn đến, còn nghĩ cách quyết hơn thua với Vô Cực tinh vực, nhưng bây giờ, ý niệm này vào thời điểm tìm ra được Ngũ cường, đã ẩn sâu vào trong nội tâm của mình, chớ đừng nói chỉ là hiện tại.

Một chiêu, chỉ một chiêu mở màn, thiên địa biến sắc, quần tinh run rẩy, tu luyện giả đứng quan sát trong phạm vi ngàn dặm, dưới áp lực kinh thiên này, hoảng sợ từ trên hư không hạ xuống, mỗi một người đều vận dụng thần thông pháp tắc tiến hành phòng ngự!

Trong hư không, lấy Mạnh Hạ Huy và Tiểu Kiến Nhân làm trung tâm, hình thành một cái không gian, trong vòng ngàn dặm, nhưng nơi không có phong ấn, đang bắt đầu sụp đổ một cách điên cuồng.

Nhà cao tầng, tu luyện giả, núi non sông ngòi... Tất cả mọi thứ, tiếp theo đó là tiếng kêu la thảm thiết của đám tu luyện giả... Một màn khủng bố này, làm khiếp sợ tất cả mọi người!

Tổ trọng tài ở trong phong ấn thì khá tốt, mà tu luyện giả ở ngoài phong ấn, biến thành chim sợ cành cong, dùng tốc độ nhanh nhất bay ra bên ngoài.

- Rầm rầm...

Tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa liên miên không dứt, tàn sát bừa bãi, từng đạo thương mang màu vàng đánh vào không gian loạn lưu đen kịt của Tiểu Kiến Nhân, lúc này lại đánh về phía tổ trọng tài.

- Không tốt! Tất cả mọi người nghe lệnh, toàn lực thủ hộ.

Đúng lúc này, tổ trưởng tổ trọng tài Hải Thanh hét lớn một tiếng, dẫn đầu lẳng không bay lên, trong chớp lát, hai mươi tên cao thủ tuyệt đỉnh của các đại tinh vực, lập tức tản ra thần niệm và pháp lực bàng bạc khủng bố, bổ sung vào trong phong ấn, mới khó khăn lắm không bị phá vỡ.

- Mời hai vị tiến vào trong không gian loạn lưu tỷ thí!

Hải Thanh cố lấy hết pháp lực, đột nhiên quát to. Thân là tổ trưởng tổ trọng tài, hẳn phải giữ gìn phạm vi ngàn dặm không bị hư hao gì, hiện tại chỉ là loạn lưu mà đã khủng bố như thế, nếu bị công kích đánh trúng chính diện không biết sẽ khủng bố như thế nào, chỉ sợ phong ấn mà bọn họ bố trí sẽ tan vỡ, khi đó tổn thất sẽ thảm trọng!

- Còn cần sao?

Khói đen đầy trời, nó chính là vật che chắn tất cả ánh mặt trời trong hư không, bỗng nhiên truyền ra một giọng nói, âm thanh không lớn, nhưng lại ẩn chứa một cổ cảm giác bế nghê thiên hạ.

Khi âm thanh này xuất hiện, một đạo thân ảnh to lớn từ trên không trung rơi xuống, Mạnh Hạ Huy, Mạnh Hạ Huy cường đại hơn lần trước vô số lần, không ngờ lại bị thua!

Không ai có thể hình dung cảm giác lúc này, chỉ có khiếp sợ!

Khiếp sợ sự cường đại của Tiểu Kiến Nhân!

Nhất là hai nhà Long Mạch cànghoảng sợ mở to mắt, Mạnh Hạ Huy trở thành Long kỵ sĩ chính thức, cộng thêm không chế Thủy Tổ Kim Thương, vậy mà bại, hơn nữa bại một cách triệt để!

Đây là khái niệm gì?

Dù là Kỷ Trùng Kiền và Dương Thiên Lô đều hoảng sợ nhìn Tiểu Kiến Nhân đang từ trên không trung hạ xuống.

- Hừ, dám nói đem bốn tông chủ tế thương, nếu không phải là trận đấu, bốn tông chủ sẽ xé nát nguyên thần của ngươi!

Tiểu Kiến Nhân lạnh giọng nói ra.

Mà lúc này, toàn thân Mạnh Hạ Huy đang bị khói đen vây quanh, hiển nhiên tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, hơn nữa cổ khí tức tà ác này, quấn quanh thể nội của hắn, làm cho hắn lâm vào hôn mê hoàn toàn.

- Ngươi đã làm gì đại ca ta?

Thần niệm của Mạnh Hạ Trảm vừa đụng vào thân thể Mạnh Hạ Huy, đã bị một cổ lực lượng kinh khủng bắn ngược trở lại, lập tức hoảng sợ nhìn về phía Tiểu Kiến Nhân hỏi.

- Yên tâm, chỉ là trận đấu mà thôi, đương nhiên ta sẽ không lấy mạng của hắn, chỉ có điều, nhất định trận đấu kế tiếp, hắn không có hi vọng.

Tiểu Kiến Nhân mỉm cười, trong ánh mắt bắn ra hào quang lóng lánh, nói:

- Dám ở trước mặt bốn tông hung hăng càn quấy, cần phải trả giá thật nhiều...

Vừa nói, ánh mắt của hắn đảo qua diễn võ trường, làm cho nội tâm của mọi người rét lạnh!

Uy hiếp!

Uy hiếp trần trụi!

Vào lúc này, cả diễn võ trường yên tĩnh đến thần kỳ, không người nào dám lên tiếng. Nhưng mà, làm cho tất cả mọi người không thể tưởng được, Dương Thiên Lô đang ngồi trên ghế tuyển thủ lúc này đứng dậy, râu tóc hắc bạc trắng, mặt hắn mỉm cười, thân hình nhoáng một cái liền xuất hiện trước mặt Mạnh Hạ Trảm đang ôm Mạnh Hạ Huy, nói:

- Ta giúp hắn nhìn xem?

- Người? Mạnh Hạ Trảm kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lô tiên phong đạo cốt, hỏi.

- Khí tức tà ác như thế, nếu không thanh trừ sớm, chỉ sợ chẳng những Mạnh huynh không có trận đấu hi vọng, tánh mạng cũng khó giữ được! Ai, yêu nghiệt tung hoành, đáng thương muôn dân trăm họ trong thiên hạ ah...

Dương Thiên Lô vuốt ve chòm râu trắng như tuyết, nói.

Nghe Dương Thiên Lô nói, ánh mắt tất cả mọi người nhìn không được nhìn Tiểu Kiến Nhân, nhưng khoe miệng của Tiểu Kiến Nhân xuất hiện một tia cười lạnh, nhìn Dương Thiên Lô.

Dù hắn không ngờ, sau khi hắn bày ra thực lực hung hãn như thế, vẫn có người dám khiêu khích hắn. Nhưng mà, hắn không dám nói lời phản kích nào. Bởi vì hắn muốn nhìn Mộc Dịch Đình này có bốn sự gì có thể tranh trừ khí tức trong thể nội của Mạnh Hạ Huy.

613. Chương 626: Một Tiếng Thét Dài.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 626: Một tiếng thét dài.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Mộc chương giáo có thể làm cho gia huynh tỉnh lại, tại hạ đại biểu cả Mạnh gia, vô cùng cảm kích!

Tuy Mạnh Hạ Trảm kinh ngạc, nhưng từ đầu tới cuối Dương Thiên Lô vẫn tản ra hào nhiên chính khí, giống như lão thần tiên, chỉ bằng điểm này, đã đủ cho người ta tín nhiệm, huống chi ở trước mặt tu luyện giả trong thiên hạ? Hẳn tin tưởng Dương Thiên Lô sẽ không xằng bậy. Hơn nữa, vừa rồi hẳn đã thăm dò qua, khí tức tà ác trên người Mạnh Hạ Huy, không phải là hẳn có thể chống lại, chớ đừng nói chi là thanh trừ.

- Khách khí, trừng phạt trừ gian diệt ác, nghĩa bất dung từ, ta không thể làm hết tất cả mọi việc, nhưng nhất định sẽ làm hết sức!

Dương Thiên Lô ôm quyền nói ra.

Bỗng nhiên mi tâm của hắn phát ra hào quang sáng chói, nhưng mà, cũng không phải là hào quang bảy màu, cũng không phải ngũ sắc quang hoa, mà là một loại thần niệm ngưng tụ thành mũi nhọn ánh sáng. Trong chớp lát bao trùm Mạnh Hạ Huy!

Dương nhiên, Dương Thiên Lô làm như vậy, chính là vì che dấu tai mắt của người khác. Đồng dạng, Dương Thiên Lô cũng không phải ăn no không việc gì làm mà cứu Mạnh Hạ Huy. Đối với hắn mà nói, Mạnh Hạ Huy là một người cạnh tranh. Nhưng mà, Tiểu Kiến Nhân cũng vậy! Dương Thiên Lô làm như vậy, đơn giản vì hai điểm, một là mượn cơ hội này, vạch trần Tiểu Kiến Nhân là tà ác, tuyên dương chính khí của mình, hai là, thông qua việc cứu Mạnh Hạ Huy, dò xét xem khí tức tà ác của Tiểu Kiến Nhân rốt cuộc là tồn tại gì.

Vừa rồi Tiểu Kiến Nhân thể hiện thực lực của mình, Dương Thiên Lô hoàn toàn không nắm chắc sẽ chiến thắng, thậm chí không có khả năng chiến thắng.

Cho nên, Dương Thiên Lô thả cứu chữa đối thủ nhỏ yếu, cũng phải lý giải đối với địch nhân cường đại.

Vào lúc này, ánh mắt tất cả mọi người tập trung vào người của Dương Thiên Lô và Mạnh Hạ Huy.

Hai tay Dương Thiên Lô nhanh chóng kết xuất ra từng pháp ấn vô cùng huyền ảo, mọi người chưa từng nhìn thấy loại pháp ấn này, không ngừng đánh vào trong thể nội của Mạnh Hạ Huy, thần sắc ngưng trọng dị thường. Mà tâm tình của mọi người cũng bị cuốn theo động tác của Dương Thiên Lô, cực kỳ kinh ngạc.

Bởi vì tay Dương Thiên Lô kết xuất pháp ấn, hào nhiên chính khí trên người hắn trở nên vô cùng đậm đặc, giống như Tiểu Kiến Nhân vừa rồi tản mát ra tà khí, hào nhiên chính khí tản ra tới tận chân trời, hào quang màu ngà sữa, giống như khói báo động bay lên.

Nhưng mà, không ai biết, Dương Thiên Lô làm như vậy, chỉ là thủ đoạn che mắt mọi người, thủ đoạn chính thức của Dương Thiên Lô chính là song chưởng dán lên mệnh môn của Mạnh Hạ Huy!

Dương Thiên Lô vận dụng năng lượng thần bí trong đan điền và thần niệm vô cùng tinh thuần, lập tức hóa thành từng sợi, cảm ứng được cổ khí tức tà ác kinh khủng trong đó, không ngừng phát ra, dung nhập vào trong thể nội Mạnh Hạ Huy.

Thời điểm Dương Thiên Lô kết xuất pháp ấn, trên mặt Tiểu Kiến Nhân còn tràn ngập khinh thường. Nhưng mà, khi song chưởng của Dương Thiên Lô dán vào người Mạnh Hạ Huy, thần niệm và pháp lực từ từ dung nhập vào bên trong, Tiểu Kiến Nhân lại nhủ mầy!

- Vì sao hẳn có thể phá tan phong ấn mà ta bố trí? Điều này sao có thể?

Trong nội tâm Tiểu Kiến Nhân khiếp sợ nói ra. Cổ khí tức tà ác này, chính là pháp lực tinh thuần nhất của hắn, hẳn bố trí phong ấn, đó là sau khi hắn lĩnh ngộ phù văn và bảo tháp cường hãn, ngưng luyện ra. Phong ấn cường hãn như thế, với hắn mà nói, đó là ác mộng, phong ấn này đã giam cầm hắn bao nhiêu tuổi nguyệt dài đằng đẵng? Vì sao Dương Thiên Lô có thể xuyên thấu?

Khiếp sợ!

Nhưng mà, Dương Thiên Lô thật sự xuyên thấu, hơn nữa năng lượng thần bí đang vận chuyển một cách điên cuồng, từ từ cắn nuốt năng lượng của Tiểu Kiến Nhân.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người Dương Thiên Lô và Mạnh Hạ Huy, ngay cả trọng tài cũng không ngoại lệ, tạm thời không tuyên bố Tiểu Kiến Nhân thắng

lợi.

Rốt cục, sau nửa canh giờ, năng lượng màu đen bao phủ Mạnh Hạ Huy, dần dần biến mất, màu sắc da thịt của hắn đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

Suốt nửa canh giờ, Dương Thiên Lôi đã thôn phệ năng lượng của Tiểu Kiến Nhân một cách hoàn toàn, tuy bề ngoài không nhìn ra chút dị thường, nhưng Dương Thiên Lôi không có biểu hiện ra vẻ nhẹ nhàng, nhất là cỗ năng lượng tà ác kia, ngay cả năng lượng thần bí trong cơ thể của hắn cũng không thể luyện hóa, chỉ có điều tạm thời bị Dương Thiên Lôi cưỡng ép thu vào trong cơ thể của mình mà thôi.

- Phốc...

Sau khi hai tay của Dương Thiên Lôi rời khỏi Mạnh Hạ Huy, sau đó thu hồi khí tức của chính mình, bỗng nhiên Mạnh Hạ Huy nhổ ra một ngụm máu đen, sau đó ho khan kịch liệt mấy tiếng.

- Được rồi, nhanh chóng mang hắn về tỉnh dưỡng đi.

Dương Thiên Lôi cưỡng chế lấy khí tức tà ác đang quay cuồng trong cơ thể của hắn, nhẹ giọng nói ra.

- Đại ân không lời nào cảm tạ hết được!

Mạnh Hạ Trảm ôm lấy Mạnh Hạ Huy, sau đó khom người thi lễ với Dương Thiên Lôi thật sâu, trầm giọng nói ra. Thời điểm này, Mạnh Hạ Huy cũng từ từ mở to mắt, nhưng chỉ lộ ra một khe hở nhỏ, rõ ràng vẫn còn suy yếu.

- Mau đi đi!

Dương Thiên Lôi phát phát tay, nói ra.

Mạnh Hạ Trảm gật đầu, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang biến mất phía chân trời.

- Đa tạ Mộc chương giáo! Đa tạ Mộc chương giáo!

Vào lúc này, khu vực Mạnh gia, không biết ai dẫn đầu hô một tiếng, lập tức cả Mạnh gia bộc phát ra tiếng cảm tạ khinh thiên động địa.

- Mộc chương giáo! Mộc chương giáo!

Ngay sau đó Long gia và cả tu luyện giả trong diễn võ trường bắt đầu la lớn tên của Dương Thiên Lôi.

Ngay cả âm thanh trọng tài tuyên bố Tiểu Kiến Nhân chiến thắng cũng bị tiếng hô lấn át.

Công phu giả bộ trâu bò của Dương Thiên Lôi đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, thần tình lạnh nhạt, ôm quyền chào hỏi mọi người xung quanh diễn võ trường, xem như đáp tạ nhiệt tình của mọi người. Mà ánh mắt lạnh lùng của Tiểu Kiến Nhân nhìn Dương Thiên Lôi, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xé rách hư không rồi đi!

Một ngày kinh tâm động phách qua đi.

...

Nhanh chóng trở về khách sạn Tiên Hồn, Dương Thiên Lôi và Hạ Tích Trúc, bọn người Trần Phá Thiên tiến vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

- Thiên Lôi, vì sao người cứu Mạnh Hạ Huy?

Lúc tiến vào trong, Trần Phá Thiên nhin không được lên tiếng hỏi.

- Gia gia, để sau hãy nói!

Vào lúc này, trên mặt Dương Thiên Lôi hiện ra một tia thống khổ, mồ hôi lạnh ứa ra nói:

- Ta phải luyện hóa khí tức tà ác của Tiểu Kiến Nhân trước mới được!

Dương Thiên Lôi nói xong, liền biến mất trước mặt mọi người, tiến vào trong Thông Thiên Cổ Thụ.

Chương 626: Một tiếng hét dài. (Hạ)

Vào lúc này, năng lượng tà ác của Tiểu Kiến Nhân đang liều mạng chống cự lại sự luyện hóa của năng lượng thần bí, giống như lúc trước hai đại thần kiếm chiến đấu trong đan điền của Dương Thiên Lô, làm cho hắn thống khổ không chịu nổi. Thời điểm ở bên ngoài, Dương Thiên Lô vì bảo trì hình tượng mà giả bộ trâu bò, cố nén không biểu hiện ra, sau khi tiến vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, còn nhịn được sao?

Sau khi ngồi xếp bằng xuống, Dương Thiên Lô lập tức dung nhập thần niệm vào trong đan điền của mình, lấy thân thử nghiệm, nếu không có thu hoạch thì lần này bị lỗ lớn.

Sau một lát, tâm thần của Dương Thiên Lô liền dung nhập hoàn toàn vào cỗ năng lượng thần bí, quên cả đau nhức kịch liệt trong đan điền, cẩn thận cảm ngộ năng lượng thuộc tính của cỗ năng lượng tà ác kia...

...

Dưới thời không pháp tắc, phải mất nửa năm, Dương Thiên Lô mới hoàn toàn khống chế thuộc tính của cỗ năng lượng tà ác này.

Đây là một năng lượng thuộc tính siêu việt ngũ hành diễn sinh ra, một loại năng lượng cao cấp hơn!

Tuy nó không thể sánh bằng với cỗ năng lượng thần bí trong đan điền của Dương Thiên Lô, nhưng đối với Dương Thiên Lô mà nói, nó lại càng dễ khống chế hơn cả năng lượng thần bí. Thời điểm đối mặt với ngàn vạn tu luyện giả, tuy Dương Thiên Lô chính khí nghiêm nghị, mở mồm là nói năng lượng tà ác, nhưng trên thực tế, trong nội tâm của Dương Thiên Lô phân biệt rõ thần thông và năng lượng nào là tà ác hay chính nghĩa, bất kể mèo trắng hay mèo đen, chỉ cần bắt được chuột, đó là mèo tốt. Cái gọi là chính tà, chỉ là nhân tâm mà thôi. Chỉ cần tâm chính nghĩa, bất luận công pháp gì cũng là chính nghĩa.

- Lợi hại! Con mẹ nó quá lợi hại.

Dương Thiên Lô từ từ mở to mắt, nói ra.

Lúc này cứu chữa cho Mạnh Hạ Huy, càng làm cho Dương Thiên Lô nhận thức rõ hơn về thực lực của Tiểu Kiến Nhân, Tiểu Kiến Nhân không đơn thuần chỉ có năng lượng tà ác là cường đại, đồng dạng, cầm chế Tiểu Kiến Nhân ngưng tụ trên người Mạnh Hạ Huy cũng vô cùng cường hân, Dương Thiên Lô tin tưởng, nếu không phải cơ duyên xảo hợp, dù hắn muốn phá vỡ phong ấn của Tiểu Kiến Nhân, cũng không phải chỉ một lát là được. Bởi vì trận pháp phong ấn quá cường đại, phi thường phức tạp thì không nói, hơn nữa là một loại điệp gia trận pháp.

Sở dĩ nói cơ duyên xảo hợp, bởi vì trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình cũng ẩn chứa trận pháp cùng loại, hơn nữa còn cường đại hơn một chút. Nếu không phải Dương Thiên Lô đã khống chế Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình và cực kỳ quen thuộc chủng loại trận pháp giống như vậy, dù hắn có được ngộ tính cực cao từ Huyền Thiên Chân Kinh, cũng cần thời gian rất dài mới có thể đột phá được.

...

- Tốt rồi?

Thời điểm Dương Thiên Lô lại xuất hiện trước mặt mọi người, Hạ Tích Trúc lập tức vui mừng xuất hiện trước mặt, hỏi.

- Tốt! Một chút khí tức tà ác nho nhỏ, làm sao mà làm khó ta được! Hắc hắc...

Thần sắc Dương Thiên Lô mang theo một tia đắc chí, nói ra.

- Tiểu tử, vì sao ngươi lại ra tay cứu Mạnh Hạ Huy, ngươi không biết hắn là một trong những đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình hay sao? Nhất là thực lực hắn thể hiện ra hôm nay, tuy hắn bại bởi Tiểu Kiến Nhân, nhưng mà, Kỷ Trùng Kiền, Tiểu Thượng, thậm chí ngươi, có thể không phải là đối thủ của hắn, hắn dùng lực ảnh hưởng của Mạnh gia, hơn nữa Long gia, chỉ cần hắn lọt vào top 3, là có thể ngồi lên cái ghế mình chủ!

Trần Pháp Thiên trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, có chút oán trách nói ra.

- Gia gia, ta làm như vậy cũng là có nguyên nhân.

Dương Thiên Lô mỉm cười nói ra.

- Nguyên nhân gì?

- Thứ nhất, ta muốn từ cổ khí tức tà ác kia lý giải thực lực của Tiểu Kiến Nhân. Trong mắt của ta, lực uy hiếp của Tiểu Kiến Nhân còn hơn xa Mạnh Hạ Huy. Thứ hai, ta cứu Mạnh Hạ Huy, mới phù hợp với bộ dạng tiên phong đạo cốt của mình, lo cho nước cho dân, thay trời hành đạo, cứu vạn dân trong biển lửa, là người có tình nghĩa. Thứ ba, gia gia... Ta biết rõ các ngươi và hai nhà Long Mạnh thế bất lưỡng lập, có quan hệ đối địch nhiều năm. Nhưng ngươi nghĩ lại xem, tuy Mạnh gia, Long gia bá đạo hung hăng càn quấy, nhưng cuối cùng không phải là đại ác nhân, nếu không, lực ảnh hưởng của họ tại Vô Cực tinh vực, vì sai có thể trường thịnh không suy. Cho nên, nếu như nói thật, ta tình nguyện cho Mạnh Hạ Huy làm minh chủ, cũng không muốn Tiểu Kiến Nhân đạt được! Tiểu Kiến Nhân, tuyệt đối là một loại sinh vật tà ác cực kỳ cường đại! Tuyệt đối không phải là quái vật trong Cửu Thiên!

Dương Thiên Lô từ từ nói ra.

Không thể không nói, tuy nói tính cách của Dương Thiên Lô trời sinh hèn mọn bỉ ổi phong lưu, nhưng hẳn biết rõ phải trái, là một người làm đại nghĩa mà không câu nệ tiểu tiết. Những lời này, đã làm Trần Pháp Thiên không thể phản bác. Dù sao, đúng như lời Dương Thiên Lô nói, hai nhà Long Mạnh cũng không phải là thế hệ tà ác. Nhưng mà, lập trường đối địch nhiều năm, làm cho Trần Pháp Thiên vì việc Dương Thiên Lô cứu chữ Mạnh Hạ Huy mà khó chịu thôi.

...

- Đại ca, ta làm tất cả đều là vì Kỷ gia, nếu ngươi còn tình người, trăm vạn năm qua, Kỷ gia chúng ta luôn bị hai nhà Long Mạnh chèn ép. Cơ hội lần này, chỉ có một lần, coi như ta cầu ngươi! Khai phóng tâm thần, để cho ta luyện hóa! Hi sinh ngươi, ta sẽ dẫn Kỷ gia xưng bá Vô Cực tinh vực, thậm chí cả Cửu Thiên!

Kỷ Trùng Kiền ngồi xếp bằng trong phòng tu luyện, tâm thần đã dung nhập vào sâu bên trong óc, dùng giọng điệu hèn mọn bỉ ổi nói ra.

Hôm nay, thực lực Tiểu Kiến Nhân thể hiện ra rất khủng bố, mà Mạnh Hạ Huy bỗng nhiên biến thành mạnh mẽ, đều mang đến áp lực lớn lao cho Kỷ Trùng Kiền. Tuy hẳn may mắn đã giao thủ với Mạnh Hạ Huy, nhưng hẳn biết rõ, Mạnh Hạ Huy có thực lực như vậy, tất nhiên có thể tiến vào Top 3, một khi tiến vào, dùng lực ảnh hưởng của Mạnh gia, lại thêm Long gia toàn lực ủng hộ, sẽ biến thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất của hũm. Cho nên, hẳn phải đứng đầu phương diện vũ lực, mới có thể an tâm.

Nhưng mà, với thực lực của hắn bây giờ, chống lại Tiểu Kiến Nhân mà nói, chỉ có ba phần thắng, hơn nữa đó phải lực thực lực của Tiểu Kiến Nhân thể hiện ra hôm nay đã là toàn lực. Trừ Tiểu Kiến Nhân ra, vẫn còn Mộc Dịch Đình một tay cứu trợ Mạnh Hạ Huy, cũng là đối thủ hắn không thể xem thường.

Bởi vậy, lúc này, hắn mới vô sỉ đến mức cầu Kỷ Trùng Tiêu cho hắn luyện hóa. Bởi vì, chỉ có chính thức luyện hóa, hắn mới có thể chính thức khống chế thần kiếm.

Bởi vì, thanh thần kiếm này Kỷ Trùng Tiêu phí tâm huyết bao nhiêu năm qua, mới luyện hóa thành công. Nhưng mà, thời điểm Kỷ Trùng Tiêu luyện hóa thành công cũng lúc lúc suy yếu nhất, lại bị Kỷ Trùng Kiền hủy diệt thân thể, hơn nữa trực tiếp cưỡng ép thôn phệ nguyên thần và linh hồn lạc ấn, thừa dịp Kỷ Trùng Tiêu suy yếu, điên cuồng luyện hóa, mới có thành tựu hôm nay.

614. Chương 627: Giao Đấu Với Kỷ Trùng Kiền.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 627: Giao đấu với Kỷ Trùng Kiền.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhưng mà, chỉ cần một ngày còn chưa chính thức luyện hóa Kỳ Trùng Tiêu, hắn không cách nào khống chế thần kiếm tùy tâm sở dục! Bởi vì, mỗi lần vận dụng lực lượng thần kiếm, hắn đều hao phí một bộ phận tâm thần chống đỡ Kỳ Trùng Tiêu.

- Đại ca? Ta không có huynh đệ như ngươi. Ngươi nên tỉnh lại đi... Tâm thuật bất chánh, cuối cùng chỉ có đi vào con đường hủy diệt... Ha ha, ta cảm giác được, ngày ta nhìn thấy ánh mặt trời không còn xa nữa...

Kỳ Trùng Tiêu nhàn nhạt nói ra.

- Không nên ép ta, ngươi cho rằng ta không thể luyện hóa ngươi sao? Ta chỉ nhớ tình huynh đệ thôi...

Kỳ Trùng Kiên âm tàn nói ra.

- Buồn cười, có thể luyện hóa ta, ngươi còn cho ta sống tới bây giờ sao? Đừng làm phiền ta, mặc cho ngươi nói cái gì đều vô dụng...

Kỳ Trùng Tiêu nói xong liền không hề để ý tới.

- Hảo hảo hảo! Ta cũng không tin không luyện hóa ngươi được!

Đột nhiên Kỳ Trùng Kiên chặt đứt liên hệ với Kỳ Trùng Tiêu, thần niệm cuồng bạo điên cuồng ngưng tụ bao phủ quang điểm của Kỳ Trùng Tiêu, hắn bắt đầu luyện hóa một cách điên cuồng.

Chỉ là, kết quả cuối cùng vẫn là phí công mà thôi.

...

Sáng sớm.

Mới một ngày vừa tới, khi ánh mặt trời đang từ từ nhô lên từ phía chân trời, thời điểm ánh sáng xé tan màn đêm, một tiếng thét dài vang vọng thiên địa, bỗng nhiên từ trong khách sạn Tiên Hồn bộc phát ra, trong tiếng kêu gào ẩn chứa ý chí và một cỗ thần niệm tinh thuần, xuyên thấu tầng tầng không gian bí chướng, xé rách hư không.

Một tiếng thét dài, uy hiếp thiên địa!

Nương theo là một cỗ khí tức cường đại đến cực điểm, trực tiếp bao phủ cả Vũ Hồn Tinh.

Vố số cao thủ đang xuất phát đi tới diễn võ trường, hoảng sợ mở to mắt, dù là Tiểu Kiến Nhân và Dương Thiên Lôi cũng không ngoại lệ!

- Mạnh Hạ Huy?

Trong lòng tất cả các cao thủ tuyệt đỉnh đều hiện ra cái tên Mạnh Hạ Huy. Tuy vì khí tức của hắn biến hóa hết sức kinh người, nhưng mọi người vẫn nhận ra, đó là khí tức của Mạnh Hạ Huy!

...

- Chúc mừng đại ca!

Trong phòng Mạnh Hạ Huy, Mạnh Hạ Trảm, Long Tường Vân, Long Tường Không, sắc mặt vui mừng kích động nhìn Mạnh Hạ Huy đang đi chậm rãi đi ra khỏi phòng tu luyện, trong nội tâm tràn ngập khiếp sợ. Mạnh Hạ Huy bị trọng thương quay về, khi đó bọn họ cứ nghĩ rằng, hắn muốn khôi phục đến tình trạng đỉnh phong rất gian nan, nhưng bọn họ không nghĩ tới Mạnh Hạ Huy lại khôi phục đến đỉnh phong, hơn nữa khí tức lúc này của hắn còn cường đại hơn trước, khi hắn đứng lại một chỗ, đều tản mát ra khí tức rất khủng bố.

- Đại ca... Ngươi làm thế nào mà...

Mạnh Hạ Trảm dùng ánh mắt sùng bái nhìn Mạnh Hạ Huy hỏi.

- Thủy Tổ Kim Thương! Hiện tại ta đã có thể khống chế Thủy Tổ Kim Thương, hơn nữa đạt được Thủy Tổ Kim Thương trong lịch đại tiền bối ý chí!

Mạnh Hạ Huy mang theo một tia kích động, nói ra:

- Phúc họa tương y, nếu không nhờ lòng dạ Mộc chuông giáo rộng lớn, cứu ta một mạng, hơn nữa còn dùng một cỗ năng lượng thần bí đã thông kinh mạch của ta, bằng không, cũng không có ta như hôm nay! Hạ Trảm, Mộc chuông giáo là ân nhân của ta! Cũng là ân nhân của Mạnh gia! Nhớ lấy!

- Đại ca, cũng là ân nhân của Long gia chúng ta!

Long Tường Vân trầm giọng nói ra.

- Hảo huynh đệ!

Mạnh Hạ Huy nhìn Long Tường Vân, vỗ vỗ bả vai của hắn, trầm giọng nói ra:

- Đi thôi!

- Sát... Quả nhiên là cứu một đối thủ cường đại! Không biết vì sao hắn lại tăng lên nhỉ?

Dương Thiên Lôi kinh ngạc nói ra, trong tiếng thét dài của Mạnh Hạ Huy, Dương Thiên Lôi rất rõ ràng, đó là một loại ý chí của Chủ Thần, cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn, mới có được loại ý chí này, lúc đó mới được tính là đại viên mãn chân chính, hơn nữa mới có được cơ hội tấn chức lần nữa, nếu không cả đời này, sẽ phải dừng lại ở cảnh giới Chân Thần Cảnh.

- Nếu như ta đoán không sai, hắn đã chính thức không chế Thủy Tổ Kim Thương!

Đúng lúc này, Trần Phá Thiên nhú mày nói ra:

- Tiểu tử, đây là chuyện tốt của ngươi đấy, nếu ngươi không cứu hắn, làm sao hắn có thể mạnh lên, ta muốn nhìn xem ngươi làm cách nào để thắng hắn...

- Ách...

Dương Thiên Lôi xấu hổ gãi gãi đầu, kết quả này hắn không ngờ tới. Hắn không biết, thời điểm hắn chữa thương cho Mạnh Hạ Huy, năng lượng thần bí của hắn đã chảy xuôi trong cơ thể Mạnh Hạ Huy, tuy Dương Thiên Lôi chỉ lo thôn phệ khí tức tà ác, nhưng mà, khi cỗ năng lượng thần bí này xuất hiện trong cơ thể Mạnh Hạ Huy, giống như một mỹ nhân hấp dẫn, đem ý chí Chủ Thần trong Thủy Tổ Kim Thương của Mạnh Hạ Huy dẫn dắt ra, cho nên Mạnh Hạ Huy nhân họa đắc phúc, lại tăng lên một cách kinh người.

Sớm biết có kết quả này, chỉ sợ Dương Thiên Lôi đã không xuất thủ cứu giúp.

Đương nhiên, Dương Thiên Lôi cũng không nghĩ tới, trong cơ thể Mạnh gia chảy xuôi huyết mạch viễn cổ Bửu Mông, ở phương diện cơ bắp là sinh vật cổ chấp nhất.

...

Thời điểm Dương Thiên Lôi đi đến ghế tuyển thủ, hắn không thể nào tưởng tượng được là, Mạnh Hạ Huy ở trước mặt mấy ngàn vạn tu luyện giả, cúi người thi lễ với hắn thật sâu, không có bất kỳ ngôn ngữ nào, nhưng cảm kích và cung kính trong mắt lại vô cùng chân thành và thiết tha.

- Mời năm vị tuyển thủ đi vào bàn rút thăm.

Đúng lúc này, trong diễn võ trường cực lớn, âm thanh của trọng tài vang lên.

Dương Thiên Lôi, Mạnh Hạ Huy năm người đều đáp xuống lồi đài.

- Mời Huyền Thiên Phái Mộc chuông giáo đi lên rút thăm!

Trọng tài lần này là Huyền Hồng, nàng cầm rương rút thăm, ánh mắt mang theo một tia cung kính, lớn tiếng nói.

Trận thứ ba ngày hôm qua, trận thứ tư Dương Thiên Lôi luân không, cho nên hôm nay Dương Thiên Lôi rút trước. Đương nhiên Dương Thiên Lôi nhìn thấy ánh mắt cung kính của Huyền Hồng, nhưng mà, hắn không biểu lộ ra chút nào, trực tiếp rút một thăm.

- Trận thứ hai!

Huyền Hồng tuyên bố kết quả.

Sau đó, những người khác cũng rút thăm hoàn tất, lần này Tiểu Kiến Nhân lại may mắn rút được luân không.

Hai trận lần này là Tiểu Thượng đấu với Mạnh Hạ Huy, Dương Thiên Lô đấu với Kỷ Trùng Kiền!

Trận đầu Tiểu Thượng đấu với Mạnh Hạ Huy căn bản không có bất kỳ lo lắng gì, đừng nói Mạnh Hạ Huy đã liên tục tăng lên hai lần, dù Mạnh Hạ Huy không đề thăng, Tiểu Thượng cũng không thể chiến thắng được hắn.

Quả nhiên, chiến đấu chỉ diễn ra trong vài phút, Mạnh Hạ Huy không dùng cả Thủy Tổ Kim Thương, liền nhẹ nhõm đánh Tiểu Thượng trọng thương, hơn nữa còn ăn miếng trả miếng, đem những gì Tiểu Thượng làm gì với mình, đáp trả lại Tiểu Thượng, dung hợp một cỗ ý chí cường hãn, lưu phong ấn và pháp lực lại trong cơ thể Tiểu Thượng, đánh Tiểu Thượng hôn mê bất tỉnh!

Chương 627: Giao đấu với Kỷ Trùng Kiền. (Hạ)

Nhưng mà, Tiểu Kiến Nhân chỉ hừ lạnh một tiếng, liền dùng một đạo năng lượng màu đen dung nhập vào trong cơ thể Tiểu Thượng, chỉ dùng thời gian mấy phút, liền phá vỡ cấm chế của Mạnh Hạ Huy, làm cho Tiểu Thượng tỉnh táo lại.

...

Vạn chúng rất chờ mong vào trận đấu thứ hai, rốt cuộc cũng diễn ra.

Toàn thân được hạo nhiên chính khí bao trùm, tu vi thâm bất khả trắc, lòng dạ mang theo chúng sinh, lão thần thiên Mộc Dịch Đình này đã chinh phục được vô số tu luyện giả.

Kỷ Trùng Kiền chỉ bằng vào một kiếm kinh thiên và chiến lực vô cùng cường hãn.

Ai thắng ai thua?

Không ai biết, nhưng tất cả mọi người đều tỉnh táo, đây là một hồi chiến đấu đỉnh phong.

Dương Thiên Lô và Kỷ Trùng Kiền đạp lên lôi đài, cả diễn võ trường bộc phát ra tiếng hoan hô kinh thiên động địa.

Ba chữ Mộc chưởng giáo, hoàn toàn áp đảo Kỷ Trùng Kiền!

Người có được nhân tâm là có được thiên hạ, đắc đạo sẽ giúp đỡ nhiều người!

Tu luyện giới, tuy vô số môn phái đều cạnh tranh và chiến đấu với nhau, thời điểm đối mặt với lợi ích môn phái, nhưng tất cả đều có nguyên tắc của mình, nhưng bây giờ không thể không nói, biểu hiện của Dương Thiên Lô ngay từ đầu, đã chinh phục được tâm của đại đa số tu luyện giả.

Trong lòng mỗi người đều có một cây cân, dù là đại gian đại ác, dù khinh thường người tốt, thời điểm chính thức đối mặt với nhau, dưới tình huống không xung đột lợi ích với nhau, cũng sẽ biểu hiện ra đầy đủ kinh ý.

Đây chính là nhân tâm!

...

Kỷ Trùng Kiền thở dài, hai con người bắn ra hai đạo tinh quang, trực tiếp lẳng không bay lên!

Kỷ Trùng Kiền hiểu ra, đây là trận chiến rất gian nan đối với hắn. Bởi vì hắn có thể cảm giác được sự cường đại của Dương Thiên Lô! Nhưng rốt cuộc mạnh bao nhiêu, chỉ có chiến đấu chân chính mới có thể tỉnh táo.

- Không ai có thể ngăn cản con đường xưng bá của ta! Không ai được phép!

Trong lòng Kỷ Trùng Kiền đang hò hét một cách điên cuồng. Đêm qua hắn tìm đủ mọi cách nhưng không thể thuyết phục Kỷ Trùng Tiêu được, đồng dạng cũng không luyện hóa thành công. Hắn không cam lòng. Rất không cam lòng! Có thể nổi bật một cách chân chính hay không, phải xem lúc này. Đây không phải cơ hội duy nhất, nhưng là cơ hội tốt nhất. Hắn phải nắm chặt!

- Không có Kỷ Trùng Tiêu, lão tử cũng chiến thắng! Dù thế nào cũng phải thắng.

Trong nội tâm của Kỷ Trùng Kiền hò hét một cách điên cuồng, vào lúc này dù có bao nhiêu giông bão cũng phải thắng!

Dương Thiên Lô cũng lửng không bay lên, vào lúc này, toàn thân hắn toát ra hương vị phong đạm vân khinh, khí tức toàn thân không những không mạnh hơn, ngược lại bắt đầu thu liễm

Nhưng mà, râu tóc trắng xóa phiêu đảng cùng với đạo bào màu trắng, làm cho mọi người hiểu ra, Dương Thiên Lô đã làm tốt sự chuẩn bị.

- Nghe nói Kỷ gia gia chủ Kỷ Trùng Tiêu, thân đại ca của ngươi, đã bị ngươi làm hại, không biết là thật hay giả?

Làm cho tất cả mọi người không nghĩ tới, vào lúc này Dương Thiên Lô vẫn còn suy nghĩ đến chuyện này, càng khoa trương hơn là, hắn ở trước mặt trăm vạn tu luyện giả, chất vấn trước mặt.

- Nói vậy! Đại ca của ta chỉ đi du lịch bên ngoài mà thôi! Chẳng lẽ ngươi cho rằng mình là hóa thân của chính nghĩa, lão thần tiên sao? Tiếp chiêu đi!

Kỷ Trùng Kiền hét lớn một tiếng, bỗng nhiên khí tức toàn thân tăng lên cực điểm, Bát Tử Thần Công hộ thể, đột nhiên đánh về phía Dương Thiên Lô!

Dù Kỷ Trùng Kiền biết Dương Thiên Lô rất cường đại, nhưng ngay từ đầu hắn không té thần kiếm ra, bởi vì mấy cuộc chiến ban đầu, hắn biết rõ phương thức chiến đấu của Dương Thiên Lô và Tiểu Kiến Nhân là khác nhau hoàn toàn, hắn sẽ không thi triển công kích mạnh mẽ ngay từ đầu. Đối với Kỷ Trùng Kiền thì đây là chuyện tốt, bởi vì hắn vào lúc chuẩn bị sẽ tung ra công kích cường đại.

Dù là tu luyện giả nào, kể cả là tu luyện giả cao cấp, chỉ có chiến đấu một màn khởi động, thần niệm, pháp lực và tâm thần mới hợp nhất hoàn toàn với nhau, thời điểm này, thi triển tuyệt chiêu, mới đạt được uy lực lớn nhất!

Một đạo kiếm quang mang theo uy năng vô cùng cường hãn xuất hiện, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa, thể công nhanh như thiểm điện đánh về phía Dương Thiên Lô.

Bỗng nhiên mi tâm của Dương Thiên Lô tán phát ra từng đạo tinh quang, nhưng khí tức của hắn vẫn thu liễm như trước, không tán ra ngoài một chút nào, hắn từ từ nâng hai bàn tay của mình lên, không có thủ ấn, không có pháp quyết, hơn nữa cũng không thi triển bất cứ thần thông pháp tắc nào, trong nháy mắt kiếm quang đánh tới người, bỗng nhiên hai tay của hắn vươn về phía trước, kéo dãn một chút, đồng thời thân hình của hắn xoay tròn, dùng thủ đoạn tứ lượng bát thiên cân, ngạnh sanh hóa giải công kích cường đại của Kỷ Trùng Kiền một cách dễ dàng.

Tư thế tiêu sái không bị trói buộc!

Nhưng tất cả cao thủ ở đây đều hiểu được, một chiêu đơn giản của Dương Thiên Lô gian nan thế nào. Đây không phải là trận chiến của Tinh Giả cấp thấp, công kích của Kỷ Trùng Kiền đánh ra không chỉ đơn giản là một đạo năng lượng bay thẳng tắp.

Trong đó ẩn chứa thần thông pháp tắc và trận pháp, tất nhiên đã sớm tập trung lên người Dương Thiên Lô, đừng nói cận thân, dù là ở cách xa mấy trăm dặm, cũng đừng mơ tưởng tránh né được công kích. Trừ phi dùng thần thông pháp tắc triệt tiêu công kích. Nhưng mà, Dương Thiên Lô làm ra động tác cử trọng nhược khinh, đôi tay không tiếp xúc vẫn có thể hóa giải được năng lượng của Kỷ Trùng Kiền, động tác như hành vân lưu thủy!

Loại chiến đấu này không thể xuất hiện trong cuộc chiến của các cao thủ đỉnh cấp, nhưng nó thật sự xuất hiện ở trước mặt tất cả mọi người.

Càng kinh người là, Dương Thiên Lô đang chiến đấu, nhưng lúc này lại mở miệng nói chuyện:

- Nghe nói, tất cả dòng chính Kỷ gia của Kỷ Trùng Tiêu, đều bị chèn ép thảm trọng, mà dòng chính của ngươi, đều thượng vị thay thế, không biết là thật hay giả?

Thân ảnh của Dương Thiên Lô không có chút lửa giận nào, động tác như vân đạm phong khinh, nhưng lại truyền vào tai của tất cả mọi người.

Chuyện này vốn không phải là bí mật gì, đã sớm truyền khắp tu luyện giới, nhưng không có ai dám nói những lời này trước mặt Kỷ Trùng Kiền. Dù dòng chính của Kỷ Trùng Tiêu, cũng chỉ có thể nén giận không nói. Nhưng lúc này, lại bị hỏi ra.

Những người khác thì không có gì, nhưng trong khu vực của dòng chính Kỷ gia, sắc mặt của vô số đệ tử Kỷ gia trở nên khó coi. Bọn người Kỷ Tiêu Lam, Kỷ Tiêu Dao, ngay cả Kỷ Tiêu Ngạo cũng biến thành nghiêng răng nghiêng lợi. Đương nhiên, đó không phải là nhằm vào Dương Thiên Lôi, mà nhằm vào Kỷ Trùng Kiền, cổ oán khí này, bọn họ bị ghen tị từ rất lâu rồi. Nhưng không dám nói ra, bởi vì trong nội tâm của bọn họ vẫn còn một tia hy vọng, hi vọng Kỷ Trùng Tiêu sẽ trở về.

Mà trong đám người Kỷ gia, thần sắc của một người càng ngày càng giận dữ.

Người này chính là Kỷ Thiên Xuyên được triệu hồi từ Ma Sát Hải trở về! Kỷ Thiên Xuyên thiếu chút nữa đã trở thành phụ thân trên danh nghĩa của Dương Thiên Lôi.

615. Chương 628: Quả Nhiên Lợi Hại!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 628: Quả nhiên lợi hại!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tất cả Chân Thần Cảnh của Kỷ gia đều được triệu tập tới, đơn giản là vì cửa thứ hai trong việc tranh giành vị trí minh chủ là so sánh thực lực thể lực, đạt được thứ tự rất tốt. Chỉ cần Kỷ Trùng Kiền có thể vượt qua bài danh của Mạnh Hạ Huy trong Ngũ cường, như vậy hẳn sẽ đạt được vị trí minh chủ rất đơn giản.

- Không nên nghe Mộc Dịch Đình ly gián, nhị gia chủ mọi chuyện là vì Kỷ gia, chúng ta phải nhất trí đối ngoại! Gia chủ chỉ đi ra ngoài du lịch mà thôi, cho nên vị trí trong Kỷ gia sẽ điều chỉnh trong thời gian ngắn, cũng vì muốn mọi người được tôi luyện nhiều hơn một chút mà thôi, chỉ là tạm thời! Ta biết rõ trong các ngươi sẽ có nhiều người không hiểu. Nhưng mà, ta tin tưởng, không lâu sau, các ngươi sẽ hiểu nỗi khổ tâm của nhị gia chủ!

Một tên cao thủ Kỷ giả đứng ở khu vực phía trước, thời điểm phát hiện dòng chính của Kỷ Trùng Tiêu lộ ra vẻ khác thường, lập tức dùng bộ đánh hiên ngang lẫm liệt nói ra. Thằng này, chính là con trưởng của Kỷ Trùng Kiền, Kỷ Thiên Hải, bây giờ đã là nhân vật có thực quyền trong Kỷ gia.

- Thực lực nhị gia chủ, các ngươi cũng nhìn thấy. Ta tin tưởng các ngươi biết nên làm thế nào.

Kỷ Thiên Hải nói tiếp, thời điểm nói ra những lời này, ánh mắt hắn nhìn Kỷ Thiên Xuyên, hiển nhiên mang theo ý cảnh cáo mãnh liệt.

- Mộc Dịch Đình, ngươi có ý gì? Ngươi cho rằng nói như thế để hãm hại ta, ngươi sẽ giành được vị trí minh chủ? Dùng loại thủ đoạn thấp hèn này thật là xấu hổ! Thực lực sẽ quyết định tất cả!

Kỷ Trùng Kiền bị Dương Thiên Lôi chọc cho tức điên, vừa công kích một cách điên cuồng, vừa tức giận nói với Dương Thiên Lôi.

Lúc này đây, tuy hắn không sử dụng thần kiếm, nhưng pháp lực và thần niệm toàn thân được thúc dục tới cực hạn, hẳn không tin Dương Thiên Lôi lại có thể vãn dam phong khinh phá giải công kích của hắn dễ dàng như vậy.

- Không có ý gì, lão phu chỉ cảm ứng được tâm thuật của ngươi bất chính mà thôi. Thấy chuyện bất bình, rút đao tương trợ. Ở đâu có bất bình, ở đâu có ta!

Dương Thiên Lôi nói ra. Hai tay ở buông lỏng ở trước người yếu ớt như cành liễu, nhẹ nhàng múa may, khí tức huyền ảo quanh thân càng ngày càng đậm hơn.

- Hãy bớt nói sàm! Đi chết đi!

Kỷ Trùng Kiền gầm lên một tiếng, vô số đạo kiếm quang xuất hiện, bay đầy trời giống như châu chấu, rậm rạp chẳng chịt, phô thiên cái địa bắn về phía Dương Thiên Lôi, hắn không tin Dương Thiên Lôi có ngàn tay ngàn mắt, có thể sử dụng thân thể để ngăn cản công kích của mình.

Nhưng mà, thời điểm Kỷ Trùng Kiền nhìn thấy công kích này, trong đôi mắt của Dương Thiên Lôi xuất hiện vẻ hưng phấn và hào quang long lánh, không có một chút kinh hãi nào, hơn nữa pháp lực và thần niệm vẫn không phóng xuất, nhưng mà, đột nhiên hai tay của hắn xoay tròn, bàn thân của chúng ta không sợ nhất là cái gì? Đó chính là loại rậm rạp chẳng chịt không phân tán này, loại công kích này đối với tất cả mọi người đều là không thể phá giải được.

Quyển Quyển Xoa Xoa thần công, sau khi tiến vào Chân Thần Cảnh, Dương Thiên Lôi chưa từng thi triển qua, không phải hắn không thi triển, mà là cao thủ Chân Thần Cảnh quyết đấu, đều dùng thần niệm, pháp lực, thần thông pháp tắc đánh nhau từ xa, tình huống tiếp xúc thân thể rất ít khi xảy ra. Hơn nữa, trừ Dương Thiên Lôi biến thái ra, cũng không ai chọn phương thức chiến đấu này.

- Sưu sưu...

Vô số đạo kiếm quang khủng bố, trong nháy mắt liền dung nhập vào trong vòng xoáy cực lớn của Dương Thiên Lôi, hơn nữa dưới sự vận chuyển điên cuồng của Dương Thiên Lôi, Kỷ Trùng Kiền khiếp sợ phát hiện, thần niệm của hắn không thể nào ngăn cản Dương Thiên Lôi. Từng đạo kiếm quang của hắn, đang tiến vào trong vòng xoáy, sau đó hắn mất đi khống chế, bởi vì lực lượng xoay tròn này quá khủng khiếp! Giống như thủ pháp tứ lượng bát thiên cân!

Kỷ Trùng Kiền lập tức nhận ra công kích của mình sắp bị phá giải, liền gầm lên một tiếng thật lớn, tiếp tục ra tay.

Hai tay hóa thành trảo, hai luồng khí tức Thiên giai đại viên mãn, liền ngưng tụ trong lòng bàn tay từng đạo phù văn huyền ảo mà cường đại, sau đó nghịch chuyển càn khôn, hóa thành hai tòa đại trận vô cùng cường hãn đè Dương Thiên Lôi xuống!

Chỉ cần định trụ vòng xoáy của Dương Thiên Lôi, vậy hắn không thể nào tránh thoát khỏi công kích của Kỷ Trùng Kiền, chỉ có ngạnh kháng!

Hai tòa đại trận này, một tòa giống như mãnh hổ hạ sơn, một tòa giống như giao long xuất hải, long hổ giao hối, thiên địa biến sắc, thế như lôi đình vạn quân, nghiền ép tất cả!

Tu luyện giả gặp phải loại tình huống này, trừ khi dùng thần thông pháp tắc cường hãn hơn ngạnh kháng, không còn phương pháp nào khác. Nhưng mà, Dương Thiên Lôi biến thái không sợ nhất là trận pháp, ít nhất trận pháp trong Cửu Thiên, đã không thể nào loại nào có thể thúc dục Dương Thiên Lôi lĩnh ngộ nữa.

Thời điểm tất cả mọi người cho rằng Dương Thiên Lôi sẽ chính diện ngạnh kháng công kích, Dương Thiên Lôi lại gầm lên một tiếng, trong chốc lát mi tâm xuất hiện từng đạo ánh sáng hóa thành thực chất, hóa thành từng sợi tơ tí, xông vào bên trong hai tòa đại trận của Kỷ Trùng Kiền.

Cơ hồ trong khoảng khắc, hai tòa đại trận sụp đổ! Dương Thiên Lôi nhanh chóng hóa giải vòng xoáy đang xoay tròn trước người mình, biến mất như chưa từng xuất hiện qua.

- Lợi hại.

Vô số cao thủ tuyệt đỉnh thấy một màn này, đều lộ ra thần sắc kinh hãi. Đương nhiên cũng không phải khiếp sợ tốc độ Dương Thiên Lôi lĩnh ngộ trận pháp, bởi vì khi bọn họ nhìn thấy, Dương Thiên Lôi dễ dàng phá hủy đại trận như thế, hoàn toàn là vì Dương Thiên Lôi sẽ sớm khống chế, khẳng định là phi thường quen thuộc đối với trận pháp tuyệt học của Kỷ gia, nhiều nhất là đang khiếp sợ “Bác học” của Dương Thiên Lôi.

- Trách không được người muốn vu oan ta, thì ra người đã sớm mang ý xấu đối với Kỷ gia chúng ta! Hôm nay ta sẽ cho người nhìn thấy thực lực chân chính của Kỷ Trùng Kiền ta!

Trong nội tâm Kỷ Trùng Kiền rất khiếp sợ, hơn nữa hắn nghĩ khác với mọi người, vào lúc này, hắn biết rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn phải thua không thể nghi ngờ. Cho nên, thừa cơ cắn ngược lại một cái, Kỷ

Trùng Kiền đã không còn chút do dự nào nữa!

Kiểm quang huy hoàng, phóng lên tận trời!

Chỉ trong nháy mắt, khí thể của Kỷ Trùng Kiền tăng vọt một cách điên cuồng, pháp lực toàn thân, thần niệm thúc dục đến cực hạn. Kiểm quang kia ngưng tụ trên đỉnh đầu của hắn, cũng không lập tức tấn công Dương Thiên Lô, mà lúc này không ngừng hấp thu năng lượng trong thiên địa, khí tức càng ngày càng trở nên khủng bố, trong vòng phương viên vạn dặm, đều có tiếng vang ầm ầm khủng bố.

Dưới sự bức bách của kiểm quang, Dương Thiên Lô không thể không lui về phía sau.

616. Chương 629: Trọng Thương, Tĩnh Lại.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 629: Trọng thương, tĩnh lại.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hiển nhiên, vào lúc này Kỷ Trùng Kiền đã vận dụng tất cả thực lực, vào lúc này còn cường đại hơn cả lúc đối phó với Mạnh Hạ Huy.

- Tật!

Thời điểm Kỷ Trùng Kiền thúc dục lực lượng lên cực hạn, hai con người xoay tròn, đột nhiên phát ra tiếng hét lớn.

Kiểm quang bay tới.

Xẹt qua một vòng cung uy mỹ, bởi vì tốc độ quá nhanh, cho nên ngưng tụ trên hư không một đạo hào quang rất đẹp mắt.

Lan Yêu Tật Trảm!

Thanh thần kiếm này đã là một tồn tại siêu việt đạo khí, uy lực kinh thiên động địa, dù là Kỷ Trùng Kiền cũng không thể nào phát huy ra uy lực chân chính của nó, nhưng muốn đối phó một Chân Thần Cảnh Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn thì dư xài.

Một kiếm khủng bố, làm cho tất cả tu luyện giả đều cảm thấy ngơ ngác mở to mắt, há to mồm.

Bọn họ có cảm giác tâm thần của mình như bị kiểm quang thôn phệ, trong khoảng thời gian ngắn, cả diễn võ trường, thậm chí tu luyện giả trong vòng ngàn dặm, đều yên tĩnh một cách thần kỳ, chỉ có tiếng hét kinh thiên động địa của Kỷ Trùng Kiền, tràn ngập lực lượng đang vang vọng trong tâm thần của mọi người.

Dù là Tiểu Kiến Nhân hay Mạnh Hạ Huy, vào lúc này cũng phải động dung.

- Quả nhiên lợi hại.

Vào lúc tình thế ngàn cân treo sợi tóc, toàn bộ lỗ chân lông trên người Dương Thiên Lô đều mở ra, mỗi tế bào trong cơ thể như bị kích thích, hần tinh tường, đây là công kích mạnh nhất từ trước tới nay hắn gặp phải! Tuy cảm ứng được uy áp từ nó mang tới, thậm chí uy hiếp tánh mạng, nhưng mạng của Dương Thiên Lô dai như tiểu cường (con gián), vào lúc này hắn không cảm thấy chút sợ hãi nào, ngược lại chiến ý đang ẩn nấp bên trong cơ thể của hắn, đang thiêu đốt một cách triệu để!

Một tầng hộ thân cương khí, đang ngưng tụ một cách điên cuồng quanh thân, một đạo, hai đạo, lập tức là cả trăm đạo! Mỗi một đạo, đều ẩn chứa trận pháp vô cùng huyền ảo, mỗi một đạo, đều tràn ngập pháp lực và thần niệm bàng bạc khôn cùng.

Nhưng mà...

Kiểm quang thể như chẻ tre.

Dương Thiên Lôí bố trí hộ thể cương khí, mỗi tầng đều bị chém vỡ ra.

Tất cả mọi người hoảng sợ mở to mắt!

Dù Dương Thiên Lôí lúc này cũng phải khiếp sợ, phải biết rằng trăm đạo cương khí này, chính là Tam Thiên Đại Đạo do Huyền Thiên Chân Kinh ngưng tụ ra, mỗi một đạo đều vô cùng cường hãn, cộng thêm ẩn chứa ý chí của Chủ Thần, có những dưới thần kiếm của Kỷ Trùng Tiềm, chúng không chịu nổi một kích!

Sắc bén như thế, giống như tất cả trận pháp đều không có hiệu quả.

Dưới sự bất đắc dĩ, thân hình Dương Thiên Lôí lui nhanh về phía sau, hơn nữa nhanh chóng cải biến quỹ tích của mình, nhưng dù là như thế, kia kiểm quang kia bám theo như hình với bóng, chẳng những không kéo giãn khoảng cách, ngược lại càng ngày càng gần!

- Liều mạng!

Biết rõ không thể nào trốn tránh, trong nội tâm Dương Thiên Lôí gầm lên một tiếng, đột nhiên mi tâm phát ra hào quang sáng chói bảy màu, thần niệm và pháp lực tinh thuần đang dung hợp và ngưng tụ thành một trận pháp vô cùng cường hãn, ngang nhiên nghênh đón kiểm quang!

Một kích này, Dương Thiên Lôí đã thi triển toàn bộ lực lượng của bản thân, toàn tâm thi triển tất cả lực lượng.

Tính cả năng lượng thần bí trong đan điền, Dương Thiên Lôí đều không giữ lại chút nào, hoàn toàn tể ra!

Nhưng mà, dù vậy, Dương Thiên Lôí cũng biết rõ, lần này, dù không thua, chỉ sợ hãn cũng phải bị trọng thương. Bởi vì khí tức của kiểm quang quá mức mạnh mẽ.

Nói thì rất dài, nhưng từ khi Kỷ Trùng Kiềm bắt đầu công kích đến giờ, tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi!

Ngay tại vào lúc tất cả mọi người đều cảm thấy Dương Thiên Lôí phải bại trận, làm cho tất cả mọi người, kể cả Dương Thiên Lôí cũng không nghĩ tới, khi năng lượng của hãn và kiểm quang va chạm với nhau, một cổ cảm giác kỳ diệu xuất hiện trong lòng của hãn.

Năng lượng, năng lượng thần bí, năng lượng thuộc về Dương Thiên Lôí, không ngờ lúc này Dương Thiên Lôí có thể cảm ứng được dễ dàng!

Cổ năng lượng này, chính là lúc năng lượng Dương Thiên Lôí dùng để dò xét thần kiếm lúc Kỷ Trùng Kiềm và Mạnh Hạ Huy chiến đấu với nhau, dung nhập một tia vào trong thần kiếm, nhưng vào lúc này đã có tác dụng cải biến cả trận đấu!

- Phá!

Bỗng nhiên hai con người của Dương Thiên Lôí bắn ra tinh quang, phát ra âm thanh rất dồn dập, kiểm quang đã xuyên thấy công kích của Dương Thiên Lôí, lúc kiểm quang đánh tới thân hình của Dương Thiên Lôí, Dương Thiên Lôí hét lớn một tiếng, đột nhiên trì trệ, dừng lại trong hư không!

- Đại Thuần Di Thuật, Đại Phong Ấn Thuật, Đại Thiết Cát Thuật!

Bắt được cơ hội trong hoàn cảnh nghìn cân treo sợi tóc này, đột nhiên Dương Thiên Lôí khởi động Đại Thuần Di Thuật, thân hình tránh né kiểm quang của Kỷ Trùng Kiềm, cùng lúc đó, Đại Phong Ấn Thuật, Đại Thiết Cát Thuật, đột nhiên đánh ra, Đại Phong Ấn Thuật dùng để vây khốn kiểm quang, Đại Thiết Cát Thuật thì chặt đứt thần niệm liên hệ giữa kiểm quang và Kỷ Trùng Kiềm.

- Không tốt!

Vốn Kỷ Trùng Kiềm đã cầm chắc thắng lợi trong tay, lập tức sợ hãi kêu lên.

Dù Kỷ Trùng Kiềm có tưởng tượng thế nào cũng không thể tưởng tượng được chuyện xảy ra lúc này, hãn ngưng tụ toàn bộ pháp lực và thần niệm vào trong thần kiếm, không bị Dương Thiên Lôí chặt đứt liên hệ hoàn toàn.

Vào lúc này Kỷ Trùng Kiền hiểu rõ, muốn tiếp tục thúc dục thần kiếm công kích Dương Thiên Lôi là chuyện không có khả năng. Bởi vì mất đi pháp lực và thần niệm chèo chống, bản thân thần kiếm có cường đại hơn nữa, chẳng khác nào lão hổ không răng. Không chút do dự, hắn chỉ có thể bằng vào liên hệ đặc thù giữa mình và bảo kiếm, lập tức thu hồi thần kiếm mất đi uy lực vào trong óc của mình.

- Rầm rầm rầm...

Mà Dương Thiên Lôi đã hóa thành một đạo lưu quang xuất hiện trước mặt Kỷ Trùng Kiền, căn bản không cho Kỷ Trùng Kiền bất cứ cơ hội phản ứng nào, liền phát động công kích cuồng bạo về phía hắn. Trong chốc lát, thân ảnh hai người đan xen vào nhau, hai người bắt đầu cận chiến với nhau, thiên băng địa liệt, đánh nát hư không.

Chiến đấu kiểu này, Kỷ Trùng Kiền có thể là đối thủ của Dương Thiên Lôi sao?

Phát ra một kiếm kinh thiên, đã làm cho Kỷ Trùng Kiền tiêu hao toàn bộ pháp lực và thần niệm, hơn nữa bị Dương Thiên Lôi chặt đứt liên hệ, không thể thu hồi, tuy thời điểm Dương Thiên Lôi chống cự kiếm quang đã dùng gần như toàn bộ lực lượng của mình, nhưng ngay từ đầu lúc chống đỡ kiếm quang hắn đã lưu lại một ít lực lượng, cho nên, lúc này Dương Thiên Lôi đã áp chế Kỷ Trùng Kiền một cách triệt để.

Bỗng nhiên chiến cuộc biến đổi, đây là chuyện mà không ai dự liệu được.

Rốt cục, thời điểm Dương Thiên Lôi dùng một quyền cường ngạnh đánh vào ngực của Kỷ Trùng Kiền, Kỷ Trùng Kiền hét lên một tiếng tê tâm liệt phế, máu tươi bắn ra hư không, bất tỉnh nhân sự rơi xuống đất.

Chương 629: Trọng thương, tỉnh lại. (Hạ)

Vào lúc này, không có bao nhiêu người thương cảm, chỉ có tiếng hoan hô ủng hộ Dương Thiên Lôi.

Huyền Thiên Phái, chuông giáo Mộc Dịch Đình thắng.

...

Kỷ Trùng Kiền bị hôn mê, trong đầu vẫn đang gầm thét:

- Không có khả năng, không có khả năng, Kỷ Trùng Kiền đã bị ta áp chế hoàn toàn, vì sao dừng lại, vì sao dừng lại?

Tên gia hỏa vô tình vô nghĩa, hèn hạ vô sỉ này, căn bản không nghĩ tới, sở dĩ thần niệm dừng lại một chút, hoàn toàn là do Dương Thiên Lôi gây nên!

Năng lượng thần bí gây nên.

Tuy rất không cam lòng, hơn nữa trong nội tâm tràn ngập hoảng sợ, ngưng trong lòng của hắn, nguyên thần của hắn không thể ngăn cản thần niệm và pháp lực của Dương Thiên Lôi đưa vào trong cơ thể, cho nên lúc này hắn bị thương vô cùng thê thảm!

Trong lòng của Dương Thiên Lôi mang nhân nghĩa, nhưng cũng phải xem xét đối tượng. Đối với loại người bất nhân như Kỷ Trùng Kiền, nếu như không phải vừa rồi là trận đấu, Dương Thiên Lôi đã đánh nát nguyên thần của hắn, linh hồn lạc ấn cũng bị đánh thành căn bã, bởi vì nếu không phải vì thắng này, mẫu thân hắn sẽ không chết, nếu như không phải vì tên gia hỏa này ngăn cản, người Kỷ gia sẽ không truy nã mình, cũng không bức mình đến tình trạng mai danh ẩn tích.

Cho nên, vốn chỉ cần đánh bại hắn là được, nhưng Dương Thiên Lôi nhịn không được mà hạ độc thủ, đánh nguyên thần của Kỷ Trùng Kiền chia năm xẻ bảy, linh hồn lạc ấn cũng biến thành kéo dài hơi tàn, hơn nữa còn bố trí ảo trận tầng tầng lớp lớp.

Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, nếu không có siêu cấp cao thủ trợ giúp, chỉ sợ thắng này cũng phải mất trăm ngàn năm mới có thể khôi phục bình thường.

Trận đấu kế tiếp tranh vị trí minh chủ không cần phải nói nữa, hiện giờ đã không còn phần của hắn.

...

- Tiểu Hoa Hoa, người nói xem, có phải vừa rồi hần đã sử dụng Quyền Quyền thần công của lão đại hay không? Còn nữa a, ta cũng phát hiện ra một điểm, đó là lão nhân này rất đẹp trai a, lão đại của chúng ta nếu về già, hoàn toàn giống như hần a...

Trong diễn võ trường, Chu Giác Thuần đang ở trong trận doanh của Ngọa Tiên Tông, truyền âm cho người của hần ở Tam Hoa Tông, hần đang nói chuyện với Hoa Kiến Sầu.

- Nay, ca đang nói chuyện với người đấy!

Chu Giác Thuần thấy Hoa Kiến Sầu nhú mày trầm tư, không để ý tới mình, tiếp tục kêu lên.

- Tiểu Trư, hình như cường đại hơn lão đại của chúng ta...

Bỗng nhiên Hoa Kiến Sầu nói ra một câu làm cho Chu Giác Thuần khó hiểu. Thời điểm Hoa Kiến Sầu, bọn người Chu Giác Thuần ở trong không gian tiên cảnh, cũng đã đổi giọng, Dương Thiên Lôi đã trở thành lão đại của bọn họ. Hơn nữa, không có ai không phục.

- Có ý gì? Người muốn nói lão già kia còn lợi hại hơn cả lão đại chúng ta sao? Sát, dám nói bậy về lão đại, ta sẽ trừng phạt người!

Bỗng nhiên Chu Giác Thuần truyền âm lại.

- Móa, người đúng là heo mà, người không thể dùng đầu óc suy nghĩ sao?

Hoa Kiến Sầu tức giận nói ra.

- Muốn cái gì?

- Còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp được Mộc Dịch Đình không?

- Dương nhiên nhớ rõ, không phải là trong đại sảnh ở khách sạn sao?

- Đúng vậy a, lúc ấy không nghĩ nhiều, hần không ngồi chỗ nào khác, vì sao ngồi vào bàn của ba người chúng ta? Chẳng lẽ vì chúng ta đẹp trai sao? Hay vì thực lực của chúng ta cường đại? Hiển nhiên cũng không phải!

- Rốt cuộc người muốn nói cái gì? Lề mề quá, nói thẳng đi nào!

Chu Giác Thuần nhin không được hỏi.

- Bởi vì hần rất quen thuộc chúng ta. Người nhớ không, thời điểm hần vừa mới tới, hần có mang theo mấy đệ tử sao? Còn chọn đại kỳ, cao điệu dị thường. Người nhìn hiện tại, khu vực Huyền Thiên Phái, không một bóng người. Còn nữa, lão nhân này rất tuấn tú đúng không? Người tưởng tượng xem, nếu tóc hần biến thành màu đen, cạo chòm râu này đi, sẽ biến thành cái dạng gì?

- Ách... Rất giống với lão đại, không phải người muốn nói hần chính là lão đại đấy chứ? Tuy lão đại rất trâu bò, nhưng thực lực của hần không mạnh như thế này a.

- Ta vẫn chưa nói xong, môn phái của bọn họ tên gì?

- Huyền Thiên Phái, kháo, người cho rằng ca là người ngu ngốc sao?

- Người đúng là ngu ngốc thật sự. Lão đại đến từ đâu? Nguyên Thủy tinh vực Thủy Nguyên Tinh, Thiên Huyền đại lục! Lão nhân này tên gọi là gì? Mộc Dịch Đình! Mộc Dịch, hợp lại thành chữ gì? Dương! Đình là cái gì, không phải con mẹ nó là Thiên Lôi hay sao?

Hoa Kiến Sầu thấy Chu Giác Thuần ngu ngốc như vậy, hần vốn là một người thông minh, nhưng hiện tại hần biến thành cái dạng gì? Không gọi hần là Tiểu Trư thì gọi là gì?

- Không... Không phải đâu?

Chu Giác Thuần lập tức khiếp sợ, Hoa Kiến Sầu đã trực tiếp nói ra, nếu như hần vẫn không rõ thì hần đúng là heo thật rồi.

- Đây là chuyện chắc chắn! Mẹ kiếp, người đừng khoa trương như vậy, chịu đựng! Lão đại đã không nói cho chúng ta biết, nhất định là có nguyên nhân. Chúng ta kiên nhẫn chờ đợi là được rồi!

Hoa Kiến Sầu nhìn thấy bộ dáng kích động của Chu Giác Thuần, vội vàng truyền âm nhắc nhở.

Không thể không nói, ở chung với Dương Thiên Lôi lâu ngày, những chuyện bí mật như thế này, đều biến thành cùng loại, cũng đạt tới cảnh giới tương đương, cũng hiểu được Dương Thiên Lôi đang liều mạng.

Đồng dạng, không thể không nói, nếu như Dương Thiên Lôi không thi triển Quyển Quyển thần công, Hoa Kiến Sầu cũng không thể nào liên hệ Dương Thiên Lôi và Mộc Dịch Đình là một người. Nhưng mà, biểu hiện hôm nay của Mộc Dịch Đình rất giống Dương Thiên Lôi, nhất là ngữ khí trâu bò mười phần trong lúc chiến đấu với Kỷ Trùng Kiền, hơn nữa hắn thi triển thần thông và kỹ năng chiến đấu. Hoa Kiến Sầu là người giỏi về việc chú trọng chi tiết tỉ mỉ, lập tức xác định thân phận của Dương Thiên Lôi.

Cũng giống như bọn họ, bọn người Kỷ Tiêu Lam, Lý Kiếm Phong cũng không phải đồ ngốc, thời điểm nhìn thấy Dương Thiên thi triển Quyển Quyển thần công, đầu óc đã lung lay.

Không thể không nói, Dương Thiên Lôi dùng tên môn phái và tên giả, chẳng khác nào thầy chùa chọc đầu có rận, chỉ có điều không ai chú ý tới chuyện này, nhưng mà, chỉ cần nhìn ra một tia mảnh khốc thì sẽ phát hiện, chuyện này tuyệt đối là có vấn đề.

Cũng giống như Hạ Tích Trúc đã nói lúc trước.

...

Sau khi trọng tài tuyên bố Dương Thiên Lôi thắng lợi, hai trận đấu đã chấm dứt, hai canh giờ nghỉ ngơi giữa trận bắt đầu.

Đương nhiên Kỷ Trùng Kiền trực tiếp bị dòng chính Kỷ gia mang về khách sạn, mà bọn người Dương Thiên Lôi cũng rời khỏi diễn võ trường. nhưng mà, tu luyện giả trong diễn võ trường, không ai rời đi. Mà lúc này, Chu Giác Thuần và Hoa Kiến Sầu cũng rời khỏi diễn võ trường, chỉ chốc lát sau, cũng tề tựu với bọn người Kỷ Tiêu Lam, Lý Kiếm Phong. Chỉ kém Hạ Quân Trúc. Nhưng bọn họ không để ý, bởi vì thời điểm vừa mới bắt đầu trận đấu, bọn họ đã đi tìm Hạ Quân Trúc, từ khi vừa mới bắt đầu đã không có xuất hiện, theo như Hạ Tích Trúc sư phụ của hắn, hắn đang bế quan tu luyện. Lúc ấy bọn họ tin, nhưng bây giờ bọn họ càng tin tưởng hơn, bởi vì Hạ Quân Trúc đang tu luyện trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình là thật.

617. Chương 630: Quyết Đấu Với Mạnh Hạ Huy.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 630: Quyết đấu với Mạnh Hạ Huy.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Về phần đám người này tụ hợp thương lượng chuyện gì, Dương Thiên Lôi không thể biết rõ.

Nhưng là thân phận của hắn không hề nghi ngờ đã bị các huynh đệ tỷ muội phơi bày ra ánh sáng.

...

- Trần thúc, Triệu thúc... Xin các người cứu giúp gia phụ!

Trong khách sạn Tiên Hồn, Kỷ Thiên Hải quỳ gối trước mặt Trần Phá Thiên và Triệu Tự Long, khẩn cầu hai người đi cứu trợ Kỷ Trùng Kiền đang hôn mê bất tỉnh. Kỷ Thiên Hải đã thử qua, nhưng hắn bất lực. Thần niệm vừa mới đi vào đã gặp phải ảo cảnh vô biên vô hạn, đừng nói chậm trễ cứu chữa, một khi không cẩn thận có thể bản thân người cứu sẽ bị rơi vào ảo cảnh.

- Thật có lỗi, chúng ta bất lực!

Trần Phá Thiên trả lời rất dứt khoát.

- Mời trở về đi!

Trên mặt của Triệu Tự Long xuất hiện vẻ khinh thường.

- Xin hai vị thúc thúc nhìn phân thượng của việc ba nhà chúng ta kết minh nhiều năm, cứu cứu gia phụ! Nếu gia phụ có thể đạt được vị trí minh chủ, đương nhiên chỗ tốt cho hai nhà sẽ rất lớn, chẳng lẽ các người trơ mắt nhìn ngoại nhân đạt được vị trí minh chủ sao?

Kỷ Thiên Hải không cam lòng nói ra:

- Ta biết rõ, các người có ý kiến về việc đại bá biến mất, nhưng đại bá thật sự đi ra ngoài du lịch a, tuyệt đối không phải do gia phụ làm hại! Các người phải tin tưởng gia phụ! Hơn nữa thực lực của gia phụ bây giờ các người đã nhìn thấy, chỉ cần tiến vào Top 3, cơ hội đạt được vị trí gia chủ sẽ rất lớn, chuyện này đối với ba nhà chúng ta đều có chỗ tốt! Cầu xin các người!

- Người có tâm thuật bất chính, khinh thường kết minh! Một ngày Kỷ đại ca không trở về, hai nhà chúng ta sẽ không có bất cứ quan hệ nào với Kỷ gia cả.

Trần Phá Thiên lạnh giọng nói ra.

- Gặp lại!

Triệu Tự Long trực tiếp đánh ra một đạo năng lượng cường đại, đẩy Kỷ Thiên Hải ra ngoài. Thân hình hai người nhoáng một cái đi vào trong gian phòng, không chút thương cảm nào!

- Các người sẽ hối hận!

Kỷ Thiên Hải cắn chặt hàm răng, trừng mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hai người, nắm chặt nắm đấm, tức giận rít gào.

- Người đắc đạo sẽ giúp đỡ người mất đạo! Cần gì phải hối hận?

Trần Phá Thiên không quay đầu lại, hần nói ra lời nói rất trâu bò của Dương Thiên Lôi.

- Khổ hải vô biên, quay đầu là bờ...

Đúng lúc này, lão thần tiên Dương Thiên Lôi đang ở đây, khóe miệng sẽ mang theo nụ cười nhạt, nhẹ giọng nói ra. Từ từ đi qua trước mặt Kỷ Thiên Hải, không chút dừng lại.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh nhanh chóng lao về phía hần, thần sắc kích động hô lên:

- Đại ca, phụ thân tỉnh rồi! Phụ thân tỉnh rồi, không cần cầu xin bọn chúng!

- Tỉnh lại?

Kỷ Thiên Hải đang tức giận, lúc này thần sắc rất kích động, thì thào nói ra, đột nhiên thân hình nhoáng một cái đi về phía gian phòng, sau đó hần nhìn về phía ba người Dương Thiên Lôi, Triệu Tự Long và Trần Phá Thiên, trong ánh mắt còn lộ ra một tia khinh thường và âm tàn.

- Tỉnh? Làm sao mà tỉnh được?

Dương Thiên Lôi kinh ngạc nói ra.

Nếu có siêu cấp cao thủ hỗ trợ, Dương Thiên Lôi còn hiểu được, nhưng mà, lúc này không có người nào giúp đỡ Kỷ Trùng Kiền, hần không thể tự mình tỉnh lại nhanh như vậy được.

Những người khác không rõ ràng lắm, nhưng Dương Thiên Lôi lại hiểu rõ phong ấn mà mình tạo ra trong người Kỷ Trùng Kiền, tuyệt đối không thể nào tỉnh lại nhanh như vậy được.

Nhưng mà, nhìn biểu lộ của tên vừa rồi, chắc chắn Kỷ Trùng Kiền tỉnh lại là sự thật.

Chuyện này đã làm cho Dương Thiên Lôi nhíu mày, trong nội tâm cảm thấy một tia bất an, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ thăng này cũng giống như Mạnh Hạ Huy, sau khi trọng thương thì thực lực tăng lên? Mẹ kiếp, lúc nào thì bọn họ biến thành tiểu cường đánh mãi không chết vậy? Mà Kỷ Trùng Kiền lúc này còn cường hãn hơn cả tiểu cường?

Trần Phá Thiên và Triệu Tự Long lúc này cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng mà, hai người chỉ kinh ngạc một chút rồi thôi, chỉ cho rằng Dương Thiên Lô không ra tay quá nặng, hoặc không còn đủ thực lực để nặng tay, cho nên mới làm Kỷ Trùng Kiền tỉnh lại nhanh như vậy.

- Mộc Dịch Đình... Mộc Dịch Đình, không nghĩ tới lại là cao thủ tuyệt đỉnh! Mạnh Hạ Huy lại có thể tăng lên lần nữa... Xem ra ta phải ra tay sớm thôi, Tiểu Thượng!

- Có!

- Lập tức thông tri cho mười tên cao thủ Thiên giai tới đây! Ta cần tăng cường lực lượng, không thể để lộ ra chút sơ hở nào!

- Tông chủ, ngài muốn...

Tiểu Thượng lập tức nôm nớp lo sợ nhìn về phía Tiểu Kiến Nhân, hỏi.

- Thế nào? Khôngỡ sao?

Tiểu Kiến Nhân nhướng mày, lạnh giọng nói ra.

- Không phải. Chỉ là, tông chủ, thực lực môn phái cũng rất trọng yếu, nếu như hiện giờ ngài làm như vậy, thực lực môn phái của chúng ta sẽ giảm xuống.

Tiểu Thượng tâm thần bất định nói ra. Tuy Tiểu Thượng hèn hạ vô sỉ, nhưng đệ tử Trầm Ma Tông, trừ hần là dòng chính ra, tất cả cao thủ đều do hần bồi dưỡng ra, nhất là cao thủ Thiên giai càng tốn nhiều tâm huyết, nếu như bị Tiểu Kiến Nhân thôn phệ, Tiểu Thượng sẽ rất tiếc rẻ.

- Thực lực môn phái? Bọn chúng có thể mạnh hơn chúng ta sao? Đến lúc đó, chúng ta sẽ mang toàn bộ xuất hiện! Lập tức gọi tới đi!

Tiểu Kiến Nhân lạnh giọng nói ra.

- Vâng... Tông chủ!

Tiểu Thượng có nén thống khổ trong lòng, trả lời. Tự mua dây buộc mình, hần đã đi trên con đường không có lối về, không có lựa chọn, chỉ có thể khuất phục.

Chấp niệm trong lòng của hần chính là báo thù, mà Tiểu Kiến Nhân giả là nơi duy nhất hần có thể dựa vào, cũng là hi vọng duy nhất! Nhất là khi nhìn thấy thực lực của Mạnh Hạ Huy, Kỷ Trùng Kiền, hần càng hiểu rõ, tuy hần lựa chọn đi theo Tiểu Kiến Nhân rất thống khổ, nhưng hần không hối hận. Bởi vì dựa vào bản thân của hần, sẽ không có bất cứ hi vọng nào.

Hai canh giờ đảo mắt là qua!

Dương Thiên Lô, Mạnh Hạ Huy, Tiểu Kiến Nhân, Tiểu Thượng đều ngồi ở ghế tuyển thủ. Nhưng làm cho tổ trọng tài và vô số tu luyện giả cảm thấy ngoài ý muốn là, Kỷ Trùng Kiền bị trọng thương, lúc này xuất hiện ở diễn võ trường rất đúng giờ, tuy khí tức của hần rất yếu, sắc mặt vẫn trắng bệch, nhưng hai con ngươi vẫn lấp lánh tinh quang, làm cho người ta có một loại ảo giác, Kỷ Trùng Kiền lúc này còn cường đại hơn cả Kỷ Trùng Kiền trước khi bị thương.

- Kỷ gia có thể chống lại Mạnh gia, đúng là không đơn giản chút nào.

Thời điểm mỗi cao thủ nhìn về phía Kỷ Trùng Kiền, cũng nhin không được nghĩ thâm trong lòng.

Rút thăm nhanh chóng có kết quả.

Trận thứ ba hôm nay, Tiểu Kiến Nhân đấu với Tiểu Thượng! Trận thứ tư, Dương Thiên Lô đấu với Mạnh Hạ Huy!

Không ngờ Kỷ Trùng Kiền lại rút được luân không, vận khí của tên này đúng là quá tốt. Hơn nữa, kết quả vừa có, Kỷ Trùng Kiền không chút do dự, liền trực tiếp xé rách hư không, trở về khách sạn khôi phục.

Chương 630: Quyết đấu với Mạnh Hạ Huy. (Hạ)

- Mời tuyển thủ trận thứ ba, Trảm Ma Tông tông chủ Tiểu Kiến Nhân và tiền nhiệm tông chủ Tiểu Thượng lên đài.

Thời điểm âm thanh tuyển bố của trọng tài vang lên, Tiểu Kiến Nhân vẫn ngồi trên ghế tuyển thủ không nhúc nhích. Mà Tiểu Thượng thì bay lên lôi đài, trầm giọng nói ra:

- Ta nhận thua!

Kết quả như vậy, mọi người cũng không cần suy nghĩ nhiều. Không có người nào nguyện ý liều mạng với người của mình. Huống chi thực lực của Tiểu Thượng không thể nào so sánh được với Tiểu Kiến Nhân.

Thời điểm trọng tài tuyên bố Dương Thiên Lôi và Mạnh Hạ Huy lên lôi đài, Mạnh Hạ Huy khom người cúi đầu thật sâu với Dương Thiên Lôi, nói ra:

- Mộc huynh, mời!

Thần sắc Dương Thiên Lôi không chút biến hóa, ôm quyền gật đầu với Dương Thiên Lôi, trực tiếp bay lên lôi đài, nhưng trong lòng vô cùng xoắn xýt. Cũng không phải hấn sợ Mạnh Hạ Huy, mà vì hấn đang hối hận khi mua dây trói mình, mẹ kiếp, nhìn bộ dáng của người không phải rất cảm kích ca sao? Cảm kích, người cũng nhận thua đi, nhưng nhìn bộ dáng của Mạnh Hạ Huy hiển nhiên sẽ không nhận thua.

Dương Thiên Lôi biết rõ, hấn phải trải qua một trận đại chiến rất gian nan, hơn nữa là đại chiến thắng thua khó nói trước!

- Mộc huynh, thứ cho ta nói thẳng, tuy thực lực của huynh mạnh mẽ, nhưng thực lực môn phái... Cho nên, vì tranh giành với Tiểu Kiến Nhân, Kỷ Trùng Kiền, ta không thể không đấu với huynh một trận.

Thời điểm hai người đi lên lôi đài, làm cho Dương Thiên Lôi không nghĩ tới là, Mạnh Hạ Huy lại truyền âm nói chuyện với hấn.

- Không cần khách khí, ta cứu ngươi là vì đại nghĩa, ngươi không cần để trong lòng. Chúng ta dựa vào bản lĩnh của mình thôi.

Nghe thấy lời nói của Mạnh Hạ Huy, Dương Thiên Lôi cũng sinh ra một tia hảo cảm, tuy người này là đối thủ, nhưng ít ra cũng là người quang minh lỗi lạc, hơn nữa trước đấu buổi sáng hấn cúi đầu với mình trước mặt mọi người, cộng thêm lời nói hiện tại, rất thành kính, không phải làm bộ.

- Điểm đến là dừng!

Mạnh Hạ Huy ôm quyền nói một câu, sau đó lẳng không bay lên.

Dương Thiên Lôi theo sát hấn bay lên trên không.

- Ngao!

Mạnh Hạ Huy đã nhìn thấy thực lực của Dương Thiên Lôi, hấn biết rõ, dù lúc này hấn đã đạt được ý chí của lịch đại tiền bối ẩn chứa trong Thủy Tổ Kim Thương, nhưng muốn chiến thắng Dương Thiên Lôi, cần phải dùng thân phận Long kỵ sĩ chân chính. Cho nên, vừa lên đến hư không, cự Long màu vàng đã phát ra tiếng Long ngâm, trực tiếp hiện hình.

- Mộc huynh, mời.

Mạnh Hạ Huy đứng trên đầu rồng, kim thương nơi tay, toàn thân tản ra một cỗ khí tức cường đại hủy thiên diệt địa, trầm giọng nói với Dương Thiên Lôi.

- Mời.

Dương Thiên Lôi ứng một tiếng, bỗng nhiên khí tức toàn thân tăng vọt, khí thế như quán thông thiên địa, tâm thần của hấn tiến vào trạng thái không minh, dục vọng chiến đấu ẩn nấp trong cơ thể đang thiêu đốt bùng hực.

Dương Thiên Lôi tinh tường, trận chiến này tuyệt đối không dễ dàng như trận chiến với Kỷ Trùng Kiền.

Hấn phải dùng trạng thái mạnh nhất của mình để chiến đấu!

Đương nhiên, từ khi bắt đầu thi đấu, Dương Thiên Lô đã xem quá trình cạnh tranh chức mình chủ là một lần lịch lãm rèn luyện, cho nên, từ đầu đến cuối, hắn vẫn không dùng đến năng lực của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, cũng không sử dụng lực lượng của cao thủ trong đó. Hắn dựa vào năng lực của mình chiến đấu một cách chân chính, chỉ có như thế, hắn mới có thể nhanh chóng tăng thực lực của mình lên.

Chân Thần Cảnh, bây giờ không phải là giới hạn của hắn!

Hắn đã quá ỷ lại Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, nếu ngay cả loại chiến đấu không có uy hiếp tính mạng quá lớn cũng vận dụng đến nó, vậy thì khoảng cách hắn hoàn thành chí nguyện to lớn của mình, sẽ càng ngày càng xa vời, thậm chí cả đời này cũng không thể nào đạt tới.

Điểm ấy Dương Thiên Lô biết rất rõ ràng.

Trong chốc lát, trong hư không phát ra tiếng nổ kịch liệt, trường thương màu vàng xé rách hư không, cự Long bay múa, thần thông pháp tắc vô cùng cường hãn xé rách hư không, phương viên vạn dặm đã biến thành chiến trường của hai người.

Chỉ một màn này, tất cả tu luyện gia và cao thủ tuyệt đỉnh đều hiểu rõ, trận đấu này Mạnh Hạ Huy đã siêu việt Kỷ Trùng Kiền, tuy Thủy Tổ Kim Thương không thể cường đại bằng thần kiếm của Kỷ Trùng Kiền, nhưng Mạnh Hạ Huy đã chính thức dung nhập làm một thể với Thủy Tổ Kim Thương, mỗi một thương đều có uy lực không gì sánh kịp, nhất là trong mỗi thương đánh ra đều ẩn chứa ý chí kiên định, Kỷ Trùng Kiền không thể so sánh được.

Nhưng mà, làm cho tất cả mọi người khiếp sợ không phải là Mạnh Hạ Huy, mà là Mộc Dịch Đình tiên phong đạo cốt.

Bởi vì, khí tức của Dương Thiên Lô vẫn không mạnh mẽ hơn chút nào, nhưng hắn vẫn có thể dùng đôi tay ngăn cản thế công mãnh liệt của Mạnh Hạ Huy, thần thông pháp tắc tiện tay là phát ra, hạ bút thành văn, nhưng mỗi lần vận dụng đều rất đúng lúc!

Mỗi lần trước kia hắn đều kết xuất thủ ấn, vào lúc này, hắn đã giản lược đi bước này, phản phác quy chân, đem thần niệm, pháp lực, thần thông pháp tắc dung hợp đến mức tận cùng, có năng lực biến mục nát thành thần kỳ.

Làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy vui vẻ thoải mái, kích động ngàn vạn lần!

Đây mới là quyết đấu thật sự, hai người này đều không có tâm giết đối thủ, Dương Thiên Lô ôm tâm tính tôi luyện bản thân, còn Dương Thiên Lô vẫn ôm lòng cảm kích Mạnh Hạ Huy điểm đến là dừng. Cho nên, vào lúc này, hai người đều không lựa chọn phương thức đả thương địch một ngàn tự tổn tám trăm, đều bằng vào năng lực và kinh nghiệm vận dụng thiên địa pháp tắc của mình lĩnh ngộ, đắm chìm trong chiến đấu chân chính.

Thế lực hai người ngang nhau, làm cho cả hai cảm nhận được một loại cảm giác vui vẻ nhẹ nhàn thoải mái, tâm thần càng ngày càng tập trung, càng ngày càng hưng phấn!

Trong nháy mắt đã qua nửa canh giờ, nhưng hai người vẫn quấn lấy nhau, tốc độ xuất chiêu không giảm chút nào, ngược lại càng ngày càng nhanh, uy lực càng lúc càng lớn.

- Mộc huynh, tiếp ta một chiêu này, nếu tiếp được thì ngươi thắng!

Rốt cục, lúc chiến đấu được một canh giờ, Dương Thiên Lô phát ra một đạo thần thông cường hãn đẩy lùi Mạnh Hạ Huy ra khoảng cách trăm trượng mới đứng vững thân hình, lúc này, trong nội tâm Mạnh Hạ Huy mang theo khiếp sợ cực độ, nhìn Dương Thiên Lô nói ra.

Chiến đấu suốt một giờ, Dương Thiên Lô cho hắn cảm giác càng chiến càng mạnh, mà hắn, đã trở thành Long kỵ sĩ chân chính, đã hợp thể với phụ nhân của hắn, cảm thấy càng ngày càng suy yếu, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ pháp lực và thần niệm của Dương Thiên Lô hùng hậu hơn hắn gấp nhiều lần.

Cho nên, vào lúc này, Mạnh Hạ Huy biết rõ, chỉ có mau chóng thi triển tuyệt chiêu, một chiêu định thắng thua! Nếu không, kéo dài tiếp, hắn sẽ thua không thể nghi ngờ.

618. Chương 631: Con Mắt.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 631: Con mắt.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Được!

Dương Thiên Lôì trầm giọng đáp, trong chớp lát hai người lại ra thêm trăm trượng nữa, cùng lúc đó, khí tức của hai người đồng thời tăng vọt.

Nhân Long hợp nhất, đột nhiên Thủy Tổ Kim Thương xẹt qua một đạo lưu quang, phát ra một đạo Long viêm khủng bố, đồng thời đánh về phía Dương Thiên Lôì!

Mà mi tâm của Dương Thiên Lôì phát ra hào quang lóng lánh, hai tay biến thành ảo ảnh, Tam Thiên Đại Đạo, dưới sự dung hợp của Huyền Thiên Chân Kinh, đây là lần đầu tiên Dương Thiên Lôì thúc dục đến cực hạn.

Dù là Dương Thiên Lôì cũng không nghĩ tới, vào lúc này, toàn tâm dung nhập vào trong chiến đấu hãn đã hiểu ra nhiều điều, đột nhiên trong hai tròng mắt bắn ra hai đạo tinh quang, dung nhập toàn bộ trận pháp vào bên trong cơ thể của mình.

Thương mang, Long Viêm còn chưa tới, xung quanh Dương Thiên Lôì đã bộ phát ra tiếng nổ khủng bố, làm cho tất cả mọi người kinh ngạc là, sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, không gian trăm trượng xung quanh Dương Thiên Lôì, tất cả ánh sáng đều biến mất, không gian như vụn vụn, biến thành hư vô, trong hư vô lại lộ ra một tia rung động như gợn sóng.

Không màu, không ánh sáng, im ắng!

Tất cả đều hóa thành hư vô.

Thời điểm Long viêm khủng bố và thương mang tiếp xúc với phiến hư vô này, lại biến mất không thấy gì nữa, không âm thanh, cũng không có bất kỳ chấn động nào.

Cứ như vậy mà tiêu thất!

Vào lúc này, Mạnh Hạ Huy lập tức ngốc trệ, khiếp sợ mở to mắt.

Hắn Thủy Tổ Kim Thương, thần niệm, pháp lực, vậy mà tại thời khắc này, hoàn toàn biến mất, cùng hắn liên hệ hoàn toàn chặt đứt!

...

Tu luyện giả trong cả diễn võ trường lặng ngắt như tờ, mỗi người đều khiếp sợ nhìn lên hư không, giống như không thể tin vào mắt của mình.

Đây là thần thông gì?

Không ai biết, bởi vì thứ này đã siêu việt khỏi nhận thức của bọn họ, phiến không gian hư vô đó thôn phệ tất cả, không chỉ âm thanh, cả ánh sáng cũng bị thôn phệ, đây là chuyện mà bất cứ trận pháp và phong ấn nào cũng không làm được.

Chỉ có hai mắt của Tiểu Kiến Nhân bắn ra hai đạo tinh quang, thần sắc biến thành vô cùng dữ tợn!

- Không gian hỗn độn! Hắn chỉ là Chân Thần Cảnh lại có thể cô đọng ra không gian hỗn độn?

Tiểu Kiến Nhân lạnh lùng nói thầm trong lòng, vào lúc này, hắn may mắn, hôm nay không có rút thăm quyết đấu với Dương Thiên Lôì, nếu không, dù hắn vừa mới luyện hóa mười tên cao thủ Thiên giai, cũng sẽ

thua Dương Thiên Lôi! Một cổ chiến ý trùng thiên, đang thiêu đốt trong lòng của hắn, không cần đợi đến lúc trọng tài tuyên bố chấm dứt trận đấu, hắn đã xé rách hư không, biến mất trong diễn võ trường!

Tiểu Thượng muốn đuổi kịp, nhưng lại phát hiện, thần niệm của hắn không thể nào tập trung được phương hướng Tiểu Kiến Nhân đi về đâu. Hắn đi làm cái gì? Tiểu Thượng không biết.

...

- NGAO - - !

Bỗng nhiên cự Long của Mạnh Hạ Huy gào thét bùng tỉnh, trong đầu hắn xuất hiện lời nhắc nhở của Kim Long:

- Chạy mau!

Mạnh Hạ Huy còn dám do dự nữa sao?

Bởi vì không gian hỗn độn Dương Thiên Lôi ngưng tụ ra đang từ từ tăng trưởng, những nơi nó đi qua, toàn bộ đều biến thành hư vô!

Sau đó, bỗng nhiên từng tiếng rít gào xuyên thấu qua không gian hư vô, trong chốc lát, phương viên trăm trượng của không gian hư vô, đột nhiên biến mất, thân hình của Dương Thiên Lôi xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong tay của hắn nắm chặt một cây kim thương, đương nhiên đây chính là Thủy Tổ Kim Thương của Mạnh Hạ Huy.

Vào lúc này, khí tức của hắn vô cùng cường đại, trong thân sắc lộ ra một tia hưng phấn.

- Thương này không tệ! Tiếp được!

Dương Thiên Lôi vung tay lên, kim thương bay nhanh như thiểm điện xuất hiện trước mặt Mạnh Hạ Huy.

Cho đến lúc này, Mạnh Hạ Huy mới khôi phục liên hệ với Thủy Tổ Kim Thương, đột nhiên thúc dục thần niệm, Thủy Tổ Kim Thương trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, chui vào trong mi tâm của Mạnh Hạ Huy!

- Đa tạ Mộc huynh hạ thủ lưu tình!

Mạnh Hạ Huy cung kính.

- Mộc chuông giáo! Mộc chuông giáo!

Trong nháy mắt, cả diễn võ trường bộc phát ra ra tiếng hoan hô điên cuồng, Huyền Thiên Phái Mộc Dịch Đình, giống như lão thần tiên tản ra hào nhiên chính khí, chinh phục tất cả mọi người!

Ngay cả chuông giáo của tất cả đại môn phái, trong ánh mắt lộ ra một tia cung kính, đưa mắt nhìn Dương Thiên Lôi đang từ trên không trung hạ xuống lôi đài.

...

Hôm nay chấm dứt chiến đấu, trận chiến bài danh Ngũ cường chỉ còn hai trận, sau đó sẽ quyết định bài danh.

Mạnh Hạ Huy và Tiểu Thượng giao thủ với toàn bộ đối thủ, nhưng Mạnh Hạ Huy mỗi lần bại trận đều đột phá, vận khí đúng là không tốt, rất khó coi, nếu không, với thực lực của hắn hiện giờ, nắm chắc có thể đánh thắng Kỷ Trùng Kiền, nhưng bây giờ hắn chỉ thắng được mỗi Tiểu Thượng, ba trận khác toàn bại, bài danh thứ tư. Mà Tiểu Thượng bốn trận đều thua, bài danh cuối cùng.

Dương Thiên Lôi chiến ba trận toàn thắng, Kỷ Trùng Kiền cũng ba thắng, Tiểu Kiến Nhân thắng hai trận.

Đệ nhất chỉ có thể làm Dương Thiên Lôi và Tiểu Kiến Nhân, nếu Kỷ Trùng Kiền đánh thắng Tiểu Kiến Nhân, là đệ nhị, thua, là đệ tam. Mà Tiểu Kiến Nhân và Dương Thiên Lôi, Kỷ Trùng Kiền chiến thắng hai trận nữa thì hắn sẽ là đệ nhất.

Dù nói thế nào, Dương Thiên Lôi chắc chắn sẽ đạt đệ nhị, cố gắng sẽ đạt đệ nhất!

...

- Ngày mai sẽ hoàn thành cuộc chiến bài danh, Thiên Lô, thực lực môn phái, người định làm thế nào? Dù người có thể thắng được Tiểu Kiến Nhân giành vị trí đệ nhất, cũng chỉ đạt 100 điểm. Mà thực lực môn phái, trong năm người thì người là người kém nhất, chỉ có 20 điểm, chỉ sợ sẽ bị loại.

Trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Dương Thiên Lô, Trần Phá Thiên, Trần Phá Địa, Triệu Tự Long, Triệu Tự Vượng, Vũ Cương, Hạ Tích Trúc đang ngồi chung quanh Dương Thiên Lô, Trần Phá Thiên lên tiếng hỏi.

- Đúng vậy a, người làm sao bây giờ?

Những người khác cũng nói ra.

Nhưng mọi người vẫn không biểu lộ ra bao nhiêu áp lực, bởi vì, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều biết rõ Dương Thiên Lô đang làm cái gì, chỉ là hấn chưa nói rõ tình huống cụ thể cho bọn họ mà thôi, mà lúc này nói ra, là vì bọn họ muốn biết tình huống tiến triển thế nào.

- Hắc hắc... Đùng nóng vội, thời điểm chính thức ước định thực lực môn phái, các người sẽ biết rõ. Hiện tại, bọn họ đang bế quan tu luyện.

Dương Thiên Lô mỉm cười nói ra:

- Được rồi, ta cũng nhanh chóng bắt đầu tu luyện, ngày mai sẽ đấu một trận với Tiểu Kiến Nhân, đó mới là điểm mấu chốt.

- Có bao nhiêu phần thắng?

- Khó mà nói!

Dương Thiên Lô vẫn nói như thế. Đối với Tiểu Kiến Nhân, hiện tại Dương Thiên Lô đã biết được một ít, nhất là thời điểm cứu chữa Mạnh Hạ Huy, càng làm cho Dương Thiên Lô biết rõ, thực lực Tiểu Kiến Nhân không đơn giản, nếu không làm sao hấn có thể ngưng tụ ra trận pháp tương tự Tĩnh Lưu Ly Bình?

Chương 631: Con mắt. (Hạ)

Mà đến bây giờ, cuộc chiến bài danh Ngũ cường, Tiểu Kiến Nhân chỉ mới chiến hai trận, trong đó có một trận là Tiểu Thượng nhận thua. Cũng không chính thức bạo lộ cái gì, cho nên, dù hôm nay thực lực của Dương Thiên Lô có tăng lên, nhưng vẫn không nắm chắc tuyệt đối sẽ đánh thắng Tiểu Kiến Nhân.

Lần này hấn tiến vào trong Thông Thiên Cổ Thụ, Dương Thiên Lô nhanh chóng đắm chìm trong trạng thái tu luyện, bắt đầu nghiên cứu không gian hỗn độn vừa mới lĩnh ngộ.

...

- Kỳ quái, rõ ràng bây giờ là hừng đông, vì sao bầu trời vẫn đen kịt như vậy?

- Đúng vậy a, cảm giác rất lạ, sư huynh, người có lạnh không?

- Có... Người có lạnh không? Mẹ kiếp, đã bao nhiêu vạn năm không có cảm giác lạnh rồi nhỉ, quá kỳ quái... Ta có dự cảm mình sẽ gặp điềm xấu...

Trời còn chưa sáng, có hai gã tu luyện giả đã xuất hiện tại chung quanh diễn võ trường từ sớm, muốn chờ đợi cuộc chiến đỉnh phong của ngày hôm nay. Nhưng mà, lúc này, vẫn còn nửa canh giờ nữa trận đấu mới diễn ra, sắc trời không chút biến hóa, vẫn đen ngòm như cũ. Ở giữa thiên địa, đều tràn ngập một cổ khí tức âm hàn, làm cho hai gã tu luyện giả này, đều cảm thấy rét lạnh.

Loại hiện tượng này quá quỷ dị. Phải biết rằng, thời điểm tu luyện giả bình thường tiến vào Tiên Thiên, đã không bị ảnh hưởng bởi thời tiết biến hóa.

Nhưng hôm nay, bọn họ cảm thấy lạnh.

Đây là cái lạnh xuyên thấu vào tận tâm linh!

- Sư huynh, lúc này có điềm xấu gì? Có lẽ nguyên nhân là do mây đen che khuất...

Tên tu luyện giả kia vừa nói xong, ánh mắt nhìn về phía đông, đúng lúc này, bỗng nhiên một vầng thái dương xuất hiện, giống như xuyên thấu tầng mây, ánh mặt trời xuất hiện phá tan màn đêm, cả không gian tràn ngập ánh sáng.

- Ồ? Sáng rồi! Đúng là bị mây đen che khuất.

Người được gọi là sư huynh nhìn thấy ánh sáng mặt trời xuất hiện, cảm thấy rất vui mừng nói ra.

Nhưng mà, tên tu luyện giả nhìn về phía đông kia, trong đôi mắt hiện ra một tai khiếp sợ, toàn thân run rẩy.

- Sư đệ? Có gì thế?

- Con mắt... Đó là con mắt...

- Con mắt gì?

- Mặt trời là con mắt... Con mắt...

- Ba!

Người được gọi là sư huynh trực tiếp vỗ đầu tên sư đệ, nói:

- Người ngốc à? Mặt trời là con mắt? Mặt trời chỉ là một khối tinh cầu mà thôi, là một tinh cầu cực lớn, một tinh cầu bốc cháy! Cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai mới có thể tiến vào tinh cầu như vậy tu luyện.

- Sư huynh, đúng mà, ta nhìn thấy nó mở mắt ra, thật sự...

- Đó là do người hoa mắt thôi.

...

- Hô...

Tám tám sáu mươi bốn phương hướng trên Vũ Hồn Tinh, đồng thời phát ra một âm thanh rất nhỏ, sau đó biến mất hoàn toàn không thấy nữa. Mà ở hạch tâm của Vũ Hồn Tinh, có một thân ảnh đen kịt tràn ngập hắc ám, đồng thời biến mất không thấy gì nữa.

...

- Tông chủ, rốt cuộc ngài đã trở về.

Khách sạn Tiên Hồn, trong phòng Tiểu Kiến Nhân, thời điểm Tiểu Thượng nhìn thấy Tiểu Kiến Nhân đã trở về, lập tức khom mình hành lễ nói ra.

Nhưng mà, Tiểu Kiến Nhân lại không chút để ý tới, liền trực tiếp tiến vào phòng tu luyện, thời gian diễn ra trận đấu vẫn còn nửa canh giờ, dưới thời không pháp tắc trong phòng, đầy đủ cho hắn khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

...

Thời điểm còn mấy phút nữa trận đấu bắt đầu, Dương Thiên Lôi sáng khoái tinh thần dẫn mọi người từ trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình đi ra, trực tiếp bay về phía diễn võ trường.

Tuyệt đại đa số tu luyện giả, sau khi ra khỏi phòng, đều cảm thấy kỳ quái nhìn lên bầu trời, giống như cảm thấy một tia khác thường, nhưng mà, thời điểm cảm ứng cẩn thận, nhưng cảm ứng không ra vấn đề gì. Kể cả Dương Thiên Lôi ở cũng không ngoại lệ.

Thời điểm Dương Thiên Lôi tiến lên ghế tuyển thủ, Kỷ Trùng Kiền đã ngồi xếp bằng trên ghế, khí tức cả người như có như không, sau khi nhìn thấy Dương Thiên Lôi, không ngờ lại gật đầu, khóe miệng mang theo một tia thiện ý mỉm cười.

- Kỳ quái...

Trong lòng Dương Thiên Lôi buồn bực, chẳng lẽ đầu của lão gia hỏa này bị cửa kẹt? Hắn đang lấy lòng mình! Nhưng mà, đang kỳ quá, Dương Thiên Lôi rõ ràng phát giác được, Kỷ Trùng Kiền lúc này thâm bất khả trắc, hẳn vào lúc này, tuyệt đối không phải thời điểm chiến đấu với mình có thể so sánh được.

Điều này làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy phiền muộn, mẹ kiếp, một đám đều là tiểu cường, không phải muốn đoạt chén cơm của mình chứ? Khá tốt, hai người này đã phân thắng bại, nếu không, lúc này Dương Thiên Lôi chiến đấu với Kỷ Trùng Kiền, chỉ sợ ai thắng ai thua còn khó nói.

Đúng lúc này, một đạo lưu quang xuất hiện trên ghế tuyển thủ, Tiểu Kiến Nhân đến rất đúng giờ.

May mà, khí tức của Tiểu Kiến Nhân không có thay đổi gì.

...

- Cuộc chiến bài danh Ngũ cường, chỉ còn lại hai trận đấu cuối cùng, trước mắt, Huyền Thiên Phái Mộc Dịch Đình ba chiến ba thắng, Kỷ gia nhị gia chủ ba chiến hai thắng, Trảm Ma Tông tông chủ Tiểu Kiến Nhân hai chiến hai thắng. Căn cứ theo tình huống của ba người, tổ trọng tài chúng ta quyết định, trận đầu, Tiểu Kiến Nhân đấu với Kỷ Trùng Kiền; trận thứ hai vì Tiểu Kiến Nhân đối đấu với Mộc Dịch Đình! Thời gian nghỉ ngơi do Tiểu Kiến Nhân quyết định, nhưng không cao hơn ba canh giờ.

Thời điểm bắt đầu trận đấu, tổ trưởng tổ trọng tài Hải Thanh tuyên bố.

Chương trình trận đấu này không vượt qua ngoài dự đoán của mọi người, đặc sắc nhất chính là trận đấu cuối cùng, dù là trận đấu nào cũng theo nguyên tắc này. Bởi vì tạm thời Dương Thiên Lôi xếp thứ nhất, cũng chỉ còn lại một trận chiến, đương nhiên hẳn phải đấu cuối cùng.

- Mời Kỷ Trùng Kiền, Tiểu Kiến Nhân xuất hiện.

Tiếng trọng tài vừa dứt, Tiểu Kiến Nhân đã hóa thành một đạo lưu quang, xuất hiện trên lôi đài.

Mà Kỷ Trùng Tiêu từ từ đứng dậy.

- Mộc huynh, cho ta một đám thần niệm, được không? Ta sẽ toàn lực chiến với hắn một trận, hi vọng sẽ có chỗ trợ giúp cho người!

Kỷ Trùng Kiền vào lúc này, bỗng nhiên truyền âm với Dương Thiên Lôi, nói ra:

- Người đừng nhảy cảm như vậy, ta đã không phải là ta! Sau trận đấu ta sẽ giải thích với người.

- Vì sao là người mà không phải người?

Dương Thiên Lôi kinh ngạc hỏi thăm.

- Ta là Kỷ Trùng Tiêu!

Kỷ Trùng Kiền cũng không cho Dương Thiên Lôi suy nghĩ nhiều, bởi vì lúc này, dưới ánh mắt trăm vạn tu luyện giả, cộng thêm ánh mắt của thành viên tổ trọng tài đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Trong nội tâm Dương Thiên Lôi đã nhảy lên, trong óc của hắn trong chốc lát liên tưởng đến nhiều việc, tuy vẫn không biết rõ ràng những gì đang xảy ra, nhưng hắn tin tưởng lời nói của Kỷ Trùng Kiền là không giả, hẳn là Kỷ Trùng Tiêu, chứ không phải là Kỷ Trùng Kiền!

- Trách không được hôm qua người tỉnh lại, thì ra là thế...

Dương Thiên Lôi truyền âm nói ra, trong lúc truyền âm, hắn đứng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười, bỗng nhiên vỗ vỗ bả vai Kỷ Trùng Kiền, nói ra:

- Sợ?

- Sợ? Có khả năng sao?

Kỷ Trùng Tiêu quay người nhìn Dương Thiên Lôi, sau đó bay lên không trung, đáp xuống lôi đài.

619. Chương 632: Cầm Tặc Trước Tiên Cầm Vương.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 632: Cầm tặc trước tiên cầm vương.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Rất nhiều tu luyện giả, kể cả Tiểu Kiến Nhân, tuy có điểm cổ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Dương Thiên Lô có ý đả kích Kỷ Trùng Kiền.

Đại chiến chính thức bắt đầu.

Thần niệm của Dương Thiên Lô, bị Kỷ Trùng Kiền, không, phía nói là Kỷ Trùng Tiêu, tiến vào trong óc của hắn, Dương Thiên Lô làm như vậy chẳng khác nào hắn đang chiến đấu với Tiểu Kiến Nhân.

Vào lúc này, Kỷ Trùng Tiêu trải qua đại kiếp nạn, phá rồi lại lập, thực lực đã siêu việt bản thân mình trước kia, Dương Thiên Lô cũng không rõ ràng lắm, tất cả những việc này đều do hắn ban tặng!

Mấy năm trước, Kỷ Trùng Tiêu trải qua thiên tân vạn khổ mới có thể hàng phục được thần kiếm, hơn nữa còn luyện hóa, thời điểm hắn hoàn thành, cũng là lúc hắn suy yếu đến tận cùng, mà vào lúc này, thân thể của hắn bị thân đệ đệ Kỷ Trùng Kiền hủy diệt, hơn nữa thừa dịp pháp lực, thần niệm của hắn bị hao tổn, trực tiếp luyện hóa hắn.

May mà, hắn sớm đạt tới Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn, hơn nữa tâm thần đã đạt tới cảnh giới bất biến(không thay đổi), tuy thực lực Kỷ Trùng Kiền mạnh mẽ, nhưng tâm thuật bất chánh, cho nên tâm thần kém Kỷ Trùng Tiêu quá xa, Kỷ Trùng Kiền không cách nào chính thức luyện hóa Kỷ Trùng Tiêu được, cũng không thể khống chế thần kiếm một cách chân chính.

Lần đại kiếp nạn này, Kỷ Trùng Tiêu đã sớm cảm ngộ được ý chí Thiên Đạo, nhưng hắn không nghĩ tới đại kiếp nạn của mình là do thân đệ đệ tạo thành.

Mà Dương Thiên Lô và Kỷ Trùng Kiền chiến đấu với nhau, nếu không phải pháp lực của Kỷ Trùng Kiền tiêu hao hết, thần niệm cũng hao hết, nguyên thần của hắn bị trọng thương, do đó Kỷ Trùng Tiêu nhân cơ hội tuyệt hảo này đã đoạt xá Kỷ Trùng Kiền, hơn nữa lợi dụng việc hắn là người khống chế thần kiếm chân chính, đã phá vỡ cấm chế mà Dương Thiên Lô bố trí trùng trùng điệp điệp trong người mình, khôi phục lại.

Kỷ Trùng Kiền là người vô tình vô nghĩa, lại bị Kỷ Trùng Kiền hành động dứt khoát luyện hóa hắn hoàn toàn, tính cả thần thông pháp tắc, trí nhớ, tất cả đều biến thành lực lượng của Kỷ Trùng Tiêu.

Tiểu Kiến Nhân và Kỷ Trùng Tiêu bay lên không trung, không nói với nhau lời nào, khí tức của hai người tăng vọt một cách điên cuồng!

Tiểu Kiến Nhân biến một tay thành trảo, bên trong ẩn chứa thiên địa pháp tắc khủng bố và cuồng bạo, lúc này đang tụ tập trong tay của hắn, đột nhiên hắn ném về phía Kỷ Trùng Tiêu, cuồng phong gào thét, trong chốc lát năng lượng đen kịt bao trùm cả hư không, hóa thành từng đoàn Hắc Long cuốn lấy Kỷ Trùng Tiêu.

Vừa ra tay đã chấn nhiếp toàn trường.

Ngay cả Dương Thiên Lô cũng phải khiếp sợ mở to mắt.

- Đây mới là thực lực chân chính của hắn? Không ngờ thật khủng bố.

Thần niệm của Dương Thiên Lô và Kỷ Trùng Tiêu tương thông, rõ ràng đã cảm ứng được Kỷ Trùng Tiêu đang đối mặt với áp lực cực lớn!

Bầu trời đen kịt không ánh sáng, tất cả hoàn cảnh bên trong hoàn toàn biến mất, bên tai truyền ra tiếng cuồng phong gào thét không dứt, giống như những mũi tên đánh vào mỗi lỗ chân lông của Kỷ Trùng Tiêu.

Chỉ một chiêu, Kỷ Trùng Tiêu đã cảm ứng được ngũ tạng của mình đang quay cuồng, ngay cả máu huyết cũng đông lại, giống như toàn thân bị ép thành phần vụn.

- Một chiêu đã thua rồi sao?

Dương Thiên Lôi hoảng sợ nghĩ đến việc này.

Đúng lúc này, bỗng nhiên mi tâm của Kỷ Trùng Tiêu bắt đầu run rẩy kịch liệt, oanh một tiếng, giống như hấn vừa từ trong ác mộng tỉnh lại, đột nhiên bạo phát ra một vầng hào quang sáng chói.

- Phá!

Kỷ Trùng Tiêu hét lớn một tiếng, từ trên thân thần kiếm xuất hiện một đạo quang mang sáng chói, ầm ầm bạo phá ra, đem phong bạo đen như mực đang bao trùm hấn, chém ra một cái khe lớn, nắm chặt cơ hội này, Kỷ Trùng Tiêu lao ra khỏi vòng vây của phong bạo.

- Không ngờ lại có thể phá vỡ.

Thấy một màn này, Tiểu Kiến Nhân khẽ nhíu mày, trong ánh mắt xuất hiện một tia âm tàn.

Tuy một chiêu này Tiểu Kiến Nhân biểu hiện rất nhẹ nhõm, giống như tiện tay mà thành, nhưng thực tế không phải như vậy.

Bởi vì, mục tiêu chân chính của Tiểu Kiến Nhân chính là Mộc Dịch Đình, cho nên, ngay từ đầu hấn đã thi triển sát chiêu, đánh bại Tiểu Kiến Nhân, miễn cho việc hao phí quá nhiều thần niệm và pháp lực, cũng tránh cho việc Mộc Dịch Đình nhìn ra thực lực chân chính của hấn.

Cho nên một chiêu này không phải công kích mạnh nhất của hấn, nhưng cũng là một tuyệt học cường đại nhất mà hấn có thể không chế, Hắc Viêm Phong Bạo!

Hắc Viêm Phong Bạo không có lực công kích cường đại đến cực điểm, mà nó ẩn chứa tinh thần công kích, chỉ nói riêng lực công kích, Kỷ Trùng Tiêu có thể ngăn cản, Tiểu Kiến Nhân cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng công kích này có tác dụng làm cho người trúng phải không thể giãy dụa, Kỷ Trùng Tiêu có thể phá tan nó, chính chuyện này đã làm Tiểu Kiến Nhân kinh ngạc.

Bởi vì dựa theo sự hiểu biết của hấn về Kỷ Trùng Tiêu, tâm thần của hấn không mạnh như vậy.

- Chẳng lẽ tâm thần của thằng này ở cảnh giới Chân Thần Cảnh đã tăng tiến? Đã như vậy, ta sẽ cho người nhìn thấy chỗ lợi hại của ta.

Tiểu Kiến Nhân sinh ra lòng độc ác, khí tức tà ác thao thiên, lúc này phóng thẳng lên trời, năng lượng đen kịt cuộn cuộn trên đỉnh đầu, ngưng tụ thành một đạo hư ảnh quái vật khủng bố, giống như vạn ma xuất thế, chẳng những tụ mà không tán, biến ảo ngàn vạn, hơn nữa còn ẩn chứa vô số trận pháp cường đại khủng bố, gào thét lao thẳng về phía Kỷ Trùng Tiêu!

Vào lúc này, không khí trong phương viên vạn dặm như bị đông cứng lại, dù là thần niệm của Dương Thiên Lôi cũng không cảm ứng sâu được, lợi hại hơn là, hư ảnh quái vật kinh khủng kia, vô hình vô tướng, còn ẩn chứa tâm thần công kích cường đại.

- Gian dương nhị khí, quân lâm thiên hạ, Bất Tử Thần Công, uy chấn cổ kim, Bất Diệt Kim Thân!

Trong chớp lát, toàn thân Kỷ Trùng Tiêu ngưng tụ thành chiến bào kim sắc, thống lĩnh Âm Dương, nghịch chuyển Cần Khôn, ngay cả đôi mắt cũng biến thành màu kim sắc, cùng lúc đó, bỗng nhiên thần kiếm bộc phát ra kiếm quang vạn trượng, chém về phía hư ảnh quái vật vô hình vô tướng.

- Rầm rầm rầm...

Quang mang sáng chói của thần kiếm va chạm với hư ảnh quái vật, lập tức bộc phát ra tiếng nổ thiên băng địa liệt, kiếm quang và quái vật hóa thành bụi phấn, nhưng làm cho tất cả mọi người khiếp sợ là, kiếm quang đã biến mất, nhưng quái vật hóa thành bụi phấn, lúc này đã ngưng tụ lại, tiếp tục công kích về phía Kỷ Trùng Tiêu.

Cầm tặc tiên cầm vương!

Kỷ Trùng Tiêu thấy công kích của mình không có hiệu quả, gợn gàng linh hoạt buông tha việc công kích hư ảnh quái vật, Nhân Kiếm Hợp Nhất, dùng toàn bộ pháp lực và thần niệm toàn thân, phóng về phía Tiểu Kiến Nhân.

- Hí...

Hư không nhanh chóng bị chém ra một khe nứt rộng trăm trượng, không gian giống như bị chia thành hai nửa, sau đó là một tiếng nổ mạnh, phương viên vạn dặm được kiếm quang của Kỷ Trùng Tiêu bao phủ.

620. Chương 633: Thần Kiếm Lên Tiếng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 633: Thần kiếm lên tiếng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tất cả mọi người đều có thể cảm ứng được, uy lực của một kiếm này, so với hai lần công kích trước đây của Kỷ Trùng Tiêu, cường đại hơn vô số lần!

- Rầm rầm rầm...

Thân thể của Kỷ Trùng Tiêu liên tục truyền ra tiếng nổ, hắn còn chưa tiếp cận Tiểu Kiến Nhân, máu thịt đã bay tứ tung!

Nhưng mà, kiếm quang Nhân Kiếm Hợp Nhất lúc này càng trở nên khủng bố.

Dốc sức liều mạng.

Không có người nào nghĩ đến, vào lúc này Kỷ Trùng Tiêu lại dứt khoát chọn phương thức chiến đấu liều mạng.

- Ngao!

Tiểu Kiến Nhân không thể tưởng tượng được, nhưng lúc này, hắn không còn lựa chọn khác, đột nhiên phát ra một tiếng gào thét như dã thú, ngưng tụ pháp lực và thần niệm toàn thân lên đỉnh điểm, đánh về phía Kỷ Trùng Tiêu!

Tất cả đã chấm dứt!

Thân thể của Kỷ Trùng Tiêu bị tàn phá không chịu nổi, từ trên không trung rơi xuống.

Mà Tiểu Kiến Nhân cũng chật vật không chịu nổi, cũng từ trên không trung rơi xuống, thời điểm gần tiếp cận phong ấn thủ hộ, mới miễn cưỡng duy trì thân hình.

Kết cục không cần trọng tài tuyên bố, mọi người đều biết rõ, Tiểu Kiến Nhân thắng.

- Phụ thân!

Kỷ Thiên Hải tru lên một tiếng đầy bi thống, phóng lên trời, đón đỡ Kỷ Trùng Tiêu đã rơi xuống, thăng này vẫn còn chưa biết, đây không phải là phụ thân của hắn.

Nhưng mà, có một đạo thân ảnh dùng tốc độ nhanh hơn hắn xuất hiện trước mặt Kỷ Trùng Tiêu.

- Người muốn làm gì?

Kỷ Thiên Hải hoảng sợ nhìn về phía Dương Thiên Lô, vẻ mặt hoảng sợ và phẫn nộ đến cực điểm.

- Cứu người!

Dương Thiên Lô lạnh giọng nói ra, trực tiếp ôm Kỷ Trùng Tiêu trở về ghế tuyến thủ, rút pháp lực bàng bạc vào trong thể nội của Kỷ Trùng Tiêu, nói:

- Thực lực như thế, nếu chết thì quá đáng tiếc, Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn gần đến, thêm một cao thủ là thêm một phần lực lượng!

Dương Thiên Lô vừa nói, bỗng nhiên thần sắc lạnh lùng nhìn về phía Tiểu Kiến Nhân, đột nhiên cách không đánh ra một trảo, một cỗ năng lượng vô cùng huyền ảo, liền bay ra, đoạt lại thần kiếm của Kỷ Trùng Tiêu.

- Thắng thì thắng, chẳng lẽ tên nghiệt súc ngươi muốn đoạt bảo kiếm của người khác sao?

- Ngươi...

Tiểu Kiến Nhân cố nén lửa giận trong lòng, thần sắc dữ tợn nhìn Dương Thiên Lô, nói ra:

- Ngươi sẽ vì việc lần này mà trả một cái giá thật lớn, ngươi chờ đó! Tiểu Thượng, dẫn ta trở về!

- Ha ha ha... Đúng là nghiệt súc! Dù gì Tiểu Thượng cũng là gia gia của ngươi, ngươi gọi thẳng tên của hắn là mất dạy! Ta chờ đấy! Cút nhanh về chữa thương đi!

Thần sắc Dương Thiên Lô lạnh lùng nói ra.

Sau khi Tiểu Kiến Nhân rời đi, Dương Thiên Lô nhìn Kỷ Trùng Tiêu, nói ra:

- Có thể thu hồi bảo kiếm về không?

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, Kỷ Trùng Tiêu nhắm mắt lại, mi tâm phát ra một đạo tinh quang lóng lánh, thần kiếm hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong thể nội của hắn.

- Bất Tử Thần Công của Kỷ gia, ngươi vẫn chưa tu luyện đến cảnh giới cao nhất, bằng không, cũng không bị trọng thương thể này!

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói ra:

- Ta sẽ mang ngươi đi chữa thương, thế nào?

- Được...

Kỷ Trùng Tiêu trả lời với ngữ khí suy yếu đến cực điểm.

- Phụ thân... Hắn... Người muốn làm gì?

Kỷ Thiên Hải lo lắng nói ra.

- Mộc chủng giáo, ngươi phải chiến đấu với Tiểu Kiến Nhân ngay bây giờ, còn muốn chữa thương giúp hắn sao?

Đúng lúc này, Trần Phá Thiên và Triệu Tự Long đã chạy đến, hai người nhìn Dương Thiên Lô rất khó hiểu, hỏi:

- Loại người này, nên mặc kệ hắn thì hơn!

- Người nghe thấy không? Phụ thân ngươi đã bảo ta giúp hắn chữa thương!

Ánh mắt Dương Thiên Lô từ từ đảo qua Trần Phá Thiên và Triệu Tự Long, cuối cùng nhìn vào mặt của Kỷ Thiên Hải, nói ra. Hắn không để ý đến lời nói của hai người Trần Phá Thiên, nhưng hai người lập tức biến sắc, ngây ngốc tại chỗ.

Dương Thiên Lô nói xong, liền trực tiếp ôm Kỷ Trùng Tiêu xé rách hư không rời đi.

Kỷ Thiên Hải còn muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, dù có chút lo lắng, nhưng nghĩ đến việc Mộc Dịch Đình ở trước mặt vô số tu luyện giả mang phụ thân hắn rời đi, có lẽ cũng không xảy ra vấn đề gì. Hơn nữa, Kỷ Thiên Hải cảm thấy kỳ quái, vì sao phụ thân lại đáp ứng để cho Mộc Dịch Đình chữa thương chỉ mình. Từ trước đến nay phụ thân đều thận trọng với Mộc Dịch Đình, vì sao lúc này lại yên tâm như vậy?

- Kỷ đại ca... Thật sự là Kỷ đại ca?

Trong ánh mắt của Trần Phá Thiên và Triệu Tự Long tràn ngập khiếp sợ, không thể tin được lời Dương Thiên Lô vừa truyền âm cho bọn họ là sự thật, đưa mắt nhìn nhau, sau đó xé rách hư không rời đi.

Dương Thiên Lô dẫn theo Kỷ Trùng Tiêu tiến vào khách sạn Tiên Hồn, trực tiếp tiến vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Đối với Kỷ Trùng Tiêu, Dương Thiên Lô cũng không giấu diếm chút nào, bất kể là vì Kỷ Trùng Tiêu đưa ra yêu cầu bảo hấn xuất cho hấn một tia thần niệm... Lý giải thực lực của Tiểu Kiến Nhân cũng tốt, còn là vì Trần Phá Thiên và Triệu Tự Long, thực lực Kỷ Trùng Tiêu thể hiện ngày hôm nay, đã đạt đến trình độ đáng cho người ta kính trọng. Tuy nhiên, bởi vì chuyện của mẫu thân, Dương Thiên Lô cũng không còn chút hảo cảm gì với Kỷ gia, nhưng hấn chỉ khinh bỉ Kỷ Trùng Kiên, Kỷ Thiên Xuyên và những người liên quan mà thôi.

Trên thực tế Kỷ Trùng Tiêu đã bị trọng thương, nhưng không ảnh hưởng đến tu vi của mình, đương nhiên có thể tự khôi phục, vấn đề chính là thời gian mà thôi.

Dương Thiên Lô dẫn Kỷ Trùng Tiêu trở về, nguyên nhân chính là vì muốn biết được lai lịch thần kỳ của thần kiếm mà thôi. Bởi vì, hôm nay Dương Thiên Lô đã cảm ứng được, khí tức của thanh thần kiếm này, giống hệt với khí tức của hai lão đầu trong đan điền của mình, không phải khí tức thuộc về Cửu Thiên! Đối với người muốn chạm vào chân tướng bốn nguyên như Dương Thiên Lô mà nói, đây là việc trọng yếu cần làm.

Nhất là chiêu cuối cùng Dương Thiên Lô nhìn thấy Kỷ Trùng Tiêu đánh nhau với Tiểu Kiến Nhân, hấn cảm ứng được một tia khí tức quái dị, cần phải nhờ Kỷ Trùng Tiêu nói rõ mới được. Dù sao, tuy thần niệm của hấn nằm trong cơ thể Kỷ Trùng Tiêu, hơn nữa hoàn toàn mở rộng, nhưng chỉ một điểm mà thôi, đương nhiên không thể khắc sâu như Kỷ Trùng Tiêu.

Cũng làm cho Trần Phá Thiên, Triệu Tự Long đang trong trạng thái lo lắng, nói cho bọn họ biết Kỷ Trùng Tiêu đã trở về.

- Dưới thời không pháp tắc và tiên linh chi khí ở đây, người có thể khôi phục nhanh chóng, trước tiên người nên tu luyện đi.

Dương Thiên Lô buông Kỷ Trùng Tiêu ra, nhẹ giọng nói ra.

- Ân... Đa tạ... Mộc huynh...

Kỷ Trùng Tiêu suy yếu nói ra từng tiếng, nhưng mà, hai con ngươi của hấn nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lô, hiển nhiên, dù thế nào hấn cũng không nghĩ tới, Dương Thiên Lô lại có pháp bảo cường đại như thế. Hấn vào lúc này, cũng bị chấn động như bọn Trần Phá Thiên lúc vừa mới bước vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Chương 633: Thần kiếm lên tiếng. (Hạ)

- Thiên Lô, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Sau khi Trần Phá Thiên, Triệu Tự Long chạy tới, vẻ mặt lo lắng nhìn Dương Thiên Lô, hỏi:

- Hấn là Kỷ đại ca thật sao?

- Hấn là thật, nhưng mà, cụ thể là chuyện gì đã xảy ra thì vẫn chưa biết, nên chờ hấn khôi phục lại rồi hỏi đi.

Dương Thiên Lô nói ra.

- Sao người có thể xác định?

Trần Phá Thiên nói ra.

- Hôm nay khi chiến đấu, chính miệng hấn đã nói với ta. Hơn nữa, các người không phát hiện nguyên thần của hấn cường đại hơn Kỷ Trùng Kiên sao? Trọng yếu nhất là, đừng quên ta là người đã thương Kỷ Trùng Kiên, lúc ấy đã bố trí cấm chế trong thể nội của hấn, với mức độ trọng thương của hấn khi đó, muốn tự mình phá tan cấm chế mà ta bố trí cũng không thể hoàn thành trong thời gian ngắn được. Nhưng hấn có thể dưới tình huống không có ai hỗ trợ, tự mình tỉnh lại... Cho nên, ta dám khẳng định hấn chính là đương nhiệm gia chủ Kỷ gia, Kỷ Trùng Tiêu!

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Ách... Các người đứng hỏi, ta cũng không rõ ràng lắm, tóm lại ta cảm thấy trực giác và phán đoán của ta sẽ không sai đâu. Chờ hẩn tỉnh lại, tất cả sẽ rõ.

- Được rồi, nếu hẩn là Kỷ đại ca thật thì tốt rồi... Đáng tiếc...

- Đáng tiếc cái gì?

- Nếu hẩn thật sự là Kỷ đại ca, nói rõ thân thể Kỷ đại ca đã bị phá hủy. Đại kiếp nạn ah... Kỷ đại ca sớm đã nói qua với chúng ta, hẩn sắp phải gặp một lần đại kiếp nạn, không nghĩ tới chính là Kỷ Trùng Kiền... Cũng phải, có thể vô thanh vô tức đến gần Kỷ đại ca, cũng chỉ có Kỷ Trùng Kiền mới có thể làm được...

Trần Phá Thiên nói ra.

Dưới thời không pháp tắc biến thái và tiên linh chi khí, chỉ dùng mấy phút đồng hồ, Kỷ Trùng Tiêu bị trọng thương đã khôi phục hoàn toàn, thần niệm, pháp lực cũng đạt tới trình độ đỉnh phong.

Hẩn vừa mới thanh tỉnh, hơn nữa thời điểm đứng dậy, Dương Thiên Lôi, Trần Phá Thiên, Trần Phá Địa và Triệu Tự Long, Triệu Tự Vượng, Hạ Tích Trúc cũng xuất hiện trước mặt của hẩn.

- Phá Thiên, Tự Long, Hạ nha đầu, vì sao các người đều ở đây?

Kỷ Trùng Tiêu lập tức kinh hỉ, cũng cảm thấy nghi hoặc nên hỏi thăm. Lúc này, hẩn đã hiểu, Mộc Dịch Đình đã nói ra thân phận chân chính của hẩn. Cho nên, cũng không muốn tiếp tục nguy trang thành Kỷ Trùng Kiền.

Tuy Kỷ Trùng Tiêu mang vẻ ngoài của Kỷ Trùng Kiền, nhưng thần sắc, ngữ khí và khí tức trên người hẩn, so sánh với Kỷ Trùng Kiền, đã có biến hóa kinh người, không phải Kỷ Trùng Tiêu thì là ai?

- Đại ca... Thật sự là người? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Trần Phá Thiên lập tức kích động hỏi thăm.

- Là ta!

Kỷ Trùng Tiêu trầm giọng nói ra, sau đó, hẩn từ từ kể rõ chuyện xảy ra năm đó cho mọi người biết. Đây vốn là chuyện tuyệt mật, Kỷ Trùng Tiêu và Hạ Tích Trúc xưng hô với nhau rất quen thuộc, nhưng cũng không có nghĩa, chuyện tuyệt mật như thế Hạ Tích Trúc cũng được biết, dù sao Hạ Tích Trúc là điện chủ Tích Trúc Điện. Nhưng mà, lần này Kỷ Trùng Tiêu cũng không cảm thấy cảm kỳ, bởi vì, hẩn biết rõ, Hạ Tích Trúc đã có thể xuất hiện ở chỗ này, đương nhiên là vì Mộc Dịch Đình. Hơn nữa, rất có thể, quan hệ của mấy người này rất mật thiết, là một liên minh thống nhất.

Sau khi mọi người nghe Kỷ Trùng Tiêu tự thuật xong, không khỏi thổn thức.

- Mộc huynh, lần này nhờ có người, ta mới có thể vượt qua đại kiếp nạn, nếu không, không biết ta phải đợi đến năm nào tháng nào mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời nữa, khi đó, chỉ sợ Kỷ gia đã...

Kỷ Trùng Tiêu nói xong, bỗng nhiên đứng dậy, khom người thi lễ thật sâu với Dương Thiên Lôi, trầm giọng nói ra.

- Khục khục... Đại ca, sao người có thể hành lễ với hẩn? Xú tiểu tử, còn không hiện chân thân?

Trần Phá Thiên lập tức mắng một tiếng, ngăn ở trước mặt Kỷ Trùng Tiêu, sau khi ngăn cản, quay người nói với Dương Thiên Lôi.

- Phá Thiên, người nói đây là...

Kỷ Trùng Tiêu nghe được lời nói của Trần Phá Thiên, trong nội tâm phi thường nghi hoặc, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

Tuy hẩn có được trí nhớ của Kỷ Trùng Kiền, nhưng mà, bởi vì mọi người bất hòa với Kỷ Trùng Kiền, cho nên hẩn không biết được tình huống chân chính của Dương Thiên Lôi.

- Tiểu tử này là Dương Thiên Lôi! Cháu của người! Là nữ tể(con rể) của ta!

Trần Phá Thiên nói ra.

- Dương Thiên Lô? Cháu của ta?

Kỷ Trùng Tiêu tràn ngập nghi ngờ. Từ lúc nào hắn có thêm một người cháu trai? Nhưng mà, trong nháy mắt, bỗng nhiên Kỷ Trùng Tiêu ý thức được cái gì đó, trong đôi mắt bắn ra hai đạo tinh quang, nhìn Dương Thiên Lô, nói ra:

- Người là nhi tử của Tiểu Yên?

- Kỷ gia gia, là ta!

Toàn thân Dương Thiên Lô tỏa ra hào quang sáng chói, khôi phục chân thân, nhìn Kỷ Trùng Tiêu nói ra. Nhưng mà, hắn xưng hô là “Kỷ gia gia” cũng không phải là gia gia, thần sắc của hắn không lộ ra vẻ thân mật. Hiển nhiên, hắn cũng không ưa cách nói của Kỷ Trùng Tiêu. Tuy Kỷ Trùng Tiêu đáng để kính nể, nhưng chỉ là kính nể mà thôi. Cũng không có nghĩa, Dương Thiên Lô còn bất kỳ quan hệ thân tình nào với Kỷ gia. Thời điểm mẫu thân chết, hắn và Kỷ gia đã không còn bất cứ “Thân tình” nào nữa. Hiện tại mẫu thân và mình, cũng không còn liên quan gì tới Kỷ gia nữa.

- Thiên Lô...

Cảm nhận được khí tức của Dương Thiên Lô biến đổi, Trần Phá Thiên muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị Kỷ Trùng Tiêu ngăn cản.

Thần sắc của Kỷ Trùng Tiêu tràn ngập thống khổ, Kỷ Nhạ Yên đã chết, vì sao mà chết, cộng thêm việc bọn người Kỷ Tiêu Dao đuổi giết Dương Thiên Lô, hắn đều từ trong trí nhớ Kỷ Trùng Tiêu biết được, tuy hắn không quan hệ trực tiếp, nhưng mà, thân là Kỷ gia gia chủ, thân là phụ thân của Kỷ Thiên Xuyên, hắn không thể chối bỏ trách nhiệm của mình.

Kỷ Trùng Tiêu nhìn Dương Thiên Lô, nhìn suốt nửa phút, mới thống khổ nói ra:

- Kỷ gia chúng ta thật sự có lỗi với Tiểu Yên, thực sự xin lỗi hai mẫu tử các người...

- Không có gì phụ lòng cả, thực xin lỗi. Việc này không liên hệ gì tới người. Kỷ Trùng Tiêu là đầu sỏ, đã đền tội. Tuy thân thể của ta rất ly kỳ, nhưng Kỷ Thiên Xuyên không có chút tín nhiệm nào với mẫu thân của ta, ngay cả cơ hội giải thích hắn cũng không cho, hắn không xứng làm đạo lữ của mẫu thân ta, về phần bọn người Kỷ Tiêu Dao, bọn họ dùng thân phận, địa vị trong Kỷ gia, không nhận của mẫu thân của mình, lại càng không xứng nhận huynh đệ tỷ muội với ta! Kỷ gia gia, người không cần tự trách. Mặc kệ người có tin mẫu thân của ta hay không, nhưng ít ra vào thời điểm đó, người đã thủ hộ mẫu thân của ta.

Dương Thiên Lô cực kỳ tỉnh táo nói ra.

Trên thực tế, Dương Thiên Lô tình tường, mẫu thân mình hoặc ít hoặc nhiều cũng có trách nhiệm trong đó, nhưng trách nhiệm này, là do nội tâm của nàng quật cường, quá quật cường về mặt tình cảm. Dù thân thể của mình quá ly kỳ khó tin, nhưng do Kỷ Thiên Xuyên nhìn thấy mẫu thân của mình mất đi nguyên âm nên phát tay áo bỏ đi, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho, cứ như vậy mà đi.

621. Chương 634: Ngu Ngốc.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 634: Ngu ngốc.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chuyện này đã làm quan hệ của hai người lâm vào bế tắc. Nếu như chỉ như thế, vẫn còn chỗ để vấn hồi, dù sao, trong tình yêu không thể có vết ố. Kỷ Thiên Xuyên nhất thời nổi giận, khó hiểu, thống khổ, hoặc

hiều hoặc ít đều có thể hiểu. Nhưng điểm không thể vãn hồi chính là, danh dự, địa vị, vị trí gia chủ đời sau của Kỷ gia, chính những thứ này đã bức Kỷ Nhạ Yên lâm vào tuyệt cảnh.

Tuy tất cả những chuyện này có quan hệ tới Kỷ Trùng Kiền, nhưng trọng yếu nhất vẫn là bản thân của hấn. Mà bọn người Kỷ Tiêu Dao càng không thể nói nổi.

Mẫu thân, hai chữ này trong mắt họ là gì? Ẩn chứa tình cảm thế nào?

Dương Thiên Lô nhớ rất kỹ, mặt mũi mẫu thân tràn ngập nước mắt ngóng nhìn bọn Kỷ Tiêu Dao, thời điểm hỏi có phải bọn họ cũng muốn đoạn tuyệt quan hệ với nàng hay không, ánh mắt kia âm trầm bất định cỡ nào, chờ mong cỡ nào!

Cũng nhớ rất rõ, bọn Kỷ Tiêu Dao đã quay đầu đi chỗ khác như không thấy, mẫu thân tuyệt vọng thế nào. Vào lúc đó, tâm của mẫu thân đã vỡ nát.

Mười thân sinh nhi tử của mình vậy mà không có đứa nào đứng ra nói giúp cho mẫu thân câu nào, còn muốn đoạn tuyệt quan hệ với mẫu thân, đau đớn trong đó, ai có thể thể hiểu được?

Sống còn gì lưu luyến!

Chân chân chính chính bức mẫu thân tử vong, chính là mười đứa thân sinh nhi tử vô tình vô nghĩa với mình.

Nhưng mà, dù vậy, trước lúc mẫu thân chết, đã bảo Dương Thiên Lô nhớ rõ hình dạng và tên của mười huynh đệ tỷ muội của mình, hơn nữa trước khi chết, đã bảo mình phải thương yêu bọn họ, dù có thế nào cũng không cho phép Dương Thiên Lô trả thù bọn họ.

Một khắc đó, đã làm cho Dương Thiên Lô đau đớn thế nào? Có bao nhiêu phần nộ?

Hấn từng là cô nhi, tro mắt nhìn mẫu thân tuyệt vọng đắm chìm trong nước mắt, tro mắt nhìn mẫu thân của mình trước khi tự tuyệt đã bảo vệ mười đứa con của mình, hấn cứ như thế nhìn mẫu thân tự tuyệt trước mặt mình.

Mẫu thân phục sinh, tất cả đã trở thành quá khứ!

Nhưng mà, Dương Thiên Lô có thể khẳng định, nếu như mẫu thân chết thật sự, lúc này, hấn đã không còn ở nơi đây.

Bất kể là Kỷ Thiên Xuyên, hay là bọn Kỷ Tiêu Dao, dù có vi phạm di mệnh của mẫu thân, hấn cũng phải giết bọn họ không còn manh giáp.

...

Tuy ngoài miệng Dương Thiên Lô vô cùng tỉnh táo nói như thế, nhưng vào lúc này, hấn đã không còn khống chế được cảm xúc của mình, toàn thân của hấn tán mát ra khí tức vô cùng khủng bố, thân thể nhịn không được mà run lên kịch liệt!

- Thiên Lô, mẫu thân của ngươi vẫn còn sống, còn sống!

Đúng lúc này, Hạ Tích Trúc nhìn ra sự khác thường của Dương Thiên Lô, vội vàng quát lớn trong óc của Dương Thiên Lô.

Kỷ Nhạ Yên còn sống, tin tức này, trừ Hạ Tích Trúc và bọn Trần Hình ra, Trần Phá Thiên và Triệu Tự Long cũng không biết. Bởi vì, Kỷ Nhạ Yên không muốn Kỷ Thiên Xuyên, bọn người Kỷ Tiêu Dao có liên hệ gì. Bởi vì nàng đã chết, hiện tại, nàng chính là mẫu thân của Dương Thiên Lô.

Nghe được Hạ Tích Trúc nhắc nhở, Dương Thiên Lô từ từ bình ổn lửa giận trong lòng, dần dần tỉnh táo lại.

...

- Đại ca...

Dương Thiên Lô cũng không biết là, thời điểm tâm tình của hấn chấn động, Trần Phá Thiên và Triệu Tự Long lại cũng truyền âm cho Kỷ Trùng Tiêu, ánh mắt nhìn Kỷ Trùng Tiêu.

Nhưng mà, Kỷ Trùng Tiêu lại dùng ánh mắt ngăn cản hai người.

Thiên Đạo biến hóa thất thường, ai có thể khống chế?

Kỷ Trùng Tiêu đã từng cảm ngộ Thiên Đạo, nhìn thấy Thiên Cơ, nhưng kết quả xảy ra trên người của Kỷ Nhạ Yên, đã không biến hóa. Kết quả đã hình thành, giải thích còn ý nghĩa gì? Hẳn tình nguyện để bản thân rơi vào trong đại kiếp nạn, mà không phải là Kỷ Nhạ Yên. Nhưng mà, đây là chuyện không phải chỉ dựa vào ý chí mà có thể lay chuyển được, thời gian cũng không thể nghịch chuyển.

Kỷ Tiêu Lam được “Quý thân tương trợ”, Kỷ Nhạ Yên hoàn thành Bách Thế Luân Hồi gặp phải “Tình kiếp”, đại kiếp nạn của hắn khó qua, hắn thấy rõ Thiên Cơ, nhưng tất cả những chuyện này vì sao lại xảy ra vấn đề trên người Kỷ Nhạ Yên?

Sau khi Kỷ Nhạ Yên hoàn thành Bách Thế Luân Hồi, trở về Kỷ gia. Chuyện này hắn biết rõ nhất, hơn nữa hắn cũng tin tưởng Kỷ Nhạ Yên. Nhưng mà, chính vì hắn thấy rõ Thiên Cơ, cho nên hắn mới không can thiệp vào chuyện của Kỷ Thiên Xuyên. Nhưng mà, đại kiếp nạn của hắn lại bộc phát, mới gây ra bi kịch hôm nay.

...

- Hô!

Dương Thiên Lô thở dài một hơi, sau khi bình ổn những bất ổn trong lòng, hắn nhìn về mặt tự trách của Kỷ Trùng Tiêu, nói ra:

- Kỷ gia gia, ta muốn biết người một ít tình huống của thanh bảo kiếm, không biết có thể nói cho ta biết không?

Vừa rồi, Kỷ Trùng Tiêu đã giản thuật lại quá trình Kỷ Trùng Kiên ám hại, đã nói qua một ít về thanh bảo kiếm, nhưng cũng không nói hắn có được bảo kiếm thế nào, làm sao có được, cũng không nói rõ lực lượng và khí linh của bảo kiếm.

- Người muốn biết cái gì? Cứ hỏi đi!

Kỷ Trùng Tiêu nói ra.

...

- Không được!

Kỷ Trùng Tiêu vừa mới nói xong, đúng là lúc này, hắn đã khiếp sợ, trong đầu của hắn truyền ra một âm thanh vô cùng uy nghiêm, ngăn cản hắn nói ra.

- Nói cho hắn biết, nếu có thể đánh bại con yêu nghiệt kia, ta sẽ đích thân trả lời vấn đề của hắn! Nếu như không thể, vậy thì lúc hắn đánh bại rồi đi tìm ta.

Âm thanh kia nói tiếp.

- Người... Người là khí linh của thần kiếm?

Kỷ Trùng Tiêu khiếp sợ hỏi thăm. Tuy hắn đã luyện hóa thần kiếm, hơn nữa có thể phát huy ra uy lực cường đại của thần kiếm, thế nhưng cho tới bây giờ, khí linh trong thần kiếm, hắn chưa bao giờ câu thông được, chuyện lần này đã làm cho hắn khiếp sợ.

- Cái gì khí linh? Ta chính là thần kiếm, thần kiếm chính là ta! Với tu vi của ngươi có thể luyện hóa ta sao? Ta chỉ phối hợp với ngươi thôi. Được rồi, cứ chiếu theo lời ta mà nói với hắn đi.

- Người nói yêu nghiệt, có phải...?

- Là gia hỏa mà hắn sắp giao thủ.

...

- Ta muốn biết, người có được thần kiếm này ở nơi nào? Nó đến từ đâu?

Dương Thiên Lô không phát hiện sự khác thường của Kỷ Trùng Tiêu, trực tiếp hỏi.

- Thiên Lôi...

Làm cho mọi người kinh ngạc là, vào lúc này thần sắc của Kỷ Trùng Tiêu lại xoắn xuýt, nhìn Dương Thiên Lôi nói ra:

- Thanh thần kiếm này vừa mới nói chuyện với ta...

- Nói chuyện với người?

- Hẳn nói, nếu như người có thể đánh bại Tiểu Kiến Nhân, hẳn sẽ đích thân nói rõ với người! Nếu như không đánh bại, đợi đến lúc người đánh bại, hãy đi tìm hẳn.

Kỷ Trùng Tiêu nói ra.

- Không phải chứ?

Dương Thiên Lôi kinh ngạc nói ra.

- Đại ca, người... Không phải người đã luyện hóa hoàn toàn rồi sao? Chẳng lẽ hẳn vẫn không nghe lời người?

Trần Phá Thiên nghi hoặc nên hỏi thăm.

Chương 634: Ngu ngốc. (Hạ)

- Ta vốn cho rằng mình đã luyện hóa hoàn toàn, nhưng mà, hẳn vừa mới nói, hẳn chỉ phối hợp với ta mà thôi...

Kỷ Trùng Tiêu nói ra.

- Được! Một lời đã định!

Không giống như mọi người, Dương Thiên Lôi càng trở nên hưng phấn, ánh mắt bắn ra tinh quang lóng lánh, nói ra.

Bởi vì Dương Thiên Lôi đã khẳng định, thanh thần kiếm này tuyệt đối là tồn tại ngang hàng với Hiên Viên kiếm hồn và thần bí kiếm hồn, nếu không nói, sẽ không quý dị như thế, hơn nữa, đều có chung tính tình thối nát. Đương nhiên, Dương Thiên Lôi cũng từ những lời của thanh thần kiếm này mà xác nhận nó có quan hệ với mình. Nếu không, vì sao khi năng lượng thần bí dung nhập vào trong nó, vẫn lưu lại trong đó, vì sao không trở về thân thể của mình.

Hiển nhiên là hẳn cố tình gây ra.

- Kỷ gia gia, còn một vấn đề muốn hỏi người, một chiêu cuối cùng người đấu với Tiểu Kiến Nhân, người có cảm giác được không, nhìn pháp lực và thần niệm hùng hồn của hẳn, vì sao lúc đó lại có vẻ như không có sức? Tuy một kiếm của người vô cùng cường hãn, nhưng ta cảm giác, ta cảm thấy hẳn phải tiếp được vô cùng nhẹ nhàng mới đúng chứ...

Dương Thiên Lôi tiếp tục hỏi.

- Đúng là như vậy, chiêu thứ nhất qua đi, ta biết rõ mình sẽ thất bại, thời điểm ta phát ra chiêu cuối cùng, mục đích của ta lúc đó rất đơn giản... Đó là muốn người càng thêm lý giải về thực lực của hẳn, không nghĩ tới đã làm cho hẳn bị trọng thương... Chẳng lẽ hẳn cố ý?

- Không quá giống.

Dương Thiên Lôi nhú mày nói ra. Tuy Dương Thiên Lôi không rõ thực lực của Tiểu Kiến Nhân mạnh yếu ra sao, nhưng với nhận thức của Dương Thiên Lôi với loại yêu nghiệt này, lại biết, tính cách của loại người này, quyết không cho phép mình có bất cứ chuyện mất mặt nào xảy ra, đây là điểm chung của tất cả ác nhân.

Nhưng thực lực của Tiểu Kiến Nhân không phải yếu, vì sao lại bị trọng thương?

Dương Thiên Lôi nghĩ mãi không ra.

...

Khách sạn Tiên Hồn, trong gian phòng Tiểu Kiến Nhân, trong phòng tu luyện.

Lúc này, hắc khí lượn lờ, che kín mỗi một tấc không gian, Tiểu Kiến Nhân khoan chân ngồi ở giữa, gương mặt rất đáng sợ, giống như cương thi, thân thể run rẩy kịch liệt, rõ ràng đang ở trong trạng thái tu luyện, nhưng hô hấp của hắn dồn dập, nặng nề, giống như tiếng dã thú thở dốc.

Dưới thời không pháp tắc, phải mất đến ba ngày, khói đen mới chui hoàn toàn vào cơ thể, sắc mặt, hô hấp cũng không phục lại bình thường.

- Hô!

Tiểu Kiến Nhân thở dài một hơi, tự nhủ:

- Thực lực Kỷ Trùng Kiền bạo tăng, suýt nữa đã làm bốn tôn tính sai. Khá tốt di vật của lão gia hỏa kia chỉ phối hợp chứ không chính thức hợp nhất với hắn.

Chỉ cần có đều âm thanh này tràn ngập ma khí thao thiên, hiển nhiên, đây hoàn toàn không phải là âm thanh của Tiểu Kiến Nhân.

Hôm nay quyết đấu với Kỷ Trùng Tiêu, hắn đã thắng hiểm, nhưng lại bị trọng thương, không phải do thực lực của hắn, mà là vid đối phó với không gian hỗn độn của Dương Thiên Lôi. Vào lúc này, thực lực của hắn còn chưa tới một phần mười. Bởi vì hắn đã phân ra tám tám sáu mươi bốn đạo phân thân, bài bố trí đại trận ở sáu mươi bốn phương vị trên Vũ Hồn Tinh! Đại trận này dùng để đối phó với Dương Thiên Lôi, đương nhiên không thể bại lộ khi đối phó với Kỷ Trùng Tiêu. Hơn nữa, cũng chỉ có như thế, hắn mới có cảm giác nắm chắc chiến thắng khi đấu với Dương Thiên Lôi.

...

Ba canh giờ qua đi, Dương Thiên Lôi và Tiểu Kiến Nhân trước sau đều tới diễn võ trường.

Trận chiến đỉnh phong sắp sửa bắt đầu.

Ba chữ Mộc chuông giáo, đã vang vọng khắp diễn võ trường, thậm chí cả Tiên Hồn Thành. Mà Tiểu Kiến Nhân đã sớm bài ra mặt tà ác của mình, trừ Trảm Ma Tông ra, không còn người nào khác. Nhưng mà, thần sắc của Tiểu Kiến Nhân lạnh lùng, giống như không để ý. Lúc này, khí tức của hắn đã khôi phục đến đỉnh phong.

- Cuộc chiến bài danh Ngũ cường, trận đấu cuối cùng, tranh đoạt vị trí quán quân, chính thức bắt đầu! Mời Huyền Thiên Phái chuông giáo Mộc Dịch Đình, Trảm Ma Tông tông chủ Tiểu Kiến Nhân lên lôi đài.

Âm thanh của Hải Thanh vang lên, trong chốc lát cả diễn võ trường bộc phát ra âm thanh hò hét trợ uy như trời như biển.

- Mộc chuông giáo, tất thắng! Mộc chuông giáo, tất thắng!

...

- Hừ, tất thắng sao? Ta sẽ làm cho tất cả các người thất vọng, ta sẽ cho tất cả mọi người nhìn thấy thực lực chân chính của Tiểu Kiến Nhân ta.

Làm cho tất cả tu luyện giả cảm thấy ngoài ý muốn chính là, từ trước đến nay trầm mặc, Tiểu Kiến Nhân giống như bị câm, vào lúc này, lại nói ra lời lẽ âm tàn như thế, âm thanh kia tràn ngập ma khí thao thiên, vang vọng trong phương viên mấy vạn dặm quang diễn võ trường, làm cho ngàn vạn tên tu luyện giả Chân Thần Cảnh, cùng với vô số tu luyện khác nghe thấy rất rõ ràng, chỉ một câu, nhưng làm cho tất cả mọi người cảm thấy sợ hãi, trong nháy mắt, âm thanh hò hét chung quanh diễn võ trường im bật, tràng diện vô cùng yên tĩnh.

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Âm thanh của Tiểu Kiến Nhân từ từ lớn hơn vô số lần, cứ quanh quẩn trong óc của vô số tu luyện giả

- Vị trí minh chủ ta bắt buộc phải có! Kẻ thuận ta, ta sẽ dẫn kẻ đó vượt qua Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn, kẻ nghịch ta, ta chính là Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn! Ha ha ha...

Tiểu Kiến Nhân lạnh lùng, cuồng ngạo, cười to như ta chính là độc tôn, ngũ khí bế nghê thiên hạ, khí tức khủng bố coi rẻ chúng sinh, cho dù là cao thủ Thiên giai đại viên mãn, vào lúc này cũng cảm thấy bị chấn nhiếp trong thời gian ngắn, lâm vào ngây ngốc.

- Ngu ngốc!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi nói ra hai chữ.

Âm thanh không lớn, nhưng giống như một thanh lợi kiếm, trực tiếp cắm vào yết hầu Tiểu Kiến Nhân, làm cho tiếng cười của hắn dừng lại.

Đồng thời, hai chữ này như ẩn chứa một cỗ khí tức huyền ảo, giống như một làn gió nhẹ thổi qua óc của mọi người, làm cho mọi người khôi phục thanh tĩnh.

Vào lúc này, không phải tất cả tu luyện giả đang ngây ngốc, mà là khiếp sợ!

Khiếp sợ tu vi của Tiểu Kiến Nhân và Mộc Dịch Đình!

Chiến đấu còn chưa bắt đầu, hai người đã giao phong với nhau!

- Phá ma tiên âm?

Tiểu Kiến Nhân lạnh lùng nhìn Dương Thiên Lôi, trong nội tâm tiếp tục kinh ngạc. Rốt cuộc Mộc Dịch Đình này là người nào? Ngay từ đầu Tiểu Kiến Nhân đã xem Mộc Dịch Đình là đối thủ trọng yếu, hơn nữa lúc tiến hành trận đấu, càng ngày càng khó nhằn. Chẳng lẽ trong một thời gian ngắn mà Chủ Thần Ấn của Dương Thiên Lôi đã trở nên mạnh hơn? Mấu chốt nhất là, trên người của Dương Thiên Lôi, hắn không phát hiện khí tức vốn có của địch nhân. Nói thực, nếu như không phải hắn nhìn thấy Dương Thiên Lôi linh ngộ không gian hỗn độn, trong lòng của Tiểu Kiến Nhân, Dương Thiên Lôi đã không trọng yếu bằng Kỷ Trùng Kiền! Đường nhiên, đây không phải vấn đề thực lực, mà là khí tức!

622. Chương 635: Tam Túc Kim Ô.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 635: Tam Túc Kim Ô.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thần kiếm trong tay Kỷ Trùng Kiền có khí tức của địch nhân! Là di vật của địch nhân.

- Vậy sao? Ta muốn nhìn xem ai là kẻ ngu ngốc! Đến đây đi!

Tiểu Kiến Nhân lạnh giọng nói ra, trực tiếp bay lên lôi đài.

Dương Thiên Lôi theo sát hắn.

- Đến đây đi! Hôm nay ta sẽ cho ngươi lộ nguyên hình, ta muốn nhìn xem ngươi là yêu nghiệt gì.

Sau khi đứng trên lôi đài, Dương Thiên Lôi lẳng không bay lên, trong chốc lát đã bay lên không trung.

Quyết đấu đỉnh phong, rốt cuộc cũng bắt đầu.

Tại Tiểu Kiến Nhân cũng bay lên không tung, vốn ánh mặt trời đang chói chan, bỗng nhiên vào lúc này ảm đạm xuống, một cỗ khí tức âm lãnh, cơ hồ mỗi tu luyện giả đều cảm nhận được, không chỉ có Tiên Hồn Thành, cả Vũ Hồn Tinh cũng không ngoại lệ, chỉ có điều ở Tiên Hồn Thành đậm đặc hơn một chút mà thôi.

- A...

Đột nhiên có một tên tu luyện giả trong diễn võ trường kêu to lên thành tiếng, người tu luyện giả này chính là người đã nói mặt trời chính là con mắt.

- Sư đệ, người làm sao thế?

- Con mắt, con mắt a, sư huynh người mau nhìn!

Tên tu luyện giả này hoảng sợ chỉ vào mặt trời trên bầu trời, khiếp sợ nói ra.

Nghe tên tu luyện giả này nói thế, mỗi tu luyện giả ở đây đều tò mò nhìn lên mặt trời, chỉ một lát, mỗi người đều lâm vào tình trạng ngây ngốc.

Chỉ thấy mặt trời chói chan, vào lúc này giống như một con mắt màu đỏ, đang từ từ nhắm lại.

Bóng đêm đang bao trùm, khí tức âm trầm rét lạnh, tiến vào trái tim mỗi người.

Giống như ngày tận thế buông xuống, làm cho tất cả tu luyện giả đều cảm nhận được uy áp lớn lao.

- Ha ha ha... Không phải người đã phá giải được phong ấn trên người của Mạnh Hạ Huy hay sao? Ta muốn nhìn xem người làm sao có thể phá giải được tám tám sáu mươi bốn quẻ do ta nghĩ ra, Thiên Địa Pháp Tướng đại trận!

Âm thanh Tiểu Kiến Nhân âm trầm, vào lúc này vang vọng khắp không gian vô biên vô hạn.

- Tam Túc Kim Ô, nghe ta hiệu lệnh, giết!

Tiểu Kiến Nhân hét lớn một tiếng, trong chớp lát, một đoàn hỏa diễm hỏa hồng nhen nhóm sáng chói trong bóng tối vô tận, nó giống như một dòng sông hỏa diễm, từ trên chín tầng trời đổ xuống, đem phương viên mấy trăm vạn dặm hóa thành một màu hỏa hồng.

- Quác...

Một tiếng kêu như tiếng kim loại từ trong miệng con chim vang lên, từ trên hư không phóng về phía Dương Thiên Lôi!

- Tam Túc Kim Ô?

Tâm thần Dương Thiên Lôi rung động mạnh, Dương Thiên Lôi vốn cũng hiểu biết về thần thoại trên địa cầu, không ngờ Tiểu Kiến Nhân lại nói ra từ ngữ này.

Tam Túc Kim Ô là gì? Tam Túc Kim Ô, chính là Thái Dương Thần Điểu, trong truyền thần thoại xa xưa ở địa cầu, nó là thần thú vô cùng cường đại.

Một luồng khí cực nóng trước giờ chưa từng có, trong chớp lát bao phủ Dương Thiên Lôi, cho dù Dương Thiên Lôi thúc dục thần niệm và pháp lực lên đến cực hạn, hơn nữa toàn thân ngưng tụ vô số trận pháp vô cùng cường hãn, dù Tam Túc Kim Ô chưa tới gần hẳn, Dương Thiên Lôi đã bố trí trận pháp hộ thể xung quanh thân thể, chống lại hơi nước đang bốc hơi.

Đúng, là bốc hơi, tất cả thần niệm và pháp lực lúc này hóa thành hơi nước bốc hơi biến mất.

- Thiên Hỏa Luyện Ngục, ngưng tụ thân ta!

- Rầm rầm rầm...

Trước lực lượng tuyệt đối, Dương Thiên Lôi biết rõ, dù thi triển năng lượng cực hạn, cũng đừng mơ tưởng chống cự nhiệt lực khủng bố như vậy, cho nên, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên Dương Thiên Lôi vận chuyển Huyền Thiên Chân Kinh trong thể nội, hơn nữa còn thúc dục năng lượng thần bí trong cơ thể, đồng thời thi triển năng lượng đồng nguyên ngưng tụ thành trận pháp ảo cảnh, Thiên Hỏa Luyện Ngục.

Nhưng mà lúc này, cũng không phải ngưng tụ thành ảo cảnh, mà là làm cho bản thân cứng lại.

- Xoẹt xoẹt xoẹt...

Thiên Hỏa Luyện Ngục và Tam Túc Kim Ô va chạm với nhau, không ngờ tan biến như tuyết tan mùa xuân, phát ra âm thanh xoẹt xoẹt khủng bố.

- Ha ha ha... Hỏa diễm của Tam Túc Kim Ô, thiên hỏa có thể chống lại sao? Nằm mơ! Cháy lên đi!

Đột nhiên Tiểu Kiến Nhân cười lớn, thúc dục thần niệm, trong chốc lát thân hình khổng lồ của Tam Túc Kim Ô đã tiến đến gần Dương Thiên Lô, xung quanh thân thể của Dương Thiên Lô bị một đoàn liệt diễm hùng hực vây vào trong!

Cả diễn võ trường, tất cả tu luyện giả hoảng sợ khi nhìn thấy một màn này, Trần Phá Thiên, Hạ Tích Trúc, Kỷ Tiêu Lam, Chu Giác Thuần đều biết hoảng sợ nhìn Dương Thiên Lô, tất cả mọi người hoảng sợ đến cực điểm, cộng thêm tâm tình lo lắng cực độ, ngay cả những tu luyện giả khác cũng lâm vào trạng thái ngây ngốc.

Không phải bọn họ nhìn ra cái gì, mà là lời nói của Tiểu Kiến Nhân, làm cho bọn họ đổ mồ hôi thay cho Dương Thiên Lô.

Thiên hỏa là gì? Chính là thần thông Hỏa thuộc tính cường hãn nhất trong Cửu Thiên, đây là thường thức của mọi người. Nhưng theo lời của Tiểu Kiến Nhân, thiên hỏa, không ngờ còn kém hơn Tam Túc Kim Ô một cấp bậc! Đây là khái niệm gì?

Vô cùng cường đại, lão thần tiên Mộc Dịch Đình có thể chịu đựng được không?

Oanh!

Liệt hỏa hùng hực, cuối cùng cũng không phá được phá lực trùng trùng điệp điệp của Dương Thiên Lô, tiếp xúc với thân thể của Dương Thiên Lô, cùng lúc này, tinh thần Dương Thiên Lô tập trung cao độ nở ra một hơi, năng lượng thần bí và Huyền Thiên Chân Kinh, chính hai vương bài này, lần này đã cứu mạng của hắn, không làm cho hắn thất vọng.

Nhất là năng lượng thần bí đang xoay tròn xung quanh thân thể, thời điểm Tam Túc Kim Ô tiếp xúc, hắn bắt đầu hấp thu thôn phệ hỏa diễm.

Liệt hỏa đốt rất thống khổ, đương nhiên là thống khổ rồi, nhưng càng thống khổ Dương Thiên Lô càng hưng phấn, nụ cười tà dị chiêu bài của Dương Thiên Lô xuất hiện trên mặt, bỗng nhiên kêu lớn.

- A a...

Âm thanh vô cùng thảm thiết, thống khổ không chịu nổi, làm cho người nghe biết được, đây chính là tiếng kêu của người đang sống bị đốt cháy mà chết.

- Ha ha ha...

Tiểu Kiến Nhân cười rất đắc ý.

- Ah... Tam Túc Kim Ô, yêu nghiệt, đây là thứ gì? Ah...

Trong ngọn lửa dày đặc, Dương Thiên Lô kêu thảm, ngữ khí phi thường phẫn nộ, không chút khiếp đảm lên tiếng hỏi.

- Nói cho người biết cũng không sao, đây chính là một trong bảy đại pháp bảo của ta! Bảy đại pháp bảo, Tam Túc Kim Ô, Côi, Tiên Kiếm, Kinh Thần Kích, Kiền Khôn Xích, Thiên La Tán, Tịnh Thế Phất Trần, Chiến Thiên Thứ! Thật không nghĩ tới, Thiên Địa Pháp Tướng của ta, lại có uy lực mạnh như vậy, ha ha ha... Vì người mà ta đã chuẩn bị bảy kiện pháp bảo này, kiện thứ nhất mà người đã không chịu được! Yên tâm, đây là trận đấu, ta sẽ không giết người, tối đa chỉ hủy diệt thân thể của người mà thôi! Hiện tại nhận thua, nghe lệnh của ta, ta sẽ buông tha thân thể của người, vẫn còn kịp đấy.

- Tam Túc Kim Ô, Côi, Tiên Kiếm, Kinh Thần Kích...

Dương Thiên Lô mở to mắt, trong đầu nhanh chóng lặp lại, đây là những cái tên quen thuộc, Dương Thiên Lô có thể không biết sao?

623. Chương 636: Thất Bảo Hợp Nhất.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 636: Thất bảo hợp nhất.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cơ hồ trong nháy mắt, Dương Thiên Lô đã nhớ tới pháp bảo tiên gia làm hấn khiếp sợ, trong câu truyện thần thoại ở địa cầu có nói đến pháp bảo tiên gia tên là Thất Bảo Linh Lung Tháp!

Trong Thất Bảo Linh Lung Tháp không phải ẩn chứa bảo kiện pháp bảo này sao?

Đây là một câu truyện thần thoại, nhưng lại bị Dương Thiên Lô vạch trần đưa ra ánh sáng! Rốt cuộc Tiểu Kiến Nhân là yêu nghiệt gì? Tại sao lại có thể khống chế Thất Bảo Linh Lung Tháp?

Chẳng lẽ hấn đã luyện hóa Thất Bảo Linh Lung Tháp, nếu thật sự là Thất Bảo Linh Lung Tháp, con yêu nghiệt này không thể sử dụng được.

Bởi vì Thất Bảo Linh Lung Tháp cường đại nhất không phải là bảy kiện pháp bảo này, nó cũng giống như Thanh Tinh Lưu Ly Bình, ẩn chứa một thế giới càn khôn, có thể thu người vào bên trong, sau đó dùng thất bảo chém giết, khi đó uy lực của nó mới được phát huy tới mức mạnh nhất.

- Yêu nghiệt, cứ nằm mơ xuân thu đại mộng của người đi, Mộc Dịch Đình ta là chí sĩ trừ ma vệ đạo, sao có thể thông đồng làm bậy với người? Chỉ bằng vào con quái vật ba chân này, dù có thiêu đốt suốt cả ngàn năm cũng đừng mơ tưởng hủy diệt thân thể của ta.

Dương Thiên Lô dùng lời lẽ đầy chính nghĩa, tuy bị liệt hỏa thiêu đốt, nhưng âm thanh rất có lực, ẩn chứa trong lời nói là hạo nhiên chính khí cùng ý chí bất khuất.

Vô số tu luyện giả không thể nhìn thấy tình hình chân chính trong ngọn lửa, nhưng mà, Tiểu Kiến Nhân lại có thể nhìn thấy. Nhưng mà, dù là Tiểu Kiến Nhân cũng không nhìn ra mảnh khõe, bởi vì, trong mắt hấn, thân thể của Dương Thiên Lô đang biến mất từng chút, tuy rất chậm chạp, nhưng là Tiểu Kiến Nhân biết rõ, không mất bao lâu sẽ luyện hóa xong thân thể của hấn.

- Trăm ngàn năm? Đúng là người rất mạnh, nhưng mà, người đã đánh giá thực lực của mình quá cao rồi! Tam Túc Kim Ô, nhanh lên cho ta.

- Loại ngu xuẩn!

Nghe được lời nói của Tiểu Kiến Nhân, trong lòng Dương Thiên Lô thầm mắng một câu, đây chính là kết quả hấn muốn. Sở dĩ nói ra trăm ngàn năm, mục đích đơn giản chính là muốn kích phát dục vọng và tính cách không chịu thua của con yêu nghiệt này, đúng là hấn đã mắc lừa.

Trên thực tế, lúc này Dương Thiên Lô đã có thể phá vỡ hỏa diễm của Tam Túc Kim Ô, nhưng mà, Dương Thiên Lô không chỉ muốn phá vỡ, mà còn hấp thu.

Hiện tại, hấn muốn kéo dài thời gian, hao phí pháp lực và thần niệm của Tam Túc Kim Ô, đồng thời thôn phệ diên cuồng, luyện hóa, thời điểm này Tam Túc Kim Ô đã suy yếu đến cực điểm, hấn muốn tiếp tục hấp thu! Chỉ có làm như vậy, bởi vì Tam Túc Kim Ô quá cường đại, Dương Thiên Lô không dám khẳng định vào lúc này khởi động Thanh Tinh Lưu Ly Bình, có thể phá vỡ hay không.

Nhưng Dương Thiên Lô biết rõ, chỉ sợ Tiểu Kiến Nhân sẽ không cho hấn nhiều thời gian, nếu hấn nhìn thấy mình tế pháp bảo ra, hấn sẽ tốc chiến tốc thắng, cho nên, hấn phải vận dụng chút đầu óc, không ngờ Tiểu Kiến Nhân dễ lừa như vậy.

- Quác...

Khi nhận được mệnh lệnh của Tiểu Kiến Nhân, Tam Túc Kim Ô lại phát ra tiếng kêu to quá dị, trong chỗ lát hỏa diễm thiêu đốt hùng hực gấp trăm ngàn lần, biến thành ngưng tinh, khoảng cách vài trượng xung quanh Dương Thiên Lô, phát ra ánh sáng chói mắt như mặt trời, là cho mọi người không thể nhìn thẳng.

Hiển nhiên Tam Túc Kim Ô đã đẩy nhiệt độ của mình lên đến cực hạn, thậm chí vượt xa nhiệt độ trong hạch tâm mặt trời gấp ngàn vạn lần.

- A...

Dương Thiên Lô phát ra tiếng kêu gào tê tâm liệt phế, điên cuồng chống lại thống khổ khủng bố mà cơ thể phải thừa nhận, dù hấn sớm chuẩn bị, nhưng loại thống khổ này vẫn siêu việt sức tưởng tượng của hấn.

Pháp bảo tiên gia, đúng là không phải thứ mà tu luyện giả trong Cửu Thiên có thể tưởng tượng nổi.

Một phút, hai phút, ba phút, gần ba phút, đối với Dương Thiên Lô mà nói, thống khổ trong đó dài đằng đẳng giống như cả đời, rốt cục, thời điểm thống khổ này đạt tới cực hạn, trong óc Dương Thiên Lô phát ra tiếng nổ vang, tất cả thống khổ, lập tức biến mất!

Phá tan cực hạn.

- Thu!

Một tiếng gào thét vang vọng thiên địa, từ trong liệt hỏa hùng hực truyền ra.

- Không tốt!

Vào lúc này, Tiểu Kiến Nhân kinh hãi mở to mắt, không chút do dự thúc dục pháp lực bàng bạc, quán chú vào trong Tam Túc Kim Ô, nói:

- Muốn thu Kim Ô? Nằm mơ! Thiên La Tán, tề!

Thân thể Dương Thiên Lô dưới sự tế luyện của Tam Túc Kim Ô, lúc này đã đột phá cực hạn, hấn muốn thừa cơ xuất kích, một lần hành động thu Tam Túc Kim Ô vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, nhưng mà, hấn không nghĩ tới, Tiểu Kiến Nhân nghe được mình nói “Thu”, đó là lúc hấn chủ động xuất kích!

Chẳng lẽ tên ngu ngốc này đã nhìn thấu ý đồ của mình?

Nếu là thế thì Dương Thiên Lô cảm thấy ngoài ý muốn.

Trên thực tế, cũng không phải Tiểu Kiến Nhân nhìn thấu, mà là Tiểu Kiến Nhân tinh tường Dương Thiên Lô có thực lực này, tuy Tam Túc Kim Ô có thể áp chế Dương Thiên Lô, nhưng hấn biết rõ Dương Thiên Lô có năng lực tạo không gian hỗn độn.

Chỉ cần Dương Thiên Lô trì hoãn một chút, nhân cơ hội thì triển không gian hỗn độn, chỉ sợ Tam Túc Kim Ô sẽ bị phá hủy trong hỗn độn, cho nên, Tiểu Kiến Nhân nhìn thì cuồng ngạo, nhưng hấn vẫn cẩn thận quan sát động tĩnh của Dương Thiên Lô.

- Rầm rầm rầm...

Ngũ sắc quang hoa chói mắt còn chưa kịp bao trùm Tam Túc Kim Ô, Thiên La Tán đã xuất hiện ngăn cản hoàn toàn.

Thiên La Tán, là một pháp bảo cường đại trong bảy đại bảo vật, tiến có thể công, lui có thể thủ. Một cái xoay tròn của nó đã đẩy ngũ sắc quang hoa trở về sau.

- Không nghĩ tới người có thể chống cự Tam Túc Kim Ô, còn cố ý giả bộ yếu thế làm ta mắc lừa! Tốt, rất tốt! Một Dịch Đình, ta muốn nhìn xem người làm cách nào để chống đỡ bảy đại bảo vật cùng lúc công kích! Côi Tiên Kiếm, Kinh Thần Kích, Kiền Khôn Xích, Tịnh Thế Phát Trần, Chiến Thiên Thứ... Tề!

Nương theo lời nói lạnh lùng của Tiểu Kiến Nhân, trong chớp lát thất bảo đã xuất hiện chung quanh thân thể của hấn, bay múa xoay quanh, tản mát ra từng đạo khí tức khủng bố.

- Chỉ bằng người? Người cho rằng ta không biết lai lịch của bảy đại pháp bảo này sao? Loại yêu nghiệt như người cũng đòi không chế chúng?

Khí tức toàn thân Dương Thiên Lô tăng vọt một cách điên cuồng, lạnh giọng nói ra:

- Hôm nay, ta sẽ cho người nhìn thấy thực lực chân chính của ta.

Dương Thiên Lô biết rõ, hiện tại muốn ẩn dấu thực lực, là chuyện không có khả năng, chỉ có bộc lộ thực lực chân chính, mới có hi vọng giành được thắng lợi.

Bởi vì, khí tức của bảy đại pháp bảo phát ra quá mức cường đại, cường đại đến mức vượt qua sức tưởng tượng của Dương Thiên Lô!

Chương 636: Thất bảo hợp nhất. (Hạ)

Nhất là, Tiểu Kiến Nhân đã dung hợp bảy đại pháp bảo thành một.

- Người biết lai lịch của bảo vật?

Tiểu Kiến Nhân biến sắc, nhìn Dương Thiên Lôi nói ra.

- Không phải là Thất Bảo Linh Lung Tháp sao? Không có Thất Bảo Linh Lung Tháp, ta muốn nhìn người làm cách nào phát huy toàn bộ uy lực của chúng.

Dương Thiên Lôi nói ra.

- Rốt cuộc người là người nào?

Nghe Dương Thiên Lôi nói ra tên Thất Bảo Linh Lung Tháp, Tiểu Kiến Nhân lập tức neho mắt lại, tản ra hào quang âm trầm, hỏi.

- Là người chuyên giết yêu nghiệt.

Dương Thiên Lôi nói đánh là đánh, đột nhiên ra tay, trong chốc lát đánh ra từng đạo phù văn tràn ngập huyền ảo, trong nháy mắt bố trí vô số phong ấn xung quanh bảy đại pháp bảo, ảo ảnh trùng trùng điệp điệp, làm cho khoảng cách giữa hai người là một không gian hỗn độn.

Không gian hỗn độn, dù là kẻ nào, dù là vật gì, một khi tiến vào trong đó, đều hóa thành bụi phấn, dù là Tiểu Kiến Nhân cũng không dám xem nhẹ.

- Không gian hỗn độn sao? Ta sẽ cho người nhìn thấy uy lực của không gian hỗn độn chân chính! Thất Bảo Linh Lung, Càn Khôn nghịch chuyển, phá!

Tiểu Kiến Nhân sớm có chuẩn bị, hai tay vung lên, bảy đại pháp bảo quanh thân hần biến mất, thời điểm chúng xuất hiện, đã phong tỏa bảy hướng của Dương Thiên Lôi.

- Âm âm...

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên, đột nhiên bộc phát quanh thân Dương Thiên Lôi, không gian hỗn độn của Dương Thiên Lôi bị chấn nát, xuất hiện một không gian hỗn độn còn cường đại hơn, không gian hỗn độn này là do Tiểu Kiến Nhân ngưng tụ ra, lúc này ngưng tụ quanh thân của Dương Thiên Lôi.

Nhưng mà, lúc Dương Thiên Lôi bị vây quanh, hần phát ra một đạo năng lượng bàng bạc, vây quanh Tiểu Kiến Nhân.

Thông Thiên Cổ Thụ dung hợp đại trận! Trong nội tâm Tiểu Kiến Nhân hô lên “Không xong”, liên hệ giữa hần và bảy đại pháp bảo, vào lúc này bị ngăn cách hoàn toàn, bản thân hần lâm vào một nơi vô cùng huyền ảo, mỗi một tắc vuông là không trận pháp vô cùng cường hãn, trong nhất thời, thần niệm của hần không thể cảm ứng được ngoại giới.

Dương Thiên Lôi xưa đầu bằng nay, cảnh giới Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn, hơn nữa thể chất biến thái, pháp lực, thần niệm đã cường đại đến trình độ không thể tưởng tượng, một khi chính thức bộc phát, sẽ ẩn chứa vô huyền cơ và huyền bí của thiên địa, nhận thức với thần thông pháp tắc cũng vô cùng sâu sắc.

Đây không phải là cảnh giới mà cao thủ Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn có thể so sánh được.

Cùng lúc với thời gian Tiểu Kiến Nhân dùng bảy đại pháp bảo ngưng tụ không gian hỗn độn vây khốn Dương Thiên Lôi, hần cũng khiếp sợ dị thường. Rốt cuộc khí tức của bảy đại pháp bảo không phân biệt lẫn nhau, lúc này như hòa hợp thành một chỉnh thể, bảy đại pháp bảo chính là không gian hỗn độn.

Trong thiên địa lúc này ẩn chứa vô số năng lượng, lúc này xoay tròn một cách điên cuồng, giống như một vòng xoáy khủng bố cực lớn, muốn thôn phệ tất cả tánh mạng, làm cho tâm thần của Dương Thiên Lôi xuất hiện cảm giác tử vong đang ụ hiếp.

- Rầm rầm rầm...

Tiếng nổ mạnh khủng bố, từ trên hư không truyền ra liên tiếp, cả Tiên Hồn Thành, vô số tu luyện giả đều tràn ngập khiếp sợ nhìn lên hư không, không người nào không kinh ngạc!

Dù là vô số cao thủ tuyệt đỉnh cũng vô cùng khiếp sợ.

Bởi vì Dương Thiên Lô và Tiểu Kiến Nhân chiến đấu đã siêu việt sức tưởng tượng của bọn họ, loại chiến đấu cấp bậc này, không thể nào xuất hiện trong Cửu Thiên được.

Nhất là thời điểm hai người nói ra tên của pháp bảo, ngay cả bọn họ cũng chưa từng nghe qua.

Tiểu Kiến Nhân, có đúng là yêu nghiệt tà ác giống như lời nói của Mộc Dịch Đình hay không, tu luyện giả trong Cửu Thiên không biết được.

Mạnh mẽ như vậy, lão thần tiên Mộc Dịch Đình còn là người không? Làm sao hắn biết nhiều như vậy?

Thân phận của hai người, đã trở thành nỗi băn khoăn trong lòng mọi người.

Nhưng mà, có một điểm có thể khẳng định, đó chính là, ít nhất Mộc Dịch Đình chính là người đứng ở phía chính nghĩa, đây là điều mà vô số tu luyện giả đã nhìn thấy qua các trận đấu!

Rốt cuộc ai mới là người giành được thắng lợi cuối cùng?

Tuy tuyệt đại đa số tu luyện giả hy vọng là Dương Thiên Lô, nhưng mà, không ai dám khẳng định.

Bởi vì trong hư không lúc này, hai người đều bị đối phương giam cầm, thân ảnh của Dương Thiên Lô đang bị vây trong không gian hỗn độn nên nhìn không thấy, chỉ có tiếng hét lớn thảm thiết và nổ mạnh, hung hiểm ẩn chứa trong đó, tuyệt đối phi thường khủng bố.

Mà thân ảnh của Tiểu Kiến Nhân, mọi người lại thấy rõ ràng, bởi Dương Thiên Lô ngưng tụ ảo trận, chính là ảo trận vô cùng cường đại!

Nhưng Tiểu Kiến Nhân lại bộc phát ra một chiêu cực mạnh, mang theo uy năng hủy thiên diệt địa, hơn nữa bản thân hắn cũng không có tổn thương thực chất nào.

- Tê tê tê... Cờ rốp cờ rốp cờ rốp...

Âm thanh khủng bố quỷ dị, âm thanh này được phát ra từ trong không gian hỗn độn của Dương Thiên Lô, bầy đại bảo vật ngưng tụ thành không gian hỗn độn, bản thể xuyên thẳng vào trong đó, thể công nhanh như tia chớp công về phía Dương Thiên Lô, như không phải thân thể của Dương Thiên Lô biến thái và Huyền Thiên Chân Kinh hộ thể, chỉ riêng không gian hỗn độn thôi cũng đủ để xé nát thân thể của hắn, chớ đừng nói chi là bầy đại pháp bảo cùng nhau oanh tạc.

Chuyện này, tuyệt đối là tình huống nguy hiểm nhất mà Dương Thiên Lô đối mặt từ trước đến nay!

Tình huống của Tiểu Kiến Nhân cũng vậy, hắn không khá hơn Dương Thiên Lô chút nào, dưới ảo cảnh khủng bố, tâm thần của Tiểu Kiến Nhân đã sớm vượt qua Chân Thần Cảnh, hắn vẫn lâm vào trong đó.

Tiểu Kiến Nhân có thể phá vỡ hai tầng cấm chế của Thất Bảo Linh Lung Bảo Tháo và phù văn cường đại, tạo nghệ trên phương diện trận pháp rất thâm hậu, nhưng mà, đối mặt với trận pháp cường hãn do Thông Thiên Cổ Thụ dung hợp, trong thời gian ngắn muốn lĩnh ngộ trận pháp, căn bản là chuyện không có khả năng.

Cho nên, hắn chỉ bằng vào lực lượng cường hãn để vẫn hồi.

Tiểu Kiến Nhân biết rõ, hiện tại hắn và Dương Thiên Lô sẽ so đấu tốc độ, ai phá vỡ cấm chế của đối thủ trước, người đó sẽ nắm quyền chủ động.

- Ngao...

Sau khi Tiểu Kiến Nhân đánh phá vô số trận pháp, bắt lấy cơ hội, đột nhiên phát ra tiếng hét kinh thiên động địa.

- Thất Bảo Linh Lung, Thiên Địa Pháp Tướng, ngưng!

Âm thanh của hắn vừa dứt, bỗng nhiên thần niệm của hắn ngưng tụ thành một đường, oanh một tiếng, giống như một cây châm thép đâm xuyên qua cấm chế, bay thẳng đến chân trời!

Làm cho tất cả tu luyện giả đều khiếp sợ lẫn nữa, vào lúc này, bỗng nhiên Vũ Hồn Tinh chấn động kịch liệt, chấn động này truyền ra từ hạch tâm của Vũ Hồn Tinh, âm thanh trầm thấp như dã thú.

Cùng lúc đó, càng làm cho người ta khiếp sợ là, sáu mươi bốn phương vị của Vũ Hồn Tinh, đột nhiên bắn ra sáu mươi bốn cỗ tà khí thao thiên, giống như tia laze bắn lên người Tiểu Kiến Nhân.

624. Chương 637: Tuyệt Địa Phản Kích, Nghịch Chuyển Kinh Thiên.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 637: Tuyệt địa phản kích, nghịch chuyển kinh thiên.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Phá!

Tiểu Kiến Nhân lại hét lớn một tiếng, sau đó xung quanh thân thể của hắn phát ra tiếng nổ mạnh ầm ầm, trận pháp được Thông Thiên Cổ Thụ dung hợp, lại bị Tiểu Kiến Nhân phá hủy.

- Mộc Dịch Đình, bây giờ ngươi nhận thua vẫn còn kịp.

Sau khi Tiểu Kiến Nhân phá hủy ảo trận của Dương Thiên Lôi, sáu mươi bốn cỗ năng lượng khủng bố, trong chốc lát giống như xúc tu, chúng vẫn còn cách Dương Thiên Lôi trăm trượng, nhưng mà chúng vẫn chưa tới gần hơn, lạnh lùng nói ra.

Dương Thiên Lôi nghe được lời nói của Tiểu Kiến Nhân, nhưng lúc này bảy đại pháp bảo vẫn công kích không ngừng, cộng thêm lúc xé rách của không gian hỗn độn, Dương Thiên Lôi còn có thể phân tâm nói chuyện với Tiểu Kiến Nhân sao?

Hắn chỉ có thể gầm lên để nói cho đối phương biết đừng mơ tưởng nữa.

- Nếu ngươi đã không nhận thua, đừng trách ta không nói trước với ngươi, thực lực ta và ngươi tương đương, muốn phân thắng bại, chỉ có thể chiến đấu sinh tử! Hơn nữa, ta xuất tuyệt chiêu, tuyệt đối không thể không chế được, thân thể, nguyên thần, thậm chí linh hồn lạc ấn cũng bị hủy diệt! Mộc Dịch Đình, cho ngươi thêm một cơ hội, nhận thua hay không nhận thua?

Âm thanh Tiểu Kiến Nhân bẻ gãy thiên hạ, dung nhập vào trong tai của mọi người, hắn làm như vậy, trên thực tế không phải nói với Dương Thiên Lôi, mà là nói cho tất cả thành viên tổ trọng tài và những tu luyện giả chung quanh.

Cạnh tranh minh chủ, chỉ phân thắng thua, không quyết sinh tử. Cho nên, chiến đấu đến tận bây giờ. Chỉ có trọng thương, nhưng không có ai chết. Mà bây giờ Tiểu Kiến Nhân nói ra, đơn giản là nói cho tất cả mọi người biết, hắn và Dương Thiên Lôi chiến đấu với nhau, chỉ có sinh tử, mới có thể phân thắng bại!

- Tiểu Kiến Nhân, ngươi muốn phá hư quy tắc sao?

Làm cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng được, thời điểm này, “Kỷ Trùng Kiền” từng bị Mộc Dịch Đình đánh trọng thương, mà Kỷ Trùng Kiền ở trước mặt tất cả mọi người nói thẳng hành vi vô sỉ của hắn, sau đó bay lên trời, một đạo kiếm quang khủng bố xẹt qua phong ấn do tổ trọng tài ngưng tụ, tiến vào tổng hư không, lớn tiếng nói.

- Quy tắc? Quy tắc là gì?

Tiểu Kiến Nhân nhú mày nhìn Kỷ Trùng Kiền phía dưới, biết rõ mà cố hỏi.

- Chỉ phân thắng bại, không quyết sinh tử! Ngươi đã chiến thể thượng phong, lại lấy cớ muốn chém giết Mộc chương giáo, chẳng phải đây là dụng tâm của ngươi sao? Nếu như ngươi dám làm như vậy, Kỷ Trùng Kiền ta là người đầu tiên không đồng ý.

Kỷ Trùng Tiêu vẫn dùng thân phận của Kỷ Trùng Kiên như trước.

- Không tệ! Mạnh Hạ Huy ta cũng không đồng ý! Huống chi, ta tin tưởng Mộc chương giáo nói, người chỉ là một đầu yêu nghiệt! Ý vào thực lực của mình, cũng muốn ngồi lên vị trí mình chủ sao?

Mạnh Hạ Huy vung Thủy Tổ Kim Thương lên, trong chớp lát bay lên hư không, âm thanh lạnh lùng nói ra.

- Hải cung chủ, chư vị chương giáo, Tiểu Kiến Nhân này tuyệt đối không phải là người lương thiện, chúng ta lựa chọn mình chủ để giúp chúng ta vượt qua Đại Kiếp Nạn, chứ không phải tuyển ra một tên yêu nghiệt vô cùng tà ác thượng vị! Cũng như Mộc chương giáo và Mạnh gia chủ nói, Tiểu Kiến Nhân tuyệt đối không phải người lương thiện! Một tên gia hỏa mới một năm trước tấn chức Chân Thần Cảnh, làm sao có thực lực như vậy? Dù có đạt được thiên đại cơ duyên! Tiểu Kiến Nhân này, tuyệt đối không phải Tiểu Kiến Nhân chân chính! Lúc hắn bắt đầu chiến đấu với Mộc chương giáo, hắn đã uy hiếp tất cả mọi người, đã nói rõ điều này.

Thời điểm này, Trần Phá Thiên cũng đứng dậy, âm thanh lạnh lùng nói ra.

- Nếu để hắn đạt được vị trí mình chủ, đó chính là tai nạn của Vô Cực tinh vực chúng ta, thậm chí là tai nạn cho cả Cửu Thiên!

Triệu Tự Long nói tiếp.

- Đúng! Đúng! Tuyệt đối không thể để cho tên yêu nghiệt này đạt được vị trí mình chủ.

- Đả đảo yêu nghiệt.

- Tổ trọng tài, xin hủy bỏ tư cách thi đấu của hắn.

Một khi đã chế định quy tắc thi đấu, dù là kẻ nào cũng đừng mong vi phạm, đây là thiết luật của tu luyện giới. Nhưng mà, nội tâm Kỷ Trùng Tiêu thẹn với Kỷ Nhạ Yên, thời điểm Kỷ Trùng Tiêu nhìn thấy Tiểu Kiến Nhân muốn chém giết Dương Thiên Lôi, hắn đã không nhịn được nữa, Kỷ Nhạ Yên bởi vì mình mà chết, giờ không thể để hắn chết được.

Dù là thế nào, hắn cũng không muốn để Dương Thiên Lôi, thân sinh cốt nhục của Kỷ Nhạ Yên, cho nên, dù biết quy tắc không cho phép, nhưng hắn vẫn lao ra.

Nhưng mà, Kỷ Trùng Tiêu không ngờ, Dương Thiên Lôi lại được ủng hộ như thế! Thực sự không ngờ, người hưởng ứng với hắn đầu tiên chính là địch nhân cả đời của hắn, Mạnh Hạ Huy.

Mạnh Hạ Huy, trong thân thể chảy xuôi huyết mạch viễn cổ Bĩ Mông, một khi đã quyết định chuyện gì, sẽ không để ý chuyện khác. Ý nghĩ trong đầu, đỉnh thiên lập địa! Mất thấy ân nhân cứu mạng sẽ bị Tiểu Kiến Nhân giết, hắn có thể mặc kệ sao? Trên thực tế, thời điểm Kỷ Trùng Tiêu lao ra, hắn cũng làm ra quyết định như thế, chỉ chậm một bước mà thôi.

Nhưng mà, diễn biến kế tiếp, không ngờ có vô số cao thủ tuyệt đỉnh đứng ra, Trần Phá Thiên, Triệu Tự Long, Long Tường Vân, Hạ Tích Trúc... Không một ai ngoại lệ.

Diễn biến cuối cùng chính là tu luyện giả trong diễn võ trường phát ra tiếng hô kinh thiên động địa.

- Đả đảo Tiểu Kiến Nhân.

Tiểu Kiến Nhân tức sùi bọt mép, ánh mắt biến thành lạnh lùng.

Dù là hắn cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra biến cố này, hắn chỉ muốn mượn cơ hội này giết chết đối thủ cao thâm mạc trắc như Mộc Dịch Đình mà thôi, bởi vì, hắn biết rõ, nếu không phải hắn sớm bố trí đại trận quanh Vũ Hồn Tinh từ trước khi chiến đấu, mà trực tiếp giao thủ với Mộc Dịch Đình, ai thua ai thắng căn bản khó nói trước.

Bởi vì không có đại trận trên trời, hắn không cách nào phát huy uy lực của bảy đại pháp bảo.

Chớ đừng nói chi là ngưng tụ thành không gian hỗn độn, đem Dương Thiên Lôi khốn ở trong đó!

Đại trận trên trời, chính là hắn căn cứ vào đại trận trong Thất Bảo Linh Lung Tháp diễn biến mà thành, lúc này, hắn phân thân thành sáu mươi bốn cái để ngưng tụ thành không gian trên bầu trời, giống như Càn

Không thể giới trong Thất Bảo Linh Lung Bảo Tháp, cho nên hẳn phải tế luyện thành công bảy đại pháp bảo mới có thể hợp nhất, lúc đó mới phát huy uy lực chân chính của chúng.

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Đã các người...

Vào lúc này toàn thân của Tiểu Kiến Nhân tràn ngập khí tức khủng bố vô biên vô hạn, trong chốc lát đã lẫn át tiếng hò hét của vô số tu luyện giả, nhưng mà, vào thời điểm hẳn định nói tiếp, bỗng nhiên có một âm thanh vang lên trong óc.

- Chủ nhân, không thể xúc động! Ngươi vẫn chưa khôi phục tu vi, tuy lúc này không có người địch lại ngươi, nhưng chủ nhân muốn đối kháng trực tiếp với tất cả tu luyện giả ở đây sao, đó là việc không khôn ngoan! Xin chủ nhân tạm thời nhẫn nhịn, lấy đại kế làm trọng! Tạm thời làm theo kế sách của thuộc hạ, được chứ?

Thanh âm này không phải người khác, chính là chân thân Tiểu Kiến Nhân, kẻ tinh thông tính toán và vô cùng hèn hạ vô sỉ.

Chương 637: Tuyệt địa phản kích, nghịch chuyển kinh thiên. (Hạ)

- Nếu các người đã nói thế, ta sẽ không phá hư quy tắc. Tha cho hẳn không chết! Nhưng muốn thắng hẳn cần thời gian quá dài, bỏ đi... Hừ! Vị trí mình chủ, ta bắt buộc phải có, bảo ta yêu nghiệt? Nói cho các người, thực lực là tất cả, Đại Kiếp Nạn không có ta dẫn dắt, các người sẽ vượt qua thế nào?

Thần sắc Tiểu Kiến Nhân nghiêm túc và trang trọng, âm thanh vẫn bề ngỗ thiên hạ như trước, nhưng lời nói lúc này, chính là muốn lấp miệng mọi người.

Không thể không nói, tâm kế của Tiểu Kiến Nhân rất lợi hại, chỉ mấy câu ngắn ngủi, đã đánh ngay chỗ hiểm. Dục vọng và dã tâm của bản thân mình đã rành rành ra đó, hẳn từ “Chân tiểu nhân” đã cường điệu giương cao thực lực cường đại của mình, hơn nữa còn bảo không có hẳn thì không thể vượt qua Đại Kiếp Nạn.

Lúc này tiểu nhân như hẳn đã nắm chắc việc uy hiếp tất cả mọi người, thực lực cường đại, đây là việc mà không có ai nghi ngờ, đã hiển hiện ngay trước mắt. Đối mặt với sự uy hiếp của Đại Kiếp Nạn, đã làm cho đại đa số tu luyện giả câm lạng.

Dù là Kỷ Trùng Tiêu, Mạnh Hạ Huy cũng không thể mở miệng phản bác.

Không thể chê vào đâu được.

- Quy tắc là do chúng ta liên hợp chế định, dù là kẻ nào cũng không được vi phạm, đã được các cường giả tuân thủ, chứ vị, mời trở về đi! Trận đấu tiếp tục!

Hải Thanh thân là tổ trưởng tổ trọng tài, trầm giọng nói ra. Âm thanh rất uy nghiêm, ngay từ đầu Hải Thanh không ngăn cản Kỷ Trùng Tiêu, Mạnh Hạ Huy. Tuy hai người dẫn đầu làm thế, đã làm cho tổ trọng tài như hẳn mất mặt, nhưng do Tiểu Kiến Nhân muốn phá hư quy tắc trước, đã có lần thứ nhất, sẽ có lần thứ hai. Đúng là Tiểu Kiến Nhân quá mức tà ác, cho nên, hẳn không ngăn cản. Nhưng hiện tại, nghe Tiểu Kiến Nhân nói thế, hẳn không thể không nói những lời này.

Bởi vì Tiểu Kiến Nhân nói đúng, Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn cần loại người có thực lực cường đại như hẳn. Đối mặt với tính mạng của hàng tỉ sinh mạng, quyền lợi và dục vọng của Tiểu Kiến Nhân cũng tốt, khí tức tà ác cũng được, tất cả đều là chuyện nhỏ. Hơn nữa, hẳn làm như vậy, cũng thể hiện ra uy nghiêm của tổ trưởng tổ trọng tài.

- Chủ nhân, chỉ cần chiến thắng hẳn, đạt vị trí đệ nhất Ngũ cường, sẽ có được 100 điểm, thực lực môn phái, chỉ cần người của chúng ta xuất động toàn bộ, tuyệt đối sẽ đứng vị trí đệ nhất, đã là 200 điểm! Mà thực lực môn phái Mộc Dịch Đình sẽ đứng cuối cùng, dù hẳn có bài danh đệ nhị cũng sẽ bị đào thải. Vòng thứ ba tuyển cử, đã không còn quan trọng, tổng điểm người vẫn đứng đầu! Vị trí mình chủ này, không phải là của chủ nhân thì của ai chứ.

Tiểu Kiến Nhân nói xong liền lui về phía sau, nói với yêu nghiệt trong đầu của mình.

- Tốt! Rất tốt! Quả nhiên bản tôn không nhìn lầm người! Ý nghĩ của người đúng là rất tốt! Ha ha ha...

Yêu nghiệt tà ác tán thưởng Tiểu Kiến Nhân.

- Mộc Dịch Đình, ta muốn xem người có thể chống cự được thêm bao lâu! Thiên Địa Pháp Tướng, áp.

Sau khi mọi người lui ra, đột nhiên Tiểu Kiến Nhân thúc dục thần niệm, sáu mươi bốn đạo lực lượng tà ác vô cùng cường đại, bỗng nhiên chui vào trong không gian hỗn độn!

Thấy một màn này, Kỷ Trùng Tiêu, Trần Phá Thiên cũng biến sắc, dù biết Dương Thiên Lô sẽ không chết, nhưng lúc này Dương Thiên Lô vẫn đang bị áp chế trong không gian hỗn độn, chỉ sợ lần này không chết cũng bị thương thảm trọng!

Nhưng mà, không ai nghĩ tới, đúng lúc này, Dương Thiên Lô bị vây trong không gian hỗn độn, lại phát ra tiếng gào vang vọng thiên địa, giống như tiếng chuông buổi sáng.

Trong tiếng gào kia ẩn chứa thiên địa pháp tắc vô cùng vô tận, hơn nữa vô cùng huyền ảo, tuyệt đại đa số tu luyện giả nghe mà không hiểu.

Nhưng mà, ngay sau đó, âm thanh của Dương Thiên Lô đang lớn dần lên, mệnh mệnh, tang thương, âm thanh cổ xưa, mỗi người đều nghe rất rõ ràng.

- Hỗn Độn Huyền Hoàng, vũ trụ hồng hoang, công tham thiên địa tạo hóa, biết rõ bốn nguyên vạn vật, thiên địa song phân, Âm Dương tương sinh, Ngũ Hành hội tụ, Bàn Cổ Hỗn Độn Quyết, khai!

Dài dòng, sau khi chú ngữ thâm ảo tràn ngập thiên địa, Dương Thiên Lô hét lên một chữ “Khai”, ngưng tụ thành một cự phủ phát ra hào quang lóng lánh.

Lôi điện giăng kín thiên địa, giống như một ngôi sao băng xuyên thấu bầu trời, phát ra hào quang chói mắt và nổ mạnh. Dương Thiên Lô bay lên, khuếch tán. Cuối cùng là bao quát toàn bộ không gian hỗn độn.

Hỗn độn pháp tắc vô cùng cường hãn, khi ánh hào quang và tiếng nổ tán đi, pháp tướng tụ, ngũ hành xuất, không gian hỗn độn không còn lại chút gì, pháp tắc mới hình thành xuất hiện cuộn cuộn.

- Phốc...

Trong nháy mắt, không gian hỗn độn và bảy đại pháp bảo tương liên với thần niệm của Tiểu Kiến Nhân, bỗng nhiên phát ra một tiếng thét thê lương thảm thiết, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi. Thân hình lảo đảo, trong chớp lát đã từ trên ngàn trượng hư không, rơi xuống đất.

Bảy đại pháp bảo trong nháy mắt, biến mất vô tung vô ảnh, hoàn toàn mất đi liên hệ với Tiểu Kiến Nhân.

Đối mặt với biến đổi kinh thiên như vậy, đại não của mọi người như ngừng lại, giống như không thể tin vào mắt của mình!

Dương Thiên Lô vốn bị áp chế hoàn toàn, trong nháy mắt, hoàn toàn lật bàn, đại triển thần uy, vừa xuất hiện, đã hủy diệt không gian hỗn độn và bảy đại pháp bảo của Dương Thiên Lô, không ngờ làm cho Tiểu Kiến Nhân trọng thương.

Đây là khái niệm gì?

Đây là thần thông bậc nào, vì sao lại có uy lực như vậy?

Kinh hãi, bọn người Kỷ Trùng Tiêu, Trần Phá Thiên, Hạ Tích Trúc, trong nháy mắt này, đều tràn ngập hưng phấn và vui sướng, nhưng mà, thời điểm bọn họ đang vui mừng nhìn về phía Dương Thiên Lô, trong lòng nhảy lên một cái.

- Ta đến!

Vào lúc này bọn người Kỷ Trùng Tiêu, Trần Phá Thiên lẳng không bay lên, Hạ Tích Trúc thì hét lên, sau đó cả thân hình hóa thành một đạo lưu quang, phóng nhanh về phía Dương Thiên Lô!

Lưỡng bại câu thương!

Tiểu Kiến Nhân đã bị trọng thương, lúc này Dương Thiên Lô cũng không khá hơn chút nào.

Không gian hỗn độn, Thất Bảo, đại trận Thiên Địa Pháp Tướng đầy trời, cộng thêm pháp lực và thần niệm của Tiểu Kiến Nhân thâm bất khả trắc, mỗi hạng đều có uy năng hủy thiên diệt địa, tất cả những cái này đều dung hợp thành một, đây là khái niệm gì?

Dù Dương Thiên Lô và Lăng Hi hợp hai làm một, thuyền chuyển tất cả lực lượng của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, cuối cùng vẫn đổi lấy kết quả lưỡng bại câu thương.

Dương Thiên Lô bị áp lực quá lớn, dưới tình huống như vậy hắn đã lĩnh ngộ một tuyệt học cường đại Bàn Cổ Hỗn Độn Quyết.

Đương nhiên, Dương Thiên Lô có thể lĩnh ngộ, cũng không phải hắn tự nghĩ ra, mà là lĩnh ngộ từ Huyền Thiên Chân Kinh.

625. Chương 638: Kỳ quái.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 638: Kỳ quái.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi bước vào Chân Thần Cảnh, Huyền Thiên Chân Kinh càng thêm biến thái, trừ năng lực dung hợp thần thông pháp tắc ra, giống như nước chảy thành sông, hôm nay quyết đấu một trận đỉnh phong với Tiểu Kiến Nhân, làm cho Dương Thiên Lô hiểu ra, Chân Thần Cảnh, cũng không phải là cảnh giới cuối cùng của Huyền Thiên Chân Kinh. Nó, còn ẩn chứa khả năng vô tận! Bên trong phù văn màu vàng vô cùng vô tận kia, tất nhiên còn ẩn chứa thiên địa pháp tắc càng thêm cường đại! Nhưng mà, cảnh giới trước mắt hắn không lĩnh ngộ được cái gì nữa cả.

Bàn Cổ Hỗn Độn Quyết, có uy lực khai thiên tích địa, phân Âm Dương, ngưng tụ Ngũ Hành, là thần công chí cao vô thượng, đồng thời còn ẩn chứa một loại Vô Môn Chi Môn siêu việt Thiên Địa Huyền Hoàng, lực lượng của vũ trụ ẩn chứa trong đó, nó có uy năng thông thiên triệt địa chân chính.

Loại thần thông này không phải cao thủ Chân Thần Cảnh có thể thi triển ra, mà Dương Thiên Lô lại có thể vượt cấp thi triển ra! Nhưng một chiêu này cũng làm tiêu hao toàn bộ pháp lực và thần niệm của hắn.

Tất cả mọi người lúc này đều chú ý tới Dương Thiên Lô và Tiểu Kiến Nhân, cũng không lưu ý đến, thời điểm Dương Thiên Lô xuất Bàn Cổ Hỗn Độn Quyết và chạm với toàn bộ lực lượng của Tiểu Kiến Nhân, Tiểu Kiến Nhân và Dương Thiên Lô phân một tia tâm thần, dung nhập vào trong Vô Môn Chi Môn của Bàn Cổ Hỗn Độn Quyết, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu Thượng và Hạ Tích Trúc rất giống nhau, vội vàng hóa thành một đạo lưu quang phóng tới Tiểu Kiến Nhân.

- Huyền Thiên Phái chương giáo Mộc Dịch Đình cùng Trảm Ma Tông tông chủ Tiểu Kiến Nhân, cả hai đều bị trọng thương, pháp lực, thần niệm hao hết, lâm vào hôn mê! Trận đấu lần này, thế hoà không phân thắng bại! Mọi người có gì dị nghị gì không?

Thời điểm hai người được mang ra khỏi diễn võ trường, tổ trưởng tổ trọng tài Hải Thanh, lập tức cảm ứng khí tức của hai người, sau đó bàn bạc với thành viên tổ trọng tài, nói ra.

- Không có dị nghị. Hai người đã không còn lực tái chiến, tu vi cả hai tương đương, thế hoà, bất phân thắng bại.

Thành viên khác của tổ trọng tài tuyên bố.

- Hiện tại là lúc tuyên bố bài danh Ngũ cường, Huyền Thiên Phái chương giáo Mộc Dịch Đình, Trảm Ma Tông tông chủ Tiểu Kiến Nhân đều cùng đạt vị trí đệ nhất, tất cả được 90 điểm! Kỷ gia nhị gia chủ Kỷ Trung Kiên đệ tam, đạt được 60 điểm! Mạnh gia gia chủ Mạnh Hạ Huy đệ tứ, đạt được 40 điểm! Trảm Ma Tông tiên nhiệm tông chủ Tiểu Thượng đệ ngũ, đạt được 20 điểm.

Âm thanh của Hải Thanh vang vọng khắp toàn bộ diễn võ trường.

Vị trí đệ nhất vốn có được 100 điểm, nhưng đã xuất hiện hai người đạt vị trí đệ nhất, dựa theo quy tắc ngay từ đầu, tất cả giảm 10 điểm, mà điểm của những người phía sau sẽ không thay đổi.

Cuộc chiến bài danh Ngũ cường đã hạ màn.

- Vào ngày mai, sau khi khảo thí thực lực môn phái, sẽ lấy ba tu luyện giả, sau khi tổng hợp thực lực cá nhân và thực lực môn phái, sẽ đào thải hai người. Mời các vị chuẩn bị sẵn sàng, cần phải triệu tập đệ tử có thực lực Chân Thần Cảnh của môn phái mình tới đây.

Hải Thanh đứng lên tuyên bố lần cuối.

Khảo hạch thực lực môn phái lấy số lượng cao thủ Chân Thần Cảnh nhiều ít để làm cơ sở tính điểm. Một cao thủ Chân Thần Cảnh Nhân giai là 1 điểm, Địa giai là 3 điểm, Thiên giai 10 điểm, mà Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn là 30 điểm, sau đó tính tổng điểm của môn phái nhiều ít mà định ra xếp hạng, vị trí đệ nhất được 100 điểm, mỗi vị trí thấp hơn hạ xuống 20 điểm, vị trí thấp nhất là 20 điểm.

Tuy Huyền Thiên Phái trường giáo Mộc Dịch Đình đạt được vị trí đệ nhất của Ngũ cường, ít nhất trong mắt đại đa số tu luyện giả, hiện giờ Huyền Thiên Phái chỉ có một mình Dương Thiên Lô là tư lệnh không quân (không có người nào), từ khi bắt đầu thi đấu tới giờ, khu vực diễn võ trường phân cho Huyền Thiên Phái, vẫn trống rỗng, không một bóng người.

Trong suy nghĩ của mọi người, tính toán sơ giản lược, người có hi vọng đạt được vị trí minh chủ nhất chính là Tiểu Kiến Nhân, Kỷ Trùng Kiền và Mạnh Hạ Huy, ba người.

Năm người, nhưng chỉ có bốn thể lực.

Mạnh nhất chính là Mạnh Hạ Huy, có thể hắn sẽ đạt được 100 điểm, cộng thêm thành tích của vũ lực là 40 điểm, hắn sẽ có được 140 điểm.

Tiếp theo chính là Kỷ Trùng Kiền, thực lực môn phái sẽ bài danh đệ nhị, có được 80 điểm, thành tích vũ lực là 60 điểm, tổng cộng cũng được 140 điểm.

Mà Trảm Ma Tông xếp thứ ba, có thể đạt được 60 điểm, thành tích vũ lực là 90 điểm, tổng cộng là 150 điểm, chính là người đứng đầu. Tiểu Thượng là 20 điểm, thực lực môn phái cũng được 60 điểm, tổng cộng 80 điểm, nhất định sẽ bị loại.

Dương Thiên Lô vũ lực được 90 điểm, thực lực môn phái đứng cuối cùng, được 20 điểm, tổng cộng là 110 điểm, không có gì bất ngờ xảy ra sẽ bị loại bỏ.

Đương nhiên, kết quả này, mọi người chỉ dựa theo số lượng cao thủ của tất cả thể lực, đánh giá ra. Kết quả cuối cùng, phải chờ đến ngày mai các thể lực môn phái thể hiện ra thực lực chân chính của mình mới biết được.

Sau khi bọn người Hạ Tích Trúc mang Dương Thiên Lô trở về khách sạn Tiên Hồn, tiến thẳng vào trong phòng tu luyện.

Thực lực mạnh nhất của mọi người lúc này là Kỷ Trùng Tiêu, cho nên, lúc tiến vào phòng tu luyện, Kỷ Trùng Tiêu là người đầu tiên có ý định chữa thương cho Dương Thiên Lô.

Nhưng mà, thời điểm hắn rót pháp lực và thần niệm vào thể nội của Dương Thiên Lô, bị một cỗ năng lượng thần bí ngăn cản, không thể nào xuyên qua được.

- Không được?

Trần Pháp Thiên, Triệu Tự Long, Hạ Tích Trúc nhìn thấy Kỷ Trùng Tiêu vừa phát thần niệm và pháp lực ra đã nhíu mày, cảm thấy nghi hoặc nên hỏi thăm.

- Kỳ quái, hắn là pháp lực và thần niệm của Thiên Lô đã hao hết, tâm thần và thân thể bị trọng thương nên hôn mê, nhưng ta không thể rót pháp lực và thần niệm vào thể nội của hắn được, lạ thật?

Ánh mắt của Kỷ Trùng Tiêu nhìn mọi người, nói ra.

- Chẳng lẽ Tiểu Kiến Nhân đã lưu cấm chế trong thể nội của hắn?

Trần Phá Thiên nghi hoặc hỏi thăm.

- Không phải, ngăn cản pháp lực và thần niệm của ta chính là năng lượng thần bí trong thể nội của Thiên Lôi, không có chút khí tức nào của Tiểu Kiến Nhân cả.

Kỷ Trùng Tiêu nói ra.

- Ta đến thử xem!

Nghe được lời nói của Kỷ Trùng Tiêu, Trần Phá Thiên nhú mày nói ra. Tuy thực lực hiện giờ của Kỷ Trùng Tiêu là cao nhất ở đây, nhưng Trần Phá Thiên vẫn chưa từ bỏ ý đồ, nói xong liền thúc dục thần niệm đưa vào thể nội của Dương Thiên Lôi, nhưng mà, một lát sau, cũng giống như Kỷ Trùng Tiêu, không thể không buông tha.

Sau đó bọn người Triệu Tự Long, Hạ Tích Trúc cũng đến thử, nhưng tất cả đều vô dụng.

626. Chương 639: Bàn Cổ, Ngọc Huyền Thanh Khí.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 639: Bàn Cổ, Ngọc Huyền Thanh Khí.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Xem ra đành phải đợi Thiên Lôi tự mình khôi phục thôi. Tuy thời không pháp tắc ở đây không được tốt lắm, nhưng đến sáng sớm ngày mai, cũng còn thời gian nửa năm, chắc có lẽ không vấn đề gì đâu.

Kỷ Trùng Tiêu nhú mày nói ra.

Đối với lời nói của Kỷ Trùng Tiêu, chỉ cần tỉnh lại trước sáng sớm ngày mai thì không có chuyện gì. Nhưng Dương Thiên Lôi vẫn hôn mê thì lại khác, bởi vì, thực lực của Huyền Thiên Phái, đều nằm trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình, nếu hắn không tỉnh lại, cũng có ý nghĩa là tất cả mọi người sẽ không ra được, lúc đó hắn sẽ bị loại.

Tiểu Thượng cũng ôm Tiểu Kiến Nhân trở về phòng tu luyện trong khách sạn Tiên Hồn.

Nhưng trong nháy mắt tiến vào phòng tu luyện, bỗng nhiên hai mắt của Tiểu Thượng bắn ra hai đạo quang mang, nhìn Tiểu Kiến Nhân đang hôn mê bất tỉnh, thân thể của hắn nhin không được run lên, ý niệm trong đầu giằng co kịch liệt, giống như đang đưa ra quyết định khó khăn.

Làm hay không làm?

Tiểu Thượng không biết lúc này Tiểu Kiến Nhân đã bị trọng thương đến mức nào, nhưng mà, hắn lại biết, đây là cơ hội duy nhất của hắn, cơ hội ngàn năm khó gặp. Bỏ qua lần này, chỉ sợ sau này sẽ không còn cơ hội. Bởi vì Tiểu Thượng biết rõ, thực lực bây giờ của Tiểu Kiến Nhân, chỉ là một chút tu vi của hắn mà thôi, nếu thời gian trôi qua, tu vi của hắn không ngừng khôi phục, khi đó, trong Cửu Thiên có ai có thể làm hắn bị tổn thương nữa đây?

Vì muốn mượn tay “Tiểu Kiến Nhân” để báo thù, đồng dạng, hắn không có cơ hội để phản kháng, cho nên hắn không thể không đáp ứng yêu cầu của “Tiểu Kiến Nhân”. Nhưng mà, trong thời gian này, từ trước đến nay hắn đều là lão đại, lại bị Tiểu Kiến Nhân kêu đến hết đi, ngay cả chó cũng không bằng, làm sao hắn cam tâm?

- Móa! Thừa dịp người bệnh, lấy mạng của người. Tuy ta biết chắc chắn không thể luyện hóa hắn hoàn toàn, nhưng mà, thừa dịp hắn trọng thương, chỉ cần luyện hóa pháp lực và thần niệm của hắn, làm cho hắn lúc nào cũng lâm vào trạng thái suy yếu nhất, ta sẽ có thể khống chế tất cả! Vận mệnh của ta, ta muốn làm chủ!

Bỗng nhiên Tiểu Thượng hít sâu một hơi, nói thầm trong lòng.

Đã đưa ra quyết định, Tiểu Thượng không chút do dự, đột nhiên thúc dục thần niệm và pháp lực tà ác, đem cả nguyên thần của mình tế ra.

Đem tất cả thần niệm, pháp lực, tánh mạng bốn nguyên, linh hồn lạc ấn ngưng kết toàn bộ lên nguyên thần!

Không thành công thì thành nhân!

Tiểu Thượng lúc này đã bắt chấp tất cả.

Loại người này bị người ta áp chế một thời gian, hắn đã chịu đủ rồi, hắn muốn làm chủ nhân, hắn không muốn biến thành một con chó bị người ta ức hiếp.

Trong nháy mắt, thân thể của Tiểu Thượng khô héo, toàn bộ khí tức sinh mệnh đã biến mất, ngã xuống đất.

Mà nguyên thần của Tiểu Thượng đã ngưng tụ đến cảnh giới đỉnh phong, lúc này xuất ra một đạo thần thông pháp tắc vô cùng huyền ảo và cường đại, đột nhiên phóng thẳng vào thân thể “Tiểu Kiến Nhân”!

Đoạt xá trọng sinh!

Hắn muốn đoạt xá trọng sinh!

Nếu thân thể của đối tượng hắn đoạt xá không phải là cháu của hắn, có lẽ Tiểu Thượng sẽ do dự, dù sao, đoạt xá trọng sinh sẽ làm tu vi giảm xuống, nhưng mà, thân thể này là cháu trai của hắn, huyết mạch đang chảy trong người là của hắn, huống chi linh hồn lạc ấn của Tiểu Kiến Nhân vẫn còn tồn tại? Lúc này, chỉ cần hắn công phá được nguyên thần của “Tiểu Kiến Nhân”, hắn sẽ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, hắn liền có thể một lần hành động đánh vào linh hồn lạc ấn của hắn, áp chế hắn.

Đến lúc đó, chỉ cần Tiểu Kiến Nhân chân chính tỉnh lại, như vậy, hai người có thể hợp hai thành một, liên thủ áp chế “Tiểu Kiến Nhân” !

- Oanh!

Thời điểm Tiểu Thượng đem nguyên thần ở trạng thái đỉnh phong cường ép đánh vào trong đan điền của “Tiểu Kiến Nhân”, đột nhiên Tiểu Thượng thúc dục thần niệm, hắn đem tính mạng tinh nguyên nhen nhóm hoàn toàn, trong chốc lát đan điền cuồng bạo phủ nguyên thần của “Tiểu Kiến Nhân” đã hao hết năng lượng và bị trọng thương.

Tánh mạng chi hỏa, thiêu đốt một cách triệt để!

Một nguyên thần ở trạng thái mạnh nhất, một nguyên thần ở trạng thái suy yếu nhất, vào lúc này đan điền dung hợp với nhau.

- Tiểu Thượng, ngươi muốn làm gì?

Âm thanh của “Tiểu Kiến Nhân” mang theo một tia hoảng sợ và phẫn nộ, dùng thần niệm lớn tiếng hỏi.

Lúc này, tâm thần “Tiểu Kiến Nhân” co rút vào trong nguyên thần, chính đốc lòng khôi phục nguyên thần bị Dương Thiên Lôi đánh trọng thương, thần niệm và pháp lực, kết quả hiện giờ hắn chưa bao giờ nghĩ tới, trong suy nghĩ vốn có của hắn, hắn đã làm đủ loại chuẩn bị, thu thập Dương Thiên Lôi cũng không có gì quá khó, nhưng kết quả cuối cùng, Dương Thiên Lôi đã làm hắn lật thuyền trong mương, thi triển ra đạo thần thông, thần thông này vượt qua cả nhận thức của hắn, đã làm hắn bị thương nghiêm trọng. Nhưng mà, càng làm hắn không nghĩ tới, vào lúc Tiểu Thượng lại phản bội!

- Làm gì? Ngươi nói ta làm gì? Ngươi thật sự cho rằng Tiểu Thượng ta sẽ làm con chó của ngươi sao? Yêu nghiệt, chịu chết đi!

Tiểu Thượng nghiêng răng nghiêng lợi, ngữ khí vô cùng âm tàn. Vừa nói, hắn không dừng lại chút nào, bắt đầu thôn phệ nguyên thần của “Tiểu Kiến Nhân” một cách điên cuồng.

- Chỉ bằng ngươi cũng muốn luyện hóa bản tôn? Đừng nói ngươi là Chân Thần Cảnh, dù là Chân Tiên Cảnh cũng đừng mơ làm được! Tiểu Thượng, bây giờ hối hận vẫn còn kịp, bản tôn tuyệt đối không làm khó ngươi, nếu ngươi cố ý như thế, bản tôn sẽ làm cho ngươi thần hồn câu diệt.

- Ha ha ha... Ta đã đập nổi chìm thuyền, sẽ hối hận sao? Chịu chết đi!

Tiểu Thượng cười lớn, lúc này Tiểu Thượng khôn khéo không chút cố kỵ. Bởi vì hần tinh tường, với tính nết của yêu nghiệt này, nếu không phải nó sợ mình luyện hóa, sao có thể nói ra với giọng điệu mềm mỏng như vậy? Huống chi, các làm việc của Tiểu Thượng từ trước tới nay là không dài dòng, nếu đã lựa chọn, hần sẽ không hối hận, hơn nữa cũng không còn đường để hối hận, bởi vì hần đã rút sạch thân thể của mình, dù có đổi ý cũng không còn đường lui.

- Aaaaaaaa...

Âm thanh la hét của “Tiểu Kiến Nhân” khi bị luyện hóa từ trong thể nội của hần vang lên, trong khoảng khắc thần niệm của Tiểu Thượng đánh vào nguyên thần của “Tiểu Kiến Nhân”, thiên địa pháp tắc vô cùng khủng bố xuất hiện trong óc của hần.

Yêu nghiệt muốn phản kháng, nhưng hần bị trọng thương quá nặng, vừa mới khôi phục một chút, tình cảnh lúc này chẳng khác gì đèn cạn dầu, làm sao có thể chống cự Tiểu Thượng đang ở trạng thái đỉnh phong và rất điên cuồng chứ?

Giận, tức giận, tức giận ngập trời, nhưng mà, nó lại biết, nó bị phong ấn trong Thất Bảo Linh Lung Tháp và phù văn vô số năm, khó khăn lắm mới trốn ra được, không ngờ hiện giờ lại gặp phải tình cảnh này.

Chương 639: Bàn Cổ, Ngọc Huyền Thanh Khí. (Hạ)

Cũng không phải Tiểu Thượng lợi hại, khách quan là do Thất Bảo Linh Lung Tháp và phù văn đã phong ấn hần, Tiểu Thượng yếu hơn hai thứ đó vô số lần, nhưng mà, thời điểm Thất Bảo Linh Lung Tháp và phù văn phong ấn nó, đã là phế phẩm, hơn nữa đã mất đi không chế của chủ nhân. Mà bây giờ, Tiểu Thượng là vật sống, chỉ cần Tiểu Thượng còn, hần không có cơ hội tích súc lực lượng, làm sao có thể thoát đây?

Cho nên, lúc Kỷ Trùng Tiêu đối mặt với sự luyện hóa của Kỷ Trùng Kiền, hần đã đem linh hồn lạc ẩn tích súc lại một chỗ, bảo trì thần hồn bất diệt, chờ đợi cơ hội thấy ánh mặt trời.

- Kiến Nhân, nhanh, mau trợ giúp gia gia luyện hóa yêu nghiệt này, nhiều loạn tâm thần của hần.

Lúc yêu nghiệt buông nha phòng thủ nguyên thần, thế tiến của Tiểu Thượng như trẻ che, lập tức đánh vào hạch tâm của nguyên thần, hơn nữa cảm ứng được khí tức linh hồn lạc ẩn của Tiểu Kiến Nhân.

- Gia gia... Chuyện gì?

- Đợi luyện hóa con yêu nghiệt này ta sẽ nói tỉ mỉ cho người nghe!

Gian phòng của Dương Thiên Lôi, trong phòng tu luyện.

- Ngọc Huyền Thanh Khí... Đây chính là năng lượng lúc Bàn Cổ khai thiên sử dụng sao?

Dưới thời không pháp tắc, phải mất một tháng sau, trong lòng Dương Thiên Lôi nói một cách vui mừng.

Cùng đại chiến với Tiểu Kiến Nhân, đối mặt với công kích cường hãn của Thất Bảo, không gian hỗn độn phong ấn, đúng là Dương Thiên Lôi đã lâm vào hiểm cảnh, tuy hần đã sớm hợp nhất tâm thần với Lăng Hi, hơn nữa chuyển tất cả lực lượng của Thanh Tinh Lưu Ly Bình, nhưng không thể đột phá, nhưng mà, thời điểm thần niệm và pháp lực tà ác của Tiểu Kiến Nhân đánh hần trọng thương, bị áp chế gắt gao, bỗng nhiên phù văn màu vàng của Huyền Thiên Chân Kinh xuất hiện trong đầu của Dương Thiên Lôi, hơn nữa làm cho Dương Thiên Lôi lĩnh ngộ một loại vô thượng thần thông siêu việt khỏi nhận thức của mình, Bàn Cổ Hỗn Độn Quyết.

Mà lực lượng thi triển Bàn Cổ Hỗn Độn Quyết, chính là Ngọc Huyền Thanh Khí! Một loại năng lượng cao cấp siêu việt Ngũ Hành, siêu việt Hỗn Độn!

Lúc này, Dương Thiên Lôi đã không chế được loại năng lượng này, hơn nữa còn biết rõ tên và ý nghĩa của nó. Tâm thần của hần đắm chìm vào trong trí nhớ lúc ở địa cầu, một hình ảnh, rõ nét như đang xem phim xuất hiện trong đầu của hần, đây không phải là thần thông, mà là một loại năng lượng đặc thù giống như hồi quang phản chiếu, vào lúc sắp phải chết, trong đầu sẽ xuất hiện hình ảnh cả cuộc đời mình, thậm chí có cả trí nhớ của kiếp trước, không rõ chi tiết, dù là lúc hần còn là hài nhi trong bụng mẫu thân, cũng không ngoại lệ.

Vốn Dương Thiên Lô cũng biết rất nhiều câu chuyện thần thoại trên địa cầu, nếu như trên địa cầu, làm sao hắn có thể nhớ rõ như bây giờ?

Nhưng hiện tại, chỉ cần những sách vở, TV, điện ảnh mà hắn đã xem trên địa cầu hắn đều nhớ cả, từ khi Dương Thiên Lô sống lại ở thế giới này, những kinh nghiệm từ trước đến giờ đều hiện lên rõ từng chi tiết, tỉ mỉ, lúc này giống như một cuốn phim chiếu chậm trong óc của hắn.

Chính vì như thế, Dương Thiên Lô nhanh chóng biết được Ngọc Huyền Thanh Khí này là một tồn tại vô cùng cường đại.

Đây là năng lượng duy nhất để phát huy Bàn Cổ Hỗn Độn Quyết.

Bàn Cổ, thân phận chân chính là gì?

Nhị đệ tử của Hồng Quân Lão Tổ Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Mà Ngọc Huyền Thanh Khí, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn đi theo Hồng Quân Lão Tổ truyền thụ Huyền Thanh Khí, linh ngộ ra, có được uy năng vô thượng, khai thiên tích địa!

Sau khi kinh hỉ trong thời gian ngắn, làm cho Dương Thiên Lô cảm thấy kinh ngạc là, một tia Ngọc Huyền Thanh Khí vừa ngưng tụ, đã biến mất vô tung vô ảnh, trực tiếp bị năng lượng thần bí trong đan điền của Dương Thiên Lô thôn phệ.

Nhưng mà, kinh ngạc thì kinh ngạc, thấy một màn này, trong nội tâm của Dương Thiên Lô rất vui mừng.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ năng lượng trong đan điền của hắn, còn lợi hại hơn so với Ngọc Huyền Thanh Khí, là một tồn tại cao cấp.

- Hô!

Thở dài một hơi, Dương Thiên Lô từ từ mở mắt.

- Thiên Lô!

Kỷ Trùng Tiêu, Trần Phá Thiên, Hạ Tích Trúc đang chờ đợi trong phòng tu luyện, lập tức buông lỏng, bọn họ vui mừng kích động kêu lên.

- Tỉnh lại là tốt rồi, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Hạ Tích Trúc tò mò hỏi.

- Chuyện gì đã xảy ra? Pháp lực, thần niệm của ta bị hao hết, đang chữa thương a...

Dương Thiên Lô khó hiểu nói ra.

- Vì sao chúng ta không thể chữa thương cho người được?

- Chuyện này... Những điểm quái dị trên người của ta quá nhiều, ta không nói rõ ràng được, nhưng nguyên nhân có thể là do ta linh ngộ được thần thông vừa rồi a.

Dương Thiên Lô nói ra, sau đó dừng lại một chút, nhíu mày, nói:

- Thật không ngờ yêu nghiệt Tiểu Kiến Nhân lại lợi hại như vậy, nếu hắn đạt được vị trí đệ nhất, nói không chừng sẽ có không ít người khuất phục dưới dâm uy của hắn, đến bỏ phiếu tuyển cử, có khả năng sẽ gặp nguy hiểm...

Hiển nhiên, Dương Thiên Lô cũng không biết kết quả cuối cùng, tuy hắn biết rõ mình đã phá vỡ không gian hỗn độn của Tiểu Kiến Nhân, hơn nữa còn hủy diệt Thất Bảo, nhưng hắn lại bị trọng thương và lâm vào trạng thái hôn mê sâu.

- Không chỉ hắn đạt được vị trí đệ nhất! Hắn cũng giống như người, cũng bị trọng thương hôn mê. Kết quả cuối cùng do tổ trọng tài phán định, hai người các người cùng đạt được vị trí đệ nhất, mỗi người được chín mươi điểm.

Kỷ Trùng Tiêu trầm giọng nói ra.

- A? Hắn cũng bị trọng thương?

- Ân, hắn cũng thảm như ngươi, nếu không cũng không phải ngang tay như vậy. Thiên Lô, thời điểm sáng sớm ngày mai sẽ khảo hạch thực lực môn phái, ngươi có nắm chắc không?

Hạ Tích Trúc hỏi. Dù hiện giờ Hạ Tích Trúc biết Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình rất biến thái, nhưng muốn đột phá cảnh giới cũng không phải chuyện đơn giản. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, bọn người Trương Tử Hàm phong bế lục thức và chuyên tâm tu luyện, không liên lạc với ai, tình huống cụ thể, bọn họ không rõ ràng lắm.

- Ai... Nắm chắc không lớn, chỉ nắm chắc...

Tên Dương Thiên Lô hèn mọn bỉ ổi, sắc mặt của hắn lúc này biến thành phiền muộn, nói ra.

Bọn người Hạ Tích Trúc nhìn thấy bộ dạng của Dương Thiên Lô, lại nghe được lời nói của hắn, tuy không rõ ràng lắm, tâm tình cũng nặng nề hơn, nhưng bây giờ... .

- Ta nắm chắc 120% a, chắc chắn sẽ đạt được vị trí đệ nhất, ha ha ha...

Bọn người Kỷ Trùng Tiêu, Trần Phá Thiên cũng không còn lời gì để nói, lúc này, tiểu tử này vẫn đang nói giỡn sao? Nhưng tâm tình của bọn họ cũng bình tĩnh lại, không biết nên làm cái gì, nhưng Hạ Tích Trúc là “Ba” tiếng, vỗ vào hông của Dương Thiên Lô, nói:

- Xú tiểu tử! Đến cả chúng ta mà ngươi vẫn trêu chọc?

- Hắc hắc... Tốt lắm, đi vào trước đi, ta vẫn chưa khôi phục hoàn toàn đấy.

Dương Thiên Lô đắc chí vừa cười vừa nói.

627. Chương 640: Thực Lực Môn Phái.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 640: Thực lực môn phái.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vừa nói, ngũ sắc quang hoa từ mi tâm của hắn bắn ra, bao phủ đám đông, thu vào trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

- Ha ha ha...

Thời điểm còn nửa giờ nữa là tới lúc thi đấu, từ trong phòng của Tiểu Kiến Nhân truyền ra tiếng cười vô cùng cuồng ngạo, bề ngỗ thiên hạ!

- Chúc mừng gia gia!

Bản tôn của Tiểu Kiến Nhân vô cùng vui mừng nói với Tiểu Thượng. Nhưng mà, lúc này hai người đã xài chung một thân thể. Thân thể vốn có của Tiểu Thượng đã biến thành một đám cặn bã, ngay cả một tia năng lượng cũng không có.

- Kiến Nhân, về sau cả Vô Cực tinh vực, thậm chí cả Cửu Thiên, sẽ là thiên hạ của hai ông cháu chúng ta! Ha ha ha... Tiểu gia chúng ta quật khởi, đã trong tầm tay! Ha ha ha...

- Gia gia, ngươi có thể khống chế hoàn toàn rồi sao?

Tiểu Kiến Nhân hỏi.

- Năng lượng và thần thông pháp tắc của con yêu nghiệt này, ta đã khống chế hoàn toàn. Chỉ cần ta không nói, nó là người của chúng ta! Thực lực môn phái, chúng ta sẽ cầm chắc vị trí đệ nhất! Nhưng mà, linh hồn lạc ấn của con yêu nghiệt này, không phải là thứ chúng ta có thể luyện hóa! Kiến Nhân, hiện tại gia gia cho người một phần lực lượng, người giúp gia gia trông chừng nó, ngàn vạn lần không được cho nó có cơ hội thở dốc.

Thần sắc Tiểu Thượng vô cùng khó coi.

- Yên tâm đi, gia gia!

- Ân, đợi lát nữa, tất cả do người làm chủ, gia gia cần tĩnh tâm tiềm tu một thời gian ngắn, quen thuộc lực lượng của nó! Không có vấn đề chứ?

Tiểu Thượng nói ra.

- Tuyệt đối không có vấn đề, ta biết nên làm như thế nào!

Tiểu Kiến Nhân cung kính nói ra.

Sáng sớm.

Cả diễn võ trường đã tụ tập rất nhiều người, Mạnh gia, Kỷ gia, Trảm Ma Tông, Huyền Thiên Phái, thế lực của bốn người trong Ngũ cường, chỉ riêng một nơi vẫn không có bóng người, hiển nhiên đã làm tốt chuẩn bị.

Đương nhiên, Huyền Thiên Phái chẳng cần chuẩn bị gì cả, mọi người cũng không biết. Bởi vì, từ đầu đến cuối, khu vực của Huyền Thiên Phái vẫn không một bóng người.

- Mỗi năm tuyển thủ tiến lên lôi đài.

Đúng lúc này, Hải Thanh dẫn đầu đứng trên lôi đài, âm thanh to lớn, âm thanh vang vọng trong phạm vi ngàn dặm.

- Mộc chuông giáo! Mộc chuông giáo!

Đúng lúc này, cả diễn võ trường, khi người khác hạ xuống, lập tức bộc phát ra âm thanh hoan hô như sấm, tiếng hoan hô này, chính hoan hô người không có hi vọng nhất, nhưng lại thắng được sự tôn trọng của mọi người, Mộc Dịch Đình.

- Sưu sưu sưu...

Bốn đạo lưu quang xé rách hư không, trong nháy mắt xuất hiện trên lôi đài, từ từ ngồi lên ghế tuyển thủ.

- Trảm Ma Tông tiền nhiệm tông chủ Tiểu Thượng đâu?

Làm cho mọi người không thể nghĩ tới là, vào lúc này Tiểu Thượng vẫn không xuất hiện, chỉ có Tiểu Kiến Nhân thần sắc lạnh nhạt, cuồng ngạo bề ngênh thiên hạ.

- Hắn đã từ bỏ cạnh tranh, ta đã chuẩn bị đầy đủ.

Tiểu Kiến Nhân nhàn nhạt nói ra.

- Tốt, đã như vậy, hiện tại bắt đầu!

Nghe được lời nói của Tiểu Kiến Nhân, Hải Thanh không chút kinh ngạc, dù sao Tiểu Thượng là người bài danh cuối cùng, chỉ có 20 điểm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn chính là người bị đào thải.

- Nhắc lại một lần nữa, xin mọi người nhìn cho cẩn thận, cao thủ Chân Thần Cảnh của mỗi thế lực xuất hiện, tính danh, tướng mạo, mọi người nên xem xét cẩn thận, không được phép thay đổi, không được lẫn lộn thật giả, phải là đệ tử và thành viên của dòng chính. Hiện tại, mời tổ trọng tài đứng đúng chỗ, cao thủ Chân Thần Cảnh của Mạnh gia theo trình tự lên đài.

Lời nói của Hải Thanh, đã làm cho mười chín tên trọng tài khác xuất hiện trên lôi đài, hai mươi người đứng thành một hàng, thần sắc rất nghiêm túc, trong ánh mắt long lánh tinh quang.

- Mạnh gia, Chân Thần Cảnh Nhân giai, Mạnh Phàm Tâm!

Vừa nói xong đã có một đạo lưu quang xuất hiện, một gã tu luyện giả xuất hiện trước mặt thành viên tổ trọng tài, báo ra tính danh và cảnh giới, thành viên tổ trọng tài lập tức dùng thần niệm bao phủ.

- Chân Thần Cảnh Nhân giai. Không sai.

Thành viên tổ trọng tài trầm giọng nói ra.

- Mạnh gia, Chân Thần Cảnh Nhân giai, Mạnh Phàm Đề!

...

Ngay sau đó liên tiếp có mười tên cao thủ Chân Thần Cảnh Nhân giai của Mạnh gia xuất hiện trên lôi đài, sau khi xác nhận cảnh giới của mười người không sai, mười người đồng thời ôm quyền thi lễ, từ từ quay người lại, đưa tướng mạo của mình cho mọi người trong diễn võ trường nhìn thấy, sau đó đi một vòng, giống như người mẫu đang trình diễn thời trang, làm cho tất cả mọi người trong diễn võ trường nhìn rõ tướng mạo của mười người.

Mục đích làm như vậy, chính là vì sợ người của thế lực này “mượn” tu luyện giả của thế lực khác. Hơn nữa, dưới sự giám thị của các cao thủ tuyệt đỉnh trong tổ trọng tài, muốn dịch dung nhất định là không thể.

Rất nhanh, cao thủ Chân Thần Cảnh Nhân giai của Mạnh gia đã xuất hiện toàn bộ.

- Cao thủ Chân Thần Cảnh Nhân giai của Mạnh gia có tổng cộng hơn ba ngàn tám trăm người, đạt được ba ngàn tám trăm sáu mươi ba điểm! Mời cao thủ Địa giai lên đài!

Hải Thanh cất tiếng tuyên bố.

- Oa... Ba ngàn tám trăm sáu mươi ba người! Mạnh gia đúng là lợi hại, không hổ là gia tộc đứng đầu Ngũ đại gia tộc.

Tất cả tu luyện giả trong diễn võ trường đều bị đội hình của Mạnh gia làm chấn kinh. Con số như vậy, tuyệt đối là khủng bố, dù mọi người đã sớm nhận thức thực lực của Mạnh gia, cũng khiếp sợ dị thường.

Đương nhiên, mọi người cũng biết, trong khoảng thời gian này, rất nhiều cao thủ Thần Đạo Cửu cấp đỉnh phong của Mạnh gia, vì tăng cường thực lực cho Mạn gia, cho nên có vô số người dẫn động Địa Thiên Kiếp. Nếu không, con số này tuyệt đối không nhiều như vậy.

Nhưng mà, mọi người cũng tinh tường, chắc chắn có rất nhiều người đã vẫn lạc trong quá trình dẫn động Đại Thiên Kiếp.

- Cao thủ Chân Thần Cảnh Địa giai của Mạnh gia, bảy trăm ba mươi năm người, đạt hai ngàn hai trăm linh năm điểm! Trước mắt tổng cộng, sáu ngàn lẻ sáu mươi tám điểm! Mời cao thủ Thiên giai xuất hiện.

Số lượng cao thủ Địa giai của Mạnh gia lúc này cũng làm cho người ta khiếp sợ, cao thủ Địa giai, không phải trong thời gian ngắn là có được, so sánh với cao thủ Nhân giai, Địa giai mới là nguồn gốc thực lực của Mạnh gia.

Bảy trăm ba mươi lăm người, tuyệt đối là số lượng phi thường khủng bố.

- Thực lực Mạn gia sẽ xếp thứ nhất, xem ra là chuyện không cần lo lắng.

- Đúng vậy a, khẳng định không có gì phải lo lắng. Cao thủ Thiên giai của Mạn gia cũng rất nhiều, đây chính là việc đã được công nhận.

Mọi người tiếp tục khiếp sợ, bàn tán rất nhiệt tình, sau khi thống kê toàn bộ cao thủ Thiên giai của Mạn gia, có tổng cộng một trăm ba mươi bốn người, đạt được một ngàn ba trăm bốn mươi điểm.

Mà cao thủ Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn, cũng chỉ có Mạnh Hạ Huy và Mạnh Hạ Trảm hai người.

628. Chương 641: Khiếp Sợ Thực Lực.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 641: Khiếp sợ thực lực.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cuối cùng Mạnh gia đạt được bảy ngàn bốn trăm sáu mươi tám điểm.

Đây tuyệt đối là con số khủng bố.

Đây chính là nội tình của mấy trăm vạn năm thai nghén ra, tuyệt đối không thể tạo thành trong một sớm một chiều. Hơn nữa, tất cả tu luyện giả đều biết rõ, đệ tử Mạn gia có huyết mạch viễn cổ Bửu Mông, trong tình huống ngang cấp với nhau, bọn họ sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối, chớ đừng nói chi, đệ tử Mạn gia còn có đệ tử Long gia tạo thành Long kỵ sĩ có năng lực biến thái.

Vào lúc này, không hề nghi ngờ, Mạn Hạ Huy trong suy nghĩ của mọi người có được địa vị cực cao. Tuy bài danh Ngũ cường Mạn Hạ Huy chỉ xếp thứ tư, nhưng mọi người đều biết rõ, sau khi Mạn Hạ Huy bị Kỷ Trùng Kiền đánh bại, thực lực đã tăng lên nhiều, nếu hiện tại tái chiến, ai thua ai thắng, rất khó nói trước.

Sau Mạn gia chính là Kỷ gia xuất hiện.

Sau khi cao thủ Chân Thần Cảnh Nhân giai xuất hiện xong, tổ trọng tài tuyên bố số lượng cao thủ Nhân giai của họ, tất cả tu luyện giả trong diễn võ trường đều kinh ngạc, đều nói Kỷ gia chính là đệ nhị gia tộc trong Vô Cực tinh vực, nhưng cao thủ Chân Thần Cảnh Nhân giai, chỉ có một ngàn năm trăm mười ba người, không bằng một nửa của Mạn gia.

Chênh lệch này đúng là quá lớn, căn bản rất khó hiểu.

Chẳng lẽ Kỷ gia trong thời gian này, không cho đệ tử Thần Đạo Cửu cấp dẫn động Đại Thiên Khiếp hay sao?

Hình như chỉ có nguyên nhân này, không tìm ra được bất cứ lý do nào khác cả.

Trên thực tế, đúng là như thế. Bởi vì, Kỷ Trùng Tiêu đã thành công vượt qua Đại Khiếp Nạn, sau đó luyện hóa Kỷ Trùng Kiền, liền đình chỉ mệnh lệnh trước đây của Kỷ Trùng Kiền, kết thúc cái kế hoạch điên rồ này. Đương nhiên, sở dĩ làm như vậy, nguyên nhân trọng yếu nhất là Kỷ Trùng Tiêu có tình cảm với Dương Thiên Lôi.

Sau đó, cao thủ Địa giai của Kỷ gia, cao thủ Thiên giai lần lượt đi lên, cao thủ Địa giai sau trăm tám mươi sáu người, ít hơn Mạn gia đúng một trăm người, đây là chuyện bình thường.

Cao thủ Thiên giai một trăm mười hai người, đây là chuyện bình thường.

Hai cao thủ Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn, “Kỷ Trùng Kiền” và Kỷ Trùng Tiêu không có mặt, tuy rất nhiều tu luyện giả đã hoài nghi Kỷ Trùng Tiêu không còn sống, nhưng Mạn gia, Trảm Ma Tông và Huyền Thiên Phái đều không có dị nghị, những người khác cũng không lắm miệng, hơn nữa, 30 điểm vẫn không thể cải biến kết cục.

Cuối cùng đạt được bốn ngàn bảy trăm năm mươi một điểm.

Chênh lệch với Mạn gia không chỉ một hai điểm. Nhưng thời điểm này, đại đa số tu luyện giả thực lực này của Kỷ gia vẫn có thể xếp hàng thứ hai.

Tuy Trảm Ma Tông là môn phái đứng đầu Thập Tông, nhưng so sánh với Ngũ đại gia tộc, nội tình vẫn kém quá nhiều, có thể nói là không cùng cấp bậc.

Lúc này, mọi người đều tin tưởng, kết quả vòng này, đó là Mạn gia thứ nhất, đạt được 100 điểm, Kỷ gia thứ hai, đạt được 80 điểm; Trảm Ma Tông thứ ba, đạt được 60 điểm, cộng thêm thực lực cá nhân, Tiểu Kiền Nhân đã tạm thời đứng đầu, Mạn Hạ Huy và “Kỷ Trùng Kiền” đứng song song vị trí thứ hai, Mộc Dịch Đình bị loại.

Nhưng mà, một màn tiếp theo, đã phá vỡ phán đoán của mọi người.

- Hai vị ai lên trước?

Thời điểm chỉ còn lại Trảm Ma Tông và Huyền Thiên Phái, Hải Thanh nhìn và hỏi hai người.

Tiểu Kiến Nhân và Dương Thiên Lôi lập tức nhìn về phía đối phương, khoe miệng Tiểu Kiến Nhân nở nụ cười tự tin, nhìn Dương Thiên Lôi. Mà Dương Thiên Lôi cũng cau mày nhìn Tiểu Kiến Nhân.

- Không sao cả!

Tiểu Kiến Nhân lạnh nhạt nói ra.

- Đã như vậy, người lên trước đi.

Dương Thiên Lôi nói ra không chút khách khí.

Nhưng mà, Dương Thiên Lôi nói như thế, làm cho mọi người cảm thấy hẩn chột dạ, hiển nhiên, lão thần tiên Mộc Dịch Đình này, chắc chắn đang đau đầu về thực lực môn phái, điều này hoặc nhiều hoặc ít làm cho người ta tiếc hận.

- Được, mời đệ tử Trảm Ma Tông lên lôi đài.

Âm thanh của Hải Thanh còn chưa dứt, một đạo thân ảnh đã xuất hiện trên lôi đài, mười tên, trăm tên, liên tục không ngừng, con số không ngừng gia tăng, thời điểm xuất hiện một ngàn tên, tất cả tu luyện giả cảm thấy kinh ngạc, nhưng đệ tử Trảm Ma Tông vẫn xuất hiện không ngừng, cuối cùng, con số dừng lại ở một ngàn bốn trăm tám mươi ba tên, ít hơn Kỷ gia ba mươi tên!

- Thật đáng sợ... Chỉ sợ tất cả đệ tử Thần Đạo Cửu cấp của Trảm Ma Tông đã dẫn động Đại Thiên Kiếp. Nếu không, làm sao bọn họ không kém Kỷ gia?

- Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt, Trảm Ma Tông từ trên xuống dưới, không ngờ lại tàn ác như vậy, nếu như hẩn lên làm minh chủ, không biết là phúc hay họa đây!

- Làm sao hẩn có thể làm? Địa giai, Thiên giai của hẩn không nhiều như vậy đâu. Thực lực môn phái tối đa là xếp thứ ba, tổng cộng hẩn chỉ nhiều hơn Mạnh gia và Kỷ gia 10 điểm. Thời điểm tuyển cử, ta tin chắc không có bao nhiêu người chọn hẩn đâu! Minh chủ về cơ bản chỉ có gia chủ Mạnh gia Mạnh Hạ Huy.

Thời điểm cao thủ Địa giai của Trảm Ma Tông lên đài, số lượng đúng như người ta dự đoán, so với Mạnh gia, Kỷ gia hoàn toàn không cùng cấp bậc, chỉ có ba trăm bốn mươi ba tên.

Từ đầu đến cuối, trên mặt Tiểu Kiến Nhân vẫn nở nụ cười nhạt, giống như không để thực lực môn phái trong lòng. Những người không nói làm gì, nhưng Dương Thiên Lôi đứng bên cạnh Tiểu Kiến Nhân lại kinh ngạc, loại tự tin này, hẩn lấy từ nơi nào? Chẳng lẽ hẩn không biết tình huống của mình hiện giờ, nhiều nhất hẩn chỉ chiếm chút ưu thế mà thôi, chẳng lẽ hẩn cảm thấy thời điểm tuyển cử, tà ác như hẩn có thể nắm được nhân tâm của người ta sao?

- Không đúng, chẳng lẽ con yêu nghiệt này đã thu mua các môn phái top 50 rồi sao?

Dương Thiên Lôi nhíu mày, trầm nghĩ trong lòng, nghĩ đến đây, bỗng nhiên Dương Thiên Lôi nhìn về phía Tiểu Kiến Nhân, thử thăm dò truyền âm hỏi:

- Người tự tin mười phần như vậy, chẳng lẽ, người cảm thấy vị trí minh chủ nhất định là người sao?

- Thực lực chính là tất cả, Mộc Dịch Đình, ta thừa nhận người rất mạnh, nhưng muốn cạnh tranh với ta, người còn kém lắm.

- Lợi hại, chẳng lẽ người đã thu mua các môn phái top 50 rồi sao?

Dương Thiên Lôi nhìn thẳng vào mắt Tiểu Kiến Nhân, hỏi.

- Thu mua? Cần sao? Đợi chút nữa người sẽ hiểu ra, cái gì gọi là thực lực!

Trong mắt ánh của Tiểu Kiến Nhân lộ ra vẻ khinh thường, nói xong trực tiếp ngẩn mặt quay chỗ khác.

Trở thành minh chủ, người đầu tiên hẩn đối phó chính là Mộc Dịch Đình.

Loại tồn tại cường đại này, với hẩn mà nói, chỉ cần một ngày chưa diệt trừ, chính là uy hiếp cực lớn. Dương nhiên, Tiểu Kiến Nhân, không, phải nói là Tiểu Thượng, hẩn sẽ không ngu xuẩn đến mức tự mình ra tay,

cũng không cần lợi dụng thân phận mình chỉ, bởi vì, thủ hạ dưới tay của hắn, đã đủ đánh chết Dương Thiên Lôi.

Chương 641: Khiếp sợ thực lực. (Hạ)

Hắn dựa vào cái gì mà tự tin như thế?

Bằng vào việc hắn phong ấn con yêu nghiệt kia sao?

- Mời cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai xuất hiện!

Hải Thanh trầm giọng tuyên bố.

Trọng tài lên tiếng, cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai của Trảm Ma Tông lập tức lên đài.

Một lát sau, sau khi cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai của Trảm Ma Tông xuất hiện xong, kết quả không nằm ngoài dự đoán của mọi người, rất phổ thông.

- Cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai có bốn mươi chín người, tổng cộng đạt được 1470 điểm. Trảm Ma Tông hai có hai cao thủ Thiên giai đại viên mãn, đạt được 60 điểm, kiểm kê hoàn tất.

- Đợi một chút!

Lúc Hải Thanh tuyên bố kết thúc tính toán của Trảm Ma Tông, làm cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng được là, Tiểu bồng nhiên Tiểu Kiến Nhân xen ngang lời nói của Hải Thanh, toàn thân tản ra khí tức cuồng ngạo, hung hăng càn quấy, bề nghệ thiên hạ, coi rẻ chúng sinh!

- Tiểu tông chủ, có gì nghi vấn sao? Chẳng lẽ chúng ta tính toán sai?

Hải Thanh hơi kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Kiến Nhân, nhíu mày hỏi.

Vào lúc này, ánh mắt tất cả mọi người tập trung lên người của Tiểu Kiến Nhân.

- Tính toán không có vấn đề, chỉ là...

Ánh mắt Tiểu Kiến Nhân nhìn về phía Hải Thanh, hơi dừng lại một chút, đột nhiên nói ra:

- Cao thủ Thiên giai đại viên mãn của bốn tông cũng không phải chỉ có người người.

- Không phải hai người?

Nghe được lời nói của Tiểu Kiến Nhân, Hải Thanh hơi kinh hãi nói ra. Mà cả diễn võ trường, ánh mắt tất cả mọi người cũng mở lớn. Không chỉ hai người, chẳng lẽ Trảm Ma Tông có đến ba cao thủ Thiên giai đại viên mãn? Chân Thần Cảnh Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn, dù là Ngũ đại gia tộc, hai người đã là cực hạn, chẳng lẽ Trảm Ma Tông còn siêu việt cả Ngũ đại gia tộc?

- Tất cả mọi người nghe lệnh, dựa theo trình tự xuất hiện! Tổ trưởng Hải Thanh, mời các người tiếp tục!

Âm thanh của Tiểu Kiến Nhân lạnh nhạt, ngữ khí trâu bò mười phần.

‘Rầm Ào Ào’ một chút, lời nói của Tiểu Kiến Nhân giống như một quả tạc đạn nổ ngay giữa diễn võ trường.

Tất cả mọi người nghe lệnh! Tất cả mọi người nghe lệnh!

Đây là ý gì? Không chỉ nhiều hơn một hai người, mà là rất nhiều.

- Điều này sao có thể? Thiên giai đại viên mãn, chẳng lẽ Trảm Ma Tông vẫn còn vài Thiên giai đại viên mãn.

Trong lòng mọi người lúc này bị khiếp sợ xâm lấn.

Đương nhiên, tuy mọi người khiếp sợ, dù cao thủ Thiên giai đại viên mãn của Trảm Ma Tông có nhiều thêm vài người cũng không thể cải biến kết quả. Bởi vì cho tới bây giờ, chỉ dựa vào một hai tên Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn, dù sao lúc này hắn chỉ đạt bốn ngàn một trăm năm mươi hai điểm, chênh lệch với Kỷ gia là năm trăm chín mươi chín điểm.

Muốn vượt qua Kỷ gia, cần phía có hai mươi tên Thiên giai đại viên mãn mới được.

Hai mươi tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn, đây là khái niệm gì?

Đây là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Thiên giai đại viên mãn, đó chính là cực hạn của vô số tu luyện gia trong Cửu Thiên, có thể siêu việt cảnh giới này, đã không ai ở trong Cửu Thiên nữa.

Cả Cửu Thiên, có bao nhiêu người sinh sống? Chỉ sợ trong cả Vô Cực tinh vực, mấy chục vạn môn phái lớn nhỏ, chỉ sợ không tới năm sáu trăm người, chưởng giáo các môn phái nhỏ chỉ là cao thủ Thiên giai mà thôi.

Nhưng mà, tràng cảnh kế tiếp, làm cho tất cả tu luyện giả đều phải hít một ngụm lạnh khí.

Vừa mới xuất hiện trên lôi đài, gương mặt của mỗi người đều rất trẻ tuổi, tính cả tên, cả trong cả diễn võ trường đều có người biết, nhưng mà, bọn họ nhiều nhất chỉ đạt tới Chân Thần Cảnh Nhân giai mà thôi, khí tức mà bọn họ tản ra, chính là khí tức của cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn.

Không có chút giả dối nào.

Giống như lúc Tiểu Kiến Nhân lúc vừa xuất hiện đã là cao thủ Thiên giai đại viên mãn, làm cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng được.

Đúng là cách biệt ba ngày tất cả đều thay đổi.

Những lời này, vào lúc này, đã khắc sâu vào cảm xúc của tất cả mọi người.

Năm tên, sáu tên, bảy tên... Mười tên...

Tất cả mọi người như không tin vào mắt của mình, nhưng mà, sau mười tên, vẫn chưa chấm dứt! Trong nháy mắt lại có hai mươi tên.

Lúc này, tất cả mọi người bị kinh hãi đến mức cả hít thở cũng quên đi, hai mươi tên, đã siêu việt Kỷ gia!

Nhưng mà, tất cả vẫn tiếp tục!

Thời gian qua đi, cả diễn võ trường trở nên lặng ngắt như tờ, ngay cả Hải Thanh cũng lâm vào trong tình trạng khiếp sợ cực độ, số lượng không ngừng tăng lên!

Trăm tên, vẫn không đình chỉ!

Hai trăm tên, vẫn còn tiếp tục!

Sau ba trăm tên, vẫn đang tiếp tục gia tăng!

Chết lặng, tất cả mọi người bị chấn kinh đến mức chết lặng, kinh hồn táng đảm, toàn thân phát lạnh, cuối cùng là biến thành sợ hãi.

Ba trăm ba mươi bốn tên.

Cộng thêm Tiểu Kiến Nhân và Tiểu Thượng, tổng cộng ba trăm ba mươi sáu tên!

Đây là cái khái niệm gì?

- Trăm Ma Tông tổng cộng đạt được một vạn bốn ngàn một trăm mười hai điểm!

Hải Thanh dùng ngữ khí run rẩy mà tuyên bố.

- Ha ha ha...

Đúng lúc này, bỗng nhiên Tiểu Kiến Nhân từ trên ghế tuyến thủ đứng dậy, ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười lọt vào tai của mọi người rất chói tai, nhưng mà, tất cả mọi người trong diễn võ trường không ai dám lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Tiểu Kiến Nhân. Cho đến lúc này, tất cả mọi người không dám tin tưởng đây là sự thật, nhưng lúc này có hơn ba trăm tên cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn, lúc này đang đứng trên lôi đài.

Coi rě chúng sinh!

Bể nghẽ thiên hạ!

Nhưng mà, vào lúc này không ai dám nói Tiểu Kiến Nhân cuồng vọng tự đại. Bởi vì, hắn có vốn liếng để cuồng ngạo, có thực lực cười nhạo thiên hạ.

- Ta nói rồi, chỉ có ta trở thành minh chủ, mới có thể mang các ngươi vượt qua Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn! Tin tưởng ta, ta có năng lực như vậy! Đương nhiên, ta đã nói, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Ta tin tưởng, các ngươi nên biết, làm như thế nào mới là sáng suốt nhất!

Tiểu Kiến Nhân ngửa mặt lên trời cười to, bỗng nhiên dừng cười to, ánh mắt như anh thanh bảo kiếm sắc bén, từ từ quét qua diễn võ trường, âm thanh vô cùng lạnh lùng.

Hắn vừa nói, trên người của hắn ẩn chứa khí tức vô cùng khủng bố, lập tức bao phủ cả diễn võ trường.

Cùng lúc đó, hơn ba trăm tên cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn đứng trên diễn võ trường, cũng phát ra khí tức giống như hắn.

Tà ác!

Khí tức của bọn chúng, đều là tà ác, rất khủng bố, cũng rất cường đại!

Nhìn thấy ánh mắt tuyệt đại đa số tu luyện giả, cùng rất nhiều thân ảnh đang run rẩy, khóe miệng của Tiểu Kiến Nhân lộ ra nụ cười tà dị, hắn phát phát tay với hơn ba trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn, lập tức, tất cả mọi người biến mất trên lôi đài.

629. Chương 642: Đê Điều, Chết Phác, Nghĩa Khí.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 642: Đê điều, chết phác, nghĩa khí.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mà hắn, dùng ánh mắt khinh thường nhìn Dương Thiên Lôi bên cạnh, từ từ ngồi xuống, bỗng nhiên nói ra:

- Chỉ bằng ngươi, cũng muốn cạnh tranh với ta?

Lần này, Tiểu Kiến Nhân không truyền âm, mà là nói một cách trần trụi với Dương Thiên Lôi. Tuy lời nói rất nhỏ, nhưng tất cả tu luyện giả ở đây lại nghe thấy rõ ràng, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung lên người Dương Thiên Lôi.

Huyền Thiên Phái rất thần bí, ngang trời xuất thế, cường đại, nếu như lão thần tiên Mộc Dịch Đình này, từ khi bắt đầu chiến đấu tới bây giờ, đã lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong tâm trí của mọi người, đã được đại đa số tu luyện giả tán thành, bởi vì thực lực tuyệt thế của hắn, bởi vì hạo nhiên chính khí trên người hắn.

Không thể không nói, mọi người càng có khuynh hướng chọn Mộc Dịch Đình trở thành minh chủ của Vô Cực tinh vực!

Nhưng mà, bởi vì thực lực của Huyền Thiên Phái, mọi người sớm đã nhận định trong lòng rằng Mộc Dịch Đình không còn cơ hội.

Có khả năng nhất chính là Kỷ Trùng Kiền và Mạnh Hạ Huy.

Nhưng mà, vào lúc này Tiểu Kiến Nhân thể hiện ra thực lực cường hoành, cộng thêm lời lẽ uy hiếp của hắn, làm cho mọi người cảm thấy vô lực. Cũng không phải mọi người không có cốt khí và nhu nhược, cũng không phải sợ Tiểu Kiến Nhân. Mà là, đối mặt với Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn, đúng là cần loại thực lực cường hoành này, mới có thể được qua Đại Kiếp Nạn, đây là thứ nhất.

Thứ hai, Tiểu Kiến Nhân thể hiện thái độ tiểu nhân rất rõ ràng.

Trừ phi hắn trở thành minh chủ, nếu không, hắn sẽ không khuất phục sự lãnh đạo của bất cứ ai, ác hơn là, người vi phạm ý nguyện của hắn, sẽ phải đối mặt với sự trả thù của hắn.

Hơn nữa, cạnh tranh thực lực môn phái, trong suy nghĩ của mọi người hắn cảm chắc vị trí đệ nhất. Chỉ cần thành tích hai vòng này là 190 điểm, hắn sẽ cao hơn Mạnh Hạ Huy và Kỷ Trùng Kiền 70 điểm.

Cách biệt 70 điểm là khái niệm gì?

Phải biết rằng, vòng bỏ phiếu cuối cùng, tổng cộng 50 người tham gia, mỗi người hai điểm, nếu đạt được số điểm trên. Nói cách khác, tổng số điểm ba tuyển thủ đạt được là 100. Một người có thể được 50 điểm đã là lợi hại. Cho nên, dưới loại tình huống này, chỉ cần không phải tất cả mọi người dồn lên người Mạnh Hạ Huy hoặc Kỷ Trùng Kiền, Tiểu Kiến Nhân sẽ không thua.

Trên cơ bản, dù mọi người có nguyện ý hay không, thừa nhận hay không thừa nhận, Tiểu Kiến Nhân đã là minh chủ!

Nhưng mà, Tiểu Kiến Nhân vào lúc này, vì sao còn nói ra những lời gây hấn với lão thần tiên Mộc Dịch Đình?

Chỉ trong nháy mắt, mọi người liền biết rõ, Tiểu Kiến Nhân đối với cuộc chiến với Mộc Dịch Đình vẫn canh cánh trong lòng! Lại liên tưởng đến tính nết của Tiểu Kiến Nhân, tất cả mọi người có thể kết luận, Tiểu Kiến Nhân tuyệt đối không bỏ qua cho Mộc Dịch Đình!

Lúc này, dù là Dương Thiên Lôi cũng phải cảm thấy khiếp sợ, dù hắn đã sớm biết Tiểu Kiến Nhân đã có chuẩn bị đòn sát thủ, nhưng hắn vẫn không ngờ, Tiểu Kiến Nhân lại tạo ra nhiều cao thủ Thiên giai đại viên mãn cho Trảm Ma Tông như vậy.

Đúng, là tạo ra.

Dù nói thế nào, Dương Thiên Lôi cũng từng đánh vào Trảm Ma Tông, dù không biết tường tận tình huống của Trảm Ma Tông, nhưng thực lực cơ bản của bọn họ vẫn biết rõ, bởi vì khó có thể trong thời gian ngắn có nhiều cao thủ Thiên giai đại viên mãn như vậy, huống chi, những Thiên giai đại viên mãn vừa xuất hiện, Dương Thiên Lôi từng nhìn thấy những tu luyện giả trong đó là Chân Thần Cảnh Nhân giai hoặc là Thần Đạo Cửu cấp.

Nhưng mà, khi nghe được lời nói của Tiểu Kiến Nhân, Dương Thiên Lôi đã phục hồi tinh thần lại, làm cho tất cả mọi người không nghĩ tới là, vẻ mặt khiếp sợ của hắn, lúc này đã cải biến!

- Ha ha...

Một tiếng cười nhạt, nhẹ nhàng rơi vào trong tai của mọi người, nhưng mà, ánh mắt hắn nhìn về phía Tiểu Kiến Nhân như bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, bắn ra tinh quang làm cho người ta sợ hãi, cười khẽ, cũng không nói lời nào, nhưng làm cho mọi người khiếp sợ chính là, Tiểu Kiến Nhân bị ánh mắt của Dương Thiên Lôi nhìn chằm chằm, nhịn không được mà lui về phía sau.

Tuy tất cả mọi người trong diễn võ trường đều khiếp sợ ánh mắt sắc bén của Mộc Dịch Đình, nhưng bọn họ không rõ cảm thụ của Tiểu Kiến Nhân lúc này.

Tinh quang trong đôi mắt đó, giống như ẩn chứa một kích kinh thiên khi Dương Thiên Lôi hủy diệt không gian hỗn độn của hắn, trong đó tràn ngập uy năng vô thượng, khai thiên tích địa, làm cho Tiểu Kiến Nhân nhịn không được cảm thấy khiếp đảm.

- Có câu ngạn ngữ, không biết người đã từng nghe qua chưa.

Trong nháy mắt, ánh mắt sắc bén của Dương Thiên Lôi biến mất không thấy gì nữa, sau đó, nói với ngữ khí vẫn đậm phong khinh, thần sắc kia, giống như đang nói chuyện phiếm với Tiểu Kiến Nhân.

- Nói cái gì?

Tiểu Kiến Nhân nhịn không được hỏi.

- Tiểu nhân đắc chí cần rõ!

Đột nhiên thần sắc của Dương Thiên Lôi biến đổi, trong ngữ khí ẩn chứa khí tức khắc nghiệt, trầm giọng nói ra.

- Người nói ta tiểu nhân?

Tiểu Kiến Nhân “Bành” một tiếng, vỗ lên mặt bàn trước mặt, cái bàn dài cao mấy trượng trước mặt ghé tuyền thủ biến thành bột phấn, nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi, hỏi.

- Dương nhiên không phải, hiện tại ta muốn nói, yêu nghiệt đắc chí càng hung hăng càng quấy! Hơn ba trăm tên Thiên giai đại viên mãn chỉ cảnh thì thế nào? Trong mắt ta, chỉ là ba trăm tên yêu nghiệt mà thôi! Cũng giống như ngươi vậy! Đừng quên, đã từng nói qua một câu, ma cao một thước đạo cao một trượng!

Dương Thiên Lôi không chút nào yếu thế, ngữ khí vô cùng lạnh lùng.

Một vạn bốn ngàn một trăm mười hai điểm thì sao?

Tuy chuyện lần này vượt xa tưởng tượng của Dương Thiên Lôi, có hơn ba trăm tên cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn, nhưng mà, muốn dựa vào chút điểm này mà vượt qua Dương Thiên Lôi, chỉ bằng điểm ấy, tuyệt đối không thể!

- Ha ha ha... Ma cao một thước, đạo cao một trượng? Loại người như ngươi tự xưng là chính đạo, nhưng bụng dạ ta thấy còn khó lường hơn cả “Ma”! Tiểu Kiến Nhân ta muốn nhìn, “Đạo” mà ngươi nói cao bao nhiêu?

Tiểu Kiến Nhân cường chế lửa giận trong lòng, lạnh giọng nói ra.

Không còn cách nào, vào lúc này, đối mặt với những lời lẽ châm chọc và hung hãn càng quấy của Dương Thiên Lôi, hắn chỉ có thể nhịn xuống. Bởi vì thực lực của bản thân hắn, không thể nào chiến thắng Dương Thiên Lôi, muốn diệt trừ Dương Thiên Lôi hắn có rất nhiều biện pháp, nhưng đó là chuyện sau khi trở thành minh chủ. Cho nên, hắn phải nhịn.

- Được, ta sẽ cho ngươi nhìn thấy! Tổ trưởng Hải Thanh, ngươi có thể tiếp tục!

Dương Thiên Lôi nhìn Tiểu Kiến Nhân tức giận, mỉm cười, Dương Thiên Lôi nói ra những lời vô cùng tự tin, người trong diễn võ trường, lập tức người nhìn ta, ta nhìn người, hiển nhiên bị những lời nói tự tin của Dương Thiên Lôi làm khiếp sợ.

Chương 642: Đề điều, chất phác, nghĩa khí. (Hạ)

Chẳng lẽ lão thần tiên đơn độc một mình này, thực lực môn phái lại vượt qua cả Tiểu Kiến Nhân?

- Mộc chuông giáo, tất thắng! Mộc chuông giáo, tất thắng

Sau khiếp sợ ngẩn ngui, bỗng nhiên có mấy địa phương trong diễn võ trường giống như có hẹn trước, đồng thời phát ra âm thanh hò hét trợ uy. Lúc này đây, trong diễn võ trường đều nghe rõ lời nói của Dương Thiên Lôi, còn người hoan hô không phải là Chu Giác Thuần và Hoa Kiến Sâu là ai chứ?

Thời điểm mấy tên gia hỏa này dẫn đầu kêu lên, Dương Thiên Lôi nhìn về phía bọn họ, nhìn biểu lộ, ánh mắt, tư thế kia, chẳng lẽ mấy tên gia hỏa này đã sớm biết thân phận của mình rồi?

- Mộc chuông giáo! Tất thắng...

Tình hình như thế, một ít tu luyện giả từ yếu nhược đã biến thành mạnh mẽ, hoàn toàn gia nhập vào đội ngũ hò hét.

Hi vọng, tuy đại đa số tu luyện giả nhìn thấy một tia hi vọng, nhưng vào lúc này tất cả mọi người đều lựa chọn hò hét trợ uy cho Mộc Dịch Đình.

Vào lúc này, trên mặt Dương Thiên Lôi nở nụ cười, tay vuốt râu dài, nhìn diễn võ trường, sau đó hơi khom người ôm quyền chào mọi người! Trong nội tâm đắc chí không cách nào hình dung được, loại cảm giác này làm cho tất cả lỗ chân lông của hắn đều mở ra, rất thoải mái. Thoải mái vì thực lực cường đại của Tiểu Kiến Nhân đã bị hắn ném ra sau đầu.

Mà ánh mắt và thần sắc của Tiểu Kiến Nhân đã trở nên vô cùng âm tàn và khó chịu.

- Mời đệ tử Huyền Thiên Phái Chân Thần Cảnh, theo thứ tự lên đời.

Cảm xúc của Hải Thanh vững vàng, thở sâu một hơi, đột nhiên lớn tiếng nói, âm thanh to lớn vang vọng toàn bộ diễn võ trường.

Đúng lúc này, âm thanh hò hét vang vọng thiên địa, lập tức im bật, cả diễn võ trường lúc này lặng ngắt như tờ, ánh mắt của mọi người tràn ngập chờ mong nhìn về phía hư không trên lôi đài.

Bỗng nhiên hư không bị xé nứt, một đạo thân ảnh tản ra khí tức cường đại, xuất hiện trong mắt mọi người!

Lúc nhìn thấy thân hình này, con mắt mọi người mở to thật lớn, bởi vì tướng mạo của bạn thân thật sự quá mức trừu tượng, quan trọng hơn là, biểu lộ của bạn thân mình, hẳn làm đáng đến cực điểm.

Trong nháy mắt, vô số tu luyện giả nghĩ đến lúc Huyền Thiên Phái Mộc Dịch Đình đến báo danh, chẳng phải lúc đó có sáu người, trong đó có một người cầm một cây gậy trúc lớn, trên đó có gắn một cái đại kỳ sao?

Nhưng mà, thiếu chút nữa mọi người phải bật cười thành tiếng khi bạn thân của chúng ta giới thiệu về bản thân.

- Tất cả đệ tử anh tuấn của Huyền Thiên Phái, Đề điều đường, đường chủ, Phong Mã Ngưu, trong ba năm tới sẽ là cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn! Suất lĩnh một ngàn tên Chân Thần Cảnh Nhân giai của Đề điều đường, đến đây tiếp nhận nghiệm chứng!

Phong Mã Ngưu với tướng mạo trừu tượng, giọng nói trang nghiêm làm cho người ta run rẩy, tiếng của hắn giống như tiếng sấm vang vọng khắp diễn võ trường, thời điểm nghe nói trong ba năm tới sẽ là cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn, tuyệt đại đa số tu luyện giả bật cười thành tiếng, nhưng mà, thời điểm nghe nói suất lĩnh một ngàn tên cao thủ Chân Thần Cảnh Nhân giai, tiếng cười liền dừng lại.

Bởi vì Phong Mã Ngưu nói, hắn chỉ là một đường chủ của Huyền Thiên Phái, một đường là một ngàn tên Chân Thần Cảnh Nhân giai?

Đây là thứ nhất.

Thứ hai, thời điểm Phong Mã Ngưu nói ra câu này, bỗng nhiên khí tức toàn thân của hắn tăng vọt, tuy mọi người cảm ứng được khí tức trên người của hắn là Chân Thần Cảnh Nhân giai đỉnh phong, nhưng mà, bỗng nhiên hơi thở của hắn tăng vọt, lại ẩn chứa một cỗ ý chí tinh thuần không thể tưởng tượng.

Khiếp sợ.

Không chỉ người xem trên diễn võ trường khiếp sợ, ngay cả hai tên trọng tài là cao thủ tuyệt đỉnh và các cường giả giáo chỉ tôn đều vô cùng chấn động!

Bởi vì cỗ ý chí này, dù là bọn họ cũng chưa từng có được!

Không có người dám cười thành tiếng.

- Các huynh đệ, lên!

Đúng lúc này, Phong Mã Ngưu vung tay lên, lập tức có mười đạo thân ảnh xuất hiện.

Mười đạo thân ảnh, mỗi đạo đều báo ra tên, tu vi, tên của họ không ai quen thuộc, cũng không người nào biết, gương mặt cũng mới tinh. Hơn nữa bọn họ báo tên cũng không có gì hoa dạng, thời điểm mỗi người báo tu vi, cũng giống như Phong Mã Ngưu, sau ba năm sẽ trở thành cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn.

Hơn nữa từ trên người mỗi người đều ẩn chứa ý chí vô cùng tinh thuần!

Mười tên nữa nhanh chóng xuất hiện, trong nháy mắt đã có mấy trăm người, thẳng cho đến khi đứng một ngàn tên, không có một ai ngoại lệ, mỗi người đều ẩn chứa một cỗ ý chí tinh thuần.

Cả diễn võ trường, vào lúc đó, không chỉ khiếp sợ, nhiệt huyết trong lòng của mỗi người sôi trào! Hoàn toàn trái ngược với sự uy hiếp của Tiểu Kiến Nhân, cũng không giống thủ hạ tản ra khí tức tà ác của Tiểu Kiến

Nhân, bởi vì, Phong Mã Ngưu dẫn theo một ngàn tu luyện giả, mỗi người đều ẩn chứa một cỗ chính khí vô cùng tinh khiết.

Đây không phải là thứ nguy trang là có thể nguy tranh thành, bởi vì tuyệt học của mỗi người, sẽ phát ra khí tức tương ứng, đồng dạng, cũng chỉ có trong ngoài thống nhất, mới có thể tu luyện tới đỉnh phong! Cho nên, loại khí tức này chính là căn cứ trọng yếu nhất khi phán định người nào tà ác, người nào chính nghĩa!

Trong đám người, trong nội tâm của Chu Giác Thuần, Hoa Kiến Sâu xuất hiện ý niệm ghen ghét, nhưng cũng chưa tới mức bùng nổ, khốn khiếp, họ và lão đại mới tách ra bao lâu, bây giờ ưu thế của bọn họ đã không còn sót lại chút gì! Chuyện này không phiền muộn sao được?

Sau khi một ngàn tên xuất hiện, hư không bị xé rách lần nữa, một đạo thân ảnh khổng lồ như xe tăng, thân ảnh vô cùng trừu tượng, xuất hiện trước mặt mọi người.

- Oanh!

Cũng không biết là vô tình hay cố ý, lúc đạo thân ảnh này rơi xuống lôi đài, lôi đài bộc phát ra tiếng nổ cực lớn, làm cho lôi đài run rẩy kịch liệt, giống như lôi đài không thể nào thừa nhận nổi thể trọng kinh người của hắn.

- Huyền Thiên phái, Hàm hậu đường, đường chủ, Vũ Đại Lãng, ba năm sau sẽ là cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn, suất lĩnh một ngàn tên cao thủ Chân Thần Cảnh Nhân giai, đến đây tiếp nhận kiểm nghiệm!”

Âm thanh của Vũ Đại Lãng vô cùng hùng hậu, truyền vào trong tai của mọi người, ánh mắt của hắn nhìn như không nhìn vào lôi đài, từ trên gương mặt chữ điền của hắn tản ra khí tức âm trầm bất định và không câu nệ, nhưng từ trong thể nội của hắn tản ra khí tức vô cùng bạo tạc và lực lượng có thể nổ tung lúc nào, cũng không chênh lệch với Hàm hậu đường của Phong Mã Ngưu.

Một ngàn tên tu luyện giả xuất hiện, nhao nhao tiếp nhận kiểm nghiệm.

- Huyền Thiên phái, Nghĩa khí đường, đường chủ, Vu Tiểu Ưc, hai năm sau sẽ trở thành Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn! Suất lĩnh một ngàn tên Chân Thần Cảnh Nhân giai, đến đây tiếp nhận kiểm nghiệm!

630. Chương 643: Nhìn Thấu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 643: Nhìn thấu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vu Tiểu Ưc, môi hồng răng trắng, áo bào trắng, bảy phần xinh đẹp, ba phần tuấn mỹ, hắn lớn lên càng ngày càng giống lão tỷ Vu Thanh Nhã của mình, có thể Vu Thanh Nhã là mỹ nữ siêu cấp, còn bạn thân này? Đàn ông! Đàn ông trưởng thành, đây chính là bi kịch, nhưng mà, trong đám huynh đệ tỷ muội, Vu Tiểu Ưc vẫn chưa phải là người bi kịch nhất, bi kịch nhất đương nhiên chính là Hạ muội Hạ Quân Trúc. Dù là thế nào, Vu Tiểu Ưc tuy âm nhu, nhưng người ta nhìn thấy vẫn nhận ra hắn là nam nhân, còn Hạ muội, người lần tiên nhìn thấy, khẳng định sẽ nói hắn là nữ nhân 100%. Chỉ có điều, mọi người không biết Hạ Quân Trúc chính là nữ nhân thật sự a.

Cho nên, trên thực tế bi kịch nhất vẫn là Vu Tiểu Ưc.

Ba người liên tục dẫn theo một ngàn người xuất hiện, Tiểu Kiến Nhân đã không thể nào hình dung nổi cảm giác của hắn lúc này, khiếp sợ, phẫn nộ, xoắn xuýt, thậm chí là sợ hãi, một loại cảm giác sợ hãi với tương lai.

Bọn người Phong Mã Ngưu nói trong vài năm tới sẽ trở thành cao thủ Thiên giai đại viên mãn, đương nhiên tất cả tu luyện giả không tin, Tiểu Kiến Nhân lại càng không tin.

Dù là bọn họ có được ý chí thì thế nào?

Muốn tấn thăng đến Thiên giai đại viên mãn, cũng không phải chỉ cần tâm tình đạt tới là có thể thành công, còn cần phải tu luyện vô số năm tháng, không ngừng hấp thu lực lượng thiên địa vô cùng vô tận mới có thể thành công.

Đừng vài năm, dù là vài chục năm, mấy trăm năm, có thể đạt tới đã là đáng quý.

Nhưng mà, Tiểu Kiến Nhân lại biết rõ, nếu để cho những đệ tử của Huyền Thiên Phái này tiếp tục phát triển, dù là hắn, cả Vô Cực tinh vực, thậm chí là cả Cửu Thiên, cũng đừng mong địch nổi.

Đây tuyệt đối là một cỗ lực lượng thập phần khủng bố, trong tương lai tuyệt đối có lực lượng và tư cách xưng bá Cửu Thiên!

Hít sâu một hơi, trong hai tròng mắt của Tiểu Kiến Nhân vô tình vô thức bắn ra hào quang âm tàn, dù thế nào, hắn muốn bóp chết uy hiếp này từ trong trứng nước.

Sau Vu Tiểu Ưc, Dương Thiên Ngạo lên tràng!

Dương Thiên Ngạo thần thái tuấn lãng, sắc mặt từ đầu đến cuối vẫn tĩnh lặng, thời gian qua đi, loại tính cách này càng ngày càng hiển lộ ra ngoài, dù là kẻ nào lần đầu tiên nhìn thấy hắn, chỉ sợ đều có cảm giác hắn là một người không màn hơn thua.

Dương Thiên Ngạo, Quân bán đường, đường chủ, suất lĩnh một ngàn tên đến tiếp nhận kiểm tra.

Đến bây giờ đã có bốn ngàn tên tu luyện giả Chân Thần Cảnh Nhân giai.

Chỉ cần Chân Thần Cảnh Nhân giai, số lượng đã vượt qua Mạnh gia.

Bốn ngàn người này, không người nào trong diễn võ trường quen biết, giống như Huyền Thiên Phái chủng giáo Mộc Dịch Đình ngang trời xuất thế của bọn họ.

Những người này đều là tinh anh của các môn phái và thế lực trên Thủy Nguyên Tinh tuyển chọn ra, đi theo làm tùy tùng cho Dương Thiên Lôi, vốn tu vi những người này không có bao nhiêu người đạt tới Thần Đạo, nhưng mà, trong khoảng thời gian này, dưới thời không pháp tắc biến thái của Thanh Tinh Lưu Ly Bình, có đầy đủ tiên linh chi khí như không gian tiên cảnh, cộng thêm không gian vô cùng biến thái của Minh Huyền Bảo Khố điệp gia với Thanh Tinh Lưu Ly Bình, hơn nữa lần này Dương Thiên Lôi cạnh tranh chức vị minh chủ, đã đưa ra mệnh lệnh, trong thời gian ngắn phải bước vào Chân Thần Cảnh, hơn nữa phải đạt được ý chí Chủ Thần trên Thần Táng Sơn.

Dương Thiên Lôi cũng không định đưa toàn bộ bọn họ lên tràng, mà cho bọn họ tu luyện một cách điên cuồng, dù gì bọn họ là người của mình. Nhưng mà, Tiểu Kiến Nhân thể hiện thực lực quá khủng bố, làm cho hắn không thể không làm như vậy.

Thậm chí, dù phải bại lộ thực lực, cũng phải làm.

Sau khi bốn ngàn người tiến vào lôi đài, hư không tiếp tục bị xé nứt, người chưa đến, âm thanh như tiên âm rung động nhân tâm đã đến.

Một đạo thân ảnh thướt tha đang chậm rãi bước ra khỏi hư không, tiêu âm lượn lờ, tiên âm len lỏi vào tận tâm hồn của mỗi người, mà thân ảnh thướt tha kia, mang theo khí tức không nhiễm khói lửa của nhân gian.

- Huyền Thiên Phái, Tiên âm đường, đường chủ Lục Thái Nhi, suất lĩnh một ngàn cao thủ Chân Thần Cảnh Nhân giai, đến đây tiếp nhận kiểm nghiệm!

Lục Thái Nhi, chính thiếu nữ thiên tài mà Lục Thanh Âm chuyên môn lựa chọn ra có tư chất, ngộ tính, thiên phú thậm chí tương mạo, khí chất đều là nhất đẳng. Tiên âm đường, trên thực tế chính là Thiên Âm Môn, mà Lục Thái Nhi chính là môn chủ Thiên Âm Môn, kế thừa đạo thống của Thiên Âm Môn. Ngọc tiêu trên tay nàng, chính là tín vật chủng môn của Thiên Âm Môn. Nhưng mà, ngọc tiêu hiện giờ đã không

còn là truyền thừa đạo khí như trước kia, nó đã được Dương Thiên Lôĩ tế luyện một lần, sớm đã vượt qua truyền thừa đạo khí lúc trước vô số lần.

Lục Thái Nhi tiến tràng, làm cho vô số tu luyện là nam nhân nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng càng làm cho người ta sôi trào chính là, một ngàn Chân Thần Cảnh Nhân giai của Tiên âm đường đều là nữ nhân, hơn nữa khí chất, tướng mạo của mỗi người đều là thượng thừa, chỉ có một người cũng không là gì, nhưng mà, một ngàn tên người mặc trang phục thống nhất, lại là một ngàn thiếu nữ Chân Thần Cảnh Nhân giai có tư sắc thượng thừa là khái niệm gì?

Huống chi mỗi người trong các nàng đều ẩn chứa một cỗ ý chí tinh thuần làm cho ta khiếp sợ, ai mà không hâm mộ?

Năm ngàn Chân Thần Cảnh Nhân giai, chính là 5000 điểm, mọi người còn đang đắm chìm trong tư sắc của một ngàn thiếu nữ Tiên âm đường, hư không lại bị xé nứt.

- Vũ hồn đường, Cải tà tổ, tổ trưởng Vũ Đạo Viễn, suất lĩnh một ngàn Cải tà tổ Chân Thần Cảnh Nhân giai, đến đây tiếp nhận kiểm nghiệm!

Lần này thì rất nhiều tu luyện giả trong diễn võ trường bị cả kinh, càng làm cho Tiểu Kiến Nhân khiếp sợ là, hần quen thuộc Vũ Đạo Viễn, không ngờ vào lúc này hần xuất hiện trên lôi đài, dùng thân phận thành viên Huyền Thiên phái xuất hiện.

Mọi người ở đây cũng khiếp sợ tột đỉnh, Vũ Đạo Viễn là đạo lữ của Nghê Dong, cũng có một ít tu luyện giả trong Vô Cực tinh vực nhận thức, hiện tại xuất hiện trên lôi đài, trong nháy mắt đã báo danh hoàn tất.

- Cái này... Vũ Đạo Viễn không phải là môn sinh của Vũ Hồn Điện sao, Nghê Dong đâu? Bọn họ dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Dương Thiên Lôĩ, vì sao bọn họ lại xuất hiện ở chỗ này?

- Bọn họ không phải là người của Vũ Hồn Điện sao? Kỳ quái...

Trong đám người, lập tức có rất nhiều người bắt đầu nghị luận, bao hàm vô số chương giáo chí tôn của các môn phái lộ ra sắc mặt nghi hoặc khó hiểu, phải biết rằng, lúc này, Vũ Hồn Điện đã bị bọn họ liên thủ bố trí cấm chế, tất cả đệ tử của Vũ Hồn Điện, bao hàm Vũ Cương ở bên trong, hiện giờ vẫn còn trong Vũ Hồn Điện mới đúng, làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này?

Chương 643: Nhìn thấu. (Hạ)

Tuy không có bất kỳ người nào đưa ra nghi vấn, nhưng vẫn có người nghị luận, những lời này truyền vào trong tai của tổ trọng tài.

Hải Thanh đưa mắt nhìn, những tên trọng tài khác cũng nhìn, bao hàm cả Tiểu Kiến Nhân và tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn Dương Thiên Lôĩ, hỏi:

- Một chương giáo, chuyện này giải thích thế nào? Quy định chúng ta đều biết rõ, không cho phép dùng môn sinh của môn phái khác giả mạo!

Hải Thanh trầm giọng nói.

- Vấn đề này, chúng ta sẽ trả lời!

Đúng lúc này, một giọng nói từ trong hư không truyền ra, bỗng nhiên có hai đạo khí tức vô cùng cường hãn bao phủ toàn bộ diễn võ trường, Vũ Thanh, Vũ Cương, hai cao thủ Thiên giai đỉnh phong đại viên mãn, không ngờ xuất hiện cùng lúc trước mặt mọi người.

- Vũ Cương?

Có người nhìn thấy thân ảnh Vũ Cương, lập tức khiếp sợ nhìn hần hét lên.

Vũ Cương, điện chủ Vũ Hồn Điện, cao thủ ở đây, không ai không biết hần. Đồng dạng, Vũ Đan cũng là người chính mắt bọn họ nhìn thấy bị phong ấn trong Vũ Hồn Điện. Nếu như, Vũ Đạo Viễn và một ngàn tên đệ tử này trùng hợp không bị phong ấn trong Vũ Hồn Điện là trùng hợp, nhưng Vũ Cương là chuyện không thể nào.

Nhưng bây giờ, phong ấn tương liên với tâm thần của bọn họ, không xuất hiện bất cứ chấn động gì, làm sao bọn Vũ Cương lại xuất hiện ở đây?

Sóng vai đứng với Vũ Cương, khí tức không kém Vũ Cương chút nào, tướng mạo lại cực kỳ tương tự, lão giả kia là ai?

Vào lúc này, trong nội tâm đại đa số tu luyện giả trong diễn võ trường đều có vô số câu hỏi.

Mà ánh mắt của Tiểu Kiến Nhân càng trở nên lạnh lùng khủng bố, vào lúc này, Vũ Cương và Vũ Thanh đồng thời hiện ra, cộng thêm sáu ngàn tên Chân Thần Cảnh, đã làm cho hắc khí khiếp sợ thực lực của Huyền Thiên Phái, mà thực lực thực sự của nó còn khủng bố hơn rất nhiều. Không phải khí tức của Vũ Cương và Vũ Thanh mạnh bao nhiêu, mà là hai người này đối địch với nhau cả đời, vì sao có thể sóng vai nhau mà đứng chứ?

Người khác không biết Vũ Thanh là ai, nhưng Tiểu Kiến Nhân làm sao mà không biết?

Hơn nữa, quan trọng hơn là, Vũ Cương bắt tri bất giác trốn ra khỏi Vũ Hồn Điện, vậy Dương Thiên Lôi đâu?

Sở dĩ lần này có chuyện tranh cử vị trí minh chủ, hoàn toàn là vì Dương Thiên Lôi mà ra.

Không phải bọn người Kỷ Trùng Kiển, Mạnh Hạ Huy, Long Tường Vân đều đến đây vì Dương Thiên Lôi sao? Bao hàm cả Tiểu Thượng, Tiểu Kiến Nhân cũng không ngoại lệ! Chỉ có điều, sinh ra sự kiện yêu nghiệt, đã làm cho Tiểu Kiến Nhân trở thành tâm điểm nghị luận, chứ không phải là Dương Thiên Lôi a.

Nhưng mà, vào lúc này, ba chữ Dương Thiên Lôi, lần nữa xuất hiện trong óc của hắn.

- Dương Thiên Lôi... Dương Thiên Lôi...

Trong đầu Tiểu Kiến Nhân thầm lẩm bẩm cái tên Dương Thiên Lôi, đầu óc của hắn nhanh chóng vận chuyển, một lát sau, bỗng nhiên vô cùng kinh hãi mở to mắt.

- Niên Dạ Dịch Dung Thuật! Mộc Dịch Đình, Dương Thiên Lôi, Huyền Thiên Phái, Nguyên Thủy tinh vực Thiên Huyền đại lục... Vì sao ta không nghĩ tới hắn? Làm sao lại không?

Tiểu Kiến Nhân vào lúc này, tim đập nhanh hơn mấy lần, tuy đã cưỡng ép đè nén hoảng sợ trong lòng, nhắm mắt lại, nhưng trong đầu suy diễn tất cả các khả năng.

- Đây chính là đại ca của ta, Vũ Thanh!

Nhìn thấy nghi vấn của mọi người, Vũ Cương đáp xuống lời dài, nói thẳng:

- Chính là điện chủ đời thứ mười bảy chân chính của Vũ Hồn Điện! Mà ta, lúc xưa bị ma xui quỷ ám, cướp vị trí điện chủ của đại ca, hơn nữa chính là người làm đạo thống Vũ Hồn Điện hổ thẹn! Ta tin tưởng, rất nhiều cao thủ tuyệt đỉnh cũng biết rõ, chuyển biến trong những năm này của Vũ Hồn Điện... Không sai, tất cả đều là do một tay tội nhân như ta tạo thành.

- Vũ Cương, bây giờ là lúc kiểm nghiệm thực lực của Huyền Thiên Phái, là tới phá sao? Tổ trưởng Hải Thanh, các vị trọng tài, hắn đang khiêu khích quyền uy của các vị đấy.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Tiểu Kiến Nhân mở to mắt, hai con ngươi bắn ra hai đạo tinh quang lóng lánh, nhìn Vũ Cương, lạnh giọng nói ra.

- Võ Điện Chủ, xin mang người của các ngươi lui ra!

Sắc mặt của Hải Thanh rất khó chịu, việc vi phạm quy tắc hiển nhiên như thế, người làm tổ trưởng tổ trọng tài như hắn quá mất mặt!

Tổ trọng tài, chính là tồn tại chí cao trong các trận đấu. Một khi đã xác định quy tắc, bọn họ chính là người chấp hành cao nhất. Lúc này không quan hệ tới tu vi, cũng không phân mạnh yếu, không ai được quyền khiêu khích uy nghiêm của tổ trọng tài. Nếu không, sự tồn tại của tổ trọng tài không có bất kỳ ý nghĩa gì cả.

- Các vị trọng tài, Vũ Cương ta tuyệt đối không có ý định khiêu khích quyền uy của trọng tài. Thứ nhất, Vũ Hồn Điện đã không còn tồn tại, hiện tại chỉ có Vũ Hồn đường của Huyền Thiên Phái! Thứ hai, sở dĩ ta ở đây, sẽ giải thích vấn đề của các vị! Xin cho ta được nói hết lời.

Vũ Cương trầm giọng nói ra.

Thời điểm này Vũ Hồn Điện đã không còn tồn tại, trong lòng hắn hơi đau một chút.

Chuyện này đã làm cho vô số người khiếp sợ!

Phải biết rằng, bất kỳ môn phái nào cũng xem truyền thừa đạo thống là chuyện vô cùng quan trọng, dưới tình huống bình thường, trừ phi bị diệt môn, nếu không, dù chỉ còn lại một người, cũng phải đem đạo thống truyền thừa xuống tiếp.

Đây cũng là nguyên nhân, Kỷ Nhạ Yên, Lục Thanh Âm muốn truyền thừa đạo thống của Thiên Âm Môn xuống tiếp.

Nhưng mà, Vũ Hồn Điện là một trong Bát Điện của Vô Cực tinh vực, Vũ Cương thân là điện chủ, không ngờ dứt khoát xóa tên của nó, từ nay về sau không còn tồn tại nữa.

Đối với mọi người, không thể nghĩ ngờ đây là một quả bom tấn.

Chỉ bằng vào câu nói này, người của tổ trọng tài, cùng với tất cả tu luyện giả, liền không chợp mắt người của Vũ Hồn Điện giả mạo thành đệ tử của Huyền Thiên Phái nữa.

Năm đó thiên phú, tư chất của ta không chênh lệch bao nhiêu so với đại ca, tu vi chỉ hơi thua kém một chút, nhưng đó là vì đại ca lớn tuổi hơn ta. Cho nên, đối với việc đại ca giành được vị trí điện chủ, ta canh cánh trong lòng! Mà khi đó, ta gặp được một cao thủ thần bí, cũng chính là hắn, ta bị ma quỷ ám ảnh! Hắn truyền cho ta Khôi Lỗi Đại Pháp, cùng chính là thần thông rất tà ác, bảo ta luyện thành thì cướp lại vị trí điện chủ! Nhưng mà, vào thời điểm ta sắp tiêu diệt được đại ca, đại ca ta dưới hoàn cảnh không có khả năng đào tẩu...

Vũ Cương bỏ qua ánh mắt sợ hãi của mọi người, từ từ nói ra.

- Vũ Cương, chuyện này không liên quan gì đến việc cạnh tranh vị trí minh chủ, đạo thống của Vũ Hồn Điện của người bị đoạn tuyệt, trở thành Vũ Hồn Đường của Huyền Thiên Phái, người đã không cần giải thích! Mời lui ra đi!

Hải Thanh xen ngang lời nói của Vũ Cương, trầm giọng nói ra.

631. Chương 644: Khí Tức Tà Ác Thao Thiên.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 644: Khí tức tà ác thao thiên.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hải Thanh và tuyệt đại đa số tu luyện giả vẫn không hiểu Vũ Cương đang làm cái gì, thời điểm này, ai còn tâm tư nghe bí sử của Vũ Hồn Điện nữa chứ?

Đây là nơi cạnh tranh vị trí minh chủ!

Đại sự hàng đầu của Vô Cực tinh vực!

- Những lời ta nói có liên quan đến việc cạnh tranh vị trí minh chủ, cũng có liên quan đến Ngũ đại gia tộc, cũng có liên quan đến muôn dân trăm họ trong thiên hạ! Tổ trưởng Hải Thanh, xin người và tổ trọng tài cho phép ta nói!

Vũ Cương khom mình hành lễ, trầm giọng nói ra, toàn thân tản ra khí tức cố định, dù là người nào cũng cảm giác được, hần quyết tâm nói rõ những thứ mình biết.

- Chuyện này...

Nghe được lời nói của Vũ Cương, Hải Thanh nhíu mày lại, ánh mắt nhìn về phía thành viên tổ trọng tài. Không thể không nói, phân lượng những lời này của Vũ Cương quá nặng, cũng hấp dẫn được lòng hiếu kỳ của hần và đại đa số tu luyện giả.

- Khẩu khí thật lớn, chỉ bằng Vũ Hồn Điện nho nhỏ như các ngươi, cũng dám nói chuyện liên quan đến muôn dân trăm họ? Tranh cử mình chủ, đây mới là chuyện liên quan đến muôn dân trăm họ!

Đột nhiên Tiểu Kiến Nhân đứng phắt dậy, nhìn Vũ Cương nói ra, toàn thân tản ra một cổ khí tức khủng bố đến cực điểm!

Bỗng nhiên khí tức tà ác tăng vọt, tăng lên đến một trình độ rất đáng sợ, xông thẳng về phía chân trời.

Hiển nhiên Tiểu Thượng lúc này đã tỉnh táo lại, hần giành lại quyền khống chế thân thể.

Nói đến chỗ này, bỗng nhiên Tiểu Kiến Nhân quay người nhìn về phía Dương Thiên Lôi, giọng nói tràn ngập mỉa mai:

- Mộc Dịch Đình, ngươi muốn tranh giành cao thấp với ta, chẳng lẽ lại dùng một ít thủ đoạn hèn hạ bỉ ổi này để đối phó với ta sao? Nếu như ta không đoán sai, ngươi muốn sai sử cái môn phái rác rưởi không còn đạo thống này, đến vụ oan Trảm Ma Tông chúng ta à? Hừ, Tiểu Kiến Nhân ta thừa nhận, khí tức của ta, công pháp của ta đúng là tà ác, cũng thừa nhận ta đã vượt qua tưởng tượng của các ngươi, có dã tâm tranh giành thiên hạ! Nhưng, Tiểu Kiến Nhân ta vẫn xứng đáng với bốn chữ quang minh lỗi lạc!

Vào lúc này, hần đã nhìn thấu thân phận của Tiểu Kiến Nhân, hơn nữa cũng biết rõ, Dương Thiên Lôi cũng nhìn ra được sự liên quan giữa hần và Tiểu Thượng đoán được cái gì đó, hiện tại lời nói của Vũ Cương, đã chứng minh cho điểm này.

Tuy Tiểu Kiến Nhân không biết, khi Dương Thiên Lôi thu phục được Vũ Thanh và Vũ Cương, rốt cuộc đã đoán được bao nhiêu, nhưng ít ra hần có thể khẳng định, Dương Thiên Lôi đã nhìn thấy âm mưu năm xưa của Tiểu Thượng bố trí xuống Vũ Hồn Điện.

Nhất là Vũ Cương còn nói đến chuyện này có liên quan đến Ngũ đại gia tộc, đã làm cho Tiểu Kiến Nhân không thể khinh thường.

Bởi vì, rất có thể Dương Thiên Lôi đã đoán được thân phận “Tiểu gia” của hần.

Tiểu gia, đã từng là thế lực cường đại nhất Vô Cực tinh vực, nhưng mà, cũng chính là thế lực đã làm cho người người oán trách, nhân thần cộng phẫn. Nếu không, Tiểu gia sẽ không bị diệt môn. Mà những năm gần đây, trong suy nghĩ của tất cả tu luyện giả đều cho rằng Tiểu gia đã bị diệt từ sớm, hoặc mai danh ẩn tích, nhưng cũng không có nghĩa là tất cả mọi người đều quan Tiểu gia.

Nếu là thế, đừng nói cạnh tranh mình chủ cái gì, chỉ sợ hần sẽ ngay lập tức biến thành địch nhân của cả Vô Cực tinh vực.

Làm sao Tiểu Kiến Nhân dám để cho Vũ Cương nói tiếp chứ?

Cho nên vào lúc này, hần đánh đòn phủ đầu, nói ra những lời vừa rồi. Đồng thời cũng thúc dục khí tức của mình lên đến cực hạn, một khi xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hần không tiếc cả chết rách lưới.

...

Nhưng mà, Tiểu Kiến Nhân không ngờ, thời điểm hần thúc dục khí tức tà ác lên đến cực hạn, xông thẳng tới tận chân trời, vượt qua vô số hàng rào không gian, xuyên việt vô tận vũ trụ tinh thần, ở trong không gian của một tinh cầu, có một đạo khí tức càng thêm cường hãn, lập tức phóng thẳng lên trời!

Không có người nào cảm nhận được sự khác thường, cho dù là Dương Thiên Lôi và Tiểu Kiến Nhân cũng không.

Nhưng mà, một loại tồn tại khủng bố này xuyên qua vũ trụ tinh hà, đang từ khí tức trên người của Tiểu Kiến Nhân mà xảy ra biến hóa, từ từ sinh ra.

...

- Quang minh lỗi lạc? Chỉ bằng người mà cũng dám xưng là quang minh lỗi lạc?

Dương Thiên Lôì lạnh giọng nói ra, hắc đứng bên cạnh Tiểu Kiến Nhân, hắc cũng đang thúc dục khí tức của mình tăng lên nhanh chóng.

- Ha ha ha... Ta không xứng, chẳng lẽ loại người nguy quân tử đầu lòi đuôi như người xứng sao?

Tiểu Thượng khổng chế thân thể của Tiểu Kiến Nhân, bỗng nhiên cười lớn nói ra, hai con mắt nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôì.

...

- Gia gia, không thể... Truyền âm nói cho hắc biết, chúng ta cạnh tranh công bằng! Làm cho hắc yên tâm, dù người có trở thành minh chủ, trước khi Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn hàng lâm, sẽ không ai đối phó với người! Sau Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn, lại phân cao thấp.

Tiểu Kiến Nhân nghe được những lời của Tiểu Thượng vừa mới nói, lập tức lo lắng nói trong óc của Tiểu Thượng. Hắc giỏi về tâm kế, biết rõ nên làm thế nào mới đạt được lợi ích lớn nhất, hiện tại, một khi Tiểu Thượng trở mặt với Dương Thiên Lôì, kết quả chính là cá chết rách lưới, dù là ai trong hai người bọn họ, cũng đừng mơ tưởng đạt được vị trí minh chủ.

Bởi vì, Tiểu Thượng là người Tiểu gia, nhân thân cộng phần, ai cũng muốn giết người Tiểu gia! Mà Dương Thiên Lôì cũng không phải là người của Vô Cực tinh vực, hơn nữa che dấu chân thân, lừa gạt thể nhân, cho nên phải dùng một thân phận giả mạo cạnh tranh vị trí minh chủ.

Tiểu Kiến Nhân nghe được đề nghị của Tiểu Thượng, là vì, hắc kết luận trên thực lực môn phái, Dương Thiên Lôì không bằng hắc, khẳng định chỉ có sáu ngàn tên cao thủ Nhân giai mà thôi, số lượng Địa giai và Thiên giai không nhiều lắm. Nếu không, Dương Thiên Lôì sẽ không cần dùng thủ đoạn lợi dụng Vũ Cương và Vũ Thanh đối phó với hắc làm gì.

Cao thủ Nhân giai nhiều hơn nữa thì thế nào? Trước mặt hơn ba trăm cao thủ Thiên giai đại viên mãn của hắc, đều là cặn bã!

Mà tu luyện giả ở đây, không có người nào dám khinh thường sự uy hiếp của Trảm Ma Tông.

Chỉ cần hiện tại ổn định Dương Thiên Lôì, thành công đạt được vị trí minh chủ, chẳng phải đó là lúc hắc muốn làm gì thì làm sao?

Nhưng mà, Tiểu Thượng đã luyện hóa thần thông pháp tắc và thần niệm của con yêu nghiệt kia, cũng phải nghe theo ý kiến của Tiểu Kiến Nhân, vào lúc này, hắc cảm thụ lực lượng trong cơ thể đang tăng vọt, có cảm xúc vùng một quyền hủy diệt thiên địa.

Khí tức tà ác thao thiên, không ngừng lan tràn!

Dương Thiên Lôì bị Tiểu Kiến Nhân bức bách, khí tức cũng tăng lên nhanh chóng.

- Gia gia, cao thủ Địa giai và Thiên giai của Huyền Thiên Phái không nhiều lắm, thực lực môn phái không thể so sánh được với chúng ta, người ngàn vạn lần đừng bị mắc lừa, hắc gọi Vũ Cương và Vũ Thanh đi ra, chính là muốn vu oan cho chúng ta, do đó sẽ nhận được nhiều ủng hộ trong quá trình bỏ phiếu ở vòng ba! Nhưng mà, chúng ta có hơn ba trăm tên Thiên giai đại viên mãn uy hiếp, dễ dàng bị đánh bại vậy sao? Gia gia, nếu như cuối cùng vẫn không được, chúng ta và hắc liều mạng cá chết rách lưới cũng không muộn.

Tiểu Kiến Nhân vẫn lớn tiếng đưa ra đề nghị trong đầu của Tiểu Kiến Nhân.

632. Chương 645: Vừa Đúng, Hết Sức Căng Thẳng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 645: Vừa đúng, hết sức căng thẳng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lời nói của Tiểu Kiến Nhân làm cho Kỷ Trùng Tiêu, Hạ Tích Trúc và những người biết rõ thân phận của Dương Thiên Lô lo lắng, nội tâm nhảy lên một cái, nhú mào. Hiển nhiên, Tiểu Kiến Nhân đã nhìn thấu thân phận của Dương Thiên Lô. Nhưng bọn họ lại không rõ, vì sao Dương Thiên Lô lại cho Vũ Cương và Vũ Thanh xuất hiện! Vũ Cương vừa ra xuất hiện trên lôi đài, đã tạo ra oanh động rất lớn, khôn khéo Tiểu Kiến Nhân căn cứ vào tình huống này, sao mà không đoán ra được thân phận của Dương Thiên Lô chứ?

...

- Hai vị, hiện giờ đang khảo hạch thực lực môn phái, chẳng lẽ các người buông tha vị trí mình chủ sao?

Tiểu Kiến Nhân và Dương Thiên Lô đã quấy nhiễu trật tự của diễn võ trường, khí tức khủng bố của hai người bao phủ, tuy Hải Thanh phải thừa nhận áp lực cực lớn, hấn cũng thúc dục khí tức của mình lên cực hạn, lớn tiếng cảnh cáo.

- Hừ, không sai, lúc này là lúc khảo hạch thực lực môn phái, người bảo Vũ Cương và Vũ Thanh rút lui đi! Nếu không, Tiểu Kiến Nhân ta không cần vị trí mình chủ cũng được.

Âm thanh lạnh lùng của Tiểu Kiến Nhân vang vòng toàn trường, chiến ý trong cơ thể tản mát ra, làm cho nội tâm người ở đây phát lạnh.

Trăm Ma Tông của hấn còn có hơn ba trăm tên Thiên giai đại viên mãn tồn tại, càng sợ hãi.

Không muốn vị trí mình chủ là có ý gì?

Ý nghĩa là hấn sẽ không tiếc bất cứ giá nào và khai chiến!

Ai có thể ngăn?

Hải Thanh hơi sững sờ, một lát sau, hít sâu một hơi, đột nhiên nhìn về phía Vũ Cương và Vũ Thanh, nói ra:

- Xin rời khỏi lôi đài! Dù có chuyện gì xảy ra, quyết định vị trí mình chủ rồi nói sau!

Diễn biến đã như vậy, Vũ Cương và Vũ Thanh cũng không nghĩ ra, nghe được lời nói của Hải Thanh, hai người đồng thời nhìn về phía Dương Thiên Lô.

- Lui ra đi mà!

Dương Thiên Lô phát phát tay, nói với hai người, nói xong, ánh mắt của hấn nhìn về phía Tiểu Kiến Nhân, nói:

- Ta đã muốn đối phó người, còn cần dùng thủ đoạn hèn hạ sao? Xem đây!

Vào lúc này, âm thanh của Dương Thiên Lô mang theo một tia khí thế bệ ngễ thiên hạ, bỗng nhiên bay về phía lôi đài!

- Một chưởng giáo, người muốn làm gì?

Hải Thanh nhú mào hỏi.

- Quá chậm! Chỉ cần là đệ tử của Huyền Thiên Phái ta, chỉ cần thân phận không có vấn đề! Các người cứ trực tiếp kiểm tra cảnh giới là được rồi! Xuất hiện đi!

Đột nhiên Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, vào lúc này, mi tâm của hấn bắn ra hào quang sáng chói lóng lánh, cùng lúc đó, một tiếng phạn âm như trời như biển, như tiếng chuông buổi sáng vang vọng khắp diễn võ trường!

Trên không trung của lôi đài xuất hiện rất nhiều thân ảnh!

Nhưng mà, thời điểm tất cả mọi người nhìn thấy những thân ảnh đang bay múa đó, lập tức mở to mắt!

- Thiên Nga Tộc?

Không sai, chính là Thiên Nga Tộc!

Trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, bọn họ chính là nhóm sinh linh có tính mạng tiến vào đầu tiên.

So với đệ tử Vũ Hồn Điện, đều là những tính mạng cười đại, bởi vì bọn họ sống trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình dài hơn rất nhiều! Gần trăm vạn thành viên Thiên Nga Tộc, thời điểm ban đầu tiến vào Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình đều là cao thủ Thần Đạo Cảnh, cảnh giới bây giờ thế nào?

Nhưng mà, đương nhiên Dương Thiên Lô sẽ không triệu hoán toàn bộ trăm vạn người ra, hiện giờ hẳn chỉ triệu hoán một vạn người mà thôi.

Một vạn tên đệ tử Thiên Nga Tộc có tu vi Chân Thần Cảnh Nhân giai!

- Huyền Thiên Phái, Thiên Nga Đường, một vạn tên cao thủ Chân Thần Cảnh Nhân giai! Mời kiểm nghiệm!

Đúng lúc này, một lão già của Thiên Nga Tộc, nhẹ nhàng du động đôi cánh lớn, nhìn mọi người đang ngăn người, trầm giọng nói ra.

Một vạn tên, cộng thêm sáu ngàn tên vừa xuất hiện lúc này, đã là một vạn sáu ngàn điểm!

Số điểm này đã vượt qua Trảm Ma Tông rồi, huống chi Huyền Thiên Phái còn Địa giai, Thiên giai vẫn chưa xuất hiện?

Cả diễn võ trường lặng ngắt như tờ, trên mặt mỗi một người đều hiện lên vẻ khiếp sợ, khiếp sợ một vạn tên cao thủ Chân Thần Cảnh Nhân giai, nhưng càng khiếp sợ hơn là cách bọn họ xuất hiện!

Tất cả mọi người thấy rõ ràng, bọn họ chui ra từ trong ngũ sắc quang hoa ở mi tâm của Mộc Dịch Đình.

Chuyện này có ý nghĩa thế nào?

Bảo bối siêu việt đạo khí, nhất định là bảo bối siêu việt đạo khí vô số lần! Trong lòng mỗi một người đều nghĩ như vậy. Mộc Dịch Đình, lão thần tiên Mộc Dịch Đình rốt cuộc là tồn tại thế nào?

Trong lúc này, dù là Tiểu Kiến Nhân cũng phải hít vào một hơi lạnh khí!

Trên người Dương Thiên Lô có cường bảo, chuyện này vốn Tiểu Kiến Nhân thông qua đủ loại dấu hiệu mà suy đoán ra, hẳn và Tiểu Thượng cũng không biết rõ tình huống cụ thể. Nhưng hiện tại, cảm nhận được một tia khí tức, Tiểu Thượng và Tiểu Kiến Nhân liền nhận ra, đây tuyệt đối là một kiện bảo bối vượt qua bất kỳ một kiện bảo bối nào khác trong Thất Bảo!

Không hề nghi ngờ, Tiểu Kiến Nhân đã tự cho rằng mình tính toán đúng, lập tức bị Dương Thiên Lô tặng cho một cái tát vang dội vào mặt.

Thực lực của môn phái, hẳn đã thua!

Hắn đang khống chế thân thể Tiểu Thượng, huyết dịch trong nháy mắt sôi trào, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lô càng trở nên âm lãnh!

Trận đầu tiên cứ như vậy mà bại, điều này cũng có ý nghĩa là chênh lệch giữa hắn và Dương Thiên Lô là 20 điểm.

20 điểm, cần phiếu bầu của mười tên trưởng giáo chí tôn của các thế lực top 50 mới bù đắp được.

Nhưng mà, Tiểu Kiến Nhân lại cố nén xuống. Bởi vì hắn tin tưởng, cao thủ Địa giai, Thiên giai của Dương Thiên Lô tuyệt đối không nhiều lắm.

Nhất là cảnh giới Thiên giai đại viên mãn, khẳng định là kém hơn hắn gấp nhiều lần.

Thiên giai đại viên mãn, tuy lúc này là thứ ước lượng thực lực môn phái, mỗi tên chỉ có 30 điểm, nhưng chiến lực chân chính, thì cũng không phải cao thủ Nhân giai, Địa giai hay là Thiên giai có thể đối phó!

Cho nên, lực uy hiếp của hắn vẫn tồn tại như trước!

Trừ phi đến thời điểm cuối cùng không thể nghịch chuyển được, hắn mới chọn cách cá chết rách lưới!

Đối địch với cả thiên hạ thì thế nào?

Tiểu gia đã từng làm thế, hôm nay hắn có được hơn ba trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn, thực lực của hắn lúc này còn mạnh hơn Tiểu gia ngày trước.

Không thể làm cho mọi người nghe theo, hắn sẽ dùng vũ lực, khiến cho tất cả mọi người khuất phục!

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Nhưng mà, Tiểu Kiến Nhân lại không đoán được là Huyền Thiên Phái lại có một ngàn tên cao thủ Địa giai!

Đây là một số lượng chưa từng có!

Hơn nữa, nhìn về mặt của Dương Thiên Lô, tất cả mọi người đều biết rõ, đây không phải là toàn bộ cao thủ Địa giai của Huyền Thiên Phái.

Bởi vì con số này quá quá tròn trịa, theo sau cao thủ Nhân giai chính là cao thủ Địa giai, số người đều là số chẵn, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Chương 645: Vừa đúng, hết sức căng thẳng. (Hạ)

Nhưng mà, tuy Tiểu Kiến Nhân khiếp sợ nhưng vẫn chịu đựng được, chỉ cần tu luyện giả Thiên Giai đại viên mãn chênh lệch rất xa so với hắn, thì lực uy hiếp của Trảm Ma Tông sẽ không biến mất!

- Mời cao thủ Thiên giai tiến vào tràng!

Sau khi được Dương Thiên Lô thông báo cao thủ Địa giai tiến vào lôi đài, Hải Thanh lại tiếp tục hô lên, âm thanh mang theo vẻ khiếp sợ.

- Thực là xấu hổ, Huyền Thiên Phái chúng ta không có cao thủ Thiên giai.

Dương Thiên Lô bất ngờ nói ra những lời này, làm cho tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

- Không có?

Tổ trọng tài và tất cả tu luyện giả có mặt ở đây kinh ngạc tròn tròn mắt. Nhân giai, Địa giai nhiều như thế thì làm sao lại không có Thiên giai? Nhưng mà, lời nói của Dương Thiên Lô rất rõ ràng.

- Ha ha ha... Hoàn toàn ngược lại, không có cao thủ Thiên giai, dù thắng được thực lực môn phái lần này thì thế nào? Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn cũng không phải là cao thủ Nhân giai, Địa giai có thể chống lại, chỉ có cao thủ Thiên giai đại viên mãn như chúng ta mới có tác dụng chân chính! Vẫn câu nói kia, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Hy vọng các người suy nghĩ cho kỹ càng.

Vốn Tiểu Kiến Nhân đang lo lắng, tâm thần bất định, sau khi nghe thấy Dương Thiên Lô không có cao thủ Thiên giai, lập tức không cần nghĩ ngợi liền vô cùng cuồng ngạo, nói:

- Đúng vậy, tuy rằng chúng ta không có cao thủ Thiên giai, nhưng cũng có một vài cao thủ Thiên giai đại viên mãn! Xuất hiện đi nào! Trong lúc này, Dương Thiên Lô nhìn thấy bộ dáng hung hăng càn quấy của Tiểu Kiến Nhân, liền dùng ngữ khí vô cùng kinh thường.

Sau khi Dương Thiên Lô nói xong ba chữ “Xuất hiện đi” thì trên hư không của diễn võ trường, bỗng nhiên truyền ra chấn động khủng bố đến cực điểm, trong nháy mắt từng đạo khí tức Thiên giai đại viên mãn bao trùm cả diễn võ trường.

Tê tê tê....

Lưu quang xẹt qua, một tuyệt đỉnh cao thủ tản ra Tiên Linh Chi Khí xuất hiện trong tầm mắt mọi người, làm cho ánh mắt của mọi người cứng lại.

Số lượng không quá nhiều, cũng không phải là một cao thủ đáng kính, mà là dung nhan khuynh quốc khuynh thành!

Đều là nữ tử!

Đều là dung nhan tuyệt thế!

Mà mười sáu người này, đều là mỹ nữ cực phẩm.

Mười sáu người này, chính là đám Trương Ngã Hàm, Nguyễn Hi Vũ!

Hai thiếu nữ Thiên Nga tộc, Bạch Tố Tố, Bạch Trinh Trinh đứng ở hai bên, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ đứng ở trung tâm! Mà gia hỏa tiểu Bạch giáo hoạt đang đu đưa trên hai cánh tay của Trương Chương Hàm và Nguyễn Hi Vũ, bộ dạng giống như đang nhảy dây.

Mà sau khi bọn người Trương Tử Hàm đáp xuống lôi đài, mười lăm người còn lại chính là bọn Tiểu Vân, Tiểu Tình!

Ba mươi mốt người, đều là Thiên giai đại viên mãn, khí tức trên người của bọn họ là hàng thật giá thật, tất cả các cao thủ ở đây, trong nháy mắt đều khẳng định chuyện này, những thiếu nữ này, tuyệt đối không phải là cao thủ Thiên giai đại viên mãn bình thường.

Bởi vì trên người bọn họ đều ẩn chứa một cỗ ý chí vô cùng cường đại, càng kinh người là, trong hơi thở của các nàng, dường như có ẩn chứa một tia khí tức đặc thù của lão thần tiên Mộc Dịch Đình!

- Tiểu Vân, Tiểu Tình...

Tiểu Thượng cắn chặt răng, hai con ngươi lóng lánh bắn ra hào quang âm tàn, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Trần Thiển...

Tiểu Kiến Nhân nhìn thấy những nữ nhân này xuất hiện, thì tâm tình xao động. Nhưng mà, hắn cũng biết rõ, dù lúc này có vạch trần cũng không có tác dụng gì, kết quả chính là cá chết rách lưới.

- Xem ra còn không đủ...

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của chúng nữ, trên mặt Dương Thiên Lôi xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt, nhưng Tiểu Kiến Nhân lại không biết, lúc này, tâm thần của Dương Thiên Lôi hoàn toàn chú ý tới hắn, nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của Tiểu Kiến Nhân, thấy được khiếp sợ, nhưng không đến mức xúc động phát tác ngay, Dương Thiên Lôi thì thảo trong lòng.

Chỉ có hắn tự mình hiểu rõ. Sở dĩ hắn gia nhập quá trình tuyển chọn minh chủ, cũng không phải là do hắn muốn làm minh chủ. Mà cũng không phải hắn muốn tỏ vẻ mình là người nhân hậu thương người, tiên phong đạo cốt, lão thần tiên cứu vớt chúng sinh trong cảnh dầu sôi lửa bỏng, mà là bị Tiểu Thượng và Tiểu Kiến Nhân hèn hạ vô sỉ này bức phải làm vậy.

Mục đích của Dương Thiên Lôi chính là giết Tiểu Kiến Nhân và Tiểu Thượng!

Nhưng mà, ngay từ đầu Dương Thiên Lôi không ngờ Tiểu Kiến Nhân lại trở nên mạnh mẽ như vậy, hắn vốn không phải là sinh linh trong Cửu Thiên, mà là một con yêu nghiệt chân chính!

Hiện tại, Dương Thiên Lôi biết rõ Tiểu Kiến Nhân đã nhìn thấu thân phận của hắn.

Trên thực tế, thời điểm để cho Vũ Cương và Vũ Thành tiến vào lôi đài, Dương Thiên Lôi đã biết trước sẽ bị Tiểu Kiến Nhân nhìn thấu, nhưng hắn vẫn làm vậy. Chỉ có điều bị sự khôn khéo của Tiểu Kiến Nhân từ chối giao phong.

Cho nên, hiện tại Dương Thiên Lôi muốn làm cho Tiểu Kiến Nhân mất đi lý trí, nhưng phải làm vừa phải.

Bởi vì, nếu Dương Thiên Lôi thể hiện thực lực môn phái quá mức mạnh mẽ, rất có khả năng Tiểu Kiến Nhân sẽ dẫn theo thuộc hạ bỏ trốn. Khi đó hắn chỉ đạo hơn ba trăm cao thủ Thiên giai đại viên mãn, chiến đấu với tu luyện giả trong thiên hạ, thì tràng cảnh lúc đó sẽ như thế nào?

Tại nạn!

Nhưng mà, nếu như cao thủ Thiên giai đại viên mãn của Huyền Thiên Phái quá ít, như vậy Tiểu Kiến Nhân sẽ ẩn nhẫn, lợi dụng uy áp của hơn ba trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn, khiến cho rất nhiều tu luyện giả khuất phục hắn, tôn hắn lên làm minh chủ!

Nếu xảy ra loại tình huống này, thì người gặp xui xẻo chính là Dương Thiên Lôi!

Cho nên, Dương Thiên Lôi vừa phải thể hiện ra thực lực vừa đủ, lại làm cho Tiểu Kiến Nhân cảm thấy vô vọng đạt được vị trí mình chủ, nhưng hẳn lại cảm thấy có thể tiêu diệt Dương Thiên Lôi, như vậy hẳn sẽ bí quá hóa liều, cá chết lười rách.

Thời điểm lúc này, chính là thời điểm Dương Thiên Lôi và Tiểu Kiến Nhân chính thức khai chiến!

Về phần mình chủ, để cho Kỷ Trùng Tiêu và Mạnh Hạ Huy cạnh tranh đi, dù là ai làm, Dương Thiên Lôi cũng tin tưởng. Có hẳn tồn tại, trước khi Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn hàng lâm, chắc chắn sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

Ánh mắt hơi động một chút, bỗng nhiên Dương Thiên Lôi nói ra:

- Nhóm thứ ba xuất hiện đi!

Khi Dương Thiên Lôi nói ra lời này, hư không lại bị xé nứt.

- Sưu sưu....

Lại thêm mười cao thủ Thiên giai đại viên mãn xuất hiện trên lôi đài!

Số lượng tiếp tục tăng lên, cộng với chúng nữ lúc trước, là vừa đúng trăm người!

Trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn!

Nhưng người này phần lớn là môn sinh của Vũ Thanh, Vũ Cương. Những người này lúc trước đều là cao thủ Địa giai, trong lúc tấn chức lên Thiên giai đạt được ý chí của Chủ Thần, cộng thêm thời không pháp tắc biến thái và Tiên Linh Chi Khí cường đại, cho nên hiện giờ đều đạt đến Thiên giai đại viên mãn.

633. Chương 646: Kéo Dài Thời Gian, Không Mưu Mà Hợp.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 646: Kéo dài thời gian, không mưu mà hợp.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hơn nữa, mỗi một người bọn họ đều không phải là cao thủ Thiên giai đại viên mãn bình thường, bởi vì bọn họ có được ý chí của Chủ Thần!

Hơn nữa số lượng môn sinh là cao thủ Thiên giai của Vũ Thanh và Vũ Cương rất nhiều! Chỉ có điều, chỉ có một bộ phận tiến vào đây mà thôi.

- Các vị đều đã nhìn thấy, trăm cao thủ Thiên giai đại viên mãn, hơn nữa tuyệt đối không phải là cao thủ Thiên giai đại viên mãn bình thường! Những cao thủ Thiên giai đại viên mãn này đều là người của ta, những yêu nghiệt bình thường tuyệt đối không đánh lại bọn họ! Cho nên, đối với lời đe dọa của đám yêu nghiệt vô sỉ đó, chúng ta không cần lo lắng, cứ xem như một đám chó đen đang giương nanh múa vuốt đi! Ha ha ha...

Vào thời điểm mọi người không nghĩ tới, Dương Thiên Lôi lại thay đổi, từ một lão nhân tiên phong đạo cốt, tuy trên người vẫn tỏa ra hào nhiên chính khí, nhưng tiếng cười lúc này vô cùng cuồng ngạo.

- Một chưởng giáo! Một chưởng giáo! Chúng ta sẽ giúp đỡ người! Chúng ta sẽ ủng hộ người!

Dương Thiên Lôi bộc lộ tài năng và thể hiện thái độ gay gắt, cả diễn võ trường bộc phát tiếng hoan hô cực lớn!

Ánh mắt của một ít cao thủ tuyệt đỉnh ngồi ở phía trước bắt đầu cảm thấy khiếp sợ, tuy bọn họ không có hành động gì, nhưng mà Tiểu Kiến Nhân cũng nhìn ra được, vào lúc này, bọn họ từ khiếp sợ chuyển biến thành ủng hộ và chờ mong đối với Dương Thiên Lôi.

- Ha ha ha...

Làm cho mọi người không ngờ tới, khoe miệng Dương Thiên Lô nhếch lên, đột nhiên khí tức toàn thân tăng vọt, vào lúc này Tiểu Kiến Nhân phát ra tiếng cười cuồng ngạo.

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn, trong chốc lát khí tức tà ác thao thiên cuộn cuộn như biển tản mát ra, Tiểu Kiến Nhân bay lên không trung!

Hơn ba trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn cũng bay lên không trung theo hắn, vây đám người Dương Thiên Lô và Trương Chương Hàm vào trong!

Tiểu Kiến Nhân đứng bất động trên hư không, tản ra khí tức tà ác thao thiên, bao trùm cả diễn võ trường vào bên trong!

Mà ba trăm ba mươi hai tên Thiên giai đại viên mãn cũng tản ra khí tức tà ác của yêu nghiệt, lập tức bao phủ bốn phía của lôi đài.

Trừ Dương Thiên Lô ra, tất cả mọi người không nghĩ tới, đột nhiên Tiểu Kiến Nhân lại trở mặt nhanh như vậy.

Không hề nghi ngờ, Tiểu Kiến Nhân đã không còn cơ hội đạt được vị trí minh chủ, hiện giờ hắn chỉ có thể mượn nhờ thực lực cường hoành, nhất thống thiên hạ!

- Rầm rầm rầm...

Trong chốc lát, Kỷ Trùng Tiêu, Mạnh Hạ Huy, Trần Phá Thiên, Hạ Tích Trúc đều đứng ra ủng hộ Mộc Dịch Đình, còn tất cả thành viên của tổ trọng tài, cũng bộc phát ra khí tức vô cùng cường đại.

- Tiểu Kiến Nhân, ngươi muốn vi phạm quy tắc do tổ trọng tài chúng ta và mọi người của Vô Cực tinh vực chế định hay sao?

Hải Thanh thân là tổ trưởng tổ trọng tài, tuy hắn biết rõ Tiểu Kiến Nhân có thực lực khủng bố, nhưng vào lúc này, hắn không thể không kiên trì, lạnh lùng chất vấn.

- Quy tắc? Từ giờ trở đi, Tiểu Kiến Nhân ta chính là quy tắc! Ta muốn tái hiện huy hoàng của Tiểu gia chúng ta năm xưa! Quy tắc, do ta chế định! Ha ha ha...

Tiểu Kiến Nhân ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, âm thanh của hắn mang theo một cổ khoái cảm và hãnh diện, Tiểu gia, Tiểu gia bị diệt môn, Tiểu gia ẩn nhẫn hơn trăm vạn năm, sau khi Tiểu Kiến Nhân hắn vạch mặt, hắn đã không chút cố kỵ nói ra.

Thoải mái!

Tiểu Kiến Nhân có cảm giác vô cùng thoải mái, áp lực của hắn, hắn ẩn nhẫn suốt bao nhiêu năm? Không ai biết hắn đã chịu đựng bao nhiêu đau khổ ca!

Hắn muốn trọng trấn huy hoàng của Tiểu gia năm xưa, hắn đã tu luyện điên cuồng hơn người bình thường gấp bao nhiêu lần? Hắn đã trả giá rất nhiều!

Vào lúc này, chân chân chính chính đem hai chữ “Tiểu gia” nói ra trước mặt người trong thiên hạ, hắn có cảm giác sáng khoái chưa từng có từ trước đến nay.

Ý niệm trong đầu, khí tức toàn thân, thần niệm, tâm tình của hắn lúc này đã phát sinh biến hóa kinh người, hắn cười điên cuồng như chưa bao giờ được cười, cả diễn võ trường, thậm chí phương viên trăm vạn dặm của Tiên Hồn Thành, cũng bắt đầu rung động lắc lư kịch liệt, cuồng phong đột khởi, sơn băng địa liệt!

- Rầm rầm rầm...

Vô số cung điện và kiến trúc trong Tiên Hồn Thành đều ẩn chứa trận pháp trùng trùng điệp điệp, nhưng địa chấn như vậy vẫn làm cho chúng nghiêng ngả hư tổn.

Mà vô số tu luyện giả có cảnh giới Thần Đạo trong phạm vi ngàn dặm, lúc này hoảng sợ hỗn loạn, càng ở gần diễn võ trường, càng điên cuồng ôm lấy đầu, hoảng sợ xé rách hư không!

Mà vô số Chân Thần Cảnh trong diễn võ trường, đúng là hơn cao thủ Nhân giai sơ cấp, dưới lực áp bách của khí thế này, cũng thúc dục khí tức của bản thân lên cực hạn, khó khăn lắm mới có thể kháng cự loại uy áp và lực lượng vô hình này!

- Tiểu gia...

- Tiểu gia?

Đại đa số tu luyện giả Chân Thần Cảnh đều hoảng sợ mở to mắt, tuy rất nhiều người chưa từng nhìn thấy lực lượng chân chính của Tiểu gia, hơn nữa đại đa số tu luyện giả ở đây đều sinh sau đẻ muộn, lúc sinh ra thì Tiểu gia đã bị diệt môn, đã trở thành lịch sử của Vô Cực tinh vực, nhưng bọn họ đã từng nghe qua. Ngũ đại gia tộc cùng với cao thủ tuyệt đỉnh và các thế lực đỉnh cấp, lại hoảng sợ động dung, có cảm giác như có tật giật mình!

Nhất là Trần Phá Thiên và Triệu Tự Long càng khiếp sợ. Bởi vì lúc trước Dương Thiên Lôi đã từng nguyên cứu thảo luận qua với bọn họ, nhưng bọn họ vẫn chưa từng liên tưởng Tiểu Thượng và Tiểu Kiến Nhân có liên quan gì tới “Tiểu gia”. Không phải bọn họ không nghĩ tới, mà cảm thấy là không thể nào. Bởi vì Tiểu gia đã biến mất hơn một trăm vạn năm, chết không thể chết lại, loại tro tàn này làm sao có thể bùng cháy được chứ?

- Tiểu gia? Rất lợi hại sao?

Đúng lúc này, bỗng nhiên âm thanh của Dương Thiên Lôi vang vọng vào trong tai của mọi người trong diễn võ trường, âm thanh của hắn không tính là lớn, nhưng giống như một dòng suối ấm áp rót rửa tâm linh của mọi người, ngạnh sanh đè ép tiếng cười kinh khủng của Tiểu Kiến Nhân xuống!

- Hơn một trăm vạn năm, Tiểu gia chính là bá chủ Vô Cực tinh vực! Không nghĩ tới, Trảm Ma Tông chính là hậu duệ của Tiểu gia! Lúc xưa kia, cơ duyên xảo hợp, Ngũ đại gia tộc chúng ta dẫn đầu, liên hợp với rất nhiều thế lực của Vô Cực tinh vực mới có thể hủy diệt Tiểu gia!

Mạnh Hạ Huy và Kỷ Trùng Tiêu đồng thời truyền âm vào trong đầu của Dương Thiên Lôi.

- Thì ra là thế, trách không được đám người Tiểu Thượng lại muốn đối phó với Ngũ đại gia tộc!

Dương Thiên Lôi trầm giọng nói ra.

Chương 646: Kéo dài thời gian, không mưu mà hợp. (Hạ)

Tiểu Kiến Nhân bị Dương Thiên Lôi phá ngang tiếng cười, đột nhiên cúi người nhìn về phía lồi đài, nói vô cùng lạnh lùng:

- Hừ, rượu mời không uống thích uống rượu phạt, ngoan ngoãn dâng vị trí mình chủ cho ta, ta sẽ cho đám người các ngươi sống thêm vài ngày, mà toàn bộ đám người ủng hộ bọn chúng cũng nên ra mặt đi, bởi vì Vô Cực tinh vực lúc này đã đổi chủ! Thừa dịp trước lúc ta tiêu diệt Ngũ đại gia tộc, quy thuận ta, vẫn còn một con đường sống! Nếu không... Tất cả đều phải chết! Ha ha ha...

Nghe được lời nói của Tiểu Kiến Nhân, mọi người vốn vô cùng khiếp sợ, lập tức kinh ngạc nhìn về phía Dương Thiên Lôi! Phải biết rằng, người có thể ngăn cản Tiểu Kiến Nhân lúc này cũng chỉ có Mộc Dịch Đình, mà hơn ba trăm tên Thiên giai đại viên mãn tà ác như yêu nghiệt kia cũng chỉ có một trăm Thiên giai đại viên mãn của Huyền Thiên Phái mới có thể bảo vệ vô số tu luyện giả lúc này, nhưng lời nói của Tiểu Kiến Nhân, truyền vào tai mọi người rất rõ ràng, lão thần tiên đã thắng được lòng tin cậy của bọn họ lại không phải là gương mặt thật, càng kinh người là, hắn không phải là người của Vô Cực tinh vực! Điều này làm sao có thể?

Thời điểm tất cả ánh mắt của mọi người nhìn về phía Dương Thiên Lôi, trên mặt của Dương Thiên Lôi xuất hiện nụ cười tà dị.

Làm cho mọi người đang lâm vào tình cảnh hoảng loạn, lúc này đã bình tĩnh trở lại, vào lúc này, từ trên người của Dương Thiên Lôi tản ra từng đạo hào quang sáng chói, bộ dáng của hắn, khí tức, trước mắt của mọi người, biến thành một người hoàn toàn khác!

Không người nào biết rõ, cho dù chưa từng nhìn thấy chân dung của hắn, nhưng bức họa của hắn mọi người vô cùng quen thuộc.

Dương Thiên Lô!

Hắn chính là nhân vật mấu chốt trong việc cạnh tranh chức vị minh chủ lần này, Dương Thiên Lô!

Trên người của hắn có bảo bối vô thượng, mà Dương Thiên Lô còn có thiên phú vô cùng cường đại.

Đến từ một tinh vực căn cỗi, nhưng thanh danh của Dương Thiên Lô tăng lên rất cao.

- Ha ha...

Làm cho mọi người không thể tin nổi là, Dương Thiên Lô đối mặt với ánh mắt phức tạp của mọi người, khóe miệng của hắn nhếch lên, xuất hiện chiêu bài nụ cười tà, dùng ngữ khí không nóng không lạnh nói ra:

- Các người đừng nhìn ta như vậy, ta không phải chúa cứu thế, cũng không có hứng thú làm chúa cứu thế, sở dĩ lần này ta tham gia cạnh tranh chức minh chủ, hoàn toàn là bị tên điều nhân này bức! Ta không có hứng thú làm minh chủ gì! Ta đến là vì tên điều nhân này.

...

- Gia gia, còn không ra tay?

Lúc Dương Thiên Lô nói những lời này, âm thanh của Tiểu Kiến Nhân vang lên trong óc của Tiểu Thượng.

- Kéo dài một lát! Chúng ta phải khống chế!

Làm cho Tiểu Kiến không ngờ tới, Tiểu Thượng lại nói thế, trong âm thanh lộ ra một tia hưng phấn.

- Gia gia...

- Tâm thần của gia gia đột phá, đây là cơ hội tốt nhất để đột phá Chân Thần Cảnh!

Tiểu Thượng nói xong liền chặt đứt liên hệ với Tiểu Kiến Nhân, pháp lực toàn thân, thần niệm điên cuồng tiến vào quang điểm nằm sâu trong óc.

Mà khôn khéo như Tiểu Kiến Nhân lập tức biết rõ Tiểu Thượng muốn làm gì, vào lúc này, hắn vô cùng hưng phấn! Một lần nữa khống chế thân thể của mình, ánh mắt Tiểu Kiến Nhân tràn ngập hưng phấn và tà ác, làm ra tư thế như đang khống chế tất cả trong tay, mặc cho Dương Thiên Lô lúc này có bộ dáng trâu bò thế nào.

Mà ánh mắt của hắn lúc này chuyển lên người của chúng nữ bên cạnh Dương Thiên Lô.

Không chỉ Trần Thiển.

Trần Thiển từng là nữ nhân hắn muốn có được nhất, chẳng những vì muốn đánh vào Kỷ gia! Tuy Tiểu Kiến Nhân giỏi về tâm kế, cộng thêm hắn vô cùng âm hiểm, nhưng hắn là một thiếu niên, một người! Cho nên đối mặt với mỹ nữ như Trần Thiển, đã phát ra yêu thích từ nội tâm! Mà lúc này, khí tức của Trần Thiển đã không còn thân thể thuần âm, đây chính là chuyện làm hắn phấn nộ và phiền muộn, nhưng mà, lúc này hắn đang nhìn những mỹ nữ không kém Trần Thiển, lúc nhìn thấy những mỹ nữ trong đó vẫn còn có người còn thân thể thuần âm, tâm tình của hắn tốt hơn rất nhiều!

Tâm thần của Tiểu Thượng vượt qua Chân Thần Cảnh, chuyện này có ý nghĩa gì?

Ý nghĩa là Tiểu Thượng có thể luyện hóa ấn ký của yêu nghiệt trong đầu một cách triệt để! Ý nghĩa, thực lực của Tiểu Thượng sẽ tăng lên kinh người.

Mà bây giờ, có hơn ba trăm tên Thiên giai đại viên mãn, có gì không thể chinh phục sao?

Kéo dài thời gian, chỉ cần Tiểu Thượng luyện hóa thành công, tất cả mục đích sẽ hoàn thành.

...

- Trước mắt các người phải chết, không cần vội, cũng sắp rồi! Ha ha ha... Lão tử sẽ cho thêm thời gian!

Tiểu Kiến Nhân nói năng vô cùng cuồng ngạo, giống như đã nắm chắc tất cả trong tay, bộ dáng không coi ai ra gì.

Nghe Tiểu Kiến Nhân nói thế, Dương Thiên Lô hơi sững sờ, mẹ kiếp, tên này vui quá nên điên rồi! Nhưng mà, hắn làm như vậy đúng ý với Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô cũng đang muốn kéo dài thời gian.

Bởi vì, lần này không ra tay thì thôi, hắn muốn một lần ra tiêu diệt toàn bộ yêu nghiệt của Trảm Ma Tông và Tiểu Kiến Nhân! Cho nên, hắn muốn phong tỏa toàn bộ không gian chạy trốn của Trảm Ma Tông.

Quả nhiên, Dương Thiên Lô không phải chúa cứu thế, nhưng Tiểu Kiến Nhân này tuyệt đối là yêu nghiệt, hơn nữa hắn muốn đối phó với mình, làm sao Dương Thiên Lô có thể buông tha cho bọn chúng chứ? Trước kia là không có năng lực, hiện tại, hắn hoàn toàn không sợ!

Lúc này, Lăng Hi và Thanh Tinh Lưu Ly Bình dùng ẩn nặc thuật, vô thành vô tức rời khỏi óc của Dương Thiên Lô, nòng mang theo không ít cao thủ Thiên giai đại viên mãn rời đi, phân tán rời đi, căn cứ theo lời dặn dò của Dương Thiên Lô, bố trí Thiên Niên Dạ Trận.

Chuyện này cần một ít thời gian.

Cho nên, Dương Thiên Lô muốn kéo dài thời gian!

Tiểu Kiến Nhân và Dương Thiên Lô ai cũng muốn mình chắc thắng, ai cũng có cảm giác mình đã không chế được đối phương! Hơn nữa, ai cũng muốn kéo dài thời gian!

Chỉ có điều, hai người ai cũng không ý tứ của đối phương, không mưu mà hợp!

Đúng là không mưu mà hợp, lời nói của Tiểu Kiến Nhân vô cùng cuồng ngạo, nếu là lúc bình thường, chỉ sợ Dương Thiên Lô sẽ phản kích lại, nhưng lần này, Dương Thiên Lô không nói gì.

Thấy Dương Thiên Lô điềm nhiên như không có việc gì, bỏ qua Tiểu Kiến Nhân, nói tiếp:

- Cho nên, vị trí mình chủ, các người nên lựa chọn Mạnh gia, Kỷ gia đi! Nhưng mà, ta vẫn cảm tạ Ngũ đại gia tộc và chư vị ủng hộ Mộc Dịch Đình, cho nên, lần này ta sẽ thanh minh, tuy ta không phải chúa cứu thế, nhưng cũng không quen nhìn người khác hung hăng càn quấy! Dù ai làm mình chủ, cũng đừng quên Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn sắp hàng lâm, nhất trí đối ngoại, đó mới là chính đạo!

Dương Thiên Lô nói những lời này, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Hạ Huy và Kỷ Trùng Tiêu.

- Không thể!

Làm cho mọi người không tưởng tượng được là, Kỷ Trùng Tiêu và Mạnh Hạ Huy lại đồng thời nói ra câu này.

634. Chương 647: Cuồng Vọng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 647: Cuồng vọng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Mộc chương giáo, nếu đã quan tâm thì xin ngài đừng làm như không nhìn thấy! Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn sắp hàng lâm, nhưng chuyện này hiện giờ còn cách bách hơn cả Cửu Thiên Đại Kiếp Nạn.

Khí tức của Mạnh Hạ Huy tăng lên đến đỉnh điểm, trầm giọng nói. Lúc nói lời này, ánh mắt tràn đầy chiến ý nhìn về phía Tiểu Kiến Nhân.

- Không sai! Tiểu gia này, là yêu nghiệt chân chính, yêu nghiệt khủng bố, chúng ta phải trăm thảo trừ căn chúng! Mà Tiểu Kiến Nhân, không thể để hắn còn sống được!

Kỷ Trùng Tiêu lạnh lùng nói ra:

- Kỷ Trùng Kiên ta sẽ từ bỏ cạnh tranh chức vị minh chủ, ủng hộ người thượng vị!

- Mạnh Hạ Huy ta cũng từ bỏ, ủng hộ Mộc chương giáo thượng vị!

Mạnh Hạ Huy nhìn Kỷ Trùng Tiêu mà cảm thấy ngoài ý muốn, hắn cũng lên tiếng.

Hai người thể hiện thái độ rất kiên quyết, cũng vượt qua dự đoán của Dương Thiên Lôi. Kỷ Trùng Tiêu khá tốt, bởi vì hai người có quan hệ rất đặc thù với nhau. Còn Mạnh Hạ Huy? Trước đây hắn nghĩ phá đầu cũng muốn tranh vị trí minh chủ, nếu như Dương Thiên Lôi không phơi bày thân phận chân chính còn có khả năng, nhưng thân phận của Dương Thiên Lôi đã bị phơi bày, vì sao Mạnh Hạ Huy lại từ bỏ?

Trên thực tế, Dương Thiên Lôi đã đánh giá thấp lực uy hiếp của hai chữ “Tiểu gia” này trong Vô Cực tinh vực, cũng đánh giá thấp lực uy hiếp của Tiểu Kiến Nhân và hơn ba trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn mang lại cho mọi người.

- Muốn chết! Mạnh Hạ Huy, Kỷ Trùng Tiêu, hắn không phải là người của Vô Cực tinh vực, thế mà các người cũng dám để hắn lên làm minh chủ! Bọn người đứng là anh minh thần võ đấy! Còn có ai nữa không? Tất cả đứng ra đi, để ta giải quyết luôn một lần! Đừng làm phí thời gian của lão tử.

Tiểu Kiến Nhân nói năng ngạo nghễ, bỗng nhiên hắn nhìn về đám chương giáo chí tôn của các thế lực, nói:

- Nhưng mà, các người nên suy nghĩ cho kỹ! Sống hay chết, được quyết định bởi ý niệm của các người.

- Hừ! Loại yêu nghiệt như người ai cũng có thể tru diệt! Dương Thiên Lôi không phải người Vô Cực tinh vực? Nói láo! Hắn là cháu rể của Trần Phá Thiên ta! Là con ruột của Kỷ Nhạ Yên của Kỷ gia! Thiên Lôi làm minh chủ, Trần gia chúng ta ủng hộ, vì muôn dân trăm họ, vì trăm yêu trừ ma!

Trần Phá Thiên tức giận nói ra.

- Triệu gia chúng ta cũng không ngoại lệ!

Triệu Tự Long nói ra.

- Long gia của ta cũng không ngoại lệ!

Long Tường Vân có chút do dự, nhưng khi nhìn thấy Mạnh Hạ Huy liền cầu biến ánh mắt, lập tức trầm giọng nói ra.

Dương Thiên Lôi là con rể Trần gia, lại là nhi tử của Kỷ Nhạ Yên, chính điều này đã làm Long Tường Vân không cảm thấy lo lắng. Nhưng đối mặt với nguy cơ lần này, Long Tường Vân vẫn đứng về phía Mạnh Hạ Huy.

- Tích Trúc Điện ta từ trước tới nay không can dự vào tranh đấu, nhưng lần này, Hạ Tích Trúc ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn, Thiên Lôi, ta ủng hộ!

Thân hình của Hạ Tích Trúc xuất hiện trên lôi đài, trầm giọng nói ra.

Nhưng mà, các chương giáo chí tôn khác cũng lâm vào do dự. Bọn họ nhìn ra, Tiểu Kiến Nhân rất đáng sợ, hơn nữa lại có hơn ba trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn thủ hạ dưới tay, dù thế nào, trận chiến xảy ra sẽ rất khủng bố, rất nhiều cao thủ Thiên giai đại viên mãn sẽ chết trong trận chiến này.

Đứng ra, sẽ phải đối mặt với sự truy sát của Tiểu Kiến Nhân và hơn ba trăm tên thủ hạ, lui ra ngoài, tạm thời có thể an toàn.

Chuyện đơn giản như thế, nhưng lại làm cho bọn họ khó lựa chọn. Bởi vì, nếu lui ra ngoài, một khi Tiểu Kiến Nhân thắng lợi, bọn họ phải khuất phục dưới dâm uy của Tiểu Kiến Nhân, hắn sẽ thả chó cắn trộm, làm cho Vô Cực tinh vực lâm vào tình cảnh một nhà độc đại như trước kia. Đây chính là chuyện bọn họ không muốn nhìn thấy nhất, nhưng mà, đứng ra, chỉ bằng vào sức lực của một trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn làm sao mà đối phó được với hơn ba trăm tên yêu nghiệt tà khí thao thiên?

...

Tiểu Kiến Nhân nhìn thấy bộ dạng do dự của bọn họ, cảm thấy rất thoải mái. Trên thực tế, lúc này hắn không thêm để mắt đến đám người này, dù tất cả mọi người ở đây liên hợp lại, cũng không sao cả, nhiều nhất chỉ có hơn trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn thôi! Làm thế nào đấu lại hắn? Một màn này, hắn đã nghĩ đến.

Nếu lúc này nói lời uy hiếp, phải tỏ ra bình thường một chút, kéo dài chút thời gian a.

Lúc này, tâm tư của hắn, sớm đã tập trung lên người bọn Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Tiểu Bạch, Dương Thiên Lôi cùng chúng nữ.

Những nữ nhân này, đều là nữ nhân cực phẩm, nữ nhân của Dương Thiên Lôi!

Hắn Tiểu Kiến Nhân muốn thu hết tất cả, mặc sức chà đạp!

Hắn phải chà đạp bọn họ gấp trăm ngàn lần, bởi vì hắn muốn trút lửa giận khi Dương Thiên Lôi đã lấy đi thân thể thuần âm của Trần Thiển.

...

- Ta từ bỏ, ta không có hứng thú làm minh chủ! Còn đám yêu nghiệt Tiểu gia này, không có vấn đề gì, nhưng mà, phải đợi ta và bọn chúng tính toán xong với nhau đã! Các người chỉ cần đứng nhìn là được rồi, nếu những này yêu nghiệt này có kẻ nào chạy trốn, giúp ta ngăn lại là tốt rồi.

Làm cho bọn người Mạnh Hạ Huy không thể tưởng tượng được là, vào lúc này, Dương Thiên Lôi lại nói ra những lời rất cuồng ngạo. Hắn nói xong, khí tức hạo nhiên chính khí trên người hắn tăng vọt một cách điên cuồng.

Chính là hạo nhiên chính khí, nhưng trong cảm giác của mọi người lúc này, hoàn toàn không giống như lão thần tiên Mộc Dịch Đình trước đây, bởi vì trong cổ khí tức hạo nhiên chính khí này tràn ngập khí tức sát phạt.

Mà Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ cùng một trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn, cũng bắt đầu động, trong nháy mắt, từng đạo thân ảnh phân tán khắp lối đi, mỗi một đạo thân ảnh đều đứng ở những vị trí rất cổ quái, nhưng mà, bọn họ tạo thành một cổ khí tức huyền ảo, hình như là một loại trận pháp.

- Nghe ta đi, đợi một chút nữa, các người sẽ biết rõ tất cả.

Dương Thiên Lôi thấy đám người Mạnh Hạ Huy không rời khỏi, đột nhiên truyền âm vào tai của bọn họ.

- Ha ha ha... Đủ cuồng vọng! Không thể không nói, đúng là có vốn liếng để cuồng ngạo, nhưng mà, trước mặt Tiểu Kiến Nhân ta, còn chưa đủ nhìn.

Tiểu Kiến Nhân lạnh lùng nói ra, lời nói vừa dứt, thân hình của hắn bay lên, phát phát tay.

Trong chớp lát, bỗng nhiên khí tức của hơn ba trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn tăng vọt, trong nháy mắt ngưng tụ thành một trận pháp phong ấn vô cùng cường đại.

...

- Những người dưới Thiên giai đại viên mãn rời khỏi đây! Nhanh!

Trong diễn võ trường hết sức căng thẳng, một tên cường giả chí tôn quát lớn, trong diễn võ trường đều là đệ tử tinh anh, họ chính là căn cơ của thế lực, nhưng trước màn đại chiến sắp diễn ra, bọn họ không có tư cách tham gia, chỉ sợ khi đó một đạo năng lượng loạn lưu, bọn họ cũng không thừa nhận nổi.

635. Chương 648: Một Đạo Ánh Sáng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 648: Một đạo ánh sáng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi nghe được chuông giáo chí tôn của mình ra lệnh, một tu luyện giả trong diễn võ trường lập tức xé rách hư không rời đi, nhưng mà, không phải bọn họ chạy trốn, bọn họ chỉ tránh ra xa mà thôi.

Bởi vì không có người nào muốn bỏ qua việc quan sát trận chiến của Thiên giai đại viên mãn!

Cùng thời gian, ngoài phương viên vạn dặm ngoài diễn võ trường, tất cả tu luyện giả đều vận chuyển pháp lực của mình lên đến mức cực hạn, nhanh chóng tránh xa, hơn nữa cẩn thận quan sát tình hình.

...

- Giết!

- Giết!

Dương Thiên Lô và Tiểu Kiến Nhân đều hô lên cùng lúc, phát ra một tiếng “Giết”!

Nhưng mà, không hợp là, đột nhiên Dương Thiên Lô phóng về phía Tiểu Kiến Nhân, nhưng làm cho mọi người kinh ngạc là, Tiểu Kiến Nhân cuồng ngạo lại không dám nghênh chiến, trong chớp lát bay ra xa ngàn dặm, đứng bất động trên hư không, ra lệnh cho thủ hạ ngăn cản Dương Thiên Lô.

Tuy thần sắc trên mặt của Tiểu Kiến Nhân thể hiện ra bộ dáng mình không cần ra tay, ra lệnh cho thủ hạ chém giết Dương Thiên Lô.

- Rầm rầm rầm...

Tiếng nổ mạnh khủng bố vang vọng khắp toàn trường, tuy cái diễn võ trường này vô cùng rộng lớn, nhưng khi song phương giao chiến với nhau. Chỉ trong nháy mắt, hơn bốn trăm đạo thân ảnh bạo tạo như pháo hoa, lấy diễn võ trường làm trung tâm, lan tràn ra bốn phía.

...

Mạnh Hạ Huy, Mạnh Hạ Trảm, Kỷ Trùng Tiêu, Trần Phá Thiên, Trần Phá Địa, Triệu Tự Long, Triệu Tự Vượng, Long Tường Vân, Long Tường Không và Hạ Tích Trúc, lập tức hóa thành từng đạo lưu quang, phân thành mấy hướng trên hư không, phát ra pháp lực và thần niệm bàng bạc, bao phủ phương viên vạn dặm.

Bọn họ không ra tay, mà làm theo lời của Dương Thiên Lô, đứng ngoài lược trận.

Mà những chuông giáo chí tôn khác của Vô Cực tinh vực, khi nhìn thấy một trăm tên thủ hạ Thiên giai đại viên mãn của Dương Thiên Lô đang giao chiến, đều lấy một địch hai, thậm chí địch ba, thời điểm giao chiến, lúc bọn họ bị tà khí thao thiên của đối thủ bao phủ áp chế, nhưng mà, mỗi khi gặp nguy hiểm, hư không lại vỡ ra một cách quỷ dị, một gã cao thủ Thiên giai đại viên mãn lặn lội gia nhập vào trong cuộc chiến.

Một màn này rơi vào trong mắt của mọi người, đúng là bất khả tư nghị.

Điều này có ý nghĩa gì?

Dương Thiên Lô còn ẩn dấu lực lượng!

Nhất là, thời điểm Dương Thiên Lô đối mặt với sự vây công của mười mấy tên Thiên giai đại viên mãn, nhưng chẳng thèm quan tâm, hần phát ra công kích sắc bén và từ từ tiếp cận Tiểu Kiến Nhân, vào lúc này, trong lòng của bọn họ đã biết nên đứng về bên nào!

Trong chớp lát, năm ba người bọn họ tạo thành một tổ, tiến vào hư không, gia nhập vào đội ngũ của Mạnh Hạ Huy, Kỷ Trùng Tiêu!

...

Tiểu Kiến Nhân lúc này không tham gia chiến đấu, vẻ mặt hung hăng càn quấy, đắc chí, hưng phấn đã không còn tồn tại, mà biến thành khiếp sợ mãnh liệt!

Dù thế nào hắn cũng không thể tưởng tượng được, hắn không ngờ chiến lực trăm tên Thiên giai đại viên mãn thủ hạ của Dương Thiên Lôi lại cường hãn như vậy, chỉ như thế, thì cũng bỏ đi, nhưng hắn không ngờ tới là, trong hư không vẫn còn cao thủ đang ẩn nấp.

Trong nháy mắt, tâm tình của Tiểu Kiến Nhân rất buồn bực.

Bây mưu nghĩ kế quyết thắng ngoài ngàn dặm, đây chính là tiền vốn mà hắn tự tin nhất, nhưng đứng trước mặt Dương Thiên Lôi, hắn liên tục bại trận! Vào lúc này, Tiểu Kiến Nhân hoàn toàn mê mang, Dương Thiên Lôi có bao nhiêu át chủ bài?

...

- Đứng!

Một tiếng nổ thật lớn, đột nhiên nắm đấm của Dương Thiên Lôi đâm vào đầu một tên yêu nghiệt, trong chốc lát máu và óc bay ra, tuy không có tiếng kêu la thảm thiết, tuy đầu của tên yêu nghiệt này đã nổ tung, nhưng thân thể của hắn vẫn tản ra khí tức tà ác thao thiên, một loạt âm thanh “Ầm ầm” vang lên, sau đó có thêm nhiều tiếng nổ khủng bố.

Bạo thể!

Dương Thiên Lôi không nghĩ tới loại yêu nghiệt này lại tàn nhẫn khủng bố như vậy, may mắn là tu vi của hắn mạnh hơn con yêu nghiệt này rất nhiều, nếu không, chỉ sợ hắn đã bị thương.

- Mọi người chú ý, bọn yêu nghiệt này không còn nhân tính, khi chết sẽ tự bạo thể!

Thần niệm của Dương Thiên Lôi phân thành vô số đạo, truyền vào trong đầu của bọn Trương Tử Hàm.

...

Thời điểm Dương Thiên Lôi đem thực lực của mình tăng lên đến cực hạn để chiến đấu với nhiều tên yêu nghiệt khác, thì xuyên việt qua vũ trụ vô tận, trên một ngôi sao, bởi vì khí tức của Tiểu Kiến Nhân phát ra quá cường hãn, bởi vì Tiểu Kiến Nhân ẩn nấp khí tức nên nó mất phương hướng, nhưng vào lúc này, tốc độ của nó nhanh hơn ánh sáng vô số lần, xuyên thấu vô số vũ trụ, ngân hà...

- Ha ha ha ha...

Vào thời điểm Dương Thiên Lôi chém giết một tên yêu nghiệt, bị nó bạo thể nên lui về sau hai thước, đột nhiên một cỗ lực lượng tà ác mênh mông vô tận, không gì địch nổi, một bóng đen từ trên trời rơi xuống, giống như một cái cự trảo đen kịt, trực tiếp chụp về phía Trần Thiên ở cách đó ngàn dặm!

Bỗng nhiên Tiểu Kiến Nhân ra tay!

Mục tiêu công kích không phải là Dương Thiên Lôi, mà là Trần Thiên!

Trần Thiên bằng vào lực lượng của mình có thể chống lại hai tên yêu nghiệt Thiên giai đại viên mãn công kích, làm sao có thể chống đỡ công kích của Tiểu Kiến Nhân được chứ?

Nếu bị đánh trúng, Trần Thiên sẽ bị cự trảo này giam cầm hoàn toàn.

- Đc!mm!

Dương Thiên Lôi gầm lên một tiếng, không nghĩ tới Tiểu Kiến Nhân lại hèn hạ như thế, không chiến với mình, ngược lại công hướng Trần Thiên, dưới sự giận dữ, đột nhiên thúc Ngọc Huyền Thanh Khí, hai tay đưa vào hư không, một đạo hào quang sáng chói, lập tức ngưng tụ thành một cự phủ như khai thiên tích địa, ẩn chứa pháp lực và thần niệm vô cùng vô tận, chém lên ma trảo.

- Đứng!

Dạ Ma Trảo của Tiểu Kiến Nhân, bị một kích của Dương Thiên Lôi phá hư!

- Thần thông thật lợi hại! Ta xem ngươi có thể phát ra liên tục được không? Ha ha ha...

Tiểu Kiến Nhân tức giận nói ra, hiển nhiên hắn không nghĩ rằng mình ra tay bất ngờ như vậy, lại bị Dương Thiên Lô ngăn trở. Hơn nữa, trong mơ hồ, hắn cảm giác được, Dương Thiên Lô hiện giờ tuyệt đối hiệu thắng hơn cả lúc chiến đấu với con yêu nghiệt chân chính kia rất nhiều.

Tiếng cười tà ác của Tiểu Kiến Nhân vang vọng hư không, bỗng nhiên năng lượng đen kịt của hắn tản ra ngàn vạn đạo, từng đạo ma trảo khủng bố, tuôn ra vô cùng vô tận, công kích về phía Trương Tử Hàm và trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn.

Lúc này Tiểu Kiến Nhân là do Tiểu Thượng khống chế, hơn nữa lúc này Tiểu Thượng đã không còn bất kỳ áp lực nào, cho dù là quyết đấu với Dương Thiên Lô bị trọng thương, hắn cũng không cần thiết lại lo lắng con yêu nghiệt kia khống chế thân thể của Tiểu Kiến Nhân, bởi vì, thần niệm của hắn đã vượt qua Chân Thần Cảnh, nhân lúc con yêu nghiệt kia bị trọng thương, vào thời điểm nó yếu ớt nhất luyện hóa linh hồn lạc ấn.

Chương 648: Một đạo ánh sáng. (Hạ)

Mà bây giờ, hắn muốn bắt tất cả trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn của Dương Thiên Lô, sau đó liên thủ với lũ yêu nghiệt chém giết Dương Thiên Lô!

Không ngờ Tiểu Kiến Nhân lại hèn hạ vô sỉ như vậy, bỗng nhiên Dương Thiên Lô ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hét dài, trong hư không tản ra ngũ sắc quang hoa, bao phủ phương viên mấy vạn dặm trong hư không.

Mũi nhọn ánh sáng lập lòe, quang hoa rời rạc, cả thiên địa biến thành một thế giới ngũ sắc.

Vào lúc này, có mấy đạo thân ảnh hiện ra khắp bốn phương tám hướng.

Rầm rầm rầm...

Vừa rồi đám yêu nghiệt còn chiếm ưu thế nhân số tuyệt đối, chỉ trong nháy mắt, ưu thế này biến mất, mà bọn Trương Tử Hàm và hơn trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn lại có thêm mấy người phụ tá, liên thủ vây đánh một con yêu nghiệt!

- Thực sự cho rằng ta chỉ có một chút lực lượng sao?

Dương Thiên Lô nói vô cùng ngạo nghễ.

Những con yêu nghiệt ngăn cản Dương Thiên Lô và Tiểu Kiến Nhân, lúc này mỗi con đều bị mấy cao thủ Thiên giai đại viên mãn cuốn lấy, trong chớp lát, phương viên xung quanh Dương Thiên Lô và Tiểu Kiến Nhân đã biến thành một nơi trống trải.

Tiểu Kiến Nhân muốn tránh cũng không tránh được.

Vào lúc này, sắc mặt Tiểu Kiến Nhân âm trầm bất định, dù có nghĩ thế nào hắn cũng không ngờ Dương Thiên Lô che giấu sâu như vậy, càng thêm khủng bố là, vào lúc này bên cạnh Dương Thiên Lô xuất hiện một thân ảnh khuyên quốc khuyên thành, hoàn mỹ không tỳ vết!

Khí tức của đạo thân ảnh này, hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể Dương Thiên Lô, không có chút khuyết điểm nhỏ nhặt nào, giống như cả hai là một người.

Lăng Hi!

Sau khi Lăng Hi đạt tới Chân Thành Cảnh Thiên giai đại viên mãn, có được năng lực càng cường hãn, nàng không cần ở trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình cũng có thể “Hợp thể” với Dương Thiên Lô.

- Chết! Phải chết! Toàn bộ các người đều phải chết! Dương Thiên Lô, ta sẽ cho người nhìn thấy tuyệt học của Tiểu gia ta! Tuyệt học vượt qua Chân Thần Cảnh, Chân Không Niên Dạ Thủ Ấn!

Trong lúc khiếp sợ, bỗng nhiên Tiểu Kiến Nhân tức giận điên cuồng nói ra, lúc nói xong, một tiếng nổ thật lớn vang lên, không gian hỗn độn xuất hiện, đánh về phía Dương Thiên Lô và Lăng Hi.

Mà Tiểu Kiến Nhân phát ra không gian hỗn độn, hai tay huy động một cách điên cuồng, hiển nhiên, hắn không cho rằng chỉ bằng vào không gian hỗn độn có thể chiến thắng Dương Thiên Lô, sát chiêu thật sự, chính là Chân Không Niên Dạ Thủ Ấn.

...

Dương Thiên Lôi và Lăng Hi quát lên một tiếng, hai người đồng thời phát tay, một cổ Ngọc Huyền Thanh Khí giống như nước trên ngân hà đổ xuống, chỉ một lát, đã ngưng tụ ra một đạo hư ảnh.

Một đại hán to lớn hùng vĩ, một hư ảnh cầm trong tay Khai Thiên Cự Phủ!

Phía trên Khai Thiên Cự Phủ, bao phủ đầy hoa văn huyền ảo, đánh xuống Tiểu Kiến Nhân.

- Âm âm!

Không gian hỗn độn không còn, nó đã hóa thành bột mịn. Năng lượng cuộn bạo tàn sát bừa bãi, đem phương viên vạn dặm quanh Dương Thiên Lôi và Tiểu Kiến Nhân hóa thành trạng thái chân không, vô số cao thủ Thiên giai đại viên mãn giao chiến gần đó, đều bị tai bay vạ gió, bị năng lượng khủng bố này chấn bay ra bốn phía.

- Được rồi! Ta đã nhìn thấy thần thông vượt qua Chân Thần Cảnh, đến đây đi!

Dương Thiên Lôi cảm ứng được khí tức khủng bố trên người Tiểu Kiến Nhân chuyển biến, huyết dịch sôi trào, âm thanh vang vọng diễn vô trường. Lúc nói lời này, thần niệm và pháp lực của hắn và Lăng Hi hợp lại làm một, trong chớp lát tiên linh chi khí bùng nổ từ trên thân thể hai người tản ra.

Cùng lúc đó, phạm âm vang vọng cả hư không!

Tuyệt chiêu, vào lúc này, Tiểu Kiến Nhân cảm ứng được khí tức khủng bố trên người Dương Thiên Lôi, không thể không xuất toàn lực.

Tiểu Kiến Nhân ngưng tụ năng lượng một cách điên cuồng, thời điểm hắn cảm ứng được Dương Thiên Lôi biến đổi, hắn càng trở nên điên cuồng, huy động hai tay nhanh hơn.

- Chân Không Niên Dạ Thủ Ấn, té!

Khi Tiểu Kiến Nhân la lên, từng đạo năng lượng tà ác khủng bố, song chưởng của hắn huy động nhịp nhàng, lập tức phát ra chín ngàn chín trăm chín mươi chín đạo ma trảo đen kịt khủng bố.

Mỗi một ma trảo đều cường đại hơn Chân Không Niên Dạ Thủ Ấn vô số lần, mang theo năng lượng xé rách không gian, tạo thành ma trảo vô cùng kinh khủng, đánh về phía Dương Thiên Lôi!

Trong thời gian ngắn, thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, cuồng phong gào thét, giống như ngày tận thế đã đến.

Ở đây đều là cao thủ tuyệt đỉnh, lúc này hoảng sợ tứ tán, không người nào dám do dự, ngay cả những tên yêu nghiệt trong mắt bọn họ cũng tránh đi.

Mạnh Hạ Huy, Kỷ Trùng Tiêu và mười mấy tên cao thủ bốn phía, cũng nhanh chóng lui về phía sau, dùng ánh mắt nhìn.

- Tuyệt học Tiểu gia, Chân Không Niên Dạ Đại Thủ Ấn, cảnh giới chí cao, Diệt Thế!

Chiêu thức này còn đáng sợ hơn cả thần kiếm của Kỷ Trùng Tiêu và Thủy Tổ Kim Thương của Mạnh Hạ Huy, trong nội tâm bọn họ vô cùng hoảng sợ, bọn họ có thể khẳng định, một chiêu này của Tiểu Kiến Nhân, nếu đánh về phía bọn họ, bọn họ không tiếp nổi, hóa thành bột mịn!

Chân Không Niên Dạ Thủ Ấn, chính là tuyệt học vô thượng của Tiểu gia năm xưa, gia chủ Tiểu gia năm xưa dựa vào Chân Không Niên Dạ Thủ Ấn tung hoành thiên hạ, uy lực của nó cho tới bây giờ vẫn là đỉnh phong trong Cửu Thiên, không có bất cứ thần thông pháp tắc nào vượt qua nó, dù là bất cứ loại nào trong Tam Thiên Đại Đạo cũng không thể sánh kịp.

Nhưng mà, muốn đem Chân Không Niên Dạ Thủ Ấn luyện cảnh giới chí cao, Diệt Thế, còn khó hơn lên trời.

Bởi vì, tuyệt học này đã vượt qua phạm vi Chân Thần Cảnh, chỉ có siêu việt cảnh giới Chân Thần Cảnh, mới có thể đạt tới!

Chẳng lẽ tâm thần của Tiểu Kiến Nhân hiện giờ đã vượt qua Chân Thần Cảnh?

Vào lúc này, bọn người Mạnh Hạ Huy khiếp sợ khi nghĩ đến điều này.

...

Dương Thiên Lô đem đủ loại thần thông ngưng tụ đến mức tận cùng, Huyền Thiên Chân Kinh, năng lượng thần bí hộ thể, Bàn Cổ Hỗn Độn Quyết và Tam Thiên Đại Đạo dung hợp vào thân, cộng thêm Lăng Hi, Thanh Tinh Lưu Ly Bình và ngũ sắc quang hoa mệnh môn... Một kích này, tuyệt đối là một kích mạnh nhất từ trước đến nay của Dương Thiên Lô.

Đùng đùng đùng...

Chân Không Niên Dạ Thủ Ấn đen kịt và năng lượng phát ra hào quang sáng chói va chạm với nhau, lập tức bộc phát ra uy lực không gì sánh kịp, làm cho bầu trời bị Dương Thiên Lô và Tiểu Kiến Nhân xé rách.

Trong phương viên vạn dặm chỉ còn lại tiếng nổ vang vọng thiên địa và năng lượng tàn sát bừa bãi lan ra bốn phía.

Tất cả cao thủ dưới sự bất đắc dĩ, phía nhanh chóng bỏ chạy ra thật xa.

Cho dù tất cả mọi người đều muốn nhìn thấy cảnh Dương Thiên Lô và Tiểu Kiến Nhân đại chiến với nhau, nhưng vào lúc này, lại bất lực, bởi vì phương viên vạn dặm chung quanh bọn họ đã biến thành cấm khu!

636. Chương 649: Cửu Âm Cung.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 649: Cửu Âm Cung.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dù là cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn, cũng không dám đi vào trong đó!

Chỉ có khiếp sợ mở to mắt khi nhìn thấy năng lượng loạn lưu từ đó đủ sức hủy diệt một khóa tinh cầu trên hư không, tinh cầu nổ tung làm bầu trời trắng xóa.

...

Không chỉ mọi người, bọn Trương Tử Hàm và chúng nữ đã sớm tu luyện công pháp thần bí của Phong Linh Nhi và Phạm Linh Nhi, sớm đã có thần niệm giống như Lăng Hi, chỉ cần bọn họ vẫn còn ở xung quanh nơi này, bọn họ sẽ cảm ứng được tràng cảnh mà Lăng Hi nhìn thấy như thế nào.

Nhưng chính là như thế, cho nên tâm tình của chúng nữ lúc này khẩn trương đến cực điểm!

Tiểu Kiến Nhân phát ra chiêu mạnh nhất trong Chân Không Niên Dạ Thủ Ấn là Diệt Thế, cộng thêm một kích toàn lực của Dương Thiên Lô, chúng đang thôn phệ lẫn nhau, lao tới đối phương.

- Rầm rầm...

Hai tiếng nổ tung khủng bố vang lên, Tiểu Kiến Nhân và Dương Thiên Lô tách nhau ra, trên người Lăng Hi nổ tung, trong chốc lát thân thể ba người như ba tia chớp, bay ra ngoài, nhanh như thiểm điện.

...

Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ và chúng nữ đều cả kinh kêu lên, trong nháy mắt, các nàng đã cảm ứng được liên hệ thần bí với Lăng Hi đã mơ hồ, hiển nhiên Lăng Hi đã lâm vào hôn mê!

Trong chốc lát, chúng nữ lập tức lao ra một cách điên cuồng.

Các nàng biết rõ, chiến đấu giữa Dương Thiên Lô và Tiểu Kiến Nhân đã kết thúc, hơn nữa ba người đều bị trọng thương.

Nhưng làm cho Trương Tử Hàm và mọi người không thể tưởng tượng được là, bỗng nhiên trong hư không xuất hiện một đạo ánh sáng.

Đạo ánh sáng này lấy chiến trường Dương Thiên Lô và Tiểu Kiến Nhân chiến đấu làm trung tâm.

Trực tiếp ngăn cản thân hình của các nàng, các nàng không thể tiến tới được chút nào.

Đạo ánh sáng này, hoàn toàn vượt qua nhận thức của tất cả mọi người, cũng không phải ánh sáng chân chính, bởi vì mỗi người không thể nào hình dung nó được, không có bất kỳ màu sắc gì, mắt thường cũng không nhìn thấy, nhưng mọi người biết đây là một đạo ánh sáng, một đạo ánh sáng hiện ra từ sâu trong tâm thần của mỗi người.

...

- Lăng Hi!

Thời điểm Dương Thiên Lô và Lăng Hi đồng thời thừa nhận công kích của Tiểu Kiến Nhân, thần niệm và pháp lực của hai người hợp lại làm một, lại bị đánh thành xơ xác, càng làm cho Dương Thiên Lô hoảng sợ là, khi Lăng Hi bị đánh bay, nàng lại phun ra một ngụm máu tươi trúng người của Dương Thiên Lô! Khoảng cách của hai người liền vượt qua mấy ngàn dặm.

Tuy Dương Thiên Lô bị thương, nhưng thân thể của hắn cường hãn, nhưng Lăng Hi lại không được như thế. Nhưng mà, thời điểm Dương Thiên Lô thúc dục thần niệm muốn lợi dụng liên hệ giữa Lăng Hi và Thanh Tinh Lưu Ly Bình, thời điểm hắn triệu hồi thì có đạo ánh sáng xuất hiện trong óc, đạo ánh sáng kia đã bao phủ hắn hoàn toàn.

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lô với tu vi Thiên giai đại viên mãn lại mất đi ý chí của Chủ Thần và năng lực tư duy của mình.

Trong thời gian đó, Tiểu Kiến Nhân đã bị trọng thương cũng bị trọng thương giống Dương Thiên Lô, hắn cũng bị đạo ánh sáng này bao phủ!

...

Lúc đạo ánh sáng kia xuất hiện, cả thiên địa yên tĩnh lại, tất cả năng lượng khủng bố và tiếng nổ mạnh cũng biến mất không còn, ngay cả năng lượng của không gian loạn lưu cũng tiêu thất!

Lúc tất cả mọi người hoảng sợ nhìn soi mói, trước người của Dương Thiên Lô và Tiểu Kiến Nhân là một “Quang môn” soi sáng lòng người.

Không ai biết “Môn” này là cái gì, cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi biến mất.

Vừa rồi giao chiến thừa sống thiếu chết, vào lúc này trong hư không không thể tìm được chút dấu vết nào, đối với tất cả mọi người mà nói, nó giống như ảo giác thoáng qua, nhưng mà...

- Ngao... Ngao... Rầm rầm rầm...

Bỗng nhiên một tiếng quái vật kêu lên khủng bố đánh vỡ sự yên tĩnh, mọi người cho rằng chiến đấu đã dừng lại, kinh hãi phát hiện, thủ hạ yêu nghiệt của Tiểu Kiến Nhân mất đi không chế, thân thể bắt đầu cải biến rất quỷ dị, thân hình càng ngày càng đen lại, ngoại hình chính là yêu vật khủng bố.

- Khắc khắc khắc khắc...

Đột nhiên có tiếng cười quái dị truyền tới, hơn ba trăm con yêu nghiệt phát ra khí tức tà ác thao thiên, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, phóng về phía mọi người!

...

- Thiên Lô...

Đúng lúc này, một tiếng kêu đầy sợ hãi, lo lắng, thậm chí tuyệt vọng, thê vô cùng thê lương vang vọng phương xa truyền đến!

Ngũ sắc quang hoa sáng chói, đột nhiên bay lên, một đạo thân ảnh như như thiên điện phóng tới hư không, nhưng mà, “Quang môn” kia biến mất quá thần kỳ, dù nàng có nhanh như thế nào, cũng không thể tìm được chút khí tức nào của nó!

- Lăng Hi!

Trương Tử Hàm và chúng nữ dùng tốc độ nhanh như phóng tới đạo ánh sáng ở trung tâm trận chiến, nhưng mà, trong phương viên mấy vạn dặm, trừ tâm thần của các nàng đang liên hệ với Lăng Hi đang khôi phục ra, cũng không cảm ứng được bất kỳ khí tức sinh mệnh nào nữa, Dương Thiên Lôi và Tiểu Kiến Nhân đều tiêu thất trong hư không.

Thời điểm nghe Lăng Hi kêu lên âm thanh vô cùng mong nhớ, tâm của chúng nữ đều treo trên cổ họng.

- Thiên Lôi đâu rồi, Thiên Lôi đâu này? Lăng Hi...

Thời điểm chúng nữ nhanh chóng xuất hiện trước mặt Lăng Hi, tất cả đều bị hoảng sợ bao trùm tâm thần, vô cùng lo lắng hồi thẩm.

Mà gương mặt khuynh quốc khuynh thành hoàn mỹ không tỳ vết của Lăng Hi đã bị nước mắt phủ kín, vừa rồi xảy ra chuyện gì thì nàng cũng không rõ ràng, vì lúc đó nàng đã bị trọng thương, nàng đã lâm vào hôn mê, thân thể đã bị trọng thương, nhưng nàng là cao thủ Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn, lúc này đã chính thức dung nhập làm một thể với Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, nàng chính là Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình chính là nàng, cho nên, không mất thời gian bao lâu đã khôi phục lại, nhưng mà, lúc thanh tỉnh lại, nàng khiếp sợ phát hiện, liên hệ với Dương Thiên Lôi đã bị ngăn cách.

Nàng nhìn thấy “Quang môn”, nhìn thấy thân ảnh của Dương Thiên Lôi, nhưng mà, tất cả đã biến mất.

Rốt cuộc Dương Thiên Lôi và Tiểu Kiến Nhân đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Hi không biết, nhưng mà, từ khi gặp được Dương Thiên Lôi, từ trước tới nay nàng vẫn chưa từng xa cách Dương Thiên Lôi lần nào, cho nên vào lúc này cảm thấy vô cùng lo lắng, khổ sở, đau lòng, mê mang...

Chúng nữ có tâm ý tương thông, lập tức im miệng không nói, sắc mặt biến thành trắng bệch.

Một trận tất thắng, tại sao lại biến thành kết cục này?

Có ai ngờ rằng Tiểu Kiến Nhân lại là tồn tại khủng bố như vậy?

Đạo “Quang môn” kia là cái gì?

Vào lúc này, mặc cho chúng nữ có thúc dục thần niệm tìm kiếm Dương Thiên Lôi thế nào, cũng không cảm thấy chút chấn động nào!

- Khắc khắc khắc khắc...

Đúng lúc này, có rất nhiều yêu nghiệt lao tới, tản ra tiếng cười khùng bố âm trầm, làm chúng nữ bừng tỉnh.

Chương 649: Cửu Âm Cung. (Hạ)

- Giết! Giết!

Vào lúc này, Lăng Hi, Trương Tử Hàm và chúng nữ lập tức phát ra tiếng kêu vô cùng lạnh lùng, phóng nhanh về phía yêu nghiệt.

Chiến!

Chính vì Tiểu Kiến Nhân và đám yêu nghiệt này nên Dương Thiên Lôi mới có kết cục hôm nay!

Vào lúc này, chúng nữ đều điên cuồng!

Mà Kỷ Trùng Tiêu, Mạnh Hạ Huy cùng Vũ Thanh, Vũ Cương và các cao thủ thuộc hạ của Dương Thiên Lôi, còn có rất nhiều cao thủ tuyệt đỉnh của các môn phái, sớm đã lâm vào chiến đấu với yêu nghiệt khủng bố.

Thời điểm này, tất cả mọi người đã biết rõ, Tiểu Kiến Nhân giống như lời của Dương Thiên Lôi, vốn không phải là cao thủ trong Cửu Thiên, và hơn ba trăm tên thuộc hạ của hắn cũng không phải!

Bởi vì, mất đi thần niệm của “Chủ nhân” Tiểu Kiến Nhân khổng chế, nhưng con yêu nghiệt này mất đi lý trí, tiến hành đoạt xá thân thể và chuyển hóa thành bản thể yêu nghiệt, lực lượng của chúng tăng lên gấp mấy lần.

Một hồi chiến đánh oanh oanh liệt liệt lại diễn ra khắp diễn võ trường.

...

- Giết! Tuyệt đối không để cho bất kỳ con yêu nghiệt nào còn sống rời khỏi đây.

- Giết giết giết!

Dương Thiên Lô và mấy trăm tên cao thủ Thiên giai đại viên mãn thủ hạ, dưới sự thống lĩnh của chúng nữ và Vũ Cương, Vũ Thanh, thể hiện ra sức chiến đấu kinh người, cùng với mười mấy tên cao thủ tuyệt đỉnh của Vô Cực tinh vực, điên cuồng vây công đám yêu nghiệt này.

Cả Vũ Hồn Tinh, đã biến thành chiến trường.

Trận chiến đấu này kéo dài hai canh giờ, trừ Lăng Hi dùng Thanh Tinh Lưu Ly Bình cường hoành thu thập mấy con, Kỷ Trùng Tiêu dùng thần kiếm, Mạnh Hạ Huy dùng Thủy Tổ Kim Thương, chém giết mấy con ra, hơn ba trăm con yêu nghiệt khác đã chạy trốn vào trong không gian hỗn loạn, không thấy tung tích!

Hơn ba trăm con yêu nghiệt vô nhân tính đào tẩu, ý nghĩa thế nào?

Đây chính là một trường hạo kiếp cho Vô Cực tinh vực, thậm chí là cả Cửu Thiên!

...

Chiến đấu chấm dứt, thần sắc của mọi người ngưng trọng, Tiên Hồn Thành đã biến thành phế tích, bị san bằng thành bình địa.

...

Trong một đạo tinh quang không màu, Dương Thiên Lô và Tiểu Kiến Nhân thì lâm vào hôn mê hoàn toàn, thân thể phiêu đảng, quay với tốc độ bất khả tư nghị.

Đạo tinh quang này chính Vô Môn Chi Môn chân chính.

Có thể xuyên việt vũ trụ tinh hà, vượt qua đường hầm thời không, xuyên qua thông đạo truyền tống ba mươi ba tầng trời, chỉ có cao thủ Chân Tiên Cảnh cường hoành mới có năng lực thi triển ra.

Toàn thân Dương Thiên Lô phát ra từng đạo phù văn màu vàng, thúc dục năng lượng thần bí trong đan điền, giống như phù văn màu vàng đã tạo thành màn hào quang, thủ hộ Dương Thiên Lô, nhưng mà, dù vậy, hào quang thủ hộ Dương Thiên Lô không ngừng cải biến hình dạng, giống như bị một cỗ năng lượng áp bách vô hình luyện hóa, làm cho thần sắc của Dương Thiên Lô khi thì thống khổ, khi thì điên cuồng, thậm chí thỉnh thoảng truyền ra tiếng hò hét điên cuồng.

Nhưng mà, thân thể của Tiểu Kiến Nhân được hào quang bao bọc, an tường như đang ngủ, khí tức tà ác toàn thân càng ngày càng mạnh mẽ...

Không biết qua bao lâu, giống như trong nháy mắt, lại giống như cả ngàn vạn năm...

Đùng...

Tiếng một vật nặng rơi xuống đất, bỗng nhiên vang vọng trong không gian thần bí.

Vào lúc này, hào quang bao phủ Dương Thiên Lô đã biến mất, Dương Thiên Lô cảm giác toàn thân nhẹ lại, đột nhiên mở to mắt, thời điểm Dương Thiên Lô muốn đứng dậy, hần nhìn thấy rõ ràng, hần cảm thấy ngón tay thon dài của hần nhẹ hơn, sau đó Dương Thiên Lô hoảng sợ khi phát hiện tâm thần và thể xác của mình đã chia lìa, không cách nào khống chế mấy may, pháp lực và thần niệm của hần bị động lại.

- Cung nghênh thiếu chủ trở về.

Một âm thanh đáng yêu vang vọng bên tai Dương Thiên Lô, nhưng trong lòng của Dương Thiên Lô nhấc lên sóng gió ngập trời, bởi vì nữ tử trước mặt lại quỳ gối trước người Tiểu Kiến Nhân.

Không thống khổ giống như Dương Thiên Lô, Tiểu Kiến Nhân cảm thấy tinh thần sảng khoái, pháp lực, thần niệm đều bành trướng tới tận cùng, trong ánh mắt tản ra kinh hỉ, nhìn thiếu nữ trước mặt, nói:

- Thiếu chủ? Người gọi ta là thiếu chủ?

Lúc này Tiểu Kiến Nhân là Tiểu Kiến Nhân chân chính, cũng không phải Tiểu Thượng. Lúc hắn tỉnh táo, Tiểu Kiến Nhân trừ cảm giác mình cường đại hơn ở ngoài vô số lần, không cảm giác được chút khí tức nào của gia gia Tiểu Thượng của hắn, dù cho hắn có gọi thế nào cũng không có phản ứng, giống như Tiểu Thượng đã rời khỏi thân thể Tiểu Kiến Nhân, nhưng mà, loại tình huống này lại làm cho nội tâm của Tiểu Kiến Nhân cảm thấy vô cùng thống khoái, thậm chí tràn đầy kinh hỉ!

Tuy nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tiểu Kiến Nhân lại biết rõ, rốt cuộc hắn đã trở lại là mình! Thời điểm trước kia bị yêu nghiệt đoạt xá, hắn cho rằng cả đời này sẽ là một con yêu nghiệt, để sống sót, hắn vắt hết óc thể hiện giá trị của mình cho yêu nghiệt thấy, do đó không chính thức luyện hóa hắn, hắn đã làm được. Sau này, cơ duyên xảo hợp, gia gia Tiểu Thượng của hắn đoạt xá yêu nghiệt, chiếm cứ thân thể của hắn. Loại tình huống này so với trước kia, Tiểu Kiến Nhân quả thực cao hứng. Ít nhất Tiểu Thượng là gia gia của hắn, so với yêu nghiệt kia, hắn càng bình an. Nhưng mà, sau khi phát hiện Tiểu Thượng không có ý định trả lại thân thể cho hắn, trong nội tâm của Tiểu Kiến Nhân đã xuất hiện bất mãn, nhưng hắn vẫn âm thầm chịu đựng.

Mà lúc này, hắn không hiểu vì sao khôi phục lại chân thân, hơn nữa còn được khổng chế thân thể, tu vi lại tăng lên cảnh giới bất khả tư nghị, loại lực lượng này, tuyệt đối còn mạnh hơn cả Tiểu Thượng lúc ở diễn võ trường.

- Vâng, thiếu chủ, chủ nhân đã đợi ngài, mời đi theo ta!

Âm thanh của nữ tử này vô cùng nhẹ nhàng đáng yêu.

- Đợi một chút, đây là nơi nào? Vì sao gọi ta là thiếu chủ?

Tiểu Kiến Nhân hỏi.

- Thiếu chủ, đây là bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, chủ nhân tự tay cô động ra Tiểu gia, Cửu Âm Cung!

- Cái gì? Tiểu gia... Tiểu gia Cửu Âm Cung? Chủ nhân chính là lão tổ tông của Tiểu gia, Tiểu Cửu Âm?

Thần sắc của Tiểu Kiến Nhân kích động đến cực điểm, hắn kinh hỉ hỏi thăm.

- Đúng vậy!

Thiếu nữ trả lời rất cung kính.

Sau khi được thiếu nữ khẳng định, thần sắc Tiểu Kiến Nhân vô cùng đặc sắc! Hưng phấn, hưng phấn cực độ! Lão tổ tông của Tiểu gia, Tiểu Cửu Âm là ai? Chính đệ nhất nhân tung hoành Vô Cực tinh vực, tung hoành thiên hạ, độc cô cầu bại! Cuối cùng nhất, đánh vỡ Chân Thần Cảnh, rời khỏi Cửu Thiên!

Mà bây giờ, hắn lại có thể đi đến bên cạnh lão tổ tông của Tiểu gia!

- Lão tổ tông, không ngờ ta lại có thể đến bên người lão tổ tông, ha ha ha ha...

Tiểu Kiến Nhân ngửa mặt lên trời cười to, đột nhiên quay người nhìn về phía Dương Thiên Lô cách đó không xa, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tiểu tử này là địch nhân của Tiểu gia chúng ta, không có hắn, ta đã không mất đi nữ nhân yêu thích nhất! Không có hắn, lúc này ta đã là minh chủ Vô Cực tinh vực, không mất bao lâu, Tiểu gia chúng ta sẽ tái hiện huy hoàng năm xưa! Tất cả những chuyện này... Đều bị hắn hủy! Nếu hắn đã ở đây với ta, ta muốn làm cho hắn sống không được, muốn chết không xong!

637. Chương 650: Cửu Âm Tuyệt Địa.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 650: Cửu Âm Tuyệt Địa.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Xin thiếu chủ yên tâm!

Thiếu nữ mỉm cười, ngữ khí cung kính, nói xong đánh một chiêu lên hư không, hai đạo thân ảnh nhanh như thiểm điện xuất hiện trước mặt nàng.

- Tham kiến Quỷ tiên tử!

Từ trên người của hai gã này tản ra khí tức khủng bố, khom người quỳ gối trước mặt thiếu nữ, trầm giọng nói ra.

- Còn không bái kiến thiếu chủ?

Quỷ tiên tử cau mày nói ra.

- Thiếu chủ?

Hai gã đại hán hơi sững sờ.

- Thiếu chủ chính là người được chủ nhân dùng thần lực vô thượng khởi động Vô Môn Chi Môn tiếp dẫn từ trong Cửu Thiên tới đây! Là huyết mạch dòng chính của chủ nhân!

Quỷ tiên tử giải thích.

Hai gã đại hán lập tức ngạc nhiên mở to mắt, tiếp tục khom người quỳ gối, âm thanh cung kính, nói ra:

- Tham kiến thiếu chủ!

Nhìn thấy hai tên đại hán có thực lực đủ để tung hoành Cửu Thiên, đang cung kính quỳ trước mặt mình, thần sắc của Tiểu Kiến Nhân hưng phấn, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ bình tĩnh thông dong, phát phát tay, nói:

- Đứng lên đi!

- Tạ ơn thiếu chủ!

- Đem người này nhốt vào Cửu Âm Tuyệt Địa, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng làm cho hắn chết! Hắn còn hữu dụng với thiếu chủ!

Quỷ tiên tử chỉ chỉ Dương Thiên Lôi, nói ra.

- Vâng!

Hai người ứng một tiếng, một trái một phải nâng hai cánh tay Dương Thiên Lôi lên, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất trước mặt hai người.

- Thiếu chủ, chúng ta đi thôi!

Quỷ tiên tử mỉm cười với Tiểu Kiến Nhân, chủ động nâng cánh tay Tiểu Kiến Nhân, ôn nhu nói ra.

- Ân... Quỷ tiên tử, người gọi là Quỷ tiên tử sao?

Thời điểm hai người lẳng không bay đi, Tiểu Kiến Nhân nghiêng mặt nhìn qua khuôn mặt xinh đẹp vũ mị động lòng người, ánh mắt bắn ra một tia quang mang nóng bỏng khó có thể phát hiện được, nhẹ giọng hỏi.

Tư sắc của Quỷ tiên tử này, dung mạo đều là cực phẩm, hơn nữa từ trên người nàng để lộ ra khí tức Chân Thần Cảnh cực kỳ cường đại, đối với Tiểu Kiến Nhân mà nói, tuyệt đối là có lực hấp dẫn cực lớn. Nhưng mà, Tiểu Kiến Nhân rất khôn khéo, khắc chế được, hắn chỉ vừa mới đến Cửu Âm Cung, tất cả tình huống đều khó hiểu, nhất định không được lưu lại ấn tượng xấu trước mặt lão tổ tông.

- Tiên Tử chính là cách gọi chung của Chí Cao Thần trong “Lục Thiên”, ta tên là Tiểu Quỷ, là một trong những thân truyền đệ tử của chủ nhân, thiếu chủ gọi ta là Tiểu Quỷ là được rồi.

Âm thanh Tiểu Quỷ cung kính.

- Ân, Tiểu Quỷ, vừa rồi người nói Cửu Âm Tuyệt Địa là địa phương nào? Vì sao biết tiểu tử kia không chạy trốn? Trên người của tiểu tử kia mang theo pháp bảo vô thượng, thể chất, thiên phú, tư chất đều phi thường quý dị...

Tiểu Kiến Nhân nói ra.

- Đúng là tiểu tử kia có điểm quý dị, lúc chủ nhân khởi động Vô Môn Chi Môn, chỉ bằng thực lực của hắn, có lẽ đã sớm hóa thành tro bụi, nhưng không nghĩ tới hắn lại có thể theo thiếu chủ tới đây. Nhưng mà, thiếu chủ, người cứ việc yên tâm đi! Cửu Âm Tuyệt Địa, chính là một không gian giam cầm được chủ nhân dùng thần thông vô thượng tạo ra, chuyên môn để giam giữ cao thủ Chí Cao Thần. Dù là cảnh giới Chí Cao Thần ở Cửu Thiên, cũng đừng mơ tưởng trốn thoát! Hơn nữa, trong Cửu Âm Tuyệt Địa, hắn không thể nào ngưng tụ ra một tia pháp lực nào.

Tiểu Quỷ mỉm cười nói ra.

- Thiếu chủ, đến rồi!

Vào lúc này, hai người đã đi vào một tòa cung điện đen kịt.

...

Hai gã đại hán mang theo Dương Thiên Lôi phi hành trong hư không, nhanh chóng tiến đến một ngọn núi nguy nga to lớn màu đen.

Đỉnh núi, khói đen lượn lờ, tràn ngập khí tức tà ác, tuy lúc này Dương Thiên Lôi không thể khống chế thân thể của mình, nhưng tâm thần thì cảm ứng được nơi đây tản ra khí tức âm hàn đến cực điểm.

- Tam thập tam thiên, lão tổ tông Tiểu gia, con mẹ nó... Tại sao lại có thể như vậy?

Trong nội tâm Dương Thiên Lôi lúc này đã biết rõ cái gì gọi là bi kịch.

Dù thế nào hắn cũng không thể tưởng tượng được, vào lúc chiến đấu cuối cùng với Tiểu Kiến Nhân lại xuất hiện tình cảnh như thế này. Hắn không biết mình đang đi tới nơi nào, hắn chỉ nhớ rõ, vào thời điểm hắn định triệu hóa Lăng Hi trở về, bỗng nhiên bị một đạo ánh sáng bao quanh, thời điểm tỉnh táo lại, thì thấy cô gái kia xuất hiện.

- Người nào?

Nhưng vào lúc này, một âm thanh vô cùng âm trầm vang lên.

- Hắc Hổ, Hắc Báo, tham kiến Âm tiên tử, chúng ta phụng mệnh Quỷ tiên tử, mang tên tiểu tử này đến đây.

- Ah? Là người nào?

Âm thanh âm trầm đó lại vang lên.

Hai gã đại hán vạm vỡ trầm giọng nói ra:

- Thuộc hạ không biết. Chỉ biết thời điểm chủ nhân khởi động Vô Môn Chi Môn tiếp dẫn thiếu chủ từ Cửu Thiên lên đây, tên tiểu tử này đã ở bên người thiếu chủ. Quỷ tiên tử nói rằng, không được để hắn chết, có chỗ hữu dụng với thiếu chủ.

Hắc Hổ trầm giọng nói ra.

- Ném xuống đây đi!

Sau một lúc yên lặng, âm thanh âm trầm kia lại xuất hiện lần nữa.

Sau khi âm thanh âm trầm kia biến mất, một đạo hắc quang phóng thẳng lên trời, ngưng tụ trên đỉnh núi một vòng xoáy khổng lồ đen ngòm, Hắc Hổ Hắc Báo liền ném Dương Thiên Lôi vào trong đó.

Sau một hồi trời đất quay cuồng, Dương Thiên Lôi liền dung nhập vào trong vòng xoáy hắc quang, một lát sau hắn xuất hiện trong một không gian hắc ám vô cùng âm lạnh.

- Cấm chế thật lợi hại! Chó chết, chẳng lẽ ta phải bỏ mạng ở đây?

Lúc này, tuy Dương Thiên Lô mất đi quyền khống chế thân thể, nhưng ý thức của hắn vô cùng tỉnh táo, vừa rồi nhìn thấy thiếu nữ kia là cao thủ Chân Thần Cảnh, nhưng nàng chỉ là một đệ tử trong Cửu Âm Cung mà thôi. Mà hai gã đại hán áp giải mình tới đây cũng là Chân Thần Cảnh, bọn họ còn là cường giả trong Chân Thần Cảnh, đây là cái khái niệm chó má gì? Tùy tùy tiện tiện một người, đã có thể làm cho Dương Thiên Lô không thể chống lại, chớ đừng nói chi bỏ trốn, càng bị kịch hơn là, Dương Thiên Lô đã đánh mất chỗ dựa cường đại nhất của mình, Thanh Tinh Lưu Ly Bình!

Đây chính là chuyện chưa từng có, cũng là chuyện Dương Thiên Lô không thể tưởng tượng được. Chân trời góc biển, cùng quân làm bạn. Từ đầu đến cuối, Dương Thiên Lô chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày mình chia lìa với Lăng Hi.

- Tiểu gia hỏa, tên ngươi là gì?

Nhưng vào lúc này, một âm thanh của nữ nhân vang lên, âm thanh này truyền vào trong tai của Dương Thiên Lô.

- Khốn kiếp! Ồ?

Tâm thần của Dương Thiên Lô lưu chuyển, hơn nữa có ý đồ thúc dục năng lượng thần bí phá vỡ cấm chế của Quỷ tiên tử bố trí trong người của hắn, hắn đã bị giam cầm, làm sao mà nói được? Nhưng mà, làm cho hắn không nghĩ tới là, sau hai chữ khốn kiếp, không ngờ hắn nói ra bằng miệng, điều này đã làm cho hắn cả kinh. Cấm chế Quỷ tiên tử bố trí toàn thân của hắn biến mất vô thanh vô tức.

- Sắp chết đến nơi, tính tình vẫn nóng nảy a... Chân Thần Cảnh? Ngươi chỉ là Chân Thần Cảnh?

- Chân Thần Cảnh thì sao... Ngươi là ai?

Thời điểm ánh mắt của Dương Thiên Lô nhìn về hướng phát ra âm thanh, hắn mở to mắt, vô cùng kinh ngạc hỏi thăm. Thời điểm hắn nghe được âm thanh của đối phương, Dương Thiên Lô còn tưởng rằng đây là âm thanh của thủ hộ giả Cửu Âm Tuyệt Địa, nhưng không nghĩ tới, người nói chuyện với hắn lại bị xiềng xích trên một cây cột màu đen treo lủng lẳng trên đầu, phía dưới là một bình đài, bình đài là một hình tròn có đường kính năm trượng, không gian bên ngoài bình đài là một cái ao, trong cái ao đó có một thứ chất lỏng màu đỏ tươi như máu, không ngừng sủi bọt.

Mà bản thân Dương Thiên Lô cũng bị treo trên một trụ sắt, nhưng nó tương đối nhỏ, hơn nữa cũng không có xiềng xích khóa hắn lại, chung quanh bị nước ao như máu tươi vây quanh.

Cả không gian, vô cùng rộng lớn, nhìn không thấy giới hạn, ở xung quanh có nhiều trụ lớn nhỏ, đứng vững trong đó, giống như trụ chống trời, nhìn không thấy điểm cuối, ở đây tràn ngập một cỗ khí tức âm trầm đến cực điểm.

Càng làm cho Dương Thiên Lô khiếp sợ là, thần niệm của hắn ở đây chỉ có thể lan tràn đến khoảng cách ngàn mét, muốn tiến xa hơn cũng không được. Hắn chỉ nhìn thấy dưới cây cột tròn trên bình đài, đều có thi cốt rập rập.

Xương trắng chất đồng, phát ra tinh quang lóng lánh!

Đây là khái niệm gì?

Cơ hồ trong nháy mắt Dương Thiên Lô đã có thể khẳng định, nhưng khối thi cốt ở đây khi còn sống đều là cao thủ Chân Thần Cảnh! Bởi vì, nếu không phải thi cốt của Chân Thần Cảnh, sẽ không có khả năng phát ra tinh quang lóng lánh.

- Ta là thân truyền đệ tử của Thuần Dương Chân Tiên cung chủ Cửu Dương Cung Đoạn Tử Ích, Đoạn Ngọc Nhan!

Đoạn Ngọc Nhan nhìn thấy Dương Thiên Lô đang khiếp sợ, nói ra.

- Ta gọi là Dương Thiên Lô, vì sao ngươi lại bị bắt đến nơi này? Vì sao lại bị nhiều khóa sắt như thế?

Dương Thiên Lô cảm thấy kỳ quái, lúc này Dương Thiên Lô đã phát hiện, cấm chế trong không gian này khủng bố đến cực điểm, không chỉ thần niệm của hắn bị hạn chế nghiêm trọng, pháp lực toàn thân cũng không thể điều động được mấy may, mà bình đài và nước ao trước mặt cũng ngưng tụ thành một đạo phong ấn vô cùng cường hãn. Không gian hoạt động của hắn chỉ giới hạn trong bình đài này mà thôi.

Điều duy nhất làm cho Dương Thiên Lô cảm thấy an tâm là. năng lượng thần bí trong đan điền, vẫn vận chuyển từ từ trong đan điền.

- Người có thể nhìn thấy ta?

Làm cho Dương Thiên Lô không nghĩ tới là, Đoạn Ngọc Nhan nghe được lời hắn nói, không ngờ nàng lại kinh ngạc như vậy.

- Chẳng lẽ người không nhìn thấy ta?

Dương Thiên Lô khó hiểu nên hỏi thăm.

- Ta đương nhiên có thể nhìn thấy người, thần niệm Thuần Dương như ta thì cái Cửu Âm Tuyệt Địa như thế này làm sao vậy khốn được? Nhưng người chỉ là tu luyện giả cấp thấp Chân Thần Cảnh... Tiểu gia hỏa, người thuộc môn phái nào?

Đoạn Ngọc Nhan hỏi.

- Xem như... Huyền Thiên Phái đi, ở đây chính là tam thập tam thiên sao?

- Huyền Thiên Phái... Vì sao ta chưa từng nghe qua? Người thật sự không biết đây là nơi nào sao?

- Không biết!

Dương Thiên Lô vô cùng phiền muộn nói ra.

- Thế vì sao người lại bị bắt đến nơi đây?

- Ta đang chiến đấu với con yêu nghiệt Tiểu gia Tiểu Kiến Nhân, không hiểu vì sao lại bị một cánh cửa ánh sáng thần kỳ mang tới đây. Mẹ kiếp, chủ nhân của Cửu Âm Cung này lại chính là lão tổ tông của Tiểu gia!

- Vô Môn Chi Môn... Không ngờ tên “Tiểu Bá” hèn hạ vô sỉ kia lại bước vào Cửu Trọng Thiên đại viên mãn rồi à! Người... Từ nơi nào đến đây?

Với kiến thức của Đoạn Ngọc Nhan đương nhiên biết cái cửa ánh sáng mà Dương Thiên Lô nói là cái gì.

- Trong Cửu Thiên, Vô Cực tinh vực, Vũ Hồn Tinh!

- Trong Cửu Thiên... Người nói tâm thần của Tiểu Kiến Nhân đã đột phá Chân Thần Cảnh rồi phải không?

- Hắn là đã đột phá, Vô Môn Chi Môn là cái gì?

Dương Thiên Lô nói ra.

- Trách không được... Vô Môn Chi Môn chính là thông đạo truyền tống chỉ có Chí Cao Thần Cửu Trọng Thiên đại viên mãn mới có thể thúc dục, giống như Chân Thần Cảnh Thiên giai của các người thúc dục Thiên Môn, nhưng mà, nó chỉ cường đại hơn Thiên Môn rất nhiều mà thôi.

638. Chương 651: Lão Tổ Tiểu Gia.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 651: Lão tổ Tiểu gia.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi hơi ngừng lại một chút, Đoạn Ngọc Nhan nói tiếp:

- Bên trong Vô Thiên, bao hàm Tam Thập Tam Thiên, không hề có ngoại lệ, khi nào cảnh giới tâm thần của tu luyện giả đột phá Chân Thần Cảnh, đồng thời chính thức phát tán ra, sẽ khiến kẻ đạt tới cảnh giới Chí Cao Thần có huyết mạch tương liên ở ngoài Tam Thập Tam Thiên cảm ứng được, vào lúc này, có thể tập trung khí tức đồng thời phát động Vô Môn Chi Môn, qua đó tiếp dẫn tới đây! Nếu như không có tổ tiên huyết mạch tương liên, muốn ra khỏi Tam Thập Tam Thiên phải tự dựa vào bản thân. Chẳng qua khi người đang đại chiến cùng Tiểu Kiến Nhân, bị kéo theo tới đây mà thôi!

- Bị kéo theo? Vì sao đồng bạn của ta không bị mà chỉ có mình ta bị?

Dương Thiên Lô kỳ quái hỏi.

- Là bởi vì tâm thần người đã vượt qua Chân Thần Cảnh. Nếu như ta đoán không sai mà nói, khi Tiểu Phách cảm ứng được khí tức Tiểu Kiến Nhân thì người đang ở cùng chỗ với hắn, như vậy cũng giúp cho Tiểu Phách cảm ứng rõ ràng hơn, cũng dễ dàng khởi động Vô Môn Chi Môn hơn.

Đoạn Ngọc Nhan nói:

- Chẳng qua... sau khi khởi động Vô Môn Chi Môn, khí tức huyết mạch không phù hợp, hẳn là sớm bị Vô Môn Chi Môn luyện hóa mới phải, nhưng người lại không hề tổn thương chút nào, đồng thời còn có thể nhìn thấy ta, chứng tỏ người phải tu luyện một công pháp tương đối đặc biệt đúng không?

- Vậy thì không phải, chẳng qua thể chất ta khá đặc thù mà thôi. Vì sao tiền bối bị nhốt ở chỗ này?

Hiện tại, Dương Thiên Lô hoàn toàn không hiểu gì về Cửu Âm Cung, Đoạn Ngọc Nhan trước mắt nếu như cũng là tù nhân giống hắn, tự nhiên có thể hỏi thăm một chút tình hình, cho nên tuy trong lòng lo lắng, cũng chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn, lôi kéo làm quen cùng với Đoạn Ngọc Nhan.

- Đã sử dụng thần niệm điều tra rồi sao? Không muốn chết sớm thì đừng lãng phí pháp lực cùng thần niệm, ở chỗ này tiêu hao một phần chính là ít đi một phần, căn bản không thể khôi phục lại.

Đoạn Ngọc Nhan cảm ứng được thần niệm của Dương Thiên Lô, lập tức lên tiếng nhắc nhở, sau đó mới nói tiếp:

- Tên Tiểu Phách bỉ ổi này, tu luyện công pháp chí âm chí tà “Cửu Âm Tuyệt Mạch”, sau khi luyện tới cực hạn, lập tức âm cực sinh dương. Mà Cửu Dương Cung chúng ta lại tu luyện tuyệt học Thuần Dương chí cương chí dương. Mỗi một môn sinh đều có một luồng cực dương chân nguyên của gia sư Thuần Dương Chân Tiên, Tiểu Phách sau khi tu luyện tới cực âm, chỉ cần hấp thu được cực dương chân nguyên của chúng ta liền có thể chuyển đổi âm dương với tốc độ nhanh nhất, tu thành thân thể Cửu Âm Cửu Dương!

Đoạn Ngọc Nhan nói tới đây, ánh mắt buồn bã nói:

- Hắn đã có thể khởi động Vô Môn Chi Môn, xem ra thời điểm hắn hạ thủ đối với ta cũng không còn xa nữa...

- Sư phụ người đã là Chân Tiên, chẳng lẽ còn không đánh lại được Tiểu Phách? Vì sao không đến cứu người?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Chân Tiên? Đây cũng không phải là Chân Tiên đúng nghĩa. Thuần Dương Chân Tiên chẳng qua chỉ là tôn xưng của tu luyện giới với sư phụ ta mà thôi. Tu vi sư phụ ta tương đương với Tiểu Phách, đều là cảnh giới Chí Cao Thần cửu trọng thiên, thực lực ngang nhau, muốn cứu ta từ trong Cửu Âm Cung ra đã vô cùng khó, huống chi, sư phụ ta căn bản không biết ta bị giam ở nơi này.

- Vậy vừa rồi ta nghe được mấy cái tên Quỷ Tiên Tử, Âm Tiên Nhân, cũng không phải là Chân Tiên sao?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Bọn chúng chẳng qua chỉ là Chí Cao Thần lục trọng thiên mà thôi. Chân Tiên nào có dễ dàng đạt tới như vậy? Đột phá Chí Cao Thần cửu trọng thiên đại viên mãn ngưng luyện ra Chủ Thần Ấn, mới được coi là Chủ Thần của Tam Thập Tam Thiên. Lại tiến thêm một bước nữa mới bước vào được Chân Tiên Cảnh! Bất quá đã rất lâu rồi chưa có ai đạt được tới cảnh giới đó...

- Vì sao?

- Bởi vì cánh cửa tiên giới đã biến mất. Từ rất lâu trước đây, toàn bộ Chủ Thần của Tam Thập Tam Thiên liên thủ lại muốn tìm thấy cánh cửa tiên giới một lần nữa, nhưng kết quả đều thất bại, hơn nữa còn hại cho toàn bộ thân vãn... Đến bây giờ, đã không còn tồn được mấy Chủ Thần, càng đừng nói tới Chân Tiên...

Dương Thiên Lô trò chuyện cùng với Đoạn Ngọc Nhan gần hai canh giờ, rốt cuộc nhận thức đối với việc phân chia thứ tự cảnh giới cao hơn cũng tăng lên nhiều.

Cái gọi là Tam Thập Tam Thiên, trên thực tế chính là một “vũ trụ”.

Ở trong vũ trụ này, tồn tại ba mươi ba dải ngân hà. Tựa như phân chia tinh hệ ở trên địa cầu vậy. Tam Thập Tam Thiên chính là ba mươi ba tinh hệ, trong mỗi một tinh hệ đều được chế ước bởi một pháp tắc, chỉ có người nào vượt qua được sự chế ước của pháp tắc này mới đột phá được sự ràng buộc của tinh hệ, tiến vào một cảnh giới cao hơn.

Cũng giống như tu luyện giả bên trong Vô Thiên, chỉ khi nào tu vi bản thân đạt tới Thiên giai đại viên mãn mới có thể tự do ra khỏi Vô Thiên. Thế nhưng đây cũng không phải là sự siêu thoát chân chính, mà chỉ khi nào tấn chức đến tới cảnh giới Chí Cao Thần, hoặc là tâm cảnh đạt tới Chí Cao Thần, sau đó được tổ tiên tiếp dẫn mới có thể tiến vào tầng ngoài của Tam Thập Tam Thiên.

Hiện tại nơi Dương Thiên Lô đang ở chính là ngoại tầng của Tam Thập Tam Thiên, vị trí không gian của Chí Cao Thần!

Mà bên ngoài vũ trụ lại là thế giới hỗn độn!

Thế giới hỗn độn, giống như tên của nó, khắp nơi đều hỗn độn, mà trong hỗn độn lại dựng dục ra vô số vũ trụ, Tam Thập Tam Thiên, chẳng qua chỉ là một vũ trụ trong số đó mà thôi.

Tiên Giới chính là một tồn tại chí cao độc lập bên ngoài thế giới hỗn độn.

Bước vào tiên giới, mới có nghĩa là bắt hủ chân chính, có thể dễ dàng qua lại trong thế giới hỗn độn, tùy ý đi tới từng vũ trụ, chuồng quẩn vũ trụ ngân hà, sáng lập ra không gian vũ trụ, không vì bất kỳ một vũ trụ nào bằng diệt mà mất đi, vĩnh sinh bất diệt!

Cửu Âm Cung.

Sâu bên trong cung điện màu đen, một lão giả khoanh chân ngồi trên ghế thủ tịch cao cao tại thượng lơ lửng giữa không trung, quanh thân tự nhiên mà có chín quang ảnh sáng đen kịt nhưng lấp lánh vờn quanh, tựa như một vị thần chân chính, tràn ngập khí tức uy nghiêm vô tận.

Bên dưới lão giả, ở hai bên trái phải có mười sáu người cả nam lẫn nữ khoanh chân ngồi đó, khí tức mỗi người đều không phải các cao thủ bên trong Vô Thiên có thể sánh được, hiển nhiên đã đạt tới cảnh giới Chí Cao Thần.

- Chủ nhân, thiếu chủ ở trong Vô Thiên đã được đưa tới!

Đúng lúc này, thanh âm cung kính không gì sánh được của Tiểu Quỷ từ bên ngoài đại điện truyền tới.

Lão giả cường đại ngồi xếp bằng trên ghế thủ tịch chậm rãi mở mắt, hai đạo tinh mang đen kịt mà sâu thẳm chợt lóe rồi biến mất, âm thanh tràn đầy uy nghiêm vang lên:

- Vào đi!

Hiện tại, nội tâm Tiểu Kiến Nhân vừa hưng phấn vừa thấp thỏm, hần sắp được nhìn thấy lão tổ tông trong truyền thuyết của Tiểu gia, việc này đối với Tiểu Kiến Nhân mà nói, tuyệt đối là một bước lên trời, sao không hưng phấn cho được?

- Thiếu chủ, mời vào!

Tiểu Quỷ nhẹ giọng nói với Tiểu Kiến Nhân, đồng thời thân hình hơi lui về phía sau.

- Không vào cùng ta sao?

- Ta không có tư cách bước vào đại điện, ngài mau vào đi thôi!

Tiểu Quỷ truyền âm nói với Tiểu Kiến Nhân.

Tiểu Kiến Nhân hơi sững sờ, liếc mắt nhìn Tiểu Quỷ, sau đó cố gắng trấn định tinh thần, nhanh chân bước vào trong đại điện.

- Tử tôn bất hiếu Tiểu Kiến Nhân, bái kiến lão tổ tông!

Lúc Tiểu Kiến Nhân bước vào đại điện, thấy lão tổ tông uy nghiêm vô cùng, lập tức huyếch một tiếng quỳ gối trên mặt đất, ba quỳ chín lạy, không hề vận dụng bất kỳ chút pháp lực nào, trán đập trên mặt đất “bịch bịch bịch” thành tiếng, cuối cùng cúi đầu tại chỗ, không hề nhúc nhích.

- Tiểu Kiến Nhân?

Một cao thủ ngồi tại vị trí dưới cùng khi nhìn tới Tiểu Kiến Nhân, trên mặt liền lộ lên một tia nghi hoặc, mà sau khi Tiểu Kiến Nhân xưng tên ra, cao thủ này lại càng thêm kinh ngạc.

Những người khác cũng đều khó hiểu liếc mắt nhìn cao thủ này, tựa hồ có phần không giải thích được.

Những người ở đây đều không phải người ngoài, ngoại trừ lão tổ tông Tiểu gia ra, những người khác toàn bộ đều là gia chủ các đời cùng những nhân vật thiên tài tuyệt đỉnh của Tiểu gia. Mà vị cao thủ ngồi ở vị trí dưới cùng chính là vị gia chủ cường đại đã suất lĩnh Tiểu gia xưng bá toàn bộ Vô Cực Tinh Vực. Còn nhi tử của người này, lại chính là vị gia chủ khiến Tiểu gia diệt vong. Tất nhiên, những điều này kỳ thực bọn họ không hề biết được. Cho nên, nguyên bản khi Tiểu Phách khởi động Vô Môn Chi Môn tiếp dẫn hậu nhân Tiểu gia tới đây, hẳn cho rằng chắc chắn phải là nhi tử hắn. Nhưng không ngờ kẻ đến lại là một khuôn mặt xa lạ, ngay cả tên cũng chưa từng nghe qua.

Trong giây lát, bao gồm cả lão tổ tông ngồi ở phía trên, mọi người đều phát ra một luồng thần niệm tiến vào trong cơ thể Tiểu Kiến Nhân.

- A?

Lão tổ tông Tiểu gia Tiểu Phách trong ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, khẽ kêu một tiếng. Ánh mắt những người khác nhìn về phía Tiểu Kiến Nhân đồng dạng có chút khiếp sợ.

- Năm nay bao nhiêu giáp?

Thanh âm Tiểu Phách tuy rằng nhu hòa, nhưng âm lãnh đến cực điểm, vang vọng bên trong đại điện.

- Hồi bẩm lão tổ tông, hài nhi năm nay mới vừa tròn một giáp!

Tuy rằng Tiểu Kiến Nhân trong lòng thấp thỏm, nhưng bộ dáng hiểu hiện ra lại vô cùng trấn định, cung kính trả lời.

- Một giáp... Một giáp, vậy mà lại tu luyện được tới Thiên giai đại viên mãn, tâm thần còn vượt qua Chân Thần Cảnh?

Dù là Tiểu Phách, giờ khắc này giọng nói cũng trở nên kinh ngạc không gì sánh nổi.

- Hài nhi có được tu vi như vậy đều là do may mắn!

Tiểu Kiến Nhân không kiêu không ngạo nói.

- Ha ha ha ha... Tốt lắm! Nói thử xem may mắn thế nào?

Tiểu Phách nhìn kỹ Tiểu Kiến Nhân, trong lòng tán thưởng vô cùng. Người ở đây tuy rằng đều là huyết mạch đích hệ của hắn, đồng thời mỗi người đều dựa vào thiên phú bản thân, đột phá cảnh giới Chí Cao Thần, đi tới bên cạnh hắn. Thế nhưng, mỗi khi bọn họ nhìn thấy hắn, cho dù là thân nhi tử của hắn, cũng không có biểu hiện làm hắn thỏa mãn được như Tiểu Kiến Nhân. Nhất là những kẻ về sau lại càng không ra gì, nhìn thấy hắn đến cả nói cũng lấp bắp. Ngược lại tên hậu bối Chân Thần Cảnh Tiểu Kiến Nhân này được hắn tiếp dẫn tới đây, mặc dù tay chân run rẩy, nhưng bộ dáng cũng khá chấn định, sừng nhục bất kinh.

Tiểu Kiến Nhân nghe thấy lão tổ tông hỏi, lập tức vô cùng cung kính, thành thực kể lại toàn bộ tình huống của mình và Tiểu Thượng đã trải qua, không để sót chỗ nào, bao gồm nguyên nhân Tiểu gia bị diệt môn,

Tiểu Thượng chịu nhục thế nào, bản thân vì sao mà bị yêu nghiệt đoạt phách, sau đó Tiểu Thượng đoạt phách lại yêu nghiệt, tất cả mọi tình huống đều kể hết.

Khi kể đến thời điểm Tiểu gia bị ngũ đại gia tộc cầm đầu diệt môn, Tiểu Phách cùng các môn sinh Tiểu gia ở đây, về mặt biến sắc khó có thể chịu nổi. Đến khi nghe kể Tiểu Thượng chạy trốn thoát thân, chịu nhục thế nào, rồi lại trùng kiến thể lực Tiểu gia, mọi người đối với Tiểu Thượng đều vô cùng tán thưởng.

- Vậy là, Tiểu Thượng vốn vẫn ở trong người người?

Tiểu Phách trầm giọng hỏi.

- Đúng vậy! Ngay khi lão tổ tông tiếp dẫn hài nhi, gia gia vẫn còn đang nắm giữ thân thể ta, thế nhưng... Không biết vì sao, hiện tại ta không thể nào cảm ứng được khí tức của gia gia nữa...

Tiểu Kiến Nhân tràn đầy thương nhớ nói. Tuy rằng gia hỏa này vô sỉ, đối với việc Tiểu Thượng biến mất cũng chẳng có chút nhớ nhung, ngược lại còn vô cùng chờ mong kết quả này, nhưng thái độ hằn biếu hiện ra lại không hề có chút sơ hở.

Người không vì mình, trời tru đất diệt. Đây chính là điều mà Tiểu Thượng cùng với Tiểu Phân Duệ dạy hằn từ khi còn nhỏ. Mặc dù gia gia cũng quan trọng, nhưng so với bản thân mình, Tiểu Kiến Nhân tất nhiên sẽ hy vọng bản thân được nắm trong tay thân thể của chính mình hơn.

639. Chương 652: Chấp Niệm Cầu Sinh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 652: Chấp niệm cầu sinh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Lão tổ tông, sao không thấy gia gia ta đâu cả?

Vừa nhìn thấy Tiểu Phách nhăn mày suy tư, Tiểu Kiến Nhân lại lộ ra vẻ thương nhớ da diết.

- Yêu nghiệt kia cũng không bị Tiểu Thượng luyện hóa!

Tiểu Phách bỗng nhiên lạnh lùng nói.

- Hả?

Tiểu Kiến Nhân lập tức thất kinh.

- Mấy ngày trước ta cảm nhận được khí tức, sớm đã thôi động Vô Môn Chi Môn!

Tiểu Phách nói tiếp:

- Vô Môn Chi Môn là một loại thần thông về huyết mạch truyền thừa, có thể tinh lọc loại bỏ bất cứ dị thường nào trong cơ thể, thức tỉnh lạc ấn linh hồn hoàn toàn phù hợp với thân thể này! Tiểu Thượng cùng với yêu nghiệt kia đều đoạt xá, cho nên khi ta bắt đầu thôi động Vô Môn Chi Môn, lạc ấn linh hồn của họ đã bắt đầu bị trục xuất khỏi cơ thể người! Yêu nghiệt kia có lẽ bị đuổi đi ngay khi Vô Môn Chi Môn phủ xuống, còn Tiểu Thượng cũng là huyết mạch Tiểu gia ta, đại khái vào thời điểm Vô Môn Chi Môn hiện ra mới bị trục xuất, mà thứ bị trục xuất chỉ có lạc ấn linh hồn, còn tâm thần, tu vi của họ đều bị người hấp thu hoàn toàn... Vậy cũng coi như chu toàn rồi!

- Vậy... Gia gia ta?

Tiểu Kiến Nhân kiềm chế kinh hỉ trong lòng, không dám bộc lộ ra chút nào, hỏi.

- Tuy rằng hãn cùng yêu nghiệt kia chẳng qua chỉ bị trục xuất lạc ấn linh hồn, nhưng cảnh giới tâm thần đều đã vượt qua Chân Thần Cảnh, tuyệt đối sẽ không tan biến, đoạt phách cũng tốt, chuyển thể trọng sinh

cũng được, không mấy thời gian liền có thể quật khỏi một lần nữa, không cần phải lo lắng... Đáng tiếc, Tiểu gia chúng ta lại phải lâm vào tĩnh lặng một thời gian ngắn.

Tiểu Phách thở dài.

- Không, lão tổ tông, ta muốn trở lại Vô Thiên, trọng chấn hùng phong Tiểu gia chúng ta!

Tiểu Kiến Nhân vội vàng nói.

- Trở lại bên trong Vô Thiên? Nếu như có thể quay về, chúng ta há có thể để cho Tiểu gia thiếu chút nữa bị diệt môn?

- Lão tổ tông, lẽ nào... Không thể khởi động Vô Môn Chi Môn một lần nữa đưa ta trở về sao?

- Không phải là không thể, Tam Thập Tam Thiên chính là một vũ trụ, chúng ta thuộc vào tầng ngoài của Tam Thập Tam Thiên, mà giữa tầng ngoài và Tam Thập Tam Thiên tồn tại một đạo pháp tắc vũ trụ ràng buộc, sau khi tu luyện tới Thiên giai đại viên mãn đồng thời tâm thần vượt qua Chân Thần Cảnh, lực lượng của bản thân đã đủ để thoát khỏi ràng buộc của pháp tắc vũ trụ này, bước vào tầng ngoài của Tam Thập Tam Thiên. Nhưng đạo vũ trụ pháp tắc này cũng không phải là ràng buộc ngang hàng, muốn quay về cần phải có năng lượng cao hơn hai tầng cảnh giới nữa! Chân Tiên! Chỉ có tồn tại bất hủ Chân Tiên Cảnh mới có được năng lực này! Trong vũ trụ cũng chỉ có thần thông độc môn của Vân Mộng Tiên Tử mới có thể ngưng tụ ra sinh mệnh rồi cho phủ xuống bên trong Vô Thiên, tùy thời có thể liên hệ cùng với những sinh mệnh này, nhưng những sinh mệnh này cũng không thể nào thay đổi được bố cục trong Vô Thiên... Được rồi, đừng quỳ nữa, hãy vào Cửu U thâm cốc mau chóng đột phá thân thể đến cảnh giới Chí Cao Thần đi!

- Vẫn còn sử dụng thần niệm sao?

Trong Cửu Âm Tuyệt Địa, Đoạn Ngọc Nhan thấy mi tâm Dương Thiên Lôi lấp lánh tinh quang, khẽ nhủ thầm nói.

Đoạn Ngọc Nhan đã bị nhốt ở chỗ này gần vạn năm, dưới sự giam cầm của Cửu Âm Tỏa Liên, Cửu Dương tuyệt mạch của nàng bị trời buộc hoàn toàn căn bản không thể nào tu luyện, thuần dương chân nguyên trong cơ thể cũng không bị hao hụt chút nào, thủy chung duy trì ở một cảnh giới. Thế nhưng đây mới chính là điểm khiến nàng thống khổ nhất. Muốn tu luyện không thể tu luyện, muốn trốn cũng không thể trốn, chết không thể chết, đây mới chính là muốn sống không được, muốn chết không xong! Thứ duy nhất nàng có thể làm là chờ chết!

Thật vất vả mới thấy được một người còn sống tiến vào đây, cho nên nàng cũng không muốn Dương Thiên Lôi chết quá nhanh.

- Ta muốn thăm dò một chút, không chừng Cửu Âm Tuyệt Địa này còn có huyền cơ gì đó chưa được tìm ra!

Lúc này Dương Thiên Lôi cũng không trực tiếp lên tiếng mà truyền âm nói.

- Đừng lãng phí sức lực nữa, Cửu Âm Tuyệt Địa này là do Tiểu Phách ngưng luyện ra, tu vi không đủ căn bản không thể nào lay động được nó, cho dù có thể đi chăng nữa thì sao chứ? Chỉ cần xuất hiện một chút dị thường, Tiểu Phách sẽ cảm ứng được đầu tiên, muốn chạy trốn, căn bản...

Đoạn Ngọc Nhan vẫn chưa nói hết lời, bỗng nhiên khiếp sợ trừng lớn đôi mắt, tựa như nhìn thấy được chuyện gì đó cực kỳ khó thể tin nổi.

Khí tức trên người Dương Thiên Lôi lúc này lại biến đổi với một tốc độ kinh người, vừa rồi còn tràn ngập một cỗ hạo nhiên chính khí, hoàn toàn đối lập với khí tức của Cửu Âm Tuyệt Địa, vậy mà giờ khắc này, quanh thân hần dĩ nhiên lại lấp lóe những luồng quang mang đen kịt.

Một cỗ khí tức tà ác vô cùng tương tự với Cửu Âm Tuyệt Địa cứ như vậy sinh ra ở trên người hắn.

- ... Chuyện gì xảy ra?

Đoạn Ngọc Nhan khiếp sợ mà hỏi.

- Tiễn bối, ta nói rồi, thể chất hơi đặc thù một chút! Ta cũng không muốn chết ở chỗ này, cũng không muốn chờ chết ở đây! Bất kể thể nào cũng phải trốn thôi!

Dương Thiên Lô trầm giọng nói, đồng thời không ngừng vận chuyển Huyền Thiên Chân Kinh, năng lượng thần bí bên trong đan điền nhanh chóng xuyên qua kinh mạch, luyện hóa hấp thu toàn bộ năng lượng tà ác đang cầm cố pháp lực toàn thân, đồng thời chuyển hoá thành loại lực lượng giống với khí tức tà ác xung quanh!

Dương Thiên Lô hoàn toàn nhắm mắt lại, trực tiếp tiến nhập trạng thái tu luyện.

Sau khi vận chuyển Huyền Thiên Chân Kinh tròn ba mươi sáu chu thiên, pháp lực quanh thân Dương Thiên Lô đã không còn chút ràng buộc nào nữa, toàn bộ thuộc tính năng lượng đều được luyện hóa thành lực lượng tà ác tinh thuần, toàn thân tràn ngập cửu âm cương khí tinh thuần vô cùng, khiến Dương Thiên Lô có một loại ý niệm nắm quyền sinh sát trong tay, tựa như tâm ma ẩn núp sâu thẳm bên trong tâm hồn hắc đã thức tỉnh!

- Loại năng lượng này tà ác như vậy, chẳng trách toàn bộ Tiểu gia đều là đám rác rưởi!

Cảm ứng được sự ảnh hưởng của năng lượng tà ác đối với bản thân, trong lòng Dương Thiên Lô thất kinh, vội vàng bảo vệ ý niệm trong nội tâm, giúp cho tâm thần trở nên thư thái.

- Người dĩ nhiên lĩnh ngộ được Cửu Âm Tuyệt Mạch của Tiểu Phách?

Thấy Dương Thiên Lô mở mắt ra, hơn nữa khí tức trên cơ thể hoàn toàn giống với môn sinh của Tiểu gia, Đoạn Ngọc Nhan khiếp sợ hỏi.

- Không phải, chỉ là năng lượng trong cơ thể ta được chuyển hoá thành loại năng lượng tà ác này mà thôi. Hiện tại pháp lực ta đã không còn bất kỳ ràng buộc nào nữa! Chỉ cần phá tan được cấm chế của Cửu Âm Tuyệt Địa, liền có thể chạy trốn!

Trong hai mắt Dương Thiên Lô lấp lánh tinh quang, tràn đầy tự tin nói.

- Vô dụng, muốn phá vỡ Cửu Âm Tuyệt Địa, chỉ dựa vào khí tức thì vô dụng! Chỉ khi nào chân chính lĩnh ngộ được Cửu Âm Tuyệt Mạch, mới có thể chạm đến chỗ huyền ảo của Cửu Âm Tuyệt Địa!

Đoạn Ngọc Nhan như tát vào mặt hắc một chậu nước lạnh.

Thế nhưng Dương Thiên Lô lại không hề nổi giận, trái lại trầm giọng nói:

- Vậy thì ta sẽ lĩnh ngộ Cửu Âm Tuyệt Mạch!

- Đừng nghĩ đơn giản như vậy? Lĩnh ngộ tuyệt học hoàn toàn khác xa với việc chuyển hoá thuộc tính năng lượng. Đồng thời Cửu Âm Tuyệt Mạch cùng Cửu Dương Tuyệt Mạch của gia sư đều là thần thông chí cao vô thượng, không có Tiểu Phách tự mình dạy dỗ, ngay cả vị trí cùng lộ tuyến của Cửu Âm Tuyệt Mạch còn không rõ, nói chi lĩnh ngộ?

- Ha ha... Ta có biệt hiệu “Phá Trận Vương Tử”, tiền bối cứ chờ đi! Cho dù không lĩnh ngộ được, ta cũng nắm chắc có thể phá giải!

Dương Thiên Lô mỉm cười, chăm chú nhìn Đoạn Ngọc Nhan nói.

Tất nhiên, đây chỉ là hắc nói qua loa đối với Đoạn Ngọc Nhan, còn trong nội tâm, Dương Thiên Lô cũng không nắm chắc chút nào. Lần đầu tiên chân chính chia cách với Lăng Hi, đồng thời hoàn toàn cách biệt với các nàng Trương Tử Hàm, quả thực hắc không thể nào chịu đựng nổi. Dương Thiên Lô biết, lúc này các nàng đang rất lo lắng cho mình. Vô luận thế nào hắc cũng phải thoát khỏi Cửu Âm Tuyệt Địa, trở lại Vô Thiên!

Muôn ngàn đại đạo, thần thông trong thiên hạ, đều không phải do tu luyện giả lĩnh ngộ mà ra sao?

Có năng lượng thần bí bên trong đan điền cùng với Huyền Thiên Chân Kinh thần kỳ, Dương Thiên Lô tin tưởng bản thân nhất định có thể làm được!

Thần niệm tinh thuần dồi dào lập tức hóa thành từng đạo nhỏ như tơ nhện, chậm rãi xâm nhập về bốn phương tám hướng!

Hồ nước màu máu gợn sóng cuộn cuộn, tâm thần Dương Thiên Lô hoàn toàn dung nhập vào trong đó, cũng không quan tâm tới những huyền ảo bên trong nó, chỉ tiến vào càng lúc càng sâu!

Thế nhưng chưa bắt đầu được bao lâu, Dương Thiên Lô lại hoảng sợ mở mắt!

Một cỗ thần niệm khổng lồ kinh khủng dĩ nhiên lại trào lên cuộn cuộn từ trong hồ nước, trực tiếp đánh ngược thần niệm của Dương Thiên Lô ra ngoài, cường đại đến mức không thể tin nổi.

Dương Thiên Lô cảm nhận được áp lực cường đại không thể tưởng tượng, hiển nhiên luồng thần niệm này chẳng qua chỉ là một cỗ thần niệm không có ý thức của Tiểu Phách ngưng luyện bên trong Cửu Âm Tuyệt Địa, nhưng bản năng của nó lại tà ác đến mức tận cùng, so với bất kỳ người nào Dương Thiên Lô từng gặp còn cường đại hơn vô số lần!

- Thần niệm của Chí Cao Thần cửu trọng thiên mạnh mẽ đến vậy!

Dương Thiên Lô nhin không được kinh ngạc thốt lên.

- Cho dù thần niệm cường đại, cũng phải có cảnh giới thân thể chống đỡ. Ài... tốt nhất đừng lãng phí sức lực nữa. Tu vi thân thể chẳng qua chỉ là Thiên giai đại viên mãn, cách biệt thực sự quá lớn. Với thể chất đặc dị của ngươi, chết ở chỗ này quả là đáng tiếc. Bằng không mà nói, chỉ cần gia nhập Cửu Dương Cung ta, tu thành Cửu Dương Tuyệt Mạch, so với người khác tuyệt đối dễ dàng lĩnh ngộ được dương cực sinh âm hơn nhiều, tu thành thân thể Cửu Âm Cửu Dương! Thành tựu tương lai không thể hạn lượng...

- Không chết được!

Dương Thiên Lô trực tiếp ngắt lời Đoạn Ngọc Nhan, một lần nữa ngồi xuống xếp bằng:

- Cần phải có cảnh giới thân thể chống đỡ, vậy ta đây liền đột phá cực hạn thân thể! Chỉ cần có một tia hi vọng, ta quyết không bao giờ từ bỏ!

Dương Thiên Lô phát tay, ngưng tụ thành pháp tắc thời không xung quanh thân thể, loại bỏ tất cả tạp niệm trong đầu, toàn thân tiến nhập vào trạng thái tu luyện!

Tranh thủ từng giây từng phút, hắn không biết Tiểu Kiến Nhân lưu lại tính mệnh cho mình tới bao giờ, nhưng hắn biết, nếu như trước khi Tiểu Kiến Nhân đến đây mà mình còn chưa thể chạy trốn mà nói, chỉ sợ bản thân sẽ không thể nào thoát nổi!

Kết quả như vậy, hắn tuyệt đối không muốn thấy!

- Hả?

Thấy được luồng ý chí không gì không phá nổi trên người Dương Thiên Lô, Đoạn Ngọc Nhan một lần nữa phải động dung, tuy rằng nàng cảm thấy Dương Thiên Lô dù cố gắng như thế nào thế nào đi nữa cũng là phí công, nhưng lại bị ý chí cầu sinh mãnh liệt này của Dương Thiên Lô làm cho cảm động, loại cảm giác này đối với một người từ lâu đã mất đi ý chí như nàng cảm thấy bản thân mình thật đáng buồn.

Thời gian gần một vạn năm, từ lâu nàng đã vứt bỏ tất cả, chấp nhận số mệnh, sống không bằng chết, chờ đợi kết cục cuối cùng là bị Tiểu Phách thôn phệ.

- Chết đi giống như hắn, chung quy so với loại sống lay lắt chờ chết không có bất cứ hy vọng gì như ta vẫn tốt hơn. Đã vậy, ta sẽ thành toàn cho hắn...

Ở trong lòng Đoạn Ngọc Nhan thầm nghĩ, bỗng nhiên ngưng tụ thần niệm lại thành một luồng, chậm rãi tiếp cận Dương Thiên Lô.

- Tâm thần đã bước vào được cảnh giới Chí Cao Thần, thiếu hụt hiện tại chẳng qua chỉ là thân thể... A?

Khi thần niệm Đoạn Ngọc Nhan lặng yên không một tiếng động dung nhập vào trong cơ thể Dương Thiên Lô, muốn chỉ đạo cho Dương Thiên Lô làm thế nào để chân chính bước vào cảnh giới Chí Cao Thần, nhưng nàng kinh ngạc phát hiện ra, thân thể Dương Thiên Lô dĩ nhiên lại cường hãn đến một cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, loại cảnh giới này, không phải một Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn có thể đạt tới được! Chỉ ít ở trong nhận thức của Đoạn Ngọc Nhan, việc này tuyệt đối không thể xảy ra. Mà cho dù ngay cả thân thể của Chí Cao Thần nhất trọng thiên cũng không cường hãn đến mức đó.

640. Chương 653: Chúng Nữ Ly Khai.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 653: Chúng nữ ly khai.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thông thường dưới tình huống cảnh giới tâm thần đạt được tới Chí Cao Thần, nhưng thân thể lại cần trải qua thời gian dài rèn luyện mới có thể chân chính thăng cấp, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hầu hết các tu luyện giả, trong quá trình tu luyện đều dựa vào rất nhiều đan dược, thiên địa linh vật để thăng cấp, hơn nữa đều thông qua đủ loại tuyệt học rèn rũa gân cốt để tăng thêm cường độ thân thể, thứ thiếu thốn nhất chính là sự lĩnh ngộ chân chính đối với nhục thân bản thể của mình. Cho nên thông thường dưới tình huống đó, tất cả đều phải trải qua một thời gian dài hết sức chuyên chú, hơn nữa còn phải vứt bỏ tất cả các pháp tắc thần thông, chính thức hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể, lý giải về thân thể, không ngừng ngưng luyện mới có thể đột phá được những điểm mấu chốt.

Nhưng bỗng nhiên Đoạn Ngọc Nhan phát hiện ra rằng, căn bản Dương Thiên Lôi không cần tới sự chỉ đạo của mình.

Sau khi khiếp sợ một lúc, Đoạn Ngọc Nhan vội vàng nói tiếp:

- Thân thể của người cũng đã đạt đủ điều kiện, chỉ cần... Chỉ cần tâm thần người loại bỏ đi tất cả thần thông pháp tắc, chân chính hiểu rõ về thân thể của mình, chắc chắn sẽ rất nhanh chóng bước được vào Chí Cao Thần nhất trọng thiên! Ta... Ta coi trọng người!

Vô cùng xấu hổ nói xong những lời đó, Đoạn Ngọc Nhan vội vàng thu hồi thần niệm của mình.

Một người đạt tới cảnh giới Chí Cao Thần thất trọng thiên như nàng, giờ khắc này bỗng nhiên cảm thấy trên mặt mình nóng hừng hực, trong lòng quả thực rất thẹn thùng. Đây chính là lần đầu tiên nàng sinh ra lòng thương xót, muốn để Dương Thiên Lôi được chết đi trong trạng thái tràn ngập lòng tin, mà không phải chết trong dày vò, thống khổ, trống rỗng, tịch mịch như nàng, nên nàng mới nói ra những lời động viên có vẻ vô dụng như vậy.

Bất quá, khi nghe được lời nói của nàng, lại khiến cho tâm thần Dương Thiên Lôi chấn động!

Có câu sư phụ dẫn nhập môn, tu hành tại bản thân. Bất kỳ một tu luyện giả nào đều cần có tiền bối cao nhân chỉ dẫn mới tránh khỏi đi vào đường vòng. Tuy rằng trong lòng Dương Thiên Lôi cũng khá tự tin, nhưng muốn dựa vào chính mình nhắm mắt mò đường, tu luyện tới cảnh giới Chí Cao Thần, quả thực cần phải không ngừng tìm kiếm lần mò mới có thể tiến lên được. Bởi vì hắn không có phương hướng chính xác, bằng vào kiến thức của hắn, hiện tại hắn đang làm chẳng qua chỉ là rèn luyện pháp lực mà thôi, phương pháp này không hề có tiến bộ, vẫn như trước dừng lại ở trạng thái Chân Thần Cảnh.

Thế nhưng một câu nói Đoạn Ngọc Nhan cho rằng là vô dụng kia, lại như một ánh đèn chỉ dẫn phương hướng cho Dương Thiên Lôi tiến tới.

Tâm thần dung nhập thân thể!

Không lẫn bất kỳ thần thông pháp tắc nào, chỉ thuần túy dung nhập vào trong thân thể, cảm ngộ mỗi một tế bào quanh thân, khiến cho tâm thần cùng thân thể dung hợp một cách hoàn mỹ!

Dương Thiên Lôi có ngộ tính kinh người, lập tức hiểu rõ được huyền cơ, nhất thời đình chỉ vận chuyển Huyền Thiên Chân Kinh, điều chỉnh toàn thân đạt tới một trạng thái không linh vô pháp vô niệm.

Một canh giờ trôi qua.

Một ngày đêm trôi qua.

Trong nháy mắt đã là một tháng!

Dương Thiên Lô cứ vậy khoanh chân ngồi ở trên viên thai, không hề nhúc nhích, quên đi hết thấy, dường như đã biến thành một pho tượng, từ đầu tới cuối không hề có chút biến hóa nào.

Thế nhưng, ngay khi thời gian một tháng vừa qua, da thịt quanh thân Dương Thiên Lô bắt đầu mơ hồ tản mát ra từng luồng tinh mang yếu ớt, rồi dần dần càng lúc càng trở nên mãnh liệt.

Đoạn Ngọc Nhan thủy chung vẫn quan tâm tới biến hóa trên thân thể Dương Thiên Lô, thần tình nàng lúc này trở nên cực kỳ cổ quái.

Nàng là thiên tài của Cửu Dương Cung, là thiên tài tuyệt đối trong số những đệ tử của Thuần Dương Chân Tiên.

Bằng không Tiểu Phách cũng sẽ không lựa chọn nàng để dẫn mở ra cực dương.

Thế nhưng nàng lại phát hiện ra rằng, bản thân chẳng là gì khi ở trước mặt Dương Thiên Lô, thậm chí nàng còn có chút hoài nghi, có phải bởi vì bản thân bị giam cầm vạn năm, thế giới bên ngoài đã hoàn toàn thay đổi rồi không?

Khi thần niệm của nàng tiến vào trong cơ thể Dương Thiên Lô, tự nhiên là cảm ứng được sinh mệnh tinh nguyên của Dương Thiên Lô. Tuy rằng không biết tuổi tác cụ thể của Dương Thiên Lô, nhưng nàng có thể khẳng định Dương Thiên Lô vô cùng trẻ tuổi, trẻ đến mức nàng không thể nào tin nổi. Vậy mà Dương Thiên Lô mới đạt tới Chân Thần Cảnh Thiên giai, trình độ cường hãn của thân thể từ lâu đã vượt qua cả Chí Cao Thần nhất trọng thiên!

Lại càng kinh người hơn là, Dương Thiên Lô vờ vờ chỉ dùng thời gian một tháng, tâm thần cùng thân thể đã bắt đầu lộ xác!

Loại tốc này khiến cho nàng khó có thể tin nổi!

Cho dù tâm thần cùng thân thể Dương Thiên Lô đều đạt tới cảnh giới Chí Cao Thần thì cũng không có khả năng. Bởi vì việc dung hợp tâm thần cùng thân thể cần phải có thời gian dài khổ tu và đả tọa mới có thể chậm rãi hoàn thành được. Không nói một tháng, cho dù hoàn thành được trong mười năm là đã vô cùng kinh người rồi, trăm năm, nghìn năm cũng không kỳ quái!

Hơn nữa, Cửu Âm Tuyệt Địa này là nơi có được thời không pháp tắc, một ngày chính là một năm, nàng bị giam cầm ở chỗ này gần vạn năm, nhưng thời gian mà nàng phải trải qua là hơn ba trăm vạn năm. Dương Thiên Lô tu luyện trong một tháng, trên thực tế thời gian chỉ là một canh giờ!

Hai tháng, ba tháng.

Khi thời gian Dương Thiên Lô ngồi xếp bằng được ba tháng, tinh quang tản mát quanh thân thể hần lúc này đã ngưng tụ thành một lồng ánh sáng rực rỡ!

Chí Cao Thần nhất trọng thiên!

- Phù!

Dương Thiên Lô thở ra một hơi thật dài, chậm rãi mở mắt. Giờ khắc này, Dương Thiên Lô cảm ứng được rất rõ ràng, thân thể cùng tâm thần dĩ nhiên đã kết hợp lại hoàn mỹ, căn bản không cần thôi động thần niệm, pháp lực trong cơ thể cũng tự động trào ra, thần niệm và pháp lực cũng đã hoàn toàn dung hợp!

- A... Đây chính là cảnh giới Chí Cao Thần nhất trọng thiên sao? Mạnh thật!

Thần tình Dương Thiên Lô hưng phấn, đánh giá lồng ánh sáng cường hãn đến tận cùng đang tự nhiên vây quanh thân thể mình.

Tuy rằng pháp lực thần niệm cũng không tăng lên chút nào, thế nhưng Dương Thiên Lô lại biết, tu vi của hần đã có biến hóa về chất, mỗi một lần hít thở, mỗi một cử động, đều lộ ra vẻ uyển chuyển như ý, thần thông pháp tắc chỉ cần phát tay là ra, phảng phất như trở thành phản ứng tự nhiên, căn bản không cần chủ động thi triển.

- Không sai, đây chính là nhất trọng thiên! Không ngờ tư chất ngộ tính của ngươi lại cao đến thế!

Vô Cực Tinh Vực, Vũ Hồn Tinh.

Hơn ba trăm yêu nghiệt bỏ trốn, khiến toàn bộ tu luyện giả rơi vào khủng hoảng, việc này không chỉ đối với riêng Vô Cực Tinh Vực, mà ngay cả đối với Vô Thiên cũng là một hồi đại kiếp. Ngoại trừ chương giáo Huyền Thiên Phái đã mất đi, không còn bất kỳ môn phái nào, bất kỳ thế lực nào có khả năng ngăn trở ba trăm yêu nghiệt này.

Đưa mắt nhìn diễn võ trường đổ nát phía trước, lúc này, thần tình của chương giáo các đại môn phái đều ngưng trọng. Hai mươi cao thủ tuyệt đỉnh trong tổ trọng tài cũng tỏ ra lo lắng. Bởi vì ai cũng đều hiểu rõ, hơn ba trăm yêu nghiệt này nếu như liên thủ tàn sát một môn phái mà nói, căn bản bọn họ không thể nào chống lại nổi. Biện pháp duy nhất đó là liên hợp tất cả cao thủ trong Vô Cực Tinh Vực, hơn nữa còn phải tụ tập cùng một chỗ, mới có thể hình thành được một hệ thống phòng ngự hữu hiệu.

Thế nhưng, Dương Thiên Lôi vốn đã đạt được sự tán thành công nhận của mọi người, lại biến mất vô ảnh vô tung cùng với Tiểu Kiến Nhân trong trận đại chiến!

- Đạo quang môn kia khẳng định chính là cánh cửa tiếp dẫn trong truyền thuyết! Dù là tiếp dẫn Dương chương giáo hay là Tiểu Kiến Nhân thì hai người bọn họ về sau cũng không còn khả năng xuất hiện ở trong Vô Thiên được nữa rồi!

Mạnh Hạ Huy chăm chú nhìn nhóm người Trương Tử Hàm đang đau khổ, tuy rằng không đành lòng nhưng vẫn phải nói thẳng.

Vô Môn Chi Môn, ở trong tu luyện giới của Vô Thiên chưa từng xuất hiện bao giờ, bởi vì điều kiện tiên quyết để khởi động Vô Môn Chi Môn chính là huyết mạch truyền thừa, hơn nữa lão tổ ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên phải đạt tới cảnh giới Chí Cao Thần cửu trọng thiên đại viên mãn mới có thể khởi động được. Tuy rằng ở bên trong Vô Thiên có không ít tu luyện giả đều thăng lên được đến cảnh giới Chí Cao Thần, thế nhưng họ đều dựa vào thực lực bản thân để đi ra khỏi Vô Thiên, chứ dựa vào tiếp dẫn thì lại vô cùng hiếm có.

Tuy là vậy, Hải Thanh cùng Huyền Hồng đến từ Huyền Hải Tinh Vực lại biết rõ về nó. Bởi vì Huyền Hồng và cả Huyền Thiển đều là sinh mệnh thể do Vân Mộng Tiên Tử cô đọng ra ở bên trong Vô Thiên. Các nàng lúc nào cũng có thể thôi động lực ẩn linh hồn để liên lạc cùng Vân Mộng Tiên Tử, đối với Vô Môn Chi Môn, mặc dù họ chưa từng được thấy qua, nhưng cũng đã từng nghe Vân Mộng Tiên Tử nhắc tới. Vì vậy, mọi người mới biết sự tồn tại của Vô Môn Chi Môn.

Mạnh Hạ Huy nói như thế cũng không rõ ràng cho lắm, bởi vì lúc này hắn đã biết thân phận chân chính của Dương Thiên Lôi. Trong huyết thống Dương Thiên Lôi căn bản không ẩn chứa huyết mạch Kỷ gia, cho dù có, tổ tiên Kỷ gia cũng có thể đạt được tới cảnh giới Chí Cao Thần cửu trọng thiên đại viên mãn hay không?

Khả năng duy nhất, người được tiếp dẫn chính là Tiểu Kiến Nhân. Bởi vì lão tổ Tiểu gia năm đó là đệ nhất nhân trong Vô Cực Tinh Vực thậm chí là trong toàn bộ Vô Thiên. Cũng chỉ có hắn mới có thể khởi động Vô Môn Chi Môn.

- Ài, Dương chương giáo có lẽ không ổn rồi!

Mạnh Hạ Huy nhìn như thô lỗ nhưng rất tinh tế, hắn lo lắng đến cảm thụ của nhóm người Trương Tử Hàm, nhưng không có nghĩa là mọi người đều nghĩ được như vậy, nhất là Long gia có phần thiếu sự khôn khéo của nhân loại, Long Tường Không lập tức lên tiếng tiếp lời theo Mạnh Hạ Huy.

- Không! Thiên Lôi không có việc gì đâu! Chắc chắn hắn tuyệt đối không có vấn đề gì!

Khiến mọi người không nghĩ tới là, đứng ở trong chúng nữ, đột nhiên thanh âm trong trẻo tinh thuần nhưng lại vô cùng kiên định vang lên.

Người nói chính là Trương Tử Hàm!

Trong tay nàng nắm chặt một chiếc bình ngọc tản ra quang mang năm màu nhàn nhạt.

- Đây là pháp bảo của Thiên Lôi, khí tức của hắn ấy vẫn còn tồn tại, hoàn hảo không hao tổn gì!

Trương Tử Hàm nhím chăm chăm vào Thanh Tinh Lưu Ly Bình trong tay nói.

Mọi người ở đây đã sớm cảm ứng được sự cường đại của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, nguyên bản Mạnh gia, Long gia, Kỷ gia hoặc nhiều hoặc ít đều là vì pháp bảo của Dương Thiên Lôi mà đến, đương nhiên, lúc đó họ cũng đã bị Tiểu Kiến Nhân dùng yêu ngôn mê hoặc. Nhưng lúc này, bất kể là ai cũng đều không dám nảy sinh lòng ham muốn. Cũng không phải Trương Tử Hàm mạnh mẽ ra sao, mà là vì đội ngũ của nàng quá cường đại. Chỉ cần các nàng, Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lệ, Trần Thiển cùng với Tiểu Vân, Tiểu Tình, ngay cả đám người Vũ Cương, Vũ Thanh, cũng đều không phải là người mà bất kỳ một môn phái nào của bọn họ có thể động vào. Quan trọng hơn chính là, trong sát na trận đại chiến của Tiểu Kiến Nhân cùng Dương Thiên Lôi kết thúc, bọn họ đã được nhìn thấy một thân ảnh khuynh quốc khuynh thành, hoàn mỹ không tỳ vết!

Lăng Hi!

Có một khí linh cường đại đến mức không thể tưởng tượng như vậy tồn tại, ai dám sinh ra tham niệm đối với Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình?

- Chúng ta đi!

Trương Tử Hàm nói xong, ánh mắt nhìn về phía chúng nữ trầm giọng lên tiếng. Trong thời khắc Dương Thiên Lôi không có mặt tại đây, Trương Tử Hàm đã tạo được uy tín trong lòng chúng nữ, hiển nhiên là trở thành trung tâm hậu cung của Dương Thiên Lôi.

- Khoan đã, Tử Hàm, các người muốn đi đâu?

Nhưng vào lúc này, Hạ Tích Trúc bỗng nhiên nói.

- Hạ di, chúng ta muốn đi tìm Thiên Lôi!

Trương Tử Hàm nói.

- Tìm Thiên Lôi? Bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, các người đi tới đó thế nào đây?

Hạ Tích Trúc cau mày nói.

- Dựa vào cảnh giới tâm thần đã vượt qua Chân Thần Cảnh!

Trương Tử Hàm truyền âm. Đồng thời cùng lúc đó, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình dưới sự thôi động của Lăng Hi liền bay lên giữa không trung, đột ngột tản mát ra quang hoa năm màu rực rỡ, phiêu đảng bay vào trung tâm diễn võ trường, lập tức Phong Mã Ngưu, Vu Tiểu Úc cùng toàn bộ đoàn người ở bên ngoài hóa thành một đạo lưu quang tiến vào trong đó. Mà Dương Thiên Lệ, Vu Thanh Nhã cùng chúng nữ cũng tiến vào theo. Cuối cùng chỉ còn hai người Trương Tử Hàm cùng Nguyễn Hi Vũ sóng vai đứng chung một chỗ!

641. Chương 654: Cực Độ Kinh Hãi.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 654: Cực độ kinh hãi.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hạ di, tái kiến!

Trương Tử Hàm lên tiếng, muốn chuẩn bị rời đi, thế nhưng đúng lúc này, nàng lại bị ngăn cản một lần nữa.

- Tử Hàm, từ từ! Mang chúng ta theo với! Chúng ta cũng muốn đi tìm lão đại!

Nhóm người Chu Giác Thuần, Hoa Kiến Sầu, Lý Kiếm Phong, Kỷ Tiêu Lam cùng với Kim Chính Thái được gia gia đưa tới chen lẫn nhau từ các góc diễn võ trường bay như tia chớp về phía Trương Tử Hàm.

Quan hệ giữa bọn họ cùng với Dương Thiên Lôi, tôn trưởng của mỗi người đều đã biết từ lâu, thế nhưng không nghĩ tới bọn họ lại muốn rời đi cùng Trương Tử Hàm.

Nhóm người Trương Tử Hàm tuyệt đối là hạch tâm để chống lại yêu nghiệt, một khi họ rời đi, đối với Vô Cực Tinh Vực không phải là chuyện gì tốt đẹp. Thế nhưng, bao gồm cả Kỷ Trùng Tiêu cùng Trần Pháp Thiên ở trong đó, cũng không một ai có bất kỳ lý do gì để yêu cầu các nàng ở lại. Huống chi họ đã lưu lại Vũ Thanh, Vũ Cương cùng mấy trăm gã Thiên giai đại viên mãn, về điểm này, Trương Tử Hàm cùng chúng nữ đã giúp đỡ hết sức rồi. Tất nhiên, kỳ thực đó cũng không phải là ý tứ của Trương Tử Hàm, mà là yêu cầu của ba người Huyền Thiên, Trần Hình cùng mẫu thân Kỷ Nhược Yên ở trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình. Bất kể thế nào, Vô Cực Tinh Vực cuối cùng cũng là gốc rễ của các nàng.

Nếu như tất cả mọi người đều rời đi mà nói, cho dù là toàn bộ cao thủ trong Vô Thiên liên hợp cùng một chỗ cũng không thể nào chống lại ba trăm yêu nghiệt kia được!

Mà bây giờ, nhóm người Chu Giác Thuần muốn rời đi theo Trương Tử Hàm, tôn trưởng của mỗi người bọn họ tùy rằng không muốn, nhưng cũng không hề ngăn cản. Đi theo bên người Trương Tử Hàm, có lẽ so với ở lại Vô Cực Tinh Vực còn bình an hơn.

Quang hoa năm màu lại hiện lên một lần nữa, nhóm người Chu Giác Thuần lập tức tiến vào trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình.

Rồi sau đó hai người Trương Tử Hàm cùng Nguyễn Hi Vũ lại trực tiếp xé rách hư không, biến mất ở trước mặt mọi người.

Cũng cho đến lúc này, cung chủ Huyền Hải Cung Hải Thanh mới chậm rãi thu hồi ánh mắt đang nhìn Nguyễn Hi Vũ, khẽ lắc đầu tự giễu.

Trong sát na khi nhìn tới Nguyễn Hi Vũ, hần hần như cho rằng đã gặp được người mà bản thân mình ngày nhớ đêm mong, bởi vì tướng mạo Nguyễn Hi Vũ thật sự là quá giống. Thế nhưng khí tức cùng cảnh giới tu vi lại không giống, hiển nhiên đây chỉ là một sự xảo hợp.

Còn ở trong lòng Huyền Hồng lại thở ra một hơi thật dài, tuy Hải Thanh không biết, nhưng bởi vì thân thể của Dương Thiên Lôi nàng lại đoán ra được thân phận chân chính của Nguyễn Hi Vũ. Trong sát na khi nhìn thấy Nguyễn Hi Vũ, nội tâm nàng liền thấp thỏm bất an. May mà Nguyễn Hi Vũ từ đầu tới cuối tựa hồ không liếc nhìn nàng một lần nào.

Tất nhiên Nguyễn Hi Vũ đã sớm nhận ra sự tồn tại của hai người, chẳng qua lúc này không có lòng dạ nào để tìm Huyền Hồng tính sổ mà thôi.

Tuy rằng Hạ Tích Trúc cũng rất muốn rời đi, thế nhưng thân là một trong tám chủ giáo, ngay khi Vô Thiên đang phải đối mặt với rắc rối lớn, nàng không thể nào ly khai được.

Sau đó, nhóm người Mạnh Hạ Huy, Kỷ Trùng Tiêu, Trần Pháp Thiên dẫn đầu, tất cả các chủ giáo rốt cuộc cũng đưa ra quyết định. Vũ Thanh phụ trách xuất linh mấy trăm cao thủ Thiên giai đại viên mãn thủ hạ của Dương Thiên Lôi cuối cùng lại được đề cử làm minh chủ.

Không phải minh chủ của Vô Cực Tinh Vực, mà là minh chủ của toàn bộ liên hiệp Vô Thiên!

Mạnh Hạ Huy cùng Kỷ Trùng Tiêu có chiến lực mạnh nhất thì trở thành song minh chủ của Vô Cực Tinh Vực!

Hai mươi cao thủ trong tổ trọng tài đến từ các đại tinh vực, bản thân bọn họ ở trong tinh vực của mỗi người đều đạt được quyền lãnh đạo tuyệt đối. Cho nên họ cũng không có bất kỳ dị nghị nào khi phải phục tùng sự lãnh đạo của minh chủ liên hiệp Vũ Thanh, cùng góp sức chống lại yêu nghiệt!

Cuối cùng, toàn bộ những cao thủ tuyệt đỉnh này ở tại chỗ trao đổi với nhau một luồng thần niệm, một khi có bất kỳ môn phái thế lực nào bị yêu nghiệt tấn công, mọi người sẽ thông qua Thiên Môn chạy tới ngay lập tức.

Bọn họ cũng chỉ có khả năng làm được tới đó.

Cùng ngày, tất cả các đại tinh vực bên trong Vô Thiên, vô số các thế lực đều nhận được tin tức, tự động liên hiệp lại với nhau, hưởng ứng lời hiệu triệu. Toàn bộ Vô Thiên đều tiến vào tình trạng cảnh giới cao độ.

- Khắc khắc khắc...

Trên một mảnh vỡ tinh cầu hoang vu nằm sâu thẳm bên trong không gian hỗn loạn bên ngoài Vô Cực Tinh Vực, một đạo thanh âm lạnh lẽo vô cùng vang vọng toàn bộ không gian.

- Bái kiến chủ nhân! Bái kiến chủ nhân!!

Từng đạo lưu quang bắt tận xé rách hư không, hiện ra bên trong mảnh vỡ tinh cầu.

Những kẻ này chính là hơn ba trăm yêu nghiệt đã chạy trốn. Bất quá lúc này, dung mạo, thân thể của bọn chúng đã hoàn toàn không còn là con người nữa.

Mà tiếng cười âm trầm không gì sánh được kia, chính là do một yêu nghiệt trong số đó phát ra. Khí tức của tên yêu nghiệt này, so sánh với những yêu nghiệt khác mà nói, rõ ràng cường đại hơn rất nhiều. Bất quá so với Tiểu Kiến Nhân lúc trước thì vẫn còn kém xa.

- Ba trăm lẻ tám tên... Hừ, tổn thất hơn mười tên rồi! Đám phế vật này, không có ta ước thúc, liền muốn liều mạng sao? May mà Vô Môn Chi Môn hiện ra...

Yêu nghiệt kia âm trầm nói.

Yêu nghiệt này không phải ai khác, chính là thủ lĩnh yêu nghiệt đoạt phách Tiểu Kiến Nhân, nhưng cuối cùng lại bị Tiểu Thượng đoạt phách.

Tiểu Thượng muốn hoàn toàn luyện hóa hắn là chuyện tuyệt đối không có khả năng, thế nhưng, hắn muốn thoát khỏi tay Tiểu Thượng cũng vô cùng trắc trở. Trừ phi Tiểu Thượng cũng bị thương nặng giống hắn lúc trước, bằng không mà nói, căn bản hắn không hề có cơ hội. Nhưng Vô Môn Chi Môn lại mang tới cho hắn cơ hội này!

Khi ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, Tiểu Phách thôi động Vô Môn Chi Môn nhưng chưa hoàn toàn mở ra được, hắn không có huyết mạch của Tiểu gia, lạc ấn linh hồn liền bắt đầu dần dần bị đẩy ra, đồng thời thừa dịp trong sát na tâm cảnh của Tiểu Thượng bỗng nhiên đột phá, bằng vào một tia thần niệm yếu ớt che giấu đi khí tức lạc ấn linh hồn của mình, khiến cho Tiểu Thượng có ảo giác đã hoàn toàn luyện hóa được mình, lại dựa vào tính bài trừ của Vô Môn Chi Môn đối với bản thân, hắn đã thành công đột xuất thoát đi.

Chẳng qua, khi đó hắn vẫn không dám có bất kỳ dị động nào, bởi vì Tiểu Thượng còn nắm trong tay toàn bộ đám yêu nghiệt.

Nhưng đến khi Vô Môn Chi Môn phủ xuống, lạc ấn linh hồn của hắn cũng bị Vô Môn Chi Môn mạnh mẽ đẩy ra khỏi cơ thể Tiểu Kiến Nhân, mà Tiểu Kiến Nhân cùng Dương Thiên Lôi cũng bị Vô Môn Chi Môn hút vào, rốt cuộc hắn cũng đã nắm được cơ hội!

Lợi dụng lạc ấn linh hồn khổng lồ chế đám yêu nghiệt, thành công tiến vào được thân thể của một tên trong số đó, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất, từ một lạc ấn linh hồn không có bất kỳ chút tu vi nào, nhanh chóng hấp thu thần niệm, pháp lực, kể cả lạc ấn linh hồn của tên yêu nghiệt kia cũng trực tiếp bị hắn thôn phệ. Tất nhiên là dưới tình huống tên yêu nghiệt kia không dám chống đối. Bằng không hắn cũng đừng mơ có thể khôi phục đến cảnh giới bây giờ nhanh như vậy.

Mà sau khi hắn khôi phục, mới bắt đầu một lần nữa điều khiển toàn bộ đám yêu nghiệt đang điên cuồng mất đi lý trí chỉ biết ẩu đả chém giết, chạy thoát khỏi cục diện bị đông đảo cao thủ vây giết.

Tuy rằng tu vi của hắn bị tổn thất thảm trọng, cũng mất đi hơn mười tên yêu nghiệt thủ hạ, thế nhưng, so sánh với tình cảnh không biết đến bao giờ mới có thể một lần nữa nắm giữ lại được thân thể của Tiểu Kiến Nhân, kết quả này đã quá tốt rồi.

Trọng yếu nhất chính là, ở trong Vô Thiên đã không còn Tiểu Kiến Nhân cùng với Dương Thiên Lôi vô cùng cường đại.

Hiện tại, hắn còn sợ ai?

Chỉ sợ Kỷ Trùng Tiêu cùng Mạnh Hạ Huy! Bởi vì chỉ có hai người này mới có được năng lực chém giết hắn!

Trong Cửu Âm Tuyệt Địa.

- Đáng tiếc... Nơi này hoàn toàn ngăn cách với thiên địa, căn bản không thể hấp thu thiên địa lực, bằng không mà nói, với thiên phú cùng ngộ tính của người, hẳn là sẽ nhanh chóng tu luyện tới cảnh giới nhất trọng thiên đỉnh phong!

Đoạn Ngọc Nhan nói:

- Bất quá...

- Bất quá cái gì?

Dương Thiên Lô vội vàng hỏi, sau khi chân chính bước vào Chí Cao Thần nhất trọng thiên, Dương Thiên Lô lại lần nữa thử phá giải cấm chế Cửu Âm Tuyệt Địa, thế nhưng vẫn giống y như lần trước, tuy rằng có khá hơn một chút, nhưng vẫn không thu được kết quả gì. Cổ thần niệm ẩn chứa bên trong hồ nước màu máu quả thực quá mức cường đại. Cho dù Dương Thiên Lô tự xưng là phá trận vương tử, nhưng thần niệm bày ra cấm chế tại đây lại vượt xa cảnh giới thần niệm của hắn quá nhiều, căn bản chưa có thời gian để kịp cảm ngộ huyền ảo của cấm chế đã bị bắn ngược trở ra.

Cho nên, trừ khi thần niệm của Dương Thiên Lô có thể chống lại được sự phản kháng của cổ thần niệm ở trong cấm chế kia, bằng không tất cả đều vô ích!

Đề thăng cảnh giới là cách duy nhất!

- Có lẽ Tiểu Phách sắp luyện hóa ta rồi, vậy ta liền cung cấp thiên địa lực, chỉ cần hiệu suất hấp thu của người cao một chút, tu luyện đến cảnh giới nhất trọng thiên đỉnh phong hẳn là không có vấn đề!

Đoạn Ngọc Nhan nói.

Hiện tại Đoạn Ngọc Nhan muốn sống không được, muốn chết không xong. Cửu Âm Tỏa Liên đã khóa chặt lạc ấn linh hồn cùng với Cực Dương Chân Nguyên mà Thuần Dương Chân Tiên quán chú ở trong cơ thể nàng, cho dù pháp lực của nàng cạn kiệt không thể khôi phục lại, cũng chỉ là thân thể dần dần bị hủy diệt mà thôi. Bằng không mà nói, nàng sớm đã tự vẫn cho xong, đâu còn phải chờ tới tận bây giờ.

- Được!

Khiến Đoạn Ngọc Nhan có chút ngoài ý muốn chính là, Dương Thiên Lô dĩ nhiên lại thẳng thắn trả lời, tựa hồ ngay cả một chút do dự cũng không có. Cho dù việc này là do bản thân mình tự nguyện, nhưng hắn cũng phải tỏ ra khách khí một chút cho mình thấy dễ chịu chứ.

- Dương Thiên Lô ta nếu như có thể phá vỡ cấm chế, nhất định sẽ mang người ra theo! Quyết không nuốt lời!

Dương Thiên Lô khí phách nói:

- Nhớ kỹ, đừng để hao hết pháp lực! Chí ít cũng phải giữ lại một chút để có năng lực chạy trốn!

Nghe thấy Dương Thiên Lô nói vậy, trong lòng Đoạn Ngọc Nhan mới cân bằng lại một chút, cũng may người mà nàng có hảo tâm muốn thành toàn cho không phải là một tên động vật máu lạnh vô nhân tính. Tuy rằng Đoạn Ngọc Nhan cho rằng Dương Thiên Lô không thể có khả năng phá vỡ cấm chế, mà nếu như có phá vỡ được, ra bên ngoài lại gặp phải người thủ hộ ở động khẩu, kết cục cuối cùng vẫn là thất bại, nhưng nàng không nói ra điều đó, ngược lại còn cổ vũ:

- Được, hy vọng có thể thành công! Bắt đầu đi!

Đề thăng cảnh giới cần phải lĩnh ngộ tâm cảnh cùng với tu vi thân thể có biến hóa về chất, mỗi một lần thăng lên đều cần phải rèn luyện pháp lực, thần niệm, thân thể. Ba thứ hợp nhất, cảnh giới của bản thân mới có thể đạt được tới cực hạn, tức là cảnh giới đỉnh phong. Chí Cao Thần nhất trọng thiên cũng giống vậy, không hề ngoại lệ.

Thần niệm có thể thông qua đả tọa, minh tưởng, lĩnh ngộ để không ngừng đề cao. Thế nhưng pháp lực cùng thân thể lại cần phải hấp thu được một lượng năng lượng thiên địa hùng hậu. Mà Cửu Âm Tuyệt Địa lại chính là nơi Tiểu Phách ngưng tụ ra, là một không gian cấm chế hoàn toàn ngăn cách cùng thiên địa, ở bên trong đó căn bản không thể nào hấp thu năng lượng thiên địa được.

Cho nên Đoạn Ngọc Nhan mới phải làm như vậy.

Mà một kẻ đang cầu sinh, Dương Thiên Lôi cũng không hề cự tuyệt.

Đây là hi vọng duy nhất của hắn!

Chậm rãi điều chỉnh tâm thần đến trạng thái không minh, Dương Thiên Lôi một lần nữa tiến vào tu luyện, lỗ chân lông quanh thân thể mở ra, kinh mạch lưu chuyển, nối liền thiên địa âm dương, hấp thu năng lượng thiên địa!

Tất cả không hề khác biệt với việc rèn luyện pháp lực, thân thể lúc trước. Thế nhưng, vừa mới bắt đầu, trong óc Dương Thiên Lôi lại nổ ầm ầm một tiếng, không thể tiếp tục duy trì được nữa, giật mình tỉnh lại từ trạng thái tu luyện!

Đồng dạng, Đoạn Ngọc Nhan vừa đem pháp lực bản thân thôi động đến xung quanh thân thể Dương Thiên Lôi để cho hắn tùy ý hấp thu cũng kinh hãi mở trừng hai mắt!

642. Chương 655: Thông Thiên Cổ Thụ!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 655: Thông Thiên Cổ Thụ!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tiên linh chi khí! Đây là chuyện gì? Vì... Vì sao ở nơi này mà người lại có thể hội tụ ra được tiên linh chi khí?

Đoạn Ngọc Nhan trong lòng khiếp sợ không gì sánh được.

Cửu Âm Tuyệt Địa, gần cách cùng thiên địa, đừng nói là tiên linh chi khí tinh thuần, cho dù là năng lượng thiên địa phổ thông cũng không thể nào hấp thu được, vậy mà ngay khi Dương Thiên Lôi vừa bắt đầu thu nạp thiên địa lực, ở quanh thân thể hắn liền trống rỗng xuất hiện từng luồng tiên linh chi khí nồng nặc!

Vào lúc này, Dương Thiên Lôi phảng phất như không hề nghe thấy lời Đoạn Ngọc Nhan nói, trên mặt tràn đầy khiếp sợ tột độ cùng kinh hãi, đúng, chính là kinh hãi! Vô luận thế nào hắn cũng không thể nghĩ tới, khi hắn tiến nhập vào trạng thái tu luyện để cố gắng hấp thu năng lượng mà Đoạn Ngọc Nhan tản mát ra, tâm thần của bản thân bỗng nhiên bùng nổ trong nháy mắt, phảng phất như xuyên qua vô số vũ trụ ngân hà, cảm ứng được một cổ khí tức quen thuộc!

Trong sát na khiếp sợ cùng kinh hãi đó, khiến Dương Thiên Lôi đều không thể giữ vững được tâm thần của mình, trực tiếp giật mình tỉnh lại từ trạng tu luyện.

- Dương Thiên Lôi?

Thấy Dương Thiên Lôi không hề phản ứng gì, Đoạn Ngọc Nhan nhin không được la lớn.

- A? Tiên bối, người vừa nói gì?

Về mặt Dương Thiên Lôi hưng phấn hỏi.

- Vì sao người có thể hội tụ ra được tiên linh chi khí ở nơi này?

Đoạn Ngọc Nhan hỏi lại một lần nữa.

- Ta... Ta cũng không rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi tâm thần ta đột nhiên xuất hiện ở trong một không gian, ở trong đó có tiên linh chi khí vô cùng vô tận, tựa như không gian tiên cảnh vậy! Trước đây trong khi tu luyện chưa bao giờ xuất hiện tình cảnh này, lẽ nào nguyên nhân bởi vì hiện tại ta đã tấn chức lên tới Chí Cao Thần sao?

Dương Thiên Lô hưng phấn nói. Tuy rằng hiện tại hắn và Đoạn Ngọc Nhan đồng mệnh tương liên, nhưng Dương Thiên Lô cũng không có ý định nói ra sự thật. Dù sao hiểu biết về Đoạn Ngọc Nhan còn quá ít, hơn nữa tu vi Đoạn Ngọc Nhan so với hắn mà nói thực sự là quá cao, một khi bại lộ ra bí mật về Thông Thiên Cổ Thụ, Tiên Cảnh Không Gian cùng với Thanh Tinh Lưu Ly Bình, nếu như Đoạn Ngọc Nhan nảy sinh tham niệm mà nói, lúc đó Dương Thiên Lô tuyệt đối không thể chống đỡ được.

- Kỳ quái... Không thể tin được, lẽ nào, người... Người là Chân Tiên hạ phàm? Bằng không làm sao có thể ở nơi này hấp thu được tiên linh chi khí?

Nghe thấy Dương Thiên Lô nói vậy, Đoạn Ngọc Nhan nhú mày lên tiếng, hiển nhiên vẫn không giải thích được.

- Được rồi, tiên bối, trước tiên ta cứ tu luyện đã, người cũng không cần tốn hao pháp lực giúp ta nữa. Chờ khi ta đề thăng được tới nhất trọng thiên đỉnh phong, lại tiếp tục thử một lần nữa, nếu như thành công, chúng ta liền cùng nhau chạy trốn!

Dương Thiên Lô nói, sau đó liền trực tiếp nhắm mắt lại, một lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện.

Một lát sau, tiên linh chi khí nồng hậu tinh thuần lại trống rỗng xuất hiện ở xung quanh Dương Thiên Lô, được hắn hấp thu với tốc độ kinh người!

Đoạn Ngọc Nhan không biết rằng, Dương Thiên Lô nhìn như không chút tạp niệm chuyên tâm rèn luyện pháp lực, nhưng ở trong lòng hắn đang cố gắng kiềm nén nội tâm hưng phấn, lên tiếng nói chuyện cùng với một thanh âm già nua!

- Cổ gia gia... Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Vì sao ta còn có thể hấp thu được năng lượng của người? Lăng Hi, Tử Hàm hiện tại tình huống ra sao? Đám yêu nghiệt kia bị giết chết hết rồi chứ...

Liên tiếp mấy vấn đề từ trong tâm thần Dương Thiên Lô truyền ra, hiển nhiên hắn đang thực sự quá hưng phấn. Bị vây khốn ở chỗ này cũng không phải đáng sợ, đáng sợ là ở chỗ hắn không thể nào liên lạc được cùng chúng nữ. Một đám tức phụ yếu điệu, dưới tình huống không biết được mình sinh tử ra sao, tròng cảnh đó sẽ như thế nào, Dương Thiên Lô không cần nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra được. Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao hắn tuyệt đối không bỏ đi một tia hi vọng.

- Ngọn gấn liền với tiên giới, rễ cắm sâu trong Tam Thập Tam Thiên, chỉ cần người vẫn còn ở trong không gian thuộc về Tam Thập Tam Thiên, gia gia vẫn có thể cung cấp cho người tiên linh chi khí! Vô luận người ở nơi nào đều có thể! May là người bắt đầu hấp thụ năng lượng, bằng không gia gia cũng không thể nào cảm ứng được khí tức của người! Đám tiểu tức phụ của người đã vội cuống lên rồi, hiện tại đang chạy về phía tận cùng của Vô Cực Tinh Vực, mẫu thân người cùng Huyền Thiển hai người tâm thần đã vượt qua Chân Thần Cảnh, các nàng muốn đi ra khỏi Vô Thiên để tìm người!

- A! Cổ gia gia, mau ngăn các nàng lại, nói cho bọn họ biết ta không sao, các nàng cứ ở lại Vô Cực Tinh Vực chờ ta! Ta sẽ nhanh chóng trở về!

Dương Thiên Lô vội vàng nói.

- Khó đó, sự ràng buộc của pháp tắc thiên đạo, người đã ở ngoài Tam Thập Tam Thiên, muốn trở về nói dễ vậy sao? Trừ phi... Người vượt qua được Chủ Thần cảnh, thành tựu Chân Tiên, bằng không...

Thanh âm già nua của Thông Thiên Cổ Thụ mang theo một tia sầu lo nói.

- Yên tâm đi! Cổ gia gia, ta nhất định có thể trở về được!

Dương Thiên Lô tràn ngập tự tin nói. Tuy rằng không biết sự chế ước của pháp tắc thiên đạo ở tầng ngoài Tam Thập Tam Thiên đến tột cùng cường đại như thế nào, nhưng Dương Thiên Lô vẫn có niềm tin! Huyền Thiên Chân Kinh cùng với năng lượng thần bí chính là nguồn gốc niềm tin của hắn,

- Phá trận tiểu vương tử, cũng không phải là danh hào cứ tùy tiện mà có được. Huống chi các nàng tới đây căn bản cũng vô dụng, chẳng những không giúp được ta, có khi còn liên lụy tới ta. Nơi này tùy tiện một tên, đều có được cảnh giới Chí Cao Thần, các nàng đâu thể chống lại được!

- Ủm, ta sẽ nói cho họ iết...

Thông Thiên Cổ Thụ lên tiếng, thần niệm đặc thù thảo mộc tinh linh của hắn liền từ quanh thân Dương Thiên Lôi tản ra rồi dung nhập vào trong Cửu Âm Tuyệt Địa.

- A? Thiên Lôi, ngươi bị nhốt ở nơi này sao?

- Ách... Đúng. Cổ gia gia, đừng nói cho Lăng Hi, Tử Hàm các nàng biết, cứ nói rằng ta đã thoát hiểm rồi, hiện còn đang tu luyện!

Dương Thiên Lôi lên tiếng.

- Đây chính là chí âm chi địa do cao thủ Cửu Âm Tuyệt Mạch ngưng luyện ra, hình như ta có ký ức liên quan tới Cửu Âm Tuyệt Mạch... Ngươi chờ một chút!

Thông Thiên Cổ Thụ nói, sau đó tâm thần liền bắt đầu lục lọi đồng trí nhớ lộn xộn không gì sánh được ở trong đầu của mình.

Thông Thiên Cổ Thụ chính là do vô số Chủ Thần của Tam Thập Tam Thiên ngưng luyện mà thành, trận pháp hội tụ trong đó vô cùng lộn xộn, mà nguồn gốc của những trận pháp này đều là từ tuyệt học cường đại nhất của mỗi một Chủ Thần, Cửu Âm Tuyệt Mạch cũng là một trong số đó.

Nghe thấy Thông Thiên Cổ Thụ nói vậy, trong lòng Dương Thiên Lôi hưng phấn reo hò, phá trận tuy rằng không làm khó được hắn, nhưng cần phải có thời gian, nếu như Thông Thiên Cổ Thụ đã biết về trận pháp này mà nói, vậy càng đơn giản hơn nhiều.

Sau một lát, Thông Thiên Cổ Thụ trực tiếp dung nhập vào trong óc Dương Thiên Lôi một đoạn ký ức.

Mà Dương Thiên Lôi lại một lần nữa tâm không tạp niệm tiến nhập vào trong trong tu luyện.

Huyền Thiên Chân Kinh huyền ảo vô cùng, những phù văn màu vàng không ngừng lưu chuyển quanh thân Dương Thiên Lôi, khí huyết trong thân thể cuộn cuộn sôi trào, tiên linh chi khí tinh thuần liên miên không ngừng dung nhập vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi, thân thể của hắn dưới ánh mắt chăm chú của Đoạn Ngọc Nhan bắt đầu bành trướng!

Thân thể ẩn chứa năng lượng càng ngày càng hùng hậu!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai ba canh giờ sau, Đoạn Ngọc Nhan đã phải trừng mắt mà nhìn, kinh hồn táng đảm!

Thân thể Dương Thiên Lôi dĩ nhiên đã bành trướng lên gấp trăm lần!

Đạo bào vỡ vụn từ lâu, bao phủ quanh thân thể ;à một tầng năng lượng bảy màu ngưng tụ ra một tấm nhuỷen giáp lóng lánh tựa như vỏ trứng, hoàn toàn bao bọc lấy thân thể hắn, pháp lực khủng bố tràn ngập ở trong đó cuộn trào mãnh liệt, tựa hồ bất kỳ lúc nào cũng có khả năng bạo thể khiến Đoạn Ngọc Nhan tràn ngập lo lắng!

Mãi cho đến vài canh giờ sau, thân thể Dương Thiên Lôi mới một lần nữa bắt đầu thu nhỏ lại, Đoạn Ngọc Nhan lúc này thở phào một hơi, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi đã có thêm một tia dị dạng!

Giờ khắc này, Đoạn Ngọc Nhan liên tục bị Dương Thiên Lôi làm cho khiếp sợ, trong tâm trí đã từng hoàn toàn buông bỏ ý niệm cầu sinh, dĩ nhiên lại mơ hồ sinh ra một tia hi vọng!

Một ngày.

Một tháng.

Một năm.

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi đã liên tục tu luyện một năm tại Cửu Âm Tuyệt Địa, thời gian hiện thực cũng chính là tròn một ngày đêm!

Trên thân thể Dương Thiên Lôi tản mát ra khí tức ngày càng cường đại, thậm chí có một loại khí tức hùng vĩ như sơn như nhạc!

- Rắc... Rắc...!

Vào thời điểm tròn một năm lẻ ba tháng, thân thể Dương Thiên Lô bành trướng gấp trăm lần phát ra những tiếng vang trầm muộn, dường như trong cơ thể đang liên tiếp bùng nổ, xương cốt vỡ vụn, ngay cả thất khiếu cùng lỗ chân lông quanh thân cũng đều trào ra tơ máu, nhuyển giáp do năng lượng ngưng tụ thành quanh thân thể cũng trở thành một mảnh huyết hồng, nhìn qua đến kinh tâm!

- Không tốt!

Đoạn Ngọc Nhan kinh hãi trừng lớn hai mắt, nàng rõ ràng cảm ứng được pháp lực quanh thân Dương Thiên Lô hiện tại, thần niệm đã tiến vào cảnh giới nhất trọng thiên đỉnh phong, hơn nữa so với nhất trọng thiên đỉnh phong bình thường còn cường đại hơn vô số lần. Giờ khắc này, chính là một bước cuối cùng hoàn toàn dung hợp tâm thần, thân thể và pháp lực!

Thế nhưng, quá trình dung hợp của Dương Thiên Lô so với nhất trọng thiên bình thường thực sự kinh khủng hơn nhiều lắm.

Hắn có thể duy trì tới cuối cùng được không?

Ngay khi thân thể Dương Thiên Lô bắt đầu điên cuồng vận vẹo, tựa hồ sắp bạo thể mà chết trong nháy mắt, từng đạo phù văn màu vàng huyền ảo bỗng nhiên từ mi tâm hắn bay ra, dường như biến thành một cơn mưa ánh sáng từ trên cao dội xuống, hắt lên người Dương Thiên Lô!

Hỗn loạn bỗng dừng ngừng lại!

Toàn thân đầy máu trong nháy mắt như được một dòng suối mát tẩy rửa, biến mất trong nháy mắt!

Cùng lúc đó, thân thể khổng lồ của Dương Thiên Lô cũng bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, đến khi hắn trở về tướng mạo bình thường, từng luồng sóng khí cuộn cuộn, nhất thời từ trong lỗ chân lông quanh thân thể hắn lao ra, ở trong phương viên hơn mười trượng hình thành nên âm bạo “rầm rầm”!

- Thành công!

Trên mặt Đoạn Ngọc Nhan hiện lên sự kinh hỉ cuồng nhiệt, trái tim nhảy lên tới cổ cuối cùng cũng về lại chỗ cũ. Hi vọng, một tia hi vọng nàng vừa có được, trong lúc trong bất tri bất giác đã ký thác toàn bộ lên người Dương Thiên Lô.

- Phù...

Thở ra một hơi thật dài, Dương Thiên Lô chậm rãi mở mắt, trong đôi con ngươi lấp lánh màu sắc hưng phấn, sau khi liếc mắt chăm chú nhìn Đoạn Ngọc Nhan, lập tức nói:

- Ta thử lại lần nữa!

- Cố gắng lên!

Đoạn Ngọc Nhan nhìn Dương Thiên Lô, phát ra lời động viên từ nội tâm. Lời động viên lúc này đã hoàn toàn khác so với trước, bởi vì lần này nàng thực sự kỳ vọng Dương Thiên Lô sẽ thành công.

Dương Thiên Lô gật đầu, tâm thần khê động, thần tình trở nên vô cùng chăm chú, thần niệm tinh thuần cô đọng nhất thời hóa thành từng sợi tơ nhè nhẹ, một lần nữa lan tràn ra tứ phía!

Một phút, hai phút...

Thời gian duy trì được so với hai lần trước đã dài hơn rất nhiều, thế nhưng, khiến cho trái tim trong ngực Đoạn Ngọc Nhan nhảy lên “bình bịch” chính là, ngay ở phút thứ ba, thân hình Dương Thiên Lô bỗng nhiên run lên, thần niệm tản mát ra nhất thời trở về trong cơ thể.

- Lại thất bại sao?

Đoạn Ngọc Nhan hỏi.

- Ài...

Dương Thiên Lô tỏ vẻ lắc đầu cực kỳ thất vọng.

Thấy bộ dạng Dương Thiên Lôi như vậy, tia hi vọng Đoạn Ngọc Nhan khó khăn lắm mới có được liền tan biến trong nháy mắt. Cảnh giới nhất trọng thiên đỉnh phong, Dương Thiên Lôi không có biện pháp phá vỡ cấm chế, điều này đồng nghĩa với thất bại. Dù sao, tuy Dương Thiên Lôi tấn chức đến Chí Cao Thần nhất trọng thiên tương đối đơn giản, nhưng nhất trọng thiên đỉnh phong tấn chức đến nhị trọng thiên, tâm thần cần phải lĩnh ngộ đột phá bình cảnh, như vậy cần phải mất bao nhiêu thời gian? Tiểu Phách đã trở thành cửu trọng thiên đỉnh phong đại viên mãn sao có thể chờ lâu như vậy mới đến luyện hóa mình?

643. Chương 656: Quyết Không Buông Tha.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 656: Quyết không buông tha.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Nhân sinh lẽ loi, tịch mịch như tuyết, ca muốn cầu thất bại một lần mà không được!

Quanh thân Dương Thiên Lôi tản mát ra vẻ đau thương cô đơn nhợt nhạt tựa như độc cô cầu bại, nhìn sang vẻ mặt thất vọng của Đoạn Ngọc Nhan, bức khí mười phần mà nói.

Vốn Đoạn Ngọc Nhan thật vất vả mới có một tia hi vọng lại lần nữa rơi vào tuyết vọng, nhất thời trừng lớn hai mắt.

- Hắc hắc, ta là phá trận tiểu vương tử, cũng không phải hạng người hư danh! Ha ha ha... Tiền bối, để ta tới cứu người!

Được Thông Thiên Cổ Thụ truyền thụ cho Cửu Âm Tuyệt Mạch, tâm tình Dương Thiên Lôi rất tốt, vừa rồi trong sát na thần niệm tiến vào trong cấm chế, Dương Thiên Lôi đã cảm ứng được rõ ràng, tuy rằng trận pháp ẩn chứa trong đó cường đại, nhưng thua xa trận pháp bậc đại tinh thâm Thông Thiên Cổ Thụ truyền thụ cho mình. Hơn nữa thần niệm của hắn đã có thể chống đỡ được sự phản kích của thần niệm bên trong cấm chế. Đột phá sao có thể không thành công cho được?

- Người phá giải cấm chế nhanh như vậy sao?

Tâm tình Đoạn Ngọc Nhan lúc này quả thực không cách nào hình dung nổi, cả kinh nói.

- Tạm thời thì chưa, nhưng ta đã tuyệt đối cảm chắc có thể phá vỡ! Trước tiên cứu người, rồi chúng ta hãy phá vỡ cấm chế, tránh đánh rắn động cỏ!

Dương Thiên Lôi nói.

Vừa nói, trên mi tâm lấp lánh bay ra đạo đạo tinh quang, trực tiếp bắn về phía Đoạn Ngọc Nhan!

Mà thân hình hắn cũng từ từ bay lên, một bên lặng lẽ không tiếng động phá trận, một bên chậm rãi lắng không tiến lại gần Đoạn Ngọc Nhan, toàn bộ thân hình đều trở nên hư vô mờ ảo, phẳng phất giống như bị phân rã ra thành từng mảnh nhỏ, trên thực tế, đây chỉ là ảo ảnh, thân hình Dương Thiên Lôi căn bản không có chút biến hóa nào. Đương nhiên, cũng bởi vì Dương Thiên Lôi đã phá vỡ tầng tầng lớp lớp cấm chế chặn giữa hắn và Đoạn Ngọc Nhan, bằng không mà nói, hắn đã thực sự bị cắt thành từng mảnh rồi!

Mất trọn vẹn mười phút, rốt cục Dương Thiên Lôi cũng đi qua được khoảng cách vài trăm thước, tới được chỗ đài cao của Đoạn Ngọc Nhan!

- Tiền bối, người thu liễm khí tức của mình lại đi, ta sẽ bắt đầu từ cơ thể của người!

Dương Thiên Lôi chăm chú nhìn Đoạn Ngọc Nhan trầm giọng nói. Không ngừng lại một chút nào, vừa dứt lời, hắn liền phát ra thần niệm bắt đầu dung nhập vào trong thể nội Đoạn Ngọc Nhan.

Mà Đoạn Ngọc Nhan trong chớp mắt đối diện cùng Dương Thiên Lôi liền lập tức sững sờ.

Nguyên bản tuy rằng nàng đã sớm nhìn thấy Dương Thiên Lô, thế nhưng khoảng cách vài trăm thước, cùng với tầng tầng lớp lớp huyết vụ ngăn trở, cho nên cũng chỉ nhìn ra đại khái mà thôi, không quá rõ ràng.

Nhưng hiện tại khi đối mặt, cho tới giờ nàng còn chưa nhìn thấy thiếu niên nào phong trần tuấn lãng tới vậy!

Càng khiến cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn chính là, khi Dương Thiên Lô nhìn thấy nàng, biểu tình dĩ nhiên lại không hề biến hóa chút nào, tựa hồ đối với sự mỹ lệ của nàng dường như không thấy.

“Một vạn năm... Lê nào thế giới đã thực sự thay đổi? Không riêng gì thiên tài xuất hiện lớp lớp, mà tuyệt sắc mỹ nữ cũng tràn ngập đầy đường sao?”

Đoạn Ngọc Nhan cảm nhận được thần niệm Dương Thiên Lô tiến tới, trong lòng thầm nghĩ.

Cũng không phải Đoạn Ngọc Nhan kiêu ngạo, mà trên thực tế, nàng thực sự là một tuyệt sắc mỹ nữ hạng nhất, chẳng những thiên phú, tư chất, tu vi nổi tiếng trong đám đệ tử đồng bối, mà dung mạo, khí chất cũng được xếp hàng đầu. Khi xưa, người theo đuổi nàng nhiều vô số kể, toàn bộ những nam tu luyện giả khi lần đầu tiên gặp nàng đều nhìn nàng không rời mắt.

Cho nên, khi thấy Dương Thiên Lô biểu hiện “kiên định” Như vậy, quả thực khiến cho nàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Trên thực tế Dương Thiên Lô cũng không phải chân chính “kiên định”, mà bởi vì thời điểm khiến vị huynh đệ này “không kiên định” đã sớm qua rồi. Tuy rằng cảnh giới của hắn không bằng Đoạn Ngọc Nhan, nhưng bởi thể chất đặc thù cùng với Đại Thiên Nhân Thuật đã khiến hắn nhìn rõ được Đoạn Ngọc Nhan từ sớm. Có lẽ bởi nguyên nhân tu luyện Cửu Dương Tuyệt Mạch, quanh thân thể nàng lúc nào cũng tản mát ra một luồng quang mang nhu bạch sắc nhàn nhạt, khiến cho làn da nàng trắng như tuyết, tràn ngập vẻ mỹ lệ lạ lùng. Ngắm nhìn thêm thường là không thể nghi ngờ, thế nhưng Dương Thiên Lô lúc này đã không còn là tên thiếu niên hèn mọn thấy nữ tử xinh xắn người đầy đặn khi xưa nữa, hoặc nhiều hoặc ít đã học được cách kiềm chế một chút.

- Cửu Âm Tỏa Liên này đã khóa chặt ấn linh hồn cùng Cực Dương Chân Nguyên của ta, không cẩn thận sẽ bị Tiểu Phách phát giác!

Đoạn Ngọc Nhan sau một phút kinh ngạc, liền nhẹ giọng nói.

- Yên tâm!

Dương Thiên Lô đáp lời một tiếng, sau khi thần niệm tiến vào cơ thể Đoạn Ngọc Nhan, từ trong ra ngoài, vô cùng cẩn thận phá giải tầng tầng cấm chế phức tạp. Dương Thiên Lô hiểu rõ, đây là cơ hội duy nhất, một khi bị phát hiện mà nói, khẳng định xong đời.

Cho nên dù Đoạn Ngọc Nhan không nói, hắn cũng không dám có chút qua loa.

Cửu Âm Tỏa Liên có thể nói là cấm chế cực mạnh của Cửu Âm Tuyệt Địa, hơn nữa không thể để phát ra bất cứ chút dao động dị thường nào, cho dù Dương Thiên Lô đạt được trận pháp Cửu Âm Tuyệt Mạch ảo diệu do Chủ Thần lưu lại, lúc này khi phá giải cũng phải cất lực, mất tròn hai canh giờ, Dương Thiên Lô đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt mới phá giải được tới đạo cấm chế cuối cùng!

Sau khi hoàn thành, Dương Thiên Lô liền nắm lấy tay Đoạn Ngọc Nhan nhẹ nhàng kéo nàng ra ngoài, trong sát na, thân thể mềm mại của Đoạn Ngọc Nhan lấp lánh phát ra đạo đạo quang mang, vền vền chỉ di động thân thể rời khỏi vị trí, nhưng phẳng phất giống như xuyên qua vô số không gian ngăn cách, rốt cuộc, Đoạn Ngọc Nhan sau vạn năm lần đầu tiên thoát được khỏi gông xiềng khổng lồ!

- Phù! Cũng may chỉ có ba trăm sáu mươi lăm đạo cấm chế, nếu như nhiều hơn nữa, thần niệm của ta cũng không thể nào chống đỡ nổi!

Dương Thiên Lô nói:

- Tiễn bối, chờ ta khôi phục lại rồi chúng ta lập tức chạy trốn!

- Không được, thời gian cấp bách, chúng ta lập tức đào tẩu, hiện tại không bị Cửu Âm Tỏa Liên khống chế, ta đã dễ dàng sử dụng được thần niệm rồi, để ta đến giúp người!

Đoạn Ngọc Nhan nhìn Dương Thiên Lôi nói, chủ động cầm lấy tay Dương Thiên Lôi, trong sát na một cỗ năng lượng âm áp như sơn như hải dũng mãnh tiến vào cơ thể Dương Thiên Lôi, cùng lúc đó, trong óc Dương Thiên Lôi xuất hiện một tiếng nổ vang, thần niệm của hắn dĩ nhiên trong nháy mắt đã nối liền với thần niệm của Đoạn Ngọc Nhan!

- Đi thôi!

Đoạn Ngọc Nhan mỉm cười nói với Dương Thiên Lôi. Lúc này quanh thân nàng dĩ nhiên hiện ra bảy quang sáng màu trắng nhũ, khí tức cường đại tới mức Dương Thiên Lôi không thể nào tưởng tượng nổi.

Trong lòng Dương Thiên Lôi chấn động, ánh mắt có chút ngây ngốc nhìn Đoạn Ngọc Nhan, nói:

- Bảy tầng quang quyển, chính là cảnh giới Chí Cao Thần thất trọng thiên sao?

- Ừm!

- Mạnh quá... Nếu như ta... Ách... đi thôi!

Dương Thiên Lôi chăm chú nhìn Đoạn Ngọc Nhan, sâu trong nội tâm truyền đến từng trận rung động.

Khi còn bị Cửu Âm Tỏa Liên phong tỏa, mặc dù Dương Thiên Lôi biết cảnh giới Đoạn Ngọc Nhan rất cao, thế nhưng căn bản không có căn bản không cảm ứng được uy lực của Đoạn Ngọc Nhan, hiện tại hắn đã rõ ràng cảm ứng được, cảnh giới của Đoạn Ngọc Nhan cường đại đến mức không thể tưởng tượng! Trong thể nội được Đoạn Ngọc Nhan quán chú thêm thuần dương pháp lực cùng thần niệm, mạnh mẽ dị thường, Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, nếu như Đoạn Ngọc Nhan muốn tiêu diệt mình mà nói, e rằng chỉ cần ý niệm trong đầu khẽ động, bản thân mình lập tức hôi phi yện diệt... Điều này khiến cho Dương Thiên Lôi kinh hãi, đồng thời ở sâu trong nội tâm cũng dâng lên niềm ước ao mãnh liệt, đương nhiên tên hèn mọn này tuy có thể thu liễm được một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, giờ khắc này, chăm chú nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Đoạn Ngọc Nhan, hắn liền cảm thấy lòng không đậu, nghĩ tới nếu như được cùng nàng song tu không biết kết quả sẽ thế nào?

- Nếu như ngươi làm sao?

Đoạn Ngọc Nhan thấy ánh mắt nóng bỏng của Dương Thiên Lôi, mỉm cười hỏi.

- Không có gì, ta định nói nếu như ta có được tu vi cao như thế thì thật tốt! Hắc hắc... Bắt đầu phá trận thôi!

Dương Thiên Lôi gật đầu nói, bắt quá tay đang bị Đoạn Ngọc Nhan cầm lấy, trong lòng không kiềm chế được lửa nóng bốc lên hừng hực.

- Từ từ, chúng ta thử xem có thể đi xuống phía dưới hay không đã! Cửa vào Cửu Âm Tuyệt Địa có Âm lão quái cảnh giới lực trọng thiên canh giữ, tuy rằng ta không sợ hắn, thế nhưng dây dưa lâu hắn có thể kịp thời bẩm báo cho Tiểu Phách!

Đoạn Ngọc Nhan vội vàng ngăn cản nói.

- Ừm!

- Khắc khắc khắc... Khách khách khách...

Thế nhưng, đúng vào lúc này, hai tiếng cười âm trầm không gì sánh được bỗng nhiên truyền vào trong tai Dương Thiên Lôi cùng Đoạn Ngọc Nhan, nhất thời khiến hai người thần tình đại biến.

- Không tốt...

Đoạn Ngọc Nhan bỗng nhiên nắm chặt tay Dương Thiên Lôi, thần sắc khẩn trương đến cực điểm nhìn lên phía trên.

Hai đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống!

Một đạo thân ảnh thướt tha, chính là Lệ tiên tử mà Dương Thiên Lôi đã từng gặp, mà một thân ảnh khác Dương Thiên Lôi chưa từng thấy, thế nhưng cũng lập tức đoán ra được, người này hẳn là người thủ hộ Cửu Âm Tuyệt Địa!

Quanh thân hai người đồng dạng bao phủ sáu tầng ánh sáng đen kịt, hiển nhiên tu vi đều đạt tới cảnh giới Chí Cao Thần lục trọng thiên!

Theo hai người phủ xuống, Huyết Trì khủng bố trong sát na cũng bắt đầu sôi trào dâng lên sóng lớn ngập trời, trong nháy mắt ngưng tụ thành những cấm chế xung quanh thân thể Dương Thiên Lôi cùng Đoạn Ngọc Nhan càng thêm kinh khủng.

- Lợi hại, quả nhiên lợi hại! Thật không nghĩ tới, tiểu tử này lại quý dị như vậy! Nếu như không phải thiếu chủ nhắc đi nhắc lại thì suýt chút nữa gây nên sai lầm lớn rồi!

Tiểu Quỷ băng lãnh đến cực điểm nói rằng:

- Ở trong Vô Môn Chi Môn của chủ nhân cũng không tịnh hóa được người, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã tấn chức đến Chí Cao Thần nhất trọng thiên, còn tu luyện tới cảnh giới đỉnh phong... Lợi hại hơn nữa là, còn lạng lẹ phá vỡ Cửu Âm Tỏa Liên! Bất quá, chỉ mới vậy mà đã muốn chạy thoát khỏi Cửu Âm Tuyệt Địa sao? Nằm mơ!

- Đi!

Khiến Đoạn Ngọc Nhan không ngờ là, giờ khắc này, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên lại điên cuồng thôi động thần niệm của nàng, “Ừm” một tiếng liền nhảy vào trong hồ nước huyết sắc!

- A?

Thấy một màn như vậy, nhất thời Quỷ Tiên Tử cùng Âm Tiên Nhân cực kỳ sợ hãi.

- Âm Tiên Nhân, lập tức thôi động toàn bộ cấm chế, ngăn cản hắn!

Quỷ Tiên Tử lo lắng nói, cùng lúc đó, thần niệm của nàng trong sát na liền cuộn trào mãnh liệt tiến vào trong Huyết Trì!

Hồ nước huyết sắc, cho dù là nàng cũng không dám nhảy vào trong đó, chỉ có thể dùng thần niệm xông vào, bởi vì chân chính nắm giữ Cửu Âm Tuyệt Địa chỉ có một mình Tiểu Phách, Âm Tiên Nhân chẳng qua cũng chỉ điều khiển được một ít cấm chế trong đó mà thôi.

Không thể không nói, vận khí Dương Thiên Lôi cùng Đoạn Ngọc Nhan rất kém, nhưng cũng lại rất tốt.

Rất kém, là bởi vì chỉ thiếu một chút thời gian là họ có thể chạy trốn lạng lẹ không tiếng động, nhưng Quỷ Tiên Tử cùng Âm Tiên Nhân lại bỗng nhiên tiến đến, trực tiếp bị phát hiện!

Rất tốt, là bởi vì lúc này Tiểu Phách tụ tập tất cả cao thủ bế quan tiềm tu, tu luyện củng cố cảnh giới lần cuối cùng, lần này sau khi đi ra chính là lúc hắn sẽ luyện hóa Cực Dương Chân Nguyên của Đoạn Ngọc Nhan!

Mà Quỷ Tiên Tử đưa Tiểu Kiến Nhân đi tu luyện, khi Tiểu Kiến Nhân nhắc đi nhắc lại sự biến thái của Dương Thiên Lôi, nên mới ôm suy nghĩ lấy lòng Tiểu Kiến Nhân, đến đây kiểm tra qua loa một chút. Lúc này vừa nhìn thấy đã khiến nàng kinh hãi hoa dung thất sắc! Chỉ riêng Dương Thiên Lôi nàng cũng không sợ, dù sao tu vi Dương Thiên Lôi rất thấp, thế nhưng Đoạn Ngọc Nhan đã thoát khỏi sự giam cầm của Cửu Âm Tỏa Liên!

Đoạn Ngọc Nhan chính là cao thủ thất trọng thiên!

Mà bây giờ, trong toàn bộ Cửu Âm Cung, tất cả cao thủ đều đã bị Tiểu Phách tụ tập lại, ai có thể đối phó nổi?

Nguyên nhân chính là như vậy, Quỷ Tiên Tử cùng Âm Tiên Nhân mới hiện thân giả vờ trấn định, tỏ vẻ như đã sớm nắm tất cả trong tay, đơn giản là muốn kéo dài thời gian, để tụ tập toàn bộ cao thủ có thể điều động trong được Cửu Âm Cung.

Như Đoạn Ngọc Nhan thực sự là bị dọa sợ, trong nháy mắt khi hai người xuất hiện, Đoạn Ngọc Nhan đã kết luận, lần này nàng đừng mơ thoát ra được! Bởi vì, nếu hai tên kia đã xuất hiện, khẳng định Tiểu Phách sẽ lập tức tới ngay, đâu còn cho bọn họ cơ hội chạy trốn?

Đồng dạng, Dương Thiên Lô tuy rằng thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng không nhìn ra được Quỷ Tiên Tử đang phô trương thanh thế. Chẳng qua, chấp niệm cầu sinh mạnh mẽ khiến Dương Thiên Lô chưa tới khoảnh khắc cuối cùng tuyệt đối sẽ không bỏ qua một tia hi vọng, cho nên, biết rõ hi vọng chạy trốn rất xa vời, nhưng hắn vẫn làm ra hành động giãy giụa cuối cùng!

644. Chương 657: Kiến Hôi, Chính Là Kiến Hôi!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 657: Kiến hôi, chính là kiến hôi!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bằng vào thần niệm cường hãn của Đoạn Ngọc Nhan, tâm thần Dương Thiên Lô vận chuyển nhanh chóng, thể như chẻ tre hóa giải từng đạo cấm chế!

Vẫn vẹn chỉ vài phút đồng hồ liền xuyên phá toàn bộ cấm chế!

- Giết!

Mắt thấy cấm chế Cửu Âm Tuyết Địa cũng nữa không thể ngăn trở Dương Thiên Lô cùng Đoạn Ngọc Nhan, Quỷ Tiên Tử cùng Âm Tiên Nhân từ sớm đã độn xuất ra bên ngoài Cửu Âm Tuyết Địa, cùng với mười mấy tên cao thủ vừa mới tới, vây chặt phạm vi bên ngoài Cửu Âm Tuyết Địa.

Nhưng vào lúc này Quỷ Tiên Tử bỗng nhiên phát ra một tiếng quát khê!

Một đạo kiếm quang sắc bén vô cùng, xé rách hư không mà đến, trực tiếp chém về phía mặt đất nham thạch cứng rắn!

- Âm âm...

Sơn băng địa liệt, đá vụn bay tán loạn!

Kiểm quang kinh khủng kia, dĩ nhiên trực tiếp bổ ra một cái rãnh sâu tầm nghìn trượng!

Ở trong Vô Thiên Dương Thiên Lô đã khó gặp được địch thủ, thể nhưng giờ khắc này, một kiếm của Quỷ Tiên Tử khiến cho Dương Thiên Lô ngây dại!

Đây cũng không phải lực lượng Dương Thiên Lô có thể chống lại!

- Phá....

Ngay vào lúc cấp bách này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, Đoạn Ngọc Nhan dĩ nhiên ôm ngang eo hắn kéo vào trong lòng, bảy luồng ánh sáng nhũ bạch sắc trong sát na bao phủ Dương Thiên Lô ở bên trong, đồng thời phát ra một tiếng quát khê, phóng thẳng lên trời, nghênh đón kiếm quang!

- Đoạn Ngọc Nhan, bó tay chịu trời đi, ngươi cho rằng các ngươi có thể thoát được sao?

Sắc mặt Quỷ Tiên Tử trắng nhợt, thân hình lui vội về sau vài dặm, lớn tiếng rống lên.

- Vèo vèo...

Ngay khi nàng vừa nói, Âm Tiên Nhân cùng đám cao thủ vừa tới ào ào từ bốn phương tám hướng vây quanh Đoạn Ngọc Nhan cùng Dương Thiên Lô vừa phá đất mà ra, thần niệm cùng pháp lực bằng bạc vây chặt lấy hai người!

- Tiễn bối, lấy tốc độ nhanh nhất giết ra ngoài!

Giờ khắc này, thấy thế cục xung quanh, Dương Thiên Lô tựa hồ nhận ra điều gì đó, bỗng nhiên lớn tiếng nói. Tuy rằng hắn không phải là đối thủ của đám cao thủ cấp bậc này, nhưng từ số lượng quang sáng tỏa ra

từ trên người chúng hấn có thể đoán ra được trong nháy mắt, tu vi đám người này không bằng được Đoạn Ngọc Nhan. Chuyện trọng đại như vậy, Tiểu gia làm sao ngay cả một cao thủ thất trọng thiên cũng không có, ngược lại để cho Quỷ Tiên Tử chỉ huy ở đây được?

Tuy rằng không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng Dương Thiên Lôi lại biết, đây đối với bọn họ đây là một cơ hội tốt ngàn năm có một!

- Thuấn Sát Cửu Dương Kiếm!

Vốn tưởng rằng sau khi ra ngoài phải đối mặt với Tiểu Phách hoặc là cao thủ cảnh giới cao hơn mình, nhưng không nghĩ tới cục diện lại là như vậy, Đoạn Ngọc Nhan đầu thế do dự, khẽ quát một tiếng, toàn thân hư không biến mất, hóa thành một đạo thuần dương kiếm khí, thuần tức ngàn dặm, kiếm thế thao thiên!

Tốc độ cực nhanh, vượt qua tưởng tượng của Dương Thiên Lôi, cho dù Dương Thiên Lôi thi triển Đại Thuấn Di Thuật cũng không thể làm được vậy!

- Âm âm âm âm!

Một tiếng nổ kinh thiên, một cao thủ Chí Cao Thần ngũ trọng thiên trực tiếp bị kiếm khí Đoạn Ngọc Nhan đánh chết!

Hầu như đồng nhất, từng đạo công kích kinh khủng đã đánh về phía Đoạn Ngọc Nhan đang ôm Dương Thiên Lôi, một luồng kiếm khí tung hoành, ào ào đánh tan công kích của đối phương tựa như gà đất chó sành, cùng lúc đó, thân hình nhanh chóng bay về phía xa, một bên chiến một bên lùi!

Khiến Dương Thiên Lôi thấy vui vẻ thoải mái, kinh hồn táng đảm, đồng thời nội tâm lại khó chịu không gì sánh được, đường đường một nam tử hán, đỉnh thiên lập địa, giờ khắc này, lại để một nữ nhân ôm trong ngực bảo vệ, việc này đối với thể diện Dương Thiên Lôi mà nói, quả thực là xấu hổ vô cùng! thế nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào, chiến đấu cấp bậc này, căn bản không phải hấn có thể tham gia vào!

Đoạn Ngọc Nhan bị giam cầm vạn năm, tròn một vạn năm chưa từng động thủ, giờ khắc này, tựa như mãnh hổ xổng chuồng, phát huy Thuấn Sát Cửu Dương Kiếm đến mức tận cùng!

Thuấn Sát Cửu Dương Kiếm, chính là một trong tam đại tuyệt học của Cửu Dương Chân Tiên, chí cương chí dương, vô kiên bất tồi, chỉ cần một kiếm đánh ra, đơn giản trực tiếp, sắc bén cứng rắn, mà trọng yếu nhất chính là hai chữ “thuấn sát”, tốc độ tuyệt luân!

Vén vén chỉ vài phút đồng hồ, Đoạn Ngọc Nhan đã mang theo Dương Thiên Lôi phi hành mấy vạn dặm, nhưng Quỷ Tiên Tử, Âm Tiên Nhân cùng mười tên cao thủ vẫn luân phiên không ngừng phong tỏa Đoạn Ngọc Nhan, hơn nữa sau khi bị Đoạn Ngọc Nhan giết chết một tên cao thủ, bọn chúng cũng không tiếp tục liều mạng cùng Đoạn Ngọc Nhan, mà chỉ liên thủ hình thành chiến trận, thi triển kế sách kiến cắn chết voi đến cực điểm, trong khoảng thời gian ngắn, Đoạn Ngọc Nhan muốn đào tẩu cũng khó!

- Đoạn Ngọc Nhan, người đừng mơ đào tẩu, phạm vi Cửu Âm Cung chúng ta rộng mấy ngàn ức dặm, người thoát được sao? Tối đa nửa canh giờ nữa chủ nhân sẽ xuất quan, tính tình chủ nhân hấn là người đã rõ, nếu như bó tay chịu chọi, may ra còn có thể cho người chết thống khoái một chút!

Quỷ Tiên Tử âm lãnh không gì sánh được lên tiếng đe dọa.

Cửu Âm Cung, chính là do Tiểu Phách dùng thần thông vô thượng ngưng luyện tạo thành, khác xa so với đại thế giới chân chính, tu luyện giả ở trong đó muốn xé rách không gian trốn vào trong không gian hỗn loạn bỏ chạy, căn bản không có khả năng, trừ phi chạy ra khỏi phạm vi Cửu Dương Cung mới được!

Dựa vào tốc độ hiện nay, phải mất thời gian bao lâu?

Tình huống cơ bản Dương Thiên Lôi sớm đã hiểu rõ, nghe thấy Quỷ Tiên Tử nói vậy, trong lòng cũng trở nên lo lắng!

Hơn nữa Thuấn Sát Cửu Dương Kiếm của Đoạn Ngọc Nhan hiển nhiên là tiêu hao vô cùng lớn, nếu như thực sự không thoát khỏi đám người này quấy rầy, tình thế sẽ trở nên càng lúc càng nguy hiểm!

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lôi không dám không dự nữa, bỗng nhiên nói:

- Tiền bối, hãy phóng ra pháp lực, thần niệm cho ta mượn dùng một chút!

- Người điên sao? Đây không phải là phá trận, mà là chiến đấu! Ta cho người mượn thần niệm pháp lực căn bản cũng vô dụng!

Đoạn Ngọc Nhan trầm giọng nói.

- Người cứ tiếp tục chiến đấu như vậy, chúng ta chỉ có một con đường chết! Cho ta mượn thử xem sao? Phá trận tiểu vương tử, chẳng qua chỉ là một trong những danh hiệu của ta thôi! Đến đây đi!

Thanh âm Dương Thiên Lô kiên định không gì sánh được, biết rõ nếu như Đoạn Ngọc Nhan cứ tiếp tục kiên trì tất sẽ thất bại, Dương Thiên Lô không có lý do gì để tiếp tục chờ đợi nữa, bắt đầu điên cuồng để tự khí tức của mình, giãy dụa trong lòng Đoạn Ngọc Nhan.

- Người...

Toàn thân Đoạn Ngọc Nhan run lên, tên vô sỉ Dương Thiên Lô này dĩ nhiên lại dám chạm vào bộ ngực mềm mại của nàng, cho dù Đoạn Ngọc Nhan định lực thâm hậu, vẻ mặt cũng trở nên đỏ bừng, may mà không bị đám người Quỷ Tiên Tử thừa cơ công kích.

- Để ta thử xem! Đây là cơ hội duy nhất!

Dương Thiên Lô không hề để ý tới dị trạng của Đoạn Ngọc Nhan, một lần nữa kiên định lên tiếng, thanh âm cũng trở nên vô cùng lạnh lẽo!

Số phận của mình, phải do mình nắm giữ, chứ không phải là ngồi chờ chết!

- Thôi, dù sao cũng chết, người muốn thử thì thử đi!

Đoạn Ngọc Nhan nói xong liền buông Dương Thiên Lô ra, cùng lúc đó bắt đầu đem thần niệm pháp lực của mình cuồng bạo quán chú vào trong cơ thể Dương Thiên Lô.

Trong nháy mắt, quanh thân Dương Thiên Lô dường như nổ tung, pháp lực cùng thần niệm cuộn trào mãnh liệt cuộn trào mãnh liệt hoàn toàn vượt qua suy đoán của hắn!

- Kháo! Tiền bối, người muốn ta bạo thể mà chết hả?

Dương Thiên Lô thiếu chút nữa tức nổ phổi, mượn pháp lực thần niệm của người, cũng không phải muốn người quán chú trực tiếp như vậy, hắn chỉ là một chỉ là nhất trọng thiên sao có thể chịu đựng nổi?

- Vậy người muốn như thế nào? Không có pháp lực cùng thần niệm cường hãn, dù thần thông của người mạnh mẽ ra sao chẳng nữa, cùng nhất định bị một chiêu đánh chết!

Đoạn Ngọc Nhan cũng phiền muộn nói.

- Thần niệm của người hãy cảm ứng ta, hoàn toàn dung nhập vào ta! Ta muốn thôi động một ảo trận khổng lồ, thần niệm pháp lực của người có thể hoàn toàn để ta điều khiển thì tốt!

Dương Thiên Lô không kịp nhiều lời, mi tâm nhất thời bắn ra thất thải quang mang hùng hậu không gì sánh được, thần niệm pháp lực quanh thân thể cũng bắt đầu điên cuồng tuôn trào!

Không có bất kỳ thủ ấn pháp quyết!

- Cùng lên!

Dương Thiên Lô lớn tiếng nhắc nhở Đoạn Ngọc Nhan!

- A!

Trong sát na, tâm thần hai người dung hợp cùng một chỗ, tuy rằng không thể nào hoàn toàn dung hợp thành một thể, nhưng Đoạn Ngọc Nhan cao hơn vài cảnh giới nên cũng có thể theo kịp sự vận chuyển của Dương Thiên Lô!

Thông Thiên Cổ Thụ dung hợp vô số trận pháp ảo trận cường hãn, rốt cuộc cũng nhanh chóng sinh ra trên tay Dương Thiên Lô!

Vượt qua bất kỳ trận pháp nào hấn từng dùng trước kia!

Bởi vì lúc này, thần niệm cùng pháp lực bản thân Dương Thiên Lô chỉ là dẫn đường, chân chính ngưng tụ thành ảo trận lại là Đoạn Ngọc Nhan cảnh giới Chí Cao Thần thất trọng thiên!

Trong nháy mắt này, lấy Dương Thiên Lô cùng Đoạn Ngọc Nhan là trung tâm, ảo trận cuộn cuộn mênh mông, tựa như một quả pháo hoa nổ tung, không ngừng lan tràn ra bốn phương tám hướng!

- Không tốt, ảo trận!

Quỳ Tiên Tử bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

- Phá ——!

- Mau phá!!!

Trong sát na, truyền đến vô số tiếng hét lớn.

Những tiếng nổ khổng lồ vang lên liên miên không dứt, thế nhưng, nhóm người Quỳ Tiên Tử lại khiếp sợ phát hiện, bản thân vẫn như cũ rơi vào trong ảo trận vô biên vô hạn, không gian tràn ngập năng lượng phong bạo kinh khủng, một mảnh hỗn loạn! Căn bản không biết bản thân đang ở nơi nào, càng đừng nói là muốn thấy thân ảnh của Dương Thiên Lô cùng Đoạn Ngọc Nhan!

Chấn kinh không gì sánh được!

Đồng dạng, Đoạn Ngọc Nhan cũng kinh hãi đến mức không thể nào hình dung được, vô luận như thế nào thế nào nàng cũng không thể nghĩ ra, bản thân dĩ nhiên có thể phát huy ra ảo trận cường hãn như vậy, không sai, ảo trận này là nàng phát ra, bởi vì hết thấy thần niệm cùng pháp lực ngưng tụ trong ảo trận đều là của nàng!

Thế nhưng Đoạn Ngọc Nhan lại biết, đây hoàn toàn là do Dương Thiên Lô dẫn dắt, mượn dùng thần niệm cùng pháp lực của nàng để bày bố!

Dương Thiên Lô mấy ngày trước vẫn chỉ là Chân Thần Cảnh vì sao lại có thể nắm giữ ảo trận cường đại tới vậy?

- Còn ngậy ra đây làm gì nữa? Chạy mau!

Dương Thiên Lô vừa nói, chủ động tiến vào trong lòng Đoạn Ngọc Nhan, ôm lấy nàng, hét lớn.

- Chạy!

Đoạn Ngọc Nhan trong khiếp sợ nhất thời tỉnh táo lại, bỗng nhiên ôm lấy Dương Thiên Lô, liền biến thành một đạo lưu quang, thuần tức vạn dặm!

- Nhanh!

- Nhanh nữa lên!

Dương Thiên Lô lo lắng thúc giục, hai tròng mắt lấp lánh từng đạo tinh quang, tuy rằng tốc độ phi hành Đoạn Ngọc Nhan lúc này đã vượt qua nhận thức của Dương Thiên Lô, nhưng hấn vẫn như cũ không ngừng thúc giục!

Khoảnh cách mấy nghìn ức dặm, chỉ khi nào ra khỏi Cửu Dương Cung, bọn họ mới coi như tương đối an toàn, bằng không mà nói, chỉ cần Tiểu Phách xuất hiện trong nháy mắt, bọn họ liền không có nơi nào để lẩn trốn!

Đây là cơ hội duy nhất!

Dương Thiên Lô hận không thể chấp thêm đôi cánh, chạy trốn bằng tốc độ nhanh nhất!

Thế nhưng, lúc này hấn chỉ có thể thúc giục Đoạn Ngọc Nhan nhanh hơn nữa!

Bởi vì cảnh giới của hấn quá thấp.

Hắn ở trong Vô Thiên tiểu ngao đỉnh phong, nhưng khi tới đây, liền hoàn toàn mất đi ưu thế, hắn, chỉ là một con kiến hôi! Tuy rằng hắn có được năng lượng thần bí, Huyền Thiên Chân Kinh, nhưng vẫn như cũ chỉ là một con kiến hôi, chẳng qua chỉ là một con kiến hôi có tiềm lực vô hạn mà thôi! Nếu như không có Đoạn Ngọc Nhan, sớm đã bị người ta giết chết!

Tiềm lực, không phải là lực lượng!

645. Chương 658: Chạy Trốn.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 658: Chạy trốn.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lực lượng!

Ta cần lực lượng!

Ta không muốn làm kiến hôi, ta muốn “trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn”!

Ta muốn xông ra khỏi Tam Thập Tam Thiên, tiến vào tiên giới, trở lại địa cầu, chạm đến chân tướng của bốn nguyên!

- A...

Dương Thiên Lô không hề có chút dấu hiệu bỗng nhiên lấy hết toàn lực ôm chặt eo Đoạn Ngọc Nhan, phát ra một tiếng hét vang thấu trời đất!

- Rầm rầm rầm...

Cùng lúc đó, trong óc hắn bỗng nhiên như bị nổ tung, bộc phát ra tiếng nổ ầm ầm, nương theo tiếng hét của hắn liền miên không dứt, kéo dài mãi không thôi!

Đoạn Ngọc Nhan bỗng nhiên bị ôm chặt lấy eo, nguyên bản không hiểu vì sao Dương Thiên Lô lại phát điên, bản thân đã liều mạng mang theo hắn chạy trốn, không giúp được gì thì thôi, lại còn làm loạn. Nhất là còn ôm chặt như vậy, hiển nhiên là dùng hết toàn bộ sức lực của hắn, nếu không phải tu vi mình cao hơn hắn nhiều, sợ rằng đã trực tiếp bị ôm đến nghẹt thở!

Đoạn Ngọc Nhan đang muốn nổi bão mắng lớn, thế nhưng trong nháy mắt liền cả kinh!

“Đột phá bình cảnh?”

Vô luận như thế nào Đoạn Ngọc Nhan cũng đều không nghĩ tới, lúc này, theo tiếng hét dài của Dương Thiên Lô, khí tức của hắn bỗng nhiên điên cuồng tăng lên, một người nhiều kinh nghiệm như Đoạn Ngọc Nhan sao lại không biết đây là phát sinh chuyện gì?

Nhất là mi tâm Dương Thiên Lô lúc này tự nhiên tản mát ra thất thải quang mang chói lọi, đồng thời cùng với bình thường vẫn luôn ngưng luyện hoàn toàn khác biệt, lúc này phảng phất như phát sinh biến đổi lớn, phiêu hốt bất định, khi mạnh khi yếu, càng là một mảnh hỗn loạn!

Đây chính là dấu hiệu rõ ràng đột phá cảnh giới Chí Cao Thần nhất trọng thiên.

Giờ khắc này, Đoạn Ngọc Nhan mặc dù biết rõ nguy hiểm, nhưng đành phải buông lỏng sự bảo hộ đối với Dương Thiên Lô, để cho Dương Thiên Lô nối liền với thiên địa, quán thông âm dương!

Khi Đoạn Ngọc Nhan đang vô cùng cẩn thận gỡ bỏ từng tầng của quang sáng bảy tầng trên người Dương Thiên Lô ra, khi vừa tới quang sáng tầng thứ ba, vô cùng vô tận thiên địa linh khí dĩ nhiên trực tiếp phá vỡ sự phòng hộ của tầng thứ ba, điên cuồng mà quán chú lên người Dương Thiên Lô!

Cùng lúc đó, một đạo quang mang trong suốt màu lục, cô đọng tới chí cực xẹt ngang trời cao, trống rỗng xuất hiện, trực tiếp quán nhập lên bách hội trên đỉnh đầu Dương Thiên Lô!

- Âm âm...

Duy trì liên tục mười phút, trong đầu Dương Thiên Lô cuối cùng bộc phát ra một tiếng nổ kinh khủng tới cực điểm, sau đó bỗng nhiên rơi vào trong yên lặng, cùng lúc đó, tiếng hét của Dương Thiên Lô cũng dừng lại, mà xung quanh thân thể hắn vào giờ khắc này đã hiện ra hai quang sáng bảy màu rực rỡ!

- Chí Cao Thần nhĩ trọng thiên!

Đoạn Ngọc Nhan khiếp sợ không gì sánh được, lên tiếng:

- Người dĩ nhiên lĩnh ngộ bình cảnh nhanh như vậy, lại còn đồng thời đột phá... Rốt cuộc người là loại quái vật gì đây?

Dù là Đoạn Ngọc Nhan đã đạt tới thất trọng thiên cũng phải vô cùng kinh hãi. Nguyên nhân không đơn giản chỉ là Dương Thiên Lô tấn chức đến nhĩ trọng thiên, mà bao gồm cả vừa rồi khi mình còn lại ba tầng quang sáng, linh khí thiên địa liền công phá phòng hộ của nàng, việc này có ý nghĩa như thế nào?

Nghĩa là lúc này tuy Dương Thiên Lô chỉ là nhĩ trọng thiên, nhưng đã có được thực lực của tam trọng thiên!

Cảnh giới Chí Cao Thần, cách biệt một trọng thiên thôi cũng đã là trên trời dưới đất. Nhất là trước ngũ trọng lại càng như vậy, bằng không mà nói, thất trọng thiên Đoạn Ngọc Nhan cũng không có khả năng đối mặt với sự liên thủ công kích của Quỷ Tiên Tử, Âm Tiên Nhân cùng mười mấy tên cao thủ lục trọng thiên, ngũ trọng thiên mà vẫn hoàn chỉnh không chút thương tổn nào!

- Tiền bối... Thể chất của ta rất đặc thù...

Mi tâm Dương Thiên Lô đồng thời bắn ra hai đạo tinh quang lóng lánh, quang sáng vờn quanh trên người hắn đột nhiên biến mất, buông vòng eo tràn ngập kiêu diễm của Đoạn Ngọc Nhan ra, nói:

- Chạy mau, đừng chậm lại!

- Thể chất đặc thù, người đã nói bao nhiêu lần rồi?

Đoạn Ngọc Nhan hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô:

- Không muốn nói thì đừng nói, ta cũng chẳng thêm quan tâm!

Đoạn Ngọc Nhan dứt lời, tay ôm Dương Thiên Lô bỗng nhiên buông lỏng, trực tiếp cầm lấy tay hắn, một lần nữa bắt đầu điên cuồng chạy trốn!

Hiển nhiên, tuy Đoạn Ngọc Nhan có cảnh giới thất trọng thiên, nhưng tính tình rõ ràng vẫn chỉ là một nữ nhân. Với câu trả lời có lẽ của Dương Thiên Lô cảm thấy vô cùng bất mãn, liền bộc lộ tính cách đại tiểu thư!

Thể chất đặc thù, là có thể chống đỡ được sự tinh lọc khí tức của Vô Môn Chi Môn sao? Được, cho dù người có thể chống đỡ, thể chất đặc thù kia có thể giúp người trở thành “phá trận tiểu vương tử” sao? Lại lùi thêm một bước, thể chất đặc thù, là có thể bày ra di thiên ảo trận thâm ảo, phức tạp, cường hãn đến mức không thể tưởng tượng như sao? Việc khác không nói, chỉ riêng ảo trận này, Đoạn Ngọc Nhan có thể khẳng định, ngay cả sư phụ Thuần Dương Chân Tiên Đoạn Tử Ích của nàng cũng tuyệt đối không thể nào bày ra nổi!

Việc này không quan hệ tới thần niệm, pháp lực, mà là sự huyền ảo của bản thân trận pháp!

- Ách... Ta không phải không nói, mà thực sự là một lời khó nói hết, việc đang cấp bách chính là phải chạy trốn thật nhanh mới phải, về sau sẽ nói cho người biết. Đừng nóng giận, tiền bối... Nhanh, nhanh thêm chút nữa!

- Sợ chậm thì người dẫn ta chạy đi? Đã tới cực hạn rồi, giục cái gì mà giục!

Đoạn Ngọc Nhan tức giận nói.

- Được! Cho ta mượn pháp lực thần niệm của người một lát!

Khiến Đoạn Ngọc Nhan ngoài ý muốn chính là, Dương Thiên Lô dĩ nhiên lại nói:

- Đừng có trực tiếp quán chú! Cảm ứng theo ta!

- Có thể bỏ trận, còn có thể phi hành nữa sao?

Đoạn Ngọc Nhan trừng mắt nhìn Đoạn Ngọc Nhan.

- Thử xem!

- Thử thì thử!

Sau một lát, Đoạn Ngọc Nhan không còn biết hình dung cảm giác bản thân như thế nào nữa. Rõ ràng mình là tu vi thất trọng thiên, nhưng ở trước mặt Dương Thiên Lô, nàng lại trở thành một cái bình chỉ để đựng pháp lực, thần niệm. Đồng dạng là pháp lực, thần niệm đó ở trong tay Dương Thiên Lô lại có thể phát huy ra hiệu quả không tưởng, mà đây đã có sự suy giảm do bản thân mình truyền qua hần!

- Người thi triển Đại Thuần Di Thuật?

- Đúng vậy! Thật không nghĩ tới, trong Vô Thiên học được Đại Thuần Di Thuật, dùng thần niệm cùng pháp lực của người thi triển ra, dĩ nhiên lại trâu bò đến vậy! Hắc hắc hắc...

Dương Thiên Lô đắc ý cười ha hả.

Dương Thiên Lô quả thực không ngờ, ba nghìn đại đạo, nguyên bản trong mắt hần, sau khi ra khỏi Vô Thiên, tại trước mặt Chí Cao Thần nhiều nhất cũng chỉ là tuyệt học bình thường, thế nhưng, khi hần dùng pháp lực cùng thần niệm của Đoạn Ngọc Nhan thi triển ra, lại kinh hỉ phát hiện những tuyệt học này, cho dù ở trong tay Chí Cao Thần cũng tuyệt đối là hàng đầu!

- Có phải người lĩnh ngộ ra khi đang lịch lãm trong huyễn cảnh phải không?

Đoạn Ngọc Nhan hỏi.

- Đúng vậy! Người cũng biết lịch lãm Đạo Vô Thiên trong Mộng Huyền Tinh sao?

- đương nhiên ta biết! Không chỉ riêng Vô Thiên, trong Tam Thập Tam Thiên đều có. Đây là do toàn bộ Chí Cao Thần cửu trọng thiên ở tầng ngoài Tam Thập Tam Thiên liên thủ lại, thông qua thần thông vô thượng của Vân Mộng Tiên Tử, ngưng tụ mà thành ở trong Tam Thập Tam Thiên. Chỉ bất quá... Thành tựu mỗi người đạt được ở trong Tam Thập Tam Thiên chỉ giới hạn ở Chân Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng người... Người thi triển ra lại hoàn toàn vượt qua Chân Thần Cảnh?

- Thể chất ta...

Dương Thiên Lô mới nói ba chữ, thấy biểu tình Đoạn Ngọc Nhan hầu như phần nộ tới phát điên, nhất thời ngưng lại, sửa lời nói:

- Ta lĩnh ngộ ba nghìn đại đạo, tìm hiểu chính là bốn nguyên, mà không phải chỉ là cảnh giới thần niệm được lưu lại như bọn họ! Nhất pháp tinh, vạn pháp thông! Tuyệt học, sau khi người lĩnh ngộ ra được tinh túy của nó, chỉ có sáng tạo ra tuyệt học thích hợp nhất với mình, đó mới chính là tuyệt học tối cường! Đại Thuần Di Thuật, cũng là như vậy!

- Tìm hiểu bốn nguyên... Sáng tạo ra tuyệt học thích hợp nhất với mình?

Đoạn Ngọc Nhan chăm chăm nhìn Dương Thiên Lô thì thào nói.

- Không sai!

- Người thực sự là biến thái...

Đoạn Ngọc Nhan nhin không được nói.

- Rất nhiều người đều nói ta như vậy, hắc hắc...

Dương Thiên Lô cười gian, thần niệm pháp lực lại không ngừng chút nào, liên tục thi triển Đại Thuần Di Thuật, so với lúc trước Đoạn Ngọc Nhan phi hành còn nhanh hơn gấp ba lần!

Đoạn Ngọc Nhan tuy biết rõ Dương Thiên Lô nói rất có đạo lý, thế nhưng nàng lại biết, đó cũng không phải là việc bất kỳ kẻ nào đều làm được, chỉ ít là nàng không thể. Tìm hiểu bốn nguyên, lĩnh ngộ tinh túy, nàng có thể làm được. Thế nhưng sáng tạo ra tuyệt học thích hợp nhất với mình, làm sao có thể? Tuyệt học, đều phải trải qua lịch đại tiền bối thiên chuy bách luyện mới dần dần trở nên hoàn thiện, trong đó ẩn chứa trận pháp biến hóa, muốn thay đổi mà nói, căn bản không phải việc một sớm một chiều có thể hoàn thành. Không đến cảnh giới đỉnh phong, ai lại tốn công đi nghiên cứu riêng một loại thần thông, rồi còn cải biến nó nữa?

Không có ai!

Tuy rằng không phải tuyệt đối, nhưng đó là sự thật. Chỉ có rất ít những người tu vi đạt tới tận cùng, không còn bất kỳ không gian nào để phát triển nữa, mới có thể hết sức chuyên chú gọt giũa một số thần thông pháp tắc, như vậy dù không thể đề thăng được cảnh giới, nhưng vẫn trở nên cường đại hơn một chút.

Vèo vèo vèo....

Dương Thiên Lô kéo tay Đoạn Ngọc Nhan, tựa như lưu tinh chợt lóe rồi vụt tắt, đi tới như tia chớp, thế nhưng, mắt thấy đã sắp tới nửa canh giờ từ khi Quỷ Tiên Tử đuổi theo, hai người vẫn chưa ra được khỏi lĩnh vực của Cửu Âm Cung. Giờ khắc này, Dương Thiên Lô cùng Đoạn Ngọc Nhan lại lần nữa trở nên khẩn trương.

Thà rằng tin là có, còn hơn không tin. Tuy rằng biết rõ rất có thể Quỷ Tiên Tử muốn đe dọa hai người nên mới nói nửa canh giờ sau Tiểu Phách sẽ xuất quan, nhưng hai người vẫn vô cùng lo lắng.

Lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên dựa trên cơ sở của Đại Thuần Di Thuật, một lần nữa thi triển Đại Ẩn Nặc Thuật!

- Vù——!

Rốt cục, ngay khi sắp hết một canh giờ, hai người đồng thời thở phào một hơi, "ầm ầm" một tiếng, xé rách vách ngăn không gian bước vào không gian hỗn loạn!

- Chúng ta... Sống rồi!

Giờ khắc này, thần tình Đoạn Ngọc Nhan trở nên cực kỳ hưng phấn, một vạn năm giam cầm, nàng vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng, vô luận thế nào cũng không nghĩ tới, một gã gia hỏa mới đầu nhìn qua chỉ là Chân Thần Cảnh, nhưng lại có thể thay đổi số phận nàng, giúp nàng nhìn lại được ánh mặt trời!

Tuy rằng hai người giúp đỡ lẫn nhau, thiếu một người cũng không được, mới có thể trốn thoát, thế nhưng trong lòng Đoạn Ngọc Nhan ít nhiều đều tràn ngập cảm kích với Dương Thiên Lô. Không có hắn, Đoạn Ngọc Nhan tuyệt đối không thể chạy trốn!

- Tiền bối, ngươi có biết để trở lại Vô Thiên phải như thế nào không?

Dương Thiên Lô cũng hưng phấn không gì sánh được lên tiếng hỏi.

- Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao? Muốn trở lại Vô Thiên, trừ khi ngươi trở thành Chân Tiên, bằng không mà nói, không có khả năng! Cho dù là Vân Mộng Tiên Tử, chân thân của nàng cũng không thể trở về, chứ đừng nói là ngươi!

Đoạn Ngọc Nhan nói.

- Thế chất ta... Để ta nghĩ thử xem! Ngươi chỉ cần nói cho ta biết nơi đặt cấm chế tiếp cận Vô Thiên là được!

Dương Thiên Lô nói.

- Vì sao ngươi lại muốn quay về Vô Thiên, nơi này không tốt sao? Trong Vô Thiên đã bị pháp tắc chế ước, ở trong đó, cảnh giới của ngươi sẽ không thể nào tăng lên được!

Đoạn Ngọc Nhan có chút khó hiểu hỏi.

- Ta biết vậy, nhưng ta rời đi quá đột ngột, trong Vô Thiên còn rất nhiều việc ta cần giải quyết, cũng có những người ta không thể bỏ qua được!

Dương Thiên Lôi đáp.

- Đạo lữ?

- Còn có mẫu thân, huynh đệ tỷ muội!

- Đại đạo vô tình, tất cả đều là nhất thời, mỗi người đều có số phận riêng của mình, tại sao ngươi lại quá cố chấp như vậy? Hiện tại ngươi đã là Chí Cao Thần, bước vào một lĩnh vực hoàn toàn mới, bọn họ, cùng với ngươi không chung một con đường!

- Đại đạo vô tình, người hữu tình. Tiền bối, xin nói cho ta biết đi!

Dương Thiên Lôi một lần nữa kiên định nói.

646. Chương 659: Tiểu Phách Xuất Quan.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 659: Tiểu Phách xuất quan.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đoạn Ngọc Nhan chăm chú nhìn Dương Thiên Lôi nửa phút, mới vô cùng bất đắc dĩ nói:

- Rất đơn giản, chỉ cần ngươi một mực đi xuống dưới, là có thể tiếp xúc đến phong ấn pháp tắc. Ta biết đối với trận pháp ngươi có được thiên phú mà người thường không có, thế nhưng đạo phong ấn này căn bản không phải là vấn đề trận pháp, mà là một tồn tại tựa như số phận, không thể nào kháng cự, là do cường giả Chân Tiên của Tam Thập Tam Thiên mở ra, bố trí trật tự cho thiên đạo! Chỉ cần ngươi còn trong đó, liền bị nó chế ước. Trừ phi tu vi ngươi tới cảnh giới Chân Tiên, vượt ra khỏi Tam Thập Tam Thiên....

- Ngoại trừ cách đó, còn có biện pháp nào nữa hay không?

- Ta không biết. Không bằng... Trước tiên ngươi cùng ta quay về Cửu Dương Điện? Có lẽ sư phụ ta sẽ biết nhiều hơn một chút...

Đoạn Ngọc Nhan thử thăm dò hỏi.

- Không được. Chúng ta trực tiếp quay về Cửu Dương Cung, càng dễ bị Tiểu Phách đuổi tới! Không bằng... Tiền bối, ngươi đi theo ta xem sao?

Ánh mắt Dương Thiên Lôi lấp lánh nhìn chằm chằm Đoạn Ngọc Nhan, nói.

Lúc này, đối với tầng ngoài của Tam Thập Tam Thiên, Dương Thiên Lôi đã có hiểu biết cơ bản. Phương thức trao đổi thần niệm cũng không hề dễ dàng, bằng không mà nói, Đoạn Ngọc Nhan đã sớm liên hệ với Cửu Dương Chân Tiên rồi. Bởi vì ở nơi này, ngoại trừ bất đồng về hoàn cảnh với bên trong Tam Thập Tam Thiên ra, quan trọng nhất là không gian nơi này thật sự quá lớn, đây chính là không gian bao bọc hoàn toàn cả Tam Thập Tam Thiên, chỉ riêng Vô Thiên đã rộng lớn ra sao? Huống chi còn bao bọc toàn bộ Tam Thập Tam Thiên? Thần niệm dù cường đại hơn đi chăng nữa, cũng không thể nào bao phủ toàn bộ Tam Thập Tam Thiên được.

Tối trọng yếu hơn nữa, Cửu Âm Cung của Tiểu Phách cùng Cửu Dương Cung của Thuần Dương Chân Tiên, lại hoàn toàn nằm vào hai cực của tầng ngoài Tam Thập Tam Thiên. Tương đương với Cực Nam cùng Cực Bắc của địa cầu vậy. Muốn đến Cửu Dương Cung mà nói, phải phi hành trọn vẹn một nửa chu vi Tam Thập Tam Thiên!

Cho dù hai người phi hành không ngừng nghỉ ở trong không gian hỗn loạn, chỉ ít cũng phải cần đến thời gian hai ba năm!

Dương Thiên Lôi đang bức thiết mau chóng quay về, đâu có thể chờ được thời gian dài như vậy?

- Được rồi, xem ra người không thử qua chắc sẽ không từ bỏ hy vọng, đã vậy ta sẽ mang người đi!

- Khắc khắc khắc khắc....

Những tiếng cười âm trầm kinh khủng, ở bên trong Vô Thiên, đã mang tới sự khủng hoảng rất lớn cho vô số tinh vực. Chỉ vùn vụt trong vài ngày, môn phái đầu tiên đã ngã xuống, vô số tu luyện giả đều bị chết trên tay yêu nghiệt. Cho dù có khởi động Thiên Môn, thế nhưng trước khi những cao thủ tuyệt đỉnh vẫn chưa tới nơi, toàn bộ yêu nghiệt đã chạy mất tăm mất tích.

Đây hoàn toàn là đơn phương tàn sát!

Một khi gặp phải yêu nghiệt tập kích, ngoại trừ cao thủ Thiên giai còn có một đường sinh cơ ra, những người khác trên cơ bản toàn bộ đều gặp phải độc thủ, ngay cả giới thể tục cũng không ngoại lệ.

Dưới hoàn cảnh đầy nguy cơ như vậy, những tiểu môn phái phối hợp với nhau phòng ngự, tự nhiên tích tiểu thành đại, vì bảo mệnh mà thi nhau gia nhập vào trong những đại môn phái, tìm kiếm che chở. Một ít tiểu tinh vực cũng trực tiếp tiến đến Vô Cực Tinh Vực, Huyền Hải Tinh Vực cùng một số đại tinh vực tìm nơi nương tựa.

Toàn bộ cao thủ tuyệt đỉnh, vào giờ khắc này cũng không khỏi bỏ đi thành kiến, liên thủ bắt đầu tiến vào những tinh cầu mà bằng vào sức một người căn bản không thể nào khống chế được.

Như Càn Nguyên Tinh, Vũ Hồn Tinh, những tinh cầu cỡ lớn nơi đóng trú của các đại thể lực, cho dù là Chân Thần Cảnh Thiên giai đại viên mãn, trước đây cũng đều không thể nào nắm giữ trong tay được, bởi vì ngân hà thủ hộ thú của loại tinh cầu này, cường đại đến mức không thể tưởng tượng, căn bản không phải một hai cao thủ Thiên giai đại viên mãn là có thể đối phó nổi. Mà bây giờ, vì chống đỡ đám yêu nghiệt xuất quỷ nhập thần, bọn họ phải liên thủ trợ giúp những cao thủ tuyệt đỉnh khác khống chế nắm giữ toàn bộ phạm vi những tinh cầu đó.

Dùng thời gian hơn hai tháng, một số tinh cầu chủ yếu đã bị những cao thủ tuyệt đỉnh thi nhau nắm giữ, thế tục giới, tu luyện giới, tuyệt đại đa số mọi người đều tụ tập lên những tinh cầu này, cho đến lúc này, toàn bộ bên trong Vô Thiên mới được coi là chân chính hình thành một vòng phối hợp phòng ngự.

Thủ hạ của Thiên Lô mấy trăm Thiên giai đại viên mãn, cùng với toàn bộ cao thủ tuyệt đỉnh trong tất cả các tinh vực cứ mười người một tổ, cùng nhau thủ hộ một tinh cầu.

Còn tuyệt đại đa số những tinh cầu khác đều là người đi nhà trống, biến thành nơi hoang vu.

- Thiên Lô?

Ngay khi Dương Thiên Lô cùng Đoạn Ngọc Nhan thay phiên nhau nghỉ ngơi, liên tục phi hành ba tháng, khi Dương Thiên Lô đang tiến nhập trạng thái tu luyện để khôi phục pháp lực thần niệm, thanh âm Thông Thiên Cổ Thụ một lần nữa vang lên trong óc hắn.

- Cổ gia gia, sao rồi?

- Vô Thiên đại kiếp đã phủ xuống trong khoảng thời gian người rời đi, tử thương vô số, hiện tại toàn bộ tu luyện giả cùng thế tục giới trong Vô Thiên đều tập trung đến hơn mười tinh cầu chủ yếu. Nhưng dù vậy vẫn luôn bị yêu nghiệt tập kích... Mẫu thân người hi vọng người xuất thủ tương trợ!

Thông Thiên Cổ Thụ nói.

- Ta biết, nhưng không rõ ta có trở về kịp hay không? Hơn nữa, cũng không biết có thành công hay không nữa!

Dương Thiên Lô nhú mày nói.

Dương Thiên Lô đương nhiên hiểu rõ tình trạng trong Vô Thiên, đám yêu nghiệt này chỉ có ba trăm Thiên giai đại viên mãn, nếu đối địch chính diện chắc chắn sớm đã bị tiêu diệt, nhưng nếu bọn chúng đánh du kích mà nói, cao thủ trong Vô Thiên căn bản không có biện pháp, khó lòng phòng bị.

- Ý mẫu thân ngươi là mở ra Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình cùng Thần Táng Sơn! Trong khoảng thời gian ngắn bồi dưỡng thêm một số Thiên giai đại viên mãn, chỉ có như vậy mới có thể bao vây đánh bọc đám yêu nghiệt này, triệt để giết hết bọn chúng!

Thông Thiên Cổ Thụ nói:

- Chờ sau khi giết hết những yêu nghiệt này, giải quyết xong Vô Thiên đại kiếp, mẫu thân của ngươi sẽ mang theo chúng nữ xông ra khỏi Vô Thiên, hội hợp với ngươi!

Nghe thấy Thông Thiên Cổ Thụ nói vậy, Dương Thiên Lôi khẽ nhíu mày, hẳn biết rõ, nếu thực sự mở ra Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình cùng Thần Táng Sơn, tự nhiên trong khoảng thời gian ngắn có thể bồi dưỡng được vô số Thiên giai đại viên mãn, thế nhưng, đang trong Vô Thiên đại kiếp, những người này có lẽ còn chưa có tâm tư gì, nhưng nếu như sau khi vượt qua được Vô Thiên đại kiếp thì sao? Một khi phản bội, mà bản thân lại không có ở đó, bằng vào nhóm người Lăng Hi sao chống đỡ nổi?

Nhân tính tham lam, trong cảnh nguy nan sẽ không biểu hiện ra, thế nhưng sau khi vượt qua nguy nan thì sao? Bọn họ đã biết rõ được uy năng vô thượng của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, sao lại không muốn biến nó thành của riêng?

Sau một lát, Dương Thiên Lôi trầm giọng nói:

- Mở ra thì có thể, nhưng tiền đề phải để cho Lăng Hi độ hóa! Cao thủ đã ngoài Chân Thần Cảnh Địa Giai sau khi được độ hóa sẽ tiến vào Thần Táng Sơn! Cao thủ Chân Thần Cảnh đại viên mãn cũng phải tự nguyện để cho Lăng Hi độ hóa, bằng không bất luận kẻ nào cũng không được để bọn họ tiếp thu được ý chí Chủ Thần!

- Tốt!

- Còn nữa, Cổ gia gia, liên hệ giữa ta cùng với Thủy Nguyên Tinh đã hoàn toàn bị chặt đứt, người truyền lời cho mẫu thân ta cùng với Lăng Hi các nàng, vô luận thế nào cũng phải đặt việc bảo vệ Thủy Nguyên Tinh lên hàng đầu!

- Việc này không cần ngươi nhắc, lần trước sau khi quyết định không đi tìm ngươi, chúng ta đã trở lại Thủy Nguyên Tinh rồi!

Thông Thiên Cổ Thụ nói:

- Ngươi cũng đừng vội trở về, nói không chừng chẳng bao lâu nữa, chúng ta sẽ đi ra khỏi Vô Thiên!

- Ừm, ta sẽ tận lực, nếu thực sự không thể nào xuyên qua phong ấn, cũng chỉ có thể ở nơi này chờ mọi người thôi!

Ngay khi Dương Thiên Lôi cùng Đoạn Ngọc Nhan chạy ra khỏi Cửu Âm Tuyệt Địa được nửa tháng, ở sâu bên trong Cửu Âm Cung, Tiểu Phách dẫn dắt toàn bộ cao thủ thất trọng thiên của Tiểu gia rốt cục cũng đã xuất quan!

Ngay khi vừa xuất quan, toàn bộ cao thủ đã ngoài thất trọng thiên đều hưng phấn không gì sánh được. Lần này tuy rằng bọn họ hoàn toàn là trợ giúp lão tổ tông Tiểu Phách ngưng luyện thiên địa lực, trực tiếp cung cấp cho hắn hấp thu rèn luyện, củng cố cảnh giới cửu trọng thiên đại viên mãn đến cực hạn, nhưng bọn họ cũng được lợi rất nhiều. Tuy rằng không dễ thăng được cảnh giới, nhưng đối với pháp tắc thiên đạo cùng linh ngộ về Cửu Âm Tuyệt Mạch lại khắc sâu hơn rất nhiều.

Tiểu Phách không hề nghi ngờ chính là người hưng phấn nhất, bởi vì hắn thông qua bể quan lần này đã tu luyện Cửu Âm Tuyệt Mạch tới cực hạn, hẳn có thể khẳng định, chỉ cần hấp thu Cực Dương Chân Nguyên trong cơ thể Đoạn Ngọc Nhan, hẳn liền có thể thành công đạt tới Âm Cực Sinh Dương, một thời gian sau liền trở thành thân thể Cửu Âm Cửu Dương chân chính! Trở thành cường giả cấp bậc Chủ Thần của tầng ngoài Tam Thập Tam Thiên!

Thế nhưng, khi hắn mang theo chúng đệ tử xuất quan, lại thấy vô số đệ tử quỳ trên mặt đất, cả đám đang run sợ!

- Tiểu Quỷ, bây giờ còn chưa phải thời điểm chúc mừng!

Tiểu Phách thần sắc vui vẻ, chín vàng sáng quanh thân nhất thời tỏa ra quang mang đen kịt, tràn ngập tự đắc nói:

- Chờ tới khi sự phụ âm cực sinh dương lại chúc mừng cũng không muộn! A? Tiểu Âm Oa, người không thủ hộ tại Cửu Âm Tuyệt Địa, tới nơi này xem nào nhiệt làm gì?

- Chủ... Ta tội đáng chết vạn lần, xin chủ nhân nghiêm phạt!

Âm Tiên Nhân nhất thời hung hăng dập đầu thành thịch xuống đất, thanh âm run rẩy nói.

- Chủ nhân, ta làm việc bất lực, năng lực thấp kém, xin chủ nhân nghiêm phạt!

Tiểu Quỷ cũng thống khổ nói.

- Xin chủ nhân trách phạt!

Toàn bộ cao thủ đã ngoài Chí Cao Thần ngũ trọng thiên phụ trách thủ hộ Cửu Âm Cung nhất thời đồng thanh lên tiếng.

Tiểu Phách vốn cho rằng đám đệ tử này tới là để chúc mừng mình, nhưng lúc này nhận ra là đã sai. Thần niệm hùng hồn trong sát na liền bao phủ toàn bộ Cửu Âm Cung, hầu như trong nháy mắt, sắc mặt hắn liền trở nên dị thường khó chịu.

- Nói, chuyện gì xảy ra? Vì sao Đoạn Ngọc Nhan lại chạy mất? Tiểu Âm, người nói cho ta nghe!

Tiểu Phách một tay chộp tới, Âm Tiên Nhân quỳ trên mặt đất nhất thời tựa như gà con, trực tiếp bị Tiểu Phách lăng không nhiếp ở trong tay!

- Chủ nhân... Là... Là do thiếu niên theo tiểu thiếu chủ tới đây...

- Cái gì? Hắn chẳng qua chỉ là một con kiến hôi Chân Thần Cảnh, làm sao có thể chạy thoát khỏi Cửu Âm Tuyệt Địa của ta?

- Khi ta.... Ta cùng Quỷ Tiên Tử phát hiện ra, hắn đã trở thành nhất trọng thiên, đồng thời xông qua cấm chế của Huyết Trì, phá vỡ Cửu Âm Liên Tỏa trên người Đoạn Ngọc Nhan...

Âm Tiên Nhân run rẩy kể lại sự tình trải qua một lần, lời vừa mới dứt, đầu hắn liền “bụp” một tiếng, tựa như quả dưa hấu bị nổ tung, toàn bộ pháp lực cùng thần niệm bao gồm cả lạc ấn linh hồn đều hóa thành một làn khói xanh, bị Tiểu Phách trực tiếp hút vào trong miệng!

- Phế vật! Phế vật! Giám thị Cửu Âm Tuyệt Địa mà lại lơ là như thế, nếu như phát hiện sớm, bọn chúng sao có thể đào tẩu nổi!

Tiểu Phách dữ tợn không gì sánh được nói:

- Tiểu Quỷ, lập tức gọi tiểu thiếu chủ tới đây!

- Vâng!

Tiểu Quỷ sắc mặt tái nhợt đáp, sau đó chạy đi như thiểm điện.

- Các người đều cùng ta đuổi theo! Thời gian hơn mười ngày, không có bất kỳ pháp bảo nào, bọn chúng chạy không xa lắm, đuổi theo về phía Cửu Dương Cung!

- Vâng!

Cao thủ thất trọng thiên vừa mới xuất quan, nhất thời thôi động pháp bảo phi hành, hóa thành lưu quang, biến mất ngay tại chỗ tựa như thiểm điện.

- Lão tổ tông!

Tiểu Kiến Nhân dưới sự hướng dẫn của Tiểu Quỷ, rất nhanh liền tới trước mặt Tiểu Phách, nhất thời quỳ rạp xuống đất, sắc mặt trầm trọng kêu lên.

- Tiểu tử kia rốt cuộc là kẻ nào?

Tiểu Phách lạnh giọng hỏi. Nguyên bản khi Tiểu Kiến Nhân báo lại tình hình của Tiểu gia cho hắn cũng đã kể qua về Dương Thiên Lô, thế nhưng lúc đó căn bản hắn không để loại kiến hôi như Dương Thiên Lô vào trong mắt. Cũng không nghĩ đến, vì sự khinh thường này lại tạo thành tổn thất lớn như vậy. Hắn hao tổn tâm cơ, phiêu lưu cực lớn mới bắt được Đoạn Ngọc Nhan, vậy mà giờ này lại để cho nàng chạy mất.

647. Chương 660: Thiên Phú Kinh Người, Dã Tâm Bùng Bùng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 660: Thiên phú kinh người, dã tâm bùng bùng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bất quá, nguyên nhân căn bản nhất vẫn là do Tiểu Kiến Nhân có tư tâm riêng nên mới khiến Tiểu Phách khinh thị. Bởi vì, tuy rằng Tiểu Kiến Nhân có kể lại chỗ lợi hại của Dương Thiên Lô, nhưng lại không nói Dương Thiên Lô có một kiện pháp bảo cường đại đến mức không thể tưởng tượng. Pháp bảo này, đương nhiên là Tiểu Kiến Nhân muốn giữ làm của riêng, mà không muốn bị Tiểu Phách đoạt lấy. Nhưng hắn lại không biết một điều, chính là Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình cũng không cùng Dương Thiên Lô đi tới bên ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Thế nhưng lúc này, đối mặt với Tiểu Phách thần tình âm lãnh, hắn lại phải dùng cách nói uyển chuyển tựa như suy đoán phân tích, kể ra toàn bộ tình huống của Dương Thiên Lô!

- Thậm chí còn có pháp bảo cường đại như vậy, còn không phải tiên khí sao?

Tiểu Phách nghe xong, trong hai mắt lấp lánh bắn ra quang mang cực kỳ tham lam, trầm ngâm nói:

- Ta nhất định phải đạt được thứ này, không tiếc bất cứ cái giá nào! Nếu như thực sự là tiên khí, Tiểu Phách ta sẽ không còn phải e ngại bất kỳ kẻ nào nữa! Hừ!!!

- Lão tổ tông, tên tiểu tử này tức trí đa mưu, hơn nữa lại có pháp bảo kia tương trợ, công phu ẩn nấp vô cùng tốt, người bình thường căn bản không thể nào nhìn thấu hắn! Hắn biết chúng ta muốn đuổi theo hắn, tất nhiên sẽ không theo Đoạn Ngọc Nhan phản hồi thẳng về Cửu Dương Cung! Theo ý của hài nhi, so với tìm kiếm mơ hồ, chẳng bằng ôm cây đợi thỏ, đến gần Cửu Dương Cung bố trí mai phục để bọn chúng tự chui đầu vào lưới!

- Không sao, hắn không thoát khỏi bàn tay ta được! Mặc dù Vô Môn Chi Môn không tịnh hóa được hắn, nhưng khí tức của hắn ta lại nắm rõ như lòng bàn tay! Thân thể Đoạn Ngọc Nhan cũng đã sớm bị ta truyền vào Cực Âm Chân Nguyên! Người dụng tâm tu luyện, mau chóng đột phá đến cảnh giới Chí Cao Thần, đến lúc đó ta sẽ giúp người phát triển rất nhanh! Quỷ Tiên Tử!

- Có!

- Đây là chân nguyên thần niệm cùng lạc ấn linh hồn của Tiểu Âm, do người chủ quản, toàn lực giúp Kiến Nhân tu luyện, hiểu rõ ý ta chứ?

- Đã rõ, chủ nhân!

Sắc mặt Tiểu Quỷ đỏ lên, nhưng đôi mắt lại tỏ ra mừng rỡ khó có thể che giấu. Vốn nàng cho rằng ít nhiều cũng sẽ bị Tiểu Phách nghiêm phạt, nhưng không nghĩ tới, Tiểu Phách lại chỉ giết mỗi Âm Tiên Nhân, chẳng những không nghiêm phạt nàng, ngược lại còn để nàng sử dụng tu vi của Âm Tiên Nhân trợ giúp Tiểu Kiến Nhân tu luyện.

Tuy rằng Tiểu Kiến Nhân lúc này vẫn còn chưa đột phá đến cảnh giới Chí Cao Thần, nhưng từ thái độ của Tiểu Phách đối với Tiểu Kiến Nhân liền có thể nhận ra, Tiểu Kiến Nhân tuyệt đối coi trọng hắn. Mà từ giờ trở đi, nàng coi như đã được Tiểu Phách phê chuẩn trở thành đạo侶 của Tiểu Kiến Nhân!

- Ta tạm thời phong ấn toàn bộ Cửu Âm Cung, các người an tâm tu luyện đi!

Tiểu Phách lạnh lùng nói, sau đó chín quang sáng nhất thời tản mát ra từng đạo hắc quang dung nhập đến bốn phương tám hướng Cửu Âm Cung, cùng lúc đó thân ảnh hắn trực tiếp biến mất trước mặt mọi người.

Tiểu Phách là cửu trọng thiên đại viên mãn, tốc độ phi hành cực nhanh, đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng, cước đạp một đám mây tựa như một đóa hắc liên đen kịt, thuần tức ngàn vạn dặm.

Đám mây như liên hoa màu đen này, chính là pháp bảo phi hành vô cùng khó luyện chế, Phi Thiên Lưu Vân Tỏa! Cực kỳ trân quý! Chẳng những tài liệu luyện chế trân quý không gì sánh được, quan trọng hơn là, cần phải có máu huyết, thần niệm, pháp lực của bản thân tu luyện giả không ngừng rèn luyện thành pháp bảo bản mệnh, không có mấy vạn năm công phu, căn bản không thể nào thành công.

Hơn nữa pháp bảo bản mệnh này không phải như pháp bảo phổ thông, bất kỳ kẻ nào đạt được cũng có thể tế luyện thành công, Phi Thiên Lưu Vân Tỏa chỉ bản thân người luyện chế mới có thể sử dụng! Một khi bị cướp đi cũng chỉ là một đồng tài liệu luyện khí trân quý mà thôi!

Dưới tốc độ kinh khủng của Phi Thiên Lưu Vân Tỏa, chỉ chớp lát Tiểu Phách liền đã tiến vào không gian hỗn loạn. Cùng lúc đó phát ra hơn mười đạo thần niệm, thông tri cho đám cao thủ Tiểu gia vừa truy đuổi không lâu trực tiếp chạy về hướng Cửu Dương Cung!

Tuy rằng Tiểu Phách có tốc độ kinh người, đồng thời biết rõ khí tức của Dương Thiên Lô, lại lưu Cực Âm Chân Nguyên của mình vào thể nội Đoạn Ngọc Nhan, thế nhưng Dương Thiên Lô cùng Đoạn Ngọc Nhan đã đào tẩu nửa tháng, muốn tập trung tìm khí tức của hai người hiển nhiên là vượt quá khả năng. Bởi vì cự ly quá xa, từ lâu đã vượt qua phạm vi cảm ứng của hắn. Hơn nữa lộ tuyến đào tẩu của hai người cũng không thể nào xác định được, bất kể là đào tẩu về hướng nào thì đến giờ khoảng cách tới Cửu Dương Cung cũng đã khá gần, đây không thể nghi ngờ chính là mò kim đáy biển. Trừ khi biết phương hướng cụ thể của hai người, bằng không không thể nào đuổi theo được.

Cho nên, Tiểu Phách lựa chọn cách như lời Tiểu Kiến Nhân, ôm cây đợi thỏ.

Bằng cảm ứng của hắn đối với Dương Thiên Lô, Đoạn Ngọc Nhan, trước khi họ tiến vào được phạm vi cảm ứng của Cửu Dương Chân Tiên, là có thể lặng lẽ không tiếng động bắt được họ!

Đương nhiên, Tiểu Phách cũng sẽ không chờ đợi. Mất đi Đoạn Ngọc Nhan, nhưng Cửu Dương Cung còn có vô số đệ tử, chỉ cần bắt được một đệ tử chân truyền có được Cực Dương Chân Nguyên của Cửu Dương Chân Tiên, liền có thể giúp hắn âm cực sinh dương, khi đó, cho dù Dương Thiên Lô cùng Đoạn Ngọc Nhan quay về được Cửu Dương Cung thì cũng có sao.

Cửu Dương Chân Tiên, hắn cũng không sợ!

Mấy tháng sau...

- Ha ha ha ha....

Một tiếng cuồng tiếu bề ngễ thiên hạ từ sâu thẳm trong Cửu Âm Cung truyền ra, Tiểu Kiến Nhân toàn thân xích lô, quanh cơ thể tỏa ra sáu quang sáng đen kịt, Chí Cao Thần lục trọng thiên!

- Thật không nghĩ tới, Tiểu Kiến Nhân ta dĩ nhiên lại có thể tấn chức tới Chí Cao Thần lục trọng thiên nhanh như vậy!

- Kiến Nhân, chúc mừng!

Tiểu Quỷ mặt hạnh hàm xuân, thanh âm phong tao mà hứng phấn, nàng lúc này cũng đang xích lô, thân thể mềm mại duyên dáng lướt hoàn toàn lơ lửng, bộ ngực cao vót rung rung, eo nhỏ như liễu, kiều đồn tròn trịa, vô cùng quyến rũ mê hoặc. Cho dù là nàng cũng không nghĩ tới thiên phú của Tiểu Kiến Nhân dĩ nhiên lại cao như thế. Nàng ở Tiểu gia đã mấy trăm vạn năm, tuy rằng chỉ có cảnh giới Chí Cao Thần lục trọng thiên, nhưng cũng được chứng kiến quá trình trưởng thành của các trưởng bối Tiểu Kiến Nhân, tuy bọn họ cũng nhận được đãi ngộ giống với Tiểu Kiến Nhân, cùng hợp thể với những nữ đệ tử giống như nàng, trợ giúp bọn họ quán chú thần niệm, pháp lực, cùng lạc ấn linh hồn, giúp cho bọn họ nhanh chóng đề thăng, thế nhưng lại không có bất kỳ kẻ nào có thể bằng được Tiểu Kiến Nhân, liên tiếp linh ngộ tăng tầng lớp lớp bình cảnh, cơ hồ không hề có bất kỳ chút trở ngại nào.

Trong lòng Tiểu Quỷ tràn ngập hưng phấn cùng vui sướng, bởi vì Tiểu Kiến Nhân càng mạnh, nàng vì hắn mà dâng lên thân thể thuần âm, cũng trở thành đạo lữ đầu tiên của hắn ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, địa vị lại càng cao!

Trên thực tế, Tiểu Quỷ làm rất đơn giản, bất kỳ nữ nhân nào ở trong tu luyện giới nữ nhân đều có thể làm được, căn bản không phải thần thông cường đại gì. Nàng là Chí Cao Thần lục trọng thiên, nắm trong tay Âm Tiên Nhân đã không còn chút ý thức nào mà Tiểu Phách giao cho, thông qua việc cùng hợp thể với Tiểu Kiến Nhân, sau khi thần niệm, pháp lực của hai người chân chính dung hợp, nàng chủ đạo dẫn dắt thân thể Tiểu Kiến Nhân, trợ giúp hắn hấp thu thần niệm, pháp lực cùng những mảnh vỡ linh hồn của Âm Tiên Nhân, từ đó khiến Tiểu Kiến Nhân không cần lãng phí quá nhiều thời gian ngưng tụ pháp lực, thần niệm. Hơn nữa còn có thể từ trong lạc ấn linh hồn thu được những ký ức tương ứng, dễ dàng rất nhanh chóng.

Thế nhưng, kiểu rèn luyện này cũng chỉ là một quá trình tuần tự dần dần, phải sau khi Tiểu Kiến Nhân đột phá cảnh giới mới có thể tiếp tục quán nhập.

Dựa theo kinh nghiệm của Tiểu Quỷ, Tiểu Kiến Nhân muốn hoàn toàn hấp thu Âm Tiên Nhân chỉ ít cũng cần trăm năm, nghìn năm, lâu hơn nữa có khi còn phải tới vạn năm. Thế nhưng vãn vãn chỉ ba tháng! Thời gian ba tháng, Tiểu Kiến Nhân đã hoàn toàn hấp thu được Âm Tiên Nhân!

Bản thân Tiểu Kiến Nhân mình cũng cảm thấy không thể tưởng tượng!

- Tiểu Quỷ, khổ cực nàng rồi! Tiểu Kiến Nhân ta sẽ đối với nàng thật tốt!

Tiểu Kiến Nhân chăm chú nhìn thân thể mềm mại mê người của Tiểu Quỷ, ánh mắt nóng rực nói.

- Kiến Nhân, chỉ cần chủ nhân đồng ý giúp ngươi, cho ngươi thêm một cao thủ dã ngoại thất trọng thiên để luyện hóa, ngươi tuyệt đối sẽ trở thành người tấn chức đến cửu trọng thiên nhanh nhất từ trước tới nay!

- Thực sao? Nàng còn tự tin hơn so với chính bản thân ta đó! Ha ha ha...

Tiểu Kiến Nhân đắc ý nói, bàn tay lại vuốt ve nắn bóp trên bộ ngực căng tròn no đủ của Tiểu Quỷ.

- Nói thật đó, Kiến Nhân ngươi không phát hiện ra sao? Cảnh giới tâm thần của ngươi tựa hồ rất cao, bằng không mà nói, tầng tầng lớp lớp chướng kia ngươi không thể nào đột phá dễ dàng như vậy được!

Tiểu Quỷ nói.

- Nguyên nhân là cảnh giới tâm thần sao?

- Ừm. Chỉ có cảnh giới tâm thần vượt xa cảnh giới của bản thân, linh ngộ bình cảnh sẽ không gặp bất kỳ trở ngại nào, tựa như người tấn chức từ Chân Thần Cảnh lên tới Chí Cao Thần, căn bản không có bình cảnh, chỉ cần tâm cảnh cùng thân thể hoàn toàn ngưng luyện hợp nhất là có thể thành công! Người phải biết rằng, mấy trường bối trước của ngươi, chủ nhân cũng đã đưa cho họ loại cao thủ giống như Âm Tiên Nhân để luyện hóa, nhưng họ cũng phải mất đến ngàn vạn năm thậm chí còn lâu hơn mới tấn chức được đến cảnh giới bây giờ. Ta giúp ngươi rèn luyện, chẳng qua chỉ là giúp ngươi dễ dàng đến đỉnh phong của mỗi một tầng cảnh giới, nhưng khi linh ngộ bình cảnh lại phải dựa vào bản thân ngươi, đây là chỗ mấu chốt!

Tiểu Quỷ nói.

- Nói vậy... Cảnh giới tâm thần của ta cao như thế, vì sao khi ở trong Vô Thiên lại không hề có đột phá?

- Không có khả năng, ở trong Vô Thiên đã bị pháp tắc đại đạo chế ước, cho dù cảnh giới tâm thần của ngươi cao tới đâu đi nữa, cũng chỉ có thể dừng lại ở Chân Thần Cảnh.

Nghe thấy Tiểu Quỷ nói vậy, Tiểu Kiến Nhân hơi nhú mày, khiến hắn nhất thời nghĩ tới một khả năng, yêu nghiệt!

Không sai, chỉ có yêu nghiệt kia mới có thể giải thích được! Tâm thần cảnh giới của Tiểu Thượng không thể nào cao được tới vậy, chỉ có yêu nghiệt lai lịch thần bí kia mới là then chốt! Yêu nghiệt kia đã từng chiếm lấy thân thể hắn, đồng thời lạc ấn linh hồn của hắn đã từng ở trong lạc ấn linh hồn đối phương! Có lẽ tu vi tâm cảnh của hắn bây giờ chính là do yêu nghiệt kia ban tặng!

Yêu nghiệt kia đến tột cùng là một tồn tại cường đại thế nào? Cảnh giới tâm thần vì sao lại cao tới mức không thể tưởng tượng như vậy?

Tiểu Kiến Nhân nhin không được suy nghĩ, lúc trước Tiểu Thượng đã từng nói, cho dù là Chân Tiên Cảnh cũng mơ tưởng hoàn toàn luyện hóa được nó!

Lẽ nào yêu nghiệt kia là tồn tại cường đại vượt qua cả Chí Cao Thần?

Giờ khắc này, thần tình Tiểu Kiến Nhân trở nên kích động không gì sánh được, một cổ dã tâm cuồng ngạo bỗng nhiên điên cuồng sinh ra trong nội tâm hắn, bỗng nhiên nhìn về phía Tiểu Quỷ nói:

- Tiểu Quỷ, nàng hiện tại là đạo lữ của ta, đúng không?

- Đương nhiên...

Thân thể mềm mại của Tiểu Quỷ hoàn toàn dựa vào người hắn, tràn ngập vui sướng nói.

- Ở trong lòng nàng, ta trọng yếu hơn, hay là lão tổ tông trọng yếu hơn?

Tiểu Kiến Nhân bỗng nhiên hạ giọng hỏi.

Nghe thấy Tiểu Kiến Nhân nói vậy, trong lòng Tiểu Quỷ bỗng nhảy lên, nhất thời ngửa mặt khiếp sợ hỏi:

- Kiến Nhân, ngươi định....?

- Nàng chỉ cần nói ai trọng yếu hơn là được?

Tiểu Quỷ trông thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tiểu Kiến Nhân, trầm ngâm chốc lát, tiếng nhỏ như muỗi kêu, nhưng vẫn thông dong nói:

- Tiểu Quỷ đã là người của ngươi, ngươi là nam nhân đầu tiên của Tiểu Quỷ, cũng là duy nhất. Cho dù chủ nhân trong cảm nhận của Tiểu Quỷ vẫn là tồn tại cao nhất, nhưng ngươi đối với Tiểu Quỷ lại trọng yếu nhất!

- Nàng có muốn trở thành tồn tại chí cao không?

Tiểu Kiến Nhân một lần nữa hỏi với khí thế bức người.

648. Chương 661: Vô Lượng Tiên Cung

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 661: Vô Lượng Tiên Cung

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tiểu Quỷ chỉ cần theo ngươi là được!

Tiểu Quỷ đã loáng thoáng minh bạch ý tứ của Tiểu Kiến Nhân, sau khi do dự một chút, rốt cục cũng chăm chú nhìn Tiểu Kiến Nhân kiên định lên tiếng.

- Được! Nghĩ hết mọi biện pháp, dùng tốc độ nhanh nhất trợ giúp ta đột phá đến cảnh giới bát trọng thiên, cửu trọng thiên! Hiện tại lão tổ tông và những người khác cũng không có tại đây, nàng là cao nhất! Nếu ta đã không phải chịu sự ràng buộc của bình cảnh, vậy thiếu hụt chẳng qua chỉ là pháp lực cùng thần niệm, nàng biết nên làm như thế nào rồi chứ?

- Ý ngươi là... Luyện hóa cao thủ sao?

Sắc mặt Tiểu Quỷ hơi đổi nói.

- Không sai! Cảnh giới ngũ trọng thiên thì tốt, bắt nhiều vào, như cũ có thể giúp ta đề thăng rất nhanh! Cho dù lão tổ tông trở về có phát hiện, ta tin rằng khi nhìn thấy cảnh giới của ta cũng sẽ không trách nàng!

Tiểu Quỷ, tin ta, ta sẽ cho người trở thành đối tượng mà toàn bộ nữ nhân ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên phải đổ kỵ!

Tiểu Kiến Nhân tràn ngập tự tin nói, vừa nói hai tay vừa vuốt ve mơn trớn trên thân thể mềm mại của Tiểu Quỷ.

Hai thân thể xích lõa lại cuộn vào nhau. Một kẻ vô sỉ dã tâm bừng bừng, một kẻ tham hư vinh dựa dẫm vào nam nhân, nhất thời lâm vào trận vật lộn tối nguyên thủy nhất!

Đủ nửa giờ sau, toàn thân Tiểu Quỷ phiểm hồng, thở gấp gấp phì phò, quanh thân tràn đầy mồ hôi trong suốt, nhẹ nhàng cúi bên dưới hai chân Tiểu Kiến Nhân.

- Đi thôi, Tiểu Quỷ...

Sau khi hai người ôn tồn ôm ấp vài phút, Tiểu Kiến Nhân vuốt ve thân thể mềm mại trắng mịn của Tiểu Quỷ, nhẹ giọng nói.

- Ừm!

Tiểu Quỷ đáp một tiếng, phong tình vạn chủng đứng lên, mặc đạo bào rồi hóa thành một đạo lưu quang biến mất trước mặt Tiểu Kiến Nhân.

Sau khi Tiểu Quỷ rời đi, ánh mắt Tiểu Kiến Nhân lóng lánh tinh quang trầm nghĩ trong lòng:

- Nếu số phận cho ta cơ hội, Tiểu Kiến Nhân ta há có thể ở dưới kẻ khác? Lão tổ tông, người mấy trăm vạn năm ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, bất quá cũng chỉ đến vậy mà thôi, huy hoàng chân chính của Tiểu gia, hãy để cho Tiểu Kiến Nhân ta thượng vị đi! Ha ha ha ha...

Không thể không nói, trong người Tiểu Kiến Nhân căn bản không có nhân tính, chỉ cần có một chút cơ hội, hắn đều có thể lục thân bất rục, là một kẻ kiêu hùng độc ác không gì sánh được!

Văn thao vũ lược, tại văn thao, Tiểu Kiến Nhân tự nhận không ai địch nổi. Về võ lược, nửa tháng trước hắn vẫn còn chưa có bất kỳ ưu thế gì, nhưng đến hiện tại, hắn lại tin tưởng tiềm lực bản thân tuyệt đối vượt qua bất kỳ kẻ nào! Bây giờ chỉ cần Tiểu Quỷ bắt một ít cao thủ trong Cửu Âm Cung cho hắn luyện hóa, hắn liền có thể lấy tốc độ nhanh nhất tấn công lên thất trọng thiên, bát trọng thiên, thậm chí là cửu trọng thiên đại viên mãn!

Chỉ cần trước khi Dương Thiên Lôi cùng Đoạn Ngọc Nhan trở lại Cửu Dương Cung, vậy hắn sẽ tới Cửu Dương Cung, có cơ hội bắt được Dương Thiên Lôi, khi đó, hắn chỉ cần ẩn nấp tu luyện một thời gian ngắn, về sau ai có thể địch nổi?

Hơn nữa Tiểu Kiến Nhân có lòng tin tuyệt đối lừa dối được đám người Tiểu Phách.

Tiểu Kiến Nhân càng nghĩ càng hưng phấn, kim lòng không được liền ngửa mặt lên trời cười như điên!

Trong đầu tràn ngập hình ảnh chà đạp Dương Thiên Lôi như thế nào, làm sao thu một đám nữ nhân cực phẩm của Dương Thiên Lôi về dưới trướng.

Tiểu Quỷ đã coi như tuyệt sắc, nhưng trong lòng Tiểu Kiến Nhân căn bản không thể nào bằng được Trần Thiển, Trần Thiển là nữ nhân mà hắn chân chính yêu thích, tuy rằng lúc này đã bị Dương Thiên Lôi phá vỡ thuần âm chi thể, nhưng điều đó cũng không đại biểu hắn sẽ buông tha, chẳng những hắn không buông tha, mà còn bắt Trần Thiển về rồi nhốt lại, bao gồm cả đám nữ nhân tuyệt sắc bên người Dương Thiên Lôi nữa!

Bốn tháng.

Khi Dương Thiên Lôi cùng Đoạn Ngọc Nhan liên tục phi hành không ngừng nghỉ trong không gian hỗn loạn tròn bốn tháng, rốt cục Đoạn Ngọc Nhan cũng kéo Dương Thiên Lôi độn xuất ra khỏi không gian hỗn loạn!

- Đây là nơi nào?

Dương Thiên Lôi nhìn tràng cảnh trước mắt, nhất thời kinh ngạc hỏi.

Chỉ thấy xa xa nhìn lại, từng tòa từng tòa cung điện lơ lửng trong không trung, trên mỗi một tòa cung điện đều là vạn đạo hào quang tựa như tiên cảnh, tỏa ra một cỗ lực lượng rất to lớn, vô số thân ảnh mơ hồ của tu luyện giả ở trong đó phi hành qua lại như thoi đưa, vô cùng náo nhiệt, khiến Dương Thiên Lôi nhìn thấy hoa cả mắt!

- Đây là Vô Lượng Tiên Cung, một trong những tiên cung lớn nhất bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, cũng là một tòa tiên cung vô chủ.

- Tiên cung vô chủ là có ý gì?

- Tiên cung vô chủ, nói đơn giản chính là Vô Lượng Tiên Cung không hề có chủ nhân chân chính, bất kỳ một tu luyện giả nào cũng có thể tiến vào tiên cung, được các đại thế lực ở ngoài Tam Thập Tam Thiên liên hợp bảo hộ, rất nhiều thương hội đều trú đóng ở trong đó.

- Thương hội? Bên ngoài Tam Thập Tam Thiên cũng có thương hội?

Dương Thiên Lôi kinh ngạc hỏi.

- Đương nhiên, nơi nào có người nơi đó có thương hội. Tiên đan, pháp bảo, thiên địa linh vật, thần thông pháp tắc, tin tức, nhiệm vụ, nô lệ... nói chung là tất cả các đối tượng giao dịch được. Đồng thời, loại tiên cung vô chủ này cũng là nơi tị nạn. Không người nào dám đương oai ở bên trong tiên cung. Cho nên chúng ta tiến vào đó, cho dù gặp phải Tiểu Phách cũng tuyệt đối an toàn. Đương nhiên nếu như thực sự gặp phải hắc mà nói, chúng ta chỉ sợ cũng không thể thoát thân, trừ khi cứ núp ở trong tiên cung, hoặc giả có cao thủ tới cứu!

- Chúng ta tới nơi này làm gì?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Lễ nào người nghĩ cứ hai tay trống trơn đi xông qua cấm chế pháp tắc sao?

Đoạn Ngọc Nhan trợn mắt nhìn Dương Thiên Lôi nói.

Thần sắc nàng lúc này phong tình vạn chủng, khiến Dương Thiên Lôi nhìn không được tâm thần run lên. Lúc này tuy rằng hai người đã ra khỏi không gian hỗn loạn, nhưng hai người đã cầm tay nhau mấy tháng, sớm thành thói quen nên giờ này cũng không hề tách ra. Hơn nữa, không thể không nói, sức miễn dịch của Dương Thiên Lôi đối với nữ nhân tương đối thấp, đối với mỹ nữ lại càng thấp, có thể trong mấy tháng này không biểu hiện ra một chút hèn mọn nào đã là khá lắm rồi. Nhất là dưới tình huống cô nam quả nữ, càng không thể nào tin nổi. Nhưng điều đó cũng không đại biểu trong lòng gã gia hỏa này không có ý nghĩ hèn mọn.

Lực lượng, Dương Thiên Lôi có khát vọng mãnh mẽ đối với lực lượng, đương nhiên hắn hiểu rõ, nếu như tóm được một cao thủ thất trọng thiên như Đoạn Ngọc Nhan sẽ có chỗ tốt như thế nào. Nhưng cứ mỗi khi hắn có ý nghĩ này lại nhìn không được nhớ tới Trương Túy Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lệ, Vu Thanh Nhã các nàng, chưa tính cả Tiểu Vân, Tiểu Tình đã tròn mười sáu. Tận mười sáu đó, mà trong số mười sáu người này, còn chưa tính Tiểu Bạch, Hoàng Niếp Niếp chưa thu về được tay.

Trương Túy Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lệ thì còn tốt, nhưng nhóm người Vu Thanh Nhã, Sở Hương Hương thì sao đây? Ngoại trừ khi ở thời không pháp tắc còn có thể ở chung, nhưng những thời gian khác, dù Dương Thiên Lôi không muốn bắt công nhưng cũng không thể để tâm đến toàn bộ được, có nhiều khi rất lâu cũng không có được cơ hội nói với nhau một câu. Hậu cung giai lệ ba ngàn, mặc dù là cảnh giới tha thiết ước mơ của nam nhân, nhưng hiện tại hắn đã cảm thấy lực bất tòng tâm rồi.

Còn nhớ năm đó, hắn cùng Trương Túy Hàm lịch lãm, chàng chàng thiếp thiếp, vui cười tức giận, cùng Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm trên con đường Hồng Hoang sơn mạch, cùng Vu Thanh Nhã xoắn ngoẹo mà yêu nhau, cùng Nguyễn Hi Vũ Đông Hải triền miên tràn ngập kích tình, cùng Phong Linh Nhi xa cách rồi tương phùng, cùng Trần Thiên liếc mắt đưa tình... Tất cả mọi việc đó sẽ không thể nào tiếp diễn được nữa. Bởi vì chúng nữ đã tụ tập cùng một chỗ, mỗi một lần gặp các nàng, hắn sao có thể quan tâm toàn bộ được?

Với chúng nữ, ngoại trừ Trương Túy Hàm cùng Nguyễn Hi Vũ ra, Dương Thiên Lôi càng thấy áy náy và hổ thẹn.

Đương nhiên Lăng Hi cũng không nằm trong số đó, bởi vì đối với hắn mà nói, Lăng Hi là một tồn tại đặc thù, giữa hai người không hề có bất cứ thứ gì ràng buộc.

- Người ngây ra làm gì?

Thấy ánh mắt Dương Thiên Lô ngây ngốc nhìn mình không hề nhúc nhích, sắc mặt Đoạn Ngọc Nhan hơi đỏ lên, bỏ bàn tay Dương Thiên Lô, mang theo một tia giận dữ. Nhưng sâu trong nội tâm nàng lại không có một chút tức giận nào, trái lại lúc này mới thấy Dương Thiên Lô trở nên bình thường một chút. Bản thân rõ ràng cùng một đại mỹ nữ nửa tắc không rời, cô nam quả nữ ở chung với nhau thời gian dài như vậy, một chút phản ứng cũng không có, chẳng phải nói bản thân mình không có mị lực sao? Đương nhiên, Đoạn Ngọc Nhan có sự tự tin về bản thân nên chắc chắn sẽ không nghĩ vậy, trái lại sẽ cho rằng Dương Thiên Lô “có bệnh”. Hoặc giả mà nói, Dương Thiên Lô là một kẻ ngoại trừ đạo lữ của hắn ra, đối với bất kỳ nữ nhân nào khác đều sẽ không thấy động tâm.

- Không có gì... Đi vào trong đó có phải chuẩn bị thứ gì không?

Dương Thiên Lô phục hồi lại tinh thần, vội vàng rời ánh mắt khỏi Đoạn Ngọc Nhan, hỏi.

- Đương nhiên cần, trong phạm vi cấm chế pháp tắc trăm ức dặm, đều là chân không tuyệt đối, tu luyện giả ở trong đó căn bản không thể nào hấp thu được bất kỳ năng lượng nào, so với Cửu Âm Tuyệt Địa càng kinh khủng hơn. Một khi tiến vào trong đó, pháp lực tiêu hao căn bản không có biện pháp thông qua tu luyện để khôi phục, chỉ có thể dựa vào đan dược cùng linh vật! Bất quá trong đó lại tràn ngập thiên địa pháp tắc vô tận, cũng là một trong những thánh địa tu luyện ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên. Vô Lượng Tiên Cung này coi như là trạm tiếp tế. Qua Vô Lượng Tiên Cung, lại phi hành thêm thời gian vài ngày liền có thể tiến vào trong phạm vi cấm chế pháp tắc.

Đoạn Ngọc Nhan nói.

- Nghĩa là chúng ta cần phải mua một ít đan dược khôi phục pháp lực.

- Ừm!

- Lấy gì để mua đây? Bản thân ta ngay cả pháp bảo cũng không kịp mang theo liền bị kéo tới nơi này, toàn thân trống trơn, trừ thân thể ta ra, không còn bất kỳ thứ gì có giá trị cả! Mà người hình như cũng bị Tiểu Phách lột sạch rồi còn gì?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Phi! Người mới bị Tiểu Phách lột sạch!

Một câu nói lơ đãng của Dương Thiên Lô lại khiến Đoạn Ngọc Nhan đỏ bừng mặt, giận dữ nói.

- Khụ khụ... Lỡ mồm, lỡ mồm! Ý ta là, mọi thứ của người đều bị Tiểu Phách tịch thu rồi...

- Đúng là bị tịch thu, thế nhưng người có thể bán được!

- Ta có thể bán? Tiền bối, người coi ta là ai vậy? Tuy rằng ta lớn lên đẹp trai, nhưng cũng không phải dựa vào khuôn mặt để kiếm ăn, làm sao có thể bán đứng cơ thể mình như vậy được?

Gã gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lô nhất thời nghiêm túc nói.

- Người nói bậy bạ gì vậy? Ai bảo người bán... Ý ta là nói người bán thần thông pháp tắc!

- Bán thần thông pháp tắc?

Dương Thiên Lô sửng sốt.

- Không phải ta vừa mới nói sao. Nơi này cái gì cũng có thể giao dịch, thần thông pháp tắc cũng vậy. Nếu như người đã được xưng là phá trận tiểu vương tử, hơn nữa nắm trong tay rất nhiều tuyệt học, lại còn có thể tùy ý thay đổi trận pháp, còn sợ không có gì để bán sao? Chỉ cần Đại Thuần Di Thuật người cũng có thể bán được khối tiền! Đương nhiên, người cũng có thể bảo lưu lại một chút rồi mới bán cũng được! Sau khi bán đi một ít thần thông pháp tắc, chúng ta đổi lấy đan dược bổ sung pháp lực, thiên địa linh vật cùng với pháp bảo, liền có thể xuất phát.

Đoạn Ngọc Nhan nói.

649. Chương 662: Người Có Bệnh À?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 662: Người có bệnh à?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chậm rãi đáp xuống khu vực trung tâm của tiên cung, nhai đạo vô cùng rộng rãi, mặt đường lóng lánh, tài liệu được sử dụng trên mỗi một tác đất đều khiến cho Dương Thiên Lôi lú lỏi, tuy rằng không biết tên gọi chúng là gì, nhưng Dương Thiên Lôi tinh thông luyện khí nên cũng hiểu được, đây con mẹ nó đều là tài liệu luyện khí cực phẩm. Nếu đây là một tòa thành trống mà nói, với tính cách háms tài trong người, gã gia hỏa này nhất định sẽ không chút do dự nậ hết mặt đường lên thu vào trong túi của mình.

Dương Thiên Lôi cảm thấy bị thương không gì sánh được, dường như hắn luôn luôn bị truy sát đoạt mệnh, hơn nữa, mỗi một lần đối phương so với hắn đều mạnh hơn nhiều, cho nên hắn một lần nữa lại phải thay đổi hình tượng của bản thân, Đoạn Ngọc Nhan học được Đại Dịch Dung Thuật từ trong tay Dương Thiên Lôi cũng đồng dạng phải thay đổi dung mạo của mình.

Bất quá học được thì học được, nhưng Đoạn Ngọc Nhan muốn ngụy trang không chút dấu vết giống như Dương Thiên Lôi căn bản là không thể.

Đây cũng là chỗ mạnh mẽ của Huyền Thiên Chân Kinh cùng năng lượng thần bí.

Đoạn Ngọc Nhan vừa đi vừa giới thiệu cho Dương Thiên Lôi từng tòa cung điện. Khi hai người đi ngang qua một nơi trọng yếu có một tòa cung điện như mộng như ảo, Đoạn Ngọc Nhan nói:

- Đây chính là Vân Mộng các, thương hội của Vân Mộng Tiên Tử, cũng là thương hội được hoan nghênh nhất ở ngoài Tam Thập Tam Thiên.

- Vân Mộng Tiên Tử lợi hại như vậy sao?

- Đương nhiên, tuy rằng tu vi của Vân Mộng Tiên Tử không phải đỉnh cấp, nhưng lại là người có uy vọng cao nhất ở ngoài Tam Thập Tam Thiên. Bất kỳ kẻ nào cũng đều phải cho nàng ba phần thể diện. Vân Mộng các bán ra pháp bảo đều ẩn chứa ảo cảnh chân thực, công năng tu luyện là độc nhất vô nhị, không có bất kỳ một tu luyện giả nào có thể ngưng luyện ra như vậy được, hơn nữa trên cơ bản tuyệt đại đa số tu luyện giả chỉ cần có đủ tài phú đều sẽ đến đây để mua.

- Ảo cảnh chân thực, dường như giống với lịch lãm Mộng Huyền Tinh trong Cửu Thiên của ta có phải không?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Ừm, cơ bản không khác biệt lắm, bất quá đó cũng không phải là mọi người đều tiến vào một không gian ảo cảnh, mà là bản thân một mình tiến vào. Chủ yếu chính là tôi luyện để thăng tu vi tâm cảnh của tu luyện giả, đối với lĩnh ngộ bình cảnh có hiệu quả vô cùng tốt. Hơn nữa đều là sử dụng một lần, giá cả tương đối đắt, với lại cung không đủ cầu.

Đoạn Ngọc Nhan nói:

- Chờ sau khi người tích lũy được tài phú nhất định, cũng có thể tới mua một kiện pháp bảo để đột phá bình cảnh nhị trọng thiên!

Tuy rằng Dương Thiên Lôi rất muốn vào xem nhưng biết thời gian không đủ, thứ nhất là hiện giờ đang nghèo đói, thứ hai hắn còn muốn nhanh chóng quay về Cửu Thiên. Hơn nữa hiển nhiên Đoạn Ngọc Nhan cũng không có ý muốn tiến vào.

“Vân Mộng Tiên Tử, cũng coi như là nhạc mẫu đại nhân của ta đi. Không nghĩ tới còn trâu bò tới vậy, giờ mà ca tìm thấy nàng thì sao phải e ngại Tiểu Phách nữa...”

Dương Thiên Lôĩ thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi đi ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, Dương Thiên Lôĩ không chỉ một lần nghe được tên Vân Mộng Tiên Tử từ trong miệng Đoạn Ngọc Nhan, đương nhiên đã sớm biết rõ Vân Mộng Tiên Tử là ai. Lúc trước thời gian tiến vào lịch lãm Mộng Huyền Tinh cũng đã nghe qua, về sau Nguyễn Hi Vũ hoàn thành bách thể luân hồi cũng đã thu lại được ký ức, còn có tỷ muội Huyền Thiển, cho nên kỳ thực Dương Thiên Lôĩ đã sớm biết đến Vân Mộng Tiên Tử. Chỉ bất quá, tuy rằng có thể đơn giản đổi lấy an toàn của bản thân, nhưng Dương Thiên Lôĩ cũng không tính đi tìm sự che chở của Vân Mộng Tiên Tử.

Đây là tôn nghiêm của nam nhân. Nhất là ở trước mặt lão nhạc mẫu chưa bao giờ gặp gỡ, làm sao có thể đi tìm sự che chở cho được.

Chỉ ít Dương Thiên Lôĩ nhìn như hèn mọn nhưng thực tế lòng tự trọng siêu cường không thể làm được như vậy.

Huống chi hiện tại hắn cũng không phải chân chính lâm vào tuyệt cảnh.

Áp lực khiến người ta tiến bộ, điểm ấy Dương Thiên Lôĩ rất rõ ràng, chỉ khi ở dưới áp bách, hắn mới có thể nhanh chóng trưởng thành!

- Đến rồi!

Sau một lát, hai người đi tới trước một tòa cung điện, chỉ thấy cửa cung điện treo một tấm bảng hiệu rất lớn, trên bảng hiệu có ba đại tự màu vàng “Thần Thông Các”.

Ba đại tự màu vàng này rồng bay phượng múa, khí nuốt sơn hà, trong đó loáng thoáng ẩn chứa vô số pháp tắc thiên địa, để lộ ra một cỗ khí phách hủy thiên diệt địa! Vền vền chỉ Vền vền chỉ bằng vào ba chữ này cũng đủ để người ta biết, người viết bảng hiệu tuyệt đối là một siêu cấp cường giả!

- Thần Thông Các, lợi hại! Nơi này là địa phương bán thần thông pháp tắc?

Dương Thiên Lôĩ hỏi.

- Ừm! Đi thôi, trước tiên chúng ta bán Đại Thuần Di Thuật, người phải nhớ kỹ đừng có bán toàn bộ, phải biến hóa đi một chút, nhớ chưa?

Đoạn Ngọc Nhan nói.

- Được!

- Hoan nghênh quang lâm!

Ngay khi Dương Thiên Lôĩ cùng Đoạn Ngọc Nhan bước vào đại môn, một vài tiểu thư tiếp tân liền khom mình hành lễ.

- Hai vị tới là để tham gia hội đấu giá thần thông sao?

Một tiểu thư tiếp tân trong đó nhất thời nhanh chân bước tới, tiểu thư tiếp tân này đã có tu vi Chí Cao Thần ngũ trọng thiên, sau khi cảm ứng khí tức của Dương Thiên Lôĩ cùng Đoạn Ngọc Nhan liền mỉm cười nhìn Đoạn Ngọc Nhan hỏi. Tiểu thư tiếp tân này nhìn được, lấy tu vi của hai người tự nhiên là người đến để mua thần thông. Bởi vì trên cơ bản người tới bán thần thông đều là cao thủ có tu vi Chí Cao Thần bát trọng thiên, cửu trọng thiên. Cũng chỉ có thần thông của những người này mới có tư cách bán ra.

- Không, chúng ta tới bán thần thông!

Đoạn Ngọc Nhan khẽ mỉm cười nói.

Nghe được Đoạn Ngọc Nhan nói vậy, tiểu thư tiếp tân hơi sững sờ, bất quá liền nhanh chóng cười khẽ nói:

- Mời!

Mặc dù Đoạn Ngọc Nhan biết tới việc buôn bán thần thông, nhưng chẳng qua cũng chỉ là nghe nói vậy chứ chưa bao giờ tham gia. Nàng chỉ biết, mỗi một loại thần thông pháp tắc bán ra đều lấy hình thức bán đấu giá. Đường nhiên, thần thông mà người bán ra phải có chỗ độc đáo mới có tư cách đưa ra bán đấu giá.

Dưới sự hướng dẫn của tiểu thư tiếp tân, hai người nhanh chóng đi tới một phòng khách. Phòng khách vô cùng trống trải, rộng lớn vô cùng, hơn nữa khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là, dĩ nhiên lại tràn ngập phong ấn cường hãn đến chí cực. Sau khi tiến vào phòng khách, liếc mắt liền thấy một lôi đài rất lớn, trên lôi đài đang có năm lão giả ngồi đó, khí tức mỗi một người đều vô cùng cường hãn, hiển nhiên đều là siêu cấp cao thủ cảnh giới Chí Cao Thần cửu trọng thiên. Bên dưới lôi đài, chỉ thấy rất ít người ngồi ở hàng ghế trên cùng, thế nhưng tu vi của mấy người này đều rất kinh người, đều là cao thủ bát trọng thiên, cửu trọng thiên, thần tình kiêu căng, tản ra khí tức cường đại.

Không cần phải nói, những người này nhất định là tới để bán thần thông, mà những lão giả trên đài chủ tịch chính là kiểm nghiệm thần thông.

- Hai vị, các người có thể ngồi chờ ở chỗ này. Sau khi được tổ trọng tài của chúng ta giám định về giá trị, nếu như thần thông có thể bán được sẽ sắp xếp lịch hẹn bán đấu giá với các người. Chúc các người thành công!

Tiểu thư tiếp tân mỉm cười khom người nói.

- Cảm tạ!

Đoạn Ngọc Nhan gật đầu đáp lời, kéo Dương Thiên Lô ngồi ở đằng sau một cao thủ cảnh giới bát trọng thiên.

- Vị tiếp theo!

Đúng lúc này, lão giả ở giữa trên đài chủ tịch trầm giọng hô.

Một thủ Chí Cao Thần bát trọng thiên ngồi ở trên cùng, thân hình nhoáng lên một cái đã xuất hiện trên lôi đài.

Một đạo quang mang rực rỡ hiện lên, cả lôi đài nhất thời bị một tầng kết giới rất cường hãn vây quanh.

- Ta muốn bán thần thông có tên là “Phá Không Thủy Hoàng Quyền”, định giá một nghìn vạn Nguyên Thần đan!

Gã tu luyện giả kia đứng trên lôi đài, ôm quyền hướng về phía năm người tổ trọng tài nói:

- Phá Không Thủy Hoàng Quyền, chính là do ta sáng tạo ra, uy lực tuyệt luân, cảnh giới ngang nhau, người thi triển ra có được uy lực gấp năm lần so với thần thông pháp tắc phổ thông!

Khi nghe thấy cái tên Phá Không Thủy Hoàng Quyền, Dương Thiên Lô phát hiện năm thành viên tổ trọng tài cùng với các cao thủ bên cạnh đều trầm mặt lại, hiển nhiên mọi người đều không có bao nhiêu hứng thú. Thế nhưng, khi nghe thấy người kia nói có được uy lực gấp năm lần thần thông pháp tắc phổ thông, ánh mắt mọi người lại sáng lên.

Không có ba phần bản lĩnh, ai dám lên Lương Sơn?

Thần thông pháp tắc thông thường đều có thể đề thăng uy lực của pháp lực bản thân lên từ năm tới mười lần, mà người này nói đề thăng thêm năm lần nữa, vậy cũng không đơn thuần là đề thăng của bản thân, mà là so với khi thi triển thần thông pháp tắc phổ thông cao hơn năm lần!

Đây là khái niệm gì?

Gấp năm lần thần thông pháp tắc phổ thông cũng chính là gấp hai mươi lăm lần pháp lực của bản thân, đây tuyệt đối được coi như một môn tuyệt học cường đại!

- Được, mời bắt đầu kiểm tra!

Lão giả ở giữa tổ trọng tài phát tay, nhất thời ở phía trước của gã tu luyện giả xuất hiện một màn tinh quang nhìn tựa như một bức tường cường hãn không gì sánh được, hơn nữa còn lấp lánh rực rỡ.

Gã tu luyện giả kia ôm quyền một cái, khí tức quanh thân bỗng nhiên dâng lên, hai tay nhất thời ngưng tụ thành phù văn vô cùng phức tạp, khí tức toàn thân tăng lên tới một cảnh giới khiến cho Dương Thiên Lôi cảm thấy phi thường kinh khủng, trời ạ, chỉ riêng khí tức đã khiến cho Dương Thiên Lôi sinh ra một loại cảm giác kinh khủng vô pháp kháng cự.

- Mạnh quá!

Đoạn Ngọc Nhan cũng kinh ngạc nói, bắt quá sau khi hơi ngừng lại một chút, lại nói:

- Chẳng qua thời gian ngưng tụ thủ ấn quá dài, quá mức phức tạp, uy lực tuy lớn, nhưng thời gian chuẩn bị quá lâu, trong thực chiến không hữu dụng! Người cảm thấy thế nào?

Đoạn Ngọc Nhan nói xong liền quay đầu về phía Dương Thiên Lôi, nhưng khiến cho nàng phiền muộn chính là, Dương Thiên Lôi phảng phất như không hề nghe thấy được lời nàng, ánh mắt lấp lánh thất thải quang mang nhàn nhạt nhìn chằm chằm về phía tu luyện giả trên lôi đài.

- Ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên, một đạo quang mang xanh lam rực rỡ bỗng nhiên từ song chưởng tu luyện giả bắn ra, tinh quang cường hãn trước mặt hấn lập tức vỡ vụn!

Tu luyện giả kia sau khi thi triển hoàn tất, liền nhìn về phía năm trọng tài!

Năm trọng tài liếc mắt nhìn nhau, truyền âm nói chuyện với nhau một lát, lão giả ngồi giữa ngẩng đầu nhìn ngẩng đầu nhìn về phía tu luyện giả nói:

- Phá Không Thủy Hoàng Quyền, uy lực xác thực không giống bình thường, đơn thuần tính về uy lực tuyệt đối được xem là tuyệt học cực phẩm. Đáng tiếc, có chỗ không hoàn mỹ chính là, khi người ngưng tụ trận pháp lại rất phức tạp, thời gian tiêu hao quá dài, trong chiến đấu chân chính đối thủ chắc chắn sẽ không cho người thời gian dài như vậy để chuẩn bị. Loại tuyệt học này chỉ coi như gân gà! Hi vọng lần sau khi người đến, có thể đơn giản hoá trận pháp, nếu như trong mười giây ngưng tụ thành là có thể tham gia bán đấu giá! Xin lỗi!

- Đây... Tài phán, ta chỉ vừa mới sáng chế ra, còn chưa thành thạo, một khi tu luyện tới cảnh giới đại viên mãn, thời gian ngưng tụ tuyệt đối có thể rút ngắn mấy lần!

Gã tu luyện giả kia nhất thời giải thích.

- Vô dụng, trừ khi đơn giản hóa được trận pháp thủ ấn, bằng không cho dù người tu luyện tới đại viên mãn, ít nhất cũng cần thời gian ba mươi năm. Được rồi, cứ vậy đi, vị tiếp theo!

Lão giả trầm giọng nói.

Gã tu luyện giả kia còn muốn nói thêm điều gì, nhưng một đạo năng lượng nhu hòa đã dâng lên từ sàn lôi đài, trực tiếp đưa hắn xuống bên dưới.

- Hắc hắc...

Đúng lúc này, khiến Đoạn Ngọc Nhan cảm thấy không biết nói lời gì, trên mặt Dương Thiên Lôi đã mang theo một nụ cười hèn mọn tới cực điểm, cười tà vài tiếng.

- Người có bệnh à?

Thấy mọi người thi nhau liếc mắt nhìn lại, Đoạn Ngọc Nhan nhất thời phiền muộn truyền âm nói với Dương Thiên Lôi!

650. Chương 663: Hai Loại Thần Thông.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 663: Hai loại thần thông.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ách, không! Ta khỏe như bò, mạnh như trâu, tim khỏe, phổi khỏe, thận cũng khỏe lắm! Hắc hắc...

Dương Thiên Lôi truyền âm nói.

Hoàn hảo là vẻ hèn mọn trên mặt chỉ đảo qua một chút rồi biến mất, khiến cho Đoạn Ngọc Nhan cũng hơi dễ chịu.

- Lát nữa khi báo giá, cứ đặt là ba nghìn vạn Nguyên Thần đan!

Đoạn Ngọc Nhan trợn mắt nhìn Dương Thiên Lôi, truyền âm nói.

- Nguyên Thần đan là tiền thông dụng bên ngoài Tam Thập Tam Thiên sao?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Ừm. Một viên Nguyên Thần đan ẩn chứa năng lượng bằng với hơn trăm vạn viên Cửu Dương đan. Chúng ta nếu như có một ngàn vạn viên thì cũng đủ dùng một thời gian ngắn, xem có thể bán đấu giá được tới mức nào, nếu được nhiều đủ để mua thêm một ít phù văn phổ thông cùng với bảo bối mà nói, chúng ta sẽ không phải bán thêm nữa!

Đoạn Ngọc Nhan nói.

- Được!

Dương Thiên Lôi mỉm cười tạm thời đáp lời.

Rất nhanh, hết người này đi lên người kia đi xuống, trước Dương Thiên Lôi tổng cộng có tám gã tu luyện giả, chỉ có năm người thông qua giám định đạt được tư cách bán đấu giá. Coi như bao gồm cả ba người chưa được thông qua, kỳ thực thần thông pháp tắc đưa ra tuyệt đối đều có được chỗ độc đáo riêng, chẳng qua còn tồn tại chỗ thiếu hụt chí mạng nên không được thông qua. Bất quá, mặc kệ thế nào, Dương Thiên Lôi cũng kiếm được lợi rất nhiều, chỗ này đối với hắn quả thực chính là thánh địa, chỉ đáng tiếc người tới bán thần thông quá ít. Đồng thời một ít trận pháp của thần thông pháp tắc, tuy rằng Dương Thiên Lôi có thể xem hiểu, nhưng hiện tại lại không có thực lực để thi triển ra, bởi vì nó có yêu cầu rất cao đối với cảnh giới của bản thân tu luyện giả.

- Tiếp đi!

Lúc thanh âm lão giả tổ trọng tài vang lên, thân hình Dương Thiên Lôi tựa như lôi điện, xẹt một tiếng liền trực tiếp hiện trên lôi đài.

Lão giả tổ trọng tài đã sớm chú ý tới Dương Thiên Lôi cùng Đoạn Ngọc Nhan từ lâu, bởi vì tu vi hai người thực sự có phần bắt mắt, nhất là Dương Thiên Lôi, chỉ là một tu luyện giả Chí Cao Thần nhị trọng thiên sơ cấp. Cho nên nhìn bộ dạng hai người ngồi cùng một chỗ, vốn là bọn họ đều tưởng thất trọng thiên Đoạn Ngọc Nhan mới là người tới bán thần thông pháp tắc, nhưng không nghĩ tới lại chính là Dương Thiên Lôi.

Càng kinh người chính là, Dương Thiên Lôi vẻn vẹn chỉ vừa mới lên đài, liền khiến vài lão giả hơi kinh hãi.

- Tốc độ nhanh thật!

Năm người thầm nghĩ trong lòng. Bọn họ nói nhanh, cũng không phải tốc độ của Dương Thiên Lôi nhanh tuyệt đối, mà là so với cảnh giới của hắn, thực sự là quá nhanh. Càng kinh người chính là, bọn họ căn bản không hề nhìn ra Dương Thiên Lôi ngưng tụ trận pháp như thế nào.

- Các vị tiền bối, ta muốn bán thần thông có tên “Thuần Gian Di Động”! Định giá ba ngàn vạn Nguyên Thần đan!

Dương Thiên Lôi ôm quyền hướng về tổ trọng tài nói.

- Thuần Gian Di Động? Chính là thần thông vừa rồi người thi triển để lên đài?

- Không sai! Thuần Gian Di Động, tên như ý nghĩa, trong nháy mắt, vèo một phát, liền di động ra rất xa! Tốc độ nhanh, hiệu quả tốt, nam nữ già trẻ đều thích, cảnh giới cao thấp đều cần. Là do kẻ bất tài này nghiên cứu bảy bảy bốn mươi chín vạn năm mà thành, quả thật là tuyệt học cần thiết cho truy địch hoặc chạy trốn!

Trên mặt Dương Thiên Lôi mang theo vẻ mỉm cười, mang tiềm chất lửa đảo thần côn phát huy đến mức tận cùng, chậm rãi mà nói.

Nguyên bản Đoạn Ngọc Nhan còn có chút lo lắng Dương Thiên Lôi luống cuống, giờ khắc này vẻ mặt không nói nên lời.

- Không phân biệt cảnh giới?

- Không sai, bất kỳ cảnh giới nào cũng đều có thể dùng! Tất nhiên, ý ta là cảnh giới đã ngoài Chí Cao Thần!

Dương Thiên Lôi nói.

- Được!

Lão giả ngồi ở giữa tổ trọng tài rõ ràng đã có chút động tâm, trực tiếp nói. Đồng thời, cả lôi đài bỗng nhiên xuất hiện quang mang rực rỡ, Dương Thiên Lôi lập tức cảm giác được không gian của lôi đài đã tăng lên gấp trăm nghìn lần, hiển nhiên đã khởi động một trận pháp hệ không gian cực kỳ cường hãn:

- Bắt đầu kiểm tra!

- Vèo!

Thanh âm của tài phán chưa dứt, Dương Thiên Lôi đã hóa thành một đạo lưu quang, trong sát na bằng tốc độ kinh người, đi qua đi lại trên lôi đài tựa như tia chớp!

- Ngừng!

Từ “ngừng” vừa rời khỏi miệng tài phán, Dương Thiên Lôi trong nháy mắt liền đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, tựa như căn bản chưa từng di động chút nào.

- Người xác định đây không phải là thần thông thiên phú chứ?

Lão giả ở giữa chăm chú nhìn Dương Thiên Lôi rồi hỏi. Bởi vì vừa rồi, mấy lão giả này dĩ nhiên vẫn như trước không nhìn rõ được Dương Thiên Lôi ngưng tụ thành trận pháp như thế nào, ngoại trừ thiên phú thần thông có thể nhanh như vậy, thần thông khác sao có thể ngưng tụ với tốc độ mà ngay cả bọn hắn cũng không thể nào thấy rõ?

- Tất nhiên không phải, có thể là ta thi triển quá nhanh. Để ta thử lại một lần nữa vậy!

Dương Thiên Lôi đáp lời, lần này giảm chậm tốc độ ngưng tụ trận pháp, dùng tròn ba giây mới bắt đầu di động.

Giờ khắc này, năm người tổ trọng tài đều thấy rõ ràng, quả thực là ngưng tụ một trận pháp huyền ảo phức tạp vô cùng.

- Làm thế nào để chứng minh thần thông này không phân biệt cảnh giới?

- Việc này đơn giản, để đại tỷ ta thi triển một lần là được! Đại tỷ, bắt đầu đi!

Dương Thiên Lôi xoay người hô lên với Đoạn Ngọc Nhan bên dưới lôi đài. Đoạn Ngọc Nhan cũng không có gì kinh ngạc, tựa hồ đã sớm dự liệu được sẽ có tình huống như vậy, liền trực tiếp tiến lên lôi đài.

Sau khi Đoạn Ngọc Nhan thi triển hoàn tất, năm thành viên tổ trọng tài liếc mắt nhìn nhau, thảo luận một lát rồi quay đầu nhìn về phía Dương Thiên Lôi nói:

- Thuần Gian Di Động quả thực là một môn phi hành đỉnh cấp, khả năng đã gần đạt tới Đại Thuần Di Thuật chân chính! Thông qua! Thời gian bán đấu giá xác định là vào ba ngày sau! Xin tới tham gia đúng giờ!

- Khoan đã!

Khi tổ trọng tài đang muốn gọi người kế tiếp, Dương Thiên Lô lại bỗng nhiên ngăn cản nói.

- Sao thế?

- À... Ta còn một loại thần thông nữa muốn bán, có thể không?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Tất nhiên có thể! Mời!

Đoạn Ngọc Nhan có chút ngạc nhiên chớp chớp mắt nhìn Dương Thiên Lô, truyền âm nói:

- Lúc trước chỉ nói bán đấu giá Thuần Gian Di Động thôi mà? Đủ đan dược rồi chúng ta sẽ không bán nữa!

- Không sao, bán thêm một thần thông nữa cũng được, hắc hắc...

Dương Thiên Lô đáp lời khiến cho Đoạn Ngọc Nhan kinh ngạc, rồi hần trực tiếp hướng về phía tổ trọng tài nói:

- Thần thông thứ hai ta muốn bán là “Thủy Long Chưởng”, có chút tương tự với Phá Không Thủy Hoàng Quyền của vị tiên bối lúc trước, uy lực tuy không bằng được của vị tiên bối kia, nhưng trận pháp đơn giản, tốc độ ngưng tụ nhanh.

- A, uy lực ra sao, thời gian ngưng tụ cần bao lâu?

- Khi thuần thực là năm giây, còn chưa thuần thực cần hai mươi giây, cảnh giới ngang nhau uy lực gấp bốn lần so với thần thông bình thường! Định giá là một nghìn vạn Nguyên Thần đan đi!

Dương Thiên Lô mỉm cười nói.

- Được! Nếu như đúng vậy, sẽ không có vấn đề gì! Bắt đầu kiểm tra đi!

Lão giả nói xong, trước mặt Dương Thiên Lô một lần nữa ngưng tụ ra một đạo quang mạc, chẳng qua đạo quang mạc này hiển nhiên yếu hơn nhiều so với của gã tu luyện giả lúc trước. Tất nhiên, đây đều là căn cứ vào cảnh giới tu vi của bản thân người thi triển thần thông mà ngưng tụ thành.

Rất nhanh liền hoàn thành kiểm tra, hai loại thần thông của Dương Thiên Lô toàn bộ đều được thông qua, khi ra khỏi phòng khách, hai người đã trở thành quý khách của Thần Thông Các, được tiểu thư tiếp tân nhiệt tình xếp đặt cho một gian phòng vô cùng xa hoa.

- Thiên Lô, Thủy Long Chưởng kia không phải là do người học trộm đấy chứ?

Sau khi hai người tiến vào phòng, Đoạn Ngọc Nhan lập tức không nhìn được nữa, liền hỏi.

- Hắc hắc... Phá trận vương tử ta đây không thể lãng phí hư danh của mình như vậy được, nếu đã có thể phá trận nhanh chóng, tự nhiên là có thể lĩnh ngộ được những trận pháp phổ thông trong một khoảng thời gian ngắn. Không có gì quá kỳ quái! Ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, hẳn là có rất nhiều loại thương hội bán đấu giá thần thông như thế này?

Hiện tại ít nhiều thì Đoạn Ngọc Nhan cũng đã thấy quen thuộc với Dương Thiên Lô, sau khi khiếp sợ vô số lần, cũng đã có đề kháng nhất định. Cho nên lúc này nàng cũng chỉ im lặng chốc lát, liền bình tĩnh trở lại, nói:

- Tất nhiên, chẳng qua mỗi một tòa tiên cung cũng chỉ có một chỗ mà thôi.

- Vậy chẳng phải là chúng ta có thể đến nơi khác bán lại thần thông vừa rồi? Lẽ nào người mua thần thông của chúng ta cũng có thể làm như vậy?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Nào đơn giản như vậy. Mỗi một loại thần thông chỉ có thể bán đấu giá một lần ở một nhà. Tuyệt đối không bao giờ xuất hiện bán đấu giá ở một nhà thứ hai. Cũng như hiện tại bán đấu giá Thuần Gian Di Động cùng Thủy Long Chưởng ở Thần Thông Các, liền không thể bán đấu giá ở bất kỳ một thương hội nào khác. Mà người mua được thần thông đó lần này lại phải giới hạn, chỉ được một mình mình học, không được truyền ra ngoài, lại càng không được đầu cơ trục lợi bán lại cho người khác. Những điều này đều đã

có quy định nghiêm ngặt, toàn bộ thương hội bán đấu giá thần thông đều trao đổi tin tức với kỳ hạn nhất định. Một khi phát hiện có người vi phạm quy định, sẽ trở thành đối tượng truy sát của các thương hội. Không kẻ nào có thể chịu đựng nổi điều này.

- Ách... Vậy mà ta còn muốn bán lại thêm vài lần nữa. Chẳng qua cũng không sao cả, ca đây cái gì cũng không có, chỉ riêng thần thông pháp tắc là không thiếu!

Dương Thiên Lôi nói.

- Tốt, về sau ngươi phải dạy ta một vài thần thông pháp tắc thích hợp với ta, coi như là bồi thường cho ta!

Đoạn Ngọc Nhan bỗng nhiên nói, hoàn toàn không thêm để ý tới Dương Thiên Lôi trực tiếp đi vào phòng tắm.

Thời gian gần vạn năm bị giam cầm, mặc dù Đoạn Ngọc Nhan là cao thủ Chí Cao Thần thất trọng thiên, căn bản quanh thân thể sẽ không nhiễm chút bụi bẩn nào, nhưng sau khi chạy trốn được, tắm rửa thông khoái một lần cũng là việc mà mỗi một nữ nhân đều thích hưởng thụ.

- Hả... Phải bồi theo ngươi?

Dương Thiên Lôi trừng lớn đôi mắt nhìn theo Đoạn Ngọc Nhan đi về phía phòng tắm.

- Lẽ nào không phải ta đang ở cùng ngươi sao? Nếu không ta đã sớm quay về Cửu Dương Cung rồi. Chí Cao Thần thất trọng thiên đi theo ngươi mấu tháng, về sau chắc còn phải mấy năm nữa, giờ ta cần chút tiền đáp, lẽ nào ngươi có ý kiến?

Đoạn Ngọc Nhan quay đầu lại trừng mắt hỏi Dương Thiên Lôi.

- Nguyên lai là như vậy, ta còn tưởng rằng ngươi cần ta bồi theo ngươi đi tắm... Hắc hắc, quả thực mà ngươi cần như vậy, cứ nói với ta một câu là được...

Dương Thiên Lôi kim lòng không nổi, khôi phục lại tính cách hèn mọn, nói.

- Vô sỉ!

Đoạn Ngọc Nhan tàn bạo trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi, rồi sau đó phong tình vạn chủng tiến vào trong phòng tắm, rầm một tiếng đóng chặt cửa lại.

Ba ngày.

Trong thời gian ba ngày này, Dương Thiên Lôi cùng Đoạn Ngọc Nhan vẫn luôn ở trong phòng tu luyện, phòng tu luyện dung hợp thêm thời không pháp tắc, hai người đã tu luyện tròn ba năm. Bất quá, tuyệt đại đa số thời gian đều là Dương Thiên Lôi truyền thụ thần thông pháp tắc cho Đoạn Ngọc Nhan, năng lực lĩnh ngộ của Chí Cao Thần thất trọng thiên quả thực nếu so với nhóm người Trương Tử Hàm thì cường hãn hơn rất nhiều, trong thời gian ba năm đã học được tới ba mươi sáu loại thần thông cường hãn vô cùng, những thần thông này đều là do Dương Thiên Lôi lấy từ ba nghìn đại đạo rồi hơi cải biến đi một chút.

Tất nhiên, đối với Đoạn Ngọc Nhan đã từng chung hoạn nạn, sở dĩ Dương Thiên Lôi cải biến một chút kỳ thực không phải là giấu diếm gì, mà là sửa một chút để càng thích hợp cho Đoạn Ngọc Nhan tu luyện mà thôi.

Trong thời gian vẹn vẹn chỉ ba năm, chiến lực Đoạn Ngọc Nhan tuyệt đối tăng lên gấp mấy lần. Nàng giờ này cho dù gặp phải cao thủ Chí Cao Thần bát trọng thiên cũng có đủ sức đánh một trận.

651. Chương 664: Thiên Hỏa Văn Lô Đồng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 664: Thiên Hỏa Văn Lô Đồng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khiến Dương Thiên Lôi ngoài ý muốn chính là, phòng đấu giá này cũng không phải là của riêng Thần Thông Các, mà là một nhà duy nhất trong Vô Lượng Tiên Cung.

Tuy rằng Đoạn Ngọc Nhan đã biết rõ, nhưng cũng không hề nói trước với Dương Thiên Lôi mà cho đến giờ mới vừa đi vừa truyền âm giới thiệu cho Dương Thiên Lôi:

- Phòng đấu giá, dưới tình huống bình thường mỗi một tòa tiên cung chỉ có một nhà, cứ bảy ngày lại cử hành một lần, những thứ có tư cách được bán đấu giá tại đây đều được cái thương hội lớn tập trung đến phòng đấu giá này, như vậy mới có thể khiến nhân khí tăng đến mức cao nhất, khiến người bán có thể bán được giá tốt. Vô số pháp bảo, tiên đan, thiên địa linh vật, mạch khoáng trân quý, thần thông pháp tắc đều tập trung tại đây để bán đấu giá.

- Chẳng trách lại lớn đến thế!

Dương Thiên Lôi nhìn phòng đấu giá người qua lại tấp nập, chật kín chỗ ngồi, có phần khiếp sợ nói.

- Tiên sinh, tiểu thư, vị trí này là bàn khách quý của Thần Thông Các là chúng ta, hai loại thần thông của ngài, Thủy Long Chưởng là vật phẩm đấu giá thứ một trăm lẻ sáu, Thuần Gian Di Động là thứ bốn trăm! Đến lúc đó tiên sinh lên đài biểu diễn một chút là được! Đây là vị trí chuẩn bị cho hai người! Mời!

- Tốt!

- Xếp thứ bốn trăm! Thần Thông Các dĩ nhiên lại để Thuần Gian Di Động trở thành tiểu áp trực. Xem ra có thể bán được giá tốt đây...

Sau khi hai người ngồi xuống, Đoạn Ngọc Nhan có chút mừng rỡ nhìn sang Dương Thiên Lôi nói.

- Sao người biết?

- Mỗi lần đấu giá hội tổ chức đều có khoảng một nghìn vật phẩm đấu giá, thời gian duy trì liên tục có lẽ cần một hai ngày. Chính thế mà nói, thứ được bán về sau giá cả càng cao. Nhưng vì để tăng tính đặc sắc của hội đấu giá, cứ mười kiện sẽ có một thứ tốt, một trăm kiện lại càng là hàng tinh phẩm, được gọi là tiểu áp trực. Một kiện vật phẩm bán đấu giá cuối cùng đó là vật phẩm áp trực quý trọng nhất!

Vị trí khách quý của Thần Thông Các, chỉ có những người như Dương Thiên Lôi mới có được tư cách vào ngồi. Hơn nữa, những người muốn bán thần thông trên cơ bản đều ngồi ở phía sau Thần Thông Các. Cho nên khi Dương Thiên Lôi cùng Đoạn Ngọc Nhan được các tiểu thư tiếp tân mời vào bàn ngồi đã khiến không ít tu luyện giả chú ý tới.

- Thần Thông Các sao lại sa sút như vậy? Ngay cả thất trọng thiên cùng nhị trọng thiên đều có được tư cách bán đấu giá thần thông, xem ra lần này khẳng định chẳng có thần thông gì hay ho...

- Chắc là không đâu. Thần Thông Các nói như thế nào cũng là thương hội giao dịch thần thông có uy tín đã lâu, nói không chừng hai người này có chút đặc biệt gì đó!

- Thất trọng thiên còn miễn cưỡng chấp nhận được, vậy nhị trọng thiên kia thì sao? Nhị trọng thiên có thể có được thần thông chó má gì chứ?

- Ngụ ngốc! Không thấy được hai người kia ngồi cùng nhau hả? Nhị trọng thiên chỉ làm nền thôi.

Một vài tu luyện giả lên tiếng nghị luận, không hề cố kỵ gì cả, tự nhiên truyền vào tai Dương Thiên Lôi cùng Đoạn Ngọc Nhan, Dương Thiên Lôi thì không thấy sao, nhưng Đoạn Ngọc Nhan lại thấy mình rất thất bại, trước mặt tên biến thái này, cảnh giới thất trọng thiên của nàng xem ra cũng chỉ là có chút “sức trâu bò” mà thôi.

Mười tên tám tên như Dương Thiên Lôi, nàng đều có thể dễ dàng tiêu diệt, nhưng nói đến thần thông pháp tắc, Đoạn Ngọc Nhan có thể khẳng định, đừng nói là nàng, ngay cả toàn bộ bên ngoài Tam Thập Tam Thiên có thể hơn được Dương Thiên Lôi cũng không có vài người. Sợ rằng ngoại trừ Vân Mộng Tiên Tử cùng với một ít cao thủ cửu trọng thiên đại viên mãn già đời thành tinh mới có thể sánh được.

Cũng không lâu sau, hội đấu giá chính thức bắt đầu.

Dương Thiên Lô cũng đã biết được rõ từ phía Đoạn Ngọc Nhan, những kiện vật phẩm ngay từ đầu đã có chênh lệch nhất định, nhưng không nghĩ tới chính là, kiện vật phẩm bán đấu giá đầu tiên đã khiến cho Dương Thiên Lô không nói được nên lời, không thể không nói, Dương Thiên Lô ở trong Cửu Thiên có thể coi là phú giáp thiên hạ căn bản không thiếu những thứ giá trị, nhưng giờ khắc này so ra cũng chỉ là ngồi đất mà thôi.

Kim Tinh Thạch, Hàn Thiết Tâm, Linh Lung Ngọc Tỷ, Xích Viêm Tinh, Vạn Tượng Đạo Bào, Long Tu Kiếm, Thái Tuế Thổ, Âm Dương Tiên Quả...

Mà giờ này vừa mới bắt đầu, chỉ một kiện vật phẩm đã khiến Dương Thiên Lô phải thêm thường nuốt nước bọt, thiên địa linh vật mạch khoáng, pháp bảo đẳng cấp này căn bản không phải ở trong Cửu Thiên có thể tưởng tượng ra được, Dương Thiên Lô có thể khẳng định, nếu có những thứ này, hẳn tuyệt đối có thể luyện chế ra pháp bảo cùng đan dược trâu bò hơn vô số lần.

- Ta van người, người trấn định một chút có được không? Đây mới là bắt đầu mà thôi!

Đoạn Ngọc Nhan rốt cuộc cũng không nhịn được, đưa bàn tay nhỏ bé ra hung hăng nhéo vào eo Dương Thiên Lô, truyền âm nói.

- Ách... Không có biện pháp, biết làm sao được chứ? Những thứ này đặt trước mặt luyện đan luyện khí tiểu vương tử như ta đây thật sự là quá mê hoặc... Vậy mà người còn nói những thứ bán đấu giá đầu tiên đều là đồ kém... Đây cũng gọi là kém à? Quá đả kích rồi!

Hai mắt Dương Thiên Lô bốc hỏa nói.

- Ta nói kém cũng chỉ là tương đối mà thôi, thứ có thể xuất hiện trên hội đấu giá đều đã được tuyển chọn kỹ lưỡng, người nhìn những người khác xem, có ai không có chút tiền đồ như người không?

Đoạn Ngọc Nhan nói đến đây liền sợ rằng mình có chút nặng lời, liền vội vàng ôn nhu nói:

- Bất quá cũng không trách người được, người vừa từ trong Cửu Thiên đi ra, nhìn mấy thứ này tự nhiên là sẽ kinh ngạc, chờ khi nào trở lại Cửu Dương Cung ta sẽ cho người một ít...

- Đại tỷ, nàng muốn bao nuôi ta sao?

Khiến Đoạn Ngọc Nhan không nghĩ tới chính là, chung quy nàng vẫn đánh giá thấp độ dày da mặt của Dương Thiên Lô, mới ôn nhu một chút, tên gia hỏa này liền cười dâm nhin Đoạn Ngọc Nhan nói.

- Ta thêm vào mà bao nuôi người!

Đoạn Ngọc Nhan nhất thời lại hung hăng nhéo Dương Thiên Lô một cái, quay mặt sang chỗ khác, trên mặt không kiềm chế được hiện lên vẻ ửng hồng, không thêm để ý tới tên vô sỉ này nữa.

- Ta đã nói rồi, một người đàn ông chân chính thuần khiết, muốn bao nuôi cũng phải là ta bao nuôi người, sao có thể để nàng bao nuôi ta được!

Dương Thiên Lô tiếp tục vô sỉ nói. Tuy rằng biết như thế là không tốt, nhưng con mẹ nó, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời a.

Ca ca này một khi đã đơn độc ở cùng một nữ nhân, liền không thể khống chế được bản tính hèn mọn của mình. Ba năm truyền đạo trong phòng tu luyện, sớm chiều ở chung dạy dỗ, ban đầu Dương Thiên Lô còn có thể khống chế được lý trí bản thân, nhưng vãn vẹn chỉ kiên trì được nửa năm, liền bị khuất phục dưới bản tính của mình. Lý do rất đơn giản, tùy tâm tùy tính, vì tu luyện, nếu tiếp tục nhẫn nhịn như vậy liền nảy sinh đau khổ ảnh hưởng tới tâm cảnh, cho nên hẳn chỉ có thể tiếp tục một lần nữa bị khuất phục không thể nào phản kháng, đã vậy liền nhắm mắt mà hưởng thụ đi.

Tất cả tùy duyên, tùy tâm, tùy tính. Về phần phát triển đến cảnh giới nào, đành cứ thuận theo tự nhiên thôi...

- Người còn nói vậy, ta không thêm theo người nữa!

Đoạn Ngọc Nhan tức giận đến nghiến răng, vô cùng xấu hổ.

Theo hội đấu giá tiến hành, các loại kỳ trân dị bảo liên tiếp xuất hiện, Dương Thiên Lô chỉ có thể ngồi giương mắt mà nhìn. Nhất là kiện pháp bảo tiểu áp trực thứ một trăm, càng làm cho hắn kích động không thôi, cho dù Đoạn Ngọc Nhan cũng không ngoại lệ. Bất quá khiến Dương Thiên Lô cùng Đoạn Ngọc Nhan ngoài ý muốn chính là, trong nháy mắt pháp bảo này xuất hiện không ít tu luyện giả lại hừ một tiếng...

- Thứ này mà cũng lấy ra bán, còn lưu phách gấp ba lần, giá cao như vậy ai muốn mua?

- Ở đây hẳn là có không ít tu luyện giả đã từng thấy qua, nhưng cũng có rất nhiều người chưa tham gia những lần bán đấu giá trước, cho nên ta sẽ giới thiệu một chút! Thánh khí thượng phẩm, pháp bảo thuần dương “Thiên Hỏa Tiên Lô”! Ẩn chứa chín chín tám mươi một loại thiên hỏa đỉnh cấp, ba mươi sáu loại trận pháp công phòng cường đại, có thể nhiếp cũng có thể luyện. Trọng yếu nhất chính là có được công năng luyện đan luyện khí cực kỳ cường hãn!

Thánh khí so với đạo khí cao hơn một tầng, so với tiên khí thấp hơn một tầng. tổng cộng có bốn cấp, thánh khí hạ phẩm, thánh khí trung phẩm, thánh khí thượng phẩm, cực phẩm thánh khí. Thánh khí trung phẩm ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên ngoại trừ những cao thủ ở các thế lực lớn ra, còn lại đều rất khó có được, càng đừng nói đến thánh khí thượng phẩm. Cho dù Đoạn Ngọc Nhan là thất trọng thiên cũng không có.

- Thứ tốt thế này không biết sẽ lưu phách thế nào đây?

Đoạn Ngọc Nhan cũng không ít tu luyện giả chưa từng tham gia hội đấu giá đều thầm nghĩ trong lòng, nhưng khi người bán đấu giá nói ra giá cả khởi phách, mọi người đều hiểu rõ nguyên nhân trong đó.

- Mười ức Nguyên Thần đan!

- Mười ức Nguyên Thần đan? Người cho đây là thánh khí cực phẩm hả? Quá khoa trương rồi đấy!

- Đúng vậy! Hai ba ức may ra còn có lý...

Trong đám người nhất thời truyền ra tiếng nghị luận bàn tán.

Tuy rằng Thiên Hỏa Tiên Lô này không chỉ đơn giản là thánh khí thượng phẩm, chẳng những có trận pháp công kích cường hãn, phòng ngự chiến đấu, có thể hút đối thủ vào trong lò, dùng chín chín tám mươi một loại thiên hỏa đỉnh cấp để luyện hóa, nó còn là một tiên lô luyện đan luyện khí trân quý vô cùng, công dụng tuyệt đối là cường đại. Nhưng giá cả khởi phách là mười ức Nguyên Thần đan lại khiến cho tất cả mọi người đều lùi bước.

- Tuy giá cả khởi phách đắt, nhưng thứ này chỉ bán cho người biết hàng, bởi vì nó có được công năng luyện đan luyện khí cực kỳ cường đại, chân chính dùng trong chiến đấu lại chỉ là thứ yếu! Có ai ra giá không?

Người bán đấu giá cười lớn nói.

- Ta muốn nó...

Dương Thiên Lô thấp giọng nói.

- Muốn cái gì mà muốn, mười ức Nguyên Thần đan đủ để mua được cực phẩm thánh khí đó. Đây bất quá chỉ là thánh khí thượng phẩm mà thôi. Đồ ngu mới muốn!

Đoạn Ngọc Nhan nói.

- Thứ này cũng không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài, tên nào bán nó đi mới chân chính là thằng ngu!

Ánh mắt Dương Thiên Lô lấp lánh nhìn chằm chằm Thiên Hỏa Tiên Lô, truyền âm với Đoạn Ngọc Nhan.

- Có gì đặc biệt?

Đoạn Ngọc Nhan có chút kinh ngạc hỏi, bất quá quen biết Dương Thiên Lô một thời gian, nàng biết rằng Dương Thiên Lô đã nói như vậy, tất nhiên phát hiện ra chỗ trân quý của nó.

- Người xem bề ngoài lo đi, cổ xưa không? Khí tức, có cổ xưa không? Nhìn những phù văn điêu khắc bên ngoài xem, người thấy bao giờ chưa? Còn nữa, ta với nó hữu duyên. Hắc hắc... Phách! Phách! Chờ ca có tiền nhất định sẽ mua người!

Dương Thiên Lô nói cùng Đoạn Ngọc Nhan, vừa nói lại vừa âm thầm nguyên rủa.

Đoạn Ngọc Nhan không nói nên lời trợn mắt nhìn Dương Thiên Lôi:

- Nhất định sẽ lưu phách, người không cần rửa vậy đâu!

Quả nhiên đúng như lời Đoạn Ngọc Nhan, chờ tròn một phút đồng hồ cũng không có bất kỳ người nào ra giá.

Cho dù là một vài tu luyện giả thuộc đan đạo cùng khí đạo cũng không có chút hứng thú nào. Một pháp bảo đã chiến đấu lại còn luyện khí luyện đan, rốt cuộc là như thế nào? Một ức Nguyên Thần đan còn có thể mua được pháp bảo thượng phẩm công kích phòng ngự tương đối mạnh rồi, mà một ức Nguyên Thần đan đồng dạng cũng có thể mua được lò luyện đan thánh khí thượng phẩm càng tốt hơn. Tổng cộng cũng chỉ đến hai ức mà thôi.

- Phù... Tốt lắm! Chờ khi nào bán đấu giá hoàn tất, chúng ta lại tới Thần Thông Các, lần này bán nhiều thần thông một chút, tiền lô này ta nhất định phải mua được!

Dương Thiên Lôi hưng phấn truyền âm nói.

- Người nói thật hả?

- Dương nhiên thật! Được rồi, ta biết nàng muốn nhanh chóng quay về Cửu Dương Cung, yên tâm, sẽ không để người phải vô công đi theo ta, thời gian rảnh, ta lại dạy nàng thêm một vài thần thông pháp tắc khác, cam đoan người sẽ thỏa mãn! Lại nói, bây giờ chúng ta trở về Cửu Dương Cung khẳng định tuyệt đối không an toàn, Tiểu Phách nào có thể bỏ qua dễ dàng như vậy? Nói không chừng đã sớm chạy tới đó chờ chúng ta rồi!

Dương Thiên Lôi nói!

652. Chương 665: Hai Ưc, Huyền Diệp!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 665: Hai ước, Huyền Diệp!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tùy người vậy, chẳng qua mười ức Nguyên Thần đan không phải dễ kiếm như vậy đâu. Hơn nữa nếu người bán quá nhiều thần thông, khẳng định sẽ khiến cho một số người để ý, mà cảnh giới của người lại không cao, vạn nhất có kẻ sinh tham niệm thì sao?

Đoạn Ngọc Nhan nhắc nhở nói.

- Việc đó đơn giản, mỗi một lần lại đổi một thân phận là được. Sau khi bán đấu giá lần này chúng ta sẽ có tiền, không cần ở lại Thần Thông Các nữa. Mỗi một lần chỉ cần mình ta xuất trường là được!

Dương Thiên Lôi nói.

Rất nhanh liền tới kiện vật phẩm đấu giá thứ một trăm lẻ sáu.

- Kiện vật phẩm đấu giá này là thần thông Thủy Long Chưởng do Thần Thông Các cung cấp, cảnh giới ngang nhau có uy lực gấp bốn lần phổ thông thần thông bình thường, không phân biệt cảnh giới tu luyện, thời gian ngưng tụ rất ngắn. Giá cả khởi phách là một nghìn vạn Nguyên Thần đan! Mời người bán lên đài biểu diễn!

Người bán đấu giá lớn tiếng nói.

Nghe được người bán đấu giá giới thiệu về Thủy Long Chưởng, một ít tu luyện giả đã rục rịch. Giá cả khởi phách không cao, uy lực cũng coi như thượng phẩm, trọng yếu nhất chính là không phân biệt cảnh giới,

điểm ấy khiến một ít tu luyện giả cấp thấp càng động tâm. Mà thời gian ngưng tụ rất ngắn, đồng dạng cũng là một trong những điều kiện hấp dẫn mọi người.

Không ai hoài nghi lời của người bán đấu giá, bởi vì đây là kết quả của tổ trọng tài giám định Thần Thông Các, không thể nào giả được.

Bất quá, khi thấy người bán chỉ là một tu luyện giả nhị trọng thiên, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Thần sắc Dương Thiên Lôi bình tĩnh, cũng không thèm để ý có bao nhiêu người kinh ngạc, trong nháy mắt đã đi lên đài bán đấu giá, ôm quyền hướng về phía phòng khách, khí tức quanh thân không có chút dị thường nào, cả người bỗng nhiên nhanh chóng đánh về phía bình cảnh kiểm tra uy lực đã được chuẩn bị sẵn từ trước!

- Rầm...

Một đạo quang mang xanh lam rực rỡ, phẳng phất như ngưng tụ thành một con cự long vô cùng chân thật, rít gào mà ra! Quang mạc kiểm tra kia dĩ nhiên ầm một tiếng hóa thành phần mặt!

- Hả?

Khi nhìn thấy một cảnh này, lãnh sự Thần Thông Các từ lâu đã có mặt ở đây, ánh mắt nhất thời lộ ra một tia kinh ngạc. Đồng dạng, Đoạn Ngọc Nhan cũng không khỏi nhíu mày khó hiểu.

Mà người bán đấu giá cùng toàn bộ tu luyện giả cũng kinh ngạc mở trừng hai mắt.

Đây là chuyện gì?

- Tiên sinh, đây là Thủy Long Chưởng sao?

Người bán đấu giá lên tiếng đầu tiên.

- Đúng! Thủy Long Chưởng nguyên bản quả thực đúng như lời ngài nói, nhưng ngày hôm qua ta may mắn lĩnh ngộ một lần nữa, cho nên hiện tại uy lực đã tăng gấp đôi so với ban đầu! Những tình huống khác không có nhiều biến hóa!

Dương Thiên Lôi mỉm cười, liên mồm nói.

Mười ức Nguyên Thần đan không phải là một con số nhỏ, Dương Thiên Lôi biết, muốn kiếm về mà nói, đúng như lời của Đoạn Ngọc Nhan, không phải là dễ dàng có thể làm được như vậy. Cho nên hắn thay đổi chủ ý, trực tiếp cải biến trận pháp vốn có của Thủy Long Chưởng, khiến uy lực của nó càng trở nên lớn hơn!

Dương Thiên Lôi cũng không hề lo lắng giá khởi phách quá thấp, vì đây là hội đấu giá, chỉ cần là đồ tốt, tuyệt đối sẽ có người bỏ giá cao mua về!

Cơ sở ban đầu được tăng lên gấp đôi, cũng chính là có được uy lực gấp tám lần thần thông pháp tắc bình thường.

Đây là khái niệm gì?

Tuyệt đối được xem là thần thông thượng phẩm!

- Thần thông tốt! Hai nghìn vạn! Ta ra giá hai nghìn vạn!

Không đợi người bán đấu giá lên tiếng, một tu luyện giả đã nhanh chóng lớn tiếng nói, trực tiếp đưa ra giá gấp đôi giá ban đầu.

Không hề nghi ngờ, nếu như tình huống của Thủy Long Chưởng vẫn như lời giới thiệu của người bán đấu giá, sự hào sảng của tu luyện giả này tuyệt đối sẽ khiến mọi người khiếp sợ!

Thế nhưng hiện tại hắn hô lên con số này, lại đưa tới một trận coi thường!

Không có ai ngu ngốc. Người sáng suốt đều biết, nguyên bản Thủy Long Chưởng này có giá khởi phách là một nghìn vạn, đó là bởi vì uy lực hơi kém một chút, còn những phương diện khác đều tốt! Mà bây giờ, chỗ thiếu hụt về uy lực lại trực tiếp biến thành ưu thế tuyệt đối!

Đã hoàn toàn không còn là hai thần thông cùng đẳng cấp nữa!

Thần thông thượng phẩm!

- Hai nghìn vạn, cũng không biết xấu hổ hả? Năm nghìn vạn!

Đúng lúc này một tu luyện giả khác trực tiếp đứng dậy, lớn tiếng nói.

Người bán đấu giá ngậy ra trong chốc lát, rót cuộc trầm giọng nói:

- Thủy Long Chương đã là thần thông thượng phẩm, điểm ấy không còn hoài nghi! Tin rằng các vị ngồi đây đều hiểu rõ giá trị của nó! Năm nghìn vạn lần một, còn ai ra giá không?

- Sáu nghìn vạn!

- Sáu nghìn năm trăm vạn!

Sáu nghìn vạn vừa được nói ra, liền có người trực tiếp dè xuống. Không hề nghi ngờ, một chút thay đổi của Dương Thiên Lôi, liền khiến cho cuộc bán đấu giá vốn không mấy người chú ý trở thành một hồi tranh chấp nóng bỏng.

Cho dù là một số tu luyện giả vốn không có ý muốn đấu giá thần thông pháp tắc, giờ khắc này ánh mắt cũng đã có phần chờ mong. Tất cả mọi người đều rõ, người bán đấu giá nói không sai, đây tuyệt đối là thứ chỉ thể ngộ không thể cầu. Tuy rằng không phải thần thông cực phẩm, nhưng thần thông thượng phẩm cũng đã vô cùng hiếm thấy. Bởi vì căn bản không có một thế lực lớn nào nguyện ý bỏ một thần thông cực phẩm của mình ra để bán đấu giá.

Hơn nữa, tuy rằng Dương Thiên Lôi chỉ là cảnh giới nhị trọng thiên, nhưng mỗi người đều thấy biểu hiện vừa rồi của hắn, không chỉ tốc độ ngưng tụ thần thông lại cực nhanh, hơn nữa công kích đánh ra còn đẹp như huyền mộng, cấp số uy lực tăng lên lại càng không thể nào tin nổi!

- Một ức!

Đúng lúc này, một đạo thanh âm ôn nhu bỗng nhiên truyền ra từ một nữ tu luyện giả ngồi ở hàng ghế khách quý đầu tiên. Thanh âm không lớn, nhưng lại khiến mọi người vô cùng khiếp sợ.

Cho dù Dương Thiên Lôi lúc này cũng kinh ngạc vô cùng.

Chẳng qua hắn chỉ muốn phải bán ít thần thông đi một chút, hi vọng lần bán đấu giá này kiếm thêm nhiều Nguyên Thần đan mà thôi, nhưng lại không nghĩ tới chút thay đổi của hắn lần này, dĩ nhiên lại khiến cho cuộc bán đấu giá kịch liệt đến vậy. Hơn nữa tốc độ tăng giá càng làm cho hắn phải há hốc mồm!

Nữ tu luyện giả kia dĩ nhiên lại trực tiếp tăng thêm ba nghìn năm trăm vạn, tăng giá cả tới một ức!

Sau khi nghe thấy cái giá có tính áp đảo rất cao này, cả phòng khách bán đấu giá nhất thời đều nhìn về phía nữ tu luyện giả kia!

Chỉ thấy nàng một thân trang phục thanh nhã, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn nhưng lại đầy thướt tha. Bất quá, cho dù là Dương Thiên Lôi đang đứng ở trên đài cũng không thể nhìn thấy dung mạo nữ nhân này, chỉ thấy một đôi mắt trong veo sáng ngời.

Một số tu luyện giả muốn đạt được thần thông đều lộ ra vẻ không cam lòng, hiển nhiên cái giá một ức như vậy đã vượt qua phạm vi gánh chịu của tuyệt đại đa số tu luyện giả. Hơn nữa, cái giá này cũng đã vượt qua giá của thần thông thượng phẩm. Rất rõ ràng, vị nữ tu luyện giả thần bí có địa vị tôn sùng này đối với thần thông thượng phẩm là tình thế bất buộc phải có được.

- Oa... Một ức. Ca vốn tưởng có thể bán ba bốn nghìn vạn là không tệ rồi, dĩ nhiên lại bán tới một ức, quá trâu bò!

Thần tình Dương Thiên Lôi mang theo một tia hưng phấn, trầm nghĩ trong lòng.

Thế nhưng khiến Dương Thiên Lôi không nghĩ tới chính là, ngay khi người bán đấu giá vừa hô lên “một ức lần đầu”, còn chưa tiếp tục hỏi mọi người có tăng giá nữa không, một đạo thanh âm nhu hòa nhưng mang theo ngạo khí phá ra từ trong xương cốt lại vang lên!

- Một ức lẻ một trăm vạn!

Đồng dạng là thanh âm nữ nhân, hơn nữa nữ nhân này còn ngồi cách nữ tu luyện giả vừa ra giá kia không xa. Đều là vị trí khách quý được tôn sùng nhất trong phòng đấu giá.

- Hứa Phi Yên người có ý gì hả? Vì sao mỗi lần đều phải tranh chấp với ta?

Nữ tu luyện giả ra giá đầu tiên nhìn về phía đối phương, truyền âm nói.

- Có sao? Ta chỉ rất thích thần thông này mà thôi, Huyền Diệp người đa tâm rồi!

- Người...

Trong ánh mắt tu luyện giả được gọi là Huyền Diệp xẹt qua một tia phẫn nộ, bỗng nhiên quay đầu lại, lần thứ hai ra giá:

- Một ức một nghìn vạn!

- Một ức một nghìn một trăm vạn!

Hứa Phi Yên lập tức không nóng không lạnh lần thứ hai tăng giá một trăm vạn.

- Không phải chứ? Lại tăng giá, lẽ nào vận khí của ca ca tốt đến vậy?

Dương Thiên Lô đứng ở trên đài bán đấu giá thấy rõ ràng, chỉ cần từ cái giá được ra hẳn liền minh bạch, giữa hai nữ nhân này có khúc mắc.

Loại tình huống này đương nhiên khiến Dương Thiên Lô vô cùng hưng phấn, hận không thể khiến cho khúc mắc của hai người càng sâu càng tốt. Chỉ cần hai người cứ tiếp tục vung tiền như rác, bản thân thu được lợi ích lại càng lớn!

- Hai ức!

Khiến mọi người không nghĩ tới chính là, Huyền Diệp dĩ nhiên trực tiếp đưa ra cái giá hai ức, cùng lúc đó, trong đôi mắt trong veo sáng sủa của nàng mang theo một tia phẫn nộ nhìn về phía Hứa Phi Yên truyền âm nói:

- Người dám tăng thêm, thứ đó chính là của người!

- Khanh khách... Khinh ta là đồ ngu hả? Hai ức mua thần thông thượng phẩm, không hổ là đệ tử được Vân Mộng Tiên Tử sủng ái nhất, xuất thủ vô cùng hào phóng!

Hứa Phi Yên đắc ý nói.

- Hai ức lần đầu tiên! Còn người nào ra giá không?

Người bán đấu giá cũng khiếp sợ lên tiếng.

- Hai ức lần thứ hai!

Theo âm thanh của người bán đấu giá vang lên, trong đám người đã bắt đầu ào ào nghị luận, trên cơ bản ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Hứa Phi Yên. Hiển nhiên, trừ nàng ra không còn người nào có khả năng ra giá nữa.

- Hai ức lần thứ ba! Chúc mừng vị này tiểu thư này thu được Thủy Long Chuông!

Người bán đấu giá lớn tiếng nói.

Dương Thiên Lô cảm kích ôm quyền hướng về Huyền Diệp rồi trực tiếp trở về vị trí.

- Hắc hắc... Hai ức, không nghĩ tới hả?

Dương Thiên Lô sau khi ngồi xuống bên cạnh Đoạn Ngọc Nhan, vô cùng đắc ý truyền âm nói.

- Thuần Gian Di Động, người sẽ không muốn cải biến đấy chứ?

Đoạn Ngọc Nhan tức giận nói.

- Không, bỗng nhiên lĩnh ngộ một lần thì có thể, thêm một lần nữa thì lại thành phong tao quá đáng. Hắc hắc... Hai vị vừa rồi là ai? Thoạt nhìn bộ dáng rất trâu bò.

Dương Thiên Lôì hỏi.

- Không biết. Một vạn năm quá lâu, tin tức của ta lạc hậu quá nhiều. Hơn nữa, phàm là người đến đấu giá trên cơ bản sẽ không để lộ thân phận chân chính của mình. Nhất là bán đấu giá thứ quý trọng, hoặc giả muốn mua thứ quý trọng mà nói, lại càng không. Bất quá, các nàng có thể ngồi trên vị trí đó khẳng định thân phận rất tôn quý, hơn nữa hai người hiển nhiên đều là oán gia biết rõ đối phương. Ngược lại là người được lợi!

- Hắc hắc!

Dương Thiên Lôì đắc ý cười tà.

Đấu giá hội tiếp tục tiến hành, tuy rằng không thiếu cao trào, nhưng lại không kịch liệt được giống như lần của Dương Thiên Lôì.

Sau khi duy trì tròn nửa ngày, rốt cuộc một lần nữa đến phiên Dương Thiên Lôì, “Thuấn Gian Di Động” giá cả khởi phách là ba nghìn vạn, cuối cùng thành giao thu về bốn nghìn bảy trăm vạn, được một tu luyện giả khá đặc biệt mua, cũng không tạo ra nhiều oanh động.

Sau khi bán đấu giá Thuấn Gian Di Động xong, người phụ trách Thần Thông Các liền trực tiếp đàm phán với hai tu luyện giả mua được Thuấn Gian Di Động cùng Thủy Long Chưởng.

Huyền Diệp còn muốn tiếp tục đấu giá, còn một tu luyện giả kia sau khi trả tiền và làm thủ tục xong xuôi liền cùng với Dương Thiên Lôì và nhân viên của Thần Thông Các, tiến vào một phòng tu luyện ẩn chứa thời không pháp tắc.

Tròn một ngày đêm, dưới tác dụng của thời không pháp tắc cũng chính là một năm, Dương Thiên Lôì truyền thụ hết thủy tinh túy cùng trận pháp của Thuấn Gian Di Động cho tên tu luyện giả kia, cuối cùng cũng hoàn thành giao dịch, khấu trừ ba mươi phần trăm hoa hồng cho Thần Thông Các, thu được ba nghìn hai trăm chín mươi vạn Nguyên Thần đan.

Sau khi gã tu luyện giả kia cảm thấy mỹ mãn rời đi, đấu giá hội cũng vừa mới hoàn tất không bao lâu, Huyền Diệp liền tiến vào phòng tu luyện.

653. Chương 666: Khí Tức Tạo Vật.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 666: Khí tức Tạo Vật.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Phù... rốt cuộc cũng đổi người rồi!

Dương Thiên Lôì thở dài một hơi, chăm chú nhìn Huyền Diệp đang chậm rãi bước vào, trong lòng thầm nghĩ.

Phải dạy một gã nam nhân, trong thời không pháp tắc sớm chiều ở chung một năm trời, thực sự là một việc vô cùng đau đớn, nhưng vì tiền hán cũng không còn biện pháp nào nữa.

Huyền Diệp vẫn như trước mang theo một chiếc khăn che mặt màu đen, khi nàng chậm rãi bước tới gần Dương Thiên Lôì, một làn hương thơm ngát nhàn nhạt như có như không liền bay vào mũi Dương Thiên Lôì, nhất thời khiến hắn cảm thấy vui vẻ thoải mái. Nhất là vóc dáng nhỏ nhắn nhưng lại là lướt yếu diệu của Huyền Diệp càng khiến cho tâm tình Dương Thiên Lôì sáng khoái vô cùng, hơn nữa đôi mắt còn trong veo lấp lánh, so với gã nam nhân vừa rồi quả thực chính là thiên đường.

- Xin chào! Vô cùng cảm ơn nàng đã vừa mắt thần thông của ta, ta sẽ dốc túi truyền thụ, nhất định nàng sẽ thỏa mãn!

Dương Thiên Lô chăm chú nhìn vào đôi mắt trong suốt của Huyền Diệp lên tiếng.

- Không cần khách khí, thứ chân chính hấp dẫn ta không phải là Thủy Long Chưởng!

Huyền Diệp nhẹ nhàng chấp tay, nhìn Dương Thiên Lô nhàn nhạt nói.

- Không phải Thủy Long Chưởng? Vậy sao nàng còn bỏ ra cái giá hai ức để mua?

Dương Thiên Lô hơi sững sờ hỏi.

- Thủy Long Chưởng chẳng qua chỉ là thần thông thượng phẩm mà thôi, đối với ta cũng không tính là gì. Sở dĩ ta mua về là bởi vì khí tức của ngươi. Ta tên là Huyền Diệp, rất hân hạnh được biết ngươi!

Huyền Diệp mỉm cười, khiến Dương Thiên Lô ngoài ý muốn chính là, khi nàng báo ra danh tính của mình, cùng lúc đó liền nhẹ nhàng tháo khăn che mặt xuống, khẽ cười nói.

- Ách...

Khi Dương Thiên Lô trông thấy hình dáng của Huyền Diệp, ánh mắt nhất thời trở nên đại ra, hai mắt mở trừng trừng.

Đẹp, tuyệt đẹp. Mặc dù Dương Thiên Lô đã sớm biết khuôn mặt của nữ tử đằng sau tấm khăn che chắc chắn là một vưu vật, nhưng cũng không nghĩ tới trong nháy mắt khi nhìn thấy nàng, khiến cho Dương Thiên Lô có lực miễn dịch nhất định đối với mỹ nữ tâm cảnh cũng phải lung lay. Cũng không phải dung mạo Huyền Diệp mỹ lệ đến mức vượt xa tất cả mọi người, mà là khí chất Huyền Diệp tản mát ra vô cùng đặc biệt.

Vóc người xinh xắn lung linh, hai mắt trong veo không chút tạp chất, trong như ngọc, làn da trắng mịn màng, đôi môi mỏng nhưng đỏ thắm kiều diễm, bởi vì mỉm cười mà hiển lộ ra đôi má lúm đồng tiền nhỏ, hơn nữa khí tức của nàng chính là bát trọng thiên cường đại vô cùng, quả thực khiến tâm cảnh của Dương Thiên Lô phải rung động. Nhưng quan trọng hơn nữa, Dương Thiên Lô mơ hồ cảm giác được khí tức kia có một chút quen thuộc, đây mới là nguyên nhân khiến cho hắn phải ngây người.

- Có thể nói cho ta biết, ngươi tên là gì không?

Thấy thần tình Dương Thiên Lô đại ra, Huyền Diệp mỉm cười, hàm răng trắng tinh hé lộ, nói tiếp.

- Dương Thiên Lô... Khụ khụ...

Trong lúc kim lòng không được, Dương Thiên Lô nhất thời quên mất phải ẩn dấu tên thật của mình mà lại nói thẳng ra, đến khi chú ý được thì cũng đã muộn, bèn vội vàng nói:

- Ngoại trừ bằng hữu của ta ra, nàng là người duy nhất biết được tên thật của ta, hi vọng ngươi sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào khác. Bởi vì hiện tại ta không thể bại lộ thân phận được.

- Yên tâm đi, cảm ơn ngươi đã nói cho ta biết, ta hiểu rõ!

Huyền Diệp nhẹ giọng nói. Bất quá điều nàng hiểu ở đây cũng không phải là chuyện vừa rồi mà Dương Thiên Lô nói. Nàng xem ra, phàm là người đi bán thần thông đều sẽ không nói danh tính chân chính của mình, tuy rằng nàng hỏi như vậy cũng bởi vì nàng đã nói ra tên của mình trước. Thứ nàng muốn cũng không phải là Thủy Long Chưởng, bỏ ra hai ức Nguyên Thần đan mua thần thông thượng phẩm mặc dù là có phần tranh hơn thua với người khác, nhưng cũng không phải là tất yếu. Bất quá Dương Thiên Lô nói ra tên của hắn, Huyền Diệp ngược lại cũng không cảm thấy có gì người ý muốn. Bởi vì tuy rằng nàng không phải là cao thủ tuyệt đỉnh cửu trọng thiên đại viên mãn, nhưng trong tu luyện giới ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, nàng cũng rất nổi danh, hơn nữa cũng có được danh dự rất cao.

- Huyền Diệp... họ Huyền rất ít, lẽ nào ngươi là đệ tử của Vân Mộng Tiên Tử?

Dương Thiên Lô mang theo một tia nghi hoặc hỏi:

- Khí tức của ta có gì đặc thù sao?

Sau khi nghe thấy Dương Thiên Lôi nói vậy, ngược lại có chút kỳ quái, lẽ nào Dương Thiên Lôi chưa từng nghe qua danh tính của mình? Ở địa phương khác thì còn có khả năng, nhưng tu luyện giả đã đi tới Vô Lượng Tiên Cung sao còn không biết danh tính của mình?

Huyền Diệp tuy rằng có phần ngoài ý muốn, nhưng cũng không biểu hiện ra bất kỳ chút kiêu ngạo nào của danh nhân, ngược lại nhẹ giọng nói:

- Đúng, Vân Mộng Tiên Tử chính là gia sư. Ta là người phụ trách của Vân Mộng các tại Vô Lượng Tiên Cung! Thứ cho ta nói thẳng, hẳn là ngươi vừa đi tới bên ngoài Tam Thập Tam Thiên không bao lâu?

- Đúng là không lâu!

Dương Thiên Lôi nói.

- Khí tức của ngươi, phi thường thích hợp với thần thông pháp tắc của Vân Mộng các chúng ta. Hơn nữa ta có thể khẳng định, chỉ cần ngươi gia nhập Vân Mộng các, tất sẽ được gia sư trọng dụng, khả năng trở thành đệ tử thân truyền cũng rất lớn.

Huyền Diệp khẽ cười nói.

- Không phải chứ? Ta chỉ là nhị trọng thiên mà thôi, lẽ nào khí tức của ta cùng với người khác có chỗ bất đồng sao?

- Rất bất đồng. Bởi vì trên người ngươi có được khí tức thiên phú mà chỉ riêng gia sư mới có được! Tuy rằng rất yếu ớt, thế nhưng ở toàn bộ bên ngoài Tam Thập Tam Thiên lại rất khó tìm được một người thứ hai. Ngươi có hứng thú gia nhập Vân Mộng các chúng ta hay không? Ta có thể trực tiếp dẫn ngươi đi gặp gia sư!

Ánh mắt Huyền Diệp lấp lánh nói.

Huyền Diệp thân là người quản lý của Vân Mộng các tại Vô Lượng Tiên Cung, lại là đệ tử thân truyền của Vân Mộng Tiên Tử, tự nhiên sẽ không coi loại thần thông thượng phẩm như Thủy Long Chưởng vào mắt. Thế nhưng vào lúc Dương Thiên Lôi thi triển Thủy Long Chưởng, quanh thân lại để lộ ra một tia khí tức yếu ớt đến mức khó thể phát hiện, cổ khí tức kia nàng chỉ nhìn thấy qua ở trên người sư phụ Vân Mộng Tiên Tử, chính là khí tức khi sư phụ Vân Mộng Tiên Tử thi triển thần thông thiên phú “Tạo Vật” mới có thể phát ra! Người khác không nhận thấy nhưng nàng đương nhiên có thể nhìn ra!

Cũng chính bởi vậy, vốn nàng không hề có dự định mua bất kỳ thần thông pháp tắc nào lại không chút do dự ra tay, đồng thời khi Hứa Phi Yên cố ý khiêu khích liền trực tiếp tăng giá lên hai ức, lại còn uy hiếp đối phương cuối cùng mới thu được Thủy Long Chưởng, sau đó một mình tới đây gặp riêng Dương Thiên Lôi.

Bây giờ Huyền Diệp trực tiếp nói ra như vậy, nàng tin chắc rằng Dương Thiên Lôi sẽ không có lý do nào để cự tuyệt. Với uy vọng của Vân Mộng các ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, có ai sẽ cự tuyệt? Bước vào Vân Mộng các, trở thành đệ tử thân truyền của Vân Mộng Tiên Tử, ý nghĩa tuyệt đối của điều đó chính là vô cùng vô tận thần thông pháp tắc cùng với tiên đan pháp bảo, hơn nữa, pháp bảo đặc thù rèn luyện tâm cảnh mà Vân Mộng Tiên Tử luyện chế ra càng là thứ mà tất cả tu luyện giả đang đột phá bình cảnh tha thiết ước mơ.

Nhưng khiến Huyền Diệp ngoài ý muốn chính là, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên lại mỉm cười lắc đầu, nói:

- Ta cũng rất hy vọng được gia nhập Vân Mộng các, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc, xin lỗi. Huyền tiểu thư, chúng ta bắt đầu đi!

- Vậy đến khi nào thì mới được?

Huyền Diệp cũng không mất hy vọng mà hỏi lại.

- Không nói rõ được.

Dương Thiên Lôi nhú mày nói. Quả thực, lời của Huyền Diệp đối với hắn có lực mê hoặc vô cùng lớn. Chẳng qua hắn cùng Vân Mộng Tiên Tử có quan hệ đặc biệt, lại khiến cho nội tâm cứng cỏi của hắn không muốn vào lúc đó, lại gây ra những việc tổn hại đến tôn nghiêm. Mặc dù thứ “tôn nghiêm” này trong mắt người khác thoát nhìn cũng không đáng là gì.

- Được rồi, chờ đến khi nào người nghĩ thật kỹ thì hãy liên lạc với ta. Thủy Long Chương thì thôi vậy.

- Như thế không được, người không học là ta đã không hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại ta đang rất cần đàn được, tốt nhất người cứ học đi, mặc dù đối với người thần thông này cũng chẳng là gì, nhưng... Coi như là giúp ta đi!

Dương Thiên Lô vội vàng nói. Tiêu chuẩn của hoàn thành nhiệm vụ chính là người mua có thể thi triển ra được Thủy Long Chương. Về phần tu luyện tới cảnh giới nào thì không quan trọng, việc đó cần phải có thời gian dài mới thành công.

- Vậy... Vậy thì ta học cũng được, dù sao cũng mua rồi!

Huyền Diệp sau khi nghe thấy Dương Thiên Lô nói vậy, nhẹ giọng nói. Kỳ thực, cho dù Huyền Diệp không học cũng sẽ giải thích rõ ràng với Thần Thông Các, không trả thiếu Dương Thiên Lô một phân tiền nào. Nhưng thấy Dương Thiên Lô khẩn trương như vậy, Huyền Diệp cũng không nói thêm gì nữa, thẳng thắn nhận lời.

- Đa tạ! Chúng ta bắt đầu đi!

Dương Thiên Lô nói xong, liền khoanh chân ngồi xuống. Huyền Diệp cũng ngồi xếp bằng ở đối diện Dương Thiên Lô.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, chậm rãi gỡ song chương lên, rồi áp lại cùng nhau. Dương Thiên Lô bắt đầu xuất ra thần niệm cùng pháp lực, chậm rãi quán nhập vào thể nội Huyền Diệp, cùng lúc đó thần niệm của hai người cũng nối liền với nhau.

Dương Thiên Lô một bên dẫn dắt thần niệm, pháp lực của Huyền Diệp chậm rãi vận chuyển ở trong cơ thể, ngưng tụ trận pháp, một bên giảng giải những chỗ tinh yếu của Thủy Long Chương cho Huyền Diệp, cũng không keo kiệt giữ lại chút nào. Hoàn toàn truyền thụ những thứ đúng như lúc hắn thi triển ra.

Nhưng khi vừa mới bắt đầu, thân thể mềm mại của Huyền Diệp bỗng nhiên chấn động, dĩ nhiên đột ngột tách khỏi song chương của Dương Thiên Lô.

- Sao vậy?

Dương Thiên Lô kỳ quái hỏi.

- Không... Không có gì... Dương Thiên Lô, người nhất định phải gia nhập Vân Mộng các, ta nói thực, sư phụ nhất định sẽ thu người làm truyền nhân y bát!

Lúc này Huyền Diệp có phản trở nên kích động, vẻ bình tĩnh đạm mạc vừa rồi đã hoàn toàn thay đổi.

Dương Thiên Lô cũng không biết vì sao lúc này Huyền Diệp lại khuyên hắn một lần nữa. Trên thực tế, Huyền Diệp cũng không nghĩ tới, khi thần niệm của nàng và Dương Thiên Lô dung hợp lại, đồng thời tiếp xúc với pháp lực của Dương Thiên Lô, dĩ nhiên lại cảm ứng được rõ ràng cỗ khí tức kia cường đại hơn gấp trăm nghìn lần, phảng phất như quanh mỗi tế bào của Dương Thiên Lô đều ẩn chứa thiên phú thần thông “Tạo Vật” của sư phụ vậy. Hơn nữa, trong nháy mắt này, Huyền Diệp tuyệt đối tin tưởng, chờ đến khi Dương Thiên Lô đạt tới cảnh giới cửu trọng thiên cửu trọng thiên, nhất định sẽ trở thành một nhân vật sáng ngang với sư phụ nàng!

- Cho ta một chút thời gian!

Dương Thiên Lô nói, một lần nữa gỡ song chương lên.

Huyền Diệp chăm chú nhìn Dương Thiên Lô, mãi nửa phút sau mới nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục học tập Thủy Long Chương.

Ba ngày sau, thời gian ở trong thời không pháp tắc vẫn vẹn chỉ ba ngày, Huyền Diệp cùng Dương Thiên Lô liền đi ra khỏi phòng tu luyện. Dương Thiên Lô không thể không thừa nhận, Huyền Diệp đã từng tu luyện thần thông cực phẩm, nên đến khi học Thủy Long Chương liền vô cùng thoải mái, nhanh chóng lĩnh ngộ tinh túy của Thủy Long Chương, tốc độ cùng uy lực thi triển ra, so với Dương Thiên Lô tuyệt đối mạnh mẽ hơn vô số lần. Dương nhiên bởi vì nguyên nhân về cảnh giới, nhưng dù vậy, thiên phú của nàng cũng vô cùng cao.

Nhưng còn một điều không rõ là, Huyền Diệp đã hoàn toàn nắm giữ Thủy Long Chưởng, nhưng bất kể nàng thi triển ra như thế nào cũng đều không thể đạt tới cảnh giới ngưng tụ pháp lực thành thủy long đẹp để sinh động tựa như vật sống giống như Dương Thiên Lô!

- Kỳ quái, ta đã truyền thụ toàn bộ cho nàng, cũng không hề ẩn giấu điều gì, vì sao khi hai chúng ta thi triển ra lại có chút bất đồng nhỉ?

Chẳng lẽ là do cảnh giới của nàng cao hơn nên mới vậy?

Dương Thiên Lô nhìn Huyền Diệp thi triển một lần nữa, nói.

- Cực hạn của ta hẳn chỉ tới đó thôi, cũng không liên quan đến người. Ta nghĩ... Ngoại trừ sư phụ ta ra, không ai có thể ngưng tụ pháp lực giống vật thật như người được!

654. Chương 667: Phong Tiên Thuật.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 667: Phong Tiên Thuật.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bốn ngày sau, thời gian cách hội đấu giá lần tiếp theo còn một ngày, Dương Thiên Lô thay đổi dung mạo khí tức, đơn độc một mình tiến vào Thần Thông Các một lần nữa.

Tuy rằng năm người trong tổ trọng tài vẫn là năm lão giả lúc trước, nhưng lại không ai phát hiện ra Dương Thiên Lô chính là cao thủ nhị trọng thiên bán đấu giá Thủy Long Chưởng lần trước.

Điều duy nhất khiến họ cảm thấy kỳ quái chính là, hôm nay dĩ nhiên một lần nữa lại xuất hiện tu luyện giả nhị trọng thiên tới đây bán đấu giá.

Bất quá vì có Dương Thiên Lô lần trước, nên lần này năm người ngược lại cũng có chút chờ mong.

Khi đến phiên Dương Thiên Lô lên đài, tên gia hỏa này chỉ nói một câu đã khiến năm lão giả cùng với toàn bộ tu luyện giả ở đây khiếp sợ mở trừng mắt.

Thần thông cực phẩm!

Dương Thiên Lô dám nói thần thông hẳn muốn bán là thần thông cực phẩm!

- Người xác định là không phải nói đùa?

Lão giả ở giữa nhất tổ trọng tài khó thể tin nổi chăm chú nhìn Dương Thiên Lô, hỏi.

- Đương nhiên là không! Chỉ bất quá, thần thông cực phẩm của ta cũng không thể hiện ở trên công kích cùng phòng ngự.

Dương Thiên Lô trầm giọng nói:

- Nếu như không phải sư phụ lão nhân gia nhà ta cần đan dược rất gấp, cũng tuyệt đối sẽ không để ta tới bán thần thông này!

- A? Là thần thông gì?

- Phong Tiên Thuật!

Dương Thiên Lô ngạo nghễ nói ra ba chữ:

- Không hạn chế cảnh giới, có thể phong ấn hoàn toàn tu luyện giả vượt qua mình một cảnh giới, thậm chí là hai cảnh giới, muốn phá vỡ phải mất thời gian không ít! Cảnh giới bản thân càng cao, phong ấn càng cường đại!

Nghe được Dương Thiên Lôi nói vậy, năm lão giả nhất thời hít vào một luồng khí lạnh, nếu thực sự đúng như lời giới thiệu của Dương Thiên Lôi, đây tuyệt đối là thần thông cực phẩm, hơn nữa là thần thông cực phẩm tương đối trâu bò.

Trên thực tế Phong Tiên Thuật theo như lời Dương Thiên Lôi chính là Đại Phong Ấn Thuật diễn biến mà thành, sở dĩ mang nó đi đấu giá là bởi vì dù người khác học được, đối với hắn mà nói cũng không có bất kỳ tổn thất gì, thi triển loại phong ấn này trên người hắn căn bản không hề có bất kỳ chút uy lực nào. Hơn nữa căn cứ theo kiến nghị của Đoạn Ngọc Nhan, thần thông này tuyệt đối có thể bán được một cái giá khó thể tin nổi.

- Tốt tốt, hôm nay ta sẽ làm bia ngắm cho người, phong ấn ta thử xem!

Lão giả ở giữa thần thình dần dần hiện lên vẻ hưng phấn cường liệt, nói xong trực tiếp lẳng không bay đến bên người Dương Thiên Lôi:

- Người cứ thỏa sức thi triển phong ấn ta, ta sẽ khống chế cảnh giới ở khoảng tam trọng thiên đến tứ trọng thiên, tự nhiên có thể kiểm tra xem lời người nói là thật hay không!

- Được!

Dương Thiên Lôi đáp một tiếng, hai tay bỗng nhiên tản mát ra khí tức huyền ảo không gì sánh được, nhanh như thiểm điện ngưng tụ thành từng đạo phù văn:

- Ngưng!

Hét lớn một tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng, vô số phù văn nhất thời tựa như hồ điệp bay lượn, trực tiếp xoay quang bên người lão giả!

Một trận pháp vô cùng huyền ảo nhanh chóng xuất hiện vây lão giả ở bên trong!

Chỉ cần dựa vào khí tức trận pháp này tản mát ra đã khiến cho bốn lão giả khác ở trên đài chủ tịch phải khiếp sợ đứng bật dậy. Lúc này bốn lão giả đó mặc dù không được tự mình thử nghiệm chứng thực, nhưng bốn người đã hoàn toàn tin tưởng thực hư trong lời nói của Dương Thiên Lôi!

Một phút, hai phút, lão giả đang ở bên trong phong ấn, đề thăng pháp lực thần niệm đề thăng tới cảnh giới tam trọng thiên đỉnh phong, đồng thời thi triển mấy đạo thần thông thượng phẩm cũng không thể phá vỡ được cấm chế của Dương Thiên Lôi, thẳng cho tới khi đề thăng đến cảnh giới tứ trọng mới dùng thần thông thượng phẩm miễn cưỡng phá vỡ được nó!

Điều này có nghĩa là gì? Dương Thiên Lôi chẳng những không nói sai, mà vẫn còn chưa nói hết. Tu luyện giả tứ trọng thiên, nếu như không có thần thông thượng phẩm cường đại, muốn phá vỡ phong ấn của Dương Thiên Lôi đều phi thường gian nan, thậm chí chỉ cần Dương Thiên Lôi không rời đi mà nói, căn bản là không thể nào phá vỡ!

Đây tuyệt đối là thần thông cực phẩm, hơn nữa là thần thông cực phẩm tương đối cường đại!

Hầu như trong nháy mắt mấy lão giả này đều đưa ra kết luận, đây là một thần thông cường đại nhất trong lịch sử mấy vạn năm buôn bán của Thần Thông Các! Không hề nghi ngờ, lần bán đấu giá này tuyệt đối sẽ gây nên một trận chấn động vô cùng lớn!

- Lợi hại, Phong Tiên Thuật, quả nhiên không hổ là Phong Tiên Thuật! Tuyệt đối đảm đương được hai chữ phong tiên! Tiểu huynh đệ, ta có một kiến nghị, hi vọng người suy nghĩ một chút, thần thông cực phẩm này, nếu như tham gia hội đấu giá lần này chuẩn bị cử hành vào ngày mai, có khả năng sẽ không bán được giá tốt, nếu như người đồng ý mà nói, Thần Thông Các chúng ta sẽ sớm truyền tin tức này ra, như vậy có thể hấp dẫn thêm nhiều thế lực lớn tới tham gia đấu giá, chẳng qua thời gian phải đợi hơi dài một chút. Người cảm thấy thế nào?

- Không cần, cứ bán ngay hội đấu giá lần này đi. Sư phụ lão nhân gia ta đang có nhu cầu cấp bách về đan dược, không thể đợi được nữa!

Dương Thiên Lôi nói. Mặc dù biết lão giả này muốn Phong Tiên Thuật bán được giá tốt nên mới nói vậy, nhưng Dương Thiên Lôi đâu thể chờ đợi được? Quay về Cửu Thiên là việc đang trong tình thế cấp bách,

mặc dù không đạt tới trình độ lửa cháy chân mây, nhưng Thiên Hỏa Tiên Lô cũng không đợi kịp, vạn nhất bị người khác mua đi chẳng phải là hồng bát sao?

- Được rồi, đã như vậy, lần này liền tiến hành bán đấu giá luôn. Tuy rằng không tránh khỏi sẽ bị tổn thất một chút, nhưng bán được giá cao cũng không thành vấn đề!

Sau khi Dương Thiên Lô được an bài tới phòng khách đỉnh cấp của Thần Thông Các, thành viên trong tổ trọng tài cũng không kịp hoàn thành giám định thần thông của những tu luyện giả muốn bán khác, lão giả kia đã sớm rời đi, đồng thời bằng tốc độ nhanh nhất bẩm báo tình huống của Dương Thiên Lô với người phụ trách Thần Thông Các ở Vô Lượng Tiên Cung. Cũng không lâu sau, cao thủ Thần Thông Các liền rời đi, trực tiếp hướng về các thế lực lớn trong Vô Lượng Tiên Cung, hiển nhiên, bọn họ muốn trong phạm vi đủ khả năng, tận lực để thắng trình độ cạnh tranh của hội đấu giá lần này.

Ngày hôm sau, hội đấu giá đúng hạn cử hành.

Lúc này đây, Dương Thiên Lô vẫn ngồi ở bàn khách quý của Thần Thông Các, bất quá khác với lần trước là, lần này hắn được an bài ở thủ vị. Hơn nữa, những tu luyện giả bát trọng thiên, cửu trọng thiên cũng không có chút bất mãn nào, càng không có ý khinh thường Dương Thiên Lô. Bởi vì vắn vện trong thời gian chỉ một đêm, tin tức đã truyền ra khắp toàn bộ Vô Lượng Tiên Cung, ba chữ Phong Tiên Thuật, đã được tuyệt đại đa số tu luyện giả biết đến.

Hơn nữa còn sinh động y như thật, rằng đệ tử của một cao thủ tuyệt đỉnh phụng mệnh đến đây bán ra.

Cho nên, dù hội đấu giá còn chưa bắt đầu, nhưng nhân số trong phòng khách bán đấu giá đã đạt tới một mức độ chưa từng có.

Đương nhiên, tuyệt đại đa số tu luyện giả đều đến xem náo nhiệt, đều muốn tận mắt nhìn qua thần thông cực phẩm này. Đồng dạng cũng được chứng kiến cuộc cạnh tranh tài lực của các thế lực lớn!

Huyền Diệp cùng Hứa Phi Yên như trước xuất hiện tại ở vị trí khách quý đỉnh cấp.

Mà Đoạn Ngọc Nhan lần này lại lấy thân phận người tới đấu giá, mua vé tiến vào, ngồi ở vị trí trung gian gần cuối. Nhiệm vụ của nàng chính là phải mua được Thiên Hỏa Tiên Lô!

Mười ức Nguyên Thần đan, là một con số khổng lồ, thế nhưng, giá khởi phách của Phong Tiên Thuật cũng đã là tám ức. Hơn nữa sẽ không có khả năng bị lưu phách, cho nên Đoạn Ngọc Nhan muốn mua Thiên Hỏa Tiên Lô cũng dễ dàng. Đến lúc đó Dương Thiên Lô thu được đan dược do bán đấu giá Phong Tiên Thuật là có đủ tiền để trả!

Sau khi hội đấu giá bắt đầu, vật phẩm thứ một trăm quả nhiên là Thiên Hỏa Tiên Lô đã bị lưu phách mấy lần.

Ngay khi người bán đấu giá một lần nữa theo thường lệ giới thiệu một phen về Thiên Hỏa Tiên Lô, hỏi xem có người nào ra giá không, vốn hắn cũng không mang chút hy vọng nào, đồng thời cũng không tin có ai trả giá để mua, lại chợt nghe thấy một thanh âm nhu hòa trong trẻo!

- Mười ức!

Vào giờ khắc này, ánh mắt mọi người đều ào ào đổ dồn về vị trí Đoạn Ngọc Nhan ở gần cuối phòng khách.

Về mặt người bán đấu giá cũng vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Đoạn Ngọc Nhan, có phần khó thể tin nổi nhìn về phía Đoạn Ngọc Nhan, hỏi:

- Tiểu thư, ngươi xuất ra mười ức đúng không?

- Đúng, ta xuất mười ức!

Xôn xao—

Nghe thấy Đoạn Ngọc Nhan khẳng định, cả phòng khách bán đấu giá nhất thời sôi trào nghị luận. Đồ ngu, đồ ngốc, nữ tử bại gia... hàng loạt những từ ngữ thô thiển xuất hiện với tần suất rất cao, đến mức độ không tiền khoáng hậu.

- Không phải là muốn tự sát đấy chứ? Mười ức, ngay cả khách quý cũng không phải, nàng sao có thể xuất ra được?

Trong đám người đồng dạng cũng có người hoài nghi Đoạn Ngọc Nhan đang tìm chết.

Đấu giá hội, chỉ cần ra giá, một khi đã phách được, là phải mua. Nếu như bản thân không có tiền mà đùa giỡn muốn xem náo nhiệt, kết quả chỉ có một, sẽ bị liên hợp chấp pháp đội của Vô Lượng Tiên Cung trực tiếp giết chết.

Người bán đấu giá tuy rằng cũng có chút hoài nghi, bất quá hắn không hề nói ra miệng, chỉ có thể trầm giọng nói:

- Mười ức lần đầu!

- Mười ức lần hai!

- Mười ức lần ba! Thành giao!

Một lát sau, có một thiếu nữ xinh xắn tiến tới bên cạnh Đoạn Ngọc Nhan, sau khi khom mình hành lễ, truyền âm nói:

- Tiểu thư, đến khi nào thì người tiến hành giao dịch?

- Sau khi hội đấu giá hoàn thành!

Đoạn Ngọc Nhan trấn định tự nhiên nói.

- Được!

Thiếu nữ đáp lời rồi nhanh chân rời đi.

Tiếp đó, ngay khi thần thông bán đấu giá đầu tiên xuất hiện, Đoạn Ngọc Nhan dĩ nhiên lại xuất thủ một lần nữa, dùng hai nghìn một trăm vạn mua một môn thần thông. Sở dĩ Đoạn Ngọc Nhan làm như vậy, đơn giản là muốn kéo dài thời gian giao dịch, chỉ ít phải chờ tới sau khi Dương Thiên Lôi hoàn thành giao dịch nàng mới lấy ra được mười ức Nguyên Thần đan, bằng không, đó chính là tự đặt mình vào tử địa.

Về phần thần thông kia, nếu như vào trước đây mà nói, đối với Đoạn Ngọc Nhan mà nói cũng coi như lợi hại, nhưng hiện tại có tên siêu cấp biến thái Dương Thiên Lôi này truyền thụ, vậy quả thực chính là rác rưởi, có học vào cũng phí thời gian.

Khi hội đấu giá tiến hành được thời gian gần hai ngày, rốt cuộc cũng đến một kiện vật phẩm cuối cùng, cũng là áp trục chân chính của lần này, đã định trước là một vật phẩm gây nên oanh động vô cùng lớn, thần thông cực phẩm Phong Tiên Thuật!

Không ai phát hiện ra chỗ dị dạng của Dương Thiên Lôi, nhưng trong nháy mắt ngay khi Dương Thiên Lôi lên đài bắt đầu biểu diễn Phong Tiên Thuật, Huyền Diệp liền nhíu mày, trong ánh mắt trong veo dần hiện lên một tia nghi hoặc!

Khí tức!

Khí tức đặc thù độc nhất vô nhị của Dương Thiên Lôi, cũng chỉ có Huyền Diệp mới cảm ứng được khí tức đặc thù này, trong lòng Huyền Diệp liền rõ ràng.

- Hắn... Hắn là Dương Thiên Lôi?

Huyền Diệp vô cùng khiếp sợ, đồng dạng là cảnh giới nhị trọng thiên, đồng dạng khi thi triển thông pháp tác toát ra khí tức của Tạo Vật, điều duy nhất không giống chính là thân hình dung mạo của Dương Thiên Lôi đã hoàn toàn thay đổi, hơn nữa còn không nhận ra bất kỳ dấu hiệu nguy trang nào. Thế nhưng Huyền Diệp có thể khẳng định, đây chính là Dương Thiên Lôi!

Trong thiên hạ không có chuyện trùng hợp như vậy, trong thời gian chưa tới một tuần liền xuất hiện hai tu luyện giả đều có cảnh giới nhị trọng thiên, cũng đều có khí tức của Tạo Vật, quan trọng hơn chính là, hiện tại đang bán đấu giá thần thông cực phẩm, nếu như tu luyện giả đã có được thần thông bậc này, nếu như

có thêm một loại thần thông ngự trang cường đại thì cũng không kỳ quái. Cho nên Huyền Diệp có thể khẳng định, tu luyện giả đứng trên đài bán đấu giá chính là Dương Thiên Lô!

655. Chương 668: Hai Chữ, Địa Cầu.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 668: Hai chữ, Địa Cầu.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Chẳng trách hẳn lại cự tuyệt lời mời của ta, hóa ra hẳn đã có một sư phụ cường đại rồi. Không đúng...

Trong lòng Huyền Diệp dâng lên một tia nghi vấn.

Nàng không cho rằng một tu luyện giả cường đại sẽ bởi vì thiếu đan dược mà phải đến mức đem bản thân thông cực phẩm. Hơn nữa lần trước hai người tiếp xúc, Dương Thiên Lô ngay cả tên của mình cũng chưa từng nghe qua, tất nhiên là vừa tiến đến bên ngoài Tam Thập Tam Thiên không bao lâu, bằng không làm sao có thể không biết đến mình? Về phần hẳn biết Vân Mộng Tiên Tử thì Huyền Diệp cũng không cảm thấy kỳ quái, trên cơ bản bất kỳ kẻ nào sau khi đi tới bên ngoài Tam Thập Tam Thiên cũng đều rất nhanh sẽ được nghe thấy bốn chữ Vân Mộng Tiên Tử.

Hơn nữa lúc đó khi mình chào mời hẳn, hẳn cũng không hề hoàn toàn cự tuyệt, mà chỉ nói là tạm thời không được.

Huyền Diệp suy tư khá lâu nhưng vẫn mãi không đoán ra, chẳng qua Phong Tiên Thuật lần này, nàng bắt buộc phải có bằng được.

Chỉ cần thu được Phong Tiên Thuật, nàng chính là người chiến thắng lớn nhất hội đấu giá lần này! Bởi vì Thiên Hỏa Tiên Lô mà sư phụ nàng đặc biệt dặn dò phải bán nàng đã bán được rồi!

- Đại sư, Phong Tiên Thuật này thực sự là không hạn chế cảnh giới sao? Tu luyện giả thất trọng thiên nếu như tu luyện thành công, quả thực có thể phong ấn cao thủ bát trọng thậm chí cửu trọng thiên sao?

Sau khi Dương Thiên Lô biểu diễn hoàn tất, quay về ngồi vào vị trí của mình ở hàng ghế đầu, một tu luyện giả ngồi ở vị trí có địa vị tôn sùng nhất có vẻ rất hứng thú, ngang nhiên đưa ra nghi vấn của mình. Giá khởi phách là tám ức Nguyên Thần đan mặc dù đối với Phong Tiên Thuật mà nói cũng không tính là đắt, nhưng dù là thế lực lớn thì cũng coi như là một khoản chi tiêu vô cùng lớn rồi. Hơn nữa tất cả mọi người đều hiểu rõ, giá cả thành giao cuối cùng tuyệt đối sẽ lớn hơn giá khởi phách rất nhiều. Cho nên vấn đề tu luyện giả này vừa hỏi cũng là vấn đề mà rất nhiều người muốn biết.

- Không có bất cứ hạn chế gì. Người giám định thần thông có quyền uy cao nhất Thần Thông Các đã tự mình kiểm nghiệm qua. Xin mọi người yên tâm đấu giá!

Người bán đấu giá trắng thần nói:

- Hiện tại bắt đầu!

- Tám ức một nghìn vạn!

Thanh âm người bán đấu giá chưa dứt, một tu luyện giả liền lên tiếng mở đầu, thanh âm nói chuyện nhẹ nhàng lạnh nhạt.

- Còn có ai ra giá không? Tám ức một trăm nghìn vạn lần thứ nhất!

- Tám ức một nghìn một trăm vạn!

Lại có người tiếp theo hô lên. Mỗi một lần chẳng qua chỉ tăng thêm một trăm vạn, không đau không ngứa, nhưng không khí càng trầm lắng như vậy, lại càng nói rõ những người này đều muốn cần. Sở dĩ mọi người

đều làm thế, đơn giản chỉ vì không muốn đột ngột tăng cao giá, cứ tăng chậm rãi, sau khi tăng đến cái giá vượt qua cực hạn của một số người, tự nhiên họ sẽ bỏ qua, như vậy mới có thể thu được thần thông bằng cái giá tương đối hợp lý vừa tầm.

Giá cả nhanh chóng tăng đến tám ức một nghìn chín trăm vạn, mười người ra giá nhưng chưa có người lặp lại được hai lần, hơn nữa hai người Huyền Diệp cùng Hứa Phi Yên cũng đều ở trong đó.

Liên tục ba mươi người đấu giá, thẳng đến khi giá cả đạt tới tám ức ba nghìn chín trăm vạn, cuối cùng cũng tới đoạn cao trào đầu tiên.

Tu luyện giả ra giá đầu tiên khê mỉm cười, nói:

- Xem ra chư vị đều có hứng thú, bĩ nhân dù có muốn không bị phá sản cũng không được, mười ức!

Tu luyện giả này chính là người nắm quyền điều hành của Đan Đạo Các tại Vô Lượng Tiên Cung, Hồ Vĩ Đan, chuyên bán các loại tiên đan cực phẩm, tuyệt đối là người giàu có hàng đầu trong số những người đang tranh phách lần này, bộ dáng tài đại khí thô, trực tiếp tăng đến mười ức.

Bất quá cái giá Hồ Vĩ Đan đưa ra hiển nhiên cũng không khiến mọi người ở đây kinh sợ, mặc dù đột ngột tăng giá rất cao, nhưng vẫn còn chưa đạt tới giá trị chân chính của Phong Tiên Thuật.

Mọi người cũng nhanh chóng ra giá, cuộc cạnh tranh càng ngày càng trở nên kịch liệt, một lát sau, Hồ Vĩ Đan lần thứ hai tỏ ra cường thế, một mạch tăng lên tới mười hai ức!

Mười hai ức, con số kinh khủng này, nhất thời khiến cho tuyệt đại đa số tu luyện giả thu thê bài của mình về, hiển nhiên là buông tha không tham gia đấu giá nữa. Chỉ còn lại Hồ Vĩ Đan, Hứa Phi Yên cùng Huyền Diệp.

- Mười ba ức!

Ngay khi người bán đấu giá hỏi lại lần thứ hai, Hứa Phi Yên lại nhàn nhạt nói, vừa nói, ánh mắt tràn ngập khiêu khích chăm chú liếc nhìn Huyền Diệp, bộ dáng rất giống với lần đấu giá trước hai người tranh phách, khiến cho Huyền Diệp phải đưa ra giá cao, sau đó nàng rất quyết đoán bỏ đi.

- Mười ba ức một nghìn vạn!

Huyền Diệp bất động thanh sắc nói.

- Mười bốn ức!

Thanh âm Hồ Vĩ Đan đã có phần trở nên run rẩy, hiển nhiên so với hai thương hội mạnh mẽ nhất trong toàn bộ Vô Lượng Tiên Cung, hắn đã sắp tới cực hạn của mình, nhưng vẫn chèo chống thêm lần nữa, trong lòng quyết tâm trực tiếp tăng thêm một ức. Nếu như Huyền Diệp cùng Hứa Phi Yên còn muốn tăng giá mà nói, vậy thì hắn chỉ có thể buông tha.

Nghe thấy Hồ Vĩ Đan ra giá, Hứa Phi Yên quay đầu nhìn Huyền Diệp, nhưng biểu tình của Huyền Diệp lại không hề có chút rung động, bộ dáng không thể đoán được nông sâu, lại càng không thể đoán được nàng có quyết tâm đấu giá tới cùng hay không.

Hứa Phi Yên do dự một chút, lại tiếp tục ra giá:

- Mười bốn ức một nghìn vạn!

- Mười sáu ức!

Nhưng vào lúc này, Huyền Diệp vẫn luôn không nóng không lạnh dĩ nhiên lại trực tiếp tăng giá thêm hai ức! Hơn nữa, thần tình của nàng rốt cuộc cũng có chút thay đổi, đôi mắt trong veo lạnh lùng nhìn về phía Hứa Phi Yên.

Hồ Vĩ Đan nhanh chóng thu thê bài của mình về, nín thở nhìn hai nữ nhân luôn tranh đấu với nhau từ xưa đến nay.

Hứa Phi Yên hận tới mức nghiến răng, nàng cảm thấy Huyền Diệp nhất định là đã nhìn thấy quyết tâm nhất định phải mua được thần thông này, cho nên đột ngột tăng giá, rõ ràng là đang trả thù nàng.

Hơi do dự một chút, ngay khi người bán đấu giá đang chuẩn bị đưa ra quyết định, Hứa Phi Yên bỗng nhiên lên tiếng:

- Mười sáu ức một nghìn vạn!

Đồng thời truyền âm nói với Huyền Diệp:

- Nếu ngươi dám tiếp tục ra giá, ta nhất định sẽ bỏ qua!

- Thật sao? Vậy ngươi có thể buông tha rồi đó!

Thần tình Huyền Diệp lạnh lùng, nhìn về phía người bán đấu giá, nói:

- Mười sáu ức hai nghìn vạn!

- Người... Được lắm, coi như ngươi lợi hại! Có gan thì tăng thêm đi!

Hứa Phi Yên truyền âm với Huyền Diệp xong, trực tiếp quát lên:

- Mười tám ức!

Mười tám ức đã là cực hạn nàng có thể chịu đựng.

- Mười chín ức!

Căn bản Huyền Diệp không hề để ý tới Hứa Phi Yên, không chút do dự ra giá một lần nữa, hơn nữa còn trực tiếp tăng thêm một ức!

Hứa Phi Yên tức giận đến mức sôi máu, hận không thể trực tiếp quyết đấu một trận sinh tử cùng Huyền Diệp. Nhưng nàng cũng không muốn mất đi thể diện trước mặt mọi người, đành phải kìm nén lửa giận trong lòng, cười duyên một tiếng, nói:

- Chúc mừng ngươi, lại một lần nữa đấu giá thành công! Bỏ ra mười chín ức mua một thần thông cực phẩm bình thường, ha ha ha...

Nói như vậy ngược lại giống như vừa rồi nàng đang cố ý khiêu khích khiến cho Huyền Diệp phải xuất huyết.

Hơn nữa tuyệt đại đa số mọi người cũng đều cho là như vậy.

Nhưng Huyền Diệp chỉ mỉm cười, cũng không có bất kỳ chút khó chịu nào, sau khi người bán đấu giá đưa ra quyết định cuối cùng, nàng trực tiếp đi về phía Dương Thiên Lôi cùng người phụ trách Thần Thông Các.

- Dương Thiên Lôi, ngươi rất cần đan dược sao? Ngay cả thần thông cực phẩm cũng đều phải lấy ra để bán!

Khiến Dương Thiên Lôi không nghĩ tới chính là, khi Huyền Diệp cùng Dương Thiên tiến vào phòng tu luyện, Huyền Diệp dĩ nhiên lại trực tiếp gọi tên hắn, thần tình kia, dường như nàng đã vô cùng chắc chắn. Đôi mắt trong veo sáng rực rỡ nhìn thẳng vào Dương Thiên Lôi không hề chớp.

Dương Thiên Lôi ngậy ra chốc lát, rồi cười cười nói:

- Quả thực ta quên mất, nàng có thể cảm ứng được khí tức đặc thù trên người của ta. Không sai, ta đang rất cần đan dược!

- Dùng để làm gì? Đừng nói sự phụ thuộc cần. Ta biết ngươi đang cố ý lừa bọn họ mà thôi.

- Mua Thiên Hỏa Tiên Lô!

Dương Thiên Lôi cũng không hề giấu diếm, nói thẳng.

- Cái gì? Là ngươi muốn... Mua Thiên Hỏa Tiên Lô? Ta rõ rồi, có phải người mua kia chính là đồng bạn của ngươi?

- Đúng, chúng ta bắt đầu nhanh lên, nàng vẫn còn đang chờ để trả tiền đó.

Dương Thiên Lôi khẽ mỉm cười nói, chẳng qua khi thấy biểu tình của Huyền Diệp vô cùng quái dị, liền hỏi:

- Sao vậy?

- Không có gì. Vậy thì nàng cũng phải chờ ta đi ra mới có thể hoàn thành giao dịch được.

- Ách... Thiên Hỏa Tiên Lô là của người?

- Là của sư phụ ta! Hóa ra người chính là... Người hữu duyên! Cũng chẳng trách...

Huyền Diệp nhìn chăm chú Dương Thiên Lô, nói ra một câu mặc danh kỳ diệu.

- Có ý gì đây?

Dương Thiên Lô hiểu kỳ hỏi.

- Dương Thiên Lô, người nhất định phải đi gặp sư phụ ta. Thiên Hỏa Tiên Lô là do sư phụ cố ý dẫn dò ta phải bán đấu giá, chớ vì chờ người xuất hiện!

- Chỉ vì chờ ta xuất hiện? Sư phụ người biết ta sẽ tới? Sư phụ người cũng biết ta là ai?

Dương Thiên Lô có chút kinh ngạc nói.

- Ta không rõ ràng lắm, sư phụ ta chẳng qua chỉ bảo ta truyền cho người mua đc Thiên Hỏa Tiên Lô hai chữ.

- Chữ gì?

- Địa Cầu!

- Không phải chứ?

Khi nghe đến hai chữ này, Dương Thiên Lô thiếu chút nữa khiếp sợ nhảy dựng lên, Địa Cầu, Vân Mộng Tiên Tử dĩ nhiên biết tới Địa Cầu, hơn nữa còn sai người truyền đạt lại cho mình, đây là cái khái niệm mẹ gì chứ?

Vân Mộng Tiên Tử rốt cuộc là tồn tại như thế nào? Làm sao nàng biết tới Địa Cầu, lẽ nào nàng cũng biết ta tới từ Địa Cầu?

- Người biết ý nghĩa hai chữ này?

Huyền Diệp thấy thần tình Dương Thiên Lô khiếp sợ vô cùng, nhất thời tràn ngập kinh hỉ hỏi:

- Người nhất định là người hữu duyên mà sư phụ nói, đúng không?

- Có... Có lẽ vậy.

Tuy rằng Dương Thiên Lô khó thể tin được, nhưng cũng không thể không nói.

- Tốt quá rồi! Thiên Lô, chúng ta đi thôi! Lập tức đi gặp sư phụ!

Huyền Diệp từ trước đến nay luôn lạnh lùng, vậy mà giờ khắc này lại vô cùng hưng phấn, kéo tay Dương Thiên Lô, tỏ ra khẩn cấp nói.

- Người không học Phong Tiên Thuật sao? Đồng bạn ta để kéo dài thời gian nên còn phải học cái thần thông rác rưởi kia!

- Gọi nàng ra đây là được, chúng ta nhanh chóng hoàn thành giao dịch, ta sẽ dẫn người đi gặp sư phụ!

- Giờ... Giờ ta vẫn chưa muốn ra mắt lão nhân gia, bởi vì ta còn có sự tình quan trọng hơn cần phải làm, nàng yên tâm, một khi xong xuôi, ta nhất định sẽ đến tìm nàng, cùng nhau đi gặp sư phụ nàng, thế nào?

Dương Thiên Lô gãi đầu nói.

Tuy rằng hai chữ Địa Cầu kia đã khiến Dương Thiên Lô vô cùng bức thiết muốn được gặp Vân Mộng Tiên Tử, làm cho rõ ràng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhưng khi nghĩ đến vẫn còn chúng nữ ở trong Vô Thiên, Dương Thiên Lô chỉ có thể tạm thời nhịn lại, điều cần thiết bây giờ là phải tới chỗ cấm chế pháp tắc thử xem sao đã rồi nói sau.

Hướng chi Vân Mộng Tiên Tử chính là mẹ vợ hắn, nếu như có thể dẫn theo Nguyễn Hi Vũ cùng đi tới gặp nàng, đương nhiên là tốt hơn nhiều.

- Việc gì mà vội? Ta có thể giúp người không?

Huyền Diệp hỏi:

- Chỉ cần người nói ra, nếu ta có thể làm được nhất định sẽ giúp người nhanh chóng hoàn thành. Vân Mộng chúng ta ở nơi này có mười cao thủ cửu trọng thiên tọa trấn, mà ta tuy rằng chỉ là bát trọng, nhưng so với cửu trọng thiên bình thường còn mạnh hơn một chút!

- Ta phải về Vô Thiên một chuyến, nàng có thể giúp được không?

656. Chương 669: Luyện Hóa, Ngoài Ý Muốn!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 669: Luyện hóa, ngoài ý muốn!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Quay về Vô Thiên? Điều này sao có thể? Ngay cả sư phụ cũng không thể nào làm được!

Huyền Diệp kinh ngạc nói.

- Bất kể thế nào ta cũng không đùa giỡn! Được rồi, chúng ta đi xử lý thủ tục thôi!

Dương Thiên Lô nói, kết quả này cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn, lời Đoạn Ngọc Nhan chính là sự thực. Ở ngoài Tam Thập Tam Thiên, không một ai có khả năng có thể trở lại bên trong Tam Thập Tam Thiên.

Sau khi Dương Thiên Lô cùng Huyền Diệp ra khỏi phòng tu luyện, hai người giả bộ như hai phía mua bán thành công giao dịch với Thần Thông Các. Sau đó trực tiếp gọi giao dịch đang kéo dài thời gian đi ra, một lần nữa giao dịch cùng Huyền Diệp, thu được Thiên Hỏa Tiên Lô.

Vì che dấu tai mắt mọi người, cả ba chia ra mà đi, rời khỏi phòng đấu giá.

Dương Thiên Lô cùng Đoạn Ngọc Nhan sau khi hội hợp với nhau tại khách sạn, cùng nhau tiến vào Vân Mộng các.

- Đây là phòng tu luyện của ta, người cứ ở chỗ này luyện hóa đi! Thứ người cần, ta đã an bài người đi mua rồi, hắn là cũng sắp trở về. Thiên Lô, ta có thể ở một bên xem được không?

Huyền Diệp nhìn Dương Thiên Lô có phần chờ mong hỏi hắn.

- Ta cũng muốn được xem!

Nghe thấy Huyền Diệp nói vậy, ánh mắt Đoạn Ngọc Nhan cũng lấp lánh nói.

Lúc này, Đoạn Ngọc Nhan cùng Dương Thiên Lô đã khôi phục diện mạo vốn có, hơn nữa Đoạn Ngọc Nhan cũng được biết Thiên Hỏa Tiên Lô có ẩn chứa ý nghĩ đặc biệt. Cũng cho đến lúc này, nàng mới hiểu được vì sao Dương Thiên Lô nhất quyết muốn có được Thiên Hỏa Tiên Lô. Đoạn Ngọc Nhan hiểu rõ, điều này đối với Dương Thiên Lô mà nói tuyệt đối là một đại cơ duyên, có thể được Vân Mộng Tiên Tử chỉ định là người hữu duyên, chẳng phải là đại cơ duyên thì là gì? Hơn nữa từ thái độ Huyền Diệp đối với Dương Thiên Lô có thể thấy được, Dương Thiên Lô tuyệt đối là kẻ vô cùng đào hoa.

Nội tâm Đoạn Ngọc Nhan không vui vẻ chút nào, lại cảm thấy có phần bất an mơ hồ, tựa như thứ mình thích bị người khác cướp mất vậy. Bởi vì nàng càng hi vọng Dương Thiên Lô có thể theo nàng cùng quay về Thuần Dương Cung. Nhưng bây giờ hiển nhiên đã không còn khả năng đó nữa.

Thuần Dương Cung, mặc dù ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên cũng coi như có được danh khí nhất định, nhưng so với Vân Mộng các lại như trên trời dưới đất, căn bản không thể nào đánh đồng được.

Dương Thiên Lô sao có thể lựa chọn Thuần Dương Cung mà bỏ qua Vân Mộng các?

Càng khiến cho Đoạn Ngọc Nhan mất hứng chính là, lấy trực giác của nữ nhân, nàng cảm giác được Huyền Diệp có hảo cảm muốn thân cận với Dương Thiên Lô.

Cho nên khi nghe thấy Huyền Diệp muốn ở một bên xem hẳn luyện hóa Thiên Hỏa Tiên Lô, nàng cũng lập tức lên tiếng.

- Được! Hai đại mỹ nhân muốn theo ta, ta đương nhiên là cam tâm tình nguyện! Đi thôi!...

Khóe miệng Dương Thiên Lô mang theo vẻ mỉm cười, đắc ý nói.

- Ta chỉ muốn nhìn người luyện hóa như thế nào mà thôi!

Huyền Diệp cùng Đoạn Ngọc Nhan không hện mà cùng lên tiếng.

Vừa rồi Huyền Diệp đã từng nói qua với Dương Thiên Lô, Thiên Hỏa Tiên Lô tuyệt không đơn giản chỉ là thánh khí như vậy, bởi vì khi Vân Mộng Tiên Tử giao cho nàng nhiệm vụ này, Huyền Diệp cũng hiểu kỳ từng cố sức luyện hóa thử xem uy lực ra sao, nhưng thần niệm, pháp lực của nàng vừa dung nhập vào trong đó, lại như cát chìm vào biển rộng, biến mất vô tung vô ảnh.

- Giống nhau cả, hê hê, đi thôi!

Dương Thiên Lô nói.

Huyền Diệp trợn mắt nhìn Dương Thiên Lô, trực tiếp phát ra mấy đạo thần niệm tiến nhập vào cửa lớn của phòng tu luyện, nhất thời, cửa lớn cực lớn tràn đầy phù văn huyền ảo ầm ầm mở ra.

Trong nháy mắt khi Dương Thiên Lô cùng Đoạn Ngọc Nhan bước vào bên trong, hai người đều thất kinh.

Vốn cho rằng phòng tu luyện của Huyền Diệp chắc cũng không khác biệt gì so với của khách sạn, nhưng hiện tại họ lại khiếp sợ phát hiện ra, sự chênh lệch ngược lại là quá lớn.

- Đây là phòng tu luyện sư phụ đặc biệt ngưng luyện cho ta. Dung hợp pháp tắc thiên địa cùng thiên địa lực vô cùng vô tận, đương nhiên, còn có một số thần thông thiên phú của sư phụ nữa. Các người có thể coi những thứ nhìn thấy là ảo cảnh, nhưng cũng có thể coi đó là chân thực...

Trên mặt Huyền Diệp mang theo một tia tự hào nhàn nhạt, nói:

- Nơi này là nhị trọng thiên, đối với việc người đột phá bình cảnh cũng có sự trợ giúp. Chờ sau khi người luyện hóa thành công, ta có thể mở ảo cảnh ra để người thử xem, lấy ngộ tính của người, nói không chừng có thể đột phá!

- Tốt!

Hai mắt Dương Thiên Lô lấp lánh một tia hưng phấn, nói.

Tràng cảnh trước mắt đã không thể dùng một phòng tu luyện để hình dung nữa, bởi vì, trong nháy mắt khi Dương Thiên Lô cùng Đoạn Ngọc Nhan bước vào, cảm giác như tiến vào một thiên địa chân thực, tuy rằng thời không pháp tắc trong này không thể bằng được Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình nhưng so ra cũng không kém là bao. Nhưng nơi này lại tràn ngập một cỗ khí tức huyền ảo. Loại khí tức này, căn bản không phải căn bản không phải Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình có khả năng có được.

- Ngọc Nhan, nếu như hiện tại người muốn tu luyện, ta có thể đưa người đến thất trọng thiên, người có muốn đi hay không?

Đúng lúc này, Huyền Diệp hướng ánh mắt trong veo về phía Đoạn Ngọc Nhan đang khiếp sợ, hỏi.

- A... Ta...

Cho đến giờ phút này Đoạn Ngọc Nhan mới chính thức cảm giác được Cửu Dương Cung cùng với đại thể lực đến tốt cùng chênh lệch nhau ra sao, chỉ riêng một phòng tu luyện thôi mà Cửu Dương Cung các nàng đã không thể nào bằng được, nghe thấy Huyền Diệp nói vậy, Đoạn Ngọc Nhan thiếu chút nữa hưng phấn đáp ứng, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng đã dè dục vọng trong lòng xuống, nói:

- Tạm thời không cần, ta muốn xem Thiên Lô luyện hóa, có lẽ sẽ lĩnh ngộ thêm được gì đó.
- Cũng tốt, ngươi là bằng hữu chung hoạn nạn với Thiên Lô, chờ đến khi Thiên Lô trở thành truyền nhân y bát của sư phụ, về sau ngươi chính là bằng hữu của Vân Mộng các chúng ta, lúc nào cũng có thể tới!

Huyền Diệp mỉm cười nói:

- Chờ sau khi rời khỏi đây, ta sẽ đưa cho các ngươi vài món pháp bảo mà sư phụ tự tay luyện chế...
- Những thứ đó quý trọng quá, ta không thể nhận...
- Quý trọng cái gì, Huyền Diệp đã tặng, chúng ta cứ nhận lấy! Thôi, ta bắt đầu đây, thời gian chính là sinh mệnh!

Dương Thiên Lô không chút khách khí nói. Sau đó trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía trung tâm của nhị trọng thiên.

- Ngươi...

Huyền Diệp vốn định ngăn cản, nhưng thấy phương hướng Dương Thiên Lô bay đi, lại mạnh mẽ đè nén lời muốn nói lại, bỗng nhiên kéo tay Đoạn Ngọc Nhan, hai người nhanh như tia chớp đuổi theo phía sau.

- Ngươi đã pháp hiện trận nhãn ở nơi nào sao?

Khi ba người đi tới trung tâm của tầng thứ hai, là nơi pháp tắc thiên địa ngưng tụ, Huyền Diệp kinh ngạc hỏi.

- Ta cũng không thể lãng phí cái danh hiệu phá trận tiểu vương tử như vậy được! Tầng thứ hai này tuy rằng huyền ảo, nhưng còn chưa làm khó được ta! Hắc hắc!

Dương Thiên Lô vừa nói, vừa tế xuất Thiên Hỏa Tiên Lô từ trong pháp bảo không gian ra.

Trong nháy mắt khi Thiên Hỏa Tiên Lô được lấy ra, một cỗ khí tức cổ xưa khoáng đạt tràn ngập khắp nơi, những phù văn thần bí huyền ảo sau khi lấp lánh bắn ra đạo đạo tinh quang, chợt lóe lên rồi biến mất, cuối cùng hạ xuống trước mặt Dương Thiên Lô.

Thiên Hỏa Tiên Lô chỉ cao cỡ nửa người, có hình tròn, bộ dáng so với những luyện đan lô bình thường cũng không khác biệt quá lớn, thế nhưng phù văn màu vàng khắc ở mặt ngoài lại huyền ảo vô cùng, dù Huyền Diệp vô cùng quen thuộc với nó cũng đều không hiểu phù văn kia đến tột cùng ẩn chứa thần thông cấm chế như thế nào.

- Pháp bảo thuần dương, thánh khí thượng phẩm, nhưng mà thoát nhìn hình dáng bề ngoài của nó tựa hồ...

Ánh mắt Dương Thiên Lô lấp lánh, trong lòng thầm nghĩ, lần này quan sát cảm ứng ở khoảng cách gần như vậy, khiến hắn càng nhận biết rõ ràng, cảm ứng càng sâu sắc. Khí tức chân chính của nó, dường như hoàn toàn thu liễm lại, hiện tại phát ra ngoài chẳng qua chỉ là phù văn bề mặt mà thôi,

- Thiên Hỏa Tiên Lô là vật vô chủ, Thiên Lô, trước tiên ngươi dùng máu luyện hóa thử xem! Sư phụ có nói, chỉ có huyết luyện mới có thể thành công, bằng không thần niệm, pháp lực của bất kỳ kẻ nào quán nhập trong đó cũng đều như cát chìm biển rộng, hoàn toàn biến mất. Ta cũng từng thử qua rồi...

- Phụt!

Nghe thấy Huyền Diệp nói vậy, Dương Thiên Lô trực tiếp bức ra một ngụm máu tươi từ trong cơ thể.

Trong khoảnh khắc khi máu tươi đỏ hồng phun lên trên tiên lô, tâm tình Huyền Diệp trở nên vô cùng khẩn trương, có thể thành công hay không liền phải xem lần này rồi.

Thế nhưng khiến nàng thất vọng chính là, máu tươi của Dương Thiên Lô phun lên trên tiên lô, dĩ nhiên cũng giống với nàng, không hề bị hấp thu mà chậm rãi chảy xuống phía dưới.

- Chuyện gì xảy ra? Lê nào ngay cả ngươi cũng không được?

Huyền Diệp tràn ngập kinh ngạc nói. Theo đánh giá của nàng, đủ loại dấu hiệu cho thấy Dương Thiên Lô chính là người hữu duyên mà Vân Mộng Tiễn Tử đang chờ đợi. Hắn tuyệt đối phải thành công mới đúng!

Bất quá nghe thấy lời Huyền Diệp, biểu tình Dương Thiên Lô lại không có chút biến hóa nào, trái lại đi xung quanh Thiên Hỏa Tiên Lô, phun ra từng ngụm máu tươi lên đó.

Chỉ trong chốc lát, Dương Thiên Lô đã phun ra trọn vẹn chín chín tám mươi một ngụm máu tươi, sắc mặt đã trở nên tái nhợt, cho đến lúc này hắn mới ngừng di chuyển, ánh mắt lấp lánh chăm chú nhìn lên tiên lô!

Vài giây sau, rất nhiều máu huyết tràn ngập bề mặt tiên lô dần dần luyện thành một mảnh, nhuộm toàn bộ tiên lô thành màu máu tươi. Nhưng vào lúc này một đạo quang mang huyết hồng dâng lên từ bên trong những phù văn trên bề mặt tiên lô, mới đầu còn vô cùng yếu ớt, nhưng càng lúc càng trở nên mạnh mẽ. Vèn vẹn chỉ trong thời gian chưa tới ba mươi giây, một không gian phương viên trăm mét đều đã biến thành màu đỏ như máu!

Cùng lúc đó tiên lô chậm rãi dâng lên trôi nổi giữa không trung!

Ầm!

Ngay đúng lúc này, cỗ năng lượng thần bí yên lặng nằm sâu trong đan điền của Dương Thiên Lô bỗng nhiên nổ tung, bắt đầu điên cuồng vận chuyển, cũng giống y như lúc trước hắn khi gặp những tảng đá kia, khiến Dương Thiên Lô không thể khống chế nổi dâng lên dục vọng mãnh liệt!

- Thành công, Thiên Lô thành công rồi!

Huyền Diệp kích động cầm lấy tay Đoạn Ngọc Nhan, tràn ngập kinh hỉ nói. Lúc này hai người sớm đã bị luồng hồng quang khổng lồ kinh khủng kia đẩy lui ra xa hơn trăm trượng, không thể tiến lại gần chút nào, thế nhưng trong lòng hai người lại vô cùng vui vẻ.

- A?

Bất quá đúng lúc này, Huyền Diệp cùng Đoạn Ngọc Nhan đồng thời phát ra một tiếng kêu sợ hãi!

Một cỗ sóng nhiệt kinh khủng không gì sánh được cuộn cuộn kéo tới, khiến hai người trong nháy mắt có một loại cảm giác như bị thiêu đốt. Lúc này cả hai không còn chút do dự nào nữa, nhất thời đề thăng pháp lực thân thể tới cực hạn, đồng thời dùng hết sức lực chạy trốn với tốc độ nhanh nhất. Thế nhưng, hai người, một cao thủ bát trọng thiên, một cao thủ thất trọng thiên lại vẫn không thể tránh thoát được kiếp nạn, chỉ mới chạy trốn được phân nửa đoạn đường liền đã bị thiêu cháy đen như than, hoàn toàn mất đi ý thức, rơi xuống một nơi cách chỗ cũ mấy trăm dặm.

Lúc này Thiên Hỏa Tiên Lô đã bành trướng hơn vô số lần!

Quanh thân Tiên lô có hỏa diễm vô cùng vô tận quần quanh, khiến nó biến thành màu đỏ rực. Mà hỏa diễm kinh khủng kia có tới tám mươi một đạo, càng kinh người hơn nữa là màu sắc chúng đều khác nhau, thế nhưng nhiệt độ của chúng đều không ngoại lệ, cao tới một trình độ không thể nào tin nổi, cho dù là hỏa diễm do Tam Túc Kim Ô phát ra cũng không cao được tới mức ấy.

Dường như Dương Thiên Lô không hề cảm ứng được tình trạng của hai nàng kia, vào giờ khắc này thân hình hắn dĩ nhiên hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp tiến vào trong tiên lô!

657. Chương 670: Dương Cực Sinh Âm, Tự Giải!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 670: Dương cực sinh âm, tự giải!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dưới thời không pháp tắc, chín chín tám mươi một ngày nhanh chóng qua đi.

Dương Thiên Lô khoanh chân đặt mình trong Thiên Hỏa Tiên Lô, cứ cách một ngày sẽ thấy một loại thiên hỏa màu sắc khác nhau biến mất bên trong Thiên Hỏa Tiên Lô dung nhập vào cơ thể Dương Thiên Lô, dùng trọn tám mươi một ngày, tám mươi một loại thiên hỏa cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất, sau khi thiên hỏa biến mất, Thiên Hỏa Tiên Lô liền hóa thành một đạo lưu quang biến vào trong mi tâm của Dương Thiên Lô.

Rầm rầm rầm...

Vào giờ khắc này, lấy Dương Thiên Lô làm trung tâm, không gian có phương viên trăm dặm nhất thời bộc phát ra năng lượng cuồng bạo kinh khủng, liên tục duy trì như vậy nửa canh giờ rồi cuộc cũng khôi phục lại yên lặng. Dương Thiên Lô vẫn ngồi xếp bằng như cũ, quanh thân thể tỏa ra ba tầng ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Tam trọng thiên!

- Chí Cao Thần tam trọng thiên, Thiên Hỏa Tiên Lô đã hoàn toàn luyện hóa! Ha ha ha...

Dương Thiên Lô hưng phấn mở mắt, trong hai mắt bắn ra quang mang rực rỡ không gì sánh nổi, cười lên ha hả, tiếng cười tựa như tiếng sắt thép va chạm, khiến cho toàn bộ không gian tầng thứ hai phòng tu luyện của Huyền Diệp cũng đều trở nên rung động.

- A? Huyền Diệp, Ngọc Nhan, các nàng đâu rồi?

Vốn tưởng rằng hai nàng đang ở cạnh hắn, nhưng Dương Thiên Lô không ngờ rằng bây giờ lại không thấy bóng dáng hai người đâu.

- Mau đi cứu hai nàng đi, chậm chút nữa là xong đó...

Đúng lúc này một thanh âm già nua vang lên trong óc Dương Thiên Lô.

- Là người thiêu hai nàng sao?

- Là người thiêu, chẳng có bất kỳ quan hệ gì đến lão nhân gia ta cả. Khi người cỡi phong ấn ra đã khiến dư âm của thuần dương chân hỏa bộc phát rồi tiến vào trong cơ thể các nàng, khiến các nàng bị cấm chế lại...

Thanh âm già nua một lần nữa vang lên, không nóng không lạnh nhưng lại tràn ngập một cỗ khí tức tường hòa.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Rất đơn giản, người là “cây đồng” còn các nàng là “ban trưa”, có thể linh ngộ được hay không phải tùy vào người thôi, được rồi, lão nhân gia ta muốn nghỉ ngơi, phi lễ chờ nhìn, phi lễ chờ nghe...

- Ta kháo...

Đây chính là nhân vật đức cao vọng trọng kia sao? Dương Thiên Lô quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình, lời nói thâm đáng như vậy mà có thể nói ra từ miệng của lão già này sao?

Đồng thời trong lòng cũng hết sức đắn đo, “cây đồng đang buổi ban trưa” hả, trời ạ, ca ca bằng vào đại trí tuệ, đại nghị lực, đại định lực, thiên tân vạn khổ mới chịu đựng được sự giày vò của người, tuy rằng kết quả cuối cùng cũng là nhờ tùy tâm tùy tính, hết thấy đều tùy theo duyên quyết định, nhưng tiến độ thể này có phải nhanh quá hay không? Lẽ nào thực sự đúng như lời lão gia hỏa này, mình chính là một sản phẩm đặc biệt, một thân tụ tập hàng nghìn hàng vạn sự sủng ái, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở?

- Bất đắc dĩ, mọi chuyện đều bất đắc dĩ, đây cũng là mệnh của ta, không nhận không được...

Dương Thiên Lô tỏ ra đắn đo, thần niệm hùng hậu nhất thời tản mát ra, thân hình nhoáng lên bay về phương xa.

Chỉ chốc lát đã tới nơi, ngay khi nhìn thấy thân thể gần như cháy đen thành than, Dương Thiên Lô nhất thời trờng lớn hai mắt:

- Không phải chứ?

Quả thực Dương Thiên Lô không thể tin được điều mình nhìn thấy là sự thật, thân thể trước mắt tuy rằng đen kịt như than, nhưng lại trơn bóng lấp lánh như mặc ngọc.

Vén vén chỉ vậy còn không khiến Dương Thiên Lô phải khiếp sợ, mấu chốt chính là, thân thể này chính xác đúng như lời lão gia kia nói, quả thực là khiêu khích một cách triệt để!

Hoàn toàn không mảnh vải che thân!

Thân thể mềm mại duyên dáng lả lướt hoàn toàn hiện ra trước mắt, hai ngọn đồi cao vút, tiểu phúc trơn bóng, eo nhỏ như thân liễu, cùng với vùng đất tam giác thần bí kia...

Quả thực là một kiệt tác nghệ thuật hoàn mỹ được điêu khắc từ mặc ngọc!

Đây không phải là Huyền Diệp thì là ai?

Phất tay phát ra một đạo pháp lực, trực tiếp ôm lấy thân thể tản ra lửa nóng nhưng cứng rắn vô cùng của Huyền Diệp vào lòng, thân hình nhoáng lên, một lát sau liền tới trước thân thể Đoạn Ngọc Nhan, đồng dạng cũng đen kịt lấp lánh, đồng dạng cũng không mảnh vải che thân, đồng dạng cũng dụ hoặc kinh người...

Sau khi Dương Thiên Lô ôm hai người trở lại trung tâm tầng thứ hai, vô cùng cẩn thận đặt hai người ở trước mặt, cây còn của ca ca này từ lâu đã hiện ngang dừng đứng, hơn nữa còn không ngừng thúc giục Dương Thiên Lô hành động nhanh lên.

Chính là Dương Thiên Lô lại rơi vào trong đấu tranh giữa lý trí và dục vọng.

- Chỉ có một biện pháp này thôi sao? Người nói chuyện một chút đi chứ!

Dương Thiên Lô không ngừng nói ở trong đầu, nhưng lão gia này không hề phản ứng chút nào, như là thực sự chìm sâu vào trong óc Dương Thiên Lô vậy.

- Giờ làm thế nào đây? Cứng ngắt như đá tảng thế này thì làm ăn gì được, thực sự coi ca ca đây là Kim Cô Bồng sao?

Dương Thiên Lô rốt cục cũng không nhịn được trừng mắt nhìn hai nàng, phiền muộn nói.

- Chẳng lẽ làm loại chuyện này còn cần thần thông pháp tắc, quán chú pháp lực? Ca ca giờ vẫn còn tỉnh táo, có thể kim cương bất hoại, nhưng vạn nhất... Làm mạnh quá các nàng vỡ ra thì sao bây giờ?

Tên gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lô thầm tự nhủ, đôi mắt thường thường liếc nhìn về những chỗ kín đáo trên thân thể hai nàng, vô cùng phiền muộn.

Cũng không phải bởi vì “chuyện vui” này đến quá đột ngột làm hắn không thể chịu đựng nổi. mà trên thực tế, tên gia hỏa hèn mọn phong lưu này, lưu tình khắp nơi, phạm là nữ tử trong lòng hắn yêu thích, chỉ cần có một lý do “không thể không”, trên cơ bản là trong lòng hắn không hề có chút gánh nặng nào.

Điều chân chính khiến Dương Thiên Lô có chút do dự là, ngoại trừ thân thể hai nàng hiện giờ đang vô cùng cứng rắn, còn có một nguyên nhân, đó là hiện tại hai nàng có lẽ đều không có cảm xúc và tư tưởng, cứ vậy mà chiếm hữu các nàng, chờ khi các nàng tỉnh lại biết tính thế nào? Cho dù khi tỉnh lại các nàng không trách mình, nhưng dưới tình huống chưa có sự đồng ý của đối phương mà phá vỡ thân thể thuần âm của các nàng, chung quy vẫn có chút cảm giác không nên nói nên lời.

- Rắc... rắc...

Ngay khi Dương Thiên Lô đang vô cùng bối rối, bỗng nhiên một loạt âm thanh rất nhỏ truyền vào tai hắn, nhất thời khiến Dương Thiên Lô cả kinh, bỗng nhiên nhìn về phía Đoạn Ngọc Nhan.

- Chuyện gì xảy ra?

Trong lòng Dương Thiên Lô vô cùng nghi hoặc.

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lô dĩ nhiên cảm ứng được rõ ràng, khí tức Đoạn Ngọc Nhan đang nhanh chóng mạnh lên, nguyên bản thân thể đang tỏa ra sức nóng cuộn cuộn, lúc này dĩ nhiên lại bắt đầu hạ thấp nhiệt độ!

- Lẽ nào... Lẽ nào bản thân Ngọc Nhan tự giải phong ấn?

Dương Thiên Lô kinh ngạc không gì sánh được, nếu như có thể giải được phong ấn thì cũng phải là Huyền Diệp mới đúng, dù sao Huyền Diệp chính là cao thủ bát trọng thiên, hơn nữa còn là đệ tử thân truyền của Vân Mộng Tiên Tử, so với Đoạn Ngọc Nhan cường đại hơn rất nhiều. Nhưng vào giờ khắc này, theo dao động của khí tức quanh thân Đoạn Ngọc Nhan tràn ra, Dương Thiên Lô có thể khẳng định, đây cũng không phải là Đoạn Ngọc Nhan sắp gặp nguy hiểm mà là đang khôi phục! Nhưng Huyền Diệp lại không có chút biến hóa nào!

- Rắc rắc rắc...

Thanh âm nhỏ tới mức tận cùng phảng phất như phát ra từ mỗi một tế bào trong cơ thể Đoạn Ngọc Nhan, vền vền chỉ trong chốc lát, màu sắc trên thân thể trong suốt đen kịt của nàng dĩ nhiên lại dần dần thay đổi!

Lúc này Dương Thiên Lô cũng không nhận được nữa, thân hình nhoáng lên liền tới bên cạnh Đoạn Ngọc Nhan, cúi người xuống không chút do dự vươn đôi trảo hèn mọn, trực tiếp sờ lên bộ ngực cao vút to lớn của Đoạn Ngọc Nhan!

- A? Mềm... Mềm hơn một chút rồi!

- Rắc rắc rắc rắc...

Khi móng vuốt của Dương Thiên Lô chạm đến bộ ngực Đoạn Ngọc Nhan, âm thanh rắc rắc trong cơ thể Đoạn Ngọc Nhan trong nháy mắt tăng lên vô số lần, nhiệt độ quanh thân điên cuồng hạ xuống, màu đen quanh thân cũng nhanh chóng biến mất!

Bộ ngực lại càng lấy tốc độ kinh người trở nên mềm mại!

- Mềm, mềm, thực sự mềm... Oa, thật là co dãn...

Dương Thiên Lô kim lòng không đậu, tràn ngập kinh hỉ nói, ta khát, cảm giác này dĩ nhiên lại thần kỳ như vậy.

Nhưng giữa lúc Dương Thiên Lô đang tham lam vuốt ve, một cổ khí tức cường đại bỗng nhiên bạo phát!

- Âm âm...

Một tiếng vang thật lớn, Dương Thiên Lô nhất thời như biến thành viên đạn, trực tiếp bị đánh bay ra xa, cùng lúc đó Đoạn Ngọc Nhan cũng phát ra một tiếng kêu sợ hãi!

Đương nhiên, còn có cả tiếng hét thảm thiết của Dương Thiên Lô!

Dương Thiên Lô trong nháy mắt ổn định thân hình, nhìn về phía Đoạn Ngọc Nhan, đôi mắt của hắn mở trừng trừng, mà miệng hắn cũng có thể nhét vào mười quả trứng gà!

- Cửu trọng thiên... Đại viên mãn? Ta...

Dương Thiên Lô quả thực không thể tin được, giờ khắc này Đoạn Ngọc Nhan đang che ngực, vẻ mặt đỏ bừng, dĩ nhiên quanh thân thể đã bao phủ chín quầng sáng, càng kinh người hơn là, hoàn toàn khác biệt với quầng sáng màu trắng sữa vốn có, màu sắc lúc này đang không ngừng biến hóa, khi thì màu trắng, khi thì màu đen, khi thì không màu, phảng phất như âm dương giao hội, viên chuyển như ý, thoải mái như thường!

- Dương Thiên Lô! Ngươi ngươi... Ngươi dám sờ ta! Còn nhìn nữa hả?

Vẻ mặt Đoạn Ngọc Nhan đỏ bừng giậm chân, nhanh như tia chớp ngưng tụ thành một tầng hộ giáp năng lượng quanh thân thể, nhìn về phía Dương Thiên Lô giậm dứ không gì sánh được hét âm lên.

- Ta... ta... ta...

Cho đến giờ phút này, Đoạn Ngọc Nhan mới nhận ra được tu vi bản thân biến hóa kinh người cỡ nào, bất kể thế nào nàng cũng không nghĩ ra được, lại càng không dám tin tưởng, bản thân dĩ nhiên trực tiếp thăng lên đến cửu trọng thiên, càng kinh người hơn là, nàng rõ ràng cảm ứng được pháp lực thần niệm của mình dĩ nhiên không còn là thuần dương, mà là âm dương giao hòa, cần khôn luân chuyển!

- Dương cực sinh âm, âm dương hỗ chuyển, cần khôn như ý! Ngọc Nhan, nàng... Nàng dĩ nhiên đã phá vỡ phong ấn của mình!

Thân hình Dương Thiên Lôï nhóang lên, tuy rằng dục vọng vẫn trào dâng như cũ, nhưng giờ khắc này, khiếp sợ đã chiến thắng dục vọng, vô cùng kinh hãi lên tiếng.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Lúc này Đoạn Ngọc Nhan cũng không kịp xấu hổ, kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lôï hỏi.

Nguyên bản, quả thực nàng đã hoàn toàn mất đi ý thức, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, linh thức của nàng càng lúc càng trở nên tinh thuần, ngay trước đó không lâu, cũng chính là thời gian Dương Thiên Lôï hoàn toàn luyện hóa Thiên Hỏa Tiên Lô, tư duy vô cùng hỗn loạn của Đoạn Ngọc Nhan bỗng nhiên có lại được cảm giác, phảng phất như phá tan lao lung, sau đó, nàng phát hiện bản thân giống như đang ở trong một cấm chế sắp tan vỡ, cho nên nàng cũng không chút do dự, liền vận dụng niệm cùng pháp lực phá hủy cấm chế, thế nhưng cũng chính vào lúc này, nàng nghe thấy Dương Thiên Lôï lẩm bẩm bên cạnh, càng làm cho nàng xấu hổ kinh khủng chính là, Dương Thiên Lôï dám sờ vào địa phương thánh khiết nhất của nàng, khiến cho Đoạn Ngọc Nhan hận không thể tìm một cái khe vào chui vào.

Giờ khắc này, Đoạn Ngọc Nhan sao còn dám kéo dài? Trong nháy mắt trực tiếp đề thăng thần niệm pháp lực của mình tới cực hạn, điên cuồng phá hủy cấm chế quanh thân thể!

658. Chương 671: Tú Hoa Châm, Phong Bể Động, Kiên Ngạnh Thân.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 671: Tú hoa châm, phong bể động, kiên ngạnh thân.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Rốt cục trong nháy mắt khi nàng hoàn toàn phá vỡ được nó, thấy vẻ mặt Dương Thiên Lôï bỉ ổi đang vuốt ve bộ ngực của mình, dưới cơn giận dữ e thẹn, liền trực tiếp đánh Dương Thiên Lôï bay ra xa!

Đoạn Ngọc Nhan cũng hiểu rõ Dương Thiên Lôï đang muốn cứu mình, nhưng mà hấn sờ đâu không sờ, sao cứ nhất quyết phải sờ vào chỗ này chứ?

Đương nhiên Đoạn Ngọc Nhan cũng không muốn làm Dương Thiên Lôï bị thương, bằng không lấy thực lực cứu trọng thiên đại viên mãn lúc này, Dương Thiên Lôï tuyệt đối không đỡ được nửa đòn.

- Thiên Hỏa Tiên Lô vốn là pháp bảo thuần dương, tinh khiết đến mức tận cùng! Mà cấm chế phong ấn của Thiên Hỏa Tiên Lô đồng dạng là chân nguyên cực dương! Nếu như ta đoán không sai, nhất định là thuộc tính thuần dương của nàng dưới tình huống vô ý thức đã hấp thu rèn luyện Chân nguyên cực dương ẩn chứa bên trong cấm chế, từ đó giúp cho nàng dương cực sinh âm.

Dương Thiên Lôï nói.

- Làm sao có thể đơn giản như vậy? Sự phụ ta đạt tới dương cực đã bao nhiêu năm, nhưng thủy chung vẫn không thể nào lĩnh ngộ được sự ảo diệu của dương cực sinh âm, ta... Ta sao có thể bắt tri bất giác lĩnh ngộ rồi đột phá như vậy được?

Đoạn Ngọc Nhan khó hiểu nói.

- Đây... Ta cũng không rõ ràng lắm, có lẽ đó là đại cơ duyên thuộc về nàng...

Dương Thiên Lôï nói.

Đoạn Ngọc Nhan cùng Dương Thiên Lôï cũng không thể hiểu vì sao lại xuất hiện tình huống này, chỉ có thể gán công lao cho đại cơ duyên. Nhưng trên thực tế, nguyên nhân thực sự chính là vì Tiểu Phách đã len lén lưu Cực Âm Chân Nguyên ở trong cơ thể Đoạn Ngọc Nhan, chứ nếu chỉ riêng thân thể thuần dương của Đoạn Ngọc Nhan, tuy rằng cũng có thể hấp thu rèn luyện Chân nguyên cực dương của Thiên Hỏa Tiên Lô,

nhưng muốn đột phá đến âm dương hồ chuyển, đạt tới thân thể cửu âm cửu dương là tuyệt đối không có khả năng!

- Vậy... Ngọc Nhan, những lời ta vừa nói nàng có nghe được không?

- Nói cái gì?

- Chính là Kim Cô Bồng gì gì đó...

Nhất thời vẻ mặt Đoạn Ngọc Nhan đỏ bừng, mặc dù đối với những thứ tiếng lóng này của Dương Thiên Lôi cũng không hiểu lắm, nhưng liên hệ những lời Dương Thiên Lôi nói lại, nàng cũng loáng thoáng hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Bộ ngực Đoạn Ngọc Nhan phập phồng bất định, hít một hơi thật sâu, chăm chú nhìn Dương Thiên Lôi nói:

- Vậy người muốn làm gì bây giờ?

- Nàng ta không phải là nàng, ta chỉ đang cố hết sức... Cứu nàng ta vậy!

Dương Thiên Lôi nói xong liền nhìn về phía Huyền Diệp vẫn y như pho tượng không hề nhúc nhích.

Khí tức của Huyền Diệp vẫn chậm rãi yếu dần đi, hiển nhiên, nếu tiếp tục kéo dài như vậy, thần niệm, pháp lực kể cả linh hồn lạc ấn của Huyền Diệp dưới sự phong ấn của cấm chế cực dương cũng dần dần bị hủy diệt.

Nghe thấy Dương Thiên Lôi nói vậy, Đoạn Ngọc Nhan vốn đã có phần không muốn Dương Thiên Lôi trở thành đệ tử Vân Mộng các, nhất thời trong lòng dâng lên một nỗi mất mát, nhất là khi nhìn thấy Huyền Diệp tuy rằng đen kịt trong suốt, nhưng lại không mảnh vải che thân, trông vô cùng sống động, nàng lại càng cảm thấy tâm loạn như ma. Bộ dạng Huyền Diệp lúc này chính là bộ dạng của nàng vừa rồi, mình không chỉ bị Dương Thiên Lôi nhìn thấy hết, lại còn bị sờ mó nữa...

Đoạn Ngọc Nhan muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại không lên tiếng được, sau khi phát ra thần niệm quan sát Huyền Diệp một phen, liền nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang độn về phương xa.

Cấm chế huyền ảo cường đại, cho dù nàng hiện đã đề thăng tới cảnh giới cửu trọng thiên đại viên mãn nhưng cũng không thể nào phá giải nổi.

- Này, nhìn cũng đã nhìn, sờ cũng đã sờ, ta sẽ có trách nhiệm với nàng! Nghĩ thông một chút...

Khiến Đoạn Ngọc Nhan không nghĩ tới chính là, Dương Thiên Lôi lại hướng về phía nàng hét lớn.

Thân thể mềm mại của Đoạn Ngọc Nhan cứng lại, vốn định xoay người phản bác Dương Thiên Lôi vài câu, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở về.

Đoạn Ngọc Nhan trốn ở góc tầng hai, tâm loạn như ma.

Rõ ràng là đã tấn chức được tới cảnh giới cửu trọng thiên mà mình tha thiết ước mơ, nhưng vào thời khắc này, trong lòng nàng lại không hề có bất kỳ chút vui sướng nào, nhất là nghĩ đến bây giờ Dương Thiên Lôi đang làm chuyện đó, càng khiến nàng không thể nào bình tĩnh nổi.

- Nàng có nhìn lên không nhỉ?

Sau khi Đoạn Ngọc Nhan rời đi, Dương Thiên Lôi chăm chú nhìn thân thể đen kịt nhưng yếu điệu của Huyền Diệp, trong lòng thâm nghĩ. Gã gia hỏa này ở trước mặt nữ nhân da mặt đã dày đến cảnh giới không thể tưởng tượng, hơn nữa còn có khuynh hướng để lộ ra sự hèn mọn của mình, trái lại lúc này hiện lên chút do dự. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì lúc này Huyền Diệp thật sự quá đặc biệt. Nếu như nói là người, chẳng bằng nói là pho tượng còn đúng hơn.

Dương Thiên Lôi làm sao để hoàn thành nhiệm vụ “cày đồng” đây?

Dùng mộng mà nghĩ hẳn cũng biết được, hình ảnh kia tất nhiên sẽ không có chút mỹ cảm gì, lại càng không có chút mê hoặc nào. Loại trò hề này nếu như bị Đoạn Ngọc Nhan nhìn thấy, vạn nhất lưu lại ám ảnh trong lòng thì làm sao bây giờ?

Dương Thiên Lô cũng chỉ do dự chốc lát, liền phát tay tạo ra từng luồng sương khói, bày ra một tầng kết giới quanh thân thể.

Thẳng đến khi xác định mắt thường không thể nào nhìn thấu được, Dương Thiên Lô mới thở phào một hơi.

Kỳ thực, tên gia hỏa này hoàn toàn là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, Đoạn Ngọc Nhan sao có thể làm ra sự tình nhìn lén mà ngấm lại còn khiến cho nàng cảm thấy thẹn thùng?

- Huyền Diệp, mặc kệ nàng có nghe thấy hay không, ta làm gì cũng đều muốn cứu nàng. Về phần... Vạn nhất chỗ kia của nàng chẳng may bị thương nặng, nghìn vạn lần chớ có trách ta... Ta đây cũng chỉ là bất đắc dĩ, chẳng qua... Nàng yên tâm, ưu điểm lớn nhất của ta chính là, nữ nhân có thể khiến cho ta cởi quần ra, chỉ cần nàng nguyện ý, đến khi ta mặc quần vào, tất nhiên sẽ có trách nhiệm với nàng...

Dương Thiên Lô chăm chú nhìn Huyền Diệp lầm bầm nói. Vừa nói móng vuốt hèn mọn đã chậm rãi giơ lên, nhẹ nhàng chạm đến thân thể xinh xắn nhưng yếu diệu là lướt của Huyền Diệp. Tuy rằng chỉ như một pho tượng cứng rắn, nhưng tiểu huynh đệ của Dương Thiên Lô vẫn đứng lên như trước.

Không thể không nói, kỳ thực vào lần đầu tiên Dương Thiên Lô thấy diện mạo chân chính của Huyền Diệp, hắn đã vô cùng có “cảm hứng”, hơn nữa “cảm hứng” này so với Đoạn Ngọc Nhan còn nhiều hơn. Cũng không phải tư sắc Huyền Diệp cao hơn Đoạn Ngọc Nhan, mà đó là do ánh mắt của Huyền Diệp.

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, vô luận tu vi có tinh thâm cỡ nào, cường đại cỡ nào, nhưng qua ánh mắt của một người có thể nhìn rõ được tâm linh của họ.

Tinh thuần, trong suốt, đây là cảm giác đầu tiên của Dương Thiên Lô đối với Huyền Diệp.

Mà ở sâu trong nội tâm Dương Thiên Lô đối với loại ánh mắt tinh thuần trong suốt này có một loại thiên vị gần như biến thái.

Sở dĩ Trương Tử Hàm ở trong chúng nữ có địa vị vững chắc nhất, một nguyên nhân là Tử Hàm muội muội thuần khiết là nữ nhân đầu tiên của hắn, mà một nguyên nhân khác chính là khí tức của Trương Tử Hàm tựa như một đóa hoa trắng muốt thuần khiết khiến cho người ta phải triu mến. Hắn thích nhất là lúc đang ra sức cày cấy trên người Trương Tử Hàm, nàng mở lớn đôi mắt nhìn về phía hắn, ánh mắt trong suốt thuần khiết đó đối với Dương Thiên Lô có được lực mê hoặc trí mạng...

Chạm đến thân thể đen kịt, óng ánh, nóng rực nhưng cứng rắn của Huyền Diệp, thần niệm pháp lực của Dương Thiên Lô bắt đầu chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể nàng, cảm nhận cảm chế do Chân nguyên cực dương ngưng tụ thành trong cơ thể nàng, phá trận tiểu vương tử, không không trận không thể phá. Nhưng đối với loại cảm chế từ trong ra ngoài, hơn nữa hoàn toàn dung hợp tới tận thân thể, tâm thần, linh hồn lạc ấn này, cũng không phải hắn có thể phá giải được. Mặc dù hắn chỉ mất một lát liền nắm rõ trong tay loại cảm chế huyền ảo không gì sánh được này, nhưng căn bản lại không thể nào phá giải. Trừ phi hắn có thể khiến Huyền Diệp tỉnh lại, để khiến tự mình phá giải, nhưng hiển nhiên điều đó cũng không thể làm được. Đồng dạng, Dương Thiên Lô cũng vô pháp dùng sức để phá hủy.

Bởi vì, thứ nhất thần niệm pháp lực của Dương Thiên Lô căn bản không có năng lực để phá hủy cảm chế này, thứ hai, cho dù Dương Thiên Lô có năng lực phá hủy trận pháp này hắn cũng không dám làm, bằng không khi phá hủy trận pháp cũng chính là phá hủy đi tâm thần cùng linh hồn lạc ấn của Huyền Diệp!

- Cứng quá... Hai cái bánh bao này, đẹp thì có đẹp, nhưng lại chẳng có chút cảm giác nào...

Dương Thiên Lô thì thảo tự nói, đôi móng vuốt hèn mọn chậm rãi dạo quanh kiểm tra thân thể Huyền Diệp, lúc ánh mắt nhìn về phía nơi riêng tư của Huyền Diệp, lại càng thấy khốn khổ vô cùng.

Quá đáng, hai chân khép kín thế này thì sao mà làm được?

Càng đau đớn hơn chính là, khi hắn cắn răng sờ về phía bộ vị mấu chốt nhất, ngay cả tâm muốn khóc cũng có. Hai chân khép lại thì khép lại, nhưng thực quá là... Đến cả cửa động cũng đóng chặt a!

Đừng nói thương của ca không phải là Kim Cô Bồng, mà dù là Kim Cô Bồng có thể biến thành Tú Hoa Châm thì con mẹ nó cũng không thể nhét vào được. Mà dù có thể nhét vào, nhưng mà có cảm giác được không? Không có cảm giác, thân thể thuần âm của Huyền Diệp sao có thể thức tỉnh, mà thân thể thuần âm không thức tỉnh, làm thế nào để phá vỡ cảm chế?

Mấu chốt nhất chính là, mặc dù thân thể Dương Thiên Lô so với tu luyện giả phổ thông trâu bò hơn gấp trăm lần, nhưng hắn cũng không có biện pháp biến thân thương của mình thành tú hoa châm được! =.=

Dương Thiên Lô kêu lên phiền muộn, tựa như khi ăn ớt, vò đầu bứt tai, xoa tay trộn mắt. Lực độ hai tay vuốt ve trên người Huyền Diệp cũng càng lúc càng lớn.

Nhưng không hề thấy chút hiệu quả nào.

- Sát! Không dần đo nữa, phải dùng sức thôi!

Dương Thiên Lô cũng không nghĩ ra bất kỳ biện pháp nào nữa, chỉ có thể đi tới bước cuối cùng, cường ngạnh đánh vào!

- Ầm...

Một tiếng nổ lớn, pháp lực thần niệm trên người Dương Thiên Lô ngưng tụ thành nhuyễn giáp, nhất thời hoàn toàn nổ tung, cả người trực tiếp trở thành trần như nhộng.

Dương Thiên Lô lúng túng ghé vào trên thân thể tựa như pho tượng của Huyền Diệp, loại bỏ tất cả những khó chịu trong đầu, tưởng tượng ra ánh mắt trong veo của Huyền Diệp, cùng với tràng cảnh diên loan đảo phượng cùng Huyền Diệp, “Dương tiểu nhị” cũng chen vào giữa hai chân Huyền Diệp...

Cùng lúc đó, hắn cũng quên đi Huyền Diệp vẫn là một pho tượng, nhẹ nhàng chậm rãi hôn lên đôi môi cứng rắn đen kịt mà lạnh lẽo của nàng.

Hắn ra sức hôn hít vuốt ve...

Theo thời gian trôi đi, dần dần cảm giác của Dương Thiên Lô càng ngày càng chân thực, hắn bắt đầu không phân biệt nổi đây là ảo ảnh do bản thân nghĩ ra hay là cảm giác chân thật, thân thể bên dưới dường như thực sự trở nên mềm mại, đôi môi hắn hôn tựa hồ cũng dần dần hé mở, hắn cảm giác được cái lưỡi thơm tho ngọt ngào của Huyền Diệp, hắn cảm giác được bộ ngực mềm mại co dãn của Huyền Diệp, thậm chí còn cảm giác được hai điểm đỏ hồng kia cũng dần dần dựng lên và căng cứng...

659. Chương 672: Ta Không Trách Người.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 672: Ta không trách người.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Chẳng lẽ là thật?

Cảm giác quả thực quá mức chân thật, khiến Dương Thiên Lô kim lòng không đậu thắm nhủ trong đầu, bỗng nhiên mở mắt, cường chế cho trạng thái tâm lý tỉnh táo trở lại.

- Ách...

Khi thấy bộ ngực bên dưới đôi móng vuốt hèn mọn đang bị mình nhẹ nhàng nhào nặn, Dương Thiên Lô nhất thời kinh hãi mở trừng hai mắt, thế nhưng khá đau buồn chính là, hắn còn chưa kịp kinh hãi được bao lâu thì lại nhận thấy thân thể mềm mại của Huyền Diệp một lần nữa bắt đầu trở nên cứng rắn.

- Ca ca thân là nam nhân, dùng thuần dương nguyên thủy nhất để kích phát thuần âm trong thân thể của nàng...

Dương Thiên Lô có được lý giải tương đối tinh thâm đối với những pháp tắc thiên địa như càn khôn âm dương nhất thời suy nghĩ cẩn thận tất cả, không dám có bất kỳ chút do dự nào, một lần nữa bò lên thân thể mềm mại của Huyền Diệp nhanh chóng thao tác, bằng không kiểm củi ba năm thiêu một giờ, khúc nhạc dạo vừa rồi liền trở nên uống phí.

Bất quá lần này Dương Thiên Lô cũng không cần phải tưởng tượng ra cảnh mây mưa trong đầu nữa.

Bởi vì Dương Thiên Lô ngừng lại nên đôi môi Huyền Diệp đã trở nên cứng rắn, cuối cùng bằng những nụ hôn nóng bỏng của hắn cũng đã mở ra một lần nữa,

Cái lưỡi thơm tho mềm mại bởi vì ảnh hưởng của cảm chế cực dương nên nóng bỏng dị thường, tư vị như vậy cũng là lần đầu tiên Dương Thiên Lô được nếm, tuy rằng Huyền Diệp không hề đáp lại chút nào nhưng cũng không hề có bất kỳ phản kháng, ngược lại khiến cho Dương Thiên Lô có một loại cảm giác khác thường.

Dương Thiên Lô càng lúc càng thành thạo, cuối cùng đôi chân khấp chặt của Huyền Diệp cũng bị hắn tách ra thành công, cùng lúc đó, đôi tay hèn mọn của Dương Thiên Lô cũng đã đặt lên khu rừng rậm rạp đen kịt bên dưới, nhẹ nhàng vuốt ve sờ nắn...

- Huyền Diệp, đây là vì cứu nàng, hi vọng khi nàng tỉnh dậy chớ có trách ta...

Khi thấy thời cơ đã chín muồi, Dương Thiên Lô rời khỏi đôi môi tuy đã mềm mại nhưng vẫn đen kịt của Huyền Diệp, ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng nói. Vừa nói, cái eo của hắn cũng cong lên, thần thương từ lâu đã thẳng đứng hùng dũng rốt cuộc cũng bước lên hành trình tiến vào đào nguyên sâu thẳm.

Dương Thiên Lô hiểu rõ, chỉ khi nào chân chính âm dương giao hòa cùng với Huyền Diệp mới có thể phá vỡ cảm chế của nàng, bằng không, chỉ cần hắn dừng lại một chút thì Huyền Diệp cũng sẽ khôi phục lại trạng thái ban đầu. Căn bản chỉ là công cốc.

Từ từ tiếp cận, từ từ tìm kiếm cánh cửa ngọc, từ từ chậm rãi đâm vào...

Cảm giác bao dung, xiết chặt, mềm mại mà nóng rực khiến Dương Thiên Lô hưng phấn tới cực điểm. Loại cảm giác này phi thường đặc biệt, không chỉ bởi vì xiết chặt, mà còn bởi vì sự nóng bỏng vượt xa gấp trăm nghìn lần nhiệt độ bình thường của cơ thể, căn bản Dương Thiên Lô chưa từng gặp phải. Dương Thiên Lô có thể khẳng định, loại nóng bỏng tới trình độ này, nếu như gặp phải người thường mà nói, cho dù là gãy sắt cũng phải cháy thành tro. Nhưng đối với hắn thì lại là một loại thoải mái vô tận.

Rốt cục, khi Dương Thiên Lô bỗng nhiên xông phá qua một tầng màng mỏng, phát ra một tiếng gầm trầm thấp, giờ khắc này hắn biết, về sau nữ nhân của hắn lại nhiều thêm một người.

Huyền Diệp, đã thực sự trở thành nữ nhân của hắn.

Mặc dù Huyền Diệp có lẽ không hề biết, nhưng cũng giống như lời Dương Thiên Lô đã nói với Đoạn Ngọc Nhan, hắn không phải là người tùy tiện, có thể khiến cho hắn cởi quần ra, đến khi mặc quần vào, hắn tuyệt đối sẽ có trách nhiệm.

Những rung động nguyên thủy nhất, tấu lên một giai điệu tràn ngập kiều diễm, bên trong không gian phong ấn đầy sương khói, xuân ý nhộn nhạo, xuân sắc vô biên...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Dương Thiên Lô từ ôn nhu đến cuồng dã, Huyền Diệp vẫn chịu đựng bị động, không có bất kỳ động tác hưởng ứng nào, rốt cục ngay vào lúc Dương Thiên Lô sắp phun trào, thân thể của nàng đã bắt đầu có chút phản ứng vô cùng yếu ớt...

Nửa canh giờ sau, trong thời gian này vẫn liên tục duy trì như trước, phản ứng của Huyền Diệp cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Tuy rằng Dương Thiên Lô sớm đã đạt được tới đỉnh phong, nhưng chỉ có thể bằng vào lực khống chế cường hãn, bảo trì kim thương không gục, bởi vì Dương Thiên Lô hiểu rõ, muốn chân chính âm dương giao hòa, chỉ có khiến cho Huyền Diệp cũng phải đạt được tới đỉnh phong, mới có thể phá vỡ hoàn toàn cảm chế.

Hai canh giờ, ba canh giờ...

Dương Thiên Lô kích tình dâng trào, nhưng vẫn như máy móc, lặp đi lặp lại động tác nguyên thủy nhất, mặc dù cường hãn như hắn cũng đã cảm thấy một tia nguy hiểm, bởi vì nếu cứ tác nghiệp thời gian dài như vậy, hắn đã bắt đầu có phần không khống chế được tâm tình của bản thân! Dương Thiên Lô điều này cùng với trạng thái đặc biệt của Huyền Diệp có quan hệ rất lớn.

May mắn là, phản ứng thân thể của Huyền Diệp cũng càng ngày càng trở nên mãnh liệt!

Chịu đựng, không ngừng chịu đựng!

Tốc độ, không ngừng tăng tốc!

Rốt cục sau ba canh giờ rưỡi, thân thể Huyền Diệp bỗng nhiên run rẩy mãnh liệt, giờ khắc này, Dương Thiên Lô không còn bất kỳ do dự nào nữa, đột ngột tăng tốc độ lên đến cực hạn, đồng thời gào lên một tiếng như thú điên động dục, phun trào ra như núi lửa âm ỉ vạn năm!

Ầm ầm ầm...

Rắc rắc rắc rắc....

Trong đầu Huyền Diệp cùng với thân thể nàng cùng lúc phát ra hai loại âm thanh khác nhau, màu sắc cơ thể biến đổi với tốc độ kinh người, cùng lúc đó, lạc ấn linh hồn, tâm thần, pháp lực của nàng phảng phất như xông ra khỏi lồng giam, trong nháy mắt liền khôi phục lại tri giác, một lần nữa nắm giữ được thân thể của mình.

Giờ khắc này, Huyền Diệp bỗng nhiên mở mắt, kinh hãi không gì sánh được, bởi vì nàng cảm nhận được dưới hạ thể mình truyền đến một cảm giác căng phồng chật chội, đồng thời cũng cảm giác được một thân thể đang đè lên người mình.

- A a a a a....

Ngay khi nhìn rõ được thân thể trên người mình chính là Dương Thiên Lô, Huyền Diệp phát ra một tiếng hét chói tai kinh thiên động địa, nhưng khi mới hét được phân nửa, đôi môi yêu kiều của nàng đã bị Dương Thiên Lô lấy miệng che lại, cùng lúc đó thân thể cường tráng của Dương Thiên Lô đã gắt gao ôm chặt lấy nàng.

- Huyền Diệp, nàng đừng kích động vội, hãy nghe ta nói xong đã!

Thanh âm Dương Thiên Lô vang vọng trong đầu Huyền Diệp, Dương Thiên Lô đã từng bị Đoạn Ngọc Nhan đánh bay đi một lần, cũng không muốn lại bị Huyền Diệp đập cho một lần nữa. Bởi vì Dương Thiên Lô hiểu rõ, ít nhất là Đoạn Ngọc Nhan cũng biết vì sao mình lại làm vậy, nhưng Huyền Diệp lại không biết, nếu như Huyền Diệp trong cơn đau khổ coi mình trở thành một tên sắc lang cường hiếp nàng, vậy chỉ sợ hấn cũng sẽ đau đớn đến cực điểm.

Ngược lại là Dương Thiên Lô đã đánh giá thấp uy lực thần thương của mình, dưới tròng cảnh kiều diễm như vậy, nếu như Huyền Diệp còn có thể hành động được mới là lạ.

Dương Thiên Lô mặc kệ Huyền Diệp nghĩ như thế nào, một mạch kể lại tình huống từ khi tìm được nàng rồi lại phải “cứu vớt” nàng ra sao.

Từ đầu đến cuối, Huyền Diệp ngoại trừ một chút giây dựa yếu ớt vô lực lúc đầu ra, sau đó liền mở lớn đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào Dương Thiên Lô.

Thần tình kia, phảng phất tựa như không hề nghe thấy Dương Thiên Lô nói, gần như ngây dại....

Nước mắt đảo quanh đôi mắt trong veo, từ khóe mắt chảy ra, ở trên gương mặt xinh đẹp vẽ nên một vệt lệ ngắn thật dài...

- Huyền Diệp, nàng có nghe thấy lời ta nói không?

Dương Thiên Lô vô cùng bối rối lên tiếng.

Loại tình huống này, tựa hồ hấn đã sớm lường trước, nhưng không ngờ rằng Huyền Diệp lại sẽ khổ sở như vậy, đả kích lớn như vậy. Nhất là khi nhìn thấy đôi mắt trong veo kia ngây dại, tựa như tinh thần tan vỡ, Dương Thiên Lô lại càng trở nên bối rối.

Sau khi sức lực trên người Dương Thiên Lô biến mất, Huyền Diệp không nói một lời, vươn tay nhẹ nhàng đẩy thân thể Dương Thiên Lô ra.

- Xin lỗi, ta làm như vậy... Thật sự là không còn biện pháp nào khác...

Dương Thiên Lô lập lại một lần nữa, vừa nói vừa rút ra khỏi thân thể Huyền Diệp.

Thần tình Huyền Diệp lại không hề có chút biến hóa nào, sau khi Dương Thiên Lôi hoàn toàn rút thần thương của mình ra, vẫn nằm im trên mặt đất như trước không hề nhúc nhích, ngây ngốc chăm chăm nhìn Dương Thiên Lôi.

Nhìn thấy ánh mắt trong veo của Huyền Diệp ngây dại phảng phất như không hề có chút tình cảm nào, lúc này Dương Thiên Lôi thà rằng để Huyền Diệp phẫn nộ mà đánh đập bản thân còn hơn là phải thấy kết quả như vậy.

- Nàng... mặc y phục vào đi...

Dương Thiên Lôi vô cùng cẩn thận nói.

Thế nhưng, khiến Dương Thiên Lôi không ngờ tới là, vào lúc này Huyền Diệp rốt cục cũng có phản ứng, bỗng nhiên quay mặt sang một bên, thân thể cuộn tròn, hai tay che mặt, bắt đầu nức nở.

- Hu hu hu.

Thấy một màn như vậy, nhất thời Dương Thiên Lôi cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm thở phào một hơi, khóc được là tốt rồi, chỉ ít chứng minh tâm tình nàng chưa bị sụp đổ.

- Huyền Diệp... đừng khóc, nàng yên tâm, nhất định ta sẽ đối tốt với nàng. Kỳ thực, tuy rằng phải dùng phương thức này mới có thể cứu được nàng, nhưng ngay lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta liền đã yêu thích...

Dương Thiên Lôi ôn nhu an ủi, mặc dù bản thân mình còn cảm thấy lời này quá buồn nôn, cũng chẳng hề có chút lực sát thương nào, nhưng ca ca này thực sự đã quần bách không tìm ra bất kỳ lời nào để an ủi Huyền Diệp nữa.

- Ta tin rằng, đây chính là nhất kiến chung tình! Ta không biết cảm giác của nàng như thế nào, nhưng ngay trong giây phút ta nhìn thấy được ánh mắt trong veo của nàng, sâu trong nội tâm ta liền dâng lên một cảm giác kỳ dị, trong nháy mắt đó, linh hồn ta dường như đã rời khỏi thân thể, hết thảy mọi thứ trên thế giới đều biến mất trước mắt ta, chỉ còn lại mình nàng! Ta không biết phải hình dung loại cảm giác này như thế nào, nhưng có một điều ta biết, nàng chính là nữ nhân trong mộng mà ta tìm kiếm bấy lâu nay... Trong khoảnh khắc, ta liền quyết định, bất kể thế nào ta cũng phải đoạt được nàng...

Bắt đầu mở rộng câu chuyện, Dương Thiên Lôi cũng không quản là có buồn nôn hay không, mặc kệ thật giả, dù sao ca ca cũng là một nhân vật, âm thanh trở nên chân thành tha thiết không gì sánh được, phảng phất tựa như lời nói phát ra từ tận phế phủ, không vương chút giả tạo nào.

- Chẳng qua khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta lại biết bản thân mình căn bản không xứng với nàng. Nàng là bát trọng thiên, lại là đệ tử thân truyền của Vân Mộng Tiên Tử, mà chỉ là một tu luyện giả cấp thấp nhị trọng thiên, càng không có thân phận rạng rỡ, cho nên ta cũng không hề có bất kỳ biểu hiện gì, ta muốn chờ đến khi ta trở nên đủ cường đại, sẽ trở lại tìm nàng... chẳng qua, không nghĩ tới Thiên Hỏa Tiên Lô lại một lần nữa gắn kết chúng ta lại với nhau, càng không nghĩ tới, cấm chế của Thiên Hỏa Tiên Lô lại sẽ phong ấn nàng, hơn nữa biện pháp duy nhất để cứu lại chính là cách này... Ta biết, khi nàng không hề có ý thức, không có sự đồng ý của nàng mà đã làm như vậy, thực sự chính là khinh nhờn nàng, nhưng ta vẫn phải làm, bằng không nàng sẽ gặp nguy hiểm...

Dương Thiên Lôi nói đến đoạn này, hơi ngừng lại, tiếp theo lại rất chân tình nói tiếp:

- Ta biết, khi nàng tỉnh lại nhất định sẽ khổ sở, nhưng nếu như phải lựa chọn lại một lần nữa, ta vẫn phải làm vậy, ta không thể trở mặt nhìn nàng hương tiêu ngọc vãn được...

- Đừng nói nữa...

Khiến Dương Thiên Lôi không nghĩ tới chính là, Huyền Diệp đang nức nở dĩ nhiên lại lên tiếng, ánh mắt trong veo còn vương theo dòng nước mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Không phải ta trách người!

660. Chương 673: Yên Lặng.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 673: Yên lặng.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Nàng không trách ta?
- Ta chỉ trách bản thân mình... Không nghe theo lời sư phụ nói...

Huyền Diệp nhẹ giọng lên tiếng, tựa như đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Sư phụ nàng... nói gì?

Thấy Dương Thiên Lô chăm chú nhìn mình, lúc này Huyền Diệp mới ý thức tới bản thân vẫn lỏa thể như trước, sắc mặt đỏ lên, vội vàng ngưng tụ thành nhuyễn giáp che giấu đi thân thể mềm mại yêu kiều, cũng không dám nhìn Dương Thiên Lô đồng dạng đang xích lõa, nói:

- Người... mặc quần áo vào đi đã!
- A... Được, được!

Dương Thiên Lô cũng nhanh chóng ngưng tụ thành nhuyễn giáp, đi tới trước mặt Huyền Diệp, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé của nàng nâng nàng đứng dậy.

Huyền Diệp sau khi đứng lên, nhanh chóng rút tay ra, đỏ mặt nói:

- Vừa rồi những lời người nói đều là thật?
- Dương nhiên là thật! Từng từ đều xuất ra từ đáy lòng!

Dương Thiên Lô vỗ ngực, sau khi ngưng lại một lát, liền nói tiếp:

- Sư phụ nàng nói với nàng cái gì?
- Không... Không có gì, người đừng hỏi.

Hai gò má Huyền Diệp đỏ bừng nói. Nàng sao có thể không biết xấu hổ nói ra như vậy? Khi Vân Mộng Tiên Tử an bài nàng phải đợi người có thể luyện hóa Thiên Hỏa Tiên Lô cũng đã từng đặc biệt nói qua, nàng chỉ cần giao cho đối phương Thiên Hỏa Tiên Lô đồng thời nói ra hai từ “Địa Cầu” cho hắn biết là coi như hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời không nên tiếp tục ở gần đối phương, bằng không sẽ gặp phải tình kiếp khó có thể tránh thoát.

Nhưng Huyền Diệp lại không nghe theo, chẳng những không rời xa Dương Thiên Lô, ngược lại còn dẫn hắn tới Vân Mộng, đồng thời còn dốc sức trợ giúp Dương Thiên Lô. Không phải nàng quên mất lời sư phụ, mà là có một số việc căn bản nàng không thể nào kháng cự lại, cũng tựa như lời Dương Thiên Lô vừa nói, khi lần đầu tiên nàng nhìn thấy Dương Thiên Lô, tâm hồn của nàng cũng đã bị rung động. Trên người Dương Thiên Lô có được khí tức thiên phú đặc thù của Vân Mộng Tiên Tử, đây là dây dẫn, còn khi mua Thủy Long Chuông, hai người tiếp xúc lại chính là ngòi nổ, đến khi Dương Thiên Lô một lần nữa mua được Thiên Hỏa Tiên Lô, đây chính là mồi lửa. Ba thứ đó kết hợp lại cùng nhau, trực tiếp phá vỡ tâm tình bình lặng như mặt hồ không gợn sóng của Huyền Diệp.

Cho nên mặc dù biết rõ là có tình kiếp, nhưng nàng vẫn không thể kháng cự lại lựa chọn được tới gần Dương Thiên Lô. Mà bây giờ nghe thấy những lời ngon tiếng ngọt của hắn, Huyền Diệp càng không hối hận, nàng dường như nhận thấy dự đoán của sư phụ không chính xác, thứ gọi là tình kiếp đó chẳng qua chỉ là tình, mà không phải là kiếp.

Chẳng qua vừa rồi này cảm thấy mờ mịt, ngây dại, khổ sở, đó là vì tất cả những chuyện này tới quá nhanh, khiến cho nàng trở tay không kịp, bất kể thế nào nàng cũng không thể ngờ được, quan hệ của nàng cùng với Dương Thiên Lôi lại sẽ trực tiếp đạt tới mức độ khăng khít thân mật không thể vẫn hồi được nữa.

Hơn nữa càng khó chấp nhận chính là, tất cả những chuyện này lại phát sinh dưới tình huống nàng không hề có một chút ý thức cùng tri giác nào.

Phải biết rằng mỗi một nữ nhân, bất kể là người hay là tu luyện giả, bất kể xấu đẹp, bất kể lớn nhỏ, đối với thân thể thuần âm của mình đều vô cùng coi trọng, nhưng mà nàng lại cứ mất đi lần đầu tiên của mình một cách không minh bạch như thế...

- Ngọc Nhan đâu?

Mãi tới lúc này, Huyền Diệp mới chợt nhớ tới Đoạn Ngọc Nhan, nhất thời trong lòng run lên, vội vàng hỏi:

- Nàng... Có phải nàng cũng bị cấm chế giống như ta không?

- Nàng đang tu luyện ở một bên, cũng giống với nàng, đều bị Chân nguyên cấm chế cực dương.

- A? Vậy người...

Huyền Diệp nhất thời khẩn trương hỏi:

- Đã cứu nàng sao?

- Không phải ta cứu. Ngọc Nhan tu luyện chân nguyên thần dương, cho nên cấm chế cực dương này ngược lại trở thành đại cơ duyên của nàng, giúp nàng trực tiếp tăng lên tới cảnh giới cứu trọng thiên đại viên mãn, đồng thời dương cực sinh âm, coi như là nhân họa đắc phúc!

Dương Thiên Lôi thấy trên mặt Huyền Diệp khẩn trương bối rối, trong lòng cảm thấy không ổn, liền giải thích.

- Vậy thì tốt... Ta còn tưởng người...

Huyền Diệp phảng phất như trút ra một hơi dài.

- Ta cũng phải có trách nhiệm với nàng, mặc dù không cứu nàng, nhưng tất cả ta đều đã nhìn thấy, cũng đã sờ qua, nhưng đến phút cuối cùng nàng lại tự động phá vỡ được cấm chế!

Thấy thần tình Huyền Diệp, Dương Thiên Lôi đã hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng, thật là một việc rất đau đầu, nhưng Dương Thiên Lôi cũng không muốn giấu diếm, bằng không về sau sẽ càng khó giải quyết, chỉ đành quyết đoán nói ra hết.

Thần tình vừa mới trở nên hòa hoãn của Huyền Diệp nhất thời lại căng thẳng, trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi.

- Ta không chỉ phải có trách nhiệm với Ngọc Nhan, kỳ thực... Nàng không phải muốn biết vì sao ta phải quay về Vô Thiên sao? Bởi vì trong Vô Thiên ta còn có đạo lữ, hơn nữa không chỉ có một. Ta quay về Vô Thiên chính là vì các nàng.

Nếu đã nói ra suy nghĩ trong lòng mình, Dương Thiên Lôi liền thẳng thắn nói hết mọi chuyện, miễn về sau lại gặp phiền phức.

Huyền Diệp kinh ngạc không nói nên lời, mà Dương Thiên Lôi đồng dạng cũng chăm chú nhìn nàng, không hề lên tiếng.

Hai người cứ như vậy chăm chú nhìn nhau nửa phút, Huyền Diệp bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tránh khỏi ánh mắt Dương Thiên Lôi, nói:

- Ta hiểu... Cảm ơn huynh đã nói cho ta biết! Có lẽ mọi thứ huynh cần đã chuẩn bị xong, ta sẽ mang tới cho huynh...

Thanh âm Huyền Diệp bình tĩnh, nói xong liền trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang biến mất trước mặt Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lô bắt đầu dĩ lắc đầu, Huyền Diệp biểu hiện ra như thế cũng nằm trong dự liệu của Dương Thiên Lô, mà cũng có phần nằm ngoài dự liệu. Chỉ ít so với tưởng tượng của Dương Thiên Lô còn tốt hơn nhiều, không khóc, không ảm ỉ, cũng không hề nén giận bỏ đi.

Chẳng qua Dương Thiên Lô cũng không biết là, Huyền Diệp sau khi rời khỏi phòng tu luyện, nước mắt liền mãnh liệt tuôn trào.

Sư phụ không sai, sai là ở bản thân. Nàng là một nữ nhân truy cầu hoàn mỹ. Ngay khi nàng đang tưởng đã đạt được sự hoàn mỹ, Dương Thiên Lô lại thản nhiên nói cho nàng biết, hẳn có được rất nhiều nữ nhân.

Nhưng, nàng đã mất đi lựa chọn, cũng không còn đường lui.

Là tình, cũng là kiếp.

Khúc mắc trong lòng.

Nàng sẽ không vì bản thân mà đưa ra bất kỳ yêu cầu nào với Dương Thiên Lô, thứ nhất Dương Thiên Lô sẽ không có khả năng đáp ứng, thứ hai, nàng cũng không muốn làm tổn thương những nữ nhân khác. Việc nàng có thể làm, chỉ là bản thân phải chịu đựng trái đắng vì đã không tuân thủ theo lời sư phụ. Tự mình cởi ra khúc mắc trong lòng.

- Xong rồi chứ?

Khi Dương Thiên Lô xuất hiện ở trước mặt Đoạn Ngọc Nhan, Đoạn Ngọc Nhan dường như rất bình tĩnh, chăm chú nhìn Dương Thiên Lô mà hỏi.

- Xong rồi!

- Người đâu?

- Ta nói cho Huyền Diệp biết ta phải có trách nhiệm với nàng, cũng nói luôn ở trong Vô Thiên, ta còn có rất nhiều nữ nhân. Dường như nàng có chút đau khổ, không nói lời nào rồi bỏ ra ngoài.

Dương Thiên Lô đáp.

- Người có thể tạm thời không nói cho nàng mà.

- Đây không phải là phong cách của ta, có thì nói có, không có thì nói không có. Một số việc có thể giấu diếm, nhưng một số việc tuyệt đối không thể giấu. Bằng không về sau đến khi phát tác thì sẽ càng kinh khủng, muội nói có đúng không?

Dương Thiên Lô chăm chú nhìn Đoạn Ngọc Nhan.

- Người nói đúng!

- Vậy nàng có cần ta phụ trách với nàng không?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Ta đã nghĩ thông suốt rồi!

Đoạn Ngọc Nhan dĩ nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng nói ra một từ:

- Cần!

- Hắc hắc... Tiểu Ngọc Nhan của ta vẫn là tốt nhất!

Nghe thấy Đoạn Ngọc Nhan nói vậy, Dương Thiên Lô nhất thời vô cùng đắc ý nói.

Đoạn Ngọc Nhan trợn mắt nhìn Dương Thiên Lô nhưng khóe miệng lại mỉm cười, nói:

- Phải gọi là tiền bối! Một nhị... À tam trọng thiên nho nhỏ ở trước mặt ta, phải có quy củ... Người là gì vậy? Mau buông tay, Huyền Diệp sắp tới rồi...

Đoạn Ngọc Nhan còn chưa nói xong, gã gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lô đã trực tiếp ôm lấy thân thể mềm mại lướt của nàng. Dương Thiên Lô quả thực rất yêu thích nữ nhân có lòng dạ “rộng lượng” như vậy. Bất quá nghe thấy Đoạn Ngọc Nhan nói vậy, Dương Thiên Lô cũng chỉ đành buông tay. Huyền Diệp chính

là một bình dấm chua, nếu như khi quay lại mà thấy mình thân thiết cùng Đoạn Ngọc Nhan, không hề nghi ngờ chính là họa vô đơn chí. Bất kể ra sao thì hiện giờ vẫn còn chưa được, ít nhất cũng phải chờ đến khi Huyền Diệp vượt qua được “thời kỳ phiền muộn” này đã.

- Ngọc Nhan, nàng là thông suốt được? Nếu như Huyền Diệp cũng giống như nàng thì thật tốt.

- Ta có lựa chọn nào sao? Nhìn cũng bị người nhìn, sờ cũng đã bị người sờ, hơn nữa... Còn ở cùng người lâu như vậy...

Đoạn Ngọc Nhan nói.

Trên thực tế, khi Dương Thiên Lô muốn dùng cách kia để cứu Huyền Diệp, quả thực nàng rất bối rối, cũng rất khó chịu. Nhưng so với Huyền Diệp mà nói, thời gian Đoạn Ngọc Nhan tiếp xúc cùng với Dương Thiên Lô dài hơn, hơn nữa, nàng đã sớm biết ở trong Vô Thiên còn có rất nhiều đạo lý của Dương Thiên Lô, cho nên cũng không tốn nhiều thời gian, nàng liền điều chỉnh tốt tâm tình của mình. Dù sao nếu như nàng thực sự bận tâm tới những việc đó, cũng sẽ không đi theo Dương Thiên Lô đi tới Vô Lượng Tiên Cung.

Quả nhiên sau khi hai người ngồi ngay ngắn tu luyện ở trung tâm tầng hai không lâu, thân hình Huyền Diệp liền trực tiếp xuất hiện trước mặt hai người.

- Đây là những mạch khoáng trân quý tìm được, thời gian quá ngắn, cũng chỉ mua được những thứ này thôi. Đây là pháp bảo ảo cảnh chuẩn bị cho huynh, Ngọc Nhan đã là cửu trọng thiên, cũng không cần dùng tới. Nếu như còn cần thứ gì, huynh cứ nói với ta.

Hai mắt trong veo của Huyền Diệp giờ khắc này cũng không nhìn ra một chút dị dạng nào, vừa nói, nàng vừa xếp một đống mạch khoáng trân quý bên người Dương Thiên Lô, mà vài món pháp bảo ảo cảnh chuyên dùng để rèn luyện tâm thần, linh ngộ bình cảnh cũng đã nhẹ nhàng trôi đến trước mặt Dương Thiên Lô.

- Tạm thời chưa cần gì, chờ sau khi ta luyện chế hoàn toàn, chúng ta liền xuất phát!

Dương Thiên Lô chăm chú nhìn đôi mắt trong veo của Huyền Diệp, nói.

- Ta nghĩ... Thiên Lô, tạm thời ta vẫn không đi cùng với huynh được...

Huyền Diệp nói.

- Huyền Diệp, cùng đi chứ, chúng ta vốn đã nói rồi mà, sao giờ lại muốn rời đi?

Đoạn Ngọc Nhan vội vàng kéo tay Huyền Diệp khuyên nhủ.

Thế nhưng Dương Thiên Lô lại nói:

- Được, vậy nàng cứ ở nơi này đi, chờ sau khi ta xong việc sẽ quay lại tìm nàng.

Đoạn Ngọc Nhan kinh ngạc liếc mắt nhìn Dương Thiên Lô, còn Huyền Diệp thì nhẹ nhàng đáp lời:

- Hai người tới tầng ba đi, ta đi trước...

Huyền Diệp nói xong, trực tiếp phát ra một đạo thần niệm, hoàn cảnh quanh thân Dương Thiên Lô cùng Đoạn Ngọc Nhan bỗng nhiên biến đổi, vô cùng thần kỳ, dĩ nhiên trực tiếp tiến vào tầng ba, còn Huyền Diệp cũng đã bỏ đi.

- Để cho nàng yên lặng một chút cũng tốt!

Khi Dương Thiên Lô nhìn về phía Dương Thiên Lô, Dương Thiên Lô tựa như biết Đoạn Ngọc Nhan muốn hỏi điều gì, liền nói thẳng:

- Chuyện thế này ta gặp nhiều rồi, cũng biết làm thế nào là tốt nhất...

661. Chương 674: Rời Khỏi Vô Lượng Tiên Cung.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 674: Rời khỏi Vô Lượng Tiên Cung.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Được rồi, Ngọc Nhan, mượn pháp lực thần niệm của nàng dùng một lát!

Dương Thiên Lô nói xong, thần niệm khẽ động, nhất thời Thiên Hỏa Tiên Lô bắn ra từ trên mi tâm hắn, trong nháy mắt lớn lên mấy chục lần, tám mươi một loại thiên hỏa màu sắc khác nhau vờn quanh thân lô, tản ra khí tức kinh khủng vô cùng.

Dương Thiên Lô lại trực tiếp nắm lấy tay Đoạn Ngọc Nhan, hóa thành một đạo lưu quang cùng nhau tiến vào trong Thiên Hỏa Tiên Lô.

Huyền Diệp thu thập mạch khoáng trần quý cũng đồng thời bay lên, theo Dương Thiên Lô dung nhập vào trong đó.

- Thiên Lô, xong rồi à? A, khí tức của nữ oa này... Ừm, không tệ không tệ, dĩ nhiên lại thành toàn cho nàng. Người ngược lại cũng tiết kiệm được phân nửa khí lực...

Sau khi Dương Thiên Lô tiến nhập vào không gian rộng lớn vô hạn của Thiên Hỏa Tiên Lô, thanh âm già nua hiền lành liền xuất hiện ở trong óc hắn, hiển nhiên trong nháy mắt lão đầu này liền hiểu rõ là chuyện gì xảy ra với Đoạn Ngọc Nhan.

- Ta thực sự hoài nghi lão nhân ngươi rốt cuộc có phải là Thái thượng lão quân trong truyền thuyết hay không nữa!

Dương Thiên Lô phiền muộn không gì sánh được nói.

- Ha ha, sống tới mức ta rồi, bất kể là người, là thần hay là tiên thì cũng đều thế cả, hơn nữa lão nhân gia ta chẳng quần nhân giáo, đương nhiên là phải hiểu biết nhiều... Đáng tiếc...

Lão đầu không hề nề tình nói với Dương Thiên Lô, không chú ý chút nào, lời nói vẫn không nóng không lạnh như trước, nhưng khi nói tới đoạn này, tựa như động tới tâm sự nên đột ngột dừng lại.

- Nói tiếp đi, nói cho ta biết cũng không sao, mấy lão gia các ngươi vì sao luôn ấp a ấp úng vậy? Lẽ nào sợ ta phản các ngươi hay sao?

- Đừng nóng vội, lúc nào ngươi nên biết, tự nhiên ngươi sẽ biết, thiên cơ bất khả lộ... Mà quả thực ta cũng không biết rõ tình huống của ngươi, muốn tiết lộ cũng không có mà tiết lộ...

- Hiện tại ngươi chính là khí linh của ta đó!

- Ha ha, lão nhân gia ta lúc nào cũng đều có thể phản lại ngươi... Nhưng ta khác với Tru Tiên Trần Hồn, Hiên Viên Kiếm Hồn, cho tới giờ họ vẫn đều là khí linh, tuy rằng thu được thần cách, nhưng cuối cùng chỉ là khí linh...

- Được, là ngươi trâu bò! Ngươi không phải cao thủ luyện khí luyện đan sao? Mạch khoáng trần quý ta đã lấy về rất nhiều rồi, thần niệm pháp lực của ta cùng Ngọc Nhan đều do ngươi điều động, giúp hai chúng ta, còn có cả Huyền Diệp, luyện chế cho mỗi người một bộ nhuyễn giáp cùng vũ khí đi!

Dương Thiên Lô phiền muộn lên tiếng.

Khi đang luyện hóa Thiên Hỏa Tiên Lô, Dương Thiên Lô đã có giao lưu với lão nhân này, lúc đó khi biết được lão nhân này chính là Thái thượng lão quân, đây tuyệt đối chính là một nhân vật trâu bò, là đại đệ tử của Hồng Quân lão tổ, Nhất Khí Hóa Tam Thanh lão tử, người đời gọi là Đạo Đức Thiên Tôn Thái Thượng đạo tổ, chẳng quần nhân giáo. Nhưng khiến Dương Thiên Lô phiền muộn chính là, khi nào hỏi chuyện với lão gia hỏa này, hỏi một câu thì lão trả lời ba câu không biết, có biết thì cũng là thiên cơ bất khả lộ. Mẹ nó, đúng là Hiên Viên Kiếm Hồn, kiếm hồn của Tru Tiên Trần tứ đại thần kiếm mà Dương Thiên Lô vừa mới biết được từ trong miệng Thái thượng lão quân cùng với lão gia hỏa này đều không có đức hạnh.

- Vậy thì không được, tuy rằng lão nhân gia ta không phải khí linh, nhưng hiện tại cũng coi như một phần là khí linh, hơn nữa cũng không thể nào khôi phục lại được tu vi vốn có của ta. Chỉ có thể trợ giúp người thôi, chứ luyện đan luyện khí vẫn phải dựa vào chính người.

Thái thượng lão quân nói.

Trong lòng Dương Thiên Lô kêu lên một tiếng phiền muộn, hận không thể bắt lão già này ra mà không ngừng trà đạp một phen. Bất quá tuy rằng Thái thượng lão quân chưa nói, nhưng Dương Thiên Lô cũng loáng thoáng cảm giác được, một nhân vật đã từng rất trâu bò như vậy, vì sao lại bị vãn lạc, rốt cuộc trên địa cầu phát sinh chuyện gì mà xuất hiện đại kiếp lớn đến thế?

Còn bản thân mình là ai, vì sao lại liên tục không ngừng gặp được “đại cơ duyên” như vậy?

Vốn tưởng rằng gặp được Thái thượng lão quân, hẳn sẽ nhanh chóng có thể chạm tới chân tướng của bốn nguyên, nhưng bây giờ lại phát hiện ra, khoảng cách của hắn tới chân tướng bốn nguyên vẫn còn rất xa vời, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi!

Ba ngày.

Dương Thiên Lô đã ở trong pháp tắc thời không tròn thời gian ba năm, rốt cục dưới sự trợ giúp của Đoạn Ngọc Nhan cùng Thái thượng lão quân, luyện chế ra được ba bộ nhuyễn giáp cùng với ba thanh bảo kiếm cường đại nhất mà suốt cả đời hắn chưa từng luyện ra được!

Chính hắn thì cũng bình thường, nhưng nhuyễn giáp cùng với bảo kiếm của Đoạn Ngọc Nhan cùng Huyền Diệp lại được dung nhập vô số trận pháp cùng thần thông pháp tắc thích hợp với hai người, những thứ này hiện đã không còn là pháp bảo bình thường nữa.

Nhìn theo Dương Thiên Lô cùng Đoạn Ngọc Nhan biến mất trên không trung, ánh mắt trong suốt của Huyền Diệp mang theo một tia ngây ngốc, chăm chú nhìn lên bộ nhuyễn giáp cùng với bảo kiếm lấp lánh ở trong tay.

Nhuyễn giáp tinh xảo vô cùng, đẹp như mộng huyền, tản ra từng đạo khí tức huyền ảo không gì sánh được, tràn đầy phù văn phức tạp tinh mỹ. Chỉ cần nhìn qua bề ngoài, Huyền Diệp liền hiểu rõ, đây tuyệt đối là bảo vật thánh khí thượng phẩm, thậm chí là thánh khí cực phẩm.

Mà thanh bảo kiếm kia lại càng khiến cho phương tâm của nàng phải run lên.

Trên thân kiếm ngoại trừ những phù văn huyền ảo phức tạp nhưng tinh xảo ra, ở cuối chuôi kiếm còn chạm khắc bức hình giống y như thật, trong bức hình có hai thân ảnh, một đạo thân ảnh đằng vân giá vũ, lơ lửng trên không trung, quay đầu ngóng nhìn, hai mắt trong veo sáng rực, u oán mà sinh động. Đây không phải nàng thì là ai?

Mà ở trên mặt đất, lại có một thân ảnh đang đứng, ngẩng đầu dõi theo, một tay vịn vào hư không, như muốn nắm lấy người đang rời đi. đạo thân ảnh này không phải Dương Thiên Lô thì là ai?

Bất quá, duy nhất một điểm không giống chính là, Dương Thiên Lô ở trong hình ảnh, mái tóc trắng xóa!

Bên trong không gian hỗn loạn.

Quanh thân Đoạn Ngọc Nhan lóng lánh chín quang sáng, nắm lấy tay Dương Thiên Lô, phi hành với tốc độ kinh người, một thoáng trước đây, bất kể thế nào Đoạn Ngọc Nhan cũng sẽ không nghĩ được rằng, khi một lần nữa rời khỏi Vô Lượng Tiên Cung nàng đã đạt được cảnh giới mà mình tha thiết ước mơ. Tốc độ lúc này so với trước còn nhanh hơn gấp mấy lần, hơn nữa căn bản cũng không cần phải để Dương Thiên Lô mượn dùng thần niệm của nàng thi triển Đại Thuần Di Thuật.

- Vì sao trên thân kiếm của ta người lại không khắc một hình ảnh nào?

Đoạn Ngọc Nhan vừa phi hành vừa hỏi Dương Thiên Lô.

- Bởi vì chúng ta đã lưỡng tình tương duyệt, không cần phải dùng đến cách thức biểu đạt hàm súc như vậy. Tuy rằng trong hình ảnh kia ta cũng đã ẩn chứa trận pháp vào đó, nhưng chung quy cũng không cường đại được như toàn bộ phù văn bao trùm trên bảo kiếm của nàng.

Dương Thiên Lôi nói.

- Nhưng ta lại thích thanh bảo kiếm kia hơn, lần sau người giúp ta luyện chế lại, ta cũng muốn ở trên đuôi kiếm có khắc hình ảnh của ta và người!

Đoạn Ngọc Nhan nói.

- Việc đó không được!

- Vì sao?

- Nàng không phát hiện ra đồ án kia cùng chân thân có gì khác nhau sao?

- Có, chính bởi vì vậy ta mới thích...

- Nhưng... Muốn trong lúc luyện chế làm được hoàn mỹ như vậy, nhất định chúng ta phải làm việc đó, ta mới có thể bắt chước ra khí tức hoàn toàn giống với khí tức của người... Bằng không, tuy rằng ca ca trâu bò, cũng không thể nào làm được...

Gã gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lôi mang theo nụ cười hèn mọn, ánh mắt lấp lóe bất định không ngừng nhìn lướt trên thân thể Đoạn Ngọc Nhan, biểu tình điển hình của một đại sắc lang.

- Được!

Bất quá, khiến Dương Thiên Lôi không nghĩ tới chính là, Đoạn Ngọc Nhan dĩ nhiên lại thẳng thắn đáp ứng, hơn nữa trên khuôn mặt tuyết trắng ngay cả một tia xấu hổ cũng không có.

- Có phải là nàng không đẩy? Vì sao lại hào phóng thế?

- Quyết định làm nữ nhân của người, ta còn cần phải rụt rè sao? Chẳng qua... Sau khi người bá kiến sư phụ ta, chúng ta sẽ quang minh chính đại ở cùng một chỗ!

Đoạn Ngọc Nhan nhẹ giọng nói.

Năm tháng.

Dương Thiên Lôi rời khỏi Cửu Thiên đã tròn năm tháng.

Lúc này, tu luyện giả trong toàn bộ Cửu Thiên đã ngưng tụ thành một thể, Lăng Hi nắm giữ Thanh Tinh Lưu Ly Bình trong tay, trở thành cái nôi để bồi dưỡng cao thủ tuyệt đỉnh. Mỗi một tu luyện giả tiến nhập Thanh Tinh Lưu Ly Bình đều phải dựa theo yêu cầu của Dương Thiên Lôi, bị Lăng Hi độ hóa vô điều kiện. Hơn nữa bởi vì nhân số rất nhiều, mặc dù bên trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình có được không gian tiên cảnh, nhưng mức độ tiêu hao cũng vô cùng lớn, cho nên phạm là tu luyện giả tiến nhập trong đó đều đưa ra vô cùng vô tận đan dược, coi như nguồn động lực để khởi động pháp tắc thời không biến thái.

Thời gian năm tháng, đã xuất hiện vô số cao thủ tuyệt đỉnh. Cao thủ Thiên giai ở trong đó tự động tu luyện tới Thiên giai đại viên mãn, cao thủ Địa giai dưới sự lựa chọn của Lăng Hi cùng chúng nữ, thu được tư cách đi Thần Tảng Sơn, đột phá đến Thiên giai. Dù sao Chủ Thần mộ bia trong Thần Tảng Sơn cũng hữu hạn, không phải ai ai cũng có thể nhận được. Hơn nữa nói trắng ra những người được đi vào trong đó đều phải có “quan hệ”. Chủ yếu cân nhắc lựa chọn từ những đệ tử ưu tú của Trần gia, Kỷ gia, Triệu gia, Tích Trúc Điện, nhưng đại gia tộc, đại thế lực khác cũng được cân nhắc cấp cho vài danh ngạch.

Thế nhưng mặc dù xuất hiện nhiều cao thủ như vậy, nhưng vẫn không thể nào tiêu diệt được quân đoàn yêu nghiệt.

Toàn bộ Cửu Thiên lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, người người lo lắng bất an.

Mà chúng nữ phụ trách thủ hộ Nguyên Thủy Tinh Vực lại bình yên vô sự. Cũng không phải chúng nữ quá mạnh mẽ khiến cho không một yêu nghiệt nào dám tới gần, mà là Nguyên Thủy Tinh Vực từ sau khi Dương Thiên Lôi hủy diệt Tinh Không Toái Đạo liền bắt đầu trở nên dị thường, sau khi Thần Khấp Chi Môn của Cửu Tinh Liên Châu được mở ra, lại càng thay đổi rất nhiều. Ngoại trừ Kỷ Nhược Yên vốn đã đứng đầu trên Thủy Nguyên Tinh, đồng thời căn cứ vào sự vận chuyển của Thủy Nguyên Tinh cùng Nguyên Thủy Tinh Vực mà linh ngộ ra rất nhiều thiên địa pháp tắc, thì không một ai có thể đủ khả năng để bảo vệ Nguyên Thủy Tinh Vực.

- Cổ gia gia, có tình huống gì của Thiên Lô không?

Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ cùng chúng nữ đứng trước Thông Thiên Cổ Thụ, hỏi. Đây hầu như là sự tình mà cứ cách vài ngày chúng nữ lại hỏi một lần.

Bất quá Thông Thiên Cổ Thụ cũng không nhất định mỗi lần đều trả lời. Bởi vì tuy rằng Thông Thiên Cổ Thụ đắm rễ trong Tam Thập Tam Thiên, thế nhưng nếu như Dương Thiên Lô không tu luyện hấp thu thiên địa năng lượng mà nói, hẳn cũng không thể nào chủ động liên lạc với Dương Thiên Lô được.

- Vẫn chưa tới chỗ của cấm chế pháp tắc, nhưng chắc cũng nhanh thôi...

Thông Thiên Cổ Thụ nói.

- Cổ gia gia, gia gia có hỏi hẳn tìm vài tỷ muội cho chúng ta hay không?

- Việc này... Ta lại quên mất... Lần sau, lần sau ta nhất định sẽ nhớ kỹ.

662. Chương 675: Tiên Tới Cấm Chế.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 675: Tiên tới cấm chế.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghe thấy Thông Thiên Cổ Thụ nói vậy, chúng nữ đều bắt mắt nhìn mặt, nhưng cũng không thể nói gì được, dù sao hiện tại Thông Thiên Cổ Thụ chính là cách duy nhất các nàng liên lạc với Dương Thiên Lô, đặc tội lão nhân này thì vạn vạn lần không thể.

- Nương, bao giờ thì chúng ta xuất phát?

Khi chúng nữ đi tới bên người Kỷ Nhược Yên, Dương Thiên Lệ lại gần Nguyễn Hi Vũ hỏi.

Lúc này, chúng nữ đã biết được từ chỗ Thông Thiên Cổ Thụ, pháp tắc cấm chế bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, hi vọng Dương Thiên Lô có thể phá vỡ cực kỳ xa vời, muốn trở lại Cửu Thiên hầu như không có khả năng. Cho nên mọi người đã sớm có ý định rời khỏi Cửu Thiên từ lâu.

Hơn nữa đoạn thời gian này bởi vì bồi dưỡng tu luyện giả trong Cửu Thiên, các nàng cũng không nhàn rỗi, dưới thời không pháp tắc biến thái, đã sớm khiến cho các nàng đều có tâm cảnh siêu việt Chân Thần Cảnh, xông ra khỏi Cửu Thiên đối với các nàng mà nói cũng không hề có vấn đề gì.

- Đừng nóng vội, cứ chờ Thiên Lô thử xem đã rồi tính sau, hiện tại chúng ta cũng chưa thể rời khỏi Cửu Thiên được.

Kỷ Nhược Yên nhẹ giọng nói, vừa nói lại vừa nhíu mày. Có một vài lời, nàng cũng không nói với chúng nữ. Thế nhưng nàng vô cùng quen thuộc Nguyên Thủy Tinh Vực, hơn nữa lại một mực cảm ngộ khí tức vận chuyển của Nguyên Thủy Tinh Vực, cho nên nàng có một loại cảm giác kỳ dị. Nguyên Thủy Tinh Vực cũng không phải một tinh vực cần cỗi như trong tưởng tượng, hơn nữa khẳng định còn ẩn dấu một bí mật kinh thiên nào đó.

Bởi vì hiện tại quỹ tích vận hành của Nguyên Thủy Tinh Vực cực kỳ huyền ảo, cho dù là Kỷ Nhược Yên cũng càng ngày càng thấy mê hoặc, thậm chí nàng còn không dám cam đoan, hiện tại nàng mang theo chúng nữ rời khỏi Thủy Nguyên Tinh, không biết còn có thể trở về được nữa hay không.

- Nương, chúng ta đã cố hết sức rồi...

Trương Túy Hàm cũng nói.

- Đúng vậy, hiện tại chúng ta có ở đây hay không cũng không có ảnh hưởng gì nữa. trên Nguyên Thủy Tinh Vực, căn bản yêu nghiệt không thể nào tập trung được, mà bên trong Cửu Thiên, chúng ta cũng đã bồi

đường ra mấy nghìn gã Thiên giai đại viên mãn, việc có thể làm chúng ta đều làm rồi, sở dĩ không thể nào tiêu diệt hết được đám yêu nghiệt, hoàn toàn là vì cúng quá giáo hoạt, cứ tiếp tục như vậy cũng không biết sẽ kéo dài tới khi nào... Tỷ tỷ của ta đã liên hệ với mẫu thân, Thiên Lô không có khả năng trở lại Cửu Thiên được đâu. Lẽ nào cúng ta cứ chờ đợi như vậy sao?

Nguyễn Hi Vũ nhìn Kỷ Nhược Yên nói.

Đối với chúng nữ mà nói, Nguyễn Hi Vũ ở cùng một chỗ với Kỷ Nhược Yên sớm nhất mà cũng lâu nhất, cho nên lời lẽ cũng không phải e dè gì mấy.

- Người nói có đạo lý, thế nhưng... Người đã từng nghĩ tới chưa, tại sao Nguyên Thủy Tinh Vực lại trở nên huyền ảo như vậy? Hiện tại Thủy Nguyên Tinh đã trở thành hạch tâm của Nguyên Thủy Tinh Vực, mà đủ loại kỳ ngộ của Thiên Lô đều bắt đầu từ Thủy Nguyên Tinh. Tuy rằng ta cũng không rõ ràng lắm đến tận cùng là vì sao, nhưng cuối cùng ta vẫn cảm thấy Thiên Lô có thể trở về! Hơn nữa nhất định sẽ trở về! Hơn nữa, đám yêu nghiệt này đối kháng với chúng ta lâu như vậy, lực lượng không hề yếu bớt, trái lại còn tăng trưởng một cách điên cuồng. Cửu Thiên Đại Kiếp đường như tuyệt đối không đơn giản như vậy... Ta biết các người muốn nhanh chóng hội hợp với Thiên Lô, sao ta lại không muốn chứ? Ta cũng biết, các người lo lắng một mình Thiên Lô ở bên ngoài, lấy tính cách của hần, hơn nữa còn có Âm Dương Niết Bàn Kinh, rất có thể hần sẽ lại kiếm thêm cho các người một vài tỷ muội, có phải không?

Nghe thấy Kỷ Nhược Yên trực tiếp nói như vậy, chúng nữ bị nói trúng tâm sự nhất thời không dám nhìn ánh mắt Kỷ Nhược Yên.

- Tuy rằng Thiên Lô thiên phú kinh người, tiềm lực vô hạn hơn nữa tướng mạo anh tuấn, nhưng trong thiên hạ thiếu niên tuấn kiệt nhiều không kể xiết, mà bất kể là các người từ nhỏ cùng một chỗ với Thiên Lô, hay là sau này mới gặp, nhưng đều quyết định ở cùng với hần, những người khác ta không nói, nhưng tình huống của Hi Vũ tỷ tỷ của các người, hần là các người nhìn ra được chứ?

Kỷ Nhược Yên nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Nguyễn Hi Vũ nhất thời đỏ lên, trên trán hiện lên một tia bối rối, không hiểu vì sao lúc này Kỷ Nhược Yên lại làm trò trước mặt mọi người nói ra việc này.

Dù sao chuyện này cũng rất nan giải, nhất là đối với tỷ tỷ Huyền Thiển của nàng mà nói.

Sau khi Dương Thiên Lô rời khỏi, Huyền Thiển cũng chưa từng ly khai Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, mà cũng không hề có dự định ly khai.

Hơn nữa, cũng giống với chúng nữ đều quan tâm tới tất cả tình huống của Dương Thiên Lô. Tâm tư của nữ nhân đều vô cùng mẫn cảm. Sao lại không nhìn ra được hảo cảm của Huyền Thiển với Dương Thiên Lô đã hoàn toàn vượt qua nam nữ bình thường?

Tuy rằng chúng nữ không biết trong thời gian Huyền Thiển tu luyện cùng Dương Thiên Lô đã phát sinh chuyện gì, nhưng các nàng lại biết, Dương Thiên Lô mặc dù hạo sắc, nhưng cũng kiên quyết sẽ không lớn mật tới mức trực tiếp khiêu khích Huyền Thiển.

Vậy mà, phương tâm của Huyền Thiển hiển nhiên đã hoàn toàn ký thác trên người Dương Thiên Lô.

- Nam nhân ưu tú rất nhiều, lấy tư sắc, tu vi của Huyền Thiển, trong quá khứ bao nhiêu vạn năm như vậy, biết bao người theo đuổi nàng? Nhưng vì sao nàng tâm vẫn như chỉ thủy, không hề có bất kỳ một đạo lữ nào? Còn cả Hi Vũ người nữa, những việc người phải trải qua, bách thể luân hồi, có ai tin nổi, người từng bách thể luân hồi, lại có thể bỏ qua bản thân chân chính của mình? Phải biết rằng, bách thể luân hồi chẳng qua chỉ là một hành trình không đáng kể trong cuộc đời của người mà thôi, vậy mà người lại buông tha... Còn có các người, hoặc nhiều hoặc ít đều cảm nhận được, sau khi gặp phải Thiên Lô, các người liền không thể nào tâm như chỉ thủy được nữa!

Theo lời nói của Kỷ Nhược Yên, chúng nữ thông minh đã mơ hồ nghĩ tới điều gì đó, hơn nữa các nàng cũng biết, lời của Kỷ Nhược Yên chính là thực tế.

- Nếu như ta đoán không sai, trong số các người hần là có không ít người khi đang quan hệ cùng với Thiên Lô, không hề “luyện tinh hóa khí” đúng không?

Kỷ Nhược Yên một lần nữa đưa ra một đề tài khiến chúng nữ xấu hổ không gì sánh được.

Nhất thời cả đám khuôn mặt đỏ bừng.

- Người ta còn chưa từng quan hệ bao giờ đó...

Chỉ có Tiểu Bạch cùng Hoàng Niếp Niếp thầm nói ở trong lòng.

- Tử Hàm, có phải hay không?

- Nương... Con, con có một lần...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm đỏ lên, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi.

- Hi Vũ, Thiên Lệ, Hương Hương, Thanh Nhã... Các người thì sao?

Thấy Kỷ Nhược Yên điểm danh như vậy, chúng nữ đỏ mặt nhưng cũng nhẹ nhàng gật đầu.

- Vậy mà tới giờ ta vẫn chưa có được một đứa cháu để bế! Các người không cảm thấy kỳ quái sao? Hơn nữa, các người nên biết, Thiên Lô là do một mình ta sinh ra, năm đó ta vẫn còn là thân thể thuần âm, vậy mà lại hoài thai Thiên Lô! Thiên Lô lại đến từ địa phương thần bí Địa Cầu kia. Chỉ hần mới có thể tu luyện Huyền Thiên Chân Kinh, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình cũng đều đến từ Địa Cầu! Quan trọng hơn là, khi yêu nghiệt kia đang đại chiến cùng với Thiên Lô, pháp bảo nó sử dụng, Thiên Lô cũng nói là đến từ Địa Cầu... Cho nên, tuy rằng ta không rõ ràng lắm, nhưng biết rằng Thiên Lô tuyệt không thể coi như một người bình thường được, rất có thể...

Kỷ Nhược Yên nói đến chỗ này, ánh mắt chậm rãi đảo qua chúng nữ, nói tiếp:

- Rất có thể giống với bách thể luân hồi của chúng ta, có khi còn vượt xa tưởng tượng của chúng ta nữa... Mà sở dĩ hần có được các người, có lẽ cũng không phải hoàn toàn là do hần phong lưu thành tính.

Một tháng trước.

- Khắc khắc khắc khắc...

Tiếng cười âm trầm kinh khủng vang vọng trên một tinh cầu hoang vu, vô số yêu nghiệt bay lượn xoay quanh trên hư không, bao phủ phía dưới hư của cả vạn tu luyện giả của Cửu Thiên!

Chỉ thấy những tu luyện giả này tuy rằng tựa như hư ảo, tuy rằng nhìn như mê mẩn tâm trí, nhưng khí tức quanh thân vẫn có thể nhìn ra được, tu luyện giả cấp thấp nhất cũng đạt tới Chân Thần Cảnh Nhân giai, cũng có một ít cao thủ Địa giai cùng rất ít cao thủ Thiên giai.

Những người này chính là chiến quả của đám yêu nghiệt trong mấy tháng qua.

Hơn nữa tuyệt đại đa số đều đã bị luyện hóa ngay khi bị bắt làm tù binh, thân thể bọn họ sớm đã bị rất nhiều yêu nghiệt thôn phệ luyện hóa, thân thể tinh nguyên, pháp lực, thần niệm cũng đã trở thành thuốc bổ cho yêu nghiệt. Mà bây giờ lưu lại chẳng qua chỉ là linh hồn lạc ấn do yêu nghiệt dùng thần thông đặc thù ngưng luyện thành mà thôi, chỉ có một tia máu huyết vờn quanh trong hư ảnh, dùm trì cho thần hồn không tiêu tán.

- Bản tôn đã liên lạc cùng với đại quân của tộc ta, không bao lâu nữa, đại quân sẽ đi tới bích chương của Tam Thập Tam Thiên, chúng ta phải nhanh hơn, không tiếc bất cứ thứ gì, trước khi đại quân đến phải thu thập đủ một ức thủ cấp từ Chân Thần Cảnh Nhân giai trở lên! Còn thiếu một nghìn vạn nữa!

Thanh âm âm trầm lạnh lùng vang vọng khắp trong không gian.

- Nhớ kỹ, đánh một đòn rồi rút lui, chỉ cần bắt Chân Thần Cảnh có tu vi thấp nhất là đủ! Vô luận như thế nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ! Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ lần này, các người đều là niềm kiêu ngạo của tộc ta, hưởng thụ vinh quang của thần vương, trở thành công thần của tộc ta!

- Vâng, chủ nhân, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!

Thanh âm chính tề đồng nhất vang lên, thần tình kích động vô cùng.

Khi vô số yêu nghiệt chia là nhiều tổ ào ào hóa thành lưu quang biến mất phía chân trời, yêu nghiệt thủ lĩnh, cũng chính là yêu nghiệt chạy ra từ trong thân thể Tiểu Kiến Nhân, trực tiếp phát ra một đạo quang mang đen kịt, bao phủ lấy chín nghìn vạn tu luyện giả chỉ còn lại máu huyết cùng linh hồn lạc ấn, trong sát na, cả tinh cầu hoang vu phẳng phất như biến mất, ẩn nấp vào trong hư không.

Chín nghìn vạn, chỉ còn lại một nghìn vạn cuối cùng, hẳn liền có thể hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ cần bắt đủ một ức cao thủ Chân Thần Cảnh, hẳn liền có thể thừa dịp khi tộc nhân chạy tới bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, thi triển ra “Thần Huyết Tế” đã thông cấm chế pháp tắc của bên ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Khi đó có vô số có vô số cao thủ trong tộc tới, nắm trong tay cả Cửu thiên, bước vào hạch tâm cửu thiên, nhất định có thể hoàn thành được sứ mệnh của bọn họ!

Khi đó mới chân chính là thời điểm để tộc nhân hẳn phục hưng!

Sau khi Dương Thiên Lôi cùng Đoạn Ngọc Nhan phi hành trong không gian hỗn loạn được hai ngày, rốt cuộc cũng ra khỏi không gian hỗn loạn.

- Đến rồi sao?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Ủm! Sắp tới nơi rồi, tuy rằng hiện tại ta tấn chức đến cửu trọng thiên đại viên mãn, nhưng huynh cũng đừng cũng đừng quá lơ là. Nghìn vạn lần không được coi thường khu vực cấm chế pháp tắc bao phủ, ở trong đó vô số cao thủ tu luyện, cửu trọng thiên tuyệt không hề thiếu, thập phần nguy hiểm!

Đoạn Ngọc Nhan nhìn về mặt kính hỉ, dường như không có chút lo lắng nào của Dương Thiên Lôi, nhin không được nhắc nhở:

- Hơn nữa, rất nhiều thế lực thành đội đi vào đó, như vậy sẽ tương đối an toàn hơn. Trên thực tế, chỉ cần chuẩn bị sung túc đan dược, tuy rằng ở trong đó có nguy hiểm là không thể hấp thu được năng lượng, nhưng cũng không phải chân chính nguy hiểm, nguy hiểm chân chính là chiến đấu giữa tu luyện giả với nhau. Thế đơn lực cô, khẳng định sẽ trở thành con mồi cho kẻ khác!

- Cho nên, sau khi chúng ta đi vào, không được dừng lại, trực tiếp tiếp cận về phía bích chương. Người thử xem, nếu như không được, chúng ta liền rời đi, có được không?

Đoạn Ngọc Nhan nói.

- Được!

Dương Thiên Lôi ứng tiếp đáp lời.

Đoạn Ngọc Nhan cầm tay Dương Thiên Lôi, thôi động pháp lực, trong sát na lại nhanh chóng phi hành, hơn mười phút sau, trước mặt hai người đã xuất hiện một màn quang mang rực rỡ vô cùng, toàn bộ thiên không phía trước đều được bao phủ bên trong quang mang, tựa như đã tới tận cùng của bầu trời.

- Đến rồi! Đi qua tầng quang mang này, chúng ta liền tiến nhập phạm vi của cấm chế pháp tắc! Thiên Lôi, chúng ta vẫn nên thu liễm khí tức, tận lực không làm kinh động bất cứ kẻ nào! Đi thôi!

663. Chương 676: Gặp Lại.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 676: Gặp lại.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đoạn Ngọc Nhan, nàng có nghe nói qua Thiên Phật Điện?

Đang nghe tới chỗ này, Dương thiên Lôi âm thầm hỏi Đoạn Ngọc Nhan trong đầu.

Bất quá, hẳn và Đoạn Ngọc Nhan căn bản không có nghe qua Thiên Phật Điện gì đó.

Lúc này lại nghe được lão giả nói, Dương Thiên Lôi đã rõ, đối phương nhanh như vậy đã tới, hiển nhiên vì lão giả và nữ hài kia đều thông qua Di Lặc Đại Toàn Kinh, loại thần thông tương tự như đại thôi diễn thuật và số mệnh thuật, sớm đã biết được chính mình sẽ phủ xuống tại chỗ này.

- Thiên Lôi, ngươi muốn ra mặt gặp họ?

Ngay khi Dương Thiên Lôi chậm rãi phóng xuất khí tức của mình, Đoạn Ngọc Nhan hỏi.

- Ra xem, trước tiên cần làm rõ địa phương này là nơi nào.

Dương Thiên Lôi nói. Thời gian một trăm năm, Dương Thiên Lôi đã rời đi lâu lắm rồi, có thể gặp được tu luyện giả, tự nhiên muốn hỏi cho rõ ràng.

Từ Di Lặc Đại Toàn Kinh đến Thiên Phật Điện, thêm người gọi mình là thí chủ, Dương Thiên Lôi có thể kết luận tất cả đều có liên quan tới Phật môn. Vào tình huống này, Dương Thiên Lôi đương nhiên muốn ra mặt.

Trong lúc nói chuyện, một đạo quang mang hiện lên, Dương Thiên Lôi đã bay ra từ trong hố sâu mấy nghìn dặm, quanh thân ngưng tụ một màn quang hoa năm màu, lấp lánh như ngọc.

Nếu đã kết luận đối phương là người Phật môn, Dương Thiên Lôi tự nhiên điều chỉnh khí tức của mình có phần thân cận hơn một chút với đối phương.

Quả nhiên, khi quang hoa năm màu chuyển dần từ yếu đến mặt, xuất hiện ngay trước mắt mọi người, ngay cả đại sư Không Không điện chủ của Thiên Phật Điện cũng khởi lộ ra một tia kinh ngạc.

Theo đó, thân hình Dương Thiên Lôi chậm rãi hiện ra, đôi mắt sáng mang theo một tia cười, nhìn trực tiếp về phía lão giả, nói:

- Đại sư, tại hạ mạo muội đi nhầm vào quý địa, còn mong ngài thứ lỗi.

- Không sao, không sao, thí chủ là người trong Phật môn, Phật hiệu tinh thâm, thứ cho bản tăng mạo muội, hoa quang năm màu này của thí chủ không biết tu luyện từ đâu?

Hai mắt lão giả lấp lánh, nhìn chằm chằm về phía Dương Thiên Lôi, hỏi.

- Đại sư nhận biết?

Dương Thiên Lôi nhún mày hỏi.

- Trong số những tu luyện giả đến Thiên Phật Điện, có một thiếu nữ mang pháp bảo, có thể phát ra quang hoa năm màu giống như thần thông vô thượng của Phật môn chúng ta. Chỉ có thí chủ và vị thiếu nữ kia làm được, bởi vậy bản tăng mới mạo muội hỏi vậy. Bản tăng pháp hiệu Vân Giác.

- Vân Giác? Thiên Lôi, ta có nghe qua tên này!

Đúng vào lúc này, thanh âm Đoạn Ngọc Nhan bỗng nhiên vang lên trong đầu Dương Thiên Lôi.

- Cái gì? Đại sư, thiếu nữ kia họ Thâm tên Thùy?

Thế nhưng, khiến Đoạn Ngọc Nhan vô cùng kinh ngạc chính là, sau khi Dương Thiên Lôi nghe được lão giả nói, dĩ nhiên không để ý tới mình mà hỏi lên một cách lo lắng.

- Họ Trương, tên Hàm...Hi hi, là do ta và sư huynh cùng nhau cứu được! Tiểu thí chủ đẹp trai, người nhận thức sao?

Đúng lúc này, vị thiếu nữ tựa hồ có điểm vô pháp vô thiên kia trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi một lượt từ trên xuống dưới, cười nói:

- Uy, đang hỏi người đấy?

Khiến mọi người không nghĩ tới chính là khi Nha Nha còn chưa hết lời, Dương Thiên Lôi trong nháy mắt phẳng phất như bị mất hồn, nhưng ngay lập tức, mi tâm bỗng nhiên bộc phát quang hoa năm màu lấp lánh

vô cùng, thần niệm bằng bạc tinh thuần, thoáng cái liền tràn ngập ra, cuộn trào mãnh liệt về bốn phương tám hướng như thiểm điện.

Trong nháy mắt này, mặc dù là điện chủ Thiên Phật Điện cũng phải hoảng sợ mở to hai mắt nhìn. Phải biết rằng, khi Dương Thiên Lôi xuất hiện, tuy rằng mọi người đều cảm nhận được tu vi Dương Thiên Lôi cao sâu khôn lường, rất có thể đã đạt tới cảnh giới cửu trọng thiên đại viên mãn, thế nhưng không ai nghĩ đến thần niệm của hắn lại có thể đạt tới cảnh giới tinh thuần đến vậy. Lúc này, mặc dù là vị đại sư huynh Không Không, thoát nhìn có điểm bất cần đời, nhưng trong mắt cũng hiện lên tia khiếp sợ cường liệt, còn Nha Nha cũng đang đại ra, trợn mắt há miệng không nói lên lời.

Sưu sưu sưu...

Vô số đạo thần niệm ngay lập tức bao phủ trong phạm vi hơn mười vạn dặm. Đúng lúc này, “Oanh...” một tiếng nổ lớn bạo phát từ ngoài xa cung điện hơn mười vạn dặm, một đạo lưu quang trong nháy mắt phẳng phát như siêu thoát pháp tắc thời không, lấy tốc độ kinh khủng phá đất phóng thẳng trời cao.

Trong không gian rộng lớn, hàng vạn tiếng ngâm xướng vang lên cùng với ánh sáng năm màu chói lòa...

Kia không phải bình lưu ly thanh tinh thì là gì?

- Thiên Lôi!

Một tiếng gọi khẽ, tuy ngắn gọn nhưng ẩn chứa vô hạn cảm xúc, một thân hình tuyệt mỹ không chút tỳ vết bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi, trực tiếp ôm chầm lấy hắn.

Lăng Hi!

Chân trời góc biển, cùng quân làm bạn. Lăng Hi, chỉ vì Dương Thiên Lôi mà tồn tại. Khoảng thời gian Dương Thiên Lôi rời đi này, nàng chưa từng tách rời bình lưu ly thanh tinh dù chỉ chốc lát, thủy chung cảm ứng khí tức của bình lưu ly thanh tinh, cảm ứng được liên hệ đặc thù với Dương Thiên Lôi, xác định Dương Thiên Lôi không hề vắng lạc nàng mới yên tâm.

Trăm năm, vô luận là ai cũng không ngờ được, tới lúc này đã ly biệt trăm năm.

Tam Thập Tam Thiên đang biến hóa long trời lở đất, khắp nơi hứng chịu đại kiếp nạn, nhưng vẫn chưa thấy Dương Thiên Lôi trở về. Mà hiện tại, trong phiến không gian hoàn toàn độc lập, là nơi bình yên duy nhất tại trong hay ngoài Tam Thập Tam Thiên, nàng dĩ nhiên cảm ứng được Dương Thiên Lôi đang kêu gọi.

- Thiên Lôi!

- Thiên Lôi...

- Chủ nhân...

Tại thời điểm Dương Thiên Lôi ôm chặt lấy Lăng Hi, từng đạo ánh sáng ngọc dần lơ lửng bay ra khỏi bình lưu ly, từng đạo thân ảnh khuynh quốc khuynh thành mở ra những khuôn mặt tuyệt mỹ, mang theo hạnh phúc cực độ và những giọt nước mắt vui mừng hướng về phía Dương Thiên Lôi.

Dù trải qua trăm năm cô độc như Dương Thiên Lôi, lúc này cũng khó có thể kìm nén, hạnh phúc đột nhiên ập đến quá nhanh. Hắn vốn tưởng rằng muốn gặp lại được chúng nữ còn cần một đoạn thời gian rất dài. Bởi vì hắn căn bản không biết trong đoạn thời gian trăm năm này, trong ngoài Tam Thập Tam Thiên rốt cuộc đã xảy ra những gì, chúng nữ có còn trong vòm trời này hay không. Thế nhưng, lại không nghĩ rằng, vừa mới đi ra khỏi không gian hỗn loạn, vừa mới xuất hiện tại Thiên Phật Điện thân bí này, đã gặp được chúng nữ.

Từ thần tình, bộ dáng của chúng nữ, Dương Thiên Lôi thấy đau đớn trong lòng, ngay cả Tiểu Bạch ngây thơ cũng đã thành thiếu nữ, chỉ vừa nhìn thấy cảm tình ẩn chứa trong mắt nàng, Dương Thiên Lôi đã khó cầm lòng. Không chỉ riêng Tiểu Bạch, mỗi một nàng đều tương tự, chỉ liếc mắt qua, Dương Thiên Lôi cũng thâm đoán được, trăm năm vừa qua, các nàng phải sống trong tương niệm thể nào, thống khổ và bồn bả làm sao.

Rầm rầm oanh...

Khi chúng nữ xuất hiện, từng đạo thân ảnh bay ra khỏi bình ngọc lưu ly, mỗi một thân ảnh đều rất thân thuộc với Dương Thiên Lôi, mỗi một thân ảnh đều đang kích động nhìn về phía hắn.

Mọi người, ai nấy cũng đều vô cùng vui sướng.

Khiếp sợ!

Điện chủ Thiên Phật Điện, Không Không Nhi, Nha Nha cùng đám đệ tử Thiên Phật Điện đều choáng váng, tại thời điểm Lăng Hi xuất hiện, bọn họ đều há hốc mồm kinh ngạc, bởi vì từ trước tới nay, bọn họ chưa từng thấy qua nữ tử nào hoàn mỹ tới vậy. Nhưng khi Trương Tử Hàm và chúng nữ dần dần bước ra khỏi bình ngọc lưu ly, càng khiến cho bọn họ khiếp sợ, không cách nào hình dung được nữa.

Nhất là hai người Không Không Nhi và Nha Nha. Ngày trước, khi bọn họ may mắn cứu được Trương Tử Hàm, vốn tưởng rằng bình ngọc lưu ly chỉ là vật sở hữu của Trương Tử Hàm, thật không ngờ được, trong đó dĩ nhiên còn ẩn tàng nhiều tu luyện giả đến vậy, hơn nữa từ biểu tình của mọi người khi xuất hiện, hiển nhiên Trương Tử Hàm không phải là chủ nhân của bình ngọc lưu ly.

Ngay sau đó, từ trong bình ngọc lưu ly dĩ nhiên bay ra vô số cao thủ tuyệt đỉnh, trong đó có một người đã có thân mật da thịt với Dương Thiên Lôi, chính là Huyền Diệp.

Còn có một vài cao thủ mà Dương Thiên Lôi chưa từng gặp qua. Trong đó có một nữ tử với khí tức mờ ảo cường đại vô cùng đang đứng cạnh Huyền Diệp, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Vân Mộng...Thí chủ...Là người?

Khi điện chủ Vân Giác nhìn thấy nữ tử này, thần tình nhất thời trở nên quái dị, thiếu chút nữa đã thất thố, nhưng rất nhanh liền điều chỉnh lại được, ánh mắt không dám nhìn thẳng Vân Mộng tiên tử, hai tay xếp hình chữ thập, tựa hồ đang rất thấp thòm.

- Vân Giác sư huynh, đa tạ hai vị đệ tử của huynh cứu giúp, đưa chúng ta tới Thiên Phật Điện...

Vân Mộng tiên tử hơi đưa tay, nhẹ giọng nói, thanh âm du dương như tiên nhạc.

- Đây rốt cục là chuyện gì? Tử Hàm người lừa ta...

Tràng cảnh trước mắt hoàn toàn vượt qua khỏi sức tưởng tượng của người có đầu óc đơn giản như Nha Nha, ánh mắt nhìn chăm chăm lên những mỹ nữ tuyệt sắc, cùng với vị Vân Mộng tiên tử đang khiến sư phụ có điểm bất thường, tất cả khiến nàng có điểm choáng váng, ngây ngốc đi tới bên người Trương Tử Hàm, kéo tay gạn hỏi.

Ngay cả người có tính phát phơ như Không Không Nhi cũng có điểm bối rối nhìn Trương Tử Hàm rồi lại nhìn Dương Thiên Lôi, mi tâm hiện lên một đạo tuế kiếm, trong miệng không biết lẩm nhẩm thứ kinh văn gì, nhưng khí tức toàn thân trong bất tri giác đã có tia biến hóa.

- Nha Nha, không phải ta gạt ngươi, chỉ là không muốn phiền phức các ngươi thôi.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tới lúc này, Dương Thiên Lôi cũng khó hiểu nhìn mọi người rồi hỏi.

- Chư vị, hay đi vào trong Thiên Phật Điện rồi nói, ta cũng muốn biết, rốt cuộc Tam Thập Tam Thiên đã xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, điện chủ Vân Giác nhẹ giọng nói, tay phát lên, một đạo quang môn liền hiện lên trước mặt mọi người.

Mấy canh giờ sau, Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan cùng với đám người Thiên Phật Điện, sau lời kà lai của mấy người Vân Mộng tiên tử, rốt cuộc mọi người đã minh bạch được trong thời gian trăm năm này, Tam Thập Tam Thiên đã xảy ra chuyện gì.

Vô luận như thế nào Dương Thiên Lô cũng không nghĩ ra được, đại kiếp vô thiên dĩ nhiên biến thành ba lần đại kiếp nạn trong ba ngày. Càng không nghĩ tới chính là, tên tiểu nhân vô sỉ Tiểu Kiến Nhân dĩ nhiên trở thành trợ thủ đắc lực của Cửu Âm Cung!

Chân Tiên Cảnh.

Nếu không phải thủ lĩnh yêu nghiệt tại ba mươi năm trước thành công thu được thần cách của hắn, bước vào Chân Tiên cảnh, ngay cả Vô Thiên Thần Tôn dưới sự trợ giúp của thủ lĩnh yêu nghiệt cũng bước vào Chân Tiên Cảnh. Bất quá, đại quân yêu nghiệt và tu luyện giả đối kháng với nhau tử thương thảm trọng, nhưng hiện tại, thủ lĩnh yêu nghiệt và Vô Thiên Thần Tôn trong Tam Thập Tam Thiên đã nắm trong tay Cửu Âm Cung. Tiểu Kiến Nhân đã từng thu được cảnh giới tinh thần của thủ lĩnh yêu nghiệt, cũng được thủ lĩnh yêu nghiệt trợ giúp tăng tu vi lên Chân Tiên cảnh, cùng với Vô Thiên Thần Tôn trở thành phụ tá đắc lực của thủ lĩnh yêu nghiệt.

Ba người với thực lực cường hãn, quét ngang Tam Thập Tam Thiên. Vô số tu luyện giả đều bị thôn phệ, căn bản không thể chống lại, toàn bộ Tam Thập Tam Thiên lâm vào cảnh diệt vong. Nhiều người phải ẩn dấu hình dạng, trốn tới các góc hiểm địa của Tam Thập Tam Thiên, nhưng dù vậy, tuyệt đại đa số mọi người khó có thể tránh thoát khỏi ma chướng.

Một ít tu luyện giả rơi vào tuyệt cảnh, để có thể sinh tồn cũng có thể từ bỏ đạo nghĩa, trở thành nanh vuốt cho yêu nghiệt!

664. Chương 677: Năng Lượng Bản Nguyên.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 677: Năng lượng bản nguyên.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thiên Phật Điện lúc đó đã trở thành chốn bồng lai duy nhất ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Điện chủ Vân Giác của Thiên Phật Điện và đại đệ tử Không Không Nhi, tuy rằng chỉ có cảnh giới Chí Cao Thần cứu trọng thiên đại viên mãn, nhưng vô thượng thần thông Di Lạc Đại Toàn Kinh của Thiên Phật Điện rất kỳ ảo, mặc dù thủ lĩnh yêu nghiệt đã tiếp cận cảnh giới chân tiên cũng khó phát hiện được vị trí Thiên Phật Điện.

Chính vì vậy, Thiên Phật Điện mới có thể trở thành cội bồng lai duy nhất ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Hiện tại, số tu luyện giả chạy trốn chết tới phụ cận được môn hạ đệ tử Thiên Phật Điện cứu vớt nhiều không kể hết.

Mấy người Trương Tử Hàm ngày trước cũng là do hai người Không Không Nhi và Nha Nha đưa về Thiên Phật Điện. Bất quá, đứng ra giao lưu với hai người chỉ có một mình Trương Tử Hàm mà thôi. Từ lâu trước đó, mấy người Trương Tử Hàm đã hội hợp với Vân Mộng tiên tử và chúng đệ tử Vân Mộng Các, tất cả đều ẩn nấp tại trong bình ngọc lưu ly, không xuất hiện bên ngoài.

- Nói như vậy...Mẫu thân các nàng vẫn còn ở lại Nguyên Thủy tinh vực?

Hai trông mắt Dương Thiên Lô lấp lánh tinh quang, trầm giọng nói.

- Ừm. Hiện tại Nguyên Thủy tinh vực chỉ duy nhất mẫu thân có thể nắm rõ quỹ tích trong tay, mẫu thân và Hạ di, Trần di, còn có tu luyện giả trong Cửu Thiên tạm thời còn lưu lại Nguyên Thủy tinh vực. Chúng ta đi ra ngoài...Là vì tìm người.

Trương Tử Hàm nói.

Toàn bộ tu luyện giả trong Cửu Thiên đều tập trung tới Nguyên Thủy tinh vực, tương đối mà nói so với ba mươi hai thiên khác, Cửu Thiên là nơi ít tổn thương nhất. Ngày trước, vì thủ lĩnh yêu nghiệt muốn đến ba mươi hai thiên khác tìm thần cách, thế nên cả đại quân yêu nghiệt và thủ lĩnh của chúng đều rời khỏi Cửu Thiên.

Tới khi tìm được thần cách, thủ lĩnh yêu nghiệt muốn đột phá lên cảnh giới Chân Tiên thì bắt buộc phải rời khỏi Tam Thập Tam Thiên mới có thể thoát khỏi pháp tắc cấm chế của thiên đạo, bước vào Chí Cao Thần, tấn cấp Chân Tiên.

Chỉ khi đạt tới cảnh giới Chân Tiên mới có thể trở lại Tam Thập Tam Thiên bằng tu vi cá nhân mà không cần nhờ tới thần huyết tể.

Thế nên tai nạn nghiêm trọng nhất thật ra lại ở ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Tới tận khi mấy người Trương Tử Hàm chạy trốn tới Thiên Phật Điện, thủ lĩnh yêu nghiệt vẫn còn đang liệt sát tại bên ngoài Tam Thập Tam Thiên. Bất quá, trong thời gian ba mươi năm trốn tránh tại Thiên Phật Điện, bọn họ không rõ ràng lắm tình huống Tam Thập Tam Thiên, mặc dù Vân Mộng tiên tử có được thiên phú thần thông, nhưng ở trong Thiên Phật Điện cũng mất đi liên hệ với mấy người Huyền Thiên.

Trong vòng Cửu Thiên, tình huống tại tinh vực Nguyên Thủy hiện thế nào, lúc này không ai rõ.

- Ba Chân Tiên cảnh...Lẽ nào Tam Thập Tam Thiên chúng ta có nhiều cao thủ như vậy cũng không thể chống lại bọn chúng?

Ánh mắt Dương Thiên Lôi chuyển hướng về phía Vân Mộng tiên tử, nói.

- Đối mặt với Chân Tiên cảnh, Chí Cao Thần cửu trọng thiên đại viên mãn cũng không kham nổi một kích. Hiện tại, trừ khi chúng ta đột phá đến Chân Tiên ảnh, căn bản không có bất luận biện pháp gì ngăn trở được bọn chúng. Một khi bị bọn chúng nắm được trung tâm vũ trụ Tam Thập Tam Thiên, toàn bộ Tam Thập Tam Thiên sẽ thành lãnh địa thần tộc, tới khi đó, chỉ sợ Thiên Phật Điện cũng không may mắn tránh khỏi...

Vân Mộng tiên tử lo lắng nói.

- Phải làm sao mới đột phá đến Chân Tiên cảnh?

Dương Thiên Lôi nhìn Vân Mộng tiên tử và điện chủ Vân Giác, hỏi.

Vân Mộng tiên tử và điện chủ Vân Giác không hề nghi ngờ là những trưởng giả có kiến thức uyên bác nhất.

Hai người vốn là sư huynh muội đồng môn, năm đó những chủ thần tại bên ngoài Tam Thập Tam Thiên có cả sư phụ hai người, sau khi trùng kích không gian tiên cảnh bị vãn lạc, hai người từ đó lưu lạc, tự lập môn phái, thẳng đến lần này mới gặp lại nhau.

- Nói dễ vậy sao...Cửa vào tiên giới đã đóng, chúng ta không thể nhận được tiên giới tủy lễ, căn bản không có khả năng ngưng tụ thành thần cách...

- Vậy Tiểu Kiến Nhân và đám yêu nghiệt kia sao có thể được? Bọn họ cũng không có thần cách.

- Đó là do yêu nghiệt thu được thần cách, dùng tu vi Chân Tiên cảnh rèn luyện bọn họ, trợ giúp bọn họ hình thành thần cách.

Vân Mộng tiên tử nói.

- Lẽ nào không có biện pháp nào khác?

Dương Thiên Lôi nhìn Vân Mộng tiên tử và điện chủ Vân Giác hỏi, nhìn biểu tình hai người, trong lòng Dương Thiên Lôi đã không ôm hi vọng gì, trong thời gian ba mươi năm trốn tại Thiên Phật Điện, Vân Mộng tiên tử cũng không dám bước ra ngoài nửa bước, có thể tưởng tượng năng lực của thủ lĩnh yêu nghiệt kinh khủng tới mức nào, nếu có biện pháp, sao còn chịu cảnh rùa đen rúc đầu tại chỗ này?

Quả nhiên, Vân Mộng tiên tử lắc đầu đành chịu, nói:

- Đạo cao một thước, ma cao một trượng...Thái Thượng Lão Quân hẳn đã nói với ngươi, ngươi chính là một trong số những người ứng kiếp, chỉ đáng tiếc, tốc độ phát triển của ngươi vẫn quá chậm...Bước vào Chân Tiên cảnh không phải không có cách nào, nhưng thời gian đã không còn kịp nữa, ít nhất việc cứu vớt Tam Thập Tam Thiên đã không còn hi vọng...

Thái Thượng Lão Quân đã từng nói qua với Vân Mộng tiên tử, người có duyên thu được lò bát quái của Lão Quân chính là người ứng kiếp với Tam Thập Tam Thiên. Vậy nên trước đó Vân Mộng tiên tử muốn sớm đi tìm Dương Thiên Lô là vì muốn nói cho Dương Thiên Lô biết cách đề thăng lên Chân Tiên cảnh. Nhưng hiện tại, dù có nói cho Dương Thiên Lô, căn bản đã không kịp ngăn cản bước tiến của đại quân yêu nghiệt nữa. Yêu nghiệt đã thành công bước vào Chân Tiên cảnh, nào có lý mặc cho Dương Thiên Lô thành công tấn chức?

- Thái Thượng Lão Quân...Người ứng kiếp?

Điện chủ Vân Giác vốn còn đang nhíu mày trầm tư, nghe được lời Vân Mộng tiên tử nói, mắt nhìn phía Dương Thiên Lô hơi có vẻ kinh hãi. Hiển nhiên, hiểu biết của điện chủ Vân Giác đối với Dương Thiên Lô chỉ dừng lại từ vẻ bên ngoài, cũng không biết được thân phận chân chính của Dương Thiên Lô, nhưng đối với loại tồn tại đứng đầu tiên giới như Thái Thượng Lão Quân thì rất rõ ràng, ngay cả trong Thiên Phật Điện cũng có rất nhiều ghi chép nhắc đến. Điện chủ Vân Giác nói không có hi vọng giống như Vân Mộng tiên tử, nguyên nhân hoàn toàn là vì Di Lạc Đại Toàn Kinh.

Di Lạc Đại Toàn Kinh, chính là tuyệt học tối cao của Thiên Phật Điện, là thần thông vô thượng đại thời diễn thuật và số mệnh thuật, nắm bắt hung cát của tương lai, ẩn chứa Phật hiệu chí cao của tam đại Phật tổ. Năm đó, khi điện chủ Vân Giác và Vân Mộng tiên tử chia nhau đi khám phá tình kiếp, dưới cơ duyên xảo hợp, đi tới không gian Thiên Phật Điện kỳ dị này cũng thu được truyền thừa, tu được thần thông Phật môn vô thượng. Đáng tiếc, lại thủy chung không thể hiểu thấu đáo Di Lạc Đại Toàn Kinh tới cảnh giới viên mãn, chỉ tu luyện tới mức đại thành. Ngay cả đại đệ tử Không Không Nhi có thiên phú vượt trên Vân Giác, cũng chỉ có thể tìm hiểu tới mức đại thành, rồi dừng lại không tiến thêm được nữa.

Phật môn chú trọng giác ngộ, nhân quả, tuệ căn, hiển nhiên không phải do ngộ tính hai người thiếu, mà là không có được tuệ căn chân chính thích hợp với Di Lạc Đại Toàn Kinh. Nhưng tu luyện đến mức đại thành, đã có được năng lực suy đoán hung cát. Cũng vì thế, tại ba ngày trước, điện chủ Vân Giác và Không Không Nhi đều đoán được có quý nhân tới, quý nhân này không hề nghi ngờ chính là Dương Thiên Lô, nhưng với cảnh giới của hai người cũng chỉ có thể biết được đến vậy.

Bất quá điện chủ Vân Giác vẫn biết chắc một điểm, Dương Thiên Lô chính là quý nhân của Thiên Phật Điện, khi Dương Thiên Lô hỏi có hay không biện pháp nào khác, điện chủ Vân Giác cũng nói không như Vân Mộng tiên tử. Nhưng lúc này, nghe được lời Vân Mộng tiên tử, điện chủ Vân Giác càng tin tưởng dự đoán của mình không sai.

- Vân Giác sư huynh, huynh biết Thái Thượng Lão Quân?

Nghe được lời Vân Giác nói, Vân Mộng tiên tử hiểu kỳ nhìn lại hỏi. Từ khi hai người Vân Mộng và Vân Giác chia biệt, hai người bất quá chỉ là những tu luyện giả bình thường, gặp lại sau mấy trăm vạn năm, Vân Giác đã thu được truyền thừa Thiên Phật Điện, còn huyết mạch hậu duệ Nữ Oa trong cơ thể Vân Mộng tiên tử cũng đã thức tỉnh. Tuy hai người đã khác xa so với trước, nhưng Vân Mộng tiên tử cũng thật không ngờ tới, Vân Giác biết đến Thái Thượng Lão Quân.

- Dương nhiên biết. Trong Thiên Phật Điện có những ghi chép về tiên giới. Vân Mộng sư muội, nếu Dương thí chủ có thể được Đại La Kim Tiên như Thái Thượng Lão Quân tán thành, ta tin tưởng...Sự tình không bị quan như chúng ta tưởng tượng. Ba ngày trước, ta và Không Không Nhi đều dự cảm được trời giáng quý nhân...Quý nhân này, tự nhiên là Dương thí chủ. Tuy rằng không biết cụ thể thế nào, nhưng Dương thí chủ tất nhiên còn có hi vọng...

- Người nói hi vọng, chỉ là hi vọng của Thiên Lô chứ không phải hi vọng của Tam Thập Tam Thiên...Ba mươi năm mất đi liên hệ với Tam Thập Tam Thiên, lúc này không biết còn lại được bao nhiêu tu luyện giả, đám yêu nghiệt kia đã cường đại đến mức độ nào...

- Vân Mộng tiên bối, người nói một chút xem, làm thế nào mới có thể đột phá Chân Tiên cảnh.

Tuy rằng Dương Thiên Lô kính trọng Vân Mộng tiên tử, nhưng với thái độ bi quan quá mức của Vân Mộng tiên tử không mấy tán đồng. Hắn hiện tại không muốn nghe những lời ỉu rĩ, vô luận có hay không hi vọng, chỉ cần chính mình không chết, vậy tuyệt không thể buông tha. Hắn có thể buông tha Tam Thập Tam Thiên, nhưng tuyệt không thể bỏ tình vực Nguyên Thủy. Có thể không làm người cứu thế, nhưng phải cứu mẫu thân mình, còn cả thân nhân, bằng hữu. Huống chi, Tiểu Kiến Nhân, Vô Thiên Thần Tôn và thủ lĩnh yêu nghiệt kia đều là đại địch sinh tử của hắn?

Chân Tiên cảnh thì sao? Chí nguyện to lớn của mình là chạm đến chân tướng bản nguyên, nếu ngay cả vỏ ngoài còn không thể qua được nói gì đến chân tướng? Nói gì đến việc trở lại Địa Cầu?

Huống chi, Dương Thiên Lô tin tưởng, mặc dù hắn hiện tại chỉ là Chí Cao Thần đại viên mãn, nhưng nắm trong tay năng lực phi hành siêu tốc, cùng với thiên phú biến thái của bản thân, mặc dù không có năng lực đánh một trận với Chân Tiên cảnh, nhưng vẫn có thể chạy trốn, không giết địch được thì vẫn có thể cứu người mà?

- Không có hấp lực tiên giới, chỉ còn một cách là tự mình ngưng tụ thần cách mới có thể bước vào Chân Tiên cảnh. Biện pháp duy nhất để ngưng tụ thần cách, là lĩnh ngộ sáng lập một trong bốn lại năng lượng bản nguyên, từ đó mới có thể thành công.

- Bốn đạo năng lượng bản nguyên là gì?

Dương Thiên Lô nhú mày hỏi, trong đầu đã mơ hồ nắm bắt được một điểm.

Quả nhiên, đúng như Dương Thiên Lô dự liệu, Vân Mộng tiên tử liền nói ra tên bốn loại năng lượng bản nguyên là huyền thanh khí, huyền linh khí, huyền không khí và huyền minh khí.

- Huyền thanh khí, là do Hồng Quân lão tổ sáng lập và truyền thụ, ở chỗ Thái Thượng Lão Quân, người hắn đã học được Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đó chính là suy biến từ huyền thanh khí. Nhưng muốn chân chính lĩnh ngộ tinh túy của huyền thanh khí thì không phải một sớm một chiều có thể làm được...

- Ta đã có Nhất Khí Hóa Tam Thanh, ta còn có được ngọc huyền thanh khí của Nguyên Thủy thiên tôn. Hai loại năng lượng này không phải đã siêu việt qua huyền thanh khí sao?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Cũng không phải siêu việt, đó chỉ là được Thái Thượng lão quân và Nguyên Thủy thiên tôn lĩnh ngộ ra từ trong huyền thanh khí rồi tạo thành năng lượng phù hợp với chính mình mà thôi. Người nếu muốn ngưng tụ thần cách, phải ngược dòng năng lượng bản nguyên, sau đó dựa vào năng lượng bản nguyên, sáng chế ra năng lượng phù hợp với mình mới được. Không có năng lượng cực mạnh, chỉ có năng lượng phù hợp nhất với mình. Khi tìm được năng lượng phù hợp nhất với mình, mới có thể trở thành người cực mạnh. Người hiểu chưa?

- Phù hợp nhất với chính mình...

Nghe được lời Vân Mộng tiên tử nói, trong đầu Dương Thiên Lô chợt lóe linh quang, hai trong mắt bỗng nhiên lấp lánh.

665. Chương 678: Vũ Trụ Chi Tâm.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 678: Vũ trụ chi tâm.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thứ thích hợp nhất với chính mình là gì?

Trước tiên, Dương Thiên Lô liền nghĩ tới năng lượng thần bí trong đan điền mình.

Sự cường đại của năng lượng thần bí này là không thể nghi ngờ, thế nhưng Dương Thiên Lô cũng hiểu được, cỗ năng lượng này không thuộc về hắn.

Từ khi hắn đi tới thế giới này, cỗ năng lượng đó đã tồn tại trong đan điền hắn, theo tu vi hắn đề thăng, uy lực phát huy ra cũng càng lúc càng lớn. Thế nhưng, mức độ đề thăng của năng lực thần bí lại cực kỳ hữu hạn, cũng không giống như bình thường, mỗi khi tu vi đề thăng sẽ càng trở nên hồn hậu, càng trở nên dồi dào. Sự tăng trưởng của nó tựa hồ không hề có chút quan hệ nào tới cảnh giới của Dương Thiên Lô.

Linh ngộ năng lượng bản nguyên, sáng tạo ra năng lượng thích hợp nhất với mình, loại chuyện này cho tới giờ Dương Thiên Lô còn không nghĩ tới. Từ khi bắt đầu tu luyện đến nay, Dương Thiên Lô tuy đã lĩnh ngộ ba nghìn đại đạo, đồng thời dựa vào ngộ tính cường hãn của mình sáng tạo ra không ít pháp tắc thần thông, nhưng tất cả đó đều dựa vào số ba nghìn đại đạo, cũng không có pháp tắc thần thông nào là hoàn toàn thuộc về mình, hắn sáng chế ra pháp tắc thần thông giống như dùng ba nghìn đại đạo thành những linh kiện, chọn các phương thức tổ hợp lại rồi hình thành lên. Về phần năng lượng bản nguyên, hắn căn bản không hề nghĩ tới.

Hấp thu năng lượng, rèn luyện năng lượng, đề thăng cảnh giới, sử dụng năng lượng... Từ lúc bắt đầu tới giờ, Dương Thiên Lô đều bị động cảm ngộ sự đề thăng và biến hóa của năng lượng, nào đâu biết tới sáng tạo năng lượng là gì?

Vào lúc này nghe được lời Vân Mộng tiên tử nói, tuy rằng trong lòng Dương Thiên Lô rung động rất mạnh, thế nhưng lại không có chút manh mối nào, hiển nhiên đúng như lời Vân Mộng tiên tử nói, muốn lĩnh ngộ được năng lượng bản nguyên, đồng thời sáng tạo ra một loại năng lượng thích hợp nhất với mình, cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Cho dù Dương Thiên Lô có tự tin đến đâu, cũng không cho rằng mình có thể sớm giải quyết một chuyện Vân Mộng tiên tử không thể làm được qua mấy trăm vạn năm.

Chờ tới khi hắn làm được, sợ rằng toàn bộ Tam Thập Tam Thiên đã nằm gọn trong tay thần tộc rồi... Thế nhưng hiện tại không còn đường lui nữa rồi.

Ba ngày sau, trong không gian pháp tắc của bình ngọc lưu ly, Dương Thiên Lô hoàn toàn không có chút kết quả.

Nửa tháng sau, vẫn không có chút tiến triển.

Lòng nóng như lửa đốt, Dương Thiên Lô biết không thể tiếp tục chờ đợi thêm, mặc kệ mọi người phản đối, quyết định rời khỏi Thiên Phật Điện. Trước khi rời đi, Vân Mộng tiên tử và điện chủ Vân Giác đều truyền thụ lại tuyệt học của mình cho Dương Thiên Lô, nguyên nhân không phải vì các loại tuyệt học đó rất cường đại, mà là trong đó có ẩn chứa năng lượng bản nguyên huyền không khí và huyền linh khí, ít nhiều có thể trợ giúp một chút cho Dương Thiên Lô trong lĩnh ngộ năng lượng bản nguyên.

Lúc rời đi, ngoại trừ Đoạn Ngọc Nhan đang dung nhập trong tâm tạng, Dương Thiên Lô chỉ dẫn theo Lăng Hi và bình ngọc lưu ly, do chúng nữ ai cũng muốn cùng sống cùng chết với mình nên toàn bộ mọi người trong bình ngọc lưu ly đều bị Dương Thiên Lô mạnh mẽ lưu lại tại Thiên Phật Điện.

Bởi vì Dương Thiên Lô biết rõ, tiền đồ gian nguy, sinh tử khó liệu. Nếu như có thể, Dương Thiên Lô khẳng định sẽ không dẫn theo bất kỳ ai. Thế nhưng, Đoạn Ngọc Nhan là điều kiện bắt buộc phải có lúc hắn phi hành siêu tốc, phải dẫn theo. Lăng Hi và bình ngọc lưu ly lại là chỗ dựa lớn nhất của Dương Thiên Lô, không hề nghi ngờ, khi hắn và Lăng Hi ở cùng một chỗ có thể bộc phát ra chiến lực càng cường đại, đồng dạng cũng phải dẫn theo. Về phần mấy người Trương Tử Hàm, sau trăm năm ly biệt, nào muốn Dương Thiên Lô một mình mạo hiểm? Chỉ cầu được cùng chết, không muốn phân ly.

Mặc dù Huyền Diệp chỉ có một lần thân thiết da thịt với Dương Thiên Lô cũng không ngoại lệ. Qua trăm năm, nhất là ba mươi năm Huyền Diệp ở chung với chúng nữ, mọi người đều đã giải khai khúc mắc... Đã không thể buông, chỉ còn cách nắm lấy, bằng không người thống khổ là chính mình.

- Vũ trụ chi tâm! Khắc khắc khắc...

Trong Vô Thiên, giữa tinh không, một đạo thân ảnh yêu nghiệt thật lớn kéo dài tới trăm nghìn dặm, quanh thân bao phủ bởi màn quang mang màu đen, hắn đang cười lên vô cùng hưng phấn, thần niệm tinh thuần

của Chân Tiên cảnh hầu như bao phủ toàn bộ Vô Thiên. Ngay giữa thân ảnh to lớn của yêu nghiệt, phảng phất có một đạo thân ảnh màu vàng. Thật không ngờ, thân hình này đã từng là Bộ Kinh Thiên.

Không hề nghi ngờ, yêu nghiệt này chính là thủ lĩnh yêu nghiệt, đã khôi phục tu vi, bước vào hàng ngũ Chân Tiên cảnh.

- Tiểu Kế Nhân, người quả nhiên không khiến bản tôn thất vọng! Không nghĩ đến tìm tới tìm lui, vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên dĩ nhiên nằm ngay tại Vô Thiên, chỉ cần nắm giữ vũ trụ chi tâm, bản tôn liền có thể tấn chức Thiên Tiên cảnh, trở thành người đầu tiên phục hưng thần tộc. Khi đó, ta ngược lại muốn xem ai có thể tránh thoát khỏi bàn tay bản tôn! Khắc khắc khắc...Vô Thiên, Tiểu Kiến Nhân, các người trợ giúp ta một tay!

Thủ lĩnh yêu nghiệt đang vô cùng hưng phấn.

Vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên, ẩn chứa pháp tắc thiên đạo giới hạn cá cao thủ Chân Tiên cảnh, cũng là pháp tắc chí cao ước thúc toàn bộ sinh linh trong Tam Thập Tam Thiên, loại pháp tắc đó chính là pháp tắc vũ trụ. Thủ lĩnh yêu nghiệt một khi luyện hóa vũ trụ chi tâm, liền có thể lĩnh ngộ loại pháp tắc này, chân chính nắm Tam Thập Tam Thiên trong tay, thay thế vị Chân Tiên đã từng mở ra Tam Thập Tam Thiên, trở thành sáng thế thần. Khi đó, toàn bộ sinh linh trong Tam Thập Tam Thiên sẽ không gì thoát khỏi khống chế của thủ lĩnh yêu nghiệt, tất cả chỉ cần một ý niệm liền có thể bị tiêu diệt trong thoáng chốc. Dù là Thiên Phật Điện, cơ hồ cũng phải lộ ra toàn bộ.

Hơn nữa, thủ lĩnh yêu nghiệt rất rõ, cao thủ Chân Tiên sáng tạo ra Tam Thập Tam Thiên có tu vi đứng đầu trong hàng Địa Tiên cảnh, bằng không khi hấn tấn chức lên Địa Tiên liền có thể hủy diệt vũ trụ này, càng không cần phải tốn công đi tìm vũ trụ chi tâm hơn mười năm.

- Dạ, tổ sư gia!

- Dạ, chủ nhân!

Đã từng là Vô Thiên Thần Tôn, lúc này trở thành Vô Thiên thần tôn, hấn và Tiểu Kiến Nhân nghe được mệnh lệnh từ thủ lĩnh yêu nghiệt, nhất thời vô cùng cung kính nói, đồng thời, dùng thần niệm điều khiển pháp lực hóa thành hai đạo quang mang đen bóng, hội tụ hướng về phía thủ lĩnh yêu nghiệt.

Sau một lát, pháp lực thần niệm của ba vị Chân Tiên cảnh hợp nhất, hầu như bao phủ toàn bộ Vô Thiên, lấy tốc độ kinh người không ngừng hướng về phía hạch tâm.

Hạch tâm Vô Thiên gần như hư vô, đầy rẫy thứ khí tức huyền ảo vô cùng, dù thủ lĩnh yêu nghiệt đã bước vào Địa Tiên cảnh, nếu không cẩn thận kiểm tra cũng không phát hiện ra được. Lần này, sở dĩ có thể phát hiện được hoàn toàn là do Tiểu Kiến Nhân.

Năm mươi năm trước, thủ lĩnh yêu nghiệt khi còn ở trong Tam Thập Tam Thiên, trải qua thiên tân vạn khổ mới tìm lại được thần cách của mình, bốn mươi năm trước, hấn bước vào Chân Tiên cảnh, đồng thời một mặt thôn phệ luyện hóa những tu luyện giả của Tam Thập Tam Thiên, một mặt tìm kiếm vũ trụ chi tâm Tam Thập Tam Thiên. Thế nhưng tròn bốn mươi năm, dĩ nhiên không tìm được, thẳng đến khi kẻ tiểu nhân âm hiểm bụng dạ đã tâm Tiểu Kiến Nhân đi một bước cẩn trọng, sau khi nhận thêm được sự tín nhiệm của thủ lĩnh yêu nghiệt, vì muốn báo tư thù nên mới cố ý chỉ dẫn thủ lĩnh yêu nghiệt tới Vô Thiên nhằm bắt lấy đám người Trương Tử Hàm và Trần Thiên đang chạy trốn.

Khi đó, Tiểu Kiến Nhân đã có nhận thức toàn diện về tu luyện giới ngoài Tam Thập Tam Thiên, bất quá vì muốn thông qua tu luyện giả trong Vô Thiên tìm kiếm tin tức Vân Mộng tiên tử. Bởi vì khi đám người Trương Tử Hàm kỳ biến mấy chính là đang ở cùng một chỗ với Vân Mộng tiên tử. Thế nên hấn dùng Dương Thiên Lô, là người mà ngay cả thủ lĩnh yêu nghiệt cũng hận thấu xương làm mồi dẫn, đồng thời căn cứ vào hoa quang năm màu mà mấy người Trương Tử Hàm đào tẩu năm đó khẳng định chắc chắn được Dương Thiên Lô không chết trong tay Vô Thiên Thần Tôn, suy đoán được vũ trụ chi tâm rất có thể ở tại Vô Thiên. Thủ lĩnh yêu nghiệt hầu như đã tìm khắp Tam Thập Tam Thiên, trên thực tế mặc dù Tiểu Kiến Nhân không nói vũ trụ chi tâm nằm tại Vô Thiên, chỉ cần nói tới có khả năng thu được tin tức Dương Thiên Lô tại Vô Thiên, thủ lĩnh yêu nghiệt vẫn sẽ qua đây. Bởi vì, hấn đích xác hận Dương Thiên Lô thấu xương, đồng dạng cũng thêm dỗi dãi với pháp bảo vô thượng như bình ngọc lưu ly, căn bản không có lý do gì buông tha. Thế nhưng, khiến Tiểu Kiến Nhân thật không ngờ chính là, điều tra một hồi, dĩ nhiên thực sự phát

hiện được trong vòng Vô Thiên tinh vực có điểm quý dị. Thủ lĩnh yêu nghiệt càng chắn chắn, không gian trước mắt hầu như ẩn chứa một loại khí tức huyền ảo, nơi đó chính là phạm vi vũ trụ chi tâm.

Phát hiện ra điều này, trong lòng Tiểu Kiến Nhân không khỏi phiền muộn, trong lúc vô tình, thật không ngờ đã giúp thủ lĩnh yêu nghiệt một đại ân. Đây có ý nghĩa gì? Một khi thủ lĩnh yêu nghiệt luyện hóa được vũ trụ chi tâm, cơ hội cho hắn xoay mình càng thêm xa vời. Người tràn ngập dã tâm như hắn, chưa bao giờ cam tâm chịu dưới người khác, chỉ cần có một tia cơ hội, hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ, bằng không mà nói sau khi lão tổ tông Tiểu gia ly khai, tu luyện giả trong Cửu Âm cung sẽ không thành đối tượng bị Tiểu Kiến Nhân thôn phệ. Hiện tại hắn chịu khuất phục dưới thủ lĩnh yêu nghiệt, bất quá là tạm thời ẩn nhẫn, bởi vì hắn thực sự không có năng lực chống lại thủ lĩnh yêu nghiệt có tu vi Địa Tiên cảnh, thế nhưng hắn tin tưởng, thời gian qua đi, lấy ngộ tính cùng với tâm cảnh đã từng dung hợp với thủ lĩnh yêu nghiệt, tự nhiên có thể bước vào Địa Tiên cảnh, tới khi đó là lúc Tiểu Kiến Nhân chuyển mình.

Còn hiện tại...

Không còn cách nào, Tiểu Kiến Nhân chỉ có thể khuất phục, hành sự tùy theo hoàn cảnh, cầu khẩn cảnh giới vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên cường đại đến mức thủ lĩnh yêu nghiệt không thể luyện hóa, hay nhất còn bị thương nặng, giúp cho hắn có được cơ hội.

Trong vòng Vô Thiên, tại tinh vực Nguyên Thủy có vô số tu luyện giả và nhân loại thế tục đến từ khắp các tinh vực trong Vô Thiên. Toàn bộ sinh linh Vô Thiên, tại thời điểm trước khi mấy người Trương Tử Hàm rời đi đã tụ tập lại tại tinh vực Nguyên Thủy nhằm tránh né đại kiếp nạn Tam Thập Tam Thiên. Hiện tại, Kỷ Nhạ Yên đã trở thành tồn tại tối cao trong vòng Vô Thiên.

Nguyên nhân không gì khác, bởi vì chỉ có Kỷ Nhạ Yên mới có thể bắt được quỹ tích tinh vực Nguyên Thủy, cũng chỉ có nàng mới có thể đưa tu luyện giả từ các tinh vực khác vào trong tinh vực Nguyên Thủy.

Giờ khắc này, Kỷ Nhạ Yên khoan chân ngồi trên đỉnh Thiên Tịch Phong tại Trảm Không kiếm phái, tâm thần dung nhập vào trong hư không, cảm ngộ quỹ tích vận chuyển của tinh vực Nguyên Thủy. Mấy người Huyền Thiển, Hạ Quân Trúc, Trần Hình phân biệt ngồi xếp bằng xung quanh Kỷ Nhạ Yên, đã tọa điều tức. Các nàng từ lâu đã tấn chức tới Chân Thần cảnh Thiên Giai đại viên mãn, vốn nên sớm rời khỏi Vô Thiên, ra bên ngoài Tam Thập Tam Thiên đột phá cảnh giới Chí Cao Thần, thế nhưng bởi vì đại kiếp nạn Tam Thập Tam Thiên, các nàng không thể rời đi, bằng không chẳng khác nào đi tự sát.

Ba mươi năm trước, Huyền Thiển còn có thể liên hệ với Vân Mộng tiên tử, thế nhưng hiện tại liên lạc đã mất, bên ngoài Tam Thập Tam Thiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Các nàng không hề hay biết.

666. Chương 679: Quá Muộn Rồi.

Huyền Thiển

Tác giả: Ô Sơn

Chương 679: Quá muộn rồi.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Rất có khả năng mấy người Vân Mộng tiên tử đã bị hạ dưới độc thủ của yêu nghiệt, bằng không mà nói, sao không thể liên lạc được?

Trong lòng các nàng, tồn tại của Vân Mộng tiên tử không khác gì thần linh, ngay cả nàng cũng bị nạn, vậy đám người Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Trần Thiển há có thể chạy trốn? Nghĩ đến vậy, khiến mấy người Huyền Thiển, Trần hình, Hạ Quân Trúc đang ngồi không làm được gì lại hận không thể lập tức ra ngoài Tam Thập Tam Thiên xem có chuyện gì, nhưng lần lượt đều bị Kỷ Nhạ Yên ngăn cản.

Kỷ Nhạ Yên đã qua một lần sinh tử, mặc dù không thể nói là thấu triệt, nhưng tâm tính đã vượt xa mọi người, vô luận đối mặt với tình cảnh thế nào cũng có thể bảo trì lãnh tính tuyệt đối. Đương nhiên, trên hết cả, nàng vẫn tin tưởng vững chắc Dương Thiên Lôi bình yên vô sự.

Tuy Kỷ Nhạ Yên không thể giống như thông thiên cổ thụ, nhưng chỉ cần Dương Thiên Lôi hấp thu năng lượng thiên địa trong Tam Thập Tam Thiên, liền có thể liên lạc với Dương Thiên Lôi. Nhưng mối liên hệ vi diệu cầu mẫu tử, cộng thêm chướng không giả chân chính của tinh vực Nguyên Thủy là Dương Thiên Lôi đủ cho Kỷ Nhạ Yên kết luận, Dương Thiên Lôi không có việc gì.

Vậy nên, hiện tại nàng chỉ cần chờ đợi, tuy rằng kết cục cuối cùng hầu như đã được định trước.

Thế nhưng, vẫn luôn bảo trì trạng thái trấn định theo dõi quỹ tích vận chuyển của tinh vực Nguyên Thủy, lúc này, Kỷ Nhạ Yên đột nhiên nhũn mỳ, thần niệm mạnh mẽ đề thăng lên mấy lần, chỉ trong mấy phút đồng hồ, sắc mặt của nàng đã trở nên tái nhợt, mồ hôi chảy xuống thành dòng, phảng phất như thần niệm đã hao tổn tới thoát lực.

Ba người Huyền Thiển, Trần Hình, Hạ Tích Trúc thấy Kỷ Nhạ Yên ngồi phía trước có điều bất thường đều lộ vẻ khiếp sợ, không rõ đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng lại không thể quấy nhiễu Kỷ Nhạ Yên.

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Thăng đến khi Kỷ Nhạ Yên kinh khủng mở mắt, ba người mới đồng thanh hỏi.

- Yêu nghiệt...Yêu nghiệt đã phong tỏa chúng ta.

Hai tròng mắt Kỷ Nhạ Yên đầy vẻ lo sợ, thanh âm run run nói.

- Phong tỏa, vì sao có thể phong tỏa? Quỹ tích vận chuyển của tinh vực Nguyên Thủy không phải đã được ẩn giấu khí tức hay sao?

Trong lòng ba người Hạ Quân Trúc, Huyền Thiển, Trần Hình hồi hộp, vội nhìn Kỷ Nhạ Yên hỏi.

- Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa rồi quỹ tích chuyển động bỗng nhiên thay đổi rất nhanh, thần niệm của ta căn bản không thể theo kịp biến hóa, toàn bộ bên ngoài tinh vực Nguyên Thủy đều bị bao phủ bởi thần niệm và pháp lực kinh khủng vô cùng...

Kỷ Nhạ Yên nói.

- Toàn bộ tinh vực Nguyên Thủy? Ý nói toàn bộ tinh vực Nguyên Thủy đã bị bao vây? Vậy phải làm sao bây giờ?

Trong lòng ba người Huyền Thiển đang kinh hãi vô cùng. Pháp lực thần niệm có thể bao vây toàn bộ tinh vực Nguyên Thủy, đây là khái niệm gì? Kỷ Nhạ Yên có thể tìm kiếm được quỹ tích vận chuyển của tinh vực Nguyên Thủy, tuy mọi người không rõ vì sao, nhưng vẫn đoán được có chút liên quan tới Dương Thiên Lôi, dù sao Dương Thiên Lôi chính là chướng không giả của tinh vực Nguyên Thủy, mà Kỷ Nhạ Yên trước kia cũng dùng cách không thể tưởng tượng nổi sinh hạ ra Dương Thiên Lôi. Những điều này, đều vượt qua phạm trù nhận thức của mọi người. Tu luyện giả có khả năng dùng thần niệm và pháp lực bao phủ toàn bộ tinh vực Nguyên Thủy, đây đã cường đại tới cảnh giới nào? Căn bản không phải các nàng có thể chống lại.

- Các người đừng sợ, tinh vực Nguyên Thủy đã bắt đầu tự hành chống đỡ, quỹ tích vận chuyển so với trước đó nhanh hơn rất nhiều lần, hơn nữa càng thêm huyền ảo, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ hẳn không thể công phá được.

Kỷ Nhạ Yên an ủi nói.

Rất nhanh, nàng đã lấy lại vẻ lãnh tĩnh thường có.

Kết cục cơ bản đã được định trước từ lâu, còn gì đáng sợ nữa?

Mòn mỏi chờ đợi trong thấp thỏm bất an, cứ tiếp tục dày vò như vậy thật không dễ chịu chút nào.

Chuyển biến lần này, mặc kệ là tốt hay xấu, chung quy vẫn phá vỡ đi không khí yên lặng, bắt đầu phát triển. Phúc họa khôn lường, nói không chừng đây lại là một lần cơ hội.

- Nhạ Yên...

Nhưng vào lúc này, mây đạo thân ảnh bỗng nhiên lẳng không bay tới như thiểm điện, người tới đầu tiên chính là gia chủ Kỷ gia Kỷ Trùng Tiêu. Đến cùng với Kỷ Trùng Tiêu là Trần Phá Thiên, Mạnh Hạ Huy, đều là người có thực lực tại Vô Thiên.

- Kỷ gia chủ, có chuyện gì?

Thần sắc Kỷ Nhạ Yên không biểu hiện ra bất luận dị thường nào, nhìn về phía Kỷ Trùng Tiêu hỏi.

Trăm năm này, Kỷ Nhạ Yên đã trở thành người đứng đầu tại Vô Thiên, tự nhiên không thể giấu kín tin tức nàng đã sống lại từ trong cõi chết, có điều nàng và Kỷ gia đã không còn quan hệ nào nữa, rõ ràng trong lòng Kỷ Trùng Tiêu cũng chỉ biết hổ thẹn chứ không dám hi vọng xa vời muốn Kỷ Nhạ Yên quay về Kỷ gia. Kỷ Thiên Xuyên về sau hồi hận vô cùng, đã từng cử người tới cầu khẩn vô số lần, nhưng tất cả đều bị Kỷ Nhạ Yên cự tuyệt ngoài cửa. Không phải Kỷ Nhạ Yên vô tình, mà là bị tổn thương quá sâu, trong khoảng khắc được sống lại, nàng đã quyết tâm không còn bất luận gì liên quan đến Kỷ gia nữa.

- Thần kiếm...Thần Kiếm vừa mới lên tiếng...

Kỷ Trùng Tiêu lo lắng nói.

- Lên tiếng thế nào?

Nghe được Kỷ Trùng Tiêu nói, Kỷ Nhạ Yên và mấy người Hạ Quân Trúc nhất thời nhìn lại Kỷ Trùng Tiêu nói.

Thần kiếm, chuyện Kỷ Trùng Tiêu nắm thần kiếm trong tay không phải là chuyện bí mật với mọi người. Thế nhưng, từ lần trước Dương Thiên Lô hỏi qua Kỷ Trùng Tiêu một lần, sau không còn bất luận tin tức gì khác. Thế nhưng, tất cả mọi người đều rõ ràng, lai lịch thần kiếm này tuyệt không đơn giản. Lúc này, nó hiện thân tự nhiên là có chuyện trọng đại, hơn nữa mấy người Kỷ Nhạ Yên và Hạ Tinh Trúc trong nháy mắt đều khẳng định có điểm liên quan tới yêu nghiệt.

- Yêu nghiệt thần tộc đã phát hiện ra bí mật của tinh vực Nguyên Thủy.

- Bí mật của tinh vực Nguyên Thủy? Bí mật gì?

- Tinh vực Nguyên Thủy chính là vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên...

Kỷ Trùng Tiêu còn chưa kịp nói, một đạo kiếm quang màu sáng ngọc bỗng nhiên phát tán ra khỏi mi tâm hắn, thần kiếm dĩ nhiên xuất hiện tại ngay trước mặt mọi người, dùng một loại thanh âm giả nua nói.

- Tinh vực Nguyên Thủy chính là vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên?

Kỷ Nhạ Yên vô cùng kinh ngạc nói. Tuy rằng nàng sớm đã biết tinh vực Nguyên Thủy không hề đơn giản, nhưng thật không nghĩ được, tinh vực Nguyên Thủy lại chính là vũ trụ chi tâm mà Vân Mộng tiên tử đã từng nhắc qua. Điều này có nghĩa gì? Nghĩa là yêu nghiệt đã tìm tới vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên, chỉ cần yêu nghiệt có thể luyện hóa, toàn bộ Tam Thập Tam Thiên sẽ không có bất luận kẻ nào thoát khỏi tay yêu nghiệt, khi đó vũ trụ này liền chân chính trở thành lãnh địa của thần tộc.

- Không sai! Người nhanh chóng thông tri cho tất cả mọi người đến tinh vực Nguyên Thủy, hiện tại yêu nghiệt thần tộc đã bắt đầu luyện hóa tinh vực Nguyên Thủy ở hạch tâm, thời gian không còn bao lâu, ngoại trừ tinh vực Nguyên Thủy, toàn bộ những tinh vực khác đều sẽ tự động băng diệt để khởi động pháp tắc thủ hộ tối cao của vũ trụ Tam Thập Tam Thiên nhằm chống lại yêu nghiệt thần tộc luyện hóa.

- Có thể chống đỡ được sao? Chúng ta phải làm thế nào?

- Không thể làm gì được, chỉ có thể đứng ngoài quan sát. Hi vọng duy nhất là yêu nghiệt không thể công kích phong ấn pháp tắc vũ trụ, bằng không...

Ngay cả thần kiếm cũng buồn bã không muốn nói hết lời.

- Không đúng, không đúng.

Đúng lúc này, khiến thần kiếm và mọi người đều không nghĩ ra chính là, Kỷ Nhạ Yên như đột nhiên nghĩ ra điều gì, bắt đầu lớn tiếng nói.

- Có gì không đúng?

- Nếu tinh vực Nguyên Thủy là vũ trụ chi tâm, vậy chẳng phải Thiên Lô đã sớm nắm trong tay vũ trụ chi tâm? Nắm trong tay vũ trụ chi tâm chính là nắm trong tay Tam Thập Tam Thiên, vậy tại sao Thiên Lô không thể chống lại yêu nghiệt?

- Người nói Thiên Lô nắm trong tay tinh vực Nguyên Thủy? Chẳng lẽ không phải người sao?

- Ta? Ta bắt quá tại lúc tinh vực Nguyên Thủy bắt đầu dị biến liền dung nhập thần niệm vào trong đó, như vậy có thể tính là nắm trong tay sao? Nắm trong tay phải là Thiên Lô mới đúng. Toàn bộ Trảm Không Kiếm phái này đều là nó ngưng tụ thành, thông đạo tinh không của tinh vực Nguyên Thủy là chính tay hấn phá, dị biến của tinh vực Nguyên Thủy cũng là do Thiên Lô tạo thành.

- Người nói là thực?

Quanh thân thần kiếm bỗng lập lòe ánh sáng ngọc, phảng phất như đang rất vui mừng, nói.

- Dương nhiên là thật.

Kỷ Nhạ Yên nói.

- Đáng tiếc...

Thần kiếm ngưng lại vui mừng, quang mang quanh thân cũng mờ dần xuống, nói:

- Quá muộn rồi, hấn rời khỏi Vô Thiên đã quá trăm năm, hiện tại sống hay chết cũng không xác định được, hơn nữa yêu nghiệt thần tộc đã bước vào Chân Tiên cảnh, dù hấn có sớm chiếm được vũ trụ chi tâm thì làm được gì? Ai...

Thần kiếm là di vật của vị Chân Tiên từ thời viễn cổ, hấn so với mọi người càng hiểu biết hơn nhiều. Hiện tại, hi vọng duy nhất là yêu nghiệt không có năng lực luyện hóa vũ trụ chi tâm. Bằng không, kết cục rõ ràng, bọn họ cơ bản đã thua cuộc, lập tức thua cuộc.

Nếu như, Dương Thiên Lô đã sớm thu được vũ trụ chi tâm, có thể từ trăm năm trước bước vào Chí Cao Thần cửu trọng đại viên mãn, đồng thời chân chính nắm trong tay vũ trụ chi tâm hấn liền có thể nắm trong tay Tam Thập Tam Thiên, tuy rằng khi đó hấn vẫn chưa thể bước vào Chân Tiên cảnh, nhưng tuyệt đối không cho thủ lĩnh yêu nghiệt có được cơ hội xoay mình, càng không nói tới việc hấn tìm được thần cách của mình trong Tam Thập Tam Thiên, đồng thời thành công bước vào Chân Tiên cảnh.

Nhưng hiện tại, thủ lĩnh yêu nghiệt đã bước vào Chân Tiên cảnh, hơn nữa thần kiếm cũng rõ, lấy thần niệm và pháp lực hiện tại của yêu nghiệt thần tộc mà phán đoán, đã siêu việt trong Nhân Tiên cảnh. Mặc dù Dương Thiên Lô lúc này có bước vào Chí Cao Thần cửu trọng đại viên mãn, đồng thời nắm trong tay vũ trụ chi tâm thì có thể làm được gì?

Số phận cuối cùng, vẫn như trước không thể thay đổi.

Vèo...

Lưu quang xẹt qua nhanh như thiểm điện, vừa rời khỏi Thiên Phật Điện trong nháy mắt, Đoạn Ngọc Nhan liền bay ra từ trong tâm tạng Dương Thiên Lô.

Giờ khắc này, mặc dù Đoạn Ngọc Nhan đã gặp mặt chúng nữ, còn được Dương Thiên Lô công khai thân phận, nhưng lúc vừa mới ra khỏi Thiên Phật Điện, hai người liền bắt đầu song tu ngay dưới ánh mắt chúng nữ, điều này đúng là vẫn có điểm thẹn thùng. Thế nhưng không thể không làm được.

Bởi vì, chỉ có như vậy, Dương Thiên Lô mới có thể dùng tốc độ nhanh nhất trở lại Tam Thập Tam Thiên.

Thiên Phật Điện, nằm trong một không gian hỗn độn sát biên giới Tam Thập Tam Thiên. Nói là sát biên giới, nhưng muốn bằng vào tu vi cá nhân để phi hành cũng phải mất mấy ngày mới có thể đi vào phạm vi Tam Thập Tam Thiên.

- Ngọc Nhan, đừng phân tâm, ta đã che kín bình ngọc lưu ly, các nàng không nhìn thấy đâu.

Tựa hồ cảm ứng được tâm thần Đoạn Ngọc Nhan không yên, Dương Thiên Lô trực tiếp truyền âm nói.

Giờ khắc này, lần đầu tiên Dương Thiên Lôi nghĩ đến, thần công Âm Dương Niết Bàn Kinh này đúng là có chút quần quýt, kiều diễm phong tao. Nguyên nhân rất đơn giản, lòng hấn hiện đang giống như lửa đốt, hận không thể lập tức dùng tốc độ nhanh nhất trở lại Vô Thiên, đâu muốn cố tình làm loại chuyện nam nữ hoan ái này? Nhưng khiến hấn cảm giận chính là, muốn đề thăng tốc độ không những phải làm, còn phải mạnh mẽ điều chỉnh tâm tính đến trạng thái này, như vậy không quần quýt mới là lạ.

667. Chương 680: Người Thần Bí Tối, Nguyên Thần Hóa Thân.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 680: Người thần bí tối, nguyên thần hóa thân.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hai người vốn có kinh nghiệm, dưới tình huống thông thường chỉ cần vài khắc liền có thể tiến vào trạng thái điều kiện, nhưng lần này phải tới nửa giờ mới đạt được điều kiện khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh, sau khi đã chìm đắm vào trong đó, tốc độ hai người cũng được đẩy nhanh lên kinh khủng.

- Ân...Ân...Ân...

Bên trong bình ngọc lưu ly, Lăng Hi là người duy nhất không bị Dương Thiên Lôi phong ấn, lúc này Lăng Hi đang khiếp sợ chu rộng cái miệng anh đào, chúng nữ đứng bên cạnh Lăng Hi tuy rằng bị Dương Thiên Lôi phong ấn, không thể trực tiếp tra xét ra bên ngoài, nhưng Dương Thiên Lôi lại quên các nàng đã cùng luyện loại thần thông kỳ quái Phong Linh Nhi kia, chỉ cần một mình Lăng Hi nhìn thấy, các nàng còn lại cũng không khác gì theo dõi trực tiếp.

Đương nhiên, chúng nữ không phải khiếp sợ tràng cảnh Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan song tu, khiếp sợ ở đây chính là tốc độ càng lúc càng nhanh đến chóng mặt.

- A!

Theo tốc độ mỗi lúc một kinh người, chúng nữ cảm giác trước mặt một điểm từ rất nhỏ bỗng nhiên hóa thành cực lớn, không cần phải nói liền biết đó là một khóa tinh thần tàn phiến, thế nhưng Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan phảng phất như không hề cảm ứng được, căn bản không có bất luận dự định tránh ra nào, khiến cho chúng nữ nhịn không được sợ hãi kêu lên.

Ầm ầm!

Thế nhưng, sau một lát chúng nữ lại khiếp sợ phát hiện, hai tấm thân xích lỏa kia dĩ nhiên vẫn hoàn hảo không chút tổn hao, còn tinh thần tán phiến thì trực tiếp bị xuyên thủng.

Thân thể như vậy, rốt cuộc đã cường hãn tới trình độ nào?

Bất quá, mặc dù Dương Thiên Lôi vội vã trở về Tam Thập Tam Thiên, nhưng phương hướng hiện tại của hai người lại có chiều hướng xa dần Tam Thập Tam Thiên. Làm như vậy là vì Dương Thiên Lôi căn bản không dám khẳng định có thể vượt qua pháp tắc ngăn cấm, tiến nhập vào trong Tam Thập Tam Thiên, thế nên hấn cần có đủ thời gian gia tốc nhằm đưa tốc độ phi hành của mình và Đoạn Ngọc Nhan siêu việt qua pháp tắc thời gian, xem xem có thể hay không trực tiếp xuyên thấu qua.

Một canh giờ, hai canh giờ...Khi Âm Dương Niết Bàn tuần hoàn được một chu thiên, Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan bắt đầu giảm tốc độ.

Tính theo thời gian và khoảng cách một chu thiên mới, chỉ cần khi chạm tới pháp tắc khống chế đẩy tốc độ lên đến cực hạn là được.

- Di?

Sau nửa canh giờ, một đạo lưu quang không thể nhìn được bằng mắt thường lấy tốc độ siêu thoát thời không trong thế giới hỗn độn, bay nhanh về phía Tam Thập Tam Thiên. Nhưng vào lúc này, cũng có ba đạo thân ảnh trong không gian hỗn độn, đồng dạng đang bay rất nhanh về phía Tam Thập Tam Thiên, bọn họ đứng là đang kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

- Tốc độ thật nhanh! Sư tỷ, sư huynh...Hai người thấy rõ chứ?

Trong đó, một đạo thanh ảnh thiếu nữ nói.

- Ta cũng không thấy rõ!

Thanh âm tựa hồ của một nam nhân cũng có chút kinh ngạc, đồng thời nhìn về phía thân ảnh một thiếu nữ khác đang bay phía trước, nói:

- Sư tỷ, tỷ thì sao?

- Tựa hồ...Tựa hồ là...Ta cũng không thấy rõ được.

Khiến hai người kia ngoài ý muốn chính là, sư tỷ bọn họ là người có tu vi cao nhất trong ba người, dĩ nhiên sắc mặt đột nhiên thành đỏ ửng, miệng trả lời có chút ấp a ấp úng. Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

- Sư tỷ, tỷ gạt chúng ta phải không...Rốt cục là ai lại khiến mặt sư tỷ đỏ như vậy?

- Lừa các người làm gì, ta thực không thấy rõ được...

Thiếu nữ trừng mắt nhìn lại hai người, mày hơi nhíu lại, nói:

- Tựa hồ là hai người, tốc độ bọn họ dĩ nhiên nhanh như vậy, hơn nữa...Có cùng hướng di chuyển với chúng ta.

- A...Hai người? Lẽ nào bọn họ có cùng mục đích với chúng ta sao? Vậy làm sao bây giờ? Tốc độ bọn họ nhanh như vậy, tu vi hẳn vượt trên chúng ta rồi.

- Sợ cái gì? Bọn họ chỉ có tốc độ nhanh hơn mà thôi, lẽ nào người không cảm ứng được khí tức bọn họ lúc đi qua sao?

Rõ ràng vị thiếu nữ là người đứng đầu trong ba người, ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại rất không giải thích được. Tu vi của nàng đã tới Địa Tiên đỉnh phong, vừa rồi tốc độ Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan tuy rằng kinh người, dù là Chí Cao Thần cứu trọng thiên đại viên mãn cũng khó có thể nhìn thấy được, nhưng về mặt phiếm hồng đầy kinh ngạc chứng tỏ nàng đã nhìn ra đại khái, bằng không nàng cũng sẽ không đỏ mặt như vậy. Khí tức hai người kia rõ ràng rất yếu, nhưng sao tốc độ bọn họ lại nhanh kinh người đến vậy?

- Đúng vậy, sư muội, uống cho muội đã bước vào Chân Tiên cảnh lại không biết gì là can đảm? Trước khi đi sư phụ chẳng đã nói qua, chuyến này mã đáo thành công, căn bản không có bất luận mạo hiểm gì, huống chi một trong những hóa thân nguyên thần của sư tỷ đã sớm tới trong vũ trụ này nhiều năm, còn phải sợ gì nữa? Bất quá...Sư tỷ, tốc độ bọn họ thực sự rất nhanh...

- Được rồi, đừng nói nhiều như vậy nữa, hóa thân nguyên thần của ta đã cảm ứng được tồn tại của vũ trụ chi tâm! Hai người vừa rồi rất có thể cùng mục đích với chúng ta, hóa thân nguyên thần trong vũ trụ kia tuyệt sẽ không cho bọn họ giành trước! Đi...

Thiếu nữ trầm giọng nói, đồng thời, tốc độ vốn đã rất nhanh bỗng nhiên một lần nữa đề thăng, chỉ trong sát na đã bỏ lại hai người sư đệ, sư muội phía sau.

- Chờ một chút, sư tỷ!

Hai người cũng lập tức tăng tốc.

Vù...Vù...Vù...

Ba đạo lưu quang đuổi theo phía sau hướng Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan, rất nhanh liền tới gần Tam Thập Tam Thiên.

- Đừng xem nữa, chúng ta nên nhanh tu luyện đi, tranh thủ tại trước lúc tiến vào Tam Thập Tam Thiên, có thể đề thăng tới Chí Cao Thần cửu trọng thiên!

Bên trong bình ngọc lưu ly, khi không còn kinh ngạc với tốc độ đi tới của Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm đột nhiên nói với chúng nữ rằng, qua hơn mười ngày tại Thiên Phật Điện, Dương Thiên Lô muốn lĩnh ngộ năng lượng bản nguyên, nhưng vẫn dứt khoát quyết định bước vào hành trình trở lại Vô Thiên, dưới yêu cầu của chúng nữ, đều truyền hết cho chúng nữ kinh nghiệm đột phá Chí Cao Thần cửu trọng thiên. Ngay cả người Dương Thiên Lô vẫn không đành lòng hạ thủ là Tiểu Bạch cũng không ngoại lệ. Tuy rằng chúng nữ biết rõ Chí Cao Thần cửu trọng thiên trước mặt Chân Tiên cảnh mà nói cũng chỉ là con kiến hôi, nhưng có thể đề thăng chút nào hay chút đấy, dù cho là những giây phút cuối cùng, chung quy cũng không phải chuyện gì xấu. Hơn nữa, biết Dương Thiên Lô có tốc độ kinh người, các nàng cũng không nhất định phải chết. Lần này mặc dù thất bại, nhưng còn có lần sau, vậy nên tu luyện vẫn là điều quan trọng nhất.

- Uhm.

Chúng nữ cùng ứng tiếng đáp, không bao gồm Lăng Hi ở trong là tròn ba mươi hai người, tính thêm Đoạn Ngọc Nhan đang phi hành bên ngoài, hậu cung của Dương Thiên Lô đã có ba mươi ba người.

Mười năm người Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm, Dương Thiên Lệ, Mộc Tử Vi, Nguyễn Hi Vũ, Vu Thanh Nhã, Bách Lý Thiên Thiên, Lâm Tâm Di, Trần Thiển, Phong Linh Nhi, Phạm Linh Nhi, Bạch Tố Tố, Bạch Trinh Trinh, Tiểu Bạch Hoàng Niếp Niếp, Tiểu Vân, Tiểu Tình tuy rằng Dương Thiên Lô không có quá nhiều cảm tình, nhưng qua thời gian dài, nhóm người Trương Tử Hàm không hề coi các nàng như hạ nhân, từ đó trở thành nhóm ba mươi một người.

Còn có Huyền Diệp và Đoạn Ngọc Nhan vừa tròn ba mươi ba người.

Trong số đó hiện tại không còn bất kể người nào bên trong bình ngọc lưu ly. Đây cũng không phải toàn bộ hậu cung của Dương Thiên Lô, trở về sau trăm năm biến mất, Dương Thiên Lô lo lắng nhất ngoài nhóm Lăng Hi, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lệ còn có một người, nhưng người đó hiện tại không có ở bên người hắn.

Hạ Quân Trúc, một người cho đến tận bây giờ chúng nữ cũng không biết nàng là nữ nhân. Đến ngay cả chính Hạ Quân Trúc cũng không biết Dương Thiên Lô đã phát hiện nàng là nữ nhân. Thế nhưng, những kinh lịch hai người từng trải qua với nhau đã định trước phát sinh cảm tình, không thể ngăn trở được. Chỉ là, Hạ Quân Trúc còn có nỗi khổ tâm riêng, và cũng không có biện pháp hóa giải nỗi khổ tâm đó, bằng không vì sao đến tận bây giờ nàng vẫn không bày ra bộ dáng nữ nhân của mình trước mặt mọi người?

Lúc này Hạ Quân Trúc đang ở nơi nào?

Trong vòng Cửu Thiên, trên Thủy Nguyên Tinh của tinh vực Nguyên Thủy. Ngày trước khi đám người Trương Tử Hàm muốn ra ngoài Tam Thập Tam Thiên tìm kiếm Dương Thiên Lô, nàng rất muốn đi theo nhưng lại không có lý do. Huynh đệ, dù sao vẫn kém thân cận hơn một bậc so với đạo lữ.

- Không được, chiếu theo tốc độ như vậy, chúng ta chỉ ít phải cần nửa tháng thời gian mới có thể đến được! Sư đệ, sư muội, ta tạm đưa các người đi một đoạn!

Thiếu nữ dẫn đầu thâm cảm ứng khoảng cách với hóa thân nguyên thủy, nhú mày nói. Đồng thời, đã có hai đạo pháp lực, trực tiếp đón lấy hai người sư đệ, sư muội vào trong pháp bảo. Nguyên thần Địa Tiên cảnh dĩ nhiên một lần nữa phân ra, trong sát na liền vượt qua hạn chế thời không, biến mất về phía trước.

Gần như cùng lúc, lẫn trong đám tu luyện giả từ các tinh vực khác vội vàng tới tiếp ứng tinh vực Nguyên Thủy. Hạ Quân Trúc bỗng nhiên tắt mất tinh quang sáng ngọc, cuối cùng trống rỗng biến mất ngay trong tầm mắt mọi người.

Bất quá, nàng ta không phải chân chính biến mất, trên thực tế nàng không hề nhúc nhích ngay tại chỗ. Thế nhưng, một cỗ năng lượng thần bí đã hoàn toàn che giấu nàng, còn nàng cũng đã lâm vào hôn mê.

Ầm ầm...Ầm ầm...

Trong vòng tinh vực Nguyên Thủy, tại sát biên giới tinh cầu, dưới sự liên hợp của ba đại cao thủ Chân Tiên cảnh là thủ lĩnh yêu nghiệt, Vô Thiên Thần Tôn, Tiểu Kiến Nhân đang dần dần đổ nát. Đây cũng không

phải do ba tên này phá hủy mà là khi vũ trụ chi tâm tự động chống đỡ yêu nghiệt luyện hóa dẫn tới kết quả như vậy. Khi tinh cầu đổ nát, sẽ biến thành năng lượng hỗn độn thuần túy nhất, dung nhập vào trong pháp tắc thiên đạo nằm tại hạch tâm của tinh vực Nguyên Thủy, giúp cho quỹ tích vận hành càng lúc càng nhanh, hình thành một ký hiệu thủ hộ và kết giới phong ấn cường hãn.

Cùng lúc đó, lấy tinh vực Nguyên Thủy làm hạch tâm, toàn bộ Cửu Thiên, thậm chí là toàn bộ trong ngoài Tam Thập Tam Thiên, những pháp tắc cấm chế bao quát bên ngoài Tam Thập Tam Thiên đều hóa thành từng đạo lưu quang, không ngừng hội tụ về phía tinh vực Nguyên Thủy.

Chấn động!

Toàn bộ Tam Thập Tam Thiên đều rơi vào trong một loại chấn động kinh khủng.

Ngoại trừ mấy người Kỷ Nhạ Yên trong vòng Cửu Thiên, tu luyện giả tại ba mươi hai thiên khác căn bản không biết chuyện gì xảy ra, bên ngoài Tam Thập Tam Thiên còn có một ít Chí Cao Thần trốn tránh truy sát của yêu nghiệt cũng mơ hồ đoán được, bọn họ không trốn được bao lâu nữa.

Vũ trụ băng diệt, tựa hồ là kết cục đã định.

Trốn tiếp ở đó còn có nghĩa gì?

Cùng với việc chờ chết, không bằng chết một cách oanh liệt, dù cho trước khi chết có thể xẻo một ngụm yêu nghiệt, chết như vậy mới thấy đáng giá! Hơn nữa, chỉ cần không gặp phải ba tên yêu nghiệt Chân Tiên cảnh kia, chém giết một ít yêu nghiệt tôm tép cũng không thành vấn đề gì lớn.

Vậy nên, tại lúc tinh vực Nguyên Thủy bắt đầu đổ nát, toàn bộ Tam Thập Tam Thiên bắt đầu chấn động, những tu luyện giả Chí Cao Thần ở khu vực ngoại vi đều xuất động, ôm quyết tâm phải chết mà chiến.

668. Chương 681: Huyết Lệ.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 681: Huyết lệ.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đại chiến giữa tu luyện giả và yêu nghiệt thần tộc, bạo phát triệt để tại Tam Thập Tam Thiên.

Thủ lĩnh yêu nghiệt rõ như lòng bàn tay, chỉ bất quá, lúc này hấn vào Vô Thiên Thần Tôn cùng với Tiểu Kiến Nhân căn bản không có thời gian quản những chuyện này, dù cho yêu nghiệt bị tu luyện giả chém giết sạch sẽ, hấn đều không thèm quan tâm, luyện hóa vũ trụ chi tâm mới là chuyện quan trọng nhất.

Sư!

Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan lấy tốc độ nhanh không tưởng tiến vào Tam Thập Tam Thiên, dựa theo tính toán của Dương Thiên Lôi, sau khi đi vào Tam Thập Tam Thiên, sẽ lập tức đụng phải pháp tắc cấm chế. Thế nhưng tại trong nháy mắt tiến nhập vào Tam Thập Tam Thiên, Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan lại cảm ứng được rõ ràng dị dạng của Tam Thập Tam Thiên.

Toàn bộ phần ngoài của Tam Thập Tam Thiên dĩ nhiên đang kịch liệt chấn động, đồng thời còn có những tiếng nổ xa gần liên tiếp vang lên.

Căn bản không kịp nghĩ nhiều, hai người đã vọt tới phạm vi pháp tắc cấm chế, nhưng càng khiến Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là, lúc này pháp tắc cấm chế dĩ nhiên trở nên vô cùng yếu ớt và mỏng manh, tốc độ của hấn lại nhanh kinh người, phẳng phất như không hề bị chút ngăn trở nào, liền trực tiếp xuyên thấu qua tầng bích chương, nhảy vào bên trong Tam Thập Tam Thiên!

- Đây là chuyện gì?

Trong tình không, năng lượng thiên địa với pháp tắc thiên đạo vô cùng vô tận dĩ nhiên sinh động tới trình độ kinh người, đồng thời không ngừng hội tụ về một phương hướng, rồi chỉ trong một thời gian ngắn, dĩ nhiên cảm ứng được vô số những chiến trường đang chém giết lẫn nhau!

Khói loạn tràn ngập, chiến hỏa diệt vong!

Tuy rằng Dương Thiên Lô sớm biết tu luyện giả Tam Thập Tam Thiên sẽ rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, nhưng cũng không ngờ được sẽ kinh khủng tới trình độ này. Chỉ cần những trận chiến này đã đủ khiến toàn bộ Tam Thập Tam Thiên chấn động, cùng với pháp tắc thiên đạo hội tụ, không khác gì so với lời tiên đoán vũ trụ hủy diệt của Vân Mộng.

Không hề nghi ngờ, thủ lĩnh yêu nghiệt đã tìm được vị trí vũ trụ chi tâm, hiện tại còn đang luyện hóa!

Kinh ngạc trong nháy mắt, quanh thân Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan bỗng nhiên lóng lánh quang mang sáng ngọc, Huyền Thiên Chân Kinh vận chuyển quanh thân hai người, giờ khắc này, tốc độ vận chuyển đã đạt tới mức quỷ dị, nhanh hơn trước vô số lần.

Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng kinh khủng sinh ra trên người Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan, vốn tốc độ hai người đã đạt đến mức cực hạn, tại giờ khắc này dĩ nhiên một lần nữa tăng nhanh, đồng thời phương hướng phi hành cũng đã xảy ra thay đổi.

Đồng dạng, năng lượng thần bí bên trong đan điền Dương Thiên Lô cũng đột nhiên sôi trào, hiện tượng trước nay không hề có!

Oanh...

Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan căn bản không kịp nghĩ nhiều đã bị đánh đến trên một tầng năng lượng phong ấn kinh khủng, tối đen vô cùng, đồng thời trực tiếp xuyên thủng qua đó!

- Hử?

Thủ lĩnh yêu nghiệt đang thôi động thần niệm, không ngừng luyện hóa vũ trụ chi tâm hơi chút kinh hãi, hần phảng phất cảm ứng được pháp lực thần niệm của mình đang bị vật gì đó đâm phải, chỉ là thời gian quá ngắn, ngắn đến mức khiến hắn không thể khẳng định cảm giác vừa rồi có phải chân thực hay không.

- Các người có cảm giác được gì không?

Thủ lĩnh yêu nghiệt truyền hỏi Vô Thiên Thần Tôn và Tiểu Kiến Nhân.

- Cái gì?

Hai người bất quá chỉ đưa ra pháp lực thần niệm cho thủ lĩnh yêu nghiệt sử dụng, tuy rằng bọn họ cũng có thể cảm ứng rõ ràng tình huống vận chuyển pháp lực của mình, nhưng chuyện thủ lĩnh yêu nghiệt còn không chắc, bọn họ há có thể cảm ứng được? Hiển nhiên hai người đều không cảm giác được gì dù là chút xíu.

- Không có gì, tiếp tục!

Thủ lĩnh yêu nghiệt hơi nhíu mày nói. Rất nhanh liền vất bỏ chuyện vật vãn này ra sau đầu, chuyên tâm luyện hóa. Dù sao, hắn lúc này đã không còn bất cứ đối thủ nào tại Tam Thập Tam Thiên, đừng nói cảm giác vừa rồi có thể sai, mà nếu là thực, lại là ai có thể ngăn cản hắn luyện hóa vũ trụ chi tâm?

- Đây là nơi nào?

Trương Tử Hàm, Đoạn Ngọc Nhan và chúng nữ đều khiếp sợ nhìn không gian xung quanh, hỏi.

Dương Thiên Lô ở tại trung tâm, biểu tình trên mặt càng khiếp sợ hơn so với chúng nữ. Từ khi bước vào Tam Thập Tam Thiên đến bây giờ, bất quá chỉ ngắn trong vào tức thời gian, thế nhưng kinh lịch trong vài tức thời gian này đã vượt quá xa tưởng tượng của Dương Thiên Lô, nhất là tình huống hiện tại!

Tại lúc đi qua tầng năng lượng phong ấn đen tuyền kia, rõ ràng là do yêu nghiệt thần tộc bày ra, Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan dường như tiến nhập vào trong đường hầm thời không, trực tiếp đi tới một không gian kỳ dị. Nếu chỉ là không gian kỳ dị đã thôi, thật khiến Dương Thiên Lô khiếp sợ chính là, trong

nháy mắt hần tiến nhập vào, bình ngọc lưu ly đột nhiên tự động thoát khỏi đầu hần, mà chúng nữ, ngoại trừ Lăng Hi ở ngoài, toàn bộ đều xuất hiện ra bên người hần.

Chúng nữ còn chưa biết gì, các nàng còn tưởng rằng Dương Thiên Lô phóng xuất các nàng ra ngoài, thế nhưng Dương Thiên Lô lại biết, mình không hề tác động chút nào trong chuyện này.

- A...

Thanh âm chúng nữ chưa dứt, cả đám lại kinh hô lên, ngay cả Dương Thiên Lô cũng không ngoại lệ.

Một màn kinh người vừa mới xuất hiện!

Pháp bảo trên thân mọi người, dĩ nhiên tự động thoát khỏi, bay ra ngoài không trung.

Mi tâm Dương Thiên Lô bắt đầu không ngừng tán ra một đám ký hiệu huyền ảo màu vàng, mỗi ký hiệu vừa đi ra liền biến thành một đạo kim quang tản mát ra bốn phương tám hướng trong không gian, Dương Thiên Lô định thử điều động, nhưng không thể khống chế, những ký hiệu màu vàng này không hề nghi ngờ chính là Huyền Thiên Chân Kinh!

Bất quá, kinh ngạc trong thoáng chốc, Dương Thiên Lô lại hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, trong đầu hần dĩ nhiên hiện ra đoạn hình ảnh vô cùng vô tận, lớn là những tinh vực, nhỏ là những hạt bụi, không ngừng lướt qua trong đầu hần, có xa lạ, có quen thuộc...

Tầng tầng lớp lớp.

Mấy người Trương Tử Hàm, Đoạn Ngọc Nhan, Nguyễn Hi Vũ trong lúc nhất thời lạ tự động bay lượn xung quanh người Dương Thiên Lô, cũng giống như Dương Thiên Lô, các nàng đều thấy được một tràng cảnh hết sức quý dị, chỉ bất quá so với Dương Thiên Lô còn thiếu rất nhiều.

Mỗi người đều chìm vào trong ngây ngốc!

Cứ như vậy qua nửa cảnh giờ, dị biến xuất hiện trong đầu mọi người rốt cục đình chỉ.

- Vũ trụ chi tâm...

Thanh âm Dương Thiên Lô tràn ngập kinh hãi, đồng thời vang vọng tại trong lòng chúng nữ. Giờ khắc này, tâm thần chúng nữ như bị động hòa thành một thể với Dương Thiên Lô. Chúng nữ căn bản không biết vì sao lại có dị biến như vậy, thế nhưng các nàng lại rõ ràng, lúc này khi những biến hóa kinh thiên động địa đó xảy ra, các nàng dĩ nhiên có thể cảm ứng được chính mình có mối liên hệ với một chỗ nào đó trong Tam Thập Tam Thiên.

Loại cảm giác này, nắm tất cả quyền quản lý trong tay một bộ phận nào đó!

Còn quyền hạn trong tay Dương Thiên Lô lại là toàn bộ Tam Thập Tam Thiên!

- Huyền Thiên Chân Kinh hóa ra lại là pháp tắc thiên đạo của Tam Thập Tam Thiên! Năng lượng thần bí dĩ nhiên lại là năng lượng của vị đại Chân Tiên đã từng mở ra Tam Thập Tam Thiên! Chúng ta...Đã nắm Tam Thập Tam Thiên trong tay rồi sao?

Dương Thiên Lô không dám tin tưởng nói.

Thanh âm chưa dứt, dị biến dĩ nhiên một lần nữa xuất hiện, toàn bộ không gian bỗng nhiên chuyển biến, lấy Dương Thiên Lô làm hạch tâm, hình thành một ký hiệu lớn phủ đầy toàn bộ không gian!

Cùng lúc đó, Trương Tử Hàm và chúng nữ bỗng nhiên hóa thành từng đạo lưu quang, tự động phân bố tới ba mươi ba phương hướng của ký hiệu thật lớn, những pháp bảo vừa rồi thoát ra lại bỗng nhiên “Ầm ầm” nổ tung, hóa thành năng lượng tinh thuần nhất, phân biệt dung nhập vào trong mi tâm mỗi người chúng nữ.

Duy nhất chỉ còn bình ngọc lưu ly bỗng nhiên lóng lánh phát ra hoa quang năm màu, tại quanh thân ngưng tụ thành một đạo pháp tắc thủ hộ cường đại, tạm thời không có bị nổ tung. Thế nhưng, từ bình ngọc lưu ly phát ra những tiếng “Ong ong” chói tai, cùng với việc chấn động kịch liệt khiến Dương Thiên Lô phải sợ đến linh hồn xuất khiếu.

- Lãng Hi, Lãng Hi, nàng làm sao vậy?

Những biến đổi lớn liên tiếp diễn ra trong nháy mắt khiến Dương Thiên Lôi và chúng nữ dẫu còn tâm tình cảm ngộ, dị biến vừa mới phát sinh liệu có phải dị biến khiến bọn họ vui mừng vô hạn?

- Không tốt, Thiên Lôi...Khí linh của ta...Đã tiêu thất toàn bộ...

Phong Linh Nhi là người đầu tiên kinh hãi hô lên.

Bên trong bản mạng pháp bảo của Phong Linh Nhi có khí linh viễn cổ cường đại, thế nhưng tại lúc pháp bảo nổ tung lại không trở lại trong mi tâm nàng, rồi trong nháy mắt nàng và khí linh đã mất đi toàn bộ liên hệ.

Đây là chuyện gì?

Bình ngọc lưu ly là pháp bảo của Dương Thiên Lôi, Lãng Hi là khí linh của bình ngọc lưu ly, tuy rằng qua các tảo ngộ khác nhau, Lãng Hi đã không còn là một khí linh hoàn chỉnh vẫn chưa thoát khỏi phạm trì khí linh.

Một khi bình ngọc lưu ly cũng tự bạo giống những pháp bảo khác, vậy chẳng phải Lãng Hi sẽ...

- Nhanh, rời khỏi ký hiệu!

Phong Linh Nhi chưa nói dứt lời, sắc mặt Dương Thiên Lôi lập tức trở nên trắng nhợt, trong đầu toàn là những tiếng hô lo lắng vô cùng.

Không ai biết được Lãng Hi quan trọng thế nào trong lòng Dương Thiên Lôi, mặc dù trước giờ Lãng Hi cũng không có bất luận động tác gì nhằm tiến thêm một bước thân mật như Trương Tử Hàm và chúng nữ, còn trong lòng Dương Thiên Lôi cũng chẳng bao giờ đưa chúng nữ tới chỗ ai trọng ai khinh, thế nhưng sâu trong nội tâm Dương Thiên Lôi, Lãng Hi là độc nhất vô nhị, là tồn tại cao nhất.

Không có Lãng Hi, sẽ không có Dương Thiên Lôi hiện tại.

Trong nháy mắt này, trái tim Dương Thiên Lôi chưa bao giờ thấy kinh hãi như vậy, thế nhưng hắn không thể không giữ trấn định, dùng tốc độ nhanh nhất phân tích ra được, chuyện này có liên quan tới ký hiệu vừa mới hình thành trong phiên không gian này.

Thế nhưng, Dương Thiên Lôi lại phát hiện, mặc dù hắn ở trong hạch tâm ký hiệu vẫn không hề di động mấy may, nhưng Trương Tử Hàm và chúng nữ lại bị một cỗ năng lượng huyền ảo ràng buộc, căn bản không thể phản kháng.

Năng lượng kia, và cỗ năng lượng thần bí trong người Dương Thiên Lôi là độc nhất vô nhị.

Ầm ầm...

Từng tiếng nổ mạnh kinh khủng vang lên, bình ngọc lưu ly được phủ bởi ánh sáng ngọc cứ như vậy nổ tung ngay trước mắt Dương Thiên Lôi, dường như đó là hình ảnh người mỹ thê bị đổ vỡ? Dương Thiên Lôi phảng hắt thấy được Lãng Hi không tỳ vết ẩn khuất trong màn sáng ngọc đang nhìn hắn đầy tình thâm, dáng người khuynh quốc khuynh thành, phảng phất mang theo quyến luyến nồng đậm và không muốn chia lìa, để rồi trong khoảnh khắc biến mất, tất cả vẻ huyền lệ, tươi đẹp đều dần nhòa đi.

Một mảnh tĩnh lặng bao trùm.

Trong đầu Dương Thiên Lôi và chúng nữ hoàn toàn trống rỗng.

Sinh ly tử biệt.

Mặc dù trước khi trở lại Tam Thập Tam Thiên đã nghĩ tới rất có thể xuất hiện một màn không ai muốn nghĩ tới, nhưng thật không ngờ đầu tiên lại là Lãng Hi, người quan trọng nhất đối với Dương Thiên Lôi.

Chết lặng, ngây dại, trống rỗng...

Hai hàng nước mắt lăn xuống từ khóe mắt Dương Thiên Lôi dần dần biến thành huyết hồng, nhưng hắn không hề cảm giác thấy, chừng như linh hồn đã lạc mất, thân thể còn lại đang khẽ run dần dần tới kịch liệt...

Mặc cho có vô cùng tận tiên linh khí và quang hoa năm màu đang không ngừng dung nhập vào trong mi tâm hần.

669. Chương 682: Lao Ra, Sinh Tử Không Rõ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 682: Lao ra, sinh tử không rõ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Là sao?

Dương Thiên Lô nghi hoặc hỏi.

- Phá hủy bát quái lô của ta, phá vỡ pháp bảo bản mạng của hần!

- Người nói giỡn sao? Bát quái lô chính là pháp bảo bản mạng của ngươi, nếu phải đi ngươi cũng xong đời!

- Ta chỉ phải ngủ say thêm ít năm nữa mà thôi, chỉ cần thần cách ta còn tại Địa Cầu, sẽ không chân chính bị tiêu vong, mà thân cách của ta, ngoại trừ cao thủ đã đạt tới cảnh giới của mấy người sư phụ, cũng không ai có thể hủy diệt được! Người yên tâm, đây là biện pháp duy nhất! Được rồi, cứ làm như vậy đi, trong lúc hai người các người phá hủy bát quái lô của ta, phải nhớ kỹ hợp nhất pháp lực tâm thần, thân thể và thần thông của Thiên Lô người cực kỳ cường đại, nhất định phải bảo hộ thật tốt cho Ngọc Nhan, lực bạo tạc khi pháp bảo bị hủy rất lớn, tất nhiên có thể trực tiếp đẩy các người ra ngoài phạm vi cấm chế pháp tắc, thậm chí ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, các người nên làm tốt chuẩn bị!

- Chờ một chút...

- Nghe lời ta đi!

Thái Thượng lão quân quả quyết nói.

Vừa nói, Thái Thượng lão quân căn bản không cho Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan lựa chọn, thân hình lão bỗng nhiên biến mất, toàn thân hóa thành từng đạo quang mang trong suốt, phẳng phát như vô cùng lớn, lại như vô cùng bé, dung nhập vào trong Thiên Hỏa Tiên Lô!

- Hả?

Đang điên cuồng công kích, mắt thấy ba người đối phương chẳng còn chống cự được bao lâu sẽ phải trọng thương, Vô Thiên Vương Tôn nhất thời thất kinh.

Trong nháy mắt này, Thiên Hỏa Tiên Lô bỗng nhiên rung động mãnh liệt vô cùng, chín chín tám mươi mốt đạo thiên hỏa dĩ nhiên hoàn toàn buông bỏ thủ hộ bên ngoài, trực tiếp dung nhập vào trong tiên lô, điên cuồng thiêu đốt!

Lúc này, thiên hỏa không những thiêu đốt bát quái lô, mà còn thiêu đốt cả tâm thần Đại La Kim Tiên của Thái Thượng lão quân!

- Không tốt!

Vô Thiên Vương Tôn kêu to một tiếng, bỗng nhiên rút thần niệm ra khỏi đại trai cửu tôn, muốn đổi cho Cửu Tinh Toái Thiên Chùy tạm thời trấn áp bát quái lô.

Thế nhưng, khi pháp lực thần niệm của hần còn chưa rút đi hoàn toàn, “Rầm rầm rầm...”, những tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên trong Cửu Tinh Toái Thiên Chùy, quanh thân Thiên Hỏa Tiên Lô lóng lánh tám mươi mốt đạo quang mang sáng rực, đang lấy tốc độ kinh khủng bành trướng ra ngoài.

Ầm ầm ầm...

Trong nháy mắt Thiên Hỏa Tiên Lô nổ tung liên tục ra lực lượng hủy thiên diệt địa, trực tiếp phá hủy Cửu Tinh Toái Thiên Chùy, ngay sau đó liên tiếp bạo tạc, phương viên mấy trăm dặm bỗng nhiên biến thành biển lửa, đám yêu nghiệt xung quanh vội vã tản ra bốn phía, nhưng dù đã phản ứng nhanh vẫn có rất nhiều tên bị chết hoặc thương nặng, thậm chí bị những mảnh vụn trong vụ nổ xuyên thủng qua người.

Vô Thiên Vương Tôn đang ở ngay hạch tâm cũng bị lực bạo tạc kinh khủng hất văng trăm vạn dặm, pháp bảo bản mạng bị phá hủy, khiến tâm thần trong nháy mắt bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, hơn nữa thân thể cũng bị những mảnh vụn xuyên thủng thành cái sang.

Vô số những tiếng kêu than thảm thiết của yêu nghiệt, ngoại trừ Vô Thiên Vương Tôn, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, cả đám đều kinh hãi nhìn biển lửa bao phủ trong phương viên mấy vạn dặm như một luyện ngục.

Cũng không ai phát hiện, trong khoảnh khắc khi Thiên Hỏa Tiên Lô và Cửu Tinh Toái Thiên Chùy hầu như bạo tạc cùng một lúc, một đạo lưu quang cô đọng tới tận cùng lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi, như một mũi hỏa tiễn chợt lóe lên rồi biến mất trong không trung.

Tất cả mọi người đều chỉ coi đạo lưu quang kia là một mảnh vụn pháp bảo.

Mặc dù Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan trong tình thế bất đắc dĩ, nhưng vẫn làm tốt công tác chuẩn bị, chọn đúng thời điểm chiếm lấy đường sống duy nhất, thế nhưng dưới sức ép kinh khủng của vụ nổ, cấp chế do hai người hợp sức ngưng tụ thành chỉ trong nháy mắt liền bị phá hủy, cùng lúc đó cả thân thể, tâm thần bị tổn thương nghiêm trọng, trực tiếp mất đi ý thức...

Chỉ là, thân thể hai người vẫn quấn lại với nhau một chỗ, bị lực phản chấn kinh khủng đẩy đi, tốc độ cả hai được thôi động tới cực hạn, vượt qua tốc độ Chí Cao Thần, bay thẳng ra khỏi khu vực cấm chế pháp tắc, vượt ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, trực tiếp xé rách hư không rồi biến mất trong không gian hỗn độn.

Phá lưới, cá không nhất định chết.

Đây là nguyên văn lời Thái Thượng lão quân nói, lúc đó Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan căn bản không theo đuổi hàm nghĩa câu nói này, tại bọn ọ xem, Thái Thượng lão quân lấy nghĩa, liệu mình cho bọn họ có đường chạy thoát. Nhưng bọn họ không biết, ý nghĩa trong lời Thái Thượng lão quân nói cũng là thật. Bởi vì, mặc dù lão không biết tiêu diệt chính mình và bất quá là làm nổ tung pháp bảo bản mạng của Vô Thiên Vương Tôn sẽ sản sinh uy lực thế nào, lão cũng không biết hai người có thể tận dụng lối thoát duy nhất mình tạo ra để chạy thoát hay không.

Thế nhưng hẳn không thể không làm như vậy. Bởi vì nếu tiếp tục duy trì thêm nữa, Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan chắc chắn sẽ bị Vô Thiên Vương Tôn luyện hóa.

Ngay bản thân hẳn cũng sẽ bị Vô Thiên Vương Tôn khống chế, cả đời không thể xoay mình.

Biết rõ phải chết, chi bằng mạo hiểm tính mạng một phen!

Chỉ ít cũng có một đường hi vọng!

Chỉ cần Dương Thiên Lô có thể sống sót, vậy đó là kết quả hoàn hảo nhất. Chỉ ít Dương Thiên Lô cũng là một trong những cơ hội mở ra phong ấn Địa Cầu.

Còn nếu Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan đều chết, vậy cũng chẳng khác so với kết quả ban đầu.

Thế nên, hẳn đã lựa chọn làm như vậy!

Tê!

Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan quấn với nhau một chỗ, hoàn toàn mất đi ý thức, Đoạn Ngọc Nhan thì co cụm, còn Dương Thiên Lô ôm chặt lấy nàng, bảo vệ thật chặt. Mặc dù Dương Thiên Lô đã mất đi ý thức, nhưng Huyền Thiên Chân Kinh huyền ảo vô cùng, vẫn như trước điên cuồng vận chuyển, quanh thân Dương Thiên Lô lấp lánh tinh quang sáng ngọc, cùng với đó là cỗ năng lượng thần bí trong cơ thể Dương Thiên Lô cũng tuần hoàn liên tục, không ngừng chữa trị thương thế từ vụ nổ, và cả thương thế vì phi hành tốc độ cao...

Dù vậy, thân thể Dương Thiên Lô vẫn dần thương nặng hơn.

Dù Đoạn Ngọc Nhan được Dương Thiên Lô ôm chặt vào trong, tuy rằng được Dương Thiên Lô chống đỡ cho phần lớn, nhưng trải qua vụ nổ, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể nàng cũng bị xáo lệch vị trí, Nguyên Thần cũng gần bị đánh vỡ. Lúc này, nàng căn bản không có tự hành trị thương, hơn nữa thân thể Dương Thiên Lô trong quá trình phi hành tốc độ cao cũng dần nóng lên, mặc dù thân thể nàng là cửu âm cửu dương cũng bắt đầu không thừa thụ nổi...

Không có ý thức, khoảng cách tới tử vong càng lúc càng gần, nhất là Đoạn Ngọc Nhan.

Hai người ở trong không gian hỗn độn vẫn lao đi như thiểm điện, phảng phất như không có điểm dừng.

Mặc dù năng lượng loạn lưu cuồng bạo, nhưng không một cơn lốc không gian nào có thể ngăn trở tốc độ hai người.

Vô số mảnh vỡ tinh thần không ngừng trôi nhanh về phía sau, may cho cả hai là tới lúc này vẫn không đụng trúng phải mảnh vỡ tinh thần nào.

Không thể nghi ngờ, nếu như hiện tại Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan đụng trúng vào mảnh vỡ tinh thần mà nói, dù thân thể Dương Thiên Lô cường hãn hơn nữa, khả năng thủ hộ của Huyền Thiên Chân Kinh mạnh mẽ tới đâu, khả năng chữa trị của năng lượng thần bí nhanh đến chừng nào, sợ rằng vẫn phải thịt nát xương tan, càng đừng nói tới Đoạn Ngọc Nhan!

Thế nhưng, trong vô cùng vô tận mảnh vỡ tinh thần, hai người trong tình huống mất đi ý thức, vẫn có thể may mắn sống sót?

Càng kinh khủng chính là, tốc độ hai người tựa hồ vượt qua cả cực hạn pháp tắc không gian, vượt qua vô số cơn lốc không gian cuồng bạo, tốc độ cả hai không hề chậm lại, thậm chí càng lúc càng nhanh hơn!

“Rầm rầm rầm!” Rốt cuộc vận may của hai người phải dừng lại, giống như lưu tinh lao trực tiếp vào một khối mảnh vỡ tinh thần thật lớn, dưới tốc độ kinh khủng, dĩ nhiên xuyên qua mặt ngoài mảnh vỡ tinh thần, những tiếng “Ầm ầm” liên tiếp vang lên, đủ tới hơn mười khắc sau mới dừng lại, tại mặt đối diện của tinh thần dĩ nhiên lòi ra một đạo lưu quang!

Xuyên thủng tinh thần!

Càng kinh khủng chính là, thân thể hai người quẩn lại với nhau hiện không còn nhìn rõ được hình dáng, không phân biệt được ai là Dương Thiên Lô, ai là Đoạn Ngọc Nhan, cả hai đã hóa thành một đoàn huyết nhục. Thế nhưng ký hiệu kim sắc huyền ảo của Huyền Thiên Chân Kinh lại càng thêm cô đọng, càng thêm dày đặc, ôm lấy thân thể hai người, hình thành một khối viên cầu không chút tỳ vết, cứng rắn vô cùng.

Rầm rầm rầm...!

Tốc độ viên cầu sau khi xuyên thủng đã giảm đi nhiều, thế nhưng vẫn còn rất nhanh, qua trong nháy mắt, tốc độ một lần nữa đề thăng.

Phảng phất như vĩnh viễn không có giới hạn!

Không biết phi hành bao lâu, cũng không biết phi hành bao xa, viên cầu hình thành từ Huyền Thiên Chân Kinh vẫn lao đi trong không gian hỗn loạn với tốc độ nhanh chóng mặt.

Chỉ là, sau khi gặp phải một mảnh vỡ tinh thần rộng tới trăm ức dặm chắn ngang đường, rốt cục một lần nữa xuyên thủng.

Dưới áp lực cực mạnh tại nơi hạch tâm mảnh vỡ tinh thần ngăn trở, rốt cục... Đã dừng lại!

- Giết!

Tiếng hò hét rung trời, vang vọng trong toàn bộ phạm vi cấm chế pháp tắc của Tam Thập Tam Thiên, vô cùng vô tận cường giả Chí Cao Thần, dưới sự dẫn dắt của Vân Mộng tiên tử và đầu lĩnh những đại thể lực, tất cả dũng mãnh tiến vào chiến trường, chém giết với đại quân yêu nghiệt.

Thần thông pháp tắc rải khắp bầu trời, những tiếng kêu thảm thiết, tu luyện giả và yêu nghiệt đều không ngừng tử thương.

Vô Thiên Vô Tôn bị bát quái lô nổ tung phải trọng thương, lúc đó tuy rằng tức giận, kinh hãi vô cùng, vô luận hấn nghĩ thể nào cũng không ra, Thái Thượng lão quân dĩ nhiên có thể thi triển ra thứ uy lực khủng khiếp như vậy, càng nghĩ không ra ba người đối phương quyết liều mạng đến mức này. Thế nhưng, kết quả cuối cùng với hấn coi như tạm được. Bởi vì trong lúc đồng quy vu tận, ba người Thái Thượng lão quân hội phi yên diệt, còn hấn chỉ trọng thương, và tổn thất thêm mấy trăm cường giả yêu nghiệt.

Kết quả này dù có điểm ức chế khó chịu, nhưng ít nhất vẫn bảo chứng tin tức đại quân Thần tộc xâm lấn còn không bị ba người truyền ra bên ngoài.

Vô Thiên Vương Tôn không hề bận tâm tới khả năng sống sót của ba người.

Hơn nữa, lúc hấn chữa thương khôi phục, sau khi liên lạc với tổ sư gia trong Cửu Thiên, cũng không bị người trách tội.

Chỉ là, nguyên bản tổ sư gia nói rất nhanh liền có thể phát động thần huyết tể, bỗng chốc lại nói cho hấn cần thêm một đoạn thời gian nữa, đám tu luyện giả khôn ngoan như rùa đen rút đầu, hoàn toàn không lộ diện, khiến tổ sư gia trong thời gian ngắn không có đủ tu luyện giả nhân loại để khởi động thần huyết tể.

Ban đầu nghe được tin tức này, Vô Thiên Vương Tôn không thấy cảm giác gì, chờ thêm một đoạn thời gian nữa cũng không đáng kể.

Thế nhưng, chân chính khiến hấn nghĩ không ra chính là, mới đợi được hai ngày, liền có vô số tu luyện giả dừng mãnh tiến vào phạm vi cấm chế pháp tắc, đồng thời trực tiếp mở màn đại chiến!

670. Chương 683: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 683: Thu hoạch ngoài ý muốn

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dẫn đầu chúng tu luyện giả chính là các cao thủ tụ tập lại từ các đại thế lực và cả Vô Lượng Tiên Cung.

Huyền Diệp, Hứa Phi Yên, Hồ Vĩ Đan tương ứng từ ba thế lực lớn, cùng với vô số thế lực nhỏ hơn như Thần Thông Các, vô số cao thủ thông qua phương thức truyền tin tối cao, biết được tin tức có yêu nghiệt ngoại vực xâm lấn từ Vân Mộng tiên tử, tiếp đến chưởng giáo các thế lực truyền lệnh xuống, dùng tốc độ nhanh nhất lập thành đội ngũ, nhanh chóng tiến về khu phục cấm chế pháp tắc.

Phương thức truyền tin cấp bậc tối cao, là phương thức liên lạc được dùng khi Tam Thập Tam Thiên ngoại có sự kiện gì trọng đại. Tam Thập Tam Thiên ngoại có diện tích vô cùng lớn, không có bất kỳ tu luyện giả nào có thể thông qua thần niệm duy trì liên lạc thông suốt. Đây là do các thế lực lớn dùng các trạm chuyển dịch truyền tải thông tin, loại phương thức này ở Vân Mộng Các, Thần Thông Các, Kỳ Bảo Các và một vài thế lực khác đều có. Thế nhưng, trừ phi tình huống bất đắc dĩ sẽ không ai đi sử dụng, chuyện tình cơ mật càng hiếm sử dụng hơn, bởi vì quá trình chuyển tải phải thông qua nhiều trạm trung gian, rất dễ gây lộ.

...

Đối mặt với số lượng yêu nghiệt khổng lồ, những thế lực như Huyền Diệp chỉ có thể tạm thời dùng hình thức chiến đấu giằng co, địch tiến ta lui, địch lui ta tiến. Không còn cách nào khác, dù sao quân số đối phương quá mức đông, chiến lực càng thêm kinh khủng, tất cả lại quy về một Vô Thiên Vương Tôn chỉ huy, còn phía đám người Huyền Diệp chỉ là những đoàn thể nhỏ, căn bản không có người đủ tư cách lãnh đạo toàn bộ, tuy hơn nữa Vô Lượng Tiên Cung khổng lồ, nhưng cao thủ thất trọng thiên tụ tập lại cũng chỉ được trăm vạn, so với con số nghìn vạn yêu nghiệt quả thực quá nhỏ bé.

...

- Thiên Lô! Ngọc Nhan!

Khi Huyền Diệp vừa bước vào trong khu vực cấm chế pháp tắc, trong đầu lập tức thôi động thần niệm, muốn liên hệ với Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan, thế nhưng mặc cho nàng kêu gọi thế nào, thần niệm dù thôi động tới cực hạn, thế nhưng vẫn không thể dò được chút ba động nào từ hai người, tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng Huyền Diệp lại biết, hai người rất có khả năng trúng phải độc thủ. Yêu nghiệt kia có vô cùng vô tận, Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan nào có thể tránh được?

Huyền Diệp vốn đang trong phiền muộn, khúc mắc còn chưa giải, vô luận thế nào cũng không nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện này, càng không nghĩ ra chia tay Dương Thiên Lô lần này, vừa qua mấy ngày rất có thể đã thành cách biệt mãi mãi. Trong lòng nàng, hiện tại tuy chưa thể chấp nhận việc Dương Thiên Lô có nhiều nữ nhân, nhưng cũng không có nghĩa là chấp nhận buông bỏ Dương Thiên Lô. Mặc dù chuyện phát sinh trong lúc không có ý thức, nhưng cuộc đời nữ nhân, quan trọng nhất là thân thể tinh khiết đã trao cả Dương Thiên Lô rồi.

Thế mà hiện tại...

- Giết!

Trong tay Huyền Diệp nắm thanh bảo kiếm có khắc tên nàng và Dương Thiên Lô, mặc bộ nhuyễn giáp Dương Thiên Lô đặc chế tạo cho nàng, hơi có điểm thiếu lý trí xông lên chém giết. May là, với thân phận thủ lĩnh tối cao của Vân Mộng Các tại Vô Lượng Tiên Cung, có không ít cao thủ cửu trọng thiên lưu tâm tới nàng, cuối cùng có thể tại thời khắc mấu chốt, dẫn nàng rút lui trở về.

Hơn nữa, theo màn đại chiến khai mở, nguyên bản thể lực tu luyện giả yếu nhược, rất nhanh trở thành lớn mạnh, không ngừng có cao thủ từ bốn phương tám hướng đổ tới, gia nhập trong chiến trường.

...

- Tổ sư gia, đại sự không tốt!

Khi tu luyện giả Vô Lượng Tiên Cung ừn ừn kéo tới, Vô Thiên Vương Tôn đã mất đi trấn định, vội vàng liên lạc với thủ lĩnh yêu nghiệt trong Cửu Thiên.

- Chuyện gì?

- Không biết vì sao, bỗng nhiên có rất nhiều tu luyện giả dũng mãnh kéo đến, tựa hồ chuyên môn nhằm vào chúng ta!

- Cái gì? Mấy người Dương Thiên Lô không phải đã bị người giết chết rồi sao?

- Ta... Ta cũng không biết bọn họ truyền tin tức ra kiểu gì! Tổ sư gia, tình huống bên người thế nào? Nếu có thể mau chóng phát động thần huyết tể, khi chúng ta tiến nhập Cửu Thiên, tất nhiên sẽ ổn thỏa! Nếu còn tiếp tục kéo dài, ta e tu luyện giả Tam Thập Tam Thiên sẽ đến càng nhiều... Khi đó...

- Ngu xuẩn! Chạy! Chạy cho ta! Gần nghìn vạn đại quân thần tộc, chẳng lẽ còn sợ bọn chúng? Chỉ thêm một thời gian ngắn, bọn chúng tất nhiên chia năm xẻ bảy! Nhớ kỹ, từ giờ trở đi không nên chính diện nghênh địch, không nên ham chiến, trong khu vực cấm chế pháp tắc, phải chạy. Không nên cho bọn chúng có cơ hội bao vây! Biết không?

- Dạ...

- Ta sẽ mau chóng thu thập đủ số người! Nhấn nạy cho ta!

Thanh âm lạnh lẽo của thủ lĩnh yêu nghiệt vừa dứt, lập tức cắt đứt liên hệ với Vô Thiên Vương Tôn, sau vài khắc nóng nảy, hai tròng mắt dần hiện lên một tia quang mang âm lãnh.

- Xem ra không tự thân xuất mã không được, may là ta còn giữ lại đám giúp việc này, hừ! Rùa đen rút đầu, lẽ nào ta không có biện pháp sao?

Phát ra thần niệm, sau một lát, vô số yêu nghiệt liên tục tập tới quanh thân hắn.

- Người, người, người, còn có người... Theo ta đi!

Chỉ chốc lát, thủ lĩnh yêu nghiệt liền tuyền ra một trăm gã thủ hạ Thiên Giai đại viên mãn có chiến lực cực mạnh, trực tiếp thu vào trong tay áo càn khôn.

- Những người còn lại, thủ hộ vũng vàng nơi này cho ta, không được phép có sơ suất!

- Dạ!

Sau khi lũ yêu nghiệt lên tiếng, thủ lĩnh yêu nghiệt vung tay lên, nhất thời một nhóm mấy trăm gã tu luyện giả bị phong ấn liền phiêu đảng về phía quanh thân hắn. Những tu luyện giả này đều là đám tay mất do thủ lĩnh yêu nghiệt chuyên môn giữ lại.

Thần niệm tà ác vô cùng, quan sát lướt qua một phen đám người, sau trực tiếp liền có mười tên tu luyện giả tướng mạo còn trẻ, tu vi giống nhau đều là Chân Thần cảnh sơ giai, phiêu đảng dần tới trước người hắn. Cùng lúc đó, mười đạo thần niệm đen kịt tà ác vô cùng, chỉ trong sát na liền tiến vào mi tâm của mười tên tu luyện giả kia.

Luyện hóa!

Luyện hóa cả lạc ấn linh hồn!

Rầm rầm rầm...

Theo những tiếng nổ tung trong đầu mười gã tu luyện giả, vốn cả mười người đều không có bất luận phản kháng gì, cùng lúc với tâm thần và lạc ấn linh hồn bị phá hủy, những mảng ký ức nhỏ bé đã được thủ lĩnh yêu nghiệt thu lấy.

Đủ qua nửa canh giờ, thủ lĩnh yêu nghiệt bỗng nhiên mở mắt:

- Trời giúp ta, dĩ nhiên còn có người có giao tình với tiểu tử kia, khắc khắc khắc...

Trong lúc nói, thủ lĩnh yêu nghiệt trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, nhập vào thân hình một thiếu niên cao to, tướng mạo uy mãnh. Chỉ tiếc, ánh mắt thiếu niên này rời rạc, lạc ấn linh hồn đã tan vỡ. Khi thủ lĩnh yêu nghiệt dung nhập vào mi tâm người này, trong nháy mắt, hai tròng mắt hắn bỗng nhiên lóng lánh ra tinh quang sáng ngọc. Toàn thân tuy rằng chỉ có tu vi Chân Thần cảnh sơ giai như trước, thế nhưng lại tản mát ra một cỗ khí tức tinh thuần, uy mãnh và cương nghị.

Nếu như mấy người Dương Thiên Lôi, Vu Thanh Nhã thấy được thiếu niên này, tất nhiên sẽ thất kinh!

Bởi vì, thiếu niên này không phải ai xa lạ, chính là người từng theo đuổi Vu Thanh Nhã, từng là tình địch cường đại nhất của Dương Thiên Lôi, nhưng tới cuối cùng, bởi vì bất mãn với hành vi tiểu nhân của sư phụ Cổ Đức Nhân rồi bỏ cuộc, rời khỏi Thủy Nguyên tinh, người này chính là Bộ Kinh Thiên.

Bộ Kinh Thiên, vô luận tâm cảnh, ngộ cảnh, tư chất hay đại cơ duyên, đại khí vận tuyệt đối đều thuộc hàng đầu. Có khí cốt và ý chí kiên định, khi hắn rời khỏi Thủy Nguyên tinh đã từng nói qua, hắn muốn đánh một trận đường đường chính chính với Dương Thiên Lôi.

Không ai biết hắn đi nơi nào, cũng không ai biết mấy năm nay tiến cảnh hắn ra làm sao. Khi Dương Thiên Lôi trở lại tinh vực Nguyên Thủy cũng từng chú ý tìm kiếm tung tích Bộ Kinh Vân, thế nhưng từ sau khi hắn rời đi liền không còn liên hệ với Tạo Hóa Môn, mặc dù ngày trước khi Dương Thiên Lôi giành giải đệ tử ưu tú trong các địa môn phái, chương giáo Tạo Hóa Môn từng phát ra lệnh triệu hoán, cũng không thấy Bộ Kinh Thiên trở về.

Lúc đó, không phải Bộ Kinh Thiên không nhận được lệnh, mà là do hắn không chịu thua cuộc, không có mặt mũi trở về.

Thế nên, trong quá trình du lịch qua các tinh vực, mặc dù trên cơ bản hắn đều điên cuồng tu luyện, đồng thời gặp một lần đại cơ duyên, tiến nhập trong một di tích, chỉ tu luyện ngắn ngủi trong mấy năm liền có tu vi tinh tiến, nhưng khi hắn đi ra khỏi di tích, trong lúc vô tình thu được tin tức về Dương Thiên Lôi, bản thân đang tràn đầy tự tin có thể quyết cạnh tranh hơn thua với đối phương, bỗng nhiên phát hiện, khoảng cách giữa mình và Dương Thiên Lôi đã càng ngày càng xa.

Chỉ là, hắn không chịu buông tha, một lần nữa chằm đắm trong lịch lãm, điên cuồng tu luyện.

Rốt cục, khi hấn nhiều lần trải qua gian khổ, cửu tử nhất sinh, bước chân vào Chân Thần cảnh, nhưng vô luận hấn nghĩ thế nào cũng không được, vừa mới xuất quan liền bị một vài tên yêu nghiệt cường đại bắt giữ, hấn không thể phản kháng lại!

...

- Di?

Thủ lĩnh yêu nghiệt đang trong hưng phấn, tại thời điểm dung nhập vào cơ thể Bộ Kinh Thiên, bong dưng kinh hô lên khiếp sợ.

- Ha ha ha ha...

Bất ngờ chợt đến, tiếng cười to hưng phấn tới cực điểm, thủ lĩnh yêu nghiệt thế nào cũng không nghĩ ra, thân thể tên nhân loại với tu vi nhìn như bình thường này, dĩ nhiên cất dấu một thiên phú kinh người.

Điều gì đã khiến hấn hưng phấn đến vậy?

Thân thể Bộ Kinh Thiên, mỗi một tế bào dĩ nhiên ẩn chứa một cỗ ý chí vững như bàn thạch, tuy rằng còn rất nhỏ yếu, nhưng thủ lĩnh yêu nghiệt rất rõ ràng, chỉ cần hấn có thể hoàn toàn nắm trong tay cơ thể này, hấn chắc chắn có thể rèn luyện nó tới trạng thái hoàn mỹ.

Tuy rằng Bộ Kinh Thiên đã bị phá hủy đi lạc ẩn linh hồn, không còn chút ý thức nào, thế nhưng trong cơ thể kia vẫn tồn tại một cỗ ý chí không khuất phục, đủ sức khai thiên tích địa.

Đây là một minh chứng nói rõ, Bộ Kinh Thiên tất nhiên đã thu được một truyền thừa kinh người, nếu như không phải bị mình trùng hợp bắt giữ, Bộ Kinh Thiên sau này có thể tấn chức tới cảnh giới không thể tưởng tượng được.

- Ý chí thần cách của Chân Thần cảnh, hơn nữa chí ít là Thiên Tiên cảnh, cạc cạc... Thu hoạch ngoài ý muốn, thu hoạch ngoài ý muốn, trời cũng giúp ta! Ha ha ha...

Thủ lĩnh yêu nghiệt hưng phấn tru lên.

Ngày trước, tại thời kỳ đỉnh phong, hấn chỉ tương đương với cường giả Địa Tiên đỉnh phong trên Địa Cầu mà thôi, sở dĩ hấn có thể cảm ứng tinh tường là vì ý chí thần cách ẩn chứa trong thân thể Bộ Kinh Thiên càng mạnh hơn hấn ngày đó rất nhiều. Có được cỗ thân thể này, chỉ cần hấn đi ra ngoài Cửu Thiên liền có thể dùng tốc độ nhanh nhất, hồi phục lại thực lực năm xưa.

- Nghe pháp lệnh của ta, bản tôn hiện tại bắt đầu bế quan, không cho bất luận kẻ nào được quấy nhiễu!

- Dạ!

...

Ba ngày sau, một đạo lưu quang xẹt qua, thủ lĩnh yêu nghiệt biến mất khỏi mảnh vỡ tinh thần, bước vào không gian hỗn loạn.

- Thu liễm khí tức của các người bản thân tôn muốn dẫn các người trộn lẫn vào nội bộ bọn chúng! Khi nào hành động, ta tự nhiên sẽ báo cho các người biết!

Thủ lĩnh yêu nghiệt đắc ý ngợp trời, nói.

671. Chương 684: Tỉnh Lại

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 684: Tỉnh lại

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sâu trong khối mảnh vỡ tinh thần thật lớn, thân thể Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan đã hóa thành bột mịn, nhưng được Huyền Thiên Chân Kinh huyền ảo hóa thành viên cầu thủ hộ cường hãn bao bọc lại, cả hai vẫn không có ý thức.

Vô luận là Dương Thiên Lô hay Đoạn Ngọc Nhan, thân thể đều bị hủy diệt, kể cả nguyên thần cũng tan vỡ hoàn toàn.

Dưới tình huống này, dù là thân thể bất diệt của Đại La Kim Tiên coi như cũng phải xong đời, huống chi là những tu luyện giả như Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan, còn sót lại sợ rằng chỉ có một tia lạc ấn linh hồn mà thôi.

Thế nhưng, dưới tình huống kinh khủng như vậy, sinh mệnh tinh nguyên và tinh khí huyết nhục của hai người lại được Huyền Thiên Chân Kinh thủ hộ, không chút tiêu tán, ngược lại tự động ngưng tụ thành lực thiên địa bản nguyên, chậm rãi bồi bổ. Càng quý dị chính là, cỗ năng lượng thần bí trong cơ thể Dương Thiên Lô lúc này dĩ nhiên biến thành quang mang năm màu như của bình ngọc lưu ly, chỉ bất quá càng thêm huyền ảo, chiếu sáng cho mỗi tế bào của Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan.

Hơn nữa, quang mang kia tựa hồ do vô số điểm sáng huyền ảo cấu thành.

Dù hiện tại Dương Thiên Lô có thanh tỉnh, hẳn cũng không biết quang mang này rốt cuộc là thứ gì. Thế nhưng, nếu Thái Thượng lão quân thấy được, tất nhiên sẽ khiếp sợ mở trừng mắt kinh ngạc.

Phật quang!

Không sai, quang mang này chính là Phật Tổ chi quang, chỉ có Phật Tổ Như Lai mới có thể thi triển được!

Thế nhưng, quái lạ là khối năng lượng thần bí trong cơ thể Dương Thiên Lô sao có thể chuyển hóa thành Phật quang cao thâm như vậy? Lẽ nào khối năng lượng thần bí kia là năng lượng siêu việt của Như Lai lão tổ sao?

Không ai biết.

Cũng không ai có thể nói được, đây rốt cuộc là chuyện gì.

Thế nhưng, Phật quang của Như Lai lão tổ lại có thần uy vô thượng là trọng tổ kim thân. Phật gia, chú ý ngộ tính và tâm cảnh, thân thể chỉ là một túi da dơ bẩn. Ngược lại không phải bọn họ không cần thân thể, mà chờ khi một ngày tỉnh ngộ thành Phật, liền có thể trọng tổ kim thân.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khối huyết nhục không rõ trong viên cầu, dưới Phật quang chiếu rọi đang từng chút trọng tổ, ngưng tụ về hai phần. Mỗi tế bào dần dần kết hợp lại thành Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan, toàn bộ quá trình tựa như một sinh mệnh mới bắt đầu trong bụng mẹ, vô cùng thông thả, từng chút từng chút thành hình.

Dần dần, ngưng tụ thành lực phủ ngũ tạng, đại não tụ tành, chân tay tụ thành... Rốt cuộc, dần thành hình người hoàn chỉnh, mặt mũi dần rõ ràng, ngũ quan dần hiện nguyên hình...

Khi hai người hoàn toàn khôi phục lại bộ dáng vốn có, Phật quang mới chậm rãi nhạt đi, tới khi biến mất lại một lần nữa trở thành cỗ năng lượng thần bí, ngưng tụ lại trong đan điền Dương Thiên Lô.

Toàn bộ quá trình diễn ra trong nửa năm.

Nửa năm thời gian, bên ngoài Tam Thập Tam Thiên đã xảy ra chuyện gì? Trong Vô Thiên lại xảy ra chuyện gì?

Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan đều chưa khôi phục ý thức, căn bản không hề biết gì.

Nhất là Đoạn Ngọc Nhan, càng lâm vào một trạng thái hỗn loạn, toàn thân tựa như chuyển thể sống lại, kể cả mảnh ký ức nhỏ bé nhất cũng bị hủy diệt. Bởi vì, khi thân thể nàng biến thành bột mịn nguyên thần, lạc ấn linh hồn của nàng cũng bị phá hủy toàn bộ, hiện tại nghiêm khắc mà nói, nàng chính là một sinh mệnh hoàn toàn mới, chỉ bất quá lần chuyển thể sống lại này có phần tương đối đặc biệt. Tu vi nàng, tâm cảnh và tướng mạo đều không chút biến hóa, chỉ là càng thêm tinh thuần, không nhiễm chút bụi, thân thể và tinh thần đều không tỳ vết. Với tình huống này, khi nàng tỉnh táo trở lại, tuy rằng mất đi ký ức trước đây, nhưng sức chiến đấu sẽ dễ dàng kinh người, tới độ không thể tưởng tượng nổi!

Dương Thiên Lôi lại khác hoàn toàn so với Đoạn Ngọc Nhan.

Tuy rằng Huyền Thiên Chân Kinh và năng lượng thần bí không thể bảo vệ thân thể hần, cũng giống như Đoạn Ngọc Nhan đều biến thành bột mịn, nguyên thần phá hủy hoàn toàn, thế nhưng lạc ấn linh hồn hần lại được năng lượng thần bí và Huyền Thiên Chân Kinh bảo hộ hoàn chỉnh.

Với hần mà nói, đây chân chính là một lần trọng tổ thân thể.

Chính Dương Thiên Lôi cũng không biết mình khôi phục ý thức từ khi nào, nhưng đó chỉ là một cố ý thức yếu ớt, không thể tự hồi, chỉ có một tia nhận biết.

Phảng phất như đang ở trong một thế giới kỳ dị, không màu sắc, không ngũ quan thất khiếu, chỉ có một tia nhận biết yếu ớt, như lạc vào thiên địa sơ khai, một mảnh hỗn độn, hần thậm chí không biết chính mình rốt cuộc là có tồn tại hay không, đang thanh tỉnh hay mê man, càng không biết thời gian trôi qua, tưởng như đã trăm nghìn năm rồi lại giống như qua chớp mắt.

Hần cứ như vậy lạc trong trạng thái kỳ diệu, không chút ý thức tỉnh lại. Không nghĩ đến chúng nữ trong vòng Vô Thiên, không nghĩ đến đại chiến yêu nghiệt, không nghĩ đến chấp niệm và chí nguyện to lớn của mình, không nghĩ đến tất cả...

Không phải là quên, mà là không nghĩ đến.

- Ừm...

Nửa năm sau, cũng là tròn một năm thời gian, thân thể nằm cuộn tròn của Đoạn Ngọc Nhan bỗng nhiên khẽ nhúc nhích một chút, “ưm” lên một tiếng, chậm rãi mở hai tròng mắt. Giờ khắc này, ánh mắt của nàng trong suốt vô cùng, tinh thuần không chút vướng bận, phảng phất như ánh mắt trẻ con mới chào đời, chưa hề bị thế tục nhuộm xấu, dung mạo của nàng tuy rằng hoàn toàn tương đồng với trước kia, thế nhưng da thịt lúc này lại trơn mềm như da trẻ con, tản mát ra vẻ mỹ lệ kinh người. Khi thấy Dương Thiên Lôi vẫn đang hôn mê, toàn thân xích lõa như trước, nàng dĩ nhiên nở ra một tia cười, nhẹ nghiêng mình, trực tiếp chui vào trong lòng Dương Thiên Lôi.

Tuy cả hai đều đang xích lõa, nhưng nàng căn bản không hề có cảm giác nam nữ quần quýt, thứ cảm giác duy nhất xuất hiện trong lòng nàng chỉ đơn thuần coi đó là người thân cận nhất, giống như đứa trẻ nhìn thấy mẫu thân, ý lại vô cùng.

Khi thân thể linh lung của Đoạn Ngọc Nhan hoàn toàn dán trên người Dương Thiên Lôi, loại cảm giác này càng thêm cường liệt, khiến Đoạn Ngọc Nhan chậm rãi nhắm mắt, say sưa ghé vào nồng ngực vẫn còn bất động của Dương Thiên Lôi, cặp đùi thon dài cũng đặt lại trên đùi Dương Thiên Lôi, khu rừng cây rậm rạp cũng rất tự nhiên đặt tới một nơi rất đặc biệt trên người Dương Thiên Lôi.

Nàng không hề thấy có điểm gì không thích hợp.

Phảng phất tất cả đều là tự nhiên, như được định sẵn.

Ngay trong nháy mắt khi Đoạn Ngọc Nhan áp lên người mình, Dương Thiên Lôi vẫn chìm đắm trong trạng thái kỳ diệu bỗng nhiên cảm thụ được một cỗ hấp lực thật lớn, cỗ hấp lực không thể kháng cự, kéo hần thoát khỏi thế giới vô pháp vô niệm.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lôi cảm giác chính mình như đã trải qua một thông đạo dài, như bước qua một cánh cửa không tồn tại, cũng cảm giác như qua truyền tống trận, nhưng đó chỉ là cảm giác chứ không phải thật. Sau một lát, trong đầu Dương Thiên Lôi ong ong, chủ thức ý chí của hần, tinh thần, tư duy... Rốt cuộc đã quay trở về hoàn toàn.

- Hả?

Trong nháy mắt khi vừa khôi phục lại thần chí, Dương Thiên Lôi nhất thời cảm ứng được một cỗ ám áp trên cơ thể mình, một thân thể mềm mại xinh đẹp, cổ hơi thở như có như không phả lên trên da thịt hần, hai khối cầu rất no đủ áp lên khuôn ngực hần, mặc dù không nhúc nhích vẫn có được cảm giác mềm mại kinh người, càng khiến Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là, có vẻ như một thứ trên cơ thể mình đang khẽ bị kích động.

- Lễ nào ca đã chết, đi vào thế giới cực lạc?

Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lô có điểm hoài nghi cảm giác này có đúng hay không chân thực, hẳn nhớ rõ mình đã gặp chuyện gì, tại thời điểm Thiên Hỏa Tiên Lô bùng nổ, bạo phát ra cỗ lực lượng kinh khủng khiến hắn nghĩ tới, rất có thể mình đã xong đời. Mặc kệ làm sao, tại khi hắn tỉnh lại, ít nhất cũng phải cảm giác toàn thân đau nhức thấu xương, thân thể vô lực, xương cốt lực phủ ngũ tạng đều tổn thương nghiêm trọng mới đúng, vì sao lại có cảm giác ‘thân áp thân’, trong một tràng căng kiêu diễm thế này?

Thế nên, vốn là một tên hèn mọn, hắn bắt đầu mừng tượng ra cảnh mình là một người có điểm cống hiến với nhân loại, được đặc cách tiến vào thế giới cực lạc trong truyền thuyết, để mình chân chính thoát khỏi những ngày tháng làm trâu ngựa.

Nhưng chỉ giữ được tâm tình cực mãn trong chốc lát, tuy rằng không muốn, Dương Thiên Lô vẫn phải trở lại, chậm rãi mở mắt.

- A? Ngọc Nhan...

Khi Dương Thiên Lô thấy dĩ nhiên là Đoạn Ngọc Nhan đang nằm áp trên người mình, hai mắt nhắm lại với vẻ mặt say sưa, rốt cục hắn biết mình không phải đã chết, mà là chạy thoát!

- Kỳ lạ... Đoạn Ngọc Nhan vì sao xích lõa cùng mình, cả hai còn ôm ấp nhau nằm đây? Nàng không phải nói sau khi đạt đến thuần dương Chân Tiên, mới quang minh chính đại ở cùng với mình?

- A... Ngọc Nhan? Ta là Ngọc Nhan sao?

Ánh mắt Đoạn Ngọc Nhan trong suốt vô cùng, thấy Dương Thiên Lô tỉnh lại trong lòng liền vui lên, yếu ớt nhìn về phía Dương Thiên Lô hỏi thăm, trong mắt thoáng hiện tia mê mang.

- Ách... Đương nhiên rồi, nàng làm sao vậy?

Dương Thiên Lô nhìn vào ánh mắt Đoạn Ngọc Nhan, trong lòng hơi chút hồi hộp. Ánh mắt kia đúng là đẹp, quá đẹp, quá mỹ lệ... Nhưng không nên xuất hiện trên người Đoạn Ngọc Nhan, vì nói khó nghe một chút, nó gần như là ánh mắt ngây ngốc.

- Không sao cả, nguyên lai ta gọi là Ngọc Nhan...

Đoạn Ngọc Nhan dĩ nhiên mỉm cười, vẻ mặt hạnh phúc nói:

- Người tên gì?

Tuy rằng lạc ấn linh hồn Đoạn Ngọc Nhan đã bị hủy, biến mất hoàn toàn, thế nhưng dù sao vẫn còn lại chút ký ức cơ bản, sẽ không giống như đứa trẻ mới sinh, cần một đoạn thời gian nhận thức thế giới. Thế nên, có thể nói rằng, nàng gần như một người bị mất đi toàn bộ ký ức.

- Trời... Không phải nàng bị mất đi toàn bộ ký ức?

Dương Thiên Lô kinh ngạc nhìn Đoạn Ngọc Nhan, ngồi bật dậy, nói. Ánh mắt lại nhìn không được nhìn về phía đôi gò bồng đảo trắng muốt đang rung rinh trước mắt. Có lẽ là do vừa bị úp sấp trên ngực hắn nên vẫn nhìn thấy rõ mấy tia máu đỏ. Hai điểm đỏ hồng kia, thật quá mức hấp dẫn, khiến Dương Thiên Lô nhìn không được những suy nghĩ xấu xa trong đầu.

- Mất ký ức? Không biết nữa, ta chỉ vừa tỉnh lại.

- Vậy ta là ai?

- Là người thân thiết nhất của ta! Ta biết!

Đoạn Ngọc Nhan không chút do dự nói.

- Tên ta là gì?

- Người còn không nói cho ta biết đây! Ta sao biết được?

Đoạn Ngọc Nhan rất khẳng khái nói với Dương Thiên Lô.

- Ta muốn chết...

Trong lòng Dương Thiên Lô không biết phải thế nào. Mất đi ký ức, rõ ràng Đoạn Ngọc Nhan đã mất đi ký ức, nàng dĩ nhiên không biết mình đã mất ký ức, càng khó hiểu chính là, nàng dĩ nhiên có thể đối đáp trôi chảy, hơn nữa không hề phát hiện chính mình đang có vấn đề gì.

Sau một hồi liên tiếp hỏi thăm, Dương Thiên Lô kết luận, Đoạn Ngọc Nhan hiện sở hữu khối tư duy giống như hải tử vừa ra đời, nhưng nhận thức lại không cùng giống như vậy.

Dương Thiên Lô nghĩ nát óc cũng không biết chuyện gì xảy ra, bởi vì lúc này khí tức Đoạn ngọc Nhan vẫn như trước, là cao thủ cảnh giới cửu trọng thiên đại viên mãn, thân thể tựa hồ càng mạnh mẽ hơn trước rất nhiều lần.

672. Chương 685: Chúng Ta Tiếp Tục

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 685: Chúng ta tiếp tục

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn Đoạn Ngọc Nhan ngây ngô, hai tròng mắt rất tự nhiên, cộng thêm thân hình trắng nõn, nuốt nà động lòng người. Dương Thiên Lô xác nhận, Đoạn Ngọc Nhan đúng là đã mất trí nhớ, hơn nữa rất nghiêm trọng.

- Nàng tên Đoạn Ngọc Nhan, còn ta là Dương Thiên Lô, chúng ta là đạo侶.

Dương Thiên Lô hít một hơi thật sâu, có đề nén ý niệm không hay với Đoạn Ngọc Nhan, chậm rãi nói. Đồng thời, thần niệm, ánh mắt cũng nhìn về quanh thân mình, bắt đầu kiểm tra tình huống hiện trạng của bản thân.

Nhìn xung quanh đen như mực, lại chứng kiến thông đạo hẹp và dài nối thẳng ra phía ngoài, ánh mắt Dương Thiên Lô dần hiện ra tia không thể tưởng tượng nổi, rồi lại cúi đầu nhìn tình trạng thân thể mình và Đoạn Ngọc Nhan vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

- Chuyện này thật khó tin được, hai người chúng ta đâm phải tinh cầu này rồi tạo thành thông đạo kia?

Sau khi một lần nữa cẩn thận cảm ứng thân thể mình, Dương Thiên Lô tuyệt không thể tin được, nhưng cơ bản đã chứng thực suy đoán của mình, thông đạo này là do hắn và Đoạn Ngọc Nhan phi hành với tốc độ cao, đâm thẳng vào tinh cầu rồi tạo thành.

Bởi vì, lúc này thân thể hắn đã xảy ra biến hóa kinh người, mỗi một tế bào đều tỏa ra sinh mệnh lực nồng đậm, tựa như vừa mới được tân sinh, tuy rằng thân thể đã đủ cường hãn, hiện càng thêm cô đọng, càng thêm tinh thuần, không có mấy may tỳ vết nào, nhưng đó không phải khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc nhất. Khiến hắn kinh ngạc nhất chính là, khi hắn phát ra ý niệm muốn kiểm tra thân thể mình, trong nháy mắt mỗi một tế bào quanh thân dĩ nhiên tuôn ra một cỗ ý thức hoàn toàn tương xứng với thần niệm của hắn.

Là ý thức của chính hắn!

Giờ khắc này, khiến Dương Thiên Lô cảm giác, phẳng phất như mỗi tế bào đều biến thành chính mình, đây không còn đơn giản là những tế bào, cao hơn là chúng đã sở hữu ý thức, ý thức của Dương Thiên Lô!

Khi Dương Thiên Lô còn đang phát mộng, Đoạn Ngọc Nhan có điểm ngây ngốc nhẩn máy, trong miệng lẩm bẩm:

- Dương Thiên Lô, Đoạn Ngọc Nhan, chúng ta là đạo侶... Đạo侶 là gì đây?

- Dương Thiên Lô, đạo侶 là gì?

Đoạn Ngọc Nhan cảm giác tên gọi hai người rất quen thuộc, thế nhưng chỉ nghĩ được đến đây lại ôm lấy Dương Thiên Lôi, đẩy đôi gò bồng cao vút của mình tự nhiên dán sát vào người Dương Thiên Lôi, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ hiếu kỳ hỏi.

- Ách... Điều này nàng cũng không biết sao?

- Người còn không nó cho ta biết...

- Được rồi...

Sau một thoáng trầm ngâm, Dương Thiên Lôi mới khó khăn nói:

- Vậy ta nói cho nàng nghe, đạo lữ là cùng nhau ngủ, cùng nhau tu luyện, làm mọi thứ cùng nhau. Ta nói nàng là đạo lữ của ta, vậy nên ngoại trừ ta, nàng không thể cùng ngủ, cùng tu luyện hay làm chuyện gì đó tương tự với người khác, thân thể của nàng, ngoại trừ ta cũng không được cho bất luận kẻ nào nhìn thấy.

- Ta hiểu được. Người là đạo lữ của ta, người chỉ có thể ngủ với ta, tu luyện với ta, thân thể người cũng chỉ có ta nhìn thấy, không được cho người khác thấy, đúng không?

- Khụ khụ... Nàng sai rồi. Ta là nam nhân, nàng là nữ nhân, nam nhân có thể có rất nhiều đạo lữ, thế nhưng nữ nhân chỉ có thể có một đạo lữ, nàng hiểu chưa?

- Hiểu rồi!

Đoạn Ngọc Nhan nói.

- Hiểu là tốt rồi, chúng ta trước nhìn xem đây là nơi nào. Nàng dùng lực ngưng tụ ra y phục, như vậy sẽ không cho người khác thấy được.

Dương Thiên Lôi nói.

- Ngưng tụ thế nào?

Khiến Dương Thiên Lôi ngã ngửa chính là, Đoạn Ngọc Nhan dĩ nhiên hỏi như vậy.

- Như thế này...

Dương Thiên Lôi trực tiếp nắm lấy tay Đoạn Ngọc Nhan, căn bản không nhắc nhở gì thêm, Dương Thiên Lôi liền dùng thần niệm dễ dàng hòa làm một thể với Đoạn Ngọc Nhan vốn có tâm thức không chút phòng bị, đồng thời thôi động thần niệm, rất nhanh ngưng tụ thành nhuyễn giáp quanh thân mình.

- Dựa theo phương pháp của ta thử xem.

Dương Thiên Lôi nói.

Đoạn Ngọc Nhan gật đầu, lập tức thôi động thần niệm, pháp lực. Thế nhưng, Đoạn Ngọc Nhan dĩ nhiên ngưng tụ thêm một tầng nhuyễn giáp trên người Dương Thiên Lôi chứ không phải trên người mình.

Không biết làm sao hơn... Xem ra bệnh mất trí nhớ của nàng quá mức nghiêm trọng rồi. Tuy rằng Dương Thiên Lôi rất muốn lập tức rời khỏi đây, tìm hiểu tình hình hiện tại, thế nhưng trước mắt nếu không giải quyết vấn đề mất trí nhớ của Đoạn Ngọc Nhan, hiển nhiên không được rồi.

- Làm cách nào khôi phục lại trí nhớ cho nàng đây?

Dương Thiên Lôi ôm lấy thân hình trắng ngọc của Đoạn Ngọc Nhan, chậm rãi ngồi xuống, trong đầu thâm nghĩ.

Đoạn Ngọc Nhan thì ngoan ngoãn ghé vào lòng Dương Thiên Lôi, nhìn vào hắn. Giờ khắc này, trong lòng nàng, Dương Thiên Lôi là sở hữu của nàng, là chỗ dựa của nàng, là trời, là tất cả. Đó là một loại suy nghĩ rất tự nhiên, giống như đứa trẻ vừa mới sinh ra đã không muốn rời xa mẫu thân mình.

Dương Thiên Lôi trầm ngâm trong chốc lát, tuy rằng khôi phục ký ức rất khó, nhưng muốn cho Đoạn Ngọc Nhan khôi phục lại tư duy người bình thường thì không, có rất nhiều cách có thể làm được. Hắn chỉ cần đưa tâm thần của mình hoàn toàn liên kết với tâm thần Đoạn Ngọc Nhan, đồng thời dẫn tâm thần Đoạn

Ngọc Nhan giao lưu với tâm cảnh của mình, rất nhanh liền có thể giúp Đoạn Ngọc Nhan biến thành “Người bình thường”, tuy rằng vẫn là mất trí nhớ như trước, nhưng chung quy sẽ không còn “Ấu trĩ” nữa.

Dương Thiên Lô bắt đầu cảm nhận thân thể ấm áp, xinh đẹp và mềm mại của Đoạn Ngọc Nhan, hắn rất vô sỉ, rất hèn mọn để chọn ra một loại biện pháp rất tốt.

Tuy rằng đối với Đoạn Ngọc Nhan có chút điểm không công bằng, còn với Dương Thiên Lô mà nói, tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Yêu nghiệt cường đại đã khiến Dương Thiên Lô mất đi toàn bộ ưu thế, nhất là không có Lăng Hi và bình ngọc lưu ly bên người, ngay cả lực phản kháng hắn cũng không có được.

Còn hiện tại, hắn căn bản không biết chính mình đang ở nơi nào, thậm chí có phải trong Tam Thập Tam Thiên hay không, Dương Thiên Lô đều không rõ ràng, cũng không biết cách nào quay trở lại.

Quay trở về, chỉ với tu vi tam trọng thiên, hắn có thể làm gì? Chịu chết sao?

Lần này thoát khỏi tay yêu nghiệt, hoàn toàn là nhờ Thái Thượng lão quân lấy nghĩa liều mình, tiếp theo thì sao? Thái Thượng lão quân chỉ có một mà thôi.

Ngoại trừ nguyên nhân này ra, còn có hai nguyên nhân khác nữa.

Một là, tại trong tình huống kiều diễm như này, Dương Thiên Lô phải nhẫn nại tới cùng cực, vốn bản tính hần háo sắc, đối mặt với Đoạn Ngọc Nhan xinh đẹp không chút phòng bị, hắn đã sớm động tình, có thể chịu đựng tới giờ đã coi là định lực thâm hậu lắm rồi.

Nguyên nhân còn lại, Âm Dương Niết Bàn Kinh không hề nghi ngờ chính là một loại tâm linh giao hòa huyền ảo và triệt để nhất, chỉ cần hắn và Đoạn Ngọc Nhan khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh, cả thể xác và linh hồn hai người sẽ hoàn toàn giao hòa, dưới tình huống đó, Đoạn Ngọc Nhan có thể dùng thời gian ngắn nhất hấp thu rất nhiều tri thức từ tâm linh Dương Thiên Lô.

Hơn nữa, Dương Thiên Lô cũng có thể trực tiếp lĩnh ngộ chỗ ảo diệu các tầng bình cảnh Chí Cao Thần.

Dưới các loại nguyên nhân, mặc dù đúng là có điểm không công bằng với Đoạn Ngọc Nhan, nhưng Dương Thiên Lô cũng không cố kỵ được nhiều như vậy. Dù sao đi nữa, Đoạn Ngọc Nhan từ lâu đã định trở thành một người trong hậu cung của mình, sớm muộn rồi sẽ thu vào, không cần phải bận tâm lắm tới vấn đề này. Coi như một quyết định đặc thù trong tình huống đặc thù.

- Ngọc Nhan, ta hiện tại sẽ làm chuyện đạo lữ với nàng, có được hay không?

Dương Thiên Lô hít sâu một hơi, nhìn khuôn mặt cười không tỳ vết của Đoạn Ngọc Nhan, ánh mắt hiện thêm một tia hưng phấn, nói.

- Tốt, ngươi dạy ta!

Đoạn Ngọc Nhan không chút cảm khác không thích hợp, ngược lại biểu tình còn chờ mong hơn cả Dương Thiên Lô.

- Ngô...

Thấy vậy, Dương Thiên Lô đâu còn do dự? Trực tiếp nâng khuôn mặt Đoạn Ngọc Nhan lên, đưa miệng mình tới hôn lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn của Đoạn Ngọc Nhan.

Ngay từ đầu, Đoạn Ngọc Nhan còn tròng mắt kêu lên mấy tiếng, nhưng dưới thế tiến công thành thạo của Dương Thiên Lô, nàng tuy đã mất đi toàn bộ ký ức, nhưng vẫn còn đó nhưng bản năng cơ bản nhất không bị mất đi, rất nhanh liền nhắm hai mắt lại, từ chỗ ngưỡng nghộ ban đầu liền thành thạo hòa cùng đối phương.

Những ngón tay hèn mọn của Dương Thiên Lô không ngừng mơn trớn trên thân thể như hoa như ngọc của Đoạn Ngọc Nhan, vòng eo nhỏ nhắn, đôi gò bồng đầy đặn, cặp đùi thon dài... Mỗi một tác da thịt đều lưu lại dấu tay Dương Thiên Lô...

Vốn cho rằng, Đoạn Ngọc Nhan bị mất đi trí nhớ sẽ cần mình chậm rãi dẫn dắt tiến hành, nhưng Dương Thiên Lô liền phát hiện rất nhanh, loại bản năng nguyên thủy nhất này phảng phất như không hề liên hệ

với chuyện mấy trí nhớ cũng như tư duy ngây ngốc, tất cả đều thông thuận như nước chảy thành sông, tự nhiên mà thành...

Rất tự nhiên đặt Đoạn Ngọc Nhan dưới thân mình, rất tự nhiên tiến nhập khu thần bí một cách chậm rãi.

Xuân thủy đã phủ đầy chốn đào nguyên...

Âm dương giao hòa, hai người không còn bất luận khoảng cách, tất cả đều hòa chung làm một thể!

Hai đạo hư ảnh linh hồn quấn bện vào nhau, tự nhiên ngưng tụ lại phía trên thân thể hai người, dưới tình huống Dương Thiên Lô không cố ý khống chế, linh hồn Đoạn Ngọc Nhan không ngừng cảm ngộ các loại kinh lịch của Dương Thiên Lô, nhất là khi hai người gặp nhau, cùng nhau chạy trốn chết, một vài khung cảnh chân thật và gần gũi đã dung nhập vào trong linh hồn Đoạn Ngọc Nhan...

Chỉ là, khác hoàn toàn với Dương Thiên Lô dự liệt, lúc này Âm Dương Niết Bàn Kinh dĩ nhiên khác hẳn so với những lần thi triển cùng chúng nữ trước đó, Huyền Thiên Chân Kinh dĩ nhiên quý dị kết hợp với Âm Dương Niết Bàn Kinh, cùng nhau vận chuyển, càng khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc hơn chính là, Huyền Thiên Chân Kinh dĩ nhiên vận chuyển thông thuận tại trong cơ thể Đoạn Ngọc Nhan, giống hệt như tại cơ thể mình, không hề cách trở, phẳng phất như Huyền Thiên Chân Kinh đã từng vận hành qua trăm ngàn lần tại cơ thể Đoạn Ngọc Nhan, ngay cả cỗ năng lượng thần bí kia trong thời khắc hai người giao hòa cũng tuần hoàn qua lại, không ngừng phát triển.

Đây là chuyện gì?

Đang suy nghĩ đến thân thể vừa được tân sinh của mình, cộng thêm cảm ứng thân thể Đoạn Ngọc Nhan, Dương Thiên Lô mơ hồ đoán ra được điều gì đó.

Trọng tổ kim thân!

Thân thể hắn và Đoạn Ngọc Nhan đều được trọng tổ tân sinh!

Hơn nữa, trăm phần trăm là do Huyền Thiên Chân Kinh và năng lượng thần bí, tại thời điểm mình và Đoạn Ngọc Nhan mất đi tri giác đã lặng lẽ hoàn thành tình huống này.

Theo Âm Dương Niết Bàn Kinh vận chuyển, một tầng lại một tầng ảo diệu bình cảnh không ngừng dung nhập tâm thần Dương Thiên Lô, hắn từ lâu đã đạt đến tam trọng thiên đỉnh, trong quá trình song tu liên thuận nước thành sông, phá tan bình cảnh tam trọng thiên, bước vào tứ trọng thiên.

Khi qua hết một vòng chu thiên, hai người liền mở mắt, mang theo một tia hưng phấn.

Dương Thiên Lô đang chìm đắm trong niềm vui đột phá bình cảnh bước vào tứ trọng thiên, thế nhưng hắn không nghĩ tới chính là, chỉ chớp lát sau khi mở mắt, Đoạn Ngọc Nhan liền kéo hắn đặt xuống dưới thân, trực tiếp hành động như Dương Thiên Lô lúc mới rồi...

Trong lúc mơ hồ, chỉ nghe tiếng không rõ:

- Thật thoải mái a, chúng ta tiếp tục...

673. Chương 686: Thần Huyết Tế, Khởi Động!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 686: Thần huyết tế, khởi động!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nam nhân thích nhất là lúc nghe tiếng "Ta muốn", và sợ nhất là lúc nghe được "Ta muốn nữa". Nhưng đó chỉ là dạng nam nhân bình thường, còn hạng thân thể siêu cấp cường hãn như Dương Thiên Lô, với bản chất biến thái của một gã đàn ông thuần túy, nghe được nữ nhân nói "Ta còn muốn", hắn sao phải sợ?

Cầu còn không được!

Một phen hoan hảo đảo trời đảo đất, còn khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh, Dương Thiên Lô đương nhiên thiếu, thiếu rất nhiều. Nhất là lúc này Đoạn Ngọc Nhan và Dương Thiên Lô đang trong tình huống giao hòa hoàn toàn, càng khiến Dương Thiên Lô cảm thụ được một cỗ sức khoái chưa có bao giờ.

Điên long đảo phương, thiên vân phúc vũ, hai người không ngừng ra vào, khung cảnh xuân phong vô cùng.

Vừa tận hưởng cực khoái vừa tu hành, tâm cảnh linh hồn và thân thể cùng tiến.

Một lần, lại một lần...

Thân thể vừa được trọng tổ của Đoạn Ngọc Nhan, khiến Dương Thiên Lô cảm thụ được nghiêm túc khái niệm đề thăng phi tốc. Cho tới bây giờ, Dương Thiên Lô vẫn luôn đơn độc tu luyện Âm Dương Niết Bàn Kinh và Huyền Thiên Chân Kinh, hiện tại có thể cùng lúc vận chuyển, hiệu quả tốt đến không ngờ.

Dưới điều kiện Dương Thiên Lô đã sớm ngưng tụ thành pháp tắc thời không, hai người đã triển miên tu luyện được nửa năm, Dương Thiên Lô không có bất luận đan dược hay linh vật thiên địa gì trợ giúp, chỉ bằng thể chất biến thái của mình đề thăng tới ngũ trọng thiên!

- Hô...

Khi Dương Thiên Lô thời dài một hơi, chậm rãi mở mắt, thấy Đoạn Ngọc Nhan đang quấn chặt trên người mình bỗng nhiên ngâm lên một tiếng say lòng người, chuyện tiếp theo càng khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc tròn mắt, quả thực không thể tin tưởng vào mắt mình!

Đoạn Ngọc Nhan dĩ nhiên ngay trước mắt Dương Thiên Lô, tản mát ra từng đạo quang mang sáng ngọc, trực tiếp dung nhập vào trong thân thể Dương Thiên Lô.

Không phải mi tâm.

Là thân thể!

- Ngọc Nhan?

Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lô cảm ứng được rõ ràng, Đoạn Ngọc Nhan dĩ nhiên tiến nhập vào tế bào hạch tâm của trái tim mình, tạo thành một khối dung nhập vào trong vô số những tế bào khác.

- Ừm... Ta ngủ một lát...

Thanh âm Đoạn Ngọc Nhan mang theo một tia uể oải, vang lên trong đầu Dương Thiên Lô.

Tình huống này là sao?

Chẳng lẽ Đoạn Ngọc Nhan lại giống như Tiểu Bạch, trở thành sủng vật của mình? Nhưng rõ ràng không phải, nếu là sủng vật, tự nhiên phải tiến vào trong mi tâm, chứ không phải trái tim thể này. Nhưng không phải sủng vật, sao có thể tự động dung nhập trong cơ thể mình, hơn nữa không hề thấy điều gì bất ổn?

Dù Dương Thiên Lô có kiến thức uyên bác, cũng không mò được chút đầu mối nào, chỉ có thể thêm một lần quy kết cho Huyền Thiên Chân Kinh và năng lực thần bí mà thôi.

Vù!

Một đạo lưu quang hiện lên, sau một lát, Dương Thiên Lô đã thoát khỏi bên trong tinh cầu, khi hắn thấy được khung cảnh xung quanh, không khỏi nhú mày.

- Không gian hỗn loạn, đây là địa phương nào đây?

Thần niệm ngũ trọng thiên cường hãn vô cùng bắt đầu tản ra, dĩ nhiên không hề chạm đến điểm bình cảnh không gian nào, hiển nhiên hai người đã đi vào sâu trong không gian hỗn loạn, cũng giống như lần trước Dương Thiên Lô bị hai yêu nữ Vô Hồn Điện bắt giữ, căn bản không biết mình đã lưu lạc tới nơi nào, đâu mới là phương hướng quay trở lại. Hơn nữa, lần này so với lúc trước càng nghiêm trọng hơn. Lần trước, ít nhất Dương Thiên Lô còn có bình ngọc lưu ly, tuy rằng Lăng Hi suy đoán khi Dương Thiên Lô tấn chức Thần Đạo sẽ có thể mở ra khí tức ẩn ký tinh cầu có liên quan đến bình ngọc lưu ly, tuy không phải sự thực nhưng vẫn có chút ít hi vọng.

Nhưng hiện tại, Dương Thiên Lô có pháp bảo gì?

- Thông Thiên Cổ Thụ! Ta có Thông Thiên Cổ Thụ!

Ngay khi Dương Thiên Lô bí bách, bỗng nhiên nghĩ tới Thông Thiên Cổ Thụ, nó đã cắm rễ sâu tại Tam Thập Tam Thiên, chỉ cần mình không cách quá xa vị trí khu vực Tam Thập Tam Thiên, Thông Thiên Cổ Thụ vẫn có thể tương liên với khí tức của mình.

- Không được...

Thế nhưng vừa nghĩ tới Thông Thiên Cổ Thụ, Dương Thiên Lô nhất thời phát hiện ra một vấn đề kinh khủng. Hắn và Đoạn Ngọc Nhan tu luyện Âm Dương Niết Bàn Kinh vừa lĩnh ngộ vừa tận hưởng cực khoái, căn bản không ý thức được tới vấn đề kia. Hiện tại, hắn bỗng nhiên phát hiện, lúc hai người song tu, thế nhưng cần phải hấp thu vô số linh khí thiên địa, mà khi đó đâu có Thông Thiên Cổ Thụ cung cấp linh khí thiên địa?

Sau nửa canh giờ, Dương Thiên Lô mở hai mắt, người đầy mồ hôi, làm qua vô số lần, nhưng không lần nào cảm nhận được khí tức Thông Thiên Cổ Thụ.

Chuyện này nói lên điều gì?

Ngoài Tam Thập Tam Thiên!

Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan đã tới bên ngoài Tam Thập Tam Thiên. Đây không còn là tầng ngoài như kiểu Vô Lượng Tiên Cung với Tam Thập Tam Thiên, mà đã là siêu việt tầng ngoài. Bằng không tuyệt đối không thể cảm thụ được khí tức Thông Thiên Cổ Thụ.

Càng khiến Dương Thiên Lô hoảng sợ chính là, sau khi cảm ứng được pháp tắc thời không, hắn dĩ nhiên phát hiện, lúc này hắn và Đoạn Ngọc Nhan cách thời điểm trốn thoát khỏi bàn tay yêu nghiệt đã qua nhiều năm.

Nghĩa là, hắn và Đoạn Ngọc Nhan sau khi bị bắn ra, đã vọt tới bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, đồng thời vì tốc độ quá nhanh liền trực tiếp xé rách hư không, tiến nhập không gian hỗn loạn, liên tục phi hành thật lâu thật lâu, cuối cùng đụng trúng phải mảnh vỡ tinh thần thật lớn này mới ngừng lại!

Hít vào một hơi thật sâu, Dương Thiên Lô dùng thần niệm thăm dò thông đạo do hắn và Đoạn Ngọc Nhan tạo thành khi đụng phải tinh cầu tàn phiến, tâm thần chậm rãi cảm ứng khí tức xung quanh, qua đủ nửa canh giờ sau, Dương Thiên Lô bỗng nhiên mở mắt, trong ánh mắt hiện ra một tia mừng rỡ.

Tinh cầu tàn phiến này lớn vô cùng, trong nửa canh giờ dĩ nhiên không hề xoay tròn chút nào, đây cũng có nghĩa, tại trong phạm vi trăm nghìn ức dặm, nó chính là hạch tâm.

Như vậy, chỉ cần ngược hướng với thông đạo do mình tạo ra, đó chính là phương hướng dành cho hắn và Đoạn Ngọc Nhan!

Vù!

Không chút do dự, Dương Thiên Lô trực tiếp đề thăng tốc độ tới cực hạn, nhanh chóng lao đi ngược hướng thông đạo.

Không gian loạn lưu cuồng bạo đều mạnh hơn vô số lần so với những gì Dương Thiên Lô từng trải qua. Rất hiển nhiên, nơi đây thực sự đã cách biên giới không gian hỗn loạn rất xa, bằng không sẽ không kinh khủng đến vậy.

Dương Thiên Lô có thể khẳng định, nếu như hiện tại hắn chỉ có tu vi Chân Thần cảnh, đừng nói tới chuyện phi hành, tại trong phiến không gian này hắn căn bản không thể sinh tồn, trực tiếp sẽ bị không gian loạn lưu xé vụn.

Mặc dù hiện tại đã là tu luyện giả Chí Cao Thần ngũ trọng thiên, hắn vẫn phải phát ra một tia thần niệm hộ thể, lúc này mới có thể chống đỡ được không gian loạn lưu cuồng bạo.

Liên tục phi hành mấy ngày trời, Dương Thiên Lô đã hao hết pháp lực thần niệm, bắt buộc dĩ phải đáp xuống một tinh cầu tàn phiến.

- Ngọc Nhan?

Dương Thiên Lô dùng thần niệm kêu gọi.

- Ừm?

Đoạn Ngọc Nhan khờ dại lên tiếng, tại trong thế giới tế bào của Dương Thiên Lô, cuộn tròn thân thể xích lôa, chăm rãi mở mắt.

- Đi ra làm việc thôi! Chúng ta phải dùng tốc độ nhanh nhất trở về Tam Thập Tam Thiên!

Dương Thiên Lô có điểm kích động, xuyt xoa nói:

- Nàng không nên để thân thể xích lôa, ngoại trừ thời điểm chúng ta tu luyện, đều phải ngưng tụ thành nhuyễn giáp, biết không?

- A... Chẳng phải chúng ta lại tu luyện sao, tới khi nào tu luyện xong, ta liền mặc quần áo...

Một đạo lưu quang hiện lên, thân hình trắng muốt của Đoạn Ngọc Nhan xuất hiện tại trước mặt Dương Thiên Lô, nàng trực tiếp ôm lấy người hắn, ánh mắt trong suốt nhìn lên Dương Thiên Lô còn ẩn chứa một tia dục vọng nóng bỏng, nói.

- Khụ khụ... Không được. Không thể vui quên trời đất được, phải nhớ, lúc nào cũng phải khống chế dục vọng của mình, nhất là trong những tình huống quan trọng. Được rồi, nàng đưa ta đi, dọc theo phương hướng này, dùng tốc độ nhanh nhất.

- A... Rõ rồi!

Đoạn Ngọc Nhan quẹt miệng, tựa hồ có điểm bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời. Nói xong liền phát tay, ngưng tụ thành một đạo năng lượng sáng ngọc quanh thân, hình thành một tấm nhuyễn giáp phủ kín người như trước. Không hề nghi ngờ, nàng đã dựa theo bộ dáng mình thấy được qua tâm thần Dương Thiên Lô rồi ngưng tụ thành. Cùng lúc đó, Đoạn Ngọc Nhan phát ra một đạo năng lượng bao bọc lấy Dương Thiên Lô, rồi cả hai tiếp tục lao đi như thiểm điện.

Sau khi thấy phương hướng không có vấn đề, Dương Thiên Lô mới buông lỏng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, bắt đầu khôi phục tu vi.

- Khắc khắc khắc...

Tiếng cười âm sâm kinh khủng vang vọng trên một tinh cầu hoang vu trong vòng Cửu Thiên. Lúc này, chính là hai tháng sau khi Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan chạy trốn.

Khi thủ lĩnh yêu nghiệt trong lúc vô tình thu được thân thể cường hãn của Bộ Kinh Thiên, lập tức âm thầm dẫn theo trăm tên yêu nghiệt, thành công trộn lẫn vào một tinh vực chủ trận địa có thực lực tương đối nhỏ bé. Dùng thủ đoạn đánh lén, trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt toàn bộ tu luyện giả Chân Thần cảnh, ban đầu cũng không gây ra động tĩnh, nhưng theo những cao thủ Chân Thần cảnh biến mất quý dị, càng lúc càng nhiều, những cao thủ tuyệt đỉnh của trận địa này liền phát hiện ra điểm dị thường. Thế nhưng, thủ lĩnh yêu nghiệt lại dùng mười tên yêu nghiệt phụ thân, thành công đổ hết tội lỗi lên đầu mười tên cao thủ tuyệt đỉnh đã bị hắn đánh lén rồi luyện hóa.

Một hồi đại chiến bạo phát, mười tên cao thủ bị luyện hóa đều bị chém giết. Thế nhưng số cao thủ tuyệt đỉnh tử thương cũng tương đối nghiêm trọng, số lượng không còn đủ thủ hộ trận địa này.

Từ đầu chí cuối, thủ lĩnh yêu nghiệt hóa thân thành Bộ Kinh Thiên cũng không xuất hiện, hắn vẫn luôn ẩn nấp trong đám cao thủ Chân Thần cảnh Nhân giai.

Không thể không nói, yêu nghiệt này khá cao minh.

Nếu hắn trực tiếp phá tan trận địa chủ của tinh vực, đương nhiên có thể thành công. Thế nhưng, nếu làm như vậy thân phận hắn tất sẽ bại lộ, không thể dễ dàng tiếp tục lẫn vào các tinh vực khác nữa. Hơn nữa, số lượng cao thủ Chân Thần cảnh hắn cần là rất khổng lồ, thế nên hắn khôn khéo chọn cách phá hủy một nửa, bức bách những trận địa không đủ sức đối kháng với yêu nghiệt phải gia nhập và các trận địa khác. Khi đó, hắn dùng thân phận Bộ Kinh Thiên, sẽ dễ dàng trộn lẫn vào một trận địa tiếp theo.

Cứ như vậy, không tới hai tháng thời gian, thủ lĩnh yêu nghiệt đã thu thập đủ nhân số, rốt cục lặng lẽ không một tiếng động trở về sào huyệt ẩn thân.

Theo tiếng cười âm sâm kinh khủng, vô số tu luyện giả bị yêu nghiệt luyện hóa chỉ còn lại máu và thần hồn, giờ khắc này bỗng nhiên ầm ầm nổ tung!

Cùng lúc đó, trong miệng yêu nghiệt phát ra những tiếng âm sâm ngân dài, hóa thành những tiếng ngâm xướng.

Thần huyết tế!

Máu huyết và thần hồn của một ức tu luyện giả Chân Thần cảnh làm nguyên liệu thôi động thần huyết tế!

Bên ngoài Cửu Thiên, trong khu vực cấm chế pháp tắc của Tam Thập Tam Thiên, đội quân yêu nghiệt dưới chướng Vô Thiên Vương Tôn, ngăn ngừa trong hai tháng thời gian, đối mặt với đại quân Chí Cao Thần từ vô số thế lực liên hợp lại, mặc dù yêu nghiệt có số lượng kinh khủng cũng phải rơi rụng đi rất nhiều.

Giờ khắc này, hẳn rồi cuộc đã đợi được thần huyết tế của tổ sư gia!

674. Chương 687: Kinh Biển Quỷ Dị

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 687: Kinh biển quỷ dị

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chỉ cần đi vào trong vòng Cửu Thiên, liền có thể thoát khỏi khổ cảnh phải đối kháng với đại quân tu luyện giả.

- Tế!

Theo tiếng ngâm xướng càng lúc càng lớn của thủ lĩnh yêu nghiệt, khi toàn bộ máu huyết và thần hồn của một ức tu luyện giả đều ngưng tụ lại với nhau, thủ lĩnh yêu nghiệt bỗng nhiên hét lớn một tiếng vang vọng thiên địa. Trong sát na, một đạo tinh quang huyết hồng nồng đậm phóng thẳng lên cao, nổi tận chân trời.

Oanh oanh... Ầm ầm...

Giờ khắc này, phương viên hàng tỷ dặm bị nhuộm thành một mảnh huyết hồng, tựa như một thế giới nhiễm máu, thiên địa run rẩy, tinh không vỡ ra, từng lớp từng lớp bị phá sập!

Khai mở bình chướng Cửu Thiên, xuyên thấu tầng ngoài Cửu Thiên, phá vỡ cấm chế pháp tắc Tam Thập Tam Thiên!

- Ngao ngao ngao...

Đám yêu nghiệt nhận được mệnh lệnh nhất thời liền lao về phía cấm chế pháp tắc, đồng thời lấy Vô Thiên Vương Tôn làm trung tâm, chống đỡ những đợt tấn công điên cuồng của vô số tu luyện giả.

“Oanh!” Khi ánh sáng thần huyết tế vọt tới trên cấm chế pháp tắc, khu vực pháp tắc không chế lấy Vô Thiên Vương Tôn là trung tâm, bỗng nhiên truyền đến ba động thật lớn.

Vô Thiên Vương Tôn biết thời cơ thần huyết tế đã bắt đầu, bỗng nhiên vung tay lên, vô số yêu nghiệt nhất thời tản ra bốn phía, hóa thành từng đạo lưu quang, điên cuồng lao về phía chúng tu luyện giả đang bủa vây xung quanh.

- Bạo!

Theo một tiếng hét lớn của Vô Thiên Vương Tôn, trong nháy mắt khi những yêu nghiệt này lao về phía chúng tu luyện giả, dĩ nhiên đều tự bạo nổ tung!

Pháo hôi!

Không sai, những yêu nghiệt này đã bị Vô Thiên Vương Tôn coi thành pháo hôi, nhằm ngăn cản tu luyện giả tới gần.

Hơn nữa liên miên không ngớt, hầu như chỉ trong chốc lát, khoảng cách giữa tu luyện giả và yêu nghiệt đã thành một khoảng trống lớn.

Đại quân tu luyện giả dù có khoảng thời gian ngắn chiếm ưu thế tuyệt đối cũng bị nổ chết vô số.

- Không tốt, cấm chế pháp tắc sẽ bị mở ra, xông lên!

Giờ khắc này Vân Mộng tiên tử và thủ lĩnh những thế lực lớn đều biến sắc, thanh âm vang vọng thiên địa, tuy rằng bị những tiếng bạo tạc của yêu nghiệt chen lẫn vẫn không biến mất, bọn họ không còn chờ được nữa, vô số tu luyện giả đều thôi động vòng bảo hộ của mình tới cực hạn, hóa thành từng đạo lưu quang, nhanh chóng tiến về phía cánh cửa huyết hồng.

Dừng cảm quên mình!

Đúng vậy, hai tháng chiến đấu đủ giúp mọi người hiểu rõ, nếu không thể hoàn toàn tiêu diệt đám yêu nghiệt này, để bọn chúng có thể phá vỡ cấm chế pháp tắc, tiến vào Tam Thập Tam Thiên, sợ rằng vũ trụ Tam Thập Tam Thiên sẽ bị bọn chúng phá nát, sẽ không còn ai thoát khỏi đại kiếp nạn này!

Tu luyện giả bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, nhất là các nhân vật chủ chốt của các đại thế lực, cơ bản đều đến từ Tam Thập Tam Thiên. Dù cho không có quan hệ với Tam Thập Tam Thiên, thế nhưng Tam Thập Tam Thiên lại là nguồn cội bọn họ, không khác gì như da với lông.

Những yêu nghiệt này một khivượt qua bình chương tiến vào trong vòng Tam Thập Tam Thiên, nếu không ai ngăn cản, đó chính là đại kiếp nạn của Tam Thập Tam Thiên.

Một khi những sinh linh bên trong Tam Thập Tam Thiên bị hủy diệt, mất đi ý nguyện của chúng sinh, càn khôn tan biến, sẽ dẫn tới vũ trụ đổ nát.

Tới khi đó, mặc dù bọn họ là cao thủ cảnh giới Chí Cao Thần cửu trọng thiên, cũng phải theo vũ trụ đổ nát, triệt để biến mất. Mặc dù may mắn không chết, trốn vào trong đại thế giới hỗn độn, bọn họ cũng không còn chỗ nương thân, đi tới đâu cũng bị sinh linh của những vũ trụ khác coi thành kẻ xâm lấn, cuối cùng vẫn bị người diệt sát.

Có thể hình dung, chuyện này không khác gì mãnh thú tranh đoạt địa bàn. Hiện tại, bọn họ chính là những người đang bảo vệ lãnh địa của mình.

Ầm ầm ầm...

Những tiếng nổ lớn không ngừng vang vọng toàn bộ không gian, vô số pháp tắc thần thông mãnh liệt cuộn trào, vô số tu luyện giả và yêu nghiệt đều phân thân toái cốt, thế nhưng không có ai lui bước.

Vô Thiên Vương Tôn và đông đảo yêu nghiệt thấy phía tu luyện giả gần như điên cuồng, trong lòng không khỏi run sợ.

- Mở đi, mở đi!

Vô Thiên Vương Tôn cảm giác cấm chế pháp tắc đang ba động kịch liệt, trong lòng lo lắng hô lên. Hắn biết rõ, trận quyết đấu đã đến lúc không thể hoãn, qua hai tháng điên cuồng liệt sát, mặc dù hắn có tu vi siêu việt hơn nhiều, nhưng đối diện với tình huống này cũng phải chật vật. Hiện tại, vì muốn dẫn theo đại quân yêu nghiệt tiến vào trong vòng Tam Thập Tam Thiên khi cấm chế pháp tắc mở ra, hắn đã tập trung toàn bộ lực lượng tụ tập đến nơi này. Bên phía tu luyện giả cũng vậy, đều đổ dồn về nơi này.

Hiện tại, Vô Thiên Vương Tôn chỉ còn chỗ dựa duy nhất là đợi tổ sư gia dùng thần huyết tế khai mở cấm chế pháp tắc.

Oanh!

Cấm chế pháp tắc ba động kịch liệt, rốt cuộc đã mở tung, một đạo quang mang huyết hồng sáng rực vô cùng phóng thẳng ra ngoài.

Cấm chế pháp tắc mở rộng!

- Dát dát dát...

Vô Thiên Vương Tôn đang khấn trương, thấy được một màn này, không chút do dự, phấn khích cười lớn lên rồi lao thẳng vào trong, vô số thân ảnh yêu nghiệt lập tức theo sau.

Khác với vẻ hưng phấn của Vô Thiên Vương Tôn và đại quân yêu nghiệt, sắc mặt Vân Mộng tiên tử và chúng tu luyện giả trở nên kinh khủng dị thường, không dám cố kỵ điều gì, mặc cho nguy hiểm bị yêu nghiệt tự bạo, trực tiếp lao về phía thông đạo đang mở rộng.

Khi Vô Thiên Vương Tôn và đám yêu nghiệt vừa nhảy vào, quang mang huyết hồng đã nhanh chóng yếu bớt, mặc dù có vô số tu luyện giả cũng điên cuồng tiến vào, thế nhưng vẫn còn một số bộ phận tu vi hơi thấp, khi chưa kịp tiến nhập tới cửa thông đạo, cấm chế pháp tắc đã khép kín trở lại.

Bỗng nhiên xuất hiện một trận ba động vô cùng kinh khủng!

Mỗi một tinh vực, mỗi một khóa tinh cầu đều đột nhiên chấn động điên cuồng, phảng phất như pháp tắc thiên đạo của Cửu Thiên đã bị đánh vỡ, chỉ trong nháy mắt, một đạo quang mang sáng ngọc huyền ảo phóng thẳng lên cao như trụ chọc trời, thoáng cả đã vượt qua pháp tắc thời không, dĩ nhiên mạnh mẽ trấn vỡ quang trụ huyết hồng của thần huyết tế, tiếp tục mở rộng cấm chế pháp tắc.

Vô Thiên Vương Tôn và đám yêu nghiệt dưới chướng, khi vừa vượt qua cấm chế pháp tắc rồi đi vào Tam Thập Tam Thiên, lúc này mới khiếp sợ phát hiện, bọn họ dĩ nhiên không tiến vào trong thông đạo thần huyết tế, mà là đi vào một quang trụ năng lượng với cấm chế cường đại không thể tưởng tượng được.

Ngay cả Vân Mộng tiên tử và đông đảo chúng tu luyện giả đuổi theo cũng đi vào trong quang trụ này.

Giờ khắc này, mấy người Vân Mộng tiên tử thật ra vẫn không thấy gì là không thích hợp, nhưng bọn họ cũng giống như đám yêu nghiệt, đều bị mất đi khống chế bản thân, thiên địa xoay chuyển, “Ầm ầm ầm...”, ngay sau đó tất cả đều xuất hiện tại một hư không huyền ảo vô cùng.

- Đây là địa phương gì?

Đám người Vô Thiên Vương Tôn và Vân Mộng tiên tử đều khiếp sợ trong lòng, nói.

Vô Thiên Vương Tôn vốn tưởng sẽ được hội hợp trực tiếp với tổ sư gia, nhưng hiện tại không những không thể hội hợp được, ngay cả thông đạo tiếp dẫn của thần huyết tế cũng không thấy, ngược lại còn bị đưa vào trong không gian quỷ dị này.

Đám người Vân Mộng tiên tử, tuyệt đại đa số đều là cao thủ tấn chức trong Tam Thập Tam Thiên, sao không biết được cảnh tượng và khí tức trong Tam Thập Tam Thiên thế nào? Nhưng, vị trí không gian hiện tại này, dĩ nhiên khiến rất nhiều người không biết mình đã tới nơi đâu.

Chỉ là, tất cả mọi người đều có chung một loại cảm giác, phảng phất như đã tiến vào trong một tinh vực huyền ảo vô cùng nào đó tại trong Tam Thập Tam Thiên.

Thần niệm cường hãn của bọn họ, có thể cảm ứng được rõ ràng một cỗ năng lượng huyền ảo thần bí, cổ xưa đang vờn quanh thân mình, vô số tinh cầu tựa hồ đều chuyển động theo một quỹ tích quỷ dị, chậm rãi tuần hoàn.

- Giết!

Sau thoáng chốc khiếp sợ, chúng tu luyện giả nhất thời cảm ứng được khí tức Vô Thiên Vương Tôn và đám yêu nghiệt, lập tức không chút do dự, một lần nữa triển khai truy sát!

Tuy rằng phía tu luyện giả tiến vào chậm sau một bước, có rất nhiều tu luyện giả chưa kịp tiến nhập, nhưng tổng thể số lượng và thực lực vẫn vượt xa so với yêu nghiệt, có điều muốn ngăn cản đại quân yêu nghiệt phá phách, hiển nhiên còn thiếu xa.

Phá lúc nào cũng dễ hơn nhiều so với bảo vệ.

Những yêu nghiệt này đều là những tồn tại đã ngoài Chí Cao Thần thất trọng thiên, căn bản không phải cao thủ Chân Thần cảnh trong Tam Thập Tam Thiên có thể chống lại, một khi để chúng tản ra chạy thoát, nghĩa là vô số sinh linh sắp bị chúng hủy diệt.

Thế nên, giờ khắc này, bất kể các loại thần thông, không ai có chút buông lỏng, đều đuổi sát không tha, tuyệt không cho những yêu nghiệt này chạy thoát khỏi phạm vi cảm ứng.

- Tổ sư gia, làm sao để thoát khỏi nơi này?

Vô Thiên Vương Tôn nhìn tu luyện giả đang điên cuồng vọt tới, bỗng nhiên thôi động pháp lực thần niệm, dẫn theo đông đảo yêu nghiệt chạy đi thật nhanh, đồng thời câu thông liên hệ với thủ lĩnh yêu nghiệt.

- Vì sao có thể? Vì sao có thể? Là lực lượng gì có thể phá hủy thần huyết tể của ta? Các người...

Trong nháy mắt thủ lĩnh yêu nghiệt nói, khiếp sợ cảm ứng được Vô Thiên Vương Tôn dĩ nhiên đã ở trong vòng Cửu Thiên.

Đồng thời, Vô Thiên Vương Tôn cũng thấy được khí tức tổ sư gia.

- Tổ sư gia, nhanh khởi động Thiên Môn đi!

- Phế vật, ngươi cũng dám gạt ta?

Thủ lĩnh yêu nghiệt khiếp sợ, đồng thời khi dùng thần niệm câu thông với Vô Thiên Vương Tôn, cảm ứng được khí tức xung quanh, hần lập tức biến thành hình dáng Bộ Kinh Thiên, sắc mặt trở nên âm độc vô cùng, nói.

- Tổ sư gia... Đệ tử...

Giờ khắc này, trong lòng Vô Thiên Vương Tôn thấp thỏm không yên, biết không thể tiếp tục giấu diếm thêm nữa.

Vô Thiên Vương Tôn lòng đầy đắc ý xuất lĩnh đại quân yêu tộc tiến đánh, thế nhưng không nghĩ tới gặp phải loại biến thái như Dương Thiên Lô, tin tức đại quân thần tộc bị truyền ra ngoài, càng không nghĩ tới, tu luyện giả bên ngoài Tam Thập Tam Thiên dĩ nhiên điên cuồng triển khai liệt sát bọn họ tới vậy. Mặc dù phạm vi không gian cấm chế pháp tắc rộng lớn vô cùng, nhưng bọn họ vẫn khó có thể ẩn dấu.

Hai tháng vừa rồi có thể nói chống đỡ gian nan vô cùng. Thế nhưng hần cũng không dám báo lại tin tức bị lộ cho tổ sư gia.

Bởi vì hần rõ ràng, tổ sư gia gọi hần qua đây là để đánh chiếm Cửu Thiên, sau đến lượt toàn bộ Tam Thập Tam Thiên, chứ không phải để hần dẫn tới phiền toái kinh khủng đến vậy.

Dưới tình huống lui không thể lui, chỉ có thông qua tổ sư gia dùng thần huyết tể đưa vào trong Tam Thập Tam Thiên, mới có thể thoát khỏi đám tu luyện giả vây quanh. Thế nên, hần không dám thông báo tin tức bản thân không tránh khỏi bị tu luyện giả truy tung cho tổ sư gia nghe, chỉ cần sau khi khởi động thần huyết tể, hần hi sinh một vài yêu nghiệt ngăn trở trong chốc lát, liền không còn bất luận vấn đề gì nữa.

Nhưng độ điên cuồng của tu luyện giả lại vượt qua so với tưởng tượng của hần, hiển nhiên lúc này đã không thể giấu tiếp được nữa.

- Phế rồi... Sao không thể? Sao không thể khởi động thiên môn?

Thủ lĩnh yêu nghiệt bỗng nhiên khiếp sợ nói:

- Các người rốt cuộc đang ở trong không gian gì? Vì sao không thể đến được?

675. Chương 688: Ta Lại Đói Bụng

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 688: Ta lại đói bụng

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đệ tử không biết... Lực lượng Thần tộc chúng ta tựa hồ bị áp chế rất nhiều...

- Tên ngu xuẩn, người như vậy sao trốn chạy được? Lập tức phân phó thủ hạ, chia nhau chạy, phân tán binh lực đối phương, hi sinh mười người trăm người, trốn một người, chỉ khi đối phương đại loạn, chúng ta mới có cơ hội! Ngu ngốc, vô luận thế nào người cũng phải khuấy đảo Tam Thập Tam Thiên cho ta, càng loạn càng tốt! Chỉ cần có thể kim chân bọn họ, sau khi người chạy ra, trực tiếp tới thẳng Nhất Thiên, ta sẽ hội hợp với người, còn người trợ giúp ta tìm lại thần cách! Chỉ cần tìm được thần cách bị phong ấn của ta, ta có thể chân chính khôi phục đến cảnh giới Thần Tôn, quét ngang Tam Thập Tam Thiên, phục hưng tộc ta! Hiểu chưa?

- Dạ!

Vô Thiên Vương Tôn tuy rằng ghen tuyệt, thế nhưng hán rõ ràng, trừ cách đó ra, không còn bất luận biện pháp nào khác.

Cuộc chiến đỉnh phong năm đó, không riêng gì thần cách cao thủ Chân Tiên Địa Cầu bị phong ấn lại tại Địa Cầu, cao thủ Thần Tôn của Thần tộc, đồng dạng cũng bị pháp bảo Chân Tiên phong ấn, thần cách cũng bị phong ấn tại vô số vũ trụ trong đại thế giới hỗn độn. Thân thể và thần cách của Thần tộc đều được phong ấn trong cùng một không gian, thần cách của thủ lĩnh yêu nghiệt cũng được phong ấn trong vòng Tam Thập Tam Thiên. Chỉ là, với cảnh giới hiện tại của hắn, muốn tìm kiếm trong Tam Thập Tam Thiên, khả năng tìm được rất thấp, sợ rằng sẽ nhanh chóng bị diệt sát. Mà hắn lại không thể ra ngoài Tam Thập Tam Thiên tấn chức, bởi vì một khi đã ra ngoài sẽ rất khó có thể trở lại nữa. Thế nên, phải có cao thủ cảnh giới Chí Cao Thần như Vô Thiên Vương Tôn phối hợp, hắn mới nắm chắc tìm kiếm trong vòng Tam Thập Tam Thiên.

Vốn nếu đại quân Thần tộc ó thể vô thanh vô tức lên vào, tự nhiên có thể quét ngang Cửu Thiên. Đừng nói người nhiều như vậy, dù chỉ hơn mười người, cũng có thể quét ngang. Phải biết rằng, những yêu nghiệt này đều là cao thủ đã ngoài thất trọng thiên. Tại trong vòng Cửu Thiên tuyệt đối là tồn tại vô định. Nhưng tình huống hiện tại, lại rơi vào trong khốn cảnh.

Trừ phi những yêu nghiệt này có thể phân tán và kim chân cao thủ bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, đồng thời làm láo loạn toàn bộ Tam Thập Tam Thiên, thủ lĩnh yêu nghiệt mới có cơ hội lặng lẽ hành động, tuy rằng tiến triển khẳng định sẽ chậm, nhưng lại là cơ hội duy nhất.

...

- Mẫu thân?

Vân Mộng tiên tử đang điên cuồng truy sát yêu nghiệt, lúc này bỗng nhiên thu được tin tức Huyền Diệp và Nguyễn Hi Vũ.

- Mẫu thân, người đang ở đâu?

- Tiểu Diệp, Tiểu Vũ, đây là đâu?

Vân Mộng tiên tử khiếp sợ vô cùng hỏi thăm, thần niệm liên tiếp phát ra khiến Vân Mộng tiên tử cảm ứng được rõ ràng, nàng và Huyền Thiển, Nguyễn Hi Vũ hiện đang ở trong cùng một không gian.

Vì sao có thể nhanh như vậy? Phải biết rằng, thần huyết tể của Thần tộc đã mở ra cấm chế pháp tắc, bọn họ có thể tiến vào cũng không có gì lạ. Thế nhưng thông đạo truyền tống của Thần tộc đáng lẽ phải trực tiếp dẫn dắt yêu nghiệt đi, có điều hiện tại bọn chúng vẫn còn trong phạm vi cấm ứng, dường như chưa bị dời đi vậy, hơn nữa dĩ nhiên còn có thể cảm ứng được vị trí của Huyền Diệp và Nguyễn Hi Vũ.

- Đây là tinh vực Nguyên Thủy trong vòng Cửu Thiên, mẫu thân... Vì sao các người vào được?

Đồng dạng, Huyền Thiển và Nguyễn Hi Vũ cũng khiếp sợ vô cùng.

- Các người nhanh ẩn dấu đi, yêu nghiệt Thần tộc đã khai mở cấm chế pháp tắc, hiện đang cùng một không gian với mẫu thân! Lúc khác nói chuyện sau!

Vân Mộng tiên tử tuy rằng khiếp sợ, nhưng biết hiện tại không phải lúc nói chuyện với hai người, ngay lập tức cắt đứt liên hệ.

...

Ba tháng, trong nháy mắt, yêu nghiệt tiến vào trong Cửu Thiên được ba tháng thời gian, cũng là tới thời điểm Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan tỉnh lại sau trọng tổ kim thân.

Ba tháng thời gian, Vô Thiên Vương Tôn dựa theo chỉ thị của tổ sư gia, chỉ có thể hi sinh đại bộ phận yêu nghiệt, phân tán nhau ra mà chạy. Loại biện pháp này đích xác khiến mấy người Vân Mộng tiên tử vô cùng đau đầu, căn bản không thể bận tâm đến toàn bộ. Còn người có tâm thần cảnh giới siêu việt qua Chí Cao Thần cửu trọng thiên đại viên mãn là Vô Thiên Vương Tôn, sau khi truyền hạ mệnh lệnh, liền trực tiếp bỏ qua đám thủ hạ, nhanh chóng chạy trốn.

Mặc dù Vân Mộng tiên tử và mười mấy cao thủ cửu trọng thiên đại viên mãn đã chuyên tâm đối phó hấn, nhưng nếu Vô Thiên Vương Tôn đã bỏ mặc tất cả chạy trốn, bọn họ cũng không thể ngăn được.

Toàn bộ Tam Thập Tam Thiên, tuy rằng vì dị biến của tinh vực Nguyên Thủy ngăn trở lại trong chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn lâm vào hỗn loạn.

Bất đắc dĩ, chúng cao thủ bên ngoài Tam Thập Tam Thiên đều phải dùng tốc độ nhanh nhất, trở về nơi xuất thân của mình, triển khai đánh chiến lâu dài với yêu nghiệt.

...

Tròn năm tháng thời gian, vẫn không có bất luận tin tức gì của Dương Thiên Lô. Tuy rằng Lăng Hi và Dương Thiên Lô có mối quan hệ đặc thù, chúng nữ đều rõ ràng Dương Thiên Lô vẫn còn hoàn hảo nguyên vẹn, nhưng lại không ai biết Dương Thiên Lô đã rơi vào khốn cảnh, hơn nữa còn bị đẩy ra xa phạm vi Tam Thập Tam Thiên, bằng không Dương Thiên Lô không có khả năng không liên hệ với Thông Thiên Cổ Thụ.

Nhưng, không cách nào khác, chuyện các nàng có thể làm, chỉ là đợi.

...

- Không được, con mẹ nó, thế này muốn tới khi nào?

Trong không gian hỗn loạn, Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan liên tục thay nhau phi hành, liên tiếp hơn mười ngày không dừng chân, dĩ nhiên vẫn ở trong không gian hỗn độn, không hề chạm được đến bình chương. Điều này khiến Dương Thiên Lô bắt đầu nôn nóng, giống như mất đi phương hướng tại giữa biển rộng mênh mông, căn bản không nhìn thấy một tia hi vọng.

Hơn nữa, Đoạn Ngọc Nhan có tốc độ phi hành của cửu trọng thiên đại viên mãn, so với Dương Thiên Lô nhanh hơn mấy lần. Nguyên bản Dương Thiên Lô lập tức chạy đi, là vì hấn nghĩ sẽ không rời khỏi Tam Thập Tam Thiên quá xa. Nhưng thật không nghĩ tới, liên tục qua mười ngày, dĩ nhiên một chút tiến triển cũng không thấy được, điều này khiến Dương Thiê Lô phải thay đổi phương án.

- Ngọc Nhan, chúng ta trước tu luyện đi, dù sao đi nữa đã lĩnh ngộ bình cảnh, ta nên dùng tốc độ nhanh nhất để thăng tới cửu trọng thiên!

Sau khi vượt qua một cơn lốc không gian ngoài không gian hỗn độn, Dương Thiên Lô và Đoạn ngọc Nhan liền hạ xuống một tinh cầu tàn phiến, đồng thời trực tiếp chui vào bộ phận hạch tâm.

- Tốt tốt, ta đã sớm nghĩ muốn tu luyện...

Tuy rằng đã biết nhiều tin tức về bản thân mình, nhưng mất trí nhớ vẫn là mất trí nhớ, Đoạn Ngọc Nhan hiện như một người khác nhìn lại những kinh lịch của mình, lòng nàng thủy chung dừng lại tại trạng thái mất trí nhớ đơn thuần. Đúng là nàng đã quá mức ỷ lại vào Dương Thiên Lô, hơn nữa nha đầu này còn không chút che giấu tình cảm của mình. Mặc dù thời gian qua hai người đều thay nhau phi hành, nàng vẫn luôn chủ động ôm hôn Dương Thiên Lô một hồi, nếu không phải Dương Thiên Lô đang vội vã chạy đi, sợ rằng căn bản không chống lại được dục vọng sôi trào trong lòng. Lúc này, Dương Thiên Lô chỉ vừa mới nói một câu, nhuyển giấp do Đoạn Ngọc Nhan ngưng tụ quanh thân lập tức biến mất sạch.

Da thịt hồng hào, mịn màng như ngọc, vừa động liền trực tiếp dán sát vào người Dương Thiên Lôi, hai chân thon dài quấn quanh thắt lưng Dương Thiên Lôi, hai tay ôm lấy cổ Dương Thiên Lôi, miệng nhỏ anh đào đã mạnh mẽ tấn công tới miệng Dương Thiên Lôi, chiếc lưỡi thơm tho càng làm một trận khuấy động cuồng loạn, khiến Dương Thiên Lôi phải trợn mắt kinh hãi nhìn, cảm giác như bản thân hắn đang bị nha đầu kia cưỡng bạo vậy.

Nhị tỷ Dương Thiên Lệ dù bư hãn, tiểu nha đầu Lâm Tâm Di có nhiệt tình tới đâu, thế nhưng so với Đoạn Ngọc Nhan lúc này hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, nếu không phải Dương Thiên Lôi biết tâm tính Đoạn Ngọc Nhan hoàn toàn thuần phác và rất ỷ lại vào mình, sợ rằng rất có thể sẽ coi nha đầu kia thành siêu cấp dục nữ chuyển thế, đúng là mạnh mẽ quá rồi...

Chỉ là... Không thể không nói, Dương Thiên Lôi rất thích, vô cùng thích.

Nữ nhân, phải như vậy!

Nữ nhân khi đối mặt với nam nhân của mình, phong tạo như lang như hổ, đây là loại mỗi nam nhân nào cũng yêu thích!

Rất nhanh, Dương Thiên Lôi đã bị Đoạn Ngọc Nhan đẩy ngã nằm xuống đất, căn bản không cần Dương Thiên Lôi làm gì, khu thánh địa đào nguyên của Đoạn Ngọc Nhan đã ngập tràn xuân thủy, trực tiếp ôm trọn lấy cây thiên bổng của Dương Thiên Lôi, không chút do dự liền bắt đầu điên cuồng ra vào.

Hai mắt Dương Thiên Lôi không chớp, nhìn chăm chăm vào đôi gò bồng lớn đang xóc nảy lắc lư điên cuồng ngay trước mắt, cảm thụ được xung động phấn khích từ thân dưới truyền đến, loại cảm giác này... Thực sự khiến Dương Thiên Lôi sảng khoái. Phấn khích hơn chính là, Đoạn Ngọc Nhan không chút rụt rè, chiếc cổ ngẩng cao rên lên từng tiếng, càng khiến Dương Thiên Lôi ngất ngây tới cực hạn.

Toàn bộ quá trình, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên chưa từng động, tất cả đều do Đoạn Ngọc Nhan đang ngập trong dã cảnh thực hiện trôi chảy, càng khoa trương chính là, hai người vì say mê hưởng thụ, dĩ nhiên ngay cả Âm Dương Niết Bàn Kinh cũng chưa khởi động.

Ôm lấy thân thể Đoạn Ngọc Nhan đang thổ hổn hổn, vừa nghỉ ngơi được chút thời gian, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên xoay người, đè Đoạn Ngọc Nhan xuống dưới thân.

- Đến phiên ca rồi!

- Tốt tốt, đến đây đi, ca...

Tinh thần còn chưa hết sung sướng, thân thể Đoạn Ngọc Nhan vẫn còn mềm nhuyễn, nhưng nghe được Dương Thiên Lôi nói, nhất thời một nản nữa thần tình trào dâng.

Nam nhân, thỉnh thoảng có thể hưởng thụ nét cuồng dã của nữ nhân, nhưng không thể mất đi uy nghiêm của chính mình.

Dương Thiên Lôi muốn là khiến Đoạn Ngọc Nhan phải khép chân xin đầu hàng, đây là biểu thị về uy mãnh và hùng tráng của nam nhân.

Tư thái hào hùng, đấu tranh anh dũng, chinh chiến hăng say...

Dưới pháp tắc thời không, thời gian mười năm cũng là mười ngày, dưới tình huống Âm Dương Niết Bàn Kinh, Huyền Thiên Chân Kinh và năm lượng thần bí tác dụng, Dương Thiên Lôi rốt cục thành công bước vào lục trọng thiên.

Thế nhưng, bước vào thất trọng thiên phải tới sáu mươi năm, tức là gấp sáu lần lục trọng thiên.

Hơn nữa, càng khiến Dương Thiên Lôi không biết nói sao chính là, tại khi hắn vừa bước vào thất trọng thiên, mảnh vỡ tinh thần dưới chân dĩ nhiên âm âm vỡ vụn, hóa thành bột mịn, phảng phất như toàn bộ năng lượng của tinh cầu tàn phiến đã bị hấp thu hết, không còn ngưng tụ được nữa.

- Ta ngất... Lê nào chúng ta tu luyện, ngay cả năng lượng tự thân của tinh cầu cũng có thể hấp thu sao?

Khiếp sợ trong giây lát, Dương Thiên Lôi ôm lấy thân trần của Đoạn Ngọc Nhan, mừng rỡ vô cùng, nói.

- Chắc chắn rồi! Tiểu sắc nữ, chúng ta tiếp tục đi tới! Tìm một tinh cầu tàn phiến lớn hơn nữa!

- Ừm, tiểu sắc lang, ta đều nghe người hết... Ta lại đói bụng rồi...

- Ca liền cho người ăn, kiên nhẫn một chút!

Hai người đối thoại, nếu như để chúng nữ biết được sẽ đều thẹn đến đỏ mặt. Khó có thể hình dung nổi mức biến thái của hai người. Đoạn Ngọc Nhan trọng tổ kim thân bị mất đi ý thức, chuyện đầu tiên sau khi tỉnh lại là song tu với Dương Thiên Lô. Thế nên, từ trong nội tâm, nàng đã coi chuyện song tu với Dương Thiên Lô biến thành “Ăn”, tựa như trẻ con vừa lúc ra đời đã muốn bú sữa mẹ.

676. Chương 689: Kinh Biển Quỷ Dị

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 689: Kinh biển quỷ dị

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan, dọc đường tu luyện đã hấp thu năng lượng của không biết bao nhiêu hải cốt tinh cầu, thế nhưng tấn chức đến bát trọng thiên, vẫn như trước phải tiêu hao ba trăm sáu mươi năm dưới pháp tắc thời không! Trên thực tế, là gần tròn một năm thời gian! Vẫn như trước phải gấp sáu lần thời gian để đề thăng một cảnh giới tiếp theo.

Tính đến lúc này, cộng cả thời gian nửa năm trong hôn mê và phi hành, Dương Thiên Lô đã rời khỏi Tam Thập Tam Thiên được thời gian hai năm.

Thời gian hai năm, sẽ phát sinh những chuyện gì?

Dương Thiên Lô không dám tưởng tượng.

Vừa mới tấn chức đến bát trọng thiên, nếu như dựa theo quy luật tính toán, Dương Thiên Lô muốn tấn chức đến cửu trọng thiên còn phải cần tới sáu năm thời gian, từ cửu trọng thiên đến cửu trọng thiên đại viên mãn cũng phải trên dưới ba mươi năm nữa.

Tổng cộng phải đến gần bốn mươi năm.

Lúc này, Dương Thiên Lô thật ra lại không muốn thể chất mình không biến thái như vậy. Đối với tu luyện giả, tiêu hao thời gian nhiều nhất là lĩnh ngộ bình cảnh, thời gian dùng để rèn luyện pháp lực thần niệm căn bản không được bấy nhiêu. Với Dương Thiên Lô mà nói, ảo diệu bình cảnh bởi vì có Âm Dương Niết Bàn Kinh sẽ không tính là vấn đề gì lớn, nhưng mỗi lần đột phá bình cảnh đề thăng lên cảnh giới mới, hẳn lại cần năng lượng thật sự quá mức kinh khủng.

Dương Thiên Lô muốn toàn tâm tu luyện, thật muốn tấn chức tới cửu trọng thiên đại viên mãn rồi một lần nữa toàn lực phi hành, thế nhưng bốn mươi năm thời gian, sợ rằng tất cả đã đổi khác.

Vậy nên, sau khi tấn chức đến bát trọng thiên, Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan liền điên cuồng phi hành, liên tục không dừng.

Lúc này tốc độ Dương Thiên Lô đã vượt qua cửu trọng thiên đại viên mãn của Đoạn Ngọc Nhan, hơn nữa thể lực càng dẻo dai đáng sợ, phạm vi cảm ứng thần niệm cũng rộng hơn Đoạn Ngọc Nhan mấy lần. Phải biết rằng, Đoạn Ngọc Nhan vì cùng song tu với Dương Thiên Lô cũng được Huyền Thiên Chân Kinh và năng lượng thần bí trọng tổ kim thân, bản thân nàng cũng là một tồn tại siêu cấp biến thái.

Thế nhưng trước một gã siêu cấp biến thái như Dương Thiên Lô, nàng không có chút ưu thế nào, dù rằng nàng còn cao hơn hẳn cả một cảnh giới. Có điều, tuy hai người liên tục dùng tốc độ cao nhất thay thế nhau phi hành, thời gian tròn nửa năm qua đi vẫn không cảm ứng được khí tức biên giới không gian hỗn loạn. Loại tình huống này càng khiến Dương Thiên Lô cau mày nhăn mặt, tâm tình mỗi lúc càng trầm trọng, lo âu.

Trước đó khi bọn họ tỉnh lại, thời gian hôn mê chỉ là nửa năm, không tính thời gian trọng tổ kim thân, trên thực tế bọn họ phi hành trong không gian hỗn loạn căn bản không được bao lâu. Mặc dù lực lượng Thiên Hỏa Tiên Lô bạo tạc có lớn tới đâu, vì sao có thể phi hành lâu như vậy, vẫn không chạm đến được biên giới không gian hỗn loạn?

Điều này khiến Dương Thiên Lô cứ nghĩ mãi không ra, không biết nên làm thế nào, chẳng lẽ phương hướng phi hành ngay từ đầu có vấn đề? Hiện tại không phải tiến về phía sát biên giới, ngược lại còn càng đi sâu hơn vào không gian hỗn loạn?

Thế nhưng, lúc này muốn Dương Thiên Lô quay đầu phi hành trở lại, hẳn hiển nhiên không dám, vạn nhất thất bại trong gang tấc sẽ càng thêm thê thảm.

Dương Thiên Lô cũng không biết, khi Thiên Hỏa Tiên Lô bạo tạc, sản sinh ra lực lượng kinh khủng đến nhường nào, nhất là nó còn ẩn chứa ý chí Đại La Kim Tiên của Thái Thượng lão quân, do đó khiến hắc và Đoạn Ngọc Nhan có được tốc độ hoàn toàn siêu việt qua pháp tắc thiên đạo chế ước của Tam Thập Tam Thiên và không gian hỗn loạn. Tốc độ một khi siêu việt qua pháp tắc thiên đạo, sẽ càng lúc càng nhanh, không ngừng gia tăng, hơn nữa đến một trình độ nhất định, ngay cả thời gian ràng buộc cũng bị vượt qua, thời không nghịch chuyển, thời không chậm lại, thậm chí dừng hẳn cũng là chuyện rất có khả năng phát sinh. Thế nên, tuy rằng hai người phi hành thời gian đã lâu, nhưng vẫn không thể so sánh với thời điểm bị đẩy đi được.

Lại tiếp tục điên cuồng phi hành tròn một năm, vẫn như trước không hề thấy chút tiến triển, Dương Thiên Lô biết có tiếp nữa cũng không hữu dụng. Chỉ có thể cùng với Đoạn Ngọc Nhan không ngừng tu luyện, không ngừng đi tới.

Về phần yêu nghiệt và tu luyện giả tại trong Tam Thập Tam Thiên sẽ có kết quả thế nào, chúng nữ có hay không bị tổn thương, hẳn tuy rất lo lắng, nhất là lo cho chúng nữ, nhưng không có bất luận biện pháp nào. Tâm hắc đã từng cao ngất trời, giờ khắc này cũng cảm nhận được rõ ràng, trong thiên đạo, vũ trụ chủ ngân hà, trong hỗn độn, hẳn chung quy chỉ là một hạt bụi không đáng kể, có một số việc, hẳn căn bản không thể làm gì được, càng không thể khống chế trong tay, hiện hẳn chỉ có thể làm được là không ngừng tiến về phía trước.

Trăm năm, trong dòng sinh mệnh đằng đẵng của tu luyện giả, chỉ là chớp mắt.

Thế nhưng, trăm năm tròn liên tục phi hành và tu luyện trong không gian hỗn loạn, Dương Thiên Lô cảm giác như nghìn vạn năm, dài đằng đẵng và cô tịch.

Mặc dù có Đoạn Ngọc Nhan thiên kiều bách mị vẫn thủy chung làm bạn, thế nhưng nỗi lo trong lòng lại khiến khí tức toàn thân hẳn xảy ra rất nhiều biến hóa.

Trong cuộc đời tu luyện của hẳn, chưa từng có kinh lịch qua nỗi dày vò dai dẳng đến như vậy. Tuy rằng hẳn đã từng trải qua nhiều kinh lịch mà rất nhiều tu luyện giả không từng trải qua, nhưng một lần xa cách chúng nữ dài nhất cũng chỉ hơn bốn năm mà thôi. Hiện tại, hẳn đã xa cách mấy người Lăng Hi tới trăm năm, toàn bộ tin tức đều không có, càng không thể thu được chút tin tức ngoại giới nào. Duyệt nhất chỉ có Đoạn Ngọc Nhan làm bạn với hẳn.

Chỉ là, trăm năm thời gian cô tịch, lại khiến tâm cảnh Dương Thiên Lô chuyển biến thật lớn, những tảo bạo, sốc nổi đều dần lắng xuống, vẻ sắc sảo cũng dần được thu liễm lại.

Hẳn vẫn là hẳn, nhưng cũng đổi thay nhiều. Từ mấy năm trước hẳn đã đạt tới cảnh giới Chí Cao Thần cửu trọng thiên đại viên mãn. Khác với Đoạn Ngọc Nhan chính là, sau khi hẳn đạt tới Chí Cao Thần cửu trọng thiên đại viên mãn, pháp lực thần niệm và cả tâm cảnh của hẳn đều chân chính lột xác, trong cơ thể không ngừng có lượng lớn linh khí thiên địa tuần hoàn, khi phi hành, căn bản không có khái niệm tiêu hao hết pháp lực thần niệm.

Hơn nữa, tốc độ hẳn hiện tại cực nhanh, Đoạn Ngọc Nhan căn bản không thể so sánh.

Thế nên, đoạn thời gian sau đó, hẳn cũng không cần Đoạn Ngọc Nhan phải thay thế phi hành.

- Đại sắc lang, chúng ta đã lâu chưa có...

Đoạn Ngọc Nhan bám lấy cổ Dương Thiên Lôi, cảm thụ được tốc độ kinh người của hắn, hé miệng vào tai hắn, nói.

Giờ khắc này, qua trăm năm dài, những mảnh ký ức vụn vụn trong Đoạn Ngọc Nhan đã dần thức tỉnh, nàng đã khôi phục trở lại nàng năm xưa. Chuyện mất đi ký ức đã thành dĩ vãng, thế nhưng Đoạn Ngọc Nhan khi khôi phục, lại càng thích bản thân của hiện tại, thích chính mình sau khi được trọng tổ kim thân. Khác với Dương Thiên Lôi trải qua trăm năm cô tịch, nàng ngược lại nghĩ rằng trăm năm này chỉ là một chớp mắt. Nàng thậm chí hi vọng, mình và Dương Thiên Lôi cứ mãi dong duỗi thế này trong không gian hỗn loạn. Có điều, nàng cũng chỉ nghĩ vậy mà thôi, mỗi lần thấy Dương Thiên Lôi nhíu mày trầm tư, nàng lại hi vọng có thể nhanh chóng trở lại Tam Thập Tam Thiên, bởi vì nàng hiểu trong lòng Dương Thiên Lôi đang nghĩ gì.

Hắn là toàn bộ của nàng, nhưng nàng chỉ là một phần trong hắn.

- Tiểu sắc nữ, bất luận lúc nào cũng phải nhớ không chế dục vọng của mình!

Dương Thiên Lôi không giảm tốc độ phi hành, quay đầu nhìn lại mặt cười tuyệt mỹ của Đoạn Ngọc Nhan, mỉm cười nói:

- Trăm năm rồi... Chúng ta rời khỏi Tam Thập Tam Thiên đã trăm năm! Tuy rằng hi vọng xa vời, nhưng chúng ta vẫn phải kiên trì, không thể có chút thư giãn... Ngoan nào... Chờ khi nàng không còn nhịn được, ca sẽ cho nàng “Ăn” một lần.

- Người ta thực sự không nhịn được nữa rồi... Nếu không, chúng ta vừa làm, vừa phi hành?

Khiến Dương Thiên Lôi nghĩ không ra chính là, Đoạn Ngọc Nhan dĩ nhiên nảy ra suy nghĩ kỳ lạ như vậy, bàn tay nhỏ bé của nàng càng bắt đầu không thành thật được nữa.

Dương Thiên Lôi nhìn vào hai mắt nàng, thấy được nàng thực sự liên hơi gật đầu. Hắn rõ ràng, Đoạn Ngọc Nhan kỳ thực không phải không nhịn được, mà là không muốn mình phải lo nghĩ nhiều, nàng muốn tăng thêm chút màu sắc cho hành trình tẻ nhạt, chí ít có thể giúp mình tạm quên đi tất cả, trên thực tế đây cũng là lạc thú duy nhất Dương Thiên Lôi có được.

Chân Tiên cảnh, dù Dương Thiên Lôi có thể chất đặc thù, sở hữu Huyền Thiên Chân Kinh thần bí cường đại, và cả năng lượng thần kỳ, nhưng hiện tại hắn vẫn không thể phá tan được ảnh hưởng từ đại chiến năm đó để lại, cánh cửa tiên giới khi chưa mở ra, hắn vẫn không thể tấn chức lên Chân Tiên cảnh, cho dù tâm thần có siêu việt Chí Cao Thần cũng chẳng làm được gì.

Vô luận là người, là Thần, một khi mất đi mục tiêu và phương hướng, nổi cô độc sẽ lấn át, Dương Thiên Lôi hiện cũng không ngoại lệ.

Rất nhẹ nhàng, hai người tại trong không gian hỗn loạn, lần đầu tiên nếm thử cách thức kỳ lạ cũng không kém phần kiều diễm của Đoạn Ngọc Nhan.

Qua trăm năm, đủ khiến Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan đã không có gì ngăn trở, nhất là loại chuyện “Yêu” này, mỗi lần thêm vui vẻ, mỗi lần thêm thuần thực, chỉ sau một lát, cả hai đều bị dục hỏa của đối phương thiêu đốt, chỉ bất quá khác nhau một điểm là, Dương Thiên Lôi vẫn luôn phân ra một lũ thần niệm, không chế chính mình phi hành, đương nhiên điểm ấy với tâm thần cửu trọng thiên đại viên mãn như hắn mà nói, không chút vấn đề. Tuy rằng hai người xích lõa toàn thân, nhưng trong không gian hỗn loạn, không cần thiết phải quan tâm tới chuyện này. Trăm năm qua, đừng nói một người, chính là bất luận dấu hiệu sinh mệnh nào hai người đều không thấy qua, còn lo gì bị người khác thấy?

Rất nhanh hai người liền nhập tâm vào hồi “Đại chiến”.

Đoạn Ngọc Nhan đắm chìm trong khoái lạc, ngẩng đầu rên lên những tiếng vô thức...

Loại tràng cảnh hoàn toàn mới lạ này, thật ra khiến hai người đều có điểm hưng phấn.

Thế nên, chỉ chưa đến nửa canh giờ, cả hai đã đạt tới cao trào.

Giờ khắc này, bởi vì tuyệt đại đa số tâm tư Dương Thiên Lôi đều đặt trên người Đoạn Ngọc Nhan, ngược lại khiến pháp lực và thần niệm trong cơ thể tiêu hao không kịp bổ xung, thế nên Dương Thiên Lôi không chút do dự liền khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh.

Một tia tâm thần điều khiển phi hành, tuyệt đại đa số tâm thần đều vào trong tu luyện.

Ngay từ đầu, cũng không có xuất hiện dị trạng gì, thế nhưng, chỉ qua thoáng chốc, khi Huyền Thiên Chân Kinh và năng lượng thần bí một lần nữa bắt đầu tự động lưu chuyển theo Âm Dương Niết Bàn Kinh trong cơ thể hai người, vô luận là Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan đều cả kinh, thiếu chút thoát ra khỏi trạng thái tu luyện!

677. Chương 690: Di Lặc Đại Toàn Kinh

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 690: Di Lặc Đại Toàn Kinh

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tốc độ!

Huyền Thiên Chân Kinh và năng lượng thần bí cứ tự nhiên lưu chuyển, khiến tốc độ Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan đột phá cực hạn một cách quý dị, bắt đầu nhanh chóng đề thăng.

Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng được!

Phải biết rằng, Dương Thiên Lôi vì muốn tăng nhanh tốc độ phi hành đã nghiên cứu pháp tắc thần thông tới cực hạn, thời gian một trăm năm, hắn dùng rất nhiều công sức đặt tại mặt này, có điều không thu lại được mấy kết quả. Nhưng hiện tại, Huyền Thiên Chân Kinh và năng lượng thần bí, Dương Thiên Lôi căn bản không hề thôi động, càng không có ngừng tụ thành bất kể trận pháp gì, thế nhưng lại thu được kết quả không tưởng.

Vốn hai người đang phi hành với tốc độ cực hạn, hơn nữa không thể tăng thêm mấy may, nhưng lúc này, sau khi Huyền Thiên Chân Kinh và năng lượng thần bí tự động vận chuyển, hai người sản sinh ra một cỗ lực lượng không lớn, cỗ lực lượng này phảng phất đã siêu việt chế ước pháp tắc thiên đạo, đột phá không gian và thời gian trói buộc, khiến hai người đẩy cao tốc độ một cách ổn định.

Không ngừng tăng nhanh, không ngừng tăng lên, phảng phất như không tồn tại gì là cực hạn.

Sưu sưu sưu...

Hai người cường chế tâm tình vui mừng và khiếp hãi, để tâm thần mình ổn định trong trạng thái cảm giác huyền ảo này, theo tốc độ không ngừng tăng nhanh, cả hai đều cảm giác được rõ ràng, thân thể bởi vì cọ sát với cơn lốc không gian, thời gian càng lâu, tốc độ càng nhanh nên lực lượng phải chịu càng kinh khủng, cơ thể hai người dần như liệt hỏa, không ngừng nóng lên.

Thế nhưng năng lượng thần bí tuần hoàn trong cơ thể hai người, giống như một dòng suối mát chảy qua kinh mạch toàn thân, khiến cả hai không hề thống khổ chút nào.

Gấp mười, gấp trăm lần, nghìn lần...

Tốc độ hai người càng lúc càng kinh khủng, mặc dù cả hai đã là cao thủ cửu trọng thiên đại viên mãn, nhưng căn bản không kịp cảm ứng được khí tức xung quanh, nháy mắt sau đã biến mất tại hơn trăm nghìn ức dặm.

Càng kinh khủng chính là, căn bản chưa kịp phản ứng đã trực tiếp đâm thủng qua mảnh vỡ tinh thần! Thế nhưng hai người kinh ngạc phát hiện, ngoại trừ cảm giác đau nhức trong nháy mắt, căn bản không bị tổn thương gì thực chất cả.

Rốt cục, khi Âm Dương Niết Bàn Kinh hoàn thành chu thiên, Huyền Thiên Chân Kinh và năng lượng thần bí cũng tự động rút trở về cơ thể Dương Thiên Lôi, cỗ lực đẩy kia mới chậm rãi biến mất. Thế nhưng tốc độ hai người vẫn không chút giảm bớt, chỉ là không tăng thêm mà thôi. Càng khiến Dương Thiên Lôi và

Đoạn Ngọc Nhan cảm giác không thể tưởng tượng được chính là, bọn họ căn bản không cần vận dụng bất luận pháp lực thần niệm gì để lao đi, chỉ cần làm mỗi việc là bảo hộ thân thể mình.

Chỉ là, khi Âm Dương Niết Bàn Kinh hoàn thành chu thiên, sắc mặt Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan từ chỗ hưng phấn dần hiện ra thần sắc thống khổ cực độ, hiển nhiên dưới tốc độ kinh khủng này, áp lực tác dụng lên thân thể hai người đã vượt qua khả năng chịu đựng của Đoạn Ngọc Nhan.

May là Dương Thiên Lôi tựa hồ đã sớm nghĩ đến tình huống này, chỉ trong nháy mắt khi Âm Dương Niết Bàn Kinh đình chỉ, hắn lập tức thôi động pháp lực thần niệm của mình hòa cùng một thể với Đoạn Ngọc Nhan. Năng lượng thần bí cũng bắt đầu tuần hoàn trong cơ thể hai người, thể nhưng thấy được biểu tình Đoạn Ngọc Nhan như vậy, Dương Thiên Lôi biết bọn họ phải giảm tốc độ rồi.

Chỉ là, nếu như Dương Thiên Lôi không điều chỉnh, chỉ cần một lần nữa khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh, như vậy tốc độ bọn họ liền có thể đề thăng tới cảnh giới như vậy. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi rất rõ ràng, chỉ hai canh giờ phi hành vừa rồi, đủ vượt qua quãng đường tương đương với mấy năm ngày đêm phi hành bọn họ nguyên bản phải trải qua, đây là khái niệm gì?

Rầm rầm rầm...

Dương Thiên Lôi không ngừng thông động thần niệm pháp lực nhằm giảm tốc độ hai người, dù vậy phải tới nửa canh giờ sau, tốc độ mới hạ thấp xuống phạm vi Đoạn Ngọc Nhan có thể chịu đựng được.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lôi rốt cuộc không nhịn được điên cuồng cười lớn lên, ôm lấy thân thể xích lỏa của Đoạn Ngọc Nhan, hưng phấn hôn môi.

Niềm vui ngoài ý muốn!

Nếu như không có suy nghĩ kỳ lạ của Đoạn Ngọc Nhan, Dương Thiên Lôi sao có thể phát hiện được năng lực phi hành kinh khủng đến vậy.

Đoạn Ngọc Nhan cũng đang hưng phấn dị thường.

Người vui vẻ, ta cũng vui vẻ, đây chẳng phải cảnh giới cao nhất của tình yêu đó sao? Đoạn Ngọc Nhan khi khôi phục ký ức, cũng không biết chính mình vì sao lại yêu say đắm và khắc cốt đến vậy. Nàng xác thực đã từng thích Dương Thiên Lôi, nhưng còn xa không đến loại trình độ này, chân chính thay đổi là đoạn thời gian mấy đi ký ức vào trọng tổ kim thân, thêm trăm năm chỉ có hai người ở chung, càng khiến cảm giác yêu thương thêm tích lũy sâu đậm, càng lúc càng thuần khiết.

Phi hành, nghỉ ngơi, tiếp tục phi hành, tiếp tục nghỉ ngơi...

Ba ngày, gần ba ngày thời gian, đoạn đường hai người đi được vượt qua cả quãng đường hai người mất trăm năm thời gian trước đó!

Ầm ầm...

Rốt cục, hai người đang phi hành với tốc độ kinh khủng, căn bản không kịp dùng thần niệm cảm ứng, liền đâm vào bình chương không gian hỗn loạn, tiến nhập vào một đại thể giới chân chính.

Oanh oanh oanh...

Ngay sau đó, cả hai đồng dạng đều không kịp phản ứng, liền lập tức đâm phải một tinh cầu thật lớn, bộc phát ra những tiếng nổ lớn liên tiếp.

Tại khi đâm tới tinh cầu, đồng thời không ngừng xuyên thấu, trong nháy mắt đó, hai người không ngừng thôi động pháp lực thần niệm đánh thẳng về các bên, nhanh chóng giảm đi tốc độ của mình, rốt cuộc sau khi đi sâu vào mấy nghìn dặm đã dừng lại được.

- Trở về rồi, chúng ta đã trở về rồi, ha ha ha... Tiểu sắc nữ, chúng ta đã trở về!

Tại bên trong tinh cầu, Dương Thiên Lôi ôm lấy Đoạn Ngọc Nhan, kêu lên hưng phấn vô cùng.

- Đại sắc lang... Đã trở về rồi, ngươi còn có thể đối tốt với ta như trước không?

Đoạn Ngọc Nhan đồng dạng cũng ôm chặt lấy Dương Thiên Lôi, nói.

Dương Thiên Lôị nhin không được rung động một trận.

Phải biết rằng, hai người thế nhưng vẫn đang trong trạng thái hợp thể.

- Sê! Dương nhiên sê! Yên tâm đi, ca sẽ không rời tiểu sắc nữ đâu!

Dương Thiên Lôị ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoạn Ngọc Nhan, kiên định nói, đồng thời hai tay cũng hạ xuống.

Chỉ là, Đoạn Ngọc Nhan lại chậm rãi thả lỏng thân thể, tuy rằng không muốn, nhưng vẫn kiên định hủy bỏ tư thế tiếp xúc của hai người. Cùng lúc đó, một đạo quang mang sáng ngọc hiện lên, ngưng tụ thành một bộ nhuyễn giáp màu trắng che kín lấy thân thể xinh đẹp, nàng nói tiếp:

- Sau này không được gọi ta là tiểu sắc nữ. Ta cũng không gọi ngươi là đại sắc lang. Bị người khác nghe được không hay... Ta không hề sắc một điểm nào!

- Ha ha ha... Tốt! Ta không gọi nàng như vậy nữa, đây chỉ là bí danh của chúng ta, khi chỉ có hai người mới dùng đến! Về phần ta có gọi hay không cũng không sao, dù gì mấy bộn tử muội của nàng cơ bản đều gọi như vậy! Ca sớm đã quen rồi... Hắc hắc!

Dương Thiên Lôị cười nói, đồng thời cũng ngưng tụ thành nhuyễn giáp quanh thân.

- A? Có người tới!

Nhưng vào lúc này, Dương Thiên Lôị và Đoạn Ngọc Nhan hầu như cùng lúc ngẩng đầu lên. Thần niệm cảnh giới cửu trọng thiên đại viên mãn chỉ trong nháy mắt đã cảm thụ được trên mặt đất cách xa hơn nghìn dặm có mấy đạo khí tức cường đại đang nhanh chóng tới gần huyết động chỗ bọn họ.

Chỉ là hai người không chút khấn trương, ngược lại tâm tình còn hưng phấn vô cùng. Một trăm năm rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy sinh vật sống, mặc kệ là người, là yêu hay là quái, dù chỉ là con gà hay con chó, đều khiến hai người kích động.

- Đi, ra ngoài nhìn xem!

Dương Thiên Lôị nói.

- Tự ngươi đi ra thôi, ta ngủ!

Đoạn Ngọc Nhan mỉm cười, thanh âm chưa dứt thân hình đã biến thành một đạo lưu quang, tiến vào trong trái tim Dương Thiên Lôị.

- Cũng tốt!

- Ha ha... Thế nào, ta nói không sai chứ? Di Lặc Đại Toàn Kinh của ta đã đại thành rồi! Các ngươi dĩ nhiên không tin, hiện các ngươi nghĩ sao đây, ta sẽ không nhúng tay vào...

Khiến Dương Thiên Lôị ngạc nhiên chính là, lúc này dĩ nhiên nghe được tiếng cười nói đắc ý của một thiếu nữ, thanh âm còn càng tiết lộ chủ nhân nó là một nha đầu có chút vị đạo điên điên. Nhưng đây không phải nguyên nhân khiến Dương Thiên Lôị kinh ngạc, chân chính khiến hắn ngạc nhiên chính là lời thiếu nữ kia nói.

Di Lặc Toàn Kinh!

Đây là công phu gì? Hai chữ Di Lặc, Dương Thiên Lôị tự nhiên quen thuộc.

Di Lặc phật, là tên gọi một vị phật được rất nhiều người dân trên Địa Cầu thờ phụng, theo truyền thuyết đây là một vị phật có cái bụng rất lớn, mở miệng liền cười, tiếng cười có thể khiến người thế gian vui vẻ. Lão cùng với Thích Ca Mâu Ni, tức phật tổ Như Lai là người cùng thời đại. Hơn nữa đi theo phật tổ Như Lai xuất gia, trở thành đệ tử của phật. Bên trong tâm thức người Địa Cầu, có địa vị cực cao.

Theo lời thiếu nữ kia nói, Di Lặc Toàn Kinh có hay không là của phật Di Lặc?

- Hừ! Khẳng định là sư huynh Không Không nói cho ngươi phải không? Ngươi lại bị hắn đùa giỡn rồi, ha ha ha... Ngươi nghĩ đây có thể là người sao? Nhìn xem, đâm sâu xuống mấy nghìn dặm đó a... Đừng nói Thiên

Phật Điện chúng ta là do quáng mặc tử mẫu tinh thiết ngưng thành, dù là nước bùn, con người có thể đắm vào sâu như vậy sao? Ta xem mười phần là tinh hạch phá không lưu lạc tới mà thôi!

- Ha ha ha... Nha Nha sư muội, tuy rằng thiên phú của sư muội không tồi, nhưng Thiên Phật Điện chúng ta, cũng chỉ có sư phụ và sư huynh Không Không tu luyện Di Lạc Toàn Kinh tới đại thành, sư muội sao có thể... Di?

Thanh âm một người khác vừa nói tới đây bỗng nhiên ngưng lại, phảng phất như thấy được chuyện gì đó vô cùng kinh ngạc. Theo đó, Dương Thiên Lôi nghe được mấy người đồng thanh lên tiếng:

- Tham kiến sư phụ! Tham kiến Không Không sư huynh!

Một vị lão giả khí tức cường đại vô cùng, vẻ mặt từ bi, quanh thân tản mát ra một cỗ khí tức cổ xưa, đỉnh đầu mơ hồ hiển lộ quang mang nhàn nhạt, cạnh đó là một thiếu niên ăn mặc không ra làm sao, tướng mạo ngũ quan tuy không tệ, thậm chí còn anh tuấn, nhưng khí tức lại không hợp với lão giả kia, cả hai từ trên hư không chậm rãi hạ xuống.

- Vì sao các người lại đến chỗ này?

Lão giả và thiếu niên đều có điểm kinh ngạc. Trong nháy mắt khi bọn họ cảm ứng được rung động đã liên tới ngay đây, nhưng mấy người đệ tử này dĩ nhiên còn đến sớm hơn cả bọn họ.

- Sư phụ, Không Không sư huynh, các người cũng “Nhìn” thấy rồi sao? Hì hì, ta đã nói ta luyện tới đại thành rồi nhưng bọn họ vẫn không tin...

Thiếu nữ đắc ý nói, đồng thời quay mặt về phía mấy đệ tử đang cảm như hén, le lưỡi nhún mắt.

- Không phải đâu? Đại thành rồi?

Vị thiếu niên với bộ dáng lông bông được gọi là Không Không sư huynh, có điểm kinh ngạc nhìn thiếu nữ, hỏi lại.

- Tất nhiên!

Trên mặt thiếu nữ tràn đầy một cỗ phong thái đắc ý.

Ánh mắt lão giả cũng chớp chút kinh ngạc nhìn về phía thiếu nữ, nói:

- Các người đều lui ra phía sau!

Lão giả nói xong, bỗng nhiên đi tới bên cạnh hố sâu, cất tiếng đậm nhiên nói:

- Thí chủ, nếu đã đi tới Thiên Phật Điện, có gì còn không ra?

678. Chương 691: Gặp Lại

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 691: Gặp lại

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đoạn Ngọc Nhan, nàng có nghe nói qua Thiên Phật Điện?

Đang nghe tới chỗ này, Dương thiên Lôi âm thầm hỏi Đoạn Ngọc Nhan trong đầu.

Bất quá, hẳn và Đoạn Ngọc Nhan căn bản không có nghe qua Thiên Phật Điện gì đó.

Lúc này lại nghe được lão giả nói, Dương Thiên Lôi đã rõ, đối phương nhanh như vậy đã tới, hiển nhiên vì lão giả và nữ hài kia đều thông qua Di Lạc Đại Toàn Kinh, loại thần thông tương tự như đại thôi diễn thuật và số mệnh thuật, sớm đã biết được chính mình sẽ phủ xuống tại chỗ này.

- Thiên Lô, ngươi muốn ra mặt gặp họ?

Ngay khi Dương Thiên Lô chậm rãi phóng xuất khí tức của mình, Đoạn Ngọc Nhan hỏi.

- Ra xem, trước tiên cần làm rõ địa phương này là nơi nào.

Dương Thiên Lô nói. Thời gian một trăm năm, Dương Thiên Lô đã rời đi lâu lắm rồi, có thể gặp được tu luyện giả, tự nhiên muốn hỏi cho rõ ràng.

Từ Di Lạc Đại Toàn Kinh đến Thiên Phật Điện, thêm người gọi mình là thí chủ, Dương Thiên Lô có thể kết luận tất cả đều có liên quan tới Phật môn. Vào tình huống này, Dương Thiên Lô đương nhiên muốn ra mặt.

Trong lúc nói chuyện, một đạo quang mang hiện lên, Dương Thiên Lô đã bay ra từ trong hố sâu mấy nghìn dặm, quanh thân ngưng tụ một màn quang hoa năm màu, lấp lánh như ngọc.

Nếu đã kết luận đối phương là người Phật môn, Dương Thiên Lô tự nhiên điều chỉnh khí tức của mình có phần thân cận hơn một chút với đối phương.

Quả nhiên, khi quang hoa năm màu chuyển dần từ yếu đến mặt, xuất hiện ngay trước mắt mọi người, ngay cả đại sư Không Không điện chủ của Thiên Phật Điện cũng khởi lộ ra một tia kinh ngạc.

Theo đó, thân hình Dương Thiên Lô chậm rãi hiện ra, đôi mắt sáng mang theo một tia cười, nhìn trực tiếp về phía lão giả, nói:

- Đại sư, tại hạ mạo muội đi nhầm vào quý địa, còn mong ngài thứ lỗi.

- Không sao, không sao, thí chủ là người trong Phật môn, Phật hiệu tinh thâm, thứ cho bản tăng mạo muội, hoa quang năm màu này của thí chủ không biết tu luyện từ đâu?

Hai mắt lão giả lấp lánh, nhìn chằm chằm về phía Dương Thiên Lô, hỏi.

- Đại sư nhận biết?

Dương Thiên Lô nhún mày hỏi.

- Trong số những tu luyện giả đến Thiên Phật Điện, có một thiếu nữ mang pháp bảo, có thể phát ra quang hoa năm màu giống như thần thông vô thượng của Phật môn chúng ta. Chỉ có thí chủ và vị thiếu nữ kia làm được, bởi vậy bản tăng mới mạo muội hỏi vậy. Bản tăng pháp hiệu Vân Giác.

- Vân Giác? Thiên Lô, ta có nghe qua tên này!

Đúng vào lúc này, thanh âm Đoạn Ngọc Nhan bỗng nhiên vang lên trong đầu Dương Thiên Lô.

- Cái gì? Đại sư, thiếu nữ kia họ Thâm tên Thùy?

Thế nhưng, khiến Đoạn Ngọc Nhan vô cùng kinh ngạc chính là, sau khi Dương Thiên Lô nghe được lão giả nói, dĩ nhiên không để ý tới mình mà hỏi lên một cách lo lắng.

- Họ Trương, tên Hàm... Hì hì, là do ta và sư huynh cùng nhau cứu được! Tiểu thí chủ đẹp trai, người nhận thức sao?

Đúng lúc này, vị thiếu nữ tựa hồ có điểm vô pháp vô thiên kia trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô một lượt từ trên xuống dưới, cười nói:

- Uy, đang hỏi người đấy?

Khiến mọi người không nghĩ tới chính là khi Nha Nha còn chưa hết lời, Dương Thiên Lô trong nháy mắt phảng phất như bị mất hồn, nhưng ngay lập tức, mi tâm bỗng nhiên bộc phát quang hoa năm màu lấp lánh vô cùng, thần niệm bằng bạc tinh thuần, thoáng cái liền tràn ngập ra, cuộn trào mãnh liệt về bốn phương tám hướng như thiểm điện.

Trong nháy mắt này, mặc dù là điện chủ Thiên Phật Điện cũng phải hoảng sợ mở to hai mắt nhìn. Phải biết rằng, khi Dương Thiên Lô xuất hiện, tuy rằng mọi người đều cảm nhận được tu vi Dương Thiên Lô cao sâu khôn lường, rất có thể đã đạt tới cảnh giới cứu trọng thiên đại viên mãn, thế nhưng không ai nghĩ

đến thần niệm của hắn lại có thể đạt tới cảnh giới tinh thuần đến vậy. Lúc này, mặc dù là vị đại sư huynh Không Không, thoát nhìn có điểm bất cần đời, nhưng trong mắt cũng hiện lên tia khiếp sợ cường liệt, còn Nha Nha cũng đang đại ra, trợn mắt há miệng không nói lên lời.

Sưu sưu sưu...

Vô số đạo thần niệm ngay lập tức bao phủ trong phạm vi hơn mười vạn dặm. Đúng lúc này, “Oanh...” một tiếng nổ lớn bạo phát từ ngoài xa cung điện hơn mười vạn dặm, một đạo lưu quang trong nháy mắt phẳng phát như siêu thoát pháp tắc thời không, lấy tốc độ kinh khủng phá đất phóng thẳng trời cao.

Trong không gian rộng lớn, hàng vạn tiếng ngâm xướng vang lên cùng với ánh sáng năm màu chói lòa...

Kia không phải bình lưu ly thanh tinh thì là gì?

- Thiên Lô!

Một tiếng gọi khẽ, tuy ngắn gọn nhưng ẩn chứa vô hạn cảm xúc, một thân hình tuyệt mỹ không chút tỳ vết bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô, trực tiếp ôm chầm lấy hắn.

Lăng Hi!

Chân trời góc biển, cùng quân làm bạn. Lăng Hi, chỉ vì Dương Thiên Lô mà tồn tại. Khoảng thời gian Dương Thiên Lô rời đi này, nàng chưa từng tách rời bình lưu ly thanh tinh dù chỉ chốc lát, thủy chung cảm ứng khí tức của bình lưu ly thanh tinh, cảm ứng được liên hệ đặc thù với Dương Thiên Lô, xác định Dương Thiên Lô không hề vắng mặt nàng mới yên tâm.

Trăm năm, vô luận là ai cũng không ngờ được, tới lúc này đã ly biệt trăm năm.

Tam Thập Tam Thiên đang biến hóa long trời lở đất, khắp nơi hứng chịu đại kiếp nạn, nhưng vẫn chưa thấy Dương Thiên Lô trở về. Mà hiện tại, trong phiên không gian hoàn toàn độc lập, là nơi bình yên duy nhất tại trong hay ngoài Tam Thập Tam Thiên, nàng dĩ nhiên cảm ứng được Dương Thiên Lô đang kêu gọi.

- Thiên Lô!

- Thiên Lô...

- Chủ nhân...

Tại thời điểm Dương Thiên Lô ôm chặt lấy Lăng Hi, từng đạo ánh sáng ngọc dần lơ lửng bay ra khỏi bình lưu ly, từng đạo thân ảnh khuynh quốc khuynh thành mở ra những khuôn mặt tuyệt mỹ, mang theo hạnh phúc cực độ và những giọt nước mắt vui mừng hướng về phía Dương Thiên Lô.

Dù trải qua trăm năm cô độc như Dương Thiên Lô, lúc này cũng khó có thể kìm nén, hạnh phúc đột nhiên ập đến quá nhanh. Hắn vốn tưởng rằng muốn gặp lại được chúng nữ còn cần một đoạn thời gian rất dài. Bởi vì hắn căn bản không biết trong đoạn thời gian trăm năm này, trong ngoài Tam Thập Tam Thiên rốt cuộc đã xảy ra những gì, chúng nữ có còn trong vòm trời này hay không. Thế nhưng, lại không nghĩ rằng, vừa mới đi ra khỏi không gian hỗn loạn, vừa mới xuất hiện tại Thiên Phật Điện thần bí này, đã gặp được chúng nữ.

Từ thần tình, bộ dáng của chúng nữ, Dương Thiên Lô thấy đau đớn trong lòng, ngay cả Tiểu Bạch ngây thơ cũng đã thành thiếu nữ, chỉ vừa nhìn thấy cảm tình ẩn chứa trong mắt nàng, Dương Thiên Lô đã khó cầm lòng. Không chỉ riêng Tiểu Bạch, mỗi một nàng đều tương tự, chỉ liếc mắt qua, Dương Thiên Lô cũng thăm đoán được, trăm năm vừa qua, các nàng phải sống trong tương niệm thể nào, thống khổ và bồn ba làm sao.

Rầm rầm oanh...

Khi chúng nữ xuất hiện, từng đạo thân ảnh bay ra khỏi bình ngọc lưu ly, mỗi một thân ảnh đều rất thân thuộc với Dương Thiên Lô, mỗi một thân ảnh đều đang kích động nhìn về phía hắn.

Mọi người, ai nấy cũng đều vô cùng vui sướng.

Khiếp sợ!

Điện chủ Thiên Phật Điện, Không Không Nhi, Nha Nha cùng đám đệ tử Thiên Phật Điện đều choáng váng, tại thời điểm Lăng Hi xuất hiện, bọn họ đều há hốc mồm kinh ngạc, bởi vì từ trước tới nay, bọn họ chưa từng thấy qua nữ tử nào hoàn mỹ tới vậy. Nhưng khi Trương Tử Hàm và chúng nữ dần dần bước ra khỏi bình ngọc lưu ly, càng khiến cho bọn họ khiếp sợ, không cách nào hình dung được nữa.

Nhất là hai người Không Không Nhi và Nha Nha. Ngày trước, khi bọn họ may mắn cứu được Trương Tử Hàm, vốn tưởng rằng bình ngọc lưu ly chỉ là vật sở hữu của Trương Tử Hàm, thật không ngờ được, trong đó dĩ nhiên còn ẩn tàng nhiều tu luyện giả đến vậy, hơn nữa từ biểu tình của mọi người khi xuất hiện, hiển nhiên Trương Tử Hàm không phải là chủ nhân của bình ngọc lưu ly.

Ngay sau đó, từ trong bình ngọc lưu ly dĩ nhiên bay ra vô số cao thủ tuyệt đỉnh, trong đó có một người đã có thân mật da thịt với Dương Thiên Lôi, chính là Huyền Diệp.

Còn có một vài cao thủ mà Dương Thiên Lôi chưa từng gặp qua. Trong đó có một nữ tử với khí tức mờ ảo cường đại vô cùng đang đứng cạnh Huyền Diệp, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Vân Mộng... Thí chủ... Là người?

Khi điện chủ Vân Giác nhìn thấy nữ tử này, thần tình nhất thời trở nên quái dị, thiếu chút nữa đã thất thố, nhưng rất nhanh liền điều chỉnh lại được, ánh mắt không dám nhìn thẳng Vân Mộng tiên tử, hai tay xếp hình chữ thập, tựa hồ đang rất thấp thỏm.

- Vân Giác sư huynh, đa tạ hai vị đệ tử của huynh cứu giúp, đưa chúng ta tới Thiên Phật Điện...

Vân Mộng tiên tử hơi đưa tay, nhẹ giọng nói, thanh âm du dương như tiên nhạc.

- Đây rốt cục là chuyện gì? Tử Hàm người lừa ta...

Tràng cảnh trước mắt hoàn toàn vượt qua khỏi sức tưởng tượng của người có đầu óc đơn giản như Nha Nha, ánh mắt nhìn chằm chằm lên những mỹ nữ tuyệt sắc, cùng với vị Vân Mộng tiên tử đang khiến sư phụ có điểm bất thường, tất cả khiến nàng có điểm choáng váng, ngây ngốc đi tới bên người Trương Tử Hàm, kéo tay gạn hỏi.

Ngay cả người có tính phát phơ như Không Không Nhi cũng có điểm bối rối nhìn Trương Tử Hàm rồi lại nhìn Dương Thiên Lôi, mi tâm hiện lên một đạo tuế kiếm, trong miệng không biết lẩm nhẩm thứ kinh văn gì, nhưng khí tức toàn thân trong bất tri giác đã có tia biến hóa.

- Nha Nha, không phải ta gạt ngươi, chỉ là không muốn phiền phức các ngươi thôi.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tới lúc này, Dương Thiên Lôi cũng khó hiểu nhìn mọi người rồi hỏi.

- Chư vị, hay đi vào trong Thiên Phật Điện rồi nói, ta cũng muốn biết, rốt cuộc Tam Thập Tam Thiên đã xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, điện chủ Vân Giác nhẹ giọng nói, tay phát lên, một đạo quang môn liền hiện lên trước mặt mọi người.

Mấy canh giờ sau, Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan cùng với đám người Thiên Phật Điện, sau lời kể lại của mấy người Vân Mộng tiên tử, rốt cuộc mọi người đã minh bạch được trong thời gian trăm năm này, Tam Thập Tam Thiên đã xảy ra chuyện gì.

Vô luận như thế nào Dương Thiên Lôi cũng không nghĩ ra được, đại kiếp vô thiên dĩ nhiên biến thành ba lần đại kiếp nạn trong ba ngày. Càng không nghĩ tới chính là, tên tiểu nhân vô sỉ Tiểu Kiến Nhân dĩ nhiên trở thành trợ thủ đắc lực của Cửu Âm Cung!

Chân Tiên Cảnh.

Nếu không phải thủ lĩnh yêu nghiệt tại ba mươi năm trước thành công thu được thần cách của hắn, bước vào Chân Tiên cảnh, ngay cả Vô Thiên Thần Tôn dưới sự trợ giúp của thủ lĩnh yêu nghiệt cũng bước vào Chân Tiên Cảnh. Bất quá, đại quân yêu nghiệt và tu luyện giả đối kháng với nhau tử thương thảm trọng,

nhưng hiện tại, thủ lĩnh yêu nghiệt và Vô Thiên Thần Tôn trong Tam Thập Tam Thiên đã nắm trong tay Cửu Âm Cung. Tiểu Kiến Nhân đã từng thu được cảnh giới tinh thần của thủ lĩnh yêu nghiệt, cũng được thủ lĩnh yêu nghiệt trợ giúp tăng tu vi lên Chân Tiên cảnh, cùng với Vô Thiên Thần Tôn trở thành phụ tá đắc lực của thủ lĩnh yêu nghiệt.

Ba người với thực lực cường hãn, quét ngang Tam Thập Tam Thiên. Vô số tu luyện giả đều bị thôn phệ, căn bản không thể chống lại, toàn bộ Tam Thập Tam Thiên lâm vào cảnh diệt vong. Nhiều người phải ẩn dấu hình dạng, trốn tới các góc hiểm địa của Tam Thập Tam Thiên, nhưng dù vậy, tuyệt đại đa số mọi người khó có thể tránh thoát khỏi ma chướng.

Một ít tu luyện giả rơi vào tuyệt cảnh, để có thể sinh tồn cũng có thể từ bỏ đạo nghĩa, trở thành nanh vuốt cho yêu nghiệt!

679. Chương 692: Năng Lượng Bản Nguyên

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 692: Năng lượng bản nguyên

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thiên Phật Điện lúc đó đã trở thành chốn bồng lai duy nhất ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Điện chủ Vân Giác của Thiên Phật Điện và đại đệ tử Không Không Nhi, tuy rằng chỉ có cảnh giới Chí Cao Thần cứu trọng thiên đại viên mãn, nhưng vô thượng thần thông Di Lặc Đại Toàn Kinh của Thiên Phật Điện rất kỳ ảo, mặc dù thủ lĩnh yêu nghiệt đã tiếp cận cảnh giới chân tiên cũng khó phát hiện được vị trí Thiên Phật Điện.

Chính vì vậy, Thiên Phật Điện mới có thể trở thành cõi bồng lai duy nhất ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Hiện tại, số tu luyện giả chạy trốn chết tới phụ cận được môn hạ đệ tử Thiên Phật Điện cứu vớt nhiều không kể hết.

Mấy người Trương Tử Hàm ngày trước cũng là do hai người Không Không Nhi và Nha Nha đưa về Thiên Phật Điện. Bất quá, đứng ra giao lưu với hai người chỉ có một mình Trương Tử Hàm mà thôi. Từ lâu trước đó, mấy người Trương Tử Hàm đã hội hợp với Vân Mộng tiên tử và chúng đệ tử Vân Mộng Các, tất cả đều ẩn nấp tại trong bình ngọc lưu ly, không xuất hiện bên ngoài.

- Nói như vậy... Mẫu thân các nàng vẫn còn ở lại Nguyên Thủy tinh vực?

Hai trông mắt Dương Thiên Lô lấp lánh tinh quang, trầm giọng nói.

- Ừm. Hiện tại Nguyên Thủy tinh vực chỉ duy nhất mẫu thân có thể nắm rõ quỹ tích trong tay, mẫu thân và Hạ di, Trần di, còn có tu luyện giả trong Cửu Thiên tạm thời còn lưu lại Nguyên Thủy tinh vực. Chúng ta đi ra ngoài... Là vì tìm người.

Trương Tử Hàm nói.

Toàn bộ tu luyện giả trong Cửu Thiên đều tập trung tới Nguyên Thủy tinh vực, tương đối mà nói so với ba mươi hai thiên khác, Cửu Thiên là nơi ít tổn thương nhất. Ngày trước, vì thủ lĩnh yêu nghiệt muốn đến ba mươi hai thiên khác tìm thần cách, thế nên cả đại quân yêu nghiệt và thủ lĩnh của chúng đều rời khỏi Cửu Thiên.

Tới khi tìm được thần cách, thủ lĩnh yêu nghiệt muốn đột phá lên cảnh giới Chân Tiên thì bắt buộc phải rời khỏi Tam Thập Tam Thiên mới có thể thoát khỏi pháp tắc cấm chế của thiên đạo, bước vào Chí Cao Thần, tấn cấp Chân Tiên.

Chỉ khi đạt tới cảnh giới Chân Tiên mới có thể trở lại Tam Thập Tam Thiên bằng tu vi cá nhân mà không cần nhờ tới thần huyết tể.

Thế nên tai nạn nghiêm trọng nhất thật ra lại ở ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Tới tận khi mấy người Trương Tử Hàm chạy trốn tới Thiên Phật Điện, thủ lĩnh yêu nghiệt vẫn còn đang liệt sát tại bên ngoài Tam Thập Tam Thiên. Bất quá, trong thời gian ba mươi năm trốn tránh tại Thiên Phật Điện, bọn họ không rõ ràng lắm tình huống Tam Thập Tam Thiên, mặc dù Vân Mộng tiên tử có được thiên phú thần thông, nhưng ở trong Thiên Phật Điện cũng mất đi liên hệ với mấy người Huyền Thiên.

Trong vòng Cửu Thiên, tình huống tại tinh vực Nguyên Thủy hiện thế nào, lúc này không ai rõ.

- Ba Chân Tiên cảnh... Lẽ nào Tam Thập Tam Thiên chúng ta có nhiều cao thủ như vậy cũng không thể chống lại bọn chúng?

Ánh mắt Dương Thiên Lôi chuyển hướng về phía Vân Mộng tiên tử, nói.

- Đối mặt với Chân Tiên cảnh, Chí Cao Thần cửu trọng thiên đại viên mãn cũng không kham nổi một kích. Hiện tại, trừ khi chúng ta đột phá đến Chân Tiên cảnh, căn bản không có bất luận biện pháp gì ngăn trở được bọn chúng. Một khi bị bọn chúng nắm được trung tâm vũ trụ Tam Thập Tam Thiên, toàn bộ Tam Thập Tam Thiên sẽ thành lãnh địa thần tộc, tới khi đó, chỉ sợ Thiên Phật Điện cũng không may mắn tránh khỏi...

Vân Mộng tiên tử lo lắng nói.

- Phải làm sao mới đột phá đến Chân Tiên cảnh?

Dương Thiên Lôi nhìn Vân Mộng tiên tử và điện chủ Vân Giác, hỏi.

Vân Mộng tiên tử và điện chủ Vân Giác không hề nghi ngờ là những trưởng giả có kiến thức uyên bác nhất.

Hai người vốn là sư huynh muội đồng môn, năm đó những chủ thần tại bên ngoài Tam Thập Tam Thiên có cả sư phụ hai người, sau khi trùng kích không gian tiên cảnh bị vãn lạc, hai người từ đó lưu lạc, tự lập môn phái, thẳng đến lần này mới gặp lại nhau.

- Nói dễ vậy sao... Cửa vào tiên giới đã đóng, chúng ta không thể nhận được tiên giới tủy lễ, căn bản không có khả năng ngưng tụ thành thần cách...

- Vậy Tiểu Kiến Nhân và đám yêu nghiệt kia sao có thể được? Bọn họ cũng không có thần cách.

- Đó là do yêu nghiệt thu được thần cách, dùng tu vi Chân Tiên cảnh rèn luyện bọn họ, trợ giúp bọn họ hình thành thần cách.

Vân Mộng tiên tử nói.

- Lẽ nào không có biện pháp nào khác?

Dương Thiên Lôi nhìn Vân Mộng tiên tử và điện chủ Vân Giác hỏi, nhìn biểu tình hai người, trong lòng Dương Thiên Lôi đã không ôm hi vọng gì, trong thời gian ba mươi năm trốn tại Thiên Phật Điện, Vân Mộng tiên tử cũng không dám bước ra ngoài nửa bước, có thể tưởng tượng năng lực của thủ lĩnh yêu nghiệt kinh khủng tới mức nào, nếu có biện pháp, sao còn chịu cảnh rùa đen rúc đầu tại chỗ này?

Quả nhiên, Vân Mộng tiên tử lắc đầu đành chịu, nói:

- Đạo cao một thước, ma cao một trượng... Thái Thượng Lão Quân hẳn đã nói với người, người chính là một trong số những người ứng kiếp, chỉ đáng tiếc, tốc độ phát triển của người vẫn quá chậm... Bước vào Chân Tiên cảnh không phải không có cách nào, nhưng thời gian đã không còn kịp nữa, ít nhất việc cứu vớt Tam Thập Tam Thiên đã không còn hi vọng...

Thái Thượng Lão Quân đã từng nói qua với Vân Mộng tiên tử, người có duyên thu được lò bát quái của Lão Quân chính là người ứng kiếp với Tam Thập Tam Thiên. Vậy nên trước đó Vân Mộng tiên tử muốn sớm đi tìm Dương Thiên Lôi là vì muốn nói cho Dương Thiên Lôi biết cách đề thăng lên Chân Tiên cảnh. Nhưng hiện tại, dù có nói cho Dương Thiên Lôi, căn bản đã không kịp ngăn cản bước tiến của đại quân yêu nghiệt

nữa. Yêu nghiệt đã thành công bước vào Chân Tiên cảnh, nào có lý mặc cho Dương Thiên Lôi thành công tấn chức?

- Thái Thượng Lão Quân... Người ứng kiếp?

Điện chủ Vân Giác vốn còn đang nhủ mảy mềnh tư, nghe được lời Vân Mộng tiên tử nói, mắt nhìn phía Dương Thiên Lôi hơi có vẻ kinh hãi. Hiển nhiên, hiểu biết của điện chủ Vân Giác đối với Dương Thiên Lôi chỉ dừng lại từ vẻ bên ngoài, cũng không biết được thân phận chân chính của Dương Thiên Lôi, nhưng đối với loại tồn tại đứng đầu tiên giới như Thái Thượng Lão Quân thì rất rõ ràng, ngay cả trong Thiên Phật Điện cũng có rất nhiều ghi chép nhắc đến. Điện chủ Vân Giác nói không có hi vọng giống như Vân Mộng tiên tử, nguyên nhân hoàn toàn là vì Di Lặc Đại Toàn Kinh.

Di Lặc Đại Toàn Kinh, chính là tuyệt học tối cao của Thiên Phật Điện, là thần thông vô thượng đại thời diễn thuật và số mệnh thuật, nắm bắt hung cát của tương lai, ẩn chứa Phật hiệu chí cao của tam đại Phật tổ. Năm đó, khi điện chủ Vân Giác và Vân Mộng tiên tử chia nhau đi khám phá tình kiếp, dưới cơ duyên xảo hợp, đi tới không gian Thiên Phật Điện kỳ dị này cũng thu được truyền thừa, tu được thần thông Phật môn vô thượng. Đáng tiếc, lại thủy chung không thể hiểu thấu đáo Di Lặc Đại Toàn Kinh tới cảnh giới viên mãn, chỉ tu luyện tới mức đại thành. Ngay cả đại đệ tử Không Không Nhi có thiên phú vượt trên Vân Giác, cũng chỉ có thể tìm hiểu tới mức đại thành, rồi dừng lại không tiến thêm được nữa.

Phật môn chú trọng giác ngộ, nhân quả, tuệ căn, hiển nhiên không phải do ngộ tính hai người thiếu, mà là không có được tuệ căn chân chính thích hợp với Di Lặc Đại Toàn Kinh. Nhưng tu luyện đến mức đại thành, đã có được năng lực suy đoán hung cát. Cũng vì thế, tại ba ngày trước, điện chủ Vân Giác và Không Không Nhi đều đoán được có quý nhân tới, quý nhân này không hề nghi ngờ chính là Dương Thiên Lôi, nhưng với cảnh giới của hai người cũng chỉ có thể biết được đến vậy.

Bất quá điện chủ Vân Giác vẫn biết chắc một điểm, Dương Thiên Lôi chính là quý nhân của Thiên Phật Điện, khi Dương Thiên Lôi hỏi có hay không biện pháp nào khác, điện chủ Vân Giác cũng nói không như Vân Mộng tiên tử. Nhưng lúc này, nghe được lời Vân Mộng tiên tử, điện chủ Vân Giác càng tin tưởng dự đoán của mình không sai.

- Vân Giác sư huynh, huynh biết Thái Thượng Lão Quân?

Nghe được lời Vân Giác nói, Vân Mộng tiên tử hiểu kỳ nhìn lại hỏi. Từ khi hai người Vân Mộng và Vân Giác chia biệt, hai người bất quá chỉ là những tu luyện giả bình thường, gặp lại sau mấy trăm vạn năm, Vân Giác đã thu được truyền thừa Thiên Phật Điện, còn huyết mạch hậu duệ Nữ Oa trong cơ thể Vân Mộng tiên tử cũng đã thức tỉnh. Tuy hai người đã khác xa so với trước, nhưng Vân Mộng tiên tử cũng thật không ngờ tới, Vân Giác biết đến Thái Thượng Lão Quân.

- Dương nhiên biết. Trong Thiên Phật Điện có những ghi chép về tiên giới. Vân Mộng sư muội, nếu Dương thí chủ có thể được Đại La Kim Tiên như Thái Thượng Lão Quân tán thành, ta tin tưởng... Sự tình không bị quan như chúng ta tưởng tượng. Ba ngày trước, ta và Không Không Nhi đều dự cảm được trời giáng quý nhân... Quý nhân này, tự nhiên là Dương thí chủ. Tuy rằng không biết cụ thể thế nào, nhưng Dương thí chủ tất nhiên còn có hi vọng...

- Người nói hi vọng, chỉ là hi vọng của Thiên Lôi chứ không phải hi vọng của Tam Thập Tam Thiên... Ba mươi năm mất đi liên hệ với Tam Thập Tam Thiên, lúc này không biết còn lại được bao nhiêu tu luyện giả, đám yêu nghiệt kia đã cường đại đến mức độ nào...

- Vân Mộng tiên bối, người nói một chút xem, làm thế nào mới có thể đột phá Chân Tiên cảnh.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi kính trọng Vân Mộng tiên tử, nhưng với thái độ bị quan quá mức của Vân Mộng tiên tử không mấy tán đồng. Hắn hiện tại không muốn nghe những lời ử rữ, vô luận có hay không hi vọng, chỉ cần chính mình không chết, vậy tuyệt không thể buông tha. Hắn có thể buông tha Tam Thập Tam Thiên, nhưng tuyệt không thể bỏ tình vực Nguyên Thủy. Có thể không làm người cứu thế, nhưng phải cứu mẫu thân mình, còn cả thân nhân, bằng hữu. Hống chi, Tiểu Kiến Nhân, Vô Thiên Thần Tôn và thủ lĩnh yêu nghiệt kia đều là đại địch sinh tử của hắn?

Chân Tiên cảnh thì sao? Chí nguyện to lớn của mình là chạm đến chân tướng bản nguyên, nếu ngay cả vỏ ngoài còn không thể qua được nói gì đến chân tướng? Nói gì đến việc trở lại Địa Cầu?

Huống chi, Dương Thiên Lô tin tưởng, mặc dù hắc hiện tại chỉ là Chí Cao Thần đại viên mãn, nhưng nắm trong tay năng lực phi hành siêu tốc, cùng với thiên phú biến thái của bản thân, mặc dù không có năng lực đánh một trận với Chân Tiên cảnh, nhưng vẫn có thể chạy trốn, không giết địch được thì vẫn có thể cứu người mà?

- Không có hấp lực tiên giới, chỉ còn một cách là tự mình ngưng tụ thần cách mới có thể bước vào Chân Tiên cảnh. Biện pháp duy nhất để ngưng tụ thần cách, là lĩnh ngộ sáng lập một trong bốn lại năng lượng bản nguyên, từ đó mới có thể thành công.

- Bốn đạo năng lượng bản nguyên là gì?

Dương Thiên Lô nhíu mày hỏi, trong đầu đã mơ hồ nắm bắt được một điểm.

Quả nhiên, đúng như Dương Thiên Lô dự liệu, Vân Mộng tiên tử liền nói ra tên bốn loại năng lượng bản nguyên là huyền thanh khí, huyền linh khí, huyền không khí và huyền minh khí.

- Huyền thanh khí, là do Hồng Quân lão tổ sáng lập và truyền thụ, ở chỗ Thái Thượng Lão Quân, người hắc đã học được Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đó chính là suy biến từ huyền thanh khí. Nhưng muốn chân chính lĩnh ngộ tinh túy của huyền thanh khí thì không phải một sớm một chiều có thể làm được...

- Ta đã có Nhất Khí Hóa Tam Thanh, ta còn có được ngọc huyền thanh khí của Nguyên Thủy thiên tôn. Hai loại năng lượng này không phải đã siêu việt qua huyền thanh khí sao?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Cũng không phải siêu việt, đó chỉ là được Thái Thượng lão quân và Nguyên Thủy thiên tôn lĩnh ngộ ra từ trong huyền thanh khí rồi tạo thành năng lượng phù hợp với chính mình mà thôi. Người nếu muốn ngưng tụ thần cách, phải ngược dòng năng lượng bản nguyên, sau đó dựa vào năng lượng bản nguyên, sáng chế ra năng lượng phù hợp với mình mới được. Không có năng lượng cực mạnh, chỉ có năng lượng phù hợp nhất với mình. Khi tìm được năng lượng phù hợp nhất với mình, mới có thể trở thành người cực mạnh. Người hiểu chưa?

- Phù hợp nhất với chính mình...

Nghe được lời Vân Mộng tiên tử nói, trong đầu Dương Thiên Lô chợt lóe linh quang, hai trong mắt bỗng nhiên lấp lánh.

680. Chương 693: Vũ Trụ Chi Tâm

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 693: Vũ trụ chi tâm

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thứ thích hợp nhất với chính mình là gì?

Trước tiên, Dương Thiên Lô liền nghĩ tới năng lượng thần bí trong đan điền mình.

Sự cường đại của năng lượng thần bí này là không thể nghĩ ngờ, thế nhưng Dương Thiên Lô cũng hiểu được, cỗ năng lượng này không thuộc về hắc.

Từ khi hắc đi tới thế giới này, cỗ năng lượng đó đã tồn tại trong đan điền hắc, theo tu vi hắc đề thăng, uy lực phát huy ra cũng càng lúc càng lớn. Thế nhưng, mức độ đề thăng của năng lực thần bí lại cực kỳ hữu hạn, cũng không giống như bình thường, mỗi khi tu vi đề thăng sẽ càng trở nên hồn hậu, càng trở nên dồi dào. Sự tăng trưởng của nó tựa hồ không hề có chút quan hệ nào tới cảnh giới của Dương Thiên Lô.

Lĩnh ngộ năng lượng bản nguyên, sáng tạo ra năng lượng thích hợp nhất với mình, loại chuyện này cho tới giờ Dương Thiên Lô còn không nghĩ tới. Từ khi bắt đầu tu luyện đến nay, Dương Thiên Lô tuy đã lĩnh

ngộ ba nghìn đại đạo, đồng thời dựa vào ngộ tính cường hãn của mình sáng tạo ra không ít pháp tắc thần thông, nhưng tất cả đó đều dựa vào số ba nghìn đại đạo, cũng không có pháp tắc thần thông nào là hoàn toàn thuộc về mình, hấn sáng chế ra pháp tắc thần thông giống như dùng ba nghìn đại đạo thành những linh kiện, chọn các phương thức tổ hợp lại rồi hình thành lên. Về phần năng lượng bản nguyên, hấn căn bản không hề nghĩ tới.

Hấp thu năng lượng, rèn luyện năng lượng, đề thăng cảnh giới, sử dụng năng lượng... Từ lúc bắt đầu tới giờ, Dương Thiên Lôi đều bị động cảm ngộ sự đề thăng và biến hóa của năng lượng, nào đâu biết tới sáng tạo năng lượng là gì?

Vào lúc này nghe được lời Vân Mộng tiên tử nói, tuy rằng trong lòng Dương Thiên Lôi rung động rất mạnh, thế nhưng lại không có chút manh mối nào, hiển nhiên đúng như lời Vân Mộng tiên tử nói, muốn lĩnh ngộ được năng lượng bản nguyên, đồng thời sáng tạo ra một loại năng lượng thích hợp nhất với mình, cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Cho dù Dương Thiên Lôi có tự tin đến đâu, cũng không cho rằng mình có thể sớm giải quyết một chuyện Vân Mộng tiên tử không thể làm được qua mấy trăm vạn năm.

Chờ tới khi hấn làm được, sợ rằng toàn bộ Tam Thập Tam Thiên đã nằm gọn trong tay thần tộc rồi... Thế nhưng hiện tại không còn đường lui nữa rồi.

Ba ngày sau, trong không gian pháp tắc của bình ngọc lưu ly, Dương Thiên Lôi hoàn toàn không có chút kết quả.

Nửa tháng sau, vẫn không có chút tiến triển.

Lòng nóng như lửa đốt, Dương Thiên Lôi biết không thể tiếp tục chờ đợi thêm, mặc kệ mọi người phản đối, quyết định rời khỏi Thiên Phật Điện. Trước khi rời đi, Vân Mộng tiên tử và điện chủ Vân Giác đều truyền thụ lại tuyệt học của mình cho Dương Thiên Lôi, nguyên nhân không phải vì các loại tuyệt học đó rất cường đại, mà là trong đó có ẩn chứa năng lượng bản nguyên huyền không khí và huyền linh khí, ít nhiều có thể trợ giúp một chút cho Dương Thiên Lôi trong lĩnh ngộ năng lượng bản nguyên.

Lúc rời đi, ngoại trừ Đoạn Ngọc Nhan đang dung nhập trong tâm tạng, Dương Thiên Lôi chỉ dẫn theo Lăng Hi và bình ngọc lưu ly, do chúng nữ ai cũng muốn cùng sống cùng chết với mình nên toàn bộ mọi người trong bình ngọc lưu ly đều bị Dương Thiên Lôi mạnh mẽ lưu lại tại Thiên Phật Điện.

Bởi vì Dương Thiên Lôi biết rõ, tiền đồ gian nguy, sinh tử khó liệu. Nếu như có thể, Dương Thiên Lôi khẳng định sẽ không dẫn theo bất kỳ ai. Thế nhưng, Đoạn Ngọc Nhan là điều kiện bắt buộc phải có lúc hấn phi hành siêu tốc, phải dẫn theo. Lăng Hi và bình ngọc lưu ly lại là chỗ dựa lớn nhất của Dương Thiên Lôi, không hề nghi ngờ, khi hấn và Lăng Hi ở cùng một chỗ có thể bộc phát ra chiến lực càng cường đại, đồng dạng cũng phải dẫn theo. Về phần mấy người Trương Tử Hàm, sau trăm năm ly biệt, nào muốn Dương Thiên Lôi một mình mạo hiểm? Chỉ cầu được cùng chết, không muốn phân ly.

Mặc dù Huyền Diệp chỉ có một lần thân thiết da thịt với Dương Thiên Lôi cũng không ngoại lệ. Qua trăm năm, nhất là ba mươi năm Huyền Diệp ở chung với chúng nữ, mọi người đều đã giải khai khúc mắc... Đã không thể buông, chỉ còn cách nắm lấy, bằng không người thống khổ là chính mình.

- Vũ trụ chi tâm! Khắc khắc khắc...

Trong Vô Thiên, giữa tinh không, một đạo thân ảnh yêu nghiệt thật lớn kéo dài tới trăm nghìn dặm, quanh thân bao phủ bởi màn quang mang màu đen, hấn đang cười lên vô cùng hưng phấn, thần niệm tinh thuần của Chân Tiên cảnh hầu như bao phủ toàn bộ Vô Thiên. Ngay giữa thân ảnh to lớn của yêu nghiệt, phẳng phất có một đạo thân ảnh màu vàng. Thật không ngờ, thân hình này đã từng là Bộ Kinh Thiên.

Không hề nghi ngờ, yêu nghiệt này chính là thủ lĩnh yêu nghiệt, đã khôi phục tu vi, bước vào hàng ngũ Chân Tiên cảnh.

- Tiểu Kế Nhân, ngươi quả nhiên không khiến bản tôn thất vọng! Không nghĩ đến tìm tới tìm lui, vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên dĩ nhiên nằm ngay tại Vô Thiên, chỉ cần nắm giữ vũ trụ chi tâm, bản tôn liền có thể tấn chức Thiên Tiên cảnh, trở thành người đầu tiên phục hưng thần tộc. Khi đó, ta ngược lại muốn xem ai có thể tránh thoát khỏi bàn tay bản tôn! Khắc khắc khắc... Vô Thiên, Tiểu Kiến Nhân, các người trợ giúp ta một tay!

Thủ lĩnh yêu nghiệt đang vô cùng hưng phấn.

Vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên, ẩn chứa pháp tắc thiên đạo giới hạn các cao thủ Chân Tiên cảnh, cũng là pháp tắc chí cao ước thúc toàn bộ sinh linh trong Tam Thập Tam Thiên, loại pháp tắc đó chính là pháp tắc vũ trụ. Thủ lĩnh yêu nghiệt một khi luyện hóa vũ trụ chi tâm, liền có thể lĩnh ngộ loại pháp tắc này, chân chính nắm Tam Thập Tam Thiên trong tay, thay thế vị Chân Tiên đã từng mở ra Tam Thập Tam Thiên, trở thành sáng thế thần. Khi đó, toàn bộ sinh linh trong Tam Thập Tam Thiên sẽ không gì thoát khỏi khống chế của thủ lĩnh yêu nghiệt, tất cả chỉ cần một ý niệm liền có thể bị tiêu diệt trong thoáng chốc. Dù là Thiên Phật Điện, cơ hồ cũng phải lộ ra toàn bộ.

Hơn nữa, thủ lĩnh yêu nghiệt rất rõ, cao thủ Chân Tiên sáng tạo ra Tam Thập Tam Thiên có tu vi đứng đầu trong hàng Địa Tiên cảnh, bằng không khi hấn tấn chức lên Địa Tiên liền có thể hủy diệt vũ trụ này, càng không cần phải tốn công đi tìm vũ trụ chi tâm hơn mười năm.

- Dạ, tổ sư gia!

- Dạ, chủ nhân!

Đã từng là Vô Thiên Thần Tôn, lúc này trở thành Vô Thiên thần tôn, hấn và Tiểu Kiến Nhân nghe được mệnh lệnh từ thủ lĩnh yêu nghiệt, nhất thời vô cùng cung kính nói, đồng thời, dùng thần niệm điều khiển pháp lực hóa thành hai đạo quang mang đen bóng, hội tụ hướng về phía thủ lĩnh yêu nghiệt.

Sau một lát, pháp lực thần niệm của ba vị Chân Tiên cảnh hợp nhất, hầu như bao phủ toàn bộ Vô Thiên, lấy tốc độ kinh người không ngừng hướng về phía hạch tâm.

Hạch tâm Vô Thiên gần như hư vô, đầy rẫy thứ khí tức huyền ảo vô cùng, dù thủ lĩnh yêu nghiệt đã bước vào Địa Tiên cảnh, nếu không cẩn thận kiểm tra cũng không phát hiện ra được. Lần này, sở dĩ có thể phát hiện được hoàn toàn là do Tiểu Kiến Nhân.

Năm mươi năm trước, thủ lĩnh yêu nghiệt khi còn ở trong Tam Thập Tam Thiên, trải qua thiên tân vạn khổ mới tìm lại được thần cách của mình, bốn mươi năm trước, hấn bước vào Chân Tiên cảnh, đồng thời một mặt thôn phệ luyện hóa những tu luyện giả của Tam Thập Tam Thiên, một mặt tìm kiếm vũ trụ chi tâm Tam Thập Tam Thiên. Thế nhưng tròn bốn mươi năm, dĩ nhiên không tìm được, thẳng đến khi kẻ tiểu nhân âm hiểm bụng dạ đã tâm Tiểu Kiến Nhân đi một bước cẩn trọng, sau khi nhận thêm được sự tín nhiệm của thủ lĩnh yêu nghiệt, vì muốn báo tư thù nên mới cố ý chỉ dẫn thủ lĩnh yêu nghiệt tới Vô Thiên nhằm bắt lấy đám người Trương Tử Hàm và Trần Thiên đang chạy trốn.

Khi đó, Tiểu Kiến Nhân đã có nhận thức toàn diện về tu luyện giới ngoài Tam Thập Tam Thiên, bất quá vì muốn thông qua tu luyện giả trong Vô Thiên tìm kiếm tin tức Vân Mộng tiên tử. Bởi vì khi đám người Trương Tử Hàm ly kỳ biến mất chính là đang ở cùng một chỗ với Vân Mộng tiên tử. Thế nên hấn dùng Dương Thiên Lôi, là người mà ngay cả thủ lĩnh yêu nghiệt cũng hận thấu xương làm mồi dẫn, đồng thời căn cứ vào hoa quang năm màu mà mấy người Trương Tử Hàm đào tẩu năm đó khẳng định chắc chắn được Dương Thiên Lôi không chết trong tay Vô Thiên Thần Tôn, suy đoán được vũ trụ chi tâm rất có thể ở tại Vô Thiên. Thủ lĩnh yêu nghiệt hầu như đã tìm khắp Tam Thập Tam Thiên, trên thực tế mặc dù Tiểu Kiến Nhân không nói vũ trụ chi tâm nằm tại Vô Thiên, chỉ cần nói tới có khả năng thu được tin tức Dương Thiên Lôi tại Vô Thiên, thủ lĩnh yêu nghiệt vẫn sẽ qua đây. Bởi vì, hấn đích xác hận thấu xương, đồng dạng cũng thêm dỗi dãi với pháp bảo vô thượng như bình ngọc lưu ly, căn bản không có lý do gì buông tha. Thế nhưng, khiến Tiểu Kiến Nhân thật không ngờ chính là, điều tra một hồi, dĩ nhiên thực sự phát hiện được trong vòng Vô Thiên tinh vực có điểm quý dị. Thủ lĩnh yêu nghiệt càng chấn chấn, không gian trước mắt hầu như ẩn chứa một loại khí tức huyền ảo, nơi đó chính là phạm vi vũ trụ chi tâm.

Phát hiện ra điều này, trong lòng Tiểu Kiến Nhân không khỏi phiền muộn, trong lúc vô tình, thật không ngờ đã giúp thủ lĩnh yêu nghiệt một đại ân. Đây có ý nghĩa gì? Một khi thủ lĩnh yêu nghiệt luyện hóa được vũ trụ chi tâm, cơ hội cho hấn xoay mình càng thêm xa vời. Người trần ngập đã tâm như hấn, chưa bao giờ cam tâm chịu dưới người khác, chỉ cần có một tia cơ hội, hấn tuyệt đối sẽ không từ bỏ, bằng không mà nói sau khi lão tổ tông Tiểu gia ly khai, tu luyện giả trong Cửu Âm cung sẽ không thành đối tượng bị Tiểu Kiến Nhân thôn phệ. Hiện tại hấn chịu khuất phục dưới thủ lĩnh yêu nghiệt, bất quá là tạm thời ẩn nhẫn, bởi vì hấn thực sự không có năng lực chống lại thủ lĩnh yêu nghiệt có tu vi Địa Tiên cảnh, thế nhưng hấn

tin tưởng, thời gian qua đi, lấy ngộ tính cùng với tâm cảnh đã từng dung hợp với thủ lĩnh yêu nghiệt, tự nhiên có thể bước vào Địa Tiên cảnh, tới khi đó là lúc Tiểu Kiến Nhân chuyển mình.

Còn hiện tại...

Không còn cách nào, Tiểu Kiến Nhân chỉ có thể khuất phục, hành sự tùy theo hoàn cảnh, cầu khẩn cảnh giới vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên cường đại đến mức thủ lĩnh yêu nghiệt không thể luyện hóa, hay nhất còn bị thương nặng, giúp cho hắn có được cơ hội.

Trong vòng Vô Thiên, tại tinh vực Nguyên Thủy có vô số tu luyện giả và nhân loại thế tục đến từ khắp các tinh vực trong Vô Thiên. Toàn bộ sinh linh Vô Thiên, tại thời điểm trước khi mấy người Trương Tử Hàm rời đi đã tụ tập lại tại tinh vực Nguyên Thủy nhằm tránh né đại kiếp nạn Tam Thập Tam Thiên. Hiện tại, Kỷ Nhạ Yên đã trở thành tồn tại tối cao trong vòng Vô Thiên.

Nguyên nhân không gì khác, bởi vì chỉ có Kỷ Nhạ Yên mới có thể bắt được quỹ tích tinh vực Nguyên Thủy, cũng chỉ có nàng mới có thể đưa tu luyện giả từ các tinh vực khác vào trong tinh vực Nguyên Thủy.

Giờ khắc này, Kỷ Nhạ Yên khoan chân ngồi trên đỉnh Thiên Tịch Phong tại Trảm Không kiếm phái, tâm thần dung nhập vào trong hư không, cảm ngộ quỹ tích vận chuyển của tinh vực Nguyên Thủy. Mấy người Huyền Thiển, Hạ Quân Trúc, Trần Hình phân biệt ngồi xếp bằng xung quanh Kỷ Nhạ Yên, đảm tọa điều tức. Các nàng từ lâu đã tấn chức tới Chân Thần cảnh Thiên Giai đại viên mãn, vốn nên sớm rời khỏi Vô Thiên, ra bên ngoài Tam Thập Tam Thiên đột phá cảnh giới Chí Cao Thần, thế nhưng bởi vì đại kiếp nạn Tam Thập Tam Thiên, các nàng không thể rời đi, bằng không chẳng khác nào đi tự sát.

Ba mươi năm trước, Huyền Thiển còn có thể liên hệ với Vân Mộng tiên tử, thế nhưng hiện tại liên lạc đã mất, bên ngoài Tam Thập Tam Thiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Các nàng không hề hay biết.

681. Chương 694: Quá Muộn Rồi

Huyền Thiển

Tác giả: Ô Sơn

Chương 694: Quá muộn rồi

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Rất có khả năng mấy người Vân Mộng tiên tử đã bị hạ dưới độc thủ của yêu nghiệt, bằng không mà nói, sao không thể liên lạc được?

Trong lòng các nàng, tồn tại của Vân Mộng tiên tử không khác gì thần linh, ngay cả nàng cũng bị nạn, vậy đám người Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Trần Thiển há có thể chạy trốn? Nghĩ đến vậy, khiến mấy người Huyền Thiển, Trần hình, Hạ Quân Trúc đang ngồi không làm được gì lại hận không thể lập tức ra ngoài Tam Thập Tam Thiên xem có chuyện gì, nhưng lần lượt đều bị Kỷ Nhạ Yên ngăn cản.

Kỷ Nhạ Yên đã qua một lần sinh tử, mặc dù không thể nói là thấu triệt, nhưng tâm tính đã vượt xa mọi người, vô luận đối mặt với tình cảnh thế nào cũng có thể bảo trì lãnh tính tuyệt đối. Đương nhiên, trên hết cả, nàng vẫn tin tưởng vững chắc Dương Thiên Lôi bình yên vô sự.

Tuy Kỷ Nhạ Yên không thể giống như thông thiên cổ thụ, nhưng chỉ cần Dương Thiên Lôi hấp thu năng lượng thiên địa trong Tam Thập Tam Thiên, liền có thể liên lạc với Dương Thiên Lôi. Nhưng mối liên hệ vi diệu cầu mẫu tử, cộng thêm chương không giả chân chính của tinh vực Nguyên Thủy là Dương Thiên Lôi đủ cho Kỷ Nhạ Yên kết luận, Dương Thiên Lôi không có việc gì.

Vậy nên, hiện tại nàng chỉ cần chờ đợi, tuy rằng kết cục cuối cùng hầu như đã được định trước.

Thế nhưng, vẫn luôn bảo trì trạng thái trấn định theo dõi quỹ tích vận chuyển của tinh vực Nguyên Thủy, lúc này, Kỷ Nhạ Yên đột nhiên nhú mày, thần niệm mạnh mẽ đề thăng lên mấy lần, chỉ trong mấy phút

đồng hồ, sắc mặt của nàng đã trở nên tái nhợt, mồ hôi chạy xuống thành dòng, phảng phất như thần niệm đã hao tổn tới thoát lực.

Ba người Huyền Thiển, Trần Hình, Hạ Tích Trúc thấy Kỷ Nhạ Yên ngồi phía trước có điều bất thường đều lộ vẻ khiếp sợ, không rõ đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng lại không thể quấy nhiễu Kỷ Nhạ Yên.

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Thẳng đến khi Kỷ Nhạ Yên kinh khủng mở mắt, ba người mới đồng thanh hỏi.

- Yêu nghiệt... Yêu nghiệt đã phong tỏa chúng ta.

Hai tròng mắt Kỷ Nhạ Yên đầy vẻ lo sợ, thanh âm run run nói.

- Phong tỏa, vì sao có thể phong tỏa? Quý tích vận chuyển của tinh vực Nguyên Thủy không phải đã được ẩn giấu khí tức hay sao?

Trong lòng ba người Hạ Quân Trúc, Huyền Thiển, Trần Hình hồi hộp, vội nhìn Kỷ Nhạ Yên hỏi.

- Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa rồi quý tích chuyển động bỗng nhiên thay đổi rất nhanh, thần niệm của ta căn bản không thể theo kịp biến hóa, toàn bộ bên ngoài tinh vực Nguyên Thủy đều bị bao phủ bởi thần niệm và pháp lực kinh khủng vô cùng...

Kỷ Nhạ Yên nói.

- Toàn bộ tinh vực Nguyên Thủy? Ý nói toàn bộ tinh vực Nguyên Thủy đã bị bao vây? Vậy phải làm sao bây giờ?

Trong lòng ba người Huyền Thiển đang kinh hãi vô cùng. Pháp lực thần niệm có thể bao vây toàn bộ tinh vực Nguyên Thủy, đây là khái niệm gì? Kỷ Nhạ Yên có thể tìm kiếm được quý tích vận chuyển của tinh vực Nguyên thủy, tuy mọi người không rõ vì sao, nhưng vẫn đoán được có chút liên quan tới Dương Thiên Lôi, dù sao Dương Thiên Lôi chính là chướng khổng giả của tinh vực Nguyên Thủy, mà Kỷ Nhạ Yên trước kia cũng dùng cách không thể tưởng tượng nổi sinh hạ ra Dương Thiên Lôi. Những điều này, đều vượt qua phạm trù nhận thức của mọi người. Tu luyện giả có khả năng dùng thần niệm và pháp lực bao phủ toàn bộ tinh vực Nguyên Thủy, đây đã cường đại tới cảnh giới nào? Căn bản không phải các nàng có thể chống lại.

- Các ngươi đừng sợ, tinh vực Nguyên thủy đã bắt đầu tự hành chống đỡ, quý tích vận chuyển so với trước đó nhanh hơn rất nhiều lần, hơn nữa càng thêm huyền ảo, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ hẳn không thể công phá được.

Kỷ Nhạ Yên an ủi nói.

Rất nhanh, nàng đã lấy lại vẻ lãnh tĩnh thường có.

Kết cục cơ bản đã được định trước từ lâu, còn gì đáng sợ nữa?

Mòn mỏi chờ đợi trong thấp thỏm bất an, cứ tiếp tục dày vò như vậy thật không dễ chịu chút nào.

Chuyển biến lần này, mặc kệ là tốt hay xấu, chung quy vẫn phá vỡ đi không khí yên lặng, bắt đầu phát triển. Phúc họa khôn lường, nói không chừng đây lại là một lần cơ hội.

- Nhạ Yên...

Nhưng vào lúc này, mấy đạo thân ảnh bỗng nhiên lẳng không bay tới như thiểm điện, người tới đầu tiên chính là gia chủ Kỷ gia Kỷ Trùng Tiêu. Đến cùng với Kỷ Trùng Tiêu là Trần Phá Thiên, Mạnh Hạ Huy, đều là người có thực lực tại Vô Thiên.

- Kỷ gia chủ, có chuyện gì?

Thần sắc Kỷ Nhạ Yên không biểu hiện ra bất luận dị thường nào, nhìn về phía Kỷ Trùng Tiêu hỏi.

Trăm năm này, Kỷ Nhạ Yên đã trở thành người đứng đầu tại Vô Thiên, tự nhiên không thể giấu kín tin tức nàng đã sống lại từ trong cõi chết, có điều nàng và Kỷ gia đã không còn quan hệ nào nữa, rõ ràng trong lòng Kỷ Trùng Tiêu cũng chỉ biết hổ thẹn chứ không dám hi vọng xa vời muốn Kỷ Nhạ Yên quay về Kỷ gia. Kỷ Thiên Xuyên về sau hồi hận vô cùng, đã từng cử người tới cầu khẩn vô số lần, nhưng tất cả đều bị Kỷ

Nhạ Yên cự tuyệt ngoài cửa. Không phải Kỷ Nhạ Yên vô tình, mà là bị tổn thương quá sâu, trong khoảnh khắc được sống lại, nàng đã quyết tâm không còn bất luận gì liên quan đến Kỷ gia nữa.

- Thần kiếm... Thần Kiếm vừa mới lên tiếng...

Kỷ Trùng Tiêu lo lắng nói.

- Lên tiếng thế nào?

Nghe được Kỷ Trùng Tiêu nói, Kỷ Nhạ Yên và mấy người Hạ Quân Trúc nhất thời nhìn lại Kỷ Trùng Tiêu nói.

Thần kiếm, chuyện Kỷ Trùng Tiêu nắm thần kiếm trong tay không phải là chuyện bí mật với mọi người. Thế nhưng, từ lần trước Dương Thiên Lôi hỏi qua Kỷ Trùng Tiêu một lần, sau không còn bất luận tin tức gì khác. Thế nhưng, tất cả mọi người đều rõ ràng, lai lịch thần kiếm này tuyệt không đơn giản. Lúc này, nó hiện thân, tự nhiên là có chuyện trọng đại, hơn nữa mấy người Kỷ Nhạ Yên và Hạ Tinh Trúc trong nháy mắt đều khẳng định có điểm liên quan tới yêu nghiệt.

- Yêu nghiệt thần tộc đã phát hiện ra bí mật của tinh vực Nguyên Thủy.

- Bí mật của tinh vực Nguyên Thủy? Bí mật gì?

- Tinh vực Nguyên Thủy chính là vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên...

Kỷ Trùng Tiêu còn chưa kịp nói, một đạo kiếm quang màu sáng ngọc bỗng nhiên phát tán ra khỏi mi tâm hắn, thần kiếm dĩ nhiên xuất hiện tại ngay trước mặt mọi người, dùng một loại thanh âm giả nua nói.

- Tinh vực Nguyên Thủy chính là vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên?

Kỷ Nhạ Yên vô cùng kinh ngạc nói. Tuy rằng nàng sớm đã biết tinh vực Nguyên Thủy không hề đơn giản, nhưng thật không nghĩ được, tinh vực Nguyên Thủy lại chính là vũ trụ chi tâm mà Vân Mộng tiên tử đã từng nhắc qua. Điều này có nghĩa gì? Nghĩa là yêu nghiệt đã tìm tới vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên, chỉ cần yêu nghiệt có thể luyện hóa, toàn bộ Tam Thập Tam Thiên sẽ không có bất luận kẻ nào thoát khỏi tay yêu nghiệt, khi đó vũ trụ này liền chân chính trở thành lãnh địa của thần tộc.

- Không sai! Người nhanh chóng thông tri cho tất cả mọi người đến tinh vực Nguyên Thủy, hiện tại yêu nghiệt thần tộc đã bắt đầu luyện hóa tinh vực Nguyên Thủy ở hạch tâm, thời gian không còn bao lâu, ngoại trừ tinh vực Nguyên Thủy, toàn bộ những tinh vực khác đều sẽ tự động băng diệt để khởi động pháp tắc thủ hộ tối cao của vũ trụ Tam Thập Tam Thiên nhằm chống lại yêu nghiệt thần tộc luyện hóa.

- Có thể chống đỡ được sao? Chúng ta phải làm thế nào?

- Không thể làm gì được, chỉ có thể đứng ngoài quan sát. Hi vọng duy nhất là yêu nghiệt không thể công kích phong ấn pháp tắc vũ trụ, bằng không...

Ngay cả thần kiếm cũng buồn bã không muốn nói hết lời.

- Không đúng, không đúng.

Đúng lúc này, khiến thần kiếm và mọi người đều không nghĩ ra chính là, Kỷ Nhạ Yên như đột nhiên nghĩ ra điều gì, bắt ngờ lớn tiếng nói.

- Có gì không đúng?

- Nếu tinh vực Nguyên Thủy là vũ trụ chi tâm, vậy chẳng phải Thiên Lôi đã sớm nắm trong tay vũ trụ chi tâm? Nắm trong tay vũ trụ chi tâm chính là nắm trong tay Tam Thập Tam Thiên, vậy tại sao Thiên Lôi không thể chống lại yêu nghiệt?

- Người nói Thiên Lôi nắm trong tay tinh vực Nguyên Thủy? Chẳng lẽ không phải người sao?

- Ta? Ta bắt quá tại lúc tinh vực Nguyên Thủy bắt đầu dị biến liền dung nhập thần niệm vào trong đó, như vậy có thể tính là nắm trong tay sao? Nắm trong tay phải là Thiên Lôi mới đúng. Toàn bộ Trảm Không Kiếm phái này đều là nó ngưng tụ thành, thông đạo tinh không của tinh vực Nguyên Thủy là chính tay hắn phá, dị biến của tinh vực Nguyên Thủy cũng là do Thiên Lôi tạo thành.

- Người nói là thực?

Quanh thân thần kiếm bỗng lập lòe ánh sáng ngọc, phảng phất như đang rất vui mừng, nói.

- Dương nhiên là thật.

Kỷ Nhạ Yên nói.

- Đáng tiếc...

Thần kiếm ngưng lại vui mừng, quang mang quanh thần cũng mờ dần xuống, nói:

- Quá muộn rồi, hắc ròi khỏi Vô Thiên đã quá trăm năm, hiện tại sống hay chết cũng không xác định được, hơn nữa yêu nghiệt thần tộc đã bước vào Chân Tiên cảnh, dù hắc có sớm chiếm được vũ trụ chi tâm thì làm được gì? Ai...

Thần kiếm là di vật của vị Chân Tiên từ thời viễn cổ, hắc so với mọi người càng hiểu biết hơn nhiều. Hiện tại, hi vọng duy nhất là yêu nghiệt không có năng lực luyện hóa vũ trụ chi tâm. Bằng không, kết cục rõ ràng, bọn họ cơ bản đã thua cuộc, lập tức thua cuộc.

Nếu như, Dương Thiên Lôi đã sớm thu được vũ trụ chi tâm, có thể từ trăm năm trước bước vào Chí Cao Thần cửu trọng đại viên mãn, đồng thời chân chính nắm trong tay vũ trụ chi tâm hắc liền có thể nắm trong tay Tam Thập Tam Thiên, tuy rằng khi đó hắc vẫn chưa thể bước vào Chân Tiên cảnh, nhưng tuyệt đối không cho thủ lĩnh yêu nghiệt có được cơ hội xoay mình, càng không nói tới việc hắc tìm được thần cách của mình trong Tam Thập Tam Thiên, đồng thời thành công bước vào Chân Tiên cảnh.

Nhưng hiện tại, thủ lĩnh yêu nghiệt đã bước vào Chân Tiên cảnh, hơn nữa thần kiếm cũng rõ, lấy thần niệm và pháp lực hiện tại của yêu nghiệt thần tộc mà phán đoán, đã siêu việt trong Nhân Tiên cảnh. Mặc dù Dương Thiên Lôi lúc này có bước vào Chí Cao Thần cửu trọng đại viên mãn, đồng thời nắm trong tay vũ trụ chi tâm thì có thể làm được gì?

Số phận cuối cùng, vẫn như trước không thể thay đổi.

Vèo...

Lưu quang xẹt qua nhanh như thiểm điện, vừa rời khỏi Thiên Phật Điện trong nháy mắt, Đoạn Ngọc Nhan liền bay ra từ trong tâm tạng Dương Thiên Lôi.

Giờ khắc này, mặc dù Đoạn Ngọc Nhan đã gặp mặt chúng nữ, còn được Dương Thiên Lôi công khai thân phận, nhưng lúc vừa mới ra khỏi Thiên Phật Điện, hai người liền bắt đầu song tu ngay dưới ánh mắt chúng nữ, điều này đúng là vẫn có điểm thẹn thùng. Thế nhưng không thể không làm được.

Bởi vì, chỉ có như vậy, Dương Thiên Lôi mới có thể dùng tốc độ nhanh nhất trở lại Tam Thập Tam Thiên.

Thiên Phật Điện, nằm trong một không gian hỗn độn sát biên giới Tam Thập Tam Thiên. Nói là sát biên giới, nhưng muốn bằng vào tu vi cá nhân để phi hành cũng phải mất mấy ngày mới có thể đi vào phạm vi Tam Thập Tam Thiên.

- Ngọc Nhan, đừng phân tâm, ta đã che kín bình ngọc lưu ly, các nàng không nhìn thấy đâu.

Tựa hồ cảm ứng được tâm thần Đoạn Ngọc Nhan không yên, Dương Thiên Lôi trực tiếp truyền âm nói.

Giờ khắc này, lần đầu tiên Dương Thiên Lôi nghĩ đến, thần công Âm Dương Niết Bàn Kinh này đúng là có chút quần quýt, kiểu diễm phong tao. Nguyên nhân rất đơn giản, lòng hắc hiện đang giống như lửa đốt, hắc không thể lập tức dùng tốc độ nhanh nhất trở lại Vô Thiên, đâu muốn cố tình làm loại chuyện nam nữ hoan ái này? Nhưng khiến hắc cảm giận chính là, muốn đề thăng tốc độ không những phải làm, còn phải mạnh mẽ điều chỉnh tâm tính đến trạng thái này, như vậy không quần quýt mới là lạ.

682. Chương 695: Người Thần Bí Tới, Nguyên Thần Hóa Thân

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 695: Người thần bí tới, nguyên thần hóa thân

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hai người vốn có kinh nghiệm, dưới tình huống thông thường chỉ cần vài khắc liền có thể tiến vào trạng thái điều kiện, nhưng lần này phải tới nửa giờ mới đạt được điều kiện khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh, sau khi đã chìm đắm vào trong đó, tốc độ hai người cũng được đẩy nhanh lên kinh khủng.

- Ân... Ân... Ân...

Bên trong bình ngọc lưu ly, Lăng Hi là người duy nhất không bị Dương Thiên Lô phong ấn, lúc này Lăng Hi đang khiếp sợ chu rộng cái miệng anh đào, chúng nữ đứng bên cạnh Lăng Hi tuy rằng bị Dương Thiên Lô phong ấn, không thể trực tiếp tra xét ra bên ngoài, nhưng Dương Thiên Lô lại quên các nàng đã cùng luyện loại thần thông kỳ quái Phong Linh Nhi kia, chỉ cần một mình Lăng Hi nhìn thấy, các nàng còn lại cũng không khác gì theo dõi trực tiếp.

Dương nhiên, chúng nữ không phải khiếp sợ tràng cảnh Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan song tu, khiếp sợ ở đây chính là tốc độ càng lúc càng nhanh đến chóng mặt.

- A!

Theo tốc độ mỗi lúc một kinh người, chúng nữ cảm giác trước mặt một điểm từ rất nhỏ bỗng nhiên hóa thành cực lớn, không cần phải nói liền biết đó là một khóa tinh thần tàn phá, thế nhưng Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan phảng phất như không hề cảm ứng được, căn bản không có bất luận dự định tránh ra nào, khiến cho chúng nữ nhịn không được sợ hãi kêu lên.

Ầm ầm!

Thế nhưng, sau một lát chúng nữ lại khiếp sợ phát hiện, hai tấm thân xích lỏa kia dĩ nhiên vẫn hoàn hảo không chút tổn hao, còn tinh thần tàn phá thì trực tiếp bị xuyên thấu.

Thân thể như vậy, rốt cuộc đã cường hãn tới trình độ nào?

Bất quá, mặc dù Dương Thiên Lô vội vã trở về Tam Thập Tam Thiên, nhưng phương hướng hiện tại của hai người lại có chiều hướng xa dần Tam Thập Tam Thiên. Làm như vậy là vì Dương Thiên Lô căn bản không dám khẳng định có thể vượt qua pháp tắc ngăn cấm, tiến nhập vào trong Tam Thập Tam Thiên, thế nên hắn cần có đủ thời gian gia tốc nhằm đưa tốc độ phi hành của mình và Đoạn Ngọc Nhan siêu việt qua pháp tắc thời gian, xem xem có thể hay không trực tiếp xuyên thấu qua.

Một canh giờ, hai canh giờ... Khi Âm Dương Niết Bàn tuần hoàn được một chu thiên, Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan bắt đầu giảm tốc độ.

Tính theo thời gian và khoảng cách một chu thiên mới, chỉ cần khi chạm tới pháp tắc khống chế đẩy tốc độ lên đến cực hạn là được.

- Di?

Sau nửa canh giờ, một đạo lưu quang không thể nhìn được bằng mắt thường lấy tốc độ siêu thoát thời không trong thế giới hỗn độn, bay nhanh về phía Tam Thập Tam Thiên. Nhưng vào lúc này, cũng có ba đạo thân ảnh trong không gian hỗn độn, đồng dạng đang bay rất nhanh về phía Tam Thập Tam Thiên, bọn họ đứng là đang kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

- Tốc độ thật nhanh! Sư tỷ, sư huynh... Hai người thấy rõ chứ?

Trong đó, một đạo thanh ảnh thiếu nữ nói.

- Ta cũng không thấy rõ!

Thanh âm tựa hồ của một nam nhân cũng có chút kinh ngạc, đồng thời nhìn về phía thân ảnh một thiếu nữ khác đang bay phía trước, nói:

- Sư tỷ, tỷ thì sao?

- Tựa hồ... Tựa hồ là... Ta cũng không thấy rõ được.

Khiến hai người kia ngoài ý muốn chính là, sư tỷ bọn họ là người có tu vi cao nhất trong ba người, dĩ nhiên sắc mặt đột nhiên thành đỏ ửng, miệng trả lời có chút ấp a ấp úng. Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

- Sư tỷ, tỷ gạt chúng ta phải không... Rốt cục là ai lại khiến mặt sư tỷ đỏ như vậy?

- Lừa các ngươi làm gì, ta thực không thấy rõ được...

Thiếu nữ trừng mắt nhìn lại hai người, mày hơi nhíu lại, nói:

- Tựa hồ là hai người, tốc độ bọn họ dĩ nhiên nhanh như vậy, hơn nữa... Có cùng hướng di chuyển với chúng ta.

- A... Hai người? Lẽ nào bọn họ có cùng mục đích với chúng ta sao? Vậy làm sao bây giờ? Tốc độ bọn họ nhanh như vậy, tu vi hẳn vượt trên chúng ta rồi.

- Sợ cái gì? Bọn họ chỉ có tốc độ nhanh hơn mà thôi, lẽ nào ngươi không cảm ứng được khí tức bọn họ lúc đi qua sao?

Rõ ràng vị thiếu nữ là người đứng đầu trong ba người, ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại rất không giải thích được. Tu vi của nàng đã tới Địa Tiên đỉnh phong, vừa rồi tốc độ Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan tuy rằng kinh người, dù là Chí Cao Thần cứu trọng thiên đại viên mãn cũng khó có thể nhìn thấy được, nhưng về mặt phiếm hồng đầy kinh ngạc chứng tỏ nàng đã nhìn ra đại khái, bằng không nàng cũng sẽ không đỏ mặt như vậy. Khí tức hai người kia rõ ràng rất yếu, nhưng sao tốc độ bọn họ lại nhanh kinh người đến vậy?

- Đúng vậy, sư muội, uống cho muội đã bước vào Chân Tiên cảnh lại không biết gì là can đảm? Trước khi đi sư phụ chẳng đã nói qua, chuyến này mã đáo thành công, căn bản không có bất luận mạo hiểm gì, huống chi một trong những hóa thân nguyên thần của sư tỷ đã sớm tới trong vũ trụ này nhiều năm, còn phải sợ gì nữa? Bất quá...Sư tỷ, tốc độ bọn họ thực sự rất nhanh...

- Được rồi, đừng nói nhiều như vậy nữa, hóa thân nguyên thần của ta đã cảm ứng được tồn tại của vũ trụ chi tâm! Hai người vừa rồi rất có thể cùng mục đích với chúng ta, hóa thân nguyên thần trong vũ trụ kia tuyệt sẽ không cho bọn họ giành trước! Đi...

Thiếu nữ trầm giọng nói, đồng thời, tốc độ vốn đã rất nhanh bỗng nhiên một lần nữa đề thăng, chỉ trong sát na đã bỏ lại hai người sư đệ, sư muội phía sau.

- Chờ một chút, sư tỷ!

Hai người cũng lập tức tăng tốc.

Vù... Vù... Vù...

Ba đạo lưu quang đuổi theo phía sau hướng Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan, rất nhanh liền tới gần Tam Thập Tam Thiên.

- Đừng xem nữa, chúng ta nên nhanh tu luyện đi, tranh thủ tại trước lúc tiến vào Tam Thập Tam Thiên, có thể đề thăng tới Chí Cao Thần cứu trọng thiên!

Bên trong bình ngọc lưu ly, khi không còn kinh ngạc với tốc độ đi tới của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm đột nhiên nói với chúng nữ rằng, qua hơn mười ngày tại Thiên Phật Điện, Dương Thiên Lôi muốn lĩnh ngộ năng lượng bản nguyên, nhưng vẫn dứt khoát quyết định bước vào hành trình trở lại Vô Thiên, dưới yêu cầu của chúng nữ, đều truyền hết cho chúng nữ kinh nghiệm đột phá Chí Cao Thần cứu trọng thiên. Ngay cả người Dương Thiên Lôi vẫn không đành lòng hạ thủ là Tiểu Bạch cũng không ngoại lệ. Tuy rằng chúng nữ biết rõ Chí Cao Thần cứu trọng thiên trước mặt Chân Tiên cảnh mà nói cũng chỉ là con kiến hôi, nhưng có thể đề thăng chút nào hay chút đấy, dù cho là những giây phút cuối cùng, chung quy cũng không phải chuyện gì xấu. Hơn nữa, biết Dương Thiên Lôi có tốc độ kinh người, các nàng cũng không nhất định phải chết. Lần này mặc dù thất bại, nhưng còn có lần sau, vậy nên tu luyện vẫn là điều quan trọng nhất.

- Uhm.

Chúng nữ cùng ứng tiếng đáp, không bao gồm Lăng Hi ở trong là tròn ba mươi hai người, tính thêm Đoạn Ngọc Nhan đang phi hành bên ngoài, hậu cung của Dương Thiên Lôi đã có ba mươi ba người.

Mười năm người Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Lục Thanh Âm, Dương Thiên Lệ, Mộc Tử Vi, Nguyễn Hi Vũ, Vu Thanh Nhã, Bách Lý Thiên Thiên, Lâm Tâm Di, Trần Thiển, Phong Linh Nhi, Phạm Linh Nhi, Bạch Tổ Tổ, Bạch Trinh Trinh, Tiểu Bạch Hoàng Niếp Niếp, Tiểu Vân, Tiểu Tình tuy rằng Dương Thiên Lôi không có quá nhiều cảm tình, nhưng qua thời gian dài, nhóm người Trương Tử Hàm không hề coi các nàng như hạ nhân, từ đó trở thành nhóm ba mươi một người.

Còn có Huyền Diệp và Đoạn Ngọc Nhan vừa tròn ba mươi ba người.

Trong số đó hiện tại không còn bất kể người nào bên trong bình ngọc lưu ly. Đây cũng không phải toàn bộ hậu cung của Dương Thiên Lôi, trở về sau trăm năm biến mất, Dương Lôi Lôi lo lắng nhất ngoài nhóm Lăng Hi, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lệ còn có một người, nhưng người đó hiện tại không có ở bên người hắn.

Hạ Quân Trúc, một người cho đến tận bây giờ chúng nữ cũng không biết nàng là nữ nhân. Đến ngay cả chính Hạ Quân Trúc cũng không biết Dương Thiên Lôi đã phát hiện nàng là nữ nhân. Thế nhưng, những kinh lịch hai người từng trải qua với nhau đã định trước phát sinh cảm tình, không thể ngăn trở được. Chỉ là, Hạ Quân Trúc còn có nỗi khổ tâm riêng, và cũng không có biện pháp hóa giải nỗi khổ tâm đó, bằng không vì sao đến tận bây giờ nàng vẫn không bày ra bộ dáng nữ nhân của mình trước mặt mọi người?

Lúc này Hạ Quân Trúc đang ở nơi nào?

Trong vòng Cửu Thiên, trên Thủy Nguyên Tinh của tinh vực Nguyên Thủy. Ngày trước khi đám người Trương Tử Hàm muốn ra ngoài Tam Thập Tam Thiên tìm kiếm Dương Thiên Lôi, nàng rất muốn đi theo nhưng lại không có lý do. Huynh đệ, dù sao vẫn kém thân cận hơn một bậc so với đạo lữ.

- Không được, chiếu theo tốc độ như vậy, chúng ta chỉ ít phải cần nửa tháng thời gian mới có thể đến được! Sư đệ, sư muội, ta tạm đưa các người đi một đoạn!

Thiếu nữ dẫn đầu thầm cảm ứng khoảng cách với hóa thân nguyên thủy, nhú mày nói. Đồng thời, đã có hai đạo pháp lực, trực tiếp đón lấy hai người sư đệ, sư muội vào trong pháp bảo. Nguyên thần Địa Tiên cảnh dĩ nhiên một lần nữa phân ra, trong sát na liền vượt qua hạn chế thời không, biến mất về phía trước.

Gần như cùng lúc, lẫn trong đám tu luyện giả từ các tinh vực khác vội vàng tới tiếp ứng tinh vực Nguyên Thủy. Hạ Quân Trúc bỗng nhiên tản mát tinh quang sáng ngọc, cuối cùng trống rỗng biến mất ngay trong tầm mắt mọi người.

Bất quá, nàng ta không phải chân chính biến mất, trên thực tế nàng không hề nhúc nhích ngay tại chỗ. Thế nhưng, một cỗ năng lượng thần bí đã hoàn toàn che giấu nàng, còn nàng cũng đã lâm vào hôn mê.

Ầm ầm... Ầm ầm...

Trong vòng tinh vực Nguyên Thủy, tại sát biên giới tinh cầu, dưới sự liên hợp của ba đại cao thủ Chân Tiên cảnh là thủ lĩnh yêu nghiệt, Vô Thiên Thần Tôn, Tiểu Kiến Nhân đang dần dần đổ nát. Đây cũng không phải do ba tên này phá hủy mà là khi vũ trụ chi tâm tự động chống đỡ yêu nghiệt luyện hóa dẫn tới kết quả như vậy. Khi tinh cầu đổ nát, sẽ biến thành năng lượng hỗn độn thuần túy nhất, dung nhập vào trong pháp tắc thiên đạo nằm tại hạch tâm của tinh vực Nguyên Thủy, giúp cho quỹ tích vận hành càng lúc càng nhanh, hình thành một ký hiệu thủ hộ và kết giới phong ấn cường hãn.

Cùng lúc đó, lấy tinh vực Nguyên Thủy làm hạch tâm, toàn bộ Cửu Thiên, thậm chí là toàn bộ trong ngoài Tam Thập Tam Thiên, những pháp tắc cấm chế bao quát bên ngoài Tam Thập Tam Thiên đều hóa thành từng đạo lưu quang, không ngừng hội tụ về phía tinh vực Nguyên Thủy.

Chấn động!

Toàn bộ Tam Thập Tam Thiên đều rơi vào trong một loại chấn động kinh khủng.

Ngoại trừ mấy người Kỷ Nhạ Yên trong vòng Cửu Thiên, tu luyện giả tại ba mươi hai thiên khác căn bản không biết chuyện gì xảy ra, bên ngoài Tam Thập Tam Thiên còn có một ít Chí Cao Thần trốn tránh truy sát của yêu nghiệt cũng mơ hồ đoán được, bọn họ không trốn được bao lâu nữa.

Vũ trụ băng diệt, tựa hồ là kết cục đã định.

Trốn tiếp ở đó còn có nghĩa gì?

Cùng với việc chờ chết, không bằng chết một cách oanh liệt, dù cho trước khi chết có thể xẻo một ngụm yêu nghiệt, chết như vậy mới thấy đáng giá! Hơn nữa, chỉ cần không gặp phải ba tên yêu nghiệt Chân Tiên cảnh kia, chém giết một ít yêu nghiệt tôm tép cũng không thành vấn đề gì lớn.

Vậy nên, tại lúc tinh vực Nguyên Thủy bắt đầu đổ nát, toàn bộ Tam Thập Tam Thiên bắt đầu chấn động, những tu luyện giả Chí Cao Thần ở khu vực ngoại vi đều xuất động, ôm quyết tâm phải chết mà chiến.

683. Chương 696: Huyết Lệ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 696: Huyết lệ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đại chiến giữa tu luyện giả và yêu nghiệt thần tộc, bạo phát triệt để tại Tam Thập Tam Thiên.

Thủ lĩnh yêu nghiệt rõ như lòng bàn tay, chỉ bất quá, lúc này hấn vào Vô Thiên Thần Tôn cùng với Tiểu Kiến Nhân căn bản không có thời gian quản những chuyện này, dù cho yêu nghiệt bị tu luyện giả chém giết sạch sẽ, hấn đều không thèm quan tâm, luyện hóa vũ trụ chỉ tâm mới là chuyện quan trọng nhất.

Sưu!

Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan lấy tốc độ nhanh không tưởng tiến vào Tam Thập Tam Thiên, dựa theo tính toán của Dương Thiên Lô, sau khi đi vào Tam Thập Tam Thiên, sẽ lập tức đụng phải pháp tắc cấm chế. Thế nhưng tại trong nháy mắt tiến nhập vào Tam Thập Tam Thiên, Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan lại cảm ứng được rõ ràng dị dạng của Tam Thập Tam Thiên.

Toàn bộ phần ngoài của Tam Thập Tam Thiên dĩ nhiên đang kịch liệt chấn động, đồng thời còn có những tiếng nổ xa gần liên tiếp vang lên.

Căn bản không kịp nghĩ nhiều, hai người đã vọt tới phạm vi pháp tắc cấm chế, nhưng càng khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là, lúc này pháp tắc cấm chế dĩ nhiên trở nên vô cùng yếu ớt và mỏng manh, tốc độ của hấn lại nhanh kinh người, phẳng phất như không hề bị chút ngăn trở nào, liền trực tiếp xuyên thấu qua tầng bích chương, nhảy vào bên trong Tam Thập Tam Thiên!

- Đây là chuyện gì?

Trong tình không, năng lượng thiên địa với pháp tắc thiên đạo vô cùng vô tận dĩ nhiên sinh động tới trình độ kinh người, đồng thời không ngừng hội tụ về một phương hướng, rồi chỉ trong một thời gian ngắn, dĩ nhiên cảm ứng được vô số những chiến trường đang chém giết lẫn nhau!

Khói loạn tràn ngập, chiến hỏa diệt vong!

Tuy rằng Dương Thiên Lô sớm biết tu luyện giả Tam Thập Tam Thiên sẽ rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, nhưng cũng không ngờ được sẽ kinh khủng tới trình độ này. Chỉ cần những trận chiến này đã đủ khiến toàn bộ Tam Thập Tam Thiên chấn động, cùng với pháp tắc thiên đạo hội tụ, không khác gì so với lời tiên đoán vũ trụ hủy diệt của Vân Mộng.

Không hề nghỉ ngơi, thủ lĩnh yêu nghiệt đã tìm được vị trí vũ trụ chỉ tâm, hiện tại còn đang luyện hóa!

Kinh ngạc trong nháy mắt, quanh thân Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan bỗng nhiên lóng lánh quang mang sáng ngọc, Huyền Thiên Chân Kinh vận chuyển quanh thân hai người, giờ khắc này, tốc độ vận chuyển đã đạt tới mức quỷ dị, nhanh hơn trước vô số lần.

Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng kinh khủng sinh ra trên người Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan, vốn tốc độ hai người đã đạt đến mức cực hạn, tại giờ khắc này dĩ nhiên một lần nữa tăng nhanh, đồng thời phương hướng phi hành cũng đã xảy ra thay đổi.

Đồng dạng, năng lượng thần bí bên trong đan điền Dương Thiên Lô cũng đột nhiên sôi trào, hiện tượng trước nay không hề có!

Oanh...

Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan căn bản không kịp nghĩ nhiều đã bị đánh đến trên một tầng năng lượng phong ấn kinh khủng, tối đen vô cùng, đồng thời trực tiếp xuyên thủng qua đó!

- Hử?

Thủ lĩnh yêu nghiệt đang thôi động thần niệm, không ngừng luyện hóa vũ trụ chi tâm hơi chút kinh hãi, hần phảng phất cảm ứng được pháp lực thần niệm của mình đang bị vật gì đó đâm phải, chỉ là thời gian quá ngắn, ngắn đến mức khiến hắn không thể khẳng định cảm giác vừa rồi có phải chân thực hay không.

- Các người có cảm giác được gì không?

Thủ lĩnh yêu nghiệt truyền hỏi Vô Thiên Thần Tôn và Tiểu Kiến Nhân.

- Cái gì?

Hai người bất quá chỉ đưa ra pháp lực thần niệm cho thủ lĩnh yêu nghiệt sử dụng, tuy rằng bọn họ cũng có thể cảm ứng rõ ràng tình huống vận chuyển pháp lực của mình, nhưng chuyện thủ lĩnh yêu nghiệt còn không chắc, bọn họ há có thể cảm ứng được? Hiển nhiên hai người đều không cảm giác được gì dù là chút xíu.

- Không có gì, tiếp tục!

Thủ lĩnh yêu nghiệt hơi nhú mày nói. Rất nhanh liền vất bỏ chuyện vật vãnh này ra sau đầu, chuyên tâm luyện hóa. Dù sao, hắn lúc này đã không còn bất cứ đối thủ nào tại Tam Thập Tam Thiên, đừng nói cảm giác vừa rồi có thể sai, mà nếu là thực, lại là ai có thể ngăn cản hắn luyện hóa vũ trụ chi tâm?

- Đây là nơi nào?

Trương Tử Hàm, Đoạn Ngọc Nhan và chúng nữ đều khiếp sợ nhìn không gian xung quanh, hỏi.

Dương Thiên Lô ở tại trung tâm, biểu tình trên mặt càng khiếp sợ hơn so với chúng nữ. Từ khi bước vào Tam Thập Tam Thiên đến bây giờ, bất quá chỉ ngắn trong vào tức thời gian, thế nhưng kinh lịch trong vài tức thời gian này đã vượt quá xa tưởng tượng của Dương Thiên Lô, nhất là tình huống hiện tại!

Tại lúc đi qua tầng năng lượng phong ấn đen tuyền kia, rõ ràng là do yêu nghiệt thần tộc bày ra, Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan dường như tiến nhập vào trong đường hầm thời không, trực tiếp đi tới một không gian kỳ dị. Nếu chỉ là không gian kỳ dị đã thôi, thật khiến Dương Thiên Lô khiếp sợ chính là, trong nháy mắt hắn tiến nhập vào, bình ngọc lưu ly đột nhiên tự động thoát khỏi đầu hắn, mà chúng nữ, ngoại trừ Lăng Hi ở ngoài, toàn bộ đều xuất hiện ra bên người hắn.

Chúng nữ còn chưa biết gì, các nàng còn tưởng rằng Dương Thiên Lô phóng xuất các nàng ra ngoài, thế nhưng Dương Thiên Lô lại biết, mình không hề tác động chút nào trong chuyện này.

- A...

Thanh âm chúng nữ chưa dứt, cả đám lại kinh hô lên, ngay cả Dương Thiên Lô cũng không ngoại lệ.

Một màn kinh người vừa mới xuất hiện!

Pháp bảo trên thân mọi người, dĩ nhiên tự động thoát khỏi, bay ra ngoài không trung.

Mi tâm Dương Thiên Lô bắt đầu không ngừng tán ra một đám ký hiệu huyền ảo màu vàng, mỗi ký hiệu vừa đi ra liền biến thành một đạo kim quang tản mát ra bốn phương tám hướng trong không gian, Dương Thiên Lô định thử điều động, nhưng không thể khống chế, những ký hiệu màu vàng này không hề nghi ngờ chính là Huyền Thiên Chân Kinh!

Bất quá, kinh ngạc trong thoáng chốc, Dương Thiên Lô lại hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, trong đầu hần dī nhiên hiện ra đoạn hình ảnh vô cùng vô tận, lớn là những tinh vực, nhỏ là những hạt bụi, không ngừng lướt qua trong đầu hần, có xa lạ, có quen thuộc...

Tầng tầng lớp lớp.

Mấy người Trương Tử Hàm, Đoạn Ngọc Nhan, Nguyễn Hi Vũ trong lúc nhất thời lạ tự động bay lượn xung quanh người Dương Thiên Lô, cũng giống như Dương Thiên Lô, các nàng đều thấy được một tràng cảnh hết sức quỷ dị, chỉ bất quá so với Dương Thiên Lô còn thiếu rất nhiều.

Mỗi người đều chìm vào trong ngây ngốc!

Cứ như vậy qua nửa cảnh giờ, dị biến xuất hiện trong đầu mọi người rất cục đình chỉ.

- Vũ trụ chi tâm...

Thanh âm Dương Thiên Lô tràn ngập kinh hãi, đồng thời vang vọng tại trong lòng chúng nữ. Giờ khắc này, tâm thần chúng nữ như bị động hòa thành một thể với Dương Thiên Lô. Chúng nữ căn bản không biết vì sao lại có dị biến như vậy, thế nhưng các nàng lại rõ ràng, lúc này khi những biến hóa kinh thiên động địa đó xảy ra, các nàng dĩ nhiên có thể cảm ứng được chính mình có mối liên hệ với một chỗ nào đó trong Tam Thập Tam Thiên.

Loại cảm giác này, nắm tất cả quyền quản lý trong tay một bộ phận nào đó!

Còn quyền hạn trong tay Dương Thiên Lô lại là toàn bộ Tam Thập Tam Thiên!

- Huyền Thiên Chân Kinh hóa ra lại là pháp tắc thiên đạo của Tam Thập Tam Thiên! Năng lượng thần bí dĩ nhiên lại là năng lượng của vị đại Chân Tiên đã từng mở ra Tam Thập Tam Thiên! Chúng ta... Đã nắm Tam Thập Tam Thiên trong tay rồi sao?

Dương Thiên Lô không dám tin tưởng nói.

Thanh âm chưa dứt, dị biến dĩ nhiên một lần nữa xuất hiện, toàn bộ không gian bỗng nhiên chuyển biến, lấy Dương Thiên Lô làm hạch tâm, hình thành một ký hiệu lớn phủ đầy toàn bộ không gian!

Cùng lúc đó, Trương Tử Hàm và chúng nữ bỗng nhiên hóa thành từng đạo lưu quang, tự động phân bố tới ba mươi ba phương hướng của ký hiệu thật lớn, những pháp bảo vừa rồi thoát ra lại bỗng nhiên “Ầm ầm” nổ tung, hóa thành năng lượng tinh thuần nhất, phân biệt dung nhập vào trong mi tâm mỗi người chúng nữ.

Duy nhất chỉ còn bình ngọc lưu ly bỗng nhiên lóng lánh phát ra hoa quang năm màu, tại quanh thân ngưng tụ thành một đạo pháp tắc thủ hộ cường đại, tạm thời không có bị nổ tung. Thế nhưng, từ bình ngọc lưu ly phát ra những tiếng “Ong ong” chói tai, cùng với việc chấn động kịch liệt khiến Dương Thiên Lô phải sợ đến linh hồn xuất khiếu.

- Lăng Hi, Lăng Hi, nàng làm sao vậy?

Những biến đổi lớn liên tiếp diễn ra trong nháy mắt khiến Dương Thiên Lô và chúng nữ đều còn tâm tình cảm ngộ, dị biến vừa mới phát sinh liệu có phải dị biến khiến bọn họ vui mừng vô hạn?

- Không tốt, Thiên Lô... Khí linh của ta... Đã tiêu thất toàn bộ...

Phong Linh Nhi là người đầu tiên kinh hãi hô lên.

Bên trong bản mạng pháp bảo của Phong Linh Nhi có khí linh viễn cổ cường đại, thế nhưng tại lúc pháp bảo nổ tung lại không trở lại trong mi tâm nàng, rồi trong nháy mắt nàng và khí linh đã mất đi toàn bộ liên hệ.

Đây là chuyện gì?

Bình ngọc lưu ly là pháp bảo của Dương Thiên Lô, Lăng Hi là khí linh của bình ngọc lưu ly, tuy rằng qua các tao ngộ khác nhau, Lăng Hi đã không còn là một khí linh hoàn chỉnh, nhưng vẫn chưa thoát khỏi phạm trù khí linh.

Một khi bình ngọc lưu ly cũng tự bạo giống những pháp bảo khác, vậy chẳng phải Lăng Hi sẽ...

- Nhanh, rời khỏi ký hiệu!

Phong Linh Nhi chưa nói dứt lời, sắc mặt Dương Thiên Lô lập tức trở nên trắng nhợt, trong đầu toàn là những tiếng hô lo lắng vô cùng.

Không ai biết được Lăng Hi quan trọng thế nào trong lòng Dương Thiên Lô, mặc dù trước giờ Lăng Hi cũng không có bất luận động tác gì nhằm tiến thêm một bước thân mật như Trương Tử Hàm và chúng nữ, còn trong lòng Dương Thiên Lô cũng chẳng bao giờ đưa chúng nữ tới chỗ ai trọng ai khinh, thế nhưng sâu trong nội tâm Dương Thiên Lô, Lăng Hi là độc nhất vô nhị, là tồn tại cao nhất.

Không có Lăng Hi, sẽ không có Dương Thiên Lô hiện tại.

Trong nháy mắt này, trái tim Dương Thiên Lô chưa bao giờ thấy kinh hãi như vậy, thế nhưng hắn không thể không giữ trấn định, dùng tốc độ nhanh nhất phân tích ra được, chuyện này có liên quan tới ký hiệu vừa mới hình thành trong phiên không gian này.

Thế nhưng, Dương Thiên Lô lại phát hiện, mặc dù hắn ở trong hạch tâm ký hiệu vẫn không hề di động mấy may, nhưng Trương Tử Hàm và chúng nữ lại bị một cỗ năng lượng huyền ảo ràng buộc, căn bản không thể phản kháng.

Năng lượng kia, và cỗ năng lượng thần bí trong người Dương Thiên Lô là độc nhất vô nhị.

Ầm ầm...

Từng tiếng nổ mạnh kinh khủng vang lên, bình ngọc lưu ly được phủ bởi ánh sáng ngọc cứ như vậy nổ tung ngay trước mắt Dương Thiên Lô, dường như đó là hình ảnh người mỹ nữ bị đổ vỡ? Dương Thiên Lô phảng hắt thấy được Lăng Hi không tỳ vết ẩn khuất trong màn sáng ngọc đang nhìn hắn đầy tình thâm, đáng người khuynh quốc khuynh thành, phảng phất mang theo quyến luyến nồng đậm và không muốn chia lìa, để rồi trong khoảnh khắc biến mất, tất cả vẻ huyền lệ, tươi đẹp đều dần nhòa đi.

Một mảnh tĩnh lặng bao trùm.

Trong đầu Dương Thiên Lô và chúng nữ hoàn toàn trống rỗng.

Sinh ly tử biệt.

Mặc dù trước khi trở lại Tam Thập Tam Thiên đã nghĩ tới rất có thể xuất hiện một màn không ai muốn nghĩ tới, nhưng thật không ngờ đầu tiên lại là Lăng Hi, người quan trọng nhất đối với Dương Thiên Lô.

Chết lặng, ngây dại, trống rỗng...

Hai hàng nước mắt lăn xuống từ khóe mắt Dương Thiên Lô dần dần biến thành huyết hồng, nhưng hắn không hề cảm giác thấy, chừng như linh hồn đã lạc mất, thân thể còn lại đang khẽ run dần dần tới kịch liệt...

Mặc cho có vô cùng tận tiên linh khí và quang hoa năm màu đang không ngừng dung nhập vào trong mi tâm hắn.

684. Chương 697: Có Một Người Khác

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 697: Có một người khác

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thiên Lô...

Trong lòng mấy người Trương Tử Hàm khẽ gọi tên để rồi an ủi, nhưng không làm sao mở được miệng, giờ khắc này tâm thần các nàng tương thông với Dương Thiên Lô, lẽ ra các nàng phải cảm ứng được tâm cảnh Dương Thiên Lô mới đúng, thế nhưng, lúc này các nàng lại cảm ứng không được dù chỉ là một tia ba động nhỏ, Dương Thiên Lô phẳng phất như trở thành một con rối gỗ không còn chút tư duy.

Thời gian trôi qua từng chút, tiên linh khí và quang hoa năm màu vẫn đổ về ào ào, nhanh chóng dung nhập vào trong mi tâm Dương Thiên Lô.

Mỗi một tia dung nhập, liền có một tia phát tán ra quanh thân Dương Thiên Lô, dung nhập vào trong ký hiệu thật lớn, không ngừng hoàn nhập vào năng lượng và pháp lực thần bí vốn có của Dương Thiên Lô, đồng thời phát sinh những biến hóa vi diệu.

Rốt cục, đủ qua mấy canh giờ, thân thể Dương Thiên Lô kịch liệt lay động, toàn bộ tiên linh khí và quang hoa năm màu cũng biến mất, nhưng tinh quang tản mát ra từ ký hiệu thật lớn lại càng thêm mạnh mẽ.

Bất quá, tâm thần Dương Thiên Lô vẫn không có bất luận chút lay động nào.

Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, chúng nữ qua các khu vực phân biệt do mình chứng không tại Tam Thập Tam Thiên lại cảm thụ được một cỗ áp lực thật lớn từ sâu trong linh hồn, cảm giác giống như nguyên thần và sinh mệnh mình đang bị luyện hóa, một cỗ lực lượng không thể chống cự đang không ngừng dẫm mạnh đổ vào trái tim các nàng. Chúng nữ vốn đang được xếp theo ba mươi ba phương vị trên ký hiệu thật lớn, rồi đột nhiên tất cả bắt đầu điên cuồng xoay tròn chung quanh Dương Thiên Lô, chỉ trong sát na đã đạt đến tốc độ chúng nữ không thể thừa nhận nổi.

Ầm ầm ầm...

Chúng nữ căn bản không kịp phản ứng, lực xoay tròn kinh khủng kia khiến linh hồn và nguyên thần các nàng bị kéo ra khỏi thân thể, trong chớp mắt các nàng liền thấy được thân thể chính mình dĩ nhiên giống như bình ngọc lưu ly, trực tiếp nổ tung, hóa thành năng lượng tinh thuần và thiên địa pháp tắc, cuối cùng cũng giống như năng lượng tản mát ra sai khi bình ngọc lưu ly nổ tung, đều hội tụ về phía Dương Thiên Lô.

- A!

Giờ khắc này, Dương Thiên Lô vốn không hề có chút ba động tâm thần bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, hai tròng mắt toàn một màu huyết hồng vừa lúc chứng kiến một màn kinh khủng này.

Dương Thiên Lô sử dĩ có thể tỉnh lại, hoàn toàn là do tâm thần hắn từ lâu đã hòa cùng một thể với chúng nữ, nguyên thần và dấu vết linh hồn chúng nữ thoát ra ngoài, cùng với thân thể các nàng nổ tung, cũng chẳng khác nào tâm thần Dương Thiên Lô nổ tung, hắn sao có thể không tỉnh lại?

Một sóng vừa tan, một sóng lại tới!

Cái này là con mẹ nó khái niệm gì?

Họa vô đơn chí!

Mất đi Lăng Hi đã khiến Dương Thiên Lô không thể thừa thụ nổi, bị đả kích gần như mất đi linh hồn, nhưng khi vừa mở mắt ra, Trương Tử Hàm, Đoan Ngọc Nhan, Nguyễn Hi Vũ, toàn bộ chúng nữ đều hóa thành huyết vụ, toàn bộ đều không ngừng dung nhập vào trong mi tâm hắn.

Hận!

Hận thấu trời!

Không đau đớn, bởi vì Dương Thiên Lô đã đau tới mức tận cùng.

Hắn không rõ vì sao lại có dị biến như vậy, càng không rõ loại dị biến này có ảnh hưởng gì đến cảnh giới tu vi của mình, thế nhưng hắn lại biết, vô luận là ảnh hưởng tốt hay xấu, kết quả này chính là thứ hắn không muốn nhất. Kể cả người sáng tạo vũ trụ chi tâm kia, Dương Thiên Lô cũng muốn hận tới tận xương tủy.

Thế nhưng, giờ khắc này, hắc ngoại trừ kêu gào tê tâm phế liệt, nhưng căn bản không thể di động mảy may, càng không thể thay đổi được gì. Chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn mấy người Trương Tử Hàm và quang hoa ánh sáng ngọc dung nhập vào mi tâm của mình.

- Vũ trụ chi tâm Thiên Tiên cảnh, đạo pháp hôm nay tuyệt đối là Thiên Tiên cảnh, vì sao lại mất đi phản kháng? Ha ha ha... Thực sự là trời cũng giúp ta!

Bên ngoài Vô Thiên, thủ lĩnh yêu nghiệt đang hưng phấn vô cùng, nói.

Tại lúc bắt đầu luyện hóa vũ trụ chi tâm, hắc đã làm tốt công tác chuẩn bị lâu dài, dựa theo phỏng đoán của hắc, chỉ ít phải tới ba năm, thậm chí càng nhiều thời gian hơn mới có thể hoàn toàn luyện hóa, nắm trong tay vũ trụ chi tâm Thiên Tiên cảnh. Thế nhưng, giờ khắc này, nguyên bản vũ trụ chi tâm còn đang tự hành vận chuyển chống đỡ hắc luyện hóa dĩ nhiên dừng lại, rất nhanh co rút xuống, phảng phất như mất đi năng lượng chống đỡ, khiến tốc độ luyện hóa của hắc tăng lên vô số lần, và còn thừa thắng xông lên.

Chuyện này sao không khiến hắc hưng phấn cho được?

- Dĩ?

Thế nhưng vào lúc này, thủ lĩnh yêu nghiệt một lần nữa cảm giác được pháp lực thần niệm ngưng tụ thành phong ấn bị đâm một chút, hơn nữa lần này so với lần trước rõ ràng hơn rất nhiều, mặc dù hắc đang trong trạng thái hưng phấn nhưng vẫn cảm nhận được rất rõ.

- Là thứ gì vậy?

Cùng lúc đó, Vô Thiên Thần Tôn và tiêu Kiến Nhân đang kinh ngạc dò hỏi nhau trong thần niệm. Hiển nhiên, ngay cả bọn họ cũng cảm ứng được có điểm lạ.

- Địa Tiên cảnh! Khí tức thần tộc, ai vậy? Điều này sao có thể?

Trong lòng thủ lĩnh yêu nghiệt khiếp sợ, thần niệm hùng hậu trong sát na điều tra tới chỗ phong ấn bị đâm thủng, thế nhưng lại không bắt được chút dấu vết nào, tất cả vẫn như trước, dường như không hề có phát sinh qua chuyện gì. Thế nhưng, lúc này đây hắc lại cảm ứng được phi thường rõ ràng, thứ lấy tốc độ kinh khủng đâm thủng phong ấn của hắc có ẩn chứa khí tức thần tộc, nhưng lại không hoàn toàn là thần tộc, càng giống với tu luyện giả nhân loại. Dù thủ lĩnh yêu nghiệt có kiến thức rộng rãi, nhưng cũng không thể nghĩ ra được chuyện này là thế nào.

- Hừ... Miếng thịt đã trong miệng bản tôn, lẽ nào nghĩ muốn cướp lấy? Mặc kệ người là ai, bản tôn cũng luyện hóa người luôn!

Trong sát na, thanh âm thủ lĩnh âm trầm vô cùng, vang vọng toàn bộ Vô Thiên, Vô Thiên Thần Tôn và Tiểu Kiến Nhân lập tức cảm giác pháp lực thần niệm của mình bị lấy đi rất nhanh, tốc độ thủ lĩnh yêu nghiệt bắt đầu càng thêm cuồng bạo.

Ầm ầm... Trên Thủy Nguyên tinh, Hạ Quân Trúc đã biến mất bỗng nhiên một lần nữa xuất hiện, trong nháy mắt đó, khí tức toàn thân bỗng nhiên xảy ra biến hóa long trời lở đất, trong chớp mắt đã đề thăng vô số lần. Có lẽ, bởi vì đề thăng quá nhanh, khiến cho không gian trong phương viên nghìn dặm đều sản sinh một cơn lốc lớn, cùng lúc đó, những pháp bảo che đi những điểm đặc thù trên người Hạ Quân Trúc bỗng nhiên nổ tung, kể cả khăn quần trên đầu cũng không ngoại lệ, trong sát na, một mái tóc đen mượt buông dài xuống sau lưng, bộ ngực bằng phẳng nở rộng, dần dần lộ ra một thân hình duyên dáng.

- Địa Tiên thần tộc. Dĩ nhiên có Địa Tiên thần tộc đang luyện hóa vũ trụ chi tâm?

Ngay câu đầu tiên mở miệng nói, thanh âm đã là thanh âm Hạ Quân Trúc, nhưng có thể khẳng định, nàng không phải Hạ Quân Trúc.

Hạ Quân Trúc này chính là thiếu nữ Chân Tiên cảnh đã gặp Dương Thiên Lôi và Đoạn Ngọc Nhan tại trong thế giới hỗn độn.

Còn Hạ Quân Trúc thực ra chỉ là một hóa thân nguyên thần của thiếu nữ này.

Hóa thân nguyên thần, chỉ có đại tu luyện giả Chân Tiên cảnh mới có thể tế luyện, cũng là phương thức tu hành quen dùng của cao thủ Chân Tiên cảnh. Bản thân nguyên thần hóa thân là một cá thể độc lập,

hoàn toàn giống với người thường, được sinh ra bình thường, lớn lên một cách bình thường. Chính mình cũng không biết mình chỉ là một hóa thân của một tồn tại vô cùng cường đại. Thế nhưng, bản thân tồn tại cường đại đó lại có thể nắm rõ trong tay tung tích của hóa thân nguyên thần. Kỳ thực, so với phương thức hóa phàm nhập thế không sai biệt lắm, chỉ là trình tự cao hơn một chút mà thôi.

- Địa Tiên thần tộc? Sư tỷ, tỷ xác định?

Nhưng vào lúc này, hai đạo lưu quang bỗng nhiên thoát ra từ trên người Hạ Quân Trúc, một nam một nữ nhất thời xuất hiện tại bên cạnh, bộ dáng có điểm kinh ngạc hỏi thăm.

- Không sai! Ta cảm ứng được bao đạo khí tức, hai của thần tộc, một trong đó là Địa Tiên cảnh, một là Nhân Tiên cảnh, còn lại là một tu luyện giả nhân tộc, nhưng thần cách ngưng tụ thành lại có thuộc tính của thần tộc.

Ba người đối thoại trong nháy mắt, cũng là lúc ba mươi ba người Trương Tử Hàm nổ tung, vào lúc này, Tam Thập Tam Thiên bỗng nhiên chấn động mạnh hơn gấp trăm nghìn lần, những tiếng nổ long trời không ngừng vang lên.

- Không tốt! Vũ trụ băng diệt.

Hạ Quân Trúc bỗng nhiên khiếp sợ nói.

Đang điên cuồng đề thăng tốc độ luyện hóa vũ trụ chi tâm, thủ lĩnh yêu nghiệt cũng đồng thời cảm giác được biến hóa kinh khủng này, tuy rằng vũ trụ chi tâm vô cùng quan trọng với hắn, thế nhưng trong nháy mắt hắn lại biết, tính mệnh so với vũ trụ chi tâm càng quan trọng hơn, hầu như không có bất luận do dự, thủ lĩnh yêu nghiệt dùng tốc độ nhanh nhất có thể, điên cuồng thu hồi thần niệm và pháp lực của mình!

- Nhanh, hợp lực thủ hộ!

Hạ Quân Trúc gấp rút nói. Cùng lúc đó, thủ lĩnh yêu nghiệt cũng nói y như vậy với Vô Thiên Thần Tôn và Tiểu Kiến Nhân.

Oanh oanh oanh...

Theo Tam Thập Tam Thiên bỗng nhiên đổ nát, phạm vi bên ngoài bao phủ Tam Thập Tam Thiên, bao gồm cả vô số mặt địa tại thế giới hỗn độn, ngay cả Thiên Phật Điện, cũng đều không ngoại lệ, bắt đầu đổ nát.

Vô số tu luyện giả, vô số yêu nghiệt, chẳng phân biệt địch ta, bất luận sinh linh nào đều không thể chạy trốn. Thân thể, nguyên thần bị bạo tạc hóa thành năng lượng tinh thuần nhất, lấy tốc độ vượt xa rất nhiều khả năng nhận thức của tu luyện giả Tam Thập Tam Thiên, nhanh chóng hội tụ về phía vũ trụ chi tâm!

Dù là tại Thủy Nguyên Tinh, nơi có sinh cơ mạnh mẽ nhất Vô Thiên cũng không thể tránh khỏi.

Kỷ Nhạ Yên, Huyền Thiên, Trần Hình, Trần Phá Thiên, Kỷ Trùng Tiêu, Mạnh Hạ Huy cùng với mấy người Vân Mộng tiên tử, điện chủ Vân Giác tại Thiên Phật Điện cũng đều không thể chống cự, không thể ngăn trở.

Trong khoảnh khắc đi tới tử vong, mỗi người đều rõ ràng chuyện sắp phát sinh.

Vũ trụ Tam Thập Tam Thiên băng diệt.

Từ nay về sau, bọn họ sẽ biến mất khỏi dòng chảy sinh mệnh, triệt để tiêu biến.

Chỉ có thủ hộ do sáu vị cao thủ Chân Tiên cảnh là thủ lĩnh yêu nghiệt, Vô Thiên Thần Tôn, Tiểu Kiến Nhân và sư huynh muội Hạ Quân trúc ngưng tụ thành mới có thể may mắn ngăn chặn đại băng diệt kinh khủng này. Thế nhưng, mặc dù vậy, bọn họ vẫn không thể ngăn trở thân thể mình không ngừng bị kéo về phía vũ trụ chi tâm.

- Không đúng... Đây là do có người đã tìm được vũ trụ chi tâm, không phải băng diệt!

Giờ khắc này, Hạ Quân Trúc và thủ lĩnh yêu nghiệt đồng thời phát hiện dị thường. Nếu như vũ trụ băng diệt mà nói, bọn họ chỉ phải chống đỡ bạo tạc, sẽ không bị kéo dẫn về phía vũ trụ chi tâm. Tình hình này, chỉ có một loại khả năng, đây là có người đã chân chính luyện hóa vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên.

- Xong rồi!

Đồng dạng, hầu như cùng lúc, Hạ Quân Trúc và thủ lĩnh yêu nghiệt đều cho rằng mình đã xong đời rồi.

Tại suy nghĩ của hai người, đều tưởng rằng đối phương đã luyện hóa vũ trụ chi tâm. Hơn nữa, hai người đều rõ ràng, tu vi bọn họ đều là Địa Tiên cảnh, tuy rằng thủ lĩnh yêu nghiệt nhỉnh hơn một chút, nhưng mặc kệ là ai nếu đã luyện hóa được vũ trụ chi tâm đều có thể dễ dàng xử lý đối phương.

Đây có nghĩa là gì?

Nghĩa là bọn họ đều muốn đối phương của mình phải chết.

Trong nháy mắt này, bọn họ căn bản không có nghĩ đến, người chân chính luyện hóa, nắm trong tay vũ trụ chi tâm không phải là ai trong số bọn họ, mà là một người khác!

Dương Thiên Lôi!

685. Chương 698: Sát Ý, Tử Chí!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 698: Sát ý, tử chí!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tê tê tê...

Tại trung tâm ẩn ký thật lớn, Dương Thiên Lôi rống giận từng hồi, bị động hấp thu năng lượng bạo tạc từ vô số sinh linh, hàng tỉ thần tinh, kéo theo một cỗ hận ý ngập trời đang sôi sục trong lòng.

Cỗ hận ý này khiến Dương Thiên Lôi nghĩ muốn hủy diệt tất cả thậm chí là cả bản thân mình!

Lăng Hi, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lê... Những thân nhân đã chết, khiến Dương Thiên Lôi cảm thụ được sự thống khổ trước nay chưa từng có, đại đạo là gì, Chân Tiên là gì, ước nguyện to lớn chạm tới bản nguyên... Hết thấy đều là rác rưởi. Hắn cảm giác chính mình đã mất đi ý nghĩa cuộc sống. Vinh quang, thành công, thực lực, địa vị, nếu như không có thân nhân, người yêu, huynh đệ bằng hữu chia sẻ, vậy còn gì động lực phấn đấu nữa? Vì sống mãi không chết? Đó sẽ chỉ khiến chính mình trở thành cái xác không hồn, vĩnh viễn làm bạn với cô đơn!

Phải biết rằng, trong nháy mắt bước vào không gian này, Dương Thiên Lôi đã nắm trong tay Tam Thập Tam Thiên, giờ khắc này, tuy rằng không thể phản kháng những dị biến từ vũ trụ chi tâm, thế nhưng hắn lại cảm ứng được rất tinh tường có hàng tỉ ngôi sao đang băng diệt, hàng tỉ sinh mệnh đang ngã xuống.

Huynh đệ tỷ muội trong Thiên Phật Điện, vô số thân ảnh quen thuộc tại tinh vực Nguyên Thủy, bao gồm cả mẫu thân huyết nhục tình thâm...

Đều đã chết.

Dương Thiên Lôi cũng cảm ứng được rõ ràng sự tồn tại của thủ lĩnh yêu nghiệt, Vô Thiên Thần Tôn và cả Tiểu Kiến Nhân, cả ba người này đều thống hận hắn thấu xương.

Hắn thấy được biểu tình kinh khủng của ba người khi thấy những ngôi sao băng diệt, thấy được bọn họ giãy dụa muốn thoát khỏi lực hút về phía vũ trụ chi tâm trong tay mình, hận ý ngập trời dần chuyển biến thành sát niệm vô biên!

Sát niệm đồng quy vu tận!

Đồng dạng, Dương Thiên Lôi cũng cảm ứng được tồn tại của ba người Hạ Quân Trúc, tuy rằng Hạ Quân Trúc ở đây không phải là Hạ Quân Trúc trước đó, thế nhưng Dương Thiên Lôi lại có thể cảm ứng rõ ràng được khí tức nguyên bản của Hạ Quân Trúc... Chỉ là, lúc này trong lòng Dương Thiên Lôi dĩ nhiên không

còn bất luận rung động nào, thậm chí ngay cả một tia hiếu kỳ cũng không có. Hắc căn bản không muốn biết, Hạ Quân Trúc vì sao lại trở thành cường giả Chân Tiên cảnh, càng không muốn biết vì sao ba người bọn họ tới đây.

Một người đã mất đi tất cả dục vọng cuộc sống, nào còn có thể hiếu kỳ điều gì?

Hiện tại, chuyện duy nhất hắc muốn làm chính là đồng quy vu tận với thủ lĩnh yêu nghiệt, Vô Thiên Thần Tôn và Tiểu Kiến Nhân!

Tuy rằng hắc căn bản không biết có thể hay không làm được, nhưng rõ ràng, chỉ cần kéo bọn họ lại gần bên người, chỉ cần dị biến vũ trụ chi tâm kết thúc, hắc sẽ có cơ hội.

Bởi vì Dương Thiên Lôi có thể cảm ứng được những biến hóa đang diễn ra trên người mình.

Khi mấy người Lăng Hi, Trương Tử Hàm bị bạo tạc rồi dung nhập lại mi tâm hắc, là lúc năng lượng bên trong cơ thể hắc bắt đầu thay đổi, đó là một loại năng lượng hoàn toàn mới mà Dương Thiên Lôi chưa từng thấy qua, hơn nữa, theo toàn bộ năng lượng từ hàng tỉ sinh linh, hàng vạn thần tinh trong Tam Thập Tam Thiên dũng mãnh đổ vào, mi tâm hắc phát sinh biến hóa vi diệu, loại biến hóa này, Dương Thiên Lôi cũng chưa từng trải nghiệm qua, nhưng hắc vẫn biết rõ được, đó là dấu hiệu đột phá cảnh giới Chí Cao Thần, dấu hiệu của ngưng tụ thần cách!

Hiện tại, hắc muốn làm chỉ là đợi!

Một canh giờ, hai canh giờ trôi qua...

Những thần tinh trong Tam Thập Tam Thiên băng diệt, sinh linh diệt vong, đủ trong vòng hai canh giờ, toàn bộ Tam Thập Tam Thiên rộng lớn đã quay về hỗn độn, trở thành một bộ phận của thế giới hỗn độn. Chỉ có nguyên bản là vũ trụ chi tâm, cũng chính là không gian chỗ Dương Thiên Lôi đang ở, đang thôn phệ năng lượng xung quanh, không ngừng dung nhập vào mi tâm Dương Thiên Lôi.

Thần cách trong đầu đã dần có hình thức, chỉ không lâu nữa sẽ được ngưng tụ thành.

Mà ba người Hạ Quân Trúc, ba người thủ lĩnh yêu nghiệt vẫn đang điên cuồng chống đỡ lực băng diệt cuồng bạo, đồng thời liều mạng ngăn trở chính mình bị kéo về phía vũ trụ chi tâm, chỉ bất quá, mặc dù bọn họ đều có thực lực Chân Tiên cảnh, cũng chỉ có thể làm chậm lại chứ không thể hoàn toàn ngăn trở.

Bất quá, ba người thủ lĩnh yêu nghiệt tuy rằng có thực lực mạnh, nhưng tốc độ bọn họ bị kéo về phía vũ trụ chi tâm lại nhanh hơn gấp hàng nghìn lần so với ba người Hạ Quân Trúc.

Ba người Hạ Quân Trúc vốn thông qua phân thân nguyên thần trực tiếp bước vào tinh vực Nguyên Thủy, khoảng cách tới vũ trụ chi tâm gần hơn rất nhiều so với yêu nghiệt thần tộc, đáng lẽ ra phải sớm bị hút vào vũ trụ chi tâm, đâu có thể phản kháng được lâu như vậy?

Đương nhiên, ba người Hạ Quân Trúc và ba người thủ lĩnh yêu nghiệt đều không rõ ràng lắm loại tình huống này.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Dương Thiên Lôi đã nắm trong tay vũ trụ chi tâm, bởi vì sát niệm với thủ lĩnh yêu nghiệt khiến hắc dồn toàn bộ áp lực tới ba người thủ lĩnh yêu nghiệt, còn ba người Hạ Quân Trúc bất quá chỉ là chống cự lực thôn phệ một cách tự nhiên mà thôi.

- A?

Cuối cùng, ba người yêu nghiệt thần tộc ba người Hạ Quân Trúc đều tiếp cận tới phạm vi nhất định, song phương đồng thời cảm ứng được sự tồn tại của đối phương. Đồng thời đều khiếp sợ kinh hô lên.

- Không phải bọn hắc! Không phải bọn hắc đang luyện hóa vũ trụ chi tâm!

Giờ khắc này, song phương đồng thời phát hiện nguyên bản mình đã phán đoán sai lầm. Phát hiện điều này, nhất thời khiến tâm thần song phương buông lỏng. mặc kệ thế nào, chỉ cần không phải đối phương luyện hóa vũ trụ chi tâm, có nghĩa là bọn họ không nhất định phải chết. Nếu như luyện hóa vũ trụ chi tâm là một cao thủ cảnh giới Chân Tiên, vậy bọn họ liền không phải lo sợ bất luận khả năng tử vong nào.

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc này bọn họ sở dĩ không thể chống lại được lực lượng vũ trụ băng diệt, là bởi vì vũ trụ này được cô đọng bởi cao thủ Thiên Tiên cảnh, trong lúc băng diệt sẽ phát ra lực lượng tương đương với uy lực của cao thủ Thiên Tiên cảnh, bọn họ sao có thể chống lại? Loại lực lượng này nếu như đơn độc nhằm vào mỗi người mà nói, sợ rằng sẽ trực tiếp diệt sát, may thay, lực lượng băng diệt phát ra không hề nhằm vào một phương vị cố định, chính vì như vậy, bọn họ mới có thể tự chống đỡ được.

Thế nhưng, một khi vũ trụ Tam Thập Tam Thiên hoàn thành băng diệt, cao thủ luyện hóa vũ trụ chi tâm chỉ là nhận được năng lượng bản nguyên và pháp tắc thiên đạo Thiên Tiên cảnh mà thôi, đây chỉ là năng lượng chuẩn bị tu luyện đến Thiên Tiên cảnh, nhưng không có khả năng trực tiếp trở thành Thiên Tiên cảnh!

- Ha ha ha ha... Nguyên lai không phải các người! Tốt, tốt!

Có phát hiện này, thủ lĩnh yêu nghiệt nhất thời hưng phấn cười to một tiếng, người có kiến thức rộng rãi như hắn, trong nháy mắt liền nghĩ thông suốt, dĩ nhiên không thêm ngăn trở lực hút từ vũ trụ chi tâm, mặc cho chính mình nhanh chóng bị kéo lại gần.

Nguyên bản thủ lĩnh yêu nghiệt tưởng rằng cao thủ Địa Tiên như Hạ Quân Trúc không biết từ lúc nào đã nhận được vũ trụ chi tâm chấp nhận, nên mới có thể trong đoạn thời gian ngắn như vậy hoàn toàn luyện hóa. Nhưng hiện tại sau khi cảm ứng được Hạ Quân Trúc hắn liền rõ ràng, luyện hóa vũ trụ chi tâm là một người khác. Mà trong Tam Thập Tam Thiên, ngay cả một cao thủ Chân Tiên cũng chẳng có được, vậy người luyện hóa vũ trụ chi tâm là ai? Hơn nữa có thể nhanh như vậy hoàn toàn luyện hóa, tự nhiên là người được vũ trụ chi tâm chấp nhận, vậy bắt buộc hắn phải là người trong Tam Thập Tam Thiên. Đây cũng có nghĩa, người luyện hóa vũ trụ chi tâm có tu vi cao nhất chỉ là Chí Cao Thần, dù có luyện hóa được vũ trụ chi tâm, có thể làm được gì?

Hắn còn gì phải sợ?

Khác với thủ lĩnh yêu nghiệt, Hạ Quân Trúc sau khi phát hiện thủ lĩnh yêu nghiệt không phải là người luyện hóa vũ trụ chi tâm, trong đầu liền lập tức nghĩ đến hai người gặp được trong không gian hỗn loạn, chính là hai người khiến nàng phải đổ mắt tới tận mang tai trước đó.

Bất quá, phân thân nguyên thần đã trở về trong người nàng, lúc này khi nghĩ tới Dương Thiên Lô và Đoạn Ngọc Nhan, nàng bỗng nhiên kinh ngạc tròn hai mắt, vô số ký ức từ phân thân nguyên thần dừng mãi cuộn lên trong đầu, khiến nàng kim lòng không được mở miệng anh đào thốt lên:

- Thiên Lô?

- Cái gì Thiên Lô? Sư tỷ... Tỷ làm sao vậy? Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Biểu tình khiếp sợ của Hạ Quân Trúc cùng với lời nói khó hiểu khiến hai vị sư đệ và sư muội của nàng phải kinh ngạc khó hiểu.

- Dương Thiên Lô... Dương Thiên Lô, là người sao?

Bất quá, Hạ Quân Trúc lúc này phảng phất như không nghe thấy sư đệ và sư muội hỏi, trực tiếp thôi động thần niệm trong đầu, miệng thầm hô hoán.

Thần niệm này, chính là thần niệm của Hạ Quân Trúc đã từng tiếp xúc với Dương Thiên Lô. Bất quá, đó chỉ là một phân thân nguyên thần của Hạ Quân Trúc, hiện đã trở về hợp nhất với chân thân, có thể nói đó cũng là một Hạ Quân Trúc, nhưng chỉ là một bộ phận mà thôi.

Nhưng, Hạ Quân Trúc hô hoán xong lại không có bất luận gì đáp lại.

- Cứu hắn! Đừng chống cự! Đi cứu hắn!

Khiến hai vị sư đệ, sư muội nghĩ không ra chính là, Hạ Quân Trúc bỗng nhiên trầm giọng nói, đồng thời nàng còn đánh vỡ tầng bảo hộ trước ba người, tựa như ba gã yêu nghiệt, trực tiếp bị hút về phía vũ trụ chi tâm.

- Sưu sưu sưu...Sưu sưu sưu...

Sáu đạo lưu quang, ba đạo lưu quang đen tuyền phía trước, ba đạo tinh quang sáng ngọc phía sau, toàn bộ đều lao về phía vũ trụ chi tâm nhanh như thiểm điện.

Thế nhưng, khi thủ lĩnh yêu nghiệt, Vô Thiên Thần Tôn và Tiếp Kiến Nhân nhảy vào bên trong quang mang kỳ dị của vũ trụ chi tâm, ba người Hạ Quân Trúc bỗng nhiên cảm thụ được một cỗ trở lực ngợp trời, mạnh mẽ bao phủ lên trên người họ, dĩ nhiên muốn ngăn cản bọn họ tiến vào.

Oanh...

Cùng lúc đó, vũ trụ chi tâm bỗng nhiên phóng xuất quang mang sáng ngọc, nguyên bản thoát nhìn là một quang điểm lớn vạn dặm, bỗng nhiên co rút lại, trong sát na liền trở thành một ký hiệu vô cùng nhỏ, rồi hoàn toàn thu liễm!

Sâu trong không gian vũ trụ chi tâm, Dương Thiên Lô có nghe được tiếng Hạ Quân Trúc gọi?

Có!

Chỉ là, lúc này lòng Dương Thiên Lô như đã chết, Hạ Quân Trúc lúc này cũng không phải Hạ Quân Trúc trước đó, khí tức vẫn là của Hạ Quân Trúc, dung mạo, thanh âm đích thực cũng là Hạ Quân Trúc, nhưng tu vi thì Hạ Quân Trúc không thể nào đạt tới được, hơn nữa tiếng gọi Dương Thiên Lô cũng sẽ không xa lạ như vậy được.

Đương nhiên, mặc dù là Hạ Quân Trúc ngày đó ở đây, Dương Thiên Lô vẫn sẽ lựa chọn làm như vậy.

Hạ Quân Trúc, Hạ nữ đúng là nữ nhân khiến Dương Thiên Lô động lòng, nhưng nghĩ đến sinh mệnh mẫu thân Kỷ Nhạ Yên, Lăng Hi, Trương Tử Hàm và chúng nữ, còn có vô số huynh đệ tỷ muội không còn cứu vãn được.

Chết, hiện tại hắn chỉ muốn tìm tới tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện, chính là thủ lĩnh yêu nghiệt, Vô Thiên Thần Tôn và tên Tiểu Kiến Nhân đề tiện vô sỉ, tất cả đồng quy vu tận!

Đương Nhiên, đối với Hạ Quân Trúc lúc này, Dương Thiên Lô tuy rằng không rõ ràng lắm tình huống cụ thể ra sao, nhưng suy đoán được, nhất định có khả năng Hạ Quân Trúc từng bị thôn phệ, hoặc giả một loại thần thông Chân Thân cảnh để chuyển thể luân hồi.

Hơn nữa, Dương Thiên Lô đã thấy được trên khuôn mặt Hạ Quân Trúc dần hiện ra một tia lo lắng.

Vậy nên, Dương Thiên Lô không tiếc đồng quy vu tận với yêu nghiệt nhưng vẫn tiêu hao năng lượng và thần niệm, mạnh mẽ cản trở ba người Hạ Quân Trúc trong chớp lát, đồng thời thành công thu liễm vũ trụ chi tâm!

686. Chương 699: Các Người Đều Phải Chết

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 699: Các người đều phải chết

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bên trong thần cách tại mi tâm Dương Thiên Lô, vô số quang điểm nhỏ bé di chuyển phiêu đảng không quy luật, tuyệt đại đa số quang điểm cơ bản nhìn không ra chút dị dạng, thế nhưng đã có ba mươi năm quang điểm hợp thành một hình ấn ký huyền ảo, lấy tốc độ rất chậm rãi dần dần xoay tròn.

- Là người?

- Dương Thiên Lô...?

Thủ lĩnh yêu nghiệt, Vô Thiên Thần Tôn, Tiểu Kiến Nhân, sau khi ba người đi vào không gian bên trong vũ trụ chi tâm, nhất thời đều kinh ngạc.

Tiểu Kiến Nhân vốn chỉ là lừa dối thủ lĩnh yêu nghiệt đi tới tình vực Nguyên Thủy, khi phát hiện ra vũ trụ chi tâm đã khiến hắn phiền muộn hàng nghìn hàng vạn lần, nhưng thật không nghĩ tới người luyện hóa vũ trụ chi tâm dĩ nhiên lại là người hắn thống hận nhất trên đời, chính là Dương Thiên Lôi!

Trong nháy mắt này, người khiếp sợ nhất lại là thủ lĩnh yêu nghiệt, nhưng sợ hãi không phải vì Dương Thiên Lôi là người luyện hóa vũ trụ chi tâm, mà bởi vì khí tức Dương Thiên Lôi lúc này!

Thần cách!

Khí tức tản mát ra từ mi tâm Dương Thiên Lôi chắc chắn là từ thần cách, hơn nữa là một thần cách vừa mới sinh ra, thậm chí còn chưa được vững chắc, điều này sao có thể?

Phải biết rằng, trong đại thế giới hỗn độn, tiên giới chi môn đã đóng, cao thủ Chân Tiên cảnh bị diệt sạch hoàn toàn. Có thể bước chân vào Chân Tiên cảnh đã là chuyện cực kỳ khó khăn, tựa như thủ lĩnh yêu nghiệt vừa mới thấy ba gã tu luyện giả cùng với mình tương trợ ngưng tụ thần cách cho Tiểu Kiến Nhân, nhưng thần cách của bọn hắn có pháp tắc khác với đại đạo của hỗn độn thế giới này, tự nhiên không thể hoàn toàn kết hợp với thể chất bọn họ. Tuy rằng bọn họ coi như sở hữu thần cách của Chân Tiên cảnh, nhưng so với thủ lĩnh yêu nghiệt và Vô Thiên Thần Tôn mà nói, đã có chênh lệch rất lớn, nếu nói thẳng ra, bọn họ nhiều nhất chỉ có thể là một ngụ Chân Tiên.

Có thể Dương Thiên Lôi thông qua luyện hóa vũ trụ chi tâm, trực tiếp ngưng tụ được thần cách, hơn nữa là thần cách có khí tức hoàn toàn tương xứng với thân thể của hắn.

Đây có nghĩa là gì?

Là người có kiến thức rộng rãi, thủ lĩnh yêu nghiệt hầu như kết luận trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi đã lĩnh ngộ năng lượng bản nguyên của đại thế giới hỗn độn này, hoàn toàn dựa vào chính mình ngưng tụ ra thần cách!

Khiếp sợ cực độ, thêm muốn cực độ!

Mặc dù lúc này Dương Thiên Lôi chỉ là một tu luyện giả vừa mới bước vào Nhân Tiên cảnh, nhưng thủ lĩnh yêu nghiệt lại biết, tu luyện giả có thể bằng vào chính mình lĩnh ngộ ra năng lượng bản nguyên rồi ngưng tụ thần cách, dù sau này có thể tấn chức Đại La Kim Tiên cũng không có gì lạ.

Trường hợp này so với dùng pháp tắc tiên giới tẩy lễ cùng với cao thủ Chân Tiên cảnh tương trợ ngưng tụ thần cách hoàn toàn là hai khái niệm.

Đây cũng là nguyên nhân lý giải vì sao ngày trước, tu luyện giới có vô số Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, thế nhưng có thể trở thành Đại La Kim Tiên lại không có mấy người.

- Giết! Giết cho ta, vô luận như thế nào, dù cho hủy diệt vũ trụ chi tâm, đều phải giết hắn cho ta!

Giờ khắc này, khí tức thủ lĩnh yêu nghiệt bỗng nhiên tăng lên với tốc độ kinh khủng, đồng thời ra lệnh xuống cho Vô Thiên Thần Tôn và Tiểu Kiến Nhân. Thái độ cuồng bạo như vậy của thủ lĩnh yêu nghiệt khiến Vô Thiên Thần Tôn và Tiểu Kiến Nhân hơi chút không giải thích được, hai người tuy rằng cũng hận Dương Thiên Lôi thấu xương, nhưng lúc này Dương Thiên Lôi bất quá chỉ là một tu luyện giả vừa mới bước vào Nhân Tiên cảnh mà thôi, bằng vào thực lực thủ lĩnh yêu nghiệt, mặc dù Dương Thiên Lôi lúc này có vũ trụ chi tâm tương trợ, còn có thể giãy dụa được bao nhiêu? Đừng nói là thủ lĩnh yêu nghiệt, chính hai người bọn họ liên thủ cũng có thể chém giết được Dương Thiên Lôi.

Nhưng thủ lĩnh yêu nghiệt dĩ nhiên nói không tiếc hủy diệt cả vũ trụ chi tâm.

Hai người tuy rằng nghi hoặc, thế nhưng cũng không dám có bất luận do dự gì, đều nhắm về phía Dương Thiên Lôi đang ở trong trung tâm ẩn kỹ thật lớn.

Trong nháy mắt khi ba người bước vào vũ trụ chi tâm, thần cách Dương Thiên Lôi tuy rằng còn chưa hoàn toàn cô đọng thành công, thân thể cũng không khôi phục tự do, thế nhưng hắn không hề lo lắng, bởi vì, lúc này hắn chính là vũ trụ chi tâm, tuy rằng thân thể, thần thông đều không thể vận dụng, nhưng có thể bằng vào ý niệm hoàn toàn thôi động năng lượng vũ trụ chi tâm. Hiện tại, hắn muốn là chỉ là bằng vào lực lượng vũ trụ chi tâm bảo vệ bản thân, giúp chính mình hoàn thành cô đọng thần niệm, đồng thời cũng hoàn toàn phong ấn vũ trụ chi tâm, để ba tên đầu sỏ kia không còn đường đào tẩu!

Một khi thần cách chân chính được cô đọng thành công, đó là lúc hắc điều khiển vũ trụ chi tâm, khiến ba gã yêu nghiệt và ngay cả bản thân mình cùng nhau hủy diệt!

Dương Thiên Lô có thể cảm ứng được, pháp tắc thiên đạo và lực lượng ẩn chứa trong vũ trụ chi tâm đã siêu việt qua ba người thủ lĩnh yêu nghiệt, chỉ cần vững vàng kim chân ba người ở trong vũ trụ chi tâm, đồng thời băng diệt, như vậy bọn họ tuyệt không có khả năng sống sót.

Tê!

Thủ lĩnh yêu nghiệt tới gần Dương Thiên Lô, theo đó thân hình khổng lồ vô cùng của hắn cũng được thu nhỏ lại rất nhanh, cuối cùng hóa thành thân ảnh một người khiến tâm thần Dương Thiên Lô chấn động!

Bộ Kinh Thiên!

Người này đã từng là tình địch của Dương Thiên Lô, nhưng là tình địch duy nhất không trở thành địch nhân với hắn, sau cuộc giao lưu thi đấu của tám đại môn phái, Dương Thiên Lô đã không thu được bất luận tin tức nào của hắn nữa.

Vô luận như thế nào Dương Thiên Lô đều không nghĩ ra, Bộ Kinh Thiên dĩ nhiên đã lọt vào độc thủ của yêu nghiệt. Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lô đương nhiên có thể xác định, Bộ Kinh Thiên đã bị thủ lĩnh yêu nghiệt chiếm giữ thân thể. Thế nhưng, lấy tu vi Bộ Kinh Thiên, vì sao lại được thủ lĩnh yêu nghiệt coi trọng?

Dương Thiên Lô đương nhiên không biết chuyện tình về sau của Bộ Kinh Thiên.

Lúc này, thủ lĩnh yêu nghiệt lấy hình dáng Bộ Kinh Thiên xuất hiện, không hề nghi ngờ đây chính là trạng thái cực mạnh của hắn. Qua trăm năm này, thủ lĩnh yêu nghiệt đã hoàn toàn thành công rèn luyện thân thể Bộ Kinh Thiên và thần hồn, chân chính hòa nhập cả hai thành một thể. Mà truyền thừa cường đại Bộ Kinh Thiên thu được, ẩn chứa ý chí cao thủ Thiên Tiên cảnh, tuy rằng không đủ giúp thủ lĩnh yêu nghiệt đột phá đến Thiên Tiên cảnh, nhưng có thể khiến thực lực của hắn đề thăng rất nhiều. Đây cũng là nguyên nhân vì sao thủ lĩnh yêu nghiệt không thêm đặt cao thủ Địa Tiên như Hạ Quân Trúc vào trong mắt.

- Phá!

Khi thủ lĩnh yêu nghiệt vọt tới trước ấn ký thủ hộ lớn kia, hắn đã kịp ngưng tụ thành công kích cường hãn vô cùng, rồi bỗng nhiên hét lớn một tiếng, bàn tay trong nháy mắt phát ra trăm nghìn ức quyền ảnh, từng đạo quyền ảnh liên miên chồng chất, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa đánh về phía Dương Thiên Lô!

Thần thông Địa Tiên cảnh!

Mặc dù Dương Thiên Lô điều động vũ trụ chi tâm cường hãn để thủ hộ, nhưng nhìn vào một kích kinh khủng này của thủ lĩnh yêu nghiệt, nội tâm cũng phải chấn động, khiếp sợ vô cùng. Đây là lần đầu tiên Dương Thiên Lô đối diện với cao thủ Chân Tiên cảnh, Dương Thiên Lô có thể khẳng định, nếu như không có vũ trụ chi tâm, dù thể chất hắn có biến thái đến mấy đi nữa, lúc này vẫn không thể chịu đựng nổi một phần nghìn uy lực một kích này của thủ lĩnh yêu nghiệt, càng đừng nói chỉ là toàn bộ.

Oanh...

Oanh...

Ngắn ngủi trong nháy mắt, thủ lĩnh yêu nghiệt, Vô Thiên Thần Tôn và Tiểu Kiến Nhân, ba người trước sau đã công kích lên trên thủ ấn, ba tiếng nổ cực lớn vang lên khiến vũ trụ chi tâm sấm sinh những sóng ba động kịch liệt vô cùng, tựa hồ như một thứ dấu hiệu báo động sự tan vỡ. Còn Dương Thiên Lô với tâm thần, pháp lực đã ngưng tụ thành một thể với vũ trụ chi tâm, trong nháy mắt vừa rồi đã phải chịu đựng mức tổn thương vô cùng nghiêm trọng, chỉ bất quá Dương Thiên Lô còn chưa thêm hừ một tiếng. Tựa như điểm tổn thương với tâm hồn như vậy không đáng kể chút nào.

Duy nhất khiến Dương Thiên Lô lo lắng chính là, ảnh hưởng của việc ngưng tụ thần cách sau khi gặp phải công kích, thế nhưng lo lắng đó chỉ tồn tại trong nháy mắt rồi biến mất, bởi vì tâm thần mặc dù chịu tổn thương nặng như vậy dĩ nhiên không chút ảnh hưởng tới thần cách đang ngưng tụ, ngoại trừ trong tâm thần sấm sinh ba động kịch liệt, nhưng thân thể Dương Thiên Lô, quỹ tích vận chuyển thần niệm vẫn không có bất luận ảnh hưởng gì.

- Giết, giết, giết! Tuyệt không được để hấn ngưng tụ thần cách thành công, bằng không hấn có thể chạy thoát! Tiểu Kiến Nhân, người biết nên làm thế nào chứ?

Một kích không thành công, sắc mặt thủ lĩnh yêu nghiệt càng trở nên âm trầm, phải biết rằng một kích này đã ẩn chứa mười phần lực lượng và thần niệm của hấn, nhưng vẫn không thể thành công phá vỡ ấn ký thủ hộ cực lớn kia.

- Chủ nhân... Ý của người là?

Nghe được thủ lĩnh yêu nghiệt nói, Tiểu Kiến Nhân biến sắc, hấn không khéo thế nào, sao không hiểu được ý tứ của thủ lĩnh yêu nghiệt? Trong lúc này, Tiểu Kiến Nhân rất muốn bỏ chạy thật nhanh, thế nhưng một cỗ thần niệm kinh khủng, vượt xa cảnh giới thần niệm của hấn đã trói buộc hấn lại.

- Giữ người đến bây giờ, cũng chỉ có lúc này mới thể hiện được giá trị chân chính của người, người muốn bản tôn động thủ hay chính mình đến?

Thanh âm thủ lĩnh yêu nghiệt âm ngoan vô cùng.

- Chủ nhân, ta... Lẽ nào người muốn hi sinh ta sao? Người phải biết rằng, trí tuệ của ta so với Vô Thiên Thần Tôn cường đại hơn gấp trăm ngàn lần, tất nhiên có thể phù trợ chủ nhân thắng tiến, nhất thống thần tộc...

- Ngu ngốc, lúc này còn muốn gây xích mích tổ sư gia? Người thực cho rằng tổ sư gia lưu lại người là muốn trọng dụng người? Chỉ có nhân loại các người mới có thể giỏi về tâm kế, còn thần tộc chúng ta là dựa vào thực lực, thực lực chính là tất cả!

Vô Thiên Thần Tôn nghe được Tiểu Kiến Nhân nói, nhất thời lửa giận công tâm, lớn tiếng nói. Ngày trước tổ sư gia thu lấy người này, Vô Thiên Thần Tôn đã rất khó chịu, thực lực tuy thua kém mình, nhưng mấy năm gần đây liên tiếp lập được công trạng với tổ sư gia, khiến mình bị áp chế gắt gao. Lúc này, dĩ nhiên trực tiếp chuyển mũi nhọn sang mình, Vô Thiên Thần Tôn sao có thể không giận? Huống chi trong lòng Vô Thiên Thần Tôn xác thực lo lắng tổ sư gia sẽ tin lời Tiểu Kiến Nhân nói.

- Không tồi. Có người tương trợ, bản tôn đích xác có thể bớt lo nghĩ rất nhiều. Nhưng người thực cho rằng bản tôn không biết người nghĩ gì sao?

Hai tròng mắt thủ lĩnh yêu nghiệt nhìn về phía Tiểu Kiến Nhân đầy băng lạnh, hiển nhiên không hề tin tưởng lời Tiểu Kiến Nhân chút nào.

- Tự bạo đi, nếu như có thể phá vỡ phong ấn này, bản tôn sẽ thu hồi dấu vết sinh mệnh của người, ngày sau tự có cơ hội phục sinh! Nếu như để bản tôn tự mình động thủ, bản tôn sẽ khiến người thần hồn câu diệt, trọn đời không được chuyển thân!

Thủ lĩnh yêu nghiệt uy hiếp như vậy, bởi vì chỉ khi Tiểu Kiến Nhân tự bạo mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, nếu hấn tự mình động thủ khiến Tiểu Kiến Nhân tự bạo, uy lực tự nhiên sẽ giảm đi nhiều. Một Nhân Tiên tự bạo, uy lực lớn tới mức nào? Thủ lĩnh yêu nghiệt đương nhiên rõ ràng, dù là một kích toàn lực của Địa Tiên cũng khó có thể bằng được.

Đương nhiên, thủ lĩnh yêu nghiệt làm như thế, cũng là do bị ba người Hạ Quân Trúc bên ngoài uy hiếp, bằng không mà nói, hấn không tiếc tiêu hao pháp lực thần niệm, tất nhiên cũng có thể phá vỡ phong ấn, tru sát Dương Thiên Lôi, nhưng khi phải đối mặt với ba người Hạ Quân Trúc, khẳng định sẽ phải khổ nhọc nhiều lắm.

- Không có chuyện tiện nghi như vậy đâu! Các người chết cả đi, ta muốn tự tay hủy diệt hết tất cả các người!

Khiến cả ba tên không nghĩ ra chính là, vào lúc này, Dương Thiên Lôi vẫn không nói gì, đột nhiên mở miệng, từ thanh âm có lẽ là do đã hợp nhất pháp tắc Thiên Tiên cảnh trong vũ trụ chỉ tâm, dĩ nhiên ẩn chứa một cỗ khí tức khiến thủ lĩnh yêu nghiệt cũng phải cảm thấy kinh hãi.

687. Chương 700: Băng Diệt, Tiếc Hận

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 700: Băng diệt, tiếc hận

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cổ hơi thở phảng phất như một loại lực lượng mạnh mẽ vô hình, trực tiếp quấy nhiễu bên trong tâm thâm ba người thủ lĩnh yêu nghiệt, ngay cả tâm cảnh của cả ba cũng bị ảnh hưởng rất lớn. Trong sát na, trước mắt ba người liền hiện ra các loại ảo cảnh.

Đây là dạng thần thông quỷ quái nào?

Chỉ là, chính Dương Thiên Lô lại không hề có cảm giác, hắn chỉ biết, giờ khắc này hắn đã hợp nhất với vũ trụ chi tâm, trong lòng chỉ còn lại một chấp niệm, đó là chết! Vô luận ba người thủ lĩnh yêu nghiệt hay chính mình, tất cả đều phải chết!

Phốc!

Khiến Dương Thiên Lô nghĩ không ra chính là, theo bản thân hắn và vũ trụ chi tâm điên cuồng thiêu đốt, Vô Thiên Thần Tôn và Tiểu Kiến Nhân bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt hiện ra nét cuồng loạn và kinh hoàng cực độ, chỉ còn lại một tia thanh minh duy nhất tại sâu trong nhãn thần.

- Tiểu tử đáng chết... Dĩ nhiên thiêu đốt vũ trụ chi tâm?

Thủ lĩnh yêu nghiệt kinh hãi nói, vô luận như thế nào hắn đều không nghĩ ra, Dương Thiên Lô dĩ nhiên lợi hại như vậy. Tại lúc đi vào vũ trụ chi tâm, hắn liền suy nghĩ tới những tu luyện giả ngoài kia biết mình phải chết, tuyệt sẽ cá chết lưới rách một phen, nhưng thủ lĩnh yêu nghiệt không hề sợ chút nào, mặc dù có người tự bạo ngay bên cạnh hắn, nhiều nhất cũng chỉ khiến hắn thụ thương một chút. Thế nhưng, hắn lại thật không ngờ, Dương Thiên Lô dĩ nhiên có thể đốt cháy cả vũ trụ chi tâm.

Đây là khái niệm gì?

Vì sao lại có thể?

Dương Thiên Lô có thể thiêu đốt vũ trụ chi tâm, có nghĩa là, không chỉ hắn hoàn toàn nắm trong tay vũ trụ chi tâm, mà ngay cả pháp tắc thiên đạo Thiên Tiên cảnh ẩn chứa trong vũ trụ chi tâm cũng bị hắn lĩnh ngộ rồi.

Sợ hãi, giờ khắc này, mặc dù trong đầu thủ lĩnh yêu nghiệt hiện lên vô vàn nỗi sợ, căn không kịp nhắc nhở Vô Thiên Thần Tôn và Tiểu Kiến Nhân, chỉ vừa nắm được chút cơ hội, thủ lĩnh yêu nghiệt liền hô to một tiếng cuồng bạo, bỗng nhiên dồn pháp lực thần niệm đề thăng tới cực hạn, dùng tốc độ nhanh nhất lao đi, lúc này hắn đang bức thiết thoát khỏi vũ trụ chi tâm.

- Muốn chạy? Chậm rồi!

Giọng nói Dương Thiên Lô lạnh lẽo đến cực điểm, vang vọng khắp bên trong vũ trụ chi tâm. “Rầm rầm rầm...” Theo lời hắn nói, toàn bộ vũ trụ chi tâm bỗng nhiên lay động kịch liệt, một đoàn hỏa diễm u lam trống rỗng xuất hiện, cùng với pháp tắc năng lượng bên trong vũ trụ chi tâm hình thành lên một ẩn ký thật lớn quanh người Dương Thiên Lô, giờ khắc này, tự thân Dương Thiên Lô đã triệt để bốc cháy.

- Ngao...

Thủ lĩnh yêu nghiệt rít gào điên cuồng, vừa mới rồi Vô Thiên Thần Tôn và Tiểu Kiến Nhân phải trào miêng máu, tuy rằng không rõ đến tột cùng đã có chuyện gì xảy ra, nhưng trong nháy mắt, áp lực kinh khủng vô cùng và thứ năng lượng bạo tạc đang muốn biến bọn họ thành phần vụn khiến cả hai kinh khủng thét lên, dường như thủ lĩnh yêu nghiệt cũng đang liên mạng phóng ra phía ngoài.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lô chỉ có ý niệm phải chết, theo thần niệm, pháp lực, thân thể, pháp tắc thiên đạo thiêu đốt, hai trong mắt nguyên bản tràn ngập hận ý và sát niệm thấu trời, từ chỗ đỏ máu dĩ nhiên lóng lánh một tia thanh minh, hận ý, sát niệm, chấp niệm phảng phất như bốc cháy theo, hai trong mắt dần dần tản mát ra một cỗ cảm giác không chút cảm tình, vô cùng lạnh lẽo, phảng phất như muốn hủy diệt cả thiên địa vũ trụ.

Oanh oanh oanh...

Mắt lạnh nhìn thẳng và ba tên yêu nghiệt, dù là Chân Tiên cảnh, nhưng lúc này dưới sự thiêu đốt và bạo tạc của pháp tắc bên trong vũ trụ chi tâm, cả ba không ngừng kêu gào tảm thiết, phảng phất như không còn chút sức chống cự. Từ nhân thần băng lạnh của Dương Thiên Lô dần dần tản mát tà khí ngợp trời cùng với một thứ hỏa hê ngạo nghễ.

Thế nhưng, cảm nhận được sinh mệnh bản thân đang trôi đi nhanh chóng, sâu trong ánh mắt Dương Thiên Lô dần hiện ra một tia hồi hận nhàn nhạt, theo sau là sự không cam lòng.

Giờ khắc này, hẳn rồi cuộc hiểu ra hàm nghĩa chân chính của đại đạo vô tình!

Chỉ có vô tình mới có thể không chút lo lắng, toàn tâm tu luyện, chỉ có vô tình mới có thể vứt bỏ trời buộc, dừng mãnh tiến lên! Chỉ có vô tình mới có thể duy ngã độc tôn, không từ thủ đoạn, đập đổ mọi cản trở, thẳng tiến tới đỉnh cao đại đạo!

Nếu như không phải lòng vương thiện niệm, tại lúc mới biết được Tiểu Kiến Nhân sẽ đối phó với mình, liền không từ thủ đoạn, không tiếc đại giới đi tru sát, Tiểu Kiến Nhân há có thể sống sót tới bây giờ?

Nếu như sớm chết giết Tiểu Kiến Nhân, thủ lĩnh yêu nghiệt sao còn có thể dựa vào Tiểu Kiến Nhân, Tiểu gia rồi quật khởi nhanh chóng như vậy?

Nếu như thủ lĩnh yêu nghiệt không thể nhanh chóng quật khởi, mẫu thân, Lăng Hi và chúng nữ, cùng với vô số sinh linh của Tam Thập Tam Thiên sao phải gánh chịu đại kiếp nạn?

Nếu như, có kiếp sau, Dương Thiên Lô nhất định sẽ không tái phạm sai lầm như vậy.

Đáng tiếc, ở đời không có chuyện ‘nếu như’.

Sinh mệnh đã dần dần rời xa, hẳn cũng cảm ứng được rõ ràng không được bao lâu nữa, hẳn sẽ triệt để biến mất khỏi vũ trụ, không có luân hồi, không có tái sinh. Bởi vì, lần thiêu đốt này là triệt để hủy diệt, hẳn và thủ lĩnh yêu nghiệt, Vô Thiên Thần Tôn, Tiểu Kiến Nhân, đều bị hủy diệt, sẽ không lưu lại bất kể thứ gì...

Bất quá, mặc dù đã hiểu ra, Dương Thiên Lô lại không chút hối hận khi gặp gỡ chúng nữ. Đại đạo vô tình, người có tình. Hẳn hối hận chỉ là bản thân không thể vô tình với người đối địch mình.

Ầm ầm!

Rất cực, năng lượng pháp tắc được Dương Thiên Lô và vũ trụ chi tâm thiêu đốt đã tới lúc không còn chịu đựng nổi, đột nhiên vang lên những tiếng “Ầm ầm...”, rồi sau đó triệt để nổ tung, hóa thành từng đoàn ánh sáng ngọc lấp lánh vô cùng, pháp tắc thiên đạo triệt để băng diệt, thủ lĩnh yêu nghiệt, tâm thần, thân thể, thần cách ba người Vô Thiên Thần Tôn, Tiểu Kiến Nhân sớm đã bị thiên đạo pháp tắc Thiên Tiên cảnh tập kích, tới lúc này bỗng nhiên nổ tung biến thành hư vô, không còn lại bất kể thứ gì.

Đồng dạng, ấn ký cực lớn và bản thân Dương Thiên Lô cũng giống ba người thủ lĩnh yêu nghiệt, triệt để biến mất.

Trong nháy mắt trước vụ nổ, trong đầu Dương Thiên Lô hiện ra từ thân hình khuynh quốc khuynh thành của Lăng Hi, Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lệ, Đoạn Ngọc Nhan, Dương Thiên Lô biết, từ lúc này hình ảnh của hẳn sẽ trở thành vĩnh hằng, từ nay về sau sẽ không còn Dương Thiên Lô tồn tại cùng chúng nữ.

Băng diệt!

Vũ trụ chân chính băng diệt!

Tất cả đều quay về hư vô, triệt để biến mất.

Nhóm ba người do vị thiếu nữ dẫn đầu mở mắt trừng trừng nhìn Thiên Tiên cảnh và vũ trụ chi tâm, cùng với ba gã yêu nghiệt trong đó biến mất triệt để.

Giờ khắc này, sâu trong nội tâm bởi vì phân thân nguyên thần của Hạ Quân Trúc mà sản sinh một tia buồn bã và đau sót sâu trong nội tâm, ngẩng ngốc nhìn về phía trước, nơi một hỗn độn thể giới rộng hàng tỉ dặm vuông vì lực lượng băng diệt đang dần trở thành hư không.

- Thật là khủng khiếp... Sư tỷ, may mà chúng ta không đi vào, thiên đạo pháp tắc Thiên Tiên cảnh cũng bị thiêu đốt... Yêu nghiệt thần tộc khẳng định đã chết, toàn bộ đều chết...

Nhân thần vị sư đệ của thiếu nữ mang theo một tia hãi hùng, nói.

- Hô... Sư phụ lão nhân gia dĩ nhiên gạt chúng ta, nói cái gì mà đã thành công, cuối cùng chúng ta lại chẳng được gì, còn thiếu chút mất mạng...

Trong lòng vị sư muội của thiếu nữ vẫn còn sợ hãi, chỉ là vừa nói tới đây đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, quay đầu nhìn lại sư tỷ, nói:

- Sư tỷ, người luyện hóa vũ trụ chi tâm kia là ai? Thật là lợi hại, đã lĩnh ngộ được pháp tắc thiên đạo Thiên Tiên cảnh rồi... Khẳng định là hẳn không muốn chúng ta phải chôn cùng, mới mạnh mẽ ngăn trở chúng ta tiến vào vũ trụ chi tâm...

- Hẳn là Dương Thiên Lô, là bằng hữu tốt nhất với phân thân nguyên thần của ta tại vũ trụ này...

Thiếu nữ vẫn kinh ngạc như cũ nhìn vào vùng hỗn độn đang dần biến mất, thanh âm tuy rằng bình tĩnh, nhưng vẫn ẩn chứa một tia đau thương nhàn nhạt.

Phân thân nguyên thần, tựa hồ như muôn đời luân hồi, ký ức về cuộc đời này của Hạ Quân Trúc với nàng mà nói không đáng kể chút nào, chỉ là một phần vô cùng nhỏ bé trong toàn bộ ký ức mệnh mông của nàng, thế nhưng lại khiến nàng cảm thấy đau lòng và không muốn. Giờ khắc này, ký ức của phân thân nguyên thần Hạ Quân Trúc dĩ nhiên chiếm giữ thần hồn nàng, thậm chí nắm quyền chủ đạo ý thức của nàng. Loại tình huống này lẽ ra căn bản không nên xuất hiện, nhưng Dương Thiên Lô lại quá đặc biệt.

Đặc biệt đến nỗi khiến nàng không thể coi phần ký ức đó là nhỏ bé để có thể dễ dàng xóa đi.

- Không phải chứ? Sư tỷ, phân thân nguyên thần của tỷ hình như chỉ là một Chân Thần cảnh nhỏ yếu mà thôi, hẳn là cao thủ như vậy sao có thể trở thành bằng hữu tốt nhất của tỷ?

- Hẳn bất quá chỉ mới hơn một trăm tuổi.

- Hơn một trăm tuổi? Sao có thể được? Hơn một trăm tuổi, hẳn sao có thể lĩnh ngộ pháp tắc thiên đạo Thiên Tiên cảnh?

Hai người đều kinh ngạc vô cùng hỏi lại. Trong mắt bọn họ, luyện hóa vũ trụ chi tâm, đồng thời có thể thiêu đốt hoàn toàn vũ trụ chi tâm, không thể nghĩ ngờ, tại trước khi luyện hóa vũ trụ chi tâm, Dương Thiên Lô khẳng định đã là cao thủ Địa Tiên cảnh, hơn nữa đã chạm tới cánh cửa pháp tắc thiên đạo Thiên Tiên cảnh, bằng không sẽ không có khả năng nhanh như vậy lĩnh ngộ pháp tắc thiên đạo Thiên Tiên cảnh, có thể thiêu đốt vũ trụ chi tâm.

- Sự thực đích xác như vậy. Phân thân của ta và hẳn xa nhau trăm năm, tại trăm năm trước, hẳn chỉ là một người có tu vi Chân Thần cảnh cửu trọng thiên đại viên mãn sống tại Vô Thiên... Không nghĩ tới lúc gặp lại, hẳn có thể luyện hóa vũ trụ chi tâm, còn đồng quy vu tận với yêu nghiệt thần tộc... Tình huống cụ thể thế nào ta không biết, nhưng có thể kết luận, trước khi hẳn luyện hóa vũ trụ chi tâm, hẳn còn chưa qua được Chân Thần cảnh. Nếu như hẳn thực là Địa Tiên mà nói, sao phải chọn cách cực đoan là đồng quy vu tận với yêu nghiệt?

Thiếu nữ chậm rãi nói, khí tức đau thương và tiếc hận trên khuôn mặt càng thêm cường liệt.

- Không phải chứ...? Sư tỷ, vậy chẳng phải nói..., hẳn...Hẳn tự thân ngưng tụ thần cách?

Giờ khắc này, hai người càng thêm chấn kinh rồi. Phải biết rằng, trong toàn bộ đại thể giới hỗn độn, hiện tại tu luyện giả Chân Tiên cảnh rất nhiều, thế nhưng từ năm đó đại chiến, tiên giới chỉ môn đóng lại, Chân Tiên diệt sạch, liền không còn tu luyện giả nào có thể chân chính trở thành Chân Tiên cảnh. Hiện tại, cao

thủ Chân Tiên cảnh chỉ bất quá là dựa vào luyện hóa thần cách rồi tấn chức. Tuy rằng cảnh giới đích xác đề thăng lên Chân Tiên cảnh, nhưng lực chiến đấu căn bản không thể đánh đồng. Người có thể bằng vào chính mình ngưng tụ thành thần cách thì không thấy có một ai. Chỉ ít, bọn họ chẳng bao giờ nghe nói qua. Bởi vì, không ai có thể lĩnh ngộ được năng lượng bản nguyên của thế giới hỗn độn.

Thiếu nữ khẽ thở dài một tiếng, gật đầu.

- Trách không được sư tỷ khó coi như vậy... Ta còn tưởng rằng sư tỷ... Phân thân nguyên thần của sư tỷ thân mật với hần...

- Khụ khụ... Sư muội, ta nguyên vốn cũng nghĩ như vậy, đáng tiếc a... Thực đáng tiếc... Nếu như hần không chết, nói không chừng tương lai có thể tấn chức Đại La Kim Tiên, tháo bỏ phong ấn thần tộc, tái hiện lại vẻ huy hoàng của tu luyện giới ngày đó...

688. Chương 701: Không Chết!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 701: Không chết!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Các người nói cái gì...

Thiếu nữ đang muốn quát lớn hai tiểu sư đệ sư muội không lớn không nhỏ, nhưng vừa mới nói được phân nửa, thần tình bỗng nhiên thay đổi, giống như nhìn thấy một chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Trong nháy mắt hoàn toàn thiêu đốt, triệt để băng diệt, Dương Thiên Lôi không vui không buồn, chỉ có một tia cô đơn nhàn nhạt và một đoạn hồi ức ngắn ngủi suốt đời.

Vốn tưởng rằng hình ảnh chúng nữ sẽ trở thành một tia ký ức cuối cùng của hần, thế nhưng khi vũ trụ chỉ tâm và chính mình hoàn toàn băng diệt, để hần kinh ngạc không gì sánh được chính là, ý thức của hần vẫn tiếp tục tồn tại như trước.

Hần lấy được một tia quang mang.

Quang mang chói sáng lấp lánh vô cùng.

Phảng phất như đạo quang mang thứ nhất, quang minh thứ nhất trong nháy mắt hỗn độn sơ khai.

Không có thân thể, không có nguyên thân, không có pháp lực, hần chỉ là một tia ý niệm tinh thuần nhất, tắm rửa trong đoàn quang mang ánh sáng ngọc kia, hần cảm rõ ràng cảm thụ được vô số quang điểm tồn tại.

Những đám quang điểm kia, tuy rằng không hề có bất cứ khí tức sinh mệnh nào, càng không hề có chút ba động ý thức, nhưng lại khiến Dương Thiên Lôi trong nháy mắt này khiếp sợ không cách nào hình dung.

Phù...

Quang điểm gần hần nhất, ba mươi lăm quang điểm, dĩ nhiên chậm rãi xoay tròn xung quanh hần, là phù Dương Thiên Lôi vô cùng quen thuộc.

Kia không phải là phù vũ trụ chỉ tâm thật lớn thì là cái gì? Bên ngoài có ba mươi lăm quang điểm, không phải là phương vị của ba mươi bốn người Trương Tử Hàm trước kia dung nhập vào phù sao? Một quang điểm còn lại không phải là do Lăng Hi nhưng tự hình thành?

- Đây là chuyện gì? Lẽ nào ta... Còn chưa chết hay sao? Những quang điểm này chẳng lẽ là đám người Lăng Hi, Tử Hàm... Còn có mấy thần sao?

Dương Thiên Lôi quả thực không thể tin được, rõ ràng thân thể, nguyên thần, lạc ấn sinh mệnh của hắn đều đã thiêu đốt, băng diệt toàn bộ, thế nhưng vì sao lúc này vẫn còn ý thức? Vì sao lại gặp phải tràng cảnh kỳ dị như thế này?

- Sư tử, đây là cái gì?

Ngay tại thời khắc Dương Thiên Lôi tràn ngập khiếp sợ, một thanh âm thiếu niên bỗng nhiên truyền vào trong ý niệm của hắn, giờ khắc này, tuy rằng Dương Thiên Lôi không có thân thể, không thể nói chuyện, càng không có một chút tu vi, thế nhưng lại vô cùng rõ ràng nghe được thanh âm này.

Chỉ bất quá Dương Thiên Lôi không biết người nói chuyện là ai...

- Không biết... Hắn và vũ trụ chỉ tâm đã băng diệt, vốn nên hóa thành hư vô, vì sao còn có thể lưu lại thứ gì đó?

- Là nàng?

Thời điểm nghe được thanh âm này, Dương Thiên Lôi nhất thời biết rõ là người nào, không phải Hạ Quân Trúc còn có thể là ai?

- Thần niệm của ta dĩ nhiên không thể tra xét... A?

Sau một lát, Hạ Quân Trúc một lần nữa nói, thần tình mang theo một tia kinh ngạc nhìn vào viên cầu hình quả trứng tỏa quang mang trong suốt nhàn nhạt, thời điểm nàng và sư đệ sư muội của mình nói chuyện vừa rồi, vẫn chăm chú nhìn vào hình cảnh đại băng diệt kia, khi chân không hoàn toàn biến mất, nàng dĩ nhiên nhìn thấy một đạo kim quang ánh sáng ngọc. Thẳng cho tới khi chạy tới phụ cận, đoàn kim quang kia mới tiêu biến toàn bộ, biến thành viên cầu hiện tại.

Để Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là, Hạ Quân Trúc dĩ nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng, phảng phất giống như nhìn thấy một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Dương Thiên Lôi ngoại trừ cảm nhận được quang điểm xung quanh, cùng với thanh âm nói chuyện của bọn họ, căn bản không biết chính mình đang trong trạng thái gì, vì sao Hạ Quân Trúc kêu lên sợ hãi.

Thế nhưng, còn chưa đợi được đáp án, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên cảm giác xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, cũng không còn nghe được bất cứ thanh âm nào khác.

- Chạy đi đâu rồi?

Đúng lúc này, người thiếu niên vừa rồi lại kinh ngạc hỏi một lần nữa.

- Vì sao lại biến mất?

Người thiếu nữ cũng kinh ngạc vô cùng hỏi.

Mà trong nháy mắt Hạ Quân Trúc đề cao thần niệm tới cực hạn, thế nhưng rốt cuộc vẫn không thể bắt được một chút khí tức của viên cầu kia, kinh ngạc trong lòng của nàng càng sâu hơn nhiều so với sư đệ sư muội!

Tại thời điểm nàng nỗ lực dùng thần thức tra xét viên cầu, viên cầu đầy vầng thần thức của nàng đi, mặt ngoài dĩ nhiên hiện lên những đạo phù huyền ảo màu vàng, lấy kiến thức của nàng cũng không hề xem hiểu dù chỉ một chút, thế nhưng phù màu vàng này lại khiến tâm thần của nàng run lên kịch liệt.

Nàng xem không hiểu, thế nhưng phân thân nguyên thần Hạ Quân Trúc của nàng đã từng nhìn thấy qua! Đây chẳng phải là phù màu vàng đã từng nhìn thấy trên người Dương Thiên Lôi còn là cái gì?

Càng không nghĩ tới chính là, viên cầu dĩ nhiên biến mất hoàn toàn trong hư không.

- Hắn... Hắn không chết!

Thanh âm của Hạ Quân Trúc dĩ nhiên mang theo một tia kích động nói.

- Ai không chết?

- Dương Thiên Lôi! Hắn không chết! Phù vừa rồi chính là thần thông đặc biệt của Dương Thiên Lôi!

- A? Điều này sao có thể? Rõ ràng pháp tắc thiên đạo đã thiêu đốt rồi...

- Nhất định là như vậy! Có thể lĩnh ngộ được năng lượng bản nguyên, tự động tu thành thần cách, khẳng định có năng lực chúng ta không thể biết! Nhưng vì sao lại hư không biến mất?

Chuyện tình quỷ dị như vậy, Hạ Quân Trúc căn bản không nghĩ ra, điều này tựa hồ đã vượt ra khỏi phạm trù thần thông, để nàng căn bản không thể hiểu được, bởi vì viên cầu biến mất quá mức quỷ dị, căn bản không hề có bất cứ vết tích lưu lại nào.

- Lăng Hi, Lăng Hi... Là nàng sao?

- Tử Hàm, là nàng sao?

- Mẫu thân, là người sao?

Tại viên cầu, không biết qua bao lâu, khi Dương Thiên Lôi không nghe được bất cứ thanh âm nào khác, dần dần bắt đầu cảm ngộ tình huống của chính mình, hần quay sang đám quang điểm vờn quanh chính mình, không ngừng nỗ lực dung nhập ý chí của chính mình, muốn giao lưu với các nàng, nhưng không hề nhận được bất cứ đáp lại nào.

Chết, hần vốn cho rằng chính mình sẽ chết, căn bản không hề nghĩ tới chính mình sẽ tiến vào loại trạng thái quỷ dị như thế này.

Ngoại trừ những quang điểm ngưng tụ thành phù thật lớn chậm rãi quay xung quanh hần, một mảnh tĩnh lặng, không có thanh âm, càng không có bất cứ khái niệm thời gian gì, cho dù là Dương Thiên Lôi muốn để tư duy của chính mình dừng lại cũng không làm được. Hơn nữa vốn tưởng rằng theo thời gian trôi qua, chính mình sẽ phát sinh thay đổi, thế nhưng Dương Thiên Lôi cảm giác giống như đã trôi qua hàng tỉ năm mà vẫn không hề có động tĩnh như trước, hần vẫn là quang điểm, vẫn chỉ là một tia ý niệm, quang điểm xung quanh vẫn chậm rãi xoay tròn bất biến mãi mãi.

Ba mươi ba quang điểm ngưng tụ thành phù, cùng với hai quang điểm phẳng phát giống như có hàng nghìn hàng vạn tia liên hệ quay xung quanh chính mình, Dương Thiên Lôi hiểu rõ xác thực những quang điểm này vô cùng có khả năng chính là đám người Trương Tử hàm cùng với Lăng Hi và mẫu thân. Điều này khiến Dương Thiên Lôi nghĩ bản thân hần phải chết không cần bàn cãi một lần nữa dâng lên ý chí cầu sinh, thế nhưng cảm giác thời gian trôi qua dài như vậy rồi vẫn không hề có một chút biến hóa.

Loại cảm giác này đối với Dương Thiên Lôi mà nói, quả thực là muốn chết cũng không được, muốn sống cũng không xong.

Trong không gian hỗn loạn, ba đạo thân ảnh phi hành như thiểm điện.

- Sự phụ còn nói lần này chúng ta mã đáo công thành, có thu hoạch lớn, thực tế không công lãng phí thời gian mấy năm, tay không quay về...

- Đúng vậy, nếu như vương bát đản... Dương Thiên Lôi không biến mất mà nói, chúng ta còn có thể mang về, đối với Nguyên Linh Môn coi như có thu hoạch lớn.

- Được rồi, có thể tận mắt nhìn thấy hình ảnh vũ trụ Thiên Tiên cảnh bằng diệt, đối với chúng ta mà nói đã coi như thu hoạch lớn rồi, tương lai chúng ta lĩnh ngộ pháp tắc thiên đạo sẽ có trợ giúp rất lớn... Các người không mệt mỏi sao?

Ba người một mặt phi hành cực nhanh, một mặt tùy ý giao lưu.

Ba người này chính là bản tôn của Hạ Quân Trúc và sư đệ sư muội của nàng. Ba người đến từ Hồng Quân đại thế giới trong Hỗn Độn đại thế giới, một đại thế giới cường đại hơn vô số lần so với Tam Thập Tam Thiên.

Hồng Quân đại thế giới, chỉ cần nghe được cái tên này liền biết được nơi phát nguyên, không sai, Hồng Quân đại thế giới chính là đại thế giới do Hồng Quân lão tổ mở ra. Hồng Quân lão tổ chính là đại tổ sư sáng lập ra Nguyên Linh Môn, có thể nói là nhân vật bài danh thứ hai trong tu luyện giới, so sánh với Tam Thập Tam Thiên, tựa như Nguyên Thủy tinh vực và Vô Cực tinh vực trước kia, căn bản không phải cùng một cấp bậc. Tam Thập Tam Thiên và Hạ Quân Trúc thoát nhìn bất quá là vũ trụ Thiên Tiên cảnh mà

thời, nhưng Hồng Quân đại thế giới lại là vũ trụ nguỵ xoa nhất cấp bậc Đại La Kim Tiên, ẩn chứa cơ duyên cơ hội lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với Tam Thập Tam Thiên.

Mấy trăm năm trước, Hồng Quân đại thế giới sinh ra số lượng cao thủ Chân Tiên cảnh không đếm xuể, đương nhiên, nhưng cao thủ Chân Tiên cảnh này đều là dựa vào thần cách yêu nghiệt phong ấn tại Hồng Quân đại thế giới mà ra.

Mà môn chủ Nguyên Linh Môn của ba người chính là một trong những cao thủ sớm tấn chức tới cảnh giới Chân Tiên nhất tại Hồng Quân đại thế giới.

- Sư tỷ, tỷ lại mệt mỗi sao?

Nghe được sư tỷ nói, hai người một lần nữa sửng sốt, ba người tại lúc viên cầu biến mất một cách quỷ dị, sau khi biết được không thể nào tìm kiếm được, liền bắt đầu trở lại Hồng Quân đại thế giới, lúc này đã phi hành được tròn nửa năm trong không gian hỗn loạn, trong thời gian nửa năm này tổng cộng phải nghỉ ngơi sáu lần, bình quân mỗi một tháng đều phải dừng lại tu luyện, nguyên bản loại tình huống này không có gì là kỳ quái, nhưng kỳ quái chính là, mỗi một lần nghỉ ngơi đều là sư tỷ tu vi cao nhất, mà không phải là hai người sư đệ sư muội tu vi thấp hơn.

Lông mày Quân Trúc hơi nhíu, gật đầu. Nàng cũng không rõ ràng lắm đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, lần đầu tiên nàng tiêu hao nghiêm trọng hơn so với sư đệ sư muội đưa ra đề nghị nghỉ ngơi, nàng đã cảm giác được không thích hợp, nhưng sau khi tỉ mỉ tra xét thân thể lại không hề cảm nhận được bất cứ dị dạng nào, pháp lực, thần niệm, cảnh giới tu vi vẫn trong trạng thái no đủ, căn bản không hề khác biệt so với trước kia, thế nhưng chỉ cần nàng vận chuyển thần niệm và pháp lực, mặc kệ là phi hành hay thi triển pháp tắc thần thông, năng lượng tiêu hao so với trước kia nhiều hơn mấy lần.

- Đây rốt cuộc là vì sao? Sư tỷ, tỷ thực sự không thành vấn đề?

- Thực sự không thành vấn đề... Hay là... Có lẽ bị phân thân nguyên thần của Hạ Quân Trúc ảnh hưởng chăng?

Hạ Quân Trúc nhíu mày nói.

Tên chân chính của nàng chính là Mộc Thanh Vũ. Sư đệ của nàng gọi là Ngưu Phấn, sư muội gọi là Lý Uyển Nhi. Mộc Thanh Vũ nói như vậy là bởi vì cho tới tận bây giờ, trong lòng của nàng vẫn thường xuyên dung nhập vào kinh lịch của phân thân nguyên thần của Hạ Quân Trúc khi còn sống. Điều này đối với nàng mà nói là chuyện rất không bình thường. Phân thân nguyên thần nàng phân ra tổng cộng có tám mươi một đạo, thu hồi cũng đã có hơn mười đạo rồi, nhưng mỗi khi thu hồi một đạo đều không tạo thành bất cứ ảnh hưởng mặt trái nào đối với nàng, trên cơ bản trong nháy mắt thu hồi liền lập tức chặt đứt bất cứ tạp niệm nào bên ngoài linh ngộ tâm linh, một ít ký ức vụn vặt càng trực tiếp bị hủy diệt.

Thế nhưng lúc này đây, Hạ Quân Trúc, không, phải là nói ký ức của Hạ Quân Trúc đối với Dương Thiên Lôi lại để nàng không đành lòng chặt đứt. Không phải là Hạ Quân Trúc dung tình quá sâu, mà là kinh lịch và thiên phú cường hãn của Dương Thiên Lôi để nàng không đành lòng quên đi. Nhất là thấy viên cầu kia, minh bạch Dương Thiên Lôi dĩ nhiên không chết, nàng thậm chí nghĩ, thủy chung có một ngày sẽ gặp lại Dương Thiên Lôi một lần nữa.

- Không đúng nha, sư tỷ, tuy phân thân nguyên thần này của tỷ có tu vi rất thấp, không thể tăng thêm tu vi, nhưng không nên vì như vậy mà sinh ra ảnh hưởng mặt trái tới chân thân?

- Có lẽ là do ảnh hưởng của tâm cảnh, ta cũng không hủy diệt ký ức này.

689. Chương 702: Nguyên Thanh Thiên Quân

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 702: Nguyên Thanh Thiên Quân

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hồng Quân đại thể giới.

Trong thế giới hỗn độn mang mang tản mát ra quang mang nhu hòa, rốt cuộc cũng xuất hiện trong ánh mắt phong trần mệt mỏi của Ngưu Phấn và Lý Uyển Nhi.

- Sư phụ, sư phụ, sư tỷ xảy ra chuyện!

Trong nháy mắt khi hai người thiểm điện lao vào trong Hồng Quân đại thể giới, tuy rằng khoảng cách tới Nguyên Linh Môn lên tới hàng tỉ dặm, nhưng hai người đã khẩn cấp đề thăng thần niệm tới cực hạn, trong tâm thần khẩn cấp hô lên.

Mười năm, nguyên bản chỉ là lộ trình bốn năm, hai người dĩ nhiên dùng thời gian mười năm, thậm chí còn trong tình huống không hề có chút thả lỏng. Mà lúc này, sư tỷ Mộc Thanh Vũ của bọn họ đã yên lặng tu luyện trong tám năm tròn.

Nguyên bản, ngay từ đầu lúc trở về, tốc độ tiêu hao thần niệm, pháp lực của Mộc Thanh Vũ tuy rằng rất nhanh, nhưng cũng không có bất cứ ảnh hưởng nào khác. Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, khoảng cách cần phải nghỉ ngơi của Mộc Thanh Vũ càng lúc càng ngắn hơn, thời gian một năm rưỡi, mỗi lần phi hành một canh giờ sẽ tiêu hao không còn, phải tiến vào trạng thái tu luyện, mà tu luyện một lần cần phải có mấy ngày. Càng kinh khủng chính là, khi đó mặc dù Mộc Thanh Vũ đang trong trạng thái tu luyện, thần niệm và pháp lực luôn luôn biến mất một cách thần bí. Sau thời gian phi hành hai năm, Mộc Thanh Vũ trực tiếp lâm vào trong trạng thái tu luyện sâu, cũng không thể nào khôi phục lại trạng thái thanh tĩnh ban đầu, nàng không ngừng hấp thu năng lượng thiên địa, nhưng vô luận hấp thu bao nhiêu đều sẽ biến mất hoàn toàn. Mà bản thân nàng lại thủy chung ở trong trạng thái thần niệm và pháp lực tiêu hao cạn kiệt.

Thế nhưng Mộc Thanh Vũ vẫn không phát hiện ra bất cứ dị thường nào khác.

Nguyên vốn tưởng rằng có thể là tâm cảnh của phân thân nguyên thần của Hạ Quân Trúc ảnh hưởng, nhưng Mộc Thanh Vũ một lần nữa tróc ra toàn bộ phân thân nguyên thần Hạ Quân Trúc, đồng thời phong ấn thật sâu trong cơ thể chính mình, loại tình huống này vẫn không hề có một chút chuyển biến tốt đẹp nào.

Trong thời gian tám năm tiếp theo, hoàn toàn dựa vào Ngưu Phấn và Lý Uyển Nhi thay phiên mang theo nàng phi hành.

- Hử?

Một thanh âm già nua lập tức vang lên, bỗng nhiên xuất hiện ngay trong đầu Ngưu Phấn và Lý Uyển Nhi.

- Xảy ra chuyện gì?

- Thần niệm và pháp lực của sư tỷ không biết vì sao biến mất một cách quỷ dị, căn bản không thể ngưng tụ, hiện tại sư tỷ đã tu luyện trong trạng thái này tròn tám năm, lúc nào cũng hấp thu linh khí thiên địa, thế nhưng trong cơ thể nàng vẫn không ngưng tụ được chút nào...

Ngưu Phấn vội vàng nói.

Trong nháy mắt khi Ngưu Phấn nói ra lời này, một đạo lưu quang phẳng phất như vượt qua thời không xuất hiện ngay phía trên Ngưu Phấn và Lý Uyển Nhi, thân hình hai người nhoáng lên rồi biến mất trong đó.

Khi xuất hiện một lần nữa, hai người đã trở về Nguyên Linh Môn.

- Lần lịch lãm này gặp cái gì? Kể lại rõ ràng cho ta!

Một lão giả toàn thân bao phủ trong màn kim quang bằng bạc như thần linh phất nhẹ tay một cái đã tiếp được Mộc Vũ Thanh từ trong tay Lý Uyển Nhi đưa tới bên cạnh, thần niệm Thiên Tiên cảnh tìm kiếm một lượt trên người Mộc Thanh Vũ, trong ánh mắt lấp lánh một tia khiếp sợ, nhìn về phía Ngưu Phấn và Lý Uyển Nhi nói.

Lão giả này chính là sư phụ của ba người, cao thủ Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, một trong những nhân vật uy chấn một phương tại Hồng Mông đại thể giới, Nguyên Thanh Thiên Quân.

Trước khi ba người Mộc Thanh Vũ đi ra ngoài lịch lãm, hắn đã bằng vào thần thông vô thượng thôi diễn thiên đạo, tuy rằng không thể biết được tình huống cụ thể, nhưng lại biết được bọn họ trong cuộc lịch lãm lần này có thu hoạch lớn. Nhưng không nghĩ tới, lúc trở về, Mộc Thanh Vũ dĩ nhiên rơi vào trong trạng thái kỳ dị như vậy. Hắn có thể cảm ứng được rất rõ ràng, Mộc Thanh Vũ hiện tại đã rơi vào trong trạng thái tu luyện tầng sâu vẫn như trước điên cuồng hấp thu năng lượng thiên địa xung quanh, thế nhưng trong cơ thể nàng lại không hề chứa đựng pháp lực thần niệm. Chỉ cần như vậy đã khiến hắn không thể giải thích được, nhưng càng làm hắn kinh ngạc chính là, lúc thần niệm Thiên Tiên cảnh của hắn tham nhập vào trong cơ thể Mộc Thanh Vũ, dĩ nhiên cũng biến mất một cách quỷ dị, phẳng phất giống như bị Mộc Thanh Vũ thôn phệ hoàn toàn.

Duy nhất để hắn hơi an tâm chính là, thân thể của Mộc Thanh Vũ, nguyên thần, khí tức sinh mệnh không hề yếu bớt dù chỉ một chút, chỉ giống như nàng chỉ hao hết pháp lực và thần niệm mà thôi.

Ngưu Phấn, Lý Uyển Nhi nhìn thấy sư phụ động dung như vậy, nhất thời không để ý trả lời câu hỏi của sư phụ, ngược lại có điểm lo lắng hỏi thăm:

- Sư phụ, sư tỷ nàng làm sao vậy?

- Bản thân nàng không có việc gì. Không cần phải lo, trước tiên nói cho vì sư biết các người đã trải qua những gì, vì sư mới định đoạt!

Nguyên Thanh Thiên quân trầm giọng nói.

- Vâng!

Hai người vội vàng đáp, đồng thời khi nói, mi tâm của Ngưu Phấn và Lý Uyển Nhi bỗng nhiên phát ra hai đạo quang mang màu trắng, hai người trực tiếp ngưng tụ ký ức về những hình ảnh kinh lịch trong đoạn thời gian vừa qua thành tinh mang truyền vào trong đầu Nguyên Thanh Thiên Quân.

...

Trong đầu rất nhanh lọc lấy ký ức của hai người, hơn mười phút sau, Nguyên Thanh Thiên Quân khiếp sợ nhìn Mộc Thanh Vũ, nói ra một câu để Ngưu Phấn và Lý Uyển Nhi hoàn toàn không thể giải thích được:

- Bất diệt chi vũ... Thực sự là bất diệt chi vũ...

- Sư phụ... Bất diệt chi vũ là cái gì?

- Bất diệt chi vũ, tại ghi chép cổ xưa nhất của Hồng Mông đại thế giới từng nhắc tới qua. Hết thủy vũ trụ đều có thọ hạn của chính mình, phát triển tới cảnh giới nhất định, cho dù không có kiếp nạn cũng sẽ có băng diệt. Nếu như chân tiên sáng tạo ra vũ trụ này vẫn còn sống sẽ tiến hành trọng tổ, bắt đầu một kỷ nguyên mới... Tuy rằng vẫn trở thành vũ trụ như ban đầu, nhưng trên thực tế là một vũ trụ hoàn toàn mới. Thế nhưng, nếu như vị chân tiên này đã ngã xuống mà nói, vũ trụ sẽ triệt để biến mất. Mà bất diệt chi vũ là một tồn tại vô cùng đặc thù!

- Bất diệt chi vũ, bản thân đã có năng lực trọng tổ, mặc dù là chân tiên sáng tạo ra nó đã vẫn lạc, nhưng sau khi đại băng diệt có thể giống như phượng hoàng niết bàn trọng tân thành hình. Viên cầu các người nhìn thấy chính là hình thức ban đầu của vũ trụ sau khi đại băng diệt, niết bàn hình thành.

- Trong vũ trụ hình thức ban đầu có ẩn chứa tất cả ẩn ký sinh linh trong lúc đại băng diệt, loại ẩn ký này không phải dấu vết sinh mệnh, cũng không phải là ẩn ký linh hồn, chỉ là một cố ý niệm tinh thuần nhất, dựa theo ghi chép có nói, tại lúc nó thu đủ năng lượng thiên địa sẽ dần dần phát triển trở thành một vũ trụ hoàn chỉnh chân chính, ngoài pháp tắc thiên đạo, vũ trụ chi tâm cùng với tất cả các sinh linh sẽ hình thành một lần nữa, khôi phục tới trạng thái trước khi băng diệt.

Thanh Nguyên Thiên Quân chậm rãi giải thích nói, ánh mắt thủy chung nhìn vào Mộc Thanh Vũ, đôi lông mày nhíu sát lại, tuy rằng không biết rõ thần niệm sẽ bị Mộc Thanh Vũ bị hấp thu, nhưng vẫn như trước không ngừng lóe ra tại mi tâm của hắn.

- Nếu như vì sư không sai, vũ trụ hình thức ban đầu rất có thể đang ở trong cơ thể của Thanh Vũ!

Thanh Nguyên Thiên Quân nói.

- A? Ý của sư phụ là... Nó đang hấp thu năng lượng của sư tỷ sao?

- Uhm!

- Thế nhưng tỷ mỉ tra xét vô số lần, căn bản không phát hiện được thân thể của chính mình có bất cứ dị thường nào, nó có thể ẩn giấu nơi đâu?

Lý Uyển Nhi hiếu kỳ hỏi.

- Thanh Vũ đương nhiên không thể tra xét được, yên tâm đi, rất nhanh Thanh Vũ sẽ khôi phục bình thường.

Hai tròng mắt của Nguyên Thanh Thiên Quân lấp lánh tinh quang, nói:

- Các người lui xuống trước, truyền lệnh xuống dưới vì sư bắt đầu bế quan, bất luận kẻ nào cũng không được đánh nhiễu.

- Dạ!

...

Nguyên Linh Môn, Linh Đạo Động, đây là nơi bế quan tu luyện của Nguyên Thanh Thiên Quân, là động thiên có năng lượng thiên địa hồn hậu nhất toàn bộ Nguyên Linh Môn.

Tại lúc các môn hạ đệ tử tuyên bố bế quan, hần trực tiếp dẫn theo Mộc Thanh Vũ đang trong trạng thái tu luyện tăng sâu bước vào Linh Đạo Động, so với năng lượng thiên địa bên ngoài nồng đậm hơn gấp trăm nghìn lần, nhất thời khiến tốc độ hấp thu năng lượng của Mộc Thanh Vũ tăng lên rất nhiều lần. Thế nhưng, dù vậy, tốc độ hấp thu năng lượng vẫn không cản nổi tốc độ năng lượng biến mất trong cơ thể Mộc Thanh Vũ, căn bản không hề có một chút khác nhau so với trạng thái ban đầu.

- Bất diệt chi vũ quả nhiên lợi hại, Thanh Vũ có tu vi Địa Tiên cảnh, tốc độ hấp thu năng lượng vô cùng kinh người, thế nhưng vẫn không cản nổi hình thức ban đầu của nó hấp thu năng lượng... Vũ trụ này đến tột cùng là vị đại năng nào mở ra?

Nguyên Thanh Thiên Quân cảm ứng trạng thái của Mộc Thanh Vũ, thầm nghĩ trong lòng.

Tuy rằng chưa nói rõ với Ngưu Phấn, Lý Uyển Nhi, nhưng chính hần cũng hiểu được. Nguyên nhân Mộc Thanh Vũ gặp phải trạng thái như vậy đích thực là do phân thân nguyên thần của nàng tại Tam Thập Tam Thiên ban tặng. Mặc dù nàng đã hoàn toàn phong ấn phân thân nguyên thần này cũng không thể ngăn cản được vũ trụ hình thức ban đầu thông qua cơ thể nàng hấp thu năng lượng thiên địa.

Bởi vì, vũ trụ này không chỉ đơn giản là bất diệt chi vũ đại bằng diệt xong lại niết bàn trùng tổ, bởi vì theo như tin tức Ngưu Phấn và Lý Uyển Nhi truyền lại cho hần, lúc vũ trụ đại bằng diệt đã bị Dương Thiên Lôi hoàn toàn rèn luyện nắm giữ trong tay, mà Dương Thiên Lôi có quan hệ rất lớn đối với phân thân nguyên thần của Mộc Thanh Vũ.

Thần niệm, thần niệm của Dương Thiên Lôi!

Phân thân nguyên thần của Mộc Thanh Vũ ẩn chứa thần niệm của Dương Thiên Lôi.

Nguyên nhân chính là bởi vì như vậy, vũ trụ hình thức ban đầu mới tiến vào trong cơ thể của Mộc Thanh Vũ, xác thực mà nói, tiến vào trong thần niệm của Dương Thiên Lôi đã nắm giữ nó từ trước.

Lớn lên tại Hỗn Độn đại thế giới, vực ngoại thần tộc, cùng với vô cùng vô tận vượt qua nhận biết của Thanh Nguyên Thiên Quân, không gian vị diệt thâm thúy không gì sánh được, tiểu thiên địa vạn vật, mỗi một cây cỏ nhỏ đều ẩn chứa đại đạo, đại đạo hàng vạn hàng nghìn, tất cả đều viên mãn. Tại ghi chép lịch sử tu luyện giới của Hồng Quân đại thế giới, đích xác có tồn tại bất diệt chi vũ. Bất quá chỉ là ghi chép không rõ ràng, chỉ là liên quan tới những hình ảnh ký ức của Ngưu Phấn và Lý Uyển Nhi. Mà Nguyên Thanh Thiên Quân có thể khẳng định Mộc Thanh Vũ trở thành trạng thái như vậy là bởi vì phân thân nguyên thần, phần còn lại là bởi vì nhận biết là linh ngộ đối với đại đạo của hần phán đoán ra.

Vũ trụ bất diệt cũng sở hữu viên mãn của chính mình, nó tiến vào trong cơ thể Mộc Thanh Vũ, bởi vì nó muốn thu được đại viên mãn của bản thân.

...

Chậm rãi khoan chân ngồi trước mặt Mộc Thanh Vũ, chỉ trong nháy mắt, Nguyên Thanh Thiên Quân phẳng phất giống như dung nhập vào trong thiên địa, toàn bộ thân ảnh trở nên hư huyền, sau một lát, trong Linh Đạo Động vô cùng rộng lớn, linh khí thiên địa bỗng nhiên lấy tốc độ vô cùng kinh khủng bắt đầu hội tụ về phía Nguyên Thanh Thiên Quân, mi tâm của hắn phát sinh một đạo quang mang ánh sáng ngọc, quán thông với Mộc Thanh Vũ.

- Thanh Vũ, lúc khôi phục pháp lực, lập tức phóng xuất tất cả khí tức ba mươi ba phân thân nguyên thần ra ngoài, bao gồm cả thần niệm câu thông với Dương Thiên Lôi kia, không để sót lại một chút!

Mộc Thanh Vũ đang chìm đắm trong trạng thái tu luyện tầng sau, nghe được thanh âm quen thuộc của sư phụ, tâm thần chấn động, nhất thời hiểu rõ chính mình đã trở về Nguyên Linh Môn, thời gian mười năm, ảnh hưởng rất sâu, tuy rằng Mộc Thanh Vũ vẫn không thể tra xét được trong cơ thể của chính mình đến tột cùng là có chuyện gì khác nhau, thế nhưng đã kết luận được, trạng thái của chính mình lúc này tất nhiên có liên quan tới phân thân nguyên thần và Dương Thiên Lôi kia. Chỉ là khi nàng quyết định muốn chặt đứt tất cả lại không thể tụ tập được một chút pháp lực và thần niệm nào. Vì vậy nghe được sư phụ nói, nàng đương nhiên rõ ràng sư phụ đang cứu chính mình.

- Sư phụ, hẳn thực sự ở trong cơ thể ta sao?

- Đúng vậy, theo lời ta nói mà làm, vì sư quán thấu năng lượng cho ngươi! Bắt đầu đi!

Nguyên Thanh Thiên Quân nói xong, pháp lực bàng bạc quanh thân và thần niệm nhất thời bắt đầu điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Mộc Thanh Vũ.

690. Chương 703: Thanh Tĩnh Chân Chính

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 703: Thanh tĩnh chân chính

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hiện tại chỉ cần tốc độ năng lượng quán nhập vào trong cơ thể của Mộc Thanh Vũ có thể ngang bằng hoặc có lẽ vượt qua được tốc độ hấp thu năng lượng vũ trụ hình thức ban đầu kia, Mộc Thanh Vũ liền có thể khôi phục được pháp lực và thần niệm.

Tu vi bản thân của Nguyên Thanh Thiên Quân đã là Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, hơn nữa có năng lượng thiên địa cuộn cuộn không ngừng trong Linh Đạo Động cung ứng, làm được điểm này không khó, dù sao vũ trụ hình thức ban đầu cũng chỉ là mới sinh ra mười năm, còn đang trong giai đoạn nhỏ yếu vô cùng.

Trong vũ trụ hình thức ban đầu, thời gian hư vô, không có đầu cung, càng không có cực hạn, căn bản không hề có khái niệm thời gian. Thời gian mười năm, đối với Dương Thiên Lôi mà nói cảm giác giống như trải qua hàng tỉ năm dài đằng dặc, Dương Thiên Lôi ngay từ đầu tràn đầy phiền táo, cô tịch, thống khổ, sau khi không thu được bất cứ đáp lại nào của các quang điểm, vô số lần nỗ lực để ý thức của chính mình dừng lại, thế nhưng hắn không thể làm được. Theo như thời gian trôi qua, toàn bộ tinh thần ý niệm dần dần yên tĩnh, cũng để hắn hiểu rõ, muốn thoát khỏi tình cảnh hiện tại, chỉ có thể làm rõ tình trạng của chính mình trước.

Theo thời gian trôi qua, rốt cuộc Dương Thiên Lôi cũng dứt bỏ tất cả, hoàn toàn dung nhập vào trong vũ trụ hình thức ban đầu, vô bi vô hỷ, vô dục vô cầu, tất cả oán hận tình cừu dần dần bị xua tan, lẳng lặng cảm ngộ quang điểm chậm rãi vận chuyển quanh xung quanh chính mình.

Lúc này, để Dương Thiên Lôi kinh ngạc phát hiện ra, hắn dĩ nhiên cảm thụ được khí tức đại đạo bản nguyên, tuy rằng rất yếu ớt, thế nhưng theo thời gian trôi qua lại phẳng phất như không ngừng mạnh mẽ hơn, càng khiến Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là, hắn nguyên bản chỉ là một cỗ ý niệm yếu ớt nhất, nhưng cỗ ý

niệm này lại đang chậm rãi mạnh hơn, quang điểm chậm rãi vận chuyển xoay xung quanh hắc lấy tốc độ cực kỳ thông thả, cuộn cuộn không ngừng cung cấp năng lượng thiên địa tinh thuần nhất cho hắc.

Năng lượng bản nguyên!

Tại lúc Dương Thiên Lô hoàn toàn luyện hóa vũ trụ chi tâm, nắm giữ năng lượng bản nguyên.

Tuy rằng lúc đó hắc hoàn toàn trong trạng thái cảm giận ngút trời, đồng quy vụ tận với đại nhân, căn bản không hề phân ra bất cứ tâm thần linh ngộ gì đó, nhưng bản thân xác thực hiểu rõ, xác thực linh ngộ được loại năng lượng bản nguyên này.

Tuy rằng cỗ năng lượng này cực kỳ thông thả dung nhập vào trong ý niệm của hắc, thế nhưng Dương Thiên Lô lại có thể khẳng định được, theo thời gian trôi qua, ý niệm của hắc sẽ càng lúc càng trở nên cường đại, chờ tới lúc cường đại tới trình độ nhất định, lấy tâm cảnh Chân Tiên cảnh của hắc lúc này, tất nhiên có thể trọng tổ thân thể, phục sinh chân chính.

Có lẽ chịu đựng tịch mịch và thống khổ trong thời gian dài, muốn chết cũng không được, hoặc có lẽ là tâm thần đã trầm lắng, ái hận tình thù rời xa, giờ khắc này, sâu trong nội tâm của Dương Thiên Lô dĩ nhiên sinh ra một cỗ ý chí cầu sinh hàn nhạt.

Theo cỗ ý chí này sinh ra, Dương Thiên Lô rõ ràng cảm giác được tâm tình của chính mình càng lúc càng trở nên trong sáng, càng khiến hắc thấy kinh hãi chính là, ba mươi lăm quang điểm quay xung quanh chính mình tựa hồ bởi vì sự thay đổi của hắc mà có chút lay động ngoài quỹ tích ban đầu, theo ba mươi năm quang điểm này thay đổi, toàn bộ quang điểm trong không gian vô cùng vô tận toàn bộ đều trở nên càng thêm sinh động, ngay cả quỹ tích vận chuyển đều xảy ra biến hóa vi diệu... Không biết trải qua bao lâu, Dương Thiên Lô bỗng nhiên cảm thấy tốc độ vận chuyển của vô số quang điểm khắp không gian bỗng nhiên nhanh hơn vô số lần, năng lượng bản nguyên trong sát na dừng mãnh đề cao dung nhập cũng tăng lên mấy lần.

Tựa hồ mấy vạn năm, không có khái niệm thời gian, thế nhưng Dương Thiên Lô phảng phất như đã chịu được hàng tỉ năm, tại lúc cảm giác nhanh hơn, tốc độ vận hành của các quang điểm bỗng nhiên một lần nữa đề cao, lúc này đề cao càng thêm kinh khủng, đủ tăng lên mấy trăm nghìn lần, giờ khắc này, năng lượng bản nguyên tinh thuần bằng bạc giống như núi lửa bộc phát hướng về phía Dương Thiên Lô, tốc độ vận chuyển quang điểm càng đề cao tới tốc độ kinh người.

Dương Thiên Lô rõ ràng cảm ứng được ý niệm của chính mình lấy tốc độ đề cao vô cùng kinh người, quang điểm hắc ngưng tụ thành trong vũ trụ hình thức ban đầu phảng phất như biến thành một vòng mặt trời chiếu sáng lóa mắt.

Lại phảng phất là mấy trăm vạn năm, thậm chí càng lâu, Dương Thiên Lô bỗng nhiên cảm thấy hắc đã không phải là một cỗ ý thức đơn thuần, hắc có cảm giác lực lượng.

Đúng vậy, là lực lượng đã lâu không thấy, là thần niệm đã lâu không còn.

Thời gian vẫn trôi nhanh như trước, quang điểm Dương Thiên Lô thật lớn kia dĩ nhiên không ngừng hiện ra ngưng tụ thành các loại pháp tắc thần thông, cho dù hắc đã không còn thân thể, không có nguyên thần, thậm chí ẩn ký nguyên thần cũng không có, thế nhưng hắc lại sở hữu năng lượng thi triển pháp tắc thần thông.

- Sao có khả năng?

Nguyên Thanh Thiên Quân vốn tưởng rằng trong vòng mấy canh giờ, thông qua năng lượng cường đại do chính mình quán nhập vào trong cơ thể, Mộc Thanh Vũ tất nhiên có thể khôi phục tu vi, hoàn toàn phóng ra toàn bộ mọi thứ có liên quan tới Dương Thiên Lô, khôi phục tự do. Nhưng hắc không nghĩ tới chính là, hắc có tu vi Thiên Tiên cảnh, quán thân trong thời gian tròn một ngày một đêm, Mộc Thanh Vũ vẫn không hề có một chút dấu hiệu khôi phục, mặc kệ hắc quán thân năng lượng hay là Mộc Thanh Vũ tu luyện ngưng tụ năng lượng, vẫn như trước từng đoàn từng đoàn lũ lượt biến mất, vũ trụ hình thức ban đầu trong cơ thể Mộc Thanh Vũ phảng phất giống như một cái động không đáy, căn bản không hề tồn tại cực hạn, hắc quán thân năng lượng càng nhanh thì biến mất cũng càng nhanh.

Điều này khiến Thanh Nguyên Thiên Quân kinh ngạc vô cùng. Phải biết rằng vũ trụ hình thức ban đầu này tuy rằng là vũ trụ niết bàn bất diệt, nhưng bắt quá là vừa mới sinh ra trong vòng mười năm mà thôi, so sánh với bản thân nó lại thời kỳ đỉnh phong, hiện tại giống như sinh mệnh vừa mới ngưng tụ hình thành trong bụng mẹ, sao có khả năng sở hữu khẩu vị ăn uống kinh khủng tới như vậy?

Ngay từ đầu Nguyên Thanh Thiên Quân cực kỳ khẳng định, bằng vào tu vi cảnh giới Thiên Tiên cảnh cùng với năng lượng cung ứng cuộn cuộn không ngừng trong Linh Đạo Động, tất nhiên có thể tạm thời khiến nó ăn no, chỉ ít cũng đạt tới mức cân đối, giúp Mộc Thanh Vũ có thời gian khôi phục. Dù sao mặc dù vũ trụ bất diệt là vũ trụ của Đại La Kim Tiên cảnh, cũng chỉ là sinh mệnh mới trong quá trình niết bàn trọng sinh, tốc độ hấp thu năng lượng tự nhiên có giới hạn.

Thế nhưng hiện tại hắn phát hiện chính mình quá mức đánh giá thấp vũ trụ hình thức ban đầu này rồi.

- Sư phụ... Không được sao?

Nhưng vào lúc này, để Dương Thiên Lôi càng kinh hãi hơn chính là, hắn phảng phất như đã trải qua hàng tỉ năm, dĩ nhiên tại giờ khắc này, trong ý niệm yếu ớt bỗng nhiên bắt được một thanh âm yếu ớt, thanh âm kia không phải là lời nói chân chính, mà chỉ là ba động thần niệm, thế nhưng trong nháy mắt Dương Thiên Lôi xác định được ba động thần niệm này chính là người hắn gặp được trước khi thiêu đốt chính mình ...- Hạ Quân Trúc.

Trong nháy mắt này, ý niệm của Dương Thiên Lôi sản sinh ba động kịch liệt, không chỉ là hàng tỉ năm a, đó là khái niệm như thế nào? Giờ khắc này, lần thứ hai bắt được thanh âm kia, Dương Thiên Lôi làm sao có thể không kích động? Hầu như trong nháy mắt, ý niệm tinh thuần không gì sánh được của Dương Thiên Lôi cuộn cuộn tuôn ra, đuổi theo hương hướng ba động thần niệm kia.

Trong sát na, nếu như sở hữu thân thể mà nói, Dương Thiên Lôi tất nhiên sẽ ngửa mặt lên trời hưng phấn huyết sáo thật dài.

Cảm ứng được rồi!

Giờ khắc này, hắn dĩ nhiên cảm ứng được khí tức thế giới bên ngoài, cảm ứng được khí tức Hạ Quân Trúc.

Hắn nguyên bản phảng phất như đang ở trong hư không, tại giờ khắc này ý niệm bỗng nhiên quên đi khái niệm thời gian, cùng lúc đó, càng đối với không gian xung quanh chính mình chân chính có nhận thức đúng ý nghĩa về "hình". Hắn tinh tường cảm giác được, hắn lúc này đang ở trong một viên cầu hình tròn. Không gian phảng phất giống như vô biên vô hạn kia dĩ nhiên là một viên cầu hình trứng so với củ khoai tây không lớn hơn là bao nhiêu, mà viên cầu hình trứng này lại tồn tại chỉ trong một tia thần niệm.

Tuy rằng tia thần niệm này đối với Dương Thiên Lôi mà nói đã là cấp thấp vô số lần, nhưng trong nháy mắt Dương Thiên Lôi liền khẳng định được, kia chính là thần niệm chính bản thân hắn đã từng phát ra.

Cổ thần niệm này đang ở nơi nào?

Đang ở chỗ sâu trong đầu Hạ Quân Trúc!

Cùng lúc nhất thời, Dương Thiên Lôi cũng cảm ứng được mãnh liệt vô cùng, Hạ Quân Trúc đang dốc sức hấp thu năng lượng thiên địa xung quanh, thế nhưng tất cả năng lượng năng hấp thu được căn bản không hề dừng lại, liền bị viên cầu hình trứng của chính mình thôn phệ hoàn toàn.

- Thanh Vũ, đừng nóng vội, sư phụ không nghĩ tới tốc độ hấp thu năng lượng của vũ trụ hình thức ban đầu này lại kinh khủng tới như vậy... Xem ra chỉ dựa vào một mình ta khẳng định không được.

- Người chờ một chút!

Ngay tại thời điểm Dương Thiên Lôi thôi động ý niệm câu thông với Hạ Quân Trúc, một ba động thần niệm hoàn toàn xa lạ khác truyền tới, khiến Dương Thiên Lôi lập tức có hành động, ngược lại ý niệm khê động, thâm nghĩ trong lòng:

- Vũ trụ hình thức ban đầu?

- Vũ trụ hình thức ban đầu? Sư phụ, người đang nói Dương Thiên Lôi sao?

Đúng lúc này, Mộc Thanh Vũ hỏi ra vấn đề Dương Thiên Lôi muốn biết. Tuy rằng Mộc Thanh Vũ biết được sư phụ đang cứu nàng, nhưng Nguyên Thanh Thiên Quân cũng không nói cho nàng biết chuyện về bắt diệt chi vũ. Vì vậy nghe được lời nói của Nguyên Thanh Thiên Quân mới có điểm không giải thích được hỏi ngược lại.

- Có thể là như vậy. Vũ trụ băng diệt là một vũ trụ rất đặc thù, là bắt diệt chi vũ!

Thần niệm của Nguyên Thanh Thiên Quân nói.

- Bắt diệt chi vũ là cái gì?

Mộc Thanh Vũ hỏi một lần nữa.

Nguyên Thanh Thiên quân tại thần niệm rất nhanh giảng giải một lần đối với Mộc Thanh Vũ, lúc này đây giảng giảng càng thêm tỉ mỉ, đồng thời nói rõ nguyên nhân vì sao Mộc Thanh Vũ lại rơi vào trạng thái hiện tại.

Giờ khắc này, Mộc Thanh Vũ ngoại trừ kinh ngạc ra còn lâm vào trầm tư. Mà Dương Thiên Lôi cũng nghe được thanh âm đối thoại của hai người, tâm tình quả thực không biết dùng từ ngữ gì để hình dung được.

Khiếp sợ, kinh hãi, khiếp sợ vô biên, kinh hãi vô biên!

Vô luận như thế nào hắn cũng không nghĩ ra được, Tam Thập Tam Thiên lại là tồn tại cường đại mà đặc biệt tới như vậy, càng không nghĩ ra, ngay từ đầu phán đoán của hắn là chính xác, ba mươi lăm quang điểm xoay xung quanh hắn chính là đám người Trương Tử Hàm, Lăng Hi và mẫu thân.

Niết bàn trọng tổ, khi thời khắc đầu tiên vũ trụ hình thức ban đầu niết bà trọng tổ thành công, sinh linh băng diệt bởi vì tất cả pháp tắc thiên đạo của Tam Thập Tam Thiên băng diệt đều sẽ sống lại!

Không chết! Không chỉ là hắn không chết, đám người Trương Tử Hàm, Lăng Hi, mẫu thân, cùng với huynh đệ tỷ muội, bằng hữu đều không hề chết.

Chỉ bất quá, phải lĩnh ngộ năng lượng bản nguyên, chân chính luyện hóa vũ trụ chi tâm của Tam Thập Tam Thiên thì mới có thể trở về trạng thái thanh tĩnh. Mà đám người Lăng Hi, Trương Tử Hàm lúc này chỉ là một đoàn ý niệm tinh thuần, ý niệm không có ý thức.

- Vì vậy, chỉ khi phóng xuất tất cả mọi thứ có liên quan tới hắn ra ngoài, người mới có thể khôi phục bình thường... Được rồi, sư phụ tạm thời đình chỉ quán nhập năng lượng cho người, tìm một ít cao thủ tới đây trợ trận, tất nhiên có thể giúp người khôi phục, yên tâm đi...

Đúng lúc này, Nguyên Thanh Thiên Quân nói một lần nữa.

- Chờ một chút, sư phụ... Nếu như ta thả ra toàn bộ phân thân nguyên thần tại Tam Thập Tam Thiên và thần niệm có liên quan tới Dương Thiên Lôi sẽ ảnh hưởng tới tốc độ lớn của vũ trụ hình thức ban đầu sao?

- Dương nhiên là không. Sau khi người thả ra ngoài, hắn liền thu được viên mãn tự thân, căn bản không cần thông qua người là đã có thể hấp thu được năng lượng thiên địa xung quanh, tự động trưởng thành, hơn nữa trưởng thành rất nhanh!

- A, như vậy thì tốt rồi!

Mộc Thanh Vũ nói.

- Được rồi, ta đi trước...

- Chờ một chút!

Ngay lúc Nguyên Thanh Thiên Quân muốn rút thần niệm rời đi, để hắn khiếp sợ vô cùng chính là, trong tâm thần dĩ nhiên truyền tới một thanh âm. Thanh âm này, Nguyên Thanh Thiên Quân rất xa lạ, nhưng đối với Mộc Thanh Vũ lại quen thuộc vô cùng, xác thực mà nói, là quen thuộc vô cùng đối với Hạ Quân Trúc!

691. Chương 704: Sinh Mệnh Sinh Ra

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 704: Sinh mệnh sinh ra

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ai?

- Dương... Thiên Lô?

Nguyên Thanh Thiên Quân và Mộc Thanh Vũ hầu như cùng một lúc nói trong lòng. Dương Thiên Lô có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng ba động thần niệm bằng bạc của Nguyên Thanh Thiên quân trong sát na tràn ngập ra, khiến tâm tình khiếp sợ hoàn toàn hiển lộ không chút che giấu. Mà Mộc Thanh Vũ ngoại trừ khiếp sợ cường liệt ra, còn có một cỗ tình cảm kinh hãi hỗn loạn không tên.

Hơn nữa, tại lúc thanh âm vừa mới hạ xuống, Mộc Thanh Vũ và Nguyên Thanh Thiên Quân đồng thời cảm ứng được năng lượng xung quanh trôi qua cực nhanh bỗng nhiên dừng lại, thần niệm năm xưa Dương Thiên Lô lưu lại cho Hạ Quân Trúc tại chỗ sâu trong Mộc Thanh Vũ cũng nhanh chóng chia ly.

Chốc lát sau, căn bản không để hai người kịp phản ứng, oanh một tiếng, viên cầu rời khỏi đầu Mộc Thanh Vũ, xuất hiện ngay trước mặt hai người.

Viên cầu, vũ trụ bắt diệt hình thức ban đầu.

Cùng với lần đầu tiên Mộc Thanh Vũ nhìn thấy đã có sự khác nhau rất lớn, thời gian hơn mười năm vừa qua nó đã lớn hơn rất nhiều, nguyên bản chỉ lớn hơn củ khoai tây một chút, lúc này đường kính dĩ nhiên lên tới mười thước, xung quanh ẩn chứa rất nhiều phù văn màu vàng huyền ảo không gì sánh được, trong sát na phẳng phất như dung hợp thành một thể với toàn bộ Linh Đạo Động, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, đang bành trướng cực nhanh.

- A?

- A?

- A?

Ba tiếng kinh hô đồng thời bạo phát, chỉ bất quá cảm xúc ẩn chứa trong đó lại không giống nhau, hai tiếng đầu tiên tự nhiên chính là Mộc Thanh Vũ và Nguyên Thanh Thiên quân, vô luận bọn họ nghĩ thế nào cũng không ra được, Dương Thiên Lô đang trong trạng thái vũ trụ hình thức ban đầu đột nhiên tỉnh táo lại, càng không nghĩ ra, hần dĩ nhiên đơn giản giải quyết vấn đề của Mộc Thanh Vũ như vậy.

Thế nhưng, một tiếng kinh hô cuối cùng cũng xuất phát từ ý niệm của Dương Thiên Lô. Tại lúc cảm nhận được trạng thái chân chính của chính mình, nhất là bởi vì trạng thái của Mộc Thanh Vũ bởi vì chính mình phải chịu đựng, đồng thời tại thời điểm Nguyên Thanh Thiên Quân muốn tìm cao thủ tới hỗ trợ, Dương Thiên Lô lập tức không nghĩ ngợi, liền thôi động ý niệm, thu hồi thần niệm chính mình đã từng lưu lại trong cơ thể Hạ Quân Trúc.

Hắn có rất nhiều nghi vấn muốn nhận được giải đáp. Thế nhưng để hắn không nghĩ tới chính là, trong nháy mắt thu hồi lại thần niệm, ý niệm của hắn dĩ nhiên mất đi tất cả liên hệ với Mộc Thanh Vũ, cùng lúc đó một cỗ năng lượng thần bí trực tiếp sản sinh trong vũ trụ hình thức ban đầu, lấy vỏ số quang điểm xung quanh hắn làm hạch tâm, quỹ tích vận hành càng xảy ra biến đổi kinh người, nhưng cũng không để hắn kịp có cảm ứng, hắn chỉ là một cỗ ý niệm thuần túy, dĩ nhiên bị cỗ năng lượng thần bí kia trực tiếp dẫn ra khỏi vũ trụ hình thức ban đầu.

Đừng nói là Mộc Thanh Vũ và Nguyên Thanh Thiên Quân, cho dù là quang điểm bên cạnh, hắn cũng không hề cảm ứng được một chút.

Hắn làm sao không khiếp sợ? Cái này là con mẹ nó dị biến như thế nào?

Dương Thiên Lôì là hình thái ý niệm thuần túy, trong nháy mắt sau phẳng phất như tiến vào trong chân không vô cùng vô tận, tại một mảnh tĩnh lặng tới cực hạn ghé qua một lát, bỗng nhiên dung nhập vào trong một con lỗc năng lượng kinh khủng.

Không có chân thân, không có nguyên thần, không có thần niệm thủ hộ, hắn chỉ là một tia ý niệm, tại giờ khắc này, phẳng phất giống như tiến vào trong biển rộng vô tận tràn đầy going tổ mãnh liệt, trong nháy mắt kia, dòng loạn lưu năng lượng kinh khủng hầu như xé rách hắn thành vô số mảnh.

- Dương Thiên Lôì? Dương Thiên Lôì?

Linh Đạo Động, Mộng Thanh Vũ lần lượt thôi động thần niệm của chính mình muốn câu thông với vũ trụ hình thức ban đầu vừa mới huyền phù trước mặt chính mình, thế nhưng, cũng giống như viên cầu lúc nàng nhìn thấy và tiếp xúc lần đầu tiên, thần niệm vừa mới tiếp xúc liền bị đẩy văng đi.

- Sư phụ... Đây là có chuyện gì?

Mộc Thanh Vũ khiếp sợ hỏi thăm, lúc này tuy rằng vẫn chưa khôi phục tới trạng thái đỉnh phong như trước, nhưng trong chốc lát vũ trụ hình thức ban đầu đỉnh chỉ hấp thu năng lượng của nàng, pháp lực do Nguyên Thanh Thiên quân trên cơ bản đã giúp nàng khôi phục bảy tám phần tu vi.

Nghe Mộc Thanh Vũ nói, Nguyên Thanh Thiên Quân cũng tràn đầy khiếp sợ nhìn chăm chăm vào vũ trụ hình thức ban đầu trước mắt, quang mang mi tâm lóe ra, rõ ràng đang nỗ lực câu thông với Dương Thiên Lôì, bất đắc dĩ lắc đầu.

Không thể không nói, điều này đã vượt qua kiến thức của Nguyên Thanh Thiên Quân.

Tất cả những ghi chép có liên quan tới vũ trụ bất diệt vốn tương đối đơn giản. Hắn có thể suy đoán ra được nhiều tình huống như vậy đã tương đối không tồi, hiện tại sao có khả năng biết được trên người Dương Thiên Lôì xảy ra cái gì?

Dựa theo suy nghĩ của hai người, nếu như Dương Thiên Lôì có thể tự động chia lìa thần niệm của chính mình và thân thể của Mộc Thanh Vũ, đồng thời vừa mới tiến hành câu thông với bọn họ, kiên quyết lúc này không thể không để ý tới bọn họ như vậy.

Mà hiện tại đã xảy ra chuyện lạ, tất có nguyên nhân.

- Thanh Vũ, xem ra không có hi vọng rồi...

- Sư phụ, lẽ nào hắn không muốn giao lưu với chúng ta sao?

- Hắn là không phải, nếu như không muốn nói hắn đã không để chúng ta biết được hắn đã tính lại. Ta nghĩ... Hắn là hắn cũng không nghĩ tới sau khi chia lìa thần niệm ra khỏi thân thể của người sẽ gặp phải loại tình huống như thế này... Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, nếu như hắn đã tồn tại trong trạng thái vũ trụ hình thức ban đầu, chờ khi vũ trụ chân chính niết bàn thành công, tự nhiên sẽ sống lại.

- Niết bàn thành công cần có bao nhiêu thời gian?

- Điều này ngoài việc pháp tắc thiên địa khôi phục hoàn toàn, năng lượng thiên địa đạt tới trình độ lúc vũ trụ băng diệt, lấy tốc độ hấp thu năng lượng thiên địa của hắn hiện tại, sợ rằng phải mấy chục vạn năm... Bất quá, theo vũ trụ dần dần phát triển, tốc độ hấp thu năng lượng sẽ càng lúc càng nhanh hơn, ta phỏng chừng không tới vạn năm là có thể khôi phục lại như thường...

Nghe được lời nói của Nguyên Thanh Thiên Quân, Mộc Thanh Vũ tựa hồ thở ra một hơi.

Một vạn năm, đối với tu luyện giả Chân Tiên cảnh mà nói, bất quá chỉ là một lần nháy mắt mà thôi. Mỗi một lần linh ngộ, một lần bế quan, một lần lịch lãm đều có khả năng vượt quá thời gian vạn năm.

Nguyên Thanh Thiên Quân ngưng mắt nhìn Mộc Thanh Vũ một lát, nói:

- Người rất quan tâm hắn?

- A?

Nghe được sư phụ hỏi, trên mặt Mộc Thanh Vũ nhất thời hiện lên rặng mây đỏ, vội vàng đáp lại:

- Không phải, đồ nhi chỉ là hi vọng hắc có thể khôi phục nhanh một chút, muốn kiến thức xem Chân Tiên cảnh chân chính là bộ dạng gì...

Nguyên Thanh Thiên Quân mỉm cười, cũng không nói cái gì, chỉ là trong lòng đã sớm hiểu rõ, vô cùng thấu đạt. Nguyên nhân hắc hỏi như vậy chỉ là tâm tình có chút hiếu kỳ mà thôi, dù sao Hạ Quân Trúc chỉ là một đạo phân thân nguyên thần do Mộc Thanh Vũ phân tách ra, nhưng các loại dấu hiệu biểu hiện của Mộc Thanh Vũ đối với Dương Thiên Lôi hoàn toàn đã vượt qua phạm vi “Mộc Thanh Vũ” nguyên bản nên nó.

Mà thần tình của Mộc Thanh Vũ lúc này lại chứng minh phán đoán của bản thân.

Không thể không nói, đây là một chuyện phi thường kỳ quái, chỉ một đạo phân thân nguyên thần dĩ nhiên sản sinh ảnh hưởng to lớn đối với bản tôn như vậy.

- Uh, tất nhiên có thể kiến thức được. Tuy rằng tạm thời không thể câu thông với hắc, nhưng vũ trụ hình thức ban đầu này đối với Nguyên Linh Môn chúng ta mà nói chính là thu hoạch cực kỳ to lớn. Tuy rằng tiêu hao năng lượng trong Linh Đạo Động rất lớn, nhưng chúng ta tu luyện ở chỗ này, thu hoạch càng nhiều hơn. Được rồi, người tạm thời tu luyện ở đây đi!

Nguyên Thanh Thiên Quân nói xong, quay về phía Mộc Thanh Vũ, nhẹ nhàng vung tay lên, nhất thời biến mất khỏi Linh Đạo Động.

Mà không gian xung quanh Mộc Thanh Vũ đã xảy ra thay đổi cực lớn. Nàng vẫn như trước ở bên trong vị trí hạch tâm nhất của Linh Đạo Động, nhưng tiến nhập vào không gian đơn độc, vũ trụ hình thức ban đầu nguyên bản chỉ có đường kính mười thước phẳng phất giống như biến thành một vầng thái dương ánh sáng ngọc, giắt trên đỉnh đầu nàng.

Cùng lúc đó, ba thân ảnh bế quan tu luyện rìa ngoài Linh Đạo Động cũng đột nhiên cảm thụ được linh khí thiên địa xung quanh bắt đầu khởi động, trên đỉnh đầu mỗi người liền treo cao một vũ trụ hình thức ban đầu.

Mà Nguyên Thanh Thiên Quân rời khỏi chỗ Mộc Thanh Vũ, trực tiếp phát sinh mấy mệnh lệnh triệu tập, ngoại trừ hai đạo là truyền cho Ngưu Phấn và Lý Uyển Nhi, những đạo còn lại đều là triệu tập các đệ tử thiên tài nổi tiếng của Nguyên Linh Môn.

Sau khi làm xong tất cả chuyện này, trên mặt Nguyên Thanh Thiên Quân hiện lên nụ cười tràn ngập chờ mong, nhìn xuống dưới quần sơn, mang theo một tia ngạo nghễ, trầm nghĩ trong lòng:

- Sau trăm năm, Nguyên Linh Môn nhất định đại phóng quang mang.

Trong cơn lốc năng lượng kinh khủng, Dương Thiên Lôi một lần nữa rơi vào dị beines, mặc dù lúc này càng thêm thảm liệt, càng thêm kinh khủng, cũng không hề có khái niệm thời gian, mỗi một giây trôi qua đều khiến Dương Thiên Lôi cảm giác giống như trăm vạn năm, thế nhưng hắc rất nhanh trở nên tự nhiên bình lặng, không vui không buồn!

Vũ trụ hình thức ban đầu phẳng phất giống như trải qua kinh lịch hàng tỉ năm, để tâm tình của hắc có sự thăng hoa về chất. Dương Thiên Lôi quan trọng hơn chính là tại chỗ Hạ Quân Trúc và sư phụ của nàng đã thu được tin tức vô cùng quý giá, tuy rằng vẫn còn rất nhiều nghi vấn và bí ẩn chưa kịp hỏi liền lâm vào hành trình kỳ dị này, nhưng hắc đã có thể thần nhiên đối mặt.

Chí nguyện to lớn muốn khám phá chân tướng bản nguyên trước kia càng trở nên kiên định hơn so với bất cứ thời khắc nào.

Bất diệt chi vũ, năng lượng bản nguyên, Chân Tiên cảnh... Có thể có ngày hôm nay, Dương Thiên Lôi thủy chung cảm giác bàn tay to của số mệnh thao túng tất cả, mỗi một cuộc kỳ ngộ và thay đổi của bản tahan tựa hồ đều đặc biệt chiếu cố chính mình, loại cảm giác này, Dương Thiên Lôi cảm thấy rất nghẹn khuất, rất phiền muộn, cũng tức giận mắng trong lòng vô số lần, nhưng lúc này đây, đại băng diệt của Tam Thập Tam Thiên lần đầu tiên để Dương Thiên Lôi sinh ra cảm giác cảm kích đối với số phận không thể tiếp xúc kia.

Đúng vậy, là cảm giác cảm kích.

Bởi vì, số phận không chỉ cho hấn cơ hội, cũng cho cho những người thân của hấn cơ hội.

Dương nhiên, điểm cảm giác cảm kích đối với sự khống chế không cho hấn một chút sức chống cự mà nói quả thực không đáng kể chút nào, vì vậy Dương Thiên Lô hiện tại so với bất cứ thời khắc nào trong dĩ vãng đều khát vọng bước lên trên đỉnh cao con đường tu luyện, vững vàng nắm giữ số mệnh trong tay chính mình.

Một đoàn ý niệm tinh thuần thường thường bị cơn lốc năng lượng xé rách thành vô số đạo, nhưng dưới sự khống chế của Dương Thiên Lô, có thể hội tụ dung hợp một chỗ trong thời gian ngắn.

Chỉ bất quá, theo thời gian trôi qua, quang điểm ý niệm càng lúc càng trở nên nhỏ bé, phẳng phất như lúc nào cũng có khả năng bị dập tắt bởi cơn lốc năng lượng.

Rốt cuộc, tại lúc Dương Thiên Lô cảm giác như đã phiêu đảng qua hàng tỉ năm, hấn một lần nữa khôi phục tới trạng thái vũ trụ hình thức ban đầu, trở thành một quang điểm yếu ớt.

Lúc này, Dương Thiên Lô vốn đã có thể bằng vào ý niệm ngưng tụ thành thần thông, lần thứ hai biến thành một tia ý niệm đơn thuần yếu ớt, tất cả năng lực đã bị đánh tan hoàn toàn.

Thế nhưng Dương Thiên Lô không hề có một chút uể oải.

Bởi vì lúc này hấn vô cùng rõ ràng cảm ứng được ý niệm của chính mình trở nên cô đọng hơn nhiều, tuy rằng vẫn rất yếu ớt, nhưng vận chuyển như ý, cơn lốc năng lượng tàn sát bữa bãi kia đã không thể tổn thương tới ý niệm của hấn.

Càng khiến Dương Thiên Lô kinh hỉ chính là, theo thời gian trôi qua, hấn dĩ nhiên có thể cảm ứng được rõ ràng, một tia ý niệm của hấn đã bắt đầu hội tụ trong cơn lốc năng lượng, đồng thời theo ý nguyện của chính mình, chuyển hóa thành năng lượng bản nguyên do hấn lĩnh ngộ ra, từng chút từng chút tăng trưởng, càng lúc càng trở nên mạnh mẽ...

Lại không biết qua bao lâu, ý niệm của Dương Thiên Lô phát ra tiếng sấm nổ âm âm, phong vân tụ hội, năng lượng bản nguyên ngưng tụ ra phẳng phất như trải qua lễ rửa tội của Thiên Kiếp, từng đạo từng đạo lồi đình không ngừng oanh kích... Rốt cuộc có một ngày, năng lượng bản nguyên biến mất, lại sinh ra một thực thể rất nhỏ, một sinh mệnh thể, phẳng phất chỉ là một tế bào.

Trong nháy mắt khi tế bào này sinh ra, ý niệm của Dương Thiên Lô cảm thụ được một cỗ lực lượng thôn phệ vô cùng huyền ảo, trực tiếp lan rộng ra ngoài...

692. Chương 705: Bắt Đầu Mới

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 705: Bắt đầu mới

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này, Dương Thiên Lô biết, chính mình gặp dị biến một lần nữa, thế nhưng gặp gỡ từ lúc băng diệt và tâm tình lo lắng thống khổ phẳng phất như hàng tỉ năm đã khiến tâm tình của hấn đã đạt tới cảnh giới nhìn nước thì là nước, không sợ hãi, không lo nghĩ, hơn nữa lúc này hấn căn bản không có tâm tình suy nghĩ cỗ lực lượng thôn phệ huyền ảo này sẽ đưa hấn tới nơi nào, sẽ gặp phải tràng cảnh ra sao, tất cả ý niệm của hấn đều chìm đắm trong cảm ngộ ảo diệu sinh mệnh sinh ra.

Đúng vậy, là sinh mệnh sinh ra, không phải là trọng tổ thân thể.

Từ ý niệm thuần túy diễn biến thành một tế bào giản đơn, sinh ra tế bào có khí tức sinh mệnh, toàn bộ quá trình Dương Thiên Lô dĩ nhiên có kỳ vọng thời gian chậm lại. Bởi vì, trong toàn bộ quá trình diễn biến, sở học, sở ngộ suốt đời của hấn đều bị phá nát trọng tổ, hấn phẳng phất giống như tiếp xúc tới bản nguyên đại đạo chân chính. Đó là một trình tự hoàn toàn mới, mặc dù Dương Thiên Lô chưa từng cảm ngộ qua

năng lượng bản nguyên bước vào Chân Tiên cảnh, thế nhưng giờ khắc này hẳn lại có thể rõ ràng vô cùng, trình độ linh ngộ đối với đại đạo của hắn đã đạt tới cấp bậc hoàn toàn mới, thậm chí còn là cấp độ Thiên Tiên cảnh cũng không thể đạt được.

Ầm ầm...

Dương Thiên Lô đang chìm đắm trong huyền diệu đại đạo, căn bản không hề có khái niệm thời gian, cũng quên đi thời gian trôi qua, không biết bao lâu sau, ý niệm bỗng nhiên truyền tới một tiếng nổ, bỗng nhiên khiến Dương Thiên Lô giật mình tỉnh giấc, trong sát na giật mình tỉnh giấc này, hắn cảm thụ được lực lượng thôn phệ kia trong sát na mãnh liệt hơn trăm nghìn lần, ngay sau đó ý thức từ sau đại băng diệt cũng không hề biết mất, cũng không thể dừng lại được, dĩ nhiên lần đầu tiên ý thức đình chỉ, đánh mất toàn bộ nhận biết.

Trong nháy mắt khi đánh mất ý thức, Dương Thiên Lô thấy được vũ trụ hình thức ban đầu trong Linh Đạo Động, vô số quang điểm trong vũ trụ hình thức ban đầu vờn quanh một quang điểm có chu vi vô cùng to lớn, quang điểm thật lớn kia đã ẩn chứa một tia khí tức sinh mệnh, kia chính là bản thân sao? Giờ khắc này, hắn rõ ràng cảm ứng được hắn và vũ trụ hình thức ban đầu có hàng nghìn hàng vạn liên hệ, thế nhưng không kịp cảm ngộ tỉ mỉ liền mất đi ý thức.

Không trong không ngoài, không lớn không nhỏ, vô biên vô hạn, không hư không thực, không có thời gian, không có không gian, không có vật chất, không có tinh thần, là một phiến thanh minh, lại là một phiến hỗn độn, tất cả đều có, tất cả cũng không có, là vô cực.

Vô cực sinh thái cực, thái cực sinh âm dương, âm dương sinh vạn vật.

Vạn vật đều có bản nguyên.

- Hử?

Trong nháy mắt khi Dương Thiên Lô thanh tỉnh, hắn dĩ nhiên cảm ứng được rất rõ ràng đang có người nhìn vào hắn, dùng ánh sáng mạnh chiếu vào hắn. Mặc dù tâm cảnh của hắn đã đạt tới cấp độ không lo không nghĩ, nhưng phát hiện này trong sát na khiến trong lòng hắn sinh ra sóng gió ngập trời! Giờ khắc này, mặc rõ ràng cảm giác được cơn đau đớn phảng phất như đốt cháy toàn thân, là con người phảng phất như mất đi toàn bộ tu vi, xác thực mà nói ngay cả sinh cơ cũng không còn bao nhiêu, nhưng hắn không có tâm tư đi quản những chuyện này, mà là không để ý tới ánh sáng mạnh chiếu xạ, nheo lại con mắt nhìn thẳng, suy nghĩ xem thứ bàn tay kia đang cầm là cái gì.

Dương Thiên Lô quả thực không thể tin tưởng được hai mắt của chính mình, hắn nhìn thấy gì?

Đúng vậy, là đèn pin. Mặc dù con mắt của Dương Thiên Lô còn chưa thể thích ứng với ánh sáng mạnh chợt biến hóa, thế nhưng xuyên thấu qua ánh sáng trắng này, hắn vẫn nhìn thấy được bóng đèn nho nhỏ ẩn giấu sau lớp thủy tinh mặt ngoài của chiếc đèn pin kia, đây là sản phẩm kỹ thuật chỉ có tại Địa Cầu mới có. Điều này làm sao không khiến Dương Thiên Lô khiếp sợ vạn phần?

- A? Tĩnh, tĩnh, yên trường, Thiên Lô tĩnh!

Thời điểm một thiếu nữ nhìn thấy Dương Thiên Lô nheo lại con mắt, phảng phất như không thể tưởng tượng được, theo đó là tiếng kinh hãi thật lớn vang lên.

- Thiên Lô, chịu đựng, nhất định phải chịu đựng... Bác sĩ sẽ tới rất nhanh, rất nhanh! Đừng sợ...

Đúng lúc này, một thanh âm lão nhân mang theo kinh khủng cường liệt, khẩn trương và lo lắng vội vã phát ra, trong thanh âm có điểm nghẹn ngào.

Dương Thiên Lô ngơ ngác nhìn hình ảnh trước mắt, ánh mắt chậm rãi di chuyển, nhìn vào khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ trong trí nhớ, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không thể tin tưởng được đây là chuyện thực.

Hắn, đã trở về Địa Cầu!

Không thể tưởng tượng được chính là, hắn dĩ nhiên lấy phương thức giống hệt quay về, bị sét đánh!

Ngoài cửa sổ, thanh âm gió bão mưa giông truyền vào vô cùng rõ ràng, cùng với tiếng thiểm điện lôi oanh, còn có đau đớn và vị đạo bị đốt trọi của thân thể vốn rất quen thuộc này, tuy rằng không biết một khắc trước khi hắn trở về đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại biết chính mình tất nhiên là bị sét đánh rồi.

Càng không thể tưởng tượng được chính là, cho dù chính mình đã trở về, vì sao có khả năng tới đây? Vì sao có khả năng thấy nàng?

Dùng đèn pin kiểm tra chính mình không phải là người cùng lớn lên với chính mình tại cô nhi viện, quan hệ với chính mình tốt nhất, giống như chị ruột, là Lý Tuyết hay sao?

Đã trở về, tuy rằng Dương Thiên Lôi không rõ ràng lắm cụ thể về tới lúc nào, thế nhưng hắn có thể khẳng định chính mình đã trở về quá khứ, hoàn toàn không phải là hắn đã gần tốt nghiệp đại học xong, bằng không sẽ không gặp được Lý Tuyết. Bởi vì Dương Thiên Lôi nhớ rất kỹ, tại lúc tiến vào cô nhi viện, hắn đã khóc tròn ba ngày, bởi vì hắn biết được, Lý Tuyết thân thiết nhất đối với hắn, trong một lần ngoài ý muốn đã vĩnh viễn rời khỏi thế giới này... Đồng thời, vị lão nhân đang đứng bên cạnh chính mình, thanh âm nghẹn ngào, chính là Lý Trạch Thủy gia gia, người coi tất cả hài tử trong cô nhi viện này giống như con cái ruột của chính mình để đối đãi.

Giờ khắc này, tuy rằng Dương Thiên Lôi rất muốn nói cái gì đó, nhưng căn bản không thể mở miệng, cảm thụ được thân thể vô cùng đau đớn và sinh mệnh trôi qua cực nhanh, Dương Thiên Lôi phải nhắm mắt lại, mạnh mẽ đè tâm tình kích động như sóng biển ngập trời xuống dưới, để chính mình bằng tốc độ nhanh nhất tiến vào trạng thái nội tâm thanh minh. Hắn biết rõ, nếu như không phải hắn trở về, chính mình quá khứ, hiện tại và tương lai đã chết rồi.

Nhưng hiện tại, nếu hắn đã trở về, mặc kệ như thế nào đều không thể chết được.

Bàn tay của số mệnh đã đưa hắn trở về đây, vậy hắn lúc này chỉ có thể坦然 thừa nhận!

- Không nên a, Thiên Lôi, không nên ngủ, bác sĩ sẽ tới nhất nhanh, em xem... Nhìn xem chị cầm theo cái gì? Nhanh mở mắt ra nhìn...

- Thiên Lôi... Mau tỉnh lại...

- Viện trưởng, Tiểu Tuyết, sợ rằng vô dụng rồi... Toàn thân đều đã chết...

- Nói bậy bạ cái gì đó? Không thấy Thiên Lôi đã tỉnh rồi sao? Thiên Lôi, nhanh mở mắt ra, bác sĩ sẽ tới rất nhanh!

Tâm thần một mảnh không minh, bảo nhiên thủ nhất, trong tai Dương Thiên Lôi nghe được từng tiếng gián đoạn của viện trưởng và Lý Tuyết gọi âm ỉ, cùng với thanh âm của những người khác. Chỉ là, Dương Thiên Lôi rất bình tĩnh tiếp nhận, không quan tâm lắm. Bằng không mà nói, sợ rằng không quá vài phút đồng hồ sau hắn sẽ đi đời nhà ma.

Chỉ là, Dương Thiên Lôi lúc này đã hoàn toàn mất đi tu vi, thân thể của hắn chỉ là thân thể của một người bình thường, căn bản không có mấy may pháp lực nào, càng không hề có năng lượng thần bí và Huyền Thiên Chân Kinh.

Sở hữu duy nhất còn sót lại chính là một tia ý niệm tinh thuần và tâm cảnh cường đại của hắn.

Vì vậy, Dương Thiên Lôi căn bản không có bao nhiêu hi vọng xa vời sẽ khôi phục bình thường trong thời gian ngắn, hắn muốn làm chỉ là thủ hộ tâm thần, để khí tức sinh mệnh không tiếp tục trôi đi, trước khi đưa tới bệnh viện hoàn toàn tỉnh táo lại.

Khi ý niệm hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể, Dương Thiên Lôi hoàn toàn mất đi tất cả nhận thức đối với thế giới bên ngoài.

Bảo tổ vẫn duy trì như trước, nửa giờ sau, trong sự chờ đợi nôn nóng của viện trưởng Lý Trạch Thủy và Lý Tuyết, xe cứu thương chậm rãi chạy tới.

Ánh mắt đầu tiên của bác sĩ nhìn vào Dương Thiên Lôi liền nhíu mày, hiển nhiên từ bề ngoài xem xét, đã không còn bất cứ cơ hội sống sót nào. Sau khi bị sét đánh, hầu như đốt trụi toàn bộ thân thể, sao có khả năng không chết?

Thế nhưng, xuất phát từ chức trách bản thân, thời điểm tiến hành kiểm tra đối với Dương Thiên Lôi theo lệ cũ, khiến bác sĩ kinh ngạc chính là, con người của Dương Thiên Lôi dĩ nhiên không khuếch tán, điều này có ý nghĩa Dương Thiên Lôi chưa chết hoàn toàn. Nhịp hô hấp và tim đập vẫn tồn tại như trước, càng khiến bác sĩ kinh ngạc hơn nữa, tuy rằng Dương Thiên Lôi hô hấp rất yếu ớt, nhưng không hề có một chút dấu hiệu tắt thở, ngay cả một phút đồng hồ nhảy kên một lần cũng không được, nhưng rất thần kỳ và quy luật, nhịp tim cũng đập vô cùng quý dị, chậm tới mức một chút chỉ nhảy lên hai lần, nhưng cũng rất quy luật.

Đây quả thực là kỳ tích!

Một người bị sét đánh gây thương tích bỏng nặng tới như vậy, vì sao khả năng chịu đựng được nửa canh giờ từ lúc bị sét đánh tới giờ, vẫn còn sống một cách kỳ quái.

Nhưng kỳ tích thì kỳ tích, bác sĩ vẫn không cho rằng Dương Thiên Lôi còn có khả năng sống sót. Tình trạng thương thế nặng như vậy vốn nên chết từ sớm, hiện tại có thể sống sót chỉ là sinh mệnh lực của Dương Thiên Lôi quá mức ngoan cường. Bất quá nếu như không chết, hẳn cần phải cấp cứu đối với Dương Thiên Lôi bằng tốc độ nhanh nhất.

Sau khi xử lý đơn giản bên ngoài, lập tức đưa Dương Thiên Lôi vào xe cứu thương.

- Bác sĩ... Có thể cứu chữa hay không?

Viện trưởng và Lý Tuyết cùng đi trong xe cứu thương, nhìn bác sĩ với vẻ mặt kỳ quái, lo lắng và thấp thòm hỏi thăm.

- Thứ cho tôi nói thẳng, cậu ta có thể sống được tới bây giờ đã là kỳ tích. Bị sét đánh, lại còn là đỉnh đầu, loại chuyện như thế này tôi chưa từng nghe thấy qua, căn bản không có bất cứ người nào còn sống. Quan trọng hơn nữa, sau khi cậu ta bị sét đánh, toàn thân thiêu đốt, loại bỏng cấp độ này đã đủ trí mạng, cậu ta căn bản không có khả năng...

Bác sĩ lắc đầu nói, đồng thời khi nói, theo thói quen nhìn về phía hai vị hộ sĩ vừa mới gắn máy đo điện tâm đồ lên người Dương Thiên Lôi, chỉ là liếc mắt lại để hẳn kinh ngạc nói không ra lời.

Nhịp tim, hô hấp, độ bão hòa huyết đường, huyết áp, bốn điểm đặc thù nhất của sinh mệnh con người, dĩ nhiên hoàn toàn bình thường.

Ngay sau đó chuyện tình càng khiến bác sĩ triệt để trợn mắt xảy ra.

- Viện trưởng, chi Tuyết... Cháu không sao, không cần phải đi y viện!

Dương Thiên Lôi dĩ nhiên trực tiếp nhảy khỏi cáng cứu thương, rút lồng ô xi bên ngoài miệng ra, bình tĩnh dị thường nói. Tiếp tục thuần thực cởi hết toàn bộ dây cáng vừa mới cố định trên người chính mình, thông dong đứng lên, đẩy cửa xa vừa mới đóng, nhảy xuống dưới mặt đất.

Mấy tiếng kêu sợ hãi đồng thời phát sinh. Một màn này nhìn quá mức choáng váng, tất cả mọi người đều không tin tưởng con mắt chính mình, hai y tá năm nay tuổi còn khá trẻ càng kinh khủng giống như thấy xác chết sống dậy. Mà vị bác sĩ vừa mới nói càng há to miệng, nói không nên lời. Đoàn người còn đang ở trong cô nhi viện xa xa càng trợn tròn hai mắt nhìn chăm chăm.

- Thiên Lôi, làm cái gì vậy? Mau lên đây! Cháu (em) bị thương rất nghiêm trọng...

Viện trưởng và Lý Uyên gần như kinh ngạc ngây người, thẳng cho tới khi Dương Thiên Lôi nhảy xuống dưới mặt đất mới vừa kinh hãi vừa lo lắng chạy xuống xe, muốn kéo Dương Thiên Lôi lên.

693. Chương 706: Linh Khí Thiên Địa

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 706: Linh khí thiên địa

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Viện trưởng, Tuyết tỷ, cháu thực sự không có việc gì, hai người yên tâm được rồi! Cháu chỉ bị bỏng một chút, bạn học của cháu có nghề y gia truyền tám đời, mặc kệ thương thế nghiêm trọng như thế nào cũng có thể chữa được, giá lại rẻ, chúng ta không thể chỉ trả được cho bệnh viện, hiện tại cháu phải đi tìm cậu ta, vài ngày rồi sẽ trở lại...

Dương Thiên Lôi vô cùng trung khí nói, chỉ nghe thanh âm quả thực rất giống như không hề có việc gì, chỉ là bộ dáng của hắn lúc này lại không có ai nguyện tin tưởng hắn không có việc gì. Nhưng căn bản Dương Thiên Lôi không cho viện trưởng và Tuyết tỷ bất cứ cơ hội nào, trực tiếp bước về phía cửa lớn của cô nhi viện.

Tốc độ kia rất nhanh, quả thực chính là chạy nước rút trăm mét, đầu giống như người vừa mới bị sét đánh đả thương.

- Quay lại, Thiên Lôi, quay lại nhanh...

Mặc cho viện trưởng và Lý Tuyết đuổi theo la lên, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn như trước rất nhanh biến mất trong màn đêm đen. Đừng nói là viện trưởng có tuổi tác khá cao hay Lý Tuyết là thiếu nữ chân yếu tay mềm, cho dù là mấy cậu thiếu niên trẻ tuổi khỏe mạnh cũng mơ tưởng đuổi kịp.

Khi Lý Tuyết dẫn đầu đuổi tới cửa, Dương Thiên Lôi đã biến mất trong đêm đen, không nhìn thấy hình bóng.

...

Tuy rằng biết làm như vậy hiển nhiên sẽ khiến viện trưởng và Lý Tuyết lo lắng, nhưng Dương Thiên Lôi lại chỉ có thể làm như vậy, đây là biện pháp duy nhất tránh gây oanh động quá lớn.

Bởi vì Dương Thiên Lôi rất rõ ràng thân thể của hắn bị thương nặng tới mức nào, một khi đưa vào trong bệnh viện, hắn chết đi thì coi như chuyện bình thường, nhưng nếu sống lại, còn khôi phục hoàn toàn mà nói, sợ rằng sẽ khiến toàn bộ thế giới oanh động. Một người bị bỏng cấp độ toàn thân, lực phủ ngũ tạng có tới mấy phần bị hoại tử, hầu như đã đánh mất tất cả sinh cơ, vì sao có khả năng sống lại?

Đây không phải là Tam Thập Tam Thiên, lại càng không phải là bay lên trời độn xuống đất, thế giới tu luyện không gì không làm được, đây là Địa Cầu tôn trọng khoa học.

Nếu đã về tới đây, Dương Thiên Lôi phải lấy tư duy của người Địa Cầu để thích ứng với thế giới vốn thuộc về hắn.

Vì vậy, Dương Thiên Lôi lúc này hoàn toàn bằng vào cố ý niệm tinh thuần kia chống đỡ, sau khi chạy ra khỏi cô nhi viện trực tiếp vòng tới sau tường cô nhi viện, leo tường mà vào, thành thạo trốn vào một góc chứa đồ hỏng hóc bình thường mười ngày nửa tháng cũng không có ai dòm ngó, trực tiếp mềm nhũn ngã xuống đất.

...

- Thiên Lôi, Thiên Lôi...

Tiếng hô hoán lo lắng của viện trưởng và Lý Tuyết cùng với một số tiếng kêu gọi không khác sâu gì mơ hồ truyền vào trong tai Dương Thiên Lôi, nhưng hắn cũng bất chấp để ý tới rồi. Sau nửa canh giờ tu luyện, cho dù là tu vi tâm cảnh của Dương Thiên Lôi cao tới đâu đi nữa, còn có cố ý niệm tinh thuần kia trợ giúp, nhưng hắn lúc này thủy chung là một phạm nhân, thân thể phế vật tới không thể phế vật hơn, kỳ kinh bát mạch bế tắc, lực thức phong bế, muốn hoàn toàn khôi phục không phải nhất thời nửa khắc có thể làm được. Vừa rồi hắn bất quá là bằng vào cảm ngộ đối với khí tức sinh mệnh bình thường cùng với cố ý niệm tinh thuần khổng lồ, tạm thời thủ hộ khí tức sinh mệnh của chính mình không bị trôi qua mà thôi.

Muốn khôi phục chân chính cần phải có thời gian.

Chậm rãi chuyển tinh thần dung nhập vào thân thể, Dương Thiên Lôi điều khiển cố ý niệm tinh thuần kia, chậm rãi dung nhập vào trong thân thể.

Lúc này, trong cơ thể Dương Thiên Lô đã tràn đầy những điểm năng lượng thần bí vô cùng, những điểm năng lượng này chính là do Dương Thiên Lô lĩnh ngộ được, nhưng không thể chân chính ngưng tụ sử dụng bình thường. Chỉ bất quá những điểm năng lượng này bắt đầu phân tán tới mỗi một bộ vị trong cơ thể, không thể hội tụ.

Những điểm năng lượng bản nguyên này chính là thu hoạch trong nửa giờ chữa thương vừa rồi.

Nguyên vốn trước khi chữa thương, trong cơ thể hắn tràn ngập năng lượng thuộc tính lôi cuồng bạo hung mãnh, da thịt bị đốt cháy tầng sâu, giống như bị bịt kín một tầng cao su lưu hóa, để nhiệt lực trong cơ thể cuộn cuộn không tiêu tan, không ngừng phá hủy tất cả các tế bào trong cơ thể. Nếu như đối thành tu luyện giả bình thường, cho dù là cao thủ cảnh giới Thần Đạo trong Tam Thập Tam Thiên, tại tình thế không có bất cứ pháp lực, thần niệm nào chống đỡ, sợ rằng chỉ có một kết cục phải chết.

Nhưng Dương Thiên Lô khác nhau, tuy rằng hắn đã mất đi toàn bộ tu vi, nhưng hắn đã từng là tồn tại chí cao lĩnh ngộ được năng lượng bản nguyên, pháp tắc thiên đạo sau khi được chứng kiến, hay nói chính xác hơn là trải nghiệm qua vũ trụ băng diệt và sinh mệnh sinh ra đã lĩnh ngộ được tới trình độ cực cao. Vì vậy, cho dù không có bất cứ pháp lực nào, hắn vẫn có thể bằng vào cố ý niệm tinh thuần trong đầu tại thời gian ngắn chuyển biến năng lượng thuộc tính lôi thành năng lượng bản nguyên, để thương thế của chính mình không hề chuyển biến xấu hơn.

Hiện tại hắn muốn làm chính là, lấy ý niệm khơi thông kinh mạch, khiến năng lượng bản nguyên hội tụ vào đan điền, lớn mạnh năng lượng bản nguyên, như vậy có thể bắt đầu chân chính chữa thương.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, khi đêm tối dần dần biến mất, ánh bình minh rực rỡ chiếu rọi, Dương Thiên Lô bằng vào cố ý niệm tinh thuần kia, rốt cuộc đã tụ tập được năng lượng bản nguyên rải rác khắp nơi trong cơ thể hội tụ vào đan điền, kỳ kinh bát mạch bế tắc, lục thức lục giác bị phong bế cũng thành công mở ra.

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã làm được điểm này, tuyệt đối là chuyện tình không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng tâm tình của Dương Thiên Lô không hề chuyển biến tốt đẹp, ngược lại trầm trọng cực độ. Bởi vì lúc linh giác mở ra, hắn rõ ràng cảm ứng được linh khí trong thiên địa dĩ nhiên thiếu thốn tới trình độ khủng bố!

Nếu như không phải năng lượng thuộc tính lôi từ sấm sét quán nhập vào trong cơ thể của hắn còn tồn tại, để Dương Thiên Lô chuyển biến thành năng lượng bản nguyên, Dương Thiên Lô có thể khẳng định được, cho dù có ý niệm tinh thuần và tu vi tâm cảnh siêu cường, hắn cũng không thể ngăn cản chính mình tử vong.

Dù thợ khéo tới đâu đi chăng nữa thì không bột đổ gột nên hồ, không thể thổi cơm không gạo, không có năng lượng thiên địa, tu vi tâm cảnh có cao tới đâu, pháp tắc thiên đạo có lĩnh ngộ sâu tới đâu đi nữa thì cũng lấy cái gì để chữa thương.

- Trách không được tu luyện giới tại Địa Cầu dần dần biến mất, thì ra là thế...

Trong lòng Dương Thiên Lô thì trào nói.

Toàn bộ Địa Cầu bị rơi vào trong phong ấn của thần tộc yêu nghiệt cường hãn, cùng với thế giới bên ngoài hầu như bị cắt đứt, bằng không linh khí thiên địa tuyệt đối không thể thiếu thốn tới trình độ như vậy. Dưới tình huống này, tu luyện giới sao có khả năng không xuống dốc?

Mà chính mình vì sao lại một lần nữa bị bàn tay số mệnh đẩy tới Địa Cầu, lẽ nào muốn chính mình trong hoàn cảnh này khôi phục tu vi, bước lên đỉnh cao tu đạo?

Đại năng có thể điều khiển được số phận, nếu như đã sở hữu thần thông chí cao vô thượng như vậy, cần gì phải để một nhân vật đối với hắn mà nói chính là nhỏ bé không đáng kể, hoàn thành tất cả chuyện này?

Dương Thiên Lô nghĩ nát đầu cũng không nghĩ ra được, chỉ có thể tạm thời bỏ qua, đi một bước tính một bước, nếu như đã trở về, mặc kệ tiền đồ phía trước có gian nan cỡ nào hắn cũng sẽ không tức giận, hắn tin tưởng, thời điểm hắn đạt tới đỉnh cao nhất, tự nhiên có thể tìm được chân tướng tất cả.

Chậm rãi thôi động năng lượng bản nguyên thiếu thốn tới thương cảm trong đan điền, từng chút từng chút bắt đầu chữa thương.

...

Ba ngày sau.

- Phù...

Dương Thiên Lô thở ra một hơi thật dài, chậm rãi mở hai mắt, quanh thân vẫn như trước có một tầng da chết cháy đen sì, đầu to đầu nhỏ bộ lông càng không đưa thừa một cây, bất quá lúc này tất cả da chết đều đã khô nát hoàn toàn.

- Năng lượng hao hết, tuy mạng được bảo vệ, nhưng muốn khôi phục hoàn toàn sợ rằng cần phải có khí trời đông tố tới...

Dương Thiên Lô chịu đựng cơn đói cường liệt, thầm nghĩ trong lòng. Thời gian ba ngày vừa qua, năng lượng bản nguyên vốn chỉ có một chút đã tiêu hao hết toàn bộ, đan điền trống trơn không còn một chút. Dương Thiên Lô chỉ miễn cưỡng chữa trị lực phủ ngũ tạng và kinh mạch quan trọng, về phần da thịt, cơ thể cùng với tuyệt đại đa số bộ phận khác vẫn trong trạng thái hoại tử. Không có biện pháp, linh khí thiên địa thực sự thiếu thốn tới mức đáng sợ, cần phải hấp thu linh khí thiên địa mới có thể chữa trị hoàn toàn, căn bản không phải ngày một ngày hai là có thể làm được. Then chốt nhất chính là, hắn đã không thể chờ trong thời gian quá lâu. Dù sao hai người đã từng thân cận nhất đối với hắn còn đang lo lắng tìm hắn. Hơn nữa, cảm giác đói khát thật lâu chưa thể nghiệm qua đang giày bò, bụng của hắn đang sôi lên sùng sục.

Chậm rãi đứng lên, linh giác đã thức tỉnh tỉ mỉ tra xét động tĩnh trong cô nhi viện, Dương Thiên Lô thừa dịp đêm khuya, lặng lẽ di chuyển về phương hướng gian phòng của chính mình.

Lần này trở về, không giống như lần đầu tiên, Dương Thiên Lô từ Địa Cầu xuyên việt trực tiếp dung hợp toàn bộ ký ức của một người thiếu niên trong đại lục Huyền Thiên, lần này căn bản không có bất cứ dung hợp gì. Vì vậy Dương Thiên Lô căn bản không nhớ nổi chính mình cụ thể ở trong gian phòng nào, nhưng theo chiều cao cùng với dung mạo, cách căn gác của Lý Tuyết, Dương Thiên Lô có thể phán đoán được đại khái thời gian. Lúc này hắn hẳn là đang trong thời điểm trước khi thi vào trường đại học. Viện trưởng để Dương Thiên Lô yên tâm ôn tập nên mới đặc biệt dành cho hắn một gian phòng.

Mà lúc này, Lý Tuyết đã là đại học năm thứ tư, rất nhanh sẽ tốt nghiệp. Nguyên nhân nàng ở trong cô nhi viện chính là bởi vì chăm sóc cho Dương Thiên Lô ba tháng trước khi thi vào đại học, nàng đã sớm chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, về tới cô nhi viện, mỗi ngày buổi tối phụ đạo dạy học cho Dương Thiên Lô. Dưới trình độ học tập có thể nói là xuất sắc của nàng trong trường đại học danh tiếng, căn bản không cần lo lắng vấn đề bảo vệ và tìm công việc.

Thời đại này, chỉ cần không phải là thành tích học tập kém cỏi tới cực độ, trên cơ bản đều có cơ hội học đại học. Chỉ là trường học tốt xấu phân biệt khá rõ ràng. Đáng tiếc Dương Thiên Lô lại chính là loại người có thành tích học tập vô cùng không xong, nghịch ngợm gây sự, nhìn như không tìm không phổi, vô pháp vô thiên, thành tích học tập từ trước tới nay rất không tốt, sau khi Lý Tuyết lên học đại học, thành tích trung học của hắn càng không xong tới cực điểm. Trong toàn bộ cô nhi viện, chỉ có viện trưởng và Lý Tuyết nói với hắn mới nghe một chút. Những người khác đều một mực bỏ qua. Năm đó nếu không phải Lý Tuyết sớm trở về phụ đạo dạy học, học đại học cũng không phải loại bụi bặm chổng chất như hắn có thể mơ tưởng tới.

Có thể nói, trên toàn bộ Địa Cầu, người đáng giá cho Dương Thiên Lô lưu luyện chỉ có viện trưởng và Lý Tuyết. Chỉ là, không may, Lý Tuyết và viện trưởng tại thời điểm học đại học năm thứ nhất, thứ hai lần lượt rời khỏi thế giới này vĩnh viễn.

- Hử?

Trước khi Dương Thiên Lô vào trong gian phòng, đang muốn đẩy cửa ra, cánh tay đột nhiên ngừng lại giữa không trung, trong phòng không có đèn, nhưng cửa phòng chỉ khép hờ, xuyên thấu qua khe cửa, Dương Thiên Lô nhìn thấy một đạo thân ảnh, tuy rằng trời đêm đen kịt, nhưng trong nháy mắt Dương Thiên Lô liền nhìn ra được là Lý Tuyết.

Bất quá lúc này nàng đặt hai tay gác trên bàn học, đầu hơi trầm xuống, lắc lên lắc xuống, hiển nhiên đã ngủ gật.

Thấy một màn như vậy, Dương Thiên Lô nhin không không được trào lên một tia cảm động trong lòng. Hắn biết, Lý Tuyết tất nhiên đang chờ hắn, ngồi lâu quá ngủ gật, có thể tưởng tượng được, ba ngày vừa qua nàng sống như thế nào.

Lý Tuyết, nhiều hơn so với Dương Thiên Lô bốn tuổi. Hai người thân như chị em, từ nhỏ đã có tình cảm rất tốt.

Chậm rãi bước vào trong phòng, Dương Thiên Lô lấy tốc độ nhanh nhất cầm lấy một bộ quần áo, mặc lên, đội mũ, đồng thời còn dùng một chiếc khăn che kín mặt, chỉ để lộ đôi con mắt. Cầm lấy tiền tiêu vật giấu kỹ trong tủ quần áo, một lần nữa lặng yên không một tiếng động bước ra khỏi gian phòng.

Nửa giờ sau, khi Dương Thiên Lô trở lại cửa gian phòng lần thứ hai, trên đầu của hắn đã quần đầy băng gạc, ngay cả cổ cũng bị quấn thật kỹ, hai tay cũng một màu trắng toát của băng gạc.

- Tuyết tỷ?

Dương Thiên Lô không dám trực tiếp đi vào trong gian phòng, mà đứng ở cửa, nhẹ giọng hô, bởi vì hắn sợ sẽ dọa Lý Tuyết.

694. Chương 707: Mười Bản Nhật Ký

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 707: Mười bản nhật ký

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này là ngày ba tháng năm, trên dưới mười một giờ đêm.

Đây là do Dương Thiên Lô vừa mới chạy tới phòng khám bệnh tư nhân gần cô nhi viện mua chút băng gạc quấn lên. Trong trí nhớ của hắn, Lý Tuyết đã trở lại tròn hai tháng. Đêm hôm hắn bị sét đánh chính là ngày ba mươi tháng bốn.

Mở ra ký ức đã từng khắc ghi trong đầu, chỉ cần Dương Thiên Lô nguyện ý, từng hình ảnh nhỏ nhất có thể hiện ra vô cùng rõ ràng. Mà ngày mùng một tháng năm là ngày nghỉ, cho dù là cấp ba cũng có một ngày nghỉ.

Dương Thiên Lô nhớ kỹ, đêm ngày ba mươi tháng tư đích thực là có dông tố xảy ra. Nguyên nhân hắn tới chậm là bởi vì huynh đệ ngư tử tâm ngư, mã tâm mã duy nhất của hắn mời hắn ở lại ăn nhậu, thịnh tình không thể từ chối.

Nếu như tại trung học còn có cái gì đáng giá lưu luyến mà nói chỉ sợ cũng chỉ có vị huynh đệ này. Dương Thiên Lô và hắn là ngư tử tâm ngư, mã tâm mã chân chính. Thành tích học tập của hai người luôn luôn thay nhau xếp thứ nhất và thứ hai từ dưới lên.

Loại tình huống này kéo dài tới tận kiểm tra liên thông tháng tư mới tính là chân chính thoát khỏi. Bởi vì có Lý Tuyết phụ đạo suốt một tháng dài, Dương Thiên Lô cuối cùng cũng thu được “danh hiệu vinh quang” xếp thứ nhất, thứ hai, tấn chức tới xếp thứ mười đếm ngược.

Nghĩ tới Lý lão tại phòng khám bệnh tư nhân nhìn thấy chính mình vũ trang hạng nặng như vậy, đột nhiên xuất hiện dọa giật nảy ngất xỉu tại chỗ, tuy rằng lúc này đã đổi thành băng gạc, nhưng Dương Thiên Lô cũng không dám mạo muội tiến vào trong gian phòng với bộ dáng như vậy trong đêm khuya khoắt. Đối với Lý Tuyết từ trước tới nay đã không có lá gan lớn mà nói quả thực tạo thành lực sát thương cực kỳ cao. Dương Thiên Lô có thể không quan tâm người khác, nhưng tuyệt đối không thể khiến Lý Tuyết bị dọa sợ.

- Tuyết tỷ... Tuyết tỷ!

Dương Thiên Lôi đề cao thanh âm một lần nữa, lần thứ hai hô.

- A?

Toàn thân Lý Tuyết chấn động, bỗng nhiên từ trong ngủ say tỉnh giấc, nhìn về phía cửa:

- Thiên Lôi? Là em sao?

Đồng thời khi nói, Lý Tuyết đã bật người dậy ra tới gần.

- Chờ một chút, Tuyết tỷ!

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên kéo cửa, để thân thể trốn phía sau cánh cửa, nói:

- Chị phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, tầy em cũng đừng sợ hãi, chị vốn nhất gan!

Thanh âm của Dương Thiên Lôi so với trước kia không có bất cứ khác nhau nào, ngữ khí khi nói càng không hề có bi thương, ngược lại có vẻ cực kỳ dễ dàng.

Thế nhưng, càng là như vậy, Lý Tuyết càng không thể khống chế được chính mình, tim lòng long được nước mắt chảy ra, thanh âm có chút nghẹn ngào nói:

- Mặc kệ em biến thành bộ dáng gì đi nữa... Chị cũng không sợ!

Lý Tuyết hiểu rất rõ tính cách của Dương Thiên Lôi, ba ngày qua, nàng vốn tưởng Dương Thiên Lôi sẽ không trở về nữa, bởi vì nàng và viện trưởng đã tới trường học của hắn, Dương Thiên Lôi căn bản không hề có bạn học gia đình làm nghề y gia truyền tám đời gì đó, hắn rời đi chỉ sợ là không muốn để cô nhi viện phải tốn tiền, cũng không nghĩ sống thêm trên đời này. Hắn vốn có nội tâm rất tự ti, dung mạo lẫn thân thể hũy sặc, hắn sao có khả năng chịu đựng được? Qua ngày qua, Lý Tuyết lần lượt tới rất nhiều địa phương Dương Thiên Lôi có khả năng tới, cũng đã lần tìm tất cả các góc có khả năng chờ đợi cái chết tới, viện trưởng cũng đã báo cảnh sát rồi, thế nhưng Dương Thiên Lôi lại giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Mà hiện tại, Dương Thiên Lôi đã trở về, còn sống trở về. Tự hồ như không có bất cứ áp lực tâm lý nào. Điều này khiến Lý Tuyết cảm thấy ngoài dự liệu, đồng thời trong lòng càng nhiều là sung sướng. Mặc kệ như thế nào, chỉ cần còn sống trở về là tốt rồi, không phải sao? Trong lòng Lý Tuyết, thủy chung coi Dương Thiên Lôi trở thành em ruột của chính mình, là người thân cận nhất của chính mình. Chỉ cần Dương Thiên Lôi đã định trước là bị hũy dung có thể không chết, cho dù nàng chiếu cố, che chở hắn suốt đời, nàng cũng nguyện ý.

- Tuyết tỷ, chị khóc cái gì? Không phải theo như chị nói, ta nhất định không có việc gì sao?

Cánh cửa chậm rãi mở ra, dưới ánh tinh quang nhàn nhạt, khi Dương Thiên Lôi nhìn thấy con mắt sưng húp của Lý Tuyết, cùng với con ngươi hiện rõ vằn máu đỏ, địa phương mềm mại nhất sâu trong nội tâm bị xúc động mãnh liệt, một dòng nước ấm từ đan điền mọc lên, quấy nhiễu trong lòng, vô cùng yêu thương vươn cánh tay quần đầy băng gạc, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trong suốt nơi khóe mắt, giả vờ bình tĩnh nói.

Thế nhưng nước mắt nơi khóe mi Lý Tuyết càng chảy nhiều hơn.

- Chị em, em so với bất cứ lúc nào trước kia còn tốt hơn! Vào, vào!

Dương Thiên Lôi kéo Lý Tuyết vào trong gian phòng, sau khi bước qua cửa, đánh một quyền, đá một cước, lực đạo mười phần, ra vẻ rất sinh long hoạt hổ nói.

Nếu như nói ba ngày trước Dương Thiên Lôi còn có thể rời đi theo kiểu chạy nước rút, Lý Tuyết khả năng còn tưởng Dương Thiên Lôi được tín niệm muốn chết hồi quang phản chiếu chống đỡ, nhưng lúc này Dương Thiên Lôi vẫn tràn đầy sức mạnh như cũ, căn bản không hề có một chút dấu hiệu bị thương nào, điều này khiến Lý Tuyết vô cùng tin tưởng, Dương Thiên Lôi đích xác không có nguy hiểm sinh mệnh. Nhưng Lý Tuyết cũng biết, Dương Thiên Lôi không có nguy hiểm sinh mệnh, duy nhất dung mạo là không thể hồi phục như cũ rồi. Bởi vì nàng đã từng kiểm tra Dương Thiên Lôi rất rõ ràng, độ bóng của Dương Thiên Lôi nghiêm trọng tới mức nào. Mặc dù kỹ thuật cấy da hiện tại đã rất phát triển cũng khó có thể trị liệu được. Huống chi bọn họ căn bản không có tiền để trả chi phí chữa bệnh.

- Tuyết tỷ, em biết chị lo lắng cái gì, chị yên tâm được rồi, qua vài ngày khi em tháo băng gạc băng gó trên người, đảm bảo so với trước đây còn đẹp trai hơn! Ha ha...

Phản phát như nhìn thấu tâm tư của Lý Tuyết, Dương Thiên Lôi mỉm cười nói. Mặc dù hấn bị bao phủ dưới lớp băng gạc dày, căn bản không nhìn ra bất cứ tiểu ý nào.

- Em thực sự tìm người trị liệu rồi? Chị và viện trưởng đã qua trường học của em...

Lúc này Lý Tuyết cảm giác Dương Thiên Lôi không giống như đang an ủi chính mình, bật thốt hỏi.

- Cái này... Tuyết tỷ, em nói cho chị một bí mật, chị nghìn vạn lần không nên nói cho người khác.

Nghe được Lý Tuyết nói, tâm niệm Dương Thiên Lôi thay đổi thật nhanh, bỗng nhiên nói.

- Bí mật gì?

- Lúc đó... Thời điểm em chạy đi, đích thực là không muốn sống, chỉ là không muốn để mọi người lo lắng, cũng không muốn mọi người đuổi theo em mới nói bậy vài câu như vậy. Nhưng... Khi em chạy tới sông Phũ Dương, nghĩ tới cái chết lại phát hiện ra đau đớn bị bỏng khắp người chính mình hoàn toàn biến mất, cảm giác tê tê buồn buồn, hơn nữa toàn thân tràn ngập lực lượng. So với thời điểm chưa bị sét đánh còn mạnh khỏe hơn. Khi đó em đã nghĩ có phải sau khi bị sét đánh liền hình thành công năng đặc dị? Rất nhiều tiểu thuyết không phải đều viết như vậy hay sao? Vì thế, em không lập tức đi tìm chết, mà là tìm một địa phương bí mật núp vào, sau khi tỉnh táo lại, em nghĩ tới Tuyết tỷ và viện trưởng, nếu như em chết rồi, mọi người khẳng định rất đau lòng, vì vậy, tuy rằng không biết tình huống cụ thể của chính mình như thế nào, nhưng thời gian này, em đã quyết định không chết nữa rồi...

Dương Thiên Lôi rất nghiêm túc chăm chú nói, đồng thời khi nói lặng lẽ quan sát biểu tình của Lý Tuyết. Quả nhiên, Lý Tuyết hoàn toàn bị lời nói của chính mình hấp dẫn, đồng thời nhả lại đôi lông mi thật dài.

- Không quá lâu sau, em cũng không phát hiện ra có công năng đặc dị, nhưng những địa phương bị bỏng tựa hồ đang khôi phục dần dần, chỉ một ngày một đêm đã hoàn toàn kết vảy, hơn nữa còn như cao su lưu hóa, lại giống như đang mọc da thịt mới. Hơn nữa trên người dĩ nhiên có một số địa phương khôi phục rồi, thay da đổi thịt, so với da thịt cũ còn hoàn hảo hơn, ha ha...

- A? Thiên Lôi, em... Em nói thực?

Lý Tuyết chân chính kinh ngạc rồi, trên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn hiện rõ vẻ kinh hỉ cường liệt.

- Tuyết tỷ, từ nhỏ đến lớn, ngay cả viện trưởng em còn lừa dối nhiều lần, nhưng đã từng lừa dối chị sao?

Dương Thiên Lôi hỏi ngược lại.

- Đệ chị nhìn...

Lý Tuyết kinh hỉ nói, đồng thời vươn bàn tay nhỏ muốn cởi y phụ của Dương Thiên Lôi ra kiểm tra.

- Khụ khụ... Không được, không được, mười tám tuổi rồi, nam nữ khác biệt, không thể cho chị xem!

Dương Thiên Lôi vội vàng ngăn cản cánh tay Lý Tuyết nói. Lúc này hấn hoàn toàn đang lừa dối Lý Tuyết, để Lý Tuyết yên tâm mà thôi, hấn chưa tốt chỉ là lực phủ ngũ tạng và kinh mạch quang trọng, về phần da thịt đã hoại tử không thể khôi phục trong khoảng thời gian ngắn như vậy, nào dám để Lý Tuyết nhìn?

- Lớn rồi thì làm sao... Ngay cả cởi trần chị cũng đã...

Lý Tuyết bật thốt nói, chỉ là hai chữ nhìn hết không nói ra, bỗng nhiên ý thức được hai người đều đã trưởng thành, Dương Thiên Lôi đã là một thiếu niên cao hơn so với chính mình hấn một cái đầu.

- Đó là khi còn bé, em cũng đã từng nhìn thấy qua Tuyết tỷ cởi trần?

Dương Thiên Lôi mỉm cười, bật thốt nói tiếp. Tâm của hấn như gương sáng, Dương Thiên Lôi trước kia kiên quyết sẽ nói với Lý Tuyết như vậy, không có ý tứ, cũng không dám nói. Nhưng hấn đã không phải là Dương Thiên Lôi trước kia. Gặp lại một lần nữa, có thể trở lại niên đại này, Dương Thiên Lôi sẽ không tiếp tục ẩn dấu bất cứ tình cảm gì của bản thân đối với mọi người xung quanh, cũng tuyệt đối không thể để bọn họ bị bất cứ thương tổn nào.

Hắn ghi nhớ rất rõ ràng, trước khi nghỉ đông năm nay, điều quang trọng nhất trong sinh mệnh của hắn, Tuyết tỷ thân cận nhất của hắn, trong một lần ngoài ý muốn đã tử vong, cụ thể ngoài ý muốn kia là cái gì, Dương Thiên Lôi không biết, ngay cả lần cuối cùng nhìn thấy Lý Tuyết cũng không được. Bởi vì, thời điểm hắn thu được tin tức, thấy chỉ là viện trưởng từ khu phú đại đô hơn một nghìn km mang tới một hũ tro cốt. Hắn cầm lấy mười bản nhật ký cuối cùng viện trưởng giao cho hắn, nhốt chính mình trong phòng, khóc tròn ba ngày ba đêm.

Mười bản nhật ký, là lúc Lý Tuyết từ mười hai tuổi trở lên, tròn một năm một quyển ghi chép không ngừng nghỉ. Trong chữ viết xinh đẹp kia, cái tên của Dương Thiên Lôi thủy chung xuyên suốt, ghi chép lại Lý Tuyết và Dương Thiên Lôi từ lúc còn ngây thơ ngốc nghếch, hai thiếu niên ngây ngô, cùng với những ngày dần dần thành thực, giữa những hàng chữ đều là ký ức và biến hóa tâm tình nặng trĩu.

Không phải thân tình, lại vượt quá thân tình.

Dương Thiên Lôi từ nhỏ đã bị phản bội, bất tri bất giác, lao thẳng vào vòng tay của Lý Tuyết, coi nàng là chị ruột thân thiết nhất, đặt nàng tại vị trí quan trọng nhất sâu trong nội tâm, mỗi một giây một phút đều là hồi hận vô cùng vô tận, hắn cũng biết từ lúc đó trở về, hắn triệt để rơi xuống, trong lòng không còn bất cứ ánh dương quang nào.

Mà bởi vì Lý Tuyết rời đi, viện trưởng vốn thương yêu Lý Tuyết vô cùng, cộng thêm tuổi tác đã cao, vào năm thứ hai, đuổi theo bước chân Lý Tuyết, đã rời khỏi thế giới này.

Tại thời điểm kia, Dương Thiên Lôi trên thế giới này đã không còn bất cứ thứ gì đáng giá lưu luyến. May mắn chính là, từ nhỏ hắn đã học được phương thức không tìm không phổi để bảo hộ chính mình, rất nhanh hắn đã quên đi tất cả đau đớn, chìm đắm trong thế giới game online mộng ảo, đồng thời cam tâm tình nguyện bị độc hại, trở thành một trạch nam nội tâm hèn mọn nhất.

- Em...

Lời nói của Dương Thiên Lôi khiến khuôn mặt Lý Tuyết càng thêm đỏ bừng, nội tâm hoảng loạn không biết nói cái gì,

- Ha ha, được rồi, Tuyết tỷ, chị mau trở về phòng ngủ đi, ánh con mắt của chị sưng thành cái dạng gì rồi...

- Còn không phải vì em?

Lý Tuyết trừng đôi con mắt bánh chưng nhìn Dương Thiên Lôi, tỏ vẻ tức giận xoay người rời đi.

- Tuyết tỷ, nhớ kỹ viện trưởng có hỏi thì nói là em cát nhân thiên tướng, đại nạn không chết, gặp được lang trung tha phương, có thể trị liệu được rồi!

- Em xem nhiều tiểu thuyết quá rồi!

- Chung quy tốt hơn so với bị coi như gấu mèo kéo đi nghiên cứu.

695. Chương 708: Con Đường Tu Luyện Đặc Thù

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 708: Con đường tu luyện đặc thù

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Tuyết đã dậy sớm gõ cửa phòng Dương Thiên Lôi, dẫn theo hắn cùng đi gặp viện trưởng, dưới sự phối hợp của Lý Tuyết, tuy lão viện trưởng nghĩ Dương Thiên Lôi gặp phải lang trung tha phương có điểm kinh ngạc, nhưng coi như tin tưởng không nghi ngờ, liên tục nói Dương Thiên Lôi phúc lớn mạng lớn.

Những người khác trong cô nhi viện thu được tin tức cũng đều vây xung quanh Dương Thiên Lô hỏi han, kinh ngạc không thôi. Để Dương Thiên Lô vô cùng không nói được gì chính là, dĩ nhiên có người nói vị thần y trị liệu cho Dương Thiên Lô ở nơi nào, Dương Thiên Lô rất mơ hồ lừa dối những người này, thần y là lang trung tha hương, tiên phong đạo cốt, không nơi ở cố định, chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt, trùng hợp đụng phải chính mình đang bị thương nặng, sau khi trị liệu xong liền rời đi...

Thời điểm mọi người còn quần quýt xung quanh Dương Thiên Lô, bên ngoài truyền tới tiếng hét to:

- Viện trưởng, Tuyết tỷ, tìm được Thiên Lô hay chưa? Nhiều người như vậy để làm gì?

- Ngưu Vương?

Trong nháy mắt nghe được thanh âm này, Dương Thiên Lô nhất thời biết được người đến là ai, Ngưu Vương, đồng học, ngồi cùng bàn, huynh đệ. Đó là huynh đệ đêm đó mời chính mình ăn nhậu.

- Thiên Lô, sau khi Tiểu Ngưu biết em gặp chuyện không may, liên tục hai ngày tới rồi, hai ngày hôm nay ngay cả trường học hắn cũng không tới, một mực giúp đỡ tìm người.

Lý Tuyết vội vàng nói với Dương Thiên Lô.

- Được rồi được rồi, tất cả mọi người giải tán đi, nên làm cái gì thì đi làm, Tiểu Tuyết, cháu gọi điện thoại báo cho cảnh sát, nói Thiên Lô đã trở về rồi, đừng để người ta tiếp tục tìm kiếm!

Viện trưởng căn dặn.

- A?

Lúc Ngưu Vương tiến vào trong cửa lớn cô nhi viện, thấy gian cánh cửa gian phòng viện trưởng đối diện lỗ nhỏ hơn mười cái đầu, liền la lớn. Đi tới gần, mọi người đều bước ra ngoài, liếc mắt liền nhìn thấy Dương Thiên Lô quần băng gạc toàn thân, chỉ để lộ hai con mắt ra ngoài.

- Lô Chấn Tử?

Ngưu Vương vừa kinh ngạc vừa kinh hãi nói, khuôn mặt xấu xí tới tận khung kia có lẽ bởi vì quá mức kích động, co quắp lại càng thêm dọa người. Chỉ là lúc này trong ánh mắt của Dương Thiên Lô, đó chính là dấu hiệu của tình cảm thân thiết và ấm áp nhất.

- Ngưu Ma Vương!

Dương Thiên Lô tiến lên một bước, một quyền đánh thẳng vào bộ ngực với khung xương to lớn.

- Khụ khụ...Ngươi không phải? Không phải nói...

Cảm nhận được lực lượng cực lớn từ nắm tay của Dương Thiên Lô truyền tới, tròng mắt Ngưu Vương trừng thật to, có điểm không thể tin tưởng được hỏi. Liên tục tìm kiếm hai ngày, Ngưu Vương đương nhiên biết được tình huống Dương Thiên Lô bị sét đánh bỏng cháy toàn thân. Hai ngày vừa qua hắn hầu như điên cuồng, nỗ lực tìm kiếm không hề thua kém Lý Tuyết một chút, hắn biết rõ lấy tính cách của Dương Thiên Lô, cho dù không chết, nhưng bị đốt cháy thành như vậy, khẳng định không muốn sống. Đẹp trai, đây chính là đặc điểm duy nhất hắn mạnh hơn chính mình, mất đi ưu điểm này, bảo hắn sống như thế nào?

- Được rồi, Thiên Lô gặp được một thần y, đã không có việc gì rồi, Tiểu Ngưu, cảm tạ cậu, chúng ta vào trong phòng nói chuyện...

Dương Thiên Lô còn chưa nói xong, Lý Tuyết liền mỉm cười ngọt ngào, nói. Nói xong liền kéo Dương Thiên Lô bước về phía phòng của hắn.

- Khụ khụ... Tuyết tỷ, chị gọi Ngưu Vương, Ngưu Ma Vương cũng được, đừng gọi em thành Tiểu Ngưu.

Ngưu Vương tỏ vẻ co quắp nói, đây chính là chuyện hắn kiêng kỵ nhất, tiểu nữ, bảo hắn làm sao chịu đựng được.

Nếu không phải Lý Tuyết là tỷ tỷ tốt nhất của Dương Thiên Lô, đổi thành người khác sợ rằng đã bị Ngưu Vương đá bay rồi.

- Chị của tao muốn gọi mày là gì thì gọi là gì, mày còn xoi mói?

- Được, vậy thì sẽ gọi là Ngưu Vương!

Lý Tuyết lại mỉm cười nói.

- Ủ, vẫn là Tuyết tỷ tốt!

Đang khi nói chuyện, ba người đã tiến vào trong phòng của Dương Thiên Lô, Ngưu Vương trực tiếp xoay người trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô hỏi:

- Lô Tử, mày thực sự không có việc gì?

- Mày xem tao giống như có người bị gì sao? Qua hai ngày là có thể đi học được rồi!

Dương Thiên Lô thoải mái nói.

- Sẽ không có tác dụng phụ chứ?

Ngưu Vương nhìn đầu gói kín như bánh chưng của Dương Thiên Lô, hỏi.

- Thần y đã xuất thủ, nếu như có tác dụng phụ, hắc còn mặt mũi đi chỗ khác?

- Mày nói thực?

Nghe ngữ khí của Dương Thiên Lô kiên định như vậy, khuôn mặt đẹp trai không kém hơn Ngưu Ma Vương bao nhiêu nhất thời hiện lên vẻ kinh hãi mãnh liệt, lần thứ hai hỏi.

- Dương nhiên là thực. Kỳ quái... Lão Ngưu mày sao lại vui vẻ như vậy? Tao nhớ kỹ mày bất mãn nhất là hai thằng không giống như đồng loại này sao? Tao có thể khôi phục, mày hẳn là rất uể oải mới đúng?

- Thiên Lô, em nói chuyện thế sao? Ngưu Vương người ta suốt hai ngày nay lo lắng cho em, hừ hừ...

Lý Tuyết trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lô nói.

- Khụ khụ... Nói thực nha, nếu như máy có thể nhẫn a được, không tìm chết nữa, tao thực ra rất hi vọng mày chữa chút gì đó, như vậy hai thằng với nhau mới thực sự là huynh đệ, cũng đỡ phải ra vẻ trước mặt lão tử.

- Hắc hắc... Hơn nữa, tao vui vẻ cũng không phải là người không có việc gì, là cái này! Ha ha ha ha...

Lý Tuyết có điểm há hốc mồm, thực sự không thể hiểu nổi những nam đồng học như Dương Thiên Lô và Ngưu Vương có loại hữu nghị và tâm tính như thế nào.

- Cái gì vậy?

Dương Thiên Lô nhìn chằm chằm vào Ngưu Vương từ trong túi móc ra một bọc giấy dai hỏi.

- Tiền! Vốn là sau khi biết được mày gặp chuyện không may, ta cùng với lão papa nói chuyện với nhau, lần này vui rồi... Có thể rút ra mấy vé, chúng ta tiếp tục làm vài chầu, ha ha ha...

Ngưu Vương hưng phấn nói.

Dương Thiên Lô nao nao.

- Mày đang có nhân thần gì thế?

Ngưu Vương có điểm không chịu nổi.

- Cảm ơn!

Càng khiến Ngưu Vương nghĩ không ra chính là, Dương Thiên Lô dĩ nhiên trọng trọng nói ra hai tiếng từ trước tới nay chưa bao giờ thoát khỏi miệng.

- Cảm ơn!

Lý Tuyết vốn đối với hai người có điểm không nói được gì, lúc này cũng mang theo cảm kích nồng hậu, đối với Ngưu Vương nhẹ giọng nói.

Cô nhi, bọn họ từ nhỏ đã là cô nhi, trong xã hội tiền tài, quyền lực, địa vị, vật chất dư thừa, căn bản không hề có bằng hữu chân chính, chỉ có bị cô lập, xem thường và chế nhạo. Cho dù là Lý Tuyết hoàn mỹ nhiều

mặt cũng không ngoại lệ, thậm chí cảm thụ so với Dương Thiên Lô càng thêm sâu sắc. Bởi vì tướng mạo thanh tú xinh đẹp của nàng càng khiến những nữ hài tử khác đổ kị ganh ghét.

Đồng học Dương Thiên Lô của chúng ta, tại thời điểm trung học kết thúc, sau đó gặp một lần kinh biến thật lớn, hai tin dữ nối tiếp nhau, tuy rằng có gặp lại Ngưu Vương một lần nữa, thế nhưng sau đó không còn liên hệ gì, chẳng cho tới khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn rời khỏi thế giới này, đã không hề liên hệ gì với Ngưu Vương.

Thế nào là huynh đệ?

Dệt hoa trên gấm hay đưa than củi trong ngày tuyết rơi. Nhất là biết rõ nỗ lực của chính mình không có khả năng thu hồi lại được, càng không cần hồi báo, thực sự vô cùng hiếm thấy. Mệnh Dương Thiên Lô hoàn toàn không tốt, cô nhi, học tâm kém, bị sét đánh gần như đi đời nhà ma. Thế nhưng dưới tình huống như vậy, Ngưu Vương vẫn có thể vì hắn xin được tiền.

Tuy rằng Ngưu Vương nói có vẻ rất dễ dàng, nhưng Dương Thiên Lô lại hiểu rõ, Ngưu Vương chỉ là một gia đình bình thường, không biết dùng biện pháp gì mới có thể lấy được một số tiền xa xỉ như vậy.

Ban ngày Lý Tuyết chỉ đạo Dương Thiên Lô ôn tập bài học, buổi tối liền để Dương Thiên Lô nghỉ ngơi sớm một chút, nguyên bản Lý Tuyết còn có chút lo lắng đối với bệnh tình của Dương Thiên Lô, nhưng nhìn lượng cơm của Dương Thiên Lô không hề giảm đi, ngược lại còn đề cao gấp hai lần, cuối cùng cũng chân chính yên tâm.

Bất quá, càng khiến Lý Tuyết có điểm vô cùng kinh ngạc chính là, cái đầu của Dương Thiên Lô hình như đột nhiên trở nên thông minh hơn, nguyên bản bài tập toán lý hóa hơi có chút phức tạp một chút, Lý Tuyết phải nhắc nhở giảng giải mấy lần cho Dương Thiên Lô, còn phải liên tục nói rõ những kiến thức cơ sở liên quan tới bài tập, không ngần ngại quán thâu, nhiều lần nhắc lại mới có thể hoàn thành. Thế nhưng hiện tại, mặc kệ bất cứ đề mục gì, chỉ cần giảng qua một lần Dương Thiên Lô liền có thể nhớ kỹ. Trong một ngày một đêm, Lý Tuyết trên cơ bản không cần phải nói tiếp những kiến thức cơ sở.

Dùng cách giải thích của Dương Thiên Lô, đó chính là sau khi hắn bị sét đánh, đại não được khai phá, vì vậy tạo thành trí nhớ và ngộ tính phi phàm.

Mà giải thích này Lý Tuyết tin tưởng không chút nghi ngờ, bởi vì trừ điều này ra, căn bản không còn bất cứ nguyên nhân gì khác có thể giải thích được.

Liên tục thời gian ba ngày, Lý Tuyết thanh tú bừng sáng khuôn mặt, luôn luôn mang theo nụ cười ngọt ngào, hài lòng vô cùng, so với nàng lúc vừa mới đỗ vào đại học hàng đầu còn hài lòng hơn nhiều.

Chỉ bất quá, Lý Tuyết không biết chính là, Dương Thiên Lô trước mắt nàng đã thu liễm đi rất nhiều.

Đừng nói là sách giáo khoa, mặc kệ là sách vở loại hình như thế nào, chỉ cần Dương Thiên Lô xem qua một lần, tâm thần của hắn chỉ hơi động một chút liền có thể hiện lên rõ ràng trong đầu.

Về phần những tính toán lý hóa các loại, đối với Dương Thiên Lô mà nói hoàn toàn đơn giản. Phải biết rằng, các loại trận pháp, thiên địa chi lý, cần khôn âm dương ẩn chứa pháp tắc thần thông vô cùng phức tạp, không phương diện nào không phải vận dụng tính toán tương sinh tương khắc tinh vi tới không chút kẽ hở ngưng tụ thành. Nếu như coi đề mục thành một loại thần thông mà nói, vậy thì giải đề mục chính là kìm kờ hờ của thần thông, vận dụng thần thông tương ứng để phá giải.

Điều này sao có thể so sánh với phá trận pháp?

Hơn nữa, để Dương Thiên Lô hơi ngoài ý muốn chính là, trong trạng thái học tập như thế này, cho dù bài tập rất đơn giản, chỉ cần hắn vận dụng một chút tâm tư là có thể hoàn thành rồi, nhưng vẫn có chút cảm giác tu luyện công pháp, mỗi khi hoàn thành một bài, trong cơ thể quý dị sinh ra một tia linh khí thiên địa.

Cũng giống như vậy, mấy ngày nay Dương Thiên Lô phát hiện ra, mỗi khi tiếp xúc với người khác, nhất là gặp được đám người Lý Tuyết, viện trưởng và Ngưu vương, một khi chạm tới những ký ức và chuyện cũ trước đây, trong cơ thể cũng sẽ sinh ra một tia linh khí thiên địa.

Loáng thoáng trong lúc đó, Dương Thiên Lô phẳng phất như bắt được một con đường tu luyện nào đó, con đường tu luyện đặc biệt dành cho không gian Địa Cầu thiếu thốn linh khí thiên địa.

Bất quá, loại tốc độ như thế này vẫn còn quá chậm, quá mức thiếu, hẳn cần phải thăm dò không ngừng, tìm kiếm càng nhiều phương thức tu luyện hơn.

Lôi, dựa theo cách lý giải của khoa học Địa Cầu, đó chính là điện năng. Buổi tối Dương Thiên Lôi cũng thử hấp thu điện năng chuyển hoá thành năng lượng bản nguyên, thế nhưng ngoại trừ bị điện giật tới toàn thân tê dại ra, không hề thu được bất cứ cái gì khác, điều này để Dương Thiên Lôi hiểu ra, năng lượng sinh ra trong thiên địa và năng lượng do khoa học nhân loại chế tạo ra có sự khác nhau về bản chất.

- Được rồi, ngày hôm nay học tới đây thôi!

Năm giờ ba mươi buổi chiều ngày thứ tư, Lý Tuyết nhìn một bài toán đã giải xong, hài lòng vô cùng nói:

- Thiên Lôi, dựa theo tiến độ học tập như vậy, em khẳng định có thể đỗ một trường đại học tốt, có nghĩ tới trường đại học nào hay chưa?

- Tùy tiện chọn một trường đại học nào đó là được rồi!

Dương Thiên Lôi vẫn là bánh chưng như trước quay đầu nhìn Lý Tuyết ngay bên cạnh, phảng phất như rất tùy ý nói.

Nghe được lời của Dương Thiên Lôi, Lý Tuyết hơi vui vẻ, nhưng lập tức khuôn mặt thanh tú tựa hồ có vẻ rất mất hứng hỏi lại:

- Vì sao em không tới thủ đô? Không muốn cùng chị ở một chỗ hay sao? Hay sợ chị quản em?

696. Chương 709: Cửa Hàng Đồ Cổ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 709: Cửa hàng đồ cổ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ha ha... Tuyết tỷ, chị lừa ai đây? Chị đã sớm nói với em rồi, chị thích giả bộ, Tuyết tỷ của em học giỏi nhiều mặc, ngũ quan đoán chính, khỏe mạnh, lại là học sinh giỏi của đại học hàng đầu, chẳng lẽ làm việc lại thích giả bộ như vậy sao?

- Phụt...

Khuôn mặt giả vờ tức giận của Lý Tuyết biến mất, bật cười thành tiếng, nói:

- Tính em thông minh, coi như đoán được! Được rồi, để chị đi lấy cơm tối, em nghỉ ngơi trước một chút đi!

Thiên Lôi lên tiếng đáp lại, nhìn vào bóng lưng hơi lộ vẻ đơn bạc của Lý Tuyết, trong lòng dần dần trào lên cảm giác áp ám và thỏa mãn, một tia linh khí thiên địa ôn nhuận một lần nữa xuất hiện trong đan điền, không thể nói rõ thành lợi, nhưng rất chân thực chảy vào trong cơ thể, toàn thân thư thái, ấm áp dạt dào.

Từ khi bị thương nặng tới hôm nay đã trôi qua bảy ngày, tuy rằng tế bào hoại tử toàn thân Dương Thiên Lôi chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng cũng chỉ còn lại bên ngoài mà thôi. Thương thế lục phủ ngũ tạng và kinh mạch vốn tương đối nhẹ hơn đã chữa trị khôi phục hoàn toàn.

Tin tưởng, cho dù không có khí trời đông tố, Dương Thiên Lôi dưới loại phương thức tu luyện như thế này, không bao lâu sau sẽ khôi phục hoàn toàn.

...

Sau khi cơm tối, chủ nhiệm của Dương Thiên Lôi gọi điện tới cô nhi viện, nói là ngày kia tiến hành một lần kiểm tra cuối cùng trước khi thi vào trường đại học, hi vọng Dương Thiên Lôi có thể tham gia.

Tình huống hiện tại của Dương Thiên Lôi, chủ nhiệm lớp tương đối rõ ràng, tuy rằng không biết rõ hắn đã khôi phục hoàn toàn hay chưa, nhưng kiểm tra là chuyện vô cùng quan trọng, hơn nữa xét thấy lần kiểm tra trước Dương Thiên Lôi có bước tiến bộ rõ rệt, có thể thông qua kiểm tra lại đề cao một chút, tại thời điểm thi vào trường đại học cũng coi như có định hình rõ hơn.

Nguyên bản Dương Thiên Lôi không muốn đi, dù sao loại bộ dạng của hắn hiện tại đi ra ngoài, thực sự quá mức khiến người khác chú ý. Nhưng Lý Tuyết đã biết Dương Thiên Lôi ngoại trừ da còn chưa khỏi, bên trong vô cùng sinh long hoạt hổ, kiên trì muốn Dương Thiên Lôi phải đi, cuối cùng Dương Thiên Lôi phải đáp ứng.

Không quá lâu sau, Ngưu Vượng trong dự liệu của Dương Thiên Lôi chạy tới.

Mấy ngày nay, người này hầu như buổi tối mỗi ngày đến tối thăm Dương Thiên Lôi, không ở lại bao lâu, đánh rắm xong lập tức chạy đi.

- Thế nào? Còn muốn bao lâu mới có thể khôi phục? Mày không ở trường học, tao một mình một người thực tịch mịch trống rỗng... Sớm khôi phục một chút, sớm trở về với tao, quá buồn chán rồi...

Ngưu Vượng vô cùng đĩnh đạc, ngay cả cửa cũng không mở, trực tiếp xông vào phòng Dương Thiên Lôi, đặt móng xuống ghế, nói.

- Cần phải mấy ngày nữa. Mày không thể đọc sách, học tập học tập?

- ...

Nghe được Dương Thiên Lôi nói, Ngưu Vượng đảo cặp mắt trắng dã, nói:

- Lôi tử, vì sao tao thấy mày sau khi bị sét đánh, đầu có điểm chập chập rồi? Mày nghĩ rằng tao đọc sách có tác dụng sao? Hay là nói, mày cho rằng tao có thể hiểu?

- Điều này cũng đúng!

- Mày giả bộ kiểu này cả ngày không buồn chán sao? Hắc hắc... Còn nói là giải với không giải, khẳng định là mày thừa dịp Tuyết tỷ chạy vào WC các loại, trực tiếp sao chép đáp án đúng không?

Dương Thiên Lôi rất không nói gì trừng mắt nhìn Ngưu Vượng, nói:

- Kể sĩ cách biệt ba ngày phải nhìn bằng con mắt khác. Trước đây tao chỉ là không thích học mà thôi, không giống với mày!

- Coi như xong, Tuyết tỷ đã phụ đạo mày lâu như vậy, lần kiểm tra trước, bắt quá là xếp thứ mười đếm ngược mà thôi, so với tao cũng không mạnh hơn bao nhiêu, cho dù mày tiến bộ hơn một chút, đến lúc đó nhiều nhất là vào được đại học bụi bặm chồng chất, ngay cả tìm một công việc khá khá cũng khó khăn, chỉ lãng phí thời gian, còn không bằng hai huynh đệ chúng ta cùng nhau làm chút việc tại Hàm Thành! Thành thật ăn uống không phải tốt, hà tất phải mệt mỏi như vậy, làm một ít chuyện không có ý nghĩa, giống tao, lão papa của tao cảm thấy da đánh tao tao cũng chỉ nói như vậy, học cũng như không, xem không hiểu, tuy rằng lão nhân gia người rất thương tâm, nhưng thực sự là như vậy, căn bản ta không thể học tập được...

Thằng ngốc Ngưu Vượng tại giờ khắc này dĩ nhiên có thể nói ra loại lời rất có đạo lý như thế này khiến Dương Thiên Lôi có điểm kinh ngạc. Trên thực tế, nếu như không phải chính mình trở về mà nói, chính mình nguyên bản đích xác giống như lời của Ngưu Vượng, học một trường đại học bụi bặm chồng chất căn bản chỉ lãng phí thời gian. Đương nhiên, nếu tại thời gian học đại học nhân phẩm bạo phát, nỗ lực hướng về phía trước, xếp vài thứ hạng đầu có khả năng sẽ ngoại lệ. Nhưng ít ra khi đó Dương Thiên Lôi không bạo phát nhân phẩm, ngược lại càng thêm rơi xuống.

Mà Dương Thiên có thể cảm giác được từ trong lời nói của Ngưu Vượng, hắn không muốn để chính mình rời khỏi Hàm Thành, bởi vì hắn đã định trước không rời đi. Đồng thời, một câu nói cuối cùng cũng để Dương Thiên Lôi hiểu, trong lòng Ngưu Vượng đối với che mẹ đích xác có hổ thẹn, cũng không phải là hắn không muốn thỏa mãn tâm nguyện của cha mẹ chính mình, mà là cái đầu của bản thân thực sự không có khiêu.

- Lão Ngưu, mày có nghĩ lên đại học?

Trong lòng Dương Thiên Lôi hơi khẽ động, hỏi.

- Nói nhảm, tao đương nhiên nghĩ “thượng” em nó, nhưng em nó không cho ta lên! Ta có bện pháp nào!
- Nói nghiêm chỉnh với mày, kỳ thực mặc kệ là đại học gì, cho dù nát vụn hơn nữa cũng tốt, không phải là không có một chút tác dụng như mày đã tưởng tượng. Chỉ ít, trải nghiệm đại học có thể tăng thêm chút kiến thức cho chúng ta, làm rộng mở tầm nhìn của chúng ta, như vậy là đủ rồi!
- Ách... Mày nói lời này có ích gì, được rồi, tao không khuyên được mày, mày mua thêm cái kính, tranh thủ thi cử tốt một chút, không phải là đại học rất rất nát vụn!

Ngưu Vương nói:

- Tao đi về trước!
- Uh, kiểm tra ngày kia ta muốn tham da, dù sao cũng bị nhìn thấy, ngày mai ta sẽ đi học!

Dương Thiên Lôì thẳng thắn nói, cũng không thêm điều gì.

- A! Tốt! Vậy ngày mai gặp! Ha ha ha... Bộ dạng của mày như thế này, thực con mẹ nó sáng! Đừng gọi là Lôì Tử nữa, gọi là Bánh Chưng đi! Ha ha ha...

Ngưu Vương nói xong, liền chạy ra khỏi phòng Dương Thiên Lôì, phóng đi nhanh như chớp.

Nhìn Ngưu Vương rời đi, hai tròng mắt Dương Thiên Lôì lấp lánh một chút tinh quang.

Một người đắc đạo gà chó thăng thiên, huống chi là một huynh đệ chân thành đối với chính mình? Vô luận đúng hay sai, nếu như chính mình đã có năng lực người bình thường không thể có, vậy thì trong phạm vi năng lực của chính mình, trợ giúp hắn một tay!

Kiểm tra, thi vào trường đại học, Dương Thiên Lôì có thể viết tất cả các đề mục trong cuộc thi nắm đó một cách xò xàng. Tuy rằng trợ giúp Ngưu vương như vậy, không cần nghi ngờ chính là gian dối, nhưng chí ít cũng để hắn thỏa mãn nguyện vọng của cha mẹ chính mình, hơn nữa theo như lời nói của Dương Thiên Lôì, tăng thêm chút kiến thức cũng không tồi. Huống chi, Dương Thiên Lôì không có khả năng để hắn trượt dài như vậy.

...

- Em muốn đi học?

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Lý Tuyết sớm mang cơm tới trước mặt Dương Thiên Lôì, khi hai người cùng nhau ăn, Dương Thiên Lôì bỗng nhiên nói ngày hôm nay muốn tới trường học, để Lý Tuyết có chút kinh hãi.

- Uh, dù sao thì ngày mai cũng phải tham gia kiểm tra, cuối cùng vẫn bị người khác nhìn thấy, sớm một chút cũng giống nhau mà thôi!

Dương Thiên Lôì tùy ý nói.

- A, vậy được rồi. Đến trường học em cũng không được lười biếng, học cái gì phải về báo lại với chị!
- Tuân lệnh, lãnh đạo!

...

- Thiên Lôì, anh đi đâu vậy?

- Đi học!

- Chào Thiên Lôì ca ca!

- Thiên Lôì ca ca, anh thực đẹp trai!

Tám giờ, khi Dương Thiên Lôì rời khỏi phòng, đón ánh sáng mặt trời đi về phía cửa lớn cô nhi viện, nhất thời dẫn tới rất nhiều ánh mắt chào hỏi với hắn. Mà những bằng hữu nho nhỏ đã bắt đầu hoạt động ngày mới đều có chút hiếu kỳ, nhưng rõ ràng tương đối sợ hãi và sùng bái, cùng nhau dùng thanh âm non nớt van an Dương Thiên Lôì. Đương nhiên, những bằng hữu nho nhỏ này không phải là sợ hãi cái đầu bánh chưng của Dương Thiên Lôì, mà thực sự sợ hãi hắn.

Không có biện pháp, Thiên Thiên Lôi tại cô nhi viện chính là lưu mạng có tiếng, không tìm không phải. Từ nhỏ đến lớn đã là như vậy. Đây cũng là lý do vì sao lúc hần gặp chuyện không may, ngoại trừ Lý Tuyết và viện trưởng chân chính quan tâm tới hần, những người khác chỉ lấy ra chút lực bề ngoài mà thôi. Về phần những tiểu tử kia, không ít người đều bị Dương Thiên Lôi giáo huấn qua, cho nên mới sợ hãi hần. Về phần sùng bái, đó là bởi vì, mặc kệ những tiểu tử này bị khi dễ như thế nào ở bên ngoài, chỉ cần không phải là lỗi của bọn họ, Dương Thiên Lôi đều sẽ xuất đầu vì bọn họ.

Mấy ngày qua trên cơ bản không hề rời khỏi phòng chính mình, Dương Thiên Lôi nhìn những gương mặt đã phủ bụi trong trí nhớ, nghe những thanh âm quen thuộc, đắm chìm trong ánh dương quang ấm áp, tâm tình dĩ nhiên có sở ngộ một lần nữa, một dòng nước ấm từ đan điền mọc lên, nhất thời thấy thần thanh khí sảng, cái đầu giống như bánh chưng chỉ để lộ con mắt ra ngoài, khiến rất nhiều bằng hữu nho nhỏ ngoài dự liệu, hần dĩ nhiên vô cùng thân thiết hô tên của bọn họ, liên tiếp đáp lại.

Nhưng để Dương Thiên Lôi không nói được gì chính là, mỗi một bằng hữu nhỏ được hần điểm tên, mặc kệ là ai đều oa một tiếng, kinh khủng chạy ra xa.

- Đừng sợ, đừng sợ, ca ca ta sau này sẽ không khi dễ mọi người nữa...

Ai tin a?

Lý Tuyết đứng trước cửa gian phòng của Dương Thiên Lôi, cười tới khom cả thắt lưng, nhìn theo Dương Thiên Lôi xám xịt bước ra khỏi cửa lớn cô nhi viện.

Đi tới bến giao thông công cộng, hần vốn định ngồi trên xe buýt tới trường, hơi do dự một chút, cuối cùng chậm rãi đi về phía trước.

Từ sau khi trở về, hần chưa từng rời khỏi cô nhi viện, hoài niệm cũng tốt, muốn lấy tâm tình và ánh mắt khác nhau một lần nữa thưởng thức khí tức cuộc sống bình lặng cũng tốt, nói chung, Dương Thiên Lôi rất tự nhiên lựa chọn đi bộ tới trường học.

Linh giác chậm rãi buông ra, cảm thụ khí tức quen thuộc xung quanh, thời gian mấy ngày vừa qua, Dương Thiên Lôi đã tương đối quen thuộc với hoàn cảnh ô nhiễm nghiêm trọng, linh khí thiếu thốn trầm trọng so với Tam Thập Tam Thiên trước kia.

Đối với ánh mắt soi mói và né tránh của người đi đường, Dương Thiên Lôi không để ý dù chỉ một chút, hai tròng mắt lấp lánh tinh quang nhàn nhạt, nhìn chăm chú vào tất cả ven đường.

...

- Hử?

Khi Dương Thiên Lôi bước tới một con phố chuyên buôn bán tranh họa, tâm thần hơi khê động. Giờ khắc này, trong linh giác của hần dĩ nhiên cảm thụ được từng đạo năng lượng linh khí hoặc mạnh hoặc yếu đầy rẫy trong đó, khiến Dương Thiên Lôi có chút kinh ngạc.

- Lẽ nào... Nơi này có thứ gì đó ẩn chứa linh khí thiên địa?

Dương Thiên Lôi không có một chút do dự nào, nhất thời buông tha dự định trực tiếp đi học, đẩy nhanh bước chân, theo linh giác của chính mình, tiến về phía mấy đạo linh khí thiên địa gần nhất.

Khi Dương Thiên Lôi tới phụ cận, ngẩng đầu lên nhìn.

Cửa hàng đồ cổ Chung Linh.

Chẳng lẽ trong đồ cổ có ẩn chứa linh khí thiên địa? Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng, nếu như thực sự là đồ cổ mà nói, mặc dù có linh khí thiên địa, Dương Thiên Lôi cũng không thể thông qua phương thức tu luyện này, chỉ ít hiện tại không được. Đồ cổ là thứ chỉ có nhà giàu mới chơi được. Dương Thiên Lôi một nghèo hai trắng, chơi cái của nợ gì?

- A!

Dương Thiên Lôi nhắc chân bước vào trong cửa hàng, chỉ là vừa mới bước vào, trong cửa hàng liền phát ra một tiếng kêu sợ hãi, rõ ràng là bị bộ dáng của hần dọa sợ. Phải biết rằng, lúc này chưa tới tám rưỡi,

rất nhiều cửa hàng mặt tiền còn chưa mở rộng cửa. Toàn bộ con phố tranh họa này căn bản không có bao nhiêu người, có cũng chỉ là người bên trong chuẩn bị mở cửa hàng.

- Người...

- Không có ý tứ, dọa cô rồi. Cháu chỉ là tiến vào xem. Là bị bóng...

Dương Thiên Lôi vội vàng quay sang người phụ nữ trung niên nói.

697. Chương 710: Trường Học

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 710: Trường học

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Mẹ, có chuyện gì vậy...

Có lẽ nghe được tiếng kêu sợ hãi của mẹ mình, một thiếu nữ từ trong cửa hàng đồ cổ bước ra, người còn chưa xuất hiện liền lên tiếng hỏi, chỉ là khi nàng nhìn thấy Dương Thiên Lôi đứng ngoài cửa, cũng phát sinh một tiếng kinh hô. Chỉ bất quá tiếng kinh hô của thiếu nữ này hiển nhiên không phải là sợ hãi, bởi vì trong nháy mắt, trong tay nàng đã cầm lấy một ống tuyết chèn cửa, hung hãn trừng mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Tổng Hiếu Phân!

Thấy thiếu nữ vừa mới đi ra, Dương Thiên Lôi không biết phải giải thích như thế nào nhất thời buông lỏng tâm thần, trực tiếp hô lên một cái tên. Thiếu nữ này không phải là Tổng Hiếu Phân đại danh đỉnh đỉnh toàn bộ trường học hay sao? Thành tích đứng đầu toàn khóa, hoa hậu học đường, chỉ cần bất cứ thành tích nào trong hai hạng thành tích này đều đủ khiến mọi người không thể không nhìn nàng. Huống hồ thiếu nữ này còn nổi tiếng là mãnh nữ bưu hãn, thiếu nữ một mình một người đấu công phu với Ngưu Ma Vương cũng không nói chơi.

- Người là ai?

Tổng Hiếu Phân đã chuyển sang đứng trước mặt mẹ mình, nếu như không phải Dương Thiên Lôi trực tiếp gọi tên của nàng, sợ rằng ống tuyết nặng chừng mười cân (~5kg), dài nửa thước rưỡi (~50cm) này sẽ bắt chuyện với Dương Thiên Lôi rồi.

- Chúng ta là bạn học, không phải là cùng một bạn. Hai người đừng hiểu lầm, ta chỉ bị bóng mà thôi, vì vậy mới băng bó mặt...

Dương Thiên Lôi nói.

- Bóng? Tôi biết rồi... Cậu chính là học sinh Dương Thiên Lôi cấp ba bạn tám bị sét đánh kia đúng không?

Để Dương Thiên Lôi hơi ngoài ý muốn chính là, Tổng Hiếu Phân dĩ nhiên biết chính mình, hơn nữa còn biết chính mình bị sét đánh.

Trên thực tế, hiện toàn bộ trường học sợ là không ai không biết chuyện Dương Thiên Lôi bị sét đánh, không nói toàn bộ trường học, cho dù là toàn bộ Hàm Thành cũng có rất nhiều người biết. Dù sao, bị sét đánh chính là tin tức lớn, hơn nữa bị sét đánh phồng nặng tới như vậy dĩ nhiên không chết lại càng kỳ tích hơn. Đồng thời tục truyền Dương Thiên Lôi không muốn sống bỗng nhiên gặp được thần y các loại, đương nhiên trở thành đề tài bàn ra tán vào trong các quán trà quán rượu.

- Đúng vậy!

- Bộ dáng của cậu như vậy không dưỡng thương ở nhà cho tốt, đi ra dọa người sao? Mẹ của ta có bệnh trong người, nếu xảy ra chuyện tôi không để yên cho cậu!

- Tiểu Phân, mẹ không có việc gì, nha đầu con sao lại nói khó nghe với bạn học như vậy!

Lúc này nữ nhân trung niên phảng phất như hồi phục lại tinh thần, trực tiếp trách mắng Tống Hiểu Phân.

- Con không phải bạn học của hần! Cờ lơ phát phơ, chơi bởi lêu lổng, không làm việc đàng hoàng, bình thường hay rình coi các bạn nữ, thành tích đếm ngược cả năm cấp, đáng đời...

Đôi con ngươi thanh lãnh của Tống Hiểu Phân nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lô, không chút tình cảm chế nhạo, chỉ là nàng còn chưa nói hết, Dương Thiên Lô liền vô thanh vô tức xoay người đi, không hề phản bác, thậm chí ngay cả nhân thần cũng không biến hóa một chút, phản ứng nhàn nhạt như vậy thực ra khiến Tống Hiểu Phân có điểm kỳ quái, nhìn vào bóng lưng đầy băng gạc của hần rồi đi, không thể nói hết câu.

- Nha đầu con nói chuyện thế nào vậy? Không phải làm thương tới tự tôn của người ta hay sao?

- Mẹ, con chỉ ăn ngay nói thực... A? Mẹ, con sai rồi không được sao? Con sai rồi...

Lời đối thoại của Tống Hiểu Phân và mẫu thân rõ ràng truyền vào trong tai Dương Thiên Lô, bất quá trong lòng Dương Thiên Lô không hề có một chút ba động nào, cũng không hề trách Tống Hiểu Phân chỉ trích chính mình rất vô lưu tình. Bởi vì nàng nói hoàn toàn là sự thực. Chính mình đã từng là người như vậy, là người khiến mọi người phải ghét bỏ, không tim không phổi, vô pháp vô thiên, đại ác không có, tiểu ác không gián đoạn.

Mặc dù là đám lưu manh cấu kết bang phát trên trường học lẫn xã hội đều không nguyện trêu chọc hần.

Nguyên nhân rất đơn giản, hần và Ngưu Ma Vương khi đánh nhau, trong mắt người khác chính là người điên không muốn sống.

Người lành sợ lưu manh, lưu manh sợ người điên không muốn sống.

- Sợ rằng không ít người hi vọng ta thực sự bị sét đánh chết đi!

Tâm tình Dương Thiên Lô không chút rung động, nhưng vẫn như trước có chút lắc đầu tự giễu, thầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ tới bộ dáng vừa bưng hân điều man cùng với những lời nói không chút lưu tình của Tống Hiểu Phân, trong lòng Dương Thiên Lô ngược lại cảm thấy vô cùng ấm áp, hần tựa hồ thấy được nhị tỷ bưng hân Dương Thiên Lệ của chính mình, các nàng có khỏe hay không?

Vũ trụ hình thức ban đầu phát triển cần phải có thời gian bao lâu? Dương Thiên Lô không biết, tuy rằng lúc nào cũng không cảm ứng được sự liên hệ giữa chính mình và vũ trụ hình thức ban đầu, nhưng hình ảnh đột nhiên nhớ lại trong nháy mắt kia lại để Dương Thiên Lô rõ ràng, sợ rằng phải chờ hần trở lại vũ trụ kia, Tam Thập Tam Thiên mới chân chính khôi phục.

Hay là, chỉ tại thời điểm kia, chúng nữ cùng với sinh linh trong Tam Thập Tam Thiên mới có khả năng sống lại.

Đồng tiền cổ, thái cực bát quái đồ.

Tuy rằng vừa rồi mới chỉ vào trong tiệm đồ cổ đợi một chút, nhưng cũng đã đủ giúp Dương Thiên Lô thấy rõ mọi thứ. Mấy đạo linh khí thiên địa yếu ớt kia chính là từ mấy đồng tiền cổ và một thái cực bát quái đồ phát tán ra. Tuy rằng Dương Thiên Lô rất muốn tiến vào trong các cửa hàng khác nhìn một chút, nhưng đúng như lời Tống Hiểu Phân vừa nói, bộ dáng của hần hiện tại hoàn toàn là đang đi dọa người.

- Lớn lên xấu không phải là sai của người, nhưng đi ra ngoài dọa người thì người không đúng rồi!

Dương Thiên Lô nhin không được nghĩ tới ngôn ngữ hài hước đã từng lưu hành một thời.

Sau khi rời khỏi con phố, Dương Thiên Lô khng hề dừng lại, trực tiếp bước nhanh về phía trường học.

- Uy uy! Dương Thiên Lô, chờ một chút!

Ngay lúc Dương Thiên Lôi đi được không tới một trăm mét, phía sau liền truyền tới thanh âm của Tống Hiểu Phân, chốc lát đã chạy tới trước mặt Dương Thiên Lôi, mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh.

- Lời nói của ta tại cửa hàng có chút nặng, bắt quá, ta nói chính là sự thực!

- Đây có thể coi như lời xin lỗi sao?

- Cậu nghĩ tôi sẽ xin lỗi với cậu? Chỉ là tội của cậu không đáng chết, ta không nên mắng cậu!

Vốn đang có chút hổ thẹn trong lòng, cho rằng chính mình đã tổn thương tới Dương Thiên Lôi, Tống Hiểu Phân thấy biểu tình bình tĩnh của Dương Thiên Lôi hiện tại, nhất thời một phần hổ thẹn này biến mất hoàn toàn, trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi nói.

- Coi như cậu hiểu thuận!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói, nói xong liền xoay người tiếp tục bước đi.

Bắt quá lời nói của Dương Thiên Lôi lại khiến Tống Hiểu Phân hơi sững sốt, một lúc sau mới hiểu được ý tứ của Dương Thiên Lôi. Sao hắn biết được là mẹ của chính mình bắt mình tới xin lỗi? Hơn nữa hai lần đối diện với Dương Thiên Lôi, tuy rằng Tống Hiểu Phân không nhìn thấy mặt của hắn, nhưng ánh mắt của Dương Thiên Lôi khiến nàng cảm thấy rất đặc biệt.

Con mắt là cửa sổ của tâm hồn, tuy rằng không thể hoàn toàn nhìn ra được phẩm hạnh của một người, nhưng ít nhất có thể biết được một hai...

Loại thiên chi kiêu nữ giống như Tống Hiểu Phân đương nhiên chưa từng tiếp xúc với loại người như Dương Thiên Lôi. Nhưng đồng thời danh nhân phản diện Dương Thiên Lôi, Tống Hiểu Phân hoặc nhiều hoặc ít đã từng nghe nói qua sự tích “anh hùng” của hắn, lấy phán đoán của nàng, cho dù Dương Thiên Lôi biết chính mình không dễ chọc, nhưng lúc đối mặt với lời chế nhạo của chính mình không nên không có một chút phản ứng như vậy mới đúng, điều này rất không bình thường.

Nàng cảm giác tựa hồ Dương Thiên Lôi không tồi ác tà trời giống như lời đồn đãi.

Rất nhanh, Tống Hiểu Phân một lần nữa bước tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, bắt quá nàng không nói gì, chỉ bình tĩnh liếc mắt cái đầu bánh chưng của Dương Thiên Lôi.

- Cậu theo tôi làm gì?

Dương Thiên Lôi có điểm buồn cười hỏi.

- Ai đi theo cậu, tôi đi học, không đi đường này thì đi đường nào?

Tháng năm bắt đầu đến trường, ban cấp ba đều đã đổi thời gian thành chín giờ sáng, thể dục buổi sáng cũng hủy bỏ. Trường học làm như vậy là vì điều tiết sinh hoạt chung của học sinh, tạm thời khớp với thời gian thi vào trường đại học. Loại cách làm này hoặc nhiều hoặc ít có điểm đạo lý. Có thể giúp học sinh trong một đoạn thời gian ngắn thích ứng với trạng thái tinh lực dồi dào nhất, tới trường thi sẽ phát huy tốt hơn một chút.

Nghe Tống Hiểu Phân nói như vậy, Dương Thiên Lôi không buồn nhắc lại, vẫn như cũ không nhanh không chậm thả bước chân tiến về phía trước.

Rất cuộc, sau khi hai người đi được vài phần chung, Tống Hiểu Phân nhin không được, nói:

- Tính cách của cậu thực kỳ quái, hình như không xấu như trong lời đồn đãi, bằng không mà nói, hắn là đã bị sét đánh chết, cũng không thể sống lại, còn gặp được thân y...

- Sai rồi! Người tốt không sống lâu, tai họa dài nghìn năm. Chính là bởi vì tôi xấu mới không bị sét đánh chết.

Dương Thiên Lôi nhìn thấy người đi đường đều quan sát chính mình, nhưng có lẽ bởi vì nguyên nhân có Tống Hiểu Phân bên cạnh, không hề xảy ra hiện tượng mọi người đều vòng tránh thật xa.

- ...

Tổng Hiểu Phân thiếu chút nữa bị lời nói vô cùng bình tĩnh của Dương Thiên Lôi chẹn họng, một lúc sau mới nói tiếp:

- Thần y cậu gặp phải là bộ dạng như thế nào.

- Tóc bạc râu trắng, hạc phát đồng nhan, tiên phong đạo cốt, lòng bàn tay có thể phát sinh một cỗ điện lưu nong nóng gì đó.

Dương Thiên Lôi cảm ứng khí tức trên người Tổng Hiểu Phân, có ý định nói.

- A? Nội khí ngoại phóng?

Nghe được lời của Dương Thiên Lôi, nhất thời Tổng Hiểu Phân biểu hiện vô cùng kinh ngạc.

- Nội khí ngoại phóng chính là... Nói cậu cũng không hiểu! Cậu thực đúng là gặp quý nhân! Đó chính là cao thủ chân chính nha... Tôi, vì sao lại không được đây?

Trong ánh mắt Tổng Hiểu Phân mang theo ước mơ nồng đậm.

- Có người nói cậu cũng học võ, rất lợi hại. Sư môn của cậu khẳng định có rất nhiều cao nhân đúng không?

Tổng Hiểu Phân liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi, đáp lời:

- Tôi cũng muốn như vậy! Được rồi, gặp lại!

Có chút bất tri bất giác, hai người đã nhìn thấy cửa lớn trường học, Tổng Hiểu Phân và Dương Thiên Lôi bắt chuyện một tiếng, liền nhẹ nhàng chạy nhanh về phía trước, hiển nhiên nàng không muốn cùng Dương Thiên Lôi tiến vào trường học.

Bất quá, sau khi chạy được mấy mét, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Dương Thiên Lôi nói:

- Vừa rồi coi như xin lỗi cậu đi! Đại nạn không chết, hãy cải tà quy chính!

Lần này tới lượt Dương Thiên Lôi không nói gì.

Thời điểm nhìn thấy Tổng Hiểu Phân, Dương Thiên Lôi đã tinh tường cảm ứng được trong đan điền của nàng có một cỗ năng lượng phi thường yếu ớt. Cỗ năng lượng kia có đẳng cấp rất thấp, ngay cả năng lượng ngũ hành bình thường nhất cũng không bằng. Nhưng Dương Thiên Lôi lại rõ ràng, Tổng Hiểu Phân có thể bưng hãn như vậy chỉ sợ là năng lượng do cỗ năng lượng này ban cho nàng.

Vốn định dò xét một chút, biết đâu có thể có thu hoạch.

Nhưng lời nói của Tổng Hiểu Phân để Dương Thiên Lôi biết, phía sau nàng hẳn là không có môn phái gì.

Vậy nàng làm cách nào tu luyện ra cỗ năng lượng kia?

Mặc dù đối với Dương Thiên Lôi lúc này mà nói căn bản không đáng kể, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn muốn tìm hiểu ngọn nguồn.

Không phải là có hứng thú đối với Tổng Hiểu Phân, hẳn đã không phải là người thiếu niên trước kia, không phải là thiếu niên triệt để rơi xuống vực sâu, nội tâm hèn mọn.

Con đường tu luyện đặc thù cần hãn phải không ngừng bước tới, bất luận một điểm vết tích gì đi nữa cũng không thể dễ dàng buông tha. Chỉ có như vậy hẳn mới có thể không ngừng tới gần mục tiêu của chính mình, cởi ra ý ẩn suốt đời.

Trường cấp ba Hàm Thành.

Nhìn mấy chữ lớn quen thuộc kia, Dương Thiên Lôi dưới ánh mắt hiếu kỳ và chỉ trích của rất nhiều học sinh, vô cùng đạm nhiên bước về lớp học của chính mình.

Ban tám cấp ba.

Địa phương chịu tải ký ức suốt ba năm, nhưng lại không có bao nhiêu lưu luyến.

- Lôi Chấn Tử, lần này thực sự là Lôi Chân Tử rồi... Tên của hắn không phải là tự tìm sét đánh sao?

- Chắc chắc, bộ dạng như vậy còn dám tới trường học, ha ha, các người nhìn, người này có phải bị sét đánh tới choáng váng đầu óc, bước tiến chậm rì rì kia, coi chính mình là lãnh đạo quốc gia?

- Khởi thực nhanh, có người nói thương thế của hần rất nặng, lúc này mới được vài ngày đã có thể đi học được rồi...

Dương Thiên Lôì còn chưa bước vào phòng học, trên hàng lang lớp học, lớp của hần cũng được, lớp khác cũng được, những bạn học vừa mới tới đều nghị luận sôi nổi, có cười nhạo, có xem thường, có sợ hãi than, tuy rằng tất cả mọi chuyện đều truyền hết vào trong tai hần, nhưng hần lại không hề lưu ý dù chỉ một chút.

698. Chương 711: Rốt Cuộc Tới!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 711: Rốt cuộc tới!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong phòng học đang hỗn loạn nhốn nháp, trên cơ bản đều đọc tiếng Anh, tuyệt đại đa số đều là nhỏ giọng đọc, cũng có cá biệt một số kẻ cảm giác rất tốt đẹp, không coi ai ra gì lớn tiếng đọc diễn cảm.

Bất quá khi Dương Thiên Lôì thình lình xuất hiện tại cửa, toàn bộ phòng học trong vài giây ngắn ngủi trở nên yên tĩnh cực độ, ánh mắt cả đám đều nhìn về phía Dương Thiên Lôì.

- Lôì Tử! Mày thực sự đến sao? Không có ý tứ, mấy ngày nay quen rồi, lập tức thanh lý...

Ngư Vượng đang ngồi góc cuối cùng, cầm bánh bao rộng miệng cắn, tay cầm quyển truyện, ăn uống ngon lành, cảm giác được bầu không khí trong phòng học xảy ra biến hóa, lại nhìn thấy Dương Thiên Lôì, nhất thời đứng lên, bánh bao còn chưa kịp nuốt xuống, liền lớn giọng nói với Dương Thiên Lôì. Đồng thời khi nói trực tiếp nhét hết nửa cái bánh bao vào trong miệng, nuốt vào một cách ngon lành, cầm chai nước uống một ngụm thật dài, đồng thời để các bạn học xung quanh nhứu mày buồn nôn chính là, vị ca môn này dĩ nhiên sục sục vài cái trong miệng, trực tiếp nuốt vào.

Dương Thiên Lôì cũng không biết nên nói cái gì.

Không có biện pháp, tuy rằng bánh bao ăn rất ngon, tản mát vị đạo đích xác khiến Dương Thiên Lôì không thể chịu đựng được. Vì vậy, tại thời điểm Dương Thiên Lôì có mặt, sáng sớm Ngư Vượng không bao giờ ăn bánh bao, bằng không hai người nhất định sẽ đánh nhau một trận.

Mà mấy ngày Dương Thiên Lôì không có mặt, Ngư Vượng hưởng thụ nhất chính là mỗi sáng sớm có thể nghênh ngang ăn mười tám cái bánh bao vừa đọc truyện, kết quả là, các bạn học ngồi xung quanh phải chịu tội, ai có thể nói với Ngư Vượng? Điều này khiến bọn họ vô cùng thương nhớ tới Dương Thiên Lôì.

- Uy, bạn Tiểu Mai, cho xin vài cái kẹo cao su được không?

Ngư Vượng thấy Dương Thiên Lôì không nói chuyện, vội vàng chuyển sang một tiểu nữ béo mập không biết là thối miệng hay thế nào, trực tiếp nói.

- Một đồng!

Tiểu nữ béo mập lấy ra một chiếc kẹo cao su, nhưng cau mày, không trực tiếp đưa cho Ngư Vượng, một tay khác xòe ra nói.

- Quý hẹp hòi! Một đồng, đưa hai cái!

- Cậu mới quý hẹp hòi, muốn ăn chính mình đi mua, một năm chỉ ít cũng lấy của tôi hai lạng! Hừ!

Từ trong tay Ngư Vượng tiếp nhận một đồng tiền, tiểu nữ béo mập thẳng thẳng lấy ra hai cái cho Ngư Vượng.

Dương Thiên Lôi nhìn thấy một màn vô cùng đơn giản, lại rất hay xuất hiện này, từ trước tới nay đều khinh thường không muốn nói, thế nhưng lúc này có cảm giác hoàn toàn khác nhau. Ngay cả tiểu nữ béo mập nguyên bản hần lười liếc mắt nhìn, tựa hồ cảm thấy rất đáng yêu.

Cùng là một thân thể, cùng là một con mắt, cùng tiếp xúc một chuyện giống nhau, nhưng tâm tình khác nhau lại có cảm giác và thể ngộ khác biệt.

Mà nhân thần những người khác nhìn về phía mình, mặc dù vẫn ẩn chứa rất nhiều tâm tình khác nhau, cũng có một chút tồn tại để Dương Thiên Lôi khắc sâu trong ký ức, nhưng hiện tại bỗng nhiên tiêu tán giống như làn khói nhẹ sâu trong nội tâm, để đan điền của hắn lần thứ hai xuất hiện một dòng nước ấm bàng bạc so với những lần trước mạnh mẽ hơn nhiều, trong nháy mắt đã tràn ngập toàn thân, thoải mái nói không nên lời...

- Lôi Chấn Tử, cuối cùng cậu đã trở về!

Tại thời điểm Dương Thiên Lôi ngồi xuống ngay bên cạnh Ngưu Vương, tiểu nữ béo mập chán ghét nhìn Ngưu Vương nói.

- Mặc dù mình không trở lại, cậu nhiều nhất chỉ chịu đựng nửa tháng mà thôi!

Dương Thiên Lôi rất thản nhiên nói, ánh mắt lại nhìn về phía quyển truyện trong tay Ngưu Ma Vương:

- Đưa cho tao!

- Không được! Đọc xong cho mày xem!

Ngưu Vương nhất thời lùi về phía sau, rất sợ Dương Thiên Lôi trực tiếp đoạt mất.

- Đưa cho tao!

Nhưng Dương Thiên Lôi lại nhìn vào hắn, lần thứ hai nói.

- Xem mày là bệnh nhân, cho mày xem trước, nhanh nhanh một chút! Tao còn chưa đọc xong đâu!

Trong lòng Ngưu Vương có điểm kỳ quái nhìn nhân thần của Dương Thiên Lôi, cuối cùng cũng đưa quyển truyện cho hắn.

Tuyệt đại đa số mọi người trong lớp đều chú ý tới Dương Thiên Lôi vừa mới trở về, vốn tưởng rằng thương thế của hắn còn chưa khỏi hoàn toàn đã trở lại đi học, hắn là bởi vì “cải tà quy chính”, dù sao lần trước trong cuộc kiểm tra đã đề cao thứ tự một chút, không hề nghĩ tới vừa mới trở về đã cướp đoạt với Ngưu Ma Vương.

Thế nhưng, ngay lúc bọn họ còn cảm thán Dương Thiên Lôi không có thuốc nào chữa được, quyển truyện trên tay hắn dĩ nhiên xoẹt một tiếng biến thành hai nửa, sau đó xoẹt xoẹt xoẹt hóa thành vô số mảnh vụn.

- Mày điên rồi? Đây là tao mượn đấy!

Ngưu Vương nhất thời có điểm há hốc mồm.

- Là huynh đệ, sau này mày theo tao cùng nhau học, không phải huynh đệ, mày ngồi bên kia, tao là bệnh nhân, đừng đánh với tao...

- Mày...

Cơ mặt Ngưu Vương co quắp, hiển nhiên bị Dương Thiên Lôi chọc giận rồi, đổi lại trước đây, hai người đã sớm lao vào đánh nhau, thế nhưng nghe được một câu cuối cùng của Dương Thiên Lôi, lại cam nhận:

- Không phải mày bức tao chết hay sao?

- Tao đã từng chết qua một lần rồi. Cái này, đây là bút ký của tao dùng lúc Tuyệt tỷ dạy, hai thằng chúng ta vốn tương xứng với nhau, khẳng định thích hợp cho mày, xem không hiểu có thể hỏi tao.

Dương Thiên Lôi nói, từ trong lòng lấy ra một quyển bút ký tương đối dày, để trước mặt Ngưu Vương:

- Đừng ngại ra đây, xem hết trả tao!

- Ách... Lôi Tử, mày nói thực sự?

- Trong thời gian một tháng, coi như là tận đạo hiếu với bác trai bác gái đi!

Dương Thiên Lôi nhìn vào Ngưu Ma Vương, nhẹ giọng nói, nói xong liền lấy ra một quyển sách dày, tập trung tinh thần, không tiếp tục để ý tới Ngưu Vương.

Thần tình Ngưu Vương ngẩn ra, bị Dương Thiên Lôi nói tới chỗ đau, sau khi lặng yên chừng hai phút đồng hồ, lặng yên mở bản bút ký.

Nguyên nhân Dương Thiên Lôi làm như vậy, thứ nhất là hắn muốn trợ giúp Ngưu Vương, có thể giúp hắn mở khiếu một chút. Thứ hai, làm như vậy, chỉ ít để Ngưu Vương làm bộ dáng cho người khác nhìn, cũng miễn cho thành thích thi vào trường đại học xuất hiện, gây ra oanh động quá lớn.

Ngưu Vương như vậy, chính hắn cũng như vậy.

...

- Ha ha ha ha... Con mẹ nó, Lôi Tử, tao bỗng nhiên phát hiện, tao con mẹ nó là thiên tài! Tao hình như thông suốt rồi! Ha ha ha...

Thời điểm tan học buổi chiều, Dương Thiên Lôi đã biết kết quả nguyên bản không thể khẳng định trước, bởi vì từ bộ dáng hưng phấn của Ngưu Vương là có thể nhìn ra được.

- Là mày trước đây chưa từng dụng tâm mà thôi. Chỉ cần hết sức chuyên chú, tự nhiên có thể học được!

Dương Thiên Lôi đáp lại.

- Tuyệt đối không phải! Trước đây không phải là tao chưa từng thử qua, nhưng vì sao đều không thể nhớ được! Nếu không mấy năm trung học đã biến thành giáo dục bắt buộc rồi, tao sớm bị đuổi học rồi. Nhưng ngày hôm nay, chỉ cần mày giảng cho tao ta đều có thể nhớ rất kỹ! Được rồi, ta nhanh chóng trở về xem, tranh thủ xem hết bản bút ký này, nói không chừng thành tích kiểm tra ngày mai có thể đề cao không ít!

Ngưu Vương hăng hái bừng bừng nói.

...

Ý niệm, có thể ảnh hưởng tới tâm trí của người khác. Khi Dương Thiên Lôi ngưng tụ ý niệm dung nhập vào thanh âm, truyền vào tai Ngưu Vương liền lập tức khắc sâu ấn tượng trong đầu hắn, trong nháy mắt kia, thanh âm của Dương Thiên Lôi phảng phất như biến thành một chiếc bút, mà đại não của Ngưu Vương thì biến thành giấy trắng, khi đã viết ra sẽ không quên đi.

Nhìn bóng lưng Ngưu Vương rời đi rất nhanh, Dương Thiên Lôi, ngày mai người này tất nhiên sẽ rất uể oải. Bởi vì đã rất lâu hắn không có thói quen vận chuyển đại não, muốn dựa vào chính mình học tập, cơ bản không quá có khả năng. Chỉ ít hiện tại không được.

...

- Phù...

Khí trời Hàm Thành tháng năm cũng giống như tính khí của nữ nhân, thay đổi thất thường. Dương Thiên Lôi vẫn như cũ đi bộ trở về, vừa mới chia tay với Ngưu Vương không bao lâu, bỗng nhiên gió to thổi mạnh, mặt trời buổi chiều treo cao thoáng cái liền bị mây đen che phủ, màu sắc bầu trời biến thành màu vàng đất, là bộ dáng của trời mưa to sắp xảy ra.

Người đi đường nhất thời đẩy nhanh bước chân hơn.

- Muốn tới rồi sao?

Khác với mọi người xung quanh, Dương Thiên Lôi không hề ngừng cước bộ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, hai tròng mắt dĩ nhiên phát ra quang mang hưng phấn cường liệt.

- Uy, còn không mau chạy đi?

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh trùng hợp chạy qua bên cạnh Dương Thiên Lôi, nhìn Dương Thiên Lôi giống như kinh ngạc chờ ra nói.

Đạo thân ảnh này chính là Tống Hiểu Phân vừa gặp nhau sáng nay.

Rầm...

Từng giọt mưa rất lớn nhất thời ầm ầm hạ xuống.

- Ai nha, cậu còn chờ ra? Nhanh mở ô!

Tống Hiểu Phân một mặt lấy một chiếc ô từ trong ba lô, một mặt quay về phía Dương Thiên Lôi hô lên. Người khác ướt mưa thì cũng chỉ là ướt mưa mà thôi, nhưng Dương Thiên Lôi với bằng gạc quần đầy mình, nếu như bị ướt mưa rồi, có thể nghĩ được hậu quả.

- Quên mang theo...

Dương Thiên Lôi nói trong miệng, vôi vãi cởi áo khoác, trực tiếp giơ lên trên đầu, cũng bắt đầu chạy chậm. Tuy rằng cần bản hần không cần phải làm như vậy.

Oanh...

Nhưng vào lúc này, một đạo sấm sét xẹt qua bầu trời, mưa xối xả tầm tã.

- Ngu ngốc, trước tiên vào chỗ nào tránh mưa, còn chạy?

Nhìn Dương Thiên Lôi từ bên cạnh chạy qua, Tống Hiểu Phân rất không thể nói gì bật thốt, bỗng nhiên mưa lớn như vậy, đừng nói là y phục, cho dù nàng cầm ô cũng bị xối ướt sũng, đồng thời khi nói, nha đầu này chạy tới nắm lấy tay Dương Thiên Lôi, lôi hần vào trong mái hiên ven đường.

- Ách...

Tuy rằng Dương Thiên Lôi rất không tình nguyện, nhưng lúc này cũng đành phải làm theo. Dù sao trong suy nghĩ của Tống Hiểu Phân, bị nước mắt làm ướt, hậu quả không cần nghi ngờ chính là vô cùng nghiêm trọng. Nàng hoàn toàn muốn tốt cho chính mình.

Tống Hiểu Phân để ý một bên tóc bị nước thấm ướt, nhìn sang Dương Thiên Lôi bị nước ma xối không ít, hỏi:

- Cậu không sao chứ?

- Không có việc gì. Sắp khỏi rồi, bị ướt mưa cũng không trở lại, cảm ơn!

Dương Thiên Lôi nói.

- Đây, tặng ô cho cậu dùng! Lúc nào tạnh mưa hãy trở về!

Trong lòng Tống Hiểu Phân âm thầm kỳ quái, hai lần tiếp xúc với Dương Thiên Lôi, nàng không hề có một chút cảm giác người này rất xấu xa. Hơn nữa Tống Hiểu Phân đối với nam sinh rất hiểu rõ, chính mình đường đường là hoa hậu giảng đường, tuy rằng hung hãn một chút, không ai dám trêu chọc, nhưng người nào nhìn vào chính mình không nhìn thêm vài lần? Chỉ duy nhất có Dương Thiên Lôi, chính mình chủ động giúp hần, hần dĩ nhiên không nhìn chính mình, ngược lại ngẩng đầu lên nhìn trời.

Trời có đẹp bằng chính mình?

- Cậu không cần?

Dương Thiên Lôi cúi đầu, xoay người nhìn về phía Tống Hiểu Phân, có điểm kỳ quái nói.

- Tôi bị ướt cũng không quan trọng, hơn nữa... Tôi thích trời mưa! Gặp lại!

Khuôn mặt xinh đẹp của Tống Hiểu Phân lấp lánh một tia hưng phấn nôi, đồng thời giao chiếc ô vào trong tay Dương Thiên Lôi, trực tiếp chạy vào trong màn mưa.

- Vậy cậu mang theo ô làm gì?

Dương Thiên Lôi quay về phía Tống Hiểu Phân hô.

- Ô che nắng, ngu ngốc! Sáng sớm ngày mai trả lại tôi! Nhớ kỹ sớm một chút, tôi đợi cậu ở nhà!

...

Nhìn Tổng Hiếu Phân đã ướt sũng đã biến mất trong trời mưa xối xả, trong lòng Dương Thiên Lôi cảm giác rất kỳ lạ, hoa hậu giăng đường hung hãn trong truyền thuyết vì sao lại nhiệt tình đối với một kẻ lưu manh nổi tiếng giống như hắn?

Không có lòng suy nghĩ nhiều, Dương Thiên Lôi thu ô lại, trực tiếp nhắm về phía con đường đối diện, trong sát na đề cao tốc độ lên tới một trăm mét năm giây, bằng vào kỹ thức trong đầu, chạy về phía một ngọn núi nhỏ nhỏ cách nơi này không xa.

699. Chương 712: Trở Thành Vĩnh Hằng!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 712: Trở thành vĩnh hằng!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Núi Kê Mao.

Truyền thuyết, tại thời đại cổ xưa có một tiên nhân tu đạo trên ngọn núi này, hắn nuôi dưỡng rất nhiều gà (kê). Những con gà này được khí tức tu đạo của vị tiên nhân kia tắm bổ, cả đám cường hãn dị thường, ngay cả chim ưng cũng không thể đấu lại được, không dám quấy rầy. Bất quá những con gà này sở hữu lực lượng, lại không có tâm cảnh của tiên nhân, trở nên cực kỳ hiếu chiến, bình thường luôn tranh ăn trong đàn, tranh phối ngẫu, không đánh nhau thì giao phối, toàn bộ ngọn núi chỗ nào cũng có thể thấy lông gà, vì vậy mới có cái tên này.

Tâm thần dung nhập vào trong thiên địa, thân hình của Dương Thiên Lôi xuyên toa rất nhanh trong mưa xối xả, toàn thân đã ướt đầm từ lâu, nhưng lực lượng sấm sét ẩn chứa trong thiên địa lại khiến tâm thần của Dương Thiên Lôi rung động mãnh liệt, dần dần sinh ra một tia liên hệ rất rõ ràng với mây đen trên bầu trời.

Mượn lực lượng thiên địa, mũi động mình thân, một hô một hấp, mỗi một cử động nhỏ nhất đều ẩn chứa áo nghĩa thiên địa, không bàn mà hợp với mạch động thiên địa.

Cho dù thân thể vẫn là phàm thể, so với người bình thường không tốt hơn bao nhiêu, nhưng một lần này, Dương Thiên Lôi lại phảng phất như thoát khỏi gông cùm xiềng xích của thân thể, tinh lực càng chạy càng thêm dư thừa, quanh thân tràn ngập lực lượng, máu và năng lượng yếu ớt quanh thân vận chuyển với tốc độ càng lúc càng nhanh hơn.

Cảm giác quen thuộc mà xa lạ này phi thường kỳ diệu.

Dương Thiên Lôi có trực giác, chỉ cần hắn nguyện ý, thôi động tâm niệm và thần hồn hoàn toàn, vô luận thân thể ở nơi nào đều có thể dẫn dắt sấm sét thiên địa lên người chính mình.

Rốt cuộc Dương Thiên Lôi cũng vọt tới giải đất hoang vu trên núi Kê Mao.

Trong màn mưa xối xả, ở chỗ này, vô luận là phát sinh chuyện gì cũng không có người nhìn thấy.

Rất nhanh tháo bỏ găng gạc trên đầu, y phục trên người, toàn bộ bỏ qua một bên, toàn thân trần truồng, đủ đi được hơn trăm mét, Dương Thiên Lôi mới chậm rãi nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, ngồi xếp bằng trên vũng cỏ dại ướt sũng, tâm thần một mảnh không minh, dần dần không chế ý niệm tinh thuần và cảm tri kéo dài ra...

Bốn phía, một thảo một mộc, dưới thân một sa một thạch, trên trời mỗi một hạt mưa, thậm chí ngay cả không khí cũng dần dần hòa hợp thành một thể với Dương Thiên Lôi.

Có lẽ là linh khí thiên địa trên Địa Cầu rất thiếu thôn, khiến Dương Thiên Lôi phá lệ quý trọng lần khí trời đông tổ này, vì vậy nhận biết của hắn trở nên rất nhỏ rất nhỏ, lần đầu tiên không buông tha bất cứ thứ gì xung quanh, cho dù là một hạt bụi bặm nhỏ nhất.

Cũng bởi vì như vậy, để Dương Thiên Lôi ngoài ý muốn chính là, hắn dĩ nhiên cảm ngộ được vận luật sinh mệnh trong thiên địa, một thảo một mộc, một sa một thạch, tất cả đều tản mát ra sinh cơ bừng bừng.

“Đây mới chân chính là dung nhập vào trng thiên địa sao?”

Thậm chí Dương Thiên Lôi có ảo giác, hắn đánh mất tu vi, lần đầu tiên có trình độ dung nhập với thiên địa đã vượt qua hắn lúc còn là Chân Tiên cường đại nhất.

Rốt cuộc, khi cảm tri của Dương Thiên Lôi tràn tới mây đen trên cao, lúc này tia cảm tri giống như biến thành cầu nối giữa Dương Thiên Lôi và lôi điện mây đen, tức thì năng lượng lôi điện gào thét giáng xuống.

Ầm ầm... Ầm ầm... Ầm ầm...

Sấm sét vô cùng kinh khủng, một đạo lại tiếp một đạo từ trên không trung đánh xuống, thẳng tắp rơi vào người Dương Thiên Lôi.

Quang mang lôi điện ánh sáng ngọc lấp đầy thân thể Dương Thiên Lôi, thân thể tràn đầy vết bóng bại càng thêm nổi bật, kinh khủng giống như lệ quỷ.

Lúc này nếu như bị người khác nhìn thấy mà nói, sợ rằng sẽ trực tiếp bị hù chết. Thế nhưng thân hình của Dương Thiên Lôi vẫn chưa hề nhúc nhích, lực lượng lôi điện bàng bạc mặc dù lần thứ hai khiến thân thể Dương Thiên Lôi thành đen kịt, nhưng một lúc lâu sau, dưới sấm sét oanh kích không ngừng, dĩ nhiên càng lúc càng trở nên hồng, càng lúc càng sáng, toàn thân tản mát quang mang hỏa diễm đỏ bừng, chiếu sáng phương viên mấy trăm mét.

Một canh giờ, tròn một canh giờ, toàn bộ mây đen trên bầu trời Hàm Thành lấy tốc độ kinh người không ngừng hội tụ về phía núi Kê Mao, phương viên mấy km xung quanh núi Kê Mao trở nên đen kịt vô cùng, sấm sét liên miên không ngừng nghỉ sau khi bạo phát mấy chục lần, rốt cuộc mây đen tan hết, mưa xối xả dừng lại, lộ ra ánh tinh quang.

Thiên địa giao hòa, âm dương giao hối, diễn sinh lôi đình. Lôi đình sinh vạn vật, sinh cơ tràn ngập.

Bầu trời đêm sau trận mưa to trong sáng nhẹ nhàng dị thường.

Dương Thiên Lôi vẫn tiếp tục khoan chân ngồi trên núi Kê Mao như vậy, tu luyện tiếp nửa canh giờ, lúc này quang mang màu hồng quanh thân thể mới hoàn toàn biến mất, chậm rãi mở mắt.

Hai tròng mắt vừa mới mở ra kia xán lạn như tinh thần. Thật sâu hô hấp không khí trong lành sau trận mưa như trút nước, bùn đất đại địa tràn đầy mùi thơm ngát, lực lượng lôi đình đang dần dần nhạt đi và biến mất để Dương Thiên Lôi say mê.

“Hoàn toàn khôi phục rồi!”

Dương Thiên Lôi sờ vào da thịt trơn bóng như ngọc, trong lòng nhàn nhạt nói. Vui, nhưng không mang theo một tia rung động. Lần hấp thu lực lượng sấm sét này không những hoàn toàn trị liệu thương thể toàn thân, trong đan điền còn dư lại một cỗ năng lượng bản nguyên hùng hồn.

Nhìn đồng hồ đen kịt đã đoạt tuyệt sinh cơ trong vòng mười thước xung quanh, khóe miệng Dương Thiên Lôi hiện lên nụ cười mỉm, ngày mai hắn là ở đây sẽ trở thành một tin tức lớn?

Chỉ bất quá không người nào biết được tin tức này có liên quan tới chính mình.

Dương Thiên Lôi chậm rãi đứng dậy, chậm rãi bước về phía chính mình vừa để ý phục. Lực lượng, tuy rằng đã thu được lực lượng, nhưng cũng không thôi động. Bởi vì hắn rõ ràng, tại Địa Cầu thiếu thôn linh khí trầm trọng này, năng lượng là tài nguyên cực kỳ quý giá, không giống như tại Tam Thập Tam Thiên, khi hao tổn hết năng lượng, chỉ cần tiến vào trạng thái tu luyện, rất nhanh có thể hấp thu linh khí thiên địa dư thừa khôi phục hoàn toàn, mà ở đây, muốn khôi phục thực sự quá mức khó khăn. Chỉ ít, đối với Dương Thiên Lôi hiện tại còn đang trong giai đoạn thăm dò mà nói, tựa hồ chỉ có sấm sét mới có thể giúp hắn khôi phục rất nhanh.

Mặc y phục ướt sũng vào, Dương Thiên Lôi hơi do dự một chút, cuối cùng quyết định quần bằng gạch lên đầu.

- Tuyết tỷ, em đã trở về!

Khi Dương Thiên Lôi trở lại cô nhi viện đã là hơn chín giờ buổi tối. Gian phòng của hắn mở đèn sáng, cửa phòng khép hờ, Lý Tuyết đang vui đùa viết cái gì đó, xuyên thấu qua khe cửa, Dương Thiên Lôi nhìn thấy quyển nhật ký quen thuộc vô cùng rõ ràng.

Đây là quyển nhật ký thứ mười của Lý Tuyết, một quyển cuối cùng, Dương Thiên Lôi nhớ rất kỹ, thiên nhật ký cuối cùng của nàng chính là ngày hai mươi ba tháng mười hai năm nay, một ngày bình dị.

- Đã trở về!

Nghe được Dương Thiên Lôi nói, Lý Tuyết nhất thời giật mình, vội vàng khép lại bản nhật ký, giấu sau lưng.

- A? Em gặp mưa rồi?

Thấy băng gạch màu trắng trên người Dương Thiên Lôi còn lưu lại vài điểm đen lấm tấm, tuy rằng lúc này đã khô, nhưng vẫn như trước không thể trốn tránh được con mắt của Lý Tuyết, nhất thời lo lắng hỏi.

Dương Thiên Lôi trở về muộn như vậy, Lý Tuyết cũng không lo lắng gì.

Bởi vì thường học có nơi tự học rất muộn, ban cấp ba tốt nghiệp có hiện tại có thể học, cũng có thể không học, sẽ không cưỡng chế, bất quá khi trời mưa xối xả ngày hôm nay, Lý Tuyết đoán rằng Dương Thiên Lôi tất nhiên ở lại trường tự học, nhưng lại không nghĩ rằng Dương Thiên Lôi bị mưa làm ướt. Tuy rằng Lý Tuyết yêu cầu mấy lần, muốn nhìn thương thể của Dương Thiên Lôi, nhưng đều bị Dương Thiên Lôi cự tuyệt, nàng căn bản không rõ ràng lắm làn da sau lớp băng gạch đã khô phục như thế nào.

Tất nhiên rất lo lắng!

- Tuyết tỷ, nhìn chị lo lắng như vậy, hắc hắc... Cho chị một kinh hỉ!

- Kinh hỉ gì!

- Chị chờ một lát!

Dương Thiên Lôi thần bí nói, nói xong, rất nhanh tiến về phía tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo phông, một chiếc quần ngắn, một kiện nội thất, dưới ánh mắt hiếu kỳ nhìn kỹ của Lý Tuyết, mang theo khăn mặt và chậu rửa mặt rời khỏi gian phòng.

Lý Tuyết mơ hồ đoán được Dương Thiên Lôi muốn làm cái gì, nhất thời trái tim đập nhanh hơn rất nhiều, kinh hỉ, kích động?

Ào ào... Một lúc sau, phòng tắm tại tầng một truyền tới tiếng nước chảy xối xả. Nghe được tiếng huyt sáo quen thuộc kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Tuyết nở nụ cười vui vẻ, nhưng trong mắt lại lấp lánh lệ rơi, trào ra khỏi bờ mi.

Nước mắt vì vui!

Điều kiện tại cô nhi viện rất không tốt, giống như ký túc xá của học sinh đại học những năm chín mươi, một tầng chỉ có một WC, nếu như người nào muốn rửa mặt và tắm thì phải tới nhà tắm tập thể. Bất quá Dương Thiên Lôi chưa từng tới nhà tắm tập thể, xuân hạ thu đông, muốn tắm đều tắm trong phòng rửa mặt.

Dương Thiên Lôi đang tắm.

Khỏi rồi, Lý Tuyết biết, Dương Thiên Lôi khỏi rồi, tuy rằng không biết đã khỏi tới trình độ nào, có thể lưu lại dấu vết hay không, nhưng điều này không quan trọng, chỉ cần có thể khỏe mạnh sống là tốt rồi.

Ngắn ngủi vài phút đồng hồ sau, Lý Tuyết cảm giác thời gian rất dài, bởi vì nàng khẩn cấp muốn nhìn thấy Dương Thiên Lôi, theo tiếng bước chân chậm rãi tới gần, Lý Tuyết nhanh chóng lau đi nước mắt nơi khóe

mi, tận lực khắc chế kích động trong lòng, thế nhưng thân thể mảnh mai vẫn như trước không thể khống chế được run lên nhẹ nhàng.

- Hắc hắc...

Theo một tiếng cười đắc ý của Dương Thiên Lôi, Lý Tuyết rốt cuộc cũng nhìn thấy được khuôn mặt quen thuộc nhưng có một chút xa lạ, trong nháy mắt này, tất cả lo lắng của Lý Tuyết đều tan thành mây khói, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi đang cười mỉm, đủ dại ra gần mười phút đồng hồ mới tràn ngập kinh hãi chạy về phía Dương Thiên Lôi, ôm lấy hắn thật chặt.

Không nói gì, nước mắt tuôn rơi.

Cảm thụ được thân thể mềm mại của Lý Tuyết run run, ngửi được mùi hương cơ thể nhàn nhạt mà quen thuộc kia, Dương Thiên Lôi rất tự nhiên mở rộng hai tay, ôm lấy vòng yêu gần yếu và gáy ngọc của Lý Tuyết, trong lòng tràn ngập một cổ ba động tình cảm ấm áp mà ôn nhu.

Lý Tuyết cao một mét sáu mươi bốn, không cao không lùn, nhưng lại tạo cảm giác phi thường xinh xắn nhu ngược, hai người thân như chị em ruột, theo tuổi tác dần dần trưởng thành, dần dần hiểu chuyện, rất ít khi ôm nhau, chỉ khi cùng nhau bước đi mới nắm tay của đối phương. Trong trí nhớ của Dương Thiên Lôi, cơ bản từ khi học cấp hai, hai người đã không còn ôm nhau qua.

Nhưng tại thời khắc này, Lý Tuyết với nội tâm kích động và mừng rỡ không kìm lòng được ôm chặt lấy Dương Thiên Lôi.

Một cái ôm này, Dương Thiên Lôi đã từng hèn mọn, không hề có chút suy nghĩ giới tính, càng không có một chút đen tối nào, cảm xúc được thân thể nhỏ nhắn xinh xắn sợ rằng không tới 90 cân (~45kg) của Lý Tuyết, trong lòng Dương Thiên Lôi chỉ có thương tiếc và đau lòng.

Cô nhi, Lý Tuyết đã từng trải nghiệm thời đại học, tại nơi phồn hoa, giá cả siêu cao như đế đô, dựa vào một chút giúp đỡ sinh hoạt phí của học bổng làm sao có khả năng sinh hoạt thật tốt? Dương Thiên Lôi nhớ rất kỹ Lý Tuyết đã ghi chép trong nhật ký của chính mình tiết kiệm thức ăn lần chi tiêu như thế nào, cũng tình tường nhớ kỹ Lý Tuyết mỗi một lần nghỉ đông và nghỉ hè đều có một lễ vật nhỏ cho chính mình là từ đâu lấy được. Kia đều là do bớt chỉ tiêu ăn uống của chính mình để mua.

“Tuyết tỷ, em sẽ cho chị trở thành vĩnh hằng!”

Trong lòng Dương Thiên Lôi âm thầm thề.

Số phận khó lường để hắn một lần nữa trở lại thế giới này, trở lại thời gian này, như vậy hắn muốn thay đổi tất cả, không để lại bất cứ tiếc nuối gì trên đời.

Cho dù con đường hắn phải đi tuyệt đối vượt xa hiểu biết của Lý Tuyết, thậm chí đối với hắn còn rất xa vời, chưa thể nắm lấy, nhưng hắn nhất định phải đi tới, phải có Lý Tuyết làm bạn!

Hắn muốn Lý Tuyết trở thành vĩnh hằng, vĩnh hằng trong lòng hắn, vĩnh hằng trên con đường hắn đi, cùng hắn, thẳng tới vĩnh hằng!

700. Chương 713: Hắn Tựa Như Độc Xà

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 713: Hắn tựa như độc xà

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sáng sớm hôm sau.

Dương Thiên Lôi liền từ cô nhi viện xuất phát, khoảng bảy rưỡi rời khỏi cửa, đi tới con phố đồ cổ.

Tháng năm tại Hàm Thành sáng từ rất sớm, bắt quá những người dân sinh hoạt nơi đây vẫn theo chế độ chính sách, một năm bốn mùa không có bất cứ biến hóa nào. Mà thời gian cửa hàng mở rộng cửa vào khoảng sau tám giờ.

Nhưng khi Dương Thiên Lôi vừa mới tới đầu phố chợ tranh họa đồ cổ liền thấy được thân ảnh của Tống Hiểu Phân.

Chỉ thấy Tống Hiểu Phân buộc tóc đuôi ngựa, ăn mặc bộ quần áo luyện công giống như quyền đạo màu trắng, một đai lưng màu vàng óng buộc bên hông, thắt qua vòng eo mềm mại nhỏ nhắn tinh tế của nàng, đứng trên vỉa hè trống vắng trước cửa nhà, tay chân lên xuống liên tục, thân thể chuyển động, quyền đâm cước đá, sinh tiếng gió thổi vù vù.

Trách không được không ai dám trêu chọc nàng, nguyên lai nàng giỏi võ công như vậy, nếu là người có thể trạng như Dương Thiên Lôi chống lại Tống Hiểu Phân mà nói, đừng nói là một người, cho dù là hai bà người cũng không đủ nhìn, chỉ có nước bị chà đạp.

Bất quá, ánh mắt của Dương Thiên Lôi trong sát na chuyển dời về phía một đạo thân ảnh xa xa.

Một lão nhân đang đánh thái cực quyền.

“Tâm tự bạch vân thường tự tại, ý như lưu thủy hướng đông tây”. Khí tức của lão nhân này đối với Dương Thiên Lôi mà nói tuy không tính là cường đại, nhưng lại ẩn chứa chân ý của Đạo gia, Dương Thiên Lôi có thể cảm ứng được rất rõ ràng, năng lượng trong cơ thể hắn cường đại hơn mấy lần so với Tống Hiểu Phân, theo động tác mềm nhẹ của hắn, vận chuyển không ngừng trong các đường kinh mạch.

- Hử?

Tống Hiểu Phân xoay người một cái, nhất thời thấy được Dương Thiên Lôi đứng tại đầu đường cách hơn mười mét, ánh mắt kinh ngạc chú ý nhìn, chỉ là Tống Hiểu Phân vốn không quen thuộc với tướng mạo của Dương Thiên Lôi, sao có khả năng nhận ra được thiếu niên đầu bóng lưng này?

Nhưng khi nhìn thấy chiếc ô trong tay Dương Thiên Lôi, Tống Hiểu Phân vốn định xoay người tiếp tục luyện công, bỗng nhiên cả kinh, ngừng lại, trừng mắt nhìn kỹ Dương Thiên Lôi.

- Không có ý tứ, quấy rầy cậu rèn luyện rồi! Đây là ô của cậu!

Dương Thiên Lôi vội vàng thu hồi tâm thần, mỉm cười nói với Tống Hiểu Phân.

- Cậu là Dương Thiên Lôi? Khôi phục rồi?

Tống Hiểu Phân có điểm kinh ngạc hỏi.

- Uh, khỏi rồi! Cảm ơn!

Dương Thiên Lôi đáp lại.

- Thực sự không thể tưởng tượng được...

Tống Hiểu Phân nhìn Dương Thiên Lôi với làn da không chút dấu vết từng bị bỏng, kinh ngạc nói.

- Lão nhân kia là ai?

Dương Thiên Lôi chỉ chỉ lão nhân xa xa, hỏi:

- Thực kỳ quái, có điểm giống thân y tôi đã gặp, tiên phong đạo cốt...

Dương Thiên Lôi có ý định nói, trực giác Tống Hiểu Phân hẳn là có liên quan tới lão nhân kia.

- Nhìn không ra ánh mắt của cậu thực lợi hại nha! Đó là Trần gia gia, ông đấy là cao thủ! Công phu của tôi chính là học được từ Trần gia gia!

Khuôn mặt ửng đỏ của Tống Hiểu Phân mang theo một tia đắc ý nói.

- A? Cao bao nhiêu? Có thể giống như cao thủ võ lâm trong TV hay không? Bay lên trời, độn xuống đất, trong tay phát ra một đoàn pháo hoa?

Tổng Hiệu Phân trợn trắng mắt nhìn, nói:

- Cậu lậm điện ảnh sao? Trầm gia gia là thế gia võ thuật, Thái Cực Quyền Trần thị chính là tổ tiên Trần gia gia truyền lại! Thế nào, cậu muốn học sao?

- Chỉ là hiếu kỳ hỏi một chút, không có hứng thú!

Dương Thiên Lô nhất thời thiếu hứng thú nói, hắn muốn tìm kiếm chính là tu luyện giới chân chính, cao nhân cầu tiên vẫn đạo, không phải là người trong võ lâm.

- Hừ, cậu muốn học Trần gia gia còn không dạy cho cậu đâu! Một cửa phẩm hạnh kia... Được rồi, cậu đi trước đi, gặp lại!

Tổng Hiệu Phân nói xong, trực tiếp tiến vào trong cửa hàng đồ cổ nhà nàng.

...

Kiểm tra chính là chuyện lớn trong trường học, trường thi, đề kiểm tra, chỗ ngồi, giám thị, tất cả hầu như được tổ chức giống như một cuộc thi đại học chân chính, tất cả các học sinh cấp ba đều được xếp theo thứ tự, muốn gian dối trên cơ bản không có khả năng.

Hai này kiểm tra kết thúc rất nhanh.

Dương Thiên Lô với cái đầu bóng lưỡng, nhưng đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí không hề lưu lại một chút vết tích, trong hai ngày vừa qua hầu như hấp dẫn đông đảo ánh mắt của mọi người/

Nhưng chân chính khiến mọi người khiếp sợ chính là thành tích kiểm tra được công bố sau hai ngày kiểm tra.

Thứ mười, Dương Thiên Lô vẫn là thứ mười như trước, bất quá lần này không phải đếm ngược, mà là thứ mười chân chính, thứ mười thuận số.

Ngưu Ma Vương vẫn như trước là đệ nhất đếm ngược lớp học, thế nhưng tổng số điểm so với người xếp thứ hai ngay sau hắn chỉ kém hơn mười điểm. Đây chính là chuyện vô cùng đáng ngạc nhiên. Phải biết rằng, Dương Thiên Lô và Ngưu Ma Vương liên tục chiếm vị trí thứ nhất và thứ hai đếm ngược, tự nhiên không phải loại người hư danh, chênh lệch so với người xếp thứ ba thứ tư lên tới hơn trăm điểm.

Mà tiếp, mãi cho tới khi trước thi vào trường đại học một tuần, cũng là ngày ba mươi mốt tháng năm, để mọi người lác mắt chính là, Dương Thiên Lô và Ngưu Ma Vương mỗi ngày chăm chỉ hơn hẳn so với người chăm chỉ nhất trước kia, tới sớm nhất, đi về muộn nhất, thậm chí ngay cả ăn trưa cũng là ăn trong lớp học.

Thời gian hai người thảo luận học tập rất nhiều, hầu như chiếm đại đa số thời gian tự học, hơn nữa thường thường Ngưu Ma Vương còn có thể toát ra một câu:

- Tuyệt tỷ thực lợi hại!

Trong suy nghĩ của mọi người, Dương Thiên Lô có thể có tiến bộ kinh người như vậy, tự nhiên là quy công lao cho vị “Tuyệt tỷ” thần bí kia.

Bằng không Dương Thiên Lô sao có khả năng tiến bộ nhanh như vậy? Tiện thể ngay cả Ngưu Ma Vương không khai được một khiếu cũng đề cao một trăm!

Mà càng những ngày phía sau, các bạn học trong lớp càng thêm kinh ngạc, bởi vì Dương Thiên Lô và Ngưu Ma Vương bắt đầu tranh luận, hơn nữa vấn đề tranh luận càng lúc càng trở nên cao thâm phức tạp, đương nhiên đây là do Dương Thiên Lô có ý định. Thậm chí ngay cả lớp trưởng được định trước là thi đỗ vào trường đại học danh tiếng hàng đầu và một ít học sinh mũi nhọn cũng đôi khi nhịn không được tham gia vào vấn đề tranh luận!

Thời gian không tới một tháng, ánh mắt của các thầy cô giáo nhìn Dương Thiên Lô và Ngưu Ma Vương đã xảy ra biến hóa về bản chất, lúc giảng giải các vấn đề cần chú ý trong thi cử, đã từng lấy lấy hai đại quái vật Lô Chân Tử và Ngưu Ma Vương thành đối tượng làm gương toàn trường. Mà biểu hiện của hai người càng trâu bò tới rồi tinh rồi mùa. Dương Thiên Lô đích thực là trâu bò, Ngưu Ma Vương so sánh với bản

thân hần trước kia là trâu bò! So sánh với những người thuộc tầng lớp khá giỏi trong lớp cũng miễn cưỡng được tính là trâu bò.

Nhưng mặc kệ như thế nào, hai người tuyệt đối không còn là đối tượng kéo sau cả lớp, thậm chí toàn trường nữa rồi.

Điểm này, tất cả các lão sư, tất cả các bạn học đều có thể khẳng định.

Tiến bộ dũng mãnh của hai người không cần nghi ngờ chính là kíp nổ boom toàn trường, trở thành đề tài câu chuyện thường xuyên bàn luận nhất.

...

Ngày ba mươi mốt tháng năm, toàn bộ cấp ba đều được nghỉ, về nhà tự do ôn tập.

Thời gian gần một tháng, Ngưu Ma Vương đã không cần Dương Thiên Lô giảng giải, tất cả các tri thức đều được in dấu trong đầu, tuyệt đại đa số bài tập hần đã có thể giải được, các bài khó cũng có thể hình thành mô hình trong đầu, cái đầu bã đậu trên cơ bản đã đạt được ý nghĩ thẳng đường đúng nghĩa.

Cách thời điểm thi vào trường đại học chỉ còn sáu ngày, Dương Thiên Lô vẫn ở trong cô nhi viện, tuy rằng căn bản không cần phải học tập, nhưng hần vẫn chăm chỉ đọc sách, bất quá, để Lý Tuyết vô cùng kinh ngạc chính là, mỗi ngày hần đều rút ra ít nhất một giờ để chăm sóc tâm sự bên cạnh viện trưởng, càng không thể tưởng tượng chính là, hần còn có thể đảm bốp cho viện trưởng, bộ dáng giống như cháu nội ngoan ngoãn tiêu chuẩn.

Loại chuyển biến này, Lý Tuyết vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng rất hài lòng. Mà viện trưởng càng hài lòng hơn nữa, mỗi ngày đều cười ha ha. Ngay từ ban đầu coi như bình thường, nhưng ba bốn ngày sau, mỗi một người nhìn thấy viện trưởng đều có điểm kinh ngạc, bởi vì viện trưởng từ trước tới nay thân thể yếu kém, cộng thêm tuổi tác đã cao, dĩ nhiên trong thời gian ngắn ngủi ba bốn ngày, giống như thay đổi một người mới, sức sống tràn trề.

Thậm chí ngay cả viện trưởng cũng không rõ ràng lắm vì sao chính mình trở nên tinh lực dư thừa như vậy, nhiều bệnh trầm kha trong người hình như đều không cánh mà bay.

...

Ngày bảy, ngày tám tháng sáu, trong khi hai ngày thi vào trường đại học kết thúc, dưới sự đánh giá rất cao của Dương Thiên Lô, Lý Tuyết mang theo nụ cười ngọt ngào, bước lên tàu tới thủ đô, còn phát tay hẹn gặp lại với Dương Thiên Lô.

Nhìn thân ảnh Dương Thiên Lô hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, lúc này Lý Tuyết mới thu hồi lại ánh mắt, ngóng nhìn về phía Hàm Thành dần dần chia xa, trong lòng của nàng tràn ngập ước mơ đối với tương lai sắp tới.

Trong tương lai, nàng đi làm, Dương Thiên Lô đến trường, thuê một gian phòng nhỏ, mỗi cuối tuần hai người gặp nhau, làm một bữa ăn ngon miệng cho Dương Thiên Lô, để Dương Thiên Lô ăn uống thật no, mua y phục mới cho hần mặc, để Dương Thiên Lô không giống như chính mình, mỗi bữa cơm đều phải tính toán chi li chính xác, lúc nào cũng phải ăn một miếng chay một miếng mặn, lúc nào cũng phải chịu ăn cơm tẻ rẻ tiền, uống chút nước canh miễn phí... chờ Dương Thiên Lô ra trường tìm được việc làm, bọn họ...

Lý Tuyết si ngốc suy nghĩ, trên khuôn mặt thanh tú dần dần hiện lên rặng mây đỏ, nàng lớn hơn bốn tuổi so với Dương Thiên Lô, hơn nữa nữ hài thường có tư tưởng trưởng thành sớm hơn, nàng thành thực sớm hơn Dương Thiên Lô rất nhiều, nàng chỉ biết, cảm tình của chính mình đối với Dương Thiên Lô xa xa không chỉ đơn giản là chị em. Hơn nữa, chỉ có nàng hiểu rõ, loại tình cảm này bắt đầu từ khi nào.

Từ nhỏ tới lớn, tựa hồ là nàng che chở hần lớn lên. Nhưng từ sau khi Dương Thiên Lô đến trường, tuy rằng Dương Thiên Lô thấp hơn nàng tận bốn năm học, nhưng mỗi lần nàng bị người ta khi dễ, mặc kệ Dương Thiên Lô có đánh lại được hay không, người khi dễ nàng cuối cùng không bao giờ dám khi dễ nàng một lần nữa!

Bởi vì, Dương Thiên Lô tựa hồ như một con rắn độc, chỉ cần người dám khi dễ nàng, luôn luôn không kể tới trả giá như thế nào, đánh lén, cầm gạch, gây gộc, vôi phấn, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

Ghi nhớ sâu khắc nhất chính là nàng vào cấp ba năm thứ hai, mà Dương Thiên Lôi mới chỉ là cấp hai.

Nàng nhớ rất rõ ràng, Dương Thiên Lôi mới chỉ cấp hai đã dám cầm một cây gậy sắt, chạy ào vào trong phòng học của nàng, trực tiếp đánh tên lưu manh đã khi dễ nàng thành bộ dáng ngay cả cha mẹ hắn cũng không nhận ra, nàng cũng nhớ rất rõ ràng, ngày hôm sau Dương Thiên Lôi liền bị đánh không nhận ra bộ dáng như thế nào, càng nhớ kỹ, Dương Thiên Lôi vô thanh vô thức, chỉ cách thời gian ba ngày, hắn một lần nữa chạy ào vào trong phòng học của nàng, lần này, trong tay hắn là một cây gậy sắt và một thanh khảm đao!

Tên lưu manh sớm máu chảy đầm đìa, bị Dương Thiên Lôi gác khảm đao lên cổ.

Nếu như không phải chính mình khóc lóc ôm lấy Dương Thiên Lôi, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

“Thằng dám động tới chị của tao, tao sẽ lấy mạng thằng đó!”

Đây chính là câu nói ngẩng đầu hiên ngang hét khi bị cảnh sát bắt đi.

Nghĩ đến bộ dáng thà sống thà chết vẫn không chịu nhận sai của Dương Thiên Lôi khi đó, trong lòng Lý Tuyết vô cùng ảm áp, tất cả đều là quá khứ, lo lắng nhất ngay cả đại học Dương Thiên Lôi cũng không thể vào được, sau này không biết phải đi đường nào, nàng đã triệt để buông bỏ khúc mắc, kìm lòng không được, Lý Tuyết liền nhẹ nhàng cười thành tiếng.

- Cười cái gì vậy, Tuyết tỷ?

Nhưng vào lúc này, một thanh âm quen thuộc, thanh âm vô luận như thế nào cũng không nên xuất hiện vào lúc này, nhưng rõ ràng chui vào trong tai Lý Tuyết, để Lý Tuyết thiếu chút nữa kinh hô giật thót, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bên phải.

- Hắc hắc...

Dương Thiên Lôi cười hắc hắc, đặt mông ngồi ngay bên cạnh Lý Tuyết, nói:

- Tuyết tỷ, em muốn tới trường học của chị nhìn một chút, coi như lịch lãm!

701. Chương 714: Tới Thủ Đô

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 714: Tới thủ đô

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Em... Em, sao lại lên đây?

Lý Tuyết trừng con mắt thật to.

- Dương nhiên là mua vé đi lên!

Dương Thiên nói nói, cầm lấy vé xe lửa của chính mình, lắc lắc trước mặt Lý Tuyết.

- Em bảo Ngưu Ma Vương mua vé lúc chị đi mua, mua hai vé! Hắc hắc...

- Em...

Lý Tuyết nhất thời tức giận trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi.

- Tuyết tỷ, đừng nóng giận, em đã gửi lại thư cho viện trưởng rồi, không có việc gì. Sau khi tới thủ đô, chị cũng không cần lo lắng, em có cái này!

Tựa hồ Dương Thiên Lôi biết Lý Tuyết lo lắng cái gì. Đồng thời khi nói liền cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lý Tuyết, đặt vào ba lô của chính mình.

- Là cái gì?

- Chị nhìn xem!

Lý Tuyết trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, bàn tay nhỏ bé thò vào trong ba lô, không phải tiền thì còn là cái gì? Đánh giá một chút, chỉ ít cũng có hơn hai mươi tờ trị giá mười đồng.

- Em kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy?

- Ngưu Ma Vương thì cử tốt, muốn mời em ăn chơi mấy tháng, em không đáp ứng, bảo hắn đưa tiền cho em, hắc hắc...

Dương Thiên Lô vừa cười vừa nói.

Nghe được lời của Dương Thiên Lô, Lý Tuyết rất không nói được gì, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại chuyển biến, nói:

- Em thực vô lại.

Chỉ sau nháy mắt, biểu tình của Lý Tuyết lần thứ hai trở nên kỳ quái.

- Làm sao vậy, Tuyết tỷ? Chị mất hứng với em sao?

Dương Thiên Lô nhận thấy dị dạng của Lý Tuyết, hỏi.

- Không phải, chị vui vẻ. Chỉ là... Thủ đô không phải là Hàm Thành, em tới đó, nhất định không được xằng bậy, tất cả phải nghe chị, được không?

Lý Tuyết nhìn Dương Thiên Lô, ôn nhu nói.

- Uh, yên tâm đi, em không phải Ngưu Ma Vương, tướng mạo cũng có thể đắc tội với người khác, chỉ cần người ta không chọc vào em, em sẽ không gây sự... Gia hỏa kia muốn đi cùng với em, bị em nghiêm túc cự tuyệt...

Dương Thiên Lô rất nhạy cảm phát hiện ra dị dạng của Lý Tuyết, thế nhưng hắn không truy hỏi nhiều, càng không vạch trần, ngược lại giờ vờ thoải mái nói, chỉ là chưa nói xong liền bị một giọng nói ồm ồm to lớn cắt đứt.

- Ê cục cu!

- Không phải chứ?

- A?

Dương Thiên Lô và Lý Tuyết nhất tề xoay đầu nhìn, quái vật lớn có tướng mạo đủ để dọa tiểu hài tử khóc trước mặt không phải là Ngưu Ma Vương còn là ai?

- Sao mà lại tới?

Dương Thiên Lô có điểm quần quýt hỏi thăm.

- Hắc hắc... Bản ma vương đương nhiên là mua vé tới! Bảo tao đi mua vé là không công vô tích sao?

Ngưu Ma Vương vô cùng đắc ý nói, đồng thời khi nói còn lấy ra một tấm xé xe lửa, ba một tiếng vỗ mạnh xuống chiếc bàn nhỏ ngay trước mặt Dương Thiên Lô và Lý Tuyết. Số chỗ ngồi dĩ nhiên liền ngay chỗ Dương Thiên Lô và Lý Tuyết.

Dương Thiên Lô rất khốn đốn nha, vốn nghĩ nhà Ngưu Ma Vương ngay bên cạnh ga xe lửa, đã sớm cự tuyệt ngay từ đầu, không nghĩ tới Ngưu Ma Vương dĩ nhiên giống như chính mình, cũng dùng chiêu tiền trăm hậu tấu như thế này.

Một người đi, biến thành ba người đi.

...

Hàm Thành cách thủ đô chỉ hơn bốn giờ chạy xe lửa.

Một giờ buổi chiều, ba người đã tới ga thủ đồ.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi trước kia chưa từng đến qua thủ đô, nhưng chí ít cũng đã từng học qua tại một đại học rác rưởi tại thành thị, cho dù không thể phồn hoa được bằng đế đô, thế nhưng cũng là thành văn hóa trên đại địa Hoa Hạ Thần Châu. Dựa theo kiến thức và kinh lịch của hắn mà nói, cũng không phải là thiếu niên vừa mới tốt nghiệp trường cấp ba bình thường có thể so sánh được, nhưng giây phút đầu tiên bước lên trên đại địa thủ đô, Dương Thiên Lôi và Ngưu Ma Vương từ trước tới giờ chưa bao giờ rời khỏi Hàm Thành, vẫn có cảm giác rất hiếu kỳ, kinh ngạc giống nhau.

Chỉ bất quá nội dung kinh ngạc và hiếu kỳ của hai người khác nhau mà thôi.

Trong nháy mắt khi bước chân trên đại địa thủ đô, cho dù không phóng thần thức ra, nhưng Dương Thiên Lôi có thể cảm ứng được rất rõ ràng một cỗ khí tức hậu trọng bàng bạc tràn ngập trong thiên địa, loại cảm giác này tại vùng quê nhỏ căn bản không có.

...

Trường đại học sư phạm thủ đô, trong một khu nhà tốt nhất của trường đại học sư phạm toàn quốc, Lý Tuyết là học viên của khoa văn học ngôn ngữ nước ngoài, chuyên ngành tiếng Anh.

Lý Tuyết dẫn theo hai người tìm một khu nhà nghỉ cho thuê tương đối rẻ, dọn xếp xong, cùng nhau ăn bữa cơm đã là hơn ba giờ chiều, sau đó Lý Tuyết dẫn hai người tiến vào trong vườn trường.

...

- Chào cô Trần!

Khi Lý Tuyết dẫn hai người tới trước cửa lớn của khu ký túc xá nữ sinh, Lý Tuyết mỉm cười chào hỏi với cô bảo vệ.

- Tiểu Tuyết vừa đi đâu về? Đã không không gặp cháu rồi!

- Trở lại Hàm Thành ngày người ba tháng!

Lý Tuyết nói, đồng thời khi nói quay sang hai người Dương Thiên Lôi.

- Đưa hành lý cho chị đi, chị đã tới nơi rồi!

Dương Thiên Lôi nhìn tấm bảng ghi “nam sinh dừng lại” bên cạnh, hơi do dự một chút, xoay người nhìn về phía cô Trần chừng năm mươi tuổi nói:

- Cô Trần, cháu là em của Tuyết tỷ, cháu giúp Tuyết tỷ đưa hành lý lên được sao? Cháu xuống ngay!

- Tiểu Tuyết, em của cháu?

Cô Trần đánh giá Dương Thiên Lôi vài lần, hỏi.

Lý Tuyết lên tiếng, lại oán trách trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lôi. Trên bảng đã ghi rõ, nam sinh không thể tiến vào, nàng để hành lý vào trong ký túc xá rồi xuống, dẫn hai người Dương Thiên Lôi tham quan vườn trường. Nhưng lại không nghĩ tới Dương Thiên Lôi lúc này dĩ nhiên không nghe lời của nàng.

- Ta đã nói vì sao lớn lên đẹp trai như vậy, trách không được, tốt, cùng đi vào đi, đừng ở lại quá lâu!

Cô Trần nói.

- Cảm ơn, cô Trần!

Lý Tuyết và Dương Thiên Lôi đồng thời nói. Nói xong liền bước vào bên trong.

Ngưu Ma Vương vốn định chạy theo, nhưng nhìn thấy nhân thần trừng lớn nhìn chính mình của cô Trần, người này thức thời quay lại phía sau, quay về phía Dương Thiên Lôi hô:

- Lôi Tử, Tuyết tỷ, các người nhanh nhanh một chút! Ha ha, cô Trần, ta lớn lên xấu, nhưng ta là người tốt... Cô không cần phải sợ ta!

Nghe được lời nói của Ngưu Ma Vương, Lý Tuyết nhin không được cười khúc khích thành tiếng, Dương Thiên Lô cũng rất không nói gì lắc đầu.

Sau khi hai người đi vào trong ký túc xá, Lý Tuyết nghiêng người nhìn Dương Thiên Lô một chút, tựa hồ nghĩ tới cái gì, khẽ nhú mày.

- Tuyết tỷ, làm sao vậy?

Một tay Dương Thiên Lô cầm hành lý không nặng lắm, hỏi.

- Thiên Lô, em vào trong ký túc xá nhất định sẽ có người bàn tán... Em, đừng nói là em trai của chị!

Lý Tuyết có điểm do dự, nhưng vẫn nhẹ giọng nói.

Dương Thiên Lô hơi sững sốt, nhưng nghĩ tới một màn trên xứ lửa, lập tức có chút hiểu ra, mỉm cười, nói:

- Uh!

- Vì sao em không hỏi vì sao?

- Tuyết tỷ đẹp như vậy, hẳn định có không ít con ruồi vo ve làm phiền, thế nhưng lại không có một em trai đẹp trai, tin cậy, chính nghĩa, thông minh giống như em đúng không nào, Tiểu Tuyết?

Dương Thiên Lô rất tự nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lý Tuyết, khoe miệng hơi nhếch lên, rất vui vẻ nói giỡn.

Lý Tuyết nhất thời bị lời nói của Dương Thiên Lô làm khuôn mặt đỏ bừng, nhưng khoe miệng lại nở nụ cười ngọt ngào dào dạt, nhỏ giọng nói:

- Coi như em thông minh! Bất quá không nhiều như em nói, chỉ có một!

- A? Là ai?

- Em không cần phải xen vào nhiều như vậy, dù sao đi nữa chị không để ý tới hấn là được rồi, hấn ngoại trừ da mặt siêu dày, cũng rất quý củ, không có việc gì. Được rồi, một lúc nữa đừng nói em là Dương Thiên Lô, các nàng đã nghe qua tên của em.

Lý Tuyết nói.

Dương Thiên Lô uh một tiếng, liền không nói thêm điều gì.

Đang khi nói chuyện, hai người đã bước tới cửa ký túc xá phòng Lý Tuyết.

Lý Tuyết dẫn theo Dương Thiên Lô, vì vậy không dùng chìa khóa trực tiếp mở ra, mà chỉ nhẹ nhàng gõ gõ cửa, để Dương Thiên Lô tách ra, tiến về phía đối diện.

Sau một lúc, có người mở cửa:

- Cậu đã trở về? Không mang theo chìa khóa sao?

- Có mang, mình... Bạn trai của mình giúp mình đưa hành lý lên, vì vậy...

Rõ ràng Lý Tuyết không phải người thích hợp nói dối, lấp bắp không tính, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng như táo chín, khiến Dương Thiên Lô trốn một bên cười thầm trong lòng.

- A? Cậu đáp ứng Chu Vĩ Đào rồi?

Cô gái trong ký túc xá tựa hồ hơi chút kinh hãi, trực tiếp nhô đầu ra ngoài, khi nhìn thấy Dương Thiên Lô rõ ràng sững sốt.

- Xin chào!

Dương Thiên Lô mỉm cười, lễ phép chào hỏi.

- Ai nha?

Đúng lúc này, bên trong ký túc xá lại truyền tới thanh âm con gái.

- Tiểu Tuyết đã trở về, còn mang theo một tiểu suất ca (baby đẹp trai ^^).

Cô gái vừa mới nhìn thấy Dương Thiên Lôi lùi đầu vào, lớn giọng nói:

- Nhanh mặc quần áo! Tiểu Tuyết, bảo bạn trai của cậu chờ một chút!

Lý Tuyết lên tiếng, nhìn Dương Thiên Lôi với vẻ mặt quái dị cười cười, nói:

- Hay là... Em xuống dưới trước? Đừng vào nữa!

- Đã tới cửa rồi, dù sao thì cũng phải nhìn địa phương chị sinh hoạt trong bốn năm qua một chút đúng không? Chờ một chút là được...

Dương Thiên Lôi nói. Trong lòng cảm thán, ký túc xá nữ sinh quả nhiên giống như giang hồ đồn đãi, so với tình huống của ký túc xá nam sinh không kém hơn là bao nhiêu.

- Cười cái gì mà cười!

Lý Tuyết nhìn biểu tình của Dương Thiên Lôi, nhịn không được nói.

- Em nào có cười! Tuyết tỷ, chị bình thường hẳn là không giống với các cô ấy đúng không?

Dương Thiên Lôi hạ giọng nói.

Khuôn mặt vừa mới khôi phục bình thường của Lý Tuyết nhất thời lại bị Dương Thiên Lôi chọc đỏ bừng, giận dữ trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lôi, nhưng không trả lời.

Dương Thiên Lôi rõ ràng là cố ý chọc Lý Tuyết. Nếu như Dương Thiên Lôi trước kia hiển nhiên không làm như vậy, nhưng hiện tại khác nhau, bởi vì hắn đã hiểu rõ tình cảm của Lý Tuyết. Làm một nam nhân, nếu như hắn quy củ trong quy củ, không có bất cứ biểu thị gì mà nói. Sợ rằng Lý Tuyết sẽ giấu tình cảm tận sâu trong nội tâm. Vì vậy, mặc dù Dương Thiên Lôi không thể lập tức cho thấy thái độ, nhưng ít ra hắn muốn biểu hiện chính mình đã lớn, đồng thời còn dùng loại vui đùa thường chỉ có nam với nữ mới có, dần dần truyền đạt thông tin tới Lý Tuyết.

Sau một lát, cánh cửa mở ra, hai bạn nữ cùng phòng với Lý Tuyết đã mặc xong quần áo, bắt quá là mặc đồ nội y, khoác thêm một kiện áo ngủ mà thôi. Dương Thiên Lôi lần đầu tiên cảm giác chính mình biến thành gấu trúc, hơn nữa bị hai cô gái mặc áo ngủ không kiêng nể gì quan sát trên dưới.

- Tiểu Tuyết, không giới thiệu sao?

Một cô gái vừa trốn trong phòng, vóc dáng tương đối nóng bỏng, nhìn Dương Thiên Lôi nói. Tuy rằng bên ngoài không có bất cứ dị thường nào, nhưng Dương Thiên Lôi có thể rõ ràng cảm ứng được từ nữ hài này có một chút vị đạo xem thường nhàn nhạt, điều này khiến Dương Thiên Lôi có điểm không giải thích được.

Thứ nhất, mình lớn lên có đẹp trai không? Tất nhiên là có?

Thứ hai, quần áo mình mặc rất kém sao? Không kém. Bộ quần áo trên người đều là do Ngưu Ma Vương biết được Dương Thiên Lôi muốn theo Lý Tuyết tới thủ đô, vận dụng tiền chuyên tham ô của lão papa đặc biệt mua cho Dương Thiên Lôi, mục đích rất đơn giản, chính là đừng cho Tuyết tỷ mất mặt, bởi vì quần áo ban đầu của Dương Thiên Lôi đích xác rất cũ kỹ, tuy rằng không giống thằng nông dân, nhưng rõ ràng chỉ là hàng vỉa hè rẻ tiền nhất.

Lần đầu gặp mặt, nàng căn bản không biết mình là ai, vì sao lại ẩn chứa loại tâm tình này đây?

- Tiểu Thiên, học đại học tại Ma Đô.

Trong lòng Dương Thiên Lôi âm thầm nghi hoặc, đồng thời biểu tình không chút biến hóa, thẳng thắn nói.

Sau khi ngây người một lúc, Lý Tuyết rất sợ hai người tiếp tục đặt câu hỏi, lộ ra chân ngựa gì đó, vội vàng lên tiếng nói với hai người, liền mang theo Dương Thiên Lôi rời khỏi ký túc xá.

Lý Tuyết không biết chính là, sau khi nàng rời đi, cô gái kia liền cầm lấy điện thoại di động, phạch phạch phạch liên tục rồi gửi đi một tin nhắn.

702. Chương 715: Chu Vĩ Đào

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 715: Chu Vĩ Đào

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chu Vĩ Đào, Tôn Văn Tinh, Trương Hồng Hà, Đoạn Văn Lệ.

Tên của bốn người này hiện lên trong đầu Dương Thiên Lô một cách rõ ràng, trong nhật ký của Lý Tuyết bọn họ đều xuất hiện qua.

Chu Vĩ Đào chính là nam sinh truy cầu Lý Tuyết, trong nhật ký của Lý Tuyết, đích xác giống như lời Lý Tuyết vừa nói, ngoại trừ da mặt dày ra, không còn hành động xấu nào khác. Mãi cho tới khi Lý Tuyết tốt nghiệp hẳn vẫn không buông tha. Loại cứng cỏi chân thành với nhận định của bản thân này tuyệt đối vượt qua người bình thường.

Tôn Văn Tinh hẳn là cô gái vóc người nóng bỏng lại mang theo một tia khinh thường vừa rồi chẳng? Dương Thiên Lô chỉ biết tên, cũng không biết bộ dáng như thế nào, nhưng căn cứ vào một ít miêu tả của Lý Tuyết, vẫn có thể suy đoán được một chút.

Mà người mở cửa kia, khuôn mặt nhỏ, da rất trắng, có điểm béo, nhưng lại tương đối đáng yêu, hẳn chính là Trương Hồng Hà, còn người không có ở trong ký túc xá là Đoạn Văn Lệ.

Ký túc xá phòng Lý Tuyết tổng cộng có bốn người, tương đối mà nói Lý Tuyết có tình cảm nhất, qua lại nhiều nhất chính là Trương Hồng Hà.

Thời điểm Dương Thiên Lô và Lý Tuyết bước xuống tầng một ký túc xá,, lần thứ hai để hai người vô cùng kinh ngạc, Ngưu Ma Vương dĩ nhiên cùng với bảo vệ ký túc xá cô Trần vừa nói vừa cười, có vẻ như trò chuyện rất nhiệt liệt.

Vì sao trước đây không phát hiện ra anh chàng quái vật hình người này lại có tiềm lực nói chuyện với nữ nhân như vậy?

Dương Thiên Lô đích xác phi thường kinh ngạc, phải biết rằng, hai người chính là bạn thân thân thiết tới không thể thân thiết hơn, giữa hai người với nhau tương đối hiểu rõ, sợ rằng so với chính mình còn hiểu chính mình hơn, Ngưu Ma Vương nguyên bản là quái vật đi tới đâu bị người ghét tới đấy, vừa thô lại vừa cứng, đối với tuyệt đại đa số mọi người đều không nhìn vào mắt, mà nếu đã không thuận mắt, càng không hề che giấu chính mình dù chỉ một chút.

Thế nhưng hiện tại là chuyện gì xảy ra?

Tự tin!

Rất nhanh, khi nhận biết nhạy cảm của Dương Thiên Lô tập trung vào Ngưu Ma Vương, nhất thời hiểu rõ nguyên nhân, là tự tin. Một người tự tin, tinh thần thường thường tương đối co động, vận chuyển bình ổn, có rất ít ba động gì lớn. Thời điểm Dương Thiên Lô vừa mới bắt đầu thử sử dụng ý niệm quán thủy tri thức vào trong đầu Ngưu Ma Vương liền có thể rõ ràng cảm ứng được tinh thần của Ngưu Ma Vương vận chuyển thông thả mà mạnh mẽ, nhưng so với hẳn hiện tại hoàn toàn khác nhau, tinh thần co động, vận chuyển lưu sướng, tốc độ rất nhanh. Trong vô hình, xung quanh đầu còn mang theo một tiếng khí trường nhàn nhạt, so với trước kia có khác nhau rất lớn!

Khóe miệng Dương Thiên Lô lộ ra một nụ cười mỉm, hẳn quá khứ và Dương Thiên Lô đều là loại người rơi vào tự kỷ và hướng nội, căm thù tuyệt đại đa số mọi người, đây là do tâm tình tự ti tận sâu trong đáy lòng bọn họ khuấy phá.

Ngưu Ma Vương đã từng giống như Dương Thiên Lô, nhìn mọi người trong thiên hạ đều rất khó chịu, bởi vì hẳn thủy chung hẳn cảm giác được tất cả mọi người đều khinh thường hẳn, xem thường hẳn, do đó hẳn

càng lúc càng trở nên hận đời, càng lúc càng trở nên quái gở, làm theo ý mình, đó là một vòng tuần hoàn ác tính, hẳn càng rơi xuống, người khác càng khinh thường hẳn.

Mà hiện tại, Ngưu Ma Vương được Dương Thiên Lô làm phép, thành tích đề cao phi thường kinh người, tuy rằng chỉ trong thời gian không tới một tháng, ánh mắt của các thầy cô giáo, bạn học nhìn hẳn với thái độ chuyển biến cực kỳ to lớn, hoàn toàn đánh vỡ vòng tuần hoàn ác tính kia, bắt đầu tuần hoàn theo chiều hướng tốt. Tư tưởng tự ti sâu trong nội tâm của Ngưu Ma Vương đã biến mất không còn, coi như đã vận chuyển tuần theo theo hướng tốt đẹp.

Sau khi ba người bắt chuyện với cô Trần vài tiếng, sau đó dưới sự dẫn đường của Lý Tuyết bắt đầu tham quan vườn trường.

Trường đại học sư phạm thủ đô chính là một khu nhà trường sư phạm thượng đẳng trong lịch sử Hoa Hạ, lịch sử hơn trăm năm tích tụ, tràn đầy nội tình văn hóa.

Bất quá, vườn trường cũng không phải là rất lớn, bình thường đi học kỳ thực chủ yếu tập trung tại mấy phòng học cơ bản, các căn tin, phòng tự học cũng rất tập trung, thậm chí ngay cả trường đại học bụi bặm chông chát như Dương Thiên Lô đã học trước kia đều không bằng, đương nhiên chỉ là diện tích mà thôi.

Thủ đô, tắc đất tắc vàng, có thể đánh đồng với thủ đô cũng chỉ có Ma Đô mà thôi.

Dương Thiên Lô và Lý Tuyết rất tự nhiên nắm tay nhau, giống như tại Hàm Thành. Dương Thiên Lô thực ra không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lý Tuyết lại thủ chung mang theo một tia xấu hổ, Ngưu Ma Vương tựa hồ có thần kinh to lớn đi ngay bên cạnh hai người, liên tục hỏi trời hỏi đất, để Lý Tuyết phải giải đáp luôn miệng.

Bất quá, Dương Thiên Lô lại phát hiện, tại nơi ba người đi qua, vô luận đi tới đâu cũng trở thành tiêu điểm để mọi người chú ý, hơn nữa tuyệt đại đa số mọi người sẽ nhìn chằm chằm vào chính mình và Lý Tuyết, hơn nữa trong ánh mắt của rất nhiều người đều mang theo một tia kinh ngạc vô cùng và không giải thích được, một số rất ít nhìn về phía chính mình, trong ánh mắt còn có thể mang theo đồ kị rất cường liệt.

- Nếu như ánh mắt có thể giết người, Tuyết tỷ, em đã chết rất nhiều lần rồi... Xem ra, em còn đánh giá thấp lực ảnh hưởng của Tuyết tỷ trong trường học, hắc hắc...

Dương Thiên Lô thấp giọng nói bên tai Lý Tuyết, trong lòng còn có một chút đắc ý và tự ngạo. Trong nhật ký của Lý Tuyết, thành tích, vinh quang của chính mình đều rất ít được đề cập tới, đều chỉ lướt qua, phẳng phối giống như điều này đối với nàng mà nói hoàn toàn không có bao nhiêu ảnh hưởng. Nguyên bản Dương Thiên Lô không có bao nhiêu lưu ý, thế nhưng hiện tại, từ trong ánh mắt gần như nghìn người đều chỉ này để Dương Thiên Lô hiểu rõ, Tuyết tỷ của chính mình trong trường đại học này tuyệt đối là một đại nhân vật tỏa sáng không gì sánh kịp.

Lý Tuyết ăn mặc rất mộc mạc, thậm chí có thể coi như đơn giản. Thế nhưng phối với khuôn mặt đẹp thanh tú và khí tức ôn nhu uyển chuyển hàm xúc khiến người khác phải yêu thương của nàng, cộng thêm thành tích tuyệt đối đủ tự ngạo, cho dù nàng không bao giờ lộ mặt cũng sẽ trở thành tình nhân trong mộng của đông đảo các nam sinh. Mỹ nữ, hơn nữa còn là mỹ nữ thuần khiết, trong trường đại học có lực sát thương cực lớn. Dương Thiên Lô rất rõ ràng, cho dù không bao giờ lộ mặt, muốn không xuất hiện danh tiếng cũng khó. Bởi vì Dương Thiên Lô hiểu, cái gì gọi là thanh xuân nhiệt huyết và xao động, tuổi mới lớn phát dục tràn đầy. Một nữ nhân xinh đẹp, chỉ cần đi qua một chút tại vườn trường, một ít nam sinh nhất định sẽ vất hết óc, thậm chí theo dõi, các loại hành động khác nhau chỉ muốn tìm ra được tên của nữ sinh này, năm nay học cấp nào, hệ nào, ban nào. Đồng thời trở thành trọng tâm câu truyện trong ký túc xá nam sinh ngày này qua tháng nọ.

Một người truyền hai người, hai người truyền một ban, thậm chí một hệ, một viện, đến toàn bộ trường học.

- Vậy em thả tay ra!

Lý Tuyết trắng mắt nhìn Dương Thiên Lô, thấp giọng nói.

- Không thả! Để bọn họ ước ao đồ kị đi thôi, hắc hắc... Hử?

Đang đắc ý cười xấu xa, Dương Thiên Lô bỗng nhiên khẽ động tinh thần, xoay người nhìn về phía mấy nam sinh đang đứng tại xa xa phía bên phải. Tuy rằng cách nhau hơn mười mét, thế nhưng cũng không chạy thoát được nhận biết của Dương Thiên Lô, hẳn rõ ràng nghe được tiếng rắc rắc, tuy rằng nhanh âm rất nhỏ, nhưng Dương Thiên Lô lại biết được là tiếng chụp ảnh. Nguyên bản Dương Theine Lô không lưu ý cho lắm, chỉ là chụp ảnh mà thôi, thế nhưng vài đạo khí tức truyền tới lại khiến Dương Thiên Lô phải chú ý. Trong sát na hẳn xoay người lại, một đạo thân ảnh đã thu hồi camera, quay người rời đi.

- Làm sao vậy?

- Không có gì!

Dương Thiên Lô nói:

- Mấy cây kia nhìn không được...

Dương Thiên Lô bỗng nhiên lấy tay chỉ về phía trước nói.

Ánh mắt của Lý Tuyết nhất thời chuyển sang nhìn, nhưng Dương Thiên Lô lại lặng lẽ chú ý tới biểu tình của Lý Tuyết. Quả nhiên thần tình của Lý Tuyết có thay đổi rất nhỏ, rất khó phát hiện ra, nói:

- Có cái gì đẹp, Thiên Lô, Ngưu Vương, chỉ dẫn các người tới căn tin, hiện tại không sai biệt lắm đã tới giờ ăn cơm rồi, cơm trong trường học tương đối rẻ.

Rắn độc!

Trong nháy mắt vừa rồi, hận biết nhạy cảm của Dương Thiên Lô rõ ràng cảm ứng được chính mình phẳng phát như có rắn độc nhìn chăm chăm. Bất quá, điều khiến Dương Thiên Lô lưu ý chân chính là thân ảnh xoay người rời đi cuối cùng, thân cao hơn một mét tám, thể hình to lớn, thân hình bộ dáng thoát nhìn vô cùng sáng láng đẹp trai, quan trọng nhất là trong cơ thể của hắn ẩn chứa một cỗ khí tức cường đại.

Những người này là ai? Người chụp ảnh kia là ai?

Dương Thiên Lô không thể xác định, nhưng hắn cũng không khỏi Lý Tuyết, bởi vì hắn sợ Lý Tuyết lo lắng. Vì vậy hắn mới cố ý dẫn ánh mắt của Lý Tuyết qua. Quả nhiên, thời điểm Lý Tuyết nhìn thấy đạo thân ảnh kia, biểu tình xuất hiện một tia dị dạng, đồng thời rất nhanh muốn dẫn chính mình và Ngưu Ma Vương rời đi, hiển nhiên Lý Tuyết không muốn chạm mặt với những người này, có lẽ nói, không dám để chính mình và hắn gặp mặt, bởi vì Lý Tuyết rõ ràng chính mình rất “dã man”.

- Đối chiếu tới tổng bộ Hàm Thành, bảo bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất xác định thân phận của hắn.

Nam sinh vừa mới bị Dương Thiên Lô nhìn thấy, biểu tình không chút dị dạng, ngữ khí khi nói cũng rất bình thản, nhưng lại ẩn chứa một tia khí tức thượng vị giả không được phép nghi ngờ, quay về phía cửa chiếc xe sang trọng nói.

Chiếc Passat màu đen, biển số xe bình thường.

- Rõ, tối thiểu một giờ, gửi lại tin tức cho ngài.

Trong chiếc xe Passat màu đen có người trực tiếp nhận camera, lại đưa tới một bó hoa hồng màu trắng, sau đó khởi động máy, không nhanh không chậm chạy đi.

Nam sinh này chính là người theo đuổi của Lý Tuyết, Chu Vĩ Đào.

Trong bản nhật ký của Lý Tuyết, tuy rằng người này xuất hiện rất nhiều lần, nhưng cũng không miêu tả qua bối cảnh tình huống gia đình hắn các loại, bởi vì Lý Tuyết không quan tâm, cũng không muốn biết.

Đương nhiên, Chu Vĩ Đào cũng chưa từng bại lộ qua.

Hắn tương đối hạ thấp, trong trường học căn bản không có người nào biết được thân phận của hắn, chỉ là, hạ thấp chỉ là hắn muốn che giấu thân phận của chính mình mà thôi.

Trong trường học, hắn coi như người nổi tiếng. Thân cao một mét tám lăm, so với người bình thường mà nói tương đối cao, nhưng trong đội bóng rổ lại chỉ tính là lùn, nhưng hắn lại là tiên phong đệ nhất của đội

bóng rổ trường. Chỉ cần danh hiệu này đã đủ để tạo thành tiền vốn cho hắn đi tán gái. Huống chi hắn còn là đệ nhất cao thủ của đạo quán quyền thuật trong trường, thành tích học tập văn hóa cũng nổi tiếng!

Người như vậy, nói thực, trong đại học cơ bản không có nữ hài không đuổi kịp.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác hắn chỉ thích Lý Tuyết.

Đối với những nữ hài từng truy cầu hắn hắn thủy chung thờ ơ.

Nhìn bó hoa hồng trắng mang theo một chút nước tưới trong suốt, trên mặt Chu Vĩ Đào hiện lên một tia mỉm cười tự giễu, sau khi hít một hơi thật sâu, xoay người bước về phương hướng ký túc xá nữ sinh.

- Chào cô Trần!

Chu Vĩ Đào liên tiếp khiến mọi người chú ý, tay cầm bó hoa màu trắng bước tới cánh cửa lớn ký túc xá nữ sinh, trên mặt mang theo nụ cười sáng lạn dương quang, một tay hướng về phía cô Trần hô lên.

- A... Tiểu Chu, tin tức của cháu cũng quá linh thông đi?

Khi Cô Trần thấy Chu Vĩ Đào, trên mặt nhất thời lộ ra nụ cười thần thiết, vui vẻ trêu đùa nói.

- Tiểu Tuyết đã trở về rồi sao?

Tuy rằng Chu Vĩ Đào đã biết rõ, nhưng phảng phất vẫn có điểm kinh ngạc hỏi thăm.

- Uh, vừa mới về buổi chiều ngày hôm nay, còn chưa qua bao lâu! Em trai của nó, còn có bạn học của em trai nó, tất cả đều qua đây chơi một lúc!

Cô Trần rất tùy ý nói:

- Cô nói Tiểu Chu này, nói thực nha, cháu đừng lãnh phí tiền nữa, suy nghĩ biện pháp khác thử xem thế nào, thời gian hơn ba năm qua, tất cả hoa cháu tặng đều tiện nghi cho cô rồi, mà các cháu đã sắp phải tốt nghiệp, động tác phải nhanh nhanh một chút. Cô nghĩ, nha đầu Tiểu Tuyết kia không phải là không thích cháu, mà là không muốn yêu đương, bằng không một nam sinh ưu tú như cháu, sao có thể không tiếp thu?

703. Chương 716: Gặp Mặt, Giao Phong!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 716: Gặp mặt, giao phong!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ha ha, cảm ơn cô Trần! Vẫn phải phiền phức cô chuyển giao cho nàng, nàng không thích này cô cứ giữ lại. Không sao hết, tặng hoa đã hơn ba năm rồi, không cần phải quan tâm vài ngày...

Chu Vĩ Đào vừa cười vừa nói.

Sau khi giao hoa hồng trắng cho cô Trần, hắn liền xoay người rời đi, chỉ trong thời gian hơn mười phút ngắn ngủi, mặc dù vẻ mặt của hắn không hề có bất cứ biến hóa nào, nhưng tâm thần áp lực sâu trong nội tâm của hắn lại trở nên thẳng đường, bất quá hắn cũng không triệt tiêu mệnh lệnh đã truyền vào trong chiếc xe Passat màu đen vừa rồi.

Đi tới chỗ không người, Chu Vĩ Đào lấy ra chiếc điện thoại đi động, sau khi kết nối, hỏi:

- Ở chỗ nào?

- Đang trong căn tin.

- Không có mệnh lệnh của ta, đừng xuất thủ, đó là em trai của nàng. Theo sau là được.

- Rồi!

Chu Vĩ Đào tắt điện thoại, trực tiếp bước về phía căn tin. Vui buồn không hiện lên trên mặt, đây chính là bản lĩnh hần rèn luyện được từ nhỏ trong các cuộc giao tranh nội bộ gia tộc, hần mới chỉ hai mươi hai tuổi, lòng dạ sâu, căn bản không phải bạn bè cùng lứa có thể bằng được. Không ai có thể xem thấu bản chất của hần. Trong ấn tượng của các bạn học khác, hần là một thần thoại, phàm là việc hần muốn làm đều có thể làm được tốt nhất.

Toàn bộ đại học sư phạm thủ đô, hần chính là nhân vật phong vân chân chính, số nữ sinh theo đuổi hần nhiều vô kể. Lý Tuyết tại đại học sư phạm lại nổi danh như vậy, ngoại trừ bởi vì nguyên nhân bản thân nàng, trên thực tế còn có một bộ phận nguyên nhân phải quy cho việc Chu Vĩ Đào cự tuyệt tất cả những nữ sinh yêu thương nhưng nhớ hần, mà không chút e dè công khai truy cầu nàng. Hơn nữa ngay từ lần đầu tiên gặp được Lý Tuyết, cho tới bây giờ vẫn không hề thay đổi bộ dạng mê luyến, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Lý Tuyết chỉ có một mình hần là người chân chính theo đuổi. Có dai dăm không biết lượng sức với Chu Vĩ Đào?

Cho dù Chu Vĩ Đào nỗ lực suốt ba năm,, nhưng không hề đạt được kết quả nào, nhưng hần không thiếu nhất chính là kiên nhẫn chịu đựng, hơn nữa tâm hiếu thắng tiềm tàng trong xương cốt của hần quyết không cho phép chính mình có bất cứ thất bại nào, bao gồm cả tình yêu.

Mà ngày hôm nay, đột nhiên thu được bản tin nhắn do nữ sinh Tôn Văn Tinh vốn yêu thương nhưng nhớ hần gửi tới, ba năm kiên trì của hần nhất thời tan biến thành mây khói.

Bởi vì thần thoại suốt hơn ba năm qua được hần đắp nặn hoàn mỹ đã bị Dương Thiên Lôi hung hăng đánh một bạt tai.

Lý Tuyết có thể không đáp ứng chính mình, nhưng đối với hần không có bao nhiêu ảnh hưởng, tối đa chỉ nói hần di tình mà thôi, nhưng tiền đề là Lý Tuyết không tiếp thu bất cứ kẻ nào. Bằng không, không phải vấn đề Lý Tuyết không muốn yêu đương, mà là hần không được.

Hần vốn đứng trên vị trí rất cao, há có thể cho phép loại chuyện này phát sinh?

Vì vậy, căn bản không có bất cứ do dự nào, hần lập tức muốn điều tra lý lịch của Dương Thiên Lôi, đồng thời triệu tập những người gia tộc sắp xếp vào trường cùng đọc sách với hần, chuẩn bị xuất thủ.

Pháp luật trong mắt hần có là cái gì?

Chỉ là công cụ của nhân vật quyền thế mà thôi.

Để một người bình thường vô thanh vô tức biến mất trên thế giới này thực sự quá mức đơn giản. Nhưng hần không hề qua loa sơ ý, vẫn muốn làm rõ thân phận của Dương Thiên Lôi trước, phải biết rõ bối cảnh mới có thể động thủ, bởi vì có một số gia tộc sớm được liệt vào hàng cấm kỵ, vô luận như thế nào cũng không được phép động thủ.

Hơn nữa Chu Vĩ Đào rất rõ ràng hần ưu tú như thế nào, Lý Tuyết không tiếp nhận hần mà lại tiếp nhận Dương Thiên Lôi, điều này chứng minh cái gì? Nhưng hiện tại, Chu Vĩ Đào vừa mới nhắc lên quyết định hạ thủ, lại bị lời nói tùy ý của cô Trần tạm thời đè xuống.

Đúng vậy, là tạm thời đè xuống, cũng không phải là biến mất. Bởi vì Chu Vĩ Đào rõ ràng Lý Tuyết là cô nhi, căn bản không tồn tại em trai ruột thịt nào đó. Mà Lý Tuyết ngày hôm nay giới thiệu với cô Trần là em trai, còn giới thiệu với các bạn cùng phòng biến thành bạn trai, là cố ý tung tin tức cho hần biết, để chính mình buông tha sao?

- Kỳ quái...

Thời điểm ba người Dương Thiên Lôi bước về phía căn tin trường, nhìn như không tìm không phổi nói chuyện với Lý Tuyết và Ngưu Vượng, thế nhưng nhận biết nhạy cảm của hần sớm tản mát ra, mặc dù kỹ thuật theo dõi chuyên nghiệp của những người kia khiến Dương Thiên Lôi có chút kinh ngạc, nhưng muốn chạy trốn khỏi nhận biết của Dương Thiên Lôi là chuyện không có khả năng. Bởi vì Dương Thiên Lôi căn bản không cần phải nhìn, hoàn toàn dùng cảm ứng tập trung vào khí tức sinh mệnh mỗi một con người có mặt xung quanh tỏa ra. Đừng nói là mấy người kia hoàn toàn không thay đổi dung mạo, cho dù là dịch dung hoàn hảo nhất cũng mơ tưởng giấu diếm được Dương Thiên Lôi. Nhưng vào lúc này, một người trong

đó tiếp nhận cuộc điện thoại, nguyên bản khí tức tập trung chính mình giống như rắn độc dĩ nhiên xảy rat hay đổi. Sau đó khí tức mấy người cũng đồng thời xảy ra thay đổi.

- Các người trước tiên ngồi chỗ này, chị đi lấy thức ăn.

Khi Lý Tuyết dẫn theo hai người tới căn tin, quay sang nói với Dương Thiên Lôi và Ngưu Vương.

- Đi lấy thức ăn sao? Em đi!

Ngưu Vương lập tức nói. Ngưu Vương tại các địa phương khác có thể không quan tâm chú ý, nhưng đối với tình huống Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết là cô nhi lại chưa bao giờ quên.

Hắn biết rõ điều kiện của hai người này. Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao hắn thường xuyên tìm Dương Thiên Lôi ăn uống.

- Cậu không biết ở chỗ nào, chờ ở đây là được rồi!

Lý Tuyết mỉm cười nói.

- Bên dưới mũi chính là miệng, để em đi! Chúng ta đã đói rất lâu rồi, lượng cơm ăn của em... Hắc hắc...

Ngưu Ma Vương trực tiếp đứng tại cửa căn tin, chặn Lý Tuyết lại, đưa tay nói.

- Để lão Ngưu đi thôi, hắn mang theo tiền chí ít cũng gấp mười lần em!

Dương Thiên Lôi kéo lại tay Lý Tuyết, nói.

- Ách... Sau này biết.

Ngưu Ma Vương nhất thời che kín túi tiền, trừng mắt nói với Dương Thiên Lôi.

- Tao còn biết, tất cả quân lương khẳng định đều bị mày lấy đi rồi, tiền đã vào trong tay mày, sao có khả năng còn lưu trữ về?

Dương Thiên Lôi nhìn túi tiền của Ngưu Ma Vương nói, đồng thời khi nói lấy vé cơm từ trong tay Lý Tuyết, trực tiếp ném cho Ngưu Ma Vương.

- Thiên Lôi, em sao có thể như vậy? Tuy rằng chúng ta...

- Tuyết tỷ, cảm tình giữa nam nhân với nhau chị không hiểu. Nếu như muốn khách sáo với lão Ngưu, tuy rằng hiện tại chúng ta là huynh đệ, thế nhưng tuyệt đối không thể là bạn thân. Hơn nữa... Em hiện tại mới phát hiện, lão ngưu thực sự thích điệu thấp...

Dương Thiên Lôi có chút ám chỉ nói.

- Điệu thấp cái gì?

- Đến lúc đó chị sẽ biết. Tuyết tỷ, căn tin trường của chị ghê gớm thật, so với trường trung học của chúng ta rộng hơn nhiều...

Dương Thiên Lôi chuyển trọng tâm câu chuyện, nói.

- Đây mới chỉ là một căn tin trong đó, còn có vài cái xung quanh!

Lý Tuyết đáp lại.

- Oa, Lý Tuyết, thấy được sao? Nam sinh kia là ai? Bộ đáng thực thân mật nha...

- Ta kháo... Không phải là loại quan hệ này chứ?

- Khẳng định đúng, bằng không Lý Tuyết sao có khả năng không chấp nhận Chu Vĩ Đào?

- Tiểu tử này cũng tính là đẹp trai nha, vì sao trước đây chưa từng thấy qua?

- Đẹp trai thì có cái lông dùm a... Chu Vĩ Đào cũng rất tuấn tú, hơn nữa rất ngầu bức, phải chi... Hắn không phải là học trong trường chúng ta?

- Ta kháo! Chu Vĩ Đào! Có trò hay nhìn...

Sau khi Dương Thiên Lô và Lý Tuyết ngồi xuống, rất nhanh liền khiến tất cả các học sinh có mặt trong căn tin chú ý, đủ loại tiếng nghị luận truyền vào trong tai Dương Thiên Lô rất rõ ràng, không thể không nói, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tuy rằng tâm cảnh của Dương Thiên Lô đã đạt tới cảnh giới không vui không buồn, thế nhưng đối mặt với tiếng nghị luận tràn ngập hâm mộ của mọi người xung quanh, trong lòng rất tự nhiên sinh ra một tia đắc ý. Đương nhiên, loại đắc ý này sẽ không đánh vỡ tâm cảnh của hắn.

Thế nhưng, bỗng nhiên ánh mắt của rất nhiều người chuyển hướng về cửa căn tin, dừng nghị luận, biểu tình của Lý Tuyết cũng xảy ra biến hóa cực kỳ to lớn.

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày, lúc này hắn đang ngồi trước mặt Lý Tuyết, đưa lưng về phía cửa căn tin. Lúc này tuy rằng đã thu liễm một ít, nhưng khoảng cách hơn mười dặm xung quanh thân thể hắn, mặc dù không phóng ra thần thức, nhưng các loại ba động cường đại vẫn có thể cảm ứng được rõ ràng.

“Lẽ nào người vừa chụp ảnh không phải là Chu Vĩ Đào? Vậy kia là người phương nào?”

Ngay tại thời điểm Dương Thiên Lô nghi hoặc, đáp án đã được vạch trần. Không phải Chu Vĩ Đào còn là ai? Khí tứ cường đại ẩn chứa trong cơ thể của hắn chạy đi đâu ồi?

- Tiểu Tuyết, đã trở về?

Trên mặt Chu Vĩ Đào nở nụ cười sáng lạn ánh dương quang, đi tới bên cạnh hai người nói, đồng thời khi nói quay về phía Dương Thiên Lô gật đầu rất hữu hảo:

- Tiểu Tuyết, vị này là?

- Là bạn trai của tôi, Tiểu Thiên, Chu Vĩ Đào, cậu rất ưu tú, nhưng trong lòng tôi chỉ có Tiểu Thiên, không có ý tứ!

Để Dương Thiên Lô vô cùng kinh ngạc chính là, Lý Tuyết dĩ nhiên không hề xấu hổ, ngược lại trở nên kiên định dị thường nói.

Trong lòng Dương Thiên Lô tán thưởng, người này có da mặt dày hơn nữa sợ rằng cũng không chịu nổi.

Thế nhưng, một lần nữa khiến Dương Thiên Lô ngoài dự liệu, Chu Vĩ Đào quay ngược về phía Dương Thiên Lô mỉm cười, trực tiếp tiến tới ngồi ngay bên cạnh hắn, nhìn Lý Tuyết nói:

- Tiểu Tuyết, tôi biết cậu cố ý dùng lý do này để cự tuyệt tôi. Cậu không đáp ứng quan hệ với tôi, tôi vẫn sẽ chờ đợi, hơn ba năm, gần bốn năm qua, cậu hẳn là hiểu rõ tình cảm của tôi đối với cậu.

- Tôi cũng hiểu rõ là cậu thực lòng, nhưng cậu hẳn là biết rõ, cảm tình không thể miễn cưỡng được. Thực ra nữ hài tử thích cậu rất nhiều, vì sao cậu không tiếp thu các nàng?

Lý Tuyết sau khi nói ra tiếng lòng của bản thân mình, tựa hồ càng thêm kiên định hơn, nghe được lời nói của Chu Vĩ Đào, dĩ nhiên không hề kinh ngạc, ngược lại ngôn từ sắc bén hỏi ngược lại.

Thần sắc đạm nhiên của Chu Vĩ Đào tại giờ khắc này rất cuộc ngắc ra, bất quá rất nhanh khôi phục lại bình thường, nguyên bản không muốn để lộ chân tướng, lúc này hắn lại không thể không nói, bất quá vẫn mang theo nụ cười mỉm chân thành, nhìn về phía Dương Thiên Lô, nói:

- Huynh đệ, cậu hẳn là em trai của Tiểu Tuyết đúng không? Vừa rồi anh tới tìm Tiểu Tuyết, cô Trần tại cửa ký túc xá đã nói cho anh biết rồi.

Lý Tuyết bỗng nhiên đứng lên, kéo Dương Thiên Lô sang bên cạnh. Lý Tuyết rất rõ ràng tính cách của Dương Thiên Lô, một lời không hợp tất nhiên sẽ dùng tới quyền cước. Nếu như tại Hàm Thành thì cũng thôi, nhưng hiện tại đang ở thủ đô, mà đối với là Chu Vĩ Đào. Cho dù Lý Tuyết không có hứng thú quan tâm tới bối cảnh của Chu Vĩ Đào, nhưng cũng biết hắn là kiện tướng bóng rổ, còn là đệ nhất cao thủ của đạo quán quyền thuật. Tuy rằng Lý Tuyết tin tưởng, với tính cách của Chu Vĩ Đào sẽ không đến mức đánh nhau với Dương Thiên Lô, thế nhưng nếu Dương Thiên Lô xuất thủ, người sao có thể không thể hoàn thủ? Mà nếu hoàn thủ, Dương Thiên Lô sao có thể đầu lại?

Lý Tuyết đã dồn hết sức kéo lại rồi, thế nhưng Dương Thiên Lô không hề lay động, để nàng cảm giác giống như đang kéo một cây đại thụ.

- Lời của lão thái thái cũng tin? Không nói là em trai của Tiểu Tuyết, nàng vì sao có khả năng để ta đi tới?

Dương Thiên Lôi cũng mang theo nụ cười mỉm, cũng rất thân mật, nhưng khóe miệng nhếch lên và tinh quang lấp lánh trong mắt hắn lúc này lại khiến từ đáy lòng Chu Vĩ Đào toát lên một cỗ lửa giận. Chỉ bất quá nụ cười mỉm trên mặt hắn vẫn không hề có một chút biến hóa.

Những người khác đương nhiên không cảm nhận ra cái gì, nhưng giờ khắc này Dương Thiên Lôi nhạy cảm nhận biết được trong cơ thể Chu Vĩ Đào lại một lần nữa xuất hiện lực lượng vô cùng cường đại.

704. Chương 717: Nội Gia Quyền, Chiến!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 717: Nội gia quyền, chiến!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Yêu em mãi mãi, vĩnh viễn không thay đổi...

Đúng lúc này, may mắn thế nào, điện thoại của Chu Vĩ Đào dĩ nhiên truyền ra thanh âm thanh thúy dễ nghe, vốn định trực tiếp cự tuyệt, nhưng sau khi nhìn thấy số điện thoại hiện lên, hắn nói chờ một tiếng với Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết, trực tiếp bước ra ngoài căn tin, lúc này mới nghe điện thoại.

- Chúng ta đi tìm Ngưu Vương, không ăn ở chỗ này nữa!

Lý Tuyết thừa cơ hội này, vội vàng thấp giọng nói với Dương Thiên Lôi.

- Tuyết tỷ, có một số việc không thể né tránh được, chị yên tâm là được, em, đã không phải là em của trước kia, không có việc gì đâu!

Dương Thiên Lôi cố sức cầm cánh tay Lý Tuyết, trên mặt mang theo nụ cười mỉm tự tin, để Lý Tuyết một lần nữa ngồi xuống ghế.

- Uh, em đừng xung động là được rồi, em đã trưởng thành, phải biết rằng đánh nhau không thể giải quyết được vấn đề.

Lý Tuyết cảm giác được vẻ thản nhiên và lý trí của Dương Thiên Lôi, trong lòng thoáng yên tâm, bất quá vẫn cường điệu nói.

Chỉ bất quá, Lý Tuyết cũng không hiểu rõ ý tứ chân chính của Dương Thiên Lôi trong lời nói vừa rồi. Đúng vậy...

Hắn đã không phải là hắn trước kia!

- Có tin tức rồi, tổng bộ đã tra được, là một người rất bình thường.

- Trước tiên gửi cho ta một phần, lập tức! Còn có, tình huống có điểm biến hóa, ta cần tất cả tin tức giữa hắn và Lý Tuyết, tất cả tài liệu rõ ràng, ngày mai đưa cho ta!

Chu Vĩ Đào thấp giọng nói, trực tiếp tắt điện thoại.

Vô luận như thế nào Chu Vĩ Đào cũng không nghĩ ra được, rời khỏi căn tin, đồng thời tách xa thật nhiều mét, nhưng tất cả những lời nói của hắn đều tiến vào trong tai của Dương Thiên Lôi vô cùng rõ ràng.

Dương Thiên Lôi tinh minh sao có khả năng không nghe trộm? Thời khắc mấu chốt còn có thể nhẫn nhịn đi tiếp điện thoại, đủ để nói rõ cuộc điện thoại này rất quan trọng. Chỉ bất quá, nghe được nội dung nói chuyện của Chu Vĩ Đào, hai tròng mắt của Dương Thiên Lôi lại hiện lên một đạo quang mang sắc bén! Hắn chỉ là muốn biết người biết ta, lý giải Chu Vĩ Đào hơn một chút, nhưng lại không nghĩ rằng dĩ nhiên có liên quan tới chính mình và Lý Tuyết.

Không tới năm phút đồng hồ, điện thoại di động liền truyền tới tiếng rung động, Chu Vĩ Đào trực tiếp mở tài liệu ra, tên, tuổi, ngày sinh, gia thế, trường học, tất cả các tư liệu cơ bản nhất cùng với những tiền án tiền sự các loại, ngay cả việc Dương Thiên Lôi đánh đối phương thành thương nặng, gác khảm đao lên trên cổ đối phương cũng có. Ghi lại tương đối đơn giản, cả tư liệu quan hệ với Lý Tuyết cũng gửi đầy đủ.

Rất nhanh nhìn hết tư liệu, cổ năng lượng cường đại trong cơ thể Chu Vĩ Đào giờ khắc này càng thêm xao động, nhưng bị hấn mạnh mẽ đè xuống.

Tuy rằng còn chưa hoàn toàn nói rõ vấn đề, nhưng hấn cũng đã có loại dự cảm không tốt.

Hấn vốn không có khuyết điểm, đau khổ theo đuổi gần bốn năm, nhưng Lý Tuyết vẫn không tiếp thu hấn, vì sao? Dương Thiên Lôi vì Lý Tuyết, chỉ là học sinh cấp hai dĩ nhiên đánh đối phương bị thương nặng, ngay cả khảm đao cũng dùng tới, đây không phải chỉ riêng tình cảm chị em huyết thống?

Hít vào một hơi thật sâu, bình tĩnh lại tâm tình đang bạo động, Chu Vĩ Đào một lần nữa bước về phía căn tin.

- Không có ý tứ, đội bóng của chúng ta có hẹn một trận đấu với trường kinh tế thủ đô, muốn ta tới đúng giờ.

Biểu tình của Chu Vĩ Đào vẫn mỉm cười như trước, hơn nữa không nhìn ra một chút dị dạng nào, lần thứ hai ngồi xuống vị trí ngay bên cạnh Dương Thiên Lôi.

- Những lời ta nói vẫn chưa nghe rõ?

Thế nhưng Dương Thiên Lôi lúc này đã không còn tâm tình chơi đùa với hấn nữa rồi. Nguyên bản đã lý giải vài phần đối với Chu Vĩ Đào từ trong nhật ký của Lý Tuyết, Dương Thiên Lôi đối với hấn không có bao nhiêu địch ý, dù sao một người tại đại học có thể điên cuồng truy cầu Lý Tuyết gần bốn năm, sau khi Lý Tuyết tìm công việc vẫn không hề yên tĩnh, nhưng chung quy không có bất cứ ép buộc nào, thủy chung là người nho nhã lễ độ, nói thế nào cũng rất đáng được bội phục. Mà vừa rồi tuy rằng phát hiện trong cơ thể Chu Vĩ Đào có năng lượng cường đại, để Dương Thiên Lôi hoài nghi đối với hấn, nhưng trước khi làm rõ ràng, chơi đùa với hấn một chút cũng không tồi.

Cuối cùng Chu Vĩ Đào dĩ nhiên điều tra hấn và Lý Tuyết, đây đã không phải giới hạn Dương Thiên Lôi có thể dễ dàng tha thứ rồi. Nhất là, hấn còn thu được tất cả tư liệu về chính mình trong thời gian ngắn như vậy, như vậy không còn là vấn đề để chơi đùa nữa rồi.

- Huynh đệ, cậu đừng chơi đùa với anh nữa, anh biết cậu muốn tốt vì Tiểu Tuyết, nhưng anh đối với Tiểu Tuyết là thực lòng, nữ hài theo đuổi anh rất nhiều, nhưng trong lòng anh chỉ có một mình Tiểu Tuyết, hơn ba năm qua đủ để chứng minh tất cả!

Chu Vĩ Đào vô cùng thành khẩn nói.

Lời hấn nói, cho dù là Lý Tuyết nghe xong cũng không thể phản bác được, sự thực đúng là như vậy.

Thế nhưng khóe miệng Dương Thiên Lôi lại nở nụ cười mỉm khiến Lý Tuyết cảm thấy trái tim đập nhanh hơn, trong hai tròng mắt lấp lánh tinh quang, ngay Lý Tuyết bên cạnh cũng không nhìn thấy, nói:

- Không phải anh cho rằng tôi là em trai của Tiểu Tuyết hay sao? Đúng, nhưng chúng ta đều là cô nhi, không có quan hệ huyết thống, hiểu không?

- Các người là tình chị em! Anh hiểu!

- Đó là khi còn bé, thời điểm chúng ta cưỡi trâu cái mông tắm cùng với nhau!

Đồng thời khi Dương Thiên Lôi nói chuyện, bỗng nhiên đứng lên, ôm lấy cổ Lý Tuyết, trong ánh mắt khiếp sợ của Chu Vĩ Đào và Lý Tuyết, hấn nhìn vào nhân thân trong suốt kính ngực của nàng, chậm rãi cúi đầu. Dù Lý Tuyết có phản ứng trì hoãn hơn nữa cũng hiểu rõ Dương Thiên Lôi đang làm cái gì, vốn bị câu nói thừa nhận là em trai rất thân nhiên của Dương Thiên Lôi cùng với một câu cưỡi trâu cái mông tắm cùng khiến nàng giật mình cả kinh, sau đó lại e lệ đỏ bừng mặt, tại giờ khắc này mở to hai mắt nhìn, trong đầu trống rỗng, hạnh phúc tới quá nhanh, quá đột nhiên? Nàng không biết, nhưng lại biết nàng không thể cự

tuyệt, cũng sẽ không cự tuyệt, hoàn toàn không có năng lực tách ra, thậm chí còn chậm rãi nhắm hai mắt lại!

Giờ khắc này, toàn bộ mọi người trong căn tin đều tập trung vào ba người, cả đám mở to hai mắt nhìn.

Dù lòng dạ của Chu Vĩ Đào sâu hơn nữa cũng không thể che giấu được khiếp sợ và phần nộ trong lòng, biểu tình kia muốn có bao nhiêu kinh khủng thì có bấy nhiêu kinh khủng!

- Ách...

...

Ngay lúc đôi môi của Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết tiến sát vào nhau, đồng thời chân chính xếp chồng vào một chỗ, Ngưu Ma Vương xếp hàng lấy cơm thật vất vả mới quay trở về được trùng hợp nhìn thấy một màn này, biểu tình trở nên phi thường quái dị, nhưng chỉ trong nháy mắt, trên khuôn mặt xấu tới rồi tinh rồi mù lại mở cái miệng to đở lõm, cười vô cùng hài lòng xán lạn!

Chỉ bất quá, vị ca môn này cũng không dám bước ra, quấy rối chuyện tốt của hai người. Đồng thời, cái đầu bả đậu được thông suốt chỉ chốc lát sau đó đã phát hiện ra tràng diện quỷ dị.

Rầm...

Chu Vĩ Đào nhìn hai người hôn nhau, rốt cuộc không thể áp lực được lửa giận trong lòng, vỗ bàn đứng lên, chiếc bàn ăn trước mặt nhất thời rầm một tiếng, mặt bàn bị thủng một lỗ, vụn gỗ rơi xuống mặt đất.

- Kháo con mẹ mày!

Vốn Ngưu Ma Vương đã sớm chú ý tới Chu Vĩ Đào, vừa nhìn thấy trận thế như vậy đâu còn dám cười? Cái miệng lớn công suất cực cao hết lên, giống như tình thiên phích lịch nổ tung, bịch một tiếng liền nhắm về phía Chu Vĩ Đào.

Trong lòng Ngưu Ma Vương vô cùng rõ ràng, người có thể đánh một chưởng xuyên thủng chiếc bàn tuyệt đối là người không dễ dàng chọc vào, kế tiếp khẳng định còn cần phải có Dương Thiên Lôi xuất thủ trợ giúp.

Vì huynh đệ không tiếc cả mạng sống, đây chính là tác phong trước sau như một của hắn.

Đừng nói là người không dễ chơi, cho dù con mẹ nó là diêm vương gia, Ngưu Ma Vương cũng không nháy mắt lấy một cái.

Đây là ăn ý và cảm tình của hai đại yêu thú hình thành trong nhiều năm qua.

Chu Vĩ Đào vỗ bàn đứng lên, không nói câu gì, Dương Thiên Lôi căn bản không thèm để ý, nhưng sớm không đến muộn không đến, Ngưu Ma Vương hét lần này tới lần khác lại về đúng lúc này, mắng một tiếng tức giận, nhưng Dương Thiên Lôi không thể buông Lý Tuyết phăng phắt giống như hoàn toàn mất đi nhận biết đối với thế giới bên ngoài.

Dương Thiên Lôi hoàn toàn có thể ngăn cản Ngưu Ma Vương, thế nhưng làm trước mắt rất nhiều người tuyệt đối sẽ gây khiếp sợ rất lớn, bởi vì lúc này hắn đang ôm chặt lấy Lý Tuyết, Chu Vĩ Đào đứng đưa lưng về phía cửa căn tin, cách Ngưu Ma Vương rất gần. Mà Ngưu Ma Vương đã xuất thủ trước rồi. Nói cách khác, nếu như hắn muốn ngăn cản nhất định phải trong một hai giây ngăn ngừa chạy vượt qua Chu Vĩ Đào, ngăn cản chính giữa hắn và Ngưu Ma Vương.

Điều này tương đương với di hình hoán ảnh trong phim rồi.

Hơn nữa Dương Thiên Lôi tinh tường nhận biết được, Chu Vĩ Đào không đơn giản, bất quá, tuy rằng năng lượng cường đại trong cơ thể hắn cuồng bạo dị thường, nhưng đang trong trạng thái áp chế mãnh liệt, hiển nhiên Chu Vĩ Đào cũng không dám bại lộ lực lượng chân chính của hắn.

- Hây...

Chu Vĩ Đào hét lớn một tiếng, thắt lưng xoay chín mươi độ cực đẹp, giống như thiểm điện phát ra một cú đá quét ngang.

Bịch một tiếng, trực tiếp đá trúng thân thể to lớn của Ngưu Ma Vương, khiến Ngưu Ma Vương không thể khống chế được chính mình, bịch bịch bịch bịch bật lui va chạm mạnh vào vách tường!

Nói thì lâu, kỳ thực chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, lập tức có mấy thân ảnh vèo vèo từ mấy địa phương khác nhau trong căn tin lao ra ngoài. Mấy người này chính là những người vừa theo dõi Dương Thiên Lôi, trong nháy mắt đã bao vây mấy người chính giữa, không có người nào nói chuyện, cả đám đều lấp lánh tia ngoan độc, hiển nhiên ánh mắt này không phải học sinh bình thường có thể sở hữu.

- A...

Lý Tuyết hồi phục lại tinh thần kinh khủng phát ra một tiếng sợ hãi. Một màn nàng không muốn nhìn thấy nhất rốt cuộc cũng xảy ra. Giờ khắc này, trong lòng của nàng nhất thời rối như tơ vò, không biết lấy đâu ra lực lượng, dĩ nhiên chạy vượt qua Dương Thiên Lôi, lớn tiếng nói:

- Chu Vĩ Đào, các người muốn làm gì? Vì sao đánh người?

- Ta khảo con mẹ nó!

Ngưu Ma Vương bị Chu Vĩ Đào đá một cái văng vào vách tường, đụng tới nổ đom đóm mắt, nhưng hần vốn có kinh nghiệm chiến trận lại tương đối thanh tĩnh, đối phương là người khó chơi, hơn nữa rất mạnh. Nhưng hần và Dương Theine Lôi vốn là hai kẻ điên không cần mạng, tự nhiên không khuất phục.

Chỉ là lúc này đây, Dương Thiên Lôi trực tiếp trực tiếp đứng giữa Ngưu Ma Vương và Chu Vĩ Đào với nhân thân âm ngoan, vẻ mặt của hần, nhân thân phi thường trấn định, vô cùng bình tĩnh, thế nhưng nguyên nhân bởi vì quá mức bình tĩnh, ngược lại có vẻ đáng sợ.

- Lão Ngưu, không phải mày muốn biết nội gia quyền chân chính là cái gì sao? Hiện tại cho mày kiến thức một chút, đứng dừng nhúc nhích! Tiểu Tuyết, đừng lo lắng, có em!

Dương Thiên Lôi kéo Lý Tuyết ra sau chính mình, tiến tới đứng bên cạnh Ngưu Ma Vương, lúc này đây, Lý Tuyết và Ngưu Ma Vương rất thần kỳ không nói câu nào. Những người khác căn bản không có cảm giác, Dương Thiên Lôi chỉ nhắm vào Lý Tuyết và Ngưu Ma Vương quán nhập ý niệm.

Bởi vì Dương Thiên Lôi rõ ràng, không làm như vậy mà nói, Lý Tuyết căn bản không thể không lo lắng, cũng căn bản không thể bình tĩnh lại, mà Ngưu Ma Vương làm sao để chính mình lên đấu một mình? Huống chi, Ngưu Ma Vương nào biết cái rắc rối nội gia quyền gì gì đó!

Nguyên bản tuy rằng phần nộ, nhưng cũng am hiểu khắc chế chi đạo rất sâu sắc, cũng hiểu thế nào mới có thể đánh một kích trí mạng đối với đối thủ, Chu Vĩ Đào căn bản không nghĩ tới trực tiếp xuất thủ giáo huấn đối với Dương Thiên Lôi trước ánh mắt nhiều người, vỗ bàn đứng lên, sau đó phát tay áo định rời đi, nhưng Ngưu Ma Vương để hần phải đá ra một cước. Dù vậy, chỉ cần Ngưu Ma Vương và Dương Thiên Lôi không nói gì, hần vẫn phát tay áo bỏ đi như trước.

Người đắc tội hần, chỉ có kết cục chết!

Nhưng dưới ánh mắt chăm chú của rất nhiều người.

Một câu nói nội gia quyền của Dương Thiên Lôi lại để nhân thân của hần co rụt!

705. Chương 718: Đầu Voi Đuôi Chuột

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 718: Đầu voi đuôi chuột

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chu Vĩ Đào không xuất thủ, chỉ siết chặt nắm đấm.

Ngay trong sát na hần siết chặt nắm đấm, trong sáu người với nhãn thần tràn đầy âm ngoan, từ lúc xuất hiện đã bao vây mọi người chính giữa, đột nhiên có người động thủ!

Bịch...

Một cú song phi Thương Quyền Đạo rất tiêu chuẩn, tốc độ cực nhanh lẳng không đá về phía Dương Thiên Lôi, tư thế cực đẹp, lực đạo mười phần, để rất nhiều đồng học xung quanh nhìn không được bộc phát kinh hô, trong lòng cực kỳ hâm mộ, nhất là một ít nam sinh càng thấy nhiệt huyết sôi trào. Đánh nhau vốn là cuộc chơi hợp mắt nhất, mà cuộc đánh nhau vô cùng đẹp giống y hệt phim ảnh sao có khả năng nhàm chán? Rất nhiều người kim lòng không được tưởng tượng chính mình hóa thân thành vị cao thủ Thương Quyền Đạo kia, huyền tưởng chính mình có thể đá ra được một cú song phi tràn ngập lập lượng lại phi thường đẹp mắt như thế này.

Mà Dương Thiên Lôi bình tĩnh dị thường, giống như thanh tùng ngạo nghễ mà đứng, ngay trong sát na cao thủ Thương Quyền Đạo sắp đá vào chính mình mới đột nhiên ra một cước, không có thanh âm, càng không có bất cứ dấu hiệu nào, nhưng một cước của hắn lại vô thanh vô tức, giống như vô ảnh cước, trống rỗng bịch một tiếng va chạm cùng một chỗ với cước của đối phương, nhanh, ngoan, chuẩn!

Bịch bịch...

Người vừa mới cho rằng chính mình dễ dàng đắc thủ, nhất thời văng ngược trở về với tốc độ càng nhanh hơn, bịch bịch một tiếng đánh vào mặt tường cách hơn ba thước, tê ngã xuống dưới đất, toàn thân đau nhức không chịu nổi, nhưng nhiều năm huấn luyện thành bản tính băng lãnh khiến hắn không hề phát ra một tiếng kêu đau đớn nào, ngược lại càng âm ngoan hơn:

- Cùng tiến lên!

Trong nháy mắt khi Chu Vĩ Đào nhìn thấy Dương Thiên Lôi ra cước, nhãn thần co rút càng thêm lợi hại, trên nắm tay đã nổi rõ gân xanh, nhưng hắn vẫn duy trì trấn định như cũ, vẫn không nhúc nhích, thủ hạ của hắn bị đá văng đến mí mắt cũng không hề nháy lấy một cái, càng không hề quay đầu liếc mắt nhìn. Mà gia hỏa kia lên tiếng gọi mọi người cùng tiến lên, hắn không hề ngăn cản.

Vèo vèo vèo...

Theo thanh âm của gia hỏa kia, năm người còn lại nhất thời xuất thủ, bất quá lần này đám người bọn họ thay đổi hẳn phong cách, không có thanh âm, chiêu thức đánh ra càng không phải là Thương Quyền Đạo, khí tức trên người bọn họ và chiêu thức liên thủ với nhau như dung hòa làm một, tốc độ cực nhanh, mang theo tiếng xé gió cực nhỏ.

Hiển nhiên, đây mới là thực lực chân chính của bọn họ.

Người xuất thủ thứ nhất cũng có thể coi như là nội gia quyền tiêu chuẩn, bọn hắn sao có khả năng không biết? Nhưng không tiếp thu loại trường hợp như thế này lại hội ngộ tới. Hơn nữa tuy rằng khí tức của Dương Thiên Lôi rất trầm ngưng, đích xác có phong phạm cao thủ, thế nhưng bộ dáng da, xương các loại bên ngoài căn bản không giống như người luyện quyền cước, nhiều nhất chỉ được xem như thiếu niên cường tráng, dùng một chiêu Thương Quyền Đạo đơn giản để nguy trang thân phận công phu cũng đã đủ đá Dương Thiên Lôi lăn lóc rồi, thế nhưng hiện tại hắn đã khắc sâu hiểu rõ cái gì gọi là cái giá phải trả cho khinh địch rồi.

Chỉ một đá đã hoàn toàn chết lặng, ngay cả đứng lên cũng không thể.

Mười giây!

Nhiều nhất trong thời gian mười giây Dương Thiên Lôi liên tục phát sinh năm thanh âm xé gió ngắn ngủi, không hề ra quyền, cũng không hề ra cước, chỉ có đơn giản nhất, trực tiếp nhất một chiêu Thiếp Sơn Khảo Bát Cực Băng va chạm mạnh.

Thế nhưng, năm người hoàn toàn ngã xuống mặt đất không dậy nổi.

Về mặt kinh hãi.

Tất cả mọi người vây xem đều hiện rõ vẻ mặt kinh hãi, Ngưu Ma Vương và Lý Tuyết an tĩnh một cách thần kỳ lúc này cũng không tránh khỏi vẻ mặt kinh hãi.

- Hoa quyền tú cước, quá yếu, còn muốn tiếp tục sao?

Dương Thiên Lô nhàn nhạt nói, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Chu Vĩ Đào không hề nhúc nhích nói, kết quả giống như hấn dự liệu, Chu Vĩ Đào không hề nói nửa lời, trực tiếp xoay người, rất yên lặng rời đi.

Tuy rằng thân thể của hấn vẫn vững chãi như trước, nhưng hai quyền run rẩy mãnh liệt và biểu tình thiêu đốt lửa giận lại khiến tất cả mọi người vây xem nhìn về phía hấn cảm thấy một tia cô độc, thậm chí đồng tình, cho dù là nội tâm của Lý Tuyết cũng có một tia áy náy.

Dù sao hấn vốn có danh tiếng cực lớn, rất nhiều mặt đều xuất sắc, nổi tiếng, không hề có một tia ác tích, cho dù là hấn cực độ si tình đi nữa cũng chỉ là tại thời điểm Ngưu Ma Vương công kích mới xuất thủ phòng vệ, sau đó không còn nhúc nhích!

Một ít nữ sinh coi hấn trở thành thần tượng, nhìn bóng lưng nén lửa giận rời đi, thậm chí tràn ngập thương hại và đau lòng...

Sáu người trên mặt đất cũng gian nan đau khổ chống người dậy, bước theo sau, vẫn như trước không nói gì, nhưng lúc rời đi, nhãn thần nhìn ngược lại Dương Thiên Lô độc ác âm ngoan vô cùng.

Đương nhiên, tất cả mọi người vây xem ngoài trừ cảm thấy khiếp sợ đối với “công phu” của Dương Thiên Lô ra, không có nhiều hơn cái nhìn, đánh giá gì, dù sao trận xung đột này tựa hồ căn bản không có ai đúng ai sai, người vì tình mà xung động chỗ nào cũng có, chỉ cần không phát rồ, tất cả đều có thể chấp nhận...

Đã từng có những năm tháng tuổi thanh xuân, người nào chưa từng có thời khắc xung động vì tình?

Ngưu Ma Vương nhìn vào Dương Thiên Lô, trong ánh mắt lấp lánh quang mang kinh ngạc, hưng phấn, kích động vô cùng cường liệt.

Hấn không biết Dương Thiên Lô ngu bức như vậy từ khi nào, nhưng rõ ràng điều này chỉ trong phim mới có, “công phu” mà hấn ước mơ mộng tưởng vô hạn từ trước tới nay.

Nguyên bản chỉ là mộng tưởng, huyền tưởng, căn bản không hề có hi vọng xa vời chính mình có thể trở thành tồn tại giống như vậy, hoặc có lẽ thấy tồn tại này chính là bệnh tâm thần “tẩu hỏa nhập ma”!

Hiện tại, đã từng là hư vô mờ mịt, lại trở thành đưa tay có thể chạm tới.

Mà người nọ chính là huynh đệ tốt nhất của hấn.

Sao có thể không kích động, có thể không hưng phấn?

Khác với Ngưu Ma Vương, Lý Tuyết lại ngơ ngác nhìn Dương Thiên Lô, không hề cảm thấy hưng phấn, vui sướng bởi vì Dương Thiên Lô trở nên cường đại, chỉ có một loại cảm giác xa lạ, một loại sợ hãi, một loại lo lắng...

Chỉ có nàng biết, sau khi Dương Thiên Lô bị sét đánh trọng thương, căn bản không hề gặp phải thần y gì đó, mà là hồi phục lại như cũ một cách kỳ tích. Mặc dù Lý Tuyết không miệt mài theo đuổi công năng đặc dị mà Dương Thiên Lô nói giỡn lúc đó, nhưng Lý Tuyết đã chứng kiến vô cùng rõ ràng tiến bộ thành tích học tâm vô cùng kinh người của Dương Thiên Lô.

Đây đều là chuyện tốt!

Tựa như lời nói của Dương Thiên Lô, hấn bị sét đánh thông suốt rồi.

Thế nhưng, giờ khắc này, Dương Thiên Lô đã từng không ít lần vì chính mình để đầu rơi máu chảy lại có thể dễ dàng đánh ngã sáu cao thủ Thương Quyền Đạo quán như vậy, thần tình còn bình tĩnh, thậm chí lạnh lùng, khiến sâu trong nội tâm Lý Tuyết tràn ngập một loại vị đạo không rõ, không thể nói thành lời, nàng thích Dương Thiên Lô, xác thực mà nói là yêu Dương Thiên Lô.

Yêu từ rất sớm, yêu rất sâu, cũng yêu rất lo lắng, bởi vì nàng không thể xác định, Dương Thiên Lô có thể thực sự coi nàng như chị ruột của mình hay không, vì vậy nàng đã sớm thành thực hơn Dương Thiên Lô rất nhiều, không dám đánh vỡ tăng quan hệ tình cảm chị em ấm áp giữa mình và Dương Thiên Lô. Nàng

đang đợi, chờ đợi Dương Thiên Lô lớn lên, nàng muốn làm chỉ là yêu một cách thầm lặng, cho dù có một ngày Dương Thiên Lô bỗng nhiên dẫn theo bạn gái tới gặp nàng nàng cũng không oán không hối hận, chỉ cần Dương Thiên Lô vui vẻ. Phần tình cảm nàng luôn che giấu kia đã phát triển rất tự nhiên, hiện tại đã rõ ràng tất cả, nhưng lại vượt qua tưởng tượng của nàng.

Tới quá nhanh, quá đột nhiên, không phải là Dương Thiên Lô vừa giả vừa thực làm trò vừa rồi, cũng không phải là Dương Thiên Lô bỗng nhiên bày ra năng lực kinh người kia, mà là tâm của Dương Thiên Lô, tâm đối mặt với tranh đấu bạo lực như vậy lại không hề tỏ một chút gợn sóng sợ hãi hay lo lắng...

Tâm như vậy, để Lý Tuyết bất an, sợ hãi, nàng tình nguyện để Dương Thiên Lô không có năng lực này, hoặc là phẫn nộ, hoặc là kích động, hoặc là sợ hãi.

- Tuyết tỷ, lão Ngưu, chúng ta đi thôi, lúc khác nói chuyện!

Dương Thiên Lô kéo tay Lý Tuyết nói. Hắn đương nhiên có thể cảm giác được biến hóa tâm tình của Lý Tuyết, chỉ là lúc này đây, chỗ này không phải là chỗ nói chuyện thích hợp, hơn nữa, tiếp tục ăn ở chỗ này hiển nhiên không có khả năng.

Lúc đi ra khỏi căn tin, ánh mắt của Dương Thiên Lô tưởng chừng như không phá hiện ra, trong đoàn người vẫn chưa tản ra trước cửa căn tin, có vài đạo thân ảnh rất đặc biệt.

- Tuyết tỷ, tới ký túc xá của chị lấy hành lý trước, chúng ta đều tới nhà nghỉ.

Nhìn Lý Tuyết đang ngơ ngác, Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói.

- Thiên Lô...

- Em biết chị nghĩ tới cái gì, đến nhà nghỉ sẽ nói cho chị biết tại sao, nghe em đi!

Dương Thiên Lô nhìn vào Lý Tuyết nói.

Lý Tuyết và Dương Thiên Lô nhìn nhau vài giây, cuối cùng cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Ngưu Ma Vương thực ra rất không tìm không phổi cười khúc khích, vẻ mặt hưng phấn theo sát phía sau hai người, tựa hồ như không hề đặt vụ xung đột vừa rồi ở trong lòng, cũng không hề lo lắng đối phương sẽ trả thù.

Tút... Tút... Tút... Nơi nào đó tại Hàm Thành, trong một gian phòng công sự một màu trắng bạc, giống như làm bằng sắt thép truyền tới tiếng tut... tut...

Tiếng điện thoại vang lên không ngừng, một người thanh niên có gương mặt cương nghị, nhìn bề ngoài không tới ba mươi tuổi, thoáng nhìn qua dây số hiện lên trên điện thoại, khẽ nhíu mày, nhiệm vụ đơn giản như vậy chẳng lẽ còn xảy ra tình huống?

- Chu Vĩ Đào Chu gia và bạn học Dương Thiên Lô của Vương thiếu xảy ra xung đột, xin chỉ thị của Ngưu lão!

Trong điện thoại truyền tới thanh âm vô cùng đơn giản trực tiếp, sau đó lập tức im bặt.

- Chờ!

Người thanh niên hơi kinh hãi, lập tức nói, rất nhanh bấm vài số trên điện thoại, sau đó buông điện thoại ra.

Đèn lò lóe lên, sau năm phút đồng hồ biến thành xanh, lại qua năm phút đồng hồ mới tắt. Tuy rằng người thanh niên không biết nội dung hội báo cụ thể của số 9 như thế nào, nhưng lại biết, tiếp theo hắn tất nhiên sẽ tuyên bố mấy mệnh lệnh.

Bởi vì Chu gia, cho dù Ngưu lão cũng không dám khinh thường.

Mới rời khỏi Hàm Thành không tới một ngày một đêm, vì sao lại xảy ra xung đột với Chu gia đây? Người thanh niên không giải thích được.

Nhưng hắn không hề nghi ngờ, việc này không phải là do Chu gia có ý định. Bởi vì không ai biết được thân phận của Vương thiếu, cho dù là bản thân của Vương thiếu và mẹ của hắn cũng không biết. Người biết

được chỉ có Ngưu lão, cha của Vương thiếu và mấy người bọn họ. Việc này tự nhiên là từ Dương Thiên Lôi gây ra.

Nhưng giao tình của Dương Thiên Lôi và Vương thiếu, bọn họ đều rất rõ ràng.

Người thanh niên không hề có thời gian dừng lại, cho dù tình huống nhiệm vụ của mỗi người hẳn đều rất rõ ràng, nhưng rất nhanh xem lướt qua danh sách nhân viên đánh số trước 138.

- Tiểu Ngô!

Quả nhiên, vài phút đồng hồ sau, cánh cửa bằng sắt thép vô thanh vô tức mở ra, một thanh âm tràn ngập nguy hiểm, khí phách ngập trời để người thanh niên phải bịch một tiếng giậm chân nghiêm người cúi chào:

- Đến!

- Gọi cho 21, 24, 33 tới đợi lệnh!

- Rõ!

- Lập tức thông báo cho ba người, đến đề đô và lão Uông hội hợp!

- Rõ!

Cho dù mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Ngưu lão, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy, người thanh niên được gọi là Tiểu Ngô đều run run toàn thân, bất quá hẳn không cảm thấy nhục nhã dù chỉ một chút. Bởi vì, có thể làm được điều này đã coi như vạn người không có một. Hẳn có thể tự duy được bình thường, có thể nói ra lời quả thực vô cùng ưu tú. Cũng chỉ có người như vậy mới gánh chịu được sứ mệnh và công tác này. Cung kính nhìn theo Ngưu lão xoay người rời đi.

Tiểu Ngô rất nhanh phát ra chỉ lệnh.

Sau khi phát hết chỉ lệnh, hẳn lại nhú mày, tựa hồ nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của hắn. Chỉ cần nhìn số thứ tự 21, 24, 33 đã biết được là tinh anh trong tinh anh. Chỉ cần như vậy đã vượt qua được sự tưởng tượng của Tiểu Ngô, huống chi ngay cả “lão Uông” cũng xuất động?

Lẽ nào Vương thiếu đã xảy ra chuyện?

Nhưng tựa hồ không đúng lắm, nếu như Vương thiếu thực sự gặp chuyện không may mà nói, Ngưu lão sẽ không thể bình tĩnh như vậy.

706. Chương 719: Minh Ngộ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 719: Minh ngộ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tam Thập Tam Thiên băng diệt, Dương Thiên Lôi mở mắt trừng trừng nhìn đám người Lăng Hi, Trương Tử Hàm rời hẳn mà đi.

Tại thời điểm hắn đồng quy vu tận với thủ lĩnh yêu nghiệt, Tiểu Kiến Nhân, Vô Thiên Vương, Dương Thiên Lôi đã lĩnh ngộ được hàm nghĩa chân chính của đại đạo vô tình, người hữu tình.

Khi trở lại Địa Cầu, lần đầu tiên xuất thủ, hắn không sát phạt quả đoán trực tiếp giết chết đám người Chu Vĩ Đào, mà là khống chế lực lượng của chính mình, tạm thời kinh sợ bọn họ, khiến bọn họ phải rút lui.

Không phải Dương Thiên Lôi không muốn, mà là không thể.

Địa Cầu chung quy không phải Tam Thập Tam Thiên, là cố hương của hắn, là xã hội pháp chế và khoa học.

Hắn đã từng đối với Địa Cầu không có một chút lưu luyến, thậm chí không có bất cứ tình cảm tốt nào, nhưng trở lại Địa Cầu, còn là quá khứ, tâm cảnh khác nhau để hắn có cảm giác rất khác nhau.

Giết đám người Chu Vi Đào rất đơn giản, nhưng trừ phi giết sạch sẽ những người vô tội xung quanh nơi này, bằng không trong một xã hội pháp chế, hắn sẽ trở thành đối tượng phải tru diệt của cục công an, thậm chí quốc gia.

Vô pháp vô thiên, vi phạm vào nhân đạo, chuyện tình như vậy Dương Thiên Lô sẽ không làm, huống chi còn có người bình thường như Lý Tuyết và Ngưu Ma Vương bên cạnh?

Đây là một loại ước thúc, ước thúc về tinh thần, tuy không phải là thần thông pháp tắc, nhưng Dương Thiên Lô phải tuân thủ, chỉ ít phải biểu hiện tuân thủ bên ngoài, không thể khiến oanh động quá lớn.

- Tuyết tỷ, không cao hứng sao?

Dương Thiên Lô bỏ lại Ngưu Ma Vương, kéo Lý Tuyết vào trong một gian phòng đơn vừa mới đặt cho Lý Tuyết, trên mặt mang theo nụ cười lấy lòng, mở miệng nói.

- Thiên Lô!

- Chị đừng nói, nghe qm!

Nhìn Lý Tuyết mở miệng, Dương Thiên Lô lại ngăn cản nói:

- Tuyết tỷ, em biết chị lo lắng cái gì, sợ hãi cái gì. Thứ nhất, là lỗi điện đã để cho em sở hữu năng lực người bình thường không có. Thứ hai, em sẽ không coi mạng người như cỏ rác, em sẽ trở thành thiếu niên tuân thủ tốt pháp luật Tuyết tỷ thích. Thứ ba, chúng ta đã đắc tội Chu Vi Đào như vậy, đồng thời không cho chị ở lại ký túc xá, bởi vì bọn họ căn bản không phải là người bình thường, mà là loại người coi mạng người như rác rưởi. Thứ tư, nghe được thứ ba, chị khẳng định sẽ hỏi em làm sao biết được, chị phải nghĩ lại thứ nhất. Thứ năm, chị khẳng định sẽ lo lắng sợ hãi, cũng nghĩ lại thứ nhất, bởi vì, năng lực em vừa mới biểu hiện ra bất quá là muối bỏ biển, mà em... Là biển cả. Vì vậy, chị hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Dương Thiên Lô nói xong rất nhanh, Lý Tuyết nghe hiểu rồi, hơn nữa đích thực là Dương Thiên Lô đã nói được suy nghĩ trong lòng của nàng, nhưng đáp án như vậy vẫn để nàng phát mộng như trước, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn không thể hấp thu.

Bởi vì quá thần kỳ, quá huyền ảo, quá hoang đường..

- Bị lỗi điện đánh thương nặng như vậy, vì sao em lại không chết? Vì sao thành tích của em lại tiến bộ nhanh tới như vậy? Thành tích của Ngưu Ma Vương cũng vì sao tiến bộ cực nhanh? Vì sao các bệnh tật cũ của viện trưởng lại biến mất hoàn toàn? Tuyết tỷ, thế giới này xa xa không đơn giản như chúng ta tưởng tượng. Quá khứ, chúng ta chỉ là người bình thường, ánh mắt của chúng ta thủy chung chỉ dừng lại trong phạm vi của người bình thường, có rất nhiều chuyện, mặc dù xảy ra ngay trước mắt chúng ta, nhưng chúng ta lại không thấy. Quá khứ, hiện tại, tương lai, thời không, người ngoài hành tinh, không gian bên ngoài, vô tận biến mất, thần thoại cổ đại cùng với rất nhiều thứ khoa học hiện đại không thể giải thích được, tất cả đều chân chính tồn tại. Tựa như em hiện tại, bình thường em không bại lộ năng lực của bản thân mình, mà trên thế giới này khẳng định cũng sẽ có rất nhiều người bình thường không bại lộ năng lực của chính mình. Tuyết tỷ, chị tin hay không?

Thời điểm Dương Thiên Lô nói xong lời cuối cùng, thân thể của hắn và Lý Tuyết dĩ nhiên chậm rãi trôi nổi bay lên. Lý Tuyết cảm nhận rất rõ ràng có một cỗ năng lượng chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể chính mình, để nàng thoát khỏi trói buộc của lực hút Địa Cầu.

- Thiên Lô!... Em... Chị tin, tin rồi...

- Ha ha...

Trên mặt Dương Thiên Lô hiện lên nụ cười, chậm rãi hạ xuống, bĩ là biểu tình của Lý Tuyết kinh ngạc và không thể tưởng tượng ngẩn ngui, trong ánh mắt không hề có vẻ vui sướng, ngược lại mang theo thất lạc nồng đậm.

- Tuyết tỷ, chị mất hứng sao?

Dương Thiên Lô không giải thích được hỏi. Lẽ ra, hắn đã biểu lộ nhiều như vậy, Lý Tuyết không nên lo lắng vì hắn mới đúng. Nhưng vì sao vẫn không vui?

- Thiên Lô, em còn nhớ rõ bộ phim siêu nhân phi thiên hiệp chúng ta đã từng xem qua hay không?

Lý Tuyết nhìn vào Dương Thiên Lô hỏi.

- Dương nhiên nhớ kỹ!

- Trong đó có một câu nói, người có năng lực càng lớn càng có trách nhiệm lớn hơn, chị chỉ muốn sống với em một chỗ, trải qua sinh hoạt bình thường, sinh hoạt người thường vô ưu vô lự... Chị không tình nguyện thấy em có loại năng lực này. Em biết mộng tưởng của chị là gì sao?

Nghe được Lý Tuyết nói, Dương Thiên Lô rất thời nghĩ tới một ít lời Lý Tuyết đã viết trong nhật ký, nàng chỉ muốn làm người bình thường, cùng nhau giúp đỡ tổng lúc hoạn nạn, cùng nhau nỗ lực, cùng nhau sinh hoạt, cùng nhau thành lập một gia đình ấm áp, có thể vui vẻ ở cùng một chỗ, bình thường tới già...

Rất đơn giản, rất thuần túy mà thánh khiết.

Hạnh phúc, trong lòng mỗi một người đều có cách nói của bản thân, đây chính là hạnh phúc của Lý Tuyết.

Mà hiện tại, Dương Thiên Lô đột nhiên thay đổi, thay đổi hoàn toàn vượt quá tưởng tượng, đã định trước hắn không hề bình thường, cũng đã định trước hắn không thể sinh hoạt giống như người bình thường, mà Lý Tuyết chỉ là một nữ hài bình thường nhất, nàng sẽ nghĩ như thế nào?

Mộng tưởng của nàng đã định trước sẽ hóa thành bọt nước, thậm chí cảm giác chính mình và Dương Thiên Lô không còn khả năng giúp đỡ lẫn nhau, đó là một loại thất lạc không thể nói rõ thành lời, là một loại khủng hoảng tạm thời đối với tương lai không thể nắm bắt. Ngay cả tâm cảnh thượng thiên nhược thủy, không lo không lắng, thậm chí vượt qua cả Chân Tiên cảnh của Dương Thiên Lô cũng phải nổi lên tầng tầng sóng ba đào.

Một tia cảm ngộ vi diệu, cảm ngộ đến từ cuộc sống bình thường nhất, khiến tâm linh của hắn rung động, khiến trong cơ thể hắn một lần nữa sinh ra dòng nước ấm bằng bạc hùng hồn, so với bất cứ lần cảm xúc nào trong quá khứ đều cường đại hơn vô số lần, thậm chí xa xa vượt qua tổng năng lượng thu được trong hai lần hấp thu năng lượng thiên địa lôi đình trước đây.

Thần thông, pháp tắc thiên đại, thần niệm nguyên bản tan vỡ dung hợp, tại giờ khắc này bỗng nhiên ngưng tụ thành một loại pháp tắc hoàn toàn mới, một loại Dương Thiên Lô chưa bao giờ lĩnh ngộ qua, thậm chí ngay cả năng lượng bản nguyên trong cơ thể cũng xảy ra biến hóa vi diệu.

Một tia minh ngộ nhất thời xuất hiện trong lòng Dương Thiên Lô, hắn rốt cuộc đã biết được đại đạo tu luyện đặc thù này là cái gì.

“Mẫu thân, Lăng Hi, Tử Hàm, có lẽ tại lúc mọi người chưa khôi phục, ta đã có thể trở về!”

Trong lòng Dương Thiên Lô âm thầm nói. Tuy rằng biết được đám người Lăng Hi đều đang trong trạng thái không có ý thức, chỉ chờ khi vũ trụ hình thức ban đầu chính thức trưởng thành, các nàng mới có thể khôi phục, thế nhưng tâm huyết của Dương Thiên Lô lúc này vẫn sôi trào như trước.

- Tuyết tỷ, chị yên tâm đi, em vẫn là em, sẽ không bởi vì sở hữu năng lực đặc thù gây ra bất cứ thay đổi nào, em sẽ cùng chị trải qua sinh hoạt của con người bình thường, mãi cho tới khi già!

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng nắm lấy vòng eo gầy gò nhỏ bé của Lý Tuyết, chân tình nói.

- Thực vậy chăng?

- So với vàng còn thực! Tuyết tỷ, em nói chính là Phàm nhân, người bình thường, không phải không thuộc nhân loại, cũng không phải siêu nhân, nhưng lại không giống người thường, chị hiểu rõ ý tứ của em sao?

Dương Thiên Lô mỉm cười, nhìn vào Lý Tuyết hỏi.

Lý Tuyết hơi hơi nhúu lông mày, từ nghi hoặc đến xòe ra, một lần nữa nở nụ cười ngọt ngào, nhẹ nhàng uhm một tiếng, nói:

- Được rồi, chị không sao rồi, sợ rằng Ngưu Vương đã sớm gấp tới độ không chịu được...

- Uh, Tuyết tỷ, em sẽ không nói cho hần những lời em vừa nói cho chị biết. Em đi trước!

Dương Thiên Lô nhắc nhở Lý Tuyết một tiếng, tâm thần hơi khê động, triệt bỏ thủ hộ do ý niệm ngưng tụ thành, liền rời khỏi gian phòng Lý Tuyết.

- A? Lô Tử... Lô ca!

Thời điểm Dương Thiên Lô đẩy cửa tiến vào, Ngưu Ma Vương đang ở trong phòng không ngừng mô phỏng động tác thiếp sơn khảo của Dương Thiên Lô vừa rồi, nhất thời xoa xoa tay, hưng phấn không gì sánh được nói, ngay cả loại xưng hô “Lô ca” bình thường đánh chết cũng không chịu điều vọt ra khỏi miệng.

- Cái gì là huynh đệ?

Để Ngưu Ma Vương vô cùng kinh ngạc chính là, Dương Thiên Lô trừng mắt liếc nhìn hần, trực tiếp ngồi trên ghế, dĩ nhiên hỏi một câu như vậy?

- Cái này còn phải hỏi? Huynh đệ chân chính là cùng vinh cùng nhục, giúp bạn không tiếc cả mạng sống, không thể nói bằng lời, lời không nói hết, thành thật với nhau! Tại thời điểm huynh đệ cần, biến thân thành nữ nhân!

Ngay bản thân Ngưu Ma Vương nói ra những lời này đều không nhận được phun phì phì:

- Con mẹ nó, Cơ lão cầu nhật nói ra những lời này, dĩ nhiên để ta nhớ thật kỹ...

Dương Thiên Lô muốn chỉ là những lời phía trước của Ngưu Ma Vương, thế nhưng Ngưu Ma Vương dĩ nhiên kết một câu như vậy cũng khiến hần phải nao nao buồn nôn. Nhất là từ trong miệng loại quái vật xấu tới không thể xấu hơn như Ngưu Ma Vương nói ra, càng không thể chịu đựng nổi.

- Được, người đã nói thành thực với nhau, vậy người phải nói cho ta biết, tiểu tử người rốt cuộc là ai?

Dương Thiên Lô nhìn vào Ngưu Ma Vương nói.

- Ách, cái gì người nào?

Ngưu Ma Vương cảm thấy Dương Thiên Lô rất nghiêm túc, nhất thời không vui đùa tiếp, nhưng vẻ mặt rất mờ mịt hỏi ngược lại.

- Còn giả bộ?

- Tao nói này Lô Tử, từ lúc nào tao giả bộ trước mặt mày? Tao quệt cái móng mày cũng biết ta kéo ra phân gì? Tao còn có thể là ai? Chẳng lẽ mày cho rằng tao là hoàng đế lão nhi giả trang vi hành?

- Ha ha, cho người chơi đùa!

Nhận biết nhạy cảm của Dương Thiên Lô căn bản không hề nhận ra được một chút dị thường từ Ngưu Ma Vương, tựa hồ không phải Ngưu Ma Vương muốn giấu chính mình, mà thực sự ngay cả hần cũng không biết.

Trình độ của bốn người theo dõi vượt qua sáu thủ hạ của Chu Vĩ Đào, nếu như không phải sáu thủ hạ của Chu Vĩ Đào theo dõi Dương Thiên Lô mà nói, thậm chí Dương Thiên Lô không hề phát hiện ra bốn người này tồn tại. Nguyên bản Dương Thiên Lô tương đối hiếu kỳ vì sao bị theo dõi, nhưng cũng không nghĩ tới có liên quan tới Ngưu Vương. Nhưng sau khi trải qua một đoạn thời gian quan sát, lại phát hiện bốn người này luôn luôn tập trung vào Ngưu Ma Vương, hần và Lý Tuyết bất quá là phụ phẩm kèm theo mà thôi.

Hơn nữa, bốn người này không hề có bất cứ địch ý nào, thường thường còn có thể tra xét động tĩnh xung quanh, phi thường cảnh giác. Căn bản không giống như muốn gây bất lợi đối với Ngưu Ma Vương, ngược lại càng giống như bảo tiêu.

Mà Chu Vĩ Đào xuất hiện, bởi vì Ngưu Ma Vương lo lắng cho chính mình nên bạo phát, càng chứng minh phán đoán của hần. Bởi vì ba người trong đó muốn xuất thủ ngăn cản, nhưng bị một người ngăn cản, nói một câu:

- Hần không dám vận dụng lực lượng, Vương thiếu nhiều nhất bị thương da thịt.

Nhận biết kéo dài ra, bởi vì vừa mới có một lần minh ngộ, năng lượng bản nguyên trong đan điền có dị biến, đã cường đại hơn vô số lần, để nhận biết của Dương Thiên Lô càng thêm hùng hậu, hầu như trong nháy mắt bắt được thân ảnh của bốn người một lần nữa. Bọn họ vẫn ẩn nấp tại phụ cận, hơn nữa càng thêm cảnh giác quan tâm tới bất cứ động tĩnh nào xung quanh khách sạn bình dân.

Hiển nhiên, bốn người rất rõ ràng lực lượng của Chu Vĩ Đào, trước mặt công chúng hấn không dám lộ mãng, nhưng ngầm đằng sau thì không cần cố kỵ.

707. Chương 720: Chết!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 720: Chết!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ta kháo! Lô Tử, quá không đạo đức rồi? Vấn đề này vốn là tao muốn hỏi mày mới đúng, mày lại đổ ngược lại cho tao! Cho rằng như vậy thì tao sẽ không hỏi? Nói, mày rốt cuộc là ai!

Ngưu Ma Vương nhất thời trờng lớn hai mắt, hùng hổ hỏi thăm. Tuy rằng biết rõ Dương Thiên Lô hiện tại ngưu bức vô hạn, chỉ cần một ngón tay cũng đủ khiến hấn lật ngược, nhưng Ngưu Ma Vương không hề sợ hãi dù chỉ một chút.

- Tao còn có thể ai? Không phải là công lao của vị thần y kia sao? Không nó dối mày, mày biết vì sao vị thần y kia lại cứu tao sao?

Dương Thiên Lô hỏi ngược lại.

- Vì sao?

- Hấn tựa hồ rất tiếc nuối cho tao nuốt một viên đan dược, trong miệng còn nói là quá lãng phí rồi, chẳng qua thành toàn cho tao... Sau đó lại vỗ vỗ đánh đánh mấy cái lên người tao, tao liền ngất đi, khi tỉnh lại tao liền cảm giác được trong cơ thể tràn ngập lực lượng, đau đớn toàn thân cũng không cánh mà bay, còn quá đầy đặn gạc, sau cùng, thần y lại truyền cho tao mấy phần công phu...

Nói ra một lời nói dối thông thường cần phải có rất nhiều lời nói dối khác để bù đắp. May mà, Ngưu Ma Vương đối với loại hư vô mờ mịt như thế này ước mơ không gì sánh được, khiến hấn dễ dàng tiếp thu hơn Lý Tuyết.

Bất quá, người này thực ra lẩn qua lẩn lại Dương Thiên Lô suốt nửa giờ, học được Thiếp Sơn Kháo và phương pháp luyện cấp cơ bản, yêu điểm phát lực. Thực sự không chịu nổi Ngưu Ma Vương giống như tẩu hỏa nhập ma liên tục luyện tập giống như điên như khùng. Dương Thiên Lô lại chui vào phòng Lý Tuyết, sau đó, thẳng cho tới khi khách trọ trách cứ, ông chủ khách sạn bình dân tới gõ cửa, Ngưu Ma Vương cuối cùng cũng thôi, Dương Thiên Lô nói tiếng ngủ ngon với Lý Tuyết, trở về phòng của mình.

Không để ý tới Ngưu Ma Vương nhiệt tình như lửa nói chuyện phiếm, Dương Thiên Lô rất nhanh tiến vào trạng thái ngủ say, không có mười phút đồng hồ sau, Ngưu Ma Vương đang trong trạng thái hưng phấn bùng bùng rất không hiểu ra sao uể oải mệt mỏi, ngã xuống dưới sàn nhà gây tiếng nổ lớn.

Mười hai giờ ban đêm, một đạo thân ảnh vô thanh vô tức giống như u linh biến mất trong khách sạn bình dân, mặc dù mấy đạo thân ảnh đang cảnh giác thủ hộ cao độ cũng không hề có bất cứ phát hiện nào.

...

Sáng sớm, ngày hè nóng bỏng, ánh dương quang chiếu rọi vào trong gian phòng bố trí rất đơn sơ. Dương Thiên Lô cảm ứng được động tĩnh của Lý Tuyết trong gian phòng sát vách, chậm rãi mở mắt nhìn, nhìn Ngưu Ma Vương một giờ trước đã biến mất trong phòng, khóe miệng nở nụ cười bất đắc dĩ, lắc đầu, nếu như người này được sinh ra tại Tam Thập Tam Thiên, hấn sẽ là một võ sĩ điển hình?

Đương nhiên, cũng có thể chỉ là nhiệt độ ba ngày!

Bất quá, lấy lý giải của Dương Thiên Lô đối với Ngưu Ma Vương, loại khả năng này phi thường nhỏ, nhất là khi hắn thấy được hiệu quả sau khi luyện tập.

...

Tiếng còi cảnh sát loáng thoáng truyền vào trong tai Dương Thiên Lô, khóe miệng hắn nhếch lên nở nụ cười, hắn tin tưởng, cho dù hắn bị liệt vào trong các đối tượng bị hoại nghi, nhưng tuyệt đối không gây oanh động quá lớn, bởi vì có một số việc đã định trước chỉ có rất ít người được biết.

- Tuyệt tỷ, ngủ dậy chưa?

Dương Thiên Lô gõ cửa nói.

Lý Tuyết lên tiếng:

- Chị còn đang định sang gọi em đây!

- Đi thôi, chùng nhau ăn sớm một chút, ăn xong sớm, chị tới trường lo các thủ tục bảo vệ của chị, em và lão Ngưu tùy tiện đi dạo.

- Không được. Hai đứa theo chị thành thật đứng trong trường học, ngày kia chị bảo vệ xong, bảo vệ xong sẽ dẫn hai đứa đi chơi vài nơi.

Lý Tuyết nhíu mày nói, trải nghiệm ngày hôm qua khiến nàng giống như giấc mộng, tuy rằng không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng Lý Tuyết lại chỉ có thể tiếp thu. Hơn nữa lấy độ “si tình” của Chu Vĩ Đào đối với chính mình, tuyệt đối không thể buông tha như vậy. Huống chi, Dương Thiên Lô còn nói hắn không phải người thường!

- Tuyệt tỷ, em không phải đã nói với chị rồi sao, lão Ngưu cũng không đơn giản! Chị yên tâm được rồi, đang ban ngày, không có việc gì đâu... Năm giờ buổi chiều chúng ta sẽ tới trước cửa trường học của chị chờ chị, được rồi đi thôi!

Dương Thiên Lô nói.

- Được rồi!

...

- Đội trưởng, thân phận của bảy xác chết kia đã được xác định, trong đó có một người... Là Chu gia...

Một vị cảnh giác nhìn qua tuổi rất trẻ, trên mặt quần quýt nói.

- Đội trưởng, không chế... Không chế...

- Kiểm tra kỹ?

Sắc mặt đội trưởng rất khó nhìn, cảm thụ được áp lực trước nay chưa từng có, bất quá khi nghe được tiếng nói kinh khủng của người đang kiểm tra xác chết, nhất thời trong lòng lộp bộp, lớn tiếng hỏi.

Bảy người, tại thời điểm vừa mới nhận được tin báo cảnh sát, liền rõ ràng được vụ án này nhất định sẽ oanh động toàn quốc. Bảy sinh viên đồng thời ngộ hại gần trường? Trực tiếp xuất động lực lượng cảnh sát khổng lồ, đồng thời phong tỏa hiện trường, kể cả toàn bộ trường đại học sư phạm thủ đô.

Thế nhưng vừa mới tới hiện trường, từ trong những học sinh vây xem thu được tên của bảy người, vị cảnh sát càng toát mồ hôi lạnh, cho dù không có chút manh mối nào cũng lập tức báo cáo lại cho cục trưởng cục công an thủ đô.

- Có... Có quỹ...

Để đội trưởng vô cùng kinh ngạc chính là, tên cảnh viên kia dĩ nhiên nói một câu như vậy, thế nhưng hắn không hề quở trách, mà lập tức nhắm về phía người kiểm tra.

Khi nhìn thấy rõ ràng toàn bộ hình ảnh và ghi chép của người phụ trách kiểm tra, thần tình khó coi của vị đội trưởng này dĩ nhiên buông lỏng một chút, mệnh lệnh npos:

- Phong tỏa mọi tin tức kiểm tra! Bất luận người nào cũng không được phép tiết lộ, bằng không xử lý theo tội tiết lộ cơ mật quốc gia!

- Rõ!

- Phù...

Vị đội trưởng trung niên thở phào một hơi nhẹ nhõm, lần thứ hai bấm điện thoại gọi tới số của cục trưởng.

- Cục trưởng, đây là vụ án siêu tự nhiên, không thuộc phạm vi của chúng ta!

- Được!

Cục trưởng kia cũng giống như vị đội trưởng, thở một hơi thật dài, lập tức mệnh lệnh nói:

- Chính lý đầu mối cơ bản, lập tức chuyển giao cho bọn họ!

- Rõ!

...

Ăn xong sớm một chút, Lý Tuyết vốn định tiến vào trong trường học, dưới sự hộ tống của Dương Thiên Lôi và Phong Mã Ngưu, còn chưa tới cửa trường học liền bị giải ngăn cách cùng với rất nhiều cảnh sát vũ trang hạng nặng, còn có đoàn người vây xem vô cùng chặt chẽ, không ít người là học sinh trong trường, đang ong ong nghị luận cái gì đó.

- Xảy ra chuyện gì?

Dương Thiên Lôi thực ra kinh ngạc hơn Lý Tuyết và Ngưu Ma Vương, nói:

- Đi, qua thử xem!

...

- Chính là Chu Vĩ Đào, còn có mấy người thuộc Thương Quyền Đạo quán, toàn bộ đều đã chết...

- Quá kinh khủng rồi... Ngày hôm qua không phải từng phát sinh xung đột với bạn trai của Lý Tuyết hay sao? Không phải là nam sinh kia đấy chứ?

- Rất có thể, gia hỏa kia rất lợi hại...

- Mẹ nó, ngày hôm nay lão tử bảo vệ đây, ngay cả cửa cũng không vào được!

- A? Lý Tuyết...

...

Thời điểm ba người Lý Tuyết bước tới trước cửa trường học, tiếng nghị luận sôi nổi trong đoàn người truyền vào trong tai ba người bọn họ rất rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Tuyết nhất thời trở nên trắng bệch, có điểm kinh khủng nhìn về phía Dương Thiên Lôi. Mà Dương Thiên Lôi thì có vẻ không hiểu ra sao, nói:

- Không phải em... Em căn bản không hề rời khỏi khách sạn...

Nhưng vào lúc này, không biết là ai nhìn thấy Lý Tuyết trước, nhất thời vô số đạo ánh mắt đều tập trung vào ba người Lý Tuyết, Dương Thiên Lôi và Ngưu Ma Vương.

Mặc kệ có phải là Dương Thiên Lôi làm hay không, nhưng giờ khắc này, đoàn người tự động bật lui về phía sau, nhường lại không gian cho ba người bước qua.

...

- Khẳng định không phải là hắn, giết bảy người, hắn còn dám trở về sao?

- Đạo lý này người cũng hiểu, hắn đương nhiên cũng hiểu, xem đi, thoáng cái người đã không nghi ngờ hắn rồi...

...

Kết...

Nhưng vào lúc này, mấy thanh âm phanh gấp truyền tới, một chiếc Phantom huyền ảnh 11 và tám chiếc xe chuyên dụng chạy tới cực nhanh.

- Nhưng một chút!

Vài vị cảnh sát vũ trang hạng nặng rất nhanh thu lại giải phân cách, đồng thời đẩy những người đang vây xem ra xa, mấy chiếc xe chỉ dừng lại mấy giây đồng hồ, liền lần lượt tiến vào trong trường học.

Dương Thiên Lô cảm nhận được rất rõ ràng từ bên trong mấy chiếc xe này có khí tức kinh khủng cùng với mùi máu tanh ẩn chứa trong cơ thể.

- Người của Chu gia sao?

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng.

Kết...

Đúng lúc này, lại một chiếc xe Audi A8 màu đen, biển số xe bình thường, nhưng rất thông suốt tiến vào trong vườn trường.

Sau khi cảm ứng được khí tức trong chiếc xe màu đen, khoe miệng Dương Thiên Lô nhếch lên, để lộ nụ cười mỉm khó có thể phát hiện được, một chuyện ngoài ý muốn như vậy, nhưng lại phát triển về phương hướng giản đơn. Bởi vì, khí tức trong chiếc xe này Dương Thiên Lô phi thường quen thuộc, chính là bốn đạo khí tức ngày hôm qua hơn mười hai giờ đêm mới gia nhập, so với bốn đạo khí tức ban đầu cường đại hơn nhiều, là người có liên quan tới Ngưu Ma Vương.

...

Tút... Tút...

Chiếc điện thoại hai ba ngày không vang lên lấy một lần của Ngưu Ma Vương, lúc này dĩ nhiên đổ chuông.

- Ba, có chuyện gì? Ba đừng có giục con, mới đi một ngày một đêm mà thôi!

Ngưu Ma Vương tiếp nhận điện thoại, trực tiếp lớn giọng nói.

- A Vương, để Thiên Lô tiếp nhận điện thoại!

Trong điện thoại truyền tới thanh âm trầm thấp của phụ thân Ngưu Vương, để Ngưu Vương hơi sửng sốt:

- Ba, ba tìm Lô Tử làm gì?

- Đưa cho hắn!

Lần đầu tiên Ngưu Ma Vương cảm nhận được cha của mình nói chuyện điện thoại so với trước kia có sự khác nhau cực lớn, hắn dĩ nhiên không thể phản bác, cũng không dám phản bác, chỉ có thể cầm điện thoại di động tới đưa cho Dương Thiên Lô, nói:

- Ba của tao tìm mày!

- Tìm tao?

Dương Thiên Lô giả vờ kinh ngạc, tiếp nhận điện thoại:

- Bá phụ, cháu là Thiên Lô!

- Dẫn A Vương và chị của cháu, lập tức trở lại Hàm Thành! Hai trăm mét phía bên phải cửa trường học, Audi màu đen. Có nghi hoặc về hỏi bác!

- Ách...

Tuy rằng Dương Thiên Lô mơ hồ đoán được một ít, nhưng không nghĩ tới phụ thân của Ngưu Vương lại trực tiếp như vậy, nói:

- Bá phụ, Tuyệt tỷ ngày kia bảo vệ tốt nghiệp rồi...

- Cái gì cũng không cần phải lo lắng. Bác sẽ giải quyết hết cho Tiểu Tuyết. Lập tức trở về, cứ như vậy!

Phụ thân Ngưu Ma Vương trực tiếp cắt điện thoại.

- Lôi Tử, có chuyện gì?

Ngưu Ma Vương kinh ngạc hỏi.

Về mặt của Lý Tuyết cũng rất kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lôi, tuy rằng nàng không nghe được phụ thân Ngưu Vương nói cái gì, nhưng Dương Thiên Lôi có nhắc tới nàng.

- Trở lại Hàm Thành! Lập tức! Tuyết tỷ, chuyện bảo vệ không cần phải lo nữa! Đi!

Dương Thiên Lôi trực tiếp kéo tay Lý Tuyết, nói một tiếng với Ngưu Vương, liền trực tiếp đi về phía chiếc Audi màu đen. Chiếc xe này vốn nằm trong vòng cảm ứng của Dương Thiên Lôi.

Rất nhanh ba người tiến tới phụ cận chiếc xe, một người thanh niên từ ghế phụ đằng trước bước xuống, mở cửa sau xe:

- Mời!

Lý Tuyết tràn đầy sương mù bị Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng đẩy vào trong xe, Dương Thiên Lôi cũng ngồi xuống, Ngưu Vương không hiểu ra sao ngồi ngay bên cạnh Dương Thiên Lôi.

Sau khi ba người ngồi xuống xong, xe liền khởi động, người thanh niên vừa mở cửa bấm nhẹ vào đồng hồ trên tay, nói::

- Đã nhận được!

- Lôi Tử, tình huống gì? Các người là ai?

Ngưu Vương trừng đôi mắt trâu, kinh ngạc hỏi.

- Vương thiếu, trở về cậu sẽ biết!

Dương Thiên Lôi còn chưa nói gì, người thanh niên đã quay lại vừa cười vừa nói.

Về mặt Ngưu Ma Vương nhất thời ngạc nhiên, cho rằng chính mình nghe lầm rồi, cái gì nha, gọi Vương thiếu? Đây còn mẹ nó là đồng phim sao?

708. Chương 721: Thân Phận Của Ngưu Ma Vương

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 721: Thân phận của Ngưu Ma Vương

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Lão Ngưu, mặc kệ là ai, đừng nói được tao đã đoán được thân phận của mày. Mày không biết, tao cũng không biết. Trở về phòng chờ ba của mày sẽ nói cho mày biết. Đừng lên tiếng.

Đúng lúc này, thanh âm của Dương Thiên Lôi trực tiếp vang lên trong lòng Ngưu Ma Vương, đúng vậy, là trong lòng, không phải trong tai.

Cho dù thần kinh của Ngưu Ma Vương có lớn hơn nữa, tại giờ khắc này cũng có chút không chịu đựng nổi, về mặt ngạc nhiên nhìn về phía Dương Thiên Lôi ngay bên cạnh, nhưng bị Dương Thiên Lôi ngăn cản.

Chiếc Audi A41 màu đen không nhanh không chậm đi được hơn 1km, sau đó tốc độ bắt đầu tăng lên, trực tiếp tiến vào cao tốc trở lại Hàm Thành.

Lúc lên xe, Lý Tuyết không nói gì, không phải là nàng không hiểu kỳ, mà là Dương Thiên Lôi đã truyền âm nói cho nàng biết tình huống cơ bản. Chỉ bất quá Dương Thiên Lôi không nói ra một mặt thực sự mà thôi.

Hắn chỉ nói là Ngưu Ma Vương không giống như người bình thường, có thể là tôn tử của lãnh đạo cơ quan mật quốc gia, thủy chung có người âm thầm bảo hộ. Mà đám người Chu Vĩ Đào tử vong, tuy rằng không phải là bọn hắn làm, thế nhưng rất có khả năng sẽ bị liên tục, ngược lại không phải ban ngành công an, mà là lực lượng phía sau Chu Vĩ Đào. Vì vậy, vì an toàn của bọn họ, phụ thân của Ngưu Ma Vương mới gọi bọn họ trở về Hàm Thành.

Tuy rằng Dương Thiên Lô không nói ra nguyên nhân thực sự đám người Chu Vĩ Đào tử vong, thế nhưng hắn suy đoán hoàn toàn chính xác. Chu Vĩ Đào, Chu gia, mặt kệ là chết vì nguyên nhân nào, tử vong là chuyện thực, cho dù ban ngành công an cũng không thể tra ra được thủ phạm, hơn nữa bằng ghi hình, kiểm tra các loại cũng hoàn toàn chứng minh không phải Dương Thiên Lô, đồng thời bằng bằng ghi hình giám sát cũng có thể chứng minh Dương Thiên Lô không có thời gian gây án, nhưng ba người hắn, Lý Tuyết và Ngưu Ma Vương vừa mới phát sinh xung đột với Chu Vĩ Đào, hiển nhiên không thể đảm bảo được bọn họ sẽ không trở thành đối tượng Chu gia trút giận.

Đây mới là nguyên nhân chân chính phụ thân Ngưu Vương gọi bọn họ trở về. Cho dù hắn và Ngưu lão còn chưa chuẩn bị tốt để Ngưu Ma Vương biết được thân phận chân chính của bản thân, thế nhưng chuyện này sớm muộn gì Ngưu Ma Vương cũng sẽ biết. Dương nhiên, nguyên nhân then chốt nhất chính là Dương Thiên Lô. Thân phận của Dương Thiên Lô, thân thủ nội gia quyền, đây là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất.

Hơn ba tiếng đồng hồ sau.

Dưới kỹ thuật điều khiển siêu nhất lưu của tài xế lãnh khốc, cùng với không hề để ý tới chạm mức siêu tốc cực hạn bay nhanh trên đường cao tốc, chỉ dùng thời gian hơn ba tiếng đồng hồ đã tiến tới ngoại ô Hàm Thành, trên con đường nối thông với phương hướng sân bay Hàm Thành, chuyển vào trong một khu nhà công nghiệp sản xuất giấy cỡ nhỏ.

Trong trí nhớ của Dương Thiên Lô, phụ thân của Ngưu Ma Vương là xưởng trưởng của xưởng sản xuất giấy loại nhỏ. Chiếc Audi vòng qua xưởng, tiến vào trong một tiểu viện độc lập.

Phụ thân Ngưu Trung của Ngưu Ma Vương đang mỉm cười đứng tại cửa, hắn mặc một bộ tây phục hơi lộ vẻ cổ xưa nhưng rất gọn gàng sạch sẽ, không đeo caravat, thân hình cao to, dung mạo bình thường, bên ngoài so với Ngưu Ma Vương hoàn toàn khác nhau, chỉ là mơ hồ có một tia giống nhau mà thôi, nói trắng ra là, nếu như không phải Dương Thiên Lô đã sớm biết được hai người này là cha con mà nói, căn bản không dám coi hắn trở thành phụ thân của Ngưu Ma Vương, bởi vì thân hình cao lớn thô kệch và dung mạo có thể dọa trẻ con khốc của Ngưu Ma Vương thực sự không thể nào so sánh được với cha của hắn. Tuy rằng lão tử hắn cũng không đẹp trai, nhưng ít ra không xấu.

Từ bề ngoài có thể nói rất bình thường.

Chỉ là, Dương Thiên Lô trở lại thế giới này, hiện tại nhìn thấy Ngưu Trung lại có cảm giác hoàn toàn khác nhau. Hắn, không phải là người thường. Trong cơ thể của hắn cũng ẩn chứa một cỗ lực lượng cường đại, so với Chu Vĩ Đào còn cường đại hơn nhiều.

- Thiên Lô, A Vương, đây là Tiểu Tuyết rồi! Đã sớm nghe A Vương nói qua, lần này thành tích của A Vương đề cao, ít nhiều có công lao của cháu và Thiên Lô đưa bút ký, tiểu tử này bỗng nhiên thông suốt rồi.

Biểu tình của Ngưu Trung hòa ái nói, mặt kệ như thế nào cũng chỉ thấy như là một đại thúc bình thường.

- Chào bá phụ!

Lý Tuyết miễn cưỡng nói, không có biện pháp, kinh lịch một ngày một đêm vừa rồi đích xác khiến thể xác lẫn tinh thần của Lý Tuyết uể oải, lo lắng không thôi.

- Đến, Thiên Lô, A Vương, đều đến đây!

Ngưu Vương trừng mắt nhìn lão papa, hừ một tiếng tiến vào, Dương Thiên Lô vẫn an Ngưu Trung, sau đó kéo theo Lý Tuyết cùng Ngưu Vương vào trong nhà.

- Ba, con có phải là ba sinh ra?

Sau khi Ngưu Trung đóng cửa lại, Ngưu Ma Vương với biểu tình bất thiện nhất thời nổi giận đùng đùng nói. Hiển nhiên anh chàng này đã từ kinh ngạc, không thể tưởng tượng chuyển thành không bình tĩnh nổi, cứ nghĩ tới chuyện bị che giấu nhiều năm như vậy, trong lòng lại căm tức.

- Không phải!

Ngưu Trung dĩ nhiên cười ha ha, ngồi trên ghế sofa nói:

- Là mẹ của con sinh ra. Ba là đàn ông, sao sinh được hài tử?

Một câu nói của Ngưu Trung khiến Dương Thiên Lô và Lý Tuyết không nói nổi.

- Ba... Ba nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Gấp cái gì, sẽ nói cho con! Trước tiên yên tĩnh cho lão tử!

Ngưu Trung nhìn Ngưu Ma Vương còn đang truy hỏi, biểu tình trầm xuống, nói:

- Tiểu Tuyết, vốn loại chuyện như thế này không nên để cho cháu biết, bất quá tin tưởng cháu cũng đã đoán được một chút, bá phụ có thể nói cho cháu, bá phụ không phải người thường, thuộc về ban ngành cơ mật của quốc gia, có thể coi như hệ thống công an đi. Về phần những chuyện khác, bá phụ nghĩ, cháu chỉ là một nữ hài tử, không nên biết vẫn tốt hơn, cháu nói sao sao?

Lý Tuyết nao nao, nhưng vẫn gật đầu đáp lại.

- Tốt lắm, Tiểu Tuyết, cháu ở chỗ này tùy tiện chơi đùa, có TV, có máy vi tính. Chuyện bảo vệ cháu không cần phải lo lắng, luận văn tốt nghiệp của cháu giao cho bá phụ là được, bá phụ sẽ giải quyết giúp cháu. A Vương, Thiên Lô, hai đứa đi theo ta!

Ngưu Trung rất thẳng thắn thành khẩn nói, dẫn theo Ngưu Vương và Dương Thiên Lô tiến vào trong.

- Nói đi!

Ngưu Ma Vương khẩn cấp yêu cầu.

Tuy rằng Dương Thiên Lô không nói gì, biểu tình cũng không chút dị nghị, nhưng lại biết, ở đây căn bản không phải chỗ nói chuyện.

Quả nhiên, Ngưu Trung không hề để ý tới Ngưu Ma Vương, mà đi tới bên cạnh bàn, đưa tay đặt trên mặt bàn phẳng phất như rất bình thường.

Xoạt!

Thanh âm rất nhỏ vang lên, mặt đất nguyên bản làm bằng đá cẩm thạch dĩ nhiên có một khối chậm rãi nhô lên, tách sang hai bên, để lộ một thông đạo xuống dưới lòng đất.

- Không phải chứ?

Ngưu Ma Vương mở to hai mắt nhìn, không còn để ý tới tức giận.

- Xuống dưới rồi nói!

Ngưu Trung mở miệng.

Hai người Dương Thiên Lô theo Ngưu Trung tiến vào thông đạo, liên tục xuống phía dưới tròn một trăm bậc thang, xuất hiện một tầng hầm ngầm dài chừng ba mét, rộng ba mét, chính tề đặt ba chiếc tủ sắt.

Thoạt nhìn giống như tiểu kim khố của Ngưu Trung.

Ngưu Trung lại đưa tay nhấn vào một nút bấm khá nhỏ bên trên tủ sắt, chiếc tủ sắt dĩ nhiên lui vào trong tường, lần thứ hai để lộ một thông đạo, trong thông đạo hoàn toàn sáng loáng.

Khi Dương Thiên Lô và Ngưu Ma Vương tiến vào trong thông đạo, lúc nhìn thấy tràng cảnh trước mắt, hai người nhất thời mở to hai mắt nhìn.

- Ba, đây là nhà của chúng ta sao?

Ngưu Ma Vương nhìn vào không gian thật lớn trước mắt, tràn đầy các loại máy móc Ngưu Ma Vương và Dương Thiên Lôi chưa từng thấy qua, cùng với hơn mười người đang rèn luyện bên trong, có điểm vui mừng như điên nói.

- Quốc gia!

Ngưu Trung đáp lại.

- Trung ca! Trung ca!

Mấy người đang tiến hành rèn luyện kỳ dị, nhìn thấy ba người Ngưu Trung tiến vào trong, tất cả đều bắt chuyện với Ngưu Trung, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Ngưu Ma Vương, lại chuyển sang nhìn chằm chằm Dương Thiên Lôi một lúc. Ngưu Ma Vương tới đây là chuyện sớm muộn, bọn họ đều rõ ràng, nhưng Dương Thiên Lôi có thể tiến tới, bọn họ có điểm kinh ngạc, bất quá không ai hỏi nhiều.

Ngưu Trung liên tiếp gật đầu, nhưng không đành chỉ bước tới.

Thần thức của Dương Thiên Lôi sớm buông ra, trong lòng khiếp sợ, thế giới ngầm này cực kỳ rộng lớn, hơn nữa toàn bộ đều do sắt thép máy móc xây dựng nên, Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, cho dù bom siêu cấp oanh tạc bên ngoài sợ là không thể ảnh hưởng bên trong dù chỉ một chút.

- Ngồi đi, Thiên Lôi, vì sao cháu không hề có một chút kinh ngạc nào?

Sau khi Ngưu Trung dẫn hai người tiến vào trong một gian phòng, mỉm cười nhìn Dương Thiên Lôi hỏi. Kỳ thực Ngưu Trung vẫn luôn lặng lẽ quan sát Dương Thiên Lôi, nhưng Dương Thiên Lôi lại trấn định vượt qua sức tưởng tượng của hắn.

- Các loại tiểu thuyết giống như thế này, cháu nhìn các diễn viên đều rất trấn định, ha ha...

Dương Thiên Lôi ha ha cười nói:

- Bá phụ, nếu như cháu đoán không lầm, đây là ban ngành đặc thù của quốc gia, ví dụ như Long Tổ đúng không?

- Tiểu tử cháu xác thực đã xem nhiều tiểu thuyết quá rồi. Làm gì có Long Tổ! Bất quá so với tưởng tượng của cháu không khác biệt nhiều! Chúng ta chính xác là một ban ngành đặc thù!

- Ba, vì sao ba không sớm nói cho con biết?

- Lực lượng của con còn chưa thức tỉnh! Nếu không phải các con ở thủ đô nhắc lên chuyện quan hệ với Chu gia, căn bản hiện tại chưa thể nói cho con biết. Bất quá, mặc dù hiện tại không nói cho con thì cũng nhanh thôi, nhiều nhất trong thời gian một năm con hẳn là có thể thức tỉnh rồi...

- Ách... Là lực lượng gì? Ba, ba nói một hơi xem nào!

Trong ánh mắt Ngưu Ma Vương lóng lánh vẻ cuồng nhiệt nói.

Thế nhưng Ngưu Trung trừng mắt nhìn Ngưu Ma Vương, một lần nữa nhìn sang Dương Thiên Lôi, hỏi:

- Thiên Lôi, cháu biết vì sao bá phụ nói cho cháu những chuyện này sao?

- Có thể đoán được một chút!

Dương Thiên Lôi đáp lại.

- Vốn là cháu bày ra lực lượng còn chưa đủ tư cách, bất quá bởi vì quan hệ giữa cháu và A Vương, bá phụ rất rõ ràng chuyện của cháu. Nếu như bá phụ đoán không sai, năng lực của cháu hẳn là thu được lúc bị sét đánh đúng không? Thành tích của A Vương bỗng nhiên đề cao, hẳn cũng là do cháu âm thầm trợ giúp?

Nghe được lão papa nói, Ngưu Vương nhất thời nhìn về phía Dương Thiên Lôi, hẳn vốn là người thần kinh rất lớn.

Bình thường sẽ không nghĩ tới một ít chi tiết cặn kẽ, mặc dù cảm giác được một tia dị thường, nhưng không tập trung tìm tòi, thành tích học tập đề cao, hẳn biết hoàn toàn là do Dương Thiên Lôi ban tặng, thế nhưng hẳn chỉ nghĩ bản thân mình và Dương Thiên Lôi có tình nghĩa huynh đệ, để bọn họ tại thời điểm học tập

với nhau phi thường chuyên tâm. Căn bản không hề ngấm nghĩ kỹ, thế nhưng hiện tại nghe lão papa nói như vậy, Ngưu Vương nhất thời hiểu ra mọi chuyện không đơn giản giống như bản thân đã nghĩ.

- Đúng! Lúc thần y cứu cháu đã truyền thụ cho cháu một ít công pháp nội gia, kỳ thực cháu chỉ giúp được lão Ngưu có thể tập trung một chút, chân chính đề cao vẫn là chính bản thân hần!

Dương Thiên Lôi nói cho có lệ.

Thế nhưng Ngưu Trung lại không hề có bất cứ nghi vấn nào, nói:

- Nội gia quyền, xác thực là của quý của Hoa Hạ, cháu gặp được thần y đích xác là cao nhân lánh đời, đáng tiếc, không thể vì quốc gia sử dụng, nếu như bá phụ đoán không sai, tất nhiên là giúp cháu đả thông kỳ kinh bát mạch, bằng không cháu không có khả năng đề cao trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Người của chúng ta cũng có một cao thủ nội gia quyền, đến lúc đó cháu có thể giao lưu một chút.

- Ách, ba, nói mau a, con vội muốn chết, con có lực lượng gì?

- Những cái này, gia gia của con sẽ nói cho con biết! Người sẽ lập tức qua đây rồi!

Ngưu Trung đáp lại.

- Con... Con có gia gia? Ruột thịt sao?

Về mặt Ngưu Ma Vương không nói được gì.

709. Chương 722: Tu Đạo Giả

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 722: Tu đạo giả

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đúng, tất nhiên là gia gia ruột của con, chả lẽ lão tử con là từ trong tảng đá chui ra?

Ngưu Trung càng không nói gì đáp.

Bất quá khuôn mặt lại hiện lên một tia hổ thẹn, nói:

- Con cũng đừng trách gia gia của con, thân phận của người rất đặc thù, hơn nữa bởi vì nguyên nhân lực lượng, người chỉ có thể trốn tại nơi bí mật gần đó quan sát mọi người, tất cả mọi chuyện từ nhỏ tới lớn của con đều biết rõ, so với lão tử con còn quan tâm hơn nhiều.

Ngưu Ma Vương chỉ nhớ rõ lão papa đã từng nói cho hần biết, thời điểm hần ra đời thì gia gia đã tạ thế rồi. Vì vậy, trong trí nhớ của hần, căn bản không hề có sự tồn tại của gia gia. Hiện tại nghe được Ngưu Trung giải thích, Ngưu Ma Vương có chút trầm mặc.

Viện nghiên cứu siêu tự nhiên nước Hoa Hạ, lệ thuộc cục quốc an. Tổng bộ đặt tại Hàm Thành cách thủ đô không xa. Thành viên tổng bộ ngoại trừ các nguyên lão quản lý nhân viên bình thường ra, thành viên siêu năng lực tổng cộng có hai trăm tám mươi bốn người. Trong tất cả các tỉnh, thành phố khắp nước đều có phân bộ chi nhánh nhỏ hơn, nhân số có nhiều có ít, ít không tới mười người, nhiều thì gần trăm người. Có số thứ tự thống nhất, cũng có số thứ tự của các phân bộ. Số thứ tự có liên quan trực tiếp tới thực lực cá nhân.

Ví dụ như người thanh niên vừa mới nói chuyện với ba người Dương Thiên Lôi chính là số 14, thực lực của hần trong số các thành viên tổng bộ Hàm Thành xếp thứ 14.

Những điều này tin tức Dương Thiên Lôi và Ngưu Ma Vương thu được thông qua Ngưu Trung giới thiệu.

- Thiên Lô, bá phụ đại biểu tổng bộ Hàm Thành, chính thức mời cháu gia nhập vào viện nghiên cứu siêu tự nhiên, số thứ tự 202!

Sau khi Ngưu Trung giới thiệu các tình huống cơ bản, thanh âm trầm trọng nghiêm túc nói với Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô đã sớm đoán được kết quả này, nếu như đã tới đây rồi, hiển nhiên không có khả năng cự tuyệt.

Có một số việc có thể không biết, nhưng đã biết thì không còn đường lui, trừ phi Dương Thiên Lô đứng về phía đối lập bọn họ.

- Bá phụ, người mạnh mẽ quán thâu nhiều cơ mật như vậy, cháu không đáp ứng khẳng định không được rồi. Nhưng cháu có ba điều kiện, người phải đáp ứng, bằng không, cho dù bá phụ muốn diệt khẩu cháu cũng không chấp nhận!

- Nào có nghiêm trọng như tiểu tử cháu nghĩ? Nếu như cháu không đáp ứng cũng không có vấn đề gì, muốn cháu quên đi một ít chuyện rất đơn giản!

- Cháu nói xem điều kiện gì?

Để Dương Thiên Lô nghĩ không ra chính là, Ngưu Trung dĩ nhiên nói như vậy, quả thực có chút khiến Dương Thiên Lô ngoài ý muốn. Trong số các siêu năng lực dĩ nhiên có loại xóa đi ký ức của người khác? Điều này đã câu dẫn một tia dự vọng của Dương Thiên Lô.

- Thứ nhất, cháu còn nhỏ, mới chỉ tốt nghiệp trung học. Cháu còn muốn học đại học, qua sinh hoạt người bình thường.

- Điều này không vấn đề. Thời điểm không có nhiệm vụ, cháu muốn sống như thế nào, không ai tới quản cháu, bá phụ cũng như vậy! Cháu nói tiếp đi!

- Vậy là được rồi. Thứ hai, nhiệm vụ cháu không muốn tiếp nhận, không thể miễn cưỡng cháu.

Ngưu Trung hơi trầm ngâm, nói:

- Không có vấn đề!

Quân lệnh như núi, điểm này mặc dù có vi phạm quy tắc, nhưng Ngưu Trung đã đáp ứng rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, sở dĩ để Dương Thiên Lô gia nhập chủ yếu là bởi vì quan hệ giữa Dương Thiên Lô và Ngưu Ma Vương, còn có lực lượng nội gia quyền lúc Dương Thiên Lô đối phó với Chu Vĩ Đào. Chỉ bằng vào một điểm phía sau, Dương Thiên Lô còn chưa đủ tư cách. Nhưng với quan hệ giữa hắn và Ngưu Vương, sợ rằng sớm muộn gì cũng sẽ phải gia nhập. Nói trắng ra hắn là loại “tương đối đặc thù”, hơn nữa thực lực của nội gia quyền có hạn, nhiệm vụ mũi nhọn hắn là không thể đảm nhiệm được, nhiệm vụ bình thường lại không phải chỉ có một người Dương Thiên Lô.

- Thứ ba, bá phụ, đánh số này có thể đổi thành số khác hay không?

- Ha ha, ta thực ra không ý thức được điểm này, đi, vậy cháu xóa đi là được.

Ngưu Trung nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, nhất thời vừa cười vừa nói.

- Ba, còn con? Con thì sao?

- Con? Chờ lực lượng của con thức tỉnh rồi nói! Theo tình huống bình thường, qua tết âm lịch là con có thể thức tỉnh được rồi!

Ngưu Trung lấy ra hai phân văn kiện, phân biệt đưa cho Dương Thiên Lô và Ngưu Vương, để hai người đọc kỹ một lượt.

Một người ngồi một mình trước chiếc máy vi tính so với những máy vi tính bên cạnh hoàn toàn khác nhau, rất nhanh kiểm tra tin tức, khóe miệng để lộ một tia cười mỉm dễ dàng, thế nhưng khi hắn điểm xem một đoạn ghi hình liền nhíu mày lại.

- Đây là người sao?

Chỉ thấy trong đoạn phim xuất hiện một bóng người, quanh thân xoay chuyển một tầng bong bóng nước, mông mông lung lung, chân không chạm đất, huyền phù tại hàng viên trong ký túc xá hẹp dài, chỉ cần trảng cảnh như vậy đã đủ kinh người rồi, nhưng càng kinh người hơn nữa chính là, nắm đấm của đạo thân ảnh quỷ mị này phát sinh mấy đạo quang mang giống như minh hỏa, trong sát na chui vào trong mấy gian ký túc xá, sau đó, Chu Vi Đào và sáu gã thủ hạ của hắn dĩ nhiên từ bên trong gian phòng của chính mình mặc quần áo ngủ bước ra ngoài, thần tình mờ mịt, bước tới trước mặt đạo thân ảnh kia.

Thất chí!

Một chỉ trong suốt, bàn tay như ẩn như hiện, quay về phía bốn người điểm một chút, bảy đạo lưu quang xuyên qua mi tâm của bảy người này, trong nháy mắt, cả bảy người bắt đầu co quắp, chỉ trong thời gian chốc lát liền đánh mất toàn bộ sinh cơ, cứng ngắc, vô thanh vô tức té ngã trên mặt đất.

Sau khi giết chết bảy người này, đạo thân ảnh như ẩn như hiện kia không trực tiếp rời đi, mà ngược lại quay về phía camera theo dõi nhìn kỹ một lúc, cuối cùng lẳng không rời đi.

...

Tích tích...

Đúng vào lúc này, chiếc cửa bằng sắt thép kêu lên hai tiếng nho nhỏ, lập tức chậm rãi mở ra.

Dương Thiên Lôi đang xem tập tài liệu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mà tập tài liệu trong tay Ngưu Ma Vương lại bịch một tiếng rơi xuống mặt đất, toàn bộ thân thể bắt đầu run lên nhè nhẹ, khiếp sợ không gì sánh được nhìn về phía cửa.

- Cha!

Ngưu Trung bật người dậy, cung kính hô lên.

“Khí tức thực sự khủng bố!”

Dương Thiên Lôi thâm nghĩ trong lòng, nhưng bất động thanh sắc theo Ngưu Trung đứng lên, cung kính nhìn về phía lão nhân trước mặt.

- Gia gia gia gia?

Thanh âm của Ngưu Ma Vương run run kêu lên. Có kích động, nhưng càng nhiều là sợ hãi xuất phát từ nội tâm, đó là một loại áp bách rất tự nhiên, loại áp bách để hắn không chịu nổi.

Bộ dáng của Ngưu lão khiến Dương Thiên Lôi có điểm kinh ngạc, Ngưu Trung và Ngưu Ma Vương hoàn toàn không giống như cha con, nhưng dung mạo của Ngưu lão lại có bốn năm phần tương tự với Ngưu Ma Vương, mà thân hình giống như Ngưu Ma Vương tăng thêm một cỡ, càng thêm cơ to uy mãnh, thần hình đứng sừng sững kia tỏa ra khí tức như núi, vĩ ngạn vô bờ, không thể lay động.

- Tốt!

Con người của Ngưu lão lấp lánh quang mang nhìn thoáng qua Ngưu Ma Vương, tựa hồ có chút tán thưởng nói, mà thời điểm ánh mắt chuyển sang Dương Thiên Lôi bên cạnh, tựa hồ để lộ một tia kinh ngạc, nói:

- Tốt!

- Cha, có chút ngoài dự liệu...

- Hử?

Ngưu lão nhướng mày, quay về phía Dương Thiên Lôi và Ngưu Ma Vương khoát tay áo một cái, ý bảo bọn họ ngồi xuống, sau đó bước tới ngồi trên chiếc ghế siêu quý dương như dành riêng cho hắn.

Ngưu Trung liếc mắt nhìn qua Dương Thiên Lôi và Ngưu Ma Vương, trực tiếp đẩy màn hình máy vi tính sang một bên, kích mở đoạn ghi hình vừa mới xem.

Trong nháy mắt khi Ngưu lão nhìn thấy đoạn ghi hình, trong hai trong mắt lập tức lấp lánh tinh quang ánh sáng ngọc, hiển nhiên tràn ngập không thể tưởng tượng nổi, nói ra một câu để tâm thần Dương Thiên Lôi chấn động:

- Người tu đạo trong truyền thuyết!

- Người tu đạo có năng lực cường đại như vậy sao?

Tựa hồ Ngưu Trung có điểm kỳ quái hỏi thăm. Hắn đương nhiên biết về người tu đạo, chỉ là loại người này vượt qua người bình thường, thậm chí lực lượng càng thêm huyền ảo thần bí, nhưng đối với người trong viện nghiên cứu siêu năng lực mà nói có chút không đáng kể.

Lão nhân cau mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, đoạn ghi hình dừng lại, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Ngưu Trung, ngược lại nói:

- Thông báo cho người của chúng ta, chuyện này ứng phó bề ngoài là được, không cần tích cực, để tự bản thân Chu gia tới giải quyết! Chu gia vốn thần thần quỷ quỷ, thích giao tiếp với những người này, hẳn là nhằm vào bọn họ mà tới!

- Uhm, địch nhân như vậy, sợ là Chu gia không còn tâm tình nào đi tìm A Vương, Thiên Lô trút giận rồi... Cha, người nói chuyện với A Vương đi, con dẫn Thiên Lô rời đi trước.

Ngưu Trung đứng lên nói.

- Đi thôi!

Ngưu lão gật đầu, nhưng ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lô, nói:

- Thiên Lô!

- Cháu là người thứ nhatsan nhìn thấy gia gia không hề bị ảnh hưởng, tâm trí tinh thần kiên định dị thường, tu vi nội gia quyền trong tương lai không thể hạn lượng! Có thể...

Ngưu lão thấy thần tình kinh ngạc vô cùng của Dương Thiên Lô, không tiếp tục nói hết, lại chuyển đề tài:

- Đi thôi, trong khoảng thời gian nghỉ hè này, cháu có thể tới đây chơi một chút, chỗ chúng ta có một cao thủ nội gia quyền, cháu có thể học tập!

- Được, cảm tạ gia gia!

Dương Thiên Lô nói xong, liền trực tiếp bước ra khỏi phòng.

Nguyên bản Dương Tiên Lô không có bao nhiêu lưu tâm, nhưng bởi vì Ngưu lão xuất hiện để hẳn đối với tổ chức đặc thù này sản sinh một tia hứng thú. Rất có thể, ở nơi này hẳn sẽ thu được vài tin tức cần thiết.

Lực lượng của Ngưu Ma Vương là cái gì?

Dương Thiên Lô cũng sản sinh một tia hiếu kỳ. Ngưu Ma Vương đối với hắn mà nói không cần bàn cãi là phi thường quen thuộc, trong khoảng thời gian tiếp xúc vừa qua hẳn căn bản không hề cảm nhận được bất cứ lực lượng nào tồn tại trong cơ thể Ngưu Ma Vương. Cái gọi là thức tỉnh, lẽ nào có thể trống rỗng sinh ra lực lượng? Điều này đối với tu luyện mà nói tựa hồ không thông thường. Liệu có phải giống như lực lượng huyết mạch bị mông viễn cổ trong Tam Thập Tam Thiên thức tỉnh, lúc đó sẽ có sức mạnh kinh người?

Hơn nữa, Ngưu lão vừa rồi tạo thành cảm giác phi thường kinh khủng đối với Dương Thiên Lô. Trong khí tức của hắn ẩn chứa tức sát chí khí và uy áp phát ra từ sâu trong xương cốt, tinh thần của hắn càng cô đọng tới cực hạn, tuy rằng vẫn như trước là thân thể phàm thai, thể nhưng thần hồn kiên định như bàn thạch. Ngưu Trung so sánh với hắn quả thực vô cùng nhỏ bé.

- Thiên Lô, ghi nhớ kỹ thân phận của cháu hiện tại, cho dù là Tiểu Tuyết cũng không thể nói rõ.

- Cháu hiểu. Bá phụ, tiền lương trong tài liệu này nói, hiện tại cháu có hay không?

- Có. Yên tâm được rồi. Chờ khi cháu tới đại học, nhân viên tương ứng sẽ liên hệ với cháu, bắt quá những điều cháu và A Vương cần phải học tập còn rất nhiều, không chỉ là đại học không thôi. Các cháu không thể thả lỏng...

- Hiểu rõ, bá phụ, lực lượng của A Vương sẽ thức tỉnh là chuyện gì xảy ra? Là siêu năng lực sao?

- Uh, chúng ta quen gọi là dị năng. So với những hình ảnh cháu vừa mới nhìn thấy có điểm khác nhau, đó là năng lực do hậu thiên tu luyện thu được, mà dị năng có đôi khi là nhân tố ngoại lực đột phá hình thành, có đôi khi là di truyền. Nhà của chúng ta chính là di truyền, thông thường sẽ thức tỉnh trước mười chín tuổi, đó là lực lượng có thể khống chế tinh thần. Hiện tại chúng ta đã nghiên cứu được một trăm linh bốn loại dị năng. Sau này chờ cháu học tập có hệ thống sẽ hiểu rõ hơn. Nguyên bản cháu bị sét đánh thương nặng, lại không chết. Sau đó thành tích của A Vượng bỗng nhiên đề cao, bác và phụ thân đã hoài nghi cháu thu được dị năng vì bị lôi điện đánh trúng, lại không nghĩ rằng cháu đã gặp thần y. Bất quá, theo như bác suy đoán, thần y cứu cháu có lẽ bởi vì tinh thần lôi điện của cháu, hoặc cũng có thể là xảy ra một chút biến dị nào đó, bản thân cháu đã có một chút tiềm nhất ban đầu, bằng không thời điểm cháu nhìn thấy lão nhân gia cha bác sẽ không có chuyện gì như vậy...

- Ách... Cái này thực ra cháu không biết!

Dương Thiên Lôì đáp lại.

710. Chương 723: Oanh Động

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 723: Oanh động

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngưu Trung không dẫn theo Dương Thiên Lôì trực tiếp rời khỏi căn cứ ngầm, mà dẫn tới một gian phòng cực kỳ rộng lớn, bố trí giống như chỗ thu tiền ngân hàng.

- Trung ca, khỏe không!

Hai người vừa mới tiến vào, một nữ nhân tuổi khá trẻ phía sau vách ngăn bằng kính liền mỉm cười chào hỏi với Ngưu Trung, ánh mắt lại xa lạ nhìn Dương Thiên Lôì.

- Thành viên vừa mới gia nhập, Dương Thiên Lôì, tư liệu cụ thể tôi sẽ truyền cho cô sau. Trước tiên cô giúp hần làm chi phiếu công việc, đồ dùng liên lạc, tạm thời để tiền lương một tháng.

- Được!

Nữ nhân tuổi còn trẻ vừa cười vừa nói, nói xong liền gõ bàn phím cách cách cách...

Nhìn chiếc điện thoại di động giống như hàng hóa bày bán thông thường, cùng với chi phiếu ngân hàng hoa hạ nhân dân trong tay, trên mặt Dương Thiên Lôì hiện lên nụ cười mỉm. Cho dù hần có tâm cảnh Chân Tiên cảnh, thế nhưng sinh hoạt tại thế giới này, tiền là thứ không thể thiếu được, hơn nữa là phi thường cần. Điện thoại di động đương nhiên không phải là loại điện thoại di động thông thường, không những dùng được các chức năng giống như điện thoại thông thường, trong đó còn có các loại chức năng mã hóa thông tin đặc thù. Nước lửa không xâm, có thể thay đổi hình dạng, đeo trên cổ tay cũng được.

Ngưu Trung dẫn theo Dương Thiên Lôì trở về gian phòng Lý Tuyết chờ đợi lúc trước, tiếp nhận bản luận văn tốt nghiệp của Lý Tuyết, cũng hỏi xem Lý Tuyết còn có chuyện gì khác muốn làm tại thủ đô, sau đó gọi người đưa cả hai trở về cô nhi viện.

Bốn ngày sau, tất cả hành lý trong ký túc xá của Lý Tuyết đều được lấy về hết, đồng thời còn mang theo bằng tốt nghiệp, bằng học vị.

Tuy rằng Lý Tuyết vô cùng khiếp sợ đối với năng lực của phụ thân Ngưu Vượng, nhưng cũng không hỏi nhiều. Dương Thiên Lôì đương nhiên không nhiều lời. Lý Tuyết tựa hồ như quên đi tất cả mọi chuyện phát sinh trong mấy ngày vừa qua, nàng một lần nữa khôi phục lại như xưa. Ban ngày nàng cùng với viện trưởng, cùng với các anh chị em trong cô nhi viện chơi đùa với nhau, mà mỗi ngày sáng sớm Dương Thiên Lôì đều

cùng Ngưu Ma Vương ra ngoài, buổi tối trở về đúng giờ ăn cơm. Cơm nước xong, hai người cùng nhau tản bộ, cùng nhau đi không mục đích khắp Hàm Thành quen thuộc.

Rất bình thản, nhưng tràn ngập âm áp.

Ngày hai mươi bốn tháng sáu, thành tích thi vào trường đại học được công bố.

Bảy giờ sáng sớm, Lý Tuyết đã giục Dương Thiên Lô dậy sớm ăn sáng, sau đó kéo theo Dương Thiên Lô tới phòng làm việc của viện trưởng. Viện trưởng và Lý Tuyết quả thực vô cùng khâm trương kích động, nhưng bản thân Dương Thiên Lô lại không có gì đặc biệt, thậm chí đã xác định trước, ngoài trừ ngữ văn, và tiếng Anh bởi vì ngữ văn và tiếng Anh có một bài thi viết đoạn văn, hẳn không thể khẳng định chính xác điểm được chấm là bao nhiêu, nhưng khoa học tự nhiên hẳn phi thường rõ ràng. Chung quy điểm đánh giá nhất định có năm phần chênh lệch.

Bảy trăm hai mươi điểm. Tiếng anh trừ đi năm điểm so với điểm tối đa, ngữ văn trừ đi mười lăm điểm so với điểm tối đa, cùng với mười điểm liên quan tới tâm tình của các thầy cô giáo chấm bài. Đây chính là điểm đánh giá của hắn.

Bắt đầu từ bảy giờ năm mươi lăm, Lý Tuyết liền cầm lấy thẻ chứng minh của Dương Thiên Lô, càng không ngừng gọi điện thoại và bấm tin nhắn các loại.

Rốt cuộc, tại khoảng tám giờ mười, điện thoại kết nối được, Lý Tuyết rất nhanh đưa thẻ chứng minh của Dương Thiên Lô vào, khuôn mặt nhỏ nhắn kích động tới đỏ bừng, tinh thần của viện trưởng rất quắc thước, trên gương mặt đã tỏa sáng sức xuân cũng tràn ngập chờ mong, ngay cả hô hấp cũng có điểm gấp gáp.

- Thẻ chứng minh bạn đưa vào đã kết nối, tên thí sinh: Dương Thiên Lô. Xác nhận mời dựa theo các tự “Ngữ văn: một... lăm... mười...”

Thời điểm thanh âm máy móc chậm rãi đọc ra thành tích của Dương Thiên Lô, Lý Tuyết và viện trưởng khâm trương không gì sánh được nhất thời hưng phấn kêu lên một tiếng, thậm chí Dương Thiên Lô cũng có điểm kỳ quái, ngữ văn 150 điểm? Viết văn được trọn điểm, không hề bị trừ như dự tính ban đầu.

“Toán học: 1...5...0... A”, “Tiếng Anh: 1... 5...0... A”, khoa học tự nhiên tổng hợp 3...

Thời điểm trong điện thoại truyền tới số 3, Lý Tuyết đã hét lên chói tai nhào vào người Dương Thiên Lô, mà viện trưởng thì bật người dậy, lấy tốc độ so với thanh niên còn nhanh hơn nhiều chạy ra khỏi phòng làm việc:

- Mãn phân, mãn phân, thành tích thi vào trường đại học của Thiên Lô được mãn phân (tròn điểm)!

Dương Thiên Lô cảm thụ được vui sướng và kích động phát ra từ sâu trong nội tâm của Lý Tuyết, còn có bộ dáng vui mừng như điên của viện trưởng, trong lòng tràn ngập một cỗ dòng nước ấm. Bất quá, cũng có điểm quán quýt, sớm biết những thầy cô giáo chấm điểm có thể rộng tay như vậy thì hắn đã cố ý để sai một chút, thành tích mãn phân này thực sự quá mức dọa người, quá mức cao rồi. Sợ rằng không chỉ là trạng nguyên của Hàm Thành không!

Hắn nhớ kỹ rằng năm đó, trạng nguyên thi vào trường đại học mới chỉ có bảy trăm ba mươi điểm, mà người có thành tích cao nhất của Hàm Thành mới chỉ là bảy trăm mười điểm. Mà hắn hiện tại thực sự quá nổi bật, được tròn điểm 750 điểm!

- Thiên Lô, đi đại học Thanh Hoa đi! Đại học khoa học tự nhiên tốt nhất!

Hưng phấn qua đi, tuy rằng Lý Tuyết không muốn, nhưng vẫn nói.

- Không, chúng ta đã sớm thương lượng xong rồi, đi Ma Đô!

Dương Thiên Lô mỉm cười nói:

- Yên tâm đi, học đại học ở đâu cũng giống nhau, hướng hồ Ma Đô không thiếu đại học lớn.

Không quá lâu sau, Ngưu Ma Vương vô cùng kích động gọi điện thoại tới, người này thi vào đại học được tới sáu trăm ba mươi điểm, là thành tích có thể tùy tiện chọn những trường đại học nổi danh nhất, thành tích

này không khiến hân hưng phần mới là lạ. Thế nhưng khi Dương Thiên Lôi bị buộc không có biện pháp, cố ép nói ra thành tích của chính mình, người này trực tiếp nói một câu “ta kháo” rồi tắt điện thoại.

Oanh động! Điểm thi vào trường đại học cao nhất từ trước tới nay, chân chính được mần phân!

Vài ngày tiếp theo thực sự quá náo động rồi, Dương Thiên Lôi trở thành đề tài nghị luận của toàn bộ Hàm Thành, thậm chí toàn quốc, cô nhi viện quanh què cũng trở nên ngựa xe như nước, trường học khắp Hàm Thành đều đưa ra giải thưởng lớn, nhưng không người nào nhìn thấy bóng dáng của Dương Thiên Lôi, tất cả đều do viện trưởng xử lý, Lý Tuyết cũng lui vào trong phòng không lộ mặt, nhưng nụ cười ngọt ngào trên mặt lại thủy chung không hề dừng lại.

Khi đại học Thủ Đô và đại học Thanh Hóa, đại biểu của hai trường đại học tối cao của Hoa Hạ tìm tới cô nhi viện muốn tuyển sớm Dương Thiên Lôi, lại bị viện trưởng sớm được Dương Thiên Lôi nhờ cậy uyển chuyển cự tuyệt, nguyên nhân rất đơn giản, khí hậu không thích hợp. Mà các trường đại học hàng hiệu khắp Hoa Hạ vươn cành ô liu tới, cũng gặp phải sô phận cự tuyệt giống nhau. Bất quá, một trường đại học mới thành lập hai năm tại Ma Đô, phương tiện nhất lưu, thầy giáo nhất lưu, nhưng học phí siêu cao, tạm thời chưa có danh khí quá lớn, len lén đưa ra điều kiện hậu đãi và phần thưởng, Dương Thiên Lôi lại rất sáng khoái đáp ứng.

Cầm tiền của người, đương nhiên phải làm chút nghĩa vụ nhất định, đây chính là tròn ba mươi vạn đồng (~600 triệu VND, còn tùy tỷ giá cao thấp có thể lên tới 900 triệu) nha, đối với Dương Thiên Lôi lúc này mà nói tuyệt đối là bút tiền cực lớn. Vì vậy, Dương Thiên Lôi đặc biệt tham gia một chương trình quảng cáo cho trường học này, trực tiếp đưa ra một đoạn phát biểu đại loại như: “Tôi xem trọng chính là tiềm lực của đại học Hoa Kiếm, tuy trường vừa mới thành lập không lâu, nhưng lại sở hữu cơ sở vật chất thuộc hàng nhất lưu quốc tế, các thầy cô giáo đều rất giỏi, cùng với những điều kiện liên kết với các trường đại học nổi danh trên thế giới hiện nay mà các trường đại học khác không có, tôi tin tưởng, ở đây càng thích hợp hơn đối với tôi.”

Dương nhiên, tuy rằng miễn cưỡng làm, nhưng lời nói của Dương Thiên Lôi không sai.

Đại học Hoa Kiếm chỉ trong vòng hai năm đã trở thành đại học tương đối cao cấp của Hoa Hạ, mà năm đó, cũng đã hấp thu trạng nguyên thi vào trường đại học toàn quốc. Bất quá, bởi vì có Dương Thiên Lôi trở về, bánh xe lịch sử phát sinh thay đổi, trạng nguyên đã từng trước kia biến thành hân mà thôi.

Loại động thái như thế này của Dương Thiên Lôi khiến các chương trình TV, internet, một số trường học nổi danh và trường đại học Hoa Kiếm vừa mới thành lập xảy ra tranh cãi vô cùng to lớn, thậm chí còn xoay xung quanh cơ sở văn hóa Hoa hạ mấy nghìn năm qua đối lập với tiền tài.

Còn có rất nhiều cơ hội kiếm tiền khác, bất quá Dương Thiên Lôi từ chối toàn bộ. Đơn giản là bởi vì tất cả các cơ hội kiếm tiền này đều không hiệu quả bằng tham gia các chương trình quảng cáo của doanh nghiệp khác nhau. Mà loại quảng cáo tốn công tốn sức tổn danh tiếng như vậy, Dương Thiên Lôi sao bỏ sức đi làm?

Tuy rằng Ngưu Ma Vương cực lực yêu cầu tới trường đại học Hoa Kiếm tại Ma Đô cùng Dương Thiên Lôi, thế nhưng lại bị phụ thân hân ngăn cản, lựa chọn trường đại học tương đối bình thường tại Xuân Thành, tên là đại học Thái Vân.

Lý Tuyết với thành tích rất cao, tại thời điểm học năm thứ ba trong thường đã đảm nhiệm vị trí phiên dịch khi giao lưu với phái đoàn quốc tế quan trọng, đến năm thứ tư, lúc trường trung học tốt nhất của Ma Đô là Ma Đô Trung Học đến trường đại học sư phạm thủ đô thông báo tuyển dụng, nguyên bản chỉ nhằm vào nghiên cứu sinh, nhưng Lý Tuyết với thân phận sinh viên chưa tốt nghiệp nhận được đề cử, thành tích phỏng vấn đề nhất, trực tiếp ký kết hợp đồng tuyển dụng. Thời gian đưa tin chỉ cách thời gian Dương Thiên Lôi nhập học mấy ngày.

Đại học Hoa Kiếm len lén “hối lộ” một khoảng 30 vạn đồng, Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết thương lượng với nhau, toàn bộ để lại cho cô nhi viện. Bởi vì viện trưởng cũng tốt, bởi vì chính phủ cung cấp điều kiện sinh hoạt cơ bản cũng tốt, tuy rằng điều kiện kham khổ một chút, nhưng chung quy hai người cũng làm ra được chút hồi báo trước khi rời đi, tinh thần nhẹ nhàng thoải mái cáo biệt viện trưởng, cùng với Ngưu Ma Vương tại trạm xe lửa, phát tay lưu luyến, bước lên xe lửa tới Ma Đô.

- Mẹ, khó chịu muốn chết, vì sao lại có nhiều người như vậy...

- Đáng đời, cha của con muốn đặc biệt đưa con đi, con mặc kệ, muốn đi bằng xe lửa chịu vạ, còn để mẹ của con chịu khổ theo!

- Người ta không ngồi xe lửa bao giờ mà, ai biết chật chội như vậy! Ngay cả giường nằm cũng không mua được! Mẹ, người ta muốn... Đi tiểu đi tiểu... Làm sao bây giờ?

Nữ hài nhìn đoàn người trong lối đi chật hẹp, có điểm hạ giọng nói bên tai mẫu thân.

Mặc dù câu nói cuối cùng nữ hài đã ghé sát vào bên tai mẫu thân mình, nói thêm như không phát ra tiếng, thế nhưng vẫn rất rõ ràng truyền vào trong tai Dương Thiên Lôi, để khóe miệng Dương Thiên Lôi kìm lòng không được nở nụ cười mỉm.

Không thể không nói, nha đầu này và Dương Thiên Lôi tựa hồ như có chút duyên phận trời định. Dương Thiên Lôi vừa mới trở về, nữ hài thứ hai nhìn thấy chính là nàng, hơn nữa trong một ngày gặp tới hai lần, còn đều xảy ra va chạm ma sát.

Hoa hậu giảng đường bưu hãn, Tổng Hiểu Phân.

Có thể mở được cửa hàng đồ cổ, tự nhiên là người giàu có nhất định, đi bằng xe lửa chật chội này xác thực không thể tưởng tượng, nhất là thời điểm học sinh đi nhập học, có thể nói là cao điểm trong cao điểm. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu phỏng chừng là máy bay tại Hàm Thành cung không đủ cầu, mỗi ngày chỉ có một vài chuyến như vậy, mà thời gian tới và thời gian đi sát nhau, sân bay ngay cả một chiếc cũng không nhìn thấy. Nhân viên đều là công tác theo thời gian gián đoạn, thời điểm có máy bay tới nửa giờ mới có thể khai thông điểm kiểm tra và vận chuyển hành lý.

Lúc này, nàng cũng bước lên trên đoàn tàu này, hiển nhiên là tới trường học nhập học, hơn nữa khả năng rất lớn chính là Ma Đô, thậm chí hẳn là đại học Phục Đan, bởi vì thành tích của nàng sợ rằng chỉ có đại học hàng hiệu này mới có thể xứng đôi.

- Đông như vậy, còn có thể làm sao bây giờ?

Mẫu thân Tổng Hiểu Phân mắng, nàng đang định uống nước, lại nhú mày, không dám uống.

711. Chương 724: Khảo Cổ Học

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 724: Khảo cổ học

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thiên Lôi...

Đúng lúc này, Lý Tuyết bỗng nhiên huých Dương Thiên Lôi một cái, khuôn mặt đỏ lên.

- Hử?

- Chị muốn đi WC...

- Ách... Không đúng lúc như vậy chứ?

- Dẫn chị đi!

Tựa hồ Lý Tuyết đã rất cấp bách, không để ý tới câu nói “đúng lúc” của Dương Thiên Lôi có ý tứ gì, đồng thời khi nói đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Không có cách nào, Dương Thiên Lôi chỉ đành đứng lên theo, kéo tay Lý Tuyết.

- Phiền phức nhường một chút, phiền phức nhường một chút!

Trong miệng Dương Thiên Lôi nói liên hồi, kéo theo Lý Tuyết tách đoàn người ra, hướng về phía WC nối tiếp giữa các toa tàu.

- Dương Thiên Lôi?

Quả nhiên, Tống Hiểu Phân đang quần quýt nhìn vào đoàn người liền nhìn thấy được Dương Thiên Lôi, không chút e dè quát lên, giống như nhìn thấy cứu tinh.

- Thực đúng lúc! Cậu cũng tới Ma Đô? Chờ một chút, tôi muốn tới WC!

Dương Thiên Lôi chưa nói Lý Tuyết, mà là nói chính mình.

- Cùng đi cùng đi!

Tống Hiểu Phân vui vẻ nói, chỉ là nói xong nhất thời đỏ bừng mặt, chuyển hướng:

- Tôi cũng đi theo cậu luôn! Đây là...

Lúc này Dương Thiên Lôi kéo theo Lý Tuyết vừa vặn bước tới chỗ ngồi bên cạnh Tống Hiểu Phân, khi nhìn thấy Dương Thiên Lôi kéo tay Lý Tuyết, lại nhìn thấy khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của nàng, trong lòng âm thầm suy đoán quan hệ của Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết, cũng có chút hiểu ra, thời gian tiếp xúc với người này không nhiều, không giống như các nam sinh khác hoặc nhiệt tình, hoặc sợ hãi hoặc là câu nệ.

- Xin chào, chị là tỷ tỷ của Thiên Lôi, Lý Tuyết! Cùng nhau đi!

Lý Tuyết vừa cười vừa nói.

- Ủ! Em là Tống Hiểu Phân, Tuyết tỷ, chị thật đẹp!

Tống Hiểu Phân vội vàng nói.

- Chào bá mẫu!

Thấy mẫu thân Tống Hiểu Phân hiếu kỳ nhìn chằm chằm chính mình, Dương Thiên Lôi mỉm cười bắt chuyện, sau đó tiếp tục tiến lên.

Chỉ khoảng cách một toa tàu như vậy, dĩ nhiên tới thời gian năm bảy phút đồng hồ, cuối cùng cũng tới cạnh WC.

Thế nhưng trước cửa WC có ba người, rõ ràng cũng đang chờ đi WC. Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân chỉ có thể lần lượt đứng xếp hàng, Dương Thiên Lôi thì lui lại đằng sau.

Vốn là không gian rất chật chội, bởi vì ba người gia nhập càng thêm chật chội hơn.

Hai tên đáng về lưu manh, vốn đứng ngay gần WC, thời điểm nhìn thấy Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân, nhất thời hai mắt tỏa sáng, chỉ là khi liếc mắt chuyển sang Dương Thiên Lôi liền né tránh, dần dần dịch chuyển đứng gần phía sau Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân. Vốn ban đầu Dương Thiên Lôi không lưu ý, thế nhưng thấy nhân thân mấy người xung quanh đều nhìn vào hai người này, bỗng nhiên hiểu ra cái gì.

- Cút!

Khi thấy hai người này đã di chuyển tới gần hai người Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân. Dương Thiên Lôi bỗng nhiên mở hai tay, giơ ra che giữa hai người và hai nàng, lạnh giọng nói.

- Người nói cái gì?

Hai người đồng thời nhìn về phía Dương Thiên Lôi, tay phải đưa tới bắt tay Dương Thiên Lôi, trong miệng còn nói:

- Chúng ta xếp hàng chờ WC, quần người đánh rắm? Muốn chết sao?

Hai người này đích thực là bắt được cánh tay của Dương Thiên Lôi, thế nhưng lúc hai người dồn sức kéo mạnh đi, cánh tay của Dương Thiên Lôi lại giống như sắt theo không một chút di động.

Bốp bốp, hai tiếng bạt tai vô cùn thanh thúy vang lên trên mặt hai người này.

-Rác rưởi!

- A...

Mắt thấy đánh nhau, địa phương vốn rất chật chội đều lui về phía sau, dĩ nhiên tạo thành một khối trống trải.

Tuy rằng Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân không thấy được tình hình phía sau, thế nhưng đã có thể đoán ra được chuyện gì xảy ra. Lý Tuyết còn tốt, nhưng Tống Hiểu Phân nổi giận đùng đùng. Hai người này còn đang bị cái tát của Dương Thiên Lôi có chút gây người, cô nàng bư hân này thiễm diện đá ra hai cước, bịch bịch chính giữa chỗ yếu hại, hai người này nhất thời kêu lên thảm thiết ôm lấy hạ thể, sắc mặt trắng bệch, ác nhân trước cáo trạng, hét rầm lên:

- Đánh người rồi, đánh người rồi...

- Tử lưu manh, đánh chết các người!

Tống Hiểu Phân lại bóp bóp hai cái thân mật tiếp xúc mặt hai người này.

Tiểu mỹ nữ cấp bậc hoa hậu giảng đường lại bư hân tới như vậy, để tất cả mọi người xung đều tròn hai mắt nhìn.

- Chính là hai người bọn họ!

Đúng lúc này, đoàn người chật chội bị đẩy ra, một nữ hài vẻ mặt đỏ bừng và phẫn nộ chỉ vào hai người đang kêu lên thảm thiết trên mặt sàn tàu nói, mà phía sau hai người này chính là cảnh sát tàu.

Hai người vốn đang la hét ầm ĩ nhìn thấy cảnh sát phía sau nữ hài, lập tức đình chỉ kêu to, ngược lại âm ngoan nhìn thoáng qua Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân.

- Đồ chó lợn, nhìn nữa đã chết chúng mày!

- Đứng lên!

Hai vị cảnh sát đương nhiên hiểu rõ chuyện gì xảy ra, trực tiếp bắt lấy một người, kéo tay lên, trực tiếp còng lại. Vị cảnh sát còn lại thì kéo theo một người vẫn tiếp tục ôm hạ bộ rời đi, người còng tay ban đầu cầm bản bút ký ghi lấy chứng.

Mắt thấy hai tên lưu manh bị áp giải rời đi, mọi người bắt đầu mở miệng nghị luận, Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân trực tiếp được khen lợi hại, nói là mấy người đã bị hai kẻ vừa rồi lợi dụng rồi, chỉ là ngoại trừ nữ hài vừa rồi không hé răng rời khỏi ra, cùng với Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân chưa kịp đắc thủ đã cho một trận đau đớn, tất cả đều nén giận.

Chứng cứ vô cùng xác thực, có nhiều nhân chứng bên cạnh, sau khi cảnh sát tán dương nữ hài cơ trí báo án, lại tán thán Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân, lúc này mới xoay người rời đi.

- Tống Hiểu Phân, cô so với tôi còn ngoan hơn!

Dương Thiên Lôi có điểm bị ai thay cho hai gã lưu manh vừa rồi, vốn lúc hấn xuất thủ đã lặng yên không tiếng động phế bỏ tiền vốn tiếp tục cương lên của hai người này, thế nhưng hai cước nhìn như hung hăng của Tống Hiểu Phân càng ngoan độc hơn, trực tiếp khiến “bộ phận bên trong” bị chấn nát! “Trứng” bị vỡ thực ra không cảm giác đau đớn lắm, hai người này căn bản không biết.

- Như vậy đã gọi là ngoan? Nếu ngoan mà nói trực tiếp đá nát toàn bộ rồi!

Tống Hiểu Phân nói xong, khuôn mặt đỏ lên, nàng đương nhiên không biết Dương Thiên Lôi nói ngoan là chỉ nội kinh của nàng:

- Cậu cũng không tồi nha, dĩ nhiên có điểm chân công phu!

- Bình thường bình thường, đánh nhiều, đương nhiên luyện tay tốt một chút...

Dương Thiên Lôi khiêm tốn nói.

- Hiểu Phân, cô cũng tới Ma Đô học đại học sao?

Tựa hồ Lý Tuyết mang theo một tia ước ao, nhìn Tống Hiểu Phân nói, nàng vốn rất nhu nhược, nếu như không phải ở cùng một chỗ với Dương Thiên Lô, gặp phải loại sự tình như thế này, sợ rằng cũng chỉ giống như nữ hài vừa rồi là cùng.

- Đúng vậy, cũng là đại học Hoa Kiếm! Dương Thiên Lô, chúng ta là đồng học nha!

- Cậu đi Hoa Kiếm? Sao cậu không tới Hoa Thanh? Thủ đô hoặc là Phục Đan?

Dương Thiên Lô có điểm kinh ngạc hỏi.

- Cậu có thể thấy được ưu điểm của Hoa Kiếm, tội tự nhiên cũng có thể? Huống chi ba của tôi bảo tôi đi!

Tống Hiểu Phân hỏi tiếp:

- Tuyết tỷ, chị đưa cậu ta đi sao?

- Không hẳn, chị công tác tại trung học Ma Đô!

Lý Tuyết mỉm cười nói, đúng lúc này đến phiên Lý Tuyết:

- Nếu em vội, em có thể lên trước...

- Chị trước, Tuyết tỷ, sau chị tới em luôn rồi!

Dương Thiên Lô bắt đầu đi lắc đầu, Tuyết tỷ vẫn là tích cách này, rõ ràng mình rất vội rồi, nhưng vẫn quan tâm tới người khác.

- Dương Thiên Lô, thực không nghĩ tới cậu có thể thi được mẫn phân, may mà tôi học văn hoa, không thì trạng nguyên trường học đều bị đoạt hết rồi, cậu chọn ngành nào?

Tống Hiểu Phân hỏi.

- Khảo cổ học!

- A? Cậu học khoa học tự nhiên, vì sao...

- Tùy tiện chọn mà thôi!

Dương Thiên Lô nói:

- Cậu chọn ngành nào?

- Không nói cho cậu!

Tống Hiểu Phân thần bí hề hề nói, nói xong cũng tiến vào WC.

Dương Thiên Lô vốn chỉ là hỏi theo lễ tiết một chút mà thôi, Tống Hiểu Phân học ngành nào hẳn cũng không có hứng thú tìm hiểu. Hơn nữa, sợ rằng sau này còn phải tách nha đầu này ra. Không có biện pháp, tuy rằng bộ dáng của Dương Thiên Lô lúc này cùng với thế giới kia có sự khác nhau rất lớn, nhưng đích xác dễ nhìn, hơn nữa khí chất từ trong vô hình dần dần thay đổi, sợ rằng trở thành sắt thủ thiếu nữ là chuyện sớm hay muộn. Nhưng ngoại trừ Lý Tuyết ra, hẳn thực không muốn chọc vào chuyện tình cảm này.

Xe lửa gần mười lăm tiếng đồng hồ, hơn chín giờ sáng ngày hôm sau rốt cuộc cũng đã tới Ma Đô trong truyền thuyết.

Dương Thiên Lô, Lý Tuyết và mẹ con Tống Hiểu Phân cùng nhau cười cười nói nói bước xuống g axe lửa, một chiếc xe Bingley Anmage màu đen trị giá mấy trăm vạn đã sớm chờ mẹ con Tống Hiểu Phân trước cửa ga. Tuy rằng mẹ con Tống Hiểu Phân đều mời Dương Thiên Lô và Lý Tuyết cùng vào ngồi, nhưng Dương Thiên Lô mượn cớ từ chối.

- Thiên Lô, vừa vặn tiện đường, hai người bọn họ không giống như là khách khí, vì sao không đi cùng bọn họ?

- Hai người chúng ta không phải tốt hơn sao? Đi thôi, hiện tại chúng ta cũng coi như có chút tài sản, gọi taxi!

Dương Thiên Lô cầm theo valy hành lý đơn giản của hai người, một tay kéo theo bàn tay nhỏ của Lý Tuyết.

Trong lòng bàn tay tràn ngập một cổ cảm giác ấm áp không nói nên lời.

Ba mươi vạn để lại cho cô nhi viện, nhưng phần thưởng của trường học và Hàm Thành để nguyên trong vali quần áo của Lý Tuyết, tròn hai mươi vạn! Trong Val y của chính mình còn có tiền lương một tháng, cụ thể bao nhiêu hần vẫn chưa nhìn. Nhưng khẳng định sẽ không ít, tuy rằng vừa mới gia nhập, không có bất cứ công hiến gì, nhưng dù sao cũng là ban ngành đặc thù, ba năm nghìn đồng hần là vẫn phải có!

- Có thì có thể, nhưng em cũng không thể có loại tâm lý lãng phí này!

Lý Tuyết vẫn là tiểu tức phụ làm công việc quản gia, ôn nhu nói.

- Tuân mệnh!

Đại học Hoa Kiếm, học viện nhân văn, hệ lịch sử, ngành khảo cổ học.

Thời điểm Dương Thiên Lô và Lý Tuyết cùng nhau tới chỗ làm thủ tục nhập trường, chờ khi hần lấy ra phần thông báo trúng tuyển hoàn toàn khác xa so với những người khác, cũng báo ra tên tuổi, nhất thời khiến các đàn anh, đàn chị phụ trách tiếp đón nhiệt tình hơn hần, hần vốn có thể miễn toàn bộ thủ tục các loại, trực tiếp được hai đàn anh ăn mặc xa hoa model nhiệt tình đưa tới tận ký túc xá, để Lý Tuyết không nói được gì.

Hơn nữa Dương Thiên Lô và Lý Tuyết không chú ý tới, học sinh trong trường, vô luận là nam hay nữ, tựa hồ thuộc về hai đẳng cấp hoàn toàn khác nhau so với học sinh trong trường đại học sư phạm thủ đô. Ăn mặc trên cơ bản đều là hàng hiệu đẹp mắt. Có cảm giác giống như một bên là nông thôn, một bên là thành thị, hiển nhiên tuyệt đại đa số học sinh ở đây đều là không phú thì quý.

Bởi vì Dương Thiên Lô được miễn tất cả các thủ tục, hơn nữa cũng là nguyên nhân ngày đầu tiên nhập trường, hần là người thứ nhất đến ký túc xá. Lý Tuyết rất thành thạo trợ giúp Dương Thiên Lô thu thập đồ đạc phòng ở các loại, sau đó hai người rời khỏi ký túc xá.

Thời điểm Lý Tuyết tới nhận công tác còn có vài ngày, vì vậy trước tiên bọn họ muốn tìm một nhà nghỉ. Chờ khi Lý Tuyết tới báo danh dần xếp xong, quen thuộc địa điểm các loại, sẽ tìm một gian phòng cho thuê nho nhỏ. Điều này đã sớm được Lý Tuyết dự định tốt.

Có lẽ là nguyên nhân sinh viên mới nhập học, giá cả nhà nghỉ các loại cao hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa rất nhiều nơi đều kín người, hai người vốn không quen với thổ địa nơi đây, đang do dự có nên tới địa phương xa hơn một chút nhìn xem thế nào, chiếc điện thoại chuyên dụng của Dương Thiên Lô bỗng nhiên vang lên.

712. Chương 725: Tập Đoàn Tổng Thị

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 725: Tập đoàn Tổng thị

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Dương Thiên Lô sao?

Để Dương Thiên Lô vô cùng kinh ngạc chính là, trong điện thoại dĩ nhiên là một thanh âm nữ nhân, mà tuổi tác chừng rất trẻ, nghe thanh âm, hần phán đoán nhiều nhất không sai biệt lắm so với Lý Tuyết.

Thanh âm rất lạnh!

- Đúng, cô là?

- Tôi là Lý Hàn Mai, nhân viên phân bộ Ma Đô, cậu đến Ma Đô rồi sao?

- Vừa mới đến, không phải la hiện tại cần phải báo danh chứ?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Không phải, tổng bộ đã gửi thông báo, để chúng tôi chuẩn bị chỗ ở cho cậu, có bốn địa phương được lựa chọn, cần cậu tới!

- A?

Dương Thiên Lôi có điểm kinh ngạc, căn bản không nghĩ tới có loại phúc lợi này:

- Được được, đang không tìm được chỗ ở! Cô ở nơi nào? Tôi dẫn theo chị của tôi tới tìm cô!

- Đứng tại chỗ chờ tôi! Lập tức tới!

Lý Hàn Mai nói xong trực tiếp tắt điện thoại.

“Xem ra thứ này không thể lúc nào cũng mang theo bên người.”

Dương Thiên Lôi nhìn thoáng qua điện thoại đi động, trầm nghĩ trong lòng.

Mang theo thứ này cũng có ý nghĩa hành tung của hắn thủy chung nằm trong tay tổ chức, mà hắn gia nhập tổ chức chỉ là vì ứng phó một chút, đồng thời thông qua nguồn tình báo thu thập thông tin khổng lồ của tổ chức tìm kiếm tin tức mà hắn cần mà thôi.

Thời gian nghỉ ngơi hai tháng vừa rồi, Dương Thiên Lôi đối với viện nghiên cứu siêu tự nhiên quốc gia có nhận thức tương đối toàn diện, cũng bắt đầu học tập tri thức của thành viên tiêu chuẩn.

Chỉ cần hắn nguyện ý đều có thể dễ dàng chiếm được số thứ tự đầu tiên. Cho dù là nguyên lão, bao gồm cả gia gia Ngưu Ma Vương trong đó cũng chỉ là cường đại đối với người bình thường mà thôi. Dương Thiên Lôi đã từng đạt tới cảnh giới Chân Tiên, cho dù là linh khí thiên địa hiện tại vô cùng thiếu thốn, dù thân thể còn chưa rèn luyện, Dương Thiên Lôi cũng không phải là người bọn họ có thể so sánh được.

Cảnh giới tâm cảnh của Dương Thiên Lôi vẫn như trước, thiếu chỉ là cung cấp linh khí thiên địa mà thôi. Nếu như là ở trong vũ trụ Tam Thập Tam Thiên, hoặc là thế giới hỗn độn, các vũ trụ khác, căn bản không cần bao lâu, Dương Thiên Lôi sẽ khôi phục tới trạng thái đỉnh phong, hơn nữa so với bất cứ thời điểm nào trước kia đều cường đại hơn nhiều.

- Ai vậy?

Lý Tuyết quay đầu nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Người của tổ chức. Lão papa của Ngưu Ma Vương đã an bài chỗ ở cho chúng ta rồi, lại đỡ tốn tiền!

Dương Thiên Lôi mang theo nụ cười đắc ý, nói:

- Chúng ta chờ ở chỗ này, một lúc nữa họ sẽ tới đón!

- Đãi ngộ tốt như vậy? Tổ chức đặc thù quả thực không giống bình thường!

Lý Tuyết nói. Tuy rằng Lý Tuyết không biết tình huống cụ thể, nhưng bởi vì “thân thủ bất phạm” nên Dương Thiên Lôi được tổ chức đặc thù của quốc gia mời gia nhập, nàng rất rõ ràng điều này. Hơn nữa nàng càng thêm hiểu rõ Dương Thiên Lôi hơn so với tổ chức đặc thù.

Hơn mười phút sau, một chiếc Hummer màu đen vô cùng hấp dẫn ánh mắt dừng lại ngay bên cạnh Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết, cửa xe mở ra, để trước mắt Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết sáng ngời. Một nữ tử mặc bộ quần áo bó sát người màu đen, đeo kính râm, áo choàng màu đen, cộng thêm đôi đẹp thon dài và đôi ngón núi cao nhất ngạo nhân từ chỗ vị trí tài xế bước ra.

Mỹ nữ nóng bỏng và Hummer, tổ hợp ngưu xoa này nhất thời hấp dẫn ánh mắt chú ý của tất cả mọi người xung quanh, tràng diện này thực sự quá lớn.

- Lý Hàn Mai?

Nhìn trong tay mỹ nữ nóng bỏng cầm một chiếc điện thoại tinh xảo model, trực tiếp đi về phía chính mình và Lý Tuyết, Dương Thiên Lôi mỉm cười hỏi. Trên thực từ, từ lâu hắn đã xác định được thân phận của đối phương.

- Dương Thiên Lôi? Xin chào!

Thanh âm của mỹ nữ so với trong điện thoại tựa hồ càng thêm băng lãnh, giống như tên của nàng, kính râm không hề tháo xuống, sau khi quan sát Dương Thiên Lôi một lát, chỉ nhìn thoáng qua Lý Tuyết, cũng không bắt chuyện, thuận miệng nói:

- Lên xe đi!

- Bốn địa điểm này đều là do tổng bộ yêu cầu lựa chọn, đã được đánh dấu trên bản đồ, cậu nhìn trước, muốn tới nơi nào, tôi sẽ dẫn cậu tới xem!

Sau khi tiến vào trong Hummer, Lý Hàn Mai đưa cho Dương Thiên Lôi một phần bản đồ Ma Đô, mở miệng nói.

Trên bản đồ có bốn điểm được bút đỏ khoanh tròn rất rõ ràng.

Ánh mắt Dương Thiên Lôi đảo qua, chỉ trong chớp lát liền lựa chọn:

- Địa điểm gần trung học Ma Đô nhất, chọn chỗ này đi!

Bốn địa phương hoàn toàn nắm giữ đại học Hoa Kiếm và trung học Ma Đô, đây hiển nhiên là suy nghĩ trước tới tình huống của Lý Tuyết, đặc biệt chọn lựa an bài.

- Tiểu khu quốc tế Lam Phong, B2, phòng 3302. Trong phòng ngoại trừ một số thứ cần bản, còn lại hoàn toàn không có, tự các người đi mua sắm sắp xếp! Đây là thẻ phòng và chìa khóa!

Lý Hàn Mai dừng lại trước cửa tiểu khu, đưa hai chiếc thẻ phòng và hai chiếc chìa khóa cho Dương Thiên Lôi, sau khi nói xong, liền lập tức trở lại Hummer, ngênh ngang rời đi.

- Thiên Lôi, tiểu khu này thoát nhìn rất cao cấp!

Khi hai người tiến vào trong tiểu khu, Lý Tuyết nhìn khu lâm viên giống như công viên, mở miệng nói.

- Tổ chức đặc thù, đãi ngộ tự nhiên không thể quá kém, quần nó xa hoa hay loại kém, có thể ở là được rồi!

- Đi thôi Tuyết tỷ!

Tầng thứ ba mươi ba, phòng 3302. Tuy rằng biết tiểu khu này rất cao cấp, thế nhưng sau khi hai người tiến vào trong phòng vẫn mở to hai mắt nhìn như cũ, sáu phòng một bếp hai nhà tắm, sợ rằng tổng cộng rộng tới hai trăm mét vuông, hơn nữa lắp đặt thiết bị xa hoa, nguyên bộ đồ dùng gia đình đầy đủ. Ba phòng ngủ, một phòng khách, một thư phòng, còn có một phòng tập thể thao đặt các loại máy móc tập luyện các loại.

Cho dù là Lý Tuyết và Dương Thiên Lôi đã sớm có chuẩn bị trong lòng, thế nhưng vẫn không nghĩ tới sẽ tốt tới trình độ như vậy, hai người từ nhỏ đã là cô nhi sống trong cô nhi viện, mấy tháng trước khi thi vào trường đại học mới được hưởng đãi ngộ một người một phòng, đâu được nhìn thấy nơi xa hoa như vậy?

Nhìn Lý Tuyết hưng phấn chạy từng gian phòng một, Dương Thiên Lôi cũng nhếch miệng cười.

Bởi vì sợ trở về của chính mình, tất cả đều thay đổi.

- Tuyết tỷ, hiện tại hình như hoàn toàn không giống như kế hoạch rồi... Hắc hắc, em cũng không cần phải trợ ở trường nữa!

Dương Thiên Lôi nói.

- Sao có thể được! Trợ ở trường đại học là hiển nhiên, cuối tuần trở về là được rồi! Em ở phòng kia, chị ở phòng này! Thư phòng chúng ta cùng nhau dùng!

Lý Tuyết vừa cười vừa nói, tuy rằng biết Dương Thiên Lôi đã không phải là người bình thường, hơn nữa Lý Tuyết cũng muốn ở cùng một chỗ mỗi ngày với Dương Thiên Lôi, nhưng Lý tuyết cũng rất rõ ràng, nếu như không ở trong trường, cơ bản không thể tiếp thu được các tin tức trường học, bị cô lập hoàn toàn.

- Được rồi...

- Uh, chúng ta trước tiên ăn chút gì đã, sau đó đi mua đồ dùng trong nhà, em trở lại trường học, chuyện báo danh nhập học có rất nhiều vấn đề, đừng bỏ lỡ.

- Được rồi!

Thời gian ba ngày sau, Dương Thiên Lôi lần đầu tiên mặc một bộ quần áo tổng giá trị lớn nhất từ trước tới nay, lên tới hơn một nghìn đồng, trong tay còn sách theo vài thứ Lý Tuyết kiên trì muốn mua cho hắn, lần thứ hai trở về ký túc xá.

Chỉ thấy ký túc xá đã biến dạng, ba người khác đã đến đầy đủ, đều tự đặt trên bàn rất nhiều thứ đồ dùng cá nhân, máy tính xách tay, sách vở, rất nhiều loại thượng vàng hạ cám, cùng với mặt bàn trống trơn của Dương Thiên Lôi hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Tại thời điểm Dương Thiên Lôi trở về gian phòng, ba bạn học đang nói chuyện phiếm với nhau đồng thời quay đầu nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Cậu chính là Dương Thiên Lôi đúng không? Cứu ngưỡng đại danh! Tôi là Trần Đào!

- Tên hay!

- Nghe danh không bằng gặp mặt, Dương Thiên Lôi, cậu chính là danh nhân toàn quốc nha, tôi còn tưởng rằng cậu là con một sách, không nghĩ tới đẹp tranh như vậy! Tôi là Mã Hiểu Hổ, biệt hiệu Mã Hổ!

- Lý Ngọc!

Một thiếu niên hào hoa phong nhã, đeo chiếc kính màu vàng, mỉm cười rất tự nhiên, nhẹ nhàng đẩy mắt kính lên, đưa tay về phía Dương Thiên Lôi nói:

- Ký túc xá có bốn người, chỉ còn chờ mình cậu! Đi thôi, ra ngoài ăn mừng một chút!

Trong lòng Dương Thiên Lôi hơi có chút lay động, nếu như không học tập hai tháng tại căn cứ tổng bộ, hắn sợ rằng nhất định sẽ chú ý tới Lý Ngọc, bởi vì ngọc bội trên cổ Lý Ngọc dĩ nhiên có ẩn chứa một loại trận pháp tinh vi, thủ hộ một cỗ năng lượng ôn hòa, thứ này tuyệt đối không phải người bình thường có thể có được. Nhưng hiện tại, Dương Thiên Lôi lại rõ ràng, ba người này, dĩ nhiên không có bất cứ người nào đơn giản. Nhìn bề ngoài có vẻ như bọn họ rất đơn giản, ăn mặc nhẹ nhàng thoải mái, nhưng bọn họ tuyệt đối có lai lịch không bình thường.

Mà kích mắt của Lý Ngọc chính là một sản phẩm vô cùng xa xỉ, ang-le-blone, giá trị tương đương với một chiếc xe Hummer đeo trên mũi.

- Được!

Được Thiên Lôi đặt túi đồ của chính mình lên trên bàn, cũng không cự tuyệt.

- Dương Thiên Lôi!

Để Dương Thiên Lôi nhúc nhích đầu chính là, cùng lúc ba người vừa mới ra khỏi cửa ký túc xá, một thanh âm tựa hồ có chút kinh hãi liền từ phía sau truyền đến.

Tổng Hiếu Phân tràn ngập khí tức thanh xuân, trên lưng đeo chiếc ba lô rất lớn, nhanh như chớp chạy tới trước mặt Dương Thiên Lôi.

- Sao nào? Rất sợ tôi sao? Sau này còn cho cậu sợ dài dài!

Tổng Hiếu Phân đương nhiên nhìn thấy biểu tình quần quýt của Dương Thiên Lôi, nhất thời mang theo một tia đắc ý nói.

Ba người Lý Ngọc đều cảm thấy trước mắt sáng ngời, ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi, ngoại trừ Lý Ngọc mang theo chiếc kính mắt màu vàng còn tương đối hàm súc một chút, Mã Hiểu Hổ và Trần Đào không hề che giấu vẻ kinh diễm trong mắt chính mình.

- Tôi sợ cậu làm cái gì? SAu này còn sợ sao?

- Hì hì, trong mắt của cậu chỉ biết có Tuyết tỷ thôi sao?

Tống Hiểu Phân thần bí hề hề hỏi thăm.

- Đã tìm được chỗ ở rồi sao? Mẹ của cậu đâu?

- Đi dự tiệc rồi, Tuyết tỷ nghỉ ngơi ở đâu? Tôi định tìm Tuyết tỷ cùng đi dạo phố! Một người rất buồn chán, cậu thực sự rất không có lương tâm, không biết xấu hổ để Tuyết tỷ ôn nhu nhượng nhượng một mình một người trong khách sạn?

- ...

Dương Thiên Lôi có điểm quần quýt, nhưng vẫn vươn tay ra nói:

- Đưa điện thoại đi động đây!

Dương Thiên Lôi tiếp nhận điện thoại di động của Tống Hiểu Phân, rất nhanh lưu lại cho nàng số điện thoại di động của hắn và Lý Tuyết vừa mới mua xong, trả lại Tống Hiểu Phân, nói:

- Tự cậu gọi, đi!

- Alo alo... Uy, Tuyết tỷ, đoán xem là ai?

- Huynh đệ, người đó là? Mỹ nữ siêu cấp kia là bạn của cậu sao?

Về mặt Mã Hiểu Hồ không muốn quay đầu nhìn về phía Tống Hiểu Phân đang nói chuyện điện thoại, hỏi.

- Bạn học trung học mà thôi!

Dương Thiên Lôi nói.

- Bạn học trung học? Nếu tôi không nhớ nhầm cậu là người Hàm Thành, có phải nàng họ Tống?

Lý Ngọc bỗng nhiên hỏi.

- Đúng vậy, cậu biết?

- Không nhận ra, chỉ là thời điểm ăn cơm đã từng nghe cha của tôi nói qua, nhưng sao nàng lại khỏe mạnh như vậy...

Lý Tuyết có điểm rất kinh ngạc nói.

- Khỏe mạnh?

Dương Thiên Lôi có điểm vô cùng kinh ngạc, Tống Hiểu Phân chỉ là khỏe mạnh thôi sao?

- Đúng vậy, nếu như chúng ta nói cùng một người, vậy thì nàghhắn là mang bệnh trong người mới đúng.

- Hình như tên là, Tống Hiểu Phân, đúng, lúc còn rất nhỏ đã mắc phải một căn bệnh tiên thiên, cụ thể là cái gì tôi cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là tập đoàn Tống thị đã tốn rất nhiều tiền cũng không thể chữa khỏi được, vốn cho rằng phải chết chắc rồi, chẳng cho tới lúc này tập đoàn Tống thị mới truyền ra chút tiếng gió, nàng đang ở Hàm Thành!

Tập đoàn Tống thị, nghe được chữ này, Dương Thiên Lôi hơi sửng sốt, tuy biết rằng Tống Hiểu Phân rất giàu có, thể nhưng không nghĩ tới giàu tới mức như thế này, cửa hàng đồ cổ Hàm Thành bất quá là một góc núi băng mà thôi.

713. Chương 726: Rèn Luyện Thân Thể

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 726: Rèn luyện thân thể

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Vậy thì hẳn là nàng rồi!

Dương Thiên Lôi nói.

- Ách... Tập đoàn Tổng thị nha. Huynh đệ, theo đuổi đi, theo đuổi đi, bớt thời gian phần đầu trăm năm nha!

Mã Hiểu Hổ nói.

- Một trăm năm? Tập đoàn Tổng thị chính là mũi nhọn trong ngành châu báu, đồ cổ, ít nhất phải là một nghìn năm!

- Đuổi, đuổi, đuổi!

Trần Đào cũng nói theo.

- Trèo cao không nổi!

Dương Thiên Lôi nhún vai nói:

- Có cái gì mà trèo cao không nổi? Tình yêu nam nữ, thiên kinh địa nghĩa, không phân biệt giàu nghèo thế nào, không có khoảng cách! Tôi chống đỡ cho cậu! Thành công rồi, tương lai huynh đệ cũng có thể dính chút lộc, hắc hắc, nhà của tôi cũng làm sinh ý đồ cổ...

Trần Đào nói.

- Hắc hắc hắc, nhà của tôi thì làm châu báu. Cha của Lý Ngọc nếu như có tiếp xúc với tập toàn Tổng thị, không phải cũng là?

Mã Hiểu Hổ cũng vừa cười vừa nói.

- Đại học Hoa Kiếp, lại vào ngành khảo cổ học, sợ rằng tới 50% là muốn làm đồ cổ đúng không!

Lý Ngọc nói:

- Điểm nhiều ít không hạn chế, điểm cao tiền thiếu, điểm thấp tiền nhiều, hơn nữa có thể học được thứ gì mới là trọng điểm. Cũng giống như Thiên Lôi đã nói, phát triển trong tương lai của đại học Hoa Kiếp sợ rằng sẽ vượt qua tưởng tượng của chúng ta...

- Không phải chứ? Không hạn chế điểm?

Dương Thiên Lôi có điểm vô cùng kinh ngạc nói. Theo hắn được biết, đại học Hoa Kiếp vừa mới thành lập, tuy rằng sinh viên có hạn, nhưng khởi điểm bản thân rất cao, mặc dù nhân số thấp, nhưng cũng phải là khá giỏi trở lên mới có thể tiến vào.

- Đối với bên ngoài đương nhiên là có, thế nhưng các thầy cô giáo đều là chuyên gia lâu năm trong các ngành nghề khác nhau, thậm chí còn là sao sáng mũi nhọn, nhân vật cấp bậc quang trọng, công ty của chúng ta có chút tiếp xúc nhất định, mà hướng đi của trường học cũng muốn phát triển mức lớn nhất, vì vậy, chỉ cần đưa đủ tiền liền có thể vào được rồi. Hơn nữa có thể học được thứ gì đó.

Lý Ngọc trực tiếp nói.

- Thì ra là thế!

Lúc này Dương Thiên Lôi mới hiểu được vì sao trường đại học Hoa Kiếp là trường học quý tộc, cũng bỗng nhiên nghĩ tới câu nói của Tống Hiểu Phân “sau này cậu còn phiền dài dài”, rất có khả năng nha đầu này cũng vào khảo cổ học.

- Đừng nói sang chuyện khác, Thiên Lôi, theo đuổi đi, cậu học giỏi, đẹp trai, thân thể cao lớn, mà các cậu còn là bạn học thời trung học, chiếm hết thiên thời địa lợi nha...

- Thực không có hứng thú!

- Cũng không dám!

- Có cái gì mà không dám?

- Tôi đã ăn đủ khổ từ nàng rồi, còn dám nữa sao?

Dương Thiên Lô nắm tay lại, hai nắm tay nắm vào nhau, lộ vẻ cười khở, nói.

- So với mấy người các cậu còn mạnh hơn nhiều!

- Quan hệ giữa chúng ta chỉ là biết nhau một chút, mà tại thời điểm còn học trung học, nàng đã nổi danh là hoa hậu học đường bưu hãn! Nếu như các cậu không sợ thì cứ thử theo đuổi theo sao!

Dương Thiên Lô tiếp tục nói.

- Ách... Không phải cậu cố ý từ chối?

- Nói dối để làm gì?

Bốn người tìm một cửa hàng ăn uống thoát nhìn không tẻ lắm ngay gần trường học, từ hơn bốn giờ chiều liên tục chề chén tới tận mười giờ, buồn cười nhất chính là, Dương Thiên Lô là người tỉnh táo duy nhất, ba người còn lại, ngay cả Lý Ngọc có điểm thành thực ổn trọng cũng đã choáng váng đầu óc. Theo như tình hình này, nếu như không về ngủ sớm, chỉ sợ không thể đi được nữa rồi. Tuy rằng Dương Thiên Lô chỉ là cô nhi, nhưng hiện tại coi như có chút tài sản trong người, một bữa ăn như vậy vẫn có thể trả được.

Bất quá thời gian hẳn đi trả tiền, người thu tiền lại chỉ vào Lý Ngọc nói, hẳn đã sớm trả đầy đủ, còn thừa lại hơn ba nghìn đồng.

Mang theo ba người lảo đảo trở lại ký túc xá, người này đỡ người kia, không tới hai phút đồng hồ sau, ba người lập tức ngủ say. Dương Thiên Lô bước tới cửa sổ, kéo cửa sổ ra, toàn thân bỗng nhiên hóa thành một đạo thanh phong, vô thanh vô tức biến mất khỏi ký túc xá.

Tâm thần dung nhập vào trong thiên địa, theo không khí lưu động, khiến bản thân hầu như biến thành hư vô.

Trong khoảng thời gian này, đây là loại năng lực phi hành Dương Thiên Lô đặc biệt sáng tạo để tiết kiệm năng lượng bản nguyên tiêu hao, tuy rằng ngay cả tốc độ ngự kiếm phi hành cấp thấp nhất cũng không bằng, thế nhưng so với chiếc Hummer của mỹ nữ nóng bỏng còn nhanh hơn nhiều, chỉ trong thời gian gần mười phút, Dương Thiên Lô đã trở về tiểu khu quốc tế Lam Phong.

Tìm một chỗ không người trong tiểu khu, chậm rãi hạ xuống.

- Không phải chứ?

Khi Dương Thiên Lô bước tới cửa, cảm nhận phóng ra kéo vào trogn phòng, Lý Tuyết dĩ nhiên còn chưa ngủ, nhưng điều này là bình thường, then chốt chính là Tống Hiểu Phân cũng ở đây! Điều này cũng quá mức đi! Tống Hiểu Phân nhiều nhất chỉ là gặp mặt Lý Tuyết một lần, cộng thêm một lần tìm Lý Tuyết đi dạo phố, một mình một người đi không có ý nghĩa, cộng thêm trong đại học không có bạn bè gì, có thể lý giải, nhưng trẻ như vậy rồi còn không trở về trường học, ở lại đây làm gì?

- Hi hi... Tuyết tỷ, các người khi còn bé thực thú vị! Lúc em tầm tuổi này, hầu như luôn ở trong bệnh viện, nếu như không phải mẹ của em tìm được Trần gia gia, hiện tại em đã chết rồi.

- A?

Lý Tuyết nghe được Tống Hiểu Phân nói xong, cảm thấy rất kinh ngạc.

- Tuyết tỷ, chị không biết, lúc em bốn tuổi liền bạo phát bệnh tật, vô luận lúc nào em cũng cảm thấy rất lạnh leo, ngay cả mùa hè cũng phải mặc áo ấp dày cộp, người thân của em lần lượt đưa tới các bệnh viện khác nhau, tìm rất nhiều chuyên gia, cũng dùng rất nhiều phương thuốc cổ truyền, nhưng không hề có hiệu quả, thậm chí ngay cả nguyên nhân gây bệnh cũng không tìm ra.

- Trong trí nhớ của em chỉ có bệnh viện và bài học mẹ của em phụ đạo, nhà trẻ, cấp một em đều không được trải nghiệm qua. Tại lúc em mười hai tuổi, ngay cả khí lực để đi lại em cũng không còn nữa rồi, khi đó mẹ của em biết là em sắp phải chết rồi, vì vậy mang theo em trở về Hàm Thành ở cùng bà ngoại, ông ngoại, hi hi, cũng là mạng của em chưa tuyệt!

- A? Là... Gặp được thần y sao?

- Không phải thần y, lại nói thực sự rất vui!

Tổng Hiếu Phân lâm vào trong hồi ức, chậm rãi nói:

- Sáng sớm mỗi ngày mẹ của em đều đưa em ra ngoài đi dạo một lúc, ngay bên cạnh nhà bà ngoại em có một con phố, mỗi sáng sớm, mẹ của em đều đưa em dạo qua, khi đó là mùa hè, nhưng em bọc trong chăn ấm, chỉ có mặt là để lộ ra ngoài. Mẹ em nói khi đó mặt của em giống như tiểu quỷ vậy, tái xanh tái trắng, mà khi đó mẹ của em đi qua một lão nhân đang đánh thái cực quyền, em bỗng nhiên cảm thấy ấm áp hơn nhiều, nhưng khi vượt qua em trở về lạnh lẽo ban đầu, em bảo mẹ quay trở lại bên người lão nhân kia, thứ cảm giác ấm áp đó trở lại một lần nữa, em đã nói với mẹ: “Mẹ, bên người gia gia kia thực ấm, chúng ta đừng đi nữa”.

- Sau khi gia gia kia nghe được em nói vậy, hiếu kỳ nhìn về phía em và mẹ, mẹ cho rằng quấy rối người ta luyện công buổi sáng, áy náy cười nói xin lỗi với gia gia kia. Thế nhưng gia gia kia không hề nói chuyện, ngược lại bước tới bên cạnh em, nhìn em hồi lâu, hỏi mẹ: “Có phải hài tử này đã bị bệnh lâu rồi? Sau này mỗi sáng sớm dẫn nàng tới chỗ ta, hẳn là sẽ có lợi đối với bệnh của nàng.” Gia gia nói xong, liền đưa tay đặt lên đầu của em, để em tháo mũ trên đầu xuống, xoa xoa đầu một lúc, khi đó em cảm thấy chính mình từ trước tới nay chưa bao giờ thoải mái như vậy, Trần gia gia đã cứu mạng của em như vậy, là truyền nhân của thái cực quyền Trần thị...

- Sau đó, mỗi ngày sáng sớm mẹ của em đều dẫn theo em đi, mỗi ngày Trần gia gia đánh thái cực quyền xong đều tới xoa xoa đầu của em một lúc, hì hì, em càng lúc càng thoải mái hơn, không tới một tháng em đã có thể bước đi rồi, sau đó Trần gia gia để em đánh thái cực quyền giống như người, tiếp sau nữa, hì hì, em đã trở thành hân nữ nổi danh trong trường học! Bất quá, bệnh của em không chân chính khỏi hẳn, Trần gia gia nói, thái cực quyền không thể trị được tận gốc, chỉ là trì hoãn, em là cứu âm tuyệt mạch chỉ thể gì đó!

- A? Không có biện pháp trị liệu tận gốc sao?

- Có hay không cũng như nhau, em cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao đã lâu như vậy rồi, nhiều nhất sống ít đi mấy năm mà thôi, Tuyết tỷ, nói nói, vì sao lại thành em nói nha, vẫn là giởng chuyện hai người lúc còn bé thú vị hơn.

Tựa hồ Tổng Hiếu Phân không muốn nói thêm, lập tức chuyển trọng tâm câu chuyện.

- Chờ một chút, chị gọi điện cho Thiên Lôi trước, bọn họ còn đang uống rượu, dặn nó trở về gọi điện thoại rồi, đã trễ như vậy mà vẫn không thấy đâu!

Kẹt... Dương Thiên Lôi cố ý để âm thanh lúc mở cửa to hơn bình thường.

- Ai?

Lý Tuyết và Tổng Hiếu Phân nhất thời cả kinh, Tổng Hiếu Phân càng trực tiếp từ trên giường nhảy bật xuống.

- Tuyết tỷ, là em!

Dương Thiên Lôi nói.

- A? Thiên Lôi, vì sao em trở về rồi? Em đừng tiến vào! Hiếu Phân đang ở đây!

Lý Tuyết nhìn vào Tổng Hiếu Phân đang vội vàng mặc quần áo vào, lập tức hô lên. Nàng và Tổng Hiếu Phân chỉ mặc quần áo ngủ, nào khác gì chân không ra trận. Nếu ăn mặc như vậy bị Dương Thiên Lôi nhìn thấy thì không hay lắm? Đừng nói là Tổng Hiếu Phân, cho dù Lý Tuyết cũng không dám.

Nghe được Lý Tuyết nói như vậy, Tổng Hiếu Phân không tiếp tục mặc quần áo nữa, trực tiếp nhảy lên giường.

- Tổng Hiếu Phân?

Tựa hồ Dương Thiên Lôi có điểm kinh ngạc và bất mãn nói.

- Hi hi, Dương Thiên Lôi, không chào đón sao? Tôi không phải tìm cậu nha, tôi chỉ tìm Tuyết tỷ chơi thôi!

Tổng Hiếu Phân thè lưỡi về phía Lý Tuyết, lớn tiếng nói.

- Cậu không trở về ký túc xá, đến chỗ của chúng ta làm cái gì?

- Ba nữ sinh trong ký túc xá kia, tôi nghĩ tới đã buồn nôn! Ngày mai tôi sẽ bảo mẹ tìm một phòng gần đây!

Tống Hiểu Phân nghĩ tới ba huynh phú nữ một người so với một người điệu đà kèch kiệu, liền buồn nôn không chịu được, trực tiếp nói.

Dương Thiên Lô nhúc nhúc đầu, xem ra nha đầu này hẳn là không chịu dứt với hắn rồi, 90% là cùng một ban, hiện tại ngay cả địa phương cũng ở cùng nhau. Chẳng lẽ nha đầu này thực sự coi trọng chính mình sao?

- Tùy tiện cậu, bắt quá phải nói rõ trước, cậu không thể ngày nào cũng chạy qua đây, quấy rối thế giới của hai người tôi và Tuyết tỷ!

Dương Thiên Lô có ý định nói, điều này coi như ám chỉ rất rõ ràng rồi!

Lý Tuyết nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng, nhưng không nói gì.

- Thiết! Cậu quá kiệt đi, có mời tôi mới đến!

- Thiên Lô, em không uống nhiều đấy chứ?

Lý Tuyết hỏi.

- Không, chị ngủ đi, không cần phải lo cho em. Em cũng ngủ!

Dương Thiên Lô nó xong liền vào phòng của chính mình, nhìn buồng vệ sinh xa hoa trong phòng, Dương Thiên Lô trực tiếp cởi y phục tràn đầy mùi rượu, tiến vào trong chuẩn bị tắm rửa.

- Tuyết tỷ? Em không sao...

- Người đầy mùi rượu, chị giúp em giặt sạch, chị lấy ít nước nóng đặt tại đầu giường của em, tắm xong đến uống một chút!

Lý Tuyết nhặt y phục của Dương Thiên Lô lên, đỏ mặt cầm cả quần lót của hắn.

- Ách, được rồi!

Dương Thiên Lô hạnh phúc cười cười, tuy rằng nhận biết nhạy cảm không tận mắt nhìn thấy, nhưng mỗi một cử động nhỏ nhất của Lý Tuyết lại biết được rõ ràng. Chỉ cần có mặt Lý Tuyết, y phục của Dương Thiên Lô căn bản không cần phải tự mình giặt, thế nhưng quần lót đâu thể không biết xấu hổ để Lý Tuyết giặt đây? Lý Tuyết cũng không có ý tứ giặt. Nhưng hiện tại là thế giới riêng của hai người, không cần phải cố kỵ nhiều như vậy.

Trần trường bước ra khỏi buồng tắm, Dương Thiên Lô đặt mông ngồi xuống dưới mặt đất.

Rèn luyện thân thể!

Hiện tại hắn chỉ có hai khuyết điểm, thứ nhất là thân thể quá kém, điểm này chỉ cần rèn luyện một thời gian là được, một công hưởng vĩnh viễn. Hai là, linh khí thiên địa quá thiếu thốn, điểm này là hiển nhiên, không có cách nào, chỉ có thể tích lũy bằng cảm ngộ trong sinh hoạt thường ngày, sấm sét cũng với ngưng tụ chậm rãi trong tu luyện, có lẽ may mắn tìm được phương thức tu luyện càng tốt hơn. Thứ những cách này ra, không còn phương pháp nào khác.

714. Chương 727: Nhà Bảo Tàng, Căn Cứ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 727: Nhà bảo tàng, căn cứ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thích hợp với chính mình nhất chính là cực mạnh.

Cái gì thích hợp với chính mình nhất.

Huyền Thiên Chân Kinh? Âm Dương Niết Bàn Kinh?

Thời điểm Dương Thiên Lô muốn rèn luyện thân thể chính mình, ngược lại lâm vào trầm tư. Vũ trụ bằng diệt, kể cả chính mình cũng bằng diệt, quay về hư không, chỉ còn sót lại một tia ý niệm, tất cả ba nghìn đại đạo, pháp tắc thiên đạo, các loại thần thông, ngay cả Huyền Thiên Chân Kinh, Âm Dương Niết Bàn Kinh cũng hoàn toàn bằng diệt hòa hợp một lò, mà chỉ có một tia linh ngộ đối với năng lượng bản nguyên và tâm cảnh Chân Tiên cảnh còn sót lại, điều này nói rõ cái gì?

Dương Thiên Lô không biết, cũng không muốn tìm hiểu.

Chỉ cần hẩn nguyện ý, hoàn toàn có thể bằng vào ký ức trong đầu, thôi động Huyền Thiên Chân Kinh và Âm Dương Niết Bàn Kinh, thế nhưng bản thân hẩn lại không muốn làm như vậy, bởi hẩn muốn bắt đầu từ con số không, không chỉ để ý niệm của chính mình chân chính trở thành bất hủ, cũng muốn để thân thể, pháp tắc, thần niệm trở thành bất hủ chân chính!

Chân Tiên Cảnh, tuy rằng đó là vĩnh sinh bất diệt, là tồn tại bất hủ, nhưng cũng không phaari bất hủ trên ý nghĩa chân chính. Bằng không, Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, thậm chí Đại La Kim Tiên vì sao trầm tịch toàn bộ, chỉ có thần cách bị phong ấn tại Địa Cầu.

Bởi vì bọn họ chỉ có thần cách mới miễn cưỡng đạt tới bất hủ chân chính, mà thân thể, thần niệm, pháp lực lại có thể bị lực lượng cường đại bên ngoài phá hủy.

Ý niệm, Dương Thiên Lô có thể khẳng định, đó là thần cách!

Chỉ bất quá, Dương Thiên Lô hoàn toàn bằng vào linh ngộ của chính mình, không mượn pháp tắc tiên giới, càng không luyện hóa yêu nghiệt thần tộc đã ngưng tụ được thần cách, vì vậy, hẩn sở hữu năng lực mà những thần cách bình thường khác không có, có thể một lần nữa bắt đầu tu luyện.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là phán đoán của Dương Thiên Lô. Thần cách của Chân Tiên năm đó có thể sở hữu loại năng lực như thế này hay không hẩn không biết, chỉ bất quá đã bị thần tộc phong ấn, như vậy mới không thể tồn tại tự do giống như hẩn.

Chậm rãi dung nhập tinh thần vào trong đầu chính mình, cảm thụ từng mảnh từng mảnh pháp tắc thiên đạo đã hoàn toàn vỡ nát, Dương Thiên Lô ngao du ở trong đó, tìm kiếm đại đạo thích hợp đối với chính mình nhất.

Huyền nhi hựu huyền, chúng diệp chi môn!

Đây là lần đầu tiên Dương Thiên Lô tu luyện theo ý nghĩa chân chính từ sau khi trở về Địa Cầu, trong lòng lặng yên không tạp niệm, tất cả đều tự nhiên diễn ra, lại phẳng phất như nước chảy thành sông, năng lượng bản nguyên trong cơ thể hẩn ngưng tụ thành trong khoảng thời gian này tâm thần của Dương Thiên Lô hoàn toàn rút ra theo phía trên, dung nhập vào trong đầu tìm kiếm đại đạo bản nguyên, cũng là lúc rất tự nhiên đan điền của Dương Thiên Lô chậm rãi vận chuyển theo các đường kinh mạch, lưu chuyển không ngừng nghỉ.

Mà tia ý niệm tinh thuần kia cùng với đại não của Dương Thiên Lô hiện tại hoàn toàn kết hợp tách biệt nhau, tự do thoát ra khỏi thân thể, đi qua gian phòng, dung nhập vào trong hư không.

Thiên lớn, đất lớn, lòng người lớn nhất!

Lòng người là cái gì?

Ý niệm!

Vượt qua thời gian, không gian, vượt qua tình không vũ trụ!

Tâm thần của Dương Thiên Lô đã hoàn toàn chìm đắm trong cảm ngộ, oanh một tiếng, phẳng phất giống như tiến vào trong một không gian kỳ dị, trong không gian này tràn đầy các loại thần thông và pháp tắc thiên đạo nguyên bản đã bị bằng diệt. Tất cả đều là mảnh vỡ nhỏ, nhưng trong nháy mắt khi hẩn xuất hiện,

nhưng mảnh nhỏ này bắt đầu chậm rãi xoay tròn xung quanh hắn, tựa hồ muốn ngưng tụ thành cái gì, thế nhưng Dương Thiên Lô chỉ cảm giác được trong nháy mắt, tâm thần của hắn bỗng nhiên co rút lại. Oanh một tiếng, tất cả liền hoàn toàn băng diệt, tia ý niệm tinh thuần kia cũng trở về trong đầu.

Ngạc nhiên mở mắt ra, cảm thấy thân thể chính mình tràn đầy một cỗ lực lượng dâng trào, nhưng năng lượng bản nguyên trong đan điền lại tiêu hao không còn!

Khóe miệng nhếch lên nở nụ cười khổ, lắc đầu. Kết quả như vậy hoàn toàn trong vòng dự liệu của hắn, tất cả đều cần phải có năng lượng chống đỡ. Cũng giống như ý thức và thân thể của con người, không có thân thể chống đỡ, ý thức sẽ tiêu vong nhanh chóng.

Chậm rãi đứng dậy, Dương Thiên Lô bước tới trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời lấp lánh ánh sao trên đỉnh Ma Đô phồn hoa, khóe miệng của hắn để lộ nụ cười mỉm.

Nếu như đám người Lăng Hi, Tử Hàm tới địa cầu, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Có thể là không thích ứng, hoặc có thể giống như Lý Tuyết, chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản nhất, hạnh phúc của bình đạm nhân nhạ.

Ở chỗ này, các nàng hẳn là tồn tại vô địch, thế nhưng muốn dung nhập vào trong sinh hoạt, vậy chỉ có thể không hiện sơn, không lộ thủy.

- Mẹ, mẹ dậy chưa?

Năm giờ sáng sớm, tuy rằng Tống Hiểu Phân đã hạ thanh âm xuống rất thấp, nhưng vẫn rất rõ ràng truyền vào trong đầu Dương Thiên Lô.

- Nha đầu chết tiệt con, con luyện công thì luyện công, sớm gọi điện thoại như vậy làm cái gì?

- Hi hi, nhớ mẹ mà!

Tống Hiểu Phân nhẹ giọng nói.

- Nói đi, chuyện gì? Gia gia của con đã hạ mệnh lệnh rồi, ngày hôm nay phải trở về nhà một chuyến!

- Không đi! Gia gia muốn gặp con thì tự mình đến, con không muốn nhìn mặt những người đó! Được rồi, mẹ, tối hôm qua con không trở lại ký túc xá ngủ đâu...

- A? Vậy con đi đâu ngủ?

- Con cùng với Tuyết tỷ ngủ một chỗ, chính là chị của Dương Thiên Lô. Ba nữ sinh trong ký túc xá kia quá mức đáng ghét rồi, cả ba đều mặt dày như nhau, buồn nôn muốn chết. Mẹ, tiểu khu Tuyết tỷ đang ở rất tốt, con cũng muốn tới đây ở!

- Đáng đời, sớm nói không cho con trọ ở trường, nhưng hết lần này tới lần khác con cứ muốn ở! Ngồi xe lửa cũng được rồi, nha đầu, không phải là con... Có điểm thích Dương Thiên Lô kia đấy chứ?

- Mẹ, mẹ nói cái gì vậy! Con không thích hắn! Không thèm nói cho mẹ nghe nữa, tiểu khu Tuyết tỷ đang ở chính là quốc tế Lam Phong, Triệu vệ nhà B, càng gần càng tốt, tiện cho con tìm Tuyết tỷ đi chơi, xong rồi, chào mẹ!

Tống Hiểu Phân trực tiếp tắt điện thoại, hi hi cười khê một mình, vẻ mặt đắc ý, tuy rằng nàng rất ghét Tống gia, thế nhưng tài lực và thần thông quảng đại của Tống gia lại là thứ nàng thích, điểm nhỏ này tự nhiên có thể làm được.

- Hừ hừ, dám không thích bản tiểu thư, bản tiểu thư sẽ làm phiền chết ngươi!

Tống Hiểu Phân nhìn vào gian phòng Dương Thiên Lô, nhỏ giọng thì thầm nói.

Nàng đâu biết rằng cuộc nói chuyện giữa nàng và mẹ không hề lọt một chữ truyền hết vào trong tai Dương Thiên Lô? Nàng là một điểm nhỏ trong tâm cảnh của Dương Thiên Lô, lúc nào cũng bị Tống Hiểu Phân làm nhức đầu, chỉ có thể chịu đựng, nhưng có thể coi như một loại tu luyện.

Sau khi Tống Hiểu Phân nói xong điện thoại, liền nhẹ chân nhẹ tay mở cửa phòng, đóng cửa trực tiếp bước vào phòng tập thể dục, chỉ là vừa mới đi được một lúc lại lập tức dừng lại, cầm chiếc chìa khóa đã sớm

chuẩn bị tốt, lại nhớ tới trong phòng, không có biện pháp, gió lớn, tuy rằng mùa hè không phải gió lạnh lắm, nhưng nội gia quyền, nhất là công phu kết hợp động tĩnh như Thái Cực Quyền, kiêng kỵ nhất chính là tiếng gió thổi mạnh.

- Sớm như vậy?

- A? Cậu làm gì vậy! Dọa chết người!

Tổng Hiếu Phân vừa mới trở về phòng, nhất thời sợ tới giật nảy mình, phần nộ nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lô đã xuất hiện trong phòng khác nói.

- Là cậu dọa người mới đúng? Tuyệt tỷ đã dậy, định nói với nàng một tiếng, tôi chạy bộ, trực tiếp đi học luôn!

Dương Thiên Lô đáp lại, nói xong liền mở cửa bước ra ngoài, không để ý tới vẻ mặt không nói gì được của Tổng Hiếu Phân.

Sau khi đóng cửa lại, Dương Thiên Lô thành thành thật thật không đi thang máy mà chậm rãi chạy ra ngoài, trong nhàn thần vô cùng kinh ngạc của bảo an, ra khỏi tiểu khu.

Sau khi cảm ứng được không có người nào chú ý, nhất thời hóa thành một cơn gió, biến mất tại chỗ, không quá lâu sau đã lặng yên không một tiếng động trở về ký túc xá. Ba tên vẫn như trước ngủ say ngáy o o, Dương Thiên Lô cũng nằm xuống nghỉ một lúc, thẳng cho tới tận bảy giờ, Dương Thiên Lô mới cố ý phát ra tiếng, vào phòng vệ sinh rửa mặt. Sau khi rửa mặt xong, ba tên vẫn như trước không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Sớm biết như vậy, căn bản không cần phải cẩn thận từng tí một trở về. Trực tiếp tám giờ từ “nhà” xuất phát tới đây là được rồi.

Ăn lộc của vua, làm việc cho vua. Tổ chức cho hần chiếu cố tốt như vậy, Dương Thiên Lô không làm chút cống hiến không ổn, đi trước đưa tin cũng là chuyện nên làm, thừa dịp ban ngày hôm nay rảnh rỗi, buổi tối ban tân sinh đầu tiên mở tiệc, ngày mai còn chưa biết trường học sẽ có an bài như thế nào, bằng không khi nào học cũng không biết.

Viện bảo tàng Ma Đô.

Căn cứ phân bộ Ma Đô không giống như Hàm Thành thiết lập tại ngoại ô chim không thềm ỉa, còn dùng một xưởng làm giấy nho nhỏ để che mắt, mà được kiến tạo trong viện barot àng. Bất quá điều này cũng nói rõ tính quan trọng của viện bảo tàng Ma Đô.

Dương Thiên Lô ngồi xe điện ngầm, dùng hơn một giờ mới tới cửa viện bảo tàng, lấy điện thoại di động gọi cho mỹ nữ nóng bỏng ngồi Hummer Lý Hàn Mai.

- Không biết mỹ nữ đều phải ngủ dậy muộn sao?

Trong nháy mắt khi điện thoại kết nối, thanh âm có điểm lạnh lẽo của Lý Hàn Mai trực tiếp khiến Dương Thiên Lô không nói được câu nào.

- Cái này... Không có ý tứ, quấy rối cô nghỉ ngơi rồi, Mai tỷ... Ngày hôm nay tối rảnh rỗi, nghĩ đến căn cứ đưa tin một chút!

Dương Thiên Lô có điểm không có ý tứ nói, tuy rằng chút tuổi tác nho nhỏ của tiểu nữ kia so với tuổi chân chính của hần còn không bằng phần lễ, thế nhưng không có biện pháp, Dương Thiên Lô lúc này mới chỉ mười tám tuổi, xưng hô tên đầy đủ của người ta hiển nhiên rất không lễ pháp, chỉ có thể khuất thân.

- Nhanh nhất nửa tiếng đồng hồ sau đến viện bảo tàng!

Lý Hàn Mai nói xong liền tắt điện thoại.

Dương Thiên Lô đối với vẻ “bất cận nhân tình” của Lý Hàn Mai không hề phật lòng, nữ nhân này thuộc về loại người lãnh ngạo từ trong xương cốt, bởi vì lực lượng trong cơ thể nàng chính là thuộc tính băng lãnh, cùng loại với pháp lực thuộc tính băng. Chỉ bất quá so với pháp lực thuộc tính băng của Tử Hàm muội muội kém xa mười vạn tám nghìn dặm.

Chậm rãi thả ra cảm nhận, Dương Thiên Lô ngỡ ngàng đầu đánh giá tạo hình kiến trúc nền phương thể và hình tròn phát triển kết hợp, cảm thụ được khí tức của nó. Loại tạo hình này cùng với đồng tiên cổ của Hoa hạ đại biểu cho “thiên viên địa phương”, Dương Thiên Lô trước kia tự nhiên không hiểu, nhưng hiện tại Dương Thiên Lô có thể cảm ứng được, trong đó ẩn chứa pháp tắc vũ trụ, tinh không, mặc dù không ẩn chứa bất cứ năng lượng nào, thế nhưng mưa hồ khiến thiên địa hòa hợp thành một thể, tự nhiên khiến khí tức xung quanh và những địa phương xa xa có một tia khác nhau, để ba động năng lượng trong bảo tàng tản mát ra yếu đi rất nhiều, ngưng tụ mà không bạo lộ.

“Không ít văn vật bên trong có ẩn chứa linh khí thiên địa, nếu như hấp thu toàn bộ cũng có chút tác dụng nhất định, đáng tiếc cái giá phải trả quá lớn, đừng nói hấp thu toàn bộ, chỉ cần hấp thu một kiện cũng có thể khiến toàn quốc bị oanh động?”

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, lần đầu tiên, thời điểm đi qua con phố tranh họa đồ cổ tại Hàm Thành, Dương Thiên Lô đã bỏ đi loại dự tính không thực tế này, chỉ cần hấp thu linh khí thiên địa trong đó, văn vật khẳng định sẽ vỡ vụn xong đời. Hơn nữa trợ giúp đối với chính mình cực kỳ nhỏ bé.

Bất quá, Dương Thiên Lô không phải hoàn toàn buông tha hi vọng, nguyên nhân chọn lựa ngành nghề khảo cổ học này chính là vì muốn tìm kiếm văn vật đặc biệt, thậm chí là pháp bảo.

Thần cách của Chân Tiên cảnh năm đó phong ấn tại Địa Cầu hiện ở nơi nào? Khả năng ở trong núi cao rừng sâu không có người qua lại, cũng có khả năng ở trong đại dương mênh mông với khả năng của nhân loại hiện tại chưa thể khám phá hết, cũng có khả năng ở trong lĩnh vực thần thánh nào đó khoa học không thể giải thích được, cũng có khả năng ở bên trong pháp bảo nào đó!

715. Chương 728: Lá Chấn!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 728: Lá chấn!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mười giờ!

Mỹ nữ Hummer xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô, dẫn theo Dương Thiên Lô tiến vào trong viện bảo tàng, trực tiếp tới chỗ bảo an, nhân viên bảo an nhìn thấy Lý Hàn Mai tới, tất cả đều bắt chuyện, thông suốt tiến vào trong chỗ sâu.

Thời điểm bước tới một chiếc cửa bằng sắt thép rất dày đang đóng kín, Lý Hàn Mai đưa tay vào màn hình cảm ứng, cửa sắt nhất thời chậm rãi mở ra, Lý Hàn Mai dẫn Dương Thiên Lô vào căn cứ.

Cảm nhận phán tán xung quanh, để Dương Thiên Lô vô cùng kinh ngạc chính là, trong toàn bộ căn cứ lúc này dĩ nhiên không có một bóng người, bất quá, hẳn đương nhiên không thể nói ra. Chỉ đi theo mỹ nữ Hummer nóng bỏng mỹ cảm như trước, ngửi mùi hương nhàn nhạt từ cơ thể của nàng, bước qua một thông đạo khá dài.

- Căn cứ tổng cộng có ba mươi người, một nhân viên quản lý. Số thứ tự của cậu tại phân bộ là 30, đây là thẻ chứng minh công tác của cậu!

Dương Thiên Lô đưa một chiếc thẻ rất nhỏ cho Dương Thiên Lô, lãnh khốc nói.

Dương Thiên Lô đáp một tiếng.

- Để bàn tay vào đây!

Lý Hàn Mai chỉ vào một bàn cảm ứng điện tử đặc thù dùng để kiểm tra đăng nhập thân phận, nói. Vài giây đồng hồ sau, đăng nhập thân phận hoàn thành.

- Được rồi, sau này cậu có thể tự mình tới đây kiểm tra, huấn luyện, tư liệu tuần tra, không ai quản cậu. Trong bốn năm học đại học của cậu, tổng bộ đã nói rất rõ ràng, tận lực không an bài nhiệm vụ cho cậu. Vì vậy, trên cơ bản cậu không cần tới nơi này. Tương lai cũng cần tìm tôi, tự mình tới là được. Còn có, trừ phi việc gấp, trước chín giờ sáng, không được gọi điện thoại cho tôi!

Về mặt Lý Hàn Mai rất bất mãn trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi/

- Được rồi, như vậy báo danh hoàn thành rồi?

- Qua kiểm tra là xong! Chắc hẳn cậu đã từng thử qua tại tổng bộ? Tự mình tới làm đi!

Lý Hàn Mai nói, trực tiếp ngồi xuống một chiếc ghế bành, duỗi người thật dài, khẽ ngáp một cái, nằng vốn ăn mặc rất nóng bỏng, nhất thời càng thêm bạo lộ triệt để, ngay cả nội y tình thú cũng để lộ ra một chút.

- Nhìn cái gì vậy? Còn không đi?

Lý Hàn Mai thấy phương hướng ánh mắt của Dương Thiên Lôi và bộ dáng nhú mày, nhất thời trừng mắt hung hăng quát Dương Thiên Lôi.

- Tại Hàm Thành đã kiểm tra qua, hiện tại có lẽ không cần?

- Tùy cậu, bất quá hiện tại cậu là người của phân bộ chúng tôi. Tiền lương là do chúng tôi căn cứ vào thực lực cao hay thấp, quyết định cấp bậc tiền lương cơ bản. Tiền thưởng là căn cứ vào cấp bậc nhiệm vụ. Thành tích kiểm tra tại Hàm Thành của cậu... Quên đi, không muốn kiểm tra thì thôi!

Lý Hàn Mai vẫn tiếp tục lạnh lẽo như trước nói.

Thông qua cảm nhận rất nhạy bén để Dương Thiên Lôi biết được, trong mắt Lý Hàn Mai khẽ lướt qua một tia khinh thường, chốc lát liền biến mất.

Sự thực đích xác như vậy, do tính cách của Lý Hàn Mai, đối với bất cứ kẻ nào cũng đều có vẻ bất cận nhân tình. Nhưng bản tính không có gì. Tư liệu của Dương Thiên Lôi từ tổng bộ tới nàng đều đã xem qua toàn bộ, thành tích kiểm tra kia căn bản thiếu tư cách để gia nhập, bất quá lời bình của tổng bộ là tiềm lực rất lớn. Tuy rằng không thăm dò tình huống cụ thể của Dương Thiên Lôi, thế nhưng trực giác nói cho nàng biết đây là do “con ông cháu cha”. Hơn nữa Dương Thiên Lôi và Ngưu Ma Vương khác nhau. Khi Ngưu Vương thức tỉnh lực lượng bản thân tuyệt đối sẽ trở thành cường giả. Loại quan hệ như thế này vô luận như thế nào cũng phải coi trọng. Nhưng Dương Thiên Lôi chỉ là loại nhân vật biết nội gia quyền, loại khả năng này dù có luyện tới đỉnh cao cũng không quá thu hút.

- A? Vậy thành tích kiểm tra của tôi hiện tại tương ứng với bao nhiêu tiền lương cơ bản?

- Cấp thấp nhất!

Lý Hàn Mai nói, theo suy nghĩ của nàng, cấp thấp nhất đối với Dương Thiên Lôi mà nói đã là rất cao rồi. Giảm phân nửa còn có chút nâng đỡ. Chỉ là quy định cơ bản không thể thay đổi.

- Đây là chi tiết cấp bậc tiền lương của phân bộ chúng ta! Có người nói cậu tu luyện nội gia quyền mới ba tháng trước, mà kiểm tra hẳn là sau khi tu luyện một tháng, không phải là sau hai tháng lại có tiến bộ nhất định? Tổng bộ đưa cho cậu lời bình chính là tiềm lực rất lớn nha!

- Tôi đi kiểm tra!

Nhìn nhân thần bất mãn của Lý Hàn Mai, Dương Thiên Lôi không trả lời, mà trực tiếp nói thẳng, xoay người rời khỏi phòng, bước về phía khu kiểm tra.

Tiền, Dương Thiên Lôi không quan tâm lắm, chỉ cần đủ là được rồi. Nhưng nếu đã gia nhập vào tổ chức, không cần biểu hiện quá tốt, nhưng ngay cả tiêu chuẩn cơ bản nhất còn không được, vậy thì nhiều ít có điểm xin lỗi lão papa của Ngưu Ma Vương. Vì vậy, Dương Thiên Lôi cần phải biểu diễn ra một chút thực lực càng mạnh hơn là được.

Nửa giờ sau, Lý Hàn Mai đang ngồi trên ghế xoay dựa lưng nghe được một tiếng “tích”, màn hình máy vi tích trước mặt lập tức hiện ra kết quả kiểm tra của Dương Thiên Lôi.

Nàng vốn chỉ tùy ý liếc mắt nhìn qua, nhưng bỗng nhiên giật mình ngưng mắt nhìn chăm chăm vào số liệu.

Lúc này Dương Thiên Cung đã trở về.

- Cấp bậc gì?

Dương Thiên Lôi hỏi, tựa hồ rất chờ mong.

Sau khi Lý Hàn Mai nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi hồi lâu, cuối cùng hỏi ngược lại:

- Lần kiểm tra trước, cậu bảo lưu thực lực đúng không?

- Không đến mức bảo lưu, chỉ là trước kia vừa mới nhập môn một chút, đối với vận dụng nội lực còn đang trong giai đoạn làm quen mà thôi.

- Vượt qua chỉ số cao nhất cấp một, miễn cưỡng đạt tới cấp hai! Có hứng thú so chiêu với tôi sao?

Lý Hàn Mai đứng dậy, hỏi.

- Ha ha... Lần sau sẽ không quấy rối giấc ngủ của cô nữa, tha cho tôi đi. Mai tỷ? Tôi cần phải trở về trường học rồi...

Dương Thiên Lôi không ăn chiêu, trực tiếp nói.

- Chờ một chút!

- Còn có việc gì sao?

- Theo tôi đi! Sẽ không làm muộn buổi tiệc buổi tối của cậu!

Thanh âm của Lý Hàn Mai vẫn băng lãnh như trước nói.

- Vì sao cô biết buổi tối tôi có việc?

Dương Thiên Lôi vô cùng kinh ngạc nói.

- Sau này nên gọi là Lý lão sư!

- Cô không phải là nói... Cô là lão sư của đại học Hoa Kiếm đấy chứ?

- Còn là khảo cổ học, đi thôi!

Lý Hàn Mai đứng dậy, trực tiếp bước ra ngoài.

Về mặt Dương Thiên Lôi quần quýt, điều này cũng quá trùng hợp đi? Mỹ nữ thoát nhìn như lãnh cảm này, thấy thế nào cũng không dính tới hai chữ “lão sư”, có lão sư như vậy dạy học, học sinh còn có tâm tình nghe giảng sao? Dương Thiên Lôi hiện tại không thành vấn đề, nhưng nếu là Dương Thiên Lôi trước kia còn nghe giảng cái lông a, phỏng chừng sau một khóa học kết thúc, hai mắt vẫn đỏ đau nhức, trong đầu hoàn toàn là thân hình thon dài ngọc ngà, vòng eo nhỏ nhắn, bộ ngực bạo lộ mỹ cảm.

- Mai tỷ, không phải là nói giỡn đấy chứ?

- Giáo sư đại học Cambnidge, giám định sự viện bảo tàng cổ cung, cậu nghĩ là đùa sao?

Lý Hàn Mai chỉ tùy tiện nói ra hai danh hiệu của nàng đã khiến Dương Thiên Lôi không phát biểu thêm được câu nào.

Theo Lý Hàn Mai rời khỏi nhà bảo tàng, lần thứ hai tiến vào trong chiếc xe Hummer, Lý Hàn Mai chưa nói làm cái gì, Dương Thiên Lôi cũng không hỏi nhiều.

Bất quá, khoảng một giờ chiều, trên trán Dương Thiên Lôi tràn đầy hắc tuyến, cô nàng này đã coi hần là một nhân công vận chuyển miễn phí rồi, trên cổ, trên tay, tất cả đều là túi y phục hàng hóa các loại, thậm chí nội y cũng có. May mắn hần không phải người coi tiền như rác, chỉ xuất chút lực mà thôi, bằng không cho dù là ba mươi vạn đồng “hồi lộ” trước khi vào đại học cũng không đủ.

Hơn hai giờ buổi chiều, chiếc xe Hummer tiến vào trong khu dân cư chuyên dụng cho giáo viên đại học, dừng lại trước một biệt thự cỡ nhỏ.

Chỉ là khi thấy một chiếc xe Ferrari thể thao mui trần dừng trước cửa một toà biệt thự, Lý Hàn Mai liền nhú mày.

Ngồi trong chiếc Ferrari là một người thanh niên, mặt mũi trắng trẻo, tóc để dài búi sau đầu, rất có điểm chính mình là trung tâm thế giới, sau khi nhìn thấy chiếc Hummer xuất hiện, liền lập tức thò đầu vẩy tay.

Tốc độ của Lý Hàn Mai bỗng nhiên chậm lại, lần đầu tiên quan sát Dương Thiên Lôi vài lần rất chăm chú, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Giúp tôi một chuyện!

- Chuyện gì?

Dương Thiên Lôi không giải thích được hỏi.

- Coi như là nhiệm vụ đầu tiên của cậu, tiền thưởng năm vạn. Thân phận thần bí, bạo lực, ngang tàng, là bạn trai của tôi. Một lúc nữa hấn có bất cứ cử động không vừa mắt nào, đánh! Tôi bảo cậu dừng, cậu cũng dừng dừng! Đầu mầu chỉ về phía cậu, không tiên quan gì tới tôi! Đừng đánh chết, đánh tàn phế là được!

Lý Hàn Mai rất nhanh nói.

- Cô không phải lấy tôi ra làm lá chắn đấy chứ?

Dương Thiên Lôi chỉ vào người thanh niên trước cửa nói.

- Đúng! Những người khác tôi không nhờ được, hiện tại có cậu vừa vặn thích hợp, hấn không làm gì được cậu! Tiếp nhận hay không?

- Có lựa chọn sao? Coi như cảm ơn cô giúp tôi an bài chỗ ở đi! Tiền thưởng không cần!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói, hấn có thể cảm ứng được ánh mắt chán ghét và không thể tránh được của Lý Hàn Mai nhìn nam tử kia. Rất nhiên nhiên cô nàng không muốn nhìn thấy nam tử này, cũng có lẽ là thể lực phía sau nam tử này có quan hệ không nhỏ đối với nàng, cho nên mới có loại tình tự quần quýt khó xử như vậy.

Lý Hàn Mai liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi, tốc độ xe bỗng nhiên nhanh hơn, xe còn chưa tới, cửa điều khiển từ xa trước cửa biệt thự đã mở ra, thời điểm Hummer chạy tới, vừa vặn cửa hoàn toàn mở, Hummer trực tiếp tiến vào bên trong.

- Mai Mai, sao hôm nay rời khỏi nhà sớm như vậy? Anh còn chờ em suốt ba giờ đồng hồ rồi, vốn đang nghĩ em đang ngủ!

Người thanh niên cầm một bó hoa hồng rất lớn, trang trí cẩn thận, tay kia còn mang theo một chiếc túi, trong túi là chiếc hộp bọc kính màu giấy màu đen.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi cũng mở cửa bước ra, xuống khỏi xe. Hiển nhiên người thanh niên không ý thức được trong xe còn có người, thời điểm nhìn thấy Dương Thiên Lôi, nhất thời nhú mày quan sát.

- Mai Mai, vị này chính là?

- Tiểu Mai, chính là nhóc mặt dày này theo đuổi em sao?

Ánh mắt Dương Thiên Lôi khinh mĩ liếc qua người thanh niên, hầu như nói đồng thời với hấn.

- Mày nói cái gì?

Một câu nói của Dương Thiên Lôi nhất thời khiến người thanh niên giống như ăn tát vào mặt, hấn vừa rồi còn cười cười nịnh nọt, nháy mắt một cái đã chuyển thành âm ngoan tức giận nói với Dương Thiên Lôi.

Lý Hàn Mai cũng không nghĩ tới Dương Thiên Lôi chỉ học tập tại căn cứ hai tháng, vậy mà tùy tiện một chút đã thay đổi hành động và lời nói của chính mình lợi hại như vậy, chỉ một câu nói đã hoàn toàn quán triệt hết những đặc thù nàng dặn lúc trước.

- Lỗ tai của nhóc bị điếc sao? Lờ lợt, đầu thì để tóc dài, nhóc tưởng mình là Chu Nhuận Phát sao? Lão tử cảnh cáo mày, Tiểu Mai là bạn gái của tao, cút!

Hai tròng mắt của Dương Thiên Lô lấp lánh quang mang bá đạo, trực tiếp bước tới hai bước, cầm lấy bàn tay mát lạnh của Lý Hàn Mai, nhìn thẳng vào người thanh niên quá lớn.

- Bạn gái của mày? Nàng là vị hôn thê của lão tử! Con mẹ!

Người thanh niên vừa thấy Dương Thiên Lô cầm vào bàn tay ngay cả hắn cũng chưa từng được chạm qua, nhất thời bốc cao lửa giận, một cước cuồng bạo đá thẳng về phía Dương Thiên Lô.

Hiển nhiên, người này cũng đã luyện chút công phu, nếu như đánh người bình thường tự nhiên thuận buồm xuôi gió, tuy rằng Dương Thiên Lô cao hơn hắn nửa cái đầu, cũng khỏe mạnh hơn nhiều, thế nhưng hắn không hề đặt vào trong mắt. Làm trò trước mặt, cầm lấy tay vị hôn thê của hắn, còn nói nữ nhân của hắn là bạn gái gì đó, cho dù là thiên vương lão tử, hắn cũng muốn đánh thành đầu heo.

- Các ngươi làm gì?

Tựa hồ Lý Hàn Mai có chút điểm kinh khủng, bỗng nhiên giật người về phía sau, mở đường cho Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô không nói được gì, cái gì nha? Vị hôn thê, đây không phải là đùa giỡn chính mình hay sao? Thế nhưng đã làm tới mức này rồi, tự nhiên không có khả năng bỏ dỡ giữa chừng.

716. Chương 729: Coi Tiền Như Rác

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 729: Cui tiền như rác

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tay trái vươn ra như thiểm điện, nhất thời đón đỡ được một cước của người thanh niên, đồng thời thân hình tiến về phía trước, ba ba ba ba ba, lập tức vang lên tiếng tát không ngừng, không nặng cũng không nhẹ, nhưng đủ khiến người thanh niên không hề có cơ hội xuất thủ, hai tay vừa mới giơ lên, đã bị Dương Thiên Lô trực tiếp chụp được.

- Các ngươi làm gì? Dừng lại!

Trong lòng Lý Hàn Mai rất sáng khoái, nhưng vẫn làm bộ ngăn cản nói.

- Dừng? Lúc nào em có vị hôn thê? Ngay cả anh cũng gạt?

Dương Thiên Lô quay về phía Lý Hàn Mai hỏi, nói xong lại tiếp tục đấm đá người thanh niên đã không còn chút sức đánh lại, mắng:

- Mẹ nó, bằng vào bộ dáng con lợn mày cũng muốn lấy tiểu Mai? Cút nhanh! Bằng không lão tử phế mày!

Bịch bịch... Dương Thiên Lô đá một cước vào hông gia hỏa đánh thương, nhất thời bay đi bốn năm mét, văng ra khỏi cửa biệt thự.

- A a... Mày chờ đấy! Tống Hiểu Nam tao tuyệt đối không bỏ qua cho mày!

Gã thanh niên từ dưới mặt đất vội vã đứng lên, quay về phía Dương Thiên Lô rít gào nói, tuy rằng hai má đã sưng phù thành đầu heo, thế nhưng đó là bởi vì Dương Thiên Lô đã có chút nhẹ tay đối với hắn, chỉ bị chút thương thể ngoài da, nhưng cũng đã để hắn hiểu rõ ràng, Dương Thiên Lô không phải hắn có thể đối phó được, thả lại một câu âm oan, trực tiếp lao vào trong chiếc Ferrari xa xỉ mười phần, oanh một tiếng lao đi.

- Tống Hiểu Nam...

Dương Thiên Lô có điểm quần quýt lập lại tên của gã thanh niên vừa rồi, nhìn về phía Lý Hàn Mai hỏi:

- Không phải là người của gia tộc Tống thị?

- Thế nào, sợ rồi?

Lý Hàn Mai lãnh ngạo, đôi mi đẹp khẽ nhướn.

- Cô đã là vị hôn thê của hắn rồi, như vậy không phải bảo tôi chọc vào tổ ong vò vẽ hay sao?

- Dù sao cũng không chút thương tích, tiền thưởng sẽ gửi tới thẻ của cậu, là cá nhân tôi gửi!

Lý Hàn Mai nói, tựa hồ do dự một chút, lại nói tiếp:

- Giúp tôi xách mấy thứ này vào, ở đây ăn chút gì đó rồi đi!

- Không cần, tuy không thương tổn gì, nhưng con ruồi rất đáng ghét, cô cũng đừng để lộ chân tướng của tôi. Sau này gặp phải chuyện như vậy đừng tìm tới tôi! Hẹn gặp lại!

Dương Thiên Lô nói xong liền nhanh chóng bước ra khỏi biệt thự.

Lý Hàn Mai nhìn bóng lưng của Dương Thiên Lô rời đi, không hề giữ lại, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười mỉm. Lá chắn, nếu như nàng có thể lựa chọn mà nói, đã sớm lựa chọn rồi, thế nhưng người bình thường ngay cả một cước của Tống Hiểu Nam cũng không thể đối phó được, càng không nói tới sự trả thù của hắn. Nhưng người đạt tới siêu năng lực cấp hai như Dương Thiên Lô tuyệt đối không thành vấn đề.

...

- Thiên Lô? Sao cậu lại ở chỗ này?

Dương Thiên Lô chỉ lấy tốc độ bình thường bước ra khỏi khu biệt thự, khi lái xe vào thì nhanh, nhưng khi đi bộ ra ngoài lại cần tới hơn mười phút. Lúc này trên cơ bản không có người khác trên đường, nhưng khi sắp tới cửa khu biệt thự, một đạo thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong phạm vi cảm nhận của Dương Thiên Lô.

Lý Ngọc!

- Cậu tới làm gì?

Dương Thiên Lô không trả lời, hỏi ngược lại.

- Ha ha... Đường tỷ của tôi ở chỗ này, bảo tôi tới gặp một chút, còn cậu?

“Không phải trùng hợp như vậy chứ?”

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng lại nói:

- Tôi chỉ là nhàn rỗi không có việc gì, chỉ tùy tiện mua sắm quen thuộc đường phố một chút... Cậu mau đi đi, tôi chuẩn bị trở lại ký túc xá bây giờ.

- Được, lúc nữa gặp!

Lý Ngọc nói xong, liền tiếp tục bước vào trong khu biệt thự.

Nhận biết của Dương Thiên Lô tập trung vào Lý Ngọc, tiếp tục bước đi, hơn mười phút sau, đã hoàn toàn chứng thực suy đoán của Dương Thiên Lô. Con mẹ nó, Lý Ngọc này đỗ xe gần chiếc Hummer, thực là đường đệ của Lý Hàn Mai.

Tống Hiểu Phân, Tống Hiểu Nam, Lý Ngọc, Lý Hàn Mai, trùng hợp tới không thể trùng hợp hơn, đã hình thành một vòng rồi rầm xung quanh Dương Thiên Lô.

Lấy tâm cảnh của Dương Thiên Lô, trong đầu cũng mê hoặc không hiểu. Chỉ là, có một điều an ủi hắn, dường như Dương Thiên Lô hiểu ra, tâm lý, thị giác, cảm giác, các loại kinh lịch khác nhau của con người lại có thể thần kỳ ngưng tụ thành năng lượng bản nguyên, hơn nữa vứt bỏ tâm cảnh thượng thiện nhược thủy của chính mình, chân chính dung nhập vào trong đó, năng lượng bản nguyên thu được càng nhiều, nhất là lúc hắn dựa theo lời nói của Lý Hàn Mai, sắm vài trò lá chắn.

Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Đến tột cùng cái gì mới là đạo chân chính, đạo của chính mình?

Đại đạo vô hình, vô hình là tự nhiên. Muốn vạn biến hóa, không rời bản nguyên. Nói là tự nhiên nhưng cũng không hẳn là tự nhiên, một hạt cát một hạt bụi, một cây một hoa, thiên địa vạn vật, sinh linh thể gian, tất cả đều ẩn chứa đại đạo, lấy tâm cảm ngộ, ngộ ngập vạn vật, dung thiên hạ, như hải nạp bách xuyên, mới là đạo trung chi đạo!

- Hóa phàm?

Dương Thiên Lô cười khỏ một tiếng, lắc đầu.

Là hóa phàm mà lại không phải hóa phàm.

Hóa phàm là phong ấn chính mình, lấy tâm, thân thể của con người bình thường, trải nghiệm qua trần thế tang thương, xen luyến tâm cảnh, cảm ngộ đại đạo.

Mà Dương Thiên Lô hoàn toàn khác nhau. Tâm cảnh của hắn là Chân Tiên cảnh, mặc dù pháp tắc thần thông tan biến, nhưng từng khối đạt được vô chiêu thắng hữu chiêu, chiêu chiêu tự nghĩ ra hoàn cảnh. Hơn nữa, hắn cũng không phong ấn chính mình, nói trắng ra là, tình huống của hắn hiện tại, chính là bị bàn tay số phận sắp đặt, không thể xoay người, cũng bị linh khí thiên địa thiếu thốn hạn chế không thể tu luyện bình thường mà thôi. Thế nhưng, lại có chút tương tự với hóa phàm, lấy tâm của người phàm, cảm giác của người phàm, cảm ngộ thiên địa, cảm ngộ trần thế để thu linh khí thiên địa.

Vù vù vù...

Thanh âm chiếc xe thể thao cực kỳ đắt tiền vang lên, rất nhanh xuất hiện trong phạm vi cảm nhận của Dương Thiên Lô, tới thực đúng là nhanh, khí tức của Tổng Hiếu Nam hiển nhiên ẩn chứa trong đó. Ý tứ của Lý Hàn Mai để lại cho chính mình đã rất sáng tỏ, đáng tiếc, Dương Thiên Lô đã biết được thân phận của Lồng Hiếu nam, mặc kệ bởi vì thân phận vị hôn thê của Lý Hàn Mai, hay là bởi vì liên lụy tới Tổng Hiếu Phân, Dương Thiên Lô rất không nguyện ý tham gia vào vũng nước đục này, thân hình nhoáng lên, Dương Thiên Lô đẩy nhanh bước tiến, rất nhanh biến mất khỏi khu biệt thự, để bản thân Lý Hàn Mai tới thu thập cục diện rối rắm!

...

Sau khi Dương Thiên Lô trở về ký túc xá không tới một giờ, Lý Ngọc cũng đã chạy trở về, trong tay cầm theo một chiếc túi, vẻ mặt vui vẻ. Chiếc túi này Dương Thiên Lô rất rõ ràng, là một bộ quần áo nam duy nhất trong đồng hàng hóa Lý Hàn Mai mua sắm, là một kiện quần áo màu trắng, một chiếc quần jean màu đen xám, giá trị một vạn bốn nghìn đồng, có thể mua được hơn mười bộ quần áo được coi là quý giá nhất của Dương Thiên Lô hiện tại.

- Lý Ngọc, quần áo mới mua sao? Versace a, cũng được, so với chúng ta không sai biệt lắm... Hắc hắc.

Mã Hiếu Hồ đoạt lấy túi quần áo của Lý Ngọc, hơi nhìn thoáng qua, có điểm đặc ý nói. Hiển nhiên, hắn chỉ ít không hề kém hơn so với Lý Ngọc.

- Được rồi, đừng xem nữa, bàn bạc một chút, năm giờ căn tin mở cửa, chúng ta đi ăn sớm, sau đó trở về chuẩn bị!

Trần Đào cầm chiếc túi, đặt lên trên bàn Lý Ngọc, nói.

- Uhm, đã đến đông đủ rồi! Đêm hôm nay chính là ngày giao lưu đầu tiên của thầy cô giáo và sinh viên trong trường, coi như tương đối quan trọng... Đi, Thiên Lô!

Mã Hiếu Hồ nói với Dương Thiên Lô.

Trước khi nhập học ba người đã có chút lý giải đối với Dương Thiên Lô, dù sao, trạng nguyên toàn quốc, hơn nữa còn là người thứ nhất được mãn phần chân chính từ trước tới nay, tạo thành oanh động tự nhiên cực kỳ to lớn. Dương Thiên Lô là cô nhi không phải là tin tức bí mật gì, nhưng nhân thân của ba người nhìn về phía Dương Thiên Lô không hề có một chút vẻ xem thường nào, thậm chí còn ẩn chứa một chút sùng bái.

Nguyên nhân rất đơn giản, một người có thể kiểm tra được mẫn phân, mà bộ dáng không giống như kẻ một sách, chỉ số thông minh cao tới mức nào có thể nghĩ? Cho dù hắn hiện tại một nghèo hai trắng đi nữa, nhưng tương lai tuyệt đối không phải là người bình thường. Đương nhiên, không bình thường ở đây không phải chỉ tiền bạc, mà là chỉ triển vọng tương lai.

- Được!

Dương Thiên Lôi không hề cự tuyệt.

...

Sau khi ăn cơm xong, bốn người liền trở về ký túc xá, tắm rửa, ăn mặc cẩn thận và trang điểm một chút, ngay cả Lý Ngọc bình thường có hơi chút ỗn trọng cũng không ngoại lệ.

- Thiên Lôi, cậu không chải chuốt một chút sao? Đêm nay chính là thời cơ tốt nhất! Quyết định phân nửa bắt đầu thành công!

Mã Hiểu Hồ quay về vào trong gương nhìn trái nhìn phải, lại quay về phía Dương Thiên Lôi nói.

- Thỏ không ăn gần hang, muốn hoa không nên hái gần nhà!

Tựa hồ Dương Thiên Lôi rất nhập tâm vào loại trạng thái này, khinh thường nói.

- Thiết... Lý luận này của cậu đã sớm quá hạn sử dụng rồi! Chả lẽ để hoa cỏ gần nhà cho người khác ăn? Bất quá... Cậu không cần trang phục cũng không sao, chỉ bằng vào chỉ số thông minh mẫn phân thì vào trường đại học của cậu đã là khí chất mê hoặc lớn nhất rồi!

...

Ba người, lấy tốc độ so với nữ nhân còn chậm hơn nhiều, dùng hơn một tiếng đồng hồ, hết nhìn trái lại nhìn phải, sau khi hoàn toàn thỏa mãn, lại tiếp tục tốn nửa giờ, cuối cùng mới kéo theo Dương Thiên Lôi đi về phía hội trường.

...

Thời gian hiện tại là gần bảy giờ.

Thời điểm bốn người tới hội trường ban khảo cổ học, sáu giờ năm mươi, còn mười phút là cuộc gặp mặt bắt đầu, lúc này trong phòng học trên cơ bản lấy bốn người làm đơn vị, nam sinh đứng phía sau, nữ sinh đứng phía trước, ngồi không ít người, Mã Hiểu Hồ đầu tàu gương mẫu, rất hăng hái, cùng với Trần Dao theo sát phía sau, Lý Ngọc điệu thấp nhả ngậm sờ sờ vào mũi xe thể thao, chậm rãi chạy theo, Dương Thiên Lôi thì nhàn tản tự nhiên, đi cuối cùng, nhân thần tục tiếp nhìn về phía Tống Hiểu Phân đang đảo quanh với vẻ mặt quần quýt và phiền muộn, nhưng trong nháy mắt để lộ vẻ kinh hãi.

Hiển nhiên nha đầu này không muốn ngồi cùng với ba tiểu nữ trong ký túc xá, vì vậy một thân một mình đi đằng sau, nhưng rất nhanh liền bị đàn lang vây quanh. Nói thế nào thì Tống Hiểu Phân cũng là người có tu vi, rất tự nhiên cảm giác được vô số ánh mắt xích xích lơ lơ nhìn chính mình, để nàng giống như ngồi trong bàn châm, rất có một số tên da mặt dày, chủ động tới bắt chuyện với nàng, muốn bỏ đi cũng không được.

Vì vậy, khi nhìn thấy Dương Thiên Lôi đang trong lúc nhìn sao, nhìn trăng rồi cuộc cũng xuất hiện, Tống Hiểu Phân lập tức kích động, vụt một cái đứng lên hô lớn:

- Dương Thiên Lôi!

- Cái gì vậy?

Dương Thiên Lôi nhìn vào xu thế muốn nhào vào lòng mình của Tống Hiểu Phân, nhất thời thân hình dừng lại, hỏi.

- Thực không nghĩ tới, chúng ta là bạn học trung học, lên đại học cũng là bạn học... Hi hi! Duyên nhân phận nha...

Tổng Hiểu Phân mang theo một tia hưng phấn nho nhỏ, như rất sợ mọi người không biết bọn họ là bạn học. lập tức đi về phía Dương Thiên Lôi. Tiểu nha đầu này bắt được cọng rơm cứu mạng, đâu còn lý do để buông tha?

- Oa... Dương Thiên Lôi a...

- Hẳn chính là Dương Thiên Lôi? Biến thái mãi phân a... Vì sao không phải là con mọt sách? Còn rất đẹp trai?

- Đẹp trai thì có lợi ích gì, cũng chỉ là thành tích tốt một chút, kính mắt màu vàng kia cũng không tệ lắm...

- Kháo... Ca cố lấy dũng khí ngồi ở đây để sao? Oành một cái, tự nhiên là bạn học thời trung học...

- Bạn học mà thôi, Huy ca đừng kích động, em xem tiểu nữ kia chỉ là người bình thường, lấy tài lực của Huy ca, từng bó từng bó tiền mặt lớn nện xuống, tiểu nữ nào mà chẳng dễ như trở bàn tay?

...

Đủ loại tiếng nghị luận nhất thời truyền vào trong tai Dương Thiên Lôi, để Dương Thiên Lôi rất không nói được lời nào, trong vòng một ngày, hẳn hoàn toàn xứng đáng trở thành đại oan gian, không duyên không cơ trở thành lá chắn, còn con mẹ nó hai lần.

Tự rước lấy họa a.

717. Chương 730: Lý Hàn Mai, Danh Nhân?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 730: Lý Hàn Mai, danh nhân?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này tổng cộng trong hội trường có hơn năm mươi người, số lượng nam nữ dĩ nhiên tương đương. Trong thời đại nam thừa nữ thiếu như đại học thực sự rất hiếm thấy, nhất là loại ngành như khảo cổ học, đa phần là thực tập bên ngoài, ví dụ như chương trình học về bàn đồ sẽ an bài cho học sinh đi dã ngoại chế tạo đồ đá, kiểm tra khảo cổ học và học chương trình về bàn đồ sẽ học tập dã ngoại, thực tập chuyên môn an bài huấn luyện kỹ năng khảo cổ các loại. Tất cả đều là thứ khiến nữ sinh bình thường phải chùn bước. Thế nhưng ngành khảo cổ học của đại học Hoa Kiếm, bao hàm cả hai giới, tình huống đều không sai biệt lắm.

Hơn nữa, đúng như suy đoán của Lý Ngọc, chỉ cần từ cách ăn mặc của mọi người, sợ rằng có tới 80% nữ sinh đến từ cùng một ngành nghề thực tế. Điều này không cần bàn cãi tương đương với vòng tròn giao tiếp làm ăn trong giới đồ cổ tương lai.

Loại tình huống của đại học Hoa Kiếm, tin tưởng các nhân tài kiệt xuất trong ngành nghề đều rất rõ ràng, vì vậy Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, sợ rằng không ít nữ sinh căn bản không phải tới với mục đích học tập, mà là tập trung vào mạng lưới quan hệ thật lớn ẩn chứa bên trong.

Trong lớp, người ăn mặc bình thường nhất chỉ sợ chính là Dương Thiên Lôi và Tổng Hiểu Phân rồi. Thế nhưng Tổng Hiểu Phân và Dương Thiên Lôi khác nhau, người ta là công chúa quanh năm ẩn cư bên ngoài, nếu như thân phận chân chính bại lộ mà nói, sợ rằng anh chàng vừa rồi không nói dùng tiền đập vào, mà là ngược lại rồi.

Tổng Hiểu Phân rất thoải mái, đương nhiên đi theo phía sau cái mông Dương Thiên Lôi, sau đó cùng ngồi bên cạnh hắn, còn hì hì cười trộm không ngừng.

Ba người Lý Ngọc đều rất nghi ngờ, thấy thế nào cũng có cảm giác quan hệ giữa Dương Thiên Lôi và Tổng Hiểu Phân không giống bình thường. Hơn nữa ba người đều đã rõ ràng thân phận kinh người và tính cách bư hãn của Tổng Hiểu Phân, nào dám có chủ ý gì. Ngược lại không phải bởi vì Dương Thiên Lôi, trước

kia để Dương Thiên Lôi theo đuổi là một chuyện, nhưng hoàn cảnh sinh hoạt của bọn họ lại rất rõ ràng, đừng nói là Tống Hiểu Phân, cho dù là chính bản thân bọn họ cũng không phải là người có thể tùy tiện yêu đương người nào đó. Nói chuyện yêu đương, chơi đùa một chút còn có thể, thế nhưng muốn đi tới bước cuối cùng lại liên quan tới ý kiến, quan hệ lợi hại của rất nhiều người, cũng có thể nó là “môn đăng hộ đối” chân thực nhất.

Chơi với Tống Hiểu Phân? Cho bọn họ mười lá gan cũng không dám. Hơn nữa, mỹ nữ trong lớp coi như rất nhiều, tuy rằng không thể so sánh được với vẻ mỹ lệ thiên nhiên của Tống Hiểu Phân, thế nhưng lại thừa phần mê hoặc, động lòng người, ngay cả trang phục cũng không chê vào đâu được!

Lý Ngọc với thân phận thân bí đối với những điều này có vẻ như rất không để ý, nhưng hẳn cũng không dám, thậm chí rất chán ghét Tống gia, tên ghê tởm chiều hôm nay không phải là người Tống gia sao? Hết giận chính là, còn bị đánh thành đầu heo. Đáng tiếc, đường tử Lý Hàn Mai sống chết không chịu nói cho hẳn, người bạn trai bư hân trong miệng Tống Hiểu Nam thế thốt phải phé hoàn toàn mới cam lòng là ai.

Lúc ngồi xuống, ánh mắt ba người Lý Ngọc lướt qua lướt lại tìm kiếm mục tiêu. Lý Ngọc còn tốt, Mã Hiểu Hồ và Trần Dao không một chút che giấu kích động trong lòng, cũng nhỏ giọng bình luận. Dương Thiên Lôi vốn không có hứng thú với điều này, với tâm cảnh trên núi không thấy mây, mỹ nữ cấp bậc nào còn chưa nhìn thấy qua? Hoặc có lẽ đã thỏa mãn? Đừng nói là mấy người Trương Tử Hàm, Lăng Hi, cho dù là đám người Tiểu Vân, Tiểu Tình qua đây, loại khí chất tu luyện giả độc nhất vô nhị như vậy xuất hiện tại nơi này, nhất định oanh động toàn bộ thế giới.

Chỉ là Dương Thiên Lôi muốn chân chính “hóa phàm”, rất chủ động gia nhập vào trận doanh ba người, ánh mắt cũng theo đó chuyển động, cũng có chút lời bình, hoàn toàn không để ý tới phần nô và lườm nguyệt của Tống Hiểu Phân, điều này khiến ba người Lý Ngọc sửng sốt, cái gì thế, biến thái mẫn phân thi vào đại học, nói tới nữ nhân cũng không chê vào đâu được, để ba người liên tiếp gật đầu.

- Buồn nôn!

Tống hiểu Phân đối với hành động có mắt không trông của Dương Thiên Lôi rốt cuộc cũng không nhin được nữa, quay đầu sang ba người Lý Ngọc, khinh bỉ thấy rõ, trực tiếp không chút che giấu nói.

- Mỹ nữ chính là ban ơn của thượng đế chọn am nhân, thân là nam nhân, chúng ta sao có lý không thưởng thức? Sao có thể không thành kính tiếp nhận? Đối với mỹ nữ mà có mắt không trông, đây chính là trời oán đất oán, càng là đại bất kính đối với thượng đế, sao lại là buồn nôn?

Để Tống Hiểu Phân không nói được gì, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên quay đầu nhìn chằm chằm vào nàng, bảo tướng trang nghiêm nói.

Ma ba người Lý Ngọc trợn to hai mắt nhìn, gật đầu như mổ thóc, vốn có chút xấu hổ khi bị Tống Hiểu Phân nói, ba người rất nhanh nhìn chằm chằm vào Tống Hiểu Phân với vẻ mặt đỏ bừng, hoàn toàn là bộ dáng đương nhiên.

Tống Hiểu Phân thực sự muốn đánh cho Dương Thiên Lôi một trận, thưởng thức mỹ nữ sao? Chính mình rõ ràng là một đại mỹ nữ, còn ngồi ngay bên cạnh người, vì sao người không thưởng thức, ngược lại có mắt không trông nhìn người khác. Lại nhớ tới bộ dáng ngay từ đầu đã không quan tâm chính mình, thậm chí còn có vẻ chán ghét chính mình của Dương Thiên Lôi, Tống Hiểu Phân hận tới nghiến răng ken két. Bất quá, lúc này đánh một trận hiển nhiên là không thể. Cái đầu nhỏ vừa chuyển, Tống Hiểu Phân cúi sát sang bên, như vô ý nói bên tai Dương Thiên Lôi:

- Cậu nói cái gì? Tôi không nghe rõ! Lập lại một lần nữa.

Dương Thiên Lôi sợ tới lui nhanh ra phía sau, cái gì thế, hai người vốn đang ngồi cùng một chỗ, Tống Hiểu Phân nghiêng đầu sang, khoảng cách giữa hai người không quá hai cm, dù là Dương Thiên Lôi cũng không chịu nổi.

- Tôi nói, mỹ nữ là thượng đế...

Dương Thiên Lôi rành rọt từng tiếng một nói lần nữa.

- Được! Đêm nay trở về để Tuyết tỷ kiến thức bộ mặt thật của cậu! Hừ hừ...

Tổng Hiếu Phân phát tay quay quay trước mặt Dương Thiên Lôi một chút. Con mẹ nó, trong tay nha đầu này không phải điện thoại di động thì là cái gì.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh đi tới, trong phòng đang loạn thành một đoàn nhất thời xuất hiện tiếng sợ hãi than thở oa oa, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía bục giảng, toàn bộ đều mở to hai mắt nhìn, cả nữ sinh cũng không ngoại lệ.

Ngay cả Dương Thiên Lôi cũng kinh ngạc nhíu mày, đây không phải là mỹ nữ lãng diễm Hummer Lý Hàn Mai hay sao?

Chiếc váy ngắn màu lam, áo màu trắng, cổ áo vốn là địa phương nên kéo xuống, viền màu lam, hai bên trái phải có đóa hoa màu xanh da trời, khiến thân hình hoàn mỹ của nàng được phụ trợ vô cùng nổi bật, nhưng khí chất toàn thân lại hoàn toàn thay đổi, mái tóc dài được thả nhẹ phía sau, toàn thân có thể tinh tế đặc biệt, xinh đẹp thanh nhã, còn có một tia thành thực tháo vát!

Nếu như không phải khí tức của Lý Hàn Mai không thể tránh được nhận biết của Dương Thiên Lôi, sợ rằng Dương Thiên Lôi đã không thể liên hệ mỹ nữ thành thực cao nhã trước mắt với Lý Hàn Mai lạnh lùng bất cận nhân tình.

- Được rồi, mọi người yên tĩnh một chút!

Lý Hàn Mai nhẹ nhàng gõ gõ bàn, ánh mắt đảo qua mọi người, thời điểm nhìn thấy Dương Thiên Lôi tựa hồ không hề quen biết, thanh âm ôn hòa nói. Tuy rằng không thể che giấu được vẻ lạnh lẽo từ sâu trong xương cốt, nhưng đã êm tai hơn rất nhiều.

Nhất thời toàn bộ phòng học đều yên tĩnh lại, nam sinh cả đám đuổi thẳng thắt lưng, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm vào lão sư mỹ lệ không thể khinh nhờn. Tuy rằng trong lớp có không ít mỹ nữ, thế nhưng so sánh với loại hình tràn đầy thành thực lẫn thanh thuần này của Lý Hàn Mai thực sự kém quá xa, cho dù là Tổng Hiếu Phân với vẻ đẹp thanh thuần cũng chỉ là một bông hoa nhỏ nhỏ đang kỳ hé nở bên cạnh đại mỹ nữ đang kỳ xinh đẹp nhất mà thôi.

- Tôi là Lý Hàn Mai...

Lý Hàn Mai mới nói xong tên của mình, toàn bộ phòng học không biết là kẻ nào đi đầu, có lẽ rất nhiều người đều đi đầu, liền bộc phát tiếng vỗ tay vang dội, thậm chí ngay cả Tổng Hiếu Phân cũng hiện rõ vẻ mặt cực kỳ hâm mộ và mơ ước nhìn Lý Hàn Mai, bộ dáng thốn thức không ngớt.

- Cô ta rất nổi danh?

Dương Thiên Lôi không khỏi Lý Ngọc, mà nhẹ giọng hỏi Tổng Hiếu Phân.

- Ngay cả nàng cũng không biết, cậu ôm cái gì vào khảo cổ học? Chẳng lẽ cậu là người sao hỏa tới trái đất!

Tổng Hiếu Phân trắng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lôi, bỗng nhiên cảm giác rất kỳ quái:

- Mỹ nữ chính tông như vậy, vì sao cậu không nhìn?

- ...

Dương Thiên Lôi không nói gì, quay đầu sang bên cạnh.

Ánh mắt của Lý Ngọc cũng lấp lánh nhìn chằm chằm vào Lý Hàn Mai, thậm chí trên mặt còn nở nụ cười đắc ý, bộ dạng này rất rõ ràng, mỹ nữ gì đó, trước mặt đường tỹ của chính mình cũng chỉ là lơ mờ không ánh sáng? Hơn nữa đường tỹ của chính mình không phải dựa vào khuôn mặt để thu được vinh dự và danh tiếng.

- Sau này tôi sẽ là chỉ đạo viên của các anh chị, cũng là chủ nhiệm lớp. Tôi đảm nhiệm khảo cổ học khái luận và chương trình học thực tiễn năm thứ ba.

- Tiếp theo, tôi điểm danh tới người nào, người đó đứng lên đáp lại. Trước tiên đơn giản quen biết lẫn nhau một chút.

Lý Hàn Mai lấy ra một tờ danh sách:

- Dương Thiên Lôi!

Dương Thiên Lôi thi vào trường đại học giành được miễn phân, được nhận tuyển từ sớm, không cần nghi ngờ chính là người đầu tiên trong danh sách, số thứ tự trong danh sách cũng chính là số hiệu cá nhân sinh viên sau này, thông thường cũng dựa theo thành tích thi vào trường đại học để xếp loại, cũng có dựa theo quê quán của sinh viên để xếp loại, các loại không giống nhau.

- Đến!

Dương Thiên Lôi đứng dậy, lên tiếng.

- Thi vào trường đại học miễn phân, rất không tồi!

Lý Hàn Mai nhìn Dương Thiên Lôi, mang theo một tia tán thưởng nói. Chỉ là Dương Thiên Lôi biết rõ, cô nàng này hoàn toàn nói theo tình thế một chút mà thôi.

Sau khi Dương Thiên Lôi ngồi xuống, Lý Hàn Mai đọc tiếp:

- Tống Hiểu Phân!

- Đến! Lý lão sư, cô là thần tượng của em nha...

Tống Hiểu Phân đứng dậy, có vẻ kích động nói.

- Trong tương lai em cũng giống như tôi, thành tích nhất định không tồi!

Tuy rằng Lý Hàn Mai nói với Tống Hiểu Phân, nhưng ánh mắt lại rất kín đáo phát nhìn trừng trừng về phía Dương Thiên Lôi.

Rất nhanh đã kết thúc điểm danh, lớp học tổng cộng có năm mươi sáu người, có hai người không tới.

- Ngày kia chính thức khai giảng, ngài mai, mọi người nghỉ ngơi một ngày đêm, từ ngày kia bắt đầu quân huấn (huấn luyện quân sự), trong vòng một tháng, hoàn toàn phong bế. Quân huấn qua đi sẽ tiến hành họp mặt lớp một lần nữa, tranh cử ban cán sự. Cô cậu nào có hứng thú có thể chuẩn bị một bài diễn thuyết trước. Tổng cộng có năm chức vị, lớp trưởng, bí thư chi đoàn, ủy viên học tập, ủy viên sinh hoạt, ủy viên thể dục, theo phương thức truyền chọn chân đủ, mặc kệ người nào, cô cậu nào có ý định gì đó, không cần phải tới tìm tôi! Được rồi, họp mặt lớp dừng lại tại đây! Các cô cậu có thể ăn uống một chút rồi tự do ra về!

Lý Hàn Mai thẳng thắn lưu loát nói.

Chỉ là thanh âm còn chưa dứt, oanh một tiếng, cả nam lẫn nữ, dĩ nhiên có non nửa rời khỏi chỗ ngồi, có người trực tiếp chỉnh đốn y phục của chính mình, lớn tiếng hô lên:

- Lý lão sư, giúp em lý một chữ đi!

Ngay cả Tống Hiểu Phân, Mã Hiểu Hổ, Trần Đào cũng trong nhóm người này.

Nổi danh như vậy sao? Trong lòng Dương Thiên Lôi buồn bực. tuy rằng không thể nhìn ra được tuổi tác thực của Lý Hàn Mai, thế nhưng khẳng định không thể quá già, hẳn là chừng giữa hai mươi lăm và ba mươi tuổi, quá già mà nói, lấy thân phận của nàng, không có khả năng không kết hôn, mà quá trẻ mà nói, nàng có bằng giáo sư nha, rất không có khả năng.

Loại tuổi tác như thế này, vì sao có thể nổi danh như vậy? So với đại minh tinh không khác nhau, còn có người muốn ký tên?

Lý Hàn Mai nhú nhú mày, nhưng nhìn bộ dáng nhiệt tình của mọi người, vẫn không thể không dừng bước chân, cánh tay ngọc rất nhanh ký tên của chính mình, sau khi ký được mấy người, nhìn xu thế của mọi người, còn có ánh mắt nhìn chăm chăm, Lý Hàn Mai mặc kệ rồi, nói:

- Sau này còn có cơ hội, ngày hôm nay dừng ở đây!

- Vì sao cậu không đi?

- Vì sao cậu không đi?

Lý Ngọc và Dương Thiên Lôi trừng đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ hỏi lẫn nhau.

- Cũng đúng, tham gia vào cuộc náo nhiệt này làm gì, sau này còn có cơ hội mà... Hắc hắc...

Lý Ngọc vừa cười vừa nói, hiển nhiên người này không có dự định bại lộ quan hệ giữa hắn và Lý Hàn Mai.

718. Chương 731: Khách Nhân

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 731: Khách nhân

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thấy Lý Hàn Mai đã rời khỏi phòng học, không muốn tiếp tục ký tên, Tống Hiểu Phân trực tiếp ngồi xuống, xách chiếc ba lô, mắt nhìn Dương Thiên Lôi:

- Chào cậu, tôi trở về!

Về thì về đi, trong nháy mắt khi xoay người lại, còn không quên cầm chiếc điện thoại màu hồng trong bàn tay nhỏ bé lắc lắc trước mặt Dương Thiên Lôi.

Không cần phải nói Dương Thiên Lôi cũng biết, mẹ của Tống Hiểu Phân khẳng định là đã giúp cô nàng mua phòng ở rồi, mà hiển nhiên cũng ở trong tiểu khu Lam Phong quốc tế, không phải ký túc xá, bằng không sẽ không điều vô dương oai trước mặt hắn như vậy rồi...

Dương Thiên Lôi không để ý tới, ngược lại nhìn về phía Lý Ngọc:

- Không tìm được mục tiêu sao?

- Không, thiên hạ to lớn, nhưng người có thể khiến cho tôi động lòng từ trước tới nay còn chưa xuất hiện... Ai...

- Đó là bởi vì ánh mắt của cậu quá cao.

- Có lẽ như vậy... Hai đứa chúng nó đã bắt đầu hành động rồi!

Lý Ngọc nhìn Mã Hiểu Hổ và Trần Đào theo sát đoàn người bước ra ngoài, ngay cả bắt chuyện với hắn và Dương Thiên Lôi cũng không, nói.

- Thanh xuân xao động, phần dưới xao động... Cậu theo bọn họ đi, đêm nay tôi sẽ không trở về ký túc xá!

Dương Thiên Lôi nói.

- A? Cậu cũng có mục tiêu rồi? Đã xác định đối phó được?

Lý Ngọc có điểm kinh ngạc nói.

- Lại nghĩ đi đâu rồi, tôi trở về nhà!

Dương Thiên Lôi không nói được gì, trực tiếp đứng dậy bước ra ngoài.

Về mặt Lý Ngọc vô cùng kinh ngạc và không giải thích được, từ lúc nào Dương Thiên Lôi có nhà? Hắn là cô nhi căn bản không phải là bí mật gì đó, mọi người đều biết, thế nhưng Dương Thiên Lôi hiển nhiên không có ý tứ giải thích, hắn cũng không tiện hỏi quá nhiều.

...

- Nào nào, các bạn, danh sách QQ của lớp chúng ta đã được tạo rồi, hoan nghênh add... Đây là số hiệu, nhớ kỹ nha, thời điểm add ghi chú rõ tên là được rồi.

- XXX, cậu nghĩ chúng ta còn giống như thời trung học sao? Có thể cho một số điện thoại hay không?

- Làm bạn gái của tôi được không?
- Xin chào mỹ nhân, làm quen một chút? Tôi là XX, XX công ty là của gia đình chúng tôi!
- Lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi liền tin tưởng, cậu chính là thiên sứ của tôi...

Đủ loại, có cao minh, có hàm súc, có giả bộ, có trực tiếp, thậm chí có những phương thức tán gái vô cùng ngu ngốc xuất hiện, không thể không nói, những đệ tử và khuê tú danh môn từ khi sinh ra đã ngâm chía khóa vàng này so với trường đại học trước kia Dương Thiên Lôi vào học sôi động và khác biệt rất nhiều, cho dù là tâm cảnh thượng thiên nhược thủy của Dương Thiên Lôi cũng phải thán phục, cho dù là hần hèn mọn trước kia, trong tưởng tượng cũng không có khả năng xuất hiện loại tình cảnh như thế này.

- Theo tôi làm gì?
- Hiểu Phân đồng học, có thể nói cho tôi biết số điện thoại và QQ của cậu hay không?
- Không thể!
- Tôi đưa cậu trở về ký túc xá!
- Không cần!
- Điều là bạn học rồi, cậu hiện tại khả năng còn chưa biết tôi, nhưng...

Nhìn đám người bao vây xung quanh Tống Hiểu Phân, Dương Thiên Lôi rõ ràng đi qua, nhưng không hề có bất cứ biểu thị gì, hần đương nhiên biết rõ Tống Hiểu Phân không đi chính là vì chờ hần. Nếu như Tống Hiểu Phân nhu nhược giống như mặt ngoài, Dương Thiên Lôi không muốn trợ giúp cũng phải trợ giúp, thế nhưng Tống Hiểu Phân không phải. Ai muốn có cử động không tốt, vậy có trò hay nhìn, hiện tại bất quá là ngại mặt mũi của bạn bè trong lớp, còn chưa bão nổi mà thôi.

Mắt thấy Dương Thiên Lôi không thèm để ý đi qua ngay bên cạnh chính mình, Tống Hiểu Phân nhất thời không nhìn được nữa, vụt một tiếng, liền đẩy mạnh đám người đang nhao nhao bên cạnh, lấy tốc độ cực nhanh nhằm thẳng về phía Dương Thiên Lôi, thực sự khiến đàn lang hoảng sợ biến sắc.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi không thấy, nhưng nhận biết lại rõ ràng thu được từng cử động nhỏ nhất của Tống Hiểu Phân, không nghĩ tới nha đầu kia không bão nổi với đám người xung quanh, ngược lại giận dữ vọt về phía chính mình, điều này còn phải suy nghĩ sao? Căn bản không hề suy nghĩ nhiều, Dương Thiên Lôi bật người bốn vó tung bay, ra roi thúc ngựa. Hần không nghĩ muốn so chiêu với hần nữ trước mắt mọi người đang trợn mắt nhìn.

- Muốn chạy?

Tống Hiểu Phân quát lớn, dồn khí đan điền, quán nhập vào hai chân ngọc, nhất thời so với tốc độ chạy nước rút của nam thanh niên khỏe mạnh còn nhanh hơn nhiều, mà Dương Thiên Lôi với thân hình cao to tự nhiên không yếu, nhất thời dưới ánh mắt trợn to mồm há hốc của mọi người, hai người nhanh như chớp biến mất trong màn đêm.

- Mãnh nữ a... Ta khát, tốc độ này, Huy ca có thể chịu đựng được sao?
- Ha ha ha... Hoa hồng có gai, ca thích loại này! Truy đuổi truy đuổi! Hai người bọn họ khẳng định không phải là quan hệ bạn trai bạn gái, ha ha...

Gã được xưng là Huy ca nhất thời co giò chạy nhanh, chỉ là chạy được hai trăm mét, đầu còn nhìn thấy bóng dáng của hai người Tống Hiểu Phân và Dương Thiên Lôi.

...

- Dương Thiên Lôi! Cậu đừng chạy, tôi sẽ gọi cho Tuyết tỷ nói trước!

Tống Hiểu Phân cuộn cuộn quán chú nội lực vào hai chân, tại thời điểm trong trường học nàng không dám quá mức khoa trương, không quá mức hò hét đuổi giết Dương Thiên Lôi mà thôi, thế nhưng sau khi rời khỏi trường học, nàng đã hoàn toàn thả cước bộ, tiếng gió thổi vù vù bên tai nghe rõ mồn một, vậy mà Dương Thiên Lôi luôn luôn đảm bảo khoảng cách hơn mười mét trước mặt nàng.

- Hảo nam không đấu với nữ, Tống Hiểu Phân, tôi không muốn đánh với cậu! Người khác không biết cậu, tôi còn không biết sao? Hơn nữa, tôi lại không thể đắc tội với cậu, cậu đuổi theo tôi làm cái gì?

- Tôi thích đuổi cậu thì đã làm sao? Cậu còn nói không đắc tội tôi?

- Vì sao tôi lại đắc tội cậu rồi?

- Cậu...

Tống Hiểu Phân tức giận đến không còn lời nào để nói, nghiêm ngặt suy xét quả thực Dương Thiên Lôi không trêu không chọc nàng, nhưng vì sao lại muốn đánh hấn một trận như vậy? Hơn nữa vì sao người này chạy nhanh tới mức này? Tuy rằng chính mình không phải cao thủ chân chính gì đó, thế nhưng trong số người bình thường đã có thể coi như người võ lâm tiêu chuẩn nha, từ khi theo Trần gia gia tu luyện được nội lực, nàng còn chưa gặp được đối thủ, lưu manh cao lớn thô kệch như thế nào đều không chịu được một cước của nàng. Mà hiện tại tuy rằng không đánh với Dương Thiên Lôi, nhưng chí ít về mặt tốc độ đã thua.

Tống Hiểu Phân phiên muộn thả chậm cước bộ, ngừng lại, tuy rằng Dương Thiên Lôi đã giảm tốc độ rồi, nhưng vẫn tiếp tục chạy rất nhanh.

- Tôi đã không đuổi theo cậu rồi, còn chạy cái gì mà chạy?

- Rèn luyện thân thể! Cậu cho rằng từ nhỏ tới lớn tôi không đánh nhau thua là trời sinh chắc?

- Hơn mười km, cậu muốn chạy về?

- Hai mươi km cũng chạy được!

Tống Hiểu Phân có điểm không nói gì, trong lòng nảy sinh ác độc, nhất thời lần thứ hai chạy lên, bắt quả lần này không tức giận như trước, rất nhanh điều chỉnh khí tức, trở nên sâu dài, nội lực trong đan điền theo các đường kinh mạch lưu chuyển không ngừng, theo sát phía sau Dương Thiên Lôi.

- Tống Hiểu Phân, đêm nay cô không tới ngủ chỗ tôi đấy chứ?

Dương Thiên Lôi giả vờ không biết hỏi thăm.

- Ngủ, ngủ thì làm sao? Tôi ngủ với Tuyết tỷ, không phải ngủ với cậu, ai cần cậu lo?

Tống Hiểu Phân bị Dương Thiên Lôi nói tới đỏ mặt lên, nhưng vẫn mạnh miệng hò hét:

- Nhiều nhất ngủ đêm nay và đêm mai! Bản cô nương đã tìm được nơi ở rồi, chỉ là còn chưa thu thập tốt mà thôi! Hừ!

...

Hai người tiếp tục chạy như vậy hơn mười km, một hơi thở chạy tới Lam Phong quốc tế.

Trước sau dùng thể mở cửa tiến vào trong tiểu khu.

Hai người không chạy tiếp, nhưng về mặt Tống Hiểu Phân vô cùng quái dị, một cao thủ võ lâm như nàng, dưới tình huống nội lực vận chuyển, tuy rằng không quá mệt mỏi, nhưng mồ hôi nhễ nhại, mà Dương Thiên Lôi lại giống như không có việc gì, toàn thân ngay cả một tia mồ hôi cũng không có, mặt không đỏ, tim không đập nhanh, hơi thở không gấp gáp. So với nàng càng giống như cao thủ võ lâm.

- Bình thường cậu rất hay chạy bộ?

- Hơn mười năm như một ngày? Từ sau lần bị đuổi đánh chưa bao giờ gián đoạn, chạy trốn cũng là một trong những kỹ năng mạnh nhất của tôi!

Dương Thiên Lôi lừa dối nói.

Chỉ là, Tống Hiểu Phân nghe lời Dương Thiên Lôi nói, nhân thân nguyên bản vô cùng hung hãn lại thay đổi. Nàng nghĩ tới những chuyện đã xảy ra khi bọn họ còn bé mà Lý Tuyết đã kể cho nàng nghe, trong lòng ngược lại có điểm vị đạo là lạ.

Hai người cùng nhau đi vào thang máy, đều im lặng không nói, để Tống Hiểu Phân càng cảm giác quái dị, nhìn vào Dương Thiên Lôi với vẻ mặt nhàn tản tự nhiên, bỗng nhiên lấy ra điện thoại đi động, mở đoạn ghi âm có chút điểm đùa giai nói:

- Tôi đã ghi lại rồi, có lẽ tôi không phải là người thích mách lẻo.

- Cậu cứ tự nhiên, Tuyệt tỷ sẽ không tính toán!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói.

Sau khi rời khỏi thang máy, vừa mới tới cửa nhà, Dương Thiên Lôi lại khẽ nhíu mày, vốn định dùng chìa khóa mở rộng cửa, nhưng lại bấm vào chuông báo.

- A? Tống gia gia, bá phụ, bá mẫu, bọn họ đã trở về...

Lý Tuyệt đang ngồi với một lão nhân khí độ bất phàm và một đôi vợ chồng trung niên xem ti vi, nói chuyện phiếm, sau khi nghe được chuông cửa, nhất thời đứng dậy nói. Ba người cũng thấy được Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân trong màn hình, nhất thời đều đứng lên.

- Thiên Lôi! Hiểu Phân, gia gia, cha mẹ của em tới!

Lý Tuyệt hô một tiếng với Dương Thiên Lôi, trực tiếp kéo tay Tống Hiểu Phân nói.

- Nha đầu con... Vì sao người đầy mồ hôi?

Mẫu thân của Tống Hiểu Phân có chút kinh ngạc hỏi.

- Con chạy bộ trở về... Gia gia... Cha... Mọi người tới đây làm gì nha, cũng không nói sớm cho người ta...

- Gia gia không đến, cháu còn chịu trở về gặp gia gia sao?

Lão nhân khí độ bất phàm mang theo một tia sủng nịch nhìn vào Tống Hiểu Phân nói, nói xong ánh mắt lại chuyển sang nhìn Dương Thiên Lôi:

- Thiên Lôi đúng không? Người thứ nhất mẫn phân, trạng nguyên toàn quốc, rất không tồi... Nhất biểu nhân tài!

- Gia gia quá khen!

Dương Thiên Lôi vừa cười vừa nói:

- Chào bá phụ, bá mẫu!

- Tốt, tốt!

Phụ thân Tống Hiểu Phân đánh giá Dương Thiên Lôi, cười nói.

- Thiên Lôi a, không phải là nha đầu của chúng ta công cháu trở về đây chứ?

Để Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân siêu cấp không nói được gì chính là, lão mama của Tống Hiểu Phân dĩ nhiên thân thiết kéo tay Dương Thiên Lôi, nói ra một câu không hiểu ra sao như vậy. Nhất thời khiến Tống Hiểu Phân biến thành một mặt trời đỏ bừng.

- Mẹ! Người nói cái gì vậy... Hắn từ nhỏ đã chạy bộ, so với người ta còn mạnh hơn!

- A a... Hiểu rồi hiểu rồi...

Lão mama Tống Hiểu Phân cười tùm tùm nói.

- Gia gia, bá phụ, bá mẫu, mọi người nói chuyện đi... Cháu cùng với Tuyệt tỷ xem TV...

Dương Thiên Lôi không nói thêm gì, kéo theo Lý Tuyệt với thần tình hơi dị dạng, trực tiếp bước về phía phòng ngủ của mình, Lý Tuyệt cười cười với bốn người, không nói thêm điều gì.

...

- Tiểu Tuyệt?

Sau khi tiến vào phòng, Dương Thiên Lô cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương, không gọi Tuyết tỷ như trước, mà kêu một tiếng Tiểu Tuyết.

- Hử? Gọi Tuyết tỷ!

Mặt Lý Tuyết đỏ lên, nói.

- Chị lo lắng sao?

- Lo lắng cái gì?

- Hắc hắc... Chị biết...

Dương Thiên Lô ôm lấy thắt lưng nhỏ gầy linh lung của Lý tuyết, nhẹ giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi, để xưng hô “Tuyết tỷ” này trở thành quá khứ đi...

- Không thể...

Lý Tuyết đẩy tay Dương Thiên Lô, trên mặt nở nụ cười mỉm ngọt ngào, nói:

- Chị không lo lắng... Là em phải suy nghĩ một chút, tất cả chờ sau khi em tốt nghiệp đại học được không? Trước đây, trong mắt người khác, em chính là một người thích phản loạn, rất bất mãn đối với xã hội, nhưng em chân chính như thế nào, chị hiểu, người khác không hiểu...

719. Chương 732: Thục Nữ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 732: Thục nữ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Tuyết hơi dừng lại một chút, lại nói tiếp:

- Mà hiện tại, em đã không phải là con người trước kia, cũng đã thay đổi hình tượng của mình trong mắt mọi người, sau này số người, các chuyện phải tiếp xúc còn rất nhiều...

- Tuyết tỷ, lời này của chị có ý tứ gì?

Dương Thiên Lô nhíu mày nói.

- Ý tứ của chị là, nhân sinh của em sẽ trở nên càng đặc sắc hơn, kiến thức càng nhiều chuyện hơn... Chị... Không thể ràng buộc em! Mặc kệ em có đáp ứng hay không, chỉ ít trong bốn năm này, chị còn là Tuyết tỷ của em, được không?

- Tuyết tỷ, chị... Không tin em? Nghĩ em sẽ thay đổi sao?

- Không phải. Thiên Lô, sau này mặc kệ như thế nào, Tuyết tỷ vẫn luôn là Tuyết tỷ của em, cũng là... Tiểu Tuyết của em. Chỉ cần em không chê chị, chị sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em... Bốn năm, chờ khi em tốt nghiệp đại học, chúng ta sẽ chính thức bắt đầu! Nghe chị đi! Chúng ta không nói chuyện này nữa!

Lý Tuyết nhìn vào Dương Thiên Lô, kiên định nói.

...

Lý Tuyết, là nữ hài thanh thuần và trong sáng giống như tên của nàng, nàng chưa từng có ước mơ tình ái chị em có thể diễn ra, từ nhỏ lớn lên cùng với Dương Thiên Lô, hai người rất vô tư, thanh mai trúc mã, nàng từ lúc bốn tuổi đã luôn sắm vai tỷ tỷ che chở, bảo hộ, thẳng cho tới một ngày, lần đầu tiên hẳn nói lên thanh âm phải bảo vệ nàng. Nàng rất lặng yên, chờ đợi một Dương Thiên Lô dần dần trưởng thành. Thân tình, ái tình từ từ tràn đầy, nhưng lúc Dương Thiên Lô còn nhỏ, mới chỉ bốn tuổi, là tình anh chị em chân

chính hay là ái tình? Lý Tuyết không biết, chỉ có thể lặng yên chờ đợi. Thân tình và ái tình, tuy rằng chỉ khác nhau một chữ, nhưng xa xôi như chân trời góc biển.

Nàng không muốn đánh võ, cuối cùng nàng vẫn phải đánh võ. Vui mừng chính là, Dương Thiên Lôi không bởi vì chuyện này mà có bất cứ thay đổi nào. Chỉ là, bởi vì nàng yêu, cho nên hấn mới yêu, hay vốn hấn đã giống như chính mình, đồng thời yêu mình?

Lý Tuyết không biết.

Yêu, là tình cảm cá nhân. Nhưng yêu chân chính, lại rất vô tư và rộng rãi.

Nếu như Dương Thiên Lôi vẫn chỉ là Dương Thiên Lôi trước kia, Lý Tuyết kiên quyết không thể nói những lời như thế này, tựa như một câu nói trong nhật ký của nàng: “Cho dù toàn bộ thế giới không có ai bên cạnh em, còn có chị ở lại cạnh em!”

Thế nhưng Dương Thiên Lôi hiện tại đã không còn là thiếu niên phản nghịch bị mọi người xem thường trước kia, hơn nữa Dương Thiên Lôi đối với nàng không có bất cứ bí mật nào, nàng khẳng định không gì sánh được, tương lai của Dương Thiên Lôi nhất định sẽ vô cùng đặc sắc, sẽ chói sáng, sẽ gặp được nữ nhân càng xinh đẹp, càng ưu tú hơn nàng...

Hấn sẽ có nhiều cơ hội và quyền lợi lựa chọn, không giống như trước đây, chỉ có chính mình.

Vì vậy, nàng không muốn bởi vì tình yêu của riêng mình mà ràng buộc hấn. Đối với hấn mà nói rất không công bằng!

Về phần đối với chính mình có công bằng hay không, Lý Tuyết căn bản không hề suy nghĩ qua.

Nàng chỉ biết làm như vậy là tốt nhất, còn Dương Thiên Lôi là bởi vì tình cảm chị em chân chính ảnh hưởng hay là ái tình, thời gian bốn năm, hấn là đủ rồi.

...

Bỗng nhiên Dương Thiên Lôi ôm chặt Lý Tuyết vào trong lòng, không nói thêm câu gì. Cảm thụ được tình cảm rộng lớn và ôn nhu tinh tế của nàng, giống như dòng nước mát trong thâm sơn sương khói, chảy qua trái tim, dịu dàng tưới mát từng góc nhỏ nhất trong cơ thể.

Không phải tu luyện, lại thắng tu luyện.

Chỉ là, trong lòng Dương Thiên Lôi lúc này không rảnh bận tâm, chỉ có nàng.

...

Nửa giờ sau truyền tới tiếng đập cửa, Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết mới nhanh chóng bước ra ngoài.

- Quấy rối hai người, Tiểu Tuyết, Thiên Lôi, tại Ma Đô có chuyện gì khó khăn, cứ việc nói với gia gia! Chúng ta đi trước!

Gia gia của Tống Hiểu Phân vừa cười vừa nói.

- Tiểu Tuyết, Thiên Lôi, suýt nữa còn phiền phức hai người chiếu cố nha đầu kia...

Tiến hai người tới tận thang máy, Tống Hiểu Phân mới thở ra một hơi dài:

- Thực phiền phức, hì hì, Tuyết tỷ, bọn họ đều dặn em phải học tập chị...

Tống Hiểu Phân vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay Lý Tuyết, đi vào trong phòng.

- Nhanh đi tắm, mới ra nhiều mồ hôi như vậy, y phục đừng dính dính...

Lý Tuyết vừa cười vừa nói.

...

- Thiên Lôi, em đã nhìn ra rồi sao?

Đợi lúc Tống Hiểu Phân đi tắm, Lý Tuyết hỏi.

- Cái gì?

- Nhà Hiếu Phân so với tướng tượng của chúng ta còn giàu có hơn nhiều, buổi sáng ngày hôm nay, gian nhà sát vách nhà chúng ta đã dọn nhà đi rồi! Sau này Hiếu Phân sẽ ở ngay bên cạnh nhà chúng ta!

- Giàu có nữa thì cũng không có quan hệ với chúng ta. Sát vách thì sát vách, đừng mỗi ngày đến làm phiền chúng ta là tốt rồi! Tuyết tỷ, ngày kia tân sinh chúng ta sẽ bắt đầu quân huấn, nói là sẽ phong bế, cần phải có thời gian một tháng.

- A? Đi nơi nào quân huấn?

- Chưa nói, chỉ nói là ngày kia tới thao trường trường học, ngoại trừ quần áo nội y tắm rửa đồ dùng cá nhân các loại, cái gì cũng không được mang đi.

- A, phỏng chừng là tới căn cứ quân sự trong Ma Đô... Quân huấn đại học nghiêm ngặt và chính thức hơn rất nhiều so với trung học, chỉ là... Đối với em mà nói không tính là cái gì. Chị vừa vận ngày kia cũng tới bàn giao công việc, bắt đầu chính thức đi làm rồi...

- Uhm, Tuyết tỷ, sau khi đi làm, chị cần phải hưng dữ một chút, học sinh trung học không hề thiếu mấy nhóc lưu manh, nếu như chị ôn nhu mềm yếu như vậy, khó đảm bảo không bị khi dễ, biết không?

- Chị tốn nghiệp trường sư phạm, còn cần phải em tới dạy sao? Yên tâm được rồi.

Lý Tuyết nói.

- Còn có, mặc kệ là nguyên nhân gì, chỉ cần có phiền phức, bất luận là phiền phức gì, nhớ kỹ gọi điện cho em, trong vòng nghìn dặm, em đều có thể xuất hiện trước mặt chị trong vài phút đồng hồ.

- Trong vòng nghìn dặm... Thiên Lô... Em nói thực?

- Ha ha... Năng lực của em vẫn còn đang tăng cường, hơn nữa tốc độ tăng trưởng rất nhanh!

Trong nháy mắt khi Dương Thiên Lô nói, thanh âm còn đang bên tai, thể nhưng thân hình lại chớp động vài lần, Lý Tuyết căn bản không hề phát hiện, coi như không hề di động qua, nhưng y phục bên ngoài ban công, hoa quả trên bàn trà, bát đĩa trong phòng bếp, lần lượt xuất hiện trong tay Dương Thiên Lô.

- Nhanh hay không?

Dương Thiên Lô mang theo nụ cười đắc ý nói.

Tuy rằng Lý Tuyết đã từng nhìn thấy qua Dương Thiên Lô bay lên, nhưng tốc độ của Dương Thiên Lô thể hiện qua lúc này lại khiến cái miệng của nàng há thật lớn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, nói không ra lời.

- Phú quý, quyền thế, địa vị, đối với em mà nói, đều là phù vân... Chỉ có Tuyết tỷ mới là tài sản quý giá nhất của em. Em không muốn chị có bất cứ địa phương nào ủy khuất chính mình, cũng không muốn chị có bất cứ tổn thương nào. Vì vậy, tuy rằng năng lực của em quá mức không thể tưởng tượng được, nhưng phải để cho chị biết...

Dương Thiên Lô rất bình tĩnh nói.

...

Quân huấn của đại học Hoa Kiếm được cử hành tại một căn cứ hải quân, tuy rằng chỉ trong thời gian một tháng, nhưng hoàn toàn dựa theo yêu cầu bộ đội tân binh tiến hành huấn luyện, mà bởi vì vấn đề đặc biệt của đại học Hoa Kiếm, hạng mục quân huấn có vẻ tương đối nặng.

Dương Thiên Lô và Tống Hiếu Phân đều chọn vài hành lý đơn giản xếp vào ba lô, thời điểm chạy tới trường đại học, trực tiếp tới thao trường. Thời điểm bọn họ tới, trên thao trường đã có rất nhiều người, dựa theo đơn vị lớp, đều tự xếp hàng đội hình bốn năm hàng. Mỗi người đều có một chiếc balo nhỏ nhỏ trên lưng, ngoại trừ nội y tắm rửa, một hai bộ quần áo và đồ dùng cá nhân đặc biệt, còn lại hai bàn tay trắng. Y phục quân huấn, đem chặn cùng với đồ dùng sinh hoạt hàng ngày sau khi tới căn cứ sẽ được phân phát.

Bí thư liên chi đoàn toàn trường lưu loát đọc hàng loạt hạng mục và trình tự quân huấn, các lớp lên báo cáo, sau đó một dãy xe quân tự màu xanh tiến vào trong thao trường, lấy đơn vị từng lớp lên xe. Những người này hầu như đều là con cái nhà giàu có, khiến bọn họ ngồi xe limousine thực ra không hề kỳ lạ, nhưng để hai ba mươi người ngồi trên băng ghế tại thùng xe, cả đếm đều hưng phấn mới lạ, hăng hái bừng bừng, nhất là tình huống nam nữ ngồi lẫn lộn với nhau như vậy, để cả đám giống như uống máu gà.

Thậm chí còn có vài tên khôn néo nhanh nhẹn nhảy lên trên thùng xe, nhiệt tình vươn móng vuốt hèn mọn trợ giúp nữ sinh lên xe.

Mã Hiểu Hồ và Trần Đào đương nhiên cũng như vậy. Chỉ có Lý Ngọc và Dương Thiên Lôi vẫn dậm chân như thường.

- Dương Thiên Lôi, cậu lên trước, còn kéo tôi lên...

Tổng Hiệu Phân thấy Dương Thiên Lôi không hề có dự định lên trước, liền nhỏ giọng nói. Tất cả mọi người đều đã lên xe, chỉ còn có ba người Dương Thiên Lôi, Tổng Hiệu Phân và Lý Ngọc. Lý Ngọc liếc mắt nhìn hai người, cũng nhảy lên xe.

- Cậu còn cần tôi kéo?

- Mẹ của tôi bảo tôi học Tuyệt tỷ, làm thực nữ, không được sao? Chúng ta là bạn học cũ, còn là bạn học bốn năm tiếp theo, cộng thêm hàng xóm, cậu chung quy không đành lòng để tôi bị đám lang kia chiếm tiền nghi đúng không?

Tổng Hiệu Phân ngẩng khuôn mặt nhỏ xinh, giống như cùng Dương Thiên Lôi kề tai tâm sự, nói nhỏ.

Dương Thiên Lôi rất không nói được gì trừng mắt liếc nhìn Tổng Hiệu Phân, nhưng vẫn nhẹ nhàng bắt người nhảy lên xe, lúc bàn tay nhỏ bé của Tổng Hiệu Phân được Dương Thiên Lôi cầm lấy, một cổ lực lượng cực mạnh truyền tới, nhất thời giống như chiếc lá nhỏ, không cần dùng lực liền dễ dàng nhảy lên xe, khiến Huy ca đưa tay bắt chuyện nửa ngày vẫn không hề được chú ý, đỏ mặt vì đổ kị và hận thù nhìn chằm chằm Dương Thiên Lôi.

...

Một loại xe quân sự tạo thành một hàng dài, thùng xe giống như thùng sắt bị bao lại để tuyệt đại đa số những đệ tử con nhà giàu này cảm giác ngứa ngáy hơn rất nhiều so với ngồi xe thể thao xịn nhất, một đường hát vang, một đường sỏi tru liên tiếp, một giờ sau, còn lâu mới tới mục tiêu đã định, cuối cùng cũng dần dần yên tĩnh lại, bắt đầu giao lưu quen thuộc nam nam nữ nữ với nhau.

- Chào, Dương Thiên Lôi đúng không? Thành tích rất lợi hại a, cậu nhất định có chỉ số thông minh cực cao! Tôi là Thượng Quan Huy, cha của tôi là chủ tịch tập đoàn Hoa Nghị, sau này tập đoàn Hoa Nghị cũng là tôi phụ trách rồi, chờ khi tốt nghiệp đại học, đi Hoa Nghị, tôi tuyệt đối sẽ chiêu cố huynh đệ, tuyệt đối không bạc đãi cậu!

Thượng Quan Huy gò tương đối gần Dương Thiên Lôi, trên mặt mang theo nụ cười mỉa đặc thù của đệ tử quần áo lụa là, vành vào rầm rầm nói với Dương Thiên Lôi. Trên thực tế, lời nói này có mục đích tập trung vào Tổng Hiệu Phân cách hẳn không xa.

- Đúng vậy, Huy ca chính là đại thiếu chân chính, có thể ở cùng một ký túc xá với Huy ca thực sự là vinh hạnh... Ha ha, huy ca, tương lai cũng chiêu cố tiểu đệ một chút!

Dương Thiên Lôi chỉ cười cười, không hề có bất cứ biểu thị gì, một gã ngay bên cạnh Thượng Quan Huy nhất thời nín thở nói.

- Điều này còn phải nói! Dương Thiên Lôi, thế nào?

- Đến lúc đó tôi sẽ suy nghĩ, loại người như tôi trời sinh đã thích nghiên cứu, chỉ cần tôi thấy hưng thú, tất cả đều phải nghiên cứu thấu triệt. Công tác, tôi không có bao nhiêu hưng thú! Tổng Hiệu Phân, cậu hẳn là có hứng thú đúng không?

Dương Thiên Lôi dung nhập vào sinh hoạt của người bình thường, có điểm không chịu nổi loại bức khí này, nhưng vẫn rất đầu nhập trên đũa Tổng Hiệu Phân.

- A? Hiểu Phân có hứng thú sao? Cậu xinh đẹp như vậy, chỉ cần cậu nguyện ý, đến lúc đó vị trí tổng giám đốc tập đoàn Hoa Nghị chính là của cậu...

Tổng Hiểu Phân an vị bên cạnh Dương Thiên Lôi, tuy rằng vẫn quyết định làm thực nữ một thời gian, thể đầu đầu thể chống lại được Dương Thiên Lôi vô sỉ như vậy? Chính mình không hề chọc gì vào hắn? Rõ ràng là cố ý! Vì vậy, bàn tay nhỏ bé của Tổng Hiểu Phân căn bản không hề có bất cứ do dự nào, liền lặng lẽ chuyển tới thắt lưng của Dương Thiên Lôi, dùng lực lượng rất lớn, một mặt nhéo vặn, một mặt mang theo nụ cười ngọt ngào, nhưng thấy thể nào cũng có điểm quái quái, quay sang Thượng Quan Huy nói:

- Vị trí tổng giám đốc quá nhỏ rồi, chủ tịch được không?

720. Chương 733: Cô Đơn

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 733: Cô đơn

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ách... Thành! Chỉ cần cậu nguyện ý, đừng nói là chủ tịch, chính tôi cũng có thể tặng cho cậu! Xưa có Ngô Tam Quyết trung quan nhất lộ vì hồng nhan, nay có ta...

Người này đang định nói một câu ngưi bức, nhưng thương cảm vốn từ thiếu thốn không tìm được câu nào thích hợp.

- Nay có Thượng Quan Huy đưa tài sản hàng tỉ vì Hiểu Phân!

Kể vừa mới chụp mộng ngựa chuyển suy nghĩ, há mồm nói.

- Đúng đúng đúng... Tự nhiên quên mất câu này... Ha ha ha...

- Phi phi, ta mới không hiềm lạ! Không đùa giỡn với cậu nữa!

Tổng Hiểu Phân đỏ mặt nói, không nghĩ tới người này vô sỉ tới như vậy, nhưng loại vô sỉ thản nhiên này, ngược lại không hề phản cảm, chuyển hướng sang Dương Thiên Lôi nói:

- Cậu là đầu gỗ sao? Tôi đối với cậu như vậy... Nhiều ít cũng có điểm phản ứng mới đúng?

Ngay cả nội lực trong đan điền Tổng Hiểu Phân cũng đã dùng tới một tia, nếu tăng thêm chút nội lực sợ là giật luôn da thịt của Dương Thiên Lôi xuống, thể nhưng dù vậy Dương Thiên Lôi không hề có một chút phản ứng nào, phẳng phất giống như không phải cấu véo hắn.

Chỉ là, Tổng Hiểu Phân đang cấu véo Dương Thiên Lôi, chỉ có hai người bọn họ biết, người khác không thấy được. Mà Tổng Hiểu Phân nói tuy đã hạ giọng rất thấp, nhưng thanh âm vẫn tương đối rõ ràng, nhất thời khiến mọi người trong thùng xe nghe được.

Một tiếng kinh hô truyền ra, tất cả các ánh mắt đều chuyển sang nhìn Dương Thiên Lôi và Tổng Hiểu Phân. Nam sinh tràn ngập ước ao và đổ kị, cái gì thể, đây chính là truy ngược a! Mà tâm tình của tuyệt đại đa số nữ sinh đều vui vẻ, nguyên nhân rất đơn giản, tuy rằng Tổng Hiểu Phân không có của cải gì đó, thể nhưng tướng mạo không phải các nàng có thể so sánh được, hiện tại, Tổng Hiểu Phân được vây chính giữa đàn lang như vậy, đối với Dương Thiên Lôi cũng không hề có của cải, chỉ là thành tích tương đối tốt, đã biểu lộ tình cảm, chuyện này đối với bọn họ mà nói chính là chuyện tốt, như vậy sẽ khiến mấy người như Thượng Quan Huy sẽ chuyển ánh mắt vào các nàng.

Khuôn mặt của Thượng Quan Huy lập tức trở lên tái xanh.

Tổng Hiểu Phân cũng phát hiện ra dị dạng, nhất thời khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, vốn muốn lập tức giải thích, nhưng lại nghĩ tới Thượng Quan Huy vừa rồi biểu lộ không chút kiêng kị, lời tới cổ liền nuốt trở về.

- Huynh đệ, cậu nên chấp nhận đi... Bằng không sẽ bị trời oán, đất oán, người oán a...

Nhìn Dương Thiên Lôi với vẻ mặt há hốc mồm không nói gì, Lý Ngọc tương đối bình tĩnh không nhin được vỗ vỗ vai Dương Thiên Lôi, nói.

- Chấp nhận cái lông a? Cô ấy nói chính là véo tôi!

Dương Thiên Lôi quái dị nhìn sang Tống Hiểu Phân đang đỏ bừng mặt, đưa tay ra phía sau cầm bàn tay nhỏ bé của Tống Hiểu Phân nhắc lên nói.

- Ha ha ha ha...

Nhất thời toàn bộ thùng xe đều bộc phát tiếng cười vang.

- Tôi bóp chết cậu, tôi bóp chết cậu, tôi bóp chết cậu... Hồn đản!

Khuôn mặt Tống Hiểu Phân hồng như táo chín, hai bàn tay nhỏ liều mạng cấu véo trên người Dương Thiên Lôi, khiến tiếng cười trở nên càng vang dội hơn.

- Dừng dừng, tôi có phản ứng không được sao?

Dương Thiên Lôi bắt lấy cổ tay Tống Hiểu Phân, nói:

- Thục nữ... Thục nữ...

- Hừ!

Tống Hiểu Phân nghiêng răng ken kén quay mặt nhìn sang chỗ khác, nhìn những cây cối, hình cảnh bay nhanh về phía sau, chỉ là chỗ sâu trong nhãn thần lại ẩn chứa một tia “bi thương” không thể nói rõ thành lời. Điều ngoa, bực hân, quật cường, có lẽ là bởi vì từ nhỏ nàng đã phải chịu đựng bệnh tật, so với nữ hài tử bình thường nàng càng thêm kiên cường hơn, cũng sẽ càng thêm ngụy trang, ngụy trang hải lòng, ngụy trang không lo nghĩ, để những người thân xung quanh mình không phải lo lắng suy nghĩ.

Nàng mới chỉ có mười tám tuổi, giống như một đóa hoa sắp tới thời kỳ nở rộ nhất, đẹp nhất, chỉ là, chỉ có nàng và Trần gia gia biết được, khi nụ hoa hoàn toàn nở ra, cũng chính là thời khắc chói sáng nhất trong sinh mệnh của nàng, không có quá trình héo tàn, càng không có già yếu, nàng tại thời khắc xinh đẹp nhất của chính mình rời khỏi thế giới này.

Cửu âm tuyệt mạch.

Nàng vốn tại thời điểm mười một tuổi đã sớm chết đi, nàng có thể khỏe mạnh sống sót tới bây giờ đã là ông trời ban ân cho nàng, nàng còn cầu cái gì?

Thiếu nữ hoài xuân, ai không hoài?

Thế nhưng nàng không để cho bất cứ kẻ nào cơ hội, luôn luôn dùng nắm tay của mình khiến các nam hài bày tỏ với mình phải cảm nín, phải tránh như rắn rết!

Năm tháng tuổi xuân, tình tình khả ái chính là vùng cấm của nàng. Nàng không muốn trogng tương lai sẽ tăng thêm không muốn rời đi, cũng không muốn cho bất cứ người nào phải chịu đựng đau khổ.

Nàng tựa hồ như thiên sứ gãy cánh, rơi xuống thế gian, mất đi đôi cánh mãi mãi.

Tử vong, đã định trước là phương thức duy nhất nàng có thể trở về thiên đường.

Về phần chân mệnh thiên tử mang cửu dương tuyệt mạch hư vô mờ ảo kia, nàng căn bản không hề có mong đợi xa vời. Bởi vì cho dù có, cũng không có khả năng gặp được cao nhân giống như Trần gia gia, mười một mười hai tuổi sợ là đã tử vong rồi.

Nàng gặp Dương Thiên Lôi, một Dương Thiên Lôi đặc biệt, bởi vì hắn là bạn cùng lứa tuổi, không hề biểu hiện ra bất cứ tâm động nào đối với nàng, càng không hề có bất cứ ý đồ tiếp cận đối với nàng.

Điều này khiến nàng cảm giác đặc biệt, lại không cần phải lo lắng, có thể thoải mái bày ra các mặt tâm tình của nàng.

Trong ngày đêm gặp nhau hai lần, bởi vì còn ô, lần thứ ba gặp lại. Tựa hồ đã định trước là người khách qua đường vội vã, nàng cũng chưa bao giờ suy nghĩ quá nhiều, trong thời gian một tháng trước khi thi vào trường đại học, tin tức của Dương Thiên Lô không ngừng truyền vào trong tai nàng, mặc dù nàng có điểm kinh ngạc về sự chuyển biến của hắn, nhưng vẫn rất đậm nhiên như cũ.

Không nghĩ tới lần thứ hai ngoài ý muốn gặp nhau trên chiếc xe lửa, còn để nàng gặp Lý Tuyết cảm giác phi tường hợp ý.

Càng không nghĩ tới chính là, hai người dĩ nhiên trung hợp học chung một ban.

Ái tình và vùng cấm, tình bạn có thể sao? Tình bạn với Tuyết tử, tình bạn với hắn, có thể sao?

Nàng không cô độc, nhưng cô đơn.

Không ai biết, nàng khát vọng tình bạn, tình yêu như thế nào!

Nàng có thể cảm giác được Dương Thiên Lô không yêu nàng, bởi vì nàng biết, người hắn yêu là ai. Nhưng đây chính là kết quả mà nàng muốn, không phải sao?

Nhưng đúng vào lúc này, dưới sự tâm động của nàng, muốn cho Dương Thiên Lô không yêu đối với chính mình, ngăn cản những người nàng cần bản không thể chịu đựng được sự theo đuổi, Dương Thiên Lô lại nói ra, nàng cũng cố nén không nói.

Tâm tư của nữ nhân rất tinh tế!

Nàng là nữ nhân!

...

Tuổi thanh xuân máu nóng, tình yêu tuổi thanh xuân, vĩnh viễn là đề tài không nói hết. Cho dù là những đệ tử nhà giàu này cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh giàu sang, mưa dầm thấm dất tạo thành tâm cơ, ngạo khí, lợi thế, nhưng chung quy vẫn chỉ là thiếu nam thiếu nữ mười tám tuổi, chưa chân chính trải qua chảo nhuộm của xã hội, hoặc nhiều hoặc ít còn mang theo chút tâm tình thiếu niên nên nó. Mặc dù là Thượng Quan Huy bức khí mười phần cũng không ngoại lệ, cùng với loại người bề ngoài tỏ vẻ đạo mạo nhưng sâu trong xương cốt coi mạng người như cỏ rác căn bản không thể đánh đồng.

Hàng trình hơn hai giờ mới tới nơi, ngoại trừ một số ít người bị say x era, đối với đại đa số mọi người mà nói, chỉ giống như một chút trải nghiệm nho nhỏ liền trôi qua.

Sau khi tới căn cứ quân đội thần thánh trang nghiêm, thần tình của Dương Thiên Lô vô cùng kinh ngạc, toàn bộ đều được bao phủ bởi tinh khí tận trời, vô số đạo tinh khí rời rạc nhưng thần kỳ cô đọng với nhau, loại cảm giác này giống như tinh khí của cao thủ tuyệt đỉnh đứng ngay trước mặt.

...

Tuy rằng đã tới thời điểm buổi trưa, nhưng hơn hai người học sinh vẫn bị tập trung tới một thao trường rất rộng lớn, thủ trưởng đại biểu cho bên phía bộ đội và phó bí thư đảng ủy đại biểu cho trường học lần lượt lên phát biểu theo hai phong cách hoàn toàn khác nhau, lấy đơn vị lớp cấu thành một đội, ba bài cấu thành một liên. Được ba vị liên đội trưởng, cũng chính là những chỉ đạo viên trong quân huấn lần này dẫn tới khu ký túc xá được an bài từ trước.

- Các vị đồng học, hiện tại tuyên bố số hiệu ký túc xá của từng người, trên cửa mỗi phòng đều có dán danh sách cần thận, trang phục quân huấn của mọi người, đồ dùng sinh hoạt, chăn đệm đều đã để tại chỗ của mọi người. Dương Thiên Lô, khu nam sinh phong 301, Tổng Hiệu Phân, khu nữ sinh phòng 401...

Một quân nhân nhìn qua nhiều nhất hai mươi tuổi, làn da hơi đen, thoát nhìn cực kỳ cường tráng, cũng chính là chỉ đạo viên của đám người Dương Thiên Lô, thanh âm to rõ, đọc tiếng phổ thông không quá tiêu chuẩn rất nhanh.

- Cho mọi người thời gian mười phút đồng hồ, thay thay đổi y phục quân huấn! Trong lúc quân huấn, bất luận kẻ nào cũng không được mặc bất luận quần áo lố lăng nào. Giải tán.

...

Tiểu mỹ nữ cấp bậc hoa hậu học đường Tống Hiểu Phân, dưới trang phục thống nhất, càng để lộ vẻ xuất chúng hơn người, làn da trắng nõn mịn màng, đôi con mắt to tròn, cái miệng anh đào chúm chím, mang theo quân mạo, chỉ là, nàng bị Dương Thiên Lô khiến có chút “bi thương” vừa rồi, biểu tình toàn thân hiện tại cực kỳ nghiêm túc. Dương Thiên Lô rất rõ ràng, từ sau khi nha đầu nói ra câu nói kia, cho tới bây giờ vẫn chưa nói tiếp câu nào.

Mà đám mỹ nữ xung quanh, sau khi bỏ đi trang phục hàng hiệu hấp dẫn ánh mắt của mọi người, tất cả đều có vẻ mất đi màu sắc rất nhiều.

- Vị nữ đồng học này, đứng lại! Mời đóng cúc đầy đủ!

Khi một nữ sinh muộn đủ hai phút đồng hồ, khoan thai tới trễ, khi tới mới vội vàng xếp vào hàng, vị huấn luyện viên tuổi còn trẻ nhieu mày, lớn tiếng nói.

Nam nữ đồng học đều chuyển ánh mắt nhìn về phía nữ sinh này. Nhất là tuyệt đại đa số nam đồng học có trái tim loài sói đều tập trung vào bộ ngực căng tròn của cô ta! Không thể không nói, nữ sinh này trong khoa khảo cổ học tuyệt đối là người thu hút sự ưu ái của nam sinh nhất ngoại trừ Tống Hiểu Phân ra, tên là Chu Viện Viện.

Khuôn mặt bình thường, nhưng nàng lại sở hữu vóc người giống như ma quỷ, khiến nam nhân đối với dung mạo của nàng không tính toán nhiều lắm.

Phải biết rằng, bất cứ nam nhân bình thường nào cũng không thể chống đối được hình ảnh nổi tiếng đứng che lán vấy trước đường sắt ngầm tại New York chạy qua thối tốc lên!

Chu Viện Viện ngừng lại, thần tình phi thường bình tĩnh, mang theo một tia mỉm cười tràn đầy mê hoặc, nhìn vào huấn luyện viên mặt lạnh, nói:

- Anh tới đóng thử xem?

Một câu nói khiến huấn luyện viên vốn có khuôn mặt đen nhanh, dần dần biến thành màu tím đỏ, nói không ra lời.

- Cáp cáp... Juliet, để Jack ta tới giúp nàng được không?

Trong đám người có một đầu soi tru đùa giỡn nói.

- Giúp cái lông a... Loại áo ngực của Juliet này cần phải đặc chế mới được.

- Đứng vào hàng!

Huấn luyện viên rất ghen lời nói, ánh mắt nhìn không được liếc nhìn đôi ngọn núi thực sự quá mức to lớn kia. Không có biện pháp, điều này không thể trách được người ta, thực sự là nơi nào đó trên y phục được phát quá mức nhỏ bé, nếu như mạnh mẽ cái toàn bộ cúc mà nói, sợ rằng thở mạnh một cái khe bật cúc rách toạc.

Sinh hoạt quân huấn chính thức bắt đầu rồi, một bàn sáu người vây cùng một chỗ, sau khi để những đệ tử nhà giàu ăn những thức ăn bình thường không buồn động đũa, cho thời gian nửa giờ nghỉ ngơi, liền trực tiếp bắt đầu luyện đi đều bước khô khan chán nản dưới mặt trời hè chói chang.

Dương Thiên Lô cũng không bởi vì đặc thù của chính mình mà có bất cứ không kiên nhẫn nào, ngược lại tâm bình khí hòa, so với tuyệt đại đa số đệ tử nhà giàu đều dụng tâm hơn, đương nhiên hẳn cũng không để chính mình hiển hiện bất cứ đặc thù nào.

Bất quá, chỉ kéo dài được nửa giờ, đủ loại tiếng báo cáo xuất hiện, có giả bộ cảm mạo, có giả bộ gấp đi tiểu, có bị tiêu chảy, có bị đau đầu, có bị cảm nắng, có kỳ sinh lý tới... Dủ loại lý do vô cùng ngu xuẩn xuất hiện!

721. Chương 734: Xung Đột

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 734: Xung đột

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Càng khôi hài chính là, toàn bộ lớp học có hơn hai mươi nữ sinh, dĩ nhiên có tới hơn mười người báo cáo tới kỳ sinh lý, gần nửa nam sinh thì biết thành người bệnh thận yếu...

Càng nguơ xoa hơn nữa chính là, đi đi lại lại, thừa dịp ánh mắt của huấn luyện viên dời đi chỗ khác, ba một tiếng “té xỉu” rồi.

Những biện pháp muôn hình vạn trạng của những đệ tử con nhà giàu này khiến Dương Thiên Lôi mở rộng đầu óc, hẳn đã từng trải nghiệm qua quân huấn, đâu có khoa trương tới mức này?

Khuôn mặt của huấn luyện viên đã tái rồi, nếu như là tân binh, đã sớm dùng chân dùng tay nói chuyện, nhưng bọn họ không phải. Tuy rằng cấp trên đã từng nói qua, những học này quân huấn lần ày tuyệt đại đa số đều là nhị thể tổ, đời nhà giàu thứ hai, ăn chơi trác táng, sẽ rất khó thu thập, thế nhưng không nghĩ tới đạt trình độ này. Bất quá, hẳn cũng không cấp bác, mấy vấn đề đau đầu này, hẳn không thể miệt mài theo đuổi.

Không có biện pháp, nữ sinh nói là đến kỳ sinh lý rồi, hoặc là tới lúc buồn đi vệ sinh, hẳn chung quy không thể cùng tới WC kiểm tra đúng không?

Chỉ có thể giao cho trường học tự mình xử lý, bằng không quân huấn này căn bản không thể triển khai.

Gần sáu mươi học sinh, hiện tại có thể bảo trì tiếp tục huấn luyện ngay cả hai mươi người cung không tới, huấn luyện cái gì?

Những lớp khác cũng có tình huống không sai biệt lắm.

...

Đêm đó, huấn luyện viên mặt lạnh cầm văn kiện quyết định của trường học, lần lượt tới từng phòng một đọc rõ ràng, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt.

Đến kỳ sinh lý? Được, dẫn tới chỗ lão sư nữ tự mình kiểm tra, người nói dối, đuổi học!

Vội vàng đi tiểu? Được, trước khi bắt đầu huấn luyện phải tự giải quyết tốt, bằng không mang nước tiểu huấn luyện tiếp!

Cảm mạo nóng đầu, bị bệnh? Được, lập tức tới y viện của quân đội kiểm tra toàn bộ, người giả bệnh, đuổi học!

...

- Uy, cảm giác ngày hôm nay thế nào?

Không để ý tới tiếng than trời trách đất ngắt thời khắp nơi, Dương Thiên Lôi thừa dịp trước khi đi ngủ, gọi điện thoại cho Lý Tuyết.

Nghe được thanh âm của Dương Thiên Lôi, trên khuôn mặt thanh tú của Lý Tuyết để lộ một tia mỉm cười ngọt ngào:

- Uhm, rất tốt, trường học an bài chị đảm nhiệm khóa tiếng Anh năm nhất, hai ban, tổng cộng 11 giờ dạy đọc, còn có 2 giờ dạy học phù đạo!

- Nhẹ nhàng như vậy? Em nhớ các lão sư thời trung học rất bề bộn nhiều việc a...

- Chị là lão sư mới, vẫn còn đang trong thời kỳ thực tập, phỏng chừng là trường học sợ chị không lo liệu hết được...

Lý Tuyết nói.

- Tuyết tỷ là ưu tú nhất, sao có khả năng không lo liệu hết? Được rồi... Tuyết tỷ, có thu được hoa sao?

Dương Thiên Lôi dò hỏi, nguyên lai trong nhật ký, Lý Tuyết trong ngày đầu tiên tới trường nhận công tác đã thu được một bó hoa hồng trắng suốt ba năm như một gửi tới, nhưng chưa từng tiếp nhận qua. Mà ngày hôm nay Chu Vi Đào đã chết, nàng còn có thể thu được sao?

- Hoa? Hoa gì?

Lý Tuyết nghi hoặc một lúc, nhất thời có chút kinh hỉ nói:

- Em... Em gửi hoa cho chị rồi? Vì sao chị không nhận được?

- Khụ khụ...

Dương Thiên Lôi nhất thời toát mồ hôi, vội vàng nói:

- Em quên rồi, định chính là ngày mai... Được rồi, chúng em bắt đầu giờ ngủ rồi. Chị cũng nghỉ ngơi sớm.

- Chỉ được gửi một lần, sau này không được phép lãng phí... Tạm biệt...

Lý Tuyết nở nụ cười ngọt ngào, ngốc ngốc hồ hồ nhìn điện thoại, hoa có lẽ chỉ là hoa bình thường, nhưng người khác nhau, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau. Đã từng vô số lần nhận được hoa từ Chu Vi Đào, thế nhưng chỉ là gây cho nàng áp lực mà thôi. Mà hiện tại mặc dù chưa thu được, nhưng lại khiến lòng của nàng tràn ngập ngọt ngào vui vẻ.

...

- Tút... Tút...

Lý Hàn Mai đang trong bồn tắm nước nóng, vẻ mặt thản nhiên tự đắc và thích ý, nghe được điện thoại chuyên dụng truyền tới tiếng chuông, khẽ nhíu mày, ai lại gọi điện lúc này? Lẽ nào có tình huống rồi? Lý Hàn Mai bất chấp mặc quần áo, chỉ dùng khăn tắm bao phủ lấy thân thể mị hoặc của chính mình, liền bước ra khỏi phòng tắm, cầm lấy điện thoại đang rung động đổ chuông không ngừng, khi nhìn thấy tên biểu hiện trên điện thoại, Lý Hàn Mai nhất thời nhướn mày, hận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

- Không quân huấn, lúc này gọi điện thoại làm gì? Còn dùng số chuyên dụng?

- Hiện tại là sáng sớm sao? Hơn nữa cô cũng chưa đưa cho tôi số điện thoại riêng! Tôi có việc, muốn nhờ cô hỗ trợ!

Dương Thiên Lôi nói thẳng.

- Nói!

Lý Hàn Mai phiền muộn đáp lại. Vừa nói, một mặt cầm điện thoại di động, lần thứ hai bước vào bồn tắm.

- Giúp tôi mua một bó hoa hồng, ngày mai buổi trưa đưa tới địa phương tôi ở. Tiền tôi sẽ trả lại sau.

- Chỉ việc này?

- Uh.

- Được. Số hiệu riêng của tôi là 13, nhớ cho kỹ, sau này không phải chuyện công, đừng dùng số chuyên dụng!

Lý Hàn Mai nói xong liền trực tiếp tắt điện thoại.

Chỉ tiếp một cuộc điện thoại có cần phiền phức như vậy hay sao? Dương Thiên Lôi thực sự không giải thích được, hần cần bản không biết, hần gọi điện thoại đích xác không phải thời điểm thích hợp. Hoàn hảo, Lý Hàn Mai đã đáp ứng rồi, bằng không Dương Thiên Lôi chỉ đành tự mình trở về một chuyến. Không có biện pháp, hần chỉ có thể dăm lao đành theo lao, đến bù đắp một câu nói đau trứng của hần, hần cảm ứng được thời điểm chính mình nói tặng hoa cho Lý Tuyết, nàng hài lòng cỡ nào, hần thậm chí có thể tưởng tượng được trên má lúm đồng tiền của nàng có bao nhiêu ngọt.

...

Mấy ngày tiếp theo, Dương Thiên Lô đã hoàn toàn coi chính mình như người phạm, thu liễm tất cả thần thức, lấy thể xác và tinh thần của người cảm nhận mọi thứ xung quanh, quả nhiên đúng như hần suy đoán, năng lượng bản nguyên trong đan điền tăng trưởng với tốc độ nhanh hơn rất nhiều, cũng để Dương Thiên Lô rõ ràng hơn, hần lần này đích xác là một lần “hóa phạm” đặc thù.

Mà những học sinh khác, dưới chế độ hung tàn của trường học, cũng chỉ đành phải phục tùng mệnh lệnh, chuyên tâm huấn luyện. Thời gian làm việc nghỉ ngơi quy luật tới cực điểm cùng với huấn luyện viên gần như dẫn dắt bọn họ, để những nam sinh, nữ sinh nhà giàu vô cùng khuyết thiếu rèn luyện đau đớn không thôi, nhưng vẫn phải kiên trì, nhất là dưới ánh nắng mặt trời hè chói chang, mồ hôi đầm đìa luyện đi đều, đừng nói là nữ sinh, cho dù là một ít nam sinh thể chất hơi yếu một chút cũng xuất hiện tình huống choáng váng ngã xuống đất.

Mà Lý Ngọc thoát nhìn như rất nhả nhận lại có biểu hiện phi thường kinh người, tất cả các hạng mục quân huấn tựa hồ căn bản không cần phải huấn luyện liền có thể làm được gần như hoàn mỹ, thậm chí ngay cả huấn luyện viên cũng không thể bắt được mao bệnh gì đó. Luyện quân thể quyền càng uy vũ sinh gió, dùng cách nói của huấn luyện viên mặt lạnh, người này trời sinh đã là người thích hợp tham gia quân ngũ rồi. Trong lúc nhất thời khiến danh tiếng của Lý Ngọc tăng lên rất lớn, liên quan tới không ít nữ sinh đều đánh mắt đưa tình!

Bất quá, để Dương Thiên Lô có điểm kỳ quái, Tống Hiểu Phân vốn có công phu trong người, cho dù ngày thứ hai cười cười nói nói với hần, phảng phất như tất cả khôi phục bình thường, thế nhưng sau vài ngày trôi qua, khuôn mặt nhỏ nhắn nguyên bản rạng ngời ánh sáng, tràn ngập tinh thần phấn chấn và sức sống của nàng dĩ nhiên càng lúc càng kém hơn, thậm chí còn mang theo một tia tái nhợt bệnh trạng. Thời điểm huấn luyện bình thường đều là mồ hôi đầm đìa, nữ sinh cũng đổ mồ hôi nhễ nhại, phía sau áo trên cơ bản là ướt đầm, thế nhưng toàn thân trên dưới Dương Thiên Lô lại không hề có một chút dấu hiệu toát mồ hôi nào.

Ngay từ đầu Dương Thiên Lô còn tưởng rằng Tống Hiểu Phân “giả bộ thực nữ”, thế nhưng ngày hôm nay, Tống Hiểu Phân dưới ánh nắng chói chang, thân thể thường thường xuất hiện run rẩy nho nhỏ rất khó để người khác phát hiện.

Dương Thiên Lô đương nhiên nhớ kỹ lời nói của Tống Hiểu Phân với Lý Tuyết, chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân mấy ngày hôm nay càng không luyện Thái Cực Quyền như bình thường.

Điều này khiến Dương Thiên Lô phải buông ra thần thức của chính mình.

Đối với Tống Hiểu Phân, có thể không có “yêu”, nhưng dù sao cũng là bạn bè, hơn nữa Dương Thiên Lô có thể cảm ứng được, Tống Hiểu Phân là một nữ hài tốt rất đáng yêu, nếu như là hần đã từng hẹn mọn trước kia, chỉ sợ đã sớm có suy nghĩ truy đuổi rồi, chỉ bất quá hiện tại hần không có, cũng không có loại tâm tư như vậy mà thôi.

Sau khi cảm ứng được tình huống của Tống Hiểu Phân, lông mày Dương Thiên Lô hơi nhăn lại. Nội lực trong đan điền của nha đầu này trở nên suy yếu ảm đạm, thậm chí còn bị một cỗ năng lượng âm lãnh tới cực điểm quán chặt, phảng phất như một điểm nội lực cuối cùng cũng sẽ bị thôn phệ.

...

- Mấy ngày nay cậu không luyện Thái Cực Quyền?

Sau khi quân huấn liên tục hơn một giờ, thời điểm nghỉ ngơi mười phút đồng hồ, tất cả mọi người đều chạy vào vào những chỗ mát mẻ nhất, mà Tống Hiểu Phân không để ý tới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người, một mình một người ôm chân ngồi xuống dưới ánh nắng chói chang. Dương Thiên Lô không quản người khác thấy thế nào, trực tiếp đi tới bên người Tống Hiểu Phân, ngồi xuống rồi hỏi.

- Vì sao cậu biết?

- Vì sao không luyện?

Dương Thiên Lô không trả lời, mà hỏi ngược lại.

- Tôi... Không có thời gian luyện.

Tổng Hiểu Phân nghĩ một đằng nói một nẻo.

- Tuy rằng quân huấn nghiêm mật, nhưng thời điểm sáng sớm không ai tới quân camp, nếu không luyện, tôi nhìn cậu rất yếu rồi... Đây là bệnh của cậu!

- Hì hì... Dương Thiên Lôi, đây là cậu quan tâm tôi sao? Là Tuyết tỷ nói cho cậu biết tôi có bệnh đúng không?

Nghe được câu nói của Dương Thiên Lôi, Tổng Hiểu Phân dĩ nhiên không tim không phổi nở nụ cười, nhìn vào Dương Thiên Lôi hỏi, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kí lại để nụ cười của nàng mất đi thần thái ngày xưa.

- Tôi chỉ không muốn cậu một đầu ngã xuống đây, mắt mặt người Hàm Thành chúng ta... Hiện tại xin nghỉ trở về luyện đi!

- Bác sĩ sẽ không tra được bệnh của tôi đâu, cậu muốn tôi bị đuổi học a?

Tổng Hiểu Phân thấp giọng nói:

- Cậu nhanh nhanh đi thôi, mọi người đều nhìn chúng ta, huấn luyện viên tới...

Thời điểm Tổng Hiểu Phân đang nói, huấn luyện viên mặt lạnh đã bước tới gần.

Trong lúc quân huấn, có quy định bằng văn bản rõ ràng, giữa nam và nữ không được phép có hành vi yêu đương luyến ái các loại. Nhưng Dương Thiên Lôi lúc này, dĩ nhiên làm trò trước mặt nhiều người như vậy, ngồi bên cạnh Tổng Hiểu Phân giống như Lâm Đại Ngọc nói chuyện phiếm với nữ hài người ta, đây không phải là tự tìm phiền phức hay sao?

Tuy rằng huấn luyện viên mặt lạnh nhìn như thành thực một chút, thế nhưng tuổi tác trên thực tế chỉ nhiều hơn đám người Dương Thiên Lôi một tuổi, muốn nói không động tâm đối với những nữ sinh xinh đẹp này tuyệt đối là chuyện không có khả năng. Lúc bắt đầu còn giả bộ khốc, nhưng theo thời gian tiếp tục tăng lên, huấn luyện viên tuổi trẻ này chỉ cần có cơ hội khoe khoang lập tức không chịu bỏ qua. Thời điểm đánh quân quyền, có thể nói vô cùng trâu bò.

Chỉ bất quá vì chức trách, không dám có bất cứ biểu thị mang tính thực chất nào đối với nữ sinh mà thôi.

Mà hành vi của Dương Thiên Lôi hiện tại không cần nghi ngờ đã khiến nội tâm đổ kỵ của hắn nghĩ thu được cơ hội biểu hiện.

- Cậu! Đứng lên!

Huấn luyện viên mặt lạnh chỉ vào Dương Thiên Lôi quát lớn nói:

- Không nhìn kỷ luật, không nhìn quy định, hít đất chống đẩy một trăm lần cho tôi! Làm xong quân tư một giờ!

- Cô ấy là muội muội của tôi, bị bệnh, tôi quan tâm một chút cũng không được sao?

Dương Thiên Lôi chậm rãi đứng dậy, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

- Nếu như là tân binh, lão tử một bạt tai đánh chết người!

Huấn luyện viên mặt lạnh chỉ thẳng vào mũi Dương Thiên Lôi, gần từng chữ lạnh giọng nói:

- Chấp hành mệnh lệnh!

- Là huấn luyện viên thì rất giỏi sao? Tin tôi đánh anh hay không?

Dương Thiên Lôi còn chưa nói, Tổng Hiểu Phân vốn sợ gây ảnh hưởng không tốt, lúc này nhin không được nữa rồi, phất một cái bật người đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhìn chăm chăm vào huấn luyện viên chỉ cao hơn nửa cái đầu, bưng hẫ không gì sánh được nói, chỉ là nàng đang suy yếu, dưới tình huống động nộ, bỗng nhiên cảm thấy mê muội choáng váng.

722. Chương 735: Chiến

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 735: Chiến

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đánh tôi?

Huấn luyện viên mặt lạnh thế nào cũng không nghĩ tới Tổng Hiểu Phân dĩ nhiên bư hân như vậy, làm trò trước mặt nhiều người, nói ra loại lời nói này, tuổi trẻ khí thịnh như hắn nhất thời bốc cao lửa giận, nhưng một tia lý trí lại để hắn không dám làm gì nữ sinh, đưa tay muốn tóm lấy cổ áo Dương Thiên Lôi.

Nhưng Dương Thiên Lôi chấn định dị thường, một tay đỡ lấy Tổng Hiểu Phân đang có chút mê muội, tay kia hơi hốt bắt lấy cổ tay của huấn luyện viên, hơi chút đẩy ám kinh vào cơ thể đối phương, lập tức khiến hắn bạch bạch bạch thối lui vài bước.

Không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy mặt mũi mát sạch, huấn luyện viên vụt một cái lần thứ hai nhắm về phía Dương Thiên Lôi, nhưng lúc này theo bên sườn của hắn là một cước nhanh như thiểm điện.

Bạch bạch...

Một cước sạch sẽ lưu loát, trực tiếp để huấn luyện viên kia kinh hãi kêu lên một tiếng, bay đi năm sáu mét, lăn lộn trên mặt đất.

- Loại mặt hàng như anh cũng xứng làm huấn luyện viên?

Lý Ngọc vẫn đeo kính tơ vàng như trước, vẫn vẫn thư thư, lúc này hai tròng mắt lại léo lên hành quang, lạnh lùng nhìn vào huấn luyện viên trẻ tuổi khí thịnh:

- Không thấy chính mình đã thành cái dạng gì rồi?

Xung đột kịch liệt ở đây cùng với tiếng kêu sợ hãi của nữ sinh đã khiến hai ban ngay bên cạnh chú ý, hai gã huấn luyện viên hùng hổ chạy qua, chỉ vào Lý Ngọc nửa đường giết ra, tức giận nói:

- Cậu dám ăn đả huấn luyện viên?

- Loại người không không ra công, tư không ra tư cũng xấu hổ lấy ra làm huấn luyện viên? Bộ đội các anh không còn ai nữa sao? Hay tất cả đều là loại đức tính này? Rác ruwor!

Lý Ngọc theo thói quen đẩy mắt kính màu vàng lên, khí tức nhả nhận thường ngày đã biến mất không còn một mảnh, nhãn thần khinh bỉ liếc mắt nhìn hai gã huấn luyện viên nóng lòng muốn động chân động tay nói:

- Nếu như các ngươi không phục, để lão tử dạy cho các ngươi biết thế nào mới là quân nhân!

- Tiểu tử, binh lính của tôi còn chưa tới lượt các cậu tới dạy dỗ đúng không?

Đúng lúc này, một trung úy trên vai có hai sao, cũng chính là liên đội trưởng của đợt quân huấn lần này của đám người Dương Thiên Lôi, đi ra khỏi đoàn người, vị liên đội trưởng này chỉ cao chừng một mét bảy, nhưng hai tròng mắt lấp lánh hữu thần, khí tức trầm ngưng như núi, nhìn vào Lý Ngọc nói.

Lần xung đột lần này trùng hợp xảy ra khi hắn đang đi thị sát, tất cả đều nhìn rõ trong mắt, nhưng diễn biến lại vượt quá tưởng tượng của hắn, hơn nữa nhanh tới mức hắn không kịp ngăn cản. Nhất là lúc nhìn thấy Lý Ngọc xuất thủ, đồng thời đánh một thủ hạ đắc ý của hắn đến trở mình không được, đến lúc này còn chưa đứng lên được, thiên tính bao che cho đồng đội đặc thù đã khiến hắn tức giận, mà Lý Ngọc nói lời kiêu ngạo ương ngạnh như vậy càng khiến hắn đắc tội với toàn bộ đội khác.

Thời điểm Lý Ngọc nhìn thấy vị liên đội trưởng này lên sân khấu, hai tròng mắt sau chiếc kính màu vàng ngưng tụ thành một đường, nhưng vẫn cuồng vọng như trước nói:

- Rác rưởi ai cũng có thể dạy dỗ!

- Trong bộ đội của tôi, còn chưa tới phiên cậu dương oai! Mới học được chút bản lãnh đã có thể coi rẻ thần thánh quân nhân?

Lúc này, ngay cả điểm mấu chốt cuối cùng có thể tha thứ của vị liên đội trưởng này cũng đã bị Lý Ngọc làm nát bấy rồi, đồng thời khi nói, nhìn vào Lý Ngọc, chậm rãi cởi áo khoác, ném sang hai vị huấn luyện viên đang cung kính đứng một bên.

Mà vị huấn luyện viên bị Lý Ngọc đã bay, đến bây giờ mới hồi phục lại, miễn cưỡng đứng lên, ánh mắt hung ác độc địa nhìn vào Lý Ngọc, nhưng hắn không dám tiếp tục ra tay, cũng không cần phải ra tay.

Liên đội trưởng của bọn họ là ai? Là quán quân luận võ toàn bộ quân đoàn bọn họ bốn năm liền!

Có lẽ bị khí thế của liên đội trưởng và Lý Ngọc áp bách, đoàn người không tự chủ được lui về phía sau mấy thước, mà ánh mắt của Lý Ngọc cũng đã trở nên chăm chú và nghiêm túc, hô hấp của mọi người xung quanh đều đã ngừng lại rồi.

Nhưng đúng vào lúc này, Dương Thiên Lôi đứng cạnh Lý Ngọc, đỡ Tống Hiểu Phân vừa rồi, bỗng nhiên đánh vỡ yên lặng, nói với Tống Hiểu Phân:

- Tốt hơn chưa?

- Đỡ rồi!

Đôi mắt to đẹp của Tống Hiểu Phân vẫn không nhúc nhích trừng trừng nhìn Dương Thiên Lôi, trong ánh mắt ẩn chứa tình cảm rất phức tạp, mở miệng nói.

- Vậy cậu ngồi xuống!

Dương Thiên Lôi nhẹ giọng nói, nói xong liền đứng thẳng thân thể, đi tới bên cạnh Lý Ngọc, vỗ vỗ vào vai Lý Ngọc đang sẵn sàng đón đỡ quân địch:

- Để tôi tới đi, tôi là đại biểu các sinh viên năm nay, trường học không thể làm gì tôi!

- Cậu đùa cái gì?

Lý Ngọc không biết Dương Thiên Lôi phạm vào thần kinh gì, nếu hắn làm như vậy, chẳng lẽ còn sợ trường học hoặc bộ đội đối với chính mình thế nào? Tuy rằng thoát nhìn Dương Thiên Lôi rất khỏe mạnh, nhưng đây không phải là lưu manh đánh nhau bình thường, đừng nói là chính mình đều cảm thấy uy hiếp cực lớn từ vị liên đội trưởng kia, thậm chí là bất cứ người nào trong ba vị huấn luyện viên đều không phải là Dương Thiên Lôi có thể đối phó được. Chỉ ít Lý Ngọc cho rằng như vậy.

- Tôi hiểu rõ!

Dương Thiên Lôi mỉm cười, vỗ vỗ tay Lý Ngọc, bỗng nhiên nhẹ nhàng đẩy Lý Ngọc về phía sau. Lý Ngọc đã sớm chuẩn bị tư thế đánh nhau, dĩ nhiên không thể phản kháng được thôi lui vài bước.

- Chúng ta tỷ thí một chút thế nào? Vô luận thắng thua, vô luận ai bị thương, thụ thương nặng bao nhiêu đều không quan hệ với trường học và bộ đội, thế nào? Nháo lớn, chỉ sợ anh cũng không thể chịu đựng nổi?

Dương Thiên Lôi không để ý tới nhãn thần khiếp sợ của Lý Ngọc nhìn bóng lưng của hắn, vẫn vô cùng bình tĩnh nói với liên đội trưởng.

- Tôi muốn giáo huấn chính là tiểu tử coi rẻ thần thánh của quân nhân, không phải cậu!

Liên đội trưởng lãnh liệt nói.

- Chuyện này bởi vì ta gây nên, vậy là chuyện của ta! Hắn coi rẻ không phải là quân nhân, mà là binh rác rưởi anh huấn luyện ra! Cần gì phải chụp một cái mũ lớn như vậy, để chính mình đứng trên điểm cao đạo lý đây? Đều là rác rưởi!

Nghe được lời nói của liên đội trưởng, Dương Thiên Lôi vốn không muốn oanh động quá lớn, bất chợt nhãn thần thay đổi, so với Lý Ngọc càng thêm cuồng ngạo nói.

Liên đội trưởng bị Dương Thiên Lôi nói toạc tâm cơ, nhất thời sắc mặt trở nên khó coi dị thường:

- Tốt, tốt! Đây chính là cậu nói, tính tỷ thí đi! Ngày hôm qua tôi để cậu kiến thức rốt cuộc ai mới là rác rưởi!

Thanh âm của liên đội trưởng còn chưa dứt, hai chân bỗng nhiên phát lực, thân thể lướt về phía trước cực nhanh, thắt lưng hơi xoay, một trọng quyền giống như thiểm điện công thẳng về phía Dương Thiên Lôi.

Dương nhiên, hần căn bản không hề cảm ứng được bất cứ sự cường đại nào từ trên người Dương Thiên Lôi, vì vậy chỉ ít cũng bảo lưu tám phần mười lực lượng, bằng không một quyền trực tiếp đánh chết Dương Thiên Lôi, hoặc là bị thương nặng, như vậy có điểm quá mức rồi, giận thì giận, nhưng thân là liên đội trưởng, hần vẫn phải đo lường đúng mực. Giáo huấn tiểu tử không biết trời cao đất rộng này một chút là được rồi.

Nhưng dù vậy, tốc độ và lực lượng thể hiện ra vẫn khiến các đồng học vây xem cảm thấy tim đập nhanh hơn!

Chỉ có Tổng Hiểu Phân đang ngồi một bên, phảng phất giống như đã có chút khôi phục lại, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần phấn chấn, cùng với Lý Ngọc vừa bị cỗ lực lượng cường đại mà nhu hòa của Dương Thiên Lôi đẩy về phía sau, trần ngập hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi ngang nhiên đứng thẳng.

Bịch bịch...

Cùng một tư thế, cùng ra quyền, tuy rằng đi sau, nhưng không hề chậm hơn liên đội trưởng, quyền đầu của hai người mạnh mẽ va chạm cùng một chỗ.

Thân hình của Dương Thiên Lôi không chút sụt mẻ, nhưng liên đội trưởng lại tê một tiếng, hai chân không tự chủ được bật lui về phía sau nửa thước.

Hành gia vừa ra tay liền biết được mạnh hay yếu.

Liên đội trưởng chỉ dùng hai thành lực lượng bị Dương Thiên Lôi trực tiếp đẩy lùi, nhất thời để hần hiểu rõ, chính mình trông lắm rồi. Nhất là cỗ ám kinh mãnh liệt dâng trào kia càng khiến hần không dám có bất cứ bảo lưu nào.

Liên đội trưởng hét lớn một tiếng, tổ hợp quyền cước cuồng bạo toàn lực công kích thẳng về phía Dương Thiên Lôi. Trong sát na thanh âm quyền cước bịch bịch bịch bịch va chạm với nhau vang lên liên tiếp, tốc độ và lực lượng bày ra để các đồng học từ trước tới nay căn bản không hề chứng kiến công phu đích thực cảm thấy hoa mắt, thậm chí Lý Ngọc cũng phải mở to hai mắt nhìn!

Ai cũng không nghĩ tới, một Dương Thiên Lôi với chỉ số thông minh biến thái thi vào trường đại học mần phân, ngay cả vũ lực cũng cường đại tới như vậy, trận chiến đấu này, vô luận là thắng hay thua, tất cả mọi người đều sẽ coi Dương Thiên Lôi trở thành một quái vật nghìn năm không có một.

Văn vô toàn tài!

Chỉ là, sợ rằng ngoại trừ Tổng Hiểu Phân ra, thậm chí ngay cả Lý Ngọc cũng không biết, Dương Thiên Lôi căn bản không hề dốc hết toàn lực, bằng không nói, liên đội trưởng đã sớm ngã xuống.

Vô luận như thế nào tổng Hiểu Phân cũng không nghĩ ra, tại thời điểm nàng mê muội, Dương Thiên Lôi đang đỡ lấy nàng, dĩ nhiên quán chú một cỗ nội lực hùng hồn vào trong cơ thể nàng, trực tiếp truyền vào đan điền, năng lượng âm hàn mấy ngày vừa qua đã lớn mạnh rất nhiều, hầu như trong nháy mắt bị oanh sát sạch sẽ.

Tổng Hiểu Phân vô cùng khẳng định, điểm này, cho dù là Trần gia gia nàng sùng bái nhất cũng không thể làm được.

Tổng Hiểu Phân liên tưởng tới bộ dáng bị sét đánh vẫn bình yên vô sự, chính mình vận chuyển nội lực cũng không thể đuổi kịp hần, chính mình trần đầy mồ hôi, nhưng hần lại vô cùng khí định thần nhàn...

Rốt cuộc nàng đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi!

Cao thủ!

Cao thủ thâm tàng bất lộ, cao thủ vô lâm chân chính, tuyệt đỉnh cao thủ!

Chỉ là Tống Hiểu Phân không rõ ràng lắm, Dương Thiên Lôi không chỉ đơn giản là cao thủ võ lâm, nếu như hần nguyên ý, đừng nói là liên đội trưởng, trong thiên hạ hiện tại còn có ai địch nổi hần?

Có thể khẳng định, đối thủ của hần chỉ có chính mình.

Lực lượng hoàn toàn vượt qua thế giới này, chỉ sợ chỉ có Dương Thiên Lôi đạt tới tâm cảnh Chân Tiên cảnh mới không chế được dự vọng của chính mình, hoặc có lẽ nói, sẽ không sản sinh ra dự vọng.

Bằng không mà nói, cho dù chinh phục thế giới, thậm chí là hủy diệt thế giới này, nào có khó khăn?

Dương nhiên, nếu như thực sự làm như vậy, Dương Thiên Lôi có lẽ vĩnh viễn không thể khôi phục lại như cũ.

...

- Tôi thua!

Năm phút đồng hồ, liên tục năm phút đồng hồ toàn lực, sau một loạt công kích cuồng bạo, liên đội trưởng thở hổn hển như trâu, trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi vẫn khí tức trầm nhưng như một, trực tiếp nói. Tuy rằng không cam lòng, nhưng không thể không tiếp nhận sự thực. Hơn nữa hần biết rõ, Dương Thiên Lôi căn bản không dốc toàn lực, bằng không mà nói, tuyệt đối không thể dưới công kích của mình vẫn khí định thần nhàn như vậy.

- Bất quá, bại dưới tay cao thủ nội gia quyền như cậu, cũng không mất mặt! Nhưng xin hai người các cậu không nên vũ nhục quân nhân! Bọn họ...

Liên đội trưởng nói tới chỗ này, hơi dừng lại, chỉ vào ba gã huấn luyện viên, nói tiếp:

- Bất quá là bạn cùng lứa tuổi với các cậu mà thôi! Tâm phù khí táo cũng được, thích biểu hiện cũng được, chỉ cần không quá mức, tất cả đều có thể dễ dàng tha thứ! Các cậu là sinh viên, là đệ tử nhà giàu, sinh hoạt trong đô thị rực rỡ sắc màu, trong đại học muôn hình muôn vẻ!

- Bọn họ là mấy thằng nhóc nơi thâm sơn ngay cả cơm cũng không đủ ăn no, đại học đối với bọn họ mà nói chỉ là mộng tưởng xa vời, có thể bày ra một chút mặt mũi trước mặt những sinh viên đại học như các cậu chỉ có điều này! Đây là điểm tự hào duy nhất của bọn họ!

- Bọn họ không phải là rác rưởi, là binh tôi huấn luyện ra, tuổi trẻ nhất, binh ưu tú nhất!

Liên đội trưởng nhìn Dương Thiên Lôi và Lý Ngọc một chút, thanh âm đã khôi phục trầm ngưng ban đầu, tràn ngập cảm tình nói.

Lời nói của liên đội trưởng để nhấn mạnh của các đồng học vậy xem sản sinh biến hóa, cũng để tâm thần của Dương Thiên Lôi khẽ run lên, có chút sợ hãi.

Từ vị trí nhìn khác nhau sẽ mang tới cảm xúc hoàn toàn khác nhau, cho dù là hần đã đạt tới cảnh giới Chân Tiên, nhưng cũng rất tự nhiên quên đi điểm này.

Người đáng trách vị tất thực sự đáng trách.

Chỉ bất quá người chưa bao giờ chân chính đứng tại vị trí của đối phương suy nghĩ qua mà thôi.

Đúng và sai chỉ có tương đối, không có tuyệt đối.

Chỉ là, liên đội trưởng có một câu chưa nói, cũng không thể nói, chỉ ít là làm trò nói trước mặt những người này.

Bao che cho người một nhà là đức tính chúng của mỗi một người mang binh, cũng là nguyên tắc tất nhiên thừa nhận của mỗi một bộ đội.

Ngay cả binh của chính mình còn không bảo hộ, ai sẽ liều mạng cho người?

Ai có thể trở thành sinh mệnh thứ hai cho người trong lúc đấu tranh?

Sao có khả năng chân chính đoàn kết cùng một chỗ?

Sao có khả năng đồng sinh đồng tử?

723. Chương 736: Gia Gia Cũng Không Thành!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 736: Gia gia cũng không thành!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này ba gã huấn luyện viên đứng thẳng tắp, trong mắt đã không còn phần nộ, chỉ có một tia utor át, thần thoại bất bại trong cảm nhận của bọn họ đã bị đánh bại rồi, nhưng hình tượng của liên đội trưởng không hề có một chút tổn thất, ngược lại càng thêm cao to rất nhiều.

Liên đội trưởng, so với chính bọn họ càng lý giải bọn họ hơn!

- Mọi người về đơn vị! Tiếp tục luyện!

Liên đội trưởng lớn tiếng nói, nói xong thật sâu liếc mắt nhìn Dương Thiên Lô, liền xoay người đi, đi rất chậm, thể nhưng cũng rất ổn.

- Liên đội trưởng, y phục của anh!

Huấn luyện viên cầm y phục của liên đội trưởng bước nhanh đuổi theo, khoác chiếc áo hai sao lên trên vai liên đội trưởng.

- Chờ một chút!

Để mọi người nghĩ không ra chính là, lúc này Dương Thiên Lô dĩ nhiên quay về phía liên đội trưởng hô lên.

- Cậu muốn làm gì? Sai chính là tôi, là tôi thiếu thành thực...

Huấn luyện viên mặt lạnh bị Lý Ngọc đá một cước nhất thời nhảy tới chính giữa Dương Thiên Lô và liên đội trưởng, trừng mắt nói với Dương Thiên Lô.

- Đừng kích động, nếu như liên đội trưởng tiếp tục ngạnh cứng chịu đựng, sợ rằng hai ba ngày cũng không thể đứng lên được!

Dương Thiên Lô mỉm cười nói.

Mà liên đội trưởng nghe được lời của Dương Thiên Lô, bỗng nhiên ngừng lại, hơi thở vừa kiên trì đề lên, giống như người không có việc gì, không dám tiếp tục bước thêm nửa bước, xoay người nhìn Dương Thiên Lô, sắc mặt đỏ bừng, vẻ mặt ghen tỵ.

- Ngoại công phu, bại bởi nội gia quyền, cũng không mất mặt! Đây là anh nói!

Dương Thiên Lô bước tới cạnh liên đội trưởng, trực tiếp vỗ bộp bộp hơn mười cái lên trên người liên đội trưởng, cuối cùng cũng dừng lại, nói:

- Được rồi!

- Liên đội trưởng, vừa rồi ta và Thiên Lô nói chỉ là bậy bạ, đừng tưởng thực!

Lý Ngọc đã khôi phục vẻ nhà nhận bạn đầu, sờ chiếc kính vàng trên mũi, nói.

- Các cậu đều là thanh niên trẻ tuổi! Mặc dù tôi già hơn các cậu mấy tuổi, nhưng cũng không lớn hơn bao nhiêu, về mặt tâm lý cũng coi như tuổi trẻ khí thịnh... Được rồi, đều luyện tiếp đi!

- Đi đều bước!

Giống như không hề có chuyện gì phát sinh qua, ba lớp, vẫn dưới sự dẫn dắt của ba vị huấn luyện viên trẻ tuổi, bắt đầu quân huấn thông thường.

Thế nhưng Dương Thiên Lô có thể cảm giác được, ba vị huấn luyện viên trẻ tuổi trải qua lần xung đột này, tựa hồ chân chính thành thực hơn nhiều. Mà nguyên bản các đồng học cảm thấy vô cùng thống khổ vì huấn

luyện, đối với huấn luyện viên mang theo một tia tâm tình đối địch, lúc này quân huấn tựa hồ đã chăm chú hơn nhiều.

Bất quá, để Dương Thiên Lôi không nói được gì chính là, mấy ngày tiếp theo, bất luận là rảnh rỗi hay bận rộn, nữ sinh vây xem, nam sinh, và ba vị huấn luyện viên, thậm chí ngay cả liên đội trưởng cũng chạy tới thỉnh giáo Dương Thiên Lôi “chân công phu”. Hơn nữa có lúc còn lợi dụng chuyên quyền, trực tiếp gọi Dương Thiên Lôi đang lúc quân huấn lên làm chút rượu thịt, khiêm tốn thỉnh giáo.

Bị buộc không có biện pháp, Dương Thiên Lôi hoặc nhiều hoặc ít căn cứ vào một ít đặc thù của nội gia quyền chỉ điểm cho bọn họ. Đương nhiên, cũng chỉ nhằm vào mấy huấn luyện viên và liên đội trưởng, về phần các đồng học luôn mộng tưởng công phu, nghĩ một bước lên trời đều qua loa cho xong.

Điều này cũng dẫn tới mấy ngày tiếp sau, Lý Ngọc biểu hiện ra thực lực cường đại trở thành tồn tại chứng tinh củng nguyệt, các đồng học không nhìn ra được, nhưng Dương Thiên có thể nhìn ra, Lý Ngọc cũng giống hần, chỉ dạy một vài động tác khoa chân múa tay mà thôi.

Những điều này không tính là cái gì, chân chính khiến Dương Thiên Lôi nhức đầu chính là nha đầu Tổng Hiểu Phân.

- Dương Thiên Lôi! Thiên Lôi ca..., người cứu mạng a..., người ta lại không được rồi...

Tổng Hiểu Phân cứ cách hai ngày, đúng giờ liền tới quẩn lầy hần, không đạt được mục đích thì không bỏ qua, đe dọa cũng có, làm nũng cũng có, giả bộ thương cảm cũng có, chiêu số thiên kỳ bách quái ùn ùn.

Từ sau khi nha đầu hiểu rõ được thực lực của Dương Thiên Lôi, toàn bộ tinh thần giống như hoàn toàn lột xác, dung quang tỏa sáng, vóc người nảy nở, ngay cả những nữ sinh cao ngạo từ trước tới nay luôn không muốn tiếp xúc cũng có thể chơi cùng. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng cười tươi giống như hoa cúc nở rộ, càng tỏa vẻ xinh đẹp động lòng người, cộng thêm sáng lạn, để nam sinh nhìn thấy chảy nước miếng ào ào, nhưng không có bất kỳ ai dám có “ý tưởng”, bao gồm cả Thượng Quan Huy luôn luôn ngư bực cũng không dám.

“Cô bé này, chỉ có thể quan sát từ xa, không thể chơi đùa... Bằng không, Dương đại hiệp cách xa nghìn dặm lầy thủ cấp!”

Những lời này được truyền lưu rộng rãi trong các nam đồng học.

Cũng là hân nữ tinh thông nội gia quyền, nếu Tổng Hiểu Phân không ẩn tàng thân thủ chân chính của bản thân, còn thu được chỗ tốt rất lớn.

Tuy rằng trận xung đột này không tạo thành bất cứ ảnh hưởng không tốt nào, thế nhưng biểu hiện kinh người của Dương Thiên Lôi và Lý Ngọc đã truyền rộng rãi trong các đồng học và bộ đội quân huấn.

Dương Thiên Lôi, con người này đã định trước không thể sinh hoạt một cách bình thường, cũng từ đây chân chính mở màn.

- Mai tỷ, tiếp nhận điện thoại đi nào... Mai tỷ, tiếp nhận điện thoại...

Lại một lần, mỹ nữ Hummer Lý Hàn Mai đang trong lúc ngâm mình tắm rửa, điện thoại vang lên thanh âm đặc thù của Lý Ngọc ghi âm từ trước.

- Tiểu Ngọc, lúc này gọi điện thoại làm gì?

Lý Hàn Mai có điểm kỳ quái, nếu như Dương Thiên Lôi mà nói, nàng khẳng định không chạy ra tiếp, nhưng đường đệ Lý Ngọc thì phải nể mặt một chút, hơn nữa không thể nổi giận.

Bao lấy thân thể mềm mại khiến dục hỏa của nam nhân bốc lên ngàn ngọn, Lý Hàn Mai để chân trần bước ra khỏi phòng tắm, tiếp nhận điện thoại.

- Tiểu Ngọc, có việc?

- Chị, em phát hiện một người rất lợi hại, có lẽ tổ chức của chị sẽ cần!

- A? Người nào?

Lý Hàn Mai nhướng mày. Thân phận của Lý Hàn Mai đối với Lý Ngọc căn bản không phải là bí mật, bởi vì thân phận của Lý Ngọc, trong Hoa Hạ, chuyện tình không thể biết thực sự không nhiều lắm, chỉ quan hệ tới hứng thú của hắn, hắn có chịu để ý tìm hiểu một chút hay không mà thôi.

- Hắc hắc, quân huấn trở về em sẽ giới thiệu cho chị, là bán nha, phải thu phí. Người này, chỉ số thông minh khẳng định tuyệt đỉnh, trước chưa từng có ai, sau càng không biết có hay không, về phần vũ lực, em coi như là cấp tinh anh rồi, nhưng hắn hắn là gấp năm lần em trở lên, thậm chí càng cao, quan trọng hơn nữa chính là, hắn cùng tuổi với em. Hơn nữa, em có thể cảm giác được, tại thời điểm hắn xuất thủ, toàn thân đều ẩn chứa một loại phong phạm cao thủ siêu cấp...

- Loại bình tĩnh thông dong này... Nói thế nào nhỉ, tựa như thanh long, loại cao thủ đỉnh phong ngạo thế! Chị, hắn mới mười tám tuổi nha, tiềm lực vô hạn... Em chọn lựa giữa gia gia và chị, không chút do dự liền chọn bán cho chị rồi, lần này chung quy không chỉ tặng một bộ quần áo là xong việc được!

- Ha ha...

Lúc Lý Ngọc nói phát hiện ra cao thủ, Lý Hàn Mai đã mơ hồ đoán được là ai, hiện tại nghe Lý Ngọc nói như vậy càng khẳng định được rồi.

- Tiểu Ngọc, lần này em không cần phải suy nghĩ, uhm, đừng nói cho hắn biết quan hệ giữa chúng ta, thân phận của em cũng không thể tiết lộ cho hắn. Thuận tiện nói cho hắn một tiếng, nói chị bảo hắn điểu thấp một chút, bằng không tiền lương giảm phân nửa!

- Ách... Không phải chứ? Chị, chị lừa em sao? Chị biết là ai?

- Chị đang tầm, không có thời gian tranh cãi, bai!

Lý Hàn Mai trực tiếp tắt điện thoại.

Về mặt Lý Ngọc quần quýt, vốn nghĩ có thể kiếm được một bút, cũng không nghĩ tới chính mình từ trước tới nay anh minh thần võ, trầm ngâm suy nghĩ một hồi. Đột nhiên nghĩ tới lần trước gặp được Dương Thiên Lôi tại khu biệt thự, đồng thời thấy Tống Hiểu Nam bị đánh giống như đầu heo, kêu gào hỏi Lý Hàn Mai người nọ là ai, càng xác định lời nói của Lý Hàn Mai là sự thực.

Dương Thiên Lôi đã sớm là người trong tổ chức của nàng!

Rốt cuộc một tháng quân huấn kết thúc!

Dương Thiên Lôi trong toàn bộ liên, trong hội diễn liên hợp hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất. Mà đám người có biểu hiện nổi bật như Dương Thiên Lôi, Lý Ngọc, Tống Hiểu Phân cũng thu được danh hiệu học viên “ưu tú” trong quân.

Thời điểm sắp chia tay, liên đội trưởng suất lĩnh ba gã huấn luyện viên và toàn bộ binh sĩ toàn liên, lấy nghi thức quân đội tiêu chuẩn chào tạm biệt, nhìn theo xe quân dụng chờ mọi người dần dần rời xa.

Quân nhân, chảy máu không đổ lệ, thế nhưng sau khi đám người Dương Thiên Lôi hoàn toàn biến mất, trong mắt ba vị huấn luyện viên đều ẩn chứa một tia trong suốt, cũng giống như vậy, một bộ phận nam sinh và tuyệt đại nữ sinh càng thêm khoa trương hơn.

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, nhưng không thể phủ nhận chính là, cuộc đời quân lưu ngắn ngủi đã vẽ lên một bức tranh dày đặc trong lòng mỗi người.

Về phần ảnh hưởng bao nhiêu, mỗi người khác nhau.

Nhưng không thể phủ nhận, trong thời gian một tháng này, để các đồng học nguyên bản xa lạ trở nên hiểu biết nhau rất nhiều, đều tự hình thành vòng tròn quan hệ đặc biệt với huynh đệ, tỷ muội của bản thân.

Hơn hai giờ sau, lúc trời dần dần chuyển đen, ngọn đèn của Ma Đô phồn hoa xuất hiện trong mắt mọi người, cả đám đều hưng phấn hò hét chói tai!

Sau khi trở lại trường học, Dương Thiên Lôi uyển chuyển từ chối lời mời của ba người Lý Ngọc, Mã Hiểu Hổ, Trần Đào làm một bữa ăn uống, điên cuồng một đêm, sau khi bắt chuyện một tiếng, liền cùng với Tống Hiểu Phân theo đuôi, một đường chạy bộ ra khỏi cửa lớn trường học.

Lần này hai người không trực tiếp chạy bộ trở về, Dương Thiên Lôi tự mình hiểu mình, đương nhiên chỉ cần vài phút là có thể trở về nhà, nhưng bị Tống Hiểu Phân kéo đuôi, không có biện pháp.

Vẫn còn đang mặc quân phục, hai người vừa mới tiến vào trong xe taxi, điện thoại di động của Tống Hiểu Phân liên vang lên.

- Mẹ, con đã đáp ứng rồi, ngày mai trở về không được sao? Con mặc kệ, đêm nay con muốn ăn với Tuyết tỷ, Thiên Lôi. Tuyết tỷ đã chuẩn bị xong rồi, chào mẹ..

Tống Hiểu Phân nhận được điện thoại, căn bản không để cho lão mama có cơ hội nói, trực tiếp liền thoáng một hồi rồi tắt điện thoại, vẻ mặt vô cùng hưng phấn và đặc ý nhìn Dương Thiên Lôi với vẻ mặt khó chịu.

- Hì hì... Tuyết tỷ mời em nha, người ta sao có thể không biết xấu hổ từ chối đây? Hơn nữa, em cũng rất nhớ Tuyết tỷ nha, Thiên Lôi ca ca!

- Cậu đừng buồn nôn như vậy được không? Trở lại Ma Đô rồi, chính cậu luyện, sau này đừng tới làm phiền tôi!

Dương Thiên Lôi không chút nề tình nói.

- Vậy gọi là Thiên Lôi thúc thúc được không?

- Gia gia cũng không được!

- Lão gia gia, người nhấn tâm nhìn đồng học, đồng hương đáng yêu, xinh đẹp, tâm địa thiện lương, kiêm tiểu muội muội thương cảm của Tuyết tỷ, tại lúc tuổi trẻ như đóa hoa con đang nụ đã phải héo tàn hay sao?

- Tống Hiểu Phân, tôi vạn cậu, cậu bình thường một chút có được hay không? Thời điểm tôi không giúp cậu, không phải cậu vẫn sống tốt sao?

Dương Thiên Lôi tương đối không nói được gì.

Đối với biến hóa một tháng vừa qua của Tống Hiểu Phân, quả thực không thể hiểu nổi, bất quá trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, lấy tu vi của hắn hiện tại, tuy rằng nguyên nhân có năng lượng bản nguyên, thực lực không tại trạng thái đỉnh phong, nhưng từ nhục thân và năng lượng ra, cảnh giới tu vi vẫn còn.

Hơn nữa cấp độ năng lượng âm hàn kia tương đối thấp, nhưng Dương Thiên Lôi không thể trừ bỏ tận gốc. Mỗi lần hóa giải sạch sẽ, cách không bao lâu sẽ một lần nữa diễn sinh trong kinh mạch của Tống Hiểu Phân.

Biện pháp trừ tận gốc duy nhất chính là rèn luyện biến đổi toàn bộ nhục thân, kỳ kinh bát mạch của Tống Hiểu Phân. Hơn nữa không phải rèn luyện bình thường, mà cần phải phá sau đó lập, so với trọng tổ thân thể không kém hơn bao nhiêu. Loại chuyện này không phải Dương Thiên Lôi không muốn nòng triệt để thanh trừ, mà là hắn tạm thời không có lực lượng này.

Chính nhục thân của hắn còn chưa rèn luyện tốt, nào có năng lượng đi rèn luyện giúp đỡ Tống Hiểu Phân.

724. Chương 737: Toàn Bộ Chết, Giải Quyết Tốt Hậu Quả!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 737: Toàn bộ chết, giải quyết tốt hậu quả!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Brum Brum.....

Xe taxi vừa mới chạy được mấy trăm mét, tiếng chân ga bỗng nhiên truyền tới, mấy chiếc xe việt dã đã có chút cải trang qua đột nhiên từ phía sau tăng tốc lao lên cực nhanh.

Két két két...

Sau một lát, Dương Thiên Lôi đã có thói quen thu liễm thần thức, đang cãi nhau với Tống Hiểu Phân, lông mày hơi nhíu lại, mà tài xế lái taxi khẩn cấp phanh lại, nhưng vẫn không thể lập tức dừng xe, ầm một tiếng đâm sầm vào thân chiếc xe việt dã vừa chặn đường.

Két két két...

Đúng lúc này, mấy chiếc xe việt dã dừng lại toàn bộ, bịch bịch một tiếng, bốn người mang theo mặt nạ bảo hộ màu đen, cầm khảm dao nhảy khỏi xe.

Tuy rằng Tống Hiểu Phân là cao thủ nội gia quyền, nhưng nào đã gặp qua loại tràng diện kinh khủng như thế này? Trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên khuôn mặt nhỏ bị dọa tái nhợt.

- Hai người xuống xe!

- Các người tìm ta?

Dương Thiên Lôi rất trấn định hỏi lại.

- Tiểu tử, sáng suốt một chút đi...

- Để cho bọn họ đi trước, thế nào?

Dương Thiên Lôi nói.

- Các người muốn làm gì?

Dù sao Tống Hiểu Phân cũng là người có công phu, so với nữ hài bình thường mạnh mẽ hơn rất nhiều. Tuy rằng nàng biết Dương Thiên Lôi lợi hại, thế nhưng loại trận thế như thế này, hơn nữa đều mang theo vũ khí, Dương Thiên Lôi tay không tác sát phải đối phó như thế nào? Vì vậy, nàng vô cùng ngại thẹn, dĩ nhiên lớn tiếng nói:

- Ban ngày ban mặt, lẽ nào các người không sợ...

- Ha ha ha, can đảm không nhỏ, tao thích tiểu nữ thanh thuần xinh đẹp như thế này, lão tử tự mình xuất động, sao có khả năng buông tha? Tất cả đều muốn, các huynh đệ, chơi đùa một chút...

- Ha ha ha ha...

Những người khác đều kiêu ngạo cười ha hả.

Lúc này mới chỉ là buổi tối hơn bảy giờ một chút, người đi đường rất nhiều, thế nhưng sau khi nhìn thấy tình cảnh như thế này lập tức chuyển đi đường vòng, tránh như rắn rết, thậm chí báo cảnh sát cũng không dám.

- Đừng sợ! Xem bọn hần muốn làm cái gì? Không sao đâu!

Thanh âm của Dương Thiên Lôi bỗng nhiên xuất hiện trong tai Tống Hiểu Phân, nhưng miệng của hần căn bản không nhúc nhích. Tống Hiểu Phân đang kinh hoàng trong lòng, không nghĩ tới Dương Thiên Lôi một lần nữa thể hiện năng lượng càng cường đại, hơn nữa là năng lượng chỉ trong truyền thuyết mới có. Điều này khiến nàng nguyên bản kinh hoàng thất thố biến mất toàn bộ, chỉ còn lại hưng phấn và muốn nhảy nhót.

- Đừng nhúc nhích!

Một thanh khảm dao gác trên cổ Dương Thiên Lôi, một người khác thì trực tiếp buộc tay Dương Thiên Lôi, về phần Tống Hiểu Phân, bọn họ không quan tâm, trực tiếp đẩy vào xe của bọn họ, trước sau không tới hai phút đồng hồ, lập tức khởi động rời đi.

- Tút... Tút... Tút...

Sau khi Lý Tuyết chờ đợi hơn mười phút, cảm giác Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết hần là đã về tới nhà rồi, nhưng giờ vẫn không thấy đâu, có điểm nóng ruột, gọi điện thoại cho Dương Thiên Lôi.

- Tuyết tỷ, tạm thời em không thể tiếp điện thoại được, chị đừng lo lắng, em về muộn một chút!

Lý Tuyết bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, điện thoại chưa kết nối, thế nhưng thanh âm của Dương Thiên Lôi lại xuất hiện trong đầu của nàng.

- Thiên Lôi, xảy ra chuyện gì?

Tuy rằng Lý Tuyết không biết Dương Thiên Lôi có thể nghe được hay không, nhưng vẫn quay sang không khí nói.

- Là chuyện của tổ chức, yên tâm được rồi!

Thanh âm của Dương Thiên Lôi một lần nữa vang lên trong đầu nàng.

Nửa giờ sau, Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân bị đưa tới bờ biển không một bóng người, chỉ chốc lát, tổng cộng hơn hai mươi người, tay cầm khảm đao, vây xung quanh Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân.

- Tiểu tử, chết tới nơi rồi còn trấn định như vậy?

- Con mẹ nó, tiểu nữu này cũng rất trấn định a, lẽ nào các ngươi cho rằng bọn ta đang diễn trò? Không phải là dọa tới ngu luôn rồi? Như vậy hoạt động pittong rất không có cảm giác nha!

Nhân thần một tên trong đám người nhìn chằm chằm Tống Hiểu Phân nói.

- Nhắm mắt lại!

Dương Thiên Lôi cảm ứng được Tống Hiểu Phân tuy rất trấn định, nhưng bởi vì phần nộ khiến thân thể run run, bỗng nhiên nhẹ giọng nói, cùng lúc đó, sợi dây buộc chặt tay hắn vô thanh vô tức rơi xuống đất,

- Không nhắm! Ta còn phải sợ cái gì?

Để Dương Thiên Lôi không nói được gì chính là, Tống Hiểu Phân dĩ nhiên đáp lại như vậy.

- Ha ha ha...

Đoạn đối thoại không hiểu ra sao của hai người khiến cả đám xung quanh chưa phát hiện ra dị dạng của Dương Thiên Lôi phá lên cười ha ha.

- Tiểu tử này xác thực có tiền vốn tán gái, chỉ phần trấn định này lão tử cũng thấy mặc cảm, bất quá, lão tử rất muốn biết, chơi tiểu nữu của người trước mặt người, người còn có thể trấn định như vậy nữa hay không? Ha ha, đến đây đi, tiểu mỹ nữ!

Tên đi đầu đưa tay phải bắt về phía Tống Hiểu Phân, thế nhưng, ngay trong nháy mắt này, phía trước hắn đột nhiên hoa lên, lập tức phát hiện khảm đao trong tay chính mình đã đâm xuyên qua trái tim bản thân.

- Kháo! Chém chết hắn!

Kinh biển trong nháy mắt nhất thời để hơn hai mươi người thất kinh, khảm đao sắc bén nhất thời từ bốn phương tám hướng bổ về phía Dương Thiên Lôi, trong lòng mỗi người đều mang theo vẻ kinh khủng sợ hãi, bởi vì Dương Thiên Lôi vốn bị trói chặt đằng sau, thế nhưng trong nháy mắt thoát đi như thiểm điện, hơn nữa sợi dây trói tay hắn không biết từ khi nào đã rơi xuống dưới mặt cát, cũng quý dị cảm tay lão đại của bọn họ, để lão đại tự tay cầm khảm đao đâm vào trái tim chính mình.

Đao mang lóe lên trước mắt Tống Hiểu Phân, thế nhưng ngay cả một cọng tóc nhỏ nhất của nàng cũng không cắt được, Dương Thiên Lôi trực tiếp ôm nàng vào lồng ngực, thân hình như điện, quả đấm, hai chân không ngừng công kích ra, toàn bộ đều đánh vào tay cầm đao của đối phương, lực khổng lồ đã đạt tới cảnh giới thượng thừa, mỗi khi đánh trúng một người, đối phương liền giống như lão đại của bọn họ, trừng lớn con mắt kinh khủng ngã xuống dưới mặt đất.

Sinh mệnh là thứ quý giá nhất, nhưng giờ khắc này, Dương Thiên Lôi giống như sát thần, mỗi một lần xuất thủ đều gạt hái đi một sinh mệnh.

Tống Hiểu Phân đã đình chỉ hô hấp, rốt cuộc nàng đã biết được vì sao Dương Thiên Lôi bảo nàng nhắm mắt lại rồi. Tuy rằng nàng sớm biết Dương Thiên Lôi sẽ giáo huấn đối phương vô cùng tàn khốc, nhưng không nghĩ rằng sẽ giết người.

Đây là nằm mơ sao? Tống Hiểu Phân bừng tỉnh mộng ảo.

Giết chóc, máu tanh, sinh mệnh hèn mọn để Tống Hiểu Phân cảm thấy lạnh giá, sợ hãi, sợ hãi kèm theo một tia lo lắng đối với Dương Thiên Lôi, nàng cảm giác giống như bầu trời sập xuống, chỉ trong thời gian hơn mười giây ngắn ngủi, hơn hai mươi người đã ngã xuống mặt đất.

Dương Thiên Lôi giống như sát thần, nhìn Tống Hiểu Phân run lên từng đợt trong lòng, con mắt trừng thật lớn, đi tới trước mặt lão đại bị giết chết đầu tiên, đưa tay lấy chiếc điện thoại di động từ trong túi của hắn, bấm vài nút, sau đó ném xuống dưới mặt đất.

- A! Cậu định lưu lại vân tay sao!

Tống Hiểu Phân giây dựa từ trong lòng Dương Thiên Lôi thoát ra, có điểm hoảng hốt lo sợ nhặt chiếc điện thoại lên:

- Chúng ta chạy đi, chạy tới địa phương không có ai, tỉnh lại! Tỉnh lại! Sao mình có thể gặp phải giấc mộng như thế này, thích hắn, hắn lợi hại, liền làm ra loại ác mộng này sao? Tỉnh lại, nhanh tỉnh lại...

Để Dương Thiên Lôi trừng lớn con mắt, nhũn mày chính là Tống Hiểu Phân dĩ nhiên cố sức nhéo tay chính mình nói.

Cười khổ lắc đầu, phát ra một đạo năng lượng, Tống Hiểu Phân liền nhắm mắt ngã xuống, ngã vào lòng hắn, nhìn hơn hai mươi bộ thi thể trên mặt đất, Dương Thiên Lôi lấy ra chiếc điện thoại chuyên dụng của chính mình.

Chuyện này hắn hoàn toàn có thể làm được không để lại một chút vết tích nào. Thế nhưng nếu làm như vậy, năng lực của hắn sẽ không thể giấu diếm được nữa. Nguyên nhân chính là vì như vậy, thời điểm hắn xuất thủ mới có thể chọn loại phương thức như thế này. Về phần chiếc điện thoại di động của lão đại, Tống Hiểu Phân không biết, căn bản không có khả năng lưu lại dấu vân tay của hắn.

- Giải quyết rồi?

- Cô biết?

Để Dương Thiên Lôi nghĩ ra không ra, sau khi hắn gọi điện thoại cho Lý Hàn Mai, mới kết nối xong, đối phương liền mở máy, đồng thời trực tiếp hỏi.

- Nhìn tướng mạo của cậu, muốn không tra được cậu mới kỳ quái. Bao nhiêu người?

- Hai mươi bốn người, tôi không biết người nào, nhưng đều là những kẻ giết người không chớp mắt, sát khí rất nặng. Giải quyết tốt hậu quả, không cần tôi phải làm gì nữa sao?

- Giải quyết tốt hậu quả?

Tựa hồ Lý Hàn Mai vô cùng kinh ngạc.

- Lẽ nào phơi thây nơi hoang dã như vậy?

- Cậu giết bọn họ?

- Người muốn giết tôi, tôi còn giữ? Hơn nữa, bọn họ chết chưa hết tội!

- Cậu chờ!

- Tôi không rảnh, nhớ kỹ vị trí, tôi còn có việc, đồng thời giải quyết tốt hậu quả!

Dương Thiên Lôi nhắc lại, trực tiếp tắt điện thoại di động, đồng thời rút pin ra. Thân hình nhoáng lên, hai chiếc ba lô nhỏ của hắn và Tống Hiểu Phân nhất thời lẳng không bay lên, trong nháy mắt biến mất không còn bóng dáng.

Thời điểm xuất hiện một lần nữa, Dương Thiên Lôi đã trở về tiểu khu Lam Phong quốc tế.

- Tuyệt tỷ!

Dương Thiên Lôi ôm Tống Hiểu Phân bấm chuông cửa.

- A? Hiểu Phân làm sao vậy?

Lý Tuyết vừa mở cửa ra, nhất thời kinh ngạc hỏi.

- Nàng không có việc gì, vào nhà rồi nói!

Dương Thiên Lôì trực tiếp ôm Tống Hiểu Phân vào trong nhà, lúc này mới nói:

- Tuyết tỷ, nàng đã nhìn thấy một số chuyện không nên nhìn, khả năng em cần chút thời gian, chị đợi em!

Dương Thiên Lôì nói xong liền ôm Tống Hiểu Phân vào trong phòng chính mình.

Lau đi một đoạn ký ức, cao thủ Địa giai, Thiên giai Chân Thân cảnh đều có thể làm được một cách đơn giản. Đối với Dương Thiên Lôì mà nói càng không thành vấn đề.

Bất quá, đây là lần đầu tiên của Dương Thiên Lôì.

Bởi vì lau đi ký ức, nhất là lau đi riêng một đoạn ký ức trong cả chuỗi ký ức, cần phải để tâm thần của chính mình hoàn toàn dung nhập vào đại não của đối phương, tìm ra đoạn ký ức này. Không cần bàn cãi, làm như vậy tương đương với bí mật của đối phương không hề tồn tại. Nếu như là địch nhân thì thôi, nhưng đối với bằng hữu, hoặc nhiều hoặc ít đều có cảm giác không tốt.

Thế nhưng hiện tại, Dương Thiên Lôì không có lựa chọn nào khác.

Phóng ra lực lượng, để Tống Hiểu Phân ngồi trước mặt chính mình, cố ý niệm tinh thuần của Dương Thiên Lôì nhất thời từ mi tâm của hắn chậm rãi dạt tán ra, dung nhập vào trong mi tâm của Tống Hiểu Phân.

Mảnh nhỏ ký ức vụn vặt không ngừng tiến vào trong lòng Dương Thiên Lôì, bao gồm cả những điều chính bản thân Tống Hiểu Phân cũng không rõ, chỉ tồn tại trong ký ức tầng sâu tiềm thức, tất cả đều hiện ra vô cùng rõ ràng trước mặt Dương Thiên Lôì, hoàn toàn không có thứ tự xếp hàng trong đại não, hình ảnh không ngừng toát ra, nhưng tuyệt đại đa số đều là ký ức vượt qua trong ốm đau, lạnh, lạnh cực độ, đây là thứ xuất hiện nhiều nhất trong đầu Tống Hiểu Phân để Dương Thiên Lôì thấy được, đủ loại bệnh viện khác nhau, đủ loại bác sĩ khác nhau, thậm chí còn có một số hạng người quần áo quái dị...

Ấm áp tại thời điểm gặp được Trần gia gia, vui sướng sau khi áp chế được bệnh tình, kinh hỉ lần đầu tiên chạy trong vườn trường, có sợ hãi lần đầu tiên, thời điểm bị nam hài tử truy đuổi...

Ký ức khổng lồ theo từng hình ảnh toát ra, không ngừng tổ hợp theo trình tự thời gian trong đầu Dương Thiên Lôì, rốt cuộc Dương Thiên Lôì cũng tìm được điểm thời gian vừa mới phát sinh.

Thế nhưng giờ khắc này, hắn bỗng nhiên do dự...

725. Chương 738: Quyết Định, Cảm Ngộ

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 738: Quyết định, cảm ngộ

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lòng hiếu kỳ sẽ hại chết một con mèo!

Tuy rằng Dương Thiên Lôì không quá hiếu kỳ tìm hiểu, thế nhưng kinh lịch mười tám năm gần gũi lại không hề có một chút bí mật xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Cho dù là Dương Thiên Lôì cũng nghĩ không ra, Tống Hiểu Phân không tìm không phải dĩ nhiên ẩn giấu nhiều góc tối tới như vậy.

Hắn rốt cuộc đã hiểu rõ, vì sao hoa hậu học đường xinh đẹp lại bơ hãn như vậy, vì sao nàng lại tiếp cận chính mình và Tuyết tỷ, vì sao sau khi biết được chính mình có thể hoàn toàn hủy diệt được năng lượng âm lãnh trong cơ thể nàng, nàng giống như hoàn toàn thay đổi một người mới.

Nàng mong ước trong sinh mệnh không nhiều lắm của nàng có thể có một phần hữu nghị chân chính, không phải yêu, cũng không dám yêu, cũng biết Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết không chỉ đơn giản là tình cảm chị em. Mặc dù biết Dương Thiên Lôi có thể trở thành người kéo dài sinh mệnh của chính mình, nàng cũng không hi vọng xa vời phá hư quan hệ giữa Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết. Nàng chỉ muốn làm một người để Dương Thiên Lôi cảm động, có thể quyết định khó có thể chịu đựng...

Khóe miệng lộ ra nụ cười khổ, rốt cuộc Dương Thiên Lôi đã có quyết định.

Đại đạo vô tình, người hữu tình.

Nếu như không làm được, vậy thì không cần phải lau đi đoạn ký ức kia, tất cả tùy duyên.

Oanh...

Thế nhưng, để Dương Thiên Lôi nghĩ không ra chính là, trong nháy mắt khi hắn có quyết định này, năng lượng bản nguyên bởi vì tiêu hao khi dò xét dĩ nhiên oanh một tiếng bạo phát mãnh liệt, phảng phất giống như đột phá được tầng ràng buộc nào đó, lấy tốc độ vô cùng kinh khủng tăng lên, năng lượng chỉ trong sát na khôi phục hoàn toàn, đồng thời còn lấy tốc độ kinh người tăng lên không ngừng nghỉ.

Mà tất cả tâm thần, năng lượng của Dương Thiên Lôi đã hoàn toàn trở về bản thể trong nháy mắt, lâm vào trong một loại cảm ngộ kỳ diệu.

Đốn ngộ!

...

- A...

Tổng Hiếu Phân nguyên bản bị năng lượng của Dương Thiên Lôi ràng buộc, sau khi mất đi sự điều khiển của Dương Thiên Lôi, tư duy của nàng khôi phục lại một khắc trước khi hôn mê, sợ hãi lớn tiếng kêu lên.

Bên ngoài phòng ngủ, Lý Tuyết nghe được tiếng kêu sợ hãi của Tổng Hiếu Phân, lại càng hoảng sợ, chỉ là nàng cố nén hiếu kỳ, không dám vào quấy rối Dương Thiên Lôi. Tuy rằng Dương Thiên Lôi không nói rõ sẽ làm gì đối với Tổng Hiếu Phân, nhưng Lý Tuyết có thể đoán được, hắn là muốn Tổng Hiếu Phân quên đi chuyện đã từng thấy. Tuy rằng điều này có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng đối với Dương Thiên Lôi có thể nháy mắt nghìn dặm mà nói, chưa tính là cái gì kinh thiên động địa.

- Chạy a, chạy... Thiên Lôi, chúng ta chạy... A...

Sau khi Tổng Hiếu Phân kêu to sợ hãi, mở mắt nhìn thấy khung cảnh xung quanh, nhất thời lần thứ hai kêu to, Dương Thiên Lôi khoan chân ngồi dĩ nhiên huyền phù trước mặt nàng, quanh thân tỏa ra một tầng quang mang trong suốt, phảng phất giống như bị một cỗ năng lượng kỳ dị hoàn toàn bao phủ bên trong.

- Phòng ngủ... Phòng ngủ của Tuyết tỷ...

Tổng Hiếu Phân tưởng chừng như trong giấc ngủ, nàng bắt đầu cấu véo tay chính mình, đồng thời muốn tới chạm vào Dương Thiên Lôi khẳng định trong mộng cảnh, chỉ là khi tay của nàng chạm vào tầng quang mang trong suốt kia, liền không thể tiến thêm mấy may.

Liên tục nghe được Tổng Hiếu Phân nói, rốt cuộc Lý Tuyết không nhịn được nữa, đẩy cửa phòng ra, khi nàng nhìn thấy tràng cảnh trước mắt, cũng hơi kinh ngạc. Bất quá nàng kinh ngạc không phải là Dương Thiên Lôi trong trạng thái huyền phù giữa hư không, mà là vì sao Dương Thiên Lôi lại làm loại chuyện này? Không phải hắn muốn để Tổng Hiếu Phân quên đi sao? Thế nhưng hiện tại Tổng Hiếu Phân đã tỉnh rồi, mà hắn lại...

- Tuyết tỷ... Tuyết tỷ, đây là trong mộng đúng không?

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Tổng Hiếu Phân bởi vì quá mức kinh khủng, có vẻ cực kỳ tái nhợt, sau khi nhìn thấy Lý Tuyết tiến vào, trực tiếp nhào vào trong lòng Lý Tuyết:

- Tuyết tỷ, để em tỉnh lại... Để em tỉnh lại...

- Đừng sợ, đừng sợ...

Lý Tuyết vỗ vỗ lưng Tống Hiểu Phân, nói:

- Chúng ta đi ra ngoài... Chúng ta đi ra ngoài...

...

Đây không phải là mộng!

Tống Hiểu Phân nghe Lý Tuyết an ủi, nhìn tròng cảnh phòng khách trước mắt, tuy rằng vẫn trong kinh khủng như trước, nhưng dần dần hiểu ra, tất cả mọi chuyện đều là sự thực.

- Tuyết tỷ... Chị... Chị đều biết?

Đủ qua hơn mười phút sau, rốt cuộc Tống Hiểu Phân cũng thanh tỉnh lại, ngửa đầu nhìn Lý Tuyết hỏi.

- Em nói là năng lượng của Thiên Lô sao? Chị biết, mặc kệ em nhìn thấy cái gì, không cần sợ, Thiên Lô đang chấp hành nhiệm vụ. Nó là người của tổ chức quốc gia... Em không cần phải lo lắng!

Tuy rằng Dương Thiên Lô không nói, Lý Tuyết cũng chưa bao giờ hỏi, nhưng không có nghĩa là cái gì nàng cũng không biết. Từ các loại dấu hiệu kinh hoàng sợ hãi của Tống Hiểu Phân, thậm chí là thần kinh thác loạn, nàng có thể khẳng định được, Tống Hiểu Phân tất nhiên đã nhìn thấy một màn vô cùng kinh khủng, hơn nữa là Dương Thiên Lô làm.

Cái chết của đám người Chu Vĩ Đào thực sự không có quan hệ với Dương Thiên Lô sao? Ngay từ lúc đầu Lý Tuyết đã cho rằng như vậy, nhưng từ lần trước chứng kiến năng lượng nháy mắt nghìn dặm của Dương Thiên Lô, lại mơ hồ đoán được mọi chuyện không đơn giản như vậy. Thế nhưng nàng không trách Dương Thiên Lô xuất thủ tàn nhẫn. Từ chỗ phụ thân Ngưu Ma Vương, nàng biết được Chu gia không phải là người tốt đẹp gì, từ chỗ Dương Thiên Lô, nàng cũng biết Chu Vĩ Đào không phải người bình thường, mà là nguy quân tử coi mạng người như rác rưởi. Huống chi tại lúc đối mặt với chuyện tình của chính mình, từ nhỏ Dương Thiên Lô đã tàn nhẫn vô tình? Chính mình, là nghịch lân của hắn.

- Thực... Thực vậy chăng?

- Uống cho cậu là người có công phu!

Lý Tuyết còn chưa trả lời câu hỏi của Tống Hiểu Phân, thanh âm của Dương Thiên Lô bỗng nhiên truyền tới, chậm rãi bước tới trước mặt hai người:

- Chỉ một điểm việc nhỏ như vậy đã sợ tới thần kinh thác loạn? Bảo cậu nhắm mắt lại, còn giả bộ lớn mật cái gì, hiện tại biết sợ rồi sao?

Tống Hiểu Phân trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, không dám nói lời nào, hiển nhiên còn chưa khôi phục hoàn toàn.

Nguyên bản sợ hãi, kinh hoàng, nhưng sợ hãi nhất chính là sau này Dương Thiên Lô phải làm gì bây giờ, đó chính là giết người, khẳng định sẽ bị bắt, toàn quốc phát lệnh truy nã. Mà hiện tại, biết được Dương Thiên Lô đang trong thời gian chấp hành nhiệm vụ, toàn bộ đầu óc hiện tại chỉ còn bộ dáng sát thần lãnh khốc vô tình, lại vui sướng lâm li thu gặt sinh mệnh của Dương Thiên Lô.

Nàng nói không nên lời chính mình có cảm thụ gì, là sợ hãi, nhưng tựa hồ...

- Được rồi, coi như chuyện gì cũng không phát sinh qua. Đây là cơ mật của tổ chức, nếu như không phải quá đột nhiên, tuyệt đối không để cậu biết được. Tuyết tỷ, chúng ta ăn cơm thôi, đói quá rồi...

Dương Thiên Lô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tái nhợt như trước của Tống Hiểu Phân, phát ra lời nói đồng thời ẩn chứa một tia ý niệm trấn định, nói xong liền chuyển dời trọng tâm câu chuyện.

- Uhm, chị đi hâm nóng trước, hai đứa tắm rửa trước, thay quần áo! Lập tức ra ăn cơm, cho hai đứa ném thử thành quả tu luyện một tháng qua của chị!

Lý Tuyết vội vàng nói, nói xong liền nhanh chóng bước vào phòng bếp.

- Mai đi đi!

Dương Thiên Lôì kéo theo Tống Hiểu Phân còn đang có chút ngơ ngác, đẩy nàng về phòng của Lý Tuyết, sau đó trở về phòng chính mình.

...

Cạnh biển.

Lý Hàn Mai nhìn hơn hai mươi thi thể lạnh lẽo trên mặt đất, tất cả trợn tròn mắt, nhũn thản tràn đầy vẻ kinh ngạc, đây không giống như trải qua chiến đấu kịch liệt, mà là tự sát!

Theo bên cạnh Lý Hàn Mai còn vài chiếc xe cảnh sát, cùng với mười mấy người mặc đồ đen. Bất quá lúc này đều bị vây bên ngoài, không tiếp cận nửa bước.

- Điều tra rõ tư liệu chi tiết và thân phận của những người này, tất cả các chi tiết tại hiện trường đều không được buông tha, tập hợp cẩn thận cho tôi. Những chuyện khác mọi người không cần phải xen vào.

Lý Hàn Mai trong lớp đồ chuyên dụng, nguyên bản tóc dài được búi lên, đồng thời còn mang mặt nạ bảo hộ, không hề bại lộ hình dáng. Hiển nhiên chỉ biết nàng là nhân viên đặc thù, nhưng không cách nào biết được thân phận chân chính của nàng.

Bọn họ chỉ biết đây là người phụ trách của trung tâm xử lý những sự kiện đặc dị phân bộ Ma Đô luôn liên lạc với bọn họ.

- Rõ, buổi trưa ngày mai sẽ có kết quả!

Trung niên nhân dẫn đội cung kính nói.

- Uh!

Lý Hàn Mai lên tiếng, thân hình nhoáng lên, rất nhanh biến mất trong đêm đen, để lại một cơn gió lạnh thấu xương.

Bọn họ đã hợp tác với nhau không chỉ một lần, cho dù đã gặp nhau rất nhiều lần, nhưng trong lòng vẫn khó nén khiếp sợ. Tuy rằng bọn họ rất muốn điều tra thân phận của Lý Hàn Mai, cũng không phải rất khó, chỉ cần ghi lại hình ảnh của nàng, tra xét so sánh tư liệu một chút, dùng hệ thống thông tin định vị là có thể biết được thân phận chân chính của Lý Tuyết, nhưng cho bọn họ mười lá gan bọn họ cũng không dám chạm vào người như nàng.

...

Sau khi Lý Hàn Mai chạy được 2 km, chui vào trong chiếc Hummer đỗ tại chỗ tối.

- Ngay cả điện thoại cũng tắt, lẽ nào tiểu tử này muốn giấu mình cái gì hay sao?

Lý Hàn Mai nhìn biểu hiện trên điện thoại đi động, trầm nghĩ trong lòng. Đối với Dương Thiên Lôì đã có thêm một tầng nhận thức mới. Tuy rằng tạm thời Lý Hàn Mai chưa có tư liệu cụ thể của đám người kia, nhưng từ tướng mạo, hình thể, cùng với xung đột giữa Dương Thiên Lôì và Tống Hiểu Nam, nàng có thể phán đoán ra được, hơn mười người này khẳng định sẽ không kém. Bọn họ hầu như cùng một kiểu chết giống nhau, hơn nữa ngoại trừ vết thương trí mệnh ra, không hề có một chút dấu hiệu tranh đấu nào, Dương Thiên Lôì tự nhiên là trong thời điểm cực đoan, toàn bộ đều là một chiêu lấy đi tính mạng.

Giết người có thể làm tới loại trình độ này đã có thể coi như nghệ thuật!

- Tút... Tút...

- Alo, xin chào!

Lý Tuyết, Dương Thiên Lôì và Lý Tuyết đang trong phòng ăn, điện thoại trong phòng khách đột nhiên vang lên, Lý Tuyết nói có thể là học sinh trong trường của nàng hỏi chuyện gì đó, liền tiếp điện thoại, hỏi.

- Dương Thiên Lôì có ở đây không?

- Có, chờ một chút!

Lý Tuyết nhìn về phía Dương Thiên Lôì.

- Xong rồi?

Có thể gọi điện tới đây tìm chính mình, ngoại trừ Lý Hàn Mai còn có thể là ai? Dương Thiên Lôi tiếp nhận điện thoại, trực tiếp hỏi.

- Xong rồi! Vì sao điện thoại tắt máy?

- Hết pin rồi!

- Lý do! Hắn không thể chết được!

- Ai?

- Tình địch trong nhiệm vụ của cậu!

Khóe miệng Lý Hàn Mai hơi nhếch lên, nói xong trực tiếp tắt điện thoại.

Dương Thiên Lôi vốn định tiếp tắt điện thoại, nhưng nhìn vẻ kinh hoàng chưa tiêu của Tống Hiểu Phân, lại cố tự làm bộ một chút, nói:

- Tôi sao... ha ha, công lao không dám nhận, có tiền thưởng hay không? Có sao, bao nhiêu? Chỉ một điểm như vậy thôi sao... Muốn, đương nhiên là muốn, thịt muối cũng là thịt mà... Gấp lại!

...

- Thiên Lôi, là ai vậy? Có chuyện gì?

Lý Tuyết hiểu kỳ hỏi thăm.

- Người lãnh đạo trực tiếp, khen em hoàn thành nhiệm vụ rất tốt, còn có tiền thưởng... Hắc hắc... Tuyết tỷ, hay là ngại mai em mời chị đi chơi? Ngày nghỉ thứ bảy chung quy không thể ở nhà... Hiểu Phân đồng học, để trấn an thương tổn về mặt tinh thần của cậu, dẫn cậu đi cùng, có đi hay không?

Sau khi quân huấn kết thúc, vừa vặn là mười một ngày nghỉ, có thời gian nghỉ ngơi bảy ngày.

- Ai muốn cậu trấn an...

Tuy rằng còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng coi như Tống Hiểu Phân đã thoải mái như thường, trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi nói.

- Vậy ý của cậu là không đi rồi?

- Tôi đi với Tuyết tỷ!

Tống Hiểu Phân nói.

- Tut... Tut...

Đúng lúc này, điện thoại trong phòng khác dĩ nhiên vang lên lần nữa.

726. Chương 739: Trang Viên Tống Thị

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 739: Trang viên Tống thị

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Alo, xin chào!

Dương Thiên Lôi tiếp nhận điện thoại, mở miệng nói.

- Là Thiên Lôi sao? Bác là mẹ của Hiểu Phân! Nha đầu này nghịch ngợm, ngay cả điện thoại của bác cũng không tiếp!

- A... ha ha, bá mẫu, cậu ấy ở đây, để cháu gọi cậu ấy!

- Chờ một chút, trước tiên bá mẫu nói với cháu trước. Thiên Lôi, cháu cảm thấy nha đầu Hiểu Phân kia thế nào?

Để Dương Thiên Lôi khẽ nhủ mày chính là, mẫu thân của Tổng Hiểu Phân dĩ nhiên phát ra một câu hỏi bất thành linh như vậy, chẳng lẽ có ý tứ đối với chính mình? Đây ngược lại không phải là Dương Thiên Lôi tự kỷ, mà là lần trước mẫu thân Tổng Hiểu Phân đã từng nói giỡn bảo Tổng Hiểu Phân công hấn trở về, lúc đó đã cảm thấy có điểm ám muội.

- Có thể cháu không biết, kỳ thực Hiểu Phân nhà bá mẫu có một loại bệnh lạ từ nhỏ. Trước mười hai tuổi căn bản không hề có một ngày lành, sau này trị được. Mặt ngoài nhìn qua không thành vấn đề, nhưng tích cách của nó ngoại trừ bá mẫu và cha của nó, còn có Trần bá chữa tốt cho nó ra, không hề tiếp cận thân quen với bất cứ người nào, bao gồm cả bên phía Tổng gia... Ngày mai là đại thọ bảy mươi của gia gia nó, nhưng bá mẫu và cha nó nói thế nào nó cũng không chịu nghe, nói là đã hẹn ước với cháu và Tiểu Tuyết đi chơi, nhưng đại thọ bảy mươi của lão nhân gia có thể sửa được sao? Vì vậy bá mẫu muốn mời cháu và Tiểu Tuyết cùng đến với Hiểu Phân. Cháu xem có được hay không?

Mẫu thân Tổng Hiểu Phân nói tiếp.

- Bá mẫu, chúng cháu đi có lẽ không thích hợp!

Dương Thiên Lôi nhủ mày nói.

- Hợp, hợp, các cháu coi như đi chơi là được rồi, còn có một vài ngôi sao tới biểu diễn, các cháu đói ăn cơm, chán xem biểu diễn, xong có thể cùng nhau trở về. Ngày mai ba giờ bá mẫu sẽ tới đón các cháu, coi như cháu giúp bá mẫu đi!

- Được rồi, vậy bác nói với Hiểu Phân đi.

- Cảm ơn cháu!

Đối mặt với lão mama đường cong cứu quốc, Tổng Hiểu Phân chỉ đành phải khuất phục. Bất quá nàng vừa mới trải qua một cơn lốc thật sâu, trong lòng không có bất cứ không hài lòng nào. Nguyên nhân nàng không muốn tham gia vào đại thọ một là nàng không có bao nhiêu tình cảm với gia gia nàng, hai nàng nàng chịu không nổi sắc mặt của các đệ tử Tổng gia khác. Hiện tại có Lý Tuyết và Dương Thiên Lôi làm bạn, sẽ không buồn chán như vậy nữa.

Buổi tối, bởi vì nguyên nhân phát sinh sự kiện kia, Dương Thiên Lôi không có ý tứ trực tiếp ngăn cản Tổng Hiểu Phân ngủ trong gian nhà sát vách, nhưng rất uyển chuyển nhìn Tổng Hiểu Phân, nói phải ngủ rồi, coi như nhắc nhở một chút. Thế nhưng nha đầu này căn bản không hề phản ứng, trực tiếp kéo Lý Tuyết vào trong phòng, đổi thành người bình thường, dù sao cũng muốn nhìn gian phòng của chính mình đã được bố trí tốt.

Không tới ba giờ chiều ngày hôm sau, một chiếc Cadillac dài chạy tới tiểu khu Lam Phong quốc tế đón ba người Dương Thiên Lôi.

Một canh giờ sau, Cadillac tiến vào trong trang viên Tổng thị vô cùng rộng lớn.

Trang viên Tổng thị, diện tích mấy trăm mẫu. Phong cách cổ kính, cảnh sắc tuyệt đẹp, giống như đào nguyên thế ngoại, nhưng vẫn không hề mất đi vẻ hiện đại xa hoa, so với khách sạn năm sao siêu cấp còn xa hoa hơn rất nhiều. Bình thường chỉ có những thành viên chính của Tổng gia, một ít khách mời tôn quý và thành viên quan trọng của chính phủ mới có tư cách vào ở.

Mà gia gia của Tổng Hiểu Phân hiện tại chính là ngôi sao sáng của giới đồ cổ châu báu, Tổng Khiêm, đại thọ bảy mươi cử hành tại nơi này.

Lúc chiếc Cadillac tiến vào trang viên, trong bãi đỗ đã sớm có rất nhiều chiếc xe nhãn mác khác nhau. Cho dù là chiếc Cadillac ba người đang ngồi căn bản không tính là cái gì, bất quá chiếc Cadillac không hề dừng

lại tại chỗ đỗ xe tân khách, mà trực tiếp tiến vào trong nội bộ trang viên, dừng lại trong một tiểu viện.

Tiểu viện này chính là nơi ở cố định của phụ mẫu Tống Hiểu Phân tại trang viên Tống thị.

- Tiểu Tuyết, Thiên Lôi. Di, Thiên Lôi, một tháng không thấy, hình như cháu thay đổi rất nhiều nha?

Tại thời điểm ba người xuống xe, mẫu thân của Tống Hiểu Phân rất thân thiết hô lên. Lúc này mẫu thân Tống Hiểu Phân mặc bộ trang phục dạ hội cao quý, thoát nhìn rất phúc hậu, trang trọng. Toàn thân hình như trẻ hơn vài tuổi, chỉ liếc mắt nhìn qua Dương Thiên Lôi đã có chút kinh ngạc nói.

Nếu như không phải Tống Hiểu Phân và Lý Tuyết cùng nhau nói, ngay cả bọn họ cũng hầu như không nhận thức được người thiếu niên đẹp trai, thoát nhìn có một tia lạnh khốc này là Dương thiên Lôi. Hần lúc này, toàn thân đều tản mát ra một cỗ khí thế khiến mẫu thân Tống Hiểu Phân có điểm kinh hãi và kinh ngạc.

Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân cũng có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi, vì sao người này giống như đột nhiên biến thành người khác.

- Chào bá mẫu!

- Chỉ bất quá thay đổi quần áo, tóc dài hơn một chút mà thôi!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói, trên thực tế dung mạo của hắn cũng không có bao nhiêu biến hóa. Chỉ bất quá hắn phóng xuất ra một ít khí tức mà thôi.

Ngày hôm nay, thọ yến của gia gia Tống Hiểu Phân, trăm phần năm gặp phải Tống Hiểu Nam. Bản thân Dương Thiên Lôi không quan tâm lắm, thế nhưng hôm nay hắn đi cùng với Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân, hơn nữa rất có thể sẽ gặp Lý Hàn Mai. Dù sao chuyện Lý Hàn Mai là vị hôn thê của Tống Hiểu Nam là sự thực.

Nếu như Tống Hiểu Nam còn không biết tốt xấu, Dương Thiên Lôi không ngại giáo huấn hắn một chút, để hắn triệt để sợ hãi chính mình.

- Thực đẹp trai! Tốt tốt, nha đầu, nhanh. Mẹ đã chuẩn bị lễ phục cho mấy đứa, ba đứa nhanh nhanh thử xem, được rồi, chúng ta đi.

- Mặc lễ phục gì? Không cần, ba người bọn họ cùng nhau, con và Tuyết tỷ, Thiên Lôi giống nhau, mặc kệ mọi chuyện! Chúng con chỉ tới chơi đùa một chút. Con sẽ không giao tiếp với mọi người.

- Nha đầu con, mẹ biết con không thích những người này, cũng không bắt con phải xã giao, thế nhưng hôm nay là đại thọ gia gia của con. Mọi người được mời đều mặc lễ phục, dù sao con cũng không thể tách riêng được! Chung quy chúng ta cũng không thể quá tùy ý, người khác sẽ nói ra nói vào. Ngoan nào, không muốn để bệnh tim của mẹ tái phát, nghe lời mẹ! Tiểu Tuyết, Thiên Lôi...

- Đến, hai đứa nghe lời bá mẫu một chút. Đều thay lễ phục vào!

Mẫu thân Tống Hiểu Phân nói xong liền kéo theo Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết và trong phòng.

Lý Tuyết nhiều ít có điểm câu nệ, nhưng Dương Thiên Lôi hoàn toàn tự nhiên như thường.

- Thiên Lôi, chính cháu vào trong thử xem! Thấy thích hợp là được rồi! Bá mẫu giúp hai đứa nhìn một chút!

Mẫu thân Tống Hiểu Phân nói, nói xong để Dương Thiên Lôi tiến vào trong một gian phòng, sau đó kéo Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân đang rất không tình nguyện tiến vào một phòng khác.

Ăn mặc của nam sĩ trong tiệc tối hầu như là chủ đề vĩnh hằng bất biến. Truyền thống, bảo thủ, tinh xảo, nếu không phải thân phận bối cảnh cần lễ phục chức nghiệp đặc thù, theo tình hình chung đều lấy màu đen và trắng là chính. Lễ phục dạ hội tiêu chuẩn, thắt lưng tơ lụa, cộng thêm một chiếc quần lễ phục, tất màu đen, kiểu dáng giày da riêng biệt, hầu như được coi là yêu cầu ăn mặc cơ bản nhất.

Mẫu thân Tống Hiểu Phân đã đặc biệt chuẩn bị cho Dương Thiên Lôi mấy số đo khác nhau, mỗi một số đo đều có ba bộ khác nhau, tuy rằng không có bất cứ logo nào, thế nhưng nhìn kiểu dáng và chất lượng bên ngoài đã biết được giá trị xa xỉ, tuyệt đối tốt hơn rất nhiều so với hàng hiệu thông thường.

Dương Thiên Lô tùy ý cầm lấy một bộ y phục, nhìn chính mình trong gương, thậm chí ngay cả Dương Thiên Lô cũng phải sợ hãi than thở. Quá đẹp trai, quá khốc rồi, người đẹp nhờ ăn mặc quả nhiên không sai.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi của Dương Thiên Lô vang lên, là đường truyền đặc thù.

- Chuyện gì?

- Chấp hành nhiệm vụ...

- Chấp hành nhiệm vụ? Tôi không tiếp nhận nhiệm vụ mà!

- Nhiệm vụ trước đó là nhiệm vụ liên hoàn... Di? Cậu đang ở nơi nào?

Lý Hàn Mai kết nối điện thoại, rất nhanh đã tập trung được vị trí của Dương Thiên Lô, nhất thời nhủ mày hỏi.

- Trang viên Tổng thị!

- Cậu tới tham gia họ yến của Tổng lão?

- Đúng!

- Chi tiết thân phận và nhiệm vụ của cậu sẽ được gửi tới ngay. Người của cậu, phân nửa là của tôi. Một lúc nữa thấy!

Lý Hàn Mai không để Dương Thiên Lô có cơ hội cự tuyệt, trực tiếp cắt điện thoại. Chỉ một phút sau, tin tức nhanh chóng truyền tới điện thoại của Dương Thiên Lô.

Sau khi Dương Thiên Lô nhìn thấy nội dung tin tức, vẻ mặt cười khổ. Cái gì thế, một cô nhi như hắn, dĩ nhiên trở thành tứ công tử thất tán nhiều năm của trù Hoa kiều Dương Quang.

Dương Quang, tuy là Hoa kiều, nhưng trên khắp thế giới có thế lực tương đối lớn. Về mặt bạch đạo là trù thương nghiệp, nhưng quan trọng nhất là năng lượng mặt hắc đạo của hắn. Chỉ có nhân sĩ trong vòng mới hiểu rõ được sự kinh khủng của hắn.

Lúc nhìn thấy tin tức này, Dương Thiên Lô đã hiểu rõ ý đồ của Lý Hàn Mai. Hiển nhiên nàng đang suy nghĩ cho bản thân nàng và hắn. Bởi vì thân phận mới của Dương Thiên Lô tuyệt đối khiến Tổng Hiểu Nam không dám có hành động thiếu suy nghĩ. Đồng thời, lấy thân phận này trở thành người theo đuổi của Lý Hàn Mai, lập tức có thể thành công bước lên địa vị cạnh tranh với Tổng Hiểu Nam, thân phận vị hôn thê trở thành vô giá trị. Hơn nữa tối hôm qua vô thanh vô tức chết đi hơn hai mươi người, tin tưởng Tổng Hiểu Nam đã thu được tin tức, hẳn là đã hiểu được năng lượng của Dương Thiên Lô to lớn tới mức nào.

Nội dung của nhiệm vụ còn lại là không thể bại lộ thân phận chân chính của Lý Hàn Mai.

Ra khỏi phòng, đợi hơn mười phút sau, cuối cùng Tổng Hiểu Phân, Lý Tuyết cùng với mẫu thân Tổng Hiểu Phân cũng đi ra.

- Thiên Lô... Ai nha...

Mẫu thân Tổng Hiểu Phân vốn đang định hỏi Dương Thiên Lô xem lễ phục của Lý Tuyết và Tổng Hiểu Phân như thế nào, nhưng khi nhìn thấy Dương Thiên Lô, lần thứ hai mở to hai mắt nhìn. Nhất thời chạy tới bên cạnh Dương Thiên Lô, trong nhân thân tràn ngập vẻ tán thưởng, mà Lý Tuyết và Tổng Hiểu Phân đều trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô liên tục.

Cũng giống như vậy, Dương Thiên Lô mở to mắt nhìn Lý Tuyết và Tổng Hiểu Phân.

Lý Tuyết mặc bộ lễ phục dạ hội màu trắng, phối với vẻ ôn nhu, thanh thuần và khuôn mặt mang theo một tia e lệ của nàng, có vẻ đạm nhiên xuất trần, tán mát một cỗ khí tức nói không nên lời. Mà Tổng Hiểu Phân thì mặc bộ lễ phục màu phấn hồng, khiến sức sống của nàng được bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, hai người đứng cùng một chỗ, tuyệt đối là tồn tại khiến tròng mắt nam nhân phải rơi xuống.

- Đẹp trai, xinh gái... Hi hi.. Đến, đến, đứng cùng nhau cho bá mẫu nhìn...

Mẫu thân Tống Hiểu Phân cười tới toé toét, nhất là ánh mắt so sánh nhìn hai người Dương Thiên Lô và Tống Hiểu Phân, càng ẩn chứa một tia ý tứ hàm súc không nói nên lời.

- Không được, mẹ! Chúng ta không thể mặc những thứ này.

- Lại sao nữa? Đẹp như vậy, sao lại không mặc?

- Chính là bởi vì quá đẹp, con và Tuyết tỷ giống như tiên nữ, hẳn coi như rất tuần tú, cả ba vô cùng chói mắt nha. Chúng ta không muốn dẫn tới sự chú ý của người khác...

Tống Hiểu Phân không chút khiêm tốn nói.

- Cứ như vậy!

Để Tống Hiểu Phân nghĩ không ra chính là, Dương Thiên Lô lại đột nhiên nói:

- Có tôi và Tuyết tỷ ở đây, sợ cái gì? Bá mẫu, hay là người đi trước? Chúng cháu còn có một bằng hữu, để chúng cháu chờ nàng một chút, đến lúc đó bọn cháu sẽ cùng nhau đi vào!

- Bằng hữu?

Mẫu thân Tống Hiểu Phân rõ ràng sửng sốt.

Tống Hiểu Phân và Lý Tuyết cũng ngăn người, bất quá Tống Hiểu Phân lập tức nói:

- Đúng vậy, mẹ. Mẹ đi trước giúp ba ba... Chúng con sẽ không tới muộn đâu.

- Được rồi. Nha đầu. Đây là giúp con chuẩn bị, con có thể trực tiếp giao cho người phụ trách tiếp nhận lễ vật là được rồi. Thiên Lô, Tiểu Tuyết, các cháu không cần phải quan tâm chuyện này, bá mẫu đi trước.

727. Chương 740: Uy Hiếp

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 740: Uy hiếp

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Là nhiệm vụ? Người nào?

Sau khi mẫu thân Tống Hiểu Phân rời đi, Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân đều dùng vẻ mặt hiếu kỳ nhìn chăm chăm Dương Thiên Lô hỏi.

Vừa rồi Dương Thiên Lô chỉ truyền âm cho hai người nói là có nhiệm vụ, còn cụ thể như thế nào vẫn chưa nói.

- Có liên quan tới Tống Hiểu Nam Tống gia các cậu, tối hôm qua đám người đó là do hắc phái tới đối phó tôi!

Dương Thiên Lô đối với điều này không chút che giấu nói.

- A? Nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, Tống Hiểu Phân và Lý Tuyết rõ ràng hơi kinh hãi.

- Tổ chức giao cho tôi nhiệm vụ chính là bảo hộ Lý Hàn Mai, cũng chính là chủ nhiệm lớp chúng ta. Mà nàng lại là vị hôn thê của Tống Hiểu Nam, cậu biết đây là chuyện gì xảy ra sao?

Dương Thiên Lô không để ý tới vẻ kinh ngạc của hai người, trực tiếp nói với Tống Hiểu Phân, đồng thời cũng truyền âm nói với Lý Tuyết. Lý Tuyết đã sớm gặp qua Lý Hàn Mai, tuy rằng không biết thân phận cụ thể của Lý Hàn Mai, nhưng lại biết Lý Hàn Mai và Dương Thiên Lô đều là người của tổ chức, nhưng Lý Hàn Mai đã căn dặn không được bại lộ thân phận của nàng, hẳn chỉ đành nói như vậy với Tống Hiểu Phân.

Trong khoảng thời gian này, Dương Thiên Lôi đã lý giải tư liệu Lý Hàn Mai biểu hiện ra, bối cảnh thân bí, có liên quan tới quân đội, hiện tại mới chỉ hai mươi lăm tuổi. Nàng từ lúc hai mươi tuổi đã thu được bằng học vị của đại học Cambridge, trong nghiên cứu, khảo sát văn vật cổ, nhất là phương tiện giám định có thiên phú kinh người, sau khi tốt nghiệp được trực tiếp mời vào làm trong viện bảo tàng cổ cung, sau vài lần khảo sát và giám định biểu hiện thực lực hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác, chỉ trong thời gian hai năm đã thu được rất nhiều danh hiệu có hạng trong giới đồ cổ châu báu, hơn nữa vẻ bề ngoài tuyệt đối mỹ nữ, danh tiếng nhất thời tăng mạnh, người theo đuổi vô số kể. Thẳng cho tới khi tin tức nàng là vị hôn thê của tiểu thiếu gia Tổng gia Tổng Hiểu Nam mới thoáng có chút thay đổi.

Dù sao, Tổng Hiểu Nam là nam đinh duy nhất trong một đời Tổng Hiểu Phân, không cần nghi ngờ chính là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Tổng thị, người có thể cạnh tranh với hắn thực sự không nhiều lắm.

- Tôi chưa bao giờ quan tâm tới Tổng gia, so với những chuyện cậu biết không chênh lệch nhiều. Tôi cũng chỉ quan tâm tới Lý lão sư mới biết được một ít tin tức bất quá mà thôi...

Tổng Hiểu Phân nói:

- Có quan hệ với nhiệm vụ của cậu sao?

- Uhm, tựa hồ Lý Hàn Mai cũng không thích Tổng Hiểu Nam, rất chán ghét hắn bám riết không tha. Mà tổ chức an bài tôi bảo vệ nàng ta, mọi sự tình đều phải nghe theo sự an bài của nàng, vì vậy trước khi quân huấn tôi đã bị Lý Hàn Mai coi như lá chắn, giáo huấn Tổng Hiểu Nam một lần. Ngày hôm nay, nàng còn muốn tôi đứng ra, đồng thời...

- Đồng thời cái gì?

- Tổ chức đã an bài chuyện này, chuẩn bị cho tôi một thân phận mới, là tứ công tử thất tán nhiều năm của Dương Quang, một trùm Hoa kiều cả hắc đạo lẫn bạch đạo. Điều này coi như suy nghĩ cho tôi, uy hiếp Tổng Hiểu Nam, để hắn không dám làm xằng làm bậy.

...

Không quá lâu sau, Lý Hàn Mai liền gọi điện thoại tới, hỏi vị trí của Dương Thiên Lôi xong, lập tức tắt máy.

Tựa hồ Lý Hàn Mai đối với tình huống Lý gia hiểu biết rất rõ ràng, ngay cả đám người Tổng Hiểu Phân đứng ở đâu cũng biết rõ. Tuy rằng Dương Thiên Lôi không muốn làm rõ gia tộc sau lưng Lý Hàn Mai và Lý Ngọc đến tận cùng là như thế nào, nhưng nhiều ít suy đoán có liên quan tới quân đội. Bất quá lại không rõ ràng lắm, Lý Hàn Mai rõ ràng rất ghét Tổng Hiểu Nam, vì sao lại đính hôn với hắn? Chẳng lẽ là lợi ích của gia tộc? Hay có ẩn tình gì khác?

Lý Hàn Mai vẫn một phong cách riêng, xe Hummer chuyên dụng, tại thời điểm trước cửa trang viên chừng trăm thước liền dừng lại. Lặng yên không một tiếng động để Dương Thiên Lôi vào trị trí phó lái xa.

- Có cần phải cẩn thận như vậy hay không?

Sau khi Dương Thiên Lôi lên xe, nhìn thấy lễ phục màu đen của Lý Hàn Mai, so với Lý Tuyết và Tổng Hiểu Phân bại lộ hơn nhiều, trực tiếp hỏi.

- Có. Cậu và tôi cùng nhau tiến vào mới có hiệu quả tốt nhất. Tổng Hiểu Phân biến thành bạn gái của cậu rồi?

Lý Hàn Mai nghiêng mặt, tuy rằng thần tình vẫn băng lãnh như trước, nhưng nhãn thần nhìn về phía Dương Thiên Lôi hiển nhiên có điểm kinh ngạc không thể phát hiện. Không có biện pháp, bộ chiến bào trên người hắn lúc này và khí tức tán mát ra để Dương Thiên Lôi từ trên xuống dưới tràn ngập một cỗ khí chất đặc biệt khiến trái tim nữ nhân phải đập thình thịch, căn bản không có một chút ngây thơ và thuần khiết của một sinh viên đại học thông thường.

- Bạn gái của tôi chỉ có một, nàng cũng tới, vì vậy, tuy rằng chấp hành nhiệm vụ, nhưng một lúc nữa đừng biểu hiện quá mức. Tôi không muốn trong lòng của nàng có bất cứ khó chịu nào.

Dương Thiên Lôi không chút che giấu nói.

Lý Hàn Mai trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lôi, không nói thêm câu nào. Kết quả kiểm tra hiện tượng từ lúc trưa nàng đã nhận được, thực lực, thời gian tử phong, phương thức cùng với những vết tích lưu lại hiện tượng của hơn hai mươi người được tổng kết lại, tất cả tư liệu đều biểu hiện ra kết quả: hiện tượng siêu tự nhiên. Lý Hàn Mai có thể vững tin, thực lực của Dương Thiên Lôi không đơn giản như kiểm tra. Bằng không kiên quyết không có khả năng giải quyết dễ dàng như vậy.

...

- Thiếu gia, Lý tiểu thư đến rồi!

Tại thời điểm Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai từ trên chiếc xe Hummer bước xuống, Lý Hàn Mai chủ động ôm lấy cánh tay của Dương Thiên Lôi. Cùng mặc lễ phục màu đen, một người lãnh diêm, một người lãnh khốc, bộ dáng của hai người ngược lại thực sự giống như một đôi chân chính.

- A? Lập tức tới!

- Thiếu gia, nàng mang theo một người bạn, tựa hồ rất thân mật...

- Cái gì?

Nhất thời biểu tình của Tống Hiểu Nam phần nộ, hai tròng mắt tản mát ra âm ngoan cường liệt.

Sau khi người báo tin miếu tả đơn giản, sắc mặt Tống Hiểu Nam trở nên xấu xí dị thường. Sáng sớm ngày hôm nay hắn đã tới trường học tìm Lý Hàn Mai, chỉ là Lý Hàn Mai không ở trong biệt thự, điện thoại cũng không tiếp. Rất hiển nhiên, Lý Hàn Mai căn bản không hề nghĩ đi cùng với hắn. Nhưng Lý Hàn Mai tất nhiên sẽ tới tham gia thọ yến của gia gia hắn, điểm này hắn rất khẳng định, vì vậy, không có biện pháp nào, không thể làm gì khác hơn là để cơ sở ngầm luôn luôn giám thị cửa vào trang viên, cũng tiện tiến hành nghênh tiếp từ sớm.

Nhưng căn bản không hề nghĩ rằng nàng dĩ nhiên cùng với Dương Thiên Lôi cao điệu tới đây.

“Đến tốt cùng tên tiểu tử kia là ai?”

Tuy rằng Tống Hiểu Nam là hoàn khố, nhưng cũng không phải thành ngốc, nếu như không gặp phải Dương Thiên Lôi, sợ rằng không có người nào đùa được với hắn. Người này quá ỷ vào thân phận độc đinh đời trẻ nhất của Tống gia hiện tại, đích xác có tiền vốn cuồng ngạo. Thế nhưng, đám người phải đi tới hôm qua hoàn toàn không còn tin tức, phẳng phất giống như bốc hơi khỏi nhân gian, rất hiển nhiên đã bị xuất thủ. Mà lúc này Dương Thiên Lôi còn dám qua đây, vậy rõ ràng không đặt hành động của hắn vào trong mắt.

Tống Hiểu Nam biết, lúc này ra ngoài tiếp Lý Hàn Mai khẳng định là tự tìm mất mặt, chỉ có thể tạm thời đè nén lửa giận.

...

Thời điểm hai người chậm rãi đi được hơn mười mét, Lý Hàn Mai chủ động buông lỏng cánh tay Dương Thiên Lôi.

Nói như thế nào thì nàng cũng là vị hôn thê của Tống Hiểu Nam, dẫn theo Dương Thiên Lôi tới đây là đủ rồi, nhưng không thể biểu hiện quá mức, bằng không không đơn giản là một người Tống Hiểu Nam chịu không nổi, mà là toàn bộ Tống gia sẽ không chịu nổi.

- Lý lão sư!

Tống Hiểu Phân và Lý Tuyết từ lâu đã chờ đợi bên ngoài cửa phòng tổ chức yến tiệc, khi nhìn thấy Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai sóng vai cùng tới, khuôn mặt nhỏ của Tống Hiểu Phân vô cùng hưng phấn hô lên.

- Hiểu Phân, Tiểu Tuyết, hai người khỏe?

Lúc này Lý Hàn Mai tựa hồ đã khôi phục bộ dáng lão sư thành thực, băng lãnh trên mặt hoàn toàn hoàn tan, bắt chuyện với hai người.

Bốn người kết bạn cùng nhau tiến vào trong phòng khách yến hội.

Tại thời điểm bước tới chỗ thu lễ vật trước cửa, dựa theo thứ tự chuẩn bị từ trước, Lý Hàn Mai và Dương Thiên Lôi cùng nhau, Tống Hiểu Phân và Lý Tuyết cùng nhau, trước sau tặng lễ vật, bước vào trong phòng.

- Mai Mai, cháu đã tới rồi, Hiểu Nam gọi điện cho cháu suốt mà vẫn không thông, còn tưởng cháu xảy ra chuyện gì...

Bốn người vừa mới đi vào, người nhà Tống gia trong phòng khách phụ trách tiếp đón liền có một trung niên nhân thân thiết bước tới, hỏi:

- Vị này là?

Trung niên nhân nhìn Dương Thiên Lôi uy vũ hiên ngang hỏi.

- Quên khởi động máy rồi. Đây là bằng hữu của cháu, là tứ thiếu gia của Dương Quang bá bá thất tán nhiều năm, Dương Thiên Lôi!

Lý Hàn Mai tại thời điểm phụ thân của Tống Hiểu Phân chuẩn bị giới thiệu, giành trước vừa cười vừa nói.

- A?

Phụ thân của Tống Hiểu Phân và trung niên nhân vừa hỏi, cũng chính là huynh trưởng của hắn, phụ thân của Tống Hiểu Nam, cùng với hai vị huynh đệ khác, đồng thời kinh ngạc đánh giá Dương Thiên Lôi. Nhất là phụ thân của Tống Hiểu Phân, thế nào cũng không nghĩ ra được Dương Thiên Lôi có thân phận như thế này, bất quá hiện tại hắn đột nhiên hiểu ra, vì sao Dương Thiên Lôi vốn là cô nhi vừa tới Ma Đô đã có nơi ở tại tiểu khu Lam Phong quốc tế.

Dương Quang, bốn người bọn họ đương nhiên rõ ràng cái tên này, trong đó ẩn chứa phân lượng nặng bao nhiêu, càng hiểu rõ trong lòng.

- Thất kinh, thất kính... Nguyên lai là Dương công tử, nhanh, mời vào trong...

- Bá phụ khách khí rồi, đây là chị của cháu, Lý Tuyết!

Dương Thiên Lôi mỉm cười, đưa tay kéo bàn tay nhỏ bé của Lý Tuyết, chủ động giới thiệu nói:

- Chúng cháu đều là bằng hữu của Hiểu Phân. Ngày hôm qua bá mẫu đã mời chúng cháu cùng Hiểu Phân tới, Hàn Mai cũng mời cháu làm bạn, bốn người chúng cháu cùng nhau tới, tới vội vàng vàng, cháu và Tuyết tỷ còn chưa chuẩn bị lễ vật, xin thông cảm...

Biểu tình của Dương Thiên Lôi lúc này căn bản không nằm trong vòng dự tính. Thế nhưng động tác và lời nói của hắn lại vô cùng chu toàn. Một là, thông qua động tác và lời nói của chính mình, trực tiếp để mọi người rõ ràng, địa vị của Lý Tuyết trong lòng hắn, tuyệt đối thân hơn so với chị em ruột. Hai là, chỉ ra hắn và phụ mẫu Hiểu Phân đã có quen biết từ sớm. Ba là, hắn xưng hô đối với Lý Hàn Mai phi thường hàm xúc. Lấy tuổi tác của Lý Hàn Mai, nói như thế nào hắn cũng phải gọi là chị, nhưng hắn chỉ xưng hô là Hàn Mai, còn mời hắn làm bạn, điều này khiến quan hệ giữa hai người có chút không rõ ràng.

- Các cháu có thể tới là tốt rồi, còn lễ vật làm gì? Nhanh, mời vào bên trong...

Phụ thân Tống Hiểu Phân nói, sau đó căn dặn tiểu thư phục vụ dẫn bốn người Dương Thiên Lôi tiến vào.

...

- Lão tam, vì sao không nghe cậu nói qua.

- Đại ca, nếu như Lý Hàn Mai không nói, em cũng không biết... Nguyên bản hài tử này là bạn học trung học của Hiểu Phân, năm nay thi vào trường đại học được thành tích mãn phần, từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, thực không nghĩ tới là hài tử thất tán của trùm hắc bạch lương đạo E quốc Dương Quang... Em phỏng chừng bởi vì hài tử này thi vào trường đại học với thành tích quá nổi bật, sau đó mới tìm được...

Phụ thân Tống Hiểu Phân nói.

- Như vậy sao? Lão tam, cậu quen biết với hắn, vậy thử để Hiểu Phân, hoặc là em dâu hỏi thăm một chút, hắn và Lý Hàn Mai rốt cuộc có giao tình gì, hài tử Hiểu Nam này, mọi người đều biết rõ, là độc đinh của

dòng họ Tống chúng ta, rất không được phép tiếp cận Lý Hàn Mai... Những người khác chúng ta có thể mặc kệ thì cũng coi như xong, thế nhưng Dương Quang, mọi người hẳn là đều rõ ràng.

- Uhm...

...

Dương Thiên Lô thu hồi nhận biết của chính mình, khóe miệng hơi nhếch lên. Thân phận, địa vị, xác thực là một loại uy hiếp. Chiêu này của Lý Hàn Mai đã giúp chính mình giảm đi không ít phiền phức không đáng có.

728. Chương 741: Nữ Nhân Đã Từng Sờ Qua Pp

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 741: Nữ nhân đã từng sờ qua PP

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong phòng khách yến hội, toàn bộ hết sức xa hoa, các loại điểm tâm, hoa quả, rượu ngon, cái gì cần đều có. Ghế tình lữ hai người, bốn người trong một phòng trang nhã, bàn tròn nhiều người, sảnh cùng loại quán bar, để phòng khách nơi này càng giống như một nơi ăn chơi xa hoa hạng nhất, thuần một màu tiểu thư phục vụ cực kỳ xinh đẹp, nơi nơi đen xen qua lại. Trung ương phòng khách là một sân nhảy, tận cùng bên trong phòng khách còn có một sân khấu biểu diễn, kích cỡ và bố cục của sân khấu tuyệt đối là nhất lưu.

Thời điểm bốn người Dương Thiên lô tiến vào, trong đại sảnh đã có không ít người tốp năm tốp ba hoặc ngồi hoặc đứng cùng một chỗ, phẩm tửu nói chuyện phiếm, cả nam lẫn nữ đều là y phục dạ hội sang trọng. Thấy một màn như vậy, nha đầu Tống Hiểu Phân bỗng nhiên nghĩ đến, nếu như nàng và Dương Thiên Lô, Lý Tuyết thực sự mặc trang phục thông thường tiến vào nhất định sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Bất quá, hiện tại, trong nhảy mắt khi bốn người tiến vào bên trong, vẫn như trước trở thành tiêu điểm. Chỉ bất quá ẩn chứa trong ánh mắt không phải coi thường và xem thường, mà là kinh diễm.

Không có biện pháp, Lý Hàn Mai, Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân, bất cứ người nào trong ba người đã là tồn tại phi thường hấp dẫn cái nhìn, hưởng chi là ba người đi cùng nhau? Một người gợi cảm, thành thực, lãnh diễm, một người thanh nhã, ôn nhu, một người đáng yêu, tràn đầy sức sống, thanh thuần. Đen, trắng, phấn hồng, ba loại màu sắc tổ hợp lại để ba người tỏa quang mang bốn phía, nam nhân nào không nhìn nhiều hơn vài lần?

Nhưng khiến mọi người chú ý nhất không phải là ba nữ, mà là Dương Thiên Lô.

Điều này không quan hệ tới đẹp trai hay không đẹp trai, không phải là Dương Thiên Lô và Ngưu Ma Vương lớn lên cùng một loại như nhau, rất tự nhiên trở thành tiêu điểm của mọi người.

Trong vòng tròn thượng lưu này, có thể lộ vẻ quyền thế, địa vị, tài lực của nam nhân nhất là cái gì?

Không phải tướng mạo, không phải ăn mặc, cũng không phải là các loại vật phẩm trị giá trăm vạn.

Mà là nữ nhân!

Hưởng chi Dương Thiên Lô lúc này sắm vai tứ tử của trù E quốc, thậm chí còn là một khúc ca thứ thiệt?

Cho dù Dương Thiên Lô đã thu hồi thần thức, nhưng cảm giác và thính giác vẫn thu hết vào trong tai một ít thanh âm thấp giọng nghị luận. Tuyết đại đa số đều suy đoán thân phận của hắn cùng với bình luận danh nhân Lý Hàn Mai này. Cũng có một bộ phận suy đoán về Tống Hiểu Phân không hề lộ mặt qua trong vòng tròn gia tộc, cùng với Lý Tuyết xa lạ là thiên kim nhà ai. Nhưng rất nhanh Tống Hiểu Phân đã bị một ít đường tử muội nhận ra.

Mà Tống Hiểu Nam giống như chúng tinh cũng nguyệt, được cả nam lẫn nữ vây quanh, lúc này ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi lại tràn ngập âm ngoan, bất quá hẳn biết lúc này không phải là lúc bão nổi, vẫn ẩn giấu cực nhanh!

Bốn người được tiểu thư tiếp đón theo phân phó của phụ thân Tống Hiểu Phân, đưa tới khu ghế ngồi của đệ tử Tống gia. Tống Hiểu Phân là tôn nữ của Tống lão, mà Lý Hàn Mai là cháu dâu trên danh nghĩa, được an bài tại chỗ này cũng nằm trong tình lý. Tại thời điểm bốn người vừa mới tới phụ cận, Tống Hiểu Nam liền vội vàng đứng dậy, vẻ mặt mỉm cười nghênh đón về phía Lý Hàn Mai.

- Mai Mai, vị trí của chúng ta ở chỗ này! Anh đã chuẩn bị một phần lễ vật, một lúc nữa chúng ta sẽ cùng nhau kính tặng gia gia!

Tống Hiểu Nam rất sợ người khác không biết quan hệ giữa bọn họ, lớn tiếng nói.

- Lễ vật của tôi đã sớm đưa rồi, bốn người chúng tôi sẽ ngồi với nhau, không tham gia náo nhiệt với các anh. Thiên Lôi, bốn người chúng ta ngồi ở đây!

Lý Hàn Mai lãnh đạm nói với Tống Hiểu Nam, nói xong kéo theo Dương Thiên Lôi bên cạnh, đồng thời đi về phía một vị trí bốn người trang nhã cách đó không xa.

- Được được, Mai tỷ, chị cùng Thiên Lôi ca ca ngồi bên kia, em cùng với Tuyết tỷ ngồi bên này, như vậy mới tốt... Hi hi!

Tiểu nha đầu Tống Hiểu Phân ra vẻ không tìm không phổi cố ý nói. Đối với vị đường huynh này nàng không có một chút tình cảm tốt đẹp nào. Tuy rằng không thích Tống gia, sau khi thân thể khôi phục, ngày lễ ngày tết thỉnh thoảng bắt đắc dĩ trở về một lần, nhưng người khác nàng không nhớ rõ lắm, nhưng nam đinh duy nhất của Tống gia này nàng coi như biết rõ. Mà tối hôm qua nếu như không phải Dương Thiên Lôi có bản lĩnh cao cường, sợ rằng nàng sẽ chết dưới tay thủ hạ của đường huynh đây, hơn nữa không chỉ đơn giản là chết. Vì vậy, lúc này nàng thẳng thắn trực tiếp đả kích Tống Hiểu Nam bởi vì Lý Hàn Mai cự tuyệt mà sắc mặt trở nên khó coi dị thường. Ngay cả Thiên Lôi ca ca và Mai tỷ ngồi cùng một chỗ cũng thuần miệng như vậy...

- Lý Hàn Mai! Đừng quên, em là vị hôn thê của anh!

Vị vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, Tống Hiểu Nam không thể hạ đài được, giờ khắc này rốt cuộc không thể nhẫn nhịn được nữa, lạnh giọng nhìn Lý Hàn Mai nói.

- Anh đừng quên, chỉ cần không kết hôn, tôi vẫn độc thân!

Thần tình Lý Hàn Mai không chút thay đổi, nhưng khí thanh quanh thân đã trở nên băng lãnh dị thường, ngay cả thanh âm cũng cảm thấy lạnh cả người.

- Em... Tốt! Tốt! Đừng tưởng rằng Tống Hiểu Nam chỉ có điểm năng lượng này!

Tống Hiểu Nam hạ giọng nói, nói xong ánh mắt chuyển sang nhìn Dương Thiên Lôi, xoay người trở về chỗ ngồi của chính mình.

Nếu ngày hôm nay không phải là sinh nhật của gia gia hắn, sao hắn có thể nhẫn nhịn được?

...

- Mai tỷ, vì sao chị đính hôn với hắn?

Tống Hiểu Phân nhỏ giọng nói.

- Hơn bốn mươi năm trước có hai người thân thiết với nhau, nhưng cũng rất buồn chán, đã làm chút chuyện ngu xuẩn. Đồng lứa hai nhà em và chị đều là nam nhân, tránh không được tai nạn, tới đời chúng ta, chị là trưởng nữ duy nhất nhà chị, hắn là trưởng nam duy nhất nhà em, kiếp nạn đã phủ xuống đầu chị. Ba năm trước đây sau khi chị trở về nước, lần đầu tiên gặp mặt. Chị vốn chỉ có thể nhận mệnh, còn có chút ước mơ, không có cảm tình cũng có thể từ từ bồi dưỡng, nhưng hắn...

Lý Hàn Mai không hề giấu diếm, lắc lư chén rượu trong tay, thấp giọng nói:

- Đến, các em cùng chị uống rượu!

- Cô thực đáng thương. Vẫn là ta và Tuyết tỷ tốt nhất, từ nhỏ đã thanh mai trúc mã, tương thân tương ái, Hiếu Phân cũng may mắn, là trưởng nữ mà nói, chẳng phải thảm rồi?

Dương Thiên Lô nhìn thoáng qua Lý Tuyết có điểm câu thúc, khóe miệng mang theo nụ cười nói.

Nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Tuyết đỏ bừng, trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lô, nhưng cũng không phản bác, trong lòng ngược lại vô cùng ảm áp.

- Thiết, tôi là trưởng nữ cũng không có việc gì a, trước mười hai tuổi, tôi còn đang hấp hối chờ chết đây, nhà Mai tỷ muốn định với tôi, nhà của chúng tôi cũng không có ý định để một người chết nhanh nhanh gả ra ngoài? Hi hi...

Tổng Hiếu Phân nói:

- Mai tỷ, hiện tại là lúc nào còn lưu hành loại chuyện này? Hôn nhân tự do, chị cần gì phải quản bọn họ...

- Em không hiểu, đến lúc đó em sẽ hiểu. Thiên Lô và Tiểu Tuyết mới là tốt nhất...

Bốn người thấp giọng nói chuyện phiếm, rất nhanh liền tới thời điểm yến hội chính thức bắt đầu, phòng khách yến hội cũng rất nhanh đầy người, đúng lúc này, bỗng nhiên truyền tới tiếng vỗ tay vang dội và tiếng thét chói tai của nam nữ trẻ tuổi, tất cả đều từ chỗ ngồi đứng lên, hô hoán cái tên vô cùng nổi tiếng.

Đại minh tinh!

Là những sao kim trong giới ca hát, tướng thanh tiểu phẩm, điện ảnh và truyền hình, tất cả đều vô cùng nổi tiếng, dắt tay nhau cùng đến, cả đám mang theo nụ cười mỉm, vừa đi vừa phát tay bắt chuyện với đoàn người theo sát bên cạnh.

Mà ánh mắt của Dương Thiên Lô theo đám người này lướt qua, trong lòng nhất thời kinh hãi, thiếu chút nữa từ ghế đứng bật dậy.

Vô luận như thế nào hắn cũng không nghĩ ra sẽ gặp được nàng tại chỗ này!

Liễu Diệc Nhi!

Sao Dương Thiên Lô có khả năng quên nàng? Năm đó nếu không phải nàng, Dương Thiên Lô sao có khả năng rời từ đỉnh Hoa Sơn xuống? Không phải bởi vì nàng, sao có khả năng xuyên qua tới đại lục Huyền Thiên?

Dương Thiên Lô trở về lần thứ hai, đã thay đổi quy tích lịch sử, vốn tưởng rằng không hề phát sinh bất cứ quan hệ, gặp mặt nào với nàng, nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên gặp nhau tại nơi này.

Nếu chỉ gặp thông thường thì cũng thôi, Dương Thiên Lô có thể không quan tâm lắm, dù sao hắn đã không phải là thiếu nam bĩ ối hèn mọn bị rơi xuống trước kia, không còn khả năng để người khác thấy phong thái của mình, đi làm diễn viên quần chúng! Càng không thể bởi vì thân hình và bóng lưng của hắn giống như nam diễn viên chính, mà sau khi nam diễn viên chính gặp chuyện không may, để hắn làm một lần thế thân, cuối cùng kìm lòng không được, sờ soạn bờ mông nhỏ nhắn của nàng và... Xuyên qua!

Thế nhưng...

Lúc này, thời điểm nhìn thấy Liễu Diệc Nhi một lần nữa, Dương Thiên Lô có thể cảm nhận được trên thân thể của nàng có một cỗ khí tức hoàn toàn khác người thường, trong nhận biết của Dương Thiên Lô, thân ảnh của nàng dĩ nhiên như mộng như ảo, đan xen, phẳng phất như chân thực và hư huyền liên tục thay thế nhau. Nhưng, thời điểm Dương Thiên Lô muốn tỉ mỉ cảm ứng loại khí tức này, tất cả lại khôi phục bình tĩnh, phẳng phất như nàng là một người bình thường nhất. Trên thực tế, ngoại trừ cảm giác kỳ dị này ra, Liễu Diệc Nhi xác thực là một người bình thường. Trong cơ thể của nàng không có bất luận năng lượng gì, nhưng vì sao lại gặp phải loại cảm giác này?

- Liễu Diệc Nhi... Liễu Diệc Nhi...

Toàn bộ phòng khách đều là nhân vật thượng lưu, nhưng nhiệt tình theo đuổi thần tượng của nam nữ thanh viên vẫn cuồng nhiệt như trước, không hề thay đổi. Là một sao kim siêu cấp trong giới ca hát và điện ảnh, Liễu Diệc Nhi trong mắt các thanh niên tuyệt đối là thần tượng cao nhất, tiếng ca của nàng riêng một ngọn

cờ, giống như có mị lực tỏa sáng áp đảo, vượt qua tất cả, có thể xuyên thấu lòng người, mà hình tượng ngọc nữ thanh thuần của nàng càng khiến vô số thiếu nam coi nàng như nữ thần trong mộng.

Mà ngày hôm nay, có lẽ bởi vì nguyên nhân thọ yến Tống gia, Liễu Diệc Nhi và các sao kim khác đều ăn mặc rất đơn giản, càng giống như tới tham gia thọ yến, không phải tới biểu diễn. Trên thực tế, bọn họ đích thực là tới tham gia thọ yến, biểu diễn chỉ là tiện thể mà thôi.

- Liễu Diệc Nhi... Căn bản không giống như con người a...

Thời điểm tuyệt đại đa số ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào người Liễu Diệc Nhi, Tống Hiểu Phân cũng không ngoại lệ, cầm chắc bàn tay của Lý Tuyết, trừng đôi con mắt đẹp nói:

- Như là tiên nữ... Không phải đẹp, là khí chết... Mọi người nói có đúng không?

- Cảm giác được dị dạng sao?

Nghe Tống Hiểu Phân nói, Dương Thiên Lô hơi gật đầu, hỏi Lý Hàn Mai.

- Dị dạng gì?

- Liễu Diệc Nhi!

Dương Thiên Lô nói.

- Không cảm giác, cậu cảm giác được?

Lý Hàn Mai có chút kinh ngạc hỏi, nàng đương nhiên hiểu rõ Dương Thiên Lô nói dị dạng là cái gì. Chỉ là trong cảm ứng của nàng, Liễu Diệc Nhi là một mỹ nữ khí chất thanh thuần tới cực điểm mà thôi. Trừ thứ này ra không còn bất cứ đặc thù nào khác.

- Không, đại khái nguyên nhân tựa như Hiểu Phân nói, nàng không giống như con người, càng giống như tiên tử đi ra chăng...

Dương Thiên Lô thấp giọng nói, vẫn như trước nhìn chằm chằm Liễu Diệc Nhi, muốn lần thứ hai cảm nhận được khí tức huyền ảo kia.

Đám sao kim Liễu Diệc Nhi tiến tới chỗ ngồi, là khu ngay phía sau khu đệ tử Tống gia, vì vậy, theo bước chân không ngừng tiến tới của bọn họ, bốn người Dương Thiên Lô càng lúc càng nhìn thấy rõ ràng.

Theo Liễu Diệc Nhi không ngừng tiếp cận, mỉm cười phất tay thăm hỏi đối với mọi người xung quanh, bỗng nhiên thấy được Dương Thiên Lô đang nhìn nàng, trong nháy mắt này, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười nhân nhật của Liễu Diệc Nhi đột nhiên nao nao, bất quá rất nhanh khôi phục bình thường, đôi con mắt trong suốt hơi gật đầu với Dương Thiên Lô.

- Nàng nhìn chúng ta... Hi hi!

Tống Hiểu Phân hưng phấn nói.

- Là nhìn Thiên Lô, hai người quen nhau?

Lý Hàn Mai hỏi Dương Thiên Lô.

- Đời này khẳng định không quen nhau!

Dương Thiên Lô lắc đầu nói.

729. Chương 742: Thiên Lại

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 742: Thiên lại

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ý tứ là kiếp trước quen nhau?

Ba đại mỹ nữ đều trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, trực tiếp nói, chỉ bất quá thần tình của ba người hoàn toàn khác nhau, Lý Hàn Mai lãnh ngạo không có biểu tình, Tống Hiểu Phân có điểm bị xúc phạm mang theo một tia khinh bỉ, mà Lý Tuyết là người hiểu rõ Dương Thiên Lô nhất lại mang theo một tia kinh ngạc.

- Không biết, chỉ là cảm giác đã gặp mặt tại nơi nào đó.

- Thiết... Nàng chính là nữ sao kim được hâm mộ nhất hiện nay, đương nhiên là cậu đã từng nhìn thấy. TV, điện ảnh, tin tức bất quá các loại, đâu nhìn không thấy? Cậu đương nhiên là gặp rồi!

Tống Hiểu Phân nói.

Yến hội chính thức bắt đầu, hai người chủ trì dĩ nhiên là người chủ trì tiết mục ngu nhạc toàn quốc, sau khi tuyên bố yến hội chính thức bắt đầu, hai người chủ trì dựa theo lệ cũ bắt đầu cảm tạ các nhân vật quan trọng tham gia yến hội của Tống lão. Kinh tế, chính trị, hắc bạch lưỡng đạo đều có, hơn nữa mỗi một cái tên đối với tuyệt đại đa số người ở đây mà nói đều phi thường quen thuộc. Người chủ trì điểm tới tên ai, người đó sẽ đứng lên cúi người chúc tất cả.

Tuy rằng Lý Hàn Mai là vị hôn thê của Tống gia, nhưng bây giờ còn là khách nhân, mà lấy địa vị của nàng tại giới đồ cổ châu báu, tự nhiên cũng được xếp vào hàng nhân vật quan trọng.

Sau một dãy tên thật dài, cuối cùng cũng tới tên của Lý Hàn Mai, Lý Hàn Mai đứng dậy, ngọn đèn chiếu lên trên người nàng, trường hợp này nàng đã gặp qua rất nhiều, có vẻ vô cùng bình thản ung dung nhìn bốn phía, hơi khom người một chút, liền ngồi xuống. Tống Hiểu Phân, Lý Tuyết đều hưng phấn vỗ tay mạnh mẽ.

Chỉ là, để Dương Thiên Lô cùng với tất cả mọi người nghĩ không ra chính là, người chủ trì dĩ nhiên nói tiếp:

- Một trong 100 xí nghiệp mạnh nhất toàn cầu, tứ công tử của Dương Quang tiên sinh, chủ tịch tập đoàn Quang Hoa E quốc, Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô nhú lông mày lại, hơi quần quýt, thân phận này chỉ dùng để uy hiếp Tống Hiểu Nam thì cũng thôi, nhưng hiện tại làm trò trước mặt nhiều người để hấn hấp thụ ánh sáng như vậy, hấn quả thực không nguyện ý thấy. Nhưng nếu lúc này đã điểm tới tên hấn, hơn nữa ngọn đèn đã sớm chỉ vào Lý Hàn Mai ngồi bên cạnh, trực tiếp di động vào người hấn, không đứng dậy cũng không được nữa rồi.

Trong nháy mắt Dương Thiên Lô đứng lên, màn hình thật lớn đã chuyển thành hình ảnh của hấn, ánh mắt bình tĩnh, hơi khom người xong liền ngồi xuống. Tất cả mọi khách nhân đều biết được thân phận của Dương Thiên Lô, rõ ràng rất kinh ngạc, mà kinh ngạc nhất chính là Tống Hiểu Nam, cùng với Liễu Diệc Nhi căn bản không hề quen biết hấn.

Chỉ bất quá, không phải Liễu Diệc Nhi khiếp sợ thân phận của Dương Thiên Lô, mà là tên của hấn.

Dương Thiên Lô!

Chuyện thần bí kỳ xảy ra trên người nàng khiến trong khoảng thời gian ngắn không lúc nào không nghĩ tới, cái tên nguyên bản không lưu lại bất cứ ký ức nào, nghĩ vì sao chính mình lại trải qua chuyện kỳ như vậy. Thời điểm nàng vừa mới vào bàn, lúc nàng nhìn thấy Dương Thiên Lô, nàng đã phi thường kinh ngạc, thế nhưng nàng cũng không dám xác nhận, khí tức lúc này, tướng mạo không quá giống như Dương Thiên Lô, đây có phải là hấn giống như trước khi dị biến phát sinh?

Mà hiện tại, nghe cái tên này, nàng rốt cuộc có thể khẳng định, đó là hấn!

Đến tận cùng trên người Liễu Diệc Nhi phát sinh chuyện gì?

Trải nghiệm trong thời gian ba năm vừa qua, cũng giống như Dương Thiên Lô trở lại quá khứ, nàng còn nhớ rất rõ ràng. Nàng nhớ kỹ thời điểm nàng quay bộ phim thiên sứ thủy tinh, có một cảnh cần nàng và nam diễn viên chính tiến hành trên đỉnh Hoa Sơn, để truy cầu tận thiện tận mỹ, cần phải tiến hành dưới trời mưa chân thực, tổ quay phim đã chờ đợi suốt bảy ngày, rốt cuộc cũng chờ được lúc trời mưa. Nhưng ngoài ý muốn chính là, nam diễn viên chính dĩ nhiên phát sinh tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, tuy rằng chỉ

bị chút thương nhẹ, nhưng khẳng định không thể quay phim được. Dưới tình huống không có cách nào, tổ quay phim chỉ nghĩ nếu bỏ qua dịp này không biết còn phải chờ bao lâu, cuối cùng đạo diễn quyết định chọn thể thân.

Mà Dương Thiên Lôi có thân hình khá giống nam diễn viên chính đã nguyện ý thay thế.

Nhưng thời điểm Liễu Diệc Nhi và Dương Thiên Lôi sóng vai đứng đối diện nhau, tiến tới gần nắm eo của nhau, Dương Thiên Lôi đột nhiên phát nhiệt trong đầu, móng vuốt hèn mọn dám chuyển tới bờ hông nhỏ nhắn cao của nàng, hành vi hèn mọn như vậy trực tiếp khiến nàng kinh hãi, thét lên một tiếng chói tai đẩy Dương Thiên Lôi đi. Để nàng không nghĩ tới chính là, sườn núi ngày mưa vốn có điểm trơn trượt, để Dương Thiên Lôi trực tiếp rơi xuống.

Một khắc kia khi nàng nghe được tiếng kêu to của Dương Thiên Lôi, nàng đang đứng bên sườn núi nhìn thấy thân ảnh đang rơi xuống cực nhanh, nàng đã nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng được, vách núi phẳng phất như mở ra một cánh cửa thật lớn, loáng thoáng, như mộng như ảo... Có lẽ là quá mức khiếp sợ, để nàng cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, dĩ nhiên theo hấn rơi xuống, nàng thấy được Dương Thiên Lôi rơi vào cánh cửa lớn, thấy được trong nháy mắt cánh cửa đóng lại, cảm giác được chính mình đập vào cánh cửa vô cùng đau đớn, liền mất đi toàn bộ ý thức...

Nàng biết, nàng đã chết.

Thế nhưng, nàng tỉnh lại một lần nữa, về tới quá khứ và tỉnh lại.

Và cùng một ngày Dương Thiên Lôi trở về địa cầu, cùng một khắc, ngày ba mươi tháng tư.

Đêm nay, được mời tới tham gia tiệc tối của Tổng lão, trong trí nhớ tình huống của nàng, bố trí phòng khách yến hội cùng với vị trí an bài của chính mình, so với quá khứ của nàng không hề có bất cứ khác nhau nào, duy nhất không giống nhau chính là, nàng biết tất cả mọi chuyện vốn đã phát sinh.

Nàng là một nữ hài cẩn thận, nàng không bởi vì chính mình sống lại mà thay đổi cái gì, thậm chí ngay cả ca khúc nàng đã soạn ra, nàng cũng không để chính mình vốn đã biết để chúng xuất thế sớm. Từ ngày ba mươi tháng tư tới giờ đã trôi qua mấy tháng, nàng hoàn toàn theo dấu chân của quá khứ, cho tới khi thời điểm kia trôi qua.

Bởi vì nàng không chỉ cho rằng mình sống lại, cũng tưởng rằng chính mình thấy được tương lai.

Không cần nghi ngờ, một khắc cuối cùng đối với Dương Thiên Lôi là điểm giới hạn ký ức của nàng.

Đối với Dương Thiên Lôi, nàng cũng chỉ là bởi vì cái tên này rất hay, mới có ấn tượng khắc sâu mà thôi, lý giải, gần như là một người nhiệt tình đối với chính mình, theo nghĩa vụ tới hỗ trợ tổ quay phim, đồng thời thỉnh thoảng hành động không kiểm soát được. Nhưng bởi vì nàng đã đẩy Dương Thiên Lôi xuống vách núi, thấy một màn quỷ dị, khiến chính nàng cũng rơi theo, để Dương Thiên Lôi trở thành cái tên xoay vần trong đầu nàng suốt mấy tháng.

Cánh cửa lớn Dương Thiên Lôi tiến vào là cái gì? Hấn đã gặp cái gì? Có trở lại quá khứ giống như chính mình hay không?

Nàng không biết.

Cũng căn bản không thể nào tìm được, bởi vì ngoại trừ cái tên ra, nàng đối với Dương Thiên Lôi hoàn toàn không biết gì cả. Đoạn thời gian trước Dương Thiên Lôi thu được trạng nguyên mãn phần toàn quốc nàng cũng không lưu ý. Bởi vì Dương Thiên Lôi trước kia tham gia vào tổ quay phim cũng chỉ là một sinh viên đại học tam lưu bình thường nhất mà thôi.

Nhưng để nàng không nghĩ tới chính là, tất cả mọi thứ nguyên bản tương đồng với ký ức của nàng, lại ở chỗ này sớm gặp Dương Thiên Lôi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Dương Thiên Lôi, nàng có thể từ ánh mắt Dương Thiên Lôi thấy được hấn giống như chính mình, có quen thuộc và kinh ngạc, mà sau khi biết được tên của hấn là Dương Thiên Lôi, thậm chí nàng có điểm nghĩ, tình huống của hấn hấn giống như chính mình.

Nhìn vào Dương Thiên Lôi có khác nhau rất lớn dưới ngọn đèn chiếu sáng, trong hai tròng mắt trong suốt của Liễu Diệc Nhi lấp lánh một tia ba động, nhẹ nhàng cắn chặt đôi bờ môi mông mọng, phảng phất như đã có quyết tâm nào đó.

- Làm sao bây giờ? Làm sáng rõ trước mặt mọi người như vậy, cái này xong đời rồi, thân phận của tôi đã hấp thu ánh sáng...

Dương Thiên Lôi ngồi xuống, nhìn Lý Hàn Mai nói.

- Chỉ là người ở đây biết mà thôi, loại yến hội như thế này căn bản không thể có bất cứ tin tức nào truyền bá ra ngoài. Cậu không thấy các sao kim khác đều không cố kỵ gì sao?

Lý Hàn Mai nói.

- A... Tôi đã sớm thấy lạ, trách không được ngay cả một người chụp ảnh cũng không có, càng không có phóng viên...

Sau khi tuyên bố tất cả các nhân vật quan trọng, Tổng lão đã bảy mươi tuổi nhưng tinh thần phấn chấn, đơn giản cảm tạ vài câu, yến hội liền chính thức bắt đầu.

Các loại thức ăn ngon cũng bắt đầu cung ứng, rượu ngon món ngon liên tục đưa lên, còn có thể thưởng thức khách mời đại minh tinh biểu diễn, cùng với các tiểu mục ngẫu hứng giám định của các chuyên gia hành đầu trong ngành đồ cổ châu báu các loại. Đây đã sớm trở thành lệ cũ trong thợ yến của Tổng lão.

Tổng lão trong giới đồ cổ châu báu tuyệt đối là nhân vật cấp bậc sao kim. Không chỉ bởi vì tài lực của tập đoàn Tổng thị, còn có tạo nghệ tinh thâm của cá nhân. Vì vậy, thứ có thể lấy ra giám định tại nơi này trên cơ bản đều là cực phẩm bên ngoài muốn mua cũng không được, vô hình trung coi như một lần so đấu bảo bối, để biểu diễn thực lực của các công ty, tập đoàn.

Bốn người Dương Thiên Lôi đều rất háng hái nhìn, trong bốn người, ngoại trừ Lý Tuyết học ngành khác nhau ra, Dương Thiên Lôi, Tổng Hiểu Phân, Lý Hàn Mai học khảo cổ học đều coi như thuộc hành nghiệp này.

Dương nhiên, Dương Thiên Lôi quan tâm không phải là giá trị của các bảo bối này, mà là khí tức ẩn chứa trong đó.

Mỗi lần nhìn thấy thứ gì đó, tuy rằng Dương Thiên Lôi không tự mình tiến lên giám định, nhưng nàng cũng sở hữu năng lực đặc thù có thể rất nhanh nói ra niên kỷ của các loại bảo bối, xuất xứ, cùng với một ít quan điểm đánh giá chuyên nghiệp, cuối cùng định ra giá trị đại khái, giảng giải với ba người.

- Liễu Diệc Nhi! Liễu Diệc Nhi...

Cuối cùng cùng với lượt Liễu Diệc Nhi lên đài, các nam nữ trẻ tuổi đều nhắc lên cơn sóng lớn.

Nàng trang điểm nhẹ nhàng đơn giản lên sân khấu, trong con mắt của Dương Thiên Lôi, xinh đẹp hơn xa so với trang điểm kỹ, dưới ánh đèn chiếu rọi, nàng chậm rãi bước đi, phảng phất giống như thiên tốc chỉ âm vượt qua thời không, ẩn chứa không linh chi khí, theo tiếng nhạc chậm rãi nhẹ nhàng vang lên, toàn bộ phòng khách yến hội nhất thời yên tĩnh lại, chỉ có thanh âm của nàng lượn lờ, giống như một dòng suối mát chảy trong nội tâm của mọi người.

Điều này khiến tất nhiều người chỉ cảm thấy tiếng ca trong TV, đĩa nhạc các loại của Liễu Diệc Nhi cảm thấy khiếp sợ, bởi vì lúc này chân chính chăm chú lắng nghe trực tiếp, dĩ nhiên có cảm thụ hoàn toàn khác nhau, cho dù là Dương Thiên Lôi cũng không ngoại lệ, thanh âm của Liễu Diệc Nhi phát ra trong sát na, nhân thân của Dương Thiên Lôi đã không thể che giấu được vẻ kinh hãi, bởi vì hắn tinh tường phát hiện ra, Liễu Diệc Nhi phảng phất như không hề có bất cứ năng lực nào, tại một khắc khi bắt đầu, khí tức toàn thân phảng phất giống như dung nhập vào thiên địa, thanh âm của nàng đã không đơn thuần và thanh âm, mà là thiên tốc chỉ âm cộng minh với thiên địa!

Để Dương Thiên Lôi phảng phất như tiến vào trong thế giới tiếng ca của nàng, tâm thần hoàn toàn chìm vào trong đó...

Giống như ảo trận!

Một bài ca hết, toàn trường yên tĩnh dị thường, tại thời điểm người chủ trì cố sức vỗ tay lần thứ nhất, mọi người mới tuôn ra tiếng vỗ tay, hoan hô và có cả tiếng hò hét chói tai.

- Tôi nghĩ vì mọi người hát một khúc ca đặc biệt, tôi chưa từng hát qua, cũng là bài ca chưa từng có người nào hát... Tên của bài ca tôi sẽ đưa cho Thu tỷ trước, nếu như ai có thể đoán được, đêm nay tôi sẽ trở thành bạn nhảy của người đó...

730. Chương 743: Khiếp Sợ! Thủ Ấn!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 743: Khiếp sợ! Thủ ấn!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ầm ầm...

Một câu nói của Liễu Diệc Nhi trực tiếp khiến phòng khách yến hội nổ tung, tất cả mọi người đều nóng lòng muốn thử.

Phải biết rằng, từ khi Liễu Diệc Nhi xuất đạo tới nay, thủy chung vẫn duy trì hình tượng băng thanh ngọc khiết, cho bao giờ có bất cứ cử động vượt qua giới hạn nào, càng không chỉ nói làm bạn nhảy của người khác. Đương nhiên, trong giới diễn viên, ca sĩ, nữ nghệ nhân muốn làm được điểm này căn bản là chuyện không có khả năng. Nhưng Liễu Diệc Nhi có thể làm được, bởi vì bối cảnh thân phận của nàng, hắc bạch lưỡng đạo đều không dám trêu chọc. Vì quy tắc tiềm ẩn, vì vậy chuyện này căn bản không có khả năng xuất hiện trên người nàng nếu nàng không đồng ý.

- Bất quá, tôi sẽ không hát thành ca từ, chỉ có người hiểu nó mới có thể đoán ra được tên của nó. Người muốn suy đoán, mời viết suy đoán của chính mình lên trên giấy, giao cho nhân viên phục vụ của chúng tôi, được không?

- Được, được, được...

- Xin hỏi, tôi có tư cách sao?

Về mặt nam chủ trì rất chăm chú nói.

- Có thể, nhưng không thể gian dối... Thu tỷ, chị phải bảo vệ cho tốt!

Liễu Diệc Nhi mỉm cười nói.

- Uhm, cần nhạc đệm sao? Hay cần thanh xướng?

- Một mình em là được rồi!

Liễu Diệc Nhi nói xong liền tiến về phía dàn nhạc, khẽ chạm vào chiếc đàn dương cầm.

Liễu Diệc Nhi trong tiếng ô lên hỗn loạn, lén dưới đài dương cầm viết một tờ giấy gấp lại, giao cho vị nữ chủ trì Thu tỷ, chậm rãi trở lại gần người đang chơi đàn dương cầm tại dàn nhạc đệm.

Tự đàn tự hát...

Nguyên nhân Liễu Diệc Nhi có thể trở thành ngôi sao chói sáng nhất hiện nay ngoại trừ hình tượng băng thanh ngọc khiết cùng với tầng ánh sáng thần bí bao phủ quanh người nàng ra, quan trọng nhất chính là tạo nghệ trên phương diện âm nhạc của nàng. Về phần đóng phim đối với nàng mà nói căn bản là nghề tay trái, cần không phải là hành động, mà là khí chất và danh khí của nàng. Tên của nàng đã có ý nghĩa chói vé, vai diễn của nàng thuần một màu sắc hợp với khí chất của nàng. Bằng không, nàng sẽ không biểu diễn, cũng không thể biểu diễn.

Ngồi tại vị trí của người chơi đàn dương cầm, ánh mắt phảng phất nhìn lướt qua mọi người, thực tế hơi dừng lại trên người Dương Thiên Lô.

Ngón tay dài nhỏ như ngọc của nàng bỗng nhiên vô cùng linh động bắt đầu lướt qua đàn dương cầm, cũng giống như tiếng ca của nàng, giờ khắc này, nàng đã giao cho đàn dương cầm sinh mệnh.

Dương Thiên Lô vốn đã có chút cảm giác, lúc nghe được khúc nhạc dào tiếng đàn của nàng, cuối cùng đã hoàn toàn xác định được, Liễu Diệc Nhi sống lại! Cùng trở về quá khứ như chính mình!

Bởi vì khúc nhạc nàng đang chơi chính là bài “thiên sứ thủy tinh” ba năm sau mới được xuất bản. Từ lời ca, diễn tấu, tất cả đều do một mình nàng hoàn thành, bộ phim điện ảnh “thủy tinh thiên sứ” cũng bởi vì bài ca này mới sinh ra.

Ngoại trừ sống lại ra, còn có nguyên nhân nào bài ca Liễu Diệc Nhi sáng tác ba năm sau có khả năng xuất hiện tại nơi này?

Mà thấy thủ ấn biến hóa với tốc độ không thể tưởng tượng được của Liễu Diệc Nhi tạo thành âm phù mê người, trong lòng Dương Thiên Lô càng khiếp sợ không thể hình dung.

Tâm cảnh thượng thiên như nước thủy, tâm cảnh Chân Tiên cảnh, giờ khắc này, dĩ nhiên khơi dậy sóng gió ngập trời, bỗng nhiên đứng dậy!

- Thiên Lô!

Lý Hàn Mai, Tống Hiểu Phân và Lý Tuyết đều có điểm kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lô, cần phải kích động như vậy sao?

Thế nhưng, giờ khắc này, Dương Thiên Lô hoàn toàn quên đi cảm thụ của ba người.

Thủ ấn đánh đàn phức tạp mà nhanh chóng kia rốt cuộc là cái gì?

Là đánh đàn, chỉ là tốc độ tay cực kỳ nhanh chóng, vượt qua tiết tấu, linh động tới cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, nhưng đây chỉ là cái nhìn trong mắt người xem bình thường.

Mà những gì Dương Thiên Lô nhìn thấy lại hoàn toàn khác nhau.

Khí tức của Liễu Diệc Nhi lúc này lần thứ hai hoàn toàn dung nhập vào trong thiên địa, loại khí tức này, ngón tay của nàng chơi đàn với tốc độ cao, trong mắt Dương Thiên Lô đã ngưng tụ thành từng đạo huyền ảnh, khí tức ngưng tụ thành huyền ảnh!

Huyền ảnh kia là cái gì?

Phù văn!

Là phù văn chỉ có Dương Thiên Lô và Lăng Hi mới có khả năng thi triển ra.

Phù văn Lục Tự Chân Ngôn!

Thế nào là thiên lại chi âm (thanh âm tự nhiên)!

Lục Tự Chân Ngôn không hề có bất cứ mỹ cảm nào, đây mới là cảnh giới chi cao của thiên lại chi âm, chỉ bất quá, nó vận dụng trên pháp thuật thần thần thông mà thôi.

Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lô nghĩ tới rất nhiều điều, hân hận không thể lập tức dẫn Liễu Diệc Nhi đi để hỏi rõ ràng, nhưng lúc này hiển nhiên là không thể!

...

Cùng với ngón tay chơi đàn với tốc độ nhanh, nhưng lại tạo thành tiếng đàn khiến mọi người cảm giác vô cùng chậm rãi, thiên lại chi âm của Liễu Diệc Nhi không có bất cứ âm tiết nào, cùng với tiếng đàn hòa hợp một chỗ, toàn bộ phòng khách yến hội đã hoàn toàn bị hấp dẫn, dung nhập vào trong loại thanh âm tuyệt vời này, thậm chí quên đi việc đoán tiếng ca, quên đi tất cả.

Tiếng ca kết thúc, chẳng cho tới lúc Liễu Diệc Nhi nhắc nhở mọi người suy đoán, mọi người mới rơi vào trầm tư, cả đám chăm chú suy nghĩ một lúc thật lâu, cuối cùng rất len lén viết vào tờ giấy như sợ mọi người nhìn thấy, đồng thời viết tên của chính mình lên.

Giao cho nhân viên phục vụ đã sớm chuẩn bị tốt.

Người chủ trì không khéo đương nhiên không tuyên đọc đáp án suy đoán của mỗi người, mà để nhân viên phục vụ thu về toàn bộ, sau đó đứng tại chỗ bất động, do Thu tỷ trực tiếp tuyên bố đáp án chính xác, đồng thời để người đoán đúng đứng lên. Phương thức này, không ai dám nói lung tung, dù sao dưới ánh mắt nhìn của rất nhiều người, chỉ hơi nghi hoặc là có thể kiểm tra được đáp án có chính xác hay không.

Toàn bộ phòng khách yến hội đều tập trung ánh mắt về một phương hướng.

Dương Thiên Lô.

Lý Tuyết, Lý Hàn Mai và Tống Hiểu Phân đều giữ vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Dương Thiên Lô.

- Dương tiên sinh, anh đoán được rồi? Anh đẹp trai kia, mời mang theo tờ giấy của Dương tiên sinh lên!

Về mặt người chủ trì cực kỳ hâm mộ và kích động nói.

Khi người chủ trì mở tờ giấy của Dương Thiên Lô ra, trên màn hình chữ xuất hiện bảy chữ rất cứng cáp có lực ...- Thiên sử thủy tinh, Dương Thiên Lô!

Hoa...

Ánh mắt ước ao, đổ kỵ, thậm chí hận thù cùng với tiếng than thở triệt để bạo phát, nam nhân tuổi còn trẻ, trung niên, thậm chí ngay cả nữ nhân cũng không ngoại lệ.

Thậm chí ngay cả mấy vị lão nhân ngồi ngay bên cạnh Tống lão cũng sợ hãi than thở thành tiếng. Bất quá bọn họ sợ hãi than thở không phải là vì Dương Thiên Lô đoán được tên bài ca, mà là bảy chữ Dương Thiên Lô dùng bút mực viết ra.

Bảy chữ vô cùng đơn giản, dĩ nhiên ẩn chứa một cổ thần vận ngay cả bút lông cũng không cách nào hình dung, diễn tả được, phảng phất giống như tiếng ca của Liễu Diệc Nhi, hồn nhiên thiên thành, hòa hợp thành một thể với thiên địa, nếu như hần dùng bút lông viết ra thì sẽ là khái niệm như thế nào?

- Chúc mừng Dương Thiên Lô tiên sinh trở thành đối tượng được ước ao nhất, cũng bị đổ kỵ nhất của tất cả nam nhân tối hôm nay!

...

Ánh mắt trong suốt của Dương Thiên Lô mỉm cười nhìn Dương Thiên Lô, chậm rãi bước xuống sân khấu, về tới vị trí của nàng.

Nàng đã chiếm được đáp án mình muốn.

Đáng tiếc, chuyện nàng không biết, hoặc là chưa tới lúc biết còn rất nhiều, rất nhiều...

...

- Vui vẻ sao? Kích động sao? Hưng phấn sao?

Thời điểm Dương Thiên Lô khôi phục bình thường ngồi xuống, Tống Hiểu Phân trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, vô cùng bất mãn nói:

- Tuyết tỷ, Mai tỷ, hai đại mỹ nữ ngồi bên cạnh cậu...

- Cảnh giới chí cao của nội gia quyền là siêu thoát gông cùm xiềng xích thân thể, bước vào hàng ngũ người tu đạo. Đại đạo hàng vạn hàng nghìn, tất cả đều là đạo, tựa như câu nói “vạn con đường đều có thể tới La Mã”, Liễu Diệc Nhi không phải người tu đạo, nhưng thời điểm nàng hát đã đạt tới một loại cảnh giới cực kỳ vi diệu, có thể lay động nhân tâm...

- Cậu nói cái gì vậy?

- Tôi nói chính là, không phải vừa rồi đã nói cảm giác nàng rất quen thuộc sao? Bởi vì tôi cảm thấy được khí tức tu luyện quen thuộc trên người nàng. Tựa như tiếng ca của nàng, kỳ thực căn bản không phải tôi đoán, tên của tiếng ca vốn ẩn chứa trong thanh âm của nàng. Tôi nghe hiểu được. Hơn nữa, nếu tôi đoán không sai, nàng vốn là hát cho tôi nghe, bởi vì nàng cũng cảm ứng được khí tức “đạo” trên người tôi. Vì vậy, mọi người không nên dùng quan hệ nam nữ thế tục để nhìn việc này... Tuyết tỷ, Mai tỷ, còn có cậu, nói thế nào cũng là tam đại mỹ nữ rồi... Ha ha...

Dương Thiên Lô nói bên ngoài như vậy, nhưng đơn độc truyền âm cho một mình Lý Tuyết.

Trong ba người, chỉ có Lý Tuyết là người hấn quan tâm nhất, cũng là người hiểu biết nhiều nhất đối với năng lực của hấn. Tuy rằng không phải chỉ chốc lát là có thể giải thích được, nhưng Dương Thiên Lô cũng không nghĩ Lý Tuyết có bất cứ suy nghĩ gì. Vì vậy, hấn chỉ nói sau khi trở về sẽ giải thích tỉ mỉ với Lý Tuyết.

...

Lại qua nửa giờ sau, rốt cuộc các tiết mục đã hoàn tất, yến hội chân chính tiến vào giai đoạn tự do, có kính rượu, có các chuyện tình giao lưu, tất cả bắt đầu đứng lên tìm mục tiêu của chính mình, sàn nhảy cũng mở ra.

Mà Tống Hiểu Nam một mực quan tâm tìm kiếm Dương Thiên Lô, đêm nay đã định trước là thời khắc phun máu. Nhưng sau khi biết được thân phận của Dương Thiên Lô, hấn đành phải tạm thời dè dặt tâm tình xao động xuống, thậm chí thời điểm nhìn Dương Thiên Lô không dám bày ra bộ dáng âm ngoan như trước.

Thời điểm vũ khúc vang lên, mặc dù Dương Thiên Lô có điểm quán quýt, nhưng vẫn nói một tiếng với ba người Lý Tuyết, liền chuyển về phía Liễu Diệc Nhi đang nhìn vào hấn.

...

Thời điểm Dương Thiên Lô đi tới phụ cận, học theo phong cách giao tiếp đặc thù của người Địa Cầu, vươn tay ra, trên mặt Liễu Diệc Nhi mang theo một tia kích động nhàn nhạt, nhẹ nhàng đưa tay lên, cánh tay của hai người dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của rất nhiều người, cuối cùng cũng khoắc vào nhau.

- Đỉnh Hoa Sơn... Đúng không?

Liễu Diệc Nhi vừa đi, vừa nhỏ giọng nói.

- Đúng!

Dương Thiên Lô cũng nhẹ giọng đáp lại:

- Ở đây không thích hợp nói chuyện, tối nay

- Đêm nay được không? Sáng mai tôi phải lên máy bay rồi!

Liễu Diệc Nhi thấp giọng nói.

- Được!

- Chúng ta nhảy một bài trước, sau đó tôi sẽ rời đi. Cái này cho cậu... Nói cho tôi biết số điện thoại của cậu!

Liễu Diệc Nhi đưa một tờ giấy đã chuẩn bị trước cho Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô cũng nói cho Liễu Diệc Nhi số điện thoại của hấn.

...

Tuy rằng Dương Thiên Lô chưa bao giờ khiêu vũ qua, nhưng hấn vẫn có thể nhảy ra được vũ kỹ thành thạo duyên dáng, phối hợp tương đối hoàn mỹ với Liễu Diệc Nhi. Chỉ bất quá, tương đối làm mọi người chú ý chính là Dương Thiên Lô, thần tình thủy chung rất đậm nhiên, phảng phất giống như không bởi vì làm bạn nhảy của Liễu Diệc Nhi có bất cứ kích động nào. Sau khi hai người kết thúc điệu nhảy, liền trực tiếp bước ra khỏi sân khấu, dĩ nhiên bắt tay hẹn gặp lại, đều tự trở về vị trí của chính mình.

Bạn nhảy cả đêm, chỉ nhảy một khúc, tiểu tử này đã buông tha rồi?

Nhìn thấy một màn này, nhất thời vô số nam tử giống như cung kéo dây, đều đứng dậy, hiển nhiên là muốn mời Liễu Diệc Nhi khiêu vũ. Chỉ là, Liễu Diệc Nhi lại liên tiếp gạt đầu, mỉm cười cự tuyệt.

...

Tút... Tút...

Sau khi tiệc tối kết thúc, Dương Thiên Lô, Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân không để mẫu thân Tống Hiểu Phân đưa đi, mà ngồi trên chiếc Hummer của Lý Hàn Mai. Khi bốn người rời khỏi trang viên Tống thị nửa giờ, điện thoại của Dương Thiên Lô vang lên.

- Alo, Dương Thiên Lô sao?

Trong điện thoại truyền tới thanh âm dễ nghe của Liễu Diệc Nhi.

- Uh, đang trên đường trở về, một lúc nữa tôi tìm cô!

- Được rồi, vậy cậu sớm điện thoại cho tôi biết, tôi sẽ chuẩn bị trước!

Liễu Diệc Nhi nói.

731. Chương 744: Bay Lên Trời

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 744: Bay lên trời

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn chiếc Hummer biết mất trong đường nhìn, Dương Thiên Lô đứng tại cửa ga tàu, nhưng không hề đi vào trong ga tàu ngầm, mà lấy điện thoại ra, bấm vài số, trực tiếp tiến về một địa phương tương đối hẻo lánh không người qua lại.

- Alo?

Lúc này đang là hơn mười giờ tối, điện thoại vừa mới kêu lên một tiếng, Liễu Diệc Nhi đang chăm chú chờ đợi thoại lập tức mở máy.

- Ở địa phương nào?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Quán cafe Thanh Vân phụ cận sân bay, tôi đang ở phòng số sáu, nhanh đi.

- Lập tức đến.

Dương Thiên Lô nói xong, liền tắt điện thoại, cảm ứng tình huống xung quanh một chút, thân hình nhoáng lên liền biến mất tại chỗ.

Phi hành trên cao như thiểm điện, nhìn Ma Đô phồn hoa lấp lánh ánh đèn, tình cảm kích động vốn bị đè xuống trong lòng Dương Thiên Lô, giờ khắc này rốt cuộc bạo phát.

Lăng Hi!

Tuy rằng Dương Thiên Lô không rõ ràng lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng thủ ấn linh động của Liễu Diệc Nhi khi đánh đèn đã để Dương Thiên Lô nhìn thấy được thủ ấn Lục Tự Chân Ngôn rất rõ ràng. Chỉ là thần tình và ngữ khí của Liễu Diệc Nhi, Dương Thiên Lô biết, Liễu Diệc Nhi tựa hồ là Liễu Diệc Nhi, là Liễu Diệc Nhi sau khi sống lại.

Nàng và Lăng Hi có quan hệ gì? Vì sao thời điểm đánh đàn lại ngưng tụ thành thủ ấn của Lục Tự Chân Ngôn?

Nếu như Liễu Diệc Nhi là Lăng Hi mà nói, vậy vì sao nàng không giống như chính mình, giữ lại toàn bộ ký ức?

Tất cả tất cả, chỉ khi gặp được Liễu Diệc Nhi mới có thể hiểu rõ.

Lực cảm nhận cường hãn kéo dài vô hạn, vạn vật chúng sinh đều hiện rõ ràng trong đầu Dương Thiên Lô, thậm chí ngay cả Lý Hàn Mai, Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân trong chiếc xe Hummer cũng nằm trong vòng nhận biết của hắn. Mọi thứ nên thấy, không nên thấy đều hiện rõ vô cùng trong đầu.

Vèo vèo...

Ngay trong lúc đó, Dương Thiên Lô đã tập trung được khí tức của Liễu Diệc Nhi, lặng yên không một tiếng động xuất hiện tại phụ cận quán cafe Thanh Vân.

Tuy rằng Dương Thiên Lô có thể trực tiếp xuất hiện trước mặt Liễu Diệc Nhi, thế nhưng hắn lại không thể làm như vậy/

Trong xã hội công nghệ cao này có rất nhiều camera ghi hình, trừ phi Dương Thiên Lô không quan tâm tới người khác chú ý hay không chú ý, bằng không chỉ có thể tiến vào từ cửa lớn.

Trong tiếng nhạc chậm rãi du dương, Dương Thiên Lô tiến vào trong quán cafe Thanh Vân.

Liễu Diệc Nhi giấu đi mái tóc đen mượt mà, đội chiếc mũ lưỡi chai, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, nàng còn mang một chiếc kính đen cực lớn, che khuất nửa khuôn mặt. Lúc này nàng chỉ mặc một bộ quần áo bình thường ở nhà, căn bản không ai nhận ra được đây chính là đại minh tinh Liễu Diệc Nhi. Ngược lại giống như một sinh viên tới Ma Đô du ngoạn.

Nhưng dù vậy, vẫn như trước sẽ có người tiến tới gần làm quen, chỉ là đều bị một câu “đang đợi bạn” của Liễu Diệc Nhi cự tuyệt ngoài cửa.

Đương nhiên, nếu như có người không biết tốt xấu, căn bản không cần phải quan tâm. Bốn phía xung quanh nàng có tám người đang ngồi. Nhìn như không hề có quan hệ gì với nàng, thế nhưng mỗi một cử động nhỏ nhất của Liễu Diệc Nhi đều không thể thoát khỏi con mắt của bọn họ.

Tút... Tút...

Nhưng vào lúc này, điện thoại của Liễu Diệc Nhi vang lên, nàng khẩn cấp tiếp nhận.

- Đến rồi sao?

- Diệc Nhi...

- A? Ba, sao ba gọi điện muộn như vậy?

- Muộn như vậy, con đang chờ ai? Nghe nói, đêm nay con hát một khúc ca mới, còn để khán giả đoán tên, người đoán trúng được con chọn làm bạn nhảy suốt đêm, còn có người nói con ước hội với nam hài này? Mặt trời mọc từ phía tây sao? Nói với ba ba một chút, có phải là tiếng sét ái tình từ cái nhìn đầu tiên?

Phụ thân Liễu Diệc Nhi đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Nghe được phụ thân nói, Liễu Diệc Nhi quay đầu nhìn thoáng qua một nữ nhân trung niên cũng đeo kính đen rất to, đã trải qua hóa trang đặc thù. Hừ một tiếng rồi mới nói tiếp:

- Ba, ba đang nói cái gì a, con chỉ là cảm thấy hắn rất đặc biệt, hiểu âm nhạc của con. Ba, không thèm nghe người nói nữa, hắn sắp tới rồi...

- Được, được... Về nhà nói cho ba ba một chút, cho gia gia và mẹ của con hài lòng! Mẹ của con vẫn luôn lo lắng con có phương hướng hoa bách hợp đây, ha ha...

Nghe được lão ba nói, giữa trán Liễu Diệc Nhi dày đặc hắc tuyến, có nghiêm trọng như vậy sao?

Liễu Diệc Nhi chỉ là tập trung toàn bộ thể xác lẫn tinh thần vào trong âm nhạc ưa thích của nàng mà thôi, nàng chưa phát hiện ra nam nhân nào khiến nàng càng quan tâm hơn so với âm nhạc của nàng, sao có thể là hoa bách hợp?

Nhưng Liễu Diệc Nhi không giải thích quá nhiều, bởi vì biểu hiện của nàng ngày hôm nay thực sự quá mức khác người, khiến mọi người nghi hoặc cũng rất bình thường.

Người mật báo hiển nhiên chính là cận vệ Lý tử của nàng, cũng là người đại diện. Mỗi một hành động nhỏ nhất của nàng, vô luận Liễu Diệc Nhi có nguyện ý hay không đều sẽ bị báo cáo lão ba của nàng biết trước tiên.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp, Liễu Diệc Nhi trước đây cũng không chú ý.

Những thứ này, tuy rằng hẹn Dương Thiên Lôi qua đây, nhưng Liễu Diệc Nhi cảm thấy không quá tự nhiên, không có biện pháp, bởi vì chuyện tình nàng muốn nói với Dương Thiên Lôi thực sự quá mức huyền ảo, quá mức không thể tưởng tượng, tuyệt đối không thể để bất cứ người nào biết được. Bằng không, sẽ dẫn tới bao nhiêu oanh động?

Liễu Diệc Nhi và Dương Thiên Lôi khác nhau.

Thể xác lẫn tinh thần của nàng đều là người phạm, ánh mắt cũng chỉ giới hạn trong thế giới người phạm, nàng sau khi sống lại, rất rõ ràng nàng hiện tại sở hữu năng lực như thế nào, nhất là trong đoạn thời gian này, chứng kiến quá khứ hầu như hoàn toàn giống nhau, càng khiến nàng hiểu rõ, điều này ẩn chứa giá trị kinh người như thế nào, đáng sợ như thế nào.

Không cần nói đầu xa, riêng đối với âm nhạc, nếu như nàng “sáng tác” ra những bài hát kinh điển trong “tương lai” mới xuất hiện thì sẽ là khái niệm như thế nào? Huống chi, nàng lý giải không phải chỉ riêng điều này, cho dù nàng không quan tâm tới lĩnh vực thương nghiệp, nhưng đại thể vẫn hiểu rõ.

Đây là loại ưu thế như thế nào?

Một khi bị bất cứ người nào biết được, đồng thời bị truyền ra ngoài, như vậy, cho dù là ba ba, gia gia của nàng cũng không thể bảo hộ được nàng.

Mà Dương Thiên Lôi cũng sống lại giống như chính mình, tình huống tự nhiên tương đồng.

Trong khoảng thời gian này Liễu Diệc Nhi không hề thay đổi bất cứ thứ gì, vẫn cẩn thận như cũ, đương nhiên, quan trọng nhất chính là, nàng hiện tại đã rất tốt rồi, căn bản không cần phải thay đổi cái gì.

Thế nhưng Dương Thiên Lôi thì sao?

Tuy rằng Liễu Diệc Nhi đối với Dương Thiên Lôi có hiểu biết rất có hạn, nhưng nàng biết được hần chỉ là sinh viên của một trường đại học tam lưu thông thường, còn bây giờ thì sao? Dương Thiên Lôi chính là trạng nguyên mãn phân chân chính đầu tiên từ trước tới nay.

Về phần vì sao lại là tứ công tử của trù E quốc Dương Quang, nàng không rõ ràng lắm, nhưng thành tích thi vào trường đại học có thể khẳng định được, Dương Thiên Lôi đã dùng “tương lai” vào “quá khứ”.

Hiệu ứng hồ điệp, Liễu Diệc Nhi cũng hiểu rõ.

- Ở đây!

Liễu Diệc Nhi vẫn nhìn chăm chú vào cửa quán café, khi nhìn thấy Dương Thiên Lôi bước vào, nhất thời đứng dậy, vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé.

Cùng lúc đó, người đại diện Lý tử của nàng cùng với tám gã bảo tiêu phân tán bốn phía, cùng một lúc rất không thể phát hiện nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

“Sao kim thực phiền phức!”

Dương Thiên Lôi nhìn bộ dáng Liễu Diệc Nhi, sau khi ngồi xuống, trực tiếp nói một câu như vậy.

- Tôi cũng không muốn a, cậu chờ một chút!

Liễu Diệc Nhi nói, từ trong túi lấy ra một tập giấy nhỏ và bút, nhẹ giọng nói:

- Lỡ tai bảo tiêu của tôi rất thánh, chúng ta không nói lời nào, dùng bút viết...

- Dùng bút viết? Như vậy còn không bằng nhắn tin!

- Không được, nếu có thể nhắn tin, tôi khẳng định đã sớm nghĩ ra rồi, tin nhắn cũng bị giám thị...
- Vậy cô hẳn là không có bất cứ bí mật gì?
- Cũng không hẳn là như vậy, bởi vì bọn họ biết được tôi hẹn cậu, vì vậy hiện tại phát tin nhắn, khẳng định sẽ bị giám thị.

Liều Diệc Nhi nói.

Liều Diệc Nhi liếc mắt nhìn Dương Thiên Lô, cầm lấy bút viết vấn đề chính mình muốn hỏi, chỉ là Dương Thiên Lô trực tiếp đoạt lấy cây bút trong tay nàng, xoạt xoạt xoạt viết vài chữ.

- Tôi mang cô đi!
- Dẫn tôi đi?

Liều Diệc Nhi kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lô, viết hỏi.

- Ý tứ của tôi là tạm thời dẫn cô thoát khỏi bọn họ, tôi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.
- Có thể sao? Bọn họ đều là cao thủ!
- Có thể!

Dương Thiên Lô viết xong, trực tiếp đứng dậy:

- Chúng ta đi ra ngoài một chút!
- Uh!

Tuy rằng Liều Diệc Nhi không tin Dương Thiên Lô có thể làm được, nhưng cũng không cự tuyệt, đứng dậy nói.

- Lẽ nào tiểu tử này muốn làm gì đó? Không muốn sống sao?

Lý tỷ và tám gã bảo tiêu đều nghĩ trong lòng, nhưng thấy Liều Diệc Nhi không cự tuyệt, lúc này bọn họ không thể xuất thủ.

Chỉ là, khi Dương Thiên Lô và Liều Diệc Nhi vừa mới ra khỏi cửa phòng, Dương Thiên Lô bỗng nhiên cầm bàn tay nhỏ bé của Liều Diệc Nhi, chạy nhanh về phía cầu thang. Tám bảo tiêu nguyên bản đứng đây chuẩn bị theo đuôi, nhìn thấy một màn như vậy, nhất thời bất chấp che giấu, xoạt xoạt, cả đám giống như thiểm điện vọt đi. Nhưng khi bọn họ chạy tới góc cầu thang, đã không còn nhìn thấy hình bóng của Dương Thiên Lô và Liều Diệc Nhi.

- Đuổi, đi cầu thang, xuống tầng dưới!

Trong nháy mắt, tốc độ của chín người trở nên nhanh hơn, chỉ là đuổi tới tầng dưới, vẫn không nhìn thấy hình bóng của Dương Thiên Lô và Liều Diệc Nhi, sao có khả năng nhanh như vậy?

Để bọn họ càng thêm nhức đầu chính là, ngay cả trong hệ thống theo dõi định vị của bọn họ cũng đã hoàn toàn mất đi tín tức vị trí của Liều Diệc Nhi.

- Cao thủ!

Trong nháy mắt này, sắc mặt mấy người biến đổi, bọn họ có thể xác nhận Dương Thiên Lô là cao thủ, hơn nữa là có chuẩn bị mà đến, bằng không tuyệt đối không có khả năng chỉ trong thời gian vài giây ngăn ngừa từ trong tầm mắt của bọn họ chạy khỏi.

- Chẳng lẽ là tầng trên? A Cường, A Quân, hai cậu lên tầng trên tìm kiếm! Chúng ta phân công nhau truy đuổi! Tùy thời liên lạc!

Trong nháy mắt Lý tỷ là mệnh lệnh, chín người căn bản không hề che giấu thân phận, cả đám giống như đặc công siêu cấp trong điện ảnh cũng khó gặp, thiểm điện phân tán bốn phía.

Trong không trung.

Hai tròng mắt dưới chiếc kính to màu đen trợn trừng thật to, tràn ngập các loại tình tự khiếp sợ, hưng phấn các loại, nếu như không phải bàn tay to của Dương Thiên Lô che kín miệng của nàng, giờ khắc này sợ rằng nàng đã sợ hãi la hét thành tiếng.

Siêu nhân sao?

Liễu Diệc Nhi không biết, nhưng nàng hiểu, thời điểm Dương Thiên Lô kéo theo nàng chạy tới chỗ quẹo cầu thang, chính mình bỗng nhiên có cảm giác bay lên, căn bản không hề nhìn thấy cảnh vật xung quanh, chỉ trong chốc lát sau, liền chạy ra khỏi tử điểm, khi phản ứng lại một lần nữa, nàng đã ở trong không trung.

Phi hành!

Dương Thiên Lô ôm thắt lưng của nàng, một tay che cái miệng nhỏ nhắn của nàng, bay lên bầu trời.

Đây là đang nằm mơ sao?

Nếu như không có trải nghiệm trở về quá khứ, khẳng định Liễu Diệc Nhi cho rằng chính mình đang nằm mơ, nhưng hiện tại nàng có thể cảm giác được rất rõ ràng, thân thể của Dương Thiên Lô, cùng với bàn tay đang che miệng chính mình.

- Được rồi, đừng kinh ngạc!

Dương Thiên Lô chậm rãi thả lỏng bàn tay che miệng Liễu Diệc Nhi, nhẹ giọng nói.

- Đây là thực sao?

- Thực sự.

- Tôi muốn gọi điện...

- Vậy lát nữa cô gọi điện đi, báo cho bọn họ biết trước một tiếng, nói bọn họ biết cô không có việc gì. Miễn cho toàn bộ Ma Đô rung trời động đất.

Dương Thiên Lô cảm nhận được thân ảnh di động cực nhanh của chính người, mở miệng nói.

732. Chương 745: Lăng Hi Thanh Tĩnh.

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 745: Lăng Hi thanh tĩnh.

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- A...

Liễu Diệc Nhi kéo chiếc mũ lưỡi trai và kính mắt ra, chăm chú nắm trong tay, nhìn những ngọn đèn lấp lánh của Ma Đô phồn hoa dưới chân, kích động hết chói tai.

Để Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là, tiếng hét to của Liễu Diệc Nhi dĩ nhiên đơn giản xuyên thấu qua vòng bảo hộ bằng ý niệm của Dương Thiên Lô ngưng tụ thành, truyền thẳng xuống Ma Đô dưới chân...

Dưới sự kinh ngạc, trong sát na Dương Thiên Lô đẩy tốc độ của hai người tăng lên mấy lần, rồi đi cực nhanh, Liễu Diệc Nhi bỗng nhiên cảm thụ được tốc độ tăng cao, tiếng hét to càng thêm vang dội!

Bay trên bầu trời, đây là năng lực chỉ có siêu nhân và thần tiên mới có, để Liễu Diệc Nhi bỗng nhiên được trải nghiệm, làm sao nàng không kích động?

- Còn chưa la hét đủ sao?

Nhìn Liễu Diệc Nhi la hét mấy phút đồng hồ, tựa hồ còn có chút ý vị do tẫn, Dương Thiên Lô nhin không được hỏi.

Tuy rằng Liễu Diệc Nhi còn muốn la hét một lúc nữa để phát tiết hết tâm tình kích động lúc này, nhưng sau khi nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, nhất thời rất không có ý tứ dừng lại, đồng thời buông ra một đồng câu hỏi:

- Vì sao cậu có thể bay? Là bởi vì cậu tiến vào trong cánh cửa kia sao? Địa phương kia là nơi nào?

Cũng là sống lại, Liễu Diệc Nhi ngoại trừ thu được năng lực “tiên tri” ra, không có bất cứ thay đổi nào khác. Mà Dương Thiên Lô lại sở hữu năng lực phi hành, vì vậy điều Liễu Diệc Nhi nghĩ tới trước tiên chính là do Dương Thiên Lô tiến vào trong cánh cửa kia, mà nàng lại không vào, vì vậy hai người mới khác nhau.

- Cửa? Cửa gì?

Dương Thiên Lô nhìn khuôn mặt hưng phấn tới đỏ bừng của Liễu Diệc Nhi dưới ánh tinh quang, hỏi ngược lại.

- Chính là cánh cửa xuất hiện lúc cậu bị rơi xuống dưới vách núi a...

- Lúc rơi xuống vách núi tiến vào cánh cửa? Tôi có rơi vào cánh cửa sao? Vì sao cô biết?

Dương Thiên Lô kinh ngạc hỏi, hần căn bản không thấy được bất cứ cánh cửa nào, vì sao Liễu Diệc Nhi trên đỉnh Hoa Sơn có thể thấy được?

- Khi đó cậu sờ... Sờ tôi, trong lúc kinh hoàng tôi đã đẩy cậu xuống dưới, sau đó tôi cũng theo cậu rơi xuống... Lúc tôi còn ở trên vách núi đã nhìn thấy một cánh cửa lớn như ẩn như hiện, tại lúc cậu rơi vào trong liền đóng lại, mà tôi thì bị rơi và chạm vào cánh cửa...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Diệc Nhi đỏ bừng nói. Hai người đều có gặp gỡ đặc thù, đều sống lại, không cần bàn cãi đã kéo khoảng cách gần hơn nhiều. Thế nhưng lúc này bị Dương Thiên Lô ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn, giống như trước kia hành động đại sắc lang tiêu chuẩn của Dương Thiên Lô trước kia, sờ vào cái móng vĩnh của chính mình, nhất thời để nàng có điểm hoảng hốt, thế nhưng trong lòng không chút phản cảm, ngược lại có chút kích thích.

Lần thứ hai nhìn thấy Dương Thiên Lô, nàng luôn luôn có một loại cảm giác kỳ lạ, phẳng phất như giữa hai người có nghìn vạn tia liên hệ từ kiếp trước, kiếp này, từ trong minh minh.

- Không phải chứ? Va vào cánh cửa? Xảy ra cái gì?

Dương Thiên Lô không nghĩ tới Liễu Diệc Nhi dĩ nhiên giống như chính mình, đều rơi xuống vách núi, vội hỏi.

- Sau đó tôi liền mất đi ý thức, trong nháy mắt kia, tôi cho rằng chính mình đã chết rồi... Không nghĩ tới bỗng nhiên sống lại, cứ như vậy...

- Cô tỉnh lại khi nào?

- Đêm ngày ba mươi tháng bốn, cậu thì sao?

- Ngày ba mươi tháng bốn... Chúng ta hẳn là tỉnh lại cùng một lúc.

Dương Thiên Lô nhú mày, lâm vào trầm tư.

Hai người hầu như cùng một lúc rơi xuống vách núi, lại cùng một lúc sống lại, nhưng Dương Thiên Lô tiến vào trong đại lục Huyền Thiên, mà hiển nhiên Liễu Diệc Nhi không trải qua điều gì, vậy vì sao nàng lại biết được thủ ấn Lục Tự Chân Ngôn? Còn có thiên tốc chi tâm của nàng, có được từ đâu? Ngay cả phong ấn do ý niệm của chính mình ngưng tụ thành cũng bị xuyên qua, phẳng phất như cùng ý niệm của chính mình là năng lượng đồng nguyên.

- Sau khi cậu tiến vào cánh cửa kia đã xảy ra chuyện gì?

Liễu Diệc Nhi hiểu kỳ hỏi thăm.

- Trước tiên cô nói cho tôi biết, thủ pháp đánh đàn của cô ngày hôm nay rốt cuộc lấy được từ đâu?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Lấy được từ đâu? Tôi tự mình luyện... Cậu... Lẽ nào cậu nhìn thấy qua?

Liễu Diệc Nhi vốn định nói là chính mình luyện ra, thế nhưng bỗng nhiên nghĩ tới điểm gì đó, có chút khiếp sợ nhìn Dương Thiên Lô hỏi.

Dương Thiên Lô nhìn vào Liễu Diệc Nhi, không nói gì, nhưng tay trái của hắn bỗng nhiên đưa tới trước mặt Liễu Diệc Nhi, thủ ấn phức tạp huyền ảo nhất thời chậm rãi rõ ràng biểu thị ngay trước mặt Liễu Diệc Nhi.

Liễu Diệc Nhi trừng con mắt thật lớn, cái miệng nhỏ nhắn há tròn vo, kinh ngạc hỏi:

- Cậu... Vì sao cậu biết?

- Sau khi tiến vào trong cánh cửa kia, tôi sống lại tại một thế giới khác, học được tại nơi này!

- Một thế giới khác?

Liễu Diệc Nhi trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô.

- Rất phức tạp, trước tiên cô nói cho tôi biết vì sao cô hiểu được thứ này, chúng ta hạ xuống đất rồi nói!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô cảm ứng được một vách núi đá bằng phẳng cảnh biển phía đông, trực tiếp mang Liễu Diệc Nhi hạ nhanh xuống dưới, trong chớp mắt đã đứng trên vách đá.

Xoạt...

Dương Thiên Lô triệt bỏ vòng bảo hộ ngưng tụ quanh thân thể, cánh tay buông lỏng vòng eo của Liễu Diệc Nhi, cơn gió biển lạnh lẽo từ biển thổi tới, để Liễu Diệc Nhi nhìn không được khoanh hai tay trước ngực.

Thấy một màn như vậy, Dương Thiên Lô vội vàng cởi áo khoác ra, choàng lên người Liễu Diệc Nhi, Liễu Diệc Nhi nở nụ cười tươi, cũng không nói lời cảm ơn, chỉ nói:

- Tôi bỗng nhiên nghĩ... Hay là, hai chúng ta đều đang mơ... Chỉ bất quá, chúng ta mơ cùng một giấc mộng, đúng không?

- Từ nhỏ tôi đã thích hát, thậm chí ngay cả nằm mơ cũng hát, đôi khi trong mộng tôi hát thật vang, tôi phảng phất giống như tiến vào một thế giới khác, tôi cảm ứng được mình biến thành một người khác, mỗi lần tôi biến thành người, trên tay của nàng thường xuyên tạo thành loại động tác này, ngay từ đầu căn bản tôi không rõ ràng lắm, nhưng số lần tăng lên, tôi dần dần hiểu rõ một ít... Chính nàng dạy tôi hát, dạy tôi chơi đàn...

Liễu Diệc Nhi ngóng nhìn biển đêm mờ ảo, tựa hồ rất say sưa, chậm rãi kể.

- Sau mỗi lần tỉnh mộng lại, tôi đều cảm giác được thanh âm của chính mình càng ngày càng hay hơn, sau đó... Thời điểm tôi chơi đàn dương cầm hay bất cứ loại nhạc cụ nào khác, tôi đều nghĩ tới loại thủ thế phức tạp mà linh động kia, dần dần đôi có thể đánh được rất nhiều loại âm tiết người khác căn bản không có khả năng tạo thành... Mỗi một lần biểu diễn, mỗi một lần đánh đàn, chậm chạp là thời điểm thanh tĩnh, tôi đều cảm thấy được một người...

- Chỉ là...

Liễu Diệc Nhi nói tới chỗ này, thần tình trở nên có chút đau thương, hơi dừng lại, sau đó nói tiếp:

- Sau lần sống lại này, tôi đã không còn loại cảm giác kỳ diệu này, người kia... Phảng phất như biến mất...

- Lặng Hi!

Nghe Liễu Diệc Nhi nói, tâm thần Dương Thiên Lô kích động, tuy rằng rất không muốn cất lời nàng, nhưng giờ khắc này vẫn như trước không nhịn được, nhẹ nhàng gọi thành tiếng.

- Lặng Hi?

Liễu Diệc Nhi xoay người nhìn vào Dương Thiên Lô, nghi hoặc nói.

- Sau đó thế nào...

Dương Thiên Lôì vòì vàng nói.

- Không còn... Tôi học được như vậy.

- Cô... Có thể nhớ kỹ bộ dáng của người kia hay không?

Dương Thiên Lôì hỏi.

- Hình như nhớ kỹ, lại hình như không nhớ được, tất cả mọi thứ đều chỉ là loáng thoáng, tựa như cậu tiến vào trong cánh cửa kia... Cậu nói thế giới kia, có phải cậu gặp tôi trong thế giới kia? Hoặc là, chúng ta cùng trong một giấc mộng giống nhau?

Dương Thiên Lôì nhìn vào Liễu Diệc Nhi, không trả lời, bỗng nhiên nói:

- Cô nhắm mắt lại.

Liễu Diệc Nhi nhất thời đỏ bừng mặt, thân thể lui về phía sau:

- Muốn... Làm gì?

- Đừng sợ, tôi chỉ muốn làm rõ ràng trước, cô chỉ là Liễu Diệc Nhi hay là...

- Có ý tứ gì?

- Người cô đang nói, khả năng đó là Lăng Hi. Để cho cô hiểu rõ, nhắm mắt lại.

Lúc này đây, đồng thời khi Dương Thiên Lôì nói, mi tâm đã lóe lên một đạo quang mang ánh sáng ngọc.

Liễu Diệc Nhi kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôì, rốt cuộc cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong sát na nàng nhắm mắt lại, trong đầu bỗng nhiên oanh một tiếng, để nàng vô cùng sợ hãi, nàng dĩ nhiên tiến vào trong một không gian kỳ dị, tất cả dường như mộng ảo, cũng dường như thực sự.

- Cô nhìn...

Đúng lúc này, thanh âm của Dương Thiên Lôì xuất hiện trong tai của nàng, mà trước mặt nàng xuất hiện vô số quang điểm, dần dần một đạo thân ảnh hoàn mỹ không chút tì vết xuất hiện ngay trước mặt nàng, Lăng Hi.

Hai bàn tay của Lăng Hi giống như thiểm điện ngưng tụ thành từng đạo ký hiệu, sau nhiều lần ngưng tụ không ngừng... Toàn bộ thân hình của nàng đã trở nên hư huyền mờ ảo.

- A...

Giờ khắc này, Liễu Diệc Nhi rốt cuộc kinh ngạc kêu lên thành tiếng.

Oanh...

Cùng giờ khắc này, Liễu Diệc Nhi bỗng nhiên bắn ra khỏi không gian Dương Thiên Lôì dùng ảo trận ngưng tụ tạo thành, tràn ngập kinh ngạc và không thể tưởng tượng mở to hai mắt nhìn, nhìn Dương Thiên Lôì trước mắt.

- Đúng... Đúng là nàng... Tôi mơ thấy chính là hình ảnh như vậy...

Tâm thần Liễu Diệc Nhi run lên nói.

Mà Dương Thiên Lôì lại kinh ngạc nhìn vào nàng, bỗng nhiên ôm chặt nàng vào trong lòng, ôm thật chặt.

- Nàng chính là Lăng Hi... Tuy rằng ta không biết chuyện gì xảy ra, nàng không còn tất cả ký ức giống như ta, nhưng nàng khẳng định là Lăng Hi. Bởi vì, ngoại trừ ta và Lăng Hi ra, không còn ai có thể thi triển được Lục Tự Chân Ngôn.

Dương Thiên Lôì từng chữ từng chữ rõ ràng nói, nói đến chỗ này, Dương Thiên Lôì bỗng nhiên đẩy Liễu Diệc Nhi ra, nói:

- Ta biết làm sao rồi... Lăng Hi, nàng hát đi.

- Tôi... Dương Thiên Lô, tôi là Liễu Diệc Nhi... Kia là giấc mộng của chúng ta.
- Xin lỗi, Liễu Diệc Nhi, cô hát... Chúng ta thử xem.
- Thử cái gì?
- Cô cứ hát là được rồi, hát bài thiên sứ thủy tinh!

Dương Thiên Lô nói.

- A... Tôi là Liễu Diệc Nhi...
- Đã biết!

Dương Thiên Lô có điểm không nói được gì, hiển nhiên chính mình để nàng trở thành Lăng Hi, làm nàng rất lưu ý.

Dương Thiên Lô cầm lấy bàn tay Liễu Diệc Nhi, tại lúc thanh âm êm ái của Liễu Diệc Nhi vang lên, tâm thần của hắn, năng lượng bản nguyên của hắn bắt đầu chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể Liễu Diệc Nhi, tâm thần của hắn không chút trở ngại liền theo sát Liễu Diệc Nhi, hoàn toàn dung hợp vào một chỗ, điều này khiến Dương Thiên Lô càng tin tưởng, Liễu Diệc Nhi tuyệt đối là Lăng Hi, bằng không không có khả năng dễ dàng như vậy.

Khi tâm thần của hai người dung nhập vào nhau, khí tức sinh mệnh, lạc ấn linh hồn của Liễu Diệc Nhi, dưới sự kích thích của Dương Thiên Lô, trở nên càng lúc càng mạnh, tiếng ca phảng phất như hòa hợp thành một thể với thiên địa, tại giờ khắc này được năng lượng bản nguyên của Dương Thiên Lô chống đỡ, phảng phất vượt qua tầng tầng tinh không, không ngừng kéo dài vô cùng vô tận...

Ầm ầm...

Hồng Quân đại thế giới, trong vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên, trong ba mươi ba quang điểm ngưng tụ thành một ký hiệu thật lớn, quang điểm do Lăng Hi hóa thân thành bỗng nhiên kịch liệt chấn động, một tia khí tức huyền ảo trống rỗng xuất hiện xung quanh thân thể hắn, Lăng Hi nguyên bản đang trong trạng thái vô ý thức, tại giờ khắc này, bỗng nhiên thần kỳ sinh ra ý thức.

- Thiên Lô.

Trong nháy mắt Lăng Hi khôi phục ý thức, liền mang theo ý niệm kinh khủng của nàng trước khi băng diệt.

733. Chương 746: Chờ Mong

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 746: Chờ mong

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- A...

Liễu Diệc Nhi đang đắm chìm trong tiếng ca, giờ khắc này dưới sự trợ giúp của Dương Thiên Lô, dĩ nhiên thần kỳ cảm ứng được người kia một lần nữa, thế nhưng trong nháy mắt cảm ứng được này, các loại tâm tình phức tạp như kinh khủng, lo lắng, đau lòng, sợ hãi tràn ngập trong tim, khiến nàng kêu lên thành tiếng sợ hãi: “Thiên Lô...”

Tiếng ca lập tức dừng lại, tâm cảnh tan biến, trong sát na, tất cả cảm ứng đều tiêu tan thành mây khói.

Phụt...

Bỗng nhiên Dương Thiên Lô phun ra một ngụm máu tươi, buông cánh tay Liễu Diệc Nhi, té ngã trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, hai tròng mắt lơ mơ không ánh sáng, nhưng nhìn vào hư không vô tận, nhẹ giọng hô lên cái tên Lăng Hi.

- Cậu... Cậu làm sao vậy?

Liễu Diệc Nhi dưới sự thủ hộ của Dương Thiên Lô, hoàn toàn không bị bất cứ thương thế nào, nhìn thấy Dương Thiên Lô phun máu nằm dưới mặt đất, nhưng vẫn gọi “Lăng Hi” như trước, lúc này trong lòng của nàng dĩ nhiên cảm thấy một cổ đau đớn, mặc dù nàng vẫn là Liễu Diệc Nhi như trước, cũng không hề thu được bất cứ ký ức gì của Lăng Hi, thế nhưng tình cảm ẩn chứa trong một tiếng “Thiên Lô” lại truyền vào trong trái tim của nàng vô cùng rõ ràng. Nàng chỉ biết là, một nàng khác và hẳn tựa hồ có một tầng quan hệ rất sâu.

- Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút là được rồi...

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhìn vào Liễu Diệc Nhi, khóe miệng dĩ nhiên mang theo một nụ cười mỉm, khẽ nói.

Liễu Diệc Nhi ngơ ngác nhìn Dương Thiên Lô, kéo chiếc ba lô luôn luôn mang theo bên người, lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau máu tươi nơi khóe miệng Dương Thiên Lô, một mặt lau nhẹ, một mặt nhẹ giọng nói:

- Tôi thực sự là Lăng Hi sao?

- Cô hi vọng chính mình là nàng, hay không hi vọng?

Dương Thiên Lô không trả lời, ngược lại hỏi.

Lần thử nghiệm này đã để Dương Thiên Lô cơ bản hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Liễu Diệc Nhi và Lăng Hi, tựa như hắc tại Địa Cầu và hắc tại đại lục Huyền Thiên. Chỉ là, Liễu Diệc Nhi so với hắc có sự khác nhau, Liễu Diệc Nhi xuyên qua đã bị xóa đi toàn bộ ký ức trong linh hồn, ký ức và lạc ấn linh hồn của nàng vẫn như trước lưu lại Địa Cầu, mà toàn bộ ký ức và lạc ấn linh hồn của hắc lại xuyên qua tới đại lục Huyền Thiên.

Còn “cánh cửa” Liễu Diệc Nhi nói chính là thứ cách ly ký ức và lạc ấn linh hồn của nàng.

Liễu Diệc Nhi không có bất cứ ký ức và linh hồn của Lăng Hi tại đại lục Huyền Thiên dung hợp lại cuối cùng sẽ phát sinh cái gì?

Tình huống cụ thể Dương Thiên Lô không rõ ràng lắm, thế nhưng lại biết được, rất có thể chính là năm đó Lăng Hi, cũng là Liễu Diệc Nhi hao hết thọ nguyên, cảm ngộ thiên đạo, do đó đợi sự xuất hiện của chính mình. Về phần vì sao Liễu Diệc Nhi lại xuất hiện trước mấy nghìn năm tại đại lục Huyền Thiên, Dương Thiên Lô không kỳ quái lắm, thời không, ai cũng không thể giải thích được rõ ràng, tựa như hắc và Liễu Diệc Nhi sống lại lần thứ hai, giải thích như thế nào cho phải.

Huyền diệu khó giải thích.

Dương Thiên Lô biết, chỉ khi chính mình chân chính đứng trên đỉnh cao tu đạo, những bí ẩn này mới có thể tự động hé mở trước mặt...

- Tôi... Không biết.

Liễu Diệc Nhi một lần nữa nhìn vào tròng mắt Dương Thiên Lô, có lẽ là bởi vì bị tình cảm của Lăng Hi ảnh hưởng, dĩ nhiên khiến đầu óc nhảy loạn, không thể bình tĩnh được. Trước đây, nguyên nhân nàng có thể thấy được một người khác của chính mình là bởi vì nàng cảm ứng được, mà cảm ứng này không thể nói rõ thành lời, chỉ có thể tĩnh tâm lĩnh ngộ.

Mặc dù nàng không thể chạm được vào tư tưởng của chính mình, nhưng lại biết, khi đó là chính mình. Mà Lăng Hi sau khi băng diệt, trong nháy mắt phát ra ý niệm rõ ràng truyền vào trong đầu nàng. Tất cả điều này đủ để chứng minh, một nàng khác kia không phải là không có tư tưởng, mà là chưa cho nàng tiếp xúc tới mà thôi.

- Cô là nàng, nàng cũng là cô...

Dương Thiên Lôi chậm rãi đứng dậy, cũng khẽ nhấc chân lên, nói tiếp:

- Một ngày nào đó, cô không cần phải phân biệt là ai, cô chính là cô, là cô hoàn chỉnh!

Tròng mắt của Liễu Diệc Nhi và Dương Thiên Lôi đối diện với nhau, đủ mấy phút sau mới có chút cẩu khản nói:

- Có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra hay không? Tôi muốn biết, sau khi cậu tiến vào trong cánh cửa kia đã xảy ra cái gì? Cậu và cô ấy... Tôi và... Là quan hệ gì?

- Đơn giản mà nói, thời điểm chúng ta rơi xuống vách núi, linh hồn tiến vào trong một thế giới khác, khác nhau chính là, linh hồn của tôi mang theo ký ức, mà linh hồn của cô lại mất đi ký ức.. Cô có thể nghe hiểu hay không?

- Uhm!

- Thời điểm tiến vào trong thế giới kia, tôi trở thành một người khác, cô cũng trở thành một người khác. Chỉ bất quá, cô không thu được trí nhớ vốn có của mình, vì vậy căn bản không biết một bản thân khác của mình tồn tại, mà sau khi tôi lớn lên, lại một lần ngoài ý muốn trở về Địa Cầu, đêm ngày ba mươi tháng tư, cũng chính là thời điểm cô thanh tỉnh. Có lẽ là lúc tôi trở về đã mở rộng cánh cửa kia, đồng thời kéo theo cô, chúng ta cùng nhau trở về, có thể nói đơn giản như vậy. Những điều này một ngày nào đó cô sẽ rõ ràng toàn bộ.

Dương Thiên Lôi giải thích nói.

Căn bản Dương Thiên Lôi không thể giải thích quá cặn kẽ, bởi vì cho dù là hắn cũng chỉ dừng lại ở mức suy đoán, chưa chân chính khẳng định được, cũng chưa hiểu rõ mọi chuyện bên trong. Nguyên nhân quan trọng nhất là theo như lời nói vừa rồi của Liễu Diệc Nhi, cùng với suy đoán của Dương Thiên Lôi có sự trùng hợp rất lớn.

Từ nhỏ Liễu Diệc Nhi đã thường xuyên tiến vào thế giới trong mộng, từ nhỏ là có ý nghĩa gì? Tuy rằng bọn họ đã trở về một lần nữa, thế nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức trở về quá khứ ba năm trước. Tại thời điểm này, bởi vì có bọn họ xuất hiện, khả năng thay đổi ba năm bọn họ vốn phải trải nghiệm qua. Thế nhưng trước kia thì sao? Tất cả đều là qua đi, quá khứ và vĩnh hằng bất biến sao?

Nếu như vậy, vì sao linh hồn của Liễu Diệc Nhi không có thời gian vốn có của nàng, sao có thể sản sinh liên hệ vi diệu với Lăng Hi?

Vấn đề tựa hồ phức tạp hơn rất nhiều so với suy đoán của Dương Thiên Lôi, nhưng chí ít có thể khẳng định được, hắn và nàng tại Địa Cầu, hắn và nàng tại đại lục Huyền Thiên không phải là hai linh hồn sau khi xuyên qua dung hợp mới sản sinh liên hệ, mà liên hệ này ngay từ đầu đã tồn tại.

Chỉ bất quá, Dương Thiên Lôi không giống như trong mộng đã từng cảm ứng được của Liễu Diệc Nhi mà thôi.

- A...

Liễu Diệc Nhi có điểm choáng váng đầu óc kêu lên một tiếng, nàng tựa hồ đã hiểu, cũng tựa hồ không hiểu, nhưng Dương Thiên Lôi đã nói như vậy, nàng không tiện truy hỏi:

- Vậy... Cậu có thể nói cho tôi biết về thế giới kia được hay không?

- Cô rất muốn biết?

Dương Thiên Lôi hỏi,

- Uhm...

- Vậy cô phải rất nỗ lực hát, nỗ lực lĩnh ngộ hoàn toàn đối với Lục Tự Chân Ngôn, dung nhập vào trong từng chi tiết nhỏ nhất của sinh hoạt hàng ngày. Chỉ cần cô nỗ lực, tôi nghĩ, trong mộng kia, rất nhanh cô có thể nhìn thấy chính mình thứ hai, đồng thời theo trình độ lĩnh ngộ của cô tăng lên, cô và nàng sẽ càng lúc càng tương thông nhiều hơn... Qua một đoạn thời gian, chờ khi năng lượng của tôi khôi phục, tôi sẽ tìm cô một lần nữa.

Dương Thiên Lôì nhìn vào Liễu Diệc Nhi nói.

Tuy vừa rồi đã tiêu hao hết toàn bộ năng lượng, ngay cả tâm thần cũng bị thương nặng, nhưng Dương Thiên Lôì cũng thu hoạch được không ít. Chỉ ít, hắ và Liễu Diệc Nhi hợp nhất tinh thần trong thời gian ngắn ngủi, nghe được ý niệm của Lắ Hì, cũng cảm ứng được Lắ Hì phảng phất bởi vì lạc ấn linh hồn của Liễu Diệc Nhi hô hoán mới thanh tỉnh lại.

Như vậy chỉ cần năng lượng của chính mình khôi phục liền có thể một lần nữa thông qua Liễu Diệc Nhi, cảm ứng được Lắ Hì, có thể giao lưu hay không hắ không chắc chắn, nhưng hắ biết, chỉ cần lạc ấn linh hồn của Liễu Diệc Nhi càng lúc càng mạnh hơn, vậy mối liên hệ giữa nàng và Lắ Hì càng lúc càng sâu. Thậm chí, trực tiếp dung hợp cũng có thể.

- Như vậy... Được không?

- Nhất định được! Còn có tôi, chúng ta cùng nhau nỗ lực!

Dương Thiên Lôì cầm lấy tay Liễu Diệc Nhi, chăm chú nói.

Liễu Diệc Nhi gật đầu, nhìn vào Dương Thiên Lôì, nhẹ giọng nói:

- Cậu nhất định rất yêu cô ấy, cô ấy cũng rất yêu cậu, đúng không?

Dương Thiên Lôì cười cười, không trả lời:

- Tôi đưa cô trở về...

- Dương... Thiên Lôì, cậu chậm một chút, tôi muốn... Muốn làm siêu nhân một lúc...

Khi Dương Thiên Lôì lần thứ hai ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Liễu Diệc Nhi, tâm thần dung nhập vào trong thiên địa, dựa vào lực lượng thiên địa phi hành như tia điện, Liễu Diệc Nhi ngẩng đầu nhìn Dương Thiên Lôì, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có điểm đỏ bừng nói.

- Được rồi...

Dương Thiên Lôì lên tiếng, cũng không nói thêm điều gì, tuy rằng biết rõ Liễu Diệc Nhi là Lắ Hì, hắ rất muốn ôm nàng vào lòng ngực, thế nhưng không thể, bởi vì nàng bây giờ còn là Liễu Diệc Nhi, chưa phải là Lắ Hì “thiên nhai hải giác dữ quân cộng tương bạn” (chân trời góc biển, cùng chàng làm bạn ^^)

Hắ không muốn để cảm tình của hắ và Lắ Hì sản sinh tạp chất, ôm, cũng phải chờ nàng là nàng hoàn chỉnh mới được.

Vì vậy, hắ chỉ có thể khắc chế xao động trong lòng.

Dương Thiên Lôì thả chậm tốc độ, Liễu Diệc Nhi nhìn vào Ma Đô tuyệt đẹp trong đêm, nhưng tâm tư không hề đặt vào việc “phi hành”, nàng len lén cảm thụ Dương Thiên Lôì, cuối cùng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên:

- Tôi có thể hỏi cậu một vấn đề hay không?

- Có thể, cô cứ hỏi!

- Trước kia... Trước kia, vì sao cậu lớn gan như vậy, dám... Dám sờ tôi...

- Ách...

Nghe được câu hỏi của Liễu Diệc Nhi, tâm thần Dương Thiên Lôì rung động, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cần bản không cách nào trả lời.

Thực sự là do kết quả của hocmon nam tính phân bố dị thường khiến chính mình xung động sao?

Hắ vốn nội tâm hèn mọn, tự ti, vì sao sau khi nhìn thấy diễn viên chính điện ảnh Liễu Diệc Nhi lại giống như có ma ám, liều lĩnh muốn tiếp cận?

Vì sao biết rõ làm như vậy rất có thể sẽ bị trừng phạt cực kỳ nghiêm trọng, nhưng vẫn như trước không tự giác được sờ xuống dưới.

- Có thể không trả lời sao?

- Vì sao?

- Bởi vì tôi cũng không biết đáp án, có điểm giống như kìm lòng không được, nhưng hiện tại nghĩ đến lại không hẳn như vậy. Nếu như không phải tôi sờ cô, cô sẽ không đẩy tôi xuống, chúng ta sẽ không bị rơi xuống dưới vách núi, cũng không thể có hiện tại... Tất cả chuyện này tựa hồ không đơn giản giống như suy nghĩ ban đầu của tôi.

Dương Thiên Lôi nói:

- Tôi nhớ kỹ trước kia, lần đầu tiên nhìn thấy cô đóng phim điện ảnh, tôi từ trước tới nay không thích ngôi sao lại giống như ma ám. Sau lại biết được cô sẽ quay phim tại phụ cận Hoa sơn, liền nhận lời mời của đoàn đóng phim làm diễn viên quần chúng... Được rồi, lúc đó nam diễn viên chính cụ thể bị cái gì không thể xuất hiện?

- Tôi cũng chỉ biết giống như cậu... Ba năm sau, hay là chúng ta...

Liễu Diệc Nhi nói tới chỗ này, có điểm hưng phấn nhìn vào Dương Thiên Lôi:

- Có thể thay đổi tiến trình lịch sử rhay không? Cậu nói... Có thể phát sinh một màn kia?

Nghe được lời của Liễu Diệc Nhi, trong lòng Dương Thiên Lôi cũng thịch thịch nhảy lên.

- Đến lúc đó chúng ta thử lại được không? Cậu lại nhận lời mời làm diễn viên quần chúng...

- Được...

Dương Thiên Lôi nhìn vào Liễu Diệc Nhi trầm giọng nói. Trong nháy mắt này, tuy rằng Dương thiên Lôi và Liễu Diệc Nhi cùng nghĩ tới một vấn đề, nhưng diễn biến lại hoàn toàn khác nhau. Dương Thiên Lôi rõ ràng, cho dù là ba năm sau, hắn và Liễu Diệc Nhi hoàn toàn mô phỏng tình cảnh giống hệt năm đó cũng chỉ là mô phỏng theo. Hắn và nàng đã không phải là cả hai trước kia. Hắn rơi xuống vách núi thì làm sao?

Thế nhưng, cánh cửa hiện ra trong nháy mắt khi rơi xuống lúc đó có thể quan hệ với thời gian hay không? Có thể là chỉ tại thời điểm nhất định mới có thể mở ra thông đạo thời không?

Đây mới là điều Dương Thiên Lôi chờ mong.

734. Chương 747: Run, Khó Có Thể Tự Giữ!

Chương 747: Run, khó có thể tự giữ!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Nhớ kỹ, tại lúc cô chưa trở thành chính mình hoàn chỉnh, không nên yêu đương!

Lúc Liễu Diệc Nhi muốn chia tay với Dương Thiên Lôi, bỗng nhiên nói với nàng, nàng chỉ bấu môi, đôi lông mi tình xảo nhấp nháy, nhẹ nhàng nhấc lên, trên mặt hiện nụ cười mỉm, nhìn thấy Lý tỷ và tám gã bảo tiêu chờ trước cửa quán cafe Thanh Vân, lúc này mới đẩy nhanh cước bộ.

- Vào!

Sau khi cảm ứng được Liễu Diệc Nhi và bảo tiêu hội hợp với nhau, Dương Thiên Lôi vẫn huyền phù trên cao nhất thời hóa thành một con gió, rời đi như thiểm điện.

“Không nên yêu đương!”

Đây là lời duy nhất Dương Thiên Lôi có thể nói, hắn không muốn tại thời điểm Liễu Diệc Nhi chân chính trở thành Lăng Hi, nàng lại nhiều hơn một đoạn tình cảm phức tạp.

Lúc trở lại tiểu khu Lam Phong quốc tế, Dương Thiên Lôi một lần nữa thu liễm toàn bộ thần thức của mình.

Phạm nhân, nếu như đã biết chính mình tiến vào trong hoàn cảnh hóa phạm đặc thù, như vậy tại thời điểm không cần phải dùng năng lực vậy tận lực để chính mình tiếp cận mọi cảm xúc, trạng thái của con người bình thường, thậm chí là phương thức tư duy cùng với tâm cảnh đều phải đứng tại góc độ con người bình thường. Chỉ có như vậy, Dương Thiên Lôi mới có thể mau chóng đề cao.

Đình đình...

Sau khi bấm chuông cửa, Dương Thiên Lôi lẳng lặng chờ đợi, chỉ là, sau khi bấm hai lần, vẫn không có người mở cửa, lẽ nào hai người đã đi ngủ? Tuy rằng lúc này là đêm khuya, thế nhưng Tống Hiểu Phân và Lý Tuyết biết chính mình ước hẹn với đại minh tinh, khẳng định sẽ chờ chính mình trở về, điểm này Dương Thiên Lôi có thể khẳng định chắc chắn.

Chờ một lúc lâu, Dương Thiên Lôi lấy chìa khóa, định tự mở cửa.

- Thiên Lôi sao, chờ một chút...

Vừa mở cửa trong nháy mắt, từ trong phòng ngủ của Lý Tuyết truyền ra thanh âm.

- Em vào rồi, Tuyết tỷ, đang tắm? Tống Hiểu Phân đâu?

Dương Thiên Lôi đóng cửa lại, lớn tiếng nói.

- Mẹ của Hiểu Phân tới, trở về gian nhà của mình rồi.

Lý Tuyết trong buồng tắm lớn tiếng nói.

- A... Rốt cuộc có thể giới của hai người rồi, ha ha...

Dương Thiên Lôi bước tới trước cửa phong tắm, quay vào cửa nói.

- Được rồi, trở về phòng của em đi, chị vừa mới bắt đầu thôi...

- Tuyết tỷ, em cũng muốn tắm, cùng nhau tắm nha...

Dương Thiên Lôi không có ý tốt nói.

- Em nghĩ cái gì đây? Đi mau!

Lý Tuyết đang đứng trong phòng tắm, trần như nhộng, khuôn mặt đỏ bừng nói, bàn tay nhỏ bé nắm chặt chốt cửa phòng, rất sợ Dương Thiên Lôi sẽ xông vào. Lý Tuyết rõ ràng, nếu như Dương Thiên Lôi thực sự xông vào mà nói, cái cửa này trên cơ bản là thùng rỗng kêu to:

- Đừng vào, không thì chị sẽ không để ý tới em nữa...

- Ha ha ha, xem chị sợ thế nào rồi, Tuyết tỷ, nếu như em muốn nhìn, có thể trực tiếp nhìn thấy rồi...

- Thiên Lôi!

Lý Tuyết nhất thời giận dữ kêu lên.

- Được rồi được rồi, chị tắm nhanh đi, không nói đùa với chị nữa, em chưa có cái năng lượng nhìn xuyên tường này.

Khóe miệng Dương Thiên Lôi mang theo nụ cười xấu xa nói, nói xong liền tiến vào trong phòng.

Từ lúc hai người tới nơi này, bởi vì có Tống Hiểu Phân hoành đao xen vào, chưa từng có lần nào được đơn độc ở với nhau, ngày hôm nay là lần đầu tiên.

Để Dương Thiên Lôi cảm giác có điểm dị dạng chính là, nghe được tiếng vòi hoa xen chảy ào ào, một loại kiểu diễm đã lâu không xuất hiện, dưới tâm cảnh yên tĩnh như mặt hồ của hắn, tạo thành tầng tầng rung động. Để hắn không hề cố kỵ chị em, có chút vui đùa trêu chọc Lý Tuyết.

Hắn biết làm như vậy, Lý Tuyết sẽ càng thêm vui vẻ, sẽ không trách cứ chính mình. Nếu như chính mình đơn độc ở một chỗ với Lý Tuyết vẫn còn quy củ, vẫn thành thành thật thật, sợ rằng Lý Tuyết sẽ khổ sở, lo lắng, suy nghĩ.

Tựa như người nào đó đã viết trong sách, trên chọc giữa nam nhân và nữ nhân, bắt đầu từ hồng hoang, nam nhân và nữ nhân không có trên chọc, cuộc sống thực sự không có ý tứ, nhất là trong hoàn cảnh nam nhân ở cùng một chỗ với nữ nhân. Củi khô bốc lửa, cũng bởi vì vậy.

Nếu như ngay cả ý tứ muốn trên chọc Dương Thiên Lô cũng không có, điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ hẳn đối với Lý Tuyết rất không có ý nghĩa.

Tâm tình của Dương Thiên Lô rất tốt, sau khi phát hiện được nguyên nhân Liễu Diệc Nhi và Lăng Hi có quan hệ với nhau, cũng bởi vì nguyên nhân Tống Hiểu Phân đã trở về tổ của nàng. Nói chung hiện tại cảm giác rất thoải mái. Tuy rằng không phải hẳn ghét Tống Hiểu Phân, nhưng thiên tính của nam nhân, vẫn như trước không muốn hai nữ nhân gần bó một chỗ như keo dính, để hẳn không có bất cứ cơ hội đơn độc ở chung với một người trong đó.

Mở chiếc máy vi tính tốc độ siêu cao đặc biệt phân phối, Dương Thiên Lô có một loại xung động quen thuộc mà xa lạ. Trách nam đã từng hẹn mọn tới cảnh giới nhất định, thứ duy nhất an ủi bản thân chính là máy vi tính. Đây là lạc thú duy nhất của hắn, không có thân phận cao giá như thế nào, không có xem thường trào phúng, muốn mắng ai thì mắng, muốn xem cái gì thì xem. Cũng chỉ có trong internet mới có tự do, thậm chí là có bản thân mình thực sự trong đó.

Nhưng lúc này trở về Địa Cầu một lần nữa, ngoại trừ Dương Thiên Lô thu được chút tiền hồi lộ của đại học Hoa Kiều, lên mạng nói chuyện làm việc rất ít, đồng thời sau khi phát đi một tin tức, liền không còn để ý tới.

Vì vậy, lúc này dĩ nhiên có một chút hưng phấn nho nhỏ.

Càng làm Dương Thiên Lô có chút điểm quán quýt chính là, trong nháy mắt khi kích mở một trang web, trong đầu dĩ nhiên hiện ra địa chỉ trang web đã từng tham gia rục rủa, cùng với một phần mềm “tải xuống thần khí” nhỏ nhỏ hẳn thích nhất trước kia.

Chỉ có người không nghĩ ra, không có người không tìm được. Bất luận là tên của ngôi sao AV nào, chỉ cần gõ vào, sẽ liên tiếp hiện ra hơn mười, hơn nghìn cái tên và link dow liên tiếp trước mặt, quả thực là mọi việc thuận lợi, không gì không làm được.

Đình đình...

Đúng lúc này, trên màn hình bắn ra một cửa sổ màu đen, trước cửa sổ là một đóng ký tự rối loạn, góc bên phải biểu hiện từ 5 giây bắt đầu, không ngừng giảm dần con số. Nếu như là Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân nhìn thấy đoạn đối thoại này mà nói, khẳng định là sẽ liên tưởng tới virus nào đó tự động chạy, thế nhưng, sau khi Dương Thiên Lô nhìn thấy lại lộ ra nụ cười mỉm.

Hai tay lướt trên bàn phím với tốc độ cực nhanh, trong vòng năm giây gõ hơn bốn mươi tổ hợp chữ cái, cũng dựa theo thứ tự từ trên xuống dưới.

Tích...

Một tiếng vang nhỏ, màn hình máy vi tính trực tiếp biến thành màu lam, giống như chết máy. Nếu như là Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân, tất nhiên lựa chọn khởi động lại. Nhưng Dương Thiên Lô vẫn tiếp tục gõ bàn phím, đủ đưa vào hơn trăm ký tự mới dừng lại, màn hình màu lam rốt cuộc cũng biến thành trang đầu tiên đăng nhập vào một địa chỉ web.

Mười giây sau, xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô, hắn đã sớm biết được, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa vào qua “hệ thống nhiệm vụ”. Đây là hệ thống tuyên bố nhiệm vụ của viện nghiên cứu siêu tự nhiên.

Không phải Dương Thiên Lô muốn tiếp nhận nhiệm vụ gì, chỉ là hiếu kỳ muốn vào xem một chút mà thôi.

Nhiệm vụ của tổ chức, ngoại trừ nhiệm vụ đặc thù chỉ định chuyên gia đi hoàn thành, nhiệm vụ bình thường đều được tuyên bố trên trang web chuyên dụng, tên gọi nhiệm vụ, cấp bậc, mức tiền thưởng đều được công bố rõ ràng, nếu có thành viên hưng thú tiếp nhận, kích mở nhiệm vụ sẽ thu được nội dung cụ thể.

“Truy sát... Gián điệp Mỹ quốc Atonio, cấp A, tiền thưởng 1.000.000. Yêu cầu, sau khi tiếp nhận nhiệm vụ phải hoàn thành trong một tháng. Ngày tuyên bố: 14:23 ngày 1 tháng 9.”

“Truy sát... Gián điệp Nhật quốc Sơn Bản Tứ Lang, cấp B, tiền thưởng 2.000.000. Yêu cầu...”

Con mắt Dương Thiên Lôi trừng lớn nhìn các loại nhiệm vụ liên tiếp, nội dung nhiệm vụ thực ra không có gì, đơn giản là tiêu diệt gián điệp, thu văn vật, đánh cắp bí mật quân sự, bảo hộ nhân vật quan trọng các loại, nhưng mức tiền thưởng lại khiến Dương Thiên Lôi phải há hốc mồm, đối với tiểu nữ Hummer Lý Hàn Mai đó là tương đối khinh thường.

Năm vạn a, tiền thưởng năm vạn, con mẹ nó là nhiệm vụ liên hoàn, tuy rằng ngay cả cấp thấp nhất của nhiệm vụ cũng không được, nhưng như vậy quá mức hạ giá đi?

Rất nhanh nhìn quét qua danh sách nhiệm vụ, Dương Thiên Lôi liền rời khỏi hệ thống.

Nhìn thấy tiêu chí chim cánh cụt trên màn hình, trên mặt Dương Thiên Lôi hiện ra nụ cười kỳ quái, tại thời điểm này, người không có tài khoản QQ thực sự rất ít, nhưng trước trung học, Dương Thiên Lôi chính là một trong số đó. Điều kiện tại cô nhi viện căn bản không thể bố trí máy vi tính cho mỗi một cô nhi, Dương Thiên Lôi cũng chỉ tại thời điểm rất cần thiết mới có thể sử dụng mà thôi, càng không có tiền ra ngoài lên mạng các loại.

Vì vậy, sau khi hấn vào đại học năm thứ nhất, Lý Tuyết cũng đã xin được việc, dùng tháng lương đầu tiên mua cho hấn một chiếc notebook rẻ tiền, hấn mới chính thức bắt đầu lên mạng, khu ký túc xá trường học có mạng wifi miễn phí, tại thời điểm này mới bắt đầu tạo nick QQ.

“Hiện tại tạo nick có thể giống như nick QQ của mình trước đây hay không?”

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng, điểm mở trang lập nick, rất nhanh đưa vào thông tin của chính mình, đồng thời tạo dựng tài khoản thành công rất nhanh, đáng tiếc, để Dương Thiên Lôi thất vọng chính là số hiệu hiện tại không phải số hiệu của hấn trước kia.

“Mỗi một giây đều có người tạo lập nick, trừ phi chính mình tạo lập tại đúng thời điểm trước kia, không giống cũng chỉ là chuyện bình thường.”

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng, nhớ kỹ năm đó hấn nhận được chiếc notebook của Lý Tuyết tặng, là cuối cùng trong mười một ngày nghỉ này, cũng là ngày hấn tạo dựng tài khoản QQ cho mình, hiện tại chính mình xin rõ ràng không đúng lúc.

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lôi nhện không được điểm mở bạn tốt tra tìm, lúc đưa vào dãy số trước kia vào, chờ đợi tin nhắn trở về.

“Không phải chứ?”

Khi Dương Thiên Lôi nhìn thấy kết quả tìm kiếm, nhất thời mở to hai mắt nhìn.

Số hiệu: 32xxxx... Nick name: Dương Quá hai cánh tay... Đến từ: Thiểm Khê, Khê Ngạn.

“Điều này sao có thể?”

Dương Thiên Lôi quả thực không thể tin tưởng được hai con mắt của chính mình, nick name cùng với địa chỉ dĩ nhiên giống với hấn trước kia như đúc. Thiểm Khê, Khê Ngạn, không phải là địa phương đại học tam lưu rác rưởi hấn học trước kia hay sao?

Dương Thiên Lôi bất chấp xem hết tư liệu tìm kiếm, trực tiếp lần thứ hai kick mở QQ trên màn hình, đưa vào mã số, đánh mặt khẩu đăng nhập

Đăng nhập thành công.

Tít tít tít tít tít tít tít tít tít tít tít...

Tin tức chi tiết không ngừng hiện lên, nhìn hình ảnh tin tức không ngừng chớp động trên màn hình, trái tim Dương Thiên Lôi giống như nhảy ra ngoài, giờ khắc này, tâm tình của hấn so với thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Liễu Diệc Nhi còn khiếp sợ hơn nhiều, kích động hơn nhiều.

Điều này sao có thể?

Sao có khả năng?

Tựa hồ tất cả đều rối loạn, cho dù Dương Thiên Lôi có tâm cảnh, ý niệm Chân Tiên cảnh giờ khắc này cũng có điểm vận chuyển đầu óc không kịp, QQ của hắn tồn tại, rốt cuộc là sao, mà tin nhắn gửi offline...

Tuy rằng không mở ra, nhưng hắn biết là ai!

Lý Tuyết!

Vô luận như thế nào cũng không nên là Lý Tuyết mới đúng, trong năm học đầu tiên Lý Tuyết đã rời khỏi thế giới này, mà Dương Thiên Lôi thì vẫn sử dụng một QQ duy nhất cho tới khi hắn rơi xuống vách núi, trung gian không hề thu được bất cứ tin tức nào của Lý Tuyết, lúc này vì sao có khả năng thu được?

Giờ tại giờ khắc này, xác thực chính là Lý Tuyết!

Bởi vì trong danh sách bạn tốt của hắn, chỉ có một mình Lý Tuyết dùng hình ảnh đại diện này.

Bàn tay cầm chuột của Dương Thiên Lôi run lên, hô hấp gấp gáp dị thường.

Sau khi hít vào một hơi thật sâu, rốt cuộc cũng chuyển ra khỏi hình ảnh lóe lên trong đầu, double-click!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

735. Chương 748: Mặc Ta Du, Lục Áp!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 748: Mặc ta du, Lục Áp!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tích tích tích tích....

Thời điểm Dương Thiên Lôi double-click vào hình ảnh của Lý Tuyết, thanh âm vẫn liên tiếp vang lên không ngừng, những tin nhắn khác nhau dựa theo trình tự trước sau không ngừng lóe lên, cuối cùng dừng lại tại một bức cảnh, thanh âm báo tin rốt cuộc dừng lại.

Mà Dương Thiên Lôi nhìn chăm vào khung đối thoại của Lý Tuyết, lại thở ra một hơi thật dài, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười khổ.

Khung đối thoại hiện lên nội dung nói chuyện phiếm đối với Dương Thiên Lôi mà nói vô cùng quen thuộc, từ cuộc nói chuyện phiếm đầu tiên khi add nick của Lý Tuyết, cho mãi tới khi nội dung hai người nói chuyện lần cuối cùng, tất cả đều rõ ràng.

QQ của hắn cũng giống như hắn, chịu tải tất cả ký ức đã từng có, đến từ quá quá, hoặc là đến từ tương lai, vô cùng phức tạp!

Dương Thiên Lôi không thể lý giải được loại huyền ảo như thế này, cũng giống như hắn không thể nói rõ được vì sao từ nhỏ Liễu Diệc Nhi đã mơ thấy mình là Lăng Hi.

Điểm mở hình ảnh không ngừng lóe ra, nhìn nội dung quen thuộc không gì sánh được, để Dương Thiên Lôi cảm thấy có chút xấu hổ, chính mình “trước kia” quả thực không tốt tới cảnh giới trâu bò.

“QQ đến từ tương lai, vậy những bạn tốt trong danh sách là hiện tại hay tương lai?”

Trong lòng Dương Thiên Lôi bỗng nhiên lộp bộp một cái, nghĩ tới một vấn đề tràn ngập mơ hồ này, vội vàng kéo lại danh sách bạn tốt, chỉ bất quá, mỗi một người đều là màu xám.

Dương Thiên Lôi nhú mày, bỗng nhiên đứng dậy, lần thứ bước tới phòng tắm, nói:

- Tuyết tỷ, chị có lập nick QQ hay không?

- QQ? Không có a, làm sao vậy?

- Không có gì, tùy tiện hỏi mà thôi!

Dương Thiên Lôi nói.

- Em muốn lập sao? Cũng giúp chị lập một cái đi, dù sao hiện tại chúng ta lúc nào cũng có thể lên mạng rồi.

Lý Tuyết nói.

- Được.

Dương Thiên Lôi lên tiếng, nhanh chóng trở lại trước máy tính, lần thứ hai kích mở địa chỉ nick Lý Tuyết, tùy tiện gõ vài chữ. Sau một lát, hệ thống gửi lại tin “gửi thất bại”. Thế nhưng Dương Thiên Lôi xác nhận, internet là bình thường, vậy chỉ còn một khả năng, nick QQ của Lý Tuyết không tồn tại. Quả nhiên tra trong danh sách bạn tốt các nick khác nhau cũng có kết quả như vậy.

Liên tục tra tìm mấy nick trong danh sách bạn tốt, có tồn tại, cũng có không tồn tại, nhưng dù là tồn tại hay không tồn tại đều một màu xám, điều này chứng minh chỉ có QQ của Dương Thiên Lôi là có chuyện, mà của người khác hoàn toàn bình thường.

Tích tích tích...

Ngay lúc Dương Thiên Lôi muốn tắt QQ hèn mọn vô cùng này, định vĩnh viễn không đăng nhập lại, để Dương Thiên Lôi ngạc nhiên chính là, trong danh sách bạn tốt dĩ nhiên có một nick lóe sáng.

Nick name: Mặc Ta Du!

Mặc Ta Du, đây chính là bạn bè nam tính duy nhất trong danh sách bạn tốt của Dương Thiên Lôi, là bạn bè nam tính ngầu tâm ngầu, mã tằm mã nhắt, “tải xuống thần khí” cũng là từ trong tay người này thu được. Dương Thiên Lôi ngẫu nhiên làm quen với người này trong một bài post, hẳn quảng cáo có “tải xuống thần khí”, muốn nói chuyện qua QQ, Dương Thiên Lôi ôm tâm tính muốn thử, không ngờ thực sự có, hơn nữa tương đối trâu bò, người này có một số phương diện có thể nói là cấp bậc chuyên gia, không chỗ nào không tinh. Nói theo một phương diện nào đó, Dương Thiên Lôi hèn mọn trước kia hấp thụ hai thành ảnh hưởng từ người này.

Nhưng Mặc Ta Du là hơn một năm sau khi Tuyết tỷ gặp chuyện Dương Thiên Lôi mới quen biết, vì sao lúc này có khả năng có QQ của chính mình, còn gửi tin tức tới đây.

Thần tinh vừa mới thư giãn của Dương Thiên Lôi căng cứng một lần nữa, dùng tốc độ nhanh nhất kích mở cửa sổ đối thoại với nick QQ Mặc Ta Du.

- Đã trở về?

Ba chữ vô cùng đơn giản khiến trong lòng Dương Thiên Lôi nhảy lên mãnh liệt.

- Cậu là ai?

Đủ mười phút đồng hồ sau Dương Thiên Lôi mới hồi phục hỏi.

- Ha ha, dùng thời gian hai năm để dạy cậu “phong lưu nhưng không hạ lưu, đa tình nhưng không lạm tình”, loại “đào hoa đại vận” này khắc sâu vào mệnh lý, lại để âm dương niết bàn vào linh hồn cậu, câu đoán xem tôi là ai?

Nhìn thấy đoạn tin tức hiện lên trên màn hình, giờ khắc này Dương Thiên Lôi còn khiếp sợ hơn rất nhiều so với bị cửu thiên thần lôi đánh trúng.

- Người là ai? Rốt cuộc là ai?

Dương Thiên Lôi lướt cực nhanh trên bàn phím.

Đoán? Đoán cái con mẹ nó, Dương Thiên Lô có thể khẳng định, nếu như lúc này đối phương ở trước mặt chính mình thì đã sớm bị siết cổ ép hỏi rồi. Chỉ một câu nói ngắn ngủi, giống như thể hồ quán đỉnh, để Dương Thiên Lô hiểu được rất nhiều rất nhiều!

Bàn tay số mệnh, cái gì là bàn tay số mệnh? Người bạn Dương Thiên Lô vốn tưởng là quen biết nửa đường dĩ nhiên chính là “bàn tay số mệnh” thao túng tất cả mọi chuyện.

Phong lưu nhưng không hạ lưu, đa tình nhưng không lạm tình, chính là nguyên tắc hần thủy chung quán thâm vào linh hồn của chính mình.

Người có thể xấu, nhưng không thể xấu tới tận xương cốt, cũng là nguyên tắc hần quán thấu cho chính mình. Trong “tải xuống thần khí”, vô số ngôi sao điện ảnh các loại có thể triệt để kích phát dục vọng của chính mình, vô số chiêu thức vô cùng lợi hại, đã sớm thâm căn cố đế trong đầu Dương Thiên Lô, hần nào từng nghĩ tới, những điều này có liên quan gì tới Âm Dương Niết Bàn kinh, thế nhưng giờ khắc này, khi những hình ảnh hiện lên trong đầu chính mình vô cùng rõ ràng, vì sao công phu tà ác của Thiên Âm Tán Nhân lại được chính mình hấp thu một cách đơn giản, vì sao năm đó Tiêu Như Mộng lại làm chính mình cảm giác trong Âm Dương Niết Bàn kinh có một loại công phu tà ác, mà “đào hoa đại vận” theo như lời hần nói, căn bản Dương Thiên Lô không cần suy nghĩ nhiều liền biết được là sự thực.

Tam Thập Tam Thiên, tất cả nữ nhân hần gặp, chỉ cần hần nguyện ý, có người nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay hần.

Không nói tới chính mình tại thời điểm mười một tuổi đã khiến Trương Tử Hàm, Sở Hương Hương, Dương Thiên Lệ, Lục Thanh Âm, Mộc Tử Vi ái mộ, ngay cả Tiêu Như Mộng một lòng chỉ có hận thù, dựa vào thôn phệ tu vi của nam nhân để tăng cường tu vi cũng không thể hạ thủ đối với chính mình, thậm chí buông tha muôn đời luân hồi, cam tâm tình nguyện trở thành nữ nhân của chính mình!

Vu Thanh Nhã, Bách Lý Thiên Thiên, Lâm Tâm Di, tới Phong Linh Nhi, Phạm Linh Nhi, cuối cùng là Đoạn Ngọc Nhan, Huyền Diệp... Có người nào không phải như vậy?

- Ha ha, rất tức giận? Bình tĩnh, bình tĩnh...

- Ngay cả số phận cũng có thể điều khiển, người bảo lão tử bình tĩnh?

- Điều khiển số phận? Không ai có thể điều khiển được số mệnh, không phải là ta điều khiển, mà là trước khi bị phong ấn, trong lạc ấn linh hồn, dung nhập vào ý niệm muốn thay đổi quỹ tích vận mệnh, quá trình và kết cục chân chính, ta căn bản không thể điều khiển được. Tuy rằng ta vì tiên ban và chính mình, nhưng là không giúp người ta cũng không làm như vậy, không biết năm nào tháng nào người mới có thể có linh trí, đương nhiên, ta cũng không cần làm như vậy, phong ấn thiên ma sợ rằng chưa bị phá vỡ, thế giới hỗn độn đã bị chúng chiếm lĩnh, khi đó, sợ rằng người chỉ có kết cục bị luyện hóa thành pháp bảo bản mệnh... Trừ phi sự phụ lão nhân gia người trở về đúng lúc...

- Rốt cuộc là cái gì? Ta là ai? Ta là cái gì?

- Người là tồn tại độc nhất vô nhị, cụ thể là cái gì, chờ khi cởi ra phong ấn thiên ma, trọng tổ tiên ban, tự nhiên sẽ hiểu rõ.

- Dựa vào cái gì muốn ta thay người làm việc?

- Hoa Hạ có một câu nói, thiên hạ hưng vong. Hỗn Độn đại thế giới bị hủy diệt, đâu chỉ dừng lại ở mức thiên hạ hưng vong? Người đang ở trong Hỗn Độn đại thế giới, bản thân phải có trách nhiệm. Không phải làm việc cho ta, mà là vì vô số vũ trụ, vô số sinh linh, bao gồm cả chính người, nữ nhân của người, thân nhân của người!

Dương Thiên Lô nhìn nội trong cửa sổ nói chuyện, tâm tình pháp phòng bất định. Linh trí, dựa theo cách nói của Mặc Ta Du, hần nguyên bản là một tồn tại ngay cả linh trí cũng không sinh ra, còn có nữ nhân, thân nhân? Thế nhưng, Dương Thiên Lô không thể dùng vấn đề này phản bác. Dù sao, so sánh với thanh tĩnh và hỗn độn, hần tình nguyện thanh tĩnh hơn, dù cho thống khổ cũng không nguyện hỗn độn vô tri, so với một khối đá không có sinh mệnh, không có ý thức nào khác gì nhau?

Hít vào một hơi thật sâu, Dương Thiên Lô đánh chữ một lần nữa:

- Nói cho ta biết, ngươi là ai?

- Tu hành đắc đạo hỗn nguyên sơ, không đi bàn đào xan thọ được, không đi Huyền Đô bái lão quân, không đi Ngọc Hư Môn, hải đảo bồng lai tùy ý nhạc, tam sơn ngũ nhạc mặc ta du! Bàn đạo, Lục Ấp!

- Lục Ấp? Lục Ấp đạo quân?

- Đúng vậy!

Tuy rằng Dương Thiên Lô đã sớm nghĩ người này là một tồn tại cực kỳ trâu bò, nhưng không hề nghĩ tới dĩ nhiên là Lục Ấp.

Lục Ấp, vượt ra khỏi tam giới, ngũ hành, thượng không triều hỏa vân tam thánh hoàng, trung không đề rý tới Dao Trì và Thiên Đế. Không ở trong tam giáo, không nằm trong cực ngạo địa ngục. Không theo nhân vương quân, tiêu diêu tự tại mặta du, thánh tiên tán tu tự tại tại.

Trách không được QQ của hắn lại tên là Mặc Ta Du!

Thời điểm Tam Thập Tam Thiên, thái thượng lão quân cũng đừng nói qua với Dương Thiên Lô, hán khả năng có điểm quan hệ với Lục Ấp.

Năm đó hạo kiếp tiên giới diễn ra, thắng cho tới khi đánh một trận cuối cùng, Lục Ấp thần long thấy đầu không thấy đuôi mới trở về, cũng lấy Huyền Minh Khí thi triển thần thông vô thượng liên hợp với Huyền Thanh Khí của Hồng Quân lão tổ, Huyền Linh Khí của Bàn Cổ tổ sư, Huyền Không Khí của Nữ Oa nương nương. Tứ khí hợp nhất, điều động pháp lực thần niệm tất cả cao thủ hòa hợp một lò, mới đồng quy vụ tận với quân đoàn yêu nghiệt. Theo như lời Thái Thượng lão quân, lúc đó thần kích của đám người Lục Ấp bị phong ấn tại Địa Cầu.

- Không phải ngươi bị phong ấn rồi sao?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Không sai. Ta hiện tại chỉ là một tia ý niệm năm đó thiết hạ mà thôi, vẫn chờ linh trí của ngươi viên mãn, tiến hóa thành người mới dẫn đạo ngươi mở ra phong ấn của ta, liên hợp với thần niệm pháp lực của hai vị sư huynh cùng với sư tỷ, còn có chúng tiên ban, cô đọng ra Huyền Huyền chi môn, bước vào Tam Thập Tam Thiên!

- Tam Thập Tam Thiên là ngươi cô đọng ra?

- Không phải một mình ta. Là ta liên hợp với sư huynh và sư tỷ cùng nhau, Huyền Thiên Chân Kinh người thu được cũng chính là thần thông pháp tắc chí cao của chúng ta dung hợp lại, cố gắng lượng thần bí trong cơ thể người là Thanh Linh Không Minh, bốn loại huyền khí của chúng ta dung hợp.

- Vậy vì sao ta lại trở về quá khứ?

- Những điều này chờ khi tu vi của ngươi tới rồi, tự nhiên sẽ hiểu rõ mọi chuyện.

- Liễu Diệc Nhi và Lăng Hi là chuyện gì xảy ra?

- Cùng một đáp án.

- Hiện tại ta nên làm như thế nào?

- Đây là điều ta muốn nói với ngươi. Lấy thân thể phạm nhân, chân ngã bản thân, tùy tâm tùy cảnh, tôi luận một lần nữa. Chờ khi phân nửa lạc ấn linh hồn ẩn chứa lực lượng linh hồn và vũ trụ hình thứ ban đầu cùng với phân nửa kia đạt được cân đối sẽ hợp nhất một cách chân chính! Người càng vận dụng năng lực nhiều hơn, tôi luyện đối với lạc ấn linh hồn càng thiếu, kỳ thực so với hóa phạm không khác biệt nhiều, vì vậy, không đến lúc vạn bất đắc dĩ tốt nhất không nên dùng lực lượng của ngươi! Ta nghĩ trong khoảng thời gian này ngươi hẳn là đã có linh ngộ rồi, sứ mệnh của ta đã hoàn thành, một chết đi, hi vọng ngươi có thể sớm hoàn chỉnh một chút...

- Có ý tứ gì? Ta không hoàn chỉnh?

- Năm đó người bị phân thành hai, người tại Tam Thập Tam Thiên và người tại Địa Cầu. Được rồi, tạm thời ta không gặp người nữa, cơ duyên tới rồi, tự nhiên tái kiến...

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

736. Chương 749: Là Các Người

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 749: Là các người

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hàm Thành, trong một tiểu khu phụ cận cô nhi viện, một gian phòng ước chừng bốn mươi mét vuông, một người tóc tai lộn xộn, sau khi tắt QQ trên máy tính, thở ra một hơi thật dài, sau đó bắt đầu lướt trên bàn phím với tốc độ kinh người, theo trình tự người thường không thể hiểu nổi, với tốc độ tay như vậy, cho dù là cao thủ chơi game hạng nhất cũng không thể theo kịp.

Trong gian phòng này xếp một dãy máy vi tính rất mất trật tự, những máy vi tính này ngoại trừ các bộ phận bên trong ra, ngay cả thùng máy cũng không có, dĩ nhiên dùng mấy đường dây rậm rạp kết nối cùng một chỗ, mỗi một đồng hồ đo đều lóe lên những con số với trình tự vô cùng phức tạp khó hiểu, ánh mắt của gia hỏa không ngừng kiểm tra qua lại trên các màn hình biểu hiện, thế nhưng tốc độ gõ tay lại không hề bị ảnh hưởng dù chỉ một chút.

- Phù... Xong rồi!

Rốt cuộc qua vài phút đồng hồ sau, hắn đưa tay ra sau đầu, hơi chút chỉnh lại mái tóc mất trật tự, thở phào nhẹ nhõm nói.

- Không có thần thông thì đã sao? Đạo gia ta tiêu diêu tự tại mặc ta du, bày mưu tính kế quyết thắng ngoài nghìn dặm... Huỳnh đệ a, ta thực sự đại ái vô cương nha...

Đại thúc lời thôi thì thảo tự nói, ngồi sau chiếc máy vi tính, ngóng nhìn thân thể nữ tử trên trần nhà che phủ với sương khói mịt mù, mỹ luân mỹ huyết, hoàn mỹ không tỳ vết, có chút ngốc nghếch.

Tự cổ đa tình không di hận, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ. Có tình là thường tình, không chân chính miêng chân tình là đại ái, đại ái vô cương, tại sao hận?

Bản nguyên đại đạo, thiên biến vạn hóa, không rời khỏi bản chất. Đạo diễn vạn vật, bản nguyên chân nhất, không thay đổi theo thời gian, không thay đổi theo không gian, tiên phạm độc ngã, là vị Đại La.

Nhìn nick QQ đã tắt đèn, Dương Thiên Lô nhíu mày nhìn màn hình, tuy rằng cuộc nói chuyện với Lục Áp vừa rồi đã để hắn hiểu ra một ít vấn đề, chỉ là có một số vấn đề khác hắn không muốn tìm hiểu, hơn nữa trực giác nói cho hắn biết, Lục Áp có ý định che giấu một vài thứ.

Đồng thời, thông qua lời nói của Lục Áp cũng để Dương Thiên Lô hiểu rõ trước kia chính mình và Liễu Diệc Nhi xuyên qua tựa hồ không thích hợp, dựa theo cách nói về lạc ấn linh hồn của Lục Áp, vốn là phân nửa tại Tam Thập Tam Thiên, phân nửa ở Địa Cầu. Vậy rốt cuộc Lăng Hi và Liễu Diệc Nhi là chuyện gì xảy ra? Liệu Liễu Diệc Nhi có thực sự là Lăng Hi?

Kết...

Thanh âm cửa phòng tầm nhẹ nhàng mở ra cắt đứt dòng suy tưởng của Dương Thiên Lô, hắn vội vàng tắt QQ.

- Thiên Lôi, đăng ký được chưa?

- Sắp xong rồi...

Dương Thiên Lôi đáp, vội vàng một lần nữa kích mở đăng ký, đưa tư liệu của Lý Tuyết, kích đăng ký, đăng ký thành công.

Để Dương Thiên Lôi trông mắt thật to chính là, số hiệu QQ đăng ký của Lý Tuyết dĩ nhiên chính là của hắn trước kia.

Dương Thiên Lôi vội vàng điểm kích đăng ký một lần nữa, chuyển tư liệu của chính mình vào, cuối cùng kết quả đúng như hắn dự liệu, số hiệu QQ dĩ nhiên cùng với hắn trước kia giống nhau như đúc.

Dương Thiên Lôi không hề biết được, tại thời điểm hắn đăng ký hai nick QQ này, đại thúc lôi thôi liền nghe được thông báo đăng ký, đồng thời cực nhanh đưa vào một ít số liệu.

- Được rồi?

Đúng lúc này, Lý Tuyết đã mặc áo ngủ, dùng khăn tắm lau lau mái tóc mượt mà, tản mùi hương mê người của cơ thể xử nữ, đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, nhìn chăm chăm vào máy vi tính hỏi:

- Ai nha...

Khi Lý Tuyết nhìn thấy nick name của hai người, nhất thời xấu hổ đỏ mặt:

- Nhanh đi sửa đi...

- Hắc hắc... Như vậy không tốt sao!

- Không được!

Lý Tuyết đỏ mặt nói, nói xong liền vươn trước người Dương Thiên Lôi, muốn thay đổi nick name mắc cỡ chết người kia.

Nick name của Lý Tuyết là “Lão bà của Thiên Lôi”, mà nick name của Dương Thiên Lôi lại là “lão công của Tiểu Tuyết”.

- A...

Chỉ là Lý Tuyết còn chưa kịp làm gì thì đã bị Dương Thiên Lôi ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, kéo ngồi lên người Dương Thiên Lôi. Cách một lớp áo ngủ hơi mỏng, Dương Thiên Lôi có thể cảm nhận được thân thể trắng mịn của Lý Tuyết, hơn nữa mùi hương nhàn nhạt của Lý Tuyết vừa mới tắm xong để Dương Thiên Lôi nhện không được hít sâu một hơi, tại bên tai Lý Tuyết đang kinh hoàng thất thố nhẹ giọng nói:

- Tuyết tỷ thật thơm...

- Ờm....

Lý Tuyết sợ tới mức vội vàng khoanh tròn hai tay bảo vệ trước ngực chính mình, nếu như cánh tay của Dương Thiên Lôi kéo xuống một chút nữa là sẽ áp vào địa phương mềm mại của nàng rồi.

- Mau bỏ ra...

Lý Tuyết với vẻ mặt đỏ bừng, giãy dụa muốn đứng lên, vội vàng nói.

Nhưng Dương Thiên Lôi đâu chịu buông tay? Ngửi mùi hương thơm ngáy trên người Lý Tuyết, cảm thụ được thân thể nhỏ bé và yếu ớt kiều diễm ngồi ngay trên hai đùi của chính mình, loại cảm giác này thực sự quen thuộc và tuyệt vời vô hạn.

- Vậy em đừng có lộn xộn...

Một tay Lý Tuyết chắn trước hai tay Dương Thiên Lôi, một tay cầm chuột kích mở nick name của Dương Thiên Lôi, hỏi:

- Em muốn đặt tên là gì?

- Viên trưởng gia gia nói, em tới cô nhi viện vào mùa đông, vậy đặt tên là Đông Lôi đi... Chị đến cô nhi viện vào mùa hè, vậy đổi thành Hạ Tuyết! Cứ quyết định như vậy!

Khóe miệng Dương Thiên Lôi mang theo nụ cười, nhưng có điểm vô cùng bá đạo nói.

Lý Tuyết vốn xấu hổ vô hạn nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ hai núm đồng tiền ngọt ngào, chu cái miệng bé nhỏ, nói:

- Em chỉ nói nhăng, viện trưởng gia gia đã lúc nào nói qua em mùa đông, chị mùa hè... Bất quá, chị đồng ý!

Sơn vô lăng, giang thủy vi kiệt, đông lôi trận trận, hạ vũ tuyết, thiên địa hợp, nãi cảm dữ quân tuyệt!

Đông Lôi, Hạ Tuyết, không giống như nick name kiểu như lão công lão bà có thể chọc mù con mắt người khác, hai cái tên vô cùng ẩn hàm này, nhưng lại biểu hiện rõ ràng chấp niệm, ẩn hiện quyết tâm thề non hẹn biển, muốn bạc đầu răng long.

Sau khi Lý Tuyết thay đổi nick name của hai người, lại tiếp tục nhập nick QQ của lẫn nhau, thấy Dương Thiên Lôi không hề có ý tứ buông chính mình ra, Lý Tuyết điểm mở cửa sổ nói chuyện đối với Dương Thiên Lôi, một tay nhẹ nhàng đánh bàn phím nói:

- Đi ngủ, được không?

Thấy bốn chữ này, Dương Thiên Lôi đương nhiên biết ý tứ của Lý Tuyết là bảo chính mình buông nàng ra, để đi ngủ. Thế nhưng hần dù sao cũng là loại người hèn mọn tới tận xương tủy, vội vàng đưa ra một tay, cách cách gõ vào bàn phím:

- Đi ngủ? Có phải quá sớm hay không? Em chỉ là muốn...

Dương Thiên Lôi còn chưa đánh hết, Lý Tuyết liền trách cứ một tiếng, tách mở cánh tay Dương Thiên Lôi, điểm mở biểu tượng QQ, đưa vào biểu tình một người trong cơn giận dữ.

Dương Thiên Lôi thì đáp lại bằng hình người nhe răng cười thật to.

Ôn nhu nhàn nhạt để tâm tình của hai người rất gần gũi, rất ấm áp, rất ngọt ngào, giữa hai người lúc này chỉ có tình cảm trong sáng thần khiết mà nồng đậm yêu thương.

Dương Thiên Lôi ôm lấy thân thể nhỏ bé của Lý Tuyết, rất tự nhiên đứng lên, nhẹ nhàng xoay người, bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt của hai người càng lúc càng gần. Thân thể nhỏ bé của Lý Tuyết có điểm run run, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, nhưng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bốn bờ môi tiếp xúc.

Lần đầu tiên Lý Tuyết hôn người khác chính là thời điểm tại trường đại học sư phạm thủ đô, bị Dương Thiên Lôi làm bộ tình lữ đoạt đi mất, miễn cưỡng coi như là hôn với Dương Thiên Lôi. Chỉ bất quá, Dương Thiên Lôi còn lão luyện hơn trăm nghìn lần.

- Đỉnh đỉnh... Đỉnh đỉnh...

Giữa lúc cả thể xác lẫn linh hồn của Lý Tuyết đều chìm đắm trong một lần hôn chân chính ý nghĩa này, cũng vô cùng ngưỡng nghịu đáp lại Dương Thiên Lôi, chuông cửa dĩ nhiên rất vừa vãn vang lên.

- A...

Lý Tuyết mạnh mẽ đẩy Dương Thiên Lôi ra, nói:

- Hiểu Phân tới... Hãy nói chị ngủ rồi, em đi mở cửa!

Khuôn mặt Lý Tuyết đỏ bừng nói, nhanh chóng chạy vào phòng ngủ của nàng, tắt đèn sáng, dùng chăn phủ lên che kín toàn bộ cơ thể.

- Tổng Hiểu Phân!

Dương Thiên Lôi nhe răng nhếch miệng hô, hiện tại con mẹ nó đã qua 12h rồi? Nha đầu này dĩ nhiên còn chạy sang đây, còn để người ta sống hay không? Muốn qua thì qua đi, sao không muộn một lúc nữa... Giết người...

Trong lòng Dương Thiên Lôì vô cùng phiền muộn, hung hăng mở cửa ra, trợn mắt nhìn.

- Khụ khụ...

Trong nháy mắt khi Dương Thiên Lôì mở rộng cửa, vẻ mặt Tống Hiểu Phân mang theo nụ cười như kẻ trộm, chỉ là khi nhìn thấy thần hình của Dương Thiên Lôì, nhất thời thần tình biến đổi:

- Tôi... Tôi sợ... Mẹ tôi một giờ bay rồi, đi... Lưu thăm ngủ một phòng, tôi... Muốn ngủ cùng với Tuyết tỷ...

Khí lưu dừng mãnh ngoài hàng hiên hung mãnh thổi loạn mái tóc dài của Tống Hiểu Phân, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có điểm tái nhợt, nhãn thần nhìn vào Dương Thiên Lôì tựa hồ tràn ngập sợ hãi, có lẽ là bởi vì thần tình giận dữ của Dương Thiên Lôì lúc này để trong đầu Tống Hiểu Phân lần thứ hai hiện ra hình ảnh giống như sát thần thu gặt sinh mệnh của Dương Thiên Lôì ngay trước đó...

- Mau đi vào đi... Tôi còn tưởng lai đang đùa nghịch!

Dương Thiên Lôì thu hồi lửa giận, chuyển thành một chút áy náy, kéo cánh tay của Dương Thiên Lôì, nói:

- Tuyết tỷ vừa mới ngủ, hẳn là chưa ngủ hẳn, cậu vào đi...

Nhìn Tống Hiểu Phân rất trầm mặc đi vào phòng Lý Tuyết, Dương Thiên Lôì bất đắc dĩ lắc đầu.

Đây là đào hoa đại vận quấy phá, hay bởi chính mình?

- Lão thái bà, ai cho lão gan chó, không giam phí bảo hộ mà dám mở hàng ở nơi này? Không biết đây là địa bàn của Dao ca hay sao?

Ngày 2 tháng 10, Dương Thiên Lôì vì thọ yến của Tống lão bị dừng lại một ngày một đêm, Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân từ lúc sáng chín giờ đã dựa theo kế hoạch thương lượng tốt từ sớm ngồi xe chạy tới công viên trò chơi cạnh biển. Vốn tiết trời tháng mười tại Ma Đô đã có chút chuyển lạnh, nhưng ba người vừa mới tới phụ cận bãi biển, vầng thái dương lại độc ác dị thường, chiếu những tia nắng nóng bức giống như đang giữa mùa hè. Vì vậy, tại thời điểm Dương Thiên Lôì tới cạnh biển liền đề nghị đi bơi, tuy rằng Lý Tuyết trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lôì, nhưng vẫn sáng khoái đáp ứng cùng với Tống Hiểu Phân.

Đang tiếc kế hoạch ban đầu của ba người chỉ là đi dọc quanh bãi biển, căn bản không hề mang theo áo tắm. Vì vậy chỉ có thể mua dùng tạm thời, nguyên bản nghĩ tới một cửa hàng ngay phụ cận mua, bất quá Lý Tuyết đột nhiên nhìn thấy một phụ nữ trung niên ôm đứa trẻ con đang khóc oa oa, bày bán áo tắm tại bờ biển, liền kéo Tống Hiểu Phân và Dương Thiên Lôì tới cửa hàng vỉa hè này.

Thế nhưng, tại thời điểm ba người chọn áo tắm, phía sau lại truyền tới tiếng quát lớn xúc phạm.

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi chỉ có một chút hàng như vậy, khí trời ngày hôm nay tốt liền bày bán kiếm lời... Tôi lập tức dọn đi...

Vẻ mặt của người phụ nữ trung niên kinh hoàng nói, có lẽ là thanh âm của người tới quá hung hăng, khiến đứa trẻ nhỏ gầy trong lòng oa oa khóc lớn.

Ba người Dương Thiên Lôì đang ngồi xổm, đưa lưng về phía đám người kia, hiện tại nhú mào, quay đầu nhìn ngược lại phía sau.

- Nha... Các muội muội... Là các người?

Đám người tới tổng cộng có bốn người, hai người đi đầu nguyên bản nhìn chăm chăm vào Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân ngồi xổm trên mặt đất, vì vậy khi hai cô nàng này quay đầu lại, thấy khuôn mặt xinh đẹp mê người, nhất thời dâm quang bạo phát, mang theo nụ cười vui vẻ, thế nhưng thời điểm nhìn quét qua Dương Thiên Lôì, bỗng nhiên ghĩ tới cái gì, khiếp sợ lại âm ngoan nói.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

737. Chương 750: Hai Gia Hỏa Không Dạy Nổi

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 750: Hai gia hỏa không dạy nổi

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đi!

Tại thời điểm ba người Dương Thiên Lô người trước nổi tiếp người sau đứng lên, để Dương Thiên Lô có điểm ngoài ý muốn chính là, gã tóc hồng vừa mới nói dĩ nhiên kéo gã tóc xanh ngay bên cạnh, không nói hai lời, xoay người rời đi.

- Hừ, coi như sáng suốt!

Trên mặt Tống Hiểu Phân mang theo một tia cười cười đắc ý thấp giọng nói.

Hai người đi đầu này không phải ai xa lạ, chính là hai tên tiểu lưu manh gặp phải trên xe lửa lúc tới Ma Đô nhập học. Hiện tại vẫn là bộ dáng tiểu lưu manh, trộm chó bắt gà như trước, thế nhưng Dương Thiên Lô và Tống Hiểu Phân đều biết được hai người này đã không thể làm được vai trò của “đàn ông”.

Bất quá tuy rằng Tống Hiểu Phân rất đắc ý, nhưng vẫn có chút mướt mồ hôi vì hai tiểu lưu manh kia, dù sao người đứng ngay bên cạnh chính mình quá mức độc ác. Nếu như thực sự không biết tốt xấu chọc vào hần không biết sẽ phát sinh cái gì? Tống Hiểu Phân không dám nghĩ.

- Chàng trai, hai cháu gái, có phải bọn chúng từng gây chuyện với các cháu? Các cháu nhanh nhanh rời đi một chút...

Người phụ nữ trung niên thu dọn mọi thứ trên mặt đất, vừa thiện ý nhắc nhở ba người. Chuyện vừa rồi nàng nhìn thấy rõ ràng, tuy rằng nàng không biết vì sao bốn người kia hình như rất sợ hãi ba người Dương Thiên Lô, trực tiếp rời đi, nhưng lại biết bọn chúng không phải dễ dàng bỏ qua như vậy.

Trong khu vực này, bọn họ chính là lũ rắn độc xưng hùng xưng bá.

- Bác giá, đám vừa rồi là ai?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Đừng hỏi nhiều như vậy nữa, các cháu nhanh nhanh rời khỏi một chút, bác nghĩ cần phải đi gọi người rồi... Bác nghĩ thời tiết tốt nên dọn hàng ra bán một chút, không nghĩ tới bị đám người này nhìn thấy.

Người phụ nữ trung niên vội vã nói, hiển nhiên đối với đám người vừa rồi rất quen thuộc, không dám quá nhiều lời.

- Làm sao bây giờ?

Lý Tuyết nhìn về Dương Thiên Lô hỏi, nàng không hề sợ hãi, nàng hiểu rõ năng lực của Dương Thiên Lô mạnh như thế nào, đương nhiên không phải sợ mấy tên côn đồ nhỏ nhen.

- Hay là chúng ta trở về?

Thế nhưng, Tống Hiểu Phân lại nói tiếp.

- Không phải chứ? Cô sợ?

Dương Thiên Lô có điểm vô cùng kinh ngạc nhìn Tống Hiểu Phân.

- Người ta sợ là sợ cậu...

- ...

Dương Thiên Lô rất không biết nói gì liếc mắt nhìn Tống Hiểu Phân, nói:

- Nhanh chọn, bác gái muốn dọn hàng rồi... Chúng ta mua xong còn phải đi!

- Nếu như thực sự đến, cậu kiểm chế một chút...

Tổng Hiểu Phân thấp giọng nói.

- Cái gì kiểm chế một chút?

Ngược lại Lý Tuyết có điểm vô cùng kinh ngạc hỏi.

Lý Tuyết không biết Tổng Hiểu Phân cụ thể nhìn thấy cái gì, nàng chỉ biết là năng lực của Dương Thiên Lôi mạnh tới không thuộc phạm vi con người, không biết tình huống giết người chớp mắt của Dương Thiên Lôi. Trong mắt của nàng, Dương Thiên Lôi so với trước kia không có khác biệt gì quá lớn.

- Không có gì, Tuyết tỷ, em sợ hấn xuất thủ quá nặng... Bác gái, cháu muốn cái này1 Tuyết tỷ, chị chọn cái này đi, thế nào?

Tổng Hiểu Phân nhanh chóng nói, vừa mới tới nơi này, còn chưa chơi đủ đã phải trở về, đương nhiên Tổng Hiểu Phân không nguyện ý. Hơn nữa hấn Dương Thiên Lôi cũng biết nặng nhẹ? Dù sao đó cũng là chấp hành nhiệm vụ, hiện tại chỉ là một vài tên lưu manh nhỏ nhọ mà thôi.

Dương Thiên Lôi tùy tiện cầm lấy một chiếc, sau khi thanh toán tiền, ba người trực tiếp tiến về phía cánh cửa tiến vào bãi biển khá đẹp cách đó không xa. Đối với mấy tên lưu manh nhỏ nhọ kia không hề để ý trong lòng, hơn nữa Dương Thiên Lôi căn bản không hề phóng thần thức ra cảm ứng, bởi vì đêm qua Lục Áp đã nói tương đối rõ ràng.

- Ta kháo, Tổng Hiểu Phân... Các huynh đệ, Tổng Hiểu Phân a, tiểu tử kia là ai? Hai bên hai mỹ nữ a...

- Em đánh, thực là... Kia không phải là tuyệt thế cao thủ Dương đại hiệp hay sao? Đồn đãi không sai... Quả nhiên là mỹ nữ xứng anh hùng, hắc hắc, hai người này, Dương đại hiệp uy vũ a!

- Đó chính là Dương Thiên Lôi?

- Không sai được! Khôi ca, lớp của bọn họ có một bạn thân của em, thời điểm quân huấn chuyên môn cho em vào làm quen. Em đánh, nhanh nhanh thu hồi nước bọt của các người, bằng không Dương đại hiệp ngoài nghìn dặm sẽ lấy thủ cấp của các người!

- Hừ! Tiểu Lang, mày thực sự mê tín? Cái gì cao thủ võ lâm chó má, kia chỉ là lời đồn bậy mà thôi! Mày xem hấn là khổ người như thế nào? Quyền đạo một đoạn của Khôi ca là đồ vứt đi hay sao?

- Ách...Khôi ca thực sự lợi hại, tiểu đệ bái phục! Chỉ là... Người bạn thân của em tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, là nội gia quyền...

- Thì tính sao, thực sự có nội gia quyền, đệ nhất võ tăng Thiếu Lâm Tự được thổi thành kỳ kỷ vô cùng, nhưng vẫn bị cảnh sát bắt trở lại trường học, chúng mày theo tao gia nhập Đường quyền đạo quán, cơ hội thành thực, xem tao đánh nát bấy đồn đãi như thế nào!

- Cậu nhìn cái gì a...

Tổng Hiểu Phân trừng mắt liếc Dương Thiên Lôi nói.

Lúc này ba người đã thay áo tắm, Lý Tuyết và Tổng Hiểu Phân hoặc nhiều hoặc ít có điểm xấu hổ, Lý Tuyết đi ở chính giữa, Dương Thiên Lôi đi bên phải Lý Tuyết, cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, mà Tổng Hiểu Phân thì đi phía bên trái, ôm cánh tay Lý Tuyết. Chỉ là Dương Thiên Lôi liên tiếp ghé mắt nhìn để khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Tuyết đỏ bừng, toàn thân không được tự nhiên. Cuối cùng Tổng Hiểu Phân không thể nhịn được bật thốt.

- Tôi nhìn áo tắm của Tuyết tỷ có điểm nhỏ...

Dương Thiên Lôi tương đối bình tĩnh một lần nữa liếc nhìn bộ ngực của Lý Tuyết nói.

- Tuyết tỷ, hấn ăn đậu hũ của chị, đánh hấn!

Ba người vừa đi vừa cười nói, vô luận là Tổng Hiểu Phân hay Dương Thiên Lôi cũng không hề lưu ý tới những tân sinh cùng học trong đại học Hoa Kiếm tại bãi cát cách đó không xa, liên tục nghị luận về bọn họ.

Trên thực tế, không riêng gì mấy người này, nơi ba người Dương Thiên Lô đi qua, không cần bàn cãi là mục tiêu được chú ý nhất, đặc biệt là đàn lang ôm tâm lý truy tìm mỹ nữ, càng nhìn chăm chăm vào Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân mà rớt nước bọt ầm ầm.

Không có biện pháp, tuy rằng vóc dáng của Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân không phải là loại hình nóng bỏng mê hoặc tới cực điểm như Lý Hàn Mai, nhưng quý tại nhỏ nhắn xinh xắn cân xứng, chỗ nên lồi thì lồi, chỗ nên lõm thì lõm, tuy không quá lồi lõm quá mức, nhưng khuôn mặt xinh đẹp của hai người phối hợp cùng một chỗ, càng có vẻ thanh thuần đáng yêu, tạo thành vẻ đẹp rất riêng, đặt biệt đối với những nam nhân trung niên đã có kinh nghiệm sa trường mà nói, tuyệt đối là có lực sát thương vô cùng kinh khủng.

- A...

Thời điểm ba người tới trước mặt biển, có thể là bởi vì Tống Hiểu Phân xấu hổ, khẩn cấp chạy trên mặt cát vàng, vọt vào trong nước, chỉ là nháy mắt khi chạm vào nước biển, nha đầu này lập tức hét lên, rõ ràng bởi vì nhiệt độ của nước so với không khí lạnh hơn nhiều, cho dù thời tiết ngày hôm nay tương đối tốt, nhưng nước biển tháng 10 chung quy có điểm lạnh.

Nhưng chỉ là sau khi Tống Hiểu Phân kêu lên một tiếng, lại nhìn chăm chăm vào Lý Tuyết và Dương Thiên Lô chậm rì rì mới đưa chân bước vào trong nước, nói:

- Thật thoải mái a... Nhanh, nhanh xuống! Xem chiều...

Đồng thời khi nói, Tống Hiểu Phân nhất thời vỗ chưởng trên mặt nước, công kích thẳng về phía Lý Tuyết và Dương Thiên Lô, lập tức bắt khắp người Lý Tuyết, khiến Lý Tuyết phải hét ầm lên, nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thì Dương Thiên Lô bỗng nhiên ôm lấy Lý Tuyết, rầm rầm chạy vào trong nước biển.

- Không nên a...

Lý Tuyết kêu to.

- Lạc lạc lạc...

Tống Hiểu Phân cười duyên, sau khi nhìn thấy hai người hạ thủy, thân hình nhoáng lên, mềm nhẹ mà rất nhanh bơi tới chỗ nước sâu hơn, trong miệng còn hô:

- Tuyết tỷ, Thiên Lô, tới đây...

- Bơi không tồi nha!

Dương Thiên Lô nhìn bộ dáng tùy ý thư thích của Tống Hiểu Phân, nhịn không được khen.

- Dương nhiên, thời điểm Trần gia gia dạy tôi Thái Cực Quyền, bình thường hay bảo tôi luyện dưới nước, đồng thời bơi lội!

Tống Hiểu Phân đắc ý nói, nói xong cắm đầu vào trong nước, giống như con cá, bơi tới chỗ xa hơn.

- Đi!

Dương Thiên Lô kéo theo Lý Tuyết còn có điểm hơi lạnh lạnh, nói.

- Chị bơi không tốt...

Lý Tuyết vội vàng đuổi kịp Dương Thiên Lô, nàng chỉ học bơi một chút trong giờ thể dục của trường mà thôi, hoàn toàn không thể nào so sánh được với Tống Hiểu Phân, nhất là đang trong nước biển lạnh lạnh như vậy.

- Không sợ, có em ở đây! Đi, chúng ta cùng nhau!

Một tay Dương Thiên Lô bắt lấy tay Lý Tuyết, không hề sử dụng tinh thần và năng lượng, bằng thân thể thích ứng với nước biển, đuối về phía Tống Hiểu Phân.

- Ta kháo... Thực mạnh a! Ta bơi tới đó khẳng định không về được!

Nhìn ba người Dương Thiên Lô và Tống Hiểu Phân càng bơi càng xa, mắt thấy đã tiếp cận biên giới an toàn, cách bờ cát lên tới bốn trăm mét, mấy tên sinh viên mới trong đại học Hoa Kiếm một lần nữa tán thán nói.

- Hì hì, ở đây không có ai nhìn, Tuyết tỷ, lực sát thương của hai đại mỹ nữ của chúng quá lớn...

Từ eo trở xuống của Tống Hiểu Phân chìm dưới mặt nước, hai tay nhỏ bé lau nước trên mặt, để mái tóc ướt sũng ra phía sau, vẻ mặt vô cùng dễ dàng nói.

Để Lý Tuyết có điểm đỡ người.

Dương Thiên Lô cũng đỡ người, bất quá, khác so với Lý Tuyết, hấn đỡ người ra là bởi vì...

Người nào đó bị lộ hàng rồi!

- Nhìn tôi như vậy làm cái gì? Không phải kỹ năng bơi tốt một chút hay sao? Trước kia tại hội quán bơi lội, một vài huấn luyện viên còn mời tôi trợ giúp đây! Trừng mắt cái gì a? Tôi không dùng nội lực!

Tống Hiểu Phân đắc ý nói.

- A...

Đúng lúc này Lý Tuyết có điểm phản ứng chậm chậm sợ hãi kêu thành tiếng:

- Hiểu Phân, nhanh lặn xuống, em lộ hết rồi!

- A?

Tống Hiểu Phân thấy Lý Tuyết trừng mắt nhìn bộ ngực chính mình, nhất thời kinh hãi kêu lên một tiếng, bỗng nhiên cúi đầu nhìn xuống dưới, tức thì khuôn mặt đỏ bừng.

- Ha ha ha ha...

Dương Thiên Lô thực sự nhịn không được cười thành tiếng. Cái gì chứ, có lẽ là nha đầu này quá mức sung sướng rồi, áo tắm dĩ nhiên chạy hấn lên trên, khiến bộ ngực sữa không tính lớn, nhưng cũng không tính nhỏ rồi khỏi vòng bảo hộ, chăm chú dán sát vào áo tắm, khiến hai điểm nhỏ nhắn có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng, eo thon lộ ra nửa đoạn...

- Lưu manh! Cậu còn nhìn!

Tống Hiểu Phân vội vàng xoay người đi chỗ khác, toàn thân tiến vào trong nước, hung hăng kéo áo tắm trở lại vị trí an toàn.

- Ha ha ha...

Dương Thiên Lô cười cười, một tay ôm lấy eo Lý Tuyết, mắt nhìn về phía bờ biển xa xa, khi nhìn thấy hơn mười người không mặc áo tắm, bỗng nhiên dừng nụ cười, khoe miệng lộ một tia lãnh khốc. Nguyên vốn tưởng rằng, cho dù hai người này muốn tìm chính mình gây phiền toái cũng phải đợi chính mình rời khỏi công viên chò tới, không hề nghĩ tới, bọn họ dĩ nhiên trắng trợn táo bạo xuất hiện như vậy.

- Hiểu Phân, cậu dẫn Tuyết tỷ bơi một chút, không thành vấn đề?

Tống Hiểu Phân cũng cảm ứng được dị dạng của Dương Thiên Lô, khi nhìn về phía bờ biển, cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện gì xảy ra, vội vàng nói:

- Không thành vấn đề. Cậu... Có thể nhẹ tay một chút hay không?

- Yên tâm! Một lúc nữa cậu cùng Tuyết tỷ bơi gần bờ biển là được, đừng lên bờ. Người vậy xem khăng định rất nhiều, tôi cũng không muốn hai người bị nhìn chăm chăm.

Dương Thiên Lô bình tĩnh nhìn Tống Hiểu Phân và Lý Tuyết nói.

- Uhm!

Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân lên tiếng.

- Chính là ba người kia?

Một người trọc đầu thể hình lực lưỡng, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, cánh tay trái còn sạm một con rồng thật lớn, cổ tay phải sạm hình đại khảm đao, ngay cả tướng mạo cũng tiết lộ một cỗ khí tức hung tàn, híp mắt nhìn chăm chăm vào ba người Dương Thiên Lôi từ xa xa bơi trở về nói.

- Uh, chính là bọn họ sao? Hoàng Mao, mày nhìn lại xem đã chuẩn chưa?

- Không sai! Đao ca, tiểu tử kia rất có thể đánh đắm, tuy rằng trước kia không thực sự động thủ, nhưng hai người bọn em ngay cả cổ tay của hắn cũng không lay động được. Tiểu nữ kia càng nóng nảy...

Tóc vàng nói tới chỗ này liền liếc mắt nhìn sang tóc xanh, có một câu bọn họ không dám nói, từ lần bị Tống Hiểu Phân đá một cước vào hạ bộ, hai người đều đã dùng tất cả mọi biện pháp kích thích, nhưng con mẹ nó vẫn không thể cứng lên được.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

738. Chương 751: Phi Lễ?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 751: Phi lễ?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Không sai là được rồi. Gọi mấy người bọn họ lên đi!

Mãnh nam đầu trọc híp mắt nói, thanh âm chưa dứt, cả đám đàn em xung quanh bắt đầu tản ra khắp bờ biển, mà năm nữ tử ngực to đã sớm chuẩn bị tốt, bọn họ mặc áo tắm, vẻ mặt phong tình từ phía sau chậm rãi bước tới bờ biển, lặn xuống khu nước biển rộng, khoe khoang phong tao, nhưng ánh mắt lại thường xuyên nhìn về phía Dương Thiên Lôi từ xa xa chậm rãi bơi trở về.

Mãnh nam đầu trọc và một đám đàn em nguyên bản khiến không ít người trên bãi biển chú ý thì dần dần lui về phía sau.

- Phi lễ a... Phi lễ a...

Tại bãi biển đang vui đùa ầm ĩ bỗng nhiên truyền tới tiếng nữ nhân thét lên chói tai, trong sát na vô số ánh mắt của mọi người đang du ngoạn đều chuyển sang nhìn về phía địa điểm phát ra thanh âm, để mọi người mở to mắt chính là, nữ tử đang la hét kia, hiện tại dĩ nhiên áo tắm vỡ tan, hai bánh bao cực lớn, tuy rằng tuyết trắng, nhưng lại nhão nhoẹt, không hề mỹ cảm bại lộ trước mắt bao người, mà cô nàng vừa thét chói tai vừa chụp vào một gã thiếu niên.

- Mau tới đánh lưu manh a, phi lễ chị em chúng tôi...

Bốn nữ nhân khác cũng giữ vẻ mặt tràn đầy phẫn nộ quay về phía mọi người khắp bãi biển hô lên.

Thiếu niên bị nữ tử chụp lại không phải ai xa lạ, chính là Dương Thiên Lôi.

Ba ba...

Dương Thiên Lôi còn chưa xuất thủ, hai tiếng bạt tai vang lên, hung hăng tát mạnh vào khuôn mặt của nữ tử đang la hét. Tống Hiểu Phân và Lý Tuyết vốn bơi ngay phía sau Dương Thiên Lôi nhìn thấy rõ ràng, muốn diễn trò thì cũng nên làm thực một chút? Lúc khoảng cách giữa Dương Thiên Lôi và cô nàng còn cách năm mét cô nàng đã vội vã hét to lên, càng không biết xấu hổ chính là, còn mạnh mẽ kéo đứt chiếc áo tắm vốn không chắc chắn trên người chính mình, để bộ ngực chảy xệ lộ ra, vì sao lại có nữ nhân vô liêm sỉ như vậy?

Đối mặt với loại tình cảnh như thế này, cho dù là Dương Thiên Lôi đã sớm nhìn ra được đám người này tới tìm mình gây phiền toái, nhưng thực sự không nghĩ tới dĩ nhiên trâu bò tới mức này, trực tiếp tới trình độ gần như cưỡi trần chính mình trước mắt bao nhiêu người... Vì vậy, trong khoảng thời gian ngắn, Dương Thiên Lôi không tiện xuất thủ.

- Không biết liêm sỉ! Tự mình xé áo tắm chính mình, coi người khác đều mù hết hay sao?

Tống Hiểu Phân vô cùng bực hân, trực tiếp khiến đám kỹ nữ kia choáng váng.

- Mày dám đánh chị em chúng tao? Đánh chết nó!

Bốn nữ nhân còn lại nhất thời giương nanh múa vuốt nhằm về phía Tống Hiểu Phân.

Năm nữ nhân này hiển nhiên chính là tiểu thư từ xó xỉnh nào đó đám lưu manh lôi ra ngoài làm việc, bằng không, nữ tử đẳng hoàng liệt có ai không biết xấu hổ để chính mình hoàn toàn lộ ra như vậy?

Thế nhưng, tuy rằng bọn họ không biết xấu hổ, nhưng đâu là đối thủ của Tống Hiểu Phân, hai tay của Tống Hiểu Phân liên tục bay nhanh như thiểm điện. Ba ba ba... Từng cái tát một vang lên âm thanh cực kỳ thanh tú, trực tiếp khiến tiếng hét chói tai của cả ba người im bật, ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có, cả đám đều kinh khủng ôm mặt, ngồi vào trong nước.

- Mẹ nó, ở chỗ này dám đùa giỡn nữ nhân? Ở nơi nào, ở nơi nào?

Đột nhiên vang lên tiếng hét lớn từ bốn phương tám hướng, hiển nhiên thời điểm đám lưu manh kia nghe được nữ nhân la hét, cả đám một lần nữa vây tụ lại.

Từ lúc đám nữ nhân kêu lên phi lễ đến khi Tống Hiểu Phân xuất thủ, bất quá chỉ trong thời gian hai phút đồng hồ không tới. Dương Thiên Lôi đã đứng trên bờ biển, căn bản không hề để ý tới năm nữ nhân, cũng không lo lắng bọn họ tạo thành bất cứ uy hiếp nào đối với Tống Hiểu Phân.

Bất quá, trong đoạn thời gian ngắn như vậy, rất nhiều người du ngoạn xung quanh đều vây tụ tới, trò đùa này quả thực cực kỳ đẹp mắt, không ít người đều trùng hợp thấy rõ ràng, rõ ràng là nữ nhân kia tự mình xé áo tắm của chính mình. Tuy rằng nhìn mấy nữ nhân này sớm biết được không phải là loại đẳng hoàng gì, mà hai bánh bao cũng xệ xuống đáng sợ, nhưng hiện tại chúng đang bại lộ trong không khí, điều này tương đối khiến mọi người chú ý nha, chỉ là lúc này ngược lại bị Tống Hiểu Phân nhỏ nhắn xinh xắn thể hiện rõ một mặt vô cùng bực hân hấp hân, để đám người vây xem xung quanh đều trở mặt nhìn.

Thế nhưng tiếng la hét hung ác độc địa từ xung quanh vang lên khiến đám người vây xem đều đồng loạt nhìn về phía sau, đồng thời tránh ra tạo đường đi.

- Mẹ nó, là thằng lưu manh nào đùa giỡn?

Tóc vàng xông vào trước tiên cảm thiết côn trong tay, quay về phía năm nữ nhân gào thét, trong lòng cũng tương đối ghen tỵ, đám người này đang làm cái mẹ gì? Cả năm nữ nhân, dĩ nhiên bị một mình Tống Hiểu Phân tát tới sưng vù mặt ngồi trong nước, kinh khủng nhìn Tống Hiểu Phân.

- Hắn... Hắn, chính là hắn đùa giỡn ta! Hắn sờ ngực của ta!

- Sờ người? Chỉ là đôi vú lợn méo xẹo xệ như vậy? Ta sờ người?

Dương Thiên Lôi khinh thường nói, ánh mắt bỗng nhiên chuyển về phía tóc vàng và hơn hai mươi người đã hoàn toàn bao vây hắn tại chính giữa, cuối cùng ánh mắt rơi vào người tóc vàng và tóc xanh hắn nhận thức từ trước, nói:

- Muốn đánh thì đánh, đừng tìm mấy cái lý do nát vụn như thế này, muốn tìm thì cũng nên tìm đẳng cấp một chút, chỉ vài mặt hàng vú lợn, eo như cái thùng, chúng mày hỏi xem đàn ông xung quanh, ai nổi lên thú tính?

- Đánh!

Đám lưu manh này muốn chỉ là một lý do trong lúc không có mà thôi, dù sao nơi này cũng là khu vui chơi, cho dù xã hội đen có kiêu ngạo hơn nữa cũng phải lưu lại cho chủ nhân một chút mặt mũi, ai đều biết ở đây có xã hội đen hoành hành ngang ngược, ai còn dám tới nơi này chơi đùa? Không ai du ngoạn, khách sạn,

cửa hàng các loại ở đây còn có sinh ý như thế nào? Không có sinh ý, bọn họ thu cái lông bảo hộ phí a? Loại lý do “phi lễ” để quang minh chính đại giáo huấn người khác như vậy không phải chỉ là một hai lần, đối với chuyện này mà nói bọn họ đã phi thường thành thạo, không chỉ có thể đánh đập một trận sưng khoát lâm li, mà sau đó còn có thể dựa vào cảnh sát mang đi, những kẻ không may đều hết đường chối cãi, ngoại trừ bị đánh thành thương tích ra, còn bị đưa vào trong trại giam một thời gian. Chiêu này quả thực dùng lần nào hiệu quả lần đấy.

Chỉ là lần này có điểm không đúng lắm, bởi vì đích xác theo như lời nói của Dương Thiên Lôi, mấy cô nàng bọn họ tìm tới quả thực con mẹ nó quá kém đi, vừa già lại vừa xấu, vừa béo, bất quá đây là chuyện không có biện pháp, hiện tại đã là tháng mười, sớm qua thời điểm khách du lịch lần du ngoạn tới chơi nhiều nhất, những tiểu thư xinh đẹp đã sớm đổi địa phương kiếm tiền rồi, chỉ có một vài mặt hàng không ai muốn này mới có thể thủ vững trên cương vị.

Càng xấu mặt chính là, còn bị Tống Hiểu Phân đánh tới mức động cũng không dám động.

Nhưng điều này không ảnh hưởng, quần người có thú tính hay không có thú tính, cô ta nói người đùa giỡn, vậy thì người đùa giỡn, tất cả theo trình tự cũ.

Xoạt...

Vừa nhìn thấy loại tràng diện hung tàn như thế này, đám người vây xem nhất thời lui lại phía sau, thế nhưng ai cũng không vội rời đi, chỉ là lui lại xa xa một chút, miễn gặp phải vạ lây mà thôi. Tất cả mọi người đều cơ bản hiểu rõ, Dương Thiên Lôi biểu hiện tương đối bình tĩnh nhất định thâm rồi. Tuyệt đại đa số mọi người đều đoán được đây không phải là đùa giỡn gì gì đó, tựa như lời Dương Thiên Lôi đã nói, loại mặt hàng như vậy ai muốn đùa giỡn cho được? Đừng nói là Dương Thiên Lôi có hai đại mỹ nữ ngay bên cạnh, cho dù là đàn ông chuyên môn tới đây vì ngắm soi mỹ nữ cũng không có thú tính, mỹ nữ trên bãi biển không ít, tùy tiện chọn một hai người đều thanh xuân xinh đẹp hơn rất nhiều so với năm người kia.

Con mắt mù sao, đi tìm loại mặt hàng như thế này đủ đùa giỡn?

Đây rõ ràng là đám lưu manh xã hội đen tùy tiện tìm có để chửi Dương Thiên Lôi.

Chỉ là không có người nào dám tiến lên nói lời công đạo.

Thế nhưng, khi năm tên cầm thiết côn nhắm về phía Dương Thiên Lôi, mắt thấy sẽ đánh vào người Dương Thiên Lôi, trong lòng mọi người đều có chút vì hắn khiến toàn thân lạnh lẽo, đột nhiên, Dương Thiên Lôi chỉ mặc một chiếc quần bơi duy nhất thịch thịch một tiếng, đập mạnh xuống dưới bờ cát dưới chân, toàn thân mạnh mẽ bắn lên, hai chân xích lô nhất thời lẳng không song phi, giống như mũi tên rời khỏi dây cung, bịch bịch bịch bịch, trực tiếp đá mạnh thiết côn không tính là to lớn trong tay đối phương văng ngược lại mặt chính mình, khiến cả hai người kêu lên thảm thiết văng đi thật xa, mà thân thể đang xoay tròn của Dương Thiên Lôi, hai tay xoay tròn như thiết diện, tay không nhập đao sắc, trực tiếp đoạt được thiết côn trong tay hai tên còn lại, tại thời điểm hai chân rơi xuống, toàn thân bỗng nhiên khom lại, nhô cao bả vai, một chiêu Thiếp Sơn Khảo cuồng bạo công thẳng vào một tên gần nhất, ầm một tiếng, liên tiếp va chạm kéo theo hai người đằng sau, toàn bộ đều bay ngược, rơi xuống bờ cát!

- A a a...

Tiếng mỹ nữ thét chói tai và tiếng kinh hô của nam nhân vang lên liên tiếp, không ai có thể nghĩ tới Dương Thiên Lôi dĩ nhiên bugar hân như vậy, từ lúc mới xuất thủ tới lúc năm người bị đánh bại hoàn toàn dĩ nhiên chỉ dùng thời gian ba giây ngắn ngủi. Càng kinh người hơn nữa chính là, Dương Thiên Lôi không hề tổn hao một sợi tóc, còn năm người bị đánh văng đi lại nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Hai người bị gậy đánh vào đầu, một người bị đụng trúng, kéo theo hai người khác vạ lây, té xỉu thì té xỉu, nhưng hai người trong đó tiện thể bị đồng bạn kéo theo cũng bất tỉnh nhân sự tại chỗ.

Cái này rõ ràng còn lợi hại hơn cách sơn đả ngư rất rất nhiều a!

Mấy sinh viên đại học đứng trước mặt nhất, vừa rồi còn liên tục nghị luận về Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân, giờ khắc này cả đám mở to hai mắt nhìn, thậm chí vị Khôi ca tự xưng là dẫn đầu Đường Quyền Đạo cũng nhũn nhèo hai chân, bởi vì vừa rồi hắn mới vênh váo đắc ý nói những lời như vậy, đây đâu phải đồn bậy gì gì đó?

Tốc độ kia, lực lượng cùng với nắm chắc đối với thời gian công kích quả thực đã tới đỉnh cao nhất, căn bản không phải là hấn hoặc bất cứ cao thủ nào có thể làm được.

Sau khi nhìn thấy Dương Thiên Lô xuất thủ, tâm tình treo cao của Tống Hiểu Phân rốt cuộc cũng buông xuống, nàng sợ nhất chính là Dương Thiên Lô vừa xuất thủ đã giết người, hiện tại xem ra, hiển nhiên là chính mình suy nghĩ quá nhiều.

- Tuyệt tỷ, chúng ta đi thay quần áo!

Tống Hiểu Phân nhẹ giọng nói bên tai Lý Tuyết đang trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô. Nói xong liền kéo theo Lý Tuyết, thừa dịp mọi người còn đang nhìn kỹ Dương Thiên Lô, dọc theo khu nước cạn, từ xa xa lên trên bờ.

Mãnh nam đầu bóng lưng rõ ràng chính là đầu lĩnh của đám lưu manh xung quanh, nhìn thấy một màn như vậy hấn thậm chí hít một ngụm lương khí, hấn rất có khả năng đánh nhau, bằng không cũng không trở thành lão đại cả một khu vực xung quanh, hấn trong hắc đạo nhiều năm, còn loại tràng diện như thế nào chưa từng thấy qua? Thế nhưng, người có thân thủ giống như Dương Thiên Lô lại chưa nhìn thấy qua bao nhiêu. Nếu như một đấu một, sợ rằng chỉ có một vài nhân vật cấp bậc đại lão trong Thanh Long Hội mới so sánh được, hấn tuyệt đối không thể địch lại.

Chọc vào thiết bản rồi!

Thế nhưng hấn cũng không thể thu tay lại được, hỗn trên đường, chú ý chính là xem ai ngoan độc, ai không muốn sống! Nếu như lúc này hấn lùi bước mà nói, vậy thì sau này hấn không còn làm được lão đại nữa rồi.

- Con mẹ nó, đều lên cho tao!

Mãnh nam đầu trục thậm chí hít sâu một hơi, bỗng nhiên hung ác độc địa kêu gào nói, đồng thời lúc kêu gào, đoạt lấy thiết côn trong tay tiểu đệ, cuồng bạo nhào thẳng về phía Dương Thiên Lô.

Lúc này đây, Dương Thiên Lô không đợi đối phương có thời gian vây quanh chính mình. Tại thời điểm đầu bóng lưng kêu gào xông lên, hấn đã động rồi. Trực tiếp di động cực nhanh, xen vào giữa đám người đang công kích tới!

Dương Thiên Lô lúc này căn bản không hề dùng tới bất cứ năng lượng bản nguyên hay ý niệm gì, hấn chỉ bằng vào phản ứng và sức lực của phạm nhân thông thường. Sau khi nói chuyện với Lục Áp, hấn đã có quyết định, không đến lúc nguy hiểm tới sinh mệnh hoặc là bắt buộc phải bại lộ thực lực, hấn tuyệt đối không vận dụng tới lực lượng hoàn toàn vượt qua thế giới này. Không phải hóa phạm, nhưng chỉ để chính mình hóa phạm chân chính mới có thể nhanh chóng đề thăng!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

739. Chương 752: Pháp Luật, Pháp Tắc

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 752: Pháp luật, pháp tắc

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vô cùng tàn nhẫn chính là tự phong ấn bản thân, dập nổi chìm thuyền, tử chiến đến cùng, thế nhưng Dương Thiên Lô không thể làm như vậy, bởi vì quá chậm rồi.

Muốn làm, phải làm từ thời điểm đầu tiên tới thế giới này, chứ không phải là lúc sau khi đã bộc lộ tài năng. Hiện tại Dương Thiên Lô đã không phải là một người bình thường. Chỉ ít, trong tổ chức, trong mắt rất

nhiều người hẳn đã không phải. Những thứ hẳn tiếp xúc tới, cùng với người quan tâm hẳn hiện tại, sợ rằng nhiều hơn rất nhiều so với chính mình tưởng tượng.

Lúc này, nếu như thực sự hoàn toàn phong ấn chính mình mà nói, tuy rằng Dương Thiên Lô có thể đảm bảo được chính mình an toàn, thế nhưng người bên cạnh hẳn thì sao?

Vì vậy, chỉ có thể dựa vào ý thức chủ quan của bản thân phong ấn, chân chân chính chính coi chính mình trở thành một phạm nhân.

Thịch thịch thịch thịch thịch thịch thịch...

- A a a ...

Tiếng va chạm quyền cước thiết côn cùng với tiếng kêu la thảm thiết đan xen với nhau, cho dù Dương Thiên Lô không hề dùng tới bất cứ năng lượng gì, nhưng nhục thân đã qua rèn luyện một chút cùng với bản năng chiến đấu vẫn xa xa không phải là những tên lưu manh tầm thường này có thể so sánh được.

Lúc này, hẳn chỉ mặc một chiếc quần bơi duy nhất, tựa như hổ vào bầy dê, càng như cao thủ võ lâm, xoay tròn chuyển người, quyền đâm cước đá, tốc độ, lực lượng, thời cơ đều được hẳn khống chế vừa chuyển, căn bản không có bất cứ kẻ nào địch nổi. Phạm là kẻ nào chạm mặt với hẳn đều lập tức kêu thảm thiết té ngã trên mặt đất, có ôm chân, có ôm tay, có ôm bụng, ngoại trừ những người này, còn lại đều trực tiếp ngã xuống bất tỉnh nhân sự...

Cái gì là lý luận song quyền khó địch nổi bốn tay, nếu xét trên người lão hổ và dê non hoàn toàn không đáng nói.

Cho dù là mãnh nam thân kinh bách chiến, tại lúc đối đầu một một, liền lập tức bị Dương Thiên Lô đá bay ra ngoài, chỉ là người này trở thành lão đại, tự nhiên không thể không có chút tài năng, dĩ nhiên đứng dậy cực nhanh, bất quá không dám tiếp tục công kích về phía Dương Thiên Lô, mà là âm ngoan nhìn chăm chú vào Dương Thiên Lô thể hiện thực lực vô cùng kinh khủng, dựa theo số điện thoại đã lưu từ trước, quay số cực nhanh.

Ngày hôm nay đã định trước là mất mặt tới nhà rồi, thân là lão đại toàn bộ khu vực xung quanh, mang theo hai mươi ba tên đàn em, dĩ nhiên bị đối phương một mình một người đánh ngã toàn bộ, điều này tuyệt đối sẽ trở thành trò cười trên đường. Nhưng may mắn chính là, hẳn đã chuẩn bị chiêu thứ hai. Nguyên thủ đoạn này chỉ là nhỏ bé không đáng kể mà thôi, nhưng hiện tại đã trở thành đòn sát thủ.

Gọi cảnh sát!

Từ khi bắt đầu loại hoạt động này, những cảnh sát khu vực từ lâu đã xưng anh gọi em với bọn họ đã xuất động rồi, hơn nữa theo như bọn họ đánh giá là sau khi Dương Thiên Lô bị thương nặng, thậm chí tàn phế mới gặp phải, đồng thời bắt giữ đám tặc Dương Thiên Lô dám đùa giỡn phụ nữ đi, chỉ cần mấy kỹ nữ nát vụn cùng với mấy tên đàn em phối hợp làm chứng một chút, tất cả liền thuận lý thành chương.

Nhưng hiện tại lại trở thành chỗ dựa!

Cảnh sát ăn mặc y phục da hổ, người có thể đánh thì đã sao? Chúng cứ vô cùng xác thực! Dám chống lại lệnh bắt? Chống cảnh sát?

Ngay khi hơn hai mươi người lung tung ngã xuống mặt đất, thần tình Dương Thiên Lô vô cùng lãnh liệt đi về phía tóc vàng và tóc xanh khiếp sợ tròn mắt nhìn, bỗng nhiên vang lên tiếng còi cảnh sát, khiến mọi người hoàn toàn bị thân thủ siêu cường của Dương Thiên Lô chấn trụ ngay người phải giật mình tỉnh lại.

Cảnh sát tới rồi?

Tốc độ tới quả thực rất nhanh, quả thực có thể dùng thần tốc để hình dung, từ khi nữ nhân kia hét chói tai cho tới lúc này mới chỉ ngắn ngủi hai phút đồng hồ, tốc độ cảnh sát như thế này không phải thần tốc thì là cái gì?

Chỉ là mọi người không phải ngu ngốc, vừa rồi lời nói tràn ngập khinh thường cùng với đám người mang theo nhiều thiết côn như vậy, vừa nhìn liền biết được lưu manh xã hội đen xuất hiện, từ đầu tới cuối rõ ràng nhằm vào bản thân Dương Thiên Lô. Mà hiện tại cảnh sát có thể trong vòng hai phút đồng hồ ngắn ngủi

chạy tới, càng nói rõ một điểm, những người mặc y phục da hổ này chỉ sợ đã sớm đợi lệnh bên ngoài rồi. Vì vậy, trước ánh mắt tập trung nhìn của rất nhiều người, một chiếc xe cảnh sát rất nhanh từ chỗ cửa vào chạy tới, lúc mấy người hùng hổ hô hợp tác thi hành công vụ, trên mặt mọi người càng nhiều là khinh thường và khinh bỉ.

Hoa Hạ là xã hội pháp chế, nhưng dù là xã hội pháp chế thì cũng luôn luôn tồn tại loại người rác rưởi, loại tình huống như thế này đã bị hấp thu ánh sáng vô số lần, nhưng chân chính gặp được lại không nhiều. Dù sao những loại rác rưởi, bại loại như thế này chung quy là một bộ phận, không phải là chính thể.

Mà ngày hôm nay, trần trần trụi trụi xảy ra trước ánh mắt vây xem của mọi người.

Chỉ là, không ai đứng ra nói lời công đạo.

Loại người khoác y phục da hổ này, bọn họ đắc tội không nổi. Trên đầu rõ ràng viết ba chữ lưu manh xã hội đen, bọn họ càng không dám đắc tội. Loại chuyện chọc phiền phức vào người như thế này, ai nguyện ý làm?

- A... Đồng chí cảnh sát, hẩn phi lễ ta... Hẩn phi lễ ta...

Tại lúc ánh mắt của lão đại đầu trục và đám người nhìn thẳng về phía năm nữ nhân bị Tổng Hiểu Phân tát tới ngốc luôn, nữ nhân để lộ ngực nhất thời lớn tiếng kêu lên, để mọi người không nói thêm được gì chính là, nữ nhân này thực sự nào tàn tới cảnh giới vô địch, hoặc có thể là bị Tổng Hiểu Phân đánh tới ngu luôn rồi, dĩ nhiên còn nhắc đôi vú lợn của mình lên, như rất sợ người khác không biết.

- Dừng tay! Tiểu tử, ngươi muốn làm gì?

Người đi đầu quay về phía Dương Thiên Lôi hô lên.

Mấy người mặc y phục da hổ đã sớm chờ đợi bên ngoài khu vui chơi bãi biển lâu rồi, vì vậy sau khi nhận được tin hiệu gọi điện của lão đại Dao ca, liền trực tiếp chạy tới cửa, chỉ là khi bọn họ nhìn thấy tràng diện xa xa, cả đám đều hít một ngụm khí lạnh, vốn là đánh người sao lại đổi thành bị người đánh rồi? Lúc này mới hiểu được, vì sao nhanh như vậy mà lão đại Dao ca đã gọi bọn họ rồi.

- Là như thế nào? Vị nữ đồng chí này không nên kinh hoàng, trước tiên mặc áo lại. Tất cả do chúng tôi làm chủ cho mọi người!

Gã đi đầu vô cùng chính khí lẫm nhẫm nói.

- Đồng chí cảnh sát... Hẩn... Hẩn...

Thời điểm nữ nhân kia còn đang định nói gì đó, ánh mắt của Dương Thiên Lôi nhìn thẳng về phía nàng, Dương Thiên Lôi không hề thả ra bất cứ khí tức nào, thần tình của hắn vô cùng thần nhiên, thế nhưng nữ nhân nhìn Dương Thiên Lôi lại không dám nói thành lời. Một màn kinh thiên vừa rồi, cả đám nguyên bản hung thần ác sát, dĩ nhiên bị Dương Thiên Lôi đánh ngã không dậy nổi, rõ ràng chỉ giống như một đám cọp giấy, rốt cuộc Dương Thiên Lôi kinh khủng tới trình độ nào?

- Dừng sợ, nói!

- Để tôi nói đi, tiểu tử này phi lễ vị nữ sĩ đây, nếu không phải như vậy, sau khi chúng tôi nghe được vị nữ sĩ đây kêu cứu, hẩn dĩ nhiên xúc phạm đánh lại chúng tôi!

Trong đám người có một người đầy mồ hôi lạnh, rõ ràng bị Dương Thiên Lôi đả thương, miễn cưỡng đứng lên nói.

- Đúng, đúng!

Cả đám lưu manh hưởng ứng nói.

- Dẫn dẫn về đồn rồi nói!

Đúng lúc này, một gã mập mạp giống như đầu heo, mặc đồ da hổ bước tới, trực tiếp mệnh lệnh nói:

- Quá vô pháp vô thiên rồi, dưới tình huống rõ như ban ngày, dĩ nhiên phi lễ phụ nữ, còn đánh người?

- Tiểu tử, nhanh nhanh theo chúng ta đi!

Hai gã cảnh sát, một gã cầm còng tay, một gã cầm cảnh côn đi về phía Dương Thiên Lôi.

- Các người là cảnh sát gì? Còn chưa biết rõ ràng tình huống ra sao, vì sao lại bắt người?

Đúng lúc này, Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân đã vội vội vàng vàng mặc y phục nào chạy tới, Lý Tuyết từ trước tới nay luôn luôn ôn nhu, giờ khắc này dĩ nhiên tức giận bừng bừng nói.

- Con mắt của các người bị mù? Hắn có hai người chúng ta, còn đi phi lễ cái loại bà già như thế này?

Tống Hiểu Phân càng bư hăn chỉ vào mũi đám cảnh sát mắng.

Tại thời điểm đám cảnh sát nhìn thấy hai thiếu nữ xinh đẹp nổi bão, rõ ràng hơi sững sốt, có điểm nhưc đầu.

- Được rồi, lui lại một chút!

Thế nhưng, lúc này, Dương Thiên Lôi vẫn luôn không lên tiếng, phảng phất giống như chờ đám cảnh sát đến bắt chính mình, quay sang nói với Tống Hiểu Phân và Lý Tuyết. Sau khi nói xong, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua hai tên cảnh sát, lại quay đầu chuyển sang nhìn lão đại đầu trọc đang âm ngoan nhìn chăm chính mình.

- Người là lão đại ở đây?

- Lão đại? Lão đại cái gì? Chúng ta đều là người dân bình thường!

Lão đại đầu trọc không chút do dự nói:

- Đồng chí cảnh sát, các đồng chí còn lo lắng cái gì? Không mau bắt?

- Ít nói nhảm, đi!

Hai gã cảnh sát nhất thời đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi rất khinh thường nhìn, trái lại rất phối hợp để hai người bọn họ còng tay chính mình. Chỉ là, nhãn thần của hắn vẫn nhìn lão đại đầu trọc như trước, lạnh giọng nói:

- Phải? Ta hiện tại nói cho các người, mặc kệ các người có thứ gì, từ hôm nay trở đi, các người rút ra khỏi khu vực này! Thuận tiện nói cho lão đại cấp trên của các người biết, đêm mai ta sẽ đích thân tới tổng bộ của các người báo phỏng!

- Ha ha ha... Vương bát đản, cho rằng thực sự có tài là có thể đi ngang? Ban ngày ban mặt phi lễ phụ nữ, còn hành hung người khác, quần chúng thấy việc nghĩa hăng hái, người chờ ngồi tù đi...

Một tên tiểu đệ thủ hạ của đầu trọc bị Dương Thiên Lôi đánh ngã, gian nan đứng lên kêu gào nói.

Chỉ là lão đại đầu bóng lưỡng nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, sắc mặt hơi đổi.

Thân thủ của Dương Thiên Lôi đã để lão đại đầu trọc này biết được hắn tuyệt không phải người đơn giản, mà hiện tại lúc Dương Thiên Lôi đối mặt với đám cảnh sát còn kiêu ngạo như vậy, bảo hắn tiện thể nhấn lại cho lão đại Thanh Long Hội, như vậy đâu chỉ đơn giản là thân thủ? Một tia bất an xuất hiện trong lòng lão đại đầu trọc, đương nhiên, cũng không phải là Dương Thiên Lôi sẽ đi báo phỏng lão đại Thanh Long Hội, mà là lo lắng Dương Thiên Lôi thực sự có bối cảnh nào đó. Nếu quả thực như vậy, chỉ sợ hắn sẽ phải gặp tai ương rồi. Để Thanh Long Hội chọc vào tổ ong vò vẽ lớn như vậy, cái vị trí lão đại này khẳng định là không làm được nữa, muốn vẫn hồi tuyệt đối là không thể.

- Đi! Vị nữ sĩ đây, còn có các người, mời theo chúng ta tới đồn làm nhân chứng!

Gã cảnh sát còng Dương Thiên Lôi nói.

- Thiên Lôi...

Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân có điểm lo lắng bước tới bên người Dương Thiên Lôi.

- Không có việc gì, chúng ta điệu thấp một chút, nhiều người nhìn như vậy, đi thôi, theo chân bọn họ!

Dương Thiên Lôi mỉm cười, rất bình tĩnh nói.

Trên thực tế, lấy thân phận đặc thù của Dương Thiên Lôi, cho dù bão nổi tại chỗ, thậm chí phé đi toàn bộ cảnh sát có mặt cũng không hề gánh chịu bất cứ hậu quả nào. Chỉ là làm như vậy, một là quá mức bộ lộ tài năng, sẽ nhiều ít bại lộ thân phận không đơn giản của chính mình, thứ hai là sẽ gây ảnh hưởng không tốt.

Có một số việc, nếu tồn tại chính là hợp lý. Có quang minh thì có hắc ám, có thanh quan thì sẽ có tham quan, có anh hùng cũng có bại hoại. Đối với xã hội đen, nếu như Hoa Hạ thực sự muốn thanh trừ mà nói, đương nhiên có thể đơn giản nhỏ bỏ được khối u ác tính này, thế nhưng Hoa Hạ không làm như vậy. Bởi vì nó tồn tại tất có đạo lý, liên quan tới nhiều phương diện, không hề đơn giản như người thường tưởng tượng.

Chân chính lời hết mọi chuyện ra ánh sáng mà nói, sợ rằng cả trắng lẫn đen đều phải chao đảo, biến thành một mảnh hỗn loạn, bởi vì nó có liên quan tới mạng lưới lợi ích thật lớn, mạng lưới không phân biệt quang minh và hắc ám.

Tại thời điểm đám người Dương Thiên Lôi lên xe cảnh sát, Tổng Hiếu Phân và Lý Tuyết cùng đi theo, phong ba đã tan, toàn bộ đoàn người tụ tập xung quanh bãi biển chậm rãi tản ra, cả đám oa oa nhỏ giọng nghị luận. Từ đầu tới cuối không một ai dám đứng ra nói vài lời giúp Dương Thiên Lôi. Thậm chí ngay cả mấy tên sinh viên đại học Hoa Kiếm có nhận thức với Dương Thiên Lôi cũng không.

Sự việc không liên quan tới mình thì lạnh lùng quan sát náo nhiệt, tinh thần thấy chuyện bất bình rút gao tương trợ đã trở thành truyền thuyết chỉ được thấy trong tiểu thuyết và miệng lưỡi quán trà, tất cả đều bị pháp tắc trên Địa Cầu chà đạp gần như tuyệt tích. Pháp tắc là cái gì? Là vũ khí của một số ít người áp bách đại đa số người. Tiền tài, địa vị, quyền thế, đó là pháp tắc chí cao!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

740. Chương 753: Ai Thăm Vấn Ai?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 753: Ai thăm vấn ai?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sáu xe cảnh sát, Lý Tuyết và Tổng Hiếu Phân một trái một phải ngồi bên cạnh Dương Thiên Lôi bị còng tay, tuy rằng hai người biết rõ thân phận đặc thù của Dương Thiên Lôi, nhưng nhìn vào công tay sáng loáng cùng với những cảnh sát mặc áo da hổ, vẫn có cảm giác sợ hãi trong lòng như trước. Dù sao, trong suy nghĩ của bọn họ, thân phận của Dương Thiên Lôi đặc thù hơn nữa thì cũng chỉ là tượng trưng cho bộ môn an ninh quốc gia mà thôi, chung quy không thể để trong lòng, nhất là nữ nhân vu oan giá họa cho Dương Thiên Lôi cùng với sáu “nhân chứng” bị Dương Thiên Lôi đánh thương tích tương đối nhẹ, tựa hồ chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực.

...

- Thiên Lôi, có muốn tôi... Nói cho ba tôi?

Tổng Hiếu Phân căn bản chưa từng trải qua loại chuyện như thế này, căn bản không biết làm như thế nào. Tuy rằng nàng là con cái đại gia tộc, nhưng từ nhỏ sinh hoạt trong hoàn cảnh bình thường, không hề kiến thức qua cuộc sống của con cháu đại gia tộc, loại chuyện này nếu như xảy ra trên đầu bất cứ người nào của Tổng gia, chỉ sợ đã sớm lấy danh tiếng gia tộc để đối phương phải sợ hãi ba phần rồi, thậm chí không cần phải Tổng gia đứng ra cũng đã không có người nào dám làm gì Dương Thiên Lôi. Duy nhất có thể làm chính là chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không có.

- Nghìn vạn lần đừng, sao có thể nói chuyện “mất mặt” như vậy được? Tuyệt tỷ, đưa điện thoại của chị cho em.

Dương Thiên Lô vẫn mặc quần bơi như trước, len lén dùng chân đá Tống Hiểu Phân một cái, lớn tiếng nói.

Lý Tuyết vội vàng từ trong túi đựng y phục của Dương Thiên Lô lấy ra một chiếc điện thoại di động giống như hàng năm chín mươi.

Người cảnh sát ngồi phía trước nghĩ muốn ngăn cản, thế nhưng suy nghĩ một chút vẫn nhin xuống. Bởi vì hắn cũng cảm giác được Dương Thiên Lô không phải người bình thường, đã có nhân thủ kinh người như vậy chung quy không thể là người thường được. Mà hiện tại bị công bắt lên xe cảnh sát rồi còn có thể bảo trì bình tĩnh thông dong như vậy, chỉ sợ thực sự có điểm bối cảnh. Vì vậy dương Thiên Lô gọi điện tìm người mà nói, đối với bọn họ cũng coi như là chuyện tốt. Thực sự có bối cảnh, như vậy bọn họ phải thay đổi phương thức xử lý, nếu như chỉ là hàng vớ vẩn, vậy thì đương nhiên chuyển sang phương hướng trút giận cho đầu trọc.

- Chuyện gì?

Điện thoại vừa kết nối được, thanh âm băng lãnh của Lý Hàn Mai liền vang lên.

- Có thể trợ giúp chút chuyện vặt hay không?

Dương Thiên Lô đã sớm quen với vẻ băng lãnh của Lý Hàn Mai, không chút để ý hỏi.

- Nói!

- Cô ở nhà sao?

Dương Thiên Lô hỏi, để Lý Hàn Mai hơi có chút kinh ngạc.

- Có!

- Mở máy vi tính, giúp tôi nhập 120109, tôi đối với nhiệm vụ này tương đối có hứng thú, hiện tại không có biện pháp nào tự mình thao tác, chỉ có thể phiền phức cô rồi.

Dương Thiên Lô nói.

Nghe được Dương Thiên Lô nói, Lý Hàn Mai cho rằng chính mình nghe lầm rồi, không phải người này nói không tiếp nhận nhiệm vụ sao? 120109, nhiệm vụ này thuộc về nhiệm vụ Ma Đô, chính là do nàng tự mình tuyên bố, nàng đương nhiên biết rõ có nội dung gì. Hơn nữa tính chất bản thân nhiệm vụ, thời gian thực hiện tương đối dài, lại không có bất cứ tiền thưởng nào. Dương nhiên, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, thu được chiến lợi phẩm trong quá trình cũng đủ vượt quá 90% tiền thưởng rồi. Chỉ là có rất ít người nguyện ý làm loại nhiệm vụ như thế này, một là thực hiện dài, hai là bình thường tiêu hao rất nhiều thời gian, ba là tính khiêu chiến lớn, bốn là không phải đơn thuần dựa vào vũ lực bản thân. Vì vậy sau khi tuyên bố nhiệm vụ, Lý Hàn Mai căn bản không hề trông cậy vào có người tiếp nhận, chỉ có thể tự động lựa chọn kỳ hạn của nhiệm vụ qua đi, trực tiếp chuyển giao cho người nào đó chấp hành.

Nhưng hiện tại, Dương Thiên Lô dĩ nhiên tự anh dũng, chủ động tiếp nhận nhiệm vụ này!

- Cậu xác định?

- Đương nhiên! Đây là cổ phiếu tiềm lực. Tôi đã dính vào, vậy theo hắn luôn...

- Dính vào a... Cậu chính là công tử của trùm E quốc Dương Quang, được rồi. Tôi sẽ giúp cậu tiếp nhận! Còn có chuyện gì sao?

Lý Hàn Mai nhú nhú mày, nhắc nhở nói. Nàng đương nhiên nghe được tiếng còi cảnh sát gào thét ỉn ỏi.

- Không có việc gì nữa, bai!

Dương Thiên Lô tắt điện thoại. Trong nháy mắt khi đưa điện thoại cho Lý Tuyết, tay của hắn nhanh như thiểm điện lấy tốc độ hơn mười phím trên một giây bấm tiền lục, thời điểm đưa tới cho Lý Tuyết đã gửi đi một tin nhắn. Ngoại trừ Lý Tuyết nhìn thấy ra, ngay cả Tống Hiểu Phân ngay bên cạnh cũng không nhìn thấy.

...

Gã cảnh sát ngồi phía trước đang dựng thẳng lỗ tai nghe Dương Thiên Lô điện thoại, cảm giác vô cùng kỳ lạ, tên này con mẹ nó là ai a? Đã sắp vào cục cảnh sát rồi, gọi điện thoại dĩ nhiên không phải là tìm người hỗ trợ, mà là mua cổ phiếu... Cái này cũng quá vui đùa đi?

...

Hơn mười phút sau, xe cảnh sát từ bên ngoài tiến vào trong trụ sở gần đó.

- Xuống xe!

Sau khi gã cảnh sát đằng trước xuống xe, chạy ra sau mở cửa, vô cùng nghiêm túc nói. Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân đã từ hai bên xuống dưới.

- Không thấy lão tử còn mặc quần bơi? Mở còng tay đi, để lão tử mặc quần áo trước!

Lông mày Dương Thiên Lô khẽ nhấc, gần như xúc phạm nói.

Tên cảnh sát kia nhất thời tức giận tới đôi môi run run, nhưng vẫn nhịn xuống, tuy rằng rất không tình nguyện, nhưng vẫn lạnh nghiêm mặt, mở còng tay cho Dương Thiên Lô, rầm một tiếng đóng cửa xe lại.

Sau khi tiếp nhận chiếc túi từ trong tay Lý Tuyết, Dương Thiên Lô trực tiếp cởi quần bơi trong xe cảnh sát, thay y phục và giày, lúc này mới bước xuống.

...

- Alo?

Vừa mới vào cục cảnh sát, gã cảnh sát đầu heo đã nhận được điện thoại.

- Con mẹ nó, đã có kết quả giám định sơ bộ, năm người chúng ta bị gãy xương đùi, tám người bị gãy xương sườn, Hoàng Mao và Hồng Mao đều gãy hết xương sườn và xương tay chân, người xem rồi tính toán! Vừa rồi ta đã hội báo với Hồ ca rồi, mặc kệ tiểu tử kia là ai, chính chết hắn! Pháp luật người hiểu hơn so với ta?

- Tốt! Nếu Hồ ca đã nói vậy rồi, xin yên tâm! Chúng ta danh chính ngôn thuận! Dao ca, cho toàn bộ người của mình nằm viện thoải mái, chuyện khác giao cho em!

Cảnh sát đầu heo rất thẳng thắn lưu loát nói.

- Không thành vấn đề. Nhớ kỹ trước tiên đánh hắn nửa tàn cho lão tử, sau đó lại giam vào trong ngục! Mẹ nó, sớm biết tiểu tử này ngoan như vậy, trực tiếp đánh hắn, còn qua đám quan các người làm cái rắm! Hai tiểu nữ kia vẫn còn sao? Thời điểm bọn chúng đi báo cho tao biết! Chơi con mẹ nó!

Lão đại đầu trọc lại nói.

- Còn, được rồi!

- Được rồi, trong hai ngày bên tao có thể tìm được một thằng chết, đẩy tội danh lên đầu tên tiểu tử này không thành vấn đề?

Lão đại đầu bóng lưỡng còn nói thêm.

- Không thành vấn đề, việc nhỏ!

Cảnh sát đầu heo nói.

Hồ ca, đàn chủ khu Cảnh Sơn Thanh Long Hội, địa vị trong Thanh Long Hội rất gần với lão đại và mấy vị nguyên lão, đây là người ngoan độc nói một không hai. Nguyên bản đầu trọc còn có điểm cổ kị Dương Thiên Lô, dù sao còn chưa biết sâu cạn của hắn, thế nhưng sau khi hắn hội báo chuyện này cho Hồ ca, đồng thời thêm mắm thêm muối nói Dương Thiên Lô muốn báỉ phỏng lão đại, Hồ ca trực tiếp đổ ập xuống thóa mạ, mặc kệ hắn là ai, đây là khiêu khích tôn nghiêm của Thanh Long Hội, trực tiếp hạ ạt mệnh lệnh, chính chết không cần bàn.

...

Đi vào cục cảnh sát, Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân bị an trí tại phòng khách, Dương Thiên Lôi thì trực tiếp dẫn vào phòng đặc biệt thẩm vấn.

Cảnh quan đầu heo tự mình dẫn theo năm tên cảnh sát cùng với một nữ cảnh chuyên môn phụ trách ghi chép lại, đi tới phòng thẩm vấn, đồng thời trực tiếp đóng cửa lại, để căn phòng rơi vào một mảnh đen kịt. Chỉ có chiếc đèn cao áp trực tiếp chiếu rọi thẳng vào khuôn mặt Dương Thiên Lôi.

Quang mang chói mắt để Dương Thiên Lôi nheo con mắt lại, khước miệng để lộ nụ cười tà khí.

Còn chưa bắt đầu, Dương Thiên Lôi đã rõ ràng đoán người này muốn cái gì.

Năm tên cảnh sát trực tiếp đứng một bên, chờ đợi mệnh lệnh.

Mà cảnh sát đầu heo và nữ cảnh phụ trách ghi chép thì ngồi bên ngoài bàn phòng vấn.

- Triệu đội, đây là muốn gì?

Để Dương Thiên Lôi có điểm ngoài ý muốn chính là, nữ cảnh phụ trách ghi chép dĩ nhiên hạ giọng hỏi.

- Tiểu Trương, cô chỉ phụ trách ghi lại là được rồi. Tiểu tử này là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, đánh thương nặng hơn hai mươi thị dân, hiện tại đang nằm viện toàn bộ, còn có đe dọa sinh mệnh, rất có khả năng không thể cứu được. Cơ bản có thể kết luận, tiểu tử này phạm tội giết người!

Cảnh sát đầu heo lạnh giọng nói.

- A?

Nữ cảnh sát nghe được tính chất nghiêm trọng như vậy nhất thời khiếp sợ, khi nhìn thấy phong thái bình tĩnh, khí vũ hiên ngang của Dương Thiên Lôi, không hề có một chút kinh hoàng của những phạm nhân bị thẩm vấn bình thường, nàng còn tưởng rằng chỉ là đánh nhau bình thường, không nghĩ tới dĩ nhiên có thể phạm tội giết người.

- Phạm tội giết người? Dự định tìm một kẻ nào muốn chết rồi đổ tội lên trên đầu lão tử sao?

Dương Thiên Lôi dưới ánh đèn chói mắt, hai tròng mắt nheo lại nhìn thẳng cảnh sát đầu heo, lạnh giọng nói.

Nguyên nhân Dương Thiên Lôi qua đây, tới hiện tại vẫn chưa nổi bão bất quá là không muốn thanh lý sạch sẽ đám người khoác áo hổ da, làm công ăn lương, ngược lại không lo chuyện công, ngược lại còn trở thành nanh vuốt của đám người kia. Việc này, không trêu chọc vào đầu hấn còn chưa tính, hấn sẽ không quản nhiều, thế nhưng nếu trêu chọc vào hấn, vậy đừng mơ tưởng sẽ dễ dàng. Người đối địch, cho dù là địch nhân bé nhỏ không đáng để ý, Dương Thiên Lôi cũng sẽ không có bất cứ hạ thủ lưu tình nào. Tam Thập Tam Thiên băng diệt, chúng nữ tử vong đã triệt để thay đổi mao bệnh nhân từ nường tay của hấn.

Sứ giả chính nghĩa, hấn không có tâm tình làm chuyện này. Người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta tất trả lại gấp trăm lần!

- Thối lắm! Tiểu tử, đến nơi này ngươi còn dám kiêu ngạo? Bắt đầu thẩm vấn! Thành thật một chút cho ta!

Cảnh sát đầu heo vỗ mạnh trên bàn thẩm vấn, lớn tiếng nói. Trong lòng lại khiếp sợ vô cùng, không nghĩ tới câu nói đầu tiên của Dương Thiên Lôi đã trúng phóng ám chiêu ác độc của lão đại đầu trọc định dùng.

- Thối lắm? Lão tử xuất thủ rất khống chế, đám ngu ngốc các ngươi có thể hiểu? Đám lưu manh kia, ba tên gãy xương chân trái, hai tên gãy xương đùi phải, năm tên bị gãy ba xương sườn, ba tên bị gãy hai xương sườn, mười ba gã bị trật khớp xương tay chân, hai tên gãy toàn bộ xương sườn lẫn tay chân, tên lão đại đầu bóng lưng kia chờ đêm mai sẽ bị thu thập, hoặc là căn bản không cần lão tử thu thập, ngươi hiểu?

- Người...

Nghe được lời nói cuồng ngạo của Dương Thiên Lôi, nhưng để hấn khiếp sợ vô cùng, thân thể cảnh sát đầu heo run lên, trong lòng phát lạnh. Vừa rồi tuy rằng điện thoại không nói tỉ mỉ, nhưng thương thế của Dương Thiên Lôi nói hoàn toàn phù hợp, so với Đạo ca càng thêm chi tiết hơn nhiều, đây con mẹ nó là khái niệm gì?

- Chỉ bằng người? Chỉ bằng năm tên ngu ngốc này, cầm cảnh còn cũng muốn tra tấn bức cung đối với lão tử? Cho dù lão tử bị trói chặt toàn thân cũng đủ khiến các người kêu cha gọi mẹ. Ngoan một chút, tắt đèn đi, đừng làm lão tử khó chịu, bắt đầu thẩm vấn nghiêm túc!

Dương Thiên Lôi vô cùng lãnh khốc nói.

Cảnh sát đầu heo bị lời nói vô cùng kiêu ngạo của Dương Thiên Lôi chọc tức giận không gì sánh được, thế nhưng trong lòng cũng phát lạnh. Hiện trường lúc đó toàn là những kẻ ngoan độc cầm côn đang hoang, bọn họ nhìn thấy vô cùng rõ ràng, hiện tại lời nói của Dương Thiên Lôi không phải khoát lác, mà là sự thực.

Nữ cảnh phụ trách ghi chép lại mở to hai mắt nhìn, trong lòng tràn ngập khiếp sợ, đây rốt cuộc là ai đang thẩm vấn ai?

Càng khiến nàng kinh ngạc chính là, lời nói vô cùng rõ ràng của Dương Thiên Lôi để Triệu đội ngay bên cạnh và năm tên cảnh sát đều rất sợ hãi. Tuy rằng nàng mới làm công tác này, nhưng trực giác nhạy cảm lại nói cho nàng biết, sự tình tuyệt đối không đơn giản. Hơn nữa tuy rằng anh chàng đẹp trai trước mắt cuồng ngạo kiêu ngạo, nhưng kỳ dị chính là, nàng cảm giác được hắn không giống như người xấu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

741. Chương 754: Nhị Thế Tổ Diễn Hình?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 754: Nhị thế tổ diễn hình?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cảnh sát đầu heo hít sâu một hơi, tạm thời bình phục kinh sợ và lửa giận trong lòng, lạnh giọng nói:

- Lấy chứng minh công dân ra!

Nữ cảnh vốn tưởng rằng Dương Thiên Lôi cuồng ngạo như vậy tất nhiên sẽ không để ý tới, nhưng để nàng nghĩ không ra chính là, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên ngược lại lấy giấy chứng minh công dân ra, trực tiếp ném trên bàn thẩm vấn.

Sau khi cảnh sát đầu heo nhìn thoáng qua, đưa chứng minh công nhân cho một gã cảnh sát đứng bên cạnh, nháy mắt một cái, tên cảnh sát này liền cầm chứng minh công dân trực tiếp rời khỏi phòng thẩm vấn.

Rất rõ ràng là đi tra tư liệu của Dương Thiên Lôi.

- Tính danh!

Cảnh sát đầu heo trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Dương Thiên Lôi.

- Giới tính!

- Nam!

- Tuổi!

- Mười tám!

Dương Thiên Lôi không hề làm khó dễ, đầu heo hỏi cái gì hắn trả lời cái đấy. Hắn biết rõ, tuy rằng mấy vấn đề ngốc bức gần như nào tàn này, nhưng là trình tự cần phải có, đơn giản là muốn tạo cho chính mình

một chút áp lực tâm lý mà thôi. Chỉ là, sau khi nữ cảnh phụ trách ghi chép nghe được tên của Dương Thiên Lôi, lại ngẩng đầu hiếu kỳ liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi.

- Nghề nghiệp!

- Sinh viên.

- Sinh viên?

Nghe được Dương Thiên Lôi trả lời, cảnh sát đầu heo tự hồ rất kinh ngạc:

- Trường học gì?

- Hoa Kiếm!

- Trách không được tiểu tử ngươi kiêu ngạo như vậy, nguyên lai là nhị thế tử a?

Nghe được Dương Thiên Lôi trả lời là đại học Hoa Kiếm, cảnh sát đầu heo nhất thời liên tưởng tới đại học Hoa Kiếm hầu như đều là nhị thế tử, ngược lại thả lỏng một chút, khinh thường nhìn Dương Thiên Lôi nói.

- Đại học Hoa Kiếm, Dương Thiên Lôi?

Nữ cảnh phụ trách ghi chép nhất thời kinh ngạc liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi một lần nữa, xoay người sang phía cảnh sát đầu heo bên cạnh, thấp giọng nói:

- Triệu đội, hắn không phải nhị thế tử...

- Cô biết?

Đầu heo quay đầu hỏi.

- Anh không quan tâm tới trạng nguyên mãn phân thi vào trường đại học toàn quốc năm nay sao? Tên chính là Dương Thiên Lôi, cũng tiến vào đại học Hoa Kiếm, tục truyền, hắn là cô nhi... Thực đáng thương nha, Triệu đội, không phải là các anh đã bắt sai người?

Nữ cảnh thấp giọng nói.

- Cô nhi? Cáp... Không đúng? Điều này sao có khả năng?

Nghe được Tiểu Trương nói, ý sợ hãi trong lòng đầu heo nhất thời tiêu tan thành mây khói, trong nháy mắt này, khí thế toàn thân bỗng nhiên tăng vọt:

- Ngành nào? Cụ thể hơn?

Tuy rằng hai người nhỏ giọng, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn có thể nghe thấy rõ ràng, khóe miệng nhếch lên, nói:

- Khảo cổ học, năm thứ nhất!

Nghe được câu trả lời của Dương Thiên Lôi, đầu heo càng xác định hơn rồi, nhất thời địa vị và vân vân cũng lười hỏi, trực tiếp nói với nữ cảnh:

- Tôi nói cô ghi chép cẩn thận!

- A? Anh hỏi, hắn nói, tôi ghi chép sao?

Nữ cảnh hỏi ngược lại.

- Tiểu Trương a, cô vừa mới tiến vào cục cảnh sát, còn chưa rõ một số trình tự, lão Triệu tôi nói với cô, tại lúc chứng cứ vô cùng xác thực, tình huống đã hoàn toàn minh xác, vì đề cao hiệu suất thẩm vấn, chúng ta thường trực tiếp viết xuống mọi chuyện, đưa cho tội phạm ký tên là được rồi.

- A...

Tiểu Trương lên tiếng, tuy rằng cảm giác trình tự không thích hợp, nhưng lời nói của đầu heo tựa hồ rất hợp lý.

- Uy...

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên quay sang nữ cảnh hô:

- Tiểu cảnh sát, theo tác không phù hợp quy định, cẩn thận bị liên lụy nha... Theo loại thủ trưởng đầu heo này, nghìn vạn lần phải cẩn thận.

- Câm miệng!

Cảnh sát đầu heo nhất thời kêu gào nói với Dương Thiên Lô.

- Thấy không? Tên ngu ngốc này sẽ cho mấy hạng tội danh chụp lên đầu tôi, đây chính là vụ hãm trần trụi, cô biết hạng mục đầu tiên là gì sao?

- Người câm miệng cho lão tử!

Đầu heo dưới cơn thịnh nộ, rốt cuộc không hề cố kỵ, bỗng nhiên rút súng lục bên hông, nhắm ngay Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô khinh thường hừ một tiếng, tạm thời nhịn xuống.

Súng, đối với hắn mà nói hoàn toàn không có sức uy hiếp, nhưng dưới tiền đề không bại lộ thực lực. Mà hiện tại rất may mắn, hiển nhiên đầu heo này đối với chính mình đã không có chút cố kỵ nào, nếu như nhiều hơn một tội chống lại cảnh sát gì đó, nổ súng đối với chính mình, chỉ sợ hắn chỉ có thể bại lộ thực lực rồi.

Đương nhiên, thời điểm bại lộ, cũng chính là thời điểm toàn bộ đám người này phải chết.

- Tiểu Trương ghi lại!

Cảnh sát đầu heo nói.

- Triệu đội... Tôi nghĩ vẫn nên theo trình tự chính xác! Tuy rằng như vậy tiết kiệm thời gian, thế nhưng không phù hợp với quy phạm!

Để đầu heo không nghĩ tới chính là, lúc này tiểu nữ cảnh dĩ nhiên phản bác lại hắn.

Cảnh sát đầu heo nhú mày nhìn nữ cảnh bên người, nguyên nhân hắn để nàng tới, một là nàng vừa mới nhận công tác, còn đang trong thời kỳ thực tập, thuộc về thành viên kiểm tra của chính mình. Hai là, nữ cảnh này lớn lên rất xinh đẹp động lòng người, hắn có chút ý nghĩ cá nhân, vì vậy muốn bồi dưỡng thành thủ hạ thân tín của chính mình. Như vậy có thể tiện lợi rất nhiều cho công tác lần ý định sau này. Nhưng lại không hề nghĩ rằng tiểu nha đầu không chịu nghe lời như vậy.

Rầm rầm rầm... Ngay lúc đầu heo muốn giáo huấn tiểu nữ cảnh không hiểu quy củ này, đột nhiên bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa.

Một gã cảnh sát đứng bên cạnh thu được ý bảo của đầu heo, liền ra mở cửa.

- Đây là tư liệu của tiểu tử này...

Gã vừa mới đi ra ngoài tra tư liệu, nhất thời cảm chứng minh công dân và tư liệu đưa tới cho đầu heo.

Sau khi đầu heo nhìn thoáng qua, càng xác nhận Dương Thiên Lô không có bất cứ bối cảnh nào, nhất thời triệt để yên tâm, có chút tức giận nhìn tiểu cảnh quan, nói:

- Tiểu Trương, đây là phần tử nguy hiểm, tốt nhất cô nên đổi chỗ với tiểu Lưu, cô qua bên kia ghi lại, để Tiểu Lưu tới chỗ này!

- Triệu đội, cái này... Không quan hệ, tôi không sợ...

- Đây là mệnh lệnh, đi thôi!

Đầu heo trầm giọng nói, lúc này hắn đã không còn kiên trì muốn dạy dỗ tiểu nha đầu này nữa rồi. Đối phó trực tiếp thẳng thắn, buổi tối nói không chừng còn có thể nếm thử tư vị của hai tiểu nữ kia. Tuy rằng khẳng định là ăn đồ thừa lại, nhưng về mặt tâm lý rất sáng khoái nha, hơn nữa tư sắc không kém hơn Tiểu Trương này bao nhiêu. Hắn vốn xuất thân từ hắc đạo, cũng là do các lão đại giúp hắn lên, đối với loại chuyện này không hề có một chút áp lực tâm lý.

- Được rồi.

Tiểu nữ cảnh thu hồi quyển ghi chép, tuy rằng không tình nguyện, nhưng không có biện pháp, sau khi liếc mắt nhìn Dương Thiên Lô, trực tiếp bước ra ngoài.

- Hừ hừ... Tiểu tử, không phải ngươi rất ngu hay sao? Lão tử ngược lại muốn nhìn ngươi nhảy nhót như thế nào! Đợi lát nữa tốt nhất không nên ký tên đồng ý, lão tử có lẽ sẽ hạ thủ nhẹ một chút!

Đầu heo lắc lắc khẩu súng trong tay, vẻ mặt âm ngoan nói. Nguyên nhân hiện tại còn chưa động thủ đơn giản là bởi vì muốn Dương Thiên Lô ký tên nhận tội mà thôi. Dù sao thân thủ của Dương Thiên Lô thực sự quá kinh khủng. Thế nhưng chỉ cần Dương Thiên Lô dưới sự uy hiếp của súng lục ký tên nhận tội, khi đó cho dù hắn nổ súng cũng không sợ. Kinh động người khác vậy thì kinh động đi, nói hắn chống lại cảnh sát muốn chạy trốn không được sao? Vì vậy, hiện tại một khi Dương Thiên Lô thực sự ngoan độc lên, cộng thêm hắn nổ súng, vậy không có biện pháp để hắn ký tên nhận tội.

Chỉ chốc lát sau, một nữ cảnh sát tuổi tác tương đối lớn một chút liền mang theo bản ghi chép tiến vào.

Dương Thiên Lô cũng mặc kệ rồi, chỉ bình tĩnh ngồi một chỗ, gác chân chéo cao, nghe đầu heo vắn vẹo sự thực, nhìn kỹ nữ nhân kia không một chút kỳ quái ghi lại. Các loại biểu hiện của Dương Thiên Lô lúc này đều giống như người bất cần đời, không chút nào để đám cảnh sát này vào trong mắt, cũng căn bản không hề có giác ngộ về đại họa lâm đầu.

Mặc dù như vậy cũng không phải là do thân phận đặc thù của Dương Thiên Lô.

Bởi vì lần này, hắn căn bản không dự định bại lộ thân phận đặc thù của chính mình, bằng không đã không cần phải làm như vậy rồi. Tuy rằng đám ngốc bức này không nhận ra chứng minh căn cứ của hắn, nhưng cấp bậc sở trưởng sở công an khẳng định là có nhận thức. Chỉ cần đưa ra chứng minh căn cứ của hắn, đừng nói hắn không phạm tội, cho dù phạm tội thì ai dám định tội hắn?

Không ai có cái gan kia, cho dù là cục trưởng cục công an Ma Đô cũng không có quyền lực này.

Hắn hiện tại đã tiếp nhận nhiệm vụ, chính như trong điện thoại Lý Hàn Mai đã nhắc nhở hắn, hắn chỉ có thể dùng thân phận tư công tử của Dương Quang, trùm E quốc để giải quyết mọi chuyện.

Vì vậy hắn chính là công tử của trùm hắc bạch lưỡng đạo, nhị thế tổ siêu cấp.

- Tiểu tử, ký tên vào!

Sau khi ghi chép hoàn tất trần thuật các hành vi phạm tội của Dương Thiên Lô, đầu heo cầm súng lục chỉ thẳng vào Dương Thiên Lô nói. Một gã cảnh sát ngay bên cạnh tiếp nhận bản ghi chép, đi về phía Dương Thiên Lô. Mặc dù có súng chỉ vào, nhưng tên cảnh sát tiếp cận Dương Thiên Lô vẫn có điểm run sợ trong lòng, bởi vì hắn cũng sợ Dương Thiên Lô đột nhiên nổi bão.

- Tốt!

Khóe miệng Dương Thiên Lô hơi nhếch lên, nói.

Thế nhưng tiếng nói của hắn còn chưa dứt, toàn thân bỗng nhiên xẹt qua một đường vòng cung tuyệt đẹp, còng tay của hắn không biết từ khi nào đã rời khỏi tay, tại thời điểm đầu heo còn chưa phản ứng kịp, súng lục đã đổi chủ.

- Muốn chết sao?

Khi Dương Thiên Lô chuyển hòng súng đen ngòm vào huyết thái dương đầu heo, lập tức vừa cười vừa nói.

Chuyển biến trong sát na này, những người khác căn bản chưa kịp phản ứng, chỉ thấy con mắt nhoáng lên, chớp mắt sau đã thấy Dương Thiên Lô cầm súng chỉ vào thái dương của đầu heo.

- Không muốn chết, đều đứng yên cho lão tử, đừng lên tiếng! Bằng không... Đoàng đoàng đoàng...

Khóe miệng Dương Thiên Lô mang theo nụ cười mỉa tà ác, vân đạm phong khinh nói, nhất thời mấy tên không dám đánh rầm mạnh lấy một cái.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

- Muốn làm gì? Rất đơn giản a, đưa đám rác rưởi các người về nhà bán khoai lang... Đương nhiên, tiền đề là đám người các người không có hành vi tội ác nào đó. Một đám ngốc bức, thủ đoạn nông cạn như vậy cũng dám sử dụng trước mặt lão tử? Biết lão tử là ai sao?

- Người... Người nào?

- Đợi lúc nữa người sẽ biết. Ôm đầu, đều ngồi xổm chỗ kia cho lão tử! Nhanh một chỗ, đừng để lão tử phải động thủ!

Dương Thiên Lô lạnh lùng nói.

Đầu heo và năm tên cảnh sát cùng với nữ cảnh ghi lại nào dám không nghe?

Dương Thiên Lô ngồi tại vị trí đầu heo, vênh mũi bắt chéo chân, cầm lấy điện thoại chuyên dụng giống như khối sắt năm chín mươi nói:

- Uy? Còn bao lâu?

- Nhanh nhất nửa giờ? Sao nào, đối phó rồi?

Thanh âm của Lý Hàn Mai vang lên trong điện thoại.

- Điều này còn không làm xong, chẳng phải bồi nhọ thân phận của tứ công tử ta?

Khóe miệng Dương Thiên Lô hơi nhếch, lên, không chút e dè nói:

- Là ai tới?

- Phó thị trưởng phân quản, cục trưởng thị cục năng lượng của “lão ba” cậu trên bạch đạo rất lớn nha, nhưng trên hắc đạo, cường long không vượt sông, hẳn là cậu hiểu. Thanh Long Hội không phải dễ dàng đối phó như vậy, cậu có biện pháp sao? Quên đi, gặp mặt rồi nói chuyện kỹ hơn.

Lý Hàn Mai nói xong liền treo điện thoại.

Dương Thiên Lô thực sự có điểm ngoài ý muốn, hẳn nữ nhân qua giống như máu lạnh này sẽ quan tâm người cũng không kỳ quái, dù sao chỉ là mặt ngoài như vậy mà thôi, nhưng vì sao hiện tại nói thành lời rồi?

Lắc đầu, Dương Thiên Lô cầm lấy bản ghi chép, sau khi nhìn lướt qua, lại nhìn về phía đầu heo:

- Các người, từng người qua đây ký tên, đây chính là thành quả của các người.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

742. Chương 755: Đại Nhân Vật

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 755: Đại nhân vật

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong một phòng thẩm vấn khác, tiểu nữ cảnh bị đổi sang ghi chép tại phòng thẩm vấn bên cạnh, quả thực không thể tin được đây là phòng thẩm vấn, khói thuốc mịt mù, cười cười nói nói, ngược lại giống như băng hữu tụ hội.

Mà sau khi bắt đầu thẩm vấn một lần nữa, trực giác nhạy cảm của tiểu nữ cảnh cảm giác được, đây hoàn toàn là diễn trò, nhất là nữ nhân “bị phi lễ” kia, nhìn xa còn đỡ, nhìn gần quả thực có cảm giác “buồn nôn”, loại nữ nhân như thế nào cũng có người phi lễ?

Mà “nhân chứng” thì cả đám vẻ mặt gian xảo, trên người còn có các loại hình xăm loạn thất bát tao, còn thiếu một điểm chính giữa lông mày viết mấy chữ “lão tử là lưu manh” mà thôi.

Không biết là có cảnh cáo của Dương Thiên Lô hay là vừa mới nhận công tác mới, còn chưa bị mất đi lương tâm trách nhiệm, tiểu nữ cảnh đồng thời ghi lại lời khai báo, đồng thời len lén mở điện thoại của chính mình ghi âm lại. Quá trình thẩm vấn tương đối thuận lợi, hoàn toàn là do đối với nói qua quá trình phi lễ và hành hung của Dương Thiên Lô, không có bất cứ hoài nghi chất vấn nào, cũng không hề có bất cứ cảnh báo về hậu quả giả mạo chứng cứ các loại...

Chỉ dùng thời gian hơn mười phút là kết thúc.

Tiểu nữ cảnh không nhiều lời, thế nhưng rất trực tiếp ghi chép chính xác thời gian bắt đầu thẩm vấn và thời gian kết thúc, cũng ký tên của chính mình lên.

Nàng đã rõ ràng được đại khái mọi chuyện xảy ra như thế nào, cũng nghe được nữ nhân kia đề cập tới sự tình đồng bọn của Dương Thiên Lô còn có một nữ hài, vì vậy sau khi rời khỏi phòng thẩm vấn, nàng cố ý đi ngang qua đại sảnh bên ngoài, khẽ nhìn lướt qua.

Lúc nhìn thấy hai tiểu mỹ nữ động lòng người Tống Hiểu Phân và Lý Tuyết, tiểu nữ cảnh càng tin tưởng vào phán đoán của chính mình, đây rõ ràng là một án kiện cảnh sát và thổ phỉ cấu kết hãm hại lương dân, hơn nữa còn là án kiện tương đối vô lý, kẻ hở chồng chất.

Do dự một chút, cuối cùng nàng cũng lựa chọn đi vào phòng làm việc của sở trưởng.

Chỉ là, sau vài phút đồng hồ, nàng với vẻ mặt phần nộ và ủy khuất bước ra ngoài.

Bởi vì trọng lượng lời nói thấp, chỉ là một cảnh sát thực tập nho nhỏ, thậm chí còn là người phụ trách ghi chép đơn giản, lời nói của nàng có thể có tác dụng gì?

Thế nhưng, chỉ bất quá không ai biết thân phận chân chính của nàng mà thôi.

Nàng len lén tới góc cầu thang, bấm điện thoại gọi cho một người.

- Uy, nha đầu, chuyện gì?

Khi điện thoại kết nối, một thanh âm uy nghiêm mang theo một tia sùng nịnh nói.

- Hừ, con mặc kệ rồi!

- A? Làm sao vậy? Không phải vừa mới làm một tháng sau? Ai khi dễ con?

- Hắc! Hắc! Ba tự nhận lỗi từ chức đi!

Tiểu nữ cảnh quệt miệng, rất ngang ngược kiêu ngạo nói.

- Ha ha... Nha đầu con, ba đang vội, một lúc nữa gặp mặt rồi nói.

- Gặp mặt rồi nói? Uy uy...

Để tiểu nữ cảnh vô cùng tức giận chính là, lão ba của nàng dĩ nhiên trực tiếp cắt điện thoại.

- Gặp mặt rồi nói... Lẽ nào lão ba muốn tới nơi này?

Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân ngay từ đầu đã lẳng lặng chờ đợi, chỉ là, theo thời gian trôi qua, hai người có chút đứng ngồi không yên.

Dương Thiên Lô đã đi vào bên trong hơn một tiếng đồng hồ rồi, vì sao cho tới tận bây giờ vẫn không hề có bất cứ tin tức nào?

Bất quá, lo lắng thì lo lắng, bọn họ không lo lắng Dương Thiên Lô sẽ xảy ra bất cứ chuyện gì, dù sao hai người đều rất rõ ràng thân phận đặc thù và vũ lực cường đại của Dương Thiên Lô.

Nhất là Lý Tuyết càng hiểu biết hiểu hơn, vừa rồi trong xe cảnh sát hiển nhiên Dương Thiên Lô đã nói chuyện với Lý Hàn Mai. Lý Tuyết cũng rõ ràng thân phận của Lý Hàn Mai, tuy rằng không nghe hiểu nội dung nói chuyện, nhưng nàng biết, không phải là mua cổ phiếu gì đó. Dương Thiên Lô cố ý nói như vậy, điểm này Lý Tuyết có thể khẳng định được.

Nửa tiếng đồng hồ sau.

Ngay lúc Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân đang lo lắng chờ đợi, Dương Thiên Lô vĩnh mũi ngồi bất chéo chân, trong tay nghịch khẩu súng lúc của cảnh sát đầu heo, sáu nam một nữ ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất hầu như đã chết lạng, bên ngoài sở cảnh sát, tám chiếc xe cảnh sát màu đen chuyên dụng cho các quan chức lớn của chính phủ, không hề giảm tốc độ chạy ào vào trong sở cảnh sát.

Tất cả các nhân viên trong sở cảnh sát nhìn thấy xe cảnh sát thị cục xuất hiện đều vô cùng kinh ngạc, mà khi nhìn thấy biển số của chiếc Audi màu đen, càng mở to hai mắt nhìn.

Một số người cơ linh nhất thời giống như phi cơ chạy ào vào trong sở cảnh sát, vội vã đưa tin cho sở trưởng.

Lúc chiếc xe cảnh sát dẫn đầu dừng lại, trên mỗi một chiếc xe là bốn gã vũ trang toàn bộ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn xung quanh, đồng thời rất nhanh chạy vào trong sở cảnh sát, hoàn toàn là bộ dáng đang chấp hành nhiệm vụ, trực tiếp vọt thẳng vào trong phòng tạm giam đặc thù, đứng nghiêm bất động.

Mà nhân vật đi xuống từ hai chiếc Audi màu đen càng khiến nhân viên trong sở cảnh sát khẳng định chắc chắn có đại sự phát sinh.

Cục trưởng thị cục!

Trương phó thị trưởng!

Cục trưởng thị cục trong tình huống không hề có bất cứ thông báo nào bỗng nhiên xuất hiện, hướng chỉ còn có Trương phó thị trưởng chủ quan hệ thống công an.

Một ít người hơi hiểu chuyện đã mơ hồ đoán được chuyện gì, những người tham dự vào trong đó hoàn toàn toát mồ hôi lạnh, mà những người không tham dự thì âm thầm may mắn.

Khi hai vị đại nhân vật cùng giữ vẻ mặt nghiêm túc tiến vào trong đại sảnh sở cảnh sát, sở trưởng sở cảnh sát nhanh chóng chạy vọt tới, vẻ mặt vô cùng khủng hoảng và nịnh nọt hỏi thăm.

- Trương phó thị trưởng, Trần cục trưởng, các ngài tới đây là, vì sao không thông báo trước, để trên người toàn cục chúng ta nghênh đón cẩn thận...

Sở trưởng khiêm tốn cúi thấp người, muốn bắt tay với những đại nhân vật này, nhưng đưa được phân nửa lại mạnh mẽ dừng lại giữa không trung, bởi vì hắn cảm giác được hai người này căn bản không hề có ý tứ nắm tay với hắn, hơn nữa mặt không chút biểu tình, điều này khiến mồ hôi lạnh toàn thân hắn ứa ra, có thể khẳng định được đã xảy ra chuyện. Chỉ là, hắn chưa nghĩ ra rốt cuộc chuyện gì lại nghiêm trọng như vậy.

- Vừa rồi các anh bắt một người tên là Dương Thiên Lô?

Đúng lúc này, Trần cục trưởng trực tiếp lạnh giọng nói.

Điều này khiến trong lòng sở trưởng nhảy lên thành thích, Dương Thiên Lô, cái tên này hắn không biết rõ, thế nhưng vừa mới bắt một người hắn lại rất rõ ràng, hơn nữa loại chuyện vu oan giá họa như thế này không phải là một hai lần, nhưng chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Cái này... Đúng là vừa mới bắt một người phi... Có thể là làm người, đang trong thẩm vấn...

Sở trưởng vốn định nói là phi lễ phụ thể, thế nhưng vừa mới nói ra một chữ liền vội vàng đổi giọng. Có thể kinh động tới hai đại thần này tự thân xuất mã, sao có khả năng chỉ là một sinh viên bình thường? Phi lễ, đã thương, thậm chí là giết người? Những chuyện này nếu như mặt trên không truy cứu, sau khi đánh nhịp một chút còn có thể miễn cưỡng quá quan, thế nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng quá quan mà thôi, nếu như thực sự tra xét tận cùng mà nói, khẳng định sẽ tìm ra lỗ thủng. Nhất là sau khi làm vài lần đã có chút nhờn thuốc, hành động lần này tương đối qua loa.

- Hiện tại toàn bộ do thị cục tiếp nhận. Tất cả nhân viên cảnh vụ các người xuất động bắt người, một người cũng không được thiếu, mang đi toàn bộ! Nhanh chóng hành động!

Trương phó thị trưởng trực tiếp hạ đạt mệnh lệnh, quay đầu về phía gã sở trưởng nói:

- Anh cũng theo!

- Vâng!

Tiểu nữ cảnh đứng chỗ xa xa nhìn trận thế này, len lén quay về phía Trương phó thị trưởng nhăn mặt thè lưỡi, đáng tiếc căn bản không bị nhìn thấy. Bất quá nàng cầm chiếc điện thoại trong tay, ngón tay cách cách đưa vào một đồng ký tự các loại, sau đó kích gửi tin.

Chốc lát sau, Trương phó thị trưởng mở điện thoại, liếc mắt nhìn, thần tình không chút biến hóa, lần thứ hai nói:

- Tất cả những người vừa tham dự thẩm vấn, bao gồm cả người ghi chép, mang đi toàn bộ!

Nghe được câu này, tiểu nữ cảnh cười cười, lại cách cách ấn một đồng lớn ký tự, nhanh chóng gửi đi.

Trong lòng Trương phó thị trưởng rất không nói được gì, nha đầu này cũng quá nóng tính rồi, chính mình đường đường là phó thị trưởng, trước ánh mắt của bao nhiêu người dám phát tin nhắn tới chính mình? Vì vậy, hần lần thứ hai lớn tiếng nói:

- Những chuyện khác tới thị cục rồi làm rõ! Chỉ cần các anh không làm ra những chuyện vấy bẩn bộ đồng phục này, sẽ không có bất cứ chuyện gì.

- Vâng... Vâng...

Sở trưởng đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán nói.

Rầm rầm rầm....

Tiếng đập cửa mãnh liệt, sau khi thu được chỉ lệnh, tổ tình anh trọng án thị cục trực tiếp gõ mạnh cửa phòng thẩm vấn.

Nghe được tiếng đập cửa, đám cảnh sát vẫn còn đang ngồi chồm chồm ôm đầu, từ lâu đã chết lặng, nhất thời giống như nghe thấy tiếng nhạc tiền, cứ tình a...

Dương Thiên Lôi đưa tay, trực tiếp đặt khẩu súng thẩm vấn lên trên bàn, bước vài bước tới mở cửa.

Thành viên tổ trọng án nhìn thấy Dương Thiên Lôi mở rộng cửa, trong ánh mắt đều có chút kinh ngạc, sau đó chuyển mắt nhìn thấy mấy người ngồi chồm hồm trên mặt đất, nhất thời tròn tròn mắt.

- Các đồng chí cảnh sát, tôi là Dương Thiên Lôi, bọn họ tiến hành tra tấn bức cung đối với tôi, vì vậy tôi đã chế phục bọn họ trước.

- Không thành vấn đề sao?

- Khụ khụ... Không thành vấn đề!

Các thành viên tổ trọng án thân là đồng nghiệp, tuy rằng cảm thấy rất mất mặt, nhưng bọn họ đã rõ ràng bối cảnh cường đại của Dương Thiên Lôi, không ai dám nói câu nào.

- Các anh đứng lên! Hiện tại có người cử báo các anh thông đồng với xã hội đen vu hãm thị dân lương thiện! Theo chúng ta trở lại thị cục tiếp thu điều tra!

Đội trưởng dẫn đội lạnh giọng nói, nhãn thần nhìn về phía mấy người đã tràn ngập xem thường. Vài thành viên tổ trọng án trực tiếp vọt vào trong, một người công tay một người, đồng thời dẫn đi.

- Các đồng chí cảnh sát, đây là khẩu cung mập mập kia nói, nữ nhân này ghi lại, ép buộc tôi ký tên đồng ý. Đây là do mập mập dùng súng uy hiếp tôi, sau đó bị tôi đoạt lại, thỉnh thu nhận...

Dương Thiên Lôi rất khách khí nói.

- Thân thủ tốt!

Người dẫn đội thấy ngay cả súng cũng bị Dương Thiên Lôi cướp đi, nhin không được khen.

Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân đương nhiên cũng nhìn thấy một màn thiên binh thiên tướng tới giải cứu người này. Chút lo lắng trong lòng hiện tại đã triệt để tan biến, nhìn Dương Thiên Lôi với hai cánh tay thành thoi bước tới, mà đám người chuyên môn thẩm vấn hần lại bị công tay dẫn đi, hai người đều bật dậy chạy chậm về phía Dương Thiên Lôi.

Sau đó, tất cả mọi người tham gia thẩm vấn bao gồm cả người ghi chép phòng thẩm vấn bên cạnh cũng bị áp giải ra ngoài.

Mấy tên lưu manh vừa rồi lúc đầu còn ầm ĩ kêu gào, nhưng khi bị mấy họng súng đen ngòm chỉ thẳng vào mặt, lập tức ngoan ngoãn im miệng lại. mấy tiểu thư kia càng tái nhợt mặt, người này nối tiếp người kia, đều bị áp giải lên xe cảnh sát.

- Còn thiếu một người, người ghi chép thẩm vấn đâu rồi?

Trương phó thị trưởng rất tinh tường hỏi.

- Thẩm vấn phòng thứ hai sớm hoàn thành từ lâu, vừa mới xin...

Sở trưởng tràn đầy mồ hôi lạnh trên đầu, không hề nghĩ tới Trương phó thị trưởng lợi hại tới như vậy, nhưng nghĩ tới tình huống tiểu nha đầu kia tới tìm chính mình vạch trần tội lỗi, nào dám để nàng xuất hiện? Nghe con vừa mới sinh còn rất nhiều chính khí, vạn nhất đến lúc đó làm trò trước mặt đại nhân vật này, vậy thì thực sự không còn bất cứ dư địa nào rồi.

- Là tôi!

Thế nhưng hai chữ “xin nghỉ” còn chưa nói xong, một thanh âm tiểu thiếu nữ đã vang lên cách đó không xa, tiểu nữ cảnh cầm bản ghi chép trong tay nhanh chóng bước tới.

Gã sở trưởng kia vội vàng quay đầu nhìn tiểu nữ cảnh, nháy mắt đưa mày, thế nhưng nha đầu này giống như không hề nhìn thấy hắn, trực tiếp bước tới trước mặt Trương phó thị trưởng.

- Sinh viên vừa mới tốt nghiệp?

Cục trưởng cục công an hỏi.

- Vâng, cục trưởng!

Tiểu nữ cảnh đứng thẳng tắp, trung khí mười phần nói.

- Miễn công tay, lên xe đi! Trương phó thị trưởng, bên kia đã ngồi đầy rồi, hay là, phân hai người ngồi bên kia?

Cục trưởng cục công an nhìn trái nhìn phải một chút, nhíu mày nói, biểu diễn rất thích hợp đóng phim.

- Không thành vấn đề! Dương Thiên Lôi, tiểu nữ cảnh, hai người ngồi xe tôi đi! Vừa vặn hỏi một chút về tình huống thẩm vấn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

743. Chương 756: Trương Nhã Tĩnh

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 756: Trương Nhã Tĩnh

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đến đến, hai tiểu cô nương các người ngồi xe của thúc thúc!

Cục trưởng cục công an để Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân ngồi lên xe của hắn.

- Trương phó thị trưởng, làm phiền ngài tự thân xuất mã, thực sự là không có ý tứ!

Dương Thiên Lôi rút lại vẻ kiêu ngạo nhếch nhếch khóe miệng, vừa cười vừa nói.

Trương phó thị trưởng để tiểu nữ cảnh ngồi phía trước, mà hắn và Dương Thiên Lôi ngồi đằng sau, hiển nhiên là muốn nói chuyện với Dương Thiên Lôi.

- Dương thiếu khách khí rồi! Không tồi, không tồi, thực sự là hổ phụ không có khuyển tử...

Trương phó thị trưởng mỉm cười nhìn vào Dương Thiên Lôi, tràn ngập khen ngợi nói. Đây không đơn thuần chỉ là khách sáo trên miệng, mà là cảm thán phát ra từ sâu trong nội tâm. Hắn đã tương đối lý giải tình huống cơ bản của Dương Thiên Lôi, trước khi tới đây hắn đã tìm hiểu một chút, sinh viên của đại học Hoa Kiều, trạng nguyên mãn phân toàn quốc đầu tiên. Mà ngày hôm nay, dưới sự áp bách hai tầng của hắc đạo và bạch đạo, không nói tới thân thủ hắn thể hiện ra, chỉ cần là phần trấn định thông dong hiện tại đã không phải là sinh viên bình thường có thể làm được. Tuy rằng hắn chưa quá rõ ràng cụ thể vụ án, thế nhưng theo như tình hình trong sổ cảnh sát vừa rồi hắn đã có thể kết luận được.

Nguyên nhân chính là như vậy hắn mới có thể trực tiếp hạ đạt mệnh lệnh mang theo mọi người về thị cục.

- Trương phó thị trưởng, gọi Thiên Lôi là được, Dương thiếu gì đó cháu không có khả năng đảm đương, mười tám năm qua, cháu vẫn chỉ là một cô nhi mà thôi...

Dương Thiên Lôi vội vàng nói, tuy rằng tổ chức đã an bài cho hắn thân phận tử công tử của trùm E quốc Dương Quang, thế nhưng thân phận này bất quá chỉ là công cụ, thời điểm có chuyện dùng một chút, còn lúc không có chuyện, đối với chính mình căn bản không có quan hệ gì. Vì vậy, từ trong lòng Dương Thiên Lôi có cảm giác không được tự nhiên đối với xưng hô của Trương phó thị trưởng.

- Được. Ta cũng có chút giao tình với Dương Quang huynh đệ, không ít hạng mục trong chính phủ đều có Dương huynh đầu tư, chúng ta liên hệ tương đối chặt chẽ. Không chê mà nói, cháu có thể gọi ta là Trương thúc đi, tình huống cụ thể ngày hôm nay là gì? Cháu nói cho ta biết một chút.

Dương Thiên Lôi lên tiếng kể lại, từ thời điểm lên xe lửa gặp phải tóc vàng và tóc hồng, cho tới ngày hôm nay xảo ngộ hai người này, tiếp đến là chuyện đã xảy ra.

Trương phó thị trưởng vẫn lẳng lẳng lắng nghe, tiểu nữ cảnh ngồi ở phía trước cũng không cấm kỵ, vòng nửa thân thể nhỏ nhắn về phía sau, vểnh hai tay lên lắng nghe, tựa hồ uy áp của Trương phó thị trưởng đối với nàng không có chút tác dụng nào, điều này khiến Dương Thiên Lôi có điểm kỳ quái.

Bất quá, ấn tượng của Dương Thiên Lôi đối với tiểu nữ cảnh này không tồi. Chỉ ít có thể khẳng định một điểm, chào nhuộm lớn của xã hội còn chưa nhuộm đen nàng, bằng không nói, trong quá trình thẩm vấn đã không thấy người ghi chép khác.

Vì vậy, Dương Thiên Lôi nói tới thời điểm thẩm vấn liền bổ sung:

- Nguyên bản phụ trách ghi chép tình huống thẩm vấn bên phía cháu chính là vị tiểu cảnh quan này, Trương phó thị trưởng, nàng rất không tồi, bất quá đầu heo kia không dựa theo trình tự thẩm vấn, không chịu ghi lại, kết quả bị đầu heo thay đổi một người khác.

Nghe được Dương Thiên Lôi nói, Trương phó thị trưởng chỉ mỉm cười gật đầu, rất hiển nhiên biết rõ tuy rằng Dương Thiên Lôi không nhiều lời, nhưng đang nói hộ vị tiểu nữ cảnh kia.

- Dương Thiên Lôi, cậu mới mười tám tuổi, còn không lớn bằng người ta, sao lại gọi là tiểu cảnh quan? Tôi là Trương Nhã Tĩnh, muốn xưng hô thì gọi là Trương cảnh quan!

Để Dương Thiên Lôi không nói gì chính là, tiểu nữ cảnh dĩ nhiên không hề cảm kích hắn, ngược lại còn trừng mắt bất mãn nhìn lại.

- Ha ha... Thiên Lôi, cháu nói tiếp!

Trương phó thị trưởng nở nụ cười một tiếng, người làm cha đương nhiên hiểu rõ tính cách của nữ nhi, vội vàng nói với Dương Thiên Lôi.

- Cũng không còn gì nhiều, sau khi thay đổi người ghi chép, bọn họ làm tốt việc ghi lại, muốn buộc cháu ký tên đồng ý, vì vậy cháu chỉ có thể tiên phát chế nhân, chế phục bọn họ, miễn phải chịu nỗi khổ da thịt. Bản ghi chép cháu đã giao cho đồng chí cảnh sát xông vào phòng thẩm vấn rồi. Trong điện thoại di động của

cháu còn có một đoạn ghi âm, bất quá giá trị không lớn, chỉ có thể chứng minh được đầu heo không theo trình tự thẩm vấn cháu. Còn xung đột trên xe lửa đối với tóc vàng và tóc hồng, không biết nhân viên bảo vệ có chấp pháp bình thường hay không, nếu nó mà nói, khẳng định cũng có thể tra được.

Dương Thiên Lô nói.

- Hừ hừ...

Để Dương Thiên Lô ngoài ý muốn chính là, tiểu nữ cảnh dĩ nhiên đắc ý hừ hai tiếng, nói:

- Dương Thiên Lô, phải gọi là Trương cảnh quan, hoặc là cảnh sát tỷ tỷ, tôi sẽ cung cấp cho cậu một thứ tốt!

- Vật gì vậy?

- Trước gọi!

Trương Nhã Tĩnh trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô đáp lại.

Dương Thiên Lô rất không nói được gì, cũng rất bất dĩ, đồng thời trong lòng rất bi hài. Tiểu nữ cảnh mặc đồng phục cảnh sát này tuyệt đối là tiểu mỹ nữ cấp bậc hoa hậu, mặc dù hẳn không có lòng treu hoa ghẹo nguyệt, thế nhưng mỹ nữ hết một người lại một người tiếp cận tới hẳn, hơn nữa chỉ cần nhìn thấy hẳn đều sẽ sản sinh xuất hiện đối với hẳn. Điểm này đích xác có chút mơ hồ, cũng có chút không thể tưởng tượng nổi. Nhưng Dương Thiên Lô cũng không cho rằng chính mình đẹp trai tới cấp độ để nữ nhân nhìn thấy đã hoa si thật nặng, nhưng vì sao mỗi lần đều như vậy?

Ngoại trừ “đào hoa đại vận” như lời Lục Áp nói, căn bản không thể giải thích.

Trương phó thị trưởng vốn định quát lớn Trương Nhã Tĩnh, chỉ là càng không muốn bại lộ thân phận của nàng, chỉ có thể cười cười không nói.

- Trương cảnh quan, ngài khỏe!

Dương Thiên Lô rất nghiêm trang nói.

- Như vậy còn không sai biệt lắm! Chỗ tôi cũng có một phần ghi âm, là ghi âm thẩm vấn nữ nhân và nhân chứng kia. Rõ ràng Vương Quân, Đặng Hiểu Xuyên cùng với đám nhân chứng này là bạn bè, xưng huynh gọi đệ, còn thương lượng tội danh... Khi tôi không tồn tại, hừ!

Trương Nhã Tĩnh nói xong liền mở điện thoại, mở đoạn ghi âm nàng đã ghi được ra.

Chỉ nghe một đoạn ngắn, Dương Thiên Lô đã có thể xác định được giá trị của phần ghi âm này so với của chính mình lớn hơn rất nhiều.

Hai phần ghi âm hợp lại một chỗ, chứng cứ cảnh sát đầu heo và đồng bọn câu thông với hắc đạo có thể nói vô cùng xác thực.

- Trương phó thị trưởng, tôi xem sổ trưởng còn có Triệu đôi kia đều là cùng một bọn... Hoàn toàn vô pháp vô thiên, tôi tới phản ánh vấn đề, sổ trưởng dĩ nhiên nói với tôi, cái nên quản thì quản, không nên quản thì đừng động, phục tùng mệnh lệnh là được rồi. Còn nói sau này tôi sẽ quen thuộc, hệ thống công an dưới trướng của ngài đen như vậy sao?

Trương Nhã Tĩnh lắc lắc đầu nhìn thẳng Trương phó thị trưởng nói.

Dương Thiên Lô có điểm há hốc mồm, loại lời như vậy cũng dám nói, cũng quá mức trâu bò đi? Dương Thiên Lô có thể khẳng định, cảnh sát bình thường trước mặt phó thị trưởng chủ quản hệ thống công an, đừng nói là trách cứ ngay trước mặt, sợ rằng sẽ câu nệ không dám nói với một câu. Thế nhưng nha đầu này tựa hồ hoàn toàn không để loại đại nhân vật như Trương phó thị trưởng vào trong mắt, thậm chí còn tới cảnh giới không tim không phổi. Loại cảnh giới này... Chỉ sợ cho dù là nha đầu Tống Hiểu Phân kia cũng không làm được.

- Ha ha... Cảnh sát Tiểu Trương, Khu Cảnh Sơn có chút xa xôi, đích xác là do chúng tôi sơ sẩy, nhưng toàn bộ hệ thống công an, tình huống như vậy không nhiều lắm, chỉ là hiện tượng cá biệt, hơn nữa trùng hợp lại bị cô gặp. Vì vậy cô cũng không nên mất đi lòng tin đối với toàn bộ hệ thống công an. Giáo dục trong

trường học chỉ là hướng về phương diện tốt, phương diện lý tưởng, mộng tưởng và tràng cảnh đều là hoàn mỹ. Nhưng trên thực tế, thế giới này không tồn tại hoàn mỹ tuyệt đối, nhất là trong xã hội phức tạp, tình hình nào cũng có, loại người nào cũng có, các ngành các nghề đều có khối u ác tính. Bất quá nếu như tôi đã chủ quản hệ thống công an, mặc kệ như thế nào, lần này chúng tôi nhất định phải tiến hành một lần tẩy trừ lớn, để tránh khỏi còn có những địa phương bị sơ sẩy.

Trương phó thị trưởng vừa cười vừa nói, đối với chỉ trích thẳng mặt của tiểu nữ cảnh không hề có một chút biểu hiện bất mãn nào, loại hàm dưỡng và tâm cảnh như thế này để Dương Thiên Lôi phi thường bội phục. Hơn nữa đồng thời trả lời vấn đề của Trương Nhã Tĩnh, lại mơ hồ có một chút ý vị giáo dục và mở mang đầu óc cho Trương Nhã Tĩnh.

- A, như vậy còn không sai biệt lắm!

Trương Nhã Tĩnh vừa cười vừa nói, lại nhìn về phía Dương Thiên Lôi nói:

- Uy, Dương Thiên Lôi, rốt cuộc tôi cũng giúp cậu một chuyện đúng không?

- Đúng vậy!

Dương Thiên Lôi coi như đã lĩnh giáo cô bé không tim không phổi này, căn bản không biết trong hồ lô của nàng bán thuốc gì, chỉ có thể thực sự cầu thị trả lời lại.

- Tôi không phải là nhận công ép phần thưởng, chỉ là muốn cậu giúp lại tôi một chuyện, cậu giúp hay không giúp?

Trương Nhã Tĩnh nói.

- Tiểu Trương cảnh sát, cô làm như vậy thực sự không tốt lắm nha? Thân là nhân viên cảnh vụ, đây là phạm vi chức trách của cô, công lao lần này của cô, thị cục khẳng định sẽ tiến hành ghi công khen ngợi cô!

Nghe được lời nói của Trương Nhã Tĩnh, Trương phó thị trưởng nhất thời khẽ nhíu mày, không đợi Dương Thiên Lôi nói đã dẫn đầu đáp lại.

- Hì hì... Trương phó thị trưởng, chúng tôi đều là thanh niên trẻ tuổi mà, kết giao bạn bè không được sao? Chúng tôi không nói chuyện công tác, nói chuyện cảm tình...

- Nói chuyện cảm tình?

Trương phó thị trưởng và Dương Thiên Lôi đều trừng lớn con mắt.

- Thiết... Không phải tôi nói tới chuyện tình yêu, để lộ cái biểu hiện kia làm gì? Được rồi, Dương Thiên Lôi, hai người kia ai là bạn gái của cậu? Cả hai đều rất xinh đẹp!

Tư duy của cô nàng Trương Nhã Tĩnh này thực sự quá mức thiên mã hành không.

- Cô nói cái gì thì là cái đấy, nếu có thể giúp được tôi sẽ giúp!

Dương Thiên Lôi rất không biết nói gì đáp lại.

- Trước tiên cậu phải khẳng định giúp hay không giúp! Chuyện này nha, không cần tiền, cũng không cần tốn quá nhiều thời gian, đối với cậu mà nói có thể coi như rất nhẹ nhàng, càng giống như chơi đùa, giúp hay không?

Trương Nhã Tĩnh hỏi dồn.

- Được rồi, cô nói đi!

- Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh. Trương phó thị trưởng làm chứng, đưa số điện thoại cho tôi! Chờ thời điểm tôi cần sẽ điện thoại cho cậu! Hiện tại giữ bí mật!

Thị cục.

Hơn một giờ chiều, rốt cuộc đã về tới thị cục.

Do tổ trưởng tổ trọng án tự mình thẩm vấn, đồng thời trực tiếp dẫn Dương Thiên Lô và đám người “nhân chứng”, mấy nữ nhân cùng với sở trưởng sở cảnh sát, đầu heo cùng với những nhân viên cảnh sát có liên quan tiến vào trong một phòng thẩm vấn chung.

Phó thị trưởng, cục trưởng cục công an dự thỉnh. Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân đều gia nhập vào trận doanh của Dương Thiên Lô.

Sở trưởng liên tục đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, gã cảnh sát đầu heo ngược lại trấn định rất nhiều, hần xuất thân từ hắc đạo, đã sớm biết có khả năng xuất hiện ngày hôm nay, chỉ là không ngờ tới sẽ nhanh như vậy mà thôi. Hiện tại, hần đã rất rõ ràng, khẳng định Dương Thiên Lô là nhân vật có bối cảnh cường đại, nhưng chỉ cần không công khai tới giới hạn, nhiều nhất vạch trần đáp lưu manh và tiểu thư kia vu oan hãm hại Dương Thiên Lô mà thôi. Hơn nữa bên phía hắc đạo khẳng định sẽ ra tay bảo hộ hần.

Dù sao, Thanh Long Hội có thể bố trí được nhân vật quan trọng trong ngành nhất định cần phải tốn giá cả không nhỏ.

Hơn nữa, tuy rằng lần này hành động rất qua loa, thế nhưng sau khi gặp chuyện không may phải làm như thế nào, mặc kệ hần hay đám lưu manh đều rõ ràng.

Chỉ là, dự định của đầu heo ban đầu rất tốt đẹp, nhưng kết cục lại rất tàn khốc.

Hai phần ghi âm, phần ghi âm của Dương Thiên Lô ngược lại không có gì nhiều, chỉ là chứng minh đám người đầu heo không thực hiện đúng trình tự thẩm vấn, nhưng phần ghi âm của Trương Nhã Tĩnh lại rất rõ ràng, thông qua đối thoại giữa thủ hạ của đầu heo và đám lưu manh đã để lộ ra ánh sáng rất nhiều chuyện.

Chuyện tình tiếp theo Dương Thiên Lô không buồn quan tâm, về phần thị cục sẽ làm tới trình độ nào, đây không phải là điều Dương Thiên Lô có thể quản được rồi.

- Cảm tạ cô!

Tại thời điểm Dương Thiên Lô, Lý Tuyết, Tống Hiểu Phân cùng với Trương Nhã Tĩnh lập công lớn đi lướt qua nhau, Lý Tuyết quay sang nói với Trương Nhã Tĩnh.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

744. Chương 757: Kỹ Lục Đặc Huấn

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 757: Kỹ lục đặc huấn

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Không cần khách khí, không cần khách khí, tôi là Trương Nhã Tĩnh, rất cao hứng được quen các cô!

Trương Nhã Tĩnh có điểm quá mức nhiệt tình, vươn tay ra, nói với Lý Tuyết.

- Tôi là Lý Tuyết, là chị của Thiên Lô!

Lý Tuyết nói.

- Cô thực xinh đẹp, đây... Vị này hần là bạn gái của Dương Thiên Lô rồi? Xin chào!

Trương Nhã Tĩnh tự mình thông minh nhìn Tống Hiểu Phân vừa cười vừa nói.

- Tuyết tỷ mới đúng!

Tổng Hiếu Phân hơi sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thế nhưng rất nhanh nghiêm túc nói:

- Em là Tổng Hiếu Phân, là bạn tốt của Thiên Lôì và Tuyết tỷ!

Lời nói của Tổng Hiếu Phân khiến Dương Thiên Lôì phi thường thỏa mãn, nhưng Lý Tuyết lại bị Tổng Hiếu Phân chọc tới đỏ thắm mặt, vẻ mặt Trương Nhã Tĩnh thì không giải thích được, nhưng từ trực giác nhạy cảm nhìn ra được trên người Tổng Hiếu Phân có một tia dị dạng, là Trần Thế Mỹ hai chân đứng hai thuyền sao? Nhưng người ta mới chỉ quen biết sơ sơ, không tiện hỏi nhiều.

...

Ba người bởi vì chuyện vợ vẫn này khiến bỏ dở cả bữa trưa, Dương Thiên Lôì đã là “phạm nhân” cũng đối với không buồn động chân động tay, càng không nói tới Lý Tuyết và Tổng Hiếu Phân. Thời điểm chưa về tới nhà, Tổng Hiếu Phân đã gọi điện thoại cho Lưu thẩm sớm chuẩn bị cơm nước.

Lưu thẩm, từ lúc sáng sớm Dương Thiên Lôì đã làm quen, là bảo mẫu do mẫu thân Tổng Hiếu Phân đặc biệt an bài cho nàng, là một phụ nữ trung niên tuổi chừng hơn bốn mươi, thoát nhìn đoan trang hiền lành, theo như nàng nói, nàng đã ở Tổng gia hơn mười năm, tay nghề nấu ăn rất có môn đạo, nhất là các loại món ăn khẩu vị Hàm Thành, khiến Dương Thiên Lôì và Lý Tuyết phải khen không dứt miệng.

Sau khi cơm nước xong, Dương Thiên Lôì gọi một cuộc điện thoại, nói một tiếng với Lý Tuyết và Tổng Hiếu Phân, bước tới trước cửa lớn Lam Phong quốc tế, sau khi đợi đủ hơn mười phút, rồi cuộc chiến xe Hummer quen thuộc cũng tới.

- Dương lão đại, rất uy phong sao?

Vừa mới ngồi lên xe, Lý Hàn Mai đã nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôì, trực tiếp nói.

- Không dám nhận, bát tự còn chưa biết đây!

Khóe miệng Dương Thiên Lôì hơi nhếch lên, để lộ nụ cười mỉa tà ác, rất đầu nhập vào trạng thái nói.

Không phải Lý Hàn Mai chưa từng nhìn thấy qua Dương Thiên Lôì giả bộ nhị thế tổ, nhưng Dương Thiên Lôì lúc này vẫn khiến nàng có một loại cảm giác rất kỳ lạ, tựa hồ như so với lần gặp mặt trước có khá biệt khác lớn, nhưng cụ thể khác nhau chỗ nào, nàng lại không thể phân biệt được.

- Cậu dự định làm như thế nào?

Sau thời gian vài phút đồng đã đẩy tốc độ xe lên tới 100km/h, Lý Hàn Mai lạnh giọng hỏi.

- Xem qua tư liệu cụ thể rồi bàn lại.

Dương Thiên Lôì nói.

- Tôi có điểm hoài nghi, cậu có thể đảm nhiệm được?

- A? Cao thủ rất nhiều?

- Nếu như chống lại người thâm tàng bất lộ gì gì đó, vũ lực từng binh sĩ hẳn là không hề kém hơn so với cậu, chỉ là chưa đủ lông đủ cánh, cậu được sao?

...

Dương Thiên Lôì nhìn Lý Hàn Mai ăn mặc lớn mật, phong tao, gợi cảm, nhưng thần tình vô cùng băng lãnh, có điểm không thể nói được gì, loại lời nói như vậy cũng phát ra được khỏi miệng? Đối thành trước đây, Dương Thiên Lôì đương nhiên sẽ không chút do dự đáp lại “cho cổ nhìn?”, nhưng hiện nay hẳn không còn loại hăng hái này, hẳn hiểu rõ ý tứ của Lý Hàn Mai.

Hắn đạo, không phải đơn giản giống như tướng tượng của người bình thường, cũng không hoàn toàn là dựa vào vũ lực là được, nhất là lão đại có thể nắm giữ một tổ chức to lớn, các phương diện liên quan rất nhiều, năng lực cần thiết không phải chỉ riêng cày mạnh. Bằng không, căn bản không thể sinh tồn được trong khe hở.

Nhú nhú mày, nói:

- Đừng quên, tôi là người đầu tiên chân chính mẫn phân thi vào trường đại học.
- Chỉ số thông minh chỉ là sáng tạo, không phải là từng trải!

Lý Hàn Mai vẫn nói như giọng nước lạnh như cũ, bất quá thời điểm nói tới chỗ này, bỗng nhiên quay đầu liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi:

- Chiến tuyến nhiệm vụ rất dài, tốt nhất cậu nên hoàn thành đặc huấn của tổ chức, sau đó mới chính thức bắt đầu.
- Tôi còn là học sinh!

Dương Thiên Lôi do dự một chút, đáp lại.

- Tôi là chủ nhiệm lớp của cậu.
- Ba năm quá lâu!

Dương Thiên Lôi nói. Đặc huấn của tổ chức, đương nhiên Dương Thiên Lôi rất rõ ràng, trước đây không phát hiện ra hóa phàm đặc thù, hấn căn bản không có dự định tham gia, lấy lực lượng vượt qua thế giới này của hấn, mấy thứ u linh uy vũ gì gì đó, hoàn toàn không cần phải phức tạp như vậy. Hiện tại có hứng thú, nhưng cũng không thể tham gia, nguyên nhân rất đơn giản, đặc huấn cần thời gian ba năm, ba năm quá lâu.

Dương Thiên Lôi đáp ứng Lý Tuyết làm một người bình thường, chỉ ít thời điểm không chấp hành nhiệm vụ, bình bình đạm đạm ở cùng một chỗ với Lý Tuyết, thời gian ba năm, ngay cả đại học cũng phải tốt nghiệp rồi, sao có khả năng rời khỏi lâu như vậy?

- Ba năm là thời gian cơ bản, yêu cầu học viên phải hoàn thành quy định cường chế đặc huấn trong thời gian ba năm, lấy thực lực chân chính của cậu hiện tại, hừ... Lần kiểm tra trước, sợ rằng cậu không thi triển một phần ba thực lực đúng không? Không cần phải che giấu.

Lý Hàn Mai trực tiếp ngăn cản Dương Thiên Lôi, nói tiếp:

- Còn có, không phải chỉ số thông minh của cậu rất cao sao? Vì vậy, lấy phán đoán của tôi, nhiều nhất thời gian một năm cậu đã có thể hoàn thành được đặc huấn rồi, thế nào?

Dựa theo phỏng chừng của Lý Hàn Mai, năng lực của Dương Thiên Lôi lúc này trong các thành viên vừa mới gia nhập tuyệt đối có thể xếp vào hàng thượng đẳng, mà lấy chỉ số thông minh thi vào trường đại học đạt mẫn phân chân chính của Dương Thiên Lôi, đối với một ít hạng mục tri thức cần có tuyệt đối học nhanh hơn rất nhiều so với các học viên khác. Điểm này không cần phải nghi ngờ, vì vậy, đặc huấn ba năm, Dương Thiên Lôi muốn hoàn thành trong một năm hấn là không thành vấn đề.

- Ý là ba năm không phải thời gian nhất định cần!
- Đương nhiên, bản tiểu thư chính là người đang giữ kỷ lục!

Trên mặt Lý Hàn Mai mang theo một tia đắc ý nói.

- Lợi hại, trách không được tuổi còn nhỏ đã làm người phụ trách phân bộ Ma Đô, cô hoàn thành trong bao lâu?
- Chín tháng ba ngày! Có hứng thú sao?
- Tôi sợ kỷ lục cô vẫn lấy làm kiêu ngạo sẽ biến mất!

Dương Thiên Lôi mỉm cười, đầu tựa trên lưng ghế, trực tiếp nói.

- Chỉ bằng cậu? Vậy thử xem?
- Thực ra tôi cũng muốn thử, chỉ là hiện tại đã mất đầu, tôi đi, Tuyết tỷ sẽ gặp nguy hiểm...

Dương Thiên Lôi lắc đầu nói. Tạm thời hấn là Tống Hiểu Nam sẽ không dám có bất cứ động tác nào, thế nhưng hôm nay xung đột với Thanh Long Hội, Dương Thiên Lôi biết rõ, cho dù hấn không tới tìm Thanh Long Hội thì Thanh Long Hội cũng sẽ tìm tới cửa.

Hắc đạo, vốn giống như vô lâm và giang hồ thời cổ đại, hơn nữa càng thêm tàn khốc, càng thêm máu tanh. Bởi vì đây là một niên kỷ đã bị mất đi “hiệp nghĩa”, tất cả đều lấy “lợi ích” làm trung tâm. Trừng mắt tất báo, không cái gì quan trọng hơn mặt mũi.

- Tôi sẽ giúp cậu chiếu cố, bảo đảm hoàn toàn chỉnh chỉnh, như vậy định rồi.

- Cô xác định?

- Cậu hoài nghi? Bất quá... Tôi sẽ không giúp không công, muốn thù lao!

- Ách... Thù lao gì?

- Chiếc xe này của tôi muốn thay đổi.

...

- Không phải bảo cậu trả công ngay bây giờ, Dương lão đại. Nhiệm vụ này của cậu, tôi khẳng định phải xuất chút lực? Chung quy phải có thù lao đúng không? “Tiền thưởng” cậu có khả năng thu được, cậu biết là bao nhiêu sao? Một chiếc xe mà thôi, đối với Dương lão đại mà nói, có thể là chín trâu mất một sợi lông. Huống chi, bởi vì nhiệm vụ kia, trong vòng tròn này, quan hệ giữa chúng ta rất không rõ ràng, cậu đưa điểm lễ vật hăn cũng là cần thiết?

...

...

- Ba, thế nào? Mang về hay chưa?

Tiểu khu chính phủ, trong một gian phòng lắp đặt thiết bị rất cao nhã, tại thời điểm Trương phó thị trưởng vừa mới bước vào cửa lớn phòng khách, Trương Nhã Tĩnh đã khẩn cấp hỏi thăm, lúc này là buổi tối, hơn chín giờ.

- Cái gì mang về hay chưa?

Về mặt Trương phó thị trưởng mỉm cười, chậm rì rì nói, đồng thời khi nói liền cởi áo khoác ra, đi về phía trước.

Trương Nhã Tĩnh quẹt quẹt miệng, tiếp nhận y phục, cẩn thận đặt lên giá, nói:

- Nhanh đưa cho con!

- Ai, khí trời khô ráo, cổ họng có chút khô!

Trương phó thị trưởng chậm rì rì bước tới cạnh chiếc sofa, ngồi xuống, bắt chéo chân, nhìn Trương Nhã Tĩnh nói.

Trương Nhã Tĩnh giậm giậm chân, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn bưng trà rót nước, rất ôn nhu đưa tới trước mặt Trương phó thị trưởng, nói:

- Ba ba, mời người dùng trà! Nữ nhi này có lễ, xin hỏi, người mang về hay chưa?

- Ha ha...

Trương phó thị trưởng sủng nịnh vỗ vỗ đầu Trương Nhã Tĩnh, nói:

- Nha đầu con, muốn cái thứ này làm cái gì? Ngày hôm nay trên xe lấy số điện thoại của tiểu tử kia làm gì? Hử? Lão ba nhắc nhở con, không nên nhìn hăn đẹp trai là động tâm, không thấy bên cạnh hăn có hai nữ hài hay sao?

- Ba! Người nói cái gì nha? Nhanh đưa cho con!

Trương Nhã Tĩnh nhất thời bất mãn nói.

- Có thể cho con, nhưng phần công tác này, con đừng gây rối nữa!

Trương phó thị trưởng rất chăm chú nói.

- Vì sao?

- Nếu đổi thân phận một lần nữa, vậy thì tới phân cục đi!

- Vì sao?

- Rất đơn giản, ngay cả lãnh đạo trực tiếp con còn vạch tội, thủ trưởng nào dám dùng tới con? Hoặc là dám coi con như người một nhà? Vì vậy, phải đổi thân phận. Nhà đầu, điều con cần phải học còn rất nhiều, tuy rằng lão ba là phó thị trưởng, thế nhưng không thể lấy quan hệ giúp con quá nhiều, tất cả phải nhìn năng lực của con. Chính khí phải trường tồn, nhưng phải chú ý phương thức. Hơn nữa lần này hắc đạo nhất định sẽ coi con trở thành đối tượng trả thù. Tuy rằng ba có thể thông qua một ít con đường để cao tăng của bọn họ không dám đối phó với con, thế nhưng những người đã xuống ngựa lại không thể đảm bảo được. Con khiến bọn họ bước vào đường cùng, bọn họ phản ngược lại, cá chết lưới rách không phải là không có khả năng. Vì vậy cần phải đổi địa phương khác. Con không thể tới nơi nào gây rối nơi đó như vậy được.

Trương phó thị trưởng nói.

- Làm nữ nhi của người thực mệt, tùy tiện người. Đưa thứ đó cho con là được!

Tựa hồ Trương Nhã Tĩnh đã thói quen với loại biến động lúc nào cũng có thể xảy ra này.

- Di? Lần này nói chuyện thuận lợi như vậy sao?

- Địa phương hắc ám như vậy, con vốn không muốn động vào! Tới thành lý lại xa! Trừ phi để con lên chức thành sở trưởng còn tạm được. Nhưng điều này không có khả năng, con cũng không có năng lực kia. Không đáp ứng người thì làm sao bây giờ? Huống chi cánh tay không lay động được chân lớn, mỗi lần đều không chịu nhận mệnh... Mau mau, đưa con trước!

Trương Nhã Tĩnh nói.

- Uhm, lúc này mới ngoan! Cho con, bắt quá lão ba nhắc nhở con, đừng tới gần tiểu tử này. Người như vậy không thích hợp với con. Lão ba của hắc chính là trùm hắc bạch lưỡng đạo E quốc, tuy rằng hắc vẫn là cô nhi, vừa mới nhận thức, nhưng biểu hiện ngày hôm nay con đã thấy rõ ràng, ba nhìn người thành tinh rồi, có thể kết luận tiểu tử này trong tương lai rất có khả năng “ngoan” hơn cả lão ba của hắc!

- ... Lãnh đạo, chuyện của con, người cũng đừng quan tâm nữa! Cúi chào!

Trương Nhã Tĩnh đã lấy được thứ mình cần, đâu còn muốn dong dài với lão ba, trực tiếp trở về phòng của chính mình.

Trương phó thị trưởng cười khổ lắc đầu. Gia đình ly thân, nàng lúc sống với cha lúc sống với mẹ, sao không hiểu rõ tính cách của con gái chính mình. Nguyên nhân hắc nói nhiều như vậy tự nhiên là cảm giác được một tia khí tức “nguy hiểm”. Bởi vì hắc biết con gái chính mình sùng bái nhất là cái gì.

Đương nhiên, không cho Trương Nhã Tĩnh tới gần Dương Thiên Lôi không phải là Dương Thiên Lôi không tốt. Ngược lại, trong thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, ấn tượng của hắc đối với Dương Thiên Lôi rất tốt.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

745. Chương 758: Phòng Tu Luyện

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 758: Phòng tu luyện

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chỉ là cho dù ấn tượng tốt, Trương phó thị trưởng cũng không muốn con gái của chính mình và Dương Thiên Lôi sản sinh liên quan quá nhiều. Một nhi tử của trùm hắc bạch lưỡng đạo E quốc, nhất là người thể hiện chỉ số thông minh và vũ lực cường đại như Dương Thiên Lôi, trong tương lai sẽ trở thành loại người như thế nào? Tuy rằng không thể bình luận, nhưng Trương phó thị trưởng lại biết, ở cùng một chỗ với loại người như thế này, đối với nữ nhân của hắn hầu như định trước không phải là hạnh phúc.

Sau khi Trương Nhã Tĩnh trở về phòng của mình, rút chiếc đĩa ghi hình lão ba của nàng mang về vào máy vi tính, mở đoạn ghi hình lấy được trên bãi biển vừa rồi. Dương Thiên Lôi căn bản hông ngờ tới bãi biển rộng lớn như vậy mà lại có camera theo dõi, đây là do tổ trọng án thị cục đồng thời phái ra một nhóm tới sở cảnh sát, cũng xuất động một tổ khác, trước tiên thu lại đoạn ghi hình của camera theo dõi bờ biển về.

Hình cảnh không có thanh âm, bởi vì nguyên nhân góc độ quay không tốt lắm, vì vậy hình ảnh không quá rõ ràng, thế nhưng tương đối mà nói, có thể phân biệt được thân ảnh quen thuộc.

Chỉ trong thời gian vài phút đồng hồ ngắn ngủi, trong phòng Trương Nhã Tĩnh liên tục phát ra tiếng thét chói tai, để lão ba của nàng vô cùng bất đắc dĩ gật đầu. Hắn đã sớm xem qua đoạn ghi hình kia, đương nhiên biết rõ vì sao Trương Nhã Tĩnh la hét như vậy.

Trương Nhã Tĩnh từ nhỏ đã có mộng tưởng làm cảnh sát, tuy rằng vừa mới tốt nghiệp trường đại học, thế nhưng thực lực trên phương diện đánh tự do, vật lộn, tán đả, cầm nã thủ, dù là nam thành viên bình thường cũng chưa chắc so sánh được, nàng vô cùng chấp nhận đối với phương diện công phu, hầu như đã tới trình độ si mê. Từ sau khi nàng tốt nghiệp trở về, trong phòng tập thể thao, đã không thể coi như phòng tập thể thao được nữa rồi, mà là phòng luyện công của nàng, xếp đầy các loại máy móc, bao cát, mỗi ngày đều phải rèn luyện hơn một giờ. Nếu như ai muốn coi nàng trở thành cảnh hoa tay trói gà không chặt, vậy thì sai lầm rồi, mười phần sai lầm.

Trương Nhã Tĩnh xem một lần lại một lần, trong đầu đều là hình ảnh mặc quần bơi, trong vài phút đồng hồ đã đánh ngã hơn hai mươi tên lưu manh, không ai địch nổi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ hưng phấn cuồng liệt, nắm tay và thân thể còn không ngừng huy vũ reo hò.

Cùng lúc này, trong căn cứ Ma Đô tại viện bảo tàng, hai đạo thân ảnh bịch bịch bịch bịch quyền đâm cước đá, đan xen cùng một chỗ. Lý Hàn Mai ăn mặc lộ liễu khiêu gợi dĩ nhiên đứng cùng với Dương Thiên Lôi, quanh thân thể nàng tản mát ra khí tức băng hàn nồng đậm, để không khí xung quanh đều trở nên lạnh liệt dị thường, đôi ngọc thủ giống như bong tuyết, ẩn chứa một cỗ năng lượng thuộc tính băng hàn, để công kích của nàng trở nên phi thường cường hãn, cuồng bạo!

Dương Thiên Lôi đã hóa phạm, chỉ đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể dĩ nhiên bị Lý Hàn Mai áp chế hoàn toàn.

Nhưng may mắn chính là, tốc độ phản ứng nhạy cảm và lý giải sâu sắc đối với võ học của Dương Thiên Lôi lại khiến Lý Hàn Mai không thể làm gì được hắn trong khoảng thời gian ngắn.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất chính là, Lý Hàn Mai chưa hoàn toàn thôi động toàn bộ năng lượng hàn băng trong cơ thể nàng, bằng không mà nói, Dương Thiên Lôi đối một chiêu với nàng lập tức phải nhe răng há miệng, phải dừng lại một chút điều chỉnh cánh tay cơ hồ cứng ngắc.

Sự thực đúng là như vậy, Dương Thiên Lôi đã phong ấn năng lượng bản nguyên, ý niệm và thần thức, đơn thuần trên phương diện vũ lực hoàn toàn không phải đối thủ của Lý Hàn Mai.

Thế nhưng Lý Hàn Mai không rõ ràng lắm, cho dù dưới tình huống hạ phong hoàn toàn như Dương Thiên Lôi hiện tại, nếu như thực sự muốn lấy tính mạng của nàng mà nói, Lý Hàn Mai cũng không thể chống cự.

Lực lượng tuyệt đối chỉ là yêu tố thứ nhất của vũ lực, không phải toàn bộ!

- Dừng! Dừng dừng dừng!

Thời điểm Dương Thiên Lôi bị buộc tới góc chết, vội vã lớn tiếng kêu lên, một cước sắc bén của Lý Hàn Mai ngừng lại ngay trước mắt Dương Thiên Lôi, nhãn thần băng lãnh nhìn thẳng vào Dương Thiên Lôi.

- Ách...

Dương Thiên Lôi vội vàng chuyển mặt qua bên cạnh.

Sau khi Lý Hàn Mai sửng sốt một chút, nhất thời ý thức được tư thế của chính mình rất có chuyện, nhìn bộ dáng chuyển mặt sang một bên của Dương Thiên Lôi, khóe miệng của nàng không thể phát hiện run lên một chút, chậm rãi thả bàn chân ngọc xuống.

- Điểm đến là thôi, năng lượng băng hàn của cô rất mạnh, tôi không phải đối thủ...

Dương Thiên Lôi nói:

- Như vậy được rồi sao? Đây đích thực là toàn bộ thực lực của tôi rồi!
- Kiểm tra thử một lần nữa, cấp bậc của cậu hẳn là đạt tới cấp năm rồi!

Lý Hàn Mai nói.

- Không cần, Dương lão đại ta còn cần có điểm tiền lương này sao? Cấp thấp vẫn tốt, miễn cho tổng bộ mạnh mẽ giao nhiệm vụ cho tôi. Tôi còn muốn tự tại vài năm, dù sao thực lực của tôi như thế nào, lão đại phân bộ cô biết là được rồi!

Dương Thiên Lôi đáp.

- Tùy tiện cậu!
- Mai tử, vừa rồi cô không dùng toàn lực sao?
- Dùng toàn lực? Vậy cậu hiện tại đã là băng côn rồi.

Lông mi đẹp của Lý Hàn Mai khẽ nhắc nói, bỗng nhiên nắm đấm thiểm điện vung lên, hướng về phía bao cát xa xa, dĩ nhiên xuất hiện một đạo quang mang băng lam, giống như lưỡi trượng, chém về phía bao cát.

Ầm ầm một tiếng, bao cát hầu như cứng rắn tương đương sắt thép dĩ nhiên bị phá vỡ, trong sát na ầm ầm một tiếng văng tung tóe, bởi vì tác dụng của năng lượng băng hàn, hơi nước xung quanh từng hạt cát dĩ nhiên ngưng tụ thành sương trắng.

Chỉ bất quá, sau khi Lý Hàn Mai phát sinh một kích này, sắc mặt lập tức chuyển thành trắng bệch, nói:

- Đây là một kích toàn lực của tôi! Chỉ là không tới thời khắc mấu chốt không thể vận dụng, bằng không sẽ không còn năng lực chiến đấu trong thời gian ngắn.
- Lợi hại!

Dương Thiên Lôi có điểm kinh ngạc và tán thán nói, cho dù là hắn cũng không hề nghĩ tới, cổ năng lượng cấp thấp trong cơ thể Lý Hàn Mai dĩ nhiên có thể phát huy được uy lực mạnh như vậy. Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, nếu như tại thời điểm chiến đấu với hắn, Lý Hàn Mai phát ra một chiêu này mà nói, hắn có khả năng không né tránh nổi. Điều này cũng để Dương Thiên Lôi minh bạch, người có siêu năng lực không phải nhỏ yếu như mình tưởng tượng.

- Bất quá tốc độ phản ứng của cậu rất tốt, thiếu chỉ là lực lượng! Tương lai... Chỉ cần có thể né tránh được một kích này của tôi, như vậy cậu sẽ mạnh hơn so với tôi! Ưu thế của nội gia quyền chính là nội lực hồn hậu, sức chiến đấu kéo dài. Mà người có siêu năng lực, sau khi mạnh mẽ phát ra công kích của bản thân sẽ gặp phải tình cảnh năng lượng hao hết, cần phải có thời gian không ít để khôi phục. Nói trắng ra là, giống như chơi game, sau khi phát động kỹ năng cần thời gian Cold dow, nhưng người như các cậu lại không giống như vậy.

Lý Hàn Mai nhìn vào Dương Thiên Lôi nói:

- Chính cậu xem tư liệu đi, tôi muốn khôi phục, cần một giờ, sau khi cậu xem tư liệu xong, chờ tôi một chút, mà nếu như trong thời gian một giờ tôi vẫn chưa đi ra mà nói, cậu có thể bấm chuông cửa gọi!
- Tu luyện bên ngoài không được sao?

Dương Thiên Lôi rất có ý tứ hỏi.

Dương Thiên Lôi đã “hóa phàm” lúc này đương nhiên không thể cảm ứng được tình huống bên trong phòng tu luyện, nhưng lần đầu tiên tới căn cứ, thần thức của hắn đã dò xét qua một lượt đối với toàn bộ căn cứ. Phòng tu luyện chuyên dụng của Lý Hàn Mai kỳ thực chính là phòng đóng băng dưới âm bốn năm mươi độ,

trong phòng có một hồ nước, trong hồ nước không phải nước đơn thuần, mà là một số tài liệu khiến nhiệt độ đóng băng giảm xuống rất nhiều, dưới nhiệt độ âm bốn năm mươi độ vẫn không hề đóng băng.

Nếu như Dương Thiên Lô đoán không sai mà nói, Lý Hàn Mai dự định trong nước lạnh để đẩy nhanh quá trình khôi phục năng lượng băng hàn trong cơ thể chính mình.

Hay là chính vì nguyên nhân như vậy, năng lượng băng hàn trong cơ thể Lý Hàn Mai mới có thể cấp thấp. nếu như Lý Hàn Mai ở trong thế giới băng tuyết, có năng lượng thuộc tính băng hàn thuần khiết mà nói, Dương Thiên Lô tin tưởng, nàng tất nhiên có thể hấp thu được càng nhiều năng lượng thuộc tính băng. Nhưng tiền đề là nàng không bị đông cứng mà chết. Nguyên nhân rất đơn giản, thân thể của Lý Hàn Mai chỉ hơi mạnh hơn một chút so với người bình thường, hơn nữa là trải qua rèn luyện quanh năm suốt tháng mới có thể khiến nàng hấp thu được năng lượng trong hoàn cảnh nhiệt độ âm bốn năm mươi độ.

Lấy năng lượng khoa học kỹ thuật hiện nay, tuy rằng có thể chế tạo được không gian lạnh hơn nữa, nhưng thân thể bình thường của Lý Hàn Mai không thể chịu đựng nổi.

Đây chính là sự khác nhau cơ bản giữa tu luyện giả và siêu năng lực giả. Siêu năng lực giả chính là do một loại năng lực nào đó thức tỉnh trong cơ thể và câu sinh được, nhưng loại năng lực này chỉ đơn thuần là năng lực, Lý Hàn Mai không thể thông qua loại năng lực này để rèn luyện thân thể. Hoàn toàn phát triển theo hướng truyền thống. Nhưng tu luyện giả lại lấy thân thể làm căn bản, rèn luyện thân thể và lĩnh ngộ chân lý thuộc tính năng lượng, do đó đề cao phẩm chất và đẳng cấp năng lượng của chính mình, đây hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Năng lực siêu tự nhiên, trong suy nghĩ của Dương Thiên Lô, hẳn là một loại tồn tại biến dị tính chất khi năng lượng thiên địa bị thiếu thốn.

- Khôi phục bên ngoài rất chậm, siêu năng lực giả đều cần phải có phòng tu luyện chuyên dụng của chính mình. tôi là năng lượng băng hàn, muốn khôi phục nhanh hơn, phải ở trong nước rất lạnh mới được, càng lạnh càng tốt, đương nhiên phải ở mức tôi có thể chịu đựng được.

Lý Hàn Mai giải thích nói.

Cũng hoàn toàn ăn khớp với suy đoán của Dương Thiên Lô.

- Hay là... Cậu trợ giúp tôi?

Bỗng nhiên Lý Hàn Mai nghĩ tới cái gì, nhìn vào Dương Thiên Lô hỏi.

- Tôi giúp cô? Giúp thế nào?

- Cậu là cao thủ nội gia quyền, dưới tác dụng của nội lực, các loại kháng tính của cơ thể rất cao. Có cậu trợ giúp mà nói... Tôi có thể khiến nhiệt độ hạ thấp hơn nhiều, tất nhiên hấp thu được năng lượng thuộc tính băng hàn càng mạnh! Nói không chừng... Tôi có thể đột phá tới cấp chín!

Trên khuôn mặt hơi trắng bệnh của Lý Hàn Mai lúc này dĩ nhiên hiện lên một tia hưng phấn khó phát hiện.

Cao thủ nội gia quyền, trong viện nghiên cứu siêu tự nhiên không có nhiều, tương đối mà nói là phi thường thiếu. Nguyên nhân quan trọng nhất chính là hiện tại cao thủ có thể thu được chân truyền nội gia quyền vốn rất nhiều, hơn nữa vũ lực của nội gia quyền so với siêu năng lực trên cơ bản kém hơn rất nhiều, vì vậy người có tư cách được viện nghiên cứu siêu tự nhiên thu nạp đã thiếu lại càng thiếu. Phân bộ Ma Đô cũng chỉ có một người mà thôi, hơn nữa còn là đại thúc trung niên, Lý Hàn Mai không thể và cũng không muốn tìm hắn hỗ trợ.

Nhưng Dương Thiên Lô không giống, tuy rằng cũng là nam, chỉ cần trợ giúp Lý Hàn Mai, sẽ không thể tránh né được ăn chút đậu hũ, thế nhưng về mặt tâm lý Lý Hàn Mai có thể tiếp thu, thứ nhất, tựa hồ Dương Thiên Lô không háo sắc, hơn nữa không có suy nghĩ gì đó đối với chính mình, bằng không tới tư thế chiến đấu của chính mình vừa rồi, Dương Thiên Lô đã không quay mặt đi chỗ khác. Thứ hai, tựa hồ Lý Hàn Mai căn bản không chán ghét Dương Thiên Lô, bằng không đã không lấy Dương Thiên Lô làm lá chắn, dạy dỗ Tống Hiểu Nam. Hơn nữa theo số lần tiếp xúc tăng mạnh, Lý Hàn Mai đối với Dương Thiên Lô có một loại cảm giác kỳ lạ để chính bản thân nàng cũng kỳ quái.

- Tôi có thể giúp cô nhất thời, nhưng không thể giúp cô cả đời. Điều này có ý nghĩa gì sao?

Dương Thiên Lôi nói:

- Tốt nhất cô nên tự mình tu luyện, tôi đi xem tư liệu!

Dương Thiên Lôi nhún vai, mỉm cười nhìn Lý Hàn Mai, đi về phía phòng tư liệu.

Thần tình Lý Hàn Mai vô cùng băng lãnh, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lôi, đối với thái độ của Dương Thiên Lôi tương đối bất mãn, sau khi khẽ nhún mày, bỗng nhiên nhìn vào bóng lưng của Dương Thiên Lôi, nói:

- Nhớ kỹ, một giờ sau gọi tôi!

- Được!

- Chuyện bản tiểu thư muốn làm, chưa từng không làm được! Hừ!

Lý Hàn Mai thầm nghĩ trong lòng, trực tiếp tiến vào trong phòng tu luyện của chính mình.

Tít tít tít... Trên bảng điều khiển nhiệt độ, điều chỉnh tới mức nhiệt độ cực hạn nàng hiện tại có thể chịu đựng, sau khi nhiệt độ giảm xuống còn âm bốn mươi sáu độ, tiến vào trong phòng tu luyện chuyên dụng của nàng, cho tới hiện nay nàng đều luôn luôn cởi trần tiến vào trong bể nước. Vì vậy, trong phòng ngoại trừ một chiếc khăn tắm trắng nõn ra, không còn bất cứ quần áo và đồ dùng hàng ngày nào khác. Vì vậy, sau khi cởi tất chân màu đen, váy ngắn, cùng với chiếc Tshirt nhỏ, nội y viền đen gợi cảm, lượng vải vóc trên người nàng hiện tại nghèo nàn tới thương cảm, toàn thân chỉ còn một chiếc quần vô cùng nhỏ bé và chiếc áo Tshirt đã nhỏ bé lại mỏng manh, hít vào một hơi thật sâu, cổ lấy dụng khí, chậm rãi bước vào trong bể nước lạnh thấu xương.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

746. Chương 759: Trên Dưới Chân Không

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 759: Trên dưới chân không

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Phòng tu luyện, Dương Thiên Lôi đưa vào chứng minh thân phận của chính mình, tiến vào hệ thống nhiệm vụ, một phần nội dung nhiệm vụ rất chi tiết hiện ra trước mặt hắn, sau khi tỉ mỉ xem qua một lượt, Dương Thiên Lôi chậm rãi nhắm hai mắt lại, suy tư hồi lâu, bắt đầu gõ cách cách nhập vào nội dung chính mình cần kiểm tra.

Nửa giờ sau, Dương Thiên Lôi đối với tình huống phân bố của toàn bộ thế lực hắc ám Ma Đô đã hiểu biết rõ ràng.

Đích xác theo như lời Lý Hàn Mai đã nói, tuy rằng nhiệm vụ này không có bất cứ tiền thưởng nào, thế nhưng lợi ích thu được tuyệt đối có thể so sánh với tiền thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ cấp SSS. Thế nhưng, cũng theo như lời Lý Hàn Mai đã nói, muốn hoàn thành nhiệm vụ này không phải là chuyện đơn giản, chí ít Dương Thiên Lôi hiện tại tuyệt đối không thể. Đây căn bản không phải dựa vào vũ lực tuyệt đối là có thể hoàn thành được, hơn nữa Dương Thiên Lôi tại trạng thái con người, vũ lực tuyệt đối cũng không đủ. Đương nhiên, nếu như vận dụng lực lượng siêu việt thể giới này mà nói, như vậy có thể không nhìn tất cả. Nhưng nếu Dương Thiên Lôi làm như vậy thì coi như hoàn toàn mất đi ý nghĩa hắn tiếp nhận nhiệm vụ này.

Hóa phàm, phải lấy thể xác và tinh thần của con người đi tiếp xúc, cảm ngộ, hoàn thành tất cả, cũng chỉ có như vậy mới có được thu hoạch tốt nhất.

- Xem ra phải tham gia đặc huấn rồi.

Sau khi Dương Thiên Lôi rời khỏi hệ thống, trầm nghĩ.

Hơn hai giờ sau.

Dương Thiên Lôi với toàn thân ẩm ướt, vẻ mặt phiền muộn ngồi trên vị trí lái phụ của chiếc Hummer. Lý Hàn Mai cũng ẩm ướt, nhưng toàn thân lại tỏ rõ vẻ phấn chấn tinh thần, thanh thanh sảng sảng, nhẹ nhàng khoan khoái tới mức độ âm ừ hát thành tiếng trong miệng. Chiếc váy ngắn thiếu vải bị Dương Thiên Lôi nổi giận ném vào trong nước, cùng với chiếc áo ngực hoa ren viền đen cũng vô cùng thiếu vải đều để trong một chiếc túi plastic, còn đang để ghế ngồi phía sau.

Lý Hàn Mai chỉ mặc chiếc váy ngắn giống hệt chiếc bị Dương Thiên Lôi ném vào trong nước và chiếc Tshirt nghèo vải tới thương cảm.

- Thế nào? Rất không muốn?

Lý Hàn Mai liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Cô không sợ chết?

Dương Thiên Lôi rất không vui vẻ liếc mắt nhìn lại Lý Hàn Mai, nhưng phải nhanh chóng chuyển dời ánh mắt, nói.

Không thể không nói, Lý Hàn Mai lúc này thực sự để bất cứ nam nhân nào cũng có điểm chịu không nổi.

Nữ nhân này căn bản không hề để ý tới rất nhiều địa phương bại lộ quá lớn mật, hiện tại không thể dùng bạo lộ để hình dung, phần bên dưới hoàn toàn trống không còn hoàn hảo, chỉ cần không chui vào trong váy của nàng, tự nhiên không thể nhìn thấy được thánh địa mềm mại kia, người không biết tự nhiên không có gì.

Nhưng phía trên thì sao đây? Chiếc áo ngực bó sát hai vú no đủ, dính sát vào nhau, hai điểm hằn lên trên chiếc áo ngực nhỏ bé thương cảm có thể nhìn thấy rõ ràng, loại kích thích như thế này...

Nhất là Dương Thiên Lôi cũng biết tình huống bên dưới chân không của cô nàng, loại cảm giác này, Dương Thiên Lôi không cách nào hình dung, cũng căn bản không muốn làm rõ ràng, vì sao cô nàng băng sơn lạnh lẽo Lý Hàn Mai tại “lớn mật” trước mặt chính mình như vậy!

Đã từng trong vườn vạn hoa, thân không dính hương chính là nguyên tắc tuân thủ nghiêm mật của Dương Thiên Lôi hiện tại, hơn nữa cũng là nguyên tắc khi không có biện pháp. Dưới tác dụng của đào hoa đại vận, cho dù Dương Thiên Lôi không muốn “hoa”, nhưng “hoa” vẫn tự động hội tụ bên cạnh hắn, Dương Thiên Lôi có thể làm chỉ là cố gắng để thân không dính hương mà thôi. Nguyên nhân hắn không đáp ứng Lý Hàn Mai là bởi vì nghĩ tới những tình cảnh có thể gặp phải, hơn nữa, quan trọng nhất là hắn hiện tại căn bản không có nội lực để giúp Lý Hàn Mai chống lạnh.

Nhưng Dương Thiên Lôi hoàn toàn không ngờ được, hơn một giờ trước, tại lúc hắn dựa theo lời căn dặn của Lý Hàn Mai ấn chuông cửa phòng tu luyện của nàng...

- Vào đi... Nhanh... Giúp tôi...

Chuông cửa vừa mới vang lên, dĩ nhiên nghe được tiếng xin giúp đỡ của Lý Hàn Mai, Dương Thiên Lôi nhíu mày, cánh cửa dĩ nhiên không khóa trong, trực tiếp mở ra. Trong nháy mắt tiến vào trong phòng tu luyện để Dương Thiên Lôi rùng mình một cái.

Băng hàn thấu xương!

Cho dù là Dương Thiên Lôi cũng không thể chịu đựng được, dù sao lúc này hắn cũng đã thu liễm năng lượng bản nguyên, ý niệm và thần thức, mà đây còn là nhiệt độ không khí trong phòng tu luyện, nhiệt độ trong nước càng thấp hơn.

Lý Hàn Mai chỉ lộ cái đầu, nhìn vào Dương Thiên Lôi, hàm răng va lập cập nói:

- Giúp... Tôi... Nhanh...

Dương Thiên Lôi biết, lúc này tất nhiên Lý Hàn Mai bằng vào một tia ý chí cuối cùng để chống đỡ, nhiệt độ trong bể nước hiện tại tuyệt đối đã vượt qua cực hạn năng có thể chịu đựng được.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lôi tự nhiên hiểu được Lý Hàn Mai cố ý, thế nhưng hành động “cố ý” này cũng quá mức kinh khủng đi, nếu như Dương Thiên Lôi không tới thì sao?

Hoặc là nói, nếu như Dương Thiên Lôi không đến sau đúng một giờ, hoặc hơi muộn một chút thì sao?

Không cần nghi ngờ, cho dù là siêu năng lực giả có năng lượng bằng hàn như Lý Hàn Mai cũng sẽ bị đông lạnh thành băng, triệt để xong đời.

Tuy rằng rất không nói được gì, nhưng đã tới tình trạng hiện tại, nếu Dương Thiên Lôi không giúp năng, hiển nhiên là không được.

Dương nhiên, không phải Dương Thiên Lôi giúp Lý Hàn Mai tu luyện, mà là lời năng từ trong bể nước ra ngoài.

Thế nhưng, để Dương Thiên Lôi vô cùng kinh khủng, tại thời điểm hần vừa mới tiến vào trong bể nước, thậm chí còn chưa tiến tới, chưa chạm tới người Lý Hàn Mai, nước lạnh thấu xương trong bể đã khiến hần cứng ngắc.

Hần hoàn toàn không có “nội lực”, cho dù thân thể đã trải qua một ít rèn luyện thì cũng làm sao chịu đựng nổi loại nhiệt độ như thế này?

Bể nước dài và rộng đều là mười mét, Lý Hàn Mai ở ngay tại trung ương bể nước, Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, loại trạng thái như thế này, chính mình còn chưa tới bên cạnh Lý Hàn Mai cũng đã bị đông lạnh thành băng.

Vô cùng bất đắc dĩ, mặc dù rất không tình nguyện, thế nhưng Dương Thiên Lôi không thể không bỏ đi phong ấn năng lượng bản nguyên của chính mình.

Chiến đấu, hần có thể lợi dụng thân thể cường hãn để che giấu, để Lý Hàn Mai căn bản không hề phát hiện ra hần là cao thủ nội gia không có nội lực.

Nhưng vào giờ khắc này, đơn thuần về mặt kháng lạnh của thân thể hần còn không mạnh bằng Lý Hàn Mai trường kỳ tu luyện trong nước lạnh.

Sau khi Dương Thiên Lôi giải phong ấn năng lượng, rất nhanh di chuyển trong mực nước bể vừa vặn tới cổ, chuyển tới bên cạnh Lý Hàn Mai, cầm lấy bàn tay của nàng, năng lượng bản nguyên chuyển hóa thành nội lực cấp thấp, cuộn cuộn không ngừng chuyển vào trong cơ thể của nàng.

Chỉ vài phút đồng hồ sau, đôi môi tím tái của Lý Hàn Mai dần dần khôi phục hồng nhuận, nửa giờ sau, Lý Hàn Mai tràn đầy tinh thần mở to hai mắt, bỗng nhiên ôm lấy Dương Thiên Lôi, bẹp một tiếng, liền hôn lên khuôn mặt hần.

Sau khi ăn đậu hũ của Dương Thiên Lôi, Lý Hàn Mai ngâm mình trong nước, rầm một tiếng liền chuyển động, trong miệng nói:

- Được rồi!

Sau đó bơi vào bờ.

Cô nàng này nha, tựa hồ căn bản không để ý năng lúc này ăn mặc có bao nhiêu thiếu vải, chỉ có một chiếc váy trạng thái chân không và chiếc áo ngực cực kỳ nhỏ, dĩ nhiên bơi ngay trước mặt Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi có điểm há hốc mồm, lại có điểm đại ra, càng khiến hần bốc cao lửa giận chính là, sau khi Lý Hàn Mai đắc ý bơi lên bờ, dĩ nhiên quay về phía hần cười to, chỉ vào hần, nói một câu:

- Ai bảo cậu không cởi cả y phục đã xuống nước rồi? Khó chịu sao...Ha ha...

Nhìn Lý Hàn Mai muốn tiến vào trong phòng thay quần áo, Dương Thiên Lôi ào một cái từ trong bể nước bắn lên, thân hình nhoáng cái đuổi theo phía sau Lý Hàn Mai.

- A!

Kỳ thực Lý Hàn Mai không phải không biết chính mình hiện tại ăn mặc có bao nhiêu gợi cảm, chỉ là nàng rõ ràng, mặc kệ như thế nào cũng không thể tránh được bị Dương Thiên Lôi nhìn thấy, cho nên không để ý tới mà thôi, coi như mặc áo tắm đi, cũng không có gì quá mức không chịu được. Thế nhưng hiện tại Dương Thiên Lôi bỗng nhiên lao tới, hành động này thực sự dọa tới mức nàng giật nảy mình, chẳng lẽ tên này nhìn như không có hứng thú đối với chính mình, hiện tại thấy bộ dáng của chính mình như vậy, bỗng nhiên thú huyết sôi trào?

May mà, Dương Thiên Lôi trực tiếp chạy qua bên cạnh nàng, căn bản không hề động chạm gì tới nàng, chỉ trong thời gian hai giây đồng hồ ngắn ngủi, Dương Thiên Lôi lại vọt ra, để Lý Hàn Mai tức giận tới nghiến răng ken két, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên xuất hiện với chiếc váy ngắn và nội y tơ tằm của nàng, đưa tay ném vào trong bể nước.

- Muốn ướt mọi người cùng ướt, ẩm ướt càng khỏe mạnh!

Dương Thiên Lôi trừng mắt nói với Lý Hàn Mai.

Thế nhưng, để Dương Thiên Lôi nghĩ không ra chính là, Lý Hàn Mai chỉ tức giận một chút, liền bĩu môi, không chút xấu hổ bước tới trước mặt Dương Thiên Lôi, trực tiếp cướp đi chiếc váy ngắn và nội y của chính mình, tiến vào trong phòng thay quần áo.

Thời điểm ra ngoài, để Dương Thiên Lôi tròn tròn mắt, cô nàng này dĩ nhiên cầm nội y tơ lụa màu đen và quần lót trong tay, trên dưới trống không ra trận.

- Đi vào trong vắt y phục một chút, chúng ta trở về!

- Về? Lẽ nào cô không giúp tôi?

Nghe được câu hỏi của Dương Thiên Lôi, để lông mày của Lý Hàn Mai hơi nhấc cao.

- Từ trước tới nay cô vẫn tùy tiện như vậy sao?

Dương Thiên Lôi liếc mắt nhìn vào bộ quần áo vừa thiếu vải lại không có gì bên trong của nàng.

Nghe được câu tuyệt đối khiêu khích điểm mấu chốt nữ nhân của Dương Thiên Lôi, Lý Hàn Mai dĩ nhiên không có một chút phản ứng nào, biểu tình bình tĩnh tới cực điểm, nói ra một câu khiến Dương Thiên Lôi phun máu:

- Cho tới bây giờ tôi chưa từng coi cậu là nam nhân!

Dương Thiên Lôi hít sâu một hơi, mạnh mẽ chịu đựng, một câu cũng không thoát ra khỏi miệng, hai tay buông thõng, không thêm nói lại.

Nhìn Dương Thiên Lôi không nói lại được câu nào, khóe miệng Lý Hàn Mai nhếch lên.

Không phải là nàng không coi Dương Thiên Lôi như một nam nhân, mà là nghĩ Dương Thiên Lôi không bình thường.

Trong lòng hấn, dung mạo và vóc người của nữ nhân chính là ân sủng của thượng đế, vì sao phải cất giấu?

Con người nàng vốn là như vậy, chỉ cần không phải thời điểm lên lớp, từ trước tới nay nàng luôn luôn lớn mật bại lộ. Nhưng dù là như vậy, cũng không đến mức bại lộ trên dưới đều trống không như hiện tại. Vì vậy lúc Dương Thiên Lôi tùy tiện trước mặt như vậy, hoàn toàn là bởi vì Dương Thiên Lôi tựa hồ không hề có bất cứ phản ứng nào đối với vẻ đẹp của nàng.

Đương nhiên, quan trọng nhất là do nàng đối với Dương Thiên Lôi có một loại cảm giác rất kỳ diệu, loại cảm giác này luôn có điểm để nàng muốn chơi giả làm thật.

Chỉ định hôn nhân của gia tộc là nỗi đau trong lòng của nàng. Không nói tới nàng đối với Tống Hiểu Nam không hề có bất cứ cảm tình gì, sau khi tiếp xúc, nàng nhiều hơn là chán ghét và phản cảm. Nàng không muốn phải khuất phục như vậy, thậm chí còn giao thể xác hoàn toàn chính chính của chính mình cho loại quần áo lụa là như Tống Hiểu Nam. Thế nhưng như vậy không có nghĩa là tùy tiện tìm một nam nhân nào đó liên yêu, liên lên giường.

Mà Dương Thiên Lô, vốn nàng không chán ghét. Sau khi tiếp xúc càng nhiều, lý giải càng nhiều, càng không đáng ghét.

Vì vậy, sau khi bị Dương Thiên Lô làm ướt nội y, nàng không kìm lòng được liền trống không ra trận.

Chỉ bất quá, để nàng âm thầm khó chịu chính là, Dương Thiên Lô vẫn không hề có bất cứ phản ứng kịch liệt nào như trước.

- Không tiễn tôi trở về?

Hơn mười phút sau, khi chiếc Hummer dừng lại trước cửa đại học Hoa Kiếm, đồng thời trực tiếp quẹo vào trong, Dương Thiên Lô hỏi.

- Tới trước nhà của tôi!

- Đi nhà cô làm gì? Y phục của tôi còn rất ẩm ướt!

- Qua đêm, có dám hay không?

Thần tình băng lãnh của Lý Hàn Mai mang theo một tia yêu mị nói.

- Không nên khiêu chiến điểm máu chốt của tôi!

- Sau khi hàn khí nhập thể, cần phải điều trị, nhà của tôi có nước thuốc trân quý, pha ngâm sẽ không lưu lại bất cứ ảnh hưởng không tốt nào. Thuận tiện hong khô y phục của cậu, sau đó cho cậu trở về!

Thanh âm của Lý Hàn Mai khôi phục bình thường, nói.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

747. Chương 760: Thiếu Phụ, A Di?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 760: Thiếu phụ, a di?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Không cần! Tôi chỉ lười vận dụng nội lực mà thôi, bằng không rất nhanh sẽ khô. Trước tiên đưa tôi trở về, nếu không để tôi xuống, tôi tự mình gọi xe trở về cũng được!

Dương Thiên Lô nói, trong lòng lại hung hăng nguyên rửa Lục Áp.

Dương Thiên Lô không phải thẳng ngực, nếu như đơn thuần bạo lộ cũng thôi, Dương Thiên Lô có thể coi như tính cách của Lý Hàn Mai như vậy, nhưng hiện tại thì sao?

Hiện tại đang là đêm khuya.

Trong biệt thự của Lý Hàn Mai, chỉ có nàng và bảo mẫu làm thuê của nàng.

Lúc này để Dương Thiên Lô tiến vào nhà nàng, đồng thời còn tắm rửa hong khô quần áo, tuy rằng lý do đầy đủ, nhưng hoặc nhiều hoặc ít đều vượt qua chút giới hạn, chí ít trong suy nghĩ của Dương Thiên Lô là như vậy. Nhưng cũng chỉ có thể làm bộ như không biết giới tuyến này, làm nhạt hóa.

Bằng không, tiếp tục phát hiện như vậy, đối với ai cũng không tốt.

Sau khi trầm mặc một lúc, dưới chân Lý Hàn Mai dầm phanh, tay lái xoay tròn cực nhanh, dĩ nhiên trực tiếp mạng mẽ xoay một góc một trăm tám mươi độ tại chỗ, bỗng nhiên gia tốc, chạy ra khỏi đại học Hoa Kiếm, hướng về phía Lam Phong quốc tế.

- Mai tử, cô làm gì?

Nhìn Lý Hàn Mai chỉ trong chốc lát đã đề cao tốc độ lên hơn 100km/h, đồng thời còn đang tiếp tục nhấn ga, Dương Thiên Lôi nhin không được hỏi.

- Tiết kiệm thời gian, tôi còn đang mặc quần áo ướt sũng đây!

Lý Hàn Mai nói.

- Ách... Cô đừng đưa tôi nữa, chính tôi tự về được rồi!

Dương Thiên Lôi không có ý tứ nói.

- Vài phút đồng hồ mà thôi.

Lộ trình bình thường mất hai mươi phút, Lý Hàn Mai chỉ dùng không tới năm phút đồng hồ đã chạy tới Lam Phong quốc tế, đồng thời lúc tới cửa, vẫn là một đường cong đẹp mắt, trực tiếp mở cửa xe, sau khi Dương Thiên Lôi xuống xe, lại chạy nhanh như bay.

Ngày thứ hai, nội bộ hệ thống công an chấn động lớn, một loạt quyết định điều động nhân viên trong hệ thống không có bất cứ dấu hiệu nào, trực tiếp ban bố, ngay cả một số người đang trong thời kỳ nghỉ phép cũng bị mạnh mẽ triệu hồi, đồng thời do tổ trọng án thị cục nắm giữ, triển khai hành động đối với các thể lực hắc ám Cảnh Sơn khu.

Cùng ngày, các lão đại đầu não của Thanh Long Hội tổ chức cuộc họp, nhanh chóng đưa ra đối sách, chia nhau ra hành động, đơn giản hạn chế phạm vi rung động tại Cảnh Sơn khu, ngay cả thương cân động cốt cũng không nói tới, đồng thời thông qua con đường của chính mình, lý giải nguyên nhân căn bản đối với lần rung động này, chuyển mục tiêu sang người Dương Thiên Lôi, công tử của trùm hắc bạch lương đạo E quốc Dương Quang, Dương Thiên Lôi.

Dương Quan, nếu như tại E quốc, hoặc là ba tỉnh miền đông bắc mà nói, đương nhiên không phải là Thanh Long Hội có thể chống lại, nhưng nơi này là Ma Đô, là căn cứ địa của Thanh Long Hội, động thổ trên đầu thái tuế gia, làm sao có thể ngậm bò hòn này.

Chỉ tại trong suy nghĩ của Thanh Long Hội, Dương Thiên Lôi làm như vậy là quá mức rồi. Nếu như ngay từ đầu Dương Thiên Lôi thông báo một tiếng cho Thanh Long Hội, Thanh Long Hội không hề ăn thiệt thòi gì đáng nói, tự nhiên sẽ cho hắn mặt mũi, sẽ không để Dương Thiên Lôi phải thiệt thòi, thế nhưng trực tiếp chọc lên trên tự xử lý chuyện này thì quá mức kiêu ngạo, quá mức không coi Thanh Long Hội ra gì rồi!

Đang trong lúc đầu sóng ngọn gió, tự nhiên Thanh Long Hội sẽ không có động tác gì, thế nhưng một khi cơn sóng gió trôi đi chính là lúc bọn họ tìm lại mặt mũi.

Chỉ bất quá, Thanh Long Hội căn bản không ngờ tới, điều này hoàn toàn là trò hay bản thân Dương Thiên Lôi đạo diễn mà thôi. Nếu như thực sự là nhi tử Dương Quang, Dương Thiên Lôi sao có khả năng làm như vậy? Trừ phi không muốn để Dương Thiên Lôi tiếp tục ở lại Ma Đô.

Nguyên bản dự định đêm đó hành động, nhưng bởi vì Dương Thiên Lôi đã quyết định tham gia đặc huấn, cuối cùng lựa chọn tạm thời ẩn nhẫn, tránh bức đối phương quá mức nặng nề.

Bảy ngày nghỉ trôi qua rất nhanh.

Trong lúc này, Trương Nhã Tĩnh đã liên tục gọi điện hỏi Dương Thiên Lôi có thời gian hay không, thế nhưng hoàn toàn bị Dương Thiên Lôi nói dối tới địa phương khác du ngoạn tránh thoát. Trên thực tế, mấy ngày tiếp theo, Dương Thiên Lôi, Lý Tuyết và Tống Hiếu Phân vẫn du ngoạn tại Ma Đô như cũ, chỉ bất quá ba người đều mang theo kính râm, hơi chút thay đổi hình tượng.

Hơn nữa, Dương Thiên Lôi cũng len lén vận dụng lực lượng một lần nữa, đồng thời tiêu hao rất nhiều năng lượng bản nguyên, dùng trên người Lý Tuyết.

Dựa vào người khác không bằng dựa vào mình.

Dương Thiên Lô không có khả năng lúc nào cũng bảo hộ bên người Lý Tuyết, mà hiện tại đã đắc tội với Thanh Long Hội, cộng thêm phải rời khỏi một thời gian tham gia đặc huấn, cũng chỉ có thể dựa vào bản thân Lý Tuyết. Mặc dù Lý Hàn Mai đã đáp ứng bảo hộ Lý Tuyết, thế nhưng vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao?

Chỉ bất quá, chuyện này chỉ có Dương Thiên Lô tự mình biết, ngay cả Lý Tuyết cũng không biết biến hóa của bản thân, nàng không hề cảm giác được chính mình có bất cứ sự khác nhau nào.

Ngày 1 tháng 10, trong các tân sinh tiến hành một loại hoạt động, trong lớp tranh cử cán bộ ban, lần đầu tiên đến đại học đón nhận người mới, tiệc tối văn nghệ đón nhận người mới các loại, ngoại trừ đại hội đón nhận người mới, Dương Thiên Lô hứa hẹn lấy thân phận đại biểu cho các sinh viên mới lên đài phát biểu, còn lại hoàn toàn yên lặng, hoạt động nào cũng không tham gia. Cũng tại thời điểm ngày 18 tháng 10 rời khỏi Ma Đô.

Chỉ nói với Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân là tổ chức yêu cầu phải tham gia một đợt huấn luyện, về phía các đồng học căn bản không cần phải để ý, để Lý Hàn Mai tới đối phó là được.

Sân bay.

Dương Thiên Lô ngồi trên chiếc máy bay bay tới Cáp Nhĩ Tân. Đây là lần đầu tiên Dương Thiên Lô ngồi máy bay, đối với hiện tại mà nói chính là phương tiện giao thông nhanh nhất. Tiếp viên hàng không không đẹp như trong truyền thuyết, xa xa không bằng được nữ nhân bên cạnh Dương Thiên Lô, chỉ có thể nói là đẹp hơn một bậc so với nữ tử bình thường mà thôi, nhưng đẹp hay không đối với Dương Thiên Lô không quan trọng, hắn không quan tâm, hắn chỉ muốn xác định về “truyền thuyết” trong trí nhớ mà thôi.

Đồng thời, là phương tiện giao thông nhanh nhất, nhưng ngay cả tốc độ của lô cừu cũng còn xa mới sánh bằng, càng không cần nói tới ngự kiếm phi hành.

Hành khách ngồi bên cạnh Dương Thiên Lô lại một lần nữa khiến hắn cảm thụ được sức mạnh cường hãn của đào hoa đại vận, dĩ nhiên là một mỹ nữ hàng thật giá thật. Hơn nữa tựa hồ cảm giác của mỹ nữ đối với Dương Thiên Lô siêu tốt, sau khi ngồi xuống không bao lâu liền bắt đầu nói chuyện phiếm với Dương Thiên Lô, chỉ trong thời gian hơn hai giờ bay, mỹ nữ này ngay cả nghỉ ngơi một chút cũng không, tựa hồ hăng hái bừng bừng theo sát Dương Thiên Lô nói chuyện liên tục, cho dù Dương Thiên Lô đã thiếu lời tới mức không biết phải nói như thế nào cũng không thể ngăn cản được.

Thời điểm xuống máy bay, mỹ nữ dĩ nhiên chủ động đưa phương thức liên hệ của chính mình cho Dương Thiên Lô, cũng yêu cầu Dương Thiên Lô cho nàng số điện thoại.

Dương Thiên Lô tùy tiện lấy một số điện thoại bất kỳ đối phó cho qua chuyện.

Đẹp trai, không phải là lỗi của hắn, mà là sai tại bản thân đẹp trai, còn có con mẹ nó đào hoa đại vận quần thân.

Rời khỏi sân bay, hai tay bắt sau đầu, Dương Thiên Lô căn bản không hề mang theo bất cứ hành lý gì, sau khi nhìn thấy cái tên của chính mình, trực tiếp tiến về phía người đón.

Để Dương Thiên Lô phi thường cảm thấy phiền muộn chính là, dĩ nhiên là mỹ nữ, duy nhất đáng ăn mừng chính là tuổi tác của mỹ nữ này có điểm lớn, nhìn qua là một thiếu phụ phong tình vạn chủng. Dương Thiên Lô kêu một tiếng a di còn miễn cưỡng có thể, dù sao Dương Thiên Lô cũng mới chỉ có mười tám tuổi mà thôi, mà thiếu phụ này, nhìn thế nào cũng thấy đã hơn ba mươi tuổi.

- A di, xin chào! Cháu là Dương Thiên Lô!

Dương Thiên Lô bước tới thiếu phụ giơ cao tấm biển ghi tên hắn, vừa cười vừa nói.

- Cậu?

Đối với xưng hô của Dương Thiên Lô, rõ ràng để lại trên mặt thiếu phụ này một tia không hài lòng:

- Là thủ hạ của Tiểu Mai?

- Đúng vậy!

- Tôi có già như vậy sao? Tôi là Đỗ Lâm San, gọi là Đỗ lão sư, hoặc là Đỗ tỷ, ok?

- Ách... Không phải là cô già, mà là cháu quá nhỏ. Cháu mới mười tám...

Dương Thiên Lôi có điểm xấu hổ nói.

- Tôi mới hơn ba mươi mà thôi! Lớn lên giống mười tám! Đi thôi!

Đỗ Lâm San trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lôi nói.

Dương Thiên Lôi có điểm không nói gì, nhún nhún vai, đi theo phía sau Đỗ Lâm San, rời khỏi sân bay.

Cũng là một chiếc xe Hummer màu đen, bắt quá trên xe lại tràn đầy bụi bặm, hiển nhiên là trải qua đường xa lặn lội tới sân bay.

- Biết lái xe sao?

Khi hai người bước tới trước xe, Đỗ Lâm San nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Hẳn là biết!

- Cái gì là “hẳn là biết”? Qua đây! Tôi sẽ dạy!

Đỗ Lâm San ném chìa khóa cho Dương Thiên Lôi, ngồi vào vị trí phó lái, thả lỏng chỗ ngồi xuống giống như băng phẳng, trực tiếp nằm dài, còn nhắm hai mắt lại, nói:

- Có hệ thống hướng dẫn, mở ra là được!

Dương Thiên Lôi rất thành thạo khởi động xe, tuy rằng chưa từng thử qua, nhưng đã nhìn thấy Lý Hàn Mai mở vài lần, loại thao tác cấp thấp này còn chưa làm khó được hẳn, nhưng hệ thống hướng dẫn thì hẳn chưa thấy Lý Hàn Mai dùng qua.

- Này... Đỗ lão sư, tôi chưa dùng hệ thống hướng dẫn bao giờ, cô giúp ta khởi động một chút!

- Ngủ ngốc! Chỉ một chút chuyện nhỏ này cũng muốn phá kỷ lục của Tiểu Mai?

Sau khi Đỗ Lâm San trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lôi, động thân cũng không buồn động, nhìn càng không nhìn, liền ấn vào một nút tại trung gian chỗ ngồi, dùng chân mở hệ thống hướng dẫn, càng làm Dương Thiên Lôi có điểm khiếp sợ chính là, thiếu phụ này dĩ nhiên dùng chân, thế nhưng hoàn toàn giống như dùng tay, dùng mắt nhìn, ba ba ba, vô cùng thành thạo đưa mục tiêu dẫn đường vào, đồng thời bắt đầu hướng dẫn.

- Đi thôi, không có chuyện gì đừng làm phiền tôi!

Đỗ Lâm San vẫn nhắm mắt như trước, rất bất mãn nói.

- Đi...

Dương Thiên Lôi khởi động, kéo số, nhấn ga, chuyển hương hướng, các phương diện phối hợp đều hoàn mỹ, duy nhất không được hoàn mỹ chính là, nhấn ga con mẹ nó quá lớn, trực tiếp oanh một cái thiếu chút nữa lao vọt vào lề đường.

- A... Cậu điên rồi à?

- Khụ khụ, không có ý tứ, sai lầm... Hoàn toàn sai lầm!

Dương Thiên Lôi xấu hổ nói, lần thứ hai cẩn thận từng chút khởi động, rời khỏi bãi đỗ xe.

Từ màn hình đường dẫn có thể nhìn được, dĩ nhiên là lộ trình hơn một nghìn km, dự tính thời gian chạy lên tới ba bốn mươi tiếng đồng hồ. Bởi vì có phần lớn đường xá là đường cực kỳ khó đi. Trách không được cần phải thông báo cho người phụ trách dẫn đường. Dương nhiên, vừa rồi thời điểm khởi động hệ thống hướng dẫn Dương Thiên Lôi cũng nhìn thấy được, đây không phải là hệ thống hướng dẫn bình thường, mà là chuyên dụng. Bằng không không có khả năng biểu hiện ra những đường nhỏ như vậy, cùng với địa phương mục tiêu bọn họ muốn đi.

Mục tiêu nằm trong rừng rậm nguyên thủy biên cảnh, phương viên trăm trăm căn bản không thể khỏi con người.

Lần đầu tiên lái xe, chỉ dùng thời gian vài phút đồng hồ, Dương Thiên Lôi liền hoàn toàn quen thuộc, tuy rằng lúc này chỉ là phàm nhân, thể nhưng năng lực phản ứng và phán đoán lại để hắn không ngừng đề cao tốc độ, sau khi lên đường cao tốc càng trực tiếp đẩy tốc độ lên tới hơn một trăm tám mươi km/h, về phần siêu tốc phạt tiền vân vân, hắn căn bản không hề quan tâm, cũng biết loại xe đặc thù này, cũng giống như chiếc xe của Lý Hàn Mai, căn bản không có khả năng bị phạt tiền như vừa nói.

Hơn hai giờ đã chạy được gần 400km, ra khỏi đường cao tốc, tiến vào trong đường núi, đi qua một thôn nhỏ lẻ loi, không ngừng tiến vào sâu, tuy rằng Dương Thiên Lôi đã giảm tốc độ rất nhiều, thể nhưng đường núi xóc nảy từ lâu để Đỗ Lâm San không tài nào ngủ nổi, thường xuyên liếc mắt nhìn sang Dương Thiên Lôi, có điểm kinh ngạc.

“Kỹ thuật của tiểu tử này thực sự rất tốt?”

Thời điểm khởi động xe rõ ràng không phải là tay chuyên, nhưng lúc này căn bản không hề nhìn ra được bất cứ vết tích của tay mới nào.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

748. Chương 761: Căn Cứ Đặc Huân!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 761: Căn cứ đặc huân!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đúng ngày Dương Thiên Lôi lái xe lên đường!

Cứ cách một khoảng thời gian thì Đỗ Lâm San đang nằm ngửa nghỉ ngơi lại ngồi dậy nhìn biểu tình của Dương Thiên Lôi, sau khi bảo đảm không có vấn đề gì mới tiếp tục nghỉ ngơi, dù cho xóc nảy dị thường nhưng tựa hồ không chịu chút ảnh hưởng.

Mấy giờ sau, chiếc xe Hummer lái vào rừng rậm thâm sơn không có người ở, con đường đã không thể gọi là đường nữa rồi, có xóc nảy, dốc đứng, nhỏ hẹp, nếu không phải chiếc xe Hummer đã qua cải tiến, căn bản không thể chạy nổi. Di chuyển trong tình trạng giao thông như thế, tốc độ chiếc xe vẫn bảo trì ở mức sáu đến bảy mươi mã lực một giờ, ánh mắt Dương Thiên Lôi cực kỳ nhàn nhã thưởng thức cảnh sắc rừng rậm nguyên thủy xung quanh, nhưng động tác điều khiển chiếc xe Hummer vẫn biến đổi rất nhanh.

Con mắt híp lại, trong chốc lát trộm nhìn Dương Thiên Lôi, Đỗ Lâm San có thể xác định, Dương Thiên Lôi có được thiên phú lái xe siêu cao, bằng không tuyệt đối không thể vừa điều khiển xe vừa nhàn nhã thưởng thức phong cảnh như vậy.

Đằng đằng hết trọn một ngày, ngoại trừ xe dừng lại để giải quyết các nhu cầu sinh lý ra thì chạy thẳng một mạch không hề dừng lại, hơn nữa toàn là Dương Thiên Lôi cầm lái, một hơi xông tới căn cứ huấn luyện bí mật sâu bên trong rừng rậm nguyên thủy.

Sau khi hai người xuống xe, tiếp tục đi bộ trong rừng rậm nửa giờ, rốt cục nhìn thấy một quần thể kiến trúc xanh biếc, từ xa nhìn lại so với màu xanh của rừng rậm căn bản không khác nhau chút nào.

- Đây chính là căn cứ đặc huấn, trong chu vi một trăm kilomet đều bị giám sát, đi theo tôi.

Đỗ Lâm San nhìn thoáng qua Dương Thiên Lôi không hề lộ vẻ mỗi mệ, nói.

- Đó là căn cứ sao?

- Đây chỉ là mặt ngoài mà mắt thường có thể nhìn thấy. Đi thôi! Đêm nay cho cậu thả lỏng một chút, ngày mai chính thức bắt đầu, cậu có thể căn cứ vào năng lực của mình, tùy ý lựa chọn một hoặc nhiều hạng mục huấn luyện tiến hành song song, hoàn thành đủ các hạng mục bắt buộc mới có thể tốt nghiệp. Tư liệu cụ thể cấp cho cậu sau.

- Được!

- Cần phải nhắc nhở cậu một chút, học viên được huấn luyện chỗ này có tới hơn ba ngàn người.

- Hơn ba ngàn?

Dương Thiên Lô kinh ngạc hỏi. Nhân viên sở nghiên cứu siêu nhiên không phải là vài trăm người sao? Chẳng lẽ mới thu nhận thêm?

- Ngậm miệng nghe là được!

Đỗ Lâm San trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô một cái rồi nói tiếp:

- Thành viên viện nghiên cứu siêu nhiên tính cả cậu được huấn luyện ở đây tổng cộng mười ba người, còn lại toàn bộ là tinh anh được lọc ra từ bộ đội đặc công của Hoa Hạ mới có tư cách đến đây huấn luyện. Vũ lực chính là một trong những hạng mục huấn luyện bắt buộc của cậu lần này, hơn nữa là tách biệt với các học viên đặc công, những kỹ năng khác thì huấn luyện chung với các họ.

- Khi cậu tốt nghiệp, có thể từ trong những học viên đặc công tốt nghiệp chọn lựa ra mười người trở thành trợ thủ của cậu. Làm gì, ở đâu, đều tùy cậu an bài. Những việc khác, đợi lát nữa sẽ phát tư liệu cho cậu, buổi tối cậu đọc kỹ sẽ hiểu.

- Được!

Hai người vừa đi vừa nói, nguyên bản nơi đây rõ ràng là rừng rậm, khi hai người đi vào lại là một hang động tách biệt, hình ảnh tựa như chậm chậm biến đổi, khiến Dương Thiên Lô không thể không bội phục loại thủ đoạn này, rất hiển nhiên đây không phải là công nghệ cao không thôi mà là có thêm nhân tố trận pháp dung hợp mới đạt được hiệu quả như vậy.

Đương nhiên, sở dĩ không cảm ứng được tình huống cụ thể, hoàn toàn là bởi vì Dương Thiên Lô đã thu liễm năng lực của mình mà thôi. Bằng không, cái loại sản phẩm kết hợp giữa công nghệ cao và trận pháp đơn giản này, còn chưa làm khó được hắn.

- Đây là lầu ký túc xá của cậu, số phòng 207, chìa khóa thì tìm người gác cổng lấy, tư liệu cậu cần đều ở trong phòng. Buổi tối quyết định xong học môn nào thì có thể gọi điện cho tôi, tôi sẽ an bài cho cậu.

- Số điện thoại của chị là...?

- Trong tư liệu có đó!

Đỗ Lâm San nói xong, liền trực tiếp lắc lắc kiêu đồn đầy đà bước đi, bộ dáng rõ ràng muốn nói cho Dương Thiên Lô một câu “A đi đến bây giờ vẫn ghi trong lòng đấy!”

- A di, tái kiến! A di, đa tạ!

Khiến cho Đỗ Lâm San thiếu chút nữa nhảy dựng lên là Dương Thiên Lô có vẻ như luôn luôn thành thật không ngờ hô với theo bóng lưng nàng, hoàn toàn không để cho Đỗ Lâm San có cơ hội bão nổi, nhanh như tia chớp lao về phía ký túc xá.

Khi đến chỗ người gác cổng, liền rất thuận lợi lấy được chìa khóa phòng của mình, hiển nhiên, tin tức về Dương Thiên Lô đã sớm nhập vào hệ thống của căn cứ huấn luyện.

Phòng 207, vốn Dương Thiên Lô tưởng rằng loại căn cứ huấn luyện tinh anh này, ký túc xá khẳng định so với trường học điều kiện tốt hơn rất nhiều, nhưng sau khi vào phòng thì phát hiện hoàn toàn không thể so sánh với trường học. Ưu điểm duy nhất đó là một người một phòng (thả hồ một mình), bên ngoài toàn bộ bao phủ một màu xanh biếc nhìn không thấy cái gì, nhưng bên trong lại phát hiện, phòng ốc này ít nhất đã

có mấy chục năm lịch sử, không được rộng rãi cho lắm, may mắn là toilet và các vật dụng sinh hoạt thường ngày coi như đầy đủ. Chăn đệm là chăn đệm bộ đội điển hình.

Nhìn thấy một quyển tư liệu đặt ngay ngắn trên bàn, Dương Thiên Lôi trực tiếp cầm lên.

Danh sách nội dung huấn luyện cấp SSS, đệ tử huấn luyện: Dương Thiên Lôi, giáo viên chủ nhiệm: Đỗ Lâm San. Dương Thiên Lôi nhìn đến mấy chữ này tức thì có chút không nói ra lời, thế nào mà không nghĩ tới giáo viên chủ nhiệm là Đỗ Lâm San? Sớm biết thế, lúc này không cố ý kêu lớn hai tiếng a di kia, tự gây nghiệt không thể sống, quả nhiên là có đạo lý.

Dưới tên của Đỗ Lâm San có viết một dãy số đặc thù. Hiển nhiên, đây là dãy số liên lạc chuyên dụng do Đỗ Lâm San tự mình viết. Thông thường điện thoại di động ở đây căn bản không có tín hiệu.

Tiếp theo sau, Dương Thiên Lôi bắt đầu đọc rất nhanh, ba mươi tư trang tư liệu toàn bộ xem hết chỉ trong hơn mười phút đồng hồ.

Hạng mục huấn luyện bao gồm bốn mươi hai mục, quả thực bao quát hết mọi lĩnh vực, tuy rằng Dương Thiên Lôi biết đây chân chính chưa phải là toàn bộ hạng mục huấn luyện, rất nhiều mục tùy vào thời điểm sẽ cải biến lại, nhưng dù vậy đối với học viên bình thường mà nói cũng phải tiêu phí rất nhiều tinh lực cùng thời gian, số lượng giáo viên của mỗi một hạng mục cũng không cố định, riêng mục vũ lực thôi đã có đến mười hai vị. Mà môn tinh hoa nhất đó là kỹ năng tác chiến.

- Kỷ lục chín tháng lẻ ba ngày, Lý Hàn Mai quả thật rất lợi hại!

Sau khi gấp tư liệu lại, Dương Thiên Lôi tự nhủ nói, nếu như học tập toàn bộ, không có tinh thần chịu khó chịu khổ cùng thiên phú siêu cường thì trong thời gian chín tháng bất kể như thế nào cũng không cách nào hoàn thành được. Hoàn thành trong kỳ hạn ba năm đã coi như không tệ rồi.

- Chỉ bất quá...

Khóe miệng Dương Thiên Lôi lộ ra một tia mỉm cười đắc ý, tuy rằng phức tạp hơn so với trong tưởng tượng thế nhưng hẳn có đủ tự tin dễ dàng phá vỡ kỷ lục của Lý Hàn Mai.

Bởi vì trí nhớ cùng ngộ tính của hắn, cũng sẽ không bởi vì “hóa phàm” mà có sự thay đổi.

Cầm lấy di động, Dương Thiên Lôi trực tiếp sử dụng đường kết nối đặc biệt, bấm số của Đỗ Lâm San.

Sau khi Đỗ Lâm San nghe Dương Thiên Lôi báo lại sáu môn học vừa vận phủ kín cả một ngày thì có chút cả kinh, tiểu tử này muốn phá kỷ lục của Lý Hàn Mai đến điên rồi sao? Hai môn buổi sáng, hai môn buổi chiều, hai môn buổi tối, mỗi môn hai giờ, cộng lại là mười hai tiếng, nói cách khác, Dương Thiên Lôi luôn luôn không ngừng học tập, vậy thì còn đâu thời gian ôn luyện? Cho dù hắn không ngủ đi chăng nữa, bằng cách nào có thể trong cùng một thời gian học được nhiều môn như vậy? Làm sao có thể chịu nổi a?

Càng làm cho Đỗ Lâm San hết nói nổi là toàn bộ lựa chọn của Dương Thiên Lôi là “phi vũ lực”

- Cậu chắc chắn?

Tuy rằng Đỗ Lâm San tương đối tức giận khi bị Dương Thiên Lôi gọi là a di nhưng vẫn nhịn không được hỏi lại một câu.

- Xác định rồi Đỗ tỷ!

Dương Thiên Lôi nói một cách nghiêm túc.

- Gọi Đỗ tỷ cũng đã muộn rồi!

Đỗ Lâm San hung hăng nói. Thân là người có siêu năng lực, cho dù là trong mười hai giáo viên, thực lực của nàng không phải là mạnh nhất, nhưng chỉ cần nàng muốn thì đảm bảo có thể khiến cho Dương Thiên Lôi trong lúc huấn luyện ăn đau khổ. Tư liệu cho thấy Dương Thiên Lôi chẳng qua là năng lực giả cấp hai, hơn nữa chỉ là cao thủ nội gia quyền mà thôi. Tuy rằng Lý Hàn Mai đã từng ám chỉ với nàng, năng lực thực tế của Dương Thiên Lôi mạnh hơn rất nhiều, nhưng mạnh hơn thì thế nào? Muốn giáo huấn Lý Hàn Mai thì hiện tại nàng chưa có năng lực đó, nhưng giáo huấn Dương Thiên Lôi thì rất dễ dàng.

- Sáu hạng mục này không có vấn đề, bất quá giá trị vũ lực cần phải xác định trước, ngày mai sau khi kết thúc buổi học, đến phòng huấn luyện.

- Có quy định này sao, Đồ tỷ?

- Lời của tôi chính là quy định, ý kiến lên thường!

- Không có! Vậy ngày mai gặp!

Dương Thiên Lô nói.

Hắn biết rõ cái kiểm tra vũ lực kia của Đồ Lâm San là như thế nào, đơn giản là muốn báo thù hai chữ “a di” kia, giáo huấn mình một chút mà thôi.

Nữ nhân đều là lòng dạ hẹp hòi, tuy rằng lời này không phải hoàn toàn chính xác nhưng đúng với 99% chị em phụ nữ, nhất là khi đụng chạm đến cảm kị của đối phương thì đã hẹp lại càng hẹp hơn.

Bất quá, loại chuyện nhỏ nhặt này Dương Thiên Lô không quan tâm nhiều lắm, chuyện hắn cần phải làm bây giờ đó là toàn tâm vùi đầu vào trong huấn luyện, tốt nghiệp với thời gian nhanh nhất.

Hắn không có quá nhiều thời gian để lè mè tại nơi này.

Chính thức thu liễm bản thân, bằng thân thể phạm nhân dung nhập vào trong xã hội này, mặc dù mới gần gũi hơn mười ngày, nhưng lại làm cho Dương Thiên Lô cảm nhận được loại trạng thái này mang đến một sự tiến bộ kinh người. Đương nhiên, nếu không phải bởi vì Lý Hàn Mai và Lý Tuyết mà bất đắc dĩ vận dụng năng lực hai lần, hắn cũng sẽ không phát hiện được, luồng ý niệm tinh thuần mãi mãi bất diệt kia không ngờ đã tăng trưởng một ít.

Phải biết rằng, vốn Dương Thiên Lô cho là luồng ý niệm này căn bản sẽ không tăng trưởng, bởi vì sau khi hắn quay về, tuy rằng năng lượng bốn nguyên liên tục tăng trưởng, nhưng luồng ý niệm tinh thuần này lại không xảy ra chút biến hóa nào, không tăng không giảm, tiêu hao bao nhiêu rồi sẽ khôi phục bấy nhiêu. Nhưng vài ngày hóa phạm gần gũi này, không ngờ lại bắt đầu tăng trưởng, chuyện này nói lên điều gì?

Dương Thiên Lô mơ hồ cảm thấy được, sự tăng trưởng này của ý niệm so với năng lượng bản nguyên càng quan trọng hơn.

Cho nên, hắn phải triệt triệt để để biến mình thành phạm nhân, chỉ có như thế mới khiến cho ý niệm tăng trưởng mau hơn.

Bởi vậy, hắn phải chân chân chính chính dung hòa vào cái xã hội cá lớn nuốt cá bé này, trở thành cường giả.

Cường giả phạm nhân chân chính, khiến cho những người ngăn trở, uy hiếp mình toàn bộ đều trở thành hòn đá kê chân trên con đường trở thành cường giả của mình.

Chỉ có leo lên đỉnh cao nhất, hắn mới có thể chính thức không chút vướng bận, làm một phạm nhân cao cao tại thượng.

Ngày đầu tiên, Dương Thiên Lô hoàn toàn chìm đắm vào trong huấn luyện, đối với giáo huấn của Đồ Lâm San hoàn toàn coi là một lần tôi luyện, cũng tiện thể cho nàng trút giận.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

749. Chương 762: Chọn Người!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 762: Chọn người!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chẳng qua là sau khi Đỗ Lâm San trút giận rồi lại phát hiện ra thực lực của Dương Thiên Lô ít nhất phải đến cấp năm, so với Lý Hàn Mai nói cao hơn tới ba cấp, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng.

Nhưng đây không phải là chuyện làm cho Đỗ Lâm San kinh ngạc nhất, Đỗ Lâm San nổi tiếng với tốc độ và phản ứng cực nhanh, tuy rằng thực lực cá nhân chỉ miễn cưỡng đạt tới cấp tám, nhưng trên phương diện sở trường của mình thì tuyệt đối là cao thủ đứng đầu. Thân làm một giáo viên đặc huấn, trọng yếu nhất là huấn luyện tốc độ cùng phản ứng của học viên. Vào lúc giáo huấn Dương Thiên Lô, nàng giật mình phát hiện tốc độ công kích và phòng ngự của Dương Thiên Lô hoàn toàn vượt xa tiêu chuẩn bình thường, căn bản không cần huấn luyện đã đạt đến tốc độ yêu cầu cần để tốt nghiệp, còn tốc độ phản ứng càng làm cho nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lấy công kích tuyệt luân cực nhanh của nàng, không ngờ Dương Thiên lại có thể ngay lập tức bày ra phòng ngự thích hợp nhất, cảm giác giống như lúc hấn lái xe trong rừng thể hiện ra, người xe hợp nhất, từng chiêu từng thức, tự nhiên như mây trôi nước chảy.

Tuy rằng mục đích giáo huấn đã đạt được, nhưng hoặc nhiều hoặc ít nàng cảm thấy Dương Thiên Lô chưa hề dốc hết toàn lực, tựa hồ như đang cố ý cho mình trút giận, nguyên nhân rất đơn giản, hấn quá thông dong, quá bình tĩnh đi... Chẳng qua Đỗ Lâm San không biết được, đây mới là sự khởi đầu cho các lần kinh ngạc hết lần này đến lần khác về sau của nàng.

Nàng đã từng làm một giáo viên chủ nhiệm huấn luyện ra một nhân vật truyền thuyết, Lý Hàn Mai, trong chín tháng lễ ba ngày, hoàn thành toàn bộ hạng mục đặc huấn, hơn nữa thành tích được xếp vào loại đứng đầu. Nhưng truyền thuyết này, không lâu sau đã bị một người phá vỡ, đó là Dương Thiên Lô do chính học trò Lý Hàn Mai của nàng tiến cử.

Thời gian ba tháng ngắn ngủi, Dương Thiên Lô đã hoàn thành hết các môn học của bộ môn vũ lực. Có thể kể ra như tri thức cơ bản về điều khiển các loại súng ống, các loại phương tiện giao thông, bao gồm máy bay dân dụng, máy bay trực thăng và máy bay chiến đấu. Ngoài ra còn có kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã, ám sát, nguy trang... Đặc biệt là nguy trang được Dương Thiên Lô nghiên cứu rất kỹ vì kỹ năng này có thể giúp cho mình tùy thời tùy chỗ trà trộn vào trong hầu hết các ngành nghề, hoặc cao tầng, hoặc tầng dưới chót, cũng sẽ không làm cho người ta nhìn ra bất kỳ sơ hở nào. Thêm nữa là các kỹ năng phá giải các loại hệ thống phòng ngự, theo dõi vân vân... Là những kỹ năng bắt buộc phải thành thạo.

Thời gian ba tháng, trên thực tế hấn chỉ dùng có hai tháng để học tập, một tháng còn lại hoàn toàn là ở trong phòng thí nghiệm, tiến hành kiểm tra thành tích để báo lên cho Đỗ Lâm San, thiếu phụ xinh đẹp này phải nói là được một phen kinh ngạc đến ngây người.

Khi hoàn thành xong tất cả chuyện này, khoảng cách đến kỳ nghỉ đông tết âm lịch chỉ còn một tháng.

Mà mục tiêu của Dương Thiên Lô đó là trong một tháng này, hoàn thành hết mười hai cuộc kiểm tra huấn luyện của mười hai siêu năng lực giả.

Dương Thiên Lô giảm thời gian nghỉ ngơi xuống còn ba tiếng. Mỗi ngày hấn chỉ ngủ ba tiếng, thời gian khác thì Đỗ Lâm San cùng mười hai giáo viên luân phiên đưa ra các bài tập đặc huấn, tốc độ, phản ứng, lực lượng, thể năng. Mỗi một giáo viên đều có phương thức kiểm tra cùng yêu cầu của riêng mình, đạt tới tiêu chuẩn đó là đủ tư cách. Khi Dương Thiên Lô liên tục huấn luyện đến ngày thứ hai mươi liền yêu cầu được kiểm tra, kết quả toàn bộ đạt tiêu chuẩn “xuất sắc”.

Chỉ có với một giáo viên nội gia quyền thực lực yếu nhất là khiến cho Dương Thiên Lô mất thêm năm ngày để cho hấn học được toàn bộ các chiêu thức cơ bản của các loại nội gia quyền lưu truyền ở Hoa Hạ hiện nay, quan trọng nhất là học thêm các môn võ có chiêu thức đồng dạng, bao gồm Judo, triệt quyền đạo, quyền thái, quyền anh, tán thủ, cầm nã vân vân...

Những kỹ năng đó đều là kỹ năng cần thiết cho sau này tùy lúc sử dụng để che giấu bản thân.

Ba tháng hai mươi lăm ngày, toàn bộ xuất sắc.

Dương Thiên Lô bằng thành tích khủng bố xô đổ kỷ lục Lý Hàn Mai duy trì mấy năm nay.

Gần bốn tháng, Đỗ Lâm San sớm đã quăng hai tiếng “a di” kia của Dương Thiên Lô ra khỏi đầu, mức độ thân thiết đối với Dương Thiên Lô hiện tại quả thực không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Tuy rằng nàng chỉ phụ trách xử lý tất cả thủ tục cho Dương Thiên Lô, chân chính đặc huấn nàng chỉ góp một phần nhỏ, nhưng vinh dự này lại thuộc về nàng, làm sao có thể không cao hứng cho được?

Tuy nhiên mười hai giáo viên siêu năng lực vẫn tiếp tục yêu cầu Dương Thiên Lô huấn luyện thêm nửa năm, bởi vì mặc dù Dương Thiên Lô đều đạt loại ưu các hạng mục huấn luyện của họ, nhưng còn có không gian tăng trưởng rất lớn, thời gian nửa năm, hoàn toàn có thể dễ dàng thêm một cấp bậc, nhưng Dương Thiên Lô lại khéo léo từ chối, chỉ đáp ứng khi nhân rồi sẽ tới huấn luyện, mới coi như là được nghỉ.

Tối ngày hôm sau, trại huấn luyện đặc công, sau khi toàn bộ hạng mục huấn luyện chấm dứt, trong cả ngàn đặc công sắp tốt nghiệp, đạt loại xuất sắc có một trăm người, được Đỗ Lâm San cùng mười mười hai giáo viên siêu năng lực tập trung lại với nhau.

Một trăm người xếp thành hai hàng, vô thanh vô tức, sừng sững bất động. Khí tức trên thân mỗi một người, tựa hồ hoàn toàn thu liễm, trầm tĩnh như núi, giống như một pho tượng không có sinh mạng.

Thế nhưng, khi Dương Thiên Lô chậm chậm đi tới, những người lính đặc chủng này tức thì như bảo kiếm xuất khỏi vỏ, khí tức của mỗi người trong nháy mắt trở nên cuồng bạo, ánh mắt như đao kiếm sắc bén nhìn về phía Dương Thiên Lô.

Dù là Dương Thiên Lô cũng cảm thấy một chút kinh hãi.

Một trăm tinh anh bộ đội đặc chủng, tập trung tại một chỗ, khí thế khổng lồ tản mát ra, không ngờ cường đại đến như thế.

Chỉ có điều, trong khoảnh khắc những ánh mắt này nhìn thấy Dương Thiên Lô thì xen lẫn một chút coi thường cùng thất vọng.

Bọn họ được thông báo rằng, hôm nay sẽ có người đến tuyển lựa ra mười người từ trong bọn họ, sau khi tốt nghiệp đi theo người ấy. Trừ điều này ra thì không có bất kỳ tin tức nào nữa. Dưới tình huống bình thường, có thể tới nơi này chọn người đều là nhân vật trọng yếu, hoặc là người nhà của nhân vật trọng yếu ở Hoa Hạ. Đối với viện nghiên cứu siêu nhiên, bọn họ cũng không rõ ràng lắm, vì vậy bọn họ thân là tinh anh trong bộ đội đặc chủng được tập trung đến nơi đây đều hi vọng người đến tuyển lựa mình là một đại nhân vật, chứ không phải là đi bảo vệ người nhà của họ, đó khác nào là giết gà dùng dao mổ trâu, đại tài tiểu dụng chứ!

Khi nhìn thấy Dương Thiên Lô, bọn họ hoàn toàn thất vọng rồi!

Chưa bao giờ thấy qua, hơn nữa tuổi nhỏ như vậy, há là đại nhân vật được? Rất hiển nhiên đã là một người con của đại nhân vật nào đó. Hơn nữa khiến cho bọn họ rất không ưa chính là, thiếu niên trước mắt này với bộ dáng đầu tóc chải chuốt, mặt đeo kính râm, xem qua rất giống dân ăn chơi, điển hình của bọn hoàn khổ.

Ai nguyện ý đi theo người như thế chứ? Không làm xằng làm bậy đã cảm ơn trời đất rồi, khỏi nói đến làm chuyện lớn lao gì.

Dương Thiên Lô cũng là hết cách, tuy rằng hắc ngậy ngốc ở nơi này bốn tháng, những người hắc gặp không phải rất nhiều, nhưng dù sao đó đều là các thành viên viện nghiên cứu siêu nhiên, còn các học viên bình thường hắc cơ hồ chẳng gặp một ai.

Thêm nữa nếu có người gặp qua hắc sau khi tham gia huấn luyện lại đến đây chọn người, sẽ khiến cho người khác hoài nghi. Đương nhiên, quan trọng nhất là bởi vì Dương Thiên Lô tiếp nhận nhiệm vụ hắc đạo, cho nên hắc mới chọn phương thức xuất tràng này, nếu đã là người của hắc, tất nhiên phải đi trên một con đường đặc biệt, một con đường dị thường hắc ám.

Khi Dương Thiên Lô càng lúc càng đến gần, khiến cho trăm tên tinh anh hơi chút kinh ngạc là Dương Thiên Lô tựa hồ đối với khí thế bọn họ liên hợp phát tán ra không có bất kỳ phản ứng nào.

Phải biết rằng, trước khi tham gia huấn luyện, bọn họ là tinh anh trong bộ đội đặc chủng, đều đã trải qua vô số trận chém giết, sống sót từ trong máu lửa, khí tức bọn họ phát ra, đừng nói liên hợp, chỉ riêng một

người thôi cũng đủ làm cho người thường cảm thấy sợ hãi từ nội tâm, còn nếu như liên hợp lại, tuyệt đối có thể làm cho người bình thường tái sắc, hai chân run rẩy, thậm chí cả dũng khí bước đi cũng không có.

Nhưng Dương Thiên Lô hoàn toàn không có phản ứng!

- Dương thiếu, đây là một trăm tinh anh chân chính trong bộ đội đặc chủng sắp tốt nghiệp. Đây là tư liệu về bọn họ, cậu có thể tùy ý lựa chọn mười người.

Đỗ Lâm San nhìn thấy bộ dáng dân chơi của Dương Thiên Lô trong lòng âm thầm buồn cười, nhưng không có biểu hiện ra, lớn tiếng nói.

- Tôi không thích ép buộc!

Khóe miệng Dương Thiên Lô mỉm cười nói một câu khiến cho mười hai giáo viên đều trở nên kinh ngạc.

- Đi theo tôi có bốn cái hại lớn. Một, không thể quang minh chính đại. Hai, vĩnh viễn không bao giờ nhận được hoa tươi hay tràng pháo tay chào mừng mà là sự sợ hãi mang đến cho người khác. Ba, rất huyết tính, rất bạo lực. Bốn, có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Được định trước là một cuộc sống trong bóng tối, nằm trên bàn chông, đi trên lưỡi dao.

Dương Thiên Lô nói năng một cách rất quyết đoán.

Thăng thần trực tiếp như thế, làm cho Đỗ Lâm San nhú mày nhìn hắn, những giáo viên khác cũng đồng dạng khó hiểu như vậy.

Nếu không thích bắt buộc, vậy tiểu tử ngươi không thể nói cái lợi sao? Há mồm ra là dọa người như vậy, cho dù ban đầu tự nguyện cũng sẽ bị hù dọa chạy mất.

Sự thật đúng là như thế, nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lô, tuyệt đại đa số ánh mắt đều mang vẻ khinh thường, nhưng cũng có một số, ánh mắt vốn xem thường lại bắn ra một tia ánh sáng nóng bỏng.

Dương Thiên Lô thu nhận toàn bộ ánh mắt của mọi người vào tầm mắt của mình, quả nhiên đúng như hắn dự liệu, có một số người trời sinh yêu thích loại cuộc sống phiêu lưu này.

Dương Thiên Lô mỉm cười, lấy hơi rồi nói tiếp:

- Đi theo tôi cũng có bốn cái lợi lớn. Một, tự do. Hai, có tiền. Ba, các người không chết, là huynh đệ của tôi, có nạn cùng chịu có phúc cùng hưởng; nếu các người chết, không cần quốc gia, tôi sẽ đích thân báo thù cho các người. Bốn, sau này các người sẽ biết, đi theo tôi, chính là quyết định anh minh nhất trong cuộc đời các người. Không quản các người có tin hay không, tôi tin là được rồi.

Những lời này của Dương Thiên Lô tương đối cuồng ngạo, trần trụi thể hiện ra sự tự tin điên cuồng của hắn. Quả nhiên, sau khi nghe hắn nói ra những lời này, tuyệt đại đa số ánh mắt nhìn về phía hắn, đều như đang nhìn thẳng ngu.

Còn trong những ánh mắt vốn đã phát ra một tia ánh sáng nóng bỏng, lại càng trở nên nóng hừng hực, nhưng kèm theo một chút hoài nghi.

Rốt cục, một người nhin không được gay gắt nói:

- Anh dựa vào cái gì để tự tin như vậy? Tôi chết rồi, anh có năng lực báo thù cho tôi sao?

- Anh ta có!

Dương Thiên Lô chưa kịp trả lời thì Đỗ Lâm San liền mỉm cười, cực kỳ thông dong nói thay.

- Cậu muốn kiểm tra không?

- Kiểm tra! Cái loại cuộc sống mà anh ta nói, tôi rất muốn, nhưng sự ngông cuồng của anh ta, tôi rất phẩm cảm. Để tôi xem, nếu anh ta có vốn để cuồng ngạo, tôi sẽ theo anh ta.

Người đặc công kia lạnh giọng nói. Đồng thời từ trong đội ngũ đi ra, khí tức cả người tỏa ra trầm trọng như núi, cũng không bởi vì sự ngông cuồng của Dương Thiên Lô mà ảnh hưởng đến tâm cảnh chiến đấu.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

750. Chương 763: Yêu Thế!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 763: Yêu thế!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tất cả tự do quan chiến!

Theo một tiếng ra lệnh của Đỗ Lâm San, “rầm” một tiếng, các tinh anh của bộ đội đặc chủng đang đứng thành hai hàng tức thì rất nhanh tách ra, tạo thành hình tròn vây quanh Dương Thiên Lôi cùng người lính đặc công khiêu chiến kia vào giữa, trong lòng mấy người lính đặc công này đều có chung một cảm giác hưng phấn.

Lúc này, bọn họ đã mơ hồ cảm thấy được Dương Thiên Lôi cực độ cuồng ngạo và tự phụ kia có lẽ thật sự có vốn để cuồng ngạo. Nếu không Đỗ Lâm San, vị thần trong lòng bọn họ cũng sẽ không phụ họa cho Dương Thiên Lôi.

Mà giờ khắc này, Dương Thiên Lôi vẫn duy trì bộ dáng bất cần đời của mình, thậm chí biểu cảm cũng không biến hóa chút nào, khóe miệng hơi cong lên, chiếc kính râm trên khuôn mặt kia cộng với mái đầu bóng bẩy làm cho hắn có một khí tức tà mị khó nói nên lời.

Người lính đặc chủng không nói lời dư thừa, chỉ có một cỗ chiến ý hùng hục đến từ máu và lửa, khi còn cách Dương Thiên Lôi ba thước, bỗng nhiên ánh mắt nhìn chăm chăm về phía chiếc kính râm của Dương Thiên Lôi, cùng lúc đó, một tiếng “vù” vang lên, một cước như tia chớp, tựa như tên bắn, mang theo kinh phong sắc bén, không chút hoa mỹ, bằng vào tốc độ và lực lượng, đã về phía Dương Thiên Lôi.

Đá vòng cầu, đây là một chiêu vô cùng đơn giản, thường xuyên xuất hiện trong phim ảnh, đừng nói là bộ đội đặc chủng, người thường cũng biết, tùy tiện một tiểu hài tử yêu thích võ thuật cũng có thể làm được, nhưng một cước này vừa đá ra, liền được các lính đặc chủng vây xem kêu lên một tiếng “hay”, trong lòng mỗi người đều đang tán thưởng, Trần Hồng Bình mệnh danh “thối vương” đích xác danh xứng với thực, không giống bình thường, cũng là đá vòng cầu, nhưng lực lượng cùng tốc độ hấn phát ra, thì bọn họ tuyệt đối không thể làm được.

Nhưng mà khiến cho mọi người không ngờ được, Dương Thiên Lôi mắt thấy sắp bị đá trúng, lại bằng một tốc độ nhanh đến tuyệt luân dễ dàng tránh được.

Thối vương Trần Hồng Bình một cước không trúng, tức thì toàn thân giống như biến thành lò xo, hai chân “ba ba ba” thì triển liên hoàn cước. Mà Dương Thiên Lôi vậy mà thủy chung trong chu vi ba thước tránh né dễ dàng, khiến cho công kích vô cùng sắc bén của Trần Hồng Bình toàn bộ thất bại.

- Khinh thường tôi sao?

Khi Trần Hồng Bình lại thất bại một lần nữa, hai người tách ra xa nhau ba thước, hắn ngừng lại, lạnh giọng nói với Dương Thiên Lôi. Hiển nhiên đối với việc Dương Thiên Lôi chỉ tránh né không tấn công rất bất mãn.

- Khởi động một chút! Bắt đầu đi!

Dương Thiên Lôi nói, nhún vai, hai chân rốt cục tách ra một chút, bày ra tư thế cách đấu.

Trần Hồng Bình gầm lên một tiếng, đồng dạng là một chiêu đá vòng cầu, nhưng lần này hắn gia tăng tốc độ cùng lực lượng đến cực hạn, hắn không tin Dương Thiên Lôi còn có thể tránh được.

Đích xác Dương Thiên Lôi không tránh thoát được, bởi vì hắn không tránh, mà trong nháy mắt Trần Hồng Bình ra chân liền thì triển ra một chiêu giống hệt.

Đi sau mà đến trước!

Tốc độ nhanh hơn, lực lượng mạnh hơn, hơn nữa chính diện đối chân với Trần Hồng Binh.

Thịch...

Trần Hồng Binh liên tiếp lui về sau, nhưng Dương Thiên Lôi lại ép sát không rời, hai chân của hắn bằng công kích càng cuồng bạo, càng sắc bén hơn đánh về phía Trần Hồng Binh.

Trong phút chốc, mặc dù Trần Hồng Binh không thua, nhưng hoàn toàn bị Dương Thiên Lôi áp chế, không ngừng lui về phía sau.

Hắn được xưng là thối vương, giờ khắc này không ngờ hai chân hoàn toàn không đủ dùng, phải sử dụng đến cả cánh tay để phòng ngự. Sau khi liên tục lui về sau gần mười thước, thấy Trần Hồng Binh đã có ý nhận thua, Dương Thiên Lôi quyết định dứt điểm, quát lên một tiếng, trong nháy mắt lộn một vòng ba trăm sáu mươi độ trực tiếp đá bay Trần Hồng Binh té trên mặt đất, ngay sau đó khi đối phương còn chưa kịp đứng lên, nhảy lên người lấy đầu gối đè chặt, oanh một tiếng, một quyền đâm xuống ngay bên cạnh đầu Trần Hồng Binh.

Cả nắm tay chìm sâu vào mặt đất!

- Còn muốn tiếp tục không?

Dương Thiên Lôi nói lỏng đầu gối trên người Trần Hồng Binh ra, rất bình thản nói, hắn giờ phút này không hề có một chút cuồng ngạo như vừa rồi.

- Tôi theo anh!

Trần Hồng Binh đỏ bừng cả khuôn mặt nhưng vẫn trầm giọng nói. Trên thực tế tất cả mọi người đều hiểu rõ, Dương Thiên Lôi căn bản không cần ra một quyền đe dọa kia, riêng đầu gối đè xuống cũng đủ làm Trần Hồng Binh trọng thương, chỉ có điều hắn đã khống chế lực lượng vừa đủ làm cho Trần Hồng Binh không thể đứng lên mà thôi.

Một quyền kia là dùng để uy hếp tất cả mọi người ở đây!

- Còn có ai không? Chỉ cần mười người, nếu vượt quá thì lấy mười người xung phong đầu tiên.

Đúng lúc này, Đỗ Lâm San thay Dương Thiên Lôi nói.

- Tôi!

- Tôi!

Thanh âm Đỗ Lâm San chưa dứt thì đã có sáu người liên tiếp nhảy ra, đó vốn là những gia hỏa bị hấp dẫn bởi những “cái hại” mà Dương Thiên Lôi nói ra.

- Tổng cộng là bảy, thiếu ba. Còn ai nữa không?

Chờ trong giây lát, lại có ba người hơi chút do dự đứng dậy.

Sau khi tuyển ra được mười người, Đỗ Lâm San trực tiếp đưa Dương Thiên Lôi rời đi, sau khi bọn họ tốt nghiệp, sẽ đến Ma Đô trình diện. Sau tết âm lịch nửa tháng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra là có thể tập trung đông đủ.

- Tiểu Lôi Lôi, vì sao cậu không chọn mười người ưu tú nhất?

Dương Thiên Lôi lái xe, còn vị thiếu phụ phong tình Đỗ Lâm San bằng một loại thanh âm mỉa người, nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Nãi nãi à, ưu tú nhất không nhất định là thích hợp nhất. Chỉ những người yêu thích cuộc sống như thế mới có thể tỏa ra ánh sáng rực rỡ nhất.

- Nãi nãi này nãi nãi nọ, cậu thích nãi nãi như vậy sao? Ở đây chỉ có hai chúng ta, có muốn thử không? (nãi còn có nghĩa là chỉ hai cái bầu sữa)

- Vợ người ta không thể dâm loạn. Vẫn là miễn đi, ca còn là xử nam đó!

Dương Thiên Lôi rất thờ ơ nói.

Qua mấy tháng, quan hệ giữa hai người đã thăng cấp đến một mức độ cực kỳ hoang đường. Cái sức quyến rũ mị hoặc chết người này của Đỗ Lâm San không biết phải dùng từ nào để hình dung, Dương Thiên Lôi mỗi lần nghe đến ba chữ "Tiểu Lôi Lôi" thôi là bị kích thích đến phát điên. Cho nên, thủ đoạn phản kích sắc bén nhất, đó là thăng cấp vai vế cho Đỗ Lâm San từ hàng a di lên nãi nãi.

Nhưng lại không nghĩ rằng kêu như thế lại khiến cho Đỗ Lâm San nói ra một câu làm Dương Thiên Lôi muốn xị máu mũi. May mà, Dương Thiên Lôi biết Đỗ Lâm San là đang trêu chọc câu dẫn mình.

- Thật sao? Thế thì Tiểu Mai còn là khuê nữ sao?

- Tôi còn zin cùng Mai tỷ có quan hệ gì chứ? Chị ấy là vị hôn thê của người khác!

Dương Thiên Lôi bắt cần nói.

- Ngưng! Hôn thê chó má gì chứ, muốn gả thì đã gả rồi, Tiểu Mai muốn gì, tôi còn không biết sao?

- Chị với Mai tỷ có quan hệ gì?

- Từng là chị dâu, bây giờ là chị em tốt.

- Ly hôn sao?

- Nếu là ly hôn thì đã tốt.

Hai người bất tri bất giác nói đến chuyện của Đỗ Lâm San, không ngờ ánh mắt của nàng mờ đi, không đợi Dương Thiên Lôi đặt câu hỏi đã nói tiếp:

- Vốn ta quen đường huynh của Tiểu Mai là thông qua người khác giới thiệu, chúng ta cảm thấy hợp nhau nên kết hôn. Kết hôn chưa được một tháng thì anh ta qua đời. Khi đó tôi mới hai mươi bốn tuổi. Hai năm sau, lại quen một người rồi kết hôn, không đến mười ngày, lại qua đời. Từ đó về sau, tôi không dám kết hôn nữa.

- Ách... Nguyên nhân là gì?

Dương Thiên Lôi không nghĩ tới Đỗ Lâm San lúc nào cũng tươi vui không ngờ lại có chuyện kỳ quái như thế.

- Đường huynh của Tiểu Mai qua đời rồi, tôi liền từ người thường biến thành siêu năng lực giả. Người chồng thứ hai chết đi, siêu năng lực của tôi càng trở nên cường đại hơn.

- Không phải như thế chứ?

Lời nói của Đỗ Lâm San nhất thời làm cho Dương Thiên Lôi liên tưởng tới một chuyện nhưng ngay lập tức bị hắt phủ nhận, bởi vì vẻ mặt hiện tại của Đỗ Lâm San, đủ để nói lên, nàng căn bản là vô tâm, tuyệt không phải là sử dụng công pháp song tu ác độc.

- Sự thật chính là như thế. Sau khi chung chăn gối với tôi thì bỗng nhiên phát bệnh vô cớ, thân thể càng ngày càng suy yếu, kiên trì được một tháng thì qua khỏi. Lần đầu tiên thì tôi không biết được nguyên nhân, nhưng đến người thứ hai thì... Hai người bọn họ cơ hồ đều chết cùng một kiểu, hơn nữa người sau chết nhanh hơn người trước.

- Haizzz

Dương Thiên Lôi có chút đồng cảm nhìn Đỗ Lâm San, cũng không biết nên nói cái gì.

- Ánh mắt của cậu là có ý gì? Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng tôi thực sự muốn thịt cậu sao? Tôi chẳng qua là bị kích thích ảnh hưởng, nhịn không được trêu cậu mà thôi. Hai người trước, tôi đã chịu quá nhiều đau khổ rồi... Không, tôi không phải là có ý này. Tôi chỉ cảm thấy rằng cậu rất đáng thương... Bất quá...

- Bất quá cái gì?

Dương Thiên Lôi trêu chọc nói:

- Không phải chị nói nếu làm càng nhiều, chẳng phải năng lực sẽ càng mạnh sao?

- Phi! Tôi mà thêm à!

- Tùy tiện nói thôi, đừng để ý... Chị không tìm người giúp tra rõ ngọn nguồn sao?

- Có thể kiểm tra đã kiểm tra hết rồi. Viện nghiên cứu chúng ta cũng đã xếp vào phạm vi nghiên cứu, không có biện pháp nào. Chỉ có mấy lão gia hỏa tu đạo nói tôi là yêu thể trời sinh, nếu không phải bây giờ là thời hiện đại thì đã bị diệt sát rồi, đều là lời nó bậy, không nói đến nữa.

- Tôi nhớ ra rồi.

Dương Thiên Lô đột nhiên nói.

- Nhớ ra cái gì?

- Bản thân tôi có một loại công phu, nói không chừng đối với chị hữu dụng, có muốn thử hay không?

Dương Thiên Lô khi nghe Đỗ Lâm San kể ra tình huống kỳ lạ của mình xong thì không chút do dự phóng xuất tâm thần của mình. Dù sao, đối với vị thiếu phụ phong tình Đỗ Lâm San này, hắn vẫn rất có hảo cảm, ít nhất đối với hắn không tệ. Loại chuyện này, nếu có năng lực hỗ trợ tự nhiên phải giúp.

- Nội gia quyền sao?

- Không phải!

Dương Thiên Lô nói.

- Nhưng hắn là hữu dụng đối với chị. Tình huống cụ thể tôi không thể giải thích được, cao nhân tôi gặp đã nói với tôi tình huống tương tự như của chị.

- Thật sao?

- Uh! Tôi dạy cho chị!

Dương Thiên Lô liền dừng xe. Sau khi hai người xuống xe, Dương Thiên Lô bảo Đỗ Lâm San trực tiếp ngồi xếp bằng dưới đất, còn hắn thì ngồi đối diện Đỗ Lâm San, bàn tay hai người chạm vào nhau. Tuy rằng như thế sẽ bại lộ thực lực của mình, nhưng Dương Thiên Lô vẫn làm, khi “nội lực” hùng hồn của hắn liên tục tràn vào đan điền của Đỗ Lâm San, đồng thời dẫn dắt năng lượng phong thuộc tính trong cơ thể Đỗ Lâm San bắt đầu vận chuyển, song song nhắc nhở Đỗ Lâm San thả lỏng, chậm rãi tiếp thụ yếu quyết công pháp.

Trên thực tế, cái gọi là công pháp của Dương Thiên Lô chẳng qua là phương pháp vận hành chân khí mà thôi, hoàn toàn là lừa gạt Đỗ Lâm San, lúc tâm thần dò xét dị thường trong cơ thể Đỗ Lâm San, hắn đã hiểu ra nguyên nhân, đó chính là đan điền của nàng cùng nơi đó của phụ nữ trời sinh có kinh mạch tương liên, mà còn là toàn bộ thông suốt, nếu chỉ đơn giản như vậy còn chưa đến mức khiến nàng cắn nuốt tinh nguyên sinh mệnh của nam nhân, mà là do tiềm chất siêu năng giả của nàng, tinh thần lực so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều, cho nên khi làm cái loại chuyện kia, tinh khí thần đầu nhập, dưới tình huống tâm thần hợp nhất sẽ sản sinh ra một lực lượng mỏng manh, bắt đầu hấp thu tinh nguyên sinh mệnh của nam nhân.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

751. Chương 764: Trở Về!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 764: Trở về!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tốt lắm! Sau khi chịu đựng theo quỹ tích tôi vừa mới chỉ dẫn thúc dục năng lượng của mình tuần hoàn trong cơ thể, tôi đa vài tháng là có thể khôi phục bình thường.

Dương Thiên Lôi nói.

Đỗ Lâm San đỏ bừng cả khuôn mặt, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc chăm chú nhìn Dương Thiên Lôi nói:

- Thật vậy sao?

Luồng năng lượng âm áp này của Dương Thiên Lôi có một đại bộ phận dừng ở đan điền cùng với bộ phận mà ai cũng biết là gì ấy, tuy rằng không biết Dương Thiên Lôi làm gì, nhưng Đỗ Lâm San ba chục tuổi như lang như hổ, vả lại hơn hai năm rồi không được mưa móc gì tức thì động xuân tâm, cả người khô nóng, may mắn Dương Thiên Lôi vẫn luôn liên tục chỉ dẫn năng lượng lộ tuyến vận hành cho nên cũng không khiến nàng quên mất.

- Chị thử nhìn xem, năng lượng trong đan điền của chị có còn vận chuyển đến chỗ đó không?

- Chỗ nào cơ?

- Cái chỗ mà nam nhân không có ấy, ví dụ như hội âm (vùng giữa hậu môn và âm hộ), cái tử gì đó... Chị hiểu chứ...

Dương Thiên Lôi có chút xấu hổ nói, nhất là cảm giác được thần thái Đỗ Lâm San nhìn vào mắt mình, phi thường mờ ám.

Nghe thế Đỗ Lâm San vội vàng thúc dục năng lượng, khiến cho nàng kinh hỉ là, nguyên bản năng lượng ở đan điền cùng chỗ đó tựa hồ tùy ý du dương, giờ khắc này, không ngờ không thể vận hành đến chỗ đó nữa, chỉ còn vận chuyển ở đan điền và trong kinh mạch.

- Chỉ cần tu luyện theo chỉ dẫn của tôi, mấy tháng sau sẽ không có bất cứ vấn đề nào nữa. Hiện tại là do nội lực của tôi hỗ trợ, tạm thời ngăn cách mà thôi.

- Đây rốt cuộc là như thế nào? Tiểu Lôi Lôi, nói cho tôi một tí xiu đi, yên tâm, hiện tại tôi đã biết cậu ẩn tàng thực lực, đảm bảo sẽ không tiết lộ với người khác.

Đỗ Lâm San đứng dậy, nắm lấy tay Dương Thiên Lôi, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Dương Thiên Lôi nói.

- Khụ khụ... Chị đừng kè sát như vậy, chúng ta lên xe, vừa đi vừa nói.

- Sao vậy, thẹn thùng à? Đúng là tiểu xử nam!

Sau khi Đỗ Lâm San vút cho Dương Thiên Lôi một ánh nhìn tràn ngập quyền rũ liền đứng dậy bước lên xe.

- Nói đi.

- Chị xác thật là 'yêu thể', các trường hợp bạch hổ khắc phu mà ngày xưa hay nói cùng với tình huống của chị cực kỳ tương tự, giữa những người bạch hổ, đa số đều có tình trạng cơ thể không khác gì chị, trời sinh yêu mạch khiến đan điền cùng chỗ đó tương liên, chỉ có điều chị so với những người đó bá đạo hơn rất nhiều bởi vì tiềm chất siêu năng lực giả và tinh thần lực quá mạnh của chị. Người chồng thứ nhất chống đỡ chưa đến một tháng đã bị chị hút khô tinh nguyên sinh mệnh, cộng thêm chị biến thành siêu năng lực giả, có cỗ năng lượng này, thời gian mà người chồng thứ hai chống đỡ hẳn nhiên ngắn hơn nhiều, bởi vì tốc độ hấp thu của chị đã nhanh hơn... Kỳ thật nguyên nhân chỉ đơn giản như vậy.

Dương Thiên Lôi giải thích.

- Bạch hổ sao... Nhưng tôi không phải là bạch hổ, tôi có...

Đỗ Lâm San nói được một nửa bỗng ý thức được mình hiểu lệch lạc ý của Dương Thiên Lôi, vội vàng dừng lại.

(Giải thích : Bạch hổ ở đây không phải là hổ trắng mà là chỉ một cung tử vi trong bói toán, nó mang nhiều ý nghĩa trong các quan hệ gia đình nhưng chủ yếu là xấu. Trong quan hệ phu thê thì những người thuộc cung bạch hổ này thường khắc chết chồng/vợ, phải lấy người bị què, đui mới tránh được. Đến đoạn Lâm

San nói không phải bạch hổ thì nó lại mang một ý khác. Bạch là trắng, hổ là chỉ những khe rãnh có mồm hếch lên. Khe mà trắng quá là thì là khe không có gì che phủ. Đồng thời bạch hổ cũng là chỉ phụ nữ không có lông tại bộ phận ai cũng biết là gì ấy. IF YOU KNOW WHAT I MEAN!)

Gần bốn tháng điên cuồng đặc huấn, Dương Thiên Lôi thu được rất nhiều lợi ích, đặc biệt là luồng ý niệm tinh thuần kia, liên tục tăng trưởng không ngừng nghỉ.

Dương nhiên, còn có một loại lợi ích, đó là lạc thú của phạm nhân.

Tuy rằng đợt huấn luyện này cũng không thể giúp hắn gia tăng thêm được bao nhiêu vũ lực, nhưng lại làm cho hắn hiểu được cách làm tốt một phạm nhân vĩ đại, có khát vọng, có lý tưởng, có tình thú.

Thời gian bốn tháng, Dương Thiên Lôi hoàn toàn ở trong tình trạng phong bế, di động bình thường căn bản không có tín hiệu, Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân nếu muốn liên lạc với hắn chỉ có thể thông qua Lý Hàn Mai. Dĩ nhiên, Dương Thiên Lôi cũng tùy thời có thể liên lạc với các nàng. Trong khoảng thời gian đó, Dương Thiên Lôi có gọi điện cho Lý Tuyết mấy lần, đặc biệt là vào lễ Giáng Sinh, cơ hồ mỗi ngày Lý Tuyết nhận được đến mấy cú điện thoại của Dương Thiên Lôi, nhưng mà đều nói cùng một chủ đề là những gì mà Lý Tuyết và hắn đã cùng trải qua từ nhỏ tới lớn. Mặc dù Lý Tuyết có chút kỳ quái, nhưng trong lòng vẫn ấm áp, bởi vì nàng biết, đó là Dương Thiên Lôi quan tâm đến mình. Dĩ nhiên khi gọi cho Lý Tuyết, tự nhiên Tống Hiểu Phân cũng sẽ hỏi han vài câu.

Lý Hàn Mai theo đó cũng thông qua vài lần điện thoại, chủ yếu đề cập đến hành động gần đây của Thanh Long hội. Thật ra Lý Hàn Mai chưa bao giờ hỏi đến tình huống đặc huấn của Dương Thiên, bởi vì căn bản không cần nàng hỏi, Đỗ Lâm San cơ hồ mỗi ngày đều chủ động nói cho nàng biết.

Tốt nghiệp trong ba tháng hai mươi lăm ngày, hơn nữa là toàn ưu, thành tích như vậy quả thực Lý Hàn Mai hoàn toàn không nghĩ tới. Tuy rằng nàng sớm biết, Dương Thiên Lôi vẫn còn ẩn tàng, nhưng không ngờ rằng lại ẩn tàng nhiều như vậy. So với kỷ lục nàng giữ vững mấy năm liền còn nhanh hơn gấp đôi, vậy là cái khái niệm gì?

Lý Hàn Mai thân là cự kỷ lục gia, càng rõ ràng hơn ai hết sự khó khăn của toàn bộ hạng mục huấn luyện.

Nam nhân thần bí giống một câu đố như Dương Thiên Lôi có lẽ cũng tương tự người mà Lý Hàn Mai biết, là một loại người không ngừng sáng tạo kỳ tích, không ngừng khiến cho người ta kinh ngạc.

Khi người cho rằng đã hiểu rõ hắn thì hắn lại một lần nữa khiến người phải kinh ngạc.

Hôm nay là thứ tư!

Khi Dương Thiên Lôi bước xuống sân bay là mười giờ sáng. Dương Thiên Lôi cũng không nói cho Lý Tuyết cùng Tống Hiểu Phân biết thời gian cụ thể mình trở về. Bất quá lại không giấu được Lý Hàn Mai, trước đó đã nhận được tin từ Đỗ Lâm San, trên đường đến sân bay không để cho Dương Thiên Lôi có cơ hội từ chối, nói thẳng nàng sẽ tới đón.

Thanh âm lạnh như băng, không có chút cảm tình nào, Dương Thiên Lôi cũng biết lý do Lý Hàn Mai cương quyết như vậy, có một số chuyện, trừ phi bất cận nhân tình, còn không là không thể trốn tránh, nhất là trên vấn đề tình cảm.

Đúng như theo lời Lục Áp nói, bằng thân thể phạm nhân, chân ngã bản tâm, tùy tâm tùy tính, trọng tâm ma luyện, vô luận là tiên nhân hay là phạm nhân, đều có đạo của riêng mình.

Đạo pháp tự nhiên!

Nếu như mình thủy chung câu nệ số kiếp “đào hoa đại vận” thì ảnh hưởng đối với chính mình ngược lại sẽ rất lớn. Điều mà hắn có thể làm chính là tận lực tránh né, nhưng cũng không thể cố ý gạt bỏ.

Lấy tâm hồ hững lạnh nhạt quan hệ, lấy tâm siêu phàm gạt bỏ sự xa lánh, nhưng cuối cùng phát triển như thế nào, kết cục ra sao chỉ có thể tùy theo tự nhiên.

Xa xa trong đám người thấy được Lý Hàn Mai rực rỡ.

Hạ đi, đông về, Lý Hàn Mai tự nhiên không có khả năng ăn mặc khêu gợi được. Nhưng vào lúc này, cho dù là mùa đông cực lạnh, gu ăn mặc của nàng vẫn dĩ thường xinh đẹp “khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo”,

một bộ quần áo màu trắng kết hợp với áo gió kèm theo chiếc áo ngực màu bạc mỏng manh khéo léo tôn lên đôi vú cao ngất của nàng, chiếc giày cao gót màu đen, chiếc quần ngắn bó sát dọc theo đôi chân thon dài đeo đôi tất màu đen. Mái tóc dài xõa sau lưng, đôi lông mày kẻ đậm, quả thật khiến cho Lý Hàn Mai nóng bỏng gợi cảm có thêm một chút khí tức thanh xuân.

Hai tay nàng dút trong túi áo gió, vẻ mặt lạnh như băng, ánh mắt nhìn Dương Thiên Lô như nhìn hạc trong bầy gà.

Bốn tháng không gặp, dường như Dương Thiên Lô càng trở nên chín chắn hơn, thân cao một thước tám, áo phong màu đen, tóc ngắn, nhìn vừa ngầu vừa đẹp trai.

Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, Dương Thiên Lô liền nở nụ cười.

Lý Hàn Mai giống như tòa núi băng khóe miệng chỉ hơi nhếch lên, vẻ mặt vẫn lạnh băng, nhưng ánh mắt vẫn không hề rời khỏi Dương Thiên Lô.

Hai người cùng mặc áo gió màu đen đi cùng nhau khiến cho những người đi bên cạnh nhìn thế nào cũng giống như đôi tình lữ, nhưng cử chỉ hai người lại hoàn toàn không giống, thậm chí khi nói chuyện với nhau vẫn duy trì khoảng cách nửa thước.

- Mai tỷ, trong va ly này là đồ Đỗ nữ nữ đưa cho chị.

Khi hai người cùng nhau đi tới bên cạnh một chiếc xe Hummer, sau khi Lý Hàn Mai mở va ly ra, Dương Thiên Lô phá vỡ trầm mặc, nói.

- Đỗ nữ nữ?

- Ách... Ý tôi là Đỗ Lâm San.

Dương Thiên Lô nhìn bộ dáng kinh ngạc của Lý Hàn Mai, vội vàng nói.

- Cậu dám kêu chị ấy là Đỗ nữ nữ à?

- Có gì mà không dám? Lần đầu gặp mặt tôi gọi chị ta là a di, không ngờ chị ta ghi hận, tới khu huấn luyện hành tôi muốn chết.

Dương Thiên Lô nói.

- Đó là do cậu tự chuốc lấy.

Lý Hàn Mai nói. Quan hệ giữa nàng và Đỗ Lâm San không chỉ từng là chị em dâu mà còn là giáo viên kèm chị em khuê phòng, nàng tự nhiên biết tính cách của Đỗ Lâm San.

- Tôi lái cho!

Thấy Lý Hàn Mai mở cửa vị trí lái xe, sau khi Dương Thiên Lô đóng va ly lại liền nói. Nói xong đi về phía tay lái.

Tựa hồ Lý Hàn Mai có chút do dự, sau đó nhìn Dương Thiên Lô một chặp, không nói tiếng nào đi tới vị trí phụ lái.

Nam nhân có thể ngồi trên xe của nàng, ngoại trừ Dương Thiên Lô ra, cũng chỉ có đường đệ Lý Ngọc của nàng. Nhưng lại chưa hề có nam nhân nào lái xe của nàng cả. Tựa như câu “xe và lão bà không thể cho mượn”. Cùng một ý nghĩa, Lý Hàn Mai rất yêu xe của mình, nhưng lúc này, nhìn thấy Dương Thiên Lô đã qua tới, nàng cuối cùng cũng không có cự tuyệt.

“Tu..tu...”

Hai người vừa mới lên xe, di động của Lý Hàn Mai liền vang lên nhạc chuông đặc biệt.

- Tiểu Mai, Dương Thiên Lô đến rồi chứ?

Sau khi bắt máy, thanh âm của Đỗ Lâm San trực tiếp vang lên.

- Tới rồi, Đỗ nữ nữ.

Khóe miệng Lý Hàn Mai lộ ra một tia mỉm cười yêu my, không ngờ thay đổi thanh âm bình thường lạnh như băng, trêu chọc nói. Nhất là tiếng Đỗ nãi nãi kia, Dương Thiên Lôi rất quả quyết là mị hoặc không hề thua kém ba chữ “Tiểu Lôi Lôi” của Đỗ Lâm San, tuy nhiên nguyên nhân chủ yếu là loại thanh âm này phát ra từ Lý Hàn Mai, thực sự là quá mức tương phản với người, mới có thể làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy kích thích dữ dội như vậy.

- A... Nha đầu chết tiệt nhà em, tiểu tử kia nói cho em phải không? Xem lão nương thu thập hấn thế nào! Đưa điện thoại cho hấn.

Lý Hàn Mai cười ra tiếng, bộ dáng kia rõ ràng đối với cơn tam bành của Đỗ Lâm San phi thường vui vẻ.

- Được rồi, Đỗ nãi nãi, em đưa cho hấn đây.

Dương Thiên Lôi tiếp lấy điện thoại Lý Hàn Mai đưa tới, sau khi đặt vào tai, không để cho Đỗ Lâm San có cơ hội bão nổi, liền trực tiếp bắt chước Lý Hàn Mai trêu chọc:

- Đỗ nãi nãi, chào bà ạ, dọc đường chạy chậm một chút, coi chừng xảy ra tai nạn nhé... Cháu bình an tới rồi.

- Dương Thiên Lôi!

Trước khi tiếng thét chói tai từ trong điện thoại truyền đến, Dương Thiên Lôi đã sớm đưa điện thoại cách xa lỗ tai, cùng với Lý Hàn Mai hai người cười to.

- Tiểu tử cậu chờ đó, đừng tưởng rằng trở lại Ma Đô là an toàn. Điện thoại của cậu sao lại không liên lạc được?

Đỗ Lâm San nói.

- Quên mất!

Dương Thiên Lôi nói. Khi ở căn cứ huấn luyện, bình thường căn bản không có tín hiệu, cho nên Dương Thiên Lôi ngoại trừ lúc gọi điện cho Lý Tuyết và Lý Hàn Mai ra, cơ bản là tắt máy. Dù sao Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân không có biện pháp gọi cho hấn, mà Lý Hàn Mai muốn tìm hấn, tự nhiên sẽ thông qua Đỗ Lâm San. Cho nên, khi ra khỏi căn cứ, hoàn toàn quên khuấy việc khởi động lại máy.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

752. Chương 765: Trung Học Ma Đô!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 765: Trung học Ma Đô!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Mai tỷ, chị tới đón tôi là...

Sau khi đưa điện thoại cho Lý Hàn Mai, Dương Thiên Lôi vừa khởi động xe vừa hỏi.

- Thủ trưởng đến đón cấp dưới khải hoàn trở về, còn cần lý do sao?

Lý Hàn Mai hơi nhăn lông mày, bất mãn nhìn Dương Thiên Lôi nói.

Dương Thiên Lôi hơi sững sờ, cười cười nói:

- Không phải. Tôi lo lắng, bị phá vỡ kỷ lục duy trì mấy năm, chị sẽ giống như bà cô kia, nên...

Nghe lời nói của Dương Thiên Lôi biểu tình vừa mới lạnh nhạt của Lý Hàn Mai tức thì thay đổi, cười ra tiếng nói:

- Chúng tôi là chị em, cậu kêu chị ấy là nãi nãi, chẳng phải cũng muốn kêu tôi là nãi nãi sao?

- Vậy không được.

Có lẽ là bị ảnh hưởng bởi khuôn mặt tươi cười khó gặp của Lý Hàn Mai, Dương Thiên Lôi không tìm được lộ ra nụ cười tà mị chiêu bài của mình. Đồng thời chân giẫm xuống chân ga, oanh một tiếng, xe phóng như tên bay.

Sau khi Lý Hàn Mai có chút kinh hãi, cũng không để ý, hỏi tiếp.

- Vì sao không được?

- Chị ấy lớn hơn nên chị chỉ có thể xếp thứ hai.

- Xếp thứ hai...

Lý Hàn Mai nghe đến chỗ này tức thì hiểu được vì sao Dương Thiên Lôi nói không được, nhất thời có chút tức điên nói:

- Cậu mới là nhị nãi! (hai vú)

Nhìn thất khuôn mặt ửng đỏ của băng mỹ nữ, Dương Thiên Lôi có chút đắc ý, nói:

- Đi đâu đây? Nếu không có việc gì, trước tôi đưa chị trở về, xe cho tôi mượn.

- Cậu mượn làm gì?

- Hắc hắc... Tôi muốn cho Tuyết tỷ một kinh hỉ. Chị không nói cho chị ấy hôm nay tôi trở về đó chứ?

Dương Thiên Lôi thẳng thắn nói.

- Tôi không có nhiều chuyện như vậy. Cho nên cậu tạo sự kinh hỉ cho các cô ấy lúc nào cũng mặc, hôm nay cậu là của tôi.

- Ách... Chị muốn làm gì?

- Khải hoàn trở về, đương nhiên phải nhận sự kiểm tra thành tích của lãnh đạo chứ! Đi căn cứ!

Lý Hàn Mai lạnh giọng nói, trong lòng mơ hồ khó chịu.

- Được rồi. Hiện tại mới có mười giờ, kiểm tra cũng không mất bao lâu, đâu cần đến một ngày chứ?

- Đi ăn cơm thôi!

Bốn giờ chiều, Dương Thiên Lôi rốt cục được giải thoát. Sau khi ăn cơm trưa xong thì cùng nàng đến căn cứ kiểm tra. Sau khi kiểm tra xong, lại bị Lý Hàn Mai viện cớ bốn tháng này bảo vệ Lý Tuyết cùng Tổng Hiểu Phân, bắt Dương Thiên Lôi phải trả thù lao, đó là giúp nàng tu luyện.

Lần này, tựa hồ Lý Hàn Mai sớm đã có chuẩn bị, trong phòng thay quần áo đã chuẩn bị sẵn đồ bơi, kể cả quần bơi cho Dương Thiên Lôi. Bất đắc dĩ, Dương Thiên Lôi lại phải vận dụng lực lượng. Hơn nữa, khiến cho Dương Thiên Lôi cực kỳ đau khổ phát hiện, tựa hồ Lý Hàn Mai không ngại cùng với một nam nhân như hắn cô nam quả nữ ở trong phòng, rốt cuộc Lý Hàn Mai có suy nghĩ gì, Dương Thiên Lôi không biết, nhưng Dương Thiên Lôi rất rõ ràng, bản thân mình một lần nữa bị Lý Hàn Mai “câu dẫn” cho tâm hồn nhộn nhạo. Nguyên nhân rất đơn giản, vốn áo tắm đã rất hở hang, Lý Hàn Mai mặc nó lên người càng làm cho nên trở nên hấp dẫn gấp bội. Nhất là khi Lý Hàn Mai hấp thu xong, có vẻ như rất hưng phấn cho Dương Thiên Lôi ăn đậu hũ, hai quả cân kia đặt lên trên người Dương Thiên Lôi, thật sự làm cho hắn kích thích muốn xị máu mũi.

Đương nhiên, sở dĩ xúc động, nguyên nhân trọng yếu nhất là cảnh tượng kiều diễm này, khiến cho Dương Thiên Lôi nhịn không được nghĩ tới lần đầu tiên cùng Trương Tử Hàm ngâm trong ôn tuyền. Lý Hàn Mai là siêu năng lực giả thuộc tính băng, Trương Tử Hàm là thân thể thuộc tính thủy, song song đạt được truyền

thừa của nữ thần Băng Tuyết, nhưng mà tính cách của Lý Hàn Mai và Trương Tử Hàm lại hoàn toàn bất đồng.

Đương nhiên, hiện tại Dương Thiên Lô cũng biết, chúng nữ gặp được trên địa cầu, căn bản không có khả năng có bất kỳ liên hệ nào với đám người Trương Tử Hàm. Cho dù là Liễu Diệc Nhi, thông qua trò chuyện với Lục Áp cũng mơ hồ làm cho Dương Thiên Lô hiểu được, nàng không thể nào là Lăng Hi.

Bởi vì, chỉ có linh hồn lạc ấn của bản thân hắn bị chia làm hai nửa, cũng chỉ lúc này với hắn của Tam Thập Tam Thiên mới là một người. Nhưng vì sao Liễu Diệc Nhi lại có được năng lực của Lăng Hi, cộng với sự hô ứng lẫn nhau với Lăng Hi ở trong mộng, tạm thời còn chưa có đáp án. Nhưng chung quy có một ngày sẽ minh bạch hết thảy.

Oanh!

Tầng lớn ga chạy ra khỏi biệt thự của Lý Hàn Mai, chiếc xe mà Dương Thiên Lô lái chính là chiếc xe Hummer mà Lý Hàn Mai cho mượn.

Sau khi đưa mắt nhìn Dương Thiên Lô rời đi, Trên khuôn mặt lạnh như băng của Lý Hàn Mai lộ ra nụ cười đắc ý. Trong đầu nàng đang nghĩ đến cảnh, bản thân từ trong hồ nước đi, ra, Dương Thiên Lô đứng đó ngây người hơn hai phút liền. Lý Hàn Mai thông minh, đương nhiên biết nguyên nhân vì sao, hơn nữa đối với hiệu quả “tiến công” lần này phi thường hài lòng.

- Nam nhân có chân tình không giả, có chung thủy lại không có khả năng. Ta không cần chung thủy, cũng không cần chân tình, ta chỉ muốn trước khi kết hôn, tìm một người đáng cho ta yêu... Còn hơn bốn năm nữa, hắn là đủ rồi?

Lý Hàn Mai thì thảo tự nói.

Nàng đưa ra điều kiện với Tống Hiểu Nam là khi ba mươi tuổi sẽ kết hôn. Sau ba mươi tuổi, nàng sẽ trở thành thê tử của Tống Hiểu Nam. Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, chỉ cần kết hôn, vô luận Tống Hiểu Nam rác rưởi như thế nào, nàng cũng phải tuân thủ đạo làm vợ. Bằng không, không chỉ Tống gia không thể tha thứ cho nàng, mà gia tộc của nàng đồng dạng cũng không thể tha thứ cho nàng. Tuy nhiên, trước khi kết hôn nàng được tự do. Nàng không yêu cầu mối tình oanh oanh liệt liệt xa tầm với, bởi vì nàng không giống như những nữ nhân bình thường khác. Nàng chỉ muốn tìm một nam nhân khiến nàng yêu mến, hiến cho hắn vật trân quý nhất của mình, vậy là đủ rồi.

Trong hai năm qua, nàng với tâm cao khí ngạo, vốn tưởng rằng nguyện vọng này đến năm ba mươi tuổi cũng không thể thực hiện. Bởi vì nam nhân có thể khiến cho nàng động lòng thực sự khó tìm. Tuy nhiên, một người nằm ngoài dự liệu lại xuất hiện.

Hắn chỉ mới mười tám tuổi, thậm chí ban đầu nàng còn rất xem thường đối phương. Nhưng qua tiếp xúc một thời gian, nàng hoàn toàn quên đi chính mình lớn hơn hắn đến bảy tuổi. Nếu như nói trước khi đặc huấn, Lý Hàn Mai vẫn chỉ là hơi có chút cảm giác gượng gượng, thì khi hắn bằng thành tích không thể tưởng tượng nổi hoàn toàn phá vỡ kỷ lục của nàng thì nàng đã không còn chút do dự nào nữa. Kỳ tích mà hắn sáng tạo ra đã hoàn toàn khuất phục được nàng.

Tuy rằng nàng biết trong lòng hắn đã có người khác, đối với nàng căn bản không có ý gì, nhưng nàng lại may mắn không quan tâm, ngược lại cảm thấy như thế càng tốt. Bởi vì sẽ không mang lại tổn thương cho hắn cũng như cho chính mình. Vì thế, nàng rất bình tĩnh dùng thân thể cùng dung mạo của mình dụ dỗ hắn... Mà hôm nay, hắn đã có phản ứng. Đây là chuyện tốt, nàng thấy được hy vọng.

Dương Thiên Lô bằng tốc độ nhanh nhất tìm được một cửa hàng bán hoa, mua một bó to chín mươi chín đóa hồng. Khi lái xe Hummer đến trung học Ma Đô thì chưa đến năm giờ, đến giờ Lý Tuyết tan học vẫn còn hơi sớm. Sau khi dừng xe gần đó, Dương Thiên Lô tìm đến cửa hiệu cắt tóc, chỉnh sửa lại đầu tóc của mình, dùng nước vuốt tóc cho đến khi bóng loáng mới thôi. Lại tìm một chỗ đánh giày, lau giày sáng bóng rồi mới đi tới trước cổng trung học Ma Đô.

Áo gió màu đen, cổ áo dựng theo, mắt đeo kính râm to, tóc chảy dựng đứng, khóe miệng nhếch lên, tay cầm bó hoa, người dựa lên chiếc xe Hummer hầm hố, cảnh tượng phải dùng từ ngẫu để hình dung.

Hình tượng như thế của Dương Thiên Lô xuất hiện ở trước cổng trường hấp dẫn ánh mắt của biết bao người đi đường. Nhất là mấy đạo mục quang ẩn nấp phụ cận, phi thường phi thường kinh ngạc, nguyên nhân rất đơn giản, cho dù bọn họ không nhận ra Dương Thiên Lô thì cũng có thể nhận ra chiếc xe Hummer của Lý Hàn Mai.

Không sai, mấy đạo mục quang kia, chính là những đặc công Lý Hàn Mai phái ra âm thầm bảo hộ Lý Tuyết. Những đặc công này đồng dạng là trợ thủ lúc Lý Hàn Mai tốt nghiệp chọn ra, cũng là những đặc công có thành tích tốt nghiệp ưu tú nhất.

Nhưng càng làm bọn họ kinh ngạc hơn đó là Lý Hàn Mai chưa bao giờ cho người ngoài mượn xe, kể cả biểu đệ Lý Ngọc của nàng muốn mượn cũng dừng hồng. Như thế nào lại đưa cho Dương Thiên Lô mượn?

Dương Thiên Lô xuất hiện phô trương như vậy, cũng là có nguyên nhân.

Bốn tháng hần rời đi, Thanh Long hội tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng khi tra được Dương Thiên Lô đã rời đi thì cũng chỉ có thể tạm thời từ bỏ. Đương nhiên bọn chúng nghĩ rằng Dương Thiên Lô thức thời rời đi mãi mãi, mà không phải tạm thời rời đi, cho nên mới buông tha tiếp tục truy tìm. Vì vậy, Lý Tuyết cùng Tổng Hiểu Phân căn bản không trở thành mục tiêu của bọn chúng. Nhưng như thế không có nghĩa là Lý Tuyết sẽ không có phiền toái, chỉ là những phiền toái này, các nhân viên đặc công của Lý Hàn Mai không thể xuất thủ mà thôi.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là đám ruồi bọ theo đuổi Lý Tuyết.

Ngắn ngủi mấy tháng tại trung học Ma Đô, Lý Tuyết vốn xinh đẹp, bởi vì điều kiện cuộc sống thay đổi, tự nhiên lột xác thành mỹ nữ đi tới chỗ nào cũng khiến cho người ta kinh ngạc. Đối với mỹ nữ như vậy, đừng nói là thầy giáo của trung học Ma Đô, ngay cả con em nhà giàu, cũng đều chủ động phóng ra.

Tuy rằng khi Dương Thiên Lô gọi điện cho Lý Tuyết, nàng cũng không kể nhiều về chuyện này, nhưng hoặc nhiều hoặc ít vẫn lộ ra một chút, khiến cho Dương Thiên Lô biết, tình địch có vô số kẻ. Mặc dù Dương Thiên Lô không lo lắng Lý Tuyết sẽ động tâm, nhưng sợ phiền phức mà đám ruồi bọ mang lại a!

- Cậu trai trẻ, dừng đậu trước cổng, bên kia là chỗ đỗ xe, đánh qua bên đó đi.

Ngay lúc Dương Thiên Lô đang tưởng tượng ra vẻ mặt của Lý Tuyết khi nhìn thấy mình xuất hiện ở cổng trường thì có một ông bảo vệ, rất khách khí nói với Dương Thiên Lô. Ánh mắt của ông đương nhiên nhìn ra được Dương Thiên Lô không phải là người mà ông ta có thể tùy tiện quát mắng, riêng xe của người ta thôi lão vất vả cả đời cũng không mua nổi. Loại người có tiền này, ai dám đắc tội, chỉ có thể khách khí thực hiện chức trách, về phần có nghe hay không, ông ta không có biện pháp. Hơn nữa, ông ta cơ hồ cho rằng Dương Thiên Lô sẽ không nghe theo. Xe xịn, chính là thần khí tán gái của thanh niên bây giờ, ông ta tuy già nhưng rất theo kịp thời đại.

- Được rồi!

Khiến cho ông ta không thể tưởng được là, Dương Thiên Lô cư nhiên đáp lại không chút do dự. Nói xong liền lên xe, “rầm” một tiếng, bằng kỹ thuật lái xe siêu đẳng, tốc độ cực nhanh, không mất bao lâu đã đưa xe vào điểm đậu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

753. Chương 766: Nam Nhân Đi Xe Maserati!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 766: Nam nhân đi xe Maserati!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lão đầu cùng với người đi đường xung quanh đều cảm thấy có chút kinh ngạc đến tròng to hai con mắt, hơn nữa nguyên bản các cô gái bước đi trên đường luôn nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lôi trong mắt lại càng lấp lánh ánh sáng. Xe xịn, vẻ ngoài anh tuấn, cộng với kỹ thuật lái xe siêu đẳng chỉ có thể nhìn thấy trên ti vi, làm cho nhiều cô gái nhìn không được phải hò hét.

- Sẽ không phải lại là người theo đuổi cô giáo tiểu Lý chứ?

Lão nhân bảo vệ tự nhủ nói, tuy rằng từ ngoại hình, xe hơi, đặc biệt là khí độ của Dương Thiên Lôi làm cho lão đầu phi thường có cảm tình tốt, nhưng ông ta cũng rất rõ ràng, tiểu tử này rồi thể nào cũng bị cự tuyệt từ xa.

Thầy cô giáo trong trường lão nhân đều biết rất rõ, cũng chỉ có sau khi cô giáo tiểu Lý đến đây, nhất là hai tháng này, sau khi cô giáo tiểu Lý được trường phân công trực tiếp giảng dạy môn tiếng Anh vào buổi chiều, lão đã nhìn thấy không ít thanh niên như Dương Thiên Lôi ngồi xe đắt tiền tay ôm bó hoa to tổ chảng đứng chờ ở đây, ngoại trừ khí độ cùng xe hơi không bằng của Dương Thiên Lôi ra, những người đó không một ai không bị cô giáo tiểu Lý làm mặt lạnh cự tuyệt.

Với lại lão nhân bảo vệ còn biết một chuyện, cô giáo tiểu Lý rất có bối cảnh. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì một khi có ai không biết điều quần chật lấy không chịu buông tha thì liền sẽ có người đi đến hỗ trợ, thậm chí còn xảy ra đánh nhau mấy lần.

Những người khác có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng lão thân là người gác cổng, bao nhiêu động tĩnh xảy ra xung quanh cổng trường lão đều chứng kiến toàn bộ, đây cũng là không có biện pháp, cho dù là đặc công, sau khi xuất thủ vài lần, muốn không bị nhận ra cũng không được.

- Lão bá, đã năm giờ rồi, thầy cô giáo ở đây phải ra về rồi chứ nhỉ?

Dương Thiên Lôi tay cầm bó hoa tươi đi tới trước mặt lão nhân, lễ phép hỏi.

- Đúng a, bình thường là khoảng năm giờ bốn lăm là thầy cô giáo bắt đầu ra về. Bất quá hôm nay có chút đặc biệt, học sinh đang phải thi cuối kỳ đến sáu giờ mới xong, e rằng phải hơn sáu giờ mới ra. Cậu trai trẻ tìm giáo viên ở đây sao?

Lão nhân nhìn thoáng qua bó hoa hồng trong tay Dương Thiên Lôi, hỏi.

- Giáo viên dạy môn tiếng Anh lớp mười, Lý Tuyết.

- Thật đúng vậy a!

Lão nhân với khuôn mặt quả nhiên là thế nói:

- Chàng trai, tôi thấy cậu rất không tệ, chân thành khuyên cậu không nên hao tổn tâm trí chỉ cho một, những người giống như cậu không sai biệt lắm mỗi ngày đến đây có thể xếp nguyên một hàng dài, cô giáo tiểu Lý của chúng tôi đã có đối tượng rồi, sẽ không qua lại với các cậu đâu.

- Ách... Có khoa trương như vậy không?

Dương Thiên Lôi có chút kinh ngạc có chút kinh ngạc nói.

- Dương nhiên là không rồi! Cô giáo tiểu Lý của chúng tôi từ khi xuất hiện trên ti vi chủ giảng môn tiếng Anh của đài giáo dục thì người theo đuổi phải nói là rất nhiều a, có đuổi cũng không hết.

Dạy tiếng Anh trên truyền hình?

Dương Thiên Lôi hơi có chút bất ngờ, sao Tuyết tỷ lại không có nói với mình chứ?

Không nói Tuyết tỷ, ngay cả Tổng Hiếu Phân vốn miệng rộng tại sao cũng không nói nhỉ?

- Cậu cũng xem TV mà tới sao? Tôi nói cậu nghe.

Lão nhân đột nhiên hạ giọng nói:

- Có thể theo đuổi, nhưng phải lịch sự, nếu không bảo tiêu của cô giáo tiểu Lý sẽ xuất hiện đánh người, cô giáo tiểu Lý của chúng tôi không phải là người bình thường đâu, rất có bối cảnh.

- Ách... Bối cảnh như thế nào?

- Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, nhưng dù sao rất lợi hại.

- A? Xem kìa, lại có người đến, hẳn cũng là tìm cô giáo tiểu Lý của chúng tôi.

Một chiếc xe Maserati GT911 đắt tiền mới cóng màu bạc, dừng tại vị trí xe Dương Thiên Lôi mới đậu vừa nãy, một vị suất ca đồng dạng đeo kính râm, ăn mặc thời thượng so với Dương Thiên Lôi cao cấp hơn một bậc bước xuống, sau khi ra khỏi xe, trực tiếp từ ghế phụ lấy ra một bó hoa hồng đỏ tươi, cũng đồng dạng là chín mươi chín đoá, nhưng được gói xa hoa hơn cái của Dương Thiên Lôi nhiều.

Người thanh niên kia khi nhìn thấy Dương Thiên Lôi tay cầm bó hoa thì lộ ra vẻ khinh thường, vồ vồ chiếc xe trị giá sáu trăm vạn của mình, tuy rằng hai người đều đeo kính râm nhưng người nào cũng biết đối phương đang nhìn chằm chằm vào mình.

Dương Thiên Lôi có chút muốn học máu, Tuyết tỷ lên truyền hình a? Điều này sẽ đưa tới những loại điều nhân nào đây?

Vốn cho là lái chiếc Hummer của Lý Hàn Mai nghênh ngang đến nơi đây, bất ngờ xuất hiện trước mặt Lý Tuyết rồi ôm mỹ nhân về, tuyên bố rằng Lý Tuyết là hoa đã có chủ, cơ bản có thể một lần dập tắt ý đồ của những kẻ theo đuổi Lý Tuyết, thật không nghĩ đến, xe của người ta so với Hummer còn bá đạo hơn, chiếc xe của Lý Hàn Mai còn chưa đến hai trăm vạn.

Bất quá ý niệm xoay chuyển, Dương Thiên Lôi tay cầm bó hoa tươi bề ngoài có vẻ chán chường chuồn ra hơn trăm mét, sau đó lấy di động ra, trực tiếp đánh điện cho Lý Hàn Mai.

- Mai tỷ, cái xe kia, chị cho người đến lái trở về, tôi lâm thời thay đổi chú ý, tạm thời không cần, những người kia cũng rút về cùng đi.

Dương Thiên Lôi đã trải qua huấn luyện, tuy rằng đã thu liễm năng lực của mình, nhưng trực giác mãnh liệt vẫn dễ dàng phát giác ra người của Lý Hàn Mai ở phụ cận.

- Ở trung học Ma Đô à?

- Uhm.

- Tôi sẽ cho người tìm cậu lấy chìa khóa, tối nay sẽ đến lấy.

Lý Hàn Mai nói.

- Phiền toái như vậy làm gì? Sao không để cho bọn họ trực tiếp lái xe về có tiện hơn không?

- Cậu là nam nhân đầu tiên lái xe của tôi và cũng là người cuối cùng.

Thanh âm Lý Hàn Mai lạnh như băng, sau khi nói xong câu đó, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Còn Dương Thiên Lôi nghe câu nói đầu dây bên kia xong thì vẻ mặt đen lại, cười khổ lắc đầu.

- Uy, đại ca!

Khi có một người trẻ tuổi bận bộ quần áo lao động bắn thối cười một chiếc xe đạp cũ nát đi ngang qua, Dương Thiên Lôi đột nhiên tiến tới, một phát bắt lấy yên xe phía sau, kêu lên.

- Anh muốn làm gì?

Người thanh niên nhìn thấy Dương Thiên Lôi đeo kính râm, quần áo tinh tươm, tay cầm hoa tươi, không hỏi hoảng sợ hỏi.

- Có thể bán cho tôi chiếc xe đạp của anh không? Ở đây tôi có năm trăm, tuyệt đối đủ mua hai ba chiếc xe như thế này.

Dương Thiên Lôi nói xong rút ra năm tờ một trăm, trực tiếp đưa tới trước mắt người thanh niên.

Người thanh niên vốn bị Dương Thiên Lôi làm cho hoảng sợ, nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lôi, tức thì trở nên vui vẻ, chiếc xe cũ nát của hắn đem bán trên thị trường chưa đến một trăm đồng, có khi còn không có ai mua, nhưng dường như lại nghĩ đến chuyện gì đó, liền nói:

- Sẽ không phải là tiền giả chứ?

- Tuyệt đối là thật. Cái xe nát của anh tôi cần gì phải lừa? Tôi là đang tán gái mới cần gấp chiếc xe này. Anh nhìn xem, tiền giả chẳng lẽ anh không thể nhận biết sao?

Dương Thiên Lôi nói xong liền đưa năm tờ một trăm tới trong tay người thanh niên.

- Hình như không phải là giả! Thành giao! Cảm ơn nhé!

Người thanh niên cao hứng nói.

- Không cần khách khí!

Dương Thiên Lôi tiếp lấy chiếc xe đạp, vốn định cười đi, bất quá nhìn thấy đang có một người bước đến phía mình thì liền lập tức móc chìa khóa xe Hummer trong túi ra, trực tiếp ném ra ngoài.

Sau khi người nọ tiếp được, gật gật đầu với Dương Thiên Lôi rồi liền rời đi.

Còn Dương Thiên Lôi thì cười chiếc xe đạp cũ nát kia, chậm rì rì chạy tới cổng trường, hai chân chống đất, một tay cầm hoa tươi, tràn ngập khiêu khích nhìn về tên đẹp trai bên cạnh chiếc Maserati, tiểu tử này lát sẽ không biết có học máu hay không đây?

Tên nam nhân bên cạnh chiếc Maserati lúc này nhìn thấy Dương Thiên Lôi cười chiếc xe đạp thiếu chút nữa phì cười ra tiếng, con mẹ nó có cần chơi nổi thế không? Cười cái xe cà tàng còn muốn khiêu khích mình?

Mà lão đầu bảo vệ nhìn thấy Dương Thiên Lôi đã đi rồi quay lại, cũng là hết sức kinh ngạc, người thanh niên này rõ ràng cũng có xe hơi đắt tiền, không hiểu tại sao lại cười cái xe đạp cũ nát đến đây?

“Reng reng reng...”

Sáu giờ, tiếng chuông trường học vang lên, báo hiệu đã kết thúc buổi thi.

Không bao lâu sau, trường học vốn yên tĩnh bắt đầu trở nên náo nhiệt, từ xa xa nhìn thấy đám học sinh nháo nhào ra khỏi lớp học, lão nhân bảo vệ cũng mở cổng trường ra, chỉ chốc lát sau, các học sinh ngoại trú tùm ba tùm năm bắt đầu đi ra khỏi trường, tuyệt đại đa số đều là bàn luận về đề thi vừa rồi, trường trung học Ma Đô vốn là một trường có tiếng, học sinh trong này tự nhiên đều rất xuất sắc, không giống với cái trường lúc trước mà Dương Thiên Lôi học, có đến hơn một phần ba học sinh quậy phá.

Nhưng dù vậy, những học sinh này khi đi ra khỏi trường nhìn thấy chiếc xe Maserati GT911 liền phát ra tiếng kinh hô, tràn ngập sự hâm mộ nhìn về phía nam nhân tay đang ôm bó hoa đứng bên cạnh, đồng thời vô cùng hiếu kỳ cùng buồn cười nhìn Dương Thiên Lôi cười chiếc xe đạp cũ nát ở kế bên. Tuy rằng ai cũng đẹp trai, hơn nữa Dương Thiên Lôi trông có vẻ ngẫu hơn, nhưng ở trong mắt mọi người, thanh niên đẹp trai được bao quanh bởi hào quang của xe Maserati trông có vẻ lực hơn.

- Nhất định lại là người đến theo đuổi cô giáo.

- Anh chàng đẹp trai đứng cạnh chiếc xe thật quen mặt a, không chừng là minh tinh a. Lần này không lẽ sẽ thành công.

- Thành công cái rắm! Cô giáo mỹ nữ coi tiền tài như cặn bã, nhiều tiền thì làm sao? Khí chất! Cô giáo mỹ nữ thích những người có khí chất giống như tớ đây này.

- Nhìn anh đẹp trai cười xe đạp kia, không chừng cũng là người theo đuổi cô giáo mỹ nữ của chúng ta a?

- Hồi nữa sẽ biết. Đứng xem kịch thôi! Nói không chừng lại có kẻ bị đánh thành đầu heo, ha ha.

- Thật đẹp trai a, nếu theo đuổi tớ thì tốt biết bao.

Đủ loại tiếng bàn luận từ trong miệng các nam sinh nữ sinh phát ra, khiến cho Dương Thiên Lôi vui mừng chính là, tựa hồ không ai coi trọng tên nam nhân cạnh chiếc Maserati, đương nhiên là càng không có ai xem trọng hắn.

Học sinh đứng lại xung quanh càng ngày càng nhiều, đều ôm tâm tư nhìn hai người xấu mặt.

Tựa hồ cảnh tượng như vậy đã được xem qua không ít lần.

Dương Thiên Lô bình tĩnh nhìn phía cổng trường, hơn mười phút đồng hồ sau, Dương Thiên Lô tháo kính râm xuống, khoe miệng hơi nhếch lên, nở ra nụ cười nhàn nhạt, hai tròng mắt đen láy sâu thẳm kia, bằng thị lực vượt xa thường nhân, nhìn thẳng tới Lý Tuyết đang xách bọc nhỏ, mặc áo lông màu trắng, chiếc quần màu xám, mái tóc dài không biết đã bị cắt đi từ lúc nào, nhưng lại có vẻ càng thêm động lòng người, chậm rãi đi đến.

Học sinh ven đường thỉnh thoảng chào hỏi với nàng, nàng với nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt liên tục đáp lại, chỉ là khi nhìn về phía cổng trường học, lại khẽ nhíu mày, cắn nhẹ môi. Xa xa, tuy nàng không thấy rõ lắm, nhưng hai bó hoa hồng đỏ tươi kia thì nàng vẫn nhìn thấy được. Nàng biết sắp phải đối mặt với những kẻ nhàm chán đến tán tỉnh mình. Tuy nhiên, nàng cũng không quá lo lắng, chỉ cảm thấy hơi phiền mà thôi.

Bốn tháng không gặp, có lẽ là bởi vì hoàn cảnh cuộc sống thay đổi, cho nên Lý Tuyết trở nên ngày càng xinh đẹp động lòng người.

Khi Lý Tuyết còn cách cổng trường mấy chục thước nhìn thấy rõ ràng được người phía trước thì liền làm ra một hành động khiến cho học sinh xung quanh cảm thấy kinh ngạc, nàng không ngờ “a” lên một tiếng, tay bùm miệng, rồi lập tức chạy nhanh tới.

Khuôn mặt ôn nhu của nàng, không ngờ đã tràn ngập kinh hỉ cùng thẹn thùng, đôi má đỏ lên, nhìn càng động lòng người hơn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

754. Chương 767: Tề Tụ!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 767: Tề tụ!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn thấy Lý Tuyết kích động chạy đến như thế, nam nhân đi xe Maserati tức thì lộ ra nụ cười hưng phấn, quay đầu nhìn thoáng qua Dương Thiên Lô bên cạnh chiếc xe đạp cũng đồng dạng mỉm cười nhìn Lý Tuyết, trong lòng hân hoan toát lên sự khinh thường rồi trực tiếp tới nghênh đón Lý Tuyết.

- Tiểu Tuyết!

Nam nhân đi xe Maserati cực kỳ thân thiết hô.

- Oa! Chẳng lẽ đây là bạn trai của cô giáo mỹ nữ chúng ta sao?

Đám đông nhìn thấy bộ dáng của Lý Tuyết cùng với tiếng hô thân thiết của nam nhân đi xe Maserati, ngay tức khắc đều cho rằng lần này chính chủ đã tới rồi, đồng loạt kinh thán ồ lên. Đành chịu thôi, tuy gia hỏa này đeo kính râm, nhưng hình thể, khí chất nhìn thể nào cũng thuộc dạng suất cao số một số hai, cộng với xe xịn đắt tiền, có lẽ chỉ có nam nhân như vậy mới có thể nắm giữ được tâm hồn thiếu nữ của cô giáo mỹ nữ.

Thế nhưng...

Một màn kế tiếp sau đó, khiến cho hầu hết con mắt mọi người ở đây như muốn rớt xuống.

Lý Tuyết chạy tới, hoàn toàn không để ý đến bó hoa nam nhân đi xe Maserati chìa ra, ngược lại coi hắn là vật cản đường, trực tiếp vòng qua, khi cách Dương Thiên Lôi ba thước mới dừng lại, sau khi buồn cười nhìn chiếc xe đạp đầy phong cách kia của Dương Thiên Lôi thì hưng phấn nhảy nhót, mỉm cười rạng rỡ, đôi má lúm đồng tiền nho nhỏ đỏ hồng, trong mắt kìm không được dần hiện ra hai hàng nước trong suốt, đó là nước mắt đan xen sự vui sướng lẫn hạnh phúc.

Bốn tháng không dài, nhưng đối với những người yêu nhau mà nói, lại vô cùng lâu. Đặc biệt là Lý Tuyết, hai tháng này cơ hồ mỗi ngày đều phải đối mặt với biết bao kẻ tán tỉnh cuồng nhiệt, tình huống như vậy, trong nội tâm của thiếu nữ không tránh được có một sự dè dặt nhỏ, nhưng càng về sau đối với Lý Tuyết mà nói, thêm một người là thêm một phần áp lực cùng tra tấn, thậm chí đã có chút hối hận khi trở thành giáo viên chủ giảng của đài giáo dục.

Đã nhìn thấy rất nhiều bó hoa tươi đẹp dễ, trân quý hơn nhiều, nhưng mà giờ phút này, bó hoa hồng được gói đơn giản kia của Dương Thiên Lôi chính là bó hoa đẹp nhất mà nàng từng thấy.

Đã nhìn thấy rất nhiều các loại xe xịn đắt tiền giá trăm vạn cho đến mấy trăm vạn, nhưng giờ phút này, chỉ có chiếc xe đạp cũ nát kia mới khiến cho nàng cảm động.

Lý Tuyết hiện tại, nước mắt hạnh phúc lăn dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của nàng, cảnh nhảy nhót hưng phấn, nét mỹ lệ toát ra từ nàng khiến cho người ta muốn ngộp thở. Kể cả Dương Thiên Lôi cũng có chút ngây ngốc.

Ước chừng nửa phút đồng hồ sau, Lý Tuyết trực tiếp nhào vào trong lòng Dương Thiên Lôi, ôm chặt lấy, mặc dù biết rõ đám đông đang vây xem xung quang, nhưng nàng như cũ coi tất cả là không khí vẫn cứ ôm chặt không buông.

Một mảnh xôn xao kèm theo đó là tiếng thét chói tai và cổ vũ của đông đảo học sinh.

Bó hoa lộng lẫy tinh xảo trong tay nam nhân đi xe Maserati rơi thẳng xuống mặt đất, hắn có chút há hốc mồm, hâm mộ, ghen tị nhìn chằm chằm Lý Tuyết và Dương Thiên Lôi đang ôm nhau.

Lão nhân bảo vệ cũng trừng to mắt, liên tục gạt đầu với Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi ôm chặt lấy Lý Tuyết, thì thầm nói bên tai nàng:

- Học sinh của chị đều đang nhìn kia!
- Không quan tâm!
- Lên xe đi, chúng ta trở về rồi ôm tiếp.

Dương Thiên Lôi nói xong bất chấp bàn tay nhỏ bé của Lý Tuyết nhéo bên hông, nhẹ nhàng tách ra, trực tiếp sải bước tới chiếc xe đạp cũ nát, còn Lý Tuyết thì về mặt ở phúc ngồi ở yên sau, một tay ôm lấy eo của Dương Thiên Lôi.

Đình linh linh...

Khiến cho mọi người hâm mộ ghen tị chính là, Dương Thiên Lôi theo tiếng chuông xe đạp thanh thúy, tiêu sái chỗ Lý Tuyết rời đi.

- Ha ha ha ha...

Mới đạp được hai trăm thước, Dương Thiên Lôi liền nhịn không được phát ra tiếng cười lớn.

- Cười cái gì, bộ vui lắm à!

Lý Tuyết sáng giọng, chẳng qua trên khuôn mặt nàng vẫn là nụ cười ngọt ngào.

- Tên suất ca đi xe xịn kia e là tức đến hộc máu. Em vốn lái xe Hummer của Mai tỷ, nhưng khi tên gia hỏa lái chiếc xe đắt tiền đủ để mua ba chiếc Hummer kia của hắc đế, cực kỳ khiêu khích nhìn em. Cho nên em dứt khoát dùng năm trăm đồng mua chiếc xe đạp cũ nát này, ha ha ha.

Lý Tuyết không nói gì, đầu tựa vào lưng Dương Thiên Lôi, nhìn vào bó hoa hồng trên tay nói:

- Anh ta là Canh Vân Phi!

- Canh Vân Phi? Người được xưng là ‘tình ca vương tử’ đó sao?

- Ủm!

- Chị quen biết ở đài truyền hình sao?

- Em biết rồi à?

- Tuyệt tỷ, chị sao không cho em biết chị làm ở đài truyền hình?

- Chị muốn cho em một kinh hỉ khi nhìn thấy chị ở trên TV. Em không thích sao? Chị không làm nữa. Chị cũng không nghĩ tới lại gặp nhiều phiền toái đến như vậy.

Lý Tuyết nói.

- Nhưng mà tiền lương quả là cao!

- Ai nói em không vui? Làm! Làm cho toàn bộ nhân dân thế giới đều biết, Tuyệt tỷ của em là xinh đẹp nhất, ôn nhu nhất, là nữ nhân có khí chất nhất thiên hạ. Hơn nữa tiền lương lại cao, phú bà tỷ tỷ, phải biết đùm bọc người nghèo a, hôm nay đãi em một bữa đi.

- Được thôi! Chị bao tất. Muốn ăn cái gì? Để chị gọi cho Hiểu Phân đi cùng cho vui.

- Vui cái gì? Không được gọi, chỉ hai chúng ta mà thôi.

Dương Thiên Lôi ngăn cản nói.

- Như vậy sao được? Hiểu Phân đang chờ chúng ta cùng nhau trở về Hàm Thành. Biết hai người chúng ta không mời nàng, nhất định sẽ mất hứng.

Lý Tuyết phản bác nói.

- Nào có đạo lý tình lữ ăn cơm ở giữa có kỳ đà cản mũi chứ? Lần này phải nghe em.

Dương Thiên Lôi nói.

- Em còn nhớ những gì chị nói? Hiện giờ chúng ta... Không vội, nghe chị.

Tuy rằng Lý Tuyết cũng rất muốn một mình ở chung với Dương Thiên Lôi, nhưng nghĩ đến Tống Hiểu Phân thì cuối cùng vẫn cứng rắn không đồng ý. Dương Thiên Lôi bốn tháng trời mới trở về, trực tiếp đánh tới trường học, đồng thời lấy phương thức “lãng mạn” như thế tìm nàng, dĩ nhiên khiến cho tâm hồn thiếu nữ của Lý Tuyết mừng thầm, vượt xa sự kỳ vọng của nàng.

Khi nữ nhân đối mặt với sự âu yếm của nam nhân đều nổi lên lòng tham chiếm hữu, riêng chỉ có Lý Tuyết là ngoại lệ.

Dương Thiên Lôi chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

“Đinh linh linh...”

Khi Tống Hiểu Phân nhìn thấy Dương Thiên Lôi cưỡi một chiếc xe đạp cà tàng chở Lý Tuyết xuất hiện ở trước cổng khu quốc tế Lam Phong, đôi mắt vốn đã to của tiểu nha đầu này càng mở lớn hơn nữa, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng hét chói tai về phía Dương Thiên Lôi, khiến cho Dương Thiên Lôi càng hét nói chính là, nha đầu trực tiếp chui vào giữa ngực hắn, chen chúc ngồi trên xà ngang phía trước của xe đạp.

- Hi hi... Xe đạp ở đâu ra thế?

Tống Hiểu Phân cười khúc khích, hai chân chụm lại, hai tay vịn lên tay lái, lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Dương Thiên Lôi, nói một câu khiến cho Dương Thiên Lôi cùng Lý Tuyết muốn bật ngửa:

- Thiên Lôi, Tuyệt tỷ, chúng ta cưỡi xe về Hàm Thành đi!

Bốn tháng không gặp, Tống Hiểu Phân vẫn ngây thơ như vậy, tiếng cười như chuông bạc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, giống như đóa hồng nhỏ nở rộ, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi lại ẩn chứa một tình cảm vi diệu, cho dù nàng dùng bộ dáng vô tâm che giấu vô cùng tốt, nhưng sau khi đụng chạm với ánh mắt của Dương Thiên Lôi liền tránh né, đồng thời khuôn mặt đỏ lên, hoặc nhiều hoặc ít bị lộ ra.

- Chờ đợi tới Hàm Thành thì kỳ nghỉ cũng hết rồi.

Lý Tuyết cười nói:

- Để lát nữa chị sẽ kể cho em nguồn gốc xuất xứ chiếc xe này, Hiểu Phân, chúng ta tới chỗ nào ăn đi?

- Hay đó. Em đói không chịu nổi nữa rồi. Thiên Lô ca ca?

Tổng Hiểu Phân nhìn về phía Dương Thiên Lô, mở to hai mắt, nói một câu hai ý nghĩa. Nha đầu kia chỉ cần vừa gọi Thiên Lô ca ca thì nhất định là có vấn đề.

- Vậy tự mình ăn đi, chờ chúng ta làm gì?

Dương Thiên Lô duỗi tay vỗ vỗ đầu nhỏ của Tổng Hiểu Phân, cố ý giả bộ không biết nói. Đồng thời chân giẫm lên bàn đạp.

- Chạy hướng nào đây?

- Thẳng tới chừng năm trăm thước. Cơm tây chỗ đó thật sự không tệ, tôi và Tuyết tỷ đều rất thích.

Tổng Hiểu Phân nói.

- Đoạn thời gian này các người đều ăn cơm ở bên ngoài sao? Có vẻ quen thuộc nhỉ!

- Cũng không phải. Sau khi thím Lưu nghỉ về quê ăn tết, tôi thì không biết nấu, Tuyết tỷ thì ngày nào cũng bận rộn, cho nên chúng tôi mới phải ăn ở bên ngoài. Hi hi!

Tổng Hiểu Phân ngồi ở trên xà ngang, đôi chân nhỏ đung đưa, chiếc đầu ở dưới mũi của Dương Thiên Lô, hương thơm mái tóc tươi mát, thỉnh thoảng bay vào trong mũi của Dương Thiên Lô.

Đối với các món ăn tây, Dương Thiên Lô ngoại trừ từng được ăn mấy món KFC và McDonald vốn đại chúng hóa ra thì hoàn toàn chưa từng được nếm qua cơm tây chân chính.

Mấy phút đồng hồ sau, ngay khi trong mắt ba người hiện ra một quán cơm tây phía bên ngoài còn giữ nguyên trang trí cho lễ giáng sinh thì phía sau truyền đến một tiếng động cơ “ông ông ông” quen thuộc, Dương Thiên Lô nhin không được quay đầu nhìn về phía xe cô đang chạy trên quốc lộ, quả nhiên nhìn thấy chiếc xe Hummer của Lý Hàn Mai đang phóng như bay trên đường.

Khi mắt thấy sắp vượt qua ba người Dương Thiên Lô thì “két”, xe đột ngột phanh gấp, chiếc xe Hummer trực tiếp xoay tròn một trăm tám mươi độ một cách ngoạn mục rất nhanh vòng qua con lươn, quay đầu chạy thẳng đến điểm đỗ xe của quán cơm tây.

- Mai tỷ?

Lý Tuyết và Tổng Hiểu Phân đã tự động xuống khỏi xe đương nhiên nhìn thấy chiếc Hummer đầy phong cách đó, tức thì kêu lên.

Lý Hàn Mai như cũ diện bộ cánh áo liền quần, đi xuống khỏi xe Hummer, không ngờ trên khuôn mặt mang theo một nụ cười hiếm có, nhìn về phía Lý Tuyết cùng Tổng Hiểu Phân.

- Đi đi đi, cùng nhau ăn tối.

Dương Thiên Lô nhìn thoáng qua Lý Hàn Mai nói, nhiều thêm một người cũng là nhiều, nhiều thêm hai người cũng là nhiều. Dù sao cũng không có khả năng có được thể giới dành riêng cho hai người. Hơn nữa, bản thân mình làm hại Lý Hàn Mai phải đi ra khỏi nhà, cũng đủ phiền toái.

Bốn người xuất hiện trước tiệm cơm tây tao nhã tức thì hấp dẫn rất nhiều ánh mắt khách nhân ăn cơm ở đây, đối với chuyện này, bốn người ít nhiều cũng đã có chút quen thuộc. Tổng Hiểu Phân lôi kéo Lý Tuyết chọn một bàn bốn người gần cửa sổ, hai nàng ngồi một bên, còn Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai ngồi cùng một phía, đảo mắt nhìn xung quanh có không ít người ngoại quốc.

- Chiếc xe đẹp kia, chính là nguyên nhân cậu không cần xe của tôi nữa đúng không?

Sau khi bốn người ăn qua chút đồ ăn, Lý Hàn Mai nhìn chiếc xe đẹp ngoài cửa sổ nói.

- À đúng rồi, mới vừa rồi còn chưa nói, chiếc xe đẹp ở đâu ra thế?

Tổng Hiểu Phân tức thì cũng hỏi.

- Hắc hắc!

Dương Thiên Lô cười cười, kể lại câu chuyện mình dùng một chiếc xe đạp cũ nát đã bại tên nam nhân đi xe Maserati GT911 là Canh Vân Phi vốn được mệnh danh là tình ca vương tử oanh oanh liệt liệt như thế nào, đừng nói Tổng Hiểu Phân, kể cả Lý Hàn Mai giống như núi băng cũng bị sự vô sỉ đánh khinh của Dương Thiên Lô làm cho cười đau cả bụng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

755. Chương 768: Định Nghĩa Của Hạnh Phúc

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 768: Định nghĩa của hạnh phúc

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bốn người vừa ăn cơm vừa bàn đến chuyện nghỉ tết về nhà.

Lý Tuyết còn bốn ngày nữa mới nghỉ, cho nên ba người bàn định bốn ngày sau sẽ quay về Hàm Thành. Tuy rằng Dương Thiên Lô và Lý Tuyết đều là cô nhi, nhưng từ nhỏ sống ở Hàm Thành, ít nhiều đều có chút cảm tình với nó.

Huống chi viện trưởng gia gia còn sống, cho nên, bất kể như thế nào hai người cũng phải trở về một chuyến.

Bất quá Lý Tuyết cùng Tổng Hiểu Phân lại có chút đau đầu về phương tiện di chuyển.

Ngồi xe lửa nhất định là không được. Tết âm lịch khách đông mù mịt, rất khó để có thể mua được vé của bốn ngày sau. Cho dù mua được, Tổng Hiểu Phân đã nếm qua một lần, đánh chết cũng không chịu ngồi xe lửa. Nhưng nếu đi bằng máy bay thì lại không có chuyến bay thẳng tới Hàm Thành, chỉ có thể đến một thành phố cách Hàm Thành gần nhất tiếp đó thể nào cũng phải di chuyển bằng xe khách đường dài hoặc ngồi xe lửa mới có thể đến Hàm Thành.

Đương nhiên, sở dĩ đau đầu, nguyên nhân trọng yếu nhất là Tổng Hiểu Phân cự tuyệt bố mẹ mình cho xe riêng của Tổng gia đưa nàng trở về. Lần trước sau thọ yến của Tổng lão, có lẽ là bởi vì Tổng Hiểu Nam, nàng đối với Tổng gia càng chán ghét hơn, nếu không phải có quan hệ huyết thống, thậm chí nàng cũng không muốn lui tới cùng với bất kỳ người nào của Tổng gia.

Chỉ bất quá, bản thân Tổng Hiểu Phân cũng không ý thức được, kỳ thật nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là nàng muốn đi chung với Dương Thiên Lô và Lý Tuyết.

Cuối cùng theo đề nghị của Lý Hàn Mai, ba người cùng nàng bay đến đế đô. Lý Hàn Mai ngay tại chỗ gọi điện đặt vé cho chuyến máy bay vào chín giờ sáng bốn ngày sau. Chỉ có điều, không nằm ngoài dự liệu của Dương Thiên Lô, nàng muốn hần thuận tiện chấp hành một nhiệm vụ liên hoàn.

Lý Tuyết cùng Tổng Hiểu Phân sớm biết rõ nhiệm vụ liên hoàn của Dương Thiên Lô là gì chỉ cười cười, không nói chi hết.

Ra khỏi tiệm ăn, Lý Hàn Mai lái xe Hummer đi trước, còn Dương Thiên Lô thì cười chiếc xe cũ nát, chở hai đại mỹ nữ, vô cùng phong cách, chậm rì rì đi về phía trường quốc tế Lam Phong.

- Thiên Lô ca ca...

- Muốn tôi hỗ trợ không có cửa đâu, trị ngọn không trị gốc, bản thân cô ngoan ngoãn luyện thái cực của mình đi.

Tổng Hiểu Phân ngồi ở phía trước mới kêu lên hai tiếng ca ca, Dương Thiên Lôi đã trực tiếp từ chối.

Đây cũng là chuyện không có cách nào, cái gọi là cữu âm tuyệt mạch của Tổng Hiểu Phân so với loại tình huống của Đồ Lâm San phức tạp hơn nhiều, lấy tu vi của Dương Thiên Lôi cũng không thể tra ra nguyên nhân thực sự nằm ở đâu, cho nên, ngoại trừ giúp rèn luyện thân thể Tổng Hiểu Phân ra, căn bản không thể trừ tận gốc.

- Nhưng! Quý hạp hời, tôi không phải nói chuyện này, tôi cảm thấy, Mai tỷ giống như không phải là cho cậu chấp hành nhiệm vụ, Tuyết tỷ, chị có cảm giác này hay không?

- Không có a! Mai tỷ chính là hôn thê của vị đường huynh kia của em, em còn sợ nàng cướp đi Thiên Lôi của chúng ta sao?

Lời nói của Lý Tuyết khiến cho Dương Thiên Lôi có chút bối rối, làm cho Tổng Hiểu Phân tức thì đỏ bừng cả khuôn mặt. Vấn đề không phải ở hai chữ “cướp đi” mà mấu chốt chính là hai chữ “chúng ta” a.

Kỳ thật làm sao Lý Tuyết lại không có cảm giác giống Tổng Hiểu Phân cơ chứ? Nàng không những cảm thấy Lý Hàn Mai không phải đơn giản là cho Dương Thiên Lôi chấp hành nhiệm vụ mà còn sớm cảm giác được Tổng Hiểu Phân không phải là đơn thuần thích ở cùng mình. Nói như vậy, cho dù là giả ngu ngơ, nhưng không thể nghi ngờ là đã lộ ra một tin tức, đó là nàng nhận thấy được tình cảm của Tổng Hiểu Phân và cũng chấp nhận nàng ấy.

- Tuyết tỷ, chị nói đi đâu thế. Người ta là lo lắng cho chị mà chị lại giấu cợt người em.

Tổng Hiểu Phân đỏ mặt lên bất mãn nói.

- Chị và Thiên Lôi đều thích em, nào có giấu cợt em chứ.

- Ấy ăy các cô nương, các cô coi tôi là không khí à?

Dương Thiên Lôi càng nghe càng thấy không ổn, làm sao còn dám để cho Lý Tuyết nói tiếp.

Điều này sao có thể?

Đừng nói Lý Tuyết từ nhỏ đã sống trong xã hội pháp chế một vợ một chồng, cho dù là Tử Hàm muội muội sống trong hoàn cảnh một chồng nhiều vợ ở Huyền Thiên đại lục, lúc trước cũng bởi vì Hương Hương mà làm cho mình buồn bực một thời gian dài, làm sao Lý Tuyết có thể nhìn thoáng được vậy?

Với tính cách ôn nhu thiện lương của Lý Tuyết, cùng lắm là cho mình bốn năm sau đó ra quyết định lựa chọn, để cho mình sau khi tầm mắt được mở rộng, chính thức thành thực rồi lại lựa chọn tình yêu đích thực thì Dương Thiên Lôi có thể lý giải.

Bởi vì với tình yêu vô tư của Tuyết tỷ đối với mình, như thế mới phù hợp với tính cách của Tuyết tỷ. Nhưng hiện tại, sự rộng lượng này của Lý Tuyết khiến cho Dương Thiên Lôi phi thường kỳ quái cùng kinh ngạc, cho dù nàng chấp nhận Tổng Hiểu Phân, cũng tuyệt không nên nói ra vào lúc này.

- Tuyết tỷ!

Nghe Lý Tuyết nói như thế, Tổng Hiểu Phân ngồi ở phía trước bỗng mân mê cái miệng nhỏ nhắn, tựa hồ trở nên buồn bã, nói:

- Có phải chị ghét em hay quần lấy các chị hay không?

- Em nói linh tinh gì đó? Làm sao tỷ tỷ lại ghét em được?

Dương Thiên Lôi không nói gì nữa, vì hẳn biết, hai người đã hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của hắn.

- Tuyết tỷ, em luôn coi chị là tỷ tỷ, Dương Thiên Lôi là tỷ phu hoặc là Dương Thiên Lôi là ca ca, còn chị là chị dâu, thật sự là không hề có ý khác, chỉ muốn ở chung với hai người mà thôi.

- Hiểu Phân em đừng hiểu lầm, những lời tỷ tỷ nói hoàn toàn là thật.

Lý Tuyết nghe thấy lời nói của Tống Hiểu Phân, tức thì hiểu được câu nói phát ra từ nội tâm của mình ngược lại khiến cho Tống Hiểu Phân hiểu lầm.

- Đồ ngốc!

Dương Thiên Lôì duỗi tay lau nước mắt chảy ra của Tống Hiểu Phân, Dương Thiên Lôì từng tiếp xúc với toàn bộ trí nhớ của Tống Hiểu Phân đương nhiên biết Tống Hiểu Phân không phải nói dối, nhưng cũng không phải hoàn toàn là thật.

Đích xác Tống Hiểu Phân không có yêu cầu xa vời có thể trở thành tình lữ với Dương Thiên Lôì, càng không có ý nghĩ phá đám quan hệ giữa Dương Thiên Lôì và Lý Tuyết, nguyên nhân nàng muốn ở chung với Dương Thiên Lôì cùng Lý Tuyết, trọng yếu nhất đó là Dương Thiên Lôì có thể kéo dài mạng sống của nàng, giúp cho nàng có thể sống lâu thêm vài năm. Bất quá, yêu là thứ gì đó ai có thể định nghĩa được?

Yêu, nhưng chỉ có thể giấu kín trong lòng, hơn nữa không khỏi vì thế mà cảm thấy thống khổ, nàng chỉ muốn thật vui vẻ ở bên cạnh hắn. Chính bởi vì như vậy, phần tình yêu này mới trở nên càng sâu đậm hơn.

Cũng chính vì như thế, khi Dương Thiên Lôì tiếp xúc với trí nhớ của Tống Hiểu Phân, cuối cùng không lựa chọn làm nàng quên đi. Bởi vì đây là hạnh phúc của nàng. Tuy rằng Dương Thiên Lôì vì đã có Lý Tuyết nên không thể chấp nhận nàng, nhưng có thể khiến nàng có được định nghĩa tình yêu của riêng mình, điều này chung quy so với việc bỏ nàng lại một mình tốt hơn nhiều.

- Cậu cho là Tuyết tỷ muốn nói gì? Ý của Tuyết tỷ là chúng ta đã giống như là người một nhà, cậu là tiểu muội.

Dương Thiên Lôì nói tiếp.

- Đúng vậy đó Hiểu Phân, em nghĩ gì thế?

Lý Tuyết nghe thấy câu nói của Dương Thiên Lôì, vội vàng nói.

- Thật sao?

- Đương nhiên thật rồi!

Dương Thiên Lôì và Lý Tuyết cùng nhau nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Hiểu Phân nước mắt tèm lem, tức thì nín khóc mỉm cười, chỉ chốc lát sau, đôi chân nhỏ lại không chịu ngồi yên bắt đầu dong đưa. Còn Lý Tuyết ở sau lưng lặng lẽ néo eo của Dương Thiên Lôì, gối đầu mình lên tấm lưng rắn chắc, cùng Tống Hiểu Phân ngâm nga.

Khiến cho Dương Thiên Lôì có chút ngạc nhiên là không ngờ hai người lại cùng nhau hát bài " thiên sứ thủy tinh " của Liễu Diệc Nhi.

Tuy hai người không được giọng ca trong veo của Liễu Diệc Nhi, nhưng vào giờ phút này, Dương Thiên Lôì nghe vào trong tai lại cảm thấy hay hơn rất nhiều.

Ấm áp, hạnh phúc, ngọt ngào đều vì diệu dụng hợp vào nhau, bỗng bênh ở giữa ba người, làm cho Dương Thiên Lôì đạp xe càng ngày càng chậm, chậm đến mức khi tới khu quốc tế Lam Phong cũng không có dừng lại mà tiếp tục đi tới.

Lộ trình chỉ mất mấy phút, ba người vòng tới vòng lui tới hơn một giờ mới trở lại khu quốc tế Lam Phong. Chỉ có điều, khi Dương Thiên Lôì muốn dẫn chiếc xe đạp cà tàng tiến vào tiểu khu thì lại bị bảo vệ trị an của tiểu khu với vẻ mặt kinh ngạc ngăn cản, bắt phải để ở gara tầng ngầm chuyên bố trí cho những xe không có động cơ.

Không có biện pháp, Dương Thiên Lôì chỉ đành trả năm mươi đồng phí vé tháng cho chiếc xe cũ nát giá trị chưa đến một trăm đồng này.

- Đây là sách của cậu, còn đây là vở ghi của tôi, Mai tỷ nói, sau khai giảng, cậu phải đi thi lại cùng với những đồng học thi rớt ở kỳ trước. Đề cương ôn tập tôi đã viết ở bên trong, nếu đọc không hiểu, có thể hỏi tôi, hoặc là thuê tôi làm gia sư cho cậu, học phí là khi nào tôi cần thì cậu phải giúp tôi. Thế nào?

Sau khi trở vào trong phòng, Tống Hiểu Phân ôm sách cùng toàn bộ vở ghi chép của mình đến trước mặt Dương Thiên Lôi, nói.

- Miễn đi! Với chỉ số thông minh của ca mà còn cần gia sư sao?

Dương Thiên Lôi nói.

- Vậy xem qua một lần vở ghi của tôi đi? Tôi đã vì cậu ghi chép rất cẩn thận đó!

Tống Hiểu Phân trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi, không cam lòng cầm lên một quyển vở của mình, sau đó mở ra, đưa cho Dương Thiên Lôi xem, nói:

- Rất nhiều bài không có trong sách... Chỉ số thông minh của cậu có cao tới đâu cũng vô dụng, có làm được hay không?

- Đêm nay để tôi xem qua trước. Nếu thật sự có giá trị như cô nói thì sẽ đáp ứng cậu, thế nào?

- Không thành vấn đề!

Tống Hiểu Phân sáng khoái nói. Nàng đương nhiên tin tưởng bài ghi của mình rất có giá trị, bởi vì những điều mà các chuyên gia đó giảng căn bản hầu hết không có trong sách. Hơn nữa, so với sách giáo khoa còn thấu triệt hơn.

- Hắc hắc, vậy thì cảm ơn.

Dương Thiên Lôi cười cười, ôm sách cùng vở ghi trở về phòng ngủ của hắn, thời gian cả đêm đủ cho hắn làm được rất nhiều việc. Năng lực đã thu liễm cũng không có nghĩa là trí óc không dùng được.

- Thiên Lôi, đây là quần áo chị mua cho em, thử xem có hợp không.

Lý Tuyết bê một đồng quần áo đi ra, ít nhất là bảy tám bộ, hơn nữa vừa nhìn liền biết là hàng xịn.

- Hai bộ này là chị chọn, còn hai bộ này là Hiểu Phân chọn, còn có mấy cái này em thu lại trước đi, đều được giặt qua rồi.

Lý Tuyết nói xong liền đưa một cái túi nhỏ cho Dương Thiên Lôi, rõ ràng là mấy cái quần lót của nam.

- Mấy cái này không cần phải thử sao?

Dương Thiên Lôi sau khi nhìn thấy mấy thứ này thì bản tính đáng khinh nổi lên, trên mặt tức thì lộ ra nụ cười tà nhàn nhạt, nhìn Lý Tuyết chằm chằm hỏi.

- Sắc lang!

Cơ hồ Lý Tuyết cùng Tống Hiểu Phân đồng thời nói.

- Ha ha, đều không cần thử, khẳng định là hợp, Tuyết tỷ, tiền lương của đài truyền hình rất cao sao?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Đó là đương nhiên, hai tháng này, lương của Tuyết tỷ từ một ngàn đồng một lần giảng đến hiện tại là hai vạn đồng, cậu nói có cao hay không? Tôi đoán, Tuyết tỷ bây giờ nói tiếng không làm nữa, nhất định sẽ tăng tới năm vạn đồng, hì hì.

Tống Hiểu Phân nói.

- Ách... Vậy em đây có thể an tâm được bao nuôi rồi!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

756. Chương 769: Bắt Đầu Hành Động!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 769: Bắt đầu hành động!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bốn ngày sau, ba người Dương Thiên Lôi, Lý Tuyết cùng Tống Hiểu Phân trực tiếp đánh xe đến sân bay tụ hợp với Lý Hàn Mai. Đồng thời còn có Lý Ngọc điều khiển chiếc xe thể thao đứng cạnh Lý Hàn Mai, lúc cười chào hỏi với ba người Dương Thiên Lôi thì ánh mắt có chút kinh ngạc đánh giá Lý Tuyết.

- Lý Ngọc? Sao cậu lại ở cùng Mai tỷ thế?

Tống Hiểu Phân có chút kinh ngạc nói.

- Đường đệ của tôi, Thiên Lôi chắc hẳn sớm đã biết?

Lý Hàn Mai giới thiệu.

- Dương nhiên, lần đầu tiên bị cô bắt làm khổ sai, bộ nam trang duy nhất cô mua, tôi còn tưởng rằng đó là phí vất vả, không nghĩ tới vừa vặn gặp phải Lý Ngọc cũng tới biệt thự, phải nói là đôi bạn thân mặc chung quần áo a.

Dương Thiên Lôi nói.

- Ha ha, nguyên lai cậu cũng đã biết hả? Ha ha... Thiên Lôi, đây chính là Tuyết tỷ trong truyền thuyết sao?

Lý Ngọc nhìn Lý Tuyết hỏi.

- Em là bạn học của Thiên Lôi. Cửa ngưỡng đại danh chị đã lâu, như sét đánh bên tai.

- Chào cậu.

Lý Tuyết cười cười nói.

- Đi thôi!

Lý Hàn Mai nói.

Vé Lý Hàn Mai đặt thuộc khoang hạng nhất. Năm người sau khi trực tiếp đến khoang hạng nhất xa hoa, chỉ chờ đợi trong chốc lát liền được ưu tiên đăng ký. Quả nhiên là tiền nào đồ nấy, điều kiện của khoang hạng nhất đích xác so với khoang phổ thông thoải mái hơn nhiều.

Nhiệm vụ Lý Hàn Mai chấp hành lần này tương đối đơn giản, Dương Thiên Lôi cũng hoàn toàn không rõ ý đồ của Lý Hàn Mai, nhưng mà khi xuống máy bay, hai người giả làm đôi tình lữ, tay nắm tay, lúc tách ra, dưới con mắt hâm mộ của Lý Ngọc, cùng với Lý Hàn Mai ôm một cái thật chặt, hơn nữa còn hôn phớt trên khuôn mặt có chút bối rối của nàng. Sau đó Lý Hàn Mai cùng Lý Ngọc liền đi đến chiếc xe sang trọng chờ sẵn đón bọn họ.

Bất quá, khi nhìn thấy biển số xe, Dương Thiên Lôi mơ hồ đã đoán được, hiểu được Lý Hàn Mai là làm cho ai xem.

- Cảm giác thế nào?

Sau khi ba người Dương Thiên Lôi, Lý Tuyết, Tống Hiểu Phân lên xe taxi, vẻ mặt Tống Hiểu Phân nở nụ cười giả tạo nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Cậu hâm mộ sao? Tôi không ngại hôn cậu một lần đâu!

Khóe miệng Dương Thiên Lôi lộ ra một tia cười xấu xa nói.

Hai ngày này, bởi vì Lý Tuyết phải làm giám thị, chỉ có Tống Hiểu Phân cùng Dương Thiên Lô ở nhà, cô nam quả nữ sống chung một phòng, mặc dù không phát sinh chuyện gì, nhưng Tống Hiểu Phân bị Dương Thiên Lô đáng khinh vô sỉ cự tuyệt vỗ chếp cực kỳ vất vả của mình, rồi không giúp đỡ nàng. Tuy nhiên Dương Thiên Lô cũng giúp nàng vài lần, tuy rằng mỗi lần đều lấy thất bại chấm dứt, nhưng thân thể hai người tiếp xúc, cũng làm cho hai người ít trò chuyện hơn.

- Ngừng! Tôi hâm mộ làm gì, tôi là lo lắng thay cho Tuyết tỷ cậu diễn giả thành thật.

- Chị mới là không lo lắng, rõ ràng là em lo nghĩ.

Lý Tuyết nở nụ cười trên khuôn mặt, nói thẳng với Tống Hiểu Phân.

- Tuyết tỷ!

Tống Hiểu Phân ngượng ngừng cầu Lý Tuyết.

Một đường hi hi ha ha đi tới trạm vận chuyển hành khách đường dài, Lý Hàn Mai sớm đã an bài người chờ sẵn ở đây, giao ba tờ vé xe cho ba người,

Bốn giờ sau, rốt cục ba người về tới Hàm Thành, cậu của Tống Hiểu Phân đã sớm chờ ở nhà ga, trước đưa Dương Thiên Lô cùng Lý Tuyết đến cô nhi viện, sau đó mới chở Tống Hiểu Phân trở về.

Dương Thiên Lô cùng Lý Tuyết có chút kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, nếu không phải có chiếc bảng “Cô nhi viện Hàm Thành” ở trước cổng thì quả thực hai người không thể tin được đây chính là nơi mà bọn họ từ nhỏ lớn lên.

Nguyên bản phòng ốc tồi tàn đã biến mất toàn bộ, thay thế vào là ba tòa kiến trúc bóng tăng hiện đại. Trong sân trẻ em chơi đùa bằng đủ loại phương tiện giải trí, giống như là một khu hoa viên.

- Lô Tử, Tuyết tỷ!

Ngay lúc hai người còn đang sửng sốt thì một giọng rõ to từ một cái phòng ở lầu một đối diện cổng viện truyền ra, Ngưu Ma Vương nổi bật với thân hình khổng lồ từ bên trong chạy vọt ra, mà viện trưởng gia gia tinh thần quắc thước cũng theo sát ở đằng sau.

- Ha ha ha...

Ngưu Ma Vương xông lên ôm chặt lấy Dương Thiên Lô, nắm tay hai người đắm lên ngực của đối phương, đều rất hưng phấn.

- Gia gia!

Dương Thiên Lô cùng Lý Tuyết đi tới bên cạnh viện trưởng, viện trưởng với vẻ mặt kích động mỉm cười tỉ mỉ đánh giá Dương Thiên Lô và Lý Tuyết, miệng không ngừng nói “tốt”, đồng thời lôi kéo hai người đi vào trong phòng.

- Lão Ngưu, sao mày lại tới đây?

- Mày còn không biết xấu hổ nói vậy sao? Nửa năm nay không liên lạc được với mày, nếu không tìm lão ba hỏi, còn thật không biết mày bị làm sao rồi. Hắc hắc, lão ba nói cho tao biết là hôm nay mày trở về.

- Đợi lát nữa chúng ta nói sau.

Dương Thiên Lô nói xong cùng Lý Tuyết ngồi ở trên ghế sa lon mới tinh trong văn phòng của viện trưởng gia gia.

Lúc này, trong cô nhi viện có không ít người sôi nổi đi tới, vô cùng thân thiết lại gần chào hỏi Dương Thiên Lô cùng Lý Tuyết, đủ loại lời nói khen tặng, tán dương, khiến cho Dương Thiên Lô và Lý Tuyết cười không khép miệng lại được.

- Gia gia, tại sao biến hóa lớn đến như vậy? Cháu và Thiên Lô còn tưởng rằng mình đến nhầm nơi đó.

Lý Tuyết nói.

- Ha ha, đây đều là công của Thiên Lôì a, phụ thân hần phi thường cảm kích cô nhi viện chúng ta đã nuôi dưỡng Thiên Lôì, cho nên quyên tặng cho chúng ta một khoản lớn, Trong vòng mấy tháng không quản ngày đêm, xây dựng lại toàn bộ cô nhi viện của chúng ta. Thiên Lôì cháu không nói cho Tiểu Tuyết sao?

- Ách... Ba cháu không nói cho cháu biết!

Dương Thiên Lôì hàm hồ nói. Thật sự hần không hề biết việc này, bất quá hiện tại lại hiểu được, tổ chức vì cho hần thân phận giả này, hiển nhiên nguy trang vô cùng hoàn hảo, không có chút sơ hở nào, đồng thời trả giá cả không nhỏ.

Như là sự yên bình trước cơn bão táp, Dương Thiên Lôì cùng Lý Tuyết đã ở Hàm Thành hơn nửa tháng.

Trong khoảng thời gian này, Dương Thiên Lôì có nhận được mấy cú điện thoại. Hai cuộc trong đó là vô cùng oán niệm hần, một là của Liễu Diệc Nhi, một là của Trương Nhã Tĩnh. Trương Nhã Tĩnh thì không sao cả, Dương Thiên Lôì cũng không cho là mình thiếu nợ nàng cái gì, chẳng qua là đã đáp ứng với nàng một điều kiện mà thôi, nhưng Liễu Diệc Nhi thì lại khiến cho Dương Thiên Lôì tương đối rối rắm.

Nguyên nhân rất đơn giản, thời gian mấy tháng này, Liễu Diệc Nhi đã liên lạc với Dương Thiên Lôì vô số lần, đáng tiếc, luôn luôn không gọi được, còn tưởng rằng Dương Thiên Lôì đổi số điện thoại di động, chỉ có thể chờ Dương Thiên Lôì liên lạc với mình. Nhưng đến tận tết âm lịch, Dương Thiên Lôì vẫn không hề gọi lại cho nàng một cú, tình hình của Trương Nhã Tĩnh cơ bản cũng là như thế. Cho nên, Dương Thiên Lôì gặp bị kích rồi.

Không phải Dương Thiên Lôì không có nghĩ tới việc liên lạc với Liễu Diệc Nhi, chẳng qua là sau khi nói chuyện với Lục Áp, tại sao Liễu Diệc Nhi lại cùng Lăng Hi sinh ra “liên hệ” hần ta không rõ ràng lắm, nhưng Liễu Diệc Nhi rất có thể không phải là Lăng Hi. Bởi vì theo như lời Lục Áp nói, chỉ có linh hồn lạc ấn của hần là bị một phân thành hai. Cho nên, Dương Thiên Lôì có chút bối rối đối với tình huống của Liễu Diệc Nhi, đến nỗi cư xử với nàng giống như với Lăng Hi.

Chính bởi vì như thế, cho đến hiện tại cũng không có gọi điện cho Liễu Diệc Nhi.

Tháng tư!

Ma Đô sau tết âm lịch có lẽ là bởi vì kỳ nghỉ âm lịch ngắn ngủi khiến buổi tối ở Ma Đô hiện giờ phi thường náo nhiệt.

Một thanh niên anh tuấn dị thường, thân hình cao ngất, trong quán bar qua lại như thoi đưa. Hần không phải là khách hàng đến đây phong hoa tuyết nguyệt, mà là đi làm. Bây giờ mới tám giờ tối, cuộc sống về đêm chưa có bắt đầu, quán bar còn chưa có người nào.

Giúp khách nhân rót rượu, tiền lương nhận được cực bèo, nếu như là khách hàng quen của hần thì còn có thể thu được một ít tiền hoa hồng. Hần đến nơi này đã hơn nửa tháng, với vẻ ngoài đẹp trai, cùng với nụ cười sáng lạn tràn ngập ánh dương quang trên khuôn mặt, khiến cho hần phát hiện ra thu nhập ở đây vẫn là tương đối khả quan. Cũng làm cho hần không thể không thừa nhận, hần hoặc nhiều hoặc ít hạ sinh “nhan sắc”.

Quán bar này tên là Lam Mị, không đắt nhưng cũng không rẻ, là một chốn ăn chơi trung đẳng. Sinh ý thịnh vượng, cơ hồ mỗi đêm đều chật ních khách. Đương nhiên, chuyện này quan hệ không lớn với hần. Có hần hay không, ảnh hưởng không lớn. Nguyên nhân trọng yếu nhất là rượu ở đây giống như một chất kích thích thỏa mãn yêu cầu hầu hết nam nữ thanh niên đến đây tìm vui, hơn nữa tuyệt đối sẽ không xuất hiện vấn đề “không an toàn”.

- Tiêu suất ca, đêm nay tôi dẫn mấy tỷ muội tới, để vị trí tốt nhé, ok?

Bắt máy điện thoại, liền nghe được thanh âm phóng khoáng của một nữ nhân, hần bị biến thành Tiêu suất ca, mặc dù biết nữ nhân này mỗi lần tới đây, hần đều nhận được không ít tiền boa, thế nhưng tối nay hần lại nhú nhú mày, nói:

- Lấy thân phận của cô nên đi tới quán bar khác tốt hơn, đêm nay đây ngập khách rồi.

Thanh âm của hần rất lạnh nhạt, hoàn toàn không giống những phục vụ bàn vì tiền hoa hồng mà vô cùng nhiệt tình, nịnh hót thậm chí bán đứng lão nhị chỗ kín của mình. Nhưng có lẽ vì sự hồ hững khác biệt này

mà làm cho hấn trong thời gian ngắn ngủi nửa tháng có được rất nhiều khách quen. Nữ nhân này là một trong số đó. Mặc dù không quan tâm nhiều, những cũng biết đây là gái được bao dưỡng.

- Ít nói nhảm, đến cửa đón tôi. Tôi cùng các tỷ muội đã đến rồi.

Cô gái ngang ngược nói.

Hấn bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, thềm nói một câu “chớ cần Lã Động Tân”, không khéo hỏng hết việc của mình.

- Tiêu đệ đệ, đêm này về nhà với tỷ tỷ nhé? Có sữa uống đấy.

Một cô gái dung nhan kiều diễm ăn mặc hở hang khi đi ngang qua hấn thì tràn ngập khiêu khích nói.

- Sữa nhà cô ta rất khai, cửa chị ngon hơn, tiểu đệ đệ, hay đến nhà chị đi.

Một nữ tử dáng người nóng bỏng khác nói chen vào.

- Hai vị tỷ tỷ, Tiêu xử nam đối với hai người không có hứng thú đâu. Tôi được không? Trẻ tuổi, khỏe mạnh, kéo dài, miễn phí, kèn to.

- Phi, cây thương hình que tắm, biến qua một bên.

Hấn nhún vai, chỉ cười cười, không nói gì, trực tiếp đi tới cửa quán bar. Thanh niên được gọi là cây thương hình que tắm kia tức thì đuổi tới, vỗ bờ vai hấn nói:

- Tiêu đệ, sớm như vậy đã có khách quen? Thật hâm mộ a. Con mẹ nó, cách đây hai năm ca cũng không có tàn tạ như vậy a. Ăn cơm ở đây, thiết bổng cũng có thể mài thành châm.

- Đó là do anh mài nhiều quá, trách được ai?

- Tĩnh lại đi, tôi xem cậu có thể kiên trì được bao lâu, sinh viên giống như mấy người vậy, ca cũng không phải chưa từng thấy qua, khi mới vào còn xấu hổ ngượng ngùng, sau khi nếm thử sẽ giống như ca thôi. Từng xấp tiền đập vào mặt, quản con mẹ nó già hay xấu?

Khi đến cửa, gia hỏa đó ngừng nói, cầm điện thoại tra xem một số khách hàng quen, cả trai lẫn gái đều có, bắt đầu ra vẻ đáng thương hàn huyền ân cần thăm hỏi, mời mọc.

Hấn nhìn thoáng qua, không hề có sự khinh bỉ nào cả, hơn nửa tháng tới đây “thể nghiệm cuộc sống” khiến cho hấn kiến thức được muôn hình vạn trạng của chúng sinh, hiểu được một số thứ hấn căn bản không có khả năng biết đến.

Hấn gọi là Tiêu Thiên, đây là cái tên hấn quen dùng. Chỉ là tên của một người phục vụ, sẽ không ai đi điều tra thân phận của hấn là thật hay giả. Sau kỳ nghỉ từ Hàm Thành trở về Ma Đô, hấn liền bắt đầu hành động.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

757. Chương 770: Họ Trương!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 770: Họ Trương!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Không trùng hợp vậy chứ?

Dương Thiên Lôi vừa rồi còn hồ hững, khi đến cửa quán bar, chuẩn bị nghênh đón vị khách quen kia thì bỗng nhiên khựng lại, muốn lùi về, nhưng đã chậm.

Trương Nhã Tĩnh!

Không ngờ Trương Nhã Tĩnh lại xuất hiện cùng lúc với nữ nhân mới gọi điện cho hắn kia, khi nàng nhìn thấy Dương Thiên Lôi cũng cả kinh, ánh mắt trừng lớn.

- Tôi tên là Tiêu Thiên, đa tạ các vị mỹ nữ đã đến với quán chúng tôi.

Khi Trương Nhã Tĩnh há mồm muốn nói chuyện, Dương Thiên Lôi vội vàng nhìn chăm chăm nàng, lớn tiếng nói. Tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể tạm thời ngăn cái miệng của Trương Nhã Tĩnh lại, miễn bị bóc trần ra thân phận.

- Tiêu Thiên?

Trương Nhã Tĩnh nhìn chăm chăm Dương Thiên Lôi nói.

- Rất vui quen biết cô.

Dương Thiên Lôi nở nụ cười chúc nghiệp, khuôn mặt tự nhiên vươn tay về phía Trương Nhã Tĩnh.

Thế nhưng Trương Nhã Tĩnh không hề có ý duỗi tay ra, tựa hồ ánh mắt lộ ra một tia xem thường cùng phần nộ, đối với Dương Thiên Lôi hừ một tiếng, bất quá không có đương trường vạch trần hắn.

Trương Nhã Tĩnh đối với Dương Thiên Lôi hận đến nghiến răng, bản thân mình đường đường là một đại mỹ nữ, gần nửa năm không liên lạc không nói, thật vất vả liên lạc được thì hẹn tới hẹn lui, không muốn thực hiện hứa hẹn. Mà hiện tại, càng làm cho nàng cảm thấy khó hiểu thậm chí phần nộ chính là không ngờ Dương Thiên Lôi trà trộn vào quán bar làm “tam bồi nam”. Không hề nghi ngờ, lập tức làm cho hình tượng Dương Thiên Lôi trong lòng nàng sụp đổ.

(Tam bồi nam: Là nam nhân bồi ăn cơm, bồi nói chuyện, bồi làm chuyện ấy với nữ nhân)

- Tiêu suất ca, thế nào? Nhìn trúng tỷ muội này của chị sao? Đáng tiếc a, cô ấy không giống với chị, đêm nay chính là bị chị cưỡng ngạnh lôi đến đây chơi, cậu đừng để ý nha.

Nữ khách quen của Dương Thiên Lôi nhìn Dương Thiên Lôi đang lúng túng nói.

- Không sao. Phổ tiểu thư vốn đã hết chỗ, nhưng các cô đã đến ta chỉ có thể cố gắng từ chối một vị khách quen khác thôi. Xin mời.

- Ủ!

Nữ nhân được gọi là Phổ tiểu thư mỉm cười nhìn Dương Thiên Lôi nói:

- Bọn tỷ muội, đi nào! Quán này nhìn vậy thôi nhưng chơi rất vui, đảm bảo các bà tới một lần là lần sau muốn đến nữa.

Dương Thiên Lôi dẫn theo đám người Phổ tiểu thư cùng Trương Nhã Tĩnh năm vị mỹ nữ đi tới một căn phòng trang nhã ở lầu hai. Từ cách ăn mặc cùng ánh mắt của năm người nhìn về phía mình, Dương Thiên Lôi đại khái có thể nhìn ra, ngoại trừ Phổ tiểu thư vốn là khách quen ra, Trương Nhã Tĩnh cùng với một cô gái thoát nhìn rất trầm lặng khác, hẳn là rất ít tới nơi này. Hai người còn lại thì tựa hồ cùng một loại người với Phổ tiểu thư.

Tại sao Trương Nhã Tĩnh lại đi chung với loại người này nhỉ?

- Uống chút gì không, hay quy củ cũ?

Sau khi dẫn theo các cô gái vào phòng ngồi xuống, Dương Thiên Lôi có chút nịnh hót nở nụ cười nhìn Phổ tiểu thư hỏi.

Phổ tiểu thư hơi sững sốt, chẳng lẽ Tiêu suất ca này nghĩ thông rồi sao?

Nửa tháng trước, nàng nghe nói nơi này không tệ, khi cùng với mấy bằng hữu đến đây, chính là được Dương Thiên Lôi tiếp đãi, với hình thức rắn chắc, gương mặt anh tuấn của hắn tức thì khiến cho nàng động xuân

tâm, nhưng vô luận nàng ám chỉ như thế nào, thậm chí trực tiếp nói thẳng, đều bị Dương Thiên Lô cự tuyệt. Bất quá, chuyện này chẳng những không khiến nàng tức giận, ngược lại càng yêu thích vị suất ca này hơn.

Cho nên, nửa tháng này, nàng tới năm lần, nhưng cơ hồ không có gì tiến triển, Dương Thiên Lô thủy chung “không hiểu phong tình”.

Vốn nàng tưởng rằng còn mất một đoạn thời gian nữa mới có thể chinh phục được loại suất ca “thủ thân như ngọc” này. Nàng tin tưởng, bằng tiền tài cùng dung mạo dụ hoặc của mình, cuối cùng có thể thành công bắt được vị Tiêu suất ca này vào lòng, thỏa mãn mong ước.

Nhưng lại không nghĩ rằng đêm nay thái độ của Dương Thiên Lô bỗng nhiên chuyển biến một trăm tám mươi độ.

- Dương nhiên! Tiêu suất ca, mời đến đây tối nay đều là tỷ muội tốt nhất của tôi, cậu phải phục vụ cho tốt. Sinh ý của những người khác cũng đừng có làm, chị sẽ cho anh đại hồng bao siêu lớn.

Phổ tiểu thư phong tình vô hạn nắm lấy tay Dương Thiên Lô, nói.

- Chuyện này không được đâu!

Dương Thiên Lô nói.

- Lấy ra đi!

Phổ tiểu thư nói xong liền vươn tay dứt vào trong túi quần của Dương Thiên Lô, khiêu khích sờ soạng hai cái chỗ nào đó mới rút tay lấy di động ra, trực tiếp tắt máy, cất vào trong túi xách của mình, nói:

- Ngày mai trả lại cho cậu.

Đồng thời lúc nói chuyện lấy ra một tấm thẻ vàng đưa cho Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô cười cười, nhìn thoáng qua Trương Nhã Tĩnh đang trừng mắt nhìn mình, cũng không nói thêm gì, cầm thẻ vàng xoay người rời đi.

Chỉ cần Trương Nhã Tĩnh không vạch trần thân phận của hắn là được. Về chuyện vì sao Trương Nhã Tĩnh có cái diễn cảm này, đương nhiên Dương Thiên Lô hiểu rõ, khẳng định nha đầu này coi mình trở thành tiểu bạch kiểm cho nữ nhân mua vui rồi

Như vậy cũng được, càng chán ghét càng tốt, vậy sẽ không quán lấy mình nữa, Trên thực tế cũng không thể nói là quán lấy, chuyện mà Trương Nhã Tĩnh lúc trước bắt Dương Thiên Lô đáp ứng, hắn đã rõ ràng, đó chính là Dương Thiên Lô dạy cho nàng mấy thế võ. Chẳng qua, người mang số kiếp “đào hoa đại vận” như hắn không muốn tiếp xúc nhiều với Trương Nhã Tĩnh, nếu không thật sự là quán lấy nhau luôn không chừng. Đối với nữ nhân, Dương Thiên Lô không có quá nhiều tự tin, bởi vì Dương Thiên Lô biết, tác dụng của đào hoa đại vận chính là làm cho nữ nhân yêu thích hắn một cách mù quáng, đồng dạng đối với chính hắn cũng có ảnh hưởng đáng sợ. Giống như Tống Hiểu Phân không thể hạ quyết tâm.

Có một số chuyện, Dương Thiên Lô không thể chi phối.

- Phổ Hiền, đây là ‘ngư lang’ truyền thuyết trong quan bar sao?

Ngay sau khi Dương Thiên Lô rời đi, Trương Nhã Tĩnh với vẻ mặt khinh bỉ nhìn theo bóng lưng của hắn, hỏi.

- Tiêu suất ca chính là nam nhân cực phẩm, chỉ có thể xuất hiện trong truyền thuyết đó. Nhã Tĩnh, cô hình như vẫn là hoàng hoa khuê nữ đúng không? Nếu thích, tỷ cho cô ăn trước, thế nào?

- Ghê tởm! Phổ Hiền, cô muốn trả thù hắn, hà cớ gì phải giã đạp chính mình? Người như thế được bao nhiêu sạch sẽ? Vận nhất bị nhiễm bệnh, tôi xem cô xử lý thế nào.

- Đúng a, Phổ tỷ, chị nên chú ý một chút.

Cô gái thoát nhìn trầm lặng kia cũng nói vào.

- Hai người các cô a. Không có hưởng qua mùi vị đó các cô không hiểu. Có biện pháp an toàn rồi, sợ cái gì. Có phải không, Thanh Thanh?

Nghe thấy lời nói của Trương Nhã Tĩnh, Phổ Hiền có chút ngáy ngẩn nhưng sau đó không chút quan tâm nói.

- Đó là đương nhiên! Phổ Hiền, sớm đã nói với chị không nên gọi Nhã Tĩnh cùng Diễm Diễm đi cùng rồi mà.

- Suất ca này quả thật không tệ! Phổ tỷ, lần đầu tiên để cho em đi?

- Mơ đi! Cô nghĩ tỷ tỷ ta thật sự cho a? Tôi biết Nhã Tĩnh không muốn mới nói như vậy, hi hi. Tiêu suất ca này là sinh viên mới đến đây làm, tỷ tỷ ta chịu bao nhiêu thiệt thòi, dùng biết bao chiêu số, cũng không một chút tiến triển, nhiều nhất là uống với chị hai ly rượu, vốn chị nghĩ còn phải rất lâu nữa mới đắc thủ, không nghĩ tới đêm nay hần thay đổi một trăm tám mươi độ, thật sự rất không ngờ a. Nếu đêm này thật sự có thể thu phục, tỷ sẽ trả bằng bất cứ giá nào, khách khách... Bọn tỷ muội, phải hỗ trợ chuốc say hần giùm ta nha.

Phổ Hiền nói.

Vốn trong lòng Trương Nhã Tĩnh ghê tởm cùng khinh bỉ Dương Thiên Lôi, sau khi nghe đến câu nói “thay đổi một trăm tám mươi độ” kia của Phổ Hiền bỗng nhiên ý thức được có điều gì đó không đúng, làm cho nàng tức thì nghiêng răng nghiêng lợi, miệng nhai lặc kêu rộp rộp.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Trương Nhã Tĩnh nói:

- Không chừng là hần cố ý giả bộ thanh cao, để cho cô điên cuồng mà mắc câu. Nhìn cô thật giống như nữ sắc lang.

- Suyt! Hần đến kìa!

Khi Phổ Hiền nhìn thấy Dương Thiên Lôi lên lầu, vội vàng nhắc nhở chúng nữ không thảo luận nữa.

Dương Thiên Lôi xách hai chai rượu đỏ tốt nhất của quán bar Lam Mị đi lên, mỗi chai giá gần vạn, làm cho ánh mắt của mấy đồng sự tái đi cả loạt, riêng hai chai rượu này thôi, phần trăm Dương Thiên Lôi thu được đã lên đến hai ngàn. Loại khách nhân vung tiền như rác này không phải là không có, nhưng rất ít. Dương Thiên Lôi mới đến quán bar không lâu đã có năm lần và đây là lần thứ sáu phục vụ loại rượu này, hơn nữa vẫn là vị khách nhân kia. Chỉ có thể cảm thán vận khí của Dương Thiên Lôi quá tốt, bám được khách quen có tiền như vậy.

- Các vị mỹ nữ, đây là danh thiếp của tôi, sau này tới đây chơi có thể tìm tôi, toàn bộ tiêu phí giảm còn tám phần. Có thể gọi tôi là tiểu Tiêu, ha ha...

Sau khi Dương Thiên Lôi rót rượu cho năm người, cũng rót cả cho mình, lấy ra bốn tấm danh thiếp, mang theo nụ cười chúc nghiệp trên khuôn mặt, phân biệt hai tay đưa cho chúng nữ.

Hai nữ nhân đến chơi đùa kia đều sẵn sàng đón lấy danh thiếp, sau khi nhìn thoáng qua rồi để vào trong giỏ xách của mình, đồng thời bắt tay với Dương Thiên Lôi, báo ra phương danh của mình.

Cô gái trầm lặng kia, tuy rằng tiếp nhận danh thiếp, nhưng không hề nói gì, trực tiếp đặt danh thiếp ở trên bàn, hiển nhiên, nàng căn bản không có ý định liên lạc với Dương Thiên Lôi.

- Tỷ muội của chị tương đối thẹn thùng.

Phổ Hiền cười nói.

- Không sao! Người đẹp, xin chào!

Dương Thiên Lôi hai tay lại đưa tới trước mặt Trương Nhã Tĩnh, ánh mắt có chút quái dị nhìn Trương Nhã Tĩnh. Hần phỏng chừng nha đầu kia chắc chắn sẽ không nể mặt mình, nhưng khiến cho hần có chút ngoài ý muốn chính là, Trương Nhã Tĩnh cư nhiên tiếp nhận danh thiếp, đồng thời còn đọc kĩ.

- Tiêu Thiên? Sao không gọi là Tiêu Phong? Tiêu Phong, Tiêu đại hiệp, cái tên này nghe vang dội hơn nhiều a!

Trương Nhã Tĩnh trở mình liếc Dương Thiên Lôi nói.

- Ha, người đẹp nói như thế cũng đúng a, hôm nào sẽ đổi lại thành Tiêu Phong. Người đẹp, họ gì thế?
- Bỏn tiểu thư đi không đổi tên ngồi không đổi họ, tôi họ Trương!

Trương Nhã Tĩnh nói xong liền nhắc chén rượu lên nhẹ nhàng lắc lắc.

- Tiêu suất ca, ngồi bên cạnh tỷ tỷ này, hôm nay cậu phải bồi rượu với chúng tôi, trước phải kính tỷ muội chúng tôi mỗi người một ly.

Phổ Hiền lôi kéo Dương Thiên Lôi ngồi bên cạnh nói.

Đúng lúc này, có một người đầu tóc vóc dáng vạm vỡ tiến vào trong quán bar, thời tiết có chút lạnh, không ngờ hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay bó sát người, làm cơ thể cường tráng kia hiện rõ ra, cho dù không cố ý, nhưng ánh mắt của hắn lại phát ra một sự hung ác cùng lạnh lẽo. Sau khi tiến vào quán bar, quét mắt một vòng, cùng ánh mắt Dương Thiên Lôi đụng nhau, không có bất cứ dị thường nào trực tiếp tìm một vị trí ngồi xuống.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

758. Chương 771: Cảnh Giới Chi Cao Của Dâm Tặc!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 771: Cảnh giới chi cao của dâm tặc!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vài ly xuống bụng, tựa hồ Dương Thiên Lôi hoàn toàn buông thả, cùng với hai mỹ nữ khác thân thiện dị thường, mắt đi mày lại, nói cười liên tục, làm cho Trương Nhã Tĩnh tức đến nghiến răng.

- Nhã Tĩnh, Điểm Điểm, cạn ly! Uống nào uống nào, thật vất vả mới kéo được các cô đến một lần, hãy buông thả chút đi.

Nữ nhân tên là Trịnh Đình nói.

- Đúng vậy a, tới lần đầu tiên có thể chưa quen, nhưng sau khi đến vài lần, các cô sẽ biết đây là điểm giải trí rất tốt. Nhất là Nhã Tĩnh ngay cả bạn trai cũng chưa có, cậu xem, có bao nhiêu là suất ca a? Đương nhiên, cậu không thích cũng không sao, uống chút rượu, nghe một chút âm thanh đình tại nhứt óc, lát nữa đông khách rồi, chúng ta sẽ đến giữa sàn nhảy điên cuồng vận vẹo vòng một vòng ba khiêu gợi của chúng ta, khiến cho các con mắt nhìn vào phải tóe lửa, nghe tiếng hét lên như sói tru, đủ loại chuyện phiến nào, sự sung sướng cùng thống khổ của yêu đương hay thất tình, không cần phải phiền não vì tương lai mù mịt, những chuyện không hay trong quá khứ có thể ném lên chính tầng mây, cho thân thể cùng lòng mình hoàn toàn buông lỏng.

Phổ Hiền nói.

- Đó là đương nhiên, nếu được một suất ca khiến mình động xuân tâm đến bắt chuyện, cùng nhau uống rượu tâm sự một chút, cũng là một việc rất thư thái, nếu như thích hợp làm bằng hữu, không phải rất tốt sao? Nhã Tĩnh, Điểm Điểm, cạn ly!

- Cạn ly!

- Cạn ly!

Không bao lâu sau, quán bar Lam Mị bắt đầu trở nên náo nhiệt hơn, một mình hay kết bạn mà tới, chưa đến chín giờ đã chật ních, nam nữ thanh niên anh tuấn, gọi cảm yêu mị đủ loại như thủy triều, dùng thanh âm cùng ngôn ngữ hết sức kích động của mình hoàn toàn khuấy động không khí trong quán bar.

Vừa bắt đầu, đám người trong sàn nhảy điên cuồng vận vẹo, ở trong mắt Trương Nhã Tĩnh và Điểm Điểm giống như bọn điên, nhưng bị sự mê hoặc của ba người Phổ Hiền, quan trọng nhất là ảnh hưởng của chất cồn, dưới sự kích thích của bầu không khí này, khiến cho hai người Trương Nhã Tĩnh cũng dần dần buông lỏng một chút, bị tam nữ kéo vào sàn nhảy.

Dương Thiên Lôi ngồi tại chỗ, dựa vào trên lan can, ánh mắt giống như ngón tay nhìn đám người Phổ Hiền và Trương Nhã Tĩnh, nhưng là đang cẩn thận quan sát cả quán bar.

Bất tri bất giác khóe miệng của hắn thoáng nhếch lên hiện ra một nụ cười tràn ngập tà mị.

Vốn hắn đã tuấn dật di thường, khuôn mặt tràn ngập ánh dương quang, nhưng bởi vì cái nhếch môi không tự chủ được kia, lại khiến cho khí chất của hắn hoàn toàn thay đổi, tà khí lẫn nhiên.

Không một ai biết, lát nữa bão táp sẽ ập xuống.

Hắc đạo, có quy tắc chơi của hắc đạo.

Vượt ra ngoài quy tắc này chính là sự phân tranh cùng giao dịch của thế lực khắp nơi mà người thường không thể biết đến.

Cho nên, mặc dù Thanh Long hội là đệ nhất bang của Ma Đô nhưng cũng không thể thống nhất Ma Đô.

Còn Dương Thiên Lôi tay trắng làm nên sự nghiệp, đó là lựa chọn quán bar Lam Mị thuộc quyền Nghĩa Dao bang.

Không phải muốn tiêu diệt nó, mà là giúp đỡ nó, có được nó.

Nguyên nhân rất đơn giản, Thanh Long hội muốn thôn tóm nó.

“Hy vọng mấy người các cô sẽ không trở thành người vô tội bị hại...”

Dương Thiên Lôi nhìn chằm chằm Trương Nhã Tĩnh cùng Điểm Điểm ở rìa sàn nhảy, cùng với Phổ Hiền đang hết sức điên cuồng uốn éo vòng eo cùng kiểu đồn nẩy nở của mình chen vào giữa sàn nhảy, âm thầm nói.

Đối với loại nữ nhân như Phổ Hiền, Dương Thiên Lôi đương nhiên không có bất kỳ chủ ý nào, nhưng chung quy là khách hàng của hắn, cho nên khi Phổ Hiền gọi điện thoại, hắn mới nói dối là đây khách, nhưng người ta đã đến cửa, Dương Thiên Lôi cũng không còn cách nào. Hắn đã kết thúc bốn phần của mình, người ta tự mình chạy đến hố lửa hắn cũng không có biện pháp. Duy nhất không nghĩ tới chính là Trương Nhã Tĩnh.

Thanh Long hội muốn đối phó Nghĩa Dao bang như thế nào, mười người đặc công đã đưa tin toàn bộ, dĩ nhiên tin tức nắm trong tay tuyệt đối chuẩn xác. Đêm nay nhất định sẽ có một nữ nhân trở thành ngòi nổ phát động, cho Thanh Long bang một lý do phù hợp với quy tắc trò chơi của hắc đạo.

Nhìn thấy tên kia quanh thân tản ra lệ khí, đang ôm ấp một cô gái chuyên đến quán bar để bán bia bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Trương Nhã Tĩnh ở rìa sàn nhảy.

Dương Thiên Lôi tức thì nhíu mày khó xử. Sợ cái gì, đến cái đó.

Nếu như là Phổ Hiền thì không tính, nhưng Trương Nhã Tĩnh, dưới tình huống Dương Thiên Lôi biết rõ tình cảnh sắp xảy ra lại bỏ mặc, chung quy cảm thấy cần rút lương tâm.

Lúc tên đầu trọc đứng dậy, Dương Thiên Lôi cũng học tốc từ lầu hai đi xuống, tới chỗ sàn nhảy, trực tiếp đến bên người Trương Nhã Tĩnh.

- Ghê tởm!

Nhìn thấy Dương Thiên Lôi mặc đồng phục làm việc đi đến bên cạnh mình, Trương Nhã Tĩnh hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi một cái rồi liền xoay người sang chỗ khác, đang đưa theo nhịp nhạc, dưới tác dụng của cồn, Trương Nhã Tĩnh đích xác cảm giác thật thoải mái. Hoàn toàn không để ý tới Dương

Thiên Lô, ngược lại vặn vẹo eo thon cùng kiểu đồn tương đối mê người của mình. Đối với những nam nhân cố ý tiếp cận, đứng phía sau, muốn chấm dứt bức nàng tiến vào giữa sàn nhảy thì nàng đều trực tiếp tránh đi. Hiển nhiên, tuy rằng cô nàng này buông lỏng, nhưng ý thức phòng bị vẫn rất mạnh.

Khi tên đầu trọc bước nhanh đến phía Trương Nhã Tĩnh, tuy rằng Dương Thiên Lô bị Trương Nhã Tĩnh chửi ghê tởm, nhưng vẻ mặt hắn không hề thay đổi, rất nhanh trực tiếp dời đến phía sau của Trương Nhã Tĩnh, chắn ở giữa tên đầu trọc và nàng.

Hắn không thể trắng trợn ngăn cản tên đầu trọc, nếu như giữa hắn và tên đầu trọc phát sinh xung đột, e rằng vở kịch hay có thể bị phá hỏng. Không có biện pháp, tuy rằng đại trượng phu có được dẫn được. Dương Thiên Lô chỉ cần hạ thấp tư thế, mặc dù kết quả xảy ra từ tình huống tên đầu trọc trêu ghẹo mỹ nữ không đến nỗi tệ lắm, nhưng hắn vẫn không thể làm được. Bởi vì cảnh tượng này sẽ tạo thành vết nhơ cho thân phận sau này của hắn.

Muốn trở thành vương giả rung chuyển trời đất, nhất là vương giả hắc đạo, hắn không cho phép bản thân mình có bất kỳ vết nhơ nào hết.

- Sắc lang, anh muốn làm gì?

Khiến cho Dương Thiên Lô hết nói chính là, Trương Nhã Tĩnh thấy mình lại đến phía sau nàng, không ngờ xoay người lại hung hăng nói, rồi lại dời tới một chỗ khác, Dương Thiên Lô chỉ có thể dày mặt theo sát vòng phía sau của Trương Nhã Tĩnh.

Tên đầu trọc nhìn thấy người này mặc đồng phục làm việc rõ ràng cho thấy là nhân viên của quán bar chắn trước mặt mình, hận không thể một tay ném Dương Thiên Lô ra ngoài. Ngồi tù sáu năm trời, vừa mới được lão đại của Thanh Long hội nghĩ biện pháp đưa hắn ra, cho nên ngoại trừ những người có thâm niên trong giang hồ ra, không mấy ai có thể nhận ra hắn. Chính vì nguyên nhân như thế, hắn mới có thể trở thành vai chính của việc thu tóm Nghĩa Đạo bang.

Trêu chọc mỹ nữ, hắn đương nhiên phải chọn người xinh đẹp nhất, mà Trương Nhã Tĩnh cả dáng người lẫn khuôn mặt đều là nhất đẳng, với lại ăn mặc còn tương đối bảo thủ, tự nhiên trở thành mục tiêu của hắn. Hơn nữa mục tiêu như vậy, chắc chắn sẽ không giống mấy loại gái phóng đảng, chỉ cần sờ hai cái, e rằng cũng sẽ kêu ré lên. Hiệu quả tự nhiên là phi thường tốt.

Nhưng khiến hắn rất bức là không ngờ tên phục vụ này lại tới sàn nhảy chơi đùa, cản tới cản lui.

Tuy rằng rất muốn đánh Dương Thiên Lô, nhưng nhìn thấy Dương Thiên Lô thủy chung luôn đương đầu về phía hắn, hơn nữa khi Trương Nhã Tĩnh cũng có vẻ như rất không thích xoay người trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, tên đầu trọc vẫn nhịn, trực tiếp bước vào sàn nhảy.

Dương Thiên Lô chứng kiến tên đầu trọc tiến nhập sàn nhảy, tức thì nở nụ cười an tâm trên môi, đồng dạng nhìn chăm chăm Trương Nhã Tĩnh, trong lòng thở phào một cái.

Nhưng mới thở phào một cái, không ngờ tên đầu trọc lại từ trong sàn nhảy tiến đến chính diện Trương Nhã Tĩnh.

Con mẹ nó, không phải muốn trêu chọc mỹ nữ rồi sau đó đánh nhau sao? Không phải là Trương Nhã Tĩnh thì không được sao?

Không kịp nghĩ nhiều, Dương Thiên Lô múa may cơ thể, tiêng gần tới Trương Nhã Tĩnh. Bị chen vào bên trong, Trương Nhã Tĩnh có chút cảm tức cùng phần nộ quay đầu nhìn Dương Thiên Lô, vốn định mắng Dương Thiên Lô vô sỉ hạ lưu thì bỗng nhiên lại há miệng thở dốc không nói ra, bởi vì nàng thấy được ánh mắt hung ác của tên đầu trọc.

Trương Nhã Tĩnh có gốc cũng biết nguyên nhân vì sao Dương Thiên Lô mặt dày mày dạn đi theo mình như vậy.

- Trở về uống rượu!

Dương Thiên Lô đột ngột đẩy Trương Nhã Tĩnh một cái, trực tiếp kéo nàng ra khỏi sàn nhảy. Trương Nhã Tĩnh quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy ánh mắt giống như dã thú của tên đầu trọc kia vẫn nhìn chăm chăm

vào nàng và Dương Thiên Lôi, mặc dù nàng là cảnh sát, chứng kiến loại ánh mắt này không khỏi cũng có chút kinh hãi.

“Hú hú... A a... Hú hú...”

Tựa hồ tiết mục nho nhỏ này không hề có chút ảnh hưởng nào đến nam nữ đang điên cuồng trong sàn nhảy, một đám uốn éo điên cuồng, một phần là chơi thuốc mới điên khùng như vậy, còn người không chơi thuốc, dưới sự mê hoặc của loại âm nhạc điên cuồng này, cũng vùng vẫy như trống bỏi, kêu thét đến đình tai nhức óc.

Ngay cả cô gái Điểm Điểm trầm lặng kia, cũng bị chen vào giữa sàn nhảy, cùng ba người Phổ Hiền không có khác biệt quá lớn, tận tình buông thả chính mình.

Có lẽ chỉ cần chân chinh buông thả một lần, sẽ là sự khởi đầu của sa đọa.

Vật hợp theo loài, người hợp theo bầy. Trên thực tế, mới đầu tụ tập cùng một chỗ, cũng không nhất định cùng một loại, nhưng bị sự mê hoặc của đám bạn ăn chơi thì tác dụng đồng hóa tương đối rất lớn. Đây cũng là nguyên nhân vì sao người lớn ngăn cản hài tử của mình kết giao với những người không đứng đắn.

- Cô tới chỗ này làm gì? Hơn nữa cô còn là cảnh sát.

Sau khi Dương Thiên Lôi dẫn theo Trương Nhã Tĩnh trở vào trong phòng lầu hai bưng ly rượu lên uống sạch, ánh mắt nhìn chăm chăm vào sàn nhảy nói.

Trong lòng Trương Nhã Tĩnh có một chút đắc ý cùng cảm kích nhìn về gương mặt góc cạnh của Dương Thiên Lôi, nhất là con mắt hơi hơi nheo lại kia, rồi nghĩ đến thân thể bư hân của Dương Thiên Lôi trong băng hình, khiến cho nàng có chút ngây người, tim đập “thình thịch” nhanh hơn, nhưng nghe lời nói hàm ý trách mắng của Dương Thiên Lôi, thì liền có chút khó chịu trừng mắt với Dương Thiên Lôi nói:

- Cảnh sát thì thế nào? Cảnh sát cũng là người, vì sao tôi không thể tới? Chung quy so với anh làm “tam bồi”, “ngư...” tốt hơn nhiều.

(Ở Nhật Bản, quán ngư lang là một loại văn hóa chính quy, nhân viên phục vụ của quán đều là nam giới, khách đến chủ yếu là nữ giới, công việc của ngư lang là bồi các vị khách uống rượu, nói chuyện phiếm, giúp giải tỏa áp lực. Ngư lang chính quy sẽ không buôn bán thân thể của mình, toàn bộ thu nhập đều dựa vào phân trăm tiêu phí của các vị khách.)

Trương Nhã Tĩnh chưa nói hết hai chữ “ngư lang” thì đột nhiên ý thức được tựa hồ lời nói của mình quá nặng. Ít nhất từ trong miệng của Phổ Hiền, nàng đã hiểu rõ, Dương Thiên Lôi cũng không phải là người “tùy tiện”. Nói ác như vậy, sợ là Dương Thiên Lôi sẽ giận nàng.

Tuy nhiên, khiến cho Trương Nhã Tĩnh không nghĩ tới chính là, không ngờ Dương Thiên Lôi quay đầu lại, ánh mắt nghiêng ngăm nhìn nàng, khước miệng hơi nhếch lên, mang theo một nụ cười tà, nói:

- Ngư lang sao? Không hoàn toàn là vậy. Phải nói là hoa hoa công tử, từ trong muôn trùng hoa lá không dính tới thân, râu nhẵn, râu tãi, râu tâm đạt tới chí cao cảnh giới của dân tộc, đây là lạc thú lớn nhất của bản thiếu gia.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

759. Chương 772: Đứng Lại!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 772: Đứng lại!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Anh...

Trương Nhã Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, như muốn nói gì đó, nhưng lại bị tiếng hò hét chói tai từ sàn nhảy cắt đứt.

“Lưu manh!” “Chát!” “A!”

Hai chữ “lưu manh” mới từ trong miệng một nữ nhân thốt ra, ngay tức khắc Dương Thiên Lô và Trương Nhã Tĩnh liền đồng thời nhìn tới, nữ nhân sợ hãi kêu lên kia không kịp kêu tiếng thứ hai, đã bị tát mạnh một cái lên mặt, đau đớn té xuống mặt đất.

Đám người điên cuồng vịn vịn trong sàn nhảy tức thì kêu lên sợ hãi thối lui về bốn phía, trong phút chốc liền vây quanh nữ nhân té xuống bất tỉnh nhân sự, khoe miệng rỉ ra máu tươi cùng nam nhân tát nàng vào giữa.

Nữ nhân này là một người xa lạ, điều này khiến cho Dương Thiên Lô và Trương Nhã Tĩnh đều nhẹ nhõm thở ra. Còn nam nhân không ai khác chính là tên đầu trọc vừa rồi.

- Lão tử sờ có hai cái mà cũng la!

Khiến cho mọi người không thể tượng tượng được chính là, tên đầu trọc quanh thân trần ngập lệ khí kia lúc nói chuyện trực tiếp giống như điều hâu bắt gà con, một tay nắm lấy tóc nữ nhân, tay kia “xoẹt” một phát, không ngờ dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người trực tiếp xé rách chiếc váy ngắn gợi cảm của nữ nhân bất tỉnh, tuy rằng nữ nhân này mặc quần lót màu da, nhưng một màn này lại giống như bị lột sạch.

- Tránh ra! Tránh ra! Con mẹ thằng nào muốn gây chuyện ở Lam Mị?

Đúng lúc này, theo mấy tiếng hung ác từ bên ngoài vang lên, đám người tức thì tản ra bốn phía, một số “bảo vệ trị an” lập tức tiến vào trong.

- Thả cô ta ra. Vương bát đản, cạo cái đầu sáng loáng rồi đến Lam Mị giường oai a? Biết đây là địa bàn của ai không?

- Đừng nhúc nhích!

Khi Trương Nhã Tĩnh chứng kiến tên đầu trọc xé váy của nữ nhân kia, thần tình phần nộ muốn lao xuống, tuy rằng chỉ riêng ánh mắt của tên đầu trọc đã khiến nàng cảm thấy sợ hãi, nhưng chính nghĩa trong lòng, lại thôi thúc nàng đi xuống ngăn cản, đưa tên đầu trọc ra công lý.

Chỉ có điều, Dương Thiên Lô đột nhiên lại giữ cánh tay nàng nói, điều này tức thì khiến cho Trương Nhã Tĩnh ý thức được sự tồn tại của Dương Thiên Lô.

- Anh nhanh đi ngăn cản hắn!

- Tôi không có cái nghĩa vụ đó. Hơn nữa cũng có người ngăn cản rồi!

Dương Thiên Lô nói. Lúc hắn nói chuyện, mấy người “bảo vệ trị an” kia cũng đã xuất tràng.

Trương Nhã Tĩnh “hừ” một tiếng, không phản kháng sự lôi kéo của Dương Thiên Lô, tiếp tục quay đầu nhìn xuống phía dưới.

- Địa bàn của ai mà lão tử phải sợ?

Đầu trọc “oành” một tiếng ném nữ nhân xui xẻo kia xuống đất, ánh mắt trần ngập lệ khí kia vô cùng cùng ngạo quát mắt nhìn mấy “bảo vệ trị an” vừa xuất hiện trần ngập khinh thường nói.

- Đánh cho tao!

Thanh niên vạm vỡ tựa hồ là đội trưởng bảo an tức giận nói, khi có năm thanh niên cùng nhăm xồm về phía tên đầu trọc, đội trưởng bảo an cực kỳ bình tĩnh trấn an mọi người:

- Các vị khách quý, tôi là đội trưởng bảo an của quán bar Lam Mị, xin mọi người trở lại vị trí của mình, thưởng thức một trận đấu ngoạn mục. Xin mọi người yên tâm, khách hàng chính là thượng đế, nhưng bắt

kỳ ai gây chuyện ở quán bar Lam Mị này thì đừng mơ tưởng chạy ra khỏi cửa. Đây là sự đảm bảo của quán chúng tôi. Chỉ cần các vị tiêu tiền ở đây, chúng tôi sẽ bảo vệ sự an toàn của các vị.

Lời nói này của đội trưởng bảo an, nhất thời nhận được hảo cảm của vô số khách hàng ở đây. Phàm là ai tới nơi này tiêu phí, tuyệt đại đa số đều rõ ràng thực lực của quán bar Lam Mị, cũng tin tưởng sự an toàn của nơi này. Đương nhiên cũng biết đây là xã hội đen trong truyền thuyết. Trên thực tế rất nhiều người cũng không ghét xã hội đen, bởi vì chung quy so với một số người khoác da hổ làm xằng làm bậy, ức hiếp dân lành mà nói, xã hội đen cũng có kỷ luật. Chỉ cần người là dân lành, không có gây chuyện, vậy không hề có bất kỳ sự uy hiếp nào đối với người, nhất là khách hàng đến đây ăn chơi, chắc chắn càng không có vấn đề gì. Đương nhiên, nếu người muốn gây sự, vậy bọn họ sẽ bất chấp pháp luật, trực tiếp thu thập lột cái da hổ của người xuống. Tuy nhiên, đội trưởng bảo an với giọng điệu cứng rắn vừa nói xong, hai tiếng kêu thảm thiết liền phát ra từ miệng hai thủ hạ của hắn. Năm tay to bị của tên đầu trọc giống như thiết quyền, sau mấy phút giao phong ngắn ngủi, một đòn trọng quyền trực tiếp làm cho một gã bảo vệ trị an miệng trào máu tươi té trên mặt đất, tiếp theo sau một chỗ đánh bay gã bảo vệ trị an khác.

- Con mẹ nó! Đánh chết nó cho tao!

Đội trưởng bảo an gầm lên một tiếng, tức thì lại có hơn hai mươi người không có mặc đồng phục bảo vệ, trực tiếp xông lên.

“Thình thịch oành...”

Cho dù tên đầu trọc có mạnh mẽ thì cũng chẳng qua là một đũng phu nhỏ bé, chung quy song quyền nan địch tứ thủ, tuy rằng vẫn hung hăng vật ngã năm sáu người, những vẫn bị đánh té xuống đất, sau vài giây ngắn ngủi, liền bể đầu chảy máu, nhưng vẫn co thân lại bảo vệ chỗ yếu hại, giống như dã thú gầm hét lên.

- Bọn mày dám đánh lão tử? Dám đánh lão tử? Biết lão tử là ai không?

- Mẹ nó, quần mày là ai, đánh chết nó cho tao!

Đội trưởng bảo an lớn tiếng hét lên.

Sau đó, ánh mắt Dương Thiên Lô cũng híp lại. Hắn biết rõ, một màn kịch hay sắp trình diễn.

Hắn nhìn thoáng qua thân thể nhỏ nhắn đang run rẩy của Trương Nhã Tĩnh bên cạnh, bàn tay nắm chặt tay hắn, ánh mắt trừng lớn, nhún vai không nói gì.

Chút đảm lượng này mà làm được cảnh sát sao? Nhất là còn đòi mình dạy cho công phu, thật hết biết.

- Tôi không bao giờ... Tới chỗ như thế nữa...!

- Sợ cái gì? Lưu manh kia dám gây sự chỗ này, chết chắc rồi... Bất quá hắn rất mạnh a...

- Xem cuộc vui thôi! Nữ nhân kia quả thật đáng thương, may mắn không phải chúng ta...

Đúng lúc này, bốn người Phổ Hiền cùng Điểm Điểm đã trở lại, vẻ mặt Điểm Điểm có chút sợ hãi, còn ba người Phổ Hiền lại tựa hồ như đã thấy không ít loại trường hợp này, không hề có chút kinh sợ nào. Sau khi Phổ Hiền trở lại, nhìn thoáng quá Dương Thiên Lô cùng Trương Nhã Tĩnh đứng chung một chỗ dựa vào lan can, trực tiếp đi tới bên cạnh Dương Thiên Lô, thân mật dựa vào hắn.

Mặc dù nàng không nhìn thấy Dương Thiên Lô ở sàn nhảy, nhưng khi Dương Thiên Lô và Trương Nhã Tĩnh cùng nhau quay về phòng ở lầu hai thì nàng thấy được, hơn nữa là Dương Thiên Lô lôi kéo Trương Nhã Tĩnh.

Điều này làm cho nàng rất kỳ quái, không phải kỳ quái vì sao Dương Thiên Lô lôi kéo Trương Nhã Tĩnh, mà là kỳ quái, vì sao Trương Nhã Tĩnh để cho Dương Thiên Lô lôi kéo. Năm người các nàng chính là bạn tốt của nhau hồi ở trung học, cảm tình nhiều năm như vậy, có thể nói là hiểu rất rõ về nhau. Nếu Dương Thiên Lô nắm tay lôi kéo hai người kia, thậm chí là Điểm Điểm, nàng cũng không kỳ quái. Bởi vì hai người kia nhìn thấy Dương Thiên Lô đẹp trai như vậy, đừng nói cầm tay, cho dù ôm hôn cũng không chớp mắt, về phần Điểm Điểm trầm lặng có chút hướng nội kia thì cái gì cũng đều đã hưởng qua, cho dù không muốn tiếp xúc với loại người như Dương Thiên Lô, nhưng bị kéo đi phỏng chừng cũng sẽ không phản kháng. Còn Trương Nhã Tĩnh?

Nàng chính là hoàng hoa khuê nữ chưa biết yêu đương là gì a?

- Con mẹ thằng nào dám đánh Hùng ca chúng tao?

Một tiếng hét lớn truyền đến từ cửa quán bar, khi ánh mắt mọi người nhìn tới, tức thì từng tiếng kinh hô truyền ra, lúc này, khách hàng còn ôm tâm tư xem kịch hay, rất nhiều người đã cảm thấy sợ hãi.

Một đám người đông nghịt, cầm trong tay con dao bầu ùn ùn từ cửa quán bar đi vào. Loại tình cảnh khủng bố này, vượt ra khỏi dự liệu của mọi người, đây không phải là đánh lộn bình thường mà là xã hội đen sống mái với nhau.

Đội trưởng bảo an vừa rồi còn vênh váo, giờ khắc này sắc mặt trở nên dị thường lúng túng, có thể trở thành đội trưởng bảo an, cơ hồ đều là người số má, cơ hồ trong nháy mắt, hắn đã biết, tên đầu trọc này không phải đơn giản đến gây chuyện như mặt ngoài.

- Gọi điện báo cho lão đại!

Đội trưởng bảo an sau khi khẽ dãn dò với người một tiếng liền lớn tiếng nói:

- Các vị bằng hữu, đêm nay thay mặt quán bar Lam Mị chân thành xin lỗi đã quấy rầy nhã hứng của mọi người, để tránh tai bay vạ gió, không thể không mời mọi người rời đi trước. Hóa đơn lần này sẽ tính vào lần quang lâm sau.

Đội trưởng bảo an này trấn định thông dong, gặp nguy không loạn, quả thật khiến Dương Thiên Lôi âm thầm gật đầu.

Nghe được lời nói của đội trưởng bảo an, vốn một số người không muốn ở đây nữa, tức thì nhanh chóng vòng qua năm sáu chục gia hỏa cầm dao bầu chạy ra ngoài.

Lúc này, đối mặt với đội ngũ khổng lồ của đối phương, người của quán bar Lam Mị đã tự động tụ tập lại với nhau, có người sợ tới mức hai chân run rẩy, nhưng không ai trốn đi, ánh mắt cũng không chút nào yếu thế.

Tên đầu trọc máu me be bét trên mặt giống như hung thần ác sát cũng đã tự mình đứng lên, ánh mắt bắn ra lệ khí kinh người, không chút để ý vết thương trên đầu.

Những tên đầu gấu cầm dao bầu, nhìn tên đầu trọc bị thương khắp người trong lòng đối với hắn vô cùng bội phục. Nhất là chứng kiến tên đầu trọc tràn ngập lệ khí đứng lên, bộ dáng không hề bận tâm đến vết thương còn đang chảy máu trên đầu, ánh mắt càng trở nên tôn kính.

Sau khi có một vài người can đảm chạy vòng qua không xảy ra vấn đề gì, rất nhiều người cũng rất nhanh bắt đầu rời đi.

Cả quán bar tương đối yên tĩnh, không có tiếng người trò chuyện, âm nhạc đình tại nhưc óc sớm đã đình chủ, ngay cả DJ cùng các phục vụ viên cũng thật cẩn thận đi theo sát đám người ra ngoài.

- Đi, chúng ta đi nhanh lên.

Phổ Hiền hạ giọng nói.

Điểm Điểm cùng hai nữ nhân kia cùng gật gật đầu, đều là vẻ mặt kinh hãi, nhưng Trương Nhã Tĩnh lại lấy di động ra.

- Nhã Tĩnh, cô...

Phổ Hiền nhìn thấy hành động của Trương Nhã Tĩnh sợ tới mức vừa định ngăn cản, thì Dương Thiên Lôi đã vươn tay đoạt lấy di động trong tay Trương Nhã Tĩnh, nói:

- Biết điều một chút, việc này không ai có thể quản, muốn quản cũng không được.

- Đúng vậy a, Nhã Tĩnh, đây là xã hội đen sống mái với nhau. Chúng ta đi nhanh thôi, những người này đắc tội không nổi đâu.

Phổ Hiền kéo Trương Nhã Tĩnh lại gần nhỏ giọng nói:

- Tiêu Thiên, cậu dẫn chúng tôi cùng đi.

Dương Thiên Lôì gật gật đầu, trừng mắt nhìn Trương Nhã Tĩnh một cái, rồi dẫn đầu đi xuống lầu.

- Đứng lại!

Bỗng có một tiếng hét lớn truyền đến, vốn các khách nhân im lặng rời đi nhất thời cả kinh, hoảng sợ nhìn về phía tên đầu trọc lên tiếng, không ai còn dám tiến tới một bước. Mà mấy tên đầu gấu đứng ở cửa quán bar, nghe thấy tiếng của tên đầu trọc, tức thì giờ dao bầu ra.

Dương Thiên Lôì không có quay đầu, nhưng mà trong ánh mắt đã hiện lên một tia tinh quang.

Trương Nhã Tĩnh cùng chúng nữ thì hoảng sợ nhìn về phía tên đầu trọc. Khi Trương Nhã Tĩnh nhìn thấy ánh mắt hung ác tràn ngập lệ khí kia của tên đầu trọc nhằm về phía Dương Thiên Lôì phía trước nàng thì Trương Nhã Tĩnh cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

760. Chương 773: Một Dao!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 773: Một dao!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hành động “giải cứu” vừa rồi của Dương Thiên Lôì, tuy rằng làm hết sức bí mật, nhưng chung quy vào lúc ấy Trương Nhã Tĩnh đã minh bạch rồi. Còn tên đầu trọc giờ phút này ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôì làm cho Trương Nhã Tĩnh biết rằng, hiển nhiên không quản hành động “giải cứu” của Dương Thiên Lôì là vô ý hay cố ý, hẳn đều sẽ không bỏ qua cho Dương Thiên Lôì.

Dương Thiên Lôì đánh lộn rất giỏi, phải nói là siêu cấp!

Điểm ấy, Trương Nhã Tĩnh rất rõ ràng, bằng ghi hình giám sát đã được nàng xem đi xem lại vô số lần. Nhờ chỉnh tốc độ chạy bằng cực kỳ chậm cho nên đối với động tác ngày đó của Dương Thiên Lôì rõ mồn một trước mắt, nhưng khi đó, đối phương cảm thiết côn, còn bây giờ là dao.

Con dao sắc bén!

Vậy Dương Thiên Lôì có thể đánh lại như thế nào? Có thể tay không bắt thiết bổng, nhưng có thể bắt được con dao sắc bén vô cùng không?

- Mày, cả mày nữa! Lưu lại! Những người khác rút!

Tên đầu trọc với vết máu loang lổ trên mặt chỉ chỉ hai người Dương Thiên Lôì và Trương Nhã Tĩnh lạnh giọng nói.

Giữa vô số nữ nhân, tên đầu trọc chọn lựa Trương Nhã Tĩnh làm mục tiêu đương nhiên là coi trọng vẻ xinh đẹp vượt trội người thường của nàng. Nhưng bị Dương Thiên Lôì hết lần này đến lần khác phá hỏng chuyện tốt, khiến cho hẳn chỉ có thể tùy tiện chọn một nữ nhân khuôn mặt coi được tiến hành “vô lễ”. Nếu Dương Thiên Lôì cùng Trương Nhã Tĩnh lúc bắt đầu rời đi cũng thì thôi, nhưng bây giờ nhìn thấy hai người, làm sao có thể buông tha được chứ?

- Bọn họ một người là nhân viên làm việc tại quán, một người là khách hàng, quy củ trong giang hồ chẳng lẽ mày không biết sao?

Thanh âm của đầu trọc chưa dứt, đội trưởng bảo an sắc mặt vốn là khó chịu liền nhìn tên đầu bóng lưng lạnh giọng nói.

- Biết! Lão tử đương nhiên biết! Nhưng hai đứa chúng nó đắc tội tao, tao há có thể cho bọn nó rời đi được? Việc này không có bất kỳ quan hệ gì đến quy củ giang hồ, là ân oán cá nhân của lão tử?

Ánh mắt tên đầu trọc tràn ngập khinh thường nói, nhưng thật ra cũng là muốn chặn họng đội trưởng bảo an.

Trên thực tế đội trưởng bảo an cũng không phải muốn bảo vệ Dương Thiên Lôi cùng Trương Nhã Tĩnh, chẳng qua là hắn muốn giữ gìn danh dự thôi. Nếu để cho những khách hàng còn chưa rời đi chứng kiến, bọn hắn mặc cho đối phương giam cầm khách nhân, chỉ sợ sinh ý của quán bar Lam Mị cùng của Nghĩa Đạo bang sẽ chịu ảnh hưởng.

Nhưng hiện tại nếu như tên đầu trọc đã nói là ân oán cá nhân, vậy chuyện này không liên quan đến hắn nữa.

- Anh muốn làm gì? Tôi chính là...

Tuy rằng Trương Nhã Tĩnh bị loại cảnh tượng khủng bố này làm cho hoảng sợ, nhưng dù sao nàng cũng là cảnh sát, nàng ngay thơ cho rằng nếu báo ra thân phận cảnh sát của bản thân mình, đối phương nhất định không dám làm gì nàng và Dương Thiên Lôi.

Nhưng hai chữ cảnh sát còn chưa kịp nói ra, tay của Dương Thiên Lôi đã đặt trên vai nàng, không phải là nàng không muốn nói mà là đột nhiên không thể nói được nữa, mở lớn mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Ân oán cá nhân, phải tự mình giải quyết đúng không?

Dương Thiên Lôi nhún vai vô cùng bình tĩnh nói. Tình hình bây giờ đã lệch khỏi đường ray mà hắn sớm dự tính, tiếp tục ngụy trang thật sự không cần thiết nữa.

Tuy rằng Phổ Hiền, Điểm Điểm và hai nữ nhân kia muốn mở miệng nói gì đó, nhưng loại trận thế này, các nàng làm sao lên tiếng được? Đây toàn là đám lưu manh liều mạng trong hắc đạo, các nàng có lên tiếng cũng không trợ giúp được gì. Đương nhiên cũng hoàn toàn không dám lên tiếng. Thế nhưng bốn người giờ phút này nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lôi, chứng kiến khuôn mặt anh tuấn nguyên bản tràn ngập ánh dương quang của Dương Thiên Lôi bây giờ không ngờ tản mát ra một cỗ khí tức tà mị căn bản các nàng chưa từng gặp qua, nhất thời cả đám đều cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Nhất là Phổ Hiền đối với Dương Thiên Lôi hiểu biết nhiều hơn một chút, lại cảm giác được dường như Dương Thiên Lôi đã hoàn toàn thay đổi thành con người khác. Loại cảm giác này từ lúc Dương Thiên Lôi hôm nay bỗng nhiên biến đổi thái độ nhiệt tình với mình, nàng đã mơ hồ cảm thấy, bất quá giờ phút này nó càng thêm rõ ràng hơn.

- Đương nhiên!

Đầu trọc cũng có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Dương Thiên Lôi, nhưng vẫn khinh thường nói.

- Cho mày mặt mũi còn không biết xấu hổ!

Làm cho mọi người không nghĩ tới chính là, Dương Thiên Lôi chỉ là một phục vụ viên trong quán bar, không ngờ lạnh giọng nói. Đồng thời lúc nói chuyện, một tên đầu gấu cầm dao ngăn cản hắn, bỗng nhiên cảm thấy cổ tay đau nhức, khi hắn còn chưa ý thức được vì sao lại như thế thì trong ánh mắt mọi người liền hiện lên một đạo đao mang.

Vút!

Con dao vút qua không khí, bởi vì tốc độ kinh người, cho nên phát ra một tiếng xé gió bén nhọn.

Khi mọi người chưa ý thức được tình hình thì “phốc... oành...”, hai thanh âm cơ hồ cùng lúc phát ra, truyền thẳng vào trong tai của mọi người.

Kế tiếp, mọi người, kể cả mười vị “khách hàng” vẫn luôn ngồi tại chỗ uống rượu đều hoảng sợ mở to hai mắt nhìn.

- A...

Thẳng đến sau đó, một tiếng kêu tràn ngập hoảng sợ cùng thống khổ từ trong miệng tên đầu trọc phát ra.

Vô luận là các khách hàng vẫn chưa ra khỏi quán bar, hay bang chúng của Nghĩa Dao bang hay hơn mười người kia, đều hít một hơi lạnh, nhìn một màn không thể tưởng tượng nổi trước mắt.

Còn đám người Phổ Hiền thì kinh ngạc bịt kín miệng mình.

Tên đầu bóng lưng thống khổ ôm chặt vai phải của mình, nhưng vô luận là ôm phía trước hay là phía sau, máu vẫn chảy ra như mưa.

Đâm thủng!

Thanh dao kia không ngờ trực tiếp xuyên thủng qua bả vai của tên đầu trọc, không khoan nhượng đâm vào trong xương cánh tay của tên đầu bóng lưng.

- Có thể đi được chưa?

Dương Thiên Lô nhìn chăm chăm tên đầu bóng lưng thần tình đang hoảng sợ, hỏi.

- Tôi nhận thua!

Tên đầu trọc cắn răng thanh âm run rẩy nói. Hắn biết rõ, có thể phóng dao bay đi như thế, cộng với lực lượng cường đại kia, căn bản không phải là người hắn có thể kháng cự. Nếu như đối phương muốn lấy tính mạng của hắn, thì bây giờ hắn đã chết. Đương nhiên, lúc này, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, tiểu đệ cầm dao sẽ xông lên, nhưng số người tử thương hắn căn bản không dám nghĩ đến.

Hơn nữa đối phương đã có thân thủ như vậy, bối cảnh há lại đơn giản?

Quan trọng nhất đây không phải là nhiệm vụ của hắn tối nay, mà bởi vì dục niệm cùng sự ngang ngược của chính mình mới nảy sinh ra tình cảnh này.

Dương Thiên Lô không nói gì thêm, lôi kéo Trương Nhã Tĩnh ra khỏi quán bar.

Ngoài quán bar, giống như trong dự liệu của Dương Thiên Lô, có chừng ba bốn trăm người cầm dao trong tay. Tin tưởng không mất bao lâu nữa, người của Nghĩa Dao bang sẽ tới. Khi đó sẽ là một trận đổ máu chân chính.

Kết quả cuối cùng như thế nào, Dương Thiên Lô sớm đã biết rõ.

Nếu mười người siêu cấp đặc công ngay cả cấp bậc chiến đấu này không thể đối phó thì không xứng với hai chữ đặc công.

Chỉ tiếc, Dương Thiên Lô không cách nào chứng kiến quá trình này. Nguyên bản hắn trà trộn ở quán bar Lam Mị, một là thu thập tư liệu của Nghĩa Dao bang, hai là, muốn nhìn thử trình độ của mười đặc công. Mà hiện tại, bởi vì vướng bận đám người Trương Nhã Tĩnh, tự nhiên không có khả năng tiếp tục ở chỗ này.

Dương Thiên Lô không nghĩ tới chính là, bởi một dao này của hắn vì Trương Nhã Tĩnh mà phát ra, lại làm cho mười đặc công hoàn toàn tin phục.

Năng lực càng mạnh thì càng kiêu ngạo!

Tuy rằng mười đặc công thông qua trận chiến giữa Dương Thiên Lô và thối vương Trần Hồng Bình nhận thức được một chút thực lực của Dương Thiên Lô, nhưng cũng không cho rằng thực lực của Dương Thiên Lô mạnh hơn nhiều so với bọn họ.

Nhưng Dương Thiên Lô đối mặt với vô số tên đầu gấu cầm dao, khí tức tản mát ra thể hiện ra sự trấn định thông dong, đây là điều bọn họ tuyệt đối không thể làm được. Bởi vì chỉ có cường đại đến hoàn toàn siêu việt đối phương rất rất nhiều mới có thể toát ra khí tức tự nhiên như vậy.

Mà một đao kinh khủng kia của Dương Thiên Lô đã chứng minh điều này.

- Vì sao không cho tôi báo cảnh sát?

Khi Dương Thiên Lô cùng đám người Trương Nhã Tĩnh, Phổ Hiền rất nhanh rời khỏi nơi thị phi, Trương Nhã Tĩnh lấy tay hých vào người Dương Thiên Lô nói, thanh âm cũng không còn khó chịu như lúc đầu.

- Nếu cảnh sát dùng được thì đã không có hắc bang.

- Có ý tứ gì?

- Cô hiện tại báo cảnh sát cũng không muộn. Cô báo thử xem? Đây là xã hội đen sống mái với nhau, cô còn ngu ngốc muốn lộ ra thân phận cảnh sát của mình. Sau này đừng phải loại chuyện này thì hãy tránh thật xa vào.

Dương Thiên Lôi trừng mắt nhìn Trương Nhã Tĩnh, giọng nói có chút trách mắng.

Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, cho dù cảnh sát xung quanh đây nhìn thấy cũng sẽ trốn ra xa. Cũng có thể khẳng định, những người sớm rời đi trước cũng đã báo qua cảnh sát rồi.

Nhưng đồng dạng có thể khẳng định, cục cảnh sát tuyệt sẽ án binh bất động không phái người tới. Cũng chỉ có loại khù khờ mới tham gia công tác như Trương Nhã Tĩnh mới đi cho rằng cảnh sát chính là hóa thân của chính nghĩa.

Phổ Hiền, Điểm Điểm cùng hai nàng khác sau khi biết mình đã an toàn rồi, cả đám đều dùng một loại ánh mắt khiếp sợ tò mò cùng hưng phấn nhìn về Dương Thiên Lôi đang đi phía trước.

Tuyệt vời, kích thích, khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi, chỉ có những từ ngữ như thế, mới có thể hình dung cảm thụ của các nàng lúc này.

Nhất là Phổ Hiền tương đối quen thuộc Dương Thiên Lôi, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi lại càng nóng bỏng hơn, chẳng qua lúc nàng nghe được cuộc nói chuyện của Dương Thiên Lôi và Trương Nhã Tĩnh, nàng nhất thời sửng sốt, sau một hồi nàng bỗng nhiên hiểu được vì sao hôm nay Tiêu Thiên lại có biểu hiện phi thường kỳ quái đến như vậy.

Trương Nhã Tĩnh là cảnh sát, mấy người các nàng đương nhiên biết rõ, nhưng hoàn toàn chưa nói cho Tiêu Thiên, hần làm sao lại biết? Mà thái độ cùng biểu hiện khác thường mà hôm nay Tiêu Thiên biểu hiện ra cùng với bộ dáng cầm tay của Trương Nhã Tĩnh vừa rồi, không hề nghi ngờ, hai người đã sớm quen biết, hơn nữa quan hệ không đơn giản. Huống chi, tựa hồ hai người còn đặc tội tên đầu trọc kia mới bị kêu đứng lại.

Lại liên tưởng bộ dáng đối chọi gay gắt của Trương Nhã Tĩnh hôm nay với Tiêu Thiên...

Về mặt Phổ Hiền nóng lên!

- Trương Nhã Tĩnh!

Phổ Hiền trực tiếp từ phía sau néo vào vòng eo mảnh khảnh của Trương Nhã Tĩnh nói:

- Ngay cả bọn tỷ muội bà cũng giấu! Nói, có bạn trai khi nào?

- A... Cái gì mà bạn trai? Tôi có hồi nào chứ?

- Còn nguy hiểm? Cậu với Tiêu suất ca, đừng nói không quen nhau? Tại quán bar tôi đã thấy hai người nắm tay nhau lên lầu. Còn nữa, hai người rõ ràng trước đó đã từng xung đột với tên đầu trọc kia..., cũng không đúng a...

Phổ Hiền nói đến đây, bỗng nhiên suy nghĩ, nếu quan hệ giữa hai người là yêu nhau thì sự thay đổi đột ngột của Tiêu Thiên hôm nay cũng có chút không hợp lý. Ít ra hần phải biểu hiện càng chính khí nghiêm túc, không cho mình ăn mới đúng, như thế nào ngược lại làm ra bộ dáng chuẩn bị sẵn sàng hiến dâng thân thể của mình a?

- Cậu nói bậy bạ gì đó? Tôi không phải là bạn gái anh ta. Khi ở sàn nhảy là anh ta cứu tôi.

- Ha ha... Không phải thì tốt, không phải thì tốt, đỡ cho tôi bị mất mặt. Nhưng nếu hai người không quen biết, tại sao Tiêu suất ca lại biết bà là cảnh sát?

- Tôi không nhận biết tên ngư lang này!

Trương Nhã Tĩnh sớm đỏ bừng cả khuôn mặt, cho dù ánh sáng đèn đường tương đối hờn ám, nhưng vẫn không che giấu được.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

761. Chương 774: Đến Khách Sạn!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 774: Đến khách sạn!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Phổ Hiền cùng ba cô gái nhìn sắc mặt đỏ bừng của Trương Nhã Tĩnh đều không nói gì nữa, bộ dáng này còn nói là không quen biết sao?

- Không thành thật khai báo, chúng ta đoán không được sao? Tiêu suất ca là đồng sự của cậu, đồng thời cũng là cảnh sát! Nếu không làm sao có thể lợi hại như vậy?

Phổ Hiền nghĩ đến một chiêu tiểu lý phi đao khủng bố kia của Dương Thiên Lôi, cực kỳ khẳng định nói.

- Không phải. Các cô đừng đoán bậy, tôi biết nàng ta là cảnh sát, bởi vì đã từng gặp qua cô ấy bắt trộm. Cùng nhau xảy ra xung đột với tên đầu trọc kia là do tôi chứng kiến tên đầu trọc đó không phải loại người tốt lành gì cứ chen lấn đến bên cạnh cô ấy, cho nên mới lôi cô ta ra khỏi sàn nhảy, dù sao, các cô cũng là khách quen của tôi. Được rồi, tôi phải về trường học, các cô cũng đừng lưu lại nơi này, người của quán bar Lam Mị rất nhanh sẽ tới đây, lát nữa sẽ xảy ra chém nhau, nhanh chóng về nhà đi.

Dương Thiên Lôi “giải thích”.

- Vậy sao anh lợi hại như thế?

- Rất đơn giản, tập võ từ nhỏ.

Dương Thiên Lôi nói, đồng thời bắt một chiếc taxi.

- Lên xe đi!

Điểm Điểm là người đầu tiên lên xe, nhưng tựa hồ bốn người Phổ Hiền, Trương Nhã Tĩnh đều không muốn lên.

- Các cậu lên trước. Tôi đi với Tiêu suất ca, Khanh khách...

Phổ Hiền trực tiếp đẩy hai cô gái vào xe taxi.

- Nhã Tĩnh, nhanh đi a, bốn người vừa đủ.

- Cậu lên đi!

Khiến cho Phổ Hiền không nghĩ tới chính là Trương Nhã Tĩnh lại nói như vậy.

- Tôi muốn đi cùng Tiêu suất ca, như vậy sao được?

Phổ Hiền nghe được lời “giải thích” của Dương Thiên Lôi thì đã mở cờ trong lòng. Vốn nàng đã có ý với Dương Thiên Lôi, sau khi kiến thức được tuyệt kỹ “tiểu lý phi đao” kia của Dương Thiên Lôi thì tâm tình càng nhộn nhạo, không thể kiềm chế được. Tuy rằng vẫn cảm thấy được tựa hồ giữa Dương Thiên Lôi và Trương Nhã Tĩnh cũng không phải quan hệ đơn giản như vậy, nhưng hai người đều không thừa nhận, nàng còn quản nhiều như vậy làm chi?

- Cậu không phải mới nói, chỉ cần tôi nguyện ý thì để cho tôi sao?

Không ngờ Trương Nhã Tĩnh trừng mắt nhìn Phổ Hiền ngang ngạnh nói.

Nhất thời Phổ Hiền cứng họng nói không ra lời, lúng túng nhìn Trương Nhã Tĩnh tựa hồ rất nghiêm túc. Mà Điểm Điểm cùng hai người khác cũng đồng dạng mở to hai mắt nhìn.

- Tôi đã biết hai người có quan hệ mà! Hừ hừ! A... Nha đầu chết tiệt này!

Phổ Hiền nhìn thấy Trương Nhã Tĩnh còn chưa nói xong đã bị Trương Nhã Tĩnh đẩy vào xe taxi, “oành” một tiếng, đóng cửa lại.

- Siêu đại hồng bao của tôi, cô trả à? (Một số nơi có tập tục tặng hồng bao, lì xì cho người nam vào đêm mất zin)

Nhìn thấy Trương Nhã Tĩnh cắn môi hung hăng nhìn chăm chăm mình, Dương Thiên Lô không kìm được lộ ra một tia cười tà, nói.

- Vô sỉ! Dâm tặc!

- Quá khen quá khen! Dâm tặc là lý tưởng của tôi. Thâu tài, thâu nhân, thâu tâm, điều kiện thứ nhất cô đủ sao?

- Anh còn giả bộ cái gì? Tôi đáng ghét như vậy sao? Chẳng qua tôi muốn anh dạy tôi một chút công phu, nam tử hán đại trượng phu, lời hứa đáng giá ngàn vàng, anh không cảm thấy là mình rất quá đáng sao?

- Đạo lý lạt mềm buộc chặt, chẳng lẽ cô không biết sao? Bông hoa xinh đẹp giống như cô, ai nhìn cũng thích, ai nhìn cũng mê hưởng chi là dâm tặc như tôi làm sao có thể ngăn cản được sự mị hoặc của bông hoa này chứ? Muốn thâu tâm, đương nhiên trước tiên phải làm như vậy. Không biết bản thiếu gia đã trộm trái tim của cô chưa?

Khóe miệng Dương Thiên Lô hơi nhếch lên, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang trần ngập phần nộ của Trương Nhã Tĩnh, trần ngập tà mị nói.

- Cô nên đi thôi, cô từng giúp tôi, dâm tặc cũng trọng nghĩa khí, cho nên, bản thiếu gia không muốn tiếp xúc nhiều với cô, miễn cho cô rơi vào tay giặc lại hối không kịp.

Dương Thiên Lô tránh né ánh mắt của Trương Nhã Tĩnh, duỗi tay ngăn một chiếc taxi.

- Lên xe, về nhà đi!

Thế nhưng Trương Nhã Tĩnh lại không hề để ý chút nào đến Dương Thiên Lô, vẫn nhìn chăm chăm vào Dương Thiên Lô, nước mắt lưng tròng. Nàng cũng không biết lời nói của Dương Thiên Lô rốt cuộc có mấy phần thực, mấy phần giả. Nguyên bản trước khi Dương Thiên Lô nói mấy lời này, nàng đã cho rằng Dương Thiên Lô cố ý đóng giả bộ đáng hoa hoa công tử, làm cho mình cảm thấy chán ghét hắn, sau này sẽ không làm phiền hắn tìm học công phu nữa. Nhưng hiện tại, những lời vừa rồi của Dương Thiên Lô cùng với vẻ mặt của hắn căn bản không giống giả tạo, rồi lại nghĩ đến lần trước gặp Lý Tuyết cùng Tống Hiểu Phân, lấy trực giác mãnh liệt của nữ nhân, càng cảm thấy được Dương Thiên Lô thật sự là loại hoa hoa công tử đùa giỡn tình cảm nữ nhân.

Chỉ có điều, nguyên bản chỉ cho là mình cực kỳ sùng bái thân thủ của Dương Thiên Lô, tuy rằng cũng ảo tưởng một vài chuyện không thực tế gì đó, nhưng nàng biết Dương Thiên Lô đã có bạn gái, cho nên, về mặt lý trí nàng cũng không có suy nghĩ viển vông. Nhưng sau đó, lại cảm thấy rất bị thương.

Nhất là khi nghĩ đến Dương Thiên Lô mặt dày mày dạn leo đèo đi theo nàng ở sà nầy, cùng với một đao kinh thiên động địa kia của hắn.

Một khắc này, ánh mắt, hơi thở, lời nói của hắn đã làm cho nàng quên hết sạch tất cả.

Mà một đao kinh diễm kia, lại như mũi tên của thần tình yêu, trực tiếp bắn trúng trái tim nàng.

- Cô không đi thì tôi đi trước!

Dương Thiên Lô kiên trì nói.

- Anh đi đi, đi nhanh lên! Tôi với anh không quen biết, anh quản tôi làm gì? Anh đi đi!

Trương Nhã Tĩnh lớn tiếng nói, vốn là nước mắt lưng tròng, trong sự xúc động kìm chế không nổi chảy xuống như mưa.

- Chàng trai, cãi nhau với bạn gái à? Nhanh đồ dành nàng ấy đi, đã trễ thế này rồi, để một cô gái một thân một mình ở đoạn đường này không an toàn đâu.

Tài xế taxi là một lão nhân chừng năm mươi tuổi, nhìn thấy bộ dáng của Dương Thiên Lôi cùng Trương Nhã Tĩnh, còn tưởng rằng là đôi tình lữ cãi nhau liền hảo tâm khuyên bảo

Rùm rùm rùm...

Vô số chiếc xe máy lao nhanh vùn vụt trên đường, từ xa xa truyền đến tiếng nẹt bô đinh tai. Dương Thiên Lôi biết, người của Nghĩa Đạo bang đang bắt đầu từ bốn phương tám hướng tập trung đến quán bar Lam Mị.

- Nhanh đi nào. Phỏng chừng gần đây đã xảy ra chuyện gì đó, lát nữa sẽ rất loạn, ngàn vạn lần không thể lưu lại chỗ này được đâu.

Tài xế già thúc dục nói.

- Cảm ơn bác tài!

Dương Thiên Lôi tiến tới hai bước, kéo Trương Nhã Tĩnh vào bên trong.

- Buông ra!

Trương Nhã Tĩnh cố sức đẩy dựa ra không chịu lên xe, không còn cách nào khác, Dương Thiên Lôi chỉ có thể hơi hơi dùng sức, hai tay xách hai bên nách của Trương Nhã Tĩnh, muốn ôm Trương Nhã Tĩnh nhét vào trong xe taxi.

Tuy nhiên...

Dương Thiên Lôi bị nước mắt ngắn dài của Trương Nhã Tĩnh làm cho có chút mềm lòng, lại không chú ý, mới đầu nắm lấy hai bên nách nàng thì không sao cả, nhưng khi kéo Trương Nhã Tĩnh lên, đồng thời nhét vào trong xe taxi thì tay của Dương Thiên Lôi, ngoại trừ hai ngón cái đặt sát sau lưng của Trương Nhã Tĩnh, thì toàn bộ các ngón còn lại thì con mẹ nó chạm phải hai ngọn núi hùng vĩ trước ngực Trương Nhã Tĩnh mà trước nay chưa từng có ai đụng đến.

Trương Nhã Tĩnh choáng váng.

Dương Thiên Lôi cũng choáng váng kèm theo cảm giác phê phê không kém, sau khi nhét Trương Nhã Tĩnh vào trong xe thì nhanh như tia chớp rút hai tay về.

- Chàng trai, cậu cũng mau lên đây.

Tài xế già thúc dục.

Dương Thiên Lôi bối rối ngồi xuống, tài xế già trực tiếp khởi động xe, tăng tốc chạy thẳng về phía trước.

- Này... Xấu hổ quá, tôi không phải là cố ý...

Dương Thiên Lôi ngại ngùng nói. Hắn còn chưa nói dứt lời thì Trương Nhã Tĩnh vốn đang ngây khốc tức thì khốc ré lên, đôi bàn tay trắng như phấn không ngừng đánh về phía Dương Thiên Lôi.

Quả thật khiến cho Dương Thiên Lôi không biết làm sao bây giờ.

- Cô nương à, người trẻ tuổi cãi nhau là rất bình thường, nên thông cảm cho nhau một chút, cô xem, bạn trai cô cũng đã giải thích rồi, hãy bỏ qua đi?

Tài xế già nhìn thấy bộ dáng hai người cãi lộn nhin không được bèn khuyên nhủ. Không có biện pháp, Dương Thiên Lôi và Trương Nhã Tĩnh, một người thì anh tuấn ngồi ngồi, một người thì sắc nước hương trời, cặp đôi tiên đồng ngọc nữ như thế bất kỳ ai nhìn vô cũng phải thưởng hết lời từ tận đáy lòng, tự nhiên sẽ sinh ra hảo cảm. Cho nên, tài xế già nổi lên bản tính hay lo chuyện bao đồng của người lớn tuổi đương nhiên muốn bằng thân phận từng trải của mình khuyên bảo một phen.

- Tôi không phải là bạn gái anh ta, anh ta là đồ lưu manh, là đồ sắc lang, là đồ dâm tặc!

Trương Nhã Tĩnh vừa tức vừa giận vừa then nói.

Khi Dương Thiên Lô ra khỏi quán bar đã sớm tháo bég chiếc nơ màu đen đeo trên cổ, cho nên, tự nhiên tài xế già không nhìn ra hẳn là người phục vụ giải trí ban đêm, bởi vậy, nghe thấy câu nói của Trương Nhã Tĩnh thì nhất thời cho rằng Dương Thiên Lô đến chỗ này chơi bời, sau đó bị bạn gái bắt được mới xảy ra cãi vã.

Lái xe taxi đã vài chục năm, có cái gì mà không hiểu? Cái gì mà chưa thấy qua? Có thể nói, ở bất kỳ một thành phố nào, hiểu rõ nhất lối sống về đêm đó chính là những người lái taxi này.

- Chàng trai, việc này cũng là cậu không đúng. Có được bạn gái xinh đẹp như vậy phải biết quý trọng a.

Tài xế già vừa lái xe vừa nói.

Dương Thiên Lô không biết nói gì, người tài xế taxi này cũng quá lo chuyện bao đồng đi. Đừng nói quan hệ giữa hai người không phải là bạn trai bạn gái, cho dù có phải cũng không tới lượt lão hoa tay múa chân a? Nhưng nếu trách mắng tài xế già này thì tựa hồ cũng không ổn cho lắm, dù sao người ta cũng là xuất phát từ lòng hảo tâm

- Tôi đoán nhất định là cậu phải bồi lãnh đạo đi xã giao đúng không? Ai, đây cũng là chuyện không có biện pháp, xã hội bây giờ chính là như vậy, muốn lấn lộn kiếm miếng ăn, muốn vượt lên trên người khác, muốn thăng quan phát tài thì phải nịnh bợ sếp, bằng không không khá lên được. Nhiều khi á, nam nhân không thể không làm những chuyện này, không giả bộ không được a. Cho nên, cô gái trẻ, cô cũng đừng bủ lu bù loa như vật, có một câu nói rằng nữ nhân quân nam nhân giống như chơi thả diều vậy, kéo căng quá sẽ đứt, còn nếu lỏng tay quá sẽ bay đi mất. Ha ha, đừng trách tôi nói nhiều a, tôi nhìn thấy hai vị giống như kim đồng ngọc nữ, nhịn không được lắm hai ba câu... Hai người đi đâu?

Khi tài xế già “ân cần khuyên bảo”, Trương Nhã Tĩnh cũng đã ngừng khóc, dù sao làm trò trước mặt người khác chung quy không được hay cho lắm. Về phần giải thích quan hệ giữa hai người, Trương Nhã Tĩnh cùng Dương Thiên Lô cũng sẽ không hơi đâu đi giải thích, nếu càng giải thích thì càng tỏ càng đen, tài xế già này sẽ càng nói nhiều hơn, cho nên cũng không nhọc công làm gì.

Bất quá, lời nói của tài xế già, đại bộ phận Trương Nhã Tĩnh không có nghe lọt tai, bởi vì đó hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt. Nhưng hai câu “không giả bộ không được a” của ông ta lại làm cho Trương Nhã Tĩnh đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô liếc mắt một cái, rồi quay đầu đi chỗ khác, không nói thêm gì nữa.

- Ha ha, hai người đi đến đâu? Tới giao lộ rồi!

Tài xế già nhìn hai người yên lặng không nói chuyện, trong lòng cảm thấy đặc ý, rất có cảm giác thành tựu, hiển nhiên lời khuyên của mình đã hữu hiệu.

- Nhà cô ở chỗ nào? Đưa cô về nhà trước!

Dương Thiên Lô nói với Trương Nhã Tĩnh.

- Đến khách sạn Ốc Đảo đi bác tài xế!

Làm cho tài xế già có chút kinh ngạc, Dương Thiên Lô mặt đen như dít nôi, không ngờ Trương Nhã Tĩnh dám nói ra một câu như vậy. Đồng thời lúc nói chuyện, còn quay đầu nhìn Dương Thiên Lô tràn ngập khiêu khích.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

762. Chương 775: Ma Chương!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 775: Ma chướng!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cô chắc chứ?

- Sợ sao? Hừ!

Trương Nhã Tĩnh hừ một tiếng rồi một lần nữa quay mặt qua chỗ khác, rõ ràng không muốn tiếp tục nói chuyện với Dương Thiên Lôi.

Là trâu hay là ngựa, lòi ra chạy thử là biết ngay!

Trương Nhã Tĩnh đã bắt chấp tất cả, mũi tên kia đã bắn quá sâu, quá đau rồi, cho nên dù biết rõ “nguy hiểm” nhưng nàng vẫn muốn thử xem, rốt cuộc Dương Thiên Lôi là vì muốn tránh né mình nên mới giả bộ làm đâm tặc hay là đâm tặc chính cống. Nếu như vì muốn trốn tránh mình, như vậy mình sẽ chủ động “tiến công”, tất nhiên hắn sẽ trở tay không kịp, không cách nào trốn tránh nữa.

Còn nếu như là đâm tặc, vậy có thể vào một khắc sau cùng thu tay lại, xoay người rời đi.

- Muốn thử ca sao? Nha đầu ngốc cũng quá ngây thơ rồi!

Nhìn thấy bộ dáng của Trương Nhã Tĩnh, Dương Thiên Lôi liền biết tổng ý đồ của nàng, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Bàn cờ này, bước đi đầu tiên của Dương Thiên Lôi không có chút sai sót, nhưng chung quy hắn vẫn đánh giá thấp lực lượng của “đào hoa đại vận”. Lực lượng này không thể nắm giữ, khiến cho Trương Nhã Tĩnh trở thành mục tiêu của tên đầu trọc, làm cho Dương Thiên Lôi vốn thiện lương không thể không cứu giúp.

Ra tay giúp đỡ ở sán nhảy, thi triển một đạo kinh diễm, đừng nói là Trương Nhã Tĩnh vốn đã sùng bái hắn từ trước, cho dù là một nữ tử không quen không biết rơi vào tình cảnh anh hùng cứu mỹ nhân như thế, chỉ sợ cũng khó mà kìm chế tâm hồn thiếu nữ xao động, huống chi là Trương Nhã Tĩnh?

Cho nên bàn cờ này trong lúc vô tình đã đi chệch hướng.

Dương Thiên Lôi đâm lao phải theo lao, nếu lùi bước như vậy, không thể nghi ngờ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hơn nữa sẽ trực tiếp biến nỗi lo lắng của Dương Thiên Lôi thành sự thật. Còn nếu không lùi bước thì đó chính là đùa với lửa.

Cho nên, rất xảo hợp tính toán của Dương Thiên Lôi và Trương Nhã Tĩnh hoàn toàn giống nhau.

- Cho một phòng!

Hơn mười phút đồng hồ sau, xe taxi dừng ở trước cửa khách sạn Lục Châu, hai người Dương Thiên Lôi và Trương Nhã Tĩnh cùng nhau đi đến quầy tiếp tân, cơ hồ đồng thời nói.

- Giường hai người!

Dương Thiên Lôi càng vô sỉ hơn bổ sung.

- Được, mời hai vị đưa giấy căn cước cho tôi đăng ký!

Người tiếp tân nói.

Nghe thấy lời nói của người tiếp tân, vốn là hai người đang diễn trò đều trở nên có chút do dự, nhưng chỉ trong chốc lát, Trương Nhã Tĩnh và Dương Thiên Lôi đều lấy thẻ căn cước ra. Thẻ căn cước mà Dương Thiên Lôi lấy ra đương nhiên là của thân phận giả “Tiêu Thiên”, mặc dù thân phận là giả nhưng thẻ căn cước là thực, hoàn toàn tồn tại trên hệ thống mạng của khách sạn.

- Xin đưa trước tám trăm đồng, cảm ơn!

- Nhìn cái gì? Đương nhiên là cô trả!

Khi Trương Nhã Tĩnh nhìn về phía Dương Thiên Lôi, hắn rất quả quyết nói.

Người tiếp tân chứng kiến loại mỹ nữ suất ca này mướn phòng, tự nhiên hiểu rõ hai người muốn làm gì, chẳng qua không ngờ Dương Thiên Lô lại bắt mỹ nữ trả tiền, quả thật có chút ngạc nhiên.

Trương Nhã Tĩnh hừ một tiếng, lấy một chiếc thẻ tín dụng ra đưa cho người tiếp tân.

- Cô không mang tiền mặt, bồn công tử lên giường với cô thế nào đây?

Đúng lúc này Dương Thiên Lô rất vô sỉ tiến đến bên tai Trương Nhã Tĩnh, thì thầm nói.

Trương Nhã Tĩnh tức thì mặt đỏ tai hồng, hai chữ “trên giường” kia thật sự là rất chói tai. Mặc dù nàng là đại mỹ nữ, nhưng giống như Lý Tuyết, đều chưa từng trải mùi đời. Hai mươi hai tuổi vẫn còn nguyên đai nguyên kiện. Dù vậy, Trương Nhã Tĩnh vẫn cố chấp không tức giận rời đi mà tiến đến bên tai Dương Thiên Lô, thấp giọng nói:

- Sáng mai tôi tự nhiên trả tiền cho anh.

- Rất đắt đấy, cô trả đủ không?

- Bao nhiêu cũng chiều hết!

Trương Nhã Tĩnh cắn răng nói.

Nhận lấy căn cước cùng thẻ phòng từ người tiếp tân, hai người trực tiếp đi vào thang máy, Trương Nhã Tĩnh không yếu thế trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, còn Dương Thiên Lô lại mê đắm nhìn Trương Nhã Tĩnh như si như dại.

- Đáng tiếc, hôm nay cô không mặc đồng phục. Bồn công tử đã từng chơi qua tiếp viên hàng không, cảnh sát, bác sĩ, giáo viên, tất nhiên là đều mặc đồng phục, như vậy càng kích thích hơn một chút. Bất quá nề tình cô đã từng giúp tôi cho nên đành gắng gượng làm vậy. Đầu tiên nói trước, sau khi lên giường với bồn công tử, thì bồn công tử chắc chắn sẽ không chịu bất kỳ trách nhiệm nào, đến lúc đó cô có than khóc cũng chớ trách bồn công tử.

- Anh... Yên tâm! Bồn cô nương chẳng qua là muốn chơi bởi ngư lang nhà anh mà thôi, ai cần anh phụ trách?

- Hả? Nguyên lai là như thế sao, vậy thì không được rồi, bồn công tử đã từng nói, thâm tài, thâm tâm, thâm nhân ba đại điều kiện phải thỏa mãn hai cái mới có thể lên giường. Nếu như không có tâm, còn không bằng đi tìm gái, cô nói có đúng hay không?

Dương Thiên Lô lắc lắc đầu nói.

Trương Nhã Tĩnh khi quyết định cùng đến khách sạn với Dương Thiên Lô thì cũng đã hạ quyết tâm, đương nhiên không có vì cái đạo lý vô sỉ kia của Dương Thiên Lô mà bỏ cuộc, nàng chỉ có thể tạm nhân nhượng, nói một cách miễn cưỡng:

- Tôi... Tôi nói chơi đùa, chẳng qua là không muốn làm anh cảm thấy áy náy trong lòng, khi lần đầu tiên tôi gặp anh... Đã yêu anh rất sâu đậm rồi. Hiện tại đã không thể tự kìm chế mình được nữa để cho anh đánh cắp mất trái tim...

Trương Nhã Tĩnh làm sao nói được những lời buồn nôn này a? Nàng chính là biết mình đang diễn trò, nhưng khi hoàn chỉnh nói ra những lời này, lại cảm thấy phi thường thoải mái, tựa như đó đều là lời nói phát ra từ sâu trong tận đáy lòng, chẳng qua khi nhìn thấy ánh mắt nghiền ngẫm kia của Dương Thiên Lô, không ngờ tâm hồn thiếu nữ lại cảm thấy đau xót, cắn cắn môi, nói tiếp:

- Anh hài lòng rồi chứ?

Dương Thiên Lô nhìn thấy tình cảm toát ra từ trong ánh mắt của Trương Nhã Tĩnh, trong lòng rối rắm một trận, tựa hồ, trận “quyết đấu” này, vô luận kết quả là gì thì hắn cũng đã thua.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Chu U vương vì muốn làm mỹ nhân cười mà nổi lửa đùa giỡn thiên hạ chư hầu, coi an nguy xã tắc là trò đùa; Edward đời thứ tám, vì mỹ nhân mà buông bỏ giang sơn; Ngô

Tam Quế vì Trần Viên Viên mà không ngại thiên cổ bêu danh, “Đồng khốc tam quân câu cáo tổ, trùng quan nhất nộ vi hồng nhan”.

(Hai câu thơ trên được Ngô Tam Quế viết ra để giải thích vì sao hắn dẫn quân Thanh nhập quan chịu tiếng phản nghịch. Khi đó Lý Tự Thành khởi nghĩa công chiếm kinh thành, hoàng đế tự sát, thiếp của hắn là Trần Viên Viên bị bắt đi, vì thế mà viết xuống hai câu này. Đồng khốc tam quân câu cáo tổ - Nhìn thấy binh lính đeo tang mà đau đớn; Trùng quan giận dữ vì hồng nhan - Sờ dĩ tức giận (thậm chí sau lại dẫn quân Thanh nhập quan) cũng là vì vợ)

Đối mặt với loại nữ nhân đơn thuần, ngây thơ, xinh đẹp như Trương Nhã Tĩnh, cuối cùng Dương Thiên Lôi cũng không thể quá tuyệt tình.

Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi thai, bản lai vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai? Dương Thiên Lôi nếu như không quan tâm đến Trương Nhã Tĩnh thì cần gì phải cố ý tránh né xa lánh? Cần gì khi nhìn thấy Trương Nhã Tĩnh phải đóng giả bộ dạng của hoa hoa công tử? Đồng dạng, nếu như Trương Nhã Tĩnh không hề có ý với Dương Thiên Lôi, thì há lại dùng cách thử này để xem Dương Thiên Lôi cuối cùng có phải là hoa hoa công tử hay không?

(Bồ đề bản vô thụ... là bốn câu kinh kệ của một vị cao tăng phật giáo, ý nói hết thảy hứa hẹn đều như mộng ảo, dạy người không nên vọng tưởng chấp nhất mới có thể minh tâm kiến tính, tự mình thành phật.)

Ma chướng!

Trong hai người Dương Thiên Lôi và Trương Nhã Tĩnh ai cũng không biết, bản thân mình đã lâm vào ma chướng.

Vì sao Lục Áp lại nói cho Dương Thiên Lôi biết trong linh hồn lạc ấn của hắn bị dung nhập đào hoa đại vận? Vì sao lại đặc biệt nhấn mạnh Dương Thiên Lôi phải tùy theo tâm tính bằng thể xác và tinh thần phạm nhân rèn luyện linh hồn lực?

Bởi vì Lục Áp đã sớm dự liệu được Dương Thiên Lôi sẽ gặp phải tình huống này. Kỳ ngộ ở Tam Thập Tam Thiên đã làm cho Dương Thiên Lôi lĩnh giáo sâu sắc chữ “tình” khó qua. Trở về thế giới này, hắn tự nhiên cũng không muốn tiếp tục trêu hoa ghẹo nguyệt nữa.

Loại tâm tình rối rắm này, tất nhiên sẽ trở thành ma chướng của Dương Thiên Lôi. Đạo lý tưởng chừng như đơn giản, nhưng đó là đối với những người đứng xem, còn người trong cuộc thì không cách nào lĩnh ngộ. E rằng Dương Thiên Lôi có được tâm cảnh của cảnh giới chân tiên cũng không được.

Vạn vật đều có quy luật sinh trưởng, đây là một loại quy luật ngay đến cả Đại La Kim Tiên cũng không thể chân chính thay đổi,

Năm đó Lục Áp cùng thành viên quần tiên, vì nghịch thiên cải mệnh cho Dương Thiên Lôi, đưa vào số mạng đào hoa đại vận, cài cắm âm dương niết bàn vào trong linh hồn cùng bốn loại năng lượng bản nguyên, huyền thiên chân kinh vân vân toàn bộ những thứ mà thường nhân không có thể đạt được, không thể nghi ngờ là vì muốn tăng tốc độ sinh trưởng của Dương Thiên Lôi. Bằng không mà nói, Dương Thiên Lôi ở trong Tam Thập Tam Thiên làm sao có được tốc độ phát triển kinh người như vậy?

Có thể nói đây là quyết định phi thường vào thời kỳ phi thường, đốt cháy giai đoạn!

Cho nên, nguyên bản là ưu thế ở Tam Thập Tam Thiên, sau khi trở về Địa Cầu, ngược lại trở thành nhân tố chế ước Dương Thiên Lôi. Cho dù Lục Áp điểm tỉnh cũng không hữu dụng, chỉ có thể dựa vào chính mình lĩnh ngộ.

- Đây là cô đang chơi với lửa đấy, biết không?

Sau khi hai người cùng vào phòng, rốt cục Dương Thiên Lôi vẫn là nhịn không được nói.

- Tôi thích chơi, anh sợ sao? Không dám ư? Không biết là ai chơi với lửa đâu?

- Tôi nói này, tôi chính là một hoa hoa công tử, chơi nữ nhân vốn là sở thích của tôi, cần gì phải sợ?

Lúc này, tuy rằng Dương Thiên Lôi không thể tùy tâm tùy tính trên phương diện tình cảm, nhưng cũng không phải là loại thịt dăng đến mềm mà không ăn, dĩ nhiên đã biết mục đích của Trương Nhã Tĩnh, cùng

với Trương Nhã Tĩnh khẳng định có ý tứ với mình. Cho nên, biết rõ là mình đang chơi với lửa, nhưng vẫn tràn ngập tà mị nói.

Hắn muốn nhìn xem tình cảm mà Trương Nhã Tĩnh dành cho mình đã đến mức độ nào rồi sẽ ra quyết định. Giống như Tống Hiểu Phân hiện tại, hắn cũng không thể tàn nhẫn bỏ rơi nàng.

Điều hắn muốn làm là tận lực thu nhỏ loại “bác ái” này lại, có thể tránh được thì tận lực tránh, trốn không được thì thuận theo tự nhiên.

- Tốt, vậy đến đây a!

Trương Nhã Tĩnh ương ngạnh nói, đỏ bừng cả khuôn mặt, nhịp tim đập mạnh đến nỗi ngay cả nàng cũng có thể nghe thấy.

Dương Thiên Lôi nhìn chằm chằm Trương Nhã Tĩnh, từng bước tới gần.

Trương Nhã Tĩnh không tự chủ được bước lui về phía sau, thẳng đến bên mép giường lớn, khi chiếc móng vuốt đáng khinh của Dương Thiên Lôi đã sờ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng sáng như ngọc của nàng thì Trương Nhã Tĩnh hô hấp dồn dập đột nhiên ngã xuống giường, hai tay chống trên giường, nói:

- Anh... Đi tắm rửa đi!

Dương Thiên Lôi đồng dạng cũng căng thẳng, nghe thấy lời nói của Trương Nhã Tĩnh, nhất thời trong lòng có chút đắc ý, xem ra chỉ cần mình tiếp tục tiến tới một bước, Trương Nhã Tĩnh chắc chắn sẽ đầu hàng.

- Cùng tắm uyên ương sao?

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên đề lên người Trương Nhã Tĩnh, nhìn xuống ánh mắt có chút bối rối của nàng, mê đắm nói.

- Không được... Anh tắm trước!

Trương Nhã Tĩnh mạnh mẽ muốn đẩy Dương Thiên Lôi ra, nội tâm cực độ bối rối nói.

- Tốt, tiểu mỹ nhân, chờ đó, bản công tử sẽ tắm rất nhanh!

Dương Thiên Lôi nói xong trực tiếp đứng dậy, bắt đầu cởi quần áo ở ngay trước mặt Trương Nhã Tĩnh.

- A... Anh muốn làm gì?

Tức thì Trương Nhã Tĩnh kêu lên sợ hãi, che kín hai mắt của mình.

- Chẳng lẽ tắm rửa còn mặc quần áo sao? Cô chẳng mấy chốc nữa sẽ trở thành nữ nhân của bản công tử, còn mặc cỡ gì chứ? Không muốn nữa sao? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp.

Dương Thiên Lôi cực kỳ đáng khinh và hạ lưu nói.

Trương Nhã Tĩnh đột nhiên từ trên giường nhảy xuống, chạy về phía cửa.

Thấy một màn như vậy, khóe miệng Dương Thiên Lôi lộ ra nụ cười, cuối cùng vẫn là mình thắng, thử phào một cái, nhưng đồng thời tựa hồ cũng có một chút mất mát, đương nhiên rất nhanh liền biến mất, thay vào đó là một sự thoải mái. Hắn biết, hắn thật sự chịu không nổi có quá nhiều người yêu.

Chỉ có điều, làm cho Dương Thiên Lôi không thể ngờ tới, Trương Nhã Tĩnh đi tới cửa là muốn tắt đèn, “ba” một tiếng, tức thì cả gian phòng trở nên tối đen không nhìn thấy gì!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

763. Chương 776: Đầu Hàng, Đầu Hàng Đi!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 776: Đầu hàng, đầu hàng đi!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cùng lúc đó, thanh âm của Trương Nhã Tĩnh từ phía cửa phòng truyền đến:

- Đèn sáng... Tôi chịu không nổi... Anh tắm xong tôi sẽ tắm, sau đó... Chúng ta sẽ...

Trương Nhã Tĩnh đứng như theo lời của Dương Thiên Lôi là đã có chút cảm giác hối hận.

Nhưng đã đến nước này, làm sao có thể dễ dàng bỏ cuộc được chứ? Tiếp tục diễn, biểu hiện ra bộ dáng yếu đuối, chỉ cần Dương Thiên Lôi cố ý giả bộ, vậy hẳn sẽ là người đầu tiên nhịn không được.

Ma chương, người lâm vào ma chương đích thật rất cứng đầu, đồng thời không còn biết phân biệt lợi hại. Không ngoài dự tính, Trương Nhã Tĩnh giờ phút này đã đến mức độ “bệnh nhập vào xương, không còn thuốc chữa”. Nàng sao lại không suy nghĩ, nàng rõ ràng là một hoàng hoa khuê nữ, mà còn là mỹ nữ, cùng với một người đàn ông tham gia loại trò chơi này thì hậu quả sẽ như thế nào? Cho dù Dương Thiên Lôi vốn là giả bộ, nhưng nếu nàng cứ tiếp tục như vậy, Dương Thiên Lôi có bao nhiêu định lực mới có thể nhịn được a?

Dương Thiên Lôi cắn chặt răng không biết nói gì, quả thật không nghĩ tới Trương Nhã Tĩnh lại cứng đầu đến như vậy, đã tới nước này mà nàng còn dám tiếp tục?

Dương Thiên Lôi cởi quần áo ngay trước mặt Trương Nhã Tĩnh đã là giới hạn lớn nhất trong dự liệu của hắn rồi. Cho nên, hắn cởi vô cùng chậm, khi mà Trương Nhã Tĩnh nhảy dựng lên đi tắt đèn, ngay cả áo hắn còn chưa có cởi xong. Hắn tin tưởng, trước khi mình cởi sạch, Trương Nhã Tĩnh thế nào cũng sẽ nộ vũ khí đầu hàng. Còn không mà nói, Dương Thiên Lôi tuyệt đối không dám cởi sạch trước mặt Trương Nhã Tĩnh, nếu như đến bước đó, hắn chỉ còn cách đầu hàng, kéo Trương Nhã Tĩnh trở về, thuận theo tự nhiên phát triển.

Nhưng không ngờ đến là Trương Nhã Tĩnh lại lựa chọn tắt đèn.

- Quá ngoan độc rồi! Bản thân tôi muốn nhìn xem cô có dám tắm hay không!

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng, cũng không bắn khoả nữa, dù sao cũng nhìn không thấy gì, vì vậy hắn tiếp tục tiến thêm một bước, thuần thục cởi sạch trơn, trực tiếp cầm quần áo ném cái xoẹt lên trên ghế, miệng phát ra tiếng cười đáng khinh, đi vào phòng tắm.

Ào... Ào...

Thanh âm nước chảy từ vòi sen làm cho trái tim của Trương Nhã Tĩnh nhảy liên hồi như chú nai con, hít thở có chút khó khăn, không thông, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Kế tiếp phải làm sao bây giờ? Hẳn chẳng lẽ làm thật sao? Chẳng lẽ hắn là dâm tặc thật ư?

Đủ loại ý niệm nườm nượp xuất hiện trong đầu, khiến cho Trương Nhã Tĩnh thấp thỏm không yên, những hình ảnh liên tục xuất hiện trong đầu nàng, từ cảnh tượng trong băng hình giám sát, phòng thẩm vấn cho đến cuộc gặp gỡ hôm nay ở quán bar, kể cả Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân mà nàng từng thấy qua, làm cho nàng không thể nào đưa ra phán đoán chính xác, đầu nàng cảm thấy rối tung như tơ vò, ngoại trừ dự tính ban đầu khi đến nơi này ra thì cái gì cũng quên sạch.

Sức mạnh của ái tình quả thật không cách nào đánh giá được, nó có thể sáng tạo ra đủ loại kỳ tích không thể tưởng tượng nổi nhưng nó cũng có thể phá hủy hết tất cả mọi thứ. Làm cho con người ta mê muội, điên cuồng đến ương bướng...

Cách!

Mấy phút đồng hồ sau, Dương Thiên Lôi ngênh ngang đẩy cửa phòng tắm, trùm trên lưng khăn tắm, bước ra.

- Mỹ nữ, đến lượt cô, để bản công tử giúp cô cởi áo nhé!

- Không cần!

Nhìn thấy bóng của Dương Thiên Lô tới gần, Trương Nhã Tĩnh tức thì kinh hoảng lớn tiếng nói, nhưng sau khi hơi dừng lại trong chốc lát thì vội vàng nói tiếp.

- Để tự tôi làm, trước hết đừng đụng tới tôi...

- Ai... Được rồi, vậy bản công tử chờ ở trên giường, cô phải nhanh lên nhé! Hắc hắc...

Dương Thiên Lô nói bằng thanh âm đáng khinh vô sỉ. Nói xong liền trực tiếp nhào lên trên giường, có vẻ như cực kỳ thoải mái nằm ngâm nga.

- Như thế nào? Cô mặc quần áo tắm rửa sao?

- Tôi... Vào bên trong sẽ cởi... Không được sao?

Trương Nhã Tĩnh kiên trì nói, nàng cảm giác mình đã đi đến giới hạn rồi. Nhưng trong đầu lại có một thanh âm gần như điên dại cứ liên tục vang lên, thúc ép nàng không thể bỏ cuộc.

Thanh âm nước chảy từ vòi sen một lần nữa vang lên, sắc mặt Dương Thiên Lô đã khôi phục sự trầm tĩnh, nhin không được nhử mảy, nha đầu kia chẳng lẽ muốn chơi đến cùng?

Trong đầu không khỏi tưởng tượng ra bộ dáng trần như nhộng của Trương Nhã Tĩnh đứng tắm trước vòi sen, một tia dục vọng nguyên thủy đã lâu rồi không có xuất hiện, không ngờ đột nhiên sinh ra trong cơ thể Dương Thiên Lô. Tình huống như thế, cho dù là lúc trợ giúp Lý Hàn Mai tu luyện ở căn cứ cũng chưa từng xuất hiện qua. Cũng không phải Lý Hàn Mai không đủ khiêu gợi hấp dẫn, mà lúc ấy mục đích ban đầu của hai người là tu luyện, cho dù có thể đó không phải thực sự là mục đích ban đầu, nhưng Dương Thiên Lô vẫn có thể giữ vững lý trí tinh thần của mình. Đương nhiên, quan trọng nhất là, lúc ấy hắn cũng đã phát ra tu vi của mình.

Mà giờ khắc này, Dương Thiên Lô một là đang ở trạng thái “hóa phàm”, hai là, điểm xuất phát của hắn và Trương Nhã Tĩnh đó là đùa giỡn với lửa, gần với phương diện kia hơn.

Đây là điều mà Dương Thiên Lô hoàn toàn không ngờ tới khi đến nơi này!

Dương Thiên Lô không biết rằng, trong phòng tắm, tuy rằng truyền ra âm thanh nước chảy từ vòi sen, nhưng Trương Nhã Tĩnh vẫn còn đang mặc quần áo, nội tâm đang liên tục đấu tranh.

Cứ đứng như vậy khoảng chừng mười phút sau, mới đột nhiên cắn chặt môi, tay nắm lấy cổ áo. Từng kiện quần áo, chậm rãi được cởi ra khỏi người nàng...

Cuối cùng hoàn toàn trần như nhộng!

Da thịt trơn nhẵn như ngọc, cổ trắng, vai thơm, ngực to, mông nở... Trên thân thể chỗ nào cần lời thì lời, chỗ nào cần lỏm thì lỏm hiện ra rất mê người

Tia nước ấm áp phun vào trên mái tóc ngắn, nàng nhắm mắt lại, mím chặt môi, cọ rửa thân thể mình trong vô thức, hai tay nàng chậm rãi đan chéo ôm trên bờ vai thơm, quờ quạng thân thể của mình, không ngờ khiến cho nàng run rẩy từ sâu trong tâm thức, tựa như mỗi một bộ phận thân thể đều trở nên tương đối mẫn cảm yếu ớt.

Hai mươi hai tuổi!

Bằng tuổi với Lý Tuyết, đều chưa từng một lần nhắm nháp qua mùi vị “yêu đương”, càng không có khả năng ăn vụng trái cấm. Nhưng vào thời đại tin tức bùng nổ như hiện nay, nàng không phải là cô gái ngây thơ cái gì cũng không biết. Thân thể đã chín mọng, không có khả năng chưa từng có ảo tưởng, nhưng cũng chưa bao giờ rõ ràng như hôm nay, bởi vì cảnh tượng phát sinh kế tiếp, khiến cho nàng có chút sợ hãi xen lẫn kích thích. Cho dù có định lực không hề tầm thường giống như Dương Thiên Lô, khi nghĩ đến đây thì đều sẽ sinh ra loại cảm xúc này. Ở điểm này, nam nhân và nữ nhân giống nhau. Bất đồng duy nhất chính là, nữ nhân xảy ra chậm, nam nhân thì nhanh hơn một chút mà thôi.

Đương nhiên, cũng chỉ là không kìm lòng nổi suy nghĩ vẩn vơ, ở trong trò chơi mạo hiểm này, tâm thần nàng chủ yếu vẫn là tập trung vào chuyện sau khi tắm sẽ làm gì.

Mặc xong quần áo đi ra ngoài? Như vậy thì yếu thế!

Không mặc quần áo, chỉ quấn khăn tắm quanh người? Nàng sợ hãi.

Làm sao bây giờ?

Nhận thua, chạy trốn?

Sau mấy phút đồng hồ đấu tranh tư tưởng, Trương Nhã Tĩnh cắn chặt môi đưa ra một quyết định!

Cách!

Cửa phòng tắm mở ra, căn phòng vẫn tối đen như mực, đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón, tuy nhiên với một chút tia sáng lóe lên từ trong phòng tắm, làm cho Dương Thiên Lôi với thị lực siêu việt cường nhân phải mở to hai con mắt của mình ra, không ngờ Trương Nhã Tĩnh chỉ quấn khăn tắm quanh người, vai trắng, đùi ngọc lộ hết ra ngoài, một tay che trước ngực, một tay cầm lấy quần áo của mình ra khỏi phòng tắm.

- Không được, không thể tiếp tục nữa... Nhưng đi chậm như vậy, vạn nhất nàng đang cố làm ra vẻ thì sao? Hay là kiên trì chút nữa...

Trong đầu Dương Thiên Lôi nhanh chóng hiện ra hai ý niệm, đồng thời lên tiếng nói:

- Cô thật là chậm chạp, đến đây đi, muội muội cảnh sát, để cho bản công tử yêu thương cô cái nào... Hắc hắc hắc...

Dương Thiên Lôi cười lớn, đột nhiên nhảy xuống giường, tựa hồ rất vội vã, còn Trương Nhã Tĩnh đang chậm rì rì ôm khăn tắm đi tới, tức thì sợ tới mức “a” lên một tiếng sợ hãi, một tay chắn trước người mình, nói:

- Anh đừng tới đây! Đừng tới đây...

- Ha ha ha... Đến đây nào, đến đây nào, bản công tử không đợi nổi nữa rồi.

Dương Thiên Lôi cười lớn chậm rãi tiếp cận. Không có biện pháp, hắn chỉ có thể chậm rãi tiếp cận, không dám đi nhanh.

- Không được... Không được a...

- Như thế nào, chẳng lẽ cô sợ sao?

- Tôi...

Trương Nhã Tĩnh vốn muốn buông vũ khí đầu hàng, chẳng qua nghe thấy câu hỏi của Dương Thiên Lôi, rồi nhìn thấy Dương Thiên Lôi đã dừng lại, nhất thời lại làm cho dũng khí của nàng nổi lên, mọi chuyện đã làm đến nước này rồi, tiếp tục kiên trì thì thế nào? Nếu như thất bại trong gang tấc, chẳng phải mình lỗ lớn sao?

- Để tôi... Tự mình qua đó, anh... ôn nhu một chút... Đây là... Lần đầu tiên của tôi.

Làm cho Dương Thiên Lôi thiếu chút nữa hộc máu chính là, không ngờ Trương Nhã Tĩnh vừa đưa tay ra ngăn hắn tới gần, vừa tiến đến bên giường, vừa nói.

Nhất là sự ôn nhu kia, làm cho Dương Thiên Lôi vừa mới bằng định lực cường đại áp chế một tia dục vọng sinh ra trong cơ thể, tức thì trào dâng mãnh liệt, cái của nợ ở dưới khăn tắm kia cũng không khống chế nổi góc đầu lên. Dương Thiên Lôi hít một hơi thật sâu, không nói được một lời, nhìn Trương Nhã Tĩnh thật cẩn thận đi tới bên giường, hơn nữa khi lên trên giường, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, hai chân khép chặt lại, nhìn Dương Thiên Lôi nói:

-...Đến đây đi...

Giờ khắc này, Trương Nhã Tĩnh cảm giác tim mình đã nhảy lên đến tận cổ họng, mặc dù nàng cực lực che giấu, nhưng hơi thở vẫn dồn dập đáng sợ, đôi mắt mở lớn nhìn chăm chăm về cái bóng mờ mờ của Dương Thiên Lôi.

Nếu giờ phút này Dương Thiên Lô thật sự xông tới, không hề nghi ngờ, nàng sẽ hét lên tránh né, hơn nữa bằng tốc độ nhanh nhất cầm lấy quần áo của mình, vọt vào phòng tắm mặc lại quần áo rồi chạy trốn.

Thời khắc nước sôi lửa bỏng đã đến, quyết định thắng thua chính là vào giờ phút này.

Dương Thiên Lô đã quyết định đầu hàng, vừa muốn mở miệng nhận thua thì bỗng nhiên ngậm miệng lại, nhìn chằm chằm Trương Nhã Tĩnh.

- Không đúng! Tuyệt đối không đúng!

Dương Thiên Lô với kinh nghiệm tình trường duyệt qua vô số nữ nhân nhìn vào tư thế của Trương Nhã Tĩnh trầm nghĩ trong lòng. Chỗ nào không đúng? Tư thế của Trương Nhã Tĩnh giờ phút này không đúng.

Tuy rằng năng lực của Dương Thiên Lô bị phong ấn, nhưng thị lực của hắn chung quy mạnh hơn rất nhiều so với người thường, về mặt cùng tư thế lúc này của Trương Nhã Tĩnh hoàn toàn không đúng.

Hai tay của nàng ôm chặt lấy lồng ngực, lưng thu lại khiến cho nàng có thể nhìn rõ Dương Thiên Lô, ánh mắt trừng to, hai chân hơi đan chéo, khép chặt... Đây là cái tư thế gì?

Phòng lang! (Phòng ngực sắc lang!)

Nếu nàng thật sự muốn dâng thân thể mình cho Dương Thiên Lô thì sẽ có loại tư thế này sao?

Tuyệt đối sẽ không!

Bởi vì ít nhất mắt nàng sẽ không mở to, cũng sẽ không nhìn mình, mà là nhắm hắt lại, đầu quay sang một bên.

- Hắc hắc... Hắc hắc hắc... Yên tâm, bản công tử sẽ rất ôn nhu... Hắc hắc hắc...

Dương Thiên Lô vừa buồn cười vừa bước tới bên giường, trong lòng không ngừng hô, đầu hàng, đầu hàng, mau đầu hàng, còn không đầu hàng đi?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

764. Chương 777: Thắng Được Cái Gì?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 777: Thắng được cái gì?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khi Dương Thiên Lô đi tới bên giường, mắt thấy hắn sắp lên trên giường, ngoại trừ trái tim Trương Nhã Tĩnh đập càng ngày càng dồn dập ra thì thân thể mềm mại cũng càng run rẩy hơn, ánh mắt mở lớn, thể nhưng vẫn không chịu đầu hàng.

Suy nghĩ lúc này của Trương Nhã Tĩnh hoàn toàn giống với Dương Thiên Lô, ai cũng không muốn thất bại trong gang tấc, ai cũng muốn là người kiên trì đến thời khắc cuối cùng.

Hai người lâm vào trong ma chướng, hoàn toàn đều không có ý thức được, giới hạn của bọn họ nằm ở một vị trí rất cao.

- Đủ độc!

Dương Thiên Lô cắn chặt răng, nhắc chân leo lên giường.

Cú “tiến công” này làm cho Trương Nhã Tĩnh thiếu chút nữa sợ hãi kêu lên, không kịp được phải đáp hai chân, uốn éo thân hình di động về phía sau.

Dương Thiên Lôì hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, lấy chân giữ lấy chân của Trương Nhã Tĩnh, quỳ gối bò tới thân thể mềm mại của nàng, hấn cúi người xuống, hai tay chống đỡ thân thể, ánh mắt đối diện Trương Nhã Tĩnh, đè xuống từng chút một.

Mùi thơm nhàn nhạt từ cơ thể Trương Nhã Tĩnh phát ra sớm đã bắt đầu tập kích khứu giác của Dương Thiên Lôì, gần trong gang tấc, vả lại vai thơm, cổ ngọc cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp rõ ràng đang rất khẩn trương kia càng ngày càng tiếp cận, khiến cho đan điền của Dương Thiên Lôì nóng rực dị thường, nội tâm đang không ngừng đấu tranh...

Còn Trương Nhã Tĩnh thì sao?

Khi khoảng cách giữa mặt nàng với mặt Dương Thiên Lôì chỉ còn một thước, Trương Nhã Tĩnh cảm thấy rằng mình đã biết được chân tướng, Dương Thiên Lôì thật sự là dâm tặc, thật sự muốn cùng mình làm chuyện ấy chứ không phải là giả. Bởi vì hơi thở ồ ồ cùng ánh mắt lóe sáng trong đêm đen kia của Dương Thiên Lôì chính là minh chứng rõ ràng nhất. Chỉ có điều, kết quả thu được của việc lấy thân thử nghiệm khiến cho tâm hồn thiếu nữ của nàng đau đớn, quên đi tính toán chạy trốn lúc đầu.

Con mắt đen láy mở lớn của nàng đã tràn ngập nước mắt, chậm rãi nhắm lại, quay khuôn mặt nhỏ nhắn sang một bên.

Thâu tài, thâu tâm, thâu nhân, tài đã hứa hẹn với hấn, tâm cũng đã bị trộm đi, vậy nhân của nàng còn có cái ý nghĩa gì nữa chứ?

Trương Nhã Tĩnh không thêm suy nghĩ đến hậu quả nữa, mũi tên của thần tình yêu ngang trời mà đến đã bắn thủng trái tim nàng, nếu như yêu rồi thì yêu triệt để luôn, bởi vì nàng hiểu rõ, từ nay về sau, nàng không thể yêu lại lần nữa.

Vậy thì buông bỏ hết thấy!

Trộm đi, trộm toàn bộ mọi thứ đi!

Đến một cách oanh oanh liệt liệt vui dập hoàn toàn đi!

Cho dù ôn tồn trong chốc lát, cho dù từ nay về sau hấn đối với chính mình như một chiếc giày cũ rách, ít nhất nàng cũng đã có được một lần yêu hoàn chỉnh.

Nàng giờ phút này, giống như tự chịu diệt vong, dứt bỏ hết thấy!

- Cô thắng rồi!

Chỉ có điều, ngay khi mà Trương Nhã Tĩnh nhắm mắt lại chờ đợi một trận cuồng phong sắp đến thì, thanh âm dịu dàng không còn chút vô sỉ nào của Dương Thiên Lôì bỗng nhiên nhẹ nhàng vang lên ở bên tai nàng.

Mà ba chữ Dương Thiên Lôì nói ra này, khiến cho Trương Nhã Tĩnh tưởng rằng mình nghe lầm, nàng ngỡ ngàng quay đầu lại, nhìn thấy Dương Thiên Lôì không hề nhúc nhích đang nhìn nàng chăm chú.

Kết cục như vậy, vào lúc Trương Nhã Tĩnh nói ra mấy câu nói trái với lương tâm “anh đã trộm đi tâm của tôi rồi” nhưng lại biểu lộ ra chân tình thì Dương Thiên Lôì đã ý thức được, hấn thua rồi.

Chẳng qua Dương Thiên Lôì cũng không có dừng lại, bởi vì hấn muốn nhìn xem một chút tình cảm của Trương Nhã Tĩnh đối với mình rốt cục đến mức độ nào. Khi Trương Nhã Tĩnh quần khăn tắm quanh người đi tới, đồng thời nằm lên giường thì đã đủ rồi, hoàn toàn đủ rồi. Một người chỉ vì muốn biết xem mình có đúng thật sự là dâm tặc hay không mà làm được đến mức độ như thế, thì còn có chuyện gì không thể làm được?

Mà hiện tại, chứng kiến mình chậm rãi tiếp cận, đè xuống, nguyên bản nàng còn đang khẩn trương phòng ngừa chuẩn bị đá văng mình đi chạy trốn thì bỗng nhiên dẹp bỏ hết thấy mọi sự phòng vệ, chảy nước mắt quay đầu sang một bên, bộ dáng cho mình tùy ý chà đạp, nói lên điều gì?

- Tranh thủ mặc quần áo nhanh lên, nếu không tôi thật sự sẽ không khống chế nổi mình.

Dương Thiên Lôi nói xong trực tiếp từ trên giường bước xuống, đi vào trong toilet.

Từng dòng nước lạnh buốt từ vòi sen ào ào chảy xuống, trong đầu của hắn hiện ra đủ loại hình ảnh khi còn ở Tam Thập Tam Thiên hay sau khi quay về Địa Cầu, sự giãy dụa chần chừ giữa yêu và dục vọng, dần dần bình tĩnh, dần dần sáng sủa, tẩy rửa hoàn toàn một tia dục vọng do Trương Nhã Tĩnh khơi lên.

Lý Tuyết, Tống Hiểu Phân, Lý Hàn Mai, Trương Nhã Tĩnh tổng cộng là bốn rồi. Đào hoa đại vận, sẽ còn mang đến cho hắn bao nhiêu người nữa đây?

Dương Thiên Lôi không dám nghĩ.

Tam Thập Tam Thiên tùy tâm tùy tính, hắn không chút cố kỵ rong ruổi giữa yêu và dục vọng, nhưng có được bao nhiêu là tình yêu chân chính?

Đêm băng diệt, chúng nữ chết hết. Tuy rằng đã biết chung quy chúng nữ sẽ có một ngày sống lại, nhưng khi đó trở mắt nhìn thấy một đám nữ nhân bên cạnh mình thống khổ băng diệt, đã làm cho Dương Thiên Lôi thật sự cảm nhận rõ ràng sự ích kỷ cùng tùy tâm tùy tính của hắn, ba mươi ba người Lăng Hi cùng Trương Tử Hàm, mỗi một người đều yêu hắn sâu đậm, bởi vì hắn mà hoàn toàn mất đi. Các nàng sát ngày trừ tịch phần lớn đều điếm tỉnh, ngậm miệng không hề nói câu gì.

Một người, chung quy không thể tiếp nhận quá nhiều người yêu, bởi vì hắn căn bản không thể lo nổi, kết quả cuối cùng nhận được chỉ là sự thỏa mãn, mà không còn được sự rung động cùng đủ loại kinh tâm động phách như khivới Trương Tử Hàm cùng nhau lịch lãm, mạo hiểm lúc trước.

Trương Nhã Tĩnh mãi cho đến khi nghe được tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm thì mới ý thức được là mình đã thắng.

Giống như là nằm mộng, giờ phút này mộng tỉnh, tâm tình hỗn độn không chịu nổi tức khắc sáng sủa, tâm lòng đau xót nháy mắt được an ủi...

Nàng đã thoát khỏi ma chương!

Chỉ có điều sau một lát, hai gò má Trương Nhã Tĩnh lại nóng lên, thần tình đỏ hồng giống như say rượu... Ta tại sao lại xúc động như thế? Tại sao lại làm ra chuyện lớn mật như vậy?

Hắn nhận thua nhưng vì sao... Trong lòng mình lại cảm thấy có một chút mất mát?

Trương Nhã Tĩnh ngồi dậy, hai tay ôm ở trước ngực, nhưng không có xuống giường mặc quần áo mà là lâm vào trong giấc trệ...

- Đúng rồi... Hắn rất thích ta, nhưng bởi vì hắn đã có bạn gái, cho nên hắn cố ý không cho ta tiếp cận, sợ bản thân sẽ gây ra lỗi lầm... Hắn đã có bạn gái, ta biết rõ, vì sao còn...

Vì sao còn hy sinh hết thảy để chứng minh cho bằng được?

Hắn là dâm tặc cũng tốt, không phải dâm tặc cũng thế, chính mình thì phải làm thế nào đây?

Đoạt người yêu người ta? Làm kẻ thứ ba?

Nghĩ đến cô gái vô luận dung mạo, khí chất đều không hề kém hơn so với mình, vả lại càng ôn nhu hơn, khiến cho nàng tuy là một nữ nhân cũng không nhận được phải yêu thương, Trương Nhã Tĩnh không hề có một chút dưng khí chiếm đoạt, một là không đành lòng, hai là không tin tưởng. Huống chi, bên cạnh hắn còn có một Tống Hiểu Phân kiều diễm như một đóa hoa?

Tuy rằng Tống Hiểu Phân rất quả quyết nói rằng Lý Tuyết là bạn gái của Dương Thiên Lôi, chỉ có điều Trương Nhã Tĩnh cũng rất khẳng định Tống Hiểu Phân đối với Dương Thiên Lôi cũng không phải quan hệ đồng học, bằng hữu bình thường như vậy.

Trương Nhã Tĩnh từ trong ma chương nhảy ra rồi lại nhảy vào bên trong cho nên không hề để ý đến động tĩnh xung quanh. Ngay cả âm thanh Dương Thiên Lôi mở cửa phòng tắm ra cũng không có nghe thấy, mãi đến khi Dương Thiên Lôi tưởng rằng Trương Nhã Tĩnh đã mặc xong quần áo bật cái công tắc đèn, tức thì cả phòng sáng rực, nàng "a" một tiếng sợ hãi, ngáng đầu lên.

Tối tăm thời gian dài, bỗng nhiên sáng rõ, khiến cho Trương Nhã Tĩnh lập tức lấy hai tay che trước mắt, nhưng bởi vì quá kinh ngạc, cho nên động tác có mạnh một chút...

Khăn tắm dộc từ ngực nàng bỗng nhiên lỏng ra, rớt xuống...

Dương Thiên Lô đã mặc quần áo chỉnh tề, tâm tình vốn bình tĩnh lại có chút không biết nói gì nhìn vào Trương Nhã Tĩnh hét ầm lên, cuống quýt kéo khăn tắm che thân mình lại.

Bộ ngực sữa đầy đặn rất tròn... Dương Thiên Lô không nhìn thấy, bởi vì không ngờ trên bộ ngực của Trương Nhã Tĩnh có đeo một chiếc yếm màu trắng ngà.

Hai chân khiêu gợi, bóng loáng như ngọc mà lại cân xứng, Dương Thiên Lô thấy được. Nhưng chiếc bụng bằng phẳng cùng với rưng rậm thiên nhiên màu đen vốn phải hiện ra thì Dương Thiên Lô đồng dạng không nhìn thấy, bởi vì nữ nhân ngây thơ này không ngờ có mặc một chiếc quần lót in nhân vật hoạt hình.

Rất hiển nhiên, sự lựa chọn vừa tầm của Trương Nhã Tĩnh chính là ẩn giấu phòng thủ hai khu vực này.

Chỉ bất quá, hiện tại có phòng thủ hai khu vực này hay không cũng đã không còn trọng yếu, cùng lắm, nếu Dương Thiên Lô thật sự muốn làm chuyện ấy với nàng thì chỉ cần ba mươi giây là lột sạch hết.

- Không được nhìn... Mau mau tắt đèn đi!

Sau khi Trương Nhã Tĩnh hoàn toàn che chắn cơ thể mình bằng khăn tắm, cả khuôn mặt đỏ bừng nhìn Dương Thiên Lô nói.

- Quần lót rất đáng yêu nha!

Làm cho Trương Nhã Tĩnh hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào chính là, không ngờ Dương Thiên Lô lại vô sỉ cười nói. Hơn nữa, không có nghe lời mà trực tiếp cầm lấy quần áo của nàng, ném cho Trương Nhã Tĩnh rồi xoay người sang chỗ khác.

Hiển nhiên, hắn muốn cho Trương Nhã Tĩnh mặc quần áo dưới ánh đèn.

- Lưu manh... Mau tắt đèn đi!

- Không thể! Đây là sự trừng phạt vì chơi xấu, cô cứ thế mà mặc đồ đi.

Dương Thiên Lô nói.

- Anh... Vậy cấm anh được nhìn lên!

- Sẽ không đâu!

Dương Thiên Lô nghiêm chỉnh nói. Chỉ có điều, ngay khi Trương Nhã Tĩnh nhìn chăm chăm bóng lưng của Dương Thiên Lô, vừa định bỏ khăn tắm xuống thì không ngờ Dương Thiên Lô rất nhanh quay lưng lại, Trương Nhã Tĩnh sợ tới mức hét lên một tiếng, vội vàng lại lấy khăn tắm che chắn.

- Ha ha ha... Cái bộ dáng của cô mà cũng dám chơi lửa với tôi?

Dương Thiên Lô vô sỉ nói.

Trương Nhã Tĩnh nguyên bản chỉ lộ ra đầu nhìn chăm chăm Dương Thiên Lô, sợ bị nhìn thấy, nghe được câu nói của Dương Thiên Lô, lại đột nhiên cảm thấy rất ủy khuất. Nàng thắng, thắng được cái gì chứ?

Sột xoạt một trận, sau khi âm thanh đình chỉ, Dương Thiên Lô quay đầu, chỉ thấy Trương Nhã Tĩnh không ngờ hoàn toàn chui vào trong chăn, thân thể cuộn rút vào bên trong, không hề nhúc nhích.

- Ấy, cô chui vào trong đó làm gì? Nhanh đi, mười hai giờ rồi, nếu trễ thêm nữa, cẩn thận ba mẹ cô sẽ trách mắng...

Dương Thiên Lô nói.

Thế nhưng, Dương Thiên Lô nói chưa dứt lời, Trương Nhã Tĩnh cuộn rúc ở trong chăn, không ngờ khóc nức nở.

- Ách... Cô khóc cái gì, tôi không phải nhận thua rồi sao? Mau dậy đi, tôi hứa với cô, sau này rảnh rồi sẽ dạy cô công phu...

Dương Thiên Lôi đi tới trước giường nói, đồng thời giật giật chăn.

Trương Nhã Tĩnh đưa lưng về phía hắn, che kín mắt, bả vai co rút lại, tựa hồ rất ủy khuất.

Kỳ thật Dương Thiên Lôi đã hiểu được nguyên nhân vì sao Trương Nhã Tĩnh khóc, chẳng qua là mặc dù hắn về mặt tâm lý đã tiếp nhận Trương Nhã Tĩnh, nhưng lại vô pháp hứa hẹn gì với Trương Nhã Tĩnh.

Có mấy lời vốn hắn nên nói bây giờ, nhưng hiện tại bộ dáng của Trương Nhã Tĩnh như thế, làm sao hắn có thể mở miệng đây?

Quá rối rắm!

Vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai của Trương Nhã Tĩnh, không có bất kỳ đáp lại. Dương Thiên Lôi chỉ có thể lên giường, hai tay nâng Trương Nhã Tĩnh lên, nhưng khiến cho Dương Thiên Lôi không nghĩ tới chính là, Trương Nhã Tĩnh thoảng cái đã nhào tới trong ngực của hắn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

765. Chương 778: Tồn Thất Thảm Trọng!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 778: Tồn thất thảm trọng!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mỹ nhân lệ rơi như mưa, làm cho Dương Thiên Lôi vô cùng lúng túng, nhưng không cách nào an ủi, chỉ có thể ôm lấy nàng, lặng im bất động.

- Anh đưa tôi về nhà đi...

Hơn mười phút đồng hồ sau, tựa hồ Trương Nhã Tĩnh đã ổn định lại cảm xúc, dựa vào trong lòng Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng nói.

- Được!

Dương Thiên Lôi lên tiếng, muốn cùng Trương Nhã Tĩnh tách ra, thế nhưng Trương Nhã Tĩnh vẫn cứ ôm chặt hắn, nói:

- Ôm tôi đi!

Trước ánh nhìn kinh ngạc của người tiếp tân, Dương Thiên Lôi ôm Trương Nhã Tĩnh ra khỏi khách sạn.

- Nhà cô ở chỗ nào?

Sau khi ôm Trương Nhã Tĩnh lên xe taxi, Dương Thiên Lôi nói với Trương Nhã Tĩnh vẫn còn dựa trên bả vai hắn.

- Tiểu khu chính phủ!

Dương Thiên Lôi nói một tiếng vời tài xế xe taxi, rồi không nói chuyện nữa.

Lúc này đã là 0 giờ đêm, đường phố Ma Đô rất yên tĩnh, chỉ có âm nhạc kinh điển êm dịu bên trong xe du dương ở bên tai...

“... Em quay mặt đi, không cho anh nhìn thấy, gợn sóng ẩn sâu đã ngày càng rõ ràng. Qua xong hôm nay, cũng đừng có gặp lại, em sợ mỗi ngày tỉnh dậy lại nhớ đến anh...”

Quả là trùng hợp, một khúc tình ca du dương bên tai Trương Nhã Tĩnh, khiến cho nàng vốn đã an tĩnh, tức thì nước mắt lại chảy xuống...

- Bác tài dừng xe!

Tiếng ca giống như nói ra tâm tình giờ phút này của Trương Nhã Tĩnh vừa hát xong thì Trương Nhã Tĩnh bỗng nhiên che kín khuôn mặt đầy nước mắt, hô lên với người tài xế.

- Còn chưa tới mà, cô nương!

- Xuống nơi này đi!

Dương Thiên Lôi không phải đứa ngốc, khi bài hát này vang lên, nước mắt ào ào chảy xuống của Trương Nhã Tĩnh đã làm ướt nhẹ bờ vai của hắn, cũng chẳng đến sau đó, Dương Thiên Lôi mới hiểu được vì sao Trương Nhã Tĩnh lại im lặng như thế, vì sao để cho hắn ôm ra khỏi khách sạn đến trên xe taxi cũng không chịu tách ra.

- Ôm tôi về nhà, được không?

- Được! Kỳ thật...

Dương Thiên Lôi muốn nói điều gì, nhưng bị Trương Nhã Tĩnh duỗi tay chặn lại.

Nàng không muốn nghe, bởi vì nàng không có dũng khí.

Không có dũng khí nghe sự cự tuyệt của Dương Thiên Lôi, không có dũng khí cạnh tranh với Lý Tuyết, càng không có dũng khí làm kẻ thứ ba.

Cũng tương tự như bài hát kia “qua xong hôm nay, cũng đừng có gặp lại”. Nàng chỉ có thể thối lui, cho nên nàng thậm chí muốn kéo dài thời khắc này ra, muốn ở cùng hắn nhiều thêm một chút.

Tâm hồn thiếu nữ như tia chớp bị bắt giữ, rồi lại không thể không như tia chớp rời đi mang theo vết thương trong lòng.

Đường phố vắng lặng, hai người trầm mặc.

Thình thoảng có một chiếc xe taxi gào thét chạy qua, còn lại chỉ có tiếng trống ngực và tiếng hô hấp hòa lẫn vào nhau, cùng tiếng bước chân nện trên nền đường của Dương Thiên Lôi.

Lúc này đây, Trương Nhã Tĩnh được Dương Thiên Lôi ôm vào lòng, ánh mắt luôn luôn mở to, dừng trên khuôn mặt anh tuấn của Dương Thiên Lôi.

Đèn đường hôn ám kéo dài thân ảnh hai người, Dương Thiên Lôi thình thoảng cúi đầu nhìn xuống Trương Nhã Tĩnh, nhưng trong lòng chỉ có thể tiếp tục thở dài. Dương Thiên Lôi cũng không nghĩ tới ngoại trừ Lý Tuyết ra, giữa ba người Trương Nhã Tĩnh, Tống Hiểu Phân và Lý Hàn Mai thì Trương Nhã Tĩnh không có khả năng phát triển nhất, ngược lại vì chuyện ngoài ý muốn này, mà từng bước phát triển tới mức độ làm hắn lâm vào thế khó xử.

Nơi này là Địa Cầu, là Hoa Hạ. Dương Thiên Lôi có thể làm sao? Chẳng lẽ nói với Trương Nhã Tĩnh, tôi tiếp nhận cô, chúng ta có thể ở chung với nhau, cô khỏi cần phải tìm không thấy tôi nữa? Vậy Trương Nhã Tĩnh hỏi Lý Tuyết, hẳn phải trả lời thế nào đây? Nói cho nàng biết, hai người các cô đều là bạn gái của tôi?

Loại tình huống này không phải là không có, ít nhất hiện tại Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân tự nhiên đã có cái loại ý tứ này, đương nhiên đây cũng là do Lý Tuyết phi thường phi thường “rộng lượng”. Rộng lượng đến nỗi khiến cho Dương Thiên Lôi cũng cảm thấy khó hiểu đến kinh ngạc, dù cho Tống Hiểu Phân ở vào tình huống “không thể không” ở cùng mình.

Trương Nhã Tĩnh làm sao có thể chấp nhận?

- Nàng khẳng định là yêu ta, chắc chắn là vậy!

Dương Thiên Lôï ngẫu nhiên nhìn về phía ánh mắt của Trương Nhã Tĩnh, cùng với thần tình trên khuôn mặt vào giờ khắc này, làm cho Trương Nhã Tĩnh tinh tường cảm giác được, Dương Thiên Lôï là đang để ý đến nàng. Nếu không tuyệt sẽ không có cái vẻ mặt này.

” Đích đích đích... Đích đích đích...”

Di động của Dương Thiên Lôï vang lên tiếng tin nhắn, không cần xem Dương Thiên Lôï cũng có thể đoán được nội dung của tin nhắn, cho nên, hắn bắt động thanh sắc, vẫn ôm Trương Nhã Tĩnh đi tiếp. Thế nhưng, Trương Nhã Tĩnh lại giẫy giụa leo xuống khỏi người Dương Thiên Lôï.

- Anh xem đi, đừng làm cô ấy lo lắng.

- Không phải cô ấy, vả lại cô ấy cũng sẽ không lo lắng.

Dương Thiên Lôï nói thẳng.

- Nếu... Cô ấy biết anh ở cùng với tôi thì sao?

Trương Nhã Tĩnh bỗng nhiên có chút không khống chế nổi chính mình nói, nhưng nói xong liền hối hận.

- Cũng sẽ không!

Làm cho Trương Nhã Tĩnh hơi hơi kinh ngạc chính là không ngờ Dương Thiên Lôï lại nói ra câu đó, đồng thời lúc nói chuyện Dương Thiên Lôï lấy di động ra nhìn thoáng qua rồi cất vào trong túi áo, đúng như những gì hắn suy nghĩ, chỉ có một câu: “Lão đại, nhiệm vụ đã hoàn thành!”

Dương Thiên Lôï lại ôm lấy Trương Nhã Tĩnh, tiếp tục đi tới.

Đường có dài, rồi cũng sẽ đi đến đích!

Rốt cục hai người đã đi đến trước cổng tiểu khu chính phủ.

Trương Nhã Tĩnh từ trong ngực Dương Thiên Lôï đi xuống, đứng ở trước mặt Dương Thiên Lôï, trong ánh mắt mang theo sự quyến luyến cùng không muốn, ngóng nhìn Dương Thiên Lôï, rốt cục vẫn cố lấy dũng khí, vô cùng thấp thỏm hỏi:

- Anh rất yêu cô ấy, đúng không?

Nàng cảm thấy Dương Thiên Lôï quan tâm đến mình, cũng có chút thích mình, khiến cho nàng vốn đã quyết định rời đi, đột nhiên cảm giác được mình có nên tranh thủ hay không? Vạn nhất, vạn nhất, Dương Thiên Lôï yêu thích mình hơn thì sao?

- Rất yêu!

Dương Thiên Lôï không do dự chút nào liền hồi đáp.

Tâm tình thấp thỏm của Trương Nhã Tĩnh tức thì bình phục, một tia chờ mong vừa mới khơi dậy, trực tiếp bị hai chữ đơn giản của Dương Thiên Lôï phá hủy, nàng tận lực khống chế tâm tình của mình, lộ ra vẻ mỉm cười, nàng nhẹ nhàng kiễng chân lên, đưa khuôn mặt mình từng chút một tiến về phía Dương Thiên Lôï.

Khi chiếc môi của Trương Nhã Tĩnh sắp hôn lên trên gương mặt của Dương Thiên Lôï thì ánh mắt không khống chế nổi lại rơi lệ.

Nhưng đúng vào lúc này, Dương Thiên Lôï vẫn không nhúc nhích lại bỗng nhiên nâng cằm của nàng lên, dứt khoát trực tiếp, khi nàng chưa có bất kỳ tư tưởng chuẩn bị cùng phản ứng nào liền ấn đôi môi nàng lên trên môi hắn.

Dương Thiên Lôï không quan tâm, không băn khoăn nhiều nữa. Bởi vì rõ ràng nếu hiện tại thật sự để cho Trương Nhã Tĩnh cứ rời đi như vậy, e rằng Trương Nhã Tĩnh vĩnh viễn khó có khả năng dứt ra khỏi thứ tình cảm này. Không phải Dương Thiên Lôï tự kỷ mà là hắn hiểu rất rõ lực lượng của đào hoa đại vận.

Để cho một cô gái vì mình mà giao ra cả thể xác lẫn linh hồn phải sống cả đời trong thống khổ, Dương Thiên Lôï làm không được.

Ngại ngừng đáp lại, một nụ hôn thật sâu, khi Trương Nhã Tĩnh quên cả thở, cả khuôn mặt đỏ bừng, Dương Thiên Lô mới chủ động rời ra.

- Sáu giờ sáng thứ bảy, tôi tới nơi này chờ, dạy công phu cho cô.

Dương Thiên Lô nói xong liền để lại Trương Nhã Tĩnh còn đang ngỡ ngàng, không biết phải làm sao như người mất hồn, xoay người rời đi.

“Đồ hoa tâm!”

Vô luận là Trương Nhã Tĩnh hay Dương Thiên Lô Dương Thiên Lô đều không biết là sau khi Dương Thiên Lô rời đi, một đạo thân ảnh ẩn thân trong bóng đêm, cắn chặt môi, oán hận nói.

- Như vậy cũng tốt...”

Nàng lại thì thầm nói với chính mình, nói xong nhìn thoáng qua Trương Nhã Tĩnh vẫn đại ra nguyên tại chỗ, thân hình giống như u linh, tựa tia chớp biến mất trong màn đêm, dẫn đến một trận gió lay lạnh buốt.

- Cái gì? Một Nghĩa Đạo bang nhỏ nhỏ, tại sao bọn mày lại chết nhiều như vậy?

Khi mà Dương Thiên Lô cùng Trương Nhã Tĩnh còn đang dạy hành “lãng mạn” thì tại tổng bộ “Bạch Vân đường” của Thanh Long hội, nguyên bản Đường chủ Long Thập Tam đang ôm hai mỹ nữ gọi cảm đã chuẩn bị xong tiệc mừng thành công trong câu lạc bộ đêm Bạch Vân trực tiếp đẩy hai mỹ nữ trong lòng ra, vỗ án dựng lên.

Ba trăm người, cơ hồ là tám phần lực lượng của Bạch Vân đường, chỉ là đi đối phó một Nghĩa Đạo bang không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, không ngờ trở về chỉ còn khoảng một trăm người, hơn nữa tuyệt đại đa số đã bị thương.

Điều này sao có thể?

Thực lực của Nghĩa Đạo bang, bọn hắn đã tra rất rõ ràng, tổng nhân số bất quá cũng chỉ khoảng ba trăm người, chiến lực căn bản không thể so sánh với bọn hắn, huống chi lần này còn có mãnh tướng Hùng lão lục tự mình xuất mã?

Nhưng hiện tại Hùng lão lục lại không trở về, rất rõ ràng có thể đã trở thành một con tử huyệt!

- Lão Cửu, mày nói đi, tình huống cụ thể thế nào?

Đường chủ Long Thập Tam nhìn thấy bộ dáng một đám câm như hến, ánh mắt chuyển hướng về phía lão Cửu của Bạch Vân, lớn tiếng nói. Hành động lần này, Hùng lão lục là diễn viên, lão Cửu là dẫn đội.

Sở dĩ để cho Hùng lão lục đảm nhiệm diễn viên, nguyên nhân chủ yếu là vì muốn cho Hùng lão lục biến mất mấy năm nay tạo dựng uy tín một lần nữa. Hắc bang chính là như thế, chỉ có bằng vào chiến lực cường đại, ở trong chém giết lúc nào cũng có thể hy sinh, mới có thể tạo dựng uy tín nhanh nhất, làm cho các tiểu đệ ủng hộ tin phục.

- Lão Đại, sự tình hôm này... Có chút quỷ dị! Từ lúc bắt đầu... Đã quỷ dị rồi!

Lão Cửu thấp thỏm nói, vết thương trên cánh tay còn đang chảy máu, cơ thể run rẩy kịch liệt, hiển nhiên lúc này hắn đang rất đau đớn.

- Nói!

- Lão Lục vào thời điểm còn chưa có chính thức bắt đầu chiến đấu thì đã bị phé đi một cái cánh tay!

- Cái gì? Sao lại như thế?

Đường chủ Long Thập Tam kinh ngạc hỏi.

Thực lực của Hùng lão lục hắn biết rất rõ, tuy rằng vào tù mấy năm, nhưng sau khi đi ra, lệ khí quanh thân hắn càng đậm đặc hơn, công phu trên người cũng không suy giảm đi chút nào, còn chưa bắt đầu chiến đấu, làm sao có thể bị phé đi một cánh tay chứ?

- Vào lúc đuổi khách nhân ở quán bar Lam Mị đi, lão Lục bỗng nhiên gọi lại một phục vụ viên của quán bar cùng với một nữ nhân xinh đẹp, nói là vì chuyện ân oán cá nhân. Không ngờ người phục vụ của quán bar Lam Mị kia dễ dàng cướp lấy con dao từ trong tay của một tiểu đệ, cách xa nhau gần mười thước...

Lúc nói chuyện, trên gương mặt lão Cửu hiện ra vẻ sợ hãi, hiển nhiên, một dao kia của Dương Thiên Lôi đối với hắn rung động thật sự quá lớn.

- Hắn trực tiếp ném dao ra... Giống như phi dao... Xuyên qua bả vai của lão Lục, hơn nữa cắm sâu vào trong cây cột cứng.

- Điều này... Làm sao có thể?

Long Thập Tam hít một hơi lạnh, trong lòng khiếp sợ vô cùng, tuy nhiên toàn bộ biểu tình trên khuôn mặt của mọi người ở đây hoàn toàn chứng minh lời nói của lão Cửu là sự thật, không phải nói dối.

- Là ai?

Long Thập Tam đè nén nỗi khiếp sợ trong lòng, lớn tiếng hỏi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

766. Chương 779: Một Người!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 779: Một người!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Trong giang hồ chưa từng thấy qua bao giờ, cũng không có nghe nói qua, tuổi không lớn, hẳn là vào khoảng hai mươi.

Lão Cửu nói.

- Cũng chính bởi vì hắn, chúng ta mới tổn thất thảm trọng như vậy sao?

- Không, không phải hắn! Sau khi lão Lục bị trọng thương thì chỉ có thể chỉ có thể nhận thua, thực lực như vậy, chúng ta... Cũng không dám trêu vào, huống chi đang làm chính sự, chỉ có thể thả cho hắn rời đi... Lão Lục trọng thương quá nặng phải rời đi trước, không bao lâu sau người của Nghĩa Đao bang tới chi viện, chúng ta liền bắt đầu sống mái với nhau, vốn tiến hành rất thuận lợi, bọn hắn vội vàng chuẩn bị, há có thể là đối thủ của chúng ta chứ, chúng ta dựa theo kế hoạch định ra từ trước, tập trung lực lượng thủ tiêu bang chủ Nghĩa Đao bang, nhưng khi tôi đang chuẩn bị uy hiếp đám người Nghĩa Đao bang quần long vô thủ nhập vào Bạch Vân đường chúng ta thì bỗng nhiên xuất hiện một người...

- Một người? Một người mà có thể thay đổi chiến cuộc sao?

- Thật sự... Chính là như vậy, người nọ quả thực mạnh mẽ đến biến thái...

Lão Cửu này đã lăn lộn trong hắc đạo nhiều năm, cuộc sống trên lưỡi dao đỉnh sóng còn có cái gì có thể khiến hắn sợ hãi? Nhưng khi lão Cửu nói đến chỗ này, không riêng gì trong mắt hắn toát ra sự sợ hãi cực độ, ngay cả gần trăm người ở đây, đều là sắc mặt trắng bệch. Đến tột cùng là cảnh tượng như thế nào mới có thể khiến cho đám gia hỏa nhiều năm lăn lộn trong hắc đạo không sợ trời không sợ đất phải sợ hãi như thế?

“Đội trưởng!”

Sau khi bang chủ “Đạo Mại” của Nghĩa Đạo bang bị chém mấy dao trước sau vào cổ, đầu cắm vào trong lồng ngực, tất cả mọi người của Nghĩa Đạo bang đều kinh hãi kêu lên thì một tiếng gào to thê lương, phần nộ bỗng nhiên từ phía sau đám người Nghĩa Đạo bang truyền ra, một đạo thân ảnh, giống như nổi điên, xô đẩy đám người, liều lĩnh vọt lên phía trước, ngã nhào tới bên người Đạo Mại, hai chân quỳ xuống đất, thân thể run rẩy, nước mắt chảy ra như suối.

Xưng hô này làm cho mọi người cảm thấy kinh ngạc, nhưng mấy thành viên trung tâm của Nghĩa Đạo bang lại biết, xuất thân của Đạo Mại chính là quân nhân giải ngũ.

Mà người hô đội trưởng, từ phía sau lao tới, không riêng gì người của Bạch Vân đường chưa từng gặp qua mà đồng thời ngay cả người của Nghĩa Đạo bang cũng không nhận biết.

- Đội trưởng... Anh không thể chết được, không thể chết được. Nhìn A Binh này, A Binh mà anh đã cứu mạng đây... Mạng của A Binh chính là của anh, đội trưởng à!

Người xưng là A Binh vô cùng thống khổ ôm lấy Đạo Mại, chẳng qua Đạo Mại chảy máu toàn thân chỉ tròng mắt, ánh mắt dần mất đi tiêu cự, không có bất kỳ phản ứng nào.

- A!

Tiếng kêu vừa phát ra, hần nhìn về phía Bạch Vân đường, nhìn về phía đám người vừa mới chém giết Đạo Mại, trong nháy mắt đó, hai tròng mắt hần long sòng sọc, bắn ra một tia khủng bố giống như dã thú.

- Chúng mày, đều phải - chết!

Lão Đại của Nghĩa Đạo bang đã chết, dưới tình huống bình thường, chỉ cần lão Đại bỏ mình thì ý nghĩa rằng bang phái sẽ bị thôn tóm, nếu muốn tiếp tục chém giết thì những người không đầu hàng sẽ bị giết sạch, cho nên, cũng chính vì cái chết của Đạo Mại mà người của hai bên mới tạm thời ngưng chiến, đứng ở hai bên. Lão Cửu của Bạch Vân đường vào lúc này cũng đang muốn đe dọa uy hiếp bang chúng của Nghĩa Đạo bang đầu hàng quy thuận, nhưng lại không ngờ rằng bỗng nhiên từ đâu lại có một người có tình cảm sâu đậm với Đạo Mại xông ra.. Chữ chết cơ hồ từ trong kẽ răng rít ra khiến cho lão Cửu cảm thấy một tia rét lạnh.

Thế nhưng, bọn hần mắt thấy thắng lợi đã trong tầm tay, há có thể vì người như vậy mà sợ hãi?

- Muốn chết! Chém chết nó cho tao!

Lão Cửu vô cùng âm lãnh hạ lệnh, trong phút chốc bốn năm người liền xông tới người xưng là A Binh kia.

Người này không phải là ai khác, A Binh, chính là thối vương Trần Hồng Binh đã từng giao thủ với Dương Thiên Lôi ở căn cứ đặc huấn.

Bang chủ Đạo Mại của Nghĩa Đạo bang hoàn toàn không phải là đội trưởng gì của hần. Hần làm như vậy, đơn giản là đã điều tra qua toàn bộ kinh lịch của Đạo Mại, cho mình một thân phận thích hợp mà thôi. Mà mười người đặc công chỉ có hần một mình xuất tràng, chín người khác thì đều ẩn nấp ở bốn phía, không đến lúc cần thiết tuyệt đối sẽ không đi ra hỗ trợ. Bởi vì mệnh lệnh của Dương Thiên Lôi đưa xuống đó là Trần Hồng Binh tiếp nhận Nghĩa Đạo bang, bọn hần chỉ có thể âm thầm giúp đỡ, không thể làm bại lộ Trần Hồng Binh.

Nhất chiến thành danh, mới có thể phục chúng!

“Rống!”

Trần Hồng Binh đối mặt với bốn năm người xông tới, bất thành linh phát ra một tiếng gầm lên giận dữ giống như dã thú, hai tay trần nghênh đón, cả người lảo nhuyển không nhảy lên, chỉ đơn giản bằng hai chân cùng lực lượng cuồng bạo khủng bố, “oành” một tiếng đá vào trên đầu hai người xông đến gần nhất, tức thì hai gia hỏa hét lên một tiếng đau đớn, trong miệng thổ huyết, bị đập bay giống như cái bao cát, té trên mặt đất biến thành lợn chết, còn hai tay của Trần Hồng Binh rất nhanh túm lấy con dao của hai người khác.

“Phốc phốc phốc...”

Hai thanh dao giống như hóa thành cái liềm thu gặt sinh mệnh, một dao một người, ba dao liền giải quyết hết năm người xông đến. Nói thì dài dòng, nhưng Trần Hồng Binh giết chết năm người chỉ chưa đến mấy

giấy đồng hồ mà thôi, vừa xuất thủ đã làm cho hết thảy mọi người ở đây cảm thấy kinh sợ, vô luận địch ta, đều hít một hơi khí lạnh, khi lão Cửu của Bạch Vân đường còn chưa kịp hạ mệnh lệnh thì Trần Hồng Bình tựa như dã thú phát điên, xông về phía bọn hắn.

Tim, cổ!

Rất nhiều người cảm thấy cổ mình lạnh ngắt, một luồng máu tươi liền phun mạnh ra, tiếp theo trước mắt bỗng tối sầm, rất nhiều người nhìn thấy rõ trái tim mình lộ ra, rồi hoảng sợ mở lớn mắt, đổ xuống trong vũng máu.

Sinh mạng đối mặt với song đao sắc bén vô cùng và hai chân có vẻ như nhỏ bé kia, quả thật là yếu ớt.

Hắn giống như hủ lạc vào bầy dê, thế công không thể đỡ nổi, chỉ cần tay hạ xuống liền sẽ có một luồng máu tươi bắn ra.

Trên người của hắn cũng bị chém trúng mấy đao, chẳng qua bằng vào thân thủ cường hãn mà tránh thoát khỏi mấy phương vị yếu hại, tuy rằng máu tươi chảy ra, nhưng hắn không bị ảnh hưởng chút nào, như là bất tử chiến thần!

- Phế vật! Phế vật! Lão đại của bọn mày đã chết, thế mà bọn mày chỉ biết nhìn thôi sao?

Trần Hồng Bình giống như sát thần vừa điên cuồng liệt sát, vừa tức giận hét lớn. Tiếng quát này tức thì làm cho mọi người của Nghĩa Dao bang còn đang kinh ngạc đến ngây người nhanh chóng tỉnh táo lại.

Nhiệt huyết bắt đầu thiêu đốt, cả đám nổi sung lên, rống giận xông tới người của Bạch Vân đường.

Nghĩa Dao bang, chỉ là một tiểu bang phái, tổng nhân số bất quá khoảng ba trăm người, nhưng có thể sinh tồn giữa hàng chục bang phái khác, tự nhiên có đạo lý của nó, đó là chữ nghĩa làm đầu. Mặc dù bang chủ Dao Mai không thể nói là nghĩa khí ngút trời, nhưng cũng vô cùng có nghĩa khí. Cùng huynh đệ có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng. Cũng chính bởi vì như thế, bang chúng của Nghĩa Dao bang đối với Dao Mai rất là kính trọng, cho nên một tiếng hét lớn này của Trần Hồng Bình không thể nghi ngờ làm cho tuyệt đại đa số người nổi lên lòng liều mạng.

Sự gia nhập của Nghĩa Dao bang, làm cho Trần Hồng Bình như cá gặp nước, vô cùng nhuần nhuyễn phát huy hết khả năng của một đặc công tinh anh, một kích tất chết, song đao trong tay hắn, hai chân, cùng với mỗi một bộ phận của cơ thể, mỗi một vật thể trong quán bar, đều trở thành hung khí giết người của hắn.

Lấy lực lượng một người cải biến cả chiến cuộc!

- Gần hai trăm huynh đệ không thể còn sống trở về của chúng ta, ít nhất... Chí ít có đến bảy tám mươi người là trực tiếp chết trong tay tên đó, còn những người khác thì một nửa gián tiếp chết trong tay hắn, bởi vì bị khí thế của hắn dọa sợ, dưới tình huống bị bang chúng của Nghĩa Dao bang vây công giết chết. Trăm người về tới đây, nếu không phải nhìn thấy tình thế không ổn liền chạy nhanh, thì e rằng... Không một ai có thể còn sống trở về.

Lão Lục của Bạch Vân đường vẻ mặt sợ hãi nói ra tình hình chiến đấu vừa rồi, không khuếch đại, không có giấu diếm, trong lòng có chỉ có sự kinh hãi, thậm chí đau đớn của vết thương trên tay do đao chém cũng quên đi.

“Oành! Rầm...”

Long Thập Tam nện một quyền lên trên bàn, mặt bàn cứng rắn không ngờ bị một quyền của hắn xuyên thủng, chén rượu trên bàn bay lên, rơi vỡ đầy đất.

Một cỗ chiến ý cùng lửa giận ngất trời từ trên người hắn toát ra.

Cao thủ!

Long Thập Tam là cao thủ, hắn cũng rõ ràng, lão Cửu lần này thất bại căn bản chẳng thể trách hắn, dựa theo miêu tả của lão Cửu, người như vậy tuyệt đối là cao thủ, căn bản không phải đám đầu gấu bình thường có thể chống cự.

Long Thập Tam thân làm đường chủ của Bạch Vân đường trong Thanh Long hội, tự nhiên không phải người thường. Cũng phải bằng vào thể lực, lực lượng cùng sự tàn nhẫn mới lần lộn đến được vị trí như hôm nay. Nhưng lần khinh địch này lại tổn thất thảm trọng đến như vậy, cho dù là hán cũng không cách nào ăn nói với các đại lão của Thanh Long hội. Hán biết, hán nhất định phải bằng vào lực lượng của chính mình suất lĩnh thành viên của Bạch Vân đường lấy lại danh dự, hán mới có thể có chỗ đặt chân yên ổn.

- Lão Nhị, thông tri toàn bộ chủ quán các bãi, lập tức tới nơi này tập hợp, lão Lục, các người đi bằng bó vết thương đi.

- Vâng!

- Huynh đệ, dù gì lão đại cũng đã ra đi... Hãy nén bi thương đi!

Khi đường chủ Bạch Vân đường Long Thập Tam triệu tập chủ quán ở các bãi thì trong quán bar Lam Mị là một đồng hỗn độn, thi thể cùng máu tươi hòa lẫn vào nhau, Trần Hồng Bình đang quỳ gối bên cạnh thi thể Đào Mai, không nói một lời, quần áo của hán sớm đã bị chém rách nát vô số chỗ, miệng vết thương hoặc lớn hoặc nhỏ nhìn thấy ghê người, khắp người đều là máu, bang chúng Nghĩa Đào bang ở đây trông thấy mà tâm thần run rẩy, nhất là khi nghĩ đến Trần Hồng Bình vừa rồi còn giống như sắt thần thu gặt sinh mệnh, khiến cho từ sâu trong tận đáy lòng của mỗi người đều sinh ra sợ hãi cùng sùng bái.

Đây là một hán tử sắt đá!

Tuy nhiên, giờ phút này Trần Hồng Bình quỳ gối bên cạnh thi thể của Đào Mai, lại lặng lẽ chảy nước mắt, thân thể run rẩy.

Nam nhân đổ máu không đổ lệ, nhất là đối với những người lần lộn trong hắc đạo mà nói, nước mắt quả thật là một chuyện xa xỉ đến dọa người, nhưng vào giờ phút này, không ai cảm thấy Trần Hồng Bình rơi lệ có là có điều gì không ổn, ngược lại, cả đám đều là nước mắt lưng tròng.

Không có ai biết, bằng vào công phu ẩn nấp siêu cường, chín đạo thân ảnh ẩn nấp ở phụ cận, đều đang gật đầu tán thưởng, nhưng cũng lắc đầu khinh bỉ, không có biện pháp, khi bọn họ đứng xem thân thủ của Trần Hồng Bình thì không có biểu hiện gì, bởi vì so với bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là tám lạng nửa cân, nhưng kỹ xảo biểu diễn của Trần Hồng Bình hiện giờ quả thật rất xuất thần nhập hóa. Về mặt, bộ dáng, lệ rơi đầy mặt kia, thật sự là mê hoặc nhân tâm, ngay cả bọn họ biết rõ Trần Hồng Bình đang diễn trò nhưng cũng không khỏi có một chút cảm động.

Càng không nói đến bang chúng Nghĩa Đào bang không biết chân tướng!

- Bọn họ là ai?

Trần Hồng Bình run rẩy lên tiếng hỏi.

- Thanh Long hội, Bạch Vân, Ma Đô... Đệ nhất đại bang...

- Đệ nhất đại bang sao?

Trong thanh âm Trần Hồng Bình đã tràn ngập khinh thường cùng cuồng ngạo, thì thào nói, sau khi dừng lại một chút, hán quỳ trên mặt đất, nhìn chăm chú khuôn mặt còn chưa nhắm mắt của Đào Mai, thanh âm lại run rẩy nhưng kiên định nói:

- Đội trưởng, anh yên tâm, mạng của A Bình là của anh, chỉ cần A Bình không chết, sẽ bắt bọn chúng trả một cái giá không thể thừa nhận nổi! Em muốn cho bọn chúng phải bồi hoàn bằng vô số máu tươi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

767. Chương 780: Đây Là Cái Gì?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 780: Đây là cái gì?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Bành bành bành...

Trần Hồng Bình nặng nề dập đầu trên mặt đất, sau ba cái dập đầu này, cánh tay nhuộm đầy máu tươi của hắn liền run rẩy vươn ra, nhẹ nhàng vuốt mắt Dao Mai khép lại.

Hắn chậm rãi đứng lên, cả người đầm máu, thân hình cao lớn tức khắc tản mát ra một cỗ khí thế trùng thiên, ánh mắt chậm rãi đảo quanh bang chúng đang đứng ở đây.

- Tôi là lính dưới trướng của đội trưởng, anh ấy đã từng cứu mạng tôi. Hắc đạo, tôi không biết rõ! Nhưng tôi biết một điều, những người giết chết tiểu đội trưởng của tôi nợ máu phải trả bằng máu. Đội trưởng đã ra đi trước, các người là huynh đệ của đội trưởng, nếu như các người không giải tán, tôi sẽ gia nhập với các người. Nếu như các người giải tán, tôi sẽ tự mình báo thù.

Trần Hồng Bình nói xong, ánh mắt mọi người ở đây đều tập trung vào ba người. Rất hiển nhiên, ba người này là đầu lĩnh ngoài bang chủ Dao Mai ra. Ba người nhìn nhau, lão nhị của Nghĩa Dao bang, Triệu Hải, một gã thân hình gầy yếu nhưng mang theo một cỗ uy nghiêm, đi tới trước mặt Trần Hồng Bình, ánh mắt giống như Trần Hồng Bình, chậm rãi quét mắt liếc nhìn huynh đệ xung quanh, trong mắt ngấn nước, trầm giọng nói:

- Các huynh đệ, lão đại đối đãi chúng ta như thế nào?

- Rất tốt! Không lời nào để nói! Không chê vào đâu được!

- Thù của lão đại, báo hay không báo?

- Báo! Nhất định phải báo! Liều mạng cũng phải báo!

Nghe tiếng trả lời vang dội của mọi người, Triệu Hải nắm chặt tay, xoay người nhìn về phía Trần Hồng Bình, nói:

- Anh là huynh đệ của lão đại, bang chúng Nghĩa Dao bang chúng ta cũng là huynh đệ của lão đại. Biết vì sao bọn chúng tận lực giết chết lão đại không? Bọn chúng muốn tiêu diệt chúng ta, muốn chúng ta phải khuất phục, phải đầu hàng. Tôi không dám đảm bảo tất cả huynh đệ đều giống như tôi, nhưng có thể đảm bảo, tuyệt đại đa số người ở đây để sẽ lựa chọn chiến đấu. Thà chết chứ không chịu khuất phục! Bằng không, chúng ta sẽ không xứng với hai từ “nghĩa đạo”, không xứng làm huynh đệ của lão đại. Mang rượu tới đây!

Lão Nhị nói với Trần Hồng Bình xong, đột nhiên hét lớn một tiếng.

Tức thì có khoảng mười tiểu đệ liền rời đi rất nhanh, sau một lát liền có một người ôm hai chai rượu mạnh, vài người ôm xấp chén lớn đi tới.

Uống rượu chén lớn, ăn thịt miếng lớn, là một truyền thống của bang phái hắc đạo, nhất là khi bang phái tụ họp vì chuyện trọng đại thì càng không thể thiếu.

Triệu Hải tự mình lấy ba chén, bày ra trước thi thể Dao Mai, mở một chai rượu ra trước, quỳ xuống.

Ngay tức khắc, tất cả huynh đệ ở đây, toàn bộ đều quỳ ở trên mặt đất. Hai người lão tam lão tứ còn lại của Nghĩa Dao bang cũng đi thẳng tới bên cạnh lão nhị, một trái một phải, quỳ xuống.

Thế trận như thế, trong tư liệu Trần Hồng Bình thu được, căn bản không có, lúc này ngay cả hắn cũng không biết phải làm thế nào, tuy rằng muốn tiếp nhận Nghĩa Dao bang, nhưng biểu diễn đã đủ rồi, lúc này tuyệt đối không thể biểu hiện ra dấu hiệu muốn đạt được chức bang chủ, cho nên, Trần Hồng Bình cũng vội vàng quỳ xuống theo, nếu không mọi người cũng không khác nào đang cúi lạy hắn.

Người chết là lớn nhất, Trần Hồng Binh đối với việc mình quỳ gối trước Dao Mai không có cảm giác gì không ổn, đương nhiên cũng không có cảm thấy áy náy khi không cứu mạng Dao Mai.

Dù sao, bọn họ là đang chấp hành nhiệm vụ, vả lại cùng Dao Mai căn bản không có bất kỳ quan hệ nào, tuy rằng Dao Mai nghĩa khí, cũng là một nhân vật giang hồ, nếu như Trần Hồng Binh không xuất hiện thì hẳn cũng chết như thường. Rất nhiều người ở đây rồi cũng sẽ chết như Dao Mai, hắc đạo chính là như thế, có thể được chết già vô cùng ít.

- Huynh đệ, hôm nay không có anh, chứ vị huynh đệ chúng tôi ở đây, e rằng tuyệt đại đa số đều sẽ chết trận, Nghĩa Dao bang cũng sẽ không còn tồn tại. Bởi vậy, tôi, lão nhị Triệu Hải, lão tam Tạ Cường, lão tứ Dương Vĩ Sinh, cùng với chứ vị huynh đệ ở đây, kính mời huynh đệ đảm nhiệm chức vị bang chủ bốn bang.

- Như vậy sao được?

Trần Hồng Binh vội vàng phát tay nói.

- Xin huynh đệ không nên từ chối! Xin hỏi đại danh của huynh đệ?

Triệu Hải trầm giọng nói.

“Luyện Binh!”

Chín người ẩn nấp từ những nơi bí mật gần đó, sau khi nhìn thấy Trần Hồng Binh thành công thượng vị, rất nhanh liền rời đi.

Một con cờ đã được hạ xuống, mười quân cờ, từng cái sẽ được đặt đúng chỗ, hoàn toàn đảo loạn trọn thế lực hắc đạo của Ma Đô, hết thảy đều là vì để đối phó với Thanh Long hội.

Chỉ có như thế, mới có thể phân tán lực lượng của Thanh Long hội, làm cho nó không thể tập trung hỏa lực phá hủy bất kỳ thế lực nào.

Khi mười cỗ lực lượng lớn mạnh lên, tụ họp với nhau, thì chính là thời điểm bắt đầu chân chính giao phong với Thanh Long hội.

Thân hình Dương Thiên Lôi như tia chớp chạy đi trong đêm dài yên tĩnh ở Ma Đô, hơn mười ngày nay, mỗi đêm khi hắn về đến nhà đều đã là 0 giờ đêm, mỗi lần đều là lái xe trở về. Dù sao, hắn đã thu liễm lại năng lực của mình, cho dù chạy có nhanh, cũng không thể kiên trì một tốc độ trong thời gian dài giống như ô tô.

Nhưng mà đêm nay, bởi vì Trương Nhã Tĩnh đã gọi lên một sự xao động bên trong hắn, nên khiến cho Dương Thiên Lôi không có lái xe, mà chạy nhanh hết toàn lực hồng nhờ gió lạnh làm thanh tĩnh đầu óc của mình.

Dù vậy, khi Dương Thiên Lôi về đến nhà thì đã là hai giờ rưỡi rạng sáng.

Rón rén mở cửa phòng, khóe miệng Dương Thiên Lôi lộ ra vẻ nụ cười mỉm, trong lòng toát ra một sự ấm áp.

Phòng khách vẫn có ánh sáng lóe lên, Lý Tuyết quần chăn quanh người, đang ngủ say trên ghế sa lon.

Hơn mười ngày nay, mỗi đêm Lý Tuyết đều chờ hắn trở về, chỉ có đêm nay thật sự quá muộn, Dương Thiên Lôi vẫn chưa về thì Lý Tuyết đã chịu không nổi thiếp đi trên ghế sa lon.

Tổng Hiếu Phân tự nhiên là đi ngủ sớm, tuy rằng nàng cũng muốn cùng đợi với Lý Tuyết, nhưng mỗi ngày cứ năm giờ sáng là rời giường tu luyện, khiến cho nàng không thể đợi nổi.

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng đi tới bên người Lý Tuyết, thật cẩn thận kéo chăn phủ trên người nàng ra, ôm lấy Lý Tuyết, nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đang say sưa trong giấc ngủ, Dương Thiên Lôi nhìn không được hôn lên trên khuôn mặt hồng nhuận của nàng một cái rồi mới đưa nàng tới bên giường.

Mặc dù biết Tổng Hiếu Phân ngủ ở bên trong, nhưng Dương Thiên Lôi cũng không đành lòng đánh thức Lý Tuyết, cho nên chỉ có thể “vô lễ” với Tổng Hiếu Phân mà thôi. Hơn nữa, quan hệ giữa hắn và Tổng Hiếu Phân, cũng không cần phải bắn khoăn nhiều như vậy.

Chỉ có điều, khi Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra, đi vào bên trong lại đột nhiên mở to hai mắt nhìn.

Chẳng lẽ hôm nay nhất định phải bị dụ hoặc tới cùng sao?

Đền phòng ngủ vẫn còn sáng, Tống Hiểu Phân không ngờ... Chỉ mặc một cái nội thất nhỏ. Nàng rõ ràng đã ngủ thật, thân nghiêng qua một bên, không phải đang đắp chăn mà là ôm chăn, hai cái đùi ngọc tuyết trắng cùng vai ngọc, hoàn toàn lộ ra ngoài, càng làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy trùng hợp chính là, tiểu nội thất của Tống Hiểu Phân cùng Trương Nhã Tĩnh không ngờ đều in nhân vật hoạt hình...

- Chẳng lẽ nha đầu kia có thói quen ngủ như vậy hay sao?

Dương Thiên Lôi thầm nghĩ trong lòng, vội vàng nhẹ nhàng đặt Lý Tuyết lên trên giường, sau đó thật cẩn thận lấy chăn phủ kín khắp người Tống Hiểu Phân, Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng thở phào, lại muốn lấy chăn đắp lên người Lý Tuyết nhưng Dương Thiên Lôi lại phát hiện, dường như khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lý Tuyết đã đỏ bừng lên, lông mi thỉnh thoảng giật giật.

- Ách...

Dương Thiên Lôi tức thì hiểu được, Lý Tuyết đã tỉnh rồi.

Rất có thể chính là, khi mình đang bế nàng, nàng cũng thấy được bộ dáng nằm ngủ của Tống Hiểu Phân, có thể sợ Dương Thiên Lôi khó xử, mới giả vờ ngủ tiếp.

Minh bạch được điều ấy, khoe miệng Dương Thiên Lôi lộ ra một nụ cười tà mị, bất thành linh cúi người, chậm rãi, từng chút một tiến sát đến khuôn mặt của Lý Tuyết.

Rốt cục khi mắt thấy miệng của Dương Thiên Lôi đã sắp chạm đến môi của nàng, Lý Tuyết không tiếp tục giả vờ ngủ nữa, hôn nhẹ trên mặt còn chưa tỉnh, không ngờ còn hôn môi, Lý Tuyết sao có thể chịu được chứ? Cho nên, trong nháy mắt này, Lý Tuyết bỗng nhiên giơ tay lên, che kín miệng mình, ánh mắt cũng mở ra, mang nụ cười xấu hổ trên khuôn mặt, nhẹ nhàng “hư” một tiếng với Dương Thiên Lôi.

Lý Tuyết vừa phát ra tiếng mũi, vừa nhẹ nhàng kéo Dương Thiên Lôi đi ra khỏi phòng ngủ. Mới vừa ra phòng ngủ, Dương Thiên Lôi liền ôm lấy Lý Tuyết, không cho Lý Tuyết có cơ hội phản kháng, hai người liền quấn lấy nhau.

Đây không phải là lần đầu tiên, nửa năm qua, dưới sự đánh lén của Dương Thiên Lôi, hai người đã thân mật vô số lần, chỉ bất quá đều là có chừng mực, không có hành động tiến quá xa.

Đương nhiên, không phải Dương Thiên Lôi không muốn, mà là hắn không muốn khi Lý Tuyết còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý đã miễn cưỡng nàng. Lý Tuyết từng nói, phải chờ cho đến khi hắn tốt nghiệp xong. Cho nên hắn mới đợi!

Dương Thiên Lôi tin tưởng, chỉ cần hắn mạnh mẽ yêu cầu, Lý Tuyết khẳng định sẽ không đành lòng để cho mình khó chịu. Nhưng mà, rượu ủ càng lâu càng thơm, không phải sao?

- Đây là cái gì...

Khiến cho Dương Thiên Lôi đột nhiên lúng túng chính là, sau một hồi thân mật, Lý Tuyết lại nhìn vào Dương Thiên Lôi, hỏi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

768. Chương 781: Rời Đi!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 781: Rời đi!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bị người ta sờ sảng, có phải hay không?

Thấy bộ dáng bối rối của Dương Thiên Lôi, Lý Tuyết lại lộ ra một nụ cười ngọt ngào, đôi má lúm đồng tiền sâu hoắm đảo lộn chúng sinh, chậm chậm tựa trên bộ ngực săn chắc của Dương Thiên Lôi, găt gao ôm lấy, rồi tách ra, hỏi:

- Có đói không?

- Ách... Đói, rất...

Nghe thấy lời nói của Lý Tuyết, nhất thời Dương Thiên Lôi nuốt nước miếng một cái ực, nói.

- Vậy em đi tắm rửa trước đi...

- Ủ, được!

Máu huyết Dương Thiên Lôi sôi trào, khẩn cấp hồi đáp.

Trương Nhã Tĩnh hôn lên mặt mình, có lẽ nha đầu kia hẳn là dùng son bóng màu hồng, để lại một chút dấu vết trên mặt mình, mới có thể bị Lý Tuyết phát hiện. Nhưng vốn tưởng rằng Lý Tuyết sẽ hờn dỗi với mình nhưng nàng lại nói hai câu khiến hấn cho rằng, Lý Tuyết... Đã thông suốt rồi sao? Theo như hấn nghĩ hấn nhiên là nàng cảm thấy Dương Thiên Lôi mỗi ngày ở cùng hai đại mỹ nữ chỉ có thể nhìn không thể ăn, mới làm cho Dương Thiên Lôi phải đi ra ngoài trộm tình, cho nên, để tránh Dương Thiên Lôi tiếp tục ra ngoài trộm tình, mới phải làm như thế.

Tuy nhiên, một câu kế tiếp của Lý Tuyết, lại làm cho Dương Thiên Lôi đã xoay người vọt nhanh vào phòng tắm, bất thành linh dừng bước:

- Tỷ tỷ nấu cho em, muốn ăn món gì?

- Khụ khụ... Tuyết tỷ, chị nói 'đói'... Là nói ăn cơm sao?

Nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lôi, nhất thời Lý Tuyết ý thức được Dương Thiên Lôi nói đến điều gì, cười "hì hì" một tiếng, nói:

- Thế em tưởng là gì?

- Việc này... Phương diện này thì em không đói, chị đừng nấu... Phương diện kia thì đói, nhưng cũng không thể được...

Dương Thiên Lôi chạy trở về, nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Lý Tuyết, nói.

Nói còn chưa dứt lời, Lý Tuyết liền kiễng chân, hôn một cái lên môi Dương Thiên Lôi, vừa chạm thoáng qua liền rút lại, nói:

- Thời cơ chưa đến, chung quy sẽ có một ngày, tỷ tỷ sẽ hoàn toàn thuộc về em... Nhanh tắm rửa rồi đi ngủ thôi...

Sau khi Lý Tuyết đẩy Dương Thiên Lôi vào phòng, về tới giường nằm, tuy nhiên nàng không có lập tức ngủ được, mà là mở to mắt, sờ sờ đôi môi của mình, tựa hồ đang suy nghĩ đến điều gì đó, sau đó lại nhìn sang Tống Hiểu Phân nằm bên cạnh đã khôi phục lại nguyên dạng, hơn phân nửa thân thể mềm mại đều lộ ra bên ngoài...

Mùi thơm cơ thể nhàn nhạt trên người Dương Thiên Lôi, há có thể thoát khỏi trực giác mãnh liệt của nữ nhân chứ?

Chỉ có điều, sẽ là ai đây?

Lý Tuyết không đoán được. Lý Hàn Mai là có khả năng nhất, tuy nhiên Lý Tuyết tương đối quen thuộc mùi hương cơ thể của nàng, cùng với hương thơm này hoàn toàn bất đồng.

Trong đầu hồi tưởng đến thời gian nghỉ đông trở về Hàm Thành, gặp được một thầy bói thần bí, Lý Tuyết trần trọc một hồi không thể nào ngủ được.

Nàng có một tấm lòng dịu dàng, khoan dung lại rộng lớn. Nhưng không có nghĩa là, nàng nguyện ý để cho nữ nhân bên cạnh Dương Thiên Lô càng ngày càng nhiều, nhất là người nàng không hề quen biết. Ngăn người khoảng chừng một tiếng, sau khi nhìn qua Tống Hiểu Phân một lần nữa, mới nhắm hai mắt lại, đưa ra quyết định mà nàng vốn đã phủ định.

...

- Cái gì? Đi Anh quốc?

Vào bảy giờ rưỡi sáng, khi ba người Lý Tuyết, Tống Hiểu Phân cùng với Dương Thiên Lô đang ăn bữa sáng thịnh soạn do Lưu thẩm nấu thì Dương Thiên Lô và Tống Hiểu Phân đều bị một câu nói của Lý Tuyết làm cho bất ngờ.

- Nhà trường cùng đài giáo dục, tiến cử chị đi học thạc sĩ hai năm ở trường đại học Cambridge ở nước Anh, học phí, sinh hoạt phí, đều được họ chi trả... Chị rất muốn được đào tạo sâu hơn... Thiên Lô, em sẽ không phản đối chị chứ?

- Phản đối!

- Tuyết tỷ, em cũng phản đối!

Dương Thiên Lô cùng Tống Hiểu Phân đều không do dự chút nào lên tiếng.

- Phản đối không có hiệu quả. Chị cũng không có bay mất a? Chỉ hai năm mà thôi, vào kỳ nghỉ chị cũng có thể trở về. Thiên Lô, cho tới bây giờ chị chưa cầu xin em bất cứ điều gì, đồng ý với chị chuyện này được không?

Dương Thiên Lô nhìn thấy ánh mắt của Lý Tuyết, cảm thấy có điểm gì đó không đúng, nhưng rõ ràng, lúc này muốn ngăn cản Lý Tuyết, hiển nhiên đã không thể.

- Khi nào thì chị đi?

- Vốn đã có thể đi từ sớm rồi, chị luôn sợ em và Hiểu Phân không vui nên mới không dám nói với hai người, ngày mốt chính là kỳ hạn cuối cùng.

Lý Tuyết nói.

Nghe được lời nói của Lý Tuyết, Dương Thiên Lô không nói thêm gì nữa, trực tiếp cầm điện thoại lên, bấm số gọi Lý Hàn Mai.

Sau khi kêu tút tút mấy tiếng, Lý Hàn Mai mới bắt máy, rất không vui trực tiếp nói một câu:

- Năm giờ!

- Được, không thành vấn đề. Là có việc gấp, nếu không tôi cũng sẽ không quấy rầy cô.

Dương Thiên Lô đương nhiên năm giờ kia của Lý Hàn Mai là có ý nghĩa gì. Chỉ cần trước mười giờ sáng quấy rầy nàng ngủ nướng, vậy Dương Thiên Lô phải bỏ ra năm giờ trợ giúp nàng luyện tập.

- Chuyện gì? Chẳng lẽ tối hôm qua không đối phó được sao?

Lý Hàn Mai biết rõ còn cố hỏi. Chuyện tối ngày hôm qua, nàng nắm rõ trong lòng bàn tay. Kể quả màn thân mật giữa hần và Trương Nhã Tĩnh trước cổng tiểu khu chính phủ nàng cũng biết hết. Điều duy nhất không biết rõ là tình tình cụ thể trong khách sạn mà thôi.

- Không phải... Là chuyện của Tuyết tỷ, ngày kia chị ấy bay tới đại học Cambridge ở Anh quốc, thủ hạ của cô không phải có mấy người là nữ sao?

- Đi trong bao lâu?

- Hai năm!

- Thời gian dài như vậy, tiền công rất lớn a?

- Điều kiện tùy cô đưa ra.

- Thế mới phải đạo!

Lý Hàn Mai ở đầu dây điện thoại bên kia, tuy rằng cảm thấy đột ngột, nhưng khoe miệng lại hơi nhếch lên hiện ra nụ cười phong tình vô hạn, nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Nhanh gọn như chớp giật từ trước đến nay là tính cách của nàng, đoạn thời gian này, thủ hạ của nàng vẫn thủy chung có ba người bảo vệ Lý Tuyết, đây cũng là chuyện không có biện pháp, danh khí của Lý Tuyết càng lúc càng lớn, tuy rằng truyền thuyết về hoàng tử xe đạp Dương Thiên Lôi đã được truyền ra khắp nơi, nhưng vẫn có người cũng không vì thế mà bỏ cuộc, càng tấn công mạnh hơn nữa. Tóm lại ruồi bọ thì không thấy ít đi mà ngược lại càng ngày càng nhiều.

Đài giáo dục cùng nhà trường cũng bởi vì sự nổi tiếng này của Lý Tuyết mà được thơm lây, nhưng dù sao Lý Tuyết chỉ là một người có bằng đại học chính quy, ở thời đại mà nghiên cứu sinh bốc một cái là ra cả đồng hiện nay thì dù tốt nghiệp từ trường danh giá cũng ít nhiều có chút khó coi, bằng cấp quá thấp. Thế là ở nhà trường cùng đài giáo dục đề xuất cho Lý Tuyết đến đại học Cambridge kiếm thêm bằng thạc sĩ. Nhưng vì Lý Tuyết không muốn rời khỏi Ma Đô cho nên cự tuyệt chiếc bánh từ trên trời rơi xuống này. Đại học Cambridge là trường nổi tiếng trên thế giới, là nơi mà bất kỳ ai cũng tha thiết ước mơ được học ở đó.

Sự kiên quyết của Lý Tuyết làm cho nhà trường cùng đài giáo dục không có cách nào khuyên nhủ, đành cho Lý Tuyết thêm vài ngày thận trọng suy nghĩ cho kĩ rồi hãy đưa ra câu trả lời thuyết phục.

Cho nên, khi Lý Tuyết tới trường đột nhiên nói quyết định muốn đi, hơn nữa mau chóng thu xếp xuất phát vào ngày kia, hiệu trưởng đương nhiên rất cao hứng, trực tiếp liên hệ với đài giáo dục, trong vòng năm tiếng liền an bài thỏa đáng. Đương nhiên, tuy rằng Lý Tuyết đi đánh bóng thêm tên tuổi, nhưng vẫn phải làm việc ở đài truyền hình, cho nên đài truyền hình đã sớm chuẩn bị xong hết thảy, đặc biệt vì cho hai năm Lý Tuyết ở đại học Cambridge, tạo ra một chuyên mục học tập tiếng Anh ở Anh quốc. Cho nên, cùng đi với Lý Tuyết là một tổ hợp chuyên nghiệp. Chẳng qua chỉ một mình Lý Tuyết là có tư cách đi học mà thôi.

Buổi sáng thứ năm, Lý Tuyết cùng tổ quay phim được sự đưa tiễn của lãnh đạo nhà trường và lãnh đạo đài giáo dục, lên máy bay đi Anh quốc. Đương nhiên, còn có bốn nữ nhân trẻ tuổi như là hành khách bình thường cùng đi với Lý Tuyết.

Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân cũng đi theo đoàn tiễn đưa Lý Tuyết, tuy là đi đưa tiễn, nhưng vì vướng những người của nhà trường, đài giáo dục cùng đám phóng viên, nên ngay cả ôm một lần cũng không thể, càng đừng nói là hôn, chỉ có thể dùng ánh mắt tiễn Lý Tuyết lên phi cơ.

Nhìn Lý Tuyết xoay người rời đi, trong ánh mắt của Dương Thiên Lôi nhịn không được mà rưng rưng, mãi cho đến máy bay hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, hắn và Tống Hiểu Phân đều đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích một hồi lâu.

Tống Hiểu Phân khóc bù lu bù loa, cứ cách ba mươi giây là dựa vào trên người Dương Thiên Lôi, con mắt đã có chút sưng đỏ. Tối hôm qua nàng cùng Lý Tuyết không ngủ cả đêm, Lý Tuyết nói với nàng rất nhiều rất nhiều chuyện, tuyệt đại đa số đều là về Dương Thiên Lôi, nhưng những điều này cũng không có gì, quan trọng nhất là, Lý Tuyết lại nói một vài câu khiến cho Tống Hiểu Phân cảm thấy vừa lúng túng vừa cảm động, vừa thẹn thùng...

Tống Hiểu Phân chưa từng có nhiều tham vọng quá đáng, cho nên, giữa Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết, nàng luôn thật cẩn thận, rất sợ bản thân mình sẽ làm ra một số chuyện khiến cho Lý Tuyết không vui. Nhưng qua mấy tháng tiếp xúc, tựa hồ Lý Tuyết căn bản không thêm để ý đến mấy chuyện này, ngược lại, giống như lần trước còn hòa theo nàng trêu chọc Dương Thiên Lôi, nguyên bản Tống Hiểu Phân cũng vẫn chỉ nghĩ là đùa giỡn... Nhưng mà tối hôm qua, lời nói của Lý Tuyết cũng không phải là nói giỡn...

- Đi thôi, chúng ta trở về...

Nhìn thấy Dương Thiên Lôi vẫn không nhúc nhích, Tống Hiểu Phân khóc đủ rồi, lôi lôi tay của Dương Thiên Lôi, ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói. Ánh mắt của nàng, vào sáng hôm nay cũng đã sưng tấy.

- Thiên Lôi, không nên trách chị tàn nhẫn rời đi... Chị chỉ là một người phụ nữ, cũng có chút tư tâm. Chị không muốn bị so sánh với bất kỳ ai. Chị cũng muốn trở thành ưu tú nhất, khiến cho nam nhân thiên hạ đều hâm mộ, ghen tị với em.

Lý Tuyết qua cửa sổ nhìn xuống Ma Đô dần dần thu nhỏ, thì thào nói trong lòng.

Luôn luôn không có quyết định rời đi, mà giờ khắc này bước lên máy bay đi tới Anh quốc, ngoại trừ một chút không nỡ chia ly ra, trong lòng Lý Tuyết càng nhiều là sự thông suốt cùng kiên định. Một người, không thể không có cá tính riêng của mình. Thủy chung ở bên cạnh Dương Thiên Lôi, tuy rằng nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhưng hiện tại càng ngày càng có nhiều người xuất hiện bên cạnh Dương Thiên Lôi, hẳn sẽ còn thích mình như trước kia nữa hay không?

Tổng Hiếu Phân có bối cảnh gia đình thâm hậu, Lý Hàn Mai là danh nhân trong giới học thuật, vả lại có cùng thân phận với Dương Thiên Lôi. Còn nàng thì sao? Nàng là một đứa cô nhi, ưu thế duy nhất đó là thanh mai trúc mã với Dương Thiên Lôi, sống dựa vào nhau.

Cho nên, Lý Tuyết không dám khẳng định.

Lý Tuyết cực kỳ nhớ rõ, tại yến hội sinh nhật Tổng lão, về mặt Dương Thiên Lôi khi nhìn thấy Liễu Diệc Nhi, bộ dáng khi Liễu Diệc Nhi lựa chọn hẳn làm bạn nhảy. Liễu Diệc Nhi với dung nhan khuynh thành, thanh âm tựa như âm thanh của thiên nhiên, sự nổi tiếng khiến toàn bộ thế giới rung động, tuy rằng trong lòng Dương Thiên Lôi không nhất định có ý nghĩ gì, nhưng Lý Tuyết lại biết, hẳn rất cao hứng...

Nam nhân coi việc có được nữ nhân hoàn mỹ mà ai cũng tha thiết ước mơ nhưng không chiếm được là một chuyện vô cùng vẻ vang. Đó là tồn tại trong tiềm thức của bất kỳ người đàn ông nào

Cho nên, khi Lý Tuyết giành được sự coi trọng của đài truyền hình, nàng không có cự tuyệt. Mà sau khi Dương Thiên Lôi trở về, về mặt cùng ánh mắt đó khi nhìn thấy nàng đã chứng minh nàng không có làm sai.

Đương nhiên Lý Tuyết rời đi, còn có một nguyên nhân trọng yếu, đó chính là vết tích màu hồng trên mặt Dương Thiên Lôi, cùng với mùi thơm cơ thể nhàn nhạt ở trên người...

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

769. Chương 782: Mệnh Trung Chú Định!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 782: Mệnh trung chú định!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hết thấy những chuyện này, tựa hồ đều đang xác minh “lời tiên đoán” của vị thầy bói thần bí kia.

Lý Tuyết từng không tin loại bói toán mê tín này, chỉ có điều sự thay đổi thần kỳ của Dương Thiên Lôi, cộng với quá khứ giữa nàng và Dương Thiên Lôi, hiện tại, đến cả của Dương Thiên Lôi, đều không gì không biết, lại khiến cho Lý Tuyết bắt đầu có một chút tin tưởng.

Cho nên, nàng lựa chọn rời đi, không có bi thương, chỉ có sự không đành lòng cùng chờ mong đối với tương lai.

...

Cuộc ác chiến ở quán bar Lam Mị, tuy rằng vô cùng thâm hiểm, thi thố đầy dặt, nhưng không hề ảnh hưởng chút nào đến kinh doanh ngày hôm sau. Đây cũng là quy luật của hắc đạo, mạng người như cỏ rác. Buổi tối ngày hôm sau, quán bar đã rực rỡ hẳn lên, đồ vật bể vỡ tất cả đều được thay mới, sàn nhà không nhiễm một hạt bụi.

Trận phong bạo kia như là căn bản chưa từng phát sinh. Người thường không hề biết được.

Chỉ có người nhà, bằng hữu của người chết, sau một thời gian bọn họ biến mất sẽ biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng kết cục như vậy, cơ bản đều sớm đã nằm trong dự liệu của bọn họ, không phải giết người thì là bị người giết.

Đây chính là hắc đạo!

Hai ngày không có tới quán bar Lam Mị, nhưng hết thấy mọi chuyện của quán bar Lam Mị, Dương Thiên Lôi đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Nghi thức thượng vị của tân bang chủ Nghĩa Dao bang, được cử hành rầm rộ ở quán bar Lam Mị vào ngày hôm sau, lão nhị Triệu Hải, lão tam Tạ Cường, lão tứ Dương Vĩ Sinh, mời đến các đại lão của một số thế lực hắc đạo ở Ma Đô, kể cả đại lão của ba đại bang phái ở Ma Đô, cùng với một số lão giả có uy tín cực cao trong hắc đạo Ma Đô. Những lão giả này mỗi một người đều từng là nhân vật làm mưa làm gió một thời ở Ma Đô. Mà hiện tại còn là “trọng tài giả” giữ gìn trật tự cả hắc đạo, cho dù là đại lão của ba đại bang phái cũng phải kính nể ba phần.

Ma Đô tam đại bang phái, Thanh Long Hội xếp thứ nhất. Thứ hai, thứ ba lần lượt là Hoa Nghị hội, và An Bảo hội. Hai thế lực lớn này cùng tiến cùng thoái, chung một chiến tuyến, miễn cưỡng cùng với Thanh Long hội hình thành thế kiềng ba chân. Có thể khẳng định, nếu như không có sự tồn tại của Hoa Nghị hội và An Bảo hội, cả thế lực hắc đạo ở Ma Đô e rằng sớm đã bị Thanh Long hội thống nhất, giống như Nghĩa Dao bang nhỏ bé, muốn sinh tồn trong khe hẹp, căn bản không có khả năng.

Ba người Triệu Hải, Tạ Cường cùng Dương Vĩ Sinh rất thông minh, nguyên bản chỉ là bội phục, sùng bái đối với chiến lực của Trần Hồng Bình, thế nhưng vào tối cùng ngày, sau khi Trần Hồng Bình được đề cử làm bang chủ Nghĩa Dao bang, Trần Hồng Bình làm bộ như chưa bao giờ dính dáng đến hắc đạo hỏi rất nhiều vấn đề có liên quan đến hắc đạo mà hắn đã sớm biết từ trước. Trần Hồng Bình bằng giọng điệu thương lượng, giống như là suy luận ra từ trong các vấn đề mới hỏi, truyền đạt một loạt mệnh lệnh. Một loạt mệnh lệnh này, làm cho ba người Triệu Hải vốn đã chuẩn bị nghênh đón sự trả thù điên cuồng của Thanh Long hội, đối với Trần Hồng Bình hoàn toàn bội phục.

Một người trí dũng song toàn!

Đêm đó, chiến quả giữa Nghĩa Dao bang cùng Bạch Vân, trước tiên để cho thủ hạ lan truyền ra ngoài, vũ lực của tân bang chủ Trần Hồng Bình không hề khoa trương chút nào cũng đã rất nổi tiếng, cho nên không cần quá tô vẽ thêm, đối với nguyên nhân xảy ra xung đột lần này, cùng với chuyện Bạch Vân đường Thanh Long hội muốn thôn tóm Nghĩa Dao bang, lại dụng tâm thổi phồng lên, đồng thời đặc biệt chú ý truyền cho một số nhân vật trọng yếu.

Ngày hôm sau, đúng như dự liệu của Trần Hồng Bình, vốn đại lão các bang phái không có khả năng cấp mặt mũi cho Nghĩa Dao bang cùng với các đại lão làm “trọng tài giả”, đều đồng loạt chạy tới. Nhất là đại lão của hai đại bang phái Hoa Nghị hội cùng An Bảo hội cũng thân chinh đến tham dự.

Thắng làm vua thua làm giặc, là chuẩn tắc tối cao khi các thế lực hắc đạo sống mái với nhau.

Nghĩa Dao bang thành công vượt qua trận chiến lần này dẫn tới sự xem trọng của thế lực khắp nơi, đặc biệt là hai đại bang phái mang dã tâm lớn vốn phải hợp lực ngăn cản Thanh Long hội. Khiến cho Thanh Long hội e ngại sự liên hợp của hai đại thế lực lớn cùng nhiều bang phái khác cho nên không thể không che giấu dã tâm của mình, tuyên bố trận xung đột này là một hành vi lén lút của Bạch Vân đường, mà không phải là do bọn hắn ra lệnh.

Cuối cùng, dưới sự điều tiết của trọng tài giả, hóa giải trận ác chiến lần này mà trong đó Bạch Vân đường tổn thất hai trăm người, Nghĩa Dao bang chết đi bang chủ cùng một trăm bang chúng thành vô hình, đồng thời yêu cầu không được phép tiếp tục tiến hành các trận ác chiến có tính chất diệt bang nữa.

- Đi thôi!

Dương Thiên Lôi nhìn ánh mắt sừng đỏ của Tổng Hiếu Phân, dẫn nàng đi ra ngoài phi trường.

Tuy rằng không muốn, quyến luyến, nhưng Dương Thiên Lôi cũng không ngăn cản Lý Tuyết rời đi.

Dương Thiên Lôi rất rõ ràng, Lý Tuyết tuyệt không phải bởi vì mình “trộm tình” mà giận dữ rời đi, mà là muốn cho mình thêm không gian và thời gian. Sở dĩ Dương Thiên Lôi không có ngăn cản, một là bởi vì tính cách ngoài mềm trong cứng của Lý Tuyết, hai là không muốn làm cho Lý Tuyết đánh mất bản thân mình.

Vốn nữ nhân có thể ngẩng đầu lên trời, nhìn ngắm sao trời rực rỡ, nhưng cuối cùng lại lựa chọn phủ phục trước nam nhân. Từ xưa đến nay, cơ hồ nữ nhân đã quen với việc bị nam nhân chinh phục, nữ nhân có ưu tú cỡ nào, sau khi bị chinh phục, đều đánh mất bản thân mình, cũng như chúng nữ ở Tam Thập Tam Thiên.

Dương Thiên Lôi không thích cái loại cảm giác này, đặc biệt hấn là loại “hoa hoa công tử” không thể ở cùng với một nữ nhân cả đời, có lẽ ly khai nhất thời, cảm giác sẽ tốt hơn.

- Hử?

Khi Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân rời khỏi đại sảnh, một người trẻ tuổi vừa vặn bước tới cửa sân bay trước mặt Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân, bỗng nhiên ngẩn ra, bất thành linh dừng bước, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Tống Hiểu Phân.

Thoạt nhìn người thanh niên này hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, được mười nữ nhân mặc áo khoác ngoài thuần một màu đen, đeo kính râm, tóc xỏa ngang vai, dáng người cao gầy, tản ra khí tức mãnh liệt thấp tùng phía sau. Sự phô trương như thế, khiến cho phi trường vốn đông người trở nên rất náo động, khi Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân đi ra, không hề nghi ngờ ánh mắt của họ cũng bị hấp dẫn.

Khí tức trên thân mười nữ nhân này, làm cho Dương Thiên Lôi cảm ứng được một sự quen thuộc, rất hiển nhiên các nàng đều là bảo tiêu, nữ bảo tiêu.

Tuy nhiên, hai người lại không nghĩ rằng người thanh niên phía trước lại quay đầu nhìn bọn họ, không, nói một cách chính xác là nhìn Tống Hiểu Phân.

Bởi vì ở trong mắt người thanh niên này, dường như Dương Thiên Lôi căn bản không tồn tại.

Khi nhìn thấy gương mặt người thanh niên này, Dương Thiên Lôi cảm thấy hơi kinh ngạc, sự kinh ngạc xuất phát từ bản tính nam nhân.

Tà mỹ!

Tựa hồ chỉ có thể sử dụng hai chữ này để hình dung về người trẻ tuổi trước mắt. Tóc dài rối tùy ý, khoe miệng nhếch lên, vẻ mặt cao ngạo, áo khoác ngoài màu trắng, cùng với mười nữ tử lãnh diễm mặc áo khoác màu đen kia, càng làm nổi bật lên vẻ kiêu ngạo bất tuân của hấn, cộng với nét phong lưu không chịu sự gò bó của khuôn phép.

Không hề nghi ngờ, bất luận người nào nhìn thấy người thanh niên này cùng các nữ thủ hạ của hấn, đều biết bối cảnh của hấn không đơn giản. Nam nhân tự nhiên tràn ngập ghen tị cùng cực kỳ hâm mộ, một là người thanh niên này rất đẹp trai, hai là mười nữ bảo tiêu bên cạnh người thanh niên kia, tuy rằng đều đeo kính râm, nhưng cũng không thể che đi tư sắc ngạo nhân.

Về phần nữ giới đi ngang qua, khi nhìn thấy gương mặt của người thanh niên này, ánh mắt liền sáng rực, biểu cảm lãnh khốc, lãnh đạm, cao ngạo, cơ thể cao ráo cường tráng, cùng với khuôn mặt trập sự tà mỹ kia, cộng với trập thể chỉ có ở “đại nhân vật”, không một nữ nhân nào nhìn thấy mà không cảm thấy muốn phát điên.

Chẳng qua ánh mắt của hấn không hề dừng lại trên người bất kỳ nữ nhân nào đang mê đắm ngắm nhìn hấn.

Nhưng giờ phút này, lại chăm chú nhìn về phía Tống Hiểu Phân, hai tròng mắt màu lam nhạt kia, không ngừng chói sáng mãnh liệt cùng kích động.

Dương Thiên Lôi cho dù không có thu liễm thần thức, cũng có thể cảm ứng được khí tức cường đại của người thanh niên này. Nhưng điều này cũng không có gì, khiến cho Dương Thiên Lôi khó hiểu chính là, Tống Hiểu Phân đang bị hấn kéo đi, không ngờ thân thể mềm mại run rẩy, ánh mắt cũng thẳng tắp nhìn về phía người thanh niên tà mỹ kia.

- Số phận đã chú định chúng ta gặp nhau, có phải không?

Người thanh niên nhìn Tống Hiểu Phân chăm chú, bộ pháp bước đi tao nhã, không nhanh không chậm đi tới trước mặt Tống Hiểu Phân, hoàn toàn coi thường sự tồn tại của mỗi người, bằng thanh âm cao quý, tràn ngập sức hút, nhàn nhạt nói.

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày, nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ bừng của Tống Hiểu Phân, bất động thanh sắc.

- Anh có bệnh sao?

Tống Hiểu Phân đồng dạng nhìn chăm chăm người thanh niên nói. Những lời này làm cho Dương Thiên Lô hơi sửng sốt, làm cho mười nữ bảo tiêu của người thanh niên này đồng loạt tản mát ra khí tức mãnh liệt, tuy nhiên người thanh niên nghe Tống Hiểu Phân nói xong, lại mỉm cười, gật gật đầu.

- Cô cũng có bệnh! Cô cũng cảm ứng được phải không? Cô vì Hiên Viên Cửu Dương tôi mà sinh ra! Rồi đi với tôi, làm nữ nhân của tôi...

Người thanh niên thản nhiên nói, thanh âm kia tràn ngập sự tự tin, giống như chắc chắn sẽ không ai cự tuyệt hẳn, đồng thời lúc nói chuyện, tao nhã vươn tay về phía Tống Hiểu Phân.

Một màn này, như là sự tình cờ gặp gỡ giữa hoàng tử cao ngạo cùng công chúa dọa lạc trần gian.

Tống Hiểu Phân xinh đẹp như tiểu tinh linh chính là công chúa dọa lạc trần gian.

Mọi người chứng kiến một màn như vậy, đều nghĩ rằng Tống Hiểu Phân sẽ không chút do dự chìa bàn tay nhỏ bé của mình ra, sau đó để cho người thanh niên này dẫn đi.

Hơn nữa, mọi người cũng phát hiện, Dương Thiên Lô đang nắm tay Tống Hiểu Phân, giống như là tự ti, vừa vặn, nhẹ nhàng buông lỏng bàn tay của Tống Hiểu Phân ra.

Không có ai biết Dương Thiên Lô đang suy nghĩ gì, Tống Hiểu Phân cũng không biết, chỉ có điều, trong nháy mắt Dương Thiên Lô buông tay nàng ra, Tống Hiểu Phân liền trở nên kinh hoảng, ngay tức khắc bắt lấy tay của Dương Thiên Lô, tựa như rất sợ Dương Thiên Lô bỏ đi.

Vốn dĩ Dương Thiên Lô giả bộ bước chân rời đi, liền ngừng lại.

Người khác không rõ ràng lắm, nhưng mà Dương Thiên Lô rõ ràng, vẻ mặt cùng đoạn đối thoại của hai người, khiến Dương Thiên Lô hiểu được, người thanh niên tà mỹ này và Tống Hiểu Phân là cùng một loại người, một loại người có thể làm cho đối phương chân chính thoát khỏi “ma bệnh”.

Mà Tống Hiểu Phân thẳng tắp nhìn về phía ánh mắt của đối phương, cùng với gương mặt đỏ bừng, làm cho Dương Thiên Lô từ trước đến nay luôn được hàng ngàn hàng vạn nữ nhân mê mẩn bỗng nhiên trong lòng sinh ra một tia mất mát khó hiểu, cho nên hắn mới buông tay Tống Hiểu Phân ra.

Nếu đối phương là “mệnh trung chú định”, hắn cần gì phải cản trở? Huống chi, ngay từ đầu quyết định tiếp nhận Tống Hiểu Phân, không phải là vì muốn trị bệnh cho Tống Hiểu Phân sao? Một khi đã như thế, vậy bản thân mình quyết đoán buông tay. Cho dù trong lòng ít nhiều cảm thấy một sự mất mát khó hiểu, nhưng Dương Thiên Lô vẫn quyết định như thế.

Thế nhưng Tống Hiểu Phân kinh hoảng kéo hắn lại cuối cùng khiến cho Dương Thiên Lô không nỡ bước đi.

Cảnh giới xông qua muôn trùng hoa lá không dính thân, chung quy đối với hắn mà nói là không thể nào.

Hắn do dự!

- Tiểu tử này là ai?

Tay của Hiên Viên Cửu Dương ngưng trệ giữa không trung, chậm rãi hạ xuống, ánh mắt khinh miệt liếc nhìn Dương Thiên Lô một cái, giống như là nhìn rác rưởi, khinh thường hỏi.

Vốn Tống Hiểu Phân đang nhìn chăm chăm người thanh niên, cả khuôn mặt đỏ bừng, sau khi thấy một màn như vậy, tức thì ánh mắt trừng lên.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

770. Chương 783: Tôi Chính Là Thần Tiên!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 783: Tôi chính là thần tiên!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Anh cho rằng anh là ai? Mệnh trung chú định thì sao chứ? Chẳng qua là tôi muốn hỏi một chút vì sao anh có thể sống đến hiện tại thôi. Muốn bốn tiểu thư động tâm với anh sao? Thu hồi về mặt ghê tởm kia đi, anh ngay cả tư cách xách giày cho bạn trai tôi cũng không xứng. Chúng ta đi...

Làm cho mọi người không thể tưởng được chính là, không ngờ Tống Hiểu Phân lại vô cùng điệu ngoa mắng vị “hoàng tử” này trước mặt mọi người.

“Công chúa” này vừa rồi rõ ràng “động tâm”, như thế nào đảo mắt liền đổi giọng thóa mạ?

- Muốn chết!!

Ngay lập tức mười nữ bảo tiêu muốn xông tới giáo huấn Tống Hiểu Phân lớn mật ngông cuồng thì Hiên Viên đột nhiên duỗi tay ngăn cản, thân hình nhón lên một cái như tia chớp chắn giữa trước mặt Dương Thiên Lô và Tống Hiểu Phân, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tống Hiểu Phân, nói:

- Nội gia quyền chẳng qua kéo dài cuộc sống của cô thêm mấy năm nữa mà thôi, chẳng lẽ cô không muốn sống lâu vài chục năm như người bình thường sao? Không làm nữ nhân của tôi cũng không sao, bên cạnh bốn thiếu chủ đã có rất nhiều nữ nhân rồi, chỉ cần cô dâng lần đầu tiên của cô cho tôi, cô có thể biến thành người bình thường, tôi cũng không gặp lại cô nữa. Đương nhiên, ngoài ra tôi cho cô một trăm ngàn, coi như bồi thường cho lớp màng mỏng kia, để cô cùng tiểu tử này sống đến đầu bạc răng long, cái giá này so với nữ minh tinh hàng đầu Hollywood cao hơn rất nhiều, thế nào?

- Gọi toàn bộ nữ giới trong nhà mày tới đây cho tao chơi đùa, không màng một trăm ngàn, có màng một triệu, tao không phân biệt già hay xấu, họ chỉ cần có khả năng dạng chân ra được là vừa có tiền vừa được tinh hoa của tao tắm bổ, thế nào?

Đột nhiên Dương Thiên Lô cực kỳ mỉa mai nói.

Cũng ngay một khắc này, khí tức trên thân Dương Thiên Lô bất thành linh thay đổi, ngăn cản Tống Hiểu Phân bão nổi, nguyên bản hấn đã anh tuấn, thoát nhìn lại thường thường bậc trung, ở trong mắt mọi người, dường như là hoàn toàn thay đổi thành một con người khác.

Khuôn mặt, vẫn là khuôn mặt đó, nhưng giờ khắc này, lại tràn ngập một sự cuồng ngạo mà tên “hoàng tử” kia hoàn toàn không thể sánh bằng. Tà mỹ ư? Giờ phút này, chữ tà mỹ không đủ để hình dung về Dương Thiên Lô. Không ai có thể nói ra được cái loại cảm giác này là gì, nhưng mà toàn bộ mọi người đều phát hiện, một khắc này tựa hồ thiên địa bởi vì hắn mà tồn tại, nhật nguyệt bởi vì hắn mà vận chuyển, hết thấy mọi người, hết thấy sự vật, ở trước mặt của hắn, đều là chỉ là đom đóm giữa mặt trời.

Dương Thiên Lô cũng không phóng thích năng lực của mình, khí tức phát ra hoàn toàn là bị gia hỏa trước mắt kích thích, cỗ khí tức này ngay cả Dương Thiên Lô cũng không có ý thức được, nhưng nó vẫn đang ngạo nghễ tồn tại giữa thế gian.

Trong nháy mắt này, không ngờ từ đáy lòng người thanh niên tà mỹ kia sinh ra một sự báo động nguy hiểm mãnh liệt, toàn thân giống như bị đặt vào trong hầm băng, rét lạnh thấu xương.

Lấy Dương Thiên Lô làm hạch tâm, ngoại trừ Tống Hiểu Phân ra, đám người trong chu vi mấy trượng đều hoảng sợ lui về phía sau, ngay cả mười nữ bảo tiêu kia, thân thể cũng run rẩy.

Mãi cho đến khi Dương Thiên Lôi dẫn theo Tống Hiểu Phân, ngạo nghễ đi được hơn mấy thước, tinh thần của người thanh niên kia mới trở lại bình thường, ánh mắt phần nộ cùng âm tàn nhìn về phía bóng lưng của Dương Thiên Lôi, biểu hiện ra một sự tàn khốc, hai tay bắn ra một tia hồng quang nhàn nhạt không thể phát hiện, vô thanh vô tức nhập vào trong cơ thể của Tống Hiểu Phân.

Dương Thiên Lôi đã thu liễm năng lực nên không có phát giác.

- Thiên Lôi ca ca, thật tà ác...

Khi hai người ra đến ngoài phi trường chuẩn bị đánh xe đi, thấy đối phương không có đuổi theo, vẻ mặt Tống Hiểu Phân cười duyên, thân mật ôm lấy cánh tay của Dương Thiên Lôi, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói. Câu nói muốn chơi toàn bộ nữ nhân trong nhà của người thanh niên kia của Dương Thiên Lôi thật ra là để trút giận, nhưng cũng có chút tà ác.

Không ngờ Dương Thiên Lôi có chút không khống chế nổi bản thân mình, đột nhiên dùng sức rút cánh tay ra khỏi người Tống Hiểu Phân, biểu cảm trên khuôn mặt tựa hồ rất tức giận.

Tống Hiểu Phân đang cười duyên tức thì ngẩn ngơ, vốn ánh mắt đã sưng đỏ, nhất thời nước mắt rơi như mưa.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi ban đầu “chán ghét” nàng, nhưng cũng chưa từng hung dữ như thế, nhất là đoạn thời gian này, bởi vì có sự dung túng của Lý Tuyết, tình cảm giữa nàng và Dương Thiên Lôi đã tăng cao hơn rất nhiều, nhưng hiện tại trong lòng nàng tràn ngập ngọt ngào làm nũng với hắn, lại bị Dương Thiên Lôi tựa hồ rất chán ghét hất ra...

Làm sao Tống Hiểu Phân có thể chịu được?

- Nhìn thấy suất ca thì mặt đỏ lên, ánh mắt đóng đinh vào, cái mệnh trung chú định chó má gì chứ, bằng không thì tôi thật sự cũng không muốn quản cô. Tôi cũng không phải là bạn trai cô!

Sau khi hất Tống Hiểu Phân ra, Dương Thiên Lôi cũng không thèm nhìn tới Tống Hiểu Phân, vẫn không khống chế nổi bản thân, thanh âm rét run nói.

Vốn Tống Hiểu Phân đang thương tâm, mờ mịt không biết phải làm sao, sau khi nghe thấy lời nói “lạnh lùng” kia của Dương Thiên Lôi, có chút đại ra, nhưng lập tức bị thay thế bởi cảm giác hạnh phúc đến mê muội, bất thành lĩnh lĩnh linh nhảy dựng lên, giống như bạch tuộc quấn tới trên người Dương Thiên Lôi, hai tay bá lấy cổ, hai chân quặp vào hông hắn, mặc dù Dương Thiên Lôi muốn tránh thoát, nhưng cũng phải ôm chặt lấy Tống Hiểu Phân để phòng nàng ngã. Tống Hiểu Phân cười rộ lên, không chút khách khí quệt nước mắt trên mặt mình vào mặt Dương Thiên Lôi.

- Cô bị hâm rồi sao?

Cảm thấy sự ươn ướt trên khuôn mặt của Tống Hiểu Phân, lại nghe tiếng cười ngây ngô của nàng, tâm thần Dương Thiên Lôi run lên, nhận không được nói nói, thanh âm đã không còn lạnh lùng như băng nữa.

- Cậu mới bị điên! Tôi đỏ mặt nhìn hắn... Không phải là vì mấy câu nói ghê tởm kia của cậu sao, người ta cũng không phải loại nữ nhân mê trai... Cậu ghen sao?

Tống Hiểu Phân gắt gao quấn lấy Dương Thiên Lôi, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn trên bờ vai của Dương Thiên Lôi, thẹn thùng vô hạn thì thầm bên tai hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia, rõ ràng kích động dị thường, không chút nào che giấu sự vui sướng trong nội tâm của mình.

- Quỷ mới ăn dấm chua của cô! Không phải hâm trai, vậy cô đỏ mặt làm gì?

- Là vì khí tức của anh ta, làm cho tôi... Không thể khống chế...

- Chính là năng lượng trong đan điền không thể khống chế... Theo như Trần gia gia nói qua, anh ta hẳn là người trái ngược hoàn toàn với tôi, Cửu Dương tuyệt mạch.

- Hắn ta có thể trừ tận gốc bệnh của cô!

Dương Thiên Lôi nói.

- Vậy thì sao?

- Chẳng lẽ cô không muốn có cuộc sống như người bình thường sao?

- Hiện tại tôi cũng rất bình thường. Không có hẳn thì vấn đề gì chứ? Với lại tôi thật sự rất tức giận...

Tống Hiểu Phân bắt mãi nói, nhưng trong lòng cao hứng phi thường, nàng lần đầu tiên chính thức cảm thấy Dương Thiên Lôi quan tâm đến nàng, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của nàng.

- Không có hẳn ta, cô chỉ sống được vài năm nữa thôi.

Dương Thiên Lôi không để ý tới Tống Hiểu Phân, thay vào đó nói tiếp.

- Cậu nói bậy bạ gì đó... Có cậu ở đây, bản thân lại tu luyện, tôi có thể sống lâu trăm tuổi.

Lời nói của Dương Thiên Lôi làm cho trong lòng Tống Hiểu Phân cả kinh, nàng có bệnh, và lại chuyện tình phải dựa vào tu luyện nội gia quyền để chống đỡ, Lý Tuyết và Dương Thiên Lôi đều đã biết. Nhưng bí mật nàng chỉ còn sống được vài năm nữa thì chưa hề nói với bất kỳ người nào, ngoại trừ gia gia và nàng ra, ngay cả mẫu thân của nàng cũng không biết, càng không nói đến những người khác.

- Luồng năng lượng này vẫn đang lớn dần, và lại càng ngày càng mạnh hơn, không đến vài năm, cô sẽ không kháng cự nổi, sinh mệnh tinh nguyên quanh thân cũng sẽ bị cắn nuốt.

Dương Thiên Lôi tiếp tục nói:

- Cô còn nhiều nhất ba năm nữa thôi... Mà hẳn có thể cho cô sống đến già.

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, thân thể Tống Hiểu Phân run lên, giống như mất đi toàn bộ khí lực, buông lỏng Dương Thiên Lôi ra, chậm rãi leo xuống người hắn.

Dương Thiên Lôi bỗng ngẩn ngơ, ta có bệnh sao? Nàng thể hiện còn chưa đủ sao? Biết rõ bản thân mình sống không được vài năm, nhưng nàng lại chửi mắng gia hỏa có thể cứu mạng kia một trận, rồi đi cùng với mình, điều này còn chưa đủ sao? Vì sao còn phải thử nàng?

- Cậu cùng Tuyết tỷ sớm đã biết tôi sắp chết, mới có ý đối xử tốt với tôi như vậy, có phải hay không?

Tống Hiểu Phân nhìn Dương Thiên Lôi hỏi:

- Tuyết tỷ cũng là bởi vì biết tôi sắp chết, mới cố ý cho chúng ta không gian riêng, để cho tôi ở chung với cậu nhiều hơn một chút, có phải hay không? Tôi chỉ muốn ở bên cạnh cậu, khi tôi sắp chết sẽ lặng lẽ rời đi... Chỉ có điều Tuyết tỷ nhìn ra tôi thích cậu, cố ý để cho cậu và tôi cảm thấy rằng chị ấy không quan tâm, cố ý làm cho quan hệ giữa chúng ta trở nên như vậy... Hai người cũng vì thành toàn cho tôi mà giả vờ, có phải hay không?

Liên tục ba lần hỏi “có phải hay không” làm cho Dương Thiên Lôi trợn mắt há hốc mồm.

- Tôi thật sự ngốc nghếch... Bất tri bất giác quên đi ước nguyện ban đầu của mình... Quên đi việc không thể để cho cậu yêu tôi... May mắn, các người đã sớm biết, cũng là vì tránh làm tổn thương tôi, mới giả bộ... Khi tôi chết đi, các người cũng sẽ không quá buồn rầu...

Nước mắt của Tống Hiểu Phân chảy ra như mưa, hai mắt đăm lẹ mông lung nhìn Dương Thiên Lôi.

Nàng luôn luôn thật cẩn thận che giấu bản thân mình, chỉ có điều dưới sự sủng nịch của Lý Tuyết và Dương Thiên Lôi, nàng đắm chìm trong hạnh phúc, sớm đã quên đi sự thật mình không còn sống được mấy năm nữa, quên đi mục đích ban đầu khi tiếp cận Dương Thiên Lôi, nàng chỉ muốn có được tình bạn của Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết, mà không phải là tình yêu. Bằng không, nàng chịu không nổi. Như vậy, lúc nàng chết, sẽ làm những người yêu thương nàng rất thương tâm. Chỉ có điều... Nàng đã quên.

Thậm chí vừa rồi khi cảm giác được Dương Thiên Lôi bởi vì mình mà “ghen”, vẫn còn nhảy nhót sung sướng như vậy...

- Em thật là khờ!

Dương Thiên Lôi trợn mắt há mồm, trực tiếp mãnh liệt ôm lấy Tống Hiểu Phân, bước nhanh về phía xa xa, không có biện pháp, người ở đây rất nhiều, hơn nữa hai người sớm đã thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Tổng Hiểu Phân giãy dựa hai cái rồi ôm chặt lấy Dương Thiên Lôi, nói:

- Vậy cậu cứ tiếp tục giả bộ đi, được không? Gọi Tuyết tỷ trở về, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống vui vẻ với hai người...

- Anh nói em khờ, còn không biết sao? Anh và Tuyết tỷ không phải là giả vờ, chị ấy cũng hoàn toàn không biết em sắp chết.

- Cậu đừng gạt tôi hòng cho tôi vui vẻ, thế này tôi càng hạnh phúc hơn, không có áp lực...

Tựa hồ Tổng Hiểu Phân đã bình tĩnh trở lại, dựa vào trong ngực Dương Thiên Lôi dịu dàng nói. Biết Dương Thiên Lôi cùng Lý Tuyết giả vờ cũng là vì thành toàn cho mình, khẳng định trong lòng có một chút mất mát, nhất là Dương Thiên Lôi giả bộ thích mình. Nhưng càng nhiều hơn là sự cảm động, kết quả như vậy không phải là điều nàng muốn sao? Khoái khoái lạc lạc vả lại không cần lo lắng cho hai người sẽ quá đau khổ khi mình rời đi, ngược lại khiến cho nàng cảm thấy một sự giải thoát. Có thể trong thời gian ngắn ngủi còn lại của cuộc đời này, không có áp lực sống chung với hai người.

- Cái gì mà dụ cho em vui? Anh phải sớm nói cho em biết mới đúng, có anh ở bên cạnh, em muốn chết cũng không được. Đừng nói là bệnh, kể cả Diêm vương lão tử cũng không đoạt được tính mệnh của em.

- Cậu cho cậu là thần tiên à?

- Thì anh chính là thần tiên mà!

Khóe miệng Dương Thiên Lôi lộ ra một tia mỉm cười tràn ngập tà mị, khí tức quanh thân đột nhiên phát ra, sau một lát, tức thì mọi người xung quanh lâm vào mê muội, không kìm nổi phải nhắm hai mắt lại. Còn miệng của Tổng Hiểu Phân lại bị bàn tay to lớn của Dương Thiên Lôi bịt lại, con mắt sưng đỏ trũng lún, biểu tình cơ hồ hoàn toàn giống với Liễu Diệc Nhi.

- Tin chưa?

Dương Thiên Lôi trong nháy mắt đã ở trên không cách mặt đất ngàn thước, mây mù bao quanh cơ thể, rút tay bịt miệng Tổng Hiểu Phân ra, mỉm cười hỏi.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tổng Hiểu Phân mở lớn, vươn bàn tay nhỏ bé sờ vào khuôn mặt của Dương Thiên Lôi.

- Em có thể cắn vào đầu ngón tay của mình để kiểm chứng. Đây không phải là nằm mơ. Ca ca chính là thần tiên.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

771. Chương 784: Hiền Viên Kiếm Tông!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 784: Hiền Viên Kiếm Tông!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Thiên Lôi biết, nếu không dùng hành động chứng minh, bất kể như thế nào Tổng Hiểu Phân cũng đều cho là mình gạt cho nàng vui.

Cho nên, không ngại một lần nữa phóng xuất năng lực của mình. Nhưng làm cho hắn không ngờ tới, đồng thời vô cùng hưng phấn, khiếp sợ, vui sướng chính là, trong nháy mắt phóng xuất thì không ngờ phát hiện

ra luồng ý niệm tinh thuần này đã phát triển kinh người, cảm giác lực tự động lan tràn ra, trong phút chốc liền bao phủ cả Ma Đô.

Loại cảm giác này giống như trên người vác bao cát chạy trong thời gian dài rồi bỗng nhiên thân nhẹ như chim én khi tháo bỏ bao cát ra, cả người bay bổng lên.

Nhất niệm phạm nhân, nhất niệm chân tiên!

Loại tương phản cực lớn này, sau khi Dương Thiên Lôi thu liễm thời gian dài, cảm giác thật sự là quá mỹ diệu.

- Anh... Anh...

Tổng Hiểu Phân nhìn xuống mây mù lượn lờ dưới chân, bay đi bằng tốc độ kinh giống như cưỡi mây đạp gió, hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi cứng họng nói không ra lời.

Trái ngược với Liễu Diệc Nhi, dù sao Tổng Hiểu Phân cũng là tu luyện giả nội gia quyền, nhưng giờ phút này, biểu hiện lại không hề khác chút nào so với Liễu Diệc Nhi, hoàn toàn không thể tin được cảnh tượng hiện ra trước mắt.

- Về đến nhà rồi!

Cho dù Dương Thiên Lôi đã giảm tốc độ, nhưng chỉ trong vòng mấy lần hô hấp, hai người đã đi tới vùng trời của khu quốc tế Lam Phong, mãi đến khi Dương Thiên Lôi mang theo Tổng Hiểu Phân không bị ai phát hiện hạ xuống, hai chân của Tổng Hiểu Phân chấm đất, nàng trong nỗi khiếp sợ mới phát ra một tiếng thét chói tai, giống như một con bạch tuộc, quần chặt quanh người Dương Thiên Lôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tim đập kịch liệt.

Khi một người biết rõ mình sẽ sớm rời xa nhân thế, cho dù biểu hiện kiên cường, vui tươi cỡ nào, nhưng đối mặt với sự tiếp cận của tử vong, đối với sự quyến luyến thế giới này, đối với người thân, đối với người yêu, đối với những chuyện xảy ra sau khi chết, ở sâu trong nội tâm hoặc nhiều hoặc ít tồn tại một sự thấp thỏm lo âu cùng bất an...

Tổng Hiểu Phân cũng không ngoại lệ.

- Anh... Thật sự là thần tiên sao?

Sau khi hai người vào trong nhà, Tổng Hiểu Phân rất thanh tỉnh, rất tỉnh táo biết được, tất cả chuyện này đều là sự thật mà không phải nằm mơ, nhưng vẫn có chút không dám tin hỏi.

- Kỳ thật cũng không tính là thần tiên, đúng ra là người tu đạo. Hiện tại anh đang tu luyện một loại công phu đặc thù, tạm thời không thể vận dụng lực lượng... Bằng không đã sớm giúp em trị tận gốc.

- Em đã biết... Chẳng thể trách Tuyết tỷ lại nói như vậy...

- Nói gì?

Nghe được lời nói của Tổng Hiểu Phân, Dương Thiên Lôi hơi hơi kinh ngạc, nói:

- Tuyết tỷ nói như thế nào?

- Không... Không nói gì...

Tổng Hiểu Phân lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, ngập ngừng ấp úng nói:

- Chỉ nói là... Anh không phải là người thường...

- Em nói xạo đúng không?

Chứng kiến bộ dáng của Tổng Hiểu Phân, như thế nào Dương Thiên Lôi lại không biết nha đầu kia là đang nói dối?

- Nào có, Tuyết tỷ chính là nói như vậy, anh đừng hỏi nữa...

Tổng Hiểu Phân vội vàng né tránh ánh mắt của Dương Thiên Lôi nói:

- Em mệt lắm rồi... Tối hôm qua nói chuyện phiếm với Tuyết tỷ còn chưa ngủ... Em đi ngủ một giấc trước đây... Anh cũng chớp mắt một lát đi, buổi chiều chúng ta cùng đi học...

- Không cần đi, hôm nay em ngoan ngoãn ở nhà ngủ đi, ngày mai anh và em cùng lên trường.

- Cùng em đi học? Anh nói thật sao?

Tổng Hiểu Phân có chút kinh ngạc cùng kích động nói. Học kỳ trước bởi vì Dương Thiên Lôi tham gia đặc huấn nên hoàn toàn không cần đi học, học kỳ này đã diễn ra nhiều ngày như vậy nhưng hắn tựa như thần long thấy đầu không thấy đuôi, đừng nói là bạn cùng lớp, kể cả ba người Lý Ngọc ở ký túc xá, cũng rất khó nhìn thấy mặt hắn. Nhưng không ngờ thành tích học tập của tên biến thái này tất cả đều full điểm.

- Có cái gì mà kỳ quái, anh không phải là học sinh sao? Được rồi, em ngủ đi, anh phải đi trả nợ.

- Trả nợ cái gì?

- Lý Hàn Mai! Buổi tối tôi còn phải xử lý công việc, em không cần chờ tôi, mau ngủ đi.

- Ừm, vậy anh cố về sớm sớm một chút, một mình em ở nhà... Hãi lắm...

- Ừ, biết rồi!

Sóng gió đến dồn dập!

Khi Dương Thiên Lôi bước ra khỏi cửa phòng, liền hơi hơi nhú mào, hắn vừa rời phòng xuất năng lực, há có thể không cảm ứng được sự dị thường trong cơ thể của Tổng Hiểu Phân chứ? Làm cho hắn tương đối khiếp sợ chính là, không ngờ luồng năng lượng thuần dương màu đỏ này trong veo dị thường, ngay cả lúc trước Đoạn Ngọc Nhan thăng chức Chí Cao Thần cứu trọng thiên, tựa hồ năng lượng thuần dương ẩn chứa trong cơ thể cũng không bằng.

Vẫn vẹn như thế, đã làm cho Dương Thiên Lôi có chút khiếp sợ, nhưng càng khiến cho Dương Thiên Lôi khiếp sợ hơn nữa là, luồng năng lượng thuần dương này trong cơ thể của Tổng Hiểu Phân còn ngưng tụ thành một cái truy tung phù cấp thấp.

Không hề nghi ngờ, tiểu tử đó là người tu đạo.

Tại Địa Cầu phong ấn yêu nghiệt Thần Tộc, làm sao có thể xuất hiện người tu đạo cường đại như thế? Một khi đã cường đại như vậy, như thế nào chỉ ngưng tụ thành một cái truy tung phù cấp thấp? Chẳng lẽ là vì tiết kiệm năng lượng?

Khi Dương Thiên Lôi mang theo Tổng Hiểu Phân phi hành, thần niệm đã tra xét tiểu tử đó một lượt, nhưng ngoại trừ cảm ứng được trong cơ thể hắn tồn tại một cỗ năng lượng thuần dương cường đại ra, cơ thể chẳng qua là phạm nhân mà thôi, cảnh giới tinh thần càng không cách nào so sánh với mình, ngay cả khi mình trắng trợn dò xét, cũng không có chút cảm ứng nào. Có thể nói, ngoại trừ phẩm chất năng lượng cao ra, không có bất kỳ ưu thế gì.

Chẳng lẽ là bởi vì hắn mang Cửu Dương tuyệt mạch mới có thể ngưng luyện ra năng lượng thuần dương cao cấp như thế?

Nguyên bản Dương Thiên Lôi có thể dễ dàng xóa đi cỗ năng lượng này trong cơ thể Tổng Hiểu Phân, nhưng hắn cũng không có làm như vậy, bởi vì hắn biết, tiểu tử đó không có khả năng buông tha Tổng Hiểu Phân, cho nên tự nhiên hắn cũng không thể lưu lại quả bom hẹn giờ này bên cạnh. Lưu lại cỗ năng lượng này, để cho bọn hắn tự đưa tới cửa, chẳng phải càng ít mất sức hơn sao? Đương nhiên, Dương Thiên Lôi cũng phải động chút tay chân trong cơ thể Tổng Hiểu Phân mới được, cũng tuyệt đối nắm chắc đảm bảo Tổng Hiểu Phân không chịu bất kỳ kinh hách cùng thương tổn nào.

Hai mươi phút sau, Dương Thiên Lôi đánh xe đi tới khu biệt thự của đại học Hoa Kiếm, theo tiếng chuông cửa nhà Lý Hàn Mai vang lên, cô nàng mặc áo ngủ gợi cảm, trực tiếp mở cửa nhà ra, trong tay đang cầm chiếc điều khiển.

- Cô không biết bộ dáng này của cô là câu dẫn người ta phạm tội sao?

Sau khi Dương Thiên Lôi đi vào nhà, chứng kiến Lý Hàn Mai không hề có ý đi thay quần áo, cong cái đùi ngọc thon dài tuyết trắng lên, phong tình vạn chủng ngồi ở trên ghế sa lon.

- Trong nước trà còn có xuân được đó, dám uống không?

Lý Hàn Mai tao nhã bưng chén trà lên, hơi hơi cúi người gằm xuống phía ly trà, chăm chú nhìn Dương Thiên Lôi nói, ánh mắt tràn ngập khiêu khích, khe rãnh trắng như tuyết, lồ lộ xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi.

- Chị cả, động tác của cô nhanh lên được không? Hiện tại tôi bận bịu nhiều việc, năm tiếng đã bắt đầu tính giờ rồi.

- Đừng quên bất kỳ điều kiện gì của tôi cậu cũng đáp ứng.

Lý Hàn Mai bĩu môi, đẩy ly trà tới trước mặt Dương Thiên Lôi, lại tựa vào trên ghế sa lon, chậm rãi nói:

- Điều kiện của tôi đó là lúc nào kêu là phải đến, bảo cậu làm cái gì thì làm cái đó.

- Quả thật hôm nay không có nhiều thời gian, có chuyện quan trọng cần làm, trước năm giờ chiều, tôi phải rời đi.

Dương Thiên Lôi nói.

Dương Thiên Lôi nhận định tiểu tử đó chắc chắn sẽ hành động vào buổi tối. Cho nên, bất kể như thế nào cũng phải trở về sớm một chút.

- Trước năm giờ sợ là cậu không thể quay về.

Lý Hàn Mai thu hồi vẻ mặt vui đùa, hơi nhú mày nói:

- Tổng bộ vừa mới thu được tin tức, thiếu chủ của môn phái tu đạo 'Hiên Viên Kiếm Tông, Hiên Viên Cửu Dương có thể đã đến Ma Đô.

- Hiên Viên Kiếm Tông?

Dương Thiên Lôi hơi kinh hãi.

- Vốn thực lực cậu chưa đủ để có quyền hạn biết chuyện này, bất quá hiện tại không thể không cho cậu biết... Bởi vì, thành viên phân bộ chúng ta cần sự trợ giúp của cậu.

Lý Hàn Mai đưa mắt nhìn Dương Thiên Lôi nói:

- Hiên Viên Kiếm Tông là một tà phái tu đạo lánh đời, cứ cách một đoạn thời gian sẽ xuất hiện một lần.

- Bọn hắc xuất hiện làm gì?

- Mỗi lần xuất hiện, sẽ không từ thủ đoạn cướp bóc hoàng kim, bạc trắng, đá quý, cùng một vài kim loại và dược liệu trân quý, còn có... Các thiếu nữ hoặc nữ hài từ tám tuổi trở lên, người tu đạo trong tổ chức nói rằng, tà công bọn hắc tu luyện, cần các cô gái thuần âm thái bổ, kim loại cùng dược liệu trân quý thì dùng để luyện khí, luyện đan.

- Vì sao tổ chức không tiêu diệt bọn chúng? Chẳng lẽ bọn chúng rất mạnh sao?

- Nếu như có thể tiêu diệt thì đã sớm tiêu diệt rồi. Một là căn bản không biết hang ổ của bọn chúng ở nơi nào, hai là bọn chúng rất mạnh. Toàn bộ thành viên tổ chức liên thủ, cũng không nhất định có thể thành công.

- Không khó khăn vậy chứ? Không dùng vũ khí nóng sao? Điều động bộ đội trực tiếp hành động, còn bắt không được bọn chúng sao?

- Cậu không phải là người tu đạo, không rõ sự lợi hại của người tu đạo. Tuy rằng vũ khí nóng có thể giết chết bọn chúng, nhưng lại không có cơ hội? Quan trọng nhất là căn bản không thể nắm rõ hành tung của bọn chúng.

- Vậy vì sao lần này tổng bộ lại nắm được tin tức?

- Bởi vì lần này là bọn hắc chủ động tiết lộ. Tư liệu cho thấy, mấy năm nay, mỗi lần bọn hắc xuất động đều cùng một nơi, thời gian hành động đều vào buổi tối, rồi rời đi như tia chớp. Tuy mỗi lần có giao phong, nhưng chúng ta căn bản không kịp tập trung nhân thủ, để cho bọn hắc chạy thoát. May mà bọn hắc ngoại trừ làm mấy chuyện này ra cũng không có nguy hại đến an toàn quốc gia. Bốn năm trước, Ngưu lão ở tỉnh Thanh, trùng hợp gặp gỡ đánh chết thứ tử của tông chủ. Lúc ấy Hiên Viên Kiếm Tông liền phao tin muốn hủy diệt tổ chức của chúng ta, cho nên... Lần này, đoán chừng là bọn hắc vì báo thù mà đến. Hắc là đốc toàn bộ lực lượng, chỉ cần thành thị có phân bộ chúng ta, đều sẽ có người của bọn chúng, tông chủ bọn hắc cũng đã dẫn người đến tổng bộ Hàm Thành... Cho nên, nhiệm vụ lần này phi thường nguy hiểm, tổng bộ cũng chưa tìm ra cao thủ giúp đỡ chúng ta, chỉ có thể dựa vào chính chúng ta, mệnh lệnh của Ngưu lão là, làm hết sức, bảo vệ mạng trước, không thể vì đối phó bọn chúng mà ảnh hưởng đến ích lợi quốc gia, dù sao chúng ta còn có rất nhiều chuyện cần phải làm...

Về mặt Lý Hàn Mai ngưng trọng nói. Mệnh lệnh này của Ngưu lão, không thể nghi ngờ đã thuyết minh, tổ chức căn bản không phải là đối thủ của Hiên Viên Kiếm Tông, đối phương đột nhiên trắng trợn truyền tin tức này ra, tổ chức căn bản cũng không kịp điều động thế lực khắp nơi, kể cả thỉnh một vài cao thủ của một số phi tổ chức đến trợ uy. Cho nên, chỉ có thể để cho mỗi phân bộ tự bảo vệ mình. Về phần những chuyện khác không cần cố kỵ gì. Dù sao, nhiệm vụ của tổ chức là phục vụ ích lợi quốc gia, chứ không phải là bảo vệ tài sản, tính mạng của nhân dân.

- Bất quá, cậu cũng đừng quá lo lắng. Cậu là thành viên mới gia nhập, phỏng chừng bọn hắc căn bản không biết đến sự tồn tại của cậu. Sở dĩ nói cho cậu biết, chỉ là vì muốn tăng thêm trợ lực, mười hai giờ đêm này bọn chúng sẽ hành động. Địa điểm là ở viện bảo tàng.

- Bọn hắc đã làm những chuyện uy hiếp đến lợi ích quốc gia phải không?

Nghe được lời nói của Lý Hàn Mai, dĩ nhiên Dương Thiên Lôi đoán được Hiên Viên Kiếm Tông chắc hẳn đã dùng đủ loại uy hiếp làm cho tổ chức không thể kháng cự, phải ác chiến một trận với bọn chúng. Bằng không trốn đi không phải là xong sao?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

772. Chương 785: Cô Làm Gì Đó?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 785: Cô làm gì đó?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ủm, địch trong tối ta ngoài sáng, quả thật bọn hắc muốn làm gì thì làm, chúng ta căn bản không ngăn cản được. Mà lần này, lại có chút gấp gáp, chúng ta không kịp bố trí, chỉ có thể cùng bọn chúng đánh bừa. Một tiếng nữa, người của chúng ta sẽ tập trung ở căn cứ.

Dương Thiên Lôi khẽ nhíu mày nói:

- Có biết bọn chúng đến đây bao nhiêu người không?

- Không biết! Bất quá cậu không cần quá lo lắng, tin tức tổng bộ truyền đến nói, tư liệu bọn hắc thu được, hẳn là của một năm trước, kỳ thật không biết đến cậu. Sau khi cậu giúp người của chúng ta tu luyện xong, có thể rời đi.

- Tôi cũng là một thành viên của tổ chức, há có thể làm trận chạy trốn được? Trận chiến tuyệt vời như vậy, tất nhiên tôi phải gia nhập.

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói. Dĩ nhiên trong lòng đã quyết định phải làm thế nào.

- Tôi bảo cậu rời đi thì cậu đi đi! Tuy rằng tu vi của cậu đã đạt đến cấp sáu, nhưng thêm một người hay ít đi một người chẳng hề thấm vào đâu, cần gì phải đi mạo hiểm chịu chết?

Lý Hàn Mai lạnh giọng nói.

- Ha... Cô còn chưa biết, trời sinh mạng tôi cứng lắm, xe đụng không chết, uống thuốc độc không chết, ngay cả sét đánh cũng không chết, cho nên, cô không cần đặc biệt chiếu cố tôi, cái loại chuyện đào ngũ này, tôi không thể làm được. Ở căn cứ chiến đấu đúng không?

Khóe miệng Dương Thiên Lôi hơi hơi gợn lên, thoáng hiện nụ cười mang nét bất cần đời pha chút cuồng ngạo, nói.

- Cậu... Đây là mệnh lệnh! Cậu đừng quản đến chuyện này, cái này cho cậu. Tôi đi thay quần áo, chúng ta tới căn cứ trước. Lát nữa bao gồm cả tôi, còn có ba siêu năng lực giả thuộc tính hỏa cần cậu hỗ trợ. Bất quá, sau khi đến căn cứ, cậu không nên đề cập đến Hiên Viên Kiếm Tông, bọn họ cũng không biết tình huống cụ thể là gì đâu.

Lý Hàn Mai nói xong đứng dậy, ném chiếc chìa khóa xe Hummer về phía Dương Thiên Lôi.

- Tại sao không nói cho bọn họ biết?

Dương Thiên Lôi nhìn theo bóng lưng khiêu gợi của Lý Hàn Mai hỏi.

- Cậu cảm thấy trong cái loại tổ chức như chúng ta, thành viên có được bao nhiêu độ trung thành?

Lý Hàn Mai quay đầu lại hỏi.

- Thế thì cũng đúng!

Dương Thiên Lôi nói.

Không nói những người khác, chỉ riêng lấy bản thân Dương Thiên Lôi mà nói, tựa hồ đối với tổ chức cũng không có bao nhiêu độ trung thành. Những siêu năng lực giả đó, mặc dù được Hoa Hạ đãi ngộ rất lớn, nhưng nói trắng ra, kỳ thật lại là một loại ước thúc biến tướng của Hoa Hạ đối với các siêu năng lực giả.

Cho người quyền sinh sát, cho người của cải, cho người tự do, ngay cả pháp lệnh cũng không có ước thúc với người.

Muốn tiền? Tiền lương cơ bản sơ cấp nhất, cũng đủ đảm bảo cho người vinh hoa phú quý. Muốn nhiều hơn, vậy hãy bằng siêu năng lực của người hoàn thành nhiệm vụ của Hoa Hạ. Cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn làm thường nhân cũng không sao, nhiệm vụ mang tính cưỡng chế chân chính rất ít.

Nếu liên quan đến lợi ích của Hoa Hạ, có thể trung thành hơn một chút, nhưng loại chiến đấu mang tính chất báo thù này, vả lại rất có thể là chiến đấu mất mạng thì rất khó làm cho những người này tự nguyện xuất động.

Dù cho phản bội tổ chức, bằng năng lực của bọn họ cũng có thể dễ dàng ở các nơi trên thế giới tìm được không gian sinh tồn, vậy còn có ai nguyện ý đi chịu chết đây?

Chỉ chốc lát sau, Lý Hàn Mai đã mặc một bộ hắc y bó sát người đi ra, tóc dài xỏa vai đã cột lên, cổ ngọc tuyết trắng càng thêm mê người.

- Đi thôi!

Lý Hàn Mai nói:

- Cậu lái xe!

- Máy thứ này là gì?

Sau khi Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai lên xe Hummer, Dương Thiên Lôi nhìn thấy phía sau bày đầy các vật dụng nhỏ, liền hỏi.

- Chiếc xe cùng với những công cụ đó, nếu ngày mai không có cơ hội bắt cậu đi dạo phố, thì đều là của cậu.

Lý Hàn Mai nhắm hai mắt lại, dựa lên trên ghế ngồi, thanh âm lãnh đạm nói.

- Vậy đáng tiếc...

- Đáng tiếc cái gì?

- Đáng tiếc tôi không chiếm được mấy công cụ đó. Chúng ta đi đón một người trước.

Dương Thiên Lô khởi động xe Hummer, “rầm” một tiếng, liền rất nhanh chạy ra khỏi sân.

- Đón người? Đón ai?

- Hiểu Phân.

- Hiểu Phân? Cậu đón nàng ta để làm gì? Chúng ta phải tới căn cứ!

- Mới đầu không phải tôi đã nói năm giờ phải trở về sao? Biết vì sao không?

Dương Thiên Lô vừa lái xe, vừa thản nhiên nói.

- Vì sao?

- Bởi vì tôi và Hiểu Phân ở phi trường trùng hợp gặp được một gia hỏa, tên của hắn vừa vặn cũng là Hiên Viên Cửu Dương. Cô hắn đã biết Hiểu Phân tu luyện nội gia quyền, bất quá cô còn chưa biết một điều, Hiểu Phân tu luyện nội gia quyền chỉ là vì chữa bệnh. Thân thể của cô ấy là cửu âm tuyệt mạch, mà thân thể tên Hiên Viên Cửu Dương kia là cửu dương tuyệt mạch. Những điều này phỏng chừng cô không hiểu, nói một cách đơn giản, Hiểu Phân đối với Hiên Viên Cửu Dương, so với việc chiến đấu với chúng ta quan trọng hơn nhiều. Đêm nay mục tiêu của hắn là Hiểu Phân chứ không phải tổ chức chúng ta.

- Cậu muốn đưa Hiểu Phân đến căn cứ?

- Không sai! An tâm đi, tôi sẽ làm cô ấy ngủ say, sẽ không biết bất cứ chuyện gì mà cô ấy không nên biết.

Dương Thiên Lô nói.

- Tôi không phải có ý này. Ý của tôi là, cậu mang Hiểu Phân trốn đi trước không được sao?

- Truy tung phù của người tu đạo, cô có thể trốn được sao?

Dương Thiên Lô hỏi ngược lại, thấy Lý Hàn Mai ngây ngốc liền nói tiếp:

- Cho nên, không phải bọn chúng chết thì chính là chúng ta chết. Cô còn muốn khuyên tôi ly khai nữa không?

Sau khi đi vào khu quốc tế Lam Phong, Dương Thiên Lô bước nhanh về tới phòng.

Khi tiến vào phòng ngủ, Tổng Hiểu Phân thức trắng cả đêm, đã đi vào trong giấc ngủ say. Làm cho Dương Thiên Lô có chút lúng túng chính là, không ngờ bộ dạng ngủ của nha đầu kia y chang buổi tối hôm đó, chỉ mặc một cái tiểu nội khó đáng yêu...

Sau khi nhẹ nhàng điếm vào mi tâm của Tổng Hiểu Phân, Dương Thiên Lô cầm quần áo của Tổng Hiểu Phân lên, cố gắng ôm lấy thân thể mềm mại trơn tuột kia, hai tòa ngọc phong sừng sững, hai điểm nhũ hoa phần nộn, vòng eo thon nhỏ không có thịt thừa... Khiến hô hấp Dương Thiên Lô trở nên nặng nề.

Bất quá lúc này, hiển nhiên không phải là lúc ngắm, rất nhanh mặc áo lót và quần áo cho Tổng Hiểu Phân, sau đó Dương Thiên Lô bế ngang Tổng Hiểu Phân bước nhanh tới cổng tiểu khu.

- Cô lái xe đi!

Dương Thiên Lô kéo cửa ghế phụ lái, nói với Lý Hàn Mai.

Chưa đến một tiếng đồng hồ, Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai đã đi tới căn cứ viện bảo tàng.

Dương Thiên Lô ôm Tổng Hiểu Phân đang ngủ mê mết, đi theo Lý Hàn Mai tiến vào.

Bên trong căn cứ đã có một vài thành viên ngồi quây quần trò chuyện với nhau, không hề ý thức được trận chiến một hồi nữa có thể trả giá bằng sinh mạng.

Khi chúng nhân nhìn thấy ba người Lý Hàn Mai, cả đám đều đứng lên, phần lớn ánh mắt đều nhìn chăm chăm về phía Dương Thiên Lôi đang ôm Tống Hiểu Phân.

- Tiểu Mai, đến tột cùng là ai muốn khiêu chiến chúng ta, lại vội vã thúc giục chúng ta trở về như vậy? Nhiệm vụ của tôi đã tới thời khắc mấu chốt...

Một người trung niên hỏi.

- Đây là số ba mươi mới gia nhập vào nhóm chúng ta phải không? Người mới trông vẫn đẹp trai hơn a!

Một thiếu phụ thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi, đánh giá Dương Thiên Lôi nói.

- Cô bé này là ai?

Chúng nhân đồng thanh hỏi.

- Ngồi xuống trước đi.

Thanh âm của Lý Hàn Mai không có băng lãnh như dĩ vãng, nhẹ nhàng nói mọi người, đồng thời nói với Dương Thiên Lôi:

- Cậu đưa Hiểu Phân đến phòng ngủ của tôi đi.

- Dương Thiên Lôi cười cười với mọi người rồi ôm Tống Hiểu Phân đi vào phòng nghỉ của Lý Hàn Mai.

- Cụ thể là ai khiêu chiến chúng ta, tổng bộ không nói rõ. Chỉ nói là, thực lực của đối phương rất mạnh. Thời gian quyết đấu đối phương quyết định vào mười hai giờ đêm nay. Cho nên, mọi người phải điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, bao gồm võ trang và chiến lực mạnh nhất. Những người chúng ta ở đây đêm nay, số ba, số năm, số tám, số mười bảy, số hai mươi mốt, bọn họ chấp hành nhiệm vụ ở nước ngoài, không kịp trở về, cho nên, chỉ có thể dựa vào chúng ta.

Khi Dương Thiên Lôi trở lại ngồi xuống với mọi người thì Lý Hàn Mai đang giằng giải tình hình.

- Số mười chín, số mười bốn, số bốn, còn có tôi, chúng ta theo thứ tự để cho số ba mươi, cũng chính là Dương Thiên Lôi mới gia nhập phân bộ chúng ta vào năm trước, là cao thủ nội gia quyền giúp chúng ta tu luyện một lần, thời gian gấp gáp, cũng đừng có cố kỵ tiểu tiết... Năm chắc thời gian, số mười chín, cô dẫn theo số ba mươi đi trước.

- Ok liền, tôi nhìn thấy suất ca này đã khổng chế không nổi rồi...

Làm cho Dương Thiên Lôi bối rối chính là, ba siêu năng lực giả thuộc tính hỏa không ngờ đều là nữ giới. May mà, đều là mấy bà lớn tuổi.

- Được rồi, cậu ta mới mười tám tuổi, Hồ tỷ, cô coi cậu ta là con của mình là được, mau đi đi...

Lý Hàn Mai nói.

- Như vậy sao được? Có đứa con thế này, cũng không thể nhìn cảnh xuân sắc của lão nương a... Tiểu Mai, cô làm gương trước đi cho chúng tôi học theo...

- Ha ha ha... Tại sao tôi không phải là cao thủ nội gia quyền chứ? Đáng tiếc, đáng tiếc. Một trung niên thô tục nhìn bốn người Lý Hàn Mai trêu chọc, nói.

- Tôi che mắt lại. Thời gian không nhiều lắm, bắt đầu đi.

Dương Thiên Lôi đứng dậy bình tĩnh nói. Trong ba người kia thì mặc dù số bốn phong tình vạn chủng, nhưng so với vị thiếu phụ phong tình Đỗ Lâm San kia mà nói, hoàn toàn không cùng cấp bậc, Dương Thiên Lôi được đông đảo mỹ nữ vây quanh, còn không đến mức có ý nghĩ khác thường gì, lúng túng thì lúng túng, nhưng chung quy tốt hơn so với giúp đỡ mấy lão già.

Ba giờ sau, ba siêu năng lực giả thuộc tính hỏa, vẻ mặt một đám kích động, hiển nhiên dưới sự hỗ trợ của Dương Thiên Lôi, năng lượng thuộc tính hỏa họ hấp thu được mạnh hơn rất nhiều. Cho dù chưa có thí nghiệm, bọn họ đều có thể khẳng định, cấp bậc bản thân mình ít nhất tăng lên đến hai cấp.

- Cần nghỉ ngơi một chút không?

Khi đến phiên Lý Hàn Mai thì Lý Hàn Mai nhìn Dương Thiên Lôi cả người ướt đẫm mồ hôi, hỏi.

- Không cần, bắt đầu đi!

Dương Thiên Lôi nói.

Lý Hàn Mai trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi một cái, xoay người đi về phía phòng tu luyện. Lý Hàn Mai rõ ràng, đoạn thời gian này, thực lực Dương Thiên Lôi chắc chắn có sự đề thăng kinh người. Ba tiếng liên tục vận dụng nội lực, hắc ngoại trừ mồ hôi đầy người ra, nội lực căn bản không tiêu hao bao nhiêu. Mỗi một lần, Lý Hàn Mai cho rằng mình đã nhìn thấu Dương Thiên Lôi, nhưng tiếp tục tiếp xúc, lại càng trở nên thâm bất khả trắc.

- Cần che mắt không?

Sau khi đóng cửa lại, Dương Thiên Lôi nhìn thấy Lý Hàn Mai đã đi về phía phòng thay quần áo, khóe miệng thoáng hiện một nụ cười tà ác, hỏi.

Cước bộ Lý Hàn Mai hơi chậm lại, tựa hồ do dự, cũng không quay đầu lại nói:

- Tùy cậu!

Lát sau, Lý Hàn Mai mặc đồ tắm đi ra.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi đã nhìn qua vài lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy, đều vẫn bị kích thích muốn phun máu mũi, hơn nữa mỗi một lần lại càng táo bạo hơn lần trước. Tống Hiểu Phân như nụ hoa chờ đợi nở ra, còn Lý Hàn Mai là anh đào chín mọng, bộ ngực sữa đầy đặn kia, không hề nghi ngờ sẽ làm cho bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy cũng phải “kê động”.

Áp chế kích thích trong lòng, Dương Thiên Lôi cũng đi vào phòng thay quần áo, đổi lại đồ bơi chuẩn bị sẵn cho hắn.

Chỉ có điều, khi Dương Thiên Lôi ra khỏi phòng thay quần áo, chứng kiến Lý Hàn Mai trong hồ nước thì ánh mắt bỗng mở to, nói:

- Cô... Cô làm gì đó?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

773. Chương 786: Thanh Long!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 786: Thanh Long!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong nước hồ lạnh giá, ngoại trừ đầu Lý Hàn Mai ra, toàn bộ thân thể chìm vào trong nước, cánh tay ngọc đang cởi áo tắm của mình ra, trong tay còn đang nắm một chiếc quần bơi nhỏ...

Xuyên qua sóng nước gợn gợn, đôi vú đầy đặn, tròn trĩnh trắng cứng kia mơ hồ có thể thấy được.

- Vương vú áo tắm, hiệu quả chung quy kém hơn một chút...

Lý Hàn Mai ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lôi, vẻ mặt trấn định dị thường, thần nhiên nói:

- Mau mau xuống đây, bắt đầu đi...

“...”

Tuy rằng Dương Thiên Lôi mặc quần bơi, vẫn là dùng hai tay che chắn chỗ kín, trực tiếp bật nhảy lên, lao mình xuống hồ nước rét lạnh đến cực điểm.

- Dụ hoặc, dụ hoặc trần trụi...

Dương Thiên Lôi miệng lẩm bẩm, bị Lý Hàn Mai lần lượt leo thang khiêu khích, dục hỏa đốt người như vậy, giờ khắc này thậm chí có chút kích thích không đè nén được, hận không thể lập tức đè Lý Hàn Mai xuống dưới thân, thả sức chinh chiến, rong ruổi vạn dặm.

Dĩ nhiên, sở dĩ Dương Thiên Lôi có chút không khống chế nổi bản thân mình, cũng là có liên quan đến những chuyện gặp phải mấy ngày gần đây, hai ngày trước là Trương Nhã Tĩnh, hôm nay là Tống Hiểu Phân... Vén vén hai lần này, Dương Thiên Lôi đều phải toàn lực áp chế chính mình, mà hiện tại Lý Hàn Mai lại càng trực tiếp hơn.

Ba lần bị kích thích, cũng như tam trọng chương Điệp Lăng Thức của cao thủ nội gia quyền, một tầng nổi một tầng, một sóng đẩy một sóng.

“Rầm...”

Ước chừng một phút đồng hồ lặn dưới hồ nước băng hàn, Dương Thiên Lôi mới nhô đầu lên, lau đi nước trên mặt, nói:

- Cô không biết, bản thân cô so với xuân được còn lợi hại hơn sao? Vạn nhất tôi nhịn không được... Cô làm gì đó?

Dương Thiên Lôi nói còn chưa dứt câu, Lý Hàn Mai đã “ào” một tiếng, song chương vén nước, trực tiếp tới gần Dương Thiên Lôi, khoảng cách ngắn ngủn chưa đến hai thước chẳng mấy chốc thu hẹp lại...

Dương Thiên Lôi thật vất vả nhờ nước hồ băng hàn đè xuống dục hỏa, lập tức giống như núi lửa cơ hồ bị dẫn nổ...

Một thân thể mềm mại trắng mịn đã hoàn toàn dán trên thân người hắn, bộ ngực sữa căng tròn kia ép chặt trên ngực hắn...

- Cô... Cô không phải muốn làm chuyện ấy ở chỗ này đó chứ?

Trong đầu còn sót lại một tia linh trí, khiến cho Dương Thiên Lôi ngập ngừng ấp úng hỏi, chẳng qua hai tay đã không tìm được ôm lấy thân thể mềm mại khiêu gợi kia, mặc dù không có “rà mìn” nhưng cũng có thể cảm nhận được sự vòng eo nhỏ nhắn uyển chuyển của Lý Hàn Mai.

Thân thể mềm mại của Lý Hàn Mai run rẩy, tức thì trong hồ nước băng hàn, cuộn cuộn tản ra nhiệt lực, nàng không trả lời Dương Thiên Lôi, mà hơi hơi ngửa đầu, nhìn Dương Thiên Lôi chăm chú, đưa khuôn mặt tuyệt mỹ hấp dẫn kia kề sát mặt Dương Thiên Lôi từng chút một.

- Lát nữa cậu hãy rời đi... Nói với bọn họ rằng sau khi giúp bốn người chúng tôi tu luyện, nội lực hao hết, cần vài canh giờ mới có thể khôi phục, bọn họ sẽ không để ý...

- Tại sao nhất quyết bắt tôi rời đi?

- Đêm nay... Cửu tử nhất sinh!

Lý Hàn Mai dịu dàng nói, nói xong, bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, trực tiếp đưa đôi môi tiến về phía Dương Thiên Lôi.

Thế nhưng, Dương Thiên Lôi đột nhiên lui về phía sau, mạnh mẽ cưỡng chế dục vọng trong cơ thể, nói:

- Đừng như vậy, nếu không tôi thật sự nhịn không được... Cô còn không biết bản thân cô lợi hại hơn xuân được sao? Với lại, cô không chết được, không cần xúc động như thế... Tin tưởng tôi! Điều chỉnh nhiệt độ xuống thấp nhất đi.

Dĩ nhiên Dương Thiên Lôi biết, Lý Hàn Mai cho rằng nàng căn bản không sống qua ngày mai. Có lẽ chính vì nguyên nhân này, nàng mới trực tiếp như thế, tuy rằng có lẽ nàng chỉ ôm và hôn, nhưng Dương Thiên Lôi không thể không dừng lại. Bởi vì, Dương Thiên Lôi không tin mình có cái loại định lực này, thừa dịp bây giờ còn thanh tỉnh, đẩy Lý Hàn Mai ra.

Huống chi, Dương Thiên Lôi cũng không thích thừa cơ làm ra chuyện bỉ ổi. Như vậy cũng tốt hơn so với chuyện một cặp nam nữ lưu lạc đến hoang đảo, bắt buộc phải kết nghĩa vợ chồng, hoặc nhiều hoặc ít cũng không phải thuần túy như vậy...

Lý Hàn Mai ngơ ngẩn muốn nói điều gì đó nhưng mà trên tay bỗng dưng truyền đến một cỗ lực lượng vô cùng hùng hồn. Trong phút chốc liền lưu chuyển ở trong cơ thể nàng.

Dương Thiên Lôi đã ở trong bộ dáng một lão tăng nhập định. Rất rõ ràng, lúc này đây, nếu Dương Thiên Lôi vẫn mở to mắt như trước, căn bản tâm thần không thể thanh tĩnh, bởi vì chỉ cần hơi hơi nhìn xuống, liền có thể nhìn thấy cặp vú bành bồng trong sóng nước kia. Thật sự là quá mức hấp dẫn...

- Điều chỉnh đến thấp nhất! Mau bắt đầu đi!

Dương Thiên Lôi lại nói.

Lý Hàn Mai hít một hơi thật sâu, rốt cục đắm chìm trong tu luyện.

Một giờ sau, vẻ mặt Lý Hàn Mai mang theo sự kích động mãnh liệt, nhìn về phía Dương Thiên Lôi, bất kể như thế nào nàng cũng không thể tưởng được, nội lực của Dương Thiên Lôi lại mạnh mẽ đến như thế.

Thấp nhất! Nàng đã điều chỉnh nhiệt độ hồ nước tới thấp nhất, nhưng mà cho đến khi tu luyện hoàn thành, nàng ngoại trừ cảm thấy một chút rét run ra, không ngờ căn bản không có thống khổ gì đã đề thăng chính mình lên tới cực hạn, vượt qua cực hạn của lần trước.

Cấp chín?

Mặc dù Lý Hàn Mai không có thể nghiệm qua lực lượng của cấp chín đỉnh phong, nhưng mà thông qua suy luận logic thì rất rõ ràng, lực lượng bây giờ của nàng, tuyệt đối đã tới cấp chín đỉnh phong, thậm chí vượt ra khỏi cấp chín.

- Cậu... Làm thế nào cậu làm được?

Thanh âm Lý Hàn Mai mang theo một tia kích động, nhìn Dương Thiên Lôi đang nhắm mắt hỏi.

- Chẳng qua là tôi cho cô tu luyện một bộ nội công có thể chống cự hàn lạnh thôi. Nếu cô đã xong thì nhanh chóng mặc quần áo vào... Bằng không tôi nhịn được, nhưng tiểu đệ nhịn không được a...

- Tôi có cho cậu nhịn sao?

Nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lôi, có lẽ là bởi vì thực lực đề thăng, làm cho Lý Hàn Mai có được sự tự tin vượt qua nguy cơ lần này, cho nên, tâm tình của nàng có chút thoải mái, lộ ra một nụ cười thỏa mãn, nói. Đồng thời lúc nói chuyện, đưa miệng tiến gần đến bên tai của Dương Thiên Lôi, rất dụ hoặc là cái lưỡi thơm tho ra nhẹ nhàng liếm quanh vành tai của Dương Thiên Lôi. Dương Thiên Lôi sợ tới mức kinh hô một tiếng rồi trốn sang một bên.

- Đồ hoa tâm thay đổi thất thường!

Sau khi Lý Hàn Mai hài lòng nói một câu, "rào" một tiếng liền trần trụi rời khỏi hồ nước. Dương Thiên Lôi bị dọa thành như vậy, nàng tất nhiên không cho rằng Dương Thiên Lôi còn dám nhìn lên.

Chỉ có điều, nàng mới đi ra ngoài liền hét lên một tiếng, dồn sức xông vào phòng thay quần áo.

- Ha ha ha...

Dương Thiên Lôi cười rộ lên. Có gì mà không dám, ra khỏi hồ tắm, gia hỏa đáng khinh này còn có gì phải sợ? Có thể nhìn, có thể đụng, hai tầng áp lực hấn chống cự không nổi, nhưng chỉ ngắm từ xa, có gì mà không chống được nữa đây?

- Chậc chậc... Mai tỷ, hai cái đùi ngọc của cô thật trắng, vòng eo thon nhỏ kia quả thật gợi cảm... Hiện tại tôi rất hối hận, không thì, chúng ta bây giờ tiến đến nhé?

- Cậu... Được! Cậu giỏi thì tới đi!

- Là cô chủ động trước, cô ra đây!

Dương Thiên Lô nói xong, cũng rời khỏi hồ bơi, nhẹ nhàng run lên, lắc lắc giống như con mèo, trực tiếp vẩy hết toàn bộ giọt nước đọng trên người, cởi cái quần bơi ướt sũng ra. Nhìn thoáng qua tiểu đệ đang trong trạng thái “phấn nộ”, nét mặt Dương Thiên Lô thoáng hiện ra nụ cười thỏa mãn. Đối với định lực vững vàng của mình tương đối vừa lòng.

Trong nháy mắt Lý Hàn Mai và Dương Thiên Lô bước ra khỏi phòng tu luyện, ánh mắt mọi người trong sảnh không kìm được tập trung lên trên người Lý Hàn Mai, sắc mặt mỗi người đều vô cùng kinh ngạc.

Cách xa nhau hơn mười thước, nhưng mà trong nháy mắt Lý Hàn Mai xuất hiện, mọi người lại giật nảy rùng mình một cái, giống như đột nhiên tiến vào trong hầm băng.

Vốn Lý Hàn Mai là đệ nhất cao thủ của phân bộ Ma Đô, có thể so được cũng chỉ có số hai và số bốn, nhưng khí tức lúc này của nàng lại hoàn toàn áp đảo.

- Đều chuẩn bị xong chưa?

Ánh mắt Lý Hàn Mai đảo qua mọi người, hỏi.

- Xong rồi!

Mọi người đáp.

- Tiểu Mai, cô đây là... Tăng lên tới cấp chín đỉnh phong... Hoặc cao hơn phải không?

Nguyên bản thực lực của số bốn đã tiếp cận Lý Hàn Mai, đồng dạng dưới sự hỗ trợ của Dương Thiên Lô tăng lên tới cấp chín, bất quá cũng chỉ miễn cưỡng cấp chín mà thôi, nhưng đề thăng như vậy, đã làm cho cô ta rất chấn kinh rồi, nhưng Lý Hàn Mai rõ ràng so với cô ta còn mạnh hơn nhiều.

- Hẳn là tới cấp chín đỉnh phong...

Tuy rằng Lý Hàn Mai tản ra khí tức lạnh như băng, nhưng trên khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn còn chút phớt hồng. Hiển nhiên, nàng còn chưa có thoát khỏi màn “kiêu diễm” vừa rồi.

- Tốt lắm, đêm nay đừng ăn cơm, mỗi người đều tự trở về phòng, bổ sung thêm một vài năng lượng nguyên tố, nghỉ ngơi một chút. Chuẩn bị trạng thái chiến đấu tốt nhất, trang bị vũ khí võ trang đầy đủ. Người khiêu chiến, có thể sẽ đến sớm.

- Võ trang đầy đủ? Phải liều mạng sao?

- Có khả năng là vậy. Tin tức tổng bộ truyền đến nói rằng... Lai giả bất thiện!

Lý Hàn Mai biết, tuy rằng không thể hoàn toàn lộ ra, nhưng giờ phút này nếu không tiết lộ một chút, e rằng căn bản không khơi lên được sự chú ý của bọn họ. Đây cũng là chuyện tình bình thường, ngoại trừ giao lưu thi đấu nội bộ cùng khi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm ra, bình thường những người này ít gặp phải địch thủ.

- Là bọn người Thanh Long Hội sao?

Nghe được lời nói của Lý Hàn Mai, một người trong đó nhú mày hỏi.

- Hẳn không phải! Tuy rằng Thanh Long cùng Ngưu lão không hợp, nhưng chúng ta đều là tổ chức của Hoa Hạ, còn không đến mức làm xằng bậy. Tóm lại hôm nay sẽ rất gian nan, hy vọng mọi người giữ vững tinh thần, toàn lực ứng phó.

- Thanh Long là ai? Có quan hệ với Thanh Long hội không?

Sau khi Dương Thiên Lô đi theo Lý Hàn Mai trở lại gian phòng của nàng, nhin không được hỏi.

- Không hề có liên quan gì đến Thanh Long hội. Nguyên bản ông ta là một trong những khai sơn tổ sư của tổ chức chúng ta, là một nhân vật khiến cho các tổ chức trên thế giới đều sợ hãi. Thực lực vượt trên Ngưu lão... Đáng tiếc, hai người không biết bởi vì nguyên nhân gì mà làm cho Thanh Long trong cơn giận dữ, thoát ly tổ chức, xây dựng lại một tổ chức mới, cũng rất nhanh quật khởi, ông ta hai mươi năm trước cùng với hiện tại, bề ngoài cơ hồ không hề có sự thay đổi. Ông ta... Là một nhân vật truyền kỳ, tồn tại giống như thần thoại.

Trong ánh mắt của Lý Hàn Mai mang theo một tia kính ngưỡng hiềm có nói.

- Ách... Cô rất quen thuộc ông ta sao?

- Ông ta coi như cũng nhận biết tôi... Khi còn bé ngẫu nhiên nhìn thấy ông ấy, nghe được vô số truyền thuyết về ông ấy, khi đó ông ấy chính là thần tượng của tôi. Sau khi đến để đi học tiểu học thì cũng chưa từng gặp lại, mãi đến kỳ nghỉ đông trở về nhà trùng hợp gặp một lần. Cảm giác duy nhất... Vẫn là thâm bất khả trắc.

- Chẳng thể trách đến hiện tại cô cũng không có yêu đương, nguyên lai là yêu thích một nhân vật giống như thần thoại...

Chứng kiến sắc mặt của Lý Hàn Mai, khóe miệng Dương Thiên Lôi nhếch lên nói.

- Cậu ghen sao? Ông ấy chỉ là thần tượng của tôi, không phải là loại đối tượng yêu đương. Bất quá, cậu nói rất đúng, có lẽ chính vì chịu ảnh hưởng của ông ấy cho nên bất kỳ nam nhân nào tôi cũng cảm thấy chướng mắt...

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

774. Chương 787: Hồn Chiến!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 787: Hồn chiến!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cô đang giải thích cho tôi sao?

Dương Thiên Lôi nhún vai, đi tới bên giường, nhẹ nhàng ôm lấy Tống Hiểu Phân đang ngủ say lật người lại.

- Nếu Thanh Long xuất thủ tương trợ, Hiên Viên Kiếm Tông căn bản không làm gì được chúng ta. Đáng tiếc, Thanh Long sẽ không xuất thủ, Ngưu lão cũng không thể cầu trợ Thanh Long...

- Bọn hắn sắp tới rồi!

Sau khi Dương Thiên Lôi buông Tống Hiểu Phân ra, đột nhiên nói.

- Tới nhanh vậy sao?

- Truy tung phù đã khởi động.

Dương Thiên Lôi nói:

- Không đến nửa tiếng, phỏng chừng sẽ đuổi tới. Chỉ có điều không biết bọn chúng có chờ đến mười hai giờ hay không...

- Làm sao cậu biết?

- Rất đơn giản, bán kính dao động của truy tung phù này không được xa cho lắm, thực lực của Hiên Viên Cửu Dương kia so với cô hắn là sà sà ngang nhau, chỉ ít về phương diện năng lượng mạnh yếu, hắn là như thế.

- Cậu...Rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu thực lực? Cậu là người tu đạo, có đúng hay không?

Lý Hàn Mai chăm chú nhìn vẻ mặt ung dung của Dương Thiên Lôi hỏi. Nếu Dương Thiên Lôi có thể chuẩn xác đoán được thực lực của Hiên Viên Cửu Dương như thế, vậy thuyết minh điều gì?

- Không nên dễ dàng sùng bái bất kỳ kẻ nào, bất quá, nếu như sùng bái tôi thì là ngoại lệ.

Khóe miệng Dương Thiên Lô hơi hơi gợi lên, biểu lộ ra một sự cuồng ngạo không ai bì nổi một cách tự nhiên, nói.

- Phóng rầm! Chờ đến khi cậu gặp được Thanh Long, cậu sẽ không nói như vậy nữa. Cậu xác định thực lực của tên Hiên Viên Cửu Dương kia không sai biệt lắm so với tôi hiện tại sao?

Lý Hàn Mai nhìn Dương Thiên Lô, hỏi.

- Dương nhiên!

- Làm sao hần có thể mạnh như vậy? Thực lực của tôi bây giờ, e rằng không kém hơn bao nhiêu so với Ngưu lão.

- Hần là do thể chất của hần. Hần nhiên hần là thiếu chủ của Hiên Viên Kiếm Tông, hơn nữa có được thực lực như thế, có lẽ rất được tông chủ bọn hần coi trọng, đợi lát nữa bắt sống hần, đến lúc đó, tôi sẽ âm thầm giúp cô.

- Vì sao phải âm thầm? Giúp như thế nào?

- Không có biện pháp, năng lực của tôi tác dụng phụ rất lớn, đặc biệt là năng lực của người tu đạo, lại không thể thường xuyên vận dụng. Cho nên không thể không khiêm tốn một chút a, một mình cô biết là đủ rồi. Đợi chút nữa bắt lấy hần, nhìn xem có thể uy hiếp Hiên Viên Kiếm Tông rút lui được hay không. Ngưu lão cùng Ngưu Trung bá bá là gia gia của bạn thân tôi, có ân đối với tôi cho nên tôi không muốn bọn họ gặp phải bất trắc gì...Đi thông tri bọn họ chuẩn bị đi.

Dương Thiên Lô nói.

- Không ngờ ở trong này?

Chưa đến nửa tiếng, mười một đạo thân ảnh xuất hiện trước viện bảo tàng Ma Đô, trong đó một đạo thân ảnh cảm ứng sự dao động của truy tung phù, thầm nghĩ trong lòng.

Đạo thân ảnh này chính là tên thanh niên Hiên Viên Cửu Dương tà mỹ cuồng ngạo kia, mười đạo thân ảnh còn lại chính là mười nữ bảo tiêu.

- Nguyên lai cô ta cùng tiểu tử đó là người của sở nghiên cứu siêu nhiên...Chắc hần gia nhập chưa được bao lâu. Không ngờ số mệnh của bốn thiếu chủ lại tốt thế, nếu gia gia biết, không chỉ có một Lý Hàn Mai, e rằng ta cũng không có cơ hội tới nơi này...Ha ha ha...

Hiên Viên Cửu Dương cười ha hả trong lòng.

Nguyên nhân thực sự khiến Hiên Viên Kiếm Tông lần này dốc toàn lực xuất động cũng không phải là vì tông chủ muốn báo thù cho con. Chẳng qua là ngoại trừ Hiên Viên Cửu Dương cùng các thành viên trung tâm biết được nguyên nhân thực sự ra, không có ai biết nữa mà thôi.

Chỉ chính Hiên Viên bọn hần nhân khẩu đông đúc, giữa các đệ tử dòng chính, thể chất của bất kỳ người nào cũng đều là thuộc tính thuần dương, trời sinh có được thiên phú tu luyện siêu cường, chỉ bất quá, loại thể chất thuần dương cực phẩm cửu dương tuyệt mạch lại tương đối thưa thớt, mỗi một đời có thể có được một người là tương đối hiếm thấy. Hiện tại cả Hiên Viên Kiếm Tông cũng chỉ có hai người là tông chủ và Hiên Viên Cửu Dương.

Nếu người bình thường có được loại thể chất thuần dương này, nhất là cửu dương tuyệt mạch, sẽ giống như Tống Hiểu Phân có được cửu âm tuyệt mạch, chết đi trước khi thành niên.

Nhưng Hiên Viên Kiếm Tông lại lợi dụng thuật thái bổ nguyên âm xử nữ, làm cho thân thể tạm thời đạt đến âm dương cân bằng, không những không uy hiếp đến tính mạng của bọn hần, ngược lại làm cho bọn hần tu luyện thuận buồm xuôi gió, tốc độ tiến cảnh kinh người. Nhưng theo tu vi tăng lên, cùng với tuổi tác nhiều thêm, tác dụng nguyên âm xử nữ của các cô gái bình thường sẽ trở nên càng ngày càng nhỏ.

Mục tiêu của bọn hần không thể không chuyển dời đến trên người tu luyện giả có năng lực cường đại.

Muốn chân chính giải quyết án hoạn của thể chất thuần dương, chỉ có đoạt được thân thể thuần âm.

Bởi vậy có thể thấy được, thân thể cửu âm tuyệt mạch của Tống Hiểu Phân có bao nhiêu trọng yếu.

Nguyên bản mục tiêu của Hiên Viên Cửu Dương là Lý Hàn Mai, nhưng làm cho hấn hưng phần chính là, không ngờ gặp được thân thể cửu âm tuyệt mạch căn bản không có khả năng xuất hiện, điều này sao không làm hấn hưng phần cho được? Hấn biết rõ, nếu để cho gia gia hấn biết được tin tức này, khẳng định hấn sẽ không có cơ hội.

- Hành động trước thời hạn!

Khóe miệng Hiên Viên Cửu Dương nhếch lên lộ ra một nụ cười tà mỹ âm hiểm, lạnh giọng nói. Nói xong, thân hình nhoáng lên một cái, liền dẫn đầu xông vào trong viện bảo tàng.

Một năm trước, Hiên Viên Kiếm Tông đã thăm dò hết thấy tư liệu về sở nghiên cứu siêu nhiên. Cho nên, mười một người bọn hấn không gặp chút trắc trở nào đi tới cửa căn cứ bảo tàng.

Không cần Hiên Viên Cửu Dương phân phó, một nữ bảo tiêu gọi cảm lãnh khóc liền phát lực phá hủy cánh cửa hợp kim.

Kẹt...

Nhưng vào lúc này, cánh cửa hợp kim lại tự động chậm chậm mở ra.

- Điều chuẩn bị xong chưa rồi ư? Rất tốt!

Thanh âm yêu tà xen lẫn ôn hòa của Hiên Viên Cửu Dương chậm rãi phiêu bồng trong căn cứ.

Mười một người Hiên Viên Cửu Dương đều tản ra khí tức vô cùng cường đại, không mấy may e ngại những người ở đây, bước vào.

Hai mươi lăm người trong căn cứ, ngoại trừ Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai ra, khi chứng kiến Hiên Viên Cửu Dương và mười nữ bảo tiêu, mỗi người đều nhủ mảy. Nhất là một số thành viên lớn tuổi trong lòng lại kinh hãi, bởi vì bọn họ đã biết người đến là ai.

- Cô chính là Lý Hàn Mai?

Hiên Viên Cửu Dương phẩy mái tóc dài phiêu dật, trên khuôn mặt tà mỹ toát ra vẻ cuồng ngạo nắm trong tay hết thấy khiến nữ nhân nhìn vào phải động lòng, ánh mắt chớp nhẹ, không hề che giấu mục đích trong lòng, ngưng mắt nhìn Lý Hàn Mai nói.

- Người là ai?

Lý Hàn Mai biết rõ còn cố hỏi nói, thanh âm băng lãnh vô cùng.

- Ha ha ha...Không ngờ cô không biết tôi là ai? Phải...Có lẽ Ngưu lão nhân sợ các người biết bốn thiếu chủ đích thân đến sẽ quá ư sợ hãi...Ha ha ha...Bản nhân chính là thiếu chủ của Hiên Viên Kiếm Tông, Hiên Viên Cửu Dương.

Nghe được lời nói của Hiên Viên Cửu Dương, biểu cảm của mỗi một thành viên căn cứ trở nên càng thêm bối rối. Rất hiển nhiên, đối với Hiên Viên Kiếm Tông, không ít người ở đây đều hoặc nhiều hoặc ít hiểu biết một chút. Đương nhiên, nguyên nhân trọng yếu nhất chính là, khí thế của mười một người đối phương thật sự là quá mạnh mẽ. Nhất là Hiên Viên Cửu Dương, càng làm cho bọn họ sinh ra sợ hãi từ tận đáy lòng.

- Nghe danh không bằng gặp mặt, người còn chưa đủ tư cách đâu!

Lý Hàn Mai lạnh giọng nói.

- Nghe danh không bằng gặp mặt, không nghĩ tới thực lực của cô so với trong tư liệu cường đại hơn rất nhiều, siêu năng lực thuộc tính băng, dựa theo xếp loại thực lực của các cô, hấn là so với cấp chín đỉnh phong cao hơn một chút phải không? Tốt lắm, tốt lắm! Nếu không phải gặp được cô gái mệnh trung chú định của ta, cô nhất định sẽ trở thành nữ nhân mà bốn thiếu chủ sủng ái nhất...Như thế nào không đưa nàng ta ra đây? Trốn đi, có thể thoát khỏi lòng bàn tay của bốn thiếu chủ sao?

Ánh mắt Hiên Viên Cửu Dương nhìn về phương hướng nơi ở của Tống Hiểu Phân, mang trên mặt nụ cười tà, vô cùng hồ hững nói.

- Rác rưởi! Bớt sàm ngôn đi, thắng chúng ta rồi nói tiếp!

Trên khuôn mặt Lý Hàn Mai hiện lên một tia lửa giận, lạnh giọng nói.

- Ha ha ha...Tốt, vậy thì cho các người được tâm phục khẩu phục! Nam nhân giết, xú bà nương giết, lưu lại bà nương có chút phong vận cùng xử nữ.

Hiên Viên Cửu Dương vô cùng lạnh lùng nói, đồng thời lúc nói chuyện, phất phất tay, mười nữ bảo tiêu, thân hình nhoáng lên một cái phát ra khí tức rét lạnh, như tia chớp đi tới giữa đại sảnh.

Cheng...

Tiếng kim thiết va chạm nhau nhất tề vang lên, trong tay mười người đã có thêm một thanh nhuyễn kiếm tản ra hào quang dày đặc.

- Mỹ nhân, đối thủ của cô là ta.

Hiên Viên Cửu Dương giống như đi dạo trong sân, cước bộ nhìn như thông thả, nhưng mà từng bước lại bay tới gần trước người Lý Hàn Mai.

- Giết!

Lý Hàn Mai hét lên một tiếng, một đạo năng lượng vô cùng băng hàn, “oanh” một tiếng liền phá thể mà ra, công kích về phía Hiên Viên Cửu Dương.

- Giết chết con mẹ chúng nó! Ai sợ ai?

Ngay vào lúc này, đột nhiên Dương Thiên Lôi vận “nội lực” ở đan điền hét lớn một tiếng. Không có biện pháp, nhìn thần sắc sợ hãi của mọi người, trận chiến này nếu không có sự tham gia của hắn, e rằng mới bắt đầu đã định trước kết cục rồi. Nhưng mà Dương Thiên Lôi không thể bại lộ thực lực, chỉ có thể mượn gió bẻ măng. Cho nên, một tiếng hét lớn này của hắn, tự nhiên ẩn chứa một loại thần thông huyền ảo cổ vũ ý chí cùng sĩ khí bên ta.

Trong nháy mắt này, các thành viên phân bộ lập tức như gà bị chọc tiết, không ngờ quên đi sợ hãi, cả đám hét lớn, cuồng bạo công về phía mười nữ bảo tiêu kia.

Mười nữ bảo tiêu này đều là tu luyện giả, thực lực tác chiến của mỗi người đều là cấp bảy, tuy nhiên trong nháy mắt bắt đầu chiến đấu liền rất nhanh hợp thành một trận pháp, tay niết kiếm quyết, mười thanh nhuyễn kiếm, giống như hóa thành vô số con độc xà hung ác xảo quyết, đối mặt với sự vây công của hơn hai mươi người, không ngờ không rơi xuống hạ phong.

Oanh oanh oanh...Tê tê tê...

Trong thời gian hai phút ngắn ngủi, đã có hơn mười người bị thương, mà mười nữ bảo tiêu thì lông tóc không tổn hao gì.

Còn cuộc chiến đấu giữa Lý Hàn Mai cùng Hiên Viên Cửu Dương đồng dạng bị áp chế hoàn toàn, tuy rằng cường độ năng lượng của Lý Hàn Mai không hề thua kém Hiên Viên Cửu Dương, nhưng pháp thuật thần thông cấp thấp của Hiên Viên Cửu Dương lại làm cho chiến lực của hắn tăng lên mấy lần, chỉ có điều, khiến cho Hiên Viên Cửu Dương kinh ngạc chính là, tốc độ ứng biến của Lý Hàn Mai dường như kinh người tới cực điểm, mắt thấy mỗi lần sắp bị hắn dễ dàng bắt được, Lý Hàn Mai lại bỗng nhiên giống như được thần trợ giúp, né tránh vô cùng quỷ dị.

Du tẩu giữa chúng nhân, Dương Thiên Lôi cũng cố ý để cho mình bị thương phải thôi lưu về hậu phương, rút “nội lực” vào toàn bộ những thứ có thể ném được trong đại sảnh, rầm rầm ném tới mười nữ bảo tiêu. Mới đầu thì mười nữ nhân này không hề để ý đến, nhưng mà sau một lát, tựa hồ phương pháp quăng ném vô mục đích của Dương Thiên Lôi lại cản trở các nàng vận chuyển trận pháp, trực tiếp để cho các thành viên tổ chức đang liều mạng chiến đấu nắm được cơ hội, cũng không cách nào tạo thành trận pháp được nữa.

- Giết! Giết! Giết...! Mười nữ nhân bỏ đi này không lợi hại cho lắm, hai ba người quần lấy mỗi người trong số các nàng ta. Đừng cho các nàng ta có cơ hội hợp thành một khối. Tỷ tỷ số bốn, mau giúp Mai tỷ a, cô ấy chống không nổi nữa rồi.

Dương Thiên Lô máu me đầy mặt lớn tiếng hét lên. Tựa hồ bởi vì thực lực quá kém, chỉ có thể ở hậu phương quăng ném đồ vật, hò hét trợ uy.

Chiến cuộc đột nhiên thay đổi khiến cho lòng tin mọi người ở đây tăng vọt, cho dù Dương Thiên Lô lúc này la hét cũng không còn tác dụng mê hoặc nữa rồi, nhưng không thể nghi ngờ có tác dụng trợ uy rất lớn. Hơn nữa bọn họ cũng phát hiện, mười người đối phương tạo thành trận pháp mới lợi hại, lúc này trận pháp đã bị phá, từng người cô lập tác chiến, dưới tình huống nhân số bên mình nhiều hơn, căn bản không phải đối thủ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

775. Chương 788: Rắn Xương?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 788: Rắn xương?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hừ! Muốn chết!

Hiên Viên Cửu Dương cảm thấy tình thế không ổn, nguyên bản vẻ ung dung trên khuôn mặt đã biến mất, thay vào đó là cực độ âm tàn, hắn không nghĩ tới Lý Hàn Mai lại quá khó chơi như vậy. Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Hàn Mai, gia hỏa bản tính coi sắc như mạng này tâm đã ngứa ngáy khó chịu, nhất là tấm thân xử nữ thuộc tính băng của Lý Hàn Mai. Nguyên âm của loại nữ nhân này, với hắn mà nói tuyệt đối là thuốc bổ siêu hạng, ít nhất, trước khi không có gặp được Tổng Hiểu Phân, vô số nguyên âm hắn đạt được căn bản không thể so sánh với Lý Hàn Mai. Huống chi Lý Hàn Mai còn xinh đẹp gợi cảm như thế...

Cho nên, bất kể như thế nào hắn cũng không nỡ chém giết Lý Hàn Mai chém giết, thậm chí đánh trọng thương cũng không muốn.

Hai chữ “muốn chết” thốt ra, hai tay của hắn như tia chớp kết xuất một đạo phù văn, năng lượng thuần dương cuồng bạo, trong phút chốc đánh về phía Lý Hàn Mai. Đó vẫn không phải là đòn sát thủ, chỉ là muốn Lý Hàn Mai bị thương nặng rồi rảnh tay đi xuất thủ hỗ trợ mười thủ hạ vốn tưởng rằng có thể chiến thắng dễ dàng.

Mười thủ hạ này, đồng dạng là từ trong các nữ nhân hiến dâng nguyên âm cho hắn, lựa chọn sàng lọc ra mười người. Cũng không kỳ quái, một là dung mạo và bộ dáng của mười người này đều là nhất lưu, hai là thân mang “danh khí”, sáng khoái vô hạn. Mặc dù không còn nguyên âm, nhưng được song tu trợ giúp cũng là một chuyện rất thích ý.

Chỉ có điều, trong nháy mắt hắn phát ra công kích cường hãn, bà thím số bốn bị Dương Thiên Lô thét to cũng phát ra một tiếng quát khê, cùng với Lý Hàn Mai đồng thời phát ra một kích mạnh mẽ.

Làm cho Hiên Viên Cửu Dương cùng bản thân số bốn không thể tưởng được chính là, năng lượng thuộc tính hỏa của số bốn phát ra không ngờ thần kỳ cùng với năng lượng băng thuộc tính của Lý Hàn Mai phát ra đan xen với nhau, tựa như là vô tình băng hỏa hòa vào nhau, trong phút chốc bộc phát ra uy lực kinh người.

Oanh...!

Một tiếng nổ lớn vang lên, không ngờ Hiên Viên Cửu Dương đã bị luồng năng lượng băng hỏa bộc phát cuồng bạo của hai người đẩy lui.

Phụt...

Một ngụm máu đỏ tươi từ trong miệng của Hiên Viên Cửu Dương phun ra.

Lý Hàn Mai cùng số bốn cũng liên tiếp lui về sau mấy bước, hai người rõ ràng cũng bị lực phản chấn khủng bố gây thương tích, khóe miệng rỉ ra máu tươi.

- A...

Hiên Viên Cửu Dương chân chính nổi giận rồi, bất thành linh phát ra một tiếng tru tréo tê tâm liệt phế, lau đi máu tươi khóe miệng, lạnh giọng nói:

- Tốt, tốt, tốt! Không ngờ có thể làm bốn thiếu chủ bị thương! Lý Hàn Mai, vốn ta không nỡ giết cô, một khi đã như vậy, tất cả các người chết đi!

Oành...

Tuy nhiên làm cho mọi người không thể tưởng được chính là, Hiên Viên Cửu Dương mới rút gào muốn bão nổi thì bỗng nhiên ngừng to mắt, quay đầu nhìn lại phía sau, vừa vặn nhìn thấy một khuôn mặt đẹp trai đầy tà khí sau đó hai mắt liền tối sầm, ngã xuống đất bất tỉnh.

Lý Hàn Mai và số bốn, cùng với các thành viên căn cứ đang chiếm áp đảo, một đám bất không thể tin được nhìn Dương Thiên Lôi.

- F**k con mẹ mày! Coi tuyệt chiêu ám côn của lão tử không tồn tại sao?

Dương Thiên Lôi cầm trong tay một cái chân ghế, vẻ mặt tà khí lẫn nhiên nói.

Gia hỏa này không ngờ vô thanh vô tức lén lút đi tới phía sau của Hiên Viên Cửu Dương, dùng một cái ám côn, trực tiếp làm cho Hiên Viên Cửu Dương đầu đầy máu tươi, té xỉu trên đất.

Giống như xách một con gà, một bàn tay nắm chặt lấy cổ Hiên Viên Cửu Dương, hô với sáu nữ bảo tiêu còn đang ương ngạnh:

- Con mẹ nó còn không đầu hàng sao? Lão tử bóp vỡ trứng tên vương bát đản này bây giờ!

- Thiếu chủ! Thiếu chủ!

Mấy nữ bảo tiêu hoảng sợ kêu lên, cả đám đình chỉ chiến đấu, không dám di động chút nào.

Những nữ nhân này, tuy rằng bị Hiên Viên Cửu Dương giành được nguyên âm, nhưng đều là bị mê hoặc bởi “phong thái tuyệt thế” của Hiên Viên Cửu Dương, không phải là bị ép buộc.

Đây cũng là chuyện tình bình thường, Hiên Viên Cửu Dương tự nhận thiên hạ đệ nhị đẹp trai, e rằng cũng chỉ có Dương Thiên Lôi dám nhận đứng thứ nhất.

Tất nhiên, nếu Hiên Viên Cửu Dương dứt bỏ khí tức ảnh hưởng của người tu đạo, Dương Thiên Lôi không chịu ảnh hưởng của đào hoa đại vận, thuần túy so vẻ đẹp trai thì hai người mỗi người một vẻ, ai cũng có đặc sắc riêng, coi như là ngang ngửa.

Đại sảnh vừa rồi còn hỗn chiến, giờ phút này lặng ngắt như tờ, không ai cảm thấy được Dương Thiên Lôi mạnh mẽ cỡ nào, chỉ là cảm thấy gia hỏa này tính toán thời cơ gõ ám côn thật sự quá chuẩn. Nếu không một cao thủ như vậy, làm sao có thể bị Dương Thiên Lôi đập một gậy lên đầu chứ? Hơn nữa còn ngắt xỉu?

Khóe miệng Lý Hàn Mai co rút lại, tất cả mọi người ở đây cũng chỉ có nàng rõ ràng Dương Thiên Lôi đóng vai trò gì trong trận chiến đấu này, không có hấn, chỉ sợ lúc này mọi người đã giống như lời nói của Hiên Viên Cửu Dương, giết hết nam nhân, bắt sống nữ nhân.

Tuy rằng Lý Hàn Mai đã sớm biết được Dương Thiên Lôi đã trợ giúp nàng, cũng rõ ràng Dương Thiên Lôi ẩn tàng rất nhiều thực lực, thế nhưng một khắc này, Lý Hàn Mai mới phát hiện, nàng vẫn còn đánh giá thấp thực lực của Dương Thiên Lôi. Không nói hấn như thế nào phá trận của đám nữ nhân kia, như thế nào gõ ám côn, như thế nào làm cho năng lượng của mình và số bốn dung hợp bạo phát, riêng những điểm này thôi đã vượt xa sự tưởng tượng của Lý Hàn Mai, càng không nói, ngay từ lúc đầu bản thân chiến đấu

với Hiên Viên Cửu Dương, mỗi khi mình lâm vào nguy hiểm, cơ thể sẽ bị một cỗ năng lượng khổng lồ chế, tránh thoát một cách quỷ dị. Đây là khái niệm gì?

Cho dù là Thanh Long, nhân vật trong truyền thuyết được xưng là Hoa Hạ đệ nhất cao thủ có thể làm được không? Lý Hàn Mai hoài nghi.

Mười phút sau, mười nữ bảo tiêu cùng Hiên Viên Cửu Dương đều bị chế ngự bằng công cùm chuyên dùng để bắt cao thủ. Công cùm như thế, cho dù mười nữ bảo tiêu có cường đại hơn nữa cũng không thể giãy dụa.

Chỉ bất quá, đối với Hiên Viên Cửu Dương mà nói thì không nhất định. Chỉ có điều, dĩ nhiên Dương Thiên Lôi sẽ không cho hắn cơ hội như thế, khi nắm lấy cổ Hiên Viên Cửu Dương, Dương Thiên Lôi đã không chút khách khí chiếm dụng năng lượng thuần dương cao cấp trong cơ thể hắn.

Đây tuyệt đối là đại bổ a, nhất là ở Địa Cầu thiếu hụt thiên địa linh khí, quả thực so với việc thừa nhận vô số lần lần sét đánh để hấp thu năng lượng tốt hơn nhiều.

Bất quá, không có ai biết Dương Thiên Lôi đã động tay chân mà thôi.

- Mai tỷ, cô đi tổng bộ báo cáo, tôi đi kiểm chút nước lạnh, tưới tỉnh tên vương bát đản này... Vị thúc kia có mắc đái không? Đi theo tôi nào...

- Ta kháo...Số ba mươi, từ nay về sau, danh hiệu 'thúc hèn mọn' cho cậu. Tôi đi với cậu!

Một vị trung niên thần tình như nhìn thấy tri kỷ nói.

- Hai người hình như có vẻ ít a, hương vị chắc không đủ đâu...Các vị thúc bá, không còn ai sao? Bọn thẩm thẩm chúng ta nếu có hứng thú cũng có thể a...

- Ta! Ta! Ta!

Lập tức lại có ba gia hỏa đứng dậy.

- Con mẹ nó, tên vương bát đản này cuồng vọng như thế, để cho hắn thử xem mùi vị nước thánh của bọn lão tử.

Trận chiến này, tâm tình của mọi người rất thoải mái. Vốn cho rằng trận chiến tất bại thậm chí toi mạng, hiện tại lại đảo ngược thu thập toàn bộ đối phương, loại tâm tình này sao lại không tốt cơ chứ?

Hơn nữa, sự sợ hãi trong lòng đối với Hiên Viên Kiếm Tông cũng đã hoàn toàn vứt bỏ sạch. Quá tầm thường, đúng là chỉ có cái hư danh, bản không, sao có thể bị bọn họ chế phục dễ dàng?

- Các người đừng hồ đồ!

Về mặt Lý Hàn Mai rồi rầm ngăn lại nói.

- Sao mà bảo chúng ta hồ đồ? Đối với cái loại rác rưởi này, tất nhiên phải...Phải...Quên đi, cô lớn nhất thì do cô định đoạt!

Dương Thiên Lôi nhìn thấy sắc mặt của Lý Hàn Mai, chỉ có thể nhượng bộ. Về mặt của những người khác cũng rất mất hứng.

Khi Dương Thiên Lôi nói đến nước lạnh, Lý Hàn Mai đã bấm số gọi cho Ngưu Trung, đơn giản báo cáo qua tình huống.

Ngưu Trung đang trong trạng thái khẩn trương chuẩn bị quyết chiến, cơ hồ hoài nghi mình nghe lầm. Đối phương rõ ràng nói mười hai giờ mới hành động, thế quái nào lại tấn công phân bộ Ma Đô trước thời hạn? Tấn công trước cũng thì thôi, làm sao phân bộ Ma Đô có thể toàn thắng, còn bắt sống được đám người Hiên Viên Cửu Dương chứ?

Không kịp hỏi nhiều, Ngưu Trung liền ý thức được sự kiện đột ngột này có giá trị hàm chứa thắng lợi kinh người như thế nào. So sánh với Lý Hàn Mai, Ngưu Trung rất hiểu rõ sự đáng sợ của Hiên Viên Cửu Dương, cùng với địa vị của hắn ở Hiên Viên Kiếm Tông.

- Tiểu Mai, lập tức khiến Hiên Viên Cửu Dương tỉnh lại, lấy hấn uy hiếp tông chủ bọn hấn thu binh. Chỉ cần cho chúng ta thời gian hai ngày chuẩn bị, sẽ không cần sợ bọn hấn nữa. Qua hai ngày đó, người, tuyệt đối không thể thả, giết không tha. Biết phải làm sao rồi chứ?

- Biết rồi!

Lý Hàn Mai đáp.

Ào...

Dương Thiên Lô bưng một chậu nước lạnh trực tiếp tưới vào trên đầu Hiên Viên Cửu Dương. Dưới sự kích thích của nước lạnh, Hiên Viên Cửu Dương trong hôn mê tỉnh lại, sự đau nhức từ đầu cùng cơ thể truyền đến, khiến cho hấn lập tức ý thức được tình cảnh lúc này của mình, lửa giận trong lòng bùng cháy trong nháy mắt, chỉ có điều, làm cho hấn vô cùng kinh hãi chính là, trong đan điền rồng tuếch, năng lượng thuần dương hấn dựa vào để kiêu ngạo không ngờ hoàn toàn biến mất.

Sự kinh hãi này, làm cho hấn vốn muốn tiếp tục hôn mê để bạo phát lực lượng lập tức mở to mắt.

Ba...!

Mới mở mắt ra, hấn liền bị tát cho một cú trời giáng.

- Vương bát dẫn, mày không phải rất to còi sao? Chút thực lực thể kia của mày mà cũng dám đến chỗ chúng tao càn quấy hả?

Dương Thiên Lô rất có phong phạm cáo mượn oai hùm, cực kỳ cuồng ngạo nói.

- Không muốn chết, lập tức liên hệ với tông chủ bọn ngươi, lập tức rút về tất cả người của các ngươi.

Lý Hàn Mai giật Dương Thiên Lô lại, ngừng mắt nhìn Hiên Viên Cửu Dương nói.

Ánh mắt Hiên Viên Cửu Dương vô cùng âm tàn nhìn chăm chăm Dương Thiên Lô, nghiêng răng nghiêng lợi, giống như một đầu lang vương kiêu ngạo bất tuân, phát ra một cỗ khí tức rét lạnh cùng âm lãnh.

- Ha ha ha ha...

Khiến cho Dương Thiên Lô không thể tưởng được chính là, không ngờ Hiên Viên Cửu Dương ngửa mặt lên trời cười dài, khuôn mặt phủ kín máu đen kia, vào một khắc này trông càng khủng bố.

Ba ba ba...

- Còn dám kiêu ngạo này!

Lý Hàn Mai có một chút cảm giác mất tự nhiên, nhưng Dương Thiên Lô há cổ kỳ nhiều như vậy? Cuộc đời của hấn ghét nhất là có người ở trước mặt hấn giả bộ cường ngạnh, không do dự chút nào, liền thi triển ra một đòn liên hoàn tất.

Mãi đến khi Hiên Viên Cửu Dương ngừng cười mới bỏ qua.

Chỉ có điều, hai tròng mắt của Hiên Viên Cửu Dương đỏ kè, vô cùng âm lãnh nhìn Dương Thiên Lô rồi lập tức quay đầu về phía Lý Hàn Mai.

- Thắng làm vua, thua làm giặc, trong từ điển của Hiên Viên Cửu Dương ta, từ trước đến nay không có chữ cầu xin tha thứ. Liên hệ tông chủ? Muốn dùng ta uy hiếp Hiên Viên Kiếm Tông chúng ta sao? Hừ, nằm mơ!

Hiên Viên Cửu Dương vô cùng lạnh lùng nói.

Giờ khắc này, ngay cả Dương Thiên Lô cũng có chút kinh ngạc, càng không nói đám người Lý Hàn Mai.

Không ai nghĩ loại người này đến bây giờ rồi mà vẫn còn rắn xương như thế?

- Vậy là ngươi muốn chết sao?

Lý Hàn Mai lạnh giọng nói.

- Chết sao? Ha ha ha...!

Hiên Viên Cửu Dương cuồng tiếu, nhả chữ từng chút một nói:

- Trước khi để cho mỹ nhân nhà cô ném thử công phu trên giường của bổn thiếu chủ, làm sao bổn thiếu chủ có thể chết được?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

776. Chương 789: Là Phúc Hay Họa?

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 789: Là phúc hay họa?

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Oành!

Khi Dương Thiên Lô còn chưa kịp bão nổi, vẻ mặt Lý Hàn Mai phản nộ ra chân trực tiếp đá mạnh vào mệnh căn của Hiên Viên Cửu Dương.

Bao gồm Dương Thiên Lô ở bên trong, tất cả mọi người ở đây đều hít một hơi lạnh, không ai hoài nghi, một cước phản nộ này của Lý Hàn Mai, tuyệt đối hoàn toàn đá vỡ mệnh căn cùng quả trứng của Hiên Viên Cửu Dương.

Tuy nhiên, làm cho mọi người khiếp sợ chính là, Hiên Viên Cửu Dương ngay cả rên cũng không có rên một tiếng, vẫn nhìn chằm chằm Lý Hàn Mai, cắn chặt môi.

- Thiếu chủ!

Mười nữ bảo tiêu vốn thanh tĩnh, cả đám lập tức kinh hô ra tiếng, vẻ mặt hiển nhiên rất thống khổ. Mười nữ bảo tiêu này đích xác là bị Hiên Viên Cửu Dương chiếm được nguyên âm, nhưng không người nào không phải là bị mê hoặc bởi “phong thái tuyệt thế” của Hiên Viên Cửu Dương, đều xuất phát từ lòng cam tâm tình nguyện.

- Kiếp sau anh sẽ đối xử tốt với các em!

Ánh mắt Hiên Viên Cửu Dương chuyển về phía mười nữ bảo tiêu, thanh âm trở nên cực kỳ ôn nhu nói.

Cả mười nữ bảo tiêu đều chảy nước mắt, ngưng mắt nhìn Hiên Viên Cửu Dương, vô cùng kiên định gật đầu.

Nói xong câu kia, ánh mắt của Hiên Viên Cửu Dương lại trở nên vô cùng lạnh lùng nhìn về phía Dương Thiên Lô, tiếp đó quét về phía mọi người, cuối cùng lại tập trung lên người Dương Thiên Lô, chậm chậm nói từng chữ:

- Sĩ nhục ngày hôm nay, Hiên Viên Kiếm Tông sẽ bắt các ngươi bồi thường gấp trăm lần, muốn sống không được, muốn chết không xong. A!

- A...

Đúng lúc này, khiến cho đám người Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai không nghĩ tới chính là, không ngờ mười nữ bảo tiêu cùng Hiên Viên Cửu Dương đồng thời cắn đứt đầu lưỡi, “phốc phốc phốc...” phun ra một ngụm máu.

Căn bản không cho Dương Thiên Lô kịp phản ứng, đầu của mười một người đều ngoẹo sang một bên, cùng lúc đó, một cổ âm phong mà mọi người không thể nhìn thấy đột nhiên từ ẩn đường của mười nữ bảo tiêu

bay ra, hòa cùng với ấn đường của Hiên Viên Cửu Dương, trong phút chốc như tia chớp đánh về phía ấn đường của Dương Thiên Lô không chút phòng bị, vô thanh vô tức.

Đám người Lý Hàn Mai trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn khiếp sợ trước mặt. Không ai ngờ đến, bọn hắn lại chọn tự sát.

Bịch...

Khi mà mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, Dương Thiên Lô đột nhiên té trên mặt đất, giống như là té xỉu.

- Thiên Lô?

- Lý Hàn Mai lập tức hoảng sợ vọt tới bên người Dương Thiên Lô, la lớn.

- Sao lại thế này? Sao lại thế này?

Đám người kinh ngạc hỏi han. Dương Thiên Lô vừa rồi còn đang khỏe mạnh, tại sao lại đột nhiên té xỉu?

Lý Hàn Mai kinh hoảng phát giác tim của Dương Thiên Lô còn đập, mũi còn thở, nhất thời an tâm một chút, nàng cho rằng Dương Thiên Lô vừa rồi trợ giúp mình, hẳn đây là tác dụng phụ sau khi hắn vận dụng lực lượng của người tu đạo. Cho nên, Lý Hàn Mai giờ phút này cho rằng Dương Thiên Lô ắt là bị phản phệ của tác dụng phụ mới té xỉu.

- Có lẽ... Là thoát lực ngắt xỉu. Cậu ấy giúp chúng ta tu luyện, lại trải qua đại chiến một hồi...

Lý Hàn Mai run giọng nói, ôm lấy Dương Thiên Lô.

- Các người xử lý thi thể, trước khi nhận được thông báo của tôi, tạm thời rời khỏi Ma Đô. Hiên Viên Kiếm Tông chắc chắn sẽ không buông tha chúng ta. Đêm này hãy khởi hành luôn, lập tức rời đi.

- Rõ!

- Tiểu Mai, cô thì sao?

- Không cần lo lắng, tôi đã có biện pháp.

Lý Hàn Mai nói xong liền ôm Dương Thiên Lô tiến về phía phòng nghỉ của nàng.

Cũng đáng đời Dương Thiên Lô, sau khi hắn hấp thu năng lượng của Hiên Viên Cửu Dương, biết được đám người Hiên Viên Cửu Dương không thể xoay người được nữa, liền thu liễm tu vi của hắn lại, khiến cho bản thân “hóa phàm”. Cũng chính bởi vì như thế, hắn mới không thể tránh thoát một kích không tưởng tượng nổi này của Hiên Viên Cửu Dương.

Linh hồn công kích!

Bất kể như thế nào Dương Thiên Lô cũng không ngờ rằng nguồn gốc của cửu dương tuyệt mạch và cửu âm tuyệt mạch không phải đến từ thân thể, mà là linh hồn. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Dương Thiên Lô không thể trừ tận gốc năng lượng âm hàn trong cơ thể Tổng Hiểu Phân.

Cho dù tương lai Dương Thiên Lô hồi phục tu vi, hoàn toàn tu luyện thân thể của Tổng Hiểu Phân cũng không thể trừ tận gốc.

Chỉ có bắt tay từ lạc ấn linh hồn mới có thể làm được.

Mà Hiên Viên Kiếm Tông truyền thừa mấy ngàn năm, đối với cửu dương tuyệt mạch và cửu âm tuyệt mạch hiểu biết rất rõ, cũng bởi vì như thế, Hiên Viên Kiếm Tông mới thông qua thời gian mấy ngàn năm, hao phí tâm huyết của vô số tiền bối, sáng chế ra công pháp lợi dụng mười nữ tử thường xuyên song tu đạt tới linh hồn hòa vào nhau thì triển ra linh hồn xuất khiếu, hơn nữa hoàn toàn cắn nuốt linh hồn lực của mười nữ tử này, làm cho linh hồn của chính mình nhảy mất đạt tới trạng thái cực mạnh, đối với địch nhân cường hãn, tiến hành đoạt phách sống lại.

Linh hồn ẩn chứa cửu dương tuyệt mạch, có sự chiếm đoạt vô cùng cường hãn, năng lực cắn nuốt, cho dù là so với những người có linh hồn cường đại gấp mấy lần hắn cũng đều không thể ngăn cản. Hậu quả duy nhất đó là, chân nguyên tân tân khổ khổ ngưng luyện ra, lại phải tu luyện lại từ đầu. Bởi vì cửu dương

chân nguyên do cửu dương tuyệt mạch sinh ra, không thể tồn tại cùng bất kỳ năng lượng nào khác, cho nên địch nhân có cường đại đến đâu, năng lượng vốn ẩn chứa trong cơ thể cũng phải hoàn toàn phế bỏ, làm lại từ đầu.

Nguyên bản Hiên Viên Cửu Dương không có tính toán đi tới bước này, bởi vì một khi như thế, sự tu luyện vất vả hơn hai mươi năm của hắn sẽ gặp phải tình cảnh kiểm củi ba năm thiêu một giờ, làm lại từ đầu. Thế nhưng, sau khi bị Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai dẫn đến tình trạng như thế, hắn không hề do dự nữa.

Bởi vì hắn biết rõ, mặc dù hắn liên hệ với tông chủ, có lẽ tông chủ sẽ thoái lui để bảo trụ mạng sống của hắn, nhưng còn tu vi thì sao? Lực lượng trong cơ thể của hắn đã hoàn toàn mất đi.

Mất nhiều hơn được, há không lại bí quá hóa liều? Hết thấy đều dồn hắn đi trên con đường này.

Tuy rằng hậ Dương Thiên Lô thấu xương, nhưng Hiên Viên Cửu Dương không thể không thừa nhận, tướng mạo của Dương Thiên Lô không chút nào thua kém hắn, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng. Quan trọng nhất là, sau khi Hiên Viên Cửu Dương đoạt xá Dương Thiên Lô, sẽ không ai biết, Dương Thiên Lô đã không còn là Dương Thiên Lô nữa, mà là Hiên Viên Cửu Dương hắn.

Vậy sẽ mang ý nghĩ thế nào?

Tổng Hiếu Phân mang cửu âm tuyệt mạch kia, sẽ dễ dàng, hơn nữa còn nguyện trở thành nữ nhân của hắn. Khi đó, hắn sẽ trở thành người duy nhất trong gần ngàn năm của Hiên Viên Kiếm Tông có được thân thể cửu âm cửu dương. Mặc dù là tu luyện lại từ đầu nhưng hắn lại có thể trong thời gian ngắn trở thành tồn tại vô địch thiên hạ.

Tông chủ của Hiên Viên Kiếm Tông? Xưng bá Hoa Hạ, thậm chí toàn bộ thế giới, đều không có bất cứ vấn đề gì.

Phúc họa song hành, đạo lý chính là như thế!

Khi linh hồn của Hiên Viên Cửu Dương thành công đánh vào não hải của Dương Thiên Lô, đã có lý giải sâu sắc về đạo lý phúc họa song hành. Lần đại nạn này, chưa hẳn không phải là cơ hội cho hắn chân chính quật khởi.

Chỉ có điều, là phúc hay là họa, ai có thể nói rõ đây?

Nếu Dương Thiên Lô mặt ngoài chỉ đơn giản như vậy, không hề nghi ngờ, mọi việc sẽ xảy ra đúng như dự tính của Hiên Viên Cửu Dương.

Đáng tiếc, trước mặt Dương Thiên Lô tụ tập ngàn vạn khí vận, bất kể tính toán gì đều sẽ xuất hiện sai lầm.

Hiên Viên Cửu Dương chẳng qua là thừa dịp Dương Thiên Lô “hóa phạm” mới thành công đánh vào não hải Dương Thiên Lô, cho rằng mình đoạt phách thành công mà thôi.

Nhẹ nhàng đặt Dương Thiên Lô trong hôn mê ở bên cạnh Tổng Hiếu Phân, Lý Hàn Mai cũng ngồi ở bên giường, không biện pháp gì trợ giúp Dương Thiên Lô.

Nội gia quyền, người tu đạo, không có cùng bản chất với Lý Hàn Mai, năng lượng băng hàn nàng có, tự nhiên không dám trợ giúp Dương Thiên Lô khôi phục, nếu không, với loại trạng thái này chỉ sợ năng lượng băng hàn của nàng mới vừa tiến vào trong cơ thể Dương Thiên Lô sẽ làm cho Dương Thiên Lô hóa thành người băng.

Cho nên, điều nàng có thể làm, chỉ là chờ đợi Dương Thiên Lô tự mình khôi phục.

Lý Hàn Mai lại bấm số điện thoại của Ngưu Trung, hội báo chi tiết chuyện vừa mới xảy ra.

Biết được tin tức này, Ngưu Trung trầm ngâm trong chốc lát, dặn dò vài câu rồi cúp điện thoại.

Đây cũng là chuyện tình không có cách nào, nếu đối phương có “khí khái” lựa chọn tự sát như thế, vậy bất kể thế nào cũng khó có khả năng tiếp tục uy hiếp được Hiên Viên Kiếm Tông, chỉ hy vọng, trước trận quyết

chiến vào mười hai giờ, tông chủ Hiên Viên Kiếm Tông sẽ không liên lạc với Hiên Viên Cửu Dương, bằng không mà nói, đối phương sẽ càng trở nên hung tàn hơn.

May mà, Ngưu Trung bình tĩnh, cũng không có để lộ tin tức này ra, bằng không sẽ quấy nhiễu lòng quân, được không bù mất.

Điều hẳn có thể làm đó là quyết một trận tử chiến.

Nửa giờ qua đi, Dương Thiên Lô vẫn không tỉnh lại, làm cho Lý Hàn Mai mơ hồ cảm thấy bất an chính là, Dương Thiên Lô trong mê ngủ trên khuôn mặt không ngừng biểu hiện ra thần sắc cực độ thống khổ, giống như là đang chịu phải tra tấn tàn nhẫn, hơi thở khi thì dồn dập, khi thì mỏng manh. Mồ hôi lạnh trên người không ngừng đổ ra, quần áo quanh thân đã ướt nhẹp.

- Tác dụng phụ, rốt cuộc là tác dụng phụ gì mà lại thống khổ đến như vậy?

Lý Hàn Mai nhíu mày chăm chú nhìn Dương Thiên Lô, trầm nghĩ trong lòng. Sau đó, nàng mới hiểu được, vì sao mỗi lần bảo Dương Thiên Lô trợ giúp mình tu luyện, Dương Thiên Lô đều ra sức khước từ, khi bị mình bức ép cho không còn cách nào khác, vì sao cũng không nói ra nguyên nhân không chịu giúp nàng.

Hai giờ nháy mắt qua đi, vẻ mặt Dương Thiên Lô càng trở nên khủng bố, thân thể cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Lý Hàn Mai dường như sớm đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác, ôm lấy Dương Thiên Lô trong hôn mê không ngừng gọi tên Dương Thiên Lô, hỏi Dương Thiên Lô mình nên làm thấy nào. Tìm bác sĩ? Trong đầu Lý Hàn Mai hiện lên suy nghĩ này rồi trực tiếp bác bỏ, loại tình huống quỷ dị này, căn bản không có thầy thuốc nào có thể hiểu rõ.

Mất thấy sắp đến mười hai giờ, Lý Hàn Mai không dám chờ đợi thêm, bởi vì không bao lâu nữa, Hiên Viên Kiếm Tông sẽ khai chiến với tổ chức, một khi có kết quả, nếu như liên lạc với nhau, khi đó, sẽ phát hiện ra Hiên Viên Cửu Dương ngộ nạn, điều này sẽ phát sinh chuyện gì?

Lý Hàn Mai biết, nàng phải lập tức rời đi.

- Hiểu Phân! Hiểu Phân! Tỉnh lại!

Lý Hàn Mai vừa vỗ nhẹ vừa hô Tổng Hiểu Phân trong cơn ngủ say, đáng tiếc, kêu hai phút liền Tổng Hiểu Phân cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Lý Hàn Mai biết, nhất định là vì Dương Thiên Lô cho nên Tổng Hiểu Phân mới không thể tỉnh lại.

Không có cách nào, chỉ có thể một tay ôm Tổng Hiểu Phân, một tay ôm Dương Thiên Lô, rất nhanh ra khỏi căn cứ, sau khi lên xe Hummer, Lý Hàn Mai trực tiếp gạt những thứ quý giá trong xe xuống dưới ghế ngồi, sau đó xếp Dương Thiên Lô nằm ở ghế sau, còn Tổng Hiểu Phân thì đặt ở ghế phụ lái, buộc dây an toàn xong liền phóng nhanh ly khai viện bảo tàng.

- Ha ha ha... Không nghĩ tới linh hồn của mày lại cường đại đến thế, bất quá mày có thể chống cự được bao lâu đây?

Trong đầu Dương Thiên Lô, Hiên Viên Cửu Dương cười lớn nói, giờ phút này hẳn tương đối đắc ý, hẳn không vội vã chút nào cắn nuốt Dương Thiên Lô, chỉ là thúc dục một chút linh hồn lực áp bách Dương Thiên Lô, hẳn đối với Dương Thiên Lô hận thấu xương, cho nên, đương nhiên trước khi Dương Thiên Lô biến mất, hết sức chà đạp chèn ép một phen.

Tựa hồ Dương Thiên Lô rất thống khổ giãy dụa, miệng hô:

- Làm sao có thể, làm sao có thể? Làm sao mày có thể tiến vào trong đầu tao được? Đây là chuyện gì xảy ra?

- Chuyện gì xảy ra à? Cửu dương tuyệt mạch của lão tử với loại bỏ đi nhà mày có thể lý giải sao? Ha ha ha... Chờ sau khi lão tử cắn nuốt linh hồn của mày xong, lão tử sẽ chính là mày, ha ha ha... Cô bạn gái bé bỏng của mày, đáng tiếc... Mày không được gặp lại đâu. Ha ha ha...

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

777. Chương 790: Máu Gà Máu Chó!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 790: Máu gà máu chó!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta còn là một xử nam a.
- Ha ha ha, yên tâm, thân thể của mày nằm trong tay lão tử rất nhanh sẽ được nếm trải mùi vị mỹ nữ khắp thiên hạ, kể cả cô bạn gái của mày, chắc chắn còn có Lý Hàn Mai lão tử sẽ cực kỳ thương yêu, đều sẽ trở thành nữ nhân của lão tử, ha ha ha.
- Không được a, tha cho tôi đi, tôi biết sai rồi.

Dương Thiên Lô rất hèn mọn cầu xin tha thứ, mặc cho Hiên Viên Cửu Dương chậm rãi cắn nuốt linh hồn lực của hắn. Một luồng ý niệm tinh thuần lặng yên không một tiếng động đâm tủa về phía linh hồn của Hiên Viên Cửu Dương.

Dương Thiên Lô ở trạng thái “hóa phàm” đích xác bị Hiên Viên Cửu Dương đánh lén thành công, nếu gia hỏa này vừa bắt đầu không cho Dương Thiên Lô thời gian, toàn lực thúc dục, quả thật đích xác sẽ làm Dương Thiên Lô có chút đau đầu.

Nhưng cũng chỉ là một chút đau đầu mà thôi.

Muốn cắn nuốt linh hồn của Dương Thiên Lô, đó quả thực là nằm mộng nói mơ.

Tuy rằng linh hồn lực một nửa lạc ấn linh hồn của Dương Thiên Lô này còn rất nhỏ yếu, nhưng đó là khi so sánh với một nửa khác của hắn ở Tam Thập Tam Thiên. Cho dù Dương Thiên Lô chưa bao giờ tôi luyện qua nửa linh hồn này thì cũng không phải là loại Hiên Viên Cửu Dương có thể cắn nuốt.

Đừng nói Hiên Viên Cửu Dương, cho dù là thiên tiên, Đại La Kim Tiên cũng không thể cắn nuốt.

Nguyên nhân rất đơn giản, lạc ấn linh hồn của Dương Thiên Lô siêu việt cả Lục Áp, tại thời kỳ hỗn độn ban đầu đã tự chủ ngưng tụ thành tồn tại cường đại, chẳng qua là muộn sinh ra linh trí mà thôi.

Sở dĩ Dương Thiên Lô làm như vậy, bởi vì hắn phát hiện linh hồn lạc ấn của Hiên Viên Cửu Dương không thể dễ dàng luyện hóa hấp thu, trong linh hồn lạc ấn của Hiên Viên Cửu Dương ẩn chứa một luồng pháp tắc vô cùng huyền ảo, đạo pháp tắc này, thậm chí đã siêu việt nhận thức của Dương Thiên Lô.

Cho nên, trước khi chưa lĩnh ngộ được đạo pháp tắc này, Dương Thiên Lô chỉ có thể giả bộ van xin làm cho tên này mất đi cảnh giác, tiện cho mình thêm thời gian tập trung tinh thần lĩnh ngộ đạo pháp tắc này.

- Tha cho mày? Mày hủy hoại khổ tu hơn hai mươi năm của lão tử trong phút chốc, bảo lão tử sao có thể tha cho mày đây?
- Thân thể của lão tử đã đi đời nhà ma, mày còn bảo lão tử tha thứ?

Hiên Viên Cửu Dương nổi giận nói.

Từ trước đến nay hắn cao cao tại thượng không ai bì nổi có khi nào chịu qua loại mất mát lớn như thế? Cắn nuốt Dương Thiên Lô hắn cảm thấy đã quá tiện nghi cho Dương Thiên Lô rồi, nếu như có thể mà nói, hắn thật sự muốn để cho Dương Thiên Lô thanh tịnh nhìn thấy hành hạ toàn bộ người thân của Dương Thiên Lô đến chết, đùa bốn chỗ kín nữ nhân của Dương Thiên Lô.

Đáng tiếc, một khi hoàn thành cắn nuốt, Dương Thiên Lô sẽ liền mất đi ý thức, còn hắn hoàn toàn không chế cơ thể của Dương Thiên Lô.

Cho nên, hiện tại điều duy nhất hắn có thể phát tiết, chỉ là từng chút một cắn nuốt linh hồn lực của Dương Thiên Lô như tằm ăn rối, làm cho Dương Thiên Lô trong cực độ sợ hãi, chậm rãi tiêu vong.

- Tôi cầu xin anh, nhanh chóng cho tôi thống khoái đi.

Dương Thiên Lô lại nói.

- Nằm mơ! Lão tử sẽ khiến mày biến mất từng chút một, chờ sau khi lão tử hoàn toàn cắn nuốt mày, khi đó lão tử sẽ lấy thân phận của mày chà đạp thân nhân, bằng hữu của mày cho đến chết, ha ha ha.

Dương Thiên Lô “thống khổ” giãy dụa, liên tục cầu xin tha thứ, có vẻ như trở nên càng ngày càng sợ hãi, càng ngày càng tuyệt vọng, càng ngày càng thống khổ...

Dương Thiên Lô càng là như thế, Hiên Viên Cửu Dương càng thống khoái.

- A!

Lý Hàn Mai đang mang theo Dương Thiên Lô và Tống Hiểu Phân trong cơn mê, phóng nhanh rời khỏi Ma Đô, chạy về một địa phương tuyệt đối an toàn, không giờ rạng sáng, Tống Hiểu Phân trong cơn ngủ say rốt cục tỉnh lại, chẳng qua là, trong nháy mắt thanh tỉnh tức thì kinh hô một tiếng.

- Hiểu Phân, chờ khẩn trương, chúng ta hiện tại gặp phải nguy hiểm, đợi lát nữa sẽ giải thích với cô.

Lý Hàn Mai vội vàng lên tiếng nói.

- Không không...Không...Tại sao hắn ở chỗ này? Mai tỷ, chị...Chị cùng một bọn với hắn có phải hay không?

Làm cho Lý Hàn Mai kinh ngạc khó hiểu chính là, Tống Hiểu Phân lại giãy dụa cởi dây an toàn ra, tràn ngập kinh hãi nhìn về phía sau, hoảng sợ nói.

Lúc này, ánh sáng trong xe rất mờ, Tống Hiểu Phân căn bản không thấy rõ lắm người nằm phía sau là ai, nhưng với thể chất cửu âm tuyệt mạch, khiến cho nàng rõ ràng cảm ứng được khí tức của tên Hiên Viên Cửu Dương gặp được ở sân bay kia. Nàng há có thể không hoảng sợ chứ?

- Em đang nói gì đấy? Chị là Mai tỷ đây, cùng một bọn với ai? Hiểu Phân, đừng nhúc nhích.

Lý Hàn Mai duỗi tay chặn lại Tống Hiểu Phân muốn mở cửa xe thoát đi.

- Tại sao Hiên Viên Cửu Dương lại ở chỗ này?

Tống Hiểu Phân nhìn Lý Hàn Mai quen thuộc, nhưng vẫn tràn ngập hoảng sợ chỉ vào chỗ ngồi phía sau hỏi.

Lúc ở phi trường, Tống Hiểu Phân đã biết được tên của Hiên Viên Cửu Dương.

Kết!

Lời nói của Tống Hiểu Phân làm cho lông tơ cả người Lý Hàn Mai dựng đứng lên, chân đạp phanh ngừng xe lại, tràn ngập hoảng sợ nhìn về phía sau, khí tức băng hàn quanh thân nháy mắt tăng lên tới cực hạn.

- Hiểu Phân, nào có ai đâu? Nằm đó là Thiên Lô mà!

Lý Hàn Mai mở to hai mắt nhìn, sau khi nhìn kỹ bên trong xe mới hơi hơi thả lỏng một chút, nhìn Tống Hiểu Phân hỏi.

Lý Hàn Mai biết rõ Hiên Viên Cửu Dương đã chết, nhưng mà lời nói của Tống Hiểu Phân lại làm cho Lý Hàn Mai sồn tóc gáy, thân là một thành viên trong sở nghiên cứu siêu nhiên, nàng đương nhiên biết được sự tồn tại của linh hồn, chỉ có điều sau khi chết đi, trong nháy mắt linh hồn cũng sẽ biến mất theo. Nhưng Hiên Viên Cửu Dương là người tu đạo vô cùng cường đại, linh hồn bằng bí pháp có thể tồn tại thêm một đoạn thời gian, điều này không phải không có khả năng.

- Không không, đây không phải là Thiên Lô, là Hiên Viên Cửu Dương.

Tống Hiểu Phân đã rất hoảng sợ đẩy cửa xe ra.

Lý Hàn Mai vội vàng xuống xe đuổi theo Tống Hiểu Phân, một tay bắt lấy Tống Hiểu Phân, nói:

- Hiểu Phân, em bình tĩnh chút đi, Hiên Viên Cửu Dương đã bị chị và Thiên Lôì giết chết, nằm ở phía sau chính là Thiên Lôì a, em tới nhìn đi.

Lý Hàn Mai nói xong, một tay lôi kéo Tống Hiểu Phân, một tay mở cửa xe phía sau, chỉ có điều là thân thể Tống Hiểu Phân vẫn run rẩy, rõ ràng vô cùng sợ hãi, khi ngủ còn ở nhà, tỉnh dậy đã nằm trên xe, và lại đã ra khỏi thành phố Ma Đô, điều này vốn làm cho Tống Hiểu Phân không rõ là đã xảy ra chuyện gì, giống như là đang nằm mơ, mà cảm ứng giữa mình với Hiên Viên Cửu Dương lại rất mãnh liệt, khiến cho đầu óc nàng rất rối bời.

- Tại sao là Thiên Lôì...Rõ ràng là Hiên Viên Cửu Dương mà!

Lúc này, đèn trong xe đã sáng lên, Tống Hiểu Phân xác thực thấy được Dương Thiên Lôì, nhưng mà, khiến nàng hoảng sợ, khó hiểu chính là, khí tức trên thân Dương Thiên Lôì rất tương tự với Hiên Viên Cửu Dương.

- Em thấy hần không phải là Thiên Lôì sao?

Lời nói của Tống Hiểu Phân làm cho trong lòng Lý Hàn Mai cảm thấy không ổn, lông tơ cả người dựng lên.

Tình huống giữa Tống Hiểu Phân và Hiên Viên Cửu Dương, Dương Thiên Lôì đã nói qua với Lý Hàn Mai, tuy rằng tình huống cụ thể Lý Hàn Mai không rõ ràng lắm, nhưng lại biết chuyện hai người là cửu âm cửu dương tuyệt mạch. Cho nên, giờ khắc này, Lý Hàn Mai so với Tống Hiểu Phân càng kinh hãi hơn.

Tống Hiểu Phân lắc đầu, thanh âm run rẩy nói:

- Nhìn qua thì là Thiên Lôì, nhưng cảm ứng được là Hiên Viên Cửu Dương, rõ ràng là khí tức của hần không sai được. Mai tỷ, đã xảy ra chuyện gì?

Dù cho tu vi của Lý Hàn Mai cường đại, giờ khắc này, cùng bắt đầu run rẩy theo Tống Hiểu Phân, hai người không kìm lòng được lui về phía sau hai bước.

- Sao lại thế này? Sao lại thế này?

Lý Hàn Mai không trả lời câu hỏi của Tống Hiểu Phân, ngược lại tràn ngập kinh hãi cùng không thể tưởng tượng nổi lắm lắm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của hai người, lúc này đều trở nên tái nhợt.

- Không, hần là Thiên Lôì! Hiểu Phân, Hiên Viên Cửu Dương cùng thủ hạ của hần đã chết rồi, chết cả rồi...Không lẽ...Linh hồn nhập thân sao?

Lý Hàn Mai nghĩ đến cảnh tượng quỷ dị Hiên Viên Cửu Dương cùng mười nữ bảo tiêu tự sát, nghĩ đến Dương Thiên Lôì cũng chính vào lúc đó bỗng nhiên ngã xuống đất, rồi lại nghe được lời nói của Tống Hiểu Phân, giờ khắc này, nàng biết, đây không phải là tác dụng phụ sau khi Dương Thiên Lôì vận dụng lực lượng của người tu đạo, mà khẳng định có quan hệ với Hiên Viên Cửu Dương.

- Mai tỷ...Làm sao bây giờ?

Tống Hiểu Phân hỏi.

- Không biết nữa, chị phải hỏi một chút.

Lý Hàn Mai đè nén sợ hãi trong lòng, cầm lấy điện thoại, trực tiếp bấm số.

- Mai Mai, gia gia đã sắp xếp xong xuôi, đang ở trên đường?

Trong nháy mắt điện thoại kết nối, thanh âm uy nghiêm của một vị lão nhân liền vang lên.

- Gia gia, gia gia có thể liên hệ với Thanh Long gia gia giúp cháu được không? Cháu có việc rất gấp muốn hỏi ông ấy...

Lý Hàn Mai cố lấy dũng khí nói. Từ khi còn bé, Thanh Long chính là thần tượng trong lòng nàng.

Thần thoại, không gì làm không được, lại tràn ngập sắc thái truyền thuyết. Giờ phút này, đối mặt với chuyện tình ly kỳ như thế, nàng liền nghĩ tới Thanh Long, có lẽ chỉ có Thanh Long tinh thông bác cổ, hiểu biết đủ loại chuyện thần bí của bàng môn tà đạo mới có thể cho nàng đáp án.

- Nga? Thanh Long hẳn là đang chiến đấu a, gia gia đã thuyết phục được gia hỏa quật cường này giúp tổ chức các cháu. Chuyện gì mà trọng yếu vậy, không thể nói cho gia gia được sao? Mặc dù gia gia không có tu vi như Thanh Long, không hiểu biết bằng hẳn, nhưng không kém hơn bao nhiêu đâu...

- À gia gia này, một người sống sờ sờ, nhưng trong nháy mắt có một người khác chết đi thì liền té xỉu, mà khí tức của hẳn lại giống hệt của người chết kia, loại tình huống này, gia gia có biết không? Gia gia gặp tình huống này bao giờ chưa?

- Cháu gặp phải tình huống này sao?

Sau một hồi trầm mặc ngẩn ngui, thanh âm lão giả mang theo chút kinh ngạc hỏi.

- Không!

Trong lòng Lý Hàn Mai không yên nói. Nàng không dám nói ra Dương Thiên Lôi gặp loại tình huống này, bởi vì nàng rất sợ cục diện sẽ phát triển vượt khỏi tầm khống chế của nàng.

- Nói dối!

Lão giả trầm giọng nói:

- Có phải người của Hiên Viên Kiếm Tông làm không? Nếu như là người thường, chẳng qua là linh hồn nhập thân, máu gà, máu chó tạt vào là có thể đuổi đi. Nếu như người của các cháu bị linh hồn người Hiên Viên Kiếm Tông nhập vào thì nhanh chóng giết đi, càng nhanh càng tốt. Bằng không, một khi linh hồn cắn nuốt xong, các cháu muốn giết cũng không dễ dàng đâu.

Ba!

Sắc mặt Lý Hàn Mai nháy mắt tái nhợt, lời nói của gia gia, trực tiếp rút cạn toàn bộ khí lực của nàng, di động rơi trên mặt đất.

- Mai tỷ, Mai tỷ!

Tổng Hiếu Phân gấp gấp kêu gọi Lý Hàn Mai đang dại ra.

- Không, không thể giết, Hiếu Phân, chúng ta không thể giết, hẳn là Thiên Lôi, có đúng hay không? Linh hồn nhập thân...Chúng ta đi tìm máu gà, máu chó!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

778. Chương 791: Hai Nữ Nhân Khờ!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 791: Hai nữ nhân khờ!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Mai tỷ, rốt cuộc chuyện này là sao, chị nói em nghe với? Chị bình tĩnh một chút...

Vốn Tổng Hiếu Phân đã hoang mang lo sợ, giờ phút này còn phải nhắc nhở Lý Hàn Mai dường như đang bị rối loạn thần kinh.

- Bình tĩnh... Đúng vậy bình tĩnh.

Lý Hàn Mai thì thảo nói, tựa hồ thật sự lãnh tĩnh trở lại:

- Hiểu Phân, lên xe, chúng ta lên đường rồi nói, đừng sợ, hần là Thiên Lôi, chẳng qua là bị linh hồn của Hiên Viên Cửu Dương nhập thân. Chúng ta phải nhanh chóng cứu Thiên Lôi.

Sau khi hai người lên xe, Lý Hàn Mai chạy như bay trên đường cao tốc, kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong thời gian Tống Hiểu Phân ngủ.

Kết quả, một tiểu nữ nhân khờ cùng một đại nữ nhân khờ, với tốc độ hai trăm km/h, bằng thời gian nhanh nhất, sau khi ở trên đường cao tốc nhìn thấy ánh đèn thừa thớt, hai người liền trực tiếp dừng xe trên đường, Lý Hàn Mai ôm lấy Dương Thiên Lôi vẫn trong trạng thái hôn mê “thống khổ” cùng Tống Hiểu Phân nhảy ra khỏi đường, đi về phía ánh đèn gần nhất.

Còn Dương Thiên Lôi hoàn toàn không có nhận thấy được, một hồi máu chó, máu gà sắp bùng xuống người hần...

Khi chạy vào một thôn xóm, Lý Hàn Mai để cho Tống Hiểu Phân ôm Dương Thiên Lôi chờ ở cửa thôn, nàng thì giống như hóa thành u linh, trực tiếp vọt vào trong thôn.

Nơi này là ngoại ô Ma Đô, cũng đã đô thị hóa, dù cho tu vi của Lý Hàn Mai kinh người, nhưng phải mất nửa tiếng, mới một tay mang theo một con chó đen lớn bị đánh hôn mê, một tay mang theo hai con gà trống lớn còn đang giẫy dụa, đều không phát ra thanh âm.

- Đến đây, đến đây!

Sau khi Lý Hàn Mai trở lại, trực tiếp giơ tay chém xuống, cũng bất chấp thương xót tiểu động vật, dùng thái đao trộm được, cắt đứt đầu một con gà trống, máu gà phọt ra, bắn vào đầu Dương Thiên Lôi xui xẻo.

- Mau, cởi quần áo Thiên Lôi ra!

Đại nữ nhân khờ Lý Hàn Mai nói.

- Nha...

Tiểu nữ nhân khờ lên tiếng, không chút nào do dự, bàn tay nhỏ bé rất nhanh cởi quần áo trên người Dương Thiên Lôi ra. Sau khi Lý Hàn Mai tước hết máu gà lên mặt Dương Thiên Lôi thì lại giết một con khác, tiếp tục tước.

Dương Thiên Lôi bị kịch, mặt mũi đều là máu gà, thậm chí cả lỗ tai cũng dính một ít, thật sự là rất bị kịch...

Duy nhất đáng ăn mừng chính là, đại nữ nhân khờ không có vạch miệng Dương Thiên Lôi ra để chuốc máu gà vào trong bụng.

- Cởi toàn bộ ra!

Khi nhìn thấy trên người Dương Thiên Lôi còn thừa lại một cái quần lót, đại nữ nhân khờ không chút do dự nói.

Mặc dù tiểu nữ nhân khờ lúc này rất sợ hãi, rất lo lắng, nghe thấy lời nói của Lý Hàn Mai, vẫn là có chút thẹn thùng, bất quá không hề có chút do dự nào, nhắm mắt lại, cởi quần lót của Dương Thiên Lôi ra.

Dương Thiên Lôi bị kịch thật rồi, “tiểu đệ đệ” của mình xuất hiện lồ lộ ngay trước mặt hai nữ nhân khờ.

Phốc —!

Thái đao trong tay Lý Hàn Mai giống như bảo đao chém sắt như chém bùn, đầu của con chó đen, trực tiếp rớt sang một bên, máu chó theo đà phọt mạnh ra.

Một lần nữa tước vào trên đầu Dương Thiên Lôi, lát sau, đại nữ nhân khờ cầm lấy cơ thể con chó, xách thẳng, cổ hướng xuống, tước lên toàn thân Dương Thiên Lôi, ngay cả bộ vị kinh tâm động phách kia cũng không buông tha, còn chỉ huy tiểu nữ nhân khờ xoay người Dương Thiên Lôi lại, toàn bộ cơ thể kể cả cặp mông săn chắc kia đều bị tước máu chó.

Mùi máu tươi đặc sệt tràn ngập xung quanh, nhưng dường như hai nữ nhân khờ đều không hề có cảm giác, trên tay và thân thể hai người đều dính đầy máu gà máu chó, sau khi làm xong tất cả chuyện này, hai người quỳ gối bên người Dương Thiên Lôi, lay lay thân thể trần trụi kia, càng không ngừng hô lớn tên hần.

Tựa hồ ông trời bị lòng thành tín của hai nữ nhân làm rung động, Dương Thiên Lôi “a” lên một tiếng, cắt đứt sự yên tĩnh của màn đêm.

Khắp người nhót nhồn nhột, mùi máu tanh gay mũi, làm cho Dương Thiên Lôi “hoảng sợ” nhảy dựng lên, hai tay nhẹ lau trên mặt, hai tròng mắt sáng như sao, nhưng khắp thân thì...

- Thiên Lôi?

Hai nữ nhân khờ vẩn quỳ trên mặt đất, vẻ mặt kinh hãi xen lẫn hoảng sợ quan sát Dương Thiên Lôi toàn thân phủ kín máu tươi ngoại trừ con mắt ra, đồng thời lên tiếng, trong thanh âm mang theo nghi vấn, mang theo lo lắng, mang theo chờ mong, đồng dạng mang theo sợ hãi...

Người tỉnh lại có phải là Dương Thiên Lôi hay không? Hai nàng không biết được.

- Các cô... Làm gì thế?

Dương Thiên Lôi mở to hai mắt, nhìn Lý Hàn Mai và Tống Hiểu Phân hỏi. Trái phải hai bên của các nàng nào là đầu gà, thân gà, đầu chó, thân chó, cùng với máu tanh sền sệt trên người mình, làm cho Dương Thiên Lôi trợn tròn mắt, bất kể như thế nào hắn cũng không thể tưởng được, khi tỉnh dậy lại nhìn thấy một cảnh tượng quỷ dị như thế, nhất là... Con mẹ nó, còn biến thành trần truồng.

- Cậu... Là Thiên Lôi sao?

Lý Hàn Mai tràn ngập lo lắng hỏi han.

- Không... Không phải... Không phải...

Khác biệt với Lý Hàn Mai chính là, bỗng nhiên Tống Hiểu Phân lại hoảng sợ run rẩy lui về phía sau, trên người nàng nhuốm đầy máu tươi, như là nhìn thấy con quỷ ghê rợn nhất, nhưng mà trong nháy mắt lại tràn ngập phần nộ cùng căm hận, đột nhiên đánh về phía Dương Thiên Lôi, miệng còn hô:

- Trả Thiên Lôi lại cho tôi! Trả đây!

- Ta kháo...

Dương Thiên Lôi muốn sụp đổ, chuyện này tốt cùng là sao a? Dương Thiên Lôi cũng bất chấp che chắn giữa hai chân, tuy rằng còn chưa hiểu tình cụ thể vì sao lại thế này, nhưng hai tay như tia chớp bắt lấy bàn tay của Tống Hiểu Phân gần như phát điên.

- Anh là Thiên Lôi ca ca của em đây, đồ ngốc.

- Không phải, người không phải... Người là Hiên Viên Cửu Dương, người là Hiên Viên Cửu Dương! Thả Thiên Lôi ra, thả Thiên Lôi ra, điều gì tôi cũng đáp ứng người... Thả anh ấy ra.

Dường như Tống Hiểu Phân căn bản không tin tưởng lời nói của Dương Thiên Lôi, liều mạng giãy dụa.

- Người... Rốt cuộc là ai?

Không có được loại cảm ứng như của Tống Hiểu Phân, nhưng Lý Hàn Mai tin tưởng cảm ứng của Tống Hiểu Phân sẽ không sai, cho nên, trong nháy mắt kinh ngạc đến ngây người ngay tức khắc giơ thái đao lên, khí tức băng hàn quanh thân trong phút chốc tăng lên tới cực hạn.

- Ông trời thổ địa ơi... Hai người các cô là heo à...

Dương Thiên Lôi cơ hồ muốn hộc máu nói:

- Các cô tỉnh táo một chút cho tôi.

- Người là linh hồn nhập thân, có đúng hay không?

Thanh âm Lý Hàn Mai lạnh như băng, run rẩy hỏi.

- Đúng là linh hồn nhập thân! Linh hồn của tên Hiên Viên Cửu Dương kia muốn cắn nuốt tôi, nhưng chỉ bằng hắn cũng xứng sao? Hiểu Phân, cô bé ngu ngốc này, quên ca là ai sao?

Dương Thiên Lôi lớn tiếng nói với Tổng Hiểu Phân. Lý Hàn Mai không rõ ràng lắm Dương Thiên Lôi đến cùng mạch cổ nào, nhưng mình là “thần tiên”, Tổng Hiểu Phân đã biết, như thế nào còn ngốc ngếch như vậy?

- Khí tức của người... Rõ ràng là Hiên Viên Cửu Dương...

- Đồ ngốc! Đó là ca căn nuốt linh hồn của hắc, hiểu hay không? Cửu Dương tuyệt mạch nguồn gốc là ở trên linh hồn, ca căn nuốt hắc mới có khí tức của hắc, hiểu hay không? Cửu âm tuyệt mạch của em, ca luôn luôn không có biện pháp giúp em trị tận gốc, chính là không ngờ tới bên trong linh hồn, hiểu chưa?

- Người... Người nói thật sao?

- Vô nghĩa!

- Vậy người chứng minh thế nào?

- Em ngủ chỉ mặc quần lót, trên đó còn in nhân vật hoạt hình. Còn cô nữa, mỗi một lần đều ác hơn lần trước... Không coi ca là nam nhân.

Dương Thiên Lôi buồn bực, trực tiếp tuôn ra chuyện riêng tư của hai nàng, bất quá, cuối cùng, vẫn để lại một chút khẩu đức cho Lý Hàn Mai. Nếu không, làm trò trước mặt Tổng Hiểu Phân, e rằng Lý Hàn Mai sẽ xấu hổ và tức giận.

- Anh... Anh nhìn lên em!

- Cái gì mà nhìn lên? Là vô tình nhìn thấy thôi.

- Không... Không đúng, nếu Hiên Viên Cửu Dương căn nuốt được linh hồn, cũng sẽ có được trí nhớ của Dương Thiên Lôi. Người rốt cuộc là ai?

Khiến cho Dương Thiên Lôi không thể tưởng được chính là, không ngờ Lý Hàn Mai vẫn không tin hắc.

- Điều này... Có vẻ như cũng đúng.

Dương Thiên Lôi đau đầu, tựa hồ chỉ bằng một chút chuyện riêng tư, căn bản không thể chứng minh hắc chính là Dương Thiên Lôi. Giống như hắc hiện tại đã lấy được toàn bộ trí nhớ của Hiên Viên Cửu Dương, nếu như hắc giả mạo Hiên Viên Cửu Dương, ai có thể biết được đây?

- Các cô bình tĩnh, chúng ta ngồi xuống nói chuyện, tôi nhất định có thể chứng minh, tôi chính là Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi nói.

- Người cứ nói đi...

- Dù sao trước hết cũng phải cho tôi mặc quần lót vào chứ? Các cô không mặc cỡ nhưng tôi mặc cỡ a!

Tuy rằng lúc này hai nàng vẫn rất không yên tâm, nhưng ít nhiều Dương Thiên Lôi trước mắt nói hắc là Dương Thiên Lôi, mà không phải Hiên Viên Cửu Dương, hoặc nhiều hoặc ít cũng bình tĩnh phần nào.

- Các cô nghe tên vương bát đản nào nói phải tưới máu gà, máu chó?

Sau khi Dương Thiên Lôi mặc quần lót vào, cảm thụ sự nhột nhột buồn nôn trên người mình, nhịn không được nói.

- Gia gia tôi nói.

- Ách... Coi như tôi chưa nói.

- Gia gia tôi còn nói, nếu như người của Hiên Viên Kiếm Tông tử vong, vả lại linh hồn nhập thân, vậy nhất định phải giết đi càng nhanh càng tốt...

- Nga?

Nghe thấy lời nói của Lý Hàn Mai, vốn Dương Thiên Lôi đang đau đầu không biết phải giải thích thế nào, lập tức có biện pháp, nói:

- Vậy gia gia của cô hẳn là biết rất nhiều về Hiên Viên Kiếm Tông đúng không?

- Chắc là vậy...

- Thế thì đơn giản rồi. Cô hiện tại gọi điện cho gia gia cô, hỏi ông ấy người của Hiên Viên Kiếm Tông sau khi cắn nuốt linh hồn đối phương, sẽ có tình huống như thế nào, nếu như không giết sẽ có hậu quả gì.

Tuy rằng Lý Hàn Mai không biết Dương Thiên Lô vì sao nói như vậy, nhưng vẫn cầm điện thoại lên, trực tiếp bấm số gọi gia gia nàng.

Một phút đồng hồ sau, Lý Hàn Mai cúp điện thoại.

Còn Dương Thiên Lô lại đứng dậy, vươn hai tay, một tay vươn về phía Tống Hiểu Phân, tay còn lại vươn về phía Lý Hàn Mai.

- Làm gì đấy?

- Nếu tôi là Hiên Viên Cửu Dương, hiện tại sẽ là một phế vật, một phế vật tán đi công lực. Như vậy, tôi sẽ cho các cô kiến thức năng lực hiện tại của tôi. Hiểu phân, cô bé ngu ngốc này, Mai tỷ không biết, chẳng lẽ cô cũng cho rằng ca sẽ bị loại tu luyện giả cấp thấp này cắn nuốt sao?

- Nhưng... Khí tức của anh...

Tống Hiểu Phân lúc này đã có chút tin tưởng người trước mắt là Dương Thiên Lô mà không phải Hiên Viên Cửu Dương. Dương Thiên Lô chính là “thần tiên”, làm sao có thể bị Hiên Viên Cửu Dương cắn nuốt linh hồn chứ? Chỉ có điều, giờ phút này khí tức của Dương Thiên Lô thật sự rất giống Hiên Viên Cửu Dương.

Tống Hiểu Phân nghĩ rằng Dương Thiên Lô muốn làm gì đó, vội vàng nhặt quần áo của Dương Thiên Lô lên, vươn bàn tay nhỏ bé ra. Lý Hàn Mai do dự một chút, cũng duỗi tay cầm lấy bàn tay của Dương Thiên Lô.

- Ca sẽ không phi hành, Mai tỷ còn chưa biết, tạm thời ca cũng không muốn cho cô ấy biết.

Đúng lúc này trong tai Tống Hiểu Phân truyền đến giọng nói của Dương Thiên Lô.

Lý Hàn Mai cùng Tống Hiểu Phân lập tức cảm thấy một cỗ nội lực hùng hậu rót vào trong cơ thể các nàng. Cỗ nội lực này, Lý Hàn Mai tương đối quen thuộc, không phải là khi Dương Thiên Lô vận dụng để trợ giúp cho mình sao?

Ngay sau đó, Lý Hàn Mai cùng Tống Hiểu Phân không cảm thấy thân thể có bất kỳ khác thường nào, nhưng cảnh vật xung quanh lại biến hóa như tia chớp.

Súc địa thành thôn!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

779. Chương 792: Dụng Tình!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 792: Dụng tình!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thấy một màn như vậy, Lý Hàn Mai quả thực đã xác nhận, đây là Dương Thiên Lô mà không phải là Hiên Viên Cửu Dương. Bằng không, sao có thể có được thực lực kinh người thế này.

Sức địa thành thốn, thần hành chi pháp của người tu đạo, điều này Lý Hàn Mai biết. Nhưng có thể giống như Dương Thiên Lôi mang theo hai người, tốc độ lại còn nhanh như thế, trong số những người tu đạo là có một không hai.

- Được rồi, cậu không cần tiếp tục thi triển nữa.

Tuy rằng Lý Hàn Mai rất thích loại cảm giác tuyệt vời này, nhưng nàng biết Dương Thiên Lôi không thể vận dụng quá nhiều lực lượng chân chính nên liền phá tan sự yên lặng, nói.

- Phía trước có cái hồ, tôi đi tẩy rửa cái đã.

Trong lúc nói chuyện, Dương Thiên Lôi liền dẫn hai nàng đi tới một hồ cá rộng ba mươi thước, tuy rằng nước không được sạch cho lắm, nhưng bộ dáng lúc này làm cho Dương Thiên Lôi thật sự không thể chịu nổi một phút nào nữa. Buông tay của hai nàng ra, trực tiếp nhảy bổ vào trong hồ cá.

Cùng lúc đó, năng lượng bàng bạc nổi lên quanh thân, đẩy toàn bộ máu gà máu chó đọng lại trên cơ thể ra, nhưng dù vậy cũng phải ở dưới nước kỳ cọ đến hai phút, nhất là đầu và tiểu đê, nếu như đổi lại là người thường, chỉ sợ là phải cạo sạch, bằng không máu chó máu gà và lông dính chùm lại với nhau, rất khó để tẩy rửa hết a.

Ào...

Dương Thiên Lôi từ trong hồ nước nhô đầu ra, trong tay cầm quần lót vò một hồi, vẻ mặt buồn bực nhìn Tống Hiểu Phân cùng Lý Hàn Mai đang đứng ở bờ hồ rửa tay.

- Tại sao chúng ta lại đến nơi này?

Dương Thiên Lôi vừa kỳ cọ vừa hỏi.

- Hiên Viên Cửu Dương đã chết, người của Hiên Viên Kiếm Tông nhất định sẽ báo thù chúng ta... Cậu thì đang hôn mê, nên tôi chỉ đành dẫn theo cậu và Hiểu Phân rời khỏi Ma Đô...

Lý Hàn Mai nói.

- Vậy cũng đúng.

Dương Thiên Lôi đã đạt được toàn bộ trí nhớ của Hiên Viên Cửu Dương, khẽ nhíu mày nói. Thực lực của Hiên Viên Kiếm Tông so với tổ chức mà nói quả thực rất mạnh, ít nhất so với tổ chức cao hơn bốn thành. Nếu Hiên Viên Kiếm Tông trực tiếp đến Ma Đô trả thù, lấy năng lực của thành viên phân bộ, làm sao có thể chống đỡ được?

- Gia gia cô có biết là tôi bị linh hồn nhập thân không?

Làm cho Lý Hàn Mai nghi hoặc chính là, Dương Thiên Lôi lại hỏi vấn đề này.

- Tôi không nói với ông ấy là cậu. Bất quá... Chắc hẳn ông ấy biết là người của chúng ta...

- Có thể giấu ông ấy, để cho ông ấy nghĩ rằng người bị linh hồn nhập thân đã bị cô giết không?

Dương Thiên Lôi nói tiếp.

- Chuyện này đơn giản, gia gia đối với thành viên cụ thể của tổ chức chúng ta kỳ thật không nắm rõ lắm. Cậu muốn làm gì?

Lý Hàn Mai nói.

- Tương kế tựu kế! Kim ngân vô số cùng kim loại quý hiếm, còn có... Ha ha, nếu bọn chúng đã chọn phải tôi, vậy không phải nên hoàn toàn giải quyết phiền toái này đi sao?

Dương Thiên Lôi trong lúc nói chuyện thì ở trong nước mặc lại quần lót, đi lên bờ hồ.

Lúc này, Tống Hiểu Phân đã không còn lo lắng, hoảng sợ nữa, nhìn thấy thân thể to lớn kia của Dương Thiên Lôi, lại nghĩ đến vừa rồi... Lập tức, sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt tránh né, nhìn sang một bên.

Lý Hàn Mai khá hơn một chút. Dù sao thì cô nàng này và Dương Thiên Lôi cũng coi như đã nhiều lần “tiếp xúc thân mật” với nhau.

- Ý của cậu là... Đóng giả thành Hiên Viên Cửu Dương?

- Thông minh! Hơn nữa Hiên Viên Kiếm Tông sẽ không hề hoài nghi, nói thật, nếu Hiên Viên Cửu Dương không gặp phải tôi, e rằng sẽ không có bất kỳ người nào may mắn thoát khỏi, sẽ bị hắn đoạt phách thành công. Hiện tại, tôi đã lấy được toàn bộ trí nhớ của Hiên Viên Cửu Dương, biết rất rõ về Hiên Viên Kiếm Tông.

Dương Thiên Lô từ trong tay Tổng Hiểu Phân đang thẹn thùng cầm lấy quần áo dính máu của hắn, vừa mặc, vừa nói:

- Đóng giả hắn không có bất cứ vấn đề gì. Sau khi tôi trà trộn vào, bằng địa vị của Hiên Viên Cửu Dương ở Hiên Viên Kiếm Tông, không mất bao nhiêu lâu, Hiên Viên Kiếm Tông sẽ trở thành lực lượng của tôi.

- Vậy cậu muốn đơn độc đi vào Hiên Viên Kiếm Tông sao?

Lý Hàn Mai hỏi.

- Yên tâm đi, trong thiên hạ còn chưa có ai có thể tổn thương được tôi dù chỉ một cọng lông tơ.

Dương Thiên Lô nói.

- Vậy phải bao lâu?

Lúc này Tổng Hiểu Phân đã biết đến sự tồn tại của Hiên Viên Kiếm Tông, tuy rằng tình huống cụ thể vẫn như lọt trong sương mù, nhưng ít ra đối với cuộc nói chuyện giữa Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai cũng hiểu sơ sơ. Nhưng, Tổng Hiểu Phân không lo lắng đến sự an nguy của Dương Thiên Lô mà là không muốn Dương Thiên Lô rời đi quá lâu. Lý Tuyết đã đi nước ngoài du học, Dương Thiên Lô cũng rời đi, sao nàng có thể nguyện ý được chứ?

- Mấy ngày thôi, ca làm người hai mặt, để bọn họ cho rằng anh là Hiên Viên Cửu Dương. Rồi anh tiếp tục đóng giả chính mình trở về, không mất bao nhiêu thời gian. Hiên Viên Cửu Dương hiện tại chẳng qua là một người mất hết tu vi, nếu muốn tiêu diệt hết bọn chúng thì đơn giản, nhưng muốn biến bọn hắn thành lực lượng của ca thì ca phải lấy thân phận của Hiên Viên Cửu Dương, chậm rãi khôi phục thực lực mới được. Được rồi, Mai tỷ, các người cũng không cần trốn tránh, tôi có thể làm cho Hiên Viên Kiếm Tông không đến Ma Đô gây chuyện nữa... Chúng ta nhanh chóng trở về, trời sắp sáng rồi, để cho người ta chứng kiến bộ dáng này của tôi cũng không được ổn lắm...

Dương Thiên Lô nói.

- Thanh Long đã xuất thủ tương trợ tổ chức chúng ta. Tôi phải hỏi kết quả chiến đấu cái đã.

Khi ba người rất nhanh trở vào trong xe Hummer vẫn đậu ven đường thì Lý Hàn Mai nói.

- A? Cô hỏi đi, tiện thể nói dối gia cô.

Dương Thiên Lô khởi động xe Hummer, nói.

- Tiểu Mai hả? Tôi đang muốn gọi cho cô đây!

Sau khi nói mấy, thanh âm của Ngưu Trung lập tức vang lên, nói:

- Người của các cô còn ở Ma Đô không?

Nghe được thanh âm của Ngưu Trung, Dương Thiên Lô thở phào nhẹ nhõm. Nếu như Ngưu Trung cùng Ngưu lão gặp bất trắc, mặc dù Dương Thiên Lô không có trách nhiệm, nhưng cũng sẽ có một chút áy náy. Bọn họ là thân nhân của người huynh đệ tốt của hắn, Ngưu Ma Vương.

- Tôi đã cho bọn họ rời khỏi Ma Đô trước. Ngưu bá bá, chúng ta... Kết quả chiến đấu thế nào?

Lý Hàn Mai hỏi.

- Không cần lo lắng, Hiên Viên Kiếm Tông đã bị đánh bại. Thanh Long cùng tổ chức của ông ta xuất thủ... Thanh Long tới tổng bộ, cùng cha tôi liên thủ đã thương nặng tổng chủ Hiên Viên Kiếm Tông, khiến cho bọn hắn phải bỏ chạy... Những phân bộ khác, hầu hết mỗi nơi đều có thủ hạ của Thanh Long đến trợ giúp, ngoại trừ một số ít phân bộ ra thì cơ bản toàn thắng. Chúng ta tổn thất rất nhỏ. Tiểu Mai, nếu người của

các cô đã rời đi rồi thì tạm thời không gọi bọn họ trở lại, một mình cô là được rồi. Cha tôi cùng cao thủ tổng bộ sẽ tới Ma Đô ẩn nấp, chỉ cần bọn chúng dám đến, chúng ta có thể bắt hết bọn chúng. Các lộ cao thủ trong hai ngày hẳn đều có thể tới kịp, lần này, nếu như có thể tra ra hang ổ của Hiên Viên Kiếm Tông, tranh thủ một lưới bắt hết bọn chúng, hoàn toàn thanh trừ cái u ác tính này.

Thanh âm Ngưu Trung mang theo một tia hưng phấn nói.

Lý Hàn Mai nghe đến đây thì nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Báo cho toàn bộ thành viên phân bộ chúng ta đình chỉ di động, nói cho bọn họ biết chuyện tình nghiêm trọng, ra nước ngoài hoặc đến những nơi an toàn nào đó ẩn nấp nửa năm một năm. Không được liên hệ với bất kỳ người nào, sau đó tùy tiện báo ra một cái tên của một thành viên nào đó với gia gia cô, nói là đã giết rồi.

Dương Thiên Lôi bình tĩnh nói.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi vẫn không biết gia gia của Lý Hàn Mai đến tột cùng là nhân vật như thế nào, nhưng lại biết, Thanh Long có quan hệ chặt chẽ với tổ chức. Tình huống hiện tại, nếu Lý Hàn Mai tùy tiện đối gạt, rõ ràng sẽ có sơ hở, một khi bị vạch trần, thực lực của Dương Thiên Lôi sẽ phơi bày trước thiên hạ, đó là chuyện hẳn không muốn nhìn thấy.

Mà Ngưu Trung không để cho thành viên phân bộ Ma Đô trở về lại cho hắn cơ hội. Nếu không mà nói, quả thật là khó mà giấu được. Dĩ nhiên, Dương Thiên Lôi cũng rõ ràng, sở dĩ Ngưu Trung không cho thành viên phân bộ Ma Đô trở về, cũng là vì tránh hy sinh không cần thiết. Thực lực của bọn họ có hạn, khi đối mặt với cao thủ Hiên Viên Kiếm Tông, căn bản không có trợ lực gì.

- Uh!

Lý Hàn Mai “uh” một tiếng rồi trực tiếp dùng tin nhắn gửi qua đường dây đặc biệt thông tri cho mọi người. Sau đó lại gọi điện thoại cho gia gia nàng, mở loa ngoài của điện thoại để cho Dương Thiên Lôi có thể trực tiếp nghe được.

Quả nhiên, gia gia của Lý Hàn Mai đã thu được tin tức trước cả Lý Hàn Mai. Nghe Lý Hàn Mai báo ra cụ thể ai bị linh hồn nhập thân, sau khi có chút mất mát, lão nhân gia mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, nói ra một câu khiến cho Dương Thiên Lôi, Lý Hàn Mai cùng Tổng Hiểu Phân đều cảm thấy ngỡ ngàng vô cùng.

- Hoàn hảo, hoàn hảo... Gia gia còn tưởng rằng là đứa nhỏ Dương Thiên Lôi kia chết. Mai Mai à, dụng tình không nên quá sâu, gia gia biết mình có lỗi với cháu, nhưng hôn ước này được quyết định khi gia gia thiếu nợ Tổng gia bọn họ, chúng ta cũng không thể bội ước... Gia gia biết ủy khuất cho cháu, nếu tiểu tử Tổng gia đó đột nhiên suy nghĩ thông suốt, chủ động từ hôn... Vậy thì vẹn toàn đôi bên, khi đó cháu thích làm gì thì làm, muốn thích ai thì thích, muốn yêu sâu đậm kiểu nào cũng được... Gia gia chỉ lo là hiện tại cháu hăm quá sâu, vạn nhất... Cháu hiểu ý của gia gia chứ? Gia gia...

- Gia gia, cháu cúp máy đây!

Lý Hàn Mai vô cùng xấu hổ, không đợi gia gia nói tiếp liền trực tiếp cúp máy.

Lời này bị một mình Dương Thiên Lôi nghe được đã là xấu hổ lắm rồi, huống chi còn có Tổng Hiểu Phân ở bên nữa? Lý Hàn Mai hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, khuôn mặt xinh đẹp mê người kia sớm đã đỏ bừng, may mà ánh sáng bên trong xe rất mờ.

- Các người đừng nghe gia gia tôi nói lung tung... Ông ấy căn bản không biết, tôi nào có dụng tình gì gì đó... Tôi chỉ là không thích Tổng Hiểu Nam, cố ý làm như vậy thôi...

Lý Hàn Mai giấu đầu hở đuôi giải thích.

Nha đầu Tổng Hiểu Phân kia thì ngược lại nở nụ cười. Bởi vì cuộc nói chuyện giữa nàng và Lý Tuyết đêm đó, sớm đã biết một bí mật của Dương Thiên Lôi, hơn nữa đồng dạng nàng và Lý Tuyết cũng sớm đã biết Lý Hàn Mai cũng không phải bắt Dương Thiên Lôi làm bia đỡ đạn thuần túy như vậy. Cho nên, đối với Lý Hàn Mai có tình cảm gì gì đó hay không thì không hề để ý. Tuyết tỷ cũng không để ý, sao nàng có thể để ý được chứ?

Dương Thiên Lôi cũng không biết nói cái gì cho phải. Hắn kỳ thật đã tiếp nhận Lý Hàn Mai rồi, bằng không tuyệt không có khả năng giúp đỡ nàng tu luyện. Thật ra mà nói, bởi vì hắn không có gì để bảo đảm tương lai sau này ở Địa Cầu sẽ như thế nào, cho nên hắn không có nói ra, chỉ có thể hàm hồ, ngây ngô, cuối cùng có thể tiến triển đến mức độ nào thì thuận theo tự nhiên...

Đợi đến khi hắn chấm dứt “hóa phàm”, hết thấy cục diện đổi mới, có thể còn đi trên cùng một con đường với mình, tự nhiên sẽ trở thành nữ nhân mà hắn muốn che chở.

- Ta là Cửu Dương!

Ba người cùng nhau về đến biệt thự của Lý Hàn Mai, bộ dáng của ba người thật sự không thể để cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy, nên chỉ có thể ở trên xe, trực tiếp chạy vào trong sân biệt thự mới gọi là bình an. Sau khi tiến vào biệt thự, Lý Hàn Mai liền dẫn Tống Hiểu Phân tới phòng tắm trên lầu tắm rửa.

Còn Dương Thiên Lôi thì cầm lấy di động, bấm ra một dãy số xa lạ.

- Thiếu chủ!

Sau khi đối phương nghe thấy Dương Thiên Lôi tự báo thân phận, lập tức cung kính nói.

- Tình huống bây giờ của ta có chút đặc thù, người thông tri lão nhân gia, ta vì trong tình huống bất đắc dĩ đã có thân phận mới, hiện tại ta rất an toàn. Ta thu được tin tức, cao thủ đối phương đang tập trung đến Ma Đô, báo với lão nhân gia lập tức mang người của chúng ta trở về. Không cần lo cho ta, mấy ngày nữa ta sẽ về nhà...

Dương Thiên Lôi cường ngạo nói. Nói xong liền trực tiếp cúp máy.

- Dạ rõ!

Rõ ràng đã vang lên tiếng gác máy, nhưng người ở phía đầu dây bên kia vẫn vô cùng cung kính hồi đáp.

Đây chỉ là một người liên lạc bình thường, cho nên, Dương Thiên Lôi nói rất mơ hồ, cũng rất khó hiểu. Đối phương nghe không hiểu, nhưng tông chủ của Hiên Viên Kiếm Tông tự nhiên sẽ hiểu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

780. Chương 793: Boyfriend!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 793: Boyfriend!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- A! Cậu muốn làm gì?

- A! Anh... Muốn làm gì?

Trong vài phút ngắn ngủi, từ trong hai phòng tắm trước sau truyền ra tiếng thét chói tai cùng kinh hô của Tống Hiểu Phân và Lý Hàn Mai, câu nói đầu tiên cơ hồ là giống nhau, chỉ bất quá phản ứng tiếp theo thì khác nhau.

Tống Hiểu Phân dĩ nhiên là sợ tới mức bối rối dùng một tay che hai tòa ngọc phong của mình, tay còn lại thì che mảnh đất tam giác dự hoặc của mình.

Còn Lý Hàn Mai thì đỏ bừng cả khuôn mặt, thân thể mềm mại run rẩy rồi đột nhiên kéo khăn tắm chắn trước người.

Hai người tự nhiên là đã khóa trái cửa phòng tắm, đáng tiếc đối với người nào đó thì không có bất kỳ tác dụng nào.

Mà câu trả lời cho cùng một câu hỏi của hai người là:

- Dương nhiên là nhìn lại, hai bên không thiếu nợ nhau, ha ha ha...

Người nào đó nhìn ngấm đến say sưa, nhất là bộ dáng của Tống Hiểu Phân, khiến cho hắn cảm thấy cực thích, cũng không phải Tống Hiểu Phân so với Lý Hàn Mai có sức hấp dẫn hơn đối với người nào đó, mà là sự bối rối của Tống Hiểu Phân, làm cho người nào đó nhìn được triệt để hơn, càng thoải mái, càng cảm thấy được mình có lời mà thôi.

Bất quá, Dương Thiên Lô cũng không biết, nếu như hắn không có căn cước linh hồn của Hiên Viên Cửu Dương, nói không chừng chưa chắc hắn sẽ làm ra chuyện tình đáng khinh như thế. Nhưng chính là bởi vì chuyện đáng khinh này mà mới đúng là bản chất của Dương Thiên Lô hơn, hắn của trước đây, trong lòng phân vân giữa bỏ và chọn, cuối cùng khiến bản tính của hắn lệch khỏi quỹ đạo.

Nửa giờ sau, Lý Hàn Mai cùng Tống Hiểu Phân mới bước ra khỏi phòng tắm, Lý Hàn Mai cầm một bộ đồ ngủ của mình cho Tống Hiểu Phân mặc, trái ngược với Lý Hàn Mai, kiểu đồ của Tống Hiểu Phân quả thật hơi nhỏ một chút, tuy áo ngủ của Lý Hàn Mai mặc vào hơi rộng, nhưng lại càng có vẻ động lòng người hơn.

Không có biện pháp, kiểu dáng áo ngủ của Lý Hàn Mai, thật sự là hơi gợi cảm “một chút”.

- Nhà này chỉ có phòng ngủ của tôi là có giường, Hiểu Phân ngủ với tôi, cậu ngủ tạm trên ghế sa lon đi nhé... Tôi có chuẩn bị cho cậu một bộ quần áo, cậu tắm rửa xong rồi thay đồ.

Dương Thiên Lô rất muốn nói “ngủ cùng nhau”, tuy nhiên, cuối cùng vẫn không thể nói ra miệng, nhìn hai nàng mặc đồ ngủ, đột nhiên Dương Thiên Lô cảm giác được áp lực lâu rồi không gần nữ sắc thật sự lợi hại, có vẻ như ý niệm nào đó, đang trở nên ngày càng mãnh liệt.

Dương Thiên Lô biết loại cảm giác này tất nhiên có quan hệ đến việc căn cước linh hồn của Hiên Viên Cửu Dương, cho nên, chỉ có thể nhịn dục vọng của mình xuống miễn cho chuốc lấy tai họa...

- Mai tỷ, em không buồn ngủ, nhưng mà... Em thấy đói quá...

Tống Hiểu Phân nói. Tiểu nha đầu này ngủ một mạch từ sáng hôm qua, cho đến hiện tại cũng chưa ăn gì, làm sao có thể không đói bụng cho được?

- Bảo mẫu trước gần đây đã bị chị sa thải mất tiêu rồi... Chỉ có đồ ăn vặt, em muốn ăn không?

Lý Hàn Mai nói.

- Muốn!

- Vậy thì được rồi, đến phòng ngủ chị, có rất nhiều đồ ăn ngon, tùy ý em chọn!

Lý Hàn Mai chào hỏi Dương Thiên Lô một tiếng xong liền kéo Tống Hiểu Phân vào phòng ngủ.

Sau khi tắm một phát, Dương Thiên Lô quần khăn tắm nằm ở trên ghế sa lon, nhắm mắt lại, sàng lọc trí nhớ mới xuất hiện trong đầu, có thể khẳng định giờ phút này Dương Thiên Lô so với Hiên Viên Cửu Dương còn rõ ràng hơn cả chính bản thân hắn, một số ký ức rất lâu rồi tồn tại trong tiềm thức, hết thấy mọi thứ trên đời từ khi Hiên Viên Cửu Dương mở mắt đi tới thế giới này, đều được tái hiện ra. Vô dụng thì ném qua một bên, hữu dụng thì lưu lại.

Hơn mười phút ngắn ngủi, ý nghĩ trong đầu xoay chuyển như bay, Dương Thiên Lô đã hoàn toàn nắm trong tay tất cả tư liệu. Trong lòng không thể không bội phục “năng lực” của Hiên Viên Cửu Dương. Ở Tam Thập Tam Thiên Dương Thiên Lô đã gọi là trâu bò rồi, so với Hiên Viên Cửu Dương miệt mài khai khẩn ruộng hoang của vô số nữ nhân quả thực là một trời một vực, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Cái gì gọi là duyệt qua vô số nữ nhân? Đó chính là dùng trong trường hợp của Hiên Viên Cửu Dương.

- Phù...

Nhẹ nhàng thở một hơi, Dương Thiên Lôi khởi động lại năng lực, không có biện pháp, giờ phút này hắn nhất định phải ẩn tàng hoàn toàn khí tức của Hiên Viên Cửu Dương đi, làm cho Tống Hiểu Phân không thể cảm ứng được nữa mới được. Bằng không, Ngưu lão đã quá quen thuộc với khí tức của đám người Hiên Viên Kiếm Tông, chỉ sợ sẽ cảm ứng được khí tức của cửu dương tuyệt mạch

Cửu dương tuyệt mạch đối với Dương Thiên Lôi mà nói đã không phải là chuyện không thể nắm giữ, khoảng vài canh giờ, hắn đã hoàn toàn hiểu thấu đáo sự huyền ảo trong linh hồn lạc ấn của Hiên Viên Cửu Dương, sự huyền ảo đó chính là gốc rễ của cửu dương tuyệt mạch.

Cho nên, giờ phút này muốn che giấu, đối với Dương Thiên Lôi mà nói cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Sau khi làm xong tất cả chuyện này, Dương Thiên Lôi nhắm mắt lại, bắt đầu ngủ như người bình thường.

Tút... Tút...

Dương Thiên Lôi cảm giác vừa mới ngủ được chốc lát, điện thoại trong tay hắn bỗng nhiên vang lên, lúc này là hơn bảy giờ rưỡi sáng, ai lại gọi điện vào lúc này nhỉ?

Cơ hồ trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi liền ý thức được đó là Lý Tuyết.

- Tuyết tỷ, thu xếp ổn cả?

Sau khi Dương Thiên Lôi bắt máy, vội vàng hỏi. Tối hôm qua hắn Lý Tuyết đã đến nơi, từ Ma Đô đến Anh quốc mất khoảng mười hai giờ, rồi chạy tới trường học, tối đa cũng hai tiếng.

- Ủm, Thiên Lôi, em ở đâu thế? Tỷ tỷ vừa mới gọi điện về nhà thì không ai bắt máy... Hiểu Phân cũng không có ở nhà.

Lý Tuyết nói.

- À, Mai tỷ có việc cần chúng em hỗ trợ, từ sáng đã đến nhà Mai tỷ rồi, chị không cần lo lắng. Bên kia tình hình thế nào?

Dương Thiên Lôi nói qua loa, đại khái không muốn làm cho Lý Tuyết lo lắng.

- Rất tốt, bây giờ bên này hiện giờ là ba giờ chiều, chị đã đến ký túc xá. Chờ em có thời gian, chúng ta chat webcam cho em nhìn xem.

- Ủm, được! Thời gian ở đó lệch với Bắc Kinh tám tiếng, hai giờ chiều thứ hai, chúng ta chat webcam. Nhớ rõ, nếu như có chuyện gì mà các bảo tiêu không giải quyết được, nhất định phải lập tức liên hệ với em, biết chưa?

- Biết rồi, thần tiên đệ đệ.

Khóe miệng Lý Tuyết mang theo nụ cười ngọt ngào, mắt còn đọng nước, nói. Tuy rằng chỉ cách xa một ngày nhưng Lý Tuyết lại cảm thấy như rất dài, hai năm này phải vượt qua như thế nào đây? Tuy nhiên, vì Dương Thiên Lôi, cũng vì làm cho Dương Thiên Lôi yêu thương mình hơn, Lý Tuyết phải thích ứng với cuộc sống bây giờ.

- Hắc hắc... Biết là tốt rồi.

- Tears... Are your boyfriend?

Đúng lúc này, giọng tiếng anh của một cô gái truyền vào trong tai Dương Thiên Lôi. Nước mắt, bạn trai? Tâm thần Dương Thiên Lôi run lên, trong thanh âm, căn bản hắn nghe không ra Lý Tuyết đang khóc, nhưng nghe giọng nói của cô gái kia, lại làm cho hắn biết được, Lý Tuyết đang rơi lệ.

- Tuyết tỷ?

- Thiên Lôi, chị cúp trước đây, thứ bảy gặp lại.

Lý Tuyết vội vàng nói, rồi đập máy.

Nghe âm thanh tu tu trong điện thoại, Dương Thiên Lôi bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

- Tuyết tỷ phải không?

Tổng Hiểu Phân đã quen dậy sớm, đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi hỏi.

- Ủ, Tuyết tỷ rõ ràng không muốn rời đi... Hiểu Phân, em thành thật khai báo, trước khi Tuyết tỷ rời đi đã nói chuyện gì với em?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Không có gì... Dù sao... Tuyết tỷ cũng là vì muốn tốt cho anh...

Tổng Hiểu Phân hàm hồ nói.

Tổng Hiểu Phân mặc quần áo của Lý Hàn Mai, Dương Thiên Lôi thì mặc quần áo kiểu nam mà Lý Hàn Mai thường dùng để ngủ trang, không chờ Lý Hàn Mai tiễn, hai người đánh xe ra khỏi đại học Hoa Kiếm, sau khi về đến nhà, đều đổi lại y phục của mình rồi cùng đến trường học.

Những việc kinh tâm động phách tối hôm qua, giống như căn bản chưa từng xảy ra, hết thầy đã khôi phục lại bình thường, Tổng Hiểu Phân như con chim nhỏ, lôi kéo Dương Thiên Lôi vừa đi vừa nhảy, không có biện pháp, hơn nửa năm nay, gia hỏa Dương Thiên Lôi này hoàn toàn không đến trường với Tổng Hiểu Phân.

Rất nhiều đồng học nếu không phải nhìn thấy Dương Thiên Lôi còn đến trường thi lại, e là thật sự nghĩ rằng Dương Thiên Lôi đã chuyển trường. Đương nhiên, bọn bạn thân ở ký túc xá, bởi vì có Lý Ngọc nên còn biết một chút.

Bất quá, dù vậy không tiếp xúc thời gian dài, cũng làm cho các đồng học vốn giao tình không sâu, dần dần giảm bớt sự cảnh giác với “Dương Thiên hiệp”.

Cho dù biết được lời đồn về Dương Thiên Lôi, nhưng bọn họ chung quy vẫn là không kìm nổi trước vẻ xinh đẹp kinh người của Tổng Hiểu Phân, triển khai tiến công. Đáng tiếc, mặc dù Tổng Hiểu Phân không động quyền cước giống như trước đây, nhưng chưa từng để ý đến bất kỳ người nào, tuy nhiên cũng rất phiền não với đám ruồi bọ này.

Có lẽ vì nguyên nhân này, Dương Thiên Lôi đáp ứng cùng Tổng Hiểu Phân đi học mới khiến cho Tổng Hiểu Phân vui vẻ như thế.

Hôm nay thứ sáu, có môn kinh tế chính trị, mấy lớp học viện nhân văn cùng học trong một phòng.

Khi Tổng Hiểu Phân thân mật kéo cánh tay của Dương Thiên Lôi xuất hiện trong giảng đường, nháy máy đã làm cả phòng náo động.

Bạn học cùng lớp với Dương Thiên Lôi lập tức cả đám giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh, nhiệt tình, kinh ngạc, sôi nổi không chút cổ kị chào hỏi Dương Thiên Lôi.

- Dương đại hiệp!

- Dương đại hiệp

- Oa, Dương đại hiệp, cậu rốt cục chịu đi học rồi... Hiểu Phân đồng học xinh đẹp thật hạnh phúc... Ha ha!

- Lão đại, Hiểu Phân, chỗ này chỗ này.

Bị chúng nhân bao quanh, Lý Ngọc ngồi ở bàn trên cao, hô gọi Dương Thiên Lôi và Tổng Hiểu Phân.

Hơn nửa năm qua, Lý Ngọc cũng là một nhân vật nổi tiếng ở học viện, bề ngoài nhã nhặn, thiên phú vận động giống như dã thú, thành tích học tập chói sáng, đây chính là tồn tại xếp sau Dương Thiên Lôi, hơn nữa còn khiêm tốn, không hề ngi ngờ sức hấp dẫn đối với các tiểu muội muội là tương đối lớn.

Đáng tiếc, Lý Ngọc đối với các tiểu muội muội này rất thờ ơ, duy nhất Tổng Hiểu Phân có thể so sánh với Lý Hàn Mai lại có quan hệ không minh bạch với Dương Thiên Lôi, hẳn nào dám có ý tứ với nàng chứ?

- Lão đại, chị dâu Hiểu Phân...

Trần Đào và Mã Hiểu Hồ ở ký túc xá, mỗi người một muội muội, cười nịnh với Dương Thiên Lôi và Tổng Hiểu Phân.

Hai người bọn họ cũng không biết nhiều như Lý Ngọc, bất kể như thế nào Lý Ngọc cũng không gọi được hai chữ “chị dâu” này, bởi vì Lý Ngọc biết Dương Thiên Lô còn có một vị “Tuyệt tỷ” ôn nhu xinh đẹp. Hơn nữa còn đã xác định quan hệ.

- Chị dâu cái gì chứ! Hừ!

Khuôn mặt Tống Hiểu Phân đỏ bừng, giơ tay về phía đám Trần Đào và Mã Hiểu Hổ, nhưng ý cười dạt dào trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đã lộ ra nàng không hề có chút tức giận nào.

Dương Thiên Lô liên tiếp gật đầu với mọi người, khoe miệng mang theo nụ cười, hần giờ phút này, giống như lại trở thành một thiếu niên tươi rói vô hại, đối với nghị luận của đám đông không hề quan tâm, nhìn bộ dáng vui vẻ thẹn thùng của Tống Hiểu Phân, trong lòng có chút áy náy. Đoạn thời gian này, hần chỉ biết đuổi ruồi cho Lý Tuyết, lại chưa từng nghĩ tới việc đuổi ruồi cho Tống Hiểu Phân. Vào lúc này, riêng trong số hai trăm người ở đây, Dương Thiên Lô đã tinh tường cảm ứng được có đến bốn năm ánh mắt thù địch.

Đương nhiên chuyện này là có liên quan đến Tống Hiểu Phân, cho nên Dương Thiên Lô hoàn toàn không để ý.

- Xem ra tình địch của anh có không ít a?

Làm cho Tống Hiểu Phân không ngờ được rằng, sau khi Dương Thiên Lô và nàng ngồi ở phía sau Lý Ngọc, Dương Thiên Lô lại tiến sát đến tai nàng, thì thầm nói.

Vốn Tống Hiểu Phân đã có chút thẹn thùng tức thì ngay cả cổ cũng đỏ lên, mở to hai mắt nhìn Dương Thiên Lô, trong lòng vô cùng kích động.

- Tình địch... Anh ấy thực sự coi mình là bạn gái sao?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

781. Chương 794: Hiểu Kính! Xảo Hợp!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 794: Hiểu kính! Xảo hợp!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Lão đại, sao hôm nay lại muốn đi học thể?

Từ trước đến nay, Lý Ngọc lịch thiệp, không kiêu không ngạo, khiến cho những nữ sinh xung quanh cố ý tiếp cận hần cực kỳ kinh ngạc, giờ phút này, không ngờ thái độ khác thường, giống như biến thành một con người khác, vẻ mặt nịnh hót nói chuyện với “Đương đại hiệp” trong truyền thuyết.

- Thiên chức của học sinh là gì? Chính là học tập! Đương nhiên tôi phải đi học, điều này có gì mà kỳ quái...

Dương Thiên Lô nhìn Lý Ngọc, ra vẻ nghiêm túc nói.

- Ách... Không kỳ quái, không kỳ quái... Vậy, lão đại, có thể cầu anh một chuyện được hay không?

- Chuyện gì?

- Cái kia, lão đại, anh có thể cho tiểu đệ đi theo làm tùy tùng hay không, lo liệu chút chuyện giúp anh a...

Hai mắt Lý Ngọc phát sáng nhìn Dương Thiên Lô, bề ngoài có chút lúng túng, nhưng càng nhiều hơn là sửng sốt, ngập ngừng, ấp úng nói:

- Em biết lão đại đang làm gì...

- Không được!

Nghe được lời nói của Lý Ngọc, Dương Thiên Lôi khẽ nhúu mày, rất dứt khoát nói:

- Chị cậu cho cậu làm gì thì cậu ngoan ngoãn làm chuyện đó đi. Đừng hy vọng tôi nói giúp cho cậu, với lại, loại chuyện này không thích hợp với cậu.

Dương Thiên Lôi đương nhiên rõ ràng cái chuyện mà Lý Ngọc nói đến là nhiệm vụ hắc đạo, tuy rằng thực lực của Lý Ngọc không có vấn đề, nhưng cái loại chuyện giao thiệp với những hạng vong mạng cũng không thể để cho Lý Ngọc đi làm. Bằng không, một khi có nguy hiểm gì, Dương Thiên Lôi sẽ bị liên lụy.

Dù sao, bối cảnh của Lý Ngọc và Lý Hàn Mai rất sâu. Thông qua cuộc đối kháng lần này với Hiên Viên Kiếm Tông, khiến cho Dương Thiên Lôi càng nhận thức rõ ràng hơn. Nếu Lý Ngọc mà chết, còn không phải làm chấn động cả Hoa Hạ sao?

- Không thương lượng được sao?

- Có! Nếu chị cậu cùng gia tộc của cậu phê chuẩn thì với tôi không thành vấn đề.

Dương Thiên Lôi nói.

- Ách... Cái đó thì quên đi.

Còn mười phút nữa thì vào học, trong giảng đường đã chật ních người, khiến cho Dương Thiên Lôi tương đối kinh ngạc đồng thời không thể tưởng tượng nổi chính là, thậm chí có người mang theo cả ghế nhựa đi vào giảng đường, có vẻ như tương đối thản nhiên, không chút xấu hổ nào ngồi trên lối đi. Khi vị nhân huynh đầu tiên làm như vậy, Dương Thiên Lôi đã giật nảy mình, nhưng mà khi lục tục có đến vài chục người cũng làm y chang thì Dương Thiên Lôi còn có chút buồn bực, cảnh tượng học tập này cũng quá đông đúc đi! Nhớ năm đó khi chỉ là một tên bỏ đi, có lẽ chưa từng gặp được môn học nào đông như thế này.

Mà dường như Tống Hiểu Phân cùng Lý Ngọc không hề kinh ngạc trước chuyện này, trấn định dị thường.

- Giáo viên là mỹ nữ à?

Dương Thiên Lôi quay đầu hỏi Lý Ngọc. Tựa hồ ngoại trừ lý do này ra Dương Thiên Lôi không tìm ra được nguyên nhân nào thích hợp hơn.

- Là đại mỹ nữ, chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

- Chỉ là phụ nữ có chồng, ai... Ngoại trừ lão đại ra, Lý Ngọc em đường đường là đệ nhị đẹp trai, một trong số những người nổi tiếng nhất đại học Hoa Kiếm, vô số muội muội liên tục liếc mắt đưa tình, tuy nhiên đều là “mỹ nữ hữu ý, suất ca vô tâm”. Lý Ngọc em chính là sinh ra không gặp thời, mỗi lần xuất hiện mỹ nữ có thể làm em động lòng thì không phải danh hoa đã có chủ thì cũng là thần nữ vô tình... Ôi, số phận thật thê thảm đau xót biết bao...

Đang lúc Lý Ngọc “cô nương” than phân trách phận thì phòng học bỗng chốc trở nên an tĩnh, Dương Thiên Lôi theo ánh mắt có chút đăm đăm của Lý Ngọc nhìn về phía cửa phòng học.

Một vị thiếu phụ phong tư trác tuyệt, ôm một tập tài liệu bước vào.

Khi Dương Thiên Lôi nhìn thấy cô giáo này cũng nhin không được thâm khen.

Tên của cô giáo này là Thư Huỳnh, thoát nhìn hai bảy hai tám tuổi, dáng người cao gầy mặc một bộ áo đầm màu trắng ngà, bộ ngực sữa lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn tinh tế, mi mục như vẽ, khốe miệng mang nụ cười nhàn nhạt, cả người tươi mát, thanh khiết, phảng phất như tiên tử trong tranh không nhiễm bụi trần. Trong nháy mắt xuất hiện này, liền thu hút toàn bộ ánh mắt mọi người trong phòng.

- Thế nào?

Lý Ngọc vỗ vỗ chân của Dương Thiên Lôi dưới bàn học, nhẹ giọng hỏi.

- Tạm tạm!

-... Sợ cũng chỉ mình lão đại mới có đánh giá này. Đại khái anh còn chưa biết cô ta là ai a?

- Không biết, cũng không quan tâm,

- Nhưng cô ấy rất quan tâm đến anh a...

- Chào các bạn, hôm nay lại kín người hết chỗ rồi, xem ra tất cả mọi người rất yêu thích môn học của tôi?

Trong lúc Lý Ngọc và Dương Thiên Lôi đang nhỏ giọng nói chuyện thì thanh âm êm tai tao nhã của cô giáo thiếu phụ cũng vang lên.

- Thích! Siêu thích! Càng yêu thích hơn là cô giáo Thư!

Rất nhiều đồng học không chút do dự la lớn, không hề che giấu mục đích lên lớp của mình chút nào.

- Quan tâm tôi? Tôi không quen nàng ta mà...

Dương Thiên Lôi kinh ngạc nhìn Lý Ngọc nói.

- Nhưng cô ấy đối với anh canh cánh trong lòng a... Cho anh biết...

Lý Ngọc nói.

- Ai bảo anh luôn luôn không đi học... Học kỳ này sau khi chúng ta bắt đầu vào học, cô ấy mỗi lần điểm danh anh đều không có mặt, đã sớm để mất đến anh rồi...

Vốn Tống Hiểu Phân đang nghe lén Lý Ngọc và Dương Thiên Lôi nói chuyện liền nói leo vào.

- Ách... Mai tỷ không báo qua giúp anh sao?

- Cái này thì em không biết?

Tống Hiểu Phân nói.

- Dương Thiên Lôi hôm nay có đi học không?

Quả nhiên, khiến cho Dương Thiên Lôi không biết nói gì chính là, Thư Huỳnh cầm lấy danh sách, còn chưa mở ra, câu nói đầu tiên đó là nhằm vào hắn. Loại môn học gộp chung bốn lớp này có khoảng hơn hai trăm người, mỗi lần điểm danh, ngoại trừ lần đầu tiên là điểm danh lần lượt ra, còn lại đều là qua loa một chút.

Nhưng số thứ tự của Dương Thiên Lôi chính là số một, hơn nữa lần đầu tiên Dương Thiên Lôi vắng mặt, thêm vài lần điểm danh kế tiếp nữa, đương nhiên sẽ được chiếu cố đặc thù, nhưng hắn liên tục nhiều lần không đến, không bị cho vào sổ đen mới lạ.

Nghe được câu nói của Thư Huỳnh, tuyệt đại đa số ánh mắt mọi người trong lớp đều không hẹn mà gặp đồng loạt nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

Tống Hiểu Phân và Lý Ngọc ngồi ở bên cạnh Dương Thiên Lôi tức thì cúi đầu. Tống Hiểu Phân tương đối bối rối, chỉ biết vui mừng đi học cùng với Dương Thiên Lôi, không ngờ quên mất môn học hôm nay có vẻ như phi thường không thích hợp với Dương Thiên Lôi, bởi vì cuộc nói chuyện thân mật đêm đó với Lý Tuyết, khiến cho Tống Hiểu Phân cảm thấy ngập ngụy cơ. Tuy cô giáo này là thiếu phụ, nhưng khó đảm bảo sẽ không xảy ra vấn đề a.

- Có!

Dương Thiên Lôi biết, lúc này muốn trốn tránh là không thể nào, bởi vì ánh mắt của cô giáo đã thuận theo ánh mắt của mọi người nhìn về phía hắn, cho nên, chỉ có thể đứng dậy, lên tiếng.

- Mời ngồi! Sau này không được trốn học nữa đó.

Vốn nghĩ rằng sẽ bị phê bình vài câu, nhưng không nghĩ tới chính là Thư Huỳnh vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lôi nói. Nghe xong lời này khiến cho Dương Thiên Lôi thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên bản khi nhìn thấy Thư Huỳnh, Dương Thiên Lôi còn tưởng rằng “đào hoa đại vận” đã tiến hóa đến mức độ ngay cả thiếu phụ cũng không buông tha, nội tâm quả thực không yên. Nếu không thể quái nào mình vừa xuất hiện lại đụng ngay mỹ nữ nhất đẳng?

Gần hai giờ liên tục học tập không có thời gian nghỉ ngơi, Thư Huỳnh ngoại trừ ngẫu nhiên vô ý liếc nhìn Dương Thiên Lôi ra, cơ bản không có bất kỳ dị thường nào.

Cho đến sau khi tan học, Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân cùng với Lý Ngọc ra khỏi phòng cũng vô cùng bình thường.

Bất quá, Dương Thiên Lôi không biết rằng, khi Thư Huỳnh rời khỏi phòng học, trở lại văn phòng liền lập tức lên mạng phát ra tin nhắn với một tài khoản có nickname “mỹ nữ San San”, rất nhanh hai người liền hàn huyên.

Chạng vạng, Dương Thiên Lôi lại từ khu quốc tế Lam Phong một mình chạy tới cổng đại học Hoa Kiếm.

Một chiếc xe Bentley hào nhoáng sớm đã chờ ở chỗ này nửa tiếng. Đứng ở bên cạnh chiếc xe là một trung niên nhân mặc âu phục, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cổng trường, mặc dù chưa có nhìn thấy bất kỳ ai nhưng bộ dáng lại tràn ngập cung kính, giống như đang đợi đại nhân vật quan trọng.

Dương Thiên Lôi trực tiếp chạy qua.

- Trương Trị Trung?

Khi từ phía sau chạy đến gần trung niên nhân, toàn bộ tâm thần trung niên nhân đều tập trung vào cổng trường vẫn không hề phát giác ra, thanh âm của Dương Thiên Lôi mang theo một chút cuồng ngạo tự nhiên cùng lạnh lùng nói.

- A?

Trung niên nhân được Dương Thiên Lôi gọi là Trương Trị Trung tức thì xoay người nhìn về phía Dương Thiên Lôi, thân thể cũng nhẹn không được run lấy bấy, thần tình cung kính, thật cẩn thận, nhỏ giọng nói:

- Thiếu chủ!

Có thể gọi tên hần, Trương Trị Trung đương nhiên biết được thiếu niên lãnh khốc, anh tuấn ở trước mặt là ai. Người như hần căn bản không có cơ hội nhìn thấy đại nhân vật của Hiên Viên Kiếm Tông, về phần Hiên Viên Cửu Dương càng không khả năng. Cho nên, hần căn bản không biết, thiếu chủ trước mặt, cùng với bộ dáng trước kia đã hoàn toàn khác biệt.

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng gật gật đầu.

Trương Trị Trung vội cúi đầu khom lưng, mở cửa xe cho Dương Thiên Lôi.

Sau khi tiến vào trong xe, Trương Trị Trung cung kính lấy ra một cái hộp giấy màu đen đưa tới trước mặt Dương Thiên Lôi, nói:

- Thiếu chủ, đây là di động mới của cậu, còn có một chi phiếu của Trương tiểu nhân biếu ngài, mật mã là phi dân. Tông chủ dặn sau khi ngài nhận được di động lập tức liên hệ với ngài ấy...

Dương Thiên Lôi lạnh lùng tiếp nhận.

- Thiếu chủ, ngài còn phân phó gì không?

- Không có! Khi nào có việc ta sẽ liên hệ với anh.

Dương Thiên Lôi nói xong định xuống xe.

- Thiếu chủ, tiểu nhân... Tiểu nhân đã chuẩn bị mười mỹ nữ trẻ tuổi, đều là xử nữ... Không biết có vinh hạnh được ngài nhận cho... Đây là hình của các nàng, hy vọng thiếu chủ có hứng thú...

- Hả?

Lông mi Dương Thiên Lôi hơi nhướn, tựa hồ rất hài lòng nhìn Trương Trị Trung, sau khi nhận lấy hình chụp, có vẻ như rất tùy ý nhìn qua. Dương Thiên Lôi đương nhiên rõ ràng, vì sao Trương Trị Trung lại

chuẩn bị như thế, nếu hấn thật sự là Hiên Viên Cửu Dương, đương nhiên sẽ rất có thú tính. Nhưng hiện tại hấn chỉ là có hứng thú, dù sao, nếu Dương Thiên Lô chuẩn bị nhúng tay vào Hiên Viên Kiếm Tông, biến nó thành một lực lượng bí mật của mình, vậy không thể không quản. Đương nhiên không thể làm cho mười cô gái đang hoàng này chịu tai bay vạ gió.

Liên tục nhìn qua chín tấm hình, Dương Thiên Lô đều không có biểu hiện gì khác thường, tựa hồ những cô gái này đối với hấn mà nói không gây được hứng thú. Bất quá Trương Trị Trung cũng không ử rữ, bởi vì hấn biết trong mười cô gái này khẳng định có một cô khiến cho thiếu chủ nổi thú tính.

Quả nhiên, khi Dương Thiên Lô nhìn thấy tấm ảnh cuối cùng, hai tròng mắt bất thành linh lóe ra hai đạo tinh quang, vẻ mặt cũng hơi đổi.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Trương Trị Trung mừng thầm, vội vàng nói:

- Ánh mắt của thiếu chủ quả nhiên lợi hại... Thiếu nữ này là người xuất chúng nhất trong mười người, tiểu nhân cũng nhờ hồng phúc của thiếu chủ xảo hợp gặp được...

- Xảo hợp gặp được?

Dương Thiên Lô nhú mày hỏi.

- Chuyện này... Bởi vì thời gian gấp gáp, khi tiểu nhân chuẩn bị cho thiếu chủ đã kinh động đến cảnh sát, cô bé này vừa vặn xuất hiện, tiểu nhân vừa nhìn liền cảm thấy thiếu chủ khẳng định sẽ thích, cho nên, không tiếc hết thảy đại giới bắt nàng lại. Hy vọng thiếu chủ thích...

- Tốt lắm! Dẫn ta đi gặp các nàng!

Dương Thiên Lô nói!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

782. Chương 795: Tỉnh Thần Hoàn! Thôi Tình Tán!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 795: Tỉnh thần hoàn! Thôi tình tán!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Vâng, thiếu chủ!

Về mặt Trương Trị Trung hưng phấn nói. Thiếu chủ Hiên Viên Cửu Dương đến Ma Đô, đối với hấn mà nói đây chính là cơ hội nịnh bợ ngàn năm một thuở, một khi xác lập được quan hệ với “đại nhân vật” này, chỗ tốt hấn nhận được tuyệt đối rất lớn.

Cũng chính bởi vì như thế, tối hôm qua sau khi Dương Thiên Lô liên hệ, hấn trực tiếp xuất hết khí lực bú sữa mẹ, giống như hấn nói, không tiếc hết thảy đại giới bắt tới mười mỹ nữ. Hơn nữa đảm bảo đều là nguyên đai nguyên kiện. Thân là người liên lạc của Hiên Viên Kiếm Tông ở Ma Đô, tuy rằng chỉ học được vô về một chút công phu da lông của Hiên Viên Kiếm Tông nhưng đối với phương pháp phân biệt xử nữ cũng có chút tinh thông. Đây là một trong những kỹ năng của bọn hấn, bất kể nữ tử nào, chỉ cần nhìn một cái là có thể xác định là còn trinh hay không.

- Tuy nhiên sau này không có sự cho phép của tôi không được tự tiện hành động một mình. Khi tôi cần, sẽ tự nhiên nói cho anh biết.

Ngay khi mà Trương Trĩ Trung còn đang bồng bềnh trong cơn sung sướng của đại cơ duyên phủ xuống mình thì Dương Thiên Lôi lạnh giọng nói.

- Dạ...Dạ thiếu chủ!

Trương Trĩ Trung vội vàng đáp.

- Tên mới của tôi là Dương Thiên Lôi, cứ gọi tôi là Dương thiếu.

Dương Thiên Lôi thản nhiên nói.

Nửa giờ sau, Trương Trĩ Trung chở Dương Thiên Lôi tới khách sạn Hàng Long.

Khách sạn Hàng Long là một khách sạn xa hoa năm sao, danh tự khí phách, phục vụ nhất lưu là một trong những khách sạn nổi tiếng ở Ma Đô, cho dù sở nghiên cứu siêu nhiên, cũng không hề biết khách sạn này trên thực tế là một trong số các sản nghiệp của bộ hạ Hiên Viên Kiếm Tông.

Mà Trương Trĩ Trung lúc này giống như cháu trai ở trước mặt Dương Thiên Lôi trong xã hội thượng lưu ở Ma Đô cũng là một nhân vật lớn hồ phong hoán vũ.

Khi chiếc xe Bentley xa hoa xuất hiện trước cửa khách sạn Hàng Long, mỹ nữ phục vụ tiếp khách đã bằng tốc độ nhanh nhất báo cho quản lý khách sạn.

- Kính chào Trương tổng!

Quản lý khách sạn rất nhanh đã chạy tới xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi và Trương Trĩ Trung.

- Đây chính là thiếu gia!

Trương Trĩ Trung vô cùng cung kính giới thiệu nói.

- Kính chào thiếu gia!

Quản lý khách sạn hiển nhiên cũng là người của Hiên Viên Kiếm Tông, một loạt hành động hôm nay hẳn đều rõ ràng, biết đó là người trong tông, chẳng qua không biết là ai mà thôi. Nghe thấy hai chữ “thiếu gia”, cả người gia hỏa này lập tức run rẩy, bình thường thành viên Hiên Viên Kiếm Tông đến, đều là xưng hô bằng “tiên sinh, tiểu thư”, mà thiếu niên lãnh khốc, ngạo nghễ, không ai bì nổi trước mắt này lại được Trương Trĩ Trung gọi là “thiếu gia”. Vậy còn có thể là ai được? Hiện tại, gia hỏa này cũng đã hiểu được nguyên nhân vì sao Trương Trĩ Trung không tiếc hết thấy đại giới bất mười mỹ nữ trong thời gian ngắn.

- Chuẩn bị xong hết chứ?

- Đã chuẩn bị thỏa đáng hết thấy...Thiếu gia, Trương tổng, mời!

Ba...

Quản lý khách sạn còn chưa kịp phản ứng, Trương Trĩ Trung đã cho một bạt tai lên mặt hắn:

- Đồ hỗn trường, trước mặt thiếu gia, ta tính là cái gì? Há có thể sánh vai bước cùng với thiếu gia chứ?

- Dạ...Thiếu gia, mời ngài!

Trên khuôn mặt quản lý khách sạn in rõ dấu tay, nhưng không hề có một chút bất mãn, ngược lại khom người xuống, thanh âm run rẩy nói.

Một màn này, bị không ít người phục vụ trong đại sảnh chứng kiến, vốn bọn họ nhìn ra thân phận địa vị của Dương Thiên Lôi không tầm thường, giờ khắc này lại kinh hãi không thôi. Trương Trĩ Trung ngày thường chính là đại gia như thiên vương lão tử, nhưng lúc này bộ dạng của hắn không khác gì cháu trai khi ở trước mặt người thiếu niên này.

Về mặt Dương Thiên Lôi lạnh lùng, giống như căn bản không có nhìn thấy, dẫn đầu bước vào thang máy sớm đã có người phục vụ đứng đón sẵn.

Tầng đỉnh!

Tầng đỉnh của khách sạn Hàng Long chưa bao giờ mở ra đối ngoại, căn bản cũng không có đưa vào kinh doanh phòng ngủ. Cho dù là thành viên bình thường của Hiên Viên Kiếm Tông cũng chỉ có thể hưởng thụ phòng tổng thống xa hoa, về phần tầng đỉnh thì chỉ người có địa vị tương đối cao của Hiên Viên Kiếm Tông mới có thể vào ở.

Dưới sự cung kính dẫn dắt của hai người, Dương Thiên Lôì trực tiếp bước chân vào tầng đỉnh.

- Thiếu chủ, mọi người ở bên trong phòng, tiểu nhân ở chỗ này, tùy thời đợi lệnh, ngài còn có yêu cầu gì, chỉ cần nói với nhân viên phục vụ một tiếng là được.

Khi hai người dẫn theo Dương Thiên Lôì đi tới trước cửa một gian phong nhìn rất bình thường, Trương Trị Trung lễ độ cung kính nói.

- Ngoại trừ cô gái kia ra, chín cô gái còn lại toàn bộ mang đi, thả các nàng lành lặn trở về. Giải quyết tốt hậu quả, không thể để lại bất cứ phiền phức nào. Tông ta bây giờ đang trong thời kỳ phi thường, hiểu ý của ta chứ?

Dương Thiên Lôì nói.

- Dạ rõ, thưa thiếu chủ!

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lôì, tuy rằng Trương Trị Trung cùng vị quản lý khách sạn kia không hiểu cho lắm, nhưng cũng không chút do dự, vô cùng cung kính đáp.

Không cần Trương Trị Trung ra chỉ thị, tên quản lý kia đã thông qua bộ đàm truyền lệnh.

Sau khi Dương Thiên Lôì đi vào phòng, không đến một phút đồng hồ dưới sự chỉ huy của Trương Trị Trung, chín nữ nhân kia, đều bị trùm khăn tắm đồng thời trong trạng thái hôn mê được bế ra ngoài.

Dương Thiên Lôì không hề lo lắng những gia hỏa kia sẽ “hưởng thụ” một phen, nếu hắn đã nói nguyên khuôn nguyên dạng thả ra, cho bọn hắn một trăm cái lá gan cũng không dám động đến một cọng lông tơ của chín cô gái này.

- Bảo các nàng ra ngoài cả đi, bốn thiếu chủ không thích người ngoài hầu hạ.

Dương Thiên Lôì nhìn thoáng qua cô gái ăn mặc gợi cảm, khẳng định là tám thân xử nữ, nói với Trương Trị Trung.

- Dạ, các người lui ra!

Trương Trị Trung ra lệnh. Sau khi các cô gái vốn được huấn luyện để tùy thời dâng hiến cho “đại nhân vật” lui xuống hết, Trương Trị Trung cũng lùi ra sau, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Trong nháy mắt đóng cửa này, Trương Trị Trung trong mắt người khác luôn cường thế lấy tay lau mồ hôi lạnh trên trán, nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi tất cả mọi người đều lui ra ngoài, Dương Thiên Lôì đồng dạng thở phào một hơi, bộ dáng “bức khí” mười phần như thể ca đóng một hồi cũng cảm thấy mệt mỏi a. Quan trọng nhất là, Dương Thiên Lôì đã rất hiểu rõ tính cách của Hiên Viên Cửu Dương, nhưng hành vi hôm nay của hắn đã sai lệch rất nhiều. Bằng không, chín cô gái kia không có khả năng còn lành lặn thả ra. Bất quá, Dương Thiên Lôì không hề lo lắng chút nào, những người này, cho bọn hắn một trăm lá gan cũng không dám trình báo với tông chủ, hơn nữa, bọn hắn cũng không có tư cách trình báo.

Đương nhiên, cho dù tông chủ biết cũng không sao cả, thời kì phi thường, tự nhiên phải thật cẩn thận.

Quan sát căn phòng xa hoa đến cực điểm này, xác thực mà nói, đã không thể gọi là phòng, bởi nó thật sự quá xa hoa không khác gì một căn biệt thự. Bên trong căn phòng, bao quát lấy mọi thứ là phòng tập thể hình, phòng tắm, phòng ngủ, phòng giải trí, quán bar nhỏ, tuyệt đối so với phòng tổng thống xa hoa hơn vô số lần. Cái này còn chưa tính đến sáu trinh nữ xinh đẹp.

Dương Thiên Lôì trực tiếp đi tới phòng ngủ vĩ đại. Trên chiếc giường rộng sáu thước, một thiếu nữ xinh đẹp được đắp một chiếc chăn màu trắng đang nằm trên giường, hiển nhiên là ở trong trạng thái hôn mê.

Thiếu nữ này không phải ai khác, chính là cô cảnh sát Trương Nhã Tĩnh ước hẹn sáng mai gặp mặt.

Lúc này, Trương Nhã Tĩnh trần như nhộng nằm đó, bất quá, Dương Thiên Lô không hề lo lắng Trương Nhã Tĩnh bị thừa cơ ăn đậu hũ. Nguyên nhân rất đơn giản, đây là nữ nhân hiến cho hắn, như vậy, sẽ không có bất kỳ người nào dám khinh nhờn.

Rất hiển nhiên sau khi Trương Nhã Tĩnh bị bắt đến đây đã là trong trạng thái hôn mê, được sáu nữ phục vụ viên tắm rửa sạch sẽ, chờ đợi ở trên giường,

Quá trình này, trong trí nhớ của Hiên Viên Cửu Dương có rất nhiều.

Cho nên, Dương Thiên Lô căn bản không dám xúc phạm trên người Trương Nhã Tĩnh lên. Bằng không, Dương Thiên Lô thật sự không biết có thể khống chế được dục vọng của mình hay không. Sự khiêu khích lần trước của Trương Nhã Tĩnh đã làm cho Dương Thiên Lô dục hỏa đốt thân, mà hiện tại, Dương Thiên Lô lại đạt được linh hồn cùng trí nhớ của Hiên Viên Cửu Dương, thể chất của hắn vô hình trung đã biến thành thân thể cửu dương tuyệt mạch, sự khao khát đối với nữ nhân, không hề nghi ngờ, đã tăng lên gấp nhiều lần.

Dưới loại trạng thái này, nếu còn chứng kiến thân thể mềm mại trần trụi của Trương Nhã Tĩnh, làm sao hắn còn có thể khống chế nổi?

Đương nhiên, nếu quả thật làm chuyện ấy với Trương Nhã Tĩnh, tự nhiên rất tốt. Sẽ không khiến cho đám người Trương Trị Trung hoài nghi, cũng rất phù hợp với bản tính của Hiên Viên Cửu Dương. Nhưng lý trí lại nói cho Dương Thiên Lô tuyệt không thể hành động như vậy.

Bởi vì, Trương Nhã Tĩnh vốn là nữ nhân hắn đã tiếp nhận, ít nhất phải là khi tình cảm đôi bên trở nên mãnh liệt mới được. Bằng không, chỉ sợ vĩnh viễn sẽ lưu lại bóng ma trong lòng Trương Nhã Tĩnh.

Cầm lấy nước thuốc chuẩn bị sẵn trên bàn, Dương Thiên Lô nhíu mày, đối với Hiên Viên Kiếm Tông Dương Thiên Lô phi thường rõ ràng, liếc mắt một cái liền nhìn ra nước thuốc này không phải chỉ đơn giản làm cho Trương Nhã Tĩnh thanh tỉnh, bên trong khẳng định còn pha thêm “thôi tình tán”. Hiển nhiên, Trương Trị Trung là vì đỡ gây phiền toái cho mình mà trộn lẫn thuốc vào với nhau.

- Con mẹ nhà nó!

Dương Thiên Lô chửi nhỏ một tiếng, trực tiếp bước nhanh tới cửa.

- Thiếu chủ...Có gì phân phó không a?

Trương Trị Trung cùng tên quản lý kia đang cung kính chờ ở cửa, vội vàng hỏi.

- Tĩnh thần hoàn! Không biết bốn thiếu chủ không dùng thôi tình tán sao?

Dương Thiên Lô cau mày nói.

- Dạ phải...Là lỗi của tiểu nhân...

Trương Trị Trung vừa mới lau mồ hôi lạnh tức thì lại túa ra. Loại tổ tông gia này hắn rất khó gặp được, làm sao có thể biết Hiên Viên Cửu Dương chưa bao giờ dùng thôi tình tán chứ? Nhưng dĩ nhiên hắn không dám giải thích, chỉ có thể trách mình khéo quá thành vụng.

Tên quản lý kia rất nhanh hai tay dâng lên một cái bình nhỏ.

Sau khi Dương Thiên Lô tiếp nhận, nói:

- Không có việc gì các người đừng có đứng ở nơi này, cần làm gì thì làm đi. Lát nữa bốn thiếu chủ sẽ mang nàng đi.

- Dạ!

Trở lại phòng ngủ, Dương Thiên Lô nhẹ nhàng tách cái miệng nhỏ nhắn của Trương Nhã Tĩnh ra, đổ một viên tĩnh thần hoàn vào trong miệng Trương Nhã Tĩnh.

Sau một lát, Trương Nhã Tĩnh “ưm” một tiếng, tỉnh táo lại.

Trong nháy mắt tỉnh lại, ý thức Trương Nhã Tĩnh khôi phục tới khoảnh khắc trước khi té xỉu kia, khi đó nàng đang đi cùng đồng sự kiểm tra hiện trường nơi một cô gái có khả năng bị bắt cóc. Vốn là chuyện tình

không thể xác định, hơn nữa còn chưa đến hai mươi bốn giờ thì không thể báo án, nhưng thiếu nữ kia là thiên kim của phú gia, có quan hệ, có phương pháp.

Cho nên các nàng mới nhanh đuổi tới hiện trường như vậy. Tuy nhiên, sau khi hỏi qua tình huống, và lại không có đầu mối, nàng liền cùng đồng sự trở về, nhưng nàng hoàn toàn không biết, khi nàng trở vào trong xe thì vừa khéo bị Trương Trị Trung nhìn thấy được.

Cho nên, giữa trưa lúc Trương Nhã Tĩnh một mình ăn cơm thì gặp phải một nữ nhân mà người này giống như nhận biết nàng, rất nhiệt tình chào hỏi. Tuy nhiên, khi hai người tiếp cận, Trương Nhã Tĩnh chỉ nghe được một câu “Ai nha, cô làm sao vậy?” rồi mất đi ý thức.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

783. Chương 796: Biến Em Trở Thành Nữ Nhân Của Anh!

Huyền Thiên

Tác giả: Ô Sơn

Chương 796: Biến em trở thành nữ nhân của anh!

Nhóm dịch Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong nháy mắt đó, thân là cảnh sát với trực giác mẫn tuệ, Trương Nhã Tĩnh biết, nàng bị nữ nhân kia hạ thuốc mê, đáng tiếc, nàng ngay cả hô một tiếng cũng không kịp.

Hai ngày này, Trương Nhã Tĩnh sống một ngày bằng một năm, trong lòng luôn luôn nghĩ đến ước hẹn buổi sáng thứ bảy với Dương Thiên Lôi, nháy mắt mất đi ý thức, không ngờ suy nghĩ của nha đầu kia không phải là mình bị người nào hạ thuốc mê, sau khi ngất đi sẽ làm gì mình mà là ngày mai bản thân mình có thể phải sai hẹn...

Từ sau đêm chia tay Dương Thiên Lôi đó, Trương Nhã Tĩnh cả đêm không ngủ, suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, nếu như không có nụ hôn cuối cùng của Dương Thiên Lôi, nếu như không có ước hẹn thứ bảy, cô lẽ Trương Nhã Tĩnh sẽ tự mình chữa trị tâm bệnh, không bao giờ gặp lại Dương Thiên Lôi nữa. Tuy nhiên, nụ hôn cùng với ước hẹn đó, lại làm cho Trương Nhã Tĩnh không còn dũng khí lựa chọn rời đi, nàng nghĩ tới Lý Tuyết, nghĩ tới Tống Hiểu Phân, nhưng hết thảy đã không cách nào ngăn cản nàng được nữa.

Nàng không muốn tiếp tục đắn đo, suy nghĩ bất kỳ vấn đề nào nữa, chỉ cần Dương Thiên Lôi thích, chỉ cần có thể ở chung một chỗ với Dương Thiên Lôi, cho dù là nhân tình bí mật nàng chấp nhận hết...

Người, sợ nhất là động tình. Vì yêu mà si, vì yêu mà cuồng, khi ra quyết định kia, nàng cảm thấy cả người hoàn toàn thoải mái.

Trong nháy mắt khôi phục ý thức, Trương Nhã Tĩnh cảm thấy thân thể của mình tựa hồ không có chút bất ổn nào, nhưng mà sự thoải mái không có bất kỳ trói buộc nào trên người này lại làm cho nàng vô cùng hoảng sợ.

- A không!

Trương Nhã Tĩnh thét lên, bỗng nhiên mở mắt, hai tay trực tiếp ôm ở trước ngực, thân thể co lại.

Tuy nhiên, khi trước mắt nàng hiện ra một thanh ảnh quen thuộc mà mấy ngày nay nàng không lúc nào không nhớ đến tức thì liền mở to hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn cũng há rộng ra.

- Đừng sợ...Cô không sao đâu. Mau đắp kín lại...

Dương Thiên Lôi chăm chú nhìn Trương Nhã Tĩnh, thanh âm dịu dàng nói. Đồng thời lúc nói chuyện, nhẹ nhàng kéo chăn phủ giường che khuất cảnh xuân bất chợt lộ ra ngoài vì động tác kịch liệt của Trương Nhã Tĩnh.

Trương Nhã Tĩnh ngơ ngác nhìn Dương Thiên Lôi, trong đầu cảm thấy hỗn loạn.

- Cô bị người ta đánh thuốc mê, may mắn tôi phát hiện chạy tới đây. Yên tâm, không có việc gì nữa rồi.

Dương Thiên Lôi ôn nhu nói.

Tuy nhiên, nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, không ngờ Trương Nhã Tĩnh ngay lập tức chảy nước mắt như mưa, hai tay run rẩy ôm cơ thể mình, co rút lại. Bộ dáng lúc này, khiến cho nàng rất nhanh đoán được, bản thân mình bị cướp sắc. Đương nhiên nàng không tin Dương Thiên Lôi cởi sạch đồ của nàng, Dương Thiên Lôi tới cứu nàng đã chứng minh khi Dương Thiên Lôi đến thì bộ dạng của nàng đã thế này.

- Ô ô...Anh đừng quản tôi, anh đi đi...

Trương Nhã Tĩnh khóc nói, nha đầu kia cho rằng mình đã bị cưỡng bạo, trong khoảnh khắc này, ngay cả tâm muốn chết nàng cũng có.

Hết thấy đều hóa thành hư ảo, đừng nói Dương Thiên Lôi đã biết, cho dù Dương Thiên Lôi không biết, nàng cũng không có mặt mũi gặp lại Dương Thiên Lôi.

- Khụ khụ...Khóc cái gì a? Không phải an toàn rồi sao? Cũng chưa có việc gì a...

- Tôi đã như vậy rồi...Anh đi đi...Đi đi...Tôi không muốn gặp lại anh nữa...Tôi không xứng với anh...Ô ô...

Trương Nhã Tĩnh khóc nói.

- Ta là đầu heo hả trời!

Nghe được Trương Nhã Tĩnh nói như vậy, Dương Thiên Lôi lập tức thảm máng mình, trong lòng đã hiểu ra nha đầu kia cho rằng mình bị gì đó mới khóc lóc như thế. Ôi trời, uống cho mình thông minh một đời, lại hồ đồ nhất thời, bộ dáng hiện tại của Trương Nhã Tĩnh, đối thành ai cũng sẽ suy nghĩ như vậy à?

- Ách...Nhã Tĩnh cô đoán mò gì đấy? Khi tôi đến đây, nữ nhân kia mới giúp cô tắm rửa xong, hoàn toàn chưa có nam nhân nào chạm qua cô cả...

- Anh...Anh nói thật sao?

Trương Nhã Tĩnh đang lúc tuyệt vọng, nghe được Dương Thiên Lôi nói như vậy, nhất thời ngẩn đầu, hai mắt đăm lẹ nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Đương nhiên là thật rồi! Anh hùng cứu mỹ nhân, nào có chuyện sau khi mỹ nhân bị tai ương mới đuổi tới chứ? Đó không phải là cẩu hùng sao? Với lại...Nếu quả thật có người cưỡng bạo cô, sao cô không thể cảm giác được chứ? Hiện tại khẳng định phải rất đau mới đúng.

Dương Thiên Lôi bản tính đáng khinh, lúc này vì để cho Trương Nhã Tĩnh xác nhận bản thân mình vẫn còn nguyên, không chút do dự nói ra cái điều mà người khác rất khó mở miệng này.

Nhưng không thể không nói, lời nói thô tục này, có vẻ như thật sự hữu hiệu. Trương Nhã Tĩnh nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, đích xác cảm giác phía dưới không có gì bất ổn, điều này làm cho nàng đang trong tuyệt vọng, tức thì tâm thần thả lỏng, khóc nói:

- Anh...Khi dễ người ta, vì sao không nói sớm?

- Khụ khụ...Không phải sau khi cứu tỉnh cô dậy, còn chưa kịp nói thì cô đã suy nghĩ lung tung sao? Cô mau che kín lại đi...Tôi giúp cô lấy quần áo.

Dương Thiên Lôi cương chế từng trận “kê động” trong lòng, bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, đi vào phòng tắm nhìn thấy chồng quần áo xếp chung một chỗ, tuy rằng liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy bộ đồ cảnh sát của Trương Nhã Tĩnh, nhưng đồ lót thì khó phân biệt được. Nếu Dương Thiên Lôi muốn Trương Nhã Tĩnh chỉ ra, tự nhiên không khó, nhưng nhìn chồng đồ lộn xộn hoặc nhiều hoặc ít cũng làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy “không sạch sẽ”.

Do dự chốc lát, Dương Thiên Lôi đi tới trước cửa mở cửa ra.

Trương Trĩ Trung cùng tên quản lý kia rất nghe lời không có canh ở cửa, bắt quá xa xa ở hành lang đang đứng sáu cô gái vừa rồi muốn hầu hạ Dương Thiên Lôi, sau khi nhìn thấy Dương Thiên Lôi mở cửa, sáu người tức thì chạy tới.

- Thiếu chủ, ngài có điều gì phân phó?

- Gọi Trương Trĩ Trung tới đây.

- Dạ! Một thiếu nữ trong đó lập tức lấy ra một bộ đầm cỡ nhỏ thông báo.

Một lát sau, Trương Trĩ Trung liền chạy tới.

- Thiếu chủ!

Trương Trĩ Trung đương nhiên không cho rằng Hiên Viên Cửu Dương là tay khoải thương, cho nên khi mà Dương Thiên Lôi gọi hắn tới, trong lòng vô cùng thấp thỏm, sợ lại có điểm nào làm không tốt.

- Kể lại cụ thể địa điểm cùng tình tiết bắt cô gái cảnh sát kia cho ta nghe, nữ nhân này ta rất thích, cho nên, bây giờ ta là anh hùng, hiểu chưa?

- Dạ hiểu!

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, Trương Trĩ Trung cực kỳ hưng phấn nói.

- Trước tiên ông phân phó thủ hạ chuẩn bị sẵn mấy bộ quần áo, lát nữa cho nàng ấy mặc. Rồi nói đi.

Dương Thiên Lôi đóng cửa lại, nói.

Mười phút sau, sau khi Dương Thiên Lôi biết được tình huống đại khái liền trở về phòng, chẳng qua, khi Dương Thiên Lôi đi vào phòng ngủ, lập tức trợn tròn mắt.

Mười phút, trời ạ, chỉ có mười phút ạ, như thế nào lại xảy ra chuyện như vậy? Minh quả là đầu heo, đầu heo lần đầu khiến Trương Nhã Tĩnh cho rằng mình bị cưỡng bạo còn chưa tính, nhưng đầu heo lần thứ hai đã đến mức độ không thể văn hồi.

Ly nước!

Ly nước trong suốt!

Thuốc nước có trộn lẫn hai loại dược vật tinh thần hoàn và thôi tình tán!

Không ngờ hắn quên con mẹ nó mất!

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Trương Nhã Tĩnh xuân triều tuôn động, phủ kín màu hồng.

Dược tính mãnh liệt của thôi tình toán, dĩ nhiên bắt đầu phát huy tác dụng.

Đây chính là thôi tình tán a...Thôi tình tán do tu luyện giả của môn phái tà ác Hiên Viên Kiếm Tông luyện chế ra. Các loại xuân dược khác như “mê nhĩ thất thân thủy”, “cường hiệu dục nữ đường”, “tái thuần dã biến tao” vân vân hoàn toàn không thể đánh đồng.

(Mê nhĩ thất thân thủy: nước mê hoặc người mất trinh; Cường hiệu dục nữ đường: chất ngọt gia tốc dục vọng nữ nhân; Tái tinh khiết dã biến tao: có trong sáng cùng biến thành lăng lợ; Ngoài ra còn có hai loại thuốc nổi tiếng mà anh em nào cũng biết đó là Quan Âm thoát y sam và Như Lai đại phạt côn.)

Hơn nữa, càng bị kích thích là, loại thôi tình tán này, cho dù là Dương Thiên Lôi khởi động toàn bộ tu vi cũng không có biện pháp cứu lại, vào miệng sẽ xâm nhập vào máu, không vị, không độc, chân chính hòa tan với máu thành một thể, cho dù năng lượng của Dương Thiên Lôi cường đại hơn nữa cũng không thể bức độc tính ra khỏi máu, trừ phi lập tức thay toàn bộ máu trong cơ thể của Trương Nhã Tĩnh.

Thôi tình tán không giống như độc dược phản ứng với máu, sinh ra máu ngưng kết, bệnh biến...Còn có thể dùng năng lượng bức máu kết hợp với độc tố ra bên ngoài cơ thể.

Ngoại trừ thông qua điên cuồng phát tiết ra, căn bản không có biện pháp nào.

- Cô...Cô đã uống ly nước này sao?

Dương Thiên Lôi vô cùng rối rắm, trứng đau dị thường hỏi han.

Thật sự rối rắm, vô cùng rối rắm.

Phải biết rằng, một lần nữa trở về, Dương Thiên Lôi luôn luôn tồn tại tâm kết về chuyện chúng nữ ở Tam Thập Tam Thiên bằng diệt. Trước sau rất cẩn thận, áp chế dục vọng nguyên thủy của chính bản thân mình, tận lực không nghĩ đến, tận lực khắc chế, cho dù là Lý Tuyết, hẳn cùng không hề có bất cứ yêu cầu gì, càng không nói những nữ nhân khác...

Bởi vì khúc mắc không thể cởi bỏ kia, tuy rằng chúng nữ không có chân chính tử vong, nhưng khi đó căn bản hẳn không biết, trơ mắt nhìn thấy một đám nữ nhân mình yêu thương, bằng diệt trước mắt mình, đó là khái niệm gì?

Mỗi khi chứng kiến một người chết đi, hẳn đều sẽ nghĩ tới những việc họ cùng mình trải qua, đáng tiếc, ngoại trừ Lăng Hi, Trương Túy Hàm cùng một ít nữ nhân còn có được ký ức đáng nhớ ra thì tuyệt đại đa số đều mất đi bản thân mình, trở thành vật làm nền cho hắn.

Trong khoảnh khắc đó, Dương Thiên Lôi cảm thấy mình là một tên khốn nạn, cũng làm cho hắn nhận thức rõ được một điều, yêu một người, chung quy là có hạn. Cũng chính vì như thế, Dương Thiên Lôi khi đó đã không còn dũng khí sống tiếp, mới có thể quyết tuyệt lựa chọn bằng diệt, đồng quy vu tận với địch nhân.

Cho nên, giờ này khắc này, làm sao Dương Thiên Lôi có thể không rối rắm cơ chứ?

- Đúng a...Làm sao vậy?

Trương Nhã Tĩnh có chút kỳ quái hỏi, bây giờ được tính còn chưa có chân chính phát huy tác dụng, cho nên nàng chỉ cảm thấy cả người hơi nóng lên, hơn nữa ngoại trừ rất muốn ôm chặt Dương Thiên Lôi ra, cũng không có quá nhiều dục vọng.

- Xong rồi...Xong rồi...Ta chính là heo a...Làm sao lại quên nhắc nhở cô đừng uống...

Dương Thiên Lôi lắc đầu, chán nản vô cùng nói.

- Rốt cuộc làm sao vậy a? Uống rất ngon a...

- Cô quyết định làm nữ nhân của tôi phải không?

Làm cho Trương Nhã Tĩnh kinh ngạc chính là, Dương Thiên Lôi đột nhiên nghiêm túc nhìn nàng, vô cùng trực tiếp hỏi.

Trương Nhã Tĩnh tức thì thần tình thẹn thùng, không dám nhìn Dương Thiên Lôi, nhưng nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

- Tôi đã có ba người bạn gái, Lý Tuyết, Tống Hiểu Phân, Lý Hàn Mai, cô còn nguyện ý không?

Dương Thiên Lôi lại nói.

- Ba...Có ba sao? Tôi tưởng chỉ hai người...Lý Hàn Mai là ai?

- Cô trả lời vấn đề của tôi đi!

- Tôi nguyện ý! Đại sắc lang! Em yêu anh...Đêm đó em đã suy nghĩ kỹ, không quản anh đối với em như thế nào, chỉ cần yêu em một chút thôi, em sẽ vĩnh viễn làm nữ nhân của anh, cho dù làm nhân tình bí mật...Em cũng nguyện ý.

Dưới sự phát huy chậm rãi của tình dục, Trương Nhã Tĩnh gật đầu, cũng không hề rụt rè, sau khi nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, trực tiếp trần trụi biểu đạt tiếng lòng của mình.

- Được! Vậy hiện tại, anh sẽ biến em trở thành nữ nhân của anh!

Nghe được lời nói của Trương Nhã Tĩnh, Dương Thiên Lôi đột nhiên nhìn chăm chăm Trương Nhã Tĩnh, trầm giọng nói.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

784. Chương 797: Liều Chết Triền Miên!

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, Trương Nhã Tĩnh lập tức chấn động, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng lên, càng trở nên đỏ bừng, nhịp tim hô hấp đều bị một câu này của Dương Thiên Lôi đảo lộn cả.

Sở dĩ Dương Thiên Lôi trực tiếp nhanh chóng nói ra những lời này như thế, chính là muốn thừa dịp được tính của thói tình tẩn chưa có hoàn toàn phát huy, Trương Nhã Tĩnh còn tỉnh táo để cho nàng ra quyết định.

Bằng không, sau khi giữa Trương Nhã Tĩnh và Dương Thiên Lôi phát sinh quan hệ, khi Trương Nhã Tĩnh tỉnh táo lại, nhất định sẽ lưu lại bóng ma tâm lý, xác thực mà nói, hẳn là tiếc nuối. Lần đầu tiên của nữ nhân, cả đời chỉ có một lần. Vật trân quý như thế, không ngờ dưới tác dụng của xuân dược mơ hồ mất đi, làm sao có thể không tiếc nuối được?

Chẳng qua Dương Thiên Lôi căn bản không nghe theo Trương Nhã Tĩnh, sau khi bước một bước tới bên giường, trực tiếp phóng tới gần Trương Nhã Tĩnh.

Nhìn thấy Dương Thiên Lôi rất nhanh chồm tới trước mặt, Trương Nhã Tĩnh thẹn thùng vô hạn nhắm hai mắt lại, quay đầu sang một bên.

Quá là nhanh, hết thấy tới quá nhanh, quá đột ngột...Làm cho Trương Nhã Tĩnh biết làm thế nào, càng làm cho Trương Nhã Tĩnh âm thầm xấu hổ chính là, không ngờ thân thể của nàng truyền đến từng đợt rung động, tựa hồ phi thường khát vọng sự âu yếm cùng sủng ái của Dương Thiên Lôi...

Trương Nhã Tĩnh giữ gìn tấm thân xử nữ hai mươi hai năm, chưa bao giờ động tình, thế nhưng sau khi động tình, không ngờ cảm thấy mình “lãng lơ” như thế. Trương Nhã Tĩnh há không xấu hổ chứ? Bất quá, nàng còn tưởng rằng là do bản thân mình quá yêu Dương Thiên Lôi...

Như cũ vẫn là câu nói kia, nữ nhân trong tình yêu cuồng nhiệt, chín mươi chín phần trăm đều biến thành ngốc nghếch. Trương Nhã Tĩnh giờ phút này hoàn toàn không ý thức được, Dương Thiên Lôi vừa rồi rồi rỗi rảnh như vậy, vấn đề chính là nằm ở lý nước kia.

Hiện tại, dưới loại trạng thái này, nàng càng không thể nào nghĩ đến chuyện ly nước kia có vấn đề.

Nàng chỉ biết rằng, chuyện tình mà chín mươi chín phần trăm nữ nhân kia đã trải qua, sắp phát sinh trên người nàng.

Khi Dương Thiên Lôi phủ phục trên người nàng, nhẹ nhàng xoay khuôn mặt nàng, đôi môi linh hoạt ấn lên chiếc môi kiều diễm của nàng thì đồng thời được tính cũng phát tác, dưới hai tầng tập kích, cả người Trương Nhã Tĩnh run rẩy kịch liệt, bất thành linh không còn sự rụt rè, ôm chặt lấy thân thể Dương Thiên Lôi.

Hai chiếc lưỡi nóng bỏng, trong chốc lát liền cuộn lại vào nhau.

Trương Nhã Tĩnh liên tục rên rỉ, trong chốc lát thân thể trở nên mềm mại và vô cùng nóng bỏng, nàng không có bất kỳ kinh nghiệm nào, chỉ biết dùng hết toàn bộ khí lực ôm chặt Dương Thiên Lôi, tựa hồ chỉ có đem thân thể của đối phương tiến vào trong thân thể của mình mới có thể thỏa mãn.

“Vù...”

Dương Thiên Lôi hôn hít cái lưỡi trắng mịn thơm tho của Trương Nhã Tĩnh, một tay lôi hết chăn trải giường phủ trên người Trương Nhã Tĩnh ra, bàn tay hèn mọn của hắn vuốt ve thân thể mềm mại uyển chuyển, trong phút chốc vô cùng thuần thực bắt đầu rà nhẹ trên thân thể mềm mại, nóng bỏng, tinh tế và bóng loáng kia.

Cặp vú tròn mẩy mẩy tràn ngập co dãn, xúc cảm quen thuộc đã có hơi chút bất đồng, làm cho Dương Thiên Lôi dè dặt đã lâu, hoàn toàn kích nổ.

“Rẹt rẹt rẹt...”

Tựa hồ Dương Thiên Lô không muốn chờ đợi một khắc nào nữa, trực tiếp dùng sức xé toang quần áo của mình, tham lam hôn lấy hôn để Trương Nhã Tĩnh không hề đình chỉ chút nào.

Trong khoảnh khắc, hai người đã hoàn toàn trần trụi quấn vào nhau. Dương Thiên Lô rút cục rời khỏi đôi môi kiều diễm của Trương Nhã Tĩnh, hôn xuống thân thể mềm mại dụ hoặc kia, không chút tốn sức trực tiếp tách hai chân của Trương Nhã Tĩnh ra.

Không thể chờ!

Trương Nhã Tĩnh vẫn còn duy trì một tia thanh tỉnh, Dương Thiên Lô tất nhiên vào thời khắc Trương Nhã Tĩnh thanh tỉnh, nhẹ nhàng tiến vào chốn đào nguyên thần thánh kia.

Tựa hồ xuân thủy sớm đã tràn ra như đê vỡ bờ.

- Nhã Tĩnh, từ nay về sau em chính là nữ nhân của anh.

Dương Thiên Lô thì thâm bên tai Trương Nhã Tĩnh.

- Dạ...Em là của anh, vĩnh viễn là của anh...

Trương Nhã Tĩnh động tình nói.

Một tiếng rên rỉ không chút thống khổ, chiếc hùng thương hùng hực kia của Dương Thiên Lô, dưới sự nghiêng hợp chủ động của Trương Nhã Tĩnh, trực tiếp đâm xuyên qua lớp màng mỏng quý giá nhất tượng trưng cho thiếu nữ, dưới tác dụng của thôi tình tán, không ngờ Trương Nhã Tĩnh không hề cảm thấy chút đau đớn nào, tuy rằng nàng vẫn bảo lưu một tia ý chí, cực lực rụt rè một chút, trong nháy mắt Dương Thiên Lô tiến vào, vì thương tiếc nàng mà đình chỉ động tác, nhưng Trương Nhã Tĩnh lại không khống chế nổi chủ động nghiêng hợp, theo sự vận vẹo chiếc eo thon của nàng, Trương Nhã Tĩnh cảm thấy chuyện tình mỹ diệu nhất thế gian, không gì hơn được chuyện này...

Hạn hán gặp cam lộ, củi khô gặp lửa mạnh.

Hai người quay cuồng trên chiếc giường lớn, triền miên không ngừng, tiếng rên rỉ dụ người liên tục vang lên...

Dưới tình cảnh say người này, Dương Thiên Lô ngoại trừ cả người sáng khoái tới cực hạn ra, sâu trong ấn đường không ngờ không bị khống chế ngưng tụ thành một phù văn vô cùng huyền ảo, phù văn này rõ ràng chính là cửu dương tuyệt mạch.

Tuy rằng Dương Thiên Lô đã phát hiện điểm dị thường ấy, nhưng không có dư tâm tình đi tìm hiểu.

Dương Thiên Lô kiềm chế đã lâu, không đến mười phút cùng với Trương Nhã Tĩnh bất thành linh rùng người, hai người song song đạt đến đỉnh cực khoái.

Trong nháy mắt này dự hỏa giống như nổ tung một cái “đùng”, khiến cho thân thể linh hồn của Dương Thiên Lô khoan khoái đến cực điểm.

Tuy nhiên, trời yên biển lặng ngắn ngủi, chưa đến ba mươi giây, Trương Nhã Tĩnh đè dưới thân không ngờ xoay người ngồi lên, gục vào trên người Dương Thiên Lô một lần nữa vận vẹo vòng eo thon...

Giờ khắc này, Dương Thiên Lô cảm thấy xấu hổ tột đỉnh, phải biết rằng bản thân cho tới bây giờ đều là nữ nhân cầu xin tha thứ, nào có chuyện nữ nhân chưa thỏa mãn dự vọng chứ? Càng xấu hổ hơn chính là, có lẽ vì hắn đang trong trạng thái “hóa phạm”, hoặc là đè nén đã lâu chưa thể nghiệm qua, tóm lại lần này hắn xem như danh xứng với thực “khoái thương thủ”, điều này làm sao hắn có thể cam tâm?

Cho nên, giờ phút này tuy rằng dự hỏa đã lụi tàn rất nhiều, nhưng vẫn lập tức bắt đầu chinh chiến.

Một canh giờ!

Hai người người tới ta đi, vô cùng điên cuồng chinh chiến một canh giờ. Làm cho Dương Thiên Lô đắc ý chính là, khi Trương Nhã Tĩnh hoàn toàn đầu hàng khuất phục, hắn tổng cộng chỉ xuất động hai lần...

Nhẹ nhàng ôm lấy Trương Nhã Tĩnh đã mất đi tất cả lực lượng, mềm nhũn ngã vào trong lồng ngực săn chắc của hắn ngủ say, Dương Thiên Lôi biết, ngày mai nha đầu kia sẽ đau đến nỗi không bước chân xuống giường được, không riêng gì nỗi đau phá thân, còn có sự mỏi nhừ sau khi thể lực cạn kiệt nghiêm trọng.

Không có biện pháp, thôi tình tán chính là lợi hại như vậy.

May mà, Dương Thiên Lôi vào trước khi được hiệu hoàn toàn phát huy, chiếm lĩnh Trương Nhã Tĩnh trước, cho nên, từ đầu đến cuối Trương Nhã Tĩnh cũng miễn cưỡng bảo trì thanh tỉnh, vì vậy Trương Nhã Tĩnh sẽ không lưu lại bất kỳ tiếc nuối nào...

Nhìn “đóa hoa mai” đỏ tươi bên cạnh cách đó không xa, Dương Thiên Lôi biết, hắn không bao giờ có thể bỏ rơi Trương Nhã Tĩnh nữa.

Kéo chăn trải giường phủ lên thân thể mềm mại trần trụi của Trương Nhã Tĩnh, Dương Thiên Lôi chậm rãi nhắm hai mắt lại. Khiến cho Dương Thiên Lôi có chút vui sướng chính là, hắn ở trạng thái hóa phàm, không ngờ trong cơ thể sản sinh ra một tia năng lượng chân nguyên thuần dương giống như của Hiên Viên Cửu Dương, chỉ bất quá có hơi chút khác biệt, tựa hồ càng tinh thuần hơn.

Dương Thiên Lôi không có phóng thích năng lực của mình để xem xét cụ thể, nhưng lại biết, có được cửu dương tuyệt mạch đặc biệt này, có lẽ sau này hắn có thể không cần sử dụng năng lực của mình nữa, chân chân chính chính “hóa phàm”. Nếu không gặp phải tình huống đột ngột phát sinh, thì sẽ không dễ dàng sử dụng năng lực của mình.

- Đến sau thượng trước... Thân xử nam của ca lại bị nha đầu kia chiếm trước... Quả thật là không ngờ đến.

Hưng phấn đi qua, Dương Thiên Lôi không kìm lòng nổi nghĩ vẩn vơ. Có vẻ như, quan hệ giữa hắn và Trương Nhã Tĩnh đích thật là tiến hơi nhanh một chút, đến hiện tại chẳng qua mới là lần gặp mặt thứ ba mà thôi. Lần đầu tiên gặp mặt căn bản chưa nói tới giao tình gì, lần thứ hai gặp mặt liền đột phát đến thiếu chút nữa là “lên giường”. Lần thứ ba gặp mặt thì tình hình bức bách, trực tiếp một bước lên trời, tu thành chính quả.

Không thể để cho hai người Tuyệt tỷ, Hiểu Phân biết được... Lý Hàn Mai cũng không được biết, bằng không khẳng định trong lòng các nàng sẽ khó chịu... Dương Thiên Lôi thầm nghĩ trong lòng, nghĩ đến đây, Dương Thiên Lôi vội vàng nhẹ nhàng dời Trương Nhã Tĩnh đang trong ngủ say ra khỏi người mình, nhặt lên chiếc quần bị mình xé quãng xuống đất, móc ra một chiếc di động, rón rén ra khỏi phòng ngủ, bấm số điện thoại của Tống Hiểu Phân. Báo với Tống Hiểu Phân là mình đang chấp hành nhiệm vụ, có thể đêm nay sẽ không về, kêu nàng không cần lo lắng.

Sau khi một lần nữa trở lại trên giường, Dương Thiên Lôi lại ôm lấy Trương Nhã Tĩnh, hắn có vẻ như cũng có chút mệt mỏi, chẳng mấy chốc đã tiến nhập mộng đẹp.

Hai giờ rạng sáng, Dương Thiên Lôi liền tỉnh lại, toàn thân tinh lực dồi dào, nhìn thấy thân thể mềm mại mê người của Trương Nhã Tĩnh thân thể mềm mại, cái thứ nào đó vốn đã mềm nhũn liền trở nên cứng ngắc. Tuy nhiên Dương Thiên Lôi biết, nếu tiếp tục, chỉ sợ Trương Nhã Tĩnh ngay cả mặt trời ngày mai cũng không thấy được.

Khoanh chân ngồi xuống, Dương Thiên Lôi mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, hãm nhập vào trong trầm tư, công pháp trong trí nhớ của Hiên Viên Cửu Dương, sau khi sàng lọc một lần, trong đầu Dương Thiên Lôi nhanh chóng tính toán, lấy kiến thức cảnh giới chân tiên, dễ dàng sáng chế ra một bộ công pháp tương tự như công pháp của Hiên Viên Kiểm Tông, nhưng công pháp này so với công pháp của Hiên Viên Kiểm Tông bá đạo hơn gấp trăm ngàn lần, tuy nhiên, bất kể là công pháp do hắn sáng chế hay của Hiên Viên Kiểm Tông, nếu tu luyện thì chi phí bỏ ra rất xa xỉ. Nguyên nhân như cũ vẫn là do sự thiếu hụt của thiên địa linh khí.

- Thiếu chủ, ngài có gì phân phó?

Khi Dương Thiên Lôi mở cửa phòng ra một lần nữa, sáu cô gái vẫn đứng ở hành lang xa xa, rất nhanh chạy tới hỏi.

- Kêu Trương Trị Trung tới đây.

- Dạ!

Trương Trị Trung luôn nấp ở góc cầu thang tùy thời đợi lệnh, tức thì chạy nhanh đến.

- Tình nguyên đan, có hay không?

Khóe miệng Dương Thiên Lô mang theo nụ cười, thanh âm cũng không còn lãnh ngạo như lúc đầu, nói.

- Có! Có!

Tựa hồ Trương Trị Trung đã sớm dự đoán được yêu cầu của Dương Thiên Lô, trực tiếp lấy ra một lọ đan dược, hai tay vô cùng cung kính dâng lên trước mặt Dương Thiên Lô.

Mà sáu cô gái này đã ôm rất nhiều bộ quần áo đi tới, có cả kiểu nữ lẫn kiểu nam, hơn nữa tất cả đều là nhãn hiệu nổi tiếng cao cấp nhất.

Nhìn thấy những thứ đó, Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói:

- Không tồi! Bổn thiếu chủ rất hài lòng! Bỏ vào đi!

- Dạ! Thiếu chủ...Các nàng...Cũng đều là đặc biệt chuẩn bị cho thiếu chủ, nếu ngài...

Tâm tình Trương Trị Trung rất tốt sau khi nghe được hai chữ vừa lòng kia của Dương Thiên Lô. Hắn cho rằng, bản thân mình đã thành công lấy được sự thừa nhận của thiếu chủ.

- Không cần! Bổn thiếu chủ đại nạn không chết, tu vi còn thấp, tạm thời chưa cần đến. Các người đều đi ngủ đi. Buổi sáng ta sẽ dẫn cô bé kia rời đi, cấm các người lộ mặt đặc biệt là nữ tử đánh thuốc mê cô bé kia đưa cô ta đến thành phố khác, không được xuất hiện ở Ma Đô nữa. Nhớ thưởng cho cô ta một chút. Bây giờ ta đã có thân phận mới, nếu không có chuyện quan trọng, không được phép liên lạc với ta. Hai ngày nữa ta sẽ quay về bản tông một chuyến, ban thưởng sẽ không thiếu phần của anh. Đi đi!

Dương Thiên Lô phân phó nói.

- Dạ, thiếu chủ!

785. Chương 798: Nói Dối Không Phải Là Đứa Con Ngoan!

Trở lại phòng ngủ, Dương Thiên Lô lấy chén nước, ôm lấy Trương Nhã Tĩnh đang mơ mơ màng màng mồm từng miếng một.

Trương Nhã Tĩnh hơi hé mắt, sau khi nuốt viên thuốc vào, nhìn Dương Thiên Lô một cái, tuy rằng thân thể vô cùng mỏi mệt, nhưng vẻ mặt đỏ bừng, rúc khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong lồng ngực Dương Thiên Lô, ôm lấy Dương Thiên Lô tiếp tục đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, thứ bảy, chín giờ sáng.

Móng vuốt đáng khinh của người nào đó nhẹ nhàng vuốt ve, nắn bóp thân thể mềm mại bên cạnh. Trương Nhã Tĩnh rốt cục tỉnh lại, tất cả những chuyện ngày hôm qua đối với nàng như một giấc mộng, nhưng tiếng tim đập hữu lực cùng lồng ngực săn chắc của Dương Thiên Lô ở bên cạnh khiến cho Trương Nhã Tĩnh rất nhanh cảm giác được đây là sự thực.

Nghĩ đến trận điên cuồng đêm qua, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Nhã Tĩnh trở nên đỏ ửng, giờ khắc này, nàng căn bản không cách nào hình dung được cảm thụ trong lòng.

Hạnh phúc, ngọt ngào, xấu hổ...Còn có một loại cảm giác an toàn, chiếm hữu...Trương Nhã Tĩnh nàng từ nay về sau đã được gắn thêm một cái nhãn, nàng là nữ nhân của Dương Thiên Lô.

Tựa hồ biết được Trương Nhã Tĩnh đã tỉnh lại, móng vuốt đáng khinh kia của Dương Thiên Lô bắt đầu trở nên có lực hơn, khi vuốt ve đến tòa ngọc phong căng tròn đầy đặn của Trương Nhã Tĩnh, nha đầu kia rốt cục không dám giả vờ ngủ nữa, nhưng cũng không dám mở mắt ra, bàn tay nhỏ bé hung hăng nhéo ngực Dương Thiên Lô một cái, chỉ có điều đối trở lại là ngón cái ngón trỏ của Dương Thiên Lô vờ về hai nụ hoa phấn hồng của nàng, khiến cho Trương Nhã Tĩnh sợ hãi kêu ra tiếng.

- Ha ha ha...

Dương Thiên Lô được thể cười lớn một tiếng, tay hơi hơi dùng sức, liền lật Trương Nhã Tĩnh đè lên người hắn, cảm thụ thân thể trắng mịn mềm mại kia cọ xát, Dương Thiên Lô nâng gương mặt xinh đẹp của Trương Nhã Tĩnh lên, bắt đầu thân mật với nhau, bất quá cũng không dám nhập quá sâu, lướt qua liền dừng.

Không có biện pháp, cho dù có tinh nguyên đan hỗ trợ, Trương Nhã Tĩnh lần đầu phá thể cũng không thể khôi phục hoàn toàn.

- Thiên Lô...Uhm?

- Nếu...Chúng ta có em bé thì làm sao...Lát nữa, anh giúp em mua thuốc...

Trương Nhã Tĩnh xấu hổ vô hạn nói.

- Không cần!

Khóe miệng Dương Thiên Lô lộ ra một nụ cười tà, sờ đến kiều đồn tràn ngập co dãn của Trương Nhã Tĩnh bắt đầu nắn bóp, nói.

- Anh...Muốn có em bé sao? Đối với chúng ta...

- Yên tâm đi! Anh là tu luyện giả, đã sớm luyện tinh hóa khí, không có vấn đề gì.

Dương Thiên Lô nói.

Trên thực tế Dương Thiên Lô căn bản không có luyện tinh hóa khí, bất quá, hắn lại rõ ràng, tuyệt không thể có em bé, không phải Trương Nhã Tĩnh không được, mà là hắn “không được”.

Khi còn ở Tam Thập Tam Thiên, Dương Thiên Lô đương nhiên biết tâm tư của chúng nữ, nhưng các nàng chưa từng mang thai. Nguyên bản Dương Thiên Lô không biết vì sao lại thế, nhưng hiện tại hắn có thể mơ hồ đoán được, bởi vì hắn là một người “không kiện toàn”, linh hồn chỉ có một nửa.

Có lẽ chính vì nguyên nhân như vậy, tạm thời hắn không thể nối dõi tông đường.

Mười giờ, sau khi hai người dùng bữa sáng ở khách sạn, Trương Nhã Tĩnh ngoại trừ thay đổi một bộ đồ lót mới tinh được giặt sạch ra thì vẫn mặc bộ đồ cảnh sát, sắc mặt đỏ bừng nhưng tràn ngập ngọt ngào ôm cánh tay của Dương Thiên Lô, ra khỏi khách sạn Hàng Long. Trong túi áo của nàng, có chứa “nụ hoa mai” đỏ sậm kia làm vật kỷ niệm.

Thật cẩn thận núp trong một chỗ tối gần đó, sau khi nhìn thấy Dương Thiên Lô và Trương Nhã Tĩnh rời đi, Trương Trị Trung và tên quả lý kia, đối với thiếu chủ tràn ngập kính ngưỡng, vền vẹn một buổi tối, nữ cảnh sát nhìn qua khăng định kiệt ngạo cường liệt kia nghiêm nhiên đã yêu thiếu chủ. Năng lực này cũng không phải người thường có thể có được...

- Được rồi, em trở về uống thêm một viên thuốc này rồi nghỉ ngơi nhiều một chút.

Dương Thiên Lô đưa lọ tinh nguyên đan cho Trương Nhã Tĩnh nói.

- Không cần...Anh đưa em lên đi...

Trương Nhã Tĩnh không chịu nói.

- Ách...Bị người nhà của em nhìn thấy không được ổn cho lắm! Em đừng hiểu lầm, anh không phải sợ gặp người nhà em, mà là chúng ta tiến quá nhanh...

- Em...Thôi được rồi!

Vốn Trương Nhã Tĩnh định nói trong nhà không ai, nhưng mà nhìn thấy biểu tình của Dương Thiên Lô, lại không nói ra.

Sau khi đưa mắt nhìn Dương Thiên Lô đánh xe ly khai, Trương Nhã Tĩnh mới không đành lòng bước vào nhà.

Khi Trương Nhã Tĩnh mở cửa phòng ra, thiếu chút nữa là kinh hô ra tiếng, cha của nàng đi công tác mới có mấy ngày không ngờ đã trở về, đang ngồi ở phòng khách đọc báo.

- Về rồi đấy à?

Trương phó thị trưởng nhìn thoáng qua Trương Nhã Tĩnh, tựa hồ không có gì khác thường, nói.

Điều này làm cho Trương Nhã Tĩnh thở phào nhẹ nhõm một hơi, đoán rằng cha nàng nhất định là sáng hôm nay mới trở về, không có phát hiện mình qua đêm ở ngoài.

- Ba mới về sao? Con sáng nay ra ngoài làm việc, mệt muốn chết, còn chưa ngủ đủ đây...

Khuôn mặt Trương Nhã Tĩnh ửng đỏ nói.

- Nói dối không phải là con ngoan, rạng sáng ba đã về rồi...Nha đầu nhà cô a...Chú ý an toàn, biết không?

Khiến cho Trương Nhã Tĩnh xấu hổ vô cùng, cũng có một chút cảm động chính là, Trương phó thị trưởng chỉ nhắc nhở một câu như vậy, không hề trách nàng qua đêm ở ngoài, cũng không hỏi nàng làm gì, chỉ là nhắc nhở “chú ý an toàn”.

- Con biết rồi, cảm ơn ba...

Trương Nhã Tĩnh nói xong, liền đỏ mặt lên vội vào phòng ngủ của mình.

Sau khi nhìn thấy Trương Nhã Tĩnh đóng cửa lại, Trương phó thị trưởng mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng, buông tờ báo trong tay xuống, lấy một điều thuốc châm lên.

Nữ nhi khuyết thiếu tình thương của mẹ đã lớn rồi, rất nhiều chuyện người làm ba căn bản không thể thay thế được mẹ. Cho nên, điều duy nhất ông ta có thể nói, cũng chỉ là ”chú ý an toàn mà thôi.

Trương phó thị trưởng không cần nghĩ cùng biết Trương Nhã Tĩnh ở chung với ai, bởi vì trong phòng Trương Nhã Tĩnh dán đầy ảnh của người nào đó. Điều duy nhất ông ta không yên tâm đó là nữ nhi của mình sẽ chịu ủy khuất.

May mà, khi tiếp xúc với Dương Thiên Lôi, ông ta cũng không có cảm thấy Dương Thiên Lôi là một tên hoàn khổ phú gia. Tuy nhiên, ông ta biết rõ, với loại người kinh tài tuyệt đỉnh cùng chỉ số thông minh cao ngất như Dương Thiên Lôi, tuyệt đối không thể chỉ có một nữ nhân.

- Ai...Nha đầu chưa từng yêu đương qua, đã đến nước này đành tùy nó vậy...

Trương phó thị trưởng dập điều thuốc thì thầm nói.

Khi trở lại khu quốc tế Lam Phong thì đã là mười một giờ trưa. Dương Thiên Lôi ở trong hoa viên của tiểu khu, dùng điện thoại đặc biệt ngày hôm qua Trương Trị Trung đưa cho hắn, kể lại tường tận tình huống hiện tại của mình cho tông chủ Hiên Viên Kiếm Tông nghe.

Hơn nữa nhấn mạnh sự cường đại của linh hồn và thân thể của cục thịt “Dương Thiên Lôi” này, đối với hắn có thể nói là nhân họa đắc phúc, tuy rằng tổn thất hơn hai mươi năm công lực khổ tu, nhưng nhục thân cùng với linh hồn cường đại đạt được này, có thể giúp cho hắn dễ dàng thắng thực lực với tốc độ kinh người. Hơn nữa cũng kể ra chi tiết Dương Thiên Lôi là thành viên của sở nghiên cứu siêu nhân, cùng với tính toán hiện tại của hắn.

Tông chủ của Hiên Viên Kiếm Tông nghe được “Hiên Viên Cửu Dương” nói như thế, tự nhiên là cao hứng vạn phần. Bảo “Hiên Viên Cửu Dương” tạm thời sống ở Ma Đô một đoạn thời gian, chờ sóng gió qua đi rồi hãy quay về tông, vật phẩm, đan dược dùng cho tu luyện hắn sẽ điều phối đến chỗ Trương Trị Trung để Hiên Viên Cửu Dương yên tâm bằng thân phận “Dương Thiên Lôi” thám thính tin tức của sở nghiên cứu siêu nhiên.

Sau khi cúp máy, Dương Thiên Lôi biết, Hiên Viên Kiếm Tông lần này hắn là tổn thất rất trầm trọng, tông chủ khẳng định cũng bị thương nặng, bằng không tuyệt sẽ không bảo hắn tạm thời sống ở đây.

Lúc về đến nhà, Tổng Hiếu Phân đang thực hiện tổng vệ sinh mỗi thứ bảy, ba người cùng nhau bắt tay vào làm, quét dọn phòng một lần.

- Anh về rồi đây à? Có đói bụng không? Có mệt hay không?

Khiến cho Dương Thiên Lôi áy náy chính là không ngờ Tổng Hiếu Phân giống với Lý Tuyết trước kia, hỏi cùng một câu. Nếu như thật sự là chấp hành nhiệm vụ, nhất định sẽ mệt một chút đối một chút, nhưng tối hôm qua hắn chỉ triển miên cả đêm.

- Không mệt lắm, có chút đói.
- Anh...Đổi quần áo sao?
- Tối hôm qua chấp hành nhiệm vụ quần áo rách hết, phải thay bộ khác.

Dương Thiên Lôi nói đối:

- Đừng quét dọn nữa, buổi trưa muốn ăn gì? Ca dẫn em ra ngoài ăn...Buổi chiều, Tuyết tỷ sẽ chat webcam với chúng ta, khoảng hơn một giờ trở về là vừa.
- Được, được! Anh lấy xe đạp chở em nhé!
- Được thôi!
- Có gọi Mai tỷ không?
- Gọi nàng làm chi, nàng ta lúc nào cũng bận việc. Chúng ta đi là được rồi.

Dương Thiên Lôi nói.

Lý Hàn Mai đã nói qua với hần, Ngưu lão cùng các cao thủ đã tới đây, không cần Dương Thiên Lôi ra mặt, hơn nữa, cũng không có đề cập tới lần chiến đấu này Dương Thiên Lôi phải tham dự.

Cưỡi chiếc xe đạp vô cùng phong cách, hai người ra khỏi khu quốc tế Lam Phong.

Tuy rằng Lý Tuyết đã rời đi, nhưng Tống Hiểu Phân vẫn theo quán tính ngồi ở phía trước.

- Đúng rồi, di động trong phòng ngủ của anh nhận được rất nhiều tin nhắn.

Tống Hiểu Phân nói:

- Em...Không cần thận đọc được...Thiên Lôi ca ca, anh không để ý chứ?
- Ca để ý có cái tác dụng gì, đó toàn là tin nhắn về nhiệm vụ ca đang làm thôi, trong đó nói gì?
- Có người ra đại hồng bao mười vạn gì đó...Ách...
- Còn có một số nhắn rất nhiều tin cho anh nói là giàu to rồi, bảo anh quay về quán bar lĩnh tiền thưởng, giống như mời anh làm cái gì đó...Lời nói rất cung kính.
- Không cần phải xen vào.

Dương Thiên Lôi nói:

- Đây đều là một phần của nhiệm vụ, ca bán nghệ không bán thân...

Hai ngày này đám người Trần Hồng Bình có động tĩnh gì đều báo cáo hết cho Dương Thiên Lôi, hết thấy tiến triển thuận lợi tạm thời không cần Dương Thiên Lôi nhúng tay vào. Mặt khác chín người kia cũng đã bắt đầu nhắm vào những tiểu bang phái khác hành động, không mất bao lâu, sẽ giống như Trần Hồng Bình, trở thành một ngôi sao mới nổi trong làng hắc đạo.

Dương Thiên Lôi cũng không cần làm gì nhiều, chỉ cần cho mười người dựa theo kế hoạch hần vạch ra mà làm là được, nhẹ nhàng làm một chương khổng giả phía sau màn là đủ rồi. Chỉ khi nào chân chính so chiêu với cao thủ Thanh Long hội, hần mới xuất hiện.

Đoạn thời gian này, Dương Thiên Lôi có thể im lặng làm một “phàm nhân” tuy luyện công pháp đã được cải biên của Hiên Viên Kiếm Tông, đi học, làm một học sinh “đủ tư cách”.

Sau khi hai người cơm nước xong liền về nhà, trực tiếp mở máy tính ra. Tống Hiểu Phân dùng laptop còn Dương Thiên Lôi dùng desktop của mình.

Nhìn Tống Hiểu Phân liếc mắt một cái, Dương Thiên Lôi lén lút tắt âm thanh, không có biện pháp, từ sau lần đăng nhập QQ gần nhất cho đến nay, Dương Thiên Lôi cũng chưa có đăng nhập lần nào nữa, vạn nhất lại gặp cái chuyện khó huyền ảo gì, bị Tống Hiểu Phân nhìn thấy thì nguy to.

Cũng không phải sợ cái gì, mà là việc này thật sự rất ly kỳ, cho dù là Lý Tuyết, Dương Thiên Lôi cũng giấu diếm.

786. Chương 799: Chiến Tướng Chi Nhị, Trương Kiến!

- Tuyết tỷ online rồi kia! Mã số của em là xxx. Anh add em rồi bảo Tuyết tỷ cũng add em vô, chúng ta chat nhiều người, hi hi...

Tổng Hiểu Phân nói.

- Được rồi!

- Đến đây!

Tựa hồ Lý Tuyết đã sớm chờ đợi trước máy vi tính, sau khi nhận được nhắc nhở đăng nhập, trực tiếp phát tin tức, khuôn mặt mang theo một nụ cười ngọt ngào.

- Đến đây, Tuyết tỷ, chị add số hiệu của Hiểu Phân vào, chúng ta chat nhóm.

Dương Thiên Lôi nói.

Rất nhanh, Dương Thiên Lôi liền mời Lý Tuyết và Tổng Hiểu Phân tiến nhập vào một group.

Khi nhìn thấy Lý Tuyết tươi cười xinh đẹp ngồi trước máy vi tính, Dương Thiên Lôi không kìm lòng được nghĩ tới trận điên cuồng đêm qua, cảm thấy...Thật sự có chút áy náy. Dù sao, vốn hắn nghĩ rằng, nói như thế nào cũng phải để cho Lý Tuyết trở thành nữ nhân đầu tiên đời này của mình, nhưng thế sự vô thường, bị Trương Nhã Tĩnh ngoài ý muốn đoạt mất thân xử nam.

Đương nhiên ý niệm này trong đầu cũng chỉ là chợt lóe lên, không có biện pháp a, nam nhân có còn là xử nam hay không cùng với việc nữ nhân có còn là xử nữ hay không quả thật không thể so sánh. Trên thực tế, đây cũng không phải là trọng nam khinh nữ, mà là quan điểm phẩm hạnh tiềm ẩn sâu trong nội tâm của loài người từ xưa đến nay.

- Tuyết tỷ! Em rất nhớ chị, chị trở về đi, đừng học nữa...Tối hôm qua người ta...

- Khụ khụ...

Dương Thiên Lôi kịch liệt ho khan ngắt lời Tổng Hiểu Phân nói vào microphone.

- Tối hôm qua người ta ngủ có một mình, sợ lắm...

Sau khi Tổng Hiểu Phân dừng lại một chút, khó hiểu nhìn Dương Thiên Lôi rồi nói tiếp.

- Vậy để cho Thiên Lôi ca ca của em bồi em ngủ a...Khanh khách...

Làm cho Dương Thiên Lôi không biết nói gì chính là, không ngờ Lý Tuyết lại trêu chọc nói.

Ba người hàn huyên nửa tiếng, Dương Thiên Lôi và Tổng Hiểu Phân im lặng không đề cập tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, miễn làm cho Lý Tuyết lo lắng, chỉ hỏi tình hình học tập của Lý Tuyết như thế nào, lại nói chuyện phiếm một hồi nữa, khi bạn cùng phòng Lý Tuyết trở lại, nàng mới thỏa mãn vội vàng chấm dứt.

Lý Tuyết nói hai năm tiếp theo sẽ rất bận có thể sẽ ít liên lạc với bọn họ. Nói là nghiên cứu sinh, trên thực tế là nàng theo đuổi học vị tiến sĩ. Nghiêm khắc mà nói căn bản không có học vị thạc sĩ, so với đại học trong nước có khác biệt rất lớn.

Thông thường mà nói, sinh viên chính quy học ba đến bốn năm. Hoàn thành ba năm là có học vị học sĩ (tức là sinh viên tốt nghiệp), học hết bốn năm chính là thạc sĩ. Nếu sau khi có được học vị học sĩ tham gia công tác trong trường thì sau một năm cũng có thể trên cương vị công tác nộp luận văn, trực tiếp xin học vị thạc sĩ. Cho nên nghiêm khắc mà nói, đại học Cambridge không có thạc sĩ chân chính, học vị thạc sĩ chỉ là một thời kỳ quá độ.

Phó tiến sĩ là một học vị có phần đặc biệt của đại học Cambridge, sau khi nộp luận văn một năm, nếu vượt qua khảo thí thành tích của chương trình học sẽ trực tiếp chuyển thành phó tiến sĩ, tiếp tục công tác hai

năm nữa sẽ đạt được học vị tiến sĩ. Mà Lý Tuyết là do đài truyền hình cùng nhân viên nhà trường liên hợp tiến cử miễn thí, muốn trong thời gian hai năm, hoàn thành lộ xác từ học sĩ đến tiến sĩ.

Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân cũng không có hoài nghi điều gì, chẳng qua bọn họ không biết rằng, thiên phú ngoại ngữ của Lý Tuyết, cho dù không có sự trợ giúp của Dương Thiên Lôi cũng thuộc hạng nhất hạng nhì. Tuy chương trình học như vậy có phần gấp rút nhưng cũng không thấm thía vào đâu. Nàng tin tưởng mình có thể dễ dàng hoàn thành. Sở dĩ nguyên nhân không muốn thường xuyên liên lạc với hai người là vì nàng sợ bản thân sẽ không thể khống chế nổi chính mình...

Rất nhanh đã tới cuối tuần.

Ngày cuối tuần, Dương Thiên Lôi trộm gọi điện cho Trương Nhã Tĩnh, hỏi thăm “thân thể” của nàng rồi âu yếm vài câu. Làm người phải có đức, đối đãi với nữ nhân của mình lại càng phải ôn nhu hơn. Đêm cuối cùng cả đêm, nếu ngày hôm sau Dương Thiên Lôi ngay cả gọi điện cũng không thì quả thật hết nói nổi.

Trương Nhã Tĩnh có vẻ như phi thường thấu tình đạt lý, bảo Dương Thiên Lôi đừng lo lắng, chỉ nói khi nào Dương Thiên Lôi có thời gian rảnh thì đến gặp nàng.

Thứ hai, Dương Thiên Lôi quyết định làm học sinh ngoan ngoãn, tiếp tục đi học cùng với Tống Hiểu Phân.

Chẳng qua là vẫn an bình như trong tưởng tượng của Dương Thiên Lôi, tựa hồ không phát sinh điều gì.

Buổi sáng thứ năm, liên tục đi học ba ngày liền, hôm nay như cũ là môn kinh tế chính trị của cô giáo thiếu phụ Thư Huỳnh xinh đẹp, khi ra khỏi giảng đường, hai gã nam tử chừng ba mươi tuổi, khí tức toàn thân thu liễm rất lễ phép xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi.

- Tứ thiếu gia, chào ngài!

Sau khi hai gã nam tử đi đến trước mặt Dương Thiên Lôi, rất cung kính nói.

- Các anh là...?

Dương Thiên Lôi khẽ nhún mày.

- Chúng tôi là do lão gia phái tới, có sự tình trọng yếu cần bàn, tam thiếu gia đang ở khách sạn chờ ngài.

- Nga? Như vậy a...Được! Vậy đi thôi.

Dương Thiên Lôi nói một cách dứt khoát, nhưng trong lòng đang cười lạnh. Đồng thời truyền âm cho Tống Hiểu Phân, bảo nàng đi tìm Lý Hàn Mai, trước khi mình chưa quay về, không được tách khỏi Lý Hàn Mai.

Bước nhanh đến cổng trường học, sau khi Dương Thiên Lôi leo lên một chiếc BMW màu đen thì bất thành lĩnh một chiếc súng đen kịt lạnh như băng, từ trong tay một nam tử theo hất lên xe nhanh như thiểm điện đặt lên đầu Dương Thiên Lôi.

- Ngoan ngoãn, đừng nhúc nhích.

Nam tử lạnh giọng nói.

- Bọn mày là ai?

Dương Thiên Lôi không nhúc nhích, nhưng không hề khẩn trương chút nào, bình thản hỏi.

- Chúng tao là ai à? Ha ha ha...Mẹ kiếp, cho mày tự do tự tại hơn nữa năm, mày bảo chúng tao là ai? Dương Quang, trùm E quốc, tao *** mẹ mày, mày ở E quốc vùng vậy, đến Ma Đô còn tưởng mình ngon lắm à? Tướng Thanh Long hội chúng tao ngồi không chắc?

- Thanh Long hội à...Quy tắc hắc đạo từ khi nào cho phép dùng súng thể?

Nghe được lời nói của nam tử, Dương Thiên Lôi hơi quay đầu qua, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng hỏi.

Bốp...

Nam tử chứng kiến Dương Thiên Lôi không chút sợ hãi mà ánh mắt còn tràn ngập khiêu khích, lập tức “ba” một tiếng, vỗ mạnh vào gáy của Dương Thiên Lôi, nói:

- Kháo, còn cứng đầu? Chết đến nơi rồi còn cương với lão tử? Đối phó với mày cũng tính là quy tắc hắc đạo sao?

- Lão tử, đừng có đánh đấm vô nghĩa với tên tiểu tử này, vào trọng điểm! Trở về Hồ ca sẽ có biện pháp thu thập hắc, mẹ nó, hại phân đường chúng ta tổn thất nhiều người như vậy. Nửa năm nay cả lão tử lẫn tiểu đệ đệ đều ăn không đủ no.

Một người ngồi ở phía trước, đồng dạng dùng súng chĩa vào Dương Thiên Lô nói.

- Khu Cảnh Sơn, Bạch Hồ đường? Tao tự hỏi là ai đến tìm tao a, nguyên lai là bạn bè cũ.

Không ngờ Dương Thiên Lô mỉm cười nói:

- Hồ ca chính là đường chủ của bọn mày sao? Qua lâu như vậy rồi mà, tin tức thật đúng là linh thông.

Khu Cảnh Sơn, Dương Thiên Lô từng mang đến cho Bạch Hồ đường của Thanh Long hội tổn thất rất lớn, nhất là sau khi từ con đường đặc thù biết được Dương Thiên Lô là tứ công tử của ông trùm E quốc Dương Quang, thì lại càng tối mặt. Hắc đạo có cừu oán tất báo, đồng thời cũng thừa hành một nguyên tắc, nếu Dương Thiên Lô chạy trốn tới E quốc cũng thì thôi, dù sao, ở E quốc, Thanh Long hội căn bản không có biện pháp đấu với Dương Quang. Nhưng hắc còn dám đi học ở đây, vậy bất kể như thế nào Thanh Long hội cũng phải đòi lại công đạo từ Dương Quang, cường long không áp nổi địa đầu xà, nếu điểm ấy cũng không làm được, Thanh Long hội cũng không xứng trở thành đệ nhất thế lực hắc đạo của Ma Đô.

Cho nên, sau khi Dương Thiên Lô đi học được hai ba ngày, tin tức liền thông qua “học sinh đặc thù” trong trường truyền đến Thanh Long hội.

- Câm miệng! Tiếp tục mở mồm nữa, lão tử ngay lập tức phế mày.

Người ngồi ở phía trước nói.

Dương Thiên Lô mỉm cười, có vẻ như rất nghe lời chậm rãi nhắm hai mắt lại, rất thoải mái dựa lưng vào ghế ngồi.

Nửa tiếng sau, khiến cho hai nam tử tương đối không biết nói gì chính là, không ngờ Dương Thiên Lô có vẻ như đang ngủ, còn cất lên tiếng ngáy rất nhỏ, con mẹ nó hắc thuộc loại người nào a?

- Đừng lơ là, vương bát đản này nhất định là giả vờ.

Nam tử ngồi ở phía trước nói.

- Ủ, biết rồi! Mụ nội nó, thân thủ của tiểu tử này, quả thật làm tao có chút ngứa tay...

Nam tử ngồi phía sau nói.

- Tĩnh lại đi, có thể dễ dàng bắt hắc như vậy, chỉ có thể nói gia hỏa này quá ngu ngốc, tùy tiện hai câu đã lừa được...Nếu động thủ thật sự, hai người chúng ta có lẽ miễn cưỡng đấu ngang tay.

Gần nửa tiếng sau, chiếc xe BMW màu đen chạy vào một vũ trường xa hoa trong khu Cảnh Sơn.

Không cho hai người động thủ, Dương Thiên Lô liền mở mắt. Loại đồ chơi súng lục này, làm sao Dương Thiên Lô có thể để ý chứ? Đừng nói phóng thích năng lực của hắc, cho dù không phóng thích, hắc cũng có thể dễ dàng thoát khỏi, chẳng qua là, nếu đối phương đã tìm tới cửa, Dương Thiên Lô đương nhiên phải phụng bồi, hơn nữa, vừa vặn dễ dàng phối hợp hành động với “Trương Kiến”, một trong số các thủ hạ ở khu Cảnh Sơn. Trước tiên vì hắc quét dọn hết sạch chương ngại có thể uy hiếp đến hắc.

Đây quả thực là hảo sự nhất cử lưỡng tiện. Một, có thể khiến cho Dương Thiên Lô gây dựng thực lực cùng uy tín không thể lay động trước mặt mười thủ hạ kiệt ngạo bất tuân kia, cũng tiện tay bớt đi một chút chuyện cho mình. Hai, do hắc xuất thủ, Thanh Long hội tuyệt sẽ không hoài nghi đến các bang phái khác, sẽ không làm xảy ra chiến tranh bang phái, như vậy, thủ hạ hắc bố trí ở khu Cảnh Sơn sẽ không chịu liên lụy.

Mười phút.

Khi Dương Thiên Lô bị dẫn vào chỉ có mười phút, liền từ cửa sau thần tốc rời đi.

Cả quá trình, ngay cả âm thanh nhỏ nhất cũng không có phát ra.

Nhưng Dương Thiên Lô biết, không mất bao lâu nữa, Thanh Long hội sẽ gặp phải cơn đại địa chấn, cũng không kỳ quái, đệ nhất cao thủ Hồ ca của Bạch Hồ đường, khung xương toàn thân vỡ vụn, gân mạch đứt từng khúc, trở thành một phế nhân còn chút hơi tàn. Hai gia hỏa tới bắt mình thì đã đi gặp diêm vương. Tóm lại chỉ cần xuất hiện cao thủ có thể uy hiếp đến thủ hạ của Dương Thiên Lô thì đều bị phế đi.

Trước khi rời đi, Dương Thiên Lô chỉ để lại một câu:

- Hoan nghênh lần sau trở lại tìm tao, bản thiếu gia ở trường học, tùy thời phụng bồi.

Đương nhiên, Dương Thiên Lô còn thuận tay mở tủ sắt của Bạch Hồ đường ra, mang đi hơn hai trăm vạn tiền mặt.

- Lão đại!

Sau khi Dương Thiên Lô bấm số gọi cho Trương Kiến thì thanh âm có chút kinh ngạc của hắn từ phía đầu dây bên kia truyền đến, tuy nhiên vẫn có sự cung kính.

- Tôi đang ở khu Cảnh Sơn, tới đón tôi.

- Vâng!

Hơn mười phút, Trương Kiến nhìn giống như đầu gấu liều mạng, xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô.

- Lão đại, mọi chuyện đang tiến triển thuận lợi, anh đây là...

- Đường chủ của Bạch Hồ đường và mấy cao thủ khác đã bị tôi phế đi. Đây là hơn hai trăm vạn tiền mặt, anh cầm lấy mà dùng. Đại khái còn bao lâu nữa mới có thể thượng vị? Nếu như lâu quá không bằng chiêu binh mãi mã đi. Tiền, tôi cấp.

Dương Thiên Lô nói.

787. Chương 800: Cậ Ta Là Cao Thủ!

- Lão đại, không cần đâu. Tối đa là hơn một tháng, Độc Xà Bang sẽ bị tôi khống chế, những gia hỏa này đều là súc sinh, tôi đi theo giả làm súc sinh vài ngày, chờ thời cơ chín muồi sẽ làm thịt tên bang chủ kia là được, hắc hắc...Lão đại, có số tiền này, khẳng định nhanh hơn...

- Vậy thì tốt rồi, anh đi đi.

- Tôi tiễn anh!

- Không cần!

Sau khi Trương Kiến rời đi, Dương Thiên Lô gọi điện cho Trương Trị Trung nói gì đó. Không mất bao lâu, trong mười thủ hạ, ngoại trừ Trần Hồng Bình và Trương Kiến đã thượng vị ra, tám người khác vẫn còn đang suy nghĩ biện pháp thượng vị đều nhận được hai trăm vạn tiền mặt. Quản thụ hạ cũng giống như đối với nữ nhân, không thể nặng bên này nhẹ bên kia, ít nhất khi chưa lập được công lao lớn nhỏ, nhất định phải đối xử công bằng.

Hai ngày kế tiếp, làm cho Dương Thiên Lô ngoài ý muốn chính là, Thanh Long hội gặp tổn thất nặng như thế, không ngờ bảo trì trăm vạn. Không có bất kỳ hành động nào, quả thật khiến Dương Thiên Lô đã chuẩn bị xong xuôi hết thảy cũng có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ những gia hỏa này biết không thể đắc tội nổi với mình sao?

Năm giờ sáng thứ bảy!

Tống Hiểu Phân vừa mới mở mắt ra liền nhìn thấy Dương Thiên Lô chẳng biết từ lúc nào đã đứng trên giường nàng, lập tức sợ tới mức thiếu chút nữa thét lên, lấy tay kéo mền che kín thân thể mềm mại chỉ mặc mỗi chiếc quần lót nhỏ, nói:

- Đại sắc lang, anh muốn làm gì? Dọa chết người ta...

- Hắc hắc. Cũng không phải chưa từng nhìn...Ca đến báo cho em biết, anh có việc ra ngoài, buổi tối mới trở về.

- Đi làm cái gì mà sớm như vậy a? Thật vất vả mới đến cuối tuần...

Tổng Hiểu Phân nói.

- Ngày mai ca sẽ chơi với em. Hôm nay phải đi xử lý chuyện tình của Hiên Viên Kiếm Tông.

Dương Thiên Lô nói.

- Nha...Vậy anh đi đi, sớm trở về một chút...Cuộc thi đấu ngày mai yêu cầu mọi người phải tham gia, Mai tỷ cũng có mặt, anh đi cùng em được không?

- Anh đi làm gì?

- Ân...Anh với người ta biểu diễn một chút, hi hi, như vậy người ta cũng không bị đám ruồi bọ làm phiền nữa...

- Vậy cũng được, lãng phí tiền tài của người khác có vẻ như không được tốt, ca sẽ cho em được như ý nguyện. Ngày mai đi với ca, tốt nhất ăn mặc đẹp một chút, chủ động thân thiết với ca một chút, thân luôn cái miệng nhỏ nhắn cũng không thành vấn đề...Ha ha...

Trên mặt Dương Thiên Lô lộ ra nụ cười tà nói. Mấy ngày nay, cho dù Dương Thiên Lô ở bên cạnh Tổng Hiểu Phân, nhưng hoa tươi, quà tặng vẫn nườm nượp không dứt.

- Phi phi phi...

Tổng Hiểu Phân chun cái mũi nhỏ, khuôn mặt đỏ bừng, nói:

- Ôm tay anh rồi, ai nhìn vào mà còn không hiểu chứ? Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, xấu hổ chết đi được...

- A, vậy hiện tại không có ai, bằng không chúng ta...

- Nằm mơ, không ai thấy có tác dụng gì, em mới không cần...A...

Chỉ có điều Tổng Hiểu Phân còn chưa nói xong, Dương Thiên Lô đã như tia chớp hôn lên cái miệng anh đào nhỏ nhắn mê người của Tổng Hiểu Phân một cái, khi Tổng Hiểu Phân vừa mới kinh hô một tiếng liền tách ra, nói:

- Được rồi, ca đi đây!

Khi ra khỏi khu quốc tế Lam Phong, Dương Thiên Lô nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, làm ra một thủ thế kỳ dị, sau một lát, rất nhanh liền có một đạo thân ảnh đi tới trước mặt hắn.

- Thiếu chủ!

- Không được thả lỏng cảnh giác!

Dương Thiên Lô lạnh giọng nói.

- Dạ! Thiếu chủ xin yên tâm, một trăm người chúng tôi luôn luôn bảo hộ bên cạnh hai vị thiếu phu nhân, kể cả nguyên lão Thanh Long Hội xuất thủ, cũng có thể đảm bảo an toàn của hai vị thiếu phu nhân.

- Ủ, đi thôi!

Dương Thiên Lô phát phát tay, thân hình nhoáng lên một cái, rất nhanh rời đi.

Thanh Long hội không có tới làm phiền, nhưng Dương Thiên Lô cũng không thể lơ là, quan hệ giữa hắn và Tổng Hiểu Phân, không hề nghi ngờ Thanh Long hội khẳng định đã tra xét rõ ràng. Tuy rằng Tổng Hiểu Phân cũng được coi như là cao thủ nội gia quyền, nhưng chung quy chưa có trải qua chém giết của hắc đạo, nếu một khi gặp phải độc thủ, Tổng Hiểu Phân căn bản vô pháp chống đỡ.

Cho nên, ngay ngày hôm sau Bạch Hổ đường bị thiệt hại nghiêm trọng, Dương Thiên Lôi liền kêu Trương Trị Trung phái người bắt đầu âm thầm bảo hộ Tống Hiểu Phân. Đương nhiên, còn có vị “nhân tình bí mật” Trương Nhã Tĩnh.

Mà lúc này, Dương Thiên Lôi đang muốn đi tìm Trương Nhã Tĩnh.

Sau khi phá thân đã một tuần không gặp, Trương Nhã Tĩnh rất chú ý, cũng rất cẩn thận, tuy rằng rất nhớ Dương Thiên Lôi, nhưng không hề có bất cứ yêu cầu nào. Thậm chí cả chủ động gọi điện cũng không có. Bởi vì nàng biết mình là “kẻ đến sau”, trước khi Dương Thiên Lôi không cho mình lộ ra ngoài ánh sáng, nàng chỉ có thể bí mật ở trong bóng tối.

Bởi Trương Nhã Tĩnh một ngày, Dương Thiên Lôi ngoại trừ dạy cho Trương Nhã Tĩnh một vài công pháp nhập môn nội gia quyền đơn giản ra, cũng không có “hoạt động” kịch liệt hơn, chẳng qua chỉ là ôm ấp mà thôi.

Dương Thiên Lôi rất hưởng thụ cái loại cảm giác “yêu đương” tự nhiên này. Nếu đã tiếp nhận Trương Nhã Tĩnh, vậy phải dành ra thời gian đến chăm sóc vun đắp phần tình cảm này. Đồng dạng, Dương Thiên Lôi đáp ứng với Tống Hiểu Phân ngày mai đi làm cái loại chuyện nhàm chán kia, chỉ cần Tống Hiểu Phân vui vẻ là được rồi.

- Dương đại hiệp?

- Lão đại?

Ngày hôm sau, tám rưỡi sáng chủ nhật, khi Dương Thiên Lôi cùng Tống Hiểu Phân xuất hiện ở sân bóng rổ, đi đến phụ cận khán đài chỗ ngồi của lớp mình thì cả đám gần năm mươi người đều tràn ngập kinh ngạc nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

Tống Hiểu Phân tới đây, mọi người không cảm thấy kỳ quái, dù sao, đây là hoạt động tập thể do trường tổ chức, thành viên trong đoàn ủy, cán bộ trong lớp tất cả đều phải tham gia. Ngay cả giáo viên chủ nhiệm các lớp cũng phải đến, mà hôm nay là trận đấu cuối cùng tranh ba vị trí đầu tiên, Lý Hàn Mai cũng phải có mặt.

Hơn nữa, thi đấu bóng rổ ở đại học Hoa Kiếm là tuyệt đối được yêu thích nhất, là môn thể thao hấp dẫn mọi người nhất, so với bóng đá còn hấp dẫn gấp mấy lần. Rất nhiều nam sinh đều thích chơi bóng rổ, bởi vì môn thể thao này là tiền vốn tán gái siêu cấp.

Chỉ có điều, gia hỏa Dương Thiên Lôi thần long thấy đầu không thấy đuôi này lại có thể xuất hiện, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết rằng, bất cứ hoạt động nào của lớp hay của trường, Dương Thiên Lôi đều hoàn toàn không tham gia. Tuần trước, lớp trưởng, ủy viên thể thao đều mời mấy lần, nhưng anh bạn này không hề có bất kỳ hứng thú nào.

- Lão đại, sao anh lại tới đây?

Lý Ngọc thân mặc đồng phục thi đấu do lớp thống nhất thiết kế và chân đôi giày nhân hiệu nổi tiếng, cùng với Trần Đào rõ ràng không hề có thiên phú chơi bóng rổ hồ hởi tiến lên chào hỏi.

- Đưa Hiểu Phân đến chơi a.

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói, ánh mắt không thể phát hiện nhìn thoáng qua Lý Hàn Mai ngồi ở hàng ghế đầu tiên, lạnh lùng nhìn mình lom lom, cô nàng này ở nơi đây cũng đã thu liễm rất nhiều, nhưng với vẻ gọi cảm sẵn có, cho dù quần áo đứng đắn nhưng cũng không thể che hết được nét phong tình vạn chủng của nàng. Càng làm cho Dương Thiên Lôi hơi hơi kinh ngạc chính là, thiếu phụ xinh đẹp dạy môn kinh tế chính trị, không ngờ rất thân mật ngồi sát bên Lý Hàn Mai, khoe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, chăm chú nhìn hắn.

Hai cô giáo mỹ nữ, không thể nghi ngờ làm cho các nam nhân ngồi phía sau mắt nhìn không rời.

- Hắc hắc...Lão đại, muốn ra sân hay không? Thân thủ thì tiểu đệ cam bái hạ phong, nhưng bóng rổ thì...Hắc hắc...

Lý Ngọc có chút hưng phấn nói.

Lý Ngọc là đội trưởng đội bóng của lớp, tuy rằng mới bắt đầu chơi bóng rổ được mấy tháng, hơn nữa lúc đầu cũng chỉ khi thi đấu với lớp khác, mới có thể ra sân luyện tập, nhưng trong vòng nửa năm đã trở thành chủ lực của đội bóng.

Không có biện pháp, tuy rằng kỹ thuật của Lý Ngọc không giỏi, nhưng thân thủ của hắn, so với người bình thường nhanh hơn rất nhiều.

Hơn nữa, mỗi lần mạnh mẽ úp rổ khiến cho nữ sinh thét chói tai hoan hô, làm cho hắn cảm thấy rất ngây ngất. Mặc dù tạm thời chưa có ai lọt vào mắt hắn, nhưng làm cho nhiều nữ sinh si mê như vậy, cũng là một chuyện đáng tự hào.

Mà hiện tại, hắn dẫn dắt đội bóng tiến đến trận tranh top ba, Lý Hàn Mai cũng phải có mặt trợ uy, cho nên, Lý Ngọc đương nhiên càng thêm hưng phấn. Tên này đúng là yêu tử đến cuồng. Cũng không phải là loại yêu thương cấm kỵ kia, cho hắn mười lá gan cũng không dám. Chẳng qua là, muốn thể hiện ở trước mặt lão tỷ mà thôi.

Hiện tại Lý Hàn Mai ở đây, mà Dương Thiên Lôi dường như lại là người lão tỷ thích, cho nên trong lòng tên nha nội này sung sướng vô cùng, nếu Dương Thiên Lôi ra sân, mình ở trên sân giành hết sự nổi bật, chẳng phải rất thoải mái sao?

Rất cục có một phương diện có thể so sánh với Dương Thiên Lôi, mặc dù đối với loại người như Dương Thiên Lôi và lão tỷ mà nói, bóng rổ giống như trò đùa của trẻ con, nhưng chung quy có còn hơn không.

- Tôi không có hứng thú với bóng rổ, cũng miễn dă kích sự tự tôn của cậu.

Khóe miệng Dương Thiên Lôi hơi hơi gợi lên, nhìn thoáng qua Lý Ngọc, thản nhiên nói. Không có biện pháp, tuy rằng Dương Thiên Lôi cũng đã chơi qua, lúc trước cũng rất có hứng thú, nhưng loại trò chơi đơn giản này, hiện tại đối với hắn mà nói, giống như trò đùa của con nít. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi đối với tình cảm của gia hỏa này dành cho biểu tỷ đã nhìn thấu triệt, làm sao còn không biết suy nghĩ có tiểu tử này chứ?

- Ách...Lão đại, lời này của anh hơi có chút độc ác a...

- Được rồi, nhanh chóng đi luyện bóng đi.

Dương Thiên Lôi nói xong liền lôi kéo Tống Hiểu Phân rất tự nhiên tới khoảng trống lân cận Lý Hàn Mai và Thư Huỳnh. Không có biện pháp, phong thái của hai nữ nhân này quá cường đại, vô luận nam nữ ngồi gần cũng tự cảm thấy xấu hổ.

- Cô giáo Lý...Hi hi...

Tống Hiểu Phân ngồi ở phía sau Lý Hàn Mai, thân mật ôm lấy cánh tay của Lý Hàn Mai, vút Dương Thiên Lôi sang một bên, khuôn mặt đỏ hồng, nhỏ giọng nói:

- Xin chào cô giáo Thư!

- Chào Hiểu Phân!

Không ngờ Thư Huỳnh trực tiếp kêu tên của Tống Hiểu Phân, khẽ mỉm cười nói.

- A...Cô giáo Thư, cô biết em sao?

- Tiểu nha đầu xinh đẹp như em, thầy cô giáo nào mà chẳng biết? Dương Thiên Lôi sẽ ra sân thi đấu bóng rổ sao?

Khiến cho Dương Thiên Lôi không biết nói gì chính là, Thư Huỳnh có vẻ như rất có hứng thú với hắn, nhìn hắn chăm chú hỏi.

Tuy rằng nữ nhân này giống như tiên tử trong tranh, ở cùng với Lý Hàn Mai và Tống Hiểu Phân cũng không hề có chút thua kém nào, nụ cười cũng rất tự nhiên, nhưng Dương Thiên Lôi lại mơ hồ cảm giác được trong ánh mắt nữ nhân này ẩn chứa một ý vị là lạ. Tóm lại tuyệt đối không hề đơn thuần như bề ngoài.

- Cậu ta là cao thủ, đừng hy vọng lớp cô sẽ thắng.

Dương Thiên Lôì còn chưa nói, Lý Hàn Mai liền liếc nhìn Thư Huỳnh, tựa hồ rất khó chịu nói.

- Tôi đâu phải...

Dương Thiên Lôì vừa muốn phản bác, Lý Hàn Mai liền xoay người trừng mắt nhìn hắn, thậm chí ngay cả khí tức băng hàn cũng phát ra, làm cho Dương Thiên Lôì trực tiếp ngậm miệng.

788. Chương 801: Dương Đại Hiệp!

Thư Huỳnh ưu nhã vỗ vỗ bả vai của Lý Hàn Mai, mỉm cười với Tống Hiểu Phân và Dương Thiên Lôì rồi đứng dậy bước đi.

Dáng người khiêu gợi dong đưa, dưới cái nhìn chăm chú của vô số học sinh, khoe miệng mang theo nụ cười thần nhiên, dọc theo mép sân bóng rổ, đi tới khán đài đối diện.

- Dương Vĩ Hoa, Bao Thắng Chí, Vương Tùng, các em cố lên nha, giành được quán quân cô giáo mời toàn đội bóng đi ăn cơm.

Sau khi đi đến rìa khung rổ đội bóng Quốc Mậu (mậu dịch quốc tế) đang khởi động, nhìn thấy Thư Huỳnh, đám gia hỏa trong đội tức thì hăng máu biểu diễn đủ loại kỹ thuật màu mè, lúc này nghe thấy lời nói của Thư Huỳnh, mãnh nam được gọi là Bao Thắng Chí, thốt ra một tiếng “được” rồi nhảy lên làm một cú up rổ đầy bạo lực.

Mà tựa hồ đội trưởng chính là Dương Vĩ Hoa, đồng dạng hét to một tiếng “không thành vấn đề”.

Tuýt...Tuýt...

Đúng lúc này, một giáo viên thể dục bước vào sân thỏ còi tập hợp. Đội trưởng của bốn đội liền nhất tề chạy tới.

Lý Ngọc thân cao một thước tám, giữa bốn đội trưởng trông rất nhỏ con, nhất là đôi mắt kính màu vàng, lộ ra vẻ nho nhã, nếu không phải nhiều người đã kiến thức qua sự cuồng dã trên sân bóng của hắn, chỉ sợ sẽ rất khó tưởng tượng được hắn là một kiện tướng bóng rổ.

- Hiểu Phân, đổi chỗ với cậu ta đi.

Sau khi Thư Huỳnh rời đi, Lý Hàn Mai liền nói khẽ với Tống Hiểu Phân.

- Vâng!

Tống Hiểu Phân cười khẽ làm mặt quỷ với Lý Hàn Mai rồi đứng dậy, kéo Dương Thiên Lôì đến chỗ ngồi của mình.

- Rõ ràng như thế, không sợ học sinh của cô xì xào bàn tán sao?

Sau khi Dương Thiên Lôì ngồi xuống, liền hạ giọng nói.

- Đừng nói nhảm. Nếu đã tới đây thì giúp lớp chúng ta chiến thắng đi.

Lý Hàn Mai hạ giọng nói.

- Loại trò chơi con nít này, cô để ý nhiều như vậy là gì?

Dương Thiên Lôì hỏi.

- Thắng sẽ nói cho cậu biết. Nếu kết quả rút thăm đấu với đội Quốc Mậu, cậu phải lên, chỉ cần thắng bọn họ là được, những đội khác không cần phải xen vào.

- Cô xác định rằng tôi phải tham gia sao?

- Lớp bọn họ có hai chủ lực hiệu đội (thành viên trong đội bóng trường), còn có một tuyển thủ hiệu đội dự bị, ba người họ mà kết hợp, lớp chúng ta căn bản không thắng được.

- Vậy thì đơn giản, tôi ra đó âm thầm phạm quy, khiến cho chủ lực của họ không thể tham gia thi đấu vậy là xong...

- Không được, Thư Huỳnh sẽ nhìn ra, cô ta không đơn giản đâu, cô ta chính là bạn trong khuê phòng của nãi nãi cậu...

- Khụ khụ...Nãi nãi cái gì? Ý cô nói là...Đỗ Lâm San?

- Cậu có rất nhiều nãi nãi sao?

Lý Hàn Mai liếc nhìn Dương Thiên Lô nói.

Tổng Hiểu Phân dựa vào người Dương Thiên Lô lắng tai nghe, mắt mở thật to, hiển nhiên bị cuộc nói chuyện của hai người làm cho không hiểu ra sao cả. Dương Thiên Lô có nãi nãi khi nào ta?

- Ách...Tại sao tôi lại không cảm ứng được Thư Huỳnh có gì đặc biệt?

- Điểm đặc biệt của cô ta chính là ánh mắt.

Kết quả rút thăm rất nhanh đã có, Khảo Cổ đấu với Hoàn Khoa, Quốc Mậu đấu với Tự Động Hóa, hai đội thắng sẽ tranh nhất nhì, hai đội thua thì tranh huy chương đồng.

Hai cuộc tranh tài tiến hành đồng thời.

Lúc này, cả sân bóng rổ học sinh đã ngồi đầy, toàn bộ học sinh các lớp năm nhất đều tham gia. Nhưng đến xem không riêng gì học sinh năm nhất, còn có cả học sinh năm hai và năm ba.

Trận đấu mới vừa bắt đầu, cả sân bóng rổ liền vang lên thanh âm cổ vũ vang trời, trong đó vang dội đến cực điểm là tên của Dương Vĩ Hoa, hiển nhiên gia hỏa này là kiện tướng bóng rổ tương đối nổi tiếng.

Chỉ có điều, không ngờ tiếng hô tên Lý Ngọc cũng cuồng nhiệt không kém hơn chút nào so với Dương Vĩ Hoa. Hiển nhiên, gia hỏa này ở mấy trận đấu trước, đã thu được rất nhiều fan.

Có thể nói lớp Khảo Cổ có thể lọt vào tứ cường, hoàn toàn là nhờ vào một mình Lý Ngọc chống đỡ. Ba lớp còn lại, đội nào cũng có tuyển thủ nằm trong đội bóng trường, Hoàn Khoa và Tự Động Hóa có hai, riêng Quốc Mậu không bố có đến ba gã.

- Lão đại! Lên sân đấu luyện tập đi...Trận này dễ ăn lắm...Ha ha...

Sau một hiệp, biểu hiện của Lý Ngọc cùng bốn đồng bạn trên sân tương áp đảo, nhất là Lý Ngọc, quả thật giành hết nổi bật, một người trước sự phòng thủ của hai gã hiệu đội đối phương mà tả xung hữu đột, không chờ đối phương phạm quy đã đột phá úp rổ. Hấn với vóc dáng tương đối nhỏ con, lực bạo phát thể hiện ra quả thật rất mãnh liệt.

Năm mươi người lớp Khảo Cổ đều rống lên, hét đến khàn cả cổ họng, mà nữ sinh có mặt ở sân hô to “Lý Ngọc, Lý Ngọc, em yêu anh” thì nhiều vô số kể, càng không nói đến lớp Khảo Cổ.

- Dương đại hiệp, ra sân chơi đùa một chút đi...Các huynh đệ đều rất chờ mong a. Thay tôi đi, tôi phải giữ lại chút thể lực để đối phó với Quốc Mậu, mẹ nó, Quốc Mậu có đến ba tuyển thủ hiệu đội, còn những hai chủ lực nữa chứ...

Một mãnh nam trong lớp nói.

- Dương đại hiệp, thay quần áo của tôi đi!

Đúng lúc này, có một gia hỏa mang tới quần áo, ngay cả mặc cũng chưa mặc, nói. Gia hỏa này hiển nhiên biết rõ thực lực của mình, có hấn hay không cũng không quan trọng, trừ phi toàn bộ dự bị xảy ra vấn đề, hấn mới có thể có được cơ hội ra sân.

- Lên đi, lên đi! Dương đại hiệp, các tỷ muội chúng tôi đều rất chờ mong đó...Cho chúng tôi hét lên vì cậu một lần nữa...

Các nữ sinh làm hoạt náo viên cực kỳ duyên dáng cũng bu kín lại nói góp, các nàng ta đều mặc đồng phục cổ vũ trợ uy, hai quả cầu trước ngực quả thật giống như hai quả bóng.

- Thiên Lô ca, anh ra sân thi đấu đi...

Làm cho Dương Thiên Lô hết nói chính là, Tống Hiểu Phân cùng hùa theo đám đông nói.

- Tôi ra rồi, người nào đó có thể phải hối hận...

Dương Thiên Lô liếc nhìn Lý Ngọc đang hăng hái, nói.

- Khụ khụ...Lão đại, các phương diện khác em phục anh, nhưng với môn bóng rổ này thì...Muốn em phục, anh phải thể hiện ra thực lực của mình đi...Ha ha...

Lý Ngọc đắc ý nói.

- Được, vậy ca sẽ khiến cho cậu tâm phục khẩu phục.

Dương Thiên Lô biết cứ tiếp tục từ chối cũng vô dụng.

Hiệp đấu thứ nhất vừa rồi, hai trận Dương Thiên Lô đều coi, trận đấu giữa lớp Quốc Mậu cùng lớp Tự Động Hóa so với trận đấu của đám người Lý Ngọc tuyệt vời hơn rất nhiều. Bóng rổ là một môn thi đấu của tập thể, Lý Ngọc bằng vào sức bạo phát cá nhân cường hãn, tốc độ cùng độ chính xác, có thể dẫn lớp lọt vào tứ cường đích xác có được thực lực rất mạnh, nhưng nguyên nhân trọng yếu nhất là đối phương không có ai có thể ngăn chặn hẳn.

Nhưng khi gặp phải Quốc Mậu, chắc chắn Lý Ngọc sẽ không còn được tiêu sái như vậy, bởi vì sự phối hợp của đối phương thật sự rất tốt, hai gã chủ lực hiệu đội, một tuyển thủ hiệu đội dự bị, ba người mỗi lần tiến công đều là hiệu quả nhanh chóng, chưa từng có nhiều pha kỹ thuật màu mè, nhưng chính vì như thế, mới khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

- Thật tốt quá! Nhanh thay quần áo đi!

- Dương Thiên Lô! Dương đại hiệp! Dương Thiên Lô! Dương đại hiệp!

Dương Thiên Lô mới vừa quyết định ra sân, rất nhiều mỹ nữ của lớp Khảo Cổ liền hét lên, các nam nhân đồng dạng cũng không cam lòng yếu thế.

Vốn đây là thời gian nghỉ giữa hiệp, cả sân bóng cũng không có người hò hét, cho nên, lớp Khảo Cổ bỗng nhiên điên cuồng kêu tên Dương Thiên Lô, ngay lập tức liền hấp dẫn sự chú ý của cả sân bóng.

Dương Thiên Lô!

Dương đại hiệp!

Mặc dù Dương Thiên Lô bật vô âm tín hơn nửa năm, thế nhưng ở đại học Hoa Kiếm vẫn là một truyền kỳ, điểm thi cao nhất toàn quốc, trong huấn luyện quân sự được các học sinh năm nhất tung hô là “đại hiệp”. Đại hiệp trong võ lâm cao thủ.

Văn võ song toàn, ngoại hình anh tuấn tràn ngập ánh dương quang!

Há không làm cho toàn trường náo động?

Khi cả sân bóng rổ nghe được cái tên mà lớp Khảo Cổ hô vang, ngay lập tức đều hoặc nhiều hoặc ít kích động. Chẳng lẽ Dương Thiên Lô sắp ra sân sao?

Khi Dương Thiên Lô cầm quả bóng đi về phía phòng thay quần áo, vô số ánh mắt, kể cả giáo viên chủ nhiệm các lớp có mặt ở đây, cùng các giáo viên thể dục của trường, đều nhìn về phía Dương Thiên Lô.

- Dương Thiên Lô, Dương đại hiệp!

Khiến cho Dương Thiên Lô không thể tưởng được chính là, sau khi lớp Khảo Cổ dẫn đầu hô lên, không ngờ từ bốn phương tám hướng của sân bóng liền tuôn ra tiếng reo hò, bản thân mình trâu bò như vậy sao? Ông trời ơi, còn chưa thi đấu mà đã kích động đến thế?

Đích xác là chưa thi đấu, nhưng đối với loại ngư nhân trong truyền thuyết này, nhất là các học sinh năm nhất tương đối quen thuộc Dương Thiên Lô, ai mà không chờ mong?

Đang lúc mọi người liên tục tung hô Dương Thiên Lôi ra sân thì Dương Vĩ Hoa và Bao Thắng Chí của lớp Quốc Mậu đều đang khinh thường nhìn theo bóng lưng của Dương Thiên Lôi, Dương Vĩ Hoa lạnh giọng nói:

- Truyền thuyết cái chó má gì chứ, nghĩ biết chút công phu là có thể chơi bóng giỏi sao?
- Dương ca, Tổng Hiếu Phân kia chính là hoa hậu giảng đường xếp hạng thứ nhất năm nay, anh không có hứng thú sao?
- Vốn không có hứng thú, nhưng hiện tại đột nhiên có hứng thú...

Khóe miệng Dương Vĩ Hoa lộ ra một nụ cười cực kỳ dâm tiện, nói.

Tuyệt...

Dương Thiên Lôi vừa mới trở lại sân, tiếng còi liền vang lên, hiệp thứ hai chính thức bắt đầu.

- Dương đại hiệp, vị trí của anh là tiền đạo trái, khi phòng thủ thì phối hợp phòng ngự ở vị trí này.

Hậu vệ của đội bóng nhìn thấy Dương Thiên Lôi vào sân liền nhắc nhở

- Ủm!

Dương Thiên Lôi đáp một tiếng, gia hỏa này vào sân vừa lúc bắt đầu trận đấu. Toàn trường yên tĩnh, cơ hồ mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người hắn. Tất cả đều đang chờ mong biểu hiện của Dương Thiên Lôi sẽ như thế nào.

Tuy nhiên, Dương Thiên Lôi đứng ở đó, dường như không có chút cảm giác khẩn trương nào, thậm chí cả chân và tay cũng không tách ra để làm động tác phòng thủ.

Cũng không phải Dương Thiên Lôi không muốn mà gia hỏa này đang không biết nên biểu hiện như thế nào.

- Không phải chứ? Chẳng lẽ Dương đại hiệp chưa bao giờ chơi bóng rổ lần nào...

Chứng kiến tư thế của Dương Thiên Lôi, rất nhiều người đã bắt đầu hoài nghi Dương Thiên Lôi là một tay mơ. Kết thành trận hình phòng ngự, Lý Ngọc đứng ở vị trí gần phía trước nhất, nhìn thấy bộ dáng của Dương Thiên Lôi, trong lòng cực kỳ cao hứng. Khi đối phương dẫn bóng tấn công, Lý Ngọc di chuyển thân hình rất nhanh, với sức phán đoán nhạy cảm cùng tốc độ kinh người, trong nháy mắt đối phương chuyển bóng, liền xuyên thẳng vào giữa, trực tiếp bắt được bóng, nguyên bản khi gia hỏa này bắt được bóng, tất nhiên sẽ tiêu sái vô cùng, thừa dịp đối phương không kịp tạo thành trận hình phòng thủ phía sau, một mình một bóng lao tới nhảy lên úp rổ.

Thế nhưng, không ngờ gia hỏa này lại quát lên lão đại rồi chuyển bóng tới. Tên này rõ ràng là bắt Dương Thiên Lôi thể hiện, về phần có xấu mặt hay không, hắn mặc kệ. Dù sao hơn được Dương Thiên Lôi một phương diện cũng là một chuyện tương đối hài lòng.

Chẳng qua là trong nháy mắt Dương Thiên Lôi nhận được bóng, ngay cả nhồi banh cũng không, liền trực tiếp chuyển cho hậu vệ.

- Hô...Dương đại hiệp xem ra thật sự không biết a...

Thấy một màn như vậy, rất nhiều người liền đưa ra kết luận trong lòng.

Chỉ có điều, Tổng Hiếu Phân và Lý Hàn Mai quá quen thuộc tính cách đáng khinh của Dương Thiên Lôi thì lại biết, gia hỏa vô sỉ này nhất định là cố ý. Lấy năng lực của hắn, cho dù ban đầu không biết chơi thì lúc này cũng sẽ không biểu hiện "cứng nhắc" như vậy.

789. Chương 802: Đại Hiệp Vô Sĩ!

Sau khi đối phương rất nhanh lùi về phía sau, hậu vệ cũng dẫn bóng bắt đầu tấn công, càng làm cho mọi người chỉ biết câm nín chính là, Dương Thiên Lôi vẫn thảnh thơi đứng yên tại chỗ, hiển nhiên không có tính toán tấn công gì.

Lý Ngọc để lỡ mất cơ hội tấn công tốt nhất, trực tiếp bị hai tuyển thủ hiệu đội của đối phương phối hợp phòng ngự, liều mạng quần chặt. Hiển nhiên sau khi lĩnh giáo thực lực cá nhân cường hãn của Lý Ngọc ở hiệp thứ nhất, chiến thuật của đối phương đã xảy ra biến hóa.

Sau một pha ném không vào rổ, bị trung phong cao lớn của đối phương chụp được bóng, trong nháy mắt cướp được bóng, trung phong kia trực tiếp ném bóng về phía Dương Thiên Lôi, mà hai gã tuyển thủ hiệu đội đang quần chặt Lý Ngọc rất nhanh mở tốc độ, một người vẫn lợi dụng thân thể ngăn cản Lý Ngọc, tên còn lại thì bằng tốc độ kinh người bắt được bóng.

Tấn công nhanh!

Phản kích sắc bén như thế, trực tiếp tạo thành một pha một đối một của tuyển thủ hiệu đội cầm bóng với Dương Thiên Lôi.

Đã nhìn thấy biểu hiện của Dương Thiên Lôi, tên tuyển thủ kia há để Dương Thiên Lôi như cây cột cờ trước mặt vào mắt? Khi cách khung rổ vài thước liền trực tiếp lấy đà, nhảy lên cao.

Ngay khi tất cả mọi người đều nghĩ Dương Thiên Lôi sẽ bị người ta nhảy qua đầu làm một cú úp rổ thì Dương Thiên Lôi vốn giống như cột cờ bỗng nhiên phóng lên, tay phải nhẹ nhàng đập một cái, ngay sau đó, làm cho mọi người trừng to mắt chính là, hai tay của tên kiện tướng kia vẫn theo đà chụp trên khung rổ, nhưng quả bóng thì...

Lại trực tiếp đảo thành một đường cong ưu mỹ chuyển về phía một cầu thủ đội mình ở một bên cánh đứng gần khung rổ đối phương nhất.

Nháy mắt liền đổi phòng thành công!

Nhẹ nhàng đoạt bóng của đối phương, thậm chí tứ chi của hai người ngay quả sọt qua cũng không có.

Dương Thiên Lôi vẫn thảnh thơi đứng ở phụ cận khung rổ, như là cú cướp bóng vừa rồi không có liên quan đến hắn.

Nhưng vào lúc này, không còn ai nghĩ rằng Dương Thiên Lôi không biết chơi bóng nữa.

Sau giây phút khiếp sợ ngắn ngủi, “ầm” một tiếng, ba chữ Dương đại hiệp, rốt cục lại dẫn nổ toàn trường.

Hiệp thứ hai kết thúc, gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lôi này, phạm vi hoạt động cách khung rổ còn chưa đến năm thước, thế nhưng làm cho đối phương vô cùng đau khổ chính là, cả hiệp vẹn vẹn chỉ ghi được bốn điểm, Dương Thiên Lôi giống như là tường đồng vách sắt, hoàn toàn khiến cho bọn họ vô pháp ghi điểm.

Bọn họ không biết rằng, ghi được bốn điểm này là do Dương Thiên Lôi không muốn quá khoa trương nên cố ý nhường. Không có biện pháp, khi đối phương nhảy lên, Dương Thiên Lôi cũng không thể dùng tốc độ giống như “tia chớp” vọt lên cùng a?

Chuyện đó quá khó tin, đã vượt khỏi phạm trù “vận động” rồi.

Hiệp thứ ba rồi thứ tư, thanh âm vang vọng xuyên suốt cả sân bóng đều là “Dương đại hiệp, tấn công”, tuy nhiên Dương Thiên Lôi vẫn không hề tấn công, chỉ khư khư phòng thủ.

Đặc biệt là vào hiệp thứ tư, đám người Lý Ngọc vô sỉ không thèm quay về phòng ngự, dễ dàng kết thúc trận đấu với tỷ số cách biệt rất lớn.

Hai giáo viên thể dục làm trọng tài vốn tương đối vừa ý Lý Ngọc, nhưng sau khi chứng kiến phòng thủ tường đồng vách sắt kia của Dương Thiên Lôi, quả thực giật nảy mình.

Hai gia hỏa không có ưu thế chiều cao này, quả thật đều là thiên tài bóng rổ a!

Đặc biệt là Dương Thiên Lôi, cho dù hắn hoàn toàn không ghi điểm, nhưng ảnh hưởng của hắn tuyệt đối là lớn nhất.

Vốn là người trong nghề, hai giáo viên này rất rõ ràng, nếu như thống kê chi tiết các kỹ thuật của Dương Thiên Lôi như tranh chấp, trợ công, lấn ép...Vân vân đều thuộc loại siêu đẳng, tổ hợp lại có thể nói là tuyệt đối khủng bố.

Tổng Hiểu Phân đối với bóng rổ không am hiểu, hiện tại đang cùng các hoa si xung quanh đều hưng phấn không khác gì nhau, mỗi khi Dương Thiên Lôi có một pha tranh chấp lấn ép thì nha đầu kia sẽ thét lên, hoa chân múa tay vui sướng.

Cả sân bóng, sợ cũng chỉ có một mình Lý Hàn Mai vẫn còn duy trì sự bình tĩnh vốn có, ngay cả Thư Huỳnh cũng mở to hai mắt nhìn, lông mày đen nhánh hơi nhíu...

Rốt cục sau khi kết thúc trận đấu thứ nhất, Thư Huỳnh nhin không được trực tiếp bấm số điện thoại của Lý Hàn Mai.

- Không được!

- Cái gì không được?

Lý Hàn Mai nói.

- Nào có chuyện sử dụng năng lượng trong thi đấu thể thao chứ? Nếu Dương Thiên Lôi tiếp tục như vậy, coi như cô thua.

Thư Huỳnh che di động, nhỏ giọng nghiêm túc nói.

- Có thể a! Tôi bảo cậu ta không dùng nữa là được! Còn có ý kiến gì nữa không? Tien thể nó hết ra đi!

Ánh mắt của Lý Hàn Mai nhìn chằm chằm Thư Huỳnh ở xa xa, lạnh lùng và tràn ngập tự tin nói.

- Không được sử dụng năng lượng, không cho phép lấy công phu đả thương người, phải chơi theo luật bóng rổ. Vậy thôi!

- Được!

Lý Hàn Mai cúp điện thoại, quay đầu thì thầm bên tai Tổng Hiểu Phân vài câu, vẻ mặt Tổng Hiểu Phân liền hưng phấn, nhanh chóng chạy về phía Dương Thiên Lôi đang được mọi người tung hô.

Chứng kiến Tổng Hiểu Phân hưng phấn chạy tới, Dương Thiên Lôi mỉm cười, còn tưởng rằng nha đầu kia muốn tại đây thân thiết một phen, trường hợp này cũng thích hợp để công khai, trần trụi nói cho những người còn ôm ý tưởng theo đuổi rằng nàng là hoa đã có chủ, các người không cần mơ tưởng nữa...Cho nên, Dương Thiên Lôi trực tiếp giang rộng vòng tay ra, không chút do dự ôm lấy Tổng Hiểu Phân không kịp phản ứng, tiếp theo quay hai vòng, làm cho Tổng Hiểu Phân hét lên liên tục, liều mạng bá lấy cổ của Dương Thiên Lôi.

Lý Hàn Mai trong lòng rất buồn bực trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi một cái.

Sau khi Dương Thiên Lôi buông Tổng Hiểu Phân ra, khuôn mặt của nha đầu kia đã sớm trở nên đỏ ửng, nhưng vẻ mặt hạnh phúc, kiễng chân duỗi bàn tay nhỏ bé làm cho Dương Thiên Lôi cúi người xuống, vốn nàng muốn truyền lời giùm cho Lý Hàn Mai, tuy nhiên...

Tên nam nhân nào đó lại hiểu lầm thành mình làm còn chưa đủ, tiểu nha đầu này còn muốn hôn môi.

Chuyện này...Chuyện này...Tuy rằng có chút ngượng ngùng, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn quyết định thành toàn cho tiểu nha đầu, vì thế trực tiếp hôn “chụt” một cái trên cái miệng nhỏ nhắn của Tổng Hiểu Phân, làm hại Tổng Hiểu Phân hét lên, vô cùng xấu hổ nói:

- Em...Em là có chuyện muốn nói với anh...Ai bảo anh...hôn...

- Khụ khụ...Sao em không nói sớm? Lỡ hôn rồi, vậy cho em hôn lại.

- Ha ha ha ha...

Lời nói của Dương Thiên Lôi trực tiếp khiến cho đám người Lý Ngọc nổ ra trận cười. Ông trời ơi, Dương đại hiệp trong truyền thuyết cũng quá vô sỉ đi?

Phi phi phi...

Tổng Hiểu Phân hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, nhưng vẫn thẹn thùng vô hạn tiến sát bên tai Dương Thiên Lôi, nói những lời Lý Hàn Mai nhờ nhắn giùm cho hẩn nghe.

- Ách...

Dương Thiên Lôi không khỏi nhìn về phía Lý Hàn Mai, gật gật đầu với Tống Hiểu Phân.

Không thể không nói, tuy rằng anh bạn này đã rất khiêm tốn, nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Trước sự tung hô điên cuồng, kỳ thật gia hỏa này cũng nhịn không được phải bạo phát. Với bản tính vô sỉ, chuyện tình làm cho hắn thích nhất, đó là làm cho mỗi một “khán giả” đi hết từ bất ngờ này sang bất ngờ khác, không có kinh hãi nhất, chỉ có càng khiếp sợ hơn, giống như các trận đấu của hắn ở Tam Thập Tam Thiên, người nào người đó nhăn cầu rơi đầy trên mặt đất...Hắn mới cảm thấy thỏa mãn nhất.

Cho nên, rất dứt khoát đáp ứng yêu cầu của Lý Hàn Mai. Không dùng năng lượng, không dùng công phu sao? Ca sẽ bằng vào thân thể cùng phản ứng của mình, vẫn có thể độc cô cầu bại như thường.

Nửa giờ sau, Quốc Mậu vs Khảo Cổ, trận chung kết tranh nhất nhì.

Nguyên bản mục tiêu của Quốc Mậu là quán quân. Cho dù Khảo Cổ giống như một con ngựa ô giết ra, cũng vô pháp so sánh với Quốc Mậu, dù sao, tuy rằng Lý Ngọc rất giỏi, nhưng thi đấu bóng rổ là một môn thể thao tập thể chứ không phải của một người, khi đối mặt với những lớp khác, Lý Ngọc còn có thể phong quang vô hạn, nhưng mà đối mặt với ba tuyển thủ của trường, còn có hai tuyển thủ chủ lực vừa gia nhập đội bóng của trường được nửa năm, cũng không phải là một mình Lý Ngọc có thể đối kháng.

Phối hợp của người ta nhịp nhàng uyển chuyển như mây bay nước chảy, một người có giỏi cỡ nào thì có thể làm được gì chứ?

Tuy nhiên Dương Thiên Lôi bất vô âm tín hơn nửa năm như thần long lấy thấy đầu không thấy đuôi bỗng nhiên xuất hiện, lại làm cho cuộc đua đến chức quán quân trở nên khó nắm bắt.

Bởi vì phòng thủ của Dương Thiên Lôi thật sự quá bá đạo!

Quả thực so với Sakuragi trong truyền thuyết còn tường đồng vách sắt hơn!

(Ai đọc truyện Slam dunk rồi thì biết đây là tên thằng cu nhân vật chính tóc đỏ trong truyện!)

Cho nên, trận đấu này còn chưa có bắt đầu, đội fan cổ vũ của hai bên đã bắt đầu điên cuồng hò hét, về phần trận tranh huy chương đồng thì hoàn toàn lạnh lẽo, tuyển thủ của hai đội đều thi đấu ủ rũ, cổ động viên của hai đội cũng không mặn mà cho lắm, chín mươi chín phần trăm mọi người ở đây đều đặt tâm tư vào trận đấu tranh chức quán quân.

Vốn Dương Vĩ Hoa hẳn nên được tung hô to nhất, nhưng giờ phút này hắn rất buồn bực, rất uất nghẹn, rất phần nộ...Bởi vì, Dương Thiên Lôi Dương đại hiệp sáu chữ này quá vang dội, vang dội đến nỗi lấn át hết thấy thanh âm.

Đương nhiên, còn có hai chữ “tấn công”.

Có thể phòng thủ tốt như vậy, làm sao có thể không biết tấn công chứ? Cho dù tấn công không giỏi, vậy với tốc độ, lực nhảy cường hãn kia, úp rổ hẳn không thành vấn đề a?

- Hừ, mọi người không cần lo lắng, cái loại phòng thủ kia, cũng chỉ hữu dụng với đội ngũ bỏ đi mà thôi, đối với chúng ta mà nói, không hề có chút uy hiếp nào. Chúng ta đồng loạt tấn công, tôi xem hắn ta phòng ngự được ai? Khi phòng thủ, nếu Dương Thiên Lôi muốn tấn công, vậy hãy giao cho tôi. Lão Bao, Lý Ngọc giao cho cậu.

Dương Vĩ Hoa lạnh giọng nói.

Biểu hiện vừa rồi của Dương Thiên Lôi, mặc dù bọn hắn đang thi đấu nhưng cũng nhìn thấy rõ ràng. Dích xác rất bá đạo, bá đạo đến nỗi làm cho bọn hắn cảm thấy lạnh người.

Chỉ có điều, nghe được lời nói của Dương Vĩ Hoa, mọi người lại cảm thấy hoàn toàn chính xác. Dương Vĩ Hoa và Bao Thắng Chỉ đều có kỹ thuật rất giỏi, sức bật kinh người cùng phán đoán tinh chuẩn, cộng với hậu vệ Vương Tùng, sự phối hợp của ba người có thể nói là lô hỏa thuần thanh, Dương Thiên Lôi phòng ngự có lợi hại, ba người chỉ cần chuyên bóng liên tục cho nhau, đối phương cũng sẽ không biết đường nào mà lẩn. Ngoại trừ Lý Ngọc còn có chút uy hiếp ra, những người khác há có thể đột phá được chứ?

- Bắt đầu rồi!

Sau khi nghỉ ngơi hai mươi phút, tuyển đủ hai bên đi ra giữa sân, Dương Vĩ Hoa thân cao một thước chín, vẻ mặt khinh thường nhìn Dương Thiên Lôi đứng ở phía sau, hoàn toàn coi thường Lý Ngọc chỉ cao một thước tám ở trước mắt.

Tuyệt...

Tiếng còi vang lên, trọng tài ném bóng lên không, “oành”! Làm cho mọi người một lần nữa kiến thức được tốc độ phản ứng cùng lực bật nhảy khủng bố của Lý Ngọc chính là, Dương Vĩ Hoa cao một thước chín đồng thời là cao thủ, không ngờ không cướp được bóng, bị Lý Ngọc trước.

- Dương đại hiệp! Tấn công!

Có lẽ là thanh âm của mọi người quá vang dội, cũng có thể là Lý Ngọc bất mãn với biểu hiện của lão đại cho nên tên tiểu tử này liền trực tiếp chuyển bóng cho Dương Thiên Lôi.

Khiến cho Lý Ngọc và mọi người thất vọng thêm một lần nữa chính là, gia hỏa Dương Thiên Lôi không ngờ hành động y chang như trận trước, không thêm nhồi bóng ném luôn cho hậu vệ.

Tuy nhiên, trong nháy mắt mọi người thất vọng tức thì trở nên hưng phấn!

Bởi vì, sau khi Dương Thiên Lôi chuyển banh, lập tức mở tốc độ, trực tiếp lao về phía nửa sân bên kia của đối phương.

790. Chương 803: Đùng Ra Về Trước Mặt “thiên Lôi”!

Dương Thiên Lôi cũng không có nhanh chóng di chuyển, khi cách vạch ba điểm khoảng hai thước liền ngừng lại, tùy ý biến hóa vị trí.

Nhưng Dương Vĩ Hoa lại bày sẵn trận thế, không để cho Dương Thiên Lôi có cơ hội cầm bóng.

Cho dù Dương Thiên Lôi chưa từng tấn công, nhưng có thể luyện phòng thủ đến cảnh giới như thế, tự nhiên khả năng tấn công không quá kém.

Mà tranh chấp kịch liệt giữa đám người Lý Ngọc lúc này mới bắt đầu, làm cho toàn bộ người xem cảm thấy được khối thuốc súng dày đặc.

Phải biết rằng, cách phòng thủ dán mắt vào đối phương cũng không hề kỳ quái, tuy rằng hao phí thể lực, nhưng tương đối mà nói lại càng dễ nắm bắt hơn, dù sao, phối hợp phòng ngự rất dễ dàng xuất hiện lỗ hổng. Nhưng, ngoại trừ hai người Dương Thiên Lôi và Dương Vĩ Hoa tương đối “ôn nhu” ra, mọi người xung quanh được khán giả cổ vũ cuồng nhiệt đến mức hoàn toàn như là đến thời khắc cuối cùng của trận đấu...

Dưới sự kèm sát của hậu vệ đối phương, Dương Thiên Lôi hoàn toàn không thể tìm thấy cơ hội đón bóng. Đám người Lý Ngọc muốn tiếp ứng cũng bị bám sát sao.

Khi thời gian giữ bóng chỉ còn hai giây, hậu vệ kiểm soát bóng đồng đội nhìn thấy Dương Thiên Lôi làm động tác chỉ tay lên trời, tuy rằng biết rõ Dương Thiên Lôi bị cầu thủ cực mạnh của đối phương là Dương Vĩ Hoa kèm sát, nhưng cũng bất chấp tất cả, nếu không hoàn thành lần tấn công này thì cũng sẽ mất bóng vì quá giờ cho phép.

Vút một cái, bóng rổ bay cao về phía Dương Thiên Lôi và Dương Vĩ Hoa, Dương Vĩ Hoa như tia chớp boxout, lập tức nhảy lên.

(Boxout: là một tiếng lóng chỉ động tác phong tỏa đối phương, không cho đối phương bật lên hoặc vào khu vực cấm địa để tranh bóng bật bảng)

Với ưu thế chiều cao, thành công boxout, cộng thêm lực bật nhảy kinh người, Dương Vĩ Hoa đã chắc chắn cho rằng quả bóng sẽ thành công rơi vào trong tay hắn. Tuy nhiên, mắt thấy quả bóng sắp rơi vào trong tay thì “ba” một tiếng, bị hai cánh tay nhô ra trên đầu hắn gấp đi.

Ầm!

Pha bóng này trực tiếp làm cả sân bóng nổ tung, không ai nghĩ rằng lực bật nhảy của Dương Thiên Lôi lại kinh người đến tình trạng như thế.

Trong nháy mắt này, Dương Vĩ Hoa với phản ứng cực nhanh, sau khi hạ xuống liền lập tức xoay người boxout. Chỗ này là bên ngoài vạch ba điểm, hẳn hoàn toàn kịp ngăn cản Dương Thiên Lôi.

Tuy nhiên...

Làm cho mọi người không nghĩ tới chính là, sau khi Dương Thiên Lôi cướp được bóng trên đỉnh đầu của Dương Vĩ Hoa xong, hai chân lại duỗi thẳng ném bóng, khiến cho quả bóng xoay tròn về một vòng cung tuyệt đẹp, từ đầu ngón tay bay ra.

Xoạch!

Một âm thanh êm tai tuyệt vời vang lên theo quả bóng lọt vào lưới!

Ba điểm!

Pha ném bóng như mơ!

- Dương đại hiệp! Dương đại hiệp!

Trong phút chốc tiếng hoan hô tuôn ra trào dâng như sấm dậy, vô số nữ sinh đều hét toáng lên, đẹp trai, lạnh lùng tới trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù đã xem rất nhiều trận cầu đỉnh cao của NBA, cho dù là các huấn luyện viên có thâm niên mấy năm trong nghề, cho dù là người hâm mộ khó tính nhất, giờ phút này đều có cảm giác muốn rút con mắt.

Lực bật nhảy này là gì? Độ chính xác này là gì? Không ai hoài nghi Dương Thiên Lôi lừa bịp, bởi vì tư thế ném bóng của hắn thật sự quá tiêu sái, quá hoàn mỹ.

Tuy nhiên, ngay khi đám người Lý Ngọc còn đang đắm chìm trong hưng phấn, ba gã tuyển thủ hiệu đội Dương Vĩ Hoa, liền như tia chớp bắt đầu tấn công. Trái bóng như đi vào chốn không người, ở trong tay ba người không ngừng bay lượn, ba người họ không cần nhìn đối phương, lợi dụng sự phối hợp lưu loát đến cực điểm, trực tiếp xâm nhập vào vòng cấm.

Rất hiển nhiên, lộ tuyến phối hợp tấn công của ba người đã luyện tập đến trình độ lô hỏa thuần thanh, khi bóng rổ còn trên không trung, Dương Vĩ Hoa liền trực tiếp bay lên trời, mạnh mẽ úp rổ một cái “oành”.

Đồng dạng dẫn đến từng hồi cổ vũ.

Sau khi Dương Vĩ Hoa ghi điểm đi ngang qua Dương Thiên Lôi thì đột nhiên ngừng lại, tràn ngập khiêu khích với Dương Thiên Lôi làm động tác ngón cái chỉ xuống, thấp giọng nói:

- Bản nhân đột nhiên có hứng thú với Tống Hiểu Phân, lấy trận đấu này định thắng thua không? Thua rồi đi!

Vốn Dương Thiên Lôi ôm tâm tình chơi đùa, bị buộc phải khoe khoang cũng thì thôi, nhưng nghe được lời nói của Dương Vĩ Hoa, tức thì anh bạn này liền nổi giận.

- Hừ, nếu mày thua thì sao?

- Từ nay về sau không chơi bóng rổ nữa!

- Mày không chơi bóng rổ liên quan quái gì đến lão tử?

Khóe miệng Dương Thiên Lôi lộ ra nụ cười tà ác, đồng dạng tràn ngập khinh thường nói.

- Vậy mày muốn thế nào?

- Đứng ở giữa sân kêu bốn tiếng tôi là đồ ngu! Phải lớn tiếng, rồi tát vào mặt mình ba cái, phải dùng lực. Thế nào?

- Mày?

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, vẻ mặt Dương Vĩ Hoa tức thì trở nên âm tàn, hơi ngừng lại một chút rồi nói:

- Được! Mày thua cũng làm như vậy chứ?

- Mày bị ngu bẩm sinh hay phải luyện tập đấy! Không nhìn thấy lão tử và Tống Hiểu Phân là một đôi sao? Lão tử thua rồi đi còn chưa đủ sao?

Dương Thiên Lôi như đang nhìn thẳng ngu, nói.

- Được, đây là chính mồm mày nói nhá!

Bộ dáng đối chọi gay gắt của hai người, tuy rằng khán giả trên khán đài cũng không nghe được hai người nói cái gì, nhưng các thành viên ở gần đó lại nghe thấy hết.

Không người nào của hai phe không cảm thấy kinh ngạc. Ông trời ơi, hai gia hỏa này cũng quá độc ác a?

Người bên phía Dương Vĩ Hoa lo lắng thực lực cá nhân của Dương Thiên Lôi, mà Lý Ngọc bên này lại lo lắng sự phối hợp hoàn mỹ kia của đối phương. Thắng bại kỳ thật rất khó đoán trước, nhưng người nào người nấy đều tràn đầy tự tin.

- Các huynh đệ theo tôi dốc hết toàn lực!

Khi Dương Vĩ Hoa quay về phòng ngự, lớn tiếng nói.

Mà Dương Thiên Lôi lại không hề có chút khác thường nào, ngoại trừ biểu tình trên mặt trở nên tràn ngập tà dị ra, tựa hồ không hề đem trận đánh cuộc để trong lòng.

Chỉ bất quá, Dương Thiên Lôi vừa mới bước qua giữa sân liền làm ra một thủ thế đón bóng với hậu vệ kiểm soát bóng, hậu vệ kiểm soát bóng đương nhiên không chút do dự, trực tiếp chuyền cho Dương Thiên Lôi, làm cho mọi người không thể tưởng được chính là, Dương Thiên Lôi còn cách vạch ba điểm khoảng hai thước, liền trực tiếp nhảy lấy đà.

Tiểu tử này điên rồi sao?

Thấy một màn như vậy, trong đầu mọi người đều hiện lên suy nghĩ này, ông trời ơi, ném rổ ở cự ly xa như thế, cho dù siêu sao NBA cũng làm không được a? Nếu như muốn ném tới khung rổ đương nhiên không có vấn đề, nhưng cần phải có độ chính xác nữa cơ.

Chỉ có điều, Dương Thiên Lôi không cho mọi người nhiều thời gian ngồi suy đoán, bóng rổ một lần nữa vẽ ra một đường cong ưu mỹ đến cực điểm, xoáy tròn bay về phía khung rổ.

Trong nháy mắt này, mọi người mở to hai mắt nhìn, nhìn quả bóng bay trên không trung.

Khi bóng còn chưa bay đến khung rổ, Dương Thiên Lôi đã hạ xuống mặt đất, cũng không thèm nhìn tới, liền xoay người đi về phía nửa sân đội mình.

Roạt!

- Thương đến ơi...

- Phạt tổ ơi...

- A!

Không có tiếng tung hô, chỉ có kinh thán! Ngay cả trọng tài cũng há to miệng, còi cũng quên thổi...

Dương Vĩ Hoa nhìn thấy mà mặt có chút đại ra, có chút hoảng sợ, có chút run rẩy... Trọng tài dụi dụi con mắt nhìn khuôn mặt đám người đại ra, rốt cục xác định không phải mình hoa mắt, tuyệt còi một tiếng cắt đứt sự im lặng, đồng thời giơ lên ba ngón tay.

Cho dù ông ta rất muốn chìa năm ngón, nhưng ông trời ơi, cao nhất chỉ có ba điểm a!

- Không có khả năng, lừa đảo, hẳn tuyệt đối là lừa đảo! Không được nản chí, chúng ta nhất định sẽ thắng!

Dương Vĩ Hoa gần như rít gào nói:

- Mau, còn thất thần làm gì, bắt đầu tấn công!

Thư Huỳnh đã đứng dậy, nàng nhờ vào con mắt mình có thể thấy được rõ ràng bất kỳ năng lượng phi thân thể nào, nàng từ nhỏ đã có thể bằng vào đôi mắt thần kỳ của mình nhìn thấy những thứ người thường không thể thấy được, có thể thấu thị, có thể nhìn thấy đủ loại sắc thái kỳ dị trong thiên địa, có thể nhìn thấy khí tức của mỗi một người phát ra, có thể nhìn thấy linh hồn của người vừa mới chết, có thể giống như kính thiên văn nhìn được rất xa, có thể giống như kính hiển vi nhìn được cả vi sinh vật.

Con mắt của nàng mang đến cho nàng một thế giới thần kỳ, một thế giới mà người khác không thể nhìn thấy.

Cho nên, trong trận đấu đầu tiên khi Dương Thiên Lôi vận dụng luồng năng lượng màu đỏ nhạt, nàng liền nhìn thấy rất nhanh, chính vì nguyên nhân này mà nàng mới đề ra yêu cầu với Lý Hàn Mai, nhưng hiện tại nàng biết rõ, Dương Thiên Lôi không hề tiếp tục sử dụng bất kỳ lực lượng phi thân thể nào.

Khi Dương Vĩ Hoa dẫn theo đồng đội bắt đầu tấn công, cả sân mới bắt đầu tuôn ra tiếng hét khủng bố chói tai.

Tổng Hiếu Phân cùng các học sinh của lớp khảo cổ đều nhảy nhót, hét toáng đến khàn cả giọng, cho dù là Lý Hàn Mai cũng không thể không đứng lên, bất quá, lúc đầu Lý Hàn Mai cho rằng Dương Thiên Lôi vận dụng lực lượng, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng mất hồn kia của Thư Huỳnh, nàng lại biết, Dương Thiên Lôi không hề làm trái quy định.

- Biến thái!

Trên khuôn mặt lạnh như băng của Lý Hàn Mai thoáng hiện ra nét quyến rũ của tiểu nữ nhân, chỉ là trong nháy mắt liền biến mất không thấy dấu.

Những người khác không biết vì sao Dương Thiên Lôi đột nhiên điên cuồng như vậy, nhưng Lý Hàn Mai lại rõ ràng.

Cuộc đối thoại giữa Dương Vĩ Hoa và Dương Thiên Lôi, Lý Hàn Mai nghe không sót chữ nào. Kỳ thật nàng căn bản không cần nghe, riêng khẩu hình của hai người, nàng đã biết hai người nói gì. Khẩu hình chính là một trong các môn bắt buộc ở căn cứ đặc huấn.

Điều này cũng làm cho Lý Hàn Mai nhận thức rõ ràng hơn, nữ nhân chính là nghịch lân của tên hoa tâm này, bất luận kẻ nào chỉ cần hơi khiêu khích đến phương diện này, gia hỏa này lập tức sẽ trở nên cực kỳ ngang ngược can rở không ai bì nổi.

Kế tiếp sau đó, làm cho tất cả mọi người trợn tròn mắt. Không quản đám người Dương Vĩ Hoa phối hợp tốt cỡ nào, cũng không quản Dương Vĩ Hoa ném bóng đi đâu, chung quy đều bị Dương Thiên Lôi chụp được hết.

Sau mấy lần liên tục, Dương Thiên Lôi không xuất thủ, gia hỏa này đều không tiến lên được một bước.

Còn Dương Thiên Lôi thì bắt đầu biểu diễn không chút cố kỵ, biến môn bóng rổ trở thành trò chơi của riêng hắn, như ở chỗ không người, cho dù hai ba người của đối phương giáp công, chỉ cần bóng tới tay thì hoặc nhảy lên ném bóng, hoặc đột phá úp rổ, trăm lần như một.

Cả trận đấu, hoàn toàn biến thành hoạt động của một mình hắn.

May mà, khi hoàn toàn chèn ép ý chí chiến đấu của đối phương, rốt cục Dương Thiên Lôi ngừng lại, để cho đám người Lý Ngọc có chút cơ hội biểu diễn.

Trong lòng Lý Ngọc vừa buồn bực, vừa hưng phấn, ông trời ơi, lão đại quả đúng là lão đại, không ra tay thì thôi, mà đã ra tay thì như lời đình sấm sét, e rằng cũng chỉ có nam nhân như vậy mới xứng đối với lão tỷ vĩ đại a?

Từ lúc đó cho đến khi trận đấu kết thúc, Dương Thiên Lôi không thèm liếc nhìn Dương Vĩ Hoa đến một cái, trực tiếp đi về phía Tổng Hiếu Phân. Về phần hắn có thực hiện đánh cuộc hay không đã không còn trọng yếu. Biểu tình mặt xám như tro tàn kia, chính là minh chứng tốt nhất, anh bạn này trong môn bóng rổ, nếu muốn thắng đấu lên một lần nữa, chỉ sợ rất khó, rất khó...

Đừng ra vẻ, ra vẻ gặp sét đánh, ra vẻ trước mặt “Thiên Lôi”, đây không phải thiếu não thì là gì? Ai...

791. Chương 804: Thánh Địa!

Lý Ngọc, Mã Hiểu Hổ, Trần Đào cùng với toàn thể mọi người trong đội bóng, đều có chút há hốc mồm. Ông trời ơi! Trong nháy mắt chấm dứt, khi Dương Thiên Lôi còn chưa đi đến bên cạnh Tống Hiểu Phân, vô số nữ sinh to gan trên khán đài cùng với vô số các nhân vật lớn đều ào ào về phía Dương Thiên Lôi, mãnh liệt như thủy triều, thế không thể cản nổi. Ngay cả hai vị trọng tài cũng không ngoại lệ.

Vừa nhìn thấy trận thế này, làm sao Dương Thiên Lôi còn dám dừng lại? Trực tiếp làm ra một cái thủ thế với Tống Hiểu Phân và Lý Hàn Mai rồi rất nhanh xông về phía cửa sân, nhưng dù vậy, Dương Thiên Lôi cũng không thể đào thoát, không có biện pháp a, đây chính là bị bao vây bốn phương tám hướng.

- Dương đại hiệp! Dương đại hiệp...Em yêu anh! Em yêu anh!

Tiếng reo hò tê tâm liệt phế kia, so với fan nặng của ngôi sao ca nhạc còn cuồng nhiệt hơn, còn điên cuồng hơn.

Một vài nữ sinh lớn mật lại càng liều mạng chặn trước mặt Dương Thiên Lôi, muốn ôm Dương Thiên Lôi một cái...Vô số người cầm di động chụp ảnh...Vô số người gào thét lên...

Đối mặt với đám người điên cuồng, trừ phi Dương Thiên Lôi bại lộ tu vi cảnh giới Chân Tiên, lảng không mà đi, bằng không...Chỉ có thể chen chúc qua đám người.

Mà hắn chỉ có thể làm vậy!

Dương Thiên Lôi cũng không biết bị ăn đậu hũ bao nhiêu lần, tóm lại, toàn thân không chỗ nào là không bị sờ mó vào, trên mặt cũng dính đầy dấu son môi...Càng đau xót hơn chính là có tên nam nhân khốn nạn nào đó còn “động tay động chân” vào “tiểu đệ đệ” của hắn.

Sau khi lao ra khỏi nhà thể dục, Dương Thiên Lôi biểu hiện ra tốc độ kinh người, tránh bên trái né bên phải, rất nhanh chạy ra bên ngoài đại học Hoa Kiếm, mà vô số “fan” hâm mộ phía sau thì không ngừng điên cuồng đuổi theo hò reo tên của Dương Thiên Lôi.

- Phù!

Sau khi lao ra ngoài đại học Hoa Kiếm, bắt được một chiếc taxi, Dương Thiên Lôi mới thở phào một hơi thật dài, trong lòng âm thầm đau xót, sao hắn lại biểu hiện quá mức vậy chứ? Ông trời ơi, cũng quá điên cuồng đi?

Dương Thiên Lôi giờ phút này hoàn toàn không ý thức rằng, càng điên cuồng hơn còn ở phía sau. Video, ảnh chụp từ vô số di động của các khán giả ở sân đều được upload lên các trang web chia sẻ clip lớn nhỏ, ngay lập tức tạo ra một trận sóng gió trên internet, quan trọng nhất là mỗi một tiêu đề đều nghe rất kêu, nào là “thần thoại bóng rổ”, “Jordan tái sinh chỉ xứng xách giày”, “Jordan, Kobe tất cả chỉ là phù vân”, “vô lâm cao thủ chơi bóng rổ”...

(Jordan thì chắc ai cũng biết rồi, còn Kobe Bryan cũng là một vận động viên bóng rổ nổi tiếng thuộc đội bóng Los Angeles Lakers của giải nhà nghề NBA, đừng nhầm với thịt bò Kobe nhé: D)

Riêng cái đầu đề này, bất kỳ người mê bóng rổ nào nhìn thấy cũng đều giận dữ, con mẹ nó kiêu ngạo như vậy, Jordan chỉ xứng xách giày?

Tuy nhiên khi bất kỳ người nào lần đầu tiên xem video, cũng đều sẽ trợn mắt há mồm. Ông trời ơi, điều này sao có thể là sự thật? Cũng có gia hỏa cố chấp, sau khi xem xong liền trực tiếp chỉ ra các lỗ hổng giả mạo trong các video, ra vẻ rất chuyên gia, nhưng những người này đều không có một ngoại lệ, trong nửa giờ ngắn ngủi, trở thành đối tượng bị “quăng gạch”.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì video ở các góc độ khác nhau có vô số, càng rung động hơn chính là, một vài dương sự, vô số nam sinh, nữ sinh trên các diễn đàn lớn nhỏ đều đồng dạng post bài về chuyện này, ghi lại những gì mình đã trải qua khẳng định làm khiếp sợ toàn bộ thế giới. Một số nữ sinh còn tự nhận mình có qua lại thân mật với “Dương đại hiệp”...

Ngắn ngủn trong vòng ba ngày, trạng nguyên Dương Thiên Lô từng khiến cho cả nước náo loạn vì điểm thi đại học tối đa, bằng vào tốc độ càn khôn khiếp, càn kinh người hơn trở thành từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất trên mạng.

Đây không còn là chuyện náo động trong phạm vi một nhóm người thi đại học nữa, mà là lấy Hoa Hạ làm hạch tâm, giống như dầu đạn hạt nhân nhanh chóng lan tràn khắp thế giới.

Các trang web, đài truyền hình nổi tiếng đều nắm lấy cơ hội lần này, mời các chuyên gia nổi tiếng xem xét. Sau khi công bố kết quả đánh giá tuyệt đối chân thực, vô số phóng viên như đàn ong vỡ tổ đổ về đại học Hoa Kiếm Ma Đô, bộ trưởng thể thao Hoa Hạ, các nhân vật lớn của làng bóng rổ trong nước là những người đầu tiên chạy tới Ma Đô, thậm chí các câu lạc bộ bóng rổ nổi tiếng trên thế giới sau khi xác định đây đều là sự thật, cũng nhanh chân phát ra thư mời với số tiền lương kếch xù...

Tuy nhiên, tất cả chuyện này, Dương Thiên Lô đều không hề quan tâm chút nào, sau trận bóng rổ, trưa hôm đó tụ tập với Lý Hàn Mai và Tống Hiểu Phân ăn cơm cùng nhau, biết được Ngưu lão và các cao thủ đã rời khỏi Ma Đô, cũng biết mình trở nên nổi tiếng nhất định sẽ bị bao vây, Dương Thiên Lô liền cáo biệt Lý Hàn Mai và Tống Hiểu Phân, trực tiếp rời khỏi Ma Đô.

Cho nên, anh bạn này ngược lại rất nhàn nhã, nhưng băng sơn nữ thần Lý Hàn Mai và hoa hậu giảng đường Tống Hiểu Phân là “bạn gái” của Dương Thiên Lô đã không phải là bí mật gì thì lại bị sứt đầu mẻ trán, bận rộn tít mù...

Mãi đến sau khi Lý Hàn Mai thay mặt Dương Thiên Lô tuyên bố, bóng rổ chỉ là một môn giải trí đối với hắn, sẽ không tham gia bất kỳ câu lạc bộ bóng rổ nào, càng sẽ không lấy bóng rổ làm nghề nghiệp, xin đừng quá nhiều cuộc sống bản thân nữa, tình huống mới chuyển biến tốt đẹp một chút.

Danh tiếng đúng là rất lớn!

Nhưng kèm theo hậu quả chính là “một đao kinh diễm” của phục vụ viên tên Tiêu Thiên ở quán bar Lam Mị đối với Thanh Long hội không phải là bí mật nữa, đồng dạng đối với chúng nữ Phổ Hiền, Điểm Điểm cũng không còn là bí mật...

Mà toàn bộ người nhận biết Dương Thiên Lô, nhất là bạn học cùng lớp từ tiểu học đến trung học cơ sở, phổ thông trung học đến đại học, lại trở thành tiêu điểm của bằng hữu xung quanh, kể hết toàn bộ sự tích từ nhỏ đến lớn của Dương Thiên, tên của Lý Tuyết và Ngưu Ma Vương cũng xuất hiện vô số lần.

Đương nhiên chuyện tình sau khi Dương Thiên Lô gặp sét đánh đột nhiên quật khởi, lại càng trở thành đề tài hấp dẫn nhất.

Có một vài suy đoán lớn mật, nếu Dương Thiên Lô nhìn qua, nhất định là trợn mắt há hốc mồm...

Bất quá những suy đoán này, theo quan điểm của tuyệt đại đa số người bình thường, đều là lời nói vui đùa vô căn cứ mà thôi, nhưng lại dẫn đến sự chú ý của một số tổ chức đặc thù, môn phái ẩn nấp, các đại gia tộc truyền thừa ngàn năm vân vân...

Nhất là Chu gia, Chu gia của Chu Vĩ Đào.

Nguyên bản cái chết ly kỳ của đám người Chu Vĩ Đào, cùng với hình ảnh quỷ dị trong băng hình giám sát, làm cho bọn họ căn bản không để xung đột giữa Dương Thiên Lô, Lý Tuyết với Chu Vĩ Đào ở trong lòng. Dù sao, năng lực bộc lộ ra của người trong băng hình thực sự quá khủng bố, căn bản phải phạm nhân có thể làm được, há có thể là Dương Thiên Lô?

Nhưng hiện tại không phải là không có khả năng!

Đồng thời, vô số nam nữ học sinh của trung học Ma Đô rốt cục cũng hiểu được, cô giáo mỹ nữ Lý Tuyết vì sao đứng đưng đối với toàn bộ người theo đuổi mình như thế. Người nào có thể bá đạo được như Dương Thiên Lô đây?

Thế nhưng trên mạng truyền bá Tống Hiểu Phân là bạn gái của lại làm cho các fan của Lý Tuyết bất mãn, đồng loạt hò hét phản bác, nói Lý Tuyết mới chính là bạn gái của Dương Thiên Lô, cuối cùng đưa đến một trận khẩu chiến với những người ủng hộ hoa hậu giảng đường Tống Hiểu Phân.

Đoạn thời gian này, cảnh sát Trương Nhã Tĩnh đương nhiên cũng trở thành một tín đồ internet, mỗi ngày đều nhìn chằm chằm vào những nữ tử có quan hệ với Dương Thiên Lô, đồng thời cũng thu thập được rất nhiều những tư liệu có liên quan đến hắn...

Còn siêu cấp đại minh tinh Liễu Diệc Nhi thì càng ngày càng buồn rầu, nhấy là khi nhìn thấy tin tức của Dương Thiên Lô trên mạng lại càng buồn rầu hơn.

Nguyên nhân rất đơn giản, lịch trình bận rộn kín mít của nàng không cho phép nàng gặp lại Dương Thiên Lô, từ sau khi gặp mặt đến nay, hai người chỉ ngẫu nhiên nhắn tin cho nhau, hơn nữa nội dung còn khó hiểu dị thường, không dám để cho bất kỳ người nào phát hiện bọn họ khác biệt với người thường.

Không có biện pháp, số điện thoại của nàng nằm trong phạm trù giám sát.

Đương nhiên nguyên nhân nàng phiền muộn căn bản xuất phát từ trên người Dương Thiên Lô. Hiện tại mặc dù Dương Thiên Lô thỉnh thoảng vẫn nhắn tin cho nàng, nhưng lời lẽ không còn trực tiếp như lần đầu tiên gặp mặt nữa.

Dãy núi Đại Ba sơn, kéo dài gần ngàn km, xuyên qua mấy tỉnh Hoa Hạ, phía đông nối liền với Vu Sơn, phía tây tiếp giáp với Ma Thiên Lĩnh, phía bắc lấy thung lũng Hán Giang làm biên giới, từ phía tây bắc tới đông nam, vô số ngọn núi rậm rạp, mạch nước ngầm, hang hốc phân bố rải rác, còn có vô số di tích...

Không ai nghĩ đến, Hiên Viên Kiếm Tông ẩn nấp bên trong dãy Đại Ba sơn.

Buổi sáng thứ ba, Dương Thiên Lô trải qua hơn một ngày bôn ba mệt nhọc, rốt cục tiến nhập địa bàn của Hiên Viên Kiếm Tông.

Dựa vào trí nhớ trong đầu, Dương Thiên Lô dọc theo rừng sâu núi thẳm nhìn như hoang vu tiến về phía trước rất nhanh, xuyên qua tầng tầng trận pháp bảo hộ phức tạp đã tồn tại hơn ngàn năm, một ngọn núi xuyên thủng tầng mây rốt cục xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô.

Trong phút chốc, vài đạo âm thanh truyền đến, một số đệ tử thân mặc đạo bào, xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô, cả đám quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt vô cùng cung kính.

Dương Thiên Lô lạnh lùng quét mắt liếc nhìn một cái, khẽ gật đầu rồi trực tiếp tiến về phía ngọn núi.

Khi Dương Thiên Lô dọc theo sơn đạo, cuối cùng bước lên đỉnh núi, trong lòng không khỏi bội phục ánh mắt các tiền bối của Hiên Viên Kiếm Tông, ngược mắt trông về phía xa, tầng mây phiêu động, siêu thoát trần thế. Xa xa, núi như viên (thuốc), sông như đai (lưng), hơn nữa trận pháp bảo hộ lợi dụng địa thế địa mạo ngưng tụ thành, đích thật là thánh địa tu luyện tương đối bí mật, thường nhân căn bản không thể nhận ra sự tồn tại của bọn họ, so với căn cứ đặc huấn còn cường đại hơn rất nhiều. Hoàn cảnh tốt hơn trăm ngàn lần.

Cây cối hiếm lạ, kỳ hoa dị thảo không biết tên, đủ loại động vật, dược liệu trân quý, tuy rằng so ra kém hơn Tam Thập Tam Thiên, nhưng ở trên Địa Cầu hiện giờ, tuyệt đối có thể được xưng là thế ngoại đào nguyên.

Khi Dương Thiên Lô bước vào trong một cung điện cổ xưa thì cứ đi qua mỗi một tầng liền có vài chục người quỳ xuống, tuy rằng đã sớm tồn tại trong trí nhớ của Dương Thiên Lô, nhưng lúc này tự mình thể nghiệm lại có cảm giác khác lạ. Cấp bậc thâm nghiêm của Hiên Viên Kiếm Tông tuyệt không thua gì đế vương cổ đại. Hắn thân có cửu dương tuyệt mạch, ở Hiên Viên Kiếm Tông địa vị chỉ đứng sau tông chủ, các thế hệ cha ông của Hiên Viên Cửu Dương đều không thể đánh đồng với hắn.

Trước khi Hiên Viên Cửu Dương mất đi thân thể, thực lực ở Hiên Viên Kiếm Tông có thể nói là cao thủ đếm trên đầu ngón tay, ngoại trừ tông chủ ra, nhân vật có thực lực tương đương hắn không nhiều hơn mười người, còn cao hơn hắn thì rất ít, e rằng cũng chỉ có một mình tông chủ.

Chỉ có điều, lúc này, hắn bằng bí pháp đoạt phách sống lại, thực lực tương đối chênh lệch mà thôi.

Đương nhiên đây là ý tưởng của Hiên Viên Kiếm Tông, bọn họ nằm mộng cũng không nghĩ đến, Hiên Viên Cửu Dương hiện tại trở về hoàn toàn đã biến thành một người khác.

- Cửu Dương!

- Tông chủ... Gia gia...

Khi Dương Thiên Lô băng qua tầng thứ mười tám, đi vào đại sảnh sâu trong cung điện, một lão giả ngồi trên ghế thủ tịch, bề ngoài tiên phong đạo cốt, vẻ mặt mang theo một tia kích động, chăm chú nhìn Dương Thiên Lô, hô.

792. Chương 805: Hiên Viên Vô Đạo!

Lúc này, cả trong đại điện chỉ có khoảng một trăm người, rất nhiều vị trí đều trống không, Dương Thiên Lô biết rõ, những vị trí để trống này, hẳn là đã chết trong hành động lần này.

Lão giả tiên phong đạo cốt, đứng dậy đón Dương Thiên Lô tới bên cạnh ông ta, trực tiếp chìa bàn tay trong suốt như ngọc, bắt lấy cổ tay của Dương Thiên Lô.

Ngay lập tức một cỗ chân nguyên thuần dương rót vào trong cơ thể Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô không chút kinh hoảng, mặc cho lão giả hành động.

Lão giả này gọi là lão giả, chỉ có thể từ mái tóc chòm râu tuyết trắng là nhìn ra manh mối, các phương diện khác so với thanh niên không hề khác biệt, mặt không nếp nhăn, hai tròng mắt tối đen, nhất là đôi tay kia, thậm chí so với nữ nhân còn trắng hơn.

Lão giả này chính là tông chủ của Hiên Viên Kiếm Tông, Hiên Viên Vô Đạo.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Sau một lát, Hiên Viên Vô Đạo thả lỏng tay của Dương Thiên Lô ra, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn Dương Thiên Lô, trong mắt mang theo sự hưng phấn mãnh liệt, liên tục hô ba tiếng “tốt”.

- Cữu Dương a, cháu ngoan của ta! Cháu đây là nhân họa đắc phúc! Mau kể tường tận cho gia gia nghe, Dương Thiên Lô này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Hiên Viên Vô Đạo lôi kéo Dương Thiên Lô ngồi xuống một chiếc ghế phía dưới vị trí thủ tịch, hỏi.

- Thần thánh phương nào?

Dương Thiên Lô tựa hồ có chút kinh ngạc nói.

- Chẳng lẽ không chỉ là thân phận thành viên của sở nghiên cứu siêu nhiên thôi sao?

Hiên Viên Vô Đạo nghi hoặc, khẽ nhíu mày, ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lô hỏi. Ở trong lòng ông ta, Hiên Viên Cữu Dương đã cắn nuốt linh hồn của Dương Thiên Lô, tự nhiên sẽ biết hết thấy mọi chuyện của Dương Thiên Lô. Mà thân thể cường đại thể này tương đối hiếm thấy, theo ông ta nghĩ, Dương Thiên Lô chắc chắn là phần tử của một môn phái tu đạo nào đó, được môn phái tiêu hao vô số linh dược và tâm huyết bồi dưỡng cùng tôi luyện từ nhỏ, bằng không tuyệt đối không thể cường đại được như thế.

Nhưng “Hiên Viên Cữu Dương” trước mắt tựa hồ căn bản không biết, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ Dương Thiên Lô trời sinh liền có được thân thể cường hãn như thế?

- Gia gia, tiểu tử này chỉ là gặp được kỳ ngộ mà thôi, ngoại trừ thân phận thành viên của sở nghiên cứu siêu nhiên ra, sau lưng căn bản không có lực lượng gì.

Dương Thiên Lô nói.

- Nga? Là kỳ ngộ gì?

- Khoảng chừng một năm trước, tiểu tử này vô tình bị sét đánh, toàn thân trọng thương, cơ hồ tử vong tại chỗ, nhưng kỳ tích sống lại, ngũ tạng lục phủ, gân mạch toàn thân gần như tổn hại hoàn toàn...Gia gia, người xem!

Dương Thiên Lô nói xong liền cởi áo của mình ra, phơi bày da thịt cường tráng vô cùng trong suốt, ngay cả một chút tí vết cũng không có. Phải biết rằng, người bình thường, bất kể như thế nào, không có khả năng toàn thân không có một chút tí vết, mà trên người Dương Thiên Lô ngay cả vết nổi ban cũng không có một điểm.

- Sau lần bị sét đánh đó, không những thân thể của hắn trở nên cực kỳ cường đại mà tâm thần cũng rất mạnh mẽ, trí nhớ đạt đến trình độ kinh người xem qua là nhớ, từ một loại rác rưởi ngay cả thi đại học cũng không đậu, sau một tháng ngắn ngủi, trở thành trạng nguyên đậu đại học với điểm thi tối đa. Sau đó lại được sở nghiên cứu siêu nhiên phát hiện, thu nạp làm thành viên. Gia gia, cháu cần nuốt linh hồn của hắn mất khoảng một đêm.

Dương Thiên Lôi nói.

- Sét đánh...Thì ra là thế...Đấy hẳn nhiên là lực lôi đình trùng hợp hấp thu xuân lôi thai nghén ra, mới khiến cho hắn nhân họa đắc phúc...Ha ha ha...Không nghĩ tới cuối cùng lại tiện nghi cho cháu ngoan của ta. Tốt, tốt! Đây chính là đại cơ duyên của cháu!

Mục quang của Hiên Viên Vô Đạo sáng người nhìn chằm chằm Dương Thiên Lôi, cười lớn nói:

- Gia gia sẽ giúp cháu toàn lực tu, khôi phục tu vi bằng tốc độ nhanh nhất, chờ đến khi tu vi của cháu đạt tới trình độ của gia gia, chức vị tông chủ chính là của cháu.

- Sao có thể được? Hay là gia gia chờ đến kỳ hạn một giáp (sáu mươi năm) rồi truyền vị cũng không muộn.

Dương Thiên Lôi cung kính nói.

- Không sao! Đã qua gần năm mươi năm, gia gia vẫn không hề có chút đầu mối nào, có chờ đến một giáp cũng vậy thôi, nếu như có thể thấu triệt, sớm phải có tiến triển mới đúng...

Hiên Viên Vô Đạo thần sắc có chút ảm đạm nói.

Hiên Viên Kiếm Tông, bất kỳ tông chủ nào cũng chỉ có nhiệm kỳ sáu mươi năm. Mãn kỳ phải nhường ngôi, đây là quy củ truyền thừa từ đời này sang đời khác. Mà nguồn gốc danh tự của Hiên Viên Kiếm Tông, không khó nhìn ra, có quan hệ với Hiên Viên kiếm trong truyền thuyết.

Dương Thiên Lôi đến Hiên Viên Kiếm Tông, nguyên nhân trọng yếu nhất kỳ thật cũng không phải là muốn khống chế Hiên Viên Kiếm Tông như đã nói với Lý Hàn Mai, mà là vì Hiên Viên kiếm.

Chỉ bất quá, Dương Thiên Lôi cũng không biết, rốt cuộc Hiên Viên kiếm có tồn tại hay không, hoặc là có thật hay không nữa, Bởi vì, chỉ có trở thành tông chủ của Hiên Viên Kiếm Tông, mới có tư cách tiến vào cấm địa của Hiên Viên Kiếm Tông tham ngộ. Hiên Viên Vô Đạo nói tham ngộ, chính là tìm hiểu bí mật của Hiên Viên kiếm. Một khi có thể nắm Hiên Viên kiếm trong tay, đó chính là lúc chân chính vô địch khắp thiên hạ, bách nhật phi thăng.

Đây là lời nói ghi lại trong tổ huấn của Hiên Viên Kiếm Tông!

- Phúc căn của cháu thâm hậu, nhận thức lại mạnh hơn gia gia, có lẽ...Bí mật của gia tộc chúng ta, có thể được cởi bỏ trên người cháu.

Hiên Viên Vô Đạo trầm giọng nói, nói xong ánh mắt nhìn về phía những người khác trong đại điện, quát lên:

- Mọi người nghe lệnh!

- Dạ!

- Mọi người các người, có cái gì trên quý tất cả cống hiến cho Cửu Dương. Hy vọng của Hiên Viên nhất mạch chúng ta đều ký thác vào trên người nó. Chỉ có giúp cho Cửu Dương đề thăng bằng tốc độ nhanh nhất, Hiên Viên Kiếm Tông chúng ta mới có hi vọng. Lần này chúng ta giống trống khua chiêng thất bại trở về, người khác chúng ta không ngại, nhưng cái tên họ Thanh kia...Vạn nhất tìm ra vị trí của tông môn chúng ta, e rằng...Dữ nhiều lành ít. Các người hiểu được ý ta chứ? Chỉ có Cửu Dương mới có thể đối kháng với hắn.

- Gia gia, chẳng lẽ tên Thanh Long kia so với ngài còn lợi hại hơn sao?

Nghe được Hiên Viên Vô Đạo đối với Thanh Long kiêng kỵ như vậy, Dương Thiên Lôi nhin không được hỏi.

- Ai...Nguyên bản gia gia cũng không hề đặt Thanh Long ở trong mắt. Nếu không, cũng không phát động cuộc tấn công thiếu thận trọng như lần này...Thanh Long không hổ được xưng là đệ nhất cao thủ Hoa Hạ,

chỉ có thể dùng từ thiên nhân để hình dung. Gia gia không phải đối thủ của hắn, nhưng hắn muốn lấy mạng của gia gia thì rất khó. Hắn và tên đầu trâu kia liên thủ, gia gia chỉ có nước chạy trốn. Nếu như tìm được vị trí của Hiên Viên Kiếm Tông chúng ta, e rằng các người đều xong đời. Không nói trước điều này, các người chuẩn bị đi, hôm nay lão phu bắt đầu bế quan, sau này hết thấy nghe theo Cửu Dương phân phó. Nửa năm sau, nếu lão phu còn chưa xuất quan, thực lực của Cửu Dương khi đó cũng đã siêu việt mọi người, vị trí tông chủ tự động do nó kế thừa.

- Tuân mệnh!

Mọi người ở đây ngoại trừ bậc cha chú huynh đệ của Hiên Viên Cửu Dương ra, không ai dám ra vẻ bề trên, nghe thấy lời nói của Hiên Viên Vô Đạo, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi đều cung kính dị thường. Cả đám rất nhanh rời đi.

Sau khi mọi người rời đi hết, mục quang Hiên Viên đạo mục quang sáng ngời nhìn Dương Thiên Lôi, nói:

- Cửu Dương, theo gia gia!

- Gia gia, ngài là đi...

Khi Hiên Viên Vô Đạo dẫn theo Dương Thiên Lôi xuyên qua nơi sâu nhất của cung điện, đi tới cấm địa của Kiếm Tông Kiếm Tông, Dương Thiên Lôi dường như có chút kinh ngạc nói.

Trong mơ hồ, Dương Thiên Lôi đã từ trong ánh mắt của Hiên Viên Vô Đạo cảm nhận được một tia khác thường. Tuy rằng lão gia hoá che giấu vô cùng tốt, nhưng há có thể tránh được cảm giác mất mát của Dương Thiên Lôi?

Lúc này, mặc dù Dương Thiên Lôi đang ở trạng thái hóa phàm, nhưng là “người tu đạo” có được cửu dương tuyệt mạch, cảnh giới tinh thần, kiến thức của hắn đều siêu việt cảnh giới Chân Tiên, năng lượng tu vi có thể phong ấn, nhưng tâm cảnh, kiến thức thì vĩnh tồn, trừ phi làm cho toàn bộ trí nhớ biến mất, bằng không sẽ tồn tại vĩnh cửu.

Mà hiện tại, không ngờ Hiên Viên Vô Đạo dẫn hắn đến cấm địa, phải biết rằng, cấm địa này chỉ có một mình tông chủ mới có tư cách tiến vào. Bất luận kẻ nào, cũng không thể đặt chân đến dù chỉ một bước.

Trong cấm địa ẩn giấu bí mật gì, ngoại trừ tông chủ ra tuyệt không có người thứ hai biết được. Cho dù là Dương Thiên Lôi cũng chỉ đoán bên trong là Hiên Viên kiếm mà thôi.

- Không sao! Rất nhanh cháu sẽ là tông chủ, sớm vài ngày hay muộn vài ngày không thành vấn đề.

Hiên Viên Vô Đạo thản nhiên nói.

- Nhưng...Đây không phải là quy củ tổ tông truyền xuống sao? Gia gia lại...

- Ha ha...Trong thiên hạ không có quy củ nào bất biến, biến tắc thông, thông tắc đạt! Có chấp tuân theo quy củ, bảo thủ không chịu thay đổi, chính là tiền đề khiến môn phái suy sụp...Huống chi gia gia không phải đã nói rồi sao, rất nhanh cháu sẽ trở thành tông chủ của Hiên Viên Kiếm Tông.

Lúc Hiên Viên Vô Đạo nói chuyện đồng thời kéo tay của Dương Thiên Lôi.

Động tác nhìn như bình thường này, nhưng đã chứng minh suy nghĩ trong lòng của Dương Thiên Lôi. Bởi vì mặc dù Hiên Viên Vô Đạo không có vận dụng năng lượng gì, nhưng nếu như mình có gì dị động, lão gia hỏa này chắc chắn sẽ ngay lập tức chế phục mình.

Sau khi tiến vào bí động, Hiên Viên Vô Đạo không ngừng kết xuất phù văn dị thường đơn giản đối với Dương Thiên Lôi mở ra một đạo Đạo môn.

- Linh khí thật nồng đậm...Gia gia, thật không nghĩ tới cấm địa của chúng ta lại lợi hại như vậy.

Dương Thiên Lôi giống như hoàn toàn không hề cảm ứng được ý xấu của Hiên Viên Vô Đạo, ngược lại có chút hưng phấn nói.

- Dương nhiên, động Hiên Viên kiếm này, vốn là đại trận tự linh thiên nhiên có từ thời thượng cổ, cũng chính là một trong những động tiên trong truyền thuyết. Hiện giờ tuy là thời đại mạt pháp, nhưng so với ngoại giới linh khí nồng hậu hơn gấp mười lần. Hơn nữa trận pháp sẽ tự động vận chuyển, bao phủ chu vi

một trăm dặm xung quanh ở bên trong. Trừ phi là cao thủ tuyệt đỉnh, còn lại căn bản không thể phát giác. Bằng không Hiên Viên Kiếm Tông chúng ta lại há có thể đến hiện tại không bị người ngoài phát hiện chứ?

- Thì ra là thế, trận pháp bên ngoài chúng ta cũng đều là tự nhiên ngưng tụ thành sao?

- Ừm!

Oanh!

Khi Dương Thiên Lô đi theo Hiên Viên Vô Đạo dọc theo một con đường khúc chiết giống như ruột dê, hành tẩu được khoảng chừng nửa tiếng, rốt cục đi tới trước một cửa đá toàn thân đen thui. Hiên Viên Vô Đạo kết xuất thủ ấn, rót chân nguyên thuần dương vào cánh cửa, tức thì cửa đá phát ra tiếng động rầm rầm nặng nề, từ từ mở ra.

- Tham kiến tông chủ!

Làm cho hai tròng mắt Dương Thiên Lô sáng ngời, vẻ mặt kinh ngạc, mồm há hốc, có vẻ như rất giật mình chính là, trong nháy mắt cửa đá mở ra, mười nữ nhân xinh đẹp đột nhiên khúm núm xuất hiện trước mặt Hiên Viên Vô Đạo.

- Gia gia, ngài...

Sắc mặt Dương Thiên Lô trở nên tái nhợt, cả người run rẩy, vô cùng hoảng sợ, có vẻ như cực lực muốn thoát khỏi cánh tay của Hiên Viên Vô Đạo, tuy nhiên chân nguyên thuần dương cường đại kia của Hiên Viên Vô Đạo lại hoàn toàn trói buộc Dương Thiên Lô.

- Cháu ngoan, không cần khẩn trương...Từ nay về sau, gia gia là cháu, cháu là gia gia...Khắc khắc khắc...

Hiên Viên Vô Đạo mặt sáng như ngọc, trong phúc chốc trở nên âm trầm khủng bố, vô cùng dữ tợn.

793. Chương 806: Lão Quái Ngàn Năm Đến Tặng SỮA!

Toàn thân Dương Thiên Lô run run, có vẻ như cực kỳ sợ hãi nói.

- Ha ha ha...Người cảm thấy ta muốn làm gì? Các nàng đều là tấm thân xử nữ, chẳng lẽ người cho rằng gia gia muốn bằng vào bọn họ đoạt xá người?

Hiên Viên Vô Đạo cười lớn nói:

- Bất quá, thật ra người đoán không sai biệt lắm...Đi thôi, chúng ta vào trong nói chuyện.

Hiên Viên Vô Đạo nói xong, liền kéo Dương Thiên Lô tiến nhập huyết động hình tròn bày đầy linh dược cùng đan dược trân quý, xem ra hẳn là nơi tu luyện của Hiên Viên Vô Đạo.

- KXật, người gọi ta là gia gia cũng không đúng...Biết ta là ai không?

- Người...Là ai?

Dương Thiên Lô tựa hồ rất kinh ngạc hỏi.

- Hiên Viên Lăng Vân!

Thần sắc Hiên Viên Vô Đạo đột nhiên tràn ngập cuồng ngạo, trầm giọng nói.

- Cái gì? Người...Người...Người là Hiên Viên Lăng Vân...Lão tổ tông?

Dương Thiên Lô lần này là thật sự chấn kinh rồi.

- Điều này sao có thể?

Trong trí nhớ của Hiên Viên Cửu Dương, Hiên Viên Lăng Vân là người ra sao?

Khai sơn thủy tổ của Hiên Viên Kiếm Tông!

- Ha ha ha...Nói cho người những điều này cũng vô dụng, nhưng bản thân người rồi sẽ biết, vốn người hẳn là có thể tự do được rất nhiều năm, dù sao thọ nguyên của tổ sư gia ta ít nhất còn bốn mươi năm nữa, muốn

trách thì trách người đã lấy được nhục thân này. Thân thể này quả thật quá hoàn mỹ, đừng nói bốn mươi năm, cho người thời gian ba năm, chỉ sợ cũng sẽ siêu việt tu vi của tổ sư gia ta, khi đó, tổ sư gia ta không còn biện pháp khuất phục người...Ha ha ha...

- Người...Người muốn cắn nuốt linh hồn của ta?

- Không sai! Tộc Hiên Viên chúng ta phàm là người có được cửu dương tuyệt mạch, có người nào lại không bị tổ sư gia ta cắn nuốt chứ? Bất quá...Người yên tâm, dù sao người cũng là hậu nhân của ta, linh hồn của người tổ sư gia ta sẽ lưu lại một tia, thỉnh thoảng cho tự do cũng không hẳn là không thể. Ha ha ha...Thấy sao? Mười nữ nhân này là tổ sư gia ta chuẩn bị cho người, so với mười người hạ sinh vì người còn ưu tú hơn, đợi chút nữa khi tổ sư gia ta tu luyện, tự nhiên sẽ cho các người cùng nhau thể nghiệm...Ha ha ha...

- Người...Vì sao người cắn nuốt chúng ta? Hồ đồ không ăn thịt con...Chúng ta đều là hậu nhân của người.

Trong lòng Dương Thiên Lô cực kỳ kinh ngạc hỏi. Sau đó rốt cục cũng hiểu được, vì sao người có thân thể cửu dương tuyệt mạch trước kia của Hiên Viên Kiếm Tông đều biến mất, dù sao có được thân thể cửu dương tuyệt mạch, chỉ cần không bị dương trường chém giết, muốn kéo dài tuổi thọ là một chuyện rất đơn giản, chỉ cần đoạt phách nhục thân một người trẻ tuổi, liền có thể đạt được sinh mệnh tinh nguyên khổng lồ, nhưng vẫn có thể duy trì thân thể cửu dương tuyệt mạch.

- Ha ha. Hỏi rất hay. Biết vì sao tổ sư gia ta thủy chung không thể giải khai bí mật của Hiên Viên kiếm không? Bởi vì cửu dương tuyệt mạch của ta còn chưa đủ cường đại. Cửu dương tuyệt mạch kỳ thật là một viên cổ trăn pháp vô cùng huyền ảo có liên hệ với Hiên Viên kiếm, đáng tiếc vào thời đại mạt pháp, ta không cách nào tiến vào tiên ban, tăng cường trận pháp này.

- Cho nên, chỉ có thể dựa vào cắn nuốt những linh hồn đồng dạng có được cửu dương tuyệt mạch như các người để tăng cường trận pháp cửu dương tuyệt mạch bên trong linh hồn ta, khi nó đủ cường đại, liền có thể sinh ra hô ứng với Hiên Viên kiếm, tự mình khởi động cấm chế của Hiên Viên kiếm, ta sẽ thực sự trở thành chủ nhân của Hiên Viên kiếm. Ha ha ha...Khi đó, ta sẽ thành thiên hạ đệ nhất nhân!

Nghe được lời nói của Hiên Viên Lăng Vân, Dương Thiên Lô lập tức hiểu được vì sao mười nữ tử xinh đẹp này vẫn là tấm thân xử nữ. Hiển nhiên, Hiên Viên Lăng Vân là vì chuẩn bị cho nhục thân mới của hắn. Mà hắn cắn nuốt chính mình, xem ra căn bản không cần mượn dùng linh hồn lực của bất kỳ người nào khác, hắn là lão quái vật tồn tại gần ngàn năm, không biết đã cắn nuốt bao nhiêu thế hệ con cháu rồi?

Cho nên, Hiên Viên Lăng Vân hoàn toàn nắm chắc bằng vào linh hồn lực cùng với tu vi cường đại của mình, dễ dàng đoạt xá “Hiên Viên Cửu Dương” đang suy yếu.

Loại bí pháp đoạt xá linh hồn này của Hiên Viên Kiếm Tông, tai hại duy nhất sau khi đoạt phách chính là sẽ mất đi toàn bộ công lực. Tuy nhiên tốc độ tu luyện từ đầu lại tương đối nhanh hơn, có chút một tương tự với “bất hoang duy ngã độc tôn” của Thiên Sơn Đồng Mỗ.

Cho nên, sau khi hắn đoạt xá thành công, tiếp tục lợi dụng mười nữ nhân cực phẩm chuẩn bị sẵn này, rất nhanh đề thăng tu vi của chính mình. Tất cả chuyện này, e rằng vào lúc Dương Thiên Lô nói cho hắn biết thân thể của mình phi thường cường đại thì hắn liền bắt tay vào chuẩn bị.

Chỉ bất quá, bất kể như thế nào, lão quái ngàn năm Hiên Viên Lăng Vân này cũng không nghĩ tới, Dương Thiên Lô lúc này làm gì có sợ hãi như bề ngoài? Gia hỏa này chỉ là đang cảm thán vận may của chính mình, ông trời ơi, tặng quà cũng quá nhanh, quá đột nhiên đó...

Nguyên bản Dương Thiên Lô sở dĩ đến Hiên Viên Kiếm Tông là vì muốn kiểm chứng Hiên Viên kiếm có thật hay không, cùng với nghĩ biện pháp thu Hiên Viên Kiếm Tông vào trong tay. Vốn trước khi đến Dương Thiên Lô còn đang đau đầu suy nghĩ biện pháp khiến cho Hiên Viên Kiếm Tông ngoan ngoãn cống hiến vì mình, mục đích đến đây lần này, chẳng qua chỉ là thăm dò tình hình mà thôi.

Thật không nghĩ đến vừa tới nơi đây, lão quái ngàn năm này liền khẩn cấp “thành khẩn đối đãi”!

Phốc phốc phốc...

Hiên Viên Lăng Vân cuồng tiếu, hai tay lập tức kết xuất từng đạo thủ ấn, đánh vào thân thể Dương Thiên Lô, chân nguyên thuần dương khổng lồ ngưng tụ thành pháp ấn, trực tiếp làm cho Dương Thiên Lô thân

bất do kỷ bó gối ngồi trên mặt đất, dường như trực tiếp lâm vào hôn mê, một luồng chân nguyên thuần dương trong cơ thể vừa mới tu luyện ra cũng hoàn toàn bị phong ấn, trở thành một con sơn dương đợi bị làm thịt.

Chỉ có điều, Hiên Viên Lăng Vân không biết rằng, một luồng ý niệm tinh thuần trong đầu Dương Thiên Lôi đang hóa thành từng sợi tơ, giống như mạng nhện chờ đợi Hiên Viên Lăng Vân tiến đến.

Sau khi hoàn thành tất cả chuyện này, Hiên Viên Lăng Vân lại kiểm tra trạng thái của Dương Thiên Lôi một hồi, xác định không có sơ sót, hần liền ngồi xếp bằng trước mặt Dương Thiên Lôi.

Bất thành linh căn đứt đầu lưỡi phun ra một ngụm máu, trong phút chốc, giống như lúc Hiên Viên Cửu Dương đoạt xá Dương Thiên Lôi, một cổ âm phong lập tức từ ấn đường của Hiên Viên Lăng Vân bật ra, cổ âm phong này tự nhiên là linh hồn của Hiên Viên Lăng Vân, chỉ bất quá so với linh hồn của Hiên Viên Cửu Dương có sự khác biệt, đó là có thể loáng thoáng nhìn thấy bộ dáng của Hiên Viên Lăng Vân, không ngờ linh hồn của hần đã mơ hồ thành hình.

Tê...!

Không hề dừng lại, Hiên Viên Lăng Vân liền nhập vào ấn đường của Dương Thiên Lôi.

- Hoan nghênh quang lâm!

Khiến cho Hiên Viên Lăng Vân nằm mộng cũng ngờ đến chính là, trong nháy mắt hần tiến vào ấn đường của Dương Thiên Lôi, đột nhiên nghe được một câu nói như vậy.

Người nói chuyện hiển nhiên là Dương Thiên Lôi. Nhưng trong thanh âm nào có lộ ra vẻ khẩn trương cùng sợ hãi gì chứ? Giống như là phi thường vui sướng thì có.

Bất quá, Hiên Viên Lăng Vân cũng chỉ là hơi hơi ngậy người, liền khôi phục bình thường, nói:

- Không nghĩ tới người lại trấn định như vậy, chẳng lẽ người cho rằng căn nuốt được linh hồn lực của một người tương đối cường đại thì có thể ngăn cản sự cắn nuốt của lão tổ tông ta sao?

- Làm sao đây? Vốn suất ca chẳng qua là căn nuốt linh hồn của một tên cửu dương tuyệt mạch bỏ đi mà thôi, vốn như lời người nói, cơ bản không có tác dụng gì...Ừ, phải nói, vẫn có một chút tác dụng...Bất quá, rõ ràng không có mạnh như người, cảm ơn nha...

Dương Thiên Lôi cực kỳ nhân nhã, thanh âm vô cùng hồ hững nói.

- Người...Người nói cái gì?

- Ai...Người đã sống gần ngàn năm rồi, thế nào lại ngu ngốc như vậy? Đầu đặt trên móng đất sao?

- Người...Người là Dương Thiên Lôi?

Hiên Viên Lăng Vân hoảng sợ nói. Trong lòng vô cùng kinh hãi, bất kể như thế nào hần cũng không thể tưởng được sẽ có kinh biến như thế.

Sự cường đại của cửu dương tuyệt mạch hần vô cùng rõ ràng. Dưới tình huống linh hồn lực tương đương, căn bản không có bất kỳ kẻ nào có thể ngăn cản sự cắn nuốt của linh hồn cửu dương tuyệt mạch, trừ phi gặp được thiên nhân cao thủ như Thanh Long, linh hồn của người như thế cực kỳ cường đại, cho dù là Hiên Viên Lăng Vân cũng không dám cắn nuốt, bằng không xảy ra vấn đề gì đó là hình thần câu diệt, vô pháp sống lại. Bằng không mà nói, Hiên Viên Lăng Vân sao lại sợ Thanh Long?

Nhưng đây không phải là điều linh hồn Hiên Viên Lăng Vân khiếp sợ, chân chính làm cho hần khiếp sợ chính là, căn nuốt linh hồn tuyệt đối là một loại thần thông cực kỳ phức tạp, tựa như hần muốn cắn nuốt Thanh Long, tuy rằng sẽ không thành công, nhưng cũng sẽ không bị Thanh Long cắn nuốt lại, bởi vì ở thời đại mật pháp hiện này, đã không có người nào có được năng lực này, sở dĩ hần và Hiên Viên Cửu Dương có được loại năng lực này, hoàn toàn là nhờ năng lực cắn nuốt ẩn chứa trong trận pháp cửu dương tuyệt mạch. Điều hần cần làm, chỉ là thúc dục trận pháp này, cắn nuốt linh hồn đối phương.

Nhưng tại sao Dương Thiên Lôi có thể cắn nuốt Hiên Viên Cửu Dương?

Giờ khắc này, hắc căn bản không có hoài nghi lời nói của Dương Thiên Lô. Bởi vì, hắc rõ ràng cảm giác được từng tia từng tia năng lượng khủng bố tinh thuần, đã giống như mạng nhện quấn chặt lấy linh hồn của hắc, loại năng lực này Hiên Viên Cửu Dương không thể có được.

- Dương nhiên! Chỉ bằng loại tiểu nhân vật như người mà cũng dám nhảy trên đầu thái tuế gia sao? Đúng là chán sống mà...Ha ha ha...Biết lão tử là ai không?

Dương Thiên Lô vô cùng đắc ý nói, hiển nhiên anh bạn này đang dùng gây ông đập lưng ông, học ngữ khí nói chuyện vừa rồi của Hiên Viên Lăng Vân.

- Người...Người là ai?

- Hắc hắc...Kiếm hồn của Hiên Viên kiếm và lão tử là bạn thân, Thái Thượng Lão Quân hy sinh vì lão tử, Lục Ấp người có biết không? Lục Ấp cùng lão tử xưng huynh gọi đệ.

Dương Thiên Lô cực kỳ bá đạo nói, anh bạn này quả thật không hề khoác lác, chỉ có điều đi vào trong tai của Hiên Viên Lăng Vân, con mẹ nó, quả thực chính là bốc phét.

- Nói bậy...Người rốt cuộc là ai? Đừng tưởng rằng nói mấy câu vớ vẩn có thể hù dọa ta, người cho rằng chỉ bằng loại năng lực này, có thể cắn nuốt linh hồn của ta sao? Nằm mơ!

Hiên Viên Lăng Vân tức giận nói, bất thành linh thức dục cửu dương tuyệt mạch.

Tê tê tê...

Trong phút chốc, mạng nhện do Dương Thiên Lô kết thành có vẻ như dễ dàng bị hắc phá vỡ, điều này làm cho Hiên Viên Lăng Vân mừng rỡ trong lòng, nhưng chỉ trong nháy mắt hắc liền vô cùng hoảng sợ dừng lại, bởi vì hắc phát hiện linh hồn lực mà hắc thúc dục không ngờ biến mất vô ảnh vô tung, nhưng mạng nhện lại hình thành một lần nữa, hơn nữa trở nên càng cường đại hơn.

- Hắc hắc...Ngượng quá, linh hồn lực bản nhân yếu kém, chỉ có thể mượn người chơi đùa...

- Ai...Nói cho người cũng vô dụng. Yên tâm, vốn suất ca với người không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào, tất nhiên sẽ không lưu lại cho một tia linh hồn, ha ha ha...Dù sao có nói người cũng không hiểu, cho dù có hiểu, người cũng phải chết. Ngoan ngoãn cho ca bắt đầu bú sữa đi...Chắc chắc...

Thanh âm Dương Thiên Lô chưa dứt, năng lượng tinh thuần giống như mạng nhện kia đột nhiên biến thành từng cái xúc tu, “tê tê” cắm vào bên trong linh hồn của Hiên Viên Lăng Vân, như là dùng ống hút hút sữa, theo tiếng chụt chụt của Dương Thiên Lô rất nhanh bị cắn nuốt.

794. Chương 807: Trói Buộc Cờ Bỏ, Thập Đại Danh Hoa!

Rầm rầm rầm...

Hình ảnh ký ức vô cùng khổng lồ, theo Dương Thiên Lô cắn nuốt Hiên Viên Lăng Vân không ngừng nổ tung trong đầu hắc, trí nhớ rộng lớn như thế, làm cho Dương Thiên Lô vô cùng kinh ngạc, bất quá lúc này, cũng bất chấp tiêu hoá, chỉ có thể giống như nuốt cả quả táo, cắn nuốt rất nhanh. Mặc cho Hiên Viên Lăng Vân đang tru lên trong đầu hắc.

Một canh giờ qua đi, hai canh giờ qua đi...

Dưới sự cắn nuốt toàn tâm toàn lực của Dương Thiên Lô, không ngờ dùng trọn một ngày, mới hoàn thành cắn nuốt linh hồn của Hiên Viên Lăng Vân.

- Lợi hại...Thực con mẹ nó lợi hại...

Sau khi Dương Thiên Lô mở to mắt, nhìn thì thấy trước mắt đã mất đi khí tức sinh mệnh, nhìn không được kinh thán. Giờ này khắc này, khí tức của cửu dương tuyệt mạch trong linh hồn Dương Thiên Lô không ngờ cường đại gấp vô số lần, căn bản không phải loại như Hiên Viên Cửu Dương có thể so sánh.

- Trước tiên sàng lọc ký ức của lão gia hỏa này đã...Mẹ nó, thật không ngờ khổng lồ như vậy...Xem ra phải mất thời gian rất dài.

Dương Thiên Lôĩ thâm nghĩ trong lòng, khi vừa mới cắn nuốt, tuy rằng Dương Thiên Lôĩ nuốt cả quả táo, nhưng chup tới rất nhiều. Ông trời ơi, trí nhớ của lão gia hỏa sống gần ngàn năm này đã khổng lồ như biển, cộng thêm trí nhớ của những người hấn từng cắn nuốt, thật sự là nhiều đến không thể tưởng tượng nổi, cho dù não hải xoay chuyển với tốc độ kinh người, nhưng muốn sàng lọc xong những ký ức này thì cần một đoạn thời gian.

Chậm rãi dung nhập tâm thần vào trong đầu, Dương Thiên Lôĩ lại giống như lão tăng nhập định, không hề nhúc nhích.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Khi bụng Dương Thiên Lôĩ kêu réo vì đói, rốt cục hoàn thành xong công trình vô cùng gian khổ này, mở mắt ra thì đã qua bảy ngày.

Không ngờ cắn nuốt lao gia hỏa này cần trọn một tuần.

Lúc sàng lọc trí nhớ của Hiên Viên Cửu Dương bắt quá một lát mà thôi, có thể tưởng tượng trí nhớ của Hiên Viên Lăng Vân khổng lồ cỡ nào.

- Phù...

Dương Thiên Lôĩ thở phào nhẹ nhõm, trên khuôn mặt anh tuấn, chợt hiện một cỗ khí tức tràn ngập tà mị, ngay cả chính hấn cũng không hề phát hiện.

- Tán công...Đối với lão tử mà nói vô dụng. Ha ha ha...

Khóe miệng Dương Thiên Lôĩ hơi hơi gợi lên, vô cùng nhẹ nhàng đứng lên. Sau khi thu được linh hồn của Hiên Viên Cửu Dương, tu luyện ra chân nguyên thuần dương căn bản không chút ảnh hưởng. Không thể không nói, nếu như lão gia hỏa cắn nuốt sạch Dương Thiên Lôĩ, cỗ chân nguyên này tự nhiên sẽ tản mất, nhưng Dương Thiên Lôĩ cắn nuốt Hiên Viên Lăng Vân lại không hề bị ảnh hưởng.

Bởi vì, phương pháp cắn nuốt của hấn, căn bản là không phải lợi dụng lực cắn nuốt ẩn chứa bên trong cửu dương tuyệt mạch mà là bằng vào chính bản thân hoàn thành.

- Chúc mừng tông chủ, thay da đổi thịt.

Lúc Dương Thiên Lôĩ ra khỏi mật thất tu luyện, mười nữ tử xinh đẹp lập tức quỳ rạp xuống trước mặt Dương Thiên Lôĩ, ánh mắt mang theo một tia hưng phấn, chăm chú nhìn Dương Thiên Lôĩ nói.

Lúc này, Dương Thiên Lôĩ đã biết, mười nữ tử xinh đẹp này, hoàn toàn không phải Hiên Viên Lăng Vân lâm thời chuẩn bị, mà đã chuẩn bị hơn ba năm, các nàng vốn là đại bổ vật chuẩn bị cho lúc Hiên Viên Lăng Vân cắn nuốt Hiên Viên Cửu Dương. Chỉ bất quá bởi vì sự xuất hiện của mình mà sớm hơn nhiều năm thôi.

Mười nữ tử trước mắt này, tuổi đều chưa đến hai mươi, sớm đã được Hiên Viên Lăng Vân dạy dỗ cho nên rất biết vâng lời, hơn nữa một mực dùng bách hoa nguyên âm đan cho nên trong cơ thể của mười người đã sớm ẩn chứa năng lượng cực âm, một khi hấn tìm được thân thể thuần âm, liền sẽ bị cửu dương tuyệt mạch của hấn hấp thu, hóa thành năng lượng thuần dương tinh khiết.

Chỉ tiếc, cho dù là Hiên Viên Lăng Vân, trong thời gian ngàn năm, đều không có tìm được thân thể cửu âm tuyệt mạch như Tống Hiểu Phân, bằng không, ảnh hưởng tiêu cực của cái loại trận pháp cửu dương tuyệt mạch cực đoạn đối với cơ thể sẽ hoàn toàn rõ ràng, biến chân nguyên thuần dương thành hỗn độn lực càng cường đại hơn.

Ánh mắt mang theo một tia tà mị, chậm rãi đảo qua chúng nữ, Dương Thiên Lôĩ khẽ gật đầu, chúng nữ liền đứng dậy.

- Tông chủ, ngài đói bụng không? Rượu và thức ăn chúng em luôn chuẩn bị sẵn! Mời!

Hai cô gái tướng mạo nổi trội nhất trong mười nữ tử nhẹ nhàng kéo lấy cánh tay của Dương Thiên Lôĩ nói. Hai thiếu nữ này là được Hiên Viên Lăng Vân coi trọng nhất.

Dương Thiên Lôĩ cũng không có chút dị thường nào, nhẹ nhàng gật đầu.

Mười nữ tử này lấy thập đại danh hoa của Hoa Hạ làm tên, Lan Hoa, Mai Hoa, Mẫu Đơn, Cúc Hoa, Nguyệt Quý (hoa hồng), Đỗ Quyên, Hà Hoa (hoa sen), Trà Hoa, Thủy Tiên, Quế Hoa.

Hoa lan, người Hoa Hạ đối với thứ vương giả chi hương, độc lĩnh chung tình này gọi là “đệ nhất thiên hạ hương”. Nữ tử đặt tên là Lan Hoa này, trên người cũng tỏa ra mùi hương của hoa lan, khiến cho Dương Thiên Lôi cảm thấy thoải mái và dễ chịu.

Thủy tiên, có nhũ xưng là “lăng ba tiên tử”, mà nữ tử gọi là Thủy Tiên, đích xác có phong thái của lăng ba, đáng người xinh xắn uyển chuyển không gì sánh được.

Mà tám nữ tử còn lại, đồng dạng đều có đặc sắc riêng, danh hợp với hoa.

Sau khi tiến và một động khác, hai nàng Lan Hoa và Thủy Tiên một trái một phải, cùng Dương Thiên Lôi ngồi trước bàn đá bày đầy cao lương mỹ tửu, căn bản không cần Dương Thiên Lôi động thủ, giống như để vương để cho hai nàng thân mật gấp cho ăn, còn tám người khác, hai người thì gảy đàn, sáu người thì nhảy múa, loại cuộc sống giống như thần tiên này, trước khi tới, Dương Thiên Lôi tuyệt đối không tưởng tượng đến.

Mà lúc này, trong nội tâm Dương Thiên Lôi, không ngờ cũng không có chút kháng cự nào.

Vốn nội tâm gia hỏa này trong sáng, nhưng lại cũng không biết, sau khi tiêu hóa toàn bộ trí nhớ của Hiên Viên Lăng Vân, tâm tính của hắn cũng đã có biến hóa vi diệu, trói buộc từng câu nệ trong lòng, dường như hư không biến mất.

- Tông chủ, không phải ngài nói còn nhiều năm nữa sao?

Khi Dương Thiên Lôi cơm nước no nê, thương thức trà thơm, Lan Hoa nhẹ nhàng hỏi ra nghi hoặc trong lòng mười người các nàng, sau khi đến động khẩu này, cũng chưa hề ra ngoài, hoàn toàn cô lập, ngoại trừ Hiên Viên Lăng Vân ra, chưa từng gặp qua bất kỳ người nào. Hơn nữa, sau khi các nàng được lựa chọn tiến vào đã rõ ràng nhiệm vụ duy nhất của các nàng là gì. Cho nên, đối với chuyện Hiên Viên Lăng Vân dẫn theo Dương Thiên Lôi đi vào cũng không chút kinh ngạc. Chỉ là kỳ quái, vì sao sớm hơn nhiều năm mà thôi.

Nhưng mãi cho đến lúc này, mới dám hỏi ra.

- Bởi vì bốn tông chủ không đợi được nữa muốn thu thập mấy tiểu yêu tinh các ngươi...Ha ha ha...

Dương Thiên Lôi nhấp một ngụm trà, duỗi tay nâng cầm Lan Hoa lên, mê đắm cười lớn nói:

- Thế nào, thân hình này của bốn tông chủ, có phải càng làm cho các ngươi động lòng hay không?

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lôi, Lan Hoa có vẻ như vô cùng ngượng ngùng, nhưng cũng không dám trực tiếp trả lời vấn đề này, nói:

- Chỉ cần là tông chủ, không quản là thân xác như thế nào, chúng em đều thích...Thân hình này...Đích xác...Đích xác rất tốt.

Trên thực tế, dĩ nhiên như theo lời của Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi giờ phút này chính là vô cùng trẻ tuổi, đồng thời còn đẹp trai, so với bộ dáng đầu bạc râu bạc của Hiên Viên Lăng Vân kia, thật sự dễ coi hơn rất nhiều.

- Đó là đương nhiên! Nếu không bốn tông chủ cũng không đoạt xá sớm hơn nhiều năm như vậy? Thân hình của lão đầu tử, thật sự là quá kém...

Dương Thiên Lôi nói:

- Được rồi, mau hầu bốn tông chủ tắm rửa. Bốn tông chủ phải nhanh chóng khôi phục thực lực mới được, bằng không ngay cả cấm địa này cũng không thể đi ra.

- Dạ!

Đối với mười nữ tử này, không ngờ Dương Thiên Lôi giờ phút này không có bất kỳ áp lực tâm lý nào, tâm thần xử nữ thì như thế nào? Bản thân mình chiếm được phải có được, hắn là Hiên Viên Lăng Vân, đây là vận mệnh của các nàng, cùng chính mình không có bất kỳ quan hệ nào.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, xuất nhập cảm địa này, bằng Dương Thiên Lô ở trạng thái hóa phàm mà nói, còn chưa làm được. Mỗi một trạm kiểm soát, đều phải là chân nguyên thuần dương khổng lồ mới có thể mở ra.

Cho nên, vô luận là đồng tình thương hại hay không, hẳn đều phải biến mười nữ nhân này thành công cụ tu luyện. Huống chi căn bản không hề đồng tình thương hại. Đối với tình huống của mười người, thông qua trí nhớ của Hiên Viên Lăng Vân, hẳn đã biết rất rõ ràng.

Các nàng ta, ngay cả so với đám người Tiêu Vân và Tiêu Tình ở Tam Thập Tam Thiên còn kém xa.

Trong bể tắm hòa tan vô số loại linh dược quý báu, mười cô gái xinh đẹp sớm trần như nhộng, quay xung quanh Dương Thiên Lô, mặc dù các nàng là tấm thân xử nữ, nhưng bởi vì nhiệm vụ duy nhất của các nàng cho nên đã sớm mất đi tâm linh thuần khiết của xử nữ, nhìn thấy Dương Thiên Lô anh tuấn, đặc biệt là thân hình to lớn kia, còn có da thịt so với các nàng còn sáng loáng trơn bóng hơn, trong lòng đã sớm ngứa ngáy, cả đám tranh nhau vờn quanh Dương Thiên Lô, áp đôi gò bồng đảo của mình lên người Dương Thiên Lô.

- Tông chủ ngài thật đẹp trai!

- Làn da của tông chủ ngài thật đẹp!

Lúc nào cũng có bàn tay nhỏ bé vuốt ve trên người Dương Thiên Lô, không mất bao lâu, liền làm cho Dương Thiên Lô cảm thấy lưỡi khô ran, dục hỏa bốc lên.

- A! Của tông chủ ngài...Thật lớn a...Người ta rất sợ hãi...

Nữ tử gọi là Cúc Hoa là người đầu tiên mò tới cảm khu của Dương Thiên Lô, lập tức kinh ngạc nói.

- Là yêu thích, hay sợ hãi?

Khóe miệng Dương Thiên Lô lộ ra một nụ cười tà, lông mi nhướn lên, một phát bắt được bàn tay của Cúc Hoa, vuốt ve hồi.

Mà những nữ tử khác cũng lập tức chộp tới khúc cây giữa hai chân Dương Thiên Lô, trong mắt đều ánh ra một tia kinh ngạc.

- Vui mừng a!

Cúc Hoa xấu hổ vô hạn thấp giọng nói.

- Tốt lắm, vậy nàng là em đầu tiên đi!

Oanh!

Dương Thiên Lô nói xong trực tiếp đứng dậy, xích lõa bước ra khỏi bể tắm, đồ vật hiên ngang cứng ngắc, tư thế oai hùng kia làm cho chúng nữ nhìn thấy mà tâm hồn nhộn nhạo, khó có thể kiềm chế, hâm mộ nhìn nữ tử gọi là Cúc Hoa kia.

Sau một lát, trong bí động tương liên với bể tắm liên vang lên thanh âm rên rỉ của Cúc Hoa, anh bạn Dương Thiên Lô này, căn bản không hề biết thương hoa tiếc ngọc, sau khi tiến vào bí động, trực tiếp mở rộng hai chân của Cúc Hoa ra ẩn thân vào, nhất thời trong đại bí động, xuân thủy (dâm thủy) từ “tiểu bí động” (giữa hai chân) liên tục tuôn ra

795. Chương 808: Hiên Viên Kiếm, Đài Cửu Long!

Đương nhiên, quan trọng nhất là, hoa cúc còn có một công năng cực bá đạo...Hạ hỏa a...

Nữ nhân gọi là Cúc Hoa này, giống như là đoá cúc đỏ thắm, ở dưới thân Dương Thiên Lô, khi thì rên rỉ, khi thì hét lên chói tai...Làm cho chín nữ tử ở bên ngoài, vừa cứng họng, vừa sợ hãi, vừa hâm mộ, lại vừa khản trương.

Ước chừng nửa giờ sau, Cúc Hoa không biết tiết thân bao nhiêu lần, giống như một nhúm bùn, xụi lơ bên người Dương Thiên Lôi. Còn Dương Thiên Lôi thì ngồi xếp bằng, dung nhập thuần âm thái bổ vào bên trong cửu dương tuyệt mạch, lấy âm bổ dương, tiến nhập vào trong trạng thái tu luyện.

Hàng đêm ca vũ, cao lương mỹ tửu, mỗi ngày một nữ, liên tục mười ngày, cũng chính là mười ngày sau, Dương Thiên Lôi rốt cục đưa hết nguyên âm của mười tiên hoa vào thân mình, thập nữ đã dùng bách hoa nguyên âm đan hơn ba năm, nguyên âm ẩn chứa so với nữ tử hình thường mà nói, thật sự là dồi dào gấp mấy lần, làm cho Dương Thiên Lôi hóa thân thành Hiên Viên Lăng Vân tu vi ngày càng cao, lần lượt đề thăng...

Mười ngày sau!

- Phù...

Dương Thiên Lôi thở dài một hơi, khí tức quanh thân phóng xuất ra càng tà khí lẫn nhiên hơn, tinh quang trong hai mắt bắn ra bốn phía, có lẽ vì linh hồn lực quá mạnh mẽ, làm cho nhãn thần so với vì sao trên trời càng sáng chói hơn.

Lúc này, đơn thuần lấy chân nguyên thuần dương để luận, cho dù hấn ngự thập nữ, đương nhiên còn xa xa không bằng Hiên Viên Lăng Vân, bất quá nếu như muốn ra khỏi cấm địa thì miễn cưỡng đạt yêu cầu.

Dương Thiên Lôi biết, chỉ cần tiếp tục lợi dụng đan dược cùng thiên địa linh khí ẩn chứa trong động tu luyện một đoạn thời gian là có thể thoải mái ra vào cấm địa. Hơn nữa từ nay về sau, nếu như không có tình huống đặc biệt nguy hiểm, hấn không cần phải vận dụng lực lượng của bản thân, chân chính mà “hóa phàm”.

- Hiên Viên kiếm, Hiên Viên lão ca...Nếu quả thật chính là người thì tốt rồi.

Dương Thiên Lôi chậm rãi đứng dậy, trong ánh mắt tràn ngập kích động, ở trong lòng nói.

- Chủ nhân!

Khi Dương Thiên Lôi cả người trần truồng ra khỏi tu luyện thất, mười nữ tử đã mất đi nguyên âm, bộ dáng càng thêm động lòng người, lập tức vây quanh, ánh mắt quyến rũ, thanh âm nhu mì nói.

Nguyên bản mười nữ tử này gọi Dương Thiên Lôi là tông chủ, nhưng sau khi Dương Thiên Lôi thu được nguyên âm của các nàng, lại đổi giọng gọi là chủ nhân. Hơn nữa, về mặt chúng nữ nhìn về phía Dương Thiên Lôi, đã không còn cung kính câu thúc như lúc đầu, thay vào đó là thân mật.

Bởi vì các nàng biết, địa vị của mười người các nàng đã được thay đổi thành người bầu bạn bên cạnh Hiên Viên Lăng Vân, giống như mười nữ nhân bên cạnh Hiên Viên Cửu Dương, chân chính bắt đầu song tu, linh nhục hoà vào nhau. Không những làm tu vi của các nàng đề thăng rất nhanh, hơn nữa sẽ thanh xuân vĩnh viễn, trở thành chỗ dựa tốt nhất của Hiên Viên Lăng Vân. Đại lượng linh dược, vật phẩm tu luyện của Hiên Viên Kiếm Tông đều sẽ cung cấp cho các nàng.

Tuy nhiên, các nàng không biết rằng, hiện tại nam nhân trước mắt khiến các nàng toàn tâm toàn ý giao phó cả linh hồn, đã không phải là Hiên Viên Lăng Vân nữa mà là Dương Thiên Lôi.

- Chủ nhân, tỷ muội chúng em đã thương lượng xong cả rồi...Xét thấy ngài uy mãnh như vậy...Sau này...Sau này tỷ muội chúng em cùng nhau hầu hạ ngài...

Thủy Tiên dán thân thể mềm mại uyển chuyển của mình trên người Dương Thiên Lôi, quyến rũ đến cực điểm nói.

- Giúp ta thay quần áo!

Khóe miệng Dương Thiên Lôi mang theo một nụ cười tà, thần nhiên nói. An bài mười nữ nhân này cùng với Hiên Viên Kiếm Tông như thế nào, hấn tự nhiên đã sớm dự tính trong lòng.

- Chủ nhân, hiện tại chúng ta có ra ngoài không?

- Ta ở thánh địa tìm hiểu một phen, các em trước hết hãy tiến vào tu luyện thất tu luyện đi.

Dương Thiên Lôi thần nhiên nói.

Dương Thiên Lô giống như là đại gia, sau khi để cho chúng nữ hầu hạ thay quần áo, trực tiếp băng vào trí nhớ trong đầu, đi về phía thánh địa thần bí nhất trong cấm địa của Hiên Viên Kiếm Tông.

Hiên Viên kiếm!

Dựa vào trí nhớ trong đầu của Hiên Viên Lăng Vân, giờ phút này Dương Thiên Lô phi thường chờ mong, bởi vì ít nhất bề ngoài, Dương Thiên Lô xác định đó chính là Hiên Viên kiếm. Nhưng bởi vì Hiên Viên Lăng Vân căn bản không thể cảm ứng bất kỳ khí tức nào của Hiên Viên kiếm, càng không thể câu thông, cho nên, Hiên Viên kiếm này là thật hay giả, chỉ có bản thân Dương Thiên Lô tự mình tìm hiểu mới có thể minh bạch.

Liên tục xuống dưới rồi lại xuống dưới, lúc đầu Dương Thiên Lô cũng không kinh ngạc, bởi vì hắn vốn đã biết trước, nhưng chính mình thể nghiệm lại là một cảm giác hoàn toàn khác. Ông trời ơi, thực sâu a, sâu không thấy đáy luôn.

Dọc theo bậc thang hình xoắn ốc, ước chừng đi sâu xuống ba ngàn mét, Dương Thiên Lô rốt cục đi tới đáy động rộng rãi vô cùng.

Một thanh cổ kiếm màu sắc ảm đạm, chuôi kiếm cắm vào thạch đài cực lớn được điêu khắc cừ long vờn quanh, thân kiếm phủ kín phù văn phức tạp hướng thẳng lên đỉnh động.

Thạch đài cừ long kia tản ra một luồng khí tức dâm tà ngất trời, hiển nhiên tuyệt không phải do thạch đài đơn thuần tạo thành. Mà Hiên Viên kiếm ngay cả một chút ít khí tức cũng không có, giống như một khối sắt có niên đại rất lâu.

Ánh mắt Dương Thiên Lô sáng ngời nhìn chằm chằm Hiên Viên kiếm, tiến tới từng bước một, giờ phút này hắn đồng dạng không hề cảm ứng được chút dị thường nào của Hiên Viên kiếm.

Tuy nhiên, khi hắn tiếp cận đến thạch đài cừ long khoảng năm thước, một luồng khí tức dâm tà liền thổi quét về phía hắn.

- Đạo cao một thước, ma cao một trượng. Hiên Viên kiếm, chẳng lẽ chính là bị thạch đài cừ long này trấn áp?

Trong lòng Dương Thiên Lô trầm nghĩ, bằng vào tu vi tâm cảnh siêu cường, đối với khí dâm tà khủng bố không chút sợ hãi, sau khi hoàn toàn thúc dục trận pháp cừ dương tuyệt mạch trong linh hồn, khí dâm tà lập tức không thể tiếp cận gần người.

Trước kia, mỗi khi Hiên Viên Lăng Vân tiến vào cấm ngộ đều gặp tình cảnh như thế.

Đi đến trước thạch đài cừ long, Dương Thiên Lô tỉ mỉ xem xét phù văn trên thân Hiên Viên kiếm, làm cho hắn có chút kinh ngạc chính là, đánh giá của hắn và Hiên Viên Lăng Vân hoàn toàn không giống nhau, trong trí nhớ của Hiên Viên Lăng Vân, phù văn trên thân kiếm là không được trọn vẹn đầy đủ, nhưng Dương Thiên Lô thì khẳng định phù văn không trọn vẹn đó vốn tồn tại sẵn trên Hiên Viên kiếm. Mà lúc này, Dương Thiên Lô nhìn thấy lại càng rõ ràng hơn một chút, nhưng vẫn không được đầy đủ.

Rất hiển nhiên, đây là bởi vì cừ dương tuyệt mạch ẩn chứa trong cơ thể hắn so với Hiên Viên Lăng Vân trước khi bị mình cắn nuốt mạnh hơn rất nhiều.

Nếu đã đến đây, Dương Thiên Lô sẽ không có lý do rời đi, cường độ của cừ dương tuyệt mạch không đủ, chẳng lẽ hắn còn phải giống như Hiên Viên Lăng Vân chờ đợi ngàn năm, không ngừng hấp thu cừ dương tuyệt mạch của hậu nhân mình sao? Đó là không có khả năng.

Cho nên, Dương Thiên Lô hơi hơi do dự liền thúc dục lượng của bản thân, một luồng ý niệm tinh thuần trực tiếp dung nhập bên trong cừ dương tuyệt mạch, trong phút chốc, liền làm cho cừ dương tuyệt mạch vận chuyển bên trong trở nên ngày càng mãnh liệt.

Cùng lúc đó, phù văn trên thân Hiên Viên kiếm cũng càng ngày càng rõ ràng, khi hoàn toàn không còn chút ẩn giấu, Dương Thiên Lô quát nhẹ một tiếng, bất thành linh thúc dục lực lượng ẩn chứa bên trong cừ dương tuyệt mạch, nhập vào tay, chộp tới Hiên Viên kiếm.

“Ông...”

Nhưng vào lúc này, Hiên Viên kiếm nguyên bản ảm đạm không ánh sáng, đột nhiên run rẩy kịch liệt, phát ra âm thanh “ong ong”, cùng lúc đó, kim quang sáng chói bỗng nhiên phát ra, trong phút chốc làm cho Dương Thiên Lô cũng nhịn không được phải nheo hai mắt lại.

Khiến cho Dương Thiên Lô cảm thấy khiếp sợ mãnh liệt cùng không thể tưởng tượng nổi chính là, hắn lại cảm ứng được một cỗ khí tức quen thuộc trong Hiên Viên kiếm, muốn phá kiếm mà ra, tuy nhiên, giờ phút này, phù văn trên thân Hiên Viên kiếm đã hoàn toàn vận chuyển, tản mát ra một cỗ hào nhiên chính khí vô cùng to lớn, cực lực áp chế lại.

Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lô cũng đã đoán được là cái gì!

Khí tức có vẻ quen thuộc này là gì?

Yêu nghiệt!

Khí tức của yêu nghiệt Thần Tộc!

Khí tức vô cùng cường đại!

Dương Thiên Lô rốt cục đã biết cái gọi là tổ huấn của Hiên Viên Lăng Vân xuất phát từ đâu, cũng rốt cục hiểu được vì sao Hiên Viên Kiếm Tông lại tà ác như thế.

Hiên Viên Lăng Vân chẳng qua là nhân loại bị yêu nghiệt Thần Tộc trong nháy mắt bị phong ấn, dùng thần thông vô thượng làm cho muôn loài tâm trí, do đó biến thành cơ hội cho yêu nghiệt Thần Tộc đột phá cấm chế.

Nếu như không có sự xuất hiện ngoài ý muốn của Dương Thiên Lô, không biết Hiên Viên Lăng Vân còn phải cắn nuốt bao nhiêu năm, chờ đợi bao nhiêu năm, trận pháp cửu dương tuyệt mạch của hắn mới có thể tăng đến đủ cường độ, làm được như Dương Thiên Lô hiện tại đang làm. Tuy nhiên, không hề nghi ngờ, trong nháy mắt Hiên Viên Lăng Vân làm được, hắn sẽ trở thành con rối của yêu nghiệt Thần Tộc, thân thể tất nhiên sẽ bị yêu nghiệt Thần Tộc chiếm cứ.

- Phá!

Quát lớn một tiếng, Dương Thiên Lô cuối cùng bạo phát, trong nháy mắt, từ tay trái của hắn té ra vô số đạo phù văn, không ngừng đánh nhập vào tay phải, hắn đã lĩnh ngộ được cửu dương tuyệt mạch, sau nháy mắt hiểu rõ hết thảy, không do dự chút nào, trực tiếp lợi dụng thần niệm cường hãn không khoan nhượng hoàn toàn thay đổi trận pháp cửu dương tuyệt mạch do bản thân phát ra, biến thành trợ giúp Hiên Viên kiếm.

Ông ông ông...

Tiếng ông ông kịch liệt cùng với kim quang càng thêm mãnh liệt từ trên thân Hiên Viên kiếm phát ra, vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Dương Thiên Lô liền chặt đứt cảm ứng giữa mình và yêu nghiệt Thần Tộc.

Bùm...

Dương Thiên Lô sắc mặt vô cùng tái nhợt ngã xuống trước thạch đài cửu long, hành động lần này, tuy rằng chỉ trong nháy mắt nhưng rút hết sạch năng lượng bản nguyên hắn tấn tấn khổ khổ ngưng tụ ra.

- Con mẹ nó...

Dương Thiên Lô thở phì phò, ngay cả bò cũng không nổi, sau khi lết khỏi phạm vi khí tức của thạch đài cửu long bao phủ, vô cùng buồn bực mắng to.

Lòng hiếu kỳ hại chết một con mèo, không ngờ làm cho Dương Thiên Lô thiếu chút nữa trở thành mèo. Đối phó đám người Hiên Viên Lăng Vân Dương Thiên Lô không chút e sợ, tuy nhiên với yêu nghiệt Thần Tộc bị phong ấn, Dương Thiên Lô cũng không thể xem thường, giờ phút này năng lượng của hắn thật sự rất có hạn. Nếu như mặc cho thần cách của yêu nghiệt Thần Tộc chạy ra tiến vào trong cơ thể mình, hắn có thể chiến thắng hay không?

Vạn nhất lỡ bị thua, thì con mẹ nó toàn bộ xong đời. Hy vọng trở về Tam Thập Tam Thiên gặp lại chúng nữ yêu thương, trọng chấn tiên ban, hết thảy đều trở thành mây bay...

Nếu như thắng dĩ nhiên là tốt, nhưng giờ phút này, Dương Thiên Lôi không có cái dũng khí mạo hiểm kia.

Quan trọng nhất là, mặc dù đang ở Hiên Viên kiếm đang phong ấn yêu nghiệt Thần Tộc, nhưng Dương Thiên Lôi cũng không cảm ứng được bất kỳ khí tức nào của Hiên Viên kiếm hồn, rất hiển nhiên, thần cách của Hiên Viên kiếm hồn không ở chung một chỗ với yêu nghiệt.

- Thạch đài cửu long, vốn là tồn tại trấn áp yêu nghiệt này, nhưng lại bị nó luyện hóa...Yêu nghiệt này tựa hồ so với thủ lĩnh yêu nghiệt lúc trước cường đại hơn rất nhiều, chẳng lẽ là Thiên Tiên?

Ánh mắt Dương Thiên Lôi ngưng mắt nhìn thạch đài, trong lòng trầm nghĩ.

796. Chương 809: Nhiếp!

Chậm rãi đứng dậy, Dương Thiên Lôi chăm chú nhìn thạch đài cửu long rồi trực tiếp xoay người rời đi.

Sau khi gặp lại chúng nữ, Dương Thiên Lôi lại tiếp tục thưởng thức cao lương mỹ tửu, sử dụng đại lượng đan dược do Hiên Viên Kiếm Tông luyện chế, về phần thiên địa linh khí và ngọc thạch trân quý, Dương Thiên Lôi bỏ qua không hấp thu, một là năng lượng không nhiều lắm, đối với Dương Thiên Lôi trong trạng thái “hóa phàm” mà nói, mặc dù không tồi, nhưng đối với thực lực chân chính của Dương Thiên Lôi thì không cần phải lãng phí.

Hiện tại hắn chỉ muốn để thân thể ở trạng thái hóa phàm khôi phục đến đỉnh phong, giữ vững tinh lực dồi dào đối phó với yêu nghiệt Thần Tộc mà thôi.

Dưới vòng vây của chúng nữ, Dương Thiên Lôi tiến vào bể tắm.

Không hề có chút băn khoăn cố kỵ gì, anh bạn này lần lượt quất roi chúng nữ, cũng hơi hơi cải biến pháp môn song tu của Hiên Viên Kiếm Tông, đồng thời chúng nữ căn bản không thể phát hiện, một đám trước sau biến thành nhúm bùn, nằm ở trên giường thổ gấp rên rĩ...

Song tu gần một ngày, Dương Thiên Lôi đã khôi phục tới cảnh giới đỉnh phong của trạng thái hóa phàm.

Sau khi hoàn thành tất cả chuyện này, Dương Thiên Lôi dặn dò chúng nữ một tiếng, mang theo rất nhiều đan dược, một lần nữa tới “thánh địa”.

Lại đứng trước thạch đài cửu long, Dương Thiên Lôi không có giống như lần đầu tiên trực tiếp nhắm vào Hiên Viên kiếm, mà là ngồi xếp bằng bên cạnh, tâm thần mở rộng, phóng xuất ra năng lực của mình, tuy rằng năng lượng bản nguyên chưa có khôi phục hoàn toàn, bất quá, Dương Thiên Lôi cũng không cần, hắn chỉ cần luồng ý niệm tinh thuần này.

Trong giây lát tâm thần Dương Thiên Lôi tiến nhập một trạng thái không minh, ý niệm tinh thuần giống như hóa thành từng chiếc vòi xúc tu nhỏ, chậm rãi dung nhập vào trong khí tức tà ác do thạch đài cửu long phát ra.

Không mất bao lâu, khí tức tà ác khổng lồ không ngờ cuộn cuộn tuôn về phía Dương Thiên Lôi, hơn nữa trực tiếp nhập vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi.

Giống như hải nộ bách xuyên!

Những khí tức tà ác này, trong nháy mắt tiến vào đan điền của Dương Thiên Lôi, liền bị Dương Thiên Lôi dễ dàng thay đổi thành năng lượng bản nguyên của chính mình.

Tâm cảnh siêu việt cảnh giới Chân Tiên, đồng thời là bản thân mình lãnh ngộ, độc lập với năng lượng bản nguyên của thiên địa, năng lượng tà ác nho nhỏ, làm sao có thể đủ thao túng hắn?

Lúc này, đan điền của Dương Thiên Lôi như một dụng cụ biến đổi năng lượng siêu cấp, vô luận năng lượng thuộc tính gì, chẳng phân biệt chính tà, trong nháy mắt tiến vào đan điền, tất cả đều có thể như tia chớp biến đổi thành năng lượng bản nguyên của hắn, dễ dàng chóng vánh.

Tựa như năng lượng thần bí lúc trước do tứ đại huyền khí trong cơ thể hắn ngưng tụ thành, có thể cắn nuốt, đồng hóa hết thấy năng lượng.

Tê...Tê...Tê...

Theo sự tăng lên năng lượng bản nguyên của Dương Thiên Lô, tốc độ hấp thu khí tức tà ác của hắn càng lúc càng nhanh, trong lòng Dương Thiên Lô cũng càng ngày càng đặc ý, ông trời ơi, thần cách yêu nghiệt nhỏ nhỏ, hắn có thể làm khó đại gia chứ? Lão tử tổn thất bao nhiêu, phải thu hồi lại cả vốn lẫn lời.

Theo thời gian trôi đi, khiến cho Dương Thiên Lô hơi hơi hưng phấn chính là, nguyên lai khí tức tà ác tràn ngập thạch đài cửu long, bắt đầu dần dần thay đổi, chín con cự long điêu khắc bên ngoài thạch đài, bề ngoài càng ngày càng sinh động, càng lúc càng sống động, dần dần giống như sống lại, nguyên bản ánh mắt tràn ngập màu đen, dần dần trong sáng, tản mát ra kim quang nhàn nhạt, ngay cả màu sắc của thạch đài cũng bắt đầu thay đổi.

- Đây mới là chân diện mục của thạch đài cửu long sao?

Dương Thiên Lô nhin không được thăm nghĩ trong lòng.

Nhưng mà không qua bao lâu sau, hình ảnh trước mắt lại xảy ra biến đổi lớn, chín con rồng...Tiêu thất.

Bất kể như thế nào Dương Thiên Lô cũng không thể tưởng được chính là, hình ảnh trước mắt không ngờ giống như biến thành hư ảo, thạch đài cửu long hoàn toàn biến mất vô ảnh vô tung, thay vào chính là chín cái đại đỉnh xoay tròn với một quỹ tích kỳ dị, trên mỗi một cái đỉnh, đều tản ra hào nhiên chính khí vô cùng to lớn, mặt ngoài của đỉnh chạm khắc núi non sông ngoài, đủ loại động vật cùng với đủ loại dị vật.

“Đây...Chẳng lẽ...Chẳng lẽ là Cửu Đỉnh trấn áp thiên hạ cửu châu trong truyền thuyết sao?”

Dương Thiên Lô bằng vào trí nhớ trong đầu, vô cùng khiếp sợ nghĩ đến.

Mãi cho đến lúc này, Dương Thiên Lô mới hiểu được, nhân vật chính trấn áp yêu nghiệt Thần Tộc này, không ngờ không phải Hiên Viên kiếm mà là Cửu Đỉnh.

Hiên Viên kiếm chẳng qua là trở thành trung tâm của Cửu Đỉnh, vậy thần cách của yêu nghiệt bên trong, chân chính mang tính quyết định không phải là Hiên Viên kiếm, mà chính là Cửu Đỉnh.

Sở dĩ Cửu Đỉnh biến thành thạch đài cửu long, chính là vì hoàn toàn trấn áp thần cách yêu nghiệt kia mới trở thành như thế.

Điều này tự nhiên không phải Cửu Đỉnh bị thần cách yêu nghiệt kia khống chế, mà là lực lượng trấn áp của Cửu Đỉnh và yêu nghiệt ở vào thế cân bằng, mới khiến cho Hiên Viên kiếm giữ nguyên dạng, trở thành mấu chốt quyết định thắng bại.

- Thì ra là thế, thì ra là thế.

Về mặt Dương Thiên Lô kích động nghĩ.

Cửu Đỉnh trong truyền thuyết sớm đã tuyệt tích nhân gian, các chuyên gia khảo cổ học mang rất nhiều kỳ vọng có thể phát hiện ra nó. Nhưng đó là không có khả năng, bất kể như thế nào bọn họ cũng không biết được, Cửu Đỉnh không phải là văn vật đơn giản như vậy, mà là pháp bảo cường đại chứa rất nhiều tiên lực của các thành viên tiên ban.

Pháp bảo trấn áp vạn vật cửu châu.

Mà lúc này, sở dĩ có thể sinh ra biến hóa như thế, hoàn toàn là vì Dương Thiên Lô.

Tu vi siêu việt cảnh giới Chân Tiên, cho dù lúc này hắn không có bao nhiêu năng lượng bản nguyên, nhưng bản thân lại giống như một cái lỗ đen, một cái lỗ đen có thể cắn nuốt hết thấy khí tức tà ác, đồng thời biến năng lượng cắn nuốt trở thành năng lượng bản nguyên của mình, cho nên, vô hình trung, Dương Thiên Lô bằng vào lực lượng của chính mình cắn nuốt lực lượng do thần cách yêu nghiệt tản mát ra, so với trấn áp còn bá đạo hơn.

Dưới tình huống như thế, áp lực mà Cửu Đỉnh thừa nhận sẽ càng ngày càng nhỏ, tự nhiên khôi phục nguyên hình.

Tê tê tê...

- Không có khả năng...Điều này sao có thể?

Cảm ứng lực lượng của mình điên cuồng mất đi, thần cách yêu nghiệt bị trấn áp trong Hiên Viên kiếm điên cuồng rít gào, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Ngày hôm qua, cũng chính là ngày hôm qua, làm cho nó hưng phấn vô cùng chính là, năm đó trước khi bị phong ấn, vì chính mình lưu lại một cơ hội ngày sau thoát ra, đã đạt được điều kiện mở ra phong ấn, nhưng vào thời khắc cuối cùng không biết tại sao lại đột nhiên gián đoạn, nguyên bản nó hoàn toàn không nghĩ rằng âm mưu của mình đã bị nhìn thấu, dù sao, trận chiến năm đó, không có khả năng có người hiện đại biết được.

Cho nên, nó vẫn đang tràn ngập hy vọng chờ đợi cơ hội thoát ra của mình tới một lần nữa, hơn nữa hẳn là không mất bao lâu sẽ đến.

Nhưng khiến nó không ngờ chính là, hôm nay đột nhiên xuất hiện tình huống quỷ dị như thế, năng lượng ẩn chứa trong thần cách của nó, đang liên tục bị cắn nuốt, bị cắn nuốt một cách điên cuồng, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Ai có năng lực cường hãn như vậy?

Ở Địa Cầu bị phong ấn, làm sao có thể xuất hiện nhân vật như thế?

Chỉ có điều, sự thật đúng là như thế.

Rất rõ ràng, có siêu cấp cao thủ đang cắn nuốt lực lượng của nó, hơn nữa căn bản không bị cản trở.

- Chẳng lẽ là thành viên của tộc ta sao? Cũng không có khả năng...

Bất kể như thế nào yêu nghiệt đều sẽ không tin tưởng nhân loại có được năng lực này, bởi vì nó rất rõ ràng năng lượng ẩn chứa trong thần cách của bản thân, chỉ có đồng loại Thần Tộc mới sẽ không bị phản phệ, hơn nữa nhất định là đồng loại có tu vi cảnh giới tương đương mình.

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền bị nó bác bỏ.

Địa Cầu, vào đại chiến năm đó, so với nói là Thần Tộc phong ấn Địa Cầu, chẳng bằng nói là Thần Tộc cùng tiên ban trước đây đồng thời phong ấn Địa Cầu. Phong ấn đó cường đại đến cỡ nào a? Nó có thể khẳng định, Địa Cầu hiện tại, ngay cả ở Hồng Mông đại thế giới, tuyệt đối không thể tìm ra bất kỳ tu luyện giả hay Thần Tộc nào, càng khỏi nói bước vào Địa Cầu.

Nó không nghĩ ra, nhưng cũng không có biện pháp nào phản kháng, chỉ có thể hoàn toàn thu nhiếp tinh thần của mình vào trong thần cách, ngưng thành một điểm, mặc cho đối phương cắn nuốt. Chỉ có như thế, nó mới có thể bảo trì thần cách bất diệt.

Chỉ có điều, nói lại biết, loại sát diệt này, không biết phải đợi bao nhiêu lâu nữa, mới có thể thoát khỏi...

Hy vọng xa vời!

Sau mấy canh giờ, vẻ mặt Dương Thiên Lô phấn khởi, tinh thần linh lợi, sau khi đi vào Địa Cầu, hẳn chưa từng có cảm giác cường đại như thế.

Năng lượng bản nguyên trong đan điền không ngờ so với lúc đầu nhiều hơn gần trăm lần, phải biết rằng, năng lượng bản nguyên lúc đầu chính là hắn “hóa phàm” hơn nửa năm mới đạt được, nhưng ngăn ngừa mấy canh giờ, sau khi hấp thu toàn bộ năng lượng tà ác, không ngờ lại nhiều đến như vậy.

Đương nhiên, so sánh với Dương Thiên Lô ở thời kỳ đỉnh phong, còn kém rất xa, lúc này có thể bằng một phần mười của trạng thái đỉnh phong đã coi như là không tệ, sở dĩ Dương Thiên Lô cảm giác thoải mái như thế, hoàn toàn là do cảm giác lâu ngày quen ăn bánh ngô, thoáng cái đã biến thành ăn bánh mì nó mới vậy.

Sau khi tạm dừng một lát, Dương Thiên Lô ngưng mắt nhìn cửu phương đại đỉnh, ấn đường bắn ra một đạo tinh quang, một luồng thần niệm tinh thuần lập tức phóng ra, hóa thành ngàn vạn xúc tu vươn về phía cửu phương đại đỉnh.

Một canh giờ, hai canh giờ...

Khi thân thể đói khát mỗi mệ, Dương Thiên Lô liền dùng vô số đan dược, không hề có chút gián đoạn.

Ước chừng tám canh giờ sau, Dương Thiên Lô một lần nữa mở mắt, đột nhiên đứng lên.

Phụt!

Hai tròng mắt Dương Thiên Lô đột nhiên phát ra hai đạo tinh quang, không có bất kỳ thủ ấn nào, nhưng trước người đã ngưng tụ thành vô số đạo phù văn phức tạp, cùng lúc đó, một ngụm máu đột nhiên bắn ra ngưng tụ thành mười phần máu tươi, trong phút chốc phun tới đại đỉnh ở chín phương cùng với trên thân Hiên Viên kiếm.

- Thiên địa Cửu Đỉnh, Hiên Viên thần kiếm, lần lượt hấp thu cho ta sử dụng.

Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, ấn đường bắn ra mười đạo thất thải quang mang sáng chói, chụp về phía Hiên Viên thần kiếm cùng cửu phương đại đỉnh.

Tê tê tê...

Không có bất kỳ trì hoãn, cửu phương đại đỉnh cùng Hiên Viên thần kiếm trực tiếp hóa thành từng đạo lưu quang, nhập vào ấn đường của Dương Thiên Lô.

Thời gian tám canh giờ, phá trận tiểu vương tử, rất nhanh hiểu thấu ảo diệu của Cửu Đỉnh, về phần Hiên Viên kiếm, bản thân hắn với nó mà nói không có bất kỳ bí mật gì, mặc dù khi còn ở Tam Thập Tam Thiên, chỉ tiếp xúc với Hiên Viên kiếm hồn, cũng không có tiếp xúc với Hiên Viên kiếm thể chân chính, nhưng trận pháp ảo diệu của Hiên Viên kiếm, hắn sớm rõ ràng, căn bản không cần tìm hiểu.

Oanh oanh oanh...

Cùng lúc đó, trong đầu Dương Thiên Lô truyền đến từng tiếng nổ vang, Dương Thiên Lô không tiếc đại giới bằng ý niệm tinh thuần cùng năng lượng bản nguyên, ở trong não hải của thân thể bình thường này, mở ra một mảnh thiên địa mới, trở thành nơi chốn đi về của Cửu Đỉnh và Hiên Viên thần kiếm.

Giờ khắc này, tâm thần của Dương Thiên Lô dĩ nhiên cùng Cửu Đỉnh, Hiên Viên kiếm hoàn toàn ngưng làm một thể, hắn tinh tường cảm ứng được thần cách yêu nghiệt Thần Tộc bị trấn áp trong Hiên Viên kiếm.

- Yêu nghiệt! Nghĩ rằng biến thành rùa đen rút đầu là có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của lão tử sao?

Thanh âm lạnh lùng cuồng ngạo của Dương Thiên Lô tức khắc vang lên bên trong Hiên Viên kiếm thể, trong nháy mắt này, tâm cảnh siêu việt cảnh giới Chân Tiên của hắn tràn ngập một cỗ hận ý ngất trời, giống như lại nhìn thấy cảnh tượng chúng nữ dưới sự bức bách của yêu nghiệt Thần Tộc cả đám băng diệt.

797. Chương 810: Thu Hoạch Kinh Người!

Bằng vào tâm cảnh tu vi siêu việt cảnh giới Chân Tiên, trong trạng thái hưng phấn, trực tiếp bắt đầu luyện hóa thần cách yêu nghiệt Thần Tộc.

Tê tê tê...

Trận pháp ẩn chứa trong Cửu Đỉnh và Hiên Viên kiếm bị Dương Thiên Lô hoàn toàn điều khiển, tự nhiên năng lượng thiên địa dồi dào ẩn chứa bên trong cũng để cho Dương Thiên Lô sử dụng.

Dưới sự khống chế của tu vi siêu việt cảnh giới Chân Tiên, tuy rằng yêu nghiệt hoàn toàn thu liễm khí tức, nhưng luồng ý niệm tinh thuần của Dương Thiên Lô vẫn bằng tốc độ nhanh chóng phá khai cấm chế siêu cường ẩn chứa trong thần cách yêu nghiệt.

- Người...Người rốt cuộc là ai?

Khi ý niệm của Dương Thiên Lô bắt đầu điên cuồng áp bách thần cách yêu nghiệt, yêu nghiệt vô cùng hoảng sợ nói.

Bất kể như thế nào hắn cũng không thể tưởng được, người này lại cường đại như thế, đã hoàn toàn siêu việt nhận thức của hắn. Phải biết rằng, đại chiến năm đó, cho dù là Đại La Kim Tiên muốn luyện hóa thần

cách của hắn, cơ bản không có khả năng, nhưng hiện tại dưới sự bảo hộ toàn lực của hắn, tựa hồ căn bản không thể ngăn cản đối phương.

Điều này sao có thể?

Phải biết rằng, nó chính là một trong các thủ lĩnh Thần Tộc, dựa theo phân chia cảnh giới của Địa Cầu, hắn là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Dùng mộng nghĩ cũng biết tu vi của người kia tuyệt đối đã siêu việt Đại La Kim Tiên.

- Giết cho người chết!

Thanh âm lãnh lùng của Dương Thiên Lôi căn bản không muốn nói lời vô nghĩa với thần cách yêu nghiệt này. Yêu ai yêu cả đường đi, hận ai hận cả nhà cửa. Nếu yêu nghiệt Thần Tộc chỉ xâm lấn Hồng Mông đại thế giới, cũng không làm Dương Thiên Lôi hận đến như thế, nhiều nhất hắn sẽ đem toàn lực, thực hiện trách nhiệm của bản thân mình mà thôi, nhưng bởi vì chúng nữ, bởi vì Tam Thập Tam Thiên, lại làm cho hắn đối với yêu nghiệt Thần Tộc hận thấu xương.

Tê tê tê...

Mặc cho thần cách yêu nghiệt gào thét tê tâm liệt phế thế nào, thậm chí cầu xin, Dương Thiên Lôi đều không chút ngừng lại, trong lòng chỉ có hận ý ngút trời, dùng tốc độ nhanh nhất luyện hóa thần cách của yêu nghiệt Thần Tộc.

Khi thạch đài cửu long hóa thành Cửu Đỉnh, Dương Thiên Lôi cũng đã hiểu được yêu nghiệt Thần Tộc này không đơn giản, dù sao Cửu Đỉnh vốn là một trong những pháp bảo chí cường trong thiên hạ, ẩn chứa tiên lực của các thành viên tiên ban, so với Hiên Viên kiếm còn cường đại hơn, yêu nghiệt này cần đến hai đại pháp bảo trấn áp, có thể tưởng tượng tu vi năm đó của nó mạnh cỡ nào.

Nhưng lúc này, trong lòng Dương Thiên Lôi lại có chút kỳ quái, bởi vì luyện hóa thần cách của đối phương, mặc dù hắn có Cửu Đỉnh cùng Hiên Viên kiếm tương trợ, nhưng có vẻ như cũng quá dễ dàng, giống như đối phương căn bản không có sức phản kháng.

Yêu nghiệt Thần Tộc phát ra đủ loại công kích ảo cảnh, căn bản không tạo được bất cứ uy hiếp gì đối với hắn, đồng dạng, vô luận nó giãy dụa thu liễm như thế nào, Dương Thiên Lôi đều luôn luôn thế như chẻ tre.

Tuy nhiên, không thể không nói, thần cách của yêu nghiệt Thần Tộc phi thường mạnh.

Bảy ngày, đằng đằng bảy ngày, Dương Thiên Lôi một khắc không hề dừng lại, rốt cục hoàn toàn luyện hóa thần cách của yêu nghiệt Thần Tộc.

Oanh long oanh long oanh long...

Trong nháy mắt Dương Thiên Lôi hoàn thành luyện hóa, trong não hải đột nhiên nổ vang từng tiếng, trí nhớ vô cùng khổng lồ, không ngờ như thác lũ từ trung tâm thần cách của yêu nghiệt trào ra, điên cuồng phóng mạnh về phía Dương Thiên Lôi.

Cùng lúc đó, vô số thiên phú thần thông pháp tắc cường đại cũng ào ào tiến vào trong đầu Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi ngồi xếp bằng dưới đất vẫn không hề nhúc nhích, đắm chìm trong quá trình tiêu hóa hấp thu.

Hắn căn bản không có ý thức được, giờ này phút này, mi tâm của hắn đã nhiều thêm một đạo phù văn huyền ảo màu vàng, đang không ngừng lóe ra, làm cho cả động sáng bừng lên.

- Phù!

Bảy ngày sau, lại bảy ngày sau đó, Dương Thiên Lôi rốt cục thở ra một hơi thật dài, từ trong tinh tảo tỉnh táo lại. Phù văn huyền ảo màu vàng kia cũng lập tức nhập vào trong não hải.

- Thật không ngờ đại chiến năm đó lại thảm thiết đến như vậy. Tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, chẳng thể trách cần đến Cửu Đỉnh cùng Hiên Viên kiếm đồng thời trấn áp.

Dương Thiên Lôì thì thào nói.

Mãi đến lúc này, hắñ mới rõ ràng yêu nghiệt này nằm đó là tồn tại Đại La Kim Tiên, siêu việt cảnh giới Thiên Tiên.

Dương Thiên Lôì đối với đại chiến năm đó rốt cục cũng có nhận biết cụ thể hơn, đương nhiên, cũng chỉ là nhận biết từ góc nhìn của yêu nghiệt này. Đồng thời, nhận thức của Dương Thiên Lôì đối với yêu nghiệt Thần Tộc cũng càng thêm rõ ràng, Hồng Mông bên ngoài Hồng Mông đại thể giới.

Trận đại chiến kia, không có người thắng, lưỡng bại câu thương. Tất cả cao thủ cấp bậc Chân Tiên của tiên ban và Thần Tộc đều rơi rụng.

Điều này có ý nghĩa như thế nào?

Đám người Lục Áp vì tiên ban để lại vô số cơ duyên cùng cơ hội, cao thủ Thần Tộc há có thể không lưu lại sao?

Dương Thiên Lôì mơ hồ cảm thấy, vào tương lai không xa, có lẽ sẽ bạo phát một lần nữa, chiến đấu giữa hai Hồng Mông đại thể giới.

Lắc lắc đầu, Dương Thiên Lôì đứng dậy, nếu như đã dồn hắñ đến mọi việc đều đã quyết, muốn không đếm xỉa đến, tự do tự tại, tự nhiên không có khả năng, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, tình thế hiện giờ, hắñ chỉ có thể điên cuồng đề thăng tu vi của bản thân, khiến cho thực lực của chính mình đủ để đứng trên cao nhìn xuống hai cái Hồng Mông đại thể giới, chỉ có như thế, mới có thể thay đổi càn khôn, chân chính tiêu dao.

Thân hình nhoáng lên một cái liền biến mất khỏi đấy động.

Giờ này phút này, tu vi của hắñ lại thu liễm, chỉ có điều là thân thể hiện tại cùng năng lực bản thân có được đã vô hình trung tăng lên rất nhiều, thần cách yêu nghiệt bị hắñ luyện hóa, nhưng lại không hợp nhất với cảnh giới Chân Tiên, mà là độc lập ở trên phạm thể.

Loại tình huống kỳ dị này, làm cho Dương Thiên Lôì cảnh giới Chân Tiên ngoại trừ năng lượng bản nguyên tăng lên rất nhiều ra, cũng không có quá nhiều sự thay đổi. Ngược lại là thân thể của hắñ đạt được lợi ích rất nhiều. Tuy rằng Dương Thiên Lôì không hiểu nguyên nhân vì sao như thế, nhưng lại biết, cũng không phải chuyện xấu.

Nếu lúc này, có yêu nghiệt Thần Tộc ở bên cạnh hắñ, tất nhiên sẽ coi hắñ là đồng bào của mình.

Dương Thiên Lôì cũng không biết, giờ phút này, cho dù là Lục Áp đứng ở trước mặt của hắñ, cũng sẽ khiếp sợ đến cực điểm, bởi vì, lần kỳ ngộ này của Dương Thiên Lôì, kể cả hắñ cũng không hoàn toàn rõ ràng lắm.

- Tham kiến thiếu chủ!

- Tham kiến thiếu chủ?

- Thiếu chủ, tông chủ đâu? Đã xảy ra chuyện gì? Như thế nào lại xuất hiện tình huống như vậy?

Sau khi Dương Thiên Lôì tụ họp với mười nữ tử đang khiếp sợ, liền đi thẳng tới đại điện lần đầu tiên gặp mặt Hiên Viên Lăng Vân, giờ phút này, toàn bộ thành viên đích hệ trung tâm của Hiên Viên Kiếm Tông đều đang chờ ở trong đại điện.

Loại tình huống này, Dương Thiên Lôì đã sớm đoán trước.

Nguyên nhân rất đơn giản, khi hắñ thu nhiếp Cửu Đỉnh và Hiên Viên kiếm, trận pháp bao phủ cả Hiên Viên Kiếm Tông cũng đã biến mất theo, nguyên bản có thể ngưng tụ không ít thiên địa linh khí, làm cho Hiên Viên Kiếm Tông giống như thế ngoại đào nguyên, nhưng lúc này, đã không có trận pháp “thiên nhiên” bao phủ, cả Hiên Viên Kiếm Tông không còn cách nào ẩn núp nữa, thiên địa linh khí cũng trở nên cân bằng với ngoại giới.

Kinh biến như thế, làm sao chúng nhân lại không sợ hãi?

Tuy nhiên, hai người tông chủ và thiếu chủ đều không thấy đâu, căn bản không thể liên lạc, làm cho bọn họ chỉ có thể ở chỗ này chờ đợi, đương nhiên bọn họ đoán được là tông chủ dẫn theo thiếu chủ tiến nhập cấm

địa. Dù sao, tông chủ nói, nếu y bẽ quan không ra, sẽ tự động truyền lại chức vị tông chủ cho Hiên Viên Cửu Dương.

- Mọi người không cần kinh hoảng!

Sau khi Dương Thiên Lô tiến vào đại điện, liền trực tiếp ngồi trên vị trí tông chủ, thần tình lạnh nhạt nói. Đồng thời, khí tức trên thân của hắn lập tức như núi như biển phát ra, trong phút chốc liền làm cho mọi người câm miệng, một đám hoảng sợ nhìn về phía hắn.

Lúc này, chẳng qua là Dương Thiên Lô tản mát ra khí tức vốn có của “phàm thể” mà thôi. Nhưng dù vậy, đối với mọi người ở đây mà nói, đã là rất chấn kinh rồi. Khí tức này chính là siêu việt lão tông chủ a.

- Tham kiến tông chủ!

Một gia hỏa tâm tư linh mẫn, thấy một màn như vậy, sau giây phút khiếp sợ ngẩn ngui, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, thanh âm vô cùng cung kính hô lớn.

- Tham kiến tông chủ!

- Tham kiến tông chủ!

Trong phút chốc, sau khi cả đám hiểu được vì sao lại thế, lập tức không chút do dự quỳ bái.

- Từ nay về sau, Hiên Viên Cửu Dương ta chính là tông chủ của Hiên Viên Kiếm Tông. Tất cả đứng lên đi!

Dương Thiên Lô thần nhiên nói, vương bát chi khí tùy ý tản ra.

- Có lẽ mọi người đã đoán được, bí mật ngàn năm của Hiên Viên Kiếm Tông, bản tông chủ đã giải khai được rồi. Bức bình phong thiên nhiên bao phủ tông ta đã biến mất, ta nghĩ khoảng chừng vài ngày, phi cơ trình sát hoặc gì đó sẽ đi qua. Cho nên, bây giờ nghe hiệu lệnh.

- Dạ!

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, nhân cầu chúng nhân thiếu chút nữa rớt cả xuống đất, vẻ mặt vô cùng kích động, nguyên bản bọn hắn chỉ nghĩ rằng Hiên Viên Cửu Dương dưới sự trợ giúp của lão tông chủ, tu vi được đề thăng kinh người, hơn nữa bởi vì thân thể siêu cường của hắn, vừa vạn siêu việt lão tông chủ, cho nên mới trực tiếp truyền ngôi.

Hoàn toàn cũng không có nghĩ tới, Dương Thiên Lô lại tham ngộ bí mật ngàn năm của Hiên Viên kiếm.

Đây là nhận thức cỡ nào?

Ngay sau đó, Dương Thiên Lô truyền đạt một loạt mệnh lệnh, hơn vạn người trong Hiên Viên Kiếm Tông đều xuất toàn lực, trong thời gian mấy ngày, rốt cục bày ra đại trận tầng tầng lớp lớp, tác dụng hoàn toàn giống với đại trận “thiên nhiên” trước kia, tuy rằng hiệu quả kém hơn một chút, nhưng một lần nữa giấu kín Hiên Viên Kiếm Tông.

Sau khi làm xong chuyện này, mọi người trong môn phái đều đã coi Dương Thiên Lô là thần minh.

Một tháng.

Dương Thiên Lô ở Hiên Viên Kiếm Tông nghỉ ngơi một tháng, mới một mình ly khai Hiên Viên Kiếm Tông. Mang theo vô số ngọc thạch trân quý và số lượng hoàng kim khổng lồ, cùng với rất nhiều đan dược do Hiên Viên Kiếm Tông luyện chế rời đi.

Chỉ bất quá không ai biết mà thôi.

Bởi vì khi Dương Thiên Lô rời đi, chính là hai tay trống trơn a. Dương Thiên Lô cũng truyền đạt mấy đạo mệnh lệnh, mấy chục cao thủ của Hiên Viên Kiếm Tông, sau khi hắn rời đi cũng đồng loạt rời khỏi Hiên Viên Kiếm Tông.

- Uy?

Khi Dương Thiên Lô xuất hiện tại một trấn nhỏ cách Hiên Viên Kiếm Tông gần nhất, Dương Thiên Lô đi vào một quán cơm nhỏ tương đối sạch sẽ, nhưng không có người nào.

- Tiên sinh từ đâu đến?

Dương Thiên Lô vừa mới đi vào, một cô gái tướng mạo xinh đẹp nhưng cách ăn mặc bình thường liền mỉm cười nói với Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô mỉm cười, không trả lời mà duỗi tay làm ra một thủ thế với cô gái.

Khi cô gái nhìn thấy thủ thế này, hai mắt lập tức mở lớn, khuôn mặt nháy mắt trở nên đỏ bừng, thân thể run rẩy, thấp giọng cung kính nói:

- Mời ngài vào bên trong!

Sau khi dẫn Dương Thiên Lô vào phòng, cô gái lập tức cúi lạy trên mặt đất:

- Tham kiến tông chủ!

798. Chương 811: Ấy Náy, Khiếp Sợ!

- Tông chủ...Ngài có gì phân phó?

Cô gái quỳ trên mặt đất, nhìn người thanh niên anh tuấn trước mắt, Hiên Viên Cửu Dương so với trước kia, khí tức quanh thân càng vô cùng cường đại, trong lòng tràn ngập kích động cùng thấp thỏm hồi.

- Đứng lên đi, trước tiên sạc hộ di động của ta cái.

Dương Thiên Lô nói xong, lấy ra hai cái di động từ trong túi áo đưa cho cô gái.

- Dạ!

Cô gái cung kính tiếp nhận di động nói.

Quán cơm nhỏ này trên thực tế chính là một trong các cứ điểm liên hệ với ngoại giới của Hiên Viên Kiếm Tông, Hiên Viên Cửu Dương đương nhiên đã từng đến đây, cũng nhận biết thiếu nữ này, chẳng qua là sau khi Hiên Viên Cửu Dương bị Dương Thiên Lô cắn nuốt chưa từng ghé lại mà thôi. Cho nên cô gái mới không nhận ra. Bất quá, cô gái lại biết, thiếu chủ đã cải biến dung mạo, vì thế không hề có chút kinh ngạc.

- Tham kiến tông chủ!

- Tham kiến tông chủ!

Vốn các thành viên khác của tiệm cơm đã chú ý đến Dương Thiên Lô, lúc này cũng tiến vào, khom người khúm núm.

- Tất cả đứng lên đi. Tông quy mới do bản tông chủ chế định, các người đã xem qua chưa?

- Đều nhớ kỹ trong lòng!

- Ừ, tốt lắm. Các người lo việc của mình đi, tiểu Lệ bồi tiếp ta được rồi.

Dương Thiên Lô thản nhiên nói. Tiểu Lệ chính là tên của cô gái kia.

- Dạ tông chủ! Tông chủ, hiếm khi ngài đến được một lần, chúng tôi đã bày tiệc thiết yến cho ngài, Tiểu Lệ, dẫn tông chủ đến nội đường.

Một trung niên nam tử, trên trán có ba phần tướng tự với cô gái, hẳn chính là người phụ trách nơi này, cũng là phụ thân của tiểu Lệ. Hai người đều là người lớn lên ở trấn này, người ngoài căn bản không biết hai người còn có thân phận khác. Khi trung niên nam tử nói ra lời này thì đánh mắt với tiểu Lệ.

Vốn tiểu Lệ đã đỏ bừng cả khuôn mặt, làm sao không biết ý tứ của phụ thân mình?

Nàng năm nay mười tám tuổi, mắt thấy sắp chính thức bắt đầu tu luyện, hơn nữa luận tư sắc của nàng, tự nhiên có thể tiến vào bên trong Hiên Viên Kiếm Tông, đương nhiên, cũng ẽ trở thành bạn lữ của một đệ tử đích hệ nào đó trong Hiên Viên Kiếm Tông, bất kể như thế nào, địa vị tương lai đều vượt qua phụ thân nàng. Mà hiện tại Dương Thiên Lô lẻ loi một mình đến đây, đó quả thực là cơ hội ngàn năm một thuở, tình huống này căn bản không có khả năng xuất hiện trong quá khứ, bởi vì bên cạnh Hiên Viên Cửu Dương

luôn có mười nữ nhân tuyệt sắc kề cận. Mặc dù trung niên nhân này biết nữ nhi của mình không thể so kè tư sắc với các nữ nhân kia, nhưng nàng có lợi thế vẫn là tấm thân xử nữ, nói không chừng tông chủ trẻ tuổi tân nhậm sẽ bởi vì hứng thú nhất thời, sủng ái tiểu Lệ một lần. Vậy tiểu Lệ sẽ trực tiếp bay lên như điều gặp gió. Cho dù chỉ một lần cũng đủ rồi. Bởi vì nữ nhân mà tông chủ động qua, cho dù tặng cho những người khác trở thành bạn lữ, địa vị cũng tương đối tôn quý.

- Tông chủ...Mời ngài.

Trong lòng tiểu Lệ thấp thỏm bất an, đồng thời kích động cảm theo hai chiếc di động, nói với Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi tự nhiên nhìn ra dụng tâm của cô gái này, chẳng qua là làm như không thấy, thần nhiên nói:

- Chuẩn bị đồ ăn đơn giản thôi, sặc di động xong bốn tông chủ sẽ lập tức rời đi.

- Dạ!

Một giờ sau, khi Dương Thiên Lôi dùng xong bữa trưa “phong phú” đơn giản kia thì tiểu Lệ hai tay cung kính dâng hai chiếc di động lên trước mặt Dương Thiên Lôi, không ngờ nha đầu kia đã đổi một bộ quần áo tương đối khiêu gợi, khuôn mặt phủ kín rắng hồng, thật cẩn thận, nơm nớp cố gắng tranh thủ hy vọng cuối cùng.

Dương Thiên Lôi tiếp nhận di động, liếc nhìn tiểu Lệ một cái nói:

- Cô làm tốt lắm. Chỉ là từ nay về sau không cần như vậy. Sau này, toàn bộ đệ tử đích hệ của Hiên Viên Kiếm Tông sẽ không có quyền ép buộc, cô có thể lựa chọn người mình thích. Chỉ cần hai người tâm đầu ý hợp, có thể trở thành bạn lữ.

Dương Thiên Lôi nói xong, vỗ vỗ đầu tiểu Lệ đứng dậy, thân hình nhoáng lên một cái, liền biến mất trước mặt tiểu Lệ.

Tiểu Lệ ngây ngốc nhìn căn phòng trống không, sau khi thần thờ một hồi, mới quỳ rạp xuống đất:

- Cung tiễn tông chủ!

Trong chốc lát, Dương Thiên Lôi liền giống như quỷ mị, biến mất khỏi trần nhỏ, không ai chứng kiến, dưới ban ngày ban mặt cũng không có người nào nhìn thấy thân hình của hắn. Hơn nữa, đây chỉ là Dương Thiên Lôi ở trạng thái hóa phàm.

Sau khi xuyên qua rừng núi rậm rạp, Dương Thiên Lôi mở di động của hắn ra.

Tuy rằng di động của hắn rất hiện đại, nhưng dưới trận pháp bảo hộ của Hiên Viên Kiếm Tông thì không hề có chút sóng tín hiệu nào, không qua bao lâu cũng hết sạch điện. Cho nên, thời gian một tháng này Dương Thiên Lôi hoàn toàn đoạn tuyệt liên hệ với ngoại giới. Tuy rằng trước khi đi đã sắp xếp xong xuôi, căn bản không cần lo lắng đến an toàn của đám người Tống Hiểu Phân, Trương Nhã Tĩnh, nhưng thời gian hắn đi quá dài, lúc rời đi, hắn nói với đám người Tống Hiểu Phân là đi khoảng một tuần, nhiều nhất là nửa tháng. Nhưng hiện tại thì đã được một tháng rồi.

Dương Thiên Lôi biết, khẳng định Tống Hiểu Phân, Trương Nhã Tĩnh còn có Lý Hàn Mai Lý đang vô cùng lo lắng.

- Uy?

Dương Thiên Lôi trực tiếp bấm số điện thoại đặc biệt của Lý Hàn Mai. Không có biện pháp, ở nơi xa xôi rừng rú này, di động bình thường căn bản không có tín hiệu.

- Lão đại? Là anh sao? Anh ở đâu thế? Mau...Mau tới a...Ô...ô...

Khiến cho Dương Thiên Lôi vô cùng hoảng sợ chính là, thanh âm truyền ra từ điện thoại không ngờ không phải Lý Hàn Mai mà là Lý Ngọc.

Càng làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy cực kỳ bất an chính là, Lý Ngọc là một đại nam nhân, không ngờ lại khóc nức nở, nói còn chưa dứt lời đã khóc thành tiếng.

- Phát sinh chuyện gì?

Dương Thiên Lôi lo lắng hỏi.

- Tỷ tỷ...Tỷ tỷ không ổn rồi...Một mực kêu tên của anh, anh mau tới đi...Lão đại...Ồ ô...

- Ở chỗ nào?

- Đế Đô, trong nhà của chúng em. Lão đại, anh phải đến bằng tốc độ nhanh nhất, để cho tỷ tỷ gặp mặt anh một lần cuối...

Thanh âm Lý Ngọc run rẩy nói, chẳng qua hẳn còn chưa nói xong, từ đầu dây bên kia đã truyền đến tiếng “tu tu”, hiển nhiên, Dương Thiên Lôi đã cúp điện thoại.

Dương Thiên Lôi không biết xảy ra chuyện gì, nhưng giờ phút này trong lòng tràn ngập áy náy.

Lý Hàn Mai, ở trong lòng hẳn luôn luôn là cường giả, ít nhất ở trên Địa Cầu, nàng là cường giả.

Cho nên, tuy rằng Dương Thiên Lôi đối với Lý Hàn Mai gọi cảm xinh đẹp, vả lại “chủ động câu dẫn” làm hẳn động tâm không thôi, ở sâu trong lòng cũng đã sớm tiếp nhận nàng, nhưng lại chưa bao giờ đặt nàng ở cùng vị trí như Lý Tuyết, Tống Hiểu Phân và Trương Nhã Tĩnh, cũng chỉ vì như thế Dương Thiên Lôi chẳng những không có lo lắng đến an toàn của Lý Hàn Mai, ngược lại coi Lý Hàn Mai là thủ hạ phân phó đi bảo hộ Lý Tuyết. Mà khi hẳn tới Hiên Viên Kiếm Tông, cũng chỉ bàn khoản đến Tống Hiểu Phân và Trương Nhã Tĩnh, để cho thế lực của Hiên Viên Kiếm Tông bảo hộ các nàng, vẫn không quan tâm đến Lý Hàn Mai.

Tuy nhiên hiện tại...Lý Hàn Mai mà mình yên tâm nhất, ngược lại xảy ra chuyện.

Áy náy!

Áy náy chỉ có đối với Lý Hàn Mai, trong nháy mắt đó, Dương Thiên Lôi nghĩ tới các loại khả năng, nhưng vẫn không thể xác định, thật sự hẳn nghĩ không ra người nào có thể đưa Lý Hàn Mai thực lực cường đại vào chỗ chết.

Gọi tên của mình...Gặp mặt lần cuối...Thanh âm khó nức nở của Lý Ngọc, như là cây kim tàn nhẫn đâm vào trái tim của Dương Thiên Lôi.

Không kịp hỏi tình huống cụ thể là gì, Dương Thiên Lôi liền cúp điện thoại, vốn là hẳn sử dụng công phu “súc địa thành thốn” để di chuyển thì bây giờ, hẳn trực tiếp “sưu” một tiếng, bay về phía không trung, trong chớp mắt liền biến mất vô ảnh vô tung.

Chỉ cần Lý Hàn Mai còn có một hơi cuối cùng, Dương Thiên Lôi tuyệt không thể để cho nàng chết đi.

Chẳng sợ thân thể đã chết, chỉ cần linh hồn không tiêu tán, Dương Thiên Lôi cũng không tiếc hết thủy đại giới cứu nàng sống lại.

Vô luận Lý Hàn Mai sống hay chết, những người hãm hại nàng sẽ phải trả giá bằng cái chết, không thể vãn hồi, không thể thương lượng.

Tất cả chết hết!

Sưu sưu sưu...

Dương Thiên Lôi hoàn toàn phóng xuất năng lượng, lúc này đây, không những cùng thiên địa tan ra làm một thể, mượn dùng thiên địa chỉ lực, mà còn thúc dục năng lượng bốn nguyên, khoảng cách mấy nghìn dặm, với hẳn mà nói, chỉ là trong cái nháy mắt.

Thần niệm khủng bố dồi dào trong nháy mắt bao phủ cả Đế Đô.

Dương Thiên Lôi chưa từng đến nhà Lý Hàn Mai, nhưng lúc ấy làm sao còn tâm trạng hỏi Lý Ngọc? Cho dù kinh động cao thủ cả Đế Đô, hẳn cũng không e ngại.

Trong phút chốc, trong cả Đế Đô, khí tức mọi người tản mát ra, đều như tia chớp tuôn vào não hải của Dương Thiên Lôi...

Giờ khắc này, bên trong đế đô, vô luận là người hay thú. Bất kể là người thường, hay người đặc biệt, cơ hồ cùng một lúc cảm thấy trái tim đập nhanh một hồi, cái loại cảm giác này giống như bị một cỗ lực lượng thần kỳ chế ước, người thường không rõ, cho rằng mình bỗng nhiên xuất hiện bệnh trạng, nhưng cao thủ ẩn nấp ở đế đô, trong nháy mắt này liền hoảng sợ nhìn về phía không trung. Tuy rằng không nhìn thấy cái gì, nhưng sắc mặt lại trở nên khiếp sợ cùng khủng bố dị thường.

Cao thủ!

Siêu cấp cao thủ!

Nhất là trong mấy cao thủ trong cao thủ ở Đế Đô, trong lòng càng kinh hãi mãnh liệt hơn.

Tuy nhiên, chỉ trong nháy mắt cảm giác này liền biến mất không thấy gì nữa, phẳng phất như chưa từng phát sinh, thế nhưng, cao thủ cả đế đô, rốt cuộc không thể bình tĩnh, đồng loạt hồi báo, xuất động, nhất là bên cạnh nhân vật trọng yếu của Hoa Hạ, lại như lâm đại địch...

Dương Thiên Lô không biết rằng, lần này hắn vận dụng thần niệm, trực tiếp làm cho cả Đế Đô luôn luôn ở trong trạng thái khẩn trương kéo dài khoảng một tháng, càng làm cho viện nghiên cứu siêu nhiên, cùng với tổ chức của Thanh Long xuất động vô số cao thủ, tề tụ Đế Đô, cũng có cao nhân lánh đời rời núi đến tương trợ, mãi cho đến sau này không tiếp tục xuất hiện bất cứ động tĩnh nào, mới dần dần buông lỏng một chút cảnh giác...

Sư!

Dương Thiên Lô trực tiếp xuất hiện trong một trang viên tư nhân ở vùng ven Đế Đô.

- Lý Ngọc, tôi tới rồi!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên xuất hiện, không có người nào phát giác, khi đi thẳng tới cửa một biệt thự nhỏ, Dương Thiên Lô mới la lớn.

Lúc này, tụ tập tại đại sảnh biệt thự cùng với bên ngoài biệt thự có đến ba bốn mươi người cả trai lẫn gái, có lão nhân, có thanh niên, có trung niên, cả đám đều khiếp sợ nhìn về phía cửa biệt thự. Bởi vì thanh âm của Dương Thiên Lô rất lớn, lớn đến nỗi bất kỳ ai cũng có thể nghe thấy.

Khi Dương Thiên Lô nhìn thấy những người này, nhất là lão giả kia, tuy rằng đã sớm đoán ra gia tộc của Lý Hàn Mai không đơn giản, nhưng trong lòng vẫn có chút khiếp sợ.

- Lão đại!

Lý Ngọc dường như còn ở trong biệt thự, lập tức từ bên trong biệt thự vọt ra.

799. Chương 812: Lý Gia, Lão Nhân!

Tuy rằng ngoài miệng Lý Ngọc nói như thế, nhưng lúc này vẻ mặt tiêu tụy, hốc mắt trũng sâu, Lý Hàn Mai đang thở ô - xy, có thể chống đỡ đến hiện tại đã là kỳ tích, mười tám ngày a, trọn mười tám ngày. Trước mười tám ngày, tất cả cao thủ của sở nghiên cứu siêu nhiên, cùng với Thanh Long nhân vật như thần thoại, còn có các thần y của “Hoa Hạ” cũng đã bắt đầu tuyên bố Lý Hàn Mai vô phương cứu chữa, không bao lâu nữa sẽ chết, chỉ có điều, không ngờ Lý Hàn Mai ngoan cường kiên trì trọn mười tám ngày, cho dù dấu hiệu sinh mệnh của nàng đã mỏng manh đến mức gần như không có, tuy nhiên thủy chung vẫn còn một hơi thở.

Theo như lời nói của Thanh Long, Lý Hàn Mai hoàn toàn bằng vào một cỗ chấp niệm mà chống đỡ, linh hồn mới không bị tiêu tán, vẫn bám vào trên thân hình đã hoàn toàn hoại tử.

Mà cỗ chấp niệm này là gì?

Tất cả mọi người đều biết, đó chính là Dương Thiên Lô.

Bởi vì, ban đầu, Lý Hàn Mai yếu ớt trong hôn mê một mực kêu tên của Dương Thiên Lô, mãi đến khi thân thể gần như hoàn toàn hoại tử không thể cử động mới đình chỉ.

Vào ngày thứ mười tám, toàn bộ các cao thủ được mời đến đều rời đi.

Mà hiện tại, toàn bộ người bồi tiếp bên cạnh Lý Hàn Mai chỉ còn một hơi tàn là người nhà của nàng bao gồm cha mẹ, gia gia nãi nãi, thúc bá, thẩm thẩm, cùng với các đường huynh đệ tỷ muội Lý Ngọc...

Cả phòng trong biệt thự, giờ phút này giống như hầm băng, bởi vì đây là Thanh Long đề nghị bọn họ biến căn phòng thành như vậy. Vì như thế, một là có thể làm cho thân thể của Lý Hàn Mai trong thời gian ngắn sẽ không biến chất, hai là, Lý Hàn Mai vốn là siêu năng giả có năng lượng thuộc tính băng, có thể giúp cho nàng kiên trì lâu thêm một chút.

Một tia chấp niệm, có thể ngoan cường chống đỡ cả chục ngày không chết, là khái niệm cỡ nào?

Ngay cả Thanh Long giống như thần tiên cũng không dám nghĩ. Tuy nhiên, tất cả mọi người đều rõ ràng sức nặng của ba chữ Dương Thiên Lôi kia trong lòng Lý Hàn Mai.

Áy náy!

Vô cùng áy náy!

Không kể Dương Thiên Lôi, tất cả mọi người ở đây, những người thân nhất của Lý Hàn Mai.

Lý Hàn Mai, là kiều nữ của Lý gia, là một người ưu tú nhất trong toàn bộ con cháu của Lý gia, nguyên bản bọn họ căn bản không biết, nếu không khi Lý Hàn Mai vừa mới sinh ra sẽ không dính ước với Tổng gia. Những năm gần đây, mọi người trong Lý gia, đặc biệt là gia chủ Lý gia, cũng chính là gia gia của nàng, là áy náy với Lý Hàn Mai nhất, chỉ vì một cái ước định bảo hộ lúc trước, vì giữ gìn thanh danh, ông ta chỉ có thể để cho Lý Hàn Mai chịu ủy khuất...

Thật không nghĩ đến, không ngờ Lý Hàn Mai không những trở thành bộ dáng hiện tại, mà còn vì Dương Thiên Lôi kiên trì chút hơi tàn của mình, chết không nhắm mắt.

Tình cảm phải sâu sắc thế nào mới tạo thành chấp niệm kinh người như thế

Gia chủ Lý gia, ở Hoa Hạ này, thậm chí toàn bộ thế giới, là một danh nhân siêu cấp, ông ta mấy ngày nay hối hận tột cùng. Ông ấy cầu xin ông trời cho Lý Hàn Mai một cơ hội cũng như cho ông ta một cơ hội, chỉ cần Lý Hàn Mai có thể sống lại, ông sẽ không chút do dự vứt bỏ danh dự trân quý nhất của mình, để cho Lý Hàn Mai tự do luyến ái, yêu người mình thích, sống chung với người mình yêu...

Lão nhân không ngừng nói trước mặt Lý Hàn Mai, đáng tiếc ông không biết tôn nữ bảo bối chỉ còn một hơi tàn có thể nghe được hay không.

Hơn mười ngày này, lão nhân vận dụng tất cả lực lượng, tìm kiếm Dương Thiên Lôi, dưới tình thế nguy cấp, đã từ trong miệng Tổng Hiệu Phân biết được hướng đi của Dương Thiên Lôi, tuy nhiên, lại không có ai biết vị trí của Hiên Viên Kiếm Tông. Nếu Dương Thiên Lôi trước khi đi, nói cho Tổng Hiệu Phân biết người của Hiên Viên Kiếm Tông ở ngay xung quanh nàng, cũng sẽ không kéo dài thời gian đến hiện tại.

Tuy nhiên Lý Ngọc mới nói ra địa điểm, Dương Thiên Lôi liền đã cúp điện thoại, mà khi lão nhân đang hỏi Lý Ngọc lập tức gọi lại, hỏi Dương Thiên Lôi ở đâu, trực tiếp điều phi cơ đến đón thì làm cho mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là, một thanh âm không ngờ vào lúc này lại vang vọng bên tai mọi người, mà khuôn mặt đầy nước mắt của Lý Ngọc, tức thì tràn ngập sự khó tin cùng kinh hãi lao ra khỏi biệt thự, hô lên “lão đại”, lúc này, tất cả mọi người đều minh bạch người đến là ai.

- Thiên Lôi...

Cùng lúc đó, Tổng Hiệu Phân đã gây đi một vòng cũng theo sát Lý Ngọc chạy ra khỏi biệt thự.

Tất cả mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng đều không hỏi ra miệng, mà cũng không còn cơ hội để hỏi, trong nháy mắt Dương Thiên Lôi bước vào, chỉ là gật gật đầu với Lý Ngọc, vỗ vỗ vai Tổng Hiệu Phân rồi đi vào trong biệt thự giống như hầm băng, thẳng tới trước giường Lý Hàn Mai.

Sắc mặt xanh xao, ánh mắt trùng sâu, nguyên bản nàng lãnh diễm không gì sánh được, giờ phút này thoát nhình tiêu tụy giống như cương thi...Chỉ có chiếc bụng gần như bằng phẳng ngẫu nhiên động đậy còn có thể chứng minh, nàng vẫn còn một chút hơi thở.

- Các người ra ngoài hết đi!

Dương Thiên Lôì cầm tay của Tống Hiểu Phân, đột nhiên xoay người về phía Lý Ngọc cùng với lão nhân được mọi người kính ngưỡng kia, còn có những người khác, nói.

Thanh âm của hắn thản nhiên, không có hận, đồng dạng không có chút cung kính nào, nhưng nghe ở trong tai mọi người, không có bất kỳ kẻ nào dám kháng cự, cho dù là lão nhân cũng không thể, cả đám ngoan ngoãn lui ra ngoài, đóng cửa lại.

- Ô ô...Thiên Lôì, Mai tỷ...Mai tỷ có thể cứu chữa được không?

Tống Hiểu Phân khóc lóc nói, mấy ngày nay tiểu nha đầu đã gây rộc đi rất nhiều. Khi nàng tới đã là ba ngày sau khi Lý Hàn Mai trọng thương, nàng chỉ biết tất cả mọi người đều nói rằng Lý Hàn Mai đã vô phương cứu chữa, khi đó, chỗ dựa duy nhất trong nội tâm nàng chính là Dương Thiên Lôì, bởi vì nàng biết năng lực của Dương Thiên Lôì. Tuy nhiên, mười tám ngày a...Suốt mười tám ngày, cho dù Tống Hiểu Phân có tin tưởng Dương Thiên Lôì cỡ nào, nhưng nhìn thân thể đã hoàn toàn hoại tử của Lý Hàn Mai, nàng cũng dần mất đi tin tưởng.

- Quên những gì anh từng nói với em rồi sao? NỖnhân của anh, cho dù diêm vương lão tử, cũng đừng mong đoạt được tính mạng của nàng.

Dương Thiên Lôì dịu dàng nói, không có nhìn Tống Hiểu Phân mà là đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Lý Hàn Mai. Cùng lúc đó, ấn đường lóe ra một đạo quang mang bảy màu rực rỡ, trong phút chốc hoàn toàn bao bọc hắn và Lý Hàn Mai cùng với Tống Hiểu Phân.

Tống Hiểu Phân đang thương tâm, tức thì mở to hai mắt nhìn, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Nhưng trong lòng đã tràn ngập kinh hãi, Dương Thiên Lôì một khi đã nói thế, như vậy Lý Hàn Mai có thể sống lại một lần nữa.

Khi chứng kiến bộ dáng của Lý Hàn Mai, Dương Thiên Lôì đã thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hắn cũng không có vội vã cứu chữa, mà là nhìn lướt qua vật phẩm đặc thù bày trên giường, phát tay quét ra, loại “tụ linh trận” cấp thấp này trước khi mình đến, đương nhiên có tác dụng rất lớn, nhưng khi mình đã đến thì không hề có chút tác dụng nào, thần niệm của hắn vừa mới phát ra đã ngưng tụ thành tụ linh trận vô cùng cường đại, cho dù linh hồn Lý Hàn Mai xuất khiếu, muốn tiêu tán cũng không được...

Nhẹ nhàng vén chiếc chăn màu hồng phủ trên người Lý Hàn Mai lên, cơ thể nguyên bản gợi cảm xinh đẹp, giờ phút này làm cho Dương Thiên Lôì nhìn thấy mà ghê người.

Trắng như tuyết, nhưng bị băng gạc y khoa nhuộm đỏ, trái tim, quả thận, dạ dày, lá gan, vị trí ngũ tạng không ngờ toàn bộ băng kín, đan điền dưới rốn ba phân cũng không ngoại lệ, mỗi một chỗ đều đủ để trí mạng, Lý Hàn Mai lại bị thương cả sáu chỗ, càng kinh người chính là, trên cổ Lý Hàn Mai cũng quấn chặt băng gạc. Mà trên cánh tay, bàn chân, cơ hồ cũng được băng kín...

Hai tròng mắt Dương Thiên Lôì run rẩy, nhưng nháy mắt cũng không nháy mắt một cái, nhìn chằm chằm gỡ toàn bộ băng gạc trên người Lý Hàn Mai ra.

Mỗi lần gỡ một cái băng gạc liền hiện ra một vết đao nhìn thấy ghê người.

Đây không phải đâm vào trên người Lý Hàn Mai, mà là đâm vào trong tim Dương Thiên Lôì.

Dương Thiên Lôì nhắm tính số lượng vết đao, thẳng đến khi toàn thân trên dưới Lý Hàn Mai hoàn toàn hiện ra trước mặt Dương Thiên Lôì, hắn khe khẽ nói ra một câu:

- Tám mươi chín!

Trọn tám mươi chín đao!

Thân thể mềm mại uyển chuyển từng vô cùng khiêu gợi hấp dẫn, giờ phút này đã biến thành thế nào?

Không ai có thể tưởng tượng sự kinh khủng của Lý Hàn Mai lúc này.

Tống Hiểu Phân sớm đã không dám nhìn nữa. Nàng không biết vì sao Dương Thiên Lôì phải làm như thế, nhưng lại biết, nhất định là có nguyên nhân.

Tê tê tê...

Đúng lúc này, từng đạo âm thanh kỳ dị bỗng nhiên vang lên, làm cho Tống Hiểu Phân nhin không được lại nhìn về phía Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai, chỉ nhìn thoáng qua, Tống Hiểu Phân liền mở to hai tròng mắt, há hốc mồm.

Chỉ thấy, Dương Thiên Lô đã ngồi xếp bằng ở trên giường, mà Lý Hàn Mai mang trên mình vết thương kinh khủng lại đang quỵ dị trôi nổi trước mặt Dương Thiên Lô, hai tay Dương Thiên Lô biến đổi như tia chớp, phát ra quang mang màu lục nhạt, liên tục tuôn vào trong cơ thể Lý Hàn Mai.

Mà ấn đường của Dương Thiên Lô lại lóe ra quang mang bảy màu rực rỡ, từng cột sáng giống như đều tương liên với ấn đường của Lý Hàn Mai.

Nếu để cho đám người lão nhân, Lý Ngọc bên ngoài thấy được một màn như vậy e rằng sẽ trực tiếp khiếp sợ đến nỗi con mắt muốn lòi ra ngoài, nhất là lão nhân kiến thức rộng rãi kia.

Chỉ sợ cũng chỉ có Tống Hiểu Phân vốn đã biết Dương Thiên Lô là “thần tiên” còn có thể giữ vững tinh thần không có phát ra tiếng thét chói tai.

Năng lượng bốn nguyên đối với Dương Thiên Lô mà nói trân quý vô cùng, dưới tình huống bình thường đều không dám vận dụng, giờ khắc này không hề có chút do dự nào, hoàn toàn bất kể đại giới rớt vào bên trong cơ thể hoại tử của Lý Hàn Mai. Hắn đã từng lĩnh ngộ sinh mệnh ra đời như thế nào, hoàn toàn chuyển hóa năng lượng bốn nguyên thành “ánh sáng sinh mệnh” chân chính với tốc độ kinh người chữa trị thân thể của Lý Hàn Mai, cùng lúc đó, thần niệm của Dương Thiên Lô cũng đang không ngừng kích thích một tia hồn phách còn lại của Lý Hàn Mai, tiến hành song song chữa trị thân thể lẫn linh hồn.

Trước khi đến, Dương Thiên Lô đã nghĩ tới nhiều loại khả năng, cùng với đủ loại vấn đề Lý Hàn Mai sắp đối mặt, loại tình huống này không phải là tồi tệ nhất, ít ra sau khi Lý Hàn Mai tỉnh lại, trong tâm lý của nàng sẽ không tồn tại bất kỳ bóng ma nào. Bởi vì, ban đầu biết được Lý Hàn Mai xảy ra sự cố, điều đầu tiên Dương Thiên Lô nghĩ đến là về gọi cảm lãnh diễm giống như băng sơn nữ thần của Lý Hàn Mai, hắn lo lắng nhất là nàng bị cướp sắc, loại tình huống đó, Dương Thiên Lô tự nhiên sẽ không tính toán, hơn nữa sẽ càng thêm yêu thương nàng, vỗ về nàng. May mắn, Lý Hàn Mai chẳng qua là bị ám sát tám mươi chín đạo vô cùng thâm hiểm, đây chỉ là một tràng chiến đấu thảm thiết đến khủng bố, mà không phải bị cướp sắc.

Có thể nói là vạn hạnh trong bất hạnh. Bằng không, Dương Thiên Lô thật không biết Lý Hàn Mai có thể chịu đựng nổi không.

Dù sao, một nữ nhân bất hạnh trong hôn nhân nhưng vẫn không tùy tiện giao phó lần đầu tiên của mình cho bất kỳ nam nhân nào, sự trân trọng đối với lần đầu tiên của mình tuyệt đối là vượt qua mức bình thường.

Nửa canh giờ sau.

- Hàn Mai, đã chết rồi, đúng không?

Mọi người chờ đợi trong lo lắng ở cửa biệt thự, bỗng nhiên nhìn thấy Dương Thiên Lô ôm một thân thể bị chăn phủ kín, vẻ mặt nghiêm túc đi ra, nhìn chằm chằm lão nhân được vô số người kính ngưỡng đứng ở phía trước nhất, mở miệng nói.

800. Chương 813: Dẫn Mỹ Nữ Rời Đi!

Đồng thời lão nhân cũng chăm chú nhìn Dương Thiên Lô, nhưng mà làm ông ta thất vọng chính là, ở trong mắt Dương Thiên Lô, ông ta không nhận ra bất kỳ một chút tình cảm nào, căn bản không biết ý đồ của Dương Thiên Lô là gì, giờ khắc này, người được Dương Thiên Lô dùng chăn phủ kín tự nhiên là Lý Hàn Mai, hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn ôm thi thể cháu gái đi sao? Lão nhân không hiểu. Sau khi ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lô một lát, vẫn là bi thống gật gật đầu.

- Vậy từ nay về sau, Lý Hàn Mai của Lý gia đã chết rồi. Đúng không, Lý gia gia tôn kính?

Làm cho mọi người không thể tưởng được chính là, không ngờ Dương Thiên Lô vẫn nhìn thẳng lão nhân nói.

- Đúng!

Tuy rằng lão nhân không muốn, nhưng vẫn gian nan phun ra chữ này.

- Vậy hôn ước giữa Hàn Mai và Tống gia, ngài có khăng khăng giữ nữa không?

Dương Thiên Lôi lại nói.

- Thiên Lôi...Trước khi anh đến Lý gia gia đã nói với Mai tỷ rồi, ông ấy...

Lúc này Tống Hiểu Phân mới hiểu được Dương Thiên Lôi muốn làm gì, vội vàng nói.

- Cậu...Cậu...

Lão nhân tinh minh cơ trí, nhìn thấy biểu tình của Dương Thiên Lôi, lại nhìn Tống Hiểu Phân, đột nhiên ý thức được điều gì đó, nguyên bản nét mặt già nua vô cùng ảm đạm, giờ phút này trở nên hưng phấn cực độ, nhìn chằm chằm Dương Thiên Lôi, đôi môi run rẩy, ngay cả nói cũng khó nói nên lời.

- Cậu...Có thể cứu sống Mai Mai sao?

Dương Thiên Lôi vẫn nhìn thẳng lão nhân, không hề trả lời.

- Chỉ cần Mai Mai có thể sống lại, đừng nói hôn ước kia, tất cả hết thảy đều nghe theo cậu.

- Vậy đa tạ gia gia! Hàn Mai, không chết được! Tuy nhiên, tôi muốn mang nàng đi.

Sau khi nghe được lão nhân chính mồm nói ra, vẻ mặt nghiêm nghị của Dương Thiên Lôi rốt cục buông lỏng, khóe miệng lộ ra nụ cười, liếc mắt nhìn lão nhân một cái. Nguyên bản Lý gia gia tôn kính cũng trở thành gia gia. Không có biện pháp với lão nhân trước mắt, mặc dù Dương Thiên Lôi kính ngưỡng ở trong lòng, ở trước mặt ông ta thể hiện ra bộ dáng này, Dương Thiên Lôi cũng cảm thấy hổ thẹn, chỉ bất quá vì Lý Hàn Mai hẳn nhất định phải làm như vậy. Đây là cơ hội tốt nhất, nếu bỏ qua, sau này muốn tranh thủ tự do cho Lý Hàn Mai, vậy càng khó khăn hơn.

- Lão đại, thật sự có thể cứu sống tỷ ấy?

Lý Ngọc vô cùng kích động nói.

Mà mọi người đứng ở xung quanh cũng trở nên kích động, tràn ngập chờ mong nhìn Dương Thiên Lôi.

- Yên tâm đi!

Dương Thiên Lôi ôm cơ thể Lý Hàn Mai nói với Lý Ngọc, sau khi nói xong, đột nhiên lại nhìn về phía lão nhân, nói:

- Là ai làm? Có tra được không?

- R quốc, tổ chức cường đại nhất, Thần Hoàng Tông...

- Thần Hoàng tông của R quốc sao? Được, tốt lắm.

Dương Thiên Lôi lẩm bẩm, đồng thời đột nhiên vươn tay ra kéo Tống Hiểu Phân lại, khi hai chữ “tốt lắm” vừa thốt ra, hẳn, Lý Hàn Mai cùng với Tống Hiểu Phân giống như đạo chơi bước ra khỏi biệt thự rồi thân hình chợt lóe, trong chớp mắt liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

- Súc địa thành thốn...

Mặc dù lão nhân không có tu vi, nhưng kiến thức rộng rãi, giờ khắc này mở to hai mắt nhìn, vô cùng kinh ngạc nói.

Súc địa thành thốn, người tu đạo có thể thi triển ra không ít, Thanh Long đối với pháp môn này rất tinh thông. Lão nhân kiến thức qua vô số lần, nhưng lúc này đây vẫn khiến ông ta khiếp sợ trùng lớn hai mắt, quả thực không thể tin được làm sao có thể nhanh đến như thế? Cho dù là Thanh Long cũng không thể làm được.

Sau giây phút ngắn ngủi trợn mắt há mồm, Lý Ngọc đột nhiên hét lên như gà bị cắt tiết, kêu đến tê tâm liệt phế:

- Lão đại, dẫn em theo với...

Chỉ có điều, làm sao còn thấy bóng dáng của Dương Thiên Lôi nữa chứ?

R quốc, Thần Hoàng Tông!

Tại đất nước này có được địa vị vô thượng, tông chủ Thần Hoàng tông, chính là vương giả phía sau màn của R quốc. Quốc gia nhỏ như con kiến này, vì sao lại có thể đứng vào hàng ngũ cường quốc? Bởi vì Thần Hoàng tông!

Thực lực của Thần Hoàng tông, cho dù là sở nghiên cứu siêu nhiên cũng không thể đối kháng.

Cộng thêm tổ chức của Thanh Long, cũng miễn cưỡng hơn một chút mà thôi. Thế nhưng, cho dù Thanh Long và Ngưu lão hợp lại cũng không thể chiếm được chỗ tốt. Cho nên, giữa Thần Hoàng tông và các tổ chức đặc thù của Hoa Hạ, nhiều năm qua luôn luôn tồn tại chiến đấu quy mô nhỏ, hơn nữa bởi vì R quốc đề tiện vô sỉ, cơ bản mỗi lần xung đột, Hoa Hạ đều ăn thiệt thòi.

Tin tức của bọn chúng linh mẫn dị thường, nhãn giả gián điệp trải rộng khắp nơi trên thế giới.

Cũng chính vì như thế, Lý Hàn Mai mới gặp phải kiếp nạn.

Lý Hàn Mai thân là đệ nhất nhân của phân bộ Ma Đô, sớm là một trong những mục tiêu trọng yếu nhất của Thần Hoàng tông, nguyên nhân rất đơn giản, tuổi tác của Lý Hàn Mai rất trẻ, có được tiềm lực vô hạn. Nếu mặc cho siêu năng lực của Lý Hàn Mai tiếp tục phát triển thêm vài năm, tương lai nhất định sẽ trở thành một đại kinh địch của Thần Hoàng tông.

Cho nên, sau khi nhận được tin tức môn phái tà ác của Hoa Hạ Hiên Viên Kiếm Tông cùng người của sở nghiên cứu siêu nhiên ác chiến với nhau, bọn hắn liền phái ra cao thủ, âm thầm lẻn vào Hoa Hạ, chờ cơ hội ngư ông đắc lợi.

Lý Hàn Mai bất hạnh bị mười tên kiếm khách nhấn giã vây công, đây là sau khi Thần Hoàng tông phỏng đoán thực lực của Lý Hàn Mai, phái ra đội hình cao thủ đủ để thực hiện nhiệm vụ, tuy nhiên, làm cho bọn hắn không nghĩ tới chính là, thực lực của Lý Hàn Mai dưới tuyệt cảnh bộc phát ra lại làm cho mười người có đến mà không có về, toàn bộ chết hết dưới tay nàng, thế nhưng, cuối cùng Lý Hàn Mai cũng bị thương nặng, sau khi bấm gọi số điện thoại của Lý Ngọc xong thì ngã trong vũng máu.

Vì vậy Lý Ngọc chính là người đầu tiên chạy tới!

Một tay ôm Lý Hàn Mai, một tay kéo theo Tống Hiểu Phân, sau khi Dương Thiên Lôi xác định mọi người không còn nhìn thấy thân ảnh của hắn thì liền trực tiếp lẳng không, trong nháy mắt bay về hướng khu quốc tế Lam Phong.

Về phần thể hiện ra một chút thực lực của mình ở trước mặt đám người Lý gia Dương Thiên Lôi cũng rất bất đắc dĩ, không có biện pháp, vừa mới cúp điện thoại của Lý Ngọc hắn liền xuất hiện, bất kể giấu diếm như thế nào cũng giấu không được hệ thống theo dõi cấp cao của Lý gia. Dương Thiên Lôi đột nhiên xuất hiện, lại không làm kinh động bất kỳ người nào, riêng điểm ấy, thực lực của hắn đủ làm cho người ta chấn kinh rồi, huống chi, khi hắn nghe điện thoại, còn chưa biết Lý Hàn Mai ở nơi nào, sao có thể đuổi tới nhanh như vậy được chứ?

Dương Thiên Lôi không băn khoăn nhiều như vậy, chỉ có thể để cho bọn họ tự đoán đi. Không quản như thế nào, đều đoán không được thực lực chân chính của hắn.

Cũng chính bởi vì như thế, Dương Thiên Lôi mới bọc kín Lý Hàn Mai đã được chữa trị lành lặn, bởi vì hắn không muốn mọi người biết, hắn nhanh như vậy đã chữa xong cho Lý Hàn Mai.

- Phù...

Sau khi vọt lên trên trời cao, Dương Thiên Lôi nói lỏng chần ra một chút, Lý Hàn Mai với thần tình đờ bưng tức thì thở dốc một hơi, không biết là vì khó thở hay bởi vì toàn thân trần trụi hiện ra trước mặt Dương Thiên Lôi, tóm lại, khuôn mặt hiện tại của nữ thần băng sơn đã tràn trề sức sống.

Sau khi tỉnh lại, nàng căn bản chưa kịp nói câu nào, Dương Thiên Lôi liền làm thủ thế “suyt”, trực tiếp dùng chần bọc kín nàng lại.

Những lời nói của Dương Thiên Lôì với người của Lý gia, Lý Hàn Mai đều nghe rõ ràng.

Trong lòng ngoại trừ sự kinh hãi vì chết đi sống lại ra, càng làm cho nàng vui sướng hơn chính là, những lời vừa rồi của Dương Thiên Lôì, đã rất rõ ràng nói cho nàng biết, hẳn thích nàng. Bằng không sẽ không vào lúc đó nói đến hôn sự với Tống gia. Nhưng trừ chuyện đó ra, càng làm cho Lý Hàn Mai khiếp sợ chính là, vốn nàng hẳn rất suy yếu, không ngờ cảm giác trong cơ thể tràn ngập lực lượng khủng bố, không phải lực lượng của đan điền mà là lực lượng của thân thể.

Nguyên bản Lý Hàn Mai đã xác định bản thân mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, trong khoảnh khắc trái tim bị đâm thủng, nàng biết mình sẽ chết, không biết là bởi vì dụng tình quá sâu, hay nguyên nhân gì, một khắc này, không ngờ trong đầu nàng tràn ngập thân ảnh của Dương Thiên Lôì, tựa hồ có một loại thanh âm đang nói cho nàng biết, kiên trì, kiên trì, tiếp tục kiên trì, bất kể như thế nào mình cũng không thể chết được! Không thể chết được!

Tận sâu bên trong, dường như nàng nhận được một loại lực lượng gia trì, dưới tình huống trái tim bị xuyên thủng không ngờ bộc phát ra lực lượng càng cường đại hơn, chém giết, điên cuồng mà chém giết.

Cuối cùng sau khi giết hết toàn bộ mười người, nàng liêu mạng dùng toàn bộ năng lượng thuộc tính băng hàn của mình đóng băng các vị trí bị thương nặng. Khi nàng bấm xong số điện thoại của Lý Ngọc mới lâm vào hôn mê. Khi nàng hôn mê, trong đầu vẫn tràn ngập thân ảnh của Dương Thiên Lôì, giúp nàng một mực kiên trì... Kiên trì...

Mà hiện tại, rốt cục nàng đã tỉnh, nhưng... Chẳng những thương tích đầy người biến mất không còn dấu vết, mà vì sao thân thể còn trở nên tràn ngập lực lượng như thế?

Tuy nhiên, khi đầu lộ ra, mở to mắt, thở dốc một hơi, chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Lý Hàn Mai thần tình đồ bưng trực tiếp dại ra...

Phi hành!

Lãng không phi hành!

Dương Thiên Lôì mang theo nàng cùng Tống Hiểu Phân, lãng không phi hành!

Điều này sao có thể?

Siêu năng lực phi hành, trong sở nghiên cứu siêu nhiên, tuy rằng rất thưa thớt nhưng vẫn có. Chỉ có điều có thể tự mình phi hành cũng tương đối khó khăn, càng không nói đến dẫn theo hai người. Cho dù là Thanh Long giống như thần thoại cũng không thể làm được.

Huống chi, Lý Hàn Mai không hề cảm ứng được sự dao động của năng lượng.

Ba người bọn họ giống như thuận gió mà đi!

Tốc độ đạt tới mức độ khủng bố!

- Mai tỷ...

Tống Hiểu Phân hưng phấn nhìn Lý Hàn Mai với thần tình đồ bưng xen lẫn khiếp sợ, mang trên mặt nụ cười rục rịch, kêu lên. Vừa rồi tinh thần Tống Hiểu Phân vô cùng uể oải, tiêu tụy không chịu nổi, tuy rằng Dương Thiên Lôì không làm gì với Tống Hiểu Phân nhưng mà ở trong phạm vi năng lượng bao phủ, tự nhiên nàng đã khôi phục thành thân thái hào hứng, giống như một đóa hoa nở rộ.

Còn Dương Thiên Lôì thì nở nụ cười thần nhiên nhìn Lý Hàn Mai.

- Cậu gạt tôi...Cậu đã làm gì tôi?

Lý Hàn Mai không dám nhìn thẳng ánh mắt của Dương Thiên Lôì, quay đầu sang một bên, tuy rằng thanh âm vẫn lạnh như băng bẩm sinh, nhưng ngữ khí này, vẻ mặt này lại phi thường có ý tứ. Ngay cả Tống Hiểu Phân nhìn thấy chiếc cổ tuyệt mỹ trắng hồng kia của Lý Hàn Mai mà cũng có chút ngẩn người.

Nữ nhân khi nào là đẹp nhất?

Nữ nhân khi thẹn thùng là đẹp nhất.

Mà Lý Hàn Mai được Dương Thiên Lôì tôi luyện thân thể, không thể nghi ngờ mỗi một tấc da thịt đều càng thêm sáng loáng tinh tế hơn so với trước kia, hơn nữa sự phong tình trong sát na này, thật sự...Muôn vàn hấp dẫn.

- Hắc hắc...

Ánh mắt Dương Thiên Lôì lộ ra một tia đáng khinh, cười cười nói:

- Bây giờ không phải nói cho cô biết sao? Làm cái gì à, đương nhiên là đánh nhau một trận với lão diêm vương, cứu mỹ nữ sắp phải uống canh Mạnh bà về...

801. Chương 814: Có Một Biện Pháp!

Lý Hàn Mai vẫn nghiêm mặt, nhìn xuống từng đám mây dưới thân đang như tia chớp thụt lùi về phía sau, nhin không được hồi.

- Thiên Lôì ca ca là thần tiên mà...Hi hi, Mai tỷ, kích động sao?

Tổng Hiểu Phân thân mật ôm cánh tay của Dương Thiên Lôì, nhô đầu qua người Dương Thiên Lôì, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lý Hàn Mai, cười tươi rói.

- Tiểu nha đầu, em sớm biết rồi, có phải hay không?

Lý Hàn Mai trừng mắt nhìn Tổng Hiểu Phân, hỏi.

Tổng Hiểu Phân ở trong mắt Lý Hàn Mai đích thật là tiểu nha đầu. Không có biện pháp, Lý Hàn Mai thân là giáo viên chủ nhiệm, lớn hơn Tổng Hiểu Phân đến sáu tuổi. Tuy nhiên, Lý Hàn Mai lại chưa bao giờ ý thức được, Dương Thiên Lôì bằng tuổi với Tổng Hiểu Phân, trong lòng nàng hẳn sớm đã không phải là tiểu nam sinh.

- Hi hi...Nếu người ta không gặp nguy hiểm thì anh ấy cũng sẽ không nói...Tuyết tỷ cũng không biết anh ấy biết bay đâu.

Tổng Hiểu Phân giống như quỷ tinh linh, thế nào lại không nghe ra ghen tuông ẩn trong lời nói của Lý Hàn Mai?

Cho nên, tiểu nha đầu thông minh lanh lợi, trực tiếp mang cả Tuyết tỷ ra làm lá chắn.

- Cậu rốt cuộc là ai?

Lý Hàn Mai tiếp tục truy vấn.

- Tôi không phải người, là yêu quái!

Gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lôì này, lúc nói chuyện, bàn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Lý Hàn Mai, đột nhiên biến thành móng vuốt, xoa bóp thân thể mềm mại hoàn toàn trần trụi của Lý Hàn Mai còn cách một lớp chăn.

- Lưu manh...

Lý Hàn Mai sợ tới mức liên tục vặn vẹo, nói.

- Chắc chắn...Dù sao tất cả đều là người quen, ca cũng không kiêng kỵ nữa, lúc trước là ai liên tục không ngừng quyến rũ ca à? Hiểu Phân à...Em cũng không biết đâu...Lúc trước đó...

- Dương Thiên Lôì! Cậu dám nói thêm nữa, tôi sẽ không để yên cho cậu đâu.

Nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lôì, Lý Hàn Mai vốn khuôn mặt đã đỏ bừng, tức thì lại xấu hổ vô cùng, nếu Dương Thiên Lôì ở trước mặt Tổng Hiểu Phân nói ra chuyện lúc trước nàng câu dẫn hắn, vậy nàng còn biết để mặt vào đâu?

- Hắc hắc...Còn nói tôi là lưu manh nữa không?

Dương Thiên Lôì cũng ngừng lại, đắc ý nói.

- Nay thế này, mai thế kia. Sau này cậu sẽ không có cơ hội nữa đâu!

Lý Hàn Mai nói.

- Ô? Trước kia đều được, hiện tại không được, hẳn là càng được mới đúng a, tại sao lại ngược lại không được chứ?

- Hai người đang nói gì thế?

Tống Hiểu Phân nghi hoặc hỏi, tuy rằng mơ hồ biết được hai người đang nói đến chuyện kiều diễm nào đó, nhưng vẫn không minh bạch cho lắm, nhin không được hỏi.

- Không có gì!

Sau khi Lý Hàn Mai đáp lại Tống Hiểu Phân một tiếng, tiếp theo nói với Dương Thiên Lôi:

- Trước kia là bất đắc dĩ, gắng gượng làm...hiện tại, đương nhiên tôi sẽ không như vậy nữa...

- Ủ có đạo lý...Dù sao không có lo lắng về sau, cũng không vì nhất thời, còn có thể lựa chọn người tốt hơn nữa...

- Nói vậy bạ gì đó...Ai muốn chọn...

Nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lôi, tuy rằng Lý Hàn Mai thẹn thùng trong lòng, nhưng vẫn ngăn trở Dương Thiên Lôi, sau khi dừng lại một chút, đại khái không muốn ở trên đề tài này để cho Tống Hiểu Phân chế giễu, bắt đầu nói tiếp:

- Đúng rồi, khi tôi vùng vẫy đám người R quốc đó chiến đấu, là cậu giúp tôi sao?

Dương Thiên Lôi hơi sững sốt, nói:

- Tôi giúp cô? Nếu tôi biết, còn có thể để cho cô thiếu chút nữa đi đời nhà ma sao? Tôi tân tân khổ khổ...Mà có người giúp cô sao?

Vốn Dương Thiên Lôi định nói “tôi tân tân khổ khổ mới có được năng lượng bốn nguyên a, cũng bởi vì cô nha, tổn thất bảy tám phần, lại trở về lúc đầu” nhưng chung quy không có nói ra miệng.

- Ban đầu...Tôi căn bản không hề cảnh giác, liền bị đánh lén đắc thủ, một đao đâm vào trái tim.

Nói đến trận chiến đấu kia, về mặt Lý Hàn Mai rất nhanh trở nên băng lãnh dị thường, dường như rơi vào hồi ức.

Khi Lý Hàn Mai nói đến đoạn đường như nhìn thấy Dương Thiên Lôi đang cổ vũ bản thân kiên trì, tiếp tục kiên trì, về mặt Dương Thiên Lôi cũng rất kinh ngạc. Lý Hàn Mai xảy ra sự cố, hẳn hoàn toàn không có cảm ứng được, làm sao có thể cổ vũ?

Cuối cùng, Dương Thiên Lôi chỉ có thể kết luận, đó chính là bởi vì Lý Hàn Mai quá yêu mình, cho nên, trước khi chưa gặp được mình, không muốn chết đi như vậy. Tựa hồ, cũng chỉ có như vậy mới là lời giải thích hợp lý nhất.

Yêu, là một loại lực lượng, một loại lực lượng vĩ đại, có thể làm con người ta vào thời khắc nguy hiểm, bộc phát ra lực lượng gấp mười, gấp trăm thậm chí gấp nghìn lần.

Tựa như người mẹ bình thường, dễ dàng đặt đứa con lên trên người mình giống như nâng chiếc ô tô máy tấn lên, thần kỳ nhưng tồn tại thật sự. Đó chính là lực lượng tình thương của mẹ.

Tình yêu, đồng dạng là như thế!

Chỉ chốc lát sau, Dương Thiên Lôi chỉ là mượn dùng thiên địa chi lực, vẫn lấy tốc độ khủng bố làm cho Lý Hàn Mai cùng Tống Hiểu Phân cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trong mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, từ Đế Đô chạy tới Ma Đô, hơn nữa trực tiếp hạ xuống tiểu viện của Lý Hàn Mai trong khu biệt thự của đại học Hoa Kiếm.

Lý Hàn Mai trần trùng trục đương nhiên không có chìa khóa, chỉ có điều, có loại biến thái như Dương Thiên Lôi ở đây, có khóa hay không đều không thành vấn đề. Sau khi trực tiếp tiến vào phòng, Dương Thiên Lôi mới thả Lý Hàn Mai và Tống Hiểu Phân xuống.

Lý Hàn Mai quần chắn nói với hai người một tiếng rồi trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Trong nháy mắt Lý Hàn Mai tiến vào phòng ngủ, Tống Hiểu Phân lập tức nhào vào trong lòng Dương Thiên Lôi.

Tiểu nha đầu này một tháng qua không lúc nào không nhớ tới Dương Thiên Lôi, nhưng mà trở ngại Lý Hàn Mai ở đây, bây giờ thì không chút xấu hổ thân mật với Dương Thiên Lôi.

- Mấy ngày nay không có tu luyện phải không?

Dương Thiên Lôi cưng chiều ôm lấy Tống Hiểu Phân, nói bên tai nàng.

- Mai tỷ bị như vậy, người ta nào còn tâm tư tu luyện chứ...Bất quá...Quang mang bảy màu lúc này anh phát ra thật là lợi hại...Nếu mỗi ngày đều làm như vậy, người ta cũng không cần phải mỗi ngày dậy sớm tu luyện nữa...

- Em không muốn tu luyện nữa sao?

- Đương nhiên rồi, ai mà không thích ngủ nướng a...

- Bản thân anh có một biện pháp, chỉ xem em có nguyện ý hay không...

Gia hỏa đáng khinh Dương Thiên Lôi này, sau những kinh lịch ở Hiên Viên Kiếm Tông, bất tri bất giác đã hoàn toàn khôi phục lại sự vô sỉ lúc trước, thậm chí chỉ có hơn chứ không có kém, giờ này phút này, không ngờ lộ ra một nụ cười xấu xa, chăm chú nhìn Tống Hiểu Phân nói.

- Biện pháp gì?

Tống Hiểu Phân khi thì thông minh, khi thì khờ dại, mở to mắt nhìn Dương Thiên Lôi ngây thơ hỏi.

- Hắc hắc...Cái kia, ca không phải cần nuốt Hiên Viên Cửu Dương rồi sao? Em phải biết rằng...Anh hiện tại chính là cửu dương tuyệt mạch a...Ca đã biến thành nam nhân mệnh trung chủ định của em...Chúng ta chỉ cần làm cái kia...Em hiểu không?

- Anh là đồ lưu manh! Đại lưu manh!

Tống Hiểu Phân lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, so với Lý Hàn Mai vừa rồi còn đỏ hồng hơn, thẹn thùng vô hạn lấy tay đẩy Dương Thiên Lôi ra nói:

- Em tố cáo Tuyệt tỷ!

- Ha ha ha...

Dương Thiên Lôi đắc ý cười to nói:

- Tố cáo đi, tố cáo đi, nếu Tuyệt tỷ biết, chắc chắn sẽ không quan tâm...

- Không thèm nghe anh nói nữa!

Tống Hiểu Phân châu mỗ, giả bộ tức giận nói, nhịp tim hô hấp đều bị Dương Thiên Lôi làm cho đảo lộn.

Tống Hiểu Phân đương nhiên sẽ không thực sự tức giận, chỉ có điều, hiện tại bất kể như thế nào cũng tuyệt đối không được.

Nàng luôn luôn cho mình là “bà hai”, dù thân mật thế nào, cũng không thể vượt mặt Tuyệt tỷ a?

Trong lòng tiểu nha đầu này, ít nhất, nàng cũng muốn sau khi Tuyệt tỷ chính thức trở thành nữ nhân của Dương Thiên Lôi, mình mới có thể vào thời gian thích hợp, khoái khoái lạc lạc ở chung với hắn.

Về phần tốt nghiệp đại học hay không, có thể vào nhà thờ làm đám cưới hay không, Tống Hiểu Phân hoàn toàn không quan tâm, xã hội bây giờ, cũng không có mấy người để ý.

Có thể tốt nghiệp đại học còn bảo trì trong trắng, có sao?

Họa may là thánh nữ hoặc thặng nữ! (Thặng nữ: nữ nhân dôi ra, xấu quá không ai thèm)

Nếu không phải là thặng nữ chẳng ai thèm muốn thì là thánh nữ không tìm được đối tượng thích hợp.

Trương Nhã Tĩnh, Lý Tuyết, Lý Hàn Mai chính là kẻ đến sau. Ít nhất đối với Tống Hiểu Phân mà nói là như vậy, so với những người đó nàng “hạnh phúc” hơn, bởi vì bản thân nàng mới mười tám tuổi đã sớm gặp được Dương Thiên Lôi.

- Ai...Vậy em cứ tiếp tục nằm giờ sáng mỗi ngày rời giường đi. Ngủ thẳng đến khi muốn tỉnh, đây chính là chuyện đại khoái hoạt của nhân sinh...

Dương Thiên Lôi nói.

- Ngủ sớm dậy sớm cơ thể khỏe mạnh. Hừ, em cũng đi tắm rửa thay quần áo.

Tống Hiểu Phân nói xong liền đi đến một phòng ngủ khác. Đoạn thời gian này, bởi vì lời dặn dò của Dương Thiên Lôi, có đôi khi, Tống Hiểu Phân sẽ ở chung với Lý Hàn Mai, cho nên, trong nhà Lý Hàn Mai, phòng ngủ còn lại đã có đệm chăn, đồng dạng cũng có quần áo của Tống Hiểu Phân.

Nghe âm thanh “rào rào” từ trong hai phòng tắm truyền đến, Dương Thiên Lôi không có việc gì, bỗng nhiên có một loại xao động tình yêu trai gái, loại xao động này, khi đối mặt với thập nữ ở Hiên Viên Kiếm Tông hoàn toàn không giống, vạn phần không giống.

Sau khi vứt bỏ ý nghĩ đáng khinh trong đầu đi, Dương Thiên Lôi cảm di động lên, lúc này, mới nhìn thấy tin nhắn trên điện thoại.

Dãy số gửi tin nhắn bình thường, dưới tình huống thông thường chậm lại hai ba ngày, nếu mà qua thời gian này, cho dù khởi động máy cũng không thể nhận được tin nhắn của đối phương. Điểm ấy, Dương Thiên Lôi khi ở căn cứ đặc huấn cũng đã biết được.

Bất quá, dù vậy lúc này trong chiếc di động bình thường của Dương Thiên Lôi vẫn có hơn mười tin nhắn.

Đám người Trần Hồng Bình dùng ám ngữ hội báo tiến độ tình hình có năm tin, không cần để ý tới.

Sáu tin của Trương Nhã Tĩnh, ba tin của Liễu Diệc Nhi, nội dung hoàn toàn bất đồng.

Trương Nhã Tĩnh biết Dương Thiên Lôi đã tới nơi khác, chỉ là không biết khi nào Dương Thiên Lôi trở về, nội dung cũng rất đơn giản, không hề nhìn ra chút quan hệ mập mờ nào. Mặc dù Trương Nhã Tĩnh lần đầu làm đàn bà rất muốn thân mật một chút, nhưng nàng lại rất cẩn thận, sợ tin nhắn của mình gửi cho Dương Thiên Lôi sẽ bị đám người Tống Hiểu Phân đọc được, gặp phải phiền toái.

Mà Liễu Diệc Nhi thì không biết tình hình của Dương Thiên Lôi, ba tin liên tiếp đều gửi đi vào buổi tối, rất hiển nhiên, nha đầu kia đối với việc Dương Thiên Lôi trong đoạn thời gian này một mực không nhắn lại vô cùng thương tâm. Dấu chấm hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất khóc, anh lại đang thực hiện nhiệm vụ đặc thù sao? Còn chưa trở lại sao? Hay là không để ý đến người ta nữa...

Dương Thiên Lôi tích tích nhắn trở lại hai tin, một tin cho Trương Nhã Tĩnh, nói cho nàng biết hắn đã trở về, nhưng có chuyện tình trọng yếu phải làm, mấy ngày nữa sẽ tìm nàng. Tin còn lại là gửi cho Liễu Diệc Nhi, tại sao lại không quan tâm đến cô chứ? Ca là đang tiến hành nhiệm vụ đặc thù, vừa mới trở về.

Không thể không nói, nếu như không có kinh lịch của đoạn thời gian này, tin nhắn Dương Thiên Lôi gửi cho Liễu Diệc Nhi, tuyệt đối sẽ không thể thân thiết như vậy. Nhưng hiện tại, hắn đã quen ăn rồi, khụ khụ, hoặc là nói đã nghĩ thông rồi?

Nếu bị đám người Lục Áp làm cho trở thành “mệnh trung chú định”, thật sự không cần phải rối rắm nhiều thế, huống chi Liễu Diệc Nhi hoặc nhiều hoặc ít có chút quan hệ với Lăng Hi, về phần quan hệ thế nào, tạm thời Dương Thiên Lôi thật sự không cách nào biết được.

802. Chương 815: Anh Sờ Em!

Mà “người bận rộn” Liễu Diệc Nhi thì không có nhắn lại. Dương Thiên Lôi đương nhiên biết, Liễu Diệc Nhi chỉ sợ hiện tại còn chưa nhìn thấy được tin nhắn của hắn.

Hơn mười phút đồng hồ sau, Tống Hiểu Phân liền rực rỡ hẳn lên, nước trong xuất bông sen, khuôn mặt nhỏ nhắn mang một chút ửng đỏ sau khi tắm rửa đi ra, tựa hồ đã quên đi sự vô sỉ vừa rồi của Dương Thiên Lô, một lần nữa thân mật với Dương Thiên Lô. Không qua bao lâu sau, Lý Hàn Mai cũng thần tình vui sướng xuất hiện. Không có biện pháp, trong khi tắm rửa, Lý Hàn Mai giặt mình phát hiện, làn da nguyên bản không tồi, hiện tại không ngờ đã trở nên không chút tỳ vết, thật sự là bóng loáng trắng mịn như mỡ dê, nàng thật sự nghĩ không ra Dương Thiên Lô làm được như thế nào, năng lực khủng bố này, là người có thể làm được sao?

Ngoại trừ da thịt biến hóa ra, lực lượng nhục thân của Lý Hàn Mai cũng đã tới một cảnh giới khiến cho nàng cảm thấy khủng bố, giờ này phút này, nếu lại đối mặt với mười gia hỏa của Thần Hoàng tông kia, nàng có thể khẳng định, bản thân mình ngay cả bị thương cũng không, liền có thể dễ dàng giải quyết đối phương.

Dương Thiên Lô cùng Tống Hiểu Phân mấy ngày qua không ăn uống gì, và Lý Hàn Mai không biết nấu ăn, cùng nhau đi ăn một bữa tiệc lớn. Trong lúc đó, Dương Thiên Lô có hỏi một vài chuyện tình liên quan đến Thần Hoàng tông của R quốc, Lý Hàn Mai đều nói hết một vài hiểu biết của mình. Cũng nói Thần Hoàng tông đề tiện, lần này lợi dụng Hiên Viên Kiếm Tông cùng sở nghiên cứu siêu nhiên ác chiến với nhau, không riêng gì nàng thiếu chút nữa mất mạng, rất nhiều thành viên phân bộ, còn có một vài cao thủ trẻ tuổi, đều chết trong tay bọn chúng.

- Mai tỷ, hai người chúng ta đi R quốc chơi đùa không?

Sau khi Lý Hàn Mai nói xong, bỗng nhiên Dương Thiên Lô nhìn chằm chằm Lý Hàn Mai, khóe miệng lộ ra nụ cười tà ác chiều bái, nói.

Lý Hàn Mai hơi sững sốt, nhưng sau một lát, trong ánh mắt liền bắn ra một tia hưng phấn cùng băng lãnh, nói:

- Được!

- Em...Thiên Lô ca ca, Mai tỷ, hai người muốn vứt bỏ người ta, bỏ trốn sao?

Tống Hiểu Phân lập tức bắt măn nói.

- Em ngoan ngoãn đi học đi...Chờ sau khi trở về, ca lại cùng em hưởng tuần trăng mật...Chu toàn chưa?

- Phi phi phi...Ai muốn hưởng tuần trăng mật với anh..., Em muốn cùng đi với hai người...

Tống Hiểu Phân nói.

- Không được! Chút công phu của em khi để bọn tiểu lưu manh thì không thành vấn đề. Nhưng với bọn cầm thù, súc sinh của R quốc thì còn kém xa.

Lý Hàn Mai còn chưa nói, Dương Thiên Lô liền trực tiếp cự tuyệt.

- Có anh ở đây không phải được rồi sao?

Tống Hiểu Phân trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô, nói:

- Chê em làm gánh nặng có phải hay không? Hừ!

- Anh đã nói qua với em, cái loại năng lực này, anh không thể dùng thường xuyên, cố gắng không sử dụng đến...

Dương Thiên Lô nói.

- Được rồi được rồi. Vừa mới trở về đã đi, buồn chết đi được...

- Lần này về nhanh thôi, Hiểu Phân đồng học là ngoan nhất, hắc hắc...

Dương Thiên Lô cưng chiều béo má Tống Hiểu Phân, nói:

- Ca tặng em một thứ! Đây chính là đặc biệt làm cho em đó nha!

Dương Thiên Lô nói xong, không thấy có bất kỳ động tác nào, trong tay đột nhiên xuất hiện một xâu ngọc phi thúy sáng bóng, nhưng sợi dây thì xám xịt không ánh sáng, không biết được chế thành từ loại kim chúc

nào. Thế nhưng Lý Hàn Mai là chuyên gia ở phương diện này, Tống Hiểu Phân mưa dầm thấm đất, đồng dạng được xưng tụng là nửa chuyên gia, làm sao có thể không rõ giá trị của chuỗi ngọc này?

- Anh từ đâu có nó?

Tống Hiểu Phân kinh ngạc nói.

- Ca hiện tại chính là tông chủ của Hiên Viên Kiếm Tông! Hắc hắc...Thứ này có ích đối với em, đeo vào đi, ít nhất thỉnh thoảng ngủ lấy lại sức chẳng hạn, vẫn là không thành vấn đề.

Dương Thiên Lô nói xong, liền tự mình đeo lên trên cổ của Tống Hiểu Phân. Bất mãn của tiểu nha đầu này đối với Dương Thiên Lô lập tức tan thành mây khói, nếu không phải Lý Hàn Mai đang nhìn chăm chăm, nàng nhất định sẽ chủ động hôn lên mặt Dương Thiên Lô một cái.

- Cậu...Trở thành tông chủ sao?

Lý Hàn Mai có chút kinh ngạc hỏi.

- Không có biện pháp, nguyên bản chỉ là đi nhìn xem, lấy vài phiến lá được rồi, nhưng người ta nhất quyết phải đưa cả rừng rậm cho tôi...Không tiếp nhận cũng không được a, bằng không sao lại đi mất đến một tháng được?

Dương Thiên Lô đắc ý nói.

- Dương thiếu!

Khu quốc tế Lam Phong, vào lúc chập tối, sau khi Lý Hàn Mai an bài xong hết thảy, ba người liền chia tay. Dương Thiên Lô dẫn theo Tống Hiểu Phân trực tiếp về khu quốc tế Lam Phong. Khi tới cửa, Trương Trị Trung luôn ẩn nấp ở phụ cận khu quốc tế, tức thì thấp thỏm chạy tới. Mấy ngày nay, hắn nơm nớp lo sợ đến cực điểm, thiếu chủ dặn dò bảo hộ Tống Hiểu Phân, lại bị người so với bọn hắn cường đại hơn đón đi, bọn hắn nhìn thấy Tống Hiểu Phân không phải bị ép buộc mới không có động thủ. Chỉ là đi theo từ xa, nhưng không qua bao lâu thì bị bỏ rơi, thất lạc mất Tống Hiểu Phân...Việc này nếu thiếu chủ, không, chính xác mà nói, hắn là tông chủ trách móc xuống thì phải làm sao?

Khi nhận được tin tức tông chủ đã phản hồi, gia hỏa này liền nơm nớp lo sợ một mực canh giữ ở cổng khu quốc tế Lam Phong.

- Quên những lời ta nói rồi sao?

Dương Thiên Lô nhú mày, cũng không thèm nhìn tới Trương Trị Trung, nói tiếp:

- Ngày mai ta lại rời đi, lần này đừng có để mất người...

Lúc Dương Thiên Lô nhìn thấy bộ dáng Trương Trị Trung liền biết vì sao lại thế nên lập tức nói thẳng, nói xong, liền kéo Tống Hiểu Phân đang có chút kỳ quái, đi vào tiểu khu.

Chỉ nói hai câu rồi không mở miệng nữa nhưng lại làm cho Trương Trị Trung đỏ mặt hôi lạnh đầy người, tuy nhiên tâm tình khẩn trương đã buông lỏng một chút. Tông chủ không trách hắn!

- Bọn họ là người do anh phái tới bảo vệ em phải không?

Sau khi hai người trở vào phòng, Tống Hiểu Phân ngẩng đầu lên hỏi.

- Em nói xem?

- Hì hì...Anh bỗng nhiên đối tốt với người ta như vậy, em được sung ái mà đâm lo sợ...

- Vậy lấy thân báo đáp được không?

- Anh nói xem?

Tống Hiểu Phân bắt chước Dương Thiên Lô, hỏi ngược lại.

- Tốt lắm, đêm nay chúng ta ngủ cùng nhau.

Dương Thiên Lô không có hảo ý nhìn Tống Hiểu Phân nói.

- Được!

Làm cho Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là, Tống Hiểu Phân không hề có chút do dự nào liền đáp:

- Anh nhanh đi tắm rửa thay quần áo...Người ta chờ anh ở trên giường.

- Phụt...

Dương Thiên Lôi muốn phun cả máu mũi, ông trời ơi, nha đầu kia sao bỗng nhiên lại to gan như vậy? Không lẽ đào hoa đại vận đã tiến hóa đến công năng thôi tình rồi sao?

- Chuyện này...Hay là thôi đi!

Dương Thiên Lôi nói.

- Không được! Anh nói sao lại nuốt lời? Với lại...Người ta chỉ muốn ôm anh ngủ thôi...Anh cho là như thế nào a? Hi hi...

Tống Hiểu Phân có chút đắc ý nói.

- Em ngủ trần, làm sao anh nhịn được? Coi ca là Liễu Hạ Huệ hả...

Dương Thiên Lôi nói.

- Hôm nay em không cởi...Ngày mai anh lại đi rồi...

Tống Hiểu Phân nói.

- Ách...Chuyện này...Rất khó nhịn được, hiện tại lực khống chế của anh rất kém...

- Em không quan tâm, nhịn được cũng phải nhịn, nhịn không được cũng phải nhịn. Dù sao với em không thành vấn đề.

Tống Hiểu Phân kiên quyết nói.

Sở dĩ Tống Hiểu Phân làm như vậy, hoàn toàn là bởi vì tâm lý vẫn chưa cân bằng, bởi vì kế tiếp, Dương Thiên Lôi sẽ ở chung một chỗ với Lý Hàn Mai, mà cuộc đối thoại của hai người hôm nay, khẳng định tồn tại mớ ám rất lớn, nhất là khi nói về đề tài có khả năng là “kiểu diễm” kia, trực giác nói cho Tống Hiểu Phân biết, quan hệ giữa Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai, khẳng định gần gũi đến mức có thể so sánh với Tuyết tỷ. Cho nên, tiểu nha đầu này, cũng muốn chơi trò mập mờ với Dương Thiên Lôi.

Dưới tình thế vạn bất đắc dĩ, Dương Thiên Lôi cũng không quản nữa, tiểu nha đầu này thật sự giống như Lý Hàn Mai dám “câu dẫn” mình như thế vậy thì chơi tới bến luôn, dù sao đây cũng là chuyện sớm hay muộn, tuy rằng rượu để càng lâu càng thơm, như có vẻ rượu này đã rất thơm rồi, cũng không sao cả, dù sao còn có thể trực tiếp chữa khỏi “bệnh” cho Tống Hiểu Phân, nhất cử lưỡng tiện.

Cho nên...

Sau khi Dương Thiên Lôi tắm xong, trực tiếp mặc đồ ngủ tiến vào phòng ngủ, còn Tống Hiểu Phân đã sớm mặc đồ ngủ nằm trên giường, nhìn thấy Dương Thiên Lôi đi vào, đột nhiên tiểu nha đầu này có chút hối hận, vì vậy lúc này tim nàng đập nhanh bất thường, tựa hồ...Đã vượt quá cực hạn thừa nhận của mình thì phải?

Có vẻ như hơi quá rồi...

Nhưng, Tống Hiểu Phân còn chưa kịp nói, Dương Thiên Lôi phác thông một tiếng, trực tiếp nhảy lên giường, một tay kéo Tống Hiểu Phân vào trong lòng.

- A? Sao cơ thể em lại nóng như vậy? Chẳng lẽ...Em nhịn không nổi rồi?

Dương Thiên Lôi vô sỉ, sau khi ôm lấy cơ thể mềm mại uyển chuyển của Tống Hiểu Phân, vô cùng đáng khinh nói.

- Cùng...Không bằng...Em có chút hối hận rồi...Nếu không, vẫn là không ở...A...

Trái tim của Tống Hiểu Phân đập nhanh kịch liệt, lắp bắp nói. Xúc động nhất thời muốn chơi trò mập mờ, nhưng nha đầu kia hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả của trò chơi mập mờ này.

Bị Dương Thiên Lôi ôm vào lòng đã bị dọa bể mặt như thế, còn dám chơi tiếp sao?

Tống Hiểu Phân còn chưa nói xong, liền phát ra một tiếng thét chói tai, đẩy ra khỏi lồng ngực của Dương Thiên Lôi, nói:

- Lưu manh, anh sờ em...

- Ha ha...Ngủ chung một chỗ nào có chuyện không động vào?

- Anh ôm rồi sờ, còn bóp nữa.

Tống Hiểu Phân trốn tới góc giường, tức giận xen lẫn thẹn thùng nói. Gia hỏa Dương Thiên Lôi này không ngờ ở trên nhũ hoa của nàng bóp một cái, làm sao nàng có thể chịu được chứ?

- Không được, không được, anh mau ra đi...Em đầu hàng, không chơi nữa...Ra nhanh lên!

Tống Hiểu Phân nhìn thấy đích biểu tình đắc ý và dâm dăng của Dương Thiên Lôi, không dám do dự nữa, trực tiếp nhảy khỏi giường, kéo Dương Thiên Lôi xuống, đẩy ra ngoài phòng ngủ.

Hoàn hảo, Dương Thiên Lôi chỉ cười đắc ý, không phản kháng, cho nên nàng mới đẩy ra khỏi phòng ngủ được, bằng không mà nói, Tống Hiểu Phân thật không biết làm sao bây giờ. Sau khi đóng cửa phòng ngủ lại, Tống Hiểu Phân lưng tựa vào phía sau cửa, vỗ vỗ lồng ngực của mình, thầm hô “nguy hiểm thật, nguy hiểm thật”. Sau khoảng một phút bình tĩnh lại mới trở vào giường. Nàng liên tục vài ngày ngủ không ngon, vốn phải nằm xuống phải ngủ liền mới đúng, nhưng hôm nay lần qua lần lại không tài nào ngủ được.

Tống Hiểu Phân cũng không biết rằng, Dương Thiên Lôi bị đẩy ra ngoài cửa, đồng dạng nhẹ nhàng thở phào một hơi, khoe miệng lộ ra nụ cười. Tống Hiểu Phân như vậy, chẳng phải càng làm cho hắn yêu thích hơn sao?

Chỉ có điều chỗ nào đó bị kích thích, lại làm cho người nào đó chỉ có thể lại đi tắm rửa, xối nước lạnh lên đầu, sau mấy phút đồng hồ, thân thể trần truồng ngồi xếp bằng ở trên giường, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Hóa phàm, từ hôm nay trở đi, Dương Thiên Lôi sẽ chân chính thu liễm chính mình, không đến thời khắc nguy hiểm tính mạng, sẽ không bao giờ vận dụng lực lượng của bản thân nữa, nếu muốn được như thế, chỉ có bày mưu nghĩ kế, loại bỏ hết thảy tất cả nguy hiểm có thể uy hiếp đến mình và người bên cạnh mình.

Tuyệt không cho phép lại xuất hiện tình huống như của Lý Hàn Mai.

803. Chương 816: Cơ Trí, Quyết Đoán!

R quốc bằng phương diện nào đó nổi tiếng toàn bộ thế giới, cho dù là nam nhân Hoa Hạ hận R quốc thấu xương nhưng đều thích cái phương diện này của R quốc, không có biện pháp, người ta thật sự là dẫn đầu lĩnh vực này, mấy chục năm trước cũng đã là số một, hiện giờ càng làm cho thanh niên toàn bộ thế giới phải quỳ mọp chấp tay bái lạy, theo không kịp. Phương diện này, đã trở thành trụ cột kinh tế chân chính của R quốc.

Mà một tuần này, R quốc liên tiếp xảy ra đại sự kinh thiên động địa. Làm cho toàn bộ nam nhân thế giới đều lo lắng, rất sợ idol nào đó của mình không may chết đi, việc này đối với bọn họ mà nói là tương đối đau lòng.

Một loạt đại sự này, lần sau khủng bố hơn lần trước, lần tiếp theo càng chấn động hơn lần trước đó. Trong thời gian ngắn liền khiến cho thủ đô R quốc trở thành tiêu điểm của toàn bộ thế giới, phóng viên truyền thông của các quốc gia chen chúc nhau tới, những sự kiện này trong thời gian ngắn ngủi chiếm cứ chủ đề của các phương tiện truyền thông, nội dung được xào đi xào lại không biết bao nhiêu lần.

Chính phủ R quốc bị sứt đầu mẻ trán như vậy mặt mũi mất hết. Đối ngoại tuyên bố là các cuộc tập kích của phần tử khủng bố tru hoạch tỉ mỉ, R quốc đã điều tra bắt được, thi án treo cổ.

Đương nhiên, đây chỉ là trong con mắt của người bình thường. Nhân viên đặc thù của các quốc gia, đã thông qua hệ thống tình báo đoán được “chân tướng” sự tình.

Hành động của Thần Hoàng tông R quốc nhằm vào Hoa Hạ, trong những tổ chức đặc thù ở các nơi trên thế giới đã không phải là bí mật gì. Mà một loạt sự kiện lần này, rất hiển nhiên là hành động “trả đũa” của Hoa Hạ đối với R quốc, hơn nữa là hành động trả đũa tương đối cực đoan.

Thủ đoạn sắc bén như tia chớp của Hoa Hạ, làm cho tổ chức đặc thù của các quốc gia vốn rục rịch, muốn “thừa dịp người bệnh, lấy mạng của người” bắt buộc phải đình chỉ hành động. Không có biện pháp, Hoa Hạ ở trong lòng các quốc gia vốn là một quốc gia khiêm tốn nhưng sâu không lường được, khiến người ta không biết được đâu là giới hạn chân chính. Lần này Thần Hoàng tông thu được chiến quả vẻ vang như thế, vốn làm cho một số quốc gia cảm thấy trước kia có lẽ đã đánh giá Hoa Hạ quá cao, cho nên mới muốn thừa dịp thời điểm Hoa Hạ suy yếu nhất bắt đầu hành động. Nhưng bọn hắn lại không nghĩ rằng, ngắn ngủi mấy ngày, không ngờ Hoa Hạ chủ động phóng ra, trực tiếp “đánh” tới thủ đô của R quốc.

Mấy ngày nay liên tiếp hành động, làm cho toàn bộ thế lực đều rõ ràng, hai nước sắp tiến hành quyết đấu sinh tử.

Bằng không, Hoa Hạ tuyệt sẽ không làm như thế!

Bởi vì, quyết đấu giữa các thế lực đặc thù của các quốc gia, dưới tình huống bình thường, sẽ không làm ra sự tình khiến cho công chúng náo động, cho dù không có văn bản quy định rõ ràng, nhưng lại là quy tắc ẩn mà thế lực khắp nơi đều tuân thủ. Dù sao, nếu như những thế lực này đều dùng để ám sát lãnh đạo trọng yếu của các quốc gia, ai có thể đảm bảo bọn hắn an toàn một trăm phần trăm? Cho dù lãnh đạo quốc gia có thể đảm bảo, vậy quan lớn các nơi, những nhân vật trọng yếu thì sao?

Cho nên, không phải vạn bất đắc dĩ, bất kỳ tổ chức nào cũng không làm như vậy.

Chỉ có điều, mọi người không thể tưởng được chính là, sở nghiên cứu siêu nhiên Hoa Hạ, tổ chức của Thanh Long cùng với nhân vật đầu não của Hoa Hạ lại đang đau đầu. Bởi vì, ngay cả bọn họ cũng không biết tại sao R quốc bỗng nhiên xảy ra một loạt “đại sự” này. Điều này làm cho bọn họ cho rằng có thể lực của quốc gia khác, cố ý lợi dụng cơ hội lần này, làm cho R quốc và mình sống mái với nhau.

- Thích không?

- Thích!

- Còn muốn tiếp tục vài lần không?

- Cậu còn chưa thấy đủ sao?

- Tôi thì không vấn đề, để cho cô thống thống khoái khoái phát tiết một lần, mới là trọng yếu nhất...Cô cứ nói đi, Mai Mai?

Không có ai biết, ở thủ đô R quốc, trong suối nước nóng của một khách sạn xa hoa nào đó, một nam một nữ đang ngâm mình trong bể nước nóng rộng rãi, đều híp mắt lại, có vẻ như rất “mỗi một” nhẹ giọng trò chuyện. Chỉ có điều, nam nhân nói xong một câu cuối cùng, lại tràn ngập hèn mọn nhìn về phía nữ nhân bên cạnh, không chút che giấu ánh mắt “háo sắc” của mình, thân mật hô lên, đồng thời xích gần về phía nữ nhân.

Một nam một nữ này, chính là hai người khiến cho thủ đô R quốc gà chó không yên, Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai!

Trên khuôn mặt Lý Hàn Mai ửng đỏ, nhìn về phía Dương Thiên Lôi, hung hăng trừng mắt, nói:

- Lưu manh!

Tuy rằng biết rõ Dương Thiên Lôi nói là có muốn tạo thêm một vài “sự kiện náo động” hay không, nhưng gia hỏa đáng khinh Dương Thiên Lôi này lại bất tri bất giác nói thành hai người đang làm một chuyện kích tình gì đó.

- Ách...Ca đang nói chính sự, cô muốn chạy đi đâu?

Dương Thiên Lôi nói.

- Đủ rồi, cường độ hôm nay của chúng ta, làm sao Thần Hoàng tông có thể không xuất hiện?

Lý Hàn Mai nói.

Lý Hàn M không dám tiếp tục tính toán với Dương Thiên Lôi, bằng không mà nói, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Đối diện với khuôn mặt anh tuấn của Dương Thiên Lôi, đặc biệt là nụ cười “háo sắc” tràn ngập tà mị kia, mỗi một lần, Lý Hàn Mai đều cảm thấy tâm loạn một hồi, khó có thể kiềm chế. Nhất là, hai người trong một trạng thái “kiều diễm”, nếu tiếp tục dây dưa đề tài này nữa, Lý Hàn Mai thực không biết mình có thể biến bị động thành chủ động hay không.

Nay thế này, mai thế khác, đã không còn hôn ước với Tống Hiểu Nam, Lý Hàn Mai đương nhiên sẽ không giống như trước kia, khẩn cấp được ăn cả ngã về không đẩy mình ra, dưới hai loại tâm tình ảnh hưởng, nàng tự nhiên thận trọng giữ gìn bản thân.

- Nhìn thấy tin tức cậu lưu lại, bọn hần sẽ chờ chúng ta đến...Đêm nay, chúng ta chỉ cần chém giết là được.

Lý Hàn Mai nói tiếp.

- Cũng tốt!

Tu...Tu...

Đúng lúc này, di động Lý Hàn Mai nổi nhạc chuông, đường dây bình thường. Về phần di động đặc thù, Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai sớm đã ném đi, không có biện pháp, cái loại di động này nếu mở ra, tổ chức sẽ dễ dàng biết được vị trí của bọn họ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy có chút kinh ngạc, ai lại gọi điện vào lúc này?

Ào...

Lý Hàn Mai từ trong bồn tắm đi ra, đến giá áo, cầm lấy di động.

- Ai đó?

Dương Thiên Lôi nhìn Lý Hàn Mai áo tắm gợi cảm hấp dẫn đến tận cùng, hỏi.

- Gia gia tôi!

Lý Hàn Mai nhú nhú mày nói.

- Để tôi tiếp! Không thể nói cho ông ấy biết cô đã hồi phục.

Dương Thiên Lôi nói thẳng, cầm lấy điện thoại trừ trong tay Lý Hàn Mai, bấm phím nghe:

- Uy, Lý gia gia!

- Thiên Lôi hả? Mai Mai hiện tại sao rồi?

Lý lão hỏi.

Mấy ngày nay người của Lý gia luôn luôn chờ đợi trong lo lắng, nhưng Lý lão lại ngăn trở Lý Ngọc cùng thân sinh phụ mẫu của Lý Hàn Mai gọi điện hỏi Dương Thiên Lôi. Không phải ông ta không lo lắng, mà là khi Dương Thiên Lôi rời đi đã truyền âm nói cho một mình ông ta mấy câu. Cho nên, tin tức Dương Thiên Lôi đến Lý gia mang Lý Hàn Mai đi, ngoại trừ mọi người ở đây ra, trước mắt còn chưa nói cho bất kỳ người nào biết.

Nhưng tới hôm nay Lý lão rốt cục nhận không được phải gọi hỏi tình hình, bởi vì, lão nhân cơ trí này, bây giờ không những lo lắng tình hình của Lý Hàn Mai, đồng dạng cũng mơ hồ nghĩ tới một sự tình.

Cho nên, ông ấy không thể đợi nữa.

- Tình hình của cô ấy đã ổn định, lão nhân gia không cần lo lắng.

Dương Thiên Lôi nói.

- Các người ở đâu? Gia gia có thể gặp không?

Lý lão nói.

- Không tiện đâu! Lý gia gia, ngài yên tâm đi.

- Lo lắng à...Thiên Lôi, nói thật với gia gia, các phải các cháu ở R quốc hay không? Cháu không được giấu diếm, mặc dù đây là số di động bình thường, nhưng đối với gia gia mà nói, muốn tra ra nơi chốn thì rất đơn giản...

Lý lão nói.

Sau khi Dương Thiên Lôi im lặng nhìn thoáng Lý Hàn Mai rồi nói:

- Dạ!

- Nghe lời gia gia, các cháu nhanh chóng trở về!

Được câu trả lời khẳng định của Dương Thiên Lôi, Lý lão trầm giọng nói, khẩu khí của người sống ở địa vị cao làm cho người ta nghe mà không thể không theo.

- Vì sao?

- Các cháu có nghĩ tới hậu quả chưa? Thần Hoàng tông cường đại hơn xa trong tưởng tượng của các cháu, gia gia biết, cháu rất mạnh, có thể mạnh hơn so với Thanh Long, nhưng ở R quốc, căn bản không được lợi ích gì. Trọng yếu hơn là, cháu làm như vậy, bọn hắc cũng có thể làm với Hoa Hạ chúng ta. Những chuyện các cháu làm, chỉ có khi nào thế lực đặc thù của hai nước quyết tử chiến mới xảy ra. Các cháu nhanh chóng trở về, thừa dịp đối phương còn chưa xác định được thân phận các cháu, vẫn còn kịp.

Lý lão nói:

- Thần Hoàng tông đã liên hệ. Chúng ta tạm thời hồi đáp rằng không có quan hệ với chúng ta. Đám người Thanh Long, lão Ngưu, đều phỏng đoán là có người cố ý hãm hại chúng ta, khiến cho R quốc và chúng ta tử chiến với nhau.

Nghe thấy lời nói của Lý lão, Dương Thiên Lôi khẽ nhú mày.

Lý Hàn Mai thân là thành viên trung tâm của sở nghiên cứu siêu nhiên, đương nhiên rõ ràng hành vi của nàng và Dương Thiên Lôi mấy ngày nay đã sớm vi phạm “quy tắc ẩn” này. Trước khi hành động, Lý Hàn Mai đã nói qua với Dương Thiên Lôi, chỉ có điều, Dương Thiên Lôi lại không thêm để ý mấy may.

- Thiên Lôi à...Gia gia biết, cháu muốn trút giận cho Mai Mai, chẳng lẽ gia gia không muốn trút giận cho Mai Mai sao? Nhưng chúng ta thân là một phần tử của Hoa Hạ, phải biết lấy đại cục làm trọng. Nếu đối phương cũng hành động với Hoa Hạ chúng ta như thế, chúng ta có thể đề phòng được sao?

Thấy Dương Thiên Lôi không nói lời nào, Lý lão nói tiếp.

- Chúng ta không cần phòng!

Làm cho Lý lão kinh ngạc chính là, Dương Thiên Lôi sau khi trầm mặc trong chốc lát, không ngờ thanh âm hững hờ nói.

- Không cần phòng?

- Bởi vì không bao lâu nữa, bọn hắc sẽ không còn có cơ hội xuất thủ.

Trong thanh âm hờ hững kia của Dương Thiên Lôi tràn ngập một sự tự tin, nói:

- Không quản lão nhân gia ngài tin hay không, cháu đều phải làm như vậy. Hơn nữa...Đây là chuyện riêng của cháu, không quan hệ đến Hoa Hạ. Bất quá, xin gia gia yên tâm, cháu sẽ không mang nguy hại đến cho Hoa Hạ. Cứ như vậy đi!

Dương Thiên Lôi nói xong, liền trực tiếp cúp điện thoại của Lý lão.

Lý lão ở đầu dây bên kia, râu tóc dựng ngược thở phì phả, ông ta là người ra sao? Cho dù Dương Thiên Lôi có thể cứu Lý Hàn Mai, cũng rất cường đại, nhưng còn chưa có người nào dám ở trước mặt ông ta hành xử như thế. Đây...Cũng quá không coi ông ta vào đâu.

Sau khi đi qua đi lại trong phòng mấy phút đồng hồ, trong ánh mắt Lý lão hiện lên một sự quyết đoán lạnh lùng, đột nhiên cầm lấy điện thoại, kết nối.

- Lão Ngưu!

- Đây!

- Một là không làm hai là làm tới bến. Đã có người ‘vu oan’ chúng ta, cũng không thể giải thích, vậy phóng tay làm đi. Tập trung toàn bộ tinh nhuệ, lập tức chạy tới R quốc. Tôi sẽ cho thành viên của Thanh Long cùng với thành viên ‘Hắc Long tổ’, toàn bộ qua tới.

- Rõ!

Ngưu lão ở đầu dây bên kia, trầm giọng đáp.

Một lát sau, “Hắc Long tổ” và Thanh Long, cùng với Dương Thiên Lôi, thậm chí Lý Hàn Mai đều chưa từng nghe qua nhận được “mệnh lệnh tối cao”, trong thời gian ngắn nhất tập hợp, trực tiếp vận dụng phi cơ tàng hình tiên tiến nhất của Hoa Hạ, bay tới R quốc.

804. Chương 817: Cao Thủ Tụ Tập!

Ngưu lão, Thanh Long cùng với Hắc Long tổ thần bí, ngay khi nhận được mệnh lệnh liền trực tiếp chấp hành, không hỏi vì sao.

Mặc dù trong lòng bọn họ có nghi hoặc và khó hiểu, nhưng bọn họ vẫn không hỏi.

Nghi hoặc, khó hiểu là bởi vì cho dù liên thủ thế lực ba phương, căn bản cũng không nắm chắc đầu lại Thần Hoàng tông trên bản đồ R quốc.

Thần Hoàng tông ở quốc gia nhỏ như con kiến này, có được quyền lực và địa vị tối thượng, là chướng khí giả chân chính của R quốc, có thể điều động hết thủy lực lượng của R quốc, nó có thể giống như con chó điên bên cạnh con voi Hoa Hạ, thỉnh thoảng xuất thủ cắn người, còn có thể tồn tại đến bây giờ, cũng không phải Hoa Hạ không muốn tiêu diệt, mà là không có biện pháp. Bởi vậy có thể thấy được, Thần Hoàng tông mạnh mẽ cỡ nào.

Mà hiện tại mệnh lệnh Lý lão truyền đạt lại là như vậy!

Nhưng chính là bởi vì mệnh lệnh của Lý lão, bọn họ sẽ không chút do dự chấp hành, không tiếc hết thảy đại giới để hoàn thành nhiệm vụ, cho dù toàn bộ hy sinh cũng không từ nan.

Cúp điện thoại, Lý lão nhắm hai mắt lại, ước chừng mấy phút đồng hồ sau, hít một hơi thật sâu, đây có lẽ là một trong những quyết định anh minh nhất, cũng có thể là thất bại thảm hại nhất trong cuộc đời ông ta, ông ta biết, ba đại thế lực gồm Ngưu lão, Thanh Long cùng Hắc Long tổ ở trên bản đồ R quốc, nhiều nhất là tám lạng nửa cân với Thần Hoàng tông, thậm chí kém hơn một bậc, mấu chốt chân chính quyết định thắng bại, đó là Dương Thiên Lôi, một người trẻ tuổi mà ông ta căn bản không thể nhìn thấu.

Ông ta đang cực!

Sự tình phát triển đến loại tình trạng này, ông ta không thể không cực, vô luận Hoa Hạ thừa nhận hay không, sự tình xảy ra mấy ngày nay ở R quốc, đều bị đổ lên người Hoa Hạ, ông ta tin tưởng, không bao lâu nữa, Thần Hoàng tông chắc chắn sẽ trả đũa Hoa Hạ bằng hành động tương tự. Nếu đã như thế, không bằng chơi tới bến luôn.

Đêm đó, mười giờ!

“Thần Mã Diểu Xã” của thần đạo tượng trưng cho quốc gia, luôn luôn do quân đội R quốc đặc biệt quản lý. Dân chúng trong phạm vi vài dặm xung quanh hoàn toàn bị giới nghiêm, trong phạm vi trăm mét từ đại

môn của Thần Mã Điều Xã cho đến bên trong, có hai hàng người đứng sừng sững giống như pho tượng tay cầm katana tản ra khí tức cường đại, ước chừng hơn một ngàn người.

Hơn một ngàn người này, mặc dù giống như pho tượng, nhưng quanh thân lại tản ra chiến ý ngút trời, từng cỗ chiến ý dung hợp vào một chỗ, càng làm cho phạm vi vài dặm chung quanh đều ở trong một cỗ uy áp kinh khủng, một vài loài động vật nhỏ đã sớm hoảng sợ chạy ra tứ phía, cũng không dám tiếp cận may mắn.

Sưu!

Đúng lúc này, ngoài đại môn Thần Mã Điều Xã, phía gần hai hàng đội ngũ nhất, bỗng nhiên truyền đến khí lưu dao động rất nhỏ, một đạo thân ảnh giống như quỷ mị từ hư không xuất hiện.

- Tham kiến phó tông chủ.

Hai gã đứng gần nhất dùng điệu ngữ trầm giọng nói, vô cùng cung kính.

- Tham kiến phó tông chủ!

Trong phút chốc, từng tiếng hô lớn lãnh liệt xen lẫn cung kính từ ngoài vào trong trước sau vang lên, ngàn người giống như pho tượng, nhất tề quỳ bái, ước chừng kéo dài hai phút mới xong, mà người đến thì cước bộ vững chãi như núi chậm chậm bước vào bên trong Thần Mã Điều Xã, tay nắm lấy chuôi đao bên hông, ánh mắt bắn ra tinh quang bốn phía, làm cho người ta nhìn thấy không rét mà run, sau khi nhìn đến bằng hiệu cực lớn phía trên đầu tường của Thần Mã Điều Xã, đã biến thành bốn chữ Hoa Hạ cứng cáp mạnh mẽ “rùa đen rút đầu”, tức thì càng trở nên âm tàn, nhất là hàng chữ nhỏ phía dưới bốn chữ to kia làm cho người ta sôi gan “Điều Hoàng tông, rạng sáng mai, không gặp không về. Nếu như các ngươi sợ, lão tử sẽ san Thần Mã Điều Xã thành bình địa”.

- Ba dát!

Oanh!

Theo một tiếng gầm lên của người đến, một đạo đao quang từ hư không xuất hiện, mọi người ở đây tuyệt đại đa số căn bản không nhìn thấy rõ phó tông chủ xuất thủ, nhưng bằng hiệu to lớn kia liền ầm vang một tiếng, biến thành ngàn vạn mảnh phiến, bay lả tả trên không trung, chậm rãi rơi xuống.

Một trong ba phó tông chủ của Thần Hoàng tông, Đằng Tinh Nhất Lang, một trong những cao thủ tuyệt đỉnh của Thần Hoàng tông.

- Phó tông chủ! Tông chủ có đến không?

Đúng lúc này, một lão giả trên đầu quấn khăn màu trắng, ngưng mắt nhìn người đến, tựa hồ có chút không yên ổn. Trong toàn bộ mọi người ở đây ngoại trừ Đằng Tinh Nhất Lang vừa đến thì lão giả này có chức vị cao nhất, tu vi cũng gần bằng với Đằng Tinh Nhất Lang, có thể nói khác biệt không có mấy, tên là Tiền Điền Trục Thụ.

- Loại rác rưởi này cũng cần đến tông chủ xuất thủ sao? Tiền Điền Trục Thụ, ông thân là người phụ trách thủ đô, không ngờ lại để cho đối phương liên tục thị uy mấy lần mà không thể ngăn cản, mất hết mặt mũi của Thần Hoàng tông chúng ta.

Ánh mắt Đằng Tinh Nhất Lang lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiền Điền Trục Thụ, lạnh giọng nói.

- Phó tông chủ...Thứ cho tôi nói thẳng, xin ngài lập tức thông tri tông chủ tới đây. Tôi biết tu vi của ngài rất mạnh, nhưng đối phương tuyệt đối là cao thủ đứng đầu Hoa Hạ! Bằng không, thuộc hạ đã sớm tạ tội với Thần Hoàng.

Tiền Điền Trục Thụ trầm giọng nói.

- Ha ha ha...Rất mạnh sao? Hay là ông quá ngu ngốc rồi? Năm đó cạnh tranh chức vị phó tông chủ, không phải ông rất không phục sao? Hôm nay sẽ cho ông được kiến thức, Đằng Tinh Nhất Lang ta so với ông mạnh hơn gấp trăm lần.

Đằng Tinh Nhất Lang nói xong liền ngồi xếp bằng xuống, “hây” một tiếng, rút bảo đao mang theo quang mang rét lạnh ra, khẽ vuốt ve, không hề quan tâm đến Tiền Điền Trục Thụ sắc mặt đỏ bừng.

Phi cơ chiến đấu tàng hình tiên tiến nhất của Hoa Hạ, chở Ngưu lão, Thanh Long, Hắc Long, ba phương thể lực tổng cộng một trăm tinh anh chân chính, vô thanh vô tức đáp xuống ngoại ô cách thủ đô R quốc hơn trăm dặm. Cho dù bọn họ di chuyển với thời gian nhanh nhất thì khi đến R quốc cũng đã hơn mười một giờ đêm.

Ba mươi người sở nghiên cứu siêu nhiên, ba mươi thủ hạ của Thanh Long, bốn mươi người của Hắc Long tổ, kể cả Ngưu lão, Thanh Long cùng Hắc Long tổng cộng một trăm lẻ ba người.

Ngưu lão và Thanh Long, trong lần xung đột với Hiên Viên Kiếm Tông, quan hệ không được êm đẹp cho lắm đã có được một chút cải thiện. Nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi. Về phần Hắc Long, Ngưu lão và Thanh Long hoàn toàn không quen thuộc, số lần gặp mặt đều tương đối hạn chế. Hơn nữa, cả người Hắc Long đều được phủ kín dưới lớp áo đen, lộ ra bên ngoài chỉ có đôi mắt. Đồng thời người này từ đầu đến giờ không hề nói lời nào, không biết là câm điếc bẩm sinh hay bởi tính cách đã thế. Dù sao khi ở trên phi cơ chiến đấu, Thanh Long đã được cử làm đệ nhất thủ lĩnh của hành động lần này.

Đối với điều này Ngưu lão không hề có bất kỳ kiến nghị nào, ở phương diện mưu trí ông ta kém xa Thanh Long, điểm ấy, ông ta biết rõ. Mà Hắc Long càng không có bất kỳ dị nghị gì, tràn ngập trong hai mắt chỉ có sự tàn bạo và chiến ý, chiến ý bằng lãnh thấu xương, loại băng lãnh này, cho dù là băng sơn nữ nhân Lý Hàn Mai căn bản không thể so sánh.

Hắc Long tổ, từ trước đến nay là lực lượng bí mật nhất của Hoa Hạ, dưới tình huống bình thường căn bản sẽ không vận dụng. Cũng chính vì như thế, cho dù là Ngưu lão và Thanh Long cũng chỉ biết đến sự tồn tại của Hắc Long tổ mà thôi, hiểu biết phi thường có hạn. Nhưng khi tức từ tận đáy lòng từ trên thân hình không hề cao lớn của Hắc Long, lại làm cho hai người vô cùng rõ ràng, thực lực của Hắc Long tuyệt đối không dưới hai người bọn họ.

Sưu sưu...

Sau khi xuống khỏi phi cơ chiến đấu, Thanh Long đã chế định xong kế hoạch tác chiến, chủ yếu là lợi dụng năng lực của “người vu oan”, chỉ cần phía chính phủ Hoa Hạ còn chưa thừa nhận kéo dài thời gian thì bọn họ cũng sẽ không vội vàng xuất thủ. “Người vu oan” có khả năng sẽ tiếp tục hành động, điểm ấy không hề nghi ngờ. Bởi vì mục đích của “người vu oan” đơn giản là muốn khơi mào ác chiến giữa Hoa Hạ và R quốc, ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Một khi đã như vậy, Thanh Long tự nhiên sẽ lợi dụng lực lượng của đối phương làm suy yếu một phần lực lượng của Thần Hoàng, do đó gia tăng xác suất thắng lợi của bọn họ.

Lực lượng của Thần Hoàng tông, Thanh Long và Ngưu lão đều có nhận biết sâu sắc. Nhất là tông chủ Thần Hoàng tông, cho dù là Thanh Long được xưng là đệ nhất cao thủ của Hoa Hạ, cũng không nắm chắc chiến thắng, nhất là trên bản thổ của R quốc, cơ hội chiến thắng e rằng ngay cả bốn thành cũng không đến.

Nguyên nhân là, tông chủ Thần Hoàng tông vốn có một thanh chí cao thần khí, yêu đao Diệu Pháp Thôn Chính.

Đây vốn là thần khí trấn tông của Thần Hoàng tông, ẩn chứa lực lượng cực kỳ khủng bố, đao xuất như vạn quỷ tề minh, giả thiên tế nhật, trên đời khó ai địch nổi.

Quan trọng nhất là, Thần Hoàng tông cực kỳ bí ẩn, cho đến hiện tại các thế lực đặc thù của các quốc gia đều không rõ ràng lắm sào huyệt của Thần Hoàng tông ở nơi nào. Cho nên, có thể biết độ khó khăn của nhiệm vụ này đến nhường nào.

- Thời gian không sai biệt lắm, còn không chuẩn bị sao!

Trong căn phòng xa hoa của một khách sạn nào đó, Lý Hàn Mai tóc búi lên cao, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ màu đen, mặc bộ giáp màu đen bó sát người, sau khi ra khỏi phòng thay đồ nhìn thấy Dương Thiên Lôi vẫn chưa thay quần áo, đang ngồi bắt chéo chân xem TV, nói.

- Đi thôi, tôi đã chuẩn bị xong rồi.

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói, đồng thời nhảy xuống giường.

- Cậu cứ như vậy mà đi sao?

Lý Hàn Mai khẽ nhúm mày.

- Không thể sao?

- Như thế thì tất cả mọi người đều biết là do cậu làm.

- Hắc hắc...Vốn đây là mục đích của tôi mà! Nếu ẩn giấu bộ mặt đi thì còn ý nghĩa gì nữa. Tôi muốn dùng trận chiến với Thần Hoàng tông của R quốc để nói cho mọi người biết rằng, bất kể ai động đến nữ...của Dương Thiên Lôi tôi, đều sẽ phải chết.

Dương Thiên Lôi nói. Chỉ có điều, hai chữ “nữ nhân”, mới nói ra một chữ “nữ” liền bị ánh mắt “hung tợn” của Lý Hàn Mai làm phải nuốt chữ còn lại vào mồm.

- Cô đừng nhìn tôi như vậy...Những gì tôi nói đều là thật, tôi không có khả năng lúc nào cũng dẫn Tuyết tỷ, Hiểu Phân và cô theo bên cạnh, cái loại lực lượng kia tôi cũng không thể sử dụng thường xuyên, cho nên, chỉ có như thế mới tạo thành tác dụng uy hiếp. Bằng không, lần này, cũng chỉ là báo thù cho cô mà thôi.

Dương Thiên Lôi nói.

- Đi thôi!

Nói xong, Dương Thiên Lôi trực tiếp kéo tay Lý Hàn Mai, trong phút chốc, hai người liền biến mất khỏi phòng lặng yên không một tiếng động.

Lăng không phi hành!

Không sử dụng lực lượng của bản thân, Dương Thiên Lôi liền mượn dùng thiên địa chi lực, mang theo Lý Hàn Mai bay về phía Thần Mã Điểu Xã.

Dương Thiên Lôi rõ ràng, đêm nay ở Thần Mã Điểu Xã sẽ tập trung thể lực khắp nơi. Nguyên nhân rất đơn giản, thời gian một tuần này, hắn và Lý Hàn Mai làm đại sự, đều là nhằm vào những nơi trọng yếu của R quốc, nơi sau trọng yếu hơn nơi trước, mà lần này địa phương trọng yếu hơn so với hành động lần trước, chỉ có Thần Mã Điểu Xã. Đồng dạng, thời gian mỗi lần hành động đều là vào không giờ rạng sáng.

Cho nên, cho dù R quốc không có tiết lộ ra thì các cao thủ của các quốc gia khác đến “xem náo nhiệt” cũng đoán được là ở Thần Mã Điểu Xã mà đến. nhận được “mệnh lệnh tối cao”, trong thời gian ngắn nhất tập hợp, trực tiếp vận dụng phi cơ tàng hình tiên tiến nhất của Hoa Hạ, bay tới R quốc.

805. Chương 818: Đại Lão Bà, Tiểu Lão Bà

Cho nên, cho dù R quốc không có tiết lộ ra thì các cao thủ của các quốc gia khác đến “xem náo nhiệt” cũng đoán được là ở Thần Mã Điểu Xã mà đến.

Đây chính là hiệu quả Dương Thiên Lôi muốn!

Sự thật đúng là như thế, mục đích của ba người Thanh Long, Ngưu lão và Hắc Long chính là Thần Mã Điểu Xã. Mà cao thủ của các quốc gia ẩn núp đến đây điều tra tin tức, đồng dạng cũng đã sớm ẩn nấp xung quanh Thần Mã Điểu Xã, tuy rằng ai cũng có phương pháp ẩn nấp của riêng mình, nhưng chân chính muốn giấu diếm được tất cả cao thủ, hiển nhiên rất không có khả năng, bất quá cũng toàn bộ mọi người cũng không có quấy rối đối phương, hiển nhiên người nào cũng biết mục đích của đối phương.

Khoảng cách trăm dặm, đối với ba đại cao thủ như Thanh Long, Ngưu lão và Hắc Long mà nói, không đáng kể chút nào, khi bọn họ chạy tới Thần Mã Điểu Xã thì đã gần không giờ rạng sáng.

Trong ngoài Thần Mã Điểu Xã, người đông nghìn nghịt đứng sừng sững giống như pho tượng, cho dù là Thanh Long nhìn thấy cũng không thể không bội phục lực lượng của Thần Hoàng tông, Thần Hoàng tông hành động ở Hoa Hạ đồng dạng bị thương nặng, tựa hồ căn bản không ảnh hưởng đến gốc rễ, ngàn cao thủ, trong đó chỉ ít có trăm người có đủ thực lực trở thành thành viên của sở nghiên cứu siêu nhiên Hoa Hạ, hơn nữa đây vẫn chỉ là lực lượng của Thần Hoàng tông trú đóng ở thủ đô R quốc.

Đương nhiên Thanh Long cũng rõ ràng, R quốc giống như con kiến, so với Hoa Hạ hoàn toàn là hai khái niệm, lực lượng tập trung ở thủ đô tự nhiên so với những địa phương khác lớn hơn rất nhiều.

- Sắp đến không giờ rồi, chẳng lẽ bọn người Hoa Hạ muốn cho leo cây sao? Hoặc là nói vốn là muốn ‘vu oan’, sau khi chứng kiến lực lượng của Thần Hoàng tông như thế, sợ tới mức rút lui sao?

Một đám cao thủ toàn bộ thu liễm khí tức, khi mắt thấy không đến một phút nữa là không giờ đều đang thầm nghĩ trong lòng như vậy. Hơi hơi thất vọng, không có biện pháp, tuyệt đại đa số người ở đây đều là tới xem kịch vui, nếu chờ đợi lâu như thế, vở kịch hay lại bởi vì một phương khiếp đảm mà không diễn ra, vậy làm cho người ta quá thất vọng rồi.

Tích...

Theo kim giây, kim phút, kim giờ toàn bộ chỉ hướng không giờ, phó tông chủ Đằng Tinh Nhất Lang ngồi xếp bằng trong Thần Mã Điều Xã đột nhiên mở hai tròng mắt ra, hai đạo tinh quang bắn ra, giống như hai thanh lợi kiếm, mạnh mẽ xé rách hư không, trực tiếp nhìn chằm chằm phía ngoài Thần Mã Điều Xã, dường như xuyên qua trùng điệp ngăn trở, có thể nhìn thấy rõ ràng bên ngoài, cùng lúc đó, một cỗ khí tức cường đại cũng theo đó cuồng bạo phát tán ra.

Trên mặt của hắn mang theo một sự cuồng ngạo và tàn nhẫn cực độ, hắn với tu vi cường đại tự nhiên cũng cảm ứng được khí tức ẩn nấp xung quanh Thần Mã Điều Xã, hắn đương nhiên biết những người này tới đây làm gì. Cho nên, đêm này, đối phương bị dọa khiếp sợ không đến thì thôi, nếu như đến đây, hắn, Đằng Tinh Nhất Lang, sẽ cho mọi người kiến thức thực lực chân chính của hắn, thực lực tuyệt đối không thể lay động của Thần Hoàng tông bọn hắn.

Đằng Tinh Nhất Lang rất rõ ràng, thực lực của người đến tuyệt đối rất mạnh, bằng không Tiền Điền Trực Thụ năm đó có thể ngang tài với hắn cũng sẽ không nói như vậy. Bất quá, Đằng Tinh Nhất Lang không hề để trong lòng, sau khi hắn giành được vị trí phó tông chủ, mấy năm nay được tông chủ tự mình chỉ điểm, tốc độ tiến bộ nhanh đến cỡ nào? Lúc này, nếu như hắn muốn quyết đấu với Tiền Điền Trực Thụ, trong vòng mười chiêu liền có thể chém bay đầu Tiền Điền Trực Thụ. Điểm này, hắn không chút mảy may nghi ngờ.

Sau khi Đằng Tinh Nhất Lang không hề kiêng sợ phóng khí tức ra xung quanh, Tiền Điền Trực Thụ đích xác chấn động, bất an mơ hồ ban đầu, rốt cục biến thành hồ thẹn. Giờ khắc này, hắn mới biết được, vì sao tông chủ lại phái Đằng Tinh Nhất Lang tới đây, bất kể như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, Đằng Tinh Nhất Lang đã trở nên cường đại như thế.

Cùng lúc đó, cao thủ ẩn nấp xung quanh Thần Mã Điều Xã trong lòng cũng đều hơi kinh hãi, cả đám ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Sưu!

Một đạo lưu quang, ngay lúc kim đồng hồ chỉ không giờ như tia chớp đáp xuống bên ngoài đại môn Thần Mã Điều Xã. Trong nháy mắt này, vô số ánh mắt đều tập trung vào trên người mới đến.

Muốn tận mắt nhìn xem, đến tột cùng là thần thánh phương nào của Hoa Hạ dám làm ra phong ba lớn như thế, trong suy đoán của bọn họ, rất có thể là Hoa Hạ đệ nhất nhân Thanh Long và một nữ nhân thần bí.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bọn họ đã sớm được biết là một nam một nữ, nam nhân, chỉ có Thanh Long mới có thể liên tục tạo ra náo động lớn như thế mà đến hiện tại cũng không có đền tội. Về phần Ngưu lão thì không ai nghi ngờ, bởi vì thân hình của Ngưu lão, cho dù là che kín khuôn mặt, tất cả mọi người đều có thể nhận ra được.

Tuy nhiên, khi chứng kiến bộ dáng của hai người, tất cả mọi người đều tràn ngập khiếp sợ.

Nữ nhân, thân hình cao gầy, dáng người gợi cảm xinh đẹp đến cực điểm, tuy rằng đeo mặt nạ, nhưng mà không có người nào hoài nghi, sau chiếc mặt nạ kia là khuôn mặt xinh đẹp không gì sánh được, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nam nhân kéo tay nữ nhân, thật sự là quá đẹp trai.

Không ai ngờ rằng, nam nhân lần này lại không có che giấu hình dáng của mình, trần trụi xuất hiện trước mặt mọi người, càng không có người nghĩ đến, nam nhân này lại trẻ tuổi, đẹp trai, lạnh lùng, tà mị đến như thế.

Khóe miệng của hắn hơi cong lên, lộ ra nụ cười tà ngạo nghề thiên địa, quanh thân không có bất kỳ khí tức cường đại nào, giống như chỉ là một người bình thường. Nhưng mà không ai cho rằng hắn là người bình thường.

Bởi vì, ánh mắt của hắn quá sáng, dưới sự chiếu rọi của ánh đèn trên Thần Mã Điều Xả, càng như vì sao sáng lên rực rỡ.

Chỉ có điều, Ngưu lão đồng dạng ẩn nấp xung quanh lại khiếp sợ, thiếu chút nữa con mắt lòi ra ngoài.

Dương Thiên Lô!

Hảo huynh đệ của cháu trai bảo bối ông ta, gia nhập sở nghiên cứu siêu nhiên chưa đến một năm, năm trước bằng thành tích kinh người phá vỡ kỷ lục của Lý Hàn Mai, trở thành người tốt nghiệp ưu tú nhất của căn cứ đặc huấn, nhưng tại sao có thể là hắn?

Chương 818: Đại lão bà, tiểu lão bà (hạ)!

Ngưu lão không nghĩ ra, bởi vì tuy rằng Dương Thiên Lô vĩ đại, vốn dĩ ông ta biết chẳng qua cũng chỉ là thiên tài nội gia quyền mà thôi, thực lực hiện tại, bất kể như thế nào cũng không thể cường đại như thế.

Thế nhưng, vừa rồi Dương Thiên Lô mang theo nữ nhân thần bí lẳng không mà đến, ít nhất thuyết minh một điều, đó là ông ta đã đánh giá thấp Dương Thiên Lô. Hoặc là nói, Dương Thiên Lô vẫn luôn ẩn giấu thực lực của mình.

Nữ nhân thần bí, Ngưu lão, Thanh Long ngoại trừ cảm giác thân hình hoàn mỹ kia có chút quen thuộc ra, nhưng xác định bản thân mình căn bản không nhận biết, cũng chưa từng thấy qua. Tuyệt đối không thuộc về tổ chức của hai người bọn họ, về phần Hắc Long thì càng không nhận ra.

Sở dĩ như vậy, bởi vì khí tức trên thân Lý Hàn Mai đã hoàn toàn thay đổi. Nàng lúc này, trong cơ thể cũng không có bất kỳ năng lượng bằng hàn nào, nhưng khí tức lại cường đại dị thường.

- Người của chúng ta...

Ngưu lão ngưng tụ thanh âm thành một tia, nói với Thanh Long.

- Ai?

Thanh Long cũng chưa từng gặp qua Dương Thiên Lô, nhưng giờ phút này, ánh mắt của ông ta lại đang nhìn chăm chú, hoàn toàn không có nhìn đến Lý Hàn Mai khí tức cường đại, mà là nhìn chăm chăm Dương Thiên Lô khí tức thu liễm, nói.

- Dương Thiên Lô! Một thành viên vừa mới gia nhập tổ chức của ta chưa đến một năm, thuộc về căn cứ Ma Đô.

Ngưu lão nói.

Nghe được lời nói của Ngưu lão, Thanh Long khẽ nhíu mày, sau một lát truyền âm nói:

- Chẳng thể trách!

- Chẳng thể trách cái gì?

- Thiếu chủ của Hiên Viên Kiếm Tông đích thân tới căn cứ Ma Đô bị đánh bại hoàn toàn, hơn nữa còn bị chém giết, chẳng lẽ ông không cảm thấy kỳ quái sao? Nguyên lai là bởi vì hắn! Khí tức của cửu dương tuyệt mạch... Hừ! Tốt lắm, tốt lắm... Lại muốn mượn dùng R quốc để đối phó chúng ta.

Thanh Long nói.

- Ông là nói...

- Người này đã không phải là Dương Thiên Lô!

Thanh Long cực kỳ khẳng định nói:

- Mà là Hiên Viên Cửu Dương! Nhưng... Trong thời gian ngắn như vậy, tại sao hắn lại mạnh như thế?

Thanh Long khó hiểu. Ông ta đối với Hiên Viên Kiếm Tông tương đối hiểu biết cộng với trí tuệ xuất sắc, trong nháy mắt liền liên kết những chuyện xảy ra gần đây rút ra nhận định Dương Thiên Lô đã bị Hiên Viên Cửu Dương đoạt xá, chỉ có điều, làm sao hắn có thể trong thời gian ngắn khôi phục đến tu vi như thế?

Lăng không phi hành, riêng loại năng lực này, cho dù Thanh Long cũng không làm được thoải mái tiêu sái như Dương Thiên Lô. Cho nên, mặc dù Dương Thiên Lô ẩn tàng khí tức, nhưng Thanh Long lại biết, tu vi của người này đã đến cảnh giới phi thường khủng bố, chỉ sợ tông chủ Hiên Viên Kiếm Tông cũng không bằng.

- Thật nóng nảy... Lão bà, em sợ không?

Trong lúc toàn bộ cao thủ ẩn nấp đang nhao nhao suy đoán thân phận của Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai, Thần Hoàng tông lập tức như lâm đại địch rút đao ra vận khởi khí tức tăng lên tới cực hạn. Bỗng nhiên Dương Thiên Lô mỉm cười, quay đầu nhìn Lý Hàn Mai bên cạnh hỏi.

- Đáng tiếc, chỉ là một đám phế vật!

Làm cho mọi người kinh ngạc chính là, không ngờ thanh âm Lý Hàn Mai mang theo một chút khàn khàn khàn, lạnh lùng nói.

Không có biện pháp, theo yêu cầu của Dương Thiên Lô, Lý Hàn Mai tuyệt không thể bại lộ thân phận của nàng, bằng không trong thời gian ngắn, một “người chết” không những sống lại mà còn trở nên cường đại như thế, vậy Dương Thiên Lô sẽ bị bại lộ hoàn toàn. Bởi vì, đó căn bản không phải là việc cao thủ trên Địa Cầu có thể làm được.

- Ủ, nếu lão bà đã nói như vậy, vậy lão công ta minh bạch rồi, bọn chúng dám động thủ với tiểu lão bà của lão tử, xem ra chỉ có tiêu diệt Thần Hoàng tông, mới có thể làm vừa lòng đại lão bà... Hắc hắc... Uy, các người tự sát hay để cho đại lão bà của ta tự thân động thủ, hoặc là đại gia ta tự thân động thủ đây? Nha... Các người nghe không hiểu tiếng người à, không sao, đại gia đành cố gắng vậy, dùng điệu ngữ của các người lặp lại lần nữa.

Làm cho đám người Ngưu lão, Thanh Long kinh ngạc chính là, không ngờ Dương Thiên Lô dùng “điệu ngữ”, lặp lại lời nói vừa rồi một lần nữa.

Về phần Dương Thiên Lô nói đại lão bà, tiểu lão bà, tuyệt đại đa số người trong khoảng thời gian ngắn căn bản không rõ hắn đang nói cái gì. Chỉ có Ngưu lão, Thanh Long là hiểu được sơ sơ, tựa hồ nữ nhân thần bí trước mặt là đại lão bà của hắn, mà tiểu lão bà của hắn, tựa hồ bị Thần Hoàng tông công kích. Tiểu lão bà kia là ai? Chẳng lẽ là nói Lý Hàn Mai?

- Không biết trời cao đất rộng!

Đúng lúc này, bên trong Thần Mã Điểu Xã truyền đến một thanh âm vô cùng cuồng ngạo.

- Giết!

Theo Đẳng Tinh Nhất Lang thốt ra chữ “giết!”, đệ tử Thần Hoàng tông đã bày sẵn thế trận nghênh địch, lập tức hét lên các loại “điệu ngữ”, cả đám cuồng bạo vung đao, mang theo từng đạo năng lượng tràn ngập huyết tinh cùng sát ý, công về phía Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai.

- Cưng ơi, mỗi người một nửa! Lưu lại mạng của tên phế vật vừa nói chuyện kia, Thần Hoàng tông cũng quá khinh thường hai vợ chồng chúng ta, ai...

Làm cho mọi người kinh ngạc chính là, lúc này, Dương Thiên Lô vẫn cực kỳ nhàn nhã nói chuyện với “lão bà” đã xuất thủ vô cùng hung ác.

Tuy nhiên, trong chớp lát, lực lượng khủng bố hai người thể hiện ra lại làm cho mọi người ngừng thở, nhất là Lý Hàn Mai.

Phốc phốc phốc....

Lý Hàn Mai mang bao tay màu đen, mỗi một quyền, mỗi một cước đều là máu tươi văng ra, đệ tử của Thần Hoàng tông, không ngờ không một ai có thể sống qua một chiêu.

Đây là loại thực lực như thế nào?

Tuyệt đối cường đại!

Tuyệt đại đa số mọi người ở đây đều mở to hai mắt nhìn Lý Hàn Mai giết người như thái rau, thân ảnh tả xung hữu đột trong đám người của Thần Hoàng tông.

A Tu La!

Giờ khắc này, không hề nghi ngờ, Lý Hàn Mai ở tổng lòng chúng nhân là nữ A Tu La. Có được dáng người gợi cảm xinh đẹp, thu gặt lấy tính mạng từng người, biến địa phương một khắc trước còn im lặng dị thường thành tu la địa ngục.

Tuy nhiên, ba người Thanh Long, Ngưu lão cùng với Hắc Long và các cao thủ chân chính ẩn nấp xung quanh, ánh mắt lại tràn ngập khiếp sợ nhìn chằm chằm Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai như là hai cực đoan. Lý Hàn Mai tràn ngập vẻ đẹp bạo lực, mà Dương Thiên Lôi lại văn đạm phong khinh, hai tay nhìn như chậm chạp, nhưng từng đạo tàn ảnh, từng đạo phù văn xuất ra, trực tiếp lặng yên không một tiếng động bắn về phía đám đệ tử của Thần Hoàng tông, căn bản nhìn không ra bất kỳ thương tổn nào liền té ngã trên mặt đất, sinh tử không rõ.

Tốc độ giết người, không ngờ thủy chung duy trì cân bằng với Lý Hàn Mai, thậm chí là tinh chuẩn đến từng giây.

Cao thủ chân chính!

806. Chương 819: Đại Gia Họ Dương, Tên Thiên Lôi

Rầm rầm rầm...

- A a a...

Tiếng kêu thảm thiết, âm thanh năng lượng oanh kích, làm cho Thần Hoàng tông lúc nào cũng bảo trì hơn mười người vây công, biến thành từng khối từng khối thi thể.

Không ai có thể ngăn cản cước bộ của Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai, hai người thể như chẻ tre tiến bước, đi qua nơi nào, ngay cả tiếng rên rỉ cũng không có phát ra, bởi vì không ai sau khi gặp phải công kích còn có khí lực rên rỉ, bởi vì bọn hắn đã biến thành xác chết. Toàn bộ đều bị giết trong nháy mắt.

Năm phút đồng hồ!

Chỉ dùng năm phút đồng hồ, Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai liền giẫm lên thi thể đệ tử Thần Hoàng tông, giết thẳng vào bên trong Thần Mã Điều Xã.

- Lão bà, em hơi chút ôn nhu rồi đó, để cho bọn cầm thú đáng yêu này giãy dụa hai cái a... Bọn chúng thống khoái đi tìm lão diêm vương trình diện như vậy, tiểu lão bà sẽ không hài lòng...

Dương Thiên Lôi không ngờ ở trong loạn đao lấy tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Lý Hàn Mai ở bên cạnh, khóe miệng lộ ra nụ cười tà mị, ôn nhu nói.

Nhưng mà giờ khắc này thanh âm ôn nhu kia lại làm cho mọi người sợ.

- Ba dất!

Đúng lúc này, Đẳng Tinh Nhất Lang đã đứng dậy, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, từ khoảng cách mười trượng đến Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai, hai tay cầm đao mạnh mẽ bổ ra.

Ầm ầm ầm...

Trong phút chốc, một cỗ đao khí kinh khủng đến cực điểm, giống như xé rách hư không, “ầm ầm ầm” trực tiếp bổ vỡ mặt đất cứng rắn, mang theo khí thế vô cùng cường đại, tốc độ kinh người chém về phía hai người Dương Thiên Lôi.

- A? Lão bà, phé vật này tựa hồ cũng có chút bản lãnh, có chút tổn sức rồi, để lão công ta tới đi!

Sau khi Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai như tia chớp tránh thoát một kích khủng bố này, hai tròng mắt sáng như sao của Dương Thiên Lô nhìn về phía Đằng Tinh Nhất Lang, thân hình nhoáng lên một cái, tức thì như tia chớp áp sát Đằng Tinh Nhất Lang.

- Chịu chết đi!

Đúng lúc này Tiền Điền Trực Thụ cũng phát ra một tiếng hét lớn, vung đao nhằm phía Lý Hàn Mai, cùng lúc đó, làm ra một cái thủ thế, trong phút chốc, trăm tên cao thủ bên trong Thần Mã Điều Xả không ngờ giống như gió lốc, bao vây Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai lại, từng đạo đao quang vô cùng cường hãn không ngừng phát ra từ các góc hiểm, trong khoảng thời gian ngắn, rút cục ngăn cản bước tiến giết người như thái rau của Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai.

- A? Đây là Thần Mã Điều trần sao? Lão bà, định lực của em vẫn là không đủ thâm hậu a... Nhìn lão công ta phá này!

Làm cho mọi người khiếp sợ chính là, Dương Thiên Lô nói phá liền phá, hần rõ ràng đang giao thủ với Đằng Tinh Nhất Lang, không ngờ không bị ảnh hưởng gì liền trực tiếp xuất hiện bên cạnh Lý Hàn Mai đang vất vả ứng phó, tựa vào trên lưng Lý Hàn Mai, có vẻ như có chút kinh ngạc hỏi.

Lý Hàn Mai đeo mặt nạ, nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, sắc mặt lập tức trở nên đỏ bừng, nhưng không có lên tiếng, trên thực tế, nháy mắt ban đầu đối phương ngưng tụ thành trận hình, trong đầu nàng đích xác không chịu không chế xuất hiện đủ loại hình ảnh kiều diễm, nam diễn viên chính trong đó rõ ràng là Dương Thiên Lô.

May mắn, không ai có thể nhìn thấy kiều nhan đỏ bừng của nàng.

- Thần Hoàng Mê Huyền đại trận.

Cao thủ vây xem, rất nhiều người thâm kêu trong lòng tên của trận pháp này. Một trong những trận pháp cường đại của Thần Hoàng tông, làm cho địch nhân trong nháy mắt lọt vào trận pháp, đột ngột sinh ra ảo giác, hoàn toàn kích phát ra những thứ tồn tại trong tiềm thức. Bất quá đối với những người có ý chí kiên định, định lực cực kỳ thâm hậu thì không có tác dụng gì. Dương nhiên chính là ảo cảnh không có tác dụng nhưng lực sát thương tổ hợp lại vẫn tồn tại. Cho nên, trận pháp này cũng coi như là rất bá đạo.

- Hắc hắc... Cho em kiến thức lực lượng chân chính của lão công ta.

Ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Lý Hàn Mai, di động giữa đao quang kiếm ảnh, Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói.

- Tát đập thành binh! Tề!

Bất thành linh, thanh âm của Dương Thiên Lô trở nên vô cùng véo von, chốc lát sau, các đao quang kia đột nhiên chuyển hướng chém lên người đồng bọn, biến thành trận chém giết của người một nhà.

- Chút tài mọn cũng dám khoe khoang trước mặt đại gia? Lão bà, em làm thật lão đầu kia, còn gia hỏa kia có vẻ như địa vị rất cao, lão công ta sẽ lưu hần một hơi, tiện thông tri cho tông chủ bọn hần, hắc hắc... Người Hoa Hạ là dễ dàng khi dễ như vậy sao? Quan trọng nhất là, con mẹ nó còn dám động thủ với tiểu lão bà của đại gia, chán sống rồi phải không?

Trên khuôn mặt anh tuấn của Dương Thiên Lô càng thêm cuồng ngạo dị thường, thân hình nhoáng lên một cái nhằm phía Đằng Tinh Nhất Lang.

Khi những người khác nghe Dương Thiên Lô nói như thế, nhất là những người chuẩn bị mượn gió bẻ măng với Hoa Hạ, cả đám đều cảm thấy lạnh cả người, âm thầm hô may mắn còn chưa có xuất thủ, cũng âm thầm may mắn vì đã đến “xem cuộc vui” lần này.

Thiếu niên đẹp trai cả người tản ra khí tức tà mị này, đến tột cùng là loại yêu nghiệt gì?

Hoa Hạ... Thật sự là che giấu quá sâu!

Đây là ý nghĩ trong lòng của tuyệt đại đa số người ở đây!

Bất quá, khi Thanh Long nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lô lại hơi nhú mào, chẳng lẽ mình suy đoán sai lầm? Nếu Hiên Viên Cửu Dương muốn dụng Thần Hoàng tông đối phó hắc và Ngưu lão, tại sao lại nói như thế? Lời nói của Dương Thiên Lô, rõ ràng không chỉ nói cho người của Thần Hoàng tông nghe, mà là nói cho mọi người nghe. Nhiều người ẩn nấp xung quanh như vậy, lấy thực lực của Dương Thiên Lô há có thể không phát hiện ra chứ?

Thanh Long có chút nghi không ra!

Ầm ầm ầm...

Ba người Thanh Long, Ngưu lão cùng với Hắc Long ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Dương Thiên Lô. Đây là người người tu đạo, hơn nữa là người tu đạo cực kỳ cường hãn, vừa bắt đầu bọn họ đã khẳng định, nhưng mà lúc này, năng lực Dương Thiên Lô thể hiện ra lại làm cho ba người cảm thấy có chút khó hiểu. Bởi vì, không ngờ Dương Thiên Lô lựa chọn cận chiến với Đằng Tinh Nhất Lang, từng đạo phù văn pháp tắc đều tể vào quyền cước, thân thể của mình, tiện tay cầm lấy một thanh bảo đao chiến với Đằng Tinh đến quên cả trời đất.

Mà Lý Hàn Mai không chịu ảnh hưởng của trận pháp, lại trở nên cuồng bạo đến cực điểm, bức Tiền Điền Trục Thụ chặt vật không chịu nổi.

Thần Hoàng tông gần ngàn người, lại bị hai người làm cho long trời lở đất, máu chảy thành sông.

Hơn nữa, kết quả đã rất rõ ràng...

Chương 819: Đại gia họ Dương, tên Thiên Lô (hạ)!

Oanh long!

Theo một quyền nhanh như thiểm điện của Lý Hàn Mai nện vào đầu Tiền Điền Trục Thụ bộc phát ra một tiếng nổ kinh thiên, đầu của Tiền Điền Trục Thụ, không ngờ như quả bom nổ mạnh, máu tươi não tương văng tứ tung, năng lượng khủng bố đến nỗi ngay cả Lý Hàn Mai cũng trực tiếp bị chấn bay.

- Hảo đao!

Trong cùng thời gian, bảo đao của Đằng Tinh Nhất Lang không ngờ đã đổi chủ, cùng lúc đó thân hình Dương Thiên Lô nhoáng lên một cái, trực tiếp lẳng không ôm lấy Lý Hàn Mai bị chấn bay, rất hiển nhiên, Dương Thiên Lô luôn phân tâm thần ra chú ý Lý Hàn Mai chiến đấu.

- Lão bà, không sao chứ?

- Không có việc gì!

Lý Hàn Mai thấp giọng nói.

- Vậy em đã hoàn thành xong giai đoạn một rồi, giai đoạn kế tiếp giao cho lão công đi.

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng đặt Lý Hàn Mai xuống, tay phải nắm lấy bảo đao của Đằng Tinh Nhất Lang, tay trái nhẹ nhàng vuốt trên lưỡi đao,

Lúc này, sắc mặt của Đằng Tinh Nhất Lang đã trở nên dị thường lúng túng, toàn thân run rẩy, có kinh hãi cũng có phần nộ lẫn không cam lòng, nhưng mà hai chân run rẩy, không thể làm cho hắn có bất kỳ dừng khí nào tiến về phía Dương Thiên Lô nửa bước.

Hắn, lần này gặp phải cao thủ chân chính, cao thủ có thực lực tương đương tông chủ.

Hắn, ở trước mặt của đối phương, căn bản không chịu nổi một kích.

Hắn biết rõ, nếu như đối phương muốn lấy mạng hắn, phỏng chừng chỉ cần một chiêu.

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?

Đằng Tinh Nhất Lang thanh âm run rẩy dùng “điều ngữ” hỏi.

- Nói chuyện với đại gia phải dùng tiếng người, hiểu không?

Dương Thiên Lô nheo ánh mắt lại, nhìn chăm chăm thanh đao, cũng không thèm nhìn tới Đằng Tĩnh Nhất Lang, thản nhiên nói.

- Người rốt cuộc là ai?

Tuy rằng Đằng Tĩnh Nhất Lang phần nộ dị thường, nhưng càng nhiều hơn là hoảng sợ, chỉ có thể cố nén trong lòng dùng Hoa Hạ ngữ không được lưu loát cho lắm, nói.

- Ủ, không sai... So với vết giới hơn không ít. Đại gia không ngại nói cho người biết, bản nhân họ Dương, tên Thiên Lô! Ghi nhớ đi... Ngàn vạn lần không nên quên, bằng không, khi người chết theo chân bọn họ, diêm vương gia hỏi người chết thế nào, người ngay cả người giết người cũng không biết, chẳng phải là quá vô dụng sao?

- Dương Thiên Lô... Người thuộc tổ chức gì của Hoa Hạ?

- Tổ chức gì? Ở Hoa Hạ, đại gia ta chẳng qua chỉ là một người dân bình thường mà thôi, không đáng nhắc tới. Người có phải rất muốn biết vì sao đại gia phải diệt Thần Hoàng tông các người hay không?

Dương Thiên Lô mỉm cười, có vẻ như rất nhã nhặn nói:

- Rất đơn giản, bởi vì các người động đến tiểu lão bà của lão tử. Đại lão Hoa Hạ có thể khoan dung đám tôm tép các người nhảy nhót giường oai, nhưng nữ nhân của đại gia các người cũng dám động, mặt mũi của đại gia biết để vào đâu đây? Cho nên...

Dương Thiên Lô nói đến chỗ này, khí tức tà mị quanh thân bỗng nhiên biến đổi thành lãnh liệt đến cực hạn, trong phút chốc, không khí trong chu vi hơn mười trượng như đông lại, lạnh giọng nói:

- Chạy trở về nói cho tông chủ của các người biết, ba ngày sau, vẫn là không rời rạng sáng, lão tử ở chỗ này tính sổ với các người.

Phập phập...

Dương Thiên Lô trong lúc nói chuyện, nhẹ nhàng vung đao về phía Đằng Tĩnh Nhất Lang cách đó hơn mấy trượng, ngay cả không khí cũng không hề xao động, nhưng hai cánh tay của Đằng Tĩnh Nhất Lang đã chia lìa thân thể, rơi xuống mặt đất.

- Lão bà, chúng ta đi thôi.

Dương Thiên Lô nhìn cũng không nhìn Đằng Tĩnh Nhất Lang một cái, mặc kệ đám người đang tự giết nhau kia, trực tiếp kéo bàn tay dính đầy máu của Lý Hàn Mai, khẽ cười nói.

Nói xong, hai người chậm rãi đi ra ngoài Thần Mã Điều Xã, sau vài lần lóe lên, liền vô ảnh vô tung biến mất, ngay cả một chút ít khí tức cũng không có để lại.

Trong nháy mắt Dương Thiên Lô vừa mới rời đi, đệ tử Thần Hoàng tông đang lâm vào ma chương hỗn chiến với nhau không ngờ một đám vung đao bổ về phía cổ của mình, “phanh phanh phanh...” từng đầu người như là quả dưa hấu nối đuôi nhau rơi xuống mặt đất, trong phút chốc, Thần Hoàng tông ngoại trừ Đằng Tĩnh Nhất Lang bị cắt bỏ hai cánh tay ra, không còn có một nhân chứng sống.

Tu la địa ngục!

Chỉ có bốn chữ này mới có thể hình dung Thần Mã Điều Xã giờ phút này.

Ngốc trẻ!

Tất cả mọi người vây xem đều lâm vào ngốc trẻ!

Khiếp sợ cực độ, giống như là mộng ảo nhưng chân thật xuất hiện ở trước mặt bọn họ, tuyệt đại đa số người đều không thể tin được, cái người Hoa Hạ gọi là Dương Thiên Lô không ngờ cường đại đến như thế.

Đó là thực lực kinh người thế nào?

Không dám tưởng tượng!

Ở đây có ít nhất chín mươi phần trăm số người đều ghi nhớ ba chữ “Dương Thiên Lô”, bất kể như thế nào, đây là nhân vật bọn hắn không thể đắc tội, mạnh mẽ như Thần Hoàng tông hắn còn dám khiêu khích như thế, còn có ai có thể là đối thủ của hắn đây?

Nhưng mà cũng có cực ít người lâm vào trầm tư. Trong đó tự nhiên có ba người Thanh Long, Ngưu lão cùng với Hắc Long.

Lực lượng thể hiện ra đích xác rất mạnh, nhưng đối với ba người cùng với số ít cao thủ mà nói vẫn còn chưa đủ. Ít nhất lực lượng trước mắt thể hiện ra bọn họ cũng có thể làm được. Nhưng mà, bọn họ mơ hồ cảm thấy được, Dương Thiên Lô tuyệt không chỉ có chút thực lực kia.

Nếu năng lực của Dương Thiên Lô chỉ như thế này, vậy chỉ có thể dùng nghề con không sợ cạp để hình dung. Lấy thực lực hai người hắn và Lý Hàn Mai tiêu diệt Thần Hoàng tông, có thể sao?

Nhưng hắn vẫn vô cùng khẳng định nói cho mọi người biết hắn muốn tiêu diệt Thần Hoàng tông.

Nếu không phải nghề con không sợ cạp, đó chính là Dương Thiên Lô ẩn tàng lực lượng càng cường đại hơn!

Kết quả như thế nào, ba ngày sau gặp lại sẽ rõ!

- Hắn rất mạnh!

Sau khi ba người Ngưu lão, Thanh Long cùng với Hắc Long rời đi, làm cho Ngưu lão và Thanh Long vô cùng kinh ngạc chính là, Hắc Long chưa từng nói chuyện bỗng nhiên mở miệng nói.

Không, hoặc là nói căn bản không phải mở miệng, bởi vì thanh âm cũng không phải từ trong miệng phát ra, mà là trực tiếp truyền âm đến trong tai hai người, thanh âm rất lạnh, giống như khí tức băng lãnh trên người hắn vậy.

Thế nhưng, chân chính làm cho Ngưu lão và Thanh Long khiếp sợ chính là, không ngờ thanh âm này không phải là của nam nhân, mà là nữ nhân, hoặc là nói... Nam nhân ẻo lả?

- Hắn không phải là Hiên Viên Cửu Dương.

Ngay khi Ngưu lão và Thanh Long còn đang khiếp sợ, Hắc Long vô cùng khẳng định nói tiếp.

- Hắc Long, làm sao ngươi biết?

807. Chương 820: Cô... Là Ai

- Trực giác!

Câu trả lời này của Hắc Long làm cho Thanh Long và Ngưu lão ngạc nhiên, hơn nữa nhìn bộ dáng của Hắc Long, tựa hồ hiển nhiên không muốn dây dưa trên vấn đề này.

- Chúng ta làm sao bây giờ? Chờ ba ngày sau xem tiếp hay hiện tại bắt đầu hành động?

Ngưu lão hỏi.

- Án binh bất động! Ba ngày sau tiếp tục quan sát!

Thanh Long hơi hơi trầm ngâm rồi nhẹ giọng nói.

- Ba ngày sau gặp lại.

Nghe thấy lời nói của Thanh Long, Hắc Long truyền âm nói, nói xong thân hình nhoáng lên một cái liền biến mất ở trong đêm đen.

- Vô lại! Lừa manh!

Sau khi Dương Thiên Lô dẫn theo Lý Hàn Mai lặng yên không một tiếng động trở lại khách sạn, Lý Hàn Mai đẩy tay Dương Thiên Lô ra, trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô nói.

- Sao lại nói tôi như vậy?

Dương Thiên Lôi khó hiểu hỏi.

- Ai bảo cậu kêu tôi là lão bà chứ hả? Kêu lão bà thì thôi... Cậu còn cho tôi làm tiểu lão bà là sao?

Lý Hàn Mai lấy mặt nạ xuống, rõ ràng rất tức giận nói.

- Khụ khụ... Đây không phải vì cô sao? Hơn nữa, chân thân cô trở thành đại lão bà, tên của cô trở thành tiểu lão bà, một lớn một nhỏ, không phải huề nhau sao?

Dương Thiên Lôi nói:

- Được rồi! Mai tỷ, cô nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài chơi một lát...

- Chơi một lát? Cậu muốn làm gì?

Lý Hàn Mai có chút kinh ngạc hỏi.

- Tùy tiện đi dạo ấy mà...

Dương Thiên Lôi nói.

- Không phải cậu muốn ra ngoài chơi bởi đó chứ?

Lý Hàn Mai nhìn thấy biểu tình của Dương Thiên Lôi, trực giác mách bảo Dương Thiên Lôi khẳng định muốn gạt mình đi làm gì đó, lập tức lông mày nhướn lên, lạnh lùng nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Ách... Mai tỷ, sao cô lại có thể suy nghĩ như thế? Có đại mỹ nữ là cô ở đây, chẳng lẽ tôi còn phải đi ăn chơi sao? Tôi cũng không gạt cô, tôi muốn đi gặp một người, có thể có quan hệ với Hiểu Phân. Cô yên tâm đi, ca tuyệt đối không làm gì bậy bạ đâu. Ngoan ngoãn chờ tôi trở lại, lão bà đại nhân...

Dương Thiên Lôi nói xong, thân hình trực tiếp xuyên qua cửa sổ, trong chớp mắt liền biến mất trong bầu trời đêm.

- Có quan hệ với Hiểu Phân? Tại sao nơi này lại có người có quan hệ với Hiểu Phân nhỉ?

Nắm tay Lý Hàn Mai vung tới một nửa, buồn bực thu trở về, hơi hơi nhíu mày, chỉ có thể chờ Dương Thiên Lôi trở về hỏi lại.

Đi vào phòng tắm, sau khi cởi nhuyển giáp màu đen nhuộm đầy máu xuống khỏi người thả trên mặt đất, dùng vòi sen tưới lên, máu liền bay sạch. Loại nhuyển giáp này là một loại đồ phòng hộ cường đại làm bằng chất liệu đặc thù mà nhân viên sở nghiên cứu siêu tự nhiên quen dùng, Lý Hàn Mai mặc nó chẳng qua là làm bộ mà thôi. Cường độ thân thể hiện tại của nàng đã đến một trình độ khủng bố, theo như Dương Thiên Lôi nói, cho dù là đạn đạo trực tiếp bắn vào trên người nàng, ngay cả một cộng lông tơ cũng không suy suyễn. So với nhục thể của Dương Thiên Lôi còn cường đại hơn.

Đây cũng là chuyện tình không có cách nào, thân thể Dương Thiên Lôi chẳng qua chỉ tôi luyện một chút mà thôi, vì cứu mạng Lý Hàn Mai, Dương Thiên Lôi không thể không hao phí rất nhiều năng lượng bản nguyên, hoàn toàn rèn luyện thân thể đã hoại tử, không cường đại mới là kỳ quái.

Về phần năng lượng băng hàn trong cơ thể, bởi vì muốn che giấu chân thân, Dương Thiên Lôi không khôi phục cho Lý Hàn Mai, tuy nhiên Lý Hàn Mai lại tin tưởng, có loại thân thể này, một khi nàng muốn khôi phục năng lượng băng hàn, chỉ sợ cũng không cần dùng đến phòng tu luyện được đặc biệt chế ra lúc đầu. Hơn nữa với khoa học kỹ thuật hiện nay, chỉ sợ cũng không có đạt đến được nhiệt độ thấp nào mà nàng không có khả năng thừa nhận.

Rửa nhuyển giáp sạch sẽ xong, Lý Hàn Mai thừa dịp gia hỏa đáng khinh Dương Thiên Lôi đi vắng, lần đầu tiên cởi sạch quần áo tắm dưới vòi sen. Sau khi tẩy sạch huyết tinh trên người thì nằm thẳng căng trong bể tắm.

- Đại mỹ nữ... Hừ, cậu có thể xem không thể ăn, chẳng phải là càng dễ ra ngoài chơi bởi sao? Lại còn coi tôi là “tiểu lão bà”...

...

- Người là ai?

- Không cần phải biết ta là ai!

Giữa đồng không mông quạnh ngoại ô thủ đô R quốc, hai đạo thân ảnh đứng đối diện với nhau, ở dưới bầu trời đêm cũng không có ảnh hưởng đến thị lực của hai người, đều thấy nhau rất rõ ràng.

Nam nhân, chính là Dương Thiên Lôi.

Mà người còn lại thì quanh thân tản ra khí tức cực độ băng hàn, cũng chỉ có đôi mắt lộ ra bên ngoài.

Hai người đều cảm ứng được sự hấp dẫn mãnh liệt lẫn nhau. Loại hấp dẫn này, so với Tống Hiểu Phân gây cho Dương Thiên Lôi còn mãnh liệt hơn.

Cửu âm tuyệt mạch!

Khi Dương Thiên Lôi rời khỏi Thần Mã Điều Xã mới đột nhiên cảm ứng được. Rất hiển nhiên là do đối phương cố ý phóng thích ra cho hắn cảm ứng.

- Vậy ngươi tới tìm ta làm gì?

- Làm cái chuyện chúng ta đều muốn làm!

Làm cho Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là, không ngờ đối phương vô cùng thản nhiên nói, nguyên bản hai tròng mắt cũng không có gì đặc biệt, bỗng nhiên trở nên vô cùng sáng rực, bàn tay giơ lên trực tiếp kéo chiếc mặt nạ xuống, trong phút chốc, một đầu tóc đen, giống như thác nước bành bồng, hé ra dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn, xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi.

Cho dù là Dương Thiên Lôi cũng cảm nhận được một loại mỹ lệ kinh tâm động phách.

Cặp mắt long lánh của nữ nhân này giống như làn thu thủy, ví như trăng rằm, thẳng tắp ngưng mắt nhìn Dương Thiên Lôi.

- Người Hoa Hạ?

Dương Thiên Lôi mở lớn hai con mắt, lắc lắc đầu, hỏi.

- Ủ!

- Nhận biết tôi?

- Hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy!

- Nếu cô có thể xuất hiện ở đây, tự nhiên biết Hiên Viên Kiếm Tông, tự nhiên biết tông chủ cùng với thiếu chủ của Hiên Viên Kiếm Tông đều là cửu dương tuyệt mạch, vì sao lựa chọn tôi?

- Bọn họ là bại hoại của Hoa Hạ, còn ngươi là người.

Nữ nhân thản nhiên nói.

- Lý do này không đủ, tôi không phải là nam nhân tùy tiện...

Dương Thiên Lôi nhìn chằm chằm khuôn mặt tuyệt mỹ kia, đè nén sự rung động bởi sự cường đại do cửu âm tuyệt mạch của đối phương mang đến, ra vẻ trấn định nói.

- Ta cũng không phải là nữ nhân tùy tiện.

- Nhưng chúng ta không có quan hệ, cũng không quen biết.

- Coi như gió thoảng mây trôi, chẳng phải rất tốt sao?

- Cô xác định?

Nữ nhân không trả lời Dương Thiên Lôi mà nhẹ nhàng cúi áo...

Chương 820: Cô... Là ai (hạ)?

Một thân thể mềm mại gần như hoàn mỹ trần trụi xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi, hơn nữa vẻ mặt hồng hào, nhưng vẫn kiên định đi đến trước mặt Dương Thiên Lôi, khi trực tiếp cúi quần áo Dương Thiên Lôi ra, Dương Thiên Lôi rốt cục cũng nhìn không được nữa.

Trạng thái hóa phàm, cộng với Dương Thiên Lô hoàn toàn phóng thích khí tức cửu dương tuyệt mạch ra, lần đầu tiên rõ ràng, giữa cửu âm tuyệt mạch và cửu dương tuyệt mạch có lực hấp dẫn kinh người cỡ nào. Nhưng đó cũng không phải trọng yếu nhất, chân chính làm cho Dương Thiên Lô không thể cự tuyệt chính là, sâu trong hai tròng mắt long lánh của nữ nhân có sự giãy dụa, thống khổ, dày vò cùng lệ rưng rưng.

Trời làm chăn, đất làm giường.

Không biết bắt đầu như thế nào, cũng không biết chấm dứt như thế nào, Dương Thiên Lô cảm thấy như trong mơ, nhưng thân thể mềm mại uyển chuyển nghênh hợp, cùng với thân ảnh nhẹ lướt đi lại có thể thấy được rõ ràng.

- Ai...

Một tiếng thở dài rất nhỏ, bỗng nhiên xuất hiện trong tai Dương Thiên Lô, Dương Thiên Lô vẫn đang trần truồng, đột nhiên cả kinh:

- Ai?

- Vốn người có thể thắng...

Làm cho Dương Thiên Lô kinh ngạc vô cùng chính là, không ngờ trước mắt xuất hiện một thân ảnh tương tự với nữ nhân vừa mới cùng triển miên với hắn. Ngay cả giọng nói, vóc dáng cũng hoàn toàn tương tự.

- Cô... Là ai?

Dương Thiên Lô nhú mày.

Trong lúc nói chuyện, Dương Thiên Lô đã mặc xong quần áo với tốc độ cực nhanh.

- Ai... Cậu bị lừa rồi!

Nữ nhân chăm chú nhìn Dương Thiên Lô, cũng không trả lời câu hỏi của Dương Thiên Lô, mà là giống như rất bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói khẽ. Đồng thời nhẹ nhàng tháo mặt nạ xuống, cùng lúc đó, khí tức cửu âm tuyệt mạch trên người nàng cũng hoàn toàn phóng thích ra, động tác xuất hiện hoàn toàn giống như nữ nhân vừa rồi, một đầu tóc đen bồng bồng, đồng dạng lộ ra dung nhan chim sa cá lặn, cùng với nữ nhân kia giống y như đúc. Nếu không phải Dương Thiên Lô có thể dễ dàng cảm ứng được nàng vẫn còn nguyên âm xử nữ, chỉ sợ thật sự sẽ coi cô gái này là nữ tử vừa rồi.

- Mặc mutu? Tại sao lại nói thế?

Sau khi Dương Thiên Lô sửng sốt một hồi liền hỏi.

- Cô ta là tông chủ Thần Hoàng tông.

- Cái gì?

Nghe thấy lời nói của nữ tử, Dương Thiên Lô lập tức chấn động.

- Vốn người có thể thắng, nhưng hiện tại, người thua chắc rồi.

- ...?

- Bởi vì, cô ta đã chiếm được năng lượng tinh nguyên từ cửu dương tuyệt mạch của người.

- Vậy thì sao? Tôi cũng chiếm được nguyên âm xử nữ của cửu âm tuyệt mạch. Tu vi của tôi và cô ta đều đề thăng, hơn nữa tuyệt sẽ không kém hơn cô ta.

Về mặt Dương Thiên Lô ngạo nghễ nói, hiển nhiên cũng không để lời nói của nữ tử ở trong lòng, ngược lại càng quan tâm hơn đến quan hệ giữa cô gái này cùng nữ nhân vừa rồi kia, nói:

- Cô rốt cuộc là ai? Có quan hệ gì với nữ nhân kia? Các cô hẳn là...

- Cô ta từng là tỷ tỷ của tôi, nhưng hiện tại với tôi không có bất cứ quan hệ nào nữa, mà là địch nhân của tôi, địch nhân của Hoa Hạ. Tuy rằng cậu chiếm được nguyên âm của cửu âm tuyệt mạch, nhưng cô ta lại bởi vì người mà có thể nắm trong tay đệ nhất thần khí của R quốc, yêu đạo Diệu Pháp Thôn Chính. Có nó... Trong thiên hạ không còn ai có thể là đối thủ của cô ta. Đáp ứng tôi một chuyện, được không?

Hai tròng mắt nữ tử nhìn chằm chằm Dương Thiên Lô, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không ngờ mang theo một tia khấn cầu.

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày. Tuy rằng biết rõ cô gái trước mắt không phải là nữ tử vừa rồi, chỉ có điều biểu cảm sâu trong ánh mắt của hai người, tương tự đến không ngờ, tương tự đến nỗi làm cho Dương Thiên Lô cảm thấy hết hoảng.

Nữ nhân kia là tông chủ Thần Hoàng tông, vậy nữ nhân này là ai?

- Mục đích đến đây tìm tôi của cô giống như của cô ta đúng không?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Nguyên bản tôi... Chỉ là muốn ngăn cản cô ta. Thế nhưng... Tôi đã tới chậm, cho nên... Ta nghĩ... Cậu phải giúp tôi.

Sắc mặt nữ nhân trở nên đỏ bừng dị thường, hai con mắt đã không dám nhìn thẳng Dương Thiên Lô, nói nhỏ như muỗi kêu. So với nữ nhân “lớn mật trực tiếp” kia, rõ ràng rụt rè hơn rất nhiều.

Thấy Dương Thiên Lô không nói lời nào, nữ nhân nói tiếp:

- Cậu yên tâm, tôi sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì với cậu, chỉ là cậu giúp tôi lần này, đối với cậu... Cũng có một chút chỗ tốt, ít nhất trước khi chiến đấu với cô ta, có thể tăng thêm một chút thực lực. Được không?

Nữ nhân nói xong, cũng bắt đầu cởi áo...

Dương Thiên Lô có chút há hốc mồm. Khi người đối bụng, chuyện tình bánh nướng từ trên trời rơi xuống vốn là chỉ có thể ngộ không thể cầu, nhưng rút một lần còn không tính, không ngờ rút xuống lần thứ hai, nhất là Dương Thiên Lô vừa mới đắm chìm trong “chiếc bánh nướng” tuyệt vời kia.

Đây cũng là chuyện tình không có biện pháp, Dương Thiên Lô ở trạng thái hóa phạm, cộng với thân thể cửu dương tuyệt mạch cường đại, trước mắt mà nói, đối với nữ nhân không thể cự tuyệt. Đương nhiên, đó cũng là do Hiên Viên Kiếm Tông cam tâm tình nguyện hiến dâng nữ nhân cho hắn, hưởng chỉ là thân có cửu âm tuyệt mạch, vả lại còn là nữ nhân không có bất kỳ vướng bận về sau? Với lại mấy ngày nay chỉ có thể nhìn không thể ăn Lý Hàn Mai, quả thật làm cho “dục hỏa” của gia hỏa này bốc cao, hơn nữa đây là chuyện tình có lợi cho đôi bên, còn là chuyện “cứu người” nữa chứ...

Vào nháy mắt Dương Thiên Lô ngậy người, nữ tử đã giống như nữ nhân vừa rồi hoàn toàn phơi bày thân thể mềm mại uyển chuyển của bản thân trước mặt Dương Thiên Lô, cũng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng áp vào trong lòng ngực Dương Thiên Lô.

Tới mức độ này, Dương Thiên Lô đã không còn định lực cự tuyệt nữa, lắc lắc đầu, kết quả là...

Sau nửa canh giờ, nữ nhân lại nhẹ nhàng mà đi, làm cho Dương Thiên Lô hơi hơi kỳ quái chính là, lúc cô gái này rời đi, không ngờ quay đầu liếc nhìn Dương Thiên Lô một cái, hé ra một nụ cười thần nhiên, nhẹ nhàng nói:

- Cậu thật tốt, tôi có chút yêu cậu rồi...

- Chúng ta chỉ là trao đổi, không phải sao?

Kiều diễm vừa rồi, Dương Thiên Lô đã phát hiện, cô gái này, so với cửu âm tuyệt mạch của nữ nhân kia còn cường đại hơn một bậc.

- Đúng a, chỉ là trao đổi, có những lời này của cậu là được rồi, tôi cũng không luyến tiếc... Tái kiến!

Nữ tử cười thần nhiên xoay người, trong phút chốc liền biến mất vô ảnh vô tung.

Dương Thiên Lô lắc lắc đầu, sau khi mặc lại quần áo, trực tiếp lãng không mà đi. Đạt được nguyên âm của cửu âm tuyệt mạch, làm cho Dương Thiên Lô ở trạng thái hóa phạm giờ phút này rõ ràng cảm giác được, tu vi của bản thân có sự đề thăng kinh người.

808. Chương 821: Thật Thật Giả Giả!

- Ai...Cậu bị lừa rồi!

Nữ nhân chăm chú nhìn Dương Thiên Lô, cũng không trả lời câu hỏi của Dương Thiên Lô, mà là giống như rất bất đắc dĩ lắc đầu, nói khẽ. Đồng thời nhẹ nhàng tháo mặt nạ xuống, cùng lúc đó, khí tức cửu âm tuyệt mạch trên người nàng cũng hoàn toàn phóng thích ra, động tác xuất hiện hoàn toàn giống như nữ nhân vừa rồi, một đầu tóc đen bồng bềnh, đồng dạng lộ ra dung nhan chim sa cá lặn, cùng với nữ nhân kia giống y như đúc. Nếu không phải Dương Thiên Lô có thể dễ dàng cảm ứng được nàng vẫn còn nguyên âm xử nữ, chỉ sợ thật sự sẽ coi cô gái này là nữ tử vừa rồi.

- Mặc mưu? Tại sao lại nói thế?

Sau khi Dương Thiên Lô sửng sốt một hồi liền hỏi.

- Cô ta là tông chủ Thần Hoàng tông.

- Cái gì?

Nghe thấy lời nói của nữ tử, Dương Thiên Lô lập tức chấn động.

- Vốn người có thể thắng, nhưng hiện tại, người thua chắc rồi.

-...?

- Bởi vì, cô ta đã chiếm được năng lượng tinh nguyên từ cửu dương tuyệt mạch của người.

- Vậy thì sao? Tôi cũng chiếm được nguyên âm xử nữ của cửu âm tuyệt mạch. Tu vi của tôi và cô ta đều đề thăng, hơn nữa tuyệt sẽ không kém hơn cô ta.

Về mặt Dương Thiên Lô ngạo nghễ nói, hiển nhiên cũng không để lời nói của nữ tử ở trong lòng, ngược lại càng quan tâm hơn đến quan hệ giữa cô gái này cùng nữ nhân vừa rồi kia, nói:

- Cô rốt cuộc là ai? Có quan hệ gì với nữ nhân kia? Các cô hẳn là...

- Cô ta từng là tỷ tỷ của tôi, nhưng hiện tại với tôi không có bất cứ quan hệ nào nữa, mà là địch nhân của tôi, địch nhân của Hoa Hạ. Tuy rằng cậu chiếm được nguyên âm của cửu âm tuyệt mạch, nhưng cô ta lại bởi vì người mà có thể nắm trong tay đệ nhất thần khí của R quốc, yêu đao Diệu Pháp Thôn Chính. Có nó...Trong thiên hạ không còn ai có thể là đối thủ của cô ta. Đáp ứng tôi một chuyện, được không?

Hai tròng mắt nữ tử nhìn chăm chăm Dương Thiên Lô, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không ngờ mang theo một tia khẩn cầu.

Dương Thiên Lô khẽ nhíu mày. Tuy rằng biết rõ cô gái trước mắt không phải là nữ tử vừa rồi, chỉ có điều biểu cảm sâu trong ánh mắt của hai người, tương tự đến không ngờ, tương tự đến nỗi làm cho Dương Thiên Lô cảm thấy hết hoảng.

Nữ nhân kia là tông chủ Thần Hoàng tông, vậy nữ nhân này là ai?

- Mục đích đến đây tìm tôi của cô giống như của cô ta đúng không?

Dương Thiên Lô hỏi.

- Nguyên bản tôi...Chỉ là muốn ngăn cản cô ta. Thế nhưng...Tôi đã tới chậm, cho nên...Ta nghĩ...Cậu phải giúp tôi.

Sắc mặt nữ nhân trở nên đỏ bừng dị thường, hai con mắt đã không dám nhìn thẳng Dương Thiên Lô, nói nhỏ như muỗi kêu. So với nữ nhân “lớn mật trực tiếp” kia, rõ ràng rụt rè hơn rất nhiều.

Thấy Dương Thiên Lô không nói lời nào, nữ nhân nói tiếp:

- Cậu yên tâm, tôi sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì với cậu, chỉ là cậu giúp tôi lần này, đối với cậu...Cũng có một chút chỗ tốt, ít nhất trước khi chiến đấu với cô ta, có thể tăng thêm một chút thực lực. Được không?

Nữ nhân nói xong, cũng bắt đầu cởi áo...

Dương Thiên Lô có chút há hốc mồm. Khi người đối bụng, chuyện tình bánh nướng từ trên trời rơi xuống vốn là chỉ có thể ngộ không thể cầu, nhưng rút một lần còn không tính, không ngờ rút xuống lần thứ hai, nhất là Dương Thiên Lô vừa mới đắm chìm trong “chiếc bánh nướng” tuyệt vời kia.

Đây cũng là chuyện tình không có biện pháp, Dương Thiên Lô ở trạng thái hóa phàm, cộng với thân thể cửu dương tuyệt mạch cường đại, trước mắt mà nói, đối với nữ nhân không thể cự tuyệt. Đương nhiên, đó cũng là do Hiên Viên Kiếm Tông cam tâm tình nguyện hiến dâng nữ nhân cho hắn, hướng chi là thân có cửu âm tuyệt mạch, vả lại còn là nữ nhân không có bất kỳ vướng bận về sau? Với lại mấy ngày nay chỉ có thể nhìn không thể ăn Lý Hàn Mai, quả thật làm cho “dục hỏa” của gia hỏa này bốc cao, hơn nữa đây là chuyện tình có lợi cho đôi bên, còn là chuyện “cứu người” nữa chứ...

Vào nháy mắt Dương Thiên Lô ngậy người, nữ tử đã giống như nữ nhân vừa rồi hoàn toàn phơi bày thân thể mềm mại uyển chuyển của bản thân trước mặt Dương Thiên Lô, cũng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng áp vào trong lồng ngực Dương Thiên Lô.

Tới mức độ này, Dương Thiên Lô đã không còn định lực cự tuyệt nữa, lắc lắc đầu, kết quả là...

Sau nửa canh giờ, nữ nhân lại nhẹ nhàng mà đi, làm cho Dương Thiên Lô hơi kỳ quái chính là, lúc cô gái này rời đi, không ngờ quay đầu liếc nhìn Dương Thiên Lô một cái, hé ra một nụ cười thần nhiên, nhẹ nhàng nói:

- Cậu thật tốt, tôi có chút yêu cậu rồi...
- Chúng ta chỉ là trao đổi, không phải sao?

Kiều diễm vừa rồi, Dương Thiên Lô đã phát hiện, cô gái này, so với cửu âm tuyệt mạch của nữ nhân kia còn cường đại hơn một bậc.

- Đúng a, chỉ là trao đổi, có những lời này của cậu là được rồi, tôi cũng không luyến tiếc...Tái kiến!

Nữ tử cười thần nhiên xoay người, trong phút chốc liền biến mất vô ảnh vô tung.

Dương Thiên Lô lắc lắc đầu, sau khi mặc lại quần áo, trực tiếp lẳng không mà đi. Đạt được nguyên âm của cửu âm tuyệt mạch, làm cho Dương Thiên Lô ở trạng thái hóa phàm giờ phút này rõ ràng cảm giác được, tu vi của bản thân có sự đề thăng kinh người. Mãi đến khi phi hành về đến phía trên khách sạn, trong đầu Dương Thiên Lô vẫn đắm chìm trong mỹ diệu vừa rồi, chỉ là nghĩ đến vẻ mặt của nữ tử thứ hai lúc lời đi, lời nói, cùng với tốc độ kinh người thể hiện ta, tâm thần Dương Thiên Lô hơi động một chút.

- Không đúng...Tốc độ của nàng...Như thế nào lại chậm như vậy? Chẳng lẽ...

Dương Thiên Lô chợt nghĩ. Bất thành linh dừng lại ở trên hư không, nhắm hai mắt lại, trong phút chốc kinh lịch vừa rồi cùng với hai nàng, giống như hóa thành pha quay chậm, tái hiện trong đầu. Ước chừng qua mấy phút đồng hồ sau, Dương Thiên Lô đột nhiên mở mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, buồn bực lắc lắc đầu.

- Ông trời ơi, bị sắc làm u mê...Không nghĩ tới ca cùng có ngày bị nữ nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay...

Dương Thiên Lô buồn bực về tới phòng, sau khi nhìn thấy Lý Hàn Mai đã nằm ở trên giường thì thở phào nhẹ nhõm. “Thâu tình”! Thật đúng là bị Lý Hàn Mai nói trúng rồi, hơn nữa còn thâu một lúc hai xử nữ, không cần nghĩ, Dương Thiên Lô cũng biết, lúc này trên người mình tất nhiên còn lưu lại mùi hương của hai nữ nhân kia, nhất là nơi nào đó, nói không chừng còn lưu lại ấn ký màu đỏ của xử nữ, cho nên, Dương Thiên Lô chỉ có thể lén lút trở về, thu liễm toàn bộ khí tức, lẳng yên không một tiếng động tiến vào trong phòng tắm, rất nhanh mở còi sen, xả lên khắp toàn thân, kể cả quần áo.

- Về rồi à?

Dương Thiên Lô chưa trở về, làm sao Lý Hàn Mai có thể ngủ, nàng chỉ là nằm ở trên giường chớp mắt mà thôi. Cho nên, khi nghe tiếng vòi sen từ phòng tắm truyền đến, liền lên tiếng hỏi.

- Ủ, về rồi, tôi tắm rửa một cái.

Dương Thiên Lô nói:

- Chờ ở trên giường, ca lập tức đến...

- Phi!

Dương Thiên Lô tắm xong, mang quần áo trên người đi ngâm, trùm khăn tắm, cả người nhẹ nhàng khoan khoái đi vào phòng ngủ.

Hiện tại, thân phận của hai người là cặp tình lữ đến R quốc du ngoạn. Hơn nữa, để tiện hành động, hai người luôn ở chung trong một phòng. Có thể tưởng tượng, Dương Thiên Lô mỗi ngày đối mặt Lý Hàn Mai gọi cảm xinh đẹp, cần định lực cỡ nào.

Lý Hàn Mai mặc đồ ngủ, đã ngồi dậy, dùng chăn phủ giường đắp trên người, trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô.

- Hắc hắc...

Dương Thiên Lô cười cười, đi đến tủ quần áo, lấy ra một bộ đồ ngủ:

Lý Hàn Mai trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô một cái, trực tiếp nằm xuống, dùng chăn phủ giường che kín mình lại, không có biện pháp, mấy ngày nay, Dương Thiên Lô luôn luôn là bộ dáng này, có vẻ như đang dùng hết mọi biện pháp khiêu khích cực hạn thừa nhận của mình. Tựa như, lúc trước nàng khiêu khích Dương Thiên Lô. Trong chốc lát nữa khó tránh khỏi phải chiến đấu với gia hỏa này một hồi, mới có thể làm cho hắn an ổn.

Tuy nhiên lần này, làm cho Lý Hàn Mai hơi hơi kỳ quái chính là, Dương Thiên Lô thay áo ngủ xong, không ngờ không có chạm đến nàng mà ngồi xếp bằng.

- Lão bà, tôi tu luyện một lát đã, hôm nay tiêu hao nhiều quá...

Dương Thiên Lô nói:

- Cô mau ngủ đi...

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, Lý Hàn Mai nhô đầu ra, nhìn Dương Thiên Lô nói:

- Vừa rồi đi gặp ai thế? Như thế nào lại có quan hệ với Hiểu Phân?

- Chuyện này...

Có lẽ vì có tật giật mình, Dương Thiên Lô a ưm một hồi, mới lên tiếng:

- Tôi cũng không rõ, có quan hệ với Hiểu Phân, là bởi vì...Cô ta cũng là cửu âm tuyệt mạch. Khi chúng ta chiến đấu xong ở Thần Mã Điểu Xã, cô ta cố ý tản mát khí tức ra, lúc chúng ta trở lại, cô ta liền theo tới...

- Cô ta tìm cậu làm gì? Không phải là...

Nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lô, Lý Hàn Mai lập tức nhìn thẳng Dương Thiên Lô hỏi. Cửu âm tuyệt mạch, cửu dương tuyệt mạch, lúc này, Lý Hàn Mai bởi vì chuyện tình giữa Tống Hiểu Phân và Hiên Viên Cửu Dương, cũng hiểu biết rất nhiều, điều đầu tiên nghĩ tới là mục đích của đối phương tìm Dương Thiên Lô. Nhưng mà, ngượng ngùng nói ra miệng mà thôi.

- Đây...Mai Mai cô muốn nghe nói thật hay nói dối?

Dương Thiên Lô bỗng nhiên ngưng mắt nhìn Lý Hàn Mai hỏi.

- Nói thật nói dối đều nghe hết.

Lý Hàn Mai nói.

- Vậy nói thật trước hay nói dối trước?

- Thật!

- Nói thật, so với điều cô nghĩ không sai khác bao nhiêu đâu...

- Cô ta muốn làm chuyện đó với cậu?

- Ừ...

- Hai người...Chuyện đó sao?

- Ừ...

Dương Thiên Lôì đáp. Hẳn không cách nào giải thích, giải thích thế nào đây? Nói mình và đối phương chỉ là trao đổi, không có yêu đương, theo như nhu cầu, trợ giúp nhau tu luyện sao? Lý do này, chính bản thân Dương Thiên Lôì cũng cảm thấy có chút “vô sĩ”. Nói là không nhẫn tâm nhìn đối phương chịu đựng dày vò, thống khổ, bản thân mình đồng lòng trắc ẩn mà cứu người khỏi nước sôi lửa bỏng? Nguyên nhân này tự nhiên là có, nhưng lại không thể làm lý do. Bởi vì đây là dùng thân thể, mà không phải năng lực, cũng không phải tiền tài, đối với người yêu nhau mà nói, căn bản không thể trở thành lý do.

- Cô ta là ai?

Làm cho Dương Thiên Lôì ngoài ý muốn chính là, Lý Hàn Mai không hề tức giận, nhìn hẳn, thanh âm bình tĩnh hời hợt.

- Một người không rõ, một người thì biết, là tông chủ Thần Hoàng tông.

- Cái gì? Cậu...Cậu nói là hai người?

- Ừ. Tôi không muốn giấu diếm cô, vừa rồi chính là...

Dương Thiên Lôì biết, chuyện này không thể giấu diếm, bởi vì quyết chiến ba ngày sau, hai nữ nhân kia rất có thể đều sẽ xuất hiện, nếu khi đó bị Lý Hàn Mai phát hiện sẽ càng hồng бет hơn. Cho nên, trực tiếp nói ra hết chuyện vừa xảy ra, kể cả tâm lý lúc đó của mình, đều không sót chút nào, chính là bản thân cửu dương tuyệt mạch và cửu âm tuyệt mạch có lực hấp dẫn kinh người, cùng với dung mạo của đối phương, còn có đoạn thời gian gian này bởi vì Lý Hàn Mai mà sinh ra “dục hỏa” vân vân, cũng không ngoại lệ.

809. Chương 822: Công Chúa Thần Tộc, Thiên Diệp!

Làm cho Dương Thiên Lôì không thể tưởng được chính là, Lý Hàn Mai sau khi nghe hẳn nói xong, không ngờ bĩu môi, vẫn bình tĩnh hời.

- Đây...Lời nói dối đương nhiên là giấu diếm cô, nói tôi cảm ứng sai lầm gì gì đó, chỉ cần cô không sinh nghi là được...

Dương Thiên Lôì nói.

- Cậu tiếp tục tu luyện đi!

Sau khi nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lôì, Lý Hàn Mai trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôì một cái, nói. Nói xong liền nhắm mắt lại, tựa hồ vừa rồi chỉ là một cuộc nói chuyện rất bình thường, nàng không hề biểu lộ cảm xúc gì.

Như vậy cũng tốt!

Ít nhất so với tưởng tượng của Dương Thiên Lôì tốt hơn nhiều.

- Phù...

Hai canh giờ sau, Dương Thiên Lôì thở dài một hơi, rốt cục hoàn toàn hấp thu nguyên âm của cửu âm tuyệt mạch của hai nàng kia, cũng hoàn toàn rõ ràng cửu âm tuyệt mạch là tồn tại như thế nào. Tuy nhiên, Dương Thiên Lôì lại nghĩ không ra vì sao Tổng Hiểu Phân lại là thân thể cửu âm tuyệt mạch.

Không hề nghi ngờ, cửu âm tuyệt mạch đồng dạng là thần thông của yêu nghiệt Thần Tộc, cùng cửu dương tuyệt mạch là hai loại cực đoan, một âm một dương, hấp dẫn lẫn nhau, đều là chí âm, chí dương, tương tự với Cửu Dương Cung và Cửu Âm Cung ở Tam Thập Tam Thiên lúc trước, nhưng lại có bất đồng, bởi vì sau khi cửu âm cửu dương tuyệt mạch giao hợp lẫn nhau, căn bản là sẽ không trung hòa, tựa như Dương Thiên Lôì hấp thu nguyên âm của hai nàng, do đó biến thành đại bổ cho cửu dương tuyệt mạch, làm cho cửu dương tuyệt mạch của bản thân Dương Thiên Lôì càng trở nên cường đại hơn. Mà hai nữ nhân kia

chiếm được tinh nguyên cực dương của Dương Thiên Lôi, đồng dạng cũng không phải dung hợp, mà là vận chuyển cửu âm tuyệt mạch làm cho cực dương sinh ra cực âm để tăng cường cửu âm tuyệt mạch của bản thân.

Ngoại trừ không nghĩ ra tại sao Tống Hiểu Phân lại có cửu âm tuyệt mạch ra, Dương Thiên Lôi còn không nghĩ ra chính là, trong hai người thì vì sao tông chủ Thần Hoàng tông không tìm Hiên Viên Kiếm Tông? Lấy địa vị của nàng, làm sao có thể không biết Hiên Viên Kiếm Tông tồn tại cửu dương tuyệt mạch?

- Xong rồi à?

Khi Dương Thiên Lôi thở dài, Lý Hàn Mai liền mở mắt, nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Xong rồi! Cô muốn phát hỏa thì phát đi, không nên trấn tĩnh như vậy...Làm cho tôi cảm giác là lạ.

Nhìn Lý Hàn Mai, Dương Thiên Lôi rốt cục vẫn là không nhịn được, nói.

- Nam nhân đều thân trên là người thân dưới là động vật, không phải thứ tốt lành gì, cậu cũng không cần kỳ quái...Với lại, tôi không phải là gì của cậu, vì sao tôi phải phát hỏa?

Lý Hàn Mai bĩu môi, nói:

- Tôi nghĩ thông...

- Nghĩ thông cái gì cơ?

Làm cho Dương Thiên Lôi trực tiếp đại ra chính là, Lý Hàn Mai không đáp lời hắn, mà là...Trực tiếp ôm lấy Dương Thiên Lôi vốn chỉ dùng chăn phủ giường che nửa thân dưới, nhấn xuống một cái, hai người liền ngã xuống giường, càng làm cho nửa thân dưới cực kỳ “chìm động” chính là, Lý Hàn Mai mặc đồ ngủ không ngờ nghiêng thân mình quấn lên trên người Dương Thiên Lôi, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi trên lồng ngực Dương Thiên Lôi.

- Ách...Mai Mai, cô...Ý là chúng ta có thể...Cái kia sao?

- Mơ hão! Bất quá...

Lý Hàn Mai sắc mặt đỏ bừng nói, khi nói đến hai chữ “bất quá” thì bàn tay nhỏ nhắn dọc theo đồi ngực của Dương Thiên Lôi chậm rãi luồn xuống phía dưới.

Khi Lý Hàn Mai di động đến chỗ bụng của Dương Thiên Lôi vẫn không có đình chỉ, toàn thân Dương Thiên Lôi nóng bừng lên, nhưng lại không thể tin nhìn chằm chằm Lý Hàn Mai trong lòng.

Rốt cục...

Lý Hàn Mai then thùng vô hạn, nhưng vẫn cầm lấy cái vật cứng rắn nóng rực kia của Dương Thiên Lôi. Đầu hoàn toàn vùi trong lồng ngực của Dương Thiên Lôi, nhắm mắt lại nói:

- Tôi có thể...Làm vậy giúp cậu!

Nam nhân đều có nửa dưới là động vật, khi gặp được mỹ nữ, chín mươi chín phần trăm số người sẽ dùng nửa người dưới thay bằng đầu để suy nghĩ. Huống chi mấy ngày nay còn dưới tình huống “có thể xem không thể ăn” hấp dẫn a? Tựa như Dương Thiên Lôi vừa mới nói, hành vi đêm nay của hắn, chỉ ít có một chút là bởi vì chính mình. Trên thức tế, trước khi Dương Thiên Lôi đi ra ngoài, khi nói đến “thâu tình”, Lý Hàn Mai cũng đã có quyết định, mà sau khi biết được Dương Thiên Lôi làm ra cái loại chuyện kia, Lý Hàn Mai còn do dự cái gì?

Dương Thiên Lôi vốn là người nàng yêu, huống chi mạng của nàng là do Dương Thiên Lôi giành cho?

Tuy nhiên, so sánh tuổi tác với Tống Hiểu Phân và Trương Nhã Tĩnh thì Lý Hàn Mai đều lớn hơn, so với các nàng cũng hiểu rõ nam nhân hơn. Mặc dù nàng chưa bao giờ yêu đương qua, nhưng lại thấy được nhiều lắm. Nhân tính đều giống nhau, vô luận là nam nhân hay nữ nhân, càng là thứ dễ dàng có được thì càng không biết quý trọng. Đến nhanh, đi cũng nhanh. Chỉ có thứ không dễ có được, mới biết trân trọng. Cho nên, tuy rằng Lý Hàn Mai không ngại lập tức trở thành nữ nhân của Dương Thiên Lôi, nhưng nàng lại không thể làm như vậy, bởi vì nàng muốn Dương Thiên Lôi quý trọng nàng. Cũng chính bởi vì như thế, nàng mới chọn lựa một “biện pháp” vừa phải như thế để giảm đi chút ít thời gian Dương Thiên Lôi dùng

nửa người dưới thay bằng cái đầu cùng đi “thâu tình”. Trong nháy mắt bị Lý Hàn Mai cầm lấy mệnh căn, Dương Thiên Lôi đột nhiên xoay người, đối mặt với Lý Hàn Mai, trực tiếp hôn lên đôi môi phần nộn của Lý Hàn Mai, khi cặp móng vuốt đáng khinh của Dương Thiên Lôi muốn “rà mìn” trên thân thể mềm mại của Lý Hàn Mai thì Lý Hàn Mai liền tách khỏi môi của Dương Thiên Lôi, nói:

- Chỉ có thể như vậy...

- Ách...Mai Mai, vì sao cô lại muốn làm như vậy?

- Phòng ngừa cậu bởi vì tôi mà đi thâu tình.

- Chuyện này...Tôi không phải là người tùy tiện như vậy...Tình huống hôm nay đích xác đặc thù.

Dương Thiên Lôi xấu hổ nói:

- Ngơ...Nhẹ chút...Cách thức không đúng...

- Không đúng sao? Theo lời mẹ tôi nói chính là như vậy...

- Khụ khụ...Mẹ cô không nói đến những phương thức khác sao?

Dương Thiên Lôi nhìn vào đôi môi ướm át của Lý Hàn Mai, nhin không được hỏi.

- Tôi chỉ làm cái này thôi...Ngoài điều này ra, cậu có muốn cũng đừng mong...Tôi không làm đâu!

...

- Khách khách khách...

Hai ngày sau, tại một thủy vực được quân đội giới nghiêm ở một nơi nào đó quanh R quốc, trong một tòa kiến trúc dưới đáy nước giống như thủy tinh cung, một tiếng cười như chuông bạc, bỗng nhiên vang vọng cả tòa kiến trúc dưới đáy nước, cùng lúc đó, một cỗ khí tức vô cùng cường đại, trong phút chốc bao phủ cả quần thể kiến trúc.

- Nhìn thấy lại ánh mặt trời, bốn công chúa rốt cục một lần nữa thấy ánh mặt trời...Cổ Xuyên Huệ Tử, ừ, cái tên của người này cũng không tệ...Phong ấn còn chưa giải trừ, xem ra bốn công chúa là người đầu tiên khôi phục sao? Yếu quá...Thân thể thật quá yếu...Xem ra muốn khôi phục thực lực, còn cần rất thời gian rất dài...Thời đại mạt pháp, nhân loại liệu sẽ có loại năng lực này sao?

Nữ tử nhẹ vuốt ve lưỡi dao sắc bén của yêu đao Diệu Pháp đang tản ra hào quang dày đặc, trong đầu tiêu hóa trí nhớ của thân thể này. Ngay cả nàng cũng không nghĩ tới, Địa Cầu thời đại mạt pháp, thật không ngờ “khoa học kỹ thuật” lại tiến bộ, nhất là ký ức liên quan đến vũ khí công nghệ cao trong đầu Cổ Xuyên Huệ Tử, ngay cả nàng ta cũng có chút kinh hãi. Bởi vì thân thể lúc này của nàng quá kém, căn bản chống không lại loại công kích “vũ lực” này. Cho nên, muốn làm mưa làm gió dễ thăng tu vi, hiển nhiên là không được.

- Xem ra, bốn công chúa cần phải đóng giả Cổ Xuyên Huệ Tử một đoạn thời gian vậy...

Sau khi tiêu hóa hoàn toàn trí nhớ của Cổ Xuyên Huệ Tử, trên dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn của nữ nhân hiện ra một nụ cười nhạt yêu mị.

Cổ Xuyên Huệ Tử, chính là tông chủ Thần Hoàng tông, một trong những nữ tử chiếm được tinh nguyên của cửu dương tuyệt mạch từ Dương Thiên Lôi. Sau khi nàng chiếm được tinh nguyên của Dương Thiên Lôi, liền bằng tốc độ nhanh nhất về tới sào huyệt của Thần Hoàng tông, trong lòng đương nhiên là tràn ngập đắc ý cùng kinh hỉ, bất kể như thế nào nàng đều không thể tưởng được lần này xuất hành không ngờ có thu hoạch ngoài ý muốn như thế. Chuyện nàng là thân thể cửu âm tuyệt mạch, nguyên bản nàng cho rằng trong thiên hạ không có ai biết. Tuy nhiên, hôm này nàng thấy được nữ nhân kia, giống nàng y như đúc, vả lại đồng dạng là thân thể cửu âm tuyệt mạch.

Lúc ấy, trong nội tâm nàng vô cùng khiếp sợ, nếu nói hai người không có quan hệ gì, ngay cả chính bản thân nàng ta cũng không tin. Nhưng quan hệ giữa hai người là như thế nào?

Nàng căn bản không có chút ký ức nào. Từ khi nàng biết suy nghĩ thì đã là cô nhi do tông chủ tiền nhiệm Thần Hoàng tông nhận nuôi. Từ nhỏ đến lớn nhận được sự che chở cùng dốc lòng dạy bảo, mà nàng bằng

vào thiên phú cường đại của cửu âm tuyệt mạch, tiến cảnh thần tốc, mới có được địa vị tối thượng như hôm nay.

Cho nên, đối với Thần Hoàng tông, đối với R quốc, nàng tự nhiên là toàn tâm toàn lực.

Mà khi nàng đuổi tới, nữ tử cực giống nàng kia đã thu được nguyên tinh của Dương Thiên Lôi, cũng chính vì như thế, nàng mới thực hiện kế nhỏ, nói nàng kia chính là mình, là tông chủ Thần Hoàng tông, mà nàng là lực lượng của Hoa Hạ nhằm lừa lấy nguyên tinh của Dương Thiên Lôi.

Nàng cũng biết đến Hiên Viên Kiếm Tông, chỉ có điều khí tức cửu dương tuyệt mạch của tông chủ Hiên Viên Kiếm Tông so với cửu âm tuyệt mạch của nàng yếu hơn quá nhiều, cho dù chiếm được cũng vô pháp chân chính khống chế yêu đao, cho nên, nàng chỉ có thể chờ đợi, chờ khí tức cửu dương tuyệt mạch của Hiên Viên Lăng Vân trở nên mạnh mẽ, nhưng gần mười năm, tuy rằng tu vi của gia hỏa kia có chút tăng trưởng, nhưng khí tức của cửu dương tuyệt mạch lại không hề tăng lên.

Mà hôm nay bởi vì Tiền Điền Trực Thụ nói rất nghiêm trọng, sau khi phái ra phó tông chủ Đằng Tinh Nhất Lang thì lại lo lắng, tự mình chạy tới. Khi đuổi tới Thần Mã Điều Xã, chỉ là nhìn thấy Đằng Tinh Nhất Lang bị cắt đứt hai tay đã lâm vào hôn mê. Lúc ấy, trong lòng vô cùng phẫn nộ, ngay sau khi cứu tỉnh Đằng Tinh Nhất Lang, hỏi ra tình huống cụ thể cùng với diện mạo của Dương Thiên Lôi, nàng bỗng nhiên cảm ứng được một luồng khí tức vô cùng quen thuộc, khí tức của cửu âm tuyệt mạch, cùng lúc đó, một luồng khí tức cửu dương tuyệt mạch khiến nàng kích động vô cùng cũng song song phát ra.

Không hề do dự, nàng liền lần theo hai luồng khí tức kia, như tia chớp đuổi theo.

Khi nàng đuổi tới thì nữ tử nhìn giống nàng như đúc đã hoan hỷ với Dương Thiên Lôi xong. Nhưng mà nàng không thể tưởng được chính là, thu hoạch to lớn mà nàng tưởng lại làm cho nàng chôn vùi tánh mạng. Giống như Hiên Viên Lăng Vân không biết trong Hiên Viên kiếm trấn áp yêu nghiệt Thần Tộc, nàng cũng không biết bên trong yêu đao Diệu Pháp Thôn Chính, đồng dạng trấn áp một yêu nghiệt, một yêu nghiệt năm đó chẳng hề cường đại, nhưng là công chúa của huyết mạch hoàng tộc Thần Tộc...Thiên Diệp!

Vào nháy mắt phá vỡ phong ấn của yêu đao, linh hồn của nàng liền bị công chúa Thần Tộc Thiên Diệp khống chế, mấy canh giờ sau liền bị cắn nuốt luyện hóa, không còn chút ý thức nào.

- Dương Thiên Lôi...Khách khách khách...Không ngờ làm cho người cũng có chút động tâm? Ngay cả bốn công chúa tựa hồ cũng...Cũng tốt, cũng tốt, hành trình tu luyện tịch mịch, bốn công chúa không ngại tìm nhân loại chơi đùa...Thực lực của hắn tựa hồ rất mạnh, cũng có thể trở thành một đại trợ lực cho bốn công chúa

Thiên Diệp mang trên mặt nụ cười yêu mị tự nhủ. Tựa hồ căn bản không có đặt Dương Thiên Lôi ở trong lòng. Cho dù nàng mới vừa đột phá phong ấn, khôi phục tự do, tuy nhiên năng lượng ẩn chứa bên trong yêu đao diệu pháp đã bị nàng hoàn toàn hấp thu, nàng rất rõ ràng, tu vi của nàng, ở Địa Cầu thời đại mật pháp này, tuyệt đối không ai có thể địch nổi.

810. Chương 823: Khiếp Sợ!

Chung quanh Thần Mã Điều Xã đã ẩn nấp vô số cao thủ, so với lần trước thì nhiều hơn gấp mấy lần. Tuy nói là ẩn nấp, nhưng bởi vì nhân số quá nhiều, chỉ thiếu chút nữa là người ở cạnh người, cũng chỉ là ẩn giấu khí tức cùng hình dáng của mình, làm cho đối phương không biết mình là ai mà thôi. Những người này hoặc nhiều hoặc ít đều tồn tại quan hệ đối địch, nhưng không có giải quyết ở đây. Bởi vì, bọn họ đang chờ xem “tuồng hay” sắp trình diễn.

Phó tông chủ Thần Hoàng tông Đằng Tinh Nhất Lang trọng thương, cùng với người phụ trách thủ đô Tiền Điền Trực Thụ và gần như toàn bộ đệ tử Thần Hoàng tông chết đi, thủ đoạn tàn khốc như thế, làm sao tông chủ Thần Hoàng tông có thể không xuất hiện được chứ?

Tông chủ Thần Hoàng tông, giữa các tổ chức đặc thù trên thế giới, là một tồn tại cực kỳ thần bí và cường đại, danh khí so với Hoa Hạ đệ nhất nhân Thanh Long còn lớn hơn, thực lực lại sâu không thể dò, quan trọng nhất là, tông chủ này cực kỳ thần bí, thậm chí là nam hay là nữ cũng không ai biết được.

- Hử?

Một đạo thân ảnh toàn thân bao bọc bởi màu đen, lặng yên không một tiếng động xuất hiện bên cạnh hai người Thanh Long và Ngưu lão. Tức thì Thanh Long và Ngưu lão đồng thời có chút kinh ngạc nhìn về phía người đến.

Ba ngày, vắn vắn ba ngày, Thanh Long và Ngưu lão không ngờ giết mình cảm ứng được Hắc Long trầm mặc ít lời, tựa hồ khí tức đã cường đại hơn rất nhiều. Nhất là Thanh Long cảm giác rõ ràng hơn, ba ngày trước, Thanh Long còn có xác suất tám phần trăm đánh bại Hắc Long. Nhưng hiện tại, khí tức Hắc Long tản mát ra, không ngờ làm cho Thanh Long không còn chút nắm chắc nào.

Điều này...Làm sao có thể?

Tu vi đến trình độ bọn họ, muốn tăng lên từng bước phải nói là rất khó, nhưng tại sao Hắc Long lại tăng lên nhiều như thế? Chẳng lẽ ban đầu Hắc Long đã ẩn tàng một phần khí tức của bản thân sao?

Tựa hồ chỉ có nguyên nhân này mới có thể giải thích hợp lý.

- Hắc Long, người của ngươi ở phụ cận phải không?

Sau giây phút khiếp sợ ngắn ngủi, Thanh Long hỏi.

Hắc Long gật gật đầu.

Tối nay, vô luận Dương Thiên Lôi có thắng hay không, bọn họ đều sẽ suất lĩnh một trăm cao thủ, bất kể như thế nào cũng phải tìm được hang ổ của Thần Hoàng tông, triển khai quyết đấu sinh tử.

Giữa ba người, ngoại trừ Hắc Long ra, Thanh Long và Ngưu lão căn bản không tin tưởng Dương Thiên Lôi sẽ thắng. Cho nên, rất có thể không qua bao lâu bọn họ sẽ xuất thủ.

Tuy rằng Hắc Long đã nói Dương Thiên Lôi không phải là Hiên Viên Cửu Dương, nhưng lý do chỉ là “trực giác” này, làm sao hai người có thể tin tưởng? Tuy nhiên, không quản Dương Thiên Lôi có phải là Hiên Viên Cửu Dương hay không, việc làm hiện tại của hắn, tuyệt đối không phải cái loại bại hoại như Hiên Viên Cửu Dương có thể làm. Cho nên, hai người đều không muốn nhìn thấy Dương Thiên Lôi cùng cô gái thần bí kia chết ở dưới đao của tông chủ Thần Hoàng tông. Nhất là Ngưu lão, lại càng không cho phép.

Bên trong Thần Mã Điều Xã.

Lúc này đã có hơn trăm cao thủ ngồi ngay ngắn, cao thủ chân chính, khí tức của mỗi người đều phi thường cường đại, cho dù là ngàn đệ tử Thần Hoàng tông ba ngày trước cũng xa xa không bằng khí tức do hơn một trăm cao thủ này tản mát ra, cũng làm cho các cao thủ ẩn nấp xung quanh cảm thấy khiếp sợ, tuy rằng sớm đã biết thực lực của Thần Hoàng tông, trong các thế lực đặc thù trên thế giới cũng được xếp vào top năm, nhưng giờ khắc này xem ra, Thần Hoàng tông thần bí, cường đại hơn xa so với bọn hắn tưởng tượng.

Hai phó tông chủ, mười trưởng lão, một trăm đệ tử Thần Hoàng tông.

Hai phó tông chủ một trái một phải ngồi ở hai bên vị trí đầu não, mười trưởng lão, mỗi bên năm, khí tức mạnh mẽ ngồi xếp bằng. Mười hai người này đều rất mạnh, tuyệt đối mạnh hơn so với Đằng Tinh Nhất Lang hôm qua.

Nhưng giờ phút này, lực chú ý của chúng nhân lại tập trung ở trên người trăm tên đệ tử của Thần Hoàng tông, bởi vì khí tức của trăm tên đệ tử này, không ngờ hoàn toàn giống nhau, ngay cả hô hấp, nhịp tim tốc độ đồng đều đến kinh người, hiển nhiên, một trăm người này tuyệt đối là tổ hợp chiến trận mà Thần Hoàng tông huấn luyện nhiều năm, mơ hồ đã có cảm giác tan ra làm một thể, một trăm người hòa hợp thành một người.

Vèo...

Mười một giờ năm mươi, bỗng nhiên xuất hiện một đạo lưu quang như tia chớp phóng tới, người chưa đến nhưng một cỗ khí tức khủng bố, không ngờ như núi như biển thổi quét qua phạm vi hàng cây số, trong nháy mắt này, làm cho tất cả mọi người hoảng sợ nhìn về phía không trung.

Rất ít cao thủ lại cảm thấy vô cùng không thể tưởng tượng nổi, tông chủ Thần Hoàng tông, làm sao có thể cường đại đến như thế?

Hai mươi năm trước, mọi người ở đây có không ít cao thủ đã giao thủ với tông chủ Thần Hoàng tông chủ, tuy rằng hiện tại nhớ tới đều lòng còn sợ hãi, nhưng hai mươi năm, tu vi của bọn họ đều có tiến bộ, mặc dù vẫn chưa bằng tông chủ Thần Hoàng tông năm đó, nhưng chênh lệch tại sao lại lớn đến như thế? Riêng khí tức trong nháy mắt tỏa ra này, đã làm cho toàn bộ mọi người ở đây cảm thấy một sự sợ hãi từ sâu trong nội tâm.

Đây...Đã hoàn toàn không phải là lực lượng của con người!

- Khách khách khách khách...

Tiếng cuối như chuông bạc, bỗng nhiên từ hư không truyền đến, tiếng cười kia phi thường êm tai, giống như vang vọng trong lòng mỗi người, không ngờ làm cho mọi người cảm thấy tâm thần hốt hoảng một trận.

Nữ nhân!

Tông chủ Thần Hoàng tông gần hai mươi năm chưa từng tự mình xuất thủ không ngờ là nữ nhân. Hơn nữa...Thanh âm quả thật rất trẻ tuổi.

- Thật sự là náo nhiệt a...Các người đều là đến xem trò vui sao? Nếu đã đến đây, cần gì lén lút lút lút, bốn tông chủ rất hoan nghênh mọi người. A? Tiểu tử muội, người cũng tới sao?

Làm cho mọi người kinh ngạc chính là, tông chủ Thần Hoàng tông vừa xuất tràng liền nói một cách dứt khoát, rất hiển nhiên những lời này là nói với bọn họ, càng làm cho người ta kinh ngạc chính là, trong lúc nàng chậm rãi hạ xuống, ánh mắt sáng rực như sao trời đột nhiên nhìn về một hướng, tựa hồ rất thân mật nói.

Phương hướng này, chính là phương hướng đám người Hắc Long, Thanh Long cùng với Ngưu lão.

Hắc Long đồng dạng được phủ kín bởi màu đen, thân hình run lên, khi cảm ứng được cỗ khí tức kinh khủng kia, nàng đã vô cùng kinh ngạc, Bởi vì, khí tức của đối phương băng lãnh đến cực điểm, không phải cửu âm tuyệt mạch thì là gì? Càng kinh người chính là, không ngờ so với nàng càng cường đại hơn rất nhiều.

Mà lúc này, lời nói của tông chủ Thần Hoàng tông càng làm cho Hắc Long khiếp sợ.

Tiểu tử muội!

Làm sao cô ta biết nàng là nữ nhân, vì sao gọi mình là tiểu tử muội?

Hiểu biết của Hắc Long đối với Thần Hoàng tông cũng chỉ giới hạn trong những điều mẫu thân nói cho nàng biết. Chỉ là biết đại khái thực lực của tông chủ Thần Hoàng tông. Nguyên bản, khi nàng chứng kiến Dương Thiên Lôi xuất thủ, nhất là khí tức cửu dương tuyệt mạch cường hãn vô cùng trên người Dương Thiên Lôi, Hắc Long liền nhận định, Dương Thiên Lôi rất mạnh, so với thực lực hãn thể hiện ra còn mạnh hơn rất nhiều, chống lại tông chủ Thần Hoàng tông, thắng bại quả thật khó đoán trước.

Nguyên nhân chính là như thế nàng mới có thể vào lúc Dương Thiên Lôi rời đi phóng xuất ra khí tức cửu âm tuyệt mạch của mình, về phương diện lớn thì là vì Hoa Hạ, về phương diện nhỏ thì là vì mình, cũng là vì Dương Thiên Lôi, bởi vì, chỉ cần hai người phát sinh quan hệ, vô luận là nàng hay Dương Thiên Lôi, tu vi đều sẽ tiến. Hơn nữa, nàng được như nguyện. Bản thân nàng có cửu âm tuyệt mạch cộng với dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn, không có nam nhân nào có thể cự tuyệt. Nhất là nam nhân có cửu dương tuyệt mạch, càng sẽ không cự tuyệt.

Tu vi của nàng đích xác tiến rất nhiều, mặc dù Thanh Long bên cạnh được xưng là Hoa Hạ đệ nhất nhân, nàng cũng có thể xác định tuyệt đối không phải là đối thủ của mình. Dương Thiên Lôi có thể tiến bộ bao nhiêu, nàng không biết, nhưng lại biết, tuyệt sẽ không yếu hơn mình.

Nhưng hiện tại...

Tông chủ Thần Hoàng tông, quả thật không ngờ lại cường đại đến như vậy.

- Khách khách khách...Tiểu tử muội, ban đêm ba ngày trước, tỷ tỷ đã thấy được...Đáng tiếc, tỷ tỷ tới trễ bị người giành trước, tỷ tỷ đành phải làm người thứ hai, hoàn hảo, quả thật hần rất dai sức...

Làm cho mọi người không thể tưởng được chính là, tông chủ Thần Hoàng tông, khi nói đến hai chữ hoàn hảo, không ngờ nhẹ nhàng tháo bỏ mặt nạ trên đầu, trong phước chốc một mái tóc đen bồng bồng tung bay trong gió theo nàng chậm rãi hạ xuống...

Lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ trước mắt mọi người, câu hồn nhiếp phách!

Vốn dung nhan của Cổ Xuyên Huệ Tử đã là hoa nhường nguyệt thẹn, sau khi bị công chúa Thần Tộc Thiên Diệp đoạt xá, bởi vì tu vi tăng lên kinh người, cộng với mị hoặc đặc hữu của Thần Tộc, khiến cho trong khoảnh khắc gương mặt này xuất hiện, liền làm cho vô số cao thủ ở đây tim đập rộn ràng, mặc dù Thanh Long và Ngưu lão tâm luôn phẳng lặng không khỏi phải động tâm.

Không ai nghĩ đến, tông chủ Thần Hoàng tông lại là một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân có dung mạo tuyệt sắc.

Tuy nhiên, trong mọi người, kinh hãi nhất chính là Hắc Long.

Khi Hắc Long nhìn thấy khuôn mặt của Cổ Xuyên Huệ Tử, thiếu chút nữa cho rằng mình đang soi gương. Điều này sao có thể? Làm sao có thể giống mình như đúc?

Thanh Long và Ngưu lão ổn định lại tâm thần, đồng thời nhìn Hắc Long bên cạnh. Bọn họ đương nhiên cảm ứng được, khí tức của tông chủ Thần Hoàng tông tập trung vào Hắc Long. Hai người hiển nhiên không hiểu tại sao như thế.

- Người...Rốt cuộc là ai?

Hắc Long thanh âm run rẩy hỏi. Lời nói của đối phương, đã rõ ràng nói cho nàng biết, đối phương chẳng những thấy nàng và Dương Thiên Lôi hoan hỉ mà sau khi nàng đi cũng đã chiếm được tinh nguyên cửu dương của Dương Thiên Lôi.

- Khách khách...Tông chủ Thần Hoàng tông, Cổ Xuyên Huệ Tử! Tiểu tử muội, người là người gì vậy? Người Hoa Hạ sao?

Thiên Diệp nghe thấy Hắc Long dùng Hoa Hạ ngữ, liền cười hỏi.

- Cổ Xuyên Huệ Tử...Người là người Hoa Hạ, có đúng hay không?

Tựa hồ Hắc Long nghĩ tới điều gì đó, thanh âm càng trở nên run rẩy.

- A? Hần đến rồi...Tiểu tử muội, chờ tỷ tỷ giải quyết hần, rồi chúng ta tiếp tục nghiên cứu thảo luận vấn đề này.

Nhưng vào lúc này, Thiên Diệp bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía phương xa, chỉ có điều nàng ta luôn nở một nụ cười câu hồn nhiếp phách trên mặt, bỗng nhiên hơi ngẩn ra, thân hình nhoáng lên một cái liền phóng vào bên trong Thần Mã Điều Xa.

- Tham kiến tông chủ!

Một trăm mười hai người, lập tức vô cùng cung kính quỳ bái dưới đất.

Thiên Diệp phát phát tay lên ngôi ở vị trí đầu não. Chỉ có điều, giờ phút này vẻ mặt của nàng ta lại tràn ngập khó hiểu thậm chí kinh hãi cùng hưng phấn. Không phải bởi vì Dương Thiên Lôi, mà là Lý Hàn Mai đi cùng với Dương Thiên Lôi.

- Làm sao có thể? Làm sao lại có thân thể hoàn mỹ đến như thế? Nàng ta rõ ràng không hề có bất kỳ pháp lực nào, tôi luyện thân thể như thế nào chứ? Chẳng lẽ là...Có Chân Tiên?

Trong lòng Thiên Diệp nổi sóng.

Người khác không nhìn ra thân thể cường đại của Lý Hàn Mai, nhưng mà thân là công chúa Thần Tộc, năm đó chính là cao thủ cấp bậc Chân Tiên, liếc mắt một cái liền cảm ứng được thân thể vô cùng cường hãn kia

của Lý Hàn Mai, đó không phải phạm thể, mà là cao thủ cấp bậc Chân Tiên mới có thể có được. Nhưng tâm thần, pháp lực của Lý Hàn Mai lại rõ ràng chỉ là phạm nhân.

Kinh hãi, là lo lắng xuất hiện “Chân Tiên” sau lưng Lý Hàn Mai, nếu quả thật xuất hiện, vậy nàng vừa mới thoát khỏi, rất có thể sẽ lại mất đi tự do.

Hưng phấn, là bởi vì, nàng tạm thời không cảm ứng được cao thủ “Chân Tiên” kia, vậy thân thể hoàn mỹ này của Lý Hàn Mai, chẳng phải là nơi trú ngụ tốt nhất của nàng sao? Ít nhất, lấy pháp lực hiện tại của nàng ta, còn không thể, cũng luyến tiếc dùng để tôi luyện thân thể yếu nhược này của Cổ Xuyên Huệ Tử.

811. Chương 824: Không Đến Mười Giây!

Vào...

Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai tay nắm tay lẳng không mà đến, giống như ba ngày trước, trên người Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai vẫn là bộ quần áo cũ, tuy rằng màn xuất tràng của hai người vẫn kinh diễm, vẫn làm cho mọi người cảm ứng được khí tức cường đại trên người Dương Thiên Lô, tuy nhiên, lần này ánh mắt mọi người nhìn về phía Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai đã không có khiếp sợ cùng ngưỡng mộ, ánh mắt của mỗi người cũng trở nên bất đồng, hài hước, tiếu hạo...

- Thiên Lô!

Nhìn thấy Dương Thiên Lô cùng nữ tử thần bí đáp xuống trước Thần Mã Điều Xả, Ngưu lão rốt cục nhìn không được lên tiếng.

- Ngưu gia gia?

Lúc này đây, khi Dương Thiên Lô vừa mới hạ xuống liền cảm ứng được vô số đạo khí tức cường đại, bất đồng hơn lần trước, lần này hiển nhiên nhân số rất nhiều, hơn nữa tựa hồ mọi người cũng không tiếp tục hao phí tâm thần che giấu bản thân, cho nên, khí tức quen thuộc trên thân Ngưu lão, Dương Thiên Lô há lại không cảm ứng được?

- Thiên Lô, cháu không phải là đối thủ của tông chủ Thần Hoàng tông, đừng vọng động. Cùng gia gia đi trước, trở về chúng ta tiếp tục thương lượng đối sách.

Ngưu lão nói thẳng.

Tuy rằng Ngưu lão và Ngưu Ma Vương cực kỳ giống nhau, nhưng là trong thâm tâm có tinh tế, sau khi cảm ứng được thực lực của Cổ Xuyên Huệ Tử, ông ta rất rõ ràng rằng, giờ khắc này, cho dù là bốn người gồm ông ta, Thanh Long, Hắc Long cùng với Dương Thiên Lô liên thủ chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Cổ Xuyên Huệ Tử, huống chi còn có mười hai cao thủ cùng với một trăm đại đệ tử cường đại hợp thành trận pháp của Thần Hoàng tông.

- Ngưu gia gia, ngài yên tâm đi, cháu không có việc gì đâu! Ngài đừng lộ diện, đây là chuyện giữa cháu và Thần Hoàng tông, ngài lộ diện không thích hợp.

Đã tới nước này, Dương Thiên Lô cũng chỉ có thể nói như thế, đồng thời sát nhập thanh âm của mình vào trận pháp âm ba huyền ảo, trực tiếp trấn trụ Ngưu lão.

Tuy rằng Ngưu lão cường đại, nhưng với hắn mà nói, căn bản không giúp đỡ được cái gì. Giờ này khắc này, đương nhiên Dương Thiên Lô có thể cảm ứng được khí tức kinh người từ bên trong Thần Mã Điều Xả phát ra.

Điểm ấy, theo như lời nói của nữ nhân thứ hai, hắn đã sớm đoán trước, cho nên Dương Thiên Lô tuyệt không kinh ngạc, ngược lại là càng chờ mong hơn.

Hắn biết, cuộc chiến hôm nay, chắc chắn là trận chiến có tính thách thức nhất sau khi hắn trở về Địa Cầu, cũng có thể là trận chiến gian nan nhất.

Có nắm chắc không?

Không có.

Bởi vì riêng khí tức của đối phương, Dương Thiên Lôi liền rõ ràng đây là tồn tại cùng cấp bậc với hắn, tồn tại cảnh giới Chân Tiên, hơn nữa đối phương luyện hóa yêu đao Diệu Pháp Thôn Chính, mượn dùng lực lượng của yêu đao, đến tột cùng mạnh cỡ nào?

Dương Thiên Lôi rất rõ ràng thực lực của đối phương. Tuy nhiên hắn lại không rõ ràng lắm thực lực của chính mình. Bởi vì sau khi giúp Lý Hàn Mai tôi luyện thân thể, Dương Thiên Lôi luôn luôn ở trạng thái hóa phàm, căn bản không biết năng lượng bốn nguyên của mình đã khôi phục được bao nhiêu.

Bất quá, tất cả chuyện này đều có điều kiện tiên quyết là Dương Thiên Lôi không sử dụng Hiên Viên thần kiếm và Cửu Đỉnh.

Dĩ nhiên hoàn toàn luyện hóa hai thứ pháp bảo này, đừng nói Cửu Đỉnh trấn áp thiên hạ vạn vật, ngay cả chỉ cần thức dục Hiên Viên thần kiếm giải phóng tu vi bản thân, hắn tuyệt đối nắm chắc chiến thắng.

Nhưng mà Dương Thiên Lôi lại vô cùng rối rắm, ông trời ơi, hắn muốn thể hiện ra lực lượng tuyệt đối, uy hiếp mọi người không dám động tâm tư với người bên cạnh hắn, nhưng mà chưa bao giờ nghĩ tới thể hiện ra lực lượng hoàn toàn siêu việt thế giới này a...Mà hiện tại, có vẻ như anh bạn này không muốn phô bày ra cũng không được, bằng không, làm sao có thể thắng được yêu nghiệt Thần Tộc đây?

Vèo...

Ngay khi Dương Thiên Lôi trấn an Ngưu lão xong, chuẩn bị cùng Lý Hàn Mai đi vào Thần Mã Điều Xả thì bỗng nhiên một đạo thân ảnh như tia chớp đi tới trước mặt hắn.

- Ta và các người vào cùng nhau.

Hắc Long không che giấu thanh âm của mình, đã khôi phục giọng nữ chân chính, trực tiếp nói với Dương Thiên Lôi.

Thanh Long, Ngưu lão và Dương Thiên Lôi đều không nghĩ tới Hắc Long sẽ làm như vậy. Đồng thời Hắc Long cũng truyền âm cho Thanh Long, Ngưu lão:

- Đây là chuyện riêng của tôi, không có liên quan đến Hoa Hạ. Các người đừng nhúc nhích.

- Khách khách khách...Tiểu tỷ muội, thế nào, người muốn cùng ‘tình lang một đêm’ đối phó tỷ tỷ sao?

Đúng lúc này, thanh âm của Cổ Xuyên Huệ Tử từ bên trong Thần Mã Điều Xả truyền ra.

Lý Hàn Mai khẽ nhíu mày nhìn về phía Hắc Long, sắc mặt Hắc Long đã sớm đỏ bừng, chỉ là giấu khuôn mặt sau chiếc mặt nạ nhìn không thấy, ánh mắt xin lỗi nhìn về phía Lý Hàn Mai.

- Không phải xem như gió thoảng mây trôi sao? Chúng tôi không cần sự trợ giúp của cô!

Dương Thiên Lôi còn chưa nói, Lý Hàn Mai liền lạnh giọng nói. Nàng có thể thoải mái không so đo Dương Thiên Lôi “thâu tình”, nhưng lại tính toán với nữ nhân sau khi “thâu tình” còn tìm tới cửa, hơn nữa ở trước mặt nàng.

- Tôi...Không có ý tứ gì khác. Cổ Xuyên Huệ Tử...Có thể có quan hệ với tôi.

Hắc Long xấu hổ dị thường nói.

- Lão bà của tôi đã nói không cần là không cần, cô nên đi đi, nàng ta và cô có quan hệ hay không, nếu có thể, sau này hai người tự mình giải quyết.

Dương Thiên Lôi phát phát tay, một trận pháp vô cùng huyền ảo từ trong tay hắn phát ra, trực tiếp trói buộc Hắc Long trở lại bên người Ngưu lão và Thanh Long.

- Xin lỗi...

Dương Thiên Lôi truyền âm nói với Hắc Long. Tuy nói xem như mây khói, biểu hiện của Dương Thiên Lôi rất tuyệt tình, nhưng chung quy nội tâm vẫn không yên. Nhưng mà ở trước mặt Lý Hàn Mai, cho nên hắn chỉ có thể làm như vậy. Mà lúc này, Dương Thiên Lôi cũng cảm giác được, cô gái này có thể đứng cùng một chỗ với Ngưu lão và một cao thủ khác, đích thị là người thuộc thể lực Hoa Hạ, hơn nữa địa vị chắc chắn không thấp hơn Ngưu lão.

Động tác nhìn như tùy ý kia của Dương Thiên Lô, lại làm cho Thanh Long, Ngưu lão vô cùng khiếp sợ. Thực lực của Hắc Long, bọn họ đã có nhận biết bước đầu, nhưng Dương Thiên Lô lại tùy ý như thế liền đưa Hắc Long về chỗ cũ, đây là tu vi bậc nào? Bất quá, hai người khiếp sợ thì khiếp sợ, đều tưởng rằng vì Hắc Long không có phòng bị, cũng không có chống cự.

Nhưng mà, chỉ có bản thân Hắc Long hiểu được, không phải nàng không có phòng bị, lại càng không phải là nàng không chống cự, mà là nàng căn bản không thể nào chống cự. Cổ lực lượng kia không lớn, nhưng lại khiến cho nàng căn bản không sinh ra chút sức phản kháng nào.

- Khách khách khách...Sư phụ các người là ai? Chỉ bằng hai người các người còn chưa phải là đối thủ của bốn tông chủ, hãy để cho sư phụ các người xuất tràng đi, đỡ phải xuất thủ liên chôn vùi mạng nhỏ của mình...Khách khách khách...Dương Thiên Lô, tỷ tỷ sẽ không niệm tình cũ...

Khi Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai tay nắm tay đi vào Thần Mã Điều Xã, Khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn và lại tản ra nụ cười kinh người của Cổ Xuyên Huệ Tử, chăm chú nhìn Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai nói.

Giờ này khắc này, nhất là vừa rồi Dương Thiên Lô thi triển thần thông pháp tắc đuổi Hắc Long về chỗ cũ, làm cho Cổ Xuyên Huệ Tử vô cùng khiếp sợ. Láy khí tức của Dương Thiên Lô lúc này, bất kể như thế nào cũng không thể nắm trong tay trận pháp huyền ảo tinh diệu như vậy, hơn nữa thân thể cường đại của Lý Hàn Mai, làm cho Cổ Xuyên Huệ Tử, không, phải nói là công chúa Thần Tộc Thiên Diệp càng khẳng định, phía sau hai người tuyệt đối có một tồn tại Chân Tiên cường đại.

Cho nên, nàng ta mới phải xuất lời dò xét.

- Đồ yêu nghiệt không phải người nhà người, chẳng lẽ sợ rồi sao?

Khiến cho Cổ Xuyên Huệ Tử cùng với mọi người khiếp sợ chính là, khoe miệng Dương Thiên Lô không ngờ hiện lên một nụ cười tràn ngập tà mị, thản nhiên nói. Tựa hồ, hoàn toàn coi thường trận hình cường đại của đối phương, thốt ra hai chữ "yêu nghiệt".

Người khác nghe vào trong tai tự nhiên cho là Dương Thiên Lô cố ý khiêu khích chọc giận, nhưng lời nói của Dương Thiên Lô lại làm cho sắc mặt Cổ Xuyên Huệ Tử đột biến.

- Ba dát!

Soạt...

Trong phút chốc, trăm tên đệ tử Thần Hoàng tông đồng thời rút đao, một trăm thanh âm giống như một, vô cùng chính tề.

- Giết...

Ánh mắt của Cổ Xuyên Huệ Tử nháy mắt trở nên rét lạnh dị thường, trực tiếp phát tay hạ mệnh lệnh, tâm thần toàn bộ khai mở lan tràn ra. Một câu của Dương Thiên Lô, đích xác khiến nàng ta cả thấy vô cùng kinh hãi. Yêu nghiệt không phải người...Không hề nghi ngờ, đối phương đã biết thân phận thật sự của nàng ta.

- Chỉ bằng bọn phế vật này, cũng muốn kiểm tra tu vi của đại gia sao? Hừ!

Khoe miệng Dương Thiên Lô mang theo nụ cười tà, giờ khắc này bỗng nhiên trở nên cực kỳ lạnh lùng, bất thành linh thân hình nhoáng lên một cái cùng Lý Hàn Mai đồng thời xuất thủ.

Rầm rầm rầm...

Trong phút chốc, đại trận trăm người vô cùng cường đại và lại không có kẻ hở, không ngờ căn bản không có sức phản kháng, trận hình ngay tức khắc trở nên tan tác.

Lý Hàn Mai trái lại không đắc thủ, Dương Thiên Lô với thủ đoạn "ôn nhu" lần trước, nhưng lần này lại vô cùng cuồng bạo, mỗi một quyền, mỗi một cước, đều dung hợp trận pháp vô cùng cường đại, tăng lực lượng của chính mình lên vô số lần, trực tiếp làm cho đệ tử Thần Hoàng tông ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra liền đi đời nhà ma.

Mà mỗi thanh trường đao tản ra khí rét lạnh, toàn bộ bị Dương Thiên Lôi thu vào trong tay, vèo vèo vèo...

Trong phút chốc, theo tiếng xé gió rét lạnh vang lên, vô số thanh đao giống như biến thành phi đao có được linh tính, không ngờ giống như con bướm bay lượn, cắt xuống từng cái đầu.

Không đến mười giây!

Trăm người!

Không có một ai may mắn sống sót.

Thời gian vùn vùn chưa đến mười giây, cả không gian đã biến thành tu la địa ngục.

Cao thủ vây xem, cả đám đều hít một hơi lạnh, mở to hai mắt nhìn, há hốc miệng, ngay cả Ngưu lão, Thanh Long cùng Hắc Long đều không ngoại lệ.

- Bách Đao Trảm!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi đột nhiên phát ra một tiếng quát nhẹ, trăm thanh trường đao của trăm tên cao thủ Thần Hoàng tông, theo một cái thủ ấn của Dương Thiên Lôi, trực tiếp lẳng không dựng lên, trong phút chốc ví như “vạn đao quy tông”, gào thét phô thiên cái địa bắn về phía hai gã phó tông chủ cùng mười tên trưởng lão đã lẳng không bay lên.

Phá...!

Cùng lúc đó, Thiên Diệp phát ra một tiếng hét, bất thành linh xuất thủ.

Không có cách nào, trăm tên đệ tử Thần Hoàng tông này đã là trận pháp tổ hợp cường đại nhất của Thần Hoàng tông, tiêu phí vô số tâm huyết, trong ngắn ngủi vài giây đồng hồ đã bị Dương Thiên Lôi chém giết, đối với Thần Hoàng tông mà nói đã là tổn thất cực lớn, nếu mười hai thủ hạ cường đại nhất của Thần Hoàng tông cũng bị giết mà nói, tuy rằng không ảnh hưởng gì đến Thiên Diệp, nhưng Thiên Diệp khẳng định phải tu luyện cô quạnh trong thời gian rất dài, không thể không có thủ hạ đắc lực, cho nên, nàng không thể không xuất thủ. Vô luận vị “Chân Tiên” kia có ẩn nấp ở phụ cận hay không, nàng đều phải xuất thủ.

Nàng không tin mình bằng vào lực lượng đầy đủ của yêu đao nàng còn không thắng được. Cho dù vị Chân Tiên kia cũng có được bảo bối mạnh mẽ, nhưng tôi luyện thân thể cho Lý Hàn Mai hẳn nhiên đã tổn thất rất nhiều, ở thể giới này làm sao có thể khôi phục?

812. Chương 825: Đạn Dương Thần Tôn!

Trăm đạo kiếm quang rét lạnh, trong phút chốc yêu đao Diệu Pháp Thôn Chính từ bên trong phát ra, tựa như thực chất, không ngờ trực tiếp chặt đứt trăm thanh trường đao của Dương Thiên Lôi.

- Lui ra!

Thiên Diệp lạnh giọng nói, một cỗ khí tức băng hàn đến cực điểm nháy mắt bao trùm cả cây số xung quanh Thần Mã Điều Xả, kể cả cao thủ vây xem cũng nhịn không được run lên vì lạnh.

- Hừ, cho rằng có sự phụ các người làm hậu thuẫn thì bốn tông chủ sợ sao? Trong thiên hạ còn chưa có ai có thể làm cho bốn tông chủ sợ.

Khi Thiên Diệp nói chuyện, cả người chậm rãi bay lên, tóc dài bay múa, năng lượng bạo ngược, uy áp vô cùng khổng lồ, như núi như biển ép về phía Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai.

Tâm cảnh uy áp!

Thiên Diệp muốn dùng uy áp khủng bố do cảnh giới “Chân Tiên” của mình ngưng tụ thành, trực tiếp áp bách giam cầm Dương Thiên Lôi.

Trong nháy mắt này, mọi người vây xem, bao gồm Hắc Long cùng rất ít cao thủ tuyệt đỉnh bên trong, bỗng nhiên hoảng sợ phát hiện, tinh thần của bọn họ giống như hoàn toàn đông cứng, vùn vùn uy áp của tông chủ Thần Hoàng tông liền không nhúc nhích được tí nào, chênh lệch cảnh giới quá lớn, phảng phất chặt đứt

liên hệ giữa tư duy và thân thể, vô pháp điều động bất kỳ lực lượng nào, trở thành sơn dương mặc người chém giết.

Không ai nghĩ đến, Cổ Xuyên Huệ Tử lại cường đại đến như vậy.

Kể cả Lý Hàn Mai thân thể hoàn mỹ ở bên trong, cũng đồng dạng như thế.

Tuy nhiên...

- Thì sao?

Làm cho khuôn mặt của Thiên Diệp có chút động chính là, trên khuôn mặt vô cùng lạnh lùng của Dương Thiên Lôi, không ngờ hiện ra một tia khinh thường, nhìn chằm chằm nàng ta, nhẹ giọng hỏi.

Oanh long...

Một luồng khí tức ngút trời, trong nháy mắt từ trên người Dương Thiên Lôi bạo phát ra, không sắc, không hình, không dạng, nhưng mà uy áp của Thiên Diệp không hề ảnh hưởng đến Dương Thiên Lôi chút nào, kể cả Lý Hàn Mai đứng ở bên cạnh Dương Thiên Lôi cũng đã khôi phục lại bình thường.

Cùng lúc đó, không kịp thấy động tác của Dương Thiên Lôi, từng đạo thần thông pháp tắc vô cùng cường hãn, đã công về phía Thiên Diệp.

Yêu nghiệt Thần Tộc, cừu hận của Dương Thiên Lôi đối với Thần Tộc có thể nói khắc cốt ghi tâm, làm sao có thể cùng nàng ta làm lành vô nghĩa?

Oanh...

Trong phút chốc, một tiếng nổ kinh thiên vang lên, thân ảnh của Dương Thiên Lôi cùng Thiên Diệp đồng thời phóng lên cao, giống như hai đạo lưu quang, trong nháy mắt liền tới trên chín tầng trời.

- Đợi một chút!

Khi hai người lên đến hư không, Thiên Diệp bỗng nhiên quát.

Khí tức mà Dương Thiên Lôi vừa mới tản mát ra, làm cho Thiên Diệp kinh hãi trong chốc lát, nhưng nháy mắt lại biến thành kinh hãi, giờ khắc này, nàng ta đã phát hiện ra, Dương Thiên Lôi chính là “Chân Tiên” kia. Chẳng thể trách nữ nhân bên cạnh hắn lại được tôi luyện thân thể, rất hiển nhiên, đó là nữ nhân hắn yêu, bằng không, ai lại không tiếc?

Mình thương dễ tránh, sau khi biết được Dương Thiên Lôi chính là Chân Tiên, ngược lại trong lòng Thiên Diệp trở nên trầm tĩnh.

Mà khiến cho nàng kinh hãi chính là giờ phút này ẩn đường của đối phương lóe ra khí tức của cấp bậc “Chân Tiên” lại là của Thần Tộc.

Thần cách của Thần Tộc!

Thân là công chúa Thần Tộc, tuy rằng thực lực năm đó bình thường, nhưng nàng thuộc huyết mạch của hoàng duệ Thần Tộc cho nên cũng là tồn tại tối cao vô thượng của Thần Tộc, cho dù là Thần Tộc cảnh giới cao hơn cũng phải nghe hiệu lệnh của nàng.

Tuy nhiên nàng không nghĩ tới là Dương Thiên Lôi nói động thủ liền động thủ, không cho nàng cơ hội nói chuyện, mãi đến lúc này, sau khi Thiên Diệp phát ra một đạo mang sắc bén, mới lớn tiếng nói.

- Thế nào?

- Người là “Đan Dương thần tôn” có phải không? Ta phải sớm nghĩ đến là người mới đúng. Chẳng lẽ người không biết ta là ai sao?

Thiên Diệp nhìn chằm chằm Dương Thiên Lôi truyền âm nói.

Cửu âm tuyệt mạch, cửu dương tuyệt mạch, hai loại thể chất đặc thù, muôn đời khó gặp, ngoại trừ bằng vô thượng thần thông ngưng tụ thành trận pháp đặt vào trong lạc ấn linh hồn ra, còn có tồn tại thiên sinh cửu âm, cửu dương tuyệt mạch, chỉ có điều là loại xác suất này thật sự quá nhỏ. Hơn nữa, loại người này

hơn mười tuổi sẽ chết đi. Không thể không nói, vận khí của Thiên Diệp quá tốt, Cổ Xuyên Huệ Tử vốn là cửu âm tuyệt mạch trời sinh, rồi lại đạt được truyền thừa của tông chủ Thần Hoàng tông, trực tiếp làm cho cửu âm tuyệt mạch cường đại thêm vô số lần, cơ hồ đạt đến điều kiện khai mở phong ấn, mà Dương Thiên Lô thân mang cửu dương tuyệt mạch xuất hiện, trực tiếp khiến cho nàng thoát khỏi.

- A?

Dương Thiên Lô hơi sửng sốt, lập tức hiểu vì sao yêu nghiệt này lại đặt câu hỏi như thế, hiển nhiên khí tức thần cách lúc này bản thân mình phóng xuất ra, làm cho yêu nghiệt trước mắt nhận ra “thân phận” Đan Dương thần tôn của hắn, chính là thần cách của yêu nghiệt Thần Tộc Dương Thiên Lô luyện hóa, nói:

- Không ngờ nhận biết bản thân tôn, vậy ngươi là ai?

- Tam công chúa, Thiên Diệp!

Thiên Diệp truyền âm nói, thanh âm mang theo một tia ngạo nghễ.

- Tam công chúa Thiên Diệp...Thần Tộc tam công chúa Thiên Diệp?

Dương Thiên Lô tựa hồ có chút kinh ngạc nói.

- Không sai! Còn muốn chiến đấu với bản công chúa không?

- Ha ha...Thần Tộc chúng ta từ trước đến nay là người thắng làm vua, người nói xem? Thiên hạ của Thần Tộc sau này, chính là của Đan Dương thần tôn ta. Chịu chết đi!

Khóe miệng Dương Thiên Lô hơi cong lên, hiện ra một nụ cười tà lạnh lùng, trong phút chốc khí tức quanh thân trào dâng, phát ra một đạo phù văn vô cùng cường đại, công về phía Thiên Diệp.

- Tốt tốt tốt...Ngươi đã muốn chết, vậy không thể trách bốn công chúa. Ngươi cho rằng chút tu vi ấy có thể hàng phục bốn công chúa sao? Nằm mơ!

Sắc mặt Thiên Diệp trở nên cực kỳ khó coi, vốn định tiết kiệm pháp lực của bản thân, dù sao, ở Địa Cầu mỗi lần tiêu hao một chút, muốn khôi phục thì tương đối khó khăn, nhưng không ngờ Đan Dương thần tôn không chút nào kiêng nể thân phận công chúa của nàng, một khi đã như vậy, nàng chỉ có thể tru diệt đối phương hoặc là đầu hàng khuất phục.

Tê tê tê...

Trong phút chốc, yêu đạo Diệu Pháp phát ra từng đạo đạo quang khủng bố, trong mỗi một đạo đạo quang đều ẩn chứa trận pháp cực kỳ huyền ảo và cường đại, quyết chiến với Dương Thiên Lô.

Trong nháy mắt hai người vọt thẳng lên trời cao, Lý Hàn Mai đột nhiên xuất thủ.

Phốc phốc phốc...

Liên tiếp ba tiếng nổ khủng bố, trực tiếp làm cho từng cái đầu của hai gã phó tông chủ cùng với một gã cường đại nhất trong mười trưởng lão biến thành dưa hấu nát, chết oan chết uổng.

Không có biện pháp, ngoại trừ Lý Hàn Mai bởi vì có Dương Thiên Lô bảo hộ, không có bị cảnh giới uy áp ảnh hưởng ra, những người khác toàn bộ không thể động đậy được. Cho nên, Lý Hàn Mai đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này, trực tiếp tru sát ba gã cao thủ của đối phương, mà ngay khi nàng tru sát ba người xong, cũng bởi vì Thiên Diệp và Dương Thiên Lô ly khai, cảnh giới uy áp biến mất, chín tên trưởng lão còn lại của Thần Hoàng tông lập tức găm lên giận dữ, vậy công Lý Hàn Mai.

Tình huống như vậy, Dương Thiên Lô đã sớm dự liệu được, bất quá lại không lo lắng chút nào. Lý Hàn Mai có thể giải quyết cả đám hay không Dương Thiên Lô không rõ ràng lắm, nhưng đối phương muốn gây thương hại đến Lý Hàn Mai có thân thể cường hãn là không có khả năng.

Trong phút chốc, Lý Hàn Mai lấy một địch chín, toàn thân nàng mặc hộ giáp, không hề úy kỵ đạo phong sắc bén của đối phương, bằng lực lượng, tốc độ cuồng bạo kinh người, trong khoảng thời gian ngắn không hề rơi xuống hạ phong, chỉ là muốn giải quyết chín đại cao thủ thì tương đối khó khăn.

Hơn nữa chín người đều là cao thủ đã trải qua chiến đấu vô số lần, kinh nghiệm phong phú, sau một hồi giao thủ, liền phát hiện ra nhược điểm của Lý Hàn Mai, bắt đầu du đấu với Lý Hàn Mai.

Trong khoảng thời gian ngắn, ngược lại ai cũng không tổn thương được đến ai.

Rầm rầm rầm...

Trong hư không, từng tiếng nổ vang, giống như sấm sét vang dội, tuy rằng tất cả mọi người không nhìn thấy tình huống cụ thể, nhưng lại biết, chiến đấu giữa Dương Thiên Lô và Cổ Xuyên Huệ Tử so với trận chiến trước mắt khốc liệt khủng bố hơn vô số lần, tuy rằng rất nhiều người muốn đi lên xem một chút, nhưng không ai có can đảm, chỉ có thể vô cùng hoảng sợ ngóng nhìn người trên hư không liên tục rời xa, người ở bên dưới không ngừng bám theo. Về phần chiến đấu giữa Lý Hàn Mai và chín người kia, tuy rằng cũng tuyệt vời dị thường, nhưng căn bản không gây được hứng thú cho mọi người ở đây. Ngay cả ba người Ngưu lão, Thanh Long, Hắc Long, sau khi chứng kiến nữ nhân thần bí tạm thời không bị thua, đều chạy đuổi theo, loại chiến đấu này, là cuộc chiến cường giả ngàn năm một thuở, cho dù là nhìn thoáng qua, nói không chừng sẽ có trợ giúp với chính mình.

Đương nhiên, tâm tình của Hắc Long lúc này lại cực kỳ phức tạp.

Nàng hy vọng Dương Thiên Lô thắng, nhưng không hy vọng Dương Thiên Lô trực tiếp tru sát. Bởi vì Cổ Xuyên Huệ Tử có bộ dáng hoàn toàn giống mình rất có thể là tỷ tỷ thất lạc từ nhỏ của nàng.

Tuy nhiên, Hắc Long không biết, hiện giờ, linh hồn của Cổ Xuyên Huệ Tử đã bị cắn nuốt.

Ngắn ngủi mấy phút đồng hồ, Dương Thiên Lô và Thiên Diệp đã vượt qua hư không mấy trăm dặm, tới trên đại dương.

Thiên Diệp càng đánh càng kinh hãi, bằng vào yêu đạo Diệu Pháp Thôn Chính đại chiến với Dương Thiên Lô tay không đeo găng tay, nàng không hề chiếm được chút lợi thế nào, nhất là thân ảnh biến hóa rất nhanh cùng với trận pháp của Dương Thiên Lô áp chế khắp nơi, khiến nàng căn bản không thể phát huy ra thực lực chân chính của mình, từng đạo trận pháp kia, phảng phất là đặc biệt nhằm vào thần thông của mà ngưng tụ thành.

Thêm vào chế ước của nhục thân này, Thiên Diệp càng lúc càng kinh hãi.

Cấp bậc Đại La Kim Tiên, quả thật không ngờ mạnh như thế.

Thiên Diệp thân là công chúa Thần Tộc, đương nhiên biết Đan Dương thần tôn là một trong những cao thủ Thần Tộc tuyệt đỉnh nổi danh, cao thủ cấp bậc Đại La Kim Tiên. Nhưng mà nàng có được huyết mạch chính thống của hoàng duệ Thần Tộc không chút nào để Đan Dương thần tôn cấp bậc Đại La Kim Tiên ở trong mắt, bởi vì không có ai chân chân chính chính giao thủ với nàng.

Mãi cho đến giờ phút này, nàng mới biết được sự chênh lệch giữa mình với cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Mà Dương Thiên Lô lại càng lúc càng hưng phấn, bởi vì, giờ này khắc này, Dương Thiên Lô căn bản còn chưa có sử dụng lực lượng của bản thân, hắn chỉ là trạng thái “hóa phàm”, lúc trước luyện hóa thần cách yêu nghiệt, cũng không dung hợp với lạc ấn linh hồn của hắn, mà là dung hợp trên phàm thể.

Nói cách khác, giờ phút này, phàm thể của hắn đã không thể gọi là phàm thể, mà là cao thủ Thần Tộc.

Thần cách của yêu nghiệt kia là cảnh giới Đại La Kim Tiên, so với công chúa Thần Tộc Thiên Diệp cường đại hơn rất nhiều, trọng yếu hơn chính là, sau khi Dương Thiên Lô luyện hóa xong thần cách của yêu nghiệt kia, cũng không có giống như tu luyện giả của Tam Thập Tam Thiên trở thành “ngụ Chân Tiên” bởi vì bất đồng thể chất với Thần Tộc mà không thể chân chính dung hợp, thậm chí còn mang theo tác dụng phụ. Nhưng Dương Thiên Lô thì khác, không ngờ không có chút ảnh hưởng nào, tựa hồ thể chất của hắn chính là thể chất Thần Tộc, luyện hóa triệt triệt để để.

- Đan Dương thần tôn, chúng ta đều là Thần Tộc, thật sự phải liều một mất một còn sao? Ở Địa Cầu phong ấn này, chúng ta phải nên đồng tâm hợp lực, phá giải phong ấn mới đúng. Cùng lắm thì...Ta phục tùng chỉ huy của người.

Thiên Diệp toàn lực chống đỡ Dương Thiên Lôi công kích, trầm giọng nói. Mặc dù đã yếu thế, nhưng trong thanh âm vẫn tràn ngập sự kiêu ngạo của công chúa Thần Tộc. Nhưng hiện tại, nàng không thể không tạm thời ẩn nhẫn. Bởi vì, một khi bị Đan Dương thần tôn chém giết, nói không chừng Đan Dương thần tôn sẽ cắn nuốt lực lượng của nàng, một lần nữa giam cầm thần cách của nàng.

813. Chương 826: Huyền Huyền Chi Môn, Lăng Hi!

- Chỉ bằng ngươi cũng muốn luyện hóa ta? Thần cách của ta có gia trì của Phụ Thần, vốn là tồn tại vĩnh sinh bất diệt. Chẳng lẽ ngươi ch rằng ta thực sự sợ ngươi sao? Chẳng qua bị ngươi giam cầm một đoạn thời gian, chờ Phụ Thần hàng lâm, đó chính là tử kỳ của ngươi. Hừ, ngươi nghĩ cho kỹ vào, bây giờ hối hận vẫn còn kịp, ta sẽ kí kết linh hồn khế ước với ngươi, cho dù là khế ước đạo lữ cũng được. Chúng ta chung lưng đấu cật phá vỡ phong ấn giúp Thần Tộc ta phục hưng, một khi Phụ Thần khôi phục lực lượng, Hồng Mông thể giới này chính là vật trong túi của chúng ta, khi đó ngươi không những có được địa vị tối cao vô thượng ở Thần Tộc mà ở đây cũng có được hết thảy mọi thứ ngươi muốn.

Thiên Diệp nhìn Dương Thiên Lôi vẻ mặt không chút động đậy, vừa uy hiếp, vừa dụ dỗ nói.

- Vĩnh sinh bất diệt sao? Bản tôn thật muốn nhìn xem cái gì gọi là vĩnh sinh bất diệt! Hãy bớt lời thừa đi, tiếp chiêu.

Dương Thiên Lôi khinh thường nói, đồng thời ấn đường bất thành linh lóe ra kim quang vô cùng rực rỡ, vô số đạo phù văn vô cùng huyền ảo, trong phút chốc như núi như biển công về phía Thiên Diệp.

- Ngươi...

Thiên Diệp sôi gan, lập tức thúc dục yêu dao Diệu pháp, một lần nữa quyết chiến với Dương Thiên Lôi.

Sở dĩ Thiên Diệp muốn hòa giải, chẳng qua là phát hiện tu vi của nàng ta đích xác không bằng Đan Dương thần tôn, đối phương dưới tình huống pháp lực không bằng mình, hoàn toàn nhờ vào sự vi diệu của trận pháp cùng với vận dụng hoàn mỹ, lấy thủ đoạn tứ lạng bạt thiên cân, làm cho mình phải vội vàng ứng phó, đương nhiên, đây cũng là vì nàng ta “keo kiệt” sử dụng pháp lực của mình. Ngoại trừ điểm ấy ra, Thiên Diệp cũng rõ ràng, loại cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên như Đan Dương thần tôn, cho dù nàng chiến thắng, nhưng muốn hoàn toàn diệt sát căn bản không có khả năng, bởi vì nàng căn bản không nắm chắc luyện hóa hoàn toàn thần cách của đối phương.

Cho nên, liều mạng với Đan Dương thần tôn là một hành động không khôn ngoan, cho dù thắng lợi cuối cùng, cũng chỉ sẽ kéo dài hành trình tu luyện tịch mịch của nàng ta, chẳng biết lúc nào mới có thể phá vỡ phong ấn của Địa Cầu.

Nhưng tới trình độ này, Thiên Diệp đã không có đường lui, chỉ có thể hao phí pháp lực, toàn lực quyết chiến với Đan Dương thần tôn một trận.

Rầm rầm rầm...

Trong phút chốc, hai người một lần nữa tiến nhập trong đại chiến khủng bố. Lúc này đây, Thiên Diệp căn bản không thể “keo kiệt” pháp lực.

- Được lắm!

Sau mấy chiêu, Thiên Diệp hoàn toàn phát điên, bằng vào pháp lực cuồng bạo, bức Dương Thiên Lôi lui hơn mười dặm, khiến cho Dương Thiên Lôi sau khi trở về Địa Cầu lần đầu tiên cảm thấy “hả hê đầm đìa” nhịn không được khen.

- Hừ, bây giờ hối hận vẫn còn kịp, ta đường đường là công chúa Thần Tộc, làm đạo lữ của ngươi, chẳng lẽ còn không xứng với Đại La Kim Tiên ngươi hay sao? Hiện tại thiên địa năng lượng quá thiếu thốn, ngươi như vậy cho dù hơn ta thì có được chỗ tốt nào chứ? Tiêu hao bao nhiêu pháp lực thì dùng thời gian càng dài để khôi phục.

Thiên Diệp ngoài miệng nói vậy, nhưng không hề đình chỉ công kích, thúc dục yêu dao Diệu Pháp tới cực hạn.

- Ha ha...Đừng nói tên chó má Phụ Thần kia trong trận đại chiến năm đó đã xong đời, cho dù còn tồn tại, lão tử cũng chường mắt công chúa chó má nhà ngươi. Ứm ba la bát mẽ hồng!

Giờ phút này Dương Thiên Lô đích xác bị Thiên Diệp hoàn toàn áp chế, nguyên nhân rất đơn giản, đó là “pháp lực”.

Hắn ở trạng thái hóa phàm, thân thể tuy rằng chiếm được pháp lực ẩn chứa bên trong thần cách của Đan Dương thần tôn nhưng tuyệt đại bộ phận lại bị “chân thân” của hắn hấp thu, hơn nữa sử dụng ở trên người Lý Hàn Mai, có thể nói nhục thân này căn bản ẩn chứa không bao nhiêu pháp lực, có thể chiến đấu với Thiên Diệp đến hiện tại, hoàn toàn nhờ vào cảnh giới cùng lý giải đối với trận pháp siêu việt Thiên Diệp.

Pháp lực không đủ, một vài thần thông cường đại, căn bản không thể thi triển, hơn nữa, vì để cho chính mình giống với Đan Dương thần tôn hơn, ban đầu hắn và Thiên Diệp đối chiến, đều là vận dụng thần thông đặc hữu của Thần Tộc. Mà đến hiện tại không thể không thi triển thần thông của mình.

Lục tự chân ngôn!

Cảnh giới cao nhất của thiên lại chi âm, lấy pháp lực, tâm thần của bản thân dẫn động thiên địa cộng hưởng, lấy pháp chế pháp, là thần thông cường đại tiết kiệm pháp lực nhất, cũng là thần thông Dương Thiên Lô sử dụng nhiều nhất, hiểu biết sâu sắc nhất.

Theo sáu âm tiết vang lên, trăm dặm xung quanh đại hải hai người đang đứng xảy ra dao động cực lớn, biểu hiện nổi lên sóng to gió lớn giống như biển thành sóng thần khủng bố.

Đây vẫn là lần đầu tiên sau khi Dương Thiên Lô trở về Địa Cầu bằng thần cách của Thần Tộc, thân thể hóa phàm thi triển lục tự chân ngôn.

Bất kể như thế nào, Dương Thiên Lô cũng không thể tưởng được, trong nháy mắt thốt ra ba chữ “bát mẽ hồng”, đột nhiên hắn hoàn toàn không bị khống chế tự động giải phong lực lượng của hắn, vào nháy mắt giải phong này, luồng ý niệm tinh thuần của Dương Thiên Lô không chịu khống chế tự động dung nhập vào trong huyền ảo của lục tự chân ngôn.

Cùng lúc đó, làm cho Dương Thiên Lô khiếp sợ vô cùng chính là, lục tự chân ngôn nguyên vốn định công kích Thiên Diệp, lại hoàn toàn mất đi khống chế, trực tiếp bằng tốc độ siêu việt vận tốc ánh sáng hơn trăm ngàn vạn lần nhằm phía hư không.

Xẹt xẹt xẹt...

Luồng ý niệm tinh thuần này của Dương Thiên Lô, vô cùng rõ ràng để Dương Thiên Lô cảm ứng được, xuyên thấu từng tầng cấm chế, từng tầng bích chương, căn bản không có thứ gì, quy luật gì, cấm chế gì, có thể ngăn cản tốc độ tiến về phía trước của hắn, chỉ là trong khoảnh khắc ngắn ngủi, càng làm cho Dương Thiên Lô khiếp sợ đồng thời vô cùng kinh hãi chính là, lục tự chân ngôn hắn phát ra không ngờ tiến nhập Hồng Mông đại thể giới, thiên địa chi lực vô cùng dồi dào, trong phút chốc, liền không ngừng dung nhập vào trong, làm cho nó trở nên càng ngày càng mạnh.

Đây là có chuyện gì?

Dương Thiên Lô không thể tưởng được, căn bản không thể tưởng được tại sao lại phát sinh loại tình huống này, càng không thể tưởng được, “lục tự chân ngôn” của mình lại có thể xuyên thấu phong ấn cường đại do Thần Tộc và tiên ban tạo cho Địa Cầu.

Đây quả thực là chuyện không thể tin nổi!

Không riêng Dương Thiên Lô không thể tưởng được, cho dù là Lục Áp chứng kiến, cũng sẽ kinh ngạc há hốc mồm.

- Thiên Lô...

Một tiếng êm tai, quen thuộc, Dương Thiên Lô lúc nào cũng mơ đến, vào một khắc này, không ngờ xuất hiện trong đầu Dương Thiên Lô.

- Lăng Hi...

Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lô giống như điên rồi, cái chó má tâm cảnh Chân Tiên gì đó, yêu nghiệt tu vi Đại La Kim Tiên gì đó, công chúa Thần Tộc Thiên Diệp gì đó, tất cả đều ném lên chín tầng mây. Hai chữ vô cùng đơn giản, lại làm cho Dương Thiên Lô dùng hết tất cả lực lượng, toàn bộ tâm thần.

Lăng Hi!

Thanh âm kia không phải Lăng Hi “chân trời góc biển, cùng quân làm bạn” thì là ai?

Là Lăng Hi!

Là Lăng Hi đã cùng với hắn trải qua vô số phiêu lưu mạo hiểm, thủy chung ở bên cạnh hắn nhưng chưa bao giờ chân chính lộ diện trước mắt người khác. Ở thế giới của nàng, Lăng Hi chỉ có một người Dương Thiên Lô.

Sự thành công, quang vinh của Dương Thiên Lô, nàng ẩn thân phía sau màn chưa bao giờ hưởng thụ qua dù chỉ một lát. Dương Thiên Lô thất bại, thống khổ, nguy hiểm vân vân, lại thủy chung cùng Dương Thiên Lô cùng nhau vượt qua.

Không có từ nào có thể hình dung tâm tình của Dương Thiên Lô giờ phút này là như thế nào.

- Huyền!

- Huyền!

Bỗng nhiên, Dương Thiên Lô cố lấy toàn bộ năng lượng bản nguyên, phát ra một loại thanh âm vô cùng thâm trầm giống như đến từ ngoài cửu thiên.

- Chi!

- Môn!

- Mở!

Theo Dương Thiên Lô thoát ra từ “mở”, lực tự chân ngôn ở trong Hồng Mông đại thế giới bỗng nhiên lóe ra quang mang màu trắng ngà rực rỡ, chiếu sáng trăm ngàn vạn dặm, giống như một chiếc cầu trời xuyên qua Hồng Mông đại thế giới.

Ầm ầm ầm...

Lôi Đình khủng bố vào một khắc này, trống rỗng xuất hiện.

Một đạo lưu quang, vô cùng sáng chói, bỗng nhiên từ Hồng Quân đại thế giới phát ra, dĩ nhiên đến từ Hồng Quân đại thế giới đã tràn ngập khói lửa chiến tranh, vô số cao thủ tuyệt đỉnh cảnh giới Chân Tiên, nguy Chân Tiên, cùng với vô số yêu nghiệt Thần Tộc đều hoảng sợ nhìn về phía không trung, không có ai biết xảy ra chuyện gì, cũng không người nào biết đạo lưu quang này mang ý nghĩa như thế nào.

Một đạo quang, giống như ẩn chứa hai loại khí tức của Thần Tộc và tu luyện giả, chợt lóe liền xuyên qua hư không vô tận, biến mất tại Hồng Quân đại thế giới.

Ầm ầm ầm...

Lôi đình khủng bố, lôi đình hủy thiên diệt địa, ở quanh thân Dương Thiên Lô kéo dài mấy trăm dặm, biến thành từng đạo hỏa xà khủng bố, ở chính giữa khu vực lôi đình bạo phát, xuất hiện một “môn” tản ra hào quang chói mắt.

Huyền Huyền chi môn!

Khoảng khắc lực tự chân ngôn của Dương Thiên Lô xuyên qua phong ấn của Địa Cầu, lĩnh ngộ ra “huyền huyền chi môn!”

Vèo...

Ngưng tụ ra một tia lực lượng cuối cùng, thân hình Dương Thiên Lô như điện, trực tiếp tới gần huyền huyền chi môn.

Vài giây, vài phút hay vài giờ hoặc là trăm ngàn năm? Dương Thiên Lôi không biết, hắn chỉ biết là, trong nháy mắt này trở nên vô cùng dài lâu.

Vèo vèo vèo...

Thiên Diệp, công chúa Thần Tộc Thiên Diệp, vào thời điểm Dương Thiên Lôi bộc phát ra lực tự chân ngôn đã khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, mà khi khí tức quanh thân Dương Thiên Lôi bỗng nhiên cường đại gấp trăm ngàn lần thì trực tiếp sợ tới mức cả người run rẩy, rốt cuộc không thể động đậy mảy may, nhưng mà, chuyện phát sinh kế tiếp, lại hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng, công kích vô cùng cường đại kia, không ngờ không phải hướng vào nàng.

Mà Dương Thiên Lôi lại giống như hoàn toàn quên đi sự tồn tại của nàng, giống như phát điên nhìn lên hư không.

Năng lượng tàn phá kinh khủng quanh thân kia, trực tiếp chấn bay Thiên Diệp!

Cơ hội ngàn năm một thuở này, làm sao Thiên Diệp còn dám dừng lại? Trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, bỏ chạy nhanh như tia chớp.

Nàng không phải không nghĩ tới chạy trốn, chẳng qua là đối mặt với Đan Dương thần tôn cảnh giới siêu việt mình, nàng biết, căn bản không thể chạy trốn. Thế nhưng lúc này không giống với lúc trước, bởi vì Dương Thiên Lôi căn bản là hoàn toàn quên đi sự tồn tại của nàng.

Vèo vèo...

Trong chớp lát, nàng liền bằng tốc độ kinh người chạy ra ngoài mấy trăm dặm, vốn định trực tiếp thoát đi càng xa càng tốt, nhưng nàng bỗng nhiên nghĩ tới Lý Hàn Mai có được thân thể hoàn mỹ Lý Hàn Mai, thân hình liền hơi khựng lại, cảm ứng khí tức khủng bố cách đó hơn trăm dặm, tức thì quyết định, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng.

Bất Lý Hàn Mai căn bản không mất bao nhiêu thời gian, ở Địa Cầu nhỏ xíu này, nàng ta trốn có xa thì thế nào? Lấy lực lượng khủng bố Dương Thiên Lôi vừa mới thể hiện ra, chỉ sợ cho dù nàng có ẩn nấp, không mất bao lâu, nàng cũng sẽ bị phát hiện. Chỉ cần bắt được Lý Hàn Mai rồi đoạt xá, vậy thực lực của nàng sẽ tăng lên gấp mấy lần, làm cho linh hồn của bản thân cộng đồng tồn tại, không hoàn toàn luyện hóa, như vậy nàng có thể dùng đó để áp chế Dương Thiên Lôi, khi đó, cho dù Dương Thiên Lôi có cường thịnh cỡ nào, chỉ sợ cũng sẽ không dám giết nàng.

Bởi vì chỉ cần một ý niệm của nàng, linh hồn của Lý Hàn Mai sẽ hoàn toàn bị phá hủy, dù ai cũng không cách nào cứu lại. Đây là đường sinh cơ duy nhất của nàng!

814. Chương 827: Yêu Nghiệt Tự Chui Đầu Vào Lưới, Lăng Hi Ôn Nhu Vô Hạn!

Nếu Dương Thiên Lôi dám để Lý Hàn Mai ở lại nơi đó, há có thể không nghĩ đến chiêu này của yêu nghiệt Thần Tộc?

Những người khác nhìn không ra thân thể cường hãn của Lý Hàn Mai, nhưng yêu nghiệt Thần Tộc há có thể nhìn không ra được? Ở điểm này, trước khi tới Thần Mã Điểu Xã, Dương Thiên Lôi đã sớm nghĩ tới. Hơn nữa lúc ấy cũng không rõ ràng lắm, yêu nghiệt Thần Tộc bị phong ấn bên trong yêu đao Diệu Pháp Thôn Chính mạnh cỡ nào, nhưng căn cứ vào cấp bậc của yêu đao Diệu Pháp Thôn Chính, lại có thể đoán được đại khái, hơn nữa chuẩn bị kỹ càng, phòng khi yêu nghiệt thần tộc đánh chủ ý lên Lý Hàn Mai.

Cũng chính vì như thế, sau khi Dương Thiên Lôi phát ra lực tự chân ngôn sinh ra dị biến, mới có thể liều lĩnh, hoàn toàn ném Thiên Diệp ra sau đầu. Bởi vì Thiên Diệp so với dự tính của hắn còn yếu hơn một chút, căn bản không thể tạo thành bất cứ uy hiếp gì.

Tê -!

Khi Dương Thiên Lô cảm ứng được một đạo lưu quang như tia chớp tiếp cận huyền huyền chi môn, tâm tình Dương Thiên Lô càng trở nên kích động, khí tức quen thuộc, thân hình quen thuộc, gương mặt quen thuộc...Lăng Hi đến rồi.

Bằng chân thân mà đến, mà không phải là một luồng ý niệm tinh thuần như Dương Thiên Lô lúc trước.

Đi vào Địa Cầu, đi đến bên cạnh mình!

Thấy rồi!

Hắn thấy được một thân ảnh khuynh quốc khuynh thành, thấy được dung nhan hoàn mỹ không tỳ vết.

Chẳng qua giờ phút này, quanh thân lại đang bị hỏa diễm thiêu đốt.

Dưới tốc độ siêu việt nhận thức ở đây, cho dù có được sự bảo hộ của huyền huyền chi môn, cũng làm cho Lăng Hi cắn chặt răng, lông mày đen nhánh hơi nhíu, rõ ràng, nàng đang chịu đựng thống khổ do xuyên qua đủ loại bích chương, quy luật cấm chế mang đến, tuy nhiên, đôi mắt tuyệt mỹ giống như thu thủy kia lại ánh ra sự hưng phấn cùng kích động, sau khi nàng ở trong Tam Thập Tam Thiên nguyên mẫu tĩnh lại, cũng chính là lúc Dương Thiên Lô nhìn thấy Liễu Diệc Nhi, đến hiện tại trên Địa Cầu chẳng qua là hơn hai trăm ngày, nhưng đối với Lăng Hi thì sao?

Hơn hai trăm vạn năm!

Một ngày ở Địa Cầu, ở Hồng Mông đại thế giới đó là một vạn năm.

Hơn hai trăm vạn năm, Lăng Hi vượt qua như thế nào? Một ngày không gặp như cách ba thu, huống chi là hơn hai trăm vạn năm?

Trong nháy mắt nàng tĩnh lại bên trong vũ trụ hình thức ban đầu, bắt giữ được khí tức của Dương Thiên Lô, chẳng qua khi đó nàng chỉ vừa mới có được ý thức của mình, còn không có tu vi gì, nàng chỉ có thể lo lắng vô hạn cảm ứng khí tức của Dương Thiên Lô dần dần biến mất. Sau đó, nàng thấy được “Dương Thiên Lô” bên cạnh. Nhưng mà ở trên người “Dương Thiên Lô” bên cạnh, nàng lại không cảm ứng được bất kỳ khí tức nào của “Dương Thiên Lô”, đó giống như chỉ là một khối nhục thân, một khối thân thể chung một nhịp thở với vũ trụ hình thức ban đầu. Hơn nữa theo sự trưởng thành của vũ trụ hình thức ban đầu, mà thân thể dần dần trở nên mạnh mẽ.

Khối nhục thân này có thần cách, có linh hồn, nhưng không có bất kỳ sự dao động “linh trí” nào, không có ý thức.

Tuy rằng Lăng Hi không hiểu sao lại thế này, nhưng lại biết, “Dương Thiên Lô” chân chính đã không còn ở nơi này, mà đã tiến nhập một thế giới khác.

Thời gian hai trăm vạn năm, nàng sống một ngày bằng một năm, chỉ có thu nhiếp tinh thần làm cho mình đắm chìm trong tu luyện điên cuồng, mới có thể tạm thời bình tĩnh, thời gian hai trăm vạn năm, Hồng Mông đại thế giới đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng mà Lăng Hi không chút nào quan tâm, cho dù nàng bởi vì mối liên hệ đặc thù với Dương Thiên Lô, thành công ngưng tụ thành thần cách của mình, trở thành tồn tại siêu cấp cường hãn, tùy thời có thể lao ra vũ trụ hình thức ban đầu không biết bởi vì nguyên nhân nào đó mà đình chỉ sinh trưởng, thế nhưng nàng lại một tác cũng không rời.

Nàng đang đợi, chờ đợi Dương Thiên Lô trở về.

Chỉ khi nào vũ trụ hình thức ban đầu bị công kích hoặc có cao thủ muốn luyện hóa nó, nàng mới không chút do dự ra tay tiêu diệt.

Trong thời gian đó, đối với người có công bảo hộ vũ trụ hình thức ban đầu, nàng đều vận dụng lực lượng thần cách của mình phát động tối luyện cảnh giới Chân Tiên với những người này, tạo ra ít nhất khoảng trăm cao thủ cảnh giới Chân Tiên, mãi cho đến lúc này, vũ trụ hình thức ban đầu mới không bị ảnh hưởng gì nữa.

Mà khoảng thời gian hai trăm vạn năm này, cứ cách mấy ngàn năm gần vạn năm, nàng sẽ cảm ứng được một tia dao động mỏng manh từ vô cùng xa xa truyền đến, dao động kia là dao động của lực tự chân ngôn. Đó là chuyện tình duy nhất mà nàng chân chính chú ý trong hơn hai trăm vạn năm này.

Mỗi một lần, khi tia dao động mỏng manh kia truyền đến, nàng đều toàn lực thúc dục lực tự chân ngôn để đáp lại, nhưng mà, dao động thật sự là quá yếu, chỉ cần tâm thần nàng hơi run rẩy một chút sẽ liền biến mất.

Cổ dao động này, nàng cho là Dương Thiên Lô, bởi vì lực tự chân ngôn tựa hồ chỉ có nàng và Dương Thiên Lô mới biết. Nhưng làm nàng khó hiểu chính là, không biết là bởi vì nguyên nhân dao động quá yếu, hay là có chuyện gì xảy ra, ngoại trừ lần đầu tiên nàng tỉnh lại, liền không còn cảm ứng được khí tức của Dương Thiên Lô nữa.

Mà hôm nay, nàng đang trong tu luyện, bỗng nhiên cảm ứng được lực tự chân ngôn dao động mãnh liệt đến cực điểm, càng làm cho nàng vô cùng kích động chính là, lúc này đây, nàng vô cùng rõ ràng cảm ứng được khí tức của Dương Thiên Lô.

Cho nên, trong khoảnh khắc đó, nàng điên cuồng thi triển ra lực tự chân ngôn, bắt được liên hệ giữa hai người, dùng hết tất cả lực lượng hô lên tên của Dương Thiên Lô, tuy nhiên, bắt giữ thì bắt giữ, nhưng vị trí của Dương Thiên Lô dường như mơ hồ không chừng, làm cho Lăng Hi căn bản không thể tập trung.

Bất quá, ngay lúc Lăng Hi đang vô cùng lo lắng thì Dương Thiên Lô cũng cảm ứng được nàng, hô lên tên của nàng.

Sau một lát, theo tiếng hét lớn “huyền huyền chi môn” của Dương Thiên Lô, Lăng Hi vô cùng kinh hãi phát hiện, không ngờ bản thân mình cảm nhận được một lực kéo vô cùng cường hãn.

Không do dự chút nào, Lăng Hi liền thúc dục năng lượng bản thân, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, bay thẳng về phương hướng lực kéo phát ra.

Sau sát na, cổ lực lượng kia trở nên càng lúc càng mạnh, căn bản không cần Lăng Hi phối hợp, tốc độ liền đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi, làm cho Lăng Hi không thể không té ra năng lượng bảo hộ chính mình.

Lăng Hi xác định, nếu không phải nàng đã cố động ra thần cách vô cùng cường hãn cộng với thực lực là cảnh giới Đại La Kim Tiên, e rằng thân thể sẽ bị hủy diệt.

Tới rồi, tới rồi!

Khi Dương Thiên Lô nhìn thấy Lăng Hi, đồng dạng Lăng Hi thấy được Dương Thiên Lô.

Mặc dù dung mạo của Dương Thiên Lô lúc này so với Dương Thiên Lô chân chính tựa hồ có khác biệt rất lớn, nhưng Lăng Hi lại vô cùng xác định hẳn chính là Dương Thiên Lô mà mình chờ đợi hơn hai trăm vạn năm.

Xẹt!

Ầm ầm ầm...

Theo một tiếng tiếng xé gió truyền đến, một đạo lôi đình khủng bố không cách nào hình dung, vào nháy mắt Lăng Hi lao ra khỏi “huyền huyền chi môn”, oanh kích thẳng vào trên đầu nàng.

Đây tự nhiên là “thiên kiếp” sinh ra do xuyên qua vị diện. Cho dù là ý niệm Dương Thiên Lô xuyên qua cũng chịu sự oanh kích của lôi đình, huống chi là Lăng Hi đây đủ?

Tuy nhiên, lôi đình khủng bố như thế giáng xuống đầu Lăng Hi nhưng dường như nàng không hề có cảm giác gì, quanh thân nàng giống như đặt mình trong hỏa diễm, ánh mắt thẳng tắp chăm chú nhìn Dương Thiên Lô, nhìn thấy Dương Thiên Lô trước mắt biến lớn, giang rộng hai tay.

- Thiên Lô...

- Lăng Hi...

Giờ này khắc này, hai người cảm giác thế gian không còn có bất kỳ thanh âm gì, so với tiếng hô tên của mình lại vô cùng rõ ràng, hơn nữa còn êm tai.

Thế nhưng...

Khoảnh khắc Dương Thiên Lô ôm lấy Lăng Hi...

Xoẹt...

Một luồng khói dày đặc toát ra, nương theo sau là mùi cháy khét lẹt, thân thể phàm nhân của Dương Thiên Lô đã bị thân thể nóng rực vô cùng của Lăng Hi trực tiếp thiêu cháy hết một lớp da, nhưng mà, dù vậy, Dương Thiên Lô không hề để ý, chỉ thúc dục lực lượng còn sót lại ở trong người ngưng tụ thành một tầng bảo hộ, gắt gao ôm lấy thân thể “nóng bỏng” kia.

Lăng Hi sợ hãi “a” lên một tiếng, đồng thời cũng thúc dục lực lượng giảm nhiệt độ thân thể của mình xuống, cùng lúc đó thần niệm vừa động liền ngưng tụ thành một bộ “quần áo” quanh thân.

Hai người ôm chặt nhau, không ai nói chuyện, mặc dù hai người đều có vô số vấn đề muốn hỏi, nhưng mà giờ phút này, ai cũng không muốn hỏi.

Phảng phất như gặp lại trong mơ, bọn họ đều sợ vừa phát ra thanh âm, liền tỉnh khỏi “giấc mơ” không dễ có này.

Mấy phút đồng hồ, mấy phút đồng hồ sau, hai người đều thật sự rõ ràng cảm ứng được đối phương, xác nhận bọn họ chân chính gặp lại nhau, Lăng Hi mới vui mừng quá ứa nước mắt, hai con mắt tuyệt mỹ ngấn nước, chìa bàn tay nhỏ bé trong suốt như ngọc, chạm đến khuôn mặt của Dương Thiên Lô, thanh âm mang theo một tia run rẩy, nói:

- Thiên Lô...Đây có phải là thật không?

- Là thật! Lăng Hi, chúng ta gặp lại nhau rồi. Nơi này là Địa Cầu, Địa Cầu mà ta đã nói với nàng.

- Địa Cầu...

Lúc này Lăng Hi mới cảm ứng hoàn cảnh xung quanh, vừa cảm ứng thì lập tức kinh ngạc há to miệng, cũng lập tức hiểu được Dương Thiên Lô tại sao lại “yếu” như thế.

- Chúng ta...Tâm thần của chúng ta vì sao không thông được?

Khi Lăng Hi muốn từ trong đầu của Dương Thiên Lô tìm đến đáp án mình cần thì lập tức kinh ngạc hỏi.

Trước đây, trừ phi gặp phải tình huống cực kỳ đặc thù, hoặc là Dương Thiên Lô chủ động phong bế, nếu không tâm thần của hai người đều là tương thông, nhưng hiện tại vấn đề đầu tiên Lăng Hi hỏi, là muốn trực tiếp “cộng hưởng” với Dương Thiên Lô. Tuy nhiên nó giống như đá chìm đáy biển, căn bản không có chút liên hệ nào. Cảm giác này căn bản không phải là Dương Thiên Lô chủ động phong bế.

Dương Thiên Lô chăm chú nhìn Lăng Hi, vươn cánh tay bị đốt cháy đen, cầm thật chặt tay Lăng Hi, lắc lắc đầu:

- Rất nhiều chuyện ta còn chưa có biết...Ta cũng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nàng. Đợi lát nữa chúng ta từ từ nói...

- Ân, ta giúp người chữa thương.

Lăng Hi nhìn thấy Dương Thiên Lô bị mình làm bỏng, ôn nhu nói.

Đồng thời lúc nói chuyện, một luồng pháp lực tinh thuần cường đại tuối lên trên người Dương Thiên Lô, chốc lát sau từng tầng tế bào bị cháy sém của Dương Thiên Lô liền sinh trưởng trở lại, sau đó, khi Lăng Hi muốn tới luyện hoàn toàn thân thể “nhỏ yếu” này của Dương Thiên Lô thì Dương Thiên Lô lại lắc lắc đầu, nói:

- Đừng lãng phí pháp lực, thân thể này của ta ở đây đã là vô địch. Lưu trữ pháp lực, chúng ta nghĩ biện pháp phá vỡ phong ấn của Địa Cầu.

Tuy rằng Lăng Hi lúc này cái gì cũng chưa biết, nhưng mà so với trước kia như là thay đổi thành người khác, đối với Dương Thiên Lô vâng lời răm rắp, ôn nhu gấp trăm lần.

- Thiên Lô, người luyện hóa thần cách của yêu nghiệt Thần Tộc sao? A...Yêu nghiệt Thần Tộc!

Mặc dù Lăng Hi lúc này ở trong huyền huyền chi môn đã hao phí rất nhiều pháp lực, nhưng thiên địa chi lực trong huyền huyền chi môn lại nồng đậm đến cực điểm, mà với tu vi Đại La Kim Tiên của Lăng Hi, tốc độ hấp thu cũng vô cùng khổng lồ, cho nên, giờ này khắc này, tuy rằng không phải trạng thái đỉnh phong, nhưng mà ít nhất có được sáu thành thực lực. Cho nên, thần niệm hơi động một chút liền bao phủ phạm vi mấy ngàn dặm, thậm chí, chỉ cần nàng nguyện ý, có thể nháy mắt bao phủ cả Địa Cầu.

815. Chương 828: Tức Phụ Ân No Không Biết Lão Công Đói!

- Ủ, ta cũng bởi vì vừa rồi chiến đấu với yêu nghiệt kia mới phát động lực tự chân ngôn, sớm biết như thế có thể câu dẫn Lăng muội muội thân ái tới đây, ta cần gì phải đợi đến lúc này? Hắc hắc...

Dương Thiên Lôi nắm bàn tay nhỏ bé của Lăng Hi giống như nắm toàn bộ thế giới, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ làm cho người ta ngạt thở kia, nói.

- Mới gặp mặt mà người đã không thành thật rồi.

- Đó là bởi vì ta luôn nhớ đến nàng.

- Người lại câu dẫn bao nhiêu muội muội rồi?

- Khụ khụ...Sau này từ từ nói, ta...Trước dẫn nàng đi gặp một vị muội muội...Đi thôi, yêu nghiệt Thần Tộc đã đi tìm nàng ấy. Nàng mau thu hồi khí tức mình đi, miễn cho hù chết người...

- Đại sắc lang!

Vô hạn ôn nhu vừa rồi của Lăng Hi đã không cánh mà bay, trực tiếp néo mạnh lỗ tai của Dương Thiên Lôi, thân hình nhoáng lên một cái liền biến mất tại chỗ, tốc độ cực nhanh, làm cho Dương Thiên Lôi xấu hổ. Bất quá cũng nghe lời thu hồi khí tức của mình.

- Lăng muội muội, chậm một chút, chậm một chút, không nên dùng lực lượng của chính mình, mượn thiên địa chi lực là được rồi. Không thể lãng phí a...

Dương Thiên Lôi nhắc nhở nói. Rất rõ ràng tuy rằng Lăng Hi cảm ứng được thiên địa linh khí thiếu hụt, thiên địa chi lực lại tiếp cận với không, nhưng nàng lúc này thật sự quá cường đại, phi hành thật sự là hao phí không mất bao nhiêu năng lượng, nàng giống như là phú bà ngồi trên núi vàng, còn chưa ý thức được sự đáng quý của chút vàng này. Hoặc là nói, không quan tâm đến chút ít lực lượng này.

Nhưng Dương Thiên Lôi thì lại khác, hắn đã trải qua sự hao phí khó mà bù đắp nên rất sợ nghèo, cuối cùng biết tiết kiệm, thật vất vả tích góp được một chút năng lượng bốn nguyên nhưng đều lần lượt “ngoài ý muốn” mà tiêu phí không còn...

- A...Người không lo lắng sự an toàn của vị muội muội kia sao?

- Không lo lắng. Ta để lại trên người nàng bảo bối rất mạnh, yêu nghiệt kia chẳng qua là tự chui đầu vào lưới mà thôi, chúng ta chỉ cần đi thu lưới là được.

Dương Thiên Lôi nói:

- Nàng đừng hiện thân, ta tới là được rồi.

Trong lúc nói chuyện, tuy rằng tốc độ của hai người chậm lại, nhưng vẫn như tia chớp bay tới Thần Mã Điều Xã.

- Thấy được không? Đó là những cường giả trên Địa Cầu.

Dương Thiên Lôi và Lăng Hi thu liễm khí tức, phi hành trên không trung, nhìn xuống những cao thủ đứng ở bờ biển phía dưới, muốn chính kiến hắn và Thiên Diệp chiến đấu.

- Yếu như vậy sao?

Lăng Hi có chút kinh ngạc nói, theo cảm ứng của nàng, người ở phía dưới so với người bình thường cường đại hơn một chút, tu vi cao nhất chẳng qua là cảnh giới tiên thiên đỉnh phong mà thôi, ngay cả cảnh giới thần đạo cũng không có vượt qua, đặc biệt là tu vi tâm thần, lại yếu đến đáng thương.

- Khi mới về tới đây, ta cũng rất yếu...Một chút ít năng lượng cũng không có. Đoạn thời gian này mới tỉnh tiến được một chút, hiện tại lại vô cùng thâm trầm...

Dương Thiên Lôi nói:

- Trước tiên giết hết mấy người chạy hướng kia. Đó là thủ hạ của yêu nghiệt Thần Tộc.

Khi nói chuyện, hai người đã bay qua Thần Mã Điếu Xã, chín đạo thân ảnh đang như tia chớp chạy theo hướng ngược với yêu nghiệt Thần Tộc, chín người này hiển nhiên là chín người chiến đấu với Lý Hàn Mai. Không hề nghi ngờ, bọn hắn cùng Thiên Diệp mỗi người đi một ngã là do Thiên Diệp phân phó dùng để mê hoặc Dương Thiên Lôi. Ít nhất không thể bởi vì có mấy gia hỏa tốc độ chậm mà bại lộ hành tung của nàng ta.

Nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lôi, Lăng Hi không có chút do dự nào, ấn đường lóe lên một đạo quang mang, trong phút chốc chia làm chín đạo, trực tiếp vô thanh vô tức làm cho chín người kia hóa thành tro bụi, ngay cả cận bã cũng không còn.

Yêu nghiệt Thần Tộc, Lăng Hi hận thấu xương, không kém hơn so với Dương Thiên Lôi.

- Yêu nghiệt Thần Tộc này không vội đối phó, chúng ta lên đi theo là được.

Khi Lăng Hi mang theo Dương Thiên Lôi lặng yên không một tiếng động đuổi theo Thiên Diệp đang ôm Lý Hàn Mai bị cấm cố lặng không phi hành, Dương Thiên Lôi truyền âm nói.

Khi Thiên Diệp đuổi tới Thần Mã Điếu Xã, Lý Hàn Mai còn đang cùng chín đại cao thủ đại chiến, Thiên Diệp căn bản không có hao phí bao nhiêu lực lượng, liền dễ dàng giam cầm Lý Hàn Mai, thế nhưng, nàng cũng không dám cắn nuốt linh hồn của Lý Hàn Mai vào lúc này, dù sao việc đó cần chút thời gian, tuy rằng có thể chỉ là một lát, nhưng hiện tại nàng lại muốn tranh thủ thời gian, tuy rằng thân thể của nàng ta rất yếu, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tốc độ phi hành, một khi Dương Thiên Lôi trở về, nàng ta sẽ chạy không thoát. Cho nên, Thiên Diệp chỉ có thể giam cầm Lý Hàn Mai trước, chạy trốn ra xa, sau đó mới đoạt xá.

Yêu nghiệt này bất kể như thế nào cũng không thể tương đương, Dương Thiên Lôi nhanh như vậy đã đuổi tới phía sau nàng ta, hơn nữa không chỉ một mình Dương Thiên Lôi mà còn có một nhân vật cường đại đến không thể tưởng tượng nổi.

Đồng dạng, nàng ta cũng nghĩ không ra, Dương Thiên Lôi bày mưu nghĩ kế đã sớm dự liệu được hành động này của nàng ta, đã chuẩn bị xong “bữa tiệc thịnh soạn” cho nàng ta.

- Phòng hộ toàn bộ phương vị, bất luận kẻ nào tiếp cận nửa bước, lập tức oanh giết, không tiếc hết thảy giá phải trả.

Làm cho Dương Thiên Lôi hơi hơi kinh ngạc chính là, không ngờ yêu nghiệt Thần Tộc mang theo Lý Hàn Mai bay vào một căn cứ quân sự bí mật ở bờ biển, hơn nữa trong nháy mắt bay vào, trực tiếp phát ra thanh âm thanh lãnh, truyền đạt mệnh lệnh.

- Dạ! Rõ!

Lăng Hi chỉ cảm ứng được đám người tựa hồ đang sử dụng đồ vật thần kỳ gì đó, nàng hoàn toàn không nhận biết được, cũng không hề chuẩn bị chiến đấu, tuy nhiên, những đồ vật này tựa hồ ẩn chứa một cỗ lực lượng miễn cưỡng xem như cường đại.

Lăng Hi biết, “Địa Cầu” thần kỳ này có rất nhiều đồ vật nàng không biết, cho dù Dương Thiên Lôi đã nói qua một số với nàng và chúng nữ, nhưng chung quy chưa từng gặp qua. Cho nên, tạm thời chỉ có thể áp chế tò mò trong lòng, cùng Dương Thiên Lôi lặng yên không một tiếng động đi theo phía sau Thiên Diệp, giống như một luồng gió nhẹ không thể phát hiện, tiến nhập trong phòng hoàn toàn do kim chúc chế thành.

Sau khi thông qua trùng điệp mật thất và cơ quan, làm cho Lăng Hi và Dương Thiên Lôi đều có chút kinh ngạc chính là, Thiên Diệp tiến nhập một không gian nhỏ hẹp tương tự thang máy, khiến cho Lăng Hi bất đắc dĩ phải thúc dục đại ẩn nặc thuật, bao bọc hoàn toàn nàng và Dương Thiên Lôi lại, đứng cùng một chỗ với Thiên Diệp.

Thiên Diệp không hề có cảm giác!

Nàng ta nhẹ nhàng thở ra, chăm chú nhìn Lý Hàn Mai hôn mê ở trong òng.

Đồng dạng, Lăng Hi cũng cẩn thận đánh giá Lý Hàn Mai, vị tỷ muội trên Địa Cầu này...

- Chính là nàng sao?

- Ủ, là nàng.

- Nhục thể của ngươi còn chưa có tôi luyện, ngược lại giúp nàng tôi luyện, xem ra nàng ấy rất tốt?

Lăng Hi vô cùng đổ kị truyền âm hỏi Dương Thiên Lôi.

- Ách...Dù sao cũng không tốt bằng Lăng muội muội. Giúp cô ấy tôi luyện cũng là bất đắc dĩ, chính là thủ hạ của yêu nghiệt này phá hủy hoàn toàn thân thể của cô ấy, không còn cách nào khác, ta chỉ có thể giúp cô ấy tôi luyện, bằng không cô ấy không sống được...

Dương Thiên Lôi nói.

- Pháo bảo kia là gì? Tựa hồ rất cường đại...Thanh đao của yêu nghiệt Thần Tộc này cũng rất mạnh...

Lăng Hi nhìn bộ dáng xấu hổ của Dương Thiên Lôi, không tiếp tục dây dưa ở vấn đề này nữa, ngược lại nói sang chuyện khác.

- Cữu Đỉnh! Pháp bảo trấn áp vạn vật thiên hạ, ẩn chứa thần thông pháp tắc chí cao vô thượng của thành viên tiên ban năm đó, đích xác rất mạnh. Thanh yêu đao yếu hơn rất nhiều kia là chí cao thần khí của điều quốc này, cũng là pháp bảo trấn áp yêu nghiệt Thần Tộc này. Chỉ sợ đây cũng là chuyện tốt duy nhất mà thanh yêu đao tà ác này làm được.

Dương Thiên Lôi truyền âm giải thích nói.

- A! Hiện tại chế phục nàng ta không được sao? Vì sao phải chờ?

Lăng Hi hỏi.

- Ha ha...Lăng Hi, nàng bây giờ là tức phụ ăn no không biết lão công đói a...Sau này ngàn vạn lần nhớ kỹ, tiết kiệm năng lượng là yêu cầu hàng đầu, cho dù một chút ít năng lượng cũng phải tiết kiệm. Nếu như ta đã bày ra cái lưới này, tự nhiên là muốn nàng ta tự chui đầu vào, không lãng phí chút năng lượng nào. Hơn nữa...Đây không phải theo tới hang ổ của nàng ta sao? Nên vợ vết thì vợ vết, đáng chết thì giết, hiện tại chúng ta phải làm “phàm nhân”, chỉ có bằng tâm “hóa phàm”, mới có thể khôi phục tu vi, ta là như vậy, không biết nàng có khác biệt hay không...

Dương Thiên Lôi nói.

Trong lúc nói chuyện, “thang máy” cũng bắt đầu hạ nhanh xuống, ước chừng xuống được khoảng vài trăm thước, lại bắt đầu đi chếch sang một bên, tốc độ cực nhanh.

- Đến đáy biển! Còn là đến nơi sâu nhất trong đáy biển.

Lăng Hi truyền âm nói.

- Lăng Hi thân ái, nàng còn đang vận dụng năng lượng đó...

Dương Thiên Lôi có chút hết biết nói.

- Nha...Ta còn chưa thích ứng...Không cần...

Lăng Hi ngưng ngừng nói. Thúc dục thần niệm đích xác cần chút ít năng lượng, không nghĩ, ngay cả chút năng lượng ấy Dương Thiên Lôi cũng quan tâm. Mà Lăng Hi có lòng hiếu kỳ tương đối lớn làm sao nhịn được, nhất là thứ đồ vật kỳ quái này đang vận hành rất nhanh nhờ một loại năng lượng cấp thấp tới mức không thể tưởng tượng nổi tương tự lôi thuộc tính.

Hơn mười phút, khoảng chừng đi được cỡ mấy chục km, cửa “thang máy” mở ra, Dương Thiên Lôi và Lăng Hi theo sau Thiên Diệp xâm nhập “thủy tinh cung” dưới đáy biển.

Lúc này, Dương Thiên Lô rốt cục hiểu được nguyên nhân vì sao hang ổ của Thần Hoàng tông lại thần bí như thế, đến hiện tại cũng không có người ngoài biển đến. Thủy tinh cung này hiển nhiên đã có lịch sử cực kỳ lâu, cho dù là “công nghệ cao” hiện tại cũng không thể làm được, bởi vì trong đó ẩn giấu trận pháp cực kỳ huyền ảo, trận pháp này cũng không phải yêu nghiệt Thần Tộc trước mắt có thể hoàn thành, đồng thời bốn phương tám hướng đều là thủy tinh cung, thêm vào trang bị “công nghệ cao”, cả thủy tinh cung giống như một chiếc tàu ngầm cực lớn, lúc nào cũng có thể thay đổi vị trí dưới đáy biển.

- Tham kiến tông chủ!

- Tham kiến tông chủ!

Khi Thiên Diệp ôm Lý Hàn Mai xuất hiện ở thủy tinh cung, từng tiếng hét lớn vô cùng cung kính truyền đến, một đám đệ tử Thần Hoàng tông mang theo một tia kinh ngạc quỳ rạp xuống đất.

Khí tức của tông chủ, bọn hắn tự nhiên nhận ra, chỉ là bộ dáng của tông chủ, bọn hắn lại chưa từng có gặp qua, càng không nghĩ tới tông chủ lại là mỹ nhân tuyệt sắc bá mị như thế, càng không nghĩ tới tông chủ lại xuất hiện trước mặt bọn họ còn ôm một nữ nhân cũng rất xinh đẹp.

- Lập tức khởi động, đến nơi sâu nhất ở hải vực. Cách nước ta và Hoa Hạ càng xa càng tốt. Bất kỳ kẻ nào cũng không được quấy nhiễu ta.

- Dạ!

- Phù...

Khi Thiên Diệp ôm Lý Hàn Mai trở lại mật thất hạch tâm nhất của thủy tinh cung, thủy tinh cung đã bằng tốc độ kinh người bắt đầu vận chuyển, lát sau liền bắt đầu rất nhanh chạy đi, cho đến lúc này, Thiên Diệp mới thở phào một hơi dài, tựa hồ an tâm hơn rất nhiều.

- Đan Dương thần tôn...Hừ! Bỏ công chúa thật muốn nhìn xem người đối phó ta như thế nào! Một tháng thôi, chỉ cần thời gian một tháng...Hươu chết về tay ai vẫn còn chưa xác định đâu!

Thiên Diệp nhìn chằm chằm Lý Hàn Mai, tự nhủ nói.

816. Chương 829: Một Nửa Yêu Nghiệt, Một Nửa Tiên!

Sự cường đại của Dương Thiên Lô, uy hiếp đối với Thiên Diệp thật sự là quá lớn, lúc này nhìn chằm chằm thân thể của Lý Hàn Mai, nàng ta lại nghĩ tới một biện pháp nguyên bản không có khả năng dùng đến, bởi vì biện pháp này so với đoạt xá hồn phách Lý Hàn Mai mà nói, năng lượng tổn thất nhiều hơn nhiều, nhưng mà có thể giúp cho chiến lực của nàng ta tăng lên mấy lần.

Thân thể vẫn dùng thân thể của Cổ Xuyên Huệ Tử, đoạt xá thân thể của Lý Hàn Mai, sau khi khống chế linh hồn của Lý Hàn Mai lập tức phản hồi thân thể của Cổ Xuyên Huệ Tử, sau đó biến thân thể của Lý Hàn Mai thành đan được hoàn toàn luyện hóa hấp thu, hóa thành năng lượng của mình.

Làm như vậy, tuy rằng thân thể của Thiên Diệp vẫn rất yếu ớt, nhưng năng lượng của bản thân có thể đề thăng rất nhiều, so với thân thể kém hơn một chút, nhưng chiến lực bộc phát ra lại càng mạnh hơn nhiều.

Nếu làm như thế, Thiên Diệp liền có hai đòn sát thủ.

Thứ nhất là dùng lạc ấn linh hồn của Lý Hàn Mai, thứ hai là chiến lực cường đại của bản thân.

Như vậy, phần thắng của nàng ta không hề nghi ngờ sẽ tăng lên rất nhiều.

Tính toán xong xuôi hết thảy, yêu nghiệt Thần Tộc này thế nào cũng không ngờ tới, trong khoảnh khắc thần cách, lạc ấn linh hồn của nàng ta hóa thành một đạo lưu quang nhập vào ấn đường của Lý Hàn Mai, căn bản phản ứng không kịp, một luồng lực lực bao la cuộn cuộn hoàn toàn bao phủ lấy nàng ta.

Cửu phương đại đỉnh, bằng quỹ tích huyền ảo bay lượn xung quanh, trong phút chốc liền ngưng tụ thành thạch đài cửu long, lấy thể thái sơn áp đỉnh, hút nàng ta vào trong đó.

- Trấn áp!

- Té!

Dương Thiên Lô quát nhẹ một tiếng, một đạo lưu quang liền từ ấn đường của Lý Hàn Mai bật ra, trực tiếp nhập vào mi tâm của hắn.

- Hắc hắc...

Dương Thiên Lô đắc ý cười, nói:

- Thế nào? Có phải chỉ tốn ít sức hay không? Cửu Đỉnh vốn dùng để trấn áp yêu nghiệt Thần Tộc cấp bậc Đại La Kim Tiên, trấn áp nàng ta quá dễ dàng...

Dương Thiên Lô nói xong liền ôm lấy Lý Hàn Mai.

- Không cứu tỉnh cô ấy sao?

Lăng Hi trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô nói.

- Dù sao cô ấy còn trong hôn mê, không có tri giác. Chúng ta lâu rồi không gặp, có rất nhiều lời muốn nói... Thân phận thật sự của ta, cùng với những gì trải qua ở Tam Thập Tam Thiên, các cô ấy cũng không biết, giải thích rất phiền toái...

- Các cô ấy? Có bao nhiêu người? Mấy trăm, hay mấy ngàn, hay là mấy vạn?

Hai tròng mắt tuyệt mỹ của Lăng Hi trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô nói.

- Khụ khụ...Lăng muội muội thân ái của ta, ca có khoa trương như vậy sao?

- Tam Thập Tam Thiên chỉ là mấy chục năm, người đã có hơn chục...Hiện tại người đến nơi này đã bao lâu? Từ sau lần đầu tiên người thúc dục lục tự chân ngôn làm ta thanh tỉnh, đến hiện tại cũng đã hơn hai trăm vạn năm...

- Cái gì? Hơn hai trăm vạn năm?

Nghe thấy lời nói của Lăng Hi, Dương Thiên Lô lập tức chấn động, bất quá liền giật mình nói:

- Thời không pháp tắc bất đồng...Lăng Hi, ta đến nơi này chưa đến một năm. Lục tự chân ngôn lần trước cũng không phải do ta thúc dục, mà là một cô gái khác thôi động ra, ta chỉ là trợ giúp cô ấy một tay, chỉ mới hơn hai trăm ngày. Pháp tắc thời không của nơi này cùng với tiên giới trong truyền thuyết giống nhau. Một ngày ở nơi này chính là một vạn năm ở Tam Thập Tam Thiên.

- Một cô gái? Cô ta...Có phải mỗi ngày đều thúc dục hay không? Vì sao cô ta lại biết lục tự chân ngôn?

Lăng Hi tức thì hiểu được vì sao trong từng mấy ngàn năm đến một vạn năm trong Tam Thập Tam Thiên vũ trụ hình thức ban đầu liền sẽ cảm ứng được dao động phi thường mỏng manh kia.

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng đặt Lý Hàn Mai lên chiếc giường lớn, kéo Lăng Hi ngồi ở bên giường, chậm rãi kể ra quan hệ huyền ảo giữa mình và Liễu Diệc Nhi, kể cả tại sao lần đầu tiên xuyên đến Thiên Huyền Đại Lục vân vân, đều không có giấu diếm. Mãi cho đến hiện tại, Dương Thiên Lô cũng hoàn toàn không hiểu nổi, vì sao Liễu Diệc Nhi có liên quan đến mình và Lăng Hi, nàng không phải là Lăng Hi, lại xen vào giữa hai người, giống như một chiếc cầu nối liên lạc giữa hắn và Lăng Hi. Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô cũng kể rõ ràng rành mạch hết thấy sau khi mình trở về Địa Cầu cho Lăng Hi nghe.

Lúc hai người nói chuyện, không biết khi nào thì Dương Thiên Lô đã kéo thân thể hoàn mỹ kia của Lăng Hi vào trong lòng, đã sớm dựa sát vào nhau. Thần kỳ chính là, Lăng Hi từ trước đến nay đối với Dương Thiên Lô luôn rất nghiêm trang nhưng lúc này đây, không ngờ không có phản kháng.

Sau khi Dương Thiên Lô nói xong tình huống trở về Địa Cầu, Lăng Hi cũng kể qua đơn giản những gì mình đã trải qua trong hơn hai trăm vạn năm này.

Cũng mãi cho đến lúc này, Dương Thiên Lô mới biết được, tình huống bên trong Tam Thập Tam Thiên vũ trụ hình thức ban đầu. Đến hiện tại, ba mươi ba người Trương Tử Hàm cùng với mẫu thân Kỷ Nhược Yên đều chưa có hình thành linh trí, khôi phục ý thức, ngay cả thân thể cũng chưa thành hình. Cũng chỉ có Lăng Hi là người đầu tiên tỉnh lại, ngưng luyện ra thân thể, thần cách, trải qua hơn hai trăm vạn năm

chờ đợi và dày vò...So sánh với chúng nữ không có ý thức mà nói, không hề nghi ngờ, Lăng Hi thanh tỉnh sớm ngược lại là thông khổ nhất.

Đồng dạng, cũng thông qua Lăng Hi làm cho Dương Thiên Lô hiểu được, cả Hồng Mông đại thế giới sau khi trải qua hơn hai trăm vạn năm, yêu nghiệt Thần Tộc năm đó phong ấn ở trong mỗi đại vũ trụ cũng đã ào ào quật khởi, tu luyện giả, cơ duyên giả cũng thông qua luyện hóa thần cách của yêu nghiệt Thần Tộc, vô số người bước chân vào hàng ngũ ngũ Chân Tiên, trong Hồng Quân đại thế giới, dưới sự trợ giúp của Lăng Hi, cũng có hơn trăm người chân chính tấn thăng đến cảnh giới Chân Tiên. Có lẽ, có những tồn tại cảnh giới Chân Tiên chân chính này, tu luyện giả khẳng định sẽ ngày càng phát triển, cao thủ bước chân vào cảnh giới Chân Tiên cũng sẽ ngày càng nhiều.

Hết thấy tựa hồ đều dự báo trước, trận chiến giữa tiên ban năm đó và yêu nghiệt Thần Tộc e rằng sẽ xảy ra một lần nữa.

- Vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên đình chỉ sinh trưởng...Hẳn là bởi vì ý niệm cùng thần thức của ta rời đi...

Sau khi Lăng Hi kể xong, Dương Thiên Lô nhíu mày nói.

- Người không cần lo lắng, tạm thời không người nào dám động đến Tam Thập Tam Thiên. Những tu luyện giả ta trợ giúp đều đã trở thành Chân Tiên bảo vệ nó, hơn nữa, cho dù không có bọn họ bảo vệ, cũng đừng hòng có người có thể động đến Tam Thập Tam Thiên. Tuy rằng nó chỉ là vũ trụ hình thức ban đầu, nhưng rất mạnh...

Lăng Hi nhẹ nhàng nói.

- Ủ, bất kể như thế nào, ta phải nghĩ biện pháp bằng tốc độ nhanh nhất để thắng tu vi. Lăng Hi, nàng thử luyện hóa thần cách yêu nghiệt Thần Tộc này xem...

Dương Thiên Lô đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, nói với Lăng Hi. Đồng thời cũng té ra Cửu Đỉnh đã hóa thành thạch đài cửu long.

- Ta?

- Ủ! Yêu nghiệt Thần Tộc này là công chúa Thần Tộc, có được huyết mạch hoàng duệ, là đứa con thứ ba của 'Phụ Thần' đứng đầu Thần Tộc. Tu luyện giả của Hồng Mông đại thế giới chúng ta, dưới tình huống bình thường không thể hoàn toàn hủy diệt Thần Tộc hủy diệt cũng vô pháp chân chính luyện hóa thần cách Thần Tộc. Nhưng ta...Dường như đã hoàn toàn luyện hóa một yêu nghiệt Thần Tộc cấp bậc Đại La Kim Tiên khác. Hiện tại, kỳ thật ta...Chỉ cần hoàn toàn thu liễm khí tức của mình, e rằng nàng sẽ cho ta là Thần Tộc...

Dương Thiên Lô nhíu mày nói.

- Hiện tại cảm giác của ta đối với ngươi chính là Thần Tộc...

Lăng Hi nhìn Dương Thiên Lô nói. Sau khi cùng Lăng Hi gặp mặt, Dương Thiên Lô đã lại tiến nhập trạng thái "hóa phàm", nếu không phải Lăng Hi sớm đã biết người trước mắt là Dương Thiên Lô, chỉ sợ thật sự sẽ coi Dương Thiên Lô là yêu nghiệt Thần Tộc mà chém giết.

- Ách...Nàng nhìn thử xem.

Dương Thiên Lô nói.

Sau khi Dương Thiên Lô mở rộng pháp tắc thủ hộ của Cửu Đỉnh ra, trong chớp mắt ấn đường của Lăng Hi chói sáng ra tinh quang rực rỡ, trong phút chốc Cửu Đỉnh liền nằm trong vòng không chế của nàng, thần niệm, pháp lực của cảnh giới Đại La Kim Tiên lập tức ép về phía Thiên Diệp đã co rút lại thành hình tròn tiến vào trạng thái hoàn toàn thu liễm.

- Đan Dương thần tôn, ngươi đừng hòng luyện hóa...Ngươi chờ đó, chờ một ngày Phụ Thần sống lại, Thiên Diệp ta chắc chắn sẽ cho ngươi sống không bằng chết, nhận hết khổ hình dày vò của Thần Tộc, vĩnh viễn thoát thân không được...Ngươi, ngươi là ai?

- Khi thần niệm của Lăng Hi bắt đầu luyện hóa Thiên Diệp, tức thì Thiên Diệp vô cùng phấn nộ, điên cuồng uy hiếp nói. Chẳng qua là mới nói vài câu, liền rõ ràng cảm ứng được khí tức pháp lực thần niệm luyện hóa, căn bản không phải là Đan Dương thần tôn.

Lăng Hi khinh thường để ý tới yêu nghiệt Thần Tộc này, căn bản không hề dừng lại liền thực dụng thần niệm, pháp lực.

Xẹt xẹt xẹt...

Trong phút chốc, Thiên Diệp liền lâm vào trong thống khổ cực độ, gào thét lên tê tâm liệt phế, nhưng mà một cỗ trận pháp vô cùng tinh thuần, lại thủy chung bảo hộ thần cách cùng lạc ấn linh hồn của nàng ta, cho dù Lăng Hi cắn nuốt năng lượng ẩn chứa trong thần cách của Thiên Diệp cũng không có chút tiến triển.

Hơn mười phút đồng hồ sau.

- Không được!

Lăng Hi thu hồi thần niệm pháp lực, nhìn về phía Dương Thiên Lôi nói:

- Ta không thể luyện hóa hoàn toàn, chỉ có thể phong ấn khống chế. Có một cỗ lực lượng tinh thuần huyền ảo luôn thủ hộ thần cách và lạc ấn linh hồn của nàng ta.

- Nga? Hẳn là bảo hộ của Phụ Thần Thần Tộc giúp nàng ta ngưng tụ. Ta thử xem! Lăng muội muội thân ái, cho ta mượn dùng một chút năng lượng đi.

Dương Thiên Lôi cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Lăng Hi, thoáng chốc giải phong trạng thái “hóa phàm”, luồng ý niệm tinh thuần liền dung nhập vào trong cửu đỉnh.

Pháp lực của Lăng Hi như trường giang hoàng hà, cuộn cuộn tuôn vào trong đan điền của Dương Thiên Lôi, hơn nữa nháy mắt bị Dương Thiên Lôi chuyển hóa thành năng lượng bốn nguyên của mình.

Sau nửa canh giờ, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên ngừng lại, nói:

- Nàng lại đến thử xem. Đạo bảo hộ nọ đã bị ta phá vỡ rồi!

Nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lôi, Lăng Hi cũng không có kinh ngạc, cho dù Dương Thiên Lôi lúc này ở trước mặt Lăng Hi rất yếu, nhưng mà Lăng Hi lại biết, tên Dương Thiên Lôi biến thái này, chỉ là không có pháp lực, không có thân thể tôi luyện, nếu như thật sự quyết đấu với Dương Thiên Lôi, Lăng Hi có thể chắc chắn, nàng nhiều nhất tiêu diệt được thân thể yếu nhược này của Dương Thiên Lôi mà thôi, kể tiếp, đó là nàng bị tên biến thái này chà đạp.

Gật gật đầu, Lăng Hi lại phát ra thần niệm pháp lực. Nàng biết, Dương Thiên Lôi chỉ là muốn thông qua chính mình kiểm tra hấn hiện tại cuối cùng là xảy ra chuyện gì.

Xẹt xẹt xẹt...

Lúc này đây, đã không có cỗ lực lượng kia bảo hộ, rất nhanh Lăng Hi liền thu được vô số ký ức, nhưng mà làm cho Lăng Hi kinh ngạc chính là, ký ức thu được không ngờ hoàn toàn không phải của yêu nghiệt Thần Tộc, mà là của một nữ tử khác, khi toàn bộ ký ức của nữ tử này đều dung nhập vào trong đầu của Lăng Hi thì Lăng Hi bắt đầu dĩ ngừng lại một lần nữa.

- Cùng lần trước giống nhau, không thể chân chính luyện hóa. Nhiều nhất...Xem như ngụy thần cách.

- Ai...Lăng muội muội thân ái...Ca đau xót quá...Có vẻ như một nửa lạc ấn linh hồn cùng thân thể này...Trở thành Thần Tộc mất rồi.

Dương Thiên Lôi có chút rối rắm nói. Ông trời ơi, Thần Tộc chính là yêu nghiệt Dương Thiên Lôi thống hận nhất, mà hiện tại...Dương Thiên Lôi rõ ràng, chỉ cần hấn hoàn toàn luyện hóa thần cách của Thiên Diệp, tất nhiên sẽ hợp nhất thần cách yêu nghiệt với trạng thái hóa phàm, sẽ cùng với một nửa chân thân khác của mình hoàn toàn tách ra.

Loại biến hóa quỷ dị này, đừng nói Dương Thiên Lôi không hiểu, kể cả Lục Áp cũng hoàn toàn không biết, quỹ tích sinh mệnh của Dương Thiên Lôi đã hoàn toàn bị phá vỡ.

817. Chương 830: “động Vật Thể Giới” Khác!

- Là chuyện gì xảy ra, không thể dung hợp sao?

Lăng Hi hỏi.

- Không thể. Ta lấy chân thân luyện hóa, hoàn thành luyện hóa liền tự động tách rời đến trên phạm thể. Ta thử lại lần nữa...

Dương Thiên Lô nhú mày nói.

Sau nửa canh giờ, Dương Thiên Lô mượn dùng pháp lực của Lăng Hi cùng với vô thượng trấn áp của Cửu Đỉnh, dễ dàng cắn nuốt luyện hóa hoàn toàn lạc ấn linh hồn cùng thần cách của Thiên Diệp.

Không nằm ngoài dự đoán của Dương Thiên Lô, quả nhiên tự động từ bên trong chân thân chia lìa, dung nhập đến ấn đường của khối phạm thể này. Hơn nữa, so với suy nghĩ của Dương Thiên Lô không sai biệt lắm, cửu âm cửu dương của Đan Dương thần tôn và Thiên Diệp tự động hợp nhất, hình thành một loại trận pháp tổ hợp mới, trở nên càng thêm cường đại huyền ảo, Dương Thiên Lô có thể khẳng định, giờ phút này, mặc dù hắn là trạng thái hóa phạm, nhưng thần cách đã vượt qua cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Sau khi Dương Thiên Lô ôm lấy Lý Hàn Mai, nhìn thoáng qua Cổ Xuyên Huệ Tử yếu ớt nằm dưới đất, hiển nhiên bị Thiên Diệp dùng pháp lực ổn định khí tức sinh mệnh của nhục thân này, khẽ nhú mày.

Cổ Xuyên Huệ Tử, kỳ thật mới xem như tông chủ chân chính của Thần Hoàng tông, không quản Cổ Xuyên Huệ Tử xuất phát từ từ mục đích gì, dùng thủ đoạn gì, nguyên âm thân thể đều là bị Dương Thiên Lô chiếm được. Nếu như muốn để cho Dương Thiên Lô chính mình động thủ, chung quy có một chút rối rắm. Kết cục như vậy, đối với cô ta cùng đối với Dương Thiên Lô mà nói tựa hồ chính là tốt nhất. Nhưng mà liên quan đến một nữ tử khác có bộ dáng giống hệt Cổ Xuyên Huệ Tử là Hắc Long đồng dạng phát sinh quan hệ với Dương Thiên Lô, làm cho Dương Thiên Lô hơi chút do dự nói:

- Lăng Hi, nói cho ta biết đại khái ký ức của cô ta...

- Làm sao vậy? Người muốn cứu cô ta sao?

Lăng Hi hơi kinh ngạc hỏi. Dương Thiên Lô đã không hề giấu diếm Lăng Hi bất kỳ chuyện gì, mà trong trí nhớ của Cổ Xuyên Huệ Tử, Lăng Hi cũng biết chuyện phát sinh giữa cô ta và Dương Thiên Lô.

- Lạc ấn linh hồn của cô ta đã hoàn toàn bị hủy diệt, chỉ sợ không có biện pháp...

- Biện pháp thì có, nhưng ta muốn xem cô ta có đáng cho ta cứu hay không.

Dương Thiên Lô nói.

- Người...Người có thể trọng tổ linh hồn sao?

Lăng Hi có chút kinh ngạc nói.

- Trong quá trình ta trở về Địa Cầu, sinh mệnh của ta sinh ra ảo ảnh, chẳng qua tới bây giờ còn chưa thử qua lần nào...Cô ta và một nữ tử khác, hẳn là có chút quan hệ, coi như là giúp nữ tử đó...

Dương Thiên Lô nói.

Không thể không nói, tuy rằng Dương Thiên Lô không muốn thừa nhận, nhưng nữ nhân đầu tiên đêm đó, cũng chính là Hắc Long, tạo cho hắn một cảm giác cực kỳ tuyệt vời, để lại ấn tượng rất sâu. Nếu như Cổ Xuyên Huệ Tử và Hắc Long không có bất cứ quan hệ nào, Dương Thiên Lô tự nhiên sẽ không xen vào nữa, nhưng hiện tại bởi vì Hắc Long, hắn vẫn là quyết định quản đến.

Ít nhất Cổ Xuyên Huệ Tử trở thành tông chủ Thần Hoàng tông, cũng là dưới tình huống hoàn toàn không biết xuất thân của mình.

Một ngày sau!

Tất cả thiết bị công nghệ cao trong thủy tinh cung đều bị phá hủy, mà thủy tinh cung sở hữu trận pháp cổ xưa cũng bị Lăng Hi thu vào trong não hải. Cổ Xuyên Huệ Tử cũng bị Dương Thiên Lô lặng yên không một tiếng động giao cho Hắc Long.

Chỉ có điều, Cổ Xuyên Huệ Tử đã không còn quá khứ, mà là mất đi toàn bộ trí nhớ, giống như linh hồn mới sinh, bên trong linh hồn này vẫn ẩn chứa cử âm tuyệt mạch, chỉ bất quá vô cùng mỏng manh, so với Hắc Long kém hơn rất nhiều, nhưng nhữ cũ là “thiên sinh” sẽ theo sự trưởng thành của nàng mà dần dần tăng cường.

Tại khách sạn Dương Thiên Lô và Lý Hàn Mai ở.

Lý Hàn Mai ngơ ngác nhìn chằm chằm Lăng Hi hoàn mỹ không tỳ vết, cùng với Dương Thiên Lô, thanh âm mang theo một tia run rẩy nói:

- Hai người nói đều là sự thật sao? Thật sự có loại thế giới này sao? Các người đều là thần tiên?
- Từ nay về sau cũng không phải, ta và cô giống nhau, đều là “phàm nhân”.

Khóe miệng Lăng Hi mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng nói.

- Phàm nhân nào có mặc quần áo do pháp lực ngưng tụ thành chứ? Lăng muội muội trước tiên thay quần áo của Mai Mai...Ta thấy thân hình hai người không khác biệt bao nhiêu, hẳn là không thành vấn đề. Tuy nhiên...

Ánh mắt đáng khinh của Dương Thiên Lô nhìn ngấm bộ ngực của Lý Hàn Mai, lại nhìn ngó bộ ngực của Lăng Hi, cực kỳ vô sỉ nói:

- Có vẻ như kích thước cũng không sai biệt lắm?
- Sắc lang!

Lý Hàn Mai lập tức nói. Còn Lăng Hi cũng néo mạnh cái lỗ tai của Dương Thiên Lô, vẫn là hoàn toàn mạnh mẽ giống như trước.

Lúc này, Dương Thiên Lô đã nói đại khái với nàng một số chuyện mà đối với nàng giống như là chuyện thần thoại, nhưng Lý Hàn Mai không thể không tin. Đặc biệt là khi nhìn thấy Lăng Hi hoàn mỹ không tỳ vết, muốn không tin cũng khó. Nữ tử này không thể xuất hiện ở nhân gian. Cho dù Lý Hàn Mai từ trước đến nay đối với dung mạo và dáng người của mình luôn tự tin, nhưng ở trước mặt Lăng Hi cũng cảm thấy xấu hổ. Khí tức thoát tục, dung nhan khuynh quốc khuynh thành kia...Làm sao nhân gian có thể có?

- Khụ khụ ăn nói thật thà mà thôi, Bằng không Mai Mai, hiện tại chúng ta dẫn Lăng Hi đi mua quần áo, thuận tiện quan sát luôn, ca rất muốn nhìn xem Lăng muội muội làm người hiện đại là cảm giác gì...Hắc hắc...

Dương Thiên Lô nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Lăng Hi nói.

- Được a! Nhưng mà hôm nay muộn quá rồi, bằng không chúng ta trực tiếp quay về Ma Đô rồi muộn luôn ha?

Lý Hàn Mai nhìn Lăng Hi hỏi.

- Cũng được!

Dương Thiên Lô nói.

- Cô, bao nhiêu tuổi?

Lý Hàn Mai nhìn về phía Lăng Hi, tựa hồ không biết xưng hô như thế nào, hỏi.

- Bao nhiêu tuổi?

Nghe thấy lời nói của Lý Hàn Mai, Lăng Hi hơi sửng sốt, nói:

- Vài vạn tuổi...
- Vạn tuổi sao?

Lý Hàn Mai tức thì kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, Dương Thiên Lôi chỉ là giản yếu nói cho nàng tình huống của Tam Thập Tam Thiên, về phần chi tiết nhỏ này cũng không nói đến. Nghe thấy lời nói của Lăng Hi, làm sao có thể không kinh ngạc đây?

- Hai người xưng hô tên của nhau là được rồi. Tuổi tác ở đây không thể tính được. Pháp tắc thời không bất đồng, một ngày ở Địa Cầu, ở Tam Thập Tam Thiên Lăng muội muội của chúng ta mới được một hai tuổi, ha ha ha.

Dương Thiên Lôi nhìn ra ý tứ của Lý Hàn Mai, tính cách của nha đầu kia không giống Tống Hiểu Phân, Lý Tuyết, bảo nàng gọi Lăng Hi là tỷ tỷ, khẳng định không được tự nhiên, tính độc lập của nàng quá mạnh mẽ, hơn nữa lãnh ngạo, công với thể chất băng thuộc tính, cho dù là ở trước mặt Lăng Hi, bảo nàng kêu tỷ tỷ cũng khó mà mở miệng, huống cho bộ dáng của Lăng Hi, thoát nhìn tựa như cô gái hai mươi tuổi, không thành thực được như nàng.

- Vậy...Tôi gọi cô là Lăng Hi?

Lý Hàn Mai nói...

- Được thôi! Mai Mai!

Lăng Hi khẽ mỉm cười nói, không hề để ý.

- Lăng Hi, cô thay đổi quần áo trước, hiện tại chúng ta trở về Ma Đô.

Lý Hàn Mai nói.

- Không cần, sau khi đến Ma Đô trực tiếp đi mua là xong, tôi biến đổi trước là được rồi.

Lăng Hi nói, đồng thời một đạo quang mang hiện lên, quần áo quanh thân lập tức biến thành y phục trên người Lý Hàn Mai.

- Khụ khụ đây là hộ giáp dạ hành, đi ra ngoài không được.

Sau khi Dương Thiên Lôi nhìn thấy bộ dáng của Lăng Hi, tức thì bối rối nói, bất quá rất nhanh hai mắt liền tỏa sáng nói:

- Mai Mai, cô trước tiên thay quần áo, để cho Lăng Hi nhìn thấy hình thức của cô.

- Quần áo của Lý Hàn Mai cơ bản không có cái nào không gọi cảm xinh đẹp, ngoại trừ ở trường học ra, bất kể thời điểm nào, cô nàng này đều rất câu hồn nhiếp phách, kể cả vào mùa đông, huống chi hiện tại mới là vào đầu hè.

Tuy rằng Lý Hàn Mai và Lăng Hi cảm giác ánh mắt của Dương Thiên Lôi có điểm quái lạ, nhưng đều không có nghĩ nhiều, dù sao, Lý Hàn Mai không hề biết y phục của mình có gì không ổn, mà Lăng Hi trước mắt còn chưa thấy qua quần áo bình thường của Lý Hàn Mai.

Sau một lát, Lý Hàn Mai liền từ trong phòng thay đồ đi ra, váy ngắn, tất chân, T - shirt cổ thấp, tuy rằng không phải bó sát người, nhưng mà khe rãnh tuyết trắng dụ người kia liếc mắt một cái là có thể thấy được, chiếc eo nhỏ nhắn được tôn lên, làm cho dáng người ngạo nhân kia của Lý Hàn Mai càng thêm hấp dẫn...

Tuy nhiên, sau khi Lăng Hi chứng kiến trang phục của Lý Hàn Mai, lại mở to hai mắt nhìn, nói:

- Này Mai Mai, cô bình thường ăn mặc thế này sao?

- Đúng a, không hấp dẫn sao?

Lý Hàn Mai không hề có cảm thấy lạ xoay người, thân hình lồi lõm cùng đôi chân thon dài kia, làm cho Lăng Hi thấy mà hoa cả mắt.

- Lăng muội muội ở Địa Cầu đều như vậy, cái này gọi là nhập gia tùy tục, mau thay đi kéo trẻ chuyển bay.

Gia hỏa đáng khinh Dương Thiên Lôi này, nhìn thấy Lý Hàn Mai lắc lư trước người cũng nhin không được nuốt nước miếng, phải biết rằng, từ sau khi đạt được nguyên âm của hai người Cổ Xuyên Huệ Tử và Hắc Long, quan hệ giữa hắn và Lý Hàn Mai đã có được tiến triển kinh người, tuy rằng Lý Hàn Mai bất kể thế

nào chỉ chịu dâng bàn tay bé nhỏ, nhưng thân thể thì đã bị Dương Thiên Lôi sờ mó hết rồi, ngay cả cặp vú căng tròn kia, cũng bị đánh lén mấy lần.

Tuy rằng đều là chạm đến một chút sẽ bị Lý Hàn Mai ngăn cản nhưng cuối cùng vẫn là bị sờ qua toàn bộ. Mà giờ khắc này, Dương Thiên Lôi thật sự rất muốn nhìn một chút Lăng Hi sau khi đổi quần áo của Lý Hàn Mai sẽ là cảnh tượng kiều diễm như thế nào, tuy rằng có thể tưởng tượng ra, nhưng cùng với nhìn thấy tận mắt lại là hai chuyện khác nhau.

- Quần áo của tôi có chút không thích hợp với khí chất của Lăng Hi.

Lý Hàn Mai nhìn thấy biểu tình khó xử của Lăng Hi, lại nhìn bộ dáng như mèo thấy mỡ của Dương Thiên Lôi, tức thì bĩu môi nói, đồng thời cô nàng đột nhiên mở TV.

- Đây...Là cái gì?

Khi Lăng Hi chứng kiến hình ảnh hiển thị trên màn hình plasma, tức thì kinh ngạc hỏi han.

Dương Thiên Lôi buồn bực trừng mắt liếc Lý Hàn Mai, hiển nhiên mộng đẹp của hắn đã biến thành bọt nước.

- Đây là TV mà ta đã nói qua cho nàng. Dần dần nàng sẽ quen thuộc. A? Ngừng ngừng ngừng!

Khi Lý Hàn Mai đổi kênh, muốn chuyển tiết mục thể giới động vật thành hình ảnh con người hiện đại, ông trời ơi, trong TV không ngờ xuất hiện một loại “động vật thể giới” khác, làm cho Dương Thiên Lôi làm tức máu huyết sôi trào.

- Ngô...Nha Mạch Điệp...(Đây là tiếng Nhật chuyển sang Hán ngữ, thuộc vào dạng ngôn ngữ phòng the: không không được...)

R quốc không hổ là đại quốc thịnh hành phương diện nào đó nhất, không ngờ đài truyền hình cũng bá đạo như thế này. Hình ảnh khó coi cùng thanh âm rên rỉ kia, làm cho Lăng Hi trực tiếp đỏ bừng mặt, Lý Hàn Mai thì im lặng không nói gì, làm sao chịu nghe tên nam nhân vô sỉ này phân phó? Rất nhanh trực tiếp đổi kênh...

Không ngờ liên tiếp xuất hiện hai ba kênh chiếu loại “điện ảnh” này.

Sau khi thật vất vả chuyển đến kênh bình thường, Lý Hàn Mai mới nhẹ nhàng thở ra.

Nửa giờ sau, Lăng Hi biến thành một cô gái xinh đẹp hiện đại tràn đầy sức sống, khí chất cả người tựa hồ cũng phát sinh thay đổi, giống như là một mỹ nữ sinh viên siêu cấp, mặc dù không có xuất hiện “gợi cảm” như Dương Thiên Lôi mong muốn nhưng làm cho Dương Thiên Lôi nhìn thấy mà hai mắt tỏa sáng.

818. Chương 831: Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

- Đây là máy bay sao?

Sau khi Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai dẫn theo nàng Lăng Hi xinh đẹp đi vào sân bay ở thủ đô R quốc, dùng giấy căn cước làm cho Lăng Hi mua vé máy bay, hơn nữa dễ dàng lẫn vào bên trong sân bay, Lăng Hi nhìn thấy từng khối kim chúc kênh càng đứng giữa sân rộng mang theo “cánh”, hỏi.

- Ủ...Đây là máy bay, sản phẩm công nghệ cao.

- Tốc độ có nhanh không?

- Điều này...Mất hai giờ bay mới trở về Ma Đô, đối với chúng ta mà nói, tự nhiên là siêu chậm...

Tâm tình Dương Thiên Lôi rất sáng khoái, không nói Lý Hàn Mai gợi cảm lãnh diễm cùng Lăng Hi mỹ lệ tươi trẻ vô hạn, một trái một phải kéo cánh tay của hắn, quan trọng nhất là, nhìn thấy bộ dáng của Lăng Hi hiện giờ, Dương Thiên Lôi phi thường hưởng thụ, phi thường thích ý, cái loại cảm giác này tựa như dẫn theo người mình thương yêu nhất trở lại cổ hương, mà hết thấy của cổ hương đều làm cho người mình yêu mến tò mò.

Lúc này ba người đều đội mũ lưỡi trái, đeo kính râm, nếu không lấy hai đại siêu cấp mỹ nữ Lăng Hi cùng Lý Hàn Mai, nhất là gương mặt cùng khí chất vô cùng hoàn mỹ kia của Lăng Hi, e rằng sẽ trực tiếp gây ra một trận xô xao. Giờ phút này, cho dù Lăng Hi đã tạm thời phong ấn lực lượng của chính mình, biến thành trạng thái hóa phạm, nhưng khí tức hờ hững xuất trần thì lại vô pháp che giấu.

Chỉ bộ dáng này, tổ hợp một nam hai nữ của Dương Thiên Lô, vẫn hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh.

- Chậm vậy a...Một hai phút chúng ta có thể đến rồi, ngồi nó làm gì?

Lăng Hi thấp giọng nói.

- Khụ khụ...Đây là cuộc sống của người thường, Lăng muội muội, nàng phải chậm rãi làm quen đi nha...Ngoan...

Ba...

Lăng Hi nhìn cũng không nhìn liền đẩy Dương Thiên Lô đang định vịn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói:

- Ta trước hết thử một đoạn thời gian xem, không biết có giống với người hay không, dùng phương thức này sản sinh năng lượng...

- Ủ.

- Biết rồi mà ba...Con đang ở trên máy bay, OK? Con ra ngoài xử lý công việc, mới chưa đến một tháng, ba đã khoa trương như vậy để làm chi?

Khoang hạng nhất. Khi ba người Dương Thiên Lô, Lăng Hi cùng Lý Hàn Mai đi vào khoang hạng nhất, một người tướng mạo anh tuấn, thoát nhìn hai hai hai ba tuổi, quần áo toàn thân không nhãn mác, nhưng vừa nhìn liền biết đó là trang phục đỉnh cấp được thiết kế riêng. Người thanh niên này đang nghe điện thoại, không coi ai ra gì, thanh âm rất lớn tiếng, lúc nói chuyện còn quay đầu nhìn về phía bốn gã đại hán vẻ mặt lãnh khốc ngồi bên cạnh, người thanh niên này rõ ràng rất chán ghét bốn gã gia hỏa này, chỉ có điều, khi hắn vô tình nhìn thấy Dương Thiên Lô cùng hai nàng vừa vịn bước vào, tức thì ngay cả nói chuyện cũng quên mất, ánh mắt thẳng tắp dán vào trên người Lăng Hi và Lý Hàn Mai, trong ánh mắt không hề che giấu sự tán thưởng đối với hai nàng.

- Uy uy?

- Như vậy đi, ba, trở về rồi hãy nói.

Người trẻ tuổi trực tiếp cúp điện thoại, đồng thời còn tắt máy.

- Tiểu thư, người Hoa Hạ sao?

Người trẻ tuổi xoay người lại, khóe miệng mang theo nụ cười, lão luyện và tự nhiên, nói với Lý Hàn Mai ngồi phía sau hắn, hoàn toàn không đếm xỉa đến sự tồn tại của Dương Thiên Lô.

Lý Hàn Mai và Lăng Hi, bất kỳ người nào trong hai người cũng làm cho hắn động tâm không thôi, đại mỹ nữ khó gặp a, cho dù hai người đều đội mũ lưỡi trái và đeo kính râm, nhưng không thể che hết dáng người cùng da thịt như ngọc, không cần nhìn thấy toàn diện, hắn với kinh nghiệm soi gái dày dặn liền có thể xác định, hai người này tuyệt đối đều là mỹ nữ siêu cấp nhất đẳng. Nếu không, ai sẽ mang theo mũ lưỡi trái và kính râm? Tuy nhiên, cho dù hắn đặc biệt thích Lăng Hi hơn, nhưng một là Lăng Hi ngồi xa hơn, hai là, khí tức siêu nhiên từ trên người Lăng Hi tỏa mát ra làm cho trong tiềm thức của hắn không dám tùy tiện tiếp cận, cho nên, trực tiếp lực chọn Lý Hàn Mai vô cùng gọi cảm.

- Khụ khụ...

Khóe miệng Dương Thiên Lô lộ ra nụ cười, hắn ngồi ở bên trong, không ngờ cố ý nhích lại gần Lăng Hi, cầm lấy tay của nàng, ngược lại “xa lánh” Lý Hàn Mai. Loại tôm tép nhãi nhép này, có lá gan tán tỉnh Lý Hàn Mai, Dương Thiên Lô quả thật muốn nhìn một chút băng sơn nữ nhân nóng tính sẽ bão nổi như thế nào.

- Máy bay nó bay như thế nào?

Lăng Hi tiến đến bên tai Dương Thiên Lôi hạ giọng hỏi.

- Vấn đề này rất phức tạp...Honey à, chờ trở về ca với nàng làm một bộ sách, nàng chú tâm nghiên cứu một chút...Trước xem trò vui cái đã, hắc hắc...A?

Dương Thiên Lôi đồng dạng hạ giọng, khóe miệng mang theo nụ cười đáng khinh, nói.

Chỉ có điều, khiến cho Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là, khóe miệng Lý Hàn Mai không ngờ lộ ra một nụ cười mỉm, không nói gì, nhưng rõ ràng đang đối mắt với người trẻ tuổi phía trước.

- Ủ, tôi tên là Lý Siêu, tổng giám đốc công ty ảnh thị (điện ảnh và truyền hình) Hoa Mỹ, xin hỏi phương danh của tiểu thư? Người trẻ tuổi có vẻ như rất có tu dưỡng, sau khi tự giới thiệu liền hỏi.

Công ty ảnh thị Hoa Mỹ, ở Hoa Hạ chính là một trong các công ty ảnh thị nổi tiếng, rất nhiều đại minh tinh đều thuộc về công ty này.

- Lý Hàn Mai!

Làm cho Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là Lý Hàn Mai không ngờ báo ra tên của mình, thanh âm không hề băng lãnh, có vẻ như cực kỳ ôn nhu, nhất là khi nói lời này, nụ cười ở khóe miệng, khiến cho Dương Thiên Lôi nhìn thấy cũng có chút ghen tị. Bất quá, Dương Thiên Lôi đương nhiên sẽ không nghĩ rằng Lý Hàn Mai động tâm đối với vẻ đẹp trai của người thanh niên kia. Chẳng qua là không rõ sao lại thế này mà thôi.

- Nguyên lai là Lý...A...

Người trẻ tuổi mỉm cười thuận miệng nói, chỉ là mới nói đến từ Lý, bỗng nhiên mới ý thức đến hai chữ phía sau, tức thì kinh hô ra tiếng, kinh hoảng nhanh chóng ngồi xuống ngay ngắn.

- Tỷ...Này...Chuyện này, em không nghĩ tới là tỷ...Em cứ tự hỏi, ai lại xinh đẹp như vậy, có thể so được với tỷ tỷ nhà chúng ta...A...Tỷ, chị không phải là...

Tiểu tử này nói đến đây bỗng nhiên nghĩ đến sự tình không may gần đây của Lý Hàn Mai, mặc dù hắn ở R quốc, nhưng chuyện của Lý Hàn Mai hắn cũng biết, chẳng qua trong nhà cố ý gạt hắn, nếu không phải gọi điện cho Lý Ngọc, hắn đến giờ vẫn còn chưa biết. Gia hỏa anh tuấn này không phải ai khác, chính là thân đệ đệ của Lý Hàn Mai, Lý Siêu.

- Kính chào tiểu thư!

Bốn gã gia hỏa vạm vỡ luôn chú ý đến nơi này, cũng đồng loạt cả kinh, lập tức cùng hô lên.

Lý Hàn Mai lấy kính râm xuống, gật gật đầu, nói:

- Lý Siêu, tiếp tục để cho ta nghe cái chuyện phong lưu của nhà cậu nữa...Tỷ tỷ tôi sẽ phế cậu, tôi không có người đệ đệ này...

- Khụ khụ...Không có...Sẽ không, chị, em đã cải tà quy chính, thật đó...Ách...Em đây không phải là không nhận ra chị sao, nhưng phải nói đều là do phong thái của chị, em tự hỏi, mỹ nữ này như thế nào lại tương tự với chị của mình như vậy, còn muốn thay công ty tìm kiếm ngôi sao mới đó...

Lý Siêu rõ ràng đối với Lý Hàn Mai sợ muốn chết, nhưng tính cách phong lưu cùng bản tính nghề nghiệp, vẫn ba câu là, cho dù là Lý Hàn Mai cũng bị thổi phồng cho tiêu bớt một nửa tức giận.

- Chị...Gặp lại chị thật tốt...Nếu không phải em gọi điện cho Lý Ngọc, còn không biết đâu, em lo lắng muốn chết...

- Ngậm miệng, ngoan ngoãn ngồi đó đi.

Lý Hàn Mai trừng mắt liếc Lý Siêu, lạnh giọng nói.

- Tuân mệnh, tỷ tỷ! Đợi lát nữa ngồi được không? Chị...Em chọn bay đến Ma Đô chính là muốn thăm chị...

- Bảo cậu ngậm miệng cơ mà!

- Chị, chị tốt...Em nói thật chị đừng nóng giận, em thật sự đã cải tà quy chính, em ở R quốc một tháng quả thật là đi công tác, tuyệt đối không có xăng bậy...Chị, em ngoài ý muốn có được một món lễ vật, khẳng định chị sẽ thích. Chị chờ một chút.

Lý Siêu nói xong liền đứng dậy, lấy ra va ly của hắn, rất nhanh nhập vào một chuỗi mật mã, trực tiếp mở ra.

Lý Hàn Mai đang tức giận lúc này nổi hứng tò mò, đối với tên đệ đệ nhị thế tổ phong lưu thành tính này, Lý Hàn Mai đích thật là không còn cách nào khác, gia hỏa này thuộc loại làm cho người ta vừa yêu vừa hận, không thể phủ nhận, hắn đối với vị tỷ tỷ của mình, đó là vừa thích vừa sợ hãi, không quản đến nơi nào, hắn đều cũng chuẩn bị lễ vật cho Lý Hàn Mai, hơn nữa một món đều làm cho Lý Hàn Mai yêu thích.

- Đường đệ của cô sao?

Khi Lý Siêu mở va ly ra, Dương Thiên Lôi tiến đến bên tai Lý Hàn Mai, hỏi

- Thân đệ đệ, giống y như cậu, đều là đồ hoa tâm, không làm việc đàng hoàng.

- Khụ khụ...Mai Mai, nói cũng không thể nói như vậy, tôi thấy người đệ đệ này của cô cũng không tệ lắm, thuộc loại nhân vật xuyên qua muôn trùng hoa chỉ dính chút lá vào thân, theo tôi “mảnh lá dính thân” này cũng không được bao nhiêu...

Dương Thiên Lôi thì thầm bên tai Lý Hàn Mai, nói.

- Anh là...Dương Thiên Lôi?

Đúng lúc này, Lý Siêu ôm từ trong va ly ra một chiếc hộp cổ kính tinh mỹ, ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng nói chuyện thân mật giữa lão tỷ và Dương Thiên Lôi, lập tức trừng mắt hỏi.

- Xin chào tiểu đệ!

Dương Thiên Lôi mỉm cười, tháo kính râm xuống, khoe miệng nở một nụ cười tà, có chút đắc ý nói.

- Khụ khụ...Huynh đệ, tuy rằng anh là nhân vật nằm giữa ngư A và ngư C...Nhưng có vẻ như tôi so với anh lớn hơn thì phải? Tuy rằng sau này có thể thay đổi, nhưng hiện tại dù sao cũng phải gọi tôi là Siêu ca chứ? Ít nhất để cho tôi đắc ý được hai năm được không?

(Nằm giữa ngư A và ngư C là một câu nói lái. Giữa ngư A và ngư C chính là ngư B, mà ngư B theo tiếng lóng là ngư bức, mà ngư bức có ý nghĩa là chỉ người trâu bò, bá đạo, khủng bố.)

Lý Siêu trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi nói, giờ phút này Dương Thiên Lôi đại danh鼎鼎 lại có quan hệ không rõ ràng với lão tỷ, Lý Siêu há có thể chưa thấy qua bộ dáng của Dương Thiên Lôi chứ? Video của thần thoại bóng rổ, các loại ảnh chụp của Lý Ngọc vân vân, hắn đã sớm nhìn qua hơn n lần, chỉ là lúc này nhìn thấy hình dáng của Dương Thiên Lôi, hắn vẫn tự cho là mình phong lưu phóng khoáng cảm thấy được, có vẻ như so với mình chỉ kém hơn một chút. Mình tự nhận thứ nhất, trong thiên hạ cũng chỉ có Dương Thiên Lôi dám nhận thứ hai.

- Nếu cậu dám gọi Mai Mai tiểu muội, tôi gọi cậu là Siêu ca, thế nào?

Dương Thiên Lôi vô sỉ nói.

- Hai người các cậu đều câm miệng.

Lý Hàn Mai vô cùng buồn bực nói, một tay đoạt lấy chiếc hộp cổ kính từ trong tay Lý Siêu, nói với Dương Thiên Lôi:

- Hai người muốn tán gẫu thì đi qua một bên. Tôi ngồi cùng với Lăng Hi.

- Ách...

- Lăng Hi...Cô ấy tên là Lăng Hi sao? Hay...Tên hay...

Lý Siêu có chút ngây ngốc nhìn về phía Lăng Hi đeo kính râm nói.

- Đừng chảy nước miếng, đây là của tỷ phụ cậu.

Dương Thiên Lôì nhìn thấy bộ dáng của Lý Siêu, trực tiếp tiến đến bên tai gia hỏa này, hạ giọng nói.

- Hả...

Lý Siêu kinh ngạc quay đầu nhìn Dương Thiên Lôì:

- Vậy tỷ của tôi để chỗ nào?

- Đều ở đây!

Dương Thiên Lôì chỉ chỉ trái tim của mình, không chút nào để ý nói.

- Anh...Anh giỏi!

- A?

Đúng lúc này, Lăng Hi không ngờ không ngờ “a” một tiếng, Dương Thiên Lôì cùng Lý Siêu lập tức nhìn về phía Lăng Hi và Lý Hàn Mai.

Chỉ thấy Lý Hàn Mai đã mở chiếc hộp cổ kính ra, trái lại Lý Siêu thì không có gì, dù sao đây là đồ hẩn tặng, tự nhiên biết thứ này chỉ cần là người nhìn biết hàng, tuyệt đối sẽ kinh thần, đây là cực phẩm có giá cực cao a. Ngoại trừ tặng cho lão tỷ ra, hẩn mới bằng lòng tổn máu, những người khác thì đừng hòng.

Tuy nhiên, Dương Thiên Lôì lại giống như Lăng Hi, lập tức mở to hai mắt nhìn, có chút kinh ngạc nói:

- Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình?

819. Chương 832: Di Mộng Ngàn Năm!

Lăng Hi đã kéo kính râm xuống, lộ ra gương mặt khuynh quốc khuynh thành, hai tròng mắt tuyệt mỹ dần hiện ra về kinh ngạc nồng đậm nhìn chằm chằm chiếc hộp trong tay Lý Hàn Mai.

- Chiếc “Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình” không chút khí tức nào này cùng Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình chân chính giống nhau như đúc, ngay cả phù văn bên ngoài cũng hoàn toàn tương tự, nhìn bề ngoài căn bản không thể phân biệt. Chỉ có điều, cho dù lúc này nó nằm ngay trước mặt Lăng Hi và Dương Thiên Lôì, tuy rằng hai người đều không cảm ứng được bất kỳ khí tức nào của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình nhưng hai người vẫn kích động dị thường.

Có thể làm đến mức độ giống như đúc như thế, làm sao có thể chưa thấy qua Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình?

- Cậu có được từ đâu?

Dương Thiên Lôì quay đầu nhìn Lý Siêu hỏi.

Giờ này khắc này, hai tròng mắt Dương Thiên Lôì lấp lánh tinh quang, làm cho tâm thần của Lý Siêu giống như bị thôi miên, không chút do dự nói:

- Mua được từ trong Tôn Tự thánh địa phật giáo ở R quốc, tôi biết tỷ của tôi thích thứ này, tốn ba nghìn ba trăm vạn nhân dân tệ mới mua được...Bất quá, không phải tên là thanh tĩnh lưu ly bình mà gọi là tử ngọc dưỡng sinh ngọc tịnh bình, tuy rằng cái bình này không phải đồ cổ, nhưng có được công năng thần kỳ, đổ nước vào trong đó, sẽ trở nên mát lạnh ngọt ngào, nghe nói thường xuyên dùng để uống có thể bách bệnh không sinh, làm đẹp dưỡng nhan...Lão hòa thượng bán cho tôi nói tôi là người hữu duyên gì gì đó, ở trên thế giới chỉ có hai cái, chiếc còn lại hai mươi năm trước đã bị mua mất, cũng là bị ‘người hữu duyên’ Hoa Hạ chúng ta mua đi, đồng dạng là ba nghìn ba trăm vạn...Còn nói tôi chiếm tiện nghi, nhưng ông ta chỉ có thể bán cái giá này. Còn đưa cho tôi một phong thư dán kín, nói nếu như tôi chuyển giao cho người khác thì giao lá thư này cho đối phương...Tỷ, lá thư này được đặt ở trong hộp.

- Hai người thấy qua rồi sao?

Lý Hàn Mai có chút kinh ngạc nhìn Lăng Hi và Dương Thiên Lôì đang rất kích động, đối với Lý Siêu trả giá cao mua cái bình này, ngoại trừ trong lòng hơi hơi cảm động ra, cũng không hề quan tâm, bởi vì tuy rằng cái bình này không phải đồ cổ, nhưng ngọc thạch chế thành cùng chạm trổ đều là cực phẩm, giá cả

này cũng không lỗ, hơn nữa vô cùng có giá trị sâu tầm. Chỉ có điều, nghe thấy lời nói của Lý Siêu cùng với chứng kiến biểu tình của Dương Thiên Lô và Lăng Hi, trong lòng Lý Hàn Mai hơi động một chút, hỏi.

- Lấy thư ra đọc xem.

Dương Thiên Lô khẽ nhú mày nói với Lý Hàn Mai.

Lý Hàn Mai trực tiếp lấy một phong thư nằm ở dưới hộp ra, đưa cho Dương Thiên Lô.

Sau khi Dương Thiên Lô mở ra, liền lấy từ bên trong bức thư ra một tấm giấy dai rất dày, chính giữa giấy dai thậm chí còn có một tờ chi phiếu của ngân hàng Hoa Hạ.

- Như thế nào còn có chi phiếu?

Lý Siêu kỳ quái nói.

Dương Thiên Lô cùng Lý Hàn Mai cũng rất kỳ quái, bất quá sau khi đọc được nội dung trong thư, Dương Thiên Lô cũng hiểu được nguyên nhân vì sao.

Nội dung của bức thư được viết bằng chữ phồn thể cổ của Hoa Hạ, bất kể như thế nào Dương Thiên Lô cũng không thể tưởng được, không ngờ nội dung bức thư là Đại Từ Đại Bi Quan Âm năm đó sau khi bằng thần thông vô thượng Vị Lai Kinh của Phật Môn biết trước tương lai, di mộng ngàn năm ở trong Tôn Tự, mới có chuyện hôm nay. Sở dĩ để cho Tôn Tự R quốc hoàn thành, dĩ nhiên là Phật độ chúng sinh, chúng sinh ngành hàng, làm cho R quốc cùng “người hữu duyên” kết thiện duyên, bằng nhân quả này cứu vớt chúng sinh R quốc...

Mà bình ngọc, tuy là tân tác, nhưng không phải đơn giản như mặt ngoài. Tử ngọc dưỡng sinh ngọc tịnh bình, hiện tại ở trong tay Dương Thiên Lô chính là “ngọc”, mà cái “tử” còn lại không hề nghi ngờ nằm trong tay Liễu Diệc Nhi.

Cho đến lúc này, Dương Thiên Lô rốt cục hiểu được vì sao Liễu Diệc Nhi có thể mặc danh kỳ diệu linh ngộ ra “lục tự chân ngôn” ẩn chứa âm thanh của tự nhiên, vì sao có thể vượt qua vô số thời không sinh ra một tia liên hệ vi diệu với Lăng Hi...

Mà bốn mạng pháp bảo của Quan Âm Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình chính thử ở Tam Thập Tam Thiên lúc trước, trong thơ có nói đến là đã được tứ đại tiên tôn cải tạo, sớm đã hoàn toàn siêu việt Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình chân chính. Mà hiện tại, ngọc thạch dựa vào di mộng lưu lại ngàn năm của Quan Thế Âm điều khắc mà thành tử ngọc song bình, cùng với Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình xuất thân từ cùng một khối ngọc thạch, chỉ cần hai bình hợp nhất, lấy tu vi của “người hữu duyên” hiện tại, tự nhiên có thể một lần nữa ngưng luyện ra Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Xoát...

Sau khi đọc xong thư, Dương Thiên Lô hưng phấn thì hưng phấn, nhưng xuất hiện một cảm giác vô lực, đây rốt cuộc là vận mệnh của mình nằm trong vòng khống chế của người khác hay là thật sự biết trước tương lai? Tu vi của hắn đã siêu việt cảnh giới Đại La Kim Tiên, cho dù là Quan Thế Âm năm đó sống lại, cũng tuyệt không phải là đối thủ của hắn, vì sao hắn lại không có năng lực biết trước tương lai?

Khi ở Tam Thập Tam Thiên, trong ba ngàn đại đạo hắn vô pháp tham thấu đại tức mệnh thuật cùng đại thời diễn thuật, tựa hồ hết thảy mọi thứ liên quan đến biết trước tương lai đều không dính dáng đến hắn.

- Trong thư nói cái gì?

Lý Siêu hỏi.

- Nói tỷ phụ tôi là người hữu duyên.

Dương Thiên Lô có chút buồn bực nhưng vô sỉ nói.

- Nói bậy bạ gì đó...

Lý Hàn Mai trừng mắt liếc Dương Thiên Lô một cái, nhưng thần tình đồ bưng. Hiển nhiên đối với sự vô sỉ của Dương Thiên Lô cũng không có phản ứng quá lớn.

- Ta khảo...Anh có lừa người không? Đây chính là tôi mua cho tỷ của tôi...

- Không chịu sao? Vậy bồi thường cho cậu vật này.

Lúc nói chuyện, tay Dương Thiên Lôi sờ xuống phía dưới, làm cho Lý Hàn Mai cùng Lý Siêu kinh ngạc chính là, gia hỏa này không ngờ lấy ra một khối ngọc phỉ thúy nặng đến nỗi phải nâng bằng hai tay.

- Đủ rồi chứ?

- Đại ca...Không, tỷ phu, thân tỷ phu, anh cho thật chứ? Chị, chị muốn tặng cho tỷ phu sao?

- Vốn là của cậu ta mà. Phỉ thúy này cậu có được từ đâu?

Lý Hàn Mai trừng mắt với Lý Siêu, quay đầu nhìn Dương Thiên Lôi, hỏi.

- Còn nhiều, rất nhiều, cô cho rằng một tháng trước tôi ra ngoài là đi chơi không sao?

- Nhanh chóng thu lại, có người đến.

Lý Hàn Mai nói.

- Cậu thu lại đi!

Dương Thiên Lôi trực tiếp đưa tới trước mặt Lý Siêu, nói.

- Chuyện này...Như thế nào không biết xấu hổ a...

Ngoài miệng Lý Siêu nói vậy, nhưng rất nhanh đón lấy vào tay, lão tỷ của anh chàng này là chuyện gia, ánh mắt của hắn sao có thể kém chứ? Liếc mắt một cái liền nhìn ra giá trị của khối phỉ thúy này rất lớn, so với chiếc bình kinh quý giá hơn nhiều, cơ hồ không hề có tạp chất, quan trọng nhất là lớn a, ngọc phỉ thúy bá đạo như thế, nếu tìm một điều khắc sự nổi tiếng làm ra, vậy tuyệt đối có thể làm ra vật phẩm có giá trên trời, cho dù tổng thu nhập ba năm hắn kinh doanh công ty ảnh thị nổi tiếng cũng không bằng.

- Tỷ phu, anh thật sự là hào sảng...Hắc hắc...Chị, em làm ra, so với chị mua càng giá trị hơn.

Lý Siêu cũng không có hỏi Dương Thiên Lôi lấy ra như thế nào, bởi vì hắn biết lão tỷ và Dương Thiên Lôi đều là người đặc biệt, có năng lực đặc biệt cũng không kỳ quái.

- Lãng Hi, nàng có thể biết trước tương lai không?

Dương Thiên Lôi thấp giọng nói bên tai Lãng Hi.

Lãng Hi lắc lắc đầu.

Không qua bao lâu sao, những hành khách khác của khoang hạng nhất cũng lần lượt đi vào, bốn người liền không tiếp tục thảo luận nữa.

Bất quá, Dương Thiên Lôi vẫn truyền âm nói chuyện với Lãng Hi.

Lãng Hi cũng rất mê mang, nàng vốn cho rằng mình là khí linh của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình chuyển thể trọng sinh, nhưng hiện tại theo như trong thư di mộng ngàn năm của Quan Âm đại sĩ thì rõ ràng nàng không phải.

- Nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, dù sao chúng ta đều là mệnh trung chủ định, đi bước nào tính bước nấy. Sau khi trở về nàng trước tiên thử xem cái bình này.

Gần hai tiếng rưỡi sau, máy bay đáp xuống sân bay Ma Đô.

Bởi vì Lý Siêu, tuy rằng Lý Hàn Mai tâm tính đã thay đổi muốn đi theo Dương Thiên Lôi và Lãng Hi, nhưng vẫn là tạm thời chia tay với hai người, dẫn theo Lý Siêu quay về đại học Hoa Kiếm. Còn Dương Thiên Lôi thì cùng Lãng Hi đánh xe quay về khu quốc tế Lam Phong.

Khi hai người về tới khu quốc tế Lam Phong thì đã là hơn một giờ rạng sáng.

Mấy ngày nay bởi vì không muốn bị những người khác quấy rầy, Dương Thiên Lôi và Lý Hàn Mai đều tắt điện thoại, đến hiện tại cũng còn chưa mở lại. Cho nên, đám người Tống Hiểu Phân và Trương Nhã Tĩnh hoàn toàn không biết Dương Thiên Lôi trở về khi nào.

Đi tới cửa phòng, vốn Dương Thiên Lôi định trực tiếp mở cửa ra nhưng lại hơi do dự một chút, rồi ấn chuông cửa, dí mặt mình tới trước camera.

Tổng Hiểu Phân đang mơ màng ngủ, khi nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, tức thì “a” một tiếng bừng tỉnh, lúc này ai lại nhấn chuông cửa?

Tổng Hiểu Phân hoàn toàn không nghĩ tới Dương Thiên Lôi, bởi vì Dương Thiên Lôi trở về sẽ không nhấn chuông cửa.

Trên thực tế nếu như một mình Dương Thiên Lôi trở về, đích xác sẽ không làm vậy. Nhưng bây giờ là đi cùng với Lăng Hi, ít nhất phải cho Tổng Hiểu Phân chuẩn bị tâm lý, miễn cho quá mức kinh ngạc.

Tổng Hiểu Phân chỉ mặc chiếc quần lót nhỏ, bọc chăn phủ giường nhìn lên màn hình theo dõi, sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Dương Thiên Lôi, nha đầu kia lập tức kinh hãi kêu một tiếng nói:

- Anh chờ một chút, đừng vào a...Chờ người ta mở cửa cho anh.

Tổng Hiểu Phân nói xong, bước nhanh về tới phòng ngủ của Dương Thiên Lôi, bằng tốc độ nhanh nhất gấp chăn gối cho chỉnh tề, sau đó mới đến trước cửa, khuôn mặt đỏ bừng mở cửa.

Nha đầu này không biết là xuân tâm xao động hay lo nghĩ đến Dương Thiên Lôi mà bị ma xui quỷ khiến chạy đến phòng ngủ của Dương Thiên Lôi, nếu như bị Dương Thiên Lôi phát hiện thì phải làm sao?

Tuy nhiên, vào nháy mắt mở cửa, Tổng Hiểu Phân mặt còn đỏ giống như hoa hồng, vốn muốn lập tức xoay người đi thay quần áo thì bỗng kinh hô ra tiếng, ánh mắt trừng lớn nhìn chăm chăm nữ nhân đứng ở phía sau Dương Thiên Lôi.

Cho dù ánh sáng mờ昧, nhưng lại vẫn thấy được rõ ràng nữ nhân này, là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp...

- Tiểu nha đầu đừng kinh ngạc!

Dương Thiên Lôi biết khó tránh khỏi phải giải thích, mỉm cười nói.

- Em...Em thay quần áo...

Tổng Hiểu Phân vốn thẹn thùng, lập tức trở nên có chút ủy khuất, bước nhanh về phòng ngủ, miệng liên tục lẩm bẩm:

- Sắc lang, sắc lang, đại sắc lang...Dẫn theo nữ nhân về...Cô ta...Thật đẹp...

- Thật đáng yêu...Cô ấy chính là Tổng Hiểu Phân sao?

Lăng Hi nhìn theo bóng lưng Tổng Hiểu Phân bọc chăn phủ giường chạy về phòng, mỉm cười hỏi.

- Ủ. Lăng Hi, đây chính là nhà của chúng ta. Ban đầu cảm thấy rất lớn, hiện tại đột nhiên cảm thấy nó nhỏ, từ nay về sau, có thể lại cảm thấy nó rất lớn...

Dương Thiên Lôi lôi kéo Lăng Hi dẫn đến cửa phòng, nói.

- Cô ấy có thể tức giận đấy...Nhanh đi an ủi đi...

Lăng Hi không để ý tới sự đáng khinh của Dương Thiên Lôi, ngược lại nhìn vào căn phòng hoàn toàn bất đồng ở Tam Thập Tam Thiên Tam Thập Tam Thiên, nói.

- Không có việc gì, tiểu nha đầu ngoan lắm...Tức giận cũng không đến nỗi nào, hơn nữa nàng xinh đẹp như vậy, cho dù mới nhận biết, tiểu nha đầu cũng có ý kiến...

Dương Thiên Lôi đắc ý nói.

- Có ý kiến, em chính là có ý kiến.

Đường như thanh âm của Dương Thiên Lôi quá lớn, Tổng Hiểu Phân thay quần áo trong phòng ngủ liền lớn tiếng phản kháng nói.

- Ha ha...Được rồi được rồi, thay quần áo xong đi ra, ca kể chuyện xưa cho em nghe.

Dương Thiên Lôi nói.

- Không nghe! Anh nói cho em biết trước...Tỷ tỷ xinh đẹp này...Là ai? Anh quen chị ấy khi nào...Đại sắc lang!

820. Chương 833: Khởi Nguyên Long Mạch!

Sau khi Tống Hiểu Phân mặc đồ ngủ đi ra, Dương Thiên Lôí khó tránh khỏi lại phải giải thích một phen. Vốn cho rằng đã có kinh nghiệm giải thích với Lý Hàn Mai, nửa giờ là có thể dễ dàng thu phục, nhưng tiểu nha đầu chính là tiểu nha đầu, hoàn toàn bất đồng với Lý Hàn Mai, không ngừng lú rú ngắt lời Dương Thiên Lôí, liên tục đưa ra vấn đề. Ước chừng mất hơn hai giờ, cũng cùng mới coi như đại khái nói xong. Mà vào lúc này, Tống Hiểu Phân đã thân mật ôm lấy cánh tay của Lăng Hi, vô cùng thân thiết gọi Lăng Hi tỷ tỷ, thỉnh thoảng còn sờ lên người Lăng Hi, không có biện pháp, bộ dáng của Lăng Hi thật sự là rất “phi nhân loại”, những tiên tử xuất hiện trong điện ảnh và TV được chỉnh sửa bằng kỹ xảo điện ảnh đều không thể so sánh với nàng...

Mà Lăng Hi hiển nhiên cũng rất thích tiểu nha đầu đáng yêu Tống Hiểu Phân này, hai người một người thì mới tiến vào Địa Cầu “thần kỳ”, có đến mười vạn câu hỏi vì sao, một người thì tò mò về Tam Thập Tam Thiên, chỉ sợ cũng có đến cả triệu vấn đề, hai người nói chuyện rất vui vẻ, trái lại lạnh nhạt với Dương Thiên Lôí qua một bên.

- Lăng Hi tỷ tỷ, chúng ta nằm trên giường trò chuyện đi?

- Được.

- Ủ, em trước hết dạy cho chị cách tắm rửa, đây cũng là khoa học kỹ thuật của Địa Cầu chúng em. Hi hi...Sau này chúng ta ngủ chung, Thiên Lôí ca ca, chúc ngủ ngon.

Tống Hiểu Phân lôi kéo Lăng Hi về phòng ngủ.

- O?

Dương Thiên Lôí tắm rửa xong, nằm vật xuống giường, sau khi đắp chiếc chăn lông lên, cảm thấy được một tia khác thường, đưa chiếc chăn lông lên mũi, cẩn thận ngửi ngửi, lập tức khóe miệng lộ ra nụ cười tà, mình bạch vì sao lại thế.

- Chẳng trách tiểu nha đầu bắt phải đợi, nguyên lai là ngủ ở phong ca...

Sau khi đem điện thoại di động đi sạc, Dương Thiên Lôí liền ngồi xếp bằng trên giường, thu nhiếp tinh thần, bằng thân hóa phàm, tiến nhập trạng thái tu luyện, bắt đầu sàng lọc ký ức của công chúa Thần Tộc Thiên Diệp cùng ký ức của Đan Dương thần tôn, kiểm chứng lẫn nhau, cẩn thận tìm hiểu.

Cổ Côn Lôn Sơn!

Một đạo thân ảnh dưới trời sao giống như một đạo lưu quang phi hành nhanh như tia chớp, không có bất kỳ pháp lực dao động, hòa tan vào thiên địa, mượn thiên địa vạn vật dao động, lặng không mà đi.

Phía dưới núi non cao thấp nhấp nhô, uốn lượn mấy ngàn dặm, ở dưới trời sao, giống như một con cự long nằm giữa thiên địa.

Hoa Hạ long mạch!

Nhiếp tinh hoa của nhật nguyệt tinh tú, tắm bổ vạn lý sơn hà.

Nhưng lúc này cả long mạch uốn lượn ngàn dặm lại ảm đạm vô quang, như một con cự long thọ nguyên sắp hết kéo dài hơi tàn.

Vốn phải là động thiên phúc địa nồng đậm thiên địa chi lực, nhưng giờ phút này, so với những nơi bình thường khác còn túng quẫn hơn. Ánh mắt thường nhân tự nhiên không thể nhìn ra loại thiên địa dị tượng này, nhưng thân ảnh phi hành trong hư không, khi một lần nữa chứng kiến cảnh tượng phải dưới liên nhũ chặt mảy.

Dưới ánh sao, chỉ thấy đạo thân ảnh này khoảng bốn mươi tuổi, tóc tai rối bù râu ria xồm xoàm, ăn mặc lôi thôi lếch thếch, mặc cho ai lần đầu tiên nhìn thấy cũng sẽ coi là đại thúc đáng khinh, làm sao có thể nghĩ tới một người như vậy có thể lẳng không phi hành giống như thần tiên?

- Ai...Tam sơn ngũ nhạc mặc ta du, hải đảo bồng lai tùy ý nhạc...Năm đó Lục Áp ta tiêu dao bực nào. Hiện giờ thê thê thảm thảm thiết thiết...Dấu hiệu này chỉ sợ...

Đại thúc lôi thôi này chính là Lục Áp bằng một luồng thần niệm bách thể trọng sinh. Nhìn thấy dấu hiệu long mạch phía dưới, lông mày Lục Áp nhăn tít, phi thường ngưng trọng lắc lắc đầu, vẻ tang thương hiện rõ trong hai con mắt, còn có một tia sầu não nặng nề, khuôn mặt bần thủ, có vẻ vô cùng chua xót...

Trông đầu óc hiện ra một thân ảnh hoàn mỹ không tỳ vết, chẳng qua đạo thân ảnh này cũng không phải là nhân loại mà nửa thân là người, nửa thân là...

- Ta hối hận sao? Vì nàng, cho dù ta có thần hồn câu diệt tiêu tán trong thiên địa cũng không hối hận...

“Dát!”

Đúng lúc này, một đạo thanh âm của chim mà không phải chim từ xa xa truyền đến.

Nghe thấy âm thanh này, vẻ mặt Lục Áp lập tức khôi phục vẻ đùa bỡn với đời, cuối cùng không nhìn ra sầu não nào nữa.

Trong phút chốc, một con chim khổng lồ tựa như lưu quang đi tới bên người Lục Áp.

- Lão tứ, tình huống không ổn a...

Quái điểu to lớn miệng phát ra tiếng người, nói với Lục Áp. Con chim khổng lồ này đồng dạng không có bất kỳ khí tức năng lượng nào, ánh mắt sắc bén như ưng, chăm chú nhìn xuống long mạch phía dưới.

- Thiên mệnh khó đoán...Chúng ta đã cố gắng hết sức...Có thể chống đỡ đến hiện tại, cũng đều là công lao của lão tứ...Ai, không biết sự muội phát sinh biến cố gì, không ngờ đời này còn chưa xuất hiện, lấy lực lượng ba người chúng ta chỉ sợ cũng vô pháp ngăn cản hắc khôi phục...

Đúng lúc này, một đạo lưu quang vô thanh vô tức đồng dạng khoảng bốn mươi tuổi, ăn mặc bình thường giống như Lục Áp, bất quá nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều.

Cự điểu không phải ai khác, chính là nhị sư huynh của Lục Áp Bàn Cổ tổ sư, mà người đến cuối cùng là đại sư huynh của Lục Áp, Hồng Quân lão tổ.

Hai người đều giống như Lục Áp, là bằng một luồng thần niệm bách thể trọng sinh. Nguyên bản không chỉ có ba người đến đây, còn có Nữ Oa nương nương xếp hàng thứ ba, đáng tiếc, đời này, Nữ Oa lại chưa có xuất hiện. Thế cho nên khởi nguyên long mạch của Địa Cầu phong ấn Phụ Thần thủ lĩnh yêu nghiệt sắp xếp đã trở nên ngày càng yếu ớt, giờ phút này, đã đến bên bờ tùy thời băng diệt.

- Lão tứ, cơ duyên chi nhân kia, tình huống như thế nào? Có hy vọng hay không?

Bàn Cổ tổ sư hỏi.

- Một năm trước, hắc đã trở về Địa Cầu. Một nửa khác linh ngộ năng lượng bản nguyên của mình, trở thành siêu việt chúng ta. Chỉ có điều một nửa này...Chỉ sợ còn cần thời gian rất dài, hy vọng duy nhất của chúng ta là...Hắc có thể chống đỡ được...

Lục Áp lắc lắc đầu, nói đến chỗ này bỗng nhiên ngừng đầu nhìn hai vị sư huynh nói:

- Sư huynh, ta nghĩ...Giúp hắc tranh thủ một chút thời gian. Chỉ sợ cũng chỉ có như thế, chúng ta mới có một đường hy vọng...Nếu, nếu như sau này chúng ta thắng, giúp ta chuyển cáo sư tỷ nàng...Ta đến vực ngoại vân du, có thể sẽ không trở về nữa...

- Lão tứ, ngươi muốn làm gì?

Nghe thấy lời nói của Lục Áp, Hồng Quân lão tổ cùng Bàn Cổ tổ sư tức thì hoảng sợ hỏi.

- Sư huynh, ý ta đã quyết...Ta vốn là người nhàn tản, không thể ngao du thiên địa thì còn gì vui thú chứ? Không bằng hóa thành hư không. Sư huynh ngàn vạn lần được nói cho sư tỷ chân tướng, cầu xin huynh...

Oanh long...

- Lão tứ!

Hồng Quân lão tổ cùng Bàn Cổ tổ sư, lập tức hét lên muốn ngăn cản, nhưng mà đã không còn kịp nữa rồi.

Lúc Lục Ấp nói xong, thân thể liền trực tiếp nổ tung, một luồng thần niệm huyền minh trong phút chốc dung nhập vào long mạch uốn lượn ngàn dặm.

Khởi nguyên long mạch, bốn người Lục Ấp đạo quân, Hồng Quân lão tổ, Bàn Cổ tổ sư cùng với Nữ Oa nương nương năm đó, bốn người liên thủ thúc dục lực lượng của tiên ban, mượn dùng khởi nguyên long mạch, phong ấn yêu nghiệt Thần Tộc vô cùng cường hãn, bởi vì lực lượng của tiên ban cùng Thần Tộc thiên phú thần thông cường đại chính diện tác chiến, đã không có bất kỳ hy vọng thắng lợi nào nữa, chỉ có trợ mắt nhìn thành viên tiên ban từng người rơi rụng, cho nên, theo đề nghị của Lục Ấp, bọn họ chỉ có thể lựa chọn phong ấn.

Nhưng dù vậy, Thần Tộc vội vàng tiếp chiêu không phòng bị, đồng thời bị phong ấn cùng tiên ban. Loại kết quả này đã ở trong dự liệu của bọn họ.

Mà lực lượng chủ yếu của bốn người Lục Ấp đều dùng để phong ấn đệ nhất cao thủ Thần Tộc, cũng là tồn tại tối cao Thần Tộc, Phụ Thần.

Lúc này, phong ấn bên trong khởi nguyên long mạch này chính là thần cách của bốn người Lục Ấp cùng với thần cách của Phụ Thần Thần Tộc.

Bốn người Lục Ấp đều mượn dùng huyền minh khí tiêu diêu tự tại của Lục Ấp phân ra một luồng thần niệm, bày ra đủ loại cơ duyên, cùng với bách thể trọng sinh của mình, chờ đợi cơ duyên buông xuống, chân chính gây dựng tiên ban, chân chính trấn áp luyện hóa Thần Tộc.

Cách mười năm, bọn họ bằng một luồng thần niệm chuyển thể trọng sinh sẽ tập hợp với nhau, xem xét tình trạng phong ấn, cũng đem năng lượng không nhiều lắm bọn họ tích tụ được, rót hết vào bên trong, ngăn cản Phụ Thần Thần Tộc khôi phục. Nhưng hơn bốn mươi năm đời này, bọn họ ba lượt tập hợp, trong ba lượt, không ngờ Nữ Oa chỉ xuất hiện vào lần đầu tiên, lần thứ hai thì không xuất hiện, đây là lần thứ ba, vẫn không xuất hiện. Hơn nữa Hồng Quân lão tổ cùng Bàn Cổ tổ sư căn bản tìm không thấy, không có Nữ Oa, tứ đại huyền khí thuộc tính bất đồng của bốn người không thể tề tụ hình thành huyền huyền chi khí, như vậy, năng lượng vốn đã mỏng manh, cho dù quán thấu vào bên trong khởi nguyên long mạch, hiệu quả cũng không được bao nhiêu.

Mà dấu hiệu hiện tại, rõ ràng khởi nguyên long mạch đã đến bên bờ sụp đổ.

Mà điều Lục Ấp muốn làm chính là hy sinh chính mình.

Hình thần câu diệt hy sinh chính mình.

Kích nổ thần cách của bản thân đồng dạng bị phong ấn trong khởi nguyên long mạch, hóa thành huyền minh khí dung nhập vào trong phong ấn cấm chế của khởi nguyên long mạch, ngăn cản Phụ Thần Thần Tộc khôi phục.

Oanh long...

Sau khi thân thể Lục Ấp nổ tung thì một tiếng nổ kinh thiên động địa bỗng nhiên truyền đến, núi sông chấn động, cát bay đá chạy, giống như động đất, làm cho ngàn dặm xung quanh xảy ra chấn động cực lớn, cùng lúc đó khởi nguyên long mạch dần hết đèn tắt, bắt đầu tắt dần ra một cỗ sinh cơ.

Thấy một màn như vậy, Hồng Quân lão tổ và Bàn Cổ tổ sư, vẻ mặt bi thống...Bọn họ biết, từ nay về sau, vĩnh viễn sẽ không còn được gặp lại Lục Ấp.

- Làm sao có thể?

Đắm chìm trong bi thống buồn bã, vốn tưởng rằng sư đệ Lục Ấp chết đi, sẽ đổi lấy mười năm thậm chí mấy chục năm yên ổn, nhưng mà, vèn vèn qua mấy phút đồng hồ, làm cho hai người kinh ngạc chính là, khởi nguyên long mạch vừa mới tỏa ra một chút sinh cơ, không ngờ rất nhanh liền ảm đạm, cơ hồ nháy mắt mất đi toàn bộ hào quang, thậm chí so với trước khi thần cách của Lục Ấp nổ tung còn tệ hơn.

- Nó...Sống lại...Nó đã sống lại?

Bàn Cổ tổ sư vô cùng khiếp sợ nói.

Kiệt kiệt kiệt kiệt...

Đúng lúc này, một tiếng cười âm trầm bỗng nhiên từ trong khởi nguyên long mạch truyền đến, cùng lúc đó nguyên bản bầu trời đêm có thể nhìn thấy tinh quang nhàn nhạt, không ngờ trong nháy mắt bị vô tận hắc ám hoàn toàn bao phủ.

- Không ổn...Đi nhanh lên.

- Chậm rồi...Chậm rồi...Kiệt kiệt...Hong Quân, Bàn Cổ, ta chờ ngày này lâu lắm rồi...Chuyện Lục Ấp làm, thật đúng như ta mong muốn...Nhiep!

Theo thanh âm âm trầm kia, một tiếng hét lớn vang lên, Hong Quân lão tổ cùng Bàn Cổ tổ sư chỉ là một luồng thần niệm chuyển thể, tức thì “bành bành” nổ tung, nhục thân phạm thể trực tiếp hóa thành hư vô, mà luồng thần niệm của hai người không chịu khống chế xông về phía khởi nguyên long mạch...

821. Chương 834: Ngày Khác Được Không?

Kiệt kiệt Kiệt...

Trong tiếng cười lớn âm trầm khủng bố, luồng thần niệm của Hong Quân lão tổ và Bàn Cổ tổ sư lần lượt băng diệt, thần cách của hai người trong khởi nguyên long mạch đều dao động kịch liệt, nhưng lại không giống Lục Ấp tự bạo thần cách. Không phải hai người không nở hy sinh, mà biết giờ phút này nếu như hy sinh, không thể nghi ngờ là nổi giáo cho giặc. Năng lượng ẩn chứa trong thần cách của Lục Ấp không kém hơn so với hai người, nhưng nháy mắt dung nhập vào khởi nguyên long mạch liền bị Phụ Thần Thần Tộc sống lại cắn nuốt, chẳng những không tăng cường phong ấn, ngược lại hóa thành lực lượng của Phụ Thần Thần Tộc.

- Ngày bốn hoàng đột phá phong ấn không còn xa nữa đâu, đến khi đó chính là lúc bốn hoàng luyện hóa thần cách của hai người các người và Nữ Oa...Kiệt kiệt kiệt...

...

Sau khi sàng lọc ký ức của Thiên Diệp xong, Dương Thiên Lôi mở di động ra, “tút tut tut” tức thì từng tin nhắn liên tiếp truyền đến, khoảng hai ba mươi tin, không ngờ tất cả đều là tin nhắn của Trương Nhã Tĩnh trong ba ngày này, làm cho Dương Thiên Lôi cảm thấy buồn cười chính là, tin tức của nha đầu kia phát ra trước sau như một không có “dinh dưỡng”, không thấy chút ám muội nào, chẳng qua so với dĩ vãng bá đạo hơn mấy lần, không ngờ đều giống như tin nhắn lừa đảo, nào là xử lý chứng minh, cho vay ngắn hạn, trúng thưởng...Những tin nhắn này, Dương Thiên Lôi đương nhiên biết, Trương Nhã Tĩnh là không muốn làm cho đám người Tống Hiểu Phân sau khi thấy, vì mình mà gây ra phiền toái. Nhìn nhìn thời gian đã là hơn bốn giờ rạng sáng, lúc này gọi điện thoại cho Trương Nhã Tĩnh hiển nhiên không thích hợp, nhưng, ngay lúc Dương Thiên Lôi buông điện thoại xuống thì lại có một tin nhắn tới.

- Đêm dài đằng đẵng, ngái tịch tịch cô đơn, lẻ loi không có ai bên cạnh sao? Muội muội xinh đẹp bồi tán gẫu, một phút chỉ cần hai đồng, xin mời.

- Khụ khụ...Nha đầu kia vẫn chưa ngủ sao?

Sau khi Dương Thiên Lôi đọc nội dung tin nhắn, thiếu chút nữa phun ra, trong đầu không tìm lòng nổi nghĩ đến khi Trương Nhã Tĩnh phát ra tin nhắn này có tâm trạng thế nào? Tịch tịch cô đơn lạnh lẽo!

Lắc lắc đầu day dứt, nhưng trên mặt Dương Thiên Lôi lại hiện ra một vẻ đáng khinh, “tích tích” nhắn trở lại một tin, bốn chữ ngắn gọn theo một dấu chấm hỏi:

- Ngày khác được không?

Rất nhanh Trương Nhã Tĩnh liền nhắn lại:

- Anh về rồi à? Về lúc nào thế? Nhớ anh, rất nhớ anh...

- Mới về lúc hơn một giờ, ca cũng nhớ em. Xem hiểu tin nhắn của ca không?

- Tin nhắn gì? Không có nhìn thấy a...Anh gửi tin sao?

Trương Nhã Tĩnh đơn thuần nào biết rằng Dương Thiên Lô đáng khinh như vậy, hoàn toàn không biết bốn chữ “ngày khác được không” ẩn chứa thâm ý a, còn cho rằng Dương Thiên Lô không có thời gian cùng mình tán gẫu.

- Ngu ngốc...Hiện tại ở nhà không?

Trương Nhã Tĩnh không hiểu, đương nhiên Dương Thiên Lô không thể tiếp tục nói, dù sao từ “ngày” thật sự là hơi bạo một chút, biết thì hiểu, không biết sẽ không hiểu, một khi giải thích, nha đầu đơn thuần này, nếu không tiếp thụ được sẽ coi mình là đồ cầm thú.

- Có! Có thể gọi điện không? Em...Muốn nghe thanh âm của anh...

Trương Nhã Tĩnh đã bò ra khỏi chăn, cầm di động, ngón tay xinh đẹp bấm số rất nhanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn ngập kích động.

Không thể không nói, tuy rằng Trương Nhã Tĩnh liễu lĩnh, cũng không so đo hết thấy lựa chọn ở chung với Dương Thiên Lô, nhưng sau khi bản thân hoàn toàn chinh chinh giao cho Dương Thiên Lô, gần gũi một lần, đã hiện tại đã là hai tháng không gặp. Nếu như trong lòng không có ủy khuất, đó là không có khả năng, chẳng qua nàng không muốn biểu lộ ra thôi.

Nữ nhân như băng dán, nhất là khi một nữ nhân chân chính yêu một nam nhân, hận không thể mỗi một ngày, mỗi một giờ mỗi một khắc đều cùng nam nhân mình yêu dính cùng một chỗ. Trương Nhã Tĩnh há lại không muốn cơ chứ? Chỉ có điều, loại tình huống kia, Trương Nhã Tĩnh thủy chung không dám yêu cầu xa vời mà thôi. Nàng yêu cầu không nhiều, chỉ cần cách vài ngày có thể gặp một lần là được rồi.

- Hay là, em ra ngoài? Anh bây giờ tới đón em, lập tức có thể đến cổng tiểu khu nhà em. Sau tám giờ, anh còn có việc.

Dương Thiên Lô trả lời.

Lăng Hi vừa mới đến, ngày mai nhất định phải cùng Lăng Hi đi dạo ở Ma Đô, đây cũng là chuyện tình không có biện pháp. Cho nên Dương Thiên Lô chỉ có nhân khoảng hở thời gian này đi gặp Trương Nhã Tĩnh. Nếu không trong lòng sẽ không yên tâm. Huống chi, Dương Thiên Lô cũng rất muốn gặp Trương Nhã Tĩnh.

- Tới nhà của em được không? Ba em đi vắng rồi.

- Được! Anh lập tức qua.

Sau khi Dương Thiên Lô gửi tin nhắn đi liền trực tiếp thay quần áo, đẩy cửa sổ ra, biến thành một cơn gió, lẳng không mà đi.

Giờ phút này, Dương Thiên Lô hấp thu hai đại yêu nghiệt Thần Tộc, cho dù là trạng thái hóa phàm, nhưng năng lực có được đã tới cảnh giới cực kì khủng bố, trong nháy mắt liền tới trong tiểu khu chính phủ.

Sau khi Trương Nhã Tĩnh nhận được hồi âm của Dương Thiên Lô, trong lòng kích động, nàng mặc đồ ngủ, mới vừa nhảy xuống giường, chuẩn bị thay quần áo để đón Dương Thiên Lô thì chợt nghe tiếng chuông cửa.

- A?

Trương Nhã Tĩnh lập tức cả kinh, sẽ không phải là lão ba trở lại chứ? Không đúng, lão ba trở về lúc này nhất định sẽ không nhấn chuông cửa.

Kẹt...

Ngay lúc Trương Nhã Tĩnh có chút kinh hoảng đi về phía cửa phòng khách, không ngờ cửa tự động mở ra, một đạo thân ảnh quen thuộc xuất hiện trước mặt Trương Nhã Tĩnh. Trương Nhã Tĩnh mở to hai mắt nhìn, sau giây phút khiếp sợ ngẩn ngui, liền lập tức nhào tới trong lòng Dương Thiên Lô.

Sau khi Dương Thiên Lô ôm lấy Trương Nhã Tĩnh liền đóng cửa lại.

- Ách...Đây là ba em?

Ngay khi Dương Thiên Lô ôm Trương Nhã Tĩnh đi về phòng nàng, thấy được khung ảnh bày ở phòng khách, ảnh chụp là của Trương Nhã Tĩnh cùng với một nam nhân trung niên. Nam nhân trung niên kia không phải ai khác, chính là Trương phó thị trưởng mà Dương Thiên Lô đã gặp qua.

- Ủ...

Trương Nhã Tĩnh vẫn chưa hề nói cho Dương Thiên Lô biết Trương phó thị trưởng chính là cha nàng. Nàng cảm thấy không cần phải nói, cũng miễn làm cho Dương Thiên Lô băn khoăn, trái lại ảnh hưởng đến quan hệ của bọn họ.

Bất quá hiện tại, Trương Nhã Tĩnh không quan tâm Dương Thiên Lô biết hay không, bởi vì rõ ràng, đừng nói phó thị trưởng, ngay cả thị trưởng, bí thư thị ủy, hoặc là quan chức cấp cao khác, chỉ sợ Dương Thiên Lô đều không để vào trong mắt.

- Chẳng thể trách lúc trước cho cô ngồi nhà em ngồi trên xe...

- Anh mới là đồ ngốc! Em...Rất nhớ anh...Lão...

Trương Nhã Tĩnh ôm cổ Dương Thiên Lô, dường như cố lấy dũng khí rất lớn, nói. Chỉ có điều, cái chữ “công” kia vẫn không thể nói ra miệng. Xã hội hiện nay, bạn trai bạn gái một khi xác định quan hệ, xưng hô thân thiết nhất bình thường đó là lão công lão bà. Tuy rằng Trương Nhã Tĩnh chưa bao giờ yêu đương qua, tuy nhiên bằng hữu bên cạnh xưng hô “lão công, lão bà” thì có khắp nơi. Nhưng khi xảy ra đến trên người nàng, thì lại ngượng ngùng khó có thể mở miệng.

- Lão cái gì?

Dương Thiên Lô một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Trương Nhã Tĩnh, một tay ôm lấy bờ hông, vừa mở cửa đi vào phòng ngủ, vừa ngừng mắt nhìn Trương Nhã Tĩnh thần tình ngượng ngùng hỏi.

- Lão...Công...

Sau khi Trương Nhã Tĩnh vui khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong lồng ngực của Dương Thiên Lô, thấp giọng nói.

- Ủ, lão bà ngoan...Tiếp tục kêu hai tiếng...Lão công hảo hảo thương em...

- Lão công, lão công, lão công...Lão công! Ngõ...

Nếu như Trương Nhã Tĩnh đã mở miệng, trong lòng hiển nhiên không còn chướng ngại, hơn nữa rõ ràng Dương Thiên Lô thích, chẳng qua liên tiếp kêu vài tiếng, tiếng sau to hơn tiếng trước, tức thì trực tiếp bị Dương Thiên Lô dùng miệng chặn lại.

Tiểu biệt thắng tân hôn!

Trương Nhã Tĩnh trải qua nỗi đau phá thân, hai tháng nghỉ ngơi hồi phục, mỗi lần nghĩ đến điên cuồng đêm đó Trương Nhã Tĩnh, trái tim của Trương Nhã Tĩnh đều đập rộn lên, cảm thấy xấu hổ vì sự điên cuồng của mình, thậm chí có chút hoài nghi mình có phải là siêu cấp dâm nữ trong truyền thuyết. Nhưng một tháng này, tuy rằng nàng lúc nào cũng nhớ đến Dương Thiên Lô, nhưng chỉ là nhớ Dương Thiên Lô mà thôi, chứ không có nghĩ đến loại chuyện kia.

Nhưng hiện tại, chỉ vừa mới bị Dương Thiên Lô hôn lên, cả người nàng liền mềm nhũn...Hận không thể trực tiếp hòa tan vào trong thân thể của Dương Thiên Lô...

Chiếc giường một thước năm, không lớn không nhỏ, khi Dương Thiên Lô mút lấy cái lưỡi thơm tho trắng mịn kia, đến giữa phòng, trực tiếp ngã xuống giường, mãi đến khi Trương Nhã Tĩnh thở gấp liên tục, Dương Thiên Lô mới đổi mục tiêu, hôn lên gáy ngọc, sau tai của Trương Nhã Tĩnh, dần dần dời xuống...Đồng thời móng vuốt đáng khinh đã bắt đầu làm việc, cổ áo ngủ của Trương Nhã Tĩnh ra...

Da thịt trắng mịn, hai vú căng tròn, vòng eo mảnh khảnh...

Không đến vài phút đồng hồ liền bị Dương Thiên Lôi tập kích khắp cả, cảm thụ thân thể uyển chuyển nóng bỏng kia, Trương Nhã Tĩnh thở gấp liên tục, đã không kìm lòng nổi phát ra tiếng rên rỉ, Dương Thiên Lôi rất nhanh cởi quần áo của mình ra, hai thân thể hoàn toàn để trần, lập tức quần vào nhau.

Trương Nhã Tĩnh khê cần bả vai của Dương Thiên Lôi, thân thể run rẩy bị cái vật cứng rắn nóng rực kia của Dương Thiên Lôi phân khai hai chân...

Đào nguyên ướt át trắng mịn.

- A...

Ký ức lần trước ngoại trừ điên cuồng vẫn là điên cuồng, mà lần này, làm cho Trương Nhã Tĩnh càng thêm ngây ngất, càng cảm thụ mãnh liệt hơn, tựa hồ lúc này đây mới là chân chân chính chính hoà vào nhau, linh nhục hoà vào nhau...

Nàng có thể rõ ràng cảm ứng được Dương Thiên Lôi ôn nhu, cuồng dã cùng với tình yêu dành cho mình...

Nàng nhạy cảm, vài phút đồng hồ ngắn ngủi liền co rút ôm chặt Dương Thiên Lôi, cùng lúc đó cảm thấy bản thân...

Dương Thiên Lôi tràn ngập yêu thương đình chỉ hành động điên cuồng, ôn nhu hôn môi vuốt ve Trương Nhã Tĩnh, cho đến khi thân thể Trương Nhã Tĩnh chậm rãi khôi phục, tốc độ lại dần dần nhanh hơn.

Gần một giờ, khi Trương Nhã Tĩnh liên tục “khống chế không nổi” co rút đến lần thứ năm, Dương Thiên Lôi bởi vì cương chiều Trương Nhã Tĩnh, cũng không tiếp tục kiên trì, lập tức phát ra tiếng gầm trầm thấp, triển khai thể tiến công cuối cùng, cuối cùng cái vật cứng rắn nóng rực dưới sự ép chặt cùng co rút, phun mạnh ra.

- Lão công...Em yêu anh...

Tuy rằng Trương Nhã Tĩnh cả người mỗi nhừ không còn chút lực lượng, rất muốn như vậy ngủ đi, nhưng nàng lại luyện tiếu, dựa vào trên người Dương Thiên Lôi, thanh âm nhỏ như muỗi kêu nói.

- Trong lòng ủy khuất phải không?

Dương Thiên Lôi vuốt ve thân thể mềm mại của Trương Nhã Tĩnh, dịu dàng nói.

- Không ủy khuất. Chỉ cần trong lòng anh có em, không vứt bỏ em...Cái gì em cũng không để ý...

- Yên tâm đi, sao lão công có thể vứt bỏ lão bà chứ? Vô luận ở đâu, lão công cũng sẽ dẫn em theo...

Dương Thiên Lôi nói:

- Hơn nữa, sẽ không để cho em luôn mãi trốn tránh, qua một thời gian, em tham gia với các cô ấy đi...Đừng lo lắng, các cô ấy so với em lý giải hơn nhiều...Nha đầu ngốc nhà em, còn không biết ca rốt cuộc là người như thế nào, liền liều lĩnh dán hình lên...Những cái này em dán lúc nào?

Dương Thiên Lôi nhìn thấy trong phòng Trương Nhã Tĩnh khắp nơi đều là hình của hắn, một số là khi chiến đấu ở bãi biển, một số là khi mình chơi bóng rổ ở trường, hiển nhiên Trương Nhã Tĩnh lúc nào cũng đều chú ý đến tin tức của mình.

822. Chương 835: Gặp Mặt!

- Những hình này là dán lên đầu tiên hỏi anh còn xấu tính...Còn đây là mới dán gần đây, cũng không có lộ ra rõ ràng...Lão công, anh thật sự để cho em gặp các cô ấy sao?

- Ừ, chủ yếu nhất là chúng ta phải như vậy, nếu không mà nói, thấy các nàng không có vấn đề gì, cho nên chỉ có thể chậm một đoạn thời gian, miễn cho các nàng bị sốc...

Dương Thiên Lôi nói:

- Ai...Thân xử nam của a, em là kẻ đến sau mà đoạt trước.

- A...Lão công...Anh còn chưa cùng các nàng làm như vậy sao?

Nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lôi, khuôn mặt của Trương Nhã Tĩnh lập tức phủ đầy màu hồng, mở lớn mắt nhìn Dương Thiên Lôi nói.

- Điều chưa, bất quá...Lão công rất phức tạp, nữ nhân rất nhiều rất nhiều...

- Em không để ý, chỉ cần anh chia cho em một chút thời gian là được rồi.

Trương Nhã Tĩnh không chút do dự nói, mang trên mặt một nụ cười hạnh phúc.

- Anh tốt ở điểm nào, mà em cứ khẳng khẳng một mực như vậy?

- Cái gì cũng tốt. Dù sao...Em thích hết, cái gì cũng thích...Lão công, anh có phải còn...Muốn hay không a?

Đúng lúc này bàn tay nhỏ bé của Trương Nhã Tĩnh “không cẩn thận” đụng phải cái vật cứng rắn nóng như lửa kia, mang theo một tia thẹn thùng nói:

- Em...Hình như em không còn lợi hại như lần trước...Bất quá lần trước qua đi, thật là khó chịu...Lần đó, cái đó có phải có vấn đề hay không?

- Khụ khụ...

Dương Thiên Lôi im lặng nhìn Trương Nhã Tĩnh, nha đầu này hiển nhiên giờ phút này mới ý thức được ly nước kia có vấn đề.

- Nếu ly nước kia không có vấn đề, chúng ta cũng sẽ không phát triển nhanh như vậy...Cô gốc nhà em thật đúng là biến thành mãnh hổ lang sói a. Được rồi, hôm nay đến đây thôi, tiếp tục nữa ngày mai sợ em đi không nổi.

- Không sao, em còn thứ đồ kia...Lão công, anh chờ một chút.

Làm cho Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là, Trương Nhã Tĩnh bỗng nhiên vươn cánh tay ngọc ra, từ đầu giường lấy ra một lọ tinh nguyên đan lần trước Dương Thiên Lôi cho nàng.

- Thuốc này quả thật rất hữu hiệu, lần trước uống xong, không bao lâu liền khôi phục khí lực...Lão công, anh muốn uống không?

- Ách...Anh không dùng thứ này.

- Lão công, anh trước tiên trò chuyện với em nghe một chút, chờ em khôi phục khí lực chúng ta tiếp tục...Anh nói các cô ấy so với em hiểu biết về anh nhiều hơn, em cũng muốn hiểu rõ anh hơn...Anh nói cho em một chút đi, lão công?

- Được...Vậy lão công kể cho em nghe một số chuyện xưa của anh, em chuẩn bị cho tâm lý cho tốt...

Dương Thiên Lôi nhìn Trương Nhã Tĩnh trong lòng ôn nhu nói. Hắn đương nhiên nhìn ra được Trương Nhã Tĩnh là vì “quý trọng” giờ phút không dễ có này, nàng liên tục tiết thân vài lần, làm sao còn có thể muốn chứ? Hoàn toàn là vì để cho mình tận hưởng mà thôi.

Dương Thiên Lôi nói xong, liền nói về “chuyện xưa” của hắn. Nếu là ngày trước, Dương Thiên Lôi có thể còn giấu diếm một chút, dù sao chuyện của hắn quá mức huyền ảo, mặc dù biết nói cho chúng nữ, các nàng tuyệt sẽ không kể ra ngoài, nhưng các nàng không nói, cũng không có nghĩa là có thể giữ bí mật, dù sao kiểm tra ký ức đối với một số cao thủ mà nói là chuyện rất dễ dàng, ở sở nghiên cứu siêu nhiên không ít người có thể làm được, thậm chí còn có thể xóa đi trí nhớ. Nhưng hiện tại, Dương Thiên Lôi cũng không quan tâm vấn đề này nữa, bởi vì thực lực lần này hắn thể hiện ra ở R quốc, cùng với sự trở về của Lăng Hi, không không cần phải lo lắng bất cứ chuyện gì.

Khi Dương Thiên Lôi bắt đầu nói, Trương Nhã Tĩnh liền mở to hai mắt nhìn, nhưng không có giống như nha đầu Tống Hiểu Phân kia câu hỏi cứ tuôn ra liên tục, nàng chỉ là trần ngập kinh ngạc lắng nghe, không hề ngắt lời Dương Thiên Lôi. Hơn nữa canh giờ sau, Dương Thiên Lôi cơ bản đã kể xong, mãi đến lúc này, Trương Nhã Tĩnh mới bắt đầu giống Tống Hiểu Phân đặt câu hỏi.

Bất quá...Làm cho Dương Thiên Lôi tương đối hưởng thụ cùng cảm động chính là, khi Trương Nhã Tĩnh đặt câu hỏi, có vẻ như đã khôi phục được một chút tinh lực, ngượng ngùng e ngại ra hiệu cho Dương Thiên Lôi cái chuyện kia...

Kết quả là...

Người nào đó chung quy vẫn nhận không được sự hấp dẫn, lại đè lên trên thân thể mềm mại mê người kia của Trương Nhã Tĩnh, kế tiếp mới qua vài phút, Trương Nhã Tĩnh đã không còn sức đặt câu hỏi nữa.

Tám giờ sáng.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, Dương Thiên Lôi xuất hiện tại gian phòng của mình.

Chỉ có điều khi chứng kiến cửa phòng mở rộng cùng với nghe được tiếng nói chuyện truyền đến từ phòng khác, Dương Thiên Lôi lúng túng vỗ vỗ đầu, rõ ràng lộ tẩy rồi...Hơn nữa, không ngờ Lý Hàn Mai tới đây sớm như vậy.

- Đã về rồi!

Đúng lúc này, Lăng Hi cảm ứng mẫn tuệ nói với Tống Hiểu Phân và Lý Hàn Mai.

- Khụ khụ...Sớm a, các vị mỹ nữ thân ái...

Dương Thiên Lôi nhún nhún vai, ngênh ngang đi đến, có vẻ như chẳng có chuyện gì.

Ánh mắt của ba người đồng loạt nhìn về phía Dương Thiên Lôi, vẻ mặt không giống nhau. Lăng Hi chính là trường hai con mắt tuyệt mỹ, Lý Hàn Mai bĩu môi mà Tống Hiểu Phân lật đật chạy đến bên người Dương Thiên Lôi, dùng mũi ngửi...

Chuyện tình của Trương Nhã Tĩnh, Dương Thiên Lôi cũng không giấu Lăng Hi, trên thực tế, khi Dương Thiên Lôi rời đi thì Lăng Hi cảm ứng mẫn tuệ đã biết rồi, chẳng qua không có ngăn cản mà thôi. Cũng sớm đoán rằng Dương Thiên Lôi đi làm gì đó. Đối với tính cách của Dương Thiên Lôi, Lăng Hi há có thể không biết? Duy nhất làm cho Lăng Hi cảm thấy vui vẻ cùng mừng thầm chính là, nàng biết được địa vị của mình ở trong lòng Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi không biết rằng, Lý Hàn Mai đồng dạng biết đến Trương Nhã Tĩnh, hơn nữa sớm đã biết quan hệ của hai người không được bình thường, duy nhất không biết là hai người đã ăn trái cấm mà thôi. Sau khi Lý Hàn Mai sáng sớm chạy tới, đánh thức Tống Hiểu Phân cùng Lăng Hi, thấy Dương Thiên Lôi không ở nhà, Lý Hàn Mai liền đoán được một chút.

Cho nên, vừa rồi khi ba người ngồi tán gẫu với nhau, Lý Hàn Mai đương nhiên không chút khách khí nói ra, tên đại sắc lang Dương Thiên Lôi này nhất định là đi gặp mỹ nữ. Chỉ bất quá nàng cũng không nói là ai, chỉ cho là đoán mà thôi.

Chính vì như thế, tiểu nữ nhân khờ Tống Hiểu Phân mới đặt cái mũi mình lên trên người Dương Thiên Lôi ngửi tới ngửi lui...

- Không có mùi, Lăng Hi tỷ tỷ, Mai tỷ, Thiên Lôi không phải đi tìm nữ nhân...Hi hi! Bất quá, tối hôm qua khẳng định anh không có tắm rửa, có mùi mồ hôi...Nhanh đi tắm rửa, chúng ta còn phải đi ra ngoài...

Sau khi Tống Hiểu Phân ngửi xong, trực tiếp đẩy Dương Thiên Lôi vào phòng ngủ rồi đóng cửa phòng lại.

- Ách...Tiểu nha đầu cũng biết yểm trợ cho ca sao?

Vốn Dương Thiên Lôi tưởng rằng Tống Hiểu Phân sẽ kêu to “thơm quá, hần đi gặp nữ nhân”, kết quả không ngờ Tống Hiểu Phân hoàn toàn ngoài dự liệu của hần...

Nhìn thấy Lý Hàn Mai cùng Lăng Hi đều mang theo một tia cười nhìn mình lom lom, khuôn mặt nhỏ của Tống Hiểu Phân đỏ lên.

- Thật sự không có mùi mà...

- Hiểu Phân, trước kia nói dối bao giờ chưa?

Hai tay Lý Hàn Mai vịn vào gương mặt nhỏ nhắn của Tống Hiểu Phân, nhìn chằm chằm Tống Hiểu Phân hỏi.

Vốn khuôn mặt đã ửng đỏ, bị Lý Hàn Mai như vậy hỏi, lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt.

- Cô bé kia tên là Trương Nhã Tĩnh, bằng không bảo hấn kêu đến cho chúng ta gặp?

Lăng Hi nói.

Lúc nói ra lời này, Lăng Hi dường như nhớ lại khoảng thời gian còn ở Tam Thập Tam Thiên, chính mình bất tri bất giác thành trợ thủ của gia hỏa đáng khinh Dương Thiên Lôi này, giúp đỡ hấn thành lập quân đoàn hậu cung.

- Trương Nhã Tĩnh?

Tổng Hiếu Phân lập tức mở to hai mắt nhìn:

- Là chị ấy? Chị ấy là cảnh sát, từng giúp đỡ Thiên Lôi...Năm trước còn luôn liên lạc với em và Tuyết tỷ, tìm Thiên Lôi...Em nói như thế nào bây giờ không tìm nữa, hóa ra...

- Khụ khụ...

Dương Thiên Lôi nghe được cuộc nói chuyện của tam nữ, cũng không đi tắm rửa, trực tiếp đi ra.

- Đây, nói rõ trước, ca đã rất khắc chế, tận lực không đi trêu chọc nữ nhân, nhưng mà các người cũng biết, đào hoa đại vận này thật sự quá lợi hại, các người thử ngắm mà xem, hấn là có thể hiểu được...Mà ca không phải là người luôn mềm lòng sao?

- Đúng a!

- Ách...

- Gọi nàng tới đây đi...Miễn cho người lên lút, nàng cũng chịu ủy khuất.

Lăng Hi nói.

- Điều này...

Dương Thiên Lôi có chút bối rối nhìn Lăng Hi, lúc này Trương Nhã Tĩnh chỉ sợ còn đang làm việc trên đường, hơn nữa vừa rồi hấn còn nói với Trương Nhã Tĩnh, qua một đoạn thời gian mới đi gặp đám người Lăng Hi, bất quá...Nếu Lăng Hi chủ động lo liệu việc này, hấn đương nhiên cũng sẽ không tiếp tục thoái thác, nói:

- Được, để ca gọi điện cho cô ấy...

Chưa đến nửa giờ, Trương Nhã Tĩnh mặc bộ đồ cảnh sát đi tới trước cửa khu quốc tế Lam Phong.

Bởi vì có tình nguyện đơn hỗ trợ, mặc dù tối hôm qua Trương Nhã Tĩnh vốn là nhớ Dương Thiên Lôi không ngủ, sau khi Dương Thiên Lôi đến, nàng lại càng không ngủ, nhưng lúc này thoạt nhìn lại không hề mệt mỏi, thay vào đó là một chút kích động cùng một chút thấp thỏm. Nàng không nghĩ tới, Dương Thiên Lôi vừa mới rời đi, không ngờ liền gọi điện cho nàng, nói là chúng nữ hẹn gặp.

Kể đến sau Trương Nhã Tĩnh này, thậm chí còn có loại cảm giác con dâu gặp mặt cha mẹ chồng...

Xa xa liền nhìn thấy Dương Thiên Lôi đang đứng ở cổng đợi nàng.

- Không cần khẩn trương, các cô ấy cũng đã biết, không có chuyện gì đâu...

Sau khi Dương Thiên Lôi nhìn thấy vẻ khẩn trương của Trương Nhã Tĩnh, trực tiếp nắm lấy tay nàng, dưới ánh mắt cực kỳ hâm mộ của bảo vệ trị an, đi vào khu quốc tế Lam Phong. Không có biện pháp, tuy rằng Dương Thiên Lôi không thường xuất hiện, đôi khi một đoạn thời gian rất dài cũng không thấy bóng dáng, nhưng chỉ cần người gặp qua hấn một lần sẽ không quên, bởi vì ở chung với hấn có hai đại mỹ nữ Lý Tuyết và Tổng Hiếu Phân, ngoài ra Lý Hàn Mai gọi cảm xinh đẹp ngẫu nhiên lái xe Hummer tới, ai gặp một lần mà có thể quên chứ? Lý Hàn Mai vừa rồi đi vào, những bảo vệ trị an này đều đã thấy, hiện tại, lại có một cảnh sát mỹ nữ đến, còn cùng hấn nắm tay đi vào. Trâu bò a, ít nhất những người bảo vệ trị an này đều đã coi Dương Thiên Lôi là siêu cấp trâu bò.

- Lão...Thiên Lôi, các cô ấy thật sự sẽ không có ý kiến với em chứ?

Trương Nhã Tĩnh không kêu ra miệng chữ lão công, nói.

- Đương nhiên không có. Giống như em không có ý kiến với các nàng, em phải tin tưởng mọi lực của ca. Tiếng lão công tạm thời đừng gọi trước mặt các nàng, gọi anh là đại sắc lang hoặc là Thiên Lôi thì thích hợp hơn...Miễn cho các nàng lại hâm mộ ghen tị với em...Hắc hắc...

- Em mới không thèm gọi ấy.

Trương Nhã Tĩnh nói.

- Em xin phép cha mình rời nhà mấy ngày đi, chúng ta sẽ đại sum họp một lần, vừa vặn làm một chút chuyện cùng nhau...

- A? Muốn đi đâu?

- Trước đi tìm Liễu Diệc Nhi, sau đó cùng đi tìm Tuyệt tỷ.

Dương Thiên Lôi nói.

Tứ đại mỹ nữ gặp mặt, tự nhiên khó tránh khỏi người nhìn ta, ta nhìn người, Trương Nhã Tĩnh đương nhiên là thẹn thùng cúi đầu, trong lòng tràn ngập khiếp sợ. Nàng đã gặp qua Tống Hiểu Phân, nhưng chưa từng thấy Lý Hàn Mai và Lăng Hi. Mặc dù biết nhất định là mỹ nữ, nhưng cũng không nghĩ rằng đẹp tới loại trình độ này. Nhất là Lăng Hi đến từ một thế giới khác, dáng người hoàn mỹ cùng khuôn mặt không tỳ vết kia, căn bản là không có bất kỳ tỳ vết nào, nàng thật sự không thể tưởng được lại có người đẹp đến biến thái thế này...

Hoàn hảo, chốc lát sau, dưới sự dẫn dắt của tiểu nha đầu Tống Hiểu Phân ai gặp cũng thích, cuối cùng Trương Nhã Tĩnh mới bớt thấp thòm ngượng ngùng.

823. Chương 836: Thủ Đoạn Phi Thường!

Washington, trung tâm văn hóa chính trị của M quốc, trung tâm nghệ thuật Kennedy là đơn vị văn hóa nổi tiếng của M quốc.

Liễu Diệc Nhi được mời tới đây vào ngày hai mươi bốn tháng sau, ở trung tâm nghệ thuật Kennedy sẽ tổ chức đại nhạc hội. Người Hoa có thể tổ chức concert ở điện phủ nghệ thuật cao nhất của M quốc vốn là ít ỏi không có mấy, hơn nữa đều là những ngôi sao opera. Mà ca sĩ đại chúng giống như Liễu Diệc Nhi thì là người đầu tiên.

Tuy nhiên, tin tức này vừa mới công bố, vé tham dự concert liền điên cuồng bị tranh mua không còn, cho dù người chịu trách nhiệm chính đã sớm dự kiến được loại tình huống này, đưa giá vé đẩy lên trời, nhưng vẫn không thể ngăn cản được khán giả hâm mộ cuồng nhiệt.

Liễu Diệc Nhi với bề ngoài xuất trần, siêu nhiên, tuyệt mỹ, vừa mới nổi lên liền được vinh danh “nữ thần đông phương”, mà âm thanh của tự nhiên độc nhất vô nhị này, lại chẳng phân biệt biên giới, chủng tộc khuynh đảo toàn bộ thế giới. Nhất là theo concert của Liễu Diệc Nhi tăng lên, khi tiếng ca của Liễu Diệc Nhi ở hiện trường so với đĩa nhạc hay hơn gấp trăm gấp ngàn lần truyền ra thì càng làm cho concert của Liễu Diệc Nhi được chờ mong.

Liễu Diệc Nhi ở trong lòng rất nhiều người đã không phải là người, mà là thần, là tiên.

Chỉ có điều...

Liễu Diệc Nhi nguyên bản như là hoa trong kính, chìm trong lòng, tính cách đơn thuần, trong lòng chỉ có âm nhạc, luôn luôn vui vẻ, cho dù lịch trình một ngày an bài kín mít, nhưng nàng đều không hề có ý kiến, cũng không cảm thấy mệt. Nhưng từ sau khi trên người xảy ra chuyện ly kì, và lại gặp được Dương Thiên Lôi, tâm tình phẳng lặng của nàng đã bị phá vỡ, dẫn ra tầng tầng sóng gợn, hơn nữa, theo thời gian chuyển dời, trở nên càng ngày càng mãnh liệt.

Càng làm cho nàng cảm thấy lo lắng, chuyện xảy ra trong đoạn thời gian gần đây, không ngờ bắt đầu thoát ra khỏi quỹ tích, vừa ra khỏi tầm khống chế “thấy trước” của nàng...

Hiệu ứng hồ điệp!

Liễu Diệc Nhi biết, nếu nàng không gặp được Dương Thiên Lôi ở trang viện Tổng thị, không biểu diễn bài “thiên sứ thủy tinh” trước, có lẽ sẽ không thay đổi thành như vậy...

Tựa như lần concert này, nàng chưa từng có trải qua.

Trước ba ngày concert bắt đầu, nàng phải đến Washington trước làm quen sân bãi, tập luyện, hoàn thành các khâu chuẩn bị. Dù sao, đây là sự nghiệp của nàng, cũng là yêu thích của nàng. Mà trung tâm nghệ thuật Kennedy lại còn là điện phủ âm nhạc đỉnh cấp trên thế giới.

Ngồi trên máy bay, nhìn mây trắng trời xanh ngoài cửa sổ, ánh mắt trong suốt của Liễu Diệc Nhi giống như rơi vào trong ký ức tuyệt vời, nàng nghĩ tới cảnh tượng Dương Thiên Lôi mang theo mình “bay trên trời”...

Lần trước từ biệt, đến hiện tại đã hơn nửa năm, nàng không nhớ được mình đã gửi đi bao nhiêu tin nhắn, nhưng số lần nàng nhận được tin nhắn hồi đáp thì lại nhớ rất rõ ràng, hai mươi ba tin. Còn có ba lượt gọi điện thoại. Anh ấy thất sự bề bộn nhiều việc vậy sao?

Lúc này, đi theo Liễu Diệc Nhi có hai mươi người, ngoại trừ Lý tỷ làm bảo tiêu kiêm người đại diện, còn có tám gã bảo tiêu trước kia, cùng với mười bảo tiêu mỗi lần xuất ngoại biểu diễn mới xuất hiện, bất quá lần này mười người lại trở thành mười một người. Người thêm vào là một nữ tử, nhưng làm cho Liễu Diệc Nhi phi thường kinh ngạc và tò mò chính là, nữ tử và thủ lĩnh của mười người kia, một nữ tử phi thường xinh đẹp. không ngờ bộ dạng giống nhau như đúc.

Nữ thủ lĩnh xinh đẹp này vốn là phi thường quái dị, mấy năm nay mỗi lần Liễu Diệc Nhi xuất ngoại biểu diễn nàng cơ bản cũng sẽ đi theo, nhất là khi đến loại cường quốc như M quốc, tuyệt đối sẽ không vắng mặt. Nhưng mà, chưa bao giờ nói chuyện một câu với Liễu Diệc Nhi, cho dù Liễu Diệc Nhi chủ động nói chuyện với nàng ta thì đối về chỉ là cái gật đầu. Hơn nữa, vừa đến nơi liền sẽ biến mất, ẩn nấp ở chung quanh.

Nhưng nữ tử thêm vào lần này giống với nữ thủ lĩnh y như đúc, lại càng kỳ quái hơn. Cho Liễu Diệc Nhi một cảm giác giống như là một tiểu cô nương hai ba tuổi, vẻ mặt, ánh mắt, thật sự là quá ngây thơ, nhưng tuyệt không giống người chậm phát triển. Mà nữ thủ lĩnh thủy chung nói chuyện với nàng giống như là dạy dỗ hài tử, còn làm cho Liễu Diệc Nhi kinh ngạc chính là, năng lực học tập của nàng ta siêu nhanh, chỉ cần nữ thủ lĩnh nói qua điều gì, nàng ta liền rất nhanh hiểu được.

Hai người này là tỷ muội song sinh, chính là Hắc Long và Cổ Xuyên Huệ Tử.

Tổ chức của Hắc Long, chính là chủ yếu phục vụ cho Liễu Gia.

Lực ảnh hưởng của Liễu Gia tại Hoa Hạ rất lớn, Dương Thiên Lôi cũng không biết, nhưng Lý Hàn Mai lại rõ ràng. Cho dù là Lý gia, so với Liễu Gia còn kém hơn một cấp bậc. Lý lão là đệ nhất nhân của quân giới Hoa Hạ, mà Liễu Gia lại là đệ nhất thế gia ẩn giấu phía sau màn, quân giới, chính giới, thương giới đều có lực ảnh hưởng rất mạnh.

Tổ chức của Hắc Long là tồn tại mà Lý lão đặc biệt cung cấp cho Liễu Gia làm lực lượng bảo vệ. Bởi vậy, có thể tưởng tượng Liễu Gia có lực lượng lớn cỡ nào.

- Điện thoại vẫn là không thông...

Ma Đô, trong nhà ăn xa hoa của khách sạn Hàng Long, Dương Thiên Lôi bỏ điện thoại xuống, nhìn bốn người Lăng Hi nói. Lúc này, đã là sáu giờ chiều, Dương Thiên Lôi cùng bốn người Tống Hiểu Phân, Lý Hàn Mai còn có Trương Nhã Tĩnh, dẫn theo Lăng Hi mới tới Địa Cầu đi chơi ở Ma Đô gần một ngày. Trong khoảng thời gian đó có gọi điện cho Liễu Diệc Nhi hai lần, nhưng đều không có tín hiệu.

Lúc này, trên người Lăng Hi đã đổi thành quần áo mang phong cách Địa Cầu, hơn nữa còn đeo “nịt ngực”, đây so với đồ “buộc ngực” ở Tam Thập Tam Thiên thoải mái hơn nhiều, đương nhiên, càng thêm đầy đặn dụ người. Trương Nhã Tĩnh cũng đã sớm thay đi bộ đồ cảnh sát chói mắt.

- Đúng rồi...Cô ấy hẳn đang trên đường bay đến M quốc. Hình như hai mươi bốn tháng hai này, cô ấy sẽ biểu diễn trong concert tổ chức ở trung tâm nghệ thuật Kennedy...

Tống Hiểu Phân nói.

Từ sau khi nghe Liễu Diệc Nhi hát, bất kể là yêu thích tiếng ca của Liễu Diệc Nhi hay xuất phát từ quan hệ của Liễu Diệc Nhi và Dương Thiên Lô, dù sao Tống Hiểu Phân bình thường luôn chú ý đến tin tức của Liễu Diệc Nhi. Mà chuyện Liễu Diệc Nhi sắp tới M quốc biểu diễn ở điện phủ âm nhạc cao nhất, chính là đại sự phi thường náo động, chỉ cần hơi chú ý một chút sẽ biết.

- Hôm nay là ngày hai mươi mốt, hẳn là vậy rồi. Chúng ta liên hệ với cô ấy rồi đi hay trực tiếp qua tới?

Dương Thiên Lô nói.

- Đi sớm một chút. Thiên Lô...Dường như hôm nay ta...Chúng quy có cảm giác không yên, không biết có phải vì ta mới đến nơi này chưa thích ứng hay là sắp phát sinh chuyện gì...

Từ đêm qua Lăng Hi đã bắt đầu xuất hiện loại cảm giác này, bây giờ, sau khi nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lô mới nhận không được nói. Tuy rằng không thể khẳng định rốt cuộc sao lại thế này, nhưng sớm chuẩn bị sẵn sàng thì tốt hơn.

- Nga? Có thể phát sinh chuyện gì? Nhiều nhất có yêu nghiệt tìm tới cửa mà thôi, không cần lo lắng. Chúng ta đây cơm nước xong liền trực tiếp đi.

Dương Thiên Lô nói.

- Được, để tôi lo liệu thủ tục.

Lý Hàn Mai nói.

- Không cần, chúng ta trực tiếp đi, tự mình đi.

Dương Thiên Lô nói.

- Bay đi sao?

Nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lô, Tống Hiểu Phân cùng Trương Nhã Tĩnh lập tức lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng nói.

- Đương nhiên! Được rồi, mọi người ăn trước, Lăng muội, ăn nhiều một chút a...Tuy rằng thực phẩm ở Địa Cầu “không ra gì”, nhưng hương vị chung quy không tồi...Ta ra đi ngoài một chút.

Dương Thiên Lô nói xong liền ra khỏi gian phòng xa hoa.

- Tông chủ!

- Đến rồi chứ?

- Đã đến cả rồi, tông chủ, mời!

Trương Trị Trung khom người vô cùng cung kính nói, thời gian hai tháng ngắn ngủi, Trương Trị Trung đã xảy ra biến hóa cực lớn, cả người đỏ da thắm thịt, tu vi cũng tăng lên rất nhiều. Sở dĩ như vậy, hoàn toàn là vì dựa vào gốc đại thụ Dương Thiên Lô này. Hiện tại cực phẩm đan dược cùng vật dụng tu luyện cung ứng cho hắn so với trước kia nhiều hơn gấp trăm lần. Hơn nữa, nội bộ Kiếm Tông có rất nhiều cao thủ mạnh hơn hắn rất nhiều, nhưng đều là “thuộc hạ” của hắn, đối với hắn lễ độ cung kính. Đây đương nhiên là an bài của Dương Thiên Lô.

Mà đoạn thời gian này, vốn trà trộn giữa bạch đạo, hắc đạo chẳng qua là khi bắt đắc dĩ mới vận dụng hắn, hoàn toàn biến thành đại lão bạch đạo, về phần hắc đạo thì do thập đại chiến tướng của Dương Thiên Lô, đám người Trần Hồng Bình ra mặt.

- Lão đại!

Khi Trương Trị Trung dẫn Dương Thiên Lô đi vào một gian phòng khác, đám người Trần Hồng Bình ngay cả thức ăn còn chưa động qua, lập tức đứng lên khỏi chỗ ngồi, ánh mắt cung kính và kích động nhìn Dương Thiên Lô hô.

Đoạn thời gian này, mặc dù Dương Thiên Lô không gặp lại mười người Trần Hồng Bình và Trương Kiến, nhưng mà hết thấy an bài đều bày mưu nghĩ kế, nhất là khi Trương Trị Trung cùng cao thủ của Hiên Viên Kiếm Tông gia nhập, càng làm cho đám người Trần Hồng Bình khiếp sợ lực lượng của Dương Thiên Lô.

Bọn họ rất rõ ràng, đơn thuần lấy vũ lực của bọn họ mà nói thì không hề giúp ích gì được cho Trần Hồng Binh, bởi vì Hiên Viên Kiếm Tông điều động cho bọn họ “thủ hạ” sử dụng cơ hồ không một ai không mạng hơn bọn họ. May mà, sự cường đại của bọn họ không chỉ ở vũ lực, mà còn có kỹ năng cùng trí tuệ của đặc công được huấn luyện đặc biệt.

- Đều ngồi đi! Không phải bảo các anh ăn trước sao?

Ánh mắt Dương Thiên Lôi đảo qua mọi người, khẽ mỉm cười nói.

- Hắc hắc...Lão đại, anh chưa đến, làm sao chúng tôi dám ăn?

Khi Dương Thiên Lôi nắm lấy bả vai của Trần Hồng Binh, Trần Hồng Binh gãi gãi đầu, cười toe toét nói.

- Ít nói nhảm, đều lại đây ngồi, vừa uống vừa nói. Thời gian của tôi không nhiều lắm, lập tức phải đi ngay.

Dương Thiên Lôi nói xong liền ngồi vào vị trí chính giữa.

- Gần đây mọi người đều làm không tồi. Tôi, kính các anh một ly.

Sau khi bốn nữ phục vụ viên rót đủ rượu cho mọi người, Dương Thiên Lôi bưng chén rượu lên, khẽ cười nói.

- Lão đại lãnh đạo có phương pháp, đa tạ lão đại.

Đám người Trương Trị Trung và Trần Hồng Binh tức thì uống cạn, cả đám vẻ mặt kích động, không nói lời nào, so với câu “làm không tệ” của Dương Thiên Lôi, càng làm cho bọn họ cao hứng. Tuy nhiên, sau giây phút hưng phấn ngắn ngủi, trong mắt mọi người đều mơ hồ hiện ra một tia khó xử, nhìn về phía Trần Hồng Binh.

Trong mười người, Trần Hồng Binh là có “giao tình” sâu nhất với Dương Thiên Lôi, điểm ấy mười người đều rõ ràng. Cho nên, mười người đều coi Trần Hồng Binh là trung tâm.

- Lão đại...

Trần Hồng Binh tự mình rót rượu cho Dương Thiên Lôi, tựa hồ có chút khó xử nhìn Dương Thiên Lôi.

- Có gì khó khăn sao?

- Có một chút! Dường như Thanh Long hội đã phát hiện hành động của chúng ta, đoạn thời gian này rất cẩn thận, cho nên chúng ta không thể hạ thủ. Hơn nữa, Thanh Long hội không biết từ nơi nào mới đến một số cao thủ...Rất giống đám người của lão Trương...Hành động mấy ngày hôm trước, cho chúng tôi chịu không ít thiệt thòi...

Trần Hồng Binh nói.

- Nga?

Dương Thiên Lôi khẽ nhíu mày, nhìn về phía Trương Trị Trung, nói:

- Là ai?

824. Chương 837: Hoảng Sợ, Cầu Cứu, Trùng Hợp!

- Là lực lượng sau lưng Thanh Long hội, tông chủ, tôi đang muốn xin chỉ thị ngài nên làm như thế nào...

Trương Trị Trung nói.

Theo an bài ban đầu của Dương Thiên Lôi, cao thủ của Hiên Viên Kiếm Tông chỉ hiệp trợ, loại lực lượng phi thể tục này, có thể không sử dụng thì không sử dụng. Nếu không sẽ khiến cho các nơi chú ý, cuối cùng làm xảy ra chém giết giữa các lực lượng phi thể tục, đó không phải là điều Dương Thiên Lôi muốn, cũng không phải tổ chức muốn nhìn thấy.

Cho nên, sau khi Thanh Long hội xuất động loại lực lượng này, Trương Trị Trung cũng không tự tiện hành động, mà là chờ đợi xin chỉ thị Dương Thiên Lôi sau đó mới quyết định.

- Việc này còn cần xin chỉ thị sao? Sau này gặp phải loại chuyện này, trực tiếp diệt sát. Bọn chúng dùng thủ đoạn phi thường, chúng ta cũng dùng thủ đoạn phi thường. Là bọn hăn làm trái nguyên tắc, không phải chúng ta.

- Tuân mệnh! Có những lời này của tông chủ ngài, thuộc hạ đã biết làm thế nào rồi.

Trương Trị Trung trầm giọng nói.

- Hồng Bình, Trương Kiến, nếu nhân thủ, tài lực không đủ, trực tiếp tìm lão Trương! Lão Trương, anh toàn lực phối hợp với bọn họ, trong vòng một tháng, nắm giữ Thanh Long hội cho tôi.

Dương Thiên Lô trầm giọng nói.

- Dạ!

- Gặp ác nhân, các người phải ác hơn gấp trăm gấp nghìn lần hăn. Gặp người lương thiện, các người phải sử dụng thủ đoạn đàng hoàng. Đây là nguyên tắc cơ bản, vĩnh viễn không thay đổi.

- Hiểu rồi!

- Tốt lắm, uống rượu nào.

Sau khi Dương Thiên Lô cùng đám người Trương Trị Trung, Trần Hồng Bình say sưa khoảng nửa tiếng thì mới trở lại phòng của tứ nữ, năm người cùng tiến lên tầng cao nhất của khách sạn Hàng Long, sau một lát, liền biến mất khỏi Ma Đô.

Trong hư không, tiểu nha đầu Tống Hiểu Phân này ôm thật chặt cánh tay của Dương Thiên Lô, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hưng phấn, thỉnh thoảng lại hét lên. Hiển nhiên, Tống Hiểu Phân mới chỉ thử qua một chút cảm giác bay trên trời, lúc này, mới là bắt đầu thể nghiệm chân chính.

Đồng dạng, tiếp xúc một ngày, Trương Nhã Tĩnh cũng hoàn toàn bình tĩnh lại, so sánh với Tống Hiểu Phân không chút nào kém hơn, cũng là kích động vạn phần. Thời gian ngắn ngủi chưa đến một ngày, vô luận như thế nào Trương Nhã Tĩnh cũng không nghĩ tới, trên người Dương Thiên Lô lại ẩn chứa nhiều bí mật như vậy, vào lúc Dương Thiên Lô kể cho nàng nghe chuyện của hăn, tuy rằng nàng tin tưởng, nhưng chung quy vẫn là có cảm giác nghe kể chuyện cổ tích, mà hiện tại, là thật sự rõ ràng cảm nhận được, làm sao có thể không hưng phấn?

Chỉ bất quá, hôm nay Dương Thiên Lô cảm thấy tương đối buồn bực, ngoại trừ tiểu khả ái “không tìm không phối” Tống Hiểu Phân ra, ba người Lăng Hi, Trương Nhã Tĩnh và Lý Hàn Mai lại hoàn toàn không thân thiết với hăn, giống như hiện tại, Dương Thiên Lô chỉ mang theo một mình Tống Hiểu Phân mà thôi, còn Lý Hàn Mai cùng Trương Nhã Tĩnh thì đều ở bên cạnh Lăng Hi.

Không thể không nói, tuy nữ nhân đối với mình rất khoan dung, nhưng khi tụ tập cùng một chỗ, ai cũng sẽ mất tự nhiên, đồng dạng, Dương Thiên Lô cũng không thể thân thiết với ai hơn. Bằng không thì sẽ gặp phải một đồng bình dấm chua. Cho nên, biện pháp tốt nhất, vẫn là để cho chúng nữ có đời sống riêng của mình, còn Dương Thiên Lô thì chia thời gian ra gặp mặt, cuộc sống như thế mới vui thích, cũng tương đối thoải mái.

Bằng không khi thật sự trở lại Tam Thập Tam Thiên, sẽ giống như tình huống của đám người Trương Tử Hàm.

Hoang dâm vô độ, cuối cùng là quá khó xử. Tựa như mộng tưởng ban đầu của Dương Thiên Lô ở Tam Thập Tam Thiên là có một chiếc giường cực lớn, hăn và chúng nữ ngủ cùng nhau, biết được Tam Thập Tam Thiên bằng diệt, hăn còn chưa thực hiện. Cho dù là song tu trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, cơ bản cũng đều là một mình phân chia không gian.

- Thiên Lô ca ca, bao lâu nữa mới tới? Thật nhanh a...

Tống Hiểu Phân vẫn luôn thân mật dạn dày, mà gần đây tiếng Thiên Lô ca ca càng lúc càng trôi chảy.

- Khoảng hơn mười phút nữa...Địa Cầu rất nhỏ, nhớ năm đó, ca cùng Lăng muội muội, có lẽ chỉ cần trong chớp mắt là có thể đến. Hiện tại bất đồng, chỉ có thể mượn dùng thiên địa lực lượng, chậm hơn rất nhiều...

Dương Thiên Lô nói.

- Không được, không được, quá là nhanh...Thiên Lô ca ca, thân thân ca ca, hảo ca ca, chúng ta chậm một chút nha, dù sao Liễu Diệc Nhi có thể còn chưa tới. Chúng ta đi vòng vòng chơi, được không?

Tổng Hiểu Phân nói.

- Được, hôm nay ca cho em chơi thống khoái.

Dương Thiên Lô béo khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tổng Hiểu Phân, nói.

- Lăng tỹ, Thiên Lô, chúng em có thể tu luyện hay không?

Trương Nhã Tĩnh vốn rất thích công phu, khi cảm thụ khoái cảm bay trên trời, đương nhiên không thỏa mãn để người khác mang theo bay đi, mà muốn mình cũng có năng lực như vậy.

- Đúng a, em cũng muốn học.

Nghe thấy lời nói của Trương Nhã Tĩnh, Tổng Hiểu Phân cũng nói theo.

Mặc dù Lý Hàn Mai không có nói chuyện, nhưng ánh mắt nàng lộ rõ, nàng cũng muốn.

- Có thể mà cũng không thể...

Dương Thiên Lô nói.

- Vì sao?

- Con đường tu luyện, quan trọng nhất là rèn luyện tâm thần, ca cùng Lăng muội muội bây giờ có thể phi hành, hoàn toàn là bởi vì cảnh giới tâm thần có thể dung nhập vào trong thiên địa. Nếu không, sẽ hao phí năng lượng. Mà Địa Cầu hiện tại, là ở trong phong ấn, căn bản không có thiên địa chi lực để cung cấp cho tu luyện giả hấp thu, khôi phục. Mọi người muốn có được loại năng lực này, không phải là không thể được, mà tu luyện đối với ca mà nói hiện giờ chỉ có thể cung cấp công pháp cấp thấp đến không thể thấp hơn, nhưng một khi phong ấn của Địa Cầu bị ca và Lăng muội gỡ bỏ, vậy đều là đồ bỏ đi, học cũng phí công, hà tất phải phí khí lực? Chờ khi phong ấn bị cởi bỏ, ca truyền thụ cho các người công pháp, chỉ cần chậm rãi tu luyện, là có thể dần dần dễ thăng, hơn nữa có ca trợ giúp, đủ loại bình cảnh cản trở trên con đường tu luyện đều không là vấn đề. Các người sẽ tiến cảnh rất nhanh, trong vòng mười năm, trở lại Địa Cầu chính là đệ nhất cao thủ, trong vòng trăm năm, liền có thể thăng chức cảnh giới Chân Tiên cũng có khả năng...

Dương Thiên Lô giải thích.

- Nha...

- Ông...

- A...A...

Trong hư không, một chiếc máy bay dân dụng xa hoa nhãn hiệu boeing 949, bỗng nhiên xuất hiện một trận nổ vang, ngay sau đó, cả phi cơ bắt đầu xóc nảy chấn động kịch liệt, một vài hành khách thanh tỉnh lập tức kinh hô ra tiếng, những người khác đang mơ mơ màng màng cũng ngay tức khắc bị xóc nảy làm tỉnh lại.

- Sao lại thế này? Sao lại thế này?

Trong phút chốc, các thanh âm hỏi han bằng tiếng Hoa Hạ, tiếng Anh, cùng các thứ tiếng khác đồng loạt vang lên.

Khủng hoảng!

Máy bay, là một loại phương tiện giao thông ít xảy ra tai nạn nhất, cũng là an toàn nhất. Nhưng mà, đối với những phương tiện giao thông khác mà nói, máy bay một khi phát sinh trục trặc rơi vỡ, thì cơ hồ không có bất kỳ hy vọng còn sống, tỉ lệ tử vong là cao nhất.

Nguyên bản máy bay vững vàng, cũng không gặp phải khí lưu bất thường nào, vì sao bỗng nhiên xóc nảy rung mạnh, hơn nữa âm thanh kia rõ ràng cho thấy phát ra từ trong máy bay...Cho nên, cơ hồ trong nháy mắt, một vài hành khách nhất gan đã sợ đến mặt không còn chút máu.

Mà Liễu Diệc Nhi cùng các nhân viên đi theo bao cả khoang hạng nhất, cũng một đám lộ ra biểu tình kinh ngạc.

- Xin chú ý, xin chú ý, máy bay ngoài ý muốn xuất hiện trực trực, xin mọi người giữ vững bình tĩnh, giữ vững bình tĩnh, nghe theo an bài của nhân viên phi hành đoàn.

- A...

Liễu Diệc Nhi cũng mở to hai mắt nhìn.

Người đại diện Lý tỷ, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt. Các bảo tiêu cũng đồng dạng như thế, chỉ có một mình Hắc Long vẫn ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng là còn duy trì trấn định. Mà Cổ Xuyên Huệ Tử ngồi bên cạnh Hắc Long thì kinh sợ giống như tiểu hài tử.

- A...

Đúng lúc này, chuyện càng kinh khủng hơn đã xảy ra, máy bay bỗng nhiên lật chuyển trong hư không, trong phút chốc một vài hành khách còn chưa kịp buộc chặt dây an toàn tức thì lăn lộn trong máy bay, kêu lên thảm thiết vang vọng cả khoang, một vài sách báo, tạp chí cùng với đồ vật vụn vụn cũng bay tán loạn.

Hỗn loạn!

Lúc này, ngay cả phát thanh viên cũng hét lên một tiếng, cho dù cô ta cực lực bảo trì trấn định khuyên bảo mọi người trấn định, nhưng ngay cả thanh âm của cô ta cũng đang run rẩy...

Cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ tới một khả năng, chết!

Bọn họ sẽ chết!

Trong nháy mắt này, mỗi người đều nghĩ đến người nhà, vợ con cùng với những chuyện chưa hoàn thành, nhưng bọn họ biết, hết thấy đã muộn...

Liễu Diệc Nhi vốn cũng không buộc dây an toàn, nhưng mà, luôn luôn có một bàn tay nhỏ bé trong suốt như ngọc vững vàng giữ lấy nàng, mặc cho máy bay xóc nảy, Liễu Diệc Nhi đều không hề hấn gì. Nhưng Hắc Long cũng chỉ có thể bận tâm đến hai người Liễu Diệc Nhi và Cổ Xuyên Huệ Tử. Trên gương mặt xinh đẹp của Hắc Long, lông mày đen nhánh nhíu chặt. Cho dù là nàng cũng chỉ có thể ổn định lúc này, nếu máy bay thật sự rơi, e rằng nàng căn bản không thể đồng thời cứu cả hai người Liễu Diệc Nhi và Cổ Xuyên Huệ Tử. Hơn nữa chính nàng còn sống hay không cũng là vấn đề. Dù sao, máy bay ở trên cao như thế, mà mới bay được mấy tiếng, hiện tại hẳn là ở ngoài biển khơi, tuy rằng tu vi của nàng lợi hại, nhưng cũng chỉ có thể phi hành nhất thời mà thôi, năng lượng có thể chống đỡ bao lâu?

Hắc Long nghĩ tới một người.

Đồng dạng, Liễu Diệc Nhi trong lúc kinh ngạc, cũng nghĩ đến một người.

Chỉ có điều, hai người bọn họ ai cũng không biết người mà mình nghĩ đến là cùng một người mà thôi.

- Điện thoại...Điện thoại...

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng thoát tục tuyệt trần của Liễu Diệc Nhi mang theo một tia kinh hoảng, rất nhanh lấy ra điện thoại của mình, bằng tốc độ nhanh nhất khởi động máy.

Cùng lúc đó, Hắc Long cũng nhanh chóng cài dây an toàn cho “tỷ tỷ” của mình và Liễu Diệc Nhi rồi cầm lấy điện thoại.

- Không sao đâu, không sao đâu...Tiểu thư đừng sợ...Đừng sợ...Để tôi gọi điện thoại...

Sắc mặt Lý tỷ tái nhợt an ủi, đồng dạng rất nhanh lấy điện thoại ra.

Di động đặc thù, vô luận Liễu Diệc Nhi, Lý tỷ hay Hắc Long đều là lấy ra di động đặc thù.

Di động bình thường ở trên máy bay làm sao có được tín hiệu?

- Tu...Thực xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau, sorry the subscriber is not...

Liễu Diệc Nhi là người đầu tiên bấm gọi điện thoại, chỉ có điều tuy rằng điện thoại của Liễu Diệc Nhi không phải đồ bình thường, nhưng nàg là gọi cho số bình thường của Dương Thiên Lôi, mà Dương Thiên Lôi đang phi hành trên không trung, làm sao điện thoại bình thường có thể có tín hiệu đây?

- Ngưu lão! Tôi là Hắc Long, máy bay Liễu tiểu thư ngòi gặp phải trục trặc nghiêm trọng...Giúp tôi kết nối đến Dương Thiên Lôi được không? Mau lên, chỉ có anh ta mới có thể cứu.

Hắc Long lo lắng nói.

- Được!

Ngưu lão chần động, vốn nhận được điện thoại của Hắc Long, ông ta còn kỳ quái, nhưng nghe thấy lời nói của Hắc Long, liền lập tức đồng ý không chút do dự.

Dương Thiên Lôi, sự kiện ở R quốc, Ngưu lão đã chân chính hiểu được, Dương Thiên Lôi căn bản là một “cao nhân” ngay cả ông ta cũng không thể tưởng tượng. Nguyên bản đuổi theo Dương Thiên Lôi cùng tông chủ Thần Hoàng tông xem đại chiến, nhưng căn bản không thể đuổi kịp hai người, cho nên khi ông ta và Thanh Long cùng với Hắc Long phản hồi Thần Mã Điều Xã, nhìn thấy tất cả mọi người đều biến mất thì đều trần ngáp lo lắng, dù sao, không biết được thành quả chiến đấu như thế nào. Ba người bọn họ cùng đợi ở phụ cận Thần Mã Điều Xã, mãi đến khi Dương Thiên Lôi xuất hiện, giao tông chủ Thần Hoàng tông đang hôn mê cho Hắc Long, bọn họ mới yên lòng, đồng thời đối với năng lực của Dương Thiên Lôi càng có nhận biết rõ ràng.

Chỉ có Dương Thiên Lôi mới có thể cứu!

825. Chương 838: Tám Tám Sáu Mười Bốn, Long Nhân!

- Tu...Tu...

Khi Ngưu lão dùng số đặc thù bấm gọi Dương Thiên Lôi thì Dương Thiên Lôi nhìn thấy dãy số hiện lên, nhú nhú mảy, nhưng vẫn bấm nghe.

- Ngưu gia gia...

- Thiên Lôi, ta không nói nhiều được, bất kể như thế nào cháu cũng phải nhanh đi cứu giúp. Ta chuyển máy cho cháu nói chuyện với Hắc Long, biết được vị trí, lập tức chạy tới, nhờ cháu đấy!

Ngưu nói xong, trực tiếp bấm mấy phím trên trên điện thoại di động.

- Uy...Dương Thiên Lôi hả...Là tôi...Nhờ anh giúp, máy bay gặp trục trặc, tiểu thư Liễu gia, Liễu Diệc Nhi gặp nguy hiểm đến tính mạng, nàg là nhân vật trọng yếu của Hoa Hạ...

- Thiên Lôi? Thiên Lôi?

Sau khi Liễu Diệc Nhi bấm gọi vài lần không được, lúc này chợt nghe Hắc Long kêu tên của Dương Thiên Lôi, Liễu Diệc Nhi tức thì mở hai mắt nhìn, lớn tiếng hô vào điện thoại, trực tiếp vươn bàn tay nhỏ bé đoạt lấy điện thoại của Hắc Long.

Hắc Long hơi kinh hãi, nhưng không có ngăn cản Liễu Diệc Nhi.

- Thiên Lôi...

Liễu Diệc Nhi lập tức chảy nước mắt, nhưng trong khoảnh khắc không biết phải nói cái gì.

- Đừng sợ!

Vốn Dương Thiên Lôi đã bị thanh âm lo lắng của Ngưu lão làm cho mờ mịt, tiếp đó lại bị thanh âm của Hắc Long làm cho cảm thấy bất an, nhưng khi nghe thấy máy bay của Liễu Diệc Nhi Liễu gia gặp sự cố, tức thì lông tóc cả người dựng lên, ngay sau đó nghe được thanh âm của Liễu Diệc Nhi, trong phút chốc, Dương Thiên Lôi lập tức gia tăng tốc độ, đồng thời nhìn vị trí hiển thị trên màn hình di động, trầm giọng nói với Liễu Diệc Nhi:

- Đừng cúp điện thoại, tôi lập tức tới.

- Lãng muội, mượn pháp lực dừng một chút. Liễu Diệc Nhi đã xảy ra chuyện!

- Ủ!

“Oanh!”

Vào nháy mắt Lăng Hi đưa bàn tay cho Dương Thiên Lô, một tiếng nổ vang lên, lập tức ngoài thân năm người nổ tung, một vòng sáng rực rỡ tức thì ngưng tụ thành một đạo kết giới vô cùng cường hãn. Cùng lúc đó, thần niệm của Dương Thiên Lô trực tiếp dọc theo cơ thể, bằng tốc độ nhanh nhất bắt giữ khí tức của Liễu Diệc Nhi và Hắc Long. Mặc dù vị trí hiện rõ trên màn hình, nhưng mà dựa theo nó sẽ trì hoãn thời gian, nhất là khi Dương Thiên Lô di động tốc độ cao, chỉ sợ căn bản không nhận được tín hiệu. Cho nên, Dương Thiên Lô không chút do dự phóng ra cảm giác của mình.

Vèo...

Làm cho Lý Hàn Mai Tổng Hiếu Phân cùng Trương Nhã Tĩnh vô cùng kinh ngạc chính là, trong nháy mắt này, con mắt của các nàng giống như mù đi, cảnh vật chung quanh không nhìn thấy mấy may, tuy rằng có bảo hộ của Dương Thiên Lô làm cho cơ thể của các nàng không cảm giác được gì, nhưng các nàng lại biết, tốc độ hiện tại khẳng định lên tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Xẹt...

Trong nháy mắt, chỉ là trong nháy mắt, Dương Thiên Lô dẫn theo mọi người giống như xuyên qua không gian, liền vượt qua mấy ngàn kilomet, khi xuất hiện trở lại, đã đi tới phía trước mấy bay đang lung la lung lay, rung giật kịch liệt.

- Phù...

Dương Thiên Lô thở phào một cái thở phào một cái, sau khi nhìn thấy tín hiệu di động khôi phục, mới nói vào di động:

- An toàn rồi, đừng lo lắng, tôi ở bên ngoài máy bay, cô đừng lên tiếng, tôi sẽ nghĩ biện pháp ổn định máy bay.

Nghe lời nói từ trong điện thoại truyền đến, khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương nước mắt của Liễu Diệc Nhi, cũng chỉ là kêu lên hai chữ “Thiên Lô” rồi “ừ” một tiếng mà thôi, nhưng mà...Chỉ vài giây đồng hồ, Dương Thiên Lô trong điện thoại, không ngờ đã tới rồi. An toàn rồi!

Mặc dù Liễu Diệc Nhi biết Dương Thiên Lô có thể bay, hơn nữa tốc độ rất nhanh, hơn xa so với máy bay, tuy nhiên...Tốc độ như vậy, vẫn làm cho Liễu Diệc Nhi kinh hãi, vui mừng, cảm động, kích động.

Nàng có thể nghe ra được thanh âm khẩn trương của Dương Thiên Lô.

Hắn khẩn trương vì mình!

Nguyên bản Liễu Diệc Nhi ngồi bên cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào phía trên, chỉ có điều làm sao có thể nhìn thấy thân ảnh của Dương Thiên Lô?

Vào nháy mắt Dương Thiên Lô đến, đã sớm che chắn toàn bộ khí tức của năm người bọn hắn, đừng nói Liễu Diệc Nhi với mắt thường không thể nhìn thấy, kể cả hết thảy dụng cụ dò xét của máy bay cũng không cảm ứng được.

Sự việc xảy ra bất ngờ, cứu đám người Liễu Diệc Nhi là nhất định, nhưng Dương Thiên Lô đương nhiên không thể trực tiếp phá vỡ máy bay để cứu Liễu Diệc Nhi và Hắc Long ra, đó thật sự là quá khoa trương, trừ phi Dương Thiên Lô không hề có chút lòng thương hại nào, để cho tất cả mọi người trong máy bay rốt cuộc chết, bằng không, hắn sẽ trở thành “superman”, “người ngoài hành tinh” đủ các loại hình tượng, bị cả thế giới biết đến.

Trong lúc nói chuyện Dương Thiên Lô đồng thời phát ra một đạo pháp thuật, trực tiếp ổn định phi cơ đang lắc lư, cùng lúc đó, thần niệm ngay tức khắc dung nhập vào trong máy bay. Dương Thiên Lô trải qua huấn luyện ở căn cứ đặc huấn, đối với nguyên lý, cấu tạo của máy bay tự nhiên vô cùng rõ ràng, đừng nói máy bay hàng không dân dụng bình thường này, kể cả là máy bay chiến đấu xuất hiện trực trực, xảy ra trước mặt Dương Thiên Lô, hắn cũng có thể nhanh chóng tìm được nguyên nhân.

- A?

Khi trong đầu Dương Thiên Lô hiện vô cùng rõ ràng tình huống vận chuyển cùng với cấu tạo, linh kiện tinh vi của cả máy bay, đột nhiên thần sắc của hắn biến đổi, nhìn về phía Lăng Hi.

- Làm sao có thể như vậy?

- Làm sao vậy?

Tuy rằng Lăng Hi cũng cảm ứng được tình trạng của máy bay, nhưng mà nàng đối với đồ chơi này hoàn toàn không hiểu, đương nhiên không biết tại sao Dương Thiên Lô lại kinh ngạc.

- Không có khả năng... Vì sao lại như thế được?

Dương Thiên Lô nói.

- Vì sao?

Lý Hàn Mai đồng dạng trải qua đặc huấn nhện không được hỏi:

- Là trục trặc gì vậy?

- Hệ thống động lực cùng toàn bộ linh kiện dự phòng của hệ thống động lực đã bị vỡ. Làm sao có thể đồng loạt bị hư chứ? Rất kỳ quái...

Dương Thiên Lô cau mày nói.

Nghe thấy lời nói của Dương Thiên Lô, Lý Hàn Mai cũng nhíu mày, máy bay hành khách hiện tại cơ bản đều là song hệ thống động lực hoặc là nhiều hệ thống động lực, chỉ cần một hệ thống động lực xảy ra vấn đề đã là rất ít thấy, dù sao đây là bộ vị trung tâm của máy bay, mỗi lần phi hành đều đã kiểm tra, làm sao có thể toàn bộ hai hệ thống động lực đều bị hư? Hơn nữa còn là linh kiện bị vỡ theo như lời nói của Dương Thiên Lô.

Điều này càng không có khả năng.

- Trước ổn định lại rồi lại nhìn xem.

Dương Thiên Lô không hiểu nổi, chỉ có thể dùng pháp lực tu phục một hệ thống động lực bên trong. Bất quá, cũng không phải là chữa trị hoàn toàn, mà chỉ là ổn định. Chỉ cần làm cho máy bay có thể phi hành là được rồi. Bằng không, nếu làm quá rõ ràng, đối với nhân viên tổ máy mà nói, thật sự là gặp quỷ.

Khi máy bay đột nhiên bình ổn, hơn nữa khôi phục điều khiển, nhân viên phi hành đoàn không kịp hoan hô, liền lập tức truyền tin xuống mặt đất, lựa chọn điểm đáp gần nhất, khẩn cấp hạ xuống. Đồng thời nhân viên đội bay cũng bắt đầu trấn an các hành khách còn đang hoảng sợ.

Mà lúc này đây, Dương Thiên Lô một lần nữa dùng thần niệm kiểm tra mọi người trong máy bay, chỉ có điều, cũng không phát hiện ra bất cứ dị thường nào.

- Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Có khả năng này sao?

Dương Thiên Lô nói với Lý Hàn Mai.

- Rất khó!

- Làm sao có thể? Đại La Kim Tiên... Làm sao có thể?

Ngay khi Dương Thiên Lô đang vò đầu bứt tai thì một thanh âm ở dưới đáy biển khơi, trong một khe hẹp dài, sâu thẳm đen kịt, tràn ngập hoảng sợ nói.

Lòng biển đen kịt này cũng không có phát ra khí tức gì, dù cho cảm giác lực của Dương Thiên Lô giờ phút này đã lan tràn mấy nghìn dặm, cũng căn bản không cảm ứng được gì, giống như bị một đạo kết giới phong ấn thần kỳ, vô thanh vô tức, không thể bị tìm ra.

Nếu như là đám người Lục Áp hoặc là Hồng Quân lão tổ tự nhiên biết đây là nơi nào.

Một “long nhãn” trong tám tám sáu mươi tư phương vị của khởi nguyên long mạch rải rác trên Địa Cầu.

Mà người phát ra thanh âm hoảng sợ kia không phải ai khác, chính là đệ nhất cao thủ yêu nghiệt Thần Tộc bị phong ấn trong khởi nguyên long mạch - Phụ Thần!

Giờ phút này, tuy rằng Phụ Thần Thần Tộc đã sống lại, nhưng muốn đột phá đột phá đạt được tự do chân chính còn cần tích lũy một đoạn thời gian, nó chỉ là thần trí sống lại, tỉnh táo lại mà thôi, năng lượng vốn có, cơ bản bằng không, nếu không phải Lục Áp tự bạo thần cách ngược lại thành toàn cho hắn thì cần thời gian càng lâu, hắn cần bản cũng không có khả năng tạo thành trục trặc cho máy bay này, khiến cho nữ tử ẩn chứa năng lượng cửu âm tuyệt mạch trên máy bay rơi xuống.

Tám tám sáu mươi tư long nhân, chỉ cần làm cho máy bay rơi xuống biển, đồng thời hút nữ tử mang thân mang cửu âm tuyệt mạch cùng một số nhân loại cường hãn vào trong long nhân, nó liền có thể thu được một ít lực lượng.

Nhưng mà khiến nó không nghĩ tới chính là, bản thân vừa mới hao phí một chút năng lượng tích góp được, phá hủy linh kiện trọng yếu nhất của loại đồ vật không biết tên bay trên trời kia, khi mà chuẩn thu hoạch thì bỗng nhiên thần niệm do thám được nữ tử thân mang cửu âm tuyệt mạch kia đang cầm một cái đồ vật gì đó áp lên tai nói chuyện, bên trong còn truyền ra thanh âm, tiếp theo đổi thành một nữ tử khác nói chuyện làm cho nó có chút cảm giác quen thuộc.

Phụ Thần Thần Tộc rất kinh ngạc, cho rằng di động là một loại pháp bảo kỳ lạ nó chưa từng thấy qua, nó vốn cẩn thận, tự nhiên tạm thời thu liễm khí tức của mình, sau phút chốc, nó hoảng sợ cảm ứng được một cỗ thần niệm cường hãn, nguyên bản không thể xuất hiện ở Địa Cầu, rất nhanh mà đến.

Mà hiện tại, khí tức cảnh giới Đại La Kim Tiên kia, nó há không cảm ứng được?

Làm sao có thể không kinh ngạc đây?

Nếu như lúc này nó ở trạng thái đỉnh phong, tự nhiên không e ngại Đại La Kim Tiên, nhưng mà nó còn bị vây trong khởi nguyên long mạch, năng lượng có được ít đến thương cảm, nếu như lúc này bị phát hiện, chỉ sợ thời gian nó ở trong khởi nguyên long mạch này sẽ trở nên càng thêm lâu dài.

Nếu như có thân thể, yêu nghiệt này khẳng định đã đỡ mồ hôi lạnh, may mà cẩn thận sợ bóng sợ gió, lúc này đối phương muốn tìm ra nó, hiển nhiên rất không có khả năng.

Phong ấn của khởi nguyên long mạch che chắn hết thấy khí tức, trong thời gian trăm năm kể từ khi nó thức tỉnh, đã lĩnh ngộ được trận pháp do tứ loại huyền khí và khởi nguyên long mạch ngưng tụ thành, miễn cưỡng có thể phóng xuất ra thần niệm cùng pháp lực của mình thông qua long nhân mà thôi.

- Cảm tạ Thánh A La!

- Cảm tạ thượng đế.

- Cảm tạ ông trời.

Quần đảo Hawaii, miền nhiệt đới, khí hậu lại ôn hòa, là một trong những địa điểm được khách du lịch trên thế giới ghé thăm nhiều nhất, may mắn có được phong cảnh mỹ lệ, bãi biển mê người. Tuy rằng thuộc về M quốc, nhưng vị trí cơ hồ nằm giữa M quốc và Hoa Hạ, đây là nơi máy bay trục trặc cách gần nhất. Khi máy bay an toàn đáp xuống sân bay Hawaii, trong nháy mắt, hành khách cả khoang cùng nhân viên phi hành đoàn đều nhốn nháo.

Đồng loạt cảm tạ thượng đế, cảm tạ chúa, cảm tạ ông trời, đây tuyệt đối là sống sót sau tai nạn.

Không ai nghĩ đến trải qua nguy hiểm như vậy lại vẫn có thể còn sống sót. Mọi người của phi hành đoàn cũng không thể tưởng được.

Cho tới giờ khắc này, dụng cụ giám sát vẫn liên tục chớp đỏ.

Giải thích duy nhất đó là thượng đế phù hộ.

Chỉ có Liễu Diệc Nhi cùng Hắc Long là biết, người nên cảm tạ là Dương Thiên Lôi. Thủ hạ của Hắc Long cũng mơ hồ đoán được, Lý tỷ cũng loáng thoáng biết một chút.

826. Chương 839: Gia Tộc Kennedy!

Sau đó, Hắc Long liên hệ với Ngưu lão, Lý tỷ liên hệ với Liễu gia, ngưng hẳn hành động cứu viện kế tiếp.

Kinh hồn ngẩn ngủ trên không trung, trong thời gian ngắn liền thông qua các hành khách sống sót sau tai nạn cùng với truyền thông tuyên bố ra bên ngoài. Công ty hàng không bằng tốc độ nhanh nhất đổi chuyển bay cho hành khách, còn máy bay xảy ra sự cố thì tiến hành kiểm tra nguyên nhân. Kết quả đạt được, làm cho các kiểm tra viên là những người đầu tiên khiếp sợ không nói nên lời.

Chỉ có thể dùng hai từ “kỳ tích” để hình dung.

Người chịu trách nhiệm chính ở M quốc phụ trách concert của Liễu Diệc Nhi, sau khi biết được tin tức này, cũng là sợ bóng sợ gió một hồi, trong vòng một giờ liền an bài chuyển cơ, trực tiếp đón đám người Liễu Diệc Nhi bay tới Washington.

Đám người Dương Thiên Lô và Lăng Hi cũng không có xuất hiện, chỉ là hẹn gặp lại Liễu Diệc Nhi ở Washington sau khi đã an bài xong xuôi.

- Đạm Đài tỷ tỷ...Chị nhận biết Thiên Lô như thế nào?

Trên chuyên cơ, Liễu Diệc Nhi bắt chuyện với Hắc Long cùng tỷ muội song sinh của nàng ngồi ở bên cạnh, ghé vào bên tai Hắc Long nhẹ giọng hỏi.

“Hắc Long” chính là danh hiệu cả nàng, tên thật của nàng là Đạm Đài Huyền, mà tỷ muội song sinh của nàng, cũng chính là Cổ Xuyên Huệ Tử, tên thật là Đạm Đài Huệ.

Hắc Long nhìn nhìn Liễu Diệc Nhi, nàng chưa bao giờ mở miệng, lúc này đây, sau một hồi do dự, nhẹ giọng nói:

- Tôi không nhận biết, chỉ biết anh ta là cao thủ của Hoa Hạ, cho nên thông qua người khác liên hệ với anh ta.

- Nha...

- Cô làm sao quen biết hắn?

Làm cho Liễu Diệc Nhi không thể tưởng được chính là, không ngờ Hắc Long chủ động hỏi.

- Khi ở Ma Đô ngoài ý muốn nhận biết.

Trên mặt Liễu Diệc Nhi thoáng hiện một nụ cười, thấp giọng nói.

Hiển nhiên, hai người này ai cũng không nói thật. Hắc Long không thể nói, bởi vì nàng đối với Dương Thiên Lô mà nói, chẳng qua là xem như mây khói, nàng có thể nói cái gì? Mà tình huống đặc thù giữa Liễu Diệc Nhi và Dương Thiên Lô càng không thể nói thật ra.

Mấy giờ sau, chuyên cơ một đường thông thuận bay tới Washington. Mà đám người Dương Thiên Lô cùng Lăng Hi cũng theo đuôi tới.

Bởi vì Liễu Diệc Nhi hiện nay có sức ảnh hưởng toàn cầu rất lớn, tự nhiên không thể công bố lộ trình, bằng không e rằng cả sân bay sẽ bị chen chúc chật kín.

Khi Liễu Diệc Nhi dưới sự bảo hộ của đám người Hắc Long bước ra khỏi chuyên cơ, hơn mười chiếc xe limousine đỉnh cấp, đã chỉnh tề đậu ở trong phi trường, trong đó còn có một chiếc Lamborghini được sản xuất với số lượng có hạn màu vàng chói mắt, riêng chiếc xe này thôi đã giá trị mấy tỷ nhân dân tệ. Hơn nữa, có thể trực tiếp lái xe vào.

- Liễu tiểu thư, cát nhân thiên tướng, hoan nghênh đến Washing ton.

Vào lúc này, một nam tử trẻ tuổi tây phương da trắng, tay cầm một bó hoa tươi, nói tiếng Hoa Hạ lưu loát, được sự vây quanh bởi nhiều người vạm vỡ đeo kính, nghênh tiếp Liễu Diệc Nhi, mang nụ cười thân thiện trên mặt, nói.

Nam tử tây phương này, chính là người đứng ra tổ chức buổi concert cá nhân này của Liễu Diệc Nhi, người thừa kế duy nhất của gia tộc Kennedy, Tabitha Kennedy.

Gia tộc Kennedy vốn là một trong tứ đại gia tộc của M quốc, có lịch sử truyền kỳ, mấy năm gần đây ở M quốc hô phong hoán vũ, trở thành gia tộc đứng đầu trong tứ đại gia tộc. Nắm trong tay mạch máu chính trị cùng kinh tế của M quốc. Nguyên nhân rất đơn giản, đương kim tổng thống của M quốc, đó là do một tay của gia tộc Kennedy nâng đỡ. Cũng chính bởi vì như thế, gia tộc Kennedy mới có địa vị cùng quyền lực như hôm nay.

- Cảm ơn!

Liễu Diệc Nhi đeo kính râm và đội mũ lưỡi trai, khẽ nhíu mày, không có tháo kính xuống, chỉ là xuất phát từ lễ tiết, thần nhiên nói. Loại trường hợp này nàng đã thấy rất nhiều, cũng không kỳ quái.

- Ha ha...Liễu tiểu thư, xin hãy thông cảm, gia phụ có chuyện quan trọng không thể tự mình nghênh đón. Bất quá...Đã chuẩn bị xong bữa cơm đạm bạc, vì tiểu thư đón gió tẩy trần.

Tabitha Kennedy nói tiếp. Đồng thời lúc nói chuyện thân hình hơi khom, hai tay đưa lên bó hoa tươi trong tay, hiển nhiên, thông qua lời ăn tiếng nói của hần có thể thấy được, hần có hiểu biết rất sâu về văn hóa lễ tiết của Hoa Hạ.

Liễu Diệc Nhi tiếp nhận hoa tươi, nhìn thoáng qua Lý tỷ, trực tiếp đưa qua. Lý tỷ tiến lên một bước, tháo kính râm xuống, mỉm cười nói:

- Cảm ơn ý tốt của lệnh tôn, tiểu thư của chúng tôi đã chịu chút kính hách, đi đường mệt nhọc, muốn sớm nghỉ ngơi một chút, yến hội không thể tham gia, thật vô cùng có lỗi.

- Không sao, Lý tiểu thư nói rất đúng, vậy yến hội ngày mai mở lại cũng không muộn. Tôi đưa mọi người đến khách sạn.

Tabitha Kennedy đối với sự lãnh đạm cùng cự tuyệt của Liễu Diệc Nhi tựa hồ không hề để ý chút nào, khẽ mỉm cười nói:

- Liễu tiểu thư, mời.

Hắc Long Đạm Đài Huyền nhẹ giọng dặn dò tỷ muội song sinh Đạm Đài Huệ vài câu, sau đó liền cùng Lý tỷ đi ở hai bên Liễu Diệc Nhi, lên chiếc Lamborghini kia.

- Liễu tiểu thư, có thể ngồi gần nói chuyện với cô, tôi thật cao hứng. Một năm này mỗi lần cô biểu diễn, tôi đều có mặt ở hiện trường. Đối với cô hâm mộ đã lâu...

Tabitha Kennedy ngồi ở ghế phụ lái, hơi hơi nghiêng người nhìn Liễu Diệc Nhi nói. Đối với người đại diện Lý tỷ của Liễu Diệc Nhi, hần đương nhiên quen thuộc, mặc dù là Hắc Long một thân hắc y đeo kính râm, hần cũng rõ ràng, biết đó là siêu cấp bảo tiêu của Liễu Diệc Nhi. Bất quá, lần này lại là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi. Tuy rằng Hắc Long đeo kính râm, nhưng không thể che giấu được vẻ đẹp của nàng. Bất quá, Tabitha lúc này trong mắt chỉ có Liễu Diệc Nhi mà thôi.

- Cảm ơn!

Liễu Diệc Nhi vẫn thần nhiên nói, đồng thời cũng quay mặt đi chỗ khác, ngẩng nhìn phong cảnh ngoài xe. Hiển nhiên không muốn nói nhiều.

Tabitha cũng rất biết điều, không có nói thêm gì nữa.

Gần một giờ sau, chiếc Lamborghini chạy vào khách sạn xa hoa cao cấp nhất ở Washington.

Sau khi đi vào, Hắc Long cùng các thủ hạ, trực tiếp tiến hành kiểm tra toàn diện trong phòng của Liễu Diệc Nhi, sau khi xác định không có bất cứ vấn đề gì, mới theo yêu cầu của Liễu Diệc Nhi, toàn bộ rời khỏi. Đạm Đài Huyền và Đạm Đài Huệ đều ở cách vách Liễu Diệc Nhi.

Nhẹ đóng cửa lại, Liễu Diệc Nhi vẫn không xoay người, liền khẩn cấp lấy di động ra, chỉ có điều, vừa mới bấm số điện thoại của Dương Thiên Lôi, liền nghe được phía sau truyền đến âm thanh “đô đô”, Liễu Diệc Nhi lập tức xoay người lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn siêu nhiên thoát tục, tràn ngập kinh hỉ cùng kích động nhìn chăm chú Dương Thiên Lôi đang mỉm cười đứng ở trước mặt nàng.

Dương Thiên Lôi vẫn là Dương Thiên Lôi, hơn nữa còn là Dương Thiên Lôi đẹp trai hơn.

Liễu Diệc Nhi vẫn là Liễu Diệc Nhi, hơn nữa còn là Liễu Diệc Nhi càng siêu nhiên thoát tục hơn.

Hai người nhìn chăm chăm đối phương, đều không nói gì, cũng không cử động. Đối với Liễu Diệc Nhi mà nói, cảm giác Dương Thiên Lôi trước mắt vừa quen thuộc vừa xa lạ, bọn họ tương phùng vốn là tràn ngập mộng ảo, sau cái tương phùng “mệnh trung chú định” ấy, tuy rằng luôn giữ liên lạc, nhưng cũng chưa từng gặp lại nhau. Xa cách nhau hơn nửa năm, lần này gặp lại vẫn tràn ngập mộng ảo, làm cho Liễu Diệc Nhi cảm thấy giống như mình đang trong mơ mà không phải là thực tế, nhưng vẫn thật sự rõ ràng.

827. Chương 840: Âm Mưu!

- Nếu như...

Hai người nhìn nhau ước chừng nửa phút đồng hồ sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Diệc Nhi trở nên ửng đỏ, rất cục nê tránh ánh mắt của Dương Thiên Lôi, muốn nói gì đó, chỉ là Liễu Diệc Nhi phát ra thanh âm nhỏ đến mức ngay cả mình cũng không nghe thấy.

- Gì cơ?

Dương Thiên Lôi tiến lên hai bước không hề cố kỵ kéo tay của Liễu Diệc Nhi, hỏi. Vào nháy mắt chính thức nhìn thấy Liễu Diệc Nhi, làm cho Dương Thiên Lôi phi thường khó hiểu chính là, không ngờ hắn vẫn giống như lần đầu tiên gặp mặt Liễu Diệc Nhi, rõ ràng cảm ứng được giữa hai người có một mối liên hệ gì đó. Loại liên hệ này, nguyên bản Dương Thiên Lôi tưởng rằng do ý thức chủ quan của bản thân coi Liễu Diệc Nhi là Lăng Hi mới sinh ra loại cảm giác này. Nhưng mà hiện tại, Dương Thiên Lôi đã xác định Liễu Diệc Nhi không phải là Lăng Hi, nhưng vì sao loại cảm giác này vẫn còn tồn tại? Hơn nữa tựa hồ trở nên càng mạnh hơn?

Nghĩ đến di mộng ngàn năm của Quan Âm đại sĩ...Dương Thiên Lôi mơ hồ đã minh bạch vì sao.

Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình!

Ba người Lăng Hi, Liễu Diệc Nhi cùng Dương Thiên Lôi, đều là bởi vì Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình mà gặp nhau.

Liễu Diệc Nhi là do một luồng thần niệm phong ấn ý thức của Quan Âm biến thành, nói trắng ra nàng mới là chủ nhân chân chính của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Chỉ bất quá, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình bị bốn người Lục Áp trưng dụng, hơn nữa dùng tiên lực càng cường đại hơn cải tạo, hóa thành một bộ phận cơ duyên của Dương Thiên Lôi. Làm cho Lăng Hi trở thành khí linh của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, mà Dương Thiên Lôi lại trở thành chủ nhân của Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Đây mới chính là mối liên hệ dây mơ rễ má giữa bọn họ.

- Nếu như...Nếu như tôi không xảy ra sự cố...Anh có phải hay không...Không muốn gặp lại tôi?

Liễu Diệc Nhi cố lấy dũng khí, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

- Sao lại thế được? Đoạn thời gian này, tôi chỉ là không có thời gian mà thôi, đích xác rất bận rộn. Khi máy bay xảy ra sự cố, kỳ thật, tôi vốn đang đuổi tới nơi này, gọi điện thoại cho cô thì luôn tắt máy, vốn muốn cho cô một sự bất ngờ...Không nghĩ tới cô lại xảy ra chuyện...

Dương Thiên Lôi nói.

- Vậy anh tìm tôi...Nhất định là có chuyện sao?

Liễu Diệc Nhi ngẩng đầu nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Ách...

Nghe thấy lời nói của Liễu Diệc Nhi, Dương Thiên Lôi nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Thời gian hơn nửa năm này, nhất là sau khi gặp Lục Ấp, đoán được Liễu Diệc Nhi không thể nào là Lăng Hi, Dương Thiên Lô đích xác có ý muốn làm phai nhạt quan hệ với Liễu Diệc Nhi. Dù sao, khi lần đầu tiên nhìn thấy Liễu Diệc Nhi, hẳn quá kích động, biểu hiện cũng hơi thái quá. Mà sau chuyện tình phát sinh ở Hiên Viên Kiếm Tông, Dương Thiên Lô “nghĩ thông suốt” mới có chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng hiện tại, lời nói của Liễu Diệc Nhi, lại làm cho Dương Thiên Lô không thể trực tiếp nói ra mục đích lần này tới, chỉ có thể mỉm cười nói:

- Không có việc gì không thể tìm cô sao? M quốc này tương đối phức tạp, biết được cô sắp tới đây biểu diễn, ca có chút lo lắng a...Cho nên, cứ tới đây thôi. Đường như gia hỏa vừa rồi, rõ ràng có ý đồ với cô.
- Không thể nào...Anh nhất định là nhìn thấy tin nhắn của tôi, vì lo lắng cho nàng ta mới tới.

Liễu Diệc Nhi nhẹ cắn môi phần nộn, nhưng trong lòng vẫn có chút cao hứng, ít nhất Dương Thiên Lô lúc này, không hề có ý “tránh né” nàng.

Nhất kiến chung tình, Liễu Diệc Nhi cũng không tin, nhưng mà vào lúc gặp được Dương Thiên Lô ở trang viên Tổng thị, có lẽ là bởi vì hai người có cùng chung kinh lịch “trở lại quá khứ”, có lẽ là Dương Thiên Lô mang theo nàng bay qua lại trên trời, cũng có thể là Liễu Diệc Nhi đã xác nhận mình là Lăng Hi nữ nhân yêu dấu của Dương Thiên Lô, hơn nửa năm này, nàng cơ hồ không lúc nào không nhớ đến Dương Thiên Lô. Tuy nhiên, nàng càng cần hơn Dương Thiên Lô yêu thích mình, Liễu Diệc Nhi, mà không phải là cái người nào đó của mình, Lăng Hi.

Giờ này khắc này, Liễu Diệc Nhi hoàn toàn không biết, bản thân mình căn bản không phải là Lăng Hi. Lần trước khi gặp mặt Dương Thiên Lô, bởi vì lời nói của Dương Thiên Lô, cùng với cảnh tượng trong mộng theo mình từ nhỏ đến lớn, trong lòng nàng đã coi mình là Lăng Hi, dù sao, Lăng Hi nhìn thấy trong mộng, nàng vốn cũng cảm giác là một con người khác của mình.

- Tin nhắn nào? Lo lắng ai?

Dương Thiên Lô kỳ quái nói.

- Anh không nhận được sao?

Liễu Diệc Nhi nói.

- Không có. Đoạn thời gian này luôn luôn không mở máy, đoán chừng là cô phát tin quá sớm, tôi hôm qua mới trở về.

Dương Thiên Lô nói.

- Nha...Chính là người còn lại anh nói với tôi...Lăng Hi a...Mấy ngày trước, tôi phát hiện rốt cuộc không cảm ứng được nàng nữa...Không quản tôi chú tâm như thế nào, đều cảm ứng không được.

Lông mày đen nhánh của Liễu Diệc Nhi hơi nhíu, có chút khó hiểu nói.

- Tại sao lại không cảm ứng được?

Nghe thấy lời nói của Liễu Diệc Nhi, Dương Thiên Lô liền cảm thấy kỳ quái. Lẽ ra Lăng Hi xuất hiện ở Địa Cầu, cảm ứng phải là càng mạnh hơn mới đúng, làm sao có thể cảm ứng không được?

- Tôi cũng không biết...

- Chúng tôi đi chơi, người bồi nàng diễn xuất xong rồi nói chuyện sau...Nàng mới là tiểu Quan Âm của người, đại sắc lang.

Ngay lúc Liễu Diệc Nhi nói chuyện, thanh âm của Lăng Hi vang lên trong đầu Dương Thiên Lô, tiếp theo sau, ngoài cửa sổ một cơn gió vô thanh vô tức xẹt qua, Lăng Hi vốn là đứng ở ngoài cửa sổ cùng Tổng Hiểu Phân, Lý Hàn Mai, Trương Nhã Tĩnh, lập tức nhẹ nhàng mà đi.

Tiểu Quan Âm! Dương Thiên Lô từng gọi Lăng Hi là tiểu Quan Âm.

- Khụ khụ...

Dương Thiên Lôi xấu hổ ho khan hai tiếng, hẳn đương nhiên biết Lăng Hi không phải tức giận, mà là quan tâm đến hắn, trong lòng đối với sự “thấu tình đạt lý” của Lăng Hi tự nhiên là cảm kích vô hạn, không thể không nói, Lăng Hi hiện tại thật sự là rất biết suy nghĩ cho mình.

- Làm sao vậy?

Liễu Diệc Nhi phát hiện sự khác thường của Dương Thiên Lôi, liền hỏi.

- Không có gì...Không quan đến chuyện này nữa. Bắt đầu từ hôm nay, ca sẽ làm cận vệ cho cô. Còn có, nói cho cô biết một chuyện...Kỳ thật, cô chính là cô, cũng không phải là Lăng Hi, chỉ có điều, cô, tôi cùng Lăng Hi lại có một mối quan hệ phi thường phi thường kỳ diệu.

- A? Anh nói thật sao?

Liễu Diệc Nhi có chút kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Đương nhiên là thật. Ta cũng là về sau mới biết được.

Dương Thiên Lôi nói.

- Chẳng thể trách...

Liễu Diệc Nhi siêu phàm thoát tục, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi nói:

- Anh lúc đầu rất tốt với tôi, sau lại xa lánh tôi, không để ý đến tôi...

- Khụ khụ...Không nhắc lại chuyện cũ nữa, ca không phải đã nói rồi sao, quả thật rất bận mà...

Dương Thiên Lôi lúng túng nói, không nghĩ tới nha đầu kia đổi giọng nhanh như vậy, vội vàng chuyển đề tài:

- Lộ trình hai ngày này của cô an bài như thế nào?

- Hiện tại nghỉ ngơi, bảy giờ sáng mai đi trung tâm nghệ thuật Kennedy làm quen sân bãi và tập luyện, sau khi kết thúc, đến trước khi biểu diễn chính thức thì không có chuyện gì. Ba người chúng ta rốt cuộc là quan hệ như thế nào?

Liễu Diệc Nhi sau khi nói xong, liền lại truy vấn.

- Cô thật sự muốn biết?

- Uhm...

- Rất đơn giản, chờ sau khi buổi biểu diễn của cô kết thúc, ca sẽ nói cho cô biết, một hai câu không thể nói hết được, đến lúc đó bản thân cô sẽ rõ.

Dương Thiên Lôi nói.

- Nha...Vậy, tôi bây giờ không phải là Lăng Hi...Anh có thể chịu trách nhiệm với tôi hay không?

- Khụ khụ...

Dương Thiên Lôi nhìn thấy biểu tình của Liễu Diệc Nhi, thật sự là có chút không biết nói gì, khi nói những lời này, bộ dáng giống như mình đã làm gì với nàng.

- Anh sờ qua tôi...Tương lai sờ qua, lần trước cũng ôm qua...

- Chịu trách nhiệm, tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Dương Thiên Lôi nói:

- Được rồi, cô mau tắm rửa ngủ đi, đã muộn rồi.

- Vậy còn anh?

- Không cần quan tâm đến tôi, bảy giờ sáng mai tôi sẽ trở lại.

Dương Thiên Lôi nói.

- Nha...Nhưng đã trễ thế này...Nếu không, anh nằm ngủ ở sofa, sáng mai đừng cho bọn họ nhìn thấy anh ở trong phòng tôi là được rồi.

Liều Diệc Nhi nhẹ nhàng nói.

- Như vậy có thể sao?

- Anh đáp ứng với tôi đừng...Đừng làm loạn...Là được rồi!

Liều Diệc Nhi mong mỗi hơn nửa năm thật vất vả mới gặp được Dương Thiên Lôi, thật sự là không muốn nhanh như vậy đã tách ra, huống chi nàng hiện tại căn bản chưa có buồn ngủ, còn có rất nhiều lời muốn nói với Dương Thiên Lôi.

- Hắc hắc...Sợ cái gì, vừa rồi chúng ta không phải đã nói rồi sao? Dù sao ca sẽ phụ trách với em...

Dương Thiên Lôi nhin không được hiện ra vẻ vô sỉ, trên mặt thoáng hiện nụ cười tà chiêu bài, cố ý dọa dẫm Liều Diệc Nhi nói.

- Không được, không được, hiện tại không được...Nếu anh đáp ứng...

- Nói giỡn với cô thôi, mau đi đi.

Trong lúc Dương Thiên Lôi và Liều Diệc Nhi nói chuyện với nhau trong phòng, Tabitha Kennedy sau khi rời khỏi khách sạn, ngồi xe Lamborghini chạy nhanh ra ngoài, trực tiếp bắt đầu tăng tốc, hơn mười phút đồng hồ sau liền chạy tới một nơi ước hẹn.

- Tabitha, thu phục được không?

Sau khi Tabitha Kennedy đi vào một căn phòng, có hai gã đã sớm chờ ở đây, trong đó có một nam nhân trung niên thoạt nhìn cái vài phần tương tự Tabitha Kennedy, mỉm cười ngưng mắt nhìn Tabitha nói.

Nam nhân này chính là phụ thân của Tabitha, gia chủ của gia tộc Kennedy danh chấn toàn bộ thế giới, Kester Kennedy.

Thoạt nhìn chỉ hơn 40 tuổi, nhưng toàn bộ thế giới đều biết, hẳn đã là lão nhân hơn tám mươi tuổi. Tuy nhiên, từ sau khi hắn hơn 40 tuổi, dung mạo của hắn chưa bao giờ thay đổi. Khi sáu mươi tuổi, có được đứa con độc nhất Tabitha này.

- Rất thuận lợi!

Trên mặt Tabitha tràn đầy hưng phấn đáp, nói xong nhìn về phía lão nhân tái nhợt còn lại trong phòng, tuy rằng lão nhân kia mặt đầy nếp nhăn, nhưng trong con mắt màu lam trũng sâu kia lại tràn ngập tinh quang, cũng không phải là tinh quang của cao thủ, mà là quang mang trí tuệ, nói:

- Jean giáo sư, lần này toàn bộ nhờ vào ngài. Bọn họ căn bản không phát hiện ra manh mối nào. Phi thường cảm tạ.

- Đây là chuyện ta phải làm. Chỉ có điều...

Lão nhân được gọi là Jean giáo sư, nhẹ nhàng nói, sau khi dừng lại một chút, nhìn thoáng qua Tabitha và Kester, nói:

- Làm như vậy thật sự đáng giá sao? Sao? Hoa Hạ ở thành quả phương diện nghiên cứu này cũng không đơn giản như bề ngoài, các người hẳn là rõ ràng, Hoa Hạ từ trước đến nay luôn thâm tàng bất lộ...Tuy rằng trong thời gian ngắn, bọn hắn hẳn là không thể phát hiện, nhưng về sau rất khó nói, nhất là khi lợi dụng bọn hắn bắt đầu kiểm tra cho chúng ta, chỉ sợ...Đến lúc đó, nếu tra ra chúng ta động tay chân...Hoa Hạ hiện tại, không phải là thứ chúng ta có thể đối kháng.

- Yên tâm đi, Jean giáo sư, tôi không biết dùng nàng kiểm tra được ích lợi gì, tôi thật sự thích nàng. Chỉ cần có được nàng là đủ rồi.

Tabitha trầm giọng nói, thần tình không có chút nào giả dối.

Liều Diệc Nhi, nữ thần phương đông này, Tabitha lần đầu tiên nghe được tiếng ca của nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nàng, liền bị phong thái tuyệt thế siêu nhiên thoát tục của nàng làm cho khuynh đảo, mà

khi nhìn thấy người thực của Liễu Diệc Nhi biểu diễn ở hiện trường, chân chính nghe được thanh âm của tự nhiên kia, hắn liền lâm vào cảnh không thể tự kiềm chế, điên cuồng mê luyện.

Chỉ có hắn mới tự biết, bản thân đối với Liễu Diệc Nhi có bao nhiêu điên cuồng.

Không tiếc hết thảy giá phải trả cũng phải có được nàng.

Tuy nhiên, Jean giáo sư nghe thấy lời nói của Tabitha, lại chỉ là khẽ thở dài một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa. Ông ta cũng tin tưởng Tabitha sẽ không làm gì, nhưng mà phụ thân Kester của Tabitha thì sao?

Kester Kennedy, là một nhân vật thuộc hàng thần thoại, truyền kỳ.

Tính xâm lược cùng dục vọng xâm lược trong lòng, đó là bẩm sinh.

Hắn ủng hộ Tabitha làm chuyện này như thế, làm sao có thể chỉ vển vển vì thỏa mãn lòng yêu thích của Tabitha đối với Liễu Diệc Nhi được?

- Ha ha...

Kester Kennedy mỉm cười, nhìn về phía Jean, nói:

- Jean giáo sư, Kester Kennedy tôi đã từng làm chuyện gì mà không nắm chắc sao?

- Điều này...Không có!

Jean do dự trong một lát rồi trầm giọng nói.

- Lần này cũng sẽ không ngoại lệ. Hoa Hạ thâm tàng bất lộ, Kester tôi có khi nào lộ ra con bài chưa lật chân chính? Ông là một trong những nghiên cứu viên trung tâm của Kennedy tôi, không ngại nói cho ông biết, năm mươi năm, hơn ngàn nhà khoa học đỉnh cao của mỗi lĩnh vực trên toàn bộ thế giới biến mất, cũng không phải là đồn đãi. Được rồi, ông không cần lo lắng bất cứ chuyện gì, chỉ cần toàn lực trợ giúp Tabitha là được. Chỉ cần thành công, bất kỳ yêu cầu nào, tôi cũng có thể thỏa mãn ông.

- Dạ!

Sau khi Kester Kennedy nói xong, liền trực tiếp đứng dậy rời đi, khi tiến vào sau một cánh cửa kim loại, khóa miệng lộ ra một tia cuồng ngạo không ai bì nổi, thản nhiên nói:

- Mấy chục năm rồi, M quốc, cũng nên tái hiện huy hoàng năm đó. Đây, chỉ là sự khởi đầu thôi, thần tiên? Ta mới là thần tiên, thần tiên nhân tạo, có thể sản xuất thần tiên số lượng lớn.

828. Chương 841: Nam Nữ Phối Hợp, Làm Việc Không Mệt Mỏi.

Sáu giờ sáng.

Tút, tut...

Điện thoại trong phòng Liễu Diệc Nhi vang lên hai tiếng, liền tự động dừng lại. Liễu Diệc Nhi nói chuyện phẩm với Dương Thiên Lôi đến hai giờ mới đi ngủ. Thân thể hơi động đậy.

- A...A.

Liễu Diệc Nhi vốn định đuổi người, làm “công tác tư tưởng” rồi mới đứng dậy, bỗng nhiên cảm giác được một chút khác lạ, kêu lên sợ hãi, vội vàng mở mắt.

- Chúng ta...Vì sao...

Liễu Diệc Nhi nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của Dương Thiên Lôi, vẻ mặt đỏ bừng nói.

Tối hôm qua, khi hai người nằm ở giường, Liễu Diệc Nhi rõ ràng đã phân “Vĩ tuyến 38” như trong truyền thuyết. Mãi đến trước khi ngủ, thân thể hai người cũng không có chạm vào nhau. Liễu Diệc Nhi làm như vậy, cũng không phải là không muốn kề cận với Dương Thiên Lôi, mà là ở trong hoàn cảnh này, nàng sợ nếu quá thân thiết với Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi sẽ bởi vì sự xinh đẹp của mình mà không kìm chế được. Nói vậy, thực sự là rối loạn. Bởi vì, nàng căn bản cũng không biết chính mình sẽ đối mặt với điều đó

thế nào. Cũng chính vì nguyên nhân như vậy, nàng mới có thể ước định “Vĩ tuyến 38” với Dương Thiên Lôi. Nhưng hiện tại...

Không biết lúc nào, Dương Thiên Lôi đã ôm nàng. Nàng cũng nằm trong lòng Dương Thiên Lôi.

- Em ngủ sau, tự mình lăn tới chỗ ca, ca cũng đành mặc kệ.

Dương Thiên Lôi nói, khóe miệng mang theo một tia cười xấu xa.

- A, chúng ta không làm cái gì chứ?

Liễu Diệc Nhi đỏ mặt nhỏ giọng nói.

- Em không làm cái gì, chỉ là ca có cảm giác. Lúc đầu còn thận trọng, nên không có cảm giác, nhưng bỞi vách núi của em đẩy thành ra có cảm giác. Ha ha.

Dương Thiên Lôi duỗi tay ra giờ tay này giờ tay kia về phía Liễu Diệc Nhi nói:

- Cảm giác vô cùng tốt.

- Anh thật bại hoại.

Liễu Diệc Nhi nhất thời không nhịn được, vươn bàn tay nhỏ bé cấu vào sườn Dương Thiên Lôi, trên mặt vô cùng xấu hổ. Rõ ràng là Dương Thiên Lôi ăn đậu hũ của nàng. Chẳng qua xấu hổ, nhưng trong lòng cũng không hề trách Dương Thiên Lôi lời nào. Nàng chỉ sợ hai người trực tiếp “Ăn trái cấm” mà thôi.

Dương Thiên Lôi bắt được bàn tay nhỏ bé của Liễu Diệc Nhi nhẹ nhàng vùng lên đẩy Liễu Diệc Nhi ngã xuống giường, xoay người trực tiếp đè lên thân thể mềm mại của Liễu Diệc Nhi. Liễu Diệc Nhi kêu sợ hãi đang suy nghĩ muốn đẩy hấn xuống, Dương Thiên Lôi lại nói một câu:

- Thực sự một lần đi!

Khi Liễu Diệc Nhi còn chưa kịp phản ứng lại với câu “Thực sự một lần” thì Dương Thiên Lôi đã gì gì đó trên bộ ngực phồng nộn của nàng.

- Đừng.

Con mắt thật to của Liễu Diệc Nhi tròng lên nhưng sau đó lại dần dần nhắm lại. Thân thể đang giãy dụa dưới sự tấn công sắc bén quyết đoán của Dương Thiên Lôi, cũng dần dần mất đi khả năng kháng chế. Cuối cùng, Dương Thiên Lôi chân chính thưởng thức miệng anh đào nhỏ nhắn thơm ngát ngọt ngào của Liễu Diệc Nhi. Mãi đến khi hàm răng Liễu Diệc Nhi khẽ mở, cái lưỡi thơm tho trắng mịn bắt đầu vụng về đáp lại Dương Thiên Lôi, hấn mới đột nhiên rời ra nói:

- Được rồi, mau rời khỏi giường đi! Ca xuống cửa khách sạn chờ em. Em nói với bọn họ, bắt đầu từ ngày hôm nay ca sẽ là nhân viên bảo vệ của em!

Dương Thiên Lôi nói xong, tựa như đã bàn xong, lưu lại một đạo tàn ảnh, rồi chậm rãi biến mất trước mặt Liễu Diệc Nhi.

Liễu Diệc Nhi chỉ còn một mình, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ửng đỏ, miệng anh đào nhỏ vì bị Dương Thiên Lôi bỗng nhiên tập kích vẫn còn thở hổn hển. Mãi đến khi hình dáng của Dương Thiên Lôi biến mất một phút đồng hồ sau, mới hồi phục lại tinh thần, nhẹ nhàng sờ nhẹ lên miệng mình.

Leng keng.

Liễu Diệc Nhi vừa mới rửa mặt xong, thì từ bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa.

- Tiểu thư, cô xong chưa vậy?

Liễu Diệc Nhi đi ra phía sau cửa. Lý tỷ đang quay mặt vào cameras nói.

- Xong rồi.

Liễu Diệc Nhi lên tiếng, rồi mở cửa.

Một lát sau, người phục vụ liền mang hàng trăm loại món ăn sang đầy dinh dưỡng, đưa đến phòng Liễu Diệc Nhi.

- Tiểu thư, tối hôm qua nghỉ ngơi tốt chứ ạ?

- Cũng tốt. Lý tỷ, gọi Đạm Thai tỷ tỷ cũng qua đây ăn cùng đi. Em có việc muốn nói với các chị. Chị kia cũng đi cùng đi.

Sắc mặt Liễu Diệc Nhi hơi đỏ lên, vội vàng nói.

- Vâng.

Sau khi chị em Đạm Thai đi tới phòng, ngồi xuống rồi, Liễu Diệc Nhi mới nói với Hắc Long và Lý tỷ là cô muốn hai ngày tới sẽ để Dương Thiên Lôi đi cùng mình, lấy thân phận là nhân viên bảo vệ.

Sau lần đầu tiên Liễu Diệc Nhi bị mang đi, Lý tỷ liền “Rất hiểu rõ” về Dương Thiên Lôi. Mà trong khoảng thời gian này, Lý tỷ thân là người hầu của Liễu Diệc Nhi, tối ngày cũng như hình với bóng, cũng không biết Liễu Diệc Nhi và Dương Thiên Lôi có quan hệ? Hơn nữa, lần này máy bay bị trục trặc, ngồi bên cạnh Liễu Diệc Nhi và Hắc Long, Lý tỷ cũng hiểu được. Cho nên chỉ hơi do dự sau đó liền gật đầu. Bất quá, bởi vì thân phận của Liễu Diệc Nhi mới nhắc nhở Liễu Diệc Nhi khi ở trước mặt công chúng phải chú ý một chút.

Mà Hắc Long trước sau vẫn chỉ trầm mặc, hàng lông mày hơi nhíu lại một chút, rồi gật đầu, cũng không nói gì.

Mà Đạm Thai Huệ, dường như trải qua một đêm lại “Lớn” hơn rất nhiều. Từ cách ăn mặc, thần sắc, cùng với động tác, tự nhiên lại giống Hắc Long như đúc. Hắc Long nhíu mày, nàng cũng nhíu mày. Hắc Long gật đầu, nàng cũng gật đầu. Càng kinh người hơn chính là, hầu như hoàn toàn chẳng phân biệt được trước sau, như là tâm linh cảm ứng vậy, nhất trí đến kinh người.

- Liễu tiểu thư!

Bây giờ, khi Liễu Diệc Nhi cùng Lý tỷ đi xuống, chị em Đạm Thai và nhóm nhân viên bảo vệ đã chờ ở dưới phòng khách của khách sạn từ lâu. Tabitha chờ dưới đã lâu, thấy cô liền mỉm cười đi lên, trong tay vẫn còn ôm một bó hoa tươi.

- Liễu tiểu thư, cô không cần hóa trang như vậy, không ai quấy rối cô đâu!

Ánh mắt Tabitha mang theo một tia nóng bỏng, nhìn thấy Liễu Diệc Nhi vẫn mang kính râm lớn và mũ lưới trai liền nói. Hắn điên cuồng mê luyến Liễu Diệc Nhi. Cho đến bây giờ, hắn cũng chưa từng đứng gần nhìn thấy toàn bộ diện mạo của Liễu Diệc Nhi.

- Cảm ơn. Tôi quen như vậy rồi.

Liễu Diệc Nhi lạnh nhạt nói. Đồng thời, ánh mắt nhìn về phía phòng khách tửu điểm, dường như đang tìm kiếm cái gì. Mãi đến khi thấy một người mặc áo đen ngồi ở phòng khách, mang kính râm siêu cấp dễ nhìn, mới dừng lại.

Mà người siêu cấp dễ nhìn, cũng đứng dậy, đi về phía Liễu Diệc Nhi.

Hắn đi rất từ từ.

Chỉ trong nháy mắt, nhân viên bảo vệ của Tabitha, liền chắn ở trước mặt Dương Thiên Lôi.

- Đừng hiểu lầm, hắn là nhân viên bảo vệ của tiểu thư chúng tôi. Ngày hôm nay, hắn vừa mới tới đây!

Đúng lúc này, Lý tỷ mỉm cười, nhã nhặn nói.

- Hả? Xin lỗi.

Tabitha phát phát tay, thủ hạ của hắn liền tránh ra.

- Đi thôi!

Khi Dương Thiên Lôi đi tới bên cạnh Liễu Diệc Nhi, chị em Đạm Thai trực tiếp lui ra phía sau một bước, tặng lại vị trí thứ nhất cho Dương Thiên Lôi.

- Cảm ơn.

Hắc Long - Thai Huyền không dám nhìn Dương Thiên Lôi, thế nhưng lại truyền âm nói.

- Cảm ơn!

Chỉ là Hắc Long không ngờ được “tỷ tỷ ngọc” Đạm Thai Huệ cũng đồng thời nói. Chẳng qua, nàng căn bản sẽ không truyền âm, mà trực tiếp nhìn Dương Thiên Lôi rồi nói thành tiếng.

Dương Thiên Lôi khẽ nhú mày, nhìn thoáng qua Hắc Long, lại nhìn thoáng qua Đạm Thai Huệ, nói:

- Không cần khách khí.

- Chị à, không nên học theo em.

Hắc Long giấu khuôn mặt ứng đỏ sau kính râm hạ, kéo Đạm Thai Huệ lại, truyền âm nói.

- Hả? Em à, chị với em cũng giống nhau, thật vui...

Cuối cùng, Đạm Thai Huệ cũng khôi phục được vẻ mặt “Ngây thơ”, nhìn Hắc Long, dùng giọng nói cực nhỏ để nói. Nhưng nàng còn chưa nói hết, Hắc Long liền bịt kín miệng của nàng.

Liễu Diệc Nhi chờ đến khi Dương Thiên Lôi đến sóng vai với mình mới bước ra phía ngoài, khoe miệng hơi câu lên, nhìn khó có thể phát hiện được, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

- Liễu tiểu thư, mời!

Tabitha tự mình mở cửa chiếc Maserati, hơi khom người, lễ phép quay về phía Liễu Diệc Nhi, vươn tay mời.

Thế nhưng, Dương Thiên Lôi lại trực tiếp bước tiến về phía trước một bước, quay lại mỉm cười với Tabitha, sau đó chắn trước mặt Tabitha, quay về phía sau nhẹ nhàng nói một tiếng:

- Tiểu thư, mời!

Tên hèn mọn này đã quá phóng túng rồi. Nếu không phải lo lắng cho hình tượng của Liễu Diệc Nhi trước mặt công chúng, sợ rằng đã tiếp cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Liễu Diệc Nhi mà kéo lên xe. Về phần tên tóc vàng dễ nhìn trước mắt thì đương nhiên lại càng không khách khí như vậy. Sở dĩ không kịch liệt “đối chọi gay gắt” hoàn toàn là vì Liễu Diệc Nhi. Tương tự, tuy rằng tên tóc vàng dễ nhìn này khẳng định sẽ tìm cách lại gần Liễu Diệc Nhi, nhưng đến bây giờ, cũng chưa hề có biểu hiện hay hành động không an phận nào. Tất cả đều xuất phát từ “tề tiết” mà tiếp cận.

- Được.

Động tác này của Dương Thiên Lôi lại khiến Tabitha nhìn thấy bóng lưng ở trước mắt, hận không thể một quyền đánh vào gáy Dương Thiên Lôi!

Vừa rồi, khi Lý tỷ mới nói Dương Thiên Lôi là nhân viên bảo vệ của Liễu Diệc Nhi, Tabitha liền cảm giác được một sự nguy hiểm. Nguyên nhân rất đơn giản, hắn chưa bao giờ từng thấy một người đàn ông đồng phương nào đẹp trai đặc ý như Dương Thiên Lôi! Nhất là người đàn ông này khiến hắn có một loại cảm giác, đó là, khi người đi đường nhìn vào, thì người đàn ông này trở thành tiêu điểm!

Đó là một loại tức giận và ghen tị. Hắn dường như cũng giống với phụ thân hắn, căn bản không muốn ai có thể bằng mình!

Mà bây giờ hắn lại thấy Dương Thiên Lôi trực tiếp chiếm vị trí của Hắc Long, đi ở bên cạnh Liễu Diệc Nhi, loại cảm giác nguy hiểm này lại càng gia tăng mãnh liệt. Đây là người đàn ông đầu tiên từ lúc Liễu Diệc Nhi lớn lên đến giờ, lại ở gần nàng như vậy. Sao hắn có thể không cảm thấy thế? Lẽ nào Liễu Diệc Nhi băng thanh ngọc khiết trong truyền thuyết lại có quan hệ với “bảo tiêu”?

Cố gắng kìm chế sự tức giận trong lòng, Tabitha nhìn Liễu Diệc Nhi lên ghế xe sau, cũng kéo cửa ngồi lên phía trước. Mà Dương Thiên Lôi thì theo Liễu Diệc Nhi lên xe.

Lý tử thì lên xe từ phía bên kia.

- Liễu tiểu thư, vị tiên sinh này là người bảo vệ của cô sao? Trước đây chẳng bao giờ nghe nói Liễu tiểu thư có nhân viên bảo vệ nam.

Tabitha hơi quay đầu lại, nhin không được dò hỏi.

- Trước đây không có, không có nghĩa là vĩnh viễn không có. Hoa Hạ có câu ngạn ngữ “nam nữ phối hợp, làm việc không mệt mỏi”. Tôi dễ nhìn như vậy, ít nhiều không phải sẽ khiến một vài con ruồi trước mặt tiểu thư nhà tôi, phải tự ti mặc cảm hay sao?

Dương Thiên Lô mang theo kính râm lớn, khoe miệng câu dẫn ra một nụ cười tà mị, lạnh nhạt nói.

Lý tử vốn đang len lén quan sát Dương Thiên Lô, liền kinh ngạc há mồm muốn nói cái gì, nhưng lại nói không ra khỏi miệng.

Mà Tabitha cũng bị Dương Thiên Lô nói đến mức sợ ngây người.

Dương Thiên Lô là bảo tiêu mà lại nói chặn lời, như vậy đâu phù hợp với thân phận của bảo tiêu?

Nhất là câu “Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt mỏi”. Thật sự là quá mức lỗ mãng, đã rõ ràng như bề mặt - quả đất, quan hệ giữa hắn và Liễu Diệc Nhi tương đối ám muội.

Chỉ là, dường như Liễu Diệc Nhi lại không hề có phản ứng gì.

Tabitha nhìn vào Dương Thiên Lô một lát, rồi quay đầu lại, không nói gì thêm. Chỉ là khi đã xoay người sang chỗ khác, ánh mắt lại ẩn chứa một sự tàn nhẫn!

Gần nửa giờ sau, Tabitha đưa người đưa Liễu Diệc Nhi đến phòng khách của trung tâm âm nhạc nghệ thuật Kennedy đã mà đã an bài tốt từ lâu. Ban đầu hắn dự tính sẽ cùng đi hết toàn bộ hành trình, nhưng giờ lại áy náy tìm một lý do, rồi nhanh chóng rời đi!

829. Chương 842: Làm Mất Mặt.

- Này? Giáo sư Jean!

Sau khi chiếc Lamborghini rời đi được một đoạn, Tabitha liền gọi điện tới điện thoại di động của Jean.

- Chuyện gì vậy, Tabitha?

- Tôi cần anh lấy thêm một phần! Tăng mạnh liều lượng! Anh giúp tôi chuẩn bị cho tốt, tôi lập tức tới!

Giọng nói Tabitha thanh âm mang theo một tia âm ngoan và phần nộ nói. Là người thừa kế duy nhất của gia tộc Kennedy, cao quý, khí suất, ưu nhã, năng lực lớn cường. Nhất là tại trên phương diện thương nghiệp có rất thiên phú. Hắn chỉ cần lộ ra một chút ý tứ thì các ngôi sao, và những cô gái đẹp ở khắp nơi trên thế giới, ngay cả những siêu sao Hollywood, sợ rằng đều chủ động yêu thương nhưng nhớ. Mấy năm nay hắn chơi đùa bao nhiêu người đàn bà mà người khác tha thiết ước mơ? Hơn nữa, đối phương lại cam tâm tình nguyện? Nhưng hắn chỉ chơi đùa mà thôi. Với thân thể, địa vị của hắn sớm đã bị phụ thân hắn an bài đối tượng để làm thông gia rồi.

Thế nhưng, Liễu Diệc Nhi lại khiến hắn mê muội!

Thậm chí, không tiếc phải đánh đổi tất cả chỉ để có nàng!

Hắn muốn bằng vào sức lực của mình để theo đuổi! Hắn tin rằng mình có năng lực này!

Thế nhưng hắn liên tục đi theo Liễu Diệc Nhi tròn một năm, lại không hề có chút tiến triển nào, thậm chí ngay cả cơ hội tiếp xúc gần gũi với Liễu Diệc Nhi cũng không có. Cũng khiến hắn phát hiện, thân phận của Liễu Diệc Nhi tại Trung Hoa Hạ lớn mạnh không gì sánh được.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể vận dụng lực lượng gia tộc. Hơn nữa, điều khiến hắn vui vẻ chính là, phụ thân hắn lại tự nhiên đồng ý, đồng thời còn dẫn thẳng hắn tới gặp giáo sư Jean. Lúc này mới có cuộc biểu diễn cá nhân của Liễu Diệc Nhi lần này!

Tuy rằng hần nghĩ có một tia hỏ then, nhưng nếu có thể giành được Liễu Diệc Nhi, hần cũng sẽ không tính toán nhiều như vậy, bởi vì đây là biện pháp duy nhất, cũng là biện pháp nhanh nhất!

Sau một năm thời gian điên cuồng say đắm, hần đã không còn có thể chờ được nữa!

Thế nhưng, Dương Thiên Lô xuất hiện, lại khiến hần nảy sinh sự phẫn nộ vô cùng mãnh liệt. Bởi vì trong mắt hần, Liễu Diệc Nhi chính là nữ thần hoàn mỹ, là nữ thần không có bất kỳ tỳ vết nào! Nhưng bỗng nhiên nhảy ra một Dương Thiên Lô, lại dường như có quan hệ cực kỳ thân mật với Liễu Diệc Nhi!

Đây là điều mà hần không thể dễ dàng tha thứ!

Cái loại cảm giác này giống như một vật gì đó mà mình rất trân quý, lại bị người khác làm bẩn, không thể dễ dàng tha thứ!

Điều này làm cho hần vốn rất giỏi về việc ngụy trang chính mình, đã bỏ xuống tất cả mặt nạ giả nhân giả nghĩa, trở nên âm độc không vô cùng.

- Được

Jean nghe giọng nói truyền đến qua điện thoại, tâm thần run lên. Tuy rằng không tiếp xúc nhiều lắm với Tabitha, nhưng hần cũng rất hiểu. Thoạt nhìn, hần căn bản không cùng một loại người với phụ thân hần. Thế nhưng lúc này, trong giọng nói của Tabitha lại ẩn chứa sự âm độc kinh người tương tự như phụ thân của hần, khiến Jean ngay cả nguyên nhân cũng không dám hỏi, chỉ trầm giọng đáp.

Cúp điện thoại, Tabitha cắn răng, nhìn về phía trước, đưa ra mệnh lệnh:

- Tốc độ nhanh nhất!

- Vâng!

Theo mệnh lệnh của Tabitha, chiếc Lamborghini vốn đang ở tốc độ kinh người, lại tăng tốc lần thứ hai!

...

Trung tâm nghệ thuật Kennedy, trong đại sảnh âm nhạc khổng lồ, nhân viên công tác đang ở dựng hiện trường cho dàn nhạc cấp đệ nhất cấp quốc gia. Trước khi Liễu Diệc Nhi đến, đã chuẩn bị sắp xếp. Tất cả đều dựa theo giao ước trước đó mà tiến hành tập luyện tốt theo trình tự.

Trên thực tế, bản thân Liễu Diệc Nhi đã quen với sân khấu và tập luyện, nên căn bản không có bất luận vấn đề gì. Chủ yếu là để dàn nhạc và nhân viên công tác quen với nàng mà thôi. Diễn xuất của nàng từ trước đến nay chưa từng có nhiều ngôn từ và thay đổi, chỉ là dựa vào thực lực, âm thanh của tự nhiên có thể trực tiếp lay động tâm linh của con người!

Sau khi hai chị em Hắc Long, cùng với thủ hạ, còn có bảo tiêu cố định của Liễu Diệc Nhi, tại tiền sảnh phòng âm nhạc, liền trấn giữ ở tại các vị trí trọng yếu. Mặc dù toàn bộ phòng âm nhạc ngoại trừ nhân viên công tác và chuyên gia chờ chỉ huy hiện trường ra, cũng không có bất cứ khán giả nào, nhưng bọn họ lại không hề có chút nơi lỏng nào.

Lý tử thì ra phía sau màn để tùy thời chiếu cố Liễu Diệc Nhi.

Mà vị cận vệ Dương Thiên Lô này lại như đại gia, ngồi ở trên thính phòng, mang theo kính râm, ngồi thoải mái, thưởng thức giọng hát mượt mà trời cho của Liễu Diệc Nhi. Tuy rằng chỉ là tập luyện, nhưng Liễu Diệc Nhi bắt đầu tập luyện, sẽ rất chú tâm. Nhất là khi thấy khán giả duy nhất là Dương Thiên Lô. Điều này khiến giọng hát của Liễu Diệc Nhi dường như cũng tinh tế và nhiều màu sắc hơn. Ánh mắt của nàng thường xuyên nhìn Dương Thiên. Về siêu nhiên thoát tục của nàng càng phát ra động long người.

Sau khi tiến hành tập luyện được một giờ, chuyên gia cất ngang, điều chỉnh ngọn đèn, âm thanh cùng với một vài vấn đề chi tiết, Tabitha đi vào phòng âm nhạc, thấy Dương Thiên Lô ngồi một người ở sau thính phòng. Mấy nhân viên bảo vệ đi theo hần, trực tiếp đi về hướng Dương Thiên Lô.

Lúc này, trên mặt Tabitha đã nhìn không ra được chút âm ngoan nào, mà tràn đầy nụ cười mỉm đầy thần nhiên. Loại công phu che giấu này của hần đã luyện tới cảnh giới tối cao nhất rồi.

Dương Thiên Lôi ngay cả mí mắt cũng không có động đậy, dường như đã coi Tabitha trở thành không khí, đôi mắt mang theo kính râm, chỉ tập chung nhìn vào Liễu Diệc Nhi đang tạm thời nghỉ ngơi trên sân khấu.

- Anh thích Liễu tiểu thư?

Tabitha không để tâm, mỉm cười, ngồi ở bên cạnh Dương Thiên Lôi, hỏi rất thản nhiên. Ánh mắt hắn cũng nhìn thẳng. Liễu Diệc Nhi đã bỏ kính râm ra, lộ ra ung nhan tuyệt thế. Mỗi khi nhìn thấy rõ ràng dung nhan Liễu Diệc Nhi, linh hồn hắn dường như đang run rẩy, phấn chấn. Nhưng lúc này lại cố gắng đè nén sự điên cuồng đam mê đối với Liễu Diệc Nhi, toàn bộ tâm tư của hắn đều đặt ở trên người Dương Thiên Lôi.

- Toàn bộ đàn ông trên thế giới đều thích, không phải sao?

Khóe miệng Dương Thiên Lôi hơi kéo ra, đồng dạng nói rất thản nhiên. Trong lòng hắn đã khinh thường người này tới mức độ nhất định. Trước mặt mọi người còn giả bộ làm cái gì? Thích Liễu Diệc Nhi cũng không có gì. Thích thì thích. Liễu Diệc Nhi tuyệt sắc như vậy, nếu như người đàn ông bình thường thấy mà nói là không thích, mới là không bình thường. Nhưng người này lại mang bộ mặt ngụy trang đó đi tới trước mặt mình, khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy chịu không nổi. Dương Thiên Lôi thấy rõ bộ mặt như vậy, thật sự là rất buồn nôn.

Không thể không nói, nếu như Tabitha mang vẻ mặt căm thù và đối địch đến bên người hắn nói như vậy, có lẽ Dương Thiên Lôi còn coi trọng hắn một chút.

Rõ ràng là căm thù mình, lại muốn trưng ra một bộ mặt đối trá như vậy, Dương Thiên Lôi lại càng thấy đáng ghét. Hơn nữa, đối tượng như vậy cũng đã gặp phải quá nhiều. Người như thế, không ở chỗ nào mà không bị Dương Thiên Lôi hung hăng giẫm chết!

Từ Tam Thập Tam Thiên đến bây giờ, Dương Thiên Lôi không thể không nói, Lôi Hoành năm đó so với những người này thật sự là đáng yêu hơn rất nhiều.

Chỉ ít, Lôi Hoành kiêu ngạo ương ngạnh, lỗ mũi hướng lên trời, đều là thành thành thật thật, không chút che giấu!

- Nói vậy cũng đúng.

Tabitha mỉm cười nói.

- Chỉ là, trong toàn bộ đàn ông trên thế giới, Liễu Diệc Nhi chỉ thích một người!

Dương Thiên Lôi vẫn nhìn vào Liễu Diệc Nhi, mang theo một nụ cười tà mị nói.

- Ai?

- Đẹp trai hơn so với anh vô số lần, mạnh mẽ hơn anh vô số lần. Anh nói xem là ai?

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên quay đầu nhìn Tabitha, giọng nói vẫn thản nhiên như trước.

Thế nhưng, loại thản nhiên này, Tabitha nghe vào trong tai, thì rõ ràng là coi rẻ và khinh thường!

Hầu như chỉ trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi liền dễ dàng đánh vỡ mặt nạ đối trá của Tabitha. Từ nhỏ đến lớn, còn không có một người nào dám khoe khoang như thế trước mặt hắn. Hơn nữa, Tabitha không ngốc, đương nhiên biết Dương Thiên Lôi đang nói chính hắn.

- Mà là người đầu tiên dám kiêu ngạo ở trước mặt tao!

Tabitha lạnh giọng nói, cuối cùng cũng không hề che giấu bản thân nữa.

- Như vậy mới đúng. Vừa nhìn thấy vẻ mặt kia tôi nghĩ cũng muốn nôn. Vì sao, không phục sao? Gia tộc Kennedy rất hung bạo sao? Trong mắt tôi ngay cả cái rắm cũng không bằng. Thích một người là quyền lợi của anh, tôi không có ý kiến. Nhưng nếu anh muốn âm mưu gì, thì sớm thu hồi lại. Nếu không chết cũng không biết chết như thế nào. Đừng trách tôi không nhắc nhở anh.

Hai người đã xé rách da mặt, thế nhưng giọng nói rất khê, lại ngồi cùng một chỗ, những người khác cơ bản không lưu ý đến nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người. Nếu như Tabitha nhịn không được, sợ rằng sẽ trực tiếp biến thành cuộc chiến rồi!

May mà, tuy rằng Tabitha rất tức giận, nhưng không quá xúc động, chỉ là lạnh lùng nhìn thoáng về phía hắn, rồi đứng dậy đi về phía xa. Không có cách nào, nếu hắn tiếp tục ở cùng một chỗ với Dương Thiên Lôi chỉ thêm chốc lát, hắn sợ rằng sẽ không thể khống chế được chính mình. Vậy cục diện đã được bố trí tốt như vậy, sẽ không thể kết thúc một cách hoàn mỹ rồi.

Hơn nữa, vừa mới ở cùng một chỗ với Dương Thiên Lôi, hắn đã dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ. Một ngày nữa, hắn chỉ cần chờ một ngày nữa mà thôi!

Hà tất gì phải kích động vào lúc này?

...

Răng rắc...Răng rắc...

Khoảng hai giờ sau, khi buổi tập luyện kết thúc, Liễu Diệc Nhi cùng Dương Thiên Lôi và hai chị em Hắc Long bảo vệ ở hai bên đi ra khỏi phòng âm nhạc. Lý tử đi ở phía trước Liễu Diệc Nhi, ứng phó với đám đông ký giả đến từ toàn bộ các quốc gia trên thế giới. Tuy rằng hành tung của Liễu Diệc Nhi cũng không được công bố, nhưng thời gian diễn ra buổi biểu diễn cá nhân của cô đã được xác định từ lâu, ký giả có cái mũi thính như vậy sao không sớm nghĩ ra chuyện Liễu Diệc Nhi sẽ đến tập luyện?

Dù sao, buổi biểu diễn cá nhân của Liễu Diệc Nhi sẽ không phối hợp với đoàn như trước mà là do gia tộc Kennedy tổ chức, mời tất cả nhân viên cao cấp nhất trên toàn thế giới. Cho dù là bậc thầy ánh sáng, điều chỉnh âm thanh thậm chí cả đám người trợ lý, đều là những người đứng đầu. Tất cả đều vì buổi tập luyện này mà tập hợp ở đây.

Liễu Diệc Nhi chỉ là mỉm cười một cái nhưng lại không nói tiếng nào. Đối mặt với đám ký giả cuộn trào mãnh liệt như vậy, cho dù là người có bản lĩnh đến thế nào cũng không thể ngăn trở được. May mà, Liễu Diệc Nhi có rất nhiều nhân viên bảo vệ, tạo thành một vòng vây quanh, ngược lại cũng để bất kỳ ký giả nào tới gần người. Nhưng họ lại làm ảnh hưởng rất lớn đến tốc độ di chuyển.

Mà đám ký giả với cái mũi nhạy bén như vậy nhìn thấy những người bên cạnh Liễu Diệc Nhi lại có một nhân viên bảo vệ nam đeo kính râm ở sát bên cạnh cô, chỉ trong nháy mắt nghĩ được trong đó mùi vị có giá trị kinh thiên ảm chứa trong đó!

Răng rắc...Răng rắc...

Những ánh đèn loang loáng nếu không quay Liễu Diệc Nhi, thì cũng nhắm vào Dương Thiên Lôi làm tiêu điểm. Đồng dạng, Tabitha phụ trách tiếp đón trong toàn bộ hành trình tiếp cũng thành tiêu điểm.

Phải hơn mười phút, họ mới tới chiếc Lamborghini. Dương Thiên Lôi và Tabitha lại giống như chưa hề phát sinh chuyện vừa rồi, Tabitha vẫn mỉm cười nói chuyện với Liễu Diệc Nhi, chỉ là mỗi lần nói chuyện đều bị Dương Thiên Lôi đáp trả.

Liễu Diệc Nhi chỉ là thính thoảng mới lãnh đạm đáp lại vài câu mà thôi.

- Anh là nhân viên bảo vệ, hay anh làm chủ vậy?

Cuối cùng, Tabitha lại bị Dương Thiên Lôi chọc tức giận, lạnh giọng nói.

Không có biện pháp, khi Tabitha vừa đưa ra ý định đặc biệt chuẩn bị bữa tiệc dành cho Liễu Diệc Nhi, Dương Thiên Lôi liền trực tiếp đáp trả một câu.

- Không thời gian, thân thể Liễu Diệc Nhi không khỏe.

Thật ra, loại bữa tiệc thông thường này, Liễu Diệc Nhi phải tham gia. Nhưng ngày đầu tiên đến đây thì đã là buổi tối. Hơn nữa, xảy ra tai nạn máy bay làm nàng kinh sợ, đích xác có thể cự tuyệt. Nhưng buổi tập luyện ngày hôm nay vừa kết thúc. Hiện cũng chỉ là mới mười giờ sáng. Còn có gần một ngày nữa. Nếu như không tham gia thì không có lý do nào có thể nói được.

Khi Dương Thiên Lôi trực tiếp cự tuyệt, không riêng Tabitha phẫn nộ, ngay cả Lý tử đều khẽ nhíu mày. Bởi vì điều này quan hệ đến vấn đề danh dự và lễ tiết của Liễu Diệc Nhi.

830. Chương 843: Lòng Mềm Yếu, Người Quá Sắc.

Nhưng nếu Dương Thiên Lô đã nói như thế, Lý tử cũng không thể nói thêm cái gì nữa, chỉ là nhẹ nhàng huých nhẹ vào người Diệc Nhi nói:

- Tabitha tiên sinh, tiểu thư chúng tôi thực sự khó chịu hay là để tiểu thư nghỉ ngơi trước. Đến tối đứng vào lúc buổi tiệc bắt đầu, tiểu thư chúng tôi sẽ ra mặt, trực tiếp cảm ơn tiên sinh Kester Kennedy. Tiểu thư người thấy thế nào?

Lý tử giống như người đại diện của Liễu Diệc Nhi. Bình thường những loại tình huống như thế này đều là nàng đại diện Liễu Diệc Nhi định đoạt. Chỉ là Dương Thiên Lô đã nói như vậy, nàng không thể khẳng định Liễu Diệc Nhi có đồng ý với cách xử lý tình huống mà nàng đưa ra hay không, cho nên tới khi nói xong liền quay sang nhìn Liễu Diệc Nhi uyển chuyển hỏi.

Ánh mắt Tabitha cũng nhìn về phía Liễu Diệc Nhi.

Liễu Diệc Nhi cũng nhẹ nhàng huých vào người Dương Thiên Lô, sau đó nói.

- Hẳn là được. Tabitha tiên sinh, tới bữa tiệc chính tôi sẽ có mặt!

- Vậy là tốt rồi. Liễu tiểu thư thứ cho tôi nói thẳng. Tại nước M, người mà gia tộc Kennedy tôi mời tới không một ai dám gây ra chút bất lợi gì thực sự tổn hại tới hình tượng của cô!

Tabitha nhìn Dương Thiên Lô, nhãn thần xem thường nói.

Nghe Tabitha nói xong, Lý tử trầm nghĩ, không xong rồi.

- Hẳn là bạn trai của tôi, mong anh tự trọng!

Liễu Diệc Nhi không chút do dự, đáp ứng đi tới bữa tiệc. Liễu Diệc Nhi cũng lo lắng Dương Thiên Lô sẽ bất mãn, nhưng nàng cũng không có biện pháp nào khác. Đây lễ tiết cơ bản phải làm. Nhưng Tabitha nói như vậy là trắng trợn nói Dương Thiên Lô, Liễu Diệc Nhi không thể dễ dàng tha thứ.

Trong nháy mắt, Tabitha thờ người ra, hẳn phải mạnh mẽ không chế bản thân một lúc sau đó mới nói:

- Xin lỗi.

Rồi quay đầu đi.

Bạn trai!

Nghe Liễu Diệc Nhi nói ra Dương Thiên Lô là bạn trai của nàng, điều này giống như một mũi dao đâm vào trái tim Tabitha. Liễu Diệc Nhi trong cảm nhận của hẳn chính là nữ thần hoàn mỹ, nhưng hiện tại bỗng nhiên nói ra tiếng “bạn trai”!

Chết! Chết!

Kế hoạch ban đầu là biến Dương Thiên Lô thành một hình nộm, thế nhưng hiện tại Tabitha lại muốn hẳn phải chết!

Dương Thiên Lô vừa định nói, Liễu Diệc Nhi liền cầm tay Dương Thiên Lô nhẹ nhàng lắc đầu.

Tuy rằng Liễu Diệc Nhi biết Dương Thiên Lô có năng lực mạnh kinh khủng, nhưng loại chuyện này lại không thể dùng vũ lực để giải quyết. Dù sao gia tộc Kennedy cũng là chủ nhân thực sự của buổi biểu diễn cá nhân của nàng. Nếu thật sự làm loạn sẽ khiến biểu diễn sẽ phải bị hủy bỏ, như vậy thì không được rồi.

- Anh...Chuyện gì vậy?

Trước mặt công chúng, Liễu Diệc Nhi được đưa đến gian phòng phía sau. Dương Thiên Lô không muốn mọi người chú ý nên không đi vào mà lại đi tới bên cạnh hai chị em nhà Hắc Long. Hắc Long có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn Dương Thiên Lô hỏi.

- Có tư liệu về Gia tộc Kennedy không?

- Có.

- Đi vào phòng cô rồi nói được không?

Dương Thiên Lôi tránh né ánh mắt của Hắc Long rồi nói.

Hắc Long hơi do dự sau đó lại gật đầu.

- Bọn họ có chuyện à?

Lúc Hắc Long đi vào, đôi mắt to tròn vẫn chăm chú nhìn vào Dương Thiên Lôi. Người chị gái đẩy mạnh cô vào phòng ngủ, sau đó liền hỏi.

- Còn không rõ ràng lắm.

Dương Thiên Lôi nhẹ giọng nói.

- Trước hết, hãy nói cho tôi nghe một chút về tình hình của Gia tộc Kennedy cùng với Tabitha.

Sau khi Dương Thiên Lôi nghe Hắc Long nói hết những tin tức mà cô biết được về Gia tộc Kennedy, Dương Thiên Lôi gật đầu nói:

- Khẳng định có vấn đề. Buổi biểu diễn lần này của Diệc Nhi chỉ sợ là thủ đoạn của Tabitha nhằm vào nàng. Được rồi, xin đa tạ!

- Không khách khí. Đáng ra phải là tôi và chị gái tôi cảm tạ anh mới phải.

Hắc Long nói.

- Lão Ngưu gọi cô là Hắc Long chỉ là danh hiệu thôi sao?

Dương Thiên Lôi đã đứng dậy còn quay lại nhìn khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn của Hắc Long nhin không được lại nghĩ đến vẻ kiều diễm của nàng đêm đó liền hỏi.

- Tôi là Đạm Thai Huyền, chị gái của tôi gọi là Đạm Thai Huệ.

Hắc Long vẫn không dám nhìn thẳng vào Dương Thiên Lôi, nhẹ giọng nói.

- Huyền Huyền, Huệ Huệ. Ha Ha. Đã thấy qua.

Dương Thiên Lôi cười cười nói.

- Cần yêu cầu gì thì cứ tìm tôi! Mây khói thoảng qua nhưng nếu như thật đẹp chung quy sẽ làm người khác khó quên.

Dương Thiên Lôi nói xong liền mở cửa phòng trực tiếp đi ra ngoài.

Nhất thời, vẻ mặt Hắc Long liền đỏ bừng, đứng ngây tại chỗ. Nàng đương nhiên hiểu rõ Dương Thiên Lôi nói “thấy qua” là chỉ chuyện gì. Từ lúc sinh ra, trên vai nàng và chị nàng có khắc hai chữ rất đặc biệt là “Huyền” và “Huệ”. Theo lời mẹ cô nói, bởi vì hai người thực sự rất giống nhau, hơn nữa trên người không có bất kỳ vết tích gì có thể phân biệt được hai người. Chỉ cần những lời này cũng khiến Hắc Long cảm thấy bối rối, đừng nói gì đến câu nói tiếp theo của Dương Thiên Lôi.

Vậy là có ý gì?

Hắc Long lại không ngờ tất nhiên hiểu được.

Nếu là lúc trước, Hắc Long đã không chút do dự phải làm cho Dương Thiên Lôi hối hận vì chuyện này. Nguyên nhân hối hận chủ yếu không phải bởi vì không có thu được kết quả như mong muốn mà là nàng đánh giá cao bản thân mình. Từ trước đến nay, nàng trầm mặc ít lời trong lòng chỉ có tu luyện. Căn bản, nàng khinh thường tình yêu nam nữ. Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy nàng vừa nhìn thấy Dương Thiên Lôi mới có thể không chút do dự lựa chọn “trao đổi” cả hai cùng có lợi với Dương Thiên Lôi. Thế nhưng trao đổi qua, tu vi của nàng thực sự tăng lên một cách kinh người. Nhưng ban đầu chính miệng mình đã nói “mây khói thoảng qua”. Đúng như lời Dương Thiên Lôi đã nói “thật đẹp làm cho người khác khó quên”. Hiên nhiên, nguyên nhân khiến cho tâm hồn tĩnh lặng như mặt hồ bị phá hủy chính là như vậy. Khi máy bay gặp phải trục trặc vô cùng nguy hiểm, nàng nghĩ có một người có thể cứu được Liễu Diệc Nhi, nên không chút do dự mà lấy điện thoại ra.

Thật là vì cứu Liễu Diệc Nhi hay chính mình muốn được gặp lại “mây khói thoảng qua”?

Là cái gì đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là nàng đã làm.

Chỉ là Hắc Long cũng không biết nếu như đối tượng mà nàng lựa chọn lúc đầu không phải là Dương Thiên Lôi mà là người đàn ông cứu dương tuyệt mạch thì lòng của nàng tí lặng như mặt hồ sẽ không có xuất hiện bất kỳ rung động gì.

Họa đào đại vận đã khởi động thì người bình thường sao có thể chống lại được?

Nếu như lúc nhỏ loại đào hoa đại vận này không gây chút ảnh hưởng tới mối quan hệ nhưng lại nảy sinh mối quan hệ nam nữ với Dương Thiên Lôi. Đừng nói là Hắc Long luôn sống cùng với một đám phụ nữ, ngay cả khi nàng là người con gái bình thường, cũng sẽ không để ý mà yêu Dương Thiên Lôi.

- Ái chà, chung quy là lòng mềm yếu mà ngoài mặt còn ra vẻ.

...

Sau khi ra khỏi phòng, vẻ hèn mọn trên mặt Dương Thiên Lôi biến mất thay vào đó chính là một tia bất đắc dĩ. Hắn mỉm cười lắc đầu trầm nghĩ trong lòng. Lần thứ hai khi nhìn thấy Hắc Long, Dương Thiên Lôi đã phát hiện tuy rằng Hắc Long cố gắng che giấu nhưng lại len lén nhìn về phía hắn. Không biết vì sao, trong ánh mắt cũng không còn có thể xem là “mây khói thoảng qua”. Mà Cổ Xuyên Huệ Tử đã mất ký ức, lại trở thành người có chỉ số thông minh của một đứa trẻ, càng không hiểu sao phải dè dặt, che giấu cảm giác. Nếu như không phải do Hắc Long ngăn trở sợ rằng đã trực tiếp nhào vào trong lòng mình cũng không có bất kỳ sự lo lắng nào.

Vội vàng rẽ vài lần, Dương Thiên Lôi tránh được tầm mắt mọi người trực tiếp tiến về phía phòng Liễu Diệc Nhi.

- Sao lâu như vậy?

Thấy Dương Thiên Lôi bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh, Liễu Diệc Nhi không có bất kỳ sự kinh ngạc nào, chỉ trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi, có vẻ có chút bất mãn hỏi thăm.

- Tìm Đạm Thai Huyền hỏi một chút về những chuyện có liên quan tới Gia tộc Kennedy. Sao chờ không được à?

Dương Thiên Lôi mỉm cười đi từ từ tới ngồi bên cạnh Liễu Diệc Nhi nhìn về phía màn hình.

- Tin tức đúng là rất nhanh!

Chỉ thấy trên màn hình chính là ảnh chụp Dương Thiên Lôi và Liễu Diệc Nhi đi ra từ phòng âm nhạc, hơn nữa còn là trang đầu của những trang web nổi danh.

- Buồn nôn muốn chết! Những này ký giả toàn nói lung tung. Đừng xem nữa!

Liễu Diệc Nhi di chuyển tới tắt màn hình.

- Đừng, để ca xem.

Dương Thiên Lôi ngăn cản Liễu Diệc Nhi rồi dung tốc độ nhanh nhất trực tiếp xem lướt qua. Tất cả ảnh chụp đều là ba người Dương Thiên Lôi, Liễu Diệc Nhi và Tabitha là chính. Thật ra cũng không có gì nhưng nội dung đưa tin lại khiến Dương Thiên Lôi vừa thấy cũng nổi trận lôi đình!

Con mẹ nó!

Suy đoán ca và Liễu Diệc Nhi thì cũng không sao, thế nhưng lại đưa ra một loại suy đoán về Tabitha và nàng. Tuy rằng các loại suy đoán đều là theo chiều hướng Tabitha theo đuổi Liễu Diệc Nhi, nhưng bọn họ dĩ nhiên chắc chắn Liễu Diệc Nhi sẽ không thể chống lại sự theo đuổi của Tabitha!

Những lời bình luận tranh cãi rất hăng say, quyết liệt! Nghiễm nhiên đã hình thành hai phe. Một bên nói trong thiên hạ không có người đàn ông nào xứng đôi với Liễu Diệc Nhi. Liễu Diệc Nhi không có khả năng thích Tabitha! Một bên lại nói Tabitha là người thừa kế Gia tộc Kennedy là gia tộc giàu có nhất trên toàn thế giới, các mặt đều hoàn mỹ, khẳng định Liễu Diệc Nhi sẽ phải chấp nhận anh ta!

Nhưng thật ra mọi người lại có vẻ lạnh nhạt với Dương Thiên Lôi.

- Sau này em không tiếp tục làm ngôi sao nữa!

Dương Thiên Lôi tắt đi màn hình sau đó ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Liễu Diệc Nhi.

- Vì sao?

- Em rất thích sao?

- Ban đầu thì thích. Dù sao đây cũng là chuyên ngành của em.

- Vậy hiện tại thì sao?

- Hiện tại em rất muốn được sống như người bình thường. Chỉ là em phải chờ tới ngày nào đó! Chờ chúng ta cùng đi tới Hoa Sơn. Lúc đó em mới rời khỏi ngành giải trí. Như vậy có được hay không?

Thiên Lôi nói:

- Thật ra cũng không quan trọng. Em thích là được rồi rồi. Chỉ là em như bây giờ thật sự quá nguy hiểm. Nếu lần này anh không đến sợ rằng đã xảy ra vấn đề lớn rồi.

- Làm sao vậy? Anh nói Tabitha sao? Không có việc gì. Mấy năm nay em đã đi khắp nơi cũng chưa từng xảy ra chuyện gì. Chị em Đạm Thai và Lý tỷ có thể xử lý tốt mà...

- Đó là trước đây gặp phải đối tượng quá yếu. Nếu anh đoán không sai buổi biểu diễn lần này của em chắc chắn là âm mưu của Tabitha nhằm vào em.

Dương Thiên Lôi nói.

- Hả. Không sao đâu. Dù sao đi nữa chỉ cần em không để ý tới anh ta là được. Loại tình huống này cũng không phải là lần đầu tiên.

Liễu Diệc Nhi nói:

- Thiên Lôi, anh đừng động một tí lại dùng năng lực đặc biệt để xử lý. Trong chuyện này, Lý tỷ sẽ dùng các biện pháp bình thường để thu xếp. Hiện tại, em chính là hình tượng đại biểu của Trung Hoa Hạ.

- Ủ, nữ thần đông phương!

Dương Thiên Lôi nhìn vẻ đắc ý dạt dào trên mặt Liễu Diệc Nhi, cũng không tiếp tục nói nữa mà chuyển đề tài nói:

- Nếu như đám người hâm mộ khổng lồ của em mà biết được người trong lòng nữ thần của bọn họ là anh, không biết họ sẽ nghĩ như thế nào?

- Anh có thể thử xem mà.

Dương Thiên Lôi vô cùng kinh ngạc chính là Liễu Diệc Nhi tự nhiên ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một ánh mắt dí dỏm nhìn Dương Thiên Lôi, nói xong lại trực tiếp mở tập tin trên cameras.

- Em nói thật?

- Hì hì! Anh sợ sao?

- Sợ.

- Sợ các nàng biết sao?

Liễu Diệc Nhi mân mê cái miệng nhỏ nhắn nói. Lần đầu tiên khi Liễu Diệc Nhi gặp mặt Dương Thiên Lôi cũng đã biết về Lý Tuyết, Tống Hiểu Phân, Lý Hàn Mai.

- Khụ khụ. Anh nói cho biết một bí mật, em có nghe hay không?

- Anh nói sang chuyện khác.

- Không nghe anh không nói nữa nhé?

- Nghe!

- Hì hì. Thật ra hiện tại, ngoại trừ Tuyết tỷ, các nàng khác đều đang ở đây. Còn có một người mà em không nghĩ ra cũng đang ở chỗ này.

- Ở chỗ này? Anh nói thật?

- đương nhiên. Ban đầu anh cùng với các nàng tới tìm em. Nhưng các nàng “thông tình đạt lý” nên để anh ở một mình với em hai ngày.

Dương Thiên Lôi nói!

831. Chương 844: Khôi Lỗi Cổ, Trí Nảo.

- Người mà em không nghĩ là ai?

Liễu Diệc Nhi nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Tạm thời giữ bí mật! Chờ em biểu diễn sẽ xong tự nhiên sẽ gặp được!

- À, vậy, có thể cho em hỏi hay không vậy? Các nàng... Là mấy người?

- Bốn người. Hơn nữa đều biết em. Anh không cho em chụp ảnh, cũng không phải là sợ các nàng, mà là tạm thời không muốn để Tabitha thấy bộ dạng thật của anh mà thôi. Bằng không, chơi sẽ không vui...

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói.

- Vì sao vậy? Hắn biết anh sao?

- Sợ là toàn bộ thế lực đặc biệt trên thế giới không có ai là không biết anh.

Dương Thiên Lôi mang theo một tia đắc ý nói. Đánh một trận kinh thiên tại R quốc, từ lâu đã đánh động tới các quốc gia có thế lực. Hơn nữa, lúc đó Dương Thiên Lôi cũng không che giấu tung tích. Nước M là thế lực đặc biệt sao có khả năng không biết được? Mà Gia tộc Kennedy chính là kẻ đứng đằng sau của nước M. Một người có khả năng hủy diệt Thần Hoàng Tông mạnh mẽ như vậy thì còn ai dám đắc tội?

Huống chi, hắn không đơn thuần chỉ tiêu diệt Thần Hoàng Tông như vậy. Bởi vì lúc đó Cổ Xuyên Huệ Tử đã không phải là Cổ Xuyên Huệ Tử mà là yêu nghiệt Thần tộc. Hai người đã chiến đấu vô cùng dũng mãnh?

Nếu như lúc này lộ ra hình dáng kia, vậy chẳng phải là rất không ý nghĩa hay sao?

Không có biện pháp, Dương Thiên Lôi thực sự nghĩ không ra còn có người nào sau khi biết mình chiến đấu với yêu nghiệt Thần tộc mà còn có can đảm khiêu chiến!

- Vậy thì đơn giản thôi! Anh mang kính râm, lại tiếp tục làm bảo vệ ca ca. Nhanh đi, bài nào được đăng lên cũng buồn nôn.

Liễu Diệc Nhi lôi kéo Dương Thiên Lôi nói.

- Được! Vậy mối quan hệ của ngôi sao ca nhạc nổi tiếng Liễu Diệc Nhi và nhân viên bảo vệ sẽ được đưa ra ánh sáng! Đến đây đi! Trước hôn một cái đã!

Dương Thiên Lôi nói xong liền đưa mặt tới gần.

- Không nên mà, chỉ có thể ôm thôi!

Hai bàn tay nhỏ bé của Liễu Diệc Nhi chặn lấy miệng Dương Thiên Lôi, nói.

Vài phút sau, bắt đầu từ Hoa Hạ, tất cả được truyền trực tiếp lên hệ thống internet.

Nữ thần Đông phương Liễu Diệc Nhi mỏng manh thân mật với người bạn trai thần bí!

...

Bảy giờ tối, đám người Dương Thiên Lôi và Hắc Long, Lý tỷ cùng Liễu Diệc Nhi tới tham dự buổi tiệc chính, nguyên nhân có lẽ là Liễu Diệc Nhi không muốn làm cho Gia tộc Kennedy bị mất mặt. Gia chủ của Gia tộc

Kennedy là Kester, đã sớm tuyên bố không thể tham dự. Chỉ có Tabitha lấy thân phận chủ nhân tiếp đón mọi người. Dưới tình hình này, Liễu Diệc Nhi tương đối khách khí, chỉ ứng phó nửa giờ, rồi sớm rời khỏi đó. Dương Thiên Lôi không biết, khi thủ hạ của Tabitha vừa mới đưa bọn họ đi, thì Tabitha cũng liền rời đi ngay sau đó.

...

- Thế nào?

Khi Tabitha lại chạy tới chỗ phòng nghiên cứu của giáo sư Jean, nhìn thấy một người cao lớn mặc áo dài trắng đang đứng bên cạnh dụng cụ thí nghiệm khoa học, thao tác theo lời giáo sư Jean.

Chỉ thấy trên thiết bị thí nghiệm bày đủ loại thuốc, giữa một màn hình thật lớn, hiện ra một viên tròn liên tục tỏa ra những ánh sáng đỏ qua những lỗ hổng.

- Thật kỳ lạ. Tabitha, anh xác định thứ này là đến từ trên người hắn sao?

- Đương nhiên! Lúc đó tôi cùng hắn chặt lần lượt, tuyệt đối không thể có chuyện, hơn nữa còn tăng mạnh, lẽ nào... Vẫn chưa biểu hiện ra?

Tabitha nhìn vào số liệu cho thấy những điểm ánh sáng phức tạp hiện trên màn hình, căn bản xem không hiểu chút gì.

- Không có. Toàn bộ nhóm trồng đầu tiên đều thành công, bất cứ lúc nào cũng có thể điều khiển. Nhưng sau cùng, đến bây giờ cũng không có biểu hiện ra.

Giáo sư Jean nhíu mày nói.

- Có thể cái mà anh cho tôi có vấn đề hay không? Tôi nhớ rất rõ về thời gian phát ra mệnh lệnh, dường như liên hệ với thời gian tôi tách ra, nhiều hơn so với loại đưa vào Liễu Diệc Nhi các năng lượng hầu như trong nháy mắt, liền mất đi cảm ứng.

Tabitha nhíu mày nói.

- Không có khả năng. Tất cả những thứ cho anh đều là loại cực mạnh. Lẽ nào...

- Cái gì?

- Lẽ nào hắn là cao thủ Hoa Hạ?

Giáo sư Jean nhíu mày nói.

Hiện nay, Jean là nhà nghiên cứu sinh vật học giỏi nhất trên thế giới. Ba mươi năm trước, ông ta bắt đầu làm việc cho Gia tộc Kennedy, cố gắng nghiên cứu “Cổ thuật” mãnh mẽ thần bí của Hoa Hạ. Gia tộc Kennedy đã phái ra rất nhiều người đến Hoa Hạ, lấy thân xác người cổ đại, trở thành làm đối tượng cho Jean nghiên cứu, cũng đạt được thành tựu kinh người, lợi dụng kỹ thuật đỉnh cao gen tổ hợp, nghiên cứu thành công chế tạo ra lực lượng “khôi lỗi cổ”. Càng kinh người hơn chính là, loại cổ này là “Vô chủ”, có thể chỉ định cấp bất cứ kẻ nào sử dụng, hơn nữa sẽ không bị bất luận cái gì “chống lại”. Mặc dù nói cao thủ cổ đạo Hoa Hạ lợi hại cũng không thể làm được điều này.

Khôi lỗi cổ, là căn cứ một loại cổ trùng Hoa Hạ gọi là “Tình cổ” để nghiên cứu ra.

Nhưng nó so với Tình cổ lại càng lớn mạnh và thực dụng hơn.

Tóm lại, khôi lỗi cổ lợi hại đến mức nào? Trong một ngày, chỉ cần hạ khôi lỗi cổ vào người, người có cổ sẽ mất đi khả năng khống chế bản thân, hoàn toàn thần phục cho người hạ cổ. Tất cả đều không tiếc tiền để hạ cổ vào thủ hạ của mình. Hơn nữa, loại tư tưởng này sẽ thâm căn cố đế ở lại sâu trong nội tâm, khiến người có cổ trong người căn bản không phát hiện ra bản thân mình có gì không bình thường.

- Anh chờ một chút!

Tabitha nhíu mày nói, xong trực tiếp mở điện thoại:

- Có kết quả chưa?

- Thiếu gia, còn cần thêm một thời gian ngắn nữa. Trong bữa tiệc vừa rồi, sinh vật đặc biệt phân hình được truyền vào. Hiện nó ở trong đài đang ở lên vào hệ thống Hoa Hạ!

- Một thời gian ngắn là bao lâu?

- Đại khái khoảng bốn đến năm giờ. Thiếu gia, quyền hạn của chúng tôi có hạn, chỉ có năng lực có thể điều động được một bộ phận trí não. Nếu như lão gia nói, chỉ vài phút là có thể đối phó được!

- Được! Người chờ đấy!

Tabitha cúp điện thoại, trực tiếp gọi điện cho phụ thân hần.

Ban đầu, Tabitha cũng không có ý định báo với phụ thân hần về chuyện của Dương Thiên Lôi. Dù sao, phụ thân đã buông tay, giao toàn quyền xử lý cho hần. Nếu như chỉ một người nhân viên bảo vệ nho nhỏ, mà hần cũng không xử lý được, phải để phụ thân hần tự mình ra tay, thì hần thật sự quá mất mặt rồi. Thế nhưng, vốn tưởng rằng “khôi lỗi cổ” đó tuyệt đối không thể sai sót nhằm lẫn nào, nhưng khi đưa vào lại hoàn toàn không có bất kỳ tin tức gì. Điều đó khiến Tabitha cảm thấy vô cùng khẩn trương. Ngược lại không phải hần sợ không đối phó được với Dương Thiên Lôi, mà là sợ Dương Thiên Lôi thật sự là cao thủ dùng cổ Hoa Hạ. Bởi vì, nếu nói vậy, chẳng phải hành động hiện tại của hần đã sớm bị Liễu Diệc Nhi phát giác?

Đây không thể là kết quả mà hần mong muốn. Dù sao, hần muốn giành được toàn bộ Liễu Diệc Nhi. Hơn nữa, căn bản hần chỉ có thể điều khiển khôi lỗi cổ được một đến hai lần, để Liễu Diệc Nhi chân chân chính chính “Yêu” mình. Như vậy cũng đủ rồi. Về phần những người khác, thật ra hần hoàn toàn chẳng quan tâm.

Bởi vì vậy, lúc này, một phút hần cũng không chờ được.

Sau khi điện thoại được kết nối, Tabitha phải nói qua với phụ thân mình về sự kiêu ngạo, ghê tởm của Dương Thiên Lôi, cùng với tình huống hiện tại mà mình đang gặp phải, cần vận dụng quyền hạn của cha, dùng tốc độ nhanh nhất tra ra thân phận của Dương Thiên Lôi, để quyết định cho bước đi tiếp sau.

Chỉ có điều, Tabitha không nghĩ ra chính là phụ thân tự nhiên lại cẩn thận hỏi về tướng mạo, chiều cao của tên nhân viên bảo vệ kia, chờ sau khi kể lại tình huống, Tabitha lại nói hết những điều mà bản thân mình biết được nói ra, lúc đó phụ thân của hần mới trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đúng là chính miệng hần nói với con, trong mắt hần gia tộc Kennedy chúng ta không bằng cái rắm sao?

- Thật sự, Chính xác là như vậy! Cha, tên tiểu tử thực sự rất kiêu ngạo!

Tabitha nói.

- Có đúng không? Có thể hần thực sự có cơ sở để kiêu ngạo! Dù sao, trong mắt một vài người cũng tỏ thái độ không coi Gia tộc Kennedy chúng ta ra gì. Cha sẽ lập tức qua đó. Con và Giáo sư Jean, cũng cùng nhau qua đây đi!

Kester nói xong, liền cúp điện thoại.

...

Kester Kennedy đã hơn tám mươi tuổi, nhưng thoát nhìn chỉ giống lão yêu quái bốn mươi tuổi. Gia tộc Kennedy, cũng nhờ có sự lãnh đạo của hần, mới đi được một bước lớn như vậy. Cho tới bây giờ, chỉ là lộ ra một chút năng lực, liền đã trở thành người chân chính đứng phía sau bức màn, điều khiển nước M. Hôm nay, hần chuyên tâm kinh doanh. Sau bốn mươi năm, cuối cùng lực lượng bí ẩn đã phát triển rồi. Hiện tại, hần cũng không cần sợ hãi bất kỳ kẻ nào, bất kỳ quốc gia nào, hay bất kỳ thế lực mạnh mẽ tới mức nào! Chỉ nửa tháng trước, hần đã bắt đầu muốn hành động, chỉ bởi vì một sự kiện lớn đã đánh động toàn bộ thế lực đặc biệt trên thế giới, nên đành tạm thời chưa xuất thủ.

Sự kiện lớn đó chính là cuộc chiến của Dương Thiên Lôi tại nước R!

Hần phái ra cao thủ để chụp ảnh. Tin tức được dò tham mang về cũng khiến bản thân hần không ngừng kinh ngạc. Một là khi Dương Thiên Lôi và tông chủ Thần Hoàng Tông bay trên trời đại chiến, tiếng sấm

vang chớp giạt giống như cuộc đại chiến của thần tiên. Điều càng khiến hấn kinh hãi là loại lực lượng này rất mạnh. Chỉ ít hiện tại, hấn tuyệt đối không thể nắm chặt phần thắng.

Trong mấy ngày này, hấn và thủ hạ đặc lực của hấn, hầu như đều đang phân tích nghiên cứu cuộc đại chiến đó. Hấn muốn có thể ngay lập tức tìm ra cách làm thế nào để thắng cấp lên năng lực “cao thủ nhân tạo”!

Mà cuộc điện thoại này của Tabitha bỗng nhiên khiến Kester nghĩ tới một loại khả năng.

Nếu như điều này có thể là thực sự, vậy khác nào là một thử thách mới, càng thêm phần khiêu chiến!

Thắng, thì nữa không còn bất kỳ cản trở nào!

Thua? Kester không nghĩ tới. Trong từ điển của hấn không có chữ thất bại!

- Số 3, số 6, số 17 đi theo ta!

Kester quay người nhìn về phía mười mấy tên đang đứng bên cạnh hấn, lạnh giọng nói.

- Dạ!

Ba người vừa bị gọi liền trầm giọng đáp. Ba người này chính ba người đã tận mắt chứng kiến cuộc đại chiến của Dương Thiên Lôi và Cổ Xuyên Huệ Tử ở nước R.

...

- Có vẻ rất giống!

Khi Kester mang theo ba người, đi tới căn cứ bí mật gặp hai người Tabitha, Giáo sư Jean, rồi cùng nhau tiến nhập khu vực trung tâm. Chỉ vừa nhìn thấy tấm ảnh chụp hiện trên màn hình, ba người liền đồng thời có chút kinh ngạc nói. Bọn họ đã từng nhìn thấy khuôn mặt thật của Dương Thiên Lôi. Mà hiện tại này, người nhân viên bảo vệ, tuy rằng có kiểu tóc khác nhau, cũng mang theo một kính râm lớn, nhưng khoe miệng cười ra nụ cười tà mị kia, còn có thân cao lớn, vóc người vạm vỡ, lại đặc biệt giống nhau.

- Được, được! Ta thấy không phải hình như, mà là hấn!

Trong con mắt màu xanh lam Kester, lóe ra đạo tinh quang, nói vô cùng chắc chắn. Mặc dù, lúc này trung tâm còn đang kiểm tra, hấn vẫn cho ra kết luận cuối cùng.

Từ mấy ngày nay, Kester cho người điều tra đã biết rõ nguyên nhân Dương Thiên Lôi và Thần Hoàng Tông nước R xung đột, đồng thời cũng tra ra tất cả tin tức liên quan đến Dương Thiên Lôi.

Sau khi Kester sai một người mang mũ sắt có phần tiếp nhận khí đặt lên trên đầu, sau đó liền hướng về phía trí não hạ lệnh cấp cao nhất.

Nhất thời, toàn bộ chương trình hiển thị trên màn hình thật lớn vốn đang chạy bỗng ngừng hấn, tất cả mệnh lệnh đều chỉ về một nhiệm vụ duy nhất.

Ba phút!

Chỉ có ba phút, dường như hệ thống đặc biệt nghiêm mật của Hoa Hạ liền bị công phá một cách lặng lẽ không một tiếng động. Trên hình ảnh, hình ảnh Dương Thiên Lôi trong tin tức về bữa tiệc, nhất thời không ngừng đan xem chòng chéo lên nhau, với tốc độ tắt mở ghi nhớ lên tới một phần vạn lần.

- Tít tít tít...

Vài giây đồng hồ sau, hình ảnh chợt dừng, một thông tin, cùng với ảnh chân dung của Dương Thiên Lôi xuất hiện thật lớn trên màn hình!

832. Chương 845: Giấu Đầu Lòi Đuôi.

- Phụ thân. Mọi người cũng biết hấn?

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của ba gã thủ hạ đứng sau Kester, Tabitha có điểm kinh ngạc, hỏi thăm:

- Rất lợi hại sao?

Tuy rằng Tabitha có địa vị cao trong gia tộc Kennedy, nhưng đối với những chuyện nằm trong lĩnh vực đặc thù thì hẳn cũng không quá biết được quá nhiều. Cho nên hẳn hoàn toàn không biết gì về Dương Thiên Lôi cả.

- Ha ha ha ha...Lợi hại! Hẳn rất lợi hại! Phụ thân vốn định nghiên cứu thêm một thời gian nữa mới hành động. Nhưng hiện tại, nếu hẳn đã đến cửa, vậy không gì có thể tốt hơn! Giáo sư Jean, nếu như tôi không đoán sai, căn bản khôi lỗi cổ không thể tới gần hẳn. Chắc hẳn cũng không phát hiện ra hành động của Tabitha. Một lúc nữa, khi nhận được mệnh lệnh của ta thì hành động!

Hai tròng mắt Kester lóng lánh tinh quang, nhìn vào tin tức trên màn hình, quanh thân tản ra một loại khí tức lạnh liệt như muốn nắm lấy tất cả trong tay, nói.

- Vâng!

- Phụ thân, vậy còn Liễu Diệc Nhi thì sao?

- Yên tâm. Một khi J đã biểu diễn thì ai đều chạy không thoát. Con không cần lo cho nàng ta. Đây là lúc để con thay đổi...

- Hả? Phụ thân, để ta thay đổi cái gì?

Tabitha có điểm kinh ngạc và khó hiểu mà hỏi lại.

- Ngày mai con sẽ biết thôi. Số 13, đưa Tabitha vào phòng thí nghiệm!

- Vâng thưa ngài! Thiếu gia, xin đi theo tôi!

Sau khi đầu Tabitha được mang đi, Kester thông qua trung tâm lập tức truyền đạt mệnh lệnh J đêm đó,

- Vèo vèo vèo...

Từng chiếc “đĩa bay” giống như của người ngoài hành tinh bay trong không khí, phá không gian mà đi, tốc độ vô cùng kinh người. Căn bản đây không phải là điều mà khoa học kỹ thuật hiện đại có thể tưởng tượng được.

Giờ này phút này, “thần tiên” Dương Thiên Lôi lại gần như hoàn toàn không biết gì cả.

Sự thực chính xác như lời Kester đã phán đoán. Tabitha đã hạ khôi lỗi cổ cho Dương Thiên Lôi, nhưng Dương Thiên Lôi thực sự không có bất kỳ cảm nhận gì. Trên thực tế, khôi lỗi cổ là một loại vi sinh vật có “Trí tuệ”. Tuy rằng mạnh mẽ, nhưng gặp phải người như Dương Thiên Lôi, lại căn bản không có bất kỳ không gian nào để có thể sinh tồn. Vô thanh vô tức xâm nhập vào thân thể Dương Thiên Lôi nhưng chỉ trong nháy mắt, tồn tại trong không khí giống như các vi sinh khuẩn bình thường khác, căn bản không có bất luận điều gì khác thường, sẽ bị khí tức và năng lượng trong cơ thể Dương Thiên Lôi tự vận hành chuyển hóa khiến nó phải chết.

Chính vì nguyên nhân như vậy, Dương Thiên Lôi mới chỉ cảnh cáo nhắc nhở Tabitha, cũng không có tức giận ngay tại chỗ. Dù sao, Dương Thiên Lôi xem ra, Tabitha cũng chưa có làm ra hành động nào quá mức.

Đương nhiên, Dương Thiên Lôi cũng cảm giác được, tất nhiên Tabitha sẽ không có khả năng từ bỏ ý định của mình dễ dàng như vậy. Khẳng định là hẳn sẽ có hành động, nhưng cụ thể là cái gì, Dương Thiên Lôi cũng không biết, cũng lười suy đoán. Dù sao đi nữa rất nhanh sẽ biết được. Lẽ nào Dương Thiên Lôi còn sợ hay sao?

Cũng giống như lời mà Dương Thiên Lôi đã nói với Tabitha, trong mắt hẳn gia tộc Kennedy ngay cả “rắm” cũng không bằng!

Căn bản hẳn không có để ở trong lòng!

Chỉ là, đêm đó, khi tên hèn mọn Dương Thiên Lôi này, đang nằm trên giường “nói chuyện phiếm” với Liễu Diệc Nhi, khiêu khích giới hạn hưởng thụ của chính mình và Liễu Diệc Nhi, bỗng nhiên “vụt” một chút, từ trên giường ngồi dậy!

- Làm sao vậy?

Liễu Diệc Nhi kinh ngạc mà hỏi thăm.

- Tuyết tỷ có chuyện gì rồi! Em chờ anh! Anh sẽ lập tức trở về!

Dương Thiên Lô nói xong, căn bản không để Liễu Diệc Nhi hỏi nhiều, liền biến mất khỏi phòng.

Khi Dương Thiên Lô bay trong hư không, thần niệm khổng lồ nhất thời tản mát ra. Trong nháy mắt liền bắt được khí tức của Lăng Hi.

- Lăng muội, nàng bảo vệ mấy người Liễu Diệc Nhi. Lý Tuyết đã xảy ra chuyện, ta phải đi xem!

Giọng nói của Dương Thiên Lô trực tiếp vang lên trong đầu Lăng Hi.

Chỉ trong chốc lát, Lăng Hi chỉ mặc áo ngủ ngay lập tức xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô:

- Làm sao vậy?

- Còn không rõ lắm. Nàng ở lại chỗ này, sau khi ta trở về sẽ nói tiếp!

Dương Thiên Lô nói xong liền trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, ngay lập tức biến mất trước mặt Lăng Hi!

Ngay từ đầu Dương Thiên Lô căn bản không tiêu hao năng lực của mình, ngưng tụ thành các loại cấm chế trên thân thể Lý Tuyết, chỉ cần bất kỳ một đạo cấm chế nào xuất hiện vấn đề gì, Dương Thiên Lô đều lập tức phát giác. Mà vừa rồi, cấm chế tâm thần Lý Tuyết còn lưu lại trong đầu Dương Thiên Lô, sản sinh ra một dao động mãnh liệt, khiến Dương Thiên Lô lập tức phát hiện ra. Rất rõ ràng, có người lấy sức mạnh “Tinh thần”, ý đồ khống chế Lý Tuyết!

Xẹt xẹt

Dưới tình thế cấp bách, Dương Thiên Lô phải tăng tốc độ tới cực hạn, nếu không sức mạnh “phạm thể” hoàn toàn thôi động, thì ngay cả năng lượng ban đầu của bản thân hắn đều hoàn toàn phóng ra, cùng lúc đó thần niệm siêu việt cảnh giới Đại La Kim Tiên đã kéo dài vô hạn ra ngoài. Trong nháy mắt hắn tìm được tới phạm vi gần Lý Tuyết, tâm tình khẩn trương nhất thời thả lỏng một chút!

Cự ly mấy nghìn km, mà hắn bay tới chỉ trong chốc lát!

- Hả? Các người là ai? Muốn làm gì?

Trong đầu Lý Tuyết cảm giác được một sự đau đớn như bị kim châm, hét lên một tiếng, mang theo một sự kinh hãi, nhìn ba người kỳ lạ xuất hiện ở ngay trước mặt. Nàng dùng tiếng Anh lưu loát lớn tiếng nói.

- Kỳ quái. Jessyca, tinh thần lực của nàng rất mạnh...

Một người trong đó hơi kinh ngạc nói. Vừa rồi, hắn đã phát ra “công kích tinh thần”, muốn làm cho Lý Tuyết hôn mê luôn. Nhưng không ngờ lại không thành công!

- Làm sao vậy, Tiểu Tuyết?

Đúng lúc này, từ buồng vệ sinh truyền tới một giọng nói ngọt ngào nhưng có chút kinh ngạc. Cùng lúc đó, cửa buồng vệ sinh mở ra, một cô gái phương tây tóc vàng, xinh xắn giống như búp bê, mặc áo ngủ đi ra. Khi thấy cảnh tượng trước mắt, khuôn mặt xinh xắn, bỗng nhiên hiện lên một sự tức giận.

- A...

Lúc này đây, ba gã mặc áo trắng vốn đang kinh ngạc nhìn về phía Lý Tuyết, quay đầu nhìn về người đang đứng ở trước buồng vệ sinh. Trong nháy mắt, tự nhiên người bạn cùng phòng của Lý Tuyết có chút kinh hoàng phát ra một tiếng kêu trần ngập kinh ngạc và sợ hãi, lui lại hai bước về phía sau, kinh ngạc nhìn vào Lý Tuyết.

- Các người muốn chết sao? Dám xông vào ký túc xá của bản tiểu thư?

- Ai gọi các người tới? Tabitha sao?

Giọng nói của người bạn cùng phòng với Lý Tuyết vốn đang ngọt ngào lập tức trở nên băng giá khác thường, nhìn vào ba người, lạnh giọng hỏi.

Đồng dạng, khiến Lý Tuyết kinh ngạc chính là, lúc này trên người của bạn cùng phòng với cô tự nhiên tản mát ra một luồng ánh sáng màu hồng nhàn nhạt!

Đây là ký túc xá của Lý Tuyết ở Nước Y. Ngay này, đột nhiên ba gã mặc áo trắng, trang bị đến tận răng, cần bản nhìn không ra diện mạo thực sự, xuất hiện một cách kỳ lạ trước mặt Lý Tuyết.

- Tiểu thư Dany...Vì sao...cô...Cô lại ở chỗ này?

Một gã mặc áo trắng trong số đó, nói với vẻ tràn ngập kinh ngạc.

- Lẽ nào bản tiểu thư ở chỗ này, còn phải nói cho các người biết hay sao? Các người về nói cho Tabitha biết, nếu còn dám điều tra bất kỳ thông tin nào về bản tiểu thư, tôi sẽ khiến hắc phải thống khổ cả đời! Cút!

Người bạn cùng phòng với Lý Tuyết lạnh giọng nói.

- Chúng tôi...

- Bảo các người cút, các người có nghe thấy không?

Ba người thoáng nhìn nhau một chút, nhất thời cả đám dường như cùng nhất trí.

Vèo vèo vèo.

Cả ba liền xuyên qua cửa sổ mà ra. Dany Bruch là người của gia tộc Bruch. Ngay cả phụ thân của nàng, cũng chính là gia chủ gia tộc Bruch, đều vô cùng sủng nịch nàng.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì trên người nàng truyền thừa “thần huyết” trăm năm khó thấy. Trước khi sức mạnh thần máu chưa thức tỉnh, năng lực của nàng đã vô cùng cường đại. Một ngày nào đó khi sức mạnh của nàng thực sự thức tỉnh, điều này có nghĩa là nàng sẽ trở thành “Vô địch”.

Từ bốn mươi năm trước, gia tộc Bruch đã bắt đầu hợp tác với Gia tộc Kennedy.

Mà Dany Bruch, chính là đối tượng đính hôn của Tabitha Kennedy. Hai người tại đều sở hữu địa vị độc nhất vô nhị trong gia tộc của mình. Cuộc hôn nhân này là một loại hợp tác trao đổi.

Khi ba người nén giận, tạm thời rời khỏi, Dany nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lý Tuyết, khôi phục lại bộ dáng khả ái ban đầu của mình nói:

- Tiểu Tuyết, đừng sợ. Bọn họ tới tìm tôi. Cả hai chúng ta đều có điều giấu diếm đối phương, Thật ra, tôi đã sớm biết, cô cũng giống tôi không phải người tầm thường. Hi hi, gần đây người bạn trai của cô còn gây ra một chấn động lớn.

- Chấn động? Cô muốn nói tới bóng rổ.

- Cái đó thì tính cái gì chứ. Đó là một trận chiến ở nước R. Xem ra hắc không nói cho cô rồi. Được rồi, không nói chuyện này nữa. Sau này cô tự mình hỏi hắc đi.

Dany nghĩ đến nguyên nhân gây ra trận đánh ở nước R, nhất thời không dám nói thêm gì nữa, tránh cho Lý Tuyết lại mất hứng. Tuy rằng trong khoảng thời gian ở chung, Dany cùng Lý Tuyết đã trở thành bạn tốt, nhưng trong lúc đó hai người lại không biết rõ về nhau cho lắm. Dany cũng chỉ dựa vào sự nhạy cảm của mình biết được sự khác thường trên người Lý Tuyết mà thôi. Đồng dạng, cũng thông qua Lý Tuyết mà biết về cái tên Dương Thiên Lôi này. Cho nên nàng mới có thể lưu ý đến hắc. Hơn nữa, khi Lý Tuyết và Dương Thiên Lôi, Tổng Hiếu Phân gặp nhau, nàng vô ý thấy được bộ dạng của Dương Thiên Lôi.

- Cái gì? Dany ở cùng nàng sao?

Ở ngoài ký túc xá của Lý Tuyết, trong góc phòng bí mật, ba người mặc áo trắng cũng không rời đi, mà là gọi điện thoại cho Kester Kennedy. Khi Kester nghe được nội dung trong điện thoại, nhất thời nhú mày. Hắc có thể khiến Gia tộc Kennedy phát triển đến trình độ kinh người như vậy, phần lớn là do gia tộc Bruch ban tặng. Chẳng qua, đến bây giờ hắc đã không cần dựa vào Gia tộc Bruch nữa mà thôi. Bốn mươi năm trước, hắc bí mật hành động, tập chung toàn bộ các nhà khoa học đứng đầu thế giới, nhờ vậy mà hắc không bị bất kỳ thế lực nào thao túng, để lúc nào đó sẽ chân chính đứng trong thiên hạ, trở thành bá chủ.

Mà hiện tại, hắc đã làm được!

Với sức mạnh của khoa học!

Hiện tại đối với hắn mà nói, Gia tộc Bruch đã không có bất kỳ uy hiếp gì. Chẳng qua đối phương cũng không biết mà thôi.

- Đúng vậy. Thuộc hạ không dám hành động thiếu suy nghĩ, mong chủ nhân cho chỉ thị! Hơn nữa...A...

- Đây?

Kester đang nghe thủ hạ báo cáo, điện thoại trong bỗng nhiên truyền ra một tiếng “A” kinh khủng, sau đó liền ngừng hẳn không nói nữa.

- Đây? này?

Kester lớn tiếng hét vào chiếc điện thoại.

- Xin lỗi chủ nhân, vừa rồi tiểu thư Dany xuất hiện. Thuộc hạ phải tránh đi.

- Hừ, ai dám ngăn trở ta, cứ bắt cả lại! Tới mức này rồi, cũng không ngại phải trở mặt với Gia tộc Bruch, hiểu chưa?

- Chủ nhân...Có đáng không?

- Lời thưa! Có cô gái kia, thì việc đối phó với Dương Thiên Lôi sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Cứ theo lời ta mà làm!

- Vâng!

Khóe miệng Dương Thiên Lôi lộ ra một nụ cười nhạt tà ác, nhìn ba người mặc áo trắng nằm trên mặt đất, cúp điện thoại trong tay. Lửa giận trong lòng bốc lên. Vừa rồi, hắn thay người áo trắng đối thoại cùng với Kester. Nhờ vậy, Dương Thiên Lôi đã hiểu rõ tất cả!

Gia tộc Bruch. Cũng không phải là một trong bốn gia tộc lớn của nước M, mà là nghe nói là một trong những gia tộc lớn mạnh của thế lực đặc biệt trên toàn cầu. Nó không thuộc về bất kỳ quốc gia nào. Cũng giống như Hiên Viên kiếm phái, tuy là người Hoa Hạ người, nhưng Hoa Hạ lại không thể quản lý, hay sử dụng.

833. Chương 846: Em Cũng Là Bạn Gái Của Anh A!

Dương Thiên Lôi đã từ Hắc Long Đàm Thai Huyền mà hiểu được điều đó. Gia tộc Kennedy nổi lên, là nhờ có Gia tộc Bruch đứng ở phía sau ra sức ủng hộ.

Chỉ là, qua giọng nói của Kester trong điện thoại, lại khiến Dương Thiên Lôi hiểu được, Gia tộc Kennedy đã nắm được sức mạnh siêu việt của Gia tộc Bruch trong tay!

Thình thịch thình thịch thình thịch...

Ngay khi Dương Thiên Lôi muốn thi triển siêu hồn đại pháp để tiến hành kiểm tra của ba gã mặc áo trắng, hi vọng có thể nắm trong tay càng nhiều tin tức càng tốt. Nhưng Dương Thiên Lôi càng kinh ngạc hơn chính là, trong đầu ba người tự nhiên truyền ra một tiếng đập nặng nề. Hầu như chỉ trong nháy mắt, ba người đang chìm trong hôn mê, liền mất đi tính mạng.

Tít tít tít...

Cùng lúc đó, ở Nước M xa xôi, Kester vừa mới cúp điện thoại, bỗng nhiên nhìn vào màn hình trung ương, trên mặt liền lộ ra vẻ khiếp sợ!

- Chết rồi. Tự nhiên khởi động chương trình tự hủy? Sao có thể?

Kester kinh ngạc vô cùng, ba người được phái ra đi đến Nước Y để chấp hành nhiệm vụ, tuy không phải là thành viên trong nhóm thủ hạ cực mạnh của hắn, nhưng đủ để đối phó lại sức mạnh còn chưa thức tỉnh của Dany, vì sao có khả năng tự động khởi động chương trình tự hủy được?

Hắn biết rõ chương trình tự hủy chỉ tự động khởi động khi người của hắn đã bị khống chế. Bất luận bọn họ có tự nguyện hay không, trong đầu tế bào đều trực tiếp tự chết, tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất kỳ bí mật gì của Gia tộc Kennedy ra ngoài.

...

- Tít tít tít

Điều càng làm cho Kester phẫn nộ hơn chính là, một lát sau, đội ngũ được phái đến Hoa Hạ, tự nhiên truyền lại tin tức rất quan trọng là, không thể tìm được mục tiêu số 2 và mục tiêu số 3, chỉ mang về một vài thứ không quan trọng. Cuối cùng, những thứ không quan trọng này có thể có uy hiếp đối với Dương Thiên Lôi đến mức nào, thì Kester căn bản không thể phán đoán. Dù sao, nếu như đối là hắn, loại quan hệ này, căn bản không uy hiếp được hắn.

- Được được, còn nghĩ bớt chút khí lực. Đã như vậy, hãy đánh một trận thật thoải mái đi!

Kester lạnh giọng nói. Một lát sau, hắn liền phát ra mấy mệnh lệnh.

...

- Như vậy có thể giấu diếm được ta sao?

Trong nháy mắt, khi thấy ba người chế, Dương Thiên Lôi khinh thường nói. Đồng thời từ trong tay hắn liền phát sinh từng đạo ký hiệu. Ngay lập tức, ba người liền biến thành luồng ánh sáng màu xanh lam giống như ánh lửa ma trơi, ngưng tụ trước mặt Dương Thiên Lôi “Tê tê tê” rồi dung nhập vào mi tâm Dương Thiên Lôi!

Lạc ấn linh hồn!

Mặc dù ba hồn bẫy phách của đối phương đều hoàn toàn bị hủy diệt, nhưng loại hủy diệt này trong mắt Dương Thiên Lôi chẳng qua chỉ là sự hủy diệt bình thường. Trong khoảng thời gian ngắn, lạc ấn linh hồn căn bản không kịp tiêu tán, liền bị Dương Thiên Lôi thu vào trong đầu.

Một lát sau, sau khi Dương Thiên Lôi nuốt hoàn toàn ba lạc ấn linh hồn, hai tròng mắt lóng lánh phát ra một sự phẫn nộ và kinh ngạc cường liệt!

...

Vèo!

Ngay lập tức, Dương Thiên Lôi liền biến mất, rồi lại xuất hiện trong ký túc xá của Lý Tuyết!

- A...

Lý Tuyết và Dany đồng thời kêu lên đầy sợ hãi. Dương Thiên Lôi vô thanh vô tức, căn bản không tạo ra bất kỳ tiếng động nào, đột nhiên từ trong không trung xuất hiện trước mặt hai người. Không sợ hãi mới là kỳ lạ. Điều này có thể nói là còn đáng sợ hơn ba tên vừa rồi gấp trăm nghìn lần.

- Thiên Lôi!

Sau khi hết sợ, Lý Tuyết nhất thời nhào về phía Dương Thiên Lôi.

Mà sức mạnh mà Dany vừa đưa ra, chậm rãi thu hồi lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn như búp bê phương tây của nàng, tràn ngập kinh ngạc và không thể tưởng tượng nhìn người đàn ông đang đứng ở trước mắt, người mà từ lâu đã khiến cho nàng phải quan tâm để ý!

- Tiểu thư Dany, cô là người của Gia tộc Bruch sao? Đa tạ cô vừa rồi đã bảo hộ Tuyết tỷ!

- Tiểu Tuyết là bằng hữu tốt nhất của tôi, không cần cảm tạ.

- Thiên Lôi, sao cậu lại tới đây?

- Một lát nữa sẽ nói tiếp, bây giờ đi theo em đi! Tiểu thư Dany, hẹn gặp lại!

- Chờ một chút, các người muốn đi đâu?

Dany bỗng nhiên kéo tay Lý Tuyết, trên mặt mang theo một chút kinh ngạc và hưng phấn, nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Ba người vừa rồi vốn không phải nhằm vào cô, mà vì tôi nên họ đến bắt Tuyết tỷ! Được rồi, không ngại nói cho cô biết, thực lực của Gia tộc Kennedy đã vượt lên trên sự tưởng tượng của gia tộc các cô. Tốt nhất là cô lập tức thông báo với gia tộc các cô, chuẩn bị trước đi!

Trong ánh mắt Dương Thiên Lôi nói xong liền kéo tay Dany ra, kéo Lý Tuyết rời khỏi đó.

- Đừng...Đừng...Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết mang tôi đi với. Chúng ta là chị em tốt mà, có phải không? Dương Thiên Lôi, mang tôi đi. Để tôi đi cùng, được không?

Dany nói.

Lý Tuyết hơi bối rối nhìn Dany một chút, lại nhìn Dương Thiên Lôi một chút, nói:

- Thiên Lôi, mang Dany đi được không? Nàng ở chỗ này, vạn nhất nếu như có gì nguy hiểm...

Dương Thiên Lôi nhíu nhíu mày, chỉ có thể gật đầu, đưa tay nắm lấy Dany, ba người trực tiếp biến mất khỏi gian phòng.

Hắn không có thời gian để trì hoãn. Bởi vì, vừa mới rồi, trong lạc ấn linh hồn của ba người kia, Dương Thiên Lôi đã biết được một loạt hành động đề tiện của Kester.

Tuy hắn biết rằng, tạm thời mọi người không bị nguy hiểm tới tính mạng, Kester cũng không có cách gì uy hiếp đến mình, nhưng Dương Thiên Lôi cũng không muốn mọi người bởi vì mình mà phải chịu bất kỳ thương tổn nào!

Hơn nữa, sau khi ba người mặc áo trắng vừa mới chết này, Kester rất có thể sẽ đổ lỗi này lên trên người Dany. Nếu như hắn lại phái cao thủ tới, Dany sẽ thực sự gặp nguy hiểm.

Trong ký ức lạc ấn linh hồn của ba người kia, cũng không phức tạp, Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, tin tức hắn thu được chỉ là một góc nhỏ bí mật của Gia tộc Kennedy.

...

Vào.

Sau khi tới Địa Cầu, Lý Tuyết và Dương Thiên Lôi có quan hệ rất thân mật, cũng là người mà Dương Thiên Lôi muốn che chở nhất trên Địa Cầu. Tuy rằng nàng là người thứ nhất biết Dương Thiên Lôi có năng lực, nhưng mãi đến lúc này, Lý Tuyết mới chính thức được Dương Thiên Lôi mang theo thể nghiệm cảm giác bay trên bầu trời. Hơn nữa, tốc độ bay nhanh đến mức hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi!

Tuy rằng bản thân Dany là thành viên Gia tộc Bruch, có thể chất “thần huyết”, nhưng trước mắt đâu có thể bay với tốc độ nhanh như vậy?

Hai người đều kinh ngạc không gì sánh được.

Sau một thời gian ngắn đầy khiếp sợ, Lý Tuyết nhịn không được hỏi:

- Thiên Lôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Giản đơn mà nói, bởi vì Liễu Diệc Nhi nên em xuất hiện ở Nước M, có tiếp xúc một chút với Gia tộc Kennedy. Không nghĩ tới, bọn họ tự nhiên tra ra thân phận của em, muốn dùng chị, Lý Hàn Mai, Tổng Hiếu Phân, cùng với toàn bộ những người có liên quan tới em, để uy hiếp đối phó em! Nếu như không phải em đã để lại cấm chế trên người chị, phát giác ra vừa rồi ba người kia ra tay đối với chị, sợ rằng lúc này đã thực sự bị này tên đề tiện kia thao túng!

Dương Thiên Lôi nói.

- Hả? Vậy hiện giờ Mai tỷ và Hiếu Phân...

- Các nàng không có việc gì. Ban đầu còn đi theo em. Bây giờ còn đang ở nước M. Chỉ có điều, hiện tại, Lý Ngọc, thủ hạ của em, còn có đám người ở cô nhi viện chúng ta và viện trưởng, có lẽ đã bị bọn họ bắt đi rồi!

Không thể không nói, Kester thật sự là dễ tiện tới mức khủng khiếp, bất kỳ kẻ nào, bất kỳ người nào có chút quan hệ tốt với Dương Thiên Lôi, đều trở thành mục tiêu để hấn đối phó với Dương Thiên Lôi. Nếu như không phải bởi vì Dương Thiên Lôi sớm phát hiện ra chuyện của Lý Tuyết, sợ rằng ngoại trừ Tống Hiểu Phân và Lý Hàn Mai ra, tất cả mọi người cũng bị bắt rồi.

Tin tức mà trung tâm đầu não của Kester thu được, cũng không có Trương Nhã Tĩnh. Nguyên nhân rất đơn giản, “trong cuộc sống” Dương Thiên Lôi rất ít khi xuất hiện cùng với Trương Nhã Tĩnh. Loại tin tức này, cũng không phải là tin tức mà mạng lưới Hoa Hạ có thể thu được.

...

Khi Dương Thiên Lôi đang nói chuyện, đồng thời, hấn cũng tạo ra một lực lượng vô cùng cường hân bao quanh bên ngoài, không có bất kỳ kẻ nào có thể tránh được sự cảm nhận của hấn!

Lúc này đây, Dương Thiên Lôi cũng không để thủ hạ của Kester có bất kỳ cơ hội “tự sát” nào. Chỉ trong nháy mắt khi bọn họ xuất hiện, liền bị hấn trói buộc hoàn toàn, kể cả đại não, tư duy đều trói buộc!

Bất quá, tin tức thu được vẫn không nhiều.

Hấn vẫn không thể hoàn toàn hiểu rõ được thực lực chân chính của Gia tộc Kennedy.

Nhưng có một vài điều mà Dương Thiên Lôi đã khẳng định được, đó là Gia tộc Kennedy cũng không phải là người tu luyện, mà là một kẻ có “khoa học kỹ thuật” siêu việt vượt xa khoa học kỹ thuật ở thế giới này!

Suy cho cùng thì hấn mạnh tới mức nào, thì dựa vào trí nhớ của mấy người đó hấn lại không thể biết được, chỉ biết là những người này chiến đấu đơn độc không thua gì Lý Hàn Mai là mấy. Họ chỉ là công cụ bình thường trong Gia tộc Kennedy, hơn nữa số lượng những người như họ rất lớn!

...

- Vì sao Gia tộc Kennedy có được loại sức mạnh này?

Dương Thiên Lôi đã thành công trong việc đưa toàn bộ người của hấn trở lại phía sau mà hoàn toàn không biết gì về việc vừa xảy ra. Sau đó, hấn trực tiếp mang theo Lý Tuyết và Dany bay về hướng Nước M. Trên đường trở về, Dany có chút kinh ngạc trước cảnh tượng mà nàng vừa nhìn thấy, nói.

Những vật thể giống như đĩa bay đang bay trong không khí.

Tốc độ của chúng còn nhanh hơn mấy chục lần so với máy bay chiến đấu. May mà tốc độ của Dương Thiên Lôi nhanh hơn, bằng không, ngay cả đuổi đều đuổi không kịp, đừng nói tới việc cứu người.

- Những thứ đó bất quá đồ cấp thấp của Gia tộc Kennedy mà thôi. Những người đó, cũng chỉ là lực lượng thấp nhất! Gia tộc Các cô cùng với Gia tộc Kennedy hợp tác nhiều năm như vậy, lẽ nào cũng không có bất kỳ tin tức gì?

Dương Thiên Lôi hỏi.

- Không có. Thành viên trong Gia tộc bọn ta rất rộng lớn, nằm rải rác ở khắp nước nước Y. Cùng hợp tác với Gia tộc Kennedy, đơn giản là coi trọng năng lực của Kester. Nói trắng ra chính là xem Kester như công cụ kiếm tiền của gia tộc bọn tôi. Thật không ngờ được, bọn họ lại giấu diếm chúng tôi nhiều như vậy...

Dany nói:

- Được rồi, vì sao anh lại thả bọn họ đi?

- Thả? Chẳng qua, hiện tại bọn họ đã trở thành công cụ của tôi mà thôi! Ngược lại tôi cũng muốn nhìn xem tóm lại Gia tộc Kennedy đến tột tồn tại thế nào!

Dương Thiên Lôi nói:

- Dany, tôi đưa cô trở về trước!

- Không. Tôi đi theo Tiểu Tuyết và anh!

Vừa nghe được Dương Thiên Lôi nói vậy, Dany không có bất kỳ do dự nào, liền kiên quyết nói.

- Làm vậy cũng không tốt lắm. Tôi và Tuyết tỷ còn có rất nhiều chuyện muốn xử lý. Hiện tại có thêm cô thì không tiện lắm!

Dương Thiên Lôi cũng không giấu diếm nói. Tuy rằng Dany là bạn tốt của Lý Tuyết thật, nhưng dù sao cũng là nhân vật trọng yếu của thế lực chẳng liên quan. Có tất nhiều chuyện, tuyết đối không thể để Dany biết được.

- Là sợ tôi biết quá nhiều sao?

Dany hỏi.

- Đúng.

- Hiện tại, tôi là bạn gái của anh. Tôi sẽ không tiết lộ bất kỳ chuyện gì của anh. Anh có thể yên tâm được rồi...

- Khụ khụ khụ...

Nghe được Dany nói như vậy, Dương Thiên Lôi nhất thời không biết phải nói gì. Bạn gái? Cái gì thế, từ lúc nào ta có người bạn gái như cô vậy chứ? Nói trắng ra là, cũng do Lý Tuyết gặp mình, cô ta vô ý liếc mắt thấy qua mình qua ghi hình mà thôi. Vì sao có thể trở thành bạn gái của mình được?

- Anh đừng kinh ngạc, Tiểu Tuyết đã sớm đáp ứng tôi về việc này rồi...

- Dany...Cô...Cô tưởng là thật sao?

Lý Tuyết cũng có chút xấu hổ mà hỏi thăm.

Trong thời gian này, quan hệ giữa hai người rất tốt. Tuy rằng cả hai người ai cũng không tiết lộ thân phận thực sự của mình, nhưng về những điều khác đều có thể nói, đã không có ý giấu nhau điều gì. Khi Dany vô ý thấy Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân trong ghi hình, Dany cũng không nói gì thêm, nhưng sau khi quan hệ giữa hai người trở nên thân thiết hơn, cô ta liền biết được rất nhiều chuyện của Lý Tuyết.

Vì vậy, Dany hay nói giỡn, nói cũng muốn Dương Thiên Lôi bạn trai, như vậy có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Lý Tuyết, mà Lý Tuyết cũng “thẳng thắn” đáp ứng!

834. Chương 847: Chỉ Biểu Diễn Vì Một Mình Tôi!

- Đương nhiên! Cô không biết tôi, Tôi cũng biết cô biết hẳn. Hi hi! Tiểu Tuyết, cô muốn đổi ý sao? Nếu vậy tôi sẽ rất thương tâm...

Dany nói:

- Hầy...Cô không tin?

Dany nói xong, trừng con mắt con mắt nhìn Lý Tuyết, bỗng nhiên ôm lấy Dương Thiên Lôi, bỗng nhiên đưa cái miệng nhỏ nhắn của mình, trực tiếp ấn lên miệng Dương Thiên Lôi mà hôn!

Phụ nữ phương tây lớn mật trực tiếp!

Ôm, đối với con gái phương tây mà nói, thật sự là chuyện rất bình thường. Thế nhưng, miệng và miệng chân chính tiếp xúc, lại vẫn chỉ có người yêu, vợ chồng mới phát sinh. Đương nhiên, không tính đến chuyện yêu đương vụng trộm và vân vân.

Tự nhiên nàng ta làm tới “động tác lớn” như vậy, khiến Dương Thiên Lôi phải vội vàng rút lui, nhưng trong lòng không thể không bội phục phụ nữ phương tây thật “Hào phóng” và “Lớn mật”!

- Khụ khụ...Việc này với việc Tuyết tỷ đồng ý hay không cũng không có quan hệ mấy. Quan trọng là giữa tôi và cô bây giờ không có bất kỳ tình cảm gì. Nếu vậy cô làm bạn gái tôi thì có ý nghĩa gì?

Dương Thiên Lôi nói.

- Không có cảm tình không quan trọng, có thể bồi dưỡng mà. Rồi anh sẽ thích em thôi!

Lý Tuyết đã không có cách nào có thể mở miệng, bất luận Dương Thiên Lôi nói như thế nào, Dany cũng nhiệt tình như lửa mà áp sát vào, dấm gắt gao ôm lấy cánh tay Dương Thiên Lôi, lôi kéo tay Lý Tuyết, không muốn rời!

Không có cách nào, Dương Thiên Lôi chỉ có thể tạm thời khuất phục...

Nhìn bề ngoài cô có vẻ đẹp của một cô gái phương tây, nhưng bản thân cô thật sự chưa từng nghĩ tới việc tiếp xúc gần như vậy, càng chưa nói tới việc thử nghiệm...

Trong trí nhớ của Dương Thiên Lôi, có rất nhiều lời bàn luận về phụ nữ phương tây. Khi họ còn trẻ tuổi, xinh đẹp động lòng người. Bởi vì liên quan đến chủng tộc giên, nên họ thường mạnh mẽ hơn trên phương diện tình cảm, điều mà phụ nữ đông phương thua xa. Thế nhưng, khi tuổi tác ngày một tăng thêm, vóc người liền sẽ phát sinh thay đổi thật lớn. Quan trọng hơn là, trong truyền thuyết, trên người đàn ông và đàn bà phương tây đều có một “mùi vị”, cũng đang bởi vì như vậy, đàn ông và đàn bà phương tây thường xuyên chuẩn bị nước hoa gì đó.

Bất quá, dường như Dany bây giờ cũng không có “mùi vị” như trong truyền thuyết, trên người chỉ là tản ra mùi thơm nhân nhạ, hiển nhiên cũng không có mùi nước hoa nồng đậm để che giấu. Về phần, sau này tuổi tác ngày càng lớn, vóc người và tướng mạo có thể có biến dạng hoàn toàn hay không thì hiện tại lại càng không thể khẳng định được...

...

- Áp lực rất lớn a...

Khi Dương Thiên Lôi mang theo Lý Tuyết và Dany bay đến bầu trời Washington, trong lòng rất là cuồng quýt. Chỉ có một mình Lý Tuyết, sẽ không có bất kỳ người nào có ý kiến, nhưng tự nhiên có thêm một Dany, hơn nữa bản thân mình căn bản chưa từng tiếp xúc với Dany, vậy áp lực kia có vẻ thực sự lớn. Bất quá, may mà Dương Thiên Lôi nghiêm chỉnh thanh minh Dany chỉ là người ở cùng ký túc xá với Lý Tuyết. Đồng thời dùng thần niệm nói trước với Lăng Hi, tạm thời không nên tiết lộ thân phận, cũng không muốn Lý Tuyết giải thích bất kỳ việc gì. Đương nhiên, Dương Thiên Lôi cũng truyền âm nói với Lý Tuyết, khi nhìn thấy đám người Lý Hàn Mai, không nên hỏi bất kỳ chuyện gì. Chờ khi tất cả mọi chuyện đã xong xuôi, mới giải thích với nàng sau.

...

Ầm ầm...

- Ha ha ha...

Sáu giờ chiều ngày thứ hai, một tiếng nổ mạnh phát ra, cùng lúc truyền đến tiếng cười to tràn ngập sự hưng phấn và cuồng ngạo. Tại phòng thí nghiệm trong căn cứ bí mật của Gia tộc Kennedy, một cái lọ hoàn toàn trong suốt, đã nổ thành tro bụi. Mà Tabitha, thì đang đứng ở phía sau, ngửa mặt lên trời cười to!

Lúc này, thân thể ban đầu của Tabitha vốn bình thường, cơ thể tự nhiên đầy đặn thon dài, vóc người bất luận là nhìn từ góc độ nào, đều đạt tới mức độ hoàn mỹ!

Cũng không phải là đẹp hoàn mỹ, mà là tràn ngập sức mạnh, một loại sức mạnh có thể tăng tới mức vô cùng hoàn mỹ!

Nhưng, điều này bất quá là hiện tượng phía bên ngoài mà thôi, sự biến hóa thực sự lớn mạnh lại nằm phía bên trong cơ thể Tabitha!

Gen!

Gen của hắn đã hoàn toàn thay đổi. Nếu như đưa gen của hắn cho chuyên gia nghiên cứu, sẽ phát hiện, lúc này Tabitha đã không thể gọi là con người nữa.

- Ta...Cũng có thể mạnh như vậy! Mạnh như vậy, ha ha ha ha! Cảm ơn phụ thân!

- Khôi phục trạng thái người bình thường!

Kester nhìn vào Tabitha nói.

- Vâng!

Theo tiếng nói của Tabitha, thân thể hấn tự nhiên xảy ra sự thay đổi kỳ lạ, tổ hợp gen vốn đang mạnh mẽ không gì sánh được, bỗng nhiên biến đổi trong nháy mắt. Một lát sau, toàn thân Tabitha thoát nhìn lại giống như ban đầu không có bất kỳ sự khác lạ nào, sức mạnh tản mát ra khắp người, cũng hoàn toàn biến mất.

- Phụ thân. Vì sao hiện tại phụ thân mới cho con loại năng lực này?

Dù đã cố kìm chế, nhưng trên mặt Tabitha vẫn vô cùng vui mừng, đi tới trước mặt Kester, hỏi.

- Con cho đây là sinh vật tinh phiến này dễ chế tạo như vậy sao? Ngoại trừ ta ra, chỉ có duy nhất một người! Con là con trai của ta, đương nhiên năng lực cũng phải dành cho con! Bằng không, con chẳng khác nào thủ hạ của ta, chỉ là công cụ! Tổ hợp gen trên người con cũng là bộ gen hoàn mỹ nhất do thủ hạ đứng đầu của phụ thân nghiên cứu trong bốn mươi năm qua! Toàn bộ tư liệu đã đưa vào sinh vật tinh phiến. Con hãy nhanh chóng mà nghiên cứu. Đêm nay, sau khi chúng ta tiêu diệt được Dương Thiên Lôi, trên thế giới này sẽ không còn ai có thể uy hiếp được Gia tộc Kennedy chúng ta!

- Vâng, phụ thân!

Tabitha vô cùng cung kính nói.

Chính hấn cũng không có phát hiện ra, lúc này bản thân hấn càng tôn kính phụ thân hơn nhiều so với trước kia. Thậm chí trong lòng hấn cũng không còn có xuất hiện bất kỳ mưu tính gì đối với phụ thân nữa. Ban đầu hấn là không có khả năng này, bởi vì ban đầu, tuy rằng hấn cũng cung kính phục tùng phụ thân, nhưng có đôi khi vẫn tìm cách đối phó với phụ thân, ở sâu trong nội tâm hấn tồn tại sự bất mãn. Nhưng bất quá, không dám lộ ra mà thôi. Mà hiện tại, hấn lại quyết một lòng vì phụ thân hấn.

Tabitha cũng không biết, Kester phụ thân hấn cũng quyết không cho phép tồn tại người nào mạnh hơn chính mình. Kester nói không sai. Hiện tại, tổ hợp gen trên người Tabitha là hoàn mỹ nhất, đồng thời, đại não, nơi thần bí nhất của loài người cũng bị khai phá hết, cũng dung nhập toàn bộ thành quả nghiên cứu thành công mạnh mẽ nhất trong mấy năm nay gần...sinh vật tinh phiến. Tinh phiến là một loại vi sinh vật ký ức có thể dung hợp trong đại não!

Có được sự biến đổi như vậy, thân thể của hấn và Tabitha có thể nói là bất tử, trừ khi là năng lượng cực kỳ cường thịnh ra sợ rằng không gì có thể khiến hai người bỏ mạng!

Hơn nữa, năng lực nguy trang đã cao tới mức không thể tưởng tượng được. Cho dù là “thần tiên” như Dương Thiên Lôi cũng không thể cảm ứng được sự mạnh mẽ của bọn họ. Bởi vì, gen trong thân thể bọn họ, có thể chỉ trong nháy mắt thay đổi tổ hợp, biến thành “người thường”!

...

Sự thực chính xác như vậy. Khi trở lại Washington, Dương Thiên Lôi vốn định lập tức triển khai hành động, thế nhưng thần niệm bàng bạc dù đã quét khắp nơi, cũng không phát hiện được bất kỳ năng lực cường đại nào. Thậm chí căn bản không phát hiện được căn cứ bí mật của Gia tộc Kennedy!

Cũng đang nguyên nhân như vậy, Dương Thiên Lôi cũng không thể tiếp tục hành động, mà áp dụng lấy bất biến ứng vạn biến, để tránh làm cho đả thảo kinh xà, ngược lại không thể giết trừ tận gốc! Dù sao đi nữa, hiện tại người mà hấn muốn bảo vệ, đã được bảo vệ rất tốt, căn bản sẽ không phát sinh điều gì ngoài ý muốn!

...

Lấy khoa học chống lại “thần tiên”, chỉ sợ cũng chỉ có kẻ điên cuồng như Kester mới có thể làm được!

Dựa vào đâu mà Kester có được sự tự tin này?

Tất cả đều xuất phát từ sức mạnh khoa học mà hấn đang có đã vượt qua giới hạn của nhân loại!

Rất nhiều lĩnh vực chưa được biết đến, đã mở ra trước mặt hấn. Thế nhưng đúng nhân loại bình thường mà nói, cũng không thể tồn tại!

Trong từ điển của hắn không có thất bại. Mặc dù hắn đã từng thất bại, nhưng hiện tại, lại tuyệt đối không thể thực sự thất bại. Nhiều nhất, cũng là ẩn nhẫn, tạm thời tránh né mà thôi!

Bằng không nói, đã rõ ràng biết được sự mạnh mẽ của Dương Thiên Lôi, tại sao lại không có chút sợ hãi nào?

Điều mà hắn mong chờ nhất bây giờ là chế phục được Dương Thiên Lôi, biến Dương Thiên Lôi trở thành tiêu bản nghiên cứu của hắn! Lại một lần nữa đột phá khoa học kỹ thuật đỉnh cao mà hắn đang nắm trong tay lúc này để tiếp tục hoàn thiện bản thân!

...

Ai cũng vô cùng tự tin như vậy, kết quả cuối cùng sẽ là thế nào?

Chiến đấu với Thiên Lôi!

Thật khiến hắn cảm thấy sốt ruột!

Vận dụng sức mạnh cấp thấp mạnh mẽ bức người, chung quy vẫn thuộc về năng lượng cấp thấp. Giống như ba người mặc áo trắng đã “tự sát” kia, sợ rằng căn bản ngay cả sự tồn tại của lạc ấn linh hồn, cũng không biết. Lại càng không cần kể đến lạc ấn linh hồn cũng hủy diệt...

Bất luận thế nào Kester cũng không sẽ nghĩ mình sẽ thất bại, càng nghĩ không ra, hắn dùng phương pháp loại “khoa học” cấp thấp này để vận dụng năng lượng cấp thấp đến mức lớn nhất, lại trở thành nguyên nhân chính khiến Dương Thiên Lôi thực sự vùng dậy! Gây cho Dương Thiên Lôi một sự trợ giúp lớn không thể tưởng tượng đến cảnh giới của hắn!

Khiến Dương Thiên Lôi cũng phải gửi lời cảm ơn từ tận đáy lòng tới mười tám đời tổ tông nhà hắn!

Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

...

- Liễu tiểu thư, cô khỏe không!

Sáu giờ chiều ngày thứ hai, sau khi Liễu Diệc Nhi và đám người Dương Thiên Lôi dùng bữa cơm sau, Tabitha đã chờ dưới đại sảnh của khách sạn từ lâu. Tất nhiên, hắn lại đang cầm bó hoa tươi, mặt mỉm cười, đi lên. Lúc này, sắc mặt và dáng vẻ của hắn tao nhã bình tĩnh. Bề ngoài của hắn bây giờ so với lần đầu tiên gặp mặt cũng mạnh mẽ hơn một bậc. Ánh mắt dường như tràn ngập sự tự tin. Hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của Dương Thiên Lôi.

Sự thay đổi này, khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thậm chí không nhận được mà dùng thần niệm tra xét, nhưng lại cũng không cảm nhận được bất kỳ sự khác lạ nào.

- Kỳ quái. Tiểu tử này thay đổi, bình tĩnh như vậy, vì sao lại không có bất kỳ sự khác thường nào?

Trong lòng Dương Thiên Lôi buồn bực. Bởi vì sự thay đổi của Tabitha, chỉ có một nhân tài mới sở hữu. Đó là sau khi thực lực bản thân tăng một cách kinh người, mới gặp phải hiện tượng, cảm giác này. Cũng không phải bất kỳ kẻ nào cũng có thể ngẫu nhiên được. Cũng không phải thực lực phía sau hắn tăng lên mà có thể xuất hiện điều này. Chỉ có thể là do bản thân hắn thực sự thay đổi, nắm vững sức mạnh trong tay mình, mới có thể tản mát ra sự tự tin này, tự tin coi rẻ thiên hạ, nắm tất cả trong tay!

Liễu Diệc Nhi cũng có chút kinh ngạc. Dù sao, trong hai ngày ở chung, có thể nói nàng và Dương Thiên Lôi đã đả kích người này muốn chết, nhưng hiện tại vì sao lại thông dong hơn nhiều so với ngày hôm qua?

Liễu Diệc Nhi chỉ có thể cảm thán lòng dạ đối phương quá sâu, thật sự có thể so với biển rộng, làm cho nàng phải bội phục.

- Liễu tiểu thư, khi biểu diễn đêm nay kết thúc, cô có tính toán gì không? Hay là cô nán lại nước M một thời gian, gia tộc chúng tôi sẽ thu xếp toàn bộ hành trình, bảo đảm sẽ làm cô hài lòng. Cô thấy sao?

Sau khi lên xe, Tabitha thân nhiên nói. Tuy rằng nói là mời Liễu Diệc Nhi tại Nước M chơi vài ngày, thế nhưng trong giọng nói cũng không có chút nhiệt tình nào. Hiển nhiên, hắn chỉ tính hỏi Liễu Diệc Nhi mà thôi.

- Cảm ơn. Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, tôi phải về nước.
- Hả? Vậy chúng tôi sẽ phải máy bay riêng đưa cô đi là được rồi. Cô định đêm nay sẽ đi sao?
- Đúng, kết thúc xong sẽ đi. Không cần phải máy bay riêng. Máy bay lần trước bị trục trặc, Lý tỷ đã thuê một máy bay bên Hoa Hạ chúng tôi. Máy bay đã chờ chúng tôi ở sân bay từ sớm rồi.

Liễu Diệc Nhi nói.

- Như vậy hả. Cũng tốt! Cầu chúc buổi biểu diễn của cô đêm nay sẽ đạt được thành công viên mãn!

...

Sau khi nói vài lời thừa, Tabitha liền không có nói nữa. Sau khi đưa đám người Liễu Diệc Nhi đến phòng âm nhạc tại trung tâm nghệ thuật Kennedy, hần trực tiếp ngồi ở vị trí khách quý trên thính phòng, kiên trì chờ đợi đến lúc buổi biểu diễn kết thúc.

Đương nhiên, hần đã biết về chuyện máy bay chuyên dùng của Hoa Hạ, chỉ là không thể xác định được khi nào thì Liễu Diệc Nhi sẽ đi mà thôi. Bất quá, mặc dù Liễu Diệc Nhi không nói, hần cũng biết, tất cả mọi người có chạy đằng trời!

Tất cả công tác, đều đã bố trí hoàn hảo, chỉ chờ thời cơ đến là bắt đầu hành động!

- Liễu Diệc Nhi! Sau này, cô sẽ chỉ biểu diễn cho một mình Tabitha tôi!

Tabitha nhắm mắt như là đang dưỡng thần, khóe miệng hơi nhếch lên, trong lòng tràn ngập cuồng ngạo nói.

835. Chương 848: Sự Yên Lặng Trước Con Bão.

Bảy giờ rưỡi, buổi biểu diễn của Liễu Diệc Nhi sẽ chính thức bắt đầu.

Khi giọng hát của Liễu Diệc Nhi bắt đầu vang lên, dưới sân khấu căn bản không còn chỗ trống. Khán giả đang hò hét tên Liễu Diệc Nhi, nhất thời trở nên lặng ngắt như tờ!

Hầu như trong nháy mắt, liền bị khí tức “Thiên nhân hợp nhất” của Liễu Diệc Nhi cảm hóa mà chìm đắm trong giọng ca huyền diệu...

Dường như buổi biểu diễn đã không có khách quý tới xem biểu diễn, không có màn nghỉ ngơi, không có tiếng vỗ tay, không có hoan hô...

Chỉ có một loại tiếng động, đó là tiếng hát trời ban của Liễu Diệc Nhi, tiếng hát không có chút tỳ vết nào!

Một tiếng rưỡi đồng hồ sau, khi Liễu Diệc Nhi cúi đầu chào, biểu thị buổi biểu diễn ngày hôm nay đến đó là kết thúc. Một lúc sau khán giả mới phục hồi lại tinh thần, mới bắt đầu điên cuồng hò hét và hoan hô!

Liễu Diệc Nhi!

Không hổ là nữ thần phương đông!

Nữ thần phương đông sở hữu một giọng hát tự nhiên độc nhất vô nhị trong thiên hạ!

Rất nhiều khán giả không đích thân tới hiện trường nghe qua tiếng ca Liễu Diệc Nhi, vẫn bị chinh phục hoàn toàn, bất kể là nam hay nữ!

Ngay cả những nhân vật lớn có liên quan đến tội ác đã được sắp xếp trước cũng không ngoại lệ, đều bị tiếng hát của cô chinh phục!

Lại một lần nữa, Tabitha thực sự được nghe tiếng hát của Liễu Diệc Nhi. Ở sâu trong nội tâm hần cũng cảm thấy chút hổ thẹn, thậm chí còn định bỏ qua âm mưu đáng hổ thẹn nhằm vào Liễu Diệc Nhi. Chỉ có điều, khi nhìn Liễu Diệc Nhi cúi chào xong, trên mặt cô lộ ra một nụ cười với tình cảm nồng nàn đi về phía hậu trường, sự hổ thẹn nhất thời biến ham muốn sở hữu càng thêm cuồng liệt!

...

Hít vào một hơi thật, Tabitha đứng dậy, cũng bước rất nhanh về phía hậu trường!

Trong toàn bộ phòng âm nhạc, đám khán giả và phóng viên, ký giả đang cuộn trào mãnh liệt như nước thủy triều vây kín cửa ra vào. Lần này, Liễu Diệc Nhi không hề cố kỵ vẫn khoác tay Dương Thiên Lôi, Hắc Long cùng với Lý tỷ và đám thủ hạ, còn có nhân viên bảo vệ của Tabitha, cùng mở đường cho Liễu Diệc Nhi!

Tâm thần Dương Thiên Lôi đã sớm buông ra, dò xét tất cả động tĩnh trong phạm vi mấy trăm km. Nhưng hần vô cùng kinh ngạc, cho tới bây giờ, Dương Thiên Lôi cũng không có phát hiện bất kỳ điều gì khác thường. Đường hồ Tabitha thực sự không có hành động tiến thêm một bước nữa.

Chẳng lẽ là sợ mình?

Không có khả năng. Khi Dương Thiên Lôi giả làm người mặc áo trắng trò chuyện với Kester, hần đã biết, đối phương biết rõ mình chính là Dương Thiên Lôi người đã tiêu diệt Thần Hoàng Tông ở Nước R, nhưng còn làm như thế, thì sao có thể sợ hần được?

Nhưng vì sao lại không có bất kỳ động tĩnh nào? Hoặc là nói, căn bản mình không phát hiện ra động tác của đối phương sao?

Dương Thiên Lôi không giải thích được, nhưng cũng không khẩn trương. Không phải là yên lặng trước cơn bão sao? Mình lo lắng cũng được gì! Chỉ cần người của mình vẫn ở bên cạnh mình, mặc kệ đối phương sử dụng thủ đoạn thế nào, Dương Thiên Lôi cũng có tuyệt đối nắm chặt, để người của mình sẽ không phải chịu bất kỳ thương tổn nào!

Từng sợi thần niệm, không chỉ bảo hộ cho Liễu Diệc Nhi, ngay cả chị em Hắc Long, Lý tỷ, cùng với thủ hạ của các nàng, toàn bộ đều được hần bảo hộ!

Lát nữa, bất luận xảy ra tình huống gì, hần cũng có phòng hộ trước!

Họ thuận lợi lên xe của Tabitha, trực tiếp chạy tới sân bay, cũng không có xuất hiện bất kỳ vấn đề gì. Loại tình huống này thật sự khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy rất khó hiểu.

- Lẽ nào muốn động thủ trên máy bay?

Lúc này, Dương Thiên Lôi khẽ nhíu mày, trầm nghĩ trong lòng. Chỉ là hần lại không rõ, nếu quả thật muốn động thủ trên máy bay, vậy Liễu Diệc Nhi thì làm sao bây giờ? Liễu Diệc Nhi ở cùng với đám người mình. Nếu như đối phương lấy máy bay làm mục tiêu, tất nhiên Liễu Diệc Nhi sẽ phải gặp nạn. Nhưng mục đích Tabitha là Liễu Diệc Nhi. Vì sao lại lựa chọn phương thức này?

Dương Thiên Lôi không nghĩ ra.

Bất quá, nếu muốn động thủ trên đường bay trở về Hoa Hạ, thì Dương Thiên Lôi lại cầu còn không được!

...

- Liễu tiểu thư, đây là phòng nghỉ được đặc biệt chuẩn bị cho cô! Mời!

Khi Dương Thiên Lôi và đám người Liễu Diệc Nhi đi vào, Lý tỷ đã sớm thông báo đã thu xếp tốt về máy bay chuyên dùng. Một người mặc bộ trang phục của tiếp viên hàng không mỉm cười nhìn Liễu Diệc Nhi nói.

Khí tức trên người tiếp viên hàng không này cũng không có điểm nào không thích hợp. Trong nháy mắt khi Dương Thiên Lôi vào máy bay, hần đã tra xét Toàn bộ thành viên trong đội bay, cùng với tình huống hoạt động bên trong máy bay nhưng vẫn không phát hiện được sự khác thường nào. Tuy rằng thoát nhìn máy bay này chỉ là máy bay hàng không dân dụng bình thường, nhưng cấu tạo bên trong lại là máy bay chiến đấu hết sức tiên tiến của Hoa Hạ, bất luận là tốc độ bay hay là sự an toàn đều có thể đều đạt được cấp cao nhất.

Rất rõ ràng, lần trước Liễu Diệc Nhi trải qua nguy hiểm trên không, đã làm nhà họ Liễu, thậm chí Hoa Hạ cảm thấy hoảng sợ.

- Chúng tôi cùng đi với nhau!

Mặc dù không có tìm ra điểm nào khác lạ, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn phải cẩn thận. Trên mặt hần mang theo nụ cười nhàn nhạt, không cho rằng đã biết. Dù có bất kỳ điều gì không thích hợp đi nữa, quan hệ giữa hai người hiện tại là “Người yêu”, đã được Liễu Diệc Nhi phát ra toàn thể giới.

- Xin lỗi. Dương tiên sinh, phòng nghỉ chỉ có thể chứa được một mình Liễu tiểu thư!

Ngoài ý muốn của Dương Thiên Lô, trên mặt tiếp viên hàng không tự nhiên lộ ra chút xấu hổ, nhẹ giọng nói.

- Em đi một mình cũng được, anh ở bên ngoài được rồi!

Càng làm cho Dương Thiên Lô bất ngờ hơn chính là, Liễu Diệc Nhi tự nhiên cũng nói như thế.

- Em chắc chứ?

Dương Thiên Lô kinh ngạc nhìn Liễu Diệc Nhi hỏi.

- Không có việc gì đâu. Chúng ta đều đã lên máy bay của mình. Chúng ta an toàn mà...

Liễu Diệc Nhi mỉm cười nhìn Dương Thiên Lô nói.

Trong hai tròng mắt Dương Thiên Lô lấp lánh phát ra một đạo tinh quang không thể phát hiện được. Sau khi hơi dừng lại một chút, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một nụ cười mỉm, nói:

- Được! Vậy em nghỉ ngơi cho tốt!

Nói xong, Dương Thiên Lô liền đi đến vị trí bình thường, trực tiếp ngồi ở chiếc ghế trống.

Mà Liễu Diệc Nhi lại gật đầu, dưới sự hướng dẫn của tiếp viên hàng không, đi vào phòng nghỉ đã được đặc biệt chuẩn bị riêng cho nàng.

...

Dương Thiên Lô vẫn mang theo kính râm, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhìn hẩn như tiến nhập vào trạng thái thả lỏng, thần niệm lại bắt đầu dò xét kỹ lưỡng trên người mọi thành viên có mặt trong cabin.

- Lãng muội, nàng thấy thế nào?

- Rất kỳ quái. Cái này căn bản không phải pháp thuật thần thông! Muốn thanh trừ cũng rất đơn giản...

Không ai biết, Lăng Hi, Lý Tuyết, Lý Hàn Mai, Tống Hiểu Phân, Trương Nhã Tĩnh, ngay cả Dany cũng dám đi theo, tự nhiên đã ẩn nấp ở trong máy bay từ lâu. Nhờ vào thuật ẩn nấp của Lăng Hi nên sẽ không bị bất kỳ kẻ nào phát hiện được.

- Tạm thời dừng hành động. Lúc này động thủ, sẽ không biết nói bọn họ chơi trò chơi thú vị gì! Xem thời cơ rồi hành động!

Dương Thiên Lô nói trong thần niệm.

- Được. Địa Cầu các người thật là kỳ quái, không có người tu luyện chân chính, nhưng lại có lối đi tắt khác tự nhiên cũng có thể làm được chuyện thần kỳ như vậy.

Lăng Hi nói:

- Thiên Lô. Thật ra Địa Cầu có rất nhiều thứ đó chơi rất tốt, so với Tam Thập Tam Thiên chúng ta càng vui hơn. Đường như ta rất thích ở đây!

- Đó là vì ở đây có lão công của nàng, sao có thể không thích? Ha ha. Lãng muội muội, chờ khi chúng ta phá được phong ấn Địa Cầu xong, chúng ta liền trở về Tam Thập Tam Thiên. Có ta ở đây, vũ trụ hình thức ban đầu khẳng định không bao lâu sẽ lớn lên. Đến lúc đó, đám người Tử Hàm cũng sẽ hoàn toàn khôi phục! Chờ sau hoàn thành tất cả 'sứ mệnh', chúng ta liền tới Địa Cầu sinh sống, buồn chán thì có thể đi du lịch ở khắp nơi...

Lăng Hi đáp. Lúc này đây dĩ nhiên là phản bác lại sự không thành thật trong lời nói của Dương Thiên Lô.

Không ai biết được, lúc này Dương Thiên Lô và Lăng Hi còn có tâm tình nói chuyện vui. Cũng không có biện pháp, hai người thực sự trên nghĩ ra Địa Cầu trên còn có người nào có thể gây khó dễ cho bọn họ. Hiện tại, bọn họ chỉ là chờ đối phương lộ ra thủ đoạn sau cùng là cái gì mà thôi.

- Ta đi tới bên cạnh Liễu Diệc Nhi xem thế nào. Như vậy cũng an toàn hơn. Chúng ta chưa từng thấy qua những thủ đoạn này. Nói không chừng thật sự có chuyện gì đó mà chúng ta nghĩ không ra sẽ phát sinh...

Lăng Hi nói tiếp.

- Cũng tốt. Cần thận một chút, đừng kinh động tới đối phương!

Dương Thiên Lô quay về không gian hư vô, khẽ cười cười. Người khác nhìn không thấy Lý Tuyết các nàng, nhưng Dương Thiên Lô lại thấy rất rõ.

Lăng Hi truyền âm tới mấy chị em một tiếng, liền trực tiếp biến mất, khi nàng lại xuất hiện thì đã tiến vào phòng nghỉ của Liễu Diệc Nhi. Liễu Diệc Nhi ngồi thoải mái trên đặc chế, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì, không hề phát hiện đến sự xuất hiện của Lăng Hi.

Hai người Lăng Hi, Liễu Diệc Nhi, vốn có liên hệ với nhau bởi thiên ti vận lộ trong Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình. Chỉ có điều sau khi đi tới Địa Cầu, thiên địa lực hoàn toàn bị phong ấn, mất đi cảm ứng qua lại giữa hai người. Nhưng lúc này, khi đứng thật gần ở trước mặt Liễu Diệc Nhi, Lăng Hi vẫn có thể cảm ứng được rõ ràng khí tức quen thuộc ẩn chứa trong thần hồn của Liễu Diệc Nhi!

Lăng Hi cẩn thận tra xét, thần niệm biến thành tơ nhện, dung nhập một chút vào trong đầu Liễu Diệc Nhi. Nếu như tiên nhân tối cao nhìn trộm, những suy nghĩ trong đầu Liễu Diệc Nhi đang phát sinh sự biến hóa màu nhiệm.

Lăng Hi cũng không đưa ra bất kỳ hành động trợ giúp nào, để tránh làm cho đối phương chú ý.

Chỉ là, khi cổ vô cùng nhỏ bé kia đi vào, nếu như không thể phát hiện được sự tồn tại của chúng, dần dần càng lúc càng tiến sâu vào trong đầu Liễu Diệc Nhi, dường như càng ngày càng trở nên chậm, cuối cùng, tới khi không thể đi tới được nữa vì “Một đám thần niệm” ẩn náu ở sâu trong đầu Liễu Diệc Nhi ngăn trở!

Cái này chính là lạc ấn linh hồn của Liễu Diệc Nhi!

Thần niệm Chân Tiên cảnh ngưng tụ thành lạc ấn linh hồn!

- Thiên Lô...

Cũng đúng lúc này, ánh mắt Liễu Diệc Nhi liền sáng lên một chút, tự nhiên mở miệng gọi nhẹ một tiếng. Nhưng vừa mới gọi xong, ánh mắt lại biến hóa, khôi phục trạng thái ngơ ngác vừa rồi.

...

Dương Thiên Lô và Lăng Hi cũng không biết, lúc này, hơn một nghìn vật tương tự như đĩa bay đang bay trong không trung, đã chuẩn bị hoàn tất, toàn bộ tín hiệu thiết bị đều hoàn toàn tập trung chỗ ngồi của Dương Thiên Lô trên máy bay.

Đồng thời, trước sau vẫn duy trì tuyệt đối vị trí tương đối với máy bay.

Trong một đĩa bay rất khổng lồ, Giáo sư Jean đang nhìn vào màn hình theo dõi rất lớn, nhìn chăm chăm vào những điểm đang tản ra ánh sáng màu đỏ, trong miệng không ngừng nói về tình huống tiến triển của khôỉ lỗi cổ.

Mà cha con Kester và Tabitha, cùng với mười tên mặc áo màu vàng nhìn như không có bất kỳ khí tức cường đại nào, cũng đứng ở phía sau ba người, vẻ mặt không chút cảm xúc.

- Hả? Đây là chuyện gì?

Đúng lúc này, Giáo sư Jean nhìn chăm chăm một điểm đỏ, nói.

- Sao vậy?

Hầu như Kester và Tabitha cùng hỏi một lúc.

- Khôỉ lỗi cổ vào đầu Liễu Diệc Nhi, tiến triển đến phân nửa, liền dừng lại, dường như không thể tiếp tục đột phá...

- Hả?

- Không thể không chế sao?

- Không chế thì không thành vấn đề, chỉ là, loại tình huống này rất quái lạ, chưa từng phát sinh quá!

Giáo sư Jean nói.

- Vậy không đáng lo! Chỉ cần có thể không chế, sẽ không sao! Nếu như bại lộ, cũng chỉ có cần diệt toàn bộ. Tabitha, con nghĩ sao?

Kester nhìn thoáng qua Tabitha nói!

836. Chương 849: Khiếp Sợ, Không Gian Hỗn Loạn.

Trên thực tế, nếu như không phải vì Tabitha, bọn họ căn bản không cần sử dụng đến khôi lỗi cổ. Hoàn toàn không cần lo lắng đối phương sẽ phát hiện ra động tác của bọn họ. Đến lúc đó, có thể trực tiếp hành động. Về phần, những vi sinh vật đã ẩn náu trên những người dùng để uy hiếp Dương Thiên Lôi, đến lúc đó dùng được thì tốt, cho dù không dùng cũng được, cùng lắm thì phá hủy toàn bộ.

Chỉ cần hủy diệt được Dương Thiên Lôi, Gia tộc Kennedy thực sự không cần lo lắng nữa!

Thế nhưng, bởi vì Tabitha muốn có Liễu Diệc Nhi, khiến Kester phải chịu cố cảm nhận của đứa con trai duy nhất này.

Chỉ có điều, đến bây giờ Kester ững không biết, uy hiếp đối với Dương Thiên Lôi đã sớm bị Dương Thiên Lôi loại bỏ, tin tức mà hắn thu được chỉ là sự nguy trang mà thôi.

Mấy mấy giờ sau, khi máy bay bay đến một khu vực mà bốn bên đều là biển cả thì bỗng nhiên hạ thấp xuống!

Cùng lúc đó, hai tiếp viên hàng không đã chuẩn bị từ lâu đi rất nhanh vào phòng nghỉ của Liễu Diệc Nhi. Hai người một trái một phải bỗng nhiên nắm lấy cánh tay của Liễu Diệc Nhi. Mà dường như Liễu Diệc Nhi cũng không có bất luận phản kháng nào, càng không kêu sợ hãi. Dường như nàng đã biết trước tất cả, mặc cho hai người nắm!

Thình thịch!

Một “tiếp viên hàng không” đang nắm tay bỗng nhiên dường như phát ra một tầng lân giáp lóe sáng. Hắn đánh một quyền xuyên thủng cửa kính trong phòng nghỉ đánh “Rầm” một tiếng. Cửa kính liền hoàn toàn nứt ra. Khí lưu hung mãnh, liền tràn vào trong phòng nghỉ. Nhưng, rõ ràng phòng nghỉ này được bao kín. Toàn bộ máy bay chỉ bị xóc nảy một chút mà thôi, nhưng bên trong cũng không có bị bất kỳ ảnh hưởng nào của luồng khí lưu!

Tê tê...

Phá đi một mảng lớn, không hề dừng lại, hai người “Tiếp viên hàng không” trực tiếp cầm lấy cánh tay Liễu Diệc Nhi nhảy ra ngoài cửa sổ. Cùng lúc đó, trên vai hai người phát ra những tiếng tê tê, tự nhiên sinh ra hai cánh chim “vèo” một tiếng liền bay đi như một tia chớp!

- Thiên Lôi...

Từ lúc hai tên yêu nghiệt “Tiếp viên hàng không” kia bước vào, ánh mắt có chút đại ra của Liễu Diệc Nhi dường như lại khôi phục lại thần chí, gọi tên Dương Thiên Lôi. Chỉ là, ngay sau đó lại bị khống chế.

Vù vù

Hai người mang theo Liễu Diệc Nhi chỉ bay trong không gian khoảng vài dặm, một đạo ánh sáng màu trắng bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung. Một loại phi hành khí tương tự như đĩa bay, trực tiếp xuất hiện trước mặt Liễu Diệc Nhi, hút ba người trực tiếp vào trong đó. Sau đó, lại một tiếng “vù vù” vang lên, nó liền biến mất khỏi không trung.

- Vì sao có thể?

Lăng Hi trước sau vẫn ở cùng một chỗ với Liễu Diệc Nhi, khi phi hành khí bỗng nhiên xuất hiện kỳ lạ trong không gian, nhất thời kinh ngạc há to miệng, tràn ngập khiếp sợ. Bất luận thế nào, bọn họ cũng không nghĩ ra, tự nhiên gặp phải chuyện đầy khiếp sợ mà lại không thể tưởng tượng được như vậy!

- Thiên Lô! Thiên Lô! Có thể cảm ứng được ta không?

Nhất thời Lăng Hi điên cuồng phóng ra thần niệm bàng bạc ở trong đầu hỏi, thế nhưng lại không có bất luận sự đáp trả nào. Hiển nhiên, trong lúc đó liên hệ giữa thần niệm của nàng và Dương Thiên Lô đã hoàn toàn bị chặt đứt!

- Kim Y số 58, 59 hoàn thành nhiệm vụ, xin chỉ thị!

- Nhanh chóng trở lại căn cứ.

- Vâng!

Lăng Hi cảm ứng được tất cả mọi việc xảy ra trong phi hành khí. Lúc này, hai “Tiếp viên hàng không” đã khôi phục lại tướng mạo sẵn có. Tuy rằng vẫn ăn mặc đồng phục tiếp viên hàng không, nhưng đã biến thành hai thanh niên có vẻ mặt lạnh lùng. Loại biến hóa này cho dù là dùng thuật dịch dung mạnh nhất sợ rằng cũng không thể làm hoàn mỹ tới như vậy, che giấu được con mắt của Lăng Hi và Dương Thiên Lô. Khi hai người ở tại máy bay cũng không có phát hiện ra sự nguy trạng của hai người này.

- Đây là đâu? Vì sao tôi lại ở chỗ này? Các người là ai?

Lúc này, Liễu Diệc Nhi hoàn toàn khôi phục lại như bình thường, nhất thời tràn ngập kinh ngạc và hoảng sợ nhìn hai người đang đứng ở bên cạnh nàng, chẳng hiểu gì cả.

- Tiểu thư, không cần khẩn trương. Sau này cô sẽ là thiếu phu nhân của Gia tộc Kennedy chúng tôi rồi. Chúc mừng!

- Nói bậy! Các người bắt ta làm gì?

Liễu Diệc Nhi tràn ngập hoảng sợ và khiếp sợ hỏi.

Tất nhiên Liễu Diệc Nhi biết Gia tộc Kennedy có thể lực cường đại nhưng so với người đàn ông mà mình thương yêu, căn bản không có bất kỳ sự uy hiếp nào. Thế nhưng vì sao mình lại rơi vào trong tay đối phương được?

Càng làm cho trong lòng Liễu Diệc Nhi cảm thấy kinh ngạc chính là, lúc này, trong đầu lại tự nhiên đầy ắp hình ảnh của Tabitha. Hình ảnh của hắc hủ như cũng nhiều ngang với Dương Thiên Lô khiến Liễu Diệc Nhi hận đến mức không thể hận hơn được.

Dù phát hiện ra điều này, nhưng hiện tại đang minh mẫn, Liễu Diệc Nhi vẫn không thể nào phát hiện nguồn gốc của vấn đề. Nguyên nhân quan trọng nhất là, nàng căn bản không thể dùng “Lý trí” để tự hỏi về vấn đề trên.

- Đừng sợ...

Đúng lúc này giọng nói của Lăng Hi bỗng nhiên vang lên trong đầu Liễu Diệc Nhi.

- Đừng lên tiếng. Ta là Lăng Hi.

Lăng Hi nói, đồng thời liền đưa một ít thần niệm tinh thuần dung nhập vào trong đầu Liễu Diệc Nhi. Trong nháy mắt, liền mỉm cười đặc biệt lại trực tiếp oanh sát!

Thình thịch...

Liễu Diệc Nhi cảm thấy một vài hình ảnh, ký ức, thậm chí là tâm tình thoáng qua trong đầu mình. Trong nháy mắt, như bọt biển, bỗng nhiên nổ tung. Trong nháy mắt biến mất không còn chút tung tích nữa. Vừa mới còn cảm thấy không sao hiểu nổi, trong lòng có cảm giác được sự khác thường, nhất thời khôi phục lại trạng thái vốn có, chân chính trở lại là Liễu Diệc Nhi.

A Mã Ni Bá Mễ Hồng!

Cùng lúc đó, thần niệm của Lăng Hi bàng bạc bỗng nhiên thôi động, giọng nói êm tai của nàng lan rộng ra, trang nghiêm và vô cùng uy lực, trong chốc lát đã dung vào trong đầu của mọi thành viên trong toàn bộ phi hành khí. Không ai có thể chống đối, chính là hai yêu nghiệt Kim Y số 58, 59 kia, cũng không có bất kỳ sự chống đối nào bị Lăng Hi phá vỡ tâm thần!

- Độ hóa!

Lăng Hi với Đại La Kim Tiên cảnh, lúc này mặc dù không có Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình, cũng như không có Dương Thiên Lô ở bên cạnh, vẫn có thể dễ dàng ngưng tụ thành pháp tắc thần thông Độ Hóa - Lục Tự Chân Ngôn. Trong nháy mắt, liền độ hóa thành công toàn bộ các cao thủ này!

Cùng lúc đó, chân thân của Lăng Hi nhất thời xuất hiện trước mặt Liễu Diệc Nhi!

- Chúng ta và Thiên Lô đã mất đi liên hệ. Nhưng cô đừng lo lắng, chờ ta xem xét lại tình huống!

Lăng Hi nhìn thấy Liễu Diệc Nhi đang trần ngập kinh ngạc nhìn chăm chú vào mình, liền mỉm cười nói. Nói xong, mi tâm trực tiếp rọi ra một đạo ánh sáng rực rỡ lấp lánh, dung nhập vào trong đầu người mặc Kim Y số 58!

Liễu Diệc Nhi ngơ ngác nhìn dáng vẻ Lăng Hi khuynh quốc khuynh thành hoàn mỹ không tỳ vết. Lúc này, nàng đã khôi phục lại bình thường, kinh ngạc trong lòng nàng đã rút đi, chỉ còn là sự khiếp sợ, khiếp sợ trước sự xuất hiện của “Lăng Hi”, khiếp sợ trước dung nhan của Lăng Hi, khiếp sợ tu vi của Lăng Hi!

Đây là người mà Dương Thiên Lô nói chính mình cũng nghĩ không ra!

Lăng Hi!

Lăng Hi đến từ thế giới thần bí sao?

Liễu Diệc Nhi cảm giác chỉ trong nháy mắt, đã chế phục được yêu nghiệt mặc trang phục tiếp viên hàng không, Hắc đã ngã trên mặt đất. Lăng Hi lại nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, hàng lông mày hơi nhăn lại cũng giãn ra.

- Tham kiến chủ nhân!

Một gã khác đang ngơ ngác nhìn tên tiếp viên hàng không kia, nhất thời quỳ rạp xuống đất, thành kính không gì sánh được, cung tay nói.

- Đứng lên, không nên để Gia tộc Kennedy phát hiện biến hóa ở đây! Khởi động phi hành khí, để ta và Liễu Diệc Nhi đi ra khỏi không gian này!

- Vâng!

Dương Thiên Lô Như vẫn ngồi trên máy bay, tất nhiên thần niệm của hắn trước sau vẫn tập trung vào Liễu Diệc Nhi và Lăng Hi. Chỉ là khi Liễu Diệc Nhi bị đưa đến đĩa bay phi hành khí kia, thần niệm của hắn và Lăng Hi, liền hệ với Liễu Diệc Nhi tự nhiên bị chặt đứt!

Mặc dù Dương Thiên Lô đã sớm có sự chuẩn bị, cũng cảm thấy kinh ngạc đứng phắt dậy!

- Ha ha ha ha...

Đúng lúc này, loa phát thanh trên máy bay truyền đến một tiếng cười kiêu ngạo đến cực điểm!

Tabitha!

Tiếp xúc vài lần, trong nháy mắt Dương Thiên Lô liền nhận ra giọng nói của Tabitha!

- Dương Thiên Lô, thành viên sở nghiên cứu siêu tự nhiên Hoa Hạ. Trước mười tám tuổi là cô nhi, không có gì nổi bật, là đồ ăn hại. Nghĩ không ra sao? Ha ha ha ha.

Tabitha tóm tắt lại toàn bộ những điều quan trọng trong lý lịch của Dương Thiên Lô sở hữu trọng yếu kinh lịch, liệt kê ra từng cái một, thậm chí cả những người có quan hệ mật thiết với hắn, ngoại trừ Trương Nhã Tĩnh ra, cũng đều rõ ràng.

- Người muốn như thế nào?

Ánh mắt Dương Thiên Lô chậm rãi nhìn về phía thành viên đội bay đã vây quanh hắn. Ngoài dự đoán của hắn, trong đó còn có hai chị em Hắc Long, đám người Lý tỷ. Không hề nghi ngờ, đám người Hắc Long, đã toàn bộ bị đối phương điều khiển, thân bất do kỷ trở thành hình nhân. Chỉ có điều, giọng nói của Dương Thiên Lô vẫn bình tĩnh lạ thường.

Vừa nói, thần niệm Dương Thiên Lô đã kéo dài ra tới vô hạn, thế nhưng điều khiến hắn kinh ngạc chính là, vẫn không cảm nhận được sự tồn tại của Tabitha.

- Muốn như thế nào sao? Ha ha. Không nên lãng phí tâm cơ, những cao thủ như các người căn bản không thể cảm nhận được sự tồn tại của ta. Ha ha...Người có muốn chết không?

- Muốn chết thì làm sao, không muốn chết thì làm sao?

Dương Thiên Lô thu hồi thần niệm. Hắn biết điều đối phương nói chính là sự thực, nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà mị, nói.

- Muốn chết thì đơn giản, tất cả mọi người bọn họ sẽ được chôn cùng với người. Người biết những người này đã ra xảy chuyện gì?

- Bất quá là đối với Gia tộc Kennedy chúng ta thì bọn họ chỉ là những kẻ bé nhỏ không đáng kể! Dương nhiên bọn họ đối với người mà nói có lẽ cũng không trọng yếu, bất quá, không biết người phụ nữ mà người bảo hộ ở nước R, hai người em ruột, em họ của Lý Hàn Mai có đủ phân lượng hay không? Nếu còn chưa đủ cũng không sao, không biết thêm viện trưởng cô nhi viện, người đã nuôi lớn người nữa, có đủ hay không?

- Còn có Liễu Diệc Nhi!

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lẽo, cất lời Tabitha, từ trong loa phát thanh truyền ra.

Trong phi hành khí, Tabitha nhìn về phía phụ thân, Kester chỉ là trừng mắt nhìn hắn, Tabitha liền hiểu rõ dụng ý của phụ thân, nói:

- Không tồi! Mọi người đều có mặt, đủ phân lượng rồi chứ?

- Thiên Lô!

Ngay lúc Tabitha và Kester đang vô cùng kiêu ngạo, giọng nói của Lăng Hi xuất hiện ở trong đầu Dương Thiên Lô.

- Xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao thần niệm của chúng ta lại bị chặt đứt?

Dương Thiên Lô hơi vui mừng nói.

- Không gian. Không gian hỗn loạn!

Khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc không gì sánh được chính là, giọng nói của Lăng Hi tự nhiên mang theo một tia run rẩy và xúc động nói.

Không gian hỗn loạn!

Vậy là có ý nghĩa gì?

Ý nghĩa là đột phá phong ấn Địa Cầu, chạy ra khỏi Địa Cầu! Bất luận như thế nào, Dương Thiên Lô cũng không nghĩ ra sẽ gặp phải tình huống không thể tưởng tượng như vậy. Phải biết rằng, mục đích hắn trở lại Địa Cầu, chính là cởi bỏ phong ấn Địa Cầu. Nhưng đến bây giờ, hắn vẫn không thể làm được. Thậm chí căn bản không biết phải làm thế nào.

Hắn không phải chưa từng thử qua, xé rách Hư Không, tiến nhập vào không gian hỗn loạn. Thế nhưng, trong phong ấn Địa Cầu, căn bản không thể làm được điều ấy.

= Phi hành khí có thể mang chúng tôi tiến vào không gian hỗn loạn! Thân thể bọn họ người có thể tùy ý thay đổi tế bào tổ hợp, lợi hại hơn nhiều so với thuật dịch dung! Bất quá, năng lực của bọn họ đối với chúng ta mà nói không có tính uy hiếp!

Dương nhiên Lăng Hi hiểu rõ Dương Thiên Lô khiếp sợ đến mức nào, nói tiếp!

837. Chương 850: Đại Chiến Với Kim Nhân!

Nghe được Lăng Hi nói vậy, Dương Thiên Lô mơ hồ hiểu được chuyện gì xảy ra!

Phong ấn Địa Cầu, phong ấn chỉ do tu luyện giả có thiên địa lực nắm trong tay, là phong ấn thần thông pháp tắc!

Bất luận là tu luyện giả nào ra sức dùng thiên địa lực, tâm thần, pháp lực, thần thông pháp tắc, đều bị cấm chế của Địa Cầu kìm hãm!

Mà Gia tộc Kennedy căn bản không phải là tu luyện giả, bọn họ không dựa vào thiên địa lực, không dùng tu vi tâm cảnh và thần thông pháp tắc, mà là lợi dụng sức mạnh “Khoa học” sử dụng lối đi tắt khác, khiến cho phong ấn Địa Cầu cường hãn không gì sánh được cũng không có bất kỳ tác dụng gì. Bởi vậy sự tồn tại của hai thứ này hoàn toàn không xuất hiện cùng lúc!

Cũng vì nguyên nhân như vậy, Gia tộc Kennedy mới làm được điều mà Dương Thiên Lô, một Đại La Kim Tiên siêu việt cũng không thể làm được!

Hầu như chỉ trong nháy mắt, Dương Thiên Lô liền hiểu rõ thu hoạch ngoài ý muốn lần này đối với hắn và Lăng Hi có giá trị kinh người!

- Hiện tại, Gia tộc Kennedy giấu mọi người trong không gian hỗn loạn sao?

Trong lòng Dương Thiên Lô bình phục lại sau kích động, dùng thần niệm hỏi. Nếu thần niệm của hắn cũng không thể nắm được, vậy khẳng định là do bị phong ấn Địa Cầu ngăn cản. Ngoại trừ không gian hỗn loạn, còn có thể là ở đâu được nữa?

- Đúng, đều ở đây! Ta đã nắm được phi hành khí trong tay. Tất cả mọi người trong đó cũng đều bị ta độ hóa! Vừa mới rồi bỗng nhiên không liên hệ được với người, cho nên ta đành bất chấp. Vật thể lạ trong đầu Liễu Diệc Nhi đã bị ta giết chết. Bất quá, may mà không bị bọn họ phát hiện. Hiện tại đám người trên phi hành khí đã giả vờ chấp hành mệnh lệnh của bọn họ, bay về phía căn cứ!

Lăng Hi nói.

- Ấy, vậy sao hiện tại nàng có thể liên lạc với ta?

- Cái này...Ta quên...

Lăng Hi bị Dương Thiên Lô hỏi có chút cuống quýt, nàng chỉ là muốn giấu diếm đối phương, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất để liên hệ với Dương Thiên Lô. Nhưng không suy nghĩ tới việc liên hệ cùng hình hành khí. Mặc dù đám người này đã bị độ hóa, nhưng dưới phong ấn của Địa Cầu, nàng không cách nào liên hệ với phi hành khí trong không gian hỗn loạn.

- Không quan hệ! Vậy cứ dẫn xà xuất động! Lăng muội, chúng ta chia làm hai đường. Ta ở lại máy bay dẫn dụ bọn họ xuất hiện. Một khi bọn họ từ không gian hỗn loạn đi ra, nàng liền nắm căn cứ trong tay!

- Được!

Lăng Hi đáp.

Thần niệm Dương Thiên Lô và Lăng Hi tiếp xúc với nhau chỉ trong chốc lát, Kester và Tabitha cũng không cảm giác được bất kỳ sự khác lạ nào. Dương Thiên Lô không cảm ứng được bọn họ. Bọn họ muốn cảm ứng được, dưới sự thần thông của Dương Thiên Lô, hơn nữa còn là Thiên Phương Dạ đàm, lại càng không có khả năng.

- Hừ, cho rằng như vậy là có thể uy hiếp được ta sao?

Dương Thiên Lô hừ lạnh một tiếng, khóe miệng hơi câu dẫn ra, bày ra ra một nụ cười tà ác đến cực điểm, hai tròng mắt như xuyên qua máy bay, nhìn vào cameras trên máy bay, lạnh giọng nói.

- Hả? Ý của ngươi là ngươi muốn chết sao?

- Chỉ bằng vào các ngươi cũng muốn giết ta? Rồi đen rút đầu, ra đánh một trận đi!

Dương Thiên Lôi tức giận nói, đồng thời, hai tay bỗng nhiên chém ra!

- Âm âm...

Từng đạo ánh sáng rực rỡ lan tỏa, trong chớp lát phá hủy toàn bộ thiết bị liên lạc, máy quay trên máy bay với bên ngoài. Toàn bộ các bộ phận thu phát đều bị hủy diệt!

- Được lắm! Jean, động thủ!

Thấy hình ảnh trên màn hình trung tâm bỗng nhiên biến mất, Kester phát phát tay, lạnh giọng nói.

Kester đã sớm nghĩ đến những người mà hắn bắt được không đủ để uy hiếp Dương Thiên Lôi. Nhưng sau khi thành công bắt được Liễu Diệc Nhi, lại cho rằng lợi thế cũng đủ uy hiếp đến Dương Thiên Lôi. Dù sao Liễu Diệc Nhi cũng có dung mạo tuyệt thế, chính hắn cũng không thể chống cự. Nếu không phải do con trai của hắn sớm nói với hắn là thích cô ta, chỉ sợ bản thân hắn cũng muốn xuất thủ.

Huống chi một kẻ còn trẻ tuổi dễ xao động như Dương Thiên Lôi? Chỉ sợ cũng vì lo lắng cho sinh mạng của Liễu Diệc Nhi, chắc sẽ không cự tuyệt!

Nhưng khiến hắn không nghĩ tới chính là, khi hắn dùng Liễu Diệc Nhi để làm lợi thế uy hiếp, Dương Thiên Lôi cũng không có một chút nhú mày nhăn mặt nào, liền trực tiếp xuất thủ!

- Quá ngoan độc.

So với chính hắn còn muốn vô tình vô nghĩa, còn muốn ngoan độc hơn!

Căn bản, Kester thật sự không ngờ được, uy hiếp của hắn, đã sớm bị Dương Thiên Lôi và Lăng Hi dễ dàng giải quyết mà thôi, bằng không, sẽ không nghĩ như vậy.

Nghe được Kester nói vậy, Jean không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp thôi động “khôi lỗi cổ”!

- Tê tê...

Cùng lúc đó, Kester người khổng lồ tối cao của Gia tộc Kennedy, trong nháy mắt đã thông qua sinh vật tinh phiến trong đầu hắn, và đồng thời liên hệ với sản phẩm công nghệ cao trên cơ thể thủ hạ kim y.

Thủ hạ kim y, đương nhiên đã hóa trang thành một thành viên đội bay trên máy bay của Dương Thiên Lôi.

Thông qua cơ thể của thủ hạ kim y, để trí não biểu hiện toàn cảnh lên trên màn hình. Kester mở to hai mắt nhìn để giám sát tình hình,

Thình thịch thình thịch thình thịch...

Một đoàn huyết vụ!

Lý tử, hai chị em Hắc Long, cùng với thủ hạ của các nàng, sau khi bị Jean dùng khôi lỗi cổ điều khiển, bị Dương Thiên Lôi không chút lưu tình, một quyền đánh ra liền hóa thành huyết vụ!

Cùng lúc đó, hình ảnh mà Jean điều khiển trên những điểm đỏ liền âm âm nổ tung, hoàn toàn biến mất!

- Đã chết...

Jean hoảng sợ nói.

Kester, Tabitha, cùng với mỗi người ở đây, đều hít một hơi khí lạnh!

- A...

Quần áo của mấy tên ”tiếp viên hàng không trong đội bay nhất thời nổ tung, hóa thành tro bụi, lấy tốc độ và sức mạnh vô cùng kinh người, tấn công về phía Dương Thiên Lôi!

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi kinh ngạc phát hiện, thành viên đội bay vốn chỉ là “Người thường”, trong nháy mắt, cơ bắp tăng lên cường đại đến vô số lần, sức mạnh cũng tăng tới mức độ đáng sợ, da thịt tỏa ánh lên một màu như hoàng kim! Đây mạnh mẽ.

Với sức mạnh khủng khiếp trong nháy mắt phá hủy máy bay, hóa thành những mảnh vụn rơi trong hư không!

Mà cuộc chiến của Dương Thiên Lô và hơn mười gã kim nhân, thì biến thành đại chiến Hư Không!

Đám kim nhân đều biến thành quái vật có cánh!

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Trong nháy mắt, từng sợi kim tuyến bỗng nhiên phát ra từ trong tay mười gã kim nhân, lập tức hợp thành “Thiên la địa võng” từ bốn phương tám hướng vây quanh Dương Thiên Lô!

- Phá!

Dương Thiên Lô quát nhẹ một tiếng, hai tay hóa chưởng, nhất thời giống như hai thanh bảo kiếm vô cùng sắc bén, trực tiếp chém vào thiên la địa võng. Cùng lúc đó, trong miệng phát ra những tiếng nói vang dội, giống như niệm chú, từng đạo kiếm quang khùng khiếp, trực tiếp chém về phía hơn mười gã kim nhân!

Leng keng đing...

Kiếm quang chém vào người kim nhân lại phát ra tiếng vang của sắt thép!

- Lợi hại! Bất quá chỉ như vậy mà có thể giết ta sao? Nằm mơ đi!

Dường như Dương Thiên Lô rất kinh ngạc nói, cùng lúc đó quả đấm bỗng nhiên nắm chặt, trong tay bỗng xuất hiện một nắm bảo đao tản ra ánh sáng dày đặc!

Yêu đao Diệu Pháp Thôn Chính!

Trong nháy mắt vừa nhìn thấy yêu đao này, Kester đã nhận ra lai lịch của nó!

Chỉ bất quá, lúc này tâm tình của hắn đã tốt hơn. Yêu đao Thôn Chính thì làm sao? Chỉ bằng vào năng lực của Dương Thiên Lô, hiện tại ngay cả sức mạnh chân chính hắn còn chưa vận dụng, đã khiến Dương Thiên Lô lấy yêu đao ra. Nếu muốn phát động sức công kích cực mạnh thì sao đây?

Chỉ có điều, bất luận thế nào, đám người Kester và Tabitha đều nghĩ không ra, Dương Thiên Lô lại cứng rắn dùng đến cảnh giới phong tao “Ánh đế.” Hắn thật sự muốn diệt hơn mười một kim nhân này, sao có thể để cho bọn họ có chút cơ hội nghỉ ngơi?

Dương Thiên Lô muốn làm bất quá chỉ là giả vờ yếu thế, để tránh bản thân mình đưa ra năng lực quá mạnh mẽ, khiến đám người Kester như chim sợ cành cong trực tiếp mà chạy. Vậy chẳng phải là rất không xong sao? Không gian hỗn loạn. Hiện tại, hắn và Lăng Hi còn không có thực lực để đột phá phong ấn Địa Cầu để đi vào. Nếu như vừa rồi, Lăng Hi không thu phục phi hành khí rời khỏi đó thì tốt rồi. Dương Thiên Lô căn bản không cần phải phiền phức như vậy!

Nhưng hiện tại, chỉ có thể dẫn xà xuất động.

Phốc phốc phốc...

Yêu đao ra, huyết quang xuất hiện!

Trong chớp mắt, Dương Thiên Lô lợi dụng tốc độ kinh người vọt tới trước mặt một người kim nhân, cuồn cuộn bạo sắc bén, một đao phách tuyệt thiên địa, trực tiếp bổ kim nhân từ đầu đến chân thành hai nửa!

- Sao có thể?

Thế nhưng, khi Dương Thiên Lô muốn giết người kim nhân thứ hai, thì có một chuyện xảy ra khiến hắn thực sự kinh ngạc. Kim nhân vừa mới bị chém làm đôi, rõ ràng đã ngã xuống, nhưng hai nửa thân thể sau khi rơi khoảng trăm mét, tự nhiên hợp lại làm một, gắn lại với nhau. Trong nháy mắt lại hoàn toàn chính chỉnh bay lên!

- Ha ha ha...

Tabitha nhìn hình ảnh trên màn hình, đắc ý cười ha hả. Vừa mới rồi, sau khi hắn được cải tạo xong, sức chiến đấu với với nguyên bản của hắn mà nói là không thể tưởng tượng được. Nhiệt huyết sôi trào, hận không thể tự mình chém chết Dương Thiên Lô!

Phải biết rằng, hắc được cải tạo như thế cũng gần như là cải tạo hoàn mỹ, chỉ có phụ thân hắc Kester là mạnh hơn hắc một chút. Đương nhiên, cũng chỉ là công năng của sinh vật tinh phiến mạnh mẽ bức người hơn một chút. Nếu chiến đấu một mình, hắc cũng sẽ không kém hơn so với phụ thân hắc! So với phía đám người kim nhân kia thì lại càng cường đại hơn vô số lần!

Lúc này, Kester và Tabitha đều có thể khẳng định, nếu như mười gã kim nhân cũng sở hữu năng lực chiến đấu như hai người bọn họ, sợ rằng Dương Thiên Lôi đã bị giết chết!

Đáng tiếc, sự cải tạo của hắc và Tabitha, không có khả năng sản xuất ra một lượng lớn, tạo ra một số lượng lớn nhưng tổ hợp gen này không khó, nhưng cái khó là sinh vật tinh phiến. Đó là một loại tinh vi đến mức vô cùng tận. Mặc dù sở hữu kỹ thuật, dùng toàn bộ tinh lực toàn bộ đội ngũ trong đó, cũng phải mất mười năm mới có thể làm ra một cái! Hiện tại, với kỹ thuật của bọn họ không có khả năng sản xuất một lượng lớn loại sinh vật tinh phiến này!

- Phụ thân! Để con đi chiến đấu đi!

Trên mặt Tabitha lóng lánh ý chí chiến đấu mạnh mẽ không gì sánh được, trầm giọng nói.

- Con? Nhớ kỹ, nếu ở trong tình huống có thể không dùng đến sức mạnh của mình, cho dù chắc chắn đến 90%, cũng đừng đặt mình trong cuộc chiến đấu!

Kester nhìn thoáng về phía Tabitha sau, lạnh giọng khiển trách.

Nói xong, ánh mắt hiện lên một tia âm ngoan, bỗng nhiên hạ mệnh lệnh nói:

- Chiến đội số chín, chuẩn bị vào chỗ! Sức mạnh của bọn họ đã hết, nên kịp thời vào bổ sung!

- Vâng!

Trên màn hình trung tâm, xuất hiện một người kim nhân, trầm giọng đáp.

- Hừ, có thể thấy được, cho dù tiểu tử này lợi hại hơn nữa, cũng phải bị chúng ta ăn tươi nuốt sống! Bây giờ hắc còn chưa phát hiện, nhược điểm người của chúng ta ở nơi nào. Thắng thua đã định! Chờ hắc kết thúc, là lúc chúng ta bắt sống hắc! Ha ha ha, có hắc, chúng ta sẽ nghiên cứu, tiến thêm một bước lớn!

Kester nhìn vào hình ảnh, tràn ngập tự tin và cuồng ngạo nói.

Phù phù phù

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nảy sinh một ý ác độc, ánh đao lóe ra, giống như tia chớp, trực tiếp xuyên thủng mi tâm của một người kim nhân. Trong nháy mắt, khi đao vừa xuyên thủng mi tâm, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên phát ra một tiếng hét lớn. Pháp lực bàng bạc kinh khủng nhất thời giống như sóng lớn vỡ đê nhập vào trong đầu kim nhân!

- Âm âm...

Một tiếng nổ vang, đầu kim nhân kia liền hóa thành sương máu bay khắp bầu trời, thân thể lại trực tiếp rơi xuống phía dưới!

838. Chương 851: Phụ Thân Được Lợi!

Nhất chiêu đắc thủ, đại khai sát giới!

Dù cho hơn chục tên kim nhân có tốc độ kinh người, ứng biến cực nhanh, lực lượng cũng tuyệt đối mạnh mẽ thế nhưng dưới đầu pháp điền cuồng tự tổn tám trăm đả thương địch một ngàn của Dương Thiên Lôi, mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, hơn mười tên kim nhân liền ào ào rơi rụng.

Đến khi một tên kim nhân cuối cùng bị Dương Thiên Lôi chém giết thì Dương Thiên Lôi cùng thần niệm của Lăng Hi cũng đã thúc dục đến cực hạn, khóa lại một khu vực có chu vi đến ngàn dặm.

...

Chúng nữ được Lăng Hi mang trên người nhìn thấy tự nhiên là kinh hồn táng đờm, vì Dương Thiên Lôi lo lắng không thôi, may mà Lăng Hi dụng thần niệm giải thích cho các nàng, nếu không trong chúng nữ, nhất là Lý Tuyết chỉ sợ sẽ trực tiếp bị dọa ngất.

...

“Sưu -!”

Quả nhiên, trong nháy mắt tên kim nhân cuối cùng tử vong, một phi hành khí nhanh chóng chạy ra khỏi không gian hỗn loạn, Lăng Hi căn bản không có dừng lại, biến thành một đạo lưu quang, mang theo chúng nữ như tia chớp phóng vào trong phi hành khí.

Cũng vào lúc đó hai mươi tên kim nhân bay ra ngoài phi hành khí bao vây Dương Thiên Lôi, bắt đầu đợt đại chiến thứ hai.

- Tốt lắm!

Một phút đồng hồ, vùn vụt một phút đồng hồ, Lăng Hi liền dễ dàng nắm trong tay phi hành khí, hơn nữa không một tiếng động truyền âm cho Dương Thiên Lôi.

- Trong phi hành khí có thể theo dõi được ta hay không?

Dương Thiên Lôi ở trong đầu Lăng Hi hỏi.

- Có thể!

- Vậy là tốt rồi! Tạm thời đừng làm gì hết, dựa theo mệnh lệnh của bọn hắc mà chấp hành, nếu bọn hắc phát hiện thì lại trở ra đón ta đến không gian hỗn loạn.

Dương Thiên Lôi nháy mắt đưa ra quyết định, nói.

Nhẹ nhàng chém giết đối phương như vậy, so với tại trong không gian hỗn loạn để cho đối phương tản đi khắp nơi dễ dàng hơn nhiều. Tình cảnh như thế, cho dù là Dương Thiên Lôi tận lực muốn tìm ra cũng tương đối khó khăn, bởi vì vòng nguy trang của bọn hắc quả thực không có chút thiếu sót nào! Nếu không phải Dương Thiên Lôi kịp nhận ra sự dị thường của gia tộc Khổng Ni Dịch, thì cũng không phải đến lúc này mới động thủ.

- Hử

...

Không ngờ năng lực của hai mươi tên kim nhân này so với mười tên vừa rồi hoàn toàn bất đồng, đó là càng cường đại hơn.

Bất quá, đối với Dương Thiên Lôi thì không có bất cứ ý nghĩa nào.

Đây là đồ sát của một bên.

Dù cho Dương Thiên Lôi đã giả bộ đáng suy yếu bị thương nghiêm trọng, tốc độ chém giết cũng có chút chậm lại nhưng vẫn không có bất kỳ trì hoãn nào.

Từng tổ từng tổ kim nhân không ngừng xuất hiện.

Từng đám từng đám thi thể ào ào rơi vào biển khơi vô tận.

Không có ai biết, ngay cả Dương Thiên Lôi và Lăng Hi cũng không biết, những thi thể này trong nháy mắt rơi vào biển khơi liền không ngừng chìm xuống, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, tiến nhập sâu trong đáy biển.

...

Yêu nghiệt mạnh nhất của Thần tộc, Phụ Thần, gần ngủ mấy ngày, tám tám sáu mươi bốn long nhân đã cắn nuốt hết thủy sinh vật có sinh mệnh trong biển khơi, nhờ vào từng chút tinh nguyên ẩn chứa trong sinh mạng tăng tên tu vi pháp lực của mình.

Trên thực tế, khi Dương Thiên Lô cùng phi cơ của Liễu Diệc Nhi vừa mới xuất hiện tại khu vực bao phủ của hắc thì hắc đã phát hiện ra rồi. Đặc biệt là khi Dương Thiên Lô cùng Lăng Hi phóng ra thần niệm cảm ứng của mình thì càng có thể xác định, hai người này chính là Chân Tiên lần trước Liễu Diệc Nhi gặp được, nguyên bản hắc không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì lúc này còn chưa đột phá phong ấn, tuyệt không thể để cho hai người phát hiện ra sự tồn tại của hắc.

Nhưng khiến hắc không nghĩ tới chính là, không trung không ngờ bạo phát đại chiến.

Càng làm cho hắc kinh hãi chính là, từng đồng “thi thể” dồi dào tinh nguyên sinh mệnh không ngừng rơi vào trong biển rộng.

Cho dù Phụ Thần không biết tại sao những thi thể đã chết này lại ẩn chứa tinh nguyên sinh mệnh khổng lồ so với người bình thường lớn hơn vô số lần, nhưng lại biết được một điều, đây là cơ hội tốt ngàn năm một thuở.

Phú quý hiếm trung cầu!

Hắc cực kỳ cẩn thận dùng một tia pháp lực cùng thần niệm của mình dẫn dắt từng đồng thi thể rơi xuống biển khơi kia thu đến trong lòng nhân, trở thành bữa tiệc thịnh soạn của hắc.

Cùng lúc đó, thần niệm vô cùng cường hãn của hắc cũng hóa thành từng sợi tơ nhện, tận dụng mọi thứ, cảm ứng sự biến hóa xung quanh, khi nhóm kim nhân đầu tiên toàn bộ bị Dương Thiên Lô chém giết thì khiến hắc vô cùng kinh ngạc chính là, không ngờ có phi hành khí phá không lao ra.

Đoạn thời gian này, thần niệm khủng bố của Phụ Thần hầu như đã hoàn toàn nắm rõ tình huống cơ bản hiện tại của Địa Cầu, nguyên bản cho là pháp bảo phi cơ, đối với hắc mà hắc nói đã không phải là cái bí mật gì, cái ngành “khoa học” này, trong trí nhớ nhân loại mà hắc cắn nuốt đã lấy được rất nhiều tri thức không thể tưởng tượng được, cho nên hắc biết “phi hành khí” xuất hiện từ hư không này là một loại phi hành khí cường đại hơn vô số lần cái loại mà hắc biết được trong trí nhớ.

Sự xuất hiện đột ngột của phi hành khí cơ hồ trong nháy mắt làm cho hắc nghĩ đến đệ nhị không gian.

Làm sao có thể có đệ nhị không gian?

Hắc năm đó liên hợp Thần Tộc đại chiến với Tiên Nhân, tạo thành phong ấn Địa Cầu vô cùng cường hãn, làm sao có thể còn tồn tại đệ nhị không gian?

Nhưng mà, phi hành khí xuất hiện từ hư không kia, lại chỉ có thể sử dụng một mặt không gian khác để lý giải.

Hưng phấn!

Trí tuệ ẩn chứa sinh mệnh vô tận của Phụ Thần cơ hồ trong nháy mắt đã đoán được, đây là một đại cơ duyên.

Đối lập với Dương Thiên Lô, lý giải của Phụ Thần đối với phong ấn Địa Cầu càng cảm thụ sâu sắc hơn. Đối với “khoa học” căn bản không phải là thần thông pháp tắc này sớm đã nhìn với con mắt khác, mà hết thấy hiện tại, cũng làm cho Phụ Thần đoán được, khoa học độc đáo này tựa hồ không bị hạn chế bởi phong ấn Địa Cầu, chỉ có như thế mới có thể xuất hiện đệ nhị không gian.

Hơn nữa, có khả năng nhất đó là không gian hỗn loạn.

...

Khi nhóm kim nhân thứ ba xuất hiện, lại có một ci phi hành khí phá không mà đến, Phụ Thần sau khi không có cảm ứng được có khí tức chân tiên gần đây, tức thì đưa ra một quyết định điên cuồng, thần niệm tinh thuần cường hãn tràn đầy trong phút chốc liền ngưng tụ thành lạc ấn, mang theo bộ phận năng lực của hắc, dung nhập vào trong phi hành khí kia.

“Tê -!”

Khi phi hành khí tổng kim nhân ra thì dừng lại một lát rồi lại trở về không gian hỗn loạn, phân thân Phụ Thần bên trong phi hành khí tức thì trở nên cực kỳ hưng phấn.

Không gian hỗn loạn!

Cho dù bởi vì nguyên nhân nằm sát Địa Cầu, lực lượng thiên địa tựa hồ rất loãng, nhưng Phụ Thần lại vô cùng hưng phấn, hắn có loãng gấp mười gấp trăm lần thì so với việc sống ở Địa Cầu còn dễ chịu gấp ngàn vạn lần.

Vào

Một đạo lưu quang huyền ảo, phi hành khí tức thì vô thanh vô tức dung nhập vào không gian, cơ hồ trong nháy mắt đó Phụ Thần liền khống chế được nhân loại trấn giữ bên trong cũng như lấy được toàn bộ trí nhớ.

Mặc dù Phụ Thần rất muốn hành động lần nữa, nhưng nghĩ đến sự đáng sợ của Dương Thiên Lô và Lăng Hi, hắn lại kìm lại hành động thiếu suy nghĩ, mà là rất nhanh sau khi khống chế toàn bộ nhân loại bên trong phi hành khí thì cực kỳ bí mật không kinh động đến đại chiến, trực tiếp chặt đứt hết thấy liên hệ với ngoại giới.

“Tê -!”

Phi hành khí, chẳng những đem tốc độ bản thân tăng lên tới cực hạn, mà còn dung nhập vào thần niệm cường đại của Phụ Thần, không có mục đích, chỉ lựa chọn tốc độ, rời xa!

...

Một giờ sau, khi nhóm kim nhân thứ chín bị Dương Thiên Lô chém giết hết thì Kester đã trở nên càng lúc càng khiếp sợ, rốt cục không có tham vọng bắt lấy Dương Thiên Lô về nghiên cứu nữa, lấy trí tuệ của hắn cũng đã sớm nhìn ra Dương Thiên Lô có ý giả bộ yếu đuối.

- Khởi động kế hoạch diệt sát!

Kester lạnh giọng hạ lệnh.

Vào

Đúng lúc này, Kester hết sức chấn kinh, có một cái phi hành khí không ngờ không có nghe theo mệnh lệnh chấp hành mà trực tiếp phá khai không gian bích chương (tường không gian), càng làm cho Kester khiếp sợ hơn nữa, không ngờ Dương Thiên Lô thoáng cười quỷ dị, trực tiếp biến mất trên hư không.

“Tê -!”

Cùng lúc đó, phi hành khí tự chủ trương kia cũng một lần nữa chìm vào không gian hỗn loạn.

- Nhiếp!

Trong nháy mắt Dương Thiên Lô tiến vào không gian hỗn loạn đồng thời Lăng Hi cũng trực tiếp từ trong phi hành khí phi ra, Dương Thiên Lô phát ra từng tiếng hét lớn.

Trong phút chốc, phi hành khí liền biến thành một đạo lưu quang, nhập vào mi tâm của hắn.

Phi hành khí này là công cụ duy nhất của hắn và Lăng Hi sau khi bước vào không gian hỗn loạn, bất kể như thế nào cũng không thể để bị hủy diệt trong đại chiến.

Hoàn thành tất cả chuyện này, sau khi xác định không có sai sót, Dương Thiên Lô cùng Lăng Hi nhanh chóng chia hai đường, hóa thành hai đạo lưu quang điên cuồng cắn nuốt lực lượng thiên địa, thần niệm rất nhanh lan tràn ra ngoài, đánh bắt đám người Kester vẫn tránh ở không gian hỗn loạn.

...

- Không tốt!

Kester trần ngập khiếp sợ hô, lúc này, hắn hoảng sợ phát hiện, đã có hai chiếc phi hành khí hoàn toàn cùng hắn mất đi liên lạc.

Không hề nghi ngờ, Dương Thiên Lô chẳng biết lúc nào đã nắm trong tay phi hành khí của hắn.

Kinh hãi!

Hắn nguyên bản nắm chắc thắng lợi trong tay, giờ khắc này chợt phát hiện, không ngờ chính mình quá ngu, ngay cả đối phương đoạt phi hành khí của mình như thế nào cũng không biết. Điều này nói lên cái gì?

Mồ hôi lạnh liên tục chảy ra!

- Toàn bộ chiến đội nghe lệnh, toàn lực chặn đường, hủy bỏ chín đội, kim y chiến hạm mỗi đội hai chiếc, không tiếc hết thủy đại giới!

- Tuân mệnh!

Dưới tay Kester tổng cộng có mười hạm đội, mỗi hạm đội có mười chiến hạm, mà cái gọi là kim y chiến hạm chính là chiến hạm lúc đầu xuất động kim y chiến tướng, cũng là chiến hạm thủ lĩnh của từng hạm đội.

“Rầm rầm rầm...”

Gần trăm tàu chiến hạm đồng thời khởi động hệ thống tác chiến, trang bị vũ khí khủng bố, trong phút chốc liền vươn ra phía trên phi hành khí hình tròn.

Nhưng mà...

Kể cả hệ thống dò xét tiên tiến nhất bên trong phi hành khí siêu cấp cũng không thể thoát được, bị Dương Thiên Lôi cùng yêu nghiệt Phụ Thần phân biệt chiếm hai chiếc kim y chiến hạm làm của riêng.

Ầm ầm...

Ầm ầm...

Một tiếng nổ vang đột nhiên bạo phát, vì quá nhanh căn bản không cho Kester kịp phản ứng, rất nhanh ngay sau đó, tiếng bạo vang thứ hai liền truyền đến.

- Phóng ra! Phóng ra!

Kester hoảng sợ lớn tiếng hạ lệnh.

“Rầm rầm rầm...”

Từng chiến hạm với hỏa lực vô cùng khủng bố phóng ra tức khắc.

Vũ khí phản vật chất!

So với vũ khí thông thường khủng bố hơn nghìn lần, với tốc độ phân tích kinh người, cho dù không thể nhận ra di chuyển của Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi nhưng vẫn đoán ra được quỹ tích, mạnh mẽ phóng tới.

Đây mới là thực lực chân chính của gia tộc Kennedy đủ để ngạo thế.

Loại vũ khí hủy diệt này, nếu phóng ra ở trên Địa Cầu, trong khoảnh khắc liền sẽ hủy diệt tất cả sinh vật, trên lý luận có thể dễ dàng phá hủy cả Địa Cầu, đương nhiên, cũng chỉ là trên lý luận, không người nào dám thử, nhưng nếu quả thật muốn thử, kết quả xảy ra chưa chắc giống như dự liệu của người bình thường, bởi vì Địa Cầu không phải đơn giản như người bình thường vẫn nghĩ.

839. Chương 852: Khống Chế!

“Tê -!”

Trong vài giây ngắn ngủi, Dương Thiên Lôi và Lăng Hi đã xoay chuyển càn khôn, lấy tốc độ đại thuật di thuật siêu việt, tránh được công kích phản vật chất khủng bố dày đặc.

- Lăng muội, nàng thu lại toàn bộ phi hành khí, không được để bất kỳ một cái chạy trốn. Ta đi bắt vua!

- Được!

Trong không gian hỗn loạn, có sự bổ sung của lực lượng thiên địa, Dương Thiên Lôi có được thiên phú biến thái như cá gặp nước, còn có cái gì có thể uy hiếp được sự tồn tại của hắn đây?

Không có!

Ít nhất, trước mắt mà nói, Dương Thiên Lôì còn chưa có nghĩ ra được người nào có thể uy hiếp được hắn.

Chỉ bất quá, lúc này muốn khôi phục đến trạng thái đỉnh phong cần phải có một đoạn thời gian, dù sao lực lượng thiên địa quá loãng, vừa chiến đấu vừa khôi phục, có thể duy trì cân bằng đã là cực hạn rồi. Hơn nữa, quan trọng nhất lại thân thể hiện tại của Dương Thiên Lôì chưa rèn luyện qua, thật sự có chút rác rưởi.

Mà uy lực của công kích phản vật chất lại cường đại đến nỗi khiến Dương Thiên Lôì và Lăng Hi đều có chút kinh hãi.

Loại lực lượng không phải lực lượng thiên địa này, có thể làm được đến cảnh giới như thế, thực sự có điểm không thể tưởng tượng nổi.

...

- Giết! Giết!

Mặc dù khả năng tính toán cường đại đến không thể tưởng tượng nổi, căn bản không cần Kester truyền đạt mệnh lệnh, hỏa lực của toàn bộ chiến hạm đều đã tập trung vào Dương Thiên Lôì và Lăng Hi di chuyển với tốc độ cao, nhưng Kester lại vẫn điên cuồng hò hét.

Thật không ngờ, bất kể như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, không ngờ Dương Thiên Lôì cường đại đến ngay cả công kích phản vật chất cũng không có hiệu quả. Giờ khắc này, tuy rằng ngoài miệng phần nộ rít gào nhưng tinh thần trong đầu lại không ngừng vận chuyển tốc độ cao, cuối cùng khi Dương Thiên Lôì cùng Lăng Hi tránh thoát được hỏa lực vòng thứ nhất liền đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất - trốn!

Ầm...

Chiến hạm cực mạnh của Kester cùng Tabitha cơ hồ vào lúc Dương Thiên Lôì và Lăng Hi phân chia tấn công hạm, đội đột nhiên thúc giục, đĩa bay hình tròn cực lớn tức thì phát ra thanh âm ầm ầm khủng bố, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang chạy trốn.

Nháy mắt liên tăng tới tốc độ khủng khiếp!

Vèo

Dương Thiên Lôì thôi động năng lượng bốn nguyên không nhiều lắm trong cơ thể đến cực hạn đồng thời điên cuồng cắn nuốt lực lượng thiên địa, thần niệm tập trung vào chủ chiến hạm của Kester cùng Tabitha, lấy đồng dạng tốc độ kinh người đuổi theo.

Phi hành tốc độ siêu cao, Dương Thiên Lôì không thể không ngưng tụ bảo hộ ở trên thân thể, nếu không chỉ sợ thân thể sẽ trực tiếp hôi phi yện diệt.

...

“Làm sao có thể? Điều này sao có thể?”

Kester vốn cho là, cho dù không thể đem Dương Thiên Lôì tru diệt thì cũng có thể dễ dàng chạy trốn, bởi vì những chiến hạm này của hắn đều là phi hành khí siêu việt hơn của Địa Cầu vô số lần, chỉ cần khởi động năng lượng phản vật chất, tốc độ trong nháy mắt sẽ tăng lên mức độ kinh người, hơn nữa liên tục tăng lên, không mất bao lâu sẽ xuất hiện nhảy vọt không gian, siêu việt vận tốc ánh sáng...

Tuy nhiên, giờ khắc này, hệ thống quét hình của trí não cường hãn không ngờ rõ ràng cảm ứng được một cỗ năng lượng cường đại đang với một tốc độ so với của chiến hạm còn nhanh hơn, dần dần đuổi tới gần.

Mặc dù căn bản không biết tình huống cụ thể của nguồn năng lượng này, nhưng Kester biết rõ một điều, là Dương Thiên Lôì đang đuổi tới.

Điều này sao có thể? Nhân loại làm sao có thể có được tốc độ như vậy?

- Ngăn trở! Toàn bộ chiến hạm, ngăn trở cho ta, toàn lực khai hỏa!

Kester hoảng sợ quát to.

Giờ khắc này, hắn bất chấp hết tất cả cũng phải chạy trốn cho bằng được.

Theo mệnh lệnh của Kester, trong phút chốc, gần trăm tàu chiến hạm, hỏa lực toàn khai, dưới sự điều khiển chính thể của tổng trí não, tổ thành khuôn mẫu phòng ngự công kích hữu hiệu nhất, hoàn mỹ nhất điên cuồng để cản trở sự truy kích của Dương Thiên Lôi.

...

Lăng Hi với tu vi đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, cộng với pháp lực tràn đầy, nhưng đối với năng lượng công kích phản vật chất khủng bố năng cũng phải tạm tránh né, tiến lên gian nan, chậm chạp, muốn quét sạch toàn bộ chiến hạm, hiển nhiên phải hao phí khá nhiều sức lực, căn bản không phải trong thời gian ngắn là có thể hoàn thành.

Đúng như lo lắng ban đầu của Dương Thiên Lôi, không hề nghi ngờ, lúc này nếu trăm tàu chiến hạm hướng bốn phương tám hướng chạy trốn, tuyệt đối sẽ có không ít cá lọt lưới.

May mà, dưới thủ đoạn bắt giặc bắt vua trước của hắn, ngoại trừ chủ chiến hạm của Kester ra, gần trăm tàu chiến hạm đều bị Kester hạ lệnh làm vật hy sinh ngăn cản Dương Thiên Lôi và Lăng Hi, không ai chạy trốn.

Không phải bọn hắn không sợ, mà là sinh vật tinh phiến trong đầu Kester, đối với bọn hắn có lực khống chế tuyệt đối, căn bản sẽ không sinh ra ý niệm đi ngược lại mệnh lệnh của Kester.

...

Rầm rầm rầm...

Đối mặt với công kích phản vật chất từ các phương vị oanh kích tới, bằng vào cảm giác lực cường đại của mình, Dương Thiên Lôi tránh thoát rất nhanh, đồng thời không ngừng đuổi theo chủ chiến hạm.

Mà Lăng Hi thì thúc dục năng lượng đến cực hạn, tránh né công kích phản vật chất, liên tục phát ra trận pháp công kích vô cùng cường hãn, chỉ có thể phá hủy, không kịp thu nhiếp.

- Tabitha, theo ta đi!

Nhìn thấy Dương Thiên Lôi càng ngày càng tiếp cận, Kester không hề do dự, bởi vì khoảng cách đạt tới điểm tới hạn của nhảy vọt không gian ít nhất còn hơn mười phút nữa. Thời gian mười phút này chẳng mấy chốc Dương Thiên Lôi sẽ đuổi tới.

Kester như tia chớp thông qua sinh vật tinh phiến hướng trí não truyền đạt một loạt mệnh lệnh.

“Sưu sưu...”

Hai đạo lưu quang không thể phát hiện trực tiếp từ trong chủ chiến hạm phóng ra, trong nháy mắt lao ra ngoài, Kester cùng Tabitha đều đã điều chỉnh gien tổ hợp, lợi dụng sinh vật tinh phiến cường hãn của bản thân, mô phỏng hoàn cảnh xung quanh tiến hành, trở thành một loại tế bào phân tán không có hình thể.

- Muốn chạy sao?

Khiến Kester cùng Tabitha kinh ngạc chính là, đúng lúc này không ngờ Dương Thiên Lôi trực tiếp xuất hiện tại trung tâm bọn hắn. Trong nháy mắt này, nhất là Tabitha ban đầu còn ngu bức cùng Dương Thiên Lôi chiến đấu, nếu như còn thân người e rằng bị dọa tới mức *** đi cũng không khống chế nổi...

- Trấn!

Cùng lúc đó, theo tiếng hét lớn từ trong miệng Dương Thiên Lôi phát ra, một đạo khí tức bàng bạc vô tận, bất thành linh từ trên trời giáng xuống, Cửu Đỉnh trấn áp thiên hạ vạn vật, giống như một tòa núi non nguy nga vắt ngang thiên địa, tỏa ra quang mang như ngọc, từ chín phương vị, vây quanh chủ chiến hạm.

Thần niệm của Dương Thiên Lôi sớm tập trung vào chủ chiến hạm, đối với nhất cử nhất động của chủ chiến hạm đều vô cùng rõ ràng, nhưng mà dưới vận tốc cực cao cùng với cự ly xa như thế, Dương Thiên Lôi muốn dụng pháp tắc thần thông cùng thần niệm khống chế những người này thì hắn còn làm chưa được. Cho nên, khi phát hiện ra hai người Kester cùng Tabitha chạy ra khỏi chủ chiến hạm, hơn nữa sau đó lại không cảm ứng được khí tức của hai người, tức thì Dương Thiên Lôi chấn động, không dám có chút giữ lại nào, thúc giục thần niệm tinh thần của mình, hướng cả không gian xung quanh chủ chiến hạm hét lớn.

Tiếng hét trực chỉ nhân tâm!

Kester cùng Tabitha căn bản không nghĩ đến, Dương Thiên Lô chẳng qua chỉ là hù dọa bọn hắn mà thôi. Nếu như bọn hắn hoàn toàn không để ý tới, vẫn dựa theo năng lực siêu việt của thuật ẩn nặc này nhanh chóng rời đi thì phỏng chừng hai người có thể chạy thoát được. Nhưng bọn hắn lại bị Dương Thiên Lô làm cho kinh ngạc đến ngây người, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất hiện ra nguyên hình, đồng thời ngưng tụ giân tổ hợp thành trạng thái cường đại nhất.

Trên thực tế chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt, nhưng cũng chính là trong nháy mắt này, Dương Thiên Lô cũng đã tiếp cận, hơn nữa trực tiếp tế ra pháp bảo cường đại nhất hiện tại của hắn.

Pháp bảo trấn áp thiên hạ vạn vật!

Cùng lúc đó, Dương Thiên Lô đột nhiên phát tay, phát ra từng đạo kết giới phong ấn, trong phút chốc, liền hoàn toàn bao vây Kester cùng Tabitha bên trong.

- Dương Thiên Lô, ngươi thật sự muốn dám người Liễu Diệc Nhi chết hết sao? Hiện tại dừng tay, chúng ta nhận thua, không quản người ra điều kiện gì, chúng ta cũng có thể đáp ứng ngươi. Bằng không, dám người Liễu Diệc Nhi đều phải chết, ngươi căn bản tìm không thấy bọn chúng.

Kester trần ngáp kinh hãi, nhưng cố gắng trấn định, lớn tiếng nói với Dương Thiên Lô.

Tuy nhiên...

Trả lời hắn chính là một tiếng hét thông thiên của Dương Thiên Lô!

- Nhíp!

Chủ chiến hạm khổng lồ tức thì bị quang mang Cửu Đỉnh xoay quanh, trong phút chốc liền biến mất trong hư không, hơn nữa tất cả trí não bố trí bên trong chủ chiến hạm đều ngưng toàn bộ, toàn bộ mọi người bất động, bao gồm cả suy nghĩ cũng đình chỉ.

Thời không yên lặng!

Không có cách nào, đối mặt với công kích khủng bố của phản vật chất, Dương Thiên Lô căn bản không thể nắm chắc, sau khi hút thứ này vào, nếu còn chưa chân chính khống chế được, như vậy sẽ làm cho không gian não hải của mình trời long đất lở. Cho nên, trước khi thu vào, Dương Thiên Lô đã bằng vào thần thông cường hãn, thi triển pháp tắc thời không tĩnh chỉ trên chủ chiến hạm.

Thẳng đến sau đó, Dương Thiên Lô mới chuyển ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Kester cùng Tabitha bị nhốt trong trận pháp, không nói gì, đối với thứ rác rưởi này, Dương Thiên Lô căn bản khinh thường nói nhiều, nhưng muốn trực tiếp hủy diệt hai người này thì lại không có khả năng. Bởi vì một khi hủy diệt hai người, hạm đội quần long vô thủ, sẽ mất đi sự khống chế, giờ phút này Lăng Hi mới chỉ phá hủy được mấy chiến hạm mà thôi, còn lại mấy chục chiếc thì làm thế nào? Vạn nhất tỏa ra bốn phương tám hướng bỏ chạy thì hỏng bét.

Cho nên, Dương Thiên Lô không có làm như vậy, mà là phát phát tay về phía hai người, trong phút chốc, trận pháp không gian phong ấn hai người tức thì một phân thành hai, tách hai người ra.

Cùng lúc đó, ẩn đường Dương Thiên Lô phát ra một đoàn phù văn cùng tinh quang huyền ảo, trong phút chốc liền nhập vào ẩn đường của Kester đã không còn sức phản kháng.

...

Nửa giờ sau! Trong không gian hỗn loạn, đã không còn dấu vết chiến đấu, chiến hạm còn thừa lại thì trôi nổi trong hư không.

Dương Thiên Lô và Lăng Hi, cùng với chúng nữ với nét mặt kinh ngạc đang đứng trong chủ chiến hạm ngắm nhìn Dương Thiên Lô.

Chiến đấu đã chấm dứt, khi Dương Thiên Lô chân chính nắm trong tay Tabitha là tuyên cáo kết thúc. Toàn bộ chiến hạm, cho dù Dương Thiên Lô không độ hóa hoặc là luyện hóa bọn chúng, thì tất cả đều

ngoan ngoãn theo mệnh lệnh của Dương Thiên Lôi, tụ tập lại, cùng nhau trở thành đại quân dưới trướng của Dương Thiên Lôi.

Nhưng mà, giờ phút này Dương Thiên Lôi lại cau mày.

- Thế quái nào lại thiếu một chiếc? Chạy trốn như thế nào nhỉ?

Dương Thiên Lôi không nghĩ ra, sau khi luyện hóa Kester, Dương Thiên Lôi cũng thành công hợp thành một thể với sinh vật tinh phiến của Kester dung. Cả gia tộc Kennedy đã hoàn toàn nằm trong tay hắn. Mà qua trí nhớ của hai người Kester và Tabitha, ngoại trừ một chiến hạm bị Lăng Hi khống chế ra, còn có một tàu chiến hạm vi phạm mệnh lệnh của Kester. Lúc ấy Kester nghĩ rằng hai tàu chiến hạm đều là bị Dương Thiên Lôi khống chế. Nhưng Dương Thiên Lôi và Lăng Hi chỉ nắm trong tay một chiếc mà thôi.

840. Chương 853: Cảm Giác Nguy Cơ!

Một chiếc phi cơ chạy thoát!

Hơn nữa, Dương Thiên Lôi có thể khẳng định tuyệt đối không phải tự mình trốn thoát.

Bởi vì Kester đối với bọn chúng có lực khống chế tuyệt đối, trừ phi gặp phải Lăng Hi khống chế toàn bộ người trong chiến hạm, đồng thời chặn đứt trang bị liên lạc với trí não mới có thể.

Điều này nói lên rằng, có cao thủ sau khi Lăng Hi khống chế chiến hạm thứ nhất, hắn đã nhanh tay bắt lấy một con thuyền khác, đồng thời nhanh chóng chạy đi.

Điều này có ý nghĩa như thế nào?

Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi giờ phút này đã có nhận biết nhất định đối với gia tộc Khổng Ni Dịch, cơ hồ trong nháy mắt liền xác định được, cao thủ theo chân bọn họ là một tồn tại siêu việt lực lượng Địa Cầu, hoặc là Chân Tiên, hoặc là yêu nghiệt Thần Tộc.

Chỉ có hai loại khả năng này!

Bất kể khả năng nào, hai người đều biết, tu vi của đôi phương tuyệt đối đã tới cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, nếu không đã không thể dưới tình huống hai người rất tập trung cũng không thể phát hiện, để cho đôi phương chạy trốn dưới tầm mắt của mình.

Mà trong hai loại khả năng này, có khả năng nhất là yêu nghiệt Thần Tộc.

Bởi vì, Dương Thiên Lôi hiện tại đối với đại chiến giữa quần tiên cùng yêu nghiệt Thần Tộc năm đó đã có nhận thức rõ ràng, loại tồn tại tối cao vô thượng này, lấy tồn tại tối cao vô thượng như Lục Áp, ở trong phong ấn của Địa Cầu cũng không thể tăng lên tu vi, còn có Chân Tiên nào cường đại hơn so với Lục Áp?

Ít nhất là Dương Thiên Lôi không nghĩ ra được!

- Chẳng lẽ là...

Sau khi nhú mày trầm tư một lúc, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nhìn về phía Lăng Hi, mang theo một tia nghi vấn nói.

- Ai?

- Cường giả mạnh nhất Thần Tộc - Phụ Thần! Đúng vậy, chính là hắn!

Dương Thiên Lôi trầm giọng nói:

- Đối phương có thể dưới tầm mắt chúng ta đi lại tự nhiên, tu vi này tuyệt đối không thua kém chúng ta, mà ta lúc này, mặc dù chưa khôi phục pháp lực, nhưng cảnh giới của ta đã siêu việt Đại La Kim Tiên, trong yêu nghiệt Thần Tộc, từ hai trí nhớ hai người ta luyện hóa là Nguyên Dương Thần Tôn và công chúa Thần Tộc Thiên Diệp, tựa hồ chỉ có Phụ Thần mới có loại năng lực này.

Nghe lời nói của Dương Thiên Lôi, Lăng Hi lông mày hơi nhú, hiển nhiên trong lòng rất lo lắng, nói:

- Chúng ta nên làm gì bây giờ? Đuổi theo?

- Đuổi cũng không thể nào đuổi kịp, hắn muốn tránh né chúng ta tự nhiên rất dễ dàng...Trước trở về rồi hãy nói.

Dương Thiên Lô nói đến chỗ này, trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh.

...

Hơn mười phút đồng hồ sau dưới điều khiển của trí não, toàn bộ chiến hạm đều tập trung tại không gian bích chương, sau khi tích tụ đủ năng lượng liền xuyên toa thành công, chạy ra khỏi không gian hỗn loạn, trở lại Địa Cầu.

...

Sau khi trở lại Địa Cầu, Dương Thiên Lô kéo theo Lăng Hi, xuất hiện trên hải vực xảy ra đại chiến lúc đầu.

- Thiên lô, tới nơi này làm cái gì?

Lăng Hi khó hiểu hỏi.

- Phi cơ của Diệt Nhi lần đầu tiên xảy ra sự cố cũng chính là ở phụ cận hải vực này. Lúc ấy, ta không hiểu, vì sao phi cơ lại xuất hiện cái loại trục trặc này. Mà lần này, địa điểm chiến đấu giữa chúng ta và gia tộc Kennedy cũng là nơi này.

- Người là nói...Yêu nghiệt Thần Tộc kia nguyên bản ẩn trốn chỗ này?

Lăng Hi nhú mày hỏi.

- Đúng vậy!

Dương Thiên Lô gật gù đầu, nhìn chằm chằm đại hải, nói tiếp:

- Tựa hồ Yêu nghiệt Thần Tộc kia còn chịu hạn chế rất lớn, hắn là không có hoàn toàn đột phá phong ấn, nếu không, hắn cũng không sợ hai chúng ta.

- Đúng a!

- Ngay từ đầu, khi phi cơ Liễu Diệt Nhi xuất hiện trục trặc quỷ dị ta đã hoài nghi có cổ quái. Chẳng qua là cảm ứng không thấy bất kỳ dị thường nào. Hiện tại, có manh mối này, nếu như đoán không sai, địa phương này chính là nơi phong ấn yêu nghiệt Thần Tộc kia, thần cách của hắn vẫn chưa chạy ra khỏi phong ấn. Loại tình huống này chỉ có một khả năng, đó chính là hắn đã lĩnh ngộ được trận pháp huyền ảo phong ấn hắn, thần niệm có thể xuyên thấu, nhưng vì Địa Cầu bị phong ấn, hắn không có lực lượng thiên địa để hấp thu, cũng sẽ không có lực lượng phá hủy đi phong ấn giam cầm hắn. Bởi vậy, hắn tất nhiên chọn lấy tinh nguyên sinh mệnh của sinh vật cường đại làm phương thức để thăng chính mình. Lúc trước trên phi cơ Liễu Diệt Nhi, tinh nguyên sinh mệnh của đám người tỷ muội Đạm Thai so với người bình thường cường đại hơn nhiều, cho nên hắn mới có thể bằng trả giá nhỏ nhất, vận dụng một tia pháp lực phá hủy bộ phận máu chốt của phi cơ, khiến phi cơ rơi xuống cho hắn cắn nuốt.

- Mà khi phát hiện hai người chúng ta đến, hắn biết không phải là đối thủ của chúng ta liền lập tức ẩn nấp. Trùng hợp gia tộc Kennedy lần này cũng lựa chọn khu vực này để đối phó chúng ta...Mau tìm xem!

Dương Thiên Lô nói đến chỗ này, đột nhiên nói.

- Tìm cái gì?

- Những kim nhân bị ta chém giết!

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, Lăng Hi lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Khi những kim nhân bị chém giết, đều là trạng thái cực mạnh, gien tổ hợp hoàn mỹ, tinh nguyên sinh mệnh dồi dào, cho dù là thi thể, muốn hoàn toàn tiêu tán cũng cần thời gian rất dài. Hơn nữa, lấy cường độ những thi thể này, ở trong biển rộng, đương nhiên không có bất kỳ sinh vật biển nào có thể cắn nuốt, cho dù là nuốt vào trong bụng, trong thời gian ngắn cần bản cũng không thể tiêu hóa hấp thu. Như vậy hiện tại tất nhiên hắn là còn tại trong biển rộng. Nếu như không có, vậy đã chứng minh phán đoán của Dương Thiên Lô, đã bị yêu nghiệt Thần Tộc kia cắn nuốt.

Mấy phút đồng hồ sau, hai vực rộng gần nghìn dặm đều bị thần niệm của Dương Thiên Lô cùng Lăng Hi quét không sót chỗ nào. Đừng nói là thi thể kim nhân, ngay cả sinh vật biển cường đại trong mấy trăm dặm hải vực cũng ít đến thương cảm, toàn bộ điều này chứng minh, suy đoán của Dương Thiên Lô không sai.

Nhưng mà, mặc cho hai người cẩn thận tìm tòi ra sao, đều không tra xét được một chút lực lượng phong ấn.

- Đi xuống xem một chút.

Dương Thiên Lô nói.

Thần niệm không cảm ứng được, Dương Thiên Lô cũng không kỳ quái, tựa như Hiên Viên, Cửu Đỉnh nếu không phải cơ duyên xảo hợp cùng những thứ này dính dáng với nhau thì làm sao có thể phát hiện? Dương Thiên Lô rõ ràng, trên địa cầu nhất định còn có rất nhiều tồn tại như vậy, chỉ đơn thuần dùng thần niệm cảm ứng căn bản không có khả năng phát hiện ra.

Hơn nữa, hiện tại hắn còn muốn tìm được trận pháp cấm chế rất có thể dùng để phong ấn Thần Tộc cường giả Phụ Thần, chỉ sợ mạnh hơn rất nhiều so với phong ấn của Địa Cầu, nói muốn tìm là tìm được dễ dàng vậy sao?

Cho nên, thần niệm không cảm ứng được thì Dương Thiên Lô quyết định dụng ánh mắt, thân thể cùng với ngũ quan bình thường để tìm kiếm.

“Sưu sưu sưu...”

Dương Thiên Lô cùng Lăng Hi trực tiếp hóa thành hai đạo lưu quang chui vào sâu trong biển khơi, sau khi tới đáy biển, hai người phân công nhau hành động, như tia chớp đi tìm kiếm.

Chỉ có điều là, hai người tìm khắp đáy biển ngàn dặm, thi triển độn thuật chui sâu vào trong nham thạch ngàn trượng cũng không phát hiện ra cái gì, đành phải bắt đắc dĩ rời khỏi.

...

“Hô -!”

Dương Thiên Lô cũng không biết là sau khi hắn và Lăng Hi rời khỏi hải vực, Phụ Thần ở bên trong long mạch mới thở phào nhẹ nhõm.

- May mà tiểu tử đó không ở trạng thái đỉnh phong...Khắc khắc...Tiểu tử này chắc chắn là bốn người ‘cơ duyên chi nhân’ theo lời Lục Áp nói, không nghĩ tới thật lợi hại...Tại sao Lục Áp lại không nói cho hắn? Hay là Lục Áp hoàn toàn không biết tiểu tử này đã đạt đến cảnh giới như thế? Hắn là như thế rồi...Đây là khí vận của Thần Tộc ta! khắc khắc...

Yêu nghiệt Thần Tộc phát ra tiếng cười từng đợt, trong lòng hưng phấn muôn vàn, chỉ có thể cảm thán số mệnh của mình còn chưa đến tuyệt lộ. Phải biết rằng, nếu ba người Lục Áp bây giờ còn có một người sống sót, chỉ sợ hắn thật sự gặp nguy hiểm, tuy rằng với thần cách cường hãn, hắn không đến mức bị hủy diệt hoàn toàn, nhưng muốn trở mình quả thực vô cùng khó khăn. Mà Lục Áp ngu ngốc tự bạo thần cách không những đạt mục đích mà còn khiến Hồng Quân lão tổ cùng Bàn Cổ lão tổ bị hủy diệt theo, chỉ còn lại một tia thần niệm, thật sự là may mắn đến cực điểm.

Hiện tại lo lắng duy nhất chính là Nữ Oa. Bất quá, cũng chỉ là một chút mà thôi. Hắn rất rõ ràng Nữ Oa nhất định đã gặp biến cố gì đó, nếu không cũng sẽ không mấy lần không đi cùng với ba người Lục Áp. Bất quá cũng chỉ là một chút lo lắng mà thôi, chỉ cần một tháng nữa là có thể chân chính đột phá phong ấn của khởi nguyên long mạch.

Một tháng Địa Cầu với đại thế giới đó là ba mươi vạn năm!

Thời gian ba mươi vạn năm, bằng vào phân thân của hắn chạy ra khỏi Địa Cầu tuyệt đối có thể cung cấp đủ năng lượng cho hắn, giúp hắn đột phá phong ấn.

Phân thân của hắn, chỉ là lạc ấn linh hồn do một tia thần niệm ngưng tụ thành, cộng thêm trực tiếp dung nhập vào cho nên pháp lực còn lại của hắn vốn không nhiều lắm, hiện tại chỉ còn lại chưa đến một nửa. Không có cách nào khác, muốn nắm trong tay phi hành khí kia, chỉ có trực tiếp rót lực lượng vào, tuy nhiên, sau khi trốn khỏi Địa Cầu tiến vào không gian hỗn loạn, lấy khởi điểm của phân thân hắn sẽ dễ thăng lên

được rất nhiều. Trong thời gian ba mươi vạn năm, trong trăm năm đầu, lấy tâm cảnh tu vi của hắn có thể thành công giúp phân thân đạt tới Chí Cao Thần cửu trọng thiên cảnh, lại dùng mấy trăm năm tiếp theo bằng phân thân ngưng tụ thành thần cách cũng không có bất cứ vấn đề gì. Khi đó, phân thân của hắn thu thập vô số linh vật thiên địa ẩn chứa lực lượng thiên địa, cùng với đan dược rồi lại mượn dùng phi hành khí theo đường tắt trở về Địa Cầu. Chỉ cần thu thập đủ lực lượng giúp hắn đột phá phong ấn, vậy là đủ rồi.

Một khi thần cách của hắn đột phá phong ấn, ai có thể ngăn cản?

Cho dù là “cơ duyên chi nhân” vừa rồi, hắn cũng không để vào mắt, siêu việt Đại La Kim Tiên thì thế nào?

Hắn vốn là tồn tại siêu việt Đại La Kim Tiên, thực lực đ bại bốn người Lục Áp, nếu không phải khởi nguyên long mạch của Địa Cầu này vô cùng cường đại thì bốn người làm sao có thể phong ấn hắn?

Sự huyền ảo của khởi nguyên long mạch này, cho dù là Phụ Thần thân là đệ nhất nhân của Thần Tộc cũng cảm thấy kinh hãi không thôi. Lấy thiên phú kinh người của hắn, phải dùng thời gian cực dài mới đại khái tìm hiểu được. Nếu không phải cả Địa Cầu bị phong ấn, khiến khởi nguyên long mạch không hút được lực lượng thiên địa, hắn hiện tại đừng nói là tìm hiểu ảo diệu trong đó, chỉ sợ ngay cả từ trong hỗn độn tĩnh lại cũng khó khăn.

Nhưng chính là bởi vì tìm hiểu khởi nguyên long mạch này, khối hắn đối với thần thông pháp tắc của tiên ban và Lục Áp càng có hiểu biết rõ ràng.

Nói là nhân họa đắc phúc cũng không quá!

Hết thấy đều theo phát triển theo chiều hướng tốt đẹp!

Một tháng, tối đa hơn một tháng, hắn sẽ quật khởi!

...

Sau khi Dương Thiên Lô và Lăng Hi trở lại bên cạnh chúng nữ, làm cho mọi người kinh ngạc chính là, việc đầu tiên gia hỏa này làm, không ngờ là lên mạng.

Lục Áp!

Hắn muốn liên lạc với Lục Áp, chỉ có từ Lục Áp hắn mới có thể hiểu được đại chiến năm đó, tình huống cụ thể Phụ Thần bị phong ấn rốt cuộc như thế nào.

841. Chương 854: Khởi Đầu Mới

Chỉ có điều là ảnh chân dung của Lục Áp không sáng, phát ra tin tức cũng không thấy hồi đáp, hiển nhiên là Lục Áp không có trên mạng.

Dương Thiên Lô không chờ đợi, trực tiếp thúc dục sinh vật tinh phiến trong đầu, kết nối đến trí não của gia tộc Khổng Ni Dịch, tập trung phá giải tài khoản Lục Áp. Khiến cho Dương Thiên Lô phải kinh ngạc là công phá hệ thống đặc thù của Hoa Hạ không có bất cứ vấn đề gì nhưng đến khi phá giải tài khoản của Lục Áp thì không ngờ lại khó khăn trùng điệp, rất nhiều hệ thống phòng ngự vô cùng phức tạp phải vượt qua, ước chừng trí não mất đến nửa giờ mới thành công phá giải. Hơn nữa đây còn là đối phương không có áp dụng các phương thức phản kích, mặc cho trí não phá giải từng bước.

- Là ông ta?

Lý Tuyết bỗng nhiên kinh ngạc nói.

- Trần thúc thúc...?

Càng làm cho Dương Thiên Lô kinh ngạc hơn là Tống Hiểu Phân cũng mở to hai mắt nhìn, có vẻ như rất kinh ngạc nói.

- Tuyết tỷ, Hiểu Phân...Hai người nhận biết sao?

Dương Thiên Lô kinh ngạc nhìn Lý Tuyết cùng Tống Hiểu Phân hỏi.

Trí nào đã thành công thu thập tin tức về tài khoản của Lục Áp bao gồm tài liệu cá nhân, địa chỉ vân vân...Rất nhanh đã thu được thân nhận phạm nhân của Lục Áp, trên màn hình cũng xuất hiện ảnh chân dung cùng tin tức cá nhân của Lục Áp.

Trần Lương Hoa, nam, ngày xuất sinh: rực rỡ cùng yên bình. Quê quán: Hàm Thành. Dân tộc, công việc các tin tức cơ bản đều bao hàm bên trong. Khi nhìn đến Hàm Thành, Dương Thiên Lôi vốn là có chút kinh ngạc, nhưng lại không nghĩ rằng hình như Lý Tuyết và Tống Hiểu Phân cũng có vẻ như nhận biết người này.

- Tôi có gặp qua một lần.

Lý Tuyết mặt đỏ lên nói. Tống Hiểu Phân nói tiếp:

- Ông ấy chính là con cả của Trần gia gia, Trần thúc thúc đối với tôi rất tốt.

- Tuyết tỷ, làm sao chị gặp được?

Nghe Tống Hiểu Phân giải thích xong, Dương Thiên Lôi liền hỏi đến Lý Tuyết.

- Chính là vào kỳ nghỉ đông, khi chúng ta trở về nhà thì gặp được ông ta. Lúc ấy ông ta là một thầy bói, không thu tiền của ta nhưng vẫn bói cho ta một quẻ, vốn ta không tin nhưng mà những gì hắn nói rất chuẩn.

Lý Tuyết nói.

- A? Tuyết tỷ, thần toán mà chị nói chính là Trần thúc thúc sao?

Tống Hiểu Phân nói.

Dương Thiên Lôi hơi nhăn mày nói:

- Ông ta nói những gì?

Lúc này ở cùng với Dương Thiên Lôi không có người ngoài, Lý tỷ, chị em Hắc Long cùng đám người Đan Ny đều được Dương Thiên Lôi tạm thời sắp xếp ở chỗ khác. Dù sao, bí mật của hắn và Lăng Hi không thích hợp lộ ra trước mặt các nàng. Mặc dù bọn họ đã biết rất nhiều, nhưng cũng chỉ là năng lực cường đại mà thôi, tình huống chân chính cũng chỉ có mấy người ở đây biết.

Lý Tuyết ôn nhu như nước, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhưng vẫn từ đầu chí cuối kể ra những lời Lục Áp nói lúc trước. Không còn cách nào khác, giờ phút này, Lý Tuyết đã biết được thân phận của người tự xưng mình là thầy bói này. Hiện tại quan hệ trọng đại, tuy rằng thẹn thùng cũng phải nói ra.

- Khụ khụ...

Lý Tuyết nói xong, bao gồm cả Lăng Hi bên trong, ánh mắt chúng nữ đều tập trung lên người Dương Thiên Lôi. Dương Thiên Lôi xấu hổ ho khan hai tiếng, ngại quá, sớm biết vậy đã không hỏi, tin tức có giá trị hoàn toàn không có, bởi vì hắn đã sớm tùy theo lòng mình không có rối rắm về chuyện nữ nhân, chẳng qua là, không ngờ Lục Áp kia âm thầm sau lưng mình, ở trước mặt Lý Tuyết nói toẹt ra “tính cách trời sinh” của mình như thế, thật sự là quá mất mặt. Cho dù, Lục Áp nói có phần mập mờ, nhưng chung quy vẫn rất mất mặt a.

- Cái kia...Lăng muội muội, một ngày ở Địa Cầu bằng một vạn năm ở Hồng Mông đại thế giới, chúng ta không thể trì hoãn, nhất định phải mau chóng xuất phát. Nàng cùng Diệc Nhi trước tiên đi lấy Thanh Tinh Lưu Ly Bình về. Hiểu Phân đi với ta tìm Lục Áp, chờ chúng ta trở về sẽ lập tức xuất phát.

Dương Thiên Lôi nói.

Nói xong, liền trực tiếp kéo Tống Hiểu Phân biến mất ở trước mặt mọi người.

Hàm Thành!

Chốc lát sau, Dương Thiên Lôi đã lẳng không phi hành tới trên Hàm Thành, chỉ có điều, muốn tìm được Lục Áp hiển nhiên là không có khả năng. Trong phòng Lục Áp lộn xộn không thể tưởng tượng, ngoại trừ một bộ máy tính rách nát ra, cũng không có manh mối nào. Tiếp theo sau khi cùng Tống Hiểu Phân tìm được Trần gia gia có ân cứu mạng thì vẫn không thu được gì. Biết được là một năm rưỡi này Lục Áp có đến thăm vài lần, nhưng hoàn toàn cũng không biết ông ta làm gì cả. Khiến cho Dương Thiên Lôi không

thể không thi triển thần thông của mình tìm kiếm, chỉ có điều Dương Thiên Lô chưa bao giờ thấy qua chân nhân Lục Áp, căn bản không nhận ra được khí tức của hắn, chỉ có thể tìm kiếm thông qua tướng mạo, khó khăn phải nói là rất lớn. Nhưng cũng chỉ là cố sức một chút, chỉ cần Lục Áp còn ở Hàm Thành thì nhất định không thoát được.

Đáng tiếc, thần niệm dồi dào của Dương Thiên Lô lật nhào trọn cả Địa Cầu một lần cũng không tìm được chút tung tích nào của Lục Áp, giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

- Không tìm được?

Lăng Hi hỏi.

Khi Dương Thiên Lô dẫn Tổng Hiểu Phân trở về chủ chiến hạm, Lăng Hi cũng đã trở lại, vừa rồi Dương Thiên Lô phát ra thần niệm tra xét, Lăng Hi cũng đã cảm ứng được.

- Không có khả năng tìm được rồi...Lật cả Địa Cầu cũng không tìm không thấy. Ai...Nếu ta đoán không lầm, sự thức tỉnh của Phụ Thần Thần Tộc, Lục Áp hẳn đã biết, cho nên có thể đã lọt vào độc thủ...Không quản được nhiều chuyện như vậy, Diệc Nhi, lấy bình ngọc đến chưa?

- Rồi.

- Vậy chúng ta liền xuất phát thôi. Tuyệt tỷ, Hiểu Phân, Diệc Nhi, Nhã Tĩnh, bốn người tìm cơ rời khỏi Địa Cầu nhiều ngày. Tại thế giới bên kia chính là mấy vạn năm thậm chí mấy mươi vạn năm. Có chiến hạm này, gọi điện không thành vấn đề nhưng gặp mặt thì không có biện pháp...

Giữa chúng nữ, thân phận Lý Hàn Mai có chút đặc thù, biến mất cả tháng căn bản không có vấn đề, nhưng Lý Tuyệt hiện tại mặc dù còn phải đến trường, nhưng vẫn phải ở đài truyền hình làm một số tiết mục, Tổng Hiểu Phân là một sinh viên gương mẫu, nếu vài ngày không có bóng dáng, chỉ sợ cũng không được, Liễu Diệc Nhi là đại minh tinh siêu cấp, lại càng không phải nói đến Nhã Tĩnh có thể xin ngày nghỉ, nhưng e là không đủ.

Chúng nữ ứng tiếng, lời nói của Dương Thiên Lô làm cho trong lòng chúng nữ chột động. Các nàng biết, từ nay về sau phải bắt đầu một loại cuộc sống hoàn toàn khác. Tuy rằng trong lòng hoặc nhiều hoặc ít quyến luyến người nhà, nhưng cũng không phải ra đi không trở về, theo như Dương Thiên Lô nói ở Địa Cầu, nhiều nhất cũng là mười ngày không trở về mà thôi, không có gì lớn lao. Cho nên, chúng nữ tức thì có quyết định, đồng loạt an bài thỏa đáng.

Mà Dương Thiên Lô thì thông qua sinh vật tinh phiến, truyền đạt một vài mệnh lệnh cho trí não.

...

- Tôi và muội muội có thể theo được không?

Khi Dương Thiên Lô cùng chúng nữ xuất hiện ở trước mặt đám người Lý tỷ, Hắc Long, để Lý tỷ dẫn theo bảo tiêu của Liễu Diệc Nhi trở về Liễu Gia phục mệnh, hơn nữa mang theo một tàu chiến hạm coi như lễ vật tặng cho Liễu Gia. Còn Chiêm Thai Huệ “khờ dại” thì mặc cho sự ngăn cản của Hắc Long, vọt tới trước mặt Dương Thiên Lô tràn ngập chờ mong hồi han.

- Điều này...

- Tỷ tỷ, đừng nói lung tung.

Hắc Long nhanh chóng giữ chặt Chiêm Thai Huệ, mặt đỏ bừng nói. Chẳng qua là, hai trông mắt mong nước lấp lánh lại ấm đậm ưu thương, không che giấu được.

- Có thể!

Dương Thiên Lô một tay kéo Hắc Long nói.

Khi Dương Thiên Lô an bài tốt hết thấy, chủ chiến hạm xé mở không gian bích chương mang theo mọi người tiến vào không gian hỗn loạn thì cũng đã được hơn một năm, cũng chính là hơn bốn trăm vạn năm, Dương Thiên Lô lại bước trên con đường đến Hồng Mông đại thế giới.

Bên trong chiến hạm, chỉ có Dương Thiên Lô cùng chúng nữ. Chúng nữ chính là tỷ muội Hắc Long, bao gồm cả Đan Nỵ chết sống cũng không muốn xa cách với Lý Tuyết.

Tình cảnh như thế, làm cho Dương Thiên Lô nhin không được nghĩ đến cảnh tượng năm đó mang theo chúng nữ du lịch.

Du lịch, tu luyện du lịch bình thường, ai giống như Dương Thiên Lô dẫn theo một đám nữ nhân?

Nhưng tựa hồ đây là số mạng của Dương Thiên Lô, thời gian một mình lịch lãm thật sự gần như là con số không tròn trĩnh.

Hơn nữa, lần này rõ ràng so với năm đó đau khổ hơn nhiều. Nguyên nhân rất đơn giản, ngoại trừ Lăng muội muội thân ái ra, còn lại đều là phàm nhân. Hoàn toàn không giúp được gì cho Dương Thiên Lô, chỉ có thể được trợ giúp trở lại. Mà Lăng muội muội, tuy rằng lần gặp mặt này so với dĩ vãng ôn nhu hơn rất nhiều, nhưng vẫn không có chút ý tứ nào cho mình “ăn”.

Cho nên, Dương Thiên Lô lần này chỉ có thể dựa vào chính mình!

- Đến đây đi!

- Uhm!

Chủ chiến hạm khổng lồ, sau khi bước vào không gian hỗn loạn, Dương Thiên Lô và Lăng Hi cùng làm một chuyện là rèn luyện hoàn toàn chủ chiến hạm, rèn luyện thành một thứ không những là vũ khí công nghệ cao mà còn là pháp bảo ngưu bức.

Dương Thiên Lô càng khủng hơn nữa, không ngờ ngừng luyện Cửu Đỉnh thành trụ cột của chủ chiến hạm, yêu dao cùng Hiên Viên thần kiếm thì dung nhập vào hệ thống công kích của chủ chiến hạm.

Sau khi hoàn thành tất cả chuyện này, lúc chủ chiến hạm lấy tốc độ khủng khiếp xuyên qua không gian hỗn loạn thì ba người Dương Thiên Lô, Lăng Hi cùng Liễu Diệc Nhi tiến nhập vào mật thất có thời không pháp tắc. Tới luyện tử ngọc đường sinh ngọc tịnh bình, cũng chính là Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

Theo thanh âm của Dương Thiên Lô vang lên, thần niệm của hắn và Lăng Hi lập tức hợp nhất, hai ngọc tịnh bình phân biệt nằm ở hai bên tay trái tay phải của Liễu Diệc Nhi ngồi giữa Dương Thiên Lô và Lăng Hi.

Trong phút chốc, ấn đường của Dương Thiên Lô và Lăng Hi đồng thời chói sáng quang mang rực rỡ, tay của hai người chậm chậm đồng thời tế ra từng đạo phù văn huyền ảo, là thần thông pháp tắc độc hữu thuộc về Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình.

“Tê tê tê...”

Khi thần niệm cùng phù văn của hai người đồng thời dung nhập vào hai bình ngọc thì cả mật thất tức thì bị ánh sáng rực rỡ do hai bình ngọc tản mát ra chiếu sáng trưng.

Cùng lúc đó, hai bình ngọc cũng từ trong tay Liễu Diệc Nhi tự bay đi, bắt đầu quay tròn xung quanh Liễu Diệc Nhi, tốc độ càng lúc càng nhanh, dần dần, hai bình ngọc hoàn toàn che kín Liễu Diệc Nhi, giống như tan ra làm một thể.

Nguyên bản ánh sáng rực rỡ biến thành ánh sáng êm dịu thánh khiết.

Ba ngày ba đêm! Dưới thời không pháp tắc bình thường, dùng thời gian ba ngày ba đêm, “đệ nhị” Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình rốt cục ngưng tụ thành.

- Phù...

Dương Thiên Lô cùng Lăng Hi đồng thời thở phào nhẹ nhõm, mở mắt. Trong nháy mắt mở mắt ra, Lăng Hi liền đứng dậy, nói:

- Mau hỗ trợ tiểu Quan Âm của ngươi đi. Bình quan âm này tôi cầm đi cảm ứng trước.

Lăng Hi nói xong, duỗi tay ngọc ra, bình quan âm trôi nổi giữa hai người liền nhiếp vào trong tay, trực tiếp đi ra khỏi mật thất.

Mà Dương Thiên Lô thì đứng dậy đi tới bên người Liễu Diệc Nhi đã bất tỉnh nhân sự.

842. Chương 855: Không Thể!

Liễu Diệc Nhi, tử ngọc ngọc tịnh bình, một người, hai bình, chỉ có ba người kết hợp cùng một chỗ mới có thể một lần nữa ngưng luyện ra Thanh Tinh Lưu Ly Bình của Quan Âm đại sĩ. Đương nhiên, cũng không phải là yêu cầu về độ mạnh yếu. Nếu chỉ cần hiệu quả, hiện tại Dương Thiên Lô và Lăng Hi cũng đủ để luyện chế ra pháp bảo cường đại hơn.

Nhưng Dương Thiên Lô và Lăng Hi cũng không làm như vậy, mà là phục hồi Thanh Tinh Lưu Ly Bình về trạng thái ban đầu, như vậy là thành toàn cho Quan Âm đại sĩ, cũng là thành toàn cho Liễu Diệc Nhi.

Lạc ấn linh hồn của Liễu Diệc Nhi vốn do một tia thần niệm của Quan Âm đại sĩ ngưng tụ thành, một khi ngưng tụ thành Thanh Tinh Lưu Ly Bình, lạc ấn linh hồn của Liễu Diệc Nhi trong thần niệm của Quan Âm đại sĩ sẽ dung nhập vào trong Thanh Tinh Lưu Ly Bình, giúp cho Liễu Diệc Nhi trở thành chủ nhân của Thanh Tinh Lưu Ly Bình, trở thành tiểu Quan Âm.

Khi thần cách của Quan Âm đại sĩ xuất hiện là lúc Liễu Diệc Nhi sẽ trở thành Quan Âm chân chính.

Điều ấy, Dương Thiên Lô và Lăng Hi sớm đã biết.

Nhẹ nhàng ôm lấy Liễu Diệc Nhi đã lâm vào hôn mê, Dương Thiên Lô cầm bàn tay bé nhỏ của Liễu Diệc Nhi, một cỗ năng lượng tinh thuần tức thì rót vào trong cơ thể của Liễu Diệc Nhi, một lát sau, Liễu Diệc Nhi từ từ tỉnh lại, chậm rãi mở mắt.

Liễu Diệc Nhi vốn đã siêu nhiên xuất trần, giờ phút này lại tản ra một cỗ khí tức thánh khiết thoát tục.

- Thiên Lô...Em...Em thật sự là Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn sao?

Ánh mắt trong suốt của Liễu Diệc Nhi dừng ở trên người Dương Thiên Lô hỏi.

Giờ này phút này, trong đầu óc Liễu Diệc Nhi đã xuất hiện rất nhiều trí nhớ không thuộc về nàng, mặc dù đã thông qua Dương Thiên Lô và Lăng Hi biết trước rằng mình chính là Quan Âm, nhưng thẳng đến hiện tại nàng cũng không dám thừa nhận, quan trọng nhất là, ở sâu trong nội tâm, vẫn giống như lúc trước hoài nghi nàng giống như Lăng Hi, không muốn nghĩ rằng bản thân mình lại là một người khác, hơn nữa còn là một nhân vật thần thoại ở trên Địa Cầu có địa vị siêu nhiên.

- Không phải! Ở trong lòng anh, em chính là Liễu Diệc Nhi! Bây giờ hay sau này vẫn vậy. Yên tâm đi, chờ phong ấn của Địa Cầu được gỡ bỏ, tiền ban sống lại, anh sẽ một lần nữa giúp Quan Âm đại sĩ ngưng luyện một bộ thân thể, còn em, vẫn chính là em. Nếu không...Trong lòng anh không chịu nổi a...Hắc hắc.

Dương Thiên Lô ôm thân thể mềm mại của Liễu Diệc Nhi, khóa miệng mang theo nụ cười bí ỉm nói.

Nói thật ra, ban đầu Dương Thiên Lô ở trước mặt Lăng Hi hoàn mỹ không tỳ vết, ngoại trừ Lăng Hi ra, hẳn cũng không có yêu cầu quá đáng gì, dù sao, ở sâu trong nội tâm, hẳn vẫn coi Lăng Hi là Quan Âm, hoặc nhiều hoặc ít, đều không có chút ý khinh nhờn nào.

Bây giờ đối với Liễu Diệc Nhi cũng là như thế!

- Chịu không được cái gì thế?

Liễu Diệc Nhi ngu ngơ hỏi.

- Em ngẫm lại xem, em thật sự muốn làm Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn...Ca có thể không biết xấu hổ cùng em thân thiết sao?

Dương Thiên Lô thì thăm bên tai Liễu Diệc Nhi.

Gia hỏa vô sỉ này, lúc nói chuyện, bàn tay thô tục, đã không thành thật đặt trên kiềng đun của Liễu Diệc Nhi, không ngừng trêu đùa. Đây cũng là không có biện pháp, nếu đã mang theo chúng nữ rời Địa Cầu, vậy tất nhiên phải dẫn các nàng đến con đường tu luyện chân chính. Nếu không lúc nào đó hứng lên, nói không chừng mình tu luyện một lần, chúng nữ đã trở thành hồng phấn khô lâu, thọ nguyên hao hết mà chết đi.

Âm Dương Niết Bàn Kinh, không thể nghi ngờ là sự lựa chọn tốt nhất.

Chỉ có điều Dương Thiên Lô cũng không muốn trực tiếp nói cho chúng nữ biết, như vậy sẽ làm vậy bản tâm hồn thánh khiết của các nàng. Cho nên, hắn cần kiên nhẫn chờ đợi thời cơ chín muồi. Nhưng bất quá hắn phải trở nên vô sỉ một chút, đáng khinh một chút, để nhanh chóng làm quan hệ giữa hắn và chúng nữ thân thiết hơn.

Trong không gian hỗn loạn, một chiến hạm hình tròn bay đi rất nhanh.

Một ngày ở Địa Cầu, đó là một vạn năm ở không gian hỗn loạn cùng Hồng Mông đại thể giới, mà mỗi vũ trụ trong Hồng Mông đại thể giới là có thời không pháp tắc bất đồng, nhưng không chỗ nào là không kéo dài thời gian, khác biệt là lâu hơn hay không thôi...

Tiểu chiến hạm này, chính là chiến hạm mà yêu nghiệt đệ nhất nhân Thần Tộc Phụ Thần không chế. Giờ phút này, tuy rằng ở Địa Cầu hắn đã trốn đi được hai canh giờ, nhưng mà ở đây thì nó đã phi hành được hơn một ngàn năm. Tuy nhiên, cho đến bây giờ, vẫn không hề tiếp xúc được không gian bí chướng nào cả, năng lượng phản vật chất như biển tồn trữ trong chiến hạm cũng đã hao hết hơn phân nửa.

- Phù...

Một thân ảnh ngồi bên trong mật thất của chiến hạm, thở ra một hơi dài, chậm rãi mở mắt, hai đạo ánh sáng rực rỡ thoáng lóe lên rồi biến mất.

Chỉ thấy đạo thân ảnh này rất anh tuấn, nhất là khoe miệng hơi cong lên tràn ngập tà mị vô cùng, hai tròng mắt đen láy, cả người tản ra mị lực độc đáo khiến cho bất kỳ nữ nhân nào nhìn thấy cũng phải xao xuyến.

Nếu Dương Thiên Lô nhìn thấy đạo thân ảnh này, chắc chắn sẽ học máu tại chỗ.

Nguyên nhân rất đơn giản, đạo thân ảnh này không ngờ là mô phỏng theo hình dạng của hắn, hoàn toàn giống nhau như đúc, ngay cả khí tức cũng gần như hoàn toàn giống nhau.

- Khắc khắc, huyền thanh khí, huyền linh khí, huyền không khí, huyền minh khí, bốn loại huyền khí không hơn gì cái này. “Cơ duyên chi nhân” kia chỉ sợ căn bản không biết rằng bản tôn đã chạy được ra ngoài, khắc khắc...Bất quá, hắn có được phi hành khí, hắn nhiên cũng đã đi vào Hồng Mông đại thể giới để khôi phục tu vi, bản tôn cần phải gấp rút, không có thần cách, chỉ sợ còn chưa phải là đối thủ của hắn.

Yêu nghiệt Phụ Thần, chậm rãi đứng dậy, tràn ngập tự kỷ mò mẫm thân thể của mình, nói tiếp:

- Nhục thân bách biến nhân quả thật rất tốt, so với thân thể khởi điểm của Thần Tộc khác biệt không có mấy, chờ ta phá khai được phong ấn, dùng thân hình này cũng không tồi. Người Địa Cầu đúng thật là thông minh, không ngờ có thể nghiên cứu ra thứ này.

Khi nói chuyện, thân hình của hắn bất chợt chậm rãi thay đổi, trực tiếp biến thành bộ dáng của Lăng Hi. Chỉ bất quá, tuy rằng bộ dáng giống nhau, nhưng khí tức lại hoàn toàn bất đồng.

- Khắc khắc xem ra giả thành cơ duyên chi nhân rất có lợi. Như vậy, tứ đại huyền khí mà bản tôn lĩnh ngộ mới có thể phát huy ra uy lực chân chính a...Kiệt kiệt...

Theo tiếng cười man rợ của Phụ Thần, thân hình của hắn tức thì biến mất khỏi chiến hạm, lúc xuất hiện trở lại, hắn đã ở trong không gian hỗn loạn, thần niệm khẽ động, cả chiến hạm liền dung nhập vào ấn đường của hắn. Hắn không giống Dương Thiên Lô có được chủ chiến hạm, đồng thời mang theo mấy chiến hạm bình thường khác, cho nên mới dám tới luyện chủ chiến hạm thành pháp bảo, còn hắn chỉ có một chiếc này thôi, vạn nhất tới luyện thành pháp bảo có sơ sót gì đó, đến lúc đó sợ là không thể phản hồi Địa Cầu được nữa.

Cho nên, hắn chỉ có thể giữ gìn chiến hạm này vô cùng cẩn thận nguyên khuôn nguyên dạng, không để có bất kỳ hư hỏng nào. Hơn nữa, còn phải bằng vào thần niệm của mình, nhớ kỹ quỹ tích phi hành của mình tại không gian hỗn loạn, chuẩn bị cho lúc phản hồi Địa Cầu.

- Cảm ứng được gì không?

Khi Dương Thiên Lôi cùng với Liễu Diệc Nhi với khuôn mặt đỏ hồng, rõ ràng đã bị Dương Thiên Lôi ăn đậu hủ xuất hiện trước mắt mọi người, nhìn về phía Lăng Hi đã dùng thần niệm dung nhập vào trong bình Quan Âm hồi.

- Không có. Hồng Mông đại thế giới, vô biên vô hạn, vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên, cũng không chính thức mở rộng, muốn thông qua nó cảm ứng được, chỉ sợ rất khó, Thiên Lôi, chẳng lẽ người không có cả cảm ứng.

Lăng Hi ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Dương Thiên Lôi hỏi.

Dương Thiên Lôi lắc lắc đầu, nói:

- Hiện tại khẳng định không được. Ít nhất cũng phải ra khỏi không gian hỗn loạn mới có hy vọng. Chúng ta mới vừa tiến vào không gian hỗn loạn mà thôi, trước hết đến được không gian bích chương rồi nói sau.

- Uh!

Lăng Hi gật gật đầu.

Theo sau, dựa theo ước định ngầm trước đó của Dương Thiên Lôi và Lăng Hi, Dương Thiên Lôi bắt đầu bế quan tu luyện, dụng tốc độ nhanh nhất khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, còn Lăng Hi thì dạy chúng nữ phương pháp tu luyện, không còn cách nào khác, Dương Thiên Lôi không muốn vì Âm Dương Niết Bàn Kinh làm cho lần đầu tiên của các nàng mất đi khi các nàng còn chưa thành thực. Tuy rằng Trương Nhã Tĩnh, chị em Hắc Long đều không có vấn đề, nhưng sau đó chúng nữ cũng đều sẽ phát hiện. Cho nên, chỉ có thể để cho Lăng Hi dạy các nàng tu luyện giết thời gian.

Nếu không, một phạm nhân đột nhiên vượt qua hành trình tu luyện gian khổ dài đằng đặc, chỉ sợ sẽ cảm thấy tịch mịch trống rỗng, nhất là Dương Thiên Lôi bế quan có thể là mấy tháng, mấy năm, thậm chí trên trăm năm. Tới loại cảnh giới này của hắn, không có đan dược chống đỡ, cho dù là không gian hỗn loạn ẩn chứa thiên địa chi lực, cũng phải tốn thời gian rất dài, dù sao vị trí hiện tại, có lẽ vì cách phong ấn Địa Cầu quá gần cho nên thiên địa chi lực tương đối cạn kiệt.

Hành trình tu luyện cô tịch dài lâu, hành trình xuyên thấu, trong nháy mắt đã trôi qua nhiều năm.

Theo đám người Dương Thiên Lôi cùng Lăng Hi càng ngày càng xa Địa Cầu, thiên địa chi lực trong không gian hỗn loạn cũng càng ngày càng đậm, Dương Thiên Lôi bằng vào thiên phú kinh người, trong thời gian mười năm, cuối cùng hoàn toàn tôi luyện xong thân thể này, đồng thời khôi phục tới trạng thái đỉnh phong.

Chỉ có điều, làm cho Dương Thiên Lôi và Lăng Hi cảm thấy khó hiểu, chủ chiến hạm đã tôi luyện thành pháp bảo cường hãn, tốc độ kinh người nhưng mười năm qua, không ngờ bọn họ lại không hề cảm ứng được sự tồn tại của không gian bích chương. Nói cách khác, bọn họ ngay cả cơ hội tiến vào Hồng Mông đại thế giới cũng không có, chỉ có thể mù quáng phi hành ở trong không gian hỗn loạn.

Nếu Dương Thiên Lôi biết, yêu nghiệt Thần Tộc Phụ Thần đã phi hành hơn ngàn năm cũng không chạm đến không gian bích chương thì không biết sẽ có cảm tưởng gì, may mà, tuy rằng chúng nữ tu luyện không có tiến triển bao nhiêu, nhưng Lăng Hi cũng đã giúp toàn bộ các nàng hoàn thành tôi luyện thân thể, dung mạo quả thật không có chút biến hóa nào. Nhưng mà với thọ nguyên ngắn ngủi của phạm nhân thì các nàng có thể trải qua được bao nhiêu cái mười năm đây?

Cho nên, sau khi khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, Dương Thiên Lôi liền không bế quan nữa, bắt đầu phát huy bản năng đáng khinh của mình, cùng chúng nữ ở bên trong chiến hạm khổng lồ, nuôi cấy tình cảm.

Duy nhất không cho Dương Thiên Lôi bồi dưỡng đó là Lăng Hi. Một là hai người không cần phải bồi dưỡng, hai là, Lăng Hi rất thẳng thắn nói cho Dương Thiên Lôi biết, không thể! Không phải là nàng không thể, mà là trực giác nói cho nàng biết không thể.

Trên thực tế, Dương Thiên Lôi đã sớm bắt đầu suy đoán thân phận của Lăng Hi. Chẳng qua là thật sự nghĩ không ra, Lăng Hi là người nào trong tiên ban mà không thể?

Chẳng lẽ hai người một khi phát sinh quan hệ sẽ dẫn đến biến hóa kinh thiên động địa. Dương Thiên Lôi và Lăng Hi đều không rõ ràng lắm.

843. Chương 856: Triều Miên!

Đáng thương cho Nhã Tĩnh muội muội, bởi vì đã sớm thất thân với Dương Thiên Lô cho nên đoạn thời gian này thật sự là rất “vất vả”, tuy rằng trong đầu đón có khoái hoạt, nhưng mỗi lần đều không thể thỏa mãn dục vọng điên cuồng của Dương Thiên Lô. Từ sau khi Dương Thiên Lô khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, gia hỏa đáng khinh này đã cùng chúng nữ âu yếm nhau sáu năm liền, trong thời gian sáu năm này, Nhã Tĩnh muội muội không nhớ được bao nhiêu lần mềm nhũn, bị Dương Thiên Lô tát cạn hết nước.

- Lão công nhanh chóng giải quyết các nàng kia đi, em thật sự chịu không nổi nữa.

Trương Nhã Tĩnh khi thì ôn nhu, khi thì mạnh bạo, thở gấp liên tục cầu xin, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cảnh xuân vô hạn, mị nhãn như tơ.

- Vừa rồi khi ca tìm đến chị em Hắc Long, là ai dùng ánh mắt u oán nhìn ca thế?

Khóe miệng Dương Thiên Lô nở nụ cười xấu xa, tiết tấu chậm dần, hưởng thụ cảm giác xiết chặt nói:

- Ca chính là thương tiếc em, mới không tìm đến em hai lần, không nghĩ tới tiểu Tĩnh Tĩnh đã ghen tỵ rồi.

- Làm gì có, rõ ràng là anh yêu thích hai người kia hơn, hai người cùng phục vụ anh, các nàng không thấy xấu hổ sao?

- Hắc hắc, đó là chuyện không có biện pháp, ca vừa mới bắt đầu với cô này thì cô kia đã động xuân tâm rồi, ban đầu thì có thẹn thùng một chút, nhưng không được bao lâu, liền chịu đựng không được mị lực vô hạn của ca, chủ động gia nhập vào.

Dương Thiên Lô bỉ ổi nói.

Chị em Hắc Long, nguyên bản lúc đầu với Dương Thiên Lô chỉ là giao dịch qua đường, nhưng lên phải thuyền giặc, nào có đạo lý quay trở lại? Cho nên, thời gian sáu năm này, hai người giống như Trương Nhã Tĩnh, đều trở thành nơi phát tiết của Dương Thiên Lô.

Phải biết rằng, chị em Hắc Long có tâm linh cảm ứng với nhau, cho nên khi Dương Thiên Lô mây mưa với Chiêm Thai Miết thì Chiêm Thai Huệ vốn đơn thuần liền chủ động vọt ra, trực tiếp trình diễn một màn nhất long hí nhị phường kiều diễm, Chiêm Thai Miết ban đầu còn có lý trí phản kháng, nhưng sau khi nàng rời đi một lát lại bị tâm ý tương thông của Chiêm Thai Huệ kéo trở về, vứt lý trí qua một bên.

Bất quá, từ đầu đến cuối Dương Thiên Lô đều không khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh. Bởi vì, hần muốn toàn bộ chúng nữ hoàn toàn rơi vào tay giặc rồi mới chân chính bắt đầu.

Sau sáu năm thì thời cơ cũng không sai biệt lắm, mặc dù còn thiếu nhiều kinh lịch, nhưng ở tình huống đặc thù này, có thể làm được như vậy coi như là Dương Thiên Lô đã tận lực.

Cảnh xuân tươi đẹp dần trôi, cho dù dung nhan của chúng nữ không biến đổi nhiều, nhưng chúng nữ mới bắt đầu bước vào con đường tu luyện, cũng chỉ có tiểu Quan Âm Liễu Diệc Nhi và chị em Hắc Long cũng coi như là một tu luyện giả gà mờ, còn lại thì tốc độ tiến triển rất chậm, tâm cảnh của các nàng thật sự là bức tường cản trở trùng điệp, đối với tu luyện chân chính, cơ hồ không có bất kỳ nhận thức nào mà hiện tại tiến vào không gian hỗn loạn đã tròn mười sáu năm, với thọ nguyên ít ỏi của chúng nữ còn có thể chống đỡ được bao lâu đây?

Hơn nữa, Dương Thiên Lô biết, hiện tại hần là đang chạy thi với Thần Tộc Phụ Thần!

Mặc dù không biết tình huống cụ thể của Phụ Thần, nhưng Dương Thiên Lô và Lăng Hi đều mơ hồ đoán được đại khái ý đồ của Phụ Thần, biện pháp để đối phó chính là Dương Thiên Lô trở lại vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên, hợp nhất hai nửa lạc ấn linh hồn, hợp nhất hai thân thể rồi hợp nhất thần cách. Chỉ có như vậy, Dương Thiên Lô mới có thể chiến thắng Phụ Thần. Bằng không, đừng nói là xây dựng lại tiên ban, chỉ sợ cả Hồng Mông đại thế giới cũng sẽ chân chính rơi vào trong tay Thần Tộc.

Cũng chính bởi vì như thế, sáu năm qua, tuy rằng mặt ngoài Dương Thiên Lô vất hết óc quẩn rũ chúng nữ, nhưng trên thực tế, lại không hề có một khắc chân chính hái quả, hần và Lăng Hi thủy chung luân phiên thúc dục chủ chiến hạm, luôn luôn tốc độ duy trì tại mức cao nhất, so sánh với chiến hạm của Phụ Thần mà nói, phải nhanh gấp mấy lần, dù sao lúc này Lăng Hi cũng là cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên, Dương

Thiên Lô còn là tồn tại siêu việt Đại La Kim Tiên, chẳng qua là bởi vì không có chân chính hợp nhất, uy lực phát huy ra so với Lăng Hi cũng không mạnh mẽ hơn nhiều lắm, còn Phụ Thần chẳng qua là một luồng thần niệm ngưng tụ thành lạc ấn linh hồn, ngay cả thần cách còn chưa ngưng tụ ra, không thể đợi nữa, ca đích xác phải giải quyết nhanh.

Dương Thiên Lô dừng ở dưới thân hình kiều diễm ướt át của Trương Nhã Tĩnh, một câu hai ý nghĩa, lúc nói chuyện cũng bắt đầu trùng kích.

Hắn rất lo lắng, lo lắng Thần Tộc Phụ Thần sẽ trở lại Địa Cầu sớm hơn hắn.

Khi đó, cho dù hắn đã sắp thu xếp xong xuôi hết thảy, lấy thực lực công nghệ cao của gia tộc Khổng Ni Địch, một khi có bất kỳ ngoài ý muốn, đủ để đưa hắn và chúng nữ cùng những người thân cận, toàn bộ vào không gian hỗn loạn tránh thoát kiếp nạn, còn muốn cứu cả Địa Cầu, hiển nhiên là không có khả năng.

- Tuyết tỷ...

Ngày hôm sau, Dương Thiên Lô trắng trợn kéo Lý Tuyết tiến nhập mật thất, đối với Lý Tuyết ôn nhu như nước, ở trong lòng Dương Thiên Lô chính là một khối ôn ngọc, mỗi khi nghĩ đến, đều làm cho Dương Thiên Lô cảm thấy sự ấm áp của tình yêu, của thân tình. Là thanh mai trúc mã sống dựa vào nhau, giữa hắn và Lý Tuyết, kỷ niệm đáng nhớ có rất nhiều, so với chúng nữ bất kể thế nào cũng chiếm phần hơn.

Sáu năm này, khi đối mặt chúng nữ, chỉ có trước mặt Lý Tuyết là Dương Thiên Lô “thành thật” nhất, bởi vì Dương Thiên Lô rất rõ ràng, tình cảm giữa bọn hắn kỳ thật đã không cần phải bồi dưỡng gì nữa. Cho dù sáu năm trước tiến lên một chút, cũng đều là nước chảy thành sông.

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng ôm Lý Tuyết vào lòng, lúc này đây, không nói nhiều lời hoa mỹ, trực tiếp hôn lên đôi môi ướt át của Lý Tuyết.

Kiếp sống tu luyện mười sáu năm, Lý Tuyết và chúng nữ giống nhau, cũng không có cảm thấy buồn tẻ, không giống như Lăng Hi đã đạt tới trạng thái đỉnh phong, tự nhiên sẽ sinh ra cảm giác “cao thủ tịch mịch” không có gì để theo đuổi. Thế nhưng trong lòng Lý Tuyết cũng không cảm thấy chân chính vui sướng, cuộc sống như vậy, cũng không phải là hạnh phúc giản đơn nàng hằng mong, mỗi ngày Lý Tuyết đều nhớ tới ngày xưa, những ngày gian khổ mà nàng và Dương Thiên Lô cùng nhau trải qua, mặc dù là cô nhi, không được ăn ngon, không có áo đẹp để mặc, nhưng đó là “hạnh phúc”.

Chỉ có điều, loại “hạnh phúc” này nàng chỉ có thể giấu sâu trong nội tâm, bởi vì nàng không muốn khiến cho Dương Thiên Lô sầu muộn bởi vì mình.

Cảm nhận được nụ hôn của Dương Thiên Lô so với dĩ vãng càng kích động nồng nhiệt hơn, Lý Tuyết loáng thoáng ý thức được điều gì, có chút mất tự nhiên rồi bắt đầu cuồng nhiệt bắt đầu đáp lại Dương Thiên Lô.

Sau một lát, thể xác và tinh thần đã sớm chín mọng của nàng tràn đầy lửa tình nóng bỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên. Dương Thiên Lô chủ động rời xa cái lưỡi thơm tho của Lý Tuyết, bắt đầu hôn hít các khu vực mềm mại trên người nàng, cùng lúc đó, hai tay hắn cũng bắt đầu rờ rẫm trên người Lý Tuyết, cảm thụ sự mềm mại đàn hồi dưới lớp quần áo.

Lý Tuyết chưa bao giờ thưởng thức qua sự cuồng nhiệt như thế của Dương Thiên Lô, bắt đầu cam chịu nghênh tiếp thế công của hắn. Sau một hồi liên thổ gấp liên tục, liền quên đi điều luôn dặn lòng mình là đêm đầu tiên của nàng phải dành cho lúc động phòng hoa chúc, dứt bỏ cái hạnh phúc đơn giản mà nàng hằng mong muốn, cho dù nghi ngờ và tiếc nuối, nhưng nàng vẫn vô oán vô hối. Chẳng biết lúc nào, quần áo của Lý Tuyết đã bị Dương Thiên Lô lột xuống từng kiện.

Da thịt trắng như ngọc, chiếc bụng bằng phẳng, đôi vú căng tròn điểm tô đôi nhũ hoa căng cứng, tất cả tản ra một sự hấp dẫn mê người, Dương Thiên Lô ôn nhu hôn hít mỗi tấc da thịt của Lý Tuyết, khi Lý Tuyết đã hoàn toàn mê muội, thổ gấp liên tục, không kìm được phải phát ra tiếng rên rỉ thì Dương Thiên Lô đột nhiên cởi quần áo của mình ra, trong phút chốc, hai cái thân thể trần trụi gắt gao quần lấy nhau.

- Tuyết tỷ hạnh phúc mà chị muốn, em biết rất rõ, chị yên tâm, chờ khi tiêu diệt được yêu nghiệt Thần Tộc, em sẽ cho chị ngày nào cũng đắm chìm trong hạnh phúc, chờ hết thảy qua đi, em sẽ dẫn chị đến điện phủ tốt nhất, hưởng thụ những điều kiện tốt nhất, ở đó chị sẽ sinh cho ta một đám hài tử xinh đẹp...

Khi Dương Thiên Lôi cảm thấy dào nguyên động khẩu của Lý Tuyết đã ướt át, hần liền bắt đầu xâm nhập động khẩu thần tiên này.

Trong khoảnh khắc này, Lý Tuyết bỗng nhiên chăm chú vào cái mũi vĩ đại của Dương Thiên Lôi, nhẹ cắn môi của mình, thậm chí cả thở cũng đã đình chỉ...

Lý Tuyết so với Dương Thiên Lôi trưởng thành hơn mấy năm, không phải là không có ảo tưởng đến ngày này, chỉ là khi chân chính tiến đến, nàng vẫn là một cô gái ngây ngô, trong lòng khẩn trương tới cực điểm.

Trải qua hôm nay, nàng sẽ trở thành đàn bà, là đàn bà của Dương Thiên Lôi, tâm của nàng, hết thủy của nàng, đều hoàn toàn thuộc về Dương Thiên Lôi.

Dưới thế công ôn nhu của Dương Thiên Lôi, đau đớn rất nhỏ truyền đến, hai người rốt cục hoàn toàn hòa vào nhau. Cảm thụ được khe hẹp ấm áp kia, Dương Thiên Lôi tràn đầy quan tâm không nhúc nhích, tràn ngập nhu tình hôn lên môi Lý Tuyết, thẳng đến Lý Tuyết hết đau, với kinh nghiệm chiến trường dày dặn, Dương Thiên Lôi mới bắt đầu ôn nhu kéo ra...

Loại cảm giác tâm linh cùng thân thể hoàn toàn hòa vào nhau này, làm cho Lý Tuyết quên đi nỗi đau phá thân, cũng làm cho Dương Thiên Lôi hoàn toàn đắm chìm vào trong đó, loại cảm giác này, không phải là những nữ nhân Hiên Viên Kiếm Tông kia có thể so sánh. Với tư thế đơn giản nhất, nguyên thủy nhất, Lý Tuyết chân chính rơi vào cảnh đẹp, hơn nữa lên tới cao trào, Dương Thiên Lôi cũng không khắc chế chính mình nữa, nương theo Lý Tuyết, cùng nhau hướng đến cảm giác cực khoái.

844. Chương 857: Bắt Thảm! Lão Đầu Tử!

- Không gian bích chương! Không gian bích chương! Bản tôn rốt cục có thể xuất thế rồi! Khắc khắc...

Yêu nghiệt Thần Tộc Phụ Thần hóa thân thành Dương Thiên Lôi, trải qua hơn một nghìn năm phi hành buồn chán, rốt cục lần đầu tiên cảm ứng được sự tồn tại của không gian bích chương, theo tiếng cười to như sấm động của hần, một tiếng “oanh long” vang lên, trực tiếp xé tan không gian bích chương, bước chân vào Hồng Mông đại thể giới.

- A?

Trong nháy mắt bước vào, yêu nghiệt Phụ Thần kinh dị hô một tiếng, bất kể như thế nào hần cũng không thể tưởng được, căn bản không cần tận lực cảm ứng, liền rõ ràng, không ngờ Hồng Mông đại thể giới lại tràn ngập một luồng khí tức nồng hậu quen thuộc. Đó là khí tức chỉ ở yêu nghiệt Thần Tộc mới có.

- Kiệt kiệt...Tốt, tốt! Không thể tưởng được, không thể tưởng được đại quân Thần Tộc ta đã đến rồi! Kiệt kiệt...

Thần Tộc Phụ Thần vô cùng hưng phấn cười lớn, hai tròng mắt tràn trề tinh thần, lóe ra hai đạo tinh quang, điều này đối với hần mà nói quả thực chính là chiếc bánh từ trên trời rơi xuống. Nguyên bản, hần chỉ là một sợi thần niệm, mặc dù tâm cảnh tu vi siêu việt Đại La Kim Tiên vô số lần, nhưng nghĩ đến muốn tại trong Hồng Mông đại thể giới một lần nữa ngưng luyện ra thần cách, cũng là chuyện tương đối khó khăn.

Hơn nữa, khí tức của yêu nghiệt Thần Tộc trên người hần, khẳng định sẽ bị sự vây công của tu luyện giả, cũng bởi vì như thế, hần mới ở trong không gian hỗn loạn toàn lực tìm hiểu pháp tắc thần thông của bốn người Lục Áp đã phong ấn hần trong trận đại chiến năm đó. Nguyên bản chuyện này là không thể nào, sở dĩ có thể thuận lợi tìm hiểu, một là hần đã hoàn toàn hấp thu tột đỉnh thần cách tự bạo của Lục Áp, hai là, bên trong khởi nguyên long mạch vốn đã ẩn chứa thần thông pháp tắc vô thượng của tiên ban, nó tìm hiểu xong khởi nguyên long mạch, rồi đi tìm hiểu tứ đại huyền khí của bốn người liền không gặp khó khăn gì. Sau khi tìm hiểu thành công, nó lại hóa thành thành “cơ duyên chi nhân” hòa hợp tứ đại huyền khí cùng với khí tức tương tự của Dương Thiên Lôi.

Làm như vậy, sau khi hần tiến vào Hồng Mông đại thể giới, tu luyện giả căn bản không có khả năng cảm ứng được khí tức yêu nghiệt Thần Tộc trên người hần.

Điều thấp phát triển, cúi đầu tu luyện, đợi cảnh giới tăng lên, tích lũy đủ đan dược, đó là lúc hần trở về Địa Cầu. Nhưng mà hiện tại, hần cần gì phải che giấu khí tức của Thần Tộc? Đại quân Thần Tộc hần nhiên là

đã xâm nhập vào Hồng Mông đại thế giới này, khẳng định là chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, hấn chỉ cần khiêm tốn một chút, là có thể bằng vào tu vi nhược tiểu bây giờ, từng bước quật khởi, một lần nữa thương vị.

Thân là vương giả Thần Tộc, không ai so với hấn hiểu rõ hơn bản chất cùng nhược điểm của Thần Tộc. Mà hiện tại, hấn có thể tùy thời tùy chỗ biến đổi hình dạng, hơn nữa có thể khẳng định Thần Tộc cùng tu luyện giả của Hồng Mông đại thế giới cũng sẽ không phát giác ra. Làm sao hấn có thể không hưng phấn được chứ?

- Vèo!

Bằng vào cảm ứng đặc thù của con dân Thần Tộc, yêu nghiệt Phụ Thần tức thì hóa thành một đạo lưu quang bắn đi.

- Không phải chứ? Như thế nào có thể như vậy?

Sau khi Dương Thiên Lôi mây mưa xong với Lý Tuyết, vốn là muốn theo đà thu phục một lượt Tống Hiểu Phân, Lý Hàn Mai, Liễu Diệc Kỳ cùng với bốn người nữ nhân tây phương Đan Ny, dựa theo trật tự quen biết, Dương Thiên Lôi lại không nghĩ rằng, lúc muốn kéo Tống Hiểu Phân đáng yêu ngây ngô đi thì lại gặp phải trở lực, tiểu nha đầu đỏ bừng cả khuôn mặt, không dám đi theo Dương Thiên Lôi tới mật thất nói chuyện nhân sinh.

Là thẹn thùng hay không Dương Thiên Lôi cũng lười suy nghĩ, trực tiếp đổi mục tiêu đến trên người Lý Hàn Mai, nhưng mà Lý Hàn Mai cũng đồng dạng như thế. Liễu Diệc Nhi cũng là như thế. Ngay cả đám nữ nhân tây phương Đan Ny nổi tiếng cởi mở cũng liên tục xua tay.

Dương Thiên Lôi hết sức buồn bực, chẳng lẽ thời gian sáu năm này, ca còn chưa thể lay động trái tim các nàng sao?

- Thiên Lôi ca ca, chúng ta đã thương lượng rồi.

Đúng lúc này, Tống Hiểu Phân rốt cục không đành lòng nhìn Dương Thiên Lôi rối rắm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên nói.

- Ách...Thương lượng xong cái gì?

- Bắt thăm! Bắt được ai thì là người đó! Dù sao chúng ta cũng trốn không thoát ma chướng của anh.

Tống Hiểu Phân nói.

Khuôn mặt Dương Thiên Lôi đen lại, rất hiển nhiên các nàng không phải không muốn, mà là sau khi chứng kiến bộ dáng phơi phới của Lý Tuyết đều đã biết cái ý nghĩa của cuộc nói chuyện nhân sinh kia rồi, cho nên trong lòng mới ngượng ngùng không yên. Ai cũng muốn trở thành người cuối cùng, như vậy mới đỡ phải xấu hổ.

- Được! Làm đi, hôm nay chính là đêm chúng ta động phòng, tuy rằng có chút khó coi, nhưng s này ca sẽ cho các em phong quang.

Dương Thiên Lôi xoa tay nói.

- Ta tới chủ trì!

Khóe miệng Lăng Hi mang theo nụ cười, đối với sự vô sỉ của Dương Thiên Lôi không hề để ý, kỳ thật theo ý tứ của Lăng Hi, là nên sớm thu phục chúng nữ, bằng không sáu năm qua, tu vi chúng nữ cũng không quá khó coi như vậy.

- Lăng Hi tỷ tỷ, chẳng lẽ chị không tham dự sao?

Tống Hiểu Phân hỏi.

Khuôn mặt nhỏ Lăng Hi đỏ lên nói:

- Chị không thể tham dự, nếu như có thể, tên đại sắc lang này sao có thể để chị được giữ gìn như bây giờ. Được rồi, các người nhanh chóng bắt đầu đi.

- Hiểu Phân!

- A...

Tổng Hiểu Phân là người bắt được thăm số một, sau khi một người rút thăm xong, Lăng Hi tức thì cười nói. Tiếp theo sau số hai là Đan Ny, Lý Hàn Mai là số ba, Liễu Diệc Nhi là số bốn.

- Không chịu, không chịu...Người ta nhỏ nhất, phải xếp cuối cùng, Diệc Nhi tỷ tỷ, chị đối với em đi.

Tổng Hiểu Phân đỏ bừng cả khuôn mặt, tội nghiệp chạy đến trước mặt Liễu Diệc Nhi nói.

- Đi thôi.

Chỉ có điều Dương Thiên Lô lại một tay kéo Tổng Hiểu Phân ngã vào lòng, vẻ mặt đáng khinh ôm Tổng Hiểu Phân giãy dụa đi tới mật thất.

Tổng Hiểu Phân ở trong chúng nữ, ngoại trừ Lý Tuyết ra, là nữ nhân thứ hai Dương Thiên Lô quen biết. Sau nhiều lần tiếp xúc, trong lòng Dương Thiên Lô đối với tiểu nha đầu này rất cưng chiều, không có cách nào khác, so sánh với mọi người, Tổng Hiểu Phân một là tuổi nhỏ nhất, hai là vận mệnh bi thảm nhất, từ nhỏ chịu nhiều thống khổ, so với mình và Lý Tuyết thân là cô nhi còn thê thảm hơn rất nhiều, nhất là biết rõ bản thân sống khổ cực thế nào, vẫn gạt mầu thân mình, sống vô cùng vui vẻ.

Có lẽ chỉ khi gặp được mình, cũng biết mình có thể chân chính cứu vớt nàng, nàng mới bắt đầu chân chính khoái hoạt.

- Thiên Lô, người ta còn chưa có chuẩn bị tốt đâu.

Sau khi Dương Thiên Lô ôm Tổng Hiểu Phân đi vào mật thất, tiểu nha đầu cũng đành chỉ giãy dụa, giấu khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng ở trong lòng Dương Thiên Lô, thấp giọng nói.

- Gọi anh là gì?

- Thiên Lô ca ca.

- Còn chưa đủ! Hôm nay, chúng ta chính là động phòng a...Tiểu nha đầu.

Dương Thiên Lô nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn giống như đóa hoa tươi, khóe miệng mang theo nụ cười xấu xa.

Tổng Hiểu Phân như tinh linh, mặc dù đã hơn mười chín tuổi, cộng thêm ở trong không gian hỗn loạn mười sáu năm, nhưng bởi vì có Lăng Hi giúp rèn luyện thân thể, khiến cho bộ dáng của nàng cùng chúng nữ không có bất kỳ biến hóa nào, ngược lại bởi vì tu luyện được một chút da lông, cho nên càng hiển lộ rõ ràng khí chất đặc biệt của bản thân. Dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổng Hiểu Phân, ôm lấy thân thể mềm mại kia, Dương Thiên Lô hoặc nhiều hoặc ít đều có chút cảm giác như đang đối mặt với tiểu muội muội. Đương nhiên, cũng chỉ là một chút, nếu không e rằng hẳn không xuống tay được.

- Lão...Lão...Lão đầu tử!

Tuy rằng Tổng Hiểu Phân vô cùng xấu hổ, nhưng vẫn hiểu được Dương Thiên Lô bảo mình gọi hắn là gì đó, chẳng qua là, cố lấy dũng khí, cái chữ “công” kia cũng không cách nào ra khỏi miệng được, cuối cùng, không biết làm sao lại nghĩ đến cách xưng hô lão phu lão thê trong phim truyền hình.

Phụt...

Dương Thiên Lô thiếu chút nữa phun ra.

Mà Tổng Hiểu Phân lại cười “khanh khách” thành tiếng.

- Có lão nhân nào trẻ tuổi, đẹp trai như vậy sao? Muốn ăn đòn hả?

Dương Thiên Lô nói xong mạnh mẽ đè thân thể Tổng Hiểu Phân xuống, vỗ bành bạch vào cái mông đàn hồi kia. Chỉ có điều, nói là vỗ không bằng nói là vuốt ve...

Làm hại Tổng Hiểu Phân thét chói tai liên tục.

- Không được...Không được mà...Người ta gọi không phải là được sao...Lão...Lão công! Lão công! A...

Bởi vì bản thân có cửu âm tuyệt mạch, tuy rằng nguyên bản không cường đại bằng cửu âm tuyệt mạch của chị em Hắc Long, nhưng Tống Hiểu Phân trải qua mười sáu năm tu luyện, so với chị em Hắc Long lúc trước cường đại hơn rất nhiều, nhất là nàng vẫn còn là xử nữ. Cho nên, khi hai người quần lấy nhau, cửu âm tuyệt mạch trong cơ thể Tống Hiểu Phân tức thì bắt đầu phát huy tác dụng, làm cho tiểu nha đầu chưa hiểu sự đời trở nên tương đối chủ động, so với Lý Tuyết không kim lòng nổi mà ngênh tiếp thì điên cuồng hơn nhiều, nhất là, chiếc dùi nóng hừng hực kia của Dương Thiên Lô, khi chậm rãi đâm vào đào nguyên bí động thì cửu âm tuyệt mạch trong cơ thể Tống Hiểu Phân cũng bị khí tức của Dương Thiên Lô hấp dẫn, tức thì điên cuồng vận chuyển.

Âm dương hòa vào nhau!

Như mộng như ảo!

So sánh với lần đầu tiên của chị em Hắc Long, giờ phút này Dương Thiên Lô cùng Tống Hiểu Phân chân chính là linh nhục hòa vào nhau, quả thực không cách nào hình dung, làm cho Dương Thiên Lô không thể không thừa nhận, mỗi người đàn bà đều có điểm đặc biệt của riêng mình, mà như tiểu tinh linh Tống Hiểu Phân có một hương vị thậm chí Dương Thiên Lô cũng chưa bao giờ hưởng thụ qua.

- Thiên Lô ca ca...

- Lão công...

Tống Hiểu Phân nỉ non, nàng không hề ngờ tới chuyện tình khiến nàng sợ hãi này bấy giờ lại khiến nàng hiếu kỳ muốn khám phá, nàng cảm thấy bản thân mình như muốn nổ tung, cái loại cảm giác hoàn toàn chiếm giữ người mình thương này khiến cho nàng đến bây giờ mới hiểu được, vì sao “hợp hoan” lại trở thành nhân tố quan trọng nhất gắn bó quan hệ vợ chồng, nàng muốn Dương Thiên Lô mạnh bạo hơn nhưng vì vẫn có chút rụt rè nên chỉ kêu được hai chữ lão công liền không thể nói tiếp nữa, chỉ có thể cuồng dã giấy dựa bờ eo của mình, ngênh hợp với Dương Thiên Lô.

- Tiểu nha đầu, lão bà ngoan là ở trước mặt chồng không cần che đậy. Em càng phóng túng, lão công càng vui vẻ.

Dương Thiên Lô cảm thụ được Tống Hiểu Phân cuồng dã vận vẹo dưới thân, tức thì minh bạch “ngôn ngữ cơ thể” này của Tống Hiểu Phân, nhưng gia hỏa vô sỉ lại cố ý đẩy chậm tốc độ, tràn ngập khiêu khích nói.

Nam nhân, cực kỳ khoái nữ nhân của mình khi làm chuyện ấy với mình thì trở nên cuồng dã, càng cuồng dã, càng khoái, ách...đương nhiên là chỉ giới hạn cho chính mình.

845. Chương 858: Kinh Biển, Vũ Trụ Hình Thức Ban Đầu!

- A, không gian bích chương!

Ngay lúc Dương Thiên Lô đang cố ý khiêu khích Tống Hiểu Phân thì bỗng nhiên thanh âm tràn ngập kinh hỉ của Lăng Hi vẫn luôn cảnh trọng thúc dục chiến hạm vang lên trong đầu Dương Thiên Lô.

Chủ chiến hạm lấy Cửu Đỉnh làm trụ cột, lấy Hiên Viên thần kiếm cùng yêu đao làm vũ khí, hơn nữa được pháp lực của Đại La Kim Tiên thúc dục, đã sớm ngưng luyện thành pháp bảo cường hãn, tốc độ tự nhiên nhanh tới cực điểm, cũng không phải cái loại chiến hạm của yêu nghiệt Thần Tộc Phụ Thần có thể so được, hơn nữa bởi vì phương hướng phi hành trong không gian hỗn loạn là bất đồng, khiến cho thời gian cảm ứng so với Phụ Thần ít hơn rất nhiều.

- Không gian bích chương?

Mặc dù Dương Thiên Lô cùng với Tống Hiểu Phân kiều diễm đã sắp đến thời khắc phi thường, nhưng thanh âm bỗng nhiên truyền đến của Lăng Hi cũng tức thì làm cho tâm tư hắn hoàn toàn dời đi, bộ phận nào đó cũng từ từ nhỏ xuống.

- A? Không gian bích chương?

Cảm nhận được sự khiếp sợ đột ngột của Dương Thiên Lô, tiếp theo nghe thấy lời nói của hắn, Tống Hiểu Phân tức thì cũng mở to hai mắt nhìn.

Thời gian mười sáu năm, bọn họ ai mà không ngóng trông có thể sớm tiến vào Hồng Mông đại thế giới?

Cảm ứng được sự tồn tại của không gian bích chương, đây chính là sự mong mỏi mười sáu năm!

- Tiểu nha đầu, hôm nào chúng ta tiếp tục nhé!

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng phủ áo xuống thân thể mềm mại của Tống Hiểu Phân không khỏi có chút áy náy nói:

- Mau mặc quần áo vào!

...

- Không tốt!

Khi Dương Thiên Lô cùng Lăng Hi thúc dục thần niệm, bất thành linh xé rách không gian bích chương bước vào Hồng Mông đại thế giới, làm cho Lăng Hi kinh ngạc chính là, tự nhiên Dương Thiên Lô hoảng sợ nói.

Đồng thời lúc đó, thân thể Dương Thiên Lô cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt, vặn vẹo điên cuồng, tinh, khí, thần quanh thân cùng với pháp lực thần niệm vô cùng dồi dào không ngờ tại trong phút chốc mất đi khổng chế.

- Làm sao vậy Thiên Lô?

Lăng Hi tràn ngập hoảng sợ hỏi han.

- Lăng Hi, mau đưa ta ra ngoài chiến hạm. Tôi phải băng diệt! Vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên...Tái kiến! Mau!

Dương Thiên Lô vô cùng lo lắng nói, bất kể như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, trong nháy mắt tiến vào Hồng Mông đại thế giới, không ngờ lại xuất hiện cảnh tượng như thế, căn bản không kịp cho hắn làm gì.

Băng diệt!

Dương Thiên Lô có thể rõ ràng cảm ứng được, giờ phút này pháp lực hoàn toàn không bị khổng chế, thần niệm đang lấy tốc độ khủng bố đến cực điểm, điên cuồng tụ tập đến ẩn đường, tính cả tinh khí thần mà thân thể ẩn chứa, đều không buông tha chút nào.

Băng diệt! Đây chính là lúc bản thân hoàn toàn băng diệt mới có thể sinh ra.

Tuy rằng Dương Thiên Lô không hiểu nổi tại sao lại như vậy, nhưng khẳng định là có quan hệ đến một nửa lạc ẩn linh hồn khác của mình.

- Mau!

Dương Thiên Lô thấy Lăng Hi vẫn kinh ngạc ngây người nhìn mình, nhịn không được quát lớn:

- Không còn kịp rồi, mau mau mau! Lăng Hi, nghe tôi, tôi không phải chết, chắc chắn là tác dụng của một nửa linh hồn khác trong Tam Thập Tam Thiên, đây là chuyện tốt. Chậm trễ nữa là mọi người đều chết! Tam Thập Tam Thiên tìm ta...Mau!

- Thiên Lô!

- Thiên Lô!

Trong tiếng kinh hô của chúng nữ, Lăng Hi đột nhiên thúc dục thần niệm, trực tiếp đưa Dương Thiên Lô đang trong trạng thái điên cuồng ra khỏi chủ chiến hạm, cùng lúc đó, pháp lực cảnh giới Đại La Kim Tiên thúc dục chủ chiến hạm, rời xa với tốc độ nhanh nhất.

Băng diệt! Dương Thiên Lô với tư vi siêu việt cảnh giới Đại La Kim Tiên băng diệt, ý nghĩa như thế nào? Chỉ sợ trong chu vi hàng tỷ dặm sẽ có một trận nổ khủng bố.

- Oanh long!

Chủ chiến hạm chòng chành kinh khủng, vốn là tốc độ kinh người, nháy mắt, giống như bị bạo tạc chấn bay ra ngoài, nếu không phải có Cửu Đỉnh cường hãn làm trụ cột, chỉ sợ chủ chiến hạm đã trực tiếp bị phá hủy, kể cả người bên trong chiến hạm, cũng chỉ có Lăng Hi mới có thể tránh được một kiếp.

- Thiên Lô!

Đám người Lý Tuyết hoảng sợ kêu to, Lăng Hi cũng tràn ngập ngắc dừ ở trên màn hình lớn, hào quang phát ra từ vụ nổ mạnh liên miên không dứt, nàng biết, Dương Thiên Lô một lần nữa băng diệt.

Không giống với lần tự bạo trước, mà là băng diệt không thể tự khống chế.

- Lăng Hi tỷ tỷ, Thiên Lô làm sao thế? Rốt cuộc làm sao vậy?

Nguyên bản vẻ đỏ bừng trên mặt Tống Hiểu Phân còn chưa hết, thế nhưng lúc này đã trở nên trắng bệch, tràn ngập hoảng sợ nhìn Lăng Hi hỏi.

- Mọi người không cần lo lắng...Thiên Lô không sao cả. Hắn hẳn là đã bị ảnh hưởng của vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên, điều này nói không chừng là chuyện tốt.

Lăng Hi cũng không dám khẳng định giải thích.

...

Rầm rầm rầm...

Tâm thần, thần niệm, năng lượng bản nguyên, thần thông pháp tắc cùng với thần cách của khối thân thể này ngưng luyện ra, tất cả hủy diệt.

Sau khi thân thể rời khỏi chủ chiến hạm, tiến vào Hồng Mông thế giới, Dương Thiên Lô chỉ trong thời gian ngắn ngủi trực tiếp bị băng diệt, trong tiếng nổ mạnh liên miên không dứt, trong chu vi hàng tỷ dặm đều tràn ngập năng lượng thiên địa khủng bố, bản thân hắn giống như ngòi nổ, đốt cháy hết thấy.

Ý thức của hắn, chỉ chống giữ được nháy mắt ngắn ngủi rồi mất đi tri giác.

Chỉ còn một lực lượng kéo giúp cho hắn bắt đầu phiêu đảng, không có thời gian, không có không gian, cảm giác tựa như lần đầu tiên Dương Thiên Lô khi chỉ còn lại có một luồng ý niệm, hắn lại trở thành một luồng ý niệm vô cùng tinh thuần, so với lúc trước thì cường đại hơn vô số lần. Bất đồng duy nhất chính là, lần này Dương Thiên Lô thủy chung không chân chính mất đi ý thức, giống như một loại cảnh giới kỳ diệu, lơ mơ, giống như ảo giống như thực...

Bên trong ý niệm của hắn, duy chỉ có một hình ảnh mông lung mãi mãi vĩnh tồn, thoáng hiện loáng thoáng, nhưng lại thủy chung nhìn không rõ, mông lung, như mộng, như ảo.

Như là lời nói nỉ non vô nghĩa của nữ nhân, nhưng không cách nào nghe rõ được đang nói cái gì.

...

“Tê...Tê...”

Dương Thiên Lô vẫn không có khái niệm thời gian, giống như trong nháy mắt lại phẳng phất như ngàn vạn năm, ý niệm tinh thuần này, tại trong Hồng Mông đại thế giới, lấy tốc độ hoàn toàn siêu việt nhận thức, dọc theo lực kéo mỏng manh này, xuyên qua.

Theo thời gian chuyển dời, lực kéo này trở nên càng lúc càng lớn, tốc độ của Dương Thiên Lô cũng trở nên càng lúc càng nhanh.

...

“Oanh long...”

Hồng Quân đại thế giới, Nguyên Linh Môn, Linh Đạo Động, bỗng nhiên bạo phát một tiếng vang thật lớn.

Linh Đạo Động, trung tâm của Nguyên Linh Môn, có được pháp tắc chí cao, hơn nữa trải qua thời gian hơn trăm vạn năm, Nguyên Linh Môn đã thai nghén ra gần ngàn Chân Tiên. Đã trải qua rất nhiều kiếp nạn, nhưng mà không ai có thể động đến căn cơ của Nguyên Linh Môn. Ngoại nhân không biết, nhưng mà tồn

tại tối cao vô thượng ở Nguyên Linh Môn, Mộc Thanh Vũ lại rất rõ ràng, tất cả chuyện này đều là do vũ trụ hình thức ban đầu bắt diệt ban tặng.

Mộc Thanh Vũ, Hạ Quân Trúc. Nguyên bản, Hạ Quân Trúc nữ giả nam trang phong hoa tuyệt đại chẳng qua là một đạo phân thân nguyên thần của Mộc Thanh Vũ, hơn nữa cũng đã bị nàng thu hồi, nhưng bất kể như thế nào nàng cũng không thể hủy diệt hoàn toàn Hạ Quân Trúc vốn là bé nhỏ không đáng kể này, một giọt nước cải biến cả hải dương, kể cả chính nàng ta cũng không biết, mình đang kiên trì cái gì, theo đuổi điều gì, thời gian mấy trăm vạn năm này, nàng luôn luôn bảo hộ ở phụ cận Vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên. Nàng cảm giác mình đã không còn là Mộc Thanh Vũ, mà là Hạ Quân Trúc.

Trăm vạn năm trước, khi yêu nghiệt Thần Tộc đột phá phong ấn đánh vào Nguyên Linh Môn, nàng chẳng qua là một Ngụy Chân Tiên, liều chết bảo hộ Vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên. Cũng chính là khi đó, nàng là người đầu tiên giành được sự sự tôi luyện Chân Tiên do vũ trụ hình thức ban đầu phát ra, khiến cho nàng từ trong toàn bộ tu luyện giả ở Hồng Quân đại thế giới trở thành Chân Tiên chân chính đầu tiên.

Tiếp theo sau, Nguyên Linh Môn trở thành mục tiêu cho cả Hồng Quân đại thế giới nhìn chăm chăm, dẫn tới vô số sự vây công của vô số yêu nghiệt Thần Tộc, thậm chí còn có người đồng đạo, hòng cướp đoạt bằng được Vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên, nhưng dưới sự bảo hộ của nàng và Nguyên Linh Môn cùng với bảo hộ từ bên trong vũ trụ hình thức ban đầu phát ra, làm cho người có ý đồ không an phận, có đến mà không có về.

Mà trải qua nhiều trận chiến, tu vi của Mộc Thanh Vũ dưới sự trợ giúp của Vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên, nước lên thuyền lên, trở thành tồn tại siêu việt.

Đồng dạng, Nguyên Linh Môn cũng coi Vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên là trấn phái chí bảo, bởi vì không có nó thì Nguyên Linh Môn với gần trăm Chân Tiên lúc bấy giờ đã không còn tồn tại.

Hiện giờ, Nguyên Linh Môn đã có được hơn một ngàn Chân Tiên. Đương nhiên, Chân Tiên sau này sinh ra đều là nhờ công lao của đám người Thanh Vũ. Chân chính được Lăng Hi trợ giúp cũng chỉ là gần trăm người mà thôi.

Thế nhưng, Linh Đạo Động được Nguyên Linh Môn dụng bảo hộ cường đại nhất, vả lại không có lúc nào là không cung cấp thiên địa chi lực dồi dào nhất, ở một khắc này, không ngờ không dấu hiệu báo trước, theo tiếng nổ mạnh cực lớn, trực tiếp bị nổ tung.

Mà Thanh Vũ thủy chung bảo hộ ở bên cạnh hoảng sợ phát hiện, vũ trụ hình thức ban đầu phẳng phát đình chỉ sinh trưởng, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất với tốc độ không thể tưởng tượng nổi.

Dù là Thanh Vũ đã tấn thăng đến cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong nhưng rốt cuộc cũng không cảm ứng được chút khí tức nào của nó.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả Nguyên Linh Môn lâm vào cực độ khủng hoảng và khiếp sợ.

...

Xoạt

Vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên, trực tiếp xuyên thủng kết giới bảo hộ của Hồng Quân đại thế giới, tiến nhập Hồng Mông đại thế giới vô biên vô hạn.

Cùng lúc đó, một đạo lưu quang vượt qua thời không nhập vào trong đó.

Oanh long...

Sau khi đạo lưu quang kia nhập vào vũ trụ hình thức ban đầu, cả vũ trụ hình thức ban đầu bỗng nhiên bắt đầu chấn động kịch liệt, sau một lát, thiên địa chi lực vô cùng vô tận của Hồng Mông đại thế giới bắt đầu quay cuồng, mãnh liệt tràn vào bên trong vũ trụ hình thức ban đầu. Vũ trụ hình thức ban đầu nguyên bản đình chỉ sinh trưởng, giờ khắc này bắt đầu lớn lên bằng tốc độ kinh người.

Oanh long...Oanh long...Rắc rắc...Rắc rắc...

Tiếng nổ mạnh trầm thấp, sấm sét vang trời, liên tục bạo phát trong vũ trụ hình thức ban đầu, thân thể Dương Thiên Lô lúc này đã thành hình, vận chuyển theo một quỹ tích huyền ảo, quay xung quanh một điểm sáng, giờ khắc này tốc độ vận chuyển bỗng nhiên nhanh hơn vô số lần, hơn nữa điểm sáng trở nên càng lúc càng lớn, càng ngày càng rực rỡ.

Mà Dương Thiên Lô giờ phút này cũng đã không còn tồn tại chút linh trí nào nữa, hoàn toàn chìm vào ngủ say, tuy nhiên đã có được khí tức của linh hồn.

...

- A...

Mộc Thanh Vũ vốn đã mất đi cảm ứng với Vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên, khi đuổi tới Hồng Mông đại thế giới, chợt phát hiện năng lượng khủng bố trải dài hàng tỉ dặm, cơ hồ trong nháy mắt, nguyên bản năng tràn ngập hoảng sợ và lo lắng thì lúc này đã tràn ngập kinh hãi.

846. Chương 859: Sự Tích Hắc Và Nàng!

Vũ trụ hình thức ban đầu bắt đầu lớn dần, chân chính lớn dần, lớn dần bằng tốc độ kinh người.

Nếu không, nó không có khả năng tự mình lao ra khỏi Hồng Quân đại thế giới.

Hiện tại, nó là muốn trong Hồng Mông đại thế giới, ngưng tụ một lần nữa.

Tâm thần Mộc Thanh Vũ run rẩy, cảm ứng năng lượng xao động điên cuồng xung quanh, cảnh tượng kinh thiên động địa như thế, chỉ sợ kéo dài không được bao lâu sẽ dẫn đến sự chú ý của vô số cao thủ, cho nên kinh hãi qua đi, Mộc Thanh Vũ lại bắt đầu lo lắng.

Hồng Mông đại thế giới hiện tại tràn ngập khói lửa chiến tranh, muốn tìm được một phương niết bàn (chỗ ẩn náu) cũng khó khăn, sự xâm lấn của đại quân Thần Tộc đã công hãm vô số vũ trụ, càng ngày càng nhiều yêu nghiệt Thần Tộc phá vỡ phong ấn, vô số vũ trụ bị khống chế, Hồng Quân đại thế giới có thể chống đỡ đến hiện tại, hoàn toàn nhờ vào Tam Thập Tam Thiên vũ trụ hình thức ban đầu, Mộc Thanh Vũ đã sớm là cao thủ Chân Tiên, mới có thể tạm thời trở thành một phương niết bàn, nhưng có thể chống đỡ tới khi nào, cho dù là Mộc Thanh Vũ cảnh giới Thiên Tiên cũng không biết.

Nhất là, sau khi Vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên lớn lên, sẽ hoàn toàn thoát ly Hồng Quân đại thế giới, khi đó, sẽ phát sinh chuyện gì?

Mà hiện tại, nỗi lo lắng của Thanh Vũ đó là vào thời khắc mấu chốt đưa tới yêu nghiệt Thần Tộc cường đại.

Xoẹt...

Mộc Thanh Vũ không do dự, trực tiếp xé rách hàng rào không gian, trở lại Hồng Quân đại thế giới, phát ra vô số đạo thần niệm, sau một lát cao thủ Chân Tiên của Hồng Quân đại thế giới đồng loạt vọt vào trong Hồng Mông đại thế giới, dưới hiệu lệnh của Mộc Thanh Vũ bắt đầu phân tán ra bảo hộ vũ trụ hình thức ban đầu luôn luôn cứu vớt Hồng Quân đại thế giới này.

Thiên địa chỉ lực xao động trong phạm vi cực lớn, đích xác dẫn tới sự chú ý của vô số cao thủ trong Hồng Mông đại thế giới, hơn nữa cũng là nhóm đầu tiên tới trước.

Chỉ có điều, khiến Mộc Thanh Vũ không thể tưởng được chính là, khi Vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên lớn tới một trình độ nhất định thì bỗng nhiên cả Hồng Mông đại thế giới tựa hồ bắt đầu chấn động kịch liệt, cùng lúc đó, một luồng lực lượng pháp tắc bàng bạc, huyền ảo, vô cùng khủng bố từ trên trời giáng xuống, toàn bộ thiên địa chỉ lực bỗng nhiên yên lặng, quay xung quanh vũ trụ hình thức ban đầu, ngưng tụ thành từng đạo phù văn vô cùng cường đại.

- Tê tê tê...

Vũ trụ hình thức ban đầu, giống như là trong nháy mắt thừa nhận một áp lực vô cùng lớn, nó vốn đã bành trướng ngàn vạn lần, ở một khắc này, không ngờ bắt đầu co rút lại với tốc độ khủng khiếp.

- Sao lại thế này?

Đám người Mộc Thanh Vũ cùng các Chân Tiên hết sức kinh ngạc, căn bản không hiểu xảy ra chuyện gì. Lực lượng khổng lồ tới đột ngột này hoàn toàn siêu việt nhận thức của bọn họ, cách xa nghìn vạn dặm cũng có thể cảm nhận được khí tức huyền ảo kia, e là chỉ cần phân ra một tia cũng có thể làm cho bọn họ thần hồn tiêu diệt, hoàn toàn tiêu vong...

Trong mấy giây đồng hồ, khi mọi người còn chưa từ trong cực độ sợ hãi khôi phục lại bình tĩnh thì cả Hồng Mông đại thế giới đã khôi phục lại sự tĩnh lặng, vũ trụ hình thức ban đầu biến mất, giống như hết thấy phát sinh vừa rồi căn bản không tồn tại, thậm chí không để lại bất kỳ khí tức nào.

Mộc Thanh Vũ phát ra một tiếng quát, thân hình đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang, nhằm phía trung tâm vũ trụ hình thức ban đầu lúc này, tuy nhiên, nàng cũng không cảm ứng được chút khí tức nào của vũ trụ hình thức ban đầu...

Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Lực lượng kinh khủng kia là gì?

Là vũ trụ hình thức ban đầu bất diệt tự mình phát ra hay là do người khác?

Trong lòng Mộc Thanh Vũ sản sinh một tia sợ hãi mờ mịt, giờ khắc này, vũ trụ hình thức ban đầu, cây cột trụ tinh thần mấy trăm vạn năm tựa hồ đã sụp đổ.

Nàng, Hạ Quân Trúc, không thể thừa nhận!

Không ai nghĩ đến chính là loại kết quả này.

Cho dù là đám người Lục Áp khởi xương, bày ra đủ loại cơ duyên cũng không nghĩ ra, kể cả Dương Thiên Lô càng không thể tưởng được.

Khi ý niệm tinh thuần của Dương Thiên Lô trở về đến Tam Thập Tam Thiên vũ trụ hình thức ban đầu, thần chí của hắn đã hoàn toàn thanh tỉnh, hai nửa lạc ấn linh hồn, tại thời không pháp tắc của Tam Thập Tam Thiên, không mất bao lâu liền hoàn toàn dung hợp, mà chân thân của hắn cùng hai thần cách trên Địa Cầu một lần nữa ngưng tụ, một cái thần cách Chân Tiên, một cái thần cách yêu nghiệt Thần Tộc, cũng chân chính dung hợp trở thành một loại thần cách càng cường đại hơn, cái loại cường đại này, hoàn toàn vượt quá nhận thức của Dương Thiên Lô, đồng dạng, trong khoảnh khắc đó, thanh âm nguyên bản giống như nổ non như mê sảng, rốt cục xuất hiện rõ ràng trong đầu hắn.

Đó là trí nhớ nguyên bản thuộc về hắn!

Trí nhớ của viễn cổ, viễn cổ đến hồng hoang, viễn cổ đến khi hắn không còn linh trí gì...

Hắn là ai vậy?

Dương Thiên Lô rốt cục hiểu được, hắn đến tột cùng là tồn tại như thế nào. Cũng rốt cục hiểu được, Lăng Hi là tồn tại như thế nào.

Thanh âm nổ non như nói mê kia, không phải là của Lăng Hi thì là của ai?

Kinh hãi, vô cùng kinh hãi, vô cùng vui sướng, cái loại cảm giác hết thấy nắm trong tay thật tốt, trong nháy mắt đó, thần niệm Dương Thiên Lô xuyên qua thời không vô tận, thậm chí vô cùng rõ ràng thấy được con sông vận mệnh, mỗi một người, một một kiếp, chỉ cần Dương Thiên Lô muốn, đều có thể trong nháy mắt chứng kiến vận mệnh quý tích của bọn họ.

Thiên Thôi Diễn thuật?

Đại Túc Mệnh thuật?

Từng đối với Dương Thiên Lô mà nói hoàn toàn không thể nắm bắt, giờ khắc này, bởi vì sự hoàn chỉnh của lạc ấn linh hồn, thần cách ngưng tụ vượt quá tưởng tượng, hết thấy, đều trở nên dễ dàng, dễ như trở bàn tay.

Ngay cả con sông vận mệnh của Lục Áp, hắn cũng có thể dễ dàng nắm giữ.

Quá khứ, hiện tại, tương lai...Hết thấy nằm trong vòng khống chế!

Con sông vận mệnh của đám người Lăng Hi, Lục Áp hoàn toàn làm Dương Thiên Lôi mở to mắt, trong sự kinh hãi cũng kèm theo sự chua xót.

Hỏi thế gian tình là gì, làm cho ta sống chết vì nhau!

Cho dù là Lục Áp và Lăng Hi cũng chạy không thoát một chữ “tình” này!

Đại đạo vô tình, há phải là nói suông!

Lăng Hi là ai? Hoặc là nói, ai là Lăng Hi?

Dương Thiên Lôi là ai? Hoặc là nói, ai là Dương Thiên Lôi?

Thăng đến hiện tại Dương Thiên Lôi mới chính thức hiểu được.

Từ thời kỳ hồng hoang trở về trước, đó là một mảnh hỗn độn, ở đó có vô số ngoan thạch (đá cứng) tựa như mãi mãi vĩnh tồn, không ngừng thừa nhận sự tập kích của lôi đình khủng bố, dưới sự oanh kích liên tục này mà hôi phi yện diệt, cực ít có thể may mắn còn tồn tại.

Năm tháng vô tận, lôi đình vô tận, có thể may mắn còn tồn tại được bao nhiêu?

Một khối tiên thạch phát ra quang mang năm màu, đã thai nghén ra linh trí, phiêu đảng trong hỗn độn, mỗi thời mỗi khắc đều chống đỡ lôi đình khủng bố, nàng không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu, còn phải thừa nhận thống khổ như thế bao lâu nữa, nhưng mà, nàng đã thai nghén ra linh trí, không muốn lại hóa thành hư vô, mỗi một phút giây đều vượt qua trong sự kinh hồn táng đờm.

Nhưng rốt cục có một ngày, nàng phiêu đảng trong hỗn độn gặp phải lôi đình khủng bố trước nay chưa từng có...Lôi đình mà nàng căn bản không thể chống đỡ.

Ngay tại trên thân thể của nàng xuất hiện tầng tầng vết rạn nứt, nổ tung ra vô số đá vụn, lúc cho rằng mình đã sắp tan thành mây khói thì bỗng một khối ngoan thạch tối đen cực lớn ngang trời xuất hiện phía trên nàng, giống như là một chiếc ô khổng lồ chặn đứng lôi đình khủng bố cho nàng.

Nàng rõ ràng cảm ứng được tảng đá kia cũng có khí tức sinh mệnh giống như mình, nhưng căn bản không thể giao tiếp được, hắn vẫn luôn đi theo mình phiêu đảng, phảng phất có một loại lực lượng dẫn dắt lẫn nhau, thủy chung bảo hộ bốn phía của mình, ngăn cản lôi đình khủng bố cho nàng...

Thân hình tối đen mặc cho gặp phải lôi đình khủng bố cỡ nào, cũng đều không thể xúc phạm đến hắn mấy may.

Nàng cứ như vậy cùng với hắn phiêu đảng không biết bao nhiêu năm tháng, linh trí của nàng càng ngày càng hoàn thiện, nhưng hắn vẫn không hề có dấu hiệu sinh ra linh trí. Nàng ngày qua ngày không ngừng dùng phương thức đặc thù của mình trò chuyện đơn phương với hắn, không quản hắn nghe được hay không, cũng không quản hắn có hiểu hay không.

Nàng kỳ vọng có một ngày, hắn có thể sinh ra linh trí, có thể trò chuyện với mình.

Nàng đối với sự bảo hộ của hắn, sớm đã sản sinh ra sự ỷ lại, trong năm tháng buồn chán, nguyên bản vô số ngoan thạch, đã sớm cơ hồ tuyệt tích, hôi phi yện diệt trong lôi đình khủng bố, nàng biết, không nhờ có hắn bảo hộ, e rằng nàng cũng đã sớm giống như các ngoan thạch kia, biến mất triệt để.

Mãi cho đến một ngày, nàng gặp được tiên nhân điểm hóa, tiên nhân đó là người ngộ đạo đầu tiên trong hỗn độn, siêu thoát cảm cố ngưng tụ ra hình thể, nàng gọi là “Sáng Thế Nguyên Linh”.

Nàng rốt cuộc ngưng luyện ra hình thể của bản thân, mà hắn, vẫn tối đen trước sau như một, vẫn tự động đi bên cạnh nàng, bảo vệ nàng, cho dù nàng đã không cần bảo vệ nữa.

Nàng là Nữ Oa nương nương trong truyền thuyết, hắn chính là Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi chưa sinh ra linh trí.

Sau khi nàng được Sáng Thế Nguyên Linh dẫn đạo thành tiên, nàng dùng hết mọi biện pháp mở ra linh trí cho hắn, để cho hắn giống như mình được thành tiên, từ nay về sau chân trời góc biển làm bạn.

Tuy nhiên bất kể như thế nào, hắn lại không hề có chút phản ứng chút, giống như mãi mãi ngủ say...

Sau đó, sư huynh của nàng Bàn Cổ khai thiên, ra đời một phương thiên địa, nàng và hắn cùng nhau tiến nhập vào thế giới không có lời đình khủng bố, tuy rằng không biết hắn có cảm giác đau đớn hay không, nhưng vì không muốn hắn tiếp tục chịu đựng lời đình oanh kích nữa, nàng góp nhặt các tiên thạch năm màu của mình năm đó bị lời đình oanh kích vỡ vụn, khiến phương thế giới này trở nên kiên cố hơn, nàng đã sâu đa cảm, cảm thấy thế giới này quá mức đơn điệu cùng trống rỗng, lại bằng vào thiên phú thần thông, dựa theo bộ dáng của tiểu sư đệ Lục Áp, ngưng luyện ra nhân loại.

Nàng không thể tưởng được, tiểu sư đệ Lục Áp chính là bởi vì nàng làm như vậy, ngược lại lâm vào tình kiếp, nhưng cuối cùng Lục Áp phát hiện, hắn chỉ là tự mình đa tình mà thôi, cũng minh bạch trong lòng nàng sớm đã có đối tượng, đó chẳng qua là một tảng đá tối đen, thai nghén ra lạc ấn linh hồn, nhưng vẫn chưa sinh ra linh trí.

Tự cổ đa tình không di hận, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ. Nhưng điều này chỉ là nói với người bình thường, còn Lục Áp, cũng không có hận, nhất là sau khi biết được những gì mà nàng cùng cự thạch tối đen đã trải qua thì càng không có chút hận ý nào, ngược lại còn giúp đỡ nàng nghĩ biện pháp làm cho cự thạch tối đen sinh ra linh trí.

Theo thời gian chuyển dời, tiên nhân càng ngày càng nhiều, tiên ban càng ngày càng mạnh, một mảnh hỗn độn cũng dần biến thành Hồng Mông đại thế giới, vô số Chân Tiên ngưng luyện ra thế giới của mình, mà phương thiên địa thứ nhất chính là Địa Cầu, cũng trở thành tiên giới được cộng đồng tiên ban bảo hộ.

Nhưng mà, loại cảnh tượng hưng thịnh phồn vinh này, lại bị yêu nghiệt Thần Tộc cường đại xâm lấn hủy diệt...

847. Chương 860: Tiên Vào Trung Tâm Hỗn Độn!

Đối mặt với yêu nghiệt đông đảo cùng Thần Tộc Phụ Thần cường đại, tiên ban lâm vào trong hiểm cảnh. Mà chính lúc này Lục Áp trở về.

Tứ đại huyền khí hợp nhất, rốt cục có thể cùng yêu nghiệt Thần Tộc quyết tranh hơn thua, thế nhưng hàng tỉ sinh linh tu vi bình thường trong Hồng Mông đại thế giới lại là đối tượng cho yêu nghiệt Thần Tộc cần nuốt luyện hóa, cứ thế về sau, sự tiêu hao này cuối cùng sẽ khiến cho tiên ban bị Thần Tộc hủy diệt. Bất đắc dĩ, giữa sư huynh muội bốn người, Lục Áp sở trường phong ấn thuật nhất nghĩ ra một biện pháp, đồng thời thuyết phục hai vị sư huynh sư tỷ của mình. Mà Lục Áp vì tương trợ Nữ Oa cũng thuyết phục Nữ Oa, cho ngoan thạch tối đen trở thành “cơ duyên chi nhân” mượn dùng khởi nguyên long mạch, bốn loại huyền khí hợp nhất, cuối cùng để ngoan thạch tối đen một phân thành hai, rồi bằng thần thông vô thượng liên thủ gieo xuống ngoan thạch tối đen đủ loại cơ duyên.

Trở về hiện tại, lúc này Dương Thiên Lôi đang bằng vào thực lực khủng bố đột nhiên tăng lên gấp trăm lần nghìn lần điên cuồng thúc dục Tam Thập Tam Thiên vũ trụ hình thức ban đầu, hấp thu thiên địa chi lực của Hồng Mông đại thế giới, hơn nữa bắt đầu lớn dần với tốc độ kinh người, nhưng làm cho hắn không ngờ đến chính là bỗng nhiên lại phát sinh kinh biến.

Hồng Mông đại thế giới đột nhiên ngừng chấn động, vô tận thiên địa chi lực khủng bố trong nháy mắt đột nhiên hoàn toàn nằm ngoài sự khống chế của hắn, cùng lúc đó, từng đạo pháp tắc thiên đạo siêu việt nhận thức của Dương Thiên Lôi liên tục xuất hiện từ hư không, muốn hong ấn Vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên, Dương Thiên Lôi vốn có cảm giác vô địch, tại Hồng Mông đại thế giới này vốn nghĩ không tìm ra được người nào xứng là đối thủ, giờ phút này, lại hoảng sợ phát hiện, không ngờ hắn không hề có chút lực phản kháng nào.

- Hồng Mông đại thế giới...Pháp tắc thiên đạo của Hồng Mông đại thế giới?

Trong phong ấn bàng bạc khủng bố, Dương Thiên Lôi vừa mới một lần nữa có được nhục thân mình hoàn toàn bị giam cầm, kể cả pháp lực, thần niệm đều không thể thôi động. Chỉ có ý niệm tinh thuần trong đầu là vẫn xoay tròn tự nhiên. Trong sát na trước khi bị phong ấn, thần niệm dồi dào vô tận của hắn đã cảm ứng được, đây căn bản không phải là yêu nghiệt Thần Tộc, cũng không phải cao thủ tu luyện giới làm ra, mà là pháp tắc thiên đạo của cả Hồng Mông đại thế giới đột nhiên phát ra, vậy đến tốt cùng mạnh cỡ nào? Ít nhất Dương Thiên Lôi hiểu được, chính mình căn bản không thể kháng cự.

Đây chính là lực lượng của cả Hồng Mông đại thế giới!

Hơn nữa Dương Thiên Lôi cũng mơ hồ đoán được đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Sự lột xác của hắn, lực lượng của hắn!

Sự lột xác cùng lực lượng siêu việt Hồng Mông đại thế giới!

Bất kỳ một thế giới nào cũng đều có thiên địa pháp tắc của riêng mình, khi tu vi của tu luyện giả trong thế giới đó siêu việt thiên địa pháp tắc của thế giới đó thì sẽ gặp phải thiên kiếp. Tựa như khi thăng lên thần đạo sẽ gặp một cái gọi là đại thiên kiếp, tấn chức Chân Tiên sẽ gặp phải tiên kiếp tầy lể, tất cả những điều này đều là pháp tắc thiên đạo của mỗi một phương thiên địa. Mà hai nửa lạc ấn linh hồn của Dương Thiên Lôi, thần cách Thần Tộc cùng thần cách Chân Tiên hoàn toàn dung hợp, làm cho lực lượng của hắn chạm đến điểm tới hạn mà Hồng Mông đại thế giới có thể chấp nhận, tự nhiên sẽ dẫn tới đại kiếp nạn do pháp tắc thiên đạo của Hồng Mông đại thế giới phát ra.

Đã rõ ràng hết thảy, Dương Thiên Lôi hiện tại đương nhiên biết, Hồng Mông đại thế giới lúc trước là vô tận hỗn độn, trong vô tận hỗn độn được Sáng Thế Nguyên Linh mở ra, mà pháp tắc thiên đạo tối cao của đại thế giới tự nhiên là lấy Sáng Thế Nguyên Linh làm gốc.

Xoẹt

Dương Thiên Lôi không kịp nghĩ nhiều, trong nháy mắt bị giam cầm hoàn toàn, Dương Thiên Lôi cảm giác vũ trụ hình thức ban đầu bỗng nhiên quay cuồng hỗn loạn, sau một lát, hình như trực tiếp tiến hành nhảy vọt rakhoir không gian, rất nhanh, Dương Thiên Lôi không còn cảm ứng được khí tức của Hồng Mông đại thế giới nữa, cả vũ trụ hình thức ban đầu giống như tiến nhập vào trong bóng tối vô tận.

“Oanh long long...Ca sát...oanh long long...”

Cùng lúc đó, hỗn độn khủng bố liên miên không ngừng đánh tới, Dương Thiên Lôi tại trong phong ấn cường đại căn bản không thể đề tụ lực lượng gì để ngăn cản, nguyên bản vũ trụ hình thức ban đầu vô cùng cường đại, dưới hỗn độn khủng bố này, không ngờ không chịu nổi một kích, lát sau đã bị oanh kích thành vô số điểm sáng, dung nhập vào mi tâm của Dương Thiên Lôi.

“Trung tâm hỗn độn!”

Cơ hồ trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi liền minh bạch vị trí không gian hiện tại của mình, trung tâm hỗn độn. Trung tâm hỗn độn mà ngoan thạch tối đen từng phiêu dăng trong vô số năm tháng.

Hắn từng là ngoan thạch tối đen, thuộc tính thiên phú căn bản không ngại gì hỗn độn, dù cho hỗn độn đang thừa nhận hiện tại khủng bố gấp trăm gấp nghìn lần, cũng vô pháp thương tổn được hắn, nhưng mà hiện tại, Dương Thiên Lôi lại kẹt trong trong phong ấn vô cùng huyền ảo, duy nhất còn thuộc về hắn là ý niệm tinh thuần cùng thần cách dung hợp.

Cho nên, sau khi vũ trụ hình thức ban đầu băng diệt tự động dung nhập vào trong đầu hắn, thân thể không có bất kỳ sự bảo hộ nào của hắn trần trụi hiện ra trước hỗn độn, chốc lát sau liền hóa thành bột mịn, nhưng bột mịn này không hề tiêu tán mà là quay xung quanh ý niệm cùng và thần cách của Dương Thiên Lôi, một lần nữa ngưng tụ, dần dần, Dương Thiên Lôi lại biến thành một khối đá tối đen.

Răng rắc...Oanh long...

Hỗn độn khủng bố, vẫn tập kích tại trên người Dương Thiên Lôi nhưng rốt cuộc cũng không tạo được bất cứ thương tổn gì, ngược lại thần thông pháp tắc vô thượng phong ấn Dương Thiên Lôi dần dần được nơi lỏng.

Đối mặt với kinh biến quỷ dị như thế, Dương Thiên Lôi đã trải qua đủ loại tình cảnh không thể tưởng tượng nổi cho nên vẫn vô cùng trấn tĩnh, sau khi biết được vị trí hiện tại của bản thân, cũng không do dự nhiều, liền thúc dục luồng ý niệm tinh thuần cùng thần cách dung hợp cường đại này, bắt đầu cảm ngộ pháp tắc thiên đạo của Hồng Mông đại thế giới phong ấn mình.

Đại đạo chí giản, phản phác quy chân.

Trận pháp phong ấn cường đại vô ngần kia, không ngờ đơn giản tới cực điểm, vô số phù văn ngưng tụ thành, mỗi một cái đều là mấy nét ít ỏi, nhưng ý niệm của Dương Thiên Lô chỉ cần nhẹ nhàng đụng tới thì nó sẽ quý dị thay đổi, tựa như căn bản không phải là phù văn cố định, mà là tồn tại có được trí tuệ, muôn hình vạn trạng.

Được xưng là phá trận tiểu vương tử, trong lòng Dương Thiên Lô khiếp sợ dị thường, lấy trình độ lĩnh ngộ đối với trận pháp của hắn, trong khoảng thời gian ngắn không ngờ trở nên cảm thấy bất lực, tuy nhiên trái lại chuyện này cũng khơi dậy bản tính cố chấp không chịu thua của hắn, nhất là, giờ này khắc này, hắn còn có rất nhiều chuyện còn chưa hoàn thành, bất kể như thế nào hắn cũng phải phá giải phong ấn bằng tốc độ nhanh nhất, trở về Hồng Mông đại thể giới.

Bởi vì hắn hiểu rõ ở trung tâm hỗn độn là không có khái niệm thời gian chân chính, thời không pháp tắc đều là một mảnh hỗn độn, ở trong đó mấy vạn năm, có thể chỉ là một cái nháy mắt ở Hồng Mông đại thể giới, nhưng cũng có thể là trong một cái nháy mắt ở đây, tại Hồng Mông đại thể giới đó là ngàn vạn năm. Đừng nói ngàn vạn năm, cho dù trăm vạn năm, mười vạn năm, hắn cũng không thể lè mề...

- Lăng Hi tỷ tỷ, có cảm ứng được không?

Trong Hồng Mông đại thể giới vô biên vô hạn, chủ chiến hạm đã trở thành pháp bảo cường hãn, được thôi động bởi thần niệm cường đại của Lăng Hi, tốc độ phi hành đã đến cực hạn, tuy nhiên, sau khi Dương Thiên Lô rời đi, lại phi hành mấy chục năm, vẫn còn chưa gặp lại Dương Thiên Lô.

Thời gian mấy chục năm, trong lòng Lăng Hi nóng như lửa đốt, nàng vừa phải thúc dục chủ chiến hạm bay nhanh hơn, vừa phải trợ giúp chúng nữ tu luyện. Giữa chúng nữ chỉ có Liễu Diệc Nhi, Lý Hàn Mai cùng Đan Nỵ là vẫn duy trì thân thể nguyên âm, không còn cách nào khác, kinh biến đột ngột, cắt đứt dục động phòng giữa Dương Thiên Lô cùng các nàng. Nhưng vô luận là ba người, hay Lý Tuyết, Tống Hiểu Phân, Trương Nhã Tĩnh cùng tỷ muội Hắc Long, Dương Thiên Lô đều chưa thúc dục Âm Dương Niết Bàn kinh. Cho nên, hiện tại tuy Lăng Hi nóng lòng như lửa đốt, nhưng vẫn luôn phải bằng vào thực lực cường hãn của cảnh giới Chân Tiên, hấp thu thiên địa chi lực luyện chế đan dược cho chúng nữ, đồng thời sử dụng thần thông pháp tắc bày ra huyền trận trợ giúp cho việc tu luyện. May mà, tại trong hiểm cảnh, chúng nữ đều kích phát ra tiềm lực của mình, cũng không phải lo lắng bởi vì vấn đề thọ nguyên mà vẫn lạc.

Giờ này khắc này, sau khi chúng nữ lần lượt từ trong bế quan đi ra, Tống Hiểu Phân đại diện cho chúng nữ chăm chú nhìn Lăng Hi hỏi.

Lăng Hi bất đắc dĩ lắc lắc đầu, than nhẹ một tiếng nói:

- Lúc trước khi ta đến Địa Cầu thì Thiên Lô đã khởi động Huyền Huyền chi môn, mà Hồng Mông đại thể giới vô biên vô hạn, muốn tìm được Hồng Quân đại thể giới, chỉ sợ phải mất một khoảng thời gian, ít nhất phải đến gần trong vòng vạn ức dặm, ta mới có thể cảm ứng được vũ trụ hình thức ban đầu hoặc là khí tức Chân Tiên ta cô đọng ra lúc trước.

Lăng Hi vừa lo lắng, vừa bất đắc dĩ. Nếu Tam Thập Tam Thiên không có băng diệt, Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình còn tồn tại, nàng vẫn là khí linh thì giữa nàng và Dương Thiên Lô sẽ có một loại liên hệ vi diệu, tuy rằng liên hệ đó có giới hạn, cũng không nhất định giúp cho Lăng Hi mau chóng tìm được Dương Thiên Lô nhưng ít nhất cũng có thể cảm ứng được tình huống sinh tử của Dương Thiên Lô, không cần phải lo lắng vì Dương Thiên Lô nữa. Mà hiện tại, nàng đã không phải là khí linh, căn bản không thể có được loại cảm giác này, cho dù Dương Thiên Lô phát sinh nguy hiểm gì nàng cũng không thể phát giác.

Mà thời gian vài chục năm này, càng làm Lăng Hi lo lắng hơn chính là, cả trong Hồng Mông đại thể giới, yêu nghiệt Thần Tộc thực sự là quá nhiều, hoàn toàn đã vượt xa số lượng tu luyện giả. Lăng Hi hiểu rất rõ, Hồng Mông đại thể giới giờ phút này đã lâm vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng, nếu như tiên ban phong ấn trên Địa Cầu không cách nào thoát khốn được, vậy e rằng Hồng Mông đại thể giới kia thật sự sẽ hoàn toàn rơi vào tay yêu nghiệt Thần Tộc.

Lăng Hi vội vã đi đường cũng thuận tay giải quyết những yêu nghiệt Thần Tộc vô tình gặp phải, bắt luyện hóa, nhìn xem có thu được tin tức vị trí của Hồng Quân đại thể giới hay không. Chỉ có điều là, hơn trăm lần luyện hóa cũng không thu được chút tin tức nào có giá trị, thật ra đại khái Lăng Hi cũng hiểu được, yêu

nghiệt Thần Tộc cơ hồ toàn quân tràn vào Hồng Mông đại thế giới mà vị trí hiện tại của nàng, e rằng chỉ là một góc nhỏ của Hồng Mông đại thế giới.

- Tiếp tục như vậy không phải là biện pháp!

Lăng Hi sau khi nói xong, nhìn về phía chúng nữ, khẽ nhủ mày nói:

- Các người toàn tâm bế quan tu luyện, ta thu hồi chiến hạm, thúc dục Lục Tự chân ngôn nhìn thử, có lẽ cũng sẽ tiến vào vũ trụ cường đại nhìn xem có thu được tin tức nào của Hồng Quân đại thế giới hay không, có thể sẽ mất một khoảng thời gian.

- A...

- Em có thể giúp được không?

Liễu Diệc Nhi nhìn Lăng Hi hỏi. Lục Tự chân ngôn, bởi vì Liễu Diệc Nhi trở thành tiểu Quan Âm, tu luyện đã được mấy chục năm cho nên cũng có chút linh ngộ.

848. Chương 861: Sinh Ra Hồng Mông, Tam Giới Hợp Nhất!

Lăng Hi lắc đầu:

- Pháp lực và thần niệm của em quá yếu, cơ bản vô dụng...Ai, nếu như trước kia không phải Thiên Lô cổ ký cấm thụ của các em, từ trước đã tu luyện Âm Dương Niết Bàn Kinh mà nói, không chừng...Được rồi, không nói tới chuyện này nữa, mọi người dụng tâm tu luyện, không cần phải lo tới chuyện khác nữa, một ngày nào đó chúng ta nhất định có thể gặp lại Thiên Lô!

Lăng Hi nói xong, phát phát tay, nhất thời rời khỏi chiến hạm, thu chiến hạm vào trong đầu. Pháp lực và thần niệm bàng bạc quanh thân nhất thời cuộn trào mãnh liệt, hai tay giống như thiểm điện ngưng tụ thành phù văn Lục Tự Chân Ngôn.

- A Mã Ni Bá Mễ Hồng...

Lăng Hi đã bắt chấp mọi thứ rồi, tuy rằng biết rõ làm như vậy khẳng định sẽ khiến vô số tu luyện giả và yêu nghiệt Thần tộc chú ý, nhưng nàng vẫn mạnh mẽ dùng thần lực của chính mình như trước, trong Hồng Mông đại thế giới tể ra Lục Tự Chân Ngôn!

- A Mã Ni Bá Mễ Hồng...A Mã Ni Bá Mễ Hồng...

Thanh âm đơn giản mà rộng lớn phảng phất như dung nhập vào trong toàn bộ Hồng Mông đại thế giới, cùng thiên địa hợp thành một thể, dẫn phát vạn vật cộng minh.

Tất cả yêu nghiệt trong phương viên nghìn vạn tỉ dặm dưới thanh âm rộng lớn không ngừng truyền bá này nhất thời kinh hãi đầm chiến, khiếp sợ không ngớt. Mà một ít tu luyện giả được truyền thừa từ tiên ban ng được thanh âm này, lập tức tinh thần chấn động, tràn ngập kinh ngạc và kinh hãi.

Cao thủ tiên ban!

Tuyệt đối là cao thủ tiên ban siêu việt cảnh giới của bọn họ đã xuất hiện!

Đáng tiếc, giằng co nửa canh giờ vẫn không hề thu được lời đáp lại từ Dương Thiên Lô, nhưng lần này đã đưa tới không ít tu luyện giả muốn đầu nhập dưới trướng nàng.

Khói súng tràn ngập, chiến hỏa bay tán loạn, vũ trụ bị yêu nghiệt thần tộc chiếm lĩnh, tu luyện giới đã không còn chỗ dung thân, tu vi thấp chỉ có thể trở thành đối tượng bị thần tộc thôn phệ, tu vi cao thì chạy trốn vào tới Hồng Mông đại thế giới tìm nơi ký thân, gặp phải tu luyện giả thì tự động kết thành một đoàn thể nhỏ, chống đỡ yêu nghiệt thần tộc.

Mà Lăng Hi là siêu cấp cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên, sau khi thể hiện thực lực sâu không lường được, tự nhiên trở thành đối tượng khiến vô số tu luyện giả muốn đầu nhập dưới trướng. Tuy rằng Lăng Hi hiện tại tràn ngập lo lắng đối với tình huống của Lăng Hi, nhưng cũng không hề đánh đuổi những tu luyện giả tìm kiếm che chở này, hơn nữa thần tộc không ngừng tàn phá thôn phệ đối với tu luyện giả, cũng đã khiến

Lăng Hi nổi lên tâm tình thương xót, kết quả là, trong lúc bất tri bất giác, Lăng Hi trên đường di chuyển trong Hồng quân đại thế giới, rất tự nhiên trở thành một cỗ lực lượng khổng lồ, đồng thời từ những tu luyện giả này đã biết được phương vị đại thế tại Hồng Quân đại thế giới.

Một đường tiến về phía trước, một đường sẵn giết!

Được đặt tên Huyền Thiên Quân Đoàn.

Tuy rằng hiện tại Lăng Hi đứng đầu, nhưng tất cả tu luyện giả đều biết được một cái tên, Huyền Thiên Tà Tôn Dương Thiên Lô! Tồn tại chí cao vô thượng Lăng Hi của bọn họ đang tìm cách hội họp với người này, là tồn tại vượt qua Đại La Kim Tiên, đây mới là “thủ lĩnh” chân chính của bọn họ!

Huyền Thiên Quân Đoàn dưới dự dẫn đầu của cao thủ Đại La Kim Tiên Lăng Hi, lấy tốc độ phát triển vô cùng kinh người, góp ít thành nhiều, góp gió thành bão, hơn nữa được pháp tắc Đại La Kim Tiên của Lăng Hi rèn luyện, những Ngụy Chân Tiên có thể chạy thoát được khỏi nhanh vuốt của yêu nghiệt Thần tộc đều tấn chức tới Chân Tiên, đại đa số những người này chính là “cơ duyên” của tiên ban năm đó bày ra, còn có một bộ phận là nhân vật thiên tài thực sự tại địa phương. Trước khi bị yêu nghiệt Thần tộc tới thôn tính, bọn họ đều là những tồn tại chí cao, nhưng dưới sự uy hiếp cực lớn của Thần tộc, tất cả đều cam nguyện nằm dưới sự chỉ đạo của Lăng Hi, đối với vị Huyền Thiên Tà Tôn Dương Thiên Lô chưa từng gặp mặt sinh ra tâm kính ngưỡng cực sâu, chờ mong một ngày có thể nhìn thấy mặt mũi của Dương Thiên Lô, nhìn xem đến tột cùng là cường giả như thế nào mới có thể được Đại La Kim Tiên Lăng Hi xinh đẹp không tì vết tôn sùng như vậy.

Phá! Phá! Phá...

Ầm ầm ầm...Ầm ầm ầm...

Không biết trải qua bao lâu, tiếng hét lớn của Dương Thiên Lô từ bên trong khối ngoan thạch đen tối phát sinh, theo một tiếng phá uy nhiếp thiên địa bạo tạc, khiến toàn bộ thế giới hỗn độn vang lên bạo âm ầm ầm kinh khủng, ngay cả thanh âm sấm sét kinh khủng cũng hoàn toàn bị che giấu, toàn bộ hỗn độn phẳng phát như lâm vào trong rung động cực kỳ mãnh liệt.

Ngoan thạch đen kịt đã ở trong chữ “phá”, phát ra âm tiếng rắc rắc rắc, bắt đầu nứt nẻ rất nhanh.

Từng đạo quang mang ánh sáng ngọc bảy màu từ trong khe nứt phát tán, để không gian hỗn độn đều trở nên sáng trưng, huyền lệ!

Tiếng phá của Dương Thiên Lô vang lên liên miên không dứt, nứt nứt nẻ mặt ngoài ngoan thạch càng lúc càng nhiều, quang mang bảy màu cũng càng lúc càng chói sáng.

Ầm ầm...

Khi một tiếng nổ kinh thiên động địa bỗng nhiên bạo phát, ngoan thạch đen kịt nhất thời mất đi toàn bộ màu sắc, hóa thành bột mịn trực tiếp tiêu tán, cùng lúc đó, một hạt châu tỏa ánh sáng bảy màu chói lọi vô hạn trong sát na rọi sáng toàn bộ không gian hỗn độn!

Phá kén thành điệp, nhất phi thăng thiên!

Quang mang bảy màu kia giống như một vòng tròn huyền lệ lấy Dương Thiên Lô làm hạch tâm điên cuồng khuếch tán bốn phương tám hướng, trong sát na xẹt qua khoảng cách vô cùng vô tận, nhưng giống như cây cầu cầu thông thiên địa, xỏ xuyên thời không.

Ầm ầm ầm...

Âm thanh phá kinh khủng theo quang mang bảy màu không ngừng khuếch tán, không ngừng truyền rộng, mà hạch tâm quang mang, chính giữa quang mang bảy màu, một đạo thân ảnh hoàn toàn xích lõa ngưng lập trong đó, hai tròng mắt lấp lánh tinh quang ánh sáng ngọc, nhìn vào tất cả mọi thứ diễn ra ngay cả hắc cũng không thể tưởng tượng nổi.

Cỗ ý niệm tinh thuần của hắn theo quang mang bảy màu không ngừng khuếch tán, cảm thụ được dị biến hình thành trong sát na khi chính mình phá vỡ phong ấn.

Dị biến hỗn độn, hồng mông sơ sinh!

Ầm ầm...

Không biết trải qua bao lâu, Dương Thiên Lô xích lõa toàn thân, quang mang bảy màu quanh thân bỗng nhiên hoàn toàn nổ tung, cùng với quang mang bảy màu hợp nhất, sau một tiếng nổ kinh thiên, năng lượng quanh thân, pháp lực, thần niệm theo Dương Thiên Lô bỗng nhiên rời khỏi hỗn độn!

Không, xác thực mà nói, không phải rời khỏi, mà là chỗ hỗn độn hấn đứng đã ngưng tụ thành Hồng Mông!

Một đạo Hồng Mông xỏ xuyên qua hai Hồng Mông đại thế giới.

Dương Thiên Lô chậm rãi nhắm mắt lại, thân thể mới tỉnh nhưng vô cùng suy yếu của hấn dẫn phát ra sơn lốc hồng môn bắt đầu phiêu đảng, mà tâm thần của hấn lại tiến nhập vào một loại trạng thái tu luyện minh ngộ vô cùng huyền diệu...

Tâm nguyện muốn tiếp xúc với chân tướng bản nguyên, cho tới bây giờ Dương Thiên Lô mới biết được, rốt cuộc hấn đã thực hiện được rồi!

Chân tướng là cái gì?

Buồn cười, nhưng càng đáng trách.

Đại đạo vô tình, thiên địa bất nhân, một niệm động, thiên hạ thái bình, một niệm sinh, khói lửa nổi lên bốn phía. Hồng Mông, vũ trụ, đại thế giới, bất quá vì hấn mà chuyển, vì hấn mà động!

Rắc rắc...Ầm ầm...

Sau khi Dương Thiên Lô tiến vào trong trạng thái tu luyện, Hồng Mông đại thế giới, hai Hồng Mông đại thế giới, thần tộc và đại bản doanh tu luyện giả lâm vào một đợt rung động kịch liệt, tiếng sấm sét, thiểm điện kinh khủng điên cuồng bạo phát, dị tượng thiên địa kinh khủng này giống như Hồng Mông đại thế giới muốn băng diệt, để bắt cứ yêu nghiệt Thần tộc và tu luyện giả nào cũng lâm vào trong kinh hoàng cực độ, may là, dị tượng chỉ giằng co nửa canh giờ, tất cả liền khôi phục bình thường. Duy nhất chỉ có một điều khác nhau, lực lượng thiên địa của hai Hồng Mông đại thế giới tuyệt nhiên khác nhau tựa hồ đã xảy ra thay đổi quỷ dị.

- Thần khí, dĩ nhiên sinh ra thần khí rồi, điều này sao có khả năng?

Vô số yêu nghiệt Thần tộc đánh vào tu luyện giả trong Hồng Mông đại thế giới đều tràn ngập kinh ngạc ngó nhìn hư không, giờ khắc này, chúng dĩ nhiên cảm ứng được trong thiên địa có “thần khí” vô cùng nồng đậm, “thần khí” này căn bản chỉ có tại Hồng Mông đại thế giới của Thần tộc, “thần khí” này từ nhỏ tới lớn chúng lấy để sinh tồn, là khí tức để tu luyện, là căn bản cho thân thể và tu vi cường hấn.

Đó là một loại năng lượng cường đại, so với lực lượng thiên địa tại Hồng Mông đại thế giới của tu luyện giả càng thêm cường đại, chỉ là loại thần khí này cũng giống như con dao hai lưỡi, theo tu vi của yêu nghiệt Thần tộc đề cao sẽ càng lúc càng sợ hãi đối với loại năng lực này, bởi vì mỗi khi chúng hấp thu nhiều hơn một chút sẽ gặp phải thống khổ và phản phệ cực lớn. Cũng bởi vì như vậy, khi yêu nghiệt Thần tộc này phát hiện ra Hồng Mông đại thế giới của tu luyện giả mới không tiếc tất cả giá phải trả cũng muốn chiếm lĩnh. Bởi vì lực lượng thiên địa tại nơi này không cường đại bằng thần khí, nhưng sau khi hấp thu lại không hề thống khổ, càng không có bất cứ phản phệ nào.

Điều này tương đương với con người đang sinh sống trong hoàn cảnh vô cùng ác liệt, bỗng nhiên nhìn thấy một phương tịnh thổ, ai lại cam tâm ở trong địa ngục nhìn lên thiên đường, mà không phải đánh lên thiên đường, trực tiếp nắm giữ?

Không ai cam tâm!

Chiến tranh từ xưa tới nay, vô luận là người phạm hay tiên nhân, tất cả đều quanh xung quanh lợi ích và ranh giới, yêu nghiệt Thần tộc cũng không ngoại lệ.

Mà trong Hồng Mông đại thế giới của Thần tộc vẫn như trước có rất nhiều cư dân nguyên bản sống nhờ vào, đột nhiên phát hiện ra loại khí tức năng lượng nhu hòa tinh thuần trong thiên địa, cả đám đều phát ra tiếng rít gào kinh khủng, để phát tiết hưng phấn tận đáy lòng, quỳ lạy trên mặt đất, lớn tiếng la hét anh

hùng trong lòng chúng, những anh hùng đã nhào vào trong Hồng Mông đại thế giới kia chinh chiến không ngừng.

Biến hóa kinh người như vậy, trong suy nghĩ của chúng, đó là do những anh hùng mang tới, là năng lượng của Hồng Mông đại thế giới bên kia.

Thắng lợi rồi, chinh phục rồi, chiếm hữu rồi!

Đây chính là khả năng duy nhất chúng nghĩ đến lúc này!

Bất quá, các tu luyện giả trong Hồng Mông đại thế giới tại giờ khắc này, tâm tình cả đám đều cực kỳ trầm trọng, trong tu luyện giới căn bản không có bất cứ người nào từng tiến vào sào huyệt của Thần tộc, bọn họ không biết loại dị biến thiên địa này có ý nghĩa gì, chỉ là cảm ứng được khí tức kinh khủng nguyên bản của Thần tộc ngấn ngủi trong nửa canh giờ bỗng nhiên cường đại hơn vô số lần, tựa hồ mỗi một ngõ ngách đều đầy rẫy khí tức yêu nghiệt Thần tộc vô cùng vô tận.

Trong những tu luyện giả này, bao gồm cả Lăng Hi, tâm tình đều trở nên trầm trọng dị thường!

Vốn là yêu nghiệt Thần tộc hoành hành, hiện tại khí tức của yêu nghiệt Thần tộc bỗng nhiên trở nên kinh khủng như vậy, tựa hồ như cảnh giới không hề có giới hạn, đến tận cùng có bao nhiêu đại quân Thần tộc dũng mãnh tiến vào trong Hồng Mông đại thế giới.

Ba nghìn năm rồi, Lăng Hi và Dương Thiên Lôi đã xa nhau tròn ba nghìn năm!

Thời gian ba nghìn năm, Lăng Hi đã chạy tới Hồng Quân đại thế giới từ sớm, gặp được Nguyên Linh Môn nàng đã từng trợ giúp qua, gặp được Mộc Thanh Vũ, cũng chính là Hạ Quân Trúc.

Biết được vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên dị biến, cùng với pháp tắc thiên đạo cường đại đột nhiên hạ xuống rồi biến mất, Lăng Hi đau lòng tận đỉnh, nàng với cảnh giới Đại La Kim Tiên, đã có rất nhiều linh ngộ, nhìn pháp tắc thiên đạo có nhận thức rõ ràng, nàng không tin địch nhân yêu nghiệt Thần tộc này có năng lực trói buộc hủy diệt được Dương Thiên Lôi, cách giải thích duy nhất chính là Dương Thiên Lôi sau khi hợp nhất lạc ấn linh hồn đã có được lực lượng vượt qua lực lượng của Hồng Mông đại thế giới, như vậy mới có thể dẫn phát pháp tắc thiên đạo của Hồng Mông đại thế giới.

Dương Thiên Lôi còn sống hay đã chết?

Từ lâu Lăng Hi đã mấy đi cảm ứng đối với Dương Thiên Lôi, căn bản không thể nào phán đoán!

Thế nhưng có thể đoán được hai loại kết quả.

Một là Dương Thiên Lôi rơi vào pháp tắc thiên đạo kinh khủng phong ấn, một loại là...Lăng hi không dám nghĩ tới khả năng này. Tựa như trải nghiệm Thiên giai thất bại, nàng không dám nghĩ...

849. Chương 862 - 869: Đại Kết Cục! (1)

Hơn ba nghìn năm.

Yêu nghiệt Thần tộc Phụ Thần mới chỉ tiến vào trong Hồng Mông đại thế giới hơn ba nghìn năm, bằng vào tu vi tâm cảnh siêu cường, trong bộ nhục thân cơ nhân thành công ngưng tụ được thần cách Thần tộc, lại bằng vào nắm giữ đối với bốn loại huyền khí năng lượng bản nguyên cùng với nắm rõ trong tay đối với yêu nghiệt Thần tộc, trong thời gian ba nghìn năm qua, hắn giống như cá gặp nước, một bước lên mây, trong tu luyện giới và Thần tộc, mọi việc đều thuận lợi.

Tốc độ phát triển so với dự đoán trước kia đâu chỉ nhanh hơn gấp trăm lần?

Chỉ trong thời gian ba nghìn năm ngắn ngủi đã tích lũy được rất nhiều đan dược và linh vật thiên địa, không sai biệt lắm đã đủ cho hắn phá vỡ phong ấn.

Hơn nữa trong đại quân Thần tộc đã tạo thành uy tín và địa vị cực cao, chỉ bất quá hắn vẫn không bại lộ thân phận Phụ Thần của chính mình mà thôi.

Bởi vì hắn rất rõ ràng bản tính của Thần tộc, nếu như để yêu nghiệt Thần tộc hiện tại đang chiếm thượng phong đối với tu luyện giả biết được hắn là Phụ Thần, khả năng có rất nhiều người muốn đi theo, nhưng càng nhiều khả năng chính là bị yêu nghiệt Thần tộc Hùng Bá Thần Tôn tu vi Đại La Kim Tiên lãnh đạo đại quân Thần tộc hiện tại giết chết sạch sẽ.

Hùng Bá Thần Tôn đã từng là một trong những chiến tướng đặc lực nhất của Phụ Thần.

Nhưng bản tính của Thần tộc từ trước tới nay luôn là cường giả vi tôn. Hùng Bá Thần Tôn đã tâm bình bực, lại nắm giữ thắng lợi trong tay, sao có thể tôn Phụ Thần làm vương?

Nhất là Phụ Thần lúc này, vẫn chỉ là “kẻ yếu” chưa khôi phục lại sức mạnh ban đầu, sợ rằng trực tiếp nhất chính là ngăn cản hắn khôi phục, thậm chí còn có khả năng diệt sát bất cứ giá nào!

Đích xác, Phụ Thần không có thần cách ban đầu, hiện tại không có thực lực đối phó với Hùng Bá Thần Tôn.

Hơn nữa, tựa hồ Hùng Bá Thần Tôn đã tích lũy đủ uy vọng, so với chính bản thân hắn năm đó cũng không thua kém. Nếu như tiếp tục phát triển xuống dưới, sợ rằng cho dù Phụ Thần trở lại Địa Cầu thu được thần cách của chính mình, tương lai muốn thanh trừ kẻ công cao chấn chủ này cũng phải tổn thương khá nhiều nguyên khí.

Vì vậy, nguyên bản hắn rất muốn trở về Địa Cầu càng sớm càng tốt, nhưng không thể không nán lại một thời gian, bằng vào năng lực đặc thù của hắn hiện tại, tìm kiếm cơ hội mượn đao giết người.

...

Hóa thân làm tu luyện giả, trà trộn trong đại quân Huyền Thiên mấy năm, đã mấy lần phụ thần Thần tộc gặp được Lăng Hi, nhưng thủy chung không gặp được “cơ duyên chi nhân”, cho tới lúc này, hắn muốn rõ ràng rốt cuộc “cơ duyên chi nhân” tại Hồng Mông đại thế giới là chân thân hay phân thân, cũng muốn hiểu rõ vì sao thủy chung không nhìn thấy đệ nhất nhân Dương Thiên Lô trên danh nghĩa của đại quân Huyền Thiên, cũng chính là cơ duyên chi nhân, vì sao thủy chung không hề xuất hiện.

Một suy nghĩ đề tiện xuất hiện trong lòng hắn.

Hắn đang chờ đợi, nhất là khi Hồng Mông đại thế giới sản sinh ba động thật lớn kia, đồng thời sinh ra “thần khí” mà chỉ có Hồng Mông đại thế giới bên phía Thần tộc mới có, tựa hồ đã hoàn toàn nằm ngoài vòng nắm giữ của hắn, hắn phải đi nước cờ hiểm!

Một khi thành công, như vậy hắn sẽ trở thành tồn tại tuyệt đỉnh thống nhất cả hai Hồng Mông đại thế giới Thần tộc và tu luyện giả.

Về phần thất bại, nó thực ra không hề sợ hãi chút nào, bởi vì nó đã tìm được đường rút lui của chính mình.

...

- A...Ta là ai, ta là ai?

Ngay lúc Lăng Hi suất lĩnh đại quân Huyền Thiên phi hành cực nhanh trong Hồng Mông đại thế giới, chuẩn bị liên hợp lại đại chiến với đại quân Thần tộc một lần nữa, tại phía trước cách nghìn vạn dặm đột nhiên phát ra một tiếng huyết sáo dài vang vọng thiên địa.

Trong thanh âm kia tràn đầy mê mang và thống khổ vô tận.

Cùng lúc đó, bốn đạo năng lượng bản nguyên hòa hợp một thể cuộn cuộn ập tới.

Chỉ cần là thanh âm quen thuộc kia đã khiến trong lòng Lăng Hi nhảy lên mạnh mẽ, hơn nữa khí tức quen thuộc này, Lăng Hi chờ đợi suốt ba nghìn năm, nhất thời mở to hai mắt nhìn, thân hình trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, giống như thiểm điện chạy ra khỏi đại quân Huyền Thiên, dẫn đầu phi độn về phía trước.

- Ta là ai...Ta là ai...A...

Khoảng cách nghìn vạn dặm trong hư không chỉ chớp mắt là tới, khi Lăng Hi nhìn thấy thân hình quen thuộc kia, chân chính mở to hai mắt nhìn, vô luận như thế nào cũng không tin, dĩ nhiên có người giống như vậy?

Đúng vậy, là giống nhau, hoàn toàn không phải Dương Thiên Lôi.

Cho dù tướng mạo, thân hình người trước mắt so với Dương Thiên Lôi không có bất cứ khác nhau nào, cũng có khí tức tứ đại huyền khí dung hợp, thế nhưng Lăng Hi sớm chiều làm bạn với Dương Thiên Lôi không biết bao nhiêu năm lại có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng, người này không có khả năng là Dương Thiên Lôi.

Bởi vì trên người hắn, Lăng Hi không cảm nhận được cỗ cảm giác “tâm động” kia, loại cảm giác tâm động chỉ khi nhìn thấy Dương Thiên Lôi mới có, tâm động chân trời góc biển cùng quân làm bạn!

- Người...Là ai? Ta...Là ai?

“Dương Thiên Lôi” đang tê tâm liệt phế tru lên, cảm ứng được Lăng Hi đến, nguyên vốn tưởng rằng Lăng Hi hẳn là rất kích động, rất cao hứng, thậm chí là chủ động yêu thương nhưng mới đúng, nhưng lúc này, Lăng Hi ngưng mắt nhìn hắn với bộ dáng nhú mày trầm tư, lại để “Dương Thiên Lôi” rất không hiểu, lẽ nào nàng đã biết được hắn nguy trang hay sao?

Tướng mạo, thân hình hoàn toàn giống nhau, khí tức giống nhau, tu vi rơi chậm lại, hơn nữa mất trí nhớ, các loại dấu hiệu đều chứng minh được tựa hồ “Dương Thiên Lôi” vừa mới trải qua kinh biến thật lớn mới có thể biến thành như vậy/

Không có cách nào, nó căn bản không rõ ràng lắm các loại sự tình giữa Dương Thiên Lôi và Lăng Hi, không “mất trí nhớ” mà nói, khẳng định nói mấy câu sẽ bị lộ tẩy. Hơn nữa, sau khi thừa nhận kinh biến thật lớn, thân cách bị hủy, ký ức biến mất, biến thành bộ dáng như hắn hiện tại cũng chẳng có gì lạ. Nguy trang như vậy là đủ rồi!

Thế nhưng vì sao Lăng Hi nhú mày nhìn chính mình, không có chút phản ứng thân thiết nào?

- Thiên Lôi...

Đúng lúc này, cao thủ trong đại quân Huyền Thiên đều đã tới rồi, hiện tại Mộc Thanh Vũ có tu vi gần với Lăng Hi nhất, cũng chính là Hạ Quân Trúc, lúc nhìn thấy thân ảnh Dương Thiên Lôi, nhất thời tràn ngập kích động và kinh hãi hô lên/

Mộc Thanh Vũ, trải qua thời gian mấy trăm vạn năm, từ lâu nàng đã không thể chống cự lại được sự ảnh hưởng của Hạ Quân Trúc, khiến chính mình dần dần chuyển hóa thành Hạ Quân Trúc, giờ khắc này, một lần nữa nhìn thấy Dương Thiên Lôi, làm sao có thể không kích động?

Ngay lúc Mộc Thanh Vũ mới tới gần Dương Thiên Lôi, Lăng Hi lại phát tay, kéo Mộc Thanh Vũ trở lại.

- Lăng Hi tỷ, hắn là Thiên Lôi, Thiên Lôi a...Tỷ làm sao vậy?

Mộc Thanh Vũ nhú mày trầm tư, hai tròng mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi và Lăng Hi, tràn ngập vẻ không giải thích được hỏi.

Lăng Hi không trả lời Mộc Thanh Vũ, chỉ là nắm chặt tay nàng, để nàng không thể tới gần, hai tròng mắt vẫn ngưng tụ nhìn Dương Thiên Lôi như trước.

Đúng lúc này, tựa hồ Dương Thiên Lôi rất mê mang nói:

- Ta...Hình như ta có nhận ra các người, các người biết ta là ai, có phải là? Thiên Lôi...Người gọi Thiên Lôi...Thiên Lôi là tên của ta, đúng không?

...

- Tà Tôn...Chẳng lẽ hắn là Tà Tôn?

- Tên của Tà Tôn chính là Dương Thiên Lôi a, không phải Mộc Thanh Vũ vừa mới gọi hay sao? Nhưng vì sao Thánh mẫu lại không tiếp thu đây? Rõ ràng hắn đã mất trí nhớ rồi...

- Không có khả năng, thánh mẫu đã nói qua, Tà Tôn chính là tồn tại vượt qua Đại La Kim Tiên, tuy rằng người này có ẩn chứa năng lượng bản nguyên, thế nhưng mới chỉ có cảnh giới Địa Tiên, sao có thể là Tà Tôn?

- Sao không có khả năng? Không nghe nói qua lần biến hóa kinh khủng của Tà Tôn kia sao? Ta đoán chắc là đúng! Bằng không, vì sao Địa Tiên có thể ẩn chứa năng lượng bản nguyên của tu luyện giới chúng ta? Hơn nữa hắn bị mất trí nhớ rồi, khẳng định đã gặp thương nặng, cho nên mới như vậy...

...

- Rốt cuộc người là ai?

Thời điểm mọi người dùng thần niệm giao lưu với nhau, Lăng Hi nhìn vào Dương Thiên Lô, thanh âm vô cùng lãnh tĩnh hỏi:

- Ta là ai...Ta không biết...Ta không biết...Ta cái gì cũng không nhớ rõ...Người là ai? Vì sao ta cảm giác rất quen thuộc rất quen thuộc...Người tên là ai? Còn có người, người tên là gì?

- Ta là Lăng Hi, nàng tên là Mộc Thanh Vũ, người nhớ kỹ sao?

Thanh âm của Lăng Hi vẫn nhàn nhạt nói, thần niệm Đại La Kim Tiên từ lâu đã tra xét “Dương Thiên Lô” trước mặt từ trên xuống dưới, chỉ là, nàng vẫn không hề phát hiện ra bất cứ dị thường nào.

Nhưng nguyên nhân là bởi vì không hề phát hiện ra bất cứ dị thường nào, Lăng Hi càng thêm khẳng định người trước mắt không có quan hệ gì với Dương Thiên Lô. Nhưng đối với luôn miệng nói quen thuộc chính mình và Mộc Thanh Vũ, rốt cuộc là đạo lý gì?

Rất rõ ràng, hắn đang giả ngây giả dại, giả trang Dương Thiên Lô!

- Lăng Hi...Mộc Thanh Vũ...Rất quen thuộc...Đều rất quen thuộc...

- Đúng sao? Gen hoàn mỹ, người hắn là càng quen thuộc, đúng hay không?

Đồng thời khi Lăng Hi nói, thần niệm pháp lực quanh thân đã cuồng bạo tăng lên, hai tròng mắt tuyệt mỹ trở nên thanh lãnh vô cùng.

Mộc Thanh Vũ, nếu như Lăng Hi nói chính là Hạ Quân Trúc, hắn nói quen thuộc còn có thể chấp nhận được. Nhưng cái tên Mộc Thanh Vũ này, sợ rằng Dương Thiên Lô có một điểm ấn tượng đi nữa, nhưng sau khi mất trí nhớ, ngay cả bọn họ cũng không nhận thức ra, vì sao có khả năng quen thuộc với cái tên Mộc Thanh Vũ?

Dù sao, lúc Tam Thập Tam Thiên băng diệt, Dương Thiên Lô chỉ biết rằng chân thân của Hạ Quân Trúc là Mộc Thanh Vũ, nhưng tên này cùng với Hồng Quân đại thể giới đều rất xa lạ, sau khi chân chính mất trí nhớ, vì sao có khả năng quen thuộc?

Đã không có Dương Thiên Lô, ba nghìn năm này, Lăng Hi không lúc nào không lo lắng yêu nghiệt Phụ Thần Thần tộc trở về Địa Cầu, hơn nữa trong thời gian ba nghìn năm qua, lúc truy tìm Dương Thiên Lô, nàng đã cẩn thận sưu tầm khí tức của Phụ Thần Thần tộc, bởi vì mặc kệ Dương Thiên Lô lâm vào cảnh chế như thế nào, các nàng cũng phải thủ hộ điều Dương Thiên Lô muốn thủ hộ.

Hoàn thành chí nguyện to lớn của Dương Thiên Lô.

Vì vậy, tại lúc không nhận thấy được đối phương không có bất cứ dị thường nào, Lăng Hi nhất thời nghĩ tới “gen hoàn mỹ”, nàng đã quen thuộc với tất cả khoa học kỹ thuật của gia tộc Khổng Ni Dịch, sao có thể quen đi công năng ẩn nấp cường hãn của gen hoàn mỹ?

- Người...

Lời Lăng Hi nói để “Dương Thiên Lô” cả kinh, chỉ nói được một chữ “người” trên khuôn mặt đẹp trai của hắn dĩ nhiên hiện lên nụ cười âm lãnh, âm một tiếng, toàn thân giống như pháo hoa bỗng nhiên nổ tung.

- Muốn chạy?

Lăng Hi khẽ kêu một tiếng, thần niệm và pháp lực bàng bạc nhất thời ngưng tụ thành ký hiệu huyền ảo vô hạn áp bách về phía yêu nghiệt phụ thân.

Cùng lúc đó, Phụ Thân Thần tộc bộc phát một tiếng cười âm trầm, quanh thân thể của hắn dĩ nhiên truyền tới ba động cường liệt vô cùng, một cỗ pháp lực kinh khủng huyền ảo không gì sánh được trong sát na ngưng tụ thành hình, chợt lóe rồi biến mất.

- Khắc khắc khắc...Thông minh, không nghĩ tới không giấu diếm được người! Chỉ bằng vào một Đại La Kim Tiên nho nhỏ như ngươi cũng muốn vây khốn bản tôn? Sau này gặp lại! Khắc khắc khắc...

Chỉ có thanh âm của yêu nghiệt Phụ Thân phiêu dăng trong không trung.

- Không tốt!

Lăng Hi nhíu mày nói.

- Yêu nghiệt Thần tộc...Sao có khả năng? Lăng Hi tỷ, hắn là ai? Công phu ẩn nấp thật cường đại...Rõ ràng hắn đã sớm bày ra đại trận truyền tống!

Mộc Thanh Vũ nói.

- Tôi cường giả Thần tộc, Phụ Thân! Thanh Vũ, chúng ta phải nhanh chóng chạy tới Địa Cầu, ngăn cản nó!

Lăng Hi nhìn Mộc Thanh Vũ, nói.

Lăng Hi có thể nhìn xuyên qua năng lực ẩn giấu của Phụ Thân ngay từ đầu, điều này khiến yêu nghiệt Phụ Thân hoàn toàn không ngờ tới, dù sao nó sở hữu thân thể gen hoàn mỹ, cảnh giới tâm cảnh càng cao hơn Đại La Kim Tiên, cả hai kết hợp lại, cộng thêm tứ đại huyền khí, mặc kệ nói như thế nào cũng không nên bị Lăng Hi phát hiện sớm như vậy mới đúng.

.

Trên thực tế, nếu như không phải Lăng Hi và Dương Thiên Lôi quá quen thuộc, hơn nữa càng đối với Dương Thiên Lôi có cảm giác “tâm động” đặc thù, đích xác sẽ bị yêu nghiệt Phụ Thân lừa dối thành công.

May mà, ngay từ đầu Lăng Hi đã nhìn xuyên thấu, bằng không, không nói tới bị yêu nghiệt này nắm giữ đại quân Huyền Thiên trong tay, chỉ cần là đông đảo mỹ nữ có bất luận sơ xuất gì đó, sợ là Dương Thiên Lôi sẽ giận sôi lên...

Lăng Hi nói xong, ánh mắt nhất thời nhìn về phía đông đảo đại quân Huyền Thiên đang kinh ngạc tới ngây người đằng sau, trầm giọng nói:

- Vừa rồi chính là thủ lĩnh của Thần tộc trong trận chiến năm xưa, tồn tại vượt qua Đại La Kim Tiên, Phụ Thân Thần tộc! Hiện tại hắn nhất định chạy tới Địa Cầu thu hoạch thần cách của nó, một khi bị nó thu được thần cách, chúng ta sẽ không thể tiếp tục ngăn cản Thần tộc! Đệ nhất quân đoàn Huyền Thiên...

Ngay lúc Lăng Hi muốn hạ đạt mệnh lệnh, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, miệng anh đào nhai lên, nhưng rốt cuộc không nói ra bất cứ lời nào.

- Yêu nghiệt, muốn chết!

Mộc Thanh Vũ đứng ngay bên cạnh Lăng Hi cũng kinh khủng mở to hai mắt nhìn, nhìn thân ảnh trống rỗng xuất hiện ngay trước mặt nàng và Lăng Hi, sau khi ngây người một lúc, nhất thời yêu kiều quát lên một tiếng, bỗng nhiên thôi động pháp lực, cuồng bạo công kích về phía thân ảnh xuất hiện như quỷ mị trước mắt.

- Âm âm...

Mộc Thanh Vũ đã đạt tới cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, trong đại quân Huyền Thiên là tồn tại gần với Lăng Hi, tự nhiên một kích cuồng bạo này không phải là chuyện đùa.

Mà mọi người cũng bị kinh biến bỗng nhiên xảy ra này khiến trừng mắt há mồm, không nghĩ ra vì sao yêu nghiệt vừa mới rời đi lại tự động trở về, hơn nữa còn lấy phương thức kinh người như vậy.

Không hề có một chút ba động năng lượng thiên địa nào, trực tiếp xuất hiện ngay trước mặt Lăng Hi a!

Nếu như đánh lén mà nói, ai có thể chống đỡ được?

Lăng Hi vốn định ngăn cản, thế nhưng nhìn vào ánh mắt tràn ngập hèn mọn mà lại thâm tình của Dương Thiên Lôi, nàng có chút e thẹn, không hề xuất thủ. Còn Dương Thiên Lôi chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên, vô cùng hời hợt, nhìn như thông thả, nhưng lại trực tiếp cầm được bàn tay nhỏ bé của Mộc Thanh Vũ, khiến pháp lực thần niệm cuồng bạo kia bị biến mất thành vô hình trong nháy mắt.

- Người...

Mộc Thanh Vũ sợ tới ngây người.

Mọi người cũng sợ tới ngây người.

- Hạ nữ? Không uống công ca ca thâm tình với nàng...

Khóe miệng Dương Thiên Lôi mang theo nụ cười tà chiêu bài, nhìn Mộc Thanh Vũ trực tiếp nói. Hiển nhiên Dương Thiên Lôi đã biết, Mộc Thanh Vũ lựa chọn là cái gì.

Đối với Hạ Quân Trúc, Hạ nữ, kỳ thực Dương Thiên Lôi không quá để bụng. Chỉ là biết được Hạ Quân Trúc là một trong rất nhiều phân thân nguyên thần của Mộc Thanh Vũ, đành phải buông tha, nếu nói trong lòng không có tiếc hận, không muốn, đó là không có khả năng. Nhưng hiện tại, Mộc Thanh Vũ đã thủ hộ vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên suốt mấy trăm vạn năm, điều này nói rõ cái gì?

Nhất là lúc nàng nhìn thấy yêu nghiệt Phụ Thần hóa thân hình bộ dáng của chính mình đã để lộ một chút chân tình, hẳn đã nhìn thấy rõ ràng.

- Hẳn thực sự là Thiên Lôi!

Lăng Hi nhìn Mộc Thanh Vũ đang kinh ngạc tới ngây người.

Lúc nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui sướng nhìn về phía đại quân Huyền Thiên cũng kinh ngạc tới ngây người, nói:

- Hẳn là Huyền Thiên Tà Tôn của chúng ta, Dương Thiên Lôi!

- Tham kiến Tà Tôn!

Theo Lăng Hi nói một tiếng, nhất thời đại quân Huyền Thiên khom người quỳ gối giữa hư không, thâm tình kích động, ánh mắt tràn ngập kính nể.

Đây là lần đầu tiên từ ba nghìn năm qua nhìn thấy Dương Thiên Lôi, nhưng bởi vì Thánh mẫu Lăng Hi cao nhất, từ lâu đã khiến bọn họ tràn ngập chờ mong đối với Huyền Thiên Tà Tôn siêu việt cảnh giới Đại La Kim Tiên trong truyền thuyết, mà hiện tại, lúc Dương Thiên Lôi vô thanh vô tức lên đài, cùng với bản lĩnh hời hợt hóa giải được thần thông vô thượng của Mộc Thanh Vũ, bày ra năng lực thực sự quá mức cường đại.

Dương Thiên Lôi mỉm cười, ánh mắt lấp lánh quang mang bảy màu, chậm rãi đảo qua mọi người.

Trong sát na, mọi người không một ngoại lệ, đều cảm giác chính mình không một chút bí mật ngay trước mặt Dương Thiên Lôi, phẳng phất như chính mình căn bản không thể giấu diếm bất cứ thứ gì.

Nam nhân còn tốt, nhưng một ít tu luyện giả nữ tính nhất thời đỏ mặt tới tận mang tía, trong lòng thấp thỏm, khẩn trương vô hạn...

- Đại quân Huyền Thiên, tốt. Vậy các người đuổi theo yêu nghiệt Thần tộc chạy về sào huyệt! Nhớ kỹ, là cắn, không phải giết! Ta ban thưởng cho các người một loại thần thông và pháp lực dùng không hết! Tất...

Dương Thiên Lôi nói tới chỗ này, bỗng nhiên vung tay lên, trong sát na nghìn nghìn vạn vạn đạo kim quang từ trong lòng bàn tay hắn phát ra, mỗi một đạo kim quang đều giống như thần cách, dung nhập vào trong mi tâm của mỗi một người thuộc đại quân Huyền Thiên.

- Được rồi, đi thôi...

Dương Thiên Lôi phất phất tay, tất cả mọi người thuộc đại quân Huyền Thiên nhất thời hóa thành từng đạo lưu quang, biến mất không thấy.

Mỗi người đều tràn ngập khiếp sợ và không thể tưởng tượng nổi, trong mỗi một lần hô hấp, phảng phất như bọn họ có thể chuyển lực lượng thiên địa vô cùng vô tận của Hồng Mông đại thế giới, càng kinh người chính là, trong đầu mỗi một người đều sở hữu một loại thần thông hạng nhất, nhìn như chỉ là thần thông đơn giản, nhưng không ai cho rằng là thần thông đơn giản. Đồng thời, trong đầu bọn họ còn có một sứ mệnh cần phải gánh vác.

Tồn tại vượt qua Đại La Kim Tiên có kinh khủng như vậy sao?

Không có!

Tuy rằng thời gian mọi người trở thành Chân Tiên tương đối ngắn ngủi, nhưng các ghi chép về Đại La Kim Tiên và siêu việt Đại La Kim Tiên vô cùng nhiều trong mỗi một môn phái lớn. Chỉ ít có thể xác định được chính là, tứ đại thủy tổ tiên ban năm đó, Hồng Quân lão tổ, Bàn Cổ lão tổ, Nữ Oa nương nương, Lục Ấp đạo quân cũng không thể làm được điểm này.

Nhất là, đồng thời thi pháp đối với trăm vạn Chân Tiên.

Bất quá, cảnh giới của bọn họ không hề hề cao, năng lực thu được vô cùng cường đại, nhưng tín ngưỡng lực lại cần phải thông qua tín ngưỡng đối với Huyền Thiên Tà Tôn, thông qua tín ngưỡng mạnh yếu giao cho bọn họ năng lực mạnh yếu.

...

Lăng Hi và Mộc Thanh Vũ ngơ ngác nhìn Dương Thiên Lôi.

Nhất là Lăng Hi.

Dù sao, Lăng Hi đối với Dương Thiên Lôi quả thực quá lý giải rồi, nguyên nhân chính là bởi vì quá lý giải mới không rõ, Dương Thiên Lôi trở về vì sao đột nhiên trở nên cường đại tới như vậy, cường đại tới mức nàng không có một chút cảm giác giới hạn.

- Thiên Lôi...Người, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tam Thập Tham Thiên, mấy người Tử Hàm đâu? Được rồi...Khẳng định Phụ Thần Thần tộc đã chạy tới Địa Cầu...

- Tất cả đều nắm trong tay ta! Lăng muội thân thái, Hạ nữ, chúng ta đi thôi, những chuyện khác, sau này ca sẽ chậm rãi nói cho các người...

Dương Thiên Lôi nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của Lăng Hi, kéo vòng tay nhỏ bé của Mộc Thanh Vũ, cùng lúc đó, phát sinh một tia thần niệm, dung nhập vào mi tâm Lăng Hi, nhất thời chủ chiến hạm vốn thuộc về Dương Thiên Lôi trong sát na xuất hiện ngay trước mặt ba người.

Ba người hóa thành một đạo lưu quang dung nhập vào trong đó.

...

- Người...Vì sao lại trở nên cường đại như vậy?

Khi chủ chiến hạm rơi vào trong không chế của Dương Thiên Lôi, trong nháy mắt phảng phất giống như bước nhảy không gian, tiến vào trong không gian hỗn loạn, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi đi tới, Lăng Hi lại một lần nữa không nhận được hồi.

- Hắc hắc...Lăng muội, còn nhớ rõ chí nguyện to lớn của ta là gì sao?

- Khám phá chân tướng bản nguyên...Người hiểu rõ rồi?

- Hiểu rõ rồi!

Dương Thiên Lôi nhìn vào Lăng Hi, nhẹ giọng nói, tuy rằng trên mặt vẫn mang theo một tia tà mị như trước, nhưng cảm giác yêu thương nồng đậm trong mắt không thể che giấu:

- Tu vi của ta đã đạt tới cấp bậc Sáng Thế Nguyên Linh, Hồng Mông cảnh! Tất cả đều đã làm rõ, bất quá...

- Bất quá cái gì?

- Tạm thời không nói cho nàng...Chờ sau khi nàng lấy được thần cách của mình, tự nhiên sẽ hiểu rõ!

- Vậy yêu nghiệt Phụ Thần thì sao? Vì sao người không bắt giữ hắn?

Lăng Hi hỏi.

- Gấp cái gì? Dù sao đi nữa nó cũng không thể trốn thoát được, để hắn tại thời điểm đặc ý nhất cuộc đời tước đoạt toàn bộ không phải càng vui vẻ hơn sao? Đương nhiên, quan trọng nhất chính là để hắn dung hợp với thần cách, tác dụng càng lớn hơn.

Dương Thiên Lô nói.

- A...Vậy mấy người Tử Hàm đâu?

- Ở chỗ này!

Dương Thiên Lô chỉ vào mi tâm chính mình, vừa cười vừa nói:

- Nếu thích hai người có thể vào xem!

- Tốt!

- Vậy hai nàng tiến vào bên trong trợ giúp mấy người Tử Hàm, những chuyện khác ca tự đối phó là được.

- Sắc lang!

Nhìn khoe miệng Dương Thiên Lô dần dần hiện lên nụ cười bỉ ổi, Lăng Hi bĩu môi nói, nàng tự nhiên biết được ý nghĩa của nụ cười kia là gì. Nói xong, trực tiếp kéo theo Mộc Thanh Vũ, hóa thành một đạo lưu quang chui vào mi tâm Dương Thiên Lô.

...

Dany Bruch, thành viên cường đại nhất huyết tộc trong truyền thuyết phương tây, mà Dany càng truyền thừa lại “thần huyết” nghìn năm khó gặp. Đương nhiên chuyên môn dùng thời gian lâu dài bồi dưỡng cảm tình, Dương Thiên Lô đối với nữ hài chủ động nhào tới tương đối lý giải toàn diện, đối với “thần huyết” cũng rất rõ ràng.

Trên thực tế, cũng giống như huyết mạch bỉ mông truyền thừa viễn cổ tại Tam Thập Tam Thiên, truyền thừa của Dany chính là huyết mạch huyết tộc, một khi thức tỉnh, năng lực của huyết tộc sẽ nhận được sự đề cao toàn diện.

Nhưng trong phong ấn Địa Cầu, cho dù đề cao hơn nữa cũng không tạo thành hiệu quả quá lớn.

Đương nhiên, đây cũng là nói với tu luyện giả, đối với Địa Cầu mà nói dù chỉ một phần nhỏ cũng đã rất cường đại rồi. Huyết tộc, trong các thế lực lớn tại Địa Cầu có thể đứng sừng sững không ngã, đương nhiên có chỗ cường đại, đặc biệt là nhất mạch Bruch.

Trừ thứ này ra, cũng không còn gì đặc thù.

Vốn lần trước có thể lập tức thưởng thức tiểu nữ phương tây này, nhưng bởi vì có kinh biến ngoài ý muốn, bị mạnh mẽ gián đoạn, thậm chí ngay cả cơ hội song tu với chúng nữ cũng không có, để Dany thứ hai đếm ngược và Liễu Diệc Nhi đệ nhất đếm ngược chờ đợi đủ ba nghìn năm.

Lúc này, Dương Thiên Lô lại đi vào trình tự, tuy rằng càng muốn thân thiết với Liễu Diệc Nhi siêu phàm thoát tục, nhưng vẫn không thể không đề suy nghĩ này xuống, thân hình nhoáng lên xuất hiện ngay trước người Dany đang vào trạng thái tu luyện. Nhẹ nhàng phát sinh một đạo thần niệm, nhất thời khiến Dany từ trạng thái tu luyện giật mình tỉnh giấc.

Thời điểm Dany bỗng nhiên nhìn thấy Dương Thiên Lô, con mắt màu lam trợn thật tròn.

Khoe miệng Dương Thiên Lô lại hiện lên nụ cười hèn mọn chiêu bài, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cho dù ca môn này đã là đại nhân vật ngư buớc, đạt tới cảnh giới đệ nhất nhân tam giới, thế nhưng nếu như để đại quân Huyền Thiên đang chinh phục đại quân yêu nghiệt nhìn thấy, sợ rằng như thế nào cũng không thể liên hệ người này với Huyền Thiên Tà Tôn vô cùng ngư buớc.

Biểu tình kia, thực sự quá mức hèn mọn rồi.

Trong sáu năm ở chung chuyên môn bồi dưỡng tình cảm, mặc dù Dương Thiên Lô và Dany cũng đạt tới mức gắn bó như keo sơn, thế nhưng không thể không nói, so sánh với chúng nữ, cảm tình của Dương Thiên Lô có chút không bằng được hưng thú của hắn đối với thân thể Dany.

Không có biện pháp, đối mặt với mỹ nữ tuyệt sắc nhiệt tình phóng khoáng này, hắn chưa bao giờ được thể nghiệm qua, tự nhiên càng có khuynh hướng nửa người dưới. Dương nhiên, sáu năm trước kia Dương Thiên Lô cũng xuất phát từ phụ trách đối với nữ nhân, đã rất tận tâm tận lực bồi dưỡng cảm tình với nàng.

- Đến đây đi, Dany!

...

Một đêm.

Vui vầy vu sơn...

Để Dương Thiên Lô không nghĩ ra, Dany cởi mở phóng khoáng, điên cuồng, nóng bỏng, quả thực tới cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

Nàng hoàn toàn không mấy may câu nệ, hoàn toàn thả ra chính mình, thỏa thích hưởng thụ, dùng phong cách cuồng dã không chút cản trở cũng không thể hình dung được sự điên cuồng của Dany, thẳng cho tới khi nàng tiêu hao hết toàn bộ khí lực, cũng không buồn động tay động chân, Dương Thiên Lô trực tiếp khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh.

Trong cảnh giới linh nhục giao hòa, Dương Thiên Lô phảng phất giống như cảm nhận được chấp niệm lưu linh muốn thỏa mãn chính mình của Dany, để Dương Thiên Lô cảm thấy cảm động không thôi...

Dương Thiên Lô cũng không biết, Dany điên cuồng như vậy bởi vì nàng rõ ràng chính mình so sánh với chúng nữ hoàn toàn ở thế yếu, vì vậy nàng cần phải dùng thân thể để thỏa mãn Dương Thiên Lô, để thu lấy nhiều cảm tình của Dương Thiên Lô hơn một chút, cho dù là thích thú xác thịt thuần túy, nàng cũng không tính toán, chỉ cần thích là được!

- Thiên Lô...

Khi Liễu Diệc Nhi mở đôi tròng mắt trong suốt tuyệt mỹ, trong sát na nhìn thấy Dương Thiên Lô, nhất thời tràn ngập kinh nhĩ nhảy vào trong lòng Dương Thiên Lô.

Ba nghìn năm, tiểu Quan Âm Liễu Diệc Nhi đã tấn chức tới cảnh giới chí cao thần, nàng vốn ẩn chứa thần niệm Chân Tiên, càng về phía sau, tốc độ tiến cảnh so sánh với đám người Lý Tuyết, Tống Hiểu Phân càng nhanh hơn rất nhiều. Nàng siêu phàm thoát tục, quanh thân càng tràn đầy một cỗ khí tức nhẹ nhàng phiêu dật, cho dù chưa tấn chức tới cảnh giới Chân Tiên, thế nhưng càng tản mát ra vẻ mỹ lệ kinh người.

Nước trong hiện phù dung, thánh khiến như liên hoa.

Không giống như Lăng Hi hoàn mỹ không tỳ vết, không có một chút không hoàn mỹ, Liễu Diệc Nhi là vẻ siêu phàm thoát tục, khí tức không nhiễm khói lửa nhân gian đã đạt tới cực hạn.

Khiến người khác không đành lòng khinh nhờn.

Nữ nhân đã từng bị sờ qua PP này, nguyên bản lần đầu tiên xuyên qua tiến vào Tam Thập Tam Thiên, thời điểm nhìn thấy Tử Hàm muội muội, Dương Thiên Lô cho rằng chỉ thường thôi. Nhưng hiện tại Dương Thiên Lô biết được, trước kia càng nhiều nguyên nhân chính là bởi vì tinh thần AQ trong truyền thuyết quá phá mới để chính mình yên xuyên qua dị giới, bị mê mang và chấp nhận hiện thực mà thôi.

Liễu Diệc Nhi lúc này không hề thua Trương Tử Hàm dù chỉ một chút!

- May mà Liễu Diệc Nhi nắm thật chặt...

Dương Thiên Lô trầm nghĩ trong lòng, không để Liễu Diệc Nhi có quá nhiều thời gian chuẩn bị tâm lý, trực tiếp ôm lấy Liễu Diệc Nhi vào trong lòng, in lên đôi môi hồng mềm mại kia.

Không có cách nào, Dương Thiên Lô giờ phút này không đành lòng hiện lên suy nghĩ khinh nhờn, nếu như Liễu Diệc Nhi thực sự biến thành Quan Âm, lúc đó Dương Thiên Lô sẽ có suy nghĩ như thế nào?

Đây không phải là vấn đề về tu vi, tu vi của Dương Thiên Lô lúc này đã vượt qua Quan Âm rất nhiều. Chỉ là, trong đầu Dương Thiên Lô có kinh lịch rất sâu tại Địa Cầu, khiến Quan Âm trong cảm nhận của hắn là một tồn tại vô cùng đặc biệt. Nhưng chìm vào chuyện tình quan tâm, đây chính là đại sự tín ngưỡng của nghìn nghìn vạn vạn chúng sinh Địa Cầu.

Dương Thiên Lô tự nhiên không thể làm!

Những Liễu Diệc Nhi khác nhau, mặc dù nàng có thần niệm Chân Tiên cảnh của Quan Âm, nàng cũng vẫn là Liễu Diệc Nhi, vĩnh viễn là!

Quan Tâm, nhiều nhất Dương Thiên Lô sẽ trọng tổ thân thể cho nàng mà thôi.

Trọng tổ chân thân? Dương Thiên Lô vừa nghĩ tới đây, linh quang trong đầu vừa hiện, nhất thời có quyết định!

Trong sát na thu hồi toàn bộ tâm thần, trở thành con người triệt để, tâm tình phiêu đảng, không tự kiềm chế!

Dung nhan thoát tục tuyệt trần của Liễu Diệc Nhi, vẻ mặt e thẹn, nhắm mắt lại, ôm chặt lấy Dương Thiên Lô, thân thể mềm mại run run, nhưng toàn bộ thể xác lẫn tâm thần của nàng đã hoàn toàn dung nhập vào trong nụ hôn với Dương Thiên Lô. Nàng biết, tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, chuyện này từ ba nghìn năm trước đã nên xảy ra, chỉ là chuyện tình ngoài ý muốn gây gián đoạn...Nàng đã khấn trương thấp thỏm một lần, vì vậy, tuy rằng lúc này cũng rất khấn trương, nhưng coi như chuẩn bị tâm lý tương đối nguyên vẹn...

Dương Thiên Lô cảm thụ được cái lưỡi thơm tho non mềm, mê hoặc và mùi hương thơm ngát kia, ngay từ đầu, ôn nhu tới cực điểm, dụng tâm tới cực hạn.

Dần dần trở nên cuồng dã và tham lam, Liễu Diệc Nhi cũng kích động đáp lại, người tới ta đi, người tiến ta lui, tranh đấu khó hòa giải...

Không biết qua bao lâu, từ mưa rền gió dữ biến thành gió nhẹ mưa phùn, đầu lưỡi của hai người mềm mại triển miên cùng một chỗ, như si như say...

Móng vuốt hèn mọn của Dương Thiên Lô từ lâu đã không tìm được thăm dò trên thân thể mềm mại của Liễu Diệc Nhi, dục hỏa trong đan điền cũng thiêu đốt hừng hực.

Thân thể Liễu Diệc Nhi đã nóng lên từ lâu, quan thân thể mềm mại, tuy rằng nàng và Dương Thiên Lô đã từng thân thiết qua, nhưng chưa bao giờ đạt tới trình độ như vậy, hơn nữa nàng muốn biết chân chính triển miên ăn trái cấm, vì vậy nàng không có phòng tuyến tâm lý, tự nhiên chìm đắm trong đó.

Khi bỗng nhiên Dương Thiên Lô tách rời môi mềm của nàng, hôn lên gáy ngọc, hai tay cũng đặt lên hai địa phương thần thánh cao chót vót cách quần áo, Liễu Diệc Nhi mạnh mẽ run lên, hai chân run rẩy, thân thể mềm mại cứng đờ, cảm giác trong nháy mắt từ gáy ngọc, từ bộ ngực sữa truyền tới giống như một dòng điện lưu, trong nháy mắt đã lan tràn khắp toàn thân nàng.

Thế nhưng, không quá lâu sau, kích thích lớn hơn nữa lại tiếp tục truyền tới!

Bỗng nhiên Dương Thiên Lô đưa tay tới cổ áo nàng, từ nút áo đầu tiên, từ từ cởi ra...

Khuôn mặt Liễu Diệc Nhi đỏ bừng, e thẹn khấn trương muốn chết, cắn chặt đôi môi anh đào của chính mình.

Sau một lát, làn da thịt trong trắng, mềm mại, sáng bóng dần dần lộ ra ngoài không khí, Dương Thiên Lô tiếp tục hôn môi lên từng tắc từng tắc da thịt tuyết trắng kia.

Vai lộ ra, khe rãnh sâu lộ ra...

Dương Thiên Lô dọc theo gáy ngọc chuyển về hôn môi, rồi cuộc thưởng thức tới khe rãnh sâu hun hút, tuyết trắng, nhưng lúc này tản mát về đỏ bừng, ngửi mùi hương xử nữ say lòng người, cảm thụ làn da mềm mại như mặt nước, dục hỏa trong đan điền Dương Thiên Lô càng lúc càng bốc cháy mãnh liệt.

Rốt cuộc, khi thổ ngọc tuyết trắng tắn mát vẽ đồ bình xuất hiện ngay trước mặt Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi đành chỉ hôn môi, con mắt trừng thật lớn, nhìn vào đôi nụ hoa béo mập không lớn không nhỏ, rất kiên quyết, đồng thời tỏa dự hoặc vô hạn của Liễu Diệc Nhi.

Dương Thiên Lôi đã nhìn thấy không ít, nhưng Liễu Diệc Nhi đã siêu phàm thoát tục lại có vẻ mỹ lệ kinh tâm động phách, nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ thẹn thùng vô tận, càng có một loại cảm giác nói không nên lời...

Không có thời gian dừng lại, Dương Thiên Lôi kéo mạnh một cái, trực tiếp xé mở y phục trên người chính mình, cúi đầu đặt trên người Liễu Diệc Nhi.

Một bàn tay chân chân chính chính đặt lên trên ngọn núi thánh khiết kia, còn một ngọn núi khác thì bị cái miệng tham lam của Dương Thiên Lôi chiếm lĩnh!

- A...

Kích thích trực tiếp như vậy, Liễu Diệc Nhi đâu thể chịu đựng được? Trong tiếng thét chói tai, dưới móng vuốt lão luyện của Dương Thiên Lôi, cùng với đầu lưỡi kích thích không ngừng, dần dần biến thành tiếng rên rỉ khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy thân thể mềm nhũn, tiếng rên rỉ như thanh âm trời cao...

- Đến đây đi, Diệc Nhi...

Dương Thiên Lôi cảm thụ được sông lớn lan tràn, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, thanh âm trầm thấp, tràn ngập mê hoặc vang lên bên tai Liễu Diệc Nhi.

- Thiên Lôi...

Liễu Diệc Nhi tràn ngập mê muội kêu lên một tiếng, hai bàn tay chăm chú ôm chặt Dương Thiên Lôi, dưới sự khiêu khích của Dương Thiên Lôi, trong lòng nàng đã tràn ngập yêu ái (yêu) và dục (ham muốn).

Thân hình Dương Thiên Lôi khẽ động, mệnh căn từ lâu đã lửa nóng kiên quyết, nhất thời xen vào chính giữa hai chân Liễu Diệc Nhi, đúng lúc này, Dương Thiên Lôi cố sức tách rời hai chân Liễu Diệc Nhi.

Cố nén xung động muốn xông thẳng vào hoàng long động, Dương Thiên Lôi cực kỳ ôn nhu, cẩn thận từng chút một, chậm rãi đưa vào cấm địa của Liễu Diệc Nhi...

Hai tròng mắt nhắm chặt của Liễu Diệc Nhi nhẹ nhàng run run, lông mày dài nhỏ rung động kịch liệt, trong lòng kích động, e thẹn, thấp thỏm... Các loại cảm xúc phức tạp đan xen vào một chỗ, để nàng hầu như muốn ngừng hẳn hô hấp, hầu như mê muội...

- A...

Khi mệnh căn lửa nóng kiên quyết của Dương Thiên Lôi nhét đầy tâm linh của Liễu Diệc Nhi, bỗng nhiên dùng sức đẩy mạnh một cái, Liễu Diệc Nhi phát sinh một tiếng thét chói tai kinh tâm động phách, thân thể mềm mại bỗng nhiên ôm thật chặt Dương Thiên Lôi, mười ngón tay dùng sức cào mạnh trên lưng Dương Thiên Lôi...

Mà Dương Thiên Lôi cũng dừng động tác lại, chăm chú đè nặng trên thân thể mềm mại kia, trong nháy mắt này, khi vượt qua một tầng chắn mỏng, dung nhập hoàn toàn, Dương Thiên Lôi cảm thấy bị đè ép thật chặt, cố nén xung động muốn di chuyển, đủ qua mấy phút đồng hồ, Dương Thiên Lôi mới bắt đầu nhẹ nhàng, chậm rãi, từng chút từng chút cử động, bắt đầu ra vào một cách ôn nhu...

Dần dần, thẳng cho tới khi Liễu Diệc Nhi kim lòng không được bắt đầu phối hợp với Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi mới bắt đầu đẩy nhanh tần suất, từ từ cuồng dã.

Linh hồn và thân thể của hai người hoàn toàn giao hòa cùng một chỗ, tuy hai mà một!

...

Không hề khởi động Âm Dương Niết Bàn Kinh, trực tiếp để nghìn nghìn vạn vạn tinh nguyên sinh mệnh, thật sâu rót vào trong cơ thể Liễu Diệc Nhi.

Đồng thời hoàn toàn phong ấn sinh mệnh dựng dục trong bụng Liễu Diệc Nhi, khác với giao hợp với Dany, lần này Dương Thiên Lôi có linh hồn hoàn chỉnh, động phòng chân chân chính chính.

...

- Diệc Nhi, từ hôm nay trở đi, không nên tu luyện...Biết không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Diệc Nhi chôn thật sâu trong lòng Dương Thiên Lô, nhắm hai mắt lại, hưởng thụ yên lặng và hạnh phúc sau bão tố, trong lòng tràn ngập ngọt ngào và ấm áp, nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, mở đôi mắt trong suốt tuyệt mỹ, nhìn Dương Thiên Lô không giải thích được hỏi:

- Vì sao?

- Bởi vì, trong bụng của em đã có cục cưng của chúng ta...

Khóe miệng Dương Thiên Lô để lộ nụ cười mỉm, nhẹ nhàng xoa xoa bụng dưới bằng phẳng trắng nõn của nàng, vô cùng ôn nhu nói.

- A?

Nghe được lời nói của Dương Thiên Lô, nhất thời Liễu Diệc Nhi cả kinh.

- Ngoan, đừng khẩn trương. Hiện tại chúng ta đang ở trong Hồng Mông đại thế giới, cần rất nhiều năm mới có thể trở về Địa Cầu, đợi thời gian tới, Tiểu Quan Âm của chúng ta đã trưởng thành, ha ha ha ha...

Dương Thiên Lô nói xong nhin không được cười thành tiếng.

- Tiểu Quan Âm...Em không phải Tiểu Quan Âm sau?

- Sau này em là Liễu Diệc Nhi chân chính. Anh đã nói qua, em chính là em, em không phải là ai khác...Về phần cục cưng của chúng ta sao, hắc hắc...Chờ lúc em dựng dục ra, thần niệm Quan Âm trong đầu của em sẽ tự động dung nhập vào trong đầu nó, sau này nó sẽ trở thành Quan Âm đi, như vậy coi như báo đáp ân tình nàng đã đưa em tới bên cạnh anh...

Dương Thiên Lô nói.

...

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Trong không gian hỗn loạn, một đạo lưu quang lấy tốc độ không thể tưởng tượng lao thẳng về phía trước, mỗi một giây trôi qua là hàng nghìn hàng tỉ dặm. Nguyên nhân có thể bay nhanh như vậy tự nhiên là sớm bày ra pháp trận truyền tống cường hãn.

Đạo lưu quang này chính là yêu nghiệt Phụ Thần Thần tộc.

Trước kia tiến vào trong Hồng Mông đại thế giới, thời gian phi hành trong không gian hỗn loạn hẳn đã sớm nghĩ tới ngày trở lại Địa Cầu như thế này. Vì vậy, hắn tu luyện một ít năm trong không gian hỗn loạn, sau khi có năng lực liền bắt đầu từng chút từng chút lưu lại thần niệm, đánh dấu cho sau này tiện lợi chạy về Địa Cầu...

Hiện tại, lừa dối Lăng Hi không thành, hắn chỉ có thể bằng vào tốc độ nhanh nhất trở về Địa Cầu. Tranh thủ trước khi Lăng Hi thu được thần cách của chính mình. Đương nhiên, đã không có “cơ duyên chi nhân”, Phụ Thần Thần tộc không hề đặt Lăng Hi vào trong mắt, cho dù lúc nàng hắn hắn một lần nữa cô đọng ra thần cách, mới chỉ có tu vi Địa Tiên Cảnh, mà nếu quả thực đối mặt với một mình một người Lăng Hi, hắn cũng không hề sợ hãi.

Sau khi thu được thần cách của chính mình, tự nhiên càng không cần phải sợ hãi.

Nguyên bản tiêu tốn thời gian hơn một nghìn năm mới có thể từ Hồng Mông đại thế giới trở về Địa cầu, hiện tại hắn chỉ cần mười năm đã có thể hoàn thành.

Chỉ là, yêu nghiệt này không biết rằng, có một tia thần niệm hắn không thể phát hiện ra, đã cố định hành tung của hắn tại bất cứ nơi nào.

.

Mười năm sau.

- Khắc khắc khắc...

Địa cầu, trong khởi nguyên long mạch, Phụ Thần Thần tộc rốt cuộc không có bất cứ nguy hiểm nào từ trong long nhãn tiến vào khởi nguyên long mạch, hội hợp với bản tôn. Khi thần cách cường hãn bị phong ấn của Phụ Thần cùng với thân thể gen hoàn mỹ hoàn toàn dung hợp với nhau, cảm giác trở lại lực lượng đỉnh phong khiến hần không nhận được phát ra tiếng cười to kinh khủng.

- Lại thấy ánh mặt trời! Khắc khắc... Hồng Quân, Bàn Cổ, Nữ Oa, ba người các ngươi làm bạn với Lục Ấp đi, khắc khắc khắc... Một thời gian nữa luyện hóa ba người các ngươi, bản tôn có thể dễ dàng ngưng tụ thành thần cách hai tầng, xưng bá cả hai Hồng Mông đại thế giới! Ha ha ha ha...

Yêu nghiệt Phụ Thần vừa nói vừa biến ảo thành bộ dáng của Dương Thiên Lôi, phát ra tiếng cười đắc ý của nhân loại.

- Ba ba... Lão yêu quái này biến thành ba rồi...

Đúng lúc này, thanh âm quỷ dị của một cô bé vô cùng non nớt đột nhiên vang lên bên trong khởi nguyên long mạch.

- Ai?

Yêu nghiệt Phụ Thần nhất thời vô cùng khiếp sợ nhìn quét qua một vòng, thế nhưng không hề có bất cứ phát hiện nào, càng khiến hần khiếp sợ hơn nữa chính là, lấy cảm ứng thần niệm siêu việt cảnh giới Đại La Kim Tiên của hần cũng không hề cảm nhận được bất cứ dị thường nào xung quanh, điều này làm sao có thể?

- Ba ba cùng với yêu nghiệt này đứng với nhau, con có thể nhận ra ba ba sao? Nếu có thể nhận ra, ba ba đáp ứng với con, không cho con làm Quan Âm!

- Được, được... Ba ba không được lừa Nữ Nữu, không thì Nữ Nữu sẽ nói với mẹ và các mẹ Lăng Hi, còn có các mẹ tu luyện bên trong Tam Thập Tam Thiên, còn có nãi nãi... Để các nàng đánh mông ba ba...

- Ách... Yên tâm, sao ba ba lại có thể lừa Nữ Nữu đây?

Yêu nghiệt Phụ Thần kinh khủng mở to hai mắt nhìn, nghe được tiếng đối thoại của nam tử và một tiểu cô nương, mặc dù vẫn không hề có bất cứ phát hiện nào như cũ, thế nhưng hần lại biết, có khả năng nó xong đời rồi, cơ duyên chi nhân tới! Hơn nữa, đạt tới cảnh giới hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Bởi vì lúc này, pháp lực, thần niệm và pháp tắc thần thông xung quanh thân thể nó dĩ nhiên không thể vận chuyển được dù chỉ một chút, thậm chí nháy con mắt cũng không thể làm được.

- Được rồi, Nữ Nữu, ba ba đếm đến ba, con mắt đầu phân biệt, cho con thời gian năm giây để suy nghĩ, chuẩn bị tốt hay chưa?

Trong thanh âm của Dương Thiên Lôi tràn ngập cương triền, để một cô bé vô cùng đáng yêu cười trên cổ thả xuống dưới mặt đất, trực tiếp nói.

- Uhm!

Cô bé đáng yêu nắm bàn tay nhỏ nhắn, chăm chú nói, đôi mắt to linh động trừng thật lớn, hiển nhiên lòng tin tràn đầy, làm tốt công tác chuẩn bị.

Nhìn nữ nhi đáng yêu vô hạn trước mắt, khóe miệng Dương Thiên Lôi để lộ nụ cười vui vẻ, bất đắc dĩ lắc đầu.

Tiểu Quan Âm, nguyên bản hần dự định dùng nữ nhi của chính mình để hoàn lại ân tình của Quan Âm, thế nhưng sau khi nữ nhi sinh ra, Dương Thiên Lôi mới lần đầu tiên được làm cha lại phát hiện, vô luận như thế nào hần cũng vô cùng luyến tiếc. Chính hần bỏ được, nhưng Liễu Diệc Nhi yêu con của mình hơn cả hần có thể bỏ được sao? Cho dù là Liễu Diệc Nhi bỏ được, mấy người Tống Hiểu Phân, Lăng Hi, Lý Tuyết, Lý Hàn Mai có thể bỏ được? Nếu như Dương Thiên Lôi cố ý làm như vậy mà nói, sợ rằng sẽ khiến động đất, rất nhiều lão bà sẽ trở mặt với hần!

Hơn nữa, đây chính là nữ nhi đầu tiên của tên gia hỏa hèn mọn này a...

- Một...Hai...Ba!

Yêu nghiệt Phụ Thần mở mắt trừng trừng nhìn vào cơ duyên chi nhân mang theo nụ cười tà, đứng cùng với hắn, dung mạo lẫn thân hình hoàn toàn giống nhau như đúc, đồng thời thời điểm Dương Thiên Lô hô lên, hắn và chính mình lấy tốc độ vô cùng nhanh chóng xoay tròn đảo vị trí. Khi đếm đến ba bỗng nhiên dừng lại.

Mà tiểu cô nương tràn ngập linh tính kia, tuy rằng không có tu vi nhưng đã sớm có thể chất Chân Tiên, hầu như không một chút dừng lại vọt tới, trực tiếp nhào vào trong lòng Dương Thiên Lô!

- Ách...Nữ Nữ, vì sao con nhận ra ba ba?

Dương Thiên Lô có điểm kinh ngạc, phải biết rằng, vừa rồi hắn đã điều chỉnh khí tức lẫn hình dáng của chính mình và yêu nghiệt Phụ Thần hoàn toàn giống nhau, ngay cả y phục, ăn mặc, tư thế, thần tình cũng không hề chênh lệch dù chỉ một chút, thế nhưng nữ nhi của hắn không hề dừng một chút thời gian suy nghĩ, liền trực tiếp nhào vào trong lòng hắn.

- Hi hi...Người ta là Nữ Nữ của ba ba, Nữ Nữ nhắm mắt lại thì cũng có thể nhận ra...Ba ba, Nữ Nữ không làm Quan Âm, được không? Ba ba không muốn để ma ma làm, vậy bỏ được Nữ Nữ sao? Nữ Nữ sẽ rất ngoan, rất nghe lời...

- Ngoan, không khóc, không phải ba ba đã đáp ứng con rồi sao? Đi theo mẹ của con chơi đi, ba ba muốn làm chuyện quan trọng rồi!

- Uhm, cảm ơn ba ba, ba ba thực tốt, thực ngoan...

Thu nữ nhi bảo bối vào trong đầu, ánh mắt Dương Thiên Lô chuyển sang yêu nghiệt Phụ Thần vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, thần niệm khẽ động, nhất thời giải phong ấn trên người nó.

- Không có khả năng...Không có khả năng...Sao ngươi có khả năng mạnh như vậy? Đến tột cùng ngươi là ai? Là ai?

Yêu nghiệt Phụ Thần tràn ngập kinh khủng nhìn Dương Thiên Lô nói.

- Ai, thực sự là quá yếu...Chỉ một tên phế vật ngươi cũng khiến hai Hồng Mông đại thế giới hỗn loạn, có quan hệ với ta còn không tính, dĩ nhiên muốn làm lão tử phải thừa nhận vô số thống khổ, bất quá...Không có ngươi, tựa hồ lão tử hiện tại vẫn là còn chưa có linh trí, vì vậy thực sự không biết là nên cảm tạ ngươi hay là hận ngươi đây?

- Ngươi...Ngươi muốn làm thế nào?

- Thế nào, ta muốn như thế nào, ngươi còn có năng lực chống cự sao?

- Không muốn chết, tốt nhất đừng nhúc nhích!

- Ai nha? Thần khí hư vậy? Xem ra khẳng định ngươi biết được rất nhiều?

- Đương nhiên...Sư phụ ta, cũng chính là chủ nhân của Hồng Mông đại thế giới Thần tộc chúng ta, người đã dẫn dắt chủ nhân của Hồng Mông đại thế giới các ngươi, Sáng Thế Nguyên Linh đi, nói không chừng không bao lâu có thể đánh chết được hắn, nếu như ngươi dám động vào ta, sư phụ ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Thân thể Phụ Thần Thần tộc run lên, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn vào Dương Thiên Lô nói.

- Thực sự là ngu ngốc! Ngươi biết Sáng Thế Nguyên Linh là ai chẳng? Ngươi biết sư phụ của ngươi là ai chẳng?

Dương Thiên Lô khinh thường nói.

- Ai? Ngươi có ý tứ gì?

- Nếu như ta nói cho ngươi, chủ nhân của hai Hồng Mông đại thế giới là một người, ngươi tin hay không?

- Sao có khả năng?

- Ai...Đại đạo vô tình, thiên địa bất nhân, nhất niệm động, thiên hạ thái bình, nhất niệm sinh, khói lửa nổi lên bốn phía, thần tiên thì có gì tốt? Tu luyện vĩnh viễn, đề thăng thì có gì tốt? Chơi lửa tắt bị lửa đốt, Hồng Mông chi chủ cũng không ngoại lệ...Người, còn không ra sao?

Ánh mắt Dương Thiên Lôi bỗng nhiên rời khỏi yêu nghiệt Phụ Thần, chuyển hướng vào chỗ sâu trong huyết động trống rỗng, nhàn nhạt nói.

- Ha ha...

Để Phụ Thần Thần tộc vô cùng kinh ngạc chính là, một tiếng cười già nua trầm thấp phảng phất như phiêu đảng trong hư không vô cùng vô tận truyền tới, nhưng tuy rằng rất xa rất xa lại phảng phất như vang lên ngay bên tai.

Khóe miệng Dương Thiên Lôi nhếch lên nở nụ cười nhàn nhạt, trong chỗ sâu nhân thần lại mơ hồ lưu chuyển quang mang bảy màu.

Trước kia, Dương Thiên Lôi lấy Hồng Mông đại thế giới bản thân vừa mới ngưng tụ thành, vừa mới phát triển, xô quyen qua hai Hồng Mông đại thế giới của tu luyện giả và Thần tộc, cũng đã dự liệu được, chung quy phải đối mặt với giờ khắc này! Gặp mặt với diễn viên cần không chuyển động, đạo diễn ra đại chiến tiên ban và Thần tộc của hai Hồng Mông đại thế giới.

Nhưng lại không nghĩ tới ở chỗ này, cũng không nghĩ tới nhanh như vậy!

Sáng Thế Nguyên Linh?

Sư phụ của bốn người Hồng Quân lão tổ, Bàn Cổ lão tổ, Nữ Oa nương nương và Lục Ấp đạo quân, cũng là sư phụ của yêu nghiệt Phụ Thần Thần tộc.

Lúc Dương Thiên Lôi xô xuyên qua hai Hồng Mông đại thế giới, tam giới hợp nhất liền chạm tới chân tướng bản nguyên, biết được hai Hồng Mông đại thế giới xuất phát từ tay của một người duy nhất.

Mà người này chính Sáng Thế Nguyên Linh

Bởi vì tuy rằng pháp tắc thiên đạo của hai Hồng Mông đại thế giới hoàn toàn khác nhau, nhưng ý chí ẩn chứa trong đó lại hoàn toàn tương đồng, chỉ khi bắt nguồn từ một người mới có thể như vậy.

Khi đó, Dương Thiên Lôi vốn tưởng rằng gặp phải Sáng Thế Nguyên Linh, hẳn đã làm tốt chuẩn bị, kiên trì chờ đợi, thế nhưng vẫn không hề thấy một chút dấu hiệu Sáng Thế Nguyên Linh sẽ xuất hiện.

Dương Thiên Lôi vốn định tiếp tục chờ đợi, thế nhưng yêu nghiệt Phụ Thần Thần tộc lại giả mạo chính mình đi tìm Lăng Hi, để Dương Thiên Lôi không thể tiếp tục chờ đợi thêm nữa.

Nhưng hẳn tại giờ khắc này bỗng nhiên tản mát ra khí tức cường đại nhất.

- Người xác định đã chuẩn bị tốt rồi? Thiên địa diệt, mà ta vĩnh tồn, tinh mạch như tuyết...Thật vất vả mới đệt được một người như ngươi xuất hiện, ta còn chưa thấy nóng người, đã kết thúc rồi...

- Đây là nguyên nhân ngươi dẫn phát đại chiến hai giới?

- Như vậy còn chưa đủ sao? Nếu như ngươi có thể chiến thắng ta, sau này ngươi sẽ trở thành ta thứ hai. Tinh mạch khó nhận a...

- Nếu như ta đoán không sai, sợ rằng ngươi chưa bao giờ có cảm tình của con người bình thường một lần?

- Người? Đối với ta mà nói chỉ là kiến hôi, vì sao ta lại làm kiến hôi? Ta vốn chỉ là xem kịch vui, không nghĩ tới trong kiến hôi dĩ nhiên có thể sinh ra người, thực sự khiến ta vô cùng hưng phấn...Ta tùy thời chờ đợi, chờ khi ngươi chân chính đạt tới viên mãn của chính mình, liền phá vỡ phong ấn Địa Cầu, tới tìm ta đi...Bất quá, ta cũng không muốn chờ quá lâu, thời gian một tháng trên Địa Cầu đủ rồi sao? Hẳn là được rồi, còn có, nhắc nhở ngươi, hai Hồng Mông đại thế giới là do ta tạm thời cho ngươi mượn dùng, cho ngươi đề cao thực lực, nhưng ngươi đừng hi vọng, chúng sẽ trở thành lực lượng của ngươi...

Thanh âm già nua nhàn nhạt nói, sau khi nói xong, liền phảng phất như không còn một chút khí tức nào, phảng phất như lời dối thoại của Dương Thiên Lôi và hẳn chỉ là mộng ảo, chưa từng chân chính tồn tại.

Cho dù là Dương Thiên Lôi muốn bắt được khí tức của hắn cũng không hề có một chút biện pháp!

Cường đại!

Thẳng cho tới giờ phút này, Dương Thiên Lôi mới rõ ràng nhận thức ra, Sáng Thế Nguyên Linh rất cường đại.

Một tháng tại Địa Cầu, trong Hồng Mông đạt hể giới chính là ba mươi vạn năm, Sáng Thế Nguyên Linh cho mình thời gian ba mươi vạn năm để chuẩn bị, điều này nói rõ cái gì?

Tự tin và cuồng ngạo tuyệt đối, tự tin và cuồng ngạo không hề đặt chính mình vào trong mắt dù chỉ một chút!

...

Hít vào một hơi thật sâu, chuông phải của Dương Thiên Lôi đặt lên trên đầu yêu nghiệt Phụ Thần Thần tộc, yêu nghiệt này căn bản không kịp kêu lên thảm thiết, hai tròng mắt liền tan rã.

Thần cách, lạc ấn linh hồn, pháp lực, thần niệm cùng với pháp tắc thần thông ẩn chứa trong yêu nghiệt Phụ Thần trong nháy mắt liền chia lìa, dung nhập tới mi tâm của Dương Thiên Lôi, mà thân thể gen hoàn mỹ lại hoàn toàn chỉnh chỉnh bao tồn.

Vù vù vù...

Ký ức bằng bạc không gì sánh được của yêu nghiệt Phụ Thần nhất thời lấy tốc độ vô cùng kinh người dung nhập vào trong đầu của Dương Thiên Lôi.

Khi thấy hình ảnh Lục Áp tự bạo thần cách, thần hồn câu diệt, rốt cuộc Dương Thiên Lôi hiểu ra vì sao thần cách trong phong ấn khởi nguyên long mạch lại thiếu đi một cái.

Lục Áp đã chết!

Trong trí nhớ của yêu nghiệt Phụ Thần, chỉ có một ít mảnh nhỏ ký ức của Lục Áp, tuyệt đại đa số ký ức không có bao nhiêu tác dụng đối với yêu nghiệt Phụ Thần đều bị xóa đi.

Thu thập những ký ức nafym Dương Thiên Lôi chỉ có thể làm chính là trọng tổ lại lạc ấn linh hồn của Lục Áp, muốn hoàn toàn chỉnh chỉnh khôi phục lại Lục Áp như xưa, cho dù là hắn đã tới cảnh giới Hồng Mông cũng không thể làm được.

.

Hơn mười phút sau, cấm chế pháp tắc do Lục Áp, Hồng Quân, Bàn Cổ, Nữ Oa cùng với yêu nghiệt Phụ Thần ngừng kết thành trong khởi nguyên long mạch bị Dương Thiên Lôi phá giải, hút ra.

Thần cách Hồng Quân, Bàn Cổ và Nữ Oa vẫn tồn tại như trước, chỉ có thần cách của Lục Áp được Dương Thiên Lôi thu thập lại.

Mặc dù Lục Áp không còn sót lại bao nhiêu ký ức, thế nhưng Dương Thiên Lôi cũng biết được, tên này chính là tình địch số một, nhưng cảm tình của Lục Áp đối với Nữ Oa, cũng chính là Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi hoàn toàn không thể không khâm phục, càng không nói tới hận...Có chỉ là bội phục, thương hại và cảm ơn đối với loại si tình này của Lục Áp...

Đúng vậy, là cảm ơn.

Không có “nhân công làm việc tư” của Lục Áp, chỉ sợ đã không có Dương Thiên Lôi và Lăng Hi hiện tại.

Mà giờ khắc này, Dương Thiên Lôi chỉ có thể hồi báo lại hắn bằng vào giới hạn lớn nhất năng lực của mình, để Lục Áp có thể “phục sinh” một cách hoàn chỉnh nhất. Đương nhiên, đối với loại cảm tình khắc cốt铭 tâm, đã thăng hoa lên thành “đại ái” của hắn, chỉ có thể xóa đi. Làm như vậy đối với Lục Áp mà nói chung quy là chuyện tốt. Dù sao, Nữ Oa chỉ có một, hơn nữa là người yêu nhất của Dương Thiên Lôi, nếu như bị người khác thường xuyên nhung nhớ, chung quy có chút khó chịu, đồng thời, đối với nỗ lực không có hồi báo của Lục Áp, cũng coi như là một loại cứu rỗi...

Vèo vèo...

Thần niệm của Dương Thiên Lô khẽ động, nhất thời toàn bộ khởi nguyên long mạch run lên kịch liệt, phong ấn yêu nghiệt năm đó bốn người Lục Ấp, Nữ Oa ngưng tụ một chỗ tạo thành, cũng bị yêu nghiệt cường đại đồng thời cấm chế, nhất thời bắt đầu đổ nát, tám tám sáu sáu mười tư long nhãn, tại giờ khắc này, hoàn toàn mở ra!

- Phá!

Khi sáu mươi bốn long nhãn ngưng tụ thành sáu mươi bốn đạo quang mang ánh sáng ngọc, kéo dài vô hạn trong không gian, Dương Thiên Lô phát ra một tiếng quát nhẹ, pháp tắc thiên đạo bắt đầu phá hủy, thời không bỗng nhiên yên tĩnh, thân hình của hắn lấy tốc độ vô cùng kinh người kéo dài vô hạn, cùng lúc đó, phong ấn cường hãn bao phủ Địa Cầu bắt đầu sụp đổ.

...

- Hử? Người muốn chết sao?

Sáng Thế Nguyên Linh vừa mới biến mất vô cùng không ngờ tới Dương Thiên Lô lại phá giải phong ấn Địa Cầu nhanh như vậy, trong thanh âm mang theo một tia phẫn nộ và kinh ngạc, lần thứ hai trống rỗng truyền tới, lần này khí tức cường đại hơn rất nhiều!

Dương Thiên Lô không phải là hắn kinh ngạc tốc độ phá giải phong ấn Địa Cầu của Dương Thiên Lô, mà là rõ ràng chính mình cho Dương Thiên Lô thời gian chuẩn bị, nhưng Dương Thiên Lô dĩ nhiên khinh thường, lựa chọn phá vỡ lúc này, rất hiển nhiên hành động của hắn có ý nghĩa Dương Thiên Lô muốn chiến với hắn ngay lập tức.

- Muốn chết chính là người! Cho rằng bằng hai câu nói của người, lão tử sẽ chờ người một tháng?

Vào...

Dương Thiên Lô lạnh giọng nói, đồng thời khi nói, pháp lực thần niệm bàng bạc nhất thời hóa thành từng sợi tơ cực nhỏ, rất nhanh phá giải phong ấn cương hãn do tiên ban và yêu nghiệt Thần tộc ngưng tụ thành.

Quả nhiên...

Để Dương Thiên Lô kinh hỉ hơn chính là, tại thời điểm phá giải phong ấn, hắn đã bắt được một tia khí tức huyền ảo tuyệt đối siêu việt tiên ban và yêu nghiệt Thần tộc.

Khí tức chỉ có cao thủ Hồng Mông cảnh mới có thể sở hữu.

Thành công rồi!

Một trận chiến này, vốn là không thể tránh được, tại thời điểm Dương Thiên Lô ngưng tụ thành Hồng Mông đã hiểu rất rõ ràng!

Là thắng hay bại, là sống hay chết, Dương Thiên Lô không biết, nhưng hắn biết được, lúc này bỗng nhiên Sáng Thế Nguyên Linh truyền lời đối với hắn, không phải đơn giản như bề ngoài.

Bằng không, tại thời điểm Dương Thiên Lô lấy Hồng Mông của bản thân trực tiếp xuyên thủng hai đại thế giới, khiêu khích trước mặt rõ ràng như vậy, vì sao Sáng Thế Nguyên Linh không hiện ra cho được, ngược lại mặc cho chính mình nắm giữ hai Hồng Mông đại thế giới của hắn?

Hiện tại, tại thời điểm Dương Thiên Lô muốn phá giải phong ấn Địa Cầu, vì sao hắn phải xuất hiện?

Là thực sự cảm thấy chính mình quá yếu, cho chính mình thời gian viên mãn, hay là có ẩn tình gì khác?

Thanh âm xa vời phẳng phất như từ chỗ sâu trong hư không truyền tới kia, căn bản không hề có mặt tại phụ cận ba giới Hồng Mông đại thế giới, bằng không lấy năng lực của Dương Thiên Lô, không có khả năng không thể cảm ứng được mấy may khí tức.

Đánh cuộc!

Thời gian một tháng, đích thực là thời gian để chính mình tiến tới trạng thái viên mãn, nhưng đồng thời chính mình viên mãn, đối phương cũng thu được thời gian càng sung túc hơn?

Huống chi, Dương Thiên Lô đối với loại coi rẻ tất cả, cuồng ngạo nắm trong tay tất cả, từ trước tới nay luôn luôn cảm thù tới tận xương tủy, ghen tuyệt vẫn bị nắm trong tay, hắn đã chịu đủ rồi, trở thành tam giới chi chủ, chạm tới chân tướng bản nguyên, vì sao hắn có khả năng chịu đựng được loại cuồng ngạo không để chính mình vào trong mắt này?

Là đánh bạc, cũng là tính cách đưa tới!

- Tốt...Tốt, người đã khấn cấp muốn chết, vậy đến đây đi, ta thành toàn người!

Sáng Thế Nguyên Linh tức giận nói.

Khí tức trong phong ấn lưu lại tại Địa Cầu nhất thời giống như núi như biển công kích vào tâm thần Dương Thiên Lô.

Ầm ầm ầm...

Một tiếng nổ vang nhất thời nổ tung vang lên trong đầu Dương Thiên Lô.

- Hừ!

Dương Thiên Lô hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nguyên lai người là vì kiểm tra tình trạng của ta, phá...

Theo tiếng phá của Dương Thiên Lô vừa ra khỏi miệng, mi tâm của hắn nhất thời tản mát ra quang mang ánh sáng ngọc bẩy màu vô cùng chói sáng, cùng lúc đó, Dương Thiên Lô đã thôi động thần niệm tới mức cực hạn, thể như trẻ che hoàn toàn phá giải phong ấn Địa Cầu.

- Ha ha ha...Ta chỉ là muốn lý giải người rốt cuộc là vật gì mà thôi! Chẳng lẽ còn sợ người hay sao? Nhanh nhanh tới đây chờ chết! Ta chờ người!

Lúc này đây, khí tức của Sáng Thế Nguyên Linh không hoàn toàn biến mất, mà rất rõ ràng bị Dương Thiên Lô bắt được.

...

- Nhiếp!

Hét lớn một tiếng, Địa Cầu đã trải qua thời không tĩnh chỉ bỗng nhiên hóa thành một đạo quang mang, trực tiếp dung nhập vào trong mi tâm Dương Thiên Lô.

850. Chương 870 - 875: Đại Kết Cục! (2)

Sáng Thế Nguyên Linh có thể không cố kỵ an toàn của Địa Cầu, thế nhưng Dương Thiên Lô phải cố kỵ!

Địa Cầu, tựa như Tam Thập Tam Thiên, tuy rằng Dương Thiên Lô không phải cứu thế chủ, nhưng chỉ cần trong phạm vi năng lực, có thể thủ hộ mà nói, tự nhiên cần phải thủ hộ. Nhất là, trên địa cầu còn có người thân của Tống Hiểu Phân, Lý Hàn Mai, còn có huynh đệ Ngưu Ma Vương tốt nhất của chính mình, cùng với một số người quan hệ không tệ với bản thân.

Vềo...

Khi Dương Thiên Lô hút Địa Cầu vào trong đầu, đồng thời trực tiếp dung nhập vào trong đại thể giới đã không thể dùng Tam Thập Tam Thiên để hình dung, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, phá tan tầng tầng không gian bích chương, bước vào trong hỗn độn!

- Thiên Lô...

Đúng lúc này, thanh âm của Lăng Hi bỗng nhiên truyền vào trong đầu Dương Thiên Lô, đồng thời trực tiếp mở rộng phong ấn Dương Thiên Lô đặc biệt lưu lại, xuất hiện ngay trước mặt Dương Thiên Lô!

- Nàng...

Dương Thiên Lô có điểm kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, nhìn Lăng Hi khuynh quốc khuynh thành, hoàn mỹ không tỳ vết trước mắt.

Nguyên nhân Dương Thiên Lô phong ấn là bởi vì không muốn đám người Lăng Hi có cảm ứng đối với thể giới bên ngoài, không muốn để các nàng lo lắng. Tại tình huống tùy thời có thể đối mặt với cao thủ từ lâu bước vào Hồng Mông cảnh như Sáng Thế Nguyên Linh, đám người Lăng Hi căn bản không thể giúp được bất cứ điều gì, cho dù vừa rồi đã thu thập thần cách của Nữ Oa cùng với đám người Hồng Quân lão tổ và trong đầu, Dương Thiên Lô cũng không hy vọng xa vời các nàng có thể có bất cứ tác dụng gì.

Chỉ có thể dựa vào chính hắc!

Nhưng để Dương Thiên Lô không nghĩ tới chính là, Nữ Oa, cũng chính là Lăng Hi, trong nháy mắt dung hòa thần cách của chính mình, dĩ nhiên khôi phục kết nối tinh thần với Dương Thiên Lô năm đó!

Thời điểm Dương Thiên Lô cảm ứng được, Lăng Hi đã đứng trước mặt hắc rồi!

- Trở về, nàng không giúp được gì!

Sau khi kinh ngạc ngẩn ngừ, Dương Thiên Lô trực tiếp nói trong đầu với Lăng Hi.

- Không...

Để Dương Thiên Lô không nghĩ ra chính là, Lăng Hi dĩ nhiên nhào vào trong lòng Dương Thiên Lô, chăm chú ôm lấy hắc, quát cường nói:

- Kết cục người không thể khẳng định...Đối với người không muốn, đây là kết cục của ta...

Lăng Hi gần như lẩm bẩm nói trong đầu Dương Thiên Lô. Bọn họ đã khôi phục lại tâm tình tương thông, nhất thời Dương Thiên Lô rõ ràng suy nghĩ của Lăng Hi.

Sáng Thế Nguyên Linh đã trở thành cao thủ Hồng Mông cảnh thật lâu thật lâu, Dương Thiên Lô mới bước vào Hồng Mông cảnh không lâu có thể địch nổi với hắc sao?

Dương Thiên Lô không thể xác định, Lăng Hi càng không thể xác định.

Hơn nữa quyết định của Dương Thiên Lô rất rõ ràng, một trận chiến này, không phải sống thì là chết. Sống, hắc và toàn bộ mọi người đều sống, chết, đó là toàn bộ cùng chết.

Đồng sinh cộng tử, đây là tất nhiên, cũng không thể thay đổi. Bởi vì một khi Dương Thiên Lô tử vong, đám người Lăng Hi căn bản không có bất cứ chỗ nào ẩn thân.

Nguyên nhân không cho đám người Lăng Hi hỗ trợ, một là cảnh giới của đám người Lăng Hi không thể giúp đỡ được cái gì, hai là nếu như các nàng hỗ trợ mà nói, cơ bản là pháo hôi hắc phải chết không cần nghi ngờ, đến lúc đó cho dù Dương Thiên Lô thu được thắng lợi cuối cùng thì đã làm sao?

Sợ rằng so với “cùng chết” càng thống khổ hơn.

Mà suy nghĩ của Lăng Hi và Dương Thiên Lô hoàn toàn tương đồng, nàng không phải không muốn tham gia chiến đấu, mà là không muốn sau khi Dương Thiên Lô thất bại, để kết cục này, trực tiếp trở thành kết cục của nàng và Dương Thiên Lô.

Bởi vì, nàng rốt cuộc đã trở thành chính mình hoàn chỉnh, nàng không giống như đám người Trương Tử Hàm, hoàn toàn chính chính thuộc về Dương Thiên Lô, trở thành nữ nhân của hắc!

Trong hỗn độn, hắc che chở chính mình năm tháng vô tận, sau khi sở hữu linh trí, chính mình hầu như thủy chung làm bạn với hắc, nhưng chưa bao giờ chân chân chính chính trở thành nữ nhân của hắc...

Nàng trở thành chính mình hoàn toàn chính chính, không còn bất cứ cố kỵ nào, đối mặt với tồn tại cường đại cấp bậc Sáng Thế Nguyên Linh, một khi thất bại, lẽ nào đây là kết cục của nàng và hắc?

Nàng có thể cùng chết với hắc, không oán không hối hận, thế nhưng không muốn chết đơn giản như vậy.

Trước khi chết, vô luận như thế nào nàng cũng muốn trở thành nữ nhân của hắc, cho hắc toàn bộ...

Như vậy, cho dù là chết, cũng không tiếc nuôi!

...

- Lăng Hi...

Thân hình đang bay rất nhanh của Dương Thiên Lô bỗng nhiên ngừng lại, nhìn khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành ngay trong gang tấc, luyện ái vô tận năm tháng, mãi mãi vĩnh tồn, giờ khắc này, Dương Thiên Lô cảm ngộ được tâm niệm của Lăng Hi, bỗng nhiên trở nên kích động!

Bại?

Cho dù Dương Thiên Lô không thể xác định kết cục cuối cùng của cuộc đại chiến với Sáng Thế Nguyên Linh là cái gì, thế nhưng hắn chưa từng nghĩ tới thất bại, lúc khổ tận cam lai, hắn sao có thể cho phép chính mình thất bại? Cũng bởi vì như vậy, hắn đã quên đi cảm thụ của Lăng Hi, bởi vì hắn tin tưởng, chính mình sẽ trở thành người chiến thắng cuối cùng, cuối cùng có thể thu được Lăng Hi hoàn mỹ.

Mà lúc này hiểu được suy nghĩ của Lăng Hi, Dương Thiên Lô biết, tại thời điểm không thể khẳng định được, Lăng Hi đã đúng!

Dương Thiên Lô còn muốn nói cái gì, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Lăng Hi càng tàn mạt về mỹ lệ kinh tâm động phách, từ lâu đã trở nên đỏ bừng, nhưng kiên định ngẩng đầu lên, bỗng nhiên chủ động hôn đôi môi Dương Thiên Lô!

Ầm ầm ầm...

Khi hai người lần đầu tiên chân chân chính chính hôn môi nhau, tình yêu say đắm của hai người so với sông cạn đá mòn, vật đổi sao dời đều dài đằng đẵng hơn, đọng lại nghìn năm, vạn năm, triệu năm, trăm triệu năm, hàng tỉ năm, rốt cuộc triệt để bạo phát.

.

Vô luận là Dương Thiên Lô hay Lăng Hi, linh hồn, tâm cảnh, trong nháy mắt này đều bắt đầu rung động không gì sánh được, giống như tiếng sấm vang lên ầm ầm nổ tung trong đầu hai người, cùng lúc đó, những hình ảnh từ viễn cổ xuất hiện trong lòng hai người.

Khuynh thành chi luyện, tại trước mặt hai người chỉ có thể coi như muối bỏ biển, ánh sáng hạt gạo nho nhỏ!

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Một tia linh trí còn sót lại của Dương Thiên Lô, bỗng nhiên bày ra kết giới cực mạnh cảnh giới Hồng Mông xung quanh hắn và Lăng Hi, chặt đứt tất cả, bao gồm cả nắm giữ ba Hồng Mông đại thể giới trong tay, đều triệt triệt để để chặt đứt tất cả!

Cùng lúc đó, pháp tắc thời không cường hãn đã hình thành trong hai người!

...

Linh khí chưa mở, trong năm tháng dài đằng dặc từ thừa hỗn độn, dưới cơ duyên, gặp nhau và làm bạn với nhau vô tận năm tháng, đại lục Huyền Thiên, Hỗn Loạn tinh vực, Vô Cực tinh vực, Cửu Thiên, Tam Thập Tam Thiên, Hồng Mông đại thể giới, Địa Cầu...Một đường làm bạn, tương tùy, thẳng cho tới hôm nay, cho tới lúc này!

Không hề có bất cứ từ ngữ hoa lệ trau chuốt, ngôn ngữ êm ái nào có thể hình dung được tình cảm và cảm giác của hai người tại giờ khắc này!

Là tính, cũng không phải là tính, là dục, cũng không phải là dục!

Dương Thiên Lô hèn mọn, phong lưu, hảo sắc, tại giờ khắc này, cảm giác so với bất cứ lần nào trong quá khứ, so với bất cứ nữ nhân nào khác đều khác nhau hoàn toàn, cho dù hai người còn chưa chân chính bắt đầu, thế nhưng có một loại “định trước từ trong số mệnh” chân thật nhất, bắt đầu tràn ngập trong trái tim hai người.

Càng kinh người chính là. Dương Thiên Lô và Lăng Hi dĩ nhiên cảm giác được rất rõ ràng, không có đôi phương, chính mình phẳng phất căn bản không được hoàn chỉnh.

So với cửu dương tuyệt mạch và cửu âm tuyệt mạch đều cường liệt hơn trăm nghìn vạn lần!

Không có bất cứ ngôn ngữ nào có thể hình dung được!

...

Rốt cuộc, dưới tình yêu mãi mãi say đắm kích phát, hai người rất tự nhiên kết hợp cùng một chỗ, chân chân chính chính hợp nhất!

...

Ầm ầm...

Chìm đắm trong say đắm vô tận và linh nhục giao hòa, Dương Thiên Lô và Lăng Hi không hề phát hiện ra, khi hai người hoàn toàn kết hợp cùng một chỗ, đồng thời bắt đầu rung động nguyên thủy nhất, trong hỗn độn, lôi đình vô tận bỗng nhiên ngưng tụ về phía hai người, nghìn nghìn vạn vạn đạo lôi đình kinh khủng không gì sánh được, giống như những con cự long màu lam khổng lồ, ngay trong chớp mắt đã đánh kết giới cường hân của Dương Thiên Lô thành tro tàn, phương viên hàng tỉ dặm đều bị chằm đắm trong lôi đình kinh khủng, rậm rạp!

Mạnh mẽ chặn đứng Sáng Thế Nguyên Linh tiếp cận!

Lấy tu vi của Sáng Thế Nguyên Linh cũng không dám tiếp cận mấy may, hoảng sợ biến sắc!

Mà Dương Thiên Lô và Lăng Hi ở chỗ sâu trong lôi đình luyện ngục lại phẳng phất như không hề có một chút cảm giác, chỉ riêng rên rỉ say lòng người của Lăng Hi và tiếng thở dốc ồ ồ của Dương Thiên Lô, phiêu đảng trong hư không!

Lôi đình kinh khủng tại thời điểm bỗ tột xung quanh thân thể Dương Thiên Lô và Lăng Hi, có vẻ vô cùng quỷ dị, dĩ nhiên tách ra khỏi Lăng Hi không hề có bất cứ phòng tuyến thủ hộ nào, hoàn toàn tập trung vào Dương Thiên Lô, thế nhưng trong sát na tiếp cận, lại dịu ngoan như cừ non, không hề có mấy may lực sát thương, ngược lại hóa thành lực lượng lôi đình tinh thuần, dung nhập vào trong thân thể của Dương Thiên Lô!

...

- Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra?

Sáng Thế Nguyên Linh khiếp sợ tròn mắt nhìn, tràn ngập kinh khủng và không thể tưởng tượng, ngóng nhìn hỗn độn xung quanh, sử dụng tốc độ nhanh nhất, ngay lập tức lui về phía sau hàng tỉ dặm, cho dù như vậy, lôi đình khủng khiếp tàn sát bừa bãi không ngừng khuếch đại phạm vi khiến toàn thân của hắn phải chịu đựng thống khổ thật lớn.

Nguyên bản, tại thời điểm hắn thu được linh trí ngộ đạo thành tiên, không còn bất cứ e ngại nào đối với lôi đình hỗn độn, thế nhưng giờ khắc này ngưng tụ thành lôi đình dị biến vô cùng kinh khủng, lại phẳng phất như sở hữu năng lực hủy diệt cao thủ Hồng Mông, hơi tránh chậm một chút, sợ rằng ngay cả hắn cũng bị đánh thành tro tàn!

Mà hết thấy điều này... Là do Dương Thiên Lô tạo thành.

Hắn cho Dương Thiên Lô thời gian một tháng, đích thực là muốn để Dương Thiên Lô viên mãn, đương nhiên cũng muốn làm rõ ý tứ của Dương Thiên Lô, chỉ bất quá chỉ là một điểm mà thôi, hắn đích thực muốn để Dương Thiên Lô cường đại, đại chiến oanh oanh liệt liệt với hắn một hồi, bởi vì hắn thực sự quá tịch mịch, quá khô khan, quá buồn chán rồi...

Đại đạo vô tình, sinh mệnh vô tận, năm tháng dài dòng đã khiến hắn đạt tới cảnh giới cao nhất của tu luyện giả không còn bất cứ mục tiêu nào, không có bất cứ thứ gì có thể truy cầu, hắn muốn tìm kiếm cấp độ càng cao hơn trong hỗn độn năm tháng vô tận, tìm kiếm tồn tại càng cao hơn, thế nhưng tìm kiếm bao nhiêu kỷ nguyên cũng không hề có thu hoạch.

Nguyên bản hắn chỉ ôm tâm tình muốn xem kịch vui, để hai Hồng Mông đại thế giới của chính mình khai chiến với nhau, loại cấp bậc chiến đấu của kiến hội này, tuy rằng rất không thú vị, nhưng chung quy so với không có mục đích gì vẫn tốt hơn. Cho dù là hắn cũng không hề ngờ tới, đại chiến giữa Thần tộc và tiên

ban lại dựng dục ra loại cao thủ Hồng Mông cảnh như Dương Thiên Lôi, vì vậy, tại thời điểm nhận thấy được Dương Thiên Lôi bước vào Hồng Mông, trong lòng hắn thực sự kinh hãi!

Hắn muốn cho Dương Thiên Lôi thời gian củng cố đến cảnh giới viên mãn, sau đó chân chân chính chính đại chiến một hồi, tuyệt đối không giết chết Dương Thiên Lôi, bởi vì đây là đồ chơi duy nhất có thể khiến hắn hứng thú một chút.

Cho Dương Thiên Lôi một tháng, cũng là thời gian ba mươi vạn năm, để Dương Thiên Lôi biến đổi mạnh hơn.

Đồng thời, hắn cũng quan sát, khối ngoan thạch Dương Thiên Lôi này đến tột cùng là vì sao tấn chức tới cảnh giới Hồng Mông!

Đáng tiếc, Dương Thiên Lôi không như hắn mong muốn, dĩ nhiên khiêu khích uy nghiêm của hắn, trực tiếp khai chiến!

Mà hiện tại, hắn vốn định cho Dương Thiên Lôi chút giáo huấn lại phát hiện lúc này, ngay cả tiếp cận gần Dương Thiên Lôi cũng không làm được, còn cần phải chặt vật né tránh lôi đình.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vì sao Dương Thiên Lôi có khả năng khiến hỗn độn xảy ra dị biến?

...

- A...

- Rống...

Đã mất đi toàn bộ pháp tắc thời không và kết giới, Dương Thiên Lôi và Lăng Hi xích lõa trong hỗn độn, hoàn thành giao hòa nguyên thủy nhất, dùng thời gian đủ hai canh giờ, rốt cuộc cũng đạt tới đỉnh phong, Lăng Hi ngẩng cao rên rỉ cùng với Dương Thiên Lôi trầm thấp phát tiết, đồng thời bạo phát! (~ 2 canh giờ = 4 tiếng đồng hồ)

Rắc rắc...

Cùng lúc đó, Sáng Thế Nguyên Linh vốn là người lại không phải người, điên cuồng né tránh suốt hai canh giờ bỗng nhiên hoảng sợ phát hiện ra, hầu như trong nháy mắt, không gian hỗn độn phẳng phất như muốn băng diệt, hóa thành lôi đình khắp bầu trời, hắn, tránh không thể tránh, trốn không thể trốn!

Càng kinh khủng chính là, ngay cả năng lượng trong cơ thể hắn, tại giờ khắc này đều hoàn toàn mất đi sự khống chế của chính mình.

Rắc rắc...

Vô số lôi đình căn bản không hề cho hắn kịp phản ứng, cũng vô pháp phản ứng, liền xuyên thủng thân thể hắn!

Không, xác thực mà nói, không phải xuyên thủng thân thể hắn, mà là trong thân thể hắn cũng tự ngưng tụ thành lôi đình, toàn bộ lực lượng thuộc về hắn đã hoàn toàn ngưng tụ thành lôi đình!

Trong nháy mắt tử vong, trong nháy mắt triệt để tử vong, trong đầu hắn dần hiện ra một tia minh ngộ, khóe miệng nở nụ cười khổ sấp, liền mất đi toàn bộ ý thức, ngay cả thân cách Hồng Mông cảnh cũng biến thành bột mịn, hóa thành năng lượng tinh thuần...

Hỗn độn chỉ chủ!

Du lịch trong hỗn độn năm tháng vô tận, hắn hoàn toàn không nghĩ tới kết cục cuối cùng lại là như thế này.

Hắn đã từng cho rằng nếu như Hỗn Độn đã là tầng không gian cao nhất, tất nhiên cũng có thể giống như Hồng Mông đại thể giới, có chủ nhân của chính mình, hề nhưng trải qua du lịch vô tận năm tháng, hắn đã phủ định suy nghĩ này, bởi vì hỗn độn vô biên vô hạn, vô luận hắn làm như thế nào, vô luận làm cái gì đều không có bất cứ một tia phản ứng nào. Nếu như hỗn độn thực sự có chủ nhân, vì sao có khả năng không có bất cứ quản chế nào đối với hắn?

Tựa như tu luyện giả và Thần tộc trong Hồng Mông đại thế giới, không ai dám bắt kính đối với hắn, bằng không, một khi có chút động tĩnh quá lớn, hắn sẽ phát giác, trực tiếp giết chết!

Mà hiện tại, trong nháy mắt lâm vào tử vong, rốt cuộc hắn đã rõ ràng rồi, hỗn độn quả thực có chủ nhân, chủ nhân đó chính là Dương Thiên Lôi đã từng bị hắn coi như con kiến hôi.

Một con kiến hôi nhân loại dần dần lớn lên trong Hồng Mông đại thế giới của hắn!

...

Ầm ầm...

Lôi đình vô tận, trong nháy mắt toàn bộ bạo phát khắp hỗn độn, chỉ là tiện thể hủy diệt Sáng Thế Nguyên Linh, liền triệt triệt để để biến mất, hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể của Dương Thiên Lôi!

Hỗn độn nguyên bản vô cùng tịch mịch hoang vắng, chỉ có lôi đình thỉnh thoảng xuất hiện chiếu sáng một góc, tại lúc toàn bộ lôi đình biến mất, dĩ nhiên biến thành một thế giới bảy màu như mộng như ảo, quang mang bảy màu nhàn nhạt lóng lánh mỗi một tấc không gian, như mộng như ảo.

...

- Dương Thiên Lôi...Người, còn có thể đối với ta như đã từng sao?

Lăng Hi trần ngập ngọt ngào, tựa trong lòng Dương Thiên Lôi, trên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, lấp lánh hạnh phúc và ngọt ngào, nhìn vào quang mang bảy màu nhàn nhạt xung quanh, nhẹ giọng nói. Trong thanh âm, tựa hồ để lộ cảm khái và mê mang nhàn nhạt vô tận.

- Một bắt đầu mới, sau này chính là một bắt đầu mới! Ta sẽ không ngốc nghếch mê mang như trước kia...

Khóe miệng Dương Thiên Lôi để lộ một tia mỉm cười tự giễu, sờ sờ làn da mềm mại trắng mịn của Lăng Hi, trần ngập yêu thương nói.

Thực không ngờ.

Đúng vậy, không chỉ Sáng Thế Nguyên Linh không ngờ, Dương Thiên Lôi và Lăng Hi cng không ngờ tới, tất cả chịu đựng của hắn và Lăng Hi căn bản dĩ nhiên nguyên nhân ở trên người Dương Thiên Lôi...

Cao thủ tịch mịch, đại đạo vô tình!

Dương Thiên Lôi trước kia, tại vô số kỷ nguyên trước, hắn và Lăng Hi là cao thủ Hồng Mông cảnh, là cao thủ sớm hơn Sáng Thế Nguyên Linh bao nhiêu kỷ nguyên, Dương Thiên Lôi cũng giống như Sáng Thế Nguyên Linh, cho rằng đại đạo chỉ có vô tình mới chân chính bước lên đỉnh phong, hắn muốn vượt qua Hồng Mông, thế nhưng chỉ có Lăng Hi là cường giả cùng cảnh giới duy nhất, sản sinh cảm tình, vô luận như thế nào đều không thể rời khỏi hỗn độn, vượt qua hỗn độn...

Vì vậy, hắn tại tình huống Lăng Hi không hề phản kháng, phá hủy linh trí của Lăng Hi, để nàng hóa thân thành ngoan thạch năm màu. Mà hắn thì tự phong ấn chính mình, hoàn toàn hủy diệt cảm tình đối với Lăng Hi, hóa thân thành cự thạch đen kịt.

Hắn muốn kết thúc sinh mệnh vô tận, tiến vào trong luân hồi, lấy tâm cầu tiến cấp độ càng cao hơn, đột phá vượt qua Hồng Mông cảnh.

Chỉ có triệt để thoát khỏi tình ý giữa hắn và Lăng Hi mới có thể thành công.

Hắn cho rằng như vậy, vì vậy hắn đã làm như vậy rồi!

Chỉ là, khi phá hủy linh trí của chính mình, tiến vào trong luân hồi, Dương Thiên Lôi lại không biết, cự thạch do hắn hóa thân thành vẫn không thể chân chính thoát khỏi cảm tình đối với Lăng Hi, hắn không có linh trí, không biết trải qua bao nhiêu kỷ nguyên, khi Lăng Hi lại một lần nữa sản sinh linh trí, lần thứ hai tự động trở thành thủ hộ thần cho Lăng Hi!

Sau đó, Sáng Thế Nguyên Linh tự hành ngộ đạo, đắc đạo, điểm hóa Lăng Hi, ngược lại hạn chế Lăng Hi đã từng vô cùng cường đại.

Mà Dương Thiên Lôi vẫn chưa dựng dục thanh linh trí, lại trở thành cơ duyên chi nhân do tiên ban ủng hộ đối phó Thần tộc...

Tất cả chuyện này, nguyên bản Dương Thiên Lôi và Lăng Hi đều không biết, thế nhưng lúc hai người bọn họ hợp thể, tất cả tái hiện lại trong giao hòa chân chính giữa thân thể và linh hồn của hai người.

Đám hình ảnh kia, kinh lịch đã trariq ua, để Dương Thiên Lôi thổn thức không ngớt.

Cũng chân chính minh ngộ!

.

- Không phải người gốc, là quá bá đạo, tự cho là đúng. Nếu như trước kia...Ta có thể để người yêu ta nhiều hơn một chút hoặc là, ta yêu người ít hơn một chút, phản đối người làm như vậy, sẽ không phải trải qua hắc ám dài dòng như vậy...Bất quá, ta không hối hận, ta đã có nhiều tỷ muội tốt, còn có Nữ Nữ đáng yêu...

Lăng Hi nhẹ giọng nói.

- Ta cũng không hối hận...Hắc hắc...Kỳ thực, vẫn là con người tốt hơn, nàng thì sao? Thân ái của ta?

- Điều này không giống như tâm thần tương thông. Ta...Cũng hiểu được con người rất tốt. Hỉ nộ ái ố, chung quy so với tịch mịch tốt hơn...

Đồng thời khi Lăng Hi nói, đã mạnh mẽ chặt đứt tâm thần tương thông giữa chính mình và Dương Thiên Lôi, bằng không nếu như lúc nào cũng không có chút bí mật nào đối với Dương Thiên Lôi, vậy sau này không có bất cứ kinh hỉ nào nữa rồi.

Dương nhiên, đây cũng là nguyên nhân Dương Thiên Lôi ngăn cản, bằng không nếu Lăng Hi thực sự muốn chặt đứt, sợ rằng nàng không làm được.

- Tất cả đều kết thúc, chúng ta đều làm con người bình thường, Lăng muội, cùng ca sinh một đám nữ nhân đi...Vừa rồi vô dụng, đều biến thành lực lượng của ca rồi, hiện tại, chúng ta tới một lần nữa!

Dương Thiên Lôi vô sỉ nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của Lăng Hi.

Thân thể mềm mại không chút tỳ vết, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, đó là loại phong tình như thế nào.

Chỉ có Dương Thiên Lôi mới có thể cảm nhận được.

- Không nên...Chờ giải quyết tất cả mọi chuyện rồi tiếp tục!

Đáng tiếc, Lăng Hi lại hờn dỗi đẩy Dương Thiên Lôi hèn mọn ra, một đạo quang mang năm màu hiện lên trên người nàng, ngưng tụ thành y phục.

Quần jean, áo màu trắng, dĩ nhiên khôi phục trang phục học sinh thanh thuần nhất. Tuy rằng đây chỉ là một vài thứ bé nhỏ không đáng kể, nhưng lại để Dương Thiên Lôi cảm giác được, Lăng Hi đối với nền văn minh Địa Cầu đi theo phương khoa học kỹ thuật có cảm tình tương đối sâu.

- Ách...Cũng tốt, Lăng muội, hỏi nàng một vấn đề...

- Cái gì?

- Năm đó nàng hóa thân thành thân rắn, mặt người thân rắn, là vì cái gì? Có phải là...Sợ cái gì?

- Người lưu manh, sắc lang, vô sỉ!

Nhất thời khuôn mặt Lăng Hi đỏ bừng mẩn.

Nữ Oa mặt người thân rắn, nàng trước kia đâu suy nghĩ nhiều như vậy? Bộ đáng gì, thân thể như thế nào, cũng là lần đầu tiên ngưng tụ ra chân thân đã hình thành rồi. Tên vô sỉ Dương Thiên Lôi này, ý tứ rõ ràng muốn nói, nàng chờ hấn, cho nên mới làm thành như vậy.

...

Dương Thiên Lôi hèn mọn cười lớn, kéo bàn tay nhỏ bé của Lăng Hi, thân hình nhoáng lên, hai người liền xuất hiện trong Hồng Mông đại thế giới, Hồng Mông đại thế giới từ tam giới hoàn toàn hợp nhất.

Mi tâm hiện lên một đạo quang mang, Địa Cầu đã trở về vị trí cũ, tới trung ương của Hồng Mông đại thế giới, nguyên bản bị Dương Thiên Lôi tĩnh chỉ thời không, nhất thời khôi phục vận chuyển như ban đầu.

Mà Tam Thập Tam Thiên vẫn trong quá trình phát triển như trước, cũng xuất hiện trong Hồng Mông đại thế giới, nắm đầm của Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng vung lên, giống như phá tan bích chương của Hồng Mông đại thế giới, cùng với quang mang bảy màu vô cùng vô tận, trong sát na chiếu rọi, hoàn toàn bao phủ Tam Thập Tam Thiên!

Chỉ trong chớp lát, Tam Thập Tam Thiên liền bắt đầu lấy tốc độ vô cùng kinh khủng, phát triển mãnh liệt.

Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lệ, ba mươi ba người vốn đã sắp ngưng tụ thành thân thể, rốt cuộc trong nháy mắt khôi phục hoàn toàn, cả đám hóa thành từng đạo lưu quang xuất hiện ngay trước mặt Dương Thiên Lôi.

Sau đó, mẫu thân Kỷ Nhạ Yên cũng xuất hiện rất nhanh.

Trong toàn bộ Tam Thập Tam Thiên, tất cả sinh linh nguyên bản đã băng diệt, huynh đệ, bằng hữu, thủ hạ của Dương Thiên Lôi, hết thảy đều bắt đầu khôi phục, bất quá Dương Thiên Lôi tạm thời không triệu hồi bọn họ ra khỏi Tam Thập Tam Thiên, mà là ai về chỗ nấy.

Dù sao, mẫu thân cùng với các lão bà thân yêu của hắn mới là người hắn muốn gặp nhất. Về phần đám người Phong Mã Ngưu, Vu Tiểu Ưc, chỉ có thể gặp lại sau. Hơn nữa Dương Thiên Lôi cũng không muốn nói cho bọn họ biết thân phận chân chính của chính mình.

...

- Ngưng!

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng phun ra một chữ, một đạo lưu quang đột nhiên chui vào trong đầu mẫu thân Kỷ Nhạ Yên và đám người Trương Tử Hàm, mọi người vốn đang thông thả ngưng tụ thành linh trí, khôi phục ký ức, nhất thời cả đám mở mắt ra, chân chân chính chính tỉnh táo lại. Thời điểm nhìn thấy Dương Thiên Lôi, tựa hồ như hồi ức dừng lại tại thời điểm một khắc trước kia đại băng diệt xảy ra, tràn ngập kinh ngạc và kinh hãi nhào về phía Dương Thiên Lôi.

Lăng Hi nhìn chúng nữ, khoe miệng nở nụ cười ngọt ngào, trong cuộc sống, cái gì quan trọng nhất? Tình!

Ái tình, thân hình, hữu tình, tình huynh đệ tỷ muội!

Giờ khắc này, cho dù Dương Thiên Lôi đã trở thành hỗn độn chi chủ cũng không tránh khỏi tâm tình kích động, khó có thể khống chế, cùng chúng nữ lần lượt ôm nhau một lượt, không có biện pháp, thực sự là rất nhiều nha, ba mươi ba người, chỉ có thể từng người ôm một chút.

- Mẫu thân!

Sau khi Dương Thiên Lôi ôm hết chúng nữ, nhanh chóng bước tới mẫu thân đã sớm chờ đợi từ lâu.

Kỷ Nhạ Yên, mẫu thân của Dương Thiên Lôi, đã từng là Lộ Miểu Ân, vô tình thụ thai sinh hạ Dương Thiên Lôi, từ đầu tới cuối trong nội tâm của nàng nhận định, nhi tử của chính mình tuyệt đối không tầm thường. Chỉ là, nàng không hề nghĩ tới chính mình cũng không phải là người bình thường.

Thậm chí cho tới bây giờ, nàng vẫn không biết chính mình là một trong những “cơ duyên” kèm theo cơ duyên chi nhân Dương Thiên Lôi.

Cửu Thiên Huyền Nữ!

Thời điểm Dương Thiên Lôi chạm tới chân tướng bản nguyên, đã hiểu rõ mẫu thân Kỷ Nhạ Yên là tồn tại như thế nào, Cửu Thiên Huyền Nữ, tục xưng là Cửu Thiên nương nương, Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương, một trong những Chân Tiên tiên ban trước kia, địa vị so với đám người Lục Áp kém hơn rất nhiều, nhưng là một vị Chân Tiên nữ tính, chính nghĩa chỉ thân dự bị, mỹ nhân đông phương, cũng là một trong

những mẫu thân vĩ đại của dân tộc Hoa Hạ. Vì vậy, bốn người Lục Ấp bày cơ duyên, trở thành người dựng dục ra Dương Thiên Lô trong Tam Thập Tam Thiên!

Thần tình mang theo một tia kích động, vui sướng, sùng nịnh phát ra từ sâu trong nội tâm, nhìn vào Dương Thiên Lô, bàn tay ngọc khê run rẩy, sờ vào mặt Dương Thiên Lô, nói:

- Mẫu thân lại sống...Chúng ta...Không phải đang nằm mơ, đúng không?

- Không phải! Mẫu thân, tất cả đều kết thúc! Không có người nào có thể nắm giữ được sinh tử của chúng ta trong tay!

Dương Thiên Lô nhìn vào mẫu thân, vừa cười vừa nói.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Kỷ Nhạ Yên hỏi.

Nghe được lời nói của Kỷ Nhạ Yên, chúng nữ cũng tràn ngập hiếu kỳ và kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lô, sau khi băng diệt, các nàng mất đi linh trí, chỉ còn lại lạc ấn linh hồn thuần khiết, trong vũ trụ hình thức ban đầu Tam Thập Tam Thiên bắt đầu chậm rãi vận chuyển, đối với tất cả mọi chuyện xảy ra bên ngoài đều không rõ ràng lắm. So với Lăng Hi tương đối đặc thù, sớm tỉnh lại mà nói, các nàng thực sự “hạnh phúc” hơn rất nhiều, bởi vì các nàng căn bản không biết tưởng niệm, không biết đau đớn...

Nha đầu Tiểu Bạch kia, vẫn không tìm không thấy, tràn ngập hạnh phúc và ngọt ngào ôm chặt cổ Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô mỉm cười, mi tâm phát ra hơn mười đạo quang mang ký tức màu trắng, trực tiếp dung nhập vào trong mi tâm mẫu thân và chúng nữ.

Sau một lát, chúng nữ đều mở to hai mắt nhìn, tràn ngập khiếp sợ và không thể tưởng tượng.

Các nàng một lần nữa ngưng tụ ra chân thân, khôi phục tu vi và linh trí, khi nhìn thấy Dương Thiên Lô và Lăng Hi, đã cảm ứng được hai người cường đại tới cảnh giới các nàng căn bản không thể tưởng tượng nổi, nhưng vẫn như trước không ngờ tới, hắc và Lăng Hi dĩ nhiên là tồn tại đỉnh phong tới mức như thế này.

- Mọi người cũng ra đi...

Thông qua quán thấu ký ức, để mọi người hiểu chuyện gì đã xảy ra, Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói, nói xong, mi tâm nhất thời lấp lánh một đạo quang mang ánh sáng ngọc, Lý Tuyết, Tống Hiểu Phân, Lý Hàn Mai, Trương Nhã Tĩnh, Liễu Diệc Nhi, chị em Hắc Long, Dany, còn có Nữ Nữ đáng yêu nhất thời đều xuất hiện bên cạnh Dương Thiên Lô.

Nữ nhân tại hai không gian hai nửa lạc ấn linh hồn của Dương Thiên Lô rốt cuộc gặp mặt lần đầu tiên.

- Uy, người là ma ma sao? Đây là vị trí của Nữ Nữ...

Chúng nữ vốn có chút trừng mắt to, quan sát lẫn nhau, trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí tương đối yên tĩnh. Nhưng một thanh âm non nớt đã đánh vỡ sự yên lặng, kéo Tiểu Bạch vẫn quấn chặt trên người Dương Thiên Lô, trực tiếp nói.

Ánh mắt mọi người nhất thời tập trung vào người cô bé đáng yêu này.

- Nữ Nữ, nhanh nhanh ra mắt nãi nãi và các vị ma ma!

Dương Thiên Lô néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập của Nữ Nữ, nói.

- Nãi nãi...Ba ba, người nào là nãi nãi?

Nữ nữ trừng đôi con mắt đáng yêu thật to, thế nhưng nàng thông minh láu lỉnh thực sự không nhìn ra được người nào mới là nãi nãi. Dung nhan và thân hình tuyệt mỹ của Kỷ Nhạ Yên so với chúng nữ thực sự không có gì khác biệt. Dung mạo của tiên nhân, thanh xuân vĩnh trú, Nữ Nữ sao có thể từ tướng mạo phân biệt được?

Nhưng vào lúc này, trên người Kỷ Nhạ Yên lại tỏa ra ba động năng lượng nhu hòa, cùng lúc đó, để chúng nữ và Dương Thiên Lô không giải thích được, mái tóc đen của Kỷ Nhạ Yên rất nhanh biến thành xám trắng,

mặc dù không có biến hóa gì, thế nhưng ánh mắt của nàng lại tràn ngập quang mang từ ái chỉ có những lão nhân mới sở hữu.

Kỷ Nhạ Yên mỉm cười nhìn Nữu Nữu.

- Nãi nãi...

Nữu Nữu nhất thời nhu thuận kêu lên.

Kỷ Nhạ Yên hơi khom người, liền sủng nịnh ôm tôn nữ chưa từng gặp mặt, giữ chặt trong lòng:

- Nữu Nữu, nói cho nãi nãi biết, con tên gì?

- Nữu Nữu gọi Dương Liễu Nghiên, Dương là họ của ba ba, Liễu là họ của ma ma, Nghiên là tên của Nữu Nữu...

...

- Tật!

Tại lúc mẫu thân, Lăng Hi cùng với chúng nữ tại Địa Cầu và Tam Thập Tam Thiên quen thuộc lẫn nhau, vậy bắt cô bé Nữu Nữu loạn thành một đoàn, Dương Thiên Lô xuất hiện bên trên Địa Cầu, phát ra một tiếng quát nhẹ.

Nhất thời hai đạo kim quang một trước một sau từ trong Địa Cầu bắn ra.

Hồng Quân lão tổ và Bàn Cổ lão tổ, thần cách của hai người đi đầu xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô. Tuy rằng lúc này hai người không có chân thân, nhưng thời điểm Dương Thiên Lô phá vỡ phong ấn Địa Cầu và khởi nguyên long mạch đã khôi phục thanh tỉnh. Chỉ bất quá tạm thời bị Dương Thiên Lô thu lại mà thôi.

Trong nháy mắt xuất hiện, hai người liền ngưng tụ thân hình, trong mắt mang theo khiếp sợ và kích động cường liệt nhìn Dương Thiên Lô.

- Hai vị không cần kinh ngạc!

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói, đồng thời khi nói đã chuyển hai đạo ký ức vào trong thần cách của hai người.

Sau một lát, hai người biết được một bộ phận chân tướng, ngược lại càng trở nên khiếp sợ hơn!

- Hồng Mông đại thế giới nguyên bản vẫn như trước do các người tới chưởng quản, thần cách đã bằng diệt của Lục Ấp đạo quân, ta chỉ có thể ngưng tụ được lạc ấn linh hồn của hần, tin tưởng không bao lâu là có thể khôi phục tu vi, tạm thời do các người chiếu cố, được không?

Dương Thiên Lô nói.

- Được...Đa tạ!

- Hần là ta nên đa tạ các người!

Dương Thiên Lô mỉm cười, nói:

- Hiên Viên kiếm hồn, Tru Tiên kiếm hồn, Thái Thượng lão quân, còn có Quan Âm đại sĩ, Cửu Thiên Huyền Nữ đều trợ giúp ta và Lăng Hi, sau này sẽ không vào trong tiên ban của các người, trọng tổ tiên ban, chưởng quản thần tộc. Các thần cách của thành viên tiên ban khác, do các người mang đi toàn bộ, trùng kiến tiên ban đi...

- Vâng!

- Các người không cần câu nệ, nghiêm ngặt mà nói, ta càng có khuynh hướng tôn trọng các người là tiền bối của ta. Nếu như thời điểm các người tịch mệnh buồn chán, lúc nào cũng có thể tới tìm ta luận bàn.

Thanh âm của Dương Thiên Lô chưa dứt, vô số thần cách tiên ban nhất thời hóa thành từng đạo lư quang, xuất hiện trước mặt hai người.

- Đi thôi!

Sau đó, thần cách của năm người Hiên Viên kiếm hồn, Tru Tiên kiếm hồn, Thái Thượng lão quân cùng với Quan Âm đại sĩ, Cửu Thiên Huyền Nữ đều xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô.

Không giống như các thành viên tiên ban khác, Dương Thiên Lô trực tiếp tiêu hao thần lực vô thượng, trợ giúp năm người trọng tổ kim thân. Về phần tu vi cảnh giới bản thân bọn họ chỉ có thể dựa vào chính bọn họ, so sánh với Hồng Quân lão tổ và Bàn Cổ lão tổ mà nói, bọn họ yếu nhược hơn rất nhiều. Nhưng nắm Hồng Mông đại thế giới bản thân Dương Thiên Lô sáng tạo ra trong tay, một lần nữa tổ kiến tiên ban, như vậy là đủ rồi. Về phần thành viên tiên ban, Dương Thiên Lô đã sớm có dự định, huynh đệ, bằng hữu, thân nhân của hắn trong Tam Thập Tam Thiên đều có thể gia nhập. Chỉ bất quá Dương Thiên Lô không trợ giúp bọn họ tu luyện, chỉ có thể dựa vào chính bọn họ.

Cao thủ tịch mịch, quá trình tu luyện cũng chính là một quá trình tội luận, cũng là một trong những ý nghĩa của sinh mệnh dài đằng dặc. Hơn nữa, tâm cảnh của một người không phải là ngoại lực có thể thay đổi được. Cho dù Dương Thiên Lô có thể ban tặng cho họ năng lực cường đại, nhưng không thể chân chính tăng cảnh giới của bọn họ.

Về phần Phong Mã Ngưu, Vu Tiểu Úc, Vũ Đại Lăng, Dương Thiên Ngao, cùng với các huynh đệ bằng hữu Kim Chính Thái, Chu Giác Thuần, tương lai có muốn làm “phàm nhân” giống như chính mình hay không, vậy phải xem ý tứ của bọn hắn rồi.

Nói thực, Dương Thiên Lô cảm giác xin lỗi nhất chính là những huynh đệ bằng hữu bên cạnh chính mình, nguyên nhân rất đơn giản, những mỹ tiếp xúc bên người đều bị hắn chiếm lĩnh toàn bộ, tuy rằng nguyên nhân rất lớn là bởi vì đào hoa đại vận quá nhiều, nhưng chung quy vẫn không có ý ư. Đến bây giờ, trong rất nhiều huynh đệ bằng hữu, ngoại trừ Phong Mã Ngưu thích “cái mông lớn” này ra, còn lại đều là độc thân.

Còn có một tồn tại đặc biệt, Ngô Minh Huyền, Minh Huyền thượng nhân, chính là bởi vì Minh Huyền bảo khổ cùng với rất nhiều thiên tình thạch của hắn mới có thể để Dương Thiên Lô sở hữu pháp tắc thời không biến thái. Nguyên vốn tưởng rằng người này hắn là một trong những thành viên tiên ban trước kia. Nhưng hiện tại, trong dòng chảy số phận của Dương Thiên Lô, lại phát hiện ra hắn chỉ là một tu luyện giả trong Cửu Thiên, chân chân chính chính chết tại thời điểm chủ nhân Tam Thập Tam Thiên liên thủ muốn phá vỡ tiên giới chi môn.

Dương Thiên Lô có thể thu được thông thiên cổ vụ cùng với tiên linh khí tiên giới, công lao lớn nhất không phải là thành viên hạch tâm mộ bi Thần Táng Sơn Mạch, mà là nửa ngọn núi bên phía Ngô Minh Huyền.

Đây mới là cơ duyên chân chính sinh ra Dương Thiên Lô, không có quan hệ gì với Lục Áp và tiên ban.

...

Trăm năm, chỉ chớp mắt đã trôi qua.

Dương Thiên Lô và chúng nữ đặt mình trong Tam Thập Tam Thiên, dùng thời gian tròn trăm năm, không những hoàn toàn khôi phục Tam Thập Tam Thiên, còn muốn có động trở thành tồn tại chí cao vô thượng ngoài Hồng Mông đại thế giới, chỉ có những cao thủ Chân Tiên cảnh, có thể vượt qua “thiên kiếp” mới có thể đi vào.

Cư dân nguyên bản trong Tam Thập Tam Thiên, mặc dù cảnh giới rất thấp, nhưng lại thu được “quyền cư dân” của Tam Thập Tam Thiên.

Cửu Thiên trở thành hạch tâm của Tam Thập Tam Thiên, Trảm Không Kiếm Phái trở thành đệ nhất môn phái trong Cửu Thiên.

Mà Dương Thiên Lô lại trở thành đệ nhất tiên của toàn bộ Hồng Mông đại thế giới.

Ngoại trừ những huynh đệ thiết thân với Dương Thiên Lô năm đó, cùng với Đan Thanh Dương và người thân cận chuồng giáo chi tôn Trảm Không Kiếm Phái năm đó, còn có phụ mẫu, gia gia của chúng nữ, không ai biết được, Dương Thiên Lô đã trở thành đệ nhất nhân, sau khi một lần nữa chế định toàn bộ pháp tắc

thiên đạo của Hồng Mông đại thế giới, dẫn theo chúng mỹ Lăng Hi, đi làm “phàm nhân” khởi nguyên tiên giới năm đó...Địa Cầu!

Sư phụ, các trưởng bối của Dương Thiên Lôi hoàn hảo, dù sao tâm tính của bọn họ đã không còn thích cái mới, mặc dù có chút muốn đi Địa Cầu nhìn một chút, thế nhưng Dương Thiên Lôi không mời, bọn họ không hề mở miệng, nhưng đám huynh đệ năm đó hỗn cùng với Dương Thiên Lôi như Phong Mã Ngưu, Vu Tiểu Úc, cả đám cường liệt yêu cầu tới Địa Cầu!

Nhưng bị hài chính là, lại bị Dương Thiên Lôi tạm thời cự tuyệt, phải tu luyện tới cảnh giới Đại La Kim Tiên trước mới có tư cách tiến vào Địa Cầu, hơn nữa thời điểm đi vào phải phong ấn tu vi, chân chính làm “phàm nhân”.

Rơi vào đường cùng, cả đám chỉ có thể ở lại Tam Thập Tam Thiên, nỗ lực tu luyện.

Thời gian trăm năm, trong Cửu Thiên, Nguyên Thủy tinh vực, Thủy Nguyên Tinh, Huyền Thiên Tà Tôn cung, nơi tượng trưng cho quyền lợi cao nhất của toàn bộ Hồng Mông đại thế giới, cử hành một hồi hôn lễ long trọng.

Chúng nữ nguyên bản thuộc về Tam Thập Tam Thiên như Trương Tử Hàm, Nguyễn Hi Vũ, Dương Thiên Lệ, Vu Thanh Nhã cùng một lúc tổ chức nghi thức hôn lễ với Dương Thiên Lôi.

Làm như vậy một là cho chúng nữ một công đạo, hai là thỏa mãn yêu cầu tâm lý trong lòng chúng nữ. Dương nhiên, cũng là yêu cầu tâm lý trong lòng Dương Thiên Lôi.

Lần hôn lễ này, toàn bộ Chân Tiên trong Hồng Mông đại thế giới đều xuất hiện. Hồng Quân lão tổ và Bàn Cổ lão tổ dẫn theo một người thanh viên có tu vi vô cùng chênh lệch, nhưng quanh thân lại tản ra một cỗ khí tức phiên nhiên, đặc biệt khiến người khác chú ý. Người này, không phải ai khác, chính là Lục Ấp đạo quân.

Động phòng hôn lễ, dùng thời gian tròn một tháng. Trên thực tế động phòng chân chính cũng chỉ có một mình Hạ nữ Hạ Quân Trúc chưa bị Dương Thiên Lôi làm thật, cũng chính là Mộc Thanh Vũ mà thôi. Bất quá, khác nhau chính là, lần động phòng này, Dương Thiên Lôi toàn bộ gieo nòi giống!

...

- Ba ba, ma ma...Nữ Nữ không vui...Vì sao muốn như vậy a?

Một ngày đêm trên Địa Cầu, Hồng Mông đại thế giới một vạn năm, mà trong Tam Thập Tam Thiên và các đại vũ trụ, pháp tắc thời gian càng lâu. Dương Thiên Lôi và Lăng Hi lần trước, từ lúc yêu nghiệt Phụ Thần rời khỏi Địa Cầu tới giờ, trên thực tế không vượt quá thời gian một ngày một đêm trên địa cầu, hơn nữa trung gian còn có một đoạn thời gian Dương Thiên Lôi để thời không tại Địa Cầu dừng lại.

Hiện tại tiến vào Địa Cầu, căn bản ngay cả thời gian một ngày một đêm cũng không có.

Kết cục như vậy, cho dù là Dương Thiên Lôi cũng không hề nghĩ tới, bằng không lúc đó đã sớm không để đám người Trương Nhã Tĩnh, Lý Tuyết “xin nghỉ” rồi.

Mà thời gian không tới một ngày một đêm, Dương Thiên Lôi một lần nữa trở về, đã không còn bất cứ lo lắng nào.

Hiện tại, hắn muốn cùng với chúng nữ làm “phàm nhân”!

Mà trong khoảng thời gian này, thời gian trăm năm trong Hồng Mông đại thế giới, tiểu Nữ Nữ năm đó đã trở thành một siêu cấp mỹ nữ chín phần giống như Liễu Diệc Nhi. Dưới sự dạy dỗ sủng nịnh của mẫu thân Kỷ Nhạ Yên và chúng nữ Lăng Hi, cộng thêm bản thân cô bé truyền thừa gen ưu tú của Dương Thiên Lôi và Liễu Diệc Nhi, thiên phú tu luyện chỉ sợ là kém hơn nửa bậc so với Dương Thiên Lôi biến thái mà thôi, so với chúng nữ không hề kém hơn một chút. Lúc này đã tấn chức tới cảnh Chí Cao Thần cử trọng thiên.

Đây là kết quả Nữ Nữ không chuyên tâm tu luyện, hơn nữa còn không có Âm Dương Niết Bàn Kinh phụ trợ.

- Ngoan, chúng ta muốn làm phàm nhân, chung quy mẹ không thể vừa mới rời khỏi vại ngày đã mang theo nữ nhi lớn như vậy trở về gặp ngoại công, ngoại bà của con? Mẹ mới bao nhiêu tuổi?

Liễu Diệc Nhi nhẹ nhàng vỗ tiểu phúc bằng phẳng, ôn nhu nói.

- Nữu Nữu, nghe ba ba nói, lần này con hóa phàm một chút, làm phàm nhân bình thường...Phàm nhân, vui vẻ hơn nhiều so với thần tiên! Chờ khi con chậm rãi tu luyện tới cảnh giới Chí Cao Thần sẽ giải phong.

- A...Ba ba, người giúp con phong ấn đi...Nữu Nữu không muốn xa người và các ma ma, còn có nãi nãi...

- Được rồi, chúng ta cũng không muốn xa con, cần phải làm phàm nhân, vậy chỉ có thể làm như vậy, yên tâm được rồi, nhiều nhất thời gian trăm năm Nữu Nữu sẽ khôi phục ký ức, ngoan...

Dương Thiên Lô nói xong, liền hạ quyết định, trực tiếp phát sinh một đạo thần niệm, hoàn toàn phong ấn ký ức, linh hồn và pháp tắc thần thông của con gái mình.

Lần thứ hai trở về Địa Cầu, chúng nữ Trương Tử Hàm vừa mới động phong không theo tới. Mà ở trong Tam Thập Tam Thiên, dừng đọng cốt nhục thân sinh của chính mình. Về phần Địa Cầu, các năng lực nào cũng có thể, chỉ cần một ý niệm Dương Thiên Lô liền triệu hoán được các năng lực.

Hơn nữa, lúc Dương Thiên Lô rời khỏi, đã chuyển pháp tắc thời không tại Địa Cầu và Tam Thập Tam Thiên giống nhau.

Để tránh chúng nữ phải chờ đợi trong thời gian quá lâu, đây cũng là giúp mấy người Lý Tuyết có thời gian quá độ, không thể nặng bên này nhẹ bên kia. Tại Tam Thập Tam Thiên đã kết hôn rồi, tại Địa Cầu tự nhiên cũng phải oanh oanh liệt liệt một hồi. Bất quá, tại Địa Cầu có rất nhiều hạn chế, điều này cần phải có thời gian. Nếu như muốn hóa phàm, tự nhiên cần phải tuần hoàn thao ước định của Địa Cầu mới được.

Bất quá, Dương Thiên Lô không thể lực lượng thiên địa tại Địa Cầu khôi phục. Nguyên nhân chính là Dương Thiên Lô đối với loại lực lượng đặc thù “khoa học” của Địa Cầu phi thường thích thú. Để Địa Cầu tiếp tục phát triển như vậy, nói không chừng sẽ có một ngày có thu hoạch lớn hơn nữa.

...

Ba năm sau.

Dương Thiên Lô tốt nghiệp đại học.

Đám người Trần Hồng Bình đã sớm thống trị toàn bộ hắc đạo Ma Đô ừ lâu, đồng thời bị Dương Thiên Lô mệnh danh là Huyền Thiên Phái, trong thời gian ba năm ngắn ngủi, trở thành thế lực hắc đạo lớn nhất Hoa Hạ.

Trên thực tế Ngưu Ma Vương tại thời điểm Dương Thiên Lô bắt đầu đối phó với Hiên Viên kiếp tông, năng lực trong cơ thể đã thức tỉnh, vẫn chìm đắm trong căn cứ Hàm Thành quen thuộc năng lực của chính mình.

Mà ngày hôm nay ba năm sau, hắn đã trở thành đệ nhất chiến tướng của toàn bộ viện nghiên cứu siêu năng lực Hoa Hạ, xác thực mà nói, hắn là tồn tại vô địch trong toàn bộ các tổ thức đặc thù tại Địa Cầu!

Đương nhiên, đây không phải hoàn toàn do năng lực của Ngưu Ma Vương trước kia thức tỉnh, mà tên này sau khi xuất quan, từ gia gia Ngưu lão và phụ thân Ngưu Trung biết được năng lực cường hãn của huynh đệ Dương Thiên Lô, lập tức quần chặt lấy Dương Thiên Lô đòi hỏi năng lực.

...

- A? Thiên Lô, Hiểu Phân, các người nói thực?

Hàm Thành, cửa hàng đồ cổ Chung Linh, tựa hồ mẫu thân Tổng Hiểu Phân đã quen với loại sinh hoạt yên lặng điệu thấp trong Hàm Thành này cùng với phụ thân Tổng Hiểu Phân bị triệu hồi trở về, về mặt kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lô và Tổng Hiểu Phân vừa mới tốt nghiệp hồi.

Hai người chỉ là người thường, hiểu biết đối với Dương Thiên Lô cũng chỉ giới hạn tại thân phận tử công tử của Dương Quang E quốc. Đương nhiên, trong thời gian bốn năm qua, đối với chuyện Tổng Hiểu Phân và Dương Thiên Lô vẫn “sinh hoạt” cùng một chỗ tự nhiên biết rõ. Mà phụ thân Tổng Hiểu Phân còn nhiều ít từ các con đường hắc đạo biết được, Dương Thiên Lô hiện tại sở hữu lực lượng tuyệt đối kinh khủng bao trùm hắc đạo Hoa Hạ.

Nhưng mẫu thân Tống Hiểu Phân lại lo lắng vô cùng, quan trọng nhất chính nàng, nàng đã sớm nhận thấy được cảm tình của Dương Thiên Lôi và Lý Tuyết, tuyệt đối không đơn giản là chị em bình thường. Mặc dù đối với Dương Thiên Lôi vô cùng thỏa mãn, nhưng chung quy đối với nữ nhi của chính mình không quá tự tin, đây là tâm bệnh.

Tại thời điểm Dương Thiên Lôi và Tống Hiểu Phân ước định với nàng trở lại Hàm Thành, đồng thời để phụ thân Tống Hiểu Phân chờ ở nhà, nàng liền buồn bực. Mà hiện tại, rốt cuộc nàng cũng biết.

Hai người dĩ nhiên nói muốn kết hôn!

- Thực sự, mẹ, con cùng với Hiểu Phân sống cùng nhau nhiều năm như vậy, kỳ thực...Sớm nên kết hôn rồi. Hiện tại càng không chờ được...

Dương Thiên Lôi có chút ám chỉ nói, đồng thời khi nói còn ra vẻ len lén nhìn bụng của Tống Hiểu Phân một chút.

Động tác này, ngữ khí này...Phụ mẫu Tống Hiểu Phân đều là người từng trải, đâu có thể không rõ vấn đề?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Hiểu Phân đỏ bừng, nhưng cúi đầu không dám nói lời nào.

- Mẹ, ba, tất cả mọi chuyện chúng con đã chuẩn bị tốt rồi, chỉ cần hai người gật đầu, tới lúc đó tham gia hôn lễ của chúng con là được!

- Như vậy sao được? Ta chỉ chỉ có một nữ nhi này...Sao có thể không chuẩn bị trước?

- Mẹ, không cần...Người bà ba không cần phải xen vào bất cứ chuyện gì, đây là thiệp mời và công chứng kết hôn của bọn con, hai người muốn thông báo cho người nào thì thông báo cho người đó. Mẹ, chúng con đi trước...

Tống Hiểu Phân lấy ra một tấm thiệp mời để trên bàn, kéo Dương Thiên Lôi bước nhanh chạy ra ngoài.

- A?

Phụ mẫu Tống Hiểu Phân còn chưa kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra, Tống Hiểu Phân và Dương Thiên Lôi đã nhanh như chớp chạy trốn ra ngoài.

- Hải tử này, dĩ nhiên gạt chúng ta...Chứng nhận kết hôn cũng đã lĩnh rồi, di?

Khi mẫu thân Tống Hiểu Phân thấy nội dung trong chứng nhận kết hôn, nhất thời kinh hô thành tiếng.

Dù là phụ thân Tống Hiểu Phân cũng mở to hai mắt nhìn, rốt cuộc đã hiểu ra vì sao Tống Hiểu Phân và Dương Thiên Lôi lại phải chạy trốn nhanh như chớp vậy rồi...

Tân lang: Dương Thiên Lôi.

Tân nương: Lý Tuyết, Tống Hiểu Phân, Lý Hàn Mai, Liễu Diệc Nhi, Trương Nhã Tĩnh, Đạm Thai Huyền, Đạm Thai Huệ, Dany (chú ý: bản danh sách dựa theo bài danh trình tự trước sau, không phân biệt lớn bé)

Tám vị!

Dĩ nhiên đồng thời lấy tám vị!

Càng kinh người chính là, phía dưới chứng nhận kết hôn dĩ nhiên có viết “đặc biệt phê”, còn có chữ ký và con dấu. Chữ ký và con dấu này quả thực để hai người không thể tin tưởng!

Đây chính là đặc biệt phê của đệ nhất nhân Hoa Hạ.

...

Cùng một ngày, sai biệt chỉ một chút thời gian, Lý gia của Lý Hàn Mai, Liễu gia của Liễu Diệc Nhi, phụ thân Trương Nhã Tĩnh dưới sự trợ giúp âm thầm của Dương Thiên Lôi đã vinh thăng làm bí thư thị ủy, gia tộc Đạm Thai lánh đời, cùng với gia tộc Bruch phương tây sở hữu thực lực kinh khủng đều thu được tin tức buổi lễ kết hôn của Dương Thiên Lôi và tám người.

Ngoại trừ Tống gia ra, bao gồm cả phụ thân Trương Nhã Tĩnh bên trong, nhận thức đối với Dương Thiên Lôi đã không chỉ đơn giản như mặt ngoài.

Mà nửa sáng sau!

Xế hộp xịn! Nông dân!

Du thuyền xa hoa? Buồn cười!

Trực thăng phi cơ? Vớ vẩn!

Tuyệt đại đa số mọi người tham gia hôn lễ dĩ nhiên đều ngồi trên máy may chiến đấu tối tân nhất, trực tiếp bay xuống một hòn đảo xinh đẹp.

Chỉ cần hoàn cảnh như đại chiến siêu cấp giữa các quốc gia đã đủ kinh tâm động phách, càng kinh người hơn nữa chính là...

Rất nhiều đại nhân vật chỉ xuất hiện trên tin tức quốc tế hàng hót, đại nhân vật đến từ khắp các quốc gia trên thế giới, đều không mới mà tới. Đương nhiên, đi cùng với bọn họ hẳn đều là những thành viên trung tâm của các thế lực đặc thù quốc nội.

Mỗi một hạ lễ do các đại biểu đưa tới, tại thời điểm tuyên bố trên tiệc cưới đều khiến bằng hữu thân thích của các nữ nhân nghe mà choáng váng.

Nhất là đường huynh Tống Hiểu Nam của Tống Hiểu Phân, từ tận đáy lòng cảm thấy lạnh lẽo toàn thân...

Đến tột cùng Dương Thiên Lô là loại tồn tại ngu ru bực như thế nào.

ấn đã hoàn toàn không thể lý giải được...

...

Mà Dương Thiên Lô thân làm đương sự, biểu hiện vẻ mặt vô cùng đạm nhiên, nhưng nội tâm tương đối đặc ý. Cục diện oanh động như vậy tự nhiên là sớm được hẳn cho phép, bằng không không ai dám dám đưa tin tức này lộ ra ngoài.

Làm như vậy, chí ít có thể đảm bảo, thân nhân bằng hữu của chúng nữ đều sẽ không đưa ra bất cứ chỉ trích nào đối với việc chúng nữ cam nguyện một phu nhiều thê.

...

- Đi đi!

- Đi đi!

Hôn lễ vừa mới kết thúc, còn chưa động phòng, chúng nữ liền giục nói.

Ba năm rồi, thời gian ba năm, tuy rằng các nàng không so sánh với nhau, nhưng chúng nữ tại Tam Thập Tam Thiên lại rất có “cố gắng”, tu vi của Dương Thiên Lô và chúng nữ có thể nói là một sủng một trùng. Ba mươi ba nhóc đều đã hai tuổi rồi. Hơn nữa...Tất cả đều là nam hài!

Dùng cái mông cũng biết được Dương Thiên Lô cố ý.

Không có biện pháp, nữ nhi là bảo, nhưng Dương Thiên Lô không dám quá nhiều. Có một mình một người Nữ Nữ là đủ rồi. Trước kia sợ dĩ để Nữ Nữ hóa phạm một lần nữa, nguyên nhân chủ yếu ngoại trừ Nữ Nữ muốn tấn chức tới Chí Cao Thần cử trọng thiên cần phải đề cao tâm cảnh, cùng với trở lại Địa Cầu, hia nguyên nhân này, còn có một điều Dương Thiên Lô chưa nói, tình cảm yêu cha của Nữ Nữ quá nghiêm trọng rồi, tuy rằng Dương Thiên Lô đã xóa đi đào hoa đại vận từ sâu trong linh hồn, nhưng đối với nữ hài mà nói chung quy vẫn có mỵ lực quá lớn. Loại tình cảm yêu cha này, tuy rằng không hề ẩn chứa bất cứ tà ác bệnh hoạn nào, nhưng đối với Nữ Nữ mà nói không phải là chuyện tốt, sẽ trực tiếp dẫn tới tình cảnh một nam bằng hữu Nữ Nữ nhìn trùng cũng không có.

Một mình một người Nữ Nữ là được rồi.

Mặc dù hẳn thích nữ nhi, nhưng không muốn tổn quá nhiều tâm tư lo nghĩ.

- Ách...Còn chưa động phòng đây, mọi người cấp bách cái gì?

- Anh không vội, nhưng chúng em vội a, thời gian anh trở về lại không mang theo chúng em...Chúng em rất muốn nhanh chóng nhìn thấy một đám Tiểu Lôi Lôi đây...

- Đúng vậy, anh muốn làm oanh động như vậy, bảo sau này chúng em phải làm người thường như thế nào? Chỉ có trở lại Tam Thập Tam Thiên mới được! Cách một đoạn thời gian trở về thăm mọi người...

- Khụ khụ...Làm phàm nhân đơn giản a, các em lần lượt hóa phàm là được, lưu hai ba người cùng ca, chúng tat hay đổi dung mạo và thân phận là được! Chờ khi đề cao tới Hồng Mông cảnh, nếu như thực sự buồn chán, chúng ta có thể tới ngoài hỗn độn thăm chú một chút...

- Ngoài hỗn độn?

- Không sai!

- Lẽ nào...Còn có tồn tại càng mạnh hơn?

Một đạo bạch quang hiện lên, Lăng Hi ôm một tiểu oa nhi tròng lớn con mắt, phi thường đẹp trai, xuất hiện ngay trước mặt Dương Thiên Lôi và chúng nữ, trong ánh mắt mang theo một tia kinh ngạc hỏi.

Nam hài này chính là cốt nhục thân sinh của Dương Thiên Lôi và Lăng Hi ba năm trở lại đây.

- Ai, con ếch nhìn bầu trời, con rùa bơi qua biển...Sứ bệnh của ca tựa hồ chỉ có không ngừng biến mạnh, không ngừng đột phá, chỉ có như vậy mới chân chính được tiêu dao, tuy rằng không phát hiện ra tồn tại càng cường đại hơn, nhưng không gian vô tận, ai có thể nói chính xác?

- Ba ba, sau này Dương Thành con sẽ bảo hộ người và các ma ma!

Tiểu nam hài trong lòng Lăng Hi nhoáng lên nhảy tới trước mặt Dương Thiên Lôi, mi tâm lấp lánh quang mang nhàn nhạt, thanh âm vô cùng non nớt, ngữ khí kinh người nói.

- Con?

- Con!

- Ha ha ha...Tốt!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-thien>